Thiên Cơ Điện

Tác giả: Duyên Phận 0

Dịch: Athox

THIÊN CƠ ĐIỆN [C]

Tác giả: Duyên Phận 0

Editor:

Designer:

Thể loại: Tiên hiệp, Kiếm hiệp, Truyện Khác, Dị Giới, Huyền Huyễn, Truyện trinh thám, Tiểu thuyết, Dị Năng, Trọng Sinh

Nguồn: truyen.tangthuvien.vn

—★—

dtv-ebook.com

Chương 1 : Tự (thượng)

Tự (thượng)

Mặc châu Vân Lâm.

Thiên Cơ Sơn.

Thiên Cơ Sơn lại tên Đảo Lập Phong, bởi vì trên rộng mà dưới hẹp, xem ra tựa như một con quay sừng sững tại trên đại địa mà đắc danh.

Nghe nói đây là bởi vì lúc thượng cổ chi chiến, nguyên bản lượn vòng cửu thiên chi ngoại Thiên Cơ Sơn bị đại năng lấy vô biên thần lực một kiếm chém xuống dẫn tới, sau đó nó cắm đầu lạc hạ, ghim trên mặt đất.

Bất quá cũng có người nói, Thiên Cơ Sơn nguyên bản vốn là như vậy, lý do tự nhiên chính là cái Thiên Cơ đại điện đứng sừng sững ở trên đỉnh núi bằng của Thiên Cơ Sơn kia, nếu không làm vậy, thì làm sao dựng lên quần thể cung điện khôi hoằng bàng đại khí thế kia?

Tiên nhân lấy quỷ phủ thần công chi thuật khai sơn trúc cung, nghịch thiên nhi hành, điên đảo càn khôn cũng thuộc về bình thường. Vậy là liền lại có người nói, đây chính là Thiên Cơ Môn trí họa chi đạo, nghịch thiên nhi hành, cuối cùng tao thiên khiển mà trụy.

Thị phi nhân quả đã không trọng yếu, trọng yếu chính là sơn còn tại, người còn tại, Thiên Cơ Môn cũng vẫn y nguyên tồn tại.

Trên đỉnh núi bằng, đại điện rộng lớn, bảo tượng vạn thiên, hoa quang tứ xạ.

Vân khánh vang lên, như thiên âm chậm đến, hạ phương là chúng đệ tử đồng tụng đạo kinh, âm thanh cuồn cuộn, khí tự trang nghiêm.

Đang lúc vãn khóa, Thiên Cơ Môn chúng đệ tử thời khắc này chính tu vãn khóa, đã thấy nơi chân trời xa, một thanh y nam tử bay tới, phía sau còn theo một tên bạch y thiếu niên, đứng ở bên trên đám mây, nhưng có chút loạng choà loạng choạng, lộ ra không phải tu tiên trung nhân.

"Tứ sư huynh!"

Chính đang làm vãn khóa Tân Tiểu Diệp nhìn thấy thanh y nam tử, đối không chào hỏi.

Tân Tiểu Diệp có một gương mặt tròn nhỏ, cười lên đến tựa như đứa bé, tuy không phải tuyệt mỹ, nhưng cực kỳ đáng yêu.

Không trung thanh y nam tử nhìn thấy, đối với Tân Tiểu Diệp dựng lên ngón tay suỵt một tiếng, Tân Tiểu Diệp ý thức được cái gì, quay đầu nhìn phía trước, liền thấy Tân Nhiễm mặt trầm xuống: "Không được ồn ào!"

Tân Tiểu Diệp liền le lưỡi một cái, ngồi trở lại.

Bên kia Thanh Lâm đã mang theo bạch y thiếu niên phiêu nhiên hạ xuống bên người Tân Nhiễm, thi một lễ: "Sư phụ, người đã mang về đây."

Tân Nhiễm liền ân một tiếng, đứng lên nói: "Bọn ngươi tiếp tục tu khóa, không được náo động."

Đã là xoay người đi vào trong điện, Thanh Lâm mang theo bạch y thiếu niên tuỳ tùng mà vào.

Thấy sư phụ rời khỏi, hạ phương các đệ tử dồn dập châu đầu ghé tai.

"Bạch y kia là ai a?"

"Không biết a."

"Thật giống như người mới tứ sư huynh mang về đây."

"Nói như vậy là tân thu đệ tử?"

"Chúc mừng tiểu sư muội, từ giờ trở đi, ngươi không còn là nhỏ nhất."

Một đám các sư huynh sư tỷ dồn dập hướng Tân Tiểu Diệp chúc mừng, Tân Tiểu Diệp liền hừ một tiếng: "Hi hãn!"

Trên mặt nhưng tràn trề vui sướng không nhịn được, hiển nhiên vẫn là rất vui vẻ thoát ly thân phận nhỏ nhất sư môn.

* * *

Theo Thanh Lâm cùng Tân Nhiễm một đường tiến vào đại điện, Ninh Dạ vừa đi vừa đánh giá lão đầu phía trước.

Hắn chính là chưởng môn Thiên Cơ Môn?

Lão đầu xem ra đến vẫn là có mấy phần tiên phong đạo cốt, nghe nói hắn đã 150 tuổi, bề ngoài nhưng bất quá năm mươi tuổi tả hữu, mặt mày hồng hào, liền ngay cả nếp nhăn cũng không có mấy.

Cây gậy trong tay hắn kia, hẳn chính là Thiên Cơ Côn chứ? Côn thể tròn trịa, dài chừng trượng ba, mặt trên khắc đầy kỳ diệu phù văn, mỗi một lần chống đất, liền sẽ có một phiến kim sắc hoa luân từ mặt đất thăng khởi, sau đó lại vụt lóe liền qua.

Sàn nhà không biết là dùng loại thạch tài nào chế thành, tương tự bố trí phù văn bí chú, lúc đánh boong boong vang vọng, lúc đặt chân lại tĩnh lặng vô thanh.

Cả tòa Thiên Cơ đại điện đều là dùng các loại vật liệu đá trân hi Ninh Dạ chưa từng gặp qua nghe qua chế thành, phối lấy phù văn mật ngữ, sặc sỡ loá mắt, càng trở nên cao lớn bí ẩn.

Tân Nhiễm một đường xuyên qua đại điện, đi tới hậu sương một chỗ tĩnh thất, lúc này mới ngồi xuống.

Đối với Thanh Lâm Ninh Dạ nói: "Ngồi đi."

Ninh Dạ còn đang do dự, Thanh Lâm nói: "Sư phụ tứ tọa, không cần khách khí."

Ninh Dạ lúc này liền ngồi xếp bằng tại đối diện Tân Nhiễm, thành thật mà nói, tư thế ngồi này vẫn là có chút không quen.

Tân Nhiễm nhìn nhìn Ninh Dạ, thiếu niên trước mắt tuổi không lớn lắm, nhưng biểu hiện đúng mực, không có kinh hoảng của phàm nhân bình thường lúc mới lên núi, cũng không có ngạo khí thiếu niên đặc hữu, đến là khó gặp bình tĩnh, lộ ra một cỗ bình tĩnh không thuộc về cái tuổi này nên có.

Hiện tại Tân Nhiễm có chút tin tưởng những lời Thanh Lâm đã nói.

"Ngươi chính là Bạch Vũ?" Hắn nói.

"Vâng, đệ tử Bạch Vũ, tham kiến sư tôn." Ninh Dạ nói.

Không nghĩ tới Tân Nhiễm nhưng lắc lắc đầu: "Lời này của ngươi, có chút không thật, đây không phải là bản danh của ngươi."

Ninh Dạ ngạc nhiên, hắn biết tu tiên trung nhân, có nhiều bản lĩnh kỳ lạ, lại không nghĩ rằng liền ngay cả chuyện như vậy đều có thể phát hiện, sững sờ chốc lát, nói: "Đệ tử trước đây có tên tuổi khác, bất quá chuyện trước kia đã là quá khứ, Bạch Vũ chi danh, tuy là lấy sau, lại là danh tự duy nhất ta sử dụng ở đây, đến cũng không hoàn toàn là giả tạo."

Tân Nhiễm gật đầu: "Đây là lời thật. Lai lịch của ngươi, thật có quỷ bí chỗ, ta nhìn không thấu, bất quá cũng không kỳ quái. Dù sao ngươi là nó mang đến. . ."

Tân Nhiễm nói đã đưa tay ra, hướng tới Ninh Dạ điểm một cái.

Ninh Dạ thân thể run lên, thể nội đột nhiên hào quang đại thịnh, sau đó một vật đã từ thể nội Ninh Dạ xuất hiện.

Đó rõ ràng là một toà cổ điện kích cỡ mô hình, cổ sắc cổ hương, chỉ là xem ra khắp nơi tổn hại, nhưng vẫn nội ẩn hào quang, lập loè vô tận thần bí quang huy sắc trạch, nhìn qua liền biết không phải phàm vật.

Tân Nhiễm rõ ràng kích động lên: "Thiên Cơ Điện. . . Quả nhiên là Thiên Cơ Điện. . ."

Cứ việc sớm đã biết kết quả, nhưng thời khắc này gặp lại Thiên Cơ Điện, Tân Nhiễm vẫn như cũ khó nén tâm tình kích động.

Năm đó Thiên Cơ Môn từng là thượng cổ tiên môn, thời điểm đỉnh thịnh càng là uy chấn hoàn vũ, vạn tiên thần phục.

Nhưng mà thịnh cực mà suy, vì củng cố địa vị, đăng tận thiên đạo, sáng bất thế huy hoàng, Thiên Cơ Môn dứt khoát quyết định dốc lực lượng toàn giới chế tạo Thiên Cơ Thần Điện. Nhưng tại thời điểm Thiên Cơ Điện sắp sửa hoàn thành, tao đến vạn tiên vây công, Thiên Cơ Điện cũng tại trong trận chiến này phá nát biến mất, không tồn tại nữa.

Vì tái hiện Thiên Cơ Môn vinh quang, các đời chưởng môn vẫn luôn nỗ lực tìm về Thiên Cơ Điện.

Không nghĩ tới hôm nay, Tân Nhiễm rốt cục nhìn thấy nó.

Tân Nhiễm thử đem Thiên Cơ Điện nắm tới, làm sao Thiên Cơ Điện lại không hề bị lay động, chỉ là tại bên người Ninh Dạ trôi nổi.

Ninh Dạ cúi đầu nói: "Vật này đã nhận chủ đệ tử. . ."

Lúc hắn nói lời này, tâm tình thấp thỏm, lo sợ bất an, có thể nói là mạo hiểm lớn nhất một đời.

Tân Nhiễm nhìn ra tâm sự của hắn: "Ngươi đang lo lắng, sợ ta giết ngươi đoạt bảo?"

Ninh Dạ cắn răng một cái, trực tiếp hồi đáp: "Vâng."

Tân Nhiễm cười hỏi: "Nếu như thế, vì sao lúc trước còn muốn lựa chọn như vậy?"

"Bởi vì đệ tử lựa chọn tin tưởng sư phụ sư huynh làm người." Ninh Dạ hồi đáp.

"Tiên Lộ vô tình, tùy ý tín nhiệm một người, chỉ có thể nói rõ ngươi ngu xuẩn."

"Vì vậy đệ tử không phải tùy ý tín nhiệm, mà là dùng thời gian một năm đi tìm hiểu."

"Thời gian một năm vẫn là quá ngắn."

"Ta cũng muốn dùng thời gian dài hơn, làm sao thiên ý như vậy, tạo hóa trêu người."

"Có lẽ, là ông trời cũng đợi không được quá lâu, càng khả năng, là ông trời cũng muốn xem một chút ngươi lựa chọn. . ." Tân Nhiễm ý vị thâm trường nói.

Thanh Lâm cùng Ninh Dạ lần đầu tiên nhận thức, là tại một năm trước.

Một ngày kia, Thanh Lâm chính giục ngựa bôn hành, thanh phong lướt nhẹ qua mặt, khiến huyết khí sôi trào trong lòng giảm xuống.

Huyết khí này, là một điểm dư vị sau khi hắn vừa mới tiêu diệt mười tám tội phạm của Vân Thủy Trại, trong lòng đang tự hào hùng, đã thấy trong một tiểu đình ven đường, một tiều phu chính đang trong đình uống rượu.

Chỉ là liếc mắt một cái tiều phu kia, Thanh Lâm liền cảm giác một thân không hề tầm thường.

Hắn tuy ăn mặc áo thô vải gai, quần áo nhưng thanh lý sạch sẽ, kỳ quái nhất là để một mái tóc ngắn, thoạt nhìn giống cái hòa thượng, nhưng lại không kỵ rượu thịt.

Trên giá nướng một con thỏ, trong tay thì cầm bầu rượu.

Hương tửu tứ dật, nồng đậm thơm ngát.

Mùi thơm nhập mũi, Thanh Lâm không khỏi bật thốt hô lên "Rượu ngon" .

Cái tiều phu kia liền nhìn nhìn hắn: "Hóa ra là kẻ hiểu tửu. Hiếm thấy gặp một bạn rượu, không bằng liền đi tới uống một chén đi."

Thanh Lâm nghe hắn nói như vậy, liền xuống ngựa, tiện tay vung lên hút tới, con ngựa kia đã hóa thành một thớt ngựa gỗ nho nhỏ, hạ xuống trong tay.

Thanh Lâm thu ngựa gỗ đi tới, tiều phu kia cũng không úy kỵ, chỉ là mở to thanh minh mắt to nhìn hắn, con mắt trong trẻo, hoàn toàn không sợ hãi.

Thanh Lâm liền nói: "Ngươi không sợ ta?"

Tiều phu hỏi ngược lại: "Có gì phải sợ?"

"Ta chính là người tu tiên."

Tiên đạo vô tình, tiên nhân cũng chưa bao giờ đồng nghĩa lương thiện, thiện ác đều có đủ cả.

Nhưng bởi tiên nhân thiên nhiên cường đại, vô luật có thể trói, vô pháp có thể buộc, liền khiến cho nhân tính nhật suy, kiêu ngạo nhật trướng.

Như gặp phải thiện tiên thì cũng thôi, như gặp phải ác tiên, một lời không hợp động chút giết người cũng có, không cần nhiều lời trực tiếp giết người cũng chỗ nào cũng có.

Chính bởi vậy, phàm nhân thấy tiên, đều bất đắc dĩ tránh lui, ít có kẻ chủ động mời như tiều phu.

Thanh Lâm tuy tự xưng phẩm tính, nhưng cũng không hy vọng xa vời phàm nhân thấy hắn cũng sẽ chủ động nhiệt thành, nên có lời ấy.

Tiều phu liền nói: "Ngươi ngửi thấy mùi rượu, ta như không mời ngươi, ngươi lại muốn uống, chẳng phải là càng có lý do giết ta? Đến không bằng ta chủ động mời, có lẽ có thể miễn tử."

Thanh Lâm cười to: "Nói thì nói như thế, nhưng ngộ tiên mà không tự nguy, lại cũng không nhiều. Ngươi nếu đã hữu tâm, vậy ta liền không khách khí."

Nói đã đi tới, cầm lấy tiều phu bầu rượu, cũng không chê hắn uống qua, ngửa đầu liền nốc.

Tửu nhập gan ruột, liệt ý đầy ngực, Thanh Lâm chỉ cảm thấy dư vị vô cùng, cười nói: "Rượu này ta chưa bao giờ uống qua, là do ngươi tự mình nhưỡng chứ? Đến là hảo thủ nghệ."

Tiều phu cũng không để ý tới, chỉ là bằng lan độc tọa, nhìn về phương xa, trong miệng lẩm bẩm: "Ngã hữu nhất hồ tửu, túc dĩ úy phong trần, tẫn khuynh giang hải lý, tặng dữ thiên hạ nhân."

Thanh Lâm nghe ngẩn ra, bật thốt lên: "Hảo khí phách! Rượu ngon, thơ càng hay hơn, thơ này chưa từng nghe qua, chính ngươi làm?"

Tiều phu lắc đầu: "Người khác làm, ta cũng không dám chiếm công."

Thanh Lâm liền chăm chú nhìn tiều phu vài lần.

Thế giới hiện nay, thế nhân sinh tồn gian nan, khổ cực vì kế sinh nhai, ít đọc thi thư.

Tiều phu này tuy nói thơ không phải hắn làm, nhưng nghe lời nói, coi khí độ, vẫn như cũ lộ ra không phải người thường.

Thanh Lâm đối với hắn đã nổi hứng thú, liền cùng hắn nâng cốc luận thơ, thình lình phát hiện người này tài học cao, càng là hiếm thấy trên đời, thực không phải người bình thường, liền đối với hắn đã có mấy phần hứng thú.

Rượu uống xong, thịt ăn xong, xé ra một cái chân thỏ, liền tự nghênh ngang rời đi.

Ba ngày sau, Thanh Lâm lại đến, lại là trực tiếp xuất hiện ở trong nhà tiều phu, một cái nhà gỗ nhỏ lụp xụp.

Mang theo một con dê.

Tiều phu cũng không hỏi hắn làm sao tìm được bản thân, chỉ là lấy ra rượu sớm nhưỡng sẵn.

Vậy là một kẻ bỏ rượu, một kẻ bỏ thịt, hai người liền như vậy ngốn ngấu cực nhanh.

Liền như vậy, Thanh Lâm biết tiều phu gọi Bạch Vũ, là một phàm nhân nửa năm trước đột nhiên xuất hiện tại Vân Lâm. Sở dĩ nói là đột nhiên xuất hiện, là bởi vì hắn nói mình tỉnh lại liền ở chỗ này, đã quên mất ký ức lúc trước.

Thanh Lâm cũng không truy vấn, say rượu lại đi.

Sau đó mỗi lần Thanh Lâm xuất hành hoặc là trở về, đều sẽ đến chỗ của tiều phu, lấy thịt đổi tửu.

Ngày dài ra, giao tình cũng liền dần dần tốt đẹp.

Mỗi khi gặp lúc chè chén, cũng sẽ nói chuyện phong nguyệt.

Thanh Lâm sẽ cùng đối phương tán gẫu chuyện Thiên Cơ Môn, tiều phu cũng sẽ giảng thuật bản thân trải qua.

Khiến Thanh Lâm cảm thấy kinh ngạc chính là, Ninh Dạ tuy rằng tuổi còn nhỏ, trải qua nhưng nhiều, cố sự từ trong miệng hắn nói ra, có thật nhiều căn bản chính là Thanh Lâm chưa từng nghe thấy.

Trong này có chút chính là tiên nhân cũng vô pháp làm được, tỷ như cái gì mạng lưới có thể khiến cho người tại bất đồng địa phương lẫn nhau lên tiếng giao lưu.

Cũng có chút, liền là tiên nhân có thể làm được, tỷ như cơ quan xảo khí phi thiên độn địa, hay là vũ khí tầm xa giết người trong vô hình vân vân

Đại đa số thời điểm, Thanh Lâm chỉ đem những thứ này xem là cố sự đối phương nói bừa, chỉ là Ninh Dạ có thể tự biên cố sự, đến cũng hiếm thấy, vì vậy một cái nói thú vị, một cái nghe vui vẻ, đến cũng ở chung tâm đầu ý hợp.

Thanh Lâm biết Ninh Dạ tuyệt không phải người thường, dù sao bình thường nông thôn phàm phu, là rất khó có kiến thức như vậy, chính là biên cố sự, cũng không thấy có biên chi tiết thú vị như vậy —— huống chi hắn còn tự xưng mất trí nhớ.

Mà vấn đề chính là ở, tựa hồ đối phương tự thân cũng vô ý ẩn giấu điểm ấy.

Lại như là nói dối, biết rõ lời nói dối này có kẽ hở, ta nhưng xem thường sửa chữa.

Thiên Thanh Lâm cũng là một người thoải mái, đối phương không nói, hắn liền cũng không truy vấn, hai người càng bởi vậy nằm ở trong một loại hiểu ngầm vô ngôn.

Một năm sau.

Một cái buổi sáng yên tĩnh.

Ninh Dạ đang ngồi ở trong nhà, tại trước người của hắn, thình lình trôi nổi một vật, đó là một mặt gương đồng cổ phác, gương đồng này cổ phác trang nghiêm, nội hàm vạn thiên khí tượng, nhưng lại ẩn mà không phát, trong gương không ngừng lóe qua các loại hình ảnh kỳ dị, đều là lóe lên liền qua, vô pháp dự đoán.

Chợt nghe Ầm một tiếng, một vật từ trời giáng xuống, đem nóc nhà hắn đập ra một lỗ thủng lớn.

Ninh Dạ ngẩn ra, mới phát hiện thế mà là Thanh Lâm.

Toàn thân hắn đẫm máu, thời điểm lạc địa còn đang cười, nhưng tại sau khi nhìn thấy chiếc gương cổ kia, lại rõ ràng ngẩn ra: "Côn Lôn Kính?"

Côn Lôn Kính chính là một trong thần vật trong Thiên Cơ Điện.

Thiên Cơ Điện chính là vô thượng thánh vật Thiên Cơ Môn dốc một giới chi lực chế tạo, nội có ảo diệu vô cùng, hào xưng thiên cơ, bao quát thiên địa hết thảy kỳ bí. Trong đó lại có mười cái thần vật, các có kỳ năng, Côn Lôn Kính chính là một trong số đó.

Bảo vật này tại trong truyền thuyết thượng cổ, có xuyên toa thời không chi năng, có lẽ có chỗ khuếch đại, dù sao nghịch biện thời gian cho dù là ở giới này cũng là tồn tại, thế nhưng có thể qua lại đại thiên chi không lại là sự thực.

Cũng chính là vật này, đem Ninh Dạ từ nguyên bản thế giới mang tới đây. Chỉ là lần xuyên toa kia, cũng làm cho Côn Luân cổ kính hao tận hết thảy năng lượng vạn năm tích góp, trong thời gian ngắn đã vô khả năng tái hiện xuyên qua thời không chi năng.

Một khắc nhìn thấy Côn Lôn Kính, Thanh Lâm bỗng chốc hoàn toàn rõ ràng.

Hai người liền như vậy bốn mắt nhìn nhau.

Đột nhiên, Thanh Lâm nở nụ cười.

Hắn ho ra một búng máu, nói: "Ta hiện tại biết. . . Tại sao ngươi muốn làm bằng hữu cùng ta. . ."

Hắn tuy là tu sĩ, nhưng bị thương rất nặng, pháp thuật vô pháp vận dụng, sinh cơ càng là xa vời. Mà tại sau khi phát hiện bí mật trọng yếu như vậy của đối phương, hắn đã không còn hy vọng xa vời cái gì.

Hắn bình tĩnh nhìn Ninh Dạ, nói: "Giúp một chuyện được không? Giết ta xong, đem thi thể của ta đưa đến Thiên Cơ Môn, xem ở ngươi đưa ta trở lại, sư phụ sẽ thu ngươi làm đệ tử. Thiên Cơ Điện ở trên người ngươi, chẳng khác nào trở lại Thiên Cơ Môn."

Ninh Dạ chậm rãi đứng dậy, đi tới bên cạnh hắn.

Bên tay hắn, là một thanh dao bổ củi.

Chỉ cần thủ khởi đao lạc, tất cả liền có thể giải quyết.

Thanh Lâm bình tĩnh nhìn hắn, phảng phất là đang chờ đợi vận mệnh mình đến.

Hắn thậm chí còn đang cười, đó là vui vẻ mà vui mừng cười.

Hắn nói: "Động thủ đi."

Hắn đã không hy vọng xa vời Ninh Dạ sẽ bỏ qua cho hắn.

Ninh Dạ chậm rãi nắm lên dao bổ củi, chỉ về Thanh Lâm.

Tay đang khẽ run.

Sau đó hắn huy đao.

Xoát!

Thô lệ đao phong cắt ra Thanh Lâm y vật, lộ ra hắn vết thương đầy người.

Hắn đi tới, lấy ra cái sọt thuốc, bắt đầu vì Thanh Lâm bôi thuốc.

"Ngươi. . ." Thanh Lâm ngạc nhiên.

"Ngậm miệng!" Ninh Dạ trầm giọng nói: "Giúp một chuyện, bình tức, vận khí. Ta tuy không phải tiên nhân, nhưng biện pháp trì thương này vẫn là hiểu chút, chỉ là cần ngươi phối hợp. . ."

Liền như vậy, Thanh Lâm sống sót.

Ninh Dạ chiếu cố hắn bảy ngày.

Thời điểm ngày thứ ba, Thanh Lâm cũng đã có thể sử dụng pháp thuật, nhưng hắn chẳng hề làm gì cả, chỉ là làm hảo một bệnh nhân ứng tận chức trách, yên lặng phối hợp.

Từ đầu đến cuối, hai người cũng không lại giao đàm.

Sau bảy ngày, Thanh Lâm thương thế khỏi hẳn.

Khỏi bệnh ngày ấy, Thanh Lâm biến mất rồi.

Liền như vậy đột nhiên không thấy, không chào hỏi một câu.

Nhìn giường trống trơn, Ninh Dạ thở dài ngồi xuống.

Một ngày kia, hắn ngồi yên thật lâu.

Ba ngày sau, Thanh Lâm xuất hiện.

Nhìn thấy Ninh Dạ, câu đầu tiên hắn nói là: "Theo ta lên núi, sư phụ muốn gặp ngươi."

Trong tĩnh phòng, Tân Nhiễm nhìn Ninh Dạ.

"Nếu như không có chuyện ngày đó, ngươi có nói ra Thiên Cơ Điện không?" Hắn hỏi.

Ninh Dạ nhẹ lắc đầu: "Ta không biết."

"Không biết?"

"Không biết." Ninh Dạ trả lời rất khẳng định: "Nhân tâm khó dò, chuyện tiên nhân đều không làm được, ta một phàm nhân cũng không làm được. Ta không biết người khác, thậm chí cũng không biết bản thân."

"Nhưng ngươi vẫn là quyết định mạo hiểm."

"Bởi vì Hắn là bằng hữu của ta."

Tân Nhiễm mỉm cười: "Tại ngươi trong lòng, bằng hữu so với Thiên Cơ Điện trọng yếu?"

"Đúng!" Ninh Dạ nghiêm túc trả lời.

Dưới ánh nến, chiếu diệu khuôn mặt kiên nghị của Ninh Dạ.

Tân Nhiễm cảm thấy thoả mãn.

Hắn có tu bí thuật, có thể nhận biết được Ninh Dạ ngữ xuất chân thành.

Điều này khiến cho Tân Nhiễm cũng cảm thấy hài lòng: "Rất tốt, có tình có nghĩa, cũng không phải ngốc nghếch chi nhân. Cần cẩn thận liền cẩn thận, cần mạo hiểm liền mạo hiểm, chẳng trách Thiên Cơ Điện lại chọn ngươi làm chủ."

Tân Nhiễm nói, hướng tới Thiên Cơ Điện một chỉ, liền thấy trong điện một tia hào quang thiểm hiện, sau đó là một mặt cổ phác gương đồng từ trong điện xuất hiện.

Tân Nhiễm thổn thức than thở: "Côn Lôn Kính. . ."

Tựa hồ là cảm thụ được Thiên Cơ Môn triệu hoán, Côn Lôn Kính phát ra lanh lảnh réo vang, càng cấp cho người ta mấy phần cảm giác sung sướng, trên kính càng là xuất hiện rất nhiều kỳ lạ kim sắc tự phù, tại trong hư không xoay chuyển.

"Vấn Thiên Thuật!" Nhìn thấy kim sắc tự phù trên Côn Luân cổ kính, Tân Nhiễm kích động đến run rẩy lên.

Thiên Cơ Môn có cửu thiên thần thuật, phân biệt đối ứng chín cái trọng bảo bên trong Thiên Cơ Điện, chỉ một kiện thần vật không thuật.

Bất quá sau khi Thiên Cơ Môn phá diệt, cửu thiên thần thuật cũng thuận theo thất truyền.

Hiện nay thiên cơ môn cũng chỉ bảo lưu ba loại thần thuật bản thiếu, Vấn Thiên Thuật chính là một trong số đó.

Dựa vào Vấn Thiên Thuật bản thiếu, Thiên Cơ Môn từ thượng cổ đệ nhất tiên môn từ từ chuyển hóa thành tiểu môn phái dựa vào bói toán vấn quái làm chủ cơ quan xảo khí làm phụ.

Mà hiện tại, trên Côn Luân cổ kính xuất hiện, chính là hoàn chỉnh Vấn Thiên Thần Thuật.

Vấn Thiên Thần Thuật là bói toán chi thuật, nghe nói tu hành đến mức tận cùng, có thể biết quá khứ vị lai. Côn Luân cổ kính thời không chi năng, thời gian đạo không phải xuyên toa thời gian, mà là tiên đoán.

Hoàn chỉnh Vấn Thiên Thần Thuật kết hợp Côn Luân cổ kính, nghe nói có thể biết tương lai quá khứ —— đương nhiên không thể nào mọi chuyện đều biết, bằng không thượng cổ Thiên Cơ Môn cũng không đến mức phúc diệt.

Đáng tiếc, bởi Côn Lôn Kính nhận Ninh Dạ làm chủ, cho dù là Tân Nhiễm cũng vô pháp sử dụng Côn Lôn Kính tiến hành bói toán. Thế nhưng có thể lấy về hoàn chỉnh Vấn Thiên Thuật, Tân Nhiễm đã thấy đủ.

Ánh mắt nhìn hướng Ninh Dạ càng là hiển lộ hết ấm áp: "Ngươi rất tốt, kể từ hôm nay, ngươi chính là đệ tử thứ chín của ta. Chuyện Thiên Cơ Điện, nhớ kỹ bảo mật, không thể để những người khác biết được."

Bắt đầu từ hôm nay, Ninh Dạ chính thức tiến vào Thiên Cơ môn hạ.

Thiên Cơ Môn tiểu môn tiểu phái, nhân số không vượng, chưởng giáo Tân Nhiễm tổng cộng có chín cái đồ đệ, lại thêm phân chi đệ tử cùng tôi tớ, toàn bộ Thiên Cơ Môn tổng số không hơn trăm người.

Mặc dù như thế, Thiên Cơ môn nội đến tính hoà thuận.

Tân Nhiễm đối với Ninh Dạ cực kỳ coi trọng, đem coi là Thiên Cơ Môn tương lai phục hưng chi nhân, bởi vậy Ninh Dạ thu được đãi ngộ cũng vô cùng tốt, có cái gì thiên tài địa bảo, đều sẽ lập tức nghĩ đến hắn. Ninh Dạ vốn tư chất phổ thông, nhưng ở dưới Tân Nhiễm dốc lòng bồi dưỡng như vậy, nhưng cũng là tiến cảnh cấp tốc.

Thời gian thấm thoát, đảo mắt chính là ba năm qua đi.

Chương 2 : Tự (trung)

Tự (trung)

Yến Hoa đãng ở vào nam bộ Thiên Cơ sơn, nơi này là một vùng sông nước chi địa, Lật Thủy hà từ trên xuống dưới, cuồn cuộn mà đến, tiến vào Yến Hoa Đãng, bị địa hình rắc rối phức tạp nơi đây phân cắt thành rất nhiều chi lưu, dòng nước chậm lại, kiêu quán đất đai các nơi, cũng mang đến một mảnh ốc thổ phì nhiêu.

Một cái tiểu ngư thuyền giờ phút này đang chạy chậm ở trên mặt sông, lưới đánh cá thỉnh thoảng tung xuống.

Trong quán trà nhỏ bên cạnh, mấy cái du khách qua đường chính đang nghỉ chân uống trà.

Ngồi ở phía ngoài cùng chính là tên nữ tử, tuy là nữ tính, nhưng cao lớn vạm vỡ, cường tráng như trâu. Mấu chốt nhất chính là một bên uống trà một bên lại còn móc chân, thỉnh thoảng còn đưa tới trước mũi ngửi mấy cái, có vẻ rất là hưởng thụ, hành vi cùng nam tử thô lỗ không khác.

Ngồi cùng với nàng chính là một thư sinh cùng một cô nương mặt tròn.

Thư sinh kia phe phẩy quạt giấy, mỗi khi nữ hán tử như núi kia đem bàn tay gãi chân giơ lên, liền dùng sức hung ác lắc cây quạt mấy cái, có lẽ là muốn đem cái mùi thối kia đều quạt đi.

Cô nương mặt tròn thì nâng cằm, ngây ra, không biết đang suy nghĩ gì.

Chỗ ngồi bên cạnh, còn ngồi một cái lão hán lưng còng, đang tự ăn đậu phộng, nhìn nhìn đậu phộng trong đĩa không nhiều rồi, liền hô lên: "Tiểu nhị, lại tới một đĩa đậu phộng, lại tới bầu rượu."

"Được rồi." Tiểu nhị đi ra, lại là một tiểu tử trẻ tuổi, mặt mày thanh tú.

Dâng đậu phộng cùng rượu cho lão hán lưng còng kia, chỉ là động tác thật sự vụng về vô cùng, tay lệch đi, rượu trong ấm thế mà vãi vào trên người lão hán.

Lão hán giận dữ: "Ngươi làm việc kiểu gì vậy?"

Tiểu nhị kia vội xin lỗi: "Xin lỗi xin lỗi."

Đã là đem khăn lau màu cháo lòng trong tay vì hắn lau rượu rớt trên người.

Lão lưng còng kia hùng hùng hổ hổ nửa ngày, mới tức hỏa khí, nói: "Mang tới một bầu rượu nữa, tính tiền cho ngươi."

"Vâng vâng." Tiểu nhị kia vội lần nữa đi lấy rượu.

Bên cạnh cô nương mặt tròn thấy có chút tức giận: "Lão đầu này cũng không khỏi khinh người quá đáng chút."

Móc chân tráng nữ liền miệng cong lên: "Đừng lo chuyện bao đồng."

Bên cạnh quạt giấy công tử liền lắc đầu: "Cái gọi là tu thân tại chính kỳ tâm giả, thân có phẫn chí, thì bất đắc kỳ chính, có sợ hãi, thì bất đắc kỳ chính, có ham vui, thì bất đắc kỳ chính, có sợ họa, thì bất đắc kỳ chính. Tâm bất tại yên, có mắt không thấy, có tai như điếc, ăn mà không biết vị. Này gọi là tu thân tại chính kỳ tâm. . . Tiểu sư muội, phiền sự chớ dây."

Cô nương mặt tròn cười lạnh: "Thẩm Lâm Tân, chỉ ngươi mới nói nhảm nhiều như vậy. Nếu thật sự là phiền sự chớ dây, vậy lần này chúng ta hạ sơn lại có ý nghĩa gì? Còn có, ta hiện tại không phải tiểu sư muội, là bát sư muội!"

Một câu tiếp theo, ngữ khí đặc biệt là nặng.

Cái quạt giấy công tử kia liền hì hì nở nụ cười: "Sư muội nói đúng lắm, là ta nhiều lời."

"Thiết." Cô nương mặt tròn liền khoanh tay, tiếp tục ngây ngốc, ánh mắt thẳng tắp nhìn mặt hồ.

Trên mặt hồ, ngư dân trên ngư thuyền còn đang đánh cá, bầu không khí hoàn toàn yên tĩnh tường hòa.

Nhưng vào lúc này, mặt hồ đột nhiên nổi sóng, một đạo sóng cuộn không gió mà lên, trùng thiên nhi khởi, càng hình cự lãng đại triều, hướng về cái thuyền đánh cá kia đè xuống.

"Đến rồi!" Mắt thấy cảnh này, cô nương mặt tròn không những không hoảng hốt, ngược lại trở nên hưng phấn.

Cuộn sóng thao quyển, từ bên trong hồ triều tuôn ra một con cá lớn trắng như tuyết, xem ra thật là mỹ lệ, chỉ là một khắc mở ra miệng lớn, lại lộ ra um tùm răng nhọn.

Thừa phong, phá lãng, đã hướng tới ngư dân trên thuyền cắn xuống.

Lão đại đứng tại mũi ngư thuyền cũng là tên tráng hán, mặt vuông tai lớn, trung đình no đủ, nhìn qua liền biết là khổng vũ hữu lực chi nhân, nhưng dù là như vậy, mắt thấy cảnh này, theo lý cũng nên sợ đến rụt cổ.

Hắn nhưng lại không, mắt thấy bạch ngư kia xuất hiện, cười to nói: "Rốt cục đợi đến ngươi rồi!"

Nói dùng sức một giẫm đầu thuyền, thuyền kia đột nhiên trầm xuống một đoạn, người đã lăng không phi khởi, hướng tới cá lớn trắng như tuyết kia chính là một quyền.

Nhìn như phổ thông một quyền, đánh vào trên người ngư yêu trắng như tuyết kia, đồng thời vung lên một đạo màu tím điện quang, đánh ngư yêu kia phát ra sắc nhọn quái khiếu.

Ngư yêu kia lập tức biết không được, cũng không triền chiến, càng là xoay người liền chạy.

"Muốn chạy!" Trên thuyền đánh cá đã lại xuất hiện một người, lại là cái trắng muốt bàn tử, phảng phất một cái phú ông.

Hướng tới mặt hồ một chỉ, liền thấy trên mặt hồ gợn sóng cuồng quyển, càng hình thành một mảnh màn nước che trời, ngư yêu kia vốn thông thủy tính, nhưng mà đánh vào trên màn nước, càng không ra được.

"Nghịch Thủy Trận!" Ngư yêu đã phát nhân ngữ: "Các ngươi là người Thiên Cơ Môn."

"Ai nha, để ngươi nhìn ra rồi, quả nhiên tiểu yêu này ánh mắt cũng không tệ a." Cái bàn tử trắng nõn kia cười nói, hắn là Thiên Cơ Môn lục đệ tử Phong Bất Đình, tối thiện trận đạo, thời khắc này vừa ra tay, liền phong lại ngư yêu kia đào dật chi lộ.

Đại hán mặt vuông tai lớn lúc trước đã cười to Oanh liền mấy quyền, mỗi một quyền đều là liệt nhật đương không, thiên lôi cuồn cuộn: "Ngươi ngư yêu này làm hại trong thôn, thực vô số người, hôm nay chính là trảm đầu chi thì!"

Ngư yêu kinh hãi: "Diệu Nhật Quyền, Thiên Lôi Chú, ngươi là Tân Nhiễm đại đệ tử Triệu Long Quang!"

"Biết đến đến không ít!" Triệu Long Quang quyền thế càng lúc càng uy mãnh.

Đồng thời trên thuyền đánh cá đã lại xuất hiện một tên nam tử áo xám, giương tay đánh ra từng đạo từng đạo phong tác, cuốn về ngư yêu.

Hắn gọi Doãn Thiên Chiếu, trong Thiên Cơ Môn đứng hàng thứ lão thất, tối thiện trói buộc chi pháp.

Chỉ là hắn vừa xuất thủ trói buộc, Triệu Long Quang nhưng một quyền đem những phong tác kia Oanh toái, kêu lên: "Không cần ngươi đến, chính ta đối phó nó, ngươi ở bên cạnh lược trận là được."

Nghe nói như thế, cô nương mặt tròn trong quán trà che trán: "Đại sư huynh lại tới nữa rồi."

Cô nương mặt tròn này chính là Tân Nhiễm độc nữ Tân Tiểu Diệp, trong cửu đệ tử xếp hạng thứ tám.

Triệu Long Quang là hiếu chiến nhất, có thể đơn đả độc đấu tuyệt không quần ẩu.

Ngư yêu này thực lực tuy mạnh, nhưng giống như hắn, cũng bất quá là Hoa Luân cảnh giới, lại có gì phải sợ.

Thời khắc này Triệu Long Quang cuồng bạo xuất thủ, tiếng sấm cuồn cuộn, trực đánh thiên địa biến sắc, liên đới bách tính phụ cận toàn bộ bị dọa sợ rồi, dồn dập tìm chỗ tránh né. Liền ngay cả tiểu nhị cùng lão hán lưng còng kia đều sợ đến rụt cổ tại dưới bàn run run rẩy rẩy.

Bên này Triệu Long Quang còn tại cùng ngư yêu chiến hăng say, ngư yêu kia tuy rằng yêu lực cường đại, nhưng chung quy dần dần không địch lại, mắt thấy Triệu Long Quang một quyền mãnh quá một quyền, tâm hung ác, đột nhiên há mồm phun ra một viên hạt châu đỏ ngòm, trong huyết châu kia bắn ra một đạo huyết tiễn, chính trúng Triệu Long Quang.

Ngư yêu đại hỉ: "Đã trúng tinh huyết tiễn của ta, xem ngươi làm sao thoát chết."

Không nghĩ tới Triệu Long Quang chỉ là lung lay thân thể, cười gằn nói: "Ngươi nghe nói qua tên lão tử, lại không biết lão tử có cái biệt hiệu, gọi Thị Yêu Chi Long sao?"

Cái gì?

Lúc này mới nhớ ra trong truyền thuyết Triệu Long Quang thật giống như trời sinh dị huyết, tiên thiên chứa đựng yêu chi huyết mạch, vì vậy không sợ nhất yêu độc, vốn tưởng rằng là truyền nhầm, không nghĩ tới càng là thật.

Ngư yêu kia chỉ là ngẩn ra, liền thấy Triệu Long Quang trọng quyền đã đánh xuống, trực tiếp đem đầu của nó đánh sụp một khối, ngư yêu kia biết đã không có may mắn, ngưng đủ hết thảy yêu lực, huyết dịch như lợi tiễn bắn mạnh Triệu Long Quang, đáng sợ nhất không phải tiễn uy năng, mà là yêu huyết có độc.

Triệu Long Quang lại dường như bất giác, tùy ý huyết tiễn nhập thể, đã đem ngư yêu này triệt để oanh sát, thuận tay đem yêu đan trảo vào trong tay, nhìn nhìn xẹp phần lớn yêu đan, lắc đầu thở dài: "Đáng tiếc, bị nó tiêu hao quá nhiều, cuối cùng không phải hoàn mỹ."

Nói đã thừa phong phá lãng, đi tới bên bờ.

"Đại sư huynh thật là lợi hại!" Tân Tiểu Diệp đã chạy tới: "Liền biết đại sư huynh vừa ra tay, liền có thể giải quyết ngư yêu này. Chúng ta căn bản chính là đến thừa một chuyến này, còn làm ba tầng bố trí, thực sự là dư thừa."

Không nghĩ tới lời này vừa xuất, Triệu Long Quang sắc mặt đột biến: "Tránh ra!"

Đã đem Tân Tiểu Diệp đẩy ra ngoài.

Liền thấy một mảnh chất lỏng màu đen tung toé mà tới, vọt qua chỗ Tân Tiểu Diệp vừa đứng lúc trước, hạ xuống trên một cái cây, trọn cây đại thụ liền trong nháy mắt khô héo.

Cùng lúc đó, tráng nữ cùng quạt giấy công tử kia đã đồng thời xuất thủ, đánh về phía trong bụi cỏ cách đó không xa, một con rắn to đã từ trong bụi cỏ vọt lên, cũng không ham chiến, lại là nhanh chóng chạy trốn, tốc độ nhanh như tật phong, cường tráng nữ cùng quạt giấy công tử nhất thời càng không đuổi kịp.

Đúng vào lúc này, chân trời một đạo kiếm quang đột nhiên xuất hiện, ‘xoát’ một tiếng rơi xuống, chính chém ở chỗ 7 tấc của đại xà kia, nhất kiếm lưỡng đoạn, đại xà lăn lộn phún đồ ra vô số độc dịch, kiếm quang gột rửa, nhưng không một giọt máu tươi có thể đụng chạm đến đối phương.

Đợi đến kiếm quang hiết chi, mới phát hiện đó là một tên nam tử cầm kiếm bạch y phiêu phiêu, lại cũng là anh tuấn chi nhân khó gặp, lúc hạ xuống còn cực kỳ tao khí hất tóc một cái.

"Nhị sư huynh lợi hại!" Tân Tiểu Diệp đã vui vẻ kêu to lên.

Lão tam Thẩm Lâm Tân nhưng xem thường vung lên quạt giấy: "Khoe mẽ."

Nam tử yêu thích khoe mẽ này gọi Lâm Vũ Phong, tối thiện kiếm đạo, có cái biệt hiệu gọi Ngự Phong Kiếm, có thể thấy được xuất kiếm nhanh chóng.

Thời khắc này Lâm Vũ Phong tư thái tiêu sái đi tới: "Quả nhiên còn có một con yêu vật ẩn náu ở bên, nhưng chung quy chạy không thoát khoái kiếm của ta."

"Rõ ràng là chạy không thoát tính toán của tiểu sư đệ mới đúng."

Lâm Vũ Phong bên người đã lại xuất hiện một người, lại là Thanh Lâm.

Bên này cái móc chân nữ đã từ trên thân đại xà lấy ra một vật, chính là một viên độc hoàn ngưng tụ tinh hoa của rắn này.

Tiện tay ném một cái, lại là vứt cho hầu bàn bên cạnh: "Nhạ, đây chính là thứ ngươi muốn."

Điếm tiểu nhị kia chính là Ninh Dạ, tiếp nhận độc hoàn, vui cười mừng rỡ: "Đa tạ ngũ sư tỷ."

Móc chân nữ gọi Sơn Nhu, trong Thiên Cơ Môn đứng hàng thứ lão ngũ.

Lần trừ yêu này, Thiên Cơ Môn chín tên đệ tử lại là tất cả đều đến.

Lão hán lưng còng bên cạnh sợ hãi đến run run rẩy rẩy, chạy đến dưới chân Ninh Dạ quỳ xuống: "Lão hán không biết là tiên nhân, lúc trước đường đột, kính xin tiên nhân tha mạng!"

Ninh Dạ hơi hơi mỉm cười: "Không sao, người không biết không trách."

Cái lưng còng lão hán kia thở phào một hơi, liền muốn rời khỏi.

Ninh Dạ lại nói: "Ta nhưng không nói để ngươi đi a, chuyện vô lễ đối với ta, ta có thể không tính đến, thế nhưng chuyện túng yêu hại người này, ta lại không thể bỏ qua ngươi a."

Lưng còng lão hán ngẩn ngơ, thân thể bỗng nhiên cương trực mấy phần, liền ngay cả Thiên Cơ Môn mấy người khác đều vì thế chấn động, đồng thời vây lại.

Quay đầu lại nhìn Ninh Dạ: "Tiểu lão nhi không biết tiên trưởng đang nói cái gì. Các ngươi rõ ràng là đến trừ yêu, tiểu lão nhi là người, không phải là yêu a."

Ninh Dạ khe khẽ lắc đầu: "Ngươi có thể tiếp tục trang, nhưng ngươi cho rằng nếu như chỉ là vì đối phó hai con yêu vật phổ thông như vậy, Thiên Cơ Môn ta cần tới môn hạ đệ tử toàn bộ xuất động sao?"

Lão hán kia sắc mặt đột nhiên biến đổi, thân thể đột nhiên thẳng lên: "Thiên Cơ Môn thật thích đa quản nhàn sự!"

Theo thân thể hắn thẳng lên, bướu lạc đà sau lưng đột nhiên bạo liệt, từ bên trong thế mà xông ra vô số yêu phong (ong yêu), lít nha lít nhít lao tới chúng nhân. Mỗi một con yêu phong đều to như nắm đấm, tốc độ cực nhanh, độc châm thậm chí có thể phá hộ thể chân cương.

Một chiêu đột biến sát nách này, Triệu Long Quang mấy người cũng không kịp đề phòng, nhất thời dồn dập xuất thủ tránh né.

Triệu Long Quang trời sinh yêu huyết, không sợ yêu độc, nơi quyền phong chạm tới, yêu phong tẫn tang; Lâm Vũ Phong nổi lên kiếm quang, đem hết thảy yêu phong đều ngăn trở tại kiếm võng chi ngoại; Thẩm Lâm Tân thì thấp giọng quát một tiếng, bên người đã quấn quanh xuất ra từng mảng từng mảng phù chú kỳ lạ màu bạc, những yêu phong kia càng không thể tới gần.

Thanh Lâm thì thân như bông liễu, tung bay theo gió, yêu phong không một có thể đuổi kịp hắn.

Cho tới lão ngũ Sơn Nhu đơn giản nhất, hổ gầm một tiếng, toàn thân đã biến thành đồng bì thiết cốt, những độc châm có thể phá cương phong kia, nhưng đâm không phá làn da của nàng.

Phong Bất Đình phóng ra một cái trận pháp mang theo bên người, đem chính mình vững vàng bảo vệ, Doãn Thiên Chiếu trên người xuất hiện mảng lớn gió xoáy, hết thảy yêu phong vào trong gió xoáy, liền dồn dập bị bắn bay ra ngoài.

Tân Tiểu Diệp trong tay thải đái phiêu vũ, chỗ nó đi qua, yêu phong dồn dập rơi rụng, lại là trực tiếp lấy công đối công —— nàng tuy rằng đứng hàng lão bát, nhưng đến cùng là con gái Tân Nhiễm, dải lụa trong tay là một kiện pháp bảo khó được, đủ để thủ hộ tự thân.

Yêu phong tuy mãnh, nhưng cuối cùng không thể cùng lúc đối phó nhiều người như vậy.

Nhưng vào lúc này, tám người lại đồng thời biến sắc hô to: "Sư đệ!"

Liền thấy Ninh Dạ chẳng biết từ lúc nào đã rơi vào cái trong tay hán tử lưng còng kia.

Tay của hắn đặt tại trên thiên linh cái Ninh Dạ, quái tiếu khằng khặc: "Chư vị đều là Thiên Cơ Môn hảo thủ, lấy chúng lăng quả, lão nhi không địch lại, bất quá vẫn may, vẫn may, chung quy vẫn có một cái nhược. . . Hoa Luân vị mãn, thế mà cũng dám đến gây chuyện với lão phu, nhưng bằng là tự đưa nhược điểm a."

Câu cuối cùng này, lại là nói với Ninh Dạ.

Thiên Cơ Môn cửu đệ tử, tám cái khác đều đã là Hoa Luân cảnh, lại lấy Triệu Long Quang Lâm Vũ Phong mạnh nhất, đều đã là Hoa Luân đỉnh phong.

Chỉ có Ninh Dạ yếu nhất, ba năm tu hành, Tàng Tượng đỉnh phong, chỉ thiếu chút nữa là được viên mãn.

Nhưng Tàng Tượng cảnh cuối cùng bất quá là đệ nhất cảnh, lại xưng học đồ cảnh, làm sao lại có khả năng là đối thủ của lão đầu tương tự là Hoa Luân đỉnh phong này, chỉ là một chiêu liền đem hắn chế phục.

Mắt thấy Ninh Dạ rơi vào tay địch, tất cả mọi người đều sốt sắng.

Tân Tiểu Diệp Thanh Lâm đám người đã dồn dập kêu lên: "Ngươi đừng giết hắn, chuyện gì cũng dễ bàn."

"Có cái rắm dễ bàn, các ngươi tất cả đều rời khỏi, không được lưu lại chỗ này!" Lão đầu đã kêu lên.

Chúng nhân không chút do dự, đồng thời lui về phía sau.

Ninh Dạ lại đột nhiên nói: "Có một việc, ngươi lầm."

"Cái gì?" Lão đầu ngẩn ngơ, không kịp phản ứng lại.

Ninh Dạ nghiêm túc nói: "Lần trừ yêu vệ đạo này, là nhiệm vụ sư phụ ta giao cho ta, xem như là một lần sư môn thử thách ta, vì vậy đây không phải là quản việc bao đồng."

"Vậy thì làm sao?" Lão đầu không rõ.

"Ý tứ chính là. . . Hai cái yêu kia, có thể do các sư huynh giết, nhưng ngươi, nhất định phải là ta đến giết." Ninh Dạ nghiêm túc trả lời.

Lão đầu bị thuyết pháp của Ninh Dạ làm sững sững sờ sờ: "Ngươi. . . Ngươi giết ta? Sư phụ ngươi là muốn ngươi chết sao?"

"Không phải, chỉ là sư phụ tín nhiệm ta. Phải biết, đánh bại một người, có lẽ cần nhờ thực lực, giết một người, lại không hẳn cần." Ninh Dạ cười hi hi nói.

Nghe nói như thế, lão đầu trong lòng đột nhiên sinh khởi một tia cảm giác không ổn: "Ngươi. . ."

Ninh Dạ đã thở dài nói: "Ngươi đã quên ngươi uống rượu của ta, ăn món ăn của ta sao?"

Lão đầu hoảng hốt, đột nhiên phát hiện bản thân nhất thời càng toàn thân vô lực.

Ninh Dạ nhẹ nhàng từ trong hắn chưởng khống đi ra, đi tới bên người mọi người.

Tân Tiểu Diệp vừa mừng vừa sợ: "Nguyên lai ngươi sớm phát hiện hắn có vấn đề, bỏ thuốc cho hắn, hảo tiểu tử, có ngươi. Làm sao ngươi biết?"

Ninh Dạ mỉm cười: "Yêu vật ăn người, đối với tài vật lại là không có hứng thú. Ta xem qua hết thảy tư liệu sư phụ cho, phát hiện khoảng thời gian này, phàm là người bị yêu vật nơi đây làm hại, thậm chí ngay cả tiền hàng đều không thấy tăm hơi. Khi đó ta liền biết, việc này hơn nửa còn có người ở sau lưng quấy phá."

"Ngươi liền không sợ tìm lộn?" Sơn Nhu kỳ quái.

Ninh Dạ buông tay: "Ai kêu hắn trang lưng còng trang quá không giống đây. Người gù bước đi, thân thể nghiêng về phía trước, cước ấn trước nặng sau nhẹ, người này nhưng căn bản không phải như vậy. Kỳ thực hắn vốn là có thể không để lại cước ấn, chỉ là muốn giả phàm nhân, lại giả không giống. Ta lúc trước cố ý đánh đổ rượu tại trên người hắn, vì hắn lau chùi, phát hiện bướu lạc đà sau lưng hắn có động tĩnh, liền biết người gù này là mục tiêu ta muốn tìm."

"Vậy cũng phải cẩn thận tính sai người." Triệu Long Quang cau mày, Ninh Dạ phân tích tuy có đạo lý, lại vẫn là có khả năng tìm lộn.

Ninh Dạ cười nói: "Vì vậy ta hạ cũng không phải trí mạng độc, chỉ là khiến toàn thân hắn vô lực mà thôi."

Người gù kia đột nhiên đại ngộ, cười gằn nói: "Hảo, hảo, có ngươi. Bất quá chỉ bằng thứ này muốn giết lão tử, còn kém xa!"

Hắn nói thân thể bỗng nhiên nổ tung, đã hóa thành một mảng khói đen hướng tứ phương tản đi.

"Ảnh độn chi thuật? Là người của Ma môn!" Lâm Vũ Phong biến sắc.

Người trong Ma môn cùng hung cực ác, nhưng lại thủ đoạn nhiều, tối thiện đào dật, ảnh độn chi pháp này, đúng là một trong những thủ đoạn bọn họ tối sở trường. Liền ngay cả Ninh Dạ sở hạ chi dược, cũng không thể ảnh hưởng đến ảnh độn chi pháp của hắn.

Chúng nhân không nghĩ tới hắn còn có thủ đoạn này, thế mà trơ mắt nhìn hắn chạy mất, dồn dập ảo não không thôi.

Ninh Dạ nhưng thở dài: "Tự tác nghiệt, không thể sống. Một. . . Hai. . . Ba. . ."

Oanh!

Nơi chân trời xa, đột nhiên thăng khởi mảng lớn bạch nhật quang huy, bên trong lại ẩn có độc yên tràn ngập, chen lẫn chính là điên cuồng tuyệt vọng tê thanh của người gù kia.

Đây là?

Chúng nhân đang tự vô danh.

Ninh Dạ nói: "Hắn không nên bắt sống ta. Trong rượu và thức ăn ta là không hạ thủ ác độc, thế nhưng sau khi hắn bắt sống ta, liền không phải vậy nữa rồi. . . Chỉ là thật đáng tiếc viên độc hoàn vừa tới tay kia."

Câu cuối cùng, Ninh Dạ rất có vài phần thổn thức.

Chương 3 : Tự (hạ)

Tự (hạ)

"Bạch Vũ! Tiểu tử chết tiệt này, có gan đừng chạy, lão tử ngày hôm nay không đem ngươi đánh ba ngày xuống không được giường liền không làm cái đại sư huynh này rồi!"

Theo một tiếng Ầm vang vọng, Thiên Cơ đại điện truyền đến tiếng rống to phẫn nộ trung khí mười phần của Triệu Long Quang.

Sau đó là Ninh Dạ một đường phi bôn xông ra thiên cơ điện, ôm đầu lao nhanh, vừa chạy vừa hô: "Đại sư huynh tha mạng, ta thật sự không phải cố ý a. Cái cấm chế kia ta cũng chỉ là thuận tay làm chơi, ai bảo tay ngươi tiện... Ai ui!"

Cái mông đã đã trúng một tát của Triệu Long Quang, Ninh Dạ bưng mông lao nhanh, trong nháy mắt vọt tới tiểu lâm phụ cận, biến mất không còn cái bóng.

Triệu Long Quang đầy mặt cháy đen lao ra, trên y phục khắp nơi phá động, trên người tràn đầy vết tích thiêu đốt, nhìn dáng dấp vừa mới bị lửa liệu quá, thiêu đến không nặng, làm sao hình ảnh thực sự bị hỏng.

Đặc biệt là râu mép hắn tối trân ái, bị Ninh Dạ một ngọn lửa thiêu mất hơn nửa, thực sự là đau lòng đòi mạng, thời khắc này đã quyết tâm, nhất định phải hảo hảo giáo huấn một chút tiểu tử này.

Trong thiên không vài tên tu sĩ chính tại phi hành luyện kiếm, đứng đầu Tân Tiểu Diệp.

Y phục rực rỡ phiêu phiêu, kiếm quang tung bay, nhẹ nhàng như yến, ngự phong nhi hành, đang tự tỏ ra vui vẻ, thấy Triệu Long Quang lao ra, con mắt hơi chuyển động, hướng về mặt đất rơi xuống.

Đi tới bên người Triệu Long Quang, cười hi hi nói: "Đại sư huynh, ngươi lại bị tiểu cửu đùa cợt?"

Triệu Long Quang có chút tức đến nổ phổi: "Tên tiểu tử hư hỏng này, cả ngày làm chút loạn thất bát tao bàng môn tà đạo, không đứng đắn tu hành. Lại còn muốn lấy đồng môn làm thí nghiệm, ngươi trúng tròng của hắn, hắn liền nói là chính ta tay tiện, chân chính là tức chết lão tử. Ta ngày hôm nay nhất định phải thế sư phụ hảo hảo sửa chữa hắn một phen."

"Thôi đi, mỗi lần đều là nói lời hung ác, thời điểm thật động thủ, cũng không thấy ngươi hạ bao nhiêu tàn nhẫn khí lực." Một cái nữ tử thân cao thể mập từ không trung lạc hạ nói, chính là Sơn Nhu.

Triệu Long Quang cười khổ nói: "Ngũ muội lời này của ngươi, mọi người đều là đồng môn, ta chẳng lẽ có thể thật đem hắn dạy dỗ chết sao? Lại nói nếu ta thật làm như thế, sư phụ liền sẽ đem ta đánh chết."

Thời khắc này nghe hắn nói như vậy, Sơn Nhu liền càng tức giận: "Sư phụ thiên vị tiểu cửu, ngươi cũng vậy!"

"Đúng vậy đúng vậy." Bên cạnh Tân Tiểu Diệp cũng gật đầu liên tục: "Từ khi tiểu cửu nhập môn, cha cũng chỉ đau một mình hắn, có thứ gì tốt đều ưu tiên cho hắn, ngay cả ta đều không phân."

"Đâu chỉ là hắn a, còn có tứ sư huynh cũng vậy. Lần trước từ bên ngoài kiếm được một khối ‘cửu hoàn thủ ô’, thế mà đưa hết cho một mình tiểu sư đệ." Sơn Nhu cũng tại oán giận.

Tân Nhiễm môn hạ chín tên đệ tử, chỉ có Tân Tiểu Diệp cùng Sơn Nhu hai nữ tính, vốn là tối thụ thương yêu, kết quả Ninh Dạ vừa đến, đem các nàng danh tiếng đều đoạt, thời khắc này lên tiếng đều mang theo ghen tuông.

Triệu Long Quang cười ha ha: "Các ngươi đều là làm sư tỷ, tội gì tính toán những thứ này, mọi người đều là đồng môn, hẳn là lẫn nhau kính lẫn nhau yêu."

Sơn Nhu liền trừng hắn: "Ngươi thì cũng tốt hơn chỗ nào, lần trước tiểu cửu muốn ‘mặc giao lân phiến’, ngươi không phải là ba ba chạy đi, cùng mặc giao kia đại chiến ba ngày, vẫn cứ bới lân phiến nó trở về."

Triệu Long Quang vừa nhìn nhị nữ đều cùng chung mối thù, vội vàng nói: "Ta lập tức liền đi tìm đến tiểu tử này, tự tay đánh cho ngươi xem, hôm nay quyết không thể để cho hắn dễ chịu."

Nói hướng về trong rừng chạy đi.

Thấy hắn như vậy, Tân Tiểu Diệp cùng Sơn Nhu nhìn nhìn lẫn nhau, đồng thời quát lên một tiếng: "Đại sư huynh muốn giáo huấn tiểu cửu, mọi người cùng nhau đem tiểu cửu bắt tới a!"

Nghe nói như thế, không trung phần phật phần phật lại rơi xuống mấy người, dồn dập hô "Ta đến", đồng thời hướng trong rừng phóng đi.

Đối với chuyện giáo huấn Ninh Dạ này, lại là người người hưng phấn không thôi.

Tân Tiểu Diệp xông vào trong rừng, nhìn nhìn trong rừng không người, cũng không để ý, trực tiếp làm cái pháp quyết, đầu ngón tay kháp toán, trong miệng lẩm bẩm: "Thiên địa hoàng hoàng, không chỗ ẩn giấu, khai!"

Trước mắt đã là một phiến thanh minh.

Đôi mắt đẹp nhìn quanh, liền nhìn thấy trên một cây nhỏ trong rừng, Ninh Dạ đang nằm tại trên cây, gác chân nghỉ ngơi.

"Bắt được ngươi rồi!" Tân Tiểu Diệp hưng phấn xông tới, lấn tới phía sau Ninh Dạ, xuất thủ cấp trảo.

Liền nghe ‘Bồng’ một tiếng, Ninh Dạ tiêu thất vô tung, thay vào đó càng là một chú hồng nhạt tiểu trư, từ sau cái mông của nó chính phóng ra một đoàn hồng nhạt yên thí, lượn lờ đã xoay quanh toàn thân Tân Tiểu Diệp, nương theo chính là trận trận tanh tưởi đập tới.

Tân Tiểu Diệp triệt để ngây ngốc rồi.

Tiểu trư còn tại mê man, quay đầu nhìn nhìn Tân Tiểu Diệp, nghĩ không ra tại sao nàng muốn nạo cái mông của chính mình.

Lẽ nào nàng yêu thích ngửi mùi vị của bản thân?

Thế là nó lại thả một cái, lần này trực tiếp chính là một cái bảy màu linh lung cầu vồng thí, thanh sắc hương đều đủ, thậm chí còn tự mang nhuộm màu hiệu quả.

Tân Tiểu Diệp cả người đều phủ đầy màu sắc.

Nàng dại ra một thoáng, sau đó "Aaaa" thét lên: "Tiểu cửu! Ngươi hỗn đản, ta cùng ngươi chưa xong đâu! ! !"

Đã là ‘Xoạt’ một tiếng bay đi, hiển nhiên là muốn đi thanh lý tao ngộ bi thảm 'hương trần trư' mang đến cho mình.

"Ha Ha Ha Ha!"

Nghe tin mà đến các sư huynh cất tiếng cười to, từng cái từng cái tất cả đều là cười trên sự đau khổ của người khác.

Triệu Long Quang hừ một tiếng, hướng tới không trung bên cạnh tiểu trư một trảo, liền từ chỗ trống không tóm ra một người, chính là Ninh Dạ.

"Tiểu tử thối, trêu đùa ta không đủ, lại trêu đùa sư tỷ của ngươi." Triệu Long Quang cả giận nói.

"Oan uổng a, ta làm sao biết được ai sẽ tới bắt ta." Ninh Dạ ấm ức: "Ta chỉ là muốn kiếm cái đỉnh bao (*chịu đòn thay), ai biết liền khiến Tân sư tỷ trúng chiêu đây."

"Thôi đi, ngươi như đoán không được nàng, căn bản sẽ không sử dụng 'hương trần trư' loại thủ pháp này. Đồng môn chín người, liền thuộc về Tiểu Diệp động sát chi thuật mạnh nhất." Lão tam Thẩm Lâm Tân vô tình chọc thủng cái cớ của Ninh Dạ.

Phong Bất Đình hiếu kỳ ôm lấy 'hương trần trư', trên nhìn dưới nhìn: "Bất quá tiểu sư đệ, ngươi đến cùng là làm sao làm được? Thế mà có thể đem cấm chế bố trí tại trên linh thú, điều này thật quá khó khăn."

Cấm chế chi đạo chính là cơ quan chi đạo, cùng trận pháp đồng nguyên, cũng thuộc về trận đạo, chỉ là cách dùng khác biệt, cái trước cần cơ hội phát động nhất định, càng thêm giản dị linh xảo, thứ sau thì không cần, càng thêm to lớn hùng vĩ.

Phong Bất Đình tối hảo trận đạo, luận trận đạo uy lực, hắn mạnh hơn Ninh Dạ không biết bao nhiêu.

Ninh Dạ thì bất đồng, càng thiên hướng tại cơ quan cấm chế. Thủ pháp của hắn không lấy uy lực luận, nhưng càng thêm quỷ bí linh xảo, đừng nói Triệu Long Quang, liền ngay cả Tân Nhiễm có lúc cũng sẽ bị Ninh Dạ khanh đến, có thể thấy được tại phương diện bí ẩn giảo quyệt, Ninh Dạ xác thực là đi tới cực hạn.

Bất quá cấm chế trận pháp cần nhất định vận chuyển chi lý, vì vậy có rất ít dùng tại trên vật sống. Dù sao linh thú là hoạt, thông thường sẽ không phối hợp.

Vì vậy Phong Bất Đình đối với điều này cũng là tấm tắc khen kỳ.

Thẩm Lâm Tân cũng tán thán nói: "Tiểu sư đệ thủ đoạn đúng là càng lúc càng lợi hại, chẳng trách lần trước cái người gù giả kia lại trúng chiêu."

"Đáng tiếc còn chưa đủ." Ninh Dạ lắc đầu: "Theo ý tưởng nguyên lai của ta, căn bản cũng không cần dùng đến độc hoàn. Lấy Chiết Quang Thuật đem Nhật Quang tán chủng nhập thể nội đối phương, có thể làm được vô thanh vô tức, một khi bạo phát, liền sẽ hình thành liệt nhật tuẫn bạo hiệu quả, nếu có thể giả mượn thủ đoạn, hẳn là còn có thể khống chế thời cơ bạo liệt. Cứ như vậy, nếu như tương lai muốn đối phó một cái môn phái đối địch nào đó, chỉ cần tại trên người một tên đệ tử trong đó gieo xuống pháp này, đem đưa vào môn phái, lại đúng lúc xúc động, liền có thể hình thành thiên băng địa liệt hiệu quả. Bất quá Nhật Quang tán quá bất ổn định, cần phải lấy pháp thuật ngưng kết thành ‘Nhật Quang chi chủng’, mới có thể làm được vô thanh vô tức. Mà muốn hình thành hiệu quả chấn động thiên băng địa liệt, còn cần ‘nhật quang chi chủng’ chủng nhập đủ mạnh, muốn áp chế lực lượng mạnh mẽ như vậy, liền cần lực lượng mặt trái tiến hành phối hợp... Nói chung, còn có thật nhiều vấn đề cần cải tiến. Đáng tiếc pháp này quá mức ác độc, lại là không thích hợp tại trên người các sư huynh thí nghiệm."

Ninh Dạ lắc lư cái đầu chính nói vui vẻ, Ầm, trên trán lại đã bị Triệu Long Quang gõ một cái.

Triệu Long Quang lạnh lùng nói: "Cả ngày chỉ nghĩ những thứ bàng môn tà đạo chi sự này, không chịu hảo hảo tu hành. Ngươi xem xem, cũng đã hơn ba năm, đến hiện tại vẫn là Tàng Tượng cảnh, uổng phí sư phụ cho ngươi nhiều chỗ tốt như vậy, ngươi liền không ngại mất mặt a?"

Ninh Dạ bị hắn đánh phiền muộn, mò đầu khổ não: "Lên tiếng thì lên tiếng, không nên hơi một tí liền gõ đầu có người có được hay không, sẽ gõ ngốc. Lại nói, huyền đạo cùng trận đạo chính là căn bản chi đạo của Thiên Cơ Môn ta, làm sao có thể gọi bàng môn tà đạo đây? Ta nghiên cứu cấm chế, sửa cũ thành mới, phát minh Nguyệt Ảnh Hàn Sa, Nhật Quang Tuẫn Bạo, Vô Linh Cấm Chế, có thứ các ngươi liền thấy cũng chưa từng thấy qua, chính là thiên tài số một của bản môn a."

Hắn lời này nói ra, Triệu Long Quang cũng là không có gì để nói.

Lời này không sai, những thứ này, đối với môn phái khác khả năng là bàng môn tà đạo, đối với Thiên Cơ Môn mà nói, lại là đại đạo chính tông.

Chỉ bất quá tiểu tử ngươi cả ngày nghiên cứu cái này, quên tự thân tiến cảnh, chung quy không thích hợp a.

Phải biết cơ quan trận pháp tốt mấy, cũng vẫn là cần người đến điều khiển, không có đủ thực lực, cũng không thể nào chế ra cơ quan trận pháp cường đại.

Triệu Long Quang không thiện ngôn từ, chỉ có thể tức giận nói: "Ta mặc kệ, nói chung, lại cho ngươi hai tháng, trong vòng hai tháng, vô luận thế nào cũng phải tiến hành Hoa Luân trùng cảnh."

"Không cần thiết đi?" Ninh Dạ mặt liền khổ lên.

Triệu Long Quang càng lúc càng căm tức, hướng tới đầu Ninh Dạ cuồng đập: "Khiến ngươi trùng cảnh lại không phải là muốn hại ngươi, ngươi cái đồ không cầu tiến, tức chết lão tử."

Phong Bất Đình đám người thì hiếu kỳ, Nguyệt Ảnh Hàn Sa cùng Vô Linh Cấm Chế kia lại là cái gì, bất quá nhìn Triệu Long Quang chính đang phát nộ, cũng không dám hỏi.

"Được rồi được rồi." Những sư huynh đệ khác đã dồn dập đi tới điều đình.

Triệu Long Quang cơn giận còn sót lại chưa tiêu: "Mấy người các ngươi cũng là như vậy, cả ngày du thủ hảo nhàn, vô sự hảo hảo tu hành. Ngày hôm nay vãn khóa thời gian gấp bội!"

Nghe nói như thế, chúng nhân đồng thời kêu rên.

Sơn Nhu tức giận cuồng đá cái mông Ninh Dạ, hiển nhiên là tức hắn liên lụy bản thân, Ninh Dạ cũng chỉ có thể cười khổ xin lỗi.

"Di? Lão tứ lão nhị cùng lão thất đâu?" Triệu Long Quang chú ý tới Doãn Thiên Chiếu không có mặt, hỏi.

"Nhị ca đang luyện kiếm, tứ ca đi uống rượu, lão thất tự nhiên là đi thăm cái Thường muội muội kia của hắn rồi." Phong Bất Đình cũng là cái yêu buôn chuyện kẻ khác.

"Đem bọn họ toàn bộ gọi trở về, ngày mai chính là tế tổ đại điển, Thiên Cơ môn hạ, một cái cũng không thể thiếu!" Triệu Long Quang nói.

"Đúng!" Chúng nhân tề thanh ứng mệnh.

Vừa vặn Tân Tiểu Diệp lúc này đã tẩy đi cầu vồng thí 'hương trần trư' mang đến, đằng đằng sát khí lao ra: "Bạch Vũ, ta muốn làm thịt ngươi!"

Ninh Dạ bị dọa cho nhảy dựng: "Sư huynh sư tỷ, sư đệ thoát thân đây!"

Lại là ‘Xoạt’ một tiếng chạy mất không còn cái bóng, mặt sau là Tân Tiểu Diệp nâng kiếm điên cuồng đuổi giết.

Một đám sư huynh nhìn đến dồn dập lắc đầu, thổn thức không ngớt.

"Tiểu sư đệ vẫn là bướng bỉnh chút." Lâm Vũ Phong lắc đầu thở dài.

Tiểu sư đệ làm người thông tuệ là thông tuệ, bình thường cũng coi như trầm ổn, chỉ là chẳng biết vì sao, một mực chính là đối với tu hành chi sự không nhấc lên được kình, khiến mọi người rất có chỉ tiếc mài sắt không nên kim ý tứ

"Đúng vậy đúng vậy." Bên này Tân Tiểu Diệp cũng đi tới, xem ra nàng chung quy là không đuổi kịp Ninh Dạ, tuy rằng nàng tu vi cao hơn Ninh Dạ, thực lực mạnh hơn Ninh Dạ, nhưng ngăn không nổi tiểu tử này thực sự quỷ cực kì, lại tinh thông các loại môn đạo, tam chuyển lưỡng chuyển liền chạy đến không còn cái bóng, tức giận nói: "Uổng cha ta còn đối với hắn tốt như vậy, có bảo bối gì đều cho hắn dùng. Kết quả đây? Hắn nhưng cả ngày cà lơ phất phơ như vậy, ăn nhiều thứ tốt như vậy, coi như là 'hương trần trư' cũng nên lên cấp rồi!"

Hương trần tiểu trư hừ hừ vài tiếng, biểu thị ngươi đừng chỉ nói không làm.

Điều này cũng khiến cho mọi người thổn thức bất đắc dĩ.

Thời điểm màn đêm buông xuống, Thiên Cơ Môn lại khôi phục ngày xưa an lành yên tĩnh.

Thiên Cơ Sơn tinh không, hào xưng là Trường Thanh Giới tối rực rỡ tinh không.

Mỗi lúc nguyệt ẩn, quần tinh lóng lánh, từng tia từng sợi tinh quang rải xuống, chiếu người quang ảnh loang lổ, rực rỡ cổ quái, càng rất nhiều thần bí chi cảm.

Ninh Dạ lặng yên đi ra Thiên Cơ đại điện, đi tới trên quảng trường, lấy ra một nắm u lam đất cát rắc xuống. Sau đó lại đi tới một chỗ tĩnh thất, y như cũ mà làm. Liền như vậy một đường đi tới, tại Thiên Cơ Môn các nơi trước sau rắc xuống màu xanh lam đất cát, lại cẩn thận dùng đất cát che giấu, lúc này mới lặng lẽ trở về phòng.

Thành công rồi.

Ninh Dạ vui sướng, đang định làm cái gì, lại nhìn thấy Tân Nhiễm đang ngồi tại trong phòng mình, thân mặc bát quái bào, thủ chưởng Thiên Cơ Côn.

"Sư phụ?" Ninh Dạ ngẩn ngơ, trong lòng đột nhiên nhảy một cái.

Tân Nhiễm nhìn nhìn hắn, duỗi tay một cái: "Đem ra."

Ninh Dạ có chút không tình nguyện lấy ra một cái túi, giao cho Tân Nhiễm.

Tân Nhiễm mở ra nhìn nhìn, trong lòng cổ quái: "Đây là vật gì?"

Ninh Dạ cúi đầu nói: "Một thứ nho nhỏ đệ tử bản thân nghiên cứu."

Tân Nhiễm niêm lên đất cát, cẩn thận cảm thụ một thoáng, phát hiện bản thân thế mà nhận biết không ra huyền bí bên trong, có chút kỳ quái: "Vật này để làm gì?"

Thấy hắn không biết, Ninh Dạ có chút hưng phấn: "Sư phụ không nhìn ra?"

Tân Nhiễm mặt già trầm xuống: "Nói mau."

Ninh Dạ vui vẻ nói: "Đây là Nguyệt Ảnh Hàn Sa, chính ta nghiên cứu, tên còn có thể đi. Còn tác dụng a, là dùng để phối hợp Côn Lôn Kính."

Ninh Dạ nói đã lấy ra Côn Lôn Kính, vạch một đường vào hư không, thao thao bất tuyệt nói: "Sư phụ, ta luôn cảm thấy Côn Lôn Kính dùng để trắc tính thiên cơ, quá mức lãng phí. Kỳ thực thiên cơ mờ mịt, hư thực khó dò. Tuy có động huyền chi năng, nhưng tỷ lệ thành công quá thấp, mà thiên cơ không thể khinh tiết, giá trị thực dụng thật sự không cao. Nhưng chúng ta có thể nghĩ ngược lại, Côn Lôn Kính dùng để nhìn tương lai, xem thiên ý, cố nhiên là không dễ nhìn ra, nhưng dùng để nhìn quá khứ, nhìn những chuyện đã phát sinh hoặc là chính đang phát sinh kia, lại là rất dễ nhìn ra. Vì vậy, Côn Lôn Kính nếu như dùng để dòm ngó bí ẩn của người, chính là bảo vật tuyệt hảo. Đương nhiên, trong này có một vấn đề, chính là ta bây giờ thực lực còn thấp, đối với những tu sĩ thực lực mạnh hơn ta kia, ta không nhìn ra được. Vì vậy ta chế tác Nguyệt Ảnh Hàn Sa, ta dùng 'huyền thiên hàn u thảo' cùng 'không linh thạch' kết hợp, lại dùng Côn Lôn Kính ngày ngày chiếu rọi, khiến cho sản sinh linh tính liên hệ. Cứ như vậy, địa phương có Nguyệt Ảnh Hàn Sa, ta liền có thể nhìn tới việc phát sinh ở nơi đó. Không tin sư phụ ngươi xem..."

Hắn nói đã phát động Côn Lôn Kính, liền thấy mặt kính xoay chuyển, Thiên Cơ Môn các nơi thế mà đã dồn dập xuất hiện tại trong mặt kính.

Ninh Dạ hiển nhiên là đã sớm lén lút thả Nguyệt Ảnh Hàn Sa, liền trong phòng mấy cái sư huynh đều có.

Thời khắc này theo Côn Lôn Kính chuyển động, đã soi sáng ra gian phòng của đại sư huynh Triệu Long Quang, liền thấy hắn chính đang tu hành. Lại chuyển, chuyển tới nhị sư huynh Lâm Vũ Phong nơi đó, liền thấy hắn đang soi gương tự sướng, vừa nhìn bản thân trong gương, vừa còn say mê trong đó, tay diêu quạt giấy, lẩm bẩm tự nói: "Ngọc thụ lâm phong, bất quá như vậy."

Nhị sư huynh Lâm Vũ Phong xưa nay tự yêu mình, chỉ là không nghĩ tới hắn lại tự yêu mình đến mức độ như vậy, Ninh Dạ nhìn bật cười, chú ý tới Tân Nhiễm sắc mặt đã khó coi, vội vã lại chuyển động, lần này lại là chuyển tới Thất sư huynh Doãn Thiên Chiếu nơi đó, lại nhìn thấy trong phòng Doãn Thiên Chiếu còn có một nữ tử, hai người chính nhiệt tình ôm nhau.

"Di? Đây không phải là Thường gia muội tử dưới núi sao?" Ninh Dạ bật thốt lên.

Chưa nói cái gì, Đùng, trên đầu đã bị Tân Nhiễm đánh một kích: "Hoang đường, còn không dừng lại!"

Ninh Dạ bị dọa cho nhảy dựng, vội đóng Côn Lôn Kính.

Tân Nhiễm đã cả giận nói: "Thiên cơ đại đạo, động sát huyền cơ, há có thể dùng để dòm ngó người ẩn tư, loại hành vi này quá mức bỉ ổi, là chúng ta khinh thường, ngươi sau này không nên tiếp tục loại hành vi này, lại càng không được nhìn trộm sư huynh sư tỷ ngươi nữa!"

"Nga." Ninh Dạ nhưng trong lòng không cho là đúng.

Đã từng Ninh Dạ là cái tình báo phân tích viên. Có lẽ là bởi vì xuất thân duyên cớ, Ninh Dạ đối với thiên cơ đại đạo, động huyền tương lai một chuyện, kỳ thực là rất không thích.

Dưới cái nhìn của hắn, đem Côn Lôn Kính dùng để thăm dò tương lai mịt mờ căn bản chính là lãng phí, cách dùng chân chính của nó không phải đi nhìn tương lai, mà là sưu tập tin tức, dò xét những thứ đã biết kia.

Đã biết quá khứ, có lúc chẳng khác nào biết tương lai.

Chỉ tiếc cái thế giới này, tu tiên giả phương thức tư duy quá mức cố hóa, không chỉ có mình Tân Nhiễm, tại trong mắt phần lớn tu tiên giả, động huyền chưa biết mới là chính đạo.

Phương thức tư duy bất đồng, khiến Ninh Dạ cũng không có giải thích nào tốt, chỉ có thể hứa hẹn sau này không sử dụng Côn Lôn Kính đi nhìn trộm.

Cũng may Tân Nhiễm cũng có thể hiểu được hắn, thời khắc này Tân Nhiễm vẫy tay một cái, Côn Lôn Kính đã đi đến đỉnh đầu hắn.

Ngón tay nhanh chóng kháp toán mấy lần, đỉnh đầu treo cao chi cổ kính liền không ngừng chuyển động, trên mặt gương liền xuất hiện từng mảnh từng mảnh vân mai, tự có chữ viết như ẩn như hiện, nhưng vẫn không thấy rõ ràng, càng có tinh quang lúc sáng lúc tối, khó có thể phát hiện.

"Quả nhiên vẫn là như vậy sao?" Tân Nhiễm cũng không kỳ quái, thở dài lên tiếng: "Thiên cơ bất hiện, sinh cơ khó liệu, cũng khó trách ngươi lại mở ra lối riêng, đi bàng môn chi đạo. Nhưng đây cuối cùng không phải căn bản chi sách, thực sự không được, ngươi vẫn là trước tiên xông lên Hoa Luân rồi nói đi. Có lẽ đến lúc đó, liền có thể biết tất cả."

Nghe nói như thế, Ninh Dạ cũng rốt cục nghiêm túc lên.

Thay đổi bộ dạng hoang đường lúc trước, Ninh Dạ cúi đầu đáp: "Đệ tử minh bạch sư phụ tâm ý, nhưng ngày đó nhìn thấy, đệ tử cho tới nay không dám quên. Tại trước khi tìm được giải quyết chi đạo, đệ tử không dám."

Tân Nhiễm lắc đầu: "Ngươi cho rằng ngươi không tấn thăng, sự tình liền sẽ không tới sao? Thiên ý chú định chi sự, vô luận ngươi nỗ lực thế nào, chung quy sẽ phát sinh."

Ninh Dạ liền hồi đáp: "Đệ tử minh bạch, chỉ là đệ tử càng tin tưởng sự tại nhân vi, không do trời định."

Tân Nhiễm vung tay lên, đã đem cổ kính treo cao như minh nguyệt kia lấy xuống, đưa vào Ninh Dạ thể nội: "Vậy cũng cần ngươi có đủ thực lực, mới có thể nghịch thiên nhi hành. Tham sống sợ chết, cuối cùng không phải chúng ta chi đạo."

Ninh Dạ hồi đáp: "Như không thể lui được nữa, tự nhiên vung gậy vùng lên!"

Chương 4 : Diệt môn (thượng)

Chương 1: Diệt môn (thượng)

Tiếng chuông du dương hồi đãng, vân khánh minh hưởng.

Hương vụ lượn lờ, vân quyển tại bầu trời Thiên Cơ đại điện.

Hôm nay là đại điển tế tổ của Thiên Cơ Môn, Thiên Cơ Môn hết thảy môn hạ vân tụ một đường, tại Tân Nhiễm dẫn đầu, hướng tới Thiên Cơ Môn tổ sư tế bái.

Thiên Cơ Môn từ thượng cổ tới nay, đã từng xuất vô số đại năng.

Nhưng bây giờ, bọn họ vẫn lạc bụi trần, cuối cùng chỉ trở thành tế tinh trên Thiên Cơ đại điện. Điểm điểm tinh quang tại thượng không đại điện xoay quanh, hình thành một mảnh biển sao. Mỗi một khỏa phồn tinh, đều đại biểu cho một vị đại năng, tại bên trên tòa đại điện này, hội tụ thành một mảnh tinh không rực rỡ.

Đông đảo tổ sư đại năng như vậy, dẫn đến liền gọi tên cũng là một loại xa xỉ.

Tân Nhiễm một mực cung kính, đối không lạy ba bái: "Đại chưởng giáo thứ bảy mươi mốt Thiên Cơ Môn, Tân Nhiễm, suất đệ tử tham kiến chư vị tổ sư! Nguyện tổ sư trên trời có linh, tiếp tục che chở Thiên Cơ Môn ta. . ."

Niệm quá tế từ xong, tiếp sau đó chính là môn hạ sư thúc cùng với các đệ tử luân phiên tế bái.

Đối với Thiên Cơ Môn mà nói, chuyện như vậy mỗi năm đều phải tiến hành, đã là một cái nghi thức, vì vậy cũng không có quá nhiều hi hãn.

Phong Bất Đình thậm chí còn dùng cùi chỏ chọc chọc Triệu Long Quang: "Sư huynh, hôm qua vãn khóa quá mức khổ cực, hôm nay tế điển, hiếm thấy mọi người gặp nhau, vãn khóa miễn đi chứ?"

Triệu Long Quang lại là cái tử tâm nhãn, trừng hắn một cái: "Cả ngày chỉ biết lười biếng, không được."

Phong Bất Đình oan ức ngậm miệng.

Bên cạnh Tân Tiểu Diệp nhìn thấy bật cười, phát ra tiếng cười, nhưng lại bị Tân Nhiễm nghe thấy, trừng mắt nhìn con gái một cái, Tân Tiểu Diệp ngoan ngoãn cúi đầu.

Lén nhìn Ninh Dạ, lại phát hiện hắn chính cau mày đang suy nghĩ gì đó.

Tân Tiểu Diệp kỳ quái, lén lút hỏi Ninh Dạ: "Uy, ngươi làm cái gì đấy?"

Ninh Dạ đầu ngón tay kháp toán, thấp giọng hồi đáp: "Không biết tại sao, luôn có loại cảm giác xấu."

Tân Tiểu Diệp liền khóe miệng cong lên: "Đừng trang thần côn, Vấn Thiên Thuật của ngươi hỏa hầu còn kém xa đây. Cảnh cáo ngươi nha, không cho tại ngày trọng đại này hồ thuyết bát đạo, bằng không cẩn thận sư tỷ ta đánh ngươi!"

Nói đến Vấn Thiên Thuật, tự nhiên là Tân Nhiễm mạnh nhất. Cha nàng đều không có phát hiện vấn đề gì, Tân Tiểu Diệp không tin tưởng Ninh Dạ có thể phát hiện cái gì.

Thế nhưng Ninh Dạ Vấn Thiên Thuật tuy rằng hỏa hầu không đủ, nhưng có Côn Lôn Kính, lấy chi suy tính, tác dụng có thể phát huy kỳ thực so với Tân Nhiễm còn lớn hơn, điểm ấy lại là Tân Tiểu Diệp không biết rồi.

Thời khắc này Ninh Dạ phản phục suy tính, trong lòng bất an cảm lại càng lúc càng mạnh.

Lúc này chư đệ tử đều đã lạy, tiếp sau đó chính là xem bói.

Thiên Cơ Môn mỗi năm tế tổ đều sẽ bói toán, lấy tuân thiên mệnh, đồng thời cũng là cầu liệt tổ liệt tông phù hộ.

Dưới Vấn Thiên Thuật, bói toán tuy không rõ ràng, lại tổng có thể vạch ra phương hướng tổng thể, khiến cho Thiên Cơ Môn mỗi khi tại thời khắc nguy nan, dựa vào vấn thiên chi dẫn, làm ra lựa chọn chính xác, chính là suy tính cát hung, phòng hoạn chưa xảy ra chi đạo.

Thời khắc này Tân Nhiễm toán đồng giương cao, bên trong 18 căn vô tự thiên trù rung động, theo không ngừng lay động, vẫn như cũ có kỳ diệu tự phù ánh tại bên trên.

Cùng hương dã thuật sĩ xem bói chi đạo bất đồng, Thiên Cơ Môn bói toán chi pháp, càng thấy huyền diệu, thời khắc này toán trù lăn lộn, một cái trong đó càng tự thăng khởi, tại không trung lăn lộn, chữ viết cũng càng ngày càng rõ, thế mà phóng ra hồng sắc quang huy.

Ninh Dạ trong lòng cảm giác nguy hiểm đại thăng, đột nhiên có loại cảm giác, bật thốt kêu lên: "Trù này không thể lạc!"

Cái gì?

Tất cả mọi người đồng thời quay đầu nhìn hắn.

Ninh Dạ tiếp tục kêu gào: "Sư phụ, trù này không thể lạc!"

Tân Nhiễm nhưng như không nghe thấy vậy, chỉ là nhìn chằm chằm trù quang, lắc đầu nói: "Thiên ý đã định, rơi hay không rơi, đã không ảnh hưởng. Khai!"

Theo hắn lên tiếng, liền thấy toán trù kia đột nhiên bay lên, tại không trung lăn lộn rơi xuống, nhưng không chấm đất, chỉ là lơ lửng tại không trung, giữa trời một cái đại tự lộ ra:

Tử!

Đỏ sẫm như máu!

"Không được!" Thiên Cơ Môn tất cả mọi người đồng thời kêu lên.

Tân Nhiễm càng là sắc mặt thảm đạm: "Đại kiếp sắp tới. . . Không, không phải sắp tới, là đã tới!"

Theo hắn lên tiếng, liền nghe một tiếng cười to cuồng phóng như lôi minh vọng khắp thiên không: "Tân Nhiễm, âm mưu của ngươi đã bại lộ, còn không mau mau nhận lấy cái chết!"

Nương theo tiếng gầm này, vô biên hỏa khởi, trong nháy mắt liệu khắp cả tòa Thiên Cơ Sơn.

Chúng nhân ngạc nhiên nhìn lại, liền thấy trong thiên không đã xuất hiện một trương mặt lớn hỏa diễm hội tụ, đối diện hạ phương cười gằn, hỏa vân đại thủ từ trời giáng xuống, hướng tới thiên cơ điện chụp xuống.

"Viêm Dung Lão Tổ?" Tân Nhiễm kinh hô thành tiếng, trong tay Thiên Cơ Côn nâng lên, trước Thiên Cơ đại điện, hai toà tượng đá phảng phất cự thú đột nhiên động lên, đồng thời hướng tới thiên không thôn thổ ra sặc sỡ thần quang. Thần quang diệu không, đem toàn bộ ngọn núi bảo vệ.

Đây chính là Thiên Cơ Môn thủ hộ cơ quan thú, tương đương với tồn tại cường đại Vô Cấu cảnh.

Nhưng ngay vào lúc này, không trung hắc vụ phấp phới, từ trong hắc khí thế mà xuất hiện ngàn cái con ngươi, tráo hướng hai con cơ quan thú kia, càng đem nhiếp trụ, khiến cho nhất thời không thể động đậy, tại trong cột ánh sáng không ngừng trùng kích, thích phóng ra thần quang trận trận.

"Vô Mục Thiên Yêu?" Tân Nhiễm trong lòng kinh hãi.

Không chỉ có là bởi vì đối thủ cường đại, đáng sợ hơn chính là Viêm Dung Lão Tổ cùng Vô Mục Thiên Yêu thuộc về lưỡng đại tiên môn, Hạo Thiên Môn cùng Thái Âm Môn, chính là Trường Thanh Giới lưỡng đại đỉnh cấp tiên môn.

Vừa nghĩ đến đây, Tân Nhiễm đã biết không tốt.

Lúc này thiên ngoại đã bay tới vô số tu sĩ, từng cái từng cái đều mang mặt nạ ác quỷ, hắc bào trên người thêu bất ngờ là đồ án hỏa diễm cùng khô lâu.

Đây là trang phục tiêu chuẩn của Ma Môn.

Hạo Thiên Môn cùng Thái Âm Môn tự nhiên không phải Ma Môn, sở dĩ như vậy, không ngoài là muốn mượn ma môn chi danh làm việc mà thôi.

Mắt thấy cảnh này, Ninh Dạ đã phản ứng lại: "Bọn họ muốn diệt môn!"

Không cần thiết hỏi lại vì sao như vậy, Ninh Dạ biết, khẳng định là chuyện Thiên Cơ Điện bại lộ.

Trường Thanh Giới tiên môn là tuyệt đối sẽ không cho Thiên Cơ Môn cơ hội vùng lên một lần nữa.

Tân Nhiễm cũng đã minh bạch điểm ấy, quát lớn một tiếng, đã ném ra một cái mõ.

Cái mõ kia hiện ra, phát ra một tiếng thanh thúy minh hưởng, một phiến phạn âm vang vọng, chụp vào tiên môn trung nhân xung phong mà đến, phạn âm rơi xuống, những tiên môn trung nhân kia thân thể lay động, như ngọn nến trước gió.

Một cái nho nhã chi thanh nhưng vào lúc này vang lên: "Sao phải khổ vậy."

Nương theo thanh âm này, thiên địa đột nhiên biến thành hai màu trắng đen, liền ngay cả hỏa diễm đều đã biến thành hắc sắc, lôi đình thì hóa thành bạch quang.

Hắc bạch thiên địa, một viên quân cờ màu đen xoay tròn bay đến, vậy là toàn bộ thời không đều phảng phất vì thế đông kết.

Vạn vật đều im lặng.

Quân cờ đen rơi xuống trên mõ, phát ra một tiếng thanh thúy minh hưởng, sau đó càng từng mảnh từng mảnh nứt ra, nương theo mõ nứt ra, toàn bộ hắc bạch thiên địa đều nứt ra, nhưng hóa thành hình dạng bàn cờ, sau đó là vô số quân cờ đen trắng bay tới. . .

"Hắc Bạch Thần Cung?" Tân Nhiễm kinh hãi.

Quả nhiên, Hắc Bạch Thần Cung cũng tới sao?

Trường Thanh Giới cửu đại tiên môn, một thoáng tới 3 cái, mà Hắc Bạch Thần Cung càng là tiên môn có thể xưng thực lực mạnh nhất bên trong cửu đại tiên môn, Tân Nhiễm biết, trận chiến này đã chú định không thể may mắn thoát khỏi.

Nhưng mà khốn thú liều mạng, Tân Nhiễm đã phát động tất cả cơ quan trận pháp của Thiên Cơ Môn.

Nháy mắt tiếp theo, Thiên Cơ đại điện đã dũng xạ ra vô số cơ quan, cấm chế phát động, pháp lực xoay chuyển, không trung xuất hiện vạn ngàn cảnh tượng, tiên hạc, cự tê, thải phượng, liệt hổ, tuyết báo, long tương các loại chư bàn kỳ thú, vạn thú tề âm, pháp uy vô biên; càng có **, lọng che, ô lớn, ngọc khánh các loại chư bàn bảo khí lâm không, thải quang tung toé, nhưng lại tại dưới hắc bạch thiên địa bị nhuộm thành một phiến đen thui, khiến cho quang hoa ảm đạm, tinh nguyệt vô quang.

Tân Nhiễm lại là trong lòng kinh hãi.

"Làm sao lại?"

Hắn kinh, là bởi vì Thiên Cơ Môn trọng yếu nhất thủ sơn đại trận thế mà không có phát động.

Tân Nhiễm đã biết không được, hô lớn nói: "Tất cả mọi người đều rời khỏi đây, chạy mau!"

"Còn muốn chạy?" Trong thiên không cái nho nhã chi thanh kia hừ nói: "Nơi đây đã bị chúng ta phong tỏa, không có ta cho phép, kẻ nào có thể trốn? Tân Nhiễm, giao ra Thiên Cơ Điện, Thiên Cơ Môn vẫn còn có thể lưu lại."

Thiên Cơ Điện? Đây là tình huống gì vậy? Chúng nhân vô danh.

Tân Nhiễm kêu to: "Nhạc Tâm Thiện, ngươi cho rằng ta sẽ tin lời hoang đường của ngươi sao? Các ngươi giả mạo Ma Môn mà đến, rõ ràng chính là ôm tâm tư nhổ cỏ tận gốc diệt mãn môn ta!"

Thế mà là Chấp Tử Chi Thủ - Nhạc Tâm Thiện?

Chúng nhân kinh hãi.

Đây chính là kẻ đứng đầu Hắc Bạch Thần Cung Thập Nhị Thiên Cương, Chấp Tử thành chủ, Hắc Bạch Thần Cung xếp hạng đệ ngũ Vô Cấu đỉnh phong đại năng, chỉ hắn một người liền có thể diệt Thiên Cơ Môn trên dưới hết thảy, huống hồ còn có Viêm Dung Lão Tổ cùng Vô Mục Thiên Yêu giúp đỡ.

Hỏa diễm thăng đằng, xuất hiện một cái đầu hỏa diễm cự đại, miệng lớn khép mở: "Ta đã nói, loại cách làm này hoàn toàn dư thừa."

Chính là Viêm Dung Lão Tổ kia.

Nhạc Tâm Thiện người không xuất hiện, âm thanh nhưng đến:

"Chúng ta muốn gạt vốn cũng không phải là hắn. Chúng ta là thiên hạ chính đạo, làm việc dù sao vẫn là phải chú ý chút mặt mũi, lừa gạt được hay không không trọng yếu, có cái thuyết pháp là được. Nếu Tân Nhiễm ngươi đã không muốn giao ra, vậy liền giết ngươi xong tự chúng ta tìm là được."

"Cùng bọn chúng liều mạng!" Một tên Thiên Cơ Môn lão giả lao ra, hắn là sư đệ Tân Nhiễm, một trong các trưởng lão Thiên Cơ Môn, thời khắc này lao ra, hướng tới thiên không đánh ra thần thông mạnh nhất trong sinh mệnh, ngũ sắc luân quang dũng động, có thể quán nhật nguyệt.

Nhưng mà quang huy xoay chuyển, hỏa diễm thăng đằng, một phiến sí hỏa diễm lưu xông ra, sau một khắc Thiên Cơ trưởng lão kia đã toàn thân lượn lờ tại trong ngọn lửa, phát ra thống khổ kêu rên.

Tân Nhiễm bi phẫn vô danh, biết Thiên Cơ Môn bại cục đã định, lớn tiếng kêu gào: "Cùng bọn chúng liều mạng!"

"Liều mạng!" Tất cả mọi người đồng thời phát ra hô hoán, không quan tâm tất cả xông ra đại điện, đối không công kích, cho dù là châu chấu đá xe, cũng phải tử chiến.

Ninh Dạ lại không có động.

Tương tự không nhúc nhích còn có Thanh Lâm cùng Tân Tiểu Diệp —— bọn họ là bị Tân Nhiễm tóm chặt rồi.

Tân Nhiễm nói: "Các ngươi đi theo ta."

Thanh Lâm Tân Tiểu Diệp đều là ngẩn ngơ, còn muốn nói gì đó, Tân Nhiễm đã nhanh chóng xuất thủ, trực tiếp phong lại hai người, mang theo bọn họ vòng hướng hậu điện, ngược lại là Ninh Dạ như đã sớm chuẩn bị, trực tiếp đi theo, bốn người đã nhanh chóng đi tới trước một toà thiên điện.

Tân Nhiễm đem Thiên Cơ Côn cùng một cái túi giới tử trong tay nhét hết cho Ninh Dạ: "Từ giờ trở đi, ngươi chính là chưởng giáo Thiên Cơ Môn."

Cái gì? Tân Tiểu Diệp không rõ nhìn Ninh Dạ, lại nhìn Tân Nhiễm: "Cha, ngươi. . ."

"Ngậm miệng!" Tân Nhiễm chỉ thiên điện: "Nơi đây có đào sinh chi lộ, Bạch Vũ biết nên làm thế nào, hiện tại ba người các ngươi lập tức từ nơi này rời khỏi."

Nói đã đem ba người đẩy vào trong điện.

"Cha!" Tân Tiểu Diệp hô to, Ninh Dạ nhưng ôm chặt lấy nàng, không cho nàng hành động, nhìn Tân Nhiễm, không nháy mắt.

Một khắc đó, Tân Nhiễm cùng Ninh Dạ bốn mắt nhìn nhau, hai thầy trò đồng thời minh bạch tâm tư của đối phương.

Sau đó Tân Nhiễm bi thảm nở nụ cười: "Ta cuối cùng đã rõ ràng. . . Bất phá bất lập, phá rồi lại lập, tương lai Thiên Cơ Môn, phải dựa vào ngươi rồi."

Nhìn gương mặt đã ôm tử chí kia, Ninh Dạ không nhịn được nữa, lệ rơi đầy mặt.

Hắn ngã quỵ xuống: "Sư phụ. . ."

"Đừng để cho ta thất vọng." Tân Nhiễm nói, đã ầm ầm đóng lại cửa lớn.

Hắn quay đầu phản trùng, trở lại trên Thiên Cơ đại điện, đập vào mắt, là môn hạ đệ tử chính chịu khổ tàn sát.

Tân Nhiễm khóc lớn trường hô: "Liệt tổ liệt tông tại thượng, Tân Nhiễm vô năng, thẹn là chưởng giáo, nhưng vô lực dẫn dắt Thiên Cơ Môn chỉnh đốn lại huy hoàng, ngược lại đem Thiên Cơ Môn mang đến hủy diệt. Nhưng, đệ tử chưa bao giờ dám quên tổ tông chi chí, ngày Thiên Cơ Môn quật khởi, cuối cùng rồi sẽ lại tới. Hôm nay, ta bằng vào máu mình chú sinh cơ, ngày sau, Thiên Cơ Môn chắc chắn có ngày quay đầu trở lại!"

Nói đã nghĩa chẳng từ nan xông ra ngoài.

Chương 5 : Diệt môn (hạ)

Chương 2: Diệt môn (hạ)

"Cha!"

Nhìn cửa lớn đóng, Tân Tiểu Diệp phát ra thống khổ hô hoán, nàng muốn nhào ra, lại bị Ninh Dạ gắt gao kéo lại.

"Thả ra ta!" Tân Tiểu Diệp một cái tát vỗ vào trên mặt Ninh Dạ, Ninh Dạ cũng không phản kháng, vung tay, mặt đất thăng khởi lượng lớn dây leo, tầng tầng quyển quyển lít nha lít nhít cuốn tới, càng là đem nàng cùng Thanh Lâm đều trói lên.

"Mộc Luân Giáp Vũ Thuật?" Thanh Lâm giận không nhịn nổi: "Bạch Vũ, ngươi thế mà dùng pháp thuật đối phó chúng ta?"

Ninh Dạ vung tay lên, những cành lá kia buộc hai người hướng nội điện đi gấp, trầm giọng nói: "Tam đại tiên môn liên hợp công đến, chúng ta ra ngoài cũng vô dụng, nhất định phải tuân sư phụ di mệnh, lập tức rời khỏi."

Tân Tiểu Diệp tức giận: "Ngươi còn lương tâm nữa không? Sư môn gặp nạn, ngươi nhưng muốn chạy?"

Ninh Dạ kéo hai người tiến lên: "Đây là ý của sư phụ, trong thiên điện này có một cái truyền tống trận, có thể đột phá hắc bạch thiên địa chi khốn, chính là bí mật của Thiên Cơ Môn ta, chỉ có Thiên Cơ

Côn có thể mở ra."

Tân Tiểu Diệp cùng Thanh Lâm ngạc nhiên, hắn làm sao lại biết?

Lẽ nào Ninh Dạ sớm biết. . .

"Đúng, ta sớm biết Thiên Cơ Môn sẽ có họa diệt môn, không chỉ có ta sớm biết, sư phụ cũng sớm biết." Ninh Dạ trực tiếp nói: "Vì vậy sớm làm sắp xếp, bí mật này chỉ có ta cùng sư phụ biết."

"Làm sao lại?" Tân Tiểu Diệp lệ rơi đầy mặt, hoàn toàn vô pháp lý giải: "Cha nếu như biết, làm sao còn ở lại chỗ này. . ."

"Bởi vì chỉ biết rằng có nguy cơ, không biết là loại nguy cơ nào." Ninh Dạ hồi đáp.

Thanh Lâm lại là đã minh bạch: "Côn Lôn Kính?"

Tân Tiểu Diệp không rõ: "Côn Lôn Kính? Thiên Cơ Điện? Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

Thanh Lâm lúc này mới đem bí mật Thiên Cơ Điện liên quan tới Ninh Dạ nói cho Tân Tiểu Diệp, việc đã đến nước này, lại là không còn cần thiết ẩn giấu nữa.

Ninh Dạ đã nói: "Một năm trước, Vấn Thiên Thuật của ta rốt cục tiểu thành. Khi đó ta dùng Vấn Thiên Thuật kết hợp Côn Lôn Kính, đã tiến hành một lần bói toán. . ."

Thanh Lâm trong lòng rùng mình: "Ngươi nhìn thấy gì?"

Nhìn thấy gì?

Nghe được cái vấn đề này, trong lòng Ninh Dạ trầm xuống.

Hắn hít một hơi dài, thanh âm trầm thấp như thâm uyên gió lạnh: "Ta nhìn thấy bản thân tấn thăng Hoa Luân, cũng là tại ngày ấy, Thiên Cơ Môn tao ngộ tai hoạ."

Cái gì?

Hai người đến đây mới đột nhiên đại ngộ.

Không trách Ninh Dạ một mạch không muốn tấn thăng Hoa Luân, nguyên lai trong bói toán thiên cơ, Ninh Dạ tấn thăng, chính là Thiên Cơ Môn tao ngộ đại họa chi nhật.

Sau đó, Ninh Dạ lại bói toán rất nhiều lần, nhưng đáng tiếc chính là một mạch không thể nhìn thấy càng nhiều thứ.

Thiên cơ khó dò.

Vấn thiên chi thuật, vĩnh viễn chỉ có một cơ hội.

Ngươi nhìn thấy chính là nhìn thấy, không nhìn thấy chính là không nhìn thấy.

Mà cho dù là nhìn thấy, cũng không có nghĩa là liền có thể hiểu được.

Ninh Dạ không có nhìn thấy Thiên Cơ Môn tao ngộ chính là ai công kích, thậm chí ngay cả tai họa cụ thể đều không nhìn thấy, hắn chỉ biết bản thân tấn thăng ngày đó, thiên địa biến sắc, nguy cơ giáng lâm, sau đó liền tất cả biến mất.

Nhưng từ ngày đó trở đi, hắn liền không dám tiếp tục thử nghiệm tấn thăng.

"Tại sao ngươi không nói sớm?" Thanh Lâm giận dữ hỏi.

"Bởi vì Côn Lôn Kính quái tượng khó dò, không chỉ có đưa ra tai hoạ, nhưng cũng đưa ra sinh cơ, chính là cửu tử nhất sinh cục. Ta đem việc này nói cho sư phụ, sư phụ cho rằng chuyện vẫn còn có khả năng cứu, chỉ cần tìm thấy một tia sinh cơ kia. Một năm qua, chúng ta vẫn luôn tìm kiếm sinh cơ ở đâu. Chúng ta cho rằng, chỉ cần ta không tấn thăng, tai hoạ liền có thể bị chậm lại, liền có thời gian tìm kiếm sinh cơ. Nhưng hiện tại ta cùng sư phụ đều hiểu. . . Có một số việc, đúng là tránh không khỏi."

Nói đến đây, Ninh Dạ cũng là thổn thức bất đắc dĩ.

Hắn tuy hiểu rõ thiên cơ, nhưng vô lực thay đổi, cho dù là kéo dài không tấn thăng, cũng chỉ là khiến ngày hôm đó tới chậm.

Chính như sư phụ từng nói, thiên ý đã định!

Lúc này Ninh Dạ đã đi đến nội bộ thiên điện, hắn đi thẳng tới trước một hàng giá sách, gỡ xuống một quyển sách, sau sách lộ ra một cái lỗ tròn.

Ninh Dạ đem Thiên Cơ Côn nhét vào trong lỗ, tường điện kia đã tự đả khai, lộ ra một cái ám đạo.

Ninh Dạ kéo hai người tiến nhập ám đạo, tiếp tục nói: "Ta cùng sư phụ mãi đến tận hiện tại mới minh bạch, nguyên lai cái gọi là cửu tử nhất sinh, một tia sinh cơ kia chỉ không phải cơ hội cứu vãn, mà là chúng ta. . ."

Cửu tử nhất sinh, ý nghĩa không phải một tia cơ hội xoay chuyển, mà là Thiên Cơ Môn toàn môn, cửu tử nhất sinh.

Thanh Lâm Tân Tiểu Diệp nghe được như rơi vào hầm băng.

"Không! Không! Không!" Tân Tiểu Diệp lắc đầu liên tục: "Nếu đã như vậy, tại sao không thể mọi người đều đi? Tại sao chỉ là ba người chúng ta?"

"Bởi vì Thiên Cơ Môn ra phản đồ!" Ninh Dạ rống to lên, mắt hổ rưng rưng, ngữ thanh nhưng lại lần nữa chấn động hai người.

Bọn họ không dám tin tưởng nhìn Ninh Dạ, Ninh Dạ nức nở nói: "Các ngươi còn không phát hiện sao? Địch nhân tuyển chọn thời cơ là tinh chuẩn như vậy, là tại thời gian tế tổ động thủ, bảo đảm Thiên Cơ Môn mỗi một người đều ở trên núi. Mà vừa nãy sư phụ đã phát động Tinh Diễn Thần Cơ Trận, nhưng mà thủ sơn đại trận của chúng ta lại không có khởi động!"

Thanh Lâm hít vào một ngụm khí lạnh.

Đây chính là nguyên nhân vì sao Tân Nhiễm chỉ để ba người bọn họ rời khỏi.

Bởi vì Tân Nhiễm không biết ai là phản đồ.

Ninh Dạ chắc chắn không phải, dù sao hắn là Thiên Cơ Điện bản chủ. Còn Thanh Lâm cũng sẽ không phải, dù sao hắn là biết Thiên Cơ Điện sớm nhất, muốn bán đứng đã sớm bán đứng. Tân Tiểu Diệp là con gái Tân Nhiễm, là một người phụ thân, Tân Nhiễm vô luận thế nào cũng sẽ không đi hoài nghi.

Trừ ba người bọn họ ra, Tân Nhiễm không còn dám tin tưởng bất cứ người nào.

Vì vậy biết rõ phần lớn mọi người đều là vô tội, Tân Nhiễm nhưng chỉ có thể từ bỏ bọn họ.

Một khắc đó, trong lòng hắn hẳn là cũng cực kỳ thống khổ chứ?

Có lẽ cũng vì nguyên nhân này, khiến Tân Nhiễm từ bỏ đường sống.

Hắn dứt khoát kiên quyết lựa chọn cùng môn hạ đệ tử cộng phó hoàng tuyền.

Thanh Lâm kích động run run rẩy rẩy: "Sẽ là ai? Sẽ là ai? Không nên, bí mật Thiên Cơ Điện chỉ có ba người chúng ta biết, không phải ta, ta không có!"

"Ta biết ngươi không có." Ninh Dạ nghiêm nghị nhìn Thanh Lâm: "Sư phụ nếu không tin ngươi, thì sẽ không cứu ngươi. Kỳ thực trừ ngươi ta sư phụ ra, còn có một người, cũng biết chuyện Thiên Cơ Điện."

"Cái gì? Là ai?" Thanh Lâm ngạc nhiên.

"Đại sư huynh Triệu Long Quang." Ninh Dạ hồi đáp: "Đó là một lần trong lúc vô tình sư phụ thôi diễn thiên cơ, mượn dùng Côn Lôn Kính của ta, lại bị đại sư huynh đụng đến."

Thanh Lâm hô to: "Sẽ không đâu, sẽ không là đại sư huynh!"

"Ta không nói là đại sư huynh bán đứng chúng ta." Ninh Dạ thở dài: "Bất quá đại sư huynh người này, bản tính giản dị, không phải một người có thể bảo vệ bí mật, ai cũng không biết lúc nào, hắn khả năng liền nói lộ. Thậm chí cũng không nhất định là hắn tiết lộ bí mật, khả năng là ta, khả năng là ngươi, cũng khả năng là sư phụ. . .

Sư phụ không dám đánh cược, vì vậy, hắn chỉ có thể lựa chọn một cái đều không cứu."

Đối với Tân Nhiễm mà nói, phải làm lựa chọn như vậy, hiển nhiên cũng là chuyện cực kỳ thống khổ đi.

Nói đến đây, Ninh Dạ cũng thống khổ nhắm mắt lại.

So với Thanh Lâm, Tân Tiểu Diệp rõ ràng càng thêm kích động.

Nàng liều mạng hò hét: "Ta mặc kệ, thả ta rời khỏi, ta phải đi về, ta muốn theo cha! ! !"

Ninh Dạ nhẹ giọng nói: "Sư tỷ, ta có thể hiểu được tâm tình của các ngươi, nhưng tin tưởng ta, chuyện đó thật sự không có ý nghĩa."

Không có ý nghĩa?

Lời nói vô tình của Ninh Dạ kích phá tâm phòng của hai người, khiến thân thể hai người run rẩy dữ dội, Tân Tiểu Diệp càng là toàn bộ thân thể đều mềm nhũn.

Ninh Dạ đã nói: "Kỳ thực tử vong cũng không phải đáng sợ nhất, đáng sợ là làm sao càng thêm gian nan sinh tồn, đáng sợ chính là coi như ngươi tao ngộ khốn cảnh đáng sợ nhất, thậm chí thế giới của ngươi đều thay đổi rồi, biến thành một thế giới ngươi hoàn toàn xa lạ, không quen biết, ngươi cũng phải kiên cường sống tiếp, đáng sợ chính là ngươi không tìm được mục đích cùng ý nghĩa nhân sinh, lại vẫn là phải giống một con người nỗ lực sống tiếp. . ."

Thanh Lâm giật mình nhìn Ninh Dạ: "Ngươi. . ."

Ninh Dạ buông tay ra: "Sư huynh ngươi không phải một mạch kỳ quái lai lịch của ta sao?"

Thanh Lâm mờ mịt gật đầu.

Ninh Dạ lai lịch một mạch thần bí, cứ việc hắn nói mình mất trí nhớ, thế nhưng Thanh Lâm cùng Tân Nhiễm đều biết hắn đang nói dối.

Hắn chưa bao giờ mất trí nhớ quá.

Nhưng Tân Nhiễm cùng Thanh Lâm đều không có vì vậy làm khó dễ hắn, mà là đối với hắn dốc lòng bồi dưỡng.

Thẳng tới lúc này.

Ninh Dạ nói: "Nói ra, các ngươi có lẽ không tin, kỳ thực ta vốn không phải người trong thế giới này, là Thiên Cơ Điện dẫn ta tới đây."

Nghe nói như thế, Thanh Lâm Tân Tiểu Diệp đồng thời chấn kinh mở to hai mắt.

Ninh Dạ nghiêm túc nói: "Đây là bí mật lớn nhất của ta, ta bản danh gọi Ninh Dạ."

Đối với Ninh Dạ dùng chính là giả danh Bạch Vũ, Thanh Lâm đến không kỳ quái, dù sao lúc trước Tân Nhiễm liền đã vạch ra: "Vậy là, những cố sự ngươi khi đó nói với ta kia, đều là thật?"

Ninh Dạ khẽ gật gật đầu: "Ta trải qua nhiều chuyện hơn xa so với các ngươi tưởng. Ta trải qua bán đứng, phản bội, càng chứng kiến quá kỳ tích khó nhất xuất hiện. Ta rất cảm kích sư môn, các ngươi vốn là có thể giết chết ta, trực tiếp lấy đi Thiên Cơ Điện, nhưng các ngươi không có làm như vậy. Bất luận là sư phụ vẫn là các ngươi, đều là ân nhân của ta, càng là những người duy nhất ta tin cậy lo lắng tại cái thế giới này. Nếu như ta hiện tại chết rồi có thể cứu sư môn, ta nhất định không do dự, nhưng các ngươi biết đó là không thể nào. . . Bọn chúng sẽ không lưu lại hạt giống báo thù."

Thanh Lâm Tân Tiểu Diệp đồng thời run rẩy không nói gì.

Ninh Dạ tiếp tục nói: "Cuộc sống liền như là một tràng đại mộng, mà chúng ta hiện tại có thể làm, chính là vô luận thân ở trong mộng thế nào, đều phải bảo trì tỉnh táo! Hiện tại Thiên Cơ Môn hiện tại chỉ có ba người chúng ta, chỉ có sống sót, mới có thể vì sư môn báo thù!"

Lúc nói chuyện hắn đã đi ra ám đạo, trước mắt là một cái trận pháp quang ba trong vắt.

Đây chính là trận pháp truyền tống.

Ninh Dạ đem Thiên Cơ Côn xuyên vào trong trận, bắt đầu khởi động trận pháp, lại đem hai người kéo vào trong trận, nói: "Nơi đây có cơ quan, đợi sau khi chúng ta rời đi, liền sẽ phát nổ, Hắc Bạch Thần Cung trong thời gian ngắn sẽ không tìm được chúng ta."

"Vô dụng." Thanh Lâm lắc đầu: "Tam đại đỉnh cấp tiên môn, có rất nhiều biện pháp có thể truy tìm chúng ta."

Nếu như có thể, hắn càng muốn liền như vậy giết ra ngoài, cùng tam đại tiên môn đọ cái đồng quy vu tận.

Ninh Dạ lại nói: "Sư phụ tự có sắp xếp."

Nói đã khởi động trận pháp, theo một mảnh ánh sáng lóe qua, ba người đã tiêu thất vô tung. Nháy mắt tiếp theo, trọn tòa cung điện đã ầm ầm bạo khởi.

Trên Thiên Cơ Sơn, hồi thủ nhìn mảnh bạo liệt chi địa kia, trên mặt Tân Nhiễm lộ ra nụ cười vui mừng, hắn lẩm bẩm nói: "Tương lai, phải xem ngươi rồi."

Nói hắn lên tiếng cuồng hô: "Thiên địa tạo hóa vi ngã dụng!"

Một cỗ hạo nhiên chi khí tập nhập thiên không.

"Đoạt Thiên Thuật?" Nhạc Tâm Thiện kinh hô.

Đoạt Thiên Thuật không phải thần thông phá địch gì, nhưng có thể che lấp thiên cơ, khiến những tiên môn khác vô pháp lấy thôi diễn chi pháp tìm kiếm đệ tử Thiên Cơ Môn.

Cùng lúc đó, Ninh Dạ Thanh Lâm Tân Tiểu Diệp đã xuất hiện ở ngoài Thiên Cơ Sơn.

Côn Lôn Kính treo cao, đã đem tất cả phát sinh trên Thiên Cơ Sơn ánh vào trong mắt.

Thời khắc nhìn thấy Đoạt Thiên Thuật quang huy thăng khởi, Thanh Lâm biết Ninh Dạ nói không sai, Tân Nhiễm đem tất cả hi vọng đều đặt ở trên người bọn họ.

Nếu như bây giờ trở về, mới thực sự là phụ lòng hắn.

"Cha!" Tân Tiểu Diệp không nhịn được nữa, đau đớn khóc òa lên.

Thời điểm chân trời xuất hiện ánh rạng đông đầu tiên, đại hỏa rốt cục cháy hết.

Đã từng Thiên Cơ đại điện, bây giờ đã biến thành một mảnh gạch vụn chi địa, khắp nơi đều là vách tường đổ nát, nương theo chính là người chết thây chất đầy đồng.

Trầm thấp phong khiếu như khóc, đưa tới bi thương kêu gào, uyển chuyển ra thương xót thê phong chi âm.

Dưới vô tận hiu quạnh, là từng cái từng cái quỷ diện chi nhân, vô tình hành tẩu tại giữa điện đường lâu vũ, dùng vũ khí trong tay hoặc là pháp thuật, hướng tới từng bộ từng bộ thi thể xuất thủ, quyết không để lại một người sống.

Một tên trung niên nho sĩ ăn mặc hắc bạch trường bào, họa tiết bàn cờ đứng tại trước phế tích đại điện.

Tả hữu tại bên cạnh hắn, một tên lão giả ăn mặc áo khoác xích hồng, cả khuôn mặt đều là mụn mủ, xem ra buồn nôn cực điểm, một tên khác lại đầu sinh song giác, toàn thân lân giáp, phía sau còn kéo một cái cưa xích đuôi dài, tuy là nhân hình, nhưng lộ ra không phải nhân loại, chỉ là trong hốc mắt một phiến không động.

Đây chính là ba vị chủ sự giả lần này tới của tam tiên môn, trung niên nho sĩ là Hắc Bạch Thần Cung Nhạc Tâm Thiện, hồng bào lão giả là Hạo Thiên Môn Viêm Dung Lão Tổ, còn lại một kẻ chính là Thái Âm Môn Vô Mục Thiên Yêu.

Một tên đệ tử vội vã chạy tới, quỳ bái nói: "Báo! Hết thảy địa phương đều đã điều tra, không có tìm được Thiên Cơ Điện."

"Một đám phế vật!" Luôn luôn tính nóng như lửa Viêm Dung Lão Tổ quát mắng.

Vô Mục Thiên Yêu đến là cười rộ lên: "Không tìm được cũng tốt, Thiên Cơ Môn thần vật, nếu thật rơi vào trong tay chúng ta, thứ nhất không dễ phân, thứ hai chúng ta cũng chưa chắc có thể phát huy tác dụng."

Nhạc Tâm Thiện gật đầu: "Không sai, Thiên Cơ Điện đã mất tích vạn năm, liền để nó tiếp tục mất tích đi, cũng chưa chắc không phải chuyện tốt. Chỉ sợ. . ."

Hắn dừng lại một chút, đột nhiên nói: "Nhân số đệ tử đã điều tra hết chưa? Có bỏ sót không?"

Từ phía sau Nhạc Tâm Thiện đã đi ra một người, toàn thân bao phủ tại dưới khói đen, không thấy rõ khuôn mặt, cung kính nói: "Đã toàn bộ điều tra, ít đi ba cái."

"Ai?"

"Tân Nhiễm tứ đệ tử Thanh Lâm, con gái của hắn, bát đệ tử Tân Tiểu Diệp cùng nhỏ nhất cửu đệ tử Bạch Vũ."

"Bạch Vũ? Kẻ ba năm trước nhập môn?"

"Vâng."

"Thật giống Thiên Cơ Điện cũng là tại ba năm trước tìm tới chứ?"

"Đệ tử không rõ ràng, Tân Nhiễm đem việc này tàng cực sâu, ngoại trừ số ít mấy người, không ai rõ ràng chuyện Thiên Cơ Điện, đệ tử cũng là ngẫu nhiên biết được."

"Thanh Lâm Tân Tiểu Diệp cùng Bạch Vũ biết chuyện này không?"

"Đệ tử không biết."

"Ai, cũng thật là phiền phức a." Vô Mục Thiên Yêu than thở: "Nếu không phải Tân lão cẩu thi triển Đoạt Thiên Thuật, chỉ cần có đồ vật thiếp thân của chúng bấm chỉ tính toán, liền biết hạ lạc."

Viêm Dung Lão Tổ không cho là đúng: "Lấy Đoạt Thiên Thuật của lão đầu này, cũng bất quá là có thể chống đỡ năm năm mà thôi."

Thời gian năm năm, Thiên Cơ Môn dư nghiệt lại có thể làm được cái gì?

Nhạc Tâm Thiện lại là hít một hơi dài: "Không thể lơ là! Tra, nhất định phải bắt được ba người này."

Vô Mục Thiên Yêu thâm trầm nói: "Thực sự không bắt được cũng không sao, ba người này hẳn là còn chưa chạy xa, nếu như thế, liền đem tất cả mọi người chung quanh đây đều giết hết là được."

Ân?

Nhạc Tâm Thiện cùng Viêm Dung Lão Tổ đồng thời nhìn Vô Mục Thiên Yêu.

Nhạc Tâm Thiện nói: "Vô Mục lão đệ, chúng ta chính là danh môn chính phái a, chuyện tàn sát vô tội này. . . Không quá thích hợp chứ?"

Vô Mục Thiên Yêu cười hắc hắc nói: "Danh môn chính phái tự nhiên là không thể làm, Ma Môn lại là có thể làm."

Nhạc Tâm Thiện cùng Viêm Dung Lão Tổ liền đồng thời gật đầu: "Đúng vậy!"

Nhạc Tâm Thiện đã nói: "Nếu như thế, vậy liền động tác mau chút, không thể bỏ qua một kẻ. Bằng không như khiến bọn hắn chạy mất, liền uổng phí nhiều nhân mệnh như vậy."

Viêm Dung Lão Tổ xem thường: "Ngươi thế mà có nhiều vô vị từ bi như vậy."

Nhạc Tâm Thiện khuôn mặt bình tĩnh, đầy ngực chính khí: "Từng cọng cây ngọn cỏ đều có linh tính, huống hồ con người? Ta là chính đạo, tự nhiên yêu quý sinh mệnh, há có thể giết bừa!"

Chương 6 : Quyết tâm

Chương 3: Quyết tâm

Chạy!

Không ngừng chạy!

Phi khoái chạy!

Thanh Lâm, Tân Tiểu Diệp, Ninh Dạ ba người chạy thục mạng.

Bọn họ thậm chí không dám bay, chỉ có thể trên mặt đất lao nhanh.

Mỗi một lần Tân Tiểu Diệp muốn quay đầu lại, nhưng đều bị Ninh Dạ ngăn cản.

Không thể quay đầu!

Quay đầu lại, liền sẽ mềm lòng, liền sẽ khống chế không được bản thân muốn giết trở lại!

Tân Tiểu Diệp lên tiếng cuồng khóc, Ninh Dạ liền thẳng thắn đem nàng cõng ở trên lưng, lại lôi kéo Thanh Lâm chạy.

Nhưng mà coi như là vậy, Thanh Lâm vẫn là không chạy nổi, lại như có thứ gì đó đang lôi kéo hắn, hai chân trầm trọng như rót chì.

Hắn rõ ràng đã giải khốn, thực lực mạnh hơn Ninh Dạ, tốc độ nhanh hơn Ninh Dạ, nhưng chính là như vậy bị Ninh Dạ lôi kéo chạy.

Một đêm bôn hành 800 dặm.

Thẳng đến lấy tu sĩ thân cũng không chạy nổi, ba người mới vô lực gục xuống tại trong rừng hạnh.

"Sư phụ. . ." Thanh Lâm thống khổ nhắm mắt lại.

Cho tới Tân Tiểu Diệp, nàng đã khóc đến sắp tắt thở rồi, mặt mày thảm đạm, một đôi mắt to dễ nhìn đã khóc thành quả đào.

Ninh Dạ nhìn nhìn bọn hắn, khẽ thở dài, kéo thân thể mệt mỏi, đi bên sơn tuyền bên cạnh lấy chút nước đi tới: "Sư huynh, sư tỷ, uống đi."

Thanh Lâm nhìn một vốc sơn tuyền thủy kia, đột nhiên một phát vỗ bay tay Ninh Dạ, đối với mặt hắn chính là một quyền.

Ninh Dạ bị hắn đánh ngẩn ra, Thanh Lâm đã đánh tới, đối với hắn chính là quyền đấm cước đá: "Đều là do ngươi! Đều là do ngươi! Nếu không phải bởi ngươi, Thiên Cơ Môn ta cũng sẽ không diệt môn! !"

So sánh ra, ngược lại là bi thống đến cực điểm Tân Tiểu Diệp chẳng hề làm gì cả, chỉ là nhìn Ninh Dạ bị ẩu.

Đến không phải là bởi vì nàng yêu thích Ninh Dạ, mà càng nhiều là bởi vì nhân tử tâm khô, vạn vật đều hôi.

Tương tự là bi thương, Thanh Lâm phẫn nộ, Tân Tiểu Diệp tâm khô, chỉ có Ninh Dạ vẫn như cũ bình tĩnh.

Đối diện đánh đập này, Ninh Dạ không có phản kháng, chỉ là tùy ý Thanh Lâm làm.

Hắn nói: "Nếu như vậy có thể cho ngươi dễ chịu chút, vậy thì làm đi. Thế nhưng nhớ kỹ, ngươi chỉ có một lần cơ hội phát tiết này."

Cái gì?

Thanh Lâm ngẩn ra, quyền cước trong tay cũng không khỏi ngừng lại.

Ninh Dạ nói: "Chúng ta còn có rất nhiều chuyện phải làm, vì đạt đến mục tiêu, từ hôm nay trở đi, các ngươi nhất định phải học được vứt bỏ hết thảy tình cảm cá nhân đi cân nhắc vấn đề."

"Vứt bỏ hết thảy tình cảm cá nhân?" Thanh Lâm lắc đầu một cái, hắn tóm lấy cổ áo Ninh Dạ, đem hắn đẩy lên trên cây: "Ngươi có còn là người hay không? Ngươi có tình cảm hay không? Ngươi nói vứt bỏ tất cả tình cảm cá nhân là có ý gì? Ngươi muốn từ bỏ vì sư phụ báo thù sao?"

"Hoàn toàn ngược lại. Cũng là bởi vì không như vậy, liền không báo được thù." Ninh Dạ nhìn hắn nói.

Ánh mắt bình tĩnh, Thanh Lâm nhưng đọc ra một loại ý vị quyết tuyệt đáng sợ.

Hắn buông tay ra, lùi lại vài bước: "Ngươi muốn làm cái gì?"

Ninh Dạ sửa sang lại cổ áo: "Hạo Thiên Môn, Thái Âm Môn, Hắc Bạch Thần Cung, chính là cửu châu tam đỉnh, người bên trong đó, chỉ riêng là sư phụ cái cấp bậc này, liền có thể tìm ra mấy chục hơn trăm, càng không nói Nhạc Tâm Thiện Viêm Dung Lão Tổ loại nhân vật này, cao cao tại thượng, như tinh thần nhật nguyệt xa không thể vời. Muốn tiêu diệt đi đại môn phái như vậy, không phải là nghĩa khí nắm quyền liền có thể làm được."

Thanh Lâm nhìn hắn, không nói lời nào.

Tân Tiểu Diệp thì ánh mắt dần dần cháy lên một tia lượng quang.

Tâm úa tàn, bị Ninh Dạ điểm nhiên một điểm mồi lửa.

Ninh Dạ tiếp tục nói: "Muốn giải quyết đại môn phái như vậy, chỉ có một cái biện pháp. . . Chính là đánh vào nội bộ bọn chúng, từ nội bộ hóa giải bọn chúng."

Cái gì?

Thanh Lâm không dám tin tưởng nhìn Ninh Dạ: "Ngươi muốn nương nhờ vào địch môn?"

"Ta nói rồi, đây là báo thù." Ninh Dạ nói: "Trên đường tới ta đã nghĩ kỹ, đây là phương pháp duy nhất."

Thanh Lâm cũng dần dần tỉnh táo lại: "Ta làm sao biết ngươi không phải cố ý nương nhờ vào kẻ địch?"

Ninh Dạ đột nhiên một cái tát tát tại trên mặt Thanh Lâm.

Một chưởng này đến gấp, đến nhanh, càng đến không bưng tai, trực tiếp đem Thanh Lâm đánh choáng.

Ninh Dạ đã trầm giọng nói: "Sư huynh, ta kính ngươi là sư huynh của ta, đối với ta vô cùng tốt, vì vậy cũng một mạch tôn trọng ngươi. Ta có thể hiểu được tâm tình của ngươi, thế nhưng từ giờ trở đi, các ngươi tốt nhất học được động não! Đối với sư môn thân nhân yêu, không phải kháo kêu khóc chịu chết để biểu hiện, mà là kháo hành động!"

Nhìn thần tình phẫn nộ của Ninh Dạ, Thanh Lâm đã có chút minh bạch.

Tuy rằng Ninh Dạ thực lực so với hắn thấp, thế nhưng thời khắc này, hắn càng giống sư huynh của chính mình.

Nhẹ nhàng lau nước mắt, Thanh Lâm gật đầu: "Là ta cấp nộ công tâm, nói không lựa lời, sư đệ giáo huấn là đúng. Vậy ngươi nói, chúng ta đến cùng nên làm thế nào?"

Ninh Dạ lật tay một cái, một vật đã xuất hiện trong tay.

Đó là một toà cổ phác đại điện, cổ sắc cổ hương, chỉ là xem ra tổn hại khắp nơi.

Thanh Lâm ngạc nhiên: "Thiên Cơ Điện?"

Đây chính là Thiên Cơ Điện.

Cũng là nó, đem Ninh Dạ mang tới cái thế giới này, càng dẫn vào trong Thiên Cơ Môn.

Ninh Dạ đã nói: "Chủ thể Thiên Cơ Điện ở trong tay ta, có nó, ta liền có thể cảm ứng mảnh vỡ của Thiên Cơ Điện. Thế nhưng mảnh vỡ Thiên Cơ Điện, đại thể nằm tại trong tay các đại tiên môn. . ."

Thanh Lâm đã minh bạch ý tứ của hắn: "Vì vậy ngươi muốn tiềm nhập tiên môn, thu lấy mảnh vỡ?"

Ninh Dạ lắc đầu: "Thiên Cơ Điện tuy là thần vật, nhưng năm đó Thiên Cơ Môn cũng không có chân chính hoàn thiện nó, bởi vậy cũng không phải vô địch, năm đó có thể bị đánh nát, chính là minh chứng. Dựa vào nó, là không thể nào báo thù. Thế nhưng đã có nó, chúng ta liền có thể trở nên cường đại, từ đó tại trong tam tiên môn thu được địa vị càng cao hơn, cũng cuối cùng khôi phục Thiên Cơ Môn."

Thanh Lâm lắc đầu: "Chuyện này không dễ dàng."

"Ta vốn là đã nói, sống sót, đặc biệt là gánh vác cừu hận sống sót, so với chết càng gian nan. Sư huynh sư tỷ vì sư môn có thể không sợ chết, lại sợ khó?"

Nghe nói như thế, Thanh Lâm trong lòng bi tình đại khởi: "Ta sợ cái gì? Dù cho vạn đao bầm thây, ta cũng phải chặt mấy tên khốn kiếp này!"

Liền ngay cả Tân Tiểu Diệp cũng đứng phắt dậy: "Chỉ cần có thể báo thù, thế nào đều được!"

Thân nhân đã qua đời, hiện tại niềm tin chống đỡ nàng sống tiếp chính là báo thù!

"Vậy thì tốt." Ninh Dạ thu hồi Thiên Cơ Điện: "Người của tam đại tiên môn hẳn là đã biết chuyện chúng ta thoát đi, hiện tại tất nhiên trăm phương ngàn kế tìm kiếm chúng ta, hiện tại nhiệm vụ thiết yếu của chúng ta, chính là khiến ba người Bạch Vũ, Thanh Lâm cùng Tân Tiểu Diệp này, hoàn toàn biến mất khỏi nhân gian."

Thanh Lâm nói: "Ta có thể huyễn hóa. . ."

Ninh Dạ giương tay ngăn cản: "Huyễn hóa chi thuật của các ngươi, có thể lừa gạt được Vạn Pháp cảnh sao? Có thể lừa gạt được Vô Cấu cảnh sao? Có thể lừa gạt được Niết Bàn cảnh sao?"

Thanh Lâm không nói gì.

Tự nhiên là không thể.

Thanh Lâm bất đắc dĩ, chỉ cảm thấy bản thân đã là đang bị sư đệ nắm mũi dẫn đi, nói: "Vậy ngươi có biện pháp gì."

"Đơn giản."

Ninh Dạ chỉ tay một cái, một phiến hỏa diễm cháy lên, ống tay áo lại cuốn, vô số cành cây đầu nhập trong ngọn lửa, hừng hực thiêu đốt, dần dần hóa thành than củi.

Nhìn thấy những than củi kia, Thanh Lâm, Tân Tiểu Diệp tâm thần hoảng hốt, bọn họ đột nhiên biết phương pháp của Ninh Dạ là cái gì, chấn kinh nhìn Ninh Dạ: "Ngươi. . ."

Ninh Dạ lạnh nhạt nói: "Làm sao? Vì sư môn, không tiếc mạng sống, nhưng sợ hủy dung?"

Thanh Lâm có một bộ hảo túi da, xưa nay tự cho là phong lưu.

Tân Tiểu Diệp tuy không phải tuyệt mỹ, nhưng cũng vẫn tính là dễ nhìn cô nương, thân là nữ tính, càng là yêu quý dung nhan.

Bọn họ có thể vì sư môn không tiếc chết đi, thế nhưng thời khắc này nhìn hỏa diễm kia, bọn họ nhưng thật sự sợ.

Thanh Lâm run rẩy nhìn Ninh Dạ: "Liền không có phương pháp khác?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Thiên Cơ Môn khẳng định ra phản đồ, hơn nữa không biết là ai, cũng không biết nương nhờ vào phương nào. Một khi chúng ta lẫn vào môn phái kẻ địch, bị đối phương phát hiện, các ngươi biết hậu quả kia."

Tân Tiểu Diệp kiềm chế không được run rẩy nói: "Chúng ta là tu hành trung nhân, dù cho huỷ dung, cũng sẽ khôi phục."

Ninh Dạ gật đầu: "Ta biết, hơn nữa ta cũng biết, người ta tu hành tâm pháp Thiên Cơ Môn, coi như dung mạo giấu diếm được, tâm pháp cũng không gạt được. Nhập môn là sẽ tiến hành trắc thí, ba người chúng ta như mang công nhập môn, một khi trắc thí, tất bị tra ra nội tình."

Thanh Lâm chấn kinh nhìn Ninh Dạ: "Lẽ nào ngươi còn muốn. . ."

Ninh Dạ khẽ ân một tiếng: "Tán công, chỉ có tản đi hết thảy tu vi, khiến tất cả mọi thứ của Thiên Cơ Môn, đều sẽ không tiếp tục tồn tại ở trên người chúng ta, mới có thể lừa gạt được bọn họ, như có thể làm được, liền ngay cả thân hình xương cốt đều cần thay đổi."

Tân Tiểu Diệp hét to: "Chuyện này không thể nào! Ngươi đây là khiến tu vi nhiều năm của chúng ta hủy hoại trong một ngày, ngươi biết rớt xuống phàm trần là tư vị ra sao không?"

Ninh Dạ than nhẹ: "Ta nói rồi, sống sót. . . Vốn là so với chịu chết càng khó!"

Thanh Lâm, Tân Tiểu Diệp nhìn đống lửa kia, trong lòng một phiến mờ mịt.

Thời khắc này bọn họ cuối cùng đã minh bạch, cừu hận trong lòng cái sư đệ này của bản thân đến cùng sâu bao nhiêu, càng đã minh bạch sư đệ quyết tuyệt mạnh bao nhiêu, minh bạch bản thân ở trước mặt hắn, là yếu đuối ra sao.

Tán công, hủy dung!

Vì báo thù, nhất định phải không tiếc bất cứ giá nào! ! !

Nhìn đống lửa, Tân Tiểu Diệp run giọng nói: "Vậy tương lai. . . Chúng ta còn có cơ hội khôi phục dung mạo không?"

"Có a." Ninh Dạ hồi đáp.

Câu trả lời này khiến Tân Tiểu Diệp thở phào một hơi.

Thế nhưng sau một khắc, hồi đáp của Ninh Dạ lại đem nàng đánh vào địa ngục: "Vì vậy vô luận thế nào, chúng ta cũng phải tránh cho tất cả những thứ này phát sinh."

Chương 7 : Trắc thí

Chương 4: Trắc thí

Mặc châu.

Chấp Tử thành.

Chấp Tử thành thuộc về quốc đô Mặc quốc, vị trí hoang vu, theo lý là không thích hợp làm quốc đô, nhưng ai kêu Hắc Bạch Thần Cung tổng bộ tọa lạc tại đây đây?

Thiên hạ hiện nay, tiên nhân dịch phàm.

Quốc gia bất quá là công cụ tiên nhân quản trị phàm nhân, chính bởi vậy, cửu châu các quốc gia là không có quân đội gì, chỉ có nha sai, thật sự có chiến sự, đó cũng là tiên nhân đứng ra giải quyết.

Đối với phàm nhân mà nói, thu được tư cách tu tiên chính là gặp gỡ lớn nhất nhân sinh.

Mỗi năm mùa xuân, Hắc Bạch Thần Cung sẽ ở Chấp Tử thành tiến hành một lần chọn lựa đệ tử, mỗi năm chỉ lấy bất đồng 100 đến 500, người tham dự nhưng hàng mấy trăm ngàn.

Thời điểm chiêu sinh năm mới, khi Ninh Dạ tới chỗ này thì, nhìn thấy chính là đám người tràn đầy Chấp Tử thành, chen vai thích cánh, đâu đâu cũng có người trẻ tuổi đến tham dự chọn lựa, trong mắt tràn ngập ước ao. Dù sao chỉ cần có thể tiến vào Hắc Bạch Thần Cung, là sẽ từ đây nhất phi trùng thiên.

Bởi vì người đến quá nhiều, khách sạn Chấp Tử thành cũng đã tràn đầy, cũng may dân gian đến có không ít mở ra, phàm nhân Chấp Tử thành mỗi năm phải dựa vào dịp này phát một bút tiểu tài.

Làm đã từng tu sĩ, Ninh Dạ cũng còn không đến mức thiếu tiền, chỉ là bộ mặt đầy mặt lồi lồi lõm lõm hồng bạch loang lổ kia của hắn thực sự dọa sợ không ít người, Ninh Dạ vẫn phải bỏ thêm ba thành giá tiền, mới coi như tìm được nhà dân còn tính thanh tịnh.

Sau khi tại hạnh lâm cùng Thanh Lâm, Tân Tiểu Diệp tách ra, tính toán đã là ba tháng trôi qua.

Cũng không biết sư huynh sư tỷ hiện tại thế nào rồi, có thể vào Hạo Thiên Môn, Thái Âm Môn chưa.

Thời khắc này nhìn bản thân xấu xí trong gương, Ninh Dạ thở dài một hơi, nằm ở trên giường, tâm thần khẽ động, người vẫn còn tại trong phòng, tâm thần lại đã xuất hiện tại trước một mảnh cung điện rộng rãi.

Nơi này chính là Thiên Cơ Điện.

Vật này là hắn năm đó trong lúc vô tình thu được, vào lúc ấy, hắn còn chỉ là một tên tình báo phân tích viên phổ thông, bởi vì một lần xuất du dã ngoại, nhìn thấy thiên ngoại có đồ vật giáng lâm. Vốn tưởng rằng là thiên thạch, liền đuổi tới, nhưng không ngờ nhìn thấy một toà cung điện rộng lớn từ trời giáng xuống, tiếp lấy hắn liền đi tới thế giới này, điện này cũng theo hắn đồng thời tới đây.

Hoặc là nói, nơi này mới là nó bản lai chi địa, chỉ là vân du vạn ngàn thế giới xong, lại trở về nguyên bản chi địa, tiện thể còn dẫn theo thêm một người.

Thời khắc này tâm thần gửi ở Thiên Cơ Điện, Ninh Dạ tiện tay vung lên, Côn Luân cổ kính huyền ảo quang huy liền từ nội điện thăng khởi, vô số kỳ diệu phù văn tại không trung lóng lánh, chiết xạ ra lại là một phiến cảnh tượng kỳ quái lạ lùng.

Tuy rằng tu vi đã mất, thế nhưng Vấn Thiên Thuật trọng huyền không trọng pháp, mất đi chỉ là tu vi, mà không phải nhận thức đối với Vấn Thiên Thuật, bởi vậy Ninh Dạ vẫn như cũ có thể miễn cưỡng vận dụng.

Đương nhiên, không có nội tình tu vi, nếu muốn thôi toán thứ gì trọng yếu lại là không thể nào.

May mà vị lai nan trắc, quá khứ khả tri!

Ý nghĩ trước đây của Ninh Dạ, bây giờ rốt cục đã có thể thực hiện.

Thời khắc này Ninh Dạ khởi động Côn Lôn Kính, phát động quái tượng bặc toán.

Rất nhanh trên Côn Lôn Kính đã xuất hiện một hàng chữ viết, tả chính là sát hạch chi pháp thu đệ tử của Hắc Bạch Thần Cung lần này. Đây không phải hạch tâm bí mật, mượn Côn Lôn Kính, dễ dàng biết.

"Thế mà là như vậy sao?" Nhìn sát hạch chi pháp trên kính, Ninh Dạ rơi vào trầm tư.

Hắc Bạch Thần Cung chọn lựa chi pháp tổng thể mà nói vẫn tính bình thường, chí ít đối với Ninh Dạ mà nói qua ải không thành vấn đề —— hắn nguyên bản liền là tư chất đủ, lại tu hành ba năm, tuy rằng tu vi tẫn phế, kinh nghiệm còn tại, thậm chí ngay cả thân thể cũng bởi vậy đã quen với linh khí tư nhuận, trùng tu lại tự nhiên thuận tiện rất nhiều.

Vấn đề ở chỗ cuối cùng vẫn còn có cá nhân tuyển quan.

Nói cách khác cho dù cuối cùng quá hết thảy cửa ải, Hắc Bạch Thần Cung còn sẽ phái người tự thân tuyển một lần. Được tuyển chọn có thể có sư thừa, không được chọn chính là phổ thông ngoại môn đệ tử.

Cái vấn đề này liền nghiêm trọng rồi.

Ninh Dạ biết rõ bản thân hiện tại vấn đề lớn nhất chính là —— quá xấu.

Hắn tự hủy dung nhan, đầy mặt sẹo bỏng, liền ngay cả trên người cũng đều không tha. Tiên nhân cầu thiên đạo, thuận nhân ý, đối mỹ hảo sự vật đều có theo đuổi, chính là pháp thuật cũng đa phần muôn màu muôn vẻ xán lạn quang hoa, cái gọi là tiên phong đạo cốt chính là như vậy.

Ngươi làm một cái tiên phong đạo cốt đầy mặt mặt rỗ, thật là làm hỏng hình tượng a!

Nếu như nói thiên tư tuyệt diễm thì cũng thôi, vấn đề là Ninh Dạ tư chất cũng bình thường.

Tư chất thứ này là nhìn ra, nói cách khác cho dù Ninh Dạ tại trong tuyển chọn biểu hiện so với ai khác đều tốt, đoạt được danh đầu, cũng chỉ có thể nói rõ ngươi biểu hiện không tệ, tư chất phổ thông vẫn như cũ là tư chất phổ thông, không làm giả được.

Cứ như vậy, khuôn mặt xấu xí, tư chất phổ thông, muốn đạt được tiên sư ưu ái, thiên nan vạn nan.

Hay là liền như vậy trước tiên làm một cái phổ thông ngoại môn đệ tử, sau đó từng bước từng bước leo lên?

Có thể thì có thể, nhưng Ninh Dạ không thể tiếp thu.

Đến không phải sư thừa trọng yếu bao nhiêu, mà là Ninh Dạ biết rõ con đường tương lai mình muốn đi có bao nhiêu gian nan, đã chú định vô số gian nan hiểm ải. Hắn nếu như liền cửa thứ nhất này đã muốn lui bước, vậy sau này đụng tới phiền toái lớn hơn nữa xử lí thế nào?

Lui bước là một loại quen thuộc.

Một lần từ bỏ, khả năng chính là nhiều lần từ bỏ.

Nghĩ tới đây, trong lòng Ninh Dạ đã thăng khởi đấu chí mãnh liệt.

Làm cái tiểu mục tiêu đầu tiên của chính mình, việc này chỉ được phép thành, không được bại!

Ba ngày sau.

Dưới Cửu Cung sơn, chật ních cầu tiên giả đến từ bốn phương tám hướng.

Mười vạn người tập hợp nơi đây, tràng diện uy nghi đồ sộ.

Chính lúc giữa trưa, quang huy đột ám, thiên không hóa thành hai màu đen trắng, thương khung ảm đạm, đại địa bạch trú, liền ngay cả vầng kiêu dương trong thiên không kia cũng vì thế tối tăm.

Một tên Hắc Bạch Thần Cung tiên giả bay ra, tay cầm phất trần, có một trương mặt dài cùng một đôi chiêu phong nhĩ (*tai to) dễ thấy, chân đạp ngọc chế bàn cờ, liền như vậy lăng không bay tới.

Có người quen thuộc đã thấp giọng nói:

"Là Tây Phong Tử."

"Tây Phong Tử là ai?"

"Điều này cũng không biết? Tây Phong Tử tiên sư chính là một trong Thần Cung Thập Nhị Thiên Cương, Bạch điện điện chủ, địa vị chỉ đứng sau chưởng giáo, tam đại nguyên lão cùng Chấp Tử Chi Thủ Nhạc Tâm Thiện, cùng Hắc điện điện chủ nổi danh Vô Cấu cảnh đại năng đỉnh phong."

Theo chúng nhân nghị luận sôi nổi, Tây Phong Tử đã mở miệng nói.

Cũng không thấy dùng sức, thanh âm đã truyền khắp tứ phương:
"Lần chiêu thu đệ tử này rất đơn giản, hết thảy tuyển bạt giả tiến vào sơn cốc phía trước, đợi đến mặt trời lặn xuất cốc là được, Thần Cung sẽ căn cứ biểu hiện của các ngươi làm ra phán đoán."

Nói Tây Phong Tử phất trần vung lên, người đã tiêu thất vô tung, thiên địa lại khôi phục bình thường.

Chỉ là tại trước mặt mọi người đã xuất hiện một mảnh sơn cốc vụ khí mù mịt.

Đơn giản như vậy?

Mọi người nhìn nhìn lẫn nhau, đột nhiên quát lên một tiếng, đồng thời hướng trong cốc phóng đi.

Ai, các ngươi không biết, có lúc càng là chuyện đơn giản, liền càng phức tạp sao? Nhìn bộ dáng lòng như lửa đốt của bọn họ, Ninh Dạ cũng không vội, liền như vậy du du nhàn nhàn theo ở phía sau, là kẻ cuối cùng bước vào trong cốc.

Chương 8 : Thí luyện sát trường (thượng)

Chương 5: Thí luyện sát trường (thượng)

Đạp vào sơn cốc, trước mắt đã là phong vân biến ảo.

Ninh Dạ nhìn thấy bản thân đang đứng tại trên một phiến cổ chi chiến trường, đâu đâu cũng có tàn chi tuyệt hài, hài cốt đầy rẫy.

Đầy trời cát vàng, gió thổi qua, mang theo hiu quạnh túc sát chi ý.

Vô số cầu tiên giả đứng tại nơi đó, trong mắt một phiến mờ mịt, hiển nhiên còn không biết bản thân sắp sửa đối mặt chính là cái gì.

Mãi đến tận Ninh Dạ cuối cùng tiến vào sơn cốc, nương theo một tiếng vân khánh lanh lảnh vang lên, chúng nhân kinh hãi nhìn thấy, trên đất những thi hài đã chết kia thế mà lảo đảo đứng lên.

Bọn chúng cầm cương đao tàn tạ, ăn mặc khôi giáp rỉ sét loang lổ, hốc mắt trống rỗng lập loè khiếp người hồng quang, sau đó lảo đảo đi hướng bọn họ.

Lúc này mọi người còn chưa kịp phản ứng, một tên khô lâu đã đem chiến đao trong tay giơ lên thật cao, hướng tới cầu tiên giả đứng tại phía trước nhất phách xuống.

Cái cầu tiên giả kia kinh hãi đến biến sắc, còn cho rằng chính mình sắp chết rồi, lại không nghĩ rằng chiến đao phách qua, bản thân thế mà một chút việc đều không có.

Hắn kinh ngạc nhìn nhìn khô lâu kia, liền thấy binh sĩ khô lâu đã xuyên qua thân thể hắn, tiếp tục đột kích tới trước, nhưng không đả thương được bất luận một ai.

"Hóa ra là huyễn tượng." Cái cầu tiên giả kia đại hỉ.

Vừa mới thở phào một hơi, liền thấy lại là mấy cái khô lâu xông lại, cầu tiên giả kia thẳng thắn không né.

Sau một khắc.

"A!"

Tiếng thét đau đớn thê lệ cùng máu tươi cuồng phun tứ tán khiến tất cả mọi người kinh hãi trong lòng.

Thanh âm của Tây Phong Tử đã tại thượng không cốc địa vang lên: "Nơi đây đã bị chúng ta bày xuống đại trận, hóa thành vong linh chiến trường. Binh sĩ vong linh, chín giả một thật. Nỗ lực đi chiến đấu đi, giết chết những binh sĩ vong linh chân chính kia, hoặc là bị bọn chúng giết chết, biểu hiện tốt nhất, sẽ có tư cách trực tiếp trở thành đệ tử nội môn."

Theo Tây Phong Tử dứt tiếng, mảng lớn binh sĩ vong linh đã toàn diện xông tới, khí thế cuộn dâng, liệt quyển phong yên, cho dù phần lớn là huyễn tượng, cũng dọa đến chúng nhân run run rẩy rẩy, càng không nói trong đó còn có tồn tại chân thực.

Huyết quang khởi, lang yên cổn, nhân tê hào, quỷ khấp khiếu.

Thí luyện sát trường trong nháy mắt hoàn toàn đại loạn.

Tới cầu tiên đều là phàm nhân, không có thực lực ra sao, cho dù chỉ là một cái binh sĩ vong linh, đều cường đại đến khiến bọn hắn tuyệt vọng, đối diện trùng kích như hải như triều này, đấu chí toàn tiêu, căn bản không có dũng khí chiến đấu, trong nháy mắt liền băng tan ngói giải tan tác như chim muông, thậm chí giẫm đạp lẫn nhau, ít người không bị vong linh giết chết, lại là chết ở trong vạn chúng giẫm đạp.

Ninh Dạ có lẽ là kẻ bình tĩnh nhất trong tràng diện thê lương này.

Hắn là người cuối cùng tiến vào sơn cốc, vừa vào cốc, lối vào sơn cốc liền đóng kín, sau lưng xuất hiện một phiến vách núi.

Vậy là hắn kề sát vào trên vách núi, ánh mắt bình tĩnh tìm kiếm bốn phương.

Tây Phong Tử không có nói, hắn lại là biết.

Bề ngoài mà xem, vong linh chiến trường này là khiến hết thảy cầu tiên giả cùng binh sĩ vong linh đối chiến, nhưng trên thực tế Hắc Bạch Thần Cung còn có bố trí.

Thời khắc này hắn tựa vào vách tường chậm chạp hành tẩu, chậm rãi di động, không bị nhân triều hỗn loạn ảnh hưởng, mượn dòng người phía trước yểm hộ, liền như vậy từng bước từng bước na di.

Chỉ chốc lát sau, Ninh Dạ đột nhiên cảm giác được cái gì.

Hắn ngừng lại, xoay người lại nhìn nhìn.

Liền thấy vách núi phía sau thế mà ẩn hiện chữ viết.

Quả nhiên!

Có pháp thuật!

Chỉ cần Ninh Dạ vươn tay đè lên, pháp thuật ghi chép phía trên liền sẽ bay vào thức hải hắn, khiến cho hắn tạm thời thu được môn pháp thuật này, bất quá Ninh Dạ lại không có làm như thế, mà chỉ là nhìn nhìn một chút, tiếp tục đi xuống.

Hắc Bạch Thần Cung tại trên vong linh chiến trường ngầm đặt lượng lớn pháp thuật.

Mặc dù nói cầu tiên giả không có tu vi, coi như có pháp thuật cũng vô pháp thi triển, nhưng đồng thời Hắc Bạch Thần Cung còn dưới đất bố trí đại trận cung cấp pháp lực, khiến cho thu được pháp thuật chi nhân cho dù là tại dưới tình huống không có tu vi, cũng có thể lâm thời thi pháp.

Cũng chỉ có như vậy, mới có thể đối kháng cùng những binh sĩ vong linh kia.

Cầu tiên vấn đạo, gân cốt, tư chất, tâm tính, ngộ tính, thiếu một cái cũng không được.

Phát hiện pháp thuật, chính là thử thách tâm tính, yêu cầu cầu tiên giả nhất định phải tại trong trạng thái sợ hãi hỗn loạn, vẫn như cũ có năng lực động sát nhất định. Những pháp thuật kia đều sẽ có dấu hiệu, chỉ cần hơi chút lưu ý là nhận biết được.

Ngộ tính thì yêu cầu bọn họ có thể trong khoảng thời gian ngắn nhanh chóng nắm giữ.

Cho tới hiệu quả thi pháp, chính là thử thách gân cốt tư chất.

Có thể nói vong linh chiến trường một cửa, đối với tu tiên giả bốn loại tố chất đều đề xuất yêu cầu, mặt ngoài đơn giản, nhưng ẩn chứa thâm ý, vấn đề duy nhất đại khái chính là quá mức máu tanh tàn nhẫn chút.

Trên vong linh chiến trường, sát lục nổi lên tứ phía.

Binh sĩ vong linh như cuồng bôn chi ngưu quần, chung quanh trùng kích, xua đuổi, thô lệ cùn rỉ đao phong vung lên lại là máu nóng mới mẻ, binh hàn nhân đảm, phong khiếp nhân tâm, khiến người ta tâm sợ hàn, bại tượng tứ khởi.

Như không phải chân chính binh sĩ vong linh số lượng cực nhỏ, lại hành động trì độn, sợ là nửa ngày thời gian liền có thể giết sạch mười vạn chi chúng này.

Nhưng mà cũng chỉ có dưới hoàn cảnh cực đoan như vậy, mới có thể tìm ra dũng sĩ chân chính.

Ninh Dạ đã nhìn thấy, một tên hán tử thô hào cường tráng không biết từ đâu tìm tới một thanh chiến đao, hắn không có tìm được pháp thuật, nhưng chỉ bằng một thanh phá đao trong tay cùng một tên binh sĩ vong linh tồn tại chân thực đại chiến lên.

Sau đó hắn lại nhìn thấy, một tên lam y nữ tử đã hảo vận ngay lập tức tìm tới một môn pháp thuật, xem ra tư chất không tệ, chỉ dùng thời gian rất ngắn liền lĩnh ngộ vận chuyển chi diệu, thành công vận dùng đến, đầu ngón tay chảy ra dòng nước róc rách, trói buộc lại một tên binh sĩ vong linh, dưới không ngừng siết chặt, binh sĩ vong linh kia rốt cục vẫn là bị nàng bóp chết.

Ninh Dạ còn đang một đường tìm kiếm mục tiêu của chính mình.

Trận pháp trên vong linh chiến trường, chỉ chống đỡ vận dụng một loại pháp thuật, vì vậy Ninh Dạ nhất định phải làm ra lựa chọn.

Cũng may Côn Lôn Kính cho hắn chỉ thị, tuy vô pháp xác định vị trí, nhưng cũng cách biệt không xa.

Đúng vào lúc này, Ninh Dạ nhìn thấy cách đó không xa phong mang lóe lên, mặt trên lấp loé chữ viết khiến Ninh Dạ tâm thần chấn động.

Sát Tâm Đao!

Đúng là mình muốn tìm Sát Tâm Đao!

Ninh Dạ vội vã chạy qua.

Đúng vào lúc này, một chỗ cách sơn bích kia không xa, một tên thanh diện nam tử cũng nhìn thấy vách núi ẩn hiện chữ viết.

Có lẽ lúc trước có người thi triển pháp thuật nhắc nhở cái thanh kiểm nhi kia, thanh kiểm nhi ý thức được cái gì, hổ gầm một tiếng hướng về Sát Tâm Đao nhào tới.

Không được, hắn khoảng cách gần.

Ninh Dạ biết mình không kịp tranh đoạt, trong lúc nóng ruột, vớ lấy hòn đá bên cạnh, đột nhiên hướng cái nam tử mặt xanh kia ném đi.

Nam tử mặt xanh kia không kịp đề phòng, bị đá đập trúng đầu, trước mắt hoa lên, bước chân dừng lại, Ninh Dạ đã xông tới, một vai va vào trên người hắn, đem hắn đụng bay ra ngoài, đồng thời lao về phía vách núi, đưa tay hướng về trên vách núi nhấn một cái, ngưng tâm tĩnh thần, sau một khắc, một điểm kim mang đã bay vào thức hải hắn.

Thành công rồi!

Ninh Dạ đại hỉ.

Sát Tâm đao quyết tới tay.

Lúc này cái nam tử mặt xanh kia cũng nhìn thấy cảnh này, giận dữ: "Hỗn đản!"

Hướng tới Ninh Dạ một quyền đánh tới.

Ninh Dạ cũng không hoàn thủ, mà là đột nhiên trừng mắt, trong đôi mắt sát khí xuất hiện, nam tử mặt xanh kia nhìn thấy hai mắt hắn, chỉ cảm thấy tựa như đang đối mặt thi sơn huyết hải, sợ đến quát to một tiếng, thế mà mềm liệt trên đất.

Ninh Dạ không để ý tới hắn, mà là liền như vậy đứng ở tại chỗ, tĩnh tâm tiêu hóa Sát Tâm đao quyết.

Pháp thuật tuy tới tay, nhưng còn cần tìm hiểu tiêu hóa.

Hắc Bạch Thần Cung đặt pháp thuật đều là đơn giản nhất, nhưng mà coi như là vậy, cũng vẫn như cũ cần mọi người có đầy đủ ngộ tính, bằng không dù có pháp thuật cũng khó có thể phát huy tác dụng.

Ninh Dạ bản thân ngộ tính liền cao, trọng yếu nhất kinh nghiệm ba năm tu hành không phải cho không, vì vậy Ninh Dạ chỉ thoáng vận chuyển một thoáng đao quyết, đã rõ ý nghĩa.

Sát Tâm đao quyết, yếu chỉ tại sát.

Tâm có sát ý, đao thế tự thành!

Sau một khắc Ninh Dạ đã xông ra đoàn người, nghênh diện là ba cái binh sĩ vong linh xông tới, Ninh Dạ lại không thèm để ý, trực tiếp xuyên qua.

Ba cái đều là huyễn ảnh.

Phía sau lại có một tên binh sĩ vong linh nâng đao, Ninh Dạ đột nhiên dừng bước, đồng thời cái binh sĩ vong linh kia đao lạc, chính bổ vào trên đầu một tên cầu tiên giả xui xẻo, đao phong khảm vào bên trong sọ não cầu tiên giả kia, khiến hắn phát ra đau đớn kêu gào.

Ninh Dạ đã phi ra một cước, đem cái binh sĩ vong linh kia đá lui, đao nhưng vẫn như cũ kẹt ở trên đầu cái cầu tiên giả kia.

Ninh Dạ hướng tới chuôi đao từ dưới lên trên một đập, nhẹ nhõm đem đao gỡ xuống, trên trán cái cầu tiên giả kia tiên huyết cuồng tiêu, Ninh Dạ nhìn cũng không thèm nhìn, tay vãn đao hoa, thể nội pháp lực vận chuyển, mượn đại trận chi lực.

Sát Tâm Đao!

Phốc!

Một đao chém ở trên người binh sĩ vong linh kia, binh sĩ vong linh kia đã bị chém thành hai đoạn, rải rác thành một chỗ khung xương.

Chương 9 : Thí luyện sát trường (hạ)

Chương 6: Thí luyện sát trường (hạ)

Trên chiến trường, chém giết nổi lên tứ phía.

Binh sĩ vong linh như vô cùng tận không ngừng tràn tới, mênh mông trường dã, mạn quyển bụi mù, cát vàng cộng máu tươi nhất sắc, ai hào cùng sát thanh cộng minh.

Ninh Dạ huy vũ chiến đao cùn rỉ trong tay, trùng kích tại đệ nhất tuyến đối kháng binh sĩ vong linh.

Đao khởi, đao lạc, nương theo chính là từng cái từng cái binh sĩ vong linh ngã xuống bụi trần.

Trên chiến trường tình thế đã từ từ xuất hiện biến hóa.

Cầu tiên giả thu được pháp thuật đang dần dần tụ tập cùng một chỗ, thử nghiệm liên hợp tác chiến, phản kích vong linh. Mượn lực lượng người đông thế mạnh, tại trên chiến trường hỗn loạn, thế mà bởi vậy hình thành nên từng khối từng khối đội hình tương đối ổn định, liền như đá ngầm bên trong thủy triều, mặc ngươi gió táp mưa sa, vẫn y nguyên bất động.

Đây vốn cũng là điều Hắc Bạch Thần Cung chờ mong —— đặt binh sĩ vong linh vốn không phải là vì giết người, mà chỉ là trắc thí.

"Uy, người đằng kia, tới đồng thời chiến đấu!" Một tên nam tử toàn thân lấp loé kim quang đối với Ninh Dạ hô.

Hắn hẳn là thu được một loại pháp thuật phòng ngự nào đó, có thể chống đỡ binh sĩ vong linh công kích.

Bởi vì là trận pháp cung cấp pháp lực, đám cầu tiên giả không cần suy nghĩ vấn đề pháp lực thiếu hụt, vì vậy nam tử kia gần như có thể không ngừng sử dụng pháp thuật phòng ngự, lại thêm binh sĩ vong linh lực công kích có hạn, điều này khiến hắn trở nên cực kỳ an toàn, lúc nói chuyện cũng là sức lực đại tăng.

Ninh Dạ nhưng nhìn cũng không thèm nhìn, vẫn không ngừng trùng kích.

Đùa gì thế, cùng các ngươi đồng thời chiến đấu?

Đây là thí luyện chi tái!

Tại bên trong tràng thí luyện này, chỉ có người biểu hiện tốt nhất mới có cơ hội chiến thắng!

Ninh Dạ lựa chọn Sát Tâm Đao lý do có vài cái, mà một cái lý do trọng yếu trong đó chính là tấn công dù sao cũng dễ dàng thu được công huân hơn phòng ngự!

Vì vậy hắn lựa chọn một mình chiến đấu!

Liền như vậy trắng trợn không kiêng dè lao tới vong linh đại quân.

Cát vàng mạn cốc phần cuối, cuồn cuộn không ngừng xuất hiện binh sĩ vong linh, giết là giết không hết.

Ninh Dạ liền một mình như vậy tung hoành đằng dược tại trong vong linh binh sĩ, tùy ý đao phong của những binh sĩ huyễn ảnh kia từ trên người xẹt qua, Sát Tâm Đao lại tổng là có thể tinh chuẩn tìm tới mục tiêu chân thực.

Đao phong lạc, vong linh tán.

Nương theo âm thanh khung xương rải rác không ngừng vang lên, trong tai Ninh Dạ phảng phất vang lên thanh âm như kim tệ rơi xuống điểm dâng lên.

Vẫn đúng là giống cái trò chơi a, nhưng đáng tiếc giết địch không rơi bảo.

Phốc!

Một đạo đao phong sát qua vai Ninh Dạ, tại bả vai của hắn vẽ ra một đạo huyết tuyến.

Đồng thời có ba tên binh sĩ vong linh tồn tại chân thực công kích hắn, Ninh Dạ tránh mà không kịp, đã trúng đao.

Nhưng Ninh Dạ không lùi.

Đao quang tái khởi, vẽ một đường vòng cung, trong nháy mắt đem đầu ba tên chân thực vong linh toàn bộ chém xuống, tự thân cũng đã trúng hai đao, trong đó một đao xẹt qua bụng của hắn, lôi ra thật dài miệng máu, suýt nữa liền ruột đều lôi ra.

Ninh Dạ nhưng không nhìn đau đớn, tiếp tục trùng kích.

Sát Tâm Đao, lấy sát làm cơ sở, cường hoành bá đạo, nhưng không cho phép có nửa điểm khiếp đảm tránh lui, bằng không liền sẽ mất đi đao uy, yếu đi đao thế.

Ninh Dạ không phải dũng mãnh tác chiến chi nhân, nếu như có thể, hắn càng muốn trù vận trong trướng, lui mà mưu tính.

Nhưng không thể không thừa nhận, có lúc dũng khí so với trí mưu càng dễ dàng hấp dẫn người khác chú ý, cũng càng dễ dàng khiến người hạ thấp tâm phòng.

Vì đại kế, hắn nhất định phải biểu hiện giống một cái dũng sĩ chân chính.

Cũng may, hắn cũng xác thực có chân dũng!

Chân chính dũng cảm không ở bề ngoài thô hào, mà ở chỗ có dũng khí tìm đường sống từ trong chỗ chết, có không tiếc tất cả không sợ sinh tử đau đớn chi năng.

Dám đem chính mình dấn thân vào đống lửa hủy dung tán công giả, không thiếu chân dũng.

Vì vậy hắn trùng kích, hắn gào thét!

Hắn dục huyết phấn chiến!

"Ngao! ! !"

Tại sau khi lại đánh nát một bộ binh sĩ vong linh, đồng thời cũng đã trúng đối phương một đao, Ninh Dạ ngưỡng đầu tê khiếu.

Liệt phong đãng vũ, toái liệt vân khiếu, thời khắc này hắn tận tình phóng thích hết thảy bá khí cùng phẫn nộ trong thân thể, hấp dẫn được phụ cận chúng nhân cũng dồn dập vây xem.

Lam y nữ tử sử dụng thủy hệ pháp thuật kia nhìn hướng hắn, hơi hơi động dung: "Người này tuy xấu, nhưng rất có hào hùng."

Nam tử thu được kim giáp chi phòng kia liền nói: "Tuy là cái mãnh hán, lại là một đầu cô lang (*sói đơn độc)."

Một tên nam tử trẻ tuổi tuấn tú bạch y phiêu phiêu cũng nhìn hướng hắn, trường kiếm trong tay không nhiễm một hạt bụi, xem ra không giống là từ trên chiến trường thu được, đến càng giống tự mang, tương tự mỉm cười nói: "Người này có chút ý tứ."

Càng có một mục quang âm vụ chi nam tử, trên mặt mỉm cười: "Mỗi lần xuất thủ tìm tới đều là chân chính vong linh, càng có thể không bị huyễn tượng quấy nhiễu. Không tệ!"

Càng nhiều người nhìn hướng Ninh Dạ, lại là tràn ngập hâm mộ đố kị, có nhát gan giả càng là hướng Ninh Dạ chạy tới, hy vọng có thể thụ che chở, làm sao Ninh Dạ vọt tới nhanh chóng, chuyên tìm chỗ quỷ tốt đông đảo giết tới, che chở là che chở không tới, giúp hắn chặn đao đến là có khả năng.

Vậy là mọi người phát hiện nhánh cỏ cứu mạng không cứu mạng, lại dồn dập ngược lại thống hận cùng tức giận mắng chửi, từng cái từng cái đều mắng Ninh Dạ cay nghiệt vô tình.

Đối với những thứ này, Ninh Dạ hết thảy không có thời gian để ý, thậm chí lòng tràn đầy hoan nghênh.

Hắn điên cuồng trùng kích, tận tình phóng thích hết thảy hận ý trong lòng mình, cũng đem hận này chuyển hóa thành sát ý ngút trời, chiến đao trong tay thế mà bởi vậy ẩn hiện huyết sắc đao mang.

Đao không phải màu đỏ, hồng mang lại là pháp lực hiển hóa thành.

Sơ đắc đao quyết, vậy mà đã có thể có lĩnh ngộ, có thể thấy người này thích hợp Sát đạo!

Có đại năng chi sĩ trong bóng tối chú ý, đã đưa mắt khóa chặt tại trên người Ninh Dạ, càng không ít nghị luận.

"Người này có tài, có thể dùng."

"Tiếc rằng quá xấu."

"Đúng quá xấu, truyền đi mất mặt a."

"Người này. . . Ta muốn!"

Một cái thanh âm truyền đến, mọi người đều im lặng.

Chiến đấu còn đang tiếp tục.

Ninh Dạ cũng còn đang ra sức kích sát.

Chỉ là thân thể đã bắt đầu mệt mỏi, cánh tay trầm trọng như rót chì, khó có thể giơ lên.

Binh sĩ vong linh còn đang cuồn cuộn không ngừng tràn tới, lấy thế không thể đỡ bàng bạc chi lực trùng kích.

Nhìn những vong linh chiến tốt dưới đầy trời bão cát kia, Ninh Dạ phun ra một ngụm trọc khí.

Đã giết bao nhiêu binh sĩ vong linh?

Hắn không biết.

Nhưng hắn biết chỉ cần chiến đấu còn chưa kết thúc, chiến đao liền không thể dừng lại!

Vì vậy hắn tiếp tục huy đao, dại ra, mất cảm giác, tràn ngập tử chí liệt ý sát khí vung lên.

Chuyện này rất nguy hiểm, bởi vì pháp lực tuy cuồn cuộn không dứt, thể lực lại đã dầu cạn đèn tắt.

Nhưng Ninh Dạ biết, đây mới là thời khắc mấu chốt.

Hắn không biết cái cường giả ẩn tàng chỗ tối kia thấy hắn thế nào, nhưng hắn biết vị cường giả này yêu thích, cũng biết tại thời khắc mấu chốt này, tuyệt không thể lui bước.

Đối mặt cường địch, duy tử chiến mà thôi!

Hào ngôn đã từng nổi danh của vị cường giả này, căn bản không cần bói toán, mọi người đều biết.

Làm sao khiến một kẻ khuôn mặt xấu xí nhập được cường giả pháp nhãn?

Không gì khác!

Làm vui lòng vậy!

Vì vậy Ninh Dạ lựa chọn Sát Tâm Đao, vì vậy hắn lựa chọn tử chiến.

Bởi vì hắn biết, đây là phương thức duy nhất có thể gây nên đối phương hứng thú, cũng chỉ có người như vậy, mới có khả năng nhất bất kể dung nhan thu hắn làm đồ!

Vì vậy hắn tiếp tục tận lực chém giết.

Đúng vào lúc này, phía sau phong thanh nổi lên.

Sau lưng Ninh Dạ đột nhiên một trận đau đớn kịch liệt.

Hắn quát to một tiếng, đá văng ra binh sĩ vong linh trước người, hồi thủ một đao, người đánh lén đã như quỷ mỵ né tránh.

Quay đầu nhìn lại, thế mà là nam tử mặt xanh lúc trước cùng hắn tranh đoạt Sát Tâm Đao, trong tay còn cầm một thanh xà trùy.

Xà trùy bất lợi phách khảm, nhưng lợi thống thứ, bị nó tổn thương, vết thương vô pháp khép lại, máu chảy cuồn cuộn.

Hắn xem ra cũng đã chiếm được một môn pháp thuật, thế mà có thể ẩn nặc tiềm hành, không một tiếng động áp sát tới, đánh lén hắn.

"Đáng chết!" Ninh Dạ trừng mắt nhìn mặt xanh nam kia.

Mặt xanh nam hắc hắc quái tiếu: "Đây chính là kết cục cướp cơ duyên của lão tử!"

Nói đã nhắm chuẩn Ninh Dạ lại là một trùy đâm tới.

Cùng lúc đó, cách đó không xa trên chiến trường, một tên binh sĩ vong linh tồn tại chân thực cũng hướng Ninh Dạ bổ tới.

Tiền hậu giáp kích!

"Chết đi!" Mặt xanh nam kia đã phát ra đắc ý điên cuồng gào thét.

Ninh Dạ nhưng cười lên.

Trên mặt xấu xí bốc ra ý cười dữ tợn, nhìn đến cái mặt xanh nam kia ngẩn ngơ.

Ninh Dạ nói: "Ngươi căn bản không xứng Sát Tâm Đao!"

Đao phong huyết mang bạo thịnh.

Không nhìn binh sĩ vong linh phía sau khảm kích, Ninh Dạ đã một đao phách xuống.

Nhìn một đao đơn giản, phác thực vô hoa này, mặt xanh nam kinh hãi phát hiện, bản thân thế mà căn bản là vô pháp trốn chạy, phảng phất trên trời dưới đất, đều không thể tránh được.

"Không!"

Hắn phát ra gào thét tuyệt vọng.

Phác!

Nhất đao lưỡng đoạn!

Chương 10 : Nhập môn

Chương 7: Nhập môn

Khi chân trời một điểm tà dương cuối cùng rơi xuống sơn phong, thế giới đột nhiên trở nên bình tĩnh lại.

Hoàng sa ngừng quyển, phong khiếu không còn.

Hết thảy binh sĩ vong linh còn đang trùng kích, đột nhiên đồng thời dừng lại.

Sau đó phần phật phần phật một tiếng, huyễn ảnh binh sĩ hóa thành khói bụi tiêu tán, liền ngay cả những binh sĩ vong linh tồn tại chân thực kia, cũng dồn dập rải rác về đầy đất khung xương.

Sau chốc lát dại ra cùng yên tĩnh, trên chiến trường rốt cục vang lên hoan hô chi thanh.

"Thành công rồi!"

"Chúng ta sống sót rồi!"

"Qua ải rồi! ! !"

Tiếng hoan hô không ngừng lên xuống không dứt bên tai, đánh vỡ quãng yên tĩnh ngắn ngủi này.

Ninh Dạ lẳng lặng đứng tại nơi đó, không chút nhúc nhích.

Hắn chịu quá nhiều thương, trên mặt bị chém ba đao, ngực, eo, bụng, còn có cánh tay cùng chân, đều đã trúng đao.

Bất quá thảm nhất vẫn là một trùy cái mặt xanh nam kia đánh lén, mang đến không chỉ có là mặt ngoài thương, còn có nội bộ trọng thương, vết thương không đỡ, máu chảy ồ ồ.

Ninh Dạ cảm giác máu mình đại khái đều sắp chảy khô rồi.

Thật thê thảm!

Chỉ là vì đọ một cái sư môn, liền trả giá đánh đổi như vậy.

Đáng giá không?

Đương nhiên không đáng.

Cho dù chỉ là trở thành đệ tử ngoại môn, Ninh Dạ cũng chắc chắn có thể chậm rãi thượng vị.

Nhưng hắn không thể làm như thế.

Hắn mưu đồ quá lớn, lớn đến mỗi một bước kế hoạch đều có thể là lạch trời.

Đối diện nhiệm vụ gian khổ như vậy, trí mưu cùng vũ lực đều không phải trọng yếu nhất.

Quyết tâm mới là!

Chỉ có dũng khí đập nồi dìm thuyền liều chết đến cùng, quyết tuyệt không nhìn tất cả gian nguy, mới có hi vọng nhìn thấy như vậy một điểm khả năng thành công.

Vì thế, hắn sẽ không cho bản thân bất kỳ lý do lui bước.

Không có đáng hay không đáng, chỉ có làm hay không làm.

Hoan hô còn đang tiếp tục, mãi đến tận trong thiên không xuất hiện một đám Hắc Bạch Thần Cung chi nhân, trong đó phần nhỏ là đệ tử, trung ương nhưng có năm mươi tên chân chính tiên sư.

Năm mươi tên tiên sư này thực lực cao thấp bất đồng, thấp nhất chính là Hoa Luân cảnh, người cao nhất liền là Vạn Pháp cảnh, trong đó lại có năm người đặc biệt dễ thấy.

Một tên bạch y nam tử, sắc mặt trắng bệch, tay diêu quạt nan, trên mặt mang theo nụ cười quỷ dị.

Đây là Ngũ Dương Công Tử Công Tôn Dạ.

Một tên y phục rực rỡ nữ, tay cầm lẵng hoa, đứng ở bên trên tường vân, thần thái xem ra có chút lười biếng, trong mắt mi ẩn đầy phong tình.

Quan Thải Nương, nguyên Hải Diêm Môn đệ tử, nhân cùng sư phụ tư thông mà giết sư nương, tao sư phụ răn dạy, diệt sư mãn môn thoát đi, lúc tái xuất hiện, đã là một thành viên của Hắc Bạch Thần Cung.

Một tên lão giả, tương tự là một mặt nhân tâm thiện mạo.

Hắn gọi Chúc Bạch Thương, nhân xưng Mẫn Thương Lão Nhân, Mẫn Thương Lão Nhân hào xưng thương xót thiên hạ muôn dân, không chịu nổi chúng sinh giai khổ, cũng may người chết là không cần chịu khổ, cho nên khi hắn nhìn thấy khổ nạn giả, liền sẽ ban tặng tử vong, giải thoát thống khổ, người nhân hắn mà giải trừ thống khổ, lên tới hàng vạn.

Một cái đầu trọc thượng nhân, gương mặt đại từ đại bi, vĩnh mang hiền lành.

Vô Bi Thượng Nhân, câu hắn thích nói nhất chính là ‘ngã tâm bản thiện’.

Vô Bi Thượng Nhân tôn trọng thượng thiên có đức hiếu sinh, vì vậy chưa từng sát sinh. Đối với đối thủ, hắn sẽ không giết, mà chỉ là phế bỏ công lực đối thủ, lại tuyệt chi, đào lưỡi, hủy mục, cắt lưỡi, như có kẻ tu tiên hữu thành, liền tiện thể lại hủy nguyên thần, cuối cùng mặc kệ, phiêu nhiên đi xa. Còn sau này chết sống, tự có thượng thiên phán quyết, cùng thượng nhân không quan hệ.

Vì vậy chưa từng sát sinh Vô Bi Thượng Nhân, cùng yêu thích giải trừ người khác thống khổ ban cho giải thoát Mẫn Thương Lão Nhân hào xưng ‘Hắc Bạch Thần Cung Lưỡng Đại Thiện Nhân’.

Cuối cùng còn có một người, lại là một tên kình trang nam tử tràn ngập liệt hỏa dương cương chi khí, một đôi mắt hổ, lấp lánh có thần, đứng tại nơi đó, cấp cho người ta cảm giác lại là vô biên sát khí ngút trời mà lên, rõ ràng trên người một món binh khí cũng không có, nhưng tự thân cả người lại tựa như một cây đao, phong mang tẫn hiển.

Thất Sát Thiên Đao Trương Liệt Cuồng, tính tình cương mãnh bạo liệt, chiến đấu dũng hãn vô song, một bộ Thất Sát Diệt Thần Đao uy lực vô biên.

Năm người này, đều là tu vi Vạn Pháp đỉnh phong, mỗi một kẻ đều có thể nghiền ép một phái chưởng môn giống như Tân Nhiễm, mà tại Hắc Bạch Thần Cung, tồn tại giống như bọn họ có ba mươi sáu cái, cũng xưng Tứ Cửu Nhân Ma, địa vị gần như chỉ ở bên dưới Thập Nhị Thiên Cương.

Nói cách khác, dạng người kinh khủng như vậy, tại Hắc Bạch Thần Cung thậm chí còn bất nhập đỉnh lưu.

Lấy năm người này dẫn đầu, tổng cộng năm mươi tên tiên sư, chính là những người thu được tiêu chuẩn chiêu thu đệ tử lần này,

Chỉ cần thu được năm mươi người này cho phép, liền có thể xếp vào môn tường, tự nhiên là đệ nhất đẳng đãi ngộ.

Kém hơn, thì có thể nhập thần cung, làm đệ tử ngoại môn.

Xuống nữa, cũng chỉ có thể ảo não cút.

Thời khắc này nhìn thấy chúng tiên sư xuất hiện, hạ phương chúng nhân dồn dập quỳ gối, chỉ có Ninh Dạ càng vẫn như cũ sừng sững, điều này khiến hắn như hạc đứng trong bầy gà, đặc biệt dễ thấy.

"Lớn mật, nhìn thấy tiên sư dám không bái!"

Bên dưới năm mươi người, vài tên đệ tử Hắc Bạch Thần Cung hướng tới Ninh Dạ lớn tiếng trách mắng.

"Ngậm miệng." Một cái thanh âm đã nói: "Người này khổ chiến tiêu hao, lực lượng đã kiệt, dựa cả vào một cỗ ý chí chống đỡ. Hắn như bái, sợ là từ đây cũng liền không đứng lên nổi."

Lên tiếng chính là Trương Liệt Cuồng.

Sát Tâm đao quyết, chính là hắn lưu lại, là một trong Thất Sát Thiên Đao của hắn.

Ninh Dạ tuyển đao này, cũng chính là nhằm vào hắn.

Thời khắc này nhìn Ninh Dạ, Trương Liệt Cuồng mắt lộ ra vẻ tán thưởng: "Người này gân cốt tư chất bình thường, thế nhưng Thất Sát Thiên Đao bất trọng tư chất cân cốt, càng trọng tâm chí, người này tâm chí ngộ tính đều thuộc về thượng giai, chính là nhân tuyển tốt nhất nhập môn hạ ta."

Nói cong ngón tay búng một cái, một hạt đan dược đã nhập trong miệng Ninh Dạ.

Đan này vừa vào trong miệng, Ninh Dạ liền cảm thấy được thân thể một dòng nước ấm sinh khởi, những chỗ trọng thương kia bắt đầu khôi phục.

Vậy là... Ta rốt cục thành công rồi sao?

Trong lòng nổi lên một tia vui mừng, Ninh Dạ nhắm mắt một cái, đã là triệt để ngất đi.

Thời điểm lần nữa tỉnh lại, Ninh Dạ phát hiện bản thân đang nằm ở trên một chiếc giường đá, bốn phía đều là vách núi, cũng không thấy có trang trí gì, lại là đơn giản đến cực điểm.

Vươn mình ngồi dậy, phát hiện vết thương trên người đã toàn diện khép lại.

"Tỉnh rồi, tỉnh rồi!"

Một cái sắc nhọn thanh âm kêu to, ngẩng đầu nhìn, lại là một con chim màu lông rực rỡ hình tượng cổ quái đang kêu to, xem ra đến có chút giống như anh vũ, chỉ là mỏ không có cong như vậy.

Ninh Dạ biết, đây là báo hỉ điểu, một loại chim sinh ra đã có thể nói tiếng người, thiên tính lắm mồm, thường dùng để truyền bá tin tức.

Quả nhiên sau một khắc, Ninh Dạ đã nghe thấy một cái thanh âm: "Tỉnh rồi liền đến đây đi."

Là thanh âm Trương Liệt Cuồng.

Ninh Dạ đứng dậy đi ra hang đá, phát hiện tả hữu mỗi bên một cái thông đạo, nhất thời cũng không biết nên đi hướng nào.

Ninh Dạ nghĩ nghĩ, chọn con đường bên trái, đi một đoạn, liền nhìn thấy trước mắt đã là một mảnh động thiên hữu biệt.

Nơi này bất ngờ là một tòa tiểu sơn cốc, chỉ là trong sơn cốc không có thứ gì, duy có vô tận đá vụn, mặt trên che kín đao khảm phủ tước chi văn.

Rõ ràng chỉ là không cốc, nhưng cho người ta cảm giác vô tận lạnh lẽo, đặt mình trong trong đó, phảng phất có vạn ngàn thanh đao hướng bản thân bổ tới, nếu như tâm chí mềm yếu chút, sợ là tại chỗ liền quỳ.

Trương Liệt Cuồng đang đứng ở trong cốc, tại bên cạnh hắn còn có hai người, một người khuôn mặt già nua như lão hán, hình tượng tiều tụy, còn một người lại là một nữ tử, chỉ là toàn thân đều quấn đầy băng vải màu xám, chỉ lộ ra hai mắt, sau lưng đeo một thanh kỳ trường cán cong đao, thân đao không vỏ, tương tự chỉ lấy vải khỏa triền.

Trương Liệt Cuồng quay lưng Ninh Dạ, nói: "Làm sao ngươi biết đây là thông đạo chính xác?"

Ninh Dạ cúi đầu hồi đáp: "Phía bên phải khá khô, ít rêu, hẳn là đi về ngoài động. So sánh ra, bên trái khí ẩm nặng, túc sát chi ý lẫm liệt, nếu đã ở trong núi, sư phụ hẳn là tại trong lòng núi, vì vậy đệ tử hướng tả mà tới."

Không nhìn thấy mặt Trương Liệt Cuồng, Ninh Dạ không biết biểu tình của hắn thế nào, chỉ nghe hắn nói: "Vậy tại sao ngươi lại biết phân biệt vong linh thật giả?"

Ninh Dạ tiếp tục hồi đáp: "Vong linh giả chỉ là huyễn tượng, dẫm đạp cát vàng, bụi mù không nổi, vừa nhìn liền biết."

Trương Liệt Cuồng cười khẽ.

Hắn xoay người nhìn Ninh Dạ, tuy phát tiếu thanh, thế nhưng trên gương mặt như đao trác phủ khắc lại không thấy nửa điểm ý cười.

Hắn nói: "Ngươi rất thông minh, ta thông thường không thích người thông minh. Bởi vì cùng loại người này giao thiệp quá mệt mỏi. Trọng yếu nhất chính là, người quá thông minh, thường thường quá hiểu được lợi dụng người khác, lúc lâm chiến lấy quỷ thủ thắng, không thích ngạnh đấu. Thất Sát Thiên Đao của ta, lâm chiến quyết đấu, tối trọng khí thế. Như tâm tư quá nhiều, thì sẽ yếu đi khí thế, phản là không đẹp. Vì vậy ta không thích người thông minh."

Ninh Dạ nhẹ giọng nói: "Sư phụ nói rất đúng, bất quá sư phụ nói, chính là tình huống phổ biến, mà trên đời này, tổng miễn không được có mấy cái ngoại lệ. Nếu như một người biết suy nghĩ, nhưng cũng dám liều mạng, tin tưởng vẫn có thể khiến sư phụ yêu thích."

Trương Liệt Cuồng ngây ra một chút, đột nhiên ngửa đầu cười to lên: "Không tệ, không tệ! Tài trí của ngươi, không cần thi triển tại trước mặt ta, ta thích ý giả, duy dũng sĩ mà thôi. Ngươi, đã hiểu chưa!"

Ninh Dạ quỳ xuống: "Đệ tử minh bạch."

Trương Liệt Cuồng lạnh nhạt nói: "Ngươi vẫn không tính là đệ tử chính thức của ta, hết thảy thông qua khảo hạch chi nội môn, đều có kỳ hạn khảo sát một năm, quá kỳ hạn khảo sát, ngươi mới coi như chân chính nhập môn."

"Nhất định không khiến sư tôn thất vọng!"

Chương 11 : Ninh khiếu vạn cổ như trường dạ

Chương 8: Ninh khiếu vạn cổ như trường dạ

Cửu đại tiên môn chiêu thu đệ tử, đều có thử thách kỳ, để ngừa gian tế ngoại môn lẫn vào. Nội dung thử thách rất nhiều, có thực lực tiến triển, cũng có trung thành trắc thí.

Ninh Dạ đối với điều này đã có chuẩn bị.

Thân phận hắn đã chuẩn bị sẵn, không ngoài chính là một cái con dân tiểu thôn lạc phổ thông nào đó, chịu đến hãm hại mà dẫn đến cửa nát nhà tan, tự thân cũng bị đại hỏa vết bỏng, may mắn không chết.

Những chuyện tương tự như vậy, Trường Thanh Giới mỗi ngày đều đang phát sinh, cũng không có gì hiếm lạ, mà vết thương trên người hắn cũng không thể nào ẩn giấu, vì vậy cái lời nói dối này tuy rằng đơn giản, nhưng rất hữu dụng. Vì thế Ninh Dạ càng là tự mình đi một chỗ thôn xóm, tra xét hết thảy tình huống nơi đó, lúc này mới khởi hành. Vì vậy Hắc Bạch Thần Cung điều tra cũng sẽ phát hiện, Ninh Dạ không có bất cứ vấn đề gì.

Thời khắc này nhìn Ninh Dạ, thân thể núi cao vĩ đại của Trương Liệt Cuồng đột nhiên cúi xuống, ho khan vài tiếng, khí thế như đao suy giảm.

Ninh Dạ ngạc nhiên, liền thấy lão giả bên cạnh đã đi lên phía trước, vỗ nhẹ phía sau lưng Trương Liệt Cuồng.

Vỗ mấy lần, Trương Liệt Cuồng phun ra một ngụm đàm, đàm kia phác một tiếng, thẳng vào vách núi, kích ra một cái ao khanh, lại nhìn xung quanh, ao khanh như vậy càng chỗ nào cũng có.

"Ai." Trương Liệt Cuồng thở dài một hơi, trong ánh mắt bức người thâm bất khả trắc, càng toát ra một tia bất đắc dĩ.

Bên cạnh băng vải nữ đã giải thích đối với Ninh Dạ: "Sư phụ từ sớm luyện đao quá mãnh, tổn thương phế phủ."

Ninh Dạ ngạc nhiên: "Lấy tu vi sư tôn, lại vẫn không thể tự lành?"

Trương Liệt Cuồng lắc đầu: "Nếu như phổ thông thương, tự nhiên sớm đã khỏi rồi. Ta đây là Thất Sát đao ý công tâm, chỉ cần vẫn còn luyện đao, liền chú định không khỏi được. Thôi vậy, nhiều năm như vậy, cũng đều đã quen thuộc. Các ngươi sau này cũng phải chú ý, Thất Sát Đao đao phong quá thậm, sát ý tung hoành, tuy là thiên hạ cao cấp nhất sát lục chi đao, lại là nhọn thì dễ gãy, phản thương tự thân. Vì vậy luyện đao không thể quá mãnh."

Lão giả cùng băng vải nữ đồng thời nói: "Đệ tử minh bạch."

Trương Liệt Cuồng cong ngón tay búng một cái, hai điểm kim quang rơi vào thức hải Ninh Dạ: "Một cái là công pháp tu hành cơ sở của Hắc Bạch Thần Cung ta, tổng cộng chính tầng, tu thành tầng thứ nhất là có thể chính thức nhập môn, tu thành chín tầng tức là Tàng Tượng đỉnh phong, đây là tu hành chi đạo, tuy không chiến pháp, lại là tu vi căn bản, cần phải hảo hảo tu hành. Một cái khác là Sát Ý Tâm Kinh của ta, là tổng cương tu hành Thất Sát Đao. Ngươi đã thu được Sát Tâm đao quyết, Sát Tâm Đao là Thất Sát đệ nhất sát, sát nhân tru tâm, nên Thất Sát chi đao trước tiên từ sát tâm mà khởi. Nhưng nếu không Sát Ý Tâm Kinh tương trợ, quá độ sử dụng chỉ có thể tự thương, vì vậy cũng cần hảo hảo tu hành. Nói chung, trước tiên từ cơ sở bắt đầu đi, sau này mỗi tháng đến lĩnh linh thạch đan dược là được. Có chuyện gì, liền tìm Thần Quang."

Lão giả tên là Úc Thần Quang, là đại đệ tử của Trương Liệt Cuồng.

"Nga đúng rồi, ở đây có một túi linh thạch, là khen thưởng đệ nhất danh lần thi đấu thí luyện này của ngươi." Trương Liệt Cuồng nhấc tay một cái, một túi linh thạch đã bay vào trong tay Ninh Dạ.

Ta quả nhiên là đệ nhất sao?

Đối với cái đáp án này, Ninh Dạ đến không kỳ quái.

Có cơ sở tu tiên ba năm, có cơ sở tin tức bói toán tiên đoán, nắm đệ nhất không kỳ quái, không nắm đệ nhất mới kỳ quái.

Tin tức tốt chân chính trái lại là cái túi linh thạch kia.

Có đồ vật Tân Nhiễm cho hắn, Ninh Dạ không thiếu linh thạch pháp bảo, mặc dù vì kế vẹn toàn, hắn đem phần lớn đồ vật đều đặt ở một nơi bí ẩn, nhưng vẫn là lưu lại cho sư huynh muội ba người bọn họ đầy đủ linh thạch. Chỉ là những thứ này lai lịch không rõ, vô pháp dễ dàng lấy dùng.

So sánh ra, túi linh thạch này của Trương Liệt Cuồng liền bất đồng rồi, là có thể công khai.

Sau khi thông báo, Trương Liệt Cuồng liền khiến Ninh Dạ tự rời khỏi.

Úc Thần Quang đã vì Ninh Dạ định sẵn một chỗ ở, nhưng không phải hang đá lúc trước, mà là một chỗ tiểu viện hẻo lánh cách nơi đây khá xa.

Ninh Dạ biết đây là cố ý như vậy —— như hắn là gián điệp của môn phái khác, tự nhiên sẽ yêu thích như vậy, cũng tiện nhân cơ hội làm chút mờ ám.

Đối với Hắc Bạch Thần Cung mà nói, không sợ ngươi không làm, chỉ sợ ngươi làm quá muộn. Dù sao gián điệp thực lực mạnh, mang đến nguy hại cũng lớn.

Sau khi vào ở, Ninh Dạ trước tiên tâm thần tiến vào Thiên Cơ Điện, giám sát xung quanh liệu có giám sát, rất mau tìm đến mấy chỗ phương tiện giám sát bí mật phụ cận, bất quá đại thể phổ thông.

Bởi hắn hiện tại không có tu vi, chỉ dựa vào Côn Lôn Kính rất khó đo lường đến thủ đoạn giám sát cao cấp hơn, nhưng nghĩ đến chỉ là đệ tử bình thường, đến cũng không đến nỗi lao động đại nhân vật gì tự thân xuất thủ.

Sau khi đã biết những giám sát điểm kia, Ninh Dạ hoàn toàn yên tâm, liền bắt đầu tu hành. Bởi vì từng có kinh nghiệm tu hành duyên cớ, Ninh Dạ trùng tu lên đến đặc biệt thuận lợi,

Chỉ là thời gian bốn mươi ngày tả hữu, Ninh Dạ liền đã hoàn thành tu hành tầng tâm pháp thứ nhất, lại một lần nữa tu tiên nhập môn.

Nhớ lại năm đó lần đầu tiên nhập cảnh, Ninh Dạ nhảy nhót tưng bừng, chỉ là hiện tại, tâm cảnh lại đã phai nhạt rất nhiều.

Đến nay Ninh Dạ còn nhớ, bản thân lúc trước thời điểm phá cảnh, bởi vì vô tri, thậm chí còn vọt tới trong phòng Tân Nhiễm hô to gọi nhỏ, kết quả dẫn đến một lò đan dược Tân Nhiễm chính đang luyện báo hỏng.

Thế nhưng Tân Nhiễm không có trách mắng hắn, trái lại rất khích lệ.

Mãi đến tận hiện tại, Ninh Dạ còn có thể nhớ tới Tân Nhiễm vuốt đầu của hắn, làm ra biểu tình khen ngợi.

Đáng tiếc, người đối tốt với chính mình đã không còn, bây giờ phóng tầm mắt, đã đều là kẻ thù.

Như vậy Trương Liệt Cuồng có tính kẻ thù hay không đây?

Cái ý niệm này bốc lên, Ninh Dạ không khỏi giật cả mình.

Quả nhiên thì di sự dịch, chỉ là hai tháng thời gian, cũng không cùng Trương Liệt Cuồng gặp mặt mấy lần, cũng đã sản sinh ý niệm như vậy sao?

Không được, kẻ thù chính là kẻ thù, tuyệt không được mềm lòng.

Vốn Ninh Dạ còn muốn tiếp cận Trương Liệt Cuồng, khiến hắn coi trọng bản thân, để làm chỗ dựa.

Nhưng thời khắc này hắn lại đột nhiên ý thức được, có lẽ bản thân cần phải hạn chế tiếp xúc cùng Trương Liệt Cuồng, không thích hợp đi được gần quá.

Chuyện này đối với tu hành sau này của hắn có lẽ bất lợi, nhưng có lợi đối với tâm tính của hắn.

Ta là Ninh Dạ!

Ninh khiếu vạn cổ như trường dạ, bất sử địch hồn thiểu nhất nhân!

Thái Âm Môn.

Tân Tiểu Diệp ngồi ở bên một hồ nước, nhìn hình chiếu trong nước.

Phản chiếu ra, là một gương mặt dữ tợn khủng bố, một đạo vết đao càng là từ mi tâm xuyên qua cả khuôn mặt, một mạch kéo dài đến chỗ cằm. Đây đến không phải bản thân nàng bị phỏng, mà là lúc thí luyện nhập môn, khổ chiến không còn chút sức lực nào, bị đối thủ một đao chém ra.

Cũng may dung nhan vốn là đã hủy, đến cũng không cần chú ý một đao này.

"Sư muội, tại sao lại ngồi ngây ra ở đây. Đã nói rồi, vô sự đừng nên cứ nhìn bản thân." Sau lưng Tân Tiểu Diệp, một tên nữ tử mặt vàng ôn nhu khuyên giải. Nàng nhẹ giọng thì thầm: "Chuyện đã qua, hãy để cho nó qua đi, tổng là sa vào quá khứ, thì làm sao phóng mắt tương lai."

Trên mặt Tân Tiểu Diệp bỏ ra nụ cười khó coi: "Đa tạ sư tỷ chỉ điểm."

Thái Âm môn hạ, người đối tốt với nàng không nhiều, sư tỷ trước mắt tính một cái, sư phụ cũng có thể coi là một cái.

Thế nhưng cùng Ninh Dạ trong phút chốc do dự bàng hoàng bất đồng, Tân Tiểu Diệp báo thù chi tâm nhưng vô cùng kiên định.

Quên quá khứ?

Nếu như thật quên quá khứ rồi, thì thù cha này làm sao báo?

Thái Âm Môn, các ngươi từ trên xuống dưới, đều phải chết!

Không diệt môn ngươi, thề không làm người!

Tân Tiểu Diệp ở trong lòng hung ác.

Vô Thiên phong.

Một đám quần áo lam lũ giả chính tại dưới một đám tu sĩ giám sát ra sức vận khoáng thạch.

Âm thanh roi da Đùng Đùng không ngừng vang vọng, trừu đả tại trên người những cu li kia.

"Đều nhanh chút, đừng mẹ nó lười biếng!" Một tên tu sĩ phẫn nộ cuồng gào.

Đùng!

Trên lưng Thanh Lâm đã trúng một roi.

Hắn cắn răng, không hề nói gì, chỉ là tiếp tục ngoan cường tiến lên.

Hạo Thiên Môn thí luyện, hắn thất bại rồi!

Không phải bại bởi mình không nỗ lực, mà là bởi vì lại bị mấy cái có quan hệ nhân tình chen mất tiêu chuẩn của hắn.

Điều này khiến cho Thanh Lâm bi phẫn cực kỳ.

Nhưng mà Thanh Lâm không hề từ bỏ.

Cho dù bán mình làm nô, hắn cũng phải tiến nhập Hạo Thiên Môn, tại trong môn phái này một lần nữa quật khởi!

Sư đệ, sư muội, chờ ta, sư huynh sẽ không để cho các ngươi thất vọng! Thanh Lâm ở trong lòng hò hét.

Chương 12 : Ngưng khí như dịch

Chương 9: Ngưng khí như dịch

Hôm nay là ngày mưa.

Trong thiên không nổi lên tích tích lịch lịch tiểu vũ.

Thân là tiên nhân, đã có thể chưởng khí trời biến hóa, tuy có thể khiến vạn dặm không mây, nhưng sẽ không dễ dàng làm vậy. Không chỉ có bởi vì vũ chính là thượng thiên ban cho, tưới tắm đại địa, phong ốc thổ nhưỡng, càng bởi vì thượng thể thiên tâm, há có thể dễ dàng nghịch thiên nhi hành.

Ninh Dạ yêu thích vũ.

Không chỉ có là bởi vì tại trong mưa luyện đao, bi thương hiu quạnh, có thể kích sát tâm, cũng bởi vì nó có thể che giấu nước mắt, tận tình tứ hoài.

Vì vậy mỗi khi trời mưa, đao Ninh Dạ liền đặc biệt ác liệt, mỗi một điểm mưa bụi không trung bay xuống kia, đều phảng phất kẻ thù, đối thủ của hắn, tại dưới đao phong lạnh lẽo vỡ vụn, yên diệt.

Huyết quang thôn thổ, đao phong nhuệ triển, chỗ nó đi qua, chính là một phen thu ý chính nùng.

Đợi đến một bộ đao quyết luyện xong, thu đao, ngoài phòng vang lên tiếng vỗ tay thưa thớt.

"Không tệ, không tệ, chỉ là thời gian ba tháng, liền đem Sát Tâm Đao của sư phụ luyện tới tiểu thành, sư đệ quả nhiên thiên tư hơn người, sư tôn pháp nhãn không sai."

Lên tiếng chính là Úc Thần Quang.

Nói chính là lời nói khen ngợi, trên khuôn mặt cứng nhắc khô héo nhưng không thấy nửa điểm ý cười.

Số lần tiếp xúc nhiều rồi, Ninh Dạ cũng dần dần có chút lý giải sư huynh sư tỷ của chính mình.

Úc Thần Quang tu luyện không phải Thất Sát Thiên Đao của Trương Liệt Cuồng, mà là Khô Mộc Công, vì vậy trên mặt hầu như không thấy bất kỳ biểu lộ gì. Ngươi vĩnh viễn không biết hắn cười sẽ là hình dáng gì, tương tự cũng không nhìn thấy sợ hãi, bởi vậy cũng sẽ không biết nội tâm chân thực của hắn. Chỉ là không biết tại sao, Trương Liệt Cuồng lại thu một cái đệ tử không tập tự thân tiên pháp.

Sư tỷ Lăng Vô Duyệt đến là truyền nhân Thất Sát Thiên Đao chính tông, Hoa Luân cảnh tu vi, đã tu thành Sát Tâm Đao, Sát Thân Đao cùng Sát Khí Đao, hiện tại đang cố gắng nắm giữ Sát Thế Đao.

Lăng Vô Duyệt đến là người cũng như tên, nghiêm túc thận trọng, tính tình cương trực, có thể sử dụng tay giải quyết tuyệt không dùng miệng.

Lại thêm Ninh Dạ tận sức cùng người bảo trì khoảng cách, cũng là bất khải nội tâm, không có tâm sự, không thích nói cười, vậy là Trương Liệt Cuồng môn hạ ba tên đệ tử, tất cả đều là một trương mặt người chết, hiếm thấy Trương Liệt Cuồng bản thân cũng là nghiêm túc thận trọng chi nhân, bốn người nếu như ngồi cùng nhau, chính là ba ngày, đại khái cũng sẽ không có một tiếng cười.

Thời khắc này nhìn thấy Úc Thần Quang, Ninh Dạ thu đao chắp tay: "Xin chào sư huynh."

"Ân" Úc Thần Quang nói: "Tâm pháp cơ sở tu hành đến tầng thứ mấy rồi?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Còn tại tầng thứ nhất, muốn tiến nhập tầng thứ hai, sợ còn phải cần một khoảng thời gian, bất quá sư đệ pháp lực đã có thể ngưng dịch."

Nói Ninh Dạ giơ ngón tay lên, liền thấy một điểm ánh sáng óng ánh tại đầu ngón tay hắn hiển hiện.

Tụ khí thành dịch là tiêu chuẩn cơ bản của tu vi tiên pháp, bất đồng môn phái, ngưng khí thành dịch lại có bất đồng biểu hiện.

Hắc Bạch Thần Cung trọng âm dương chi đạo, vì vậy Ninh Dạ ngưng khí thành dịch, thể hiện ra chính là hai màu đen trắng, một giọt tinh dịch nho nhỏ, nhưng thể hiện ra âm dương xoay chuyển, đại đạo chi lý.

Nếu như là khí dịch tâm pháp Thiên Cơ Môn ngưng tụ thành, đó chính là một mảnh hỗn độn quang huy, bên trong ẩn chứa vạn ngàn tạo hóa, nhưng khó có thể cân nhắc.

Hình thái rõ ràng như vậy, tự nhiên là liếc mắt liền có thể thấy được tu vi lai lịch, cũng không trách Ninh Dạ phải tán công.

Thấy Ninh Dạ đã có thể ngưng khí thành dịch, Úc Thần Quang hơi

hơi kinh ngạc: "Vì sao sớm chút không nói? Không phải đã nói với ngươi, nhập môn, liền có thể chọn tu một môn Thần Cung pháp thuật sao?"

Dựa theo quy củ của các đại tiên môn, đệ tử nhập môn bình thường có hai loại phương thức truyền pháp, một loại là sư môn truyền thừa, một loại là môn phái truyền thừa.

Đệ tử ngoại môn không có truyền thừa chỉ có thể theo trình tự tiêu chuẩn, tại Tàng Tượng cảnh sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ mỗi lần có thể chọn tu một môn pháp thuật.

Đệ tử đã có truyền thừa trừ quy trình tiêu chuẩn ra còn có thể ngoại ngạch học tập sư môn công pháp, cụ thể học bao nhiêu liền nhìn sư phụ.

Sở dĩ có hạn chế này, đến không phải hẹp hòi, mà là tại trong mắt tiên môn, mặc kệ tư lịch bối phận, cấp bậc Tàng Tượng cảnh chính là học đồ. Trong khoảng thời gian này, học tập quá nhiều pháp thuật không có ý nghĩa, những thứ tiểu pháp thuật tảo kỳ này chỉ có thể dẫn đến lãng phí thời gian, chỉ có tu vi mới là căn bản.

Mà đệ tử có sư môn bình thường sẽ có chút tài nguyên ngoại ngạch, liền có thể học nhiều một ít.

Nhân lực có cực hạn, pháp thuật vô cùng tận, cho dù là nhân vật hàng ngũ Nhạc Tâm Thiện cũng không thể nào thông hiểu hết thảy pháp thuật thần thông một đại môn phái, vì vậy Hắc Bạch Thần Cung truyền thừa bí pháp đối với sư môn đệ tử cũng là hữu hiệu bổ sung.

Thời khắc này nghe Úc Thần Quang nói như vậy, Ninh Dạ trả lời: "Hồi sư huynh, sư đệ lúc trước tu vi không đủ, vì vậy không vội chọn tu, bất quá hiện tại đến cũng không khác mấy."

"Ồ? Nghe ngươi nói như vậy, ngươi là đã có quyết định? Không dự định hỏi sư phụ một chút?"

Ninh Dạ hữu tâm cùng Trương Liệt Cuồng bảo trì khoảng cách, lắc đầu nói: "Ta sợ sư phụ đưa ra ý kiến bất đồng, đến lúc đó ta liền không thể tuyển tự mình muốn tuyển, vì vậy..."

"Vì vậy ngươi dự định tiền trảm hậu tấu?" Úc Thần Quang đã minh bạch.

Ninh Dạ không nói lời nào.

Úc Thần Quang ánh mắt cổ quái nhìn hắn: "Ngươi liền không sợ như vậy sẽ chọc cho sư phụ không vui?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Ta tâm cầu đại đạo, ngã tâm tức ngã đạo. Sư phụ khoan hồng độ lượng, hẳn là sẽ không tính toán."

Sư phụ khoan hồng độ lượng?

Ha ha, ngươi xác định ngươi nói chính là sư phụ?

Thất Sát Thiên Đao chiến đấu lên xác thực là bá khí tung hoành đại khai đại hợp, bất quá điều này cũng không có nghĩa là hắn liền lòng dạ rộng rãi a.

Năm đó trang chủ Thủy Mặc Sơn Trang nhất thời say rượu lỡ lời, chê trách Trương Liệt Cuồng vài câu, bị Trương Liệt Cuồng biết, một đêm bay vọt ngàn vạn dặm, ngạnh sinh sinh lấy một thanh Tuyệt Diệt Thiên Đao diệt Thủy Mặc Sơn Trang trên dưới mãn môn; còn có một lần Tuyệt Diệt Thiên Đao của Trương Liệt Cuồng nhân chiến tổn hại, phái người đi Liệt Khuyết Môn đòi Toàn Cơ Ngọc tu bổ. Toàn Cơ Ngọc kia là trọng bảo của Liệt Khuyết Môn, làm sao chịu cho. Trương Liệt Cuồng liền vung đao tới cửa, cũng không giết môn chủ kia, chỉ là đem Liệt Khuyết Môn mãn môn già trẻ chém tuyệt, huề ngọc mà đi; mà sau khi tu bổ Tuyệt Diệt Thiên Đao xong, hắn liền đem kẻ lúc trước tổn thiên đao của hắn chém thành mười bảy mười tám đoạn, vặn xương tróc thịt.

Trương Liệt Cuồng lúc chiến đấu xác thực là hào tình vạn trượng, lòng dạ liền cùng cái này không quan hệ.

Bất quá những lời này Úc Thần Quang không có nói, hắn cùng cái tiểu sư đệ này giao tình không sâu, lại nói một cái tiểu sư đệ quá được sư phụ sủng ái cũng không phải là điều hắn muốn, tiểu sư đệ thị tài tự ngạo? Đây là chuyện tốt.

Hắn gật đầu nói: "Nếu như thế, ngươi liền đi đi."

Nói ném cho Ninh Dạ một tấm lệnh bài, đã tự phiêu thân rời đi.

Chương 13 : Dương Phù Kinh (phi thường cảm tạ Wazlj, Sát Đường Tú Tài hai vị minh chủ, bút tâm)

Chương 10: Dương Phù Kinh (phi thường cảm tạ Wazlj, Sát Đường Tú Tài hai vị minh chủ, bút tâm)

Tàng kinh các của Hắc Bạch Thần Cung ở vào ngọn thứ tư Thiên Tàng phong của Cửu Cung sơn.

Đây là một toà sơn phong thuần bạch sắc, toàn thân do ngọc thạch chế tạo, hoàn toàn là nhân tạo chi sơn, nội bố ba mươi tám tòa cơ quan đại trận, bất kỳ kẻ xâm nhập đều sẽ tao ngộ vô tình thống kích.

Sơn phân năm tầng, mỗi tầng đối ứng một cảnh giới.

Nắm lệnh bài, Ninh Dạ tiến vào trong núi, chỗ đập vào mắt, đâu đâu cũng có vách đá trắng noãn, mặt trên khắc đầy hắc sắc phù văn.

Đây chính là công pháp tu hành của Hắc Bạch Thần Cung.

Hết thảy tàng kinh đều là lấy phương thức khắc đá tồn tại, vô pháp mang theo, đệ tử chọn kinh tại sau khi hoàn thành lựa chọn, xúc động lệnh bài, liền có thể đạt được công pháp trên vách núi trực tiếp truyền công, tựa như chiến trường thí luyện ngày đó vậy, mà hết thảy công pháp đều bị thi triển Mặc Ngôn chú, chỉ có thể tu hành, vô pháp truyền công, chỉ có đến Vạn Pháp cảnh mới có thể đột phá tầng hạn chế này, đây cũng là phương thức các đại tiên môn bảo vệ bí pháp.

Bất quá thiên hạ không có tuyệt đối bảo mật chi pháp, trên thực tế các đại đỉnh cấp môn phái vẫn luôn có nhân thủ cài vào lẫn nhau, chỉ bất quá càng cao cấp càng khó thu được. Như tâm pháp cơ sở của Hắc Bạch Thần Cung, bát đại tiên phái khác hơn nửa là có, chỉ là không hợp bản phái chi đạo, sẽ không tu hành, thông thường chỉ làm nghiên cứu, nhằm vào.

Ninh Dạ sớm có kế hoạch, vì vậy cũng không lãng phí thời gian, đi thẳng đến đích, trực tiếp đi tới một chỗ vách núi.

Trên vách núi này tràn đầy bi văn phù tự, lấp lánh rực rỡ, đỉnh đầu ba chữ lớn: Dương Phù Kinh.

Phía dưới còn có một loạt chữ nhỏ: Kẻ chọn kinh này, trước lúc Hoa Luân không được chọn Âm Phù Kinh.

Hắc Bạch Thần Cung có thật nhiều công pháp đều là nhất thể lưỡng diện, Âm Phù Kinh cùng Dương Phù Kinh chính là hai môn công pháp đối ứng.

Pháp này bản chất là một môn công pháp phù đạo, giảng thuật chính là chế phù chi thuật.

Trong đó Âm Phù Kinh chủ ám diện, am hiểu ám sát, biệt tích, ẩn núp, ngụy trang, huyễn hình, Dương Phù Kinh chủ chính diện, am hiểu cường công cường thủ luyện thể các loại thủ đoạn.

Ninh Dạ lựa chọn Dương Phù Kinh, là bởi vì phù đạo dễ dàng ẩn giấu thực lực —— thực lực đều tại trên bùa, quyết định thực lực tự nhiên là phù mà không phải người.

Hơn nữa phù đạo cũng là nghề nghiệp thích hợp nhất nắm tiền đập người, chỉ cần có đầy đủ bùa chú, vượt cấp thắng địch thiên kinh địa nghĩa, ai cũng không cách nào nói cái gì.

Bất quá phù đạo tiền kỳ là nghề nghiệp thiêu tiền, không có đầy đủ của cải chơi không nổi.

Ninh Dạ lại không có cái lo lắng này, bởi vì sớm tại Thiên Cơ Môn hắn liền biết chế phù.

Nếu như nói tu vi là nội lực, như vậy pháp thuật chính là chiêu thức.

Chỉ cần tu vi đến rồi, đã từng biết tự nhiên cũng đều biết, tối đa chỉ là tâm pháp không hợp, dẫn đến hiệu quả uy lực có sai lệch.

Đương nhiên, Dương Phù Kinh cùng Sát Tâm Đao hoàn toàn không phải một cái con đường, Trương Liệt Cuồng nếu như biết lựa chọn của hắn, sợ là sẽ tức giận đến bạo nộ như lôi.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao hắn muốn nhảy qua Trương Liệt Cuồng tự mình lựa chọn.

Thời khắc này lựa chọn Dương Phù Kinh xong, một vệt thần quang rơi vào não hải Ninh Dạ, Ninh Dạ không có rời đi, mà là tiếp tục từng cái từng cái xem tiếp.

Tu hành chi đạo đường hoàng huyền ảo, chỉ dựa vào nhìn là không dễ dàng học được, nhớ cũng không nhớ được.

Nhưng Ninh Dạ muốn cũng không phải nhớ kỹ, mà chỉ là nhìn thấy.

Hắn nhìn thấy, Côn Lôn Kính liền nhìn thấy, cũng liền có thể ghi chép —— lúc trước hắn chính là như vậy đem pháp thuật của Thiên Cơ Môn toàn bộ học được, sau đó hướng tới các loại pháp thuật nghiên cứu lên.

Đó cũng là một lần hiếm thấy chọc đến Tân Nhiễm bạo nộ như lôi, nhấc theo Thiên Cơ Côn đuổi đánh Ninh Dạ nửa ngày.

Đến không phải là bởi vì hắn ghi trộm sư môn bí pháp, mà là sợ hắn ham nhiều nhai không nát. Sự thực chứng minh phán đoán của hắn cũng không sai, bởi vì thu được quá nhiều pháp thuật, Ninh Dạ đông học một cái, tây học một cái, bàng môn tạp học học một đống, cái gì huyễn thuật, phù đạo, trận pháp, tất cả đều biết chút, nhưng cái gì cũng đều không tinh thông.

Bởi tạp học quá nhiều, làm lỡ tu hành, dẫn đến Tân Nhiễm coi như tìm cho hắn một đống linh đan diệu dược, tiến độ tu vi của hắn cũng không tính là nhanh, thẳng đến về sau phát hiện cửu tử đại kiếp chi sự, Tân Nhiễm cũng liền không ép hắn nữa.

Bây giờ hồi tưởng chuyện cũ trước kia, trước mắt hiện ra Tân Nhiễm âm thanh dung mạo, chỉ cảm thấy sư tôn năm đó đối với chính mình đánh chửi đều là yêu, chỉ tiếc chuyện xưa như sương khói, đã khó quay đầu lại.

Trong lòng không khỏi lại là một trận phiền muộn.

Thời khắc này ổn định tâm thần, Ninh Dạ tiếp tục ghi chép.

Lần này trùng tu, hắn sẽ không đi lại đường xưa, nhưng cũng không có nghĩa là hắn sẽ hoàn toàn từ bỏ.

Sở chung tức sở đạo (*yêu thích tức sự nghiệp), thứ nhất bản thân thích tạp học, thứ hai hắn còn muốn trọng hiện Thiên Cơ Môn chi huy hoàng, vì vậy những thứ của Thiên Cơ Môn, không thể ném.

Trọng yếu nhất chính là, không phải như vậy, không đủ để ứng đối cục diện hiểm ác tiếp sau đó.

Chỉ bất quá trước đây Ninh Dạ đan phù trận khí không gì không học, cái gì cũng biết nhưng cái gì cũng đều không tinh, lần này Ninh Dạ chỉ tuyển một loại.

Cơ quan chi đạo.

Cơ quan chi đạo hỗn tạp khổng lồ, bản thân liền là tạp học đại thành, nhưng vẫn có chỗ bất đồng.

Nó có tính đặc biệt riêng, những tạp học kia là căn cơ, nhưng cũng là phương hướng, sở trường bất đồng tạp học, đại biểu cho cơ quan đặc tính bất đồng.

Ở bề ngoài Ninh Dạ, đi chiến thể cường công chi đạo, ám diện hắn, liền hành cơ quan ám sát chi thuật.

Đây cũng chính là thứ hắn am hiểu nhất ở trong Thiên Cơ Môn, cơ quan hắn bố trí, chính là liền Phong Bất Đình cũng khen tuyệt.

Như vậy rất tốt.

Rất phù hợp cách hành sự âm dương hai mặt chi phong của Hắc Bạch Thần Cung.

Tại sau khi đem công pháp ở tầng sơn cốc thứ nhất Hắc Bạch Thần Cung đều ghi chép xuống, Ninh Dạ lúc này mới rời khỏi.

Vừa xuất cốc, liền nhìn thấy một tên nam tử đeo kiếm đứng tại trước người hắn.

Nam tử này Ninh Dạ nhận thức, chính là một người thể hiện xuất sắc tại trên chiến trường thí luyện ngày đó.

Ninh Dạ thậm chí còn nhớ, thanh kiếm kia của hắn —— không phải ở trên chiến trường thu được.

Có thể mang kiếm nhập cốc, bản thân liền nói rõ rất nhiều vấn đề.

Thời khắc này nam tử trẻ tuổi kia liếc mắt nhìn hắn, nói: "Ngươi gọi Ninh Dạ?"

"Ân?" Ninh Dạ nhìn nhìn hắn, ý thức được đối phương là nhằm vào bản thân: "Có chuyện gì sao?"

Nam tử ngón tay cái một chỉ bản thân: "Ta tên Trần Trường Phong, gia sư Vô Bi Thượng Nhân."

"Cái kia cùng ta có quan hệ gì đâu?"

Trong mắt nam tử lóe lên phong hỏa điện mang: "Trần Trường Trì là ca ta."

Trần Trường Trì? Không quen biết a.

Đột nhiên Ninh Dạ nghĩ đến cái gì, phản ứng lại: "Cái gia hỏa bị ta giết chết kia tại trên chiến trường thí luyện kia?"

"Rốt cục nghĩ tới sao?" Trần Trường Phong cả giận nói: "Ngươi giết ca ta, thù này không đội trời chung."

"Nga." Ninh Dạ hồi đáp.

Nga?

Ngươi giết ca ta, liền nga một tiếng?

Trần Trường Phong giận không nhịn nổi, tức giận đến toàn thân trực co giật, phong mang tất hiện, bốn phía thảo diệp không gió mà bay, ẩn nhiên đã có dấu hiệu muốn xuất thủ.

Ninh Dạ có chút đồng tình nhìn hắn: "Nếu ngươi đã thấy rõ, vậy có chút đạo lý ta xem ra cũng không cần phải nói với ngươi. Trên chiến trường thí luyện, sinh tử theo mệnh trời. Ca ngươi vô năng, bị ta làm thịt, ngươi muốn báo thù, tùy thời hoan nghênh. Bất quá nơi này là Cửu Cung sơn, Hắc Bạch Thần Cung còn chưa tới mức độ cho phép đệ tử có thể tùy ý sát lục chứ?"

Trần Trường Phong chậm rãi rút kiếm: "Giết là không thể giết, đánh ngươi một trận lại vẫn là có thể. Đã quên nói cho ngươi, tâm pháp cơ sở của ta đã là tầng thứ hai."

Có thể tại thời gian ba tháng tấn thăng tầng thứ hai, tốc độ này có thể coi là nhanh rồi.

Ninh Dạ nhưng xem thường: "Lại không phải dựa vào chính mình."

Coi như hắn không nhìn ra, nhưng đoán được, lúc trước có thể mang kiếm nhập cốc, cái Trần Trường Phong này quá nửa là cái có bối cảnh, trong nhà tài nguyên hùng hậu, bắt đầu tu hành dĩ nhiên là nhanh.

Không hiếm lạ.

Trần Trường Phong tức giận: "Ngươi nói cái gì?"

Cũng không cùng hắn phí lời, một kiếm hướng Ninh Dạ đâm tới.

Một kiếm này nhắm vào chính là chỗ yếu yết hầu Ninh Dạ, nhưng đồng thời phong tỏa hắn ba đường, chỉ cần Ninh Dạ né tránh, Vô Sát Kiếm của hắn liền có thể cuồn cuộn không ngừng công tới, nhất định sẽ khiến hắn đứt gân nứt xương, kinh mạch thụ tổn, da thịt thốn liệt, cảm thụ một phen liệt thể chi thống, nếu như không có linh dược, sợ là sẽ ảnh hưởng tu vi một quãng thời gian, không ngừng áp chế, khiến cho thống khổ, hướng thẳng ngày nào đó triệt để kết thúc một thân vận mệnh...

Trần Trường Phong đem hết thảy đều nghĩ kỹ càng, nhưng chỉ là không nghĩ tới mới đầu.

Bởi vì Ninh Dạ căn bản không tránh.

Hắn liền như vậy nhìn kiếm kia đâm tới, không chút nhúc nhích.

Mắt thấy mũi kiếm sắp sửa nhập hầu, Trần Trường Phong kinh hãi.

Hắc Bạch Thần Cung cho phép đệ tử quyết đấu, nhưng không cho tùy ý kích sát.

Nơi này là Thiên Tàng phong, vãng lai giả đông đảo, phụ cận liền có người nhìn, nếu như kích sát Ninh Dạ, chính hắn sợ là cũng chết.

Kinh hãi trong lòng, đã cường hành ngừng lại kiếm thế.

Một dừng này, khí tức vận chuyển mất linh, phản thụ thương, càng làm cho người ta chấn kinh chính là Ninh Dạ càng vào lúc này đột nhiên phát uy.

"Hống!" Hắn bỗng nhiên cuồng hống một tiếng, như cửu thiên lôi minh nổ vang tại bên tai Trần Trường Phong.

Sau một khắc Ninh Dạ lấy tay làm đao, trên mu bàn tay sáng lên huyết sắc quang vựng, mang theo sát ý vô biên bổ vào ngực Trần Trường Phong.

"A! ! !"

Nương theo một tiếng thét lên thê lệ không dám tin tưởng kia, Trần Trường Phong bắn tung mà lên, sau đó trọng trọng rơi xuống tại trong bụi trần.

Một phát thủ đao này, chém đến đứt gân gãy cốt, kinh mạch thụ tổn, da thịt thốn liệt, rất có một phen liệt thể chi thống, nếu như không có linh dược, sợ là sẽ ảnh hưởng tu vi một quãng thời gian...

"Thiết." Ninh Dạ xem thường.

Chỉ có hai tầng tu vi, kinh nghiệm chiến đấu nhưng phạp đến đáng thương.

Lắc đầu một cái, Ninh Dạ rời khỏi.

Cầu sưu tập cùng phiếu đề cử, hiện tại rất cần phiếu đề cử! Cảm tạ các vị quan khán rồi! Yêu yêu dát

Chương 14 : Chiến chí

Chương 11: Chiến chí

Rời Thiên Tàng phong, Ninh Dạ đi Thiên Tập phong vòng một vòng.

Thiên Tập phong là khu chợ tự do của Hắc Bạch Thần Cung, một ít đệ tử trung hạ tầng đa phần ở chỗ này giao dịch sở đắc.

Dùng linh thạch mua phù bút, phù mặc cùng phù chỉ xong (*bút, mực, giấy chế phù), Ninh Dạ lại mua một khối 'âm trầm mộc' mười năm kỳ, lúc này mới trở về.

Trở lại gian nhà, Ninh Dạ bắt đầu thử nghiệm chế phù.

Thiên Cơ Môn chế phù, đa phần lấy ngự vật làm chủ, luyện chế xảo khí, lấy phù khu động.

Mà Hắc Bạch Thần Cung phù thì lại lấy thực chiến làm chủ.

So với pháp thuật, phù tốt ở chỗ tiêu hao ít, hơn nữa có thể đồng thời sử dụng nhiều trương, lâm chiến vận dụng, người khác một cái pháp thuật xuất ra, ngươi nhưng một đống phù pháp đập tới, ai ưu ai liệt vừa xem là biết.

Còn đối với Ninh Dạ mà nói, phù đạo ngoại trừ chỗ tốt có thể hợp pháp ẩn giấu thực lực ra, còn có hai cái chỗ tốt, một cái là kiếm tiền, một cái khác chính là nó là bổ sung mạnh mẽ cho cơ quan chi đạo.

Có thể nói phù đạo chính là bách đáp, có thể cung cấp yểm hộ cùng trợ lực cho rất nhiều hành động sau này của hắn.

Thời khắc này y pháp chế phù, ngoại trừ ban đầu bởi vì chưa quen thuộc mà thất bại vài tấm, theo không ngừng chế tác, Ninh Dạ rất mau tìm đến cảm giác.

Khi hắn họa đến tờ thứ năm, một trương phù chú đã hoàn thành.

Nhìn bùa chú trong tay, Ninh Dạ thoả mãn gật gật đầu: "Không tệ, là trương bát phẩm phù."

Phù đạo phân tam giai cửu phẩm, chia làm thiên giai, địa giai, nhân giai, mỗi giai lại có chín loại tầng thứ phân chia.

Trong đó giai là phẩm chất phù, phẩm là kỹ thuật chế phù, những thứ này đều không quan hệ cùng cấp bậc pháp thuật.

Nhân giai phù bình thường thích hợp với pháp thuật phổ thông, địa giai phù thích hợp với những tiên pháp cường đại kia, Thiên giai phù thì sử dụng tại thiên địa thần thông.

Phẩm cấp thì quyết định uy lực phù.

Cho dù là một trương cửu phẩm phù bình thường nhất, đều giống như là một tên đệ tử Tàng Tượng sơ kỳ phóng thích đồng loại pháp thuật. Như phẩm cấp cao hơn, thì uy lực mạnh hơn.

Đáng tiếc lúc trước Ninh Dạ bàng vụ quá nhiều, trình độ chế phù cũng chỉ tới bát phẩm, lại muốn hướng thượng, liền cần hắn tiếp tục nghiên cứu, lại là không vốn mà gặm rồi.

Ninh Dạ cũng không vội, chỉ là nhất bút nhất họa chậm rãi vẽ bùa.

Ba ngày sau.

Thất Sát động, Tuyệt Đao cốc.

Trương Liệt Cuồng vẫn như cũ đứng tại trung ương cốc, sừng sững như tùng.

Trương Liệt Cuồng tới nay đều là có thể đứng liền tuyệt không ngồi.

Bởi vì ngồi, liền sẽ so với người khác thấp một đoạn.

Trương Liệt Cuồng không cho phép bản thân thấp người một đầu, cho dù tại Hắc Bạch Thần Cung này có một đống cường đại hơn hắn, Trương Liệt Cuồng cũng tuyệt không tại trên khí thế thua người.

Hắn đứng tại nơi đó, khí thế như đao, đao phong nhắm thẳng Ninh Dạ.

Thanh âm như lôi: "Nghe Thần Quang nói, ngươi sau khi nhập môn tuyển công pháp, là Dương Phù Kinh?"

Ninh Dạ cúi đầu: "Vâng."

"Vì sao?" Trương Liệt Cuồng trong lời nói đơn giản, mang theo phong lôi phẫn nộ.

"Bởi vì đệ tử muốn học." Ninh Dạ không thối lui chút nào hồi đáp.

Bởi vì ngươi muốn học?

Câu trả lời này khiến Úc Thần Quang, Lăng Vô Duyệt đều thất kinh.

Mặc dù biết cái tiểu sư đệ này tính tình có chút kiệt ngạo, nhưng cứng rắn đến trình độ như thế, lại vẫn khiến cho bọn họ chấn kinh.

Trong mắt Trương Liệt Cuồng điện mang thiểm hiện, trọn mảnh sơn cốc liền vì thế bừng sáng.

Lôi đình chi nộ đã mù mịt, Trương Liệt Cuồng thanh âm như từ trong cực hàn thâm uyên bay tới: "Ngươi muốn học? Liền bởi vì ngươi muốn học?"

"Đúng!" Ninh Dạ lớn tiếng hồi đáp: "Sư tôn từng giáo huấn, sở chung tức sở đạo! Đệ tử muốn học phù đạo, vì vậy đi học."

Trương Liệt Cuồng mãnh nắm quyền, phụ cận từng khối từng khối đá lớn liền bính nhiên vỡ vụn, bắn lên khói bụi vạn đạo, sợi sợi yên trần phong vũ, như đại quân nhập cảnh.

"Vì sao muốn học?" Trương Liệt Cuồng ngữ mang phong lôi.

"Bởi vì phù đạo biến hóa vạn ngàn, có thể bù Thất Sát chi không đủ."

"Đánh rắm!" Trương Liệt Cuồng rống to, sơn cốc liền vì đó rung chuyển: "Thất Sát đao ý, quyết chí tiến lên, trông trước trông sau, làm sao xứng đáng Sát Đao? Phù đạo xác thực rất nhiều tác dụng, nhưng cũng bởi vậy dễ khiến cho gặp chiến tất cân nhắc trái phải, lợi ích đại giá. Nhưng không biết chiến chi nhất đạo, duy dũng giả thắng. Lòng dạ như yếu, lại lấy cái gì đi giết?"

Tiếng gầm này như có vật thực, tại trong cốc không ngừng hồi đãng, càng va đến vách đá cũng bang bang vang vọng.

Thân ở trong mắt phong bạo, Ninh Dạ vẫn dửng dưng như cũ: "Thiên hạ đại đạo vạn ngàn, không phải chỉ có một con đường."

Lời này nói Trương Liệt Cuồng sững sờ, hắn không thể nói lời này là sai, cả giận nói: "Lúc trước thí luyện chiến trường, ngươi không phải là biểu hiện như thế."

Ninh Dạ ngẩng đầu: "Đó là bởi vì lúc đó đệ tử không còn lựa chọn nào khác. Đệ tử không phải không hiểu ý nghĩa của dũng sĩ chi đạo, thế nhưng đệ tử cũng biết, kẻ đi đạo này, cửu tử nhất sinh. Thượng thiên tiếc mệnh, không thể dễ dàng nói bỏ. Như thiên mệnh hữu tuyệt, không đường thối lui, sẽ xông lên, chiến chi, sát chi, vô luận sinh tử, nhất chiến mới thôi, tới chết mới ngừng. Nhưng nếu lần lần như vậy, hồi hồi như vậy, sợ là đi không được lâu dài. Cái xá thân xá mệnh chi pháp kia, chính là thủ đoạn cuối cùng, mà không phải thường quy chi dụng."

Lời này nói Trương Liệt Cuồng nhất thời cũng là ngạc nhiên.

Khí thế như đao chỉ thiên kia đột nhiên toàn tiêu, Trương Liệt Cuồng càng cười khẽ.

Úc Thần Quang cùng Lăng Vô Duyệt cũng khó khăn nhìn thấy hắn cười, đều là ngạc nhiên.

Trương Liệt Cuồng đã nói: "Nói hay lắm! Chính là cứng thì dễ gãy, bất lợi kéo dài. Có cương có nhu, mới bổ sung lẫn nhau. Đây có lẽ chính là duyên cớ tại sao bản môn môn hạ héo tàn, nhân tài khó tụ đi... Ta từng có hơn ba mươi sư huynh đệ, bây giờ chỉ còn dư lại một mình ta. Cũng từng trước sau thu quá hơn hai mươi tên đệ tử, bây giờ cũng chỉ còn dư lại ba người các ngươi. Thần Quang càng là bởi vậy, thẳng thắn bỏ tu Thất Sát chi đạo. Thật tiếc làm sao..."

Hắn nhìn nhìn Ninh Dạ: "Đạo lý ngươi nói, sư phụ đều hiểu. Nhưng ngươi có biết, tuy biết như vậy, vì sao sư phụ còn muốn kiên trì như vậy?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Bởi vì dũng khí là có thể hao mòn. Người thiên tính tiếc mệnh, nếu như cho phép cương nhu cùng tồn tại, vậy thì sợ từ nay về sau, tu luyện Thất Sát Đao chi nhân, liền đã có cớ lui bước không tiến. Nhiều lần như vậy, từ đây chỉ có nhu mà không có cương, Thất Sát Đao cũng liền không còn là Thất Sát Đao."

"Ha Ha Ha Ha!" Trương Liệt Cuồng ngửa đầu cười to lên: "Nói thật hay! Người thiên tính mềm yếu, như cho hắn cái cớ lui bước, từ đây gặp chuyện rụt cổ, mỗi khi gặp chiến sự, miệng liền sẽ tất nói chưa tới thời khắc cuối cùng, chưa tới thời cơ liều mạng. Cứ thế mãi, nhuệ khí toàn tiêu, thì đâu ra chiến ý, đâu ra sát tâm? Vì vậy, tu Thất Sát Đao giả, chỉ có thể tiến, không thể lui! Nếu như thế, ngươi vì sao còn muốn làm ra lựa chọn này?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Bởi vì đệ tử trong lòng có hận, trong mắt có địch, trong đao có sát, trong tiến thối có chừng mực... Đệ tử tin tưởng, tuyệt đối sẽ không bởi vì tu hành phù đạo, mà yếu đi chiến chí trong lòng!"

"Hảo!" Trương Liệt Cuồng phát ra lôi đình rống to: "Nếu như thế, ta chờ, nhìn. Ngươi có thể chọn thứ bản thân muốn chọn, ta cũng sẽ nhìn biểu hiện của ngươi. Như có một ngày, biểu hiện của ngươi không hợp ta ý, ta liền tự tay đem ngươi giết tại dưới chưởng, cũng đỡ cho ngươi ra ngoài làm mất đi người của ta!"

Ninh Dạ quỳ gối hô to: "Nhất định không phụ sư tôn kỳ vọng!"

Chương 15 : Thăm dò

Chương 12: Thăm dò

Đêm thâm trầm.

Ninh Dạ nhưng vẫn như cũ ngồi ở trong phòng của mình, suy nghĩ cái gì.

Tuy rằng ban ngày hắn cùng Trương Liệt Cuồng nói như vậy, nhưng hắn tự mình biết, một người nếu muốn tại trong hoàn cảnh an nhàn bảo trì đấu chí khó khăn cỡ nào.

Hắn tự xưng, tự khoe, càng nhiều chính là bởi vì vị trí hoàn cảnh của hắn.

Có lẽ, đến thời điểm làm chút gì đó rồi.

Hắn nghĩ.

Cho dù chỉ là vì kích phát đấu chí, cho dù chỉ là vì biểu lộ ra tồn tại, cho dù chỉ là một điểm nho nhỏ thăm dò...

Hắn giơ tay, trong lòng bàn tay đã xuất hiện khối 'âm trầm mộc' mười năm kỳ kia.

'Âm trầm mộc' là mua tại thị trường, như đồ vật dùng thứ này chế tác bị phát hiện, liền rất khả năng bởi vậy truy đến bản thân, mà hắn cũng không có năng lực trong khoảng thời gian ngắn từ nơi khác đạt được một khối. Thế nhưng những thứ này đều không trọng yếu.

Không có kế hoạch nào là mười phân vẹn mười, chờ mong kế hoạch hoàn mỹ, chẳng khác nào đang tìm kiếm cái cớ từ bỏ.

Hắn bắt đầu động thủ.

Dao trổ rơi xuống, theo thông thạo chế tác, một con địa thử sống động như thật từ từ tại trong tay Ninh Dạ thành hình.

Thời điểm Ninh Dạ tại Thiên Cơ Môn, am hiểu nhất chính là huyễn thuật, kém hơn chính là khôi lỗi thuật, bởi vì hai thứ này là thích hợp nhất đùa cợt người, tiếp đó là trận pháp, cuối cùng mới là đan dược phù đạo chi thuật.

Đi tới Hắc Bạch Thần Cung, Ninh Dạ đem yếu nhất phù đạo chọn làm bề ngoài chủ tu, đan dược chi đạo từ bỏ, huyễn thuật cùng khôi lỗi thuật thì làm vũ khí bí mật.

Bây giờ hắn làm chính là một con địa thử khôi lỗi, không có sức chiến đấu gì, thế nhưng hành động nhanh nhẹn, có thể đào động, là hảo thủ thăm dò tin tức. Bởi vì là dùng mười năm 'âm trầm mộc' làm ra, có thể gánh chịu linh lực nhất định, có thể gánh chịu phù pháp.

Chế hảo địa thử khôi lỗi, Ninh Dạ đem một trương Tiềm Hành phù, một trương Tâm Thần phù cùng một trương Phá Quan phù dán ở trên người thử khôi, sau đó thao túng thử khôi chui xuống dưới đất.

Mấy tấm bùa chú này không phải có trong Dương Phù Kinh, mà là Âm Phù Kinh cùng Thiên Cơ Môn phù chú. Ninh Dạ ghi trộm Hắc

Bạch Thần Cung bí pháp, Âm Dương Phù Kinh nội dung tự nhiên là đều có, chỉ bất quá những lá bùa này liền không thể để cho người ngoài biết.

Một lát sau thử khôi đã đi đến trong một gian khố phòng, bên trong bày ra thình lình đều là các loại đan dược.

Thử khôi ‘xoạt’ một tiếng nhảy lên, Tiềm Hành phù khiến nó không dễ bị phát hiện, mà Phá Quan phù thì khiến cho nó không nhìn pháp thuật thủ hộ nơi này, móng vuốt nhỏ nắm lên một bình đan dược liền hướng trong bụng nhét đi.

Thân thể nó không lớn, nhét vào ba bình liền nhét không vô nữa, liền một lần nữa trở lại trong bùn đất, lại trở về gian phòng Ninh Dạ.

Ninh Dạ cười nói: "Đồ ngốc, đừng đem tội chứng đặt ở chỗ này của ta a, đi tìm một chỗ không người giấu đi, sau đó tiếp tục."

Thử khôi liền lại lần nữa chui ra.

Một đêm này nó liền như một công nhân vận chuyển cần lao, đem đan dược, vật liệu quý giá bên trong khố phòng từng cái từng cái vận chuyển mà ra, mãi đến tận trời sắp sáng mới đình chỉ.

Thời điểm hừng đông, hậu nhị theo thói quen đi mở khố phòng.

Khố phòng mở ra một khắc, hồn phi phách tán chạy ra: "Không tốt, khố phòng mất trộm rồi! !"

Cảnh báo vang lên.

Phó Đông Lưu sắc mặt âm trầm đứng tại trước khố phòng, mặt âm quả thực có thể chảy ra nước.

"Một đám phế vật!" Phó Đông Lưu từ trong mũi mắt xuất khí.

Lời này, khiến hậu nhị phụ trách trông coi sợ đến run run rẩy rẩy, lại ra bên ngoài chút, liền là một ít những đệ tử khác chính dồn dập chen chúc sang đây xem náo nhiệt. Thấy hậu nhị xui xẻo, trên mặt từng cái từng cái đều lộ ra biểu tình cười trên sự đau khổ của người khác.

Trông coi khố phòng chính là công việc béo bở, hậu nhị nếu như rớt đài, nói không chắc bản thân liền có cơ hội.

Kỳ thực bị trộm chỉ là một cái hạ đẳng khố phòng, tổn thất có hạn, chân chính khiến Phó Đông Lưu lưu ý vẫn là mặt mũi.

Thế mà có người dám trộm cắp tài vật của Hắc Bạch Thần Cung, chuyện này nếu như truyền đi, chẳng phải chiêu người chê cười?

Thời khắc này hắn đứng tại bên trong khố phòng, quanh người là vài tên đệ tử Bạch điện chính đang kiểm kê tổn thất.

Hắc Bạch Thần Cung phân Hắc Bạch nhị điện, Hắc điện chưởng tử, ty hình luật, sát phạt các loại, Bạch điện chưởng sinh, ty động sát, tài nguyên các loại.

Phó Đông Lưu đứng hàng tứ sứ Bạch điện, một trong Tứ Cửu Nhân Ma, phụ trách chính là chức động sát.

Bất quá vị Phó tiên sư này không phải là dựa vào năng lực minh biện tinh tế chiếm cứ vị trí này.

Phó Đông Lưu nhân xưng Thực Tâm Sơn Nhân, ban đầu là cái tán tu, thích nhất hành hạ, lại thiện tâm kế. Bởi cửu đại tiên môn dưới tình huống bình thường không thu đệ tử môn phái khác, vì thế Phó Đông Lưu nghĩ đến cái biện pháp.

Hắn trước tiên cùng 'Giang Lăng thập tam đạo' đánh cướp một chỗ phân đà của Hắc Bạch Thần Cung, trộm đi bảo vật Luyện Tâm Thạch bên trong phân đà, lại đem sử dụng xong luyện thành Thực Tâm Công, tiếp đó tự tay trảm sát 'Giang Lăng thập tam đạo', xách đầu người đến Hắc Bạch Thần Cung tự thú.

Thực Tâm Công nắm giữ xâm thực tâm thần chi năng, cũng có thể sưu hồn đoạt thức, tâm thần là bí ẩn tu sĩ khó có thể chạm đến, cho dù là tu sĩ đại năng, nếu như không có loại pháp thuật này, cũng khó chưởng khống tâm trí.

Hắc Bạch Thần Cung thấy hắn thế mà có thể luyện thành Thực Tâm Công, đặc cách đồng ý tha hắn một lần, từ ngày đó trở đi, hắn liền trở thành một thành viên của Hắc Bạch Thần Cung, sau đó không lâu càng trở thành sát thần nghe hơi đã dọa người mất mật tại Hắc Bạch Thần Cung.

Có thể sử dụng loại thủ đoạn này tiến vào Hắc Bạch Thần Cung, không đề cập tới những thứ khác, chỉ riêng tâm tính chi tàn nhẫn liền có thể thấy được chút ít.

Đối với kẻ địch tàn nhẫn, đối với chính mình cũng tàn nhẫn!

Thời khắc này bốn tên đệ tử Bạch điện kiểm kê xong tổn thất, phó thủ của hắn Lạc Cầu Chân đã nói: "Khởi bẩm phó sứ, đã kiểm kê xong tổn thất, theo tính toán có thanh tâm đan 12 bình, bổ khí đan 20 bình, duyên thọ đan 5 bình, liệt hỏa đan 6 bình, ngoài ra còn có..."

Phó Đông Lưu nhấc tay một cái: "Không cần nói nữa, tổn thất bao nhiêu không trọng yếu, trọng yếu chính là bắt được trộm khố chi nhân. Đối phương có lưu lại manh mối gì không?"

Lạc Cầu Chân hồi đáp: "Đã điều tra toàn bộ, khố phòng không có dấu vết bị phá hoại, đạo linh bất động, hẳn là lựa chọn pháp thuật loại tiềm hành biệt tích. Bất quá nhìn từ tài vật tổn thất, có một chút rất kỳ quái."

"Cái gì?"

"Mấy bình đan dược quý giá nhất bên trong khố phòng vẫn chưa thất lạc, tổn thất đều là dược vật bình nhỏ. Thuộc hạ hoài nghi, có khả năng là một loại sinh vật loại nhỏ nào đó tiềm nhập khố phòng, đánh cắp đan dược."

"Hoang đường!" Phó Đông Lưu trừng mắt: "Lạc Cầu Chân ngươi là định nói cho ta, những thứ này là dã thú trong núi đến tha đi sao?"

Lạc Cầu Chân cúi đầu: "Thuộc hạ không dám, thuộc hạ chỉ là căn cứ tình huống nhìn thấy làm ra phân tích."

Phó Đông Lưu hừ một tiếng, cong ngón tay búng một cái, một điểm thanh quang đã hình thành tại đầu ngón tay, Phó Đông Lưu niệm niệm đôi lời, đột nhiên quát to: "Lên!"

Liền thấy thanh quang kia đã hóa thành một con chim hướng không trung bay đi.

"Là Truy Bản Tố Nguyên Chi Thuật, ha ha, lần này cái tiểu tử trộm cắp kia sắp xui xẻo rồi." Chúng nhân vây xem đại hỉ.

Phó Đông Lưu đã tuỳ tùng điểu nhi đi ra khố phòng.

Điểu nhi tại không trung bay một lúc, tại một cây nhỏ hạ lạc.

Phó Đông Lưu hơi nhíu mày: "Đào!"

Hậu nhị đã chạy tới bắt đầu đào móc, rất nhanh liền ở phía dưới tìm tới một đống lớn đan dược mất trộm.

"Tìm tới rồi!" Hậu nhị hưng phấn hô to.

Phó Đông Lưu lại vẫn là mặt âm trầm, hắn lưu ý không phải đan dược, mà là người.

Hiện tại xem ra, đối thủ rất giảo hoạt, căn bản liền không đem đan dược đánh cắp đặt ở trên người.

Truy Bản Tố Nguyên Chi Thuật tuy rằng có thể tìm hiểu vật bị mất, nhưng cũng có tính nhắm vào, chỉ có thể phát động đối với đồ vật đặc biệt, đối với người vô hiệu.

Bây giờ đồ vật về rồi, người nhưng không tìm được, Phó Đông Lưu cũng liền không còn biện pháp.

Lúc này cái Lạc Cầu Chân kia lại đột nhiên cúi người, cẩn thận lật xem vật bị mất, trong miệng lẩm bẩm: "Kỳ quái."

Phó Đông Lưu nhìn hướng Lạc Cầu Chân, Lạc Cầu Chân không phải đệ tử của hắn, nguyên bản chỉ là một tên vệ sĩ Bạch điện phổ thông, bất quá bởi vì tâm tư cẩn thận, có thể nhìn thấy một ít manh mối pháp thuật cũng chưa chắc có thể phát hiện, vì vậy Phó Đông Lưu đặc cách đề bạt hắn, làm trợ thủ của chính mình.

Thời khắc này nghe hắn nói như vậy, Phó Đông Lưu nói: "Ngươi phát hiện cái gì?"

Lạc Cầu Chân hồi đáp: "Thiếu một bình Thanh Tâm đan."

"Ân?" Phó đông tinh thần rung lên, lần nữa thi triển Truy Bản Tố Nguyên thuật, quả nhiên tại dưới một thân cây khác lại tìm tới một bình.

Xác thực nói, là bình không phải dược.

Trong bình là trống không.

"Nguyên lai là như vậy sao?" Phó Đông Lưu hừ một tiếng, lần nữa thi thuật, lần này nhưng không phải Truy Bản Tố Nguyên, mà là một loại pháp thuật càng thêm kỳ diệu.

Kết quả liên tục tại dưới mấy cây phụ cận, trước sau tìm tới Thanh Tâm đan tách ra chôn xuống.

Đào ra một cái cây, nhưng chỉ tìm tới một hạt đan, Phó Đông Lưu tức giận cả người đều là run rẩy: "Dám trêu chọc lão phu!"

Lạc Cầu Chân nhưng khẽ lắc đầu: "Phó sứ, ta đến cảm thấy việc này không đơn giản như vậy."

"Ân? Ngươi có ý gì?" Phó Đông Lưu hỏi.

Lạc Cầu Chân nói: "Mục đích đối thủ hiển nhiên không ở đan dược, ta hoài nghi, hắn là đang thăm dò chúng ta, thăm dò chúng ta động sát chi năng."

"Ngươi là nói..." Phó Đông Lưu đã minh bạch.

Lạc Cầu Chân gật đầu: "Hắn đang trắc thí chúng ta có những thủ đoạn gì."

Phó Đông Lưu gật đầu: "Có đạo lý. Nói như vậy, cái trộm bảo chi nhân này nhất định còn có thể lại ra tay? Hắn lần này xuất thủ, kỳ thực chính là vì tương lai xuất thủ làm chuẩn bị?"

"Rất có thể." Lạc Cầu Chân nói, hắn nói đã nhìn về bốn phía xung quanh: "Có lẽ người kia liền tại trong những người xem náo nhiệt này."

Lời này vừa ra, tất cả mọi người bị dọa cho giật nảy, dồn dập lui về phía sau.

Phó Đông Lưu nhìn chúng nhân chung quanh, hừ một tiếng: "Có đạo lý, đem tất cả mọi người tại chỗ đều bắt lại, lão phu muốn thẩm vấn từng cái."

Nghe nói như thế, mọi người đều bị dọa sợ rồi, chỉ là muốn chạy đã không kịp, lại là trực tiếp bị vệ sĩ Bạch điện phụ cận toàn bộ bắt giữ.

Rơi vào trong tay Phó Đông Lưu, coi như cuối cùng chứng minh bản thân là vô tội, ngày sợ cũng sẽ không dễ chịu.

Vung tay, hình ảnh biến mất.

Tâm thần Ninh Dạ đã trở về bản thể, như có suy tư: "Cái Lạc Cầu Chân này, đến là có chút ý tứ a."

Lạc Cầu Chân nói không sai, hành trình trộm khố của Ninh Dạ, không phải nhằm vào những đan dược kia, mà chính là thăm dò năng lực giám sát của Hắc Bạch Thần Cung.

Chỉ bất quá Lạc Cầu Chân cũng đã đoán sai một chuyện, chính là Ninh Dạ muốn thăm dò không phải thủ đoạn, mà là người, càng không có nghĩ tới Ninh Dạ muốn giám thị, căn bản không cần thân đến hiện trường.

Thủ đoạn là chết, người mới là sống.

Côn Lôn Kính có thể biết chuyện đã được biết đến, nhưng khó biết thiên cơ nhân mật. Nhân tâm khó dò, chân chính sẽ cản trở kế hoạch của Ninh Dạ, chú định không phải những pháp thuật thông thiên triệt địa kia, mà là người.

Chính bởi vậy, Phó Đông Lưu tuy rằng có các loại thủ đoạn thần kỳ, Ninh Dạ nhưng không sợ, pháp thuật thần kỳ mấy, cũng có ứng đối chi đạo.

Ngược lại là cái Lạc Cầu Chân kia càng làm cho Ninh Dạ nhiều mấy phần quan tâm.

Chương 16 : Tiêu công tử (thượng)

Chương 13: Tiêu công tử (thượng)

Đại kế hoạch của Ninh Dạ, tự nhiên là lật đổ Hắc Bạch Thần Cung, chấn chỉnh lại Thiên Cơ Môn.

Bất quá cái kế hoạch này quá mức khổng lồ, bàng đại đến lấy lực lượng cá nhân của hắn, cả đời cũng chưa chắc có thể thực hiện.

May mà một cái kế hoạch vĩ đại, thông thường có thể hóa giải thành vô số kế hoạch nhỏ, đối với Ninh Dạ mà nói, hắn cần phải làm là đem đại kế hoạch này phân giải, sau đó từng cái từng cái chấp hành.

Chính là lộ tuy xa đi thì sẽ tới, sự tuy khó làm thì tất thành.

Mà kế hoạch bước đầu tiên này, chính là trước tiên tìm tới mảnh vỡ Thiên Cơ Điện.

Trong tay Hắc Bạch Thần Cung nắm giữ một khối mảnh vỡ Thiên Cơ Điện, điểm này lúc Ninh Dạ tại Thiên Cơ Môn cũng đã biết, thế nhưng đặt ở chỗ nào, Ninh Dạ không rõ ràng.

Hắc Bạch Thần Cung theo cấp bậc, khu vực, có mấy chục chỗ khố phòng, cụ thể bao nhiêu, liền ngay cả Côn Lôn Kính cũng không tra được. Nhưng có thể khẳng định, loại thần vật như mảnh vỡ Thiên Cơ Điện này, coi như không có bất kỳ giá trị thực dụng, Hắc Bạch

Thần Cung cũng sẽ không đem sắp đặt tùy tiện.

Mà lấy thực lực của Ninh Dạ bây giờ, muốn tra được mảnh vỡ Thiên Cơ Điện hạ lạc, không mấy khả năng.

Hắn đương nhiên có thể đợi bản thân cường đại chút mới làm, thế nhưng kế hoạch khổng lồ, nếu như bước thứ nhất liền phải đợi thêm mấy chục năm, vậy sau này xử lí thế nào?

Vì lật đổ Hắc Bạch Thần Cung, Ninh Dạ lập ra một cái kế hoạch trăm năm, mà kế hoạch tìm tới mảnh vỡ Thiên Cơ Điện, Ninh Dạ cho chính mình thời gian là hai năm.

Chính bởi vậy, hắn không thể chờ.

Trộm khố kinh xà, là bước đầu tiên của cái kế hoạch chi nhánh này.

Tiếp sau đó Ninh Dạ không có động thủ nữa, mà là tiếp tục an tâm tu luyện.

Bởi vì đồ vật bị trộm từ khố phòng đều được thu hồi, vì vậy khố phòng phong ba rất nhanh đi qua, chỉ là khổ những đệ tử bị thẩm vấn kia, từng cái từng cái đều bị dằn vặt một phen mới được thả ra.

Khoảng thời gian này, Ninh Dạ dốc lòng luyện phù, luyện đao, so với trình độ đao đạo vững bước đề thăng của hắn, phù đạo "đề thăng" liền rõ ràng nhanh hơn rất nhiều.

Bình thường chế phù sư cần chí ít thời gian nửa năm mới có thể nhập môn, Ninh Dạ cũng không che giấu bản thân "thiên tài", chỉ dùng hai tháng, đã chính thức đẩy ra bùa chú cửu phẩm của hắn.

Bất quá phù chú cửu phẩm cũng không có kinh diễm thị trường, ngược lại là đem Trương Liệt Cuồng làm cho kinh ngạc một thoáng —— có vẻ như tiểu tử này thiên phú phù đạo còn tốt hơn so với đao đạo.

Điều này khiến trong lòng Trương Liệt Cuồng cảm giác rất khó chịu, cũng không biết là nên vui vẻ hay là tức giận đây.

Ngày hôm nay cùng thường ngày, Ninh Dạ luyện chế hảo một nhóm cửu phẩm bùa chú, đem đến Thiên Tập phong đi bán.

Số lần lui tới nhiều rồi, Ninh Dạ đã cùng một hộ cửa hàng trên núi thành lập quan hệ hợp tác trường kỳ, luyện xong phù trực tiếp ném cho cửa hàng là được, tuy rằng tiện nghi chút, nhưng cũng bớt đi thời gian.

Thời khắc này giao dịch hoàn thành xong, Ninh Dạ chính muốn rời khỏi, lại nhìn thấy bên ngoài có người đi vào.

Trần Trường Phong?

Tiểu tử này từ lần trước bị Ninh Dạ đả thương, trở lại dưỡng thương hảo một quãng thời gian, bây giờ hẳn là đã khỏi hẳn, vẫn như cũ là cái dáng dấp trang bức kia, phía sau thậm chí còn nhiều thêm hai cái tiểu đệ, phỏng là bảo tiêu tìm sau giáo huấn lần trước.

Trần Trường Phong hiển nhiên cũng không nghĩ tới lại ở chỗ này gặp phải Ninh Dạ, biểu tình rõ ràng sửng sốt một lúc, lập tức liền trở nên hung ác lên: "Ninh Dạ? Ngươi còn dám xuất hiện ở trước mặt ta?"

Lời này nói thật không có đạo lý, lần trước chiến bại rõ ràng là ngươi chứ?

Ninh Dạ nhìn nhìn hắn, lại nhìn một chút biểu tình kiên cường của tiểu đệ phía sau hắn, đột nhiên ý thức được cái gì, cười nói: "Ngươi không phải là nói cho bọn họ, lần trước chiến đấu, ngươi chỉ là mặt ngoài thụ thương, mà ta nhưng đã trúng ám kình của ngươi, thụ thương càng nặng chứ?"

Trần Trường Phong ngẩn ngơ, không nghĩ tới ‘tràng diện thoại’ bản thân nói với tiểu đệ lại bị hắn đoán được.

Hắn cuối cùng cũng coi như không tú đậu đến nói ‘làm sao ngươi biết’, chỉ là nhìn vẻ mặt hắn, Ninh Dạ cũng biết hắn đoán không lầm, đánh giá đánh giá hắn, nói: "Vẫn là tầng thứ hai?"

Trần Trường Phong lại trệ.

Sau khi bị Ninh Dạ đánh bại hắn dưỡng thương không ít thời gian, tiến độ tu vi tự nhiên đình trệ, bây giờ vẫn còn tại tầng thứ hai không có tiến thêm.

Ninh Dạ mỉm cười: "Ta cũng tầng thứ hai."

Đệt!

Trần Trường Phong tức giận đến muốn mắng.

Ninh Dạ lại đã chen tách hắn ra: "Nhường, nhường."

Tự đi ra phía ngoài rồi.

Hỗn đản! Muốn chết!

Trần Trường Phong mãnh rút kiếm, hướng tới sau lưng Ninh Dạ đâm tới.

Lần này hắn học khôn, không tập chỗ yếu, mà là nhắm chuẩn cột sống sau lưng Ninh Dạ đâm tới, kiếm thế âm vụ, vô thanh vô tức, như độc xà thổ thứ, một chiêu này sẽ không lấy mạng của hắn, nếu hắn không tránh, tất thụ trọng thương.

Nhưng liền tại hắn xuất kiếm đồng thời, trên người Ninh Dạ đã xuất hiện một lá bùa, lá bùa kia nổi lên quang hoa, như dòng nước khẽ dâng, một kiếm này đâm ra, lại bị dòng nước đưa lệch, đâm tới sát dưới nách Ninh Dạ.

Đồng thời Ninh Dạ lui nhanh.

Hắn vốn là quay lưng lại Trần Trường Phong, một lùi lại này, chính va vào trong lòng Trần Trường Phong, tiếp đó ngửa mạnh đầu về sau, đã đánh vào trên mũi Trần Trường Phong, một cỗ cảm giác đau xót kia khiến Trần Trường Phong cả người đều bất hảo rồi.

Hai tên tiểu đệ kinh hãi xuất thủ, trong tay Ninh Dạ đã xuất hiện bảy, tám trương phù lục, Ầm một tiếng bay ra, hóa thành từng thanh lợi nhận, phốc phốc phốc đâm vào trên người hai người, đã đem hai người đánh bay, bất quá sau lưng Ninh Dạ cũng bị Trần Trường Phong một cái kiếm chỉ đâm trúng.

Trong miệng Ninh Dạ thấm ra một điểm huyết hoa, song trửu đồng thời hậu kích, khuỷu tay như đao, đánh Trần Trường Phong thống thanh đại khiếu, dưới sườn càng hiện hai cái lỗ máu.

Vô Bi nhất mạch, xuất thủ thâm độc, đoạn cân, liệt cốt, bại huyết, phệ hồn, lợi đánh lâu mà bất lợi cường công, Thất Sát nhất mạch thì trọng khí thế, đao xuất vô hồi, nhất bộ nhất sát, chính bởi vậy, đệ tử hai mạch giao thủ, tại dưới tình huống thực lực chênh lệch không nhiều, chiếm thượng phong trước tất nhiên là Thất Sát nhất mạch.

Lấy cứng chọi cứng, Trần Trường Phong không chịu nổi, thất thanh cuồng hô.

Bất quá tiểu tử này cũng có bài tẩy, sau một khắc đã kình xuất trường kiếm.

Thanh pháp khí này là hắn mang từ nhà đến, Ngân Nguyệt Kiếm, hướng Ninh Dạ đâm tới, đồng thời hai tên tiểu đệ cũng lại lần nữa đập tới, đối với Ninh Dạ trước sau bao giáp.

Ninh Dạ bây giờ còn chưa có pháp khí, hữu phù vô khí, lại lấy một chọi ba, trừ phi hắn dùng ra thủ đoạn Thiên Cơ Môn, bằng không kéo dài tất không lý nào đánh thắng.

Liền tại lúc hắn suy nghĩ có nên đem phù chú bát phẩm mình tư tàng cũng lấy ra dán đầy mặt đối thủ hay không, một khúc tiêu thanh kỳ diệu đột nhiên truyền đến.

Tiếng tiêu dễ nghe, uyển chuyển du dương, như không cốc linh âm, thấm nhân tâm tỳ, rơi vào trong tai, càng cho người ta cảm giác tâm thần trống rỗng.

Ninh Dạ, Trần Trường Phong, còn có hai cái tiểu đệ kia động tác càng đồng thời bởi vậy chậm lại, liền ngay cả chiến ý sôi trào cũng vì thế suy giảm.

Huyền âm diệu thuật?

Ninh Dạ hoảng sợ.

Huyền âm diệu thuật là một cái môn loại, chuyên chỉ tấu nhạc ứng địch giả, phân loại đông đảo, có diệu phong tiên âm chi đạo, nhiều phụ trợ chi công, có lôi âm quán não chi pháp, có thể dùng đả thương địch thủ, cũng có thiên ma chi khúc, mỹ mỹ chi âm, hoặc nhân tâm thần, là khó chịu đựng nhất.

Bất quá bởi âm luật tiên thiên tương đối nhu, không uy mãnh bằng chiến pháp, vì vậy phần lớn thuộc về hậu kỳ thần thông.

Người tới có thể lấy một khúc âm luật nhu hòa bình hoãn tâm huyết, khiến người tĩnh khí ngưng thần, liền mang ý nghĩa tu vi tuyệt đối cao hơn bọn họ một đoạn dài.

Quay đầu nhìn lại, đã thấy là một cái nam tử bạch y phiêu phiêu tay cầm tiêu ngọc đi vào.

Trần Trường Phong cũng coi như là cái suất ca, thế nhưng so với người trước mắt, lập tức bị kéo xuống một đoạn dài, dùng mày kiếm mắt sao một đống các loại hình dung từ mỹ hảo để diễn tả, lại là tuyệt đối thích hợp.

Hiếm thấy nhất vẫn là người này khí chất đều giai, ôn văn nho nhã, phong độ hữu lễ.

Thời khắc này đi tới bên người mọi người, hắn mỉm cười nói: "Đều là đệ tử một môn, hà tất đấu đến đấu đi. Làm trái với môn quy không nói, như thật tổn thương người, lại càng là không đẹp."

Trần Trường Phong bên này tự nhận chiếm ưu thế, một tên tiểu đệ thấy hắn như vậy, trong lòng bất mãn: "Con mẹ ngươi là ai?"

Cái suất ca kia liền mỉm cười nói: "Tại hạ Hứa Ngạn Văn."

Lúc hắn nói lời này mang theo biểu tình rõ ràng tự tin, hiển nhiên không phải vô danh chi nhân gì.

Trần Trường Phong cảm thấy có chút quen tai, chính đang suy nghĩ từ nơi nào nghe qua danh tự này, tiểu đệ kia lại là người ngu ngốc, lắc đầu nói: "Cái gì chó má Hứa Ngạn Văn, chưa từng nghe nói."

Hứa Ngạn Văn hơi hơi ngây ra: "Ngươi không biết ta?"

"Không biết a, vậy thì sao?" Tiểu đệ thẳng tắp cái cổ hồi đáp.

Hứa Ngạn Văn khe khẽ thở dài: "Vậy thì không tốt..."

Sau một khắc hắn sắc mặt đột biến, gương mặt đẹp trai đột nhiên trở nên dữ tợn lên: "ĐCMM!"

Oanh!

Ngọc tiêu đã hung ác nện vào trên đầu tiểu đệ kia.

Đổ nhào tại chỗ!

Chương 17 : Tiêu công tử (hạ)

Chương 14: Tiêu công tử (hạ)

Biến hóa đột nhiên xuất hiện dọa cho tất cả mọi người đều là choáng váng, Trần Trường Phong kinh hãi đến biến sắc chỉ vào Hứa Ngạn Văn: "Ngươi... Ngươi..."

"Ngươi cái gì ngươi!" Hứa Ngạn Văn từ công tử văn nhã hóa thân dữ tợn bạo long, một phát bắt được cổ áo Trần Trường Phong, chát chát chát chát chính phản bàn tay tề hạ, đánh hắn mười bảy mười tám cái tát, chân còn không ngừng, liên tục vừa đá vừa đạp đem hai tên tiểu đệ của hắn cũng đá ra cửa hàng, cuối cùng vung tay lên, đem Trần Trường Phong ném ra cửa hàng.

Thân tại không trung, Trần Trường Phong còn hô: "Sư huynh tha mạng, ta không có ý đó a, ta biết ngươi là ai..."

"Phí lời, hiện tại biết đã muộn rồi." Hứa Ngạn Văn khinh thường nói.

Quay đầu lại nhìn Ninh Dạ, hơi nhíu mày, hiển nhiên là đã bị hắn xấu kinh động: "Ngươi đây? Ngươi biết ta là ai không?"

Ninh Dạ lạnh nhạt nói: "Tiêu công tử Hứa Ngạn Văn, Ma Âm Lão Tổ môn hạ, năm ngoái nhập môn, chỉ dùng một năm rưỡi liền thành tựu Tàng Tượng đỉnh phong, luyện thành Túy Hồn Tiêu, nửa bước

Hoa Luân kinh tài tuyệt diễm chi Thần Cung thiên kiêu. Ninh Dạ tham kiến Hứa sư huynh."

Hứa Ngạn Văn cười ha hả: "Như vậy mới ngoan a, ngươi người này tuy rằng xấu, thế nhưng biết ăn nói, rất tốt, ta thích."

Bên ngoài Trần Trường Phong đã bò vào, kinh hoảng kêu to: "Xin chào Hứa sư huynh, đắc tội sư huynh, xin sư huynh thứ tội!"

Hắn không thể không hoảng.

Ma Âm Lão Tổ nhưng là một trong ngũ tổ, đứng hàng Thần Cung Thập Nhị Thiên Cương, Vô Cấu cảnh đại năng, địa vị cao hơn Mẫn Thương Lão Nhân nhiều lắm.

Hứa Ngạn Văn thiên phú âm luật, nổi tiếng từ nhỏ, vì vậy liền thí luyện tái cũng không cần, liền trực tiếp vào Hắc Bạch Thần Cung —— hắn là đệ tử Ma Âm Lão Tổ tự thân tới cửa tìm tới.

Chính bởi vậy, Hứa Ngạn Văn có thể tính là điển phạm thiếu niên thiên tài của Hắc Bạch Thần Cung, còn Ninh Dạ, hắn tuy rằng thí luyện sát trường thể hiện xuất sắc, phù đạo tiến bộ phi tốc, thế nhưng còn chưa tới mức độ thiên tài.

Mà thời khắc này theo Hứa Ngạn Văn xuất thủ, bên ngoài thế mà xuất hiện một đám nữ tu, từng cái từng cái song thủ phủng tâm, diện hiện ra hoa đào, dồn dập xuất hiện ‘suất ca thật đẹp trai’ hoa si hình.

Thấy Trần Trường Phong như vậy, Hứa Ngạn Văn cũng không tính toán cùng hắn, phất tay nói: "Thôi vậy thôi vậy, mau cút đi."

Trần Trường Phong như được đại xá, ảo não bò lên liền chạy, chỉ là lúc gần đi còn quay đầu lại, ánh mắt rơi vào trên người Ninh Dạ, lại là vô tận thâm độc.

Ninh Dạ trong lòng hơi động, biết tiếp sau đó tiểu tử này sợ là sẽ không giảng hoà, còn muốn tìm bản thân phiền phức.

"Tiếp sau đó tiểu tử này sợ là sẽ không giảng hoà, còn muốn tìm ngươi phiền phức."

Hứa Ngạn Văn lên tiếng, lại chính là cùng tiếng lòng Ninh Dạ hợp phách hòa âm.

Ninh Dạ hơi run, nhìn hướng Hứa Ngạn Văn.

Hứa Ngạn Văn thấy hắn như thế, cười nói: "Làm sao? Sợ?"

Ninh Dạ hỏi ngược lại: "Ngươi xem ta giống đang sợ hãi sao?"

Hứa Ngạn Văn liền chăm chú nhìn hắn, sau đó lắc đầu: "Ngươi xấu như thế, ta không nhìn ra được."

"..." Ngươi còn thật biết nói chuyện a.

Ninh Dạ không muốn để ý đến hắn, cúi đầu nói: "Tại hạ vốn là kẻ xấu xí, liền không quấy rầy sư huynh."

Nói đã đi ra ngoài.

"Đến là cái diệu nhân, nhưng đáng tiếc a, xấu chút." Hứa Ngạn Văn ‘xoát’ một tiếng chuyển một vòng tiêu ngọc, động tác đến là tiêu sái, dẫn tới bên ngoài lại là một trận hoan hô.

Đối với Ninh Dạ mà nói, Hứa Ngạn Văn liền như là bạch hạc bay lượn tại cửu thiên, cao cao tại thượng, mà hắn là sống tại u ám địa ngục chi nhân, song phương chú định sẽ không có cái gì gặp nhau.

Nhưng mà vận mệnh tổng là ly kỳ như vậy.

Liền tại buổi chiều Ninh Dạ trở lại phòng nhỏ, Hứa Ngạn Văn nhưng đến rồi.

Vừa vào nhà, Hứa Ngạn Văn liền nhíu mày: "Căn nhà nhỏ này của ngươi, cũng quá là đơn sơ. Trương Liệt Cuồng đối với ngươi cũng chẳng ra sao a."

Ninh Dạ không kỳ quái hắn nói như vậy, nếu đã có thể tìm đến, vậy nói rõ đã tìm hiểu quá hắn.

Chỉ là hắn vô biểu tình lại khiến cho Hứa Ngạn Văn có chút bất mãn: "Ngươi liền không hỏi ta là làm sao biết?"

Ninh Dạ nói: "Tự nhiên là nghe được, ngươi nếu đã tìm tới chỗ này của ta, hẳn là cùng người bên trong cửa hàng hỏi qua ta. Chỉ là ta không hiểu, tìm ta có chuyện gì?"

Hứa Ngạn Văn cười ha ha: "Tương kiến chính là có duyên, đã có duyên, vậy liền nên gặp nhiều một chút."

Ninh Dạ nói: "Tiêu công tử trên chợ lượn một vòng, người hữu duyên sợ là liền sẽ lên tới hàng trăm hàng ngàn."

"Vậy cũng phải xem duyên phận, không phải mỗi cá nhân, ta đều cảm thấy hữu duyên."

"Công tử chính là thương thiên bạch hạc, Ninh Dạ nhưng chỉ là hoàng tuyền giun dế, giữa ngươi và ta, như mây bùn khác biệt, sợ là không có duyên phận gì có thể nói."

"Cũng không thể nói như vậy."

Hứa Ngạn Văn thấy Ninh Dạ không mời hắn, liền thẳng thắn tự mình tìm một chỗ ngồi xuống: "Trần Trường Phong kia cùng ngươi có hiềm khích, gia đình hắn có chút bối cảnh, tại trong Thần Cung cũng có chút chống đỡ, hắn muốn tìm ngươi gây sự, ngươi không hẳn chống đỡ được. Mấu chốt nhất Trương Liệt Cuồng xem ra đối với ngươi cũng không phải rất lưu ý, Thất Sát Đao bắp đùi có chút không dựa dẫm được, ngươi liền không dự định ôm thêm mấy cái sao?"

Hắn vừa nói chuyện, tiêu ngọc còn vừa gõ gõ chân của mình.

Ta fuck.

Ngươi bệnh gì vậy?

Ninh Dạ có chút không hiểu.

Tiêu công tử tại Hắc Bạch Thần Cung ít nhiều tính cái danh nhân, chỗ dựa ngạnh, thực lực mạnh, tướng mạo lại soái, dựa vào cái gì đột nhiên chạy qua tìm mình tán gẫu, muốn bản thân ôm bắp đùi hắn?

Hắn hẳn là...

Ninh Dạ nghĩ đến cái gì, không khỏi rùng mình một cái.

Nhìn hắn như vậy, Hứa Ngạn Văn cũng ý thức được cái gì, vội nói:

"Ngươi đừng đoán mò a, Hứa Ngạn Văn ta yêu thích chính là nữ hài tử, hơn nữa là trẻ tuổi xinh đẹp thiên tiên mỹ nữ. Lại nói, ta coi như là yêu thích nam nhân, cũng không thể nào yêu thích một cái sửu quỷ như ngươi a."

Nghe hắn nói như vậy, Ninh Dạ thở phào một hơi.

Đúng, bộ dạng hiện tại của bản thân, vô luận loại xu hướng tình dục nào, hẳn là đều không được tiếp đãi.

Nhưng nếu đã như vậy, tại sao Hứa Ngạn Văn lại ba ba tới tìm mình.

Thấy mắt hắn lộ ra cổ quái, Hứa Ngạn Văn cũng có chút gấp: "Ta kỳ thực cũng không cần ngươi làm cái gì, chỉ cần thời điểm ngẫu nhiên cần, ngươi bồi ta ra ngoài đi một chút là được."

Ninh Dạ hít sâu một hơi: "Ninh Dạ tu luyện bận rộn, không có thời gian tùy ý đi loạn."

"Không tính lãng phí thời gian, ta có thể trả cho ngươi linh thạch." Hứa Ngạn Văn vội nói.

Ninh Dạ coi như đầu óc tốt mấy, cũng nghĩ không ra trong hồ lô Hứa Ngạn Văn này muốn làm cái gì, liền hít một hơi dài nói: "Tiêu công tử nếu như không đem lời nói rõ ràng ra, Ninh Dạ liền chỉ có tiễn khách."

Hứa Ngạn Văn cũng biết còn hàm hồ tiếp như thế, xác thực không quá thích hợp.

Không thể làm gì khác hơn là nói: "Kỳ thực cũng không có gì, ngươi cũng biết, Hắc Bạch Thần Cung, thiên tài nhiều, bất quá ở trong mắt ta, có thể cùng ta đánh đồng với nhau, lại chỉ có một cái."

Cùng ngươi đánh đồng với nhau chỉ có một cái? Khẩu khí hơi lớn chứ?

Không nói thiên tài thế hệ trước, chính là trẻ tuổi, mạnh hơn ngươi cũng có mấy cái chứ?

Bất quá hắn nói như vậy, Ninh Dạ cũng chỉ đành tiếp lời: "Chưởng giáo chi tử Hà Nguyên Thánh Hà sư huynh?"

"Ngươi nhắc hắn làm gì?" Hứa Ngạn Văn thiếu chút nữa nhảy lên.

"Vậy Chấp Tử Chi Thủ đệ tử Đoạn Trường Nữ Ôn Tâm Dư?"

"Không phải." Hứa Ngạn Văn lắc đầu.

"Chưởng Hắc Sứ Phong Đông Lâm chi nữ Phong Ngọc Yên?"

"Không phải vậy, không phải nữ nhân." Hứa Ngạn Văn tiếp tục phủ nhận.

"Đó chính là đại nguyên lão đệ tử Băng Phách Dương Cực Thủ Chung Nhật Hàn."

"Cũng không phải." Hứa Ngạn Văn gấp rồi, đứng phắt dậy: "Không phải tu vi, không phải tiên pháp, là mặt! Là mặt!"

Hắn chỉ mặt mình kêu lên.

Nhìn hắn dáng dấp như thế, Ninh Dạ rốt cục có chút minh bạch: "Cầm Thư Sinh Dương Tử Thu?"

"Không sai, chính là hắn!" Hứa Ngạn Văn một tiêu vỗ vào lòng bàn tay bản thân, đầy mặt bi phẫn: "Lại dám cùng ta tranh cướp Hắc Bạch Thần Cung đệ nhất mỹ nam tử xưng hào, thậm chí còn cùng ta tranh cướp Niểu Hoa Tiên Tử, hắn cũng xứng?"

Tư duy Ninh Dạ bị hắn làm cho có chút đơ: "Nhưng cái này cùng ta có quan hệ gì?"

"Quan hệ liền lớn rồi." Hứa Ngạn Văn lớn tiếng nói: "Cần biết mỹ là cần tôn lên. Chính là không sợ không biết hàng, chỉ sợ hàng đụng hàng. Có ngươi cái tuyệt thế sửu nam này ở bên cạnh ta, người khác thấy, lại càng có thể cảm nhận được phong thái phiêu phiêu suất khí phong độ của ta. Điều này cũng chính hợp Âm Dương chi đạo của Hắc Bạch Thần Cung ta, âm dương tương hợp, mỹ sửu tương phối, mới lộ ra phong thái tuyệt luân hạc đứng trong bầy gà của ta."

Nghe được Hứa Ngạn Văn nói một hồi, Ninh Dạ cũng là ngây ngốc.

Hóa ra ngươi là muốn tìm đá kê chân a?

Chương 18 : Hòe Âm sơn (thượng)

Chương 15: Hòe Âm sơn (thượng)

Ninh Dạ đương nhiên sẽ không đáp ứng thỉnh cầu tẻ nhạt này của hắn.

Hứa Ngạn Văn thiên túng chi tài, lại có Ma Âm Lão Tổ bực này đại năng ở sau lưng chống đỡ, muốn tài nguyên có tài nguyên, muốn thiên phú có thiên phú, tự nhiên có thể nhàn đến không có chuyện gì tìm chút việc vui.

Hắn nhưng có huyết hải thâm cừu tại thân, ngày đêm đều cần lo lắng đề phòng, làm sao pha trộn với hắn.

Thấy hắn chết sống không chịu, Hứa Ngạn Văn cũng có chút tức giận: "Ngươi người này thật không biết cân nhắc. Có ta làm chỗ dựa, ngươi làm chuyện gì cũng thuận tiện, coi như gây phiền toái, ta cũng có thể giúp ngươi chống được."

Ninh Dạ cười lạnh trong lòng, chuyện lão tử muốn làm đừng nói ngươi chống không được, sư phụ ngươi cũng chống không được.

Vì vậy chỉ là lắc đầu: "Xin lỗi, ta thật sự không có thời gian."

Hứa Ngạn Văn cũng gấp: "Không cần rất nhiều thời gian, chỉ là thời điểm ta ngẫu nhiên đi gặp Niểu Hoa Tiên Tử, ngươi bồi ta một thoáng là được rồi."

Niểu Hoa Tiên Tử Trì Vãn Ngưng là đệ tử Thanh Mộc Lão Tổ bên trong Thần Cung Ngũ Tổ, nghe nói cũng là một thiên tài, thiên phú Thủy Linh Chi Thể, tu hành thủy hệ pháp thuật tiến độ kỳ khoái, bất quá tối khiến người xưng đạo không phải thực lực của nàng, mà là dung mạo.

Nếu như nói Tiêu công tử Hứa Ngạn Văn cùng Cầm Thư Sinh Dương Tử Thu còn có thể tranh cái Thần Cung đệ nhất mỹ nam tử gì đó, thì Trì Vãn Ngưng lại là Thần Cung đệ nhất mỹ nhân được công nhận.

Mỹ danh của nàng cao hơn thực lực, tự nhiên đưa tới vô số thiên tài theo đuổi.

Có thể nói tại trước mặt Trì Vãn Ngưng, thiên tài bình thường đều không có tư cách theo đuổi, nhất định phải là loại thiên tài tuyệt thế ba ngàn năm mới có một kia mới có thể.

Đáng tiếc Trường Thanh Giới không bao nhiêu cái ba ngàn năm, thiên tài tuyệt thế ba ngàn năm mới có một lại không ít, chỉ riêng Hắc Bạch Thần Cung năm nay liền có mấy cái, chưởng giáo chi tử Hà Nguyên Thánh nghe nói chính là vạn năm mới có thiên tài —— chưởng giáo khuynh tâm bồi dưỡng, tiêu hao vô số tư nguyên, năm năm sẽ thành Hoa Luân cảnh, "Thiên tài" được kêu là một cái tuyệt diễm, có thể xưng chưa từng có ai.

Hứa Ngạn Văn đối với loại "thiên tài" như Hà Nguyên Thánh này tự nhiên là không sợ, thế nhưng đối Cầm Thư Sinh nhưng rất "sợ hãi" .

Bởi vì Trì Vãn Ngưng cũng yêu thích âm luật, mà Dương Tử Thu cùng Hứa Ngạn Văn xem như là tối thiện âm luật giả bên trong hết thảy thiên tài.

Hai người đều nhờ vào đó hướng Trì Vãn Ngưng tiếp cận, sau đó Hứa Ngạn Văn phát hiện bản thân thế mà có cái thiên nhiên thế yếu —— Trì Vãn Ngưng không thích thổi tiêu. (*cvt: cười lăn)

Điều này cũng khó trách, ngọc nữ a đều là đánh đàn, há có thổi tiêu lý lẽ?

Hứa Ngạn Văn về tài hoa tiên thiên thế yếu, mắt thấy Trì Vãn Ngưng cùng Dương Tử Thu càng đi càng gần, trong lòng tự nhiên khó chịu.

Hôm nay ngẫu nhiên nhìn thấy Ninh Dạ, vốn cũng không coi là chuyện to tát, lại phát hiện hôm nay những nữ tu hoa si kia đối với chính mình đặc biệt mê, hỏi kỹ mới minh bạch, hóa ra có mặt xấu dữ tợn của Ninh Dạ ở bên cạnh tôn lên, làm cho mọi người đều cảm thấy ngày hôm nay Hứa Ngạn Văn đặc biệt đẹp trai.

Đã như vậy Hứa Ngạn Văn liền động tâm tư, tìm cửa hàng hỏi thân phận của Ninh Dạ xong liền đuổi tới.

Vốn tưởng rằng hứa hẹn lợi ích đối phương sẽ dễ dàng đáp ứng, không nghĩ tới lại đụng phải cái đầu sắt, mắt thấy Ninh Dạ nước tát không lọt dầu xâm không vào, Hứa Ngạn Văn cũng là gấp rồi, nói: "Trần Trường Phong kia sẽ không dễ dàng bỏ qua ngươi, nếu như không có ta bảo vệ, ngươi chỉ sợ sớm muộn chết ở trên tay hắn."

Ninh Dạ khe khẽ lắc đầu: "Ta còn không đem hắn để ở trong lòng."

Ninh Dạ mưu đồ rất lớn, nếu như một cái Trần Trường Phong liền đã có thể khiến cho hắn bó tay, vậy phía sau cũng không cần nghĩ.

Thấy hắn như thế, Hứa Ngạn Văn cũng là bất đắc dĩ.

Người này đến cũng không tệ lắm, không có cưỡng bức, chỉ là bỏ lại một trương truyền tấn phù nói: "Lúc nào đổi chủ ý, liền tới tìm ta."

Nói đã tự rời đi.

Ninh Dạ đã tự trở nên trầm tư.

Có một việc Hứa Ngạn Văn nói không sai, đó chính là cái Trần Trường Phong này, cần phải giải quyết đi.

Tiểu nhân vật tuy rằng uy hiếp không lớn, nhưng nếu như thời khắc mấu chốt gây rối, cũng là rất phiền phức.

Nhưng chỉ là đối phó Trần Trường Phong, mục tiêu quá mức rõ ràng, rất dễ dàng liền sẽ kéo tới trên người bản thân. Thôi được, không bằng liền đại khai sát giới một lần.

"Cái gì? Ngươi muốn đi Hòe Âm sơn?"

Trong Thất Sát động, Tuyệt Đao cốc.

Trương Liệt Cuồng giật mình nhìn Ninh Dạ.

Hòe Âm sơn ở vào phía nam Cửu Cung sơn, thế núi không lớn, bất quá hung hiểm dị thường, thường có yêu ma hoành hành. Hắc Bạch Thần Cung đương nhiên không phải diệt trừ không được yêu ma nơi đó, mà là thường lấy nơi đây làm làm đệ tử thí luyện chi địa.

Bất quá đệ tử thí luyện thấp nhất cũng phải Tàng Tượng trung kỳ mới có thể thành công, hiện tại Ninh Dạ chỉ là sơ kỳ bên trong sơ kỳ, vậy mà đã muốn đi Hòe Âm sơn, tâm vẫn là rất lớn.

"Đúng, đệ tử muốn đi Hòe Âm sơn." Ninh Dạ lần nữa khẳng định.

Trương Liệt Cuồng hừ một tiếng: "Lấy thực lực hiện tại của ngươi, đi Hòe Âm sơn có phải là sớm chút?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Sư tôn thường nói, Thất Sát chi đạo, ở chỗ tiến bộ dũng mãnh, mà đệ tử thì một mạch hi vọng cương nhu đồng tiến. Khoảng thời gian này, đệ tử cũng thường suy nghĩ, thế nào mới tính là cương nhu đồng tiến, nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy đại dũng giả, làm chuyện người không dám làm, trí tuệ giả, mưu định rồi mới động. Như muốn cương nhu đồng tiến, không mất huyết dũng, thì cương phải đặt ở chỗ lớn phóng mắt, nhu thì tại chi tiết nhỏ dụng công."

Trương Liệt Cuồng hừ một tiếng: "Đây không phải là tác phong của Thất Sát nhất mạch ta."

"Thế nhưng phù hợp đệ tử chi đạo, nghĩ đến... Cũng sẽ không khiến sư phụ quá thất vọng."

Trương Liệt Cuồng nhìn nhìn hắn, lôi đình chi mục có chút nhu hòa: "Nói cũng đúng, nếu ngươi đã muốn cương mãnh tại chỗ lớn, mềm mại tại tiểu tiết, vậy ta liền cho phép. Cho ngươi thời gian một ngày, tự đi Hòe Âm sơn mạo hiểm đi. Đúng rồi, ngươi còn có nhu cầu gì không?"

"Đệ tử không cần gì."

"Hừ, phù đạo không thể dựa!" Trương Liệt Cuồng lạnh lẽo đáp lại, như phong sương phác diện.

Ba ngày sau, chuẩn bị sung túc Ninh Dạ động thân đi Hòe Âm sơn.

Hòe Âm sơn liền tại phía sau Cửu Cung sơn, trong núi yêu ma hoành hành, bên trong không thiếu đại yêu cự ma.

Những yêu ma này thụ Hắc Bạch Thần Cung trận pháp hạn chế, vô pháp rời khỏi Hòe Âm sơn, ở trong núi lại là hung hăng cực kì, có đệ tử vận khí bất hảo chết ở bên trong cũng là chuyện thường.

Chính bởi vậy, cho dù là những đệ tử Tàng Tượng đỉnh phong kia, thường xuyên cũng là kết bè kết đội mới tới.

Bất quá các đệ tử bình thường không tìm thành viên lâm thời, hơn nữa non nớt giống như Ninh Dạ như vậy, cũng cơ bản không được để vào trong mắt. Vì vậy đến Hòe Âm sơn, Ninh Dạ trực tiếp nhập sơn. Một ít đệ tử còn đang đợi bằng hữu thấy, dồn dập kinh ngạc. Trào phúng đến là không có, dám một mình vào núi hoặc là kẻ ngu, hoặc chính là có tự tin, chỉ là nhìn nhìn đối phương hai tầng tu vi, nghĩ như thế nào cũng nghĩ không ra đối phương chỗ dựa ở đâu, hơn nửa vẫn là kẻ ngu.

Vào núi, Ninh Dạ không có trực tiếp đi vào, mà là tâm thần trước tiên nhập Thiên Cơ Điện, Côn Lôn Kính vận chuyển, đã bắt đầu giải tình huống xung quanh.

Yêu ma không giống tu sĩ, thông thường có rất ít khái niệm che lấp tự thân khí cơ, truy tìm tự nhiên, phụng hành thiên đạo, trái lại càng dễ bị phát hiện động hướng. Chính bởi vậy, Côn Lôn Kính rất nhanh liền đã tìm thấy chu vi yêu ma hành động, vị trí, không chỉ có như vậy, thậm chí còn liền tư nguyên phụ cận đều có.

Ưu thế tin tức dụng tốt rồi, so với ưu thế gì đều trọng yếu.

Đã có yêu ma động hướng, Ninh Dạ liền biết mình nên làm như thế nào.

Tâm thần lui ra, Ninh Dạ trực tiếp đi hướng trong núi, lựa chọn chính là một cái đường nhỏ không có yêu ma trải qua, lại là một đường tiến quân thần tốc.

Trương Liệt Cuồng cho rằng hắn sẽ chỉ ở ngoại vi đảo quanh, cũng không biết Ninh Dạ căn bản là không có ý định làm như thế —— hắn sở dĩ nhập sơn, là bởi vì hắn cần một ít vật liệu, mà những vật liệu này không thể để cho Hắc Bạch Thần Cung biết, liền phải tự mình tự thân sưu tập.

Ngoại vi Hòe Âm sơn không có vật hắn muốn, cũng chỉ có thể mạo hiểm tiến lên.

Cũng may có Côn Lôn Kính chỉ lộ, Ninh Dạ một đường vô kinh vô hiểm, một con yêu ma đều không gặp phải, một đường đi tới nội bộ Hòe Âm sơn.

Nơi này đã là khu vực cực sâu, tùy tiện một con yêu ma xuất hiện, đều có thể là tồn tại Tàng Tượng đỉnh phong, một cái tát liền có thể muốn Ninh Dạ mạng nhỏ. Cứ việc Côn Lôn Kính có thể vạch ra con đường an toàn, nhưng chung quy không phải vẹn toàn chi pháp —— yêu ma cũng là biết di động.

Một khi đi ngang tại trong lúc Ninh Dạ đi đường, vừa vặn va vào, vậy Ninh Dạ cũng chỉ có thể chờ chết.

Vì vậy Ninh Dạ cũng chỉ có thể vừa đi vừa nghỉ, không ngừng sử dụng Côn Lôn Kính động sát xung quanh. Sử dụng Côn Lôn Kính sẽ tiêu hao tâm thần, dần dần Ninh Dạ cũng có chút mệt mỏi, không thể không trước tiên tìm một nơi nghỉ ngơi chốc lát.

Cũng may hắn cũng rốt cuộc tìm được mục tiêu của mình.

Đó là một cái cây khô trắng xám, dưới cây lại còn ngổn ngang một ít hài cốt.

Tử Linh Hòe!

Chương 19 : Hòe Âm sơn (trung)

Chương 16: Hòe Âm sơn (trung)

Tử Linh Hòe là một trong những mục đích trọng yếu chuyến này của Ninh Dạ.

Khỏa tử hòe trước mắt này thời gian tồn tại không dài, phỏng chừng cũng chỉ mười năm kỳ tả hữu, nhưng cũng đủ thỏa mãn Ninh Dạ cần thiết.

Thấy được vật này, Ninh Dạ không do dự nữa, từng bước từng bước cẩn thận hướng Tử Linh Hòe tới gần.

Cây Tử Linh Hòe kia tựa như nhận ra được cái gì, cành cây rung động, thân cây thế mà lộ ra một trương tranh nanh sửu ác mặt quỷ, hướng tới Ninh Dạ phun ra một khẩu tà ác khí tức.

Khí tức này chỉ cần triêm nhiễm đến một điểm, cũng đủ khiến cho Ninh Dạ cơ tiêu cốt nát mà chết.

Hơn nữa Tử Linh Hòe không phải dựa vào thị lực thấy địch, các loại thủ đoạn huyễn thuật đối với nó vô dụng.

Liền tại quỷ khí xông ra đồng thời, trên người Ninh Dạ đã xuất hiện một trương phù chú.

Kim Quang phù.

Quỷ khí kia xông vào trên Kim Quang phù, lại bị kim quang ngăn trở, Ninh Dạ cũng không tiến thêm nữa, liền thẳng thắn đứng tại chỗ tối rìa ngoài quỷ khí chạm đến, vừa vặn là quỷ khí của Tử Linh Hòe có thể công kích đến hắn, nhưng lại nhân khoảng cách mà uy lực yếu nhất.

Tử Linh Hòe một cái tiếp một cái phún thổ, Ninh Dạ liền đứng tại nơi đó mặc nó công kích, Kim Quang phù dùng hết một trương lại dán một trương.

Chỉ chốc lát sau, Tử Linh Hòe đột nhiên run lên một cái, ầm ầm ngã xuống, từ phía dưới Tử Linh Hòe thoát ra địa thử khôi lỗi, hóa ra là nó ở phía dưới gặm cắn Tử Linh Hòe gốc rễ.

Tử Linh Hòe không phải không biết địa thử khôi lỗi đang len lén cắn nó, bất quá vật này vô trí, đối với nó mà nói, Ninh Dạ cùng địa thử khôi lỗi đều là kẻ địch, mà cảm nhận của nó nói cho nó biết, Ninh Dạ càng cường đại, bản thân lại vừa vặn có thể công kích đến, cho nên liền toàn lực công kích Ninh Dạ, đối với địa thử khôi lỗi căn bản không để ý tới.

Kết quả liền là ngạnh sinh sinh bị địa thử khôi lỗi gặm đứt hết thảy rễ cây.

Ninh Dạ lúc này mới đi tới, một cái Phong Nhận Thuật bổ ra, đã đem Tử Linh Hòe kia chém thành hai khúc, lộ ra một đoạn mộc tâm.

Đây là Tử Linh Hòe tinh hoa.

Mộc tâm không lớn, bất quá đã thừa đủ làm thành thứ Ninh Dạ cần.

Đã sớm làm tốt chuẩn bị Ninh Dạ trực tiếp hiện trường gia công, rất nhanh một bộ mặt nạ lệ quỷ đã xuất hiện tại trên tay Ninh Dạ.

Tử Hồn mặt nạ.

Công năng trọng yếu nhất của Tử Hồn mặt nạ chính là che giấu khí tức.

Tiềm Hành phù hiệu quả vẫn là quá yếu, hiện tại hết thảy mục tiêu của Ninh Dạ chính là đề thăng năng lực ẩn giấu tự thân, Tử Hồn mặt nạ hiệu quả che giấu không tệ, kết hợp với nhân giai Tiềm Hành phù, trên căn bản trừ phi là tu sĩ chuyên trách động sát, tu sĩ Hoa Luân cảnh bình thường đều có thể lừa gạt được, đối với yêu ma tương tự hữu hiệu.

Bất quá đây là tác phẩm Thiên Cơ Môn tiêu chuẩn, lại là không thích hợp xuất hiện tại trước mắt người khác.

Làm xong việc này, Ninh Dạ mang lên mặt nạ tiếp tục tiến lên.

Mượn Côn Lôn Kính, Ninh Dạ rất mau tìm đến mục tiêu thứ hai của bản thân.

Đó là một đóa hoa.

Hoa hiện màu đen, diệp khai tam biện, chu vi một mảnh đất chết, không một ngọn cỏ.

Tam Khô hoa.

Hoa này kịch độc, lấy chi luyện thành độc dược, Tàng Tượng trở xuống cơ bản tất phải chết, Hoa Luân cũng khó tránh khỏi trọng thương.

Lần này nhập sơn, Ninh Dạ tổng cộng hai cái mục tiêu chủ yếu, một cái là Tử Hòe thụ, còn một cái chính là Tam Khô hoa này.

Tam Khô hoa không có bất kỳ năng lực công kích gì, bản thân kịch độc liền là hệ thống phòng ngự tốt nhất của nó.

Bất quá đối với người đã sớm chuẩn bị như Ninh Dạ mà nói, hiển nhiên không có ý nghĩa.

"Đi!" Ninh Dạ vung tay lên, địa thử khôi lỗi đã xông ra.

Tam Khô hoa độc tính không thể bảo là không mạnh, coi như là không có sự sống địa thử khôi lỗi vọt tới phụ cận Tam Khô hoa, cũng cấp tốc nhiễm phải một tầng màu đen khô héo, bất quá thứ này hiển nhiên không có tác dụng gì, địa thử khôi lỗi rất nhanh cắn đứt Tam Khô hoa, ngậm lấy Tam Khô hoa trở về.

"Dừng." Ninh Dạ cũng không dám để nó tiếp cận, khiến địa thử khôi lỗi dừng ở chỗ ba mét trước người.

Ninh Dạ đã dùng Ngự Vật Thuật điều khiển Tam Khô hoa bay lên, bắt đầu cách không luyện dược.

Ninh Dạ đi không phải đan đạo, thủ pháp luyện dược bình thường, cũng may độc dược cùng linh dược bất đồng, phá hoại cũng vĩnh viễn dễ dàng hơn kiến thiết. Hắn chỉ cần đem dược tính của Tam Khô hoa bảo lưu lại, coi như hoàn thành.

Theo Ninh Dạ không ngừng ngưng luyện, Tam Khô hoa dần dần héo rút, cuối cùng càng biến thành một mảnh bột phấn màu đen.

Ninh Dạ đã sớm chuẩn bị, bình ngọc bay ra, đã đem bột phấn tiếp

được.

Đậy lên nắp bình, Ninh Dạ thở phào một hơi, đại công cáo thành.

Đang định rời khỏi, chợt nghe xa xa tiếng người ập tới.

Có người đến rồi.

Lúc này Ninh Dạ đã không kịp rời khỏi —— người tới tu vi rõ ràng rất mạnh, tốc độ cực nhanh, hơn nữa xem bộ dáng là hướng về phía hắn mà đến.

Ninh Dạ vội vàng lấy xuống Tử Hồn mặt nạ, lùi tới bên trong mấy cây nhỏ, liên tục mấy chưởng đập động, những cây kia liền nghe điều khiển, thế mà rút ra rễ cây đi vài bước, sau đó một lần nữa cắm rễ.

Chính là Thiên Cơ Môn Mộc Luân Giáp Vũ Chi Thuật cùng Ất Mộc Trận Pháp, bất quá hắn hiện tại tu vi không đủ, vô pháp chân chính hoàn thiện, cũng may còn có phù.

Ninh Dạ phi ra mấy trương phù lục, dán vào trên cây cối bốn phía, Ất Mộc trận liền đã hoàn thành.

Sau khi làm xong việc này, Ninh Dạ tĩnh tâm chờ đợi.

Trận này lúc chưa phát động không dễ phát hiện, chỉ cần đối phương không phải đến tìm mình phiền phức, liền không cần lo lắng cái gì.

Lúc này phương xa một đám người đã vọt tới.

Người cầm đầu bất ngờ là một tên nam tử đeo kiếm, thân mang Hắc

Bạch Thần Cung tu sĩ bào, phía sau còn theo bốn người.

Năm người này, đều là tồn tại tâm pháp luyện đến bốn, năm tầng, chính thức bước vào Tàng Tượng trung kỳ.

Thời khắc này nhìn thấy Ninh Dạ, nam tử đeo kiếm đứng đầu trước hỉ sau kinh, chửi thề một tiếng: "Mẹ nó còn tưởng rằng có giúp đỡ, lại là cái newbie."

Theo lời này của hắn, Ninh Dạ đã nhìn thấy phía sau năm người bỗng nhiên xuất hiện một con yêu ma.

Yêu ma kia thân cao khoảng ba trượng, toàn thân hắc sắc lân giáp, mọc ra bốn cánh tay, chỗ khớp mọc ra đao xương, xem ra dữ tợn hung ác đến cực điểm.

Nhận Cốt Ma!

Ninh Dạ đã nhận ra.

Đây là một cái Nhận Cốt Ma, thực lực đại khái tại Tàng Tượng đỉnh phong tả hữu, chẳng trách năm người này phải hốt hoảng chạy trốn.

Ninh Dạ lúc chế thuốc có sóng pháp lực, bọn họ hẳn là phát hiện điểm ấy, vì vậy liền chạy tới tìm cứu binh, lại không nghĩ rằng nhìn thấy chỉ là cái đệ tử Tàng Tượng sơ kỳ.

Nhưng vào lúc này, một người trong đó kêu lên: "Dùng hắn làm mồi!"

Năm người đại hỉ, chuyện này xác thực là cái biện pháp, lập tức đồng thời lao tới Ninh Dạ.

Ninh Dạ cũng không phẫn nộ —— hắn đã sớm biết cái đám người tiên môn này là cái đức hạnh gì, đứng tại trung ương Ất Mộc trận, liền như vậy mắt lạnh nhìn, trên mặt bốc ra cười lạnh.

Năm người đồng thời xông đến, một người đã hướng tới Ninh Dạ xuất thủ.

Rõ ràng nhìn thấy Ninh Dạ ở ngay bên cạnh, dưới một trảo này, lại chỉ như chụp vào không khí, thế mà hư bất thụ vật.

Tình huống gì vậy?

Tu sĩ kia sững sờ, tu sĩ bên cạnh đã kêu lên: "Là Chiết Quang Thuật! Đừng dùng mắt nhìn, dụng tâm nhận biết!"

Năm người đồng thời nhận biết Ninh Dạ tồn tại.

Liền tại bọn họ phóng thích nhận biết đồng thời, Ninh Dạ đã mang lên Tử Hồn mặt nạ.

Năm người ngạc nhiên phát hiện, bản thân thế mà nhận biết không tới.

Không có nhận biết được Ninh Dạ, ngược lại là Nhận Cốt Ma đã vọt tới.

Năm người hoảng hốt, lại không lo được Ninh Dạ, mở mắt đồng thời xông ra ngoài, lại phát hiện bốn phía đâu đâu cũng có cự mộc ngăn cản, thế mà vô pháp rời khỏi.

"Trận pháp?" Năm người chấn kinh.

Nhận Cốt Ma đã xông vào trong trận, hướng tới năm người công tới.

Năm người đồng thời chống đỡ, đồng thời kêu lên: "Chúng ta biết sai rồi, bỏ qua cho chúng ta."

Ninh Dạ không để ý tới, chỉ là đứng ở một bên quan sát chiến đấu. Không nói mấy người này muốn giết bản thân, chỉ bằng bọn chúng nhìn thấy tử linh mặt nạ nhất định phải chết.

Cho tới hiện tại, Ninh Dạ suy nghĩ chính là, liệu có thể mượn năm người này chi lực, thuận tiện trừng trị con Nhận Cốt Ma này hay không.

Nếu như đem Tam Khô phấn hoa dùng ra, Nhận Cốt Ma tất phải chết, bất quá Tam Khô phấn hoa với hắn có tác dụng lớn, sẽ không liền như vậy lãng phí.

Lại nói Nhận Cốt Ma giá trị không ở đao xương, mà ở ma châu tinh hoa trong cơ thể nó, nếu như bị Tam Khô phấn ô nhiễm liền không tốt.

Thời khắc này tại dưới cường công của Nhận Cốt Ma, năm người đã từ từ chống đỡ không nổi, mắt thấy làm sao hô gọi Ninh Dạ cũng không để ý, trong lòng hận ý nổi lên, đang muốn không quan tâm tất cả cũng phải giết chết Ninh Dạ, Ninh Dạ bất ngờ nói: "Chiếm khôn vị, đánh hạ bàn."

Năm người ngẩn ngơ, một người trong đó bản năng dựa theo hắn nói, chiếm cứ khôn vị hướng cái hạ bàn Nhận Cốt Ma kia công tới, Nhận Cốt Ma da thô thịt dày phòng ngự cường đại, thế nhưng dưới một kiếm này, chân Nhận Cốt Ma thành khập khiễng rồi.

Năm người đại hỉ, Ninh Dạ đã lại nói: "Tốn vị, phong nhận công ngực."

Một đạo phong nhận đã phách khảm tại bộ ngực Nhận Cốt Ma, bắn tóe ra một vệt hắc sắc huyết tuyền.

Chương 20 : Hòe Âm sơn (hạ)

Chương 17: Hòe Âm sơn (hạ)

Đã có Ninh Dạ chỉ điểm, chiến đấu giữa năm người cùng Nhận Cốt Ma thế mà trở nên có qua có lại lên, thậm chí dần dần chiếm thượng phong.

Cái Nhận Cốt Ma kia liên tục thụ thương, càng lúc càng nóng nảy, chỉ là bị Ất Mộc trận sở khốn, nhất thời càng cũng không thể ra được, tuy rằng nó thực lực cường hoành có thể cường đột, nhưng đợi đến cường đột mà ra, bản thân hơn nửa cũng bị đâm chết rồi, chỉ có thể tiếp tục cắn răng khổ chiến, toàn thân thương thế lại là càng lúc càng nhiều.

Năm người cũng bởi vậy rất là cảm kích, nam tử đứng đầu vung kiếm nói: "Đa tạ, việc lúc trước là chúng ta không đúng."

Ninh Dạ cũng không để ý tới, chỉ là nói: "Chấn vị, Nguyệt Hỏa Chi Thuật."

Nguyệt Hỏa Chi Thuật?

Năm người ngẩn ngơ, chúng ta không biết a.

Một thoáng này lại là đòi mạng rồi, Nhận Cốt Ma đã gầm thét lên lao tới chiếm cứ chấn vị chi nhân, một cái đao xương phách xuống, đem cả người hắn đều chém thành hai đoạn.

Ninh Dạ thanh âm còn đang tiếp tục: "Ly vị, phong nhận."

Cái này bọn họ biết, một người vội vàng chiếm ly vị, phong nhận tế khởi. Lại phát hiện một chiêu này hoàn toàn vô công, Nhận Cốt Ma nhẹ nhõm đỡ, đao xương lại vung, đầu người kia đã trùng thiên phi khởi.

Trong nháy mắt liền chết hai người, ba người còn lại hoảng hốt, trừng mắt nhìn Ninh Dạ: "Ngươi!"

Ninh Dạ còn đang tiếp tục: "Càn vị..."

"Mẹ nó ai còn nghe lời ngươi." Ba người đồng thời hô lên một tiếng, bọn họ đã ý thức được Ninh Dạ đang giở trò quỷ, đồng thời tránh khỏi càn vị.

Lại không nghĩ rằng cái Nhận Cốt Ma kia đã lần nữa xông lại, từ càn vị vọt qua, một cái đao xương đâm vào lồng ngực đối phương.

Lúc này Ninh Dạ thanh âm đã tiếp tục: "Đâm yết hầu nó."

Phốc!

Kẻ sắp chết một kiếm đâm vào yết hầu Nhận Cốt Ma, vậy mà thật sự thành công rồi.

Lần này hắn không nói dối.

Những người khác đồng thời kinh hãi nhìn Ninh Dạ.

Tên gia hỏa này, thế mà đem hết thảy đều tính chính xác, hắn là đang cố ý lợi dụng bọn họ đối phó Nhận Cốt Ma không nói, cũng đang lợi dụng ngược lại Nhận Cốt Ma đối phó bọn hắn, thậm chí đoán được phản ứng của bọn họ, mỗi một bước đều tính không sai sót.

"Tại sao?" Sắp chết chi nhân kia hô to.

Ninh Dạ rốt cục không chỉ điểm nữa, nhàn nhạt nói: "Bởi vì các ngươi đều phải chết."

Xoát!

Sau một khắc cái tu sĩ sắp chết kia đã bị Nhận Cốt Ma chém thành hai đoạn.

Hai người còn lại hoảng hốt, liền tại thời khắc tuyệt vọng, cầm kiếm giả đột nhiên lấy ra một trương phù, hung ác trừng Ninh Dạ một cái: "Ta nhớ kỹ ngươi rồi."

Sau một khắc thân hình đã hóa quang phi độn.

"Độn Quang phù?" Ninh Dạ ngẩn ra, điểm ấy đến là nằm ngoài dự đoán của hắn, không nghĩ tới tiểu tử này vẫn còn có một hậu chiêu này.

Độn Quang phù không phải là phổ thông phù gì, chế tác độ khó rất lớn, ghi lại ở trong Dương Phù Kinh, Ninh Dạ cũng có, nhưng tạm thời còn chưa chế tác.

Người này dùng chính là cửu phẩm Độn Quang phù, giá cả nhưng so với thất phẩm phù bình thường khả năng còn đắt hơn chút.

Bất quá Ninh Dạ cũng chỉ là hơi ngây một thoáng, lập tức thoải mái.

Cửu phẩm Độn Quang phù khoảng cách đào dật có hạn, giải quyết xong vấn đề nơi này, lại đi truy cũng vẫn kịp.

Lúc này người cuối cùng đã triệt để tuyệt vọng, càng là bất chấp lao tới Ninh Dạ, mũi kiếm ngưng tụ cường quang, hiển nhiên là đã đem hết thảy công lực đều tập trung vào trên một kiếm này.

Ninh Dạ thở dài, nhẹ nhàng vung tay xuống một cái, vẫn như cũ đứng thẳng bất động.

Phốc!

Mũi kiếm nhập thể, tu sĩ kia nhìn thấy bản thân đâm trúng Ninh Dạ, đại hỉ: "Ha ha, cùng ta cùng chết đi!"

Lại nhìn thấy trên mặt Ninh Dạ không có một chút biến hoá nào.

Trong lòng ngẩn ra, lại nhìn Ninh Dạ, thế mà đã biến hóa thành hình dáng Nhận Cốt Ma.

Làm sao lại?

Hắn giật mình nhìn Nhận Cốt Ma, tại trước lúc Nhận Cốt Ma chặt đứt đầu hắn, rốt cục phun ra một câu: "Hảo một chiêu Huyễn Hóa Chi Thuật."

Phốc!

Thi thể ngã xuống đất.

Đồng thời cái Nhận Cốt Ma kia cũng lảo đảo thân thể mấy cái, nhìn

nhìn kiếm xuyên ở trên người, sau đó cắm đầu ngã xuống.

"Loại thủ đoạn này đối với ta vô dụng." Ninh Dạ lạnh nhạt nói.

"Ngao!" Nhận Cốt Ma đã nhảy lên, nhưng liền tại nó nhảy lên đồng thời, Mộc Luân Giáp Vũ Chi Thuật phát động!

Hết thảy cây cối đồng thời bay lên, lao về phía Nhận Cốt Ma, dưới một đòn, Nhận Cốt Ma rơi xuống mặt đất.

Lần này là chết thật rồi.

Ninh Dạ lúc này mới đi lên phía trước, đem bốn chi đao xương của Nhận Cốt Ma kia dỡ xuống, lấy ra ma châu, tiện thể lại lật một chút thân thể bốn cái người chết.

Đừng nói, vẫn đúng là được một ít thứ tốt, bao gồm một ít đan dược, linh thạch tu hành. Bởi vì chết đều là Tàng Tượng trung kỳ, những thứ dược phẩm bình thường tại Tàng Tượng trung kỳ này, đối với Ninh Dạ mà nói, đến cũng coi như có chút giá trị.

Mà khiến cho Ninh Dạ động lòng nhất chính là trên người một người trong đó, lại càng mang theo một khối Ngọc Cơ Thạch.

Ngọc Cơ Thạch là một loại linh tính thạch tài, tác dụng không ít, giá trị không thể thấp hơn so với Tử Linh Hòe.

Ninh Dạ cảm thấy rất thoả mãn, trước tiên đem tất cả thi thể người cùng vết tích trận pháp đều xử lý xong, sau đó lại mở ra Côn Lôn Kính, kiểm tra tung tích người lúc trước đào thoát kia.

Thực lực đối thủ thấp, làm không được che lấp khí cơ, Côn Lôn Kính rất mau tìm đến hắn, lại là tại một chỗ cách nơi này không xa.

Ninh Dạ nhìn nhìn một chút địa hình, tìm một con đường tắt đuổi theo.

Lý Quy Linh liều mạng chạy như điên.

Một màn lúc trước triệt để lật đổ nhận thức của hắn, bốn tên đệ tử Tàng Tượng trung kỳ, lại bị một cái đệ tử Tàng Tượng sơ kỳ giết chết.

Mặc dù nói đối phương Kháo không phải thực lực chính diện chiến đấu, nhưng sinh chính là sinh, tử chính là tử, giữa sinh và tử, không có vấn đề thực lực.

Đây là một bài học trọng yếu Lý Quy Linh học được trong lần hành trình Hòe Âm sơn này. Nếu như hắn có thể sống sót, vậy có lẽ sau này cũng sẽ có bất phàm thành tựu.

"Đa tạ sự giáo huấn của ngươi, chuyện hôm nay, tương lai tất có đại báo đáp!" Lý Quy Linh nghiến răng nghiến lợi tự nói.

Thời khắc này một đường lao nhanh, mắt thấy cách sự phát chi địa đã xa, rốt cục thở phào một hơi.

Đói khát sau khi khổ chiến, vừa vặn thấy cách đó không xa có cái hồ nước, Lý Quy Linh liền đi tới, lấy tay vốc nước cuồng uống, uống đến chỗ tận hứng, thẳng thắn đem đầu đều vùi vào trong nước suối. Bất quá coi như là vậy, hắn cũng vẫn không quên linh lực bố tứ phía, nhận biết tất cả.

Đúng vào lúc này.

Phốc!

Một đoạn đao xương thế mà từ dưới nước xuất hiện, xuyên thấu cổ họng của hắn, từ sau gáy nhô ra.

Lý Quy Linh toàn bộ bị đính trên mặt đất, nhưng vẫn còn chưa chết, chỉ là miệng và mũi ồ ồ mạo huyết, lại vô pháp động đậy.

Trên mặt nước xuất hiện một cái nhân ảnh, mang âm u quỷ diện, chính là người lúc trước.

"Ngươi đang kỳ quái, rõ ràng ngươi đã đề phòng, tại sao còn có thể trúng chiêu?" Ninh Dạ cười hỏi.

Lý Quy Linh nói không ra lời, chỉ là không ngừng run rẩy.

"Kỳ thực cũng không có gì, chỉ là một loại cơ quan thuật nho nhỏ, quá trình phát động căn bản sẽ không có sóng pháp lực."

Cơ quan cấm chế có rất nhiều phương hướng phát triển, có theo đuổi uy lực giả, có theo đuổi huyễn hóa giả vân vân, không hề giống nhau, mà Ninh Dạ theo đuổi, đầu tiên chính là không dễ phát hiện.

Thủ đoạn Vô Linh Cấm Chế của hắn, mượn kinh nghiệm kiếp trước, lấy bản thân cơ quan khu động, lúc phát động hoàn toàn không có sóng linh lực, vì vậy xưng là Vô Linh Cấm Chế.

Đương nhiên, loại thủ đoạn này bây giờ chỉ có thể dùng tại trên một ít cấm chế nhỏ, chỉ có thể đối phó thực lực thấp kém chi nhân. Nếu như là loại đại năng như Nhạc Tâm Thiện, đã tu đến mức độ Thiên Nhân Cảm Ứng, cho dù là không có bất luận sóng pháp lực gì, cũng vẫn như cũ sẽ có cảnh giác —— đương nhiên, tiền đề là cấm chế này đối với hắn có uy hiếp. Nếu như không uy hiếp, như vậy hắn cũng sẽ không phát hiện.

"Cơ... Quan..." Lý Quy Linh nhìn hình chiếu trong nước, nhìn cái mặt nạ kia.

Hắn rốt cục đã có chút minh bạch: "Ngươi... Không phải... Hắc..."

"Có phải hay không, cũng không liên can tới ngươi." Ninh Dạ đem đầu Lý Quy Linh nhấn một cái, kéo xuống, cốt nhận cắt ra đầu của hắn, đem đại não của hắn quét đến nát bét.

Làm xong việc này, Ninh Dạ nhìn nhìn một chút trên người Lý Quy Linh, đem hết thảy đan dược thu hồi, còn pháp khí thì bỏ đi không thèm để ý, tiêu trừ vết tích xong phiêu nhiên rời đi.

* * *

Bốn canh giờ sau.

Phó Đông Lưu đứng tại bên cạnh thi thể Lý Quy Linh, nhìn nhìn một chút thi thể, nói: "Ghi chép, nguyên nhân cái chết, Nhận Cốt Ma đao xương kích sát, bình thường tử vong."

Bên cạnh Lạc Cầu Chân phụ trách ghi chép trệ trệ, nói: "Phó sứ."

"Ân?" Phó Đông Lưu liếc mắt nhìn Lạc Cầu Chân.

Lạc Cầu Chân cẩn thận từng li từng tí: "Từ cái chết mà xem, Lý Quy Linh cùng bốn người lúc trước đồng dạng, đúng là chết vì Nhận Cốt Ma đao xương. Bất quá Nhận Cốt Ma đã chết ở bên kia, vì sao lại bị kích sát ở chỗ này? Hơn nữa đan dược của hắn không thấy nữa, pháp khí lại bị vứt bỏ, bởi vậy có thể thấy được, là có người đến qua."

Phó Đông Lưu lạnh nhạt nói: "Ngươi nghĩ quá nhiều rồi, người chết di vật bị lấy vốn là chuyện thường, hẳn là có người đi qua đi, không lên báo tự nhiên là không muốn đem thu hoạch giao ra, đây là nhân chi thường tình. Còn Nhận Cốt Ma không ở chỗ này, đó là bởi vì Lý Quy Linh có Độn Quang phù, hoàn toàn có khả năng là hắn bị đao xương kích sát đồng thời độn tới nơi này, nhưng trọng thương chống đỡ không nổi mà chết."

"Nhưng nếu là như vậy, tại sao Lý Quy Linh lại mang theo một đoạn đao xương? Hơn nữa trọng yếu nhất chính là, từ kiểm nghiệm thi thể mà xem, hắn rõ ràng không phải tử vong tại chỗ, đã như vậy, tại sao hắn không nhanh chóng chữa thương cho mình? Trái lại liền như vậy tại bên suối chờ chết?"

Phó Đông Lưu nhíu chặt lông mày: "Ngươi muốn chứng minh cái gì? Chứng minh là có người giết bọn họ?"

Lạc Cầu Chân nhất trệ.

Phó Đông Lưu đã thấp giọng nói: "Nếu như ngươi có thể tìm ra hung thủ, ta không ngại ngươi đem nó làm một vụ án điều tra. Nhưng nếu như ngươi không tìm được, chính là đang tìm phiền toái cho mình, hiểu không?"

Lạc Cầu Chân chấn động trong lòng, cúi đầu nói: "Thuộc hạ đã minh bạch."

"Rất tốt, liền lấy bình thường gặp nạn xử lý đi." Phó Đông Lưu đã chắp tay rời khỏi.

Chương 21 : Độc

Chương 18: Độc

Từ Hòe Âm sơn trở về, Ninh Dạ thông lệ trước tiên tra xét chung quanh một lần, xác nhận không có vấn đề gì, lấy ra Ngọc Cơ Thạch.

Ngọc Cơ Thạch làm linh tính thạch tài, công dụng không ít, Hắc Bạch Thần Cung đa phần dùng để luyện khí, đặc biệt là dùng luyện đan lô.

Thế nhưng Thiên Cơ Môn mở ra lối riêng, khai sáng ra ‘ngọc phù chi đạo’.

Ngọc phù không giống chỉ phù (bùa giấy), không có tam giai phân chia, chỉ có chất liệu khác biệt, mà ngọc phù chỗ tốt lớn nhất chính là có thể phản phục sử dụng.

Ngọc phù chế pháp không nói là Thiên Cơ Môn độc nhất, nhưng phóng tầm mắt cửu châu, có thể lấy ngọc thạch chế phù cũng không có mấy nhà, vật này như xuất ra, Hắc Bạch Thần Cung rất dễ dàng liền có thể đoán được lai lịch của hắn, vì vậy Ninh Dạ cũng là cực kỳ cẩn thận, dùng Côn Lôn Kính phản phục tra xét, bảo đảm không người nhòm ngó xong mới dám hành động.

Theo dao trổ không ngừng rơi xuống, một khối ngọc phù dần dần hoàn thành, chính là ngày đó Lý Quy Linh dùng qua Độn Quang phù.

Độn Quang phù độ khó chế tác cực cao, lấy trình độ Ninh Dạ, cũng chỉ là miễn cưỡng chế ra một miếng cửu phẩm phù.

Chế hảo phù này xong, Ninh Dạ lại đem viên ma châu cùng ba cái nhận cốt của nhận cốt ma lấy ra, tương tự thi triển tế luyện, lại là luyện thành một bộ móng vuốt tạo hình cổ quái.

Đây là Phá Trảo, phối hợp Phá Quan phù, có thể khiến năng lực địa hình cùng phá hoại của địa thử khôi lỗi càng mạnh.

Khố phòng từ sau lần trước mất trộm tăng mạnh phòng ngự, Ninh Dạ cũng thuận theo thăng cấp khôi lỗi.

Đem ngọc phù nhét vào trong bụng địa thử, lại phối hợp cho nó phá trảo, Ninh Dạ vỗ vỗ nó cười nói: "Huynh đệ, năng lực mạnh, trách nhiệm liền sẽ lớn hơn nha."

Làm đường chủ Giám Sát Đường Bạch điện, đối với Phó Đông Lưu mà nói, sự tình vĩnh viễn là càng ít càng tốt.

Nhưng phiền phức vĩnh viễn không phải ngươi không muốn thì sẽ không đến.

Đảo mắt lại là hai tháng trôi qua.

Phó Đông Lưu chính đang tu hành, một tên đệ tử vội vã chạy vào, trên mặt mang theo sợ hãi quỳ xuống: "Đường chủ!"

"Kinh hoảng cái gì?" Phó Đông Lưu mở mắt.

"Xảy ra... ra đại sự rồi!" Đệ tử kia biết Phó Đông Lưu không thích hốt hoảng, nhưng việc này hắn không thể kìm được không hoảng hốt.

"Nói."

"128 tên đệ tử trúng độc, trong đó tám mươi tư người tử vong, những người còn lại hôn mê bất tỉnh."

"Cái gì?"

Phó Đông Lưu một thoáng nhảy lên.

Bạch điện Giám Sát Đường.

Gần trăm bộ thi thể nằm ngang khắp đường, nhìn tới xúc mục kinh tâm.

Hắc Bạch Thần Cung một thoáng chết mất nhiều đệ tử như vậy, sự tình không thể bảo là không lớn.

"Độc là từ đâu tới?" Phó Đông Lưu lớn tiếng gầm thét lên.

"Là hạ tại trong đan dược, ngày hôm nay là ngày phát đan." Một tên thủ hạ run run rẩy rẩy nói.

"Đan dược?" Phó Đông Lưu cả kinh, đột nhiên nhớ tới mấy tháng trước mất dược chi sự.

"Dùng độc gì?" Lạc Cầu Chân hỏi.

"Tam Khô hoa."

Lạc Cầu Chân cùng Phó Đông Lưu đồng thời hít vào một ngụm khí lạnh, lần này lại là nhớ tới chuyện hai tháng trước. Bột phấn Tam Khô hoa tuy rằng không phải chỉ ở Hòe Âm sơn mới có, nhưng nơi đó xác thực là chỗ thuận tiện nhất thu được.

Trọng yếu nhất chính là, phụ cận tử chiến chi địa của năm người kia, liền có vết tích Tam Khô hoa từng tồn tại!

Lạc Cầu Chân đã nói khẽ với Phó Đông Lưu: "Phó sứ..."

"Ta biết." Phó Đông Lưu cắt ngang lời nói của hắn: "Việc này ngươi phụ trách đi thăm dò, thế nhưng không được để lộ ra ngoài, rõ chưa?"

Lạc Cầu Chân hiểu ý tứ hắn, nếu như liên hệ tới hai việc quá khứ, Phó Đông Lưu sợ là sẽ phải chịu trách nhiệm sơ sót trong giám sát. Vì vậy muốn tra, cũng không thể liên hệ đến chuyện đã qua.

Lạc Cầu Chân nói: "Những người tám mươi ngày trước đi qua Hòe Âm sơn, là cái manh mối."

"Bí tra!" Phó Đông Lưu kiên quyết nói.

Vô luận thế nào, Phó Đông Lưu cũng sẽ không để cho chính mình nhận trách nhiệm thất sát.

"Vâng."

Lạc Cầu Chân xoay người rời đi, lại là đi tìm ghi chép những kẻ tám mươi ngày trước đi qua Hòe Âm sơn.

Hắc Bạch Thần Cung gia đại nghiệp đại đệ tử đông đảo, mỗi ngày người đi Hòe Âm sơn không nói một ngàn cũng có tám trăm.

Muốn từ nhiều người như vậy tìm ra mục tiêu lại là không dễ.

Bất quá Lạc Cầu Chân có ý nghĩ của chính mình...

Giám Sát điện.

Lạc Cầu Chân vừa suy nghĩ vừa nói: "Tìm ra hết thảy thực lực tại Tàng Tượng trung kỳ trở xuống giả, am hiểu Mộc hành pháp thuật chi nhân."

Một tên đệ tử phụ trách văn án kinh ngạc: "Tàng Tượng trung kỳ trở xuống?"

"Đúng." Phụ trách chấp hành đều là người thân tín của hắn, đều tin được, Lạc Cầu Chân nói: "Năm tên người chết, từ thương thế nguyên nhân cái chết mà xem, là bị Nhận Cốt Ma giết chết không thể nghi ngờ. Thế nhưng nhìn từ dấu vết lúc trước lưu lại, năm người bọn họ là trước tiên trải qua một đoạn lộ trình chạy nạn, sau đó không biết sao đột nhiên dừng lại, cùng Nhận Cốt Ma quyết đấu, việc này còn nghi vấn. Ngoài ra hết thảy cây cối phụ cận tử chiến chi địa bị hủy, chuyện này không giống như là chiến đấu dư âm gây nên, càng giống có người sử dụng pháp thuật loại mộc hệ, vì tiêu trừ vết tích, mới hủy diệt cây cối. Vì vậy người này, rất khả năng tự thân thực lực không đủ, nhưng lợi dụng một loại mộc hệ pháp thuật nào đó nhốt lại năm người bọn họ, bức bách bọn họ quyết đấu."

Đệ tử phụ trách văn án nhất thời minh bạch, gật đầu than thở: "Vẫn là sư huynh nhìn rõ mọi việc."

Lạc Cầu Chân cũng không để ý: "Tìm tới người mới có ý nghĩa. Mặt khác, người này hẳn là nắm giữ một loại năng lực tiềm hành biệt tích nào đó, Ân, khả năng còn có năng lực truy tra, bằng không sẽ không tìm được Lý Quy Linh. Nga đúng rồi, hẳn là một kẻ nào đó tương đối tài năng xuất chúng trong cùng cấp bậc."

Lạc Cầu Chân tiếp tục nói: "Nếu như người kia lúc đó đang hái Tam Khô hoa, gặp phải năm người bọn Lý Quy Linh hẳn là bất ngờ. Vì ẩn giấu Tam Khô hoa một chuyện, vì vậy giết người diệt khẩu. Phong cách hành sự cẩn thận lớn mật, lâm nguy bất loạn, người như vậy, hẳn không phổ thông."

Một tên thuộc hạ hỏi: "Nếu là như vậy còn không tìm được đây?"

Lạc Cầu Chân hồi đáp: "Vậy thì nói rõ đối thủ sợ là có ẩn giấu năng lực ... Đợi đã, không đúng!"

Lạc Cầu Chân đột nhiên nghĩ đến cái gì, sắc mặt đột biến: "Nếu như là đệ tử Tàng Tượng sơ cảnh, bình thường sẽ không có vượt quá hai loại thủ đoạn trở lên. Mà thủ đoạn người này biểu hiện ra, rõ ràng không chỉ hai loại."

Nghe nói như thế, mọi người đồng thời hít vào một ngụm khí lạnh.

Nếu như một tên đệ tử nắm giữ thực lực không thuộc về cái giai đoạn hiện tại này nên có, vậy thông thường chỉ có một loại giải thích ——gian tế đến từ ngoại môn!

Nếu như vậy, tính chất sự tình liền hoàn toàn bất đồng.

Lạc Cầu Chân sắc mặt âm trầm nói: "Xem ra sự tình còn nghiêm trọng hơn nhiều so với ta tưởng a."

Chỉ là có một chuyện Lạc Cầu Chân nghĩ không ra, nếu như là gián điệp ngoại môn, tại sao lại hành động sớm như vậy? Thông thường mà nói, gián điệp ngoại môn lẫn vào địch phái xong ưu tiên hàng đầu hẳn là trước tiên chuyên tâm khổ tu, chờ thực lực đạt tới trình độ nhất định xong lại tiếp thu nhiệm vụ nội môn, thực hành phá hoại.

Mà hiện tại, một đệ tử khả năng liền Tàng Tượng trung kỳ cũng chưa tới, liền vội vàng xuất thủ, thực sự không phù hợp phong cách hành sự một cái gián điệp nên có a.

Chẳng lẽ nói, là bởi vì trong số người bị hắn độc hại, có kẻ nhất định phải diệt trừ?

Ý thức được điểm này, Lạc Cầu Chân nói: "Hảo hảo tra một chút những đệ tử đã chết kia, xem xem trong ngày thường là cùng ai lai vãng, nếu như có thể ăn khớp cùng những kẻ lúc đó ra vào Hòe Âm sơn, liền không thể tốt hơn."

Đã có phương hướng sáng tỏ, mọi người tra lên rất nhanh, chỉ là mấy ngày, liền sắp xếp ra một bản danh sách thật dài, hầu như đều là cùng trúng độc chi giả vãng lai mật thiết, bất quá bên cạnh chân dung một ít người trong đó lại có đánh dấu gạch chéo màu đỏ.

"Gạch chéo đỏ này là có ý gì?" Lạc Cầu Chân hỏi.

"Há, chính là cơ bản xác nhận không có vấn đề." Một tên thuộc hạ hồi đáp: "Tỷ như cái Ninh Dạ này, cũng từng tại tám mươi ngày trước ra vào Hòe Âm sơn, cũng có hiềm khích cùng Trần Trường Phong, một kẻ trong số người chết, bất quá hắn cũng là một trong số những người trúng độc, chỉ là chưa chết."

"Hắn tại sao không chết?"

"Người này biết phù đạo, phát hiện trúng độc, kịp thời dùng cho mình một trương giải độc phù, bảo đảm được tính mạng."

"Như vậy a, vậy hẳn không vấn đề." Lạc Cầu Chân nghĩ nghĩ, liền đem chân dung để ở một bên.

Đối tượng có thể hoài nghi quá nhiều, Lạc Cầu Chân không thể nào thần hồn nát thần tính trông gà hoá cuốc.

Cầu phiếu đề cử cùng sưu tập, khiến số liệu dễ nhìn chút!

Chương 22 : Phù Thế Châu

Chương 19: Phù Thế Châu

Tam Khô hoa độc sát án, là đợt công kích chính thức đầu tiên Ninh Dạ triển khai sau khi nhập Hắc Bạch Thần Cung.

Rất nhiều năm sau hồi tưởng lại, Ninh Dạ kỳ thực là hối hận.

Cứ việc thủ pháp vẫn tính xảo diệu, chi tiết nhỏ xử lý hoàn mỹ, thế nhưng đại phương hướng lại có rất nhiều vấn đề. Trọng yếu nhất chính là, hắn lan đến vô tội.

Tiên môn có vô tội hay không?

Cái này khó nói.

Từ đại phương hướng giảng, mỗi một vị tiên nhân đều là có tội, bọn họ từ ngày bắt đầu tồn tại, liền hấp thực máu và mồ hôi của hạ tầng dân chúng, đối với xã hội không hề trợ giúp, liền như một đám trùng hút máu tham lam.

Nhưng từ mặt khác nhìn, đây là thế giới đại thế, không phải ý chí cá nhân có thể thay đổi. Trong số rất nhiều người bị hắn hạ độc, tổng có một ít không hẳn muốn như vậy.

Chính bởi vậy, cách làm như vậy kỳ thực quá mức âm ám chút.

Chỉ là vào lúc đó Ninh Dạ còn chưa ý thức được cái vấn đề này, căm hận trong lòng hắn đối với Hắc Bạch Thần Cung từ lâu tràn đầy, kế hoạch của hắn thay vì nói là đối phó Trần Trường Phong, đến không bằng nói là một lần phát tiết phẫn nộ, Trần Trường Phong chỉ là cái dây dẫn, hoặc là nói cái cớ.

Lý trí nói đây là sai lầm, sát lục không có ý nghĩa chỉ có thể tạo thành nguy hiểm cho bản thân, thậm chí sẽ khiến cho chính mình cũng rơi vào vực sâu tội ác.

Nhưng về tình cảm mà nói, đây lại là tất yếu.

Cừu hận không ngừng tích lũy, tự thân tình cảnh nguy như chồng trứng, nếu như không có con đường phát tiết, như vậy sớm muộn cũng có một ngày đem chính mình ép vỡ, thậm chí điên cuồng.

Hiện tại Ninh Dạ chính là người trong cục, mỗi thời mỗi khắc nghĩ tới đều là báo thù, an toàn, tu hành, cường đại. Có quá nhiều thứ cần hắn đi đối diện, lúc này giảng nhân văn, giảng không nên bị cừu hận làm mờ lý trí, giảng chỉ truy thủ ác, không thiệp còn lại với hắn, không khỏi buồn cười.

Chỉ có ngày nào đó lúc hắn đứng tại chỗ cao bao quát chúng sinh, nhảy ra thế cục này chi ngoại hồi thủ chuyện cũ, hắn mới sẽ có một tia bất đắc dĩ cùng tiếc nuối.

Nhưng mà coi như là vậy, như để hắn làm lại một lần, hắn cũng vẫn như cũ sẽ làm.

Vị trí bất đồng, tâm cảnh bất đồng.

Bây giờ Ninh Dạ chính là —— mặc phía trước vực sâu vạn trượng, ta cũng hướng về.

Ngày hôm nay Ninh Dạ còn ở trên giường, Trương Liệt Cuồng càng phá thiên hoang lần đầu tiên xuất hiện tại trong phòng của hắn.

Thấy Trương Liệt Cuồng đi tới, trên mặt trắng bệch của Ninh Dạ xuất hiện kinh sợ, nỗ lực muốn ngồi dậy.

Trương Liệt Cuồng đã ngừng hắn lại, một cỗ sức mạnh vô hình đã đem hắn đè trở lại giường: "Ngươi độc thương chưa lành, miễn lễ đi."

"Đa tạ sư tôn."

Trương Liệt Cuồng đã nói: "Lần này trúng độc chi sự, sư phụ ta cũng có trách nhiệm."

Mấy ngày trước đây Ninh Dạ đột phá tầng thứ ba, theo quy củ có thể lĩnh một ít đan dược, không nghĩ tới đêm đó trúng độc, suýt nữa không còn một cái mạng, vì vậy Trương Liệt Cuồng mới nói như thế.

Ninh Dạ vội nói: "Đệ tử sao dám trách sư phụ, đây là có tiểu nhân trong bóng tối ra tay, đệ tử chỉ là đúng lúc gặp phải."

Trương Liệt Cuồng nhàn nhạt ân một tiếng, hắn luôn mồm luôn miệng bản thân cũng có trách nhiệm, trên mặt lại không có nửa điểm áy náy, chỉ là tiện tay quăng tới một cuốn sách nhỏ, nói: "Bản phù kinh này là ta từ Liệt Khuyết Môn đạt được, lần này ngươi có thể sống sót, cũng nhờ có có tu phù đạo, liền đem phù kinh này cho ngươi, cũng hảo bù ngươi không đủ."

Trương Liệt Cuồng không tu phù đạo, phù kinh đối với hắn vô dụng, nhưng nếu đã diệt người mãn môn, liền thuận tay thu thập của cải, mặc kệ hữu dụng vô dụng, đều cùng nhau lấy, thời khắc này cũng là tiện tay làm một cái nhân tình.

Phù kinh này đối Ninh Dạ cũng không tác dụng chim gì, bởi vì phù đạo trên này đại thể hắn cũng biết —— Phù của Thiên Cơ Môn so với cái này toàn diện hơn nhiều, nhưng cũng có chỗ tốt, chính là phù pháp hắn có thể công khai sử dụng bởi vậy gia tăng thật lớn.

Trên mặt thì làm ra kinh hỉ: "Đa tạ sư tôn."

Trương Liệt Cuồng một trương người chết mặt: "Nếu ngươi không vui vẻ như vậy, ta đến là càng vui vẻ."

Người khác không hiểu ý tứ trong lời nói của hắn, Ninh Dạ lại là minh bạch.

Trương Liệt Cuồng một đời si tại đao túy tại cực, cho dù đệ tử là bởi vì phù đạo mà bảo mệnh, cũng vẫn như cũ không hy vọng phù đạo phân tâm thần.

Vội nói: "Đệ tử Sát Tâm Đao, đã có đột phá."

"Ân?" Trương Liệt Cuồng sững sờ: "Khi nào?"

"Hôm qua." Ninh Dạ hồi đáp.

Ngày hôm qua? Ngày hôm qua ngươi không phải còn nằm tại trên giường bệnh sao?

Ninh Dạ nói: "Đệ tử bất ngờ trúng độc, đối với kẻ hạ độc thống hận không ngớt, tâm có sát niệm, tại Sát Tâm Đao có lĩnh ngộ."

"Xuất đao đối với ta."

"Đệ tử không dám có sát niệm đối với sư phụ."

"Vậy liền đối với vật này." Trương Liệt Cuồng đã lấy ra một cái bảo châu óng ánh long lanh, nội có tạo hóa, mơ hồ có thể thấy được phù thế thương sinh.

"Phù Thế Pháp Châu?" Ninh Dạ ngạc nhiên.

Phù Thế Pháp Châu chính là một món pháp bảo, có thể chế tạo huyễn tượng, chính là một kiện bảo vật huyễn thuật hệ, mà huyễn thuật cùng phù đạo đồng dạng, đều là một trong căn cơ chống đỡ cơ quan thuật.

Ninh Dạ cũng biết huyễn thuật, hơn nữa đây còn là loại hắn học tập tốt nhất tại trong Thiên Cơ Môn lúc trước, bởi vì thuật này chơi vui, Chiết Quang Thuật chính là chi nhánh của hệ thống huyễn thuật. Biện pháp đem cơ quan đặt vào thể nội người sống của hắn, chính là lợi dụng Chiết Quang Thuật. Năm đó lúc tại Thiên Cơ Môn, Ninh Dạ không ít lần dùng thuật này đùa cợt Thanh Lâm cùng Tân Tiểu Diệp, tuy rằng Thanh Lâm cùng Tân Tiểu Diệp thực lực đều mạnh hơn hắn, nhưng mỗi lần vẫn là bị hắn đùa cợt thành công.

Bởi vì huyễn thuật không chỉ tại thuật, càng tại tâm.

Sư phụ ngươi có vật này không cho ta, lại cho ta một cuốn phù kinh rách nát, quá đáng chứ?

Đáng tiếc Trương Liệt Cuồng không hề có ý hào phóng, kích phát Phù Thế Châu, một đoàn quang ảnh u ám đã sinh thành.

"Liền coi nó là kẻ hạ độc đối với ngươi đi." Trương Liệt Cuồng nói.

Hạ độc chính là bản thân Ninh Dạ, Ninh Dạ tự nhiên hận không nổi, sát tâm khó lên, nhưng Ninh Dạ ngưng thần tĩnh tư, đem tưởng tượng thành quang cảnh lúc Nhạc Tâm Thiện diệt Thiên Cơ Môn, trong lòng hận ý bộc phát, sát ý bão táp.

Hắn rõ ràng là nằm tại trên giường bệnh, trọng bệnh chưa khỏi, nhưng thời khắc này một cỗ khí thế lại đã từ thể nội bùng phát mà ra.

Thất Sát chi đao, sát nhân tru tâm, vì cầu giết địch, không tiếc bản thân!

Đây là một môn công pháp tốt nhất kích phát tiềm lực tự thân, có thể nói mỗi khi gặp chiến tất bạo phát, không bạo không phải Thất Sát Đao.

Chỉ cần có thể sống sót, như vậy Thất Sát Đao tốc độ tu hành có thể nói cực nhanh.

Sau một khắc Ninh Dạ lấy thủ làm đao, đã hướng tới đoàn bóng đen kia bổ tới.

Bóng đen vốn là huyễn thuật, cũng không có thực chất, nhưng khi Sát Tâm Đao của Ninh Dạ rơi vào trên nó, hình ảnh kia thế mà phát ra thê lệ tiêm tê, phảng phất như có sinh mệnh chân thực vậy, quang ảnh biến ảo, khó lường vô cùng.

Đồng thời Trương Liệt Cuồng cơ thể hơi hơi hướng về phía pháp châu dịch một thoáng, đao thế dư âm chính rơi vào trên cánh tay Trương Liệt Cuồng.

"Sư phụ!" Ninh Dạ kinh hãi.

Trương Liệt Cuồng tùy ý vung tay lên, đã ngừng lại Ninh Dạ: "Không sao, ta cố ý."

Nói khép hờ hai mắt, cảm thụ lên một đao này của Ninh Dạ.

Chốc lát, Trương Liệt Cuồng nói: "Rất tốt, sát tâm ác liệt, dũng mãnh thẳng tiến, có tiến không lui, nhất kích tất sát... Thật là đã có mấy phần hỏa hầu. Xem ra ngươi quả nhiên không có bởi vì tu hành phù đạo mà khiến ý chí chiến đấu của ngươi hạ thấp. Tiếp tục bảo trì!"

"Vâng!" Ninh Dạ hồi đáp, chỉ là ánh mắt nhưng còn rơi vào trên Phù Thế Pháp Châu kia.

Trương Liệt Cuồng nhìn ra ánh mắt của hắn: "Ngươi muốn vật này?"

"Đúng!" Ninh Dạ lớn tiếng nói: "Đệ tử cả gan, hy vọng có thể mua lại bảo vật này."

"Mua?" Trương Liệt Cuồng hừ một tiếng: "Ta rất thiếu linh thạch sao?"

Ninh Dạ ngưng trệ.

Trương Liệt Cuồng nói: "Ngươi là đệ tử của ta, sư phụ đối với đệ tử, lại còn phải bán ra bảo vật, há không phải thành trò cười cho thiên hạ? Không phải ta không muốn cho ngươi, mà là lấy thực lực hiện tại của ngươi, còn chưa đủ để giá ngự bảo vật này. Trọng yếu nhất chính là, huyễn thuật chi đạo, so với phù đạo càng bất lợi cho Thất Sát chi đao, sẽ ảnh hưởng tâm tình của ngươi."

Ninh Dạ lớn tiếng nói: "Sư phụ hiểu lầm, đệ tử là muốn thông qua Phù Thế Châu để tu luyện Sát Tâm Đao."

"Ân? Làm sao tu luyện?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Liền giống như vừa nãy, huyễn hóa kẻ thù, sát tâm tự khởi, mài giũa tinh thần, khổ luyện đao pháp."

"Như vậy sao." Trương Liệt Cuồng trầm ngâm một chút, tiện tay đem Phù Thế Châu ném một cái, ném cho Ninh Dạ: "Về ngươi. Bất quá ba tháng sau, ta sẽ khảo hạch, nếu ngươi không thể trong khoảng thời gian này đem Sát Tâm Đao luyện tới mức độ sát phạt tùy tâm, hữu địch vô ngã, vậy liền dẫn đao tự quyết đi."

Ninh Dạ lớn tiếng hồi đáp: "Nhất định không nhục sư mệnh!"

Trương Liệt Cuồng đã xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng của hắn, Ninh Dạ lẩm bẩm: "Sát phạt tùy tâm, hữu địch vô ngã... A, cũng thật là tiêu chuẩn cao yêu cầu nghiêm đây."

‘Sát phạt tùy tâm, hữu địch vô ngã’ chỉ chính là tầng thứ cảnh giới của Sát Tâm Đao, tu luyện đến một bước này, Sát Tâm Đao cơ bản có thể coi là đại thành, liền có thể tu luyện đệ nhị sát, Sát Thân Đao.

Thất Sát Thiên Đao, chia làm Sát Tâm Đao, Sát Thân Đao, Sát Khí Đao, Sát Thế Đao, Sát Ý Đao, Sát Thần Đao cùng với cuối cùng Thiên Sát Đao, mỗi cảnh hai sát, cuối cùng Thiên Sát Đao nhất định phải Vô Cấu cảnh mới có thể thi triển, chính bởi vậy liền ngay cả Trương Liệt Cuồng cũng đều chưa thể luyện thành.

Muốn tại trong vòng ba tháng tu luyện đến Sát Tâm Đao đại thành, yêu cầu không thấp, mang ý nghĩa trình độ đao đạo của Ninh Dạ nhất định phải đi còn nhanh hơn so với tu vi.

Đây hẳn là Trương Liệt Cuồng thấy hắn phù đạo trình độ cao, nội tâm khó chịu, vì vậy yêu cầu.

Bất quá đối với Ninh Dạ mà nói, đây đến không phải việc khó.

Sát Tâm Đao thủ trọng tâm chí, Ninh Dạ thân tại Hắc Bạch Thần Cung, chỗ đưa mắt, đều là kẻ thù, không cần tận sức liền sát tâm tự khởi, như toàn tâm tu luyện, một tháng có thể thành.

Ninh Dạ không vội tiến bộ, chỉ là không muốn khiến Trương Liệt Cuồng ký thác quá nhiều kỳ vọng đối với hắn, càng trọng yếu chính là còn muốn cho mình thời gian rảnh.

Thời khắc này đem Phù Thế Châu chơi một chút, Ninh Dạ đem nó thu hồi.

Nhìn nhìn trời bên ngoài, đêm đã khuya, Ninh Dạ cười nhẹ hai tiếng.

Hắn nằm tại trên giường bệnh, nhẹ nhàng huýt sáo lên, xem ra liền như là vì đạt được bảo vật mà hưng phấn, nhưng ở một chỗ xa bên ngoài, trong một gốc cây lão thụ, địa thử khôi lỗi đứng im bất động đột nhiên vểnh vểnh đôi tai lên mấy lần, sau đó ‘Xoạt’ một tiếng, xuyên xuống lòng đất.

Chương 23 : Cháy

Chương 20: Cháy

Bóng đêm sâu nặng, yên lặng như tờ.

Hắc Bạch Thần Cung cáo biệt ban ngày huyên náo, trở nên bình tĩnh cực kỳ.

Chỉ là tại bên dưới bình tĩnh này, lại là ám lưu chảy xiết —— từng cái từng cái đệ tử tuần tra ban đêm, giấu ở chỗ tối, trợn to hai mắt nhìn tất cả người khả nghi.

Sự kiện trúng độc mấy ngày trước, khiến tất cả mọi người đều trở nên khẩn trương lên, nhân số tuần tra đêm đột tăng gấp đôi, đặc biệt là khố phòng càng được gia trì nhiều cái trận pháp thủ hộ, chỉ sợ lại bị hạ độc.

Thế nhưng lần này, gặp xui xẻo lại không còn là khố phòng.

"Cháy rồi! Giám Sát Đường cháy rồi!"

Nương theo một trận ánh lửa thăng khởi, là vô số đệ tử hô hoán.

Hỏa thế thăng khởi tốc độ cực nhanh, trong thời gian cực ngắn liền tràn ngập toàn bộ điện đường.

Đúng vào lúc này, trong thiên không đột nhiên truyền ra một tiếng hừ tức giận, tiếp lấy là một cái che trời đại thủ lăng không ấn xuống.

Nương theo một ấn này, hỏa diễm toàn tiêu, chỉ là Giám Sát Đường cũng bị một chưởng này đập cho xà nhà sụp đổ, hóa thành một mảnh phế tích.

Sau một khắc trước phế tích Giám Sát Đường đã xuất hiện một người, chính là Nhạc Tâm Thiện.

Nhạc Tâm Thiện đứng chắp tay, không giận tự uy: "Phó Đông Lưu đâu?"

"Thuộc hạ tại!"

Theo một đạo hắc quang bay tới, Phó Đông Lưu đã chạy tới, nhưng đáng tiếc tốc độ của hắn nhanh mấy, cũng không nhanh bằng Nhạc Tâm Thiện.

Hắc quang chưa ngưng tụ thành hình, Nhạc Tâm Thiện đã đem một phát bắt được, hắc quang kia ở trong tay hắn khiêu dược, miễn cưỡng hiện ra Phó Đông Lưu diện mạo: "Đại điện thủ, thuộc hạ..."

"Sào huyệt ngươi bị người ta đốt." Nhạc Tâm Thiện đã thâm trầm nói: "Trúng độc chi sự chưa giải quyết, lại xuất ra chuyện như thế, ngươi cái giám sát sứ này, còn có mặt mũi đối diện ta?"

"Điện thủ bớt giận!" Phó Đông Lưu kêu to: "Thuộc hạ đã tra ra chút mặt mày."

Nhạc Tâm Thiện vừa buông tay, hắc quang rơi rụng, hóa thành bản thân Phó Đông Lưu.

Hắn quỳ rạp xuống trước người Nhạc Tâm Thiện, lần này hắn không dám tiếp tục ẩn giấu, đem việc phát sinh trước đó nhất nhất nói ra.

Nhạc Tâm Thiện nghe được tức giận trong lòng, một cái tát tát tại trên mặt Phó Đông Lưu: "Hỗn trướng, dám ẩn giấu không báo!"

"Thuộc hạ biết sai!"

"Lạc Cầu Chân đâu?"

"Thuộc hạ tại."

Nhạc Tâm Thiện đã nói: "Việc này ngươi có cách nhìn thế nào?"

Lạc Cầu Chân quỳ xuống đất hồi đáp: "Hồi đại điện thủ, đệ tử hoài nghi, việc này cùng Mộc Khôi Tông có quan hệ."

"Lý do."

"Trong bóng tối làm việc chi nhân, am hiểu mộc hệ pháp thuật, ngoài ra hắn tiềm nhập khố phòng sử dụng, hẳn cũng là một loại khôi lỗi loại nhỏ nào đó. Mọi người đều biết, Mộc Khôi Tông tối thiện mộc hệ cùng điều khiển khôi lỗi, lại cùng Thần Cung không hợp đã lâu, đệ tử hoài nghi, là người Mộc Khôi Tông trong bóng tối tiềm nhập phá hoại."

Nhạc Tâm Thiện nghe được gật đầu liên tục, Hắc Bạch Thần Cung cùng Mộc Khôi Tông xưa nay không hợp nhau, hai phái giữa lẫn nhau cài vào gián điệp càng là chuyện thường.

Thuyết pháp của Lạc Cầu Chân rất có đạo lý.

Bất quá hắn muốn không phải là đại khái, trực tiếp nói: "Đem người tìm ra."

Lạc Cầu Chân nói: "Đã có phạm vi đại thể."

"Ồ? Nói một chút."

Lạc Cầu Chân nói: "Lần hỏa thiêu Giám Sát Đường này, mục đích của đối phương hẳn là vì thiêu hủy hồ sơ, phòng ngừa ta truy xét được hắn. Điều này cũng mang ý nghĩa mục tiêu rất có thể liền nằm trong số đối tượng hoài nghi lúc trước."

"Nhưng hiện tại hồ sơ đã bị đốt."

Lạc Cầu Chân hồi đáp: "Hồ sơ đốt, nhưng mà 126 tên đối tượng hoài nghi, lại vẫn còn đó trong đầu thuộc hạ, trộm không đi."

"Ân? Ngươi nhớ kỹ toàn bộ?" Nhạc Tâm Thiện hơi hơi giật mình.

Coi như là tu sĩ cũng rất khó làm được gặp qua là không quên, Lạc Cầu Chân chỉ bất quá là tra xét hồ sơ mấy ngày, thế mà đem hết thảy mục tiêu hoài nghi đều nhớ rồi.

Lạc Cầu Chân nói: "Đúng, đệ tử đã nhớ kỹ toàn bộ."

Nhạc Tâm Thiện thoả mãn nhìn nhìn Lạc Cầu Chân, lại nhìn Phó Đông Lưu, mặt trầm xuống: "Cái trợ thủ này của ngươi không tệ, mà ngươi thì quá ngu. Cho các ngươi ba ngày, tìm ra hung phạm!"

Nói đã phẩy tay áo bỏ đi.

Phó Đông Lưu bị Nhạc Tâm Thiện huấn cho rất mất mặt mũi, không cảm kích Lạc Cầu Chân, ngược lại là bên trong ánh mắt nhìn hắn sinh ra một tia ác ý.

Thấy hắn như thế, Lạc Cầu Chân trong lòng hiểu rõ, biết mình đã bị Phó Đông Lưu ghen ghét hận, trên mặt nhưng bất động thanh sắc.

Xa xa nhìn tới một màn này, Ninh Dạ hơi hơi mỉm cười.

So với trước bất đồng, lần này hắn là tự thân đến xem trò vui, cái thời đại này không có điều kiện lúc thẩm án những người không liên quan lui khỏi, vì vậy chỉ cần vừa xảy ra chuyện, mọi người chính là cùng nhau tiến lên. Bởi sự thiệp Nhạc Tâm Thiện, Ninh Dạ cũng không thể nào thông qua Côn Lôn Kính đến xem, chỉ có thể tự thân đi tới. May là lần này Phó Đông Lưu không có phát điên đem tất cả mọi người đều chộp tới nữa —— dù sao phần lớn mọi người đi tới là đến cứu hoả, mặc dù bọn hắn trên thực tế chẳng hề làm gì cả.

Thu hoạch coi như không tệ, không nghĩ tới Lạc Cầu Chân thế mà cho rằng là Mộc Khôi Tông làm ra, vậy cũng đúng là việc tốt. Một cái thu hoạch ngoại ngạch khác chính là Phó Đông Lưu thế mà nổi lên ghen ghét đối với Lạc Cầu Chân, như vậy rất tốt. Lạc Cầu Chân tâm tư kín đáo, khó đối phó, rất có khả năng trở thành một khối chướng ngại vật với kế hoạch của Ninh Dạ trong tương lai, nhưng hiện tại xem ra, muốn đối phó hắn không hẳn cần tự mình ra tay.

Thời khắc này theo chúng nhân lui tán, Phó Đông Lưu nhìn nhìn Giám Sát Đường rách nát, nói: "Tây Giang, tìm những người này đến, trùng kiến Giám Sát Đường, cho ngươi hai ngày."

Đệ tử được kêu là Tây Giang vội đáp ứng, Phó Đông Lưu rời khỏi, Tây Giang đã lớn tiếng nói: "Giám Sát Đường trùng kiến, tất cả thiện thổ mộc chi pháp giả có thể đến báo danh, trong vòng hai ngày hoàn thành, thù lao bất đồng dựa theo cống hiến!"

Ninh Dạ đã lập tức đi qua: "Đệ tử nguyện gia nhập."

"Ngươi biết thổ mộc chi thuật?"

"Đệ tử không biết."

"Vậy ngươi đến xem náo nhiệt cái gì?"

"Nhưng mà đệ tử biết phù, có thể phù pháp sử dụng thổ mộc chi thuật."

Dùng phù pháp thi triển thổ mộc chi thuật? Đây là muốn tiêu hao tiền vốn a.

Tây Giang kinh ngạc nhìn nhìn Ninh Dạ, Ninh Dạ nói: "Đệ tử là người trúng độc lúc trước, thân thể đến nay chưa có khỏi hẳn. Lần này Giám Sát Đường cháy, hơn nửa cũng là kẻ hạ độc kia làm. Đệ tử thống hắn làm người, chỉ muốn gắng hết sức mọn, bù đắp không đủ, đã vô tâm tính toán tiền vốn chi sự."

"Hóa ra là như vậy, tốt lắm, tính ngươi một cái." Tây Giang có chút lý giải tâm tư Ninh Dạ.

Có lúc làm việc, không nhất định là vì lợi ích, càng nhiều là tình cảm thúc đẩy.

Bởi vì đều là tu tiên giả duyên cớ, tốc độ của mọi người rất nhanh, chỉ là trong vòng một đêm, liền đem hết thảy phế tích thanh lý xong xuôi. Có đệ tử thi vận chuyển na di chi thuật, vận đến cự mộc, dựng phòng ốc, có đệ tử bày xuống trận pháp, củng cố điện đường, phòng ngự xung quanh.

Ninh Dạ bởi vì am hiểu phù pháp duyên cớ, chuyện gì cũng có thể tham dự. Tuy rằng thân thể ốm yếu, nhưng tận hết khả năng, đến là đưa tới đệ tử Giám Sát Đường trên dưới hảo cảm.

Không có ai chú ý tới, theo Ninh Dạ đi tới chỗ nào, tổng sẽ có một ít đồ vật tinh tinh điểm điểm màu xanh lam rơi vào giữa nền đất, điện trụ, xà nhà, mái ngói, cũng cấp tốc tiêu thất vô tung.

Hai ngày sau, Giám Sát Đường trùng kiến xong xuôi.

Giám Sát Đường.

Phó Đông Lưu ngồi tại thủ vị, sắc mặt âm trầm: "Ngày mai chính là ngày thứ ba, các ngươi còn chưa có bất kỳ thu hoạch sao?"

Mục tiêu hoài nghi hàng trăm, nhiều mục tiêu như vậy, chẳng khác nào không có.

Đặc biệt là trong này có không ít người còn là có sư thừa, một khi tính sai còn sẽ đắc tội một nhóm lớn người.

Thế nhưng nhiệm vụ của Nhạc Tâm Thiện nhất định phải hoàn thành!

Một đám người câm như hến, không người dám đáp.

Ánh mắt Phó Đông Lưu đã lạc tại trên người Lạc Cầu Chân: "Cầu Chân, ngươi đây? Có thu hoạch gì?"

Lạc Cầu Chân thần tình bình tĩnh: "Thuộc hạ cũng đã có một cái mục tiêu hoài nghi."

"Nói."

Lạc Cầu Chân lấy ra một phần hồ sơ hắn làm tốt đặt tới trên án: "Người này tên Vương Sâm, Thiên châu nhân sĩ, am hiểu mộc hệ pháp thuật, tinh thông kỳ hoàng, còn có học tiềm hành biệt tích chi pháp, hiện tại là Tàng Tượng trung kỳ, cơ sở tâm pháp đã tu luyện đến tầng thứ sáu. Tám mươi ngày trước hắn từng đi qua Hòe Âm sơn, hành tung quỷ bí, sau khi ra ngoài thực lực đột tăng một đoạn, có người hoài nghi hắn ở trong núi có kỳ ngộ."

"Thiên châu?" Phó Đông Lưu ánh mắt thu nhỏ lại: "Vị trí Mộc Khôi Tông?"

"Đúng vậy."

"Vì sao đến Hắc Bạch Thần Cung ta."

"Theo cách nói của hắn, Mộc Khôi Tông giết người nhà của hắn, chính là báo thù."

Phó Đông Lưu: "Nhưng cũng khả năng là Mộc Khôi Tông cố ý làm ra giả tượng, phái tới gián điệp?"

"Đúng vậy."

"Có sư thừa không?"

"Không, phổ thông ngoại môn đệ tử."

"Chứng cứ có không?"

Lạc Cầu Chân khe khẽ lắc đầu.

Nhìn gương mặt Lạc Cầu Chân, Phó Đông Lưu đột nhiên đã minh bạch gì đó.

Nghĩ nghĩ, hắn nói: "Hảo hảo tra một chút, tổng sẽ tìm ra chứng cứ, đúng không? Nhất định phải tại trước buổi chiều ngày mai, cho đại điện thủ một cái bàn giao thoả mãn."

Lạc Cầu Chân cúi đầu: "Vâng!"

Chương 24 : Hãm hại

Chương 21: Hãm hại

Thiên Cơ Điện, Côn Lôn Kính.

Hình ảnh Lạc Cầu Chân cúi đầu chấp nhận tại trên mặt kính đứng hình.

Nhìn gương mặt giảo hoạt kia, Ninh Dạ ha ha cười rộ lên:

"Vương Sâm, Mộc Khôi Tông? Ha ha, cách nghĩ hay, quả nhiên không hổ là Hắc Bạch Thần Cung, một chiêu đổi trắng thay đen này, chơi thật là xuất thần nhập hóa a."

Vương Sâm đương nhiên là oan uổng, vấn đề là minh bạch điểm ấy không chỉ có là Ninh Dạ, cũng bao gồm Lạc Cầu Chân, Phó Đông Lưu, thậm chí Nhạc Tâm Thiện cũng chưa chắc giấu giếm được.

Nhưng tiên môn trọng thể diện, nói khiến ngươi trong vòng ba ngày giao ra người, liền phải tại trong vòng ba ngày giao người ra, cho dù không tìm ra được, oan cũng phải oan một cái ra cho ta.

Đối với bộ phương thức làm việc này của Hắc Bạch Thần Cung, Ninh Dạ nửa điểm cũng không kỳ quái, duy nhất vượt qua dự liệu của hắn, vẫn là Lạc Cầu Chân.

Hắn không nghĩ tới cái biện pháp này thế mà là Lạc Cầu Chân đề xuất ra, dù sao lúc trước hắn biểu hiện nhưng mà tương đối chuyên nghiệp.

Điều này đến cũng nghiệm chứng một chuyện khác: Năng lực cùng nhân phẩm xưa nay không quan hệ, Lạc Cầu Chân cố nhiên cầu chân, nhưng cũng không có nghĩa là liền không biết làm giả. Hắn cầu chân, có lẽ là vì để cho giả càng thật, như không điểm ấy tâm trí thủ đoạn, tại Hắc Bạch Thần Cung hẳn cũng là hỗn không tốt đẹp.

Hơn nữa cứ như vậy, cũng có khả năng đánh tan ghen ghét của Phó Đông Lưu đối với hắn.

Quả nhiên là không sợ đối thủ có năng lực, chỉ sợ có năng lực đồng thời còn không điểm mấu chốt a.

Bất quá Lạc Cầu Chân lợi hại đến đâu, cũng không có nghĩ tới, hung phạm không những không tại trong danh sách hoài nghi, thậm chí còn có thể theo dõi bọn họ nói chuyện.

Người có thực lực như Phó Đông Lưu, không phải Ninh Dạ hiện tại có thể theo dõi, nhưng lần này hắn có thể theo dõi, tự nhiên là bởi vì hắn tham dự kiến thiết Giám Sát Đường —— hắn đem Nguyệt Ảnh Hàn Sa bỏ vào.

Lúc trước hắn phát minh vật này, còn bị sư phụ nói kỳ kỹ dâm xảo, không hề tác dụng, nhưng sự thực chứng minh, Ninh Dạ siêu việt những người khác, chính là cái lối tư duy đặc biệt người khác chưa có qua kia.

Chính bởi vậy Ninh Dạ mới bày ra Giám Sát Đường phóng hỏa án.

Hắn đương nhiên không phải vì hủy diệt chứng cứ, đó chỉ là cái danh nghĩa, mục đích chân thực chính là vì tham dự trùng kiến Giám Sát Đường, đem Nguyệt Ảnh Hàn Sa rải vào trong điện.

Bởi vật này là hắn độc sáng, vì vậy người khác coi như phát hiện, cũng vô pháp lý giải.

So với hạ độc án, cháy án tính mục đích liền rõ ràng mạnh hơn nhiều, nhưng nếu không có hạ độc án mang đến phát tiết, Ninh Dạ cũng chưa chắc có thể bình tĩnh suy nghĩ như vậy —— có lúc sai lầm chính là đá tảng tất yếu của chính xác.

Quả nhiên lúc này mới hai ngày, Ninh Dạ liền đã biết kế sách ứng đối của bọn họ.

"Vương Sâm..." Thời khắc này Ninh Dạ đã trở nên trầm tư.

Cái Vương Sâm này, chú định là sẽ làm hình nhân thế mạng cho bản thân.

Bất quá có thể mượn hắn làm chút văn chương hay không đây? Ninh Dạ không khỏi nghĩ đến.

Vương Sâm là một tên đệ tử ngoại môn phổ thông của Hắc Bạch Thần Cung, không có sư thừa.

Đây cũng là một nguyên nhân quan trọng hắn bị tuyển làm hình nhân thế mạng.

Đêm nay cùng thường ngày, Vương Sâm tại gian nhà của bản thân tu hành, bỗng nhiên phát hiện cái gì, chợt nhảy mạnh ra ngoài phòng, liền thấy xa xa hắc ảnh lóe lên, một vật đã bay tới.

Vương Sâm tránh thoát, lại nhìn thấy hóa ra là một phong thư.

Vương Sâm cũng coi như cẩn thận, trước tiên dùng pháp thuật tra xét một thoáng, xác nhận trong thư không động thủ cước, lúc này mới mở ra nhìn kỹ, sau khi xem kinh sợ đến mức toàn thân run rẩy: "Thế mà..."

Chuyện trong thư nói tới quá mức dọa người, nhưng Vương Sâm liên tưởng việc phát sinh lúc trước, biết hơn nửa không giả, đang muốn đem thư thu hồi, lại nhìn thấy chữ viết trong thư đã toàn bộ biến mất, lại là không lưu cho mình nửa điểm cơ hội.

Biết mình đã không có quá nhiều thời gian, Vương Sâm đã bắt đầu chuẩn bị lên.

Sáng sớm ngày thứ hai, Vương Sâm cùng thường ngày ra cửa đi vườn thuốc —— đệ tử không sư thừa thông thường sẽ có một ít ngoại ngạch công tác muốn làm. Vương Sâm bởi vì là đi Mộc hành chi đạo, dĩ nhiên là lựa chọn công tác vườn thuốc.

Buổi chiều làm xong công tác của bản thân, Vương Sâm hướng về nơi ở rời đi.

Vừa tới cửa nhà, liền nhìn thấy một đám người đã đem hắn tầng tầng vây nhốt.

Người của Giám Sát Đường.

Quả nhiên!

Vương Sâm trong lòng thầm mắng.

Một tên đệ tử Giám Sát Đường đã đi tới nói: "Vương Sâm, chuyện của ngươi đã lộ, đi theo chúng ta một chuyến đi."

Vương Sâm giả vờ hồ đồ: "Chuyện gì?"

Đệ tử kia gằn giọng: "Chuyện ngươi hạ độc mưu hại đệ tử bổn môn, hỏa thiêu Giám Sát Đường."

Vương Sâm mỉm cười: "Có chứng cứ không?"

"Chứng cứ ở đây." Một tên đệ tử đi ra, trong tay cầm một cái bình ngọc, một con mộc điểu.

Đệ tử kia nói: "Đây là thứ tìm ra từ trong phòng của ngươi, trong bình chính là bột phấn Tam Khô hoa, mộc điểu là đồ vật ngươi hành hung phóng hỏa, ngoài ra còn có một phong mật thư Mộc Khôi Tông đưa cho ngươi, ngươi còn có cái gì có thể nguỵ biện?"

Lúc này đã có không ít đệ tử nhìn thấy động tĩnh vây lại, nghe tiếng ồn ào, dồn dập trừng mắt nhìn Vương Sâm.

Vương Sâm nở nụ cười: "Đây thực sự là đã muốn đổ tội, không từ thủ đoạn."

"Còn dám chối cãi!" Một tên đệ tử đã nhào tới.

Vương Sâm cũng không phản kháng, chỉ là nói: "Nếu như thế, ta yêu cầu tiếp thu tuyên án công khai."

"Đó là tự nhiên."

Đã bắt được gián điệp Mộc Khôi Tông, Giám Sát Đường là tất nhiên sẽ thông cáo, dẹp an nhân tâm, bây giờ chứng cứ xác thực, tuyên án công khai thì lại làm sao?

Chỉ có Lạc Cầu Chân ở một bên nhìn, thấy Vương Sâm như vậy, trong lòng ẩn nhiên sản sinh một tia bất an, nhưng cũng không biết vấn đề ở trong chỗ nào.

Một canh giờ sau, Giám Sát Đường đại điện, Nhạc Tâm Thiện đã xuất hiện tại trên điện đường, hạ phương là lít nha lít nhít vô số đệ tử vây xem.

Nhạc Tâm Thiện đã nói: "Vương Sâm, ta nghe nói ngươi chủ động yêu cầu tuyên án công khai, ngươi có cái gì muốn nói?"

Vương Sâm lớn tiếng hồi đáp: "Hồi đại điện thủ, đây là hãm hại, đệ tử là vô tội!"

Nhạc Tâm Thiện cũng không kỳ quái: "Chứng cứ xác thực, làm sao hãm hại?"

Vương Sâm nở nụ cười, nụ cười này, không lý do khiến bên cạnh Phó Đông Lưu cùng Lạc Cầu Chân đều là trong lòng phát lạnh.

Vương Sâm đã nói: "Hai thứ đồ Giám Sát Đường tìm ra này, đều không phải của đệ tử, chí ít tại buổi tối hôm qua, bọn chúng chưa từng tồn tại qua. Vì vậy nếu như đệ tử đoán không sai, hẳn là ban ngày ngày hôm nay, thời điểm đệ tử tại vườn thuốc làm việc, có người cố ý bỏ vào, hãm hại đệ tử."

Nhạc Tâm Thiện nói: "Ngươi có bằng chứng gì mà nói như vậy?"

Vương Sâm hồi đáp: "Hồi điện thủ, đệ tử cư chi địa, vốn là lậu ốc, đệ tử lại năng lực có hạn, vô pháp bố trí thủ đoạn thủ hộ cường đại. Vì vậy vì sách an toàn, đệ tử dùng cái biện pháp đơn giản nhất, chính là tại trên xà nhà, xếp vào một khối Lưu Ảnh Thạch, có thể ghi chép lại hết thảy tình huống có ai ra vào phòng ốc đệ tử đến ngày hôm đó."

Cái gì?

Phó Đông Lưu suýt nữa mất khống chế.

Nhạc Tâm Thiện cũng là trong mắt tinh quang bạo khởi, duỗi tay một cái, Chấp Tử Chi Thủ đột nhiên xuất hiện chân trời, xuyên qua mảnh không gian bao la kia, đã lạc tại trên đỉnh gian nhà của Vương Sâm, liền một trảo như thế, cả đỉnh phòng cũng đồng thời chụp tới.

Trong đầy trời bột mịn, một khối Lưu Ảnh Thạch đã ở trong tay.

Nhạc Tâm Thiện không có trực tiếp kích phát Lưu Ảnh Thạch, mà là khiến hình ảnh Lưu Ảnh Thạch chỉ chuyển động ở trên thạch, người ngoài nhưng không được thấy.

Hình ảnh ở trong mắt Nhạc Tâm Thiện gia tốc biến hóa, rất nhanh liền nhìn thấy vào lúc giữa trưa, một đạo nhân ảnh tiềm nhập trong phòng, đem mộc điểu bình ngọc để vào trong phòng Vương Sâm.

Thấy tình hình này, Nhạc Tâm Thiện giận dữ, tay niết một cái, Lưu Ảnh Thạch đã hóa thành bụi phấn, trên người đã tán phát ra ngập trời tức giận, ép tới toàn trường tất cả mọi người đều không đứng nổi.

Thấy tình hình này, Phó Đông Lưu nào còn không biết chuyện gì, sợ đến run run rẩy rẩy.

Chỉ là lửa giận này tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, sau một khắc

Nhạc Tâm Thiện đã khôi phục bình tĩnh, nói: "Xem qua, xác thực như lời ngươi nói, việc này là có người giá họa. Bất quá đáng tiếc, giá họa chi nhân không có lộ ra bộ mặt thật, hẳn là một cái gian tế nào đó tiềm tàng tại trong môn phái gây nên, lại là khó có thể tìm ra. Phó Đông Lưu!"

Phó Đông Lưu giật cả mình, đi ra quỳ xuống: "Đông lưu tại!"

"Xem chuyện tốt ngươi làm! Suýt nữa hại một tên đệ tử vô tội bên trong chúng ta. Ngươi lập tức đem hung phạm tìm ra, trả Vương Sâm một cái thuần khiết!"

Nói Nhạc Tâm Thiện đã đứng thẳng người lên, đi mất vô tung.

Chương 25 : Hợp tác (thượng)

Chương 22: Hợp tác (thượng)

Tùng lâm hậu sơn Thiên Linh phong.

Vương Sâm từng bước từng bước hành tẩu, mãi đến tận đằng sau truyền tới một thanh âm xa lạ: "Đứng lại, đừng quay đầu."

Vương Sâm thân thể nhất trệ, đè nén kích động quay đầu lại, nói: "Ta là nên tạ ngươi nhắc nhở? Hay là nên lập tức xuất thủ đem ngươi bắt lấy đây? Nếu như ta đoán không sai, kẻ phóng hỏa kia là ngươi chứ?"

Thanh âm sau lưng phát ra cười khẽ: "Ngươi đến là một người thông minh."

Vương Sâm đã nói: "Người khác sẽ không cứu ta, mấu chốt nhất cũng không thể nào biết chuyện cơ mật như vậy. Chỉ có ngươi, mới muốn thông qua ta để hố Giám Sát Đường, bất quá đáng tiếc a, Giám Sát Đường làm việc bí ẩn, chuyện này tối đa khiến bọn hắn mất hết mặt mũi, nhưng còn chưa tới mức độ có thể lật đổ bọn họ."

"Cơ mật?" Thanh âm sau lưng cười lạnh: "Giám Sát Đường xưa nay tự đại quen rồi, ngươi thật sự cho rằng, lúc bọn họ hãm hại ngươi sẽ cải trang tiến vào? Lại nói lúc đó là ban ngày, vãng lai nhân giả đông đảo, cải trang nặc hành, liền không sợ bị người phát hiện phản sinh hiểu lầm?"

Vương Sâm ngẩn người: "Ngươi là nói... Đại điện thủ bao che bọn họ?"

"Bằng không cần gì bóp nát Lưu Ảnh Thạch? Tiên môn mặt mũi rất trọng yếu, Giám Sát Đường vu oan vô tội, hãm hại đồng môn, chuyện này truyền đi, lại là cái chuyện cười lớn."

"Đến cũng đúng." Vương Sâm cấp tốc phản ứng lại: "Bất quá chuyện cùng ta có quan hệ gì đâu? Việc này đã qua, bọn họ còn muốn hại, cũng là đi hại người khác, ta có thể an tâm tu hành, không muốn nhúng tay chuyện của các ngươi."

Thanh âm sau lưng nói: "Nếu như ngươi thật muốn an tâm tu hành, vậy tại thời điểm ta thông báo ngươi tới gặp ta, nên kịp thời thượng báo Giám Sát Đường, mà không phải một mình đến gặp ta."

"Ta chỉ là muốn cảm tạ ngươi."

"Nhưng ngươi lại không biểu hiện ra một điểm cảm kích, hơn nữa ngươi từ đầu liền đoán được là ta làm, cơ hội lập công tốt như vậy, ngươi vì sao lại từ bỏ?"

Vương Sâm nhất trệ, nói: "Tự nhiên là bởi vì ta cảm ngươi ân tình, không muốn bán đứng ngươi."

"Loại phế thoại này cũng nói với ta?" Thanh âm sau lưng khinh thường nói: "Là bởi vì ngươi thật sự là Mộc Khôi Tông phái tới chứ?"

Vương Sâm kinh hãi: "Ngươi nói nhăng gì đó?"

"Đừng khẩn trương, ta không phải là hồ thuyết bát đạo, lý lịch của ngươi làm rất không tệ, nhưng ngươi cho rằng Lạc Cầu Chân là kẻ ngu sao? Ngươi cho rằng hắn đúng là tùy tiện tìm đến một kẻ làm kẻ chết thế? Không, kỳ thực hắn vốn là hoài nghi ngươi, chỉ là khổ nỗi không có chứng cứ, vì vậy liền thẳng thắn giá họa, sự thực cũng chứng minh, ngươi thật sự chính là Mộc Khôi Tông gian tế."

Vương Sâm phẫn nộ: "Đâu ra sự thực?"

"Rất nhiều! Tỷ như tại sao ngươi lại một mình đi Hòe Âm sơn? Bởi vì ngươi cũng có lá bài tẩy của bản thân, nhưng không muốn bại lộ. Mà mặc dù có lời nhắc nhở của ta, người bình thường như thế nào lại làm được thong dong đối diện đại điện thủ? Ta chỉ là nói cho ngươi bọn họ sẽ hãm hại ngươi, Lưu Ảnh Thạch một chuyện lại là chính ngươi bày ra. Tại sao ngươi lại có Lưu Ảnh Thạch? Kế hoạch của ngươi nhìn như đơn giản, cũng không biết kế hoạch càng đơn giản, độ khó chấp hành càng lớn, vấn đề cần suy nghĩ cũng càng nhiều! Còn có ngày hôm qua lúc ta truyền tin cho ngươi, chưa tiến vào trong viện, liền bị ngươi phát hiện, cảnh giác như vậy, cũng không phải tu sĩ tầng dưới chót bình thường có thể làm được chứ? Cuối cùng, ngươi một thân một mình tới gặp ta, đây chính là chứng cứ lớn nhất!"

Vương Sâm lần nữa ngưng trệ, lời này của đối phương, khiến hắn nhất thời vô ngữ, chỉ có thể cười lạnh: "Những thứ này chung quy không phải chứng cứ, chỉ là suy đoán."

Phía sau chi nhân cười lạnh thăm thẳm, âm hàn lạnh lẽo: "Ta lại không cần bắt ngươi, không cần chứng cứ. Không cần lo lắng, ta nếu đã giúp ngươi, thì sẽ không hại ngươi. Ta chỉ là muốn cùng ngươi hợp tác."

"Hợp tác?" Vương Sâm cười lạnh: "Ta liền ngươi là ai cũng không biết, hợp tác như thế nào?"

"Kẻ thù của ngươi không phải ta, kẻ thù của ta cũng không phải ngươi, vậy liền có cơ sở hợp tác. Huống chi ta còn giúp ngươi."

"Nếu như ta không đồng ý đây?"

"Đã quên nói cho ngươi, kỳ thực ta cũng có Lưu Ảnh Thạch, đối thoại vừa nãy của chúng ta, đều đã ghi lại ở trong."

"Đáng chết!" Vương Sâm ngón tay khẽ gảy phi ra một vật, lại là một con mộc thiền đen kịt (con ve), xúc tu như châm (râu) tại không trung vũ động, phiêu hốt phi tới, tại không trung vòng một vòng, lại không phát hiện mục tiêu.

Lúc này Vương Sâm mới quay đầu lại, lại chỉ nhìn thấy phía sau không không đãng đãng, liền một bóng người đều không có, cái mộc thiền kia đã trở xuống trên vai Vương Sâm, biến mất ở trong cơ thể, nhưng rõ ràng không phải Hắc Bạch Thần Cung thủ đoạn.

Lại nhìn mặt đất, là một mảnh giấy viết thư trắng như tuyết.

Vương Sâm nhặt lên, mặt trên viết bốn chữ lớn: "Hợp tắc lưỡng lợi."

Trong lòng nhất thời mờ mịt.

Bảy ngày sau, Giám Sát Đường tuyên bố bắt được hung phạm.

Không thể nghi ngờ đây lại là một cái kẻ chết thế.

Chỉ bất quá lần này Giám Sát Đường làm việc cẩn thận hơn nhiều, trước khi giá họa trước tiên làm kiểm tra, trọng yếu nhất chính là đối phương cũng xác thực là gián điệp một cái tông môn nào đó phái tới, sớm bị Giám Sát Đường nắm giữ, vào lúc này tung ra, đảm đương tác dụng kẻ thế mạng, cũng coi như là trả Hắc Bạch Thần Cung một cái bộ mặt.

Ninh Dạ không biết Nhạc Tâm Thiện có biết việc này hay không, nghĩ đến là không gạt được hắn, nhưng tự nguyện hồ đồ đi.

Bất luận là Nhạc Tâm Thiện vẫn là Phó Đông Lưu, đều là say mê tu hành chi nhân, đối với bọn họ mà nói, phiền phức tự nhiên là càng ít càng tốt.

Bất quá vậy không có nghĩa là sự tình qua đi, ngấm ngầm, Lạc Cầu Chân vẫn còn đang tra, chỉ tiếc hết thảy thủ đoạn tuần tra của hắn đều bị Ninh Dạ biết được, liền ngay cả trong danh sách hoài nghi cũng không có hắn, đương nhiên sẽ không có bất kỳ tác dụng gì.

Bất quá đáng tiếc chính là, Ninh Dạ cũng từ đầu đến cuối không có tra được Thiên Cơ Điện mảnh vỡ hạ lạc —— Giám Sát Đường tầng thứ vẫn là quá thấp, mấu chốt nhất bọn họ căn bản không có nghĩ tới Thiên Cơ Môn.

Ninh Dạ cũng không thể nào chủ động nhắc nhở, vì vậy chuyện này chỉ có thể tiếp tục kéo dài.

Trong khoảng thời gian này, Ninh Dạ liên lạc qua Vương Sâm một lần, thứ sau hiển nhiên đã thông suốt, đồng ý cùng Ninh Dạ hợp tác, sau khi lưu lại phương pháp liên lạc, liền từng người tản ra.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt lại là hai tháng trôi qua.

Ninh Dạ Sát Tâm Đao đã sớm đại thành, bất quá Trương Liệt Cuồng không tới hỏi, hắn cũng lười đi nhắc nhở.

Ngược lại là tâm pháp cơ sở tầng thứ tư, còn vẫn như cũ có chút khoảng cách.

Đến cùng là tư chất có hạn, Ninh Dạ lại không muốn dùng tài nguyên chồng, bất quá dựa vào kinh nghiệm, phỏng chừng tại trước lúc một năm sát hạch kỳ mãn, tiến vào tầng thứ tư hẳn không phải vấn đề.

Ngày này Ninh Dạ còn đang thử nghiệm chế tác phù lục, hắn đã bắt đầu thử nghiệm chế ra thất phẩm phù lục.

Nếu như nói lúc trước nhanh chóng tiến bộ là nhờ mượn nội tình Thiên Cơ Môn tu hành kỳ lưu lại, như vậy hiện tại, Ninh Dạ là thật một lần nữa đứng tại một cái mới khởi điểm.

Ninh Dạ nghiêm túc chế phù, phù bút vững vàng tại trên lá bùa phác hoạ, linh lực dũng động, viết ra từng bút từng bút thiên địa huyền ảo, theo những hoa văn phù tự đặc thù kia xây dựng hoàn thành, một mảnh quang huy huyền ảo xuất hiện.

"Rốt cục xong rồi." Nhìn tấm bùa trong tay này, Ninh Dạ lộ ra vui mừng.

Đây là một trương thất phẩm phù lục, có thể chế tác hoàn thành, đại biểu cho phù đạo của Ninh Dạ rốt cục đạt đến một cái độ cao mới.

Đáng tiếc tu hành chi đạo, tới nay đều là càng đi lên càng khó đi, trong thời gian ngắn muốn đột phá tiếp lại là khó khăn.

Thời khắc này đang tự vui vẻ, địa thử khôi lỗi đột nhiên từ bên trong nhô ra, nhảy đến trên bàn, há mồm phun một cái, phun ra một lá thư.

Ninh Dạ mở thư, nhìn thấy trên đó viết chính là đêm nay giờ tý, gặp ở chỗ cũ.

Không có kí tên.

Thư là của Vương Sâm, từ khi xác lập phương pháp liên lạc, Ninh Dạ một mạch không đi tìm hắn, ngược lại là Vương Sâm chủ động tìm hắn đến rồi.

"Xem ra tiểu tử này là có chuyện a." Ninh Dạ cười nói, đem thư đưa vào trong lửa, lẩm bẩm tự nói: "Thôi được, liền xem xem hắn có kế hoạch gì."

Cầu phiếu đề cử cùng sưu tập, yêu yêu đát!

Chương 26 : Hợp tác (hạ)

Chương 23: Hợp tác (hạ)

Trên một sườn dốc nhỏ hậu sơn, lẻ loi một gốc lão thụ, bốn phía một mảnh trống trải.

Vương Sâm tới chỗ này, liền nhìn thấy dưới thụ một cái hư ảnh đứng đó, mờ mờ ảo ảo, không thấy rõ ràng.

"Ảnh huyễn chi thuật?" Vương Sâm cười nói: "Kẻ học cái này cũng không nhiều a, nếu như ta đi tra một chút, không chừng có thể tìm ra ngươi."

Ninh Dạ hồi đáp: "Vậy chỉ sợ là sẽ khiến ngươi thất vọng."

Vương Sâm đã minh bạch, thứ này nhất định không nằm trong hệ thống năng lực công khai của đối phương.

Không có lãng phí nước bọt, Vương Sâm trực tiếp nói: "Có một chuyện muốn mời ngươi hỗ trợ."

Ninh Dạ vui vẻ: "Ta còn chưa tìm ngươi hỗ trợ, ngươi đến trước tiên tìm ta hỗ trợ?"

"Như lời ngươi nói, hợp thì cùng có lợi. Chuyện này đối với ngươi cũng có chỗ tốt."

"Nói một chút."

Vương Sâm lúc này mới nói ra.

Hắn so với Ninh Dạ nhập môn sớm một năm, bây giờ đã tâm pháp cơ sở tầng thứ bảy, nhưng trên thực tế, Vương Sâm còn có tu mấy môn bí học của Mộc Khôi Tông, thực lực chân thực sợ là so với Tàng Tượng đỉnh phong bình thường còn mạnh hơn chút.

Đương nhiên đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là khoảng thời gian này Vương Sâm rút kinh nghiệm xương máu, cho rằng vấn đề lớn nhất của bản thân chính là ở không có sư môn.

Không có sư môn không chỉ có mang ý nghĩa vô pháp đạt được ngoại ngạch chiếu cố, trọng yếu nhất chính là cũng mang ý nghĩa không có chỗ dựa.

Đừng xem Ninh Dạ tại Trương Liệt Cuồng nơi này không tính được sủng ái, nhưng trên thực tế ngoại trừ Trần Trường Phong ra, hắn bình thường cũng không gặp phải phiền toái gì. Không phải là bởi vì Hắc Bạch Thần Cung hoà hợp êm ấm, mà là bởi vì hắn có sư phụ, liền có chỗ dựa.

Con đường tu hành chưa từng yên ổn, ức hiếp chi sự thường có phát sinh.

Nhưng ức hiếp thế nào đi nữa, bình thường cũng sẽ không ức hiếp trên tới đầu đệ tử đã có sư môn, trừ phi là giống Hứa Ngạn Văn loại thiên cương môn hạ bắt nạt nhân ma môn hạ này, đó mới gọi bình thường.

Chính bởi vậy, Vương Sâm vẫn muốn nương nhờ vào một vị cường giả, khiến cho bản thân có chỗ dựa, mới có thể có phát triển càng tốt hơn.

"Ngươi muốn tìm sư phụ, liên quan gì đến ta?" Ninh Dạ hỏi.

Vương Sâm hồi đáp: "Đoạn Hồn Nhân Ma chết mất một cái đồ đệ, hắn dự định bổ khuyết, nhưng không dự định thu mới, mà là trực tiếp từ trong ngoại môn chiêu thu một ít có cơ sở."

Đoạn Hồn Nhân Ma Thường Đoạn Hồn?

Một trong Cửu Đại Nhân Ma?

Hắc Bạch Thần Cung Tứ Cửu Nhân Ma phân Cửu Ma Cửu Quân Cửu Tuyệt Cửu Vương.

Thất Sát Thiên Đao là một trong Cửu Tuyệt, Đoạn Hồn Nhân Ma liền là một trong Cửu Ma, thực lực mạnh mẽ, tác phong càng là còn tàn nhẫn hơn cả Trương Liệt Cuồng.

Trương Liệt Cuồng giết người, chí ít còn phải là đối phương chọc ta, ta mới đi giết.

Đoạn Hồn Nhân Ma giết người, liền không cần lý do. Ngày hôm nay tâm tình tốt, giết mấy người; tâm tình không tốt, giết mấy người; khí trời hảo, giết mấy người; thiên khí bất hảo, giết mấy người.

Với hắn mà nói, giết người chính là chuyện vui.

Đã là tìm niềm vui, cần gì lý do?

Vương Sâm nói: "Ta mấy ngày nay nỗ lực kinh doanh, cùng Tống Cửu Miêu một tên đệ tử dưới trướng Đoạn Hồn Nhân Ma đi tương đối gần, hoạch hắn đề cử, đã là nhân tuyển dự bị, bất quá còn có hai cái đối thủ cạnh tranh, có chút phiền phức."

"Ngươi muốn ta giúp ngươi giải quyết hai cái đối thủ cạnh tranh này?"

"Đúng thế."

"Đối với ta có ích lợi gì?"

"Ta trở thành đệ tử Đoạn Hồn Nhân Ma, hỗ trợ đối với ngươi sẽ càng lớn. Ngươi giết bọn chúng, cũng có thể từ trên người bọn chúng thu được đầy đủ lợi ích."

"Ta muốn giết người cướp của, không cần tới ngươi đến sắp xếp. Còn chỗ tốt ngươi trở thành đệ tử Thường Đoạn Hồn đối với ta, quá mức mờ mịt."

"Vậy ngươi muốn cái gì?"

Ninh Dạ cúi đầu nghĩ nghĩ hỏi: "Mộc Khôi Tông an bài cho ngươi nhiệm vụ gì?"

Vương Sâm không nghĩ tới hắn lại hỏi cái này, ngẩn ra, bất quá vẫn đáp: "Không có nhiệm vụ cụ thể, hiện tại nhiệm vụ chủ yếu chính là đề thăng bản thân, chỉ có đứng tại chỗ đầy đủ cao, mới có thể có cơ hội phát huy tác dụng."

Nói vậy cũng đúng, thực lực không đủ, coi như làm mưa làm gió mấy, cũng chỉ là sóng gợn mặt hồ.

Lại như Ninh Dạ làm nhiều chuyện như vậy, nhưng đối với Hắc Bạch Thần Cung mà nói, quả thực chính là ngay cả cảm giác cũng đều không có.

Đương nhiên, cùng Vương Sâm bất đồng, mỗi một chuyện Ninh Dạ làm, đều là đá tảng cho tương lai hành động của mình, liền tỷ như thành công tại Giám Sát Đường làm ra bố trí, liền giúp Ninh Dạ đối với nhất cử nhất động của Giám Sát Đường rõ như lòng bàn tay, do đó có thể bảo vệ chính mình càng tốt hơn.

Ở điểm này, Vương Sâm liền không bằng Ninh Dạ.

Thời khắc này nghe được Vương Sâm nói như vậy, Ninh Dạ nói: "Tổng phải có một cái phương hướng đại thể chứ? Ngươi sẽ không chỉ vì một cái Tống Cửu Miêu liền dễ dàng lựa chọn Đoạn Hồn Nhân Ma."

Vương Sâm không nghĩ tới Ninh Dạ tâm tư tỉ mỉ như vậy, không thể làm gì khác hơn là nói: "Cao tầng Mộc Khôi Tông cài vào ở chỗ này tra được Hắc Bạch Thần Cung sau đó không lâu sẽ có một lần hành động lớn, khả năng cùng Mộc Khôi Tông có quan hệ, mà Thường Đoạn Hồn chính là một trong những người phụ trách. Tông môn hi vọng ta có thể tra ra mục đích lần hành động này."

Có quan hệ cùng Mộc Khôi Tông? Thường Đoạn Hồn trong Tứ Cửu Nhân Ma là một trong những người phụ trách?

Ninh Dạ cúi đầu trầm tư một lúc, nói: "Ngươi chờ ta một chút."

Nói hắc ảnh biến mất.

Vương Sâm có chút vô danh, nhưng cũng chỉ có thể chờ đợi.

Cùng lúc đó, tâm thần Ninh Dạ đã nhập Thiên Cơ Điện, khởi động Côn Lôn Kính.

Dính đến Tứ Cửu Nhân Ma hành động, Ninh Dạ không thể nào nhìn trộm, thế nhưng đối với kế hoạch đã định ra, thuộc về quá khứ, Ninh Dạ thôi diễn bói toán liền thuận tiện hơn nhiều, tiền đề là đối thủ không có thi pháp che lấp.

Cũng may mắn là, Hắc Bạch Thần Cung đối với lần hành động này xác thực không có làm quá nhiều thủ đoạn bảo mật—— tiên môn trung nhân kỳ thực có rất ít ý thức bảo mật tin tức, trừ phi là đại sự cực độ tuyệt mật, dưới tình huống bình thường, đáng cho bọn họ che lấp chủ yếu là các loại bảo vật tài nguyên.

Chính bởi vậy, Ninh Dạ tra mảnh vỡ Thiên Cơ Điện rất khó, thế nhưng tra nội dung thí luyện, tin tức hành động, trái lại tương đối thuận tiện.

Chỉ chốc lát sau, Ninh Dạ đã minh bạch đầu đuôi sự tình, nghĩ rõ ràng xong rời khỏi Thiên Cơ Điện, trở lại bên người Vương Sâm.

Hắn nói: "Mộc Khôi Tông tại Mộc Lưu trấn có phải là có cái phân đà bí mật?"

Vương Sâm kinh hãi: "Ngươi biết cái gì rồi?"

Mộc Lưu trấn ở vào biên giới Thiên Mặc lưỡng châu, thực tế thuộc về địa vực Mặc châu. Thế nhưng Mộc Khôi Tông lại ở nơi đó kiến cái phân đà bí mật, việc này kỳ thực liền Vương Sâm cũng không rõ ràng, chỉ bất quá hắn cũng là tâm hữu thành phủ chi nhân (*lòng dạ sâu), lại sẽ không dễ dàng thừa nhận.

Ninh Dạ đã nói: "Cái phân đà bí mật này đã bị Hắc Bạch Thần Cung phát hiện, Thường Đoạn Hồn chính là đi diệt trừ phân đà."

Vương Sâm kỳ quái: "Một cái phân đà làm sao cần lao động Thường

Đoạn Hồn tự thân xuất mã?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Bởi vì Mộc Khôi Tông ở nơi đó phát hiện một chỗ bí địa, bên trong bí địa có một cây Ký Hồn cổ thụ, trải qua một thời gian nữa liền sắp thành thục."

Ký Hồn cổ thụ?

Vương Sâm một thoáng đã minh bạch, đây chính là thứ tốt a, đặc biệt là đối với Mộc Khôi Tông mà nói, chính là tài liệu thượng đẳng chế tác khôi lỗi cao cấp.

Không trách bọn họ lại thành lập phân đà ở đó, không trách Thường Đoạn Hồn phải đích thân đi qua, bởi vì người phụ trách phân đà nơi đó, thực lực chắc chắn sẽ không yếu.

Ninh Dạ đã nói: "Tin tức ta đã giúp ngươi tra được, người ta cũng có thể giúp ngươi giết, còn điều kiện a... Ký Hồn cổ thụ ta muốn một phần."

Vương Sâm mặt lộ vẻ khó xử: "Cái này..."

Ninh Dạ trả lời: "Nếu như không có tin tức này, Ký Hồn cổ thụ khẳng định liền không thuộc về Mộc Khôi Tông, thậm chí người phụ trách địa phương cũng sẽ bởi thế chết thảm. Nhưng hiện tại đã có tin tức, chuẩn bị sớm, cổ thụ tất nhiên là của các ngươi. Ngươi lập công lớn, đưa ra chút điều kiện không quá phận."

"Nói thì nói như thế, nhưng ta dù sao cũng là người của Mộc Khôi Tông, điều kiện không phải đưa ra như thế."

"Đó chính là chuyện của ngươi, ngươi không phải liền điểm ấy năng lực giải quyết vấn đề cũng không có chứ?"

"Chuyện này... Được rồi, ta làm hết sức."

"Danh sách."

Ba ngày sau.

Có người ở dưới chân núi phát hiện hai bộ thi thể, chính là hai tên đối thủ cạnh tranh của Vương Sâm.

Từ tình huống hiện trường nhìn, hẳn là hai người đối chiến dẫn đến đồng quy vu tận, vừa vặn hai người này cũng đều đang tranh thủ đệ tử Đoạn Hồn Nhân Ma, cứ như vậy, động cơ cũng đã có.

Vậy là liền như vậy, Vương Sâm chính thức trở thành đệ tử Đoạn Hồn Nhân Ma.

Thời điểm biết được tin tức này, Vương Sâm dại ra thật lâu.

Hắn thiết tưởng quá rất nhiều thủ pháp Ninh Dạ dùng giết người, cũng tìm các loại lý do đến rũ sạch bản thân, lại không nghĩ rằng cuối cùng sẽ là kết cục như vậy.

Kết hợp ngay đêm đó nhìn thấy, Vương Sâm cuối cùng xác nhận một chuyện.

Huyễn thuật!

Người trong bóng tối cùng mình liên hệ này, tất nhiên cực kỳ tinh thông thủ pháp huyễn thuật, chuyện này cũng là cùng sự việc tại Hòe Âm sơn ngày đó, không mưu mà hợp.

Có thể làm cho hai tên tâm pháp bảy tầng chi nhân tự giết lẫn nhau mà chết, mang ý nghĩa thủ đoạn huyễn thuật đã cao minh tới trình độ nhất định, mặc dù đối phương luôn mồm luôn miệng thủ đoạn của hắn không ở tầng diện công khai, thế nhưng thủ đoạn như thế cũng chưa chắc có thể toàn diện ẩn giấu.

Trong yên lặng, Vương Sâm cũng bắt đầu xây dựng nên danh sách hoài nghi của bản thân, Ninh Dạ bởi vì nắm giữ Phù Thế Châu, cũng bị xếp vào trong đó.

Hắn đến không phải muốn bán ai, chỉ là đối phương biết bản thân, bản thân nhưng không biết đối phương, không tránh khỏi quá mức bị động.

Vương Sâm không thích bị động.

Không ai yêu thích bị động.

Sau một tháng, một cái tin tức làm người chấn kinh truyền lại.

Hắc Bạch Thần Cung tam đại nhân ma suất đội tập kích phân đà Mộc Lưu trấn, không ngờ tao ngộ Mộc Khôi Tông đã sớm chuẩn bị phục kích, Tứ Cửu Nhân Ma tại chỗ đã chết hai người, đệ tử tử thương vô số, chỉ có Đoạn Hồn Nhân Ma hiểm hiểm thoát thân, tân thu đệ tử Vương Sâm liều mình cứu hộ, lấy thân thể trọng thương trải qua gian nguy, thoát khỏi truy binh, ngạnh sinh sinh đem Đoạn Hồn Nhân Ma cõng về Cửu Cung sơn.

Cùng ngày Đoạn Hồn Nhân Ma tuyên bố kết thúc Vương Sâm thử thách kỳ, chính thức thu làm đệ tử thân truyền, tứ Đoạn Hồn Đao

Kinh, Vương Sâm danh tiếng nhất thời có một không hai.

Lại quá nửa tháng, Ninh Dạ thu được lễ vật của hắn.

Một đoạn Ký Hồn cổ mộc.

Chương 27 : Ký Hồn trù (cảm tạ huynh đệ Lão Phó thưởng một cái Minh Chủ)

Chương 24: Ký Hồn trù (cảm tạ huynh đệ Lão Phó thưởng một cái Minh Chủ)

Ký Hồn cổ mộc là vật liệu đỉnh cấp chế tác khôi lỗi, tác dụng to lớn nhất chính là có thể ký thác tâm thần, khiến khôi lỗi càng có linh tính, trở thành bản mệnh khôi lỗi, thực lực tăng trưởng theo chủ nhân.

Bất quá Ninh Dạ không phải người của Mộc Khôi Tông, không đi khôi lỗi chi đạo, đối với hắn mà nói, luyện chế bản mệnh khôi lỗi không có ý nghĩa, ngược lại sẽ thêm cho mình một cái tử huyệt, mấu chốt nhất lấy thực lực bây giờ của hắn cũng không làm được.

Mà ngoại trừ luyện chế khôi lỗi ra, Ký Hồn cổ mộc còn có một cái tác dụng đặc thù, chính là chế tác tính trù.

Đây là bí pháp của Thiên Cơ Môn, tính trù dùng Ký Hồn cổ mộc chế tác, có thể đại đại đề thăng năng lực bói toán.

Ninh Dạ rất rõ ràng, Côn Lôn Kính thôi diễn bói toán chi năng mới là chỗ dựa lớn nhất của hắn, chính là mượn Côn Lôn Kính, mới có thể làm cho hắn không cần tự mình phó hiểm liền đạt được rất nhiều tin tức trọng yếu.

Thế nhưng Côn Lôn Kính vô pháp thôi diễn tương lai, khó dò thiên cơ, khó dòm nhân mật, cũng liền khiến cho Ninh Dạ khó có thể thu được càng nhiều càng trọng yếu cơ mật —— loại chuyện giống như Mộc Lưu trấn, đúng là vận khí.

Đã có Ký Hồn cổ mộc liền thuận tiện hơn nhiều, số may, nói không chắc có thể trực tiếp bói toán ra Thiên Cơ Điện mảnh vỡ hạ lạc.

Bất quá muốn đem Ký Hồn cổ mộc chế tác thành toán trù còn cần rất nhiều tiền kỳ chuẩn bị, đầu tiên liền cần nguyên thần của một cái sinh vật linh tính, gửi ở bên trong cổ mộc, như vậy mới có thể hình thành Ký Hồn cổ mộc hoàn chỉnh.

Mà sinh vật đặc tính bất đồng, cũng sẽ ảnh hưởng bói toán.

Tốt đẹp nhất đương nhiên là thời không sinh vật, thôi diễn quá khứ vị lai, không gì không trúng.

Kém một chút chính là nguyên thần sinh vật cường đại, có thể đánh vỡ nhân mật hạn chế, thôi diễn cường giả.

Kém nữa cũng chỉ có thể thôi diễn nhân vật trung lưu bình thường.

Kỳ thực nguyên thần tu sĩ cũng có thể sử dụng, thế nhưng Ninh Dạ có điểm mấu chốt của bản thân, lại là không định dùng.

Nguyên thần sinh vật mạnh mẽ không dễ được, bất quá Ninh Dạ tự có biện pháp.

"Cái gì? Ngươi muốn nguyên thần của sinh vật cấp bậc Vạn Pháp đỉnh phong?" Vương Sâm chấn kinh.

Đây là Vương Sâm cùng Ninh Dạ thứ tư tiếp xúc, không nghĩ tới Ninh Dạ dĩ nhiên lại quăng cho mình một cái yêu cầu như thế.

Ninh Dạ nhàn nhạt nói: "Đối với Mộc Khôi Tông mà nói, đây hẳn không phải là việc gì khó chứ?"

Vậy cũng đúng, nguyên thần của sinh vật cấp bậc Vạn Pháp đỉnh phong tuy rằng không dễ được, đối với Mộc Khôi Tông lại không phải vấn đề, chí ít đại giá so với Ký Hồn cổ mộc nhỏ hơn nhiều.

Kỳ thực nếu như có thể, Ninh Dạ càng muốn nguyên thần của sinh vật thời không, cho dù là Hoa Luân cảnh, đều so với sinh vật Vạn Pháp đỉnh phong phổ thông phải có giá trị, bất quá yêu cầu này không thể đưa ra, sẽ làm Mộc Khôi Tông phát hiện thân phận của hắn.

Vương Sâm cười lạnh: "Vấn đề là chúng ta tại sao phải giúp ngươi?"

Việc lần trước hắn đã cho thù lao, vì vậy hiện tại từ chối cũng là lẽ thẳng khí hùng.

"Danh sách gián điệp Hắc Bạch Thần Cung tại Mộc Khôi Tông, thế nào?" Ninh Dạ tung ra một cái đại lôi.

Vương Sâm lập tức liền kinh rồi: "Ngươi có thể lấy được? Toàn bộ?"

Ninh Dạ xem thường: "Ngươi nghĩ gì thế? Chỉ có thể cho ngươi trong vòng Tàng Tượng."

"Cái kia quá yếu, không có tác dụng gì." Vương Sâm lắc đầu.

Không có tác dụng gì?

Ninh Dạ chính là lấy Tàng Tượng thân khanh chết hai cái nhân ma.

Bất quá loại lời này hắn sẽ không nói với Vương Sâm: "Hoa Luân cảnh cũng không phải là không thể, bất quá cần sau này hợp tác chậm rãi ra rồi."

Vương Sâm nghe được chấn động.

Gia hỏa này rốt cuộc là ai? Càng có thủ đoạn như thế?

Không phải không nghĩ tới thôi diễn thiên cơ, chỉ là Thiên Cơ Môn phúc diệt, những tiên môn khác tuy rằng cũng có tinh thông giả, nhưng còn xa chưa đạt tới trình độ của Thiên Cơ Môn. Mà liền Thiên Cơ Môn tại dưới tình huống không có Côn Lôn Kính, cũng vô pháp làm được điểm ấy. Vì vậy Vương Sâm vô luận thế nào cũng không nghĩ ra tầng này, ẩn nhiên chỉ cảm thấy người này năng lượng rất lớn.

Chỉ là có năng lượng lớn như thế, lại tìm Mộc Khôi Tông muốn nguyên thần sinh vật Vạn Pháp đỉnh phong, lại có chút không còn gì để nói.

Nhưng Ninh Dạ nói không sai, đã có khởi đầu hợp tác tốt, sau này tự nhiên có thể tiếp tục hợp tác.

Liền hiện nay xem ra, một cái nguyên thần sinh vật linh tính Vạn Pháp đỉnh phong, đổi danh sách Hắc Bạch Thần Cung nằm vùng trong vòng Tàng Tượng là tuyệt đối đáng giá.

"Xác định không bỏ sót?" Hắn hỏi.

"Chỉ cần là có ghi chép, thì sẽ không để sót. Không có, hay là mới nhập môn, ta liền không có cách nào rồi. Bất quá có quan hệ gì đây?

Gián điệp hàng năm có, ta cũng có thể hàng năm bán." Ninh Dạ cười nói.

Ngươi vẫn đúng là biết làm ăn.

Vương Sâm đã gật đầu: "Được, việc này ta đáp ứng."

Đối với Mộc Khôi Tông mà nói, nguyên thần sinh vật Vạn Pháp đỉnh phong xác thực không phải việc gì khó, chỉ là mấy ngày, Vương Sâm liền đưa tới, bất quá sinh vật đặc tính rất phổ thông, vẻn vẹn là tu vi cường đại mà thôi.

Ninh Dạ cũng không hi vọng bọn họ sẽ đưa cái gì trân phẩm, lập tức liền dùng nguyên thần sinh vật này kết hợp Ký Hồn cổ mộc, chế tác mười hai cây toán trù cổ sắc cổ hương, tràn ngập khí tức phù văn thần bí.

Toán trù dùng để thôi diễn bình thường, có thể tăng mạnh hiệu quả thôi diễn, cũng có thể trực tiếp thiêu đốt, đưa tới năng lực thôi diễn cường đại tạm thời.

Chế thành toán trù xong, Ninh Dạ trực tiếp kích phát một cái toán trù —— danh sách gián điệp là đồ vật trọng yếu, tất bị thi pháp bảo vệ, không như vậy vô pháp thôi diễn ra.

Toán trù kia như hương cháy lên, Côn Lôn Kính trong Thiên Cơ Điện chuyển động, chiếu rọi ra danh sách.

Đáng tiếc chỉ có Hoa Luân trở xuống.

Đến không phải thôi diễn không ra, mà là căn bản là không có danh sách ——gián điệp cao cấp của Hắc Bạch Thần Cung, căn bản không thể nào có bất kỳ giấy tờ chứng cứ.

Dù vậy, đây cũng là một phần thu hoạch lớn.

Thu được danh sách, Ninh Dạ lại dẫn thiêu một cái toán trù, lần này lại là thôi diễn mảnh vỡ Thiên Cơ Điện.

Theo hình ảnh xuất hiện, Ninh Dạ cũng hơi hơi ngạc nhiên: "Đây là chỗ nào?"

Trong hình xuất hiện bất ngờ là một căn phòng ngủ, căn bản liền không phải khố phòng.

Nói cách khác, mảnh vỡ Thiên Cơ Điện ở Hắc Bạch Thần Cung là nắm giữ tại trong tay cá nhân?

Sẽ là ai?

Đáng tiếc chỉ dựa vào phòng ngủ vô pháp biết được chủ nhân, mà Côn Lôn Kính cũng vô pháp thôi diễn cá nhân, nhưng Ninh Dạ vẫn là ý thức được, người có thể đem mảnh vỡ biến thành tư tàng, chí ít cũng phải là đại năng Vô Cấu cảnh trở lên.

Ninh Dạ cẩn thận kiểm tra phòng ngủ, phát hiện trên giường cổ bên trong phòng ngủ kia có một ít phù văn kỳ lạ, hẳn là một loại văn tự thượng cổ nào đó.

Nói cách khác, giường này là thượng cổ di vật?

Rất tốt, thượng cổ di vật cũng không nhiều, coi đây là dẫn, có lẽ có thể tra được manh mối.

Bất quá chỉ dựa vào bản thân lại không dễ tra lắm, có lẽ vẫn là phải dùng đến Vương Sâm.

Đêm hôm sau.

Vương Sâm nắm được danh sách —— Ninh Dạ đem danh sách tách ra, chỉ cho danh sách gián điệp Tàng Tượng cảnh.

Nhìn nhìn danh sách trong tay, hắn hồ nghi nói: "Ngươi không phải là tùy tiện cho ta một phần giả chứ?"

"Đừng nói ngốc thoại, có phải thế hay không, các ngươi tự có phương pháp biết." Ninh Dạ hồi đáp.

Vậy cũng đúng, trước tiên bắn bia sau họa bia, xác thực phải thuận tiện hơn nhiều.

"Nhưng mà." Ninh Dạ lại nói: "Các ngươi sẽ không thật sự ngốc đến một thoáng đem hết thảy gián điệp đều tóm hết chứ?"

"Ân? Ngươi có ý gì?"

"Có mấy người, giữ lại càng hữu dụng."

Vương Sâm vui vẻ: "Xem ra ngươi cùng ta bất đồng, ngươi là thật đối với Hắc Bạch Thần Cung hận thấu xương đây. Bọn họ có phải là giết chí thân chi nhân gì của ngươi?"

Ninh Dạ hờ hững: "Đúng a. Bất quá bọn hắn giết rất nhiều người, dùng cái phương pháp này, là không tìm được ta."

"Chung quy phải có cái phương hướng a." Vương Sâm nở nụ cười.

Số lần tiếp xúc nhiều rồi, liền cũng dần dần đã có lý giải lẫn nhau, giao đàm cũng dẫn theo mấy phần nhẹ nhõm.

"Vậy được, cáo từ." Vương Sâm xoay người rời đi.

"Đừng vội." Ninh Dạ nói.

"Còn có chuyện gì?"

Ninh Dạ giương tay lên, một mảnh giấy vàng đã bay đến bên người Vương Sâm.

Vương Sâm trong lòng hơi động, không phải là bởi vì những cái khác, mà là bởi vì cái động tác này mang ý nghĩa đối phương là tự mình tới.

Vương Sâm một mạch biết đối phương mặt ngoài gặp hắn, kỳ thực lựa chọn một loại thủ đoạn ẩn giấu loại ảnh hệ nào đó, nhưng lần này, đối phương thế mà đã tự thân xuất hiện.

Điều này có ý vị gì?

Mang ý nghĩa hắn có niềm tin trực diện bản thân? Vương Sâm lập tức ý thức được.

Nói cách khác, người này tu vi kỳ thực bình thường, mà gần nhất có đột phá?

Nhưng nếu là như vậy, hắn lại là làm sao có được những tin tức bí ẩn kia đây?

Lẽ nào phía sau hắn còn có người?

Ninh Dạ nhìn ra tâm tư hắn, đã nói: "Đừng nghĩ nhiều như thế, chúng ta đều tại bên dưới mái hiên (sắp đổ), thiếu chút tính toán, nhiều chút chân thành, đối với ngươi ta đều tốt."

Vương Sâm hừ một tiếng, tiếp nhận kim hiệt, hơi nhíu mày: "Đây là cái gì?"

"Như ngươi nhìn thấy, trên này có khắc một loại văn tự cổ đại, ta cần ngươi giúp ta tra ra, đây là cái thượng cổ phù văn gì, Hắc Bạch Thần Cung lại có kẻ nào nắm giữ loại công pháp hoặc bảo vật này."

Vương Sâm vui vẻ: "Ngươi cũng có thứ không tra được?"

"Ta còn kiếm không được nguyên thần sinh vật Vạn Pháp đỉnh phong đây." Ninh Dạ ý vị thâm trường hồi đáp: "Có sở trường riêng, mới có thể dắt tay cộng tiến."

Vương Sâm hỏi: "Ngươi có thể cho ta cái gì?"

"Ngươi muốn cái gì?"

Vương Sâm cười nói: "Ta muốn công pháp Thiên Tàng phong, ngươi có thể cho sao?"

"Ngươi chắc chắn chứ?" Ninh Dạ hỏi ngược lại.

Vương Sâm ngẩn ra, hắn chỉ là thuận miệng nói, không nghĩ tới Ninh Dạ lại vẫn thật sự có, hỏi: "Hết thảy?"

"Tàng Tượng cảnh nội, ta đều có."

"Nói cách khác hiện tại ngươi có thể đi chỉ là Thiên Tàng phong đệ nhất cốc?"

"Suy đoán cũng vô ý nghĩa."

"Công pháp trong Tàng Tượng cảnh đối với Mộc Khôi Tông cũng vô ý nghĩa."

"Vậy thì đưa ra chút yêu cầu có ý nghĩa đi."

Vương Sâm nghĩ nghĩ, hồi đáp: "Ta tạm thời không cần gì cả, coi như ngươi nợ ta một món nợ ân tình, lần sau trả."

"Vậy tốt nhất trước tiên nói rõ ràng, nhân tình này không thể để ngươi chào giá trên trời."

Vương Sâm liền nói: "Giết người thì sao? Tàng Tượng cảnh trở xuống, ta tận lực không kéo dài quá lâu."

Ninh Dạ nhếch miệng một cái: "Chỉ cần là người Hắc Bạch Thần Cung, vậy thì không thành vấn đề."

Vương Sâm cũng cười lên.

Hắn đã bắt đầu minh bạch đối thủ này, tối thiểu có một điểm không sai, đó chính là hắn thật sự rất muốn Hắc Bạch Thần Cung xong đời.

Chương 28 : Trì Vãn Ngưng

Chương 25: Trì Vãn Ngưng

Hai ngày sau, Ninh Dạ đạt được tin tức hắn muốn.

Loại phù văn cổ này, xác thực là một loại văn tự thượng cổ, sử dụng loại văn tự này chính là thượng cổ Linh tộc.

Thượng cổ Linh tộc nghe nói là một trong những chủng tộc tu hành tiên pháp sớm nhất, nhưng cuối cùng vẫn là biến mất tại trong sông dài lịch sử.

Bây giờ ngẫu nhiên còn sẽ có một ít di tích liên quan tới thượng cổ Linh tộc, chiếc giường cổ kia, hẳn chính là từ trong di tích của thượng cổ Linh tộc khám phá ra.

Mà trong Hắc Bạch Thần Cung, có quan hệ cùng di tích thượng cổ Linh tộc, chỉ có một người.

Thanh Mộc Lão Tổ.

Thanh Mộc Lão Tổ là một trong Ngũ Tổ bên trong Thập Nhị Thiên Cương.

Người này ban đầu tu vi bình thường, vì cầu tiên duyên, vân du tứ hải, vẫn đúng là được mấy lần kỳ ngộ.

Di tích thượng cổ Linh tộc chính là vào lúc này phát hiện, cũng nhờ đó thành tựu tu vi cùng địa vị của hắn sau đó.

Cho tới chiếc giường kia, chính là Thông Linh Cổ Sàng Thanh Mộc Lão Tổ đạt được từ trong di tích thượng cổ Linh tộc, nghe nói ở trên giường này tu hành, có thể đề thăng linh hồn ý chí, thần thức cường hãn.

Trọng bảo như vậy, hắn chắc chắn sẽ không dễ dàng đưa cho người khác, nói cách khác mảnh vỡ Thiên Cơ Điện hẳn là liền tại trên tay hắn.

Tìm tới mảnh vỡ hạ lạc, tiếp sau đó chính là vấn đề tiến một bước xác nhận vị trí cùng cầm tới.

Xác nhận vị trí cụ thể rất đơn giản, chỉ cần tới gần mảnh vỡ, Ninh Dạ liền có thể cảm ứng được. Còn cầm tới cũng không khó, mảnh vỡ Thiên Cơ Điện chính là vật vô dụng. Ninh Dạ tin tưởng hắn sẽ không đem một vật vô dụng quanh năm mang ở trên người.

Vì vậy vấn đề mấu chốt chân chính là làm sao đi đến được đó.

Thanh Mộc Lão Tổ quanh năm vân du, không có chỗ ở cố định, bất quá Hắc Bạch Thần Cung vẫn là vì hắn tại Thiên Tú phong thu xếp một chỗ tiên phủ, nơi đó là Hắc Bạch Thần Cung đại nhân vật chỗ ở, đệ tử bình thường không đi được, vậy phải làm sao mới có thể qua đó đây?

Ninh Dạ chính đang suy nghĩ, đột nhiên trong tâm hải nổi lên một chuyện.

Thanh Mộc Lão Tổ?

Đó không phải là sư phụ của Niểu Hoa Tiên Tử Trì Vãn Ngưng sao?

Ta fuck, không phải chứ?

Ninh Dạ đã nghĩ đến Hứa Ngạn Văn.

Khoảng cách lúc trước Hứa Ngạn Văn mời, bây giờ đã qua lâu như vậy, cũng không biết tiểu tử này có còn nhớ ước hẹn lúc trước hay không.

Tấm truyền tấn phù kia, Ninh Dạ đến còn giữ, thời khắc này tính toán một lát, rốt cục quyết định vẫn là thử một chút.

"Ha Ha Ha Ha, ngươi rốt cục vẫn là đồng ý."

Đứng tại trước người Ninh Dạ, Hứa Ngạn Văn vui vẻ giống một con khổng tước xòe đuôi.

"Mỗi lần cùng ngươi xuất hành, mười khối linh thạch." Ninh Dạ nói.

Đồng ý cần lý do, thiếu tiền chính là lý do tốt đẹp nhất —— linh thạch thứ này vĩnh viễn không chê nhiều, mặc kệ là cơ quan trận đạo vẫn là tu hành cần thiết.

Giá tiền mười khối linh thạch không tính thấp, đối với Hứa Ngạn Văn mà nói nhưng không tính là gì.

Hắn hào phóng vung tay lên: "Không thành vấn đề, liền như vậy đi. Vừa vặn ngày mai ta cùng Vãn Ngưng hẹn tại Túy Hương đình gặp mặt luận nhạc, ngươi chuẩn bị một chút, cùng ta đồng thời, nhớ kỹ, ăn mặc khéo léo một chút."

Ninh Dạ kỳ quái: "Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ muốn ta mặc kém một chút."

"Ân, không thích hợp không thích hợp. Vãn Ngưng tối trọng dáng vẻ, quần áo xốc xếch giả căn bản không được đi vào. Lại nói lấy dáng dấp này của ngươi, mặc thế nào cũng cướp không được danh tiếng của ta, chỉ có thể thêm hào quang cho ta."

Nói đã cười ha hả rời khỏi.

Nhìn hắn như vậy, Ninh Dạ cũng chỉ có thể lắc đầu cười khổ.

Túy Hương đình ở vào Thiên Tú phong.

Thiên Tú phong là Cửu Cung sơn đệ lục phong, phong cao vạn trượng, bốn phía vân hải dày đặc, tại tiên gia trận pháp ảnh hưởng, biến hóa khó lường, khiến cho ngọn núi cũng như ẩn như hiện, phảng phất như tú nữ đi tại trong rừng, như có như không, cấp cho người ta vô hạn mơ màng thần bí.

Trên núi có một mảnh hồ, hồ này không phải thiên nhiên tồn tại, mà là tiên gia đại năng lấy vô biên pháp lực hội tam giang chi thủy lục phương linh tuyền hội tụ mà thành, hạ tụ thành hồ, tên Tam Giang Hồ, một hồ có thể nạp tam giang thủy, sức nước phong phú, cung dưỡng toàn phái; thượng tụ vân vụ, tên Vụ Hoa Thiên Hải, nhất hải khả dung lục phương tuyền, là linh khí chung uẩn chi sở, đi vào tu hành, một ngày có thể đỉnh ba ngày công.

Trên hồ có là tứ các bát đài thập nhị đình, Túy Hương đình chính là một trong số đó.

Túy Hương đình bạn túy hương thảo, túy hương tùng trung tối mỹ nhân.

Trì Vãn Ngưng thời gian nhàn hạ, liền yêu thích tại Túy Hương đình đánh đàn, ngắm trăng, quan ngư, múa kiếm.

Đàn chính là Tiêu Vĩ Dạ Quang Cầm, thưởng chính là một vầng thượng huyền nguyệt, quan chính là cẩm tú hợp hoan ngư, vũ chính là Liễu Nhứ Tùy Phong Kiếm.

Thời khắc này Trì Vãn Ngưng liền đang múa kiếm.

Thân tại túy hương tùng, thân như bông liễu phiêu.

Kiếm quang tại bên trong túy hương tùng xuyên hành, nhưng không thương cây cỏ, không tổn ong bướm, như phiêu phiêu tiên tử, thướt tha giữa hoa cỏ diệp mộc, chỗ nó đi qua, hương phong tập diện.

Cũng không biết là hương hoa vẫn là mỹ nhân hương.

"Ba ba ba!"

Tiếng vỗ tay cô đơn mà kịch liệt vang lên.

Hứa Ngạn Văn dùng tiếng vỗ tay tối nhiệt liệt, thái độ tối nịnh nọt cùng tư thái tối trang bức đi tới, Ninh Dạ không nhanh không chậm theo sau lưng hắn.

" Nhất khúc tiên phong vũ, năng đắc kỷ nhân túy, tiên tử phiên tiên vạn hoa, bất nhiễm tiêm trần, Ngạn Văn bội phục!"

Trì Vãn Ngưng thu kiếm, ngoái đầu nhìn lại, khoảnh khắc nhìn thấy nàng, liền ngay cả Ninh Dạ cũng vì thế chấn động tinh thần.

Không trách nữ tử này được xưng là đệ nhất mỹ nhân nhi, quả nhiên không phải đến không.

Nữ tử này làn da như sương như tuyết, tinh oánh ngọc nộn, ngũ quan tinh xảo càng như Tượng thần thiên công quỷ phủ tiêu hao một đời tâm huyết điêu khắc thành, trong mắt vi hàn lệ quang, không biết cho rằng nàng đang khóc, cũng không biết đây là trời sinh lệ mâu, khiến người nhìn đến sinh thương.

Hơn nữa nữ tử này tuy đẹp, nhưng hiển nhiên không phải cái gì cao lãnh chi nữ, nàng mang một kiện váy dài xanh đậm, trên váy là tinh xảo tiểu toái hoa, thân tại khóm hoa, liền phảng phất một cái hoa tiên tử.

Nhìn thấy Hứa Ngạn Văn đi tới, càng là lộ ra nụ cười: "Hứa sư huynh đến rồi, mời ngồi, ta đã cho người vì ngươi chuẩn bị sẵn trà rồi."

Nói ánh mắt lại rơi xuống trên người Ninh Dạ, mỉm cười nói: "Nguyên lai còn có khách, cũng không biết là sư huynh hay sư đệ, cũng đồng thời ngồi đi."

Trì Vãn Ngưng nhập môn so với Hứa Ngạn Văn sớm, chỉ là tuổi so với Hứa Ngạn Văn hơi nhỏ hơn, dù vậy cũng có thể xưng sư đệ, nàng miệng nói sư huynh, nếu không phải là đối với hắn tâm hữu sở chúc, đó chính là biết làm người.

Suy nghĩ đến Trì Vãn Ngưng nếu thật sự yêu thích Hứa Ngạn Văn, Ninh Dạ cũng không sẽ xuất hiện ở đây, vì vậy phỏng chừng vẫn là thứ sau.

Khó được nhất chính là Ninh Dạ tướng mạo xấu xí, người bên ngoài nhìn tránh mà không kịp, nàng nhưng liền biểu tình kinh ngạc giật mình đều không có, nhiệt tình chào mời.

Một cái nữ hài, mỹ liền mỹ, then chốt còn tri thư hiểu lễ, khiêm tốn dễ gần, thế này liền phi thường khó được.

Ninh Dạ gặp qua rất nhiều mỹ nữ, đẹp đến mức độ như vậy nhưng vẫn khiêm tốn như vậy, Trì Vãn Ngưng lại vẫn là kẻ đầu tiên.

Lúc này liền khiến hắn hơi nghi hoặc một chút.

Đến không phải hắn xem thường nữ nhân, chỉ bất quá tính tình một người thường thường có quan hệ cùng với hoàn cảnh trưởng thành cùng bối cảnh giáo dục, bất luận là nhìn Trì Vãn Ngưng xuất thân —— nữ tử này xuất thân đại gia, vẫn là nhìn nàng sư môn —— Thanh Mộc Lão Tổ lại cũng không phải cái gì thiện nhân, đều không giống như là địa phương có thể bồi dưỡng được nữ tử xinh đẹp cao quý nhưng lại đồng thời dịu dàng hiểu lễ như vậy.

Thời khắc này Hứa Ngạn Văn đã cùng Ninh Dạ ngồi xuống.

Trì Vãn Ngưng tự mình vì hai người châm trà, trước tiên cùng Hứa Ngạn Văn hàn huyên vài câu, sau đó chuyển hướng Ninh Dạ: "Còn không biết vị này chính là. . ."

Hứa Ngạn Văn vì nàng giải thích: "Há, hắn gọi Ninh Dạ, là đệ tử Trương Thất Sát."

Hứa Ngạn Văn thân phận cao mà bối phận thấp, cho nên đối với Trương Liệt Cuồng trực tiếp lấy tên Trương Thất Sát.

Trì Vãn Ngưng tao nhã đặt xuống bình trà rồi ngồi xuống: "Hóa ra là Ninh sư đệ, Vãn Ngưng ngưỡng mộ đã lâu, lần thí luyện sát trường này, Ninh sư đệ nhưng là đại xuất phong đầu đây."

Đoạn lời phía sau này của nàng, đầy đủ nói rõ một câu ‘ngưỡng mộ đã lâu’ không phải khách sáo.

Điều này khiến cho Ninh Dạ lại lần nữa kinh ngạc lên.

Ở trong mắt hắn, loại tồn tại như tiên tử này, hẳn là không dính khói bụi trần gian không hỏi hạ phương ấm lạnh mới đúng, nhưng hiện tại xem ra, Trì Vãn Ngưng không những ăn khói lửa nhân gian, còn ăn được vị đây.

Đây thực sự là cái tuyệt thế mỹ nữ khí chất tao nhã nhưng vẫn gần gũi bình dị.

Chương 29 : Đại thế

Chương 26: Đại thế

Trong Túy Hương đình, Hứa Ngạn Văn còn đang cùng Trì Vãn Ngưng nói chuyện, tâm tư Ninh Dạ lại đã trôi về phương xa.

Ngoài Tam Giang hồ, là một mảnh điện đường hùng vĩ.

Nơi đó một bên là vị trí các đại nhân vật Hắc Bạch Thần Cung cư trụ.

Dựa theo Ninh Dạ biết, chí ít hai vị Lão Tổ cùng một vị Tứ Phương Kỳ Sứ của Hắc Bạch Thần Cung liền ở tại nơi này.

Hắc Bạch Thần Cung Thập Nhị Thiên Cương, ngoại trừ Nhạc Tâm Thiện cùng Hắc Bạch điện chủ, còn lại chín cái chính là Tứ Phương Kỳ Sứ cùng Ngũ Tổ, tất cả đều là Vô Cấu đại năng.

Trong này lại lấy Tứ Phương Kỳ Sứ thân phận hơi cao hơn.

Trung ương quần thể cung điện trên Thiên Tú phong có ba toà đại điện, Ninh Dạ căn cứ địa vị bài bố, phỏng chừng đại điện trung ương là của vị Tứ Phương Kỳ Sứ kia, đại điện hai bên trái phải khả năng chính là của hai vị lão tổ.

Hai toà đại điện một thanh một thải (*rực rỡ), thải khả năng là của Vạn Pháp Lão Tổ, thanh hẳn chính là của Thanh Mộc Lão Tổ.

Bất quá đây chỉ là phán đoán theo lẽ thường, Ninh Dạ đối với Thanh Mộc Lão Tổ hiểu biết có hạn, không bảo đảm vị lão tổ này tên là Thanh Mộc, lại yêu thích sắc màu rực rỡ cũng nói không chừng.

Hiện tại vấn đề là, làm sao mới có thể tiếp cận lại gần hai toà đại điện kia?

Chỉ cần có thể tiếp cận, bản thân liền có thể cảm ứng được mảnh vỡ Thiên Cơ Điện tồn tại.

Chính đang suy tư, chợt nghe một cái thanh âm giống như từ thiên ngoại truyền đến: "Ninh sư đệ. . . Ninh sư đệ. . ."

Lại là Trì Vãn Ngưng đang gọi hắn.

Ninh Dạ phục hồi lại tinh thần, ‘ân’ một tiếng, đôi mắt xinh đẹp của Trì Vãn Ngưng đang mở to nhìn hắn: "Ninh sư đệ cho rằng Hứa sư huynh nói đúng hay không?"

"Ân. . . Ngại ngùng, các ngươi mới vừa nói cái gì, ta không chú ý." Ninh Dạ áy náy nói.

Trì Vãn Ngưng che miệng cười khẽ: "Hóa ra chúng ta ở chỗ này nói chuyện, Ninh sư đệ lại đã thần du vật ngoại đây."

Ninh Dạ vội nói: "Là ta không tốt, xin hỏi các ngươi vừa nãy tán gẫu cái gì?"

Hứa Ngạn Văn có chút bất mãn: "Ta cùng Vãn Ngưng vừa mới nói tới thiên hạ đại thế, Vãn Ngưng nói gần nhất quần tinh ảm đạm, thiên cơ tối nghĩa, ẩn có dị tượng, sợ là uẩn tàng biến cơ. Ta nhưng cảm thấy đây chính là Đoạt Thiên Thuật ảnh hưởng, cửu tông thống trị thế giới đã lâu, phong lãng này a, là không khởi nổi."

Ninh Dạ giả vờ ngạc nhiên: "Đoạt Thiên Thuật?"

"Đúng rồi, sư đệ ngươi còn chưa biết chứ? Một năm trước, Thiên Cơ Môn bị Ma Môn diệt môn, chưởng giáo Tân Nhiễm chiến tử, trước khi chết sử dụng Đoạt Thiên Thuật, che lấp thiên cơ, khiến môn hạ ba tên đệ tử chạy thoát vô pháp bị truy tìm." Hứa Ngạn Văn nói: "Đương nhiên, việc này còn chưa truyền ra, ngươi không biết cũng không kỳ quái."

Ninh Dạ rất bình tĩnh.

Hắn mỉm cười, trên mặt xấu mang theo một tia dữ tợn: "Hóa ra là như vậy, Trì tiên tử hẳn là đã biết, nếu như còn muốn cho rằng thiên hàng hữu biến, hẳn là cũng là có duyên cớ."

Trì Vãn Ngưng liền nói: "Đó là tự nhiên. Thiên địa chi biến, không phải bắt nguồn từ một sớm một chiều, trên thực tế sớm tại trước khi Thiên Cơ Môn phúc diệt, liền có đầu mối, chỉ là ngân tích bất hiển, khó mà phát hiện. Vãn Ngưng đối với tinh tượng chi học, cũng có chút hứng thú, có chút trải qua, lại là phát hiện tại một năm trước, vào lúc Thiên Cơ Môn phúc diệt kia, thiên tượng tự có dị động, chỉ tiếc Tân Nhiễm dùng Đoạt Thiên Thuật, dị động này vừa hiện tức ẩn, không cách nào cảm thấy. Bất quá dù cho vô pháp từ thiên tượng phán đoán, từ những phương diện khác, cũng có thể thấy được một vài vấn đề."

Ninh Dạ nghiêm túc nói: "Xin mời tiên tử chỉ giáo."

Trì Vãn Ngưng nghĩ nghĩ hồi đáp: "Trường Thanh cửu tông, Hắc Bạch Thần Cung, Hạo Thiên Môn, Thái Âm Môn, Mộc Khôi Tông, Long Dương Phủ, Yên Vũ Lâu, Vạn Hoa Cốc, Thánh Vương Các, Cực

Chiến Đạo, mỗi phái cư một châu. Cửu tông cũng bởi vậy tam phân thế lực, ba ba liên thủ, bản phái liền là cùng Vân châu Hạo Thiên Môn, Hàn châu Thái Âm Môn hình thành một thể đồng minh. Thế nhưng ba ba đối lập, thế lực không cân đối, hơi có đánh vỡ, tất là náo loạn chi cục. Bây giờ thái bình đã lâu, sóng ngầm cuồn cuộn, không đề cập xa, chỉ riêng Hắc Bạch Thần Cung gần nhất liền liên tiếp có chuyện, tuy không phải đại sự, nhưng cũng có thể thấy được ám trung chi thế chính đang ngẩng đầu, cũng nỗ lực đục nước béo cò."

Hứa Ngạn Văn liên tục xua tay: "Sư muội lời ấy sai rồi, tam tam chi thế tuy không cân đối, nhưng cũng nhân không cân đối này mà có thể ổn định. Bất kỳ bên liên minh nào như sinh hỗn chiến, tất sẽ làm phe thứ ba ngư ông đắc lợi. Cái đạo lý này mọi người đều hiểu, vì vậy đều hi vọng người khác động thủ, bản thân tọa hưởng kỳ thành. Dưới thế cục như vậy, rất khó mà biến động."

Trì Vãn Ngưng thở dài: "Ta nói rồi, đây là cần ngòi dẫn. Chiến tranh vốn không phải là tồn tại lý tính, một số thời khắc, bên phát động chiến tranh, không hẳn là bởi vì tất thắng mà chiến, càng khả năng chỉ là bởi vì muốn đánh. . . Có quá nhiều người làm việc, cũng không suy nghĩ hậu quả."

Hứa Ngạn Văn cười to: "Sư muội đây là có căn cứ mới nói a. Ngươi đây là đang ánh xạ ai sao?"

Trì Vãn Ngưng liền cho hắn một cái bạch nhãn đẹp đẽ.

Nàng vốn là đã đẹp, dưới một cái bạch nhãn này, Hứa Ngạn Văn liền xương đều mềm rồi.

Trì Vãn Ngưng đã tiếp tục châm trà cho hắn, nhẹ nhàng nói: "Sư huynh sau này đừng nói linh tinh như thế, đến là Ninh sư đệ, ngươi đối với cái nhìn của hai người chúng ta như thế nào đây?"

Ninh Dạ không có ý định làm biểu hiện gì tại trước mặt mỹ nhân nhi này, nhưng ngẫm lại lấy bản thân tôn vinh, coi như mình biểu hiện tốt mấy, đối phương phỏng chừng cũng không lọt mắt, sáo lộ máu chó trong truyền thuyết hẳn là sẽ không phát sinh tại trên người bản thân, nếu như bởi vì bản thân nói lời kinh nhân liền khiến Trì Vãn Ngưng khuynh tâm tương hứa, thì cái thế đạo này trái lại đã đơn giản rồi.

Nhưng nếu như biểu hiện được, biết đâu có thể đạt được coi trọng, cơ hội càng nhiều.

Liền nói: "Ta nghiêng về cái nhìn của sư tỷ, Trường Thanh thế gian, thái bình quá lâu, có lẽ không trăm năm, liền sẽ có đại biến phát sinh."

Đối với tu tiên giả mà nói, thời gian trăm năm là không lâu lắm.

Liền ngay cả Trì Vãn Ngưng đều không dám nói đại biến sẽ phát sinh tại trong vòng trăm năm, nghe vậy kinh ngạc, Hứa Ngạn Văn càng là bất mãn: "Sư đệ cũng không nên vì bác mỹ nhân quan tâm mà xuất ngữ kinh nhân như vậy a."

Hắn đối với Ninh Dạ không có bất kỳ phòng bị chi tâm, nói như vậy cũng chỉ là bởi vì lập trường mà tự nhiên phản đối.

Trì Vãn Ngưng cười nói: "Vẫn là nghe hắn giải thích nguyên do đi."

Ninh Dạ liền nói: "Ta không chỉ cho rằng chiến sự nhất định sẽ bạo phát, hơn nữa sẽ bạo phát đầu tiên tại Hắc Bạch Thần Cung."

Lời này vừa ra, hai người đều kinh, Trì Vãn Ngưng càng là ánh mắt liên thiểm, nhìn kỹ Ninh Dạ.

Ninh Dạ cũng không khách khí, lấy tay chấm trà, ở trên bàn vẽ lên, lại là họa một trương bản đồ Trường Thanh đại lục.

Vừa họa, hắn vừa nói: "Trường Thanh cửu châu, phân bố khắp nơi, trong đó Yên Vũ Lâu ở vào Hải châu, chiếm hải vực, tạm không nói nữa. Tám châu khác, phân khắp nam bắc đông tây đại lục. Trong này, Mặc châu, Liệt châu, Thiên châu cư ương. Mặc châu bởi vì thân tại trung bộ, phân biệt giao giới cùng tứ đại châu Liệt châu, Thiên châu, Vân châu, Hàn châu, thậm chí cùng Yên châu cũng có một phần nhỏ giáp ranh, chính là ‘tứ chiến chi địa’. Tuy rằng bản tông đã kết minh cùng Vân châu Hạo Thiên Môn, Hàn châu Thái Âm Môn, nhưng còn có Liệt châu Cực Chiến Đạo, Thiên châu Mộc Khôi Tông, Yên châu Vạn Hoa Cốc ba chỗ quan hệ không hòa thuận. Mà ba chỗ này, lại thuộc về hai cái liên minh, có thể nói, Hắc Bạch Thần Cung kỳ thực là đồng thời đối diện lưỡng đại liên minh."

Nghe nói như thế, Hứa Ngạn Văn Trì Vãn Ngưng đồng thời sắc mặt khẽ ngưng.

Ninh Dạ tiếp tục nói: "Đây là địa thế, hoàn cảnh địa lý Mặc châu, quyết định nơi này bản thân liền là chiến trường thích hợp nhất."

"Còn có lý do khác không?" Trì Vãn Ngưng hỏi.

"Có." Ninh Dạ nói: "Chiến giả, thiên thời địa lợi nhân hoà, thiếu một cái cũng không được. Sư tỷ vừa nãy nói, tinh quang đổi chỗ, quần tinh đen tối, chính là thiên thời. Thiên phát sát cơ, lại bị thần thông che giấu, tuy không thấy được, vẫn có thể cảm thấy nguy cơ. Mà ta cũng biết, lấp kín không bằng khai thông, càng là vây chặn, hậu quả chỉ sợ liền càng nghiêm trọng. Tựa như đập ngăn nước, một khi đập lớn sụp đổ, thủy hoạn vô cùng."

"Vậy nhân hòa đây?" Hứa Ngạn Văn hỏi.

Ninh Dạ hồi đáp: "Cái này liền liên lụy đến quan hệ ba bên. Ba bên liên minh không hợp đã lâu, thù hận tích lũy, chỉ có thể càng tích càng nặng. Trước đây không lâu Mộc Khôi Tông vừa giết hai vị nhân ma của bản phái, tuy có mới thay thế bổ sung, thực lực tổn hại lại là khó tránh khỏi, nhưng trọng yếu nhất vẫn là cừu hận đọng lại. Bây giờ mọi người còn đang súc thế súc lực, nhưng có lẽ chỉ cần một cái ngòi dẫn, liền khả năng xúc động đại chiến."

"Ngòi dẫn ở đâu?" Hai người cùng hỏi.

Ninh Dạ lắc đầu: "Việc đó liền không phải loại nhân vật như chúng ta có thể biết rồi."

Chương 30 : Sát Thân Đao

Chương 27: Sát Thân Đao

Ngày hôm đó, Ninh Dạ cùng Hứa Ngạn Văn, Trì Vãn Ngưng nói chuyện hồi lâu.

Hắn không thể đạt được cơ hội đi Thanh Mộc điện, bất quá không sao, hắn đã thành công lưu lại ấn tượng sâu sắc tại trong lòng Trì Vãn Ngưng. Mà chỉ cần Hứa Ngạn Văn còn muốn mượn hắn để đề thăng bản thân, liền sẽ một lần tiếp một lần tìm bản thân chống đỡ tràng.

Như vậy rất tốt.

Hôm nay là ngày Trương Liệt Cuồng kiểm nghiệm Ninh Dạ Sát Tâm Đao.

Trước phòng nhỏ, trên đất trống.

Trương Liệt Cuồng đứng chắp tay: "Đến đây đi, lần này không có huyễn tượng, chỉ có sư phụ. Hướng ta công kích, nếu ngươi đã tu đến mức độ sát phạt tùy tâm, hữu địch vô ngã, như vậy coi như là đối diện sư phụ ta, cũng có thể khởi sát tâm."

"Vâng!" Ninh Dạ cúi người trả lời.

Trương Liệt Cuồng nói không sai, sau khi tu luyện đến mức độ sát phạt tùy tâm, liền không tồn tại chuyện đối với người mình khó sinh sát niệm nữa, chỉ cần nguyện ý, sát tâm liền khởi.

Chỉ là thời điểm Trương Liệt Cuồng nói như vậy, lại là tận tình phóng thích khí thế.

Vạn Pháp đỉnh phong tu vi, khi hắn xuất ra toàn lực thì, tựa như cao sơn cự nhạc, sừng sững tại trước mặt Ninh Dạ, nhiếp nhân tâm thần, cảm giác liền giống như đối diện vô địch thiên thần, đối thủ tiện tay một cái ngón tay có thể nghiền nát bản thân.

Đối diện tồn tại như vậy, làm sao khởi sát tâm?

Sợ hãi vừa sinh, sợ là sát niệm gì cũng không còn.

Nhưng mà đây chính là thử thách, chân chính dũng sĩ, chính là vô luận đối thủ mạnh bao nhiêu, cũng dám tế khởi sát đao.

Ninh Dạ đã lẩm bẩm nói: "Chính là lượng kiếm chi ý."

"Cái gì?" Trương Liệt Cuồng không rõ ràng ý tứ lời này của hắn, hơi cảm thấy ngạc nhiên.

Ninh Dạ lại đã xuất đao.

Đao xuất, hàn quang khởi, sát tâm bão táp!

Sát!

Huyết sắc đao mang đã hướng tới ba tấc dưới rốn của Trương Liệt Cuồng đâm tới.

Đây là quan nguyên huyệt, vị trí thống ngự nguyên khí, càng là vị trí tỏa khí tàng tinh nạp nguyên dung lực.

Nơi yếu hại!

Vừa xuất sát tâm, liền chọn yếu hại!

Đao xuất vô hồi, mang theo hết thảy hận ý sát ý của Ninh Dạ bàng bạc mà ra, phảng phất thật sự muốn đem Trương Liệt Cuồng nhất đao đoạt mệnh.

Trong khoảnh khắc đó, liền ngay cả Trương Liệt Cuồng cũng không khỏi khẽ nhếch lông mày, quát to "Hảo".

Phốc!

Huyết sắc đao mang đã chính trúng vị trí quan nguyên của Trương Liệt Cuồng, sau một khắc, đao kia đã từng tấc từng tấc vỡ nát.

Ninh Dạ thậm chí có thể cảm giác được, Trương Liệt Cuồng căn bản là không dùng bất kỳ pháp thuật phòng hộ, chỉ bằng nhục thân liền nhẹ nhõm đề kháng một đao này.

Có lẽ cũng là nhân bởi điều này, mới có thể ở nơi đó lưu lại một cái huyết sắc ấn ký.

Đây là Trương Liệt Cuồng hữu ý lưu lại, giống như lần trước.

Ninh Dạ thu đao.

Đừng nói đao đã vỡ, chính là không vỡ, cũng vô nghĩa công tiếp.

Sát Tâm Đao, thủ nghiệm kỳ tâm, tâm đến đao thành, tái công đã vô ý nghĩa.

Chốc lát, Trương Liệt Cuồng gật đầu: "Không tệ, ngươi thật sự làm được. Hiện tại Sát Tâm Đao của ngươi đã đại thành, lại muốn đề thăng, liền cần chính ngươi tu hành."

Mỗi một loại tiên pháp, công pháp, pháp thuật, đều có cực hạn phổ thông của bản thân.

Loại cực hạn phổ thông này chỉ là đại biểu cực hạn dưới trạng thái tiêu chuẩn, nhưng sẽ theo tu sĩ đề thăng tu vi cùng cảm ngộ mà biến hóa, nhưng đây chính là vấn đề cá nhân, đã cùng công pháp không quan hệ.

Vì vậy Sát Tâm Đao của Ninh Dạ, có thể nói đã đại thành, nhưng cũng có thể nói chỉ là vừa tới một cái khởi điểm, sau này sẽ thế nào, liền xem hắn đi.

Sau một khắc, Trương Liệt Cuồng hướng tới Ninh Dạ lại là đạn chỉ một cái.

Kim quang nhập não, trong tâm hải Ninh Dạ đã xuất hiện ba chữ: Sát Thân Đao.

Trương Liệt Cuồng nói: "Sát Tâm Đao thủ trọng tâm chí, sát tâm khởi, đao ý tuyệt, chính là Thất Sát căn bản, chính bởi vậy, kỳ thực không có quá nhiều uy lực có thể nói. Chân chính chiến lực, vẫn cần từ Sát Thân Đao bắt đầu. Sát thân giả, thủ trọng gân cốt tư chất, cần thể phách cường tráng, mới có thể phát huy tác dụng. Đây mới thực sự là chiến pháp tu thân, sau khi tu thành, thân thể da tóc đều là vũ khí, thiên hạ vạn vật không gì không thể giết. Chính ngươi tự mình thể hội đi."

Nói đã tự tiêu thất vô tung.

Ninh Dạ vẫn như cũ sừng sững tại chỗ, cảm thụ yếu quyết Sát Thân Đao.

Trương Liệt Cuồng nói không sai, so với Sát Tâm Đao, Sát Thân Đao mới là tiên gia công pháp, sát sinh lợi khí chân chính trên ý nghĩa.

Thân giả, nhục thể vậy.

Sát thân chi đao, luyện chính là nhục thân, phá hoại cũng là nhục thân.

Mà Sát Thân Đao sau khi tu luyện tới đại thành, chính là thân thể như tinh cương, tay, chân, trửu, gối, thậm chí một cái sợi tóc, không gì không thể thành đao.

Chính bởi vậy, tu luyện Sát Thân Đao chi nhân, tại trước lúc đại thành, là không được dùng vũ khí, mà phải quen thuộc nhục thân tác chiến.

Chỉ có đem tự thân tu luyện tới giơ tay nhấc chân đều là binh, vạn vật vạn pháp đều dám chém, mới coi như sát thân hữu đạo.

Ở đây nói chính là “dám chém”, mà không phải “có thể chém”.

Tức mặc kệ có thể hay không, chỉ hỏi có dám hay không.

Hữu tâm tức hữu đảm, hữu thân liền hữu sát!

Dựa theo logic bình thường, Sát Tâm Đao tu thành, hẳn là đã tại Tàng Tượng trung kỳ, mà Sát Thân Đao tu thành, thì tại Tàng Tượng đỉnh phong.

Ninh Dạ tâm chí ngộ tính giai, hận ý bất tuyệt, sát chí không giảm, vì vậy hiện tại tâm pháp cơ sở còn chưa tu thành tầng thứ tư, Sát Tâm Đao đã đại thành, có thể nói là chiến lực đi ở phía trước tu vi.

Bất quá Sát Thân Đao trọng gân cốt tư chất, Ninh Dạ gân cốt tư chất bình thường, nếu muốn nhanh chóng đề thăng, liền cần một ít linh dược để phụ trợ luyện thể.

Linh thạch hắn cũng có, nhưng những thứ của Thiên Cơ Môn kia không thể lấy ra, dùng phù đạo đi kiếm tiền cũng được, nhưng Trương Liệt Cuồng tất nhiên không thích.

Lấy tính tình Trương Liệt Cuồng, muốn dùng linh dược luyện thể? Có thể, nhưng không phải dựa vào làm ăn, mà phải là dựa vào chính mình tự tay phấn đấu chém giết thu lấy tài nguyên.

Đây cũng là nhận thức của tuyệt đại đa số tu tiên giả.

Suy nghĩ đến bản thân vừa vặn còn có một chút kế hoạch khuyết thiếu điều kiện hoàn thành, Ninh Dạ quyết định đi ra ngoài.

Tuy rằng hiện tại tu vi của hắn chỉ tại tầng thứ ba, công pháp nhưng rất nhiều.

Trọng yếu nhất chính là ba tầng tu vi đã đầy đủ hắn sử dụng phần lớn thủ đoạn tại Thiên Cơ Môn lúc trước của hắn, vì vậy năng lực thực chiến vượt xa tu vi hiện tại.

Trước tiên bình tĩnh lại luyện nửa tháng Sát Thân Đao, xác nhận bản thân đã cơ bản nắm giữ Sát Thân Đao xong, Ninh Dạ đi tới Thất Sát động.

"Ngươi muốn ra ngoài tìm cơ duyên?" Nghe được yêu cầu của Ninh

Dạ, Trương Liệt Cuồng vừa kinh ngạc cũng không kinh ngạc.

Ra ngoài tìm cơ duyên là chuyện mỗi cái đệ tử tu tiên đều tất nhiên cần trải qua, vì thế các đại tiên môn thậm chí còn thường xuyên sắp xếp cho môn hạ đệ tử chút nhiệm vụ, mà đa phần là nhiệm vụ chiến đấu.

Cách làm tuy cũ, lại rất trọng yếu.

Các đệ tử tại trong chiến đấu trưởng thành, cũng tại trong chiến đấu thu được cơ duyên.

Khiến hắn kinh ngạc chính là cách làm của Ninh Dạ.

"Không nhận nhiệm vụ?" Trương Liệt Cuồng xác nhận một lần.

"Đúng, không tiếp nhận vụ, tự do hành động." Ninh Dạ nhắc lại.

"Vì sao?"

"Bởi vì đệ tử tin tưởng bản thân tất có thu hoạch."

Các đại tiên môn bởi vì quản lý cửu châu duyên cớ, mỗi ngày đều sẽ tung danh sách cho môn hạ đệ tử, tuyệt đại đa số thời điểm đều là duy trì trị an, thanh trừ yêu nghiệt, hoàn thành nhiệm vụ, có thể thu được môn phái cống hiến.

Nhưng đồng thời cũng quy định, nếu như tại trong lúc chấp hành nhiệm vụ mà chiếm được tài nguyên vượt quá tự thân, cần phải nộp lên, môn phái sẽ căn cứ thu hoạch ngoại ngạch phân phát khen thưởng.

Cửu đại môn phái đối với những lợi ích phổ thông kia không để vào mắt, thế nhưng đối với tư nguyên quý giá các đại năng cũng chưa chắc có thể đạt được, thì tất muốn chiếm lấy, mà loại cơ duyên quý giá này, không hẳn nhất định phải thực lực mạnh mới có thể thu được.

Chính bởi vậy cửu đại tông môn còn thiết lập một bộ phương pháp giám sát chuyên môn, dù vậy, các đại tông môn vẫn là mỗi năm đều sẽ phát sinh tình huống đệ tử có kỳ ngộ nhưng ẩn giấu không báo cũng cuối cùng bị phát hiện.

Nếu muốn bản thân có thu hoạch mà không giao lên, biện pháp tốt nhất chính là tự do hành động.

Loại cách làm này chỗ hỏng là sẽ không có bất kỳ môn phái cống hiến, chỗ tốt chính là môn phái cũng sẽ không thẩm tra ngươi.

Thời khắc này nghe được Ninh Dạ, Trương Liệt Cuồng hừ nhẹ: "Bản lĩnh không nhiều lắm, lòng dạ đến không nhỏ."

Ninh Dạ hồi đáp: "Ta tu Thất Sát Đao, tâm chí cao hơn trời."

Thất Sát chi đao, một đao cuối cùng chính là Thiên Sát Đao.

Ngay cả trời cũng chém, còn có gì không dám chém?

Tu Thất Sát Đao giả, chí ít về hào hùng bá khí là không chịu thua kẻ nào.

Trương Liệt Cuồng rất là thoả mãn hồi đáp của Ninh Dạ: "Nếu như thế, ngươi đi đi, đừng la cà, đi mau về mau!"

"Vâng!"

Chương 31 : Cổ Tuyền trấn (thượng)

Chương 28: Cổ Tuyền trấn (thượng)

Hán Dương đạo, mã xa tật.

Một chiếc xe ngựa trên đường lớn phi trì, ép qua mặt đường lầy lội, bắn lên vô số nê hoa.

Sông Nam Việt vừa đổ một trận mưa nhỏ, khiến cho con đường cũng bởi vậy lầy lội khó đi, lại đánh xe một đoạn, phu xe không thể không dừng lại thanh lý bùn trên trục xe, thuận tiện cũng để cho ngựa nghỉ ngơi một chút.

Vừa sát bùn, còn vừa nói: "Lại tiến lên mười dặm, liền đến Vong Xuyên phủ, công tử."

Trong xe ngựa, Ninh Dạ ‘ân’ một tiếng: "Không vào Vong Xuyên phủ, nhiễu phủ đi đại đạo phía tây."

Phu xe kinh ngạc: "Công tử sao không nói sớm? Vậy ở đoạn trước ta liền có thể rẽ rồi."

Ninh Dạ dựa lưng thùng xe: "Bảo ngươi làm, ngươi liền làm, tiền xe sẽ cho ngươi thêm."

"Nga." Phu xe kia cũng không dám nói lời nào, trên mặt lại không có nửa điểm ý mừng.

Lái xe, chạy thuyền, mở tiệm, đều là nghề nghiệp đã thấy hết việc đời, phu xe liếc mắt đã nhìn ra, khách nhân là tu tiên giả.

Tu tiên giả hảo hảo không tự mình bay muốn ngồi xe, tuy ít khi thấy, nhưng vẫn là có. Trọng yếu nhất chính là, loại người này thông thường sẽ quỵt tiền.

Ninh Dạ nói sẽ thêm tiền, phu xe không tin tưởng, cũng không dám tin.

Hắn từng tận mắt thấy nhân đòi hỏi tiền xe mà bị oanh toái đầu, cũng từng gặp bởi vì nhất thời xóc nảy mà dẫn đến tu sĩ bất mãn, bạo khởi giết người.

Nhìn nhiều lắm rồi, hắn liền biết, tu tiên giả, không tin được, thế nhưng sinh ý của bọn họ, ngươi không thể cự.

Hắn như cho ngươi tiền, ngươi phải ba quỳ chín lạy, hắn nếu không cho, ngươi cũng phải cảm ơn —— cảm thượng thiên có đức hiếu sinh, đối phương không thị sát.

Ninh Dạ biết hắn không tin, liền lấy ra chút bạc ném ra ngoài.

Phu xe kia nhặt được bạc, lại vẫn là không thấy nửa điểm vui vẻ.

Thấy hắn như thế, Ninh Dạ kỳ quái: "Làm sao, ngươi còn không tin ta?"

Phu xe cười bồi: "Tiểu nhân sao dám. Chỉ là tiểu nhân đã qua tuổi vì tiền vui vẻ, có thể gặp được người tốt như công tử, tất nhiên là vui vẻ, lại có thể sống thêm mấy ngày."

Ý tại ngôn ngoại lại là, cũng chỉ là sống thêm mấy ngày mà thôi.

Nghe hắn nói như vậy, Ninh Dạ nhất thời cũng là không nói gì.

Hắn cũng từng tại thế gian lưu lãng khá lâu, làm sao không biết dân gian này khổ sở.

Đối diện tiên nhân cao cao tại thượng, dân chúng phản kháng không được, sớm không còn hi vọng gì, coi như có, cũng chỉ là ngóng trông trong nhà có thể ra một người tu tiên, có thể khiến bản thân phi hoàng đằng đạt.

Bọn họ liền như là súc vật bị nuôi nhốt, không có hi vọng, cũng không nhìn thấy tương lai, mỗi ngày tranh chỉ là sống tạm.

Nếu như gặp phải tiên nhân, liền ngay cả tư cách sống tạm cũng không dám hy vọng xa vời.

Nhưng cũng chính bởi vậy, đám phàm nhân này trái lại đối với tiên nhân không e ngại như vậy, chỉ vì đã sớm làm tốt chuẩn bị tùy thời chết đi rồi.

Sống không tha thiết, chết có gì đáng sợ.

Đây là thiên hạ đại thế, liền ngay cả Ninh Dạ đối với điều này cũng là vô pháp, chung quy cũng chỉ có thể thở dài một tiếng.

Tâm thần đã lại lần nữa tiến vào Thiên Cơ Điện, kiểm tra Côn Lôn Kính.

Không nỡ sử dụng Ký Hồn trù, vì vậy Ninh Dạ chỉ có thể phổ thông thôi diễn, dù vậy, cũng vẫn là có thể cảm nhận được, cơ duyên đã cách chỗ này không xa.

Lui khỏi Thiên Cơ Điện, Ninh Dạ nói: "Ngoài hai mươi dặm phía tây Vong Xuyên, là nơi nào?"

Phu xe nghĩ nghĩ, hồi đáp: "Thật giống như Cổ Tuyền trấn."

"Liền nơi đó đi, lần này sẽ không thay đổi."

"Vâng."

Đúng vào lúc này, phía sau lại truyền tới một thanh âm: "Cổ Tuyền trấn? Các ngươi muốn đi Cổ Tuyền trấn? Vậy thì tốt quá, mang ta tới đi!"

Ninh Dạ vén rèm xe lên, liền thấy mặt sau lại là một nữ tử chính đang đi tới.

Nữ tử này có mấy phần quen mặt, Ninh Dạ nghĩ nghĩ, rốt cục nhớ tới.

Là ngày đó tại trên thí luyện sát trường, cái lam y nữ biểu hiện không tệ kia.

Lam y nữ cũng nhìn thấy Ninh Dạ, hơi cảm thấy ngạc nhiên: "Ninh Dạ?"

"Ngươi biết ta?"

Lam y nữ đã cười nói: "Thí luyện sát trường danh đầu, Thất Sát Thiên Đao Trương Liệt Cuồng đệ tử, ngươi tại trong người mới, vẫn tính là có chút danh khí. Huống chi ngươi hình tượng đặc thù, khiến người muốn quên cũng khó đây."

Ninh Dạ có chút ngại ngùng: "Xin lỗi, ta lại không biết sư tỷ phương danh."

Lam y nữ đã đi tới: "Ta tên Việt Tú Tú, Ngũ Dương môn hạ."

Ninh Dạ lúc trước lực chiến hôn mê, vì vậy cũng không biết sau đó mấy vị nhân ma kia đã thu lấy cái đệ tử nào, bây giờ mới biết, nữ tử này hóa ra là bị Ngũ Dương Công Tử Công Tôn Dạ nhận lấy.

Đúng rồi, Ngũ Dương Công Tử tính hỉ ngư sắc, chỉ lấy mỹ nữ đệ tử.

Việt Tú Tú này vô luận tướng mạo vẫn là thiên phú đều thuộc về thượng giai, đương nhiên sẽ không bị Công Tôn Dạ bỏ qua.

Mà nhìn tư thái nàng đi lại, hơn nửa là đã bị Công Tôn Dạ mở bao rồi, đương nhiên Ninh Dạ đối với điều này sẽ không nói ra.

Việt Tú Tú nhìn nhìn Ninh Dạ, kỳ quái nói: "Nhiệm vụ Cổ Tuyền trấn ta đã nhận, ngươi vì sao lại tới đó?"

"Cổ Tuyền trấn có nhiệm vụ?" Ninh Dạ cũng là ngẩn ngơ.

Hắn là thông qua Côn Lôn Kính tìm kiếm cơ duyên, cuối cùng xác định nơi đây có bảo xuất thế, vì vậy tới, lại không nghĩ rằng dĩ nhiên lại va vào Việt Tú Tú.

Nguyên lai nàng càng là nhận nhiệm vụ mà tới.

Nhìn biểu hiện của hắn, Việt Tú Tú cũng đã có chút minh bạch: "Nguyên lai ngươi không phải nhận Cổ Tuyền nhiệm vụ?"

"Đúng lúc gặp phải mà thôi." Ninh Dạ hồi đáp.

Thấy hắn không phải đến tranh công cùng mình, Việt Tú Tú thở phào một hơi, nhãn châu chuyển chuyển, cười nói: "Nếu như thế, vậy liền đồng thời đi đi. Chốc lát nữa nếu như gặp phải yêu ma, tiểu muội không địch lại, còn muốn thỉnh sư huynh giúp ta nha."

Ngươi đây là muốn tìm lao lực miễn phí?

Bất quá nếu đã đều muốn đi Cổ Tuyền trấn, đẩy là đẩy không xong, Ninh Dạ liền gật đầu: "Cũng tốt."

Hai người lúc này liền cùng xe đồng thời hướng về Cổ Tuyền trấn.

Trên đường Ninh Dạ mới biết, hóa ra là Cổ Tuyền trấn xảy ra yêu ma quấy phá, bởi vì theo địa phương thuyết pháp, chỉ là phổ thông tiểu yêu tiểu ma, vì vậy Hắc Bạch Thần Cung liền phát ra một cái nhiệm vụ cho Tàng Tượng đệ tử.

Bất quá loại nhiệm vụ như trảm yêu trừ ma này, đệ tử thông thường là nhiều người đi đón, Việt Tú Tú dám một mình tiếp nhiệm vụ này, có thể thấy được là có mấy phần tự tin.

Nửa canh giờ sau, xe ngựa đến Cổ Tuyền trấn.

Đến trên trấn rồi, liền nhìn thấy dân trấn nhà nhà đóng cửa, không ít người xuyên qua khe cửa nhìn bọn họ, nhưng không một người ra nghênh tiếp.

Điều này khiến cho Việt Tú Tú có chút bất mãn, kêu lên: "Hắc Bạch Thần Cung môn hạ đệ tử, phụng mệnh đến đây trảm yêu trừ ma, chủ sự nơi này ở đâu? Còn không mau mau ra nghênh tiếp?"

Nhưng chỉ thấy người nhìn trộm liền đều nháy mắt biến mất, thế mà không một người ra ngoài.

Việt Tú Tú có chút kinh ngạc, đúng vào lúc này rốt cục nhìn thấy một tên lão hán vội vội vàng vàng chạy tới, quần áo lam lũ, mặt nhàu như dưa, quỳ trên mặt đất kêu lên: "Tiểu dân Phụng Cửu, cung nghênh thượng tiên! Đã vì thượng tiên chuẩn bị rượu ngon món ăn, xin mời đi theo ta."

Thấy hắn như thế, Việt Tú Tú mới tiêu hỏa.

Theo Phụng Cửu một đường hành tẩu, đi tới chỗ trấn phủ, liền thấy vài tên hạ nhân đã vội vã mang lên rượu và thức ăn.

Việt Tú Tú chỉ là uống một hớp, liền phun ra, mắng: "Đây là cái phá tửu gì? Còn có món này, thế mà dùng rau dại chiêu đãi chúng ta, quả thực muốn chết!"

Phụng Cửu sợ hãi đến quỳ rạp trên đất: "Yêu ma hoành hành, dân trấn chịu đủ tàn sát, thực sự là không có thứ gì có thể chiêu đãi a."

Việt Tú Tú nghe hắn nói như vậy, càng lúc càng tức giận: "Biết rõ yêu ma hoành hành, dân trấn thụ đồ, lại vẫn nửa năm không báo, thấy chúng ta đi tới, càng là đóng cửa không ra, hàn chúng ta chi tâm, các ngươi đến cùng là có ý gì?"

Phụng Cửu sợ đến run run rẩy rẩy không dám lên tiếng.

Vẫn là Ninh Dạ nói: "Tự nhiên là bởi vì bọn họ sợ hãi tiên nhân, còn hơn cả sợ yêu ma."

"Cái gì?" Việt Tú Tú kinh ngạc nhìn Ninh Dạ: "Bọn họ tình nguyện bị yêu ma tàn sát, cũng không muốn thượng báo?"

Cổ Tuyền trấn có yêu ma chi sự, cũng không phải nơi đây thượng báo, mà là người qua đường biết được, truyền tới, bằng không cũng sẽ không kéo dài lâu như vậy.

Ninh Dạ cũng không trả lời, tiện tay oanh ra một cánh cửa bên cạnh, từ sau cửa ngã lăn ra mấy cái thôn dân, từng cái từng cái đều là xanh xao vàng vọt.

Ninh Dạ nói: "Ngươi hiện tại vào trong nhà của bọn họ xem xem, xem có thể tìm tới một điểm thóc gạo."

Việt Tú Tú nghe nói, vọt vào trong nhà lục tung tùng phèo, quả nhiên không thấy một chút đồ ăn.

Việt Tú Tú không hiểu chút nào: "Đây là tại sao? Cũng đã bị yêu ma họa hại đến mức độ này, mà vẫn sợ hãi tiên nhân hơn cả yêu ma?"

Ninh Dạ cười lạnh: "Ngươi cho rằng không có lương thực, là yêu ma làm hại?"

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Việt Tú Tú hỏi ngược lại.

Ninh Dạ trả lời: "Yêu ma ăn thịt người, lúc nào ăn cơm rồi?"

Việt Tú Tú há miệng, không trả lời được.

Trấn trưởng Phụng Cửu kia chỉ là không ngừng dập đầu, không dám lên tiếng.

Việt Tú Tú cuối cùng đã rõ ràng, lương thực trên trấn này, chỉ sợ đều là bị người bóc lột đi.

Việt Tú Tú lắc đầu: "Ta không hiểu. Trên tiên sơn không phải có linh điền sao? Ta không cần phàm nhân lương thực."

Ninh Dạ cười lạnh: "Thế nhưng quan phủ cần a, lại nói làm sao chỉ là lương thực. Tài vật, lao lực, đều có giá trị. Tiên nhân cố nhiên có thông thiên chi năng, nhưng ai lại đem thủ đoạn này dùng cho phàm nhân? Từ cổ chí kim, các tiên nhân tu đều là sát phạt chi thuật, chỉ cầu chí cường, lại có mấy cái tu hành màu mỡ đất đai, phong phú lương sản chi sự? Thật sự có tu sĩ thiện lương như vậy, hơn nửa cũng cạnh tranh không được những tiên môn khác, sớm đã bị diệt."

Thiên Cơ Môn là thiện môn, vì vậy bọn họ bị diệt môn.

Muốn tại thế đạo này hỗn, không cường đại liền chỉ có chết, mà năng lực cường đại, lại là năng lực giết người, là năng lực cướp đoạt.

Yêu ma đáng sợ sao?

Đương nhiên đáng sợ.

Thế nhưng yêu ma xuất động một lần, cũng bất quá ăn một hai người.

Tiên nhân xuất động, khả năng chính là không còn ngọn cỏ.

Chính bởi vậy, coi như có yêu ma quấy phá, bách tính cũng đa phần không dám báo, thậm chí trái lại vui mừng —— ít đi mấy người, liền ít đi vài cái miệng tranh ăn.

Dân vô lực đối với tiên, lấy cái gì mà sống?

Chỉ chết mà thôi!

Người chết đủ nhiều, vậy những người còn lại liền có thể sống.

Việt Tú Tú cảm thấy bản thân là thiện lương, nhưng không tưởng tượng nàng vừa đến đã gọi đánh hô giết, đối diện một điểm lương thực trên trấn thật vất vả tập hợp lên, nàng chỉ có thể ghét bỏ quá rác rưởi.

Nàng là kẻ ác sao?

Đến cũng chưa chắc, nhưng nàng cũng vô năng đối kháng đại thế này, chỉ có thể ngầm thừa nhận.

Đây chính là hiện thực.

Hữu tâm thay đổi tất cả những thứ này, đều bị diệt.

Bộ phận cường đại, an tâm hưởng thụ.

Còn lại trung tầng có như vậy một chút lương tâm nhưng lại bất lực thay đổi, có thể làm chính là theo sóng mà trôi.

Vì vậy Ninh Dạ nói cho nàng, nàng tỉnh ngộ, sau đó nhưng cái gì cũng không thể làm. Nàng vẫn như cũ sẽ đi con đường của chính mình, đối với nàng mà nói, không chủ động đi hại người chính là lớn nhất lương tri.

Nhưng dù là như vậy, có lẽ chỉ là một cái mạn bất kinh tâm, một lần tùy ý hành động, liền sẽ dẫn đến bách tính chịu khổ chịu nạn.

Tỷ như hiện tại.

Liền tại thời điểm Việt Tú Tú có cảm ngộ, một cái thanh âm âm lãnh cười lên: "Hóa ra là cái chim non cái gì cũng không hiểu."

"Yêu ma?" Nghe nói như thế, Việt Tú Tú đã xông ra ngoài, pháp lực thao quyển, trấn sở sụp đổ, hóa thành một mảnh phế tích.

Trấn trưởng kia dại ra nhìn một màn này, trong lòng đã sớm chuẩn bị, hoàn toàn không có nửa điểm cảm giác.

Chương 32 : Cổ Tuyền trấn (hạ)

Chương 29: Cổ Tuyền trấn (hạ)

Kẻ đột nhiên xuất hiện này chính là một con ma vật toàn thân xích hồng, phảng phất giọt máu.

Ninh Dạ đã nhận ra: "Là đê cấp huyết ma, cẩn thận!"

Huyết ma thị huyết, thủ đoạn cũng đa phần lấy máu tươi làm chủ.

Thời khắc này huyết ma kia cười gằn nói: "Thượng tiên cái chó má gì, căn bản chính là một đám gia hỏa ra vẻ đạo mạo, nội tâm ghê tởm, ma ta mặc cảm không bằng."

"Nhận lấy cái chết!" Việt Tú Tú đã một kiếm đâm ra.

Nàng sư từ Ngũ Dương Công Tử, tu Tố Nữ Thanh Cương, Thủy Vân Kiếm Quyết, trong tay nắm càng là một kiện pháp khí bảo kiếm, thời khắc này sử tương xuất lai, liền thấy thanh mông mông kiếm khí gột rửa, đem huyết ma kia tráo tại bên trong kiếm quang.

Huyết ma kia lại là cười dài một tiếng, phun ra một đạo huyết khí, huyết khí kia như vật sống, thế mà biến hóa ra đỏ tươi thủ trảo, nghênh hướng thanh linh kiếm khí, huyết quang lướt qua, kiếm quang ảm đạm. Thanh khí cùng huyết khí va chạm, nhất thời càng không phân cao thấp.

Việt Tú Tú đau lòng pháp kiếm, kêu lên: "Ngươi còn không ra tay?"

Ninh Dạ an nhiên bất động: "Đây không phải nhiệm vụ của ta, là nhiệm vụ của sư muội."

Mục tiêu của hắn là tìm kiếm cơ duyên, không phải là giúp Việt Tú Tú làm công.

Việt Tú Tú nghe hắn nói như thế, phẫn nộ trong lòng, nhưng cũng bất đắc dĩ. Nàng tuy nhập Ngũ Dương môn hạ, nhưng Ngũ Dương môn hạ nữ đệ tử đông đảo, Việt Tú Tú cũng không phải kẻ được sủng ái nhất, nếu không phải như vậy cũng không cần hạ sơn làm nhiệm vụ, thổi thổi bên gối há không phải càng tốt hơn?

Hai người đều là đệ tử nhân ma, Ninh Dạ thân phận tư lịch đều không thua nàng, hắn không giúp đỡ, bản thân lại là nửa điểm biện pháp đều không có, chỉ đành bày ra nữ hài tử yếu ớt: "Ngươi đã nói sẽ giúp ta."

Ninh Dạ gật đầu: "Ta sẽ a, nhưng chỉ là một cái huyết ma mà thôi, ngươi đối phó được, đợi lại ra thêm, ta sẽ giúp ngươi giải quyết."

"Còn có?" Việt Tú Tú kinh dị.

Ninh Dạ gật đầu: "Đúng còn có."

Huyết ma kia cười ha hả: "Người ta đã phát hiện rồi, lão nhị ngươi còn trốn cái gì?"

Trong thiên không đột nhiên xuất hiện một đạo hắc ảnh, lăng không lao xuống, nhắm thẳng đỉnh đầu Việt Tú Tú.

Quả nhiên còn có!

Việt Tú Tú kinh hãi, lúc này nàng đang bị huyết ma quấn quýt, không rảnh phân thân, mắt thấy kẻ đánh lén kia đã tới, trong lòng chính đang kinh hoảng, liền thấy Oành một tiếng, cự đại móng vuốt đã sát bên cạnh nàng quét qua, oanh xuống mặt đất, kẻ đánh lén kia đã quái khiếu "Ngao" một tiếng bay ra ngoài, lạc trên mặt đất, hóa ra là một con ưng yêu, hình thể cự đại, sải cánh ước chừng khoảng ba trượng, cự đại mỏ ưng giống như liêm đao, trước ngực nhưng nhiều thêm một đạo đao ngân khốc liệt, chính là Ninh Dạ lưu.

Ưng yêu kia trừng mắt nhìn Ninh Dạ: "Ngươi!"

Ninh Dạ buông tay: "Ta đã nói rồi, tới thêm một cái ta liền xuất thủ, đầu óc ngươi không dễ xài? Càng không phòng bị."

"Mẹ nó vậy ngươi sớm không ra tay." Ưng yêu gào thét.

Nó không phải đầu óc không dễ xài, chỉ là cũng biết tầm quan trọng của trước tiên giết một người, cho nên muốn thừa dịp Ninh Dạ chưa sẵn sàng, trước tiên giải quyết đi Việt Tú Tú.

Lại không nghĩ rằng Ninh Dạ càng là lấy Việt Tú Tú làm mồi, thời khắc mấu chốt xuất thủ.

Thời khắc này một đòn thụ thương, cũng may ưng yêu thân thể cường hoành, vấn đề đến cũng không lớn, thời khắc này đã triển khai hai cánh lao tới Ninh Dạ, tốc độ nhanh cực.

Ninh Dạ cũng không né tránh, đón ưng yêu kia nghiêng người mà tới, tay làm đao mang, cùng mỏ ưng va chạm, phát ra leng keng giòn giã, đồng thời song trửu phân khai, chiến hai cánh, lại phi cước liên thích, trong nháy mắt đánh ra một phiến lẫm liệt đao quang.

"Sát Thân Đao?" Ưng yêu kia đến là cái có kiến thức, kinh hô thành tiếng.

Ninh Dạ cũng đáp lại: "Thực Thi Ưng?"

"Ha ha, chính là!" Ưng yêu kia kêu gào, hai cánh lại triển, yêu phong sạ khởi, lại là hướng không trung bay đi.

Đệ tử Tàng Tượng cảnh tại trước khi tu tập pháp thuật phi hành chuyên môn là không biết bay, mà Thất Sát Đao càng là lấy cận thân bác kích làm chủ.

Ưng yêu này thiên phú phi hành, lại thiện yêu thuật, biết Ninh Dạ cận chiến cường đại, liền thẳng thắn kéo dài khoảng cách, hiển nhiên muốn chơi chiến thuật thả diều của một cái yêu đối với người.

Ninh Dạ nhưng chỉ là khẽ cười một tiếng, trong tay một lá bùa bay lên, hạ xuống trên người ưng yêu kia, ưng yêu liền cảm thấy thân thể bỗng nặng, càng không bay lên được.

"Thiên Quân phù?" (ngàn cân)

"Còn có Liệt Diễm phù."

Lại là một lá bùa bay ra, lần này lại là trực tiếp tại trên ưng yêu dẫn thiêu hỏa diễm.

Ưng yêu kêu rên, yêu phong tịch quyển, nhanh chóng đem hỏa diễm trên người tiêu diệt, Ninh Dạ lại đã lần nữa lấn tới, Sát Thân Đao vô tình chém xuống.

Hắn sơ tu Sát Thân Đao, uy năng bình thường, thế nhưng tự thân lại còn dán cái Nhuệ Kim phù cùng Thần Lực phù, lấy phù lực bù đắp công kích chi không đủ, khiến cho mỗi một kích đều khiến cho ưng yêu thống khổ không chịu nổi.

Như Trương Liệt Cuồng ở đây, tất nhiên là sẽ mắng to Ninh Dạ đầu cơ thủ xảo, chính là Thất Sát chi đao, gặp mạnh càng mạnh, cần phải khổ chiến lúc mới có thể kích phát tự thân, bạo phát giết địch, ngươi mượn phù đạo nghiền ép đối thủ như vậy, có thể bạo cái rắm gì?

Nhưng đây chính là Ninh Dạ, hắn có kế hoạch của chính mình, kích phát tự thân tăng cao thực lực cố nhiên tốt, nhưng cũng sẽ khiến bản thân tương tích khắp người hậu lực không đủ thậm chí di hoạn tự thân ám thương khắp nơi, hắn có kế hoạch của chính mình, lại không có ý định vì mục tiêu của Việt Tú Tú mà tiêu hao bản thân.

Đây là thường quy chiến, không phải tối hậu quyết chiến!

Thời khắc này một người một yêu đại chiến, ưng yêu kia phát hiện lại bị Ninh Dạ toàn diện áp chế, tức giận đến oa oa thét lên.

Ninh Dạ đã nói: "Còn không đem trợ thủ của ngươi kêu lên sao?"

Cái gì? Còn có giúp đỡ?

Huyết ma ưng yêu cùng Việt Tú Tú đều là ngẩn ra.

Huyết ma hô to: "Làm sao ngươi biết?"

Ninh Dạ trả lời: "Ma uống máu, yêu ăn thịt, quỷ hấp linh, thôn trấn này bị các ngươi hại chết chi nhân, huyết nhục không thấy, linh hồn yên diệt, xem một chút tư liệu liền có thể biết, còn cần phải nghĩ sao?"

Việt Tú Tú đỏ mặt một cái, tư liệu là Việt Tú Tú cho Ninh Dạ xem, nhưng Việt Tú Tú bản thân chỉ qua loa lật một chút, không nghĩ tới Ninh Dạ tùy ý thoáng nhìn, lại có thể phân tích ra rất nhiều tin tức như vậy.

"Không trách sử dụng Sát Thân Đao còn biết dùng phù, hóa ra là có cái đầu óc." Một cái thanh âm lanh lảnh truyền đến.

Theo thanh âm này, liền thấy cách đó không xa quả nhiên lại xuất hiện một đạo hắc ảnh, thanh phu bạch diện, hai mắt đột xuất, lại là cái thanh quỷ.

Thật sự còn có?

Thấy tình huống như vậy Việt Tú Tú hoảng hốt.

Ninh Dạ cũng là hơi nhíu mày.

Hắn cau mày là bởi vì hắn không nghĩ tới đối thủ thế mà là hư thể quỷ, quỷ phân hư thực, hư quỷ phiêu hốt, tối lợi triền đấu, mà hình thể hư huyễn, Sát Thân Đao tạo tác dụng đối với nhục thân, đối với hư quỷ hiệu quả liền ‘ hơn không có’ rồi.

Cho tới nói phù lục công kích đến là hữu hiệu, nhưng thứ đó là tiêu hao tiền a.

Bỏ ra chút ít phù thì cũng thôi, vì nhiệm vụ của Việt Tú Tú dùng phù đem quỷ đập chết, cái này phí tổn liền cao.

Mấu chốt nhất chính là, Việt Tú Tú ngươi có trả tiền không?

Ninh Dạ không muốn tại Hắc Bạch Thần Cung kết bạn, tự nhiên cũng sẽ không lấy lòng Việt Tú Tú, vì vậy tâm niệm điện chuyển đã có quyết định.

Hắn xông!

Đẩy ưng yêu kia đồng thời xông về phía trước, ly khai chiến trường, lại là đem thanh quỷ để cho Việt Tú Tú.

Việt Tú Tú kinh hãi, một mình nàng đối chiến huyết ma vốn đã có chút vất vả, hiện tại còn phải đối phó thêm một cái thanh quỷ, làm sao có thể chống đỡ? Kêu lên: "Ngăn cản quỷ kia, đợi ta giải quyết huyết ma này sẽ đến giúp ngươi."

Ninh Dạ không để ý tới, chuyện cười, ngươi lấy cái gì giải quyết? Vẫn là chờ ta giải quyết ưng yêu này đến giúp ngươi đi.

Trong miệng không nói, Sát Thân Đao lại là càng lúc càng hung ác rơi vào trên người cái ưng yêu kia, đập cho nó ai hào liên liên.

Thanh quỷ kia cũng là cái xảo trá, Sát Thân Đao nó không sợ, thế nhưng trong tay đối phương phù lục nhìn như không ít, thân thể xương cốt chính mình không phải cứng cỏi giống như ưng yêu, như qua đó, chỉ sợ trước tiên thụ hại, vì vậy hô lên: "Nhị ca chống đỡ!"

Đã là lao về phía Việt Tú Tú.

Trái cây trước tiên kiếm nhuyễn ăn.

Trong nháy mắt, Việt Tú Tú cùng ưng yêu đồng thời gặp nạn.

Việt Tú Tú cũng là gấp rồi, mắt thấy không địch lại, liền lấy ra một vật tế khởi, đó là một hạt châu ngũ quang thập sắc, quang huy lóe lên, càng là đem huyết ma cùng thanh quỷ đồng thời bọc lại.

Đây là một kiện bảo vật hộ thân Công Tôn Dạ cho nàng, không tính bảo bối gì tốt, chỉ có một lần cơ hội sử dụng, mắt thấy bảo vật ánh sáng từ từ ảm đạm, Việt Tú Tú cũng là đau lòng không thôi, trong lòng đối với Ninh Dạ lại là càng lúc càng thống hận, phảng phất Ninh Dạ cần phải vì nàng mà xá thân vậy.

Đúng vào lúc này Ninh Dạ rốt cục cũng dùng ra sát thủ.

Liên tục ba tấm Bạo Liệt phù lại thêm bốn đòn Sát Thân Đao rơi vào trên người ưng yêu kia, rốt cục đem ưng yêu nổ đến chia năm xẻ bảy.

Sau một khắc Ninh Dạ đã vọt tới, lại là xuất thủ đối với huyết ma kia.

Huyết ma này cùng Việt Tú Tú chiến nửa ngày, cũng thụ thương không nhẹ.

Chỉ còn một cái thanh quỷ, Việt Tú Tú rốt cục nhẹ nhõm hơn nhiều.

Chỉ chốc lát sau, chiến đấu kết thúc, một yêu một ma một quỷ cũng đều cáo yên diệt, Việt Tú Tú cũng chiến đến tóc tai tán loạn, trên người càng là chịu vài vết thương, trái lại Ninh Dạ, lại là chẳng có chuyện gì.

Việt Tú Tú oán độc trừng Ninh Dạ một cái, vẫn là đang trách cứ Ninh Dạ đem thanh quỷ ném cho nàng.

Ninh Dạ xem thường tính toán cùng Việt Tú Tú, tự đi đem ưng thi cùng huyết ma thi hài thu hồi, yêu có yêu đan, ma có ma châu, tuy rằng tiểu yêu tiểu ma chiến lợi phẩm không đáng giá, tốt xấu cũng có thể bù đắp hao tổn bùa chú của hắn.

Bên kia Việt Tú Tú cũng thu hồi quỷ nguyên, đi tới nói: "Tiền lời của ngươi, tốt xấu phân ta một ít chứ? Nếu như không có ta kiềm chế, ngươi cũng không dễ đắc thủ như vậy."

Nếu như không có ngươi, lão tử lấy ra thủ đoạn ẩn giấu một mình thu thập ba kẻ này cũng không phải vấn đề, trọng yếu nhất chính là, đây là nhiệm vụ của ngươi a!

Nữ nhân này không biết tốt xấu như thế, Ninh Dạ đối với nàng càng lúc càng căm ghét, nhưng hắn không muốn công khai kết oán, vì vậy chỉ là nói: "Sư muội muốn, cho ngươi là được."

Nói đem cái viên ma châu kia ném cho Việt Tú Tú, Việt Tú Tú cầm ma châu, vẫn cứ không quên trừng Ninh Dạ một cái.

Thấy nàng như vậy, Ninh Dạ cười lạnh trong lòng.

Nếu không phải Cổ Tuyền trấn là nhiệm vụ của Việt Tú Tú, nơi này lại phàm nhân đông đảo, nói không chắc Ninh Dạ liền đem nàng giết, một lần hết việc, đằng nào chỉ cần là Hắc Bạch Thần Cung mọi người đều phải chết.

Đúng vào lúc này, Ninh Dạ bỗng nhiên chú ý tới sư tử đá bên cạnh.

Sư tử đá là đồ vật trấn trạch trấn trước phủ, vốn không chỗ nào thần kỳ, chỉ là vừa nãy máu tươi của huyết ma rơi tại trên đá.

Ninh Dạ chú ý, là bởi vì hắn phát hiện, máu kia tựa như rót vào bên trong thạch sư.

Đây là chuyện gì? Ninh Dạ kinh ngạc nhìn lại, sau đó một màn khiến hắn kinh ngạc xuất hiện.

Hắn thế mà nhìn thấy con ngươi thạch sư đột nhiên chuyển động một chút.

Chỉ là một thoáng, lại chính cùng thạch sư đối diện, một khắc đó, song phương tựa hồ đều ngây ra một lát.

Sau một khắc Ninh Dạ đã biết không được, hắn lui nhanh.

Cái lùi này, trực tiếp đem Việt Tú Tú bạo lộ ra.

Liền thấy thạch sư kia đã mở ra miệng lớn cắn xuống.

"Quái vật?" Việt Tú Tú kinh hãi kêu to.

Chương 33 : Quái dị (cảm tạ Henry khen thưởng một cái Minh Chủ, bút tâm)

Chương 30: Quái dị (cảm tạ Henry khen thưởng một cái Minh Chủ, bút tâm)

Nhân gian tứ hại, yêu ma quỷ quái.

Trong đó yêu là thảo mộc điểu thú biến thành, ma là Ma giới thẩm thấu, quỷ là tử linh bất tán, quái thì độc chung thiên địa khí vận, cực kỳ hiếm thấy, lại không nghĩ rằng ở chỗ này thế mà gặp được một cái.

Nhìn thấy là cái quái, Ninh Dạ đột nhiên trở nên hưng phấn.

Hắn biết, đây chính là cơ duyên của hắn.

Quái vật không có cái gọi là phẩm loại phân chia, bởi vì bất kỳ vật thể đều có thể thành quái, thạch sư chỉ là biểu tượng, nhân tố then chốt chân chính chính là hạch tâm chi vật khiến phàm vật thành quái.

Loại hạch tâm chi vật này, tại tiên môn xưng là Dị Cực Chi Tinh.

Cái gọi là dị giả, khác với thường thức.

Cái gọi là cực chi, cực tại pháp lý.

Vậy nên quái vật cũng xưng ‘quái dị’.

Lại có người nói, bên trong dị tinh ẩn chứa đại đạo pháp tắc, thậm chí có siêu thoát đại đạo chi năng, vì vậy dị tinh là trọng bảo tiên môn khát cầu, so với cái gì quỷ nguyên yêu đan phải có giá trị hơn nhiều.

Quỷ nguyên yêu đan ma châu hàng ngũ bất quá là luyện bảo chi tài, nào sánh được giá trị quý giá của dị tinh, nếu có thể từ bên trong khám phá đại đạo pháp tắc, được lợi càng là lâu dài.

Vì vậy Việt Tú Tú nhìn thấy là cái quái dị, vừa mừng vừa sợ, phản ứng của nàng đến cũng nhanh, ngay tại lúc thạch sư há mồm cắn xuống đồng thời, thân thể thế mà hóa thành một dòng nước.

Ca!

Cái thạch sư kia cắn đầy miệng nước, dòng nước tung toé, hạ xuống cách đó không xa, một lần nữa ngưng tụ thành hình dạng Việt Tú Tú, sắc mặt lại là hoàn toàn trắng bệch, hiển nhiên một chiêu này vẫn khiến cho nàng bỏ ra cái giá không nhỏ.

Chỉ là đối thủ là quái dị, so với lợi ích, điểm ấy tổn thất không tính là gì.

Việt Tú Tú hưng phấn đang muốn chiến đấu, Ninh Dạ nhưng quay đầu liền chạy.

"Uy, ngươi làm gì vậy?" Việt Tú Tú phẫn nộ kêu gào.

Ninh Dạ cũng không để ý tới nàng.

Hắn hiện tại tốt nhất khiến Việt Tú Tú lưu lại chỗ này, chết tại trong miệng quái dị.

Sau một khắc liền nhìn thấy sư tử đá kia chậm rãi há miệng, đại địa rung động, hết thảy phòng ốc đều bắt đầu rung rinh lên, từ dưới đất càng sinh ra vô số đất đá cự trụ, càng là đem toàn bộ thôn trấn đều bao phủ vào trong đó.

Việt Tú Tú hoảng hốt, cuối cùng đã rõ ràng tại sao Ninh Dạ muốn chạy.

Pháp thuật quái dị này sử dụng, thình lình đã đạt đến tầng thứ Hoa Luân, căn bản không phải bọn hắn có thể đối phó.

Ông trời chăm sóc gặp được quái dị, nhưng không cách nào kích sát đạt được lợi ích, khiến Việt Tú Tú đau lòng không thôi, mắt thấy thạch trận đã sắp đem thôn trấn vây nhốt, Ninh Dạ chạy đến nhanh, đã trước một bước thoát ly tiểu trấn, Việt Tú Tú lại là không kịp, hạ quyết tâm, đã lấy ra một lá bùa, nháy mắt biến mất không thấy.

Lại cũng là Quang Độn phù, lúc tái xuất hiện, càng là tại bên người Ninh Dạ, cùng hắn xông ra thôn trấn.

Mắt thấy Việt Tú Tú không chết, Ninh Dạ cũng là bất đắc dĩ.

Chẳng trách nữ nhân này dám một mình đến đây, thực lực chiến đấu thường thường, thủ đoạn bảo mệnh lại là không ít.

Việt Tú Tú đã phi vọt ra phía ngoài: "Cần mau mau bẩm báo sư phụ!"

Nàng bây giờ thực lực thấp, tạm thời còn làm không được hỏa phù hoặc phi kiếm đưa thư, chỉ có thể chạy về, cũng may khoảng cách cũng không xa, thời gian một ngày có thể chạy tới.

Nói cho sư phụ?

Ninh Dạ cười lạnh trong lòng, không nói đợi Công Tôn Dạ tới món ăn đều nguội, coi như thật đuổi kịp, lại có chỗ tốt gì cho bản thân?

Bất quá trong miệng hắn không nói, chỉ là nói: "Đúng, chạy mau."

Tốc độ lại vẫn là không nhanh không chậm —— quái dị kia xem ra đến cũng không có ý tứ muốn truy, thấy bọn họ chạy đi, thế mà lại đình trệ xuống, một lần nữa hóa thành thạch sư bất động.

Việt Tú Tú chú ý tới điểm ấy, cảm thấy kỳ quái: "Tại sao nó không truy? Còn có vừa nãy thời điểm trảm yêu trừ ma bên ngoài, nó vì sao không ra tay?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Ba cái yêu ma kia vốn không phải là đồng bọn của nó, chỉ sợ chính bọn chúng cũng không biết nơi này còn có một cái quái dị . Còn vì sao không truy, ta cũng không rõ ràng."

Ninh Dạ làm sao có khả năng không biết.

Hứng thú của tiên môn đối với quái dị quá là nồng nặc rồi, nồng nặc đến mức chỉ cần biết có quái dị xuất hiện, liền sẽ không ngại ngàn dặm chạy tới.

Quái dị này nếu như không phải là bởi vì bị máu huyết ma làm cho bại lộ, căn bản là sẽ không xuất hiện, hiện tại nếu đã bại lộ, đầu tiên nghĩ đến chính là chạy, mà không phải giết.

Bất quá những lời này hắn là sẽ không nói với Việt Tú Tú, liền để nàng cho rằng quái dị bỏ qua cho họ là được rồi.

Thời khắc này một đường bôn bào, Ninh Dạ tốc độ càng ngày càng chậm, Việt Tú Tú tức nói: "Uy, ngươi mau lên có được hay không?"

Ninh Dạ tức giận nói: "Ta chưa học qua khinh thân thuật pháp, không nhẹ nhàng được như sư muội."

Việt Tú Tú bị hắn oán trách không nói gì, ngẫm lại quái dị trọng yếu, không thể làm gì khác hơn là nói: "Vậy ngươi trước tiên ở phía sau từ từ chạy, ta hồi sơn trước."

Nói đã tự tăng nhanh tốc độ đi trước.

"Quả nhiên là kẻ không nghĩa khí a." Nhìn bóng lưng của nàng, Ninh Dạ cười lạnh.

Bất quá so sánh ra, Ninh Dạ đến tình nguyện nàng không nghĩa khí, bằng không làm sao tiện đi đối phó quái dị kia.

Thời khắc này mắt thấy Việt Tú Tú đã cách xa, Ninh Dạ đã vòng trở lại trên trấn.

Chỉ là vừa tới trên trấn, lại nhìn thấy xa xa một tên tu sĩ chính đang đi tới.

Đáng chết, vẫn còn có người phát hiện động tĩnh nơi đây đang tới rồi.

Ninh Dạ trong lòng biết không được, vội vàng tránh qua một bên, tu sĩ kia lúc này đã đến trên trấn, mặc một bộ bạch sắc tu sĩ bào, mặt trên còn xăm một cái đại tự "Nhạc".

Nhìn thấy cái chữ này, Ninh Dạ minh bạch, nguyên lai người này là Cực Nhạc Môn.

Cực Nhạc Môn là một cái tiểu môn phái thuộc về Mặc châu, thực lực thấp kém, bất quá môn phái này có một chiêu chế dược chi pháp đặc thù, có thể chế ra một loại đồ vật gọi Cực Nhạc Tán, sau khi sử dụng, ý chí phiêu hốt, như tại thế giới cực lạc, cực thụ tiên nhân hoan nghênh, đặc biệt là những kẻ tự biết tư chất có hạn, tấn thăng vô vọng, thường thường liền sẽ mê muội vật này, cảm thụ lạc thú bên trong thế giới cực lạc.

Vật này có chút giống như ma tuý trong kiếp trước của Ninh Dạ, chỉ là không có tính gây nghiện, nhưng sinh lý không thành nghiện, tâm lý cũng sẽ thành nghiện, vì thế vẫn là có rất nhiều tiên nhân căm ghét vật này, nhưng ngăn không nổi có tiên nhân yêu thích, Cực Nhạc Môn cũng bởi vậy có thể đạt được Hắc Bạch Thần Cung che chở.

Thời khắc này mắt thấy là Cực Nhạc Môn tu sĩ, Ninh Dạ nghĩ nghĩ, trước tiên tránh vào rừng cây nhỏ bên cạnh, bỏ đi trên người quần áo đại biểu Hắc Bạch Thần Cung, lại mang lên cho mình Tử Hồn mặt nạ, phát động tiềm hành mò hướng trên trấn.

Cùng lúc đó tu sĩ Cực Nhạc Môn kia lượn quanh trấn phủ phế tích vòng một vòng, trong miệng lầm bầm: "Kỳ quái, rõ ràng là xuất hiện ở đây a, vì sao lại không còn?"

Đúng lúc thấy Phụng Cửu, tu sĩ Cực Nhạc Môn kia tóm lấy Phụng Cửu kêu lên: "Nói, vừa nãy xảy ra chuyện gì?"

Phụng Cửu lắp ba lắp bắp đem sự tình nói ra, tu sĩ Cực Nhạc Môn kia nghe xong, rất là chấn kinh.

Quái dị? Càng là quái dị?

Tham niệm bùng cháy, tu sĩ kia thủ khởi chưởng lạc, đã đem Phụng Cửu kích sát, sau đó Xoạt một phát, từ trong tay áo càng bay ra vô số bạch sắc hồ điệp, bay đi các nhà các hộ.

Hắn càng là muốn đem tất cả mọi người nơi này đều diệt sát.

Khi Ninh Dạ thay xong quần áo đi tới thì, toàn bộ tiểu trấn đã không còn một cái người sống, chỉ thấy vô số bạch sắc hồ điệp dồn dập bay vào trong tay áo tu sĩ Cực Nhạc Môn kia.

"Thật ác độc!" Ninh Dạ cũng bị thủ đoạn tàn nhẫn của tu sĩ này chấn kinh.

Thời khắc này diệt sát toàn trấn, tu sĩ Cực Nhạc Môn kia nhìn nhìn thạch sư, sau đó lắc đầu: "Đã không ở chỗ này."

Thạch sư không phải quái dị, chỉ là bị quái dị điều khiển mà thôi, nếu đã bại lộ, đương nhiên phải chạy.

Sau một khắc hắn đã khoanh chân tác pháp, một phiến hào quang tự dưới chân hắn sinh thành, sau đó tu sĩ kia quát to một tiếng, liền thấy vô số máu tươi từ thi thể dân trấn bay ra, tung hướng các nơi.

Nếu máu tươi đã có thể khiến cho quái dị hiện hình, vậy tu sĩ này liền muốn lấy máu dân trấn bức ra quái dị kia.

Toàn bộ Cổ Tuyền trấn trong nháy mắt bị máu tươi nhuộm đỏ.

Đúng vào lúc này, một vật đột nhiên bay ra.

Đó rõ ràng là một cái chén trà, lại sinh ra hai chân lao nhanh.

"Nguyên lai ở chỗ này!" Tu sĩ cười ha hả, đã thi pháp, một mảnh sương mù xám xịt đã bao phủ hướng quái dị kia.

Quái dị chén trà phát ra một tiếng tiêm khiếu, lần nữa phát động đất đá gai nhọn, đánh về tu sĩ.

Tu sĩ kia trong tay áo bạch điệp tái vũ, thả xuống vô số phấn hoa, cùng khói xám đồng thời, hóa thành xám trắng chi vụ, tại dưới vụ khí xám trắng này, hết thảy đất đá gai nhọn tan thành mây khói.

Thật là lợi hại. Người này tu vi kỳ thực cũng bất quá Hoa Luân sơ kỳ mà thôi, nhưng cùng là Hoa Luân sơ cảnh, quái dị kia thiếu hụt pháp thuật thần thông chân chính, chiến lực so với đối phương nhưng kém không ít.

Thấy tình hình này, Ninh Dạ đã ý thức được, coi như tu sĩ Hoa Luân này tiêu diệt quái dị tiêu hao cự đại, bản thân cũng như thường đánh không lại đối phương.

Nhất định phải giúp quái dị kia một tay.

Ý thức được điểm này, Ninh Dạ đã nhiên khởi toán trù, đồng thời tâm thần tiến vào Thiên Cơ Điện.

Dùng một cái Ký Hồn trù suy tính Hoa Luân cảnh, thực sự là có chút lãng phí, nhưng ngoài như vậy ra Ninh Dạ cũng không có biện pháp quá tốt.

Thời khắc này Côn Lôn Kính hình ảnh vận chuyển, Ninh Dạ đã nhìn thấy thứ mình muốn.

"Hóa ra là như vậy." Ninh Dạ đại hỉ, lui ra Thiên Cơ Điện, đã truyền âm cho quái dị kia: "Trong những hồ điệp kia có một con là bản mệnh điệp của hắn, ta giúp ngươi khóa chặt, đem tiêu diệt, tất thụ trọng thương."

Quái dị kia không nghĩ tới lại có nhắc nhở này, mặc dù biết tiên nhân ẩn giấu chỗ tối này hơn nửa không có ý tốt, nhưng vẫn là dựa theo ý tứ Ninh Dạ, tâm thần chỉ dẫn, đã khóa chặt một con bạch hồ điệp trong ngóc ngách, ngưng tụ ra một cái cự thứ đánh tới.

Tu sĩ Hoa Luân kia không nghĩ tới sẽ có biến này, dưới tình thế cấp bách vội vã bảo vệ bản mệnh điệp của bản thân, thế nhưng công kích tập hợp toàn bộ lực lượng của quái dị, hắn cũng vô pháp ngăn cản, liền thấy bạch điệp bị đánh lén trọng thương, tu sĩ Hoa Luân kia đã quát to ‘A’ một tiếng ngã xuống.

Hắn đến còn chưa chết, thời khắc hoảng hốt lấy ra một lá bùa dán về phía trên người bản thân.

Nhưng liền tại hắn dán phù đồng thời, ánh sáng bạo thiểm, trên người hắn thế mà đã nhiều thêm cái Quang Giáp thuật.

Quang Giáp thuật vốn là hộ thể chi pháp, cường độ thường thường, nhưng một thoáng hộ thể này, lại khiến cho bùa chú của hắn lại dán không xuống.

Kinh ngộ biến này, tu sĩ kia làm sao còn không biết đã phát sinh cái gì, kêu to: "Cao nhân phương nào? Lữ mỗ biết sai rồi, nguyện giờ liền rời đi, nhường ra quái dị!"

Ninh Dạ nào sẽ để ý đến hắn, một trương thất phẩm Phi Kiếm phù bay ra, chính đâm hướng cái hồ điệp bản mệnh kia.

Đây là phù lục mạnh nhất trong tay hắn, cái bản mệnh hồ điệp kia thụ một đòn này, tại chỗ bạo liệt, tu sĩ kia quát to một tiếng ngã xuống. Bản mệnh bị hủy, tự thân chưa chắc đã chết, nhưng thụ thương nghiêm trọng, liền ngay cả thi pháp đều cực khó khăn.

Ninh Dạ còn muốn bồi thêm một đòn, đã thấy liên tiếp trụ đá thăng khởi, hóa thành một cái thạch lao, bảo vệ tu sĩ kia, sau đó mặt đất hóa thành lưu sa, tu sĩ kia càng chìm thấp xuống.

Là quái dị kia, nó thế mà bảo vệ tu sĩ này.

Ninh Dạ nhìn lại, liền thấy quái dị chén trà kia đã phát ra tiếng vang khàn khàn: "Ngươi giúp ta, là vì giết ta chứ? Ngươi là lúc trước chi nhân, cải trang mà đến, tất là không muốn để đồng bạn phát hiện. Nếu ngươi giết ta, ta liền thả hắn ra, bại lộ chuyện ngươi là đệ tử Hắc Bạch Thần Cung."

Ta đệt!

Không sợ kẻ địch cường đại, chỉ sợ kẻ địch có trí lực a!

Van cầu phiếu đề cử, van cầu sưu tập! Bút tâm.

Chương 34 : Cơ quan

Chương 31: Cơ quan

Cục diện trở thành cương cục, liền ngay cả Ninh Dạ nhất thời cũng không biết nên làm sao cho phải.

Nghĩ nghĩ, hắn quyết định đem nan đề quăng trở lại: "Vậy ngươi muốn như thế nào?"

Quái dị kia cũng bị làm khó.

Nếu đối phương nói dừng tay như vậy rời khỏi, hắn khẳng định là không tin, tu sĩ Cực Nhạc Môn này không thể thả, cũng không thể giết, mình cùng tu sĩ khổ chiến, tiêu hao cự đại, hơn nửa không phải đối thủ của người này—— đối phương biết rõ thực lực của hắn còn dám đi tới, quá nửa là có chỗ dựa, đặc biệt là hắn thế mà có thể tra rõ nhược điểm của Hoa Luân tu sĩ.

Cần biết đại cảnh cùng tiểu cảnh bất đồng, giữa Tàng Tượng cùng Hoa Luân có thực lực hồng câu cự đại, cùng một cảnh giới, hạ tầng thắng trung tầng tuy không nhiều, nhưng vẫn không tính là quá hiếm có.

Tàng Tượng đỉnh phong muốn thắng Hoa Luân sơ cảnh, độ khó liền quá lớn rồi, mỗi một cái có thể làm được đều là nhân trung long phượng, thiên tài trong thiên tài.

Tu vi của người này không đủ, nhưng lai lịch quỷ bí, có can đảm khiêu chiến Hoa Luân sơ cảnh, chỉ một điểm này, bản thân liền rõ ràng không bằng.

Đánh, đánh không lại; thả, thả không được; chạy, càng là chạy không thoát.

Quái dị kia cũng rơi vào trong nan đề.

Ninh Dạ đã nói: "Ngươi tốt nhất mau mau nghĩ rõ ràng, nơi đây phát sinh hai trận chiến đấu, chẳng mấy chốc sẽ có người phát hiện. Ta có thể đi, ngươi lại là không hẳn trốn thoát được."

Quái dị nôn nóng nói: "Ta biết, các ngươi đám tu tiên giả này quá mức đáng ghét, làm sao cũng không chịu bỏ qua cho chúng ta. Nếu không phải ta vẫn tính cơ trí, sớm đã chết tại trong tay các ngươi."

Ninh Dạ cười nói: "Ta đến là có cái chủ ý, không biết ngươi có nguyện ý nghe không."

"Ngươi nói."

"Ngươi quy thuận ta, làm thủ hạ của ta." Ninh Dạ nói.

"Không được." Quái dị kia kêu lên: "Vậy ta chẳng phải là mất đi tự do? Lại nói ta làm sao biết ngươi sẽ không xong việc giết ta?"

"Tự do?" Ninh Dạ cười lạnh: "Ngươi thật sự cho rằng ngươi hiện tại là tự do sao?"

Quái dị ngẩn ngơ, ngẫm lại bản thân cả ngày như chó nhà có tang, hoảng sợ không qua nổi hôm nay, cái gọi là tự do, kỳ thực thật còn không dễ chịu bằng chó người ta nuôi trong nhà. Vì vậy nếu như người kia có thể đối với chính mình tốt một chút, bán mình đến cũng chưa chắc không thể. Vấn đề là làm sao bảo đảm hắn sẽ không đem chính mình hóa giải hấp thu?

Ninh Dạ đã nói: "Ngươi là thổ hệ quái dị, sở trường về pháp thuật thổ hệ, như vậy rất tốt. Ta tu chi đạo, nhu cầu quá nhiều, nhưng lại vô pháp phân thân, không thể nào chu đáo, như có ngươi giúp đỡ, thổ hệ một đạo, ta liền có thể thả lỏng một ít. Bên trong quái dị, có trí tuệ cực kỳ hiếm thấy, ta thấy ngươi tiềm lực rất tốt, theo ta, ngươi sẽ có càng nhiều không gian trưởng thành. Hơn nữa ta biết cực nhiều bí pháp, có thể truyền cho ngươi thổ độn chi pháp, đã có pháp này, ngươi sau này đào dật liền thuận tiện hơn nhiều."

Quái dị kia không nhịn được nói: "Nói nhiều như vậy, ta lại dựa vào cái gì tin ngươi?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Thời gian không nhiều, ngươi chỉ có tin tưởng. Nếu như kéo dài tiếp, ngươi sợ là liền đi không được. Đối với ta mà nói, tối đa cũng chỉ là chuyện mật mưu trộm lấy quái dị bị tông môn phát hiện, có trách phạt, đối với ngươi, lại là nguy hiểm đến tính mạng."

Câu nói này mới thực sự là đánh vào trên tử huyệt của quái dị kia.

Nó tuy rằng khống chế tu sĩ Hoa Luân kia, nhưng áp chế phân lượng không đủ, lại có thể nào khiến Ninh Dạ khuất phục?

Quái dị kia cũng ý thức được thời gian không chờ ta, chỉ có thể đánh cược một lần, nói: "Ngươi thật sự sẽ không hại ta?"

"Ta coi như giết ngươi, hấp thu ngươi rồi, cũng chưa chắc có thể đạt được bao nhiêu chỗ tốt, đặc biệt là ta bây giờ thực lực thấp kém, dù ngươi có thiên đại huyền ảo, cũng vô năng tiêu hóa. Nhưng như giữ ngươi lại, liền tương đương với ta có thêm một cái Hoa Luân sơ kỳ trợ thủ, tuy rằng tại trong Hoa Luân cảnh, ngươi cũng coi như là yếu nhất."

"Vậy sau này ngươi thực lực mạnh rồi đây?"

"Ngươi cũng sẽ trở nên mạnh mẽ. Quái dị giả, vô pháp khả khống. Tiên môn cho tới nay vẫn là lấy hấp thu quái dị làm mục tiêu, tới nay không nghiên cứu qua khống chế chi pháp. Ta cũng không có phương pháp kia. Nếu như ngươi cảm thấy ta không thể tin, lại tìm cơ hội trốn là được. . . Ngươi. . . Bất quá tiêu hao bản nguyên mà thôi, thời gian hơi dài liền có thể khôi phục. Nhưng ta tin tưởng, theo ta, sau này chính là đuổi ngươi đi, ngươi cũng sẽ không đi."

Quái dị khinh bỉ, nó không tin tưởng Ninh Dạ, nhưng hiện thực lại bức nó không thể không tin, không thể làm gì khác hơn là nói: "Tốt lắm, ta liền đánh cược một lần."

Nói đã đem tu sĩ Hoa Luân cảnh kia thả ra.

Ninh Dạ cũng không động thủ, nói: "Ngươi giết hắn."

"Ta?" Quái dị kinh ngạc.

"Làm sao? Vừa mới nói làm thủ hạ ta, hiện tại đã muốn vi phạm ý ta rồi?" Ninh Dạ nói.

Quái dị không giận còn mừng, nghe ý này, Ninh Dạ đúng là muốn tuân thủ lời hứa, thạch thứ kích xuất, đã đem tu sĩ kia giết chết.

Tiếp lấy Ninh Dạ mò thi, đem đồ vật của hắn toàn bộ lấy ra xem qua xong, cầm lấy một cái hộp gỗ nhỏ, cười nói: "Đến là cơ hội trời cho, đi theo ta."

Chén trà liền nhảy nhảy nhót nhót theo Ninh Dạ.

Đã thấy Ninh Dạ đi đến trước thạch sư, hướng tới cái hộp gỗ kia thi pháp, cuối cùng dán vào một trương phù, nói: "Ngươi đem hộp này giấu vào bên trong thạch sư đi, có thể làm được chứ?"

Quái dị kia đã minh bạch tâm tư của hắn, kinh hãi nói: "Ngươi người này thật gian trá!"

"Không phải như vậy, thì làm sao bảo vệ ngươi?" Ninh Dạ hỏi ngược lại.

"Đúng vậy! Đúng vậy!" Quái dị thích nghe nhất lời này, liền dựa theo Ninh Dạ nói, đem hộp gỗ đặt vào trong thạch sư, tiếp sau đó lại dựa theo Ninh Dạ dặn dò, đối với con thạch sư này làm động một phen thủ cước mới rời đi.

Trên đường trở về, thực lực quái dị tiêu hao dần dần khôi phục.

Nhưng lúc này, nó đã không còn tâm tư muốn chạy.

Chính như Ninh Dạ đã nói, quái dị không phải thật khát vọng tự do, chỉ là nhân giá trị đặc biệt mà dẫn đến bán mình không cửa.

Bây giờ thật vất vả có cái tu tiên giả chịu che chở nó, nó váng đầu mới chạy.

Ninh Dạ cũng dần dần biết, quái này sinh ra hỗn độn, hoàn toàn không biết lai lịch bản thân, nguyên bản cũng không có linh trí, lại là có một lần bị tiên nhân thu được, muốn đem luyện hóa, nhưng không ngờ tao ngộ kẻ thù truy sát, luyện hóa thất bại, nhưng cũng bởi vậy đã có thần trí, từ đây suốt ngày ẩn giấu, không dám lộ tướng, vừa mới hiện hình, tất nhiên nghĩ biện pháp chạy trốn mất dạng.

Cũng nhân có trí tuệ duyên cớ, cho nên mới có thể mấy lần thoát đi. Nếu như thay đổi quái dị phổ thông, hỗn độn vô tri, sợ là sớm đã bị tiên nhân cầm rồi.

Đã biết tình huống của quái dị này, Ninh Dạ cười nói: "Nếu ngươi đã không tên, vậy ta liền vì ngươi lấy cái tên đi."

"Hảo a hảo a!" Quái dị kia vui mừng không ngớt.

Ninh Dạ suy nghĩ một chút nói: "Liền gọi Thiên Cơ."

"Thiên Cơ?"

"Đúng, Thiên Cơ. Từ nay về sau, ngươi chính là Thiên Cơ Thạch!"

Thiên Cơ Thạch giả, Thiên Cơ Môn chi cơ vậy.

Ninh Dạ đối quái dị này, cũng là tràn ngập chờ mong.

Một ngày sau.

Ngũ Dương Công Tử Công Tôn Dạ đứng tại trên Cổ Tuyền trấn, theo bên người chính là Việt Tú Tú.

Việt Tú Tú báo nơi đây, tuy rằng biết rõ hi vọng không lớn, Công Tôn Dạ vẫn là nhanh chóng bay tới.

Chỉ là nhìn mãn trấn tan hoang, Công Tôn Dạ cũng là trong lòng lạnh lẽo.

Thời khắc này nhìn chung quanh một chút, Công Tôn Dạ cau mày nói: "Có chí ít bốn đợt tu sĩ đã tới, bất quá động thủ chỉ có một cái. . . Là Cực Nhạc Môn."

Lấy kiến thức của Công Tôn Dạ, tự nhiên liếc mắt đã nhìn ra thủ đoạn của tu sĩ kia.

Chỉ là không biết đắc thủ có phải là hắn hay không.

Việt Tú Tú thì vẫn như cũ lưu luyến tại bên người sư tử đá.

Cứ việc Công Tôn Dạ đã nói cho nàng, quái dị có thể chuyển di, bây giờ đã không ở bên trong thạch sư, nhưng Việt Tú Tú vẫn còn có chút không bỏ.

Thời khắc này hiếu kỳ nhìn thạch sư, chỉ cảm thấy trên đó tựa hồ có khí tức gì đó đang hấp dẫn bản thân, không khỏi nói: "Sư phụ, tại sao ta lại cảm thấy trên sư tử đá này thật giống như có thứ gì đó hấp dẫn ta?"

Công Tôn Dạ cũng không quay đầu lại, thuận miệng nói: "Ngươi tu Tố Nữ Thanh Cương, Thủy Vân Kiếm Quyết, đối thủy linh khí tương đối mẫn cảm. Trên sư tử đá kia không biết sao nhiễm phải khí tức của Vân Thủy Đan, khí cơ hợp nhau, cho nên đối với ngươi có sức hấp dẫn, chẳng có gì lạ."

"Hóa ra là như vậy." Việt Tú Tú lầm bầm một tiếng, vỗ vỗ đầu thạch sư.

Đúng vào lúc này, cái thạch sư kia đột nhiên bạo liệt, ‘Xoát’ một tiếng tuôn ra vô số độc châm. Việt Tú Tú không kịp đề phòng, trong nháy mắt bị đâm thành tổ ong vò vẽ, thân thể run lên, đã ngã xuống.

"Tú Tú!" Công Tôn Dạ kinh hãi ôm lấy Việt Tú Tú, liền thấy toàn thân nàng máu me đầm đìa, càng kiêm kịch độc, tại chỗ đã chết rồi.

"Hỗn đản! ! !" Công Tôn Dạ hét to.

Ở ngay trước mặt chính mình, ám toán đồ đệ bản thân, Công Tôn Dạ cảm giác giống như là bị người hung ác đánh một bạt tai.

Lại nhìn hạp cùng độc châm nổ tung trong thạch sư kia, Công Tôn Dạ lại kiềm chế không được run rẩy lên: "Cực Nhạc Môn. . . Đây là cơ quan của Cực Nhạc Môn. . . Gan chó thật lớn!"

Công Tôn Dạ đã mãnh nhiên đứng dậy.

Chương 35 : Thiên Cơ Thạch

Chương 32: Thiên Cơ Thạch

Sau ba ngày, Công Tôn Dạ trở về.

Toàn thân đẫm máu, đằng đằng sát khí.

Vừa mới về Ngũ Dương động, liền phái môn hạ đệ tử đi tìm Ninh Dạ.

Việc cơ quan thạch sư giết Việt Tú Tú, vấn đề lớn nhất chính là ở quá có tính nhằm vào.

Chuyện nhằm vào một tên đệ tử ra tay như vậy, không giống như là Cực Nhạc Môn sẽ làm, đặc biệt là tại trên đường đi Cổ Tuyền trấn, Việt Tú Tú nhắc qua Ninh Dạ.

Đương nhiên, hơn nửa không phải lời hay.

Nhưng Công Tôn Dạ không có vì vậy bỏ qua Cực Nhạc Môn —— hắn giết tới Cực Nhạc Môn, tự tay trảm sát ba tên Cực Nhạc Môn đệ tử, cũng doạ dẫm một số lớn tài vật xong mới rời đi, sau đó vừa trở về liền tìm Ninh Dạ.

Chỉ là mệnh lệnh của hắn vừa hạ, dưới gối một tên nữ đệ tử liền nói: "Ninh Dạ đi Thiên Bình sơn, nơi đó chính đang phong sơn (vây núi)."

"Thiên Bình sơn phong sơn? Đây là chuyện gì?" Công Tôn Dạ hơi run.

Nữ đệ tử kia hàm hàm hồ hồ nói, Công Tôn Dạ lúc này mới biết, nguyên lai liền tại ngày hôm qua, Thiên Bình sơn thế mà đã xuất hiện sự kiện cơ quan giết người.

"Cơ quan giết người? Là chuyện gì?"

Nữ đệ tử hồi đáp: "Là quái dị. Quái này là quái dị thuộc tính thổ, có thể đào rỗng tượng đá, tại nội bộ một cái tượng đá chế tác cơ quan, lại bôi lên luyện thể đan dược để hấp dẫn. Vừa vặn có một vị sư đệ đi qua, thụ ảnh hưởng, không ngờ phát động cơ quan, bỏ mình tại chỗ."

"Thật to gan!" Công Tôn Dạ vỗ bàn đứng dậy.

Hiện tại hắn đã minh bạch.

Là quái dị kia báo thù.

Rất hiển nhiên, quái dị này sau khi bị Ninh Dạ cùng Việt Tú Tú phát hiện tung tích, trong lòng căm giận, giết chết Cực Nhạc Môn tu sĩ xong, trước tiên dùng cơ quan hạp của hắn bố trí cơ quan, ám toán Việt Tú Tú, sau đó thế mà lại lớn mật đến tiềm nhập Cửu Cung sơn nỗ lực ám toán Ninh Dạ.

Bất quá vận may của nó hiển nhiên không tốt, Hắc Bạch Thần Cung nhân tài đông đúc, đi cận chiến cường công luyện thể chi đạo không chỉ một mình Ninh Dạ, kết quả liền là có người khác thế hắn trúng chiêu.

Sau khi biết quái dị xuất hiện tại Thiên Bình sơn, Hắc Bạch Thần Cung lập tức quy mô lớn xuất động phong sơn, liền ngay cả Ninh Dạ đều tham dự trong đó.

Đã biết chuyện đã xảy ra, Công Tôn Dạ đối với Ninh Dạ không còn hoài nghi, chỉ là kinh ngạc quái này lớn mật. Bất quá ngẫm lại những điều lúc trước đã biết, xác thực là cái quái dị có trí tuệ, đến cũng không tính kỳ quái.

Chỉ tiếc nó xuất hiện tại Cửu Cung sơn, vậy cho dù bị bắt được, cũng không tới lượt mình.

Nữ đệ tử kia nâng lên mắt hạnh, sóng nước lưu chuyển nhìn Công Tôn Dạ: "Hay là, chờ hắn phong sơn trở về, ta lại đi gọi hắn?"

Công Tôn Dạ vung tay lên: "Quên đi, chỉ là thật đáng tiếc Tú Tú."

Nữ đệ tử kia liền hé miệng cười khẽ: "Chết mất một cái Việt Tú Tú, đồ nhi liền lại vì ngài tìm mười cái Việt Tú Tú, được không?"

Công Tôn Dạ nheo mắt lại: "Rất tốt, rất tốt!"

Trong lúc vung tay, nữ đệ tử quần áo rút đi, Công Tôn Dạ đã nhào lên.

Phòng nhỏ.

Sau một đêm phong sơn, Ninh Dạ rốt cục trở về.

Vừa mới ngồi xuống, liền thấy nghiên mực bên cạnh thế mà đứng lên, chính là Thiên Cơ Thạch, trên nghiên mực hóa ra một gương mặt, lại là khổ cáp cáp: "Ngươi vì tẩy thoát hiềm nghi, lại là đem ta bạo lộ ra rồi, hiện tại khắp nơi đều đang tìm ta, tiên môn kỳ công diệu pháp không ít, ta sợ sớm muộn cũng sẽ tìm tới ta a."

Ninh Dạ lười biếng nói: "Yên tâm đi, ta đã vì ngươi che lấp thiên cơ, trong thời gian ngắn, bọn họ không tìm được ngươi."

Thiên Cơ thấy kỳ lạ: "Ngươi một cái đệ tử bình thường, làm sao có thể làm vì ta che lấp thiên cơ đến nơi đến chốn? Lẽ nào ngươi còn là thuật số dịch lý đại sư?"

Ninh Dạ che lấp thiên cơ, tự nhiên là dựa vào Ký Hồn mộc toán trù cùng Đoạt Thiên Thuật —— Thiên Cơ Môn có tam đại thần thuật bản thiếu, trong đó Vấn Thiên Thuật cùng Đoạt Thiên Thuật Ninh Dạ cũng biết, chỉ có một môn bí thuật, không ở ghi chép bên trong, Ninh Dạ cho tới nay không biết.

Bất quá Đoạt Thiên Thuật của Ninh Dạ so với Vấn Thiên Thuật kém hơn một chút, lại thêm không có nội tình Thiên Cơ tâm pháp, miễn cưỡng thi triển, cho dù là mượn Ký Hồn mộc toán trù, so với Đoạt Thiên Thuật của Tân Nhiễm vẫn kém không ít, chỉ có thể che lấp ba năm tả hữu.

Hắn bây giờ cùng Thiên Cơ còn chưa phải thân mật như vậy, vì vậy những thứ cơ mật này liền sẽ không nói cho hắn.

Vì vậy chỉ là nói: "Ít nói nhảm, thành thật đợi, vô sự đừng nổi bong bóng. Nếu ngươi còn tùy ý lên tiếng như thế, ta cũng chưa chắc hộ được ngươi."

"Nga." Thiên Cơ thành thật nằm trở lại, nhưng vẫn là không nhịn được nói: "Rất tẻ nhạt."

"Ngươi lúc trước bị người truy thành chó rơi xuống nước, thời điểm đóng giả tượng đá không dám động, làm sao không kêu tẻ nhạt."

Thiên Cơ liền cợt nhả: "Bây giờ không phải là có chủ nhân sao?"

Không nhìn ra ngươi còn là một con hàng vô sỉ a.

Ninh Dạ suy nghĩ một chút nói: "Muốn cho ngươi có thể tự do hành động, đến cũng không phải không có cách nào."

Thiên Cơ đại hỉ: "Nói mau nói mau."

Ninh Dạ nói: "Tìm cái khôi lỗi, đem ngươi bỏ vào, liền nói là khôi lỗi truyền vào linh tính, không phải là được rồi sao?"

Thiên Cơ đại hỉ: "Quá đúng quá đúng, thật là ý kiến hay!"

Ninh Dạ đã nói: "Bất quá tiền đề là: một, ta phải có loại khôi lỗi này, hai, ta phải có linh tính thích hợp, ba, là ta phải có lý do hợp lý nắm giữ khôi lỗi."

Thiên Cơ liền nói: "Khôi lỗi có thể đi mua, linh tính có thể đi săn, lý do có thể tùy tiện tìm a, cùng lắm liền chọn tu một môn khôi lỗi chi thuật."

Ninh Dạ cười lạnh: "Nói thật dễ nghe, một cái khôi lỗi ra dáng cần bao nhiêu linh thạch ngươi có biết không? Dạng lắm mồm giống ngươi đối với linh tính yêu cầu cao bao nhiêu, ngươi biết có không? Trong lúc Tàng Tượng pháp thuật có thể chọn tu có hạn ngươi có biết không? Sư phụ ta không thích ta lựa chọn cái gì khác ngoài đao đạo ngươi có biết không? Trọng yếu nhất chính là, đến cùng ngươi là thủ hạ của ta, hay ta là thủ hạ của ngươi a? Làm sao nghe tới, ta đến trở thành nô bộc của ngươi, nên vì ngươi làm việc?"

Thiên Cơ yên lặng, trong lúc nhất thời đến không biết nên nói như thế nào.

Thấy nó như vậy, Ninh Dạ nói: "Thôi vậy, ngươi hãy thành thật giúp ta, đợi đến thời cơ thích hợp, ta liền sẽ giúp ngươi kiếm một cái thân thể."

"Được được, lão đại ngươi liền nói ngươi muốn cái gì đi?" Thiên Cơ vội đáp ứng.

Ta muốn cái gì? Ta muốn Hắc Bạch Thần Cung này trời long đất lở!

Chỉ là hiện tại, Ninh Dạ vẫn còn chưa giao cho nó những thứ này, nhàn nhạt nói: "Tự nhiên là muốn khiến cho chính mình trở nên càng mạnh. Khoảng thời gian này ta muốn tĩnh tâm khổ tu, trùng kích tầng thứ tư, vô sự thì đừng đến phiền ta."

Còn có hai tháng, chính là nhập môn một năm, Ninh Dạ muốn tại trước khi khảo sát kỳ kết thúc, tấn thăng tầng thứ tư, ngoài ra chính là tiếp tục tìm kiếm cơ hội lấy được mảnh vỡ Thiên Cơ Điện.

Ngày hôm nay Ninh Dạ chính đang tu hành, Hứa Ngạn Văn nhưng lại tới rồi.

Nhìn thấy Ninh Dạ, Hứa Ngạn Văn cười nói: "Lần trước nhờ có ngươi, Vãn Ngưng cùng ta thân cận hơn nhiều. Còn không phải sao, đặc biệt yêu ta ba ngày sau tới Ngưng Tâm Tiểu Trúc của nàng tụ tập."

Ninh Dạ cười nói: "Cơ hội tốt như vậy, vừa vặn cùng giai nhân một chỗ, ta đi tôn lên sợ là dư thừa chứ?"

Hứa Ngạn Văn lắc lắc đầu: "Ta cũng không muốn, làm sao Vãn Ngưng chỉ tên muốn ngươi đi. Xem ra là lần trước biểu hiện của ngươi, vào Vãn Ngưng pháp nhãn."

Trong lời nói đến là không bao nhiêu ghen tỵ, đại khái là bởi vì ăn chắc Trì Vãn Ngưng sẽ không thích hắn.

Đối với Hứa Ngạn Văn mà nói, hắn hiện tại lại như là cái hậu cung tranh sủng, thời điểm bản thân tranh không nổi, liền muốn kéo theo đồng bạn, tiền đề là đồng bạn không bằng bản thân.

Ninh Dạ vừa vặn phù hợp tiêu chuẩn này, tướng mạo xấu xí, nhưng lòng dạ sâu rộng, mang đi ra ngoài cũng sẽ không rớt giá chính mình, chỉ có thể tôn lên bản thân vĩ đại đẹp trai tiêu sái bất phàm, tự nhiên là phù hợp nhất.

Ninh Dạ cũng đã sớm chờ cơ hội này, nghe vậy cười nói: "Nếu như thế, vậy liền cung kính không bằng tuân mệnh."

Chương 36 : Thảo luận

Chương 33: Thảo luận

Trong phòng nhỏ, Ninh Dạ chắp tay đi qua đi lại, lông mày đã ngưng tụ thành một cái chữ xuyên (川).

Trên bàn nghiên mực đột nhiên đứng lên, hóa thành một cái thạch đầu nhân nho nhỏ, hai cái chân nhỏ đặt tại bên cạnh bàn lắc lư: "Ngươi đang phiền não?"

Ninh Dạ thuận miệng nói: "Chỉ là đang suy nghĩ một số chuyện."

Thiên Cơ liền thở dài: "Ngươi vẫn là không quá tín nhiệm ta."

Nghe nói như thế, Ninh Dạ có chút vui vẻ.

Liền tại nửa tháng trước, vấn đề còn là Thiên Cơ có tín nhiệm Ninh Dạ hay không, hiện tại đã đảo ngược rồi.

Ninh Dạ cười hỏi: "Ngươi biết ta đang suy nghĩ gì không?"

Thiên Cơ đáp: "Chuyện Ngưng Tâm Tiểu Trúc, hẳn là đối với ngươi rất trọng yếu chứ? Thế nhưng ngươi lại có cố ky., vì vậy đang do dự. Ngươi muốn làm một chuyện, nhưng vẫn đang lo lắng gì đó. Là có quan hệ cùng thân phận thực sự của ngươi sao?"

Ninh Dạ ngạc nhiên: "Thân phận thực sự?"

Thiên Cơ dẩu môi: "Tuy rằng ngươi không có nói cho ta, tất cả những gì ngươi đã làm, xem ra cũng chỉ là hành vi một cái đệ tử trong môn phái vì bản thân tư dục mà lựa chọn, thế nhưng ngươi đã quên, ta đã theo ngươi nửa tháng, Hắc Bạch Thần Cung có một số việc, ta đã biết rồi. Tỷ như đệ tử Hắc Bạch Thần Cung phổ thông, tại trước khi chính thức tiến vào trung kỳ, chỉ có thể học tập một loại pháp thuật cơ bản, mà sư phụ ngươi là Trương Liệt Cuồng, cũng chỉ truyền ngươi một môn đao pháp. Nói cách khác, ngươi hiện tại biết hẳn là chỉ là Dương Phù Kinh cùng Sát Tâm Đao. Thế nhưng thủ đoạn lúc trước ngươi biểu hiện ra tại Cổ Tuyền trấn, còn có Thổ Độn pháp thuật ngươi truyền cho ta, không phải là thứ ngươi hiện tại nên biết."

Nghe nói như thế, Ninh Dạ cũng vui vẻ.

Đến không phải Ninh Dạ không nghĩ tới sẽ lộ ra manh mối, chỉ bất quá thứ nhất hắn không nghĩ tới đầu óc Thiên Cơ dùng tốt như vậy, thứ hai Thiên Cơ vốn cũng là nô bộc của hắn, hắn lộ ra chút ít tin tức, cũng có ý tứ thăm dò.

Hiện tại xem ra, Thiên Cơ quả nhiên không khiến hắn thất vọng —— nói ở ngay trước mặt hắn, dù sao cũng hơn nói với người khác.

Ninh Dạ nói: "Vậy ngươi cảm thấy ta là người như thế nào?"

"Còn phải hỏi?" Thiên Cơ miệng nhỏ phiết lên: "Ngoại môn gian tế chứ gì nữa."

Ninh Dạ nghĩ nghĩ, gật đầu: "Cũng coi như vậy đi, chỉ bất quá cái ngoại môn này, đã không tồn tại."

"A?" Thiên Cơ ngạc nhiên.

Ninh Dạ hồi đáp: "Ta nguyên bản là đệ tử Thiên Cơ Môn, hơn một năm trước, bị Hắc Bạch Thần Cung diệt."

Thiên Cơ giật nảy cả mình: "Không trách ngươi lấy tên cho ta là Thiên Cơ."

"Đúng, ta hi vọng ngươi có thể trưởng thành, trở thành nền tảng tương lai cho Thiên Cơ Môn." Ninh Dạ gật đầu.

Thiên Cơ đại hỉ: "Vậy ngươi hiện tại là tín nhiệm ta rồi? Thế mà đem chuyện trọng yếu như vậy nói cho ta."

Ninh Dạ thở dài: "Không tín nhiệm ngươi cũng không được a, dù sao chuyện về sau, không có ngươi hỗ trợ không được."

Thiên Cơ bất mãn: "Ngươi không thể nói êm tai chút dỗ dành ta sao."

Thiên Cơ trí lực đến là đủ rồi, tính tình nhưng còn có chút giống tiểu hài tử.

Ninh Dạ cười ha ha, sờ sờ Thiên Cơ đầu, đem đại sự mảnh vỡ Thiên Cơ Điện nói cho nó một thoáng.

Thiên Cơ rốt cục tỉnh ngộ: "Vậy là ngươi vừa nãy phiền não, cũng là bởi vì trộm mảnh vỡ cần ta hỗ trợ, có nên nói cho ta hay không?"

"Không chỉ có là như vậy." Ninh Dạ hồi đáp: "Chuyện mảnh vỡ Thiên Cơ Điện, can hệ trọng đại, trọng yếu nhất chính là, nó vô dụng đối với người khác, chỉ hữu dụng đối với kẻ nắm giữ Thiên Cơ Điện như ta. Ta tại Hắc Bạch Thần Cung làm mưa làm gió như thế nào đi nữa, Hắc Bạch Thần Cung cũng không có nghĩ tới trên đầu Thiên Cơ đệ tử, dù sao bọn họ đối đầu quá nhiều. Nhưng nếu như mảnh vỡ bị trộm, bọn họ liền nhất định sẽ ý thức được, là người Thiên Cơ Môn đến rồi."

"Biết là người Thiên Cơ Môn thì lại làm sao? Đằng nào không tìm ra ngươi là được a." Thiên Cơ không rõ.

Nó có trí lực mà thiếu kinh nghiệm, rất nhiều chuyện còn không quá lý giải, càng nghĩ không ra chỗ hỏng của việc bại lộ ra Thiên Cơ Môn đối với Ninh Dạ.

Ninh Dạ giáo dục nó: "Khác biệt lớn. Thiên Cơ Môn là tại một năm trước bị diệt, vì vậy chỉ cần biết được người xuất thủ khả năng là người của Thiên Cơ Môn, liền có thể suy đoán ra, làm việc này nhất định là đệ tử mới trong vòng một năm, cứ như vậy, phương hướng tìm kiếm một thoáng liền thu hẹp rất nhiều. Mà nếu đã là người mới, muốn dựa vào thực lực tự mình tiềm nhập Thanh Mộc điện tất nhiên rất khó, vậy thì hơn nửa liền phải có thân phận công nhiên tiến vào, rất tốt, những người cùng ngày tại Ngưng Tâm Tiểu Trúc chính là đối tượng trọng điểm hoài nghi. Coi đây là manh mối lại tra, liền lại phát hiện, ta cái hủy dung giả này chính là đối tượng đáng giá hoài nghi nhất. Cuối cùng lại đối chiếu mọi việc tại Hòe Âm sơn Cổ Tuyền trấn, phát hiện ta cũng từng xuất hiện. . ."

Hết thảy manh mối kết hợp lại, vậy thì rất dễ dàng có thể tìm được hắn.

Đã minh bạch ý của Ninh Dạ, Thiên Cơ nói: "Nếu đã như vậy, vậy trước tiên đừng lấy."

"Không được." Ninh Dạ lại lắc đầu: "Chuyện phải làm quá nhiều, mảnh vỡ Thiên Cơ Điện chỉ là bước thứ nhất, hơn nữa một bước này, ta yêu cầu bản thân là nhất định phải hoàn thành trong khi còn

Tàng Tượng."

"Tại sao gấp như thế?" Thiên Cơ không hiểu.

"Bởi vì ta nhất định phải tại sau khi Hoa Luân, rời khỏi Hắc Bạch Thần Cung, đi tới Hạo Thiên Môn cùng Thái Âm Môn."

Ninh Dạ một mạch quan tâm tao ngộ của Thanh Lâm cùng Tân Tiểu Diệp, hắn không biết bọn họ hiện tại ở nơi đó thế nào rồi. Trong tiên môn, cạnh tranh đông đảo, đấu đá càng nhiều. Lấy đầu óc thực lực của chính mình còn phải từng bước cẩn thận, Thanh Lâm Tân Tiểu Diệp nếu muốn ra mặt, sợ là càng khó.

Vì vậy Ninh Dạ không chỉ cần phải giải quyết vấn đề của chính mình, còn phải nhanh một chút đi giúp Thanh Lâm cùng Tân Tiểu Diệp. Chỉ có ba người cùng trưởng thành, mới có thể lật úp tam đại tiên môn.

Ngoài ra hắn còn muốn đi những tiên môn khác tìm kiếm càng nhiều mảnh vỡ, cũng kích động các phái nội chiến.

Có nhiều chuyện muốn làm như vậy, vì vậy hắn không thể kéo dài.

"Nếu đã như vậy, vậy thì làm một cái giả?" Thiên Cơ tiếp tục nghĩ kế.

Ninh Dạ lắc đầu: "Ta liền mảnh vỡ là hình dáng gì cũng chưa từng thấy qua, làm sao đi làm giả? Lại nói giả sớm muộn cũng sẽ bị phát hiện."

"Vậy trước tiên kiểm chứng, lại ra tay, lần sau lại tới."

Ninh Dạ vẫn như cũ lắc đầu: "Sẽ không có lần sau. Phải biết mảnh vỡ khẳng định không ở chỗ của Trì Vãn Ngưng, trên người nàng không có khí tức mảnh vỡ để lại. Mà coi như ta đã được mời đi Ngưng Tâm Tiểu Trúc, cũng không thể nào tại Thanh Mộc điện xông loạn. Vì vậy ta muốn tới được vị trí mảnh vỡ, nhất định phải chế tạo sự cố. Mà chuyện như vậy, một lần cũng ngại nhiều. Ngoài ra Thanh Mộc Lão Tổ bây giờ không ở Hắc Bạch Thần Cung, bỏ qua cơ hội lần này, như chờ hắn trở về, chính là có thông thiên năng lực, ta cũng đừng hòng đắc thủ. Vì vậy hoặc là không động thủ, đã động thủ, nhất định phải một lần giải quyết."

"Cái gì cũng không được, vậy làm sao bây giờ a." Thiên Cơ cũng có chút đau đầu.

Ninh Dạ hồi đáp: "Biện pháp đến cũng không phải là không có, chính là đem nơi đó bưng trọn ổ, ngụy tạo thành dấu vết trộm bảo, mảnh vỡ chỉ là phụ thêm."

"Bưng trọn ổ? Hảo a hảo a, càng thêm được nhiều bảo vật." Thiên Cơ đại hỉ, tiểu tử này cũng là chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Ninh Dạ hừ nói: "Ngươi nghĩ quá tốt, đồ vật của các đại tiên môn, đều có lưu lại ấn ký, một khi thi pháp, tất có thể tra ra. Ngoại trừ mảnh vỡ Thiên Cơ Điện sau khi thu hồi, có thể mượn bản thân Thiên Cơ Điện tiêu trừ lạc ấn, những thứ khác một kiện cũng không thể lưu."

"Như vậy a." Thiên Cơ khuôn mặt nhỏ gục xuống.

Thật là đáng tiếc a.

"Bất quá đó còn chưa phải mấu chốt nhất." Ninh Dạ nói: "Không nói bưng trọn ổ độ khó quá lớn, cho dù là làm được, cũng vẫn như cũ sẽ có trọng trọng điểm đáng ngờ. Những điểm đáng ngờ này, có lẽ có thể lừa gạt được Phó Đông Lưu, nhưng khẳng định không gạt được một người khác."

Trong đầu Ninh Dạ đã xuất hiện cái bóng của Lạc Cầu Chân.

"Vậy liền đem hắn giết." Thiên Cơ không để ý nói.

Giết chết?

Ngô, tuy rằng nghe tới không có hàm lượng kỹ thuật gì, nhưng có lẽ xác thực là phương pháp tốt nhất.

Chương 37 : Tính toán (thượng)

Chương 34: Tính toán (thượng)

Giờ tý. (23~1h sáng)

Ninh Dạ đi tới địa điểm ước định, nhìn thấy Vương Sâm đã ở nơi đó.

Vương Sâm hơi không kiên nhẫn: "Tìm ta có chuyện gì?"

Ninh Dạ nói: "Ta còn nợ ngươi một cái mạng, muốn hỏi một chút dạo này ngươi có nhu cầu giết người gì không."

Nghe nói như thế, Vương Sâm vui vẻ: "Thúc nợ ta thấy nhiều rồi, thúc trả nợ vẫn là lần đầu tiên."

Ninh Dạ trực tiếp nói: "Ngươi nói luôn có mục tiêu hay không đi."

Vương Sâm nghĩ nghĩ, hồi đáp: "Đến là có một cái, tuy rằng ta hiện tại chẳng gấp lắm."

"Ai?"

"Sư huynh của ta Lệ Bách Đao."

"Thực lực ra sao?"

"Hắn là đại đệ tử của sư phụ ta, vừa tới Hoa Luân trung kỳ, đã luyện Đoạn Hồn Ma Đao của sư phụ, cũng là đệ tử sư phụ coi trọng nhất, hắn không chết, ta ra mặt tương đối khó."

"Nhưng hắn còn có những đệ tử khác."

"Không sao, hiện tại đối thủ duy nhất của ta chính là hắn."

Ninh Dạ lắc đầu: "Nhưng điều này cùng ước định của chúng ta không hợp a."

Lúc trước ước định, là giúp Vương Sâm diệt trừ đối thủ trong Tàng Tượng cảnh, lại không bao gồm Hoa Luân cảnh, đặc biệt còn là trung kỳ.

Hoa Luân trung kỳ cùng sơ kỳ không có sai biệt về chất, nhưng có lượng khác biệt, cho dù chỉ là vừa tới trung kỳ, cũng không phải Ninh Dạ có thể hy vọng xa vời đối kháng —— thực lực bây giờ của hắn thêm Thiên Cơ, tối đa đối phó một cái Hoa Luân sơ kỳ.

"Là ngươi chủ động muốn trả nợ." Vương Sâm cười lạnh.

Nhìn ánh mắt Vương Sâm, Ninh Dạ đột nhiên ý thức được đây sợ là Vương Sâm cố ý.

Hắn là đang thăm dò thực lực của bản thân.

Ý thức được điểm này, Ninh Dạ nói: "Chờ ta một chút."

Ninh Dạ nói đã biến mất.

Một lát sau lại xuất hiện, quăng tới một tờ giấy: "Ta có thể giúp ngươi diệt trừ hắn, bất quá ngươi phải bồi thường điều kiện."

Nói đã ném ra một tờ giấy, bên trên viết bất ngờ là một ít tư nguyên đặc thù, có phụ trợ tu hành, cũng có độc dược giết người.

Những tư nguyên này đối với đệ tử Tàng Tượng mà nói vẫn tính đáng giá, thế nhưng đối với Mộc Khôi Tông mà nói, liền thật sự chẳng đáng là gì, thậm chí Vương Sâm tự móc tiền túi cũng có thể thỏa mãn, có thể thấy được Ninh Dạ yêu cầu không quá phận.

Chân chính khiến hắn giật mình vẫn là Ninh Dạ đáp ứng rồi!

Nói cách khác, người này sau lưng xác thực có người? Có lẽ không đến tầng thứ Vạn Pháp đỉnh phong, nhưng ít ra đã có thể đối phó Hoa Luân cảnh?

Tiên môn trước sau có dày đặc lý niệm cường giả xưng vương, cho dù là tại phương diện điệp chiến, cũng tin tưởng càng là cường giả mới càng có thể đạt được tin tức quý giá.

Biểu hiện của Ninh Dạ, rốt cục khiến Vương Sâm trở nên coi trọng.

Tài nguyên là chút lòng thành, hắn trực tiếp đáp ứng: "Được."

"Cho ta tư liệu về hắn."

Lệ Bách Đao là thủ tịch đại đệ tử của Thường Đoạn Hồn.

Hắn được gọi là Bách Đao, là bởi vì hắn giết người yêu thích dằn vặt, nếu như một cái đối thủ ít hơn trăm đao mới chết, đối với hắn mà nói chính là một cái thất bại.

Lúc không tu luyện, Lệ Bách Đao yêu thích đi Thiên Tú các Chấp Tử thành tầm hoan mua vui.

Thiên Tú các là một trong những kỹ viện lớn nhất Chấp Tử thành, như tên, tú nữ ngàn người, oanh oanh yến yến béo gầy đẹp xấu mặc cho quân lựa chọn.

Đã là kỹ viện, tự nhiên có đầu bảng.

Thiên Tú các mỗi năm đều sẽ chọn ra ba đến năm cái hoa hậu, sở dĩ là con số này, là bởi vì hoa hậu tổng bị đế vương hái, tiên nhân chính là nhân gian đế vương, có kẻ hảo mỹ sắc thường thường liền sẽ vì hoa hậu chuộc thân mang đi.

Lệ Bách Đao rất thông minh, biết mình cướp bất quá những đại năng cường giả thượng đẳng tiên sư kia, vì vậy hắn không tìm hoa hậu, mà là tìm bị tuyển hoa hậu.

Có lúc say rượu bạo gan, cũng sẽ nói một đôi lời hung ác, xưng hoa hậu nào đó nào đó cũng là lão tử năm đó ngủ quá, vì vậy lão tử cùng nào đó thượng tiên, nào đó sơn nhân, nào đó thượng nhân, nào đó quân nào đó tuyệt nào đó vương nào đó ma vân vân là anh em đồng hao cọc chèo.

Bất quá sau khi tỉnh rượu, hắn liền sẽ đem người nghe qua những lời này giết chết.

Lâu dần, liền không còn ai dám tiếp cận Lệ Bách Đao tại thời điểm hắn uống rượu.

Bị tuyển hoa hậu gần nhất Lệ Bách Đao vừa ý gọi Đinh Tiểu Hương, loại tiểu gia bích ngọc, ta thấy mà yêu kia.

Lệ Bách Đao yêu thích cô nương kiểu tiểu gia bích ngọc, bởi vì cái kia có thể kích phát ý muốn bảo hộ của hắn, khiến hắn cảm giác mình rất cường đại, rất lợi hại —— hắn rất hưởng thụ ánh mắt hâm mộ của đối phương lúc bản thân nói khoác thành tựu, cứ việc hắn cũng biết ánh mắt kia tám chín phần là giả.

Nhưng có quan hệ gì đây? Vui vẻ là được rồi.

Cho nên khi Ninh Dạ bước vào Thiên Tú các, chỉ tên muốn chọn Đinh Tiểu Hương, tú bà hơi lúng túng một chút. Bởi vì dựa theo thói quen của Lệ Bách Đao, lại quá chừng nửa canh giờ, hắn liền sẽ đến.

Ninh Dạ cho tú bà một viên thuốc an thần: "Yên tâm, nửa canh giờ đã thừa rồi, ta dùng không được thời gian dài như vậy."

Người nói khoác bản thân lợi hại có rất nhiều, hiếm thấy đụng tới cái khiêm tốn như vậy.

Xem ở trên mặt tiền, tú bà đồng ý: "Thiết đừng kéo dài! Vị đại nhân vật kia tỳ khí không tốt lắm."

Ninh Dạ mỉm cười: "Tỳ khí của ta lại là cực tốt."

Đinh Tiểu Hương đầy hứng thú nhìn Ninh Dạ.

Tại trong kỹ viện thời gian dài, hạng người gì đều gặp.

Có kẻ háo sắc tới liền thúc ngựa khua thương, cũng có kẻ giả vờ nhã nhặn tĩnh tọa tán gẫu, có kẻ khoe khoang phong tao ngâm thơ đối tác, cũng có kẻ uống nhiều rồi tới liền ngủ, chuyện gì cũng không làm ra.

Thế nhưng giống như Ninh Dạ, không có hứng thú đối với mỹ nữ, không có hứng thú đối với tán gẫu, không có hứng thú đối với ca vũ tài nghệ, chỉ là cúi đầu uống rượu, lẳng lặng ngây ra, lại là hiếm thấy.

Đinh Tiểu Hương không khỏi che miệng khẽ cười: "Công tử hẳn là trong nhà không được thanh tịnh, vì vậy đến đây tìm thanh tịnh?"

Ninh Dạ cười nói: "Đúng a, ta thấy cô nương, trái tim nguyên bản phiền não này a, liền yên tĩnh lại, chỉ cảm thấy tâm thần trống rỗng, không linh tĩnh viễn, hận không thể đem cô nương mang về nhà, ngày ngày nhìn, đêm đêm nhìn."

Đinh Tiểu Hương liền khả ái bĩu môi một cái: "Công tử lời này quá không thành tâm."

Ninh Dạ liền ngồi xuống: "Há, vì sao nói như thế?"

Đinh Tiểu Hương liền chỉ chỉ mặt của hắn: "Công tử liền bộ mặt thật đều không muốn lộ ra, lại còn nói gì tới thành ý?"

Ninh Dạ đeo mặt nạ, loại rất phổ thông kia, lừa dối được tú bà thấy tiền sáng mắt, nhưng không gạt được tiểu cô nương duyệt người vô số này.

Ninh Dạ sờ sờ mặt nạ trên mặt, cười nói: "Ta quá xấu, sợ dọa sợ ngươi."

Đinh Tiểu Hương liền nói: "Làm nghề này của chúng ta, nào có đạo lý hiềm khách nhân xấu. Còn nữa nhìn công tử phong độ phiêu phiên, cũng không giống một kẻ xấu xí."

Ninh Dạ khẽ cười lắc đầu, giơ chén lên nói: "Ta kính cô nương một chén."

Đinh Tiểu Hương thấy hắn chết sống không chịu bỏ mặt nạ, cũng không tiện cường cầu, chỉ đành cùng hắn uống.

Hai người liền như vậy ngươi một chén ta một chén, cụng chén cạn ly, cho đến lão bảo gõ cửa, Ninh Dạ lúc này mới đứng dậy: "Đa tạ cô nương chiêu đãi, chỗ này của ta có một vật, tặng cho cô nương."

Nói cầm lấy một bao thuốc bột đưa tới.

"Đây là..." Đinh Tiểu Hương hơi cảm thấy kinh ngạc.

Ninh Dạ nhưng cười không đáp, đã tự rời đi.

Một lát sau, Lệ Bách Đao đi vào.

Lúc này Đinh Tiểu Hương đã thu thập xong tất cả chờ Lệ Bách Đao.

Lệ Bách Đao nhìn chung quanh một chút hơi nhíu mày: "Căn phòng này của ngươi trước đây không lâu có người đến qua. Không phải đã dặn ngươi, ngày ta đến tận lực đừng tiếp những khách nhân khác sao?"

Đinh Tiểu Hương khuôn mặt nhỏ cúi xuống: "Khách nhân xuất thủ hào phóng, mụ mụ không nỡ bỏ tiền tài, ta lại có thể thế nào? Bất quá Lệ đại gia yên tâm, khách nhân kia chỉ là cùng ta tọa đàm, vẫn chưa đụng đến ta."

Lệ Bách Đao nghe xong, liền kiểm tra chung quanh gian phòng.

Hắn cũng là kẻ cẩn thận, biết mình sát nghiệt đông đảo, kẻ thù không ít, đặc biệt là loại địa phương thường xuyên qua lại này, càng cần cẩn thận đề phòng.

Tra xét một vòng thấy không có cơ quan bố trí gì, mới thở phào một hơi.

Đinh Tiểu Hương ủy khuất nói: "Đại gia yên tâm chưa?"

Lệ Bách Đao cười cười: "Chỗ cao lạnh lẽo vô cùng, cần phải cẩn thận lưu ý."

Đinh Tiểu Hương trong lòng thầm mắng, cái gì chỗ cao lạnh lẽo vô cùng, chỉ bằng ngươi cũng xứng nói cái này, trên mặt nhưng khúc ý phụng nghênh.

Đúng vào lúc này, Lệ Bách Đao nhìn thấy một vật, cầm lên hỏi: "Đây là cái gì?"

"Khách nhân trước lưu lại, nói là tặng ta lễ vật, có vấn đề sao?" Đinh Tiểu Hương thấy thế có chút khẩn trương.

Lệ Bách Đao cẩn thận mở ra nhìn nhìn, tâm tình sốt sắng thả xuống: "Ha ha, hóa ra là Cực Nhạc Tán, đây là thứ tốt, hiếm thấy người kia càng xuất thủ hào phóng, cho ngươi một bao lớn như vậy."

"Cực Nhạc Tán?" Đinh Tiểu Hương cũng là nghe nói qua uy danh Cực Nhạc Tán, nghe nói người sử dụng vật này, như tại thế giới cực lạc, khoái hoạt không ngớt, nếu như sử dụng tại lúc hành phòng, liền càng thêm sự bán công bội.

Kiểm nghiệm quá Cực Nhạc Tán, xác nhận không độc, Lệ Bách Đao vui vẻ nói: "Nếu đã có vật này, vậy chúng ta cũng đừng khách khí."

Nói đã đem Cực Nhạc Tán đổ vào chén rượu, cùng Đinh Tiểu Hương phân thực.

Trước mắt một phiến mê ly, trong mắt Lệ Bách Đao, Đinh Tiểu Hương phảng phất đã hóa thân thành thiên cung thánh nữ, xinh đẹp vô song, hổ gầm một tiếng, đã là nhào tới...

Chương 38 : Tính toán (trung)

Chương 35: Tính toán (trung)

Trong tiểu đình ngoài Thiên Tú các, Ninh Dạ yên tĩnh uống trà, bên tai thỉnh thoảng truyền đến âm thanh sung sướng trên lầu.

Tính toán thời gian đã gần tới, Ninh Dạ đứng dậy đi lên lầu.

Lúc đi ngang qua gian phòng của Lệ Bách Đao, đã bất động thanh sắc đánh ra mấy trương phù lục, kề sát ở trên tường.

Sau lưng Thiên Tú các cũng có tiên môn thủ hộ, hết thảy địa phương đều có bố trí thủ đoạn giám sát cùng phòng ngự công kích. Bất quá Ninh Dạ sử dụng lại không phải phù lục công kích nào, mà là Thôi Tình phù.

Loại phù pháp này có thể đề cao tình dục, khiến người càng thêm phấn chấn cao vút, hậu lực liên miên bất tuyệt, tại trong Thiên Tú các cũng thường có sử dụng, bởi vậy thủ hộ chi trận lại là sẽ không ngăn cản. Trong Âm Phù Kinh không có loại phù này, phù pháp này vẫn là Ninh Dạ từ chỗ Cực Nhạc Môn thu được.

Dưới vài đạo Thôi Tình phù, Lệ Bách Đao tình dục càng lúc càng tăng vọt, liều mạng bứt phá, trực tiếp khiến Đinh Tiểu Hương ai thanh liên tục, kêu bản thân không chịu nổi.

Lệ Bách Đao thấy nàng thực sự không được, bản thân lại chính đang cao hứng, liền đẩy cửa sổ kêu gào: "Lại gọi ba cái tới!"

Gã sai vặt đã nói: "Được rồi đại gia, xin hỏi muốn dạng gì?"

"Tùy tiện, mau mau!" Lệ Bách Đao hô to.

Luống cuống tay chân, gã sai vặt vội vã lại sắp xếp ba tên nữ tử nhập ốc.

Liền tại ba nữ nhập ốc đồng thời, Ninh Dạ đã bất động thanh sắc tại trên thân ba người tung xuống thuốc bột.

Lần này lại là một loại thuốc bột có thể tráng đại dương khí, vẫn như cũ không phải độc dược, chỉ là có thể khiến nam tử hùng phong tái khởi, cũng là từ Cực Nhạc Môn thu được.

Cực Nhạc tán trợ hứng, Thôi Tình phù thúc tình, lại thêm thuốc bột kích thích khí huyết, tráng đại dương khí này, mỗi một cái đều không phải độc dược, lại tuyệt đối có thể khiến cho Lệ Bách Đao tại trước khi thân thể đào hết đều sẽ không ra khỏi phòng.

Làm xong việc này, Ninh Dạ rốt cục rời khỏi Thiên Tú các.

Ra Chấp Tử thành, Ninh Dạ tìm cái lương đình ven đường tĩnh tọa.

Một lần chờ đợi ròng rã hơn nửa ngày.

Màn đêm buông xuống.

Lệ Bách Đao lung lay thân thể đi tới.

Nhìn thấy hắn đi tới, Ninh Dạ đeo vào đấu bồng đi ra lương đình: "Lệ Bách Đao."

"Ân?" Lệ Bách Đao nhìn nhìn Ninh Dạ: "Kẻ nào?"

"Dư Lưu hậu nhân. Ngươi ngày đó giết bách tính Dư Lưu ta, không nghĩ tới còn để lại ta một cái vong hồn dưới đao như thế chứ?"

"Dư Lưu?" Lệ Bách Đao nghĩ nghĩ, thật giống bản thân đã từng giết qua người trong một cái thôn Dư Lưu nào đó, sau đó lắc đầu: "Dưới đao của lão tử chết quá nhiều người, nhớ không được rõ ràng như vậy. Tiểu tử ngươi đến là đảm phì, dám đến tìm ta? Không nhìn lầm, ngươi bất quá liền miễn cưỡng xem như là cái Tàng Tượng trung kỳ chứ? Ngươi ta cách biệt một cái đại cảnh giới, lại dám tìm ta báo thù? Ha ha, ta xem ngươi thật là chán sống."

Ninh Dạ chậm rãi gật đầu: "Đúng a, bất quá tình huống bây giờ của ngươi cũng không phải quá tốt chứ? Liên ngự tứ nữ, chinh chiến bốn cái canh giờ, tiêu hao cự đại, còn có thể phát huy mấy thành thực lực?"

Lệ Bách Đao sững sờ: "Nguyên lai lưu lại Cực Nhạc tán chính là ngươi?"

Ninh Dạ gật đầu: "Mọi người chống đỡ chính là công kích, đối với ca ngợi lại không có bất kỳ năng lực chống cự nào. Ta như hạ độc thả cơ quan, ngươi tất nhiên phát hiện, dù cho trúng chiêu, cũng tất kêu cứu, thực lực ta không bằng ngươi, tốc sát ngươi vô khả năng, chỉ có thể đánh rắn động cỏ, khiến cho ngươi đào thoát. Nhưng đưa ngươi Cực Nhạc tán, ngươi tất sẽ vui vẻ chịu đựng."

Lệ Bách Đao cười ha hả: "Có chút ý nghĩa, thủ đoạn cũng còn có thể. Bất quá trước thực lực tuyệt đối, thủ đoạn này của ngươi là không có tác dụng gì lớn a!"

"Tiền đề là ngươi thật sự có thực lực tuyệt đối."

Ninh Dạ lời còn chưa dứt, đao quang đã khởi.

Lệ Bách Đao xuất đao.

Lệ Bách Đao kinh nghiệm chiến đấu rất phong phú, căn bản không chờ đối phương nói hết lời, thời khắc này đao như du long, quang huy đã ngưng tụ ra một phiến túc sát chi khí, xem ra hoàn toàn không giống một cái bị đào hết thân thể chi nhân.

Đao quang lượn lờ, càng là đem Ninh Dạ toàn bộ bọc lại.

Phốc!

Đao kình thấu thể, đã đem thân thể Ninh Dạ xuyên thủng.

Đao của Lệ Bách Đao rất độc.

Không phải kịch độc độc, mà là loại kia tước cơ cắt cốt độc kia, thâm độc.

Trúng phải đao của hắn, vết thương sẽ đau nhức cực kỳ, kẻ ý chí mềm yếu thậm chí sẽ tê liệt chiến lực.

Đoạn Hồn Ma Đao, nhất đao đoạn hồn, đoạn không phải mệnh, mà là hồn, là ý chí chiến đấu.

Đây là thủ đoạn của Đoạn Hồn Nhân Ma, Trương Liệt Cuồng đã từng nói "Đối phó lão Thường, cần phải tốc chiến tốc thắng, nếu như kéo dài thời gian, chính là thiên hạ của hắn."

Có thể được Trương Liệt Cuồng đánh giá cao như thế, có thể thấy được Đoạn Hồn Đao chi thâm độc tàn nhẫn, cùng Thất Sát Đao chính là tuyệt nhiên ngược lại.

Mà Lệ Bách Đao càng là đem đoạn hồn chi độc này phát huy đến cực hạn, bị giết chết giả, sẽ thống khổ đến không thể chịu nổi chết đi.

Thế nhưng một đao này của Lệ Bách Đao hạ xuống, lại không có nhìn thấy bất kỳ hiệu quả nào, Ninh Dạ vẫn như cũ hảo hảo đứng, phảng phất trúng đao không phải hắn.

Chuyện gì?

Lệ Bách Đao ngẩn ra, lập tức tỉnh ngộ: "Huyễn thuật?"

Một đạo phù pháp đã từ phía sau lưng đập tới, đánh lên người hắn, trên người Lệ Bách Đao đã xuất hiện hắc sắc hộ tráo, đem phù lục ngăn trở.

Hắn dữ tợn hồi thủ: "Hóa ra là cái tẩu thiên phong, không trách phải trước tiên dùng nữ tử tiêu hao tinh lực ta đây."

Lệ Bách Đao túng dục quá độ, tinh lực không đủ, lại thêm cũng không có cường đại động sát chi thuật gì, tại dưới tình huống như vậy, muốn phá huyễn thuật thật không đơn giản.

Bất quá Lệ Bách Đao nhưng vẫn là cười nói: "Đáng tiếc ngươi vận khí bất hảo, đụng tới ta, ta không sợ nhất lại chính là huyễn thuật. Bách Thủ Thiên Đao!"

Theo hô một tiếng, bên người Lệ Bách Đao đã bạo thiểm ra mảng lớn quang ảnh, vô số đao mang phi lược tứ phương.

Lệ Bách Đao giết người phải dùng trăm đao, nhưng tốc độ giết người lại xưa nay không chậm. Bởi vì một đòn của hắn liền có thể phát ra lên tới hàng trăm hàng ngàn đao.

Đối diện huyễn thuật của đối thủ, Lệ Bách Đao không cần tìm tới, trực tiếp trán phóng thiên đao chi thuật, hoành tảo tứ phương.

Mặc kệ ngươi ở chỗ nào, một đao xuất ra, chính là tất cả đều tại dưới đao phong.

Phốc phốc phốc phốc!

Chu vi đã xuất hiện một phiến nổ vang, trong không khí nổ ra cuồn cuộn ba lãng, lãng đào quyển, huyết quang hiện.

Ninh Dạ khẽ hừ ngã xuống, xem ra đã thụ thương.

Lệ Bách Đao đại hỉ, hướng tới nơi âm thanh xuất phát cuồng công, đao phong lẫm liệt đến cực trí, chu vi hết thảy tất cả đều bị đao quang của hắn giảo quá, yên diệt, không một ngọn cỏ.

Hắn thậm chí có thể cảm nhận được xúc cảm lúc đao phong xé ra thân thể đối thủ, nghe được thanh âm huyết nhục phun tung toé cùng với đối phương cưỡng chế đau đớn trầm thấp rên rỉ.

Rất tốt!

Càng là đối thủ như vậy, Lệ Bách Đao liền càng là có thể kích phát chiến ý.

Hắn điên cuồng tấn công, toàn lực bão táp, đem chiến ý kích phát đến mức tận cùng, đao cương thôn thổ, đao ý bá tuyệt, đao thế hung dũng, đao pháp uy mãnh.

Hắn không ngừng mà khảm a khảm, có thể cảm thấy đối thủ càng lúc càng yếu, nhưng thủy chung vẫn kiên trì, chính là không ngã.

Lệ Bách Đao rốt cục cảm thấy có chút không đúng.

Đối thủ đã trúng của mình đâu chỉ trăm đao? Nên có ngàn đao vạn đao chứ?

Tại sao vẫn là vô sự?

Không đúng, vẫn là huyễn thuật!

Lệ Bách Đao đột nhiên ngừng tay, trừng mắt nhìn bốn phía.

"Rốt cục phát hiện sao?" Ninh Dạ khẽ cười.

Lệ Bách Đao hốt hoảng nhìn bốn phía: "Đây là chuyện gì? Rõ ràng chỉ là quang ảnh huyễn thuật phổ thông, tại sao lại lừa gạt được linh giác của ta? Chuyện này không thể nào!"

Thân hình Ninh Dạ rốt cục hiển hiện.

Mang theo Tử Hồn mặt nạ, chỉ lộ ra một gương mặt, tay nâng Phù Thế Châu, lạnh lẽo vô tình nhìn Lệ Bách Đao.

Từ đầu đến cuối, đều chưa từng cùng Lệ Bách Đao giao thủ, Lệ Bách Đao chỉ là đang cùng không khí chiến đấu.

"Tử Hồn mặt nạ?" Lệ Bách Đao có chút minh bạch đối phương là làm sao tránh thoát linh giác của chính mình, nhưng điều này vẫn như cũ nói không thông. Bởi vì Tử Hồn mặt nạ chỉ có thể che giấu tự thân khí cơ, lại không thể nào chế tạo loại ảo giác kia.

Phù Thế Châu đến là có thể tăng mạnh huyễn cảnh, thế nhưng nếu muốn mê hoặc hắn vẫn như cũ có khó khăn.

"Còn chưa nghĩ rõ ràng?" Ninh Dạ khẽ cười.

"Cực Nhạc tán? Là Cực Nhạc tán!" Lệ Bách Đao rốt cục tỉnh ngộ.

Cực Nhạc tán lại là nắm giữ hiệu quả hoặc tâm, hơn nữa hiệu quả cực lạc, lấy thỏa mãn nhu cầu nội tâm con người làm chủ, vì vậy hết thảy ảo giác Lệ Bách Đao sản sinh, đều là Cực Nhạc tán mang đến. Tối diệu chính là trước hắn dùng qua Cực Nhạc tán, dư vị còn tại, cho nên khi Ninh Dạ lại dùng thì, hắn thậm chí không có phát hiện.

"Rốt cục phát hiện?" Ninh Dạ cười: "Ta sớm nói quá, mọi người đối với những thứ mỹ hảo tổng là không có sức đề kháng."

Từ đầu đến cuối, Ninh Dạ đều không có sử dụng độc hay là cơ quan gì, bởi vì Lệ Bách Đao kinh nghiệm chiến đấu phong phú, rất khó trúng phải.

Thế nhưng Cực Nhạc tán, hắn tránh không được.

Lệ Bách Đao không nghĩ tới Cực Nhạc tán cùng một ít huyễn thuật cấp thấp liên hợp vận dụng càng có thể phát huy hiệu quả như thế, qua một hồi chiến đấu, đã hao cạn tự thân. Bất quá hắn đến cùng là Hoa Luân tu sĩ, thực lực cường hoành, cười gằn nói: "Coi như lão tử chỉ còn một hơi, cũng có thể diệt ngươi!"

Nói lại là nhất đao phách xuất.

Cực Đạo Chân Cương, Diệt Hồn Nhất Đao!

Chính là sát chiêu chí cường bên trong Đoạn Hồn Đao Kinh.

Oanh!

Bốn phương tám hướng vô số cự mộc đánh tới, Lệ Bách Đao dưới chân mềm nhũn, càng có vô số phi phù cường công.

"Ất Mộc trận? Âm Dương phù kinh? Ngươi rốt cuộc là ai?" Lệ Bách Đao kinh hãi.

"Người giết ngươi." Vô số phù lục Ầm Ầm Ầm bay về phía Lệ Bách Đao.

Lần này Ninh Dạ đúng là dùng toàn bộ thủ đoạn, phóng ra hết thảy thất phẩm nhân giai phù, uy lực cường hoành không nói, then chốt vừa ra tay chính là một đám lớn, sinh sinh muốn dùng tiền đè chết đối phương.

Lệ Bách Đao cuồng gào, như hổ khiếu, như lôi minh, kỳ âm như nhận, kỳ đao như luân,

Luân nhận nghịch quyển, đã đem hết thảy cự mộc tiễu thành bột mịn, cũng đỡ phần lớn phù pháp, đầy đủ hiển hiện ra thực lực một cái tu sĩ Hoa Luân nên có.

Nhưng vào lúc này, mặt đất một cái thạch thứ thô to xông ra, Lệ Bách Đao bị gai đá này đâm trúng, lập tức trọng thương, ngay tiếp sau đó bão cát đầy trời, mỗi một hạt cát bụi đều như là cương châm đập tới, lấy tu vi của Lệ Bách Đao càng là không thể chống đỡ.

Không được, là chiến lực cấp bậc Hoa Luân.

Lệ Bách Đao biết mình phán đoán sai lầm, bình thường Hoa Luân sơ kỳ hắn đương nhiên không sợ, nhưng hắn hiện tại lưỡng độ tiêu hao, thể lực pháp lực đều đã cạn kiệt, đối thủ nhưng có hai cái, Lệ Bách Đao biết không địch lại, thét dài một tiếng tung người bay đi.

Hô!

Cự mộc nghịch xông, cát đá bạo khởi, trong phút chốc cũng không biết bao nhiêu thủ đoạn pháp thuật rơi vào trên người Lệ Bách Đao, Lệ Bách Đao thống thanh kêu thảm, sau lưng giống như bị người dùng bàn chải sắt quét đi một đám lớn huyết nhục, máu thịt be bét, vô cùng thê thảm.

Nhưng mà kẻ này cũng cường hoành cực kì, thân thụ trọng thương, hồi thủ xuất đao.

Hắn thế mà không phải thật chạy, mà là sử một cái tha đao kế, tâm tính chi tàn nhẫn có thể thấy được chút ít.

Một đao này đột nhiên xuất hiện, càng ngưng tụ phần lớn lực lượng của hắn, đao phong chạm tới, đại địa khai liệt, Lệ Bách Đao đã khóa chặt thân ảnh Ninh Dạ, tuyệt sẽ không để cho hắn chạy thoát nữa.

Chương 39 : Tính toán (hạ)

Chương 36: Tính toán (hạ)

Một đao này đến cấp tốc mãnh liệt, càng kiêm hung ngoan độc lạt, chính là tuyệt địa chi đao.

Cho dù là Ninh Dạ cũng không nghĩ tới dưới loại tình thế này Lệ Bách Đao lại vẫn dám liều mạng phản kích, còn phản kích hung hãn như vậy.

Quả nhiên không hổ là đệ tử của Thường Đoạn Hồn.

Đối diện một đao này, Ninh Dạ đã không cách nào tránh, không chỗ nào nấp.

Vì vậy hắn không né không tránh, nghênh đao mà lên.

Trong khoảnh khắc đó hết thảy tinh khí thần đề thăng đến cực hạn, trên người liền hiện mấy đạo phù pháp quang huy, kim quang bao phủ.

Lệ Bách Đao một đao chém xuống, thuẫn tiêu, tráo toái, như mưa bụi nổ tung, đồng thời trên người Ninh Dạ cũng phóng thích ra kinh người đao ý, khắp toàn thân từ trên xuống dưới mỗi một chỗ đều tán phát ra đao ý kinh nhân.

Không chỗ để lui, lấy mệnh tương bác!

Khanh!

Chiến trường bụi mù bay lượn càng tuôn ra một phiến kim thiết giao minh chói tai, trong hỏa hoa tung tóe, Ninh Dạ đã bay ra ngoài, trên người đã bắn tung huyết chú như tuyền.

Đồng thời trên người Lệ Bách Đao cũng phần phật phần phật xuất hiện vô số vết đao, phảng phất có trăm nghìn đao từ trên người hắn quét qua, chân chính đáp lại Bách Đao chi danh.

Nhưng mà coi như là vậy, thương thế của Ninh Dạ vẫn như cũ nặng hơn nhiều so với Lệ Bách Đao.

Một đao này xuyên qua toàn thân Ninh Dạ, nếu không có phù thuẫn hộ thể, kim thân quán chú, Lệ Bách Đao lại phong lưu túng dục, huyễn cảnh tiêu hao, dẫn đến thực lực giảm mạnh, sợ là trực tiếp liền nhất đao lưỡng đoạn.

Quả nhiên chênh lệch một cái đại cảnh giới, chính là không được a!

Máu tươi từ trên người Ninh Dạ điên cuồng phun ra, Ninh Dạ nhìn cũng không thèm nhìn, hướng tới thân thể đâm liền mấy chỉ, ngăn trở huyết thế, Lệ Bách Đao thì kinh hô thành tiếng: "Sát Thân Đao? Làm sao có khả năng?"

Hắn thật vất vả tóm được cơ hội, vốn tưởng rằng đối thủ am hiểu huyễn thuật trận pháp tự thân yếu nhược, lại không nghĩ rằng càng là cái khó chơi tu luyện Sát Thân Đao, dẫn đến một đao này càng là chưa thể đem đối thủ trực tiếp trảm sát.

Bỏ qua cơ hội lần này, còn muốn kích sát liền khó rồi.

Sau một khắc Ninh Dạ đã lần nữa nhào lên.

Nếu như đã dùng Sát Thân Đao, vậy liền dùng đến cùng. Ninh Dạ trong nháy mắt quyền đấm cước đá trửu kích gối đỉnh, đem toàn thân mỗi một nơi vị trí mỗi một cái then chốt đều lợi dụng đến, đao khí tung hoành, hoàng sa biến thiên.

Nếu như Trương Liệt Cuồng ở đây, tất nhiên vui mừng —— Ninh Dạ xác thực làm được, lúc nên thủ xảo thì thủ xảo, lúc cần liều mạng thì liều mạng!

Chỉ là hắn muốn đọ, Lệ Bách Đao lại đã không muốn liều mạng.

Thương thế Ninh Dạ nặng hơn hắn, nhưng khí thế bão táp, lực lượng không giảm, Lệ Bách Đao lại là đã cung giương hết đà, khó mà chém ra một đao như vừa nãy nữa.

Thời khắc này biết được thân phận đối phương, vô tâm ham chiến, thét dài một tiếng, sau đầu xuất hiện một đạo hắc bạch luân quang, chính là Hoa Luân pháp tướng.

Pháp tướng nếu đã hiện, oanh nhiên ông minh ra hùng vĩ lôi âm.

Lệ Bách Đao gần như điên cuồng từ trong luân cảnh lấy ra lực lượng, cho dù bởi vậy dẫn đến thực lực tổn thất lớn, đồng thời đao trong tay vỡ nát, hóa thành vô số mảnh vỡ quét ngang.

Đao phong như mưa, huyễn vũ ra từng đoàn từng đoàn huyết sắc quang lưu, tại dưới quang lưu này ảnh hưởng, hết thảy cát vàng cự mộc đều hóa thành bột mịn.

Lệ Bách Đao đã kêu to lui về phía sau: "Ta nhớ kỹ ngươi rồi!"

"Vô dụng!" Ninh Dạ thấm huyết phun ra ngữ điệu lạnh lẽo sương hàn.

Đơn thủ hướng xuống nhẹ nhàng nhấn một cái, không gian phảng phất tùy theo như ngưng cố lại, Lệ Bách Đao thế mà cất bước khó khăn.

"Nhật Ảnh Tuyền Cơ trận?" Lệ Bách Đao kinh hãi: "Đây là Thiên Cơ Môn trận pháp? Nguyên lai ngươi là Thiên Cơ dư nghiệt!"

Một khắc đó Lệ Bách Đao cuối cùng đã rõ ràng.

Nhật Ảnh Tuyền Cơ trận chính là một trong những trận pháp của Thiên Cơ Môn, cũng là trận pháp mạnh nhất hiện tại Ninh Dạ có thể nắm giữ, một khi thi triển, ảo diệu vô cùng.

Ninh Dạ còn chưa thể chân chính phát huy uy năng trận này, nhưng dùng để đối phó Lệ Bách Đao đã đủ rồi.

Thời khắc này mắt thấy Ninh Dạ lại lần nữa bổ tới, Lệ Bách Đao trong lòng vừa kinh vừa nộ.

Hắn vô tâm ham chiến, lại là từ trên người lấy ra một trương phù, Độn Quang phù!

Vật này xác thực là bảo bối tốt thoát thân, nhưng đáng tiếc Ninh Dạ trước sau trải qua Lý Quy Linh, Việt Tú Tú chi chiến, làm sao có khả năng không có chuẩn bị.

Liền tại khoảnh khắc Lệ Bách Đao hóa quang phi độn, Ninh Dạ cười gằn: "Nhật Luân, trảm!"

Đại trận sáng lên một đạo quang huy, như nhật thăng không, hướng tới Lệ Bách Đao phách xuống.

Rõ ràng Lệ Bách Đao đã hóa quang mà đi, thế nhưng nhật luân trảm kích kia thế mà tương tự hóa quang truy kích, cùng quang ảnh kia dung hợp, liền nghe "A" một tiếng kêu thảm, Lệ Bách Đao càng từ bên trong quang độn thoát ly ra, một cái chân đã bay khỏi cơ thể.

Ninh Dạ đi tới: "Ngươi biết Nhật Ảnh Tuyền Cơ trận, lại không biết nhật là sát, ảnh là huyễn, dám hóa quang bỏ chạy, há không phải tự chui vào lưới?"

"ĐCMM!" Lệ Bách Đao hò hét phách địa bay lên, trên đầu Hoa Luân chuyển động, hóa thành vô tận đao mang bay ra.

Tuyệt tử nhất kích đến từ Hoa Luân trung kỳ uy lực vô biên, trong nháy mắt xuyên thấu thân thể Ninh Dạ, lại phát hiện càng chỉ là huyễn ảnh hư tượng.

Thanh âm Ninh Dạ nhưng giống như u linh phiêu hốt mà đến: "Cũng đã nói với ngươi, nhật sát ảnh huyễn, ngươi lại vẫn không biết sai."

Xoát!

Sau gáy Lệ Bách Đao đao quang thăng khởi.

Lệ Bách Đao còn muốn chống lại, nhưng mặt đất vô số đất đá đã leo bám mà lên, chính là quái dị Thiên Cơ tại thời khắc này toàn lực thi triển đất đá trói buộc chi pháp, đem hắn vững vàng khóa lại.

Đao quang khởi, đầu người phi, máu tươi kích dương.

Đầu Lệ Bách Đao tại không trung lăn lộn, nộ mục trợn tròn.

Chết không nhắm mắt!

"Hô! Rốt cục xong rồi."

Nhìn Lệ Bách Đao ngã xuống, Ninh Dạ cũng là thở phào một tiếng.

Gia hỏa này quả nhiên khó đối phó, vì giết hắn, Ninh Dạ cũng là đem hết thảy thủ đoạn của bản thân đều dùng ra.

Đầu nhỏ của Thiên Cơ từ dưới nền đất nhô ra, có chút ngại ngùng: "Là ta vô năng, không giúp được gì nhiều."

Lấy tu vi cảnh giới mà nói, Thiên Cơ tu vi cao hơn Ninh Dạ nhiều lắm, theo lý hẳn là chủ lực.

Nhưng sự thực là, trận chiến này Ninh Dạ mới là chủ lực, Thiên Cơ lại là phụ trợ.

Ninh Dạ cũng không trách nó: "Đây cũng không phải lỗi của ngươi. Ngươi tuy có Hoa Luân cảnh giới, nhưng khuyết thiếu thủ đoạn đối ứng cảnh giới, bất quá chớ vội, ta sẽ từ từ dạy ngươi, ngươi hảo hảo học, tự có thể bù đắp không đủ."

"Vâng!" Thiên Cơ đại hỉ.

Thời khắc này kích sát Lệ Bách Đao xong, Ninh Dạ nói: "Được rồi, hiện đang tiến hành bước kế tiếp đi."

Trời còn chưa sáng, Lạc Cầu Chân liền nhận được tin tức.

Đi tới bên tiểu đình, nhìn thấy phụ cận thi thể đã bị người vây lại rồi, không cho tiếp cận.

Tên thủ hạ gọi Tây Giang kia đi tới bên người Lạc Cầu Chân: "Người chết là Lệ Bách Đao, bị người toái thi mà chết, tử trạng kỳ thảm, khả năng là trả thù."

Lạc Cầu Chân đi về phía thi thể: "Trước lúc tra rõ chân tướng, đừng tùy ý suy đoán, đến hiện tại còn không rõ cái đạo lý này sao?"

Hắn ngữ khí không nặng, nội dung nhưng nghiêm khắc, Tây Giang cúi đầu không dám lên tiếng.

Lạc Cầu Chân đã đi đến trước thi thể Lệ Bách Đao.

Thi thể Lệ Bách Đao bị chất đống ở trên một tảng đá, đầu, cánh tay, thân thể, bắp đùi, đều bị cắt ra, lại xếp lại cùng nhau, xem ra liền như là một bộ xếp hình thân thể.

Xuất thủ tàn nhẫn như vậy, cũng khó trách Tây Giang lại suy đoán như thế.

Lạc Cầu Chân lại không phải như vậy, hắn càng lưu ý chính là thương thế trên người Lệ Bách Đao.

"Có vết tích pháp thuật công kích, cao nhất là thất phẩm pháp phù. Khi còn sống trải qua khổ chiến, chân nguyên khô cạn, Hoa Luân sụp đổ, có thể thấy được thực lực đối thủ hẳn là mạnh hơn so với hắn một chút, nhưng không phải mạnh hơn quá nhiều... Không đúng, thực lực đối thủ khả năng không mạnh bằng hắn. Tinh nguyên khô cạn, tiểu tử này trước khi chết từng có hảo một trận phong lưu... Đối thủ sợ là cố ý chọn thời cơ này. Cho người đi tra một chút, hắn trước khi chết đi qua cái kỹ viện nào."

"Đó chính là nói, hẳn là Hoa Luân sơ kỳ?" Tây Giang hỏi.

"Có khả năng này." Lạc Cầu Chân nhìn xung quanh, khẽ nhíu mày: "Bốn phía cây cối bị chặt sạch, mặt đất có vết tích sóng chấn động, pháp lực còn sót lại, chí ít dùng qua pháp thuật mộc hệ cùng thổ hệ... Di?"

Lạc Cầu Chân đột nhiên nhớ tới Hòe Âm sơn.

Lúc trước thời điểm đám người Lý Quy Linh chết, cũng là như vậy, phụ cận hết thảy cây cối đều bị chặt sạch, dẫn đến không để lại vết tích.

Nhìn từ thủ pháp này, rất có thể là cùng một người.

Nhưng mà thực lực không đúng a!

Người tại Hòe Âm sơn, thực lực sẽ không vượt quá Tàng Tượng trung kỳ, có thể giết Lệ Bách Đao, coi như Lệ Bách Đao tiêu hao quá độ, cũng phải chí ít Hoa Luân cảnh mới được.

Trừ phi đối thủ còn có bài tẩy gì hắn không biết.

Lạc Cầu Chân tỉ mỉ quan sát, đột nhiên ý thức được, tuy rằng tất cả mọi vết tích ở đây đều bị phá hỏng biến mất, nhưng còn có một thứ không có biến mất.

Đó chính là tảng đá bày ra thi thể Lệ Bách Đao kia.

Lạc Cầu Chân đi tới kiểm tra, vừa dùng pháp thuật điều tra, vừa thấp giọng lẩm bẩm: "Khối đá này là từ bên ngoài chuyển tới, tại sao phải chuyên môn chuyển một tảng đá tới..."

Lạc Cầu Chân đột nhiên nhớ tới sự kiện quái dị lúc trước, trong lòng báo động đột khởi: "Không được!"

Oanh!

Cự thạch đột nhiên bạo liệt, mảnh đá vỡ vụn như lợi nhận cuồng dội tập quyển Lạc Cầu Chân.

Tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Lạc Cầu Chân thân hình thế mà từ thực chuyển hư, lại là Hắc Bạch Thần Cung Âm Dương Luân Chuyển pháp, Phản Hư Linh Thể thuật.

Mưa mảnh đá khủng bố thấu thể mà qua, đánh vào trên người vài tên đệ tử Giám Sát Đường khác, bắn lên một mảnh trùng thiên suối máu.

Ngay tại thời khắc Lạc Cầu Chân cho rằng tránh được một kiếp, đã thấy trong thi thể toái tán của Lệ Bách Đao trước mắt cũng bắn lên một mảnh huyết thủy.

Hắc huyết!

Hủ huyết hắc triều triệt để nhấn chìm Lạc Cầu Chân...

Chương 40 : Trúng đao

Chương 37: Trúng đao

Thiên Cơ Điện, Côn Lôn Kính.

Nhìn máu đen nhấn chìm Lạc Cầu Chân, Ninh Dạ thở phào một hơi.

Đây là Mộc Khôi Tông Hủ Thi độc hắn đặc ý từ chỗ Vương Sâm mượn đến, hủ nguyên thực thần, kẻ trúng khó cứu.

Đã trúng độc này, Lạc Cầu Chân cơ bản chính là tất phải chết.

Giải quyết cái phiền toái này, tiếp sau đó Ninh Dạ liền có thể chuẩn bị trộm lấy mảnh vỡ Thiên Cơ Điện

Bất quá trước lúc đó, hắn còn có một chuyện phải làm, chính là che giấu vết thương trên người.

Một đao kia của Lệ Bách Đao quá ác quá mạnh, pháp lực xâm tập tự thân, trong thời gian ngắn căn bản là vô pháp khép lại.

Cũng may hắn lúc trước đeo Tử Hồn mặt nạ, có Tử Hồn mặt nạ chặn đao, khiến mặt của hắn đến không thụ thương, chỉ là mặt nạ bởi vậy thụ tổn.

Nhưng cho dù là vậy, thụ thương vẫn khiến cho hành động của hắn có chỗ trở ngại, hơi có tỉ mỉ chi nhân, liền sẽ phát hiện hắn có thương tích tại thân.

Phải mau chóng nghĩ biện pháp che giấu cái vấn đề này.

Vì vậy sau khi thấy Lạc Cầu Chân trúng chiêu, Ninh Dạ cũng không lãng phí thời gian nữa, lui ra Thiên Cơ Điện, trực tiếp hướng về Thiên Tập phong rời đi.

Thiên Tập phong làm tập thị chi địa, là náo nhiệt nhất, lại bởi vì liên quan tới lợi ích buôn bán, cũng thường có tranh chấp, đại khái có thể cho là thiên hạ đệ nhất bất thái bình chi địa. Chỉ là cho tới nay Ninh Dạ biết điều, chế xong phù lục cũng là trực tiếp giá rẻ bán cho cửa hàng, vì vậy cũng không trêu chọc phiền toái gì.

Lần này lại là bất đồng.

Đi tới chợ, Ninh Dạ cũng không dài dòng, tìm chỗ đất trống, dọn xong quầy hàng, bắt đầu bán phù.

Chỉ là yết giá rất cao, một trương cửu phẩm nhân giai phù, liền đòi mười khối linh thạch.

Giá cả phù chú bình thường coi độ khó chế tác cùng phẩm cấp mà định, phổ thông cửu phẩm nhân giai phù cũng chỉ là một khối linh thạch, như Quang Độn phù loại này, chế tác độ khó rất lớn, cho dù là cửu phẩm cũng phải sáu, bảy khối linh thạch.

Nhưng Ninh Dạ hiện tại bày đều là phổ thông phù chú, trực tiếp yết giá mười khối linh thạch, lập tức đưa tới một đám người trào phúng.

Có miệng nợ trực tiếp liền nói: "Thằng này thèm tiền phát điên rồi sao? Lại đòi giá cao như thế?"

Ninh Dạ cũng không khách khí, trực tiếp cãi lại: "Ai cần ngươi lo, không mua nổi thì cút."

"Ta fuck!" Thấy Ninh Dạ ăn nói ngông cuồng, có người lúc đó liền phát hỏa.

Ninh Dạ đang chuẩn bị đối thủ đánh tới, không nghĩ tới đối phương lại bị đồng bạn ngăn cản: "Bỏ đi bỏ đi, đừng tìm người như thế cãi cọ."

Liền như vậy đem người kia lôi đi.

Lại là khiến Ninh Dạ rất bất đắc dĩ.

Liền như vậy liên tiếp đắc tội mấy người, chiến đấu trong chờ mong lại không có phát sinh, khiến Ninh Dạ cảm thấy vô ngôn.

Người Hắc Bạch Thần Cung lúc nào tỳ khí tốt như vậy?

Liền tại thời khắc hắn thất vọng, một đôi chân lớn tráng kiện nhưng xuất hiện ở trước mặt hắn: "Uy, tiểu tử, bày sạp ở đây, phí dụng nộp chưa?"

"Ân?" Ninh Dạ ngẩng đầu nhìn hướng đối phương.

Người tới lại đã từng thấy, chính là một tên nam tử biểu hiện không tầm thường tại trên chiến trường thí luyện ngày đó, ánh mắt lãnh vụ, có một cái mũi ưng dễ thấy.

Ninh Dạ đến nay còn nhớ, pháp thuật lúc trước hắn thu được chính là một môn đao công.

Như vậy rất tốt, ta liền muốn dùng đao.

Ninh Dạ trực tiếp nói: "Cút!"

Mũi ưng rõ ràng ngẩn ngơ.

Trên chợ có phí bảo hộ, không phải hắn muốn dọa dẫm gạt tiền, mà đây là quy củ đã hình thành từ lâu ở đây, phàm là đệ tử trong vòng Tàng Tượng cảnh, đều phải giao chút, trừ phi sư môn ngạnh đến cấp bậc Thập Nhị Thiên Cương, bằng không chính là đệ tử Nhân Ma, cũng phải ý tứ một thoáng, dù sao địa bàn này vốn là thuộc về môn hạ mấy vị đại lão, mà hắn thu bảo hộ phí, chính là phụng ý tứ mặt trên mà làm việc, chỉ cần không quá phận, thông thường cũng không có đối kháng.

Thời khắc này hiếm thấy gặp phải cái ngạnh khí, mũi ưng cũng vui vẻ: "Tiểu tử ngươi có gan a."

Nói đã chụp vào Ninh Dạ.

Ninh Dạ chính chờ cái này của hắn, đang chuẩn bị động thủ, bên cạnh một bàn tay đã đem mũi ưng ngăn lại: "Lữ Dực, ngươi lại bắt nạt người mới?"

Ninh Dạ nhìn thấy, người ngăn cản này thình lình cũng là mình đã từng thấy, là cái nam tử mặt vuông tai lớn thu được giáp vàng phòng ngự trên thí luyện sát trường kia.

Chỉ tiếc người này tuy rằng đi ra chủ trì chính nghĩa, Ninh Dạ lại không có cái nhu cầu này, chỉ có thể ở trong lòng mắng to, ai cần ngươi đến quản việc bao đồng.

Lữ Dực xuất thủ bị cản, nhìn hướng đối phương, cả giận nói:

"Trương Đại Thắng, ngươi mẹ nó lại tới quản việc bao đồng? Chợ thu bảo hộ phí, là quy củ hình thành từ ngàn năm nay của Hắc Bạch Thần Cung, ta cũng là đang làm việc cho Khổng sư huynh."

Trương Đại Thắng hừ lạnh: "Đúng, quy củ ta hiểu, bất quá ta cũng biết, tiểu tử ngươi tới nay đều là ỷ vào uy danh Khổng sư huynh, hoành hành bá đạo, nếu như ngươi không thu nhiều, người ta làm sao lại không giao."

Ta fuck, tiểu tử ngươi thoại nghe nửa đoạn, căn bản là không biết tình huống thế nào có được hay không?

Lữ Dực muốn nói mình căn bản chưa kịp báo giá liền bị đối phương hô cút, nhưng nếu giải thích, liền yếu đi khí thế, trừng mắt nhìn Trương Đại Thắng: "Lão tử làm việc cần ngươi đến quản? Mau cút!"

Trương Đại Thắng thế mà đứng tại nơi đó không nhường.

Ninh Dạ đã sắp tuyệt vọng.

Lão tử chỉ là muốn ăn một đao thôi, còn phải khó khăn như vậy sao? Chủ động tìm cớ còn bị cắt râu?

Cái Trương Đại Thắng này làm người đến là rất tốt, nhưng mà bản thân hiện tại tối không cần chính là người tốt.

Mỗi một kẻ bên trong Hắc Bạch Thần Cung đều là kẻ địch, càng có người tốt, liền càng sẽ làm sát tâm bất ổn, xuất thủ bất quyết.

Vì vậy lòng nhân của Trương Đại Thắng, đối với hắn mà nói không phải chuyện tốt, trái lại ràng buộc, bất mãn trong lòng, nhưng lại không thể biểu hiện, mắt thấy song phương giương cung bạt kiếm, nhưng lại không ai nhường ai, tâm niệm điện chuyển, Ninh Dạ hơi

hơi dậm chân một cái.

Sát Thân Đao khắp toàn thân từ trên xuống dưới mỗi nơi đều có thể thành đao, điểm mũi chân đao khí phóng thích, chính đâm vào trên chân Lữ Dực.

Lữ Dực không nghĩ tới có người lại vào lúc này xuất thủ, dưới chân bị đau, quái khiếu nhảy lên, đao trong tay đã kình xuất.

Ninh Dạ xuất thủ cực kỳ bí ẩn, Trương Đại Thắng không thấy Ninh Dạ xuất thủ, chỉ nhìn thấy Lữ Dực xuất đao, còn tưởng rằng hắn muốn ra tay với chính mình, quái khiếu một tiếng, trên người đã hiện kim sắc hộ tráo.

Liền tại trong nháy mắt hai người này đối chiến, Ninh Dạ xông ra, đột nhiên đẩy ra Trương Đại Thắng.

Xoát!

Đao quang đã chém ở trên người Ninh Dạ.

Một đao này vừa ngoan vừa nặng, Ninh Dạ máu nhuộm trường bào, không chỉ thương cũ tái phát, thương mới tăng thêm, liền ngay cả Lữ Dực cũng đều ngây ngốc.

Trảm Phong Đao của ta lúc nào uy lực lớn như vậy?

Trương Đại Thắng cũng là giật nảy cả mình, nhào tới đỡ lấy Ninh Dạ: "Uy, ngươi không sao chứ?"

Ninh Dạ dưới chân mềm nhũn, suýt nữa quỳ xuống mặt đất, đây không phải là trang, nỗ lực gượng cười nói: "Vẫn may, không chết được."

Mắt thấy có người xuất thủ, bốn phía phần phật phần phật một đám người vây lại xem trò vui.

Lữ Dực cũng có chút cảm giác khó chịu.

Thu phí bảo hộ là không vấn đề, xuất thủ hại người lại dù sao cũng hơi vấn đề, làm lớn, hắn ít nhiều cũng sẽ có chút phiền phức.

Trương Đại Thắng còn đang vô cùng đau đớn: "Ta nói ngươi có phải là ngốc không a, ta có kim quang tráo hộ thể, một đao này của hắn không đả thương được ta, ngươi không có công pháp phòng ngự kia, tội gì ngạnh chịu."

Trên mặt Ninh Dạ bỏ ra một nụ cười: "Chuyện của ta, không có quan hệ gì với ngươi."

Trương Đại Thắng ngẩn ra, nổi lòng tôn kính: "Là một hán tử, Trương Đại Thắng ta phục ngươi rồi!"

Kháo, ai cần ngươi phục.

Ninh Dạ lười để ý hắn, liếc nhìn Lữ Dực, nói: "Trảm Phong Đao của Lữ sư huynh quả nhiên lợi hại, Ninh Dạ mặc cảm không bằng, liền không ở nơi này bày sạp."

Nói thu thập lại sạp phù, xong tự rời đi.

Lữ Dực thấy đối phương không muốn sinh sự, liền như vậy nhận thua, cũng thở phào một hơi.

Đạt thành mục đích, Ninh Dạ trong lòng sảng khoái vô cùng.

Thời khắc này vừa mới đi chưa bao xa, đã thấy đằng sau một người chạy tới.

"Ninh Dạ huynh đệ, chờ một chút!"

Quay đầu nhìn lại, lại là Trương Đại Thắng đuổi tới.

Ngươi đuổi tới đây làm gì? Ninh Dạ có chút không nói gì.

"Chuyện gì?" Hắn hỏi.

Trương Đại Thắng dừng lại cước bộ: "Bất kể nói thế nào, ngươi là vì ta chặn đao này. Bình thuốc trị thương này cho ngươi, hẳn có thể trợ ngươi vết thương mau mau khép lại."

Nhìn nhìn dược trong tay Trương Đại Thắng, lại nhìn một chút Trương Đại Thắng, Ninh Dạ nghĩ nghĩ, cuối cùng lắc đầu: "Cảm tạ, không cần."

Hắn không muốn giao thành bằng hữu cùng bất luận kẻ nào trong Hắc Bạch Thần Cung, khước từ hảo ý của Trương Đại Thắng, cứ vậy rời đi.

"Uy!" Trương Đại Thắng hô lên một tiếng, mắt thấy Ninh Dạ rời khỏi, không khỏi gãi gãi đầu: "Người này, thật sự có chút quái lạ a."

Chương 41 : Ngưng Tâm Tiểu Trúc

Chương 38: Ngưng Tâm Tiểu Trúc

Ngày hôm đó, Hắc Bạch Thần Cung phát sinh thảm kịch chấn động môn phái.

Lệ Bách Đao chết thảm, Giám Sát Đường ngộ phục thụ thương, chấn động toàn phái, đêm đó càng là truyền đến tin dữ —— Chấp sự Giám Sát Đường Lạc Cầu Chân ngộ phục, bất trị bỏ mình.

So với một loạt tin tức này, tao ngộ tại trên chợ của Ninh Dạ, cũng chỉ là một khúc nhạc đệm nho nhỏ, không đáng nhắc tới.

Đạt được tin tức Lạc Cầu Chân tử vong, Ninh Dạ cũng là triệt để thở phào một hơi.

Không còn đối thủ này, kế hoạch trộm lấy mảnh vỡ Thiên Cơ Điện liền có thể tiến hành.

Hôm sau trời vừa sáng, Ninh Dạ rất sớm đi gặp Hứa Ngạn Văn, cùng hắn đồng thời đi tới mảnh cung điện trên Thiên Tú phong kia.

Hứa Ngạn Văn hứng thú bừng bừng muốn gặp Trì Vãn Ngưng, liền ngay cả Ninh Dạ có thương tích cũng không phát hiện, làm cho Ninh Dạ cảm khái bố trí ngày hôm qua của bản thân có chút phí công. Nhưng mà sự tình chính là như vậy, không phải mỗi một chuyện ngươi làm đều nhất định sẽ phát huy tác dụng. Suy nghĩ từ góc độ an toàn, trên thực tế không phát hiện còn tốt hơn so với phát hiện.

Ngưng Tâm Tiểu Trúc liền tại Thanh Mộc điện, sau khi đưa qua thông hành bài, thời khắc này tiến vào Thanh Mộc điện, vừa bước vào cửa điện, Ninh Dạ liền phát hiện thể nội có động tĩnh.

Quả nhiên!

Ninh Dạ đại hỉ.

Mảnh vỡ Thiên Cơ Điện ở ngay gần đây.

Tuy rằng khoảng cách vẫn còn xa, cảm giác thấy hơi mơ hồ, nhưng Ninh Dạ vẫn là đã biết đại thể địa điểm, chỉ là theo thị nữ bước đi, một đường tiến lên, cảm giác này lại là càng lúc càng yếu.

Ninh Dạ biết, mảnh vỡ Thiên Cơ Điện nhất định là tại đầu bên kia.

Ninh Dạ trên mặt bất động thanh sắc, nhìn như tùy ý hành tẩu, vừa đi còn đông sờ sờ tây mó mó.

Thị nữ phía trước quay đầu lại: "Thỉnh khách nhân không nên sờ loạn, có nhiều chỗ bố trí cơ quan trận pháp, nếu như ngộ phát liền không tốt."

"Là ta lỗ mãng." Ninh Dạ thu tay về, mang theo áy náy cười nói.

Hắn đương nhiên biết nơi này khắp nơi đều có bố trận pháp, hành vi nhìn như tùy ý của hắn, cũng chính là đang tìm kiếm cơ hội lợi dụng.

Trận pháp tốt mấy, tổng cũng khó tránh khỏi nội bộ công phá, hơn nữa Thanh Mộc điện chính là chỗ tu sĩ sinh hoạt, cơ quan dễ xúc phát tất nhiên sẽ không bố trí tại chỗ người đến người đi.

Thời khắc này vừa xin lỗi, vừa tiến lên, trong tay áo lặng yên trượt ra một cục đá, xoay tròn lăn xuống bên cạnh, tiêu thất vô tung.

Ngưng Tâm Tiểu Trúc ở vào phía đông Thanh Mộc điện, xuyên qua cửu khúc hành lang, vòng qua thanh trì tiểu khê, đi tới một mảnh hoa thơm chim hót, tiến vào một gian gạch hồng ngói xanh tam tiến tiểu viện, trong viện trồng một gốc hạnh hoa thụ.

Trì Vãn Ngưng giờ phút này liền dưới tàng cây.

Tại bên người nàng còn có mấy người, một người trong đó thân mang tử y, đỉnh đầu cao quan, hai dải dây buộc từ hai bên rơi xuống, tuấn tú thanh lãng, thời khắc này chính tay gảy tiêu vĩ dạ quang cầm, chỉ lướt dây đàn, nhĩ tấu tiên nhạc, đỉnh đầu hạnh hoa phiêu lạc, hoa tùy khúc thanh, liền tại không trung phiêu vũ, nhưng không rơi xuống.

Chu vi chi nhân dồn dập nghiêng đầu lắc tai, tựa như vì cầm âm say mê, chỉ là nhìn thế nào, đều cảm giác như đang cố làm ra vẻ.

Hắc Bạch Thần Cung hôm qua vừa mới phát sinh đại sự, bất quá đối với những người dưới tàng cây này mà nói, lại là hoàn toàn không có lo lắng. Tu hành chi nhân, đa số là việc không liên quan tới bản thân, treo lên thật cao, mà có thể được Niểu Hoa Tiên Tử mời tiệc, càng là thân phận đặc thù, căn bản liền không đem chuyện ngày hôm qua coi là chuyện to tát.

Cho tới người đánh đàn kia, không hỏi cũng biết, hẳn chính là Cầm Thư Sinh Dương Tử Thu.

Hứa Ngạn Văn thấy Dương Tử Thu cũng tại, rõ ràng ngẩn ra, sau đó lớn cười đi tới: "Nguyên lai Dương sư huynh cũng tại, đã lâu không gặp a."

Dương Tử Thu tiếng đàn không ngừng, trong miệng khẽ nói: "Vãn Ngưng hôm nay thiết yến, mời hết hảo hữu, ta lại là biết Hứa huynh hôm nay là sẽ đến."

Tiếng đàn kéo dài, nhưng không che giấu được hắn lên tiếng, khẩu khí ôn uyển, nhưng không che được hùng hổ bức người bên trong.

Ý này rõ ràng chính là đang nói, chuyện ngươi không biết, ta biết, Vãn Ngưng cùng ta, chung quy là so với ngươi càng gần hơn một chút.

Hứa Ngạn Văn trong lòng tức giận, chính muốn nói gì đó, Trì Vãn Ngưng đã nói: "Được rồi, hôm nay mời tiệc, cũng chỉ như bình thường, trong lúc rảnh rỗi, tụ tập dăm ba, bàn luận trên trời dưới biển cũng được, đàm cổ luận kim cũng được, vấn tiên luận đạo cũng là thượng giai."

Nói đã mời hai người ngồi xuống, lúc này một khúc kết thúc, mọi người mới chú ý tới Ninh Dạ, nhất thời đều là ngạc nhiên, nghĩ không ra Trì Vãn Ngưng vì sao mời một người tướng mạo xấu xí như vậy dự tiệc.

Ninh Dạ là biết một ít tập quán của tiên nhân.

Tu tiên chi nhân, mỗi ngày ngoại trừ đả tọa tu hành, cần tu chiến pháp, lúc rảnh rỗi vô sự, lại không phải sản xuất, vì vậy lúc nhàn liền thường có yến tụ.

Chỉ bất quá hạ tầng đệ tử đa phần lấy khổ tu làm chủ, gặp nhau không nhiều, chân chính có thể nhàn tới uống trà, đa phần là người tu tiên đã có nhất định thành quả.

Bọn Trì Vãn Ngưng Dương Tử Thu, đều là thiên kiêu, học cái gì cũng nhanh, liền thượng tầng trang bức sáo lộ, cũng là học cái trăm phầm trăm, tụ hội cách mỗi đoạn thời gian này chính là việc thường có.

Hôm nay là Niểu Hoa Tiên Tử yến, ngày mai có lẽ chính là Đoạn Trường Phu Nhân yến, lại ngày kia chính là nào đó thư sinh nào đó công tử nào đó thiên tài chi yến. . .

Thời khắc này ngồi xuống, Trì Vãn Ngưng đã nói: "Còn chưa giới thiệu cho mọi người, vị này chính là đệ tử nhập môn mới nhất của Thất Sát Thiên Đao, Ninh Dạ."

Nghe được là đệ tử Thất Sát Thiên Đao, Dương Tử Thu cùng một tên nam tử long mục mũi cao mặt lạnh khác không nói gì, đến là còn có ba người dồn dập hướng Ninh Dạ gật đầu.

Chỉ nhìn biểu hiện này, Ninh Dạ đã biết địa vị mọi người.

Quả nhiên Trì Vãn Ngưng đã giới thiệu đối Ninh Dạ: "Băng Phách Dương Cực Thủ Chung Nhật Hàn, Cầm Thư Sinh Dương Tử Thu, Vô Thường Diệp Thiên Thương, Vô Định Luân Tư Nguyệt Đường, Vô Tử Bất Lạc Dung Thành."

Hóa ra là bọn họ.

Quả nhiên có thể tham gia Trì Vãn Ngưng mời tiệc đều không phải thường nhân.

Băng Phách Dương Cực Thủ Chung Nhật Hàn chính là đệ tử của đại nguyên lão Hắc Bạch Thần Cung, Hắc Bạch Thần Cung tam đại nguyên lão đều là Thần Cung tiền bối, địa vị so với chưởng giáo còn cao hơn, sớm đã mấy trăm năm không thu đệ tử, Chung Nhật Hàn có thể ngoại lệ, bản thân liền nói rõ thân phận tuyệt đỉnh thiên tài của hắn, chẳng trách kẻ đầu tiên Trì Vãn Ngưng muốn giới thiệu là hắn.

Có thể nói tại trong quần đệ tử của Hắc Bạch Thần Cung, Chung Nhật Hàn chính là thiên tài số một, chỉ tiếc vẻ ngoài không được, Ninh Dạ chỉ là hủy dung, nhìn kỹ, kỳ thực ngũ quan vẫn là đoan chính, Chung Nhật Hàn nhưng thật sự chính là tiên thiên xấu, coi như nhuộm trắng 18 tầng đều vô dụng.

Dương Tử Thu là đệ tử Thiên Thủ Lão Tổ, địa vị xấp xỉ cùng Hứa Ngạn Văn, mấu chốt nhất nhập môn sớm hơn Hứa Ngạn Văn, thực lực cũng mạnh hơn hắn chút.

Cho tới ba cái còn lại cũng là đại danh đỉnh đỉnh.

Vô Thường Diệp Thiên Thương là đệ tử Quỷ Hỏa Thần Quân, Quỷ Hỏa Thần Quân tu hành quỷ đạo, tu đến bản thân cũng người không ra người quỷ không ra quỷ, Diệp Thiên Thương này cũng không khác mấy, một bộ thanh diện, chỉ kém răng nanh; Vô Định Luân Tư Nguyệt Đường là đệ tử Chuyển Luân Chân Quân, tu Vô Định Luân Pháp, có thể lấy Vô Định Luân làm hiệu, có thể thấy được cực thụ Chuyển Luân Chân Quân yêu thích; Vô Tử Bất Lạc Dung Thành lai lịch liền cao, là Tứ Phương Kỳ Sứ Đông Kỳ Sứ đệ tử, theo lý địa vị còn cao hơn Dương Tử Thu. Làm sao người này từng phạm vào sai lầm lớn, bị Đông Kỳ Sứ đuổi ra khỏi môn tường, không còn là đồ đệ hắn, nhưng vẫn kỳ quái còn có thể lưu lại Hắc Bạch Thần Cung, dẫn đến sư xuất danh môn, nhưng đến nay chỉ là cái đệ tử ngoại môn, cũng là một kiện chuyện lạ, nhưng hắn cái đệ tử ngoại môn này, lại là so với rất nhiều nội môn thậm chí thân truyền đều cường đại hơn nhiều, cũng khó trách có tư cách ngồi ở chỗ này.

Ba người này bởi vì biệt hiệu đều có cái chữ ‘Vô’, vì vậy được xưng là Thần Cung Tam Vô, cũng bởi tên gọi này, ba người dần thành hảo hữu.

So sánh ra, Ninh Dạ cái đệ tử Thất Sát Thiên Đao này, liền khảo sát kỳ đều còn chưa quá, địa vị liền thấp đến mức có chút đáng thương.

Quả nhiên Chung Nhật Hàn đã nói: "Người này có gì đặc biệt? Càng có thể nhập Trì tiên tử pháp nhãn?"

Hắn đến không hẳn là muốn ức hiếp ai, lấy thân phận của hắn, một cái ánh mắt liền có vô số người để hắn sai khiến, không cần thiết đặc biệt bắt nạt ai, nhưng cũng chính bởi vậy, nghĩ sao nói thế, cũng không cần thiết phải che lấp hàm súc.

Một cái Thất Sát Thiên Đao đệ tử, cũng chưa chắc đủ tư cách ngồi ở chỗ này.

Trì Vãn Ngưng chưa nói đã cười, ánh mắt mềm nhẹ, một cái nhíu mày một nụ cười đều động lòng người, trước tiên "Mị hoặc" mọi người một phen, lúc này mới nhẹ giọng mạn ngữ nói: "Lần trước cùng Ninh sư đệ gặp mặt, cùng hắn sướng đàm tiên môn đại thế, chỉ cảm thấy Ninh sư đệ rất có kiến giải, lòng dạ sâu rộng, dẫn là tri kỷ, vì vậy đặc biệt mời."

Nói đã đem ngôn luận lần trước của Ninh Dạ nói ra.

Nghe qua Trì Vãn Ngưng lên tiếng, Chung Nhật Hàn thấp tư không nói, Dương Tử Thu nhưng cười lạnh một tiếng: "Đầy miệng viển vông, nhưng không vật thực, hoàn toàn lấy lòng mọi người mà thôi."

Ninh Dạ là Hứa Ngạn Văn mang đến, hắn bản năng đem liệt làm kẻ địch.

Hứa Ngạn Văn lông mày nhếch lên: "Uy, lời này của ngươi có ý gì? Ngươi là đang nói, thuyết pháp liền Vãn Ngưng đều thưởng thức, nhưng chỉ là viển vông?"

Dương Tử Thu không nghĩ tới Hứa Ngạn Văn đem chiến hỏa đốt tới trên đầu Trì Vãn Ngưng, lập tức sốt sắng: "Ngươi không nên nói bậy! Chỉ là người này khuôn mặt dữ tợn, nhập môn không tới một năm, có thể hiểu được cái gì tiên môn đại thế."

Trì Vãn Ngưng ho nhẹ một tiếng: "Tử Thu, không nên trông mặt mà bắt hình dong."

Dương Tử Thu ngẩn ra, nhìn lén Chung Nhật Hàn một chút.

Chung Nhật Hàn liền hừ một tiếng.

Dương Tử Thu biết cái nhìn này chọc giận Chung Nhật Hàn, hắn người là xấu, nhưng không có nghĩa là liền nguyện ý thừa nhận bản thân xấu, mấu chốt nhất thực lực mạnh, địa vị cao, bản thân không phải là đối thủ, chỉ có thể hậm hực cúi đầu.

Bên này mấy người khác đã cùng Trì Vãn Ngưng tâm tình lên, nhưng không ngoài là tán gẫu một ít phong hoa tuyết nguyệt.

Ninh Dạ tâm tư không ở nơi này, đã lại lần nữa trôi về phía tây.

Phía tây, Hiên Vũ các.

Trên mái cong, một con thú nho nhỏ đột nhiên mở mắt ra.

Chương 42 : Điệu hổ nhập sơn

Chương 39: Điệu hổ nhập sơn

Thú nhỏ trên mái cong là một con tùng thử, kim thạch chế tạo, sống động như thật, huyễn hóa thành hoạt vật, càng là có thể tự do hành động.

Con ngươi xoay tròn một vòng, mắt thấy chung quanh không người, đã lạc trên mặt đất.

Đông ngửi ngửi, tây nghe nghe, quái tiếu nói: "Linh khí thật nồng đậm, thật muốn ở chỗ này hảo hảo tu luyện một phen."

Đúng dịp thấy cách đó không xa trên bàn có bồn trái cây, càng là nhào tới nhồm nhoàm nhai nuốt.

Đáng tiếc nó vốn là quái dị, ăn không biết vị, ăn mấy cái lại phun ra ngoài, thanh âm ai oán: "Cũng chẳng biết lúc nào mới có thể có cảm thụ của người, phẩm thất tình lục dục, cảm nhân gian ấm lạnh."

Một cái thanh âm tại trên người Thiên Cơ vang lên: "Ngươi như còn nghịch ngợm, ta liền cho ngươi phẩm thập đại cực hình, hận đầu thai quá muộn."

Thiên Cơ bị dọa cho nhảy dựng: "Đã biết đã biết, ta chỉ là xem một chút. Lại còn giám thị ta, ngươi một cái đệ tử Tàng Tượng trung kỳ còn chưa đến, làm sao làm được?"

Ninh Dạ không để ý tới nó.

Thiên Cơ liền lẩm bẩm tự nói: "Hừ, ta biết rồi, khẳng định là thông qua cái đồ vật ngươi giao cho ta kia. Ngươi tiểu tử này, tu vi tầm thường, thủ đoạn cổ quái đến là không ít."

"Còn phí lời!" Ninh Dạ có chút tức giận rồi.

"Biết rồi."

Thiên Cơ tiểu trảo duỗi một cái, trên trảo đã thêm ra một cái sự vật kỳ quái, lại là một cái hộp gỗ nhỏ, nhìn nhìn chung quanh, tìm một chỗ thả xuống, dựa theo Ninh Dạ dặn dò, tại bốn phía hộp điểm mấy cái, liền thấy cái hộp kia đã sáng lên, phát ra tiếng vang ông ông.

Sau đó lại chạy đến một chỗ ngóc ngách khác, y như cũ mà làm, đem lại một cái cơ quan hạp khác giấu xuống.

Đợi đến sau khi liên tục giấu xuống mấy cái, mắt thấy đều đã khởi động, Thiên Cơ ‘Xoạt’ một tiếng chìm vào lòng đất, lặng yên rời khỏi, chỉ còn lại mấy cái hộp nhỏ kia, vẫn còn đang nhấp nháy nhấp nháy sáng.

Cùng lúc đó.

Ngưng Tâm Tiểu Trúc.

Ninh Dạ còn đang cùng Trì Vãn Ngưng bọn họ trò chuyện chuyện phiếm, hắn vô tâm biểu hiện, chỉ là yên lặng chờ, đếm thời gian.

"Bốn mươi hai, bốn mươi ba. . ."

Trong lòng chính đang đếm, lại nghe Trì Vãn Ngưng nói: "Ninh sư đệ nghĩ như thế nào?"

Ninh Dạ ngẩn ra, lại hỏi ta, mờ mịt nhìn hướng Trì Vãn Ngưng.

Trì Vãn Ngưng khẽ cười nói: "Ninh sư đệ lại thất thần, chúng ta vừa nãy chính đang thảo luận thiên tài mới lên cấp trong hai năm qua của Thần Cung đây."

Thảo luận đối với thiên tài, thường xuyên là nghị đề hàng đầu tại các đại tiên môn.

Kết cấu dạng kim tự tháp của tu tiên giả, đã chú định vĩnh viễn chỉ có một ít người có thể đi tới đỉnh phong, mà thiên tài, không thể nghi ngờ là những người dễ dàng thành tựu đỉnh phong nhất.

Ohán đoán đối với thiên tài, có lúc cũng là phán đoán đối với tương lai.

Chính bởi vậy, một đám người thân là Thần Cung thiên chi kiêu tử, cũng thường xuyên sẽ bàn tán sôi nổi những thiên tài mới lên cấp trừ bọn họ ra.

Thời khắc này nghe Trì Vãn Ngưng nói như vậy, Ninh Dạ suy nghĩ một chút nói: "Ta một mạch tu hành, ít hỏi ngoại sự, đối với phương diện này đến không phải hiểu rất rõ. Nếu như nhất định phải nói, vậy ta cảm thấy thiên tài xuất sắc nhất Thần Cung mấy năm gần đây, tự nhiên là không có ai hơn được Tiêu công tử không thể nghi ngờ. Dù sao có thể tại thời gian hai năm thành tựu Hoa Luân, vốn đã nói rõ tất cả."

Hứa Ngạn Văn tại trước đây không lâu vừa mới tấn thăng Hoa Luân. Nhập cảnh là một ngưỡng cửa, coi như Hoa Luân cảnh là ngưỡng cửa thấp nhất, Hứa Ngạn Văn có thể một lần thành công, cũng có thể nói xuất sắc đến cực điểm.

Dương Tử Thu hừ một tiếng: "Quả nhiên hảo chân chó, mông ngựa này vỗ không tệ. Bất quá có thể tại trong vòng hai năm tấn thăng Hoa Luân, lại không phải chỉ có mình hắn. Đoạn Trường Nữ Ôn Tâm Dư, Hắc Thủy Nhan Mạc, Tử Điện Long Hương Dã, người nào không phải hai năm phá cảnh?"

Bên cạnh Diệp Thiên Thương cũng bồi thêm một câu: "Nghe nói Đoạn Hồn Nhân Ma gần nhất tân thu đệ tử Vương Sâm cũng không tệ, tuy rằng trước đây cũng chẳng ra sao, nhưng từ sau khi bái sư Đoạn Hồn Nhân Ma, thực lực tu vi cũng đột phi mãnh tiến."

Nga?

Vương Sâm cũng bắt đầu xông ra tên tuổi sao?

Ninh Dạ biết, điều này nhất định có quan hệ cùng công lao hắn lập lúc trước cùng với Đoạn Hồn Nhân Ma trợ giúp.

Hắn vì Mộc Khôi Tông lập công, Mộc Khôi Tông khẳng định tứ hắn tài nguyên, lại có Đoạn Hồn Nhân Ma bồi dưỡng, nghe nói hiện tại đã tâm pháp tám tầng, chính đang trùng kích tầng thứ chín.

Nếu như tài nguyên đủ, không chừng thật có thể trong vòng một năm sau đó trùng kích Hoa Luân cảnh, số may một lần thành công, đó chính là một bước lên trời.

Bất quá Ninh Dạ cũng chỉ là nói: "Hắc Bạch Thần Cung ta nhân tài đông đúc, đây là chuyện tốt."

Trì Vãn Ngưng tiếu ý doanh doanh nhìn Ninh Dạ: "Ta đến là cảm thấy, tại bên trong tân sinh một năm kỳ, Ninh sư đệ có lẽ cũng có thể hiển lộ tài năng đây."

Ninh Dạ lắc đầu liên tục: "Tiên tử quá khen, Ninh Dạ hiện tại liền bốn tầng tu vi cũng chưa tới, sao dám vọng xưng thiên tài."

Dương Tử Thu hừ một tiếng: "Vẫn tính có tự mình biết mình."

Đúng vào lúc này, bỗng nhiên tây sương 'Oanh' một tiếng, phát ra cự đại tiếng vang.

Sau đó là cảnh hào cuồng khởi.

"Xảy ra chuyện gì?" Chúng nhân đồng thời đứng lên, liền thấy xa xa yên vụ liễu nhiễu, ánh lửa ngút trời.

"Là Hiên Vũ các!" Trì Vãn Ngưng kêu một tiếng, đã phi thân xông ra, tay áo phiêu phiêu, đúng như tiên nữ mạn vũ.

Chỉ là lúc này mọi người đều vô tâm thưởng thức vẻ đẹp của nàng, đồng thời theo nàng xông tới sự phát chi địa.

Ninh Dạ tốc độ không nhanh, hô lên: "Hứa huynh, giúp ta."

Cuối cùng cũng coi như Hứa Ngạn Văn vẫn là người giảng chút giao tình, kéo Ninh Dạ, đã phi nhập không trung, lao thẳng tới phía trước.

Theo khoảng cách tiếp cận, Ninh Dạ càng lúc càng rõ ràng nhận biết được vị trí chính xác của mảnh vỡ—— quả nhiên là tại trong một gian phòng ở đây.

"Thiên Cơ, liền tại trong phòng chỗ ba mươi mét sau lưng ngươi." Ninh Dạ đã thông báo Thiên Cơ.

Dưới đất Thiên Cơ nhận được tin tức, đã hướng chỗ mục tiêu tiếp cận.

Đi tới trong đình viện của Hiên Vũ các, lúc này nơi đây đã tụ tập đầy người, nhưng đều là vệ sĩ thủ hộ cùng một đám tôi tớ trong điện.

Cùng lúc đó, đã có một người diện sắc thiết thanh đáp trên mặt đất, một trương mặt xanh đỏ lên, cả giận nói: "Thật là to gan, dám hủy Hiên Vũ các ta."

Trì Vãn Ngưng đã đáp xuống, đi tới bên người người trẻ tuổi mặt xanh kia: "Sư huynh."

Người này gọi Hiên Mộc Lang, cũng là một trong các đệ tử của Thanh Mộc Lão Tổ, Hiên Vũ các này lại là trụ sở của hắn. Lúc trước hắn chính tại tĩnh phòng tu luyện, không nghĩ tới ngay tại dưới mí mắt, có người đem sân hắn cho nổ, thời khắc này trong lòng phẫn nộ, tổn thất thì cũng thôi, then chốt vẫn là bộ mặt tổn hại.

Đến cùng là kẻ nào?

Hiên Mộc Lang tính cách kiệt ngạo, kết thù không ít, thời khắc này đầu óc đã lóe qua danh tự của vô số kẻ thù, thậm chí còn khóa chặt vài cái hiềm nghi lớn nhất.

Ninh Dạ cuối cùng đã rõ ràng, nguyên lai cái bảo sàng kia, Thanh Mộc Lão Tổ là cho Hiên Mộc Lang sử dụng.

Lúc này Thiên Cơ truyền đến tin tức: "Ta đến rồi, là cái nào a?"

Ninh Dạ cho chỉ là mệnh lệnh mơ hồ, tại dưới tình huống chưa tận mắt thấy, cũng không thể nào nói cho nó mảnh vỡ Thiên Cơ Điện đến cùng ở đâu.

Ninh Dạ truyền âm: "Bất kể là cái nào, có bảo liền nắm!"

"Minh bạch!" Thiên Cơ ‘Xoạt’ một phát, hóa sinh ra vô số cánh tay đá, đem hết thảy vật có giá trị ánh mắt chiếu tới toàn bộ lấy đi.

Nhất định phải cho Thiên Cơ thời gian, tâm niệm điện chuyển, Ninh Dạ đã nhanh chóng từ trên mặt đất nhặt lên mảnh vỡ hộp gỗ, nhìn nói: "Một cái cơ quan hạp phổ thông, nội trí tiêu thạch, lấy phù chú dẫn bạo, còn có chút cơ quan xem không hiểu."

"Tứ Bình!" Hiên Mộc Lang gầm lên.

Một tên hắc y thủ vệ tháo vát đã đi tới, cầm lấy hộp gỗ trong tay Ninh Dạ nhìn kỹ: "Không sai, là cái cơ quan này dẫn đến, cơ quan rất đơn giản, thủ pháp rất tinh xảo."

"Có ý gì?" Trì Vãn Ngưng hỏi.

"Dùng một loại thủ pháp rất đặc thù, có thể kéo dài thời gian phát nổ."

Chúng nhân ngạc nhiên: "Hắc Bạch Thần Cung không bí pháp này."

Mọi người một thoáng đã minh bạch, đây nhất định là ngoại môn chi nhân không thể nghi ngờ.

Hiên Mộc Lang cũng là kinh ngạc, nói như vậy, liền không phải là mấy cái đối đầu kia?

Trì Vãn Ngưng liền nói: "Cơ quan không có bao nhiêu lực sát thương, lại là đặt ở chỗ trống không người, chẳng lẽ nói mục đích của đối phương không phải giết người?"

Lời này nói ra, chúng nhân đều ngạc nhiên, Ninh Dạ cũng bội phục năng lực suy luận của Trì Vãn Ngưng.

Vừa nghĩ đến đây, biết được không tiện kéo dài, vừa thông báo Thiên Cơ lập tức rút lui, đồng thời nhìn hướng Hiên Mộc Lang nói: "Bạo phá đồng thời, có phải là tất cả mọi người đều đã tới?"

Hiên Mộc Lang nghe tiếng đại biến: "Không được!"

Quay đầu hướng về phía sau phóng đi, mọi người theo sát ở phía sau, đã đi đến nội trạch của Hiên Mộc Lang. Hiên Mộc Lang trước tiên tiến vào đan phòng —— hàng này bảo bối không phải chỉ đặt ở trong một phòng, vì vậy càng không lập tức nghĩ tới phòng ngủ. Nhìn thấy trong đan thất vô sự, thở phào một hơi, ngược lại lại nhớ tới cái gì, sắc mặt đại biến: "Phòng ngủ!"

Đã xông vào trong phòng ngủ.

Ninh Dạ muốn chính là hắn như vậy.

Hắn có thể cảm ứng được mảnh vỡ vẫn ở chỗ đó —— Thiên Cơ cũng không có lấy được mảnh vỡ.

Liền tại trong nháy mắt tiến vào phòng ngủ của Hiên Mộc Lang, Ninh Dạ rốt cục nhận ra được vị trí mảnh vỡ Thiên Cơ Điện.

Đó thế mà là một cái bình hoa.

Xác thực nói, mảnh vỡ Thiên Cơ Điện bị khảm nạm ở trên một cái bình hoa, làm thành trang trí, hoa văn của nó cùng hoa văn trên mảnh vỡ Thiên Cơ Điện không có gì khác, xem ra tựa như một thể thống nhất.

Nếu không phải Ninh Dạ cùng mảnh vỡ có cảm ứng, chỉ bằng mắt thường trong thời gian ngắn vẫn đúng là không tìm ra được, cũng khó trách Thiên Cơ lại bỏ qua nó.

Chỉ là đối với nắm giữ Thiên Cơ Điện Ninh Dạ mà nói, chiêu này không có ý nghĩa.

Mắt thấy như vậy, liền tại tiến vào trong phòng đồng thời, Ninh Dạ mượn cửa gỗ che giấu, bấm tay khẽ gảy, mấy viên đạn hoàn nho nhỏ đã rơi vào một góc trong phòng.

Đây là Viêm Bạo châu, chỉ cần truyền vào chút ít pháp lực, tương tự có khả năng kéo dài thời gian phát nổ, chỉ là tính ổn định kém nhiều, mà hiện tại, Ninh Dạ là khiến nó lập tức phát nổ.

Thời khắc này Hiên Mộc Lang vừa mới vọt vào phòng ngủ, đang muốn kiểm tra tàng bảo, liền nghe Ầm một tiếng, bạo tạc tái khởi, sóng khí vân quyển, đã đem hết thảy tất cả bên trong gian phòng nổ thành mảnh vỡ, ngay tiếp sau đó là cơ quan hạp các nơi khác đã dồn dập nổ tung, thụ trùng kích này, cả tòa Hiên Vũ các đều lay động lên.

Đám tu sĩ càng là biết không tốt, phản ứng đầu tiên chính là dựng pháp thuẫn tự bảo.

Yên vụ phấp phới, oanh minh trận trận, mỗi một chỗ góc nhỏ trong

Hiên Vũ các đều tại trong tiêu yên cùng hỏa diễm thăng đằng, vô số vật phẩm càng dồn dập nổ tung.

Bình hoa kia càng là trong nháy mắt nứt toác thành vô số mảnh vỡ.

Mảnh vỡ gào thét bay ra, xuyên qua hỏa diễm cùng yên vụ, đã tự động tiến vào thể nội Ninh Dạ, tiêu thất vô tung.

Chương 43 : Đắc thủ

Chương 40: Đắc thủ

Trong nháy mắt mảnh vỡ vào tay, Thiên Cơ Điện thể nội Ninh Dạ liền ‘Ông’ chấn động một thoáng.

Rung động này, chính là vui mừng phát xuất từ mất rồi lại được.

Trong khoảnh khắc đó, trong Thiên Cơ Điện, một toà cung điện đã bỗng dưng sinh thành, chính tọa lạc tại trong một góc bên ngoài Thiên Cơ Điện.

Ninh Dạ phân thần tiến vào, đã phát hiện mảnh vỡ này biến thành, không khỏi ngạc nhiên: "Khố phòng? Thế mà là khố phòng?"

Năm đó lúc Thiên Cơ Môn sáng tạo Thiên Cơ Điện, kế hoạch chế tạo chính là thiên thượng địa hạ đệ nhất thần vật, chính bởi vậy nội hữu huyền ảo vạn ngàn, chúng đa kỳ diệu công năng kiến trúc, Côn Lôn Kính thôi diễn thời không, Tàng Thiên Ngục khả khốn đại năng, Đoạn Long Đài tội trảm chư tiên, Vạn Tượng Đồ diễn hóa chúng sinh, Bất Diệt Tuyền cải tử hồi sinh, Luyện Yêu Tháp luyện hóa yêu ma, Tẩy Tâm Trì gột rửa nhân tâm, Tuyền Cơ Xích tham ngộ thiên cơ, Tạo Hóa Vương Tọa tạo hóa vạn vật, nã tinh tróc nguyệt —— đương nhiên, trong đó có bộ phận chưa thể hoàn thành, bản thân liền là bán thành phẩm.

Dù vậy, nhiều công năng như vậy tùy tiện tới một cái, đều có thể mang cho Ninh Dạ trợ giúp to lớn, thế mà Ninh Dạ lại không gặp phải, càng chỉ được một gian khố phòng.

Khố phòng này đến cũng không phải phàm vật, tên Tu Di Ốc, nội có không gian quảng đại, là chân chính nạp Tu Di vào giới tử (*Tu Di: ngọn núi trung tâm đại dương vũ trụ trong thần thoại cổ Ấn, giới tử: hạt cải), so với túi giới tử dung nạp chi lượng, nhiều hơn vô số kể.

Nhưng vấn đề là cái này không có tác dụng gì a!

Ta muốn một cái vô biên khố phòng có tác dụng gì?

Được rồi, chí ít nó là hoàn chỉnh.

Thiên Cơ Điện hào xưng thiên cơ, thực tế chính là mười loại công năng chủ yếu nói trên, mảnh vỡ đến khả năng có hơn trăm mảnh, nói cách khác đơn thuần sưu tập một hai kiện mảnh vỡ, khả năng căn bản tạo không được công năng hoàn chỉnh.

Trước mắt Tu Di Ốc này đến là hiếm thấy bảo trì hoàn chỉnh, đây có lẽ là bởi vì đặc tính không gian đặc thù của nó, không cho phép nó bị phân liệt lần nữa.

Đây thực sự là 'thiên bất hữu ngã' a!

Ninh Dạ trong lòng ai thán.

Nhưng lập tức sáng mắt lên.

Chờ chút!

Khố phòng?

Vậy chẳng phải là vừa vặn có thể thu nhận tàng bảo?

Thiên Cơ Điện khố phòng tự thành không gian, lại là thượng cổ chí bảo, coi như Phó Đông Lưu Truy Bản Tố Nguyên Chi Thuật, cũng đừng hòng phát hiện.

Trong khoảnh khắc đó Ninh Dạ đã ý thức được, về mặt chiến lực nói, cái mảnh vỡ này có lẽ không tác dụng lớn, thế nhưng từ yểm hộ tự thân mà nói, lại có vô biên diệu dụng.

Một loạt nhận thức này đều là tại trong giây lát hoàn thành, lúc này viêm bạo châu liên tiếp nổ vang, dư âm bạo tạc chưa hết, ốc nội phòng nghiêng cột đổ, khói lửa nổi lên tứ phía, chính là cơ hội cháy nhà hôi của. Ninh Dạ lui nhanh, lại là lùi tới vị trí đan phòng, cũng mặc kệ là cái gì, thân tại không trung phiêu phù, ống tay áo tản ra, đã đem hết thảy đồ vật pháp lực chạm tới tất cả đều cuốn vào trong tay áo, sau một khắc liền trực tiếp xuất hiện tại trong khố phòng của Thiên Cơ Điện.

Khi hắn từ không trung đáp xuống mặt đất thì, trong khố phòng đã ào ào ào nhiều thêm vô số vật phẩm, trong đó phần lớn là đá vụn phá mộc, cũng có thư sách kinh điển, càng có pháp bảo châu khí đan dược phù lục vân vân, đáng giá không đáng giá hết thảy như rác rưởi đổ xuống khố phòng.

Ninh Dạ càng là lăn lộn trên đất mấy vòng, tiện thể lại thu lấy một đống đồ vật không biết là rác rưởi hay là bảo vật mà hắn chạm tới, lúc này mới đình chỉ.

Liền thấy cấm chế cuồng thiểm, oanh minh vang vọng, sau đó là ‘Ầm’ một tiếng siêu cấp nổ vang, cả tòa Hiên Vũ các đều đổ sụp xuống.

"Hỗn đản!"

"Hỗn đản!"

"Hỗn đản!"

Ngoài Hiên Vũ các, Hiên Mộc Lang cuồng loạn mắng to, sau lưng hắn là đám người Trì Vãn Ngưng, Hứa Ngạn Văn, Dương Tử Thu.

Trên người Ninh Dạ tràn đầy máu tươi, lại là nổ tung đem vết thương của hắn lần nữa phá vỡ, chỉ là hiện tại mọi người ít nhiều gì đều có chút thương, cũng không ai chú ý tới thương tích của hắn có vẻ đặc biệt nặng chút.

Trải qua một phen dằn vặt này, mọi người khó tránh khỏi mặt mày xám xịt, liền ngay cả Niểu Hoa Tiên Tử cũng bị chấn động thổi cho tóc tai tán loạn, kiều nhan nhiễm bụi, cũng may nàng kịp thời dùng cái tịnh y thuật, lại khôi phục lúc trước dung quang, còn không quên nhìn trái nhìn phải xem có người chú ý tới mình vừa nãy chật vật không. Thấy sự chú ý của mọi người đều tại một loạt bạo phá trong Hiên Vũ các này, đến là không có người nào chú ý nàng, Trì Vãn Ngưng mới thở phào một hơi.

Hiên Mộc Lang quả thực muốn điên rồi, trên người hắn có thương tích, nhưng thương không nặng, chân chính khiến hắn đau lòng vẫn là rất nhiều bảo vật bên trong kia—— có chút bảo vật không phải bảo vật chiến đấu, là kinh không được tàn phá, mà hiện tại, mặc kệ chịu nổi không chịu nổi, toàn bộ bị chôn ở trong gạch vụn, không biết vận mệnh thế nào.

Điều này khiến cho hắn làm sao không căm, làm sao không hận?

Hắn không đọc nhiều sách, lượng từ ngữ có hạn, lăn qua lộn lại cũng chỉ "Hỗn đản" "Cẩu tạp chủng" "Con rùa" "Đ** mỗ mỗ ngươi " "Giết cả nhà ngươi" mấy câu này, thế nhưng nộ khí như lôi, xông thẳng cửu tiêu, khí thế lại là cuồng dã bá đạo đến cực điểm.

Ngược lại là cái thủ hạ Tứ Bình kia của hắn xem ra vẫn tính bình tĩnh, kiểm tra hiện trường xong, lộ ra ngờ vực: "Kỳ quái, những bố trí này uy lực tuy rằng không nhỏ, nhưng phân bố quá mức tán loạn, uy lực vô pháp tập trung, lấy cái này đối phó Hiên Mộc đại nhân, vẫn còn có chút yếu đi."

Đùng!

Trên mặt Tứ Bình đã trúng một cái tát, Hiên Mộc Lang bạo hống: "Ngươi còn muốn ta bị hắn giết mới cam tâm sao?"

Tứ Bình cúi đầu không nói.

Chỉ là Hiên Mộc Lang phẫn nộ xông tâm, những người khác nhưng còn có thể bình tĩnh.

Chung Nhật Hàn cau mày: "Xác thực không giống như là thủ pháp giết người, mà càng như là có thù cùng bản thân Hiên Vũ Các này vậy, lẽ nào lần này vẫn như cũ là điệu hổ ly sơn?"

Trì Vãn Ngưng hơi hơi biến sắc: "Không được!"

Lại là chạy hướng Ngưng Tâm Tiểu Trúc của bản thân rồi, tốc độ so với trước càng nhanh hơn mấy phần.

Nhìn biểu hiện này của nàng, Ninh Dạ cũng hơi cảm thấy ngạc nhiên.

Trì Vãn Ngưng có hiểu lầm không kỳ quái, bất quá mức độ căng thẳng này lại dù sao khiến hắn có mấy phần cảm giác cổ quái.

Trong lòng kinh ngạc, chân không ngừng bước, đã là tại dưới Hứa Ngạn Văn mang theo, lại cùng nhau chạy về Ngưng Tâm Tiểu Trúc.

Trì Vãn Ngưng vọt thẳng đến trong vườn hoa nhìn nhìn chung quanh, thở phào một hơi: "Vẫn may, không phải nơi này của ta."

Ninh Dạ trong lòng hơi động: "Tiên tử không nhìn trong phòng sao?"

Trì Vãn Ngưng như mộng sơ tỉnh: "Há, đúng."

Lại là vào nhà lục soát một phen, xác nhận không tổn thất gì.

Mọi người lúc này mới thở phào một hơi, Ninh Dạ lại ánh mắt không ngừng tuần tra tại trong hoa viên.

Nhìn biểu hiện vừa nãy của Trì Vãn Ngưng, thứ khiến nàng căng thẳng, rõ ràng không ở trong phòng, mà liền tại bên trong hoa viên này.

Chỉ là trong hoa viên sẽ có cái gì đây?

Trong hoa viên đình đài, ao nước, giả sơn, cây cối, Ninh Dạ trong lúc nhất thời cũng vô pháp tra biện, liền thẳng thắn đi vài bước, phảng phất như đi dạo.

Khi hắn đi tới bên giả sơn thì, Trì Vãn Ngưng nói: "Ninh sư đệ, ngươi có chuyện gì sao?"

"Há, không có gì. Ta chỉ là xem một chút, xem người trong bóng tối hạ thủ kia, có phải cũng bố trí thủ đoạn gì ở chỗ này hay không." Ninh Dạ trong lòng đã có tính toán, theo vung tay một cái, mấy giọt máu tươi đã rơi vào trên giả sơn kia, lúc này mới trở về.

Trì Vãn Ngưng nói: "Đa tạ sư đệ quan tâm, bất quá chỗ này của ta vô sự. Thanh Mộc điện hiện xảy ra chuyện, mọi người cũng đều thụ thương rồi, trà hội này xem ra là vô pháp tiếp tục tiến hành."

Nàng trong lời đã có ý trục khách, mọi người tâm lĩnh thần hội, liền dồn dập cáo từ rời khỏi.

Chương 44 : Khi Thiên Thuật

Chương 41: Khi Thiên Thuật

Trở lại phòng nhỏ, Ninh Dạ đã gấp không kịp đợi tâm thần tiến vào Thiên Cơ Điện.

Đi tới Tu Di Ốc, trước mắt bỗng nhiên là một mảnh không gian rộng rãi, nhìn không thấy phần cuối, cảm giác chính là cả tòa Cửu Cung Sơn dời vào, cũng có thể thả xuống được.

Cho tới hiện tại, ngoại trừ những thứ đạt được từ Hiên Vũ các kia, ngoài ra liền không còn gì khác.

Bởi vì vội vàng duyên cớ, Ninh Dạ cùng Thiên Cơ đều là vớ cái gì thu cái đấy, kỳ thực cũng không biết chính mình đã đoạt của Hiên Mộc Lang cái bảo bối nào, thời khắc này mới kiểm kê từng cái.

Phát hiện tổng cộng được hai mươi hai bình đan dược, toàn bộ đều là dược vật tu hành tốt nhất, tuy rằng không phải đặc biệt quý giá, nhưng ít ra có thể sử dụng, xem như là có giá trị nhất. Đã có chỗ đan dược này, tốc độ tu hành của Ninh Dạ tất nhiên đại đại tăng nhanh.

Ngoài ra còn có bốn cái pháp khí hai kiện pháp bảo cùng một ít tài nguyên trân hãn.

Pháp khí pháp bảo cái gì chính là không thể dùng, tốt mấy Ninh Dạ cũng không để ý, ngược lại là có chút tài nguyên trân quý coi như không tệ.

Trong đó một đoạn mộc tâm khiến cho Ninh Dạ đặc biệt chú ý.

Đó rõ ràng là một đoạn Thanh Dương mộc mộc tâm.

Thanh Dương mộc chính là một trong thiên hạ thất thần mộc, pháp bảo trên tay Thanh Mộc Lão Tổ nghe nói chính là dùng Thanh Dương mộc chế tác, thi khởi thần thông, có thể khiến biển cát hóa tùng lâm. Đáng tiếc chỉ có thông thiên chi pháp, nhưng không thấy nhân gian bởi vậy có gì biến hóa.

Hiên Mộc Lang là đệ tử Thanh Mộc Lão Tổ, vật này phỏng chừng chính là Thanh Mộc Lão Tổ ban cho hắn, không nghĩ rằng lại rơi vào trong tay Ninh Dạ.

Đây đến là đồ tốt chân chính, vật này hào xưng Mộc Pháp Chi Nguyên, có thể tưởng tượng được giá trị.

Ninh Dạ không nghĩ tới mình cùng Thiên Cơ một trận loạn cướp, lại vẫn có thể được thứ tốt này, cũng không khỏi vui vẻ.

Mấu chốt nhất vật này ngoại trừ có thể làm vũ khí ra, tương tự cũng có thể dùng tại cơ quan trận pháp khôi lỗi, mặc dù có chút lãng phí, nhưng chí ít không dễ dàng bị truy tra.

Đã có Thanh Dương mộc tâm, Ninh Dạ đã thấy đủ, đang chuẩn bị rời khỏi Tu Di Ốc, chợt thấy xa xa vẫn còn có một khối bia đá phá nát.

Tấm bia đá này nhưng không phải hắn vất vào, mà là nguyên bản liền tồn tại.

Ninh Dạ đi tới, liền thấy bia đá tuy rằng tàn tạ, nhưng cổ phác huyền ảo, Ninh Dạ chỉ là liếc mắt nhìn, liền cảm giác tâm thần chập chờn, tựa đặt thân trong huyễn cảnh mê ly.

Đây là. . . Ninh Dạ kinh ngạc trong lòng, đột nhiên tỉnh ngộ ra.

Mảnh vỡ Vạn Tượng Đồ?

Trong Tu Di Ốc lại còn có một khối mảnh vỡ Vạn Tượng Đồ.

Vạn Tượng Đồ chính là thiên hạ chí huyễn chi bảo, một trong thập đại thần vật của Thiên Cơ Điện, tiếc rằng sau thượng cổ chi chiến phá nát, nhưng hiện tại, trong Tu Di Ốc vậy mà lại có một khối.

Thời khắc này Ninh Dạ vận chuyển Thiên Cơ tâm pháp chạm hướng mảnh vỡ kia, sau đó liền thấy mảnh vỡ Vạn Tượng Đồ đã ‘Oanh’ một tiếng, càng bốc lên vô số phù văn.

Tiện tay vung lên, mảnh vỡ bay ra Tu Di Ốc, thăng nhập thiên không, hóa thành một bộ họa quyển khổng lồ, chỉ là toàn bộ đều là trống không, nhưng có từng hàng từng hàng văn tự.

Phù văn này tự Ninh Dạ lại là quen thuộc, chính là thượng cổ Thiên Cơ phù văn Thiên Cơ Môn dùng để ghi chép.

Liền thấy trên đó viết:

"Thiên cơ chi đạo, thủ tại động huyền! Động thiên địa huyền cơ, khuy đại đạo bí ảo! Vậy nên Thiên Cơ Thần Điện, Tuyền Cơ cư thủ!" (động huyền, khuy bí: nhìn thấu, xem trộm huyền bí)

"Thứ tại tạo hóa, tạo thiên địa chúng sinh, hóa càn khôn vạn vật, vậy nên Thiên Cơ Thần Điện, tạo hóa thứ hai."

"Tái thứ Vạn Tượng, huyễn hóa nhật nguyệt, phù diễn chúng sinh, quá khứ vị lai, thiên địa thần kỳ, đều tại trong đó, chính là thiên cơ chi cơ, vạn pháp gốc rễ."

Theo phù văn từng cái niệm lên, Ninh Dạ rốt cục chân chính đã có hiểu biết đối với Thiên Cơ Điện.

Ninh Dạ hai mắt rực rỡ, đã là ngửa đầu cười to lên: "Ha Ha Ha Ha, nguyên lai là như vậy, đây mới gọi là không uổng chuyến này!"

Chính như phù văn nói, thiên cơ chi đạo, thủ trọng động triệt huyền cơ, vì vậy thượng cổ Thiên Cơ Môn, đem Tuyền Cơ Xích coi là Thiên Cơ Điện đệ nhất trọng bảo, bảo vật này cũng không có bất luận tác dụng thực chiến gì, nhưng có thể thượng trắc thiên cơ, giải vô cùng đại đạo, chính là tiên nhân cầu tiên vấn đạo cần thiết nhất.

Sau đó chính là Tạo Hóa Vương Tọa cùng Vạn Tượng Đồ, cái trước sáng thực, thứ sau sáng hư, hư thực kết hợp, mới là căn bản.

Xuống chút nữa mới là Côn Lôn Kính.

Côn Lôn Kính có thể xuyên toa thời không, theo lý thuyết hẳn là vị trí đầu.

Nhưng thứ nhất thời không hạn chế quá lớn, Côn Lôn Kính chân chính có thể xuyên việt chỉ là không gian mà không phải thời gian, cho dù là tiên đoán tương lai, hiệu quả cũng kém xa so với tưởng tượng, vì vậy uy năng thực tế không đủ. Thứ hai liền là tiên nhân đăng tận thiên đạo, đối với bọn họ mà nói, có thể giúp cho mình thượng khuy thiên đạo chí bí mới là có ý nghĩa nhất. Chính bởi vậy, tác dụng thực chiến kém nhất Tuyền Cơ Xích trái lại xếp hạng đệ nhất.

Cái này liền chỉ có thể nói là vấn đề giá trị quan.

Cho tới hiện tại trên khối mảnh vỡ Vạn Tượng Đồ này, ghi chép chính là một môn Thiên Cơ Môn công pháp thất truyền.

Khi Thiên Thuật. (Khi = lừa gạt)

Thiên Cơ Điện thập đại thần vật, trừ Tu Di Ốc ra, mỗi kiện đều đối ứng một môn tiên thuật đặc biệt, cửu đại thần vật chín loại tiên thuật, nên được xưng là Cửu Thiên Thần Thuật, cũng chỉ có loại thần thuật này, mới có thể giá ngự thần vật đối ứng.

Trong đó trong Vạn Tượng Đồ uẩn tàng, chính là Khi Thiên Thuật.

Khi Thiên Thuật bản chất là một môn huyễn thuật, nhưng có các loại huyền diệu, phối hợp Vạn Tượng Đồ càng có thể huyễn hóa vạn vật, ảo diệu vô cùng,

Chẳng trách vật này lại xuất hiện ở đây, phỏng chừng là lúc Thiên Cơ Điện tan vỡ, thượng cổ Thiên Cơ Môn đại năng dùng hết lực lượng cuối cùng, đem mảnh vỡ ghi chép Khi Thiên Thuật cùng nội dung giới thiệu chỉnh thể ẩn giấu vào trong Tu Di Ốc.

Sau khi Thiên Cơ Môn bị diệt, Cửu Thiên Thần Thuật cũng phần lớn tùy theo tiêu tán, chỉ có một vị lão tổ tinh thông Vấn Thiên Thuật lúc đó nhân phát hiện bất hảo, làm sẵn trù tính, đem Vấn Thiên Thuật lưu lại, tùy theo lưu lại còn có hai loại Cửu Thiên Thần Thuật tàn khuyết không đầy đủ.

Chính bởi vậy, Thiên Cơ Môn cũng từ chí tôn huyền môn, một thoáng suy sụp thành tiểu môn phái chỉ biết bặc toán vấn quái.

Đáng tiếc tuy có Vấn Thiên chi thuật, nhưng không Côn Luân chi kính, cũng khó phát huy tác dụng. Đợi thật vất vả tìm về Thiên Cơ Điện, nhưng vẫn phát hiện nó cùng Ninh Dạ trói lại cùng nhau, vẫn như cũ vô pháp sử dụng.

Tân Nhiễm trạch tâm nhân hậu, không muốn mổ gà lấy trứng, vậy nên dốc lòng bồi dưỡng Ninh Dạ, kỳ vọng tương lai hắn lấy Vấn Thiên Thuật kết hợp Côn Lôn Kính, tìm tới những mảnh vỡ còn lại, chỉnh đốn lại Thiên Cơ Môn, nhưng phản đưa tới họa diệt môn.

Mà bây giờ, Ninh Dạ tìm tới chính là Khi Thiên Thuật, tuy rằng cũng là bản thiếu, lại đã có thể sử dụng.

Đây có lẽ cũng là thứ Ninh Dạ cần nhất —— Khi Thiên chi thuật bản thân liền có năng lực che lấp thiên cơ.

Cùng Đoạt Thiên Thuật bất đồng, Đoạt Thiên Thuật đối ứng chính là Tàng Thiên Ngục, uy năng cường hoành bá đạo, hết thảy đại năng bị giam giữ bên trong đều tương đương với tự quyết tại thiên, vô pháp mượn dùng bất kỳ lực lượng. Bản chất không phải che lấp thiên cơ, mà là khiến ngươi căn bản tiếp xúc không đến bất kỳ thiên địa huyền bí, che lấp thiên cơ bất quá là hiệu quả phụ thêm của loại pháp thuật này mà thôi.

Khi Thiên Thuật liền bất đồng rồi, bản chất là huyễn thuật, thiện chính là lừa dối chi pháp. Vì vậy không phải khiến đối thủ không nhìn thấy, mà là khiến đối thủ chỉ có thể nhìn thấy thứ ta muốn cho ngươi nhìn thấy.

Đã có Khi Thiên Thuật, Ninh Dạ trùng tu Thiên Cơ Môn công pháp, liền không cần lo lắng sẽ bị Hắc Bạch Thần Cung tra ra Thiên Cơ huyền bí trên người hắn nữa, hơn nữa cũng không cần lo lắng vấn đề bốn năm sau Đoạt Thiên Thuật mất đi hiệu lực.

Như vậy rất tốt, duy nhất không tốt đại khái chính là Ninh Dạ phân tâm tu luyện, sẽ kéo chậm tiến độ tự thân, bất quá có những tài nguyên của Hiên Mộc Lang cùng Vương Sâm kia tại, đến cũng vừa hay bù đắp.

Thời khắc này Ninh Dạ chính tính toán kế hoạch kế tiếp, chợt thấy bên trong cung điện có động tĩnh.

Là Côn Lôn Kính!

Ninh Dạ vội vàng ra khỏi Tu Di Ốc, trở lại đại điện.

Có thể khiến cho Côn Lôn Kính chủ động có cảm ứng chỉ có một loại đồ vật —— giả sơn Ninh Dạ nhỏ lên tinh huyết kia.

Khởi động Côn Lôn Kính, mặt kính lóe qua một mảnh lưu quang, Ninh Dạ đã nhìn thấy Trì Vãn Ngưng xuất hiện tại bên giả sơn.

Đêm đã khuya, đêm khuya nên nhân tĩnh, vạn vật yên lặng như tờ.

Trì Vãn Ngưng đứng tại bên giả sơn, nhẹ nhàng tại trên giả sơn ấn mấy cái, nội bộ giả sơn kia đã xuất hiện một cái lỗ nhỏ.

Trì Vãn Ngưng đưa tay vào lỗ, lấy ra một vật, lại là một cuốn sách nhỏ, cẩn thận kiểm tra một chút, xác nhận không có vấn đề gì, nghĩ nghĩ, khẽ cắn răng bạc, liền thấy quyển sách kia đã hóa tro tiêu tán.

Sau đó liền như vậy rời khỏi.

Chỉ tiếc nàng hành vi cẩn thận, cho dù là mượn Côn Lôn Kính, Ninh Dạ cũng nhìn không ra quyển sách kia là vật gì.

Nghĩ nghĩ, Ninh Dạ đã điểm lên một cái Ký Hồn trù: "Tái diễn, tái hiện!"

Vậy là trên Côn Lôn Kính đã đem tình cảnh vừa nãy một lần nữa diễn hóa, chỉ là lần này, mượn Ký Hồn trù, Ninh Dạ thế mà thay đổi cái góc độ, từ tầm nhìn của Trì Vãn Ngưng nhìn hướng quyển sách kia.

Lần này hắn thấy rõ, thân thể run lên: "Thế mà là. . ."

Ninh Dạ sững sờ một lát, cuối cùng đã rõ ràng, không nhịn được nữa cười to lên: "Thú vị, thú vị. . . Không trách như vậy. . . Hảo! Hảo! Thực sự là quá tốt rồi!"

Liên tục có phát hiện, Ninh Dạ tâm tình thật tốt, hình ảnh chuyển động, lại là đã đến trên Giám Sát Đường.

Phát sinh chuyện lớn như vậy, Giám Sát Đường bây giờ, hẳn là cũng không yên ổn, chính muốn xem xem bọn hắn dự định ứng đối ra sao.

"Thời sự không tĩnh a!"

Trong Giám Sát Đường, Phó Đông Lưu vỗ trán thở dài.

Trong vòng hai ngày, phát sinh liên tục hai chuyện lớn, khiến Phó Đông Lưu cũng vô cùng đau đầu.

Mặt trên đã ra nghiêm lệnh cho hắn, trong vòng mười ngày nhất định phải tìm ra hung phạm.

Nhưng đối thủ xảo trá, một điểm manh mối cũng không lưu lại, đến chỗ nào tìm a?

Phó Đông Lưu nắm giữ Thực Tâm Công, không sợ tổn thương từng cái từng cái thực tâm đoạt hồn tra vấn đến cũng có thể, vấn đề là Thanh Mộc nội điện tồn tại đều là thiên kiêu, nếu như bị hắn từng cái từng cái lấy Thực Tâm Công điều tra, thiên tài sợ là cũng sẽ biến thành vô dụng, đám lão tổ kia tất nhiên sẽ không bỏ qua bản thân.

Phải làm sao mới ổn đây?

Đúng vào lúc này, bên ngoài một tên đệ tử vội vã đi tới bên người Phó Đông Lưu, thì thầm vài câu.

Phó Đông Lưu hơi ngạc nhiên: "Hắn sao lại tới? Để hắn tiến vào đi."

Sau đó liền thấy một người toàn thân phủ trong hắc bào đi vào nội đường.

"Sao ngươi lại đến đây?" Phó Đông Lưu nói, vung tay xuống một cái, ra hiệu đối phương ngồi xuống.

Theo hắn lên tiếng, người áo đen đã chậm rãi kéo xuống vải đen trên đầu.

Chương 45 : Tình thế nguy cấp

Chương 42: Nguy cục

Thiên Cơ Điện.

Khoảnh khắc hắc y nhân lấy xuống mũ trùm, Ninh Dạ triệt để choáng váng.

Lạc Cầu Chân?

Thế mà là Lạc Cầu Chân!

Hắn làm sao còn sống?

Trong Côn Lôn Kính, Lạc Cầu Chân sắc mặt trắng xanh ảm đạm, rất hiển nhiên thương thế còn chưa lành.

Nhưng hắn xác thực không chết.

Ninh Dạ toàn thân phát lạnh, như rơi vào hầm băng.

Lần này hỏng rồi, tên khốn kiếp này thế mà chơi trá tử!

Trên Giám Sát Đường, Phó Đông Lưu chính một mặt quan tâm nói với Lạc Cầu Chân: "Thân thể ngươi chưa khỏi hẳn, sao không nghỉ ngơi thêm mấy ngày. Nếu để cho người nhìn thấy, bố trí lúc trước của ngươi liền uổng phí."

Lạc Cầu Chân khẽ cười một cái: "Đã vô ngại. Vốn là ta vẫn nghĩ, đối phương phí sức khổ tâm muốn trừ đi ta, đến cùng là vì cái gì, hiện tại xem ra, chính là bởi vì chuyện Thanh Mộc Điện."

Phó Đông Lưu kỳ thực không quá yêu thích cái thuyết pháp này, dù sao Lạc Cầu Chân nói như vậy, chẳng phải chính là đang nói, năng lực của hắn tại bên trên bản thân? Đối phương kiêng kỵ Lạc Cầu Chân so với kiêng kỵ chính mình càng nhiều?

Bất quá đây dù sao cũng là sự thực, trọng yếu nhất chính là, án này vẫn như cũ phải dựa vào hắn, cũng chỉ có thể áp chế bất mãn trong lòng.

Liền nói: "Nói như vậy, ngươi chắc chắn giải quyết việc này?"

Lạc Cầu Chân khe khẽ lắc đầu: "Chỉ là nghe nói việc này, cụ thể trải qua không có thấy tận mắt, vô pháp chứng thực. Nhưng ta nghĩ, ta hẳn là có thể phá."

"Vì sao nói như thế?"

"Bởi vì người trong bóng tối hành hung cho rằng ta có thể phá." Lạc Cầu Chân nhẹ nhẹ nhàng nhàng hồi đáp.

Phó Đông Lưu ngẩn người, nhất thời càng là không có gì để nói.

Liền ngay cả Ninh Dạ cũng không khỏi khái thanh thở dài, người này nếu không phải địch, chính là tri kỷ!

Lạc Cầu Chân cũng biết không tiện kích thích Phó Đông Lưu quá nhiều, nói: "Ta cần lý giải hết thảy tư liệu án này cùng án của Lệ Bách Đao, còn có án hạ độc, án cháy, hết thảy các loại manh mối cùng người liên quan."

"Chuyện này cần thời gian chỉnh lý." Một tên văn án trả lời.

"Bao lâu?"

"Buổi sáng ngày mai có thể hoàn thành."

"Được." Lạc Cầu Chân còn ở vào giai đoạn trọng thương, thân thể chưa lành, thời khắc này nói chuyện một lúc, đã cảm giác mệt mỏi, hướng Phó Đông Lưu gật gật đầu nói: "Ta đi về trước, tin tức ta không chết, kính xin tiếp tục bảo mật, để cho kẻ trong bóng tối kia đắc ý mấy ngày."

"Ta biết." Phó Đông Lưu hừ một tiếng.

Hình ảnh tiêu tán, Ninh Dạ tâm thần trở về, khuôn mặt đã trở nên cực kỳ nghiêm túc.

Đầu nhỏ của Thiên Cơ từ dưới nền đất nhô lên, biến hóa ra hình dạng sóc chuột, xem ra rất yêu thích hóa thân lúc trước: "Ngươi xem ra tâm tình không tốt lắm?"

"Có phiền phức." Ninh Dạ đem chuyện Lạc Cầu Chân chưa chết nói qua một thoáng.

Nghe được Lạc Cầu Chân không chết, Thiên Cơ cũng là ngẩn ngơ: "Tại sao lại như vậy?"

"Đại năng tục mệnh, linh dược chửng nguy, thần phù xoay chuyển. . . Phương pháp thì nhiều, những cái này đều không trọng yếu, chung quy là ta sơ ý, không nghĩ tới hắn lại giả chết." Ninh Dạ cũng là bất đắc dĩ thở dài: "Nếu như ta cẩn thận chút nữa, hoặc là lại bỏ được một ít, tỷ như sử dụng một cái Ký Hồn trù, có lẽ thì sẽ không phạm sai lầm này."

Thiên Cơ miệng nhỏ lầm bầm: "Ta còn tưởng rằng ngươi là tính toán không chỗ sai sót đây."

Ninh Dạ lắc đầu: "Đồ ngốc, thiên hạ nào có chân chính tính toán không chỗ sai sót? Hết thảy sách lược, đều là tùy người mà đổi, tùy lúc mà đổi, tùy chuyện mà đổi. Nếu như Lạc Cầu Chân chết rồi, ta chắc chắn thủ pháp của mình tuyệt đối sẽ không bị cái tên Phó Đông Lưu chỉ có thể ỷ lại tiên thuật kia nhìn ra, đó chính là tính toán không chỗ sai sót. Nhưng mà Lạc Cầu Chân không chết, vậy cho dù ta bố trí xảo diệu mấy, cũng sớm muộn sẽ bị Lạc Cầu Chân tìm tới. Vấn đề của ta, chân chính gốc rễ không ở đây."

Ninh Dạ mặc dù biết bản thân phạm sai, lại cũng không đến nỗi liền bởi vậy sa sút, mất đi tự tin.

Thiên hạ khó có vạn toàn chi pháp, trọng điểm là từ trong mỗi lần sai lầm hấp thụ giáo huấn.

Chuyện Lạc Cầu Chân trá tử, rất hiển nhiên chính là bản thân quá mức tự tin, bởi vì lúc trước nhiều lần thành công mà lơ là bất cẩn.

Đây là nhân chi thường tình, nhưng không thể nhất phạm tái phạm, Ninh Dạ đã lập chí hấp thụ giáo huấn, sau này định phải cẩn thận gấp bội.

"Vậy ở đâu?" Bên này Thiên Cơ còn đang nghi hoặc.

"Số lần ta hành động quá nhiều rồi." Ninh Dạ hồi đáp.

Khố phòng trộm dược, Hòe Âm sơn giết người, đan dược hạ độc, hỏa thiêu Giám Sát Đường, Cổ Tuyền trấn cơ quan giết người, tập sát Lệ Bách Đao, ám toán Lạc Cầu Chân, trộm lấy Hiên Vũ các, ngăn ngắn trong vòng không tới một năm, Ninh Dạ đã xuất thủ bảy tám lần, dù cho mỗi lần đều có thể làm thiên y vô phùng, nhưng cuối cùng không thể nào không để lại vết tích. Số lần nhiều rồi, vết tích liền nhiều, tỷ lệ bị phát hiện cũng liền lớn.

Kinh nghiệm kiếp trước của Ninh Dạ nói cho hắn, đáng sợ nhất không phải những đối thủ kinh nghiệm gây án phong phú kia, mà là những đối thủ gây ra một hai vụ án liền không ra tay nữa.

Chỉ cần sau này ngươi tiếp tục xuất thủ, liền rất dễ dàng lưu lại đầu mối mới.

Xuất thủ càng nhiều, manh mối liền càng nhiều.

Một mực Ninh Dạ muốn đối phó Hắc Bạch Thần Cung, còn nhất định phải liên tục xuất thủ, số lần không phải bảy, tám lần, mà khả năng là hơn trăm lần.

Đây mới chân chính là phiền toái lớn nhất của hắn —— vô luận thành công bao nhiêu lần, chỉ cần thất bại một lần, chính là ngập đầu tai ương.

Thiên Cơ nhưng vẫn chưa hoàn toàn ý thức được điểm này: "Ngươi xác định hắn nhất định sẽ tra ra ngươi sao?"

Ninh Dạ gật gật đầu: "Cơ quan chi thuật sử dụng lúc ám sát Lạc Cầu Chân, cùng cơ quan chi thuật lúc giết Việt Tú Tú, thủ pháp tuy có biến hóa, bản chất lại tương đồng. Cứ như vậy, Hòe Âm sơn có ta, Cổ Tuyền trấn có ta, Thanh Mộc điện có ta, các loại dấu hiệu, Lạc

Cầu Chân tuyệt đối sẽ không có mắt không thấy. Lại thêm mảnh vỡ Thiên Cơ Điện bị mất, tuy rằng chúng ta đồng thời còn lấy đi những bảo vật khác, nhưng chung quy cũng là manh mối, kết hợp thêm chuyện hủy dung, lấy đầu óc người này, không thể không nghĩ tới."

Đây chính là một cái sai lầm khác Ninh Dạ phạm phải.

Cùng Thanh Mộc điện Hòe Âm sơn bất đồng, Cổ Tuyền trấn những người tương quan trực tiếp chỉ có ba cái, chính là Ninh Dạ, Việt Tú Tú cùng Công Tôn Dạ.

Việt Tú Tú chết rồi, Công Tôn Dạ là nhân ma đại năng, cứ như vậy, Ninh Dạ cái mục tiêu này một thoáng liền rõ ràng ra rồi.

Vì thế Ninh Dạ cũng là hối hận không thôi.

Việt Tú Tú làm người tuy rằng đáng ghét, nhưng kỳ thực tội chưa tới mức độ phải chết, trọng yếu nhất chính là sự sống chết của nàng cũng không ảnh hưởng đến kế hoạch của bản thân. Giết nàng tuy rằng nói là để tránh phiền phức, bản chất lại là bởi vì chán ghét nàng, cũng căm hận tất cả mọi người của Hắc Bạch Thần Cung, càng nhiều chính là cho hả giận, giống như giết Trần Trường Phong, đối với kế hoạch kỳ thực không có trợ giúp gì, chỉ đối với tâm tình có chỗ tốt.

Bây giờ người là giết, sảng khoái là sảng khoái, phiền phức nhưng vì vậy mà đến.

Điều này cũng khiến cho Ninh Dạ ý thức được, bản thân ít nhiều vẫn còn có chút bị cừu hận làm đầu óc choáng váng, làm chút không chuyện cần thiết.

Một năm qua, Ninh Dạ vẫn luôn nhắc nhở bản thân, cừu hận chi tâm không thể buông lỏng, nhưng cũng bởi vậy khó tránh khỏi thụ hận ý ảnh hưởng, hơi một tí giết người. Từ phương diện này giảng, chuyện Trần Trường Phong Việt Tú Tú không hẳn không phải giáo huấn, nếu có thể quá cửa này, sau này làm việc liền sẽ càng thêm cẩn thận cùng lý trí.

Nhưng người sở dĩ là người, cũng là bởi vì người không chỉ có nói lý tính, càng trọng tình cảm.

Nếu như không có tình cảm, bản thân làm sao cần phải báo thù?

Đây có lẽ chính là thiên nhiên mâu thuẫn đi.

Nhưng ít ra, bản thân có lẽ cần phải sửa chữa một cái nhận thức, chính là Hắc Bạch Thần Cung cũng chưa chắc mỗi một cá nhân đều nhất định phải chết. Ninh Dạ nghĩ đến.

Thiên Cơ không có nghĩ tới nhiều giống như Ninh Dạ, hắn chỉ biết Ninh Dạ nếu như xong đời, cuộc sống của chính mình cũng sẽ không dễ chịu, nhảy chân hô: "Vậy thì lại giết hắn lần nữa!"

Nó nói hoàn toàn không có động não, Lạc Cầu Chân bị ám toán một lần, khẳng định có đề phòng, hiện tại đi giết hắn, tất nhiên là tự chui vào lưới.

Thiên Cơ đầu không ngốc, nhưng dù sao kinh nghiệm còn thấp, đối diện chuyện như vậy cũng không có biện pháp, chỉ là gấp đến giơ chân, con ngươi nhỏ chuyển loạn, đã bắt đầu suy nghĩ chiếc thuyền Ninh Dạ này sắp chìm, bản thân có nên nhân cơ hội chạy trốn hay không?

Ninh Dạ nhìn ra tiểu tâm tư của nó, nhưng cũng không trách cứ, chỉ là nói: "Thiên Cơ, ngươi sau này ngoại trừ phải học tập pháp thuật, đề thăng tu vi ra, còn phải học tập làm sao ứng đối nguy cơ."

"Ân?"

"Gặp chuyện chớ hoảng, an tâm tĩnh khí!" Ninh Dạ nhẹ nhàng giáo dục nó: "Phải tin tưởng bản thân, thiên hạ này không có cái hạm nào là không qua được."

Thiên Cơ đầu nhỏ bốc lên hắc tuyến: "Ta chính là không quá tin tưởng bản thân."

"Vậy thì tin tưởng chủ nhân của ngươi."

"Ngươi có biện pháp?"

"Tạm thời còn chưa có."

". . ."

Thời gian liền như vậy từng điểm từng điểm trôi qua.

Ninh Dạ vẫn còn đang suy tư, Thiên Cơ tâm tình nhưng càng lúc càng nôn nóng.

Nó không nhịn được nói: "Hay là chúng ta chạy đi?"

"Chạy?" Ninh Dạ nhìn nhìn, hơi hơi mỉm cười. Hắn cười, là bởi vì chí ít Thiên Cơ nói chính là "Chúng ta chạy", mà không phải chính nó chạy.

Cuối cùng cũng coi như còn có chút nghĩa khí, tuy rằng càng nhiều khả năng vẫn là muốn mượn chính mình yểm hộ.

Ninh Dạ lắc đầu một cái: "Không, ta sẽ không chạy. Chạy rồi, liền mang ý nghĩa triệt để thất bại. Có mấy người thua, có lẽ còn có cơ hội làm lại từ đầu, ta lại là không có. Ta không thể thua, cũng không thua nổi."

Nói đến đây, Ninh Dạ tựa như nghĩ tới điều gì, cặp mắt hơi hơi nổi lên ánh sáng.

Hắn nói: "Thiên Cơ, vừa nãy ngươi nói, muốn làm cái gì?"

"Lại ám sát Lạc Cầu Chân lần nữa a." Thiên Cơ nói. Bất quá chính nó cũng ý thức được cách nghĩ này quá vô lý, vì vậy lắc đầu: "Không thể nào."

Không nghĩ tới Ninh Dạ nhưng gật gật đầu: "Thực sự không được, cũng chỉ có như vậy."

"A?" Thiên Cơ ngẩn ngơ: "Có thể được sao?"

Ninh Dạ lắc đầu: "Một cái kế hoạch hoàn mỹ chân chính, không ở chỗ tỷ lệ thành công lớn bao nhiêu, mà ở chỗ vô luận thành bại, đều có thể phát huy tác dụng. Ta lúc trước làm việc, vẫn còn có chút bị cừu hận che đậy tâm trí, hiện tại đến là đã có chút minh bạch. Ha ha, chuyện này vẫn đúng là phải cảm tạ Lạc Cầu Chân, một cái đối thủ tốt, mới có thể khiến cho chính mình trở nên càng cường đại."

Thiên Cơ nghe không hiểu Ninh Dạ đang nói cái gì, mơ hồ hỏi: "Ngươi đến cùng đang nói cái gì?"

Ninh Dạ đã nói: "Thiên Cơ, ngươi biết vụ án ra sao khó bị phá nhất không?"

Thiên Cơ bật thốt lên: "Kế hoạch thiên y vô phùng, hành động mười phân vẹn mười?"

Ninh Dạ lắc đầu: "Không, là vụ án đã phá được."

"Vụ án đã phá được?" Thiên Cơ triệt để không hiểu.

Ninh Dạ thở dài một tiếng: "Có chút đáng tiếc, nhưng cũng chỉ có thể tráng sĩ chặt tay."

Chương 46 : Cõng nồi

Chương 43: Cõng nồi

Dưới lão thụ hậu sơn, Vương Sâm đúng hẹn mà tới.

Nhìn thấy Ninh Dạ, Vương Sâm trực tiếp nói: "Chuyện Thanh Mộc điện, là ngươi làm ra?"

Ninh Dạ không có phủ nhận: "Làm sao ngươi xác định như vậy?"

"Thanh Mộc Lão Tổ Linh tộc cổ sàng liền tại Hiên Vũ các." Vương Sâm trực tiếp nói.

Ninh Dạ nhún nhún vai: "Nó hiện tại vẫn ở đó."

Giường quá lớn, Ninh Dạ tuy được Tu Di Ốc, nhưng chung quy chưa kịp trộm đi.

Vương Sâm lắc đầu: "Mục tiêu của ngươi không phải Linh tộc cổ sàng, ngươi đến cùng là vì cái gì?"

"Ngươi không cần biết cái này."

"Vậy ngươi tìm ta chuyện gì? Đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, ngươi tại ban ngày vừa mới làm ra đại sự như thế, hiện tại trong môn phái một mảnh thần hồn nát thần tính, khắp nơi đều căng thẳng cực kì, lúc này gặp mặt, nguy hiểm quá lớn."

Ninh Dạ trực tiếp nói: "Ta gặp phải phiền phức."

"Phiền toái gì?"

"Lạc Cầu Chân không có chết."

Cái gì?

Vương Sâm choáng váng.

Lạc Cầu Chân cái gia hỏa phiền toái này, Vương Sâm cũng là cực căm ghét, đặc biệt là Vương Sâm biết, bản thân cũng là mục tiêu hoài nghi của hắn.

Cho dù bởi vì chuyện trúng độc hãm hại án, dẫn đến Lạc Cầu Chân không thể không thả xuống hoài nghi đối với hắn, thế nhưng Vương Sâm biết, Lạc Cầu Chân kỳ thực vẫn một mực chú ý hắn, tìm kiếm sơ hở của hắn. Chỉ là hắn hiện tại là kẻ có sư môn, Lạc Cầu Chân sẽ không dễ dàng động tới hắn nữa.

Vương Sâm có thể hiểu được tại sao Ninh Dạ giết Lạc Cầu Chân, nhưng hắn còn chưa ý thức được Lạc Cầu Chân không chết, đối Ninh Dạ phiền phức lớn bao nhiêu.

Thế nhưng Ninh Dạ biết, vì vậy hắn trực tiếp nói: "Tìm ngươi là nói cho ngươi, ta đã làm quá nhiều chuyện, cũng lưu lại không ít manh mối, Lạc Cầu Chân sớm muộn cũng sẽ tìm tới trên đầu ta. Nếu muốn giải quyết cái vấn đề này, chỉ có một cái biện pháp."

"Biện pháp gì?" Vương Sâm bản năng trả lời, nhưng nhìn đoàn hắc ảnh mông lung kia, trong lòng Vương Sâm cảm giác bất an lại lần nữa sinh khởi: "Ngươi. . ."

Quả nhiên, Ninh Dạ đã nói: "Ngươi đến cõng nồi."

Dưới cây cổ thụ.

Vương Sâm không dám tin tưởng nhìn Ninh Dạ.

Hắn bị Ninh Dạ chọc tức phát cười: "Ngươi nói cái gì? Bảo ta cõng nồi cho ngươi? Ngươi cho rằng ngươi là ai?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Nếu như ta bị tóm, ngươi cũng sẽ bại lộ."

Vương Sâm lập tức nghẹn lời.

Đệt!

Bị người nắm quyền chủ động quả nhiên chính là khó chịu như thế a.

Ninh Dạ nói: "Ta là kẻ địch của Hắc Bạch Thần Cung, cùng Hắc Bạch Thần Cung không đội trời chung, ta lưu lại chỗ này, có thể làm nhiều chuyện hơn ngươi nhiều. Ngươi bảo vệ ta, chính là giúp Mộc Khôi Tông đại ân. Coi như Mộc Khôi Tông biết, cũng sẽ ủng hộ ngươi làm như thế."

Vương Sâm giận dữ cười: "Vậy ta thì sao? Ta nên chết đi?"

"Ngươi sẽ không chết, ngươi chỉ là sẽ bại lộ thân phận, nhưng tại trước khi bại lộ, ngươi đã rời khỏi Cửu Cung Sơn, chạy trốn mất dạng."

"Hắc Bạch Thần Cung sẽ truy sát ta."

"Ta có thể vì ngươi che lấp thiên cơ, nhưng tại trong quá trình chạy trốn, ngươi nhất định phải chủ động hiển lộ hành tích, để chứng minh ngươi không phải là bị người giết chết giá họa."

Hắn thế mà có thể che lấp thiên cơ?

Vương Sâm trong lòng kinh hãi.

Nhưng hắn cũng không có tâm tư thăm dò, Vương Sâm cả giận nói: "Ta ở chỗ này khổ cực lâu như vậy, hiện tại liền bởi vì ngươi tất cả đều phá huỷ! Ngươi lại còn muốn ta chủ động giúp ngươi?"

"Đừng quên ngươi có thể tại Hắc Bạch Thần Cung có tiền đồ là bởi vì ta cứu ngươi, hơn nữa ngươi bị hủy chỉ là tiền đồ ở Hắc Bạch Thần Cung, không phải Mộc Khôi Tông." Ninh Dạ nói: "Ngươi vẫn như cũ là người duy nhất có thể liên hệ ta, thông qua ta, ngươi còn có thể làm được rất nhiều chuyện. Tỷ như đã có nó, coi như thân phận bại lộ, ngươi đối với Mộc Khôi Tông cũng là có công không tội."

Ninh Dạ nói đã ném ra một vật, đó rõ ràng là một phần danh sách gián điệp cấp bậc Hoa Luân cảnh.

Danh sách gián điệp cấp bậc này so với Tàng Tượng cảnh lại là có giá trị hơn nhiều.

Chỉ cần mang theo vật này trở lại, Vương Sâm coi như thân phận bại lộ, cũng có thể giải thích là chính vì thu được bản danh sách này mà không thể không mạo hiểm, Mộc Khôi Tông cũng sẽ cho rằng đáng giá.

Thời khắc này nhìn danh sách trong tay, Vương Sâm đột nhiên cảm thấy nếu như thật liền như vậy trở lại, vẫn đúng là nói không chắc là việc tốt.

Lấy công huân chi thân trở về, chí ít không cần lo lắng nguy hiểm về sau bị phát hiện nữa.

Chỉ là vừa nghĩ tới các loại chỗ tốt thân tại Hắc Bạch Thần Cung, đồng thời thu được hai phân tài nguyên mang đến, trong lòng lại có bất cam, nói: "Coi như ta chịu gánh trách, Hắc Bạch Thần Cung cũng chưa chắc tin."

"Bọn chúng sẽ tin, Mộc Khôi Tông tương tự am hiểu cơ quan chi thuật, rất nhiều thủ pháp của ta, các ngươi đều có thể làm được. Đương nhiên, vì khiến cho bọn chúng tin tưởng, ta lại vì bọn chúng thêm một chút chứng cứ."

"Cái gì?" Vương Sâm chấn kinh.

"Qua một canh giờ nữa, Lạc Cầu Chân liền sẽ tái ngộ tập kích, tập kích hắn sẽ là một con địa thử khôi lỗi, đây lại chính là sở trường của Mộc Khôi Tông. Bất quá suy nghĩ đến Lạc Cầu Chân không thể nào ngu đến mức để người ám toán hai lần, lần này cơ bản sẽ không thành công. Nga đúng rồi, khôi lỗi kia còn tại trong phòng của ngươi để lại ít thứ, tỷ như một ít vật tùy thân của Lệ Bách Đao cùng Hiên Mộc Lang."

"Ta fuck!" Vương Sâm gấp muốn điên rồi.

Đây là buộc hắn không thể không đồng ý a.

"Thời gian của ngươi không nhiều, nếu như ngươi không ngu đến mức tại trong phòng thả thứ gì trọng yếu đến mức nhất định phải trở lại lấy, liền hiện tại chạy nhanh đi." Ninh Dạ nói đã lui về phía sau: "Muốn sau này tiếp tục hợp tác, liền cẩn thận giúp ta, đừng bán ta, thừa nhận hết thảy mọi chuyện đều là ngươi làm. . . Đối với Mộc Khôi Tông mà nói, đây cũng là công lao, không phải sao?"

Vương Sâm cũng là hoàn toàn phục.

Ngươi bán lão tử, lão tử lại còn phải giúp ngươi đếm tiền.

Thế đạo gì đây?

Bất quá ngẫm lại cũng đúng, những cái nồi này đối với một cái gian tế Mộc Khôi Tông mà nói chính là công, Ninh Dạ là ăn chắc hắn không thể nào không cõng.

Thời khắc này nhìn hắc ảnh Ninh Dạ biến mất, Vương Sâm lạnh nhạt nói: "Tiểu tử, xem như ngươi lợi hại, nhớ kỹ hứa hẹn của ngươi, ta còn có thể trở lại tìm ngươi!"

Biết nếu không chạy liền không kịp, Vương Sâm cắn răng một cái hướng về dưới núi phóng đi.

Cầu Chân đường.

Lạc Cầu Chân chính đang dưới đèn lật xem tư liệu.

Hắn xem rất cẩn thận, không bỏ qua mỗi một chi tiết nhỏ.

Đặc biệt là chú ý mỗi một cái nhân vật từng xuất hiện tại trong những vụ án này.

Một cái tên nhảy vào trong tầm mắt của hắn.

Ninh Dạ?

Lạc Cầu Chân có chút kinh ngạc phát hiện, cái tiểu tử gọi Ninh Dạ này, trước sau tại Hòe Âm sơn, Cổ Tuyền trấn cùng với Thanh Mộc điện đều có xuất hiện.

Đặc biệt là Cổ Tuyền trấn, lần cơ quan giết người kia, chỉ có hai người Việt Tú Tú cùng Ninh Dạ đi qua.

Đương nhiên, Lạc Cầu Chân không thể bởi vậy liền nhận định là Ninh Dạ.

Cổ Tuyền trấn giết người dùng chính là thổ hành cơ quan chi thuật, mà cơ quan sử dụng ám toán hắn liền là Hủ Thi độc, điển hình Mộc Khôi Tông thủ pháp, chỉ có tảng đá bên dưới thi thể Lệ Bách Đao mới là thổ hành cơ quan chi thuật.

Tuy rằng hai bên đều có thổ hành cơ quan, nhưng cơ quan chỗ Lệ Bách Đao rõ ràng càng tinh diệu hơn, thủ pháp cũng hơi có sự khác biệt, cũng không thể bởi vậy xác định là một người.

Nhưng cho dù là vậy, cái Ninh Dạ này vẫn như cũ có khả nghi rất lớn.

Thời khắc này nghĩ nghĩ, Lạc Cầu Chân đã tại trên tên của Ninh Dạ khoanh một vòng đỏ, làm đối tượng hoài nghi trọng điểm.

Sau đó hắn tiếp tục xem tiếp, tìm kiếm mục tiêu hoài nghi mới.

Đúng vào lúc này, trong phòng đăng hỏa đột nhiên lắc lư một thoáng.

Lạc Cầu Chân hơi biến sắc mặt, dùng sức đập án thư một cái, đùng! Một lồng ánh sáng đã bao lại toàn thân Lạc Cầu Chân.

Sau một khắc một đạo hắc ảnh từ dưới nền đất thoát ra, phi tập Lạc Cầu Chân.

Liền tại trong thời khắc đòi mạng, một cái thủ chưởng đã từ trong hư vô xuất hiện, nương theo một tiếng gầm phẫn nộ trầm muộn: "Nghiệt súc!"

Oanh!

Cái địa thử khôi lỗi kia đã ầm ầm nổ tung, hóa thành vô tận mảnh vỡ tiêu tán.

Cảnh báo nổ vang!

Chương 47 : Lần đầu tiên chính diện tiếp xúc

Chương 44: Lần đầu tiên tiếp xúc chính diện

Sáng sớm hôm sau.

Trời còn chưa sáng, Ninh Dạ vừa mới dậy, liền thấy Lạc Cầu Chân xuất hiện ở trước nhà nhỏ của mình.

Nhìn thấy Lạc Cầu Chân, trên mặt Ninh Dạ đã lộ ra kinh ngạc vẻ: "Lạc chấp sự? Ngươi không phải..."

Hắn không hề nói tiếp, Lạc Cầu Chân hơi hơi mỉm cười: "Sư đệ không cần kinh hoảng, ta không có chết."

Ninh Dạ liền thở dài một hơi: "Thương thiên có mắt, Lạc chấp sự chính là trụ cột vững vàng của Giám Sát Đường, Giám Sát Đường không thể không có ngài a."

Lạc Cầu Chân trên mặt mang cười, ánh mắt híp lại: "Ồ? Ninh sư đệ quả thực nghĩ như vậy sao?"

Ninh Dạ ngẩn ra: "Chấp sự lời này là có ý gì?"

Lạc Cầu Chân nhìn nhìn trong phòng: "Không mời ta vào ngồi một chút sao?"

Ninh Dạ đột nhiên đại ngộ: "Chấp sự xin mời."

Vào phòng rồi, Lạc Cầu Chân nhìn nhìn chung quanh: "Chỗ này của ngươi, đúng là đơn sơ."

Ninh Dạ vì Lạc Cầu Chân châm trà: "Sư phụ thường nói, muốn thành đại đạo, nhất định phải khổ tâm chí, như sa vào hưởng thụ, tất thụ hại."

Lạc Cầu Chân liền nói: "Không trách Ninh sư đệ tiến cảnh cấp tốc như thế."

Ninh Dạ lắc đầu: "Không coi là cấp tốc, đã gần một năm, tu vi chưa đến tầng thứ tư."

Lạc Cầu Chân tựa như cười mà không phải cười: "Đã không tệ, người bình thường làm sao cũng phải bốn, năm năm mới có thể thành tựu đỉnh phong. Mà hiện tại xem ra, ngươi khả năng tại thời gian hai năm rưỡi liền làm đến. Lấy tư chất của ngươi, lại không có quá nhiều ngoại bộ tài nguyên, tốc độ này đã vượt qua bình thường. Huống hồ nghe nói Sát Tâm Đao của ngươi càng đi ở phía trước, đã bắt đầu tu hành Sát Thân Đao."

Ninh Dạ kỳ quái nhìn Lạc Cầu Chân: "Sư huynh là đang bàn đạo của ta sao?"

"Không đến mức đó, chỉ là tùy tiện hỏi một chút, còn không phải là do hôm xảy ra chuyện, ngươi vừa vặn cũng có mặt sao. Nói đến, Hắc Bạch Thần Cung năm nay thật là rối loạn, liên tục phát sinh thật nhiều chuyện a."

"Đúng a, đạo chích đông đảo, liền ngay cả chấp sự đều đã trúng kẻ xấu ám toán. Không biết chấp sự liệu đã tra ra chút đường nét gì chưa?"

"Không phải là giờ còn đang hướng sư đệ thỉnh giáo sao?"

"Hướng ta thỉnh giáo? Chuyện Thanh Mộc điện?"

"Đến cũng không hoàn toàn là, tỷ như Hòe Âm sơn, Cổ Tuyền trấn, cũng đều có thân ảnh của sư đệ a." Lạc Cầu Chân ý vị thâm trường nói.

Ninh Dạ cười cười, nói: "Nguyên lai chấp sự là đến vì cái này. Ý của chấp sự ta minh bạch rồi, thời điểm tại Cổ Tuyền trấn, ta xác thực từng gặp Việt sư muội, bất quá nàng là bị cơ quan của quái dị giết chết, không quan hệ gì tới ta. Trên thực tế sau đó ta cũng từng bị quái dị kia ám toán quá, chuyện này mọi người đều biết."

Lạc Cầu Chân nhìn nhìn Ninh Dạ một chút, tiếp tục nói: "Chuyện ngươi nói ta đều đã biết, ta còn biết, Hiên Vũ Các trận đầu nổ tung, các ngươi lúc đó đều tại Ngưng Tâm Tiểu Trúc, tuy rằng hắc thủ trong tối kia sử dụng kéo dài dẫn bạo chi pháp, nhưng suy nghĩ đến thời gian kéo dài cũng là có hạn, các ngươi là làm không được."

"Chấp sự minh giám."

"Chỉ bất quá đệ nhị bạo trong phòng ngủ của Hiên Mộc Lang sư huynh, liền không dễ giải thích rồi."

"Chấp sự có ý gì?"

Ninh Dạ hai mắt thẳng thắn nhìn Lạc Cầu Chân, ngay vào lúc này trà lô vang lên tiếng nước sôi.

Ninh Dạ nhấc lên trà lô vì Lạc Cầu Chân châm trà.

Lạc Cầu Chân khẽ phẩm một cái, nhìn lá trà trong chén: "Ta lúc đó vẫn luôn kỳ quái một chuyện, vì sao vụ nổ trong phòng ngủ của Hiên Mộc Lang, dùng chính là viêm bạo châu, mà không phải cơ quan hạp?"

"Có gì khác nhau sao?" Ninh Dạ hỏi.

"Vẫn là có." Lạc Cầu Chân nhàn nhạt đáp: "Viêm bạo châu tuy rằng cũng có thể kéo dài thời gian phát nổ, nhưng chủ yếu là thông qua pháp lực truyền vào ít nhiều để tạo thành hiệu quả, vấn đề lớn nhất chính là không dễ nắm bắt chính xác đối với thời gian, so với cái cơ quan hạp tinh xảo kia kém xa lắm. Mà ở đây liền có một vấn đề."

Ninh Dạ chăm chú nghe.

Lạc Cầu Chân nói: "Thời điểm lần đầu dẫn bạo, lúc đó không ai chú ý Hiên Vũ Các, vì vậy tại trước đệ nhất bạo, thời gian chuẩn bị của cái hắc thủ kia hẳn là tối sung túc. Đệ nhị bạo liền bất đồng rồi, sau khi đệ nhất bạo phát sinh, chúng nhân có cảnh giác, thời gian tương cách giữa hai bạo quá ngắn, dưới tình huống này ra tay đối với phòng ngủ, liền cần tính toán thời gian càng thêm tinh chuẩn. Vì vậy nếu như là ta, ta sẽ tại đệ nhất bạo sử dụng viêm bạo châu, đệ nhị bạo sử dụng cơ quan hạp, như vậy mới thích hợp, ngươi nói có đúng không?"

Ninh Dạ trong lòng cả kinh, biết Lạc Cầu Chân nói đến trọng điểm rồi.

Sở dĩ đệ nhất bạo sử dụng cơ quan hạp, là bởi vì phải khống chế chính xác thời gian, chuẩn bị cơ hội cho Thiên Cơ, mà đệ nhị bạo dùng viêm bạo châu, tự nhiên là bởi vì viêm bạo châu có thể tức thời cho nổ —— hết cách rồi, ai kêu Thiên Cơ lúc đó không tìm được mảnh vỡ đây.

Đây chính là vấn đề lúc chấp hành hành động khó tránh khỏi tồn tại, tổng có rất nhiều chuyện, là không thể nào đoán trước.

Mà cũng là bởi vì đệ nhị bạo này tồn tại, trình tự sử dụng trước sau bất đồng, liền khiến Lạc Cầu Chân phát hiện vấn đề.

Nếu như chỉ là như vậy thì cũng thôi, vấn đề là Lạc Cầu Chân phát hiện còn hơn xa thế.

Lạc Cầu Chân tiếp tục nói: "Tối tối khiến người nghĩ không ra, vẫn là đệ nhị bạo này ý nghĩa ở đâu. Nếu như là vì giết người, uy lực quá nhỏ, nếu như là vì trộm bảo, làm sao cần làm chuyện thừa? Sớm trước không trộm? Như vậy, đối phương làm tất cả những thứ này ý nghĩa ở đâu?"

Ninh Dạ trong lòng cảm giác nặng nề.

Lạc Cầu Chân tìm tới chỗ mấu chốt nhất của vấn đề rồi, chính là mục đích của đệ nhị bạo.

Từ tình huống lúc đó mà xem, tính mục đích của đệ nhị bạo này xác thực quá yếu, yếu đến lý do gì cũng khó mà thành lập.

Nếu như là Phó Đông Lưu, đối với loại tình huống này khẳng định là có mắt không thấy, nhưng Lạc Cầu Chân liền bất đồng rồi, hắn thủ đoạn pháp thuật không nhiều, dựa vào chính là đầu óc cùng suy lý, vì vậy lập tức ý thức được, mục đích của đệ nhị bạo khả năng mới là mấu chốt của vấn đề.

"Vậy ý của chấp sự là..."

"Ta cảm thấy hung phạm có khả năng liền tại hiện trường, đệ nhị bạo này, chính là để yểm hộ cho hắn xuất thủ. Tuy rằng Hiên Vũ Các thiêu thiêu hủy hủy, hiện trường khắp nơi bừa bộn, Hiên Mộc Lang còn chưa làm rõ tổn thất của chính mình, nhưng ta tin tưởng tại bên trong những vật bị mất đi kia, có lẽ liền có thứ đối phương chân chính muốn."

Ninh Dạ liền nói: "Sau khi việc này phát sinh, Giám Sát Đường liền phong tỏa toàn điện, lúc ta đi ra, cũng đã bị lục soát. Còn lại liền là, Hiên Mộc Lang đại nhân đã nói rồi, tại trước khi viêm bạo châu phát nổ, phòng ngủ của hắn đã mất trộm."

"Vấn đề liền ở đây a! Nếu như đã đắc thủ, vì sao còn muốn lại bạo một lần? Không có ý nghĩa!"

"Ta làm sao biết được? Có lẽ chính là vì muốn ám sát Hiên Mộc Lang đại nhân. Lạc chấp sự, mặc dù mọi người đều cho rằng, viêm bạo châu không thể nào giết được Hiên Mộc Lang, nhưng có một số việc không thể bởi vì thất bại, liền phủ nhận ý đồ kia a. Không chừng đối phương là muốn khiến cho Hiên Mộc Lang đại nhân thụ thương, làm chuẩn bị cho sau này lại ra tay đây? Hay là âm thầm xuất thủ chi nhân còn có ý tưởng khác, tỷ như đả thương Hiên Mộc Lang đại nhân, vì sau này tranh phong đặt xuống cơ sở. Độ khả thi quá nhiều rồi, chúng ta không phải kẻ trong bóng tối, chung quy không thể nào biết được toàn bộ ý đồ của kẻ khác."

"Như lời ngươi nói, quá nhiều khả năng. Khiến Hiên Mộc Lang thụ thương có thể là một mục đích, nhưng cũng khả năng còn có mục đích khác."

Ninh Dạ gật gật đầu: "Vì vậy chấp sự đại nhân là đang hoài nghi ta?"

"Hòe Âm sơn, Cổ Tuyền trấn, Thanh Mộc Điện, đều có ngươi, muốn nói trùng hợp, có phải là hơi quá rồi?" Lạc Cầu Chân hỏi ngược lại.

Ninh Dạ liền nói: "Vì sao không thể? Một năm qua việc phát sinh tại Hắc Bạch Thần Cung, không có hơn trăm cũng có mấy chục, cũng không phải chuyện nào ta cũng có mặt chứ? Mà đồng thời xuất hiện tại trong mấy vụ án, cũng không phải chỉ một mình ta chứ?"

Vậy cũng đúng, thật nói đến, ngoại trừ Ninh Dạ đang làm mưa làm gió ra, bản thân Hắc Bạch Thần Cung cũng còn có các loại sự kiện: Đồng môn tương tàn, ngoại địch tiềm nhập, tán tiên xâm tập, nội ứng họa loạn, các loại sự kiện tầng tầng lớp lớp.

Tổng có một ít người vận khí bất hảo, vẫn cứ đồng thời tham dự vào trong nhiều sự kiện.

Tỷ như Vương Sâm chính là, nếu thật lật khắp hết thảy vụ án, liền sẽ phát hiện vài vụ trong đó cũng có thân ảnh Vương Sâm, thậm chí ngay cả thân ảnh của Trì Vãn Ngưng, Hứa Ngạn Văn, Dương Tử Thu, Chung Nhật Hàn đều có thể tìm tới.

Ninh Dạ công nhiên hiện hình chỉ có ba vụ này, nói nhiều không nhiều, nói ít không ít, chính là khả nghi mà không thể định.

Thời khắc này nghe hắn nói như vậy, Lạc Cầu Chân cười nói: "Ninh sư đệ hồi đáp kín kẽ không một lỗ hổng, xem ra ngược lại như là đã sớm chuẩn bị."

Ninh Dạ liền nói: "Vậy là ta nói có chứng cứ, không hoảng không loạn, trái lại chứng minh nội tâm có quỷ? Nếu là như vậy, như vậy Lạc chấp sự, nếu như ngươi hiện tại tùy tiện hỏi một tên đệ tử, đối phương thần tình hoảng loạn, ngữ xuất qua loa, nhất vấn 'tam bất tri' (không nghe, không thấy, không nói), ngươi ngược lại sẽ tin tưởng là hắn vô tội?"

Lạc Cầu Chân ngẩn ngơ, nghĩ nghĩ hồi đáp: "Vẫn thật sự không thể, chỉ có thể càng thêm hoài nghi."

Ninh Dạ buông tay: "Vì vậy ngài xem, đây chính là ‘nghi hàng xóm ăn trộm’, ta là bình tĩnh cũng được, hoang mang cũng vậy, không sợ hãi không hoảng hốt cũng đồng dạng, ngài đều có thể tìm ra lý do có thể hoài nghi, có đúng không?"

Lạc Cầu Chân gật đầu: "Xác thực như vậy. Ta hiện tại đến là có chút tin tưởng ngươi không phải đã sớm chuẩn bị, mà là trời sinh nhanh mồm nhanh miệng. Có ý tứ, thời điểm ngươi tại trên thí luyện sa trường càn quét tung hoành, lại không phải biểu hiện như vậy đây."

Ninh Dạ cười nói: "Nguyên lai Lạc chấp sự từng thấy ta chiến đấu tại trên thí luyện sa trường. Bất quá Lạc chấp sự lời ấy sai rồi, ai nói dũng mãnh chi sĩ, nhất định phải là ngốc nghếch chi nhân? Thân ở chiến trường, tứ diện giai hung, cần phải bát diện kiêm cố, tuy nhiệt huyết kích dương, khổ chiến đương tràng, cũng phải tâm tư ổn định, bình tĩnh phân tích, bằng không sợ là sớm đã chết rồi. Chấp sự nếu đã quan tâm, hẳn biết ta lúc đó chính là tinh chuẩn nhìn ra mỗi một cái khô lâu huyễn tượng, nếu như không có bình tĩnh, làm sao làm được?"

"Lệnh sư sợ là không tán đồng ý nghĩ của ngươi chứ?"

"Sư phụ môn này là đua ngựa, sống sót chính là tốt nhất. Ta lại là kẻ sợ chết, không muốn khôn sống mống chết, chỉ muốn an ổn qua ngày."

"Chẳng trách ngươi còn chọn Dương Phù Kinh."

Ninh Dạ nâng chén: "Sư phụ rất là bất mãn."

Lạc Cầu Chân cười ha hả: "Ngươi người này có chút ý tứ, có thể ở trước mặt ta thoải mái đàm đạo không nhiều, ngươi tính một cái. Đáng tiếc a, nếu không phải chuyện Hiên Vũ Các vấn đề trọng trọng, ta đến là rất nguyện ý cùng ngươi kết giao bằng hữu."

"Vậy là Lạc chấp sự nhận định chuyện Hiên Vũ Các là ta làm?"

"Không đến nỗi, không phải bây giờ mới chỉ thuận miệng hỏi một chút sao."

Ninh Dạ hỏi ngược lại: "Chấp sự cũng sẽ cùng Niểu Hoa Tiên Tử, Chung sư huynh bọn họ thuận miệng hỏi một chút như vậy sao?"

"Chuyện này không thể nào, bọn họ là thiên kiêu, ta trêu chọc không nổi."

"Vì vậy ta liền có thể nhạ?"

"Đúng!" Lạc Cầu Chân thế mà trực tiếp thừa nhận.

Ninh Dạ cười lên: "Chấp sự đúng là thẳng thắn, nhưng đáng tiếc ta sợ là phải khiến chấp sự thất vọng rồi, ta biết còn không nhiều bằng chấp sự đây."

"Đúng a, ngươi tốt xấu cũng là đệ tử của Trương Thất Sát, coi như địa vị thấp chút so với bọn họ, không có chứng cứ, cũng là không thể tùy ý oan uổng." Lạc Cầu Chân rất là tùy ý lên tiếng: "Vì vậy ta nói rồi, cũng chỉ là thuận miệng hỏi một chút. Đúng rồi, vết thương trên mặt ngươi, là một năm trước thụ?"

"Đúng, là kẻ thù làm hại. Chấp sự như muốn biết, có thể đi điều tra, đều có ghi chép."

"Còn có thể khôi phục?" Lạc Cầu Chân không để ý đến lý lịch của Ninh Dạ, vô luận lý lịch này là thật hay giả, Lạc Cầu Chân tin tưởng, đều sẽ không tra ra bất cứ vấn đề gì.

"Hẳn có thể, nhưng khổ nỗi lương dược khó kiếm."

"Vậy nếu ta vì sư đệ tìm được lương dược?" Lạc Cầu Chân kéo dài ngữ điệu.

Ninh Dạ đứng thẳng người lên, cúi rạp người: "Cầu cũng không được, cảm ơn bất tận!"

Thấy hắn như vậy, Lạc Cầu Chân ánh mắt hơi hơi híp híp.

Hắn cũng không thể xác nhận Ninh Dạ, nhưng ít ra thời khắc này, biểu hiện của Ninh Dạ đến là khiến hắn ký ức sâu sắc.

Như hắn đã nói, như hắn thật sự không phải, như vậy Lạc Cầu Chân cũng không ngại kết giao một cái bằng hữu từ phong sắc bén, ngôn ngữ thú vị này.

Đúng vào lúc này, bên ngoài một tên đệ tử Giám Sát Đường đến báo: "Chấp sự."

"Chuyện gì?"

Đệ tử Giám Sát Đường kia tại bên tai Lạc Cầu Chân nói nhỏ vài câu, Lạc Cầu Chân giật nảy cả mình: "Ngươi nói cái gì? Tìm tới hung phạm rồi?"

Chương 48 : Hoài nghi

Chương 45: Hoài nghi

Nơi ở của Vương Sâm.

Lạc Cầu Chân đứng ở trong viện, bốn phía đều là người của Giám Sát Đường.

Ánh nắng chiếu rọi vào trong tiểu viện, rõ ràng là dương quang tươi sáng, Lạc Cầu Chân lại cảm thấy mấy phần ý thu man mát.

Tây Giang từ trong nhà lấy ra một chiếc chén lưu ly: "Là vật của Hiên Mộc Lang, ngoài ra còn có một ít, là di vật của Lệ Bách Đao."

Phó Đông Lưu cười đến mặt mày đều khai, thanh âm sắc như nữ tử: "Rất tốt! Rất tốt! Vương Sâm đâu?"

Tây Giang cúi đầu: "Không ở trong phòng, đệ tử tuần đêm báo nói, hắn ngày hôm qua suốt đêm hạ sơn, nói có sư môn nhiệm vụ."

"Sư môn nhiệm vụ?" Phó Đông Lưu giọng vịt đực đột nhiên cao vút lên: "Thường Đoạn Hồn sắp xếp?"

Tây Giang lắc đầu: "Đã đưa tin hỏi qua, không có."

"Hảo!" Phó Đông Lưu đại hỉ: "Vậy thì xác thực không thể nghi ngờ.

Vương Sâm giết người cướp của, sử dụng địa thử khôi lỗi, xác nhận là gian tế của Mộc Khôi Tông không thể nghi ngờ, hơn nữa việc này vừa vặn cũng cùng lúc trước Hòe Âm sơn giết người, đan phòng mất trộm liên hệ đến cùng nơi, lần này có thể coi như tìm tới hung phạm. Truyền lệnh, lập tức bắt người. Lại thỉnh Thần Cơ Đường tầm tung biện vị, Truy Phong Đường tập hung bắt người!"

Án Giám Sát Đường cháy thì đã có kẻ đỉnh bao, Phó Đông Lưu lại là sẽ không kéo vào.

"Đúng!" Một tên đệ tử Giám Sát Đường lĩnh mệnh mà đi.

Lạc Cầu Chân đứng tại nơi đó, chỉ là nhìn mặt đất, không chút nhúc nhích.

Phó Đông Lưu nhìn nhìn hắn: "Cầu Chân, nghĩ gì thế?"

Lạc Cầu Chân bỏ ra một tia tiếu nhan: "Vốn là đã có chút ý nghĩ, lại không nghĩ rằng sự tình hoàn toàn ra ngoài dự liệu, thật là bất ngờ a."

Phó Đông Lưu một mặt ta rất lý giải ngươi: "Vương Sâm không nằm trong những kẻ ngươi hoài nghi, đúng chứ? Vì vậy ngươi có chút mất mát? Cũng không kỳ quái, thuật phá án của ngươi, quá mức chú trọng suy đoán. Thế nhưng nhân tâm khó định, thiên cơ khó dò, há có đạo lý mọi chuyện đều nằm trong dự liệu? Phán đoán xây dựng ở bên trên suy đoán, vốn là hư vọng, dù cho thất bại, cũng là bình thường."

Lạc Cầu Chân muốn nói đây không phải là đoán bừa, nhưng biết nói đạo lý với Phó Đông Lưu cũng vô ích, chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

Phó Đông Lưu thì tâm tình thật tốt, đã vuốt râu dê nói: "Tiếp tục lục soát, xem xem còn có chứng cớ gì, án này nhất định phải lập thành thiết án, chứng cứ như núi, khiến hắn không lật lại được!"

Lạc Cầu Chân không nhịn được nói: "Phó sứ, có một chuyện ta không nghĩ ra. Nếu như chuyện Hiên Vũ Các là Vương Sâm làm, vậy hắn làm sao có thể tiềm nhập Hiên Vũ Các? Thanh Mộc Điện phòng ngự nghiêm ngặt, không phải là dễ trà trộn vào như vậy."

Phó Đông Lưu thiếu kiên nhẫn: "Hắn là gian tế Mộc Khôi Tông, Mộc Khôi Tông lại chính là đại tiên môn nổi danh ngang với Hắc Bạch Thần Cung ta, cho hắn một ít bảo vật có thể tiềm tung biệt tích không phải là được rồi sao?"

Về đạo lý điều này xác thực nói còn nghe được.

"Nhưng vì cái gì một mực phải là Thanh Mộc Điện đây?" Lạc Cầu Chân còn chưa bỏ qua.

Phó Đông Lưu càng lúc càng bất mãn: "Ngươi hỏi là chuyện của ngươi, hắn muốn trộm cái gì là vấn đề của hắn, ngươi hỏi ta làm chi, đợi bắt được hắn chẳng phải sẽ biết?"

Ta chỉ sợ ngươi không bắt được hắn a.

Lạc Cầu Chân cũng biết tiếp tục hỏi như thế sẽ chỉ làm Phó Đông Lưu bất mãn, nhưng chung quy vẫn là không muốn liền như vậy từ bỏ: "Nếu như thế, thuộc hạ còn có một vấn đề cuối cùng."

"Ngươi còn có cái gì, có rắm mau thả!" Phó Đông Lưu lửa giận đã bắt đầu phun trào, lúc nào cũng có thể nhấn chìm Lạc Cầu Chân.

Lạc Cầu Chân nhắm mắt nói: "Vương Sâm làm sao lại biết ta không chết?"

Phó Đông Lưu nhất trệ, lại là không trả lời được.

Khi Lạc Cầu Chân còn tại nơi ở của Vương Sâm bất đắc dĩ, thì Ninh Dạ cũng đang ở trong phòng của mình đau đầu.

Bên trong phòng nhỏ, Ninh Dạ đem chính mình cuộn vào trong một góc âm ám ánh sáng chiếu không tới, phảng phất như vậy liền có thể khiến cho chính mình an toàn hơn một chút.

Lưng dựa vách tường, Ninh Dạ thở dài một hơi: "Lạc Cầu Chân đã biết trong số đồ vật Hiên Mộc Lang bị mất có bao gồm mảnh vỡ Thiên Cơ Điện."

"A? Hắn không phải nói Hiên Mộc Lang còn chưa có chỉnh lý ra đồ vật tổn thất sao?" Thiên Cơ mờ mịt.

"Đó là hắn cố ý nói như vậy."

"Làm sao ngươi biết?"

"Bởi vì hắn nói muốn giúp ta khôi phục gương mặt."

Điểm khác biệt lớn nhất giữa đệ tử Thiên Cơ Môn cùng gián điệp phái khác chính là thân phận có thể xác nhận, phái khác bồi dưỡng gián điệp, không cần hủy dung tiến vào, đệ tử Thiên Cơ Môn, liền có cái yêu cầu này.

Chính bởi vậy, khi Lạc Cầu Chân nói ra muốn giúp Ninh Dạ khôi phục gương mặt thì, Ninh Dạ liền biết, Lạc Cầu Chân khẳng định đã biết bên trong đồ vật bị trộm có mảnh vỡ Thiên Cơ Điện.

Chỉ là bởi vì những thứ bị trộm không chỉ có mảnh vỡ Thiên Cơ Điện, vì vậy Lạc Cầu Chân không thể xác định điểm ấy, nhưng mà coi như là vậy, đây cũng là cái manh mối trọng yếu —— nếu như không phải Vương Sâm đột nhiên nhô ra cõng cái nồi này.

Thiên Cơ cũng có chút gấp rồi: "Đó chính là nói, Lạc Cầu Chân còn không hề từ bỏ hoài nghi đối với ngươi?"

Ninh Dạ nở nụ cười: "Hắn không từ bỏ là bình thường, hắn như bởi vì Vương Sâm liền dễ dàng bỏ qua, vậy cũng không xứng với ta đối với hắn coi trọng như vậy."

"Nếu hắn thật khôi phục khuôn mặt cho ngươi xử lí thế nào?"

Ninh Dạ lông mày nhếch lên: "Đơn giản như vậy sao? Gương mặt này của ta, là hủy tại lúc tán công, pháp lực tương dung, thủ đoạn bình thường rất khó khôi phục, Lạc Cầu Chân hắn coi như thật sự tự mình kiếm ra cái bảo bối kia, sẽ cam lòng cho ta dùng sao?"

Thiên Cơ nghe hắn kiêu ngạo, miệng nhỏ lầm bầm: "Người ta đều là ngóng trông khôi phục, ngươi thì hảo, vì khó mà khôi phục mà kiêu ngạo vui vẻ."

Ninh Dạ cười nói: "Ta không phải vì chuyện này vui vẻ, mà là vì Lạc Cầu Chân thăm dò ta, cũng không biết đã tiết lộ một cái tin tức trọng yếu."

"Ân?" Thiên Cơ không rõ, đã thấy Ninh Dạ ánh mắt đã âm trầm xuống.

Một khắc đó Thiên Cơ liền cảm thấy Ninh Dạ khí thế toàn thân đột nhiên biến đổi, khí cơ trầm trọng, thần tình âm lãnh, thể nội sát cơ không ngừng phóng thích, trọn gian phòng đều tràn ngập lên túc sát hiu quạnh chi ý, sau đó răng rắc răng rắc, chu vi bàn ghế ly tách thế mà xuất hiện đạo đạo vết nứt.

Thiên Cơ bị dọa cho nhảy dựng, đang hảo hảo nói chuyện, làm sao liền phát hung lên?

Cũng may nó đến là cái vai phụ trời sinh, nói: "Tin tức gì?"

Ninh Dạ ngữ khí sâm nhiên: "Chính là phản đồ Thiên Cơ Môn, liền tại Hắc Bạch Thần Cung!"

Một câu nói này, lại là chân chính tràn ngập vô tận oán độc chi ý.

Ngày đó lúc ba người thoát đi, Ninh Dạ liền biết, Thiên Cơ Môn khẳng định là ra phản đồ, chỉ là không biết bây giờ ở phái nào. Nhưng nhìn tràng diện lúc đó, Hắc Bạch Thần Cung xuất lực tối đa, xuất động nhân vật cũng tối đại bài, Ninh Dạ liền hoài nghi tên phản đồ này là tại Hắc Bạch Thần Cung, đây cũng là nguyên nhân hắn lựa chọn Hắc Bạch Thần Cung.

Lạc Cầu Chân không ngốc, nhưng hắn không nghĩ tới câu nói trước khi hắn đi kia tương tự để lộ bài, bởi vì nếu như cái phản đồ kia không ở Hắc Bạch Thần Cung, như vậy coi như Ninh Dạ khôi phục dung mạo, cũng không người nào có thể nhận ra.

Nếu Lạc Cầu Chân đã dùng khôi phục dung mạo để thăm dò, như vậy không hỏi có thể biết, phản đồ Thiên Cơ Môn tất ở chỗ này.

Mà giải quyết phản đồ vừa vặn là kế hoạch bước thứ hai của Ninh Dạ, là một trong hai chuyện lớn hắn lập thệ phải giải quyết tại trong lúc Tàng Tượng cảnh — —— chỉ cần cái phản đồ kia xác thực tại Hắc Bạch Thần Cung.

Đã minh bạch cái đạo lý này, Thiên Cơ cũng là ngạc nhiên, sau đó nhưng vẫn giơ chân: "Ngươi còn muốn giết phản đồ? Tự thân còn khó bảo toàn đây."

"Có gì khó bảo toàn?" Ninh Dạ lông mày nhếch lên: "Án đã phá rồi, ta hiểu rất rõ dạng người như Phó Đông Lưu, Nhạc Tâm Thiện, đối với bọn họ mà nói, án đã phá rồi, tuyệt đối không cho phép lật lại, bằng không chính là đánh mặt trước mặt mọi người. Lạc Cầu Chân không được Hắc Bạch Thần Cung chống đỡ, ở bề ngoài không thể làm bất cứ chuyện gì đối với ta, huống chi, Lạc Cầu Chân cũng chưa chắc hi vọng đạt được Hắc Bạch Thần Cung ủng hộ. . ."

Lời cuối cùng này có chút kỳ lạ, Thiên Cơ không hiểu, nó càng quan tâm vẫn là vấn đề trực tiếp: "Nhưng hắn không thể minh tra, vẫn có thể ám tra."

"Vậy liền để hắn tra!" Ninh Dạ trả lời như chém đinh chặt sắt.

Binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn, Ninh Dạ đã làm tốt chuẩn bị, muốn cùng Lạc Cầu Chân hảo hảo đấu pháp một phen.

Trong nội tâm đột nhiên thăng khởi hào hùng, cũng chỉ có đối thủ như vậy, mới có thể kích phát toàn bộ đấu chí của hắn.

Chương 49 : Nghiệm chứng

Chương 46: Nghiệm chứng

Chuyện Vương Sâm là Mộc Khôi Tông phản đồ, kinh động Hắc Bạch Thần Cung.

Hiên Mộc Lang phẫn nộ cầm cái trản đèn lưu ly kia tự thân giết tới Đoạn Hồn Động, cùng Đoạn Hồn Nhân Ma ầm ĩ một phen —— hắn đánh không lại Đoạn Hồn Nhân Ma, chỉ có thể ỷ vào địa vị sư phụ cuồng tát pháo.

Đoạn Hồn Nhân Ma nghe nói đồ đệ mình tin cậy nhất thế mà là gian tế của Mộc Khôi Tông, kinh sợ đến mức cả người đều bất hảo rồi, cố nhẫn Hiên Mộc Lang nửa phút, sau đó liền không nhịn được nữa, một tát đem Hiên Mộc Lang vỗ bay ra ngoài, bản thân cũng là thổ một cái lão huyết, tự mình đi tìm Nhạc Tâm Thiện thỉnh tội, thuận tiện vu cáo ngược lại Hiên Mộc Lang một phen, nói là hắn động thủ trước.

Thượng tầng còn bị làm cho lông gà đầy đất, càng không nói những đệ tử hạ tầng kia.

Từng cùng Vương Sâm giao hảo, càng là từng cái từng cái run run rẩy rẩy, người người tự nguy.

Phó Đông Lưu càng là tinh thần hăng hái, đem hết thảy những kẻ từng tiếp xúc qua cùng Vương Sâm đều nắm lên, lần lượt từng cái thực tâm vấn hồn, cực kỳ uy phong, phảng phất trọn vụ án đều là hắn phá, không có quan hệ gì tới Lạc Cầu Chân.

Lạc Cầu Chân đến là không có một chút ý tứ muốn tranh công nào.

Lạc Cầu Chân không phải loại người thiên hạ vi công, chỉ cầu chân tướng kia, loại tâm thái này ban đầu có lẽ đã từng có, nhưng theo năm tháng tôi luyện, tâm cảnh từ từ lão thành, mà đại giá của trưởng thành, chính là tiêu diệt ảo tưởng.

Vì vậy hắn cũng biết hướng sự thực cúi đầu, cũng sẽ tại lúc cần thiết biết chọn giá họa vô tội.

Nhưng mặt khác, Lạc Cầu Chân cũng cực độ tự ngạo.

Hắn cân cốt phổ thông, tư chất bình thường, tiềm lực tu hành có hạn, tự biết dựa vào thiên phú khó có thể thành sự. Hiếm thấy vẫn tính có hảo đầu óc, nếu có thể lấy trí tuệ bù không đủ, vì tiên môn lập xuống một ít đại công tiên pháp vô pháp làm được, liền có thể trở thành nhân tài đặc thù, cũng được trọng dụng.

Chính bởi vậy, Lạc Cầu Chân cũng vẫn luôn tìm kiếm cơ hội biểu hiện bản thân.

Vì Vương Sâm lật án? Việc này hắn không có nghĩ tới.

Nhưng vậy không có nghĩa là hắn sẽ bỏ qua cho Ninh Dạ, không tra án này.

Ninh Dạ có phải là hung phạm Hiên Vũ Các hay không không trọng yếu, trọng yếu chính là thân phận của hắn. Chỉ cần có thể tóm được bộ mặt thật của người này, chính là một đại công, hơn nữa còn là đại công quan hệ đến Thiên Cơ Môn Thiên Cơ Điện.

Vậy mới nói án có thể không lật, tân công như thường có thể lập.

Chính bởi vậy, Lạc Cầu Chân nhất định sẽ tra, chỉ bất quá nhất định là ám tra.

Bởi vì hắn không muốn công lao này bị người khác cướp mất.

Điểm này, Ninh Dạ đã nghĩ tới, thậm chí Lạc Cầu Chân cũng đã nghĩ tới Ninh Dạ sẽ nghĩ tới —— lẫn nhau tuy không quen biết, lại như lão hữu tương giao tâm đầu ý hợp nhiều năm, vô cùng hiểu nhau.

Cho nên khi thượng tầng còn đang ồn ào vì mâu thuẫn giữa Đoạn Hồn Nhân Ma cùng Hiên Mộc Lang, hạ tầng còn đang đem sự kiện liên tục hai ngày nay làm đề tài câu chuyện lúc trà dư tửu hậu thì, Lạc Cầu Chân đã đi Thiên Nguyên phong.

Thiên Nguyên Phong là đỉnh núi chính của Cửu Cung Sơn, Hắc Bạch Thần Cung hạch tâm chủ điện liền ở chỗ này, vị trí trung xu, nên lấy ‘Thiên Nguyên’ làm tên, đệ tử bình thường căn bản là không có tư cách lên núi.

Lạc Cầu Chân đi chính là hậu sơn Thiên Nguyên phong.

Hậu sơn là một mảnh thanh tịnh chi địa, nhìn như cây cối tươi tốt, thanh tịnh tự nhiên, nước chảy róc rách, phong quang tú lệ, bên trong nhưng có vô số đại năng ở đây tu luyện. Trong đó liền bao gồm Hắc Bạch Thần Cung chưởng giáo Hắc Bạch Tử, tam đại nguyên lão cùng với Chấp Tử Chi Thủ Nhạc Tâm Thiện.

Trong núi không có cơ quan, thế nhưng nguy hiểm còn lớn hơn bất kỳ đỉnh núi nào khác.

Vào được núi này, tựa như tiến vào nguy cơ chi địa mỹ hảo nhất, hơi không cẩn thận, khả năng chính là vị đại năng nào đó một ngón tay đưa tới đem ngươi dí chết.

Lạc Cầu Chân đi tới hậu sơn, dọc theo một con đường nhỏ đi hướng chân núi phía nam, thẳng tới trước một chỗ vách núi.

Hướng vách núi bái ba bái, nói: "Giám Sát Đường Lạc Cầu Chân, cầu kiến đạo huynh."

Trên vách núi biến hóa ra một gương mặt khói đen mịt mờ, không thấy rõ mặt, ngữ thanh càng là quỷ dị phiêu hốt: "Chuyện gì?"

Lạc Cầu Chân nói: "Chuyện Thanh Mộc Điện ngày hôm qua, đạo huynh đã nghe nói chưa?"

"Ngô, thế nào?"

"Trong số đồ vật mất trộm, có một vật là mảnh vỡ Thiên Cơ Điện."

"Ân?"

Khói đen đột nhiên mạn quyển, kịch liệt lăn lộn, hiển lộ ra tâm tình kích đãng của người ở trong núi.

Chốc lát, yên vụ bất động, vách núi mở ra, xuất hiện một cái sơn động sâu thẳm.

"Vào đi."

Lạc Cầu Chân đã vào trong động.

Trong động mát lạnh, hàn ý sâm sâm, ngẫu nhiên có thanh âm nước nhỏ trên đá tí tách truyền đến.

Lạc Cầu Chân đi ở trong động, đi được chốc lát, mới đến một chỗ bỗng nhiên rộng rãi chi địa.

Một tên tu sĩ chính ngồi ở trong đó, khói đen ngưng nhiễu, kéo dài không tan, toàn thân lung tại trong hắc bào, tẫn hiển khí tức thần bí.

Lạc Cầu Chân chắp tay: "Xin chào đạo huynh."

"Nói!"

Lạc Cầu Chân liền đem sự việc lúc trước đại thể nói qua một thoáng.

Người kia nghe xong, nói: "Vì vậy ngươi hoài nghi, cái Ninh Dạ này, chính là một trong ba đệ tử Thiên Cơ Môn trốn thoát?"

"Vâng. Bất quá người này đã hủy dung, không biết huynh như nhìn thấy, có khả năng nhận ra không?"

Người kia liền nói: "Thanh Lâm, Tân Tiểu Diệp, Bạch Vũ... Hừ, nếu thật sự là bọn họ, cho dù huỷ dung, ta cũng nhận ra được thân thể tướng mạo."

"Nếu như thế, sợ là phải làm phiền đạo huynh." Lạc Cầu Chân cười nói.

Tại hắn nghĩ đến, chuyện như vậy đối phương khẳng định là sẽ đáp ứng.

Không nghĩ tới đối phương lại do dự một chút, chần chờ chốc lát mới nói: "Ta không thể công nhiên xuất hiện, ngươi dẫn ta tới, ta trong bóng tối vì ngươi kiểm tra."

Ân?

Lạc Cầu Chân ngẩn ngơ.

Hắn có chút không rõ ý nghĩ của đối phương: "Thiên Cơ Môn đã diệt, ba cái Thiên Cơ dư nghiệt, hẳn sẽ không tạo thành uy hiếp gì đối với đạo huynh..."

"Ngậm miệng, chuyện của ta, không có quan hệ gì tới ngươi, ta chịu vì ngươi đứng ra, đã là ngoại lệ!" Người kia hung ác nói.

Lạc Cầu Chân bị hắn huấn đến vô ngữ, thầm nghĩ ngươi đây là vì ta sao? Rõ ràng chính là vì bản thân ngươi.

Làm sao thật giống như ta cầu ngươi?

Nhưng đối phương địa vị rất cao, hắn cũng không tiện dễ dàng đắc tội, trọng yếu nhất chính là đối phương nếu đã không muốn đứng ra, đối với chính mình cũng là chuyện tốt, công lao chính có thể độc chiếm.

Liền gật đầu: "Nếu như thế, liền dựa theo đạo huynh nói."

Lạc Cầu Chân động tác rất nhanh.

Một ngày sau, liền lần nữa xuất hiện tại trước phòng nhỏ của Ninh Dạ.

Nhìn thấy Lạc Cầu Chân, Ninh Dạ khuôn mặt tươi cười đón lấy: "Chúc mừng chấp sự, chúc mừng chấp sự, được phá lớn án!"

Lạc Cầu Chân cười nói: "Là Phó sứ phá án này, không quan hệ gì tới ta, Cầu Chân không dám kể công."

Ninh Dạ liền nói: "Chấp sự khách khí, nếu vụ án đã phá, chấp sự đến chỗ của ta..."

Lạc Cầu Chân nói: "Hôm qua tới cửa quấy rầy, vô cớ hoài nghi sư đệ, nếu không phải Vương Sâm sự phát, suýt nữa liền oan uổng người tốt. Bây giờ ngẫm lại xấu hổ, đặc ý tới cửa bồi tội, thỉnh sư đệ tha thứ cho."

Ninh Dạ nghiêm túc nói: "Chấp sự nói gì vậy? Chấp sự cũng là nằm trong chức trách, nên làm như vậy, Ninh Dạ sao dám có bất kỳ oán giận."

Lạc Cầu Chân: "Sư đệ lượng giải liền tốt."

Hai người liền đứng nói như thế, hàn huyên một lúc, khách sáo nửa ngày, Ninh Dạ cũng không mời Lạc Cầu Chân vào ngồi, Lạc Cầu Chân cũng không nhắc tới chuyện đó, chỉ chốc lát sau liền cáo rời khỏi.

Rời khỏi tiểu ốc của Ninh Dạ, Lạc Cầu Chân nói: "Thế nào?"

Phía sau Lạc Cầu Chân xuất hiện người trong khói đen: "Không phải."

Cái gì?

Lạc Cầu Chân ngạc nhiên: "Đạo huynh nhìn rõ ràng chưa?"

"Ta thấy rất rõ ràng." Người trong khói đen hồi đáp: "Thanh Lâm vóc dáng hơi cao, khuôn mặt hơi vuông, thanh âm trong trẻo, Bạch Vũ thì hơi lùn, hình thể hơi hơi gầy yếu, thanh âm nhỏ nhu, còn Tân Tiểu Diệp càng là nữ tính. Người này thân cao hình thể nằm giữa hai người, là nam không phải nữ, thanh âm khàn khàn, ta càng dùng bí pháp điều tra, không sử dụng bất kỳ thủ đoạn pháp thuật che lấp tự thân, vì vậy khẳng định không phải bất luận kẻ nào trong ba người bọn hắn."

Chương 50 : Khuyết điểm

Chương 47: Khuyết điểm

Trả lời của yên vụ chi nhân, khiến Lạc Cầu Chân kinh đến mức cả người đều bất hảo rồi.

Lạc Cầu Chân không ngừng nghĩ, đột nhiên ý thức được cái gì, vội hỏi: "Đạo huynh, thời điểm tán công, pháp lực tản ra, sẽ tạo thành ảnh hưởng cực lớn đối với tự thân, thậm chí có thể mượn cơ hội vặn vẹo tự thân, trọng tố cân cốt, nếu như hữu tâm điều khiển, có phải là có thể thay đổi hình thể thân cao, ngoài ra yên hỏa huân tâm, cũng có thể thay đổi giọng nói?"

Người trong khói đen kia ngẩn người, một lát mới nói: "Ta lại chưa từng tán công, làm sao biết được. Đây chỉ là đồn đại, không được chứng thực, nhưng từ trên đạo lý giảng, đúng là có thể. Chỉ là trọng tố thân thể, thống khổ tất nhiên là rất lớn chứ? Càng không nói lại còn phải chịu đựng nỗi đau thiêu đốt."

"Như vậy, trong ba người đạo huynh nhận thức này, có kẻ nào là hạng người hành sự kiên nghị, ý chí kiên cường không?"

Khói đen kia suy nghĩ chốc lát, hồi đáp: "Thanh Lâm làm người hào hiệp, thích rượu thích cờ thích mỹ nhân, muốn nói hắn vì báo thù mà tự hủy dung mạo, ta không cho là hắn có ngoan kình như thế, còn Tân Tiểu Diệp, nàng là con gái Tân Nhiễm, được nuông chiều từ nhỏ, tuy rằng vẫn tính là cô nương tốt, nhưng muốn nói đến tâm chí nghị lực, lại càng kém xa lắm, thậm chí ngay cả ý niệm như vậy cũng chưa chắc sẽ sản sinh."

"Như vậy Bạch Vũ đây?"

Người trong khói đen suy nghĩ chốc lát, nói: "Ta không hiểu hắn."

"Không hiểu?"

"Ta cùng Bạch Vũ tiếp xúc ít, chỉ biết hắn nhập môn ba năm, nhưng cả ngày du thủ hảo nhàn, đông học một ít, tây học một ít, không lo chính nghiệp, lãng phí tài nguyên, thường khiến sư. . . Khiến Tân Nhiễm tức giận nhảy chân, nhưng lại đối với hắn coi trọng, cực kỳ thiên vị. . ."

Nói đến hai chữ “thiên vị” này, trong giọng nói của hắc yên nhân đã toát ra nồng đậm đố kỵ.

Lạc Cầu Chân minh bạch ý của hắn: "Vì vậy cái Bạch Vũ này, xem ra cũng không giống như người có thể làm được chuyện như vậy?"

"Hủy dung, tán công, tại trong dầu sôi lửa bỏng dung gân dịch cốt, trọng tố thân thể, không phải đại nghị lực giả không thể làm được. . . Ta xác thực không cho rằng trong ba người bọn họ có ai có thể làm được điểm ấy, đằng nào ta là làm không được. Lạc Cầu Chân, lần này ngươi sợ là tìm lộn mục tiêu."

Hắc yên nhân nói, đã lặng yên rời đi, chỉ còn lại Lạc Cầu Chân dại ra tại chỗ.

Một khắc đó, trong lòng hắn cũng là một mảnh mờ mịt.

Có lẽ Phó Đông Lưu nói không sai, suy lý xây dựng ở trên cơ sở suy đoán, chỉ cần một điểm sai lầm, chính là toàn bộ đều sai.

Nhưng mà thật vất vả đạt được một điểm manh mối, Lạc Cầu Chân nhưng không cam lòng cứ thế từ bỏ.

Suy tư nửa ngày, Lạc Cầu Chân rốt cuộc nói: "Tây Giang."

Tên đệ tử Giám Sát Đường kia đã xuất hiện tại bên cạnh Lạc Cầu Chân: "Chấp sự."

Lạc Cầu Chân nói: "Ninh Dạ người này, ta luôn cảm thấy hắn có chút vấn đề, nhưng lại tra không được chứng cứ. Vì vậy ta hiện tại giao cho ngươi một cái nhiệm vụ."

"Muốn ta tập trung hắn?"

"Đúng. Lấy tu vi của ngươi, ngươi như nhìn chăm chú hắn, hắn tất không phát hiện. Ta muốn ngươi đem hết thảy thói quen của hắn đều nhớ kỹ, mỗi ngày làm việc chi sự đều không bỏ qua."

Tây Giang trệ một thoáng, cuối cùng gật đầu đồng ý.

Chỉ là nhìn bóng lưng Lạc Cầu Chân, Tây Giang nhưng hừ một tiếng: "Một ngày mười hai canh giờ nhìn chăm chú hắn? Điên rồi sao? Lão tử không cần tu hành chắc?"

Nói đã gọi tới một tên thủ hạ: "Sắp xếp mấy người, luân phiên tập trung kẻ gọi Ninh Dạ này."

Nói đã tự rời đi.

Trong Thiên Cơ Điện, nhìn một màn này, Ninh Dạ cười lên.

Đột nhiên hắn phát hiện, nguyên lai Lạc Cầu Chân cũng có một cái thiếu hụt trọng đại.

Chính là hắn tuy rằng thông minh, nhưng không thiện dùng người.

Là người đều có tư tâm, mà quản lý lại là một môn đại học vấn. Lạc Cầu Chân một lòng cầu tiến, chuyên về phá án, đối với quản lý chi đạo hiển nhiên cũng không tinh thông. Trên thực tế đây không phải là vấn đề của cá nhân hắn, mà là vấn đề của hết thảy tiên môn —— thống trị lấy vũ lực kiến lập nên, rất tự nhiên liền sẽ mê luyến vũ lực, xem thường còn lại.

Tình báo cũng được, quản lý cũng vậy, đều không được tiên môn coi trọng, thật sự có kẻ coi trọng, ngược lại sẽ bị cho rằng bàng vụ quá nhiều, bất lợi đại đạo.

Điều này có lẽ là đúng, lại là cơ hội của Ninh Dạ, cũng là điểm Ninh Dạ chân chính mạnh hơn hết thảy những người này.

Phát hiện khuyết điểm của Lạc Cầu Chân, khiến Ninh Dạ thở phào một hơi.

Một cái nghi hoặc khác nhưng nổi lên trong lòng.

Thiên Cơ Môn đã diệt, cái phản đồ kia vì sao đến nay lại vẫn bảo trì thần bí?

Cái này không hợp đạo lý a!

Đốt lên Ký Hồn trù, lại phát hiện người này có đại năng thủ hộ, thậm chí ngay cả Ký Hồn trù đều tính không ra, chỉ lãng phí không mất một cái.

Ninh Dạ nhất thời khó giải, lần này lại là nghĩ vỡ đầu cũng nghĩ không thông.

"Aaa! Sư đệ ta không chịu được nữa!"

"Để ta chết đi!"

"Chịu đựng, không được từ bỏ."

"Không! Không!"

Tân Tiểu Diệp thống khổ kêu gào, muốn xông ra đống lửa, nghênh diện lại là Ninh Dạ vô tình xuất thủ, ngạnh sinh sinh đem nàng ấn về đống lửa. Nàng tại trong ngọn lửa giãy dụa, kêu rên, liều mạng cầu xin, Ninh Dạ nhưng phảng phất thiên hạ đệ nhất vô tình chi nhân, liền như vậy nhìn dung nhan đẹp đẽ của nàng tại trong ngọn lửa hóa đi, biến thành hình dạng người không ra người quỷ không ra quỷ kia. . .

"A!"

Ninh Dạ kêu to ngồi dậy, nhìn hướng bốn phía, lúc này mới phát hiện bản thân chính tại trong phòng nhỏ.

Nguyên lai chỉ là một giấc mộng.

Nửa đêm mộng về, hồi tưởng lại từng màn từng màn cảnh tượng trong tiểu lâm, liền ngay cả chính bản thân Ninh Dạ cũng không khỏi không rét mà run.

Trong một thời gian rất lâu, Ninh Dạ đều cảm thấy bản thân không phải là một kẻ lòng dạ độc ác, nếu như tại trước khi Thiên Cơ Môn bị diệt, có người nói cho hắn hắn sẽ dẫn hỏa tự thiêu, tiêu cơ thác cốt, hắn là kiên quyết không tin.

Nhưng khi thời khắc lựa chọn đến thì, Ninh Dạ cuối cùng đã rõ ràng, nguyên lai lực lượng của cừu hận có thể cường đại như thế, cường đại đến khiến một người đột phá cực hạn, làm được chuyện dĩ vãng không làm được.

Sát qua mồ hôi trán, cảm thụ đêm khuya tịch lương, Ninh Dạ khoác lên kiện trường y đi ra ngoài phòng.

Ngoài phòng tinh quang đầy trời, rơi vãi tại trên người hắn, chiếu diệu ra điểm điểm ánh sao, cũng chiếu rọi gương mặt trắng đen trộn lẫn của Ninh Dạ, lúc sáng lúc tối.

Chương 51 : Chuyện lý thú

Chương 48: Chuyện lý thú

Nghiệm chứng thất bại, khiến Lạc Cầu Chân trong thời gian ngắn không có thêm bất luận động tác gì nữa, cũng khiến cho Ninh Dạ có được thời gian thanh nhàn hiếm thấy.

Nắm lấy khe hở hiếm có, Ninh Dạ rất là nỗ lực chăm chỉ tu hành, đây cũng là Lạc Cầu Chân bức —— không có Hắc Bạch Thần Cung chống đỡ, vấn đề lớn nhất của Lạc Cầu Chân chính là hắn chỉ có thể lén lút hành động, trêu chọc không được bất kỳ mục tiêu có thực lực nào, điểm này nhìn hắn đối với đám người Trì Vãn Ngưng Dương Tử Thu hỏi cũng không dám hỏi liền có thể biết.

Nếu ngươi đã khi mềm sợ cứng, vậy ta cũng chỉ có thể khiến cho bản thân trở nên mạnh hơn một chút.

Đã có đan dược Hiên Mộc Lang cùng Vương Sâm cung cấp, hắn tiến cảnh cấp tốc, rốt cục tại trước khi một năm kỳ kết thúc thành công tấn thăng tầng thứ tư, liền ngay cả Thiên Cơ tâm pháp cũng một lần nữa nhặt lên, chỉ là tiến độ chậm hơn nhiều so với Hắc Bạch Thần Cung tâm pháp.

Tấn thăng ngày ấy, Trương Liệt Cuồng đến nhìn Ninh Dạ một chuyến, đo lường quá tu vi của hắn xong, ném xuống một câu "Không lười biếng", liền tự rời đi, thực sự là không chịu trách nhiệm đến cực hạn, còn chuyện trong vòng một năm thử thách trung thành trước hắn nói, sợ là chính mình cũng đã quên.

Ninh Dạ đối với điều này đến là hoan nghênh cực kỳ.

Hắn hiểu rõ tâm thái Trương Liệt Cuồng, Trương Liệt Cuồng cùng tuyệt đại đa số tu tiên giả không có gì bất đồng, một lòng cầu tiên đạo, chỉ lấy thực lực làm căn bản.

Tính toán ra sao, chung quy cũng không bằng thực lực nghiền ép đến thống khổ, đến thực tế.

Điều này về mặt bản chất không có sai.

Nếu không phải chênh lệch thực sự giữa Ninh Dạ cùng Hắc Bạch Thần Cung quá lớn, hắn làm sao lại không hi vọng thực lực nghiền ép?

Cái gọi là trí mưu, diệu kế, chung quy đều là biểu hiện dưới thực lực không đủ đi.

Cũng chính bởi vậy, tâm thái của Trương Liệt Cuồng rất dễ dàng dự đoán, ở trong mắt hắn, trong vòng một năm thành tựu tầng thứ tư, đây chính là trung thành.

Tuy không thể nói lý, lại là sự thực.

Một năm khảo sát kỳ qua đi, Ninh Dạ xem như là đệ tử chính thức của Trương Liệt Cuồng. Theo lý Ninh Dạ có thể chọn thêm một môn pháp thuật tu hành, bất quá Ninh Dạ bây giờ chủ công Thất Sát Đao, tạm thời không vội tuyển tu pháp thuật phụ trợ.

Ngày hôm nay Ninh Dạ chính đang tu hành, một cái cành liễu tại trong tay Ninh Dạ huy vũ, cành liễu tuy nhẹ, tại trong tay Ninh Dạ nhưng vũ động ra từng vòng từng vòng sắc bén hàn quang, phảng phất Ninh Dạ nắm không phải cành liễu, mà là lợi nhận.

Đột nhiên bên ngoài dị động vang lên, Ninh Dạ vung tay một cái, cành liễu bắn tới.

Hứa Ngạn Văn cúi đầu, cành liễu đã sát đầu của hắn bay qua.

"Ô! Xuất thủ đủ tàn nhẫn a." Hứa Ngạn Văn sờ sờ đầu, lòng vẫn còn sợ hãi: "Vừa tới tìm ngươi, đã tặng ta một cái lễ ra mắt như thế."

"Sao lại là ngươi? Có chuyện gì?"

"Ai, ta tìm ngươi còn có thể có chuyện gì?" Hứa Ngạn Văn cười nói.

Tự nhiên là lại phó trà hội của Trì Vãn Ngưng rồi.

Từ sau Thanh Mộc Điện chi sự, Trì Vãn Ngưng đã thật lâu không có mở trà hội.

Có lẽ lần sự kiện kia khiến Trì Vãn Ngưng cũng lòng vẫn còn sợ hãi, không biết mục đích của đối phương, trong lòng có quỷ, tự không dám khinh suất.

Chỉ là nàng không muốn mở, những người theo đuổi kia nhưng nhiệt tình cực kỳ, ba năm ngày một yêu, bốn năm ngày một thỉnh, thời gian dài, Trì Vãn Ngưng thấy không có chuyện gì phát sinh, tâm tình thả lỏng, liền lại đồng ý.

Ninh Dạ đối với Trì Vãn Ngưng cũng là cực có hứng thú, Hứa Ngạn Văn đến yêu cầu hắn, hắn liền cũng đồng ý.

Lúc gặp lại Trì Vãn Ngưng, nàng chính tại trong đình bên hồ tĩnh tọa, quanh người là thải điệp phiêu phiêu, dưới chân là hồng ngư cuồn cuộn, vây quanh nàng, làm phiên vũ phong thái.

Ở sau lưng nàng, còn có thân ảnh của đám người Chung Nhật Hàn, Dương Tử Thu.

Thấy Hứa Ngạn Văn, Ninh Dạ đi tới, Trì Vãn Ngưng xua đi thải điệp hồng ngư, đứng dậy nghênh đón: "Ninh sư đệ, nhiều ngày không thấy, phong thái càng tăng, tu vi lại là tiến một bước dài đây."

Ngữ thanh ôn nhu uyển chuyển, như không cốc oanh đề.

Ninh Dạ khàn khàn cổ họng, phảng phất đao nhận ma sát: "Sao dám nhận tiên tử khen ngợi, Ninh Dạ nhận lấy thì ngại."

"Sư đệ khách khí." Trì Vãn Ngưng đã ngồi trở lại vị trí, vân tụ phất trần, mời hai người ngồi xuống.

Vô Định Luân Tư Nguyệt Đường đã cười nói: "Sau chuyện Thanh Mộc Điện lần trước, nhân vụ Vương Sâm kia, nhiều ngày không có tái tụ, lần này vẫn là lần đầu."

Nghe được Tư Nguyệt Đường nói như vậy, Ninh Dạ giả vờ hiếu kỳ: "Nói tới cái này, Vương Sâm kia hiện tại đã bắt được chưa?"

Dương Tử Thu liền hừ một tiếng: "Chưa bắt được. Vương Sâm kia đến cũng là kẻ có bản lĩnh, thế mà có thể che lấp thiên cơ, bặc toán không được, chỉ có thể lấy thủ đoạn phổ thông truy tìm, lại là đến hiện tại cũng không có thu hoạch."

Vô Tử Bất Lạc Dung Thành liền nói: "Trước đó vài ngày đến là có nghe nói từng xuất hiện tại Mộc Lưu trấn, đã được Mộc Khôi Tông Cốc Tàng Thi tiếp đi rồi."

Chung Nhật Hàn liền hơi nhíu mày: "Truy Phong Đường một đám phế vật, Giám Sát Đường cũng là vô năng, vậy mà để cho một cái gián điệp Mộc Khôi Tông liền như thế chạy mất, hại Hắc Bạch Thần Cung ta bộ mặt mất hết. Đại điện thủ đã hạ quyết sát lệnh, kẻ nào lấy được đầu Vương Sâm, có thể tứ trọng bảo."

Ninh Dạ lắc đầu: "Đáng tiếc người cũng chạy đến Thiên châu rồi, sợ là không có cơ hội."

"Vậy cũng chưa chắc." Diệp Thiên Thương nói: "Mộc Khôi Tông hắn có thể sắp xếp nhân thủ tại phái ta, chúng ta cũng không phải ăn chay."

Ý của hắn, hiển nhiên là Hắc Bạch Thần Cung muốn vận dụng gián điệp tại Mộc Khôi Tông.

Bất quá bọn hắn không có nghĩ tới gián điệp thực lực Hoa Luân Tàng Tượng đều đã bị Mộc Khôi Tông nắm giữ, trừ phi Vạn Pháp xuất thủ, bằng không hành vi lần này chú định nhọc mà vô công. Nhưng gián điệp Vạn Pháp cảnh có nguyện ý vì một cái tiểu tốt như thế bại lộ thân phận hay không, lại là cái vấn đề lớn.

Vẫn là Trì Vãn Ngưng ngáp một cái: "Ai nha, nói những thứ này đều là vô vị. Thay vì nói cái này, đến không bằng nói chút chuyện thú vị nhà khác."

"Nói đến chuyện thú vị, sư huynh ngày hôm trước đến là gặp phải một chuyện thú vị." Hứa Ngạn Văn vội nói.

"Ồ?" Trì Vãn Ngưng đã nổi hứng thú: "Sư huynh hãy nói một chút nghe xem."

Hứa Ngạn Văn liền nói: "Đó là chuyện bảy ngày trước, ngày đó ta chính đang tại Chấp Tử thành du ngoạn, bỗng nhiên thấy đầu đường ồn ào, nhất thời hưng khởi, liền qua xem một chút, hóa ra là có người đánh trống kêu oan. Nguyên lai là một cái hộ gia đình địa phương, thê tử cùng người cấu kết, nhưng bởi đối phương là tu tiên giả, không thể làm gì được hắn, liền đi cáo trạng."

Chung Nhật Hàn kỳ quái: "Người này đến thật lớn mật, dám cáo tu sĩ."

"Còn không phải sao." Hứa Ngạn Văn cười nói: "Ta nghe được việc này, cũng cảm hiếu kỳ, liền qua xem một chút. Nguyên lai bị cáo lại là một cái lão đầu, xác thực là kẻ đã từng tu tiên, lại là cái dã tu, pháp lực bác tạp, thuật pháp hỗn loạn, thực lực thấp kém, nhưng mà coi như là vậy, thế mà cũng vào Vạn Pháp, tự xưng Vô Tâm Tán Nhân, tu Thiên Sư Đạo, thiện Thiên Lôi phù, càng thiện tướng thuật, tra nhãn quan tướng, có thể biết vận mệnh nhân quả."

Dương Tử Thu xem thường: "Giang hồ tán tu, miệng đầy huênh hoang khoác lác, chỉ biết giả danh lừa bịp, lại nào có bản lãnh thật sự gì."

Hứa Ngạn Văn liền nói: "Ta cũng là nghĩ như vậy, lão nhi kia vừa vào quan môn liền kêu oan, theo cách nói của hắn, lại là báo quan giả hữu tâm hãm hại hắn, hắn vẫn chưa cùng nữ tử kia tư thông, chỉ là lấy tổ truyền chi pháp vì nàng trị liệu, chỉ là cần phải tiếp xúc thân mật, mới có thể hữu hiệu."

Trì Vãn Ngưng liền cười lạnh: "Quả thực là hoạt kê lớn nhất thiên hạ, tu tiên chi nhân, chưởng thiên địa linh khí, khí tùy nhân ý, pháp chí công thành, nào cần phải tiếp xúc thân mật mới có thể trị liệu. Lão già này rõ ràng chính là thế từ nguỵ biện, khinh quan phủ không người."

Hứa Ngạn Văn nói: "Ta cũng nghĩ như vậy, bất quá quan phủ không người, nhưng không có nghĩa là bên trên không người. Vừa vặn hôm ấy Đoạn Trường Nữ vừa lúc có mặt, vì vậy sự tình liền náo nhiệt."

Mọi người vừa nghe lời này, dồn dập đã nổi hứng thú.

Đoạn Trường Nữ Ôn Tâm Dư là đệ tử Nhạc Tâm Thiện, Nhạc Tâm Thiện là Chấp Tử thành chủ, toàn bộ Chấp Tử thành đều quy hắn quản. Hắn mỗi ngày tu hành đương nhiên sẽ không đi lý việc vặt tạp vụ, cho nên thường giao cho mấy đệ tử xử lý.

Trong số đông đảo đệ tử của Nhạc Tâm Thiện, Ôn Tâm Dư nhập môn trễ nhất, trẻ tuổi nhất, thủ đoạn nhưng là tàn nhẫn nhất.

Nữ tử này có cái biệt hiệu, gọi Đoạn Trường Phu Nhân, càng có cái biệt hiệu không được nhân đạo, gọi Quả Phụ Ôn.

Nghe nói Ôn Tâm Dư trước đây từng gả quá, nhưng mỗi lần không tới một năm, phu quân liền chết. Khi trượng phu đời thứ ba của nàng chết, có người lại trong phòng nàng phát hiện độc dược, cho rằng là nàng làm hại, muốn đem nàng treo cổ.

Vẫn là Nhạc Tâm Thiện đi ngang qua phát hiện, hắn đến không phải thiện tâm quá độ, mà là phát hiện nữ tử này thế mà là thiên phú Âm Tuyệt Chi Thể, chính hợp tu hành, liền nổi lên thu đồ chi tâm, thuận tiện vì nàng tẩy sạch oan khuất.

Nói oan cũng oan, nói không oan cũng không oan, Ôn Tâm Dư Âm Tuyệt Chi Thể, tối khắc nam tính, nam tử phổ thông cùng nàng hành phòng, rất dễ dàng liền sẽ dương khí khô cạn, dương tận mà chết. Nhưng nói nàng hạ độc hại phu, lại là địa phương đình trưởng ý đồ khó lường, cố ý hãm hại.

Chính bởi vậy, Ôn Tâm Dư đối với chuyện như vậy cực kỳ mẫn cảm, lão già này lấy trị liệu làm danh, chia sẻ thê tử người khác, thực sự đáng ghét, sợ là Ôn Tâm Dư sẽ không để cho hắn dễ chịu.

Hứa Ngạn Văn đã tiếp tục nói: "Ba bên cái vã không dứt, mỗi bên thuyết từ, mắt thấy tranh chấp không thôi, Đoạn Trường Nữ xuất hiện. Ôn Đoạn Trường không phải kẻ dễ trêu gì, trực tiếp liền hạ lệnh phong pháp lực lão nhi kia, thi gia 80 đại côn."

Không còn pháp lực hộ thể, ăn 80 đại côn này, không chết cũng là nửa cái mạng.

"Sau đó thì sao?" Mọi người hỏi.

Hứa Ngạn Văn liền nói: "Lão nhi kia lại là kẻ cứng đầu, thế mà chết không hối cải, thậm chí còn nói Ôn Đoạn Trường xem mạng người như cỏ."

Chung Nhật Hàn bật thốt lên: "Lời này chính là chọc vào vảy ngược của Quả Phụ Ôn."

Ôn Tâm Dư cuộc đời hận nhất chính là vu oan hãm hại xem mạng như cỏ, bàn tay nàng đến không hẳn sạch sẽ, mạng người cũng có không ít, nhưng ở trong lòng nàng, giết người không thành vấn đề, vu oan giá họa lại là không thể.

Lão nhi kia nói như vậy, tuyệt đối là sẽ kích nộ nàng.

Quả nhiên Hứa Ngạn Văn nói: "Xác thực như vậy, liền tại Đoạn Trường Nữ muốn kích sát hắn thì, lão nhi lại nói, nguyện ý đem bí pháp dâng lên, cung Đoạn Trường Nữ kiểm nghiệm, như bí pháp không có sai sót, thì Đoạn Trường Nữ cần hướng hắn xin lỗi."

"Đoạn Trường Nữ đáp ứng?"

"Tự nhiên là đáp ứng." Hứa Ngạn Văn thở dài một hơi, nhìn vẻ mặt hắn, mọi người đồng thời ý thức được cái gì.

Trì Vãn Ngưng nói: "Không phải là thật sự có loại pháp thuật này chứ?"

Hứa Ngạn Văn khẽ gật gật đầu.

Nguyên lai ngày ấy lão nhi kia thật sự dâng lên bí pháp, Đoạn Trường Nữ Ôn Tâm Dư kiểm nghiệm xong, phát hiện lão nhi thế mà không có nói dối, đây lại là một môn pháp môn chữa trị cần phải tiếp xúc thân mật mới có thể hữu hiệu.

Sau đó lại tra nữ tử kia, cũng lại là mắc phải ám tật, nếu không có pháp này, vẫn đúng là không dễ phát hiện, nhất thời cũng là choáng váng rồi.

"Sau đó đây? Đoạn Trường Nữ lẽ nào liền hướng lão nhi xin lỗi?" Mọi người cùng nhau hỏi.

Nếu như đổi thành người tại tràng, hơn nửa trực tiếp liền một câu "Giả", sau đó bạo khởi giết người, đem chứng cứ hủy diệt.

Nhưng Hứa Ngạn Văn nếu đã đem cố sự kể ra, tự nhiên liền không phải đơn giản như vậy.

Quả nhiên Hứa Ngạn Văn đã nói: "Đoạn Trường Nữ đến không như vậy, mà là thừa nhận lão nhi nói là thật."

Trì Vãn Ngưng đến không kỳ quái: "Ôn Tâm Dư hận nhất oan uổng, nàng coi như muốn giết người, cũng sẽ cho một cái lý do chân chính, mà không phải tùy tiện cắm cái tội danh."

"Lại là như vậy." Hứa Ngạn Văn cười nói: "Đoạn Trường Nữ thẳng thắn nhận lỗi, đang định xin lỗi. Theo nàng cách làm, sợ là sau khi xin lỗi, liền sẽ giết lão nhi kia. Không nghĩ tới lão nhi kia nhưng ‘rầm’ một tiếng quỳ xuống, xưng không cần Đoạn Trường Nữ xin lỗi, chỉ cần Đoạn Trường Nữ thu nhập môn tường, trở thành một cái môn hạ đệ tử."

Dát?

Mọi người đều là ngạc nhiên.

Lại còn có chuyện như vậy?

Hứa Ngạn Văn nói: "Lão nhi kia thuyết pháp đến cũng có mấy phần đạo lý. Hắn nói hắn vốn là hương dã tán tu, không môn không phái, những thứ loạn thất bát tao học một đống, ngẫu nhiên có thứ chính thống tiên môn chưa từng thấy qua cũng là bình thường. Chỉ có trị người ẩn tật chi pháp này, chính là ân sư của hắn truyền lại, vốn không nên cho người. Bây giờ truyền thừa đã lọt ra ngoài, không mặt mũi nào gặp lại tiên sư, Đoạn Trường Nữ thiên thượng chi nhân, càng không thể hướng hắn giun dế này xin lỗi. Bây giờ chỉ có một cách, chính là bái sư Đoạn Trường Nữ, cho dù thực sự không được, làm cái lão bộc cũng là tình nguyện. Thứ nhất bảo toàn Đoạn Trường Nữ uy nghiêm, thứ hai cũng hảo thủ hộ sư môn bí pháp, nói xong còn khóc váng trời, ai hào liên liên."

"Vậy Đoạn Trường Nữ liền đáp ứng?"

"Nàng đến là không muốn đáp ứng, nhưng cũng không muốn xin lỗi, làm mất đi bộ mặt, càng không muốn cho người ta lí do đàm tếu nàng lừa gạt bí pháp sư môn người khác. Lão nhi kia làm như vậy, cho nàng một nấc thang, nàng cũng đành thu một cái lão nô trông coi động phủ."

Chúng nhân liền đồng thời cười nói: "Đúng là một chuyện thú vị."

Chương 52 : Ước kiến

Chương 49: Ước kiến

Bên Tam Giang hồ, chúng nhân thưởng trà chuyện phiếm, từng người nói chút kỳ văn dị sự mình từng thấy qua.

Một mạch nói đến lúc hoàng hôn, mắt thấy thời gian không nhiều, trà hội kết thúc, chúng nhân cũng dồn dập tản đi.

Sau khi mọi người tản đi, Trì Vãn Ngưng lại một mình ngồi lại một lúc, nhìn một hồ cẩm lý kia ngây ra, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Nàng đang ngây người, một lão thái đầy mặt nếp nhăn, bước đi chậm rãi đi tới, dừng lại bên người Trì Vãn Ngưng: "Cô nương, không còn sớm, sớm chút trở về luyện công đi."

Trì Vãn Ngưng lắc đầu: "Ta muốn ngồi một chút nữa."

Lão thái kia thế mà không có rời đi, trái lại cười lạnh nói: "Cô nương vẫn là đừng làm khó lão nô thì hơn."

Trì Vãn Ngưng mắt lạnh nhìn lão thái bà: "Vũ di, ngữ khí lời này của ngươi không giống như là khẩu khí lên tiếng đối với chủ nhân a."

Lão thái bà Vũ di kia nở nụ cười: "Cô nương nói quá lời, nô tỳ chung quy là nô tỳ, sao dám vô lễ đối với chủ nhân. Bất quá luyện công là chuyện lão tổ giao cho, nô bộc cũng không dám khiến lão tổ thất vọng."

Trì Vãn Ngưng nhìn nhìn lão thái bà, đột nhiên nở nụ cười: "Đúng, là ta lười biếng. Vũ di cũng là vì muốn tốt cho ta, nếu như thế, ta đi là được."

Nói đã dịu dàng đứng dậy hướng phòng luyện công rời đi.

Lão thái thái nhìn nhìn bóng lưng của nàng, đột nhiên nói: "Cô nương gần nhất tiến cảnh có chút chậm, mong rằng thêm chút tâm tư. Bằng không đợi lão tổ về rồi, ngươi ta không dễ bàn giao."

Trì Vãn Ngưng ngưng lại thân hình, lạnh nhạt nói: "Biết rồi."

Phòng luyện công của Trì Vãn Ngưng là một cái bóng nước kỳ quái.

Toàn thân xanh thẳm, sóng nước lấp loáng.

Đây là Thuần Âm Nguyên Thủy, lấy chi tu hành, có thể tăng thủy nguyên. Trì Vãn Ngưng thiên phú Thủy Hành Chi Thể, tối lợi thủy hành công pháp, ở trong nước này tu hành, làm ít công nhiều, tiến cảnh cực nhanh.

Chỉ là thân tại bên trong Thuần Âm Nguyên Thủy, Trì Vãn Ngưng nhưng hoàn toàn vô tâm tu hành, công pháp đang vận chuyển, Trì Vãn Ngưng sắc mặt nhưng không ngừng biến hóa.

Đột nhiên đứng lên, hô to một tiếng "Hỗn đản! Hỗn đản! Hỗn đản!"

Hướng tới chu vi đã là một trận quyền đấm cước đá, trực đánh bích ba đãng dạng, lại nào có chút khí chất ngọc nữ thục nữ.

Phát tiết một hồi lâu, Trì Vãn Ngưng mới vô lực ngồi xuống, hít một hơi dài, tiếp tục bất cam bất nguyện luyện công.

Đột nhiên lòng có cảm giác, cúi đầu nhìn xuống bản thân.

Liền thấy trên chiếc váy hoa xanh lam của nàng, chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một đoạn chữ viết.

Đây là chuyện gì?

Trì Vãn Ngưng trong lòng ngạc nhiên, lại nhìn chữ viết kia, kiềm chế không được run run rẩy rẩy.

Tại sao lại như vậy?

Ai có thể làm được?

Trì Vãn Ngưng trong phút chốc lóe qua vô số ý nghĩ, đã nghĩ đến chúng nhân ban ngày.

Nếu như không phải đại năng tiềm nhập, vậy chỉ sợ chính là trong số những người ban ngày kia.

Sẽ là ai? Chung Nhật Hàn? Không thể nào, hắn là đệ tử đại nguyên lão, tuyệt sẽ không như vậy. Dương Tử Thu, Hứa Ngạn Văn? Cũng không thể nào? Bọn họ thèm nhỏ dãi sắc đẹp bản thân, chỉ muốn đem mình hống lên giường, cũng không thể nào làm như vậy.

Diệp Thiên Thương, Tư Nguyệt Đường?

Hai người này cũng không quá giống.

Nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy vẫn là Dung Thành cùng Ninh Dạ là đáng nghi nhất.

Đặc biệt là Dung Thành.

Người này vốn là đệ tử của Đông Kỳ Sứ, nhưng không biết vì sao đắc tội kỳ sứ, bị đuổi ra khỏi môn tường, lại vẫn có thể tiếp tục lưu tại môn nội, thật là quỷ bí.

Cho tới cái Ninh Dạ kia, tương tự là rất khả nghi. Sau chuyện Ngưng Tâm Tiểu Trúc, Trì Vãn Ngưng liền có một loại cảm giác —— việc phát sinh tại Hiên Vũ Các cùng trà hội của mình trùng vào một ngày, sợ không phải là trùng hợp.

Nếu thật sự như vậy, ý vị bên trong liền phức tạp rồi.

Đặc biệt là hôm đó. . .

Nàng nhớ tới tư thái đi tới bên giả sơn của Ninh Dạ, không khỏi thầm hận bản thân lúc đó không nhẫn được tính tình.

Thời khắc này nghĩ tới nghĩ lui, đem bốn người bọn Diệp Thiên Thương Ninh Dạ liệt vào đối tượng khả nghi nhất, lập tức cười lạnh: "Thôi được, mặc kệ ngươi lai lịch ra sao, đêm nay tổng là sẽ biết."

Màn đêm buông xuống, tinh quang đầy trời.

Trì Vãn Ngưng đi ra Ngưng Tâm Tiểu Trúc, phía sau là thanh âm lạnh lùng của Vũ di: "Muộn như vậy, cô nương còn định đi đâu?"

Trì Vãn Ngưng lạnh nhạt nói: "Ra ngoài đi dạo. Làm sao, hiện tại mỗi một hành động của ta, đều cần Vũ di ngươi đồng ý mới được?"

Lão thái bà nở nụ cười: "Làm sao lại vậy, cô nương muốn đi, tự đi là được, lão thân cũng chỉ là quan tâm cô nương."

Trì Vãn Ngưng hừ một tiếng, đã tự rời đi.

Ra khỏi Thanh Mộc Điện, xuống Thiên Tú Phong.

Trì Vãn Ngưng một đường đi vội, đi tới bên một tảng đá lớn dưới chân núi, nhìn trái nhìn phải nhưng chưa nhìn thấy người.

Đang buồn bực, lại thấy cát đá dưới chân biến hóa, càng hóa thành một hàng chữ viết:

"Đừng quay đầu, lão thái bà đang theo ngươi, đi Chấp Tử thành, bên hồ ngắm cảnh, có thuyền nhỏ màu trắng. Ngồi thuyền ra hồ."

Sau đó chữ viết biến mất.

Trì Vãn Ngưng trong lòng thầm hận, đi về phía Chấp Tử thành.

Chấp Tử thành có hồ ngắm cảnh, trên hồ quanh năm có hồng lâu hoa thuyền, náo nhiệt cực kỳ.

Trì Vãn Ngưng đi tới bên hồ quả nhiên thấy có một chiếc thuyền nhỏ màu trắng, liền cởi dây thừng, thả thuyền trên hồ.

Nàng liền như vậy yên tĩnh quan ngư thưởng đăng, cô đơn một mình, thoạt nhìn giống là đang giải trừ tâm cừu.

Cũng không biết trải qua bao lâu, thuyền kia bỗng nhiên tự di động, càng hướng về một cái hồng lâu hoa thuyền mà đi.

Trì Vãn Ngưng không phát hiện bất kỳ sóng pháp lực, liền đã rõ ràng, đây quá nửa là cơ quan chi thuật.

Thuyền nhỏ nếu đã động, Vũ di hẳn là đã rời khỏi rồi.

Đợi đến thuyền trắng chạy đến gần thuyền hoa, liền thấy một cái tú bà trang điểm lòe loẹt như yêu tinh ăn thịt người đi tới, cười duyên nói: "Ai ui, cái khách quan kia nói thật không sai, quả nhiên có cái thiên tiên mỹ nhân nhi tự mình đến rồi. Mau lên thuyền đi, khách nhân đã chờ ở trong phòng."

Nói đem Trì Vãn Ngưng đón lên thuyền.

Trì Vãn Ngưng vén lên khăn che mặt, theo tú bà kia đi vào trong thuyền, đi qua một mảnh oanh oanh yến yến chi địa kia, đã đi đến một gian phòng.

"Khách nhân đang ở bên trong, cô nương xin cứ tự nhiên." Tú bà cười rời khỏi, hiển nhiên là nắm không ít chỗ tốt.

Trì Vãn Ngưng đè xuống lửa giận trong lòng, tiến vào trong phòng, nhìn thấy trước mắt, lại khiến cho nàng vì thế ngẩn ra.

Chương 53 : Yên Vũ Lâu

Chương 50: Yên Vũ Lâu

Trong phòng đốt ba mươi sáu ngọn nến, lấy thiên cương chi vị phân bố, lại có bảy mươi hai chiếc gương, lấy bảy mươi hai địa chi phân bố, khiến cho đăng hỏa sáng choang, kỳ quái lạ lùng, kì thực lại là một toà trận pháp huyền ảo, thân ở trong trận, chung quanh quang ảnh rực rỡ, càng không biết thân tại nơi đâu.

Phía sau cửa phòng đã biến mất, chỉ có mảnh quang ảnh kia bao phủ Trì Vãn Ngưng, chiếu đến nàng ngọc dung rực rỡ, nhưng cũng bởi vậy càng thêm có thể thấy rõ ràng biểu tình bất mãn của nàng.

"Khách nhân đến, chủ nhân nhưng không hiện thân gặp mặt, đây không phải là đạo đãi khách chứ?" Trì Vãn Ngưng hỏi.

Một cái thanh âm liền vang lên: "Ngươi như có thể tìm tới ta, cứ tùy tiện tìm. Nếu không thể, liền an tâm nghe ta nói."

"Ngươi cho rằng ta không thể?" Trì Vãn Ngưng mày liễu dựng thẳng, trong tay đã hiện Bích Ba Kiếm.

Đang muốn xuất thủ, thanh âm kia lại nói: "Ta biết thực lực của ngươi, trận này giữ không nổi ngươi, nhưng ngươi phá trận cần thời gian, thời gian này đã thừa đủ ta rời khỏi."

Trì Vãn Ngưng tay nhất trệ: "Ngươi ước ta đến, chính là vì trốn?"

"Ngươi đúng hẹn mà đến, cũng không phải vì chiến."

Trì Vãn Ngưng hừ nói: "Ta không cùng giấu đầu lòi đuôi chi nhân nói chuyện."

"Vậy ngươi tốt nhất nghĩ rõ ràng, là ngươi muốn cầu ta, không phải của ta muốn cầu ngươi."

Trì Vãn Ngưng giận dữ cười: "Ta cầu ngươi? Ta có nhu cầu gì cầu ngươi?"

"Quá nhiều rồi, tỷ như bản thân ngươi là nhất đại kiều nữ, lại là gián điệp của Yên Vũ Lâu."

Trì Vãn Ngưng mặt mày biến sắc, thân thể rung chuyển dữ dội.

Thanh âm kia đã tiếp tục nói: "Điều này kỳ thực vẫn không tính là gì, chân chính trọng yếu chính là, ngươi thật vất vả đi đến một bước này, trở thành đệ tử Thanh Mộc Lão Tổ, vốn tưởng rằng có thể một bước lên mây, nhưng không ngờ phát hiện, mục đích thật sự của Thanh Mộc Lão Tổ thế mà là muốn lợi dụng Thủy Linh Chi Thể của ngươi, dẫn làm lô đỉnh, lấy thủy thăng mộc, trùng kích Niết Bàn chi cảnh."

Ầm một tiếng, Bích Ba Kiếm rơi xuống: "Ngươi... Làm sao ngươi biết?"

Lại là tự mình thừa nhận.

Ngồi ở trong góc khoang thuyền, Ninh Dạ nhìn nàng, khẽ thở dài: "Như vậy thì cũng thôi. Đáng sợ nhất vẫn là, sau khi ngươi đem chuyện này nói cho Yên Vũ Lâu, Yên Vũ Lâu không những không dự định giải cứu ngươi, trái lại cho rằng đây là một cái cơ hội, thế mà nỗ lực mượn cơ hội này khống chế Thanh Mộc Lão Tổ, vì thế không tiếc hi sinh ngươi, cho ngươi dùng Tam Thi Đan."

Trì Vãn Ngưng kinh ngạc đến cả người ngây ra rồi: "Ngươi, ngươi đến cùng là làm sao biết?"

Ninh Dạ: "Ngươi chỉ cần biết, trời đất bao la, thế gian này ngươi lại không chỗ dựa, duy nhất có thể trợ giúp ngươi, chính là ta."

"Chỉ bằng ngươi? Một cái gia hỏa tàng đầu lộ diện không dám hiện hình?" Trì Vãn Ngưng hận nói.

"Lẽ nào ngươi liền dám biểu lộ thân phận sao?" Ninh Dạ hỏi ngược lại.

Trì Vãn Ngưng lại trệ.

Đúng a, bản thân nàng làm sao không phải là như vậy?

Trong lòng nhất thời mờ mịt, càng là ngồi xuống đất nhẹ giọng khóc lên, chân chính là khóc lê hoa đái vũ người thấy mà yêu.

Ninh Dạ nhưng không hề bị lay động: "Thủ đoạn kia của ngươi, không cần sử dụng đối với ta. Ta tuy không thích thấy nữ nhân khóc, lại cũng không đến nỗi tại dưới tình huống như vậy, bị ngươi vừa khóc, liền lòng dạ mềm nhũn. Ta có thể giúp ngươi giải quyết vấn đề, mà ngươi, cũng chỉ cần theo ý ta làm việc là được."

Nghe nói như thế, Trì Vãn Ngưng hừ nói: "Ta đã phục Tam Thi Đan của Yên Vũ Lâu, tam thi tại thân, hành động không thể tự chủ. Lại bị lão tổ cưỡng bức, tu hành Thái Thanh Thần Thủy Quyết, trừ phi đại thành, bằng không trong một khoảng thời gian không có Thuần

Âm Nguyên Thủy tư bổ, tất nhiên khô cạn mà chết. Song sát tại thân, có chạy tới thiên nhai hải giác cũng là vô dụng. Ngươi lại có cái gì có thể giúp ta?"

Bất luận là Thanh Mộc Lão Tổ hay là Yên Vũ Lâu, đều không có nói cho Trì Vãn Ngưng mục đích thật sự của bọn họ, chỉ là lấy nói dối qua loa lấy lệ, nhưng Trì Vãn Ngưng thông minh nhanh trí, chung quy vẫn là phát hiện. Một khắc biết chân tướng, Trì Vãn Ngưng hầu như sắp tan vỡ.

"Vậy ngươi có từng từ bỏ?" Ninh Dạ hỏi.

Từ bỏ?

Trì Vãn Ngưng trong lòng thê lương.

Nàng sao nguyện ý từ bỏ?

Những năm gần đây, nàng vẫn luôn tìm kiếm tự cứu chi đạo, làm sao thủ bút của lão tổ, há lại là nàng có thể giải quyết? Cho tới Tam Thi Đan kia lại càng đừng có nhắc tới, đó chính là thiên hạ kỳ dược liền lão tổ cũng không thể chống lại.

Tự cứu?

Nàng lấy cái gì tự cứu?

Không, kỳ thực còn có một cái phương pháp.

Đó cũng là phương pháp duy nhất Trì Vãn Ngưng nghĩ tới, chỉ là độ khó quá lớn, tỷ lệ thành công quá thấp.

Chỉ là nàng không nghĩ tới, liền ngay cả kháng độc chi pháp duy nhất mình nghĩ tới kia, cũng đã bị đối phương biết được.

Ninh Dạ đã nói: "Ngươi không hề từ bỏ, nếu ngươi từ bỏ, thì đã không tìm đến Huyết Thần Chú kia, đúng chứ?"

Trì Vãn Ngưng hoảng hốt: "Làm sao ngươi biết?"

Huyết Thần Chú là một loại hoán huyết công pháp, có thể đem máu tươi của chính mình cùng một cái chỉ định chi nhân hoán đổi, đem toàn bộ độc của mình chuyển di cho người khác.

Thông qua loại thủ đoạn này, Trì Vãn Ngưng có hi vọng đào thoát.

Thời khắc này nghe được Huyết Thần Chú chi danh, Trì Vãn Ngưng đột nhiên tỉnh ngộ: "Ngươi là Ninh Dạ?"

Ngày đó đồ vật giấu ở trong giả sơn, chính là Huyết Thần Chú.

Thông qua vật này, lại thêm Côn Lôn Kính thôi diễn cùng với một ít suy lý đơn giản, Ninh Dạ nhẹ nhõm liền đem tình huống của Trì Vãn Ngưng đoán cái đại khái.

Ninh Dạ nở nụ cười: "Ngươi không cần đoán, vô luận trúng hay không, đều vô ý nghĩa. Huyết Thần Chú quá mức hung hiểm, có rất nhiều tai hại, cho dù thành công cũng chưa chắc giấu giếm được Yên Vũ Lâu cùng Thanh Mộc Lão Tổ."

"Nếu không phải như vậy, ta sớm đã sử dụng." Trì Vãn Ngưng bi thương nói.

Huyết Thần Chú cần đối phương tự nguyện mới có thể làm được, chỉ một hạng này liền làm khó Trì Vãn Ngưng, càng không nói quá trình thi pháp hung hiểm cực kỳ.

Trì Vãn Ngưng khúc ý phùng nghênh, giao hảo chúng nhân, chính là muốn tìm kiếm một cái nguyện ý vì mình hiến thân chi nhân —— Huyết Thần Chú đến là không hạn định nam nữ.

Nhưng mà người khác khao khát sắc đẹp của nàng, là vì chiếm hữu, không phải là vì hiến thân.

Thiên hạ kẻ mơ ước mỹ sắc của nàng đông đảo, si cuồng chi nhân cũng nhiều, nguyện ý hiến thân lại là rất ít.

Trì Vãn Ngưng tìm cho tới bây giờ, cũng không thấy một cái.

Ninh Dạ đã nói: "Kỳ thực biện pháp vẫn là có."

"Biện pháp gì?" Trì Vãn Ngưng vội vàng hỏi.

"Tại trước khi trả lời, ta muốn hỏi ngươi một vấn đề. Yên Vũ Lâu đối với ngươi như vậy, ngươi vì sao không bán đứng bọn họ?"

"Bọn họ giữ người nhà của ta, ta như bán đứng, người nhà chết, ta cũng chết, ta như không bán, vậy ít nhất chết chỉ là ta."

"Quả nhiên là như vậy. Vậy nếu như ngươi đã giải được độc, ngươi vẫn sẽ vì người nhà, tiếp tục bán mạng cho họ?"

Nghe nói như thế, trong lòng Trì Vãn Ngưng nhất thời mờ mịt.

Nàng ngồi ở dưới đất, thấp tư lẩm bẩm: "Ta xuất thân đại gia, phụ thân là địa phương đại hào, mẫu thân nhưng chỉ là cái tiểu thiếp. Ta bảy tuổi năm ấy, mẫu thân chết đi, là nha hoàn hồi ấy của mẫu thân Linh tỷ vẫn luôn chiếu cố ta, ta cũng chỉ đem nàng coi là thân nhân duy nhất của ta. Những năm gần đây, Yên Vũ Lâu giam cầm người nhà ta, những người khác, ta không để ý, chỉ là Linh tỷ, ta không thể buông bỏ nàng."

"Nói cách khác, chỉ cần cứu cái Linh tỷ kia, liền không sao rồi, đúng không? Yên Vũ Lâu có biết việc này không?"

Trì Vãn Ngưng khẽ lắc vầng trán: "Ta làm sao lại nói với họ người nào đối với ta càng trọng yếu."

"Nói cách khác, chỉ cần ta vì ngươi giải Tam Thi chi độc, cứu đi Linh tỷ kia, ngươi liền khôi phục tự do?"

Trì Vãn Ngưng nghe vậy kinh hỉ: "Ngươi có thể giải Tam Thi chi độc?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Ta giải không được, thế nhưng Yên Vũ Lâu có thể giải."

Trì Vãn Ngưng cười lạnh: "Ngươi đang nói nhăng gì đó, độc là bọn họ hạ, bọn họ làm sao lại có khả năng giải độc cho ta?"

"Vậy nếu như Thanh Mộc Lão Tổ chết rồi đây?" Ninh Dạ hỏi ngược lại.

Trì Vãn Ngưng ngẩn ngơ.

Nếu như Thanh Mộc Lão Tổ chết rồi, vậy thì không còn cần thiết phải dùng Tam Thi Đan khống chế Trì Vãn Ngưng, suy nghĩ đến giá trị của Trì Vãn Ngưng, đến xác thực có thể có thể vì nàng giải độc.

Nhưng mà Thanh Mộc Lão Tổ là Vô Cấu đại năng, làm sao có khả năng chết?

Trì Vãn Ngưng ngơ ngác ngẩng đầu, hảo một trương hoa nhường nguyệt thẹn, lại là lệ mãn hai gò má: "Ngươi có thể giết chết Thanh Mộc Lão Tổ?"

Ninh Dạ không có hồi đáp cái vấn đề này: "Hay là đổi một loại phương thức, nếu như ngươi tự thân thực lực đột phi mãnh tiến, địa vị càng cao, khiến Yên Vũ Lâu cảm thấy giá trị của ngươi so với một cái cường hành khống chế Thanh Mộc Lão Tổ càng cao hơn, liệu có nguyện giải độc cho ngươi?"

Trì Vãn Ngưng tỉnh ngộ ra điều gì đó, tức giận đứng lên: "Vậy ra ngươi chung quy là phương pháp gì cũng không có, chỉ là miệng đỏ răng trắng, tiện mồm nói bậy, đúng không?"

Thời gian Thanh Mộc Lão Tổ cho nàng không còn nhiều, chỉ có năm năm.

Trong vòng năm năm, làm sao có khả năng làm được khiến Yên Vũ Lâu cảm thấy nàng so với Thanh Mộc Lão Tổ càng trọng yếu?

Ninh Dạ du nhiên nói: "Nếu ngươi chịu phối hợp, chí ít vẫn là có hi vọng."

"Bao nhiêu hi vọng?"

"Dù sao so với Huyết Thần Chú cũng lớn hơn chút."

Chương 54 : Tương trợ

Chương 51: Tương trợ

Trầm ngâm một lúc lâu, Trì Vãn Ngưng đột nhiên cười lên.

Ninh Dạ biết vì sao nàng cười: "Thông suốt rồi?"

"Ân" Trì Vãn Ngưng gật đầu, lau đi nước mắt trên khóe mắt: "Chuyện của ta, ngươi đều đã biết rồi. Ngươi như muốn hại ta, thì dù sao cũng đã hại. Thêm nữa hoàn cảnh hiện tại của ta, cũng không cần hại, đã là tự thân khó bảo toàn. Ngươi xuất hiện, đó chính là nhánh cỏ cứu mạng của ta, vô luận thế nào, ta đều nên tóm lấy mới đúng, lại có thể nào nghi thần nghi quỷ, chỉ vì ngươi không xuất hiện chân thân liền không tin?"

"Ngươi minh bạch cái đạo lý này là tốt rồi."

"Tốt lắm, nói một chút ngươi muốn cái gì?" Trì Vãn Ngưng hỏi: "Ngươi sẽ không vô duyên vô cớ giúp ta, có đúng không? Ninh Dạ!"

Ninh Dạ không có vì vậy xuất hiện hành tích, chỉ là nói: "Tại dưới chân ngươi, có một cái hộp."

Trì Vãn Ngưng cúi đầu nhìn lại, quả nhiên phát hiện một cái hộp ngọc.

Mở hộp ra, phát hiện bên trong lại là một ít hạt cát óng ánh long lanh.

Nguyệt Ảnh Hàn Sa.

"Đây là vật gì?" Trì Vãn Ngưng không rõ.

Ninh Dạ hồi đáp: "Ngươi không cần phải để ý đến đây là vật gì, ta muốn ngươi đem vật này, mang tới Thiên Nguyên Phong, Hắc Bạch Cung, Tứ Phương Điện, Tàng Binh Cốc, nói chung, tận lực tìm một ít trọng yếu chi sở, đem tinh sa rắc xuống là được."

Trì Vãn Ngưng cười lạnh: "Ngươi coi ta là ai? Những nơi như vậy là chỗ ta có thể tùy ý chạy tới, cũng động tay chân sao?"

Những chỗ Ninh Dạ nói tới, hầu như đều là Hắc trọng địa của Bạch Thần Cung.

Coi như là Trì Vãn Ngưng muốn đi cũng không dễ dàng.

Ninh Dạ nói: "Ngươi đương nhiên đi không được nhiều nơi như vậy, nhưng chỉ cần nghĩ biện pháp, đi một hai chỗ tổng là có thể."

"Ngươi trước tiên nói cho ta biết, đây là vật gì?"

Ninh Dạ nghĩ nghĩ, hồi đáp: "Có vật này, ta liền có thể biết tất cả mọi chuyện nơi đó phát sinh."

Trì Vãn Ngưng giật nảy cả mình.

Bất quá nàng lập tức lắc đầu: "Không thích hợp, Hắc Bạch Thần Cung mỗi khi bí hội, tất sẽ động cơ khuy huyền, thủ đoạn này của ngươi, không hẳn giấu giếm được bọn họ."

"Chính sở không được, vậy thì phụ điện. Đặt tại những lối đi, hành lang, chỗ tất phải đi qua nhìn như không trọng yếu kia, như có nói chuyện phiếm, liền có phát hiện."

Trì Vãn Ngưng vừa nghe, lập tức cảm thấy có thể được.

Những đại năng chi sĩ kia xưa nay tiêu dao quen rồi, sau chính hội, đi ra đa phần đều sẽ nói chuyện phiếm, tuy chưa chắc mỗi lần đều sẽ cắt vào đề tài chính, nhưng chỉ cần bắt lấy đôi câu vài lời, hơn nửa liền có thể biết không ít bí yếu.

Mà các chỗ hành lang lối đi, thông thường là sẽ không nghiêm mật bài tra.

Ninh Dạ càng là nói: "Nếu như có thể nắm giữ hành tung của Thanh Mộc Lão Tổ, nói không chắc liền có thể mượn tay những môn phái khác, diệt trừ mục tiêu."

Trì Vãn Ngưng thân thể mềm mại hơi chấn động: "Nguyên lai Mộc Lưu trấn chi sự là ngươi gây ra?"

Ninh Dạ cũng không phủ nhận: "Hiện tại ngươi tin tưởng ta có thể đối phó bọn hắn?"

Trì Vãn Ngưng lắc đầu: "Coi như nắm giữ hành tung, Yên Vũ Lâu cũng sẽ không giết Thanh Mộc Lão Tổ."

"Yên Vũ Lâu sẽ không, thế nhưng phái khác sẽ, tỷ như Mộc Khôi Tông."

Trì Vãn Ngưng ánh mắt liên thiểm: "Ngươi là người của Mộc Khôi Tông?"

"Xác thực nói, Mộc Khôi Tông là người của ta."

"Làm như vậy, có phải là có chút quá mạo hiểm?"

Trong phòng nhỏ, Thiên Cơ mò đầu nói: "Ngươi cùng cái Trì Vãn Ngưng này, tổng cộng cũng mới gặp nhau ba lần, liền đã bại lộ thân phận."

Ninh Dạ hồi đáp: "Trì Vãn Ngưng cũng không thể xác định."

"Còn nói không thể xác định. Chỉ có ngươi có thể đến gần nàng, đem tin tức lan truyền cho nàng, cũng chỉ có ngươi tiếp xúc qua cái giả sơn kia." Thiên Cơ nhảy chân hô.

Ninh Dạ cười nói: "Vậy thì làm sao? Trì Vãn Ngưng là một nữ nhân thông minh, nhưng chính là bởi vì nàng thông minh, cho nên nàng sẽ không dễ dàng hạ phán đoán, mà nhất định sẽ nghĩ đến càng nhiều. Tỷ như tại sao ta lại dễ dàng như vậy cho nàng manh mối? Sẽ không phải là cố ý chuyển di mục tiêu chứ? Nàng càng là nghĩ đến nhiều, liền càng là không thể xác nhận, chỉ có thể phản phục thăm dò."

"Nhưng ngươi dù sao chính là kẻ đó, nàng cùng ngươi tiếp xúc càng nhiều, cũng liền càng sẽ nhận định."

"Vậy nếu như có một ngày, người trong bóng tối tiếp xúc nàng, biểu hiện ra năng lực không cần tiếp xúc đối phương cũng có thể truyền đến tin tức đây? Nàng còn có thể kiên định hoài nghi sao?"

Thiên Cơ yên lặng.

Nghĩ nghĩ nó hỏi: "Ngươi có thủ đoạn này sao?"

"Hiện tại không có, nhưng sau này sẽ có." Ninh Dạ hồi đáp.

Không cần tiếp xúc liền đem tin tức truyền tống tới, xác thực có phương pháp có thể làm được.

Phương pháp đơn giản nhất chính là mượn cơ quan.

Trên thực tế Ninh Dạ hiện tại cũng có thể làm được, chỉ bất quá muốn đem cơ quan sắp đặt tại bên người Trì Vãn Ngưng, tương tự cần trước tiên tiếp xúc nơi đó, một việc đa công, tạm không tất yếu. Còn thủ pháp cao minh hơn, liền cần thực lực Ninh Dạ đề thăng.

Thiên Cơ gần nhất cũng có chút thông minh: "Nhưng mà coi như là vậy, chỉ cần vào tầm mắt của nàng, nàng hẳn là liền sẽ không dễ dàng tin tưởng ngươi. Liền giống như Lạc Cầu Chân hoài nghi ngươi, cho dù có Vương Sâm cõng nồi, vẫn không có giải trừ hoài nghi, vẫn như cũ phái người trong bóng tối nhìn chăm chú ngươi, ngươi một ngày chưa chết, hắn vẫn sẽ không dễ dàng từ bỏ."

"Đúng, nhưng đó cũng chính là thứ ta muốn. Ta chính là muốn nàng hoài nghi ta a."

"A?" Thiên Cơ lại không hiểu.

"Bởi vì ta muốn tiến vào vòng tròn của nàng." Ninh Dạ nói.

Một chỗ tốt lớn của việc khiến Trì Vãn Ngưng hoài nghi bản thân chính là, Trì Vãn Ngưng vì chứng thực nghi hoặc trong lòng, nhất định sẽ nghĩ biện pháp tiếp cận Ninh Dạ, thậm chí trợ giúp Ninh Dạ.

Đây chính là điều Ninh Dạ cần, nhưng lại không thể đề cập.

Sở dĩ như vậy có lẽ là bởi vì Lạc Cầu Chân.

Lạc Cầu Chân tuy rằng thông minh, nhưng không lỗ mãng, càng có tư tâm. Hắn từng công khai biểu thị sẽ không đi hoài nghi đám người Trì Vãn Ngưng, nói rõ khi mềm sợ cứng.

Ninh Dạ muốn bảo trì biết điều, nhưng tình thế lại cứ không cho phép hắn quá biết điều, nếu muốn ra mặt, nhất định phải có chỗ dựa, đám người Trì Vãn Ngưng chính là chỗ dựa tốt nhất.

Điểm này dựa vào Hứa Ngạn Văn hiển nhiên là không đủ, Hứa Ngạn Văn sẽ chỉ tại lúc phó hẹn với Trì Vãn Ngưng mang theo hắn, Trì Vãn Ngưng lại không hẳn là mỗi lần trà hội đều gọi Hứa Ngạn Văn.

Mà nói đến quan hệ xã giao, Hứa Ngạn Văn so với Trì Vãn Ngưng rõ ràng liền kém xa lắm.

Những lời này hắn không thể công nhiên nói, cũng chỉ có thể thông qua loại phương thức này.

Chỉ cần Trì Vãn Ngưng hoài nghi Ninh Dạ chính là người trong thuyền hoa, liền sẽ chủ động thân cận hắn, thậm chí dẫn dắt hắn, giúp đỡ hắn, đây không phải là yêu cầu của Ninh Dạ, lại là Trì Vãn Ngưng tự nguyện thậm chí là cầu hắn rồi.

Cho tới sau đó, có cần tẩy thoát hoài nghi của Trì Vãn Ngưng đối với mình hay không, liền xem tình huống sau này.

Nếu là người chân chính có thể tin, cho dù bại lộ thân phận cũng không sao.

Dù sao một cái nhân tố tối trọng yếu hắn có can đảm khiến Trì Vãn Ngưng hoài nghi mình chính là: Khả năng Trì Vãn Ngưng bán đứng bản thân cực thấp.

Trì Vãn Ngưng so với Vương Sâm có nhu cầu càng bức thiết, nhược điểm càng rõ ràng hơn. Nàng hiện tại liền như một cái chết chìm chi nhân, chỉ cần có nhánh cỏ cứu mạng, liền nhất định sẽ tóm chặt lấy.

Mà đã có cái chỗ dựa Trì Vãn Ngưng này, Lạc Cầu Chân muốn làm cái gì đối với hắn, liền phải do dự thêm mấy phần.

Nghe xong Ninh Dạ giải thích, Thiên Cơ lúc này mới chợt hiểu ra, ngây ngốc một lát, lắc đầu nói: "Nhân loại các ngươi thật là quá giảo hoạt, quá gian trá."

Sự tình chính như Ninh Dạ dự liệu như vậy, chỉ là thời gian một ngày, Trì Vãn Ngưng liền lại phát mời.

Lần này là trực tiếp mời Hứa Ngạn Văn cùng Ninh Dạ đến hẹn.

Hứa Ngạn Văn đối với điều này rất là vui vẻ, hoàn toàn không chú ý tới, lần này số lần Trì Vãn Ngưng chủ động châm trà cho Ninh Dạ, so với ba lần trước gộp lại còn nhiều gấp đôi.

Chương 55 : Đoạn Trường Nữ

Chương 52: Đoạn Trường Nữ

Thiên quang chính hảo, tiên phong phiêu phiêu, khúc âm nhu chuyển, hoa hương tập nhân.

Bên hồ nhỏ, trước trà đình, Hứa Ngạn Văn Trì Vãn Ngưng một tiêu một cầm, tiêu sắt hòa minh, lập tức khiến trà hội thăng hoa một cảnh giới.

Ninh Dạ ngồi ở bên cạnh nhìn bọn họ đánh đàn thổi tiêu, cảm giác liền giống như trở lại Thiên Cơ Sơn, cùng Thanh Lâm sư huynh đánh cờ, quan Tân Tiểu Diệp vũ kiếm.

Hơn một năm, tứ sư huynh, tiểu sư muội, các ngươi bây giờ liệu có khỏe không?

Tâm tư vẫn còn phiền muộn, một khúc đã kết thúc.

Trì Vãn Ngưng đưa ra tiêu vĩ cầm, cười với Ninh Dạ: "Ninh sư đệ có muốn tới đàn một khúc?"

Ninh Dạ khe khẽ lắc đầu: "Sư đệ không hiểu âm luật, khiến tiên tử thất vọng rồi."

Trì Vãn Ngưng đôi mắt đẹp liên thiểm, phi cho một mình hắn thu thủy khói sóng vận vị mười phần: "Sư đệ suốt ngày vùi đầu tu hành, đến cũng có thể hiểu được. Thế nhưng tu hành chi đạo, cũng không phải khổ tu là được. Nếu như khổ sở tu hành liền có thể thành tựu, thiên hạ này khổ cực chi nhân còn thiếu sao? Nhưng vì sao tổng vẫn có người quanh quẩn tại ven con đường. Có lúc lựa chọn một môn tạp học, hun đúc tình cảm, ôn dưỡng thân tâm, cũng là thành tựu đại đạo chi cơ."

Lời này đến là không sai, năm đó Tân Nhiễm cũng đã nói với hắn lời này. Chỉ bất quá ý của hắn là, tạp học một môn là đủ, ngươi học quá nhiều, liền không phải hun đúc tình cảm thượng tầm thiên đạo, mà là mê muội mất hết ý chí.

Nghe Trì Vãn Ngưng nói như vậy, Ninh Dạ liền hồi đáp: "Ninh Dạ càng thích dịch kỳ (cờ vây)."

Hứa Ngạn Văn vui vẻ: "Kỳ đạo diệu thay, Hắc Bạch Thần Cung ta am hiểu nhất lại vẫn là kỳ đạo."

Hắc Bạch Thần Cung lấy ‘hắc bạch’ vang danh, nếu nói tới tạp học, xác thực lấy kỳ phong tối thịnh.

Có thể nói bên trong môn hạ đệ tử, mười cái tối thiểu có bốn, năm cái, tạp học lựa chọn chính là kỳ đạo. Như Chấp Tử Chi Thủ Nhạc Tâm Thiện, càng là kỳ đạo đại gia. Hắc Bạch Thiên Địa, Chấp Tử Thần Thông của hắn, trên ngộ đại đạo, không chỉ có thần thông diệu pháp, càng có kỳ đạo tinh túy. Như vậy mới có thể coi thiên hạ là quân cờ, đều trong chưởng khống.

Vì vậy Ninh Dạ hỉ kỳ đến không phải ngoại lệ.

Trì Vãn Ngưng nghe hắn nói như vậy, tay nhỏ vung nhẹ, lại là một cái bàn cờ xếp đặt ra: "Nếu như thế, không ngại ngươi ta đánh cờ một ván."

Ninh Dạ nghe xong, cười nói: "Nguyên lai tiên tử cũng là hảo thủ đạo này."

"Không đến mức hảo thủ, chỉ là nếu đã là người trong Hắc Bạch Thần Cung, đối kỳ đạo dù cho không tinh, cũng cần hiểu một hai." Nói cũng không khách khí, niêm lên một quân cờ đen, đã đặt xuống.

Ninh Dạ liền chấp bạch đánh theo nàng, hai người liền như thế ngươi một quân ta một quân đặt xuống.

Hứa Ngạn Văn không được mời, rốt cục cảm thấy có mấy phần cổ quái —— ngày hôm nay Trì Vãn Ngưng, hứng thú đối với Ninh Dạ tựa hồ đặc biệt lớn chút.

Bất quá Ninh Dạ tướng mạo ở nơi đó, hắn đến cũng không nghĩ nhiều.

Liền nhìn hai người ngươi một quân ta một quân, lẫn nhau đối chiến, trong nháy mắt thế cục đã thành giằng co chi thế, xem ra càng khó phân cao thấp.

Hứa Ngạn Văn cười nói: "Vãn Ngưng không lấy kỳ đạo tăng trưởng, Ninh Dạ ngươi lấy trường kích đoản càng không thể thắng, lại là ném sát nhân chi danh."

Ninh Dạ cười nói: "Bại bởi tiên tử cũng không tính mất mặt."

Trì Vãn Ngưng lại nói: "Hứa sư huynh lời này liền sai rồi, Ninh sư đệ đang nhường ta đó."

Hứa Ngạn Văn kỳ quái: "Vãn Ngưng làm sao thấy được?"

Trì Vãn Ngưng rất là dễ coi gạt một lọn tóc mái trên trán: "Sư huynh không hiểu kỳ đạo, cũng không kỳ quái. Ta chấp hắc đi đầu, khắp nơi giành trước, bố chính là Diệu Pháp Tiên Sư linh lung cục, làm sao Ninh sư đệ dễ dàng nhìn thấu, đem hết thảy sát chiêu của ta tất cả đều chặn đứng, không vào trong cốc, chỉ thủ mà không công, mới thành giằng co chi cục. Nhưng trong đó lại ẩn hàm sát cơ, chí ít ta liền nhìn ra mấy chỗ kẽ hở, một mực sư đệ chỉ là lưu mà không phát, lưu ta bộ mặt, vậy mới nói kỳ nghệ của sư đệ, trên ta xa."

Ninh Dạ cúi đầu: "Sư đệ xấu hổ, không dám thắng tiên tử."

Trì Vãn Ngưng đã đẩy ra bàn cờ nói: "Sư đệ kỳ nghệ tinh xảo, một ván này là Vãn Ngưng thua. Sư đệ có kỳ nghệ tinh xảo như thế, Vãn Ngưng có cái yêu cầu quá đáng, không biết sư đệ có thể đáp ứng không?"

Trái tim Hứa Ngạn Văn không lý do nhảy một cái.

Trì Vãn Ngưng đã nói: "Ta hy vọng có thể mời sư đệ, mỗi qua mấy ngày lại tới dạy ta kỳ đạo."

Ta fuck, đây là tình huống gì vậy?

Hứa Ngạn Văn chấn kinh nhìn Ninh Dạ, ngươi đây là muốn nhảy qua ta cùng Trì Vãn Ngưng ước hẹn?

Ninh Dạ giả vờ do dự, Trì Vãn Ngưng đã nói: "Thỉnh sư đệ hỗ trợ."

Ngữ thanh nhu chuyển dịu dàng, càng mang theo vài phần khẩn cầu chi ý, nếu như là Hứa Ngạn Văn sợ sớm đã đáp ứng rồi, Ninh Dạ do dự một chút, cuối cùng gật đầu: "Nếu như thế, cung kính không bằng tuân mệnh."

"Vậy thì đa tạ rồi." Trì Vãn Ngưng tiếu ý doanh doanh.

"Ngươi đem lời nói rõ ràng ra, ngươi đến cùng quán cho Vãn Ngưng cái mê thang gì? Càng khiến cho nàng đối với ngươi như vậy?"

Trên đường trở về, Hứa Ngạn Văn nhìn chằm chằm cái "tình địch" này của mình.

Ninh Dạ có chút bất đắc dĩ: "Ngươi cũng nhìn thấy, nàng chính là muốn mời ta dạy nàng chơi cờ."

"Ngươi coi ta ngốc đây?" Hứa Ngạn Văn giơ chân hô: "Hắc Bạch Thần Cung kỳ nghệ tinh xảo còn ít chắc? Thiếu một mình ngươi?"

Ninh Dạ ngẫm lại, hồi đáp: "Vậy ngươi liền phải hỏi tiên tử. Có lẽ hiện tại chính là muốn tìm một kẻ xấu xí, khiến cho tâm vô bàng vụ, có thể thấy được tiên tử là chân tâm muốn học cờ."

Nói vỗ vỗ Hứa Ngạn Văn: "Ngươi quá tuấn tú, tiên tử sợ ở cùng với ngươi phân tâm, bỏ lỡ đại đạo, phản là không đẹp."

Nói đã rời đi trước.

Hứa Ngạn Văn nhất thời cảm thấy hắn nói rất có đạo lý, sờ sờ mặt của mình: "Lẽ nào thật sự chính là bởi vì ta quá tuấn tú? Đúng rồi, hẳn là như vậy. Ai, quả nhiên quá tuấn tú cũng là một loại phiền não a, càng khiến tiên tử vô pháp tự kiềm chế, vì cầu đại đạo, trái lại hữu ý rời xa ta. Cái này phải làm sao cho ổn đây? Phải làm sao mới phải đây?"

Trong lúc nhất thời lại là khổ não phiền muộn lên.

Những ngày kế tiếp, Trì Vãn Ngưng quả nhiên cứ dăm ba ngày liền mời Ninh Dạ, lấy học kỳ làm danh, trong bóng tối thăm dò.

Ninh Dạ thì từ đầu tới cuối duy trì thần bí của hắn, không cho Trì Vãn Ngưng cơ hội xác nhận, lại để cho Trì Vãn Ngưng từ đầu tới cuối duy trì một điểm hoài nghi.

Trì Vãn Ngưng cũng vì vậy muốn phát điên, ngươi đến cùng có phải là người kia, ngươi đến là nói một câu a. Cũng đã đến bước này rồi, vì sao còn không chịu vạch ra tầng giấy cửa sổ kia?

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt lại là mấy tháng.

Ngày hôm nay cùng thường ngày, Ninh Dạ lần nữa tới chỗ Trì Vãn Ngưng dạy nàng chơi cờ.

Chỉ là vừa tới Ngưng Tâm Tiểu Trúc, lại nhìn thấy đám người Hứa Ngạn Văn Chung Nhật Hàn đều tại, ngoài ra còn có một tên hắc y nữ tử, mặt che lụa mỏng, chỉ là tráo sa gần như trong suốt, vẫn như cũ có thể nhìn thấy khuôn mặt thanh lệ bên dưới khăn che mặt, cũng không biết che để làm gì. Ở sau lưng nàng còn theo lão giả râu chuột, một đôi mắt gian giảo chung quanh chuyển loạn, phảng phất làm tặc.

Thấy Ninh Dạ đi tới, Trì Vãn Ngưng mỉm cười nói: "Ninh sư đệ đến rồi, tới bên này ngồi đi. Vì ngươi giới thiệu một chút, vị này chính là Ôn Tâm Dư Ôn sư tỷ."

Đoạn Trường Nữ Ôn Tâm Dư?

Ninh Dạ không khỏi nhìn hướng Ôn Tâm Dư, nàng chính là đệ tử của Nhạc Tâm Thiện?

Nhạc Tâm Thiện là kẻ cầm đầu phúc diệt Thiên Cơ Môn, chính bởi vậy, trong khoảnh khắc nhìn đến Ôn Tâm Dư đó, trong lòng Ninh Dạ hận ý đột tăng, chỉ là khuôn mặt lại vẫn là bình tĩnh.

Hắn che giấu được vô cùng tốt, nhưng vào lúc này, Ôn Tâm Dư đột nhiên mục thả tinh mang nhìn hướng Ninh Dạ, lạnh lùng nói: "Ngươi lòng mang sát cơ. . . Ngươi muốn giết ta?"

Chương 56 : Cừu Bất Quân

Chương 53: Cừu Bất Quân

Ôn Tâm Dư nhất ngữ kinh tứ tọa.

Liền ngay cả Ninh Dạ cũng kinh hãi trong lòng, nàng làm sao có khả năng nhận biết được tâm tình của mình?

Không nghe nói Hắc Bạch Thần Cung có thần thông như thế a?

Đúng vào lúc này, lão giả râu chuột phía sau Ôn Tâm Dư đột nhiên quỳ xuống: "Chủ nhân minh giám, ta nhận ra, chính là hắn, một trong những kẻ thù của ta, hắn muốn giết ta!"

Ân?

Mọi người không khỏi đồng thời nhìn hướng lão đầu.

Đây lại là cái tình huống gì?

Liền ngay cả Ôn Tâm Dư cũng là ngơ ngác: "Ngươi? Đây là chuyện gì?"

Lão đầu đã nhanh chóng nói: "Chủ nhân, Cừu Bất Quân đã từng nói với ngài, trước đây ta từng du lịch giang hồ, khắp nơi tìm cơ duyên, cũng bởi vậy từng kết một ít mối thù. Tên tiểu tử này. . . Tên tiểu tử này. . . Chính là một trong những kẻ thù ta đã kết trước đây."

Hứa Ngạn Văn đột nhiên đại ngộ: "Chẳng lẽ mặt của Ninh Dạ chính là ngươi thiêu hủy?"

Mọi người cùng nhau nhìn Ninh Dạ.

Ninh Dạ chỉ là nhìn lão đầu không nói.

Tại sao?

Tại sao hắn phải giúp ta?

Hắn không nghĩ ra.

Lão đầu này, hẳn chính là lão đầu bên trong cái chuyện lý thú lúc trước Hứa Ngạn Văn giảng qua kia chứ? Ninh Dạ không dám xác định, nếu là như vậy, vậy thì mang ý nghĩa hắn mới ở bên cạnh Ôn Tâm Dư thời gian không lâu.

Bất quá vấn đề không ở chỗ này.

Ôn Tâm Dư đột nhiên chỉ xưng bản thân có giết nàng chi tâm, đây vốn là chỉ trích không hề có bằng chứng, xem ở thần tình chúng nhân đang ngồi, hiển nhiên cũng không nghĩ tới Ôn Tâm Dư có năng lực như thế.

Bản thân vốn là có thể nhằm vào đó thế từ quỷ biện, nhưng lão nhi kia lại trực tiếp đem đầu mâu chuyển hướng tự thân, điều này không chỉ có mang ý nghĩa đối phương đang giúp mình, càng trọng yếu chính là hắn thập phần vững tin Ôn Tâm Dư không phải tiện miệng nói bừa, thậm chí có thể cầm ra chứng cứ.

Liên tưởng đến câu chuyện của Hứa Ngạn Văn giảng, Ninh Dạ đột nhiên đã minh bạch mấy phần.

Tâm tư bách chuyển, nhưng mặt không cảm xúc, Ninh Dạ cật lực áp chế tâm tình, chỉ là lấy ánh mắt lãnh khốc nhìn chằm chằm lão nhi kia.

Lão nhi cũng không nói lời nào, chỉ là khấu đầu.

Ôn Tâm Dư thì nhìn nhìn lão nhi, lại nhìn Ninh Dạ.

Vậy là Ninh Dạ minh bạch, lão già này không dám nói lời nào.

Đúng rồi, hắn không biết tình huống của chính mình, vì vậy không dám tùy tiện nói, chỉ có thể là đem sự tình vơ tới trên người, trước tiên thế mình giải quyết vấn đề.

Muốn viên tràng, vẫn là cần bản thân.
(*viên tràng: dàn xếp cho tốt đẹp, “chữa cháy”)

Cũng may suy đoán của Hứa Ngạn Văn cấp cho chính mình cơ hội.

Ninh Dạ liền khàn khàn giọng nói: "Cừu Bất Quân, ngươi không nghĩ tới chứ? Ta lại vẫn không chết. Một năm trước thời điểm ngươi` phóng hỏa đốt nhà, cho rằng ta đã chôn thây biển lửa, lại không nghĩ rằng ta thế mà sống tiếp."

Nghe nói như thế, Hứa Ngạn Văn tiêu ngọc hướng về trong tay đập một cái: "Không trách như vậy, nguyên lai hắn thật sự chính là kẻ thù hủy dung của ngươi."

Cừu Bất Quân kêu to: "Ta lúc đó cũng là bị bức ép bất đắc dĩ a!"

Nghe nói như thế, Ninh Dạ ý thức được, không thể đem tội danh của hắn chụp vào chỗ chết, bằng không mặt sau khả năng khó mà giảng hòa.

Hừ lạnh một tiếng: "Ta biết ngươi là bị mấy tên khốn kiếp kia bức, nhưng dù sao hỏa là ngươi phóng, điểm ấy không giả chứ?"

Cừu Bất Quân hô to: "Ta nếu không theo, ta cũng đã chết rồi. Bất quá ngươi yên tâm, mấy tên khốn kiếp kia sau đó đều đã chết, chết ở trong tay Ô Mộc Sơn Hắc Thủy Yêu Vương, ta đặc ý đem bọn chúng dẫn qua, cũng coi như báo thù cho ngươi."

Ô Mộc Sơn Hắc Thủy Yêu Vương?

Nghe nói như thế, Ninh Dạ kinh hãi trong lòng, đáy lòng đột nhiên bốc lên từng tia từng tia ý lạnh.

Người khác không biết, hắn lại là rõ ràng nhất.

Bởi vì Ô Mộc Sơn Hắc Thủy Yêu Vương cũng sớm đã chết rồi!

Chết ở dưới tay Tân Nhiễm.

Chính là vì cướp đoạt yêu đan của nó, vì Ninh Dạ tăng trưởng tu vi.

Việc này chỉ có cực ít người biết, đối phương thời khắc này đột nhiên đề xuất. . .

Hắn là người của Thiên Cơ Môn!

Làm sao lại?

Tại sao Thiên Cơ Môn còn có người sống sót? Hơn nữa người này bản thân căn bản chưa thấy qua, không nhận thức.

Lẽ nào hắn là huyễn hóa khuôn mặt?

Không, không thể nào, lão già này thực lực mạnh mấy, cũng không thể nào giấu diếm được ánh mắt của Nhạc Tâm Thiện.

Đó chính là nói, hắn không có huyễn hóa?

Thời khắc này ánh mắt nhìn chằm chằm Cừu Bất Quân, Ninh Dạ chậm rãi nói: "Ta tu Thất Sát Thiên Đao, đầy ngực cừu hận, chính là vì sẽ có một ngày, đâm kẻ thù, một cái cũng không bỏ qua. Ngươi giết bọn chúng, dưới cái nhìn của ta, không phải vì báo thù, mà bất quá là nội chiến mà thôi, ta sẽ không cảm kích ngươi, chỉ có thể hận ngươi đoạt cơ hội báo thù của ta. Cừu Bất Quân, ngươi là kẻ thù của ta, điểm ấy sẽ không vì vài câu quỷ biện chi ngôn của ngươi mà dễ dàng thay đổi."

Hắn cũng không có vì vậy thả nhuyễn khẩu khí, bằng không liền không giống kẻ thù.

"Đủ rồi!" Ôn Tâm Dư đã quát lên: "Hắn là người của ta, cũng là ngươi muốn giết liền có thể giết sao?"

Ninh Dạ thở phào một hơi, quả nhiên, Ôn Tâm Dư vẫn là đứng ra.

Chính là đánh chó cũng phải nhìn chủ nhân, Ôn Tâm Dư không thể nào để cho hắn gọi đánh hô giết như thế.

Mà đã có lời này của Ôn Tâm Dư, Ninh Dạ cũng đã có bậc thang.

Ninh Dạ lạnh nhạt nói: "Có Đoạn Trường Nữ hộ người này, ta đương nhiên không giết được. Bất quá không sao, biết cừu nhân ở đâu rồi, chuyện về sau liền dễ làm."

Hắn nói đã đứng dậy, hướng Trì Vãn Ngưng nói: "Hôm nay gặp phải kẻ thù, tâm thần không tốt, sợ là không cách nào cùng chư vị thưởng trà nói chuyện vui vẻ. Ninh Dạ cáo từ trước một bước, chúng ta lần sau gặp lại."

Nói dối đều là lâm thời nói ra, dựa cả vào hiểu ngầm, chính là nói nhiều sai nhiều, vì vậy trước mắt cấp bách là trước tiên rời khỏi, chờ tìm cơ hội cùng Cừu Bất Quân đơn độc gặp mặt, lại đem nói dối bổ hoàn đi.

Thời khắc này nói xong lời hung ác, trừng Cừu Bất Quân một cái, đã tự rời đi.

Trì Vãn Ngưng cũng biết dưới tình huống này không thích hợp cường lưu, bằng không phản gây chuyện, cuối cùng chỉ là gật đầu nói: "Ninh sư đệ đi thong thả."

Chấp Tử thành, Thiên Tú các.

Ninh Dạ nằm tại trên đùi thơm của Đinh Tiểu Hương, tùy ý Đinh Tiểu Hương nhẹ nhàng án niết bắp thịt toàn thân, người đã tự trầm trầm ngủ say.

Đinh Tiểu Hương nhìn nhắm mắt khẽ ngủ Ninh Dạ, đôi mắt đẹp chớp động, muốn nói lại thôi.

Nhưng chung quy không nhịn được nghi hoặc trong lòng, nói: "Nói cũng kỳ quái."

"Ân?" Ninh Dạ lười biếng ‘ân’ một tiếng: "Ngươi muốn nói cái gì?"

"Tiểu Hương chỉ là cảm thấy, luôn cảm giác thật giống đã thấy qua công tử ở đâu."

"Chuyện này cũng không kì lạ đi, thiên hạ tuy lớn, nhân gian lại nhỏ. Đầu đường cuối ngõ, trên phố tửu quán, vạn ngàn đại chúng, một thoáng liếc mắt, có duyên gặp mặt một lần cũng không hiếm lạ."

Đinh Tiểu Hương liền nói: "Thiếp chỉ, lại không phải như vậy đây."

"Vậy ngươi ám chỉ cái gì?"

"Thiếp cảm thấy, công tử khả năng là đã tới nơi này."

"Ta như đã tới, ngươi sao lại không biết? Hay là mê điệp đông đảo, hương la vô số, dẫn đến cô nương không nhớ ra được?"

Đinh Tiểu Hương liền dẩu dẩu môi: "Công tử đây là đang chế nhạo nhân gia đây."

Ninh Dạ tại trong lòng Đinh Tiểu Hương trở mình: "Hảo hảo niết chân, đừng nói chuyện."

"Vâng." Đinh Tiểu Hương liền ôn nhu nhỏ nhẹ đáp ứng.

Khách nhân xuất thủ hào sảng, một bao chính là một ngày. Không còn Lệ Bách Đao cái đại hộ này, không người chống đỡ nàng làm Hoa Khôi, Đinh Tiểu Hương cũng rất muốn lại tìm kẻ dựa vào.

Chỉ là người trước mắt, đến ôn nhu hương này, bất đồ giương ra hùng phong, nhưng chỉ đồ hương miên đại thụy, khiến nàng dù có muôn vàn phong tình, cũng khoe khoang không ra, không khỏi khổ não.

Liền như vậy một đường nhẹ nhàng đấm bóp, cũng không biết trải qua bao lâu, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

"Trong phòng, có phải là Ninh công tử? Tiểu lão nhi Cừu Bất Quân, chuyên tới để xin gặp."

Ninh Dạ mục sinh tinh mang, đã ngồi dậy.

Hắn nói với Đinh Tiểu Hương: "Ta có khách tới, ngươi hãy ra ngoài đi."

"Vâng." Đinh Tiểu Hương thi một lễ, dịu dàng ôn nhu đi ra khỏi phòng.

Liền tại nàng đi ra ngoài đồng thời, Ninh Dạ đã ‘Xoát’ một tiếng phi ra mấy chục trương phù lục, đem hương khuê này hóa thành một mảnh phong cấm chi địa nghiêm mật, đồng thời bỏ đi mặt nạ trên mặt.

Cừu Bất Quân tiến vào, vẫn như cũ là cái bộ dạng mắt chuột râu tặc kia, chỉ là khí chất đã nghiễm nhiên bất đồng, ánh mắt nhìn Ninh Dạ tràn ngập hiền lành, khuôn mặt nhưng túc mục mà trang trọng.

Nhìn Ninh Dạ, hắn nói: "Ngươi là Thanh Lâm, hay là Bạch Vũ?"

Trong khoảnh khắc đó, Ninh Dạ phảng phất đã minh bạch tất cả, ngã quỵ xuống: "Đệ tử Bạch Vũ, tham kiến sư thúc!"

Lại ngẩng đầu, lệ mãn trường khâm (vạt áo)!

Chương 57 : Tiệt Thiên Thuật

Chương 54: Tiệt Thiên Thuật

Trong phòng, Cừu Bất Quân chậm rãi nâng Ninh Dạ dậy, trên mặt lão lệ tung hoành.

"Ngươi ta chưa từng gặp mặt, nhưng ta lại vẫn luôn biết về ngươi." Hắn nhẹ giọng nói: "Sư huynh thích nhất chính là ngươi, hắn tổng đề cập với ta về ngươi, trong lời nói mang theo rất nhiều hoan hỉ, nhưng vẫn tức giận ngươi ham chơi tham nhiều, không cầu đại đạo."

Ninh Dạ cúi đầu: "Là đệ tử khiến cho sư phụ thất vọng."

Cừu Bất Quân lắc đầu: "Ngươi tới nay đều chưa từng khiến cho hắn thất vọng, trước đây là như vậy, hiện tại cũng là như vậy."

Hắn nói đem một đôi khô gầy lão thủ đặt lên vai Ninh Dạ, nhìn vết thương đáng sợ trên mặt hắn: "Tán công, hủy dung, vì báo thù không tiếc bản thân, sư huynh trên trời có linh, hẳn là cũng vừa vui mừng vừa đau lòng, chỉ là đáng thương các hài tử. . ."

Nghe nói như thế, nước mắt lần nữa không nhịn được từ trên mặt trượt xuống.

Bao nhiêu lần nửa đêm mộng về, nhớ lại trước kia, đau khổ trong lòng, nhưng lại không thể kể ra, chỉ có thể nói với chính mình phải kiên cường, phải cắn răng sống tiếp, phải tính toán, phải trả thù, phải sát lục, phải tu hành, phải khiến cho tâm địa trở nên cứng rắn hơn cả sắt thép, cáo biệt nước mắt, cáo biệt mềm yếu.

Nhưng mà bản thân chung quy là người, là người liền có một mặt yếu đuối, có một mặt mềm mại trong nội tâm, lại bị khổ sở áp chế, không được phát tiết, không được thư giải.

Chính bởi vậy, Ninh Dạ chỉ có thể điên cuồng nghĩ kế hoạch báo thù, dùng một cái lại một cái thủ cấp địch nhân để thỏa mãn vực sâu cừu hận trong nội tâm kia.

Mãi đến thời khắc này, đối diện Cừu Bất Quân, Ninh Dạ rốt cục không cần che giấu nữa.

Hắn cười lên, cũng khóc lên, phóng túng nội tâm yếu đuối, nhưng vẫn như cũ đứng vững ở đó.

Một lúc lâu, Ninh Dạ tâm tình bình phục, bi tình biến mất, chỉ có thần thái trong mắt càng lúc càng kiên nghị.

Theo Cừu Bất Quân ngồi xuống, Cừu Bất Quân nói: "Sau khi Thiên Cơ Môn suy sụp, tổ sư cảm thấy Thiên Cơ Môn tình cảnh gian nan, nhưng lại bất cam như vậy, lòng mang dã vọng, tình hình như thế sợ là sớm muộn cũng sẽ đưa tới họa diệt môn, vì vậy đặc ý khiến bộ phận môn hạ đệ tử mai danh ẩn tính, ẩn vào chỗ tối, chính là Ảnh. Một khi Thiên Cơ Môn đại họa lâm đầu, Ảnh chính là truyền thừa cuối cùng của Thiên Cơ Môn."

Ninh Dạ gật gật đầu: "Đệ tử đoán được."

Cừu Bất Quân liền thở dài: "Nhưng mà vạn năm trôi qua, Thiên Cơ Môn dựa vào Vấn Thiên Chi Thuật, một mạch không có phát sinh tai họa diệt môn. Giá trị tồn tại của Ảnh, cũng bởi vậy tao ngộ nghi vấn, dần dần trở nên sa sút. Không còn ai nguyện ý vì một cái khả năng mờ mịt mà đi làm Ảnh nữa, dẫn tới một quãng thời gian rất dài, Ảnh căn bản là không tồn tại."

Ninh Dạ không kỳ quái, liền như chính hắn cũng đang lo lắng, trường kỳ không hành động sẽ dẫn đến báo thù chi chí ma diệt.

Sự tồn tại của Ảnh, vạn năm khó có thể phát huy tác dụng một lần, rất dễ dàng liền sẽ bị nghi ngờ, bị quên lãng, cũng cuối cùng tự nhiên biến mất.

Cừu Bất Quân nói: "Cũng may, theo thiên hạ đại thế từ từ căng thẳng, Thiên Cơ Môn cũng một lần nữa cảm nhận được nguy cơ, cho nên mới lại một lần nữa trọng khải kế hoạch Ảnh, cũng chỉ có ta cái Ảnh duy nhất này. Sự tồn tại của ta, trừ sư phụ ngươi ra, không người nào biết."

Ninh Dạ lập tức nói: "Không, còn có một người, hẳn là cũng biết một ít."

"Ân?" Cừu Bất Quân sững sờ: "Kẻ nào?"

"Cái phản đồ phản bội sư môn kia." Ninh Dạ nói, đã đem chuyện chính mình tiến nhập Hắc Bạch Thần Cung đại thể nói một thoáng.

Sau khi gặp Cừu Bất Quân, Ninh Dạ đã nghĩ rõ ràng.

Cái phản đồ kia sở dĩ tại sau khi công thành vẫn như cũ không dám hiện thân, sợ là đã biết một ít chuyện liên quan tới Ảnh. Chỉ là hắn chỉ biết rằng có Ảnh tồn tại, lại không biết Ảnh là người nào, vì vậy chỉ là cẩn thận che giấu bản thân, không dám hiện hình.

"Hóa ra là như vậy sao." Nghe xong trải qua của Ninh Dạ, Cừu Bất Quân than thở một tiếng: "Thiên hạ không có tường nào mà gió không lọt, chỉ cần hữu tâm, xác thực là có thể tra ra một ít. Không trách ta nhập Hắc Bạch Thần Cung khoảng thời gian này, một mạch chưa thể tìm ra phản đồ kia, còn một độ hoài nghi hắn đã đi Hạo Thiên Môn hoặc là Thái Âm Môn."

"Đúng rồi sư thúc, ngươi làm sao lại biết ta chính là đệ tử của Thiên Cơ Môn? Còn có cái Ôn Tâm Dư kia là chuyện gì?" Ninh Dạ không rõ hỏi.

Nghe nói như thế, Cừu Bất Quân thở dài: "Nói đến, việc này vẫn là ta hại ngươi. Tiểu lão nhi chung quy là không có quyết tâm nghị lực của ngươi, không nỡ từ bỏ một thân tu vi, vì vậy chỉ có thể sử dụng một cái chiết trung chi pháp, tiến vào Hắc Bạch Thần Cung."

"Chính là vu cáo chi sự ngày đó?"

"Đúng."

"Vậy đó là bí pháp ngươi cấp cho nàng? Nhưng cái bí pháp kia không phải thiếp thân trị liệu chi thuật sao?"

Cừu Bất Quân lắc đầu: "Đó bất quá là dùng để lừa gạt người ngoài, ta cho nàng. . . Kỳ thực là Tiệt Thiên Thuật."

Cái gì?

Ninh Dạ giật nảy cả mình.

Tiệt Thiên Thuật là một trong Cửu Thiên Thần Thuật của Thiên Cơ Môn.

Thiên Cơ Môn năm đó lưu truyền lại ba môn thiên thuật, phân biệt là Vấn Thiên Thuật, Đoạt Thiên Thuật, một môn còn lại thì không người biết rõ, hiện tại xem ra chính là Tiệt Thiên Thuật này.

Tiệt Thiên Thuật là thần thuật đối ứng với Tẩy Tâm Trì, tối thiện động nhân tâm huyền, sát địch giải hoặc, thậm chí có thể thay đổi ký ức tư duy người khác.
(*sát địch giải hoặc: nhìn thấu đối phương giải trừ nghi hoặc; động nhân tâm huyền: nhận biết nội tâm kẻ khác)

Không trách Ôn Tâm Dư lập tức liền có thể nhìn ra Ninh Dạ lòng mang sát cơ, hóa ra Cừu Bất Quân vì lẫn vào Hắc Bạch Thần Cung, thế mà đem thần thuật này giao cho nàng rồi.

"Làm sao ngươi có thể làm như thế?" Ninh Dạ cũng gấp.

Cừu Bất Quân bất đắc dĩ lắc đầu: "Ta tuổi quá lớn, nếu như tự hủy tu vi, sẽ không còn ngày xuất đầu, ngoài cách này ra, đã không còn cách nào khác. Cũng may Tiệt Thiên Thuật ta có được vốn là bản thiếu, khó dòm ngó thâm tầng bí ảo, ta đem nó đổi tên Biện Tình Bí Pháp, truyền cho Ôn Tâm Dư, điều kiện chính là Ôn Tâm Dư nhất định phải thu nhận giúp đỡ ta. Pháp này tuy không phải bí thuật khắc địch chế thắng, nhưng mà bằng cái này, Ôn Tâm Dư liền có thể đoán trước ý đồ kẻ địch, vĩnh viễn không cần lo lắng bị người bên cạnh bán đứng. Chỉ cần không phải thực lực vượt qua nàng quá nhiều, như vậy nhân gian bách vị các loại tình cừu, nàng đều có thể vừa xem đã hiểu."

Ninh Dạ cũng là không nói gì.

Hóa ra bản thân là bị sư thúc đồng môn hãm hại.

Thời gian Cừu Bất Quân tu hành Tiệt Thiên Thuật so với Ôn Tâm

Dư dài hơn nhiều, vì vậy Ôn Tâm Dư chỉ biết rằng Ninh Dạ thấy bản thân nổi lên sát tâm, Cừu Bất Quân lại có thể cảm thụ được càng rõ ràng đầu nguồn của sát tâm này, thậm chí cảm thụ được hắn ẩn giấu nội tình Thiên Cơ tâm pháp.

Chính bởi vậy, Cừu Bất Quân nói: "Nếu như không phải là cảm thụ được ngươi có tu luyện Thiên Cơ tâm pháp, ta cũng không dám cứu ngươi. Bất quá ngươi không phải đã tán công sao? Vì sao vẫn còn có nội tình Thiên Cơ tâm pháp?"

Ninh Dạ thẹn thùng, đem chuyện chính mình thu được Khi Thiên Thuật nói ra: "Vốn tưởng rằng đã có Khi Thiên Thuật, có thể giấu diếm được đối thủ, không nghĩ tới vẫn không thể nào giấu diếm được sư thúc."

Cừu Bất Quân nghe lắc đầu liên tục: "Cửu Thiên Thần Thuật, há lại là Tàng Tượng cảnh liền có thể dễ dàng nắm giữ. Ngươi tu vi quá thấp, lại tân học sạ luyện, dù có thần thuật cũng khó có thể phát huy tác dụng, huống chi còn là bản thiếu. Mấu chốt nhất Khi Thiên Thuật còn chưa nắm giữ bao nhiêu, Thiên Cơ tâm pháp đến đã bốn tầng, quá lỗ mãng. Khoảng thời gian này, ngươi ngàn vạn lần đừng tiếp xúc cùng bất kỳ cường nhân nào Vạn Pháp cảnh trở lên, bằng không rất dễ dàng liền sẽ bị phát hiện ngươi có tu công pháp phái khác."

Cừu Bất Quân đến là không cần lo lắng cái này, bởi vì vì che giấu bản thân, quá khứ một năm qua, hắn lại học vài môn tông môn tâm pháp, đặc ý đem tu vi bản thân làm cho loạn thất bát tao, đây cũng là con đường điển hình của dã tu. Cho dù người khác thật phát hiện hắn có tu Thiên Cơ tâm pháp, cũng chỉ cho rằng là trước đây từ con đường bên ngoài nào đó thu được.

"Là đệ tử chỉ vì cái trước mắt, đệ tử biết sai." Ninh Dạ khiêm tốn thụ giáo.

Cừu Bất Quân thở dài: "Điều này cũng không thể hoàn toàn trách ngươi, áp lực của ngươi thực sự quá lớn. Nga đúng rồi, Thanh Lâm cùng Tiểu Diệp hiện tại thế nào?"

Ninh Dạ liền đem chuyện Thanh Lâm, Tân Tiểu Diệp cũng đại thể nói một thoáng.

Nghe được Thanh Lâm, Tân Tiểu Diệp thế mà cũng tự hủy dung, tán công nhập phái, Cừu Bất Quân đau lòng không thôi: "Thật khổ cho đám hài tử các ngươi, vì tông môn, lại làm ra hi sinh khổng lồ như thế."

Ninh Dạ đối với điều này đến đã hờ hững: "Muốn thành phi thường chi sự, lại có thể nào không làm hi sinh. Vốn một mình ta tại Hắc Bạch Thần Cung còn có chút một cây làm chẳng lên non, bây giờ đã có sư thúc, nắm chắc lại càng lớn."

"Chớ vội, chớ vội. Trước mắt cấp bách, vẫn là trước tiên tăng cao thực lực lại nói." So với Ninh Dạ, Cừu Bất Quân rõ ràng càng thêm lão luyện thành thục, cách làm cũng càng phù hợp tác phong nhất quán của tiên môn, chính là trước tiên tăng cao thực lực lại mưu đồ cái khác.

Nói Cừu Bất Quân một chỉ điểm hướng mi tâm Ninh Dạ: "Ta trước đem Tiệt Thiên Thuật truyền cho ngươi, kể từ hôm nay, ngươi hảo hảo tu luyện Thiên Cơ thần thuật, nặng không tại chế địch, mà tại tự vệ. Đã có thuật này, lại thêm Khi Thiên Thuật, ngươi liền có thể lừa gạt được nhận biết của Ôn Tâm Dư."

"Vậy nếu như Ôn Tâm Dư phát hiện đây?"

"Không sao, liền nói vật này vốn là từ chỗ của ngươi cướp đến, ngươi trước đây chỉ là không luyện tới nơi tới chốn mà thôi. . . Chúng ta vẫn cần tính toán cẩn thận một thoáng ân cừu giữa người với ta đây."

Chương 58 : Nhật Luân Kính

Chương 55: Nhật Luân Kính

Những ngày kế tiếp, Ninh Dạ trở lại trong cuộc sống nỗ lực tu hành.

Một bên là nỗ lực nắm giữ Khi Thiên Thuật, tăng cường năng lực ẩn giấu bản thân.

Mặt khác, Ninh Dạ cũng lại chọn một môn pháp thuật mới.

Nhật Luân Kính.

Hắc Bạch Thần Cung nhất mạch công pháp chính như kỳ danh, nhiều âm dương hắc bạch chi phân, trận đạo phân hắc bạch, phù pháp có âm dương, chiến pháp kiến nhật nguyệt, tâm pháp hợp lưỡng nghi.

Vậy nên hắc bạch, âm dương, nhật nguyệt, quang ám các loại lưỡng nghi chi đạo, đều là Hắc Bạch Thần Cung chính tông nhất mạch.

Nhật Nguyệt Chi Luân, chính là một loại công pháp hạch tâm chính thống của Hắc Bạch Thần Cung tại Tàng Tượng cảnh, coi đây là căn cơ, tu luyện đến Hoa Luân xong, liền có thể tu Lưỡng Nghi Chân Cương, thành tựu âm dương căn cơ.

Bất quá Nhật Nguyệt Chi Luân cũng không phải chỉ có Nhật Luân Kính, Nguyệt Luân Kính , tương tự còn có cái khác, tỷ như Nhật

Luân Trảm, Nhật Luân Thể, Nhật Luân Tâm, Nhật Luân Hành vân vân, bất đồng lựa chọn đại biểu cho căn cơ tương lai bất đồng.

Nhật Luân Trảm cường công, công thế ác liệt, Nhật Luân Trảm mà Nhật Ảnh Tuyền Cơ Trận của Ninh Dạ sử dụng, kỳ thực chính là của Hắc Bạch Thần Cung, Ninh Dạ bởi vì nắm giữ hết thảy pháp thuật của Thiên Tàng đệ nhất cốc duyên cớ, sớm đã học được, mà thứ này cùng Nhật Ảnh Tuyền Cơ Trận vừa vặn phù hợp, có thể hoàn mỹ hòa vào.

Nhật Luân Thể cường thủ, cùng Thất Sát Đao phối hợp, tuy rằng tấn công vô pháp tăng cường, nhưng cũng khiến cho công thủ nhất thể.

Nhật Luân Kính cường pháp, lại là có thể khiến cho uy lực phù pháp của Ninh Dạ càng tăng, đao pháp biến hóa càng nhiều.

Bất quá Ninh Dạ làm ra lựa chọn này mục đích thật sự chính là Khi Thiên Thuật.

Khi Thiên Thuật bản chất là huyễn thuật, tiến có thể huyễn hóa chúng sinh, lui có thể che lấp bản thân.

Nhật Luân Kính lúc thi triển, nhật huy luân chuyển, bản thân liền có hiệu quả huyễn quang nhất định, lại phối hợp Phù Thế Châu, phù đạo, có thể trình độ nhất định vận dụng huyễn thuật. Như vậy sau này đối phó đối thủ cường đại, Ninh Dạ vận dụng Khi Thiên Thuật liền có giải thích.

Có thể nói, hết thảy lựa chọn của Ninh Dạ, đều là vì chuẩn bị cho thủ đoạn trong tối của mình, cũng căn cứ nhu cầu mà điều tiết.

Khoảng thời gian này, số lần Trì Vãn Ngưng tìm hắn chơi cờ rõ ràng giảm thiểu, đại khái là bởi vì chuyện Cửu Bất Quân, dẫn đến hoài nghi của nàng đối với Ninh Dạ có suy yếu.

Ngoài sáng không có tìm hắn, trong tối đến là từng có một lần tiếp xúc, lại là Trì Vãn Ngưng đã đem chuyện Ninh Dạ giao cho hoàn thành được một bộ phận.

Điều này khiến cho việc theo dõi đối với Hắc Bạch Thần Cung của Ninh Dạ không chỉ giới hạn tại Giám Sát Đường nữa, cũng bao gồm mấy cái sân bãi trọng yếu khác.

Ngày hôm nay Ninh Dạ chính đang theo dõi Tứ Phương Điện.

Tứ Phương Điện chính là trung khu xử lý sự vụ các nơi tại Hắc Bạch Thần Cung, Hắc Bạch Thần Cung thống trị một châu, thường có các phái tiên môn vãng lai, rất nhiều sự vụ, đại đa số sự vụ chính là ở chỗ này xử lý.

Ninh Dạ theo dõi nơi này thay vì bảo là muốn thu được tình báo gì, đến không bằng nói là nhờ vào đó lý giải đại thế hiện nay.

Tứ Phương Điện điện thủ chính là Nhạc Tâm Thiện, bất quá hắn bình thường sẽ không ra mặt, chân chính phụ trách xử lý sự vụ chính là đại đệ tử của hắn Kim Chấn Lương.

Kim Chấn Lương có cái bí danh, gọi Trấn Hải Kim Lương, tu vi Vạn Pháp cảnh, thuộc về Hắc Bạch Thần Cung trung lưu trụ cột, làm người cẩn thận, xử sự cũng vẫn tính công bằng hợp lý, thực lực càng là hùng hậu.

Mộc Lưu trấn chết mất hai cái Nhân Ma cần được bổ sung dần, nghe nói Kim Chấn Lương lúc đó chính là nhân tuyển bổ sung của Tứ Cửu Nhân Ma, lại bị hắn lấy tự thân tu vi còn thấp, căn cơ không đủ mà cự tuyệt.

Nói chung, Kim Chấn Lương tại trong Hắc Bạch Thần Cung, không chỉ có địa vị cao, càng phu chúng vọng.

Thời khắc này Kim Chấn Lương chính đang ở trên điện xử lý công sự.

Nhìn hồ sơ đưa lên, Kim Chấn Lương vừa xem vừa nói: "Chuyện Hồng Xuyên Môn cấu kết Cực Chiến Đạo chứng cứ xác thực, liền để Chúc Bạch Thương cùng Vô Bi Thượng Nhân đi xử lý đi. Còn chuyện Hồng Hải, bên trong vẫn còn có ẩn tình, Tử Tâm Tán Nhân đi điều tra lại một phen."

Người phía dưới cung kính ghi chép.

Kim Chấn Lương xử lý công vụ tốc độ rất nhanh, vừa nhìn vừa làm quyết định, hiệu suất cực cao, nhưng không loạn chút nào, rất nhanh liền đem phần lớn sự tình xử lý xong.

Mắt thấy phần lớn hồ sơ đã xử lý xong, Kim Chấn Lương cầm lấy một phần hồ sơ cuối cùng nhìn kỹ: "Cố Duyên Bình chết rồi? Chuyện gì vậy?"

"Còn chưa quá rõ ràng, chỉ biết khi chết toàn thân cháy đen, ngũ tạng câu phần, cụ thể chưa tra rõ."

"Như vậy sao." Kim Chấn Lương sờ sờ cằm: "Nghe tới đến giống như thủ pháp ma môn, lẽ nào là đệ tử ma môn lẫn vào Chấp Tử thành? Thả cái nhiệm vụ đi, phái mấy tên đệ tử tra nghiệm một thoáng."

"Vâng."

Cố Duyên Bình?

Ninh Dạ là biết người này, phú hộ có tiếng tại Chấp Tử thành, mỗi năm cung phụng không ít cho Thần Cung.

Chân chính khiến Ninh Dạ cảm thấy hứng thú không phải Cố Duyên Bình, mà là phương thức cái chết của hắn.

Toàn thân cháy đen, ngũ tạng câu phần, nghe tới đến xác thực như là ma môn xuất thủ.

Cái gọi là ma môn, kỳ thực chính là phía đối lập của đạo môn, có tu sĩ tu hành ma đạo, tương tự cũng có ma tộc chân chính.

Bây giờ đạo trưởng ma tiêu, ma môn tháng ngày cũng gian nan, đại thể ẩn náu, chỉ ở số ít khu vực có địa bàn của chính mình.

Đối với Ninh Dạ mà nói, nếu muốn phúc diệt đại phái giống như Hắc Bạch Thần Cung, liền cần phải mượn lực lượng khắp nơi. Mộc Khôi Tông cũng được, Yên Vũ Lâu cũng tốt, thậm chí ma môn, cũng đều cần thiết kết giao.

Đặc biệt là ma môn, bởi vì có một chuyện rất trọng yếu, hầu như chỉ có ma môn mới có thể làm được, điều này liền bức Ninh Dạ nhất định phải mau chóng liên hệ đến người của Ma môn.

Dưới tình huống này, Ninh Dạ đối với chuyện này đã có mấy phần hứng thú.

Bất quá lần này hắn lựa chọn chính thức tiếp nhận vụ, dù sao Cố phủ chính là tư dinh, không có nhiệm vụ, Ninh Dạ căn bản không thể nào danh chính ngôn thuận đi tham gia.

Đi tới Thiên Tàng phong, chính nhìn thấy nhiệm vụ treo ra.

Ninh Dạ cũng không do dự, trực tiếp lựa chọn nhận lấy.

Chưa rời đi, lại nghe một cái thanh âm nói: "Tiểu tử tay chân rất nhanh a."

Ninh Dạ nghe tin quay đầu lại, liền nhìn thấy một gương mặt quen thuộc xuất hiện trước mắt.

Lữ Dực?

Là cái gia hỏa lúc trước chém bản thân một đao kia?

Ninh Dạ đương nhiên vẫn chưa quên, lúc trước vì che giấu thương thế trên người bản thân, Ninh Dạ cố ý trêu chọc hắn, cũng khiến hắn cho chính mình một đao. Tuy rằng sau đó chứng minh cái cách làm này có chút dư thừa, nhưng mối thù đến là thật kết lên.

Thời khắc này nhìn thấy Lữ Dực, Ninh Dạ cười nói: "Hóa ra là Lữ sư huynh, lần trước có chỗ đắc tội, xin hãy tha lỗi."

Lữ Dực bị hắn làm cho sững sờ: "Ngươi lần trước không phải rất hoành sao? Làm sao hiện tại lại ngoan rồi?"

Ninh Dạ trả lời: "Đánh không lại sư huynh, dĩ nhiên là không dám hoành."

Hắn vô tâm sinh sự, lúc nên nhận túng liền nhận túng. Lữ Dực nghe vui vẻ, đến cũng xác thực không có ý tính toán cùng hắn nữa.

Chỉ là đảo mắt nhìn thấy nhiệm vụ, con mắt hơi chuyển động, nói:

"Nếu như thế, ngươi đem nhiệm vụ này phân ta một phần chứ?"

"Ân?" Ninh Dạ ngẩn ra, lại nhìn bộ dáng cười hi hi của Lữ Dực, lập tức hiểu được.

Hóa ra hàng này là thấy mình dễ bắt nạt, cho nên muốn bắt chính mình giúp hắn làm không công đây. Một cái nhiệm vụ điều tra rõ nguyên nhân cái chết của Cố Duyên Bình không tính là gì, đặc biệt là liên quan đến ma môn, nguy hiểm còn lớn, Lữ Dực là không có hứng thú, điều hắn muốn chỉ là cống hiến, sợ là không có nửa điểm ý nghĩ muốn xuất lực.

Đã minh bạch ý đồ của hắn, mặt của Ninh Dạ cũng lạnh xuống: "Sư huynh, lúc trước ta chọc ngươi trước là ta không đúng, ngươi đánh cũng đánh rồi, ta bây giờ cũng nhận sai xin lỗi. Hiện tại lại ra yêu cầu này, quá đáng chứ?"

Lữ Dực vui vẻ: "U a, to gan lớn rồi sao? Có tin ta lại cho ngươi một cái Trảm Phong Đao không."

Ninh Dạ lười để ý hắn: "Ngươi muốn chém liền chém, thứ không phụng bồi."

Nói đi ra.

"Đệt!" Lữ Dực giận dữ, hướng Ninh Dạ chộp tới.

Liền tại hắn xuất thủ đồng thời, Ninh Dạ cũng bỗng nhiên xuất thủ.

Liền thấy một vầng nhật quang thăng không, chói lóa mắt.

Nhật Luân Kính!

Dưới Nhật Luân Kính, Lữ Dực thấy hoa mắt, chưa thấy rõ cái gì, Ninh Dạ đã nghiêng người mà gần, song thủ vừa trảo lẫn nã, Sát Thân Đao vận chuyển, Lữ Dực chỉ cảm thấy trước mắt một phiến trời đất quay cuồng, sau một khắc người đã bay ra ngoài.

Ta fuck!

Tình huống gì thế này?

Lữ Dực trực tiếp bị đánh cho choáng váng rồi.

Vẫn còn chưa kịp có phản ứng, chân Ninh Dạ đã đạp vào trên mặt Lữ Dực: "Lữ sư huynh, thực lực của ngươi xem ra không lớn như khẩu khí của ngươi a."

Lữ Dực không phải thiên tài gì, tu vi giống như Ninh Dạ đều chỉ là bốn tầng, mà tại phương diện thực chiến, kém Ninh Dạ lại không chỉ là một chút.

Dù sao Ninh Dạ tu hành thời gian chân chính là bốn năm mà không phải một năm, càng không nói Sát Thân Đao vốn là công pháp tiền kỳ ưu thế.

Chỉ là vừa đối mặt, Lữ Dực liền bị đánh bay.

Ninh Dạ cũng không đi sâu, thu chân, nói: "Chớ chọc ta, ta cũng không chọc ngươi, lẫn nhau tường an vô sự là tốt nhất."

"Ta tường an mẹ ngươi!" Lữ Dực kêu to.

Ninh Dạ chỉ như không nghe thấy, đã tự xuống núi.

Mắt thấy Ninh Dạ rời khỏi, trong mắt Lữ Dực hận ý bộc phát.

Hắn bị đánh bại chuyện nhỏ, mất mặt mũi chuyện lớn, đặc biệt là hiện tại nhiều người nhìn như vậy, từng cái từng cái nghị luận sôi nổi, càng khiến cho Lữ Dực mất mặt.

Thầm cắn răng, Lữ Dực đã đứng lên hướng một chỗ chạy đi.

Có người biết hắn đi đâu, đã dồn dập nghị luận:

"Khẳng định là đi tìm Khổng sư huynh."

"Lần này có chuyện vui xem rồi."

"Quên đi, mọi người tự quét tuyết trước cửa, đừng quản sương trên mái người ta."

"Đúng vậy đúng vậy."

Chương 59 : Cố phủ (thượng)

Chương 56: Cố phủ (thượng)

Cố phủ liền tại Chấp Tử thành.

Nửa canh giờ sau.

Khi Ninh Dạ đi tới Cố trạch thì, Cố trạch chính lúc sầu vân thảm đạm, bi thương ai lương trong không khí, vài tên Cố phủ người chính 'phi ma đái hiếu' (để tang), vây quanh một bộ quan tài trung ương gào khóc không ngớt.

Báo lên thân phận, một tên tố y nữ tử dẫn Ninh Dạ tiến vào: "Cố Tiêu Tiêu tham kiến tiên trưởng."

"Ngươi là Cố Duyên Bình con gái?" Ninh Dạ vừa nhìn bốn phía vừa hỏi.

"Vâng. Hai vị này là ta huynh trưởng, Cố Nhất Hiên, Cố Nhất Chí." Cố Tiêu Tiêu chỉ vào bên cạnh hai cái tố y nam tử nói, hai người này khuôn mặt nhất trí, hẳn là sinh đôi huynh đệ.

Cố Duyên Bình tổng cộng nhị tử nhất nữ, chính là trước mắt ba người, ngoài ra còn có một thê hai thiếp, cũng dồn dập tham kiến Ninh Dạ.

Đáng giá Ninh Dạ chú ý chính là, Cố Duyên Bình người thứ ba tiểu thiếp, cái kia gọi Lâm Nhược Nhi nữ tử.

Nhìn thấy nàng một khắc đó, Ninh Dạ càng cảm thụ được một tia vô danh địch ý.

Di? Vậy cũng đúng có ý tứ.

Tuy nói Ninh Dạ tinh lực chủ yếu đều tại Khi Thiên Thuật trên, tu Tiệt Thiên Thuật thời gian không nhiều, nhưng này Lâm Nhược Nhi hiển nhiên cũng không phải cường nhân gì, vì vậy Ninh Dạ vẫn là cảm thấy được đến từ đối phương này điểm địch ý.

Không tệ, không tệ.

Này Tiệt Thiên Thuật quả nhiên dùng tốt, dùng để động huyền minh áo, sát trung minh gian, lại là diệu thuật.

Trong lòng đã có tính toán, Ninh Dạ mặt ngoài bất động thanh sắc, trong miệng liền nói: "Mở quan tài đi, khiến ta xem một chút thi thể."

Người Cố gia không dám phản đối, đã đem quan tài mở ra.

Bên trong quan tài Cố Duyên Bình, xem ra liền như là một bộ bị đốt cháy khét lão thi.

Ninh Dạ thuận tay vung một cái, càng là đem Cố Duyên Bình thi thể đều cắt ra, liền nhìn thấy nội tạng đều đã tiêu dong.

Quả nhiên này hỏa không phải từ ngoại bộ lên đến, mà là từ Cố Duyên Bình thể nội thiêu đốt mà ra.

Chính là ma môn thủ pháp.

Ma môn tối thiện ngự hỏa, ma hỏa công tâm, thường có thể lôi kéo người ta tự cháy, quả thực là khó lòng phòng bị.

Bất quá ma hỏa trước mắt, thủ pháp hiển nhiên còn kém rất nhiều, hẳn là cái người mới học, tu vi sẽ không rất cao. Nếu như cái kia chân chính cường đại ma hỏa, sớm đem người đốt thành tro bụi, thì lại làm sao sẽ lưu toàn thây.

Đây cũng là tại sao Kim Chấn Lương chỉ phát ra Tàng Tượng đệ tử nhiệm vụ nguyên nhân.

Bất quá thời khắc này Ninh Dạ tử tế quan sát thi thể, nhưng vẫn là phát hiện có một tia không đúng.

Hắn vươn tay nhập quan, đẩy ra Cố Duyên Bình hàm răng, cẩn thận kiểm tra một hồi, phát ra một tiếng ồ khẽ.

Vài tên người Cố gia đồng thời căng thẳng nhìn hắn, Ninh Dạ nghĩ nghĩ, nhưng không hề nói gì, chỉ là khép lại Cố Duyên Bình miệng, nói: "Cố Duyên Bình nội thất ở đâu? Mang ta đi nhìn nhìn."

Cố Tiêu Tiêu đang muốn mang hắn tới, lại nghe phía sau tiếng người: "Nơi này chính là Cố trạch? Chúng ta muốn nghiệm thi."

Tình huống gì thế này?

Ninh Dạ quay đầu lại, liền thấy Cố trạch trước đại môn thế mà lại đã xuất hiện hai người.

Dẫn đầu một cái gánh vác cự kiếm, trên kiếm còn buộc vào lụa hồng, phảng phất hắn lưng không phải kiếm mà là ngũ hoàn đại khảm đao, bên cạnh còn đứng một người, lại là Lữ Dực, chính đối với mình hắc hắc cười lạnh.

Nhìn thấy Lữ Dực, Ninh Dạ đã có chút minh bạch.

Tiểu tử này đến tìm bãi đến rồi.

Thời khắc này Lữ Dực cúi đầu đối cự kiếm kia nam tử thấp giọng nói vài câu, người kia đã đi tới: "Ngươi chính là Ninh Dạ?"

Ninh Dạ gật gật đầu: "Là ta."

"Chính là ngươi nói ta Khổng Triêu Thăng bất quá như vậy, ba năm bất quá sáu tầng, không phải thiên tài mà là phế vật?"

Ô, này tội danh tài hơi lớn a.

Ninh Dạ nhìn nhìn Lữ Dực, lại chuyển hướng Khổng Triêu Thăng: "Khổng sư huynh là Toái Tâm Nhân Ma đệ tử chứ?"

Ân? Khổng Triêu Thăng ngẩn ra.

Ninh Dạ đã nói: "Toái Tâm Nhân Ma Lôi Vô Tâm, tu Xá Thân Đạo, Toái Tâm Pháp. Môn thần thông này trước khó sau dễ, bởi vậy có cái gọi là mười năm không xuất quan thuyết pháp. Khổng sư huynh có thể sử dụng thời gian ba năm liền tu luyện đến tâm pháp tầng thứ sáu, chính là thiên phú thượng giai biểu hiện, sư đệ làm sao dám tùy ý chỉ trích, vậy chẳng phải là liền Toái Tâm Nhân Ma đều nói đi vào?"

Khổng Triêu Thăng nghe hắn nói có lý, quay đầu nhìn Lữ Dực một chút.

Lữ Dực cũng không nghĩ tới Ninh Dạ thế mà đối Hắc Bạch Thần

Cung cường giả khắp nơi đại năng tình huống đều hiểu rõ như vậy, trực tiếp vạch ra Khổng Triêu Thăng công pháp đặc điểm, nhất thời ngơ ngác.

Nhìn hắn như vậy, Khổng Triêu Thăng đã biết là Lữ Dực hồ thuyết bát đạo, vu oan Ninh Dạ.

Đùng!

Khổng Triêu Thăng đã cho Lữ Dực một cái tát.

Lữ Dực kêu oan: "Sư huynh, ta xác thực là muốn vì ngươi tranh thủ nhiệm vụ này tới, nhưng hắn không chịu cho a."

Khổng Triêu Thăng đã chuyển hướng Ninh Dạ: "Việc này là thật?"

Ninh Dạ mỉm cười: "Hắn không nói là làm sư huynh tranh thủ."

"Vậy hiện tại hắn nói rồi."

Ninh Dạ khẽ nhíu mày, ngươi ý này là muốn đem nhiệm vụ từ bỏ cho ngươi? Này liền quá đáng chứ?

Khổng Triêu Thăng đã ngạo nghễ nói: "Bất kể nói thế nào, ta đều đi một chuyến này, nhiệm vụ này, liền giao cho ta đi làm đi. Đương nhiên, ta sẽ phó cho ngươi chút chỗ tốt."

Nói ném cho Ninh Dạ một khối linh thạch.

Ngươi đây là tại phái ăn mày sao? Ninh Dạ trong lòng hừ lạnh.

Trên mặt nhưng chỉ là hơi hơi mỉm cười, nói: "Nếu đã sư huynh nói như vậy, vậy không bằng đồng thời? Nhiệm vụ là ta tiếp, ta như trực tiếp từ bỏ, tông môn sẽ chụp ta cống hiến. Không bằng ta đem nhiệm vụ phân cho sư huynh, do sư huynh đi giao phó chính là, sư đệ ta không nắm cống hiến, chỉ cầu không chụp là tốt rồi."

Nghe hắn nói vẫn tính khéo léo, Khổng Triêu Thăng gật gật đầu: "Được."

Ngay sau đó Ninh Dạ liền lấy làm nhiệm vụ công văn, thêm tên Khổng Triêu Thăng.

Viết đến tên của chính mình, Khổng Triêu Thăng đi thẳng tới quan tài trước, cũng không hỏi Ninh Dạ ý kiến, bản thân kiểm tra một phen, nói: "Ma hỏa tâm sinh, cho là ma môn không thể nghi ngờ. Quý phủ có từng làm mất đi cái gì vậy?"

Cái kia tiểu thiếp Lâm Nhược Nhi đã nói: "Làm mất đi một đôi linh chi mã, vốn là dự định hiến cho Thần Cung."

"Nguyên lai là như vậy, đó chính là nói, là có ma môn qua đường bảo giết người. Rất tốt, Lữ Dực, ghi chép xuống, liền như vậy hồi báo."

Lữ Dực đã nhanh chóng ghi chép, sau đó trực tiếp điểm nhiên tấn phù, hồi báo tông môn.

Này liền xong? Cố phủ thượng hạ đều kinh.

Cố Tiêu Tiêu vội nói: "Tiên trưởng, hung thủ kia đây?"

Khổng Triêu Thăng không nhịn được nói: "Hung thủ tự nhiên là chạy rồi, tổng không thể còn lưu ở chỗ này bị tóm chứ? Được rồi, đều không nên dông dài, việc này đã ghi lại ở sách, chờ gặp đến ma môn chi nhân, thì sẽ giết trả các ngươi công đạo."

Hắn đến là đơn giản, một vụ án liền như vậy chấm dứt.

Nhưng mà Ninh Dạ biết, đây vốn là tiên môn xử sự phong cách.

Tiên môn trung nhân, nào có những kia dư thừa tâm tư quản phàm nhân chi sự, nếu không phải Cố Duyên Bình liên tục thượng cống, thậm chí ngay cả đệ tử tiên môn cũng sẽ không đi tới.

Bây giờ đến rồi, cũng sẽ không cho ra cái gì tốt bàn giao, ngược lại là muốn lao động Cố gia tiêu pha lại chiêu đãi một phen.

Quả nhiên thời khắc này Khổng Triêu Thăng đã nói: "Được rồi, thời gian cũng không còn sớm, bọn ngươi chiêu hô một thoáng nhà bếp, hôm nay cái chúng ta chính là ở đây dùng bữa đi."

Cố phủ bất đắc dĩ, chỉ có thể mệnh hạ nhân mau mau làm tiệc rượu.

Khổng Triêu Thăng cùng Lữ Dực tự nhiên là thượng tân, Ninh Dạ nhưng vô tâm rượu thịt.

Tranh thủ lúc rảnh, rời khỏi tiệc rượu, gọi ra Cố Tiêu Tiêu: "Mang ta đi phụ thân ngươi bên trong phòng nhìn nhìn."

Cố Tiêu Tiêu nghe ra ý tứ hắn: "Tiên trưởng ý tứ là. . ."

Ninh Dạ ngăn cản nàng: "Ta hiện tại không có ý gì, chỉ có sau khi xem mới minh bạch."

Cố Tiêu Tiêu hiểu ý, đã mang Ninh Dạ nhập ốc.

Đến Cố Duyên Bình phòng ngủ, Ninh Dạ nhìn nhìn chung quanh, hỏi: "Phụ thân ngươi chính là ở chỗ này phát hiện chết đi?"

"Vâng."

"Phát hiện hắn thi thể là thời gian nào?"

"Hôm qua hừng đông."

"Vì sao lại tại hừng đông vào lúc này?"

"Bởi vì lúc đó hạ nhân tuần đêm, phát hiện phụ thân cửa là đang mở, nghĩ tới đi đóng cửa, lại phát hiện hắn đã chết ở trên giường." Cố Tiêu Tiêu hồi đáp.

Ninh Dạ đi tới trước giường, liền thấy giường một phiến cháy đen, cũng là bị thiêu quá hình dáng.

Tiện tay niêm một điểm trên giường tro bụi, tinh tế xoa một thoáng, Ninh Dạ đột nhiên cười rộ lên.

Cố Tiêu Tiêu không rõ hắn ý cười: "Tiên trưởng vì sao cười?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Ta cười, là bởi vì đây là một cái rất đơn giản thế giới."

Đơn giản thế giới? Cố Tiêu Tiêu không hiểu.

"Đúng, đơn giản thế giới. Phá án thủ pháp đơn giản, gây án thủ pháp cũng rất đơn giản, đơn giản đến. . . Phá loại này vụ án đều không có thành tựu cảm chút nào có thể nói a." Ninh Dạ rất kỳ lạ nói một câu.

Cố Tiêu Tiêu không rõ vì sao nhìn hắn, Ninh Dạ đã quay đầu hướng đi trước cửa sổ, lẩm bẩm nói: "Lão gia tử không phải tử ở trên giường, vết cháy ở đây, kỳ thực là xâm nhiễm ra, không phải chân chính thiêu đốt. Hắn hẳn là chết ở. . ."

Ninh Dạ đã nhảy ra ngoài cửa sổ, đi tới dưới một thân cây.

Này thụ cùng mặt đất cũng có chút vết tích từng bị đốt cháy, nhưng không nổi bật.

Nhìn nhìn thụ kia cùng mặt đất, Ninh Dạ cười nói: "Hắn hẳn là chết ở chỗ này."

"Cái kia. . . Thì lại làm sao?" Cố Tiêu Tiêu còn không rõ.

"Việc quan hệ sinh tử, không có ai sẽ làm chuyện nhàm chán. Chuyển di thi thể, tự nhiên là bởi vì chỉ có như vậy mới có thể bài trừ hiềm nghi."

Bài trừ hiềm nghi?

Nghe nói như thế, Cố Tiêu Tiêu làm sao còn không rõ là chuyện gì vậy, hít vào một ngụm khí lạnh: "Ngươi là nói, đây không phải là ma môn gây nên, là nhà ta bên trong chi nhân làm ra?"

Nếu như đúng là qua đường ma môn, tự nhiên là không cần thiết bài trừ hiềm nghi.

Ninh Dạ đã nói: "Tử vong thời gian, cũng không phải tại đêm qua hừng đông, mà hẳn là tại trước lúc đó hai canh giờ, đại khái là tại giờ hợi. Chỉ cần tra một chút thời gian này , khiến cho tôn cùng ai ở chỗ này, hẳn là liền có thể biết ai là hung phạm."

"Tam di nương!" Cố Tiêu Tiêu bật thốt lên.

Ninh Dạ ân một tiếng: "Ta không kỳ quái."

Chương 60 : Cố phủ (hạ)

Chương 57: Cố phủ (hạ)

Cố phủ đại sảnh.

Khổng Triêu Thăng trừng mắt nhìn Ninh Dạ: "Làm sao ngươi liền có thể xác định Cố Duyên Bình không phải là bị ma hỏa phần?"

Ninh Dạ ung dung thong thả hồi đáp: "Bởi vì Cố Duyên Bình hàm răng, xương cốt đều vẫn còn ở đó."

"Ngươi có ý gì?"

"Ma hỏa phần cơ tiêu cốt, lực hủy diệt cực cường, Cố Duyên Bình hàm răng tuy rằng đen, nhưng hoàn hảo vô khuyết, chân chính ma hỏa, tuyệt sẽ không như vậy."

Lữ Dực kêu lên: "Vậy cũng có khả năng là đối phương tu luyện không đến nơi đến chốn gây nên!"

Ninh Dạ gật đầu: "Tu vi không đủ, xác thực khả năng làm không được, nhưng tu vi không đủ, lại là thế nào làm được khiến ma hỏa hoàn toàn từ nội bộ thiêu đốt đây? Ta đã đã kiểm tra Cố Duyên Bình thể nội tình huống, hỏa từ nội bộ cháy lên, điểm này là không sai, hơn nữa là từ trung nguyên chi địa bắt đầu thiêu đốt, điều này cần cực kỳ cao minh thủ pháp. Có này thủ pháp giả, không thể nào đối với nha xỉ cốt cách một điểm thương tổn đều không có, cho dù làm không được hoàn toàn tan rã, bộ phận cũng là có thể. Nhưng hiện tại, lại hầu như chỉ là nhiễm hắc mà thôi."

Khổng Triêu Thăng nắm chặt nắm đấm: "Vậy ngươi cho rằng là cái gì?"

"Nội hỏa tán." Ninh Dạ hồi đáp: "Vật này bản thân là tu hành hỏa hành pháp thuật phụ trợ đan dược, ăn vào có thể sinh nội hỏa, lấy pháp lực dẫn chi, có thể trợ hỏa hành, cũng không phải là độc dược. Thế nhưng Cố Duyên Bình cũng không phải là tu hành trung nhân, dẫn hỏa tán đối với hắn mà nói, liền tương đương với độc dược, nội hỏa tự cháy, không chỗ có thể giải, cũng liền hình thành nên tương tự ma hỏa phần thể hiệu quả."

Vị kia tiểu thiếp Lâm Nhược Nhi cũng toàn thân run rẩy: "Vậy công tử dựa vào cái gì nhận định, chính là hôm qua giờ hợi chi sự? Dựa vào cái gì cho rằng là ta làm? Hắn là nam nhân của ta, ta làm sao lại muốn giết hắn?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Tại sao ngươi muốn giết hắn, ta không biết, đó là vấn đề ngươi cần cần hồi đáp. Về phần tại sao xác định là đêm qua giờ hợi mà không phải giờ tý, là bởi vì giờ tý chính là thân thể yếu nhất thời khắc, lại vào thời khắc ngủ say, lúc này nội hỏa đột nhiên thiêu, sẽ trong nháy mắt đòi mạng, sẽ không hình thành vặn vẹo giãy dụa. Cố Duyên Bình tử trạng rõ ràng bất đồng, hắn khi chết rõ ràng là trải qua một quãng thời gian giãy dụa, yết hầu có tro tàn, mang ý nghĩa hắn lúc đó vẫn chưa ở vào trạng thái ngủ say. Giờ hợi chính là nhân thể âm dương giao thế chi thì, âm thịnh mà dương suy, nhưng vẫn không đủ để áp chế nội hỏa, khi chết cũng sẽ có trọng đại thống khổ, chính phù hợp Cố Duyên Bình tử trạng. Ta giải thích như vậy, ngươi có thể thoả mãn?"

Lâm Nhược Nhi nghe trong lòng tuyệt vọng, lại nhìn xung quanh người của Cố gia, từng cái từng cái dùng ánh mắt cừu hận nhìn mình chằm chằm, đột nhiên cuồng loạn hét to: "Đúng, là ta giết hắn. Vậy lại làm sao? Cố Duyên Bình hắn lại là người tốt lành gì. . ."

Lâm Nhược Nhi đã là chửi ầm lên lên đến, đại ý không ngoài là chính là nói Cố Duyên Bình dựa vào hào môn thực lực, cường hành bá chiếm nàng vân vân.

Chân chính là bên dưới thái dương không có chuyện gì mới, Ninh Dạ đột nhiên không lý do một trận mất hết cả hứng.

Như hắn đã nói, cái thế giới này, tại một ít phương diện vẫn là quá đơn giản, đơn giản đến việc phát sinh, không hề có ý mới đáng nói.

Cố Tiêu Tiêu nghe vậy tức giận toàn thân run lên: "Không phải như vậy, năm đó là cha nàng đem nàng bán cho cha ta."

Lâm Nhược Nhi cuồng loạn hô: "Cái kia còn không phải là bởi vì cha ta tại nhà ngươi sòng bạc thua tiền. Phụ thân ngươi vì bá chiếm ta, dùng hết thủ đoạn."

"Ngươi còn dám nói bậy!" Đại phu nhân tiến lên muốn đi rút ra Lâm Nhược Nhi ba chưởng, lại bị Ninh Dạ ngăn cản.

Ninh Dạ nói: "Lâm Nhược Nhi, ngươi không cần ở đây làm bộ làm tịch, nói như ngươi rất là vô tội vậy. Ngươi nhập Cố gia đã có bảy năm chứ? Nếu ngươi hận Cố Duyên Bình, lại vì sao phải đợi đến bảy năm sau?"

Lâm Nhược Nhi ngẩn ra.

Ninh Dạ đã nói: "Ta không biết Cố Duyên Bình lúc trước là thế nào bá chiếm ngươi, cũng không có hứng thú, nhưng ta biết, ngươi khẳng định không phải vì trả thù mà giết hắn."

Cái gì? Chúng nhân lại là ngẩn ra.

Ninh Dạ nói: "Nguyên nhân ngươi giết hắn, là bởi vì hắn đã phát hiện ngươi cùng người khác có gian tình, dự định bỏ ngươi, đúng không?"

Lâm Nhược Nhi không dám tin tưởng ngồi ở dưới đất, run run rẩy rẩy: "Làm sao có khả năng? Ngươi làm sao có khả năng liền cái này đều phát hiện?"

Liền ngay cả Cố Tiêu Tiêu đám người đều bất khả tư nghị nhìn Ninh Dạ, rất hiển nhiên bọn họ cũng không biết việc này.

Ninh Dạ thở dài một hơi: "Ngươi này một thân vinh hoa, đều là bởi vì Cố Duyên Bình. Nếu như hắn đem ngươi ngưng, ngươi liền vạn sự đều hưu. Ngươi không cam lòng như vậy, cũng chỉ có thể đem hắn giết, như vậy, ngươi làm vợ góa của hắn, chí ít còn có thể ở lại bên trong gia tộc này, tiếp tục hưởng thụ ngươi cuộc sống tốt đẹp."

"Không! Không phải như vậy!" Lâm Nhược Nhi lớn tiếng thét lên, cả khuôn mặt đều vặn vẹo lên đến. Chỉ là nàng càng như vậy, liền càng là bại lộ sự chột dạ của nàng.

Liền ngay cả Khổng Triêu Thăng đều bất khả tư nghị nhìn Ninh Dạ: "Ngươi là làm sao biết?"

Ninh Dạ thở dài: "Nếu nàng không gian phu, lại đâu ra nội hỏa tán. Mấu chốt nhất, chỉ bằng nàng một cái nữ tử tương đối yếu đuối, thì lại làm sao di chuyển một bộ thi thể hình dung khủng bố như vậy."

Nghe nói như thế, Cố Tiêu Tiêu trong lòng run lên: "Ngươi là nói. . ."

Ninh Dạ gật đầu: "Cái này gian phu, hẳn chính là người bên trong Cố gia các ngươi, hơn nữa vẫn còn có chút địa vị, nếu không phải như vậy, cũng làm không được nội hỏa tán."

Nghe nói như thế, mọi người cùng nhau nhìn hướng Cố gia cái kia mấy cái đức cao vọng trọng trưởng giả, Cố gia mấy người cũng kinh ngạc, đồng thời hô: "Cùng ta không quan hệ!"

Ninh Dạ nhìn nhìn Lâm Nhược Nhi, Lâm Nhược Nhi ánh mắt không tự chủ liếc nhìn một phương hướng, theo Lâm Nhược Nhi ánh mắt nhìn tới, Ninh Dạ cũng là ngẩn ra: "Thế mà là ngươi?"

Chúng nhân nghe lời nói, nhìn hướng Ninh Dạ nhìn đến.

Cái kia đại phu nhân bỗng nhiên cả kinh, một thanh xông tới tóm lấy cổ áo con thứ hai: "Nhất Chí? Là ngươi?"

Tất cả mọi người đều ngây ngốc rồi.

Lâm Nhược Nhi gian phu là Cố Nhất Chí?

Cố Nhất Chí sốt sắng: "Không phải ta! Ca, ca, ngươi đến là nói một câu a."

Cố Nhất Hiên sắc mặt tái xanh không nói lời nào.

Thấy hắn như thế, Cố Nhất Chí triệt để tuyệt vọng.

Hắn đột nhiên hét to: "Không chỉ là ta a, còn có ca, hắn cũng tham dự rồi!"

Cái kia đại phu nhân cùng Cố Tiêu Tiêu tối sầm mắt lại, suýt nữa ngất đi.

Cố Nhất Hiên sốt sắng: "Ngươi nói nhăng gì đó? Không quan hệ gì tới ta! Mẹ, đây là đệ đệ hãm hại ta!"

Ninh Dạ thở dài: "Không trách việc này Cố lão gia tử không chịu lộ ra đây. Gia môn bất hạnh, cũng chỉ có thể đánh rơi hàm răng cùng huyết nuốt, lại không nghĩ rằng phản bởi vậy tao ngộ sát thân chi họa."

Anh em nhà họ Cố nghe sốt sắng, Cố Nhất Hiên giơ chân mắng: "Đều là do ngươi, ai muốn ngươi đến quản cái gì chuyện vô bổ? Lão đầu tử chết thì chết thôi, huynh đệ ta kế thừa gia nghiệp, như thường sẽ vì Hắc Bạch Thần Cung hàng năm tiến cống, ngươi tội gì quản việc bao đồng!"

Cố Nhất Chí thì một thoáng quỳ rạp xuống trước người đại phu nhân: "Mẹ, cứu ta a, chủ ý đều là ca ca xuất ra."

Đại phu nhân đã toàn bộ dại ra.

Đột nhiên nghĩ đến cái gì, nhìn Ninh Dạ, ôm chặt lấy hắn: "Ninh tiên trưởng, ta liền hai cái như thế nhi tử, bọn họ không thể chết được, bọn họ chết rồi, Cố gia ta liền tuyệt hậu."

Ninh Dạ khe khẽ lắc đầu: "Này không quan hệ gì tới ta, ta chỉ phụ trách đem sự tình điều tra rõ, xử lý như thế nào, tự có mặt trên quyết định."

Lão phu nhân trong lòng tuyệt vọng, đột nhiên lại ôm lấy Khổng Triêu Thăng bắp đùi: "Khổng tiên trưởng, van cầu ngươi, nhi tử ta, đừng khiến bọn hắn chết. Hết thảy đều là nữ nhân này sai."

Khổng Triêu Thăng khuôn mặt tái nhợt.

Tâm tình của hắn cũng rất không tốt.

Cũng không phải là bởi vì chuyện của Cố gia, mà là trước hắn vừa mới đem mình kết luận báo lên.

Hiện tại Ninh Dạ một thoáng phiên án, dẫn đến Khổng Triêu Thăng lập tức mất hết mặt mũi, lại nhìn Ninh Dạ lúc, sắc mặt cũng biến thành rất khó nhìn.

Thời khắc này, Khổng Triêu Thăng, lão phu nhân, còn có hai cái tiểu tử Cố gia kia, càng đồng thời thống hận lên Ninh Dạ quản việc bao đồng.

Chương 61 : Cố phủ (hạ)

Chương 58: Cố phủ (hạ)

Đối với Khổng Triêu Thăng mà nói, Cố phủ vụ án không thể nghi ngờ là bảo hắn lớn làm mất đi một lần bộ mặt.

Chính bởi vậy, thời khắc này hắn suy nghĩ một chút nói: "Ninh sư đệ, mượn một bước lên tiếng?"

Ninh Dạ trả lời: "Nếu như sư huynh là muốn vì Cố gia hai tiểu tử này biện hộ cho, vậy tốt nhất trước tiên cùng vị này Cố gia cô nương nói một chút."

Hắn dùng cằm chỉ chỉ Cố Tiêu Tiêu.

Khổng Triêu Thăng nhất trệ, quay đầu lại nhìn đại phu nhân.

Đại phu nhân minh bạch ý tứ hắn, ôm lấy nữ nhi nói: "Tiêu Tiêu, đại nương liền hai cái như thế nhi tử, ngươi không thể để cho ca ca ngươi chết đi a!"

Cố Tiêu Tiêu mắt lạnh nhìn đại phu nhân: "Vì vậy cha nên chết sao?"

Đại phu nhân gấp rồi: "Vậy ngươi cũng không thể để cho Cố gia tuyệt hậu a!"

Cố Tiêu Tiêu hô to: "Ta cũng là con gái Cố gia!"

Đại phu nhân giơ chân nói: "Ngươi tính là gì? Ngươi chỉ là một nữ nhân! Ta minh bạch rồi, ngươi chính là muốn hại chết hai ca ca ngươi, hảo một mình kế thừa gia nghiệp đúng hay không?"

Quay đầu đối nhị phu nhân nói: "Tâm Bình, nàng là ngươi sinh, ngươi tốt xấu khuyên nhủ nàng."

Nhị phu nhân là cái tính tình nhu nhược, chỉ là khóc mà không nói.

Cố Tiêu Tiêu tính tình nhưng cực kỳ cứng cỏi, chết không cúi đầu.

Điều này khiến cho Khổng Triêu Thăng cũng lông mày nhíu chặt.

Rất hiển nhiên, chỉ cần Cố gia cô nương không cúi đầu, vậy chuyện này liền chú định là muốn đâm đi tới.

Nghĩ tới đây, Khổng Triêu Thăng trong lòng sốt sắng, đã nói: "Cố cô nương, chuyện này truyền đi, cũng là bê bối một kiện, ngươi thật sự không định thi lự lệnh tôn danh dự sao?"

Đại phu nhân vội nói: "Đúng, đúng, nghe tiên trưởng. Liền ngay cả tiên trưởng cũng ủng hộ, việc này khiến Lâm Nhược Nhi một người lĩnh tội là được, không tất yếu lại gây chuyện."

Cố Tiêu Tiêu nhưng cứng rắn cái cổ nói: "Không được, ta không thể để cho cha chết vô ích!"

Quả nhiên là cái kiên cường cô nương, Ninh Dạ đối Cố Tiêu Tiêu cũng là hảo cảm đại tăng.

Bất quá hắn biết, Cố Tiêu Tiêu lại gắng gượng cũng là vô dụng.

Hắc Bạch Thần Cung am hiểu nhất chính là đổi trắng thay đen, có Khổng Triêu Thăng tại, nếu như không muốn việc này phát sinh, như vậy có khả năng nhất chính là. . .

Ninh Dạ đã có thể nghĩ đến hậu quả kia.

Vừa nghĩ đến đây, Ninh Dạ nhịn không được truyền thanh nói: "Nếu như ngươi đúng là vì muốn cho ngươi cha đòi cái công đạo, liền nói thẳng bản thân nguyện ý từ bỏ kế thừa gia nghiệp, như vậy, tự nhiên sẽ có người giúp ngươi thượng báo."

Cố Tiêu Tiêu ngẩn ra, lập tức tỉnh ngộ ra.

Trong con ngươi đã sinh ra một tia quyết đoán, nàng lớn tiếng nói: "Cố Tiêu Tiêu một giới nữ tử, nguyện ý từ bỏ quyền lực kế thừa gia nghiệp . Còn việc này thượng báo, tự có bô lão trong nhà quyết định, Cố Tiêu Tiêu có thể tạm không tham dự."

Nghe nói như thế, Khổng Triêu Thăng sắc mặt đại biến.

Đệt!

Hỏng rồi!

Quả nhiên, Cố gia mấy vị lão nhân đồng thời trở nên hưng phấn.

Bọn họ là Cố Duyên Bình thúc bá huynh đệ, Cố Duyên Bình có con cái, bọn họ không có tư cách kế thừa gia sản.

Nhưng hiện tại hắn hai đứa con trai phạm tội, Cố Tiêu Tiêu tự nguyện từ bỏ gia nghiệp, vậy chẳng phải chính là nói. . .

Thời khắc này hết thảy lão nhân đều tâm tư hoạt động lên đến.

Đại phu nhân cũng ý thức được không đúng, nhìn hướng những lão nhân kia.

Những lão nhân này cũng là giảo hoạt, dồn dập nói: "Việc này không liên quan gì đến chúng ta, chúng ta cáo lui trước."

Từng cái từng cái lại là trực tiếp rút chân tránh đi.

Không cần hỏi, bọn họ chân trước đi, chân sau sợ là liền muốn trực tiếp thượng báo.

Lần này liền ngay cả Khổng Triêu Thăng cũng không ngăn được, vừa vội vừa giận, lại là cũng không còn cách nào.

Cuối cùng chỉ có thể căm giận trừng Ninh Dạ, mang theo Lữ Dực cứ vậy rời đi.

Thấy tình huống như vậy, Ninh Dạ thở dài trong lòng.

Chung quy vẫn là nhịn không được a!

Mặc kệ là cái thế giới nào, người làm việc thông thường đều sẽ bị không làm việc ghen ghét hận.

Không chỉ là bởi vì đố kỵ, cũng càng bởi vì chặn đường.

Dù sao một người xuất sắc, thông thường chính là xây dựng ở trên cơ sở người khác không xuất sắc, đặc biệt là giống loại tình huống như hiện tại.

Ninh Dạ không muốn tại Hắc Bạch Thần Cung gây thù hằn, nhưng chỉ cần hắn còn tại làm việc, còn có như vậy một điểm chính nghĩa chi tâm, vậy có lúc liền miễn không được gây thù hằn, cho tới lại thoái nhượng đều là vô dụng.

Nhưng, Ninh Dạ không hối hận.

Người sống trên đời, có cái nên làm có cái không nên.

Bất tri bất giác, Ninh Dạ đã đi ra từ trong diệt môn mù mịt, càng lúc càng bình tĩnh thanh minh.

Thời khắc này Việc nơi này đã xong, Ninh Dạ xoay người rời đi.

Vừa rời đi Cố gia không xa, mặt sau Cố Tiêu Tiêu đột nhiên chạy tới.

"Ninh tiên trưởng."

Ninh Dạ nghỉ chân nhìn lại.

Cố Tiêu Tiêu chạy tới, hướng tới Ninh Dạ bái một cái: "Lần này gia môn bất hạnh, đa tạ tiên trưởng giữ gìn lẽ phải, càng đa tạ hơn tiên trưởng đánh thức."

Trong khi nói, nước mắt lần nữa bao quanh, muốn nhỏ xuống.

Ninh Dạ nói: "Không cần khách khí, ta cũng chỉ là hoàn thành sư môn nhiệm vụ."

Cố Tiêu Tiêu lại nói: "Khổng tiên trưởng kia cũng là hoàn thành sư môn nhiệm vụ, nhưng không nhìn công lý chính nghĩa. Trên thực tế, như hắn như vậy, mới là bình thường đi."

Ninh Dạ khẽ cười: "Ngươi đến là hiểu rõ rõ ràng."

Cố Tiêu Tiêu lẩm bẩm: "Ta tuy là đại gia chi nữ, nhưng cũng là từng thấy thế đạo gian nan. Các tiên nhân, lại có mấy cái là chân chính nguyện ý chủ trì chính nghĩa? Trong lòng bọn họ chỉ có bản thân, chỉ có đại đạo, nhưng coi thường muôn dân, cho dù phụ thân ta hàng năm hướng Thần Cung tiến cống, quay đầu lại, nếu không phải là có Ninh tiên trưởng tại, còn chưa phải muốn uổng phí tính mệnh? Chỉ là liên lụy tiên trưởng, bởi vậy tao đồng môn căm giận."

Ninh Dạ mỉm cười: "Đến là cái hiếm thấy tỉnh táo cô nương, ta không sao, ngươi chăm sóc tốt bản thân chính là. Nói đến, ta cũng là vì ngươi ra cái ý đồ xấu, ngươi nếu đã từ bỏ kế thừa gia nghiệp, vậy sau này ngươi cùng mẫu thân ngày sợ là muốn khổ sở."

Cố Tiêu Tiêu không hề để ý: "Mẹ con ta cũng không phải ngốc, còn có chút tích trữ. Trong tộc những bô lão kia muốn được gia nghiệp nhà ta, nhưng cần ta gật đầu, cũng không dám bạc đãi ta."

"Như vậy là tốt rồi." Ninh Dạ xoay người muốn đi.

Cố Tiêu Tiêu lại gọi trụ hắn, lấy ra một đôi ngọc mã nói: "Ninh tiên trưởng, này linh chi mã, chính là phụ thân ta phí đi rất nhiều công phu đoạt được, tuy không phải thiên tài địa bảo, nhưng cũng là hiếm thấy tư nguyên tu hành, lúc trước mới vừa ở hai cái ca ca nơi đó tìm tới. . ."

Nói tới đây, lại có chút nghẹn ngào lên đến.

Đã là đem linh chi mã nhét vào trong tay Ninh Dạ: "Vật này, liền đưa cho tiên trưởng, tạm tỏ tâm ý."

Chi mã chính là tu hành phụ tài, nghe nói sinh ở hoang dã, tuy là cây cỏ, nhưng sinh mà có thể hành, bôn hành như điện. Chi mã phẩm loại đông đảo, này linh chi mã bôn hành lúc sẽ phát ra lục lạc * đề âm thanh, vì vậy đắc danh.

Vật này được không dễ, cho dù đối Ninh Dạ mà nói cũng là bảo vật hiếm thấy, thời khắc này thấy nàng cho mình, cũng không khỏi động lòng: "Đây là bảo vật. . ."

Cố Tiêu Tiêu nói: "Ngươi nếu không muốn, cũng là bị trong nhà bô lão phân đi, nói chung là lạc không tới trên tay ta."

Ninh Dạ nghe vậy ngẩn ra, biết nàng đối trong nhà những lão nhân kia cũng không có hảo cảm, gật gật đầu nói: "Nếu như thế, vậy ta liền trước tiên nhận lấy. Thụ ngươi chi lễ, nợ ngươi một tình, sau này như có nhu cầu, có thể đến tìm ta."

Cố Tiêu Tiêu liền nói: "Nếu như thế, tiểu nữ tử có một yêu cầu quá đáng."

Ta đi, ngươi vẫn đúng là sẽ thuận gậy bò a.

Ninh Dạ cũng là ngạc nhiên.

Cố Tiêu Tiêu đã xấu hổ đỏ mặt nói: "Tiểu nữ tử muốn tu tiên, muốn mời tiên trưởng thu ta làm đồ đệ."

Ninh Dạ cũng vui vẻ: "Ta bất quá Tàng Tượng cảnh, bản thân vẫn là đệ tử, sao có thể thu đồ đệ. Theo tông môn quy củ, chưa tới Hoa Luân, không thể thu đồ đệ."

Nghe nói như thế, Cố Tiêu Tiêu trong lòng xót thương, không khỏi lại nước mắt rơi xuống.

Thấy nàng như vậy, Ninh Dạ trong lòng hơi động, bật thốt lên: "Bất quá. . . Cũng không phải hoàn toàn không có biện pháp."

Chương 62 : Xá Thân Đạo

Chương 59: Xá Thân Đạo

"Ai, ngươi làm sao phải tận lực nhiều chuyện."

Trên đường trở về, Thiên Cơ một bộ lão luyện thành thục khẩu khí giáo huấn Ninh Dạ.

Hiếm thấy có giáo dục Ninh Dạ thời điểm, điều này khiến cho Thiên Cơ cảm giác rất sảng khoái.

"Đến cũng chưa chắc tất cả đều là nhiều chuyện. Thiên Cơ Môn bị diệt, chúng ta những thứ này may mắn còn sống sót, không chỉ có chức trách vì tông môn báo thù , tương tự cũng có trọng trách chấn chỉnh lại tông môn. Cái này Cố Tiêu Tiêu, đến còn là một kẻ không tệ, có lẽ sau này có thể trở thành phục hưng tông môn chi nhân." Ninh Dạ hồi đáp.

Hắn không thể nhận Cố Tiêu Tiêu làm đệ tử, nhưng lựa chọn một cái mạo hiểm cách làm —— kiến nghị nàng đi tìm một người tên là Thiên Cơ Tử người bái sư.

Cái này Thiên Cơ Tử, tự nhiên chính là Thiên Cơ.

Ninh Dạ dự định thông qua Thiên Cơ đến thu Cố Tiêu Tiêu làm đồ đệ, truyền Thiên Cơ bí pháp.

Thiên Cơ nhưng nhìn thấu Ninh Dạ tâm tư: "Hừ, ngươi đây rõ ràng là tìm lý do."

"Coi như vậy đi." Ninh Dạ cũng biết không gạt được bản thân: "Nhưng lý do này tóm lại còn nói nghe được, đúng không?"

"Hắc hắc hắc hắc." Thiên Cơ liền khằng khặc quái tiếu lên: "Không nghĩ tới ta đường đường quái dị, thế mà trước tiên thu đệ tử rồi. Tương lai Thiên Cơ Môn, ta chính là phục hưng chi chủ, ngươi danh tự này quả nhiên lấy có viễn kiến!"

"Cả nghĩ quá rồi, hảo hảo tu luyện ta dạy ngươi Thiên Cơ tâm pháp, dừng lại chỉ có Hoa Luân tu vi, nhưng vô Hoa Luân chiến lực." Ninh Dạ lạnh lùng trào phúng.

Thiên Cơ phẫn nộ giơ chân: "Ngươi nói cái gì, tới tới tới, ngươi ta đại chiến 300 hiệp."

"Không cần ngươi ta đại chiến, này không, phía trước đã có tình huống." Ninh Dạ dùng cằm chỉ chỉ phía trước.

Xa xa rừng rậm trên đường nhỏ, Khổng Triêu Thăng chính đứng tại nơi đó.

Nhìn thấy Ninh Dạ đi tới, Khổng Triêu Thăng nói: "Tin tức đã đâm lên, ta chưa hồi sơn, sư phụ liền đưa tin đem ta mắng to một trận, nói ta làm mất đi mặt mũi của hắn."

Ninh Dạ không đáp.

Khổng Triêu Thăng đi tới: "Rõ ràng ta đã phán sự, ngươi nhất định phải nhiều sinh sự tiết, thêm ta phiền phức, càng làm cho sư phụ phỉ nhổ với ta. Ninh sư đệ, ngươi này bỏ đá xuống giếng cách làm, nhưng mà có chút quá đáng a."

Hắn nói, đã đem phía sau cự kiếm gỡ xuống: "Ta cũng cũng không đi sâu, lẫn nhau đồng môn, ta không giết ngươi, liền giáo huấn một chút ngươi, cho ngươi biết sau này đừng quản việc bao đồng. Liền. . . Đánh gãy hai cái chân đi."

Nghe nói như thế, Ninh Dạ cũng vui vẻ.

Nghĩ nghĩ, hắn nói: "Vận khí của ngươi không tệ, lần này ta cũng sẽ không giết ngươi, nếu ngươi đã dự định đánh gãy ta hai cái chân, vậy ta cũng tương tự hồi báo được rồi."

Từ khi Việt Tú Tú chi sự sau, Ninh Dạ rút kinh nghiệm xương máu, không nữa sẽ ở công khai hành tích dưới tình huống tùy ý giết người.

Vì vậy lời này, hắn là rất chân tâm.

Chỉ tiếc chân thành tổng là không nhận người tiếp đãi, Khổng Triêu Thăng phẫn nộ cả người đều vặn vẹo.

Hắn tuy rằng tu vi chỉ ở sáu tầng, nhưng Toái Tâm Nhân Ma Xá Thân Đạo đã tiểu thành, chiến lực thực tế không kém. Ninh Dạ một cái chỉ là bốn tầng, lại dám đối với hắn như vậy lên tiếng, quả thực chính là hung hăng ngông cuồng cực điểm.

Tâm trung chấn nộ, không nói thêm lời nào, cự kiếm đã gào thét bay ra, một vòng kiếm quang cự đại kình tập Ninh Dạ.

Kiếm thế lẫm liệt, tốc độ nhưng chậm, công thế bên trong ẩn chứa kẽ hở cự đại.

Đối diện kẽ hở này, Ninh Dạ nhưng không công phản lui, một vòng nhật quang thăng không lên, Nhật Luân Kính phát động, khiến Khổng Triêu Thăng mắt đắm ngũ sắc, đồng thời một tấm bùa đã xuất hiện trên người.

Kiếm quang như dải lụa quét ngang mà tới, kiếm quang chém xuống, khuấy động lên thải quang từng mảnh từng mảnh.

Khổng Triêu Thăng đã cấp tốc nhảy lên, như cự thú thiên hàng, huy vũ cự kiếm nhất vãng vô tiền phách lạc, Ninh Dạ lại lóe lên, cự kiếm kia liền trên mặt đất mở ra một đạo kẽ nứt thật dài.

Trong phút chốc, Khổng Triêu Thăng đã liên tục bổ ra mười ba kiếm, mỗi một kiếm đều là đại khai đại hợp, uy mãnh vô song, Ninh Dạ nhưng chỉ thủ không công, thiên luân chuyển động, quang diệu nhân nhãn, bức Khổng Triêu Thăng cũng không thể không nheo mắt lại, nỗ lực tìm kiếm Ninh Dạ tung tích.

"Bọn chuột nhắt!" Khổng Triêu Thăng đã gầm thét lên: "Không phải nói muốn tuyệt ta hai chân sao? Chạy cái gì? Ngươi Thất Sát Đao đây? Vì sao không dùng?"

Xoát!

Ngang trời lại là một kiếm lược đến.

Ninh Dạ tái xuất phù, thân như bông liễu theo gió phiêu, mượn kiếm phong lui lại, miệng nói: "Xá Thân Đạo giả, tự xá bản thân, tu luyện đến đại thành sau, khắp toàn thân từ trên xuống dưới lại không có bất luận cái gì nhược điểm chỗ yếu, bất kỳ thân thể đều có thể vất bỏ. Ta như phản kích, mới là vào tròng của ngươi."

"Quả nhiên biết được rất rõ ràng, lão tử Xá Thân Đạo, chính khắc ngươi Sát Thân Đao!" Khổng Triêu Thăng cười to lần nữa vung kiếm.

Chính như Ninh Dạ từng nói, Xá Thân Đạo chân chính địa phương đáng sợ chính là ở không sợ bị công kích.

Toái Tâm Nhân Ma năm đó xuất đạo lúc, từng một người đơn đả độc đấu Hắc Phong Cửu Ma, bị chém chín chín tám mươi mốt đao, khắp toàn thân từ trên xuống dưới không một khối hoàn chỉnh da thịt, có thể cuối cùng tử chính là Hắc Phong Cửu Ma; cũng từng cùng Bàn Hoa Sơn Chủ đại chiến, bị hắn Ngũ Sắc Kỳ Bàn Hoa hấp huyết, đoạn cân, rút cốt, nhưng cuối cùng đứng vẫn như cũ là Toái Tâm Nhân Ma; càng từng cùng Vô Bi Thượng Nhân quyết đấu, bị hắn đoạn chi, đào thiệt, hủy mục, quả tị, lại vẫn là sống tiếp, cuối cùng phản gia nhập Hắc Bạch Thần Cung, trở thành cùng thượng nhân nổi danh Tứ Cửu Nhân Ma.

Mãi đến tận hiện tại, Toái Tâm Nhân Ma vẫn không có trái tim, không phải là bởi vì hắn vô pháp khôi phục, mà là hắn triệt để vất bỏ.

Nhục thân với hắn, sớm không lo lắng.

Chưởng giáo Hắc Bạch Tử càng là chính mồm đã nói, Tứ Cửu Nhân Ma tương lai có tiền đồ nhất, có khả năng nhất thành tựu khí phàm thân, thành đại đạo giả, chính là Toái Tâm Nhân Ma.

Khổng Triêu Thăng tự nhiên chưa tu luyện tới mức độ này, nhưng Xá Thân Chi Đạo tiểu thành hắn, cũng đã làm được giải thoát tất cả nhục thể đau khổ, phổ thông thương thế với hắn hoàn toàn không có ảnh hưởng. Nếu ai cho rằng cho hắn mấy chiêu liền có thể khiến cho thân thể hắn thụ thương do đó chiến lực thụ tổn, vậy liền mười phần sai.

Chính bởi vậy, Ninh Dạ không hoàn thủ.

Sát Thân Đao tuy mạnh, nhưng thắng ở không đâu không tới góc độ công kích, nhưng chưa tới nhất kích sát địch mức độ, như bởi vậy cường công, lấy công đối công, xui xẻo tuyệt đối là hắn, Sát Thân Đao cũng bởi vậy đang bị Xá Thân Đạo khắc chế.

Vì vậy hắn chỉ tránh.

Khổng Triêu Thăng kiếm liền càng lúc càng uy mãnh cường hãn, có công không thủ, hoàn toàn không để ý tự thân.

Tu vi hắn vốn là cao hơn Ninh Dạ, bây giờ lại chiếm được tiên thế, Ninh Dạ hoàn toàn là dựa vào phù chú cứng rắn chống đỡ. Chỉ là còn như vậy chống đỡ xuống, sớm muộn có chống đỡ không nổi nữa thời khắc.

Thời khắc này Khổng Triêu Thăng lại là một vòng cự kiếm nộ trảm, cuồng vũ tứ phương, bá khí tung hoành, đem Ninh Dạ bốn phía phương hướng đều tráo tại dưới kiếm, Ninh Dạ không còn nơi né tránh, Kim Quang phù bị một kiếm đánh nát, dư uy không giảm, vẫn tự sính uy, hướng về Ninh Dạ hai chân đập tới.

Nói chém ngươi hai chân, liền chém ngươi hai chân.

Xoát!

Kiếm quang gột rửa, rơi vào Ninh Dạ trên đùi, thế mà kích xuất đầy trời tàn ảnh.

Huyễn tượng?

Khổng Triêu Thăng ngẩn ra.

Lúc trước sức chiến đấu, Ninh Dạ tuy rằng sử dụng Nhật Luân Kính, nhưng chỉ là dùng để mê huyễn hai mắt, ảnh hưởng quang sai, nhưng vẫn không có sử dụng bất kỳ chân chính ý nghĩa huyễn thuật.

Mãi đến thời khắc này, Khổng Triêu Thăng mới phát hiện Ninh Dạ lại còn biết huyễn thuật, hơn nữa huyễn thuật này là tập trung tại hắn chân vị trí. Nói đơn giản, chính là Ninh Dạ lúc đó thực tế đã nhảy lên, thế nhưng huyễn tượng khiến Khổng Triêu Thăng cho rằng hắn còn đứng ở tại chỗ, vì vậy một kiếm này kỳ thực là từ dưới chân hắn bay qua. Mãi đến thời khắc này huyễn tượng phá nát, Khổng Triêu Thăng mới chính thức thấy rõ hắn vị trí cụ thể.

Cái này liền là vấn đề của chính hắn rồi —— hắn nếu đã luôn mồm luôn miệng muốn khảm Ninh Dạ hai chân, Ninh Dạ tự nhiên biết tại hắn sắp sửa đắc thủ thời điểm sẽ đối nơi nào ra tay.

Chiến thuật mục tiêu sáng tỏ, nhắm vào chi sách liền rõ ràng.

Sau một khắc Khổng Triêu Thăng liền cảm thấy cần cổ căng thẳng, một cái đai lưng đã siết lại cổ của hắn, đem hắn đột nhiên kéo về phía sau đi.

Khổng Triêu Thăng không nghĩ tới Ninh Dạ không công hắn, mà thế mà dùng đai lưng thít cổ hắn, một chiêu này đại ra ngoài dự liệu, cái kia đai lưng chỉ là phổ thông đai lưng, chỉ là truyền vào pháp lực, vô pháp giật đứt.

Khổng Triêu Thăng bản năng hồi kiếm muốn khảm đai lưng, thế nhưng Ninh Dạ nhưng lôi kéo hắn trực tiếp về phía sau phi bôn.

Luận tu vi hắn cao hơn Ninh Dạ, nhưng Ninh Dạ thít cổ hắn, trực tiếp ảnh hưởng hắn khí cơ vận hành, một thoáng này khí cơ vận chuyển không thông, có bao nhiêu lực lượng cũng không phát huy ra được, càng là bị Ninh Dạ một đường tha hành.

Bên cạnh Lữ Dực nhìn đến trợn mắt ngoác mồm, liền thấy Ninh Dạ kéo hắn, y như kéo một con chó chết nhất lộ cuồng bôn.

Hữu tâm muốn truy, nhưng Ninh Dạ trực tiếp cấp cho bản thân khinh thân phù, tốc độ cực nhanh, Lữ Dực một đường lao nhanh nhưng truy không kịp. Liền thấy Khổng Triêu Thăng liều mạng giẫy giụa, nhưng chính là vùng thoát khỏi không ra.

Phanh một tiếng, lại là Ninh Dạ lôi hắn va tại trên một khối đá lớn, Khổng Triêu Thăng tu Xá Thân Đạo, đau đớn vô cảm, đầu óc lại vẫn là một ngất, tay hơi lỏng ra một thoáng, liền kiếm đều làm mất đi.

Ninh Dạ nhưng cũng mặc kệ hắn, tiếp tục kéo hắn hướng trong rừng phóng đi, hoàn toàn không cho Khổng Triêu Thăng cơ hội thoát khỏi, một đường tha duệ, cũng một đường cuồng va, trước sau vọt vào bụi cỏ, quán mộc lâm, qua tiểu thụ, thậm chí còn có vũng bùn, suối nhỏ. . .

Lữ Dực cuồng truy hơn mười dặm, rốt cục tại trước một bãi sông nhỏ nhìn thấy Ninh Dạ cùng Khổng Triêu Thăng.

Liền thấy Khổng Triêu Thăng nằm trên mặt đất, mặt xám như tro tàn, cả người cũng như choáng váng giống như vậy, ngơ ngác nhìn thiên không. Hắn thụ thương rồi, nhưng những thứ này thương cũng không trọng yếu, chân chính thương tổn ở chỗ tâm linh —— Ninh Dạ tay kéo Lưu Ảnh Thạch, đối diện mặt Khổng Triêu Thăng đi tiểu.

Lữ Dực cản đến thì, Ninh Dạ đã hoàn thành được chuyện bản thân muốn làm.

Hắn vừa kéo quần, vừa nói: "Ta nghĩ nghĩ, quyết định vẫn là trước tiên lưu lại hai cái chân này, mặt khác cho ngươi thay đổi loại trừng phạt phương thức, thuận tiện lại lưu ảnh làm cái kỷ niệm. Nếu như ngươi lần sau lại đến tìm ta phiền phức, hoặc là ủy thác người khác đến tìm ta phiền phức, nói chung, chỉ cần ta cảm thấy là ngươi ở sau lưng phá rối, vậy sẽ phải cẩn thận trên Cửu Cung sơn, khả năng người người đều sẽ thấy hình ảnh ngươi uống nước tiểu ta."

Cổ Tuyền trấn sau khi, phương thức xử lý vấn đề của Ninh Dạ không thể nghi ngờ phải thành thục hơn nhiều.

Chương 63 : Truyền kinh

Chương 60: Truyền kinh

Đây là lần đầu tiên Ninh Dạ không có mượn bất kỳ ám diện lực lượng đánh bại một cái đối thủ tu vi cao hơn chính mình, chiến lực mạnh hơn chính mình —— huyễn thuật là mượn Nhật Luân Kính cùng Phù Thế Châu, vô dụng đến Khi Thiên Thuật.

Tuy rằng đây không phải là thực lực thắng lợi, mà là chiến thuật thắng lợi. Bất quá chiến thuật, vốn là phương pháp cần thiết bù đắp thực lực chi không đủ.

Khi thực lực song phương tồn tại tuyệt đối chênh lệch thì, chiến thuật không có ý nghĩa. Nhưng khi thực lực song phương cũng không phải là hồng câu lạch trời thì, chiến thuật liền có tuyệt đối ý nghĩa.

Chí ít giai đoạn hiện tại, Ninh Dạ có thể dựa vào chỉ có cái này.

Chuyện Khổng Triêu Thăng xem như là đã xong.

Người tu tiên đều là đem mặt mũi nhìn đến lớn hơn trời, không chỉ có là bởi vì địa vị, cũng bởi vì pháp lực vận hành, khí cơ vị trí. Bằng không một khi song phương đối chọi, đối phương đến một ván "Ngươi bị hầu tử đánh" "Con gái ngươi bị ngưu lang ngủ rồi", làm cho tâm thần đại loạn, khí cơ bất ổn, thi pháp bất ổn còn là nhỏ, hơi một tí liền có khả năng phản phệ bản thân.

Chính bởi vậy, tu tiên giả cũng nhiều cần rèn luyện tâm cảnh, các đại năng thông thường đều phải có một khỏa bất động tâm, mặc ngươi gió táp mưa sa, ta tự an nhiên bất động —— dù sao tu tiên chi lộ mênh mang, ai mà không có chút chuyện khó ngửi?

Đáng tiếc bất động tâm này thông thường cũng sẽ diễn biến thành lòng dạ sắt, da mặt dày, đối với chính mình khứu sự bị yết có thể hay không bạo nộ như lôi khó nói, thế nhưng coi thường muôn dân đến là rất dễ dàng liền có thể chuy luyện ra.

Cho tới hàng tiểu bối, không có cái năng lực tâm cảnh này, cách làm tốt nhất chính là đừng ngộ khứu sự, gặp phải cũng tận lực đè xuống.

Vì vậy Khổng Triêu Thăng chỉ cần mình không muốn tìm chết lưu cái tâm linh thiếu hụt, vậy thì kiên quyết sẽ không gây sự. Hắn không tìm việc, Lữ Dực cũng sẽ không gây phiền phức.

Duy nhất không nghĩ tới chính là, Thần Cung thế mà bởi vậy cho hắn một phần ngoại ngạch ngợi khen —— xem như là khen thưởng hắn làm việc đắc lực, khiến Cố Duyên Bình trầm oan được tuyết.

Ngợi khen là một bình Nguyên Dương đan, đan này tại bên trong đệ tử Tàng Tượng cảnh cũng coi như là tư nguyên phụ trợ tu luyện khá là trân hi, đến cũng làm cho Ninh Dạ có chút lý giải tại sao Lạc Cầu Chân lại chăm chỉ không ngừng theo đuổi phá án như vậy.

Lập công, xác thực là một loại phương thức lương hảo thu được tài nguyên.

Nếu như không phải Ninh Dạ có quá nhiều chuyện muốn làm, Ninh Dạ cũng sẽ suy xét tại Hắc Bạch Thần Cung tìm một cái chức vụ, tỷ như Giám Sát Đường, cùng Lạc Cầu Chân cộng sự.

Này nghĩ đến hẳn là một chuyện rất kích thích.

Bất quá Ninh Dạ không theo đuổi kích thích, càng theo đuổi ổn thỏa, đương nhiên sẽ không tìm phiền toái cho mình.

Đáng tiếc chính là lần hành trình Cố phủ này, không thể tiếp xúc được người trong Ma môn, đến là khiến Ninh Dạ cảm thấy tiếc nuối.

Những ngày kế tiếp, hắn vẫn như cũ mỗi ngày tu hành.

Đã có Nguyên Dương đan, Ninh Dạ ngoại bộ tài nguyên đã đầy đủ, điều này khiến hắn trong thời gian ngắn tiến cảnh nhanh chóng.

Đảo mắt lại là mấy tháng qua đi, Ninh Dạ tu vi cũng thuận lợi tấn thăng lên tầng thứ năm.

Ngoài Chấp Tử thành, trong một toà trang viên nho nhỏ, Cố Tiêu Tiêu chính ngồi khoanh chân, thổ nạp vận công.

Vận công một chu thiên sau, Cố Tiêu Tiêu thở dài một ngụm trọc khí, đứng thẳng người lên, bên tai là một cái thanh âm quen thuộc: "Không tệ, tiểu nha đầu tiến cảnh quả nhiên rất nhanh, ngươi hiện tại đã chính thức là Tàng Tượng sơ cảnh."

"Sư phụ?" Nghe nói như thế, Cố Tiêu Tiêu thật là vui vẻ.

Hướng tứ phía nhìn nhìn, không có nhìn thấy bất kỳ bóng người nào, khuôn mặt nhỏ liền lại xụ xuống.

"Làm sao vậy?" Thiên Cơ hỏi.

Cố Tiêu Tiêu vò vò vạt áo một thoáng: "Sư phụ còn không chịu hiện thân tương kiến, đồ nhi không vui."

Thiên Cơ liền kiệt kiệt quái tiếu vài tiếng: "Chớ vội, chớ vội. Thân phận của ta có chút mẫn cảm, không thích hợp gặp người, ngươi biết."

"Biết, ta sẽ không đối ngoại nói. Thế nhưng sư phụ ngươi tổng không thể luôn tránh mà không thấy chứ? Vạn nhất tương lai có một ngày, ta ở trên đường gặp phải ngươi, nhưng không quen biết ngươi, há không phải bất kính?" Cố Tiêu Tiêu làm nũng nói , nhưng đáng tiếc không thấy được chính chủ, này kiều tát không có phương hướng.

Thiên Cơ liền cười vài tiếng: "Chờ ngươi tu vi đầy đủ lúc, tự có tương kiến chi thì. Đúng rồi, ngươi hiện tại sinh hoạt còn không có trở ngại?"

"Vẫn may." Cố Tiêu Tiêu hồi đáp: "Gia tộc bô lão phân mẹ con ta điền viên này, cho chút bạc cùng điền sản, tuy nói không tính giàu có, nhưng tổng còn không có trở ngại, chí ít áo cơm không lo."

Trả lời xong vấn đề này, Cố Tiêu Tiêu đột nhiên ý thức được cái gì, con mắt hơi chuyển động: "Di? Sư phụ ngươi không phải biết tình huống của ta sao? Tại sao lại hỏi câu này?"

Thiên Cơ nhất trệ.

Cố Tiêu Tiêu đã hì hì cười rộ lên: "Ngươi không phải vì bản thân hỏi, có phải là thế Ninh công tử kia? Ninh công tử đến rồi?"

Thiên Cơ liền hừ một tiếng: "Hảo hảo tu hành, đừng nghĩ nhiều như vậy."

Cố Tiêu Tiêu lại hô vài tiếng, thấy không có trả lời, biết hắn là rời đi, cũng chỉ có thể thẫn thờ thở dài một tiếng.

Trang viên ở ngoài.

Ninh Dạ nhìn Cố Tiêu Tiêu, trên mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn: "Có thể từ trong một câu phát hiện đầu mối, cô nương này lại là tâm tư linh tuệ. Chẳng trách Thiên Cơ tâm pháp nhanh như vậy liền đến tầng thứ hai, thiên phú cũng là đủ."

Nguyên bản chỉ là tùy ý thu lấy cái đồ đệ, truyền thừa Thiên Cơ Môn y bát, không nghĩ tới lại vẫn là cái tiểu thiên tài.

Thiên Cơ cũng nói: "Cô nương này quả thật không tệ, có lẽ không bao lâu nữa, liền có thể trở thành trợ thủ tốt của ngươi."

Ninh Dạ nhưng do dự một chút: "Chuyện ta làm, nguy hiểm quá lớn. Nếu như có thể, vẫn là đừng đưa nàng dính vào. Nếu như có một ngày, ta sự bại thân tử, giữ lại nàng, chí ít còn có thể vì Thiên Cơ Môn lưu lại mồi lửa."

Thiên Cơ hừ nói: "Ngươi người này chính là như vậy, tổng muốn đem chuyện gì đều ôm đồm tại trên người bản thân. Ngươi cho rằng đây là chịu trách nhiệm, cũng không biết cũng cướp đoạt cơ hội lựa chọn của người khác. Cô nương này mông ngươi tẩy oan, lại có thể đi vào tiên đạo chi đồ, chính là cơ hội bao nhiêu người cầu cũng không được, đây là tạo hóa của nàng , còn nguy cơ, cũng là vận mệnh nương theo tạo hóa này ứng hữu. Ngươi cường hành bảo vệ nàng, chỉ sợ phản đứt đoạn mất con đường của nàng. Thiên đạo cũng có nhân quả, nếu như không có trả giá, đâu ra thu hoạch? Huống chi nàng nếu không vì Thiên Cơ Môn trả giá, lại tính là gì Thiên Cơ Môn đệ tử?"

Ninh Dạ nghe hơi hơi ngây ra: "Vậy nếu như bởi vậy chết đi đây?"

Thiên Cơ liền nói: "Sinh tử chi sự, ngươi còn chưa có nhìn thấu sao? Đối với phàm nhân mà nói, sinh tử từ lâu là chuyện bình thường. Chính là không vào tiên đồ, làm phàm nhân, lẽ nào liền an toàn?"

Lời này vừa nói ra, Ninh Dạ không khỏi nghĩ đến tao ngộ của dân trấn trên Cổ Tuyền trấn, thở dài một tiếng: "Ngươi nói đúng, chung quy là ta tự cho là đúng rồi. Bất quá nàng thực lực bây giờ còn thấp, tạm thời không có tác dụng. . ."

"Ngươi không phải cũng là tại Tàng Tượng sơ kỳ, liền đã độc sát hơn trăm đệ tử Hắc Bạch Thần Cung?" Thiên Cơ hỏi ngược lại.

"Vậy làm sao có thể so sánh. Ta tốt xấu có ba năm kinh nghiệm tu hành."

"Nếu ta nhớ không sai, lúc trước ngươi tại Thiên Cơ Môn thời điểm, cũng là lấy một cái Tàng Tượng cảnh thân phận, diệt sát một cái Hoa Luân cảnh ma môn?"

Ninh Dạ bất đắc dĩ: ". . . Ta quả nhiên vẫn là khiến ngươi biết quá nhiều."

Thiên Cơ liền quái tiếu lên: "Có bao nhiêu khẩu vị liền ăn bao nhiêu cơm. Ngươi như một mạch không tìm chút chuyện cho cô nương này làm, nàng ngược lại sẽ cảm thấy ngươi đem nàng coi như người ngoài đây."

"Nói cũng đúng. Bất quá ngươi cảm thấy ta hiện tại có thể vì nàng tìm cái chuyện gì làm?"

"Vậy thì nhìn ngươi." Thiên Cơ hồi đáp: "Đối với ngươi mà nói, sự tình không phải vấn đề có thể làm hay không, mà là có muốn làm hay không."

"Nếu như thế. . ."

Ninh Dạ suy nghĩ chốc lát, vung tay lên, ném ra một quyển sách: "Đem bản Thiên Cơ Lục này truyền cho nàng, trước tiên xem một chút sự lựa chọn của nàng đi."

Chương 64 : Động cơ của phản đồ (thượng)

Chương 61: Động cơ của phản đồ (thượng)

Thiên Cơ Lục là Thiên Cơ Môn chính thống huyền tu chiến pháp.

Tuy nói Thiên Cơ Môn lấy bói toán cơ quan trận pháp chi đạo nổi danh trên đời, nhưng theo môn phái héo tàn, những trận pháp cơ quan khoáng cổ thước kim kia cùng cửu đại thần thuật đồng thời tiêu thất vô tung, ngược lại là Thiên Cơ chiến pháp vẫn như cũ bảo lưu rất nhiều.

Thiên Cơ chiến đạo tuân theo thượng cổ nhất mạch tương truyền đặc tính, bác đại tinh thâm, huyền ảo thâm thúy, xuất thủ không lấy ác liệt sát phạt làm chủ, ngược lại khắp nơi tràn ngập tính toán, tối thiện lợi dụng thiên thời địa lợi, bên trong lại có thật nhiều chi nhánh.

Ninh Dạ sở dĩ lại dạy Cố Tiêu Tiêu Thiên Cơ chiến đạo, cũng là kỳ vọng nàng có thể gánh vác lên trọng trách chấn chỉnh lại Thiên Cơ Môn.

Thiên Cơ chiến đạo tổng cộng có bốn mươi chín loại công pháp huyền môn chính tông, mỗi bên am hiểu bất đồng.

Tỷ như nhị sư huynh Lâm Vũ Phong, chủ tu Phong Vũ Kiếm Đạo, một chiêu Phong Vũ Kiếm, biến hóa khó lường, ảo diệu vô cùng.

Càng là tại mưa sa gió giật hoàn cảnh, càng là có thể phát huy tác dụng, chính bởi vậy Lâm Vũ Phong còn kiêm tu Hô Phong Hoán Vũ Chi Thuật , nhưng đáng tiếc tại bên dưới Hắc Bạch Thiên Địa, hoàn toàn không phát huy ra tác dụng.

Cho tới ngũ sư tỷ Sơn Nhu, chủ tu Phách Sơn Chi Thể, chỉ cần chân đạp đại địa, chính là thần lực vô cùng, lực lượng cuồn cuộn không ngừng, kiêm tu Kim Thân, Đồng Bì Thiết Cốt , nhưng đáng tiếc đối diện Viêm Dung Lão Tổ phần thiên chi diễm, dù là tinh kim cũng phải tiêu dung.

Cho tới Ninh Dạ, lúc trước lựa chọn chính là Nhật Diệu Tâm Công, am hiểu vận dụng tia sáng, bố trí huyễn thuật. Chính bởi vậy, cho dù hắn huỷ bỏ tu vi một lần nữa tu hành, cũng vẫn là lựa chọn Nhật Phù Kinh, Nhật Luân Kính, đã có nội tình từ trước, Ninh Dạ bắt đầu tu hành cũng nhanh chóng thuận tiện rất nhiều.

Có thể nói Thiên Cơ chiến đạo mỗi một loại công pháp, đều cùng hoàn cảnh có rất lớn liên quan, chỉ cần là tại trong hoàn cảnh thích hợp, liền có thể chiến lực tăng mạnh, ngược lại thì giảm nhiều.

Cho tới Cố Tiêu Tiêu, sự lựa chọn của nàng nhưng có chút vượt quá Ninh Dạ dự liệu.

"Vô Cực Đạo? Nàng thế mà lựa chọn cái này?" Ninh Dạ thất thanh.

Vô Cực Đạo là Thiên Cơ chiến đạo bên trong huyền ảo phức tạp nhất một cái, đặc điểm lớn nhất chính là cũng không có thành pháp, vận dụng thuần ở nhất tâm, đối với ngộ tính yêu cầu cực cao. Vì vậy nó là duy nhất đối hoàn cảnh không có yêu cầu, bởi vì đối với Vô Cực Đạo mà nói, bất kỳ hoàn cảnh đều có thể lợi dụng.

Thiên Cơ Môn chưởng giáo Tân Nhiễm chủ tu chính là Vô Cực Đạo, đây cơ hồ là mỗi cái Thiên Cơ Môn chưởng giáo tiêu phối, cũng chỉ có Vô Cực Đạo mới có thể giá ngự Thiên Cơ Côn.

Cố Tiêu Tiêu cũng không biết nàng học chính là công pháp của Thiên Cơ Môn, lựa chọn Vô Cực Đạo thuần là nàng tự mình mong muốn.

Đối diện kết quả này, Ninh Dạ cũng chỉ có thể nói là thiên ý gây ra —— bởi vì có một việc, chính cần thông Vô Cực Đạo giả mới có thể làm.

Hết thảy đều tựa như trong cõi u minh chú định, khiến Ninh Dạ cũng không thể không thán một tiếng tạo hóa trêu người.

"Xem ra thiên mệnh chú định là muốn cho nàng đến truyền thừa Thiên Cơ Môn, như vậy cũng tốt. Liền nhìn nàng trong thời gian sau đó có thể lĩnh ngộ bao nhiêu đi. Vô Cực Đạo ta biết không nhiều, không cách nào cho nàng quá nhiều chỉ điểm, chỉ có thể xem bản thân nàng."

Những ngày kế tiếp hiếm thấy thanh tĩnh.

Ninh Dạ không gây sự, Lạc Cầu Chân cũng không tìm hắn phiền phức.

Cừu Bất Quân nhưng rất không bình tĩnh.

Hắn vẫn còn đang nỗ lực tìm kiếm phản đồ hình bóng, chỉ là cái phản đồ kia thực sự thần bí, tổng không xuất hiện, cũng làm cho hắn vô pháp.

Ngày hôm nay là ngày ước định gặp Cừu Bất Quân.

Ninh Dạ đi tới Chấp Tử thành, nhập Thiên Tú các.

Vào gian phòng, đã thấy Cừu Bất Quân đã đến, đang cùng Đinh Tiểu Hương đàm tiếu ngôn hoan.

Thấy Ninh Dạ đi tới, Cừu Bất Quân vẫy vẫy tay khiến Đinh Tiểu Hương rời khỏi.

Cô nương lúc gần đi còn không quên nhìn Ninh Dạ một chút, đại khái vẫn là đang kỳ quái sự quen thuộc đối với Ninh Dạ.

Ngồi xuống, Cừu Bất Quân nói: "Ta nghe Thiên Cơ nói, ngươi thu lấy đệ tử?"

Ninh Dạ sững sờ, cười cười nói: "Tên tiểu hỗn đản này miệng vẫn đúng là nhanh."

Cừu Bất Quân rất là bất mãn: "Tại sao sớm không nói cho ta? Ngươi đây là đang gây phiền toái cho mình! Nếu như cô nương kia bại lộ xử lí thế nào?"

"Ngươi xem, đây chính là nguyên nhân ta không nói cho ngươi, bởi vì biết ngươi sẽ phản đối. Đừng lo lắng, ta khiến Thiên Cơ ngụy trang thành thế ngoại cao nhân, nàng liền Thiên Cơ đều chưa nhìn thấy, cách ốc truyền công." Ninh Dạ hồi đáp.

"Nhưng dù sao cũng là ngươi giới thiệu qua, một khi bị phát hiện, liền tìm được đến trên người ngươi. Đây là kẽ hở!" Cừu Bất Quân vội nói: "Làm sao ngươi có thể lưu lại sơ hở khổng lồ như vậy?"

Ninh Dạ lắc đầu: "Chuyện này Ta đã nghĩ rồi, ngắn hạn xác thực là cái vấn đề. Nhưng nếu như Cố Tiêu Tiêu có thể bồi dưỡng lên, tương lai có thể giúp rất nhiều."

"Giúp cái gì?"

"Rất nhiều, tỷ như thế thân thân phận của ta." Ninh Dạ hồi đáp: "Bạch Vũ cũng không thể vô cớ mất tích, mảnh vỡ Thiên Cơ Điện một chuyện đã khiến Lạc Cầu Chân hoài nghi. Hiện tại chỉ là không chứng cứ, mà mặt sau chúng ta chỉ cần lại có thêm hành động, đặc biệt là nhằm vào phản đồ hành động, liền sớm muộn cũng sẽ truy tìm đến trên người chúng ta. Đến lúc đó nhất định phải có người gánh vác lên tất cả những thứ này."

"Giống cái Vương Sâm kia?"

Ninh Dạ gật đầu: "Kế hoạch tốt nhất, chính là kế hoạch có người cõng nồi. Chúng ta chú định phải làm quá nhiều chuyện, không thể nào mọi chuyện không để lại vết tích. Vương Sâm chi sự, khiến ta ý thức được, ta nhất định phải để lại đường lui cho mình. Cố Tiêu Tiêu là cái lựa chọn."

"Thôi đi, đây chỉ là lý do của ngươi, ngươi không thể nào đem đệ tử mình xem là kẻ thế mạng!"

Lão đầu kinh nghiệm bao phong phú, liếc mắt đã nhìn ra đây là Ninh Dạ đang giảo biện.

Ninh Dạ cũng chỉ có thể cười khổ.

"Nàng hiện tại biết chuyện Thiên Cơ Môn chưa?" Lão đầu lại hỏi.

Ninh Dạ lắc đầu: "Nàng không biết, bao gồm nàng tu hành chính là cái gì, nàng cũng không biết. Ta dự định tìm một cơ hội, hảo hảo thử nàng một chút. Nếu nàng có thể thông qua, chính là chuyện tốt."

"Nếu như không thể đây?"

Ninh Dạ trầm tư một chút, nói: "Ta sẽ làm chuyện nên làm."

Câu trả lời này khiến Cửu Bất Quân hơi có chút thoả mãn.

Hắn nói: "Trì Vãn Ngưng gần nhất không có tìm ngươi?"

"Ở bề ngoài đi tìm mấy lần, xem như là bạn cờ công khai."

"Bạn cờ." Cửu Bất Quân bị cái từ này chọc cười.

Nghĩ một hồi, hắn nói: "Liên quan tới tên phản đồ kia, ngươi dự định làm thế nào?"

Ninh Dạ lắc đầu: "Cái gì cũng không cần làm."

Cửu Bất Quân một thoáng liền gấp rồi: "Làm sao có thể không hề làm gì?"

Ninh Dạ cười an ủi hắn: "Đừng gấp, đừng gấp, ngươi nghe ta nói. Cái vấn đề đầu tiên, tên phản đồ kia tại sao muốn bán đứng tông môn?"

Cửu Bất Quân không nghĩ tới Ninh Dạ sẽ như vậy hỏi, ngẩn người, hồi đáp: "Còn phải hỏi, thấy lợi quên nghĩa chứ."

"Không sai, chính là thấy lợi quên nghĩa. Mặc kệ hắn là bởi vì nguyên nhân gì bán đứng Thiên Cơ Môn, bản chất đều là thấy lợi quên nghĩa, cái lợi này có thể là công pháp, có thể là tài nguyên tu luyện, có thể là danh dương thiên hạ, cũng có thể là bởi vì một loại tình cảm riêng tư nào đó, mặc kệ là loại nào, bản chất thấy lợi quên nghĩa cũng sẽ không biến. Vấn đề duy nhất là, lợi ích điểm của hắn ở đâu."

Nghe hắn nói như vậy, Cừu Bất Quân còn không hiểu rõ lắm: "Ta không hiểu ý lời này của ngươi."

Ninh Dạ thở dài: "Có lúc đối thủ tốt xác thực có thể dạy cho ngươi rất nhiều thứ. Từ Lạc Cầu Chân nơi đó, ta học được một chuyện, chính là nếu như không biết thủ pháp làm việc của đối phương, liền tra động cơ làm việc của hắn. Lúc trước Lạc Cầu Chân chính là từ trên vấn đề Hiên Vũ Các lần thứ hai nổ tung không rõ động cơ, phát hiện tình thế có quỷ. Nếu không phải ta kịp thời đẩy ra Vương Sâm, sợ đã bị hắn tóm ra rồi. Sau đó, ta cũng chỉ đang nghĩ, tên phản đồ này, đến cùng là vì cái gì mà bán đứng Thiên Cơ Môn. Ta đột nhiên phát hiện, cái vấn đề này rất trọng yếu. Trọng yếu đến. . . Nếu như có thể tìm ra then chốt trong đó, có lẽ liền có thể biết hắn là ai, cũng liền đã có nhằm vào chi sách."

Chương 65 : Động cơ của phản đồ (hạ)

Chương 62: Động cơ của phản đồ (hạ)

Trong Thiên Tú các, Ninh Dạ cùng Cửu Bất Quân còn đang thảo luận.

Ninh Dạ tiếp tục nói: "Muốn nói phản đồ là vì danh dương thiên hạ, trong này có một vấn đề, chính là hắn trước sau ngủ đông không ra. Mặc dù nói hắn là đang kiêng kỵ sự tồn tại của ngươi, nhưng hắn dù sao thân ở Hắc Bạch Thần Cung bảo vệ cho, một cái ảnh, không nên khiến hắn kiêng kỵ đến mức độ như vậy. Trừ phi. . ."

"Trừ phi chính hắn cũng biết, phản đồ bêu danh không êm tai, vì vậy không muốn lộ diện."

"Đúng!"

"Không phải vì danh, đó chính là vì lợi. Tiên đồ bên trên, lớn nhất lợi không ngoài chính là tư nguyên tu hành, thần công diệu pháp." Cửu Bất Quân nói.

"Đây là có khả năng nhất, Hắc Bạch Thần Cung xác thực có rất nhiều thần thông cường đại, nhưng trong này có một vấn đề." Ninh Dạ nói.

"Cái gì?"

"Nếu như là tại trước khi tông môn phát hiện ta, người này bán đứng tông môn, vậy còn nói nghe được. Dù sao vào lúc ấy, Thiên Cơ Môn truyền thừa đứt đoạn mất quá nhiều. Thế nhưng hắn nếu đã biết Thiên Cơ Điện, liền hẳn là cũng biết Thiên Cơ Môn ta từ nay về sau sẽ không khuyết truyền thừa nữa. . . Dưới tình huống này, ruồng bỏ môn phái cái được không đủ bù đắp cái mất a.

Cửu Thiên Thần Thuật chính là thượng cổ thần thuật, cửu đại tông môn cũng hiếm có thứ có thể cùng sánh vai.

Nếu nói là vì Hắc Bạch Thần Cung thần thông mà phản bội càng có tiềm lực Thiên Cơ Môn, xác thực có chút không còn gì để nói.

"Vậy là vì tư nguyên tu luyện?" Cừu Bất Quân lại hỏi.

Ninh Dạ thở dài: "Thiên Cơ Môn trọng thiên cơ huyền đạo, phương diện tu hành ngộ đạo làm đầu, lợi dụng đối với tài nguyên chủ yếu thể hiện tại trên ngoại vật, đối với tự thân trái lại yêu cầu không cao. Trọng yếu nhất chính là, cái phản đồ Thiên Cơ Môn này rõ ràng tu vi cảnh giới sẽ không quá cao, ta phỏng chừng cũng chỉ tại Hoa Luân cảnh tả hữu, bằng không không cần ẩn nấp không ra. Thiên Cơ Môn suy tàn mấy, còn không đến mức liền tài nguyên tu luyện của một cái đệ tử Hoa Luân cảnh đều thu thập không đủ."

Cừu Bất Quân cũng nghĩ không thông: "Vậy còn có thể là cái gì?"

Ninh Dạ đứng lên, đi vài bước: "Ta luôn cảm thấy duyên cớ người này phản bội sư môn, có lẽ không phải cái lợi đơn thuần về công pháp tài nguyên, mà càng khả năng có những nhân tố phương diện khác."

"Ngươi là nói. . . Yêu hận tình cừu? Tỷ như hắn yêu thích một cái nữ nhân nào đó của Hắc Bạch Thần Cung?"

"Có khả năng này."

Cửu Bất Quân vui vẻ: "Này quá cũ chứ?"

Ninh Dạ hỏi ngược lại: "Vậy loại lý do nào không cũ?"

Cửu Bất Quân nói không được.

Nói đến, nguyên nhân một tên phản đồ phản bội có lẽ có thể có rất nhiều, nhưng xét tới cùng, chung quy chính là vài loại như vậy, tìm ra chút nguyên nhân mới mẻ còn thật không dễ dàng.

Ninh Dạ nói: "Ta không có nói người này nhất định là vì cô gái nào đó mà làm như thế, cũng khả năng phản đồ là nữ tử, là vì một cái nam nhân nào đó, càng khả năng người này có đam mê đoạn tụ (chém tay áo ?)."

Cửu Bất Quân mặt già trầm xuống: "Ngươi nghĩ quá nhiều rồi."

Ninh Dạ nở nụ cười: "Không thể không suy nghĩ nhiều, nhất định phải nghĩ hết tất cả khả năng."

"Vấn đề là chuyện này có tác dụng gì?"

"Nếu như tên phản đồ kia là vì người nào đó mà phản bội Thiên Cơ Môn, như vậy người này nhất định là tại Hắc Bạch Thần Cung, bằng không hắn có thể gia nhập Hạo Thiên Môn Thái Âm Môn, không cần thiết nhập Hắc Bạch Thần Cung. Diệt Thiên Cơ Môn vốn không cần lao động đến Nhạc Tâm Thiện tự thân xuất thủ, thế nhưng Nhạc Tâm Thiện nhưng phá thiên hoang tự thân đến rồi, ta hoài nghi, người này khả năng cũng có quan hệ cùng Nhạc Tâm Thiện."

Cừu Bất Quân biến sắc: "Sẽ không phải là Ôn Tâm Dư chứ?"

Hắn hiện tại là lão nô của Ôn Tâm Dư.

Nói cách khác, bản thân vòng một vòng, còn vừa vặn tiến vào bên người nhân vật then chốt, sau đó còn không tự biết?

Ninh Dạ gật đầu: "Có khả năng này. Bất quá Nhạc Tâm Thiện có sáu tên đệ tử, bốn nam hai nữ, không hẳn nhất định là Ôn Tâm Dư, cũng có khả năng là Lý Ngọc Trần, thậm chí khả năng là Kim Chấn Lương."

Nghe được cái danh tự Kim Chấn Lương này, Cừu Bất Quân vui vẻ: "Đó là không thể nào, Kim Chấn Lương yêu thích chính là nữ nhân, hơn nữa là ấu nữ."

Ninh Dạ không biết Kim Chấn Lương còn có một cái ác thú như thế, không khỏi ngẩn ra, cưỡng chế trong lòng phản cảm, tiếp tục nói: "Nói chung, người ở bên cạnh Nhạc Tâm Thiện, phi thường khả năng cùng phản đồ có liên hệ. Đúng rồi, Nhạc Tâm Thiện không có đối ngoại tuyên truyền thu lấy cái đồ đệ thứ bảy, đúng không?"

"Không có."

"Đó chính là nói, tên phản đồ này không có trở thành đệ tử của Nhạc Tâm Thiện? Nhưng hắn không thể nào không có sư môn. Quá khứ hai năm qua có hay không ai, tuyên bố thu lấy đệ tử mới, lại không có báo lai lịch?"

Cừu Bất Quân nghĩ nghĩ hồi đáp: "Ngươi nói như vậy, ta đến là nhớ tới một chuyện. Tây Phong Tử tại hai tháng trước tuyên bố thu lấy cái đồ đệ, đứng hàng thứ lão tứ. Nhưng mọi người đều biết, trước hắn chỉ có hai cái đệ tử. Tam đồ này là ai, nhưng chưa từng tuyên dương quá."

Ninh Dạ híp mắt lại: "Nói như vậy, phản đồ có khả năng là Tây Phong Tử tam đệ tử? Đúng rồi, Tây Phong Tử cùng Nhạc Tâm Thiện tuy thuộc về bất đồng phái hệ, nhưng quan hệ thân mật, Nhạc Tâm Thiện thậm chí có thể trực tiếp can thiệp người của Giám Sát Đường, chính là ở đây. Nếu là như vậy, người bên Tây Phong Tử này, đến cũng cần thiết phải chú ý. Bất quá hai cái đồ đệ của hắn, thật giống tuổi đều rất lớn chứ?"

"Đúng, hai cái đồ đệ tu hành đều đã hơn trăm năm, đại đã là Vạn Pháp cảnh, nhị đệ tử còn kẹt ở Hoa Luân đỉnh phong, ba lần trùng kích Vạn Pháp thất bại, trăm năm không được, phỏng chừng là tấn thăng vô vọng."

"Vậy thì quái rồi." Ninh Dạ đi qua lại bộ: "Lẽ nào cũng không phải vì người nào đó?"

"Đúng a." Cừu Bất Quân thở dài: "Then chốt Tây Phong Tử cùng Nhạc Tâm Thiện một lòng đại đạo, đều không con cái."

"Chờ đã! Con cái." Ninh Dạ đột nhiên nhớ tới điều gì: "Bên trong hai cái đồ đệ của Tây Phong Tử, có hay không dòng dõi bây giờ vẫn còn tuổi thanh xuân?"

Cừu Bất Quân ngẩn ngơ, nghĩ một hồi nói: "Giống như còn thật sự có một cái, chính là cái nhị đồ đệ Thường Xá kia, hắn có cái con gái, gọi Thường Vũ Yên, bây giờ niên phương hai tám. . ."

"Ngươi nói cái gì? Họ Thường?" Ninh Dạ một thoáng đánh tới: "Ngươi xác nhận là nữ tử họ Thường?"

"Làm sao vậy?" Cừu Bất Quân nhìn thấy thân thể Ninh Dạ tại khẽ run.

Hít một hơi dài, Ninh Dạ nói: "Cái Thường Xá này, có phải là quê hương liền tại phụ cận Thiên Cơ Sơn, Thường Vũ Yên có phải là mới mới nhập Thần Cung không lâu?"

Cừu Bất Quân há miệng: "Ta không rõ ràng. Ta biết Thường Vũ Yên cũng chỉ là bởi vì nàng cùng Ôn Tâm Dư là khăn tay giao. Bất quá nàng nhập thần cung thời gian xác thực không dài, thật giống cũng chỉ tại. . ."

"Hai năm trước." Ninh Dạ đã nói.

Cừu Bất Quân bật thốt lên: "Làm sao ngươi biết?"

"Bởi vì nàng là người trong lòng của Duẫn sư huynh." Ninh Dạ thống khổ nhắm mắt lại.

Thất sư huynh, thật không nghĩ tới, nguyên lai người bán đứng tông môn, thế mà là ngươi!

Chương 66 : Nhân duyên (thượng)

Chương 63: Nhân duyên (thượng)

Đối với ai là người bán đứng Thiên Cơ Môn, Ninh Dạ từng đoán quá rất nhiều.

Hắn đoán quá là đại sư huynh Triệu Long Quang, bởi vì trừ Thanh Lâm Tân Tiểu Diệp ra, hắn là , người duy nhất bên trong những sư huynh đệ khác rõ ràng Thiên Cơ Điện chi sự . Nhưng suy nghĩ đến đối phương thật giống không biết Thiên Cơ Điện tại trên người Bạch Vũ, lại bính ngoại trừ một khả năng này.

Còn hoài nghi lục sư huynh Phong Bất Đình, không chỉ có bởi vì Phong Bất Đình xuất thân đại gia, dây dưa đông đảo, cũng bởi vì hắn là phụ trách thủ sơn đại trận chi nhân.

Cũng hoài nghi ngũ sư tỷ Sơn Nhu, dù sao Sơn Nhu đối với hắn độc chiếm Tân Nhiễm sủng ái một mạch hơi có chút tiểu đố kỵ.

Nhưng chỉ có không nghĩ tới, sẽ là Thất sư huynh Doãn Thiên Chiếu.

Hắn cùng Doãn Thiên Chiếu tiếp xúc số lần cũng không nhiều, đối với hắn làm người cũng không thực sự hiểu rõ, chỉ là tại trong ấn tượng của hắn, Thất sư huynh làm người trầm mặc ít lời, không thích nói nhiều, quanh năm khổ tu.

Lại không nghĩ rằng. . .

Đến cùng là Hắc Bạch Thần Cung hữu ý sắp xếp vẫn là thật có trùng hợp? Ninh Dạ không biết, cũng không muốn biết.

Hắn chỉ biết rằng, phản bội sư môn giả nhất định phải chết!

Thường Vũ Yên rất không vui.

Bởi vì Doãn Thiên Chiếu đã có hảo một ít ngày không để ý đến nàng.

Thời điểm không vui, Thường Vũ Yên liền sẽ tìm Ôn Tâm Dư kể khổ —— Đoạn Trường Nữ tập Tiệt Thiên Thuật, thiện giải nhân ý, mấu chốt nhất tình lộ nhấp nhô, cũng bởi vậy thường có thể chỉ điểm Thường Vũ Yên một hai, tuy rằng không hẳn mỗi lần đều là nàng thích nghe.

"Ôn tỷ tỷ, ngươi là không biết, Thiên Chiếu đã bế quan có hơn một tháng, cả ngày tu hành Lưỡng Nghi Chân Cương, cũng không để ý tới ta."

Trong Toái Trần hiên, Ôn Tâm Dư đang ngồi tại bên hồ nước cho cẩm lý ăn.

Linh khí như tơ, dẫn dắt những cẩm lý kia chợt cao chợt thấp, không ngừng biến ảo thành các loại đồ án.

Thời khắc này nghe Thường Vũ Yên kể khổ, Ôn Tâm Dư tay trắng vung nhẹ, những kia cẩm lý liền biến thành một cái chữ "Tình".

Ôn Tâm Dư đã chỉ vào cái chữ tình kia nói: "Một cái tình tự lệ hai hàng, nhật nguyệt song toàn mới là tình. Tình nếu không cô, lại sao thấy kỳ trân? Dụng tình quá thâm giả, cũng cuối cùng khó tránh khỏi bị tình gây thương tích, đến không bằng ký tình sơn thủy, hữu thủy mới thanh, độc lập mới tĩnh."

Thường Vũ Yên giận dữ đẩy nàng: "Ai nha tỷ tỷ, ngươi liền chớ cùng ta nói những thứ này. Ta biết ngươi tình lộ nhấp nhô, nhưng ta cùng Thiên Chiếu là chân tâm."

Ôn Tâm Dư cũng không nhìn nàng: "Ngươi nếu đã biết hắn chân tâm đợi ngươi, cần gì phải chạy tới ta khóc lóc, hiểu cho hắn cũng có khó khăn là được."

Nàng lời này nói thật là qua loa, cho thấy rất không thích Thường Vũ Yên như vậy, nhưng cũng bất đắc dĩ.

Đừng xem Thường Xá chỉ là nhị đệ tử của Tây Phong Tử, hơn nữa là tối vô dụng cái kia, nhưng chính là bởi vì vô dụng, thân phận trái lại càng cao hơn —— loại nhân vật đại năng như giống Tây Phong Tử này, làm sao có khả năng vô duyên vô cớ thu một cái phế vật liền Vạn Pháp cảnh cũng đời này vô vọng?

Hắn là cháu ruột của Tây Phong Tử.

Tây Phong Tử một đời chưa lập gia đình, dưới gối không con, chỉ có một cái cháu trai như thế, chính bởi vậy, Thường Vũ Yên cũng là chắt gái duy nhất của hắn, Tây Phong Tử bản nhân đối Thường Vũ Yên cũng rất là yêu thích.

Chính bởi vậy, Ôn Tâm Dư cũng không thể đối Thường Vũ Yên quá mức vô tình.

"Nói thì nói như thế, nhưng ta tổng lo lắng hắn vì cầu đại đạo, dần

dần liền xa lánh ta." Thường Vũ Yên lầm bầm nói.

"Nếu như thế, ngươi liền càng phải chăm chỉ khổ tu, miễn cho theo không kịp bước chân của hắn, bị hắn xa xa bỏ xuống."

Thường Vũ Yên thác má: "Ta biết, nhưng ta lại không phải cái gì thiên túng kỳ tài, cũng không có cái kia lòng mang thiên hạ chi đại chí, chỉ muốn hai người đồng thời hảo hảo sinh sống, bạc đầu giai lão. Có thể sống tới một, hai trăm năm, đã là thấy đủ. Bằng không như thời gian dài, hắn nhìn ta nhìn ngán rồi mệt rồi phiền rồi, vậy thì làm sao mới tốt?"

Ôn Tâm Dư liền thở dài một tiếng, trong tay sợi chỉ vận chuyển, hết thảy con cá liền đồng thời nhảy ra mặt nước, hóa thành một cái "Cục" tự, phục trở xuống trong nước.

"Nằm ở trong cuộc, tâm tự mê loạn, ngươi a, chung quy là quá tương rồi. Liền không biết cái Doãn Thiên Chiếu kia đối với ngươi liệu có dụng tâm như vậy."

Thường Vũ Yên liền nói: "Thiên Chiếu đối với ta là chân tâm, hắn vì ta thậm chí. . ."

Nàng muốn nói lại thôi, Ôn Tâm Dư đã nói: "Vì ngươi, liền Thiên Cơ Môn đều bán đứng?"

Thường Vũ Yên kinh ngạc ôm ngực: "Tỷ tỷ biết?"

Ôn Tâm Dư cong ngón tay búng một cái, một con cá lạc vào trong tay: "Ta vốn không biết, chỉ là có chút suy đoán. Hiện tại đến là có thể xác định, như vậy xem ra, Doãn Thiên Chiếu xa lánh ngươi, sợ cũng là có duyên cớ phương diện này."

"A?" Thường Vũ Yên kinh ngạc.

"Hắn vì ngươi phản bội sư môn, nội tâm hẳn là cũng là đau khổ giãy dụa chứ?" Ôn Tâm Dư hỏi.

Thường Vũ Yên liền khẽ gật gật đầu: "Trong hai năm qua, hắn thường vô pháp ngủ, đều ở nửa đêm thức tỉnh, khóc ròng ròng. . . Một năm trước vốn đã tốt hơn rất nhiều, thế nhưng sau Thanh Mộc Điện chi sự, hắn luôn cảm thấy khả năng có quan hệ cùng Ảnh, tâm tình cũng liền trở nên càng lúc càng kém hơn."

Nói đến đây, Thường Vũ Yên tóm lấy Ôn Tâm Dư: "Hắn ẩn nấp không ra, không phải là bởi vì sợ ảnh cùng Thanh Lâm bọn họ, mà là sợ bọn họ báo thù không được phản hại chết bản thân. Hắn không muốn triêm nhiễm máu của người Thiên Cơ Môn nữa, cho nên mới một mạch ẩn núp."

"Ngươi nói với ta những thứ này, thì có ích lợi gì." Ôn Tâm Dư lạnh nhạt nói: "Đây chính là chỗ ta không thích Doãn Thiên Chiếu, làm liền làm, làm sao phải hối hận. Thân là nam tử, trông trước trông sau, do do dự dự như vậy, thật không biết ngươi nhìn trúng hắn điểm nào."

Thường Vũ Yên liền nói: "Nhân gia chính là vừa ý hắn có tình có nghĩa a."

"Có tình có nghĩa?" Ôn Tâm Dư bắt đầu cười ha hả, bỗng nhiên vung tay, trong tay chi ngư đã vỡ tung thành đầy trời bột mịn: "Hắn như tính có tình có nghĩa, vậy người trong thiên hạ đều được cho có tình có nghĩa. Rớt vài giọt vô vị lệ, làm mấy cái không hư mộng, cũng xứng xưng có tình có nghĩa? Cuối cùng bất quá là hư tình giả ý, lừa gạt bản thân, cũng lừa ngươi đứa nhỏ ngốc cái gì cũng không hiểu này đi."

"Ta không cho ngươi nói hắn như vậy!" Thường Vũ Yên tức giận kêu to: "Không nói với ngươi nữa!"

Đã là tức giận đi ra ngoài.

Ra Toái Trần hiên, vừa mới đi vài bước, liền nghe thấy ven đường thị nữ đang cùng một lão giả nói chuyện.

Lão giả không biết nói cái gì, thị nữ che miệng cười, gió đưa tới nàng khinh nhu thoại ngữ: "Ngươi nói có thể là thật?"

Lão giả gật đầu liên tục: "Tiểu lão nhi dám dùng tính mệnh phát thệ, cái Thanh Trần Quan kia hương hỏa, lại là cực linh. Cô nương đi thử một chút liền biết."

Nghe nói như thế, Thường Vũ Yên nhíu mày.

Thị nữ kia đã nói: "Như vậy sao được? Tiên môn trung nhân, yêu ma pháp trung trảm, quỷ quái đao hạ hồn, bản thân chính là đối tượng được vạn dân bái lạy, lại sao có thể lại đi cầu cái kia mịt mờ chi tồn tại?"

Cửu Bất Quân vội nói: "Cũng không thể nói như vậy. Cô nương ngươi nghĩ, chúng ta tuy là tu tiên giả, nhưng tu tiên cuối cùng không phải tiên, tiên tại tâm trung cầu. Thiên địa có chân linh, minh minh hữu chúng nhân. Vì vậy xin xăm vấn quái này, cầu không phải tiên, mà là thiên địa chí lý."

Thị nữ nghe gật đầu liên tục.

Nếu như nói cầu thẻ xăm này cầu chính là tiên thần, tiên môn tự nhiên là sẽ không để ý tới.

Nhưng nếu cầu chính là thiên địa chí lý, vậy liền bất đồng . Còn nói Thanh Trần tiểu quan, thiên đạo liệu có quản không, cái này liền không nói được rồi.

Người người cầu đạo, đạo tại khó lường, trọng yếu nhất chính là cùng thực lực hoàn toàn không liên quan.

Chính bởi vậy, nơi nào có thể hỏi, vẫn đúng là không nhìn tiên môn vũ lực cao thấp.

Cừu Bất Quân đã nói: "Ta cũng chỉ là thuận miệng nói. Dưới cái nhìn của ta, nơi này như linh, tất nhiên là tốt nhất. Nếu như không linh. . . Cô nương cũng không có tổn thất gì không phải?"

Thị nữ kia nghe hắn nói có lý, suy nghĩ một chút nói: "Đằng nào ta tu tiên cũng là không có hi vọng gì, phỏng chừng a, đời này liền Hoa Luân một nấc cũng không qua được. Nếu như thế, đến không bằng thử một chút. Như linh tự nhiên tốt nhất, nếu không linh, cũng cầu cái yên tâm trong lòng."

Cừu Bất Quân cười: "Liền như vậy đi."

Thường Vũ Yên nghe rất là động tâm.

Có lẽ, bản thân cũng có thể thử một chút?

Linh hay không linh, tổng là cầu cái tâm an.

Chương 67 : Nhân duyên (hạ)

Chương 64: Nhân duyên (hạ)

Thanh Trần quan ở vào ngoài Chấp Tử thành Ngõa Quán sơn, quan chủ gọi Tiêu Vân Tử, là cái lão sâu rượu, mỗi ngày thời điểm tối thanh tỉnh chính là lúc tiếp đón khách hành hương.

Mỗi khi có khách hành hương đến, lão đạo liền sẽ đàng hoàng trịnh trọng mang vào bát quái bào, vì khách hành hương giải thiêm, đoán mệnh, đây cũng là khởi nguồn thu nhập chủ yếu của hắn.

Cũng may khách hành hương không nhiều, mỗi ngày cũng chỉ năm ba cái, đánh đánh tinh thần, rất nhanh liền có thể chịu đựng được —— Cừu Bất Quân không có nói dối, thần đạo bất hưng, mỗi ngày năm ba khách hành hương liền đã là thập lý bát hương, hương hỏa tối vượng chi địa rồi.

Khi Thường Vũ Yên tới thì, quan môn chính không có một người, chỉ có một cái đạo nhân tuổi còn trẻ, chính cầm cây chổi quét dọn đình viện.

Nhìn thấy Thường Vũ Yên đi tới, đạo nhân trẻ tuổi kia hướng tới Thường Vũ Yên thi lễ nói: "Khách nhân có phải là muốn dâng hương?"

Thường Vũ Yên hồi đáp: "Ta muốn cầu một thẻ thiêm, coi chút nhân duyên."

Đạo nhân liền mời Thường Vũ Yên tiến vào.

Trong quan rất là lụi bại, trên chủ điện chỉ có một toà cổ tượng, song diện tứ tí, một mặt hướng cửa lớn là mặt thiện, từ mi thiện mục, mặt hướng sau quan là mặt ác, hung thần ác sát.

Bốn cánh tay mỗi cái nắm pháp khí, lại đối ứng lưỡng diện, thiện diện hai cánh tay phân nắm tịnh bình, hồng tuyến, phân biệt tượng trưng được mùa cùng ái tình, ác diện liền là hàng ma xử, kim cương luân, tượng trưng hủy diệt, thủ hộ.

Nói cách khác, một tôn thần tượng này, phân biệt đại biểu được mùa, ái tình, hủy diệt cùng thủ hộ bốn loại chức năng, cũng coi như là cái thần toàn năng rồi. Bất quá toàn năng chi thần như vậy, cổ cũng không có, cuối cùng bất quá phàm nhân bịa đặt đến an ủi mình mà thôi.

Càng là hương hỏa héo tàn, càng là cần công năng đầy đủ hết, mới có thể nghênh bốn phương tám hướng khách.

Đạo nhân đã đứng tại bên thần tượng, thấp giọng nói: "Không biết khách nhân cầu sâm gì?"

Thường Vũ Yên hồi đáp: "Ái tình."

Đạo nhân liền đưa lên ống thẻ: "Xin mời lắc thiêm."

Thường Vũ Yên tiện tay lắc mấy lần, nhánh thiêm lạc trên mặt đất.

Đạo nhân cầm lấy thiêm xem xem một chút, thì thầm: "Đầy mắt thê lương cực tự sầu, thiên tâm bất thuận thủy không lưu, nhưng tồn đạo niệm thời thời tại, tự có gia tường hãy đừng buồn. Cô nương, chi thiêm này nhưng không phải quá tốt đây."

"Lời ấy nghĩa là sao?" Thường Vũ Yên hỏi.

Đạo nhân nắm thiêm nói: "Nhìn cái thiêm này, cô nương hẳn là đã có ý trung nhân. Bất quá tình sự giữa hai người các ngươi, khá nhiều gian nan, càng có ác quỷ oán niệm quấn thân. . ."

Thường Vũ Yên lập tức nói: "Hoang đường! Tiên môn thiên hạ, đâu ra oán quỷ? Dù có, cũng bị các tiên nhân chém, quỷ nào dám triền?"

Đạo nhân liền lắc đầu: "Tất nhiên là nhìn ra, cô nương là tu hành trung nhân. Tu hành trung nhân, tự nhiên là không sợ lệ quỷ, nhưng đạo nhân cũng không nói đây là lệ quỷ a. Ta nói chính là. . . Oán niệm."

Thường Vũ Yên liền trong lòng run lên.

Nàng tự nhiên là biết đến, phàm tu tiên chi nhân, hơn nửa có linh. Dù cho bỏ mình, nhất linh bất diệt, vẫn như cũ có thể sử dụng các loại chú pháp oán thuật, mà ở phương diện này am hiểu nhất chính là Mộc Khôi Tông. Bọn họ chú thuật vô thanh vô tức, là khó giải nhất.

Thiên Cơ Môn tu hỗn tạp, nếu nói là có người bỏ mình linh bất diệt, không tiếc đạo tiêu linh diệt phóng thích ác chú, lại là hoàn toàn có khả năng này.

Chỉ là Thiên Chiếu vẫn chưa hiện ra chân hình, đối phương không có mục tiêu lại làm sao làm được đây? Bất quá thiên hạ pháp thuật đông đảo, chính là chưởng giáo cũng không thể toàn tri, có lẽ liền có chú pháp không cần mục tiêu, cũng chưa biết được.

Trong lòng căng thẳng, đã hỏi vội: "Liệu có giải quyết chi pháp?"

Đạo nhân liền nói: "Tự có gia tường hãy đừng buồn. . . Này lại nói rõ, xác thực vẫn còn có cơ hội giải trừ."

Thường Vũ Yên đã lấy ra một khối linh thạch đưa tới: "Kính xin chỉ giáo."

Trẻ tuổi đạo nhân tiếp nhận linh thạch đáp: "Oán niệm cần lấy thiện tâm hóa, cô nương có thể cùng ý trung nhân đồng thời, làm nhiều việc thiện, oán niệm tự có thể chậm rãi hóa giải."

Thường Vũ Yên thở dài: "Hắn như chịu cùng ta đi ra, đến là được rồi."

Đạo nhân hỏi: "Xin hỏi cô nương có phải là người trong Thần Cung?"

Thường Vũ Yên nhẹ gật đầu.

Đạo nhân liền cười nói: "Trảm yêu trừ ma, cũng là làm việc thiện, cũng không khó a, đối với đệ tử Thần Cung, đây không phải là chuyện thường sao?"

Thường Vũ Yên ngẩn ra: "Ngươi là nói. . ."

Đạo nhân lắc đầu: "Ta không nói gì. Thần Cung chính là tiên môn chí tôn, đạo nhân không dám tùy ý trí bình. Chỉ là muốn nhắc nhở một câu, vô luận cô nương có đi làm hay không, ghi nhớ kỹ cũng phải hai người đồng hành."

"Hai người đồng hành?" Thường Vũ Yên lặp lại một câu.

"Đúng vậy, nhân duyên không phải chuyện của một người, hai người đồng hành mới có thể giải, bằng không chỉ giải một người, vẫn cứ vô dụng."

"Ta minh bạch rồi, đa tạ chỉ giáo." Thường Vũ Yên đứng dậy rời khỏi.

Trẻ tuổi đạo nhân nhìn theo Thường Vũ Yên rời khỏi, đột nhiên nở nụ cười, đã xuất hiện khuôn mặt Ninh Dạ.

Cừu Bất Quân xuất hiện tại bên cạnh hắn: "Ngươi cảm thấy nàng có thể được không?"

"Được hay không được, đây đều là phương pháp tốt nhất, chỉ cần tập trung Thường Vũ Yên, chẳng khác nào đã biết động hướng của Doãn Thiên Chiếu." Ninh Dạ trả lời.

Doãn Thiên Chiếu không thể nào một mạch không xuống núi, chỉ bất quá thời điểm nào hắn đi ra, không ai biết. Vì vậy tác dụng chân chính của Thường Vũ Yên, không phải khiến Doãn Thiên Chiếu xuống núi, mà là cùng hắn quấn lấy nhau, do đó biến hướng cung cấp manh mối Doãn Thiên Chiếu hành động.

Cừu Bất Quân cũng đồng ý điểm này, bất quá hắn còn là nói: "Có một vấn đề."

"Ân?"

"Ngươi làm sao hướng mọi người giải thích, thời điểm Doãn Thiên Chiếu có chuyện, ngươi lại một lần trùng hợp xuất hiện ở phụ cận?"

Lạc Cầu Chân sở dĩ lại hoài nghi Ninh Dạ, nguyên nhân lớn nhất chính là hắn nhiều lần xuất hiện tại địa điểm xảy ra chuyện.

Cùng kiếp trước bất đồng, tại tiên môn làm gián điệp, bị hoài nghi liền tương đương với bị phát hiện —— cái thế giới này làm việc tuy không kết cấu, nhưng cũng bởi vậy càng không kiêng dè.

Lần trước nếu không phải Vương Sâm cõng nồi, như vậy Lạc Cầu Chân hoài nghi khả năng liền sẽ trực tiếp biến thành hành động.

Vì vậy vô luận thế nào, lần này Ninh Dạ không thể lại cho Thần Cung lý do hoài nghi chính mình.

Đối diện nan đề Cừu Bất Quân đề xuất, Ninh Dạ hơi hơi mỉm cười: "Nếu đã không thể trùng hợp, vậy liền đừng trùng hợp, có lúc người hại ngươi cũng khả năng biến thành giúp ngươi."

"Ý của ngươi là. . ."

"Ngược lại mà làm!"

Thiên Nguyên phong, Vô Quang động.

Doãn Thiên Chiếu ngồi ở trong động, toàn thân lung tại trong khói đen.

"Phốc!" Doãn Thiên Chiếu đột nhiên phun ra một ngụm máu.

Đen đặc như mực.

Sau đó là một bàn tay đặt tại sau lưng Doãn Thiên Chiếu, từ bên trong bàn tay kia truyền đến hùng hồn thuần hậu chi lực, chậm rãi vì hắn điều trị thương thế.

Chốc lát, Doãn Thiên Chiếu nói: "Đa tạ sư tôn chiếu cố, đệ tử không sao rồi."

Tây Phong Tử đã từ sau lưng hắn đi ra: "Ngươi gần nhất tâm, có chút loạn."

"Đúng, Hiên Vũ Các một chuyện, tuy đã điều tra rõ là Vương Sâm gây nên, nhưng đệ tử luôn có một loại cảm giác xấu."

"Ngươi cảm thấy, Ảnh đã lẫn vào Hắc Bạch Thần Cung?"

Doãn Thiên Chiếu chần chờ một chút, gật đầu đáp: "Vâng."

Tây Phong Tử thu tay: "Hắc Bạch Thần Cung gia đại nghiệp đại, mỗi năm đều có vô số người tiến vào, nếu muốn từ bên trong tìm tới Ảnh, cũng không dễ dàng. Bất quá còn may, chí ít mục đích của hắn là sáng tỏ. Chỉ cần hắn còn muốn giết ngươi, vậy thì tổng sẽ có sơ sót lộ ra."

Doãn Thiên Chiếu minh bạch Tây Phong Tử ý tứ: "Ý tứ của sư phụ, là đệ tử làm mồi dụ? Công nhiên lộ diện?"

Tây Phong Tử lắc đầu: "Như làm như vậy, quá mức rõ ràng, đối thủ tất nhiên cảnh giác."

"Vậy ý của sư phụ là. . ."

Tây Phong Tử suy nghĩ một chút nói: "Mấy ngày nay, Vũ Yên tới tìm ta mấy lần, nói ta đem ngươi khốn ở trong cung quá lâu, hy vọng có thể cùng ngươi ra ngoài dạo dạo vài vòng. Ta cảm thấy như vậy cũng tốt, thứ nhất, ngươi hiện tại cũng cần giải sầu, ra ngoài đi một chút, đối với ngươi có chỗ tốt. Thứ hai, cũng coi như là bầu bạn Vũ

Yên. Ba người, có lẽ có thể đem cái người trong bóng tối kia dẫn ra."

"Nhưng thân phận ta không rõ, đối phương chưa chắc đã phát hiện."

"Một năm qua, phát sinh rất nhiều chuyện quái dị, có chút cơ mật là thế nào tiết lộ, đến nay nhưng không rõ ràng. Chúng ta nhất định phải giả thiết, đối thủ khả năng càng có thủ đoạn so với chúng ta tưởng. Vì vậy ngươi lần này qua đó, như không có chuyện thì cũng thôi, vậy nói rõ hoặc là ảnh không tại, hoặc chính là hắn còn chưa có điều tra rõ tình huống của ngươi, nhưng mặc kệ là loại nào, đều không đáng để lo."

Tây Phong Tử không có nói nếu như có chuyện xử lí thế nào.

Doãn Thiên Chiếu rất rõ ràng, Tây Phong Tử nhất định sẽ phái người bảo vệ hắn, nhưng tại trong quá trình này, không ai có thể bảo đảm Doãn Thiên Chiếu nhất định là an toàn.

Mà đó chính là chỗ hắn cần phải mạo hiểm.

Nghĩ nghĩ, hắn hỏi: "Lúc nào?"

"Nếu ngươi không ý kiến, vậy liền ngày mai đi, vừa vặn có cái nhiệm vụ tương đối thích hợp các ngươi, ta liền để Vũ Yên đi nhận, ngươi cùng nàng đồng hành."

Chương 68 : Xuất hành

Chương 65: Xuất hành

Sau chuyện Vương Sâm, Hắc Bạch Thần Cung tuy ra chút vụ án, nhưng lại không có tính khiêu chiến giống như lúc trước.

Điều này khiến cho Lạc Cầu Chân có chút tiếc nuối, càng bắt đầu có chút nhớ nhung Ninh Dạ.

Lạc Cầu Chân yêu thích vụ án có tính khiêu chiến, bất quá cái này tiền đề là phải có thể phá.

Nếu như vụ án tính khiêu chiến quá mạnh, phá không được, vậy liền không phải khiêu chiến, mà là nhục nhã.

Vì vậy Lạc Cầu Chân rất hi vọng Ninh Dạ làm tiếp chút gì, để cho mình tóm lấy nhược điểm, do đó một lần công phá. Làm sao khoảng thời gian này Ninh Dạ ngoan đến như mèo con, ngoại trừ một cái Cố gia vụ án, lại không có bất luận cái gì hành động. Ngược lại là Phó Đông Lưu đối với Ninh Dạ rất là thưởng thức, cho rằng người này rất có tiềm chất nhậm chức tại Giám Sát Đường.

Điều này khiến cho Lạc Cầu Chân cũng cảm thấy buồn cười, như Ninh Dạ đến Giám Sát Đường rồi, chẳng phải liền cùng mình trở thành đồng môn đồng sự? Lại là thú vị.

Chỉ là thách hắn cũng không dám tới chứ?

Thời khắc này chính đang suy nghĩ, chợt nghe bên ngoài có người bẩm báo: "Chấp sự, Ninh Dạ cầu kiến."

Ninh Dạ?

Hắn làm sao lại tới nơi này?

Lạc Cầu Chân ngạc nhiên, vẫn là nói: "Để hắn tiến vào."

Bước vào Giám Sát Đường, Ninh Dạ khom người nói: "Xin chào chấp sự."

Lạc Cầu Chân đầy hứng thú nhìn hắn, trước hết để cho hắn ngồi xuống, cho người dâng trà, lúc này mới cười nói: "Làm sao ngươi lại tới tìm ta?"

Ninh Dạ nói: "Ninh Dạ trước đây không lâu nghe nói, phó đường chủ dự định khiến ta nhập Giám Sát Đường, vì vậy chuyên tới để hỏi một chút chấp sự, có việc này không? Như có, có phải là ý của chấp sự?"

Ân?

Lạc Cầu Chân đã nổi hứng thú, lại nhìn biểu tình của Ninh Dạ, rõ ràng bất thiện, cười nói: "Nhập Giám Sát Đường? Ngươi đâu ra tin tức?"

Ninh Dạ lạnh nhạt nói: "Những đệ tử giám sát ngươi phái tới theo dõi ta kia, làm việc lại không dụng tâm giống như chấp sự. Vô sự nói chuyện phiếm, liền nghe thấy."

Một đám hỗn đản, phế vật!

Lạc Cầu Chân trong lòng thầm mắng.

Khiến bọn hắn nhìn chằm chằm Ninh Dạ là để bọn hắn đi thu thập tin tức, bọn họ đến được, thế mà đưa tin tức cho Ninh Dạ, tuy rằng cũng không phải cái tin tức lớn ghê gớm gì.

Lạc Cầu Chân không muốn đi tìm chứng cứ, chuyện như vậy coi như hỏi, hơn nửa cũng là từ chối không nhận nợ.

Chỉ có thể nói: "Nhập Giám Sát Đường là chuyện tốt, sao Ninh sư đệ nhưng một mặt hưng binh vấn tội hình dáng?"

Ninh Dạ nói: "Vậy cũng phải xem là ở cùng với ai. Ta biết Lạc chấp sự ngươi hoài nghi ta, ta cũng không trách ngươi, dù sao ngày đó chi sự xác thực có thật nhiều nói không rõ địa phương, vì vậy ngươi sai người giám thị ta, cái kia thì cũng thôi. Bất quá ngươi đem ta điều đến bên cạnh ngươi, loại cách làm này liền quá đáng chứ? Làm sao ngươi là cảm thấy, chỉ cần ngươi ta cùng nhau, ngươi liền có thể nhìn ra ta vấn đề gì?"

Nghe nói như thế, Lạc Cầu Chân cũng vui vẻ: "Nếu ngươi đã không có vấn đề, cần gì phải căng thẳng?"

"Ngươi nếu như bị người mỗi ngày nhìn chằm chằm, ngươi sẽ dễ chịu? Ta biết ý nghĩ của Lạc chấp sự, không ngoài chính là muốn thông qua hành vi hằng ngày của ta để tìm ra kẽ hở. Đáng tiếc, ngươi lại không phải ta ngày xưa cựu hữu, dù cho muốn nhìn, hơn nửa cũng nhìn không ra cái gì, cần gì phải lãng phí thời gian? Ngươi muốn nhìn chăm chú ta, vậy liền nhìn đi. Ninh Dạ ta không thẹn thiên địa, cũng không sợ ngươi dò xét. Thế nhưng ta muốn tu luyện, muốn ra ngoài tìm cơ duyên, ngươi đem ta điều đến bên cạnh ngươi, đó chính là làm lỡ việc tu hành của ta, ta lại là không thể nguyện ý."

Lạc Cầu Chân đem chính mình thoải mái dựa vào trên ghế dựa phía sau: "Hóa ra là như vậy, ngươi không phải tức giận bị giám thị, mà là tức giận này làm lỡ ngươi tu hành."

"Đúng." Ninh Dạ rất nghiêm túc trả lời: "Kính xin Lạc chấp sự sau này đừng làm những thủ đoạn xảo trá như thế nữa, có chuyện gì, đều có thể phóng tay mà làm."

Hắn nói đối Lạc Cầu Chân chắp tay: "Đến đây là hết lời, Ninh Dạ cáo từ."

Nói liền như vậy rời khỏi rồi Giám Sát Đường.

Nhìn Ninh Dạ rời khỏi, Lạc Cầu Chân nhưng trong lòng là một cỗ hỏa khí dâng lên.

Ninh Dạ đây là đang cảnh cáo hắn?

Hắn tính là thứ gì, cũng xứng cảnh cáo bản thân?

Lạc Cầu Chân tâm hoả dâng lên, cảm giác khó chịu lại như là ăn 100 con ruồi.

Hắn càng phẫn nộ, trên mặt thần tình liền càng bình tĩnh.

Cầm lên hồ sơ bên tay nhìn kỹ, trong đầu đã lóe qua vô số ý nghĩ.

Đúng vào lúc này, một tập hồ sơ bên tay gây nên sự chú ý của hắn: "Thường Vũ Yên muốn đi Tây Hà, Giám Sát Đường chú ý bảo vệ?"

Nhìn kỹ hồ sơ, Lạc Cầu Chân đột nhiên trầm thấp cười rộ lên: "Hóa ra là như vậy sao. Xem ra, mặt trên rốt cục không nhịn được nữa. Rất tốt, rất tốt!"

Lạc Cầu Chân thoải mái tựa lưng vào ghế ngồi, cẩn thận nghĩ một hồi, nói: "Tây Giang."

"Tây Giang tại." Tây Giang đã quỷ mị xuất hiện tại bên người Lạc Cầu Chân.

Hắn tự biết hành sự bất lực, vì vậy rất ngoan ngoãn vừa nãy không dám xuất hiện, mãi đến tận Lạc Cầu Chân gọi hắn.

Lạc Cầu Chân lạnh liếc mắt nhìn hắn, nói: "Nói với Tứ Phương Điện một tiếng, Tây Hà thủy yêu nhiệm vụ, chỉ định Ninh Dạ đi theo."

"Chỉ định Ninh Dạ đi theo?" Tây Giang kinh ngạc.

"Đúng. Hắn không phải muốn ta ít dùng quỷ vực kỹ lưỡng sao? Vậy được, chúng ta liền công khai xem hư thực một hồi. Có một câu hắn nói không sai, đó chính là ta không phải người quen thuộc hắn, coi như nhìn chăm chú như thế nào đi nữa, cũng khó gặp đầu mối. Thế nhưng Duẫn huynh mà nói. . . Hừ, ta muốn xem xem, hắn có dám hay không cùng Duẫn huynh đồng hành!"

Cho dù Ninh Dạ cải biến thân vậy hình tướng mạo, nhưng thói quen trước đây sẽ không dễ dàng bỏ.

Chỉ cần hắn cùng Doãn Thiên Chiếu ở chung thời gian đủ dài, Doãn Thiên Chiếu liền nhất định có thể nhìn ra vấn đề.

Một canh giờ sau, Ninh Dạ liền thu được tin tức —— mệnh lệnh cho hắn đi theo hộ tống Thường Vũ Yên.

Nhìn thấy tin tức, Ninh Dạ vui vẻ cười lên.

Tất cả liền như hắn dự tính như vậy, Lạc Cầu Chân quả nhiên sắp xếp hắn cùng Doãn Thiên Chiếu đồng hành.

Lạc Cầu Chân cũng không phải người ngu, nhưng chính vì hắn không ngốc, hắn liền không thể nào từ bỏ tất cả cơ hội, đặc biệt là tại sau khi Ninh Dạ kích nộ hắn.

Cừu Bất Quân đại khái là duy nhất đối với điều này biểu thị sầu lo. . . Hắn là thật lo lắng Ninh Dạ bị Doãn Thiên Chiếu nhìn thấu.

Ninh Dạ lại không chút để ý.

Bởi vì hắn biết, bản thân sớm không phải cái Ninh Dạ bên trong Thiên Cơ Môn lúc trước kia.

Lúc trước Ninh Dạ, hoan khoái mà khiêu thoát, tuy rằng cũng có thành phần che giấu, nhưng càng nhiều là xuất phát từ chân tâm —— tại trong cái hoàn cảnh sư huynh kia sư đệ lẫn nhau kính lẫn nhau yêu kia, Ninh Dạ mặt âm ám bị ẩn giấu, bị che kín, bị ngột ngạt.

Là Doãn Thiên Chiếu phản bội, Thiên Cơ Môn phúc diệt, một lần nữa kích hoạt rồi cái Ninh Dạ mặt tối kia.

Đừng nói hắn hiện tại hình thể dung mạo hoàn toàn cải, lại có Khi Thiên Thuật kề bên, coi như những thứ này đều không có, lấy diện mạo thật sự đối diện Doãn Thiên Chiếu, Doãn Thiên Chiếu e rằng cũng phải hoài nghi, người trong mắt bản thân này, đến cùng có phải là cái vui vẻ khiêu thoát Bạch Vũ ngày đó nhận thức.

Đương nhiên, trọng yếu nhất chính là, Doãn Thiên Chiếu không phải gián điệp Hắc Bạch Thần Cung bồi dưỡng nhiều năm. Hắn là lâm thời phản bội, điều này liền mang ý nghĩa tại trước khi hắn phản bội, không thể nào tận sức sưu tập tin tức của chính mình.

Tại dưới loại tình huống này, hắn đối chân chính Ninh Dạ, lý giải đã ít lại càng ít.

Một ngày sau.

Đến thời gian ước định, Ninh Dạ đi tới Thiên Nguyên phong.

Thường Vũ Yên đã đang đợi, tại bên người nàng còn có một tên nam tử mặc áo đen, chính là khuôn mặt quen thuộc của Doãn Thiên Chiếu kia.

Lần này, hắn rốt cục lộ ra diện mạo thật sự, chỉ là so với quá khứ , rõ ràng hao gầy rất nhiều.

Chương 69 : Mua dây buộc mình (cầu phiếu đề cử, cầu sưu tập)

Chương 66: Mua dây buộc mình (cầu phiếu đề cử, cầu sưu tập)

Nhìn thấy Ninh Dạ, Thường Vũ Yên có chút bất mãn nhíu mày một cái: "Tứ Phương Điện chính là làm việc như thế? Khiến một cái đệ tử bình thường còn chưa tới sáu tầng đến bảo vệ chúng ta?"

Thường Vũ Yên còn chưa nhập Hoa Luân, cũng đã là Tàng Tượng đỉnh phong.

Cho tới Doãn Thiên Chiếu, thời điểm tại Thiên Cơ Môn đã sớm là Hoa Luân trung kỳ. Hai năm qua tuy rằng còn chưa tới hậu kỳ, nhưng cũng đã thực lực đề thăng lộ rõ.

Để một cái đệ tử thực lực còn kém hơn so với bọn họ đi theo bảo vệ, nghe tới là có chút như chuyện đùa rồi.

Ninh Dạ cũng chỉ có thể nói: "Mặt trên nói, lấy sư tỷ cùng vị này. . ."

Hắn nhìn nhìn Doãn Thiên Chiếu.

Đối phương nói: "Ta tên Doãn Thiên Chiếu."

Ninh Dạ liền nói: "Lấy thực lực của sư tỷ cùng Duẫn sư huynh, chỉ là Tây Hà thủy yêu, không đáng lo lắng. Để Ninh Dạ tới, chủ yếu vẫn là để làm thủ hạ cho hai vị, dù sao luôn có chút việc nặng, không thích hợp hai vị làm."

Thường Vũ Yên nghe xong lời này, sắc mặt mới hơi hơi tốt một chút: "Đến cũng đúng, chung quy phải có một người sai bảo. Nếu như đến một vị sư huynh, trái lại không tốt sai khiến. Nếu như thế, vậy liền đi đi."

Nói đã phóng ra một con vân đỉnh hạc, ngồi lên.

Ninh Dạ liền cười khổ nói: "Sư đệ không có vật cưỡi, thực lực không đủ, vẫn còn chưa thể phi hành."

"Thật là phiền phức, đến cùng ai hầu hạ ai?" Thường Vũ Yên ngoài miệng như vậy, nhưng vẫn là ném ra một cái đám mây nho nhỏ: "Lên đi."

Ninh Dạ đạp vào trên đám mây, đám mây kia liền phiêu phiêu phi khởi , còn Doãn Thiên Chiếu thì căn bản không cần, trực tiếp đằng không nhi khởi.

Từ Cửu Cung sơn đến Tây Hà, phi hành cần ba ngày.

Thời khắc này bay được một ngày, Doãn Thiên Chiếu nói: "Sư muội, trước tiên hãy ở chỗ này nghỉ ngơi một chút đi."

Thường Vũ Yên liền đáp: "Được rồi."

Ba người đáp xuống, Doãn Thiên Chiếu tự tìm một nơi yên tĩnh tu hành, Ninh Dạ thì đi săn bắt kiêm nhóm lửa, đến là khiến Thường Vũ Yên tiết kiệm không ít tâm tư.

Nàng trong lúc rảnh rỗi, liền đến bên người Doãn Thiên Chiếu, nói: "Hiếm thấy đi ra, hà tất lại nghiêm túc như vậy, cũng không bầu bạn ta."

Doãn Thiên Chiếu có chút bất đắc dĩ: "Ta tu Lưỡng Nghi Chân Cương chính tại thời khắc then chốt, lần này nếu không phải sư phụ bảo ta bồi ngươi, ta cũng không muốn đi ra. Công khóa này lại là một ngày cũng không thể bỏ được."

Thường Vũ Yên liền có chút bất mãn, tự ngồi vào một bên sinh hờn dỗi.

Nhìn thấy tình huống này, Ninh Dạ nhưng trong lòng khẽ động.

Sau khi thu được Tiệt Thiên Thuật, Ninh Dạ khoảng thời gian tu hành này, đã hơi có thành quả.

Vừa nãy lúc Doãn Thiên Chiếu nói chuyện, hắn có thể cảm nhận được tâm tình đối phương, lại là hoàn toàn bất đồng cùng biểu hiện của hắn.

Đó là một loại tâm tình rất kỳ quái, liền giống như Doãn Thiên Chiếu đang kiêng kỵ cái gì.

Kiêng kỵ bản thân?

Không đúng!

Không nói lấy thực lực của Doãn Thiên Chiếu hoàn toàn không cần thiết phải kiêng kỵ bản thân, càng trọng yếu chính là hoài nghi mình chính là Lạc Cầu Chân không phải Doãn Thiên Chiếu.

Điểm này, từ trong quá trình một đường phi hành lúc trước, Ninh Dạ là đã xác nhận, chính là Doãn Thiên Chiếu đối với bản thân không có nửa điểm hoài nghi tâm tư. . . Ân? Điều này cũng không đúng a, Ninh Dạ đột nhiên lại phát hiện một vấn đề.

Lạc Cầu Chân từng để cho Doãn Thiên Chiếu chỉ nhận quá bản thân, nói cách khác, Doãn Thiên Chiếu là biết Lạc Cầu Chân hoài nghi. Tại dưới loại tình huống này, Lạc Cầu Chân đem Ninh Dạ phái tới, Doãn Thiên Chiếu không thể nào không biết mục đích của Lạc Cầu Chân là vì để cho hắn tiến một bước tìm chứng cứ.

Như vậy theo đạo lý mà nói, Doãn Thiên Chiếu không thể nào không hề có một chút nghi ngờ đối với chính mình, chung quy phải có chút chú ý, có chút quan sát mới đúng.

Nhưng mà bay một ngày, Ninh Dạ xác thực không từ trên người Doãn Thiên Chiếu phát giác nửa điểm tâm tình hoài nghi đối với chính mình, hiện tại cẩn thận hồi tưởng, Ninh Dạ cảm thấy Doãn Thiên Chiếu vẫn là đối với Thường Vũ Yên quan tâm càng nhiều hơn một chút.

Điều này liền có chút cổ quái.

Thời khắc này Ninh Dạ lặng yên vận chuyển Tiệt Thiên Thuật, cẩn thận cảm thụ tâm tình của Doãn Thiên Chiếu cùng Thường Vũ Yên, tâm tình của Thường Vũ Yên giống như biểu hiện của nàng, tràn ngập không vui, ngược lại là Doãn Thiên Chiếu, tâm tình càng lúc càng cổ quái lên.

Tiệt Thiên Thuật đối với tâm tình nhận biết là mơ hồ, cũng không có một cái phân chia rõ ràng, cũng chỉ có loại tâm tình tương đối rõ ràng như sát ý có thể trực tiếp nhận biết, nhưng một người tình cảm thường xuyên là phức tạp, tràn ngập nhiều loại tâm tình, thậm chí là tự mâu thuẫn, cho dù Tiệt Thiên Thuật tu đến mức độ hoàn toàn đại thành, nếu không am hiểu nhân tình, cũng khó hoàn toàn lý giải.

Ninh Dạ là hiểu nhân tâm, nhưng chính bởi vậy, hắn lại càng thêm mê hoặc.

Bởi vì Doãn Thiên Chiếu giờ phút này tâm tình cực kỳ phức tạp, tràn ngập mâu thuẫn. Xem ra hắn thật giống phi thường muốn ở cùng với Thường Vũ Yên, nhưng lại không thể không nỗ lực đề kháng, trong lòng có rất lớn kiêng kỵ chi ý.

Lẽ nào là bởi vì lo lắng ảnh tồn tại?

Nhưng mà Ninh Dạ biết, nếu như Doãn Thiên Chiếu lần này đi ra chính là dẫn xà xuất động, vậy trong bóng tối tất nhiên là khẳng định có cường giả mạnh hơn ảnh đang bảo vệ hắn, cũng chính là vì cái nguyên nhân này, vì vậy lần này mới không khiến Cừu Bất Quân xuất động, bởi vì cái đó không có ý nghĩa.

Nếu như thế, Doãn Thiên Chiếu lại kiêng kỵ cái gì?

Ninh Dạ còn đang kỳ quái, bên này Doãn Thiên Chiếu đã lại một lần từ chối Thường Vũ Yên thân thiết, làm Thường Vũ Yên rất là không vui trở về, từ bên trong tâm tình của Doãn Thiên Chiếu, truyền đến chính là từng tia từng tia không cam lòng.

Đây là. . .

Ninh Dạ tinh tế cảm thụ, bên tai là Thường Vũ Yên bất mãn bực tức: "Cái gì a, thật vất vả đi ra một lần, còn không bằng thời điểm ở trong động, hiện tại liền ngay cả cầm cầm tay nhỏ của người ta cũng không muốn, quả thực chính là một khối gỗ!"

Nghe nói như thế, Ninh Dạ chấn động trong lòng!

Không đúng!

Coi như kiêng kỵ thế nào đi nữa, cũng không thể nào liền tay Thường Vũ Yên đều không chạm thử.

Ý thức được điểm này, Ninh Dạ trong đầu đột nhiên bốc lên cái một ý nghĩ, không khỏi rùng mình một cái.

Trong khoảnh khắc đó hắn đột nhiên hiểu được.

Hàng giả!

Người này không phải Doãn Thiên Chiếu! ! !

Đúng rồi, Doãn Thiên Chiếu biết mục đích của ảnh tuyệt đối là hắn, vì vậy gia hỏa này căn bản không dám công nhiên hiện thân, mà là mặt khác tìm một người giả mạo bản thân.

Có Hắc Bạch Thần Cung đại năng xuất thủ, muốn huyễn hóa dung mạo một người lại quá là đơn giản. Hơn nữa bởi đây là bố trí nhằm vào ảnh, nói cách khác, Vạn Pháp cảnh bình thường khả năng cũng nhìn không thấu, Thường Vũ Yên cùng Ninh Dạ tự nhiên càng không nhìn ra được.

Về phần tại sao không nói cho Thường Vũ Yên, tự nhiên là bởi vì nha đầu này không có tâm cơ gì, chỉ sợ nàng biểu hiện không tốt phản để lộ.

Chỉ là Thường Vũ Yên không biết, muốn cùng Doãn Thiên Chiếu thân thiết, cái Doãn Thiên Chiếu giả kia lại là vạn vạn không dám.

Bởi vì. . . Doãn Thiên Chiếu nhất định liền ẩn náu tại phụ cận.

Ý thức được khả năng này, Ninh Dạ tâm niệm điện chuyển, không khỏi cười lạnh lên.

Rất tốt, Doãn Thiên Chiếu, nếu ngươi đã muốn làm rùa đen, vậy ta liền khiến ngươi làm đến cùng là được. . .

Màn đêm buông xuống, ba người mắt thấy liền muốn nghỉ ngơi.

Thường Vũ Yên vui mừng sáp lại gần, nhìn Doãn Thiên Chiếu ánh mắt tràn đầy tình ý: "Thiên Chiếu a, sắc trời đã tối, chúng ta nghỉ ngơi đi."

Lúc nói lời này, khuôn mặt nhỏ đã là ngại ngùng phi mãn hồng giáp.

Doãn Thiên Chiếu nhìn nhìn đỉnh đầu dạ không, nói: "Ngươi trước tiên nghỉ ngơi đi. Ta tu Lưỡng Nghi Chân Cương, ngày đêm đều cần tu hành, không thể lười biếng."

Nói đã đi tới trên một khối đá lớn, liền như vậy ngồi xuống.

Nguyệt quang tung ở trên người hắn, chỉ kéo ra một đạo hắc sắc thân ảnh thật dài.

Thấy hắn như thế, Thường Vũ Yên tức giận giậm chân một cái, lại là chỉ có thể phóng ra một căn nhà nhỏ bằng đá, liền như vậy tự mình nhập ốc rồi. Nghĩ nghĩ lại ló đầu ra, kêu lên: "Có bản lĩnh thì ngươi đừng vào."

Nghe nói như thế, Doãn Thiên Chiếu cũng chỉ có thể một mặt cười khổ.

Lúc sắc trời sắp sáng, ba người lại lần nữa khởi hành.

Chỉ là nhìn Thường Vũ Yên đầy mặt u oán, nghĩ cũng có thể biết Doãn Thiên Chiếu là thật không có vào nhà. Nhưng mà tình dục hàng giả này nội tâm bộc phát lại nói cho Ninh Dạ, hắn đối với Thường Vũ Yên kỳ thực là rất có ý nghĩ.

Thời khắc này chính đang bay, Ninh Dạ đột nhiên quát to một tiếng hướng xuống phóng đi.

Hai người còn tưởng rằng Ninh Dạ gặp phải chuyện gì, đã thấy Ninh Dạ đã nhảy vào trong rừng, càng nắm lên một con thảo lộc, cười to hướng hai người nói: "Lần này tốt rồi, buổi tối có thịt hươu ăn."

Doãn Thiên Chiếu giả có chút bất mãn: "Làm việc quan trọng, đừng vì cái này làm lỡ chính sự."

Ninh Dạ cười nói: "Không lỡ được, diệt thủy yêu, không kém nhất thời chốc lát này."

"Đúng vậy đúng vậy." Thường Vũ Yên lại là ủng hộ, vỗ tay cười nói: "Lại không vội một hồi này."

Ninh Dạ liền nói: "Lát nữa đi ngang qua thành trấn, cũng không ngại vào trong chợ đi dạo, lại mua chút phụ tài cùng gia vị, hôm qua ăn quá thanh đạm, hôm nay sư đệ vì sư huynh sư tỷ làm một bữa mỹ thực."

"Như vậy là tốt nhất." Thường Vũ Yên nhưng cũng là cái thích ăn.

Doãn Thiên Chiếu giả kia vốn định phản đối, nhưng nghiêng tai lắng nghe một thoáng, cuối cùng không nói gì gật đầu.

Vậy là tiếp đó, ba người liền thật đi một chỗ thành trấn phụ cận, mua một chút phụ tài gia vị xong, lúc này mới tiếp tục phi hành.

Đợi đến ban đêm ngày thứ hai đi tới, ba người lần nữa đáp xuống nghỉ ngơi.

Ninh Dạ bận bịu tứ phía, quả nhiên là hai người dâng một bữa tiệc lớn, có thịt hươu xào hành, trứng gà rau hẹ, mật ong quả nhân vân vân, Thường Vũ Yên ăn được rất là vui vẻ, liên thanh khen, liền ngay cả cái kia giả Doãn Thiên Chiếu cũng không khỏi gật đầu, cảm thấy mang người sư đệ này đến, thực sự là đến đúng rồi.

Bóng đêm lần nữa hàng lâm, mọi người nghỉ ngơi, Doãn Thiên Chiếu giả cũng lấy hành công chi danh lần nữa từ chối Thường Vũ Yên "Mời" .
Chỉ là ngồi bất động dưới cây, trong tâm hải lại không ngừng nổi lên cái bóng của Thường Vũ Yên.

Giai nhân như vậy, chủ động đầu hoài tống bão, thế mà không thể dùng, đáng tiếc, đáng thán a.

Trong lòng hắn thẫn thờ, chỉ cảm thấy thể nội nguyên dương rục rà rục rịch, có một cỗ dục vọng không nhịn được nữa muốn thăng khởi, chỉ có thể cường tự áp chế.

Đúng vào lúc này, phía sau một đôi ngực mềm chạm vào trên lưng hắn, nhẹ nhàng chạm đến hắn, sau đó là thanh âm câu tâm nhiếp hồn kia của Thường Vũ Yên: "Thiên Chiếu. . ."

Hàng giảm kia tâm thần run lên, quay đầu nhìn lại, liền thấy dưới ánh trăng, Thường Vũ Yên chính nhu tình như nước nhìn chính mình, trong ánh mắt tràn ngập u oán.

Trong khoảnh khắc đó, hàng giả cảm giác tim mình đều sắp tan ra

rồi.

Hắn không nhịn được nữa muốn vồ tới, lại bị Thường Vũ Yên ngăn cản: "Đừng ở chỗ này, có người."

Thanh âm này khiến hàng giả tâm thanh tỉnh một chút, thế nhưng sau một khắc, hắn phảng phất nhìn thấy cô gái trước mắt đã hóa thân thành thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, nếu có thể nhất thân phương trạch, dù chết cũng cam!

Trọng yếu nhất chính là, hắn cảm giác mình chính là Doãn Thiên Chiếu, thật trăm phần trăm Doãn Thiên Chiếu, tâm thần rơi vào mê man, không biết tất cả, dục hỏa thiêu đốt lý trí, khiến hàng giả này lại không cố kị tất cả, một phát ôm lấy Thường Vũ Yên xông vào trong nhà đá kia.

Ngoài rừng, nằm tại trên một nhánh cây Ninh Dạ lạnh lùng nhìn một màn này, trong lòng âm thầm cười lạnh.

Bất động thanh sắc, lần nữa phát động Khi Thiên Thuật, che đậy tất cả xung quanh.

Phiếu đề cử cùng sưu tập không góp sức a, các vị, xem đã nghiền a! Đã nghiền liền đem phiếu phiếu cùng sưu tập đập tới nha! Trên mặt giấy tiên hiệp đều mão đến sách mới đổ bóng!

Chương 70 : Tây Hà thủy yêu (thượng)

Chương 67: Tây Hà thủy yêu (thượng)

Sau khi phong lưu, Lý Vân Kim rốt cục tỉnh táo.

Trong đầu cái ý niệm đầu tiên chính là: Ta đã làm cái gì thế này?

Nhìn bên gối còn đang hải đường xuân thụy Thường Vũ Yên, Lý Vân Kim trong lòng ảo não tột đỉnh, nhưng sự tình đã phát sinh, hắn cũng vô pháp, chỉ có thể trước tiên chuồn ra thạch ốc.

Bên ngoài tinh quang đầy trời, vẫn như cũ là hoàn toàn yên tĩnh an lành. Lý Vân Kim biết, Doãn Thiên Chiếu khẳng định không có phát hiện việc đã phát sinh, bằng không hắn tuyệt sẽ không không có động tĩnh.

Còn có thời gian, bản thân còn có thể làm chút gì đó.

Khoanh chân tọa ở bên ngoài, Lý Vân Kim chăm chú suy nghĩ.

Thời gian yên lặng trôi qua.

Trời, rốt cục sáng.

Nhìn một vệt ánh rạng đông sáng lên trên đỉnh đầu kia, trong mắt Lý Vân Kim loé ra một tia ác độc.

Việc đã đến nước này, cũng chỉ có thể làm như thế.

Lúc này Thường Vũ Yên đã từ trong nhà đi ra, nhìn Lý Vân Kim, phấn diện ửng đỏ: "Lại đang nửa đêm bỏ xuống người ta."

Lý Vân Kim trấn định một thoáng tâm tình nói: "Thời gian không còn sớm, đi thôi. Ninh sư đệ!"

Hắn hô hai tiếng, Ninh Dạ từ đằng xa đi tới: "Xin chào sư huynh sư tỷ."

Lý Vân Kim ho nhẹ một tiếng: "Đêm qua nghỉ ngơi tốt không?"

Ninh Dạ mỉm cười: "Thác phúc sư huynh, hết thảy đều tốt."

Nghe khẩu khí của hắn không có gì lạ, Lý Vân Kim thở phào một hơi: "Nếu như thế, chúng ta đi thôi."

Ba người liền lại lần nữa phi nhập không trung, một đường hướng tây hà mà đi.

Lại là một ngày phi hành, lúc hoàng hôn, rốt cục chạy tới Tây Hà thủy ngạn.

Tây Hà ở vào Lăng Xuyên phủ, chính là Thiên Thủy Hà nhánh sông, quán bảy thành mười ba huyện, khiến vùng này thủy đạo tung hoành, ngư mễ phong phú.

Bất quá cũng bởi vậy, khiến cho địa phương thường nhiều yêu hoạn, thủy yêu qua lại chính là chuyện thường.

Cái gọi là ‘Tây Hà thủy yêu’, kỳ thực chính là một cái khái niệm rất hời hợt, dọc theo Tây Hà thuỷ vực nhất lộ hạ hành, có thể gặp phải thủy yêu không có mười cái cũng có tám cái, khác biệt đại khái chỉ ở mạnh yếu, cùng với tần suất xuất hiện.

Thường Vũ Yên bọn họ nhận được nhiệm vụ, là chỉ Lâm Giang huyện thủy yêu, căn cứ tin tức, hẳn là một con lão ngoan (baba), thực lực cũng chỉ tại Hoa Luân tả hữu.

Bất quá Lý Vân Kim bây giờ có ý định khác, cách làm liền thoáng có chỗ bất đồng, lại là men thượng du mà xuống, một đường quan sát.

Thường Vũ Yên không biết trong lòng hắn có quỷ, nhưng nàng đối với Doãn Thiên Chiếu nói gì nghe nấy, Doãn Thiên Chiếu muốn làm như thế nào, nàng liền cũng nghe, đối với nàng mà nói, nhiệm vụ lần này chính là dùng để hai người du sơn ngoạn thủy, nhu tình mật ý.

Chỉ là một mạch không tìm được mục tiêu bản thân cần, khiến Lý Vân Kim cũng có chút gấp.

Ninh Dạ nhìn ra tâm tình hắn, ho nhẹ một tiếng, nói: "Thiên Chiếu sư huynh, ngươi nhìn bên kia có phải là Nguyên thành, nghe nói ở bên kia cũng đã xuất hiện một con đại yêu."

"Ồ?" Lý Vân Kim ngẩn ra, tâm thần vì đó chấn động.

Thường Vũ Yên không nhịn được nói: "Nguyên thành thủy yêu không phải mục tiêu của chúng ta, đừng quản việc bao đồng."

"Không sao, các ngươi ở chỗ này chờ ta, ta đi xem chút liền về." Lý Vân Kim lại đã trực tiếp bay đi.

"Đều là tại ngươi." Mắt thấy ái lang bay đi, Thường Vũ Yên oán hận trừng Ninh Dạ một cái.

Ninh Dạ cười nói: "Ta kỳ thực cũng là suy nghĩ vì sư tỷ. Sư tỷ ngươi nghĩ, chuyện này xong xuôi, chính là phải đi về. . ."

Ân?

Thường Vũ Yên con ngươi liền xoay một cái, lập tức minh bạch ý tứ của hắn, mặt mày hớn hở lên: "Nói rất đúng, Tây Hà thuỷ vực, thủy yêu thành hoạn, chúng ta há có thể chỉ lo một chỗ, cần nhiều vì dân trừ hại mới đúng."

Ninh Dạ cười lạnh trong lòng, cái gì chó má vì dân trừ hại, chính là muốn tìm cơ hội cùng Doãn Thiên Chiếu nhiều ở chung mà thôi. Nữ nhân này tuy là tình chủng, nhưng muốn nói tâm tư vì dân vì công, đó là nửa điểm cũng không có. Chỉ bất quá tại Hắc Bạch Thần Cung hai năm, những thứ khác không học được, đến là học được động một chút là ‘vi ngôn đại nghĩa’ (lời ít ý sâu), mở miệng tất là thiên hạ phúc lợi, hành động thực tế nửa điểm đều không.

Thời gian chờ đợi không tính là quá lâu, rất nhanh Lý Vân Kim liền bay trở về, lắc đầu nói: "Không có gì, yêu kia không xuất hiện, không có phát hiện, chúng ta vẫn là tiếp tục làm chuyện của chính mình đi."

Chỉ là cảm tâm tình hắn, nhưng tràn ngập mừng trộm, rất hiển nhiên là có ẩn giấu.

Ninh Dạ cười lạnh trong lòng, đối với tâm tư của hàng giả này sớm đã hoàn toàn minh bạch.

Như vậy là tốt rồi!

Quá khứ một năm qua, Ninh Dạ học được tối đa chính là sau này mỗi lần hành động, đều phải tìm sẵn hình nhân thế mạng.

Thời khắc này tiếp tục phi hành, rất mau liền tới Lâm Giang huyện.

Liền thấy huyện này đã là tàn tạ khắp nơi, khắp nơi đều có vết tích hồng thuỷ nhấn chìm.

Thường Vũ Yên đến cũng không phải hoàn toàn không có lương tâm, mắt thấy cảnh này, không khỏi cả giận nói: "Thủy yêu hại người, càng đến mức này. Sư huynh, chúng ta mau mau đem nó tìm ra giết."

"Đúng vậy, giết yêu đoạt bảo, chính là con đường tất phải đi qua trên tu hành chi đồ của chúng ta vậy." Lý Vân Kim cũng xem là đương nhiên nói.

Lập tức lấy ra một mặt ngọc kính, ném vào không trung.

Liền thấy ngọc kính kia tại không trung xoay tròn chuyển động, bắn ra một đạo quang thúc rơi vào trong nước, vậy là nước sông đột nhiên phiên đằng mà lên, đào sinh cự lãng. Rõ ràng chỉ là một dòng sông nhỏ, nhưng xuất hiện mạn thiên chi thế, lần nữa vượt qua bên bờ tràn tới. Cuối cùng cũng coi như thủy ngạn từ lâu không người, đến cũng không cần lo lắng thương tới vô tội.

Theo nước sông lăn lộn, một con ba ba đầu bạc đã nổi lên mặt nước, đạp sóng mà đi, ngước nhìn bầu trời, phát ra kiệt kiệt quái tiếu: "Hóa ra là Hắc Bạch Thần Cung tu sĩ, các ngươi quả nhiên vẫn là đến rồi."

"Nếu đã biết chúng ta sắp tới, còn dám lưu lại ở đây?" Lý Vân Kim quát lên.

Ba ba kia cười lạnh: "Thiên hạ tuy lớn, nhưng ở đâu có chỗ cho yêu tộc ta đi?"

Nghe nói như thế, Ninh Dạ cũng không khỏi khẽ nhíu mày: "Nếu biết như vậy, cần gì phải hưng phong tác lãng, làm hại dân gian?"

Ba ba kia cười to: "Làm hại dân gian? Buồn cười a buồn cười, các ngươi cho rằng, tất cả những thứ trên bờ này, là ta làm?"

"Không phải?" Ba người đều là ngẩn ra.

Ba ba kia khinh thường nói: "Lão ngoan ta tuy là yêu, nhưng chưa từng ăn người. Chỉ bất quá thân là yêu tộc, từ nhỏ chính là bị tu tiên giả săn bắt. Từ sau khi lão ngoan ta lộ thân hình, tu sĩ nỗ lực săn yêu đã bao giờ ít? Thảm cảnh các ngươi chứng kiến, lại không quan hệ cùng lão ngoan ta, là hậu quả những tu sĩ kia vây quanh lùng bắt bản yêu mà tác pháp dẫn đến. Nga, nói đến, các ngươi hiện tại không phải cũng đang làm như thế sao?"

Nghe nói như thế, Ninh Dạ Thường Vũ Yên nhất thời cũng là không nói gì.

Lý Vân Kim nhưng cười gằn nói: "Đã là yêu tộc, liền phải nhận lấy cái chết, lại đâu ra lắm phế thoại như vậy!"

Nói đối hạ nhất chỉ, một thanh phi kiếm đã lăng không bay ra, hướng tới ba ba kia chém xuống.

Ba ba thở dài một hơi: "Ta tuy vô ý hại người, người nhưng nhân ta mà chết. Ta cũng đã có chuẩn bị, chỉ cần có bản lãnh kia, liền lấy tính mệnh này của ta đi cũng không sao."

Lên tiếng đồng thời, cũng hướng tới bầu trời thổ ra một ngụm khí, một đạo cột sáng trắng noãn xông thẳng lên trời, chính nâng đỡ phi kiếm, khiến phi kiếm kia tại không trung không ngừng chuyển động, lại càng vô pháp rơi xuống.

Lý Vân Kim cười gằn: "Đến là cái có chút thủ đoạn, bất quá đáng tiếc, ngươi gặp phải chính là Hắc Bạch Thần Cung!"

Hắn nói hướng xuống nhấn một cái, một đen một trắng hai cỗ khí lưu đồng thời dũng hiện, giao tương phân quyển, như hai con cự xà một hắc một bạch hướng tới hạ phương cắn xuống.

Lưỡng Nghi Chân Cương chính là căn bản chi đạo của Hắc Bạch Thần Cung, trên căn bản mỗi cái đệ tử của Hắc Bạch Thần Cung đều sẽ tu hành đạo này, chỉ là người khác nhau sẽ có lựa chọn khác biệt.

Lý Vân Kim sư từ Vạn Xà Nhân Ma, kỳ thực là con riêng của Vạn Xà, tối thiện ngự xà, Lưỡng Nghi Chân Cương ở trong tay hắn sử ra, cũng linh động như xà, càng có công năng hư thực biến hóa.

Theo lý thuyết chỉ là thủ đoạn này, liền có thể thấy được hắn cùng Doãn Thiên Chiếu bất đồng, nhưng Thường Vũ Yên lại là cái không có tâm tư gì, đối với tu tiên cũng không chuyên tâm, tại nàng nghĩ đến, khoảng thời gian này Doãn Thiên Chiếu lại học được thủ đoạn gì khác bản thân không biết cũng thuộc về bình thường, bởi vậy chỉ là vỗ tay khen hay, nhưng chưa nổi nửa điểm nghi ngờ.

Thời khắc này lưỡng nghi chi xà một phát cắn xuống, ba ba kia biết lợi hại, bốn trảo cùng hoa, liền có sóng to gió lớn lăn lộn bay ra, hóa thành một cái cự thủ cùng lưỡng nghi xà đại chiến lên, trong thiên địa liền thấy sóng nổi mây vần, kích dương ra kinh thiên sóng biển.

Sau khi thành tựu Hoa Luân, liền có thể điều khiển thiên địa chi lực, lúc chiến đấu cảnh tượng dĩ nhiên là kinh người.

Lý Vân Kim này thực lực cũng không tính quá mạnh, thế nhưng trong phạm vi mười dặm, lại đã đều ở bên dưới pháp thuật bao phủ.

Ba ba kia thực lực đến cũng không yếu, nó giết vài cái tu sĩ, cũng học ít thứ, lại có địa lợi chi tiện, không ngừng thao túng dòng nước chống đỡ, Lý Vân Kim trong lúc nhất thời càng không làm gì được nó.

Thường Vũ Yên có lòng muốn giúp đỡ, Lý Vân Kim lại nói: "Sư muội đừng vội động thủ, kẻ này giao cho ta là được."

Thường Vũ Yên thấy Lý Vân Kim không rơi xuống hạ phong, cũng liền đáp ứng, cũng không biết Lý Vân Kim trong lòng cũng đang ngầm sốt ruột.

Sao con hàng kia còn chưa tới?

Chương 71 : Tây Hà thủy yêu (hạ)

Chương 68: Tây Hà thủy yêu (hạ)

Luận thực lực, Lý Vân Kim kỳ thực so với ba ba kia mạnh hơn một chút, nhưng hắn tâm mang ý xấu, cố ý không thi sát thủ, lại là đem chiến đấu kéo dài ra.

Mắt thấy sắc trời đã tối, chiến đấu nhưng chưa kết thúc, Thường Vũ Yên rốt cục không nhịn được nữa, nâng lên một đóa châu hoa nói: "Vẫn là sớm chút giải quyết thì hơn."

Nói đã đem châu hoa kia ném xuống.

Châu hoa kia tại không trung chuyển động, phóng ra vạn ngàn hào quang, càng chiếu đến ba ba nhất thời vô pháp nhúc nhích.

Lý Vân Kim ngăn trở không kịp, chính tâm trung tiếc nuối, đã thấy trong nước một đạo hắc ảnh đột nhiên bay lên, đánh ra một đạo tử sắc điện mang phi tập Thường Vũ Yên.

Đó rõ ràng là lại một con thủy yêu, lại là một cái tử lân giao, đầu sinh song giác, hạ phương còn mọc ra hai trảo, đã có dấu hiệu lột xác, một khi lột xác hoàn thành, chính là Vạn Pháp cảnh giới, nói cách khác, đây là một cái đại yêu tầng thứ nửa bước Vạn Pháp.

Lý Vân Kim không kinh còn lấy làm mừng, hắn chờ đợi chính là thời khắc này, cũng minh bạch nguyên lai tử lân giao này xảo trá, một mạch rình ở bên, vẫn chờ Thường Vũ Yên xuất thủ đây.

Thời khắc này mắt thấy cảnh này, Lý Vân Kim quát to một tiếng, Lưỡng Nghi Chân Cương toàn lực thi triển, nhưng không phải đánh về phía tử lân giao, mà là rơi vào ba ba —— hắn muốn chính là Thường Vũ Yên chết.

Chỉ có Thường Vũ Yên chết đi, việc đêm qua mới có thể che giấu, vì thế hắn đặc ý sử dụng bí pháp dẫn tử lân giao tới. Sự phát đột nhiên, Thường Vũ Yên bản thân liền thực lực bình thường, dưới chưa sẵn sàng, rất có thể bị tử lân giao một đòn mà giết, đến lúc đó sẽ đem trách nhiệm đẩy lên trên đầu Ninh Dạ hoặc là Doãn Thiên Chiếu là được rồi.

Nhưng vào lúc này, Ninh Dạ đột nhiên xuất thủ, một đống lớn phù chú bay ra, tại không trung hình thành một phiến bích chướng.

Tử lân giao tử sắc điện mang uy lực không phải chuyện đùa, phốc phốc phốc trước sau xuyên qua ba tầng thủ hộ phù của Ninh Dạ, mắt thấy Thường Vũ Yên đã không tránh khỏi, Ninh Dạ đã xông tới ôm chặt lấy Thường Vũ Yên, vẫn cứ lấy tự thân kháng một phát tử điện trùng kích này, sau lưng quang huy bạo thiểm, thủ hộ phù lục lần nữa bị đánh nát, Ninh Dạ đã oa phun ra một ngụm máu lớn, ói ra khắp cả mặt mũi Thường Vũ Yên.

Thường Vũ Yên cũng bị một màn này dọa sợ, Ninh Dạ đã tóm lấy nàng bỏ chạy về phía sau: "Thủ hộ!"

Thường Vũ Yên như mộng sơ tỉnh, vội vàng ném ra một chiếc khăn gấm, khăn gấm kia tại không trung phóng đại, đã ngăn trở đường đi của tử lân giao.

Lý Vân Kim sốt sắng, hắn không nghĩ tới một đòn chí tại tất đắc này dĩ nhiên lại bị Ninh Dạ phá hoại, trong lòng ngầm căm, lại không cố kị tất cả, phát động toàn lực đem ba ba nâng lên, hướng khăn gấm ném tới.

Vô luận thế nào, Thường Vũ Yên nhất định phải chết!

Ba ba cùng tử lân giao đồng thời tiêm khiếu, nhất tử nhất bạch hai đạo quang ảnh xông tới tại trên la vân mạt, liền thấy la vân mạt roàn roạt rách ra, nhị yêu đã vọt qua trở ngại.

Mắt thấy tình thế nguy cấp, Ninh Dạ đã phát động Nhật Luân Kính, quang ảnh tràn ngập, đồng thời lại là một đống lớn phù chú ném ra. Cho dù thực lực của hắn yếu mấy, nhiều như vậy phù chú cũng có thể ngăn cản nhị yêu nhất thời chốc lát, liền thấy phù lục quang huy lóng lánh, hình thành từng đạo từng đạo pháp thuật hồng lưu, nhị yêu trong lúc nhất thời lại càng vô pháp đột phá.

Lý Vân Kim sốt sắng, hắn biết Doãn Thiên Chiếu giờ phút này khẳng định đã phát hiện vấn đề, chính đang chạy tới, nếu không thể tại trước khi hắn tới hại chết Thường Vũ Yên, thì tất cả xong rồi, trong lòng hung ác, hướng tới Ninh Dạ đánh ra một cái U Ám Linh Chỉ.

Một chỉ này vô thanh vô tức, vốn không nên bị đối thủ phát hiện.

Nhưng liền tại sát na hắn xuất thủ, Ninh Dạ nhưng kêu lên: "Sư huynh, ngươi!"

Phát ra tiếng la đồng thời, đã lôi kéo Thường Vũ Yên rơi xuống, tránh thoát một chỉ này đồng thời, Sát Thân Quyết phóng thích ra đầy trời đao khí, lũ lượt tuôn ra, không cầu giết địch, chỉ cầu kéo dài.

Thế nhưng hai cái Hoa Luân đại yêu liên hợp công đến, hắn có thể kéo mấy hiệp?

Thời khắc này mắt thấy nhị yêu đồng thời xuất thủ, phù lục Ninh Dạ đánh ra như giấy vụn phi vũ, nhưng không ngăn được công thế cuồng dã này, Thường Vũ Yên đã trong lòng tuyệt vọng. Nàng còn không nhìn ra Lý Vân Kim chỉ là đang cố làm ra vẻ ngăn cản, chỉ cho rằng ba người liên hợp đều không phải đối thủ của nhị yêu.

Trong lòng sợ hãi, đột nhiên hạ quyết tâm, thế mà đem Ninh Dạ đẩy về phía trước, quay đầu liền chạy.

Sự biến đổi này liền ngay cả Ninh Dạ đều hơi cảm thấy giật mình, lần này vẫn là có chút nằm ngoài dự đoán của hắn.

Sự thực chứng minh, vĩnh viễn đừng đánh giá cao hạn cuối của một người.

Thời khắc này mắt thấy nhị yêu pháp lực như nước thủy triều cuốn tới, Ninh Dạ kêu to một tiếng, ném ra Phù Thế Châu, Nhật Luân Kính luân chuyển ra mạnh mẽ nhật nguyệt quang hoa, thình lình đã là đại thành tiêu chí.

Thời gian Ninh Dạ tu luyện Nhật Luân Kính so với thời gian công khai dài hơn nhiều lắm, chỉ là cho tới nay đều tại giấu tài, nhưng thời khắc này, hắn rốt cục không thể giấu nữa. Không sao, cùng lắm chính là bạo phát a!

Đệ tử của Thất Sát Đao, bạo phát vốn là bình thường, chỉ bất quá bạo không phải Thất Sát chi đao, có chút hiếm thấy.

Thời khắc này nhật nguyệt luân chuyển, quang hoa thịnh phóng, liền ngay cả nhị yêu cũng vì đó nhất mê, lại là Ninh Dạ đã tùy thời tại dưới sự che chở của Nhật Luân Kính phát động Khi Thiên Thuật.

Nhị yêu thụ ảnh hưởng, càng không tự chủ được đem phần lớn công kích vòng qua Ninh Dạ, lần nữa truy hướng Thường Vũ Yên.

Thường Vũ Yên không nghĩ tới bản thân đẩy Ninh Dạ ra đều không thể đổi đến bình an, mắt thấy công thế đuổi theo, phát ra hò hét tuyệt vọng.

Đúng vào lúc này, trong thiên không một tiếng nổ vang: "Yêu nghiệt ngươi dám!"

Sau đó liền thấy một đạo hỏa quang tự chân trời sáng lên.

Đó là một đạo hỏa diễm chi kiếm, phảng phất từ trời hạ xuống, thắp sáng toàn bộ dạ không, vừa mới còn ở chân trời, sau một khắc lại đã gần ngay trước mắt.

Sau đó tử lân giao kia đã a quát to một tiếng, thê thanh cuồng hống: "Liệt Dương Kiếm! Là Minh Tứ Dã, Liệt Dương Kiếm Quân Minh Tứ Dã!"

Nói càng là cũng không quay đầu lại, quay người lại xông vào trong nước, trực tiếp chạy rồi.

Liệt Dương thần kiếm đã đuổi theo tử lân giao chém xuống, liền thấy Oành một tiếng, nước sông trùng thiên nhi khởi, huyết quang trùng thiên, hiển nhiên tử lân giao kia đã bị chém trúng, nhưng tuy như vậy, yêu này như trước không chết, thê lệ ai hào chạy trốn mất dạng.

Ba ba kia cũng biết không tốt, nó không có thực lực năng lực của tử lân yêu, biết bại vong đã định, cũng không úy kỵ, chỉ là thê thảm nở nụ cười: "Cái gì chó má tiên môn, thiên hạ chư ác đứng đầu!"

Nói nhìn hướng Ninh Dạ: "Ngươi là kẻ duy nhất còn trọng chút nghĩa khí, một thân tu vi này của ta, liền cho ngươi đi!"

Nói ba ba há miệng, một viên yêu đan đã bay vào trong tay Ninh Dạ, sau một khắc Liệt Dương thần kiếm lại đến, chính đánh vào trên lưng ba ba, một thân kiên ngạnh quy xác kia, đã bị một kiếm phách đến nát vụn.

Mắt thấy cảnh này, Lý Vân Kim ánh mắt ảm đạm, biết xong rồi.

Sau một khắc liền thấy không trung rơi xuống hai người, một người đứng đầu áo khoác đỏ sẫm, tay nắm một thanh hỏa diễm cự kiếm, hỏa diễm có lúc liễu nhiễu đến trên tay, nhưng không thương mảy may, chính là một trong Tứ Cửu Nhân Ma, Liệt Dương Kiếm Quân Minh Tứ Dã.

Mà tại bên cạnh hắn còn đứng một người, hắc vụ liễu nhiễu, không rõ diện dung.

Thường Vũ Yên trước tiên hỉ, còn chưa kịp nói cái gì, nhìn thấy người bên cạnh Minh Tứ Dã, đột nhiên toàn bộ thân thể đều run rẩy lên: "Đây. . . đây là chuyện gì? Thiên Chiếu? Ngươi là Thiên Chiếu?"

Bị Thường Vũ Yên gọi ra thân phận, Doãn Thiên Chiếu rốt cục không tiếp tục ẩn giấu.

Hắc vụ tản đi, xuất hiện một khuôn mặt hơi hơi hơi trắng bệch quen thuộc, quả nhiên là Doãn Thiên Chiếu.

Doãn Thiên Chiếu bay qua, ôm lấy thân thể Thường Vũ Yên: "Khiến ngươi chịu khổ, cuối cùng cũng coi như còn chưa có tới quá muộn. . ."

"Đùng!" Trên mặt Doãn Thiên Chiếu đã đã trúng một cái tát.

Doãn Thiên Chiếu chỉ coi là nàng tức giận bản thân ẩn giấu, cũng không tức giận, đang muốn giải thích, đã thấy Thường Vũ Yên đã nhìn hướng Lý Vân Kim, nhấn từng chữ một: "Ngươi là ai?"

Doãn Thiên Chiếu hồi đáp: "Hắn là Lý Vân Kim Lý sư huynh, nhiệm vụ lần này, bởi vì một số duyên cớ, ta không thể không thác Lý sư huynh tạm thời thế thân. . ."

"A! ! ! !" Thường Vũ Yên đã thê thanh thét lên.

Sau một khắc liền nhìn thấy nàng giống như điên cuồng hướng về Lý Vân Kim vồ tới: "Ta giết ngươi!"

Một màn này làm cho Minh Tứ Dã Doãn Thiên Chiếu đều là ngẩn ngơ, vẫn còn chưa rõ ràng xảy ra chuyện gì, Ninh Dạ nhưng một mặt đột nhiên đại ngộ: "Hóa ra là như vậy! Nhưng nếu vậy mà nói, buổi tối ngày hôm ấy ngươi cùng sư tỷ. . ."

Hắn không hề nói tiếp, nhưng mà chưa hết chi ý, lại là đã không thể hiểu rõ hơn được nữa.

Doãn Thiên Chiếu sắc mặt đại biến: "Cái gì? Chuyện này không thể nào!"

Minh Tứ Dã cũng là hơi hơi ngây ra: "Thế mà. . . Lý Vân Kim, ngươi điên rồi sao?"

Lý Vân Kim khóc không ra nước mắt, hắn biết hiện tại giải thích thế nào cũng vô dụng, có lòng muốn chạy, lại biết đối diện Liệt Dương Kiếm Quân, căn bản không có bất kỳ khả năng chạy trốn, chỉ có thể kêu to: "Ta biết sai rồi, ta cũng là nhất thời hồ đồ, dầu che mất tâm, làm ra sai lầm. Duẫn sư huynh, Minh sư bá, tha cho ta a!"

Chương 72 : Đàm phán

Chương 69: Đàm phán

Nghe được Lý Vân Kim, Doãn Thiên Chiếu như rơi vào hầm băng, hắn chẳng thể nghĩ tới, Lý Vân Kim dĩ nhiên lại làm ra chuyện như vậy.

"Hỗn đản!" Doãn Thiên Chiếu giận dữ kêu to, đã phóng thích ra Lưỡng Nghi Chân Cương.

Liền thấy hắc bạch hai cỗ chân linh chi khí đã hóa thành vô biên hắc vụ, chụp hướng Lý Vân Kim, đều là Lưỡng Nghi Chân Cương, Doãn Thiên Chiếu Lưỡng Nghi Chân Cương rõ ràng càng thêm bác đại tinh thâm, căn cơ hùng hậu.

Lý Vân Kim biết chạy không thoát được, tâm tang muốn chết.

Nhưng vào lúc này, trong nước thế mà lại nổi sóng.

Xoát! Xoát! Xoát!

Vạn ngàn thủy tiễn bắn mạnh mà ra, đồng thời bắn về phía Minh Tứ Dã, Doãn Thiên Chiếu hai người.

Minh Tứ Dã cả kinh, nhưng không hoảng loạn, trong tay liệt diễm cự kiếm tiện tay vung lên, liền thấy vạn ngàn thủy tiễn kia chưa kịp đến nơi liền bốc hơi tiêu tán: "Vẫn còn có thủy yêu! Đi ra cho ta!"

Nộ kiếm kình vung, quét ngang ngàn chồng tuyết.

Dưới nước đã sưu sưu sưu xông ra bảy tám con thủy yêu, đồng thời hướng tới tất cả mọi người xuất thủ.

Đây là tình huống gì vậy?

Lý Vân Kim ngạc nhiên, ta không gọi nhiều thủy yêu như vậy a, sao nhìn như thập lý bát hương hết thảy thủy yêu đều đến rồi?

Trong lòng hắn đang tự kinh ngạc, đột nhiên một cái thanh âm vang lên bên tai: "Còn không chạy mau!"

Lý Vân Kim như mộng sơ tỉnh, cũng không để ý là ai nhắc nhở bản thân, nhân cơ hội quay đầu liền chạy.

Thường Vũ Yên bi phẫn đến cực điểm, liền những thủy yêu kia đều mặc kệ, hướng tới Lý Vân Kim truy theo.

Doãn Thiên Chiếu kinh hãi, muốn kéo lại Thường Vũ Yên, lại bị đông đảo thủy yêu cuốn lấy, lại nghĩ tới Thường Vũ Yên bị Lý Vân Kim làm dơ thân thể, trong lòng nhất thời nhất ác, cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Ninh Dạ đã kêu lên: "Ta đi truy sư tỷ!"

Đã truy theo Thường Vũ Yên.

Phía sau là thủy hỏa tương kích, đãng xuất ra đầy trời bụi mù.

Lý Vân Kim tựa như bại gia chi khuyển, hoảng không chọn đường bôn bào. Hắn biết mình trêu ra phiền toái lớn, mấu chốt nhất bản thân vừa nãy muốn hại Thường Vũ Yên, còn không biết bị nhìn ra chưa, trong lòng bi thương, nhưng lại nghe được thanh âm kia vang lên bên tai: "Kẻ ngu dốt, bây giờ ngươi sự đã phát, chỉ là thoát thân làm sao hữu dụng?"

"Là ai?" Lý Vân Kim kinh vấn.

"Người có thể cứu ngươi. Ngươi có còn muốn sống hay không?"

"Muốn!" Lý Vân Kim không chút do dự hồi đáp, việc đã đến nước này, hắn đã không có cơ hội lựa chọn.

"Vậy thì bắt sống Thường Vũ Yên, cùng Doãn Thiên Chiếu bàn điều kiện."

"Bắt sống Thường Vũ Yên, cùng Doãn Thiên Chiếu bàn điều kiện?" Lời này khiến Lý Vân Kim trong lòng hơi động.

Không sai, đây có lẽ là biện pháp duy nhất.

Tâm niệm điện chuyển, Lý Vân Kim đột nhiên xoay người lại, càng là phản trùng hướng Thường Vũ Yên.

Thường Vũ Yên tuy rằng cũng là Hoa Luân, thế nhưng luận tu vi chiến lực, so với hắn đến lại chênh lệch quá xa.

Thường Vũ Yên không nghĩ tới Lý Vân Kim lại dám xuống tay với chính mình, nhìn thấy hắn đập tới, trong lòng cả kinh, quay đầu lại kêu lên: "Ninh sư đệ!"

Quay đầu nhìn lại, lại phát hiện nào còn có cái bóng của Ninh Dạ.

Không còn Ninh Dạ, chỉ một mình nàng căn bản không phải là đối thủ của Lý Vân Kim, Thường Vũ Yên hoảng hốt, đã định lui về bên người Doãn Thiên Chiếu.

Chỉ là Lý Vân Kim nào còn có thể cho nàng cơ hội trốn, lưỡng nghi chi xà lại lần nữa bay ra, đã như dây thừng * lạc ở trên người nàng, trực tiếp đưa nàng cuốn lên.

Thần bí thanh âm đã lại nổi lên: "Chạy về phía đông, nơi đó có tòa miếu, tới đó, tự có đồ vật có thể bảo hộ ngươi, sau đó ngươi liền có thể cùng đối phương bàn điều kiện."

Lý Vân Kim lại không chậm trễ, hướng về phía đông bay đi.

Bay một khoảng cách, quả nhiên thấy một toà miếu đổ nát, Lý Vân Kim trùng nhập trong miếu, nhưng thấy chẳng có thứ gì.

Trong lòng kinh ngạc, liền nghe thanh âm kia nói: "Nhìn thấy tế đàn sao? Trên tế đàn có cái hộp, mở nó ra."

Lý Vân Kim nhìn thấy quả nhiên có cái hộp, sau khi mở ra liền nhìn thấy bên trong thả bất ngờ là một ít đồ vật kỳ quái.

Đây là. . . Trận pháp cơ quan vật liệu?

Lý Vân Kim cũng là cái có kiến thức, liếc mắt đã nhận ra.

"Chiếu ta nói, lập tức bày trận, chế tác cơ quan, có thể ngăn trở Vạn Pháp, mới có thể đàm phán."

"Nga." Lý Vân Kim cũng là không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể dựa theo thanh âm thần bí kia chỉ định, cấp tốc trên đất bày trận.

Thường Vũ Yên đem tất cả những thứ này nhìn ở trong mắt, chỉ cho rằng là hành vi của bản thân Lý Vân Kim, đối với hắn thống mạ không ngớt.

Lý Vân Kim cũng không kịp để ý tới, nhanh chóng đem trận pháp cơ quan bố trí xong.

Vừa mới bố trí xong, liền nghe xa xa phong thanh đập tới.

Lại là Minh Tứ Dã cùng Doãn Thiên Chiếu đến.

"Liền ở đây." Minh Tứ Dã đằng đằng sát khí đi tới, khắp toàn thân từ trên xuống dưới đã là đầy máu tươi.

Chưa nhập miếu, liền nghe Lý Vân Kim hô: "Đều đừng tới đây, bằng không ta liền giết nàng!"

Minh Tứ Dã Doãn Thiên Chiếu đồng thời dừng bước, liền thấy trong miếu Lý Vân Kim đã đẩy Thường Vũ Yên đi ra.

Hắn đưa tay đặt tại sau đầu Thường Vũ Yên, đầy mặt nước mắt: "Duẫn sư huynh, ta biết ta sai rồi, hiện tại nói cái gì cũng vô dụng. Nhưng tội ta phạm phải, cuối cùng không chí tử, kính xin sư huynh xem ở trên mặt cha ta cho ta một cơ hội."

"Cha ngươi. . ." Nghe nói như thế, Doãn Thiên Chiếu cũng trệ một thoáng.

Sự tình Lý Vân Kim là con riêng của Vạn Xà Nhân Ma không tính đại cơ mật, Vạn Xà Nhân Ma tốt xấu là Tứ Cửu Nhân Ma, mặt mũi của hắn, còn thật sự không thể không suy nghĩ.

Thường Vũ Yên khóc đến lê hoa đái vũ: "Thiên Chiếu, ta bị cẩu tặc kia vũ nhục rồi, ta không biết hắn không phải ngươi, ta thật sự không biết a. . ."

Doãn Thiên Chiếu không lý do bị đồng môn đội nón xanh, nhưng việc này còn thật sự không thể trách Thường Vũ Yên, trọng yếu nhất chính là thân phận của Thường Vũ Yên, chỉ có thể thở dài nói: "Đây không phải lỗi của ngươi, Vũ Yên, ta không trách ngươi. Là ta không xử lý tốt, không nghĩ tới cẩu tặc kia càng sẽ làm ra chuyện như vậy. Ngươi yên tâm, ta định. . . Ta định sẽ không tính toán. Chờ ngươi trở lại bên cạnh ta, chúng ta vẫn như cũ giống như trước đây."

Giống như trước đây? Thật sự còn có thể sao?

Thường Vũ Yên không biết, chỉ là nàng hiện tại cũng vô tâm lo lắng tất cả những thứ này, chỉ là không ngừng khóc nỉ non.

Lý Vân Kim nghe thanh âm thần bí trong bóng tối kia bài bố, đã nói: "Duẫn sư huynh, chỉ cần ngươi đáp ứng điều kiện của ta, ta lập tức liền thả người."

"Được." Doãn Thiên Chiếu cũng không do dự: "Ngươi thả nàng, ta hứa hẹn, không tính toán việc này nữa."

Lý Vân Kim cười lạnh: "Ngươi coi ta là ngốc sao? Đầu lưỡi hứa hẹn, sao có thể tin? Ngươi muốn ta tin tưởng ngươi cũng được, ngươi nhập miếu, ta cùng ngươi ký hạ huyết khế pháp thư."

Nghe nói như thế, Doãn Thiên Chiếu tâm trung chấn nộ, quay đầu nhìn nhìn Minh Tứ Dã.

Minh Tứ Dã không có nói gì.

Hắn chính đang nhìn kỹ.

Bởi vì hắn nhìn thấy tại phía sau miếu nhỏ, thân hình Ninh Dạ xuất hiện, đối với mình làm cái thủ thế xuỵt, đã lặng yên mò tới.

Minh bạch ý tứ của hắn, Minh Tứ Dã nói: "Này miếu bị bày trận pháp, tuy rằng chỉ là cái đơn giản tiểu trận, ta một kiếm có thể phá, nhưng thời gian một kiếm này, đã thừa đủ hắn giết chết Vũ Yên."

Doãn Thiên Chiếu cũng nhìn thấy Ninh Dạ, sau khi xác nhận Minh Tứ Dã cũng cứu không được Thường Vũ Yên, Doãn Thiên Chiếu nói: "Được, nếu như thế, vậy ta đi qua là được."

Có Minh Tứ Dã tại minh, Ninh Dạ tại ám, Doãn Thiên Chiếu tự nghĩ vũ lực, cũng không lo lắng Lý Vân Kim có thể làm cái gì.

Liền đáp xuống đất, đi vào trong miếu.

Vào miếu, Doãn Thiên Chiếu nói: "Ta đến rồi, huyết khế pháp thư ở đâu."

Lý Vân Kim tuân người bí ẩn chỉ thị, chỉ chỉ tế đàn nói: "Ngay tại bên dưới tế đàn, ngươi đi lấy đến."

Doãn Thiên Chiếu cũng không nghi ngờ cái khác, liền hướng tế đàn rời đi.

Mới vừa đi tới trước tế đàn, chợt nghe dưới chân răng rắc nhẹ vang lên.

Đây là. . .

Không được, có cơ quan!

Doãn Thiên Chiếu kinh hãi, phản ứng của hắn cũng nhanh, lập tức vận công hộ thể.

Sau một khắc dưới chân đã bắn ra một đám lớn độc châm, bắn tới Doãn Thiên Chiếu.

Minh Tứ Dã sắc mặt đại biến: "Không được!"

Kiếm trong tay đã kình khởi, không quan tâm tất cả hướng tới hạ phương bổ tới.

Oanh!

Miếu nhỏ thủ hộ trận pháp đã bị Minh Tứ Dã một kiếm phá toái.

Nhưng vẫn là đã muộn mất một bước, độc châm đã chen chúc đánh vào trên người Doãn Thiên Chiếu, xuyên thấu hắn cương khí hộ thể, trong nháy mắt đem hắn tạc thành tổ ong.

Kinh ngộ biến này, Lý Vân Kim cũng choáng váng.

Làm sao lại?

Hắn biết những độc châm kia, bởi vì đó chính là hắn bố trí, nhưng kẻ trong bóng tối kia không phải nói đây là dùng tới đối phó kẻ ngoài miếu cường tập sao? Vì sao lại công kích Doãn Thiên Chiếu?

Gay go, bị lừa rồi!

Lý Vân Kim biết không tốt, đang muốn kêu to, đã thấy một vòng quang huy đột nhiên thăng khởi.

Trận phá, miếu sụp, khói bụi tung bay.

Trong khói bụi tung bay, thân hình Ninh Dạ đã như điện xông đến, ôm chặt lấy Thường Vũ Yên, đồng thời Sát Thân Đao phát động, khắp toàn thân từ trên xuống dưới mỗi một nơi vị trí đều phóng thích ra lẫm liệt đao khí.

Lý Vân Kim thế mà còn kịp phản kháng, kêu to chặn lại công kích của Ninh Dạ.

Chỉ là Ninh Dạ cùng Thường Vũ Yên ôm chầm lấy nhau, hắn vội vàng xuất thủ, lại là liền Thường Vũ Yên cũng bị nhét vào trong công kích.

Thường Vũ Yên thân phận đặc thù, Minh Tứ Dã không dám sơ suất.

Xoát!

Một kiếm lóng lánh liệt nhật quang huy từ trời giáng xuống

Lần này không còn khoan dung, Lý Vân Kim liền thoại cũng không kịp nói một câu, đã tại chỗ bị trảm sát, liệt diễm chi hạ, thi hài tận hóa tro bụi.

Chương 73 : Dẫn cảnh

Chương 70: Đưa gáy lại đây

Ôm Thường Vũ Yên lăn mấy vòng, thoát ly chiến trường, mắt thấy Lý Vân Kim tại dưới kiếm của Minh Tứ Dã hóa tro, Ninh Dạ thở phào một hơi.

Lý Vân Kim nhất định phải chết!

Hắn dùng Khi Thiên Thuật cùng tráng dương thúc tình chi vật kích phát tình dục của Lý Vân Kim, khiến hắn không thể tự kiềm chế, lại dùng Khi Thiên Thuật khiến Minh Tứ Dã cũng không nhìn thấy chuyện phát sinh, đều là có dấu vết để lần theo.

Thế nhưng Lý Vân Kim chết rồi, liền không có chứng cứ.

Đặc biệt là hắn không phải chết ở dưới tay của mình, mà là dưới tay Minh Tứ Dã, như vậy càng dễ giải thích —— chí ít không phải là bản thân giết người diệt khẩu.

Thời khắc này thấy Lý Vân Kim chết đi, Ninh Dạ đã vươn mình đứng dậy, quát to một tiếng: "Sư huynh!"

Lại là chạy về phía Doãn Thiên Chiếu.

Hắn muốn xem xem Doãn Thiên Chiếu đã chết chưa.

Chỉ là tại một khắc đụng đến Doãn Thiên Chiếu, tâm Ninh Dạ vẫn là mát lạnh.

Doãn Thiên Chiếu không có chết.

Tuy rằng Doãn Thiên Chiếu trong ngực, thân như cây khô, hoàn toàn không có sinh cơ, nhưng Ninh Dạ biết hắn không chết.

Khô Mộc Tử Thiền!

Một trong bốn mươi chín loại bí thuật trong Thiên Cơ Lục, có thể tại thời điểm trọng thương phát động, khiến thân thể rơi vào trạng thái chết giả, trì hoãn thời gian tử vong đến. Như lúc này có đại năng tới cứu, tám chín phần mười có thể sống.

Thuật này Ninh Dạ biết đến, chỉ là hắn cũng không học, lại không nghĩ rằng Doãn Thiên Chiếu thế mà học, hơn nữa còn dùng thuật này cứu mình.

Đồ chó Doãn Thiên Chiếu, ngươi phản bội Thiên Cơ Môn, vẫn còn có mặt dùng Thiên Cơ Môn bí pháp tự cứu.

Cường đè lại kích động kích sát Doãn Thiên Chiếu, Ninh Dạ ôm Doãn Thiên Chiếu kêu to: "Sư huynh, sư huynh!"

Đồng thời luống cuống tay chân lấy ra bình đan dược trút xuống cho Doãn Thiên Chiếu.

Lúc này Minh Tứ Dã vừa mới nâng Thường Vũ Yên dậy, nhìn Ninh Dạ đút thuốc cho Doãn Thiên Chiếu, vội kéo hắn ra: "Yên tâm, hắn không chết được."

Nói một chưởng ấn xuống, hết thảy độc châm trên người Doãn

Thiên Chiếu dĩ nhiên bay ra.

Chỉ là Doãn Thiên Chiếu nhưng phát ra ‘Ân’ một tiếng rên trầm thấp.

Minh Tứ Dã không khỏi ngẩn ra, Liệt Dương Kiếm Quân chỉ thiện sát nhân, không thiện cứu người, một chưởng này chỉ là đem độc châm độc huyết của Doãn Thiên Chiếu bức ra, nhưng còn không đến mức khiến hắn lập tức khôi phục, mắt thấy Doãn Thiên Chiếu thế mà đã có phản ứng, hẳn là công Ninh Dạ đút thuốc rồi, không khỏi kinh ngạc hỏi: "Ngươi cho hắn ăn cái gì vậy?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Là Tục Mệnh tán."

"Hóa ra là vật này, ngươi đến là hữu tâm."

Tục Mệnh tán là lương dược cao cấp nhất, cùng Khô Mộc Tử Thiền đồng dạng, đều có thể đem sinh mệnh con người bảo trì tại trạng thái nhất định, chỉ là Doãn Thiên Chiếu dùng Khô Mộc Tử Thiền, lại uống thuốc này lại là có chút lãng phí, ngược lại sẽ làm Doãn Thiên Chiếu sớm tỉnh lại, dẫn đến thương thế tăng thêm.

Bất quá Ninh Dạ cũng là có ý tốt, Minh Tứ Dã cũng không tiện trách cứ hắn, liền ôm lấy Doãn Thiên Chiếu nói: "Tình huống bây giờ của hắn không thể kéo dài, ta trước tiên dẫn hắn hồi cung, ngươi lần này làm không tệ, ta sẽ hướng thượng diện báo ngươi công lao, bất quá ta muốn dẫn hai người bọn hắn mau mau trở về, liền không có cách nào mang ngươi."

"Vâng!" Ninh Dạ vội nói: "Đệ tử vừa vặn cũng có chút chuyện muốn làm, tự mình chậm rãi hồi cung là được."

"Ồ? Ngươi còn có chuyện gì muốn làm?" Minh Tứ Dã hỏi.

Ninh Dạ trả lời: "Đệ tử muốn đi kiếm cái tiện nghi."

Minh Tứ Dã ngẩn ra, lập tức hiểu được: "Ngươi muốn đi săn giết con tử lân yêu kia?"

"Vâng!" Ninh Dạ hồi đáp: "Yêu này chính là đại yêu, hiếm thấy bị sư bá trọng thương, đệ tử muốn xem xem có thể hay không. . ."

Ninh Dạ không có ẩn giấu mục đích của chính mình, bởi vì hắn hiện tại muốn chính là đề thăng thực lực bên ngoài của bản thân.

Minh Tứ Dã nở nụ cười: "Phú quý hiểm trung cầu, ý nghĩ không tệ, bất quá con rết trăm chân chết còn giãy dụa, coi như nhận một đòn của ta trọng thương, nửa bước Vạn Pháp cũng không phải ngươi hiện tại có thể đối phó. Thôi được thôi được, xem ở ngươi liều mình cứu người, khiến ta không đến nỗi mất mặt phân thượng, đây xem như là một điểm nho nhỏ cảm tạ ta cho ngươi."

Hắn nói, hướng tới Ninh Dạ một chỉ, một đạo hồng quang đã rơi vào mi tâm Ninh Dạ.

"Đạo Liệt Dương Kiếm ý này, chính là Liệt Dương thần kiếm của ta biến thành, sau khi phóng thích ra, có ta một đòn toàn lực chi uy. Có kiếm ý này, ngươi hẳn có thể đối phó cái tử lân yêu kia."

Tại sau khi cho Ninh Dạ đạo Liệt Dương Kiếm ý này, Minh Tứ Dã tự thân khí cơ cũng yếu đi mấy phần, có thể thấy được kiếm ý như vậy cũng không phải tùy tiện cho.

"Đa tạ sư bá!" Ninh Dạ thật sâu quỳ lạy.

Hắn sở dĩ muốn nói với Minh Tứ Dã cái này, bản thân liền có ý đòi chút chỗ tốt sẵn có.

Minh Tứ Dã bỏ lực không bỏ tiền, cho chỗ tốt phí tổn không cao, chỉ cần mấy ngày liền có thể khôi phục, nhưng rất thực dụng, chính là Ninh Dạ cần thiết.

Ngay sau đó Minh Tứ Dã cũng không chần chừ nữa, liền nắm lên Thường Vũ Yên còn đang khóc sướt mướt, dĩ nhiên bay đi.

Mắt thấy Minh Tứ Dã rời khỏi, Ninh Dạ hơi hơi mỉm cười, nói: "Làm rất tốt."

Thiên Cơ đầu nhỏ đã từ dưới nền đất lộ ra: "Hắc hắc, vẫn là chủ nhân chỉ huy có cách a."

Thủy yêu các nơi đưa tới, còn có cơ quan tài nguyên đặt tại trong miếu này, tự nhiên đều là chuyện tốt Thiên Cơ làm ra.

"Chỉ là thật đáng tiếc Doãn Thiên Chiếu không chết." Thiên Cơ còn có chút tiếc nuối.

Ninh Dạ tính toán tất cả những thứ này, mục đích chung quy vẫn là để giết chết Doãn Thiên Chiếu.

Ninh Dạ đến không để ý: "Không sao, kỳ thực ta cũng không hy vọng lần này liền có thể giết chết hắn, bằng không cũng sẽ không chuẩn bị kế hoạch mặt sau."

"Tại sao?" Thiên Cơ không rõ.

Ninh Dạ cười nói: "Liền để hắn chết không minh bạch như thế, chẳng phải là tiện nghi hắn? Phản bội tông môn, hại chết nhiều đồng môn như vậy, chung quy phải khiến hắn cảm thụ chút thống khổ, cuối cùng chết cái minh bạch lòng mới thoải mái được."

"Hắc hắc, vậy cũng đúng, bị đồng môn sư huynh cho đội nón xanh, lần này hắn chính là có thống khổ."

"Ta chỉ không phải cái này."

"Ân? Vậy là cái gì?"

"Tục Mệnh tán." Ninh Dạ thong thả hồi đáp.

Thiên Cơ ngẩn ra, hắc hắc quái tiếu lên: "Không trách. . . Không trách. . . Chủ nhân ngươi thật là quá gian trá, quá tà ác."

Rời khỏi miếu nhỏ, Ninh Dạ dọc theo sông nhỏ rời đi.

Hắn là thật muốn đi tìm tử lân giao.

Tử lân giao bị Liệt Dương Kiếm Quân một kiếm trọng thương, sớm đã chạy đến không biết chỗ nào.

Bất quá chuyện này đối với Ninh Dạ mà nói hoàn toàn không có ý nghĩa, nắm giữ Côn Lôn Kính hắn, có thể dễ dàng tìm tới tử lân giao.

Ninh Dạ không có đi thuỷ vực phụ cận, mà là trực tiếp đi tới trong một rừng cây nhỏ .

Vây quanh rừng cây xoay chuyển vài vòng, Ninh Dạ làm tốt chuyện muốn làm, sau đó chính là an tâm chờ đợi.

Bóng đêm đã sâu, sau khi đại chiến, nơi này lại lần nữa khôi phục yên tĩnh.

Một cái màu tím giao xà nhưng vào lúc này trườn vào trong rừng.

Ai cũng không có nghĩ tới, bí quật của tử lân giao thế mà không phải ở trong nước, mà là tại trên bờ.

Chỉ là thời khắc này, con tử lân giao này hình dạng thê thảm cực kỳ, trên lưng của nó bị chém một kiếm, từ đầu một mạch kéo đến đuôi, hầu như đem nó toàn bộ bổ ra.

Nhưng mà đây không phải là thảm nhất.

Thảm nhất chính là Liệt Dương Kiếm ý, thẳng vào nội phủ, thời thời khắc khắc đều đang thiêu đốt yêu nguyên của nó, bức tử lân giao không thể không đem phần lớn lực lượng đều dùng để áp chế Liệt Dương Kiếm ý.

Mặc dù như thế, hàng này cũng là cẩn thận, vẫn cứ tại trong nước ẩn giấu thật lâu, mới lên trên bờ, đang định trở lại bên trong bí quật chữa thương, lại đột nhiên phát hiện có một tia không đúng.

Tử lân giao cất cao đầu, phun ra từng tia từng tia xà tín: "Đi ra."

"Rất cảnh giác a." Ninh Dạ cười đi ra.

"Là ngươi?" Tử lân giao tự nhiên còn nhớ người này.

Nhìn thấy chỉ là một mình Ninh Dạ, tử lân giao thở phào một hơi: "Một cái tiểu tử bất quá Tàng Tượng trung kỳ, cho rằng bản yêu thụ thương rồi, liền có thể tới nhặt tiện nghi?"

Nó nói còn chưa dứt lời, lại nhìn thấy một điểm ấn ký màu đỏ trên mi tâm Ninh Dạ kia, không khỏi sắc mặt đại biến.

Ninh Dạ cười nói: "Nhìn ra rồi? Không sai, Liệt Dương Kiếm Quân tại trên người ta để lại một đạo kiếm ý. Ta là đánh không lại ngươi, bất quá có kiếm này ý tại, lại lấy Liệt Dương Kiếm ý bên trong cơ thể ngươi làm dẫn, kiếm này vừa ra, ngươi chắc chắn phải chết."

"Nếu như thế, ngươi còn cùng ta phí lời nhiều như vậy làm gì?" Tử lân giao cũng biết mình không có may mắn, chỉ là kỳ quái tại sao Ninh Dạ còn chưa động thủ, thậm chí còn phí thời gian tại phụ cận xếp đặt trận pháp.

Ninh Dạ hồi đáp: "Tại sao? Tự nhiên là muốn bớt đi một kiếm này. Thương lượng thế nào? Ngươi ngoan ngoãn nhận lấy cái chết, đem yêu đan dâng, ta đây, cũng hảo tiết kiệm được Liệt Dương Kiếm ý quý giá này, đem nó tiêu hóa, dẫn cho bản thân sử dụng."

Tử lân giao nghe giận dữ: "Ngươi nghĩ rất đẹp, bản yêu dựa vào cái gì đáp ứng ngươi?"

"Chỉ bằng ta có thể hứa hẹn không giết con trai của ngươi, thế nào?"

Tử lân giao sắc mặt đại biến.

Nó cuối cùng đã rõ ràng tại sao Ninh Dạ phải bố trí một cái trận pháp có thể nhìn thấu kia rồi—— cái kia vốn không phải là dùng để đối phó nó.

Chương 74 : Lập công

Chương 71: Lập công

Nửa tháng sau, Ninh Dạ trở lại Cửu Cung sơn, đầu tiên đi gặp Trương Liệt Cuồng.

Nhìn thấy Ninh Dạ cái nhìn đầu tiên, Trương Liệt Cuồng hơi kinh: "Ngươi đã sáu tầng?"

"Vâng." Ninh Dạ cũng không che dấu, tận tình phóng thích tự thân khí cơ, xác xác thực thực là sáu tầng tu vi không thể nghi ngờ, không chỉ có như vậy, thậm chí ngay cả bảy tầng đều sắp rồi.

Trương Liệt Cuồng nhớ Ninh Dạ nhập năm tầng thời gian không lâu, không khỏi kỳ quái: "Lần này sao nhanh như vậy?"

Ninh Dạ liền đem chính mình lúc trước trải qua rõ ràng mười mươi nói tới.

Chuyện Ninh Dạ đi chấp hành nhiệm vụ Trương Liệt Cuồng là biết đến, cũng biết hắn thậm chí còn cứu Thường Vũ Yên, chỉ là không nghĩ tới hắn ngoại trừ đạt được ba ba yêu đan, lại còn được cả tử lân giao yêu đan.

Ba ba thì cũng thôi, then chốt vẫn là tử lân giao kia, nửa bước Vạn Pháp, yêu đan giá trị đã là khá cao, mặc dù nói yêu đan thực lực chuyển hóa mười không được một, nhưng giúp Ninh Dạ đề thăng một tầng tu vi vẫn là rất dễ dàng, chẳng trách Ninh Dạ tu vi tại trong mấy ngày liền đột phi mãnh tiến.

Bất quá Trương Liệt Cuồng vẫn là nói: "Sử dụng tài nguyên đề thăng bản thân mặc dù khoái tiệp thuận tiện, nhưng chung quy không phải căn bản chi đạo. Tu hành quá nhanh, khó tránh khỏi căn cơ bất ổn, ta không tán đồng, bất quá ngẫu nhiên làm vậy, thì cũng không sao."

Hắn nói lời này mục đích chủ yếu vẫn là ở giải thích bản thân không phải hẹp hòi không cho Ninh Dạ phẩm chất cao đan dược, là suy nghĩ cho hắn.

Chỉ là Ninh Dạ thuộc về trùng tu, đã sớm từng là Tàng Tượng đỉnh phong, đối với hắn mà nói, căn cơ bất ổn chuyện như vậy là hoàn toàn không tồn tại. Chỉ bất quá cho tới nay hắn khuyết đều là cơ hội có thể tấn thăng ở bề ngoài.

Cổ Tuyền trấn cùng Cố phủ một chuyến, tuy rằng có thu hoạch riêng, thế nhưng thu hoạch đều là thực lực trong tối, cùng bên ngoài không quan hệ. Bởi Ninh Dạ tư chất có hạn, hắn bên ngoài thực lực đề thăng, nhất định phải có cái lý do nói còn nghe được. Vì vậy hành trình Tây Hà thuỷ vực lần này, đến là thực thực tại tại cấp hắn một cái cớ tốt thực lực bạo tăng.

Thời khắc này Ninh Dạ trả lời: "Đệ tử minh bạch, thỉnh sư phụ yên tâm, đệ tử định sẽ không mổ gà lấy trứng, hành cấp công cận lợi chi sự. Sư phụ mời xem!"

Ninh Dạ nói đã một đao chém ra, đao phong lẫm liệt, trực kích ngực Trương Liệt Cuồng, sát khí ngút trời, phảng phất muốn hành ám sát chi đạo *.

Trương Liệt Cuồng cũng không để ý, như trước lấy nhục thân nhận một đao này, đao phong hạ xuống trước ngực Trương Liệt Cuồng, lưu lại một vệt đao ngân tiên diễm, lại là so với trước mạnh không biết bao nhiêu.

Cứ việc như trước chưa thể phá tan da dẻ Trương Liệt Cuồng, trong mắt Trương Liệt Cuồng vẫn là xuất hiện kinh ngạc chi ý: "Di? Uy lực Sát Thân Đao của ngươi quả nhiên đề thăng không ít. Bất quá đây không phải là Sát Thân Đao đại thành, mà chỉ là đơn thuần uy lực đề thăng, xem ra thật giống như. . . Liệt Dương kiếm ý?"

Hắn giật mình nhìn Ninh Dạ: "Ngươi sao có thể có Liệt Dương kiếm ý?"

Ninh Dạ chắp tay: "Sư tôn tuệ nhãn không sai! Đệ tử đã hấp thu kiếm ý Liệt Dương Kiếm Quân ban tặng, dung hội quán thông, kính xin sư tôn chớ trách."

Nói liền đem Liệt Dương kiếm ý cùng tử lân giao một chuyện cũng nói ra.

Sau khi giải quyết tử lân giao, Ninh Dạ liền bắt đầu thử nghiệm hấp thu Liệt Dương kiếm ý.

Phương thức hấp thu Liệt Dương kiếm ý có hai loại. Một loại là lĩnh ngộ kiếm ý, một loại khác là trực tiếp hấp thu.

Cái trước có lẽ sẽ không có quá lớn đề thăng, nhưng có thể khiến Ninh Dạ đối với Liệt Dương Kiếm đạo chân đế có càng nhiều thể ngộ, thứ sau thì có thể trực tiếp đề thăng chiến lực, bất quá theo tu vi đề thăng, hiệu quả cũng sẽ càng ngày càng kém.

Ninh Dạ nhưng không chút do dự lựa chọn loại thứ hai.

Nguyên nhân rất đơn giản, Ninh Dạ có Thiên Cơ Điện tại, hậu kỳ thần công diệu pháp tầng tầng lớp lớp. Liệt Dương Kiếm Quân cũng bất quá là Vạn Pháp cảnh mà thôi, Liệt Dương kiếm ý tuy mạnh, nhưng còn xa không phải cái gì kỳ công thần thuật, kiếm ý giá trị không cao. Trực tiếp hấp thu nhưng có thể đề thăng chiến lực. Tuy rằng loại phương thức hấp thu này tại hậu kỳ không có tác dụng gì, nhưng ở Tàng Tượng giai đoạn, đã có thể khiến Ninh Dạ chiến lực đột thăng một nấc thang.

Ninh Dạ muốn chính là giai đoạn hiện tại thực lực bên ngoài đề thăng.

Yêu đan đề thăng chính là tu vi, kiếm ý đề thăng chính là chiến lực trực tiếp của hắn.

Đương nhiên, điều này cùng hắn mới vừa nói "Đệ tử định sẽ không mổ gà lấy trứng, hành cấp công cận lợi chi sự" liền hoàn toàn ngược lại, cũng may người Hắc Bạch Thần Cung nói chuyện xưa nay như vậy, sáng tỏ một bộ ngầm một bộ, lẫn nhau đều thành thói quen.

Hấp thu Liệt Dương kiếm ý đối với Trương Liệt Cuồng đến không phải đại sự gì. Mỗi một tên tu sĩ đều có con đường của chính mình, dung hội quán thông cũng là chuyện các đại đỉnh cấp tiên môn ủng hộ —— chỉ cần công pháp này lai lịch không thành vấn đề là được.

So sánh ra, Trương Liệt Cuồng đối với thủ pháp Ninh Dạ tiết kiệm lại đạo kiếm ý này càng giật mình —— khi nghe đến Ninh Dạ nói dùng đời sau của tử lân giao uy hiếp tử lân giao tự sát, Trương Liệt Cuồng cả người đều choáng váng rồi, còn có thao tác như thế?

Thất Sát Thiên Đao một đời làm việc, tới nay đều là một đường giết tới, khi nào từng có uy hiếp chi hành?

Ninh Dạ này quả nhiên không giống bản thân, phong cách làm việc càng thêm âm ngoan, hết thảy đều lấy tối đa hóa lợi ích làm mục đích, biểu hiện khi đó của ngươi trên chiến trường thí luyện, thật là không phải như vậy a.

Trương Liệt Cuồng không thích phong cách làm việc của Ninh Dạ, nhưng lại thích kết quả này, trong lúc nhất thời cũng không biết nên mừng hay nên giận.

Đột nhiên phản ứng lại một vấn đề, tiểu tử ngươi là tại đây chờ ta có phải không?

Liệt Dương Kiếm Quân Minh Tứ Dã không phải sư phụ ngươi, nhưng truyền ngươi một đạo Liệt Dương kiếm ý, khiến chiến lực của ngươi đề thăng trên diện rộng, mà ta nhưng cái gì cũng không có cho ngươi?

Lại nhìn Ninh Dạ, liền thấy ánh mắt hắn tựa như cười mà không phải cười.

Trương Liệt Cuồng trong lòng tức giận: "Ngươi rất khát vọng hiện tại liền đề thăng?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Thế giới hung hiểm, thời gian không chờ ta. Hành trình Tây Hà thuỷ vực lần này, nếu không phải đệ tử có đầy đủ phù lục hộ thân, sợ là liền không cách nào trở về gặp sư tôn nữa. Chúng ta đệ tử tiên môn, không thể nào đóng cửa tạo xe, cái gọi là thâm sơn khổ tu ba mươi năm, một khi xuống núi thiên hạ biết kia, không phải con đường của chúng ta, lại càng không là Thất Sát Đao đạo lộ."

Nghe nói như thế, Trương Liệt Cuồng hít một hơi dài: "Ngươi nói không sai, nếu đây đã là quyết định của ngươi, vậy cũng được. Minh Tứ Dã cho ngươi Liệt Dương kiếm ý, sư phụ cũng không thể quá mức hẹp hòi. Ngươi lần này làm không tệ, sư phụ liền cho ngươi một phần khen thưởng."

Nói đối Ninh Dạ mi tâm một điểm, bất ngờ là một đạo Thất Sát đao cương hạ xuống mi tâm Ninh Dạ.

So với Liệt Dương kiếm ý, Thất Sát đao cương của Trương Liệt Cuồng rõ ràng càng thích hợp Ninh Dạ, chỗ tốt mang lại cũng nhiều hơn.

Cho Ninh Dạ cái này, Trương Liệt Cuồng cũng là khí cơ hơi hơi uể oải một thoáng, mắng: "Hảo hảo hấp thu, đừng lãng phí một phen tâm ý của lão tử. Mẹ nó, nếu như tiểu tử ngươi sau này xuất thủ, đao đao đều là liệt hỏa chân cương, mặt già này của ta biết giấu vào đâu?"

Lời cuối cùng này lại là nói rõ tâm ý, hiển nhiên là tuyệt đối không thể để cho kiếm đạo của Minh Tứ Dã vượt trên tự thân.

Bởi vì tu Thất Sát đạo duyên cớ, Thất Sát đao cương của Trương Liệt Cuồng là hoàn toàn không cần thiết phải đi lý giải đao ý, vì vậy Ninh Dạ khẳng định là trực tiếp hấp thu, hoá cho bản thân sử dụng.

Làm xong chuyện này, Trương Liệt Cuồng vung tay lên: "Được rồi, cút đi Tứ Phương Điện đi. Ngươi lần này lập công, Tứ Phương Điện bên kia cũng phải hành thưởng, nhất định không thể để cho bọn họ bạc đãi ngươi!"

"Vâng! Đa tạ sư phụ!" Ninh Dạ đại hỉ nói.

Còn có cái gì so với ban thưởng càng khiến người ta vui vẻ?

Chương 75 : Xin lỗi

Chương 72: Xin lỗi

Tứ Phương Điện.

Kim Chấn Lương nhìn nhìn Ninh Dạ: "Tiểu tử, làm rất tốt. Lần này nếu không có ngươi, Thường cô nương liền nguy hiểm rồi."

Thường Vũ Yên thực lực cũng chẳng ra sao, thân phận nhưng đặc thù.

Thường Vũ Yên nếu như chết rồi, Tây Phong Tử tất nhiên bạo khiêu, liền ngay cả Kim Chấn Lương đều sẽ có phiền phức.

Chính bởi vậy, Kim Chấn Lương nhìn Ninh Dạ cũng đặc biệt vừa mắt chút.

Thời khắc này tiện tay lấy ra một nhánh thiêm, ném cho Ninh Dạ nói: "Việc này, ghi cho ngươi năm mươi công."

Hắc Bạch Thần Cung cống hiến, lấy công làm tiêu chuẩn căn bản.

Cố gia chi sự vốn là một công, nhưng Ninh Dạ thể hiện xuất sắc, Kim Chấn Lương ghi cho hắn hai công. Tây Hà thủy yêu dính đến cấp bậc Hoa Luân, tính công chính là lấy hai chữ số, đặc biệt là còn dính đến tử lân giao loại nửa bước Vạn Pháp này, theo lý chính là chín mươi công trở lên.

Bất quá bởi vì có Liệt Dương Kiếm Quân xuất thủ, không thể nào công lao hoàn toàn tính tại trên người Ninh Dạ, mặc dù như thế, suy nghĩ đến hắn cứu Thường Vũ Yên, Kim Chấn Lương vẫn là ghi cho hắn năm mươi công, cũng là thủ bút cực kỳ hào phóng rồi, tương đương với Ninh Dạ độc lập trảm sát một tên yêu vật Hoa Luân trung kỳ.

Hắc Bạch Thần Cung công tích có thể trực tiếp hối đoái các loại tài nguyên trân quý, đã có những công tích này, Ninh Dạ cũng thuận tiện rất nhiều.

Nhưng vẫn còn chưa kết thúc.

Kim Chấn Lương lại tung ra một vật, lại là một cây bút.

Kim Chấn Lương nói: "Nghe nói ngươi tu phù đạo, lần này có thể cứu Vũ Yên, cũng là bởi vì đem hết thảy phù lục tích trữ đều dùng tới, tiêu hao không nhỏ. Chi Bạch Chu Phù Bút này, là Chưởng Bạch Sứ đại nhân ban xuống, một kiện bảo vật chân chính, có phù bút này, tu vi phù lục của ngươi có thể tăng thêm một tầng."

Ninh Dạ đại hỉ: "Đa tạ Đại nhân!"

Đã có phù bút này, chỉ cần lại mua phù mặc cùng phù chỉ tốt hơn, lục phẩm phù lục có hi vọng.

Phù lục uy lực quyết định bởi phù pháp, cũng quyết định bởi phẩm cấp. Phù lục cửu phẩm bình thường liền xấp xỉ pháp thuật phổ thông, lên tới lục phẩm, liền tương đương với Hoa Luân cảnh vận dụng pháp thuật Tàng Tượng cảnh, có rất lớn bổ trợ. Nếu như lên tới tam phẩm, liền tương đương với Vạn Pháp cảnh thi triển Tàng Tượng chi pháp, cho dù là thủ đoạn tối phổ thông, cũng sẽ trở nên uy lực cực lớn.

Cũng chính bởi vậy, mỗi tam phẩm chính là một cái bậc thang lớn.

Mà trung tam phẩm, mượn bảo vật, còn có thể thực hiện đột phá. Chỉ bất quá loại đột phá này không phải căn cứ vào tự thân thực lực, tính ổn định vẫn như cũ không đủ, nhưng Ninh Dạ hiện tại chỉ cầu nắm giữ, không cầu lâu dài.

Nếu như có thể tại giai đoạn Tàng Tượng liền nắm giữ lục phẩm phù lục, đối với chiến lực của Ninh Dạ tuyệt đối là một đại đột phá.

Hiếm thấy nhất chính là đây là chiến lực mặt ngoài, Ninh Dạ cũng có thể lấy ra dùng.

Kim Chấn Lương chư sự phồn đa, khen thưởng Ninh Dạ xong liền để hắn thối lui.

Ninh Dạ được Bạch Chu Phù Bút, lại có năm mươi hai điểm công tích, thẳng thắn liền đi Thiên Tập phong, lấy tích công hối đoái một bình phù mặc tốt nhất cùng ba trăm tấm phù chỉ tinh phẩm, vội vội vàng vàng trở lại, chuẩn bị thử nghiệm chế tác lục phẩm phù lục.

Vừa mới trở về, liền nhìn thấy Thường Vũ Yên nhưng chờ ở nơi đó.

"Thường sư tỷ?" Ninh Dạ sửng sốt một lúc, vội vàng tiến lên chào hỏi.

Thời gian nửa tháng, Thường Vũ Yên dĩ nhiên khôi phục thanh minh, chỉ là sắc mặt vẫn như cũ âm trầm.

Nhìn thấy Ninh Dạ, Thường Vũ Yên nói: "Lần này đi tới, là đặc ý đến cảm tạ ân cứu mạng của sư đệ."

Ninh Dạ cười nói: "Sư tỷ khách khí, sư tỷ mời vào trong ngồi."

Thường Vũ Yên khe khẽ lắc đầu: "Không được, ta nói mấy câu liền đi."

Ninh Dạ kỳ quái: "Sư tỷ còn có cái gì muốn nói?"

Thường Vũ Yên muốn nói lại thôi, nghĩ một hồi, mới nói: "Ngày đó Tây Hà thuỷ vực, ngươi có trách sư tỷ hay không?"

Ninh Dạ sững sờ, mới ý thức được Thường Vũ Yên là chỉ chuyện thời khắc nguy nan, nàng đem mình đẩy ra ngoài chặn đao.

Theo cười rộ lên: "Sư tỷ là chỉ chuyện này? Cũng đã qua rồi, sư đệ có thể hiểu được tâm tình của sư tỷ lúc đó. Người tại trong lúc nguy cấp, khó tránh khỏi sẽ làm chút việc sai, cũng không kỳ quái. Sư đệ biết đây không phải là sư tỷ cố ý, từ lâu quên lãng, sư tỷ cần gì phải canh cánh trong lòng."

"Ngươi thật sự không hận?" Thường Vũ Yên chớp động đôi mắt đẹp.

Ninh Dạ nghiêm túc trả lời: "Ninh Dạ lấy tiền đồ tu tiên phát thệ, chưa bao giờ vì chuyện này oán hận quá sư tỷ. Trên thực tế, nếu ta có oán hận, thì sẽ không có hành trình miếu nhỏ sau đó."

Ninh Dạ không có nói dối.

Hắn xác thực không có vì vậy hận Thường Vũ Yên, nhưng không phải là bởi vì hắn đại nhân đại lượng không tính đến, mà căn bản là liền không coi đây là chuyện gì to tát.

Mọi người sở dĩ lại thống hận phản đồ, là bởi vì phản đồ đã từng là người thân cận nhất bên người, phản đồ bán đứng, mang đến không chỉ có là thương tổn, còn có dằn vặt về tình cảm.

Thế nhưng đối với kẻ địch, lại không có cái gì thống hận cần phải.

Giết chết là được.

Ninh Dạ xác thực không hận hành vi của Thường Vũ Yên, bởi vì ở trong mắt hắn, Thường Vũ Yên chính là kẻ địch. Nếu đã là kẻ địch, như vậy so chính là cao thấp, thắng bại, sinh tử.

Hận?

Không cần phải vậy.

Ai lại đi hận một kẻ sắp chết?

Huống chi Ninh Dạ đã sớm trả thù quá.

Vì vậy Ninh Dạ là thật không hận Thường Vũ Yên, ở trong mắt hắn, làm là kẻ địch Thường Vũ Yên, đối với chính mình làm bất cứ chuyện gì đều có thể lý giải. Đương nhiên, lý giải quy lý giải, giết ngươi quy giết ngươi, đây là hai chuyện khác nhau.

Chính bởi vậy hắn tha thứ tất cả hành động của Thường Vũ Yên, thậm chí yêu thích cách làm của Thường Vũ Yên —— nàng càng là như vậy, Ninh Dạ hạ thủ liền càng không cần kiêng dè.

Như trước mắt là một cái cô nương tốt liều mình cứu hắn, Ninh Dạ trái lại sẽ lương tâm thụ khiển trách, đó mới gọi gay go đây.

Hắn hiện tại đúng là không sợ Thần Cung có tiểu nhân, chỉ sợ Thần Cung có quân tử.

Thường Vũ Yên không biết hắn là nghĩ như thế, thấy Ninh Dạ nói nghiêm túc, chỉ cho rằng hắn thật sự đại nhân đại lượng không tính đến, thở phào nhẹ nhõm nói: "Vậy thì tốt."

Ninh Dạ cười nói: "Sư tỷ yên tâm?"

Thường Vũ Yên mặt đỏ lên, thấp giọng nói: "Còn có một chuyện, cần nói với ngươi một thoáng."

"Sư tỷ cứ nói đừng ngại."

"Chuyện liên quan tới ta cùng Lý Vân Kim kia. . . Xin nhờ sư đệ bảo mật."

Hóa ra là bởi vì cái này sao? Ta nói làm sao ngươi tốt bụng như vậy đi tới xin lỗi.

Ninh Dạ cười lạnh trong lòng, đầy mặt nhiệt tình: "Ý của sư tỷ ta minh bạch rồi, sư tỷ yên tâm, Tây Hà chi sự, sư đệ đã hoàn toàn quên, đời này cũng sẽ không đề cập chuyện này."

Thường Vũ Yên chân chính yên tâm lại: "Như vậy là tốt rồi."

"Bất quá. . ." Ninh Dạ lại bồi thêm một câu.

"Bất quá làm sao?" Thường Vũ Yên vội hỏi.

Ninh Dạ thở dài nói: "Sư đệ có thể bảo mật, thế nhưng Liệt Dương Kiếm Quân cùng Vạn Xà Nhân Ma bên kia. . ."

Giết Lý Vân Kim, việc này không thể nào không cho Vạn Xà Nhân Ma một cái thuyết pháp.

Nói cách khác, ngoại trừ Ninh Dạ, chí ít còn có hai vị đại lão biết việc này.

Thường Vũ Yên khẽ cắn môi đỏ: "Bọn họ sẽ không nói."

Chỉ là nghe khẩu khí trong lời nói của nàng , lại là cũng không có tự tin gì.

Đặc biệt là Vạn Xà Nhân Ma, hảo hảo một đứa con trai liền như thế mất đi rồi. Muốn nói trong lòng hắn không oán hận, sợ là không thể. Dù sao con trai của mình cũng không có phản bội sư môn, chỉ là bởi vì nhất thời hồ đồ, sắc đảm bao thiên, liền dẫn đến bỏ mình, ngẫm lại cũng có chút biệt khuất.

Vạn nhất hắn phát khởi tàn nhẫn, trong bóng tối truyền bá đồn đại. . .

Thường Vũ Yên chỉ cảm thấy nhân sinh u ám, chỉ hy vọng Vạn Xà lão nhân gia hắn có thể xem ở trên mặt Tây Phong Tử nghĩ thoáng ra một chút.

Chỉ là trong lòng chua xót, ngẫm lại lại nhịn không được nước mắt chảy xuống.

Ninh Dạ trong lòng khẽ động, nói: "Có phải trong lòng Thiên Chiếu sư huynh còn có khúc mắc?"

Thường Vũ Yên tâm thần khẽ run, khẽ lắc vầng trán: "Không. . . Không có. Chỉ là. . ."

Hữu tâm không nói, nhưng nhìn con ngươi Ninh Dạ, liền cảm giác trong mắt hắn hình như có thải quang lóng lánh, không lý do liền cảm thấy người này là có thể thác tâm sự chi nhân.

Lại liên tưởng đến quá khứ mấy ngày nay ủy khuất, càng là không thể chịu nổi, bật thốt lên: "Trở về mấy ngày nay, hắn đã không chạm qua ta nữa."

Nói đến đây, Thường Vũ Yên lần nữa bắt đầu khóc rưng rức.

Không chạm qua ngươi? Không chạm qua ngươi là đúng rồi! Hắn sau này cũng sẽ không đụng tới ngươi!

Tục Mệnh tán của lão tử, là dễ dùng như vậy sao?

Ninh Dạ cười lạnh trong lòng, ngoài miệng lại nói: "Sư tỷ đừng lo lắng, cho sư huynh chút thời gian, hắn sẽ nghĩ thông suốt."

"Hi vọng như thế." Thường Vũ Yên nhẹ nhàng nói một câu, đã tự rời khỏi.

Nhìn theo Thường Vũ Yên rời đi, Ninh Dạ đang muốn trở về nhà, lại nhìn thấy cách đó không xa lại là một người đứng sẵn.

Lạc Cầu Chân.

Chương 76 : Sát Thân đại thành

Chương 73: Sát Thân đại thành

Trước phòng trong tiểu viện, Ninh Dạ vì Lạc Cầu Chân dâng trà.

Lạc Cầu Chân một ngụm thổi ra lá trà phiêu trên mặt nước, thuận miệng nói: "Ta rất muốn nói, trà này của ngươi không tệ, làm sao trà này thật sự thấp kém cực điểm, không thể nào khen nổi."

Ninh Dạ chậm rãi uống trà: "Nhưng mà chấp sự xem ra, rất yêu thích đến chỗ này của ta uống trà đây."

"Kỳ thực ta càng muốn mời ngươi đến chỗ ta uống trà." Lạc Cầu Chân nói.

Ninh Dạ lắc đầu: "Trà của Giám Sát Đường, không uống cũng được, ta sợ uống xong nghiện, từ đây không ra được nữa a."

Lạc Cầu Chân liền thở dài: "Thế nhân đối với Giám Sát Đường ta, hiểu lầm quá sâu a!"

Ninh Dạ nhỏ nhẹ: "Chấp sự xác định đây là hiểu lầm? Bất quá nói đến, nếu như không có chấp sự sắp xếp, ta cũng chưa chắc đã có cơ hội lập công lần này. Người ta hay nói, thành công cần bốn loại người, cao nhân chỉ điểm, quý nhân tương trợ, thân nhân tương phù, tiểu nhân tương khi. Hiện tại xem ra, châm ngôn cũng không lừa ta a."

Lạc Cầu Chân nghe trong lòng giận lên, ý ngươi là coi là thành cái tiểu nhân hăng hái khích lệ ngươi kia?

Trong lòng hắn càng nộ, trên mặt lại càng là bất động thanh sắc, xoay tròn chén trà trong tay, nước trà tại trong chén hóa thành một mảnh nước xoáy, nhưng không tung ra nửa giọt.

Lạc Cầu Chân lạnh nhạt nói: "Bất quá nói đến, Ninh sư đệ giống như còn thật sự có chút tai tinh thể chất a, đi đến chỗ nào, chỗ đó liền có chuyện."

Ninh Dạ nghiêm túc gật đầu: "Chấp sự lời này tuy không xuôi tai, nhưng có mấy phần đạo lý. Ninh Dạ cũng kỳ quái, tại sao ta tổng là xui xẻo như vậy, lần nào cũng gặp phải các loại phiền phức. Cũng may Ninh Dạ cát nhân tự có thiên tướng, đến không xuất ra đại sự, chỉ là người ở bên cạnh xui xẻo. Chẳng lẽ nói, là Ninh Dạ thiên sát cô tinh, không thích hợp cùng người đồng thời làm việc? Nếu là như vậy, chấp sự nhất thiết phải cẩn thận, không nên cùng ta đi được gần quá, bằng không khả năng sẽ chết không có chỗ chôn nha."

Lạc Cầu Chân cười ha hả: "Nói hay lắm! Ninh sư đệ nếu thật có thể khiến ta chết không có chỗ chôn, Lạc Cầu Chân cũng là nhận, chỉ sợ sư đệ không có bản lãnh kia."

Ninh Dạ hì hì nở nụ cười: "Ninh Dạ sao dám làm như thế? Đây không phải cũng chỉ là ý tốt nhắc nhở sao? Kỳ thực chấp sự nếu như hoài nghi ta cái gì, cũng có thể trực tiếp đem ta bắt vào Giám Sát Đường tra hỏi. . . Đằng nào chuyện như vậy, Giám Sát Đường đã làm cũng không phải một lần hai lần."

Lạc Cầu Chân thế mà gật đầu: "Ta xác thực có ý nghĩ này, hơn nữa ta rất hối hận tại sao sớm chút không làm."

"Ngươi hiện tại làm cũng kịp a!"

Lạc Cầu Chân lại lắc đầu: "Muộn mất một chút. Ngươi hiện tại là có công chi nhân, Hứa Ngạn Văn Trì Vãn Ngưng bây giờ đều là bằng hữu tốt của ngươi, liền ngay cả Thường cô nương đều thiếu ngươi một cái đại nhân tình. Ta như bắt ngươi đi, liên lụy tất rộng rãi."

Bố trí của Ninh Dạ rốt cục phát sinh tác dụng, Lạc Cầu Chân đối với bắt hắn, đã có mấy phần kiêng kỵ.

Nhưng kiêng kỵ này hiển nhiên còn chưa đủ lớn!

Vì vậy Ninh Dạ nói: "Doãn Thiên Chiếu khiến Lý Vân Kim giả trang bản thân, Thường Vũ Yên lại không biết. Kết quả Lý Vân Kim vậy mà lấy thân phận của Doãn Thiên Chiếu, đã cùng Thường Vũ Yên hành phòng."

"Ngươi nói cái gì?" Lạc Cầu Chân kinh hãi.

Lập tức ý thức mục đích Ninh Dạ nói lời này, đứng bật dậy: "Ngươi hãm hại ta?"

Ninh Dạ cũng chậm rãi đứng lên, nhìn chằm chằm Lạc Cầu Chân nói: "Chấp sự muốn bắt ta a? Không thành vấn đề, ta hoan nghênh ngươi tùy thời nhìn chằm chằm ta. Bất quá nếu như không chứng cớ gì liền tùy tiện bắt người, vậy ngươi liền phải cẩn thận. Hiện tại ngươi cũng là người biết bí mật này, một khi ta bị tóm, bí mật lại truyền ra ngoài. . . Ngươi biết hậu quả kia."

Hỗn đản!

Lạc Cầu Chân tức giận đến cắn răng.

Ninh Dạ tiếp tục nói: "Ta biết chấp sự muốn lập công, ta có thể hiểu được. Bất quá ta là thật không muốn đi Giám Sát Đường. Đó là nơi nào, chấp sự so với ta lý giải, người đi vào, đi ra cũng thành quỷ rồi. Chuyện vu oan giá họa, vặn vẹo trắng đen, lại chẳng lạ lùng gì. Ninh Dạ tự hỏi chưa từng làm chuyện có lỗi với Hắc Bạch Thần Cung, nhưng chấp sự cố ý hoài nghi, ta cũng hết cách. Chỉ hy vọng chấp sự có thể tiếp tục công bằng xử sự. Như ngày sau ngươi bắt được tội chứng của ta, vậy liền trực tiếp xuống tay với ta, Ninh Dạ tuyệt không hai lời. Nhưng chuyện vu oan giá họa kia, đừng có thi hành với ta là được."

Nói khoát tay áo một cái, làm cái thủ thế tiễn khách.

Lạc Cầu Chân hít một hơi dài: "Hảo, hảo, làm rất đẹp! Ninh Dạ, nếu ngươi đã luôn mồm luôn miệng ngươi vô tội, vậy ta liền dụi mắt chờ xem."

Nói đã phất tay áo đi ra cửa.

Hắn hiện tại thật sự có chút hối hận, nên sớm chút đem Ninh Dạ trực tiếp bắt lại, nghiêm hình tra hỏi.

"Gia hỏa này xem như là triệt để nhìn chằm chằm ngươi."

Trở lại trong phòng, liền thấy Thiên Cơ thở dài nói.

"Không sao, hắn vốn cũng chưa từng bỏ qua ta." Ninh Dạ cười lạnh: "Vấn đề lớn nhất của Lạc Cầu Chân, chính là ở hắn còn có tư tâm. Có tư tâm, thì sẽ không vì bắt ta mà mạo hiểm. Nhưng hắn không có nghĩ tới, thời gian càng kéo dài, hắn liền càng khó đụng đến ta."

"Ngươi dự định muốn tại Hắc Bạch Thần Cung khai hỏa tên tuổi?" Thiên Cơ minh bạch ý tứ của hắn.

"Đây cũng là hắn bức." Ninh Dạ hồi đáp.

Trước đây Ninh Dạ, đều là lập chí biết điều, tận khả năng ở trong bóng tối xử lý tất cả.

Thế nhưng Lạc Cầu Chân hoài nghi, lại khiến cho Ninh Dạ không thể không cao điệu lên, chỉ có có biểu hiện, mới có thể bảo vệ chính mình.

Theo thời gian chuyển dời, hoài nghi đối với Ninh Dạ của Lạc Cầu Chân sẽ càng lúc càng lớn, mà có thể bảo vệ Ninh Dạ, liền chỉ có thực lực địa vị của bản thân hắn. Lạc Cầu Chân cũng sẽ nhờ đó mà phát hiện, hắn càng lúc càng không thể động vào Ninh Dạ.

Mùi vị đó, hẳn là không dễ chịu.

"Đúng rồi, Cố Tiêu Tiêu hiện tại thế nào?" Ninh Dạ hỏi.

"Nha đầu này tư chất không tệ, Thiên Cơ tâm pháp đã ba tầng, Vô Cực Đạo cũng đã tiểu thành, tiến cảnh còn nhanh hơn ta."

Thiên Cơ lúc nói lời này dẫn theo chút ghen tỵ.

Pháp thuật trên Thiên Cơ Lục nó cũng có học, thế nhưng đại khái là bởi vì cũng không phải nhân loại duyên cớ, tiến triển có hạn, ngược lại là độn thổ càng lúc càng thuần thục, đánh lên chiến lực vẫn là bình thường, bản lĩnh chạy trốn đến đã lô hỏa thuần thanh.

"Cũng không tệ lắm." Ninh Dạ nghĩ nghĩ, nói: "Nếu đã nàng đã làm được, vậy cũng là thời điểm sắp xếp cho nàng sự kiện kia rồi."

Những ngày kế tiếp, Ninh Dạ tiếp tục khổ tu, một mặt tiêu hóa Thất Sát đao ý Trương Liệt Cuồng cho hắn, mặt khác cũng tìm kiếm đột phá lục phẩm phù lục.

Bất quá cho dù là đã có Bạch Chu Phù Bút, nếu muốn chế ra lục phẩm phù lục cũng không phải chuyện dễ.

Ninh Dạ dùng hai tháng, mới rốt cục chế ra một trương lục phẩm phù, tỷ lệ thành công thấp đến khiến người giận sôi.

Bất quá Ninh Dạ cũng không vội, đã có trương thứ nhất liền sẽ có trương thứ hai, theo không ngừng thành công, tỷ lệ thành công lục phẩm phù lục của Ninh Dạ cũng sẽ dần dần đề thăng.

Nhưng chỉ cần Ninh Dạ vẫn là dựa vào Bạch Chu Phù Bút để chế thành lục phẩm phù lục, nghiêm khắc mà nói, hắn liền vẫn như cũ không phải lục phẩm phù sư.

Chuyện này đối với Ninh Dạ mà nói, vẫn còn có chút gánh nặng đường xa.

So sánh ra, Sát Thân Đao của hắn đến là tiến cảnh rõ ràng.

Hấp thu Trương Liệt Cuồng Thất Sát đao ý cùng Minh Tứ Dã Liệt Dương kiếm ý sau, Sát Thân Đao của Ninh Dạ uy lực rõ ràng đại tăng.

Ngày hôm nay Ninh Dạ chính ở trong viện tu luyện, trong đầu nghĩ tới là Thiên Cơ Môn phúc diệt tai ương, Khi Thiên Thuật vận chuyển, không ngừng tự mình thôi miên, chỉ cảm thấy đưa mắt đều là kẻ thù, trong lòng sát ý bão táp, bi ý càng thậm, sát ý càng nùng.

Xoát!

Ninh Dạ đột nhiên một chưởng bổ ra, trảm tại trên một khối đá lớn trước người, khối đá kia liền bị cắt thành hai khối trơn nhẵn, thời khắc này Sát Thân Đao, rốt cục đã có một tia pháp đao chi uy, thoát ly khuôn khổ của vũ, tiến vào tầng diện của linh.

Sát Tâm đại thành, vô vật bất cảm trảm, vô cụ thiên địa (không gì không dám chém, không sợ gì cả).

Sát Thân đại thành, bản thân chính là đao, huyết nhục thành binh.

Chương 77 : Thiên Cơ Côn

Chương 74: Thiên Cơ Côn

"Ngô, không tệ. Coi như là sư tỷ của ngươi, lúc trước cũng bất quá tại thời điểm tu vi sáu tầng mới làm đến bước này, ngươi tư chất không bằng nàng, thế mà cùng nàng đồng bộ, xem ra là nỗ lực rồi."

Trong Thất Sát động, Trương Liệt Cuồng rốt cục hiếm thấy biểu dương Ninh Dạ một câu.

Tuy rằng Trương Liệt Cuồng cùng Minh Tứ Dã truyền Ninh Dạ đao ý kiếm ý, nhưng những thứ này đều không quan hệ cùng thành tựu Sát Thân Đao.

Nếu như nói Thất Sát Đao là căn cơ, như vậy đao ý kiếm ý chính là phụ gia thương tổn, hai bên cũng không phải là một thể, vì vậy Ninh Dạ có thể tại sáu tầng tu vi đem Thất Sát Đao tu luyện đến đại thành, xác thực là dựa vào hắn tự mình nỗ lực.

Thoả mãn với tiến cảnh của Ninh Dạ, Trương Liệt Cuồng hiếm thấy nói nhiều một ít: "Tiếp tục tu hành. Tu vi bây giờ của ngươi còn chưa tới thời điểm có thể tu hành Sát Khí Đao. Sát Tâm Sát Thân đại thành là điểm cuối cũng là khởi điểm. Bây giờ ngươi chỉ là làm xong cơ bản công khóa, sau này phát triển thế nào, liền phải dựa vào chính mình. Con đường tu hành ngàn vạn lối, cho dù là cùng một loại đao pháp, cũng có lựa chọn khác biệt. Sư tỷ của ngươi Lăng Vô Duyệt đi chính là cực chiến chi đạo, nhất đao ký xuất, hữu địch vô ngã, vì vậy không trọng tự thân, càng trọng sát lục. Phá thuẫn trảm phòng, y như thái rau bổ dưa, coi như có pháp bảo thủ hộ, cũng khó chống lại. Bất quá đường này quá mức hung hiểm, một khi gặp phải cường thủ, thất bại tức chết. Còn ngươi, ngươi có con đường của ngươi có thể đi, ta liền không can thiệp."

"Đệ tử minh bạch."

Ninh Dạ xác thực sẽ không đi Lăng Vô Duyệt lộ.

Hắn tuy trong lòng có hận, nhưng tuyệt không phải không để lại đường lui chi nhân.

Thất Sát chi đao có cực chiến chi lộ, cũng có cường thể chi lộ, thậm chí còn có thủ hộ chi pháp.

Chỉ là Thất Sát chi đao như đi con đường thủ hộ, thuộc về lẫn lộn đầu đuôi, vì vậy Ninh Dạ càng muốn lựa chọn cường thể chiến đạo.

"Ta nghe nói, ngươi đem công tích dùng để đổi lấy phù mặc phù chỉ? Có thể chế tác ra lục phẩm phù rồi?" Trương Liệt Cuồng thoại phong chợt chuyển, lão điều trọng đạn, lần nữa nhắc tới Ninh Dạ phù đạo.

Ninh Dạ có chút ngại ngùng: "Tính đến hiện nay, chỉ làm ra ba tấm."

Trương Liệt Cuồng hừ một tiếng: "Đệ tử của Thất Sát Thiên Đao ta, tài nguyên dùng để tu phù đạo, bạo phát bạo chính là Nhật Luân Kính, nếu không phải bởi ngươi Sát Thân Đao sớm đại thành, ta còn thực sự có chút hoài nghi ngươi từ sáng đến tối đang làm cái gì."

Cảm giác của Trương Liệt Cuồng đối với Ninh Dạ bây giờ chính là, rõ ràng là cái học sinh ưu tú, nhưng từ sáng đến tối nghịch ngợm gây sự, không lo chính nghiệp, một mực mỗi lần khảo thí lại đều có thể thi ra thành tích toàn ưu.

Thực sự là muốn mắng cũng không cách nào mắng, cuối cùng chỉ có thể lắc đầu: "Thôi đi thôi đi, ta còn nhắc những thứ này làm chi. Bất quá nếu ngươi đã Sát Thân đại thành, cũng là nên cho ngươi chút thử thách."

A?

Ninh Dạ không rõ.

Trương Liệt Cuồng nói: "Thất Sát chi đao, trưởng thành tại trong chiến đấu. Đặc biệt là sau khi đại thành, càng cần không ngừng chiến đấu, mới có thể đặt vững phương hướng tương lai. Sư tỷ của ngươi năm đó sau khi đại thành, ta liền để nàng đi ven bờ Đông Hải, lấy quỷ sa chi đảm. Bây giờ ngươi cũng đã thành, cũng nên sắp xếp ngươi một cái nhiệm vụ chiến đấu, để làm thử thách."

Ninh Dạ hiểu được, nói: "Vâng!"

Trương Liệt Cuồng nói: "Ngươi là kẻ làm việc có chủ kiến, ta cũng không cần đưa ra mục tiêu sáng tỏ gì cho ngươi. Như vậy đi, ngươi cần phải tại trong vòng nửa tháng, tìm tới một con yêu thú tu vi không thua kém bản thân giết chết, nhưng nếu như là đối phó Tàng Tượng cảnh trở xuống, ngươi nhất định phải bảo đảm không sử dụng bất kỳ phù lục."

". . ."

Ngươi vẫn đúng là biết an bài đây.

Bất quá Trương Liệt Cuồng là muốn khảo nghiệm đao đạo của hắn, đến cũng không phải ác ý, chỉ đành phải nói: "Đệ tử minh bạch, nhất định không phụ sư tôn giao phó!"

Thiên Tú các.

Cừu Bất Quân xoạch xoạch hút tẩu, đem tẩu thuốc đập vài cái xuống dưới chân, đổ hết tàn thuốc, lại đổi thuốc mới, lúc này mới nói: "Tây Hà chi sự, ngươi làm không tệ, chỉ là chuyện Tục Mệnh tán, có chút dư thừa. Ngươi không sợ Doãn Thiên Chiếu phát hiện sao?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Hắn sẽ không phát hiện. Ta không có hạ độc, chỉ bất quá trong Tục Mệnh tán có chứa ly dương thảo, mà bên trong độc châm hắn trúng có thử đài (rêu chuột), hai thứ này kết hợp, lại có thể khiến nam nhân không ngẩng. Đừng nói hắn không hẳn có thể tra được, coi như tra được. . ."

Ninh Dạ mở ra tay: "Thuần trùng hợp mà thôi."

"Vấn đề là làm như thế có ý nghĩa gì?"

"Ý nghĩa?" Ninh Dạ nghiềm ngẫm một thoáng cái từ này, đột nhiên nở nụ cười: "Muốn nói ý nghĩa, đương nhiên là có. Không nâng chi sự, quan hệ đến nam nhân ẩn tư, Doãn Thiên Chiếu hẳn là sẽ không nói ra. Hắn không nói, lại không thể chạm vào Thường Vũ Yên, Thường Vũ Yên nhất định sẽ cho rằng là Doãn Thiên Chiếu để tâm chuyện ngày đó. Điều này sẽ phá hư tình cảm của bọn chúng. Doãn Thiên Chiếu có thể trở thành đồ đệ của Tây Phong Tử, thụ Hắc Bạch Thần Cung chiếu cố, cố nhiên có công lao bán đứng Thiên Cơ Môn, nhưng phúc diệt Thiên Cơ Môn, đối với Hắc Bạch Thần Cung kỳ thực không có chỗ tốt thực chất gì. Vì vậy tất cả những gì Doãn

Thiên Chiếu chiếm được, căn bản hay là bởi vì Thường Vũ Yên, nếu như Thường Vũ Yên cùng hắn tách ra, Doãn Thiên Chiếu liền sẽ không nhiều đặc quyền như vậy. Bất quá cái này không phải trọng yếu nhất, nguyên nhân trọng yếu nhất. . ."

Ninh Dạ thở dài: "Vẫn là ta muốn báo thù. Doãn Thiên Chiếu bán đứng tông môn, ta há lại có thể để hắn dễ chịu? Giết hắn, không tránh khỏi quá mức tiện nghi hắn, chung quy phải dằn vặt một phen, mới giải mối hận trong lòng."

Cừu Bất Quân cau mày: "Người làm việc lớn, không nên như vậy."

"Ngài nói rất đúng, nhưng không làm như vậy, ta liền vô pháp tiêu tan, không nói đối diện sư huynh sư tỷ chết đi." Ninh Dạ nghiêm túc nói: "Coi như là nghĩa khí nắm quyền, cũng phải làm một hồi."

Ninh Dạ gánh vác chính là huyết hải thâm cừu tông môn bị diệt, đối diện liền là Hắc Bạch Thần Cung bực này đại sơn. Như không có điểm căm phẫn mãnh liệt ấy, lại dựa vào cái gì đi khiêu chiến?

Cừu Bất Quân cũng minh bạch điểm ấy, nhưng vẫn là bất đắc dĩ nói: "Ngươi đã nghĩa khí nắm quyền quá nhiều lần."

"Vì vậy tiếp sau đó ta sẽ chăm chú một ít, làm một ít chuyện thân là báo thù giả nên làm." Ninh Dạ hồi đáp.

"Làm cái gì?"

"Trương Liệt Cuồng cho ta một cái nhiệm vụ." Ninh Dạ đem nhiệm vụ Trương Liệt Cuồng giao cho đại thể nói qua một thoáng.

Cừu Bất Quân hỏi: "Ngươi dự định làm chút văn chương trong chuyện này?"

"Đã đến thời điểm thu hồi lại Thiên Cơ Côn cùng tông môn tài nguyên rồi." Ninh Dạ ngữ trọng tâm trường nói.

Sau khi thu hồi mảnh vỡ thiên cơ tại Thanh Mộc Điện, Ninh Dạ đã có Tu Di Ốc, không cần lo lắng chuyện ẩn náu vật phẩm nữa. Thiên Cơ Côn thì cũng thôi, không thể lộ ra ngoài sáng, then chốt còn có tông môn tài nguyên cùng Thiên Cơ Côn đồng thời thu xếp, nếu như thu hồi, đối với chuyện tăng tiến thực lực của Ninh Dạ cũng có rất nhiều ích lợi.

Mà đã có nhiệm vụ của Trương Liệt Cuồng, Ninh Dạ liền có thể danh chính ngôn thuận xuất hành.

"Nói đến Thiên Cơ Côn, ngươi còn một mạch không nói cho ta, ngươi đến cùng đem Thiên Cơ Côn giấu ở chỗ nào." Cừu Bất Quân hiếu kỳ hỏi.

Nghe được cái vấn đề này, Ninh Dạ cười khổ: " Tình huống lúc đó, Thiên Cơ Côn thả ở đâu cũng không thể yên tâm. Vì vậy dưới tình huống không có lựa chọn, ta đem nó đưa tới một cái địa phương ai cũng đi không được."

Nghe nói như thế, Cừu Bất Quân sắc mặt đột biến: "Ngươi không phải là đem Thiên Cơ Côn ném vào nơi đó chứ?"

Hắn không có nói tên, Ninh Dạ nhưng ngầm thừa nhận gật đầu.

"Ta fuck!" Lão đầu chửi ầm lên: "Ngươi điên rồi? Đó cũng là chỗ ngươi có thể dễ dàng đi được?"

Ninh Dạ thổn thức: "Bất kể nói thế nào, nơi đó chung quy là địa phương thích hợp nhất, càng là hi vọng chi địa của Thiên Cơ Môn ta. Vốn ta còn muốn đợi một đoạn thời gian, lại không nghĩ rằng, Cố Tiêu Tiêu thế mà lựa chọn tu Vô Cực Đạo, đây có lẽ chính là thiên ý đi."

Đêm hôm đó.

Ngoài Chấp Tử thành, Cố gia trang viên.

Cố Tiêu Tiêu phát ra hưng phấn hoan hô: "Sư phụ rốt cục muốn an bài nhiệm vụ cho ta? Yên tâm đi sư phụ, đệ tử nhất định hoàn thành!"

"Trước tiên đừng vui vẻ thái quá." Thiên Cơ ngữ trọng tâm trường: "Địa phương lần này cho ngươi đi, thật không đơn giản. Không cẩn thận, khả năng liền sẽ vĩnh viễn lưu ở nơi đó."

Chương 78 : Tù Tiên Cốc (1)

Chương 75: Tù Tiên Cốc (1)

Mặc châu, Vân Lâm.

Cách Thiên Cơ Sơn ngoài 300 dặm có một cái sơn cốc, quanh năm vân vụ lượn lờ, không thấy ánh mặt trời.

Người vào trong đó, phàm vượt quá một ngày chưa xuất hiện, thì đừng nghĩ ra được nữa.

Đây chính là một trong tam đại cấm địa tiếng tăm lừng lẫy Mặc châu - Tù Tiên Cốc.

Tên như ý nghĩa, coi như là tiên nhân đến, nếu như chưa tại trong vòng một ngày đi ra, cũng sẽ bị thâm tù trong đó, khó mà đào thoát.

Nghe nói từng có tiên nhân Niết Bàn cảnh tiến vào nơi đây, may mắn đào thoát, sau khi ra ngoài lại hồ ngôn loạn ngữ, thần trí thất thường, càng là trực tiếp điên rồi.

Từ đó trở đi, Tù Tiên Cốc liền bị liệt vào thiên hiểm tuyệt địa, chính là tiên nhân cũng không dám vào.

Mặc châu đại cấm địa tồn tại đã lâu, nguồn gốc mỗi cái bất đồng, cũng mỗi bên huyền ảo.

Nhưng tổng có một ít bí mật, đối với một ít người mà nói không hẳn đã là bí mật.

Tỷ như Tù Tiên Cốc chính là như vậy.

Người ngoài khó biết, Thiên Cơ Môn lại là biết nguyên do nguồn gốc của Tù Tiên Cốc—— bởi vì nơi đây vốn là một khối mảnh vỡ cỡ lớn của Thiên Cơ Điện biến thành.

Tàng Thiên Ngục.

Sau khi Thiên Cơ Điện phá nát, một khối đại hình mảnh vỡ nguyên bản thuộc về Tàng Thiên Ngục rơi vào nguyên Tù Tiên Cốc chi địa, nhưng không ngờ cơ duyên xảo hợp, Tù Tiên Cốc có huyền cơ khác, hai bên kết hợp, dẫn đến Tàng Thiên Ngục mảnh vỡ phát huy ra bộ phận uy năng, hình thành Tù Tiên Cốc cấm địa.

Sau khi Ninh Dạ gia nhập Thiên Cơ Môn, năm thứ hai Tân Nhiễm liền mang Ninh Dạ đi qua Tù Tiên Cốc một lần, hy vọng có thể mượn thân phận chủ nhân Thiên Cơ Điện của hắn thu hồi mảnh vỡ Tàng Thiên Ngục.

Kết quả lại khiến cho hắn thất vọng —— mảnh vỡ Tàng Thiên Ngục đã cùng sơn cốc kết hợp thành một thể thống nhất, Ninh Dạ tuy rằng có thể cảm nhận được Tàng Thiên Ngục chấn động, làm sao mảnh vỡ kia... liền không cách nào thoát ly, cuối cùng chỉ có thể thất bại mà quay về.

Nhưng điều này cũng khiến cho Ninh Dạ biết, thu hồi mảnh vỡ Tàng Thiên Ngục cũng không phải là không thể được, chỉ là thực lực bây giờ của hắn còn chưa đủ, vô pháp đối kháng bộ phận lực lượng kết hợp cùng mảnh vỡ Tàng Thiên Ngục kia.

Tân Nhiễm từng cho rằng, Tù Tiên Cốc chính là một tia sinh cơ trong Thiên Cơ Môn cửu tử nhất sinh, bởi vì chỉ cần thân ở trong cốc, tuyệt thiên địa thông, cho dù là đại năng, cũng khó có thể thi triển phát huy.

Nhưng mà khi tai nạn đến, đến không kịp đề phòng như vậy, Thiên Cơ Môn căn bản là không kịp chuyển đến Tù Tiên Cốc, cái gọi là sinh cơ, cuối cùng bất quá kính hoa thủy nguyệt mà thôi.

Sau khi Thiên Cơ Môn diệt vong, vì bảo vệ Thiên Cơ Côn, Ninh Dạ liền đem phần lớn vật phẩm Tân Nhiễm giao cho hắn đều bỏ vào Tù Tiên Cốc.

Mà hiện tại, hắn muốn đem thu hồi lại.

"Tù Tiên Cốc? Thế mà là địa phương đáng sợ như thế?"

Đứng ở ngoài Tù Tiên Cốc, nhìn mảnh mây mù mờ mịt kia, Cố Tiêu Tiêu cũng không khỏi kinh hãi.

Đây chính là địa phương hào xưng Niết Bàn cảnh đi vào cũng không ra được, vậy mà để bản thân tới đó lấy một thứ, sư phụ ngươi còn không bằng bảo ta tự sát đây.

Thanh âm của Thiên Cơ đã vang lên bên tai: "Đừng lo lắng. Tù Tiên Cốc chân chính đáng sợ, ở chỗ tuyệt thiên địa thông. Bất luận là nhân vật đại năng ra sao, tiến vào nơi đây, đều sẽ bị ngăn cách thiên địa cảm ứng, vô pháp thi triển thần thông. Chính bởi vậy, chỉ cần vô pháp đột phá tuyệt thiên địa thông hạn chế, tu vi cao thấp tại Tù Tiên Cốc liền không có ý nghĩa."

Cố Tiêu Tiêu không rõ: "Nhưng nếu là như vậy, vậy tại sao còn có đi vào liền không ra được?"

"Tù Tiên Cốc còn có cấm trận, có thể ngăn trở ra vào. Cấm trận kỳ thực không tính quá mạnh, chỉ cần hơi có chút thủ đoạn, liền có thể đột phá. Vấn đề là sau khi tuyệt thiên địa thông, hết thảy tu sĩ pháp thuật vô hiệu, thủ đoạn gì cũng không dùng được, cấm trận này liền trở thành lạch trời, tựa như phàm nhân gặp phải tiên nhân, dù cho mạnh mấy, cũng là vô pháp đối kháng."

"Vậy ta làm sao đi ra?"

Thiên Cơ hồi đáp: "Thứ nhất, nơi đây cấm chế cũng không đầy đủ, vì vậy vô pháp lập tức kiến công, cần thời gian mới có thể phát huy tác dụng. Chỉ cần thân tại trong núi không vượt quá mười hai canh giờ, cũng không tiến vào phúc địa, liền vẫn như cũ có thể thoát ly. Chuyến này ngươi mục tiêu sáng tỏ, chỉ cần không kéo dài thời gian, vào nhanh ra nhanh, lại không thành vấn đề. Thứ hai, tuy rằng pháp thuật vô hiệu, thế nhưng Vô Cực Đạo, thượng ứng thiên tâm, chỉ cần vận dụng khéo léo, vẫn như cũ có thể không nhìn mê chướng, chỉ dẫn phương hướng, vì vậy tu hành Vô Cực Đạo giả, là kẻ duy nhất có thể tại ngoại vi Tù Tiên Cốc tự do hành tẩu, cụ thể thông suốt đến mức nào, liền phải xem tự thân ngươi."

Cố Tiêu Tiêu khẽ cắn môi dưới: "Vậy nếu như ta nói không đi đây?"

Thiên Cơ ngẩn ngơ, hiển nhiên không nghĩ tới Cố Tiêu Tiêu lại nói như thế: "Cái gì? Ngươi không muốn?"

Cố Tiêu Tiêu đã nói: "Không phải đệ tử không muốn cống hiến vì sư phụ, đệ tử mông sư phụ ân điển, truyền công thụ pháp, ân như tái tạo, phía trước chính là núi đao biển lửa, đệ tử nhảy vào nước sôi lửa bỏng cũng sẽ không tiếc. Thế nhưng sư phụ đến hiện tại cũng không chịu gặp đệ tử một lần, rõ ràng là không tín nhiệm đệ tử."

Thiên Cơ yên lặng.

Cố Tiêu Tiêu đã nói: "Những thứ ngươi dạy ta, không phải pháp thuật Hắc Bạch Thần Cung, tuy rằng ngươi không có nói cho ta tên gọi của công pháp, nhưng ngôn ngữ sử dụng trong tu hành, tự có phong cách. Ta cũng không phải người ngu, ta cũng biết tra, biết hỏi. Huống chi, ngươi tên Thiên Cơ Tử, Tù Tiên Cốc này cách Thiên Cơ Môn bị diệt năm đó lại chỉ có 300 dặm, tuyệt thiên địa thông, đó càng là tồn tại ở trong truyền thuyết thượng cổ. . . Sư phụ, thứ ta học, có phải là công pháp của Thiên Cơ Môn?"

Thiên Cơ không có nói gì.

Cố Tiêu Tiêu đã nước mắt như mưa: "Ta có thể hiểu được sư phụ kiêng kỵ. Sư phụ muốn đệ tử chết đi, đệ tử cam nguyện. Nhưng nếu sư phụ ngay cả mặt mũi cũng không muốn để ta nhìn thấy, nói rõ là không tín nhiệm ta, ta không cam lòng, không phục!"

Cô nương này lòng dạ cũng là ngạnh cực kì, cao giọng nói: "Ngươi muốn khiến ta đi làm cái gì cũng được, nhưng ta chỉ có một yêu cầu, chính là đi ra cùng ta gặp một lần!"

Nghe nói như thế, Thiên Cơ cũng là bất đắc dĩ nói: "Nàng đã nói như vậy, ngươi còn không xuất hiện, có phải là không quá thích hợp a?"

Một tiếng thở dài thong thả vang lên.

Bên người Cố Tiêu Tiêu đã xuất hiện một người, chính là Ninh Dạ.

Nhìn thấy Ninh Dạ, mới vừa rồi khóc như nhánh hoa run rẩy Cố

Tiêu Tiêu sững người, trên mặt đã xuất hiện kinh hỉ: "Đúng là ngươi, Ninh công tử."

Ninh Dạ cười khổ: "Ngươi cần gì nhất định phải buộc ta đi ra."

Cố Tiêu Tiêu miệng nhỏ mân mê: "Ngươi không ra, ta liền không đi vào."

Nói con mắt hơi chuyển động, lại nói: "Còn có một người nữa đâu?"

Nàng lại là biết rất rõ ràng, Thiên Cơ Tử tuyệt không phải Ninh Dạ.

Sau một khắc, một cái thạch hầu tử đã xuất hiện tại bả vai Ninh Dạ, cười hi hi nói: "Ta ở đây này."

Nghe được thanh âm quen thuộc này, Cố Tiêu Tiêu cả kinh: "Sư phụ. . . Làm sao ngươi. . ."

"Ta là quái dị!" Thiên Cơ nói: "Làm sao? Không muốn tiếp thu một cái quái dị làm sư phụ của ngươi? Vẫn là tiểu cô nương ngươi mơ ước đại đạo, muốn đem ta cái sư phụ này lột da dỡ cốt ngao luyện đắc đạo a?"

Cố Tiêu Tiêu mặt đỏ lên: "Làm gì có. . . Ta chỉ là kỳ quái."

Ai có thể nghĩ tới, sư phụ giáo dục bản thân nửa năm kia, thế mà không phải là nhân loại.

Ánh mắt lần nữa dừng lại tại trên người Ninh Dạ, tiểu cô nương dịu dàng thi lễ: "Đệ tử Cố Tiêu Tiêu, tham kiến sư phụ."

Thiên Cơ thấy thế giận dữ, nhảy chân hô: "Rõ ràng ta mới là thụ nghiệp chi sư của ngươi!"

Chương 79 : Tù Tiên Cốc (2)

Chương 76: Tù Tiên Cốc (2)

Trong Tù Tiên Cốc, mây mù mịt mờ, vân che vụ tráo, hầu như là đưa tay không thấy được năm ngón.

Hành tẩu tại loại địa phương thị giác hoàn toàn vô hiệu này, có thể dựa vào chỉ có thính lực.

Tiếng chân đạp lá rụng sàn sạt truyền đến, trở thành chỉ dẫn tốt nhất, bất quá chân chính khiến Cố Tiêu Tiêu an tâm, vẫn là mảnh vạt áo của Ninh Dạ nàng lôi kéo kia.

Chăm chú kéo vạt áo Ninh Dạ, tiểu cô nương đôi mắt đẹp nhìn quanh, rõ ràng có chút khẩn trương.

Ninh Dạ trên chân cột thừng, mỗi một bước tất đem dây thừng kéo đến khoảng cách lớn nhất, như vậy có thể bảo trì khoảng cách các bước đều bằng nhau.

Đây chính là phương thức hắn tại dưới tình huống mắt không thể thấy, tìm tới chỗ giấu Thiên Cơ Côn lúc trước.

Vì thế ngày đó hắn đem mỗi một bước đi của chính mình đều nhớ kỹ.

Nhưng cho dù là vậy, nếu muốn làm được một bước không sai vẫn như cũ rất khó, lúc này liền cần Cố Tiêu Tiêu.

Chỉ có Vô Cực Đạo tại trong hoàn cảnh này vẫn như cũ có thể có cảm ứng, thể thiên cơ biến hóa, tìm kiếm một tia sinh cơ.

Bất quá hiện tại Cố Tiêu Tiêu, trong lòng một mảnh rối ren, nếu muốn cảm ứng huyền cơ lại là không dễ.

Cảm thụ được nàng căng thẳng, Ninh Dạ nhẹ giọng nói: "Chớ vội, chớ hoảng, tỉ mỉ cảm thụ. Nơi đây chính là Tàng Thiên Ngục biến thành, ngoại vi cấm chế bạc nhược, lại là uẩn hợp thiên địa chi đạo, vốn là nơi tốt nhất tu hành Vô Cực Đạo. Năm đó Thiên Cơ Môn chưởng giáo tu hành Vô Cực Đạo, cũng sẽ ở chỗ này tu hành, cảm ngộ thiên địa chí lý. Vì vậy ngươi đem đây coi như là một lần tu hành là được."

"Nga." Cố Tiêu Tiêu nhẹ giọng đáp lại một thoáng, lời nói của Ninh Dạ phảng phất có tác dụng định nhân tâm thần, khiến tâm tình nguyên bản sốt sắng của Cố Tiêu Tiêu rốt cục cũng thanh tĩnh lại.

Nàng thầm nhẩm Vô Cực tâm quyết, vận chuyển thân tâm, rốt cục phát hiện, tuy rằng nơi đây tuyệt thiên địa thông, thế nhưng khi Vô Cực Đạo vận chuyển, lại mơ hồ có một tia linh lực vẫn như cũ vẫn phát huy tác dụng, liên đới tầm nhìn cũng dần dần rõ ràng chút.

"Sư phụ, ta dường như có thể thấy cái gì." Cố Tiêu Tiêu vui vẻ nói.

"Suỵt, cấm khẩu!" Ninh Dạ nói: "Cũng đừng tạo tiếng động lớn."

"A? Tại sao?" Cố Tiêu Tiêu thanh âm nhỏ đi.

"Yêu thú." Ninh Dạ hồi đáp.

Yêu thú? Cố Tiêu Tiêu chấn kinh: "Nơi này có yêu thú? Không phải nói tuyệt thiên địa thông, hết thảy tiên pháp đều không thể thi triển sao?"

"Đúng là như vậy. Thế nhưng tuyệt pháp không tuyệt thể, yêu thú nhục thân bao cường hoành, chỉ đọ nhục thân, chúng ta lại không phải là đối thủ."

Cố Tiêu Tiêu trong lòng rùng mình, không dám tiếp tục nhiều lời.

Ninh Dạ đã lại nhẹ giọng nói: "Tu hành Vô Cực Đạo giả, là kẻ duy nhất có thể ở chỗ này vận dụng chút ít linh lực. Có thể vận dụng không nhiều, dùng để chiến đấu là không đủ, nhưng dùng để động hư khuy bí lại là có thể. Đừng dùng mắt thấy, tầm nhìn điểm linh lực này mang đến ý nghĩa không lớn. Phải dùng tâm đi nhận biết, tâm thần dung hợp tại thiên địa này, trong phương thốn cảm thụ vô biên chi sở , còn có thể làm được bao nhiêu, liền xem chính ngươi."

Cố Tiêu Tiêu minh bạch, thẳng thắn nhắm mắt lại, tâm thần vắng lặng, cảm thụ thiên địa quanh người.

Nàng rõ ràng là nhắm hai mắt, nhưng trong lòng phảng phất đã xuất hiện một phiến cảnh tượng tự nhiên.

Đó là một loại hình ảnh dùng ngôn ngữ vô pháp tả rõ, mờ mờ ảo ảo, mơ mơ hồ hồ, chỉ có thể cảm giác được đường nét, nhưng Cố Tiêu Tiêu xác thực là cảm giác được.

Nàng cảm nhận được cây cối nơi này, hoa cỏ nơi này, lùm cây cách đây không xa, còn có trái cây lắc lư sắp rụng trên cây đằng kia.

"Chờ đã." Nàng nói.

"Ân?" Ninh Dạ đem dây thừng kéo ra, lôi kéo đến lớn nhất, đứng ở nơi đó.

"Phía trước ngươi là cây, bước kế tiếp sẽ va vào." Cố Tiêu Tiêu nói.

Ninh Dạ hơi hơi mỉm cười.

Không phải vì tránh được va vào cây, mà là Cố Tiêu Tiêu rốt cục bắt đầu có lĩnh ngộ.

Tù Tiên Cốc là nơi tu hành Vô Cực Đạo tốt nhất, nhưng loại tu hành này, hiệu quả sẽ lần lượt càng lúc càng kém. Vì vậy lần đầu tiên có thể lĩnh ngộ bao nhiêu, liền xem tự thân.

Hắn không có nói cho Cố Tiêu Tiêu, chính là hy vọng có thể mượn áp lực này, kích phát tiềm năng lớn nhất của nàng.

Hiện tại xem ra cũng không tệ lắm.

"Ân" một tiếng, Ninh Dạ tiếp tục tiến về trước.

Hắn không có chuyển hướng, mà là tại sau khi tìm thấy cây, đối chứng bước tiến trong trí nhớ mình, dọc theo cây tiếp tục tiến lên.

2,320 bước.

2,321 bước.

2,322 bước.

Ninh Dạ đếm từng bước từng bước.

Rốt cục, tại thời điểm đi tới bước thứ 4,568, Ninh Dạ ngừng lại.

"Chính là chỗ này." Hắn nói.

"Nơi này không có thứ gì." Cố Tiêu Tiêu có chút khẩn trương.

"Ta biết, tổng sẽ có sai lệch." Ninh Dạ hồi đáp: "Tiếp sau đó phải nhờ vào ngươi, ngươi phải giúp ta tìm tới vị trí giấu Thiên Cơ Côn."

"Ngươi đem nó đặt ở đâu?"

"Có một khối đá, ước chừng hai người cao, mặt trên có hai cái phân nhánh, xem ra lại như hai người ôm nhau, đồ vật ngay tại phía dưới tảng đá đó."

Cố Tiêu Tiêu tinh tế cảm thụ một thoáng, lắc đầu nói: "Nơi này không có."

"Hiện tại ngươi dẫn đường, lấy nơi đây làm trung tâm, lượn vòng mà đi." Ninh Dạ cởi xuống dây thừng trên chân nói.

Vậy là người dẫn đường trở thành Cố Tiêu Tiêu, Ninh Dạ thì theo nàng tiến lên, Thiên Cơ càng là căng thẳng một câu cũng không dám nói.

Một khi bắt đầu lượn vòng, liền sẽ rất dễ dàng lạc mất phương hướng.

Nếu như nhầm mất phương hướng, muốn đi ra ngoài liền khó khăn rồi.

Cố Tiêu Tiêu cũng rất rõ ràng điểm ấy, cho nên nàng rất là cẩn thận di chuyển bước chân, thân thể mỗi thời mỗi khắc đều bảo trì phương hướng quay lưng xuất lộ.

Tùng lâm yên tĩnh vô thanh, lại mang theo hung hiểm lớn lao, áp lực cực đại đặt ở trên người tiểu cô nương, trên mặt tiểu cô nương nhưng xuất hiện thần sắc kiên nghị kiên quyết.

Có mấy người, trời sinh chính là chịu được áp lực.

Lúc trước đối diện áp lực của Hắc Bạch Thần Cung, đối diện đại nương cưỡng bức, Cố Tiêu Tiêu vẫn như cũ có thể kiên trì chủ kiến, bản thân liền chứng minh tâm chí của nữ tử này.

Mà thời khắc này, nàng càng là tâm thần kiên định, một bước không loạn đi tới, tâm thần cảm ứng khế hợp thiên địa, mạc danh thế mà lại có tăng trưởng.

Nàng không biết đây là dấu hiệu Vô Cực Đạo của bản thân đề thăng, chỉ cho rằng là thích ứng hoàn cảnh của nơi này, trong lòng vô hỉ vô bi, chỉ là tiếp tục đi tới.

Đúng vào lúc này, Cố Tiêu Tiêu bước chân đột nhiên dừng lại.

Thiên Cơ nghi hoặc đang muốn đặt câu hỏi, Cố Tiêu Tiêu "Suỵt" một tiếng: "Ngoài trăm bước, có con yêu thú."

Ninh Dạ Thiên Cơ đồng thời tâm thần hoảng hốt, đứng thẳng bất động.

Gió thổi qua rừng cây, truyền đến tiếng vang ào ào, nương theo chính là trận trận đê minh chi thanh.

Một cỗ gió tanh truyền đến.

Yêu thú kia đến gần.

Có lẽ là ngửi được mùi, nó đang hướng về bên này tiếp cận.

Cố Tiêu Tiêu rõ ràng khẩn trương lên.

Bàn tay Ninh Dạ vào lúc này khoát lên trên vai của nàng, thấp giọng nói: "Vô cực chi đạo, lấy vô pháp nhập hữu pháp, thuận ứng thiên lý, chỉ ở nhất tâm, không phải chỉ có thể dùng để khuy u thám bí."

Cố Tiêu Tiêu hít một hơi dài.

Nàng đã minh bạch ý tứ Ninh Dạ, đột nhiên ngồi khoanh chân, tay niết ấn pháp, chính là Vô Cực Đạo thức mở đầu.

Nàng càng là vào lúc này bắt đầu tu hành, một điểm linh quang tại trong cơ thể nàng hiện ra, hiển nhiên là đang lĩnh ngộ Vô Cực Đạo chiến pháp.

Nhưng vào lúc này, tiếng gầm nổi lên.

"Hống!"

Yêu thú kia đã bôn hành mà đến, trong nháy mắt xuất hiện tại bên người Cố Tiêu Tiêu, lợi trảo đập xuống, lại là hoàn toàn không cho Cố Tiêu Tiêu bất cứ cơ hội nào.

Chương 80 : Tù Tiên Cốc (3)

Chương 77: Tù Tiên Cốc (3)

Không được!

Trong nháy mắt Ninh Dạ Thiên Cơ đã biết không ổn, đồng thời nhảy lên, toàn thân Ninh Dạ trên dưới đao khí tràn ra, phá không đãng vân, đồng thời hô: "Tiêu Tiêu ngươi tiếp tục, nơi này ta chống!"

Mặc dù không cách nào vận dụng bất kỳ pháp lực, thế nhưng Thất Sát Đao vốn là lấy thể làm chủ, nhục thân tu hành cũng coi như cường hoành, vì vậy Ninh Dạ còn có thể phát huy ra bộ phận uy năng của Sát Thân Đao.

Yêu thú xông đến kia phát ra một tiếng thét gào đau đớn, tốc độ lại là không giảm, như trước một trảo đập xuống.

Khanh!

Trong lanh lảnh minh hưởng, lại là Ninh Dạ lấy một cánh tay của bản thân đỡ lại lợi trảo, cánh tay cứng rắn như sắt, thế nhưng bốn cái thú trảo sắc bén vẫn là đâm tiến vào cánh tay Ninh Dạ, đau đến Ninh Dạ tối sầm mắt lại.

Đồng thời hắn cũng đã thấy rõ, yêu thú trước mắt, rõ ràng là một con hổ yêu cảnh giới Hoa Luân.

Tại Tù Tiên Cốc, cảnh giới là không có ý nghĩa, dù có thiên đại thần thông cũng vô pháp thi triển. Thế nhưng mặt khác, cảnh giới lại rất có ý nghĩa, vô luận tu sĩ cũng vậy, yêu thú cũng vậy, theo cảnh giới đề thăng, đều đều sẽ đề thăng nhục thân, tiến cảnh thì nhìn mọi người bất đồng.

Tỷ như Ninh Dạ, tu Thất Sát Thiên Đao, nhục thân so với cùng thế hệ cường hoành hơn nhiều, thế nhưng Hoa Luân cảnh hổ yêu, coi như là không có chuyên môn tu hành, nhục thân vẫn mạnh hơn so với Ninh Dạ nhiều lắm.

Huống chi con hổ yêu này xem ra bị vây ở trong Tù Tiên Cốc đã có chút niên nguyệt, dưới tình huống không thể tu pháp, nhục thân nhưng bởi vậy bồi dưỡng được càng mạnh.

Thời khắc này một trảo xuyên thủng cánh tay Ninh Dạ, hổ yêu đã mở ra miệng lớn hướng đầu Ninh Dạ cắn xuống.

Ninh Dạ biết không tốt, dưới tuyệt thiên địa thông, phù lục pháp bảo ở chỗ này đều vô ý nghĩa, duy nhất có thể dựa vào chỉ có bản thân.

Hắn hét lớn một tiếng, hữu quyền nổ ra, dưới toàn lực bạo phát, chính kích trúng cằm hổ yêu kia, càng là một quyền đem miệng hổ yêu kia đánh tới khép lại. Cái đầu thạc đại của hổ yêu nện xuống, cùng đầu Ninh Dạ va vào nhau, hai bên đồng thời tách ra, vân vụ lượn lờ, không thấy nhau nữa.

Thế nhưng hổ yêu ở chỗ này sinh sống lâu rồi, thính âm biện vị, sau một khắc lại lần nữa hổ vồ mà lên, lao thẳng tới Ninh Dạ, nhìn dáng dấp là không cắn chết hắn không được.

Thiên Cơ gấp nhảy tưng tưng, nó thân là quái dị, dựa cả vào thủ đoạn pháp thuật, tự thân là nửa điểm lực lượng cũng không có, liền nghe thấy trong rừng gào thét liên liên, nộ quát trận trận, lại không nhìn thấy nửa điểm tình hình, chỉ biết rằng đánh thành một đoàn, cả kinh kêu lên: "Ninh Dạ ngươi không sao chứ?"

"Còn chưa có chết đây!" Ninh Dạ đáp lại cuồng bạo gầm rống, lại là một chưởng cắt ra, cạnh chưởng như đao, chém vào trên lưng hổ yêu kia, chém ra một vệt huyết hoa, nhưng đồng thời ngực bản thân cũng bị hổ yêu cả da lẫn thịt xé xuống một khối lớn.

Hổ yêu bị đau, hổ vĩ như roi bay tới, đã xoắn lấy yết hầu Ninh Dạ, càng là muốn đem hắn sinh sinh siết chết. Mãnh liệt nghẹt thở khiến cho Ninh Dạ cảm giác mình đã đến bên bờ tử vong.

Trước mắt là một phiến kim tinh loạn mạo, trong hoảng hốt, phảng phất nhìn thấy cánh cửa tử vong chính đang hướng về bản thân mở rộng.

Tử vong?

Không!

Không phải ở đây!

Không phải hiện tại!

Ninh Dạ trong lòng hò hét, bên tai phảng phất vang lên lời nói của Trương Liệt Cuồng.

"Tu Thất Sát Đao giả, đối nghìn vạn người hô ta tới rồi. . . Chiến chi khả dã!"

"Ngao!" Ninh Dạ ngửa đầu phát ra một tiếng cuồng bạo nộ hống, tiếng gầm như phích lịch vang vọng nhân gian, thể nội Ninh Dạ phun trào ra từng cỗ từng cỗ nộ lực cuộn dâng, cơ nhục toàn thân hắn đều tại giờ khắc này phồng lên, bùng nổ, đem y vật chống cho căng phồng, liền ngay cả phần gáy cũng nổi lên một đoàn cơ nhục cứng rắn như bàn thạch, khiến cho đuôi cọp càng phản hướng nới rộng ra.

Sau một khắc toàn thân Ninh Dạ phóng thích đao quang, thế mà tại thời khắc này hội tụ thành một đạo, hung mãnh bổ về phía hổ yêu.

Sát Thân Đao, đột phá rồi!

Sát Thân Đao sau khi đại thành, quãng đường còn lại liền phải dựa vào chính mình đi.

Mà thời khắc này, Ninh Dạ đột phá chính là cường thể cường công, hắn đem hết thảy lực lượng đều hội tụ thành một chỗ, hình thành một đạo cường hãn tuyệt luân chi đao, thậm chí so với Sát Thân Đao hắn phóng thích trước khi tuyệt thiên địa thông đều mạnh hơn mấy phần.

Xoát!

Đao nhận cắt ra thân thể hổ yêu, hầu như đem nó mổ bụng phanh ngực.

Từ khi chiến đấu đến hiện tại, đây là thương hại nặng nhất hổ yêu gặp phải. Hổ yêu thê lệ tê hào một tiếng, nhưng không lùi phản tiến, một cái hổ trảo quạt vào trên mặt của Ninh Dạ, mặt của Ninh Dạ liền lập tức một phiến máu thịt be bét.

Sau một khắc hổ yêu nhảy lên, chân sau đạp tại trên một cái cây phụ cận, dưới một đạp này, cây cối sụp đổ, đồng thời hổ yêu đã bay nhào tới. Dựa vào một bổ này chi lực, hung ác đánh vào trên người Ninh Dạ, Ninh Dạ lại lần nữa thổ huyết bay ra.

Ninh Dạ là đột phá, nhưng mà chênh lệch thực lực cùng hổ yêu quá lớn, dẫn tới đột phá này cũng không thể xoay chuyển tình thế, ngược lại là phản kích của hắn đã kích phát hung tính của hổ yêu, khiến công kích của nó cũng càng điên cuồng lên.

Đáng chết!

Ninh Dạ biết không tốt, cứ tiếp tục như vậy, bản thân kiên trì không được bao lâu.

Nếu một lần đột phá đã không đủ, vậy thì lại thử một lần!

Ninh Dạ không quan tâm tất cả kích phát bản thân, chiến ý đầy ngực, trước mắt hổ yêu phảng phất lại đã biến thành Nhạc Tâm Thiện, đối diện đại địch khủng bố này, Ninh Dạ nhưng không hề sợ hãi, trong lòng sát ý cuồng trướng, phát ra một tiếng nộ sáp khiếu thiên chi hống, bành trướng ra trùng thiên khí tức.

Sát Tâm Đao!

Sát Thân Đao!

Vô vật bất cảm trảm, vô vật bất khả sát!

Hai bên kết hợp, "Lên!" Ninh Dạ đã điên cuồng gào thét chọc ra cánh tay, cánh tay đâm thẳng như mâu.

Phốc phốc!

Hổ trảo án nhập lồng ngực Ninh Dạ, cánh tay Ninh Dạ cũng như lợi mâu đâm vào thể nội hổ yêu.

Một người một hổ đồng thời ngưng trệ, cuộn dâng khí lưu lại vẫn là điên cuồng tăng lên không giảm.

Hổ yêu này thế mà cũng đang tăng lên khí thế, bạo phát lực lượng!

Chiến đấu sinh tử, có thể đột phá không phải chỉ có ngươi, cũng có kẻ địch!

Đối diện một màn này, liền ngay cả Ninh Dạ trong lòng cũng không khỏi sinh khởi hoảng sợ cùng tuyệt vọng.

Khí thế đột hàng, thể nội Ninh Dạ lực lượng chợt giảm.

Ngươi giảm ta tăng, hổ yêu đã lại lần nữa mở ra cái miệng lớn như chậu máu, hướng tới đầu Ninh Dạ cắn xuống.

Nhưng vào lúc này, hổ yêu đột nhiên cảm giác một phiến trời đất quay cuồng, bốn phía mây khói phảng phất một thoáng sống lại, gió nổi mây vần, lao tới thân thể nó, dường như muốn đem nó xé rách.

Ảo giác?

Không, không phải ảo giác!

Hổ yêu kia đã nhận ra được, đây là pháp thuật.

Có người đang sử dụng pháp thuật!

Sao có thể có chuyện đó?

Hổ yêu hoảng hốt.

Tuyệt thiên địa thông giả, còn có thể sử dụng pháp thuật?

Nó trong lòng kinh hãi, khí thế giảm mạnh, lực lượng đột ngột tiêu, ngược lại là Ninh Dạ trong mắt dâng lên hi vọng chi quang, thể nội lực lượng lại lần nữa vùng lên, kích dương một phiến quang chi cụ phong, phảng phất như thời khắc này hắn cũng có thể sử dụng pháp thuật vậy, sau một khắc, cánh tay trái đã kích phát ra trùng thiên kiếm ý.

Liệt Dương kiếm ý!

Thất Sát chi đao kết hợp Liệt Dương kiếm ý, rốt cục tại thời khắc này toàn diện sính uy.

Oanh!

Ninh Dạ đã một quyền đánh vào đầu hổ yêu kia.

Hổ yêu kia thân thể run lên mấy cái, rốt cục vô lực ngã xuống.

Chết đi.

"Hô!" Ninh Dạ gian nan rút cánh tay ra, dựa vào gốc cây ngồi xuống.

Một đôi tay ôn nhu đỡ lấy Ninh Dạ.

Chính là Cố Tiêu Tiêu.

"Sư phụ. . ."

Ninh Dạ hơi hơi mỉm cười: "Ngươi rốt cục cảm ngộ được."

"Đúng, nhưng đáng tiếc vẫn là đã muộn mất một bước." Cố Tiêu Tiêu hai mắt đẫm lệ nói.

Thời khắc nguy cấp, nàng rốt cục vận dụng Vô Cực Đạo, cảm ngộ đến thiên địa chi lý nơi đây.

Tuyệt thiên địa thông, khiến cho nàng vô pháp vận dụng pháp lực, thế nhưng trong Tù Tiên Cốc này bản thân liền có linh lực, Vô Cực Đạo đi mượn dùng, chính là sức mạnh của bản thân Tù Tiên Cốc.

Cứ việc chỉ là một điểm rất nhỏ, lại đã thừa đủ tạo thành ảnh hưởng to lớn đối với hổ yêu kia.

Sau một khắc, thể nội hổ yêu đã chảy ra vô số vụ khí, sau khi không có Cố Tiêu Tiêu duy trì, lại tán quy thiên.

"Đừng khóc, ta còn chưa chết được." Ninh Dạ cười nói.

Hắn bị thương rất nặng, nhưng chỉ cần có thể đi ra Tù Tiên Cốc, những đan dược phù lục cứu mạng kia cũng liền có thể phát huy tác dụng.

Cố Tiêu Tiêu nhưng khe khẽ lắc đầu: "Muộn rồi."

"Cái gì?" Ninh Dạ ngẩn người.

Cố Tiêu Tiêu hồi đáp: "Chúng ta lạc mất rồi."

Ninh Dạ cùng hổ yêu nhất chiến, đáng sợ nhất không phải Ninh Dạ thụ thương, mà là chiến đấu triệt để quấy rầy tất cả, phá hoại xung quanh.

Tại dưới tình huống mắt không thấy vật, nhận biết của Cố Tiêu

Tiêu lại chỉ có thể nhận biết được đường viền mơ hồ, xung quanh phá nát, nàng liền triệt để mê rồi.

Hiện tại bọn họ lại như một con thuyền nhỏ bên trong đại dương, không biết phương hướng nào mới là xuất lộ.

Chương 81 : Tù Tiên Cốc (4)

Chương 78: Tù Tiên Cốc (4)

Trong Tù Tiên Cốc, chỉ có thể lưu mười hai canh giờ.

Một khi quá mười hai canh giờ, trên người triêm nhiễm đầy đủ khí tức cấm chế, thì sẽ triệt để thụ cấm chế ảnh hưởng, cho dù là tu hành Vô Cực Đạo giả cũng vô pháp xuất cốc.

Đối diện loại tuyệt cảnh này, liền ngay cả Cố Tiêu Tiêu cũng không khỏi tuyệt vọng, Thiên Cơ càng là ôm đầu kêu rên.

Ninh Dạ nhưng chỉ là ngẩn người, sau đó liền mỉm cười nói với Cố Tiêu Tiêu: "Ngươi đang sợ hãi?"

Cố Tiêu Tiêu nghẹn ngào một thoáng, vô thanh gật đầu.

Dưới tình huống này, khủng hoảng cũng là tự nhiên chứ?

"Vậy ngươi hối hận không?" Ninh Dạ lại hỏi.

Cố Tiêu Tiêu mờ mịt.

Tại sao sư phụ lại vào lúc này hỏi mình cái vấn đề này?

Nàng mê man nhìn Ninh Dạ, Ninh Dạ gương mặt huyết nhục mơ hồ, chỉ có một đôi mắt, vẫn như cũ thanh triệt thấu minh, lóng lánh quang trạch.

Nàng nhìn ánh mắt của hắn, không lý do lại có mấy phần sức lực.

Sau đó nàng khe khẽ lắc đầu: "Từ lúc đệ tử lựa chọn tuỳ tùng sư phụ, cũng đã làm ra quyết định kỹ càng. Đệ tử không hối hận!"

Nghe nàng nói như vậy, Ninh Dạ thoả mãn mỉm cười.

"Rất tốt, nếu ngươi đã không sợ chết, làm sao phải khóc lóc? Dù sao vây ở chỗ này, không có nghĩa là liền sẽ chết, không phải sao?"

"Nhưng mà. . . Nhưng mà. . ." Cố Tiêu Tiêu muốn giải thích, nhưng cũng không biết nên nói như thế nào.

Ninh Dạ ôn nhu nói: "Ngươi là một cô nương không tệ, thời khắc mấu chốt cũng không có khiến ta thất vọng. Bất quá hiển nhiên, ngươi còn thiếu một ít kinh nghiệm xử sự. Ngày hôm nay, sư phụ sẽ dạy ngươi một cái đạo lý. . . Vô luận lúc nào, cũng đừng có hoảng. Phải tin tưởng trời không tuyệt đường người, phải tin tưởng bản thân, phải tin tưởng bình tĩnh so với sợ hãi càng có thể giải quyết vấn đề."

Cố Tiêu Tiêu nghe vậy kinh hỉ: "Sư phụ ngươi có biện pháp đi ra ngoài phải không?"

Ninh Dạ gật đầu lại lắc đầu: "Ta có, nhưng ta không dự định nói cho ngươi, ta muốn chính ngươi nghĩ ra được."

"A?" Cố Tiêu Tiêu ngạc nhiên.

"Còn có, cái phương pháp này cũng vị tất bền vững, vì vậy thời gian quý giá. Ngươi tốt nhất sớm chút nghĩ ra, bằng không vạn nhất muộn rồi, khả năng liền thật sự không ra được nữa."

Nghe hắn nói như vậy, Cố Tiêu Tiêu vừa tức vừa vội.

Biết rõ thời gian quý giá, ngươi còn nhất định phải như vậy?

Nhưng nhìn ánh mắt Ninh Dạ, Cố Tiêu Tiêu tâm thần dần dần trầm tĩnh lại.

Nàng biết, đây là thử thách của Ninh Dạ đối với nàng, cũng là lịch luyện đối với nàng.

Nàng thân là đệ tử Thiên Cơ Môn, liền cũng vô hình trung gánh lên Thiên Cơ Môn huyết hải thâm cừu.

Tương lai nàng đối mặt, tương tự cũng chú định là vô số núi cao kia.

Nếu như liền cửa ải hiện tại này cũng qua không được, vậy cũng không cần đàm luận sau này.

Vì vậy biết rõ nguy hiểm, Ninh Dạ vẫn là phải thử thách nàng.

Nàng nhất định phải tại dưới áp lực nặng nề này, hoàn thành thử thách của Ninh Dạ đối với nàng.

Vừa nghĩ đến đây, Cố Tiêu Tiêu nhắm mắt suy ngẫm.

Khi tinh thần tiến vào trạng thái chuyên chú thì, hiệu suất tư duy rõ ràng đề thăng.

Trên thực tế chẳng mấy chốc, Cố Tiêu Tiêu liền tìm đến đáp án.

Không có biểu hiện quá mức vui vẻ, Cố Tiêu Tiêu hơi hơi mỉm cười: "Ta biết rồi. . . Mặc kệ chúng ta ở đâu, khoảng cách chỗ sư phụ giấu Thiên Cơ Côn đều tất nhiên rất gần. Chỉ cần chúng ta tìm tới khối đá kia, căn cứ hình dạng khối đá cùng sư phụ tàng vật chi địa, liền có thể tìm tới phương hướng xuất cốc!"

Ninh Dạ vui vẻ gật đầu.

Không sai.

Tìm tới khối đá lớn giấu Thiên Cơ Côn, liền có thể một lần nữa định vị phương hướng, xuất cốc liền không còn là việc khó.

Cho tới chỗ này tuy loạn, nhưng bọn họ vốn là tìm đường theo vòng tròn, chỉ cần tiếp tục từng vòng từng vòng tìm kiếm, phương hướng lại là không mấy quan trọng rồi.

Ngay sau đó Ninh Dạ liền cùng Cố Tiêu Tiêu đồng thời, lấy chiến trường làm trung tâm, tiếp tục từng vòng từng vòng sưu tầm.

Có lẽ là bởi vì tràng chiến đấu này đề thăng lĩnh ngộ của Cố Tiêu Tiêu duyên cớ, phạm vi nhận biết của Cố Tiêu Tiêu rõ ràng lại tăng mạnh hơn một đoạn, sau khi lại khuếch đại tìm kiếm hai vòng, Cố Tiêu Tiêu rốt cục nhận biết được.

"Ở bên kia!" Cố Tiêu Tiêu chỉ về một cái phương hướng hô to.

"Vậy còn chờ gì." Ninh Dạ đã kéo thân thể trọng thương cùng Cố Tiêu Tiêu đồng thời, bước nhanh hướng mục tiêu mà đi.

Một lát sau đi tới, quả nhiên thấy đá lớn Ninh Dạ miêu tả.

Ninh Dạ đã nhanh chóng đẩy ra bùn đất dưới đá lớn, rất nhanh từ phía dưới lật ra một cái rương —— bởi tuyệt thiên địa thông duyên cớ, túi giới tử ở chỗ này cũng vô pháp phát huy tác dụng, vì vậy Ninh Dạ đem tất cả đồ vật đều chứa ở trong rương.

Mở ra cái rương, Ninh Dạ nhìn thấy đồ vật bên trong quả nhiên đều vẫn còn, thở phào một hơi.

Sau một khắc hắn đã đem hết thảy đồ vật thu vào trong Tu Di Ốc —— công năng của Thiên Cơ Điện lại là có thể sử dụng, dù sao Tàng Thiên Ngục vốn là một phần thuộc về Thiên Cơ Điện.

Bao gồm thi thể hổ yêu kia, cũng bị Ninh Dạ cùng nhau thu vào trong Tu Di Ốc, đã có hổ yêu này, Ninh Dạ xem như là đã hoàn thành nhiệm vụ Trương Liệt Cuồng bàn giao.

"Được rồi, chỗ tảng đá này hướng tới, chính là đường ra cốc, chúng ta đi thôi." Ninh Dạ chỉ vào phương hướng phía sau nói.

Đang chuẩn bị rời khỏi, Cố Tiêu Tiêu lại đột nhiên sắc mặt cổ quái: "Sư phụ đợi đã "

"Ân?" Ninh Dạ kỳ quái: "Làm sao vậy?"

Liền thấy Cố Tiêu Tiêu nhìn cục đá kia, khuôn mặt cổ quái nói: "Khối đá kia, thật giống không phải đá tảng bình thường, ta có thể cảm giác được, bên trong thật giống có dị thường."

Ninh Dạ ngẩn người: "Ngươi chắc chắn chứ?"

"Ân!" Cố Tiêu Tiêu trả lời rất khẳng định.

Ninh Dạ đã giương tay một cái Sát Thân Đao chém ở trên khối đá kia, đá tảng phá nát, bên trong thế mà tán lạc ra điểm điểm ánh sáng.

"Lân Quang Thạch?" Ninh Dạ ngạc nhiên.

Nguyên lai đây thế mà là một khối Lân Quang Thạch.

"Vật này quý giá sao?" Thấy Ninh Dạ như vậy, Cố Tiêu Tiêu hỏi.

Đáng tiếc hồi đáp của Ninh Dạ lại khiến cho nàng thất vọng: "Một loại vật liệu phụ trợ luyện chế quang hệ pháp bảo, cũng có thể dùng để chế tác một ít cơ quan quang hệ, cũng không quý giá."

"Đó chính là không giá trị." Cố Tiêu Tiêu lầm bầm.

Câu tiếp theo của Ninh Dạ lại khiến cho nàng nín khóc mỉm cười: "Bất quá vật này đối với ta lại phi thường hữu dụng, lần này cũng thật là nhờ có ngươi."

Cố Tiêu Tiêu nhăn nhó thân thể: "Nếu đã không quý giá, sư phụ bản thân cũng có thể mua được."

"Không giống nhau." Ninh Dạ lắc đầu liên tục: "Lân Quang Thạch rẻ tiền chủ yếu là bởi vì công dụng có hạn, nhưng không có nghĩa là nó liền dễ kiếm. Mà nhu cầu của ta đối với vật này lại rất lớn, một khi mua lượng lớn, tất nhiên gợi ra thị trường ba động, rất dễ dàng khiến người phát hiện, vì vậy không thể dễ dàng mua tại trên thị trường. Vốn định từng điểm từng điểm chậm rãi tìm mua, hiện tại có thể đạt được một khối Lân Quang Thạch lớn như vậy, lại là giúp ta một việc lớn rồi."

Nói đã không khách khí đem khối Lân Quang Thạch này thu vào trong Tu Di Ốc.

Khối Lân Quang Thạch này ước chừng mấy tấn, thể tích cũng lớn, cũng chỉ có Tu Di Ốc mới có thể dung nạp, chế ra Nhật Quang Tán càng là số lượng rất lớn, thật muốn đổi thành linh thạch, cũng có thể bán ra con số mười vạn, thật cũng không thể coi là không đáng giá.

Đương nhiên càng trọng yếu vẫn là Ninh Dạ không cần bởi vậy bại lộ bản thân.

Ngay sau đó bọn họ dọc theo đường trở về, lần này cuối cùng cũng coi như thuận buồm xuôi gió, không tao ngộ nguy hiểm gì nữa.

Một khắc đi ra Tù Tiên Cốc kia, Ninh Dạ nhìn lại sơn cốc, lẩm bẩm nói: "Hi vọng lần sau tới, chính là ngày đem ngươi thu hồi."

Chương 82 : Tường thụy ngự miễn

Chương 79: Tường thụy ngự miễn

Tù Tiên Cốc nhất chiến, tuy rằng không có gặp gỡ kinh thiên động địa gì, thế nhưng đối với Ninh Dạ mà nói, vẫn như cũ thu hoạch không ít.

Một bên là Ninh Dạ cùng Cố Tiêu Tiêu đều có đột phá. Ninh Dạ Sát Tâm Đao cùng Sát Thân Đao trải qua lần này, đã từ từ dung hội quán thông, liền ngay cả Liệt Dương kiếm ý cũng đã có mấy phần thể ngộ, Cố Tiêu Tiêu Vô Cực Đạo cũng bởi vậy lĩnh ngộ rất nhiều.

Mặt khác chính là thu hồi Thiên Cơ Côn, thu được Lân Quang thạch, còn lấy được lượng lớn tông môn tài nguyên.

Tân Nhiễm trước khi chết, đem những thứ trọng yếu nhất bản thân nắm giữ đều giao cho Ninh Dạ.

Trong đó Thiên Cơ Côn là chưởng môn tín vật, bản thân cũng là một kiện huyền đạo thần binh, bất quá vật này cần chí ít nửa bước Vạn Pháp mới có thể chân chính vận dụng, vì vậy hiện tại chỉ có thể cất.

Ngoại trừ Thiên Cơ Côn ra, đồ vật trong túi giới tử chủ yếu phân hai loại, một phần là tư nguyên tu hành, còn lại liền là bốn loại bảo vật của Thiên Cơ Môn.

Cái thứ nhất là Thủy Nguyệt Kính.

Vật này là một kiện bảo vật Thiên Cơ môn đại năng lần nữa chế tạo sau khi Thiên Cơ Môn suy sụp, tác dụng chính là phối hợp Vấn Thiên Thuật thi triển bói toán chi năng, có thể tính là Côn Lôn Kính phục chế phẩm.

Ninh Dạ nắm giữ Côn Lôn Kính, so với bảo vật này càng tốt hơn, vì vậy vật này đối với hắn vô dụng.

Bất quá coi như là vậy, vẫn là một kiện bảo vật hiếm thấy, tuy rằng cùng Côn Lôn Kính công năng lặp lại, nhưng cũng bởi vậy có chỗ tốt, chính là Côn Lôn Kính cùng Thủy Nguyệt Kính nếu như mỗi bên một người nắm giữ, cũng nắm giữ tương đồng bí pháp, liền có thể liên hệ lẫn nhau. Ninh Dạ tạm thời giao nó cho Cố Tiêu Tiêu, như vậy hai người không cần gặp mặt, Ninh Dạ cũng có thể chỉ điểm nàng tu hành. Còn sau này, Ninh Dạ dự định đợi sau khi Hoa Luân, lúc đi gặp Thanh Lâm cùng Tân Tiểu Diệp, đem nó giao cho một trong bọn họ.

Cái bảo vật thứ hai liền là một cái quái bàn, Vân Bàn.

Thiên Cơ Môn thiện huyền đạo cùng trận đạo, cái trước vấn huyền tri thiên, thứ sau pháp thiên địa nhi hành, xảo dụng tự nhiên.

(* huyền đạo hỏi huyền bí, biết thiên cơ. Trận đạo tuân theo pháp tắc thiên địa, khéo léo vận dụng (quy tắc) tự nhiên).

Thiên Cơ Côn cùng Thủy Nguyệt Kính đều là huyền đạo chi bảo, Vân Bàn liền là trận đạo chi bảo, có thể dùng để phụ trợ chế tác các loại trận pháp cấm chế. Đối với Ninh Dạ mà nói, đây đến là một loại bảo vật cực kỳ hữu dụng. Trận đạo của hắn thụ giới hạn bởi tự thân thực lực, dẫn đến trận pháp bố trí ra uy lực yếu, rất nhiều cấm chế cũng căn bản liền làm không được.

Lúc trước hắn làm ‘Liệt Nhật Tuẫn Bạo Nhân Thể Cấm Chế’, liền từng hướng Tân Nhiễm hỏi mượn Vân Bàn làm phụ trợ, làm sao Tân Nhiễm chết sống không chịu, sợ hắn mê muội ngoại vật, quên tự thân tu hành.

Hiện tại lại là không ai quản hắn rồi.

Đã có vật này, Ninh Dạ hiện tại thậm chí có thể chế ra cơ quan cấm chế chân chính đối với Hoa Luân đều hữu hiệu.

Kiện thứ ba liền là một kiện chiến đấu pháp bảo, tên gọi Tru Ma Thứ, chính là năm đó vì cho ảnh sử dụng mà bí mật luyện chế, một mạch không thấy truyền bá, đến cũng không người biết rõ. Vật này cần tu vi Vạn Pháp mới có thể sử dụng, tương tự vô dụng đối với Ninh Dạ. Còn Cửu Bất Quân kỳ thực cũng không cần tới nó, bởi vì sau khi hắn tự loạn tu vi, đã rất khó phát huy tác dụng của vật này. Vì vậy Ninh Dạ định tìm cái thời cơ đem nó bán đi.

Kiện bảo vật thứ tư liền là một khối Mặc Tinh Thạch.

Mặc Tinh Thạch chính là thổ hệ trọng bảo, vừa có thể dùng để tăng cường tu vi pháp thuật Thổ hành, cũng có thể dùng để chế tác cơ quan khôi lỗi.

Vật này đến không phải Thiên Cơ Môn truyền lại, mà là Tân Nhiễm biết Ninh Dạ yêu thích cơ quan cấm chế chi đạo, đặc biệt vì hắn tìm đến, vốn định cho hắn tại sau khi hắn thành tựu Hoa Luân.

Ngoài như vậy ra, Thiên Cơ Môn còn có thật nhiều bảo vật, lại đã thất lạc tại trong tam tiên môn vây công, bây giờ hẳn là đều đã bị tam đại tiên môn chia cắt.

Ninh Dạ đem Mặc Tinh Thạch cho Thiên Cơ.

Thiên Cơ là Thổ hành quái dị, vật này đối với hắn thích hợp nhất, sau khi đắc bảo đại hỉ, trực tiếp một ngụm ăn đi.

Đối với hắn mà nói, vật này chính là đại bổ chi vật, có thể toàn phương vị đề thăng thực lực, bất quá hàng này cũng là kẻ không cầu tiến tới, ăn một khối Mặc Tinh Thạch, lại là đem hết thảy thực lực đều dùng vào thổ độn.

Chiến lực không tăng bao nhiêu, thổ độn thuật lại là càng lúc càng linh quang rồi.

Đối với điều này Ninh Dạ đến là ủng hộ —— hắn hiện tại cần không phải chiến lực của Thiên Cơ, vừa vặn chính là năng lực độn thổ của Thiên Cơ.

Thổ độn chi thuật của Thiên Cơ nguyên bản chỉ có thể bảo đảm chính nó lui tới tự do, sau khi có khối Mặc Tinh Thạch này, lại là có thể mang theo Ninh Dạ độn thổ, chỉ bất quá thụ tu vi hạn chế, vô luận khoảng cách thời gian đều còn có hạn.

Vì tiêu hóa thu hoạch, Ninh Dạ sau khi trở về liền tuyên bố bế quan, còn Cố Tiêu Tiêu cũng là như vậy.

Lâm chiến đột phá nhưng cần thời gian củng cố, mới có thể một cách chân chính trở thành đồ vật của bản thân.

Cho tới Trương Liệt Cuồng, tại sau khi nhìn thấy thi thể hổ yêu kia, cũng là triệt để không nói gì.

Đây là một con hổ yêu Hoa Luân trung kỳ, luận thực lực, mạnh hơn Ninh Dạ không biết bao nhiêu lần. Mặc kệ Ninh Dạ dùng thủ pháp gì, chỉ bằng vào hắn có thể kích sát hổ yêu này, coi như là thành công thông qua thử thách.

Hai tháng sau, Ninh Dạ phá quan.

Lúc này, tu vi của hắn cũng thuận theo tấn thăng lên tầng thứ bảy.

"Ngươi gần nhất tiến triển có chút nhanh a, ngươi liền không sợ bọn họ hoài nghi ngươi?"

Thiên Tú các, Cừu Bất Quân chạp chạp hút tẩu hỏi.

Đã có những tài nguyên kia của Thiên Cơ Môn, tốc độ tu hành của Ninh Dạ rõ ràng nhanh hơn rất nhiều.

Thế nhưng điều này cùng tư chất hắn không hợp.

Ninh Dạ thì cầm một khối Lân Quang thạch nhỏ cắt ra từ khối lớn, lấy tay làm đao, chính đang kèn kẹt kèn kẹt mài.

Vừa mài, vừa nói: "Không có gì, ta chấp hành sư môn nhiệm vụ, săn giết hổ yêu, còn không cho có chút kỳ ngộ khác sao? Nếu như đã quyết định không biết điều nữa, vậy liền thẳng thắn kiêu căng đi. . . Nhưng nói đi nói lại, tốc độ bây giờ của ta cũng không tính quá nhanh, ngươi muốn người khác chú ý, người ta cũng chưa chắc nguyện ý đây."

Hoài nghi của Lạc Cầu Chân đối với hắn, liền như là ngọn roi thúc giục Ninh Dạ tiến tới, bức Ninh Dạ không thể không nỗ lực tiến lên.

Cừu Bất Quân hiểu ý của hắn, nhưng vẫn là lắc đầu: "Dựa vào cái này khả năng không đủ."

Tu vi tăng trưởng là chuyện thiên trường địa cửu, đừng nói một cái Tàng Tượng bảy tầng, coi như Ninh Dạ đến Hoa Luân cảnh, cũng vẫn không có tư cách đối kháng cùng Lạc Cầu Chân.

Hiện tại hắn hoàn toàn là dựa vào mặt mũi của đám người Trương Liệt Cuồng Trì Vãn Ngưng, khiến Lạc Cầu Chân đối với hắn sợ ném chuột vỡ đồ.

Ninh Dạ nói: "Vì vậy tiếp sau đó ta có cái kế hoạch."

"Doãn Thiên Chiếu?" Cừu Bất Quân hỏi.

Ninh Dạ đem Lân Quang thạch đã mài ra để vào trong một cái hộp nhỏ, khởi động cơ quan, liền thấy hộp bắt đầu vận chuyển, đem Lân Quang thạch lần nữa nghiền nát, một ít tinh điểm lóng lánh nhật huy quang mang bay ra khỏi hộp, nhưng lại bị Ninh Dạ lấy pháp lực khống chế, rơi vào trong bình trong tay.

Bên này là Lân Quang phấn, là vật liệu trọng yếu chế tác Nhật Quang Tán.

"Doãn Thiên Chiếu không vội, tên phản đồ này ta sau này sẽ từ từ trừng trị hắn, hiện tại cần gấp chính là đề thăng địa vị của ta tại tông môn." Hắn nói.

Lão đầu nhìn động tác của Ninh Dạ, hắn có chút không rõ Ninh Dạ chế tác nhiều Lân Quang phấn như vậy có tác dụng gì, nhưng cũng không có hỏi, chỉ là nói: "Làm sao đề thăng?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Ngươi biết Lao Huyền Minh không?"

Cừu Bất Quân nhất thời không phản ứng kịp, Ninh Dạ bất đắc dĩ: "Huyền Sách Sứ a."

Cừu Bất Quân rốt cục nghĩ ra, hắn giật mình mở lớn mắt: "Huyền Sách Cửu Sứ? Ngươi muốn động Huyền Sách Sứ?"

Lao Huyền Minh thực lực không cao, bất quá là một cái Hoa Luân cảnh, nhưng địa vị của hắn lại rất cao.

Bởi vì hắn là một trong Huyền Sách Cửu Sứ.

Huyền Sách Cửu Sứ cùng Tứ Cửu Nhân Ma Thập Nhị Thiên Cương bất đồng, hai cái sau đại biểu chính là địa vị, là cấp bậc, Huyền Sách Sứ lại là thực thực tại tại chức vị.

Huyền Sách Sứ là cầu nối liên hệ giữa tiên môn cùng phàm giới, phụ trách động sát thiên hạ chi sự, cái gọi là ‘hiểu rõ huyền cơ, sách ứng vạn phương’, chính là như vậy.

Nếu như nói Giám Sát Đường là nội giám, vậy Huyền Sách Phủ chính là ngoại giám.

Chính bởi vậy, Huyền Sách Sứ cũng không cần cầu tu vi —— xử lý phàm gian sự vụ, tu vi Hoa Luân đã đầy đủ, lại yêu cầu nhất định phải có năng lực xử sự khôn khéo nhanh nhẹn.

Lạc Cầu Chân liền từng hy vọng có thể trở thành Huyền Sách Sứ, chức này địa vị không cao, quyền lợi rất lớn, tại phàm gian giống như hoàng đế, thuộc về công việc béo bở điển hình.

Bất quá cũng chính bởi vậy, cạnh tranh Huyền Sách Sứ chi nhân rất nhiều.

Cạnh tranh lợi hại, thường thường kẻ có năng lực nhất kia liền thượng không được vị —— Lạc Cầu Chân ba độ cạnh tranh Huyền Sách Sứ thất bại, mắt thấy từng cái từng cái trư não giả thượng vị, trong lòng phẫn hận, nhưng lại không có cách, cuối cùng cũng chỉ có thể dứt hẳn ý nghĩ này.

Lao Huyền Minh là Huyền Sách đệ thất sứ, hắn có thể thượng vị, không phải là bởi vì hắn khôn khéo, mà là bởi vì hắn là người của Phong Đông Lâm.

Chưởng Hắc Sứ Phong Đông Lâm, chưởng Hắc Bạch Thần Cung sát lục tác chiến chi quyền, địa vị cực cao, cùng Tây Phong Tử địa vị tương tề, bất quá quan hệ cùng Tây Phong Tử nhưng xưa nay đều là như nước với lửa.

Cho tới Trương Liệt Cuồng, hắn không thuộc về bất kỳ phe phái, một đời si mê đao đạo, chỉ cầu tấn thăng, loại người này tại trong Hắc Bạch Thần Cung không ít, bình thường xưng là tiêu dao hệ.

Ninh Dạ đã thu thập xong hết thảy lân phấn một khối Lân Quang thạch có chứa, đem đá vụn đổ ra, sau đó lại lấy ra một khối Lân Quang thạch tiếp tục mài thành bột: "Không phải muốn động hắn, mà là muốn rút ngắn quan hệ cùng hắn."

Nghe được Ninh Dạ lần này không phải muốn đi đụng cái đại nhân vật nào, Cừu Bất Quân thở phào một hơi.

Ninh Dạ gần nhất làm quá nhiều chuyện, cũng là nên thu liễm một chút.

"Làm thế nào?" Hắn hỏi.

Ninh Dạ hồi đáp: "Có một con thư yêu. Yêu này lấy kinh nghĩa trong sách làm thức ăn, không ăn người, nhưng có thể cải biến tư duy, khiến người tâm trí hỗn loạn, thường làm ra điên đảo chi sự. Bất quá yêu gì kỳ thực không trọng yếu, trọng yếu chính là nó ở đâu."

Cừu Bất Quân hiểu được: "Ở phủ của Lao Huyền Minh?"

Ninh Dạ gật gật đầu.

"Ngươi dự định làm thế nào?"

Ninh Dạ liền thấp giọng nói với Cừu Bất Quân.

Ánh mắt Cừu Bất Quân cũng tại bên trong thuyết từ của Ninh Dạ dần dần sáng sủa: "Ngươi đây là muốn làm đại sự a. Ngươi không sợ Lạc Cầu Chân bởi vậy tăng thêm hoài nghi đối với ngươi?"

Ninh Dạ cười: "Lạc Cầu Chân có một câu nhắc nhở ta."

"Cái gì?"

"Hắn nói ta người này có tai tinh thể chất, đi đến chỗ nào, chỗ đó liền xảy ra chuyện."

Cừu Bất Quân ngẩn ngơ, đột nhiên cười to lên: "Không tồi không tồi, hắn đến là vì ngươi tìm một cái cớ thật hay. Ngô, ta xem cứ thế mà làm."

Tiên đạo mạc trắc, loại người cùng chuyện gì cũng có.

Như nói một người có thể chất tai tinh, đi tới chỗ nào cũng dễ xảy ra chuyện, dạng người như vậy tại trong lịch sử vẫn đúng là không hiếm thấy.

Bất quá loại tiếng tăm này không phải một hai việc có thể sinh ra, mà là cần đại lượng tư liệu sống tích lũy mà thành.

Lạc Cầu Chân không có nghĩ tới, hắn mấy lần hoài nghi, cũng sẽ cho Ninh Dạ nhắc nhở, đến thật đáp lại câu châm ngôn kia, một người như muốn thành sự, liền cần phải có đối thủ tương kích.

Đối với điều này Ninh Dạ cũng ý vị thâm trường nói: "Có lẽ sau này người khác thấy ta, đều phải nói một câu ‘Tường thụy ngự miễn’."

Đáng tiếc cái này Cừu Bất Quân không hiểu, đến khiến Ninh Dạ uổng phí một phen tình cảm.

PS: Ta và Thân Vương là bằng hữu, vừa vặn viết đến tình tiết như vậy, liền đem Thân Vương ra đùa một chút, mọi người không nên tưởng thật, chính ta là tới nay không tin cái này.

Chương 83 : Lao Hải Điền

Chương 80: Lao Hải Điền

Lao phủ.

Lao phủ ở vào đại đạo trung tâm phồn hoa nhất Chấp Tử thành, tiếp giáp vương cung, thế nhưng luận đến khí thế, lại không hề thua kém vương cung, chính là vương gia xuất hành, đi ngang qua Lao phủ, cũng phải xuống ngựa hạ kiệu, bộ hành mà qua.

Đây không chỉ có là bởi vì phàm nhân vô quyền, vương quyền suy sụp, càng bởi vì Lao phủ gia chủ Lao Huyền Minh.

Thư yêu xuất hiện tại Lao phủ, vốn là cái trùng hợp, bất quá đối với Ninh Dạ mà nói, lại là cơ hội.

Trương Liệt Cuồng cùng Trì Vãn Ngưng che chở còn chưa đủ, bởi vì bọn họ cùng Lạc Cầu Chân không có xung đột lợi ích trực tiếp. Còn Thường Vũ Yên, căn bản chính là cái nữ nhân vô tình vô nghĩa, càng không thể dựa vào.

Thế nhưng Lao Huyền Minh liền không phải vậy nữa rồi.

Thân là cánh tay đắc lực của Phong Đông Lâm, hắn tiên thiên tính là đối lập cùng Bạch điện.

Ôm lấy cây bắp đùi này, liền có thể dính líu quan hệ cùng Phong

Đông Lâm nhất hệ, đối với Ninh Dạ mà nói không thể nghi ngờ là trợ lực rất lớn, còn có thể danh chính ngôn thuận đối nghịch cùng Lạc Cầu Chân—— Lạc Cầu Chân sau này muốn tìm hắn phiền phức, liền cần phải kiêng kỵ thêm một tầng.

Thời khắc này nhìn Lao phủ, Ninh Dạ nói: "Thiên Cơ, đến ngươi ra tay."

"Minh bạch!" Thiên Cơ cười hắc hắc, đã chìm xuống đất, lấy địa độn chi pháp hỗn vào bên trong. Từ khi Ninh Dạ dạy hắn pháp thuật Thiên Cơ Môn, kẻ này năng lực chiến đấu không thấy đề thăng bao nhiêu, thổ độn chi thuật lại là càng ngày càng mạnh, thời khắc này nhẹ nhõm tránh thoát Lao phủ cấm chế, tiến vào Lao phủ, đã đem tinh sa phân biệt tát tại Lao phủ các nơi.

Từ giờ trở đi, Lao phủ nhất cử nhất động, liền đều tại trong lòng bàn tay Ninh Dạ.

Lao Huyền Minh có năm trai hai gái, trong đó bốn cái nhi tử cùng hai cái nữ nhi đều không có thiên phú tu hành, chỉ có tam tử Lao Hải Điền có chút tư chất, tiến vào Hắc Bạch Thần Cung, bất quá thiên tư có hạn, nhập môn bốn năm, trùng kích Hoa Luân cảnh hai lần đều cáo thất bại, bây giờ vẫn như cũ dừng lại tại Tàng Tượng đỉnh phong.

Dựa vào hơi cha, Lao Hải Điền sống khá dễ chịu, tại Hắc Bạch Thần Cung cũng không có người nào dám bắt nạt hắn.

Lao Hải Điền sư từ Thanh Tiêu Quan Chủ, Thanh Tiêu Quan Chủ cũng là một trong Tứ Cửu Nhân Ma, là Lao Huyền Minh chí giao bạn tốt. Bất quá Lao Hải Điền thiên phú quá kém, vì vậy tại Thanh

Tiêu nơi này, cũng thuộc về trên không ra trên dưới không ra dưới.

Thanh Tiêu quan không ở Cửu Cung sơn, mà tại một đỉnh núi nhỏ phụ cận Cửu Cung sơn—— rất nhiều đại lão không thích phương thức sinh hoạt kỷ luật sâm nghiêm của tông môn, càng muốn tùy tiện tìm cái đỉnh núi, tự mình tu luyện, thuận tiện điều khiển.

Phần lớn thời điểm, Lao Hải Điền tại Thanh Tiêu quan tu hành, bất quá đến cùng là người trẻ tuổi, trong lúc rảnh rỗi, cũng thường xuyên tới Cửu Cung sơn đi dạo, đến cũng có một hai cái tri giao hảo hữu.

Thú vị chính là, hắn cùng Khổng Triêu Thăng quan hệ không tệ.

Hôm nay vô sự, Lao Hải Điền theo thường lệ đến Thiên Tập phong, một đường cưỡi ngựa xem hoa, bên người là Khổng Triêu Thăng cùng Lữ Dực cùng đi, cười cười nói nói.

Trên đường Lữ Dực cũng là tận sái uy phong, phàm là có chưa giao tiền, đều sẽ quát tháo một phen, đại hiển chân chó phong thái.

Lao Hải Điền cũng là nhìn quen, cũng không thấy kỳ lạ, thời khắc này tiến vào một cái pháp khí điếm, tiện tay cầm lên một kiện pháp khí nhìn kỹ: "Cái bình ngọc này, đến là có chút ý tứ, tố công vẫn tính tinh xảo, chỉ là thiếu mất chút thú vị, cũng không thực dụng."

Chủ quán cũng là môn hạ đệ tử Thần Cung, cười bồi nói: "Lao thiếu pháp nhãn không sai, vật này chính là dùng để làm trang trí, đảm đương không nổi thực dụng."

Lao Hải Điền nói: "Ta đến cũng không cần thực dụng. Mấy ngày nữa trong nhà ta có người chúc thọ, ta cần phải tìm một phần lễ vật. Tốt nhất là tinh mỹ lại có chút thú vị."

Chủ quán mặt lộ vẻ khó xử: "Điều này lại là có chút khó, pháp khí trong tông môn, đại thể lấy thực dụng làm chủ, thú vị lại tinh mỹ, nhưng cũng không nhiều."

"Không sao, ta lại nhìn một chút, còn cái này, cũng trước tiên thu lấy đi." Lao Hải Điền không quan tâm vung tay nói: "Đúng rồi, vật này bán thế nào?"

Chủ quán cười nói: "Lao thiếu là bạn của Khổng đại thiếu, làm sao dám chào giá cao? Ngọc bình này ta mua vào 100 linh thạch, bán 200, Lao thiếu muốn, liền giá vốn cho ngươi."

"Cũng không cần, buôn bán chung quy phải có chút lợi." Lao Hải Điền lấy ra 150 khối linh thạch ném cho hắn, điếm chủ kia vui mừng vô cùng.

Khổng Triêu Thăng lắc đầu một cái: "Ngươi cần gì phải."

Lao Hải Điền cười ha ha: "Không sao, không kém điểm ấy."

Lữ Dực bên cạnh cười bồi: "Đúng vậy, Lao thiếu gia đại nghiệp đại, xuất thủ tới nay hùng hồn."

"Các ngươi cũng không tệ a." Lao Hải Điền tùy ý hồi đáp: "Mỗi ngày tọa thu linh thạch, tay làm hàm nhai, nào như ta, dựa cả vào cha. Ta a, chính là cái phá gia chi tử, mỗi ngày đều bị cha ta mắng."

Khổng Triêu Thăng là biết tính khí của Lao Hải Điền, chính hắn nói mình bại gia không sao, người khác nói lại là không được, vì vậy không tiếp cái que này, chỉ là nói: "Chúng ta mới thật là kháo bộ mặt của sư phụ đây. Lại nói Thiên Tập phong này a, cũng không phải một mình sư phụ ta định đoạt, vài vị đại năng ở chỗ này tọa trấn, đầu to cũng là phải cho mặt trên, chúng ta cũng chỉ là ăn chút cơm thừa canh cặn."

Ba người nói giỡn đi ra tiểu điếm, đúng dịp thấy nghênh diện một cái nam tử khuôn mặt xấu xí đi tới, liền tại đối diện bọn họ ngồi xuống, lấy tấm vải hướng về trên đất trải ra, lại là bắt đầu bán đồ vật.

Lao Hải Điền cười nói: "U, có khách tới cửa."

Nhưng không ngờ Khổng Triêu Thăng cùng Lữ Dực sắc mặt cổ quái nhìn đối phương, đồng thời không nói lời nào.

Lữ Dực cho Khổng Triêu Thăng một cái ánh mắt, Khổng Triêu Thăng hừ một tiếng, chỉ làm như không nhìn thấy, thế mà quay đầu định đi.

Chỉ là hắn muốn đi, Lao Hải Điền nhưng ngừng lại.

Ánh mắt của hắn bị một vật hấp dẫn lấy.

Đó là một cái vòng tay, tố công rất là tinh mỹ, sau khi kích phát, liền thấy trên vòng quang huy thịnh phóng, từng đoá từng đoá hoa tươi nở rộ, ẩn nhiên còn có thể thấy được một nữ tử tại trên vòng uyển chuyển nhảy múa, lại là cái mỹ nhân.

Lao Hải Điền vừa thấy liền đi tới hỏi: "Vật này bán thế nào?"

Không nghĩ tới đối phương lại lắc đầu: "Vòng tay này không bán."

Lao Hải Điền có chút bất mãn: "Không bán ngươi bày ra làm cái gì?"

Đối phương cười nói: "Tự nhiên là dùng để hấp dẫn khách nhân, làm sao? Không thể được sao?"

Lao Hải Điền nhất thời giận dữ, nhưng nhìn cái linh lung trạc kia lại vui vẻ, thực sự không muốn buông tay, quay đầu nhìn hướng Khổng Triêu Thăng: "Khổng huynh, người này vừa tới bày sạp, còn chưa có hướng ngươi giao phí chứ?"

Khổng Triêu Thăng thầm mắng trong lòng, ngươi đề cập cái này làm gì?

Hắn vốn định coi như không nhìn thấy, thế nhưng bị Lao Hải Điền nói như vậy, cũng chỉ có thể đi tới, hung ác nói: "Ninh Dạ, Lao huynh là bằng hữu của ta, ngươi đem vật này bán cho hắn, coi như ta nợ một cái nhân tình."

Lời này của hắn nói đã tính khách khí, dù sao nhược điểm tại trong tay người.

Ninh Dạ nhưng cười nói: "Ta muốn nhân tình, cần gì dùng ngươi? Chính ta không biết làm?"

Lúc này liền ngay cả Lao Hải Điền đều nhìn ra có chút không đúng, hơi cảm thấy ngạc nhiên.

Khổng Triêu Thăng biến sắc: "Ninh Dạ, ngươi muốn chết?"

Ninh Dạ đã sáp lại gần: "Ta biết ngươi đang suy nghĩ cái gì. Không phục ngươi liền lên. Nếu ngươi có thể đánh bại ta, vật kia liền trả ngươi." Ninh Dạ chặn ngang lời hắn.

"Ngươi nói nhé." Khổng Triêu Thăng đại hỉ.

Hắn lần trước thua Ninh Dạ vốn là không phục, khoảng thời gian này khắc khổ tu hành, tu vi đã đến tám tầng, vẫn như cũ cao hơn Ninh Dạ.

Mấu chốt nhất thủ đoạn Ninh Dạ đánh bại hắn lần trước, lần này tuyệt sẽ không có hiệu quả nữa.

"Đương nhiên." Ninh Dạ gật đầu.

"Hảo!" Khổng Triêu Thăng hô to một tiếng, cự kiếm đã nghênh đầu chém xuống.

Hắn biết Ninh Dạ phù lục cường hãn, vì vậy căn bản không cho hắn cơ hội dùng phù, trực tiếp Xá Thân cường công.

Nhưng tình hình lần nữa ra ngoài ngoài ý liệu của hắn, Ninh Dạ căn bản là không cần phù.

Đón cự kiếm, Ninh Dạ xuất thủ.

Lấy công đối công!

Chương 84 : Lễ vật

Chương 81: Lễ vật

Cùng lần trước bất đồng, vào lúc ấy Ninh Dạ, thực lực bên ngoài đề thăng có hạn.

Tại dưới tình huống không thể sử dụng rất nhiều thủ đoạn, Ninh Dạ chỉ có thể thủ xảo.

Nhưng lần này không còn giống như trước.

Đối diện cự kiếm của Khổng Triêu Thăng, toàn thân Ninh Dạ đã phóng thích ra từng mảnh từng mảnh đao luân, đao quang bạo quyển, tạc liệt ra vô số quang vũ, khiến cho người xem cuộc chiến bên cạnh, cũng cảm thấy từng trận từng trận đau đớn như cắt.

"Sát Thân Đao, ngưng quang thành nhận?" Lao Hải Điền cũng không khỏi buột miệng kinh hô.

Hắn đến cũng là kẻ có kiến thức, liếc mắt đã nhận ra Ninh Dạ sử dụng chính là Sát Thân Đao, hơn nữa là Sát Thân đại thành, lại có đột phá.

Sát Thân Đao giả, tự thân chính là đao.

Ninh Dạ tu Nhật Luân Kính, thiện thủ đoạn quang hệ, mà thời khắc này, hắn càng là đem Nhật Luân Kính cùng Sát Tâm Sát Thân nhị đao kết hợp, Nhật Luân Kính không còn là hoàn chỉnh nhật quang chi kính, mà là phá nát thành vạn ngàn quang vũ, dẫn vào thể nội, lại bị Ninh Dạ điều khiển lợi dụng, lấy quang làm nhận, sát thân chi đao!

Điều này đã là siêu việt tiêu chuẩn đột phá cực hạn, mang ý nghĩa Sát Thân Đao của Ninh Dạ đã bắt đầu đi ra đặc điểm riêng, lấy tu vi như vậy có thể làm được điểm ấy, khiến Lao Hải Điền có thể nào không sợ hãi.

Sau một khắc vạn ngàn quang điểm kia gào thét mà tới, lấy 'vô sở bất tri' chi thế dâng tới Khổng Triêu Thăng.

Khổng Triêu Thăng ngạc nhiên phát hiện, Xá Thân đạo của bản thân đối diện quang nhận khủng bố như thủy triều vô tận này, thế mà hoàn toàn không có năng lực chống đỡ.

Mấu chốt nhất quang tốc chính là cực tốc, căn bản là vô pháp tránh né, chỉ có ngạnh kháng.

Oanh!

Quang triều dũng động, sắc bén như đao, cắt chém qua thân thể Khổng Triêu Thăng, trong nháy mắt liền tại trên thân thể Khổng Triêu Thăng lưu lại vô số vết đao.

Cuối cùng cũng coi như Ninh Dạ tu vi còn thấp, ngưng quang chi nhận uy lực còn kém xa Sát Thân đao phổ thông, nhưng cho dù là vậy, Khổng Triêu Thăng cũng giống như bị lăng trì vậy, toàn bộ biến thành huyết nhân.

Kỳ thực thật muốn nói thương, Khổng Triêu Thăng bị thương cũng không nặng, thế nhưng thống khổ của đủ nhiều thương tổn mang đến, lại trực tiếp đột phá ‘không nhìn thương tổn’ của Khổng Triêu Thăng, trong nháy mắt khiến hắn ngã xuống trên đất không ngừng kêu rên.

Một chiêu!

Chỉ dùng một chiêu, Khổng Triêu Thăng vậy mà đã bại!

Lữ Dực cũng bị dọa sợ.

Bất quá là thời gian mấy tháng, làm sao Ninh Dạ đột nhiên liền trở nên lợi hại như vậy?

Bất quá hắn không biết, đây cũng là bởi vì Khổng Triêu Thăng tự cao công pháp, không nhìn thương tổn, vì vậy căn bản không có sử dụng bất kỳ thủ đoạn phòng ngự nào. Đổi thành người khác, phàm là tùy tiện sử dụng một cái pháp thuật phòng ngự, đều có thể đại đại cắt giảm uy lực của ngưng quang thành nhận—— ngưng quang thành nhận lực công kích quá yếu, là điển hình ngộ nhược thì cường.

Thời khắc này đầy trời quang vũ thu về, trở lại thể nội Ninh Dạ.

Ninh Dạ thở dài một hơi.

Đừng xem hắn chỉ là ra một chiêu, thực tế một chiêu này cũng tiêu hao phần lớn tinh khí thần của hắn.

Bất quá có thể lấy tu vi bảy tầng, chính diện đánh bại một cái tu vi tám tầng, hơn nữa là chiến pháp đối thủ thiên khắc bản thân, chỉ riêng chuyện này đã nói rõ rất nhiều vấn đề.

Trong khoảnh khắc đó, phụ cận đã xúm lại vô số đệ tử, dồn dập khe khẽ nói chuyện.

"Hảo thủ đoạn."

"Lợi hại, chỉ một đòn này, đã có thể so sánh Tàng Tượng đỉnh phong xuất thủ."

"Hắc Bạch Thần Cung ta quả nhiên tàng long ngọa hổ, nhân tài xuất hiện lớp lớp a."

"Sát Thân đại thành, lại thêm đột phá, kẻ xấu xí này sợ là đã sớm kìm nén, thời khắc này muốn một tiếng hót chấn kinh thiên hạ đây."

Đối với môn hạ đệ tử mà nói, loại chuyện như một tiếng hót chấn kinh thiên hạ đến cũng không phải tâm thái kỳ quái, có bao nhiêu đệ tử kìm nén khổ tu, chính là vì một ngày nào đó có thể một sớm công thành, nhập thượng tầng pháp nhãn.

Mắt thấy Khổng Triêu Thăng bị thương nặng, Ninh Dạ đã đánh ra một đạo chữa trị phù lục, chữa thương cho hắn, nói: "Khổng sư huynh, xem ra lần này ngươi lại thất bại rồi."

Khổng Triêu Thăng nằm trên mặt đất, tuyệt vọng nhìn Ninh Dạ, đã là một câu cũng không muốn nói.

Ninh Dạ lại nhìn Lao Hải Điền, Lao Hải Điền cũng là trong lòng bỗng hư.

Hắn tuy là Tàng Tượng đỉnh phong, thế nhưng đối diện một đao này của Ninh Dạ, lại vẫn không có quá nhiều nắm chắc.

Không nghĩ tới Ninh Dạ đem linh lung trạc nhét vào trong tay hắn: "Hai trăm linh thạch, về ngươi."

Lao Hải Điền không nghĩ tới hắn đối với chính mình khách khí như vậy, hai trăm linh thạch cũng thực sự không đắt, vui mừng khôn xiết, vội vã cho hắn linh thạch, nói: "Cảm tạ."

Ninh Dạ đã cười nói: "Mặt mũi của Huyền Sách Sứ, ta làm sao cũng phải cho a."

Nguyên lai hắn là nhận ra bản thân, Lao Hải Điền đại hỉ.

Hắn đến không kỳ quái Ninh Dạ có thể nhận ra mình, dù sao Lao Huyền Minh uy phong vẫn là không nhỏ, có quá nhiều người nguyện ý giao hảo cùng hắn.

Đúng vào lúc này, bên cạnh một cái thanh âm vang lên: "Ninh Dạ? Tại trên Thiên Tập phong của ta xuất thủ như thế, trọng thương đồng môn, có phải là có chút quá đáng?"

"Lê sư huynh!"

"Xin chào Lê sư huynh!"

Theo một đám hô hoán, chúng nhân dồn dập nhường ra một con đường, một tên hán tử cao lớn thô kệch đi tới.

Người này thân thể khôi ngô dị thường, cơ nhục toàn thân gồ lên, liền như vậy để trần, khí thế như hổ đi tới.

Hắn gọi Lê Sơn Hà, đệ tử của Cực Quyền Long Đằng Hổ.

Long Đằng Hổ cũng là một trong Tứ Cửu Nhân Ma, luận bối phận, Lê Sơn Hà không cao hơn Ninh Dạ. Thế nhưng Lê Sơn Hà nhập môn ba mươi năm, bây giờ đã là Hoa Luân cảnh trung kỳ, thực lực cao hơn Khổng Triêu Thăng quá nhiều.

Ngoại trừ đại lão tọa trấn, người chủ sự chủ yếu trên Thiên Tập phong này chính là hắn, thời khắc này mắt thấy Khổng Triêu Thăng bị đả thương, trong lòng cũng là nộ khí dâng lên.

Hắn lần này xuất hiện, mọi người lập tức cảm thấy sắp có trò hay xem rồi.

Nhưng vào lúc này, một cái không linh chi thanh bỗng nhiên truyền tới: "Chỉ là đồng môn luận bàn mà thôi, lại không phải đại sự gì. Đả thương, chữa khỏi liền có thể, Lê sư huynh hà tất lưu ý như vậy?"

Thanh âm này kỳ ảo dễ nghe, mang theo từng tia từng tia quyến luyến chi ý, lại có không nói ra được ôn nhu triền miên, khiến cho nhân tâm nhất túy.

Quay đầu nhìn lại, đã thấy là Trì Vãn Ngưng thướt tha đi tới, bên người bất ngờ là Hứa Ngạn Văn, chính đang cười hi hi nhìn Ninh Dạ.

Ninh Dạ cũng là ngẩn ra, hiển nhiên cũng không nghĩ tới Trì Vãn Ngưng cùng Hứa Ngạn Văn lại xuất hiện ở đây. . . Đây không phải là kế hoạch của hắn.

Lê Sơn Hà thấy là Trì Vãn Ngưng, cũng không khỏi ngẩn ra: "Hóa ra là Trì sư muội, sư muội hôm nay sao lại rảnh rỗi đến chỗ của ta?"

Trì Vãn Ngưng cho hắn một cái ánh mắt quyến rũ: "Làm sao? Ta không thể tới sao?"

Lê Sơn Hà cười ha ha: "Sư muội nói gì vậy, ngươi nguyện ý đến, sư huynh ta cao hứng còn không kịp đây. Chỉ bất quá tiên tử chính là 'thiên thượng chi nhân', tập thị nho nhỏ này của ta, sợ là nhập không được tiên tử pháp nhãn đây."

Trì Vãn Ngưng vén một thoáng lọn tóc bay xuống trên trán, nhỏ nhẹ nói: "Ta cũng chỉ là tùy ý đi dạo, không nghĩ tới liền gặp phải chuyện như vậy. Khổng sư đệ vẫn tốt chứ?"

Khổng Triêu Thăng ôm ngực đứng lên, sắc mặt khó coi: "Không chết được."

"Nếu không còn chuyện gì, vậy không bằng xem trên mặt mũi của ta, việc này bỏ qua nhé?" Trì Vãn Ngưng cười hỏi.

Lê Sơn Hà nhìn nhìn Ninh Dạ, lại nhìn Trì Vãn Ngưng một chút: "Trì sư muội cùng Ninh Dạ là bằng hữu?"

"Vâng." Trì Vãn Ngưng gọn gàng dứt khoát hồi đáp.

Khách nhân Trì Vãn Ngưng mời tiệc quá không ít, thế nhưng có thể được nàng thừa nhận là bằng hữu lại không nhiều.

Lời này vừa nói ra, mọi người đối với Ninh Dạ lại xem trọng mấy phần.

Ninh Dạ lại không thích như vậy.

Hắn làm ra việc này, tự nhiên chính là vì tiếp cận Lao Hải Điền, đánh bại Khổng Triêu Thăng chính là dựng nên địa vị, tiên môn thực lực vi tôn, lễ vật chính là rút ngắn quan hệ, Lao Hải Điền gia học uyên thâm, trường tụ thiện vũ, thích nhất lôi kéo người mới, đã có lần tiếp xúc này, mặt sau liền dễ làm.

Nhưng hiện tại Trì Vãn Ngưng xuất hiện, đem danh tiếng của Ninh

Dạ đoạt mất, kế hoạch mặt sau của Ninh Dạ trái lại không dễ triển khai, trong lòng phiền não, khẽ nhíu mày.

Chính đang suy nghĩ, lại nghe Lao Hải Điền nói: "Nếu đã là tiên tử đứng ra, vậy chuyện này coi như xong đi. Nói đến việc này nguyên nhân cũng là bắt nguồn từ ta, nếu không phải ta muốn vì gia phụ mua chút lễ vật, cũng sẽ không có chuyện như thế."

Đôi mắt đẹp của Trì Vãn Ngưng nhìn hướng Lao Hải Điền: "Ồ? Chẳng lẽ là sinh nhật của Lao sứ?"

"Cái kia đến không phải, là một cái tiểu di nương của ta."

"Nếu như thế. . ." Trì Vãn Ngưng con mắt hơi chuyển động, nói: "Vậy không bằng chúng ta cũng đi vì Lao sứ chúc mừng?"

Lao Hải Điền đại hỉ: "Niểu Hoa Tiên Tử nếu có thể thưởng quang, bỉ phủ tất nhiên bồng tất sinh huy (*bồng tất : bụi cỏ, ~ hàn xá. Sinh huy: phát sáng)."

Chương 85 : Bất ngờ

Chương 82: Bất ngờ

Ba ngày sau.

Lao phủ.

Hôm nay Lao phủ, đặc biệt náo nhiệt.

Lao Huyền Minh có mười hai cái di thái thái, ngày hôm nay mừng sinh nhật chính là thất di thái của hắn.

Bất quá chuyện đó không trọng yếu.

Trọng yếu chính là hôm nay tân khách của bữa tiệc đặc biệt bất đồng.

Niểu Hoa Tiên Tử Trì Vãn Ngưng đến, Tiêu công tử Hứa Ngạn Văn đến, Cầm Thư Sinh Dương Tử Thu đến, còn có Băng Phách Hàn Cực Thủ Chung Nhật Hàn cũng đến. . .

Hắc Bạch Thần Cung tới một đám thiên kiêu, không thể nghi ngờ khiến Lao phủ cũng là mở mày mở mặt.

Làm một trong Cửu Đại Huyền Sách Sứ, Lao Huyền Minh một bên là ngưu khí trùng thiên, mặt khác lại là cũng tự ti.

Vị cao mà cấp thấp.

Chính bởi vậy, trong âm thầm Lao Huyền Minh thường nói: "Người khác nhìn ta đều là hâm mộ đố kị, chỉ cảm thấy Lao Huyền Minh ta thân là một trong Cửu Đại Huyền Sách Sứ, nhất hô bá ứng. Lại không biết trong tiên môn, thực lực vi tôn. Uy phong của Huyền Sách Sứ ta, cũng chỉ có thể tại bên trong phàm nhân sái sái, tại tiên môn, chung quy chẳng là cái thá gì."

Bởi vậy cho dù là Lao Huyền Minh, đối với chuyện đám người Trì Vãn Ngưng Chung Nhật Hàn đến, cũng là cực hoan nghênh —— dạng người như hắn, tiền đồ tu tiên có hạn, tối trọng chính là trường tụ thiện vũ, bát diện linh lung. Hắn không có động sát huyền vi chi năng như Lạc Cầu Chân, thế nhưng đối nhân xử thế chu đáo lại càng có chỗ hơn.

Vì vậy thời khắc này trên Lao phủ, tiệc rượu cao bãi, vũ nữ khinh diêu, nhạc khúc thanh dương, hảo một phiến ca vũ thăng bình cảnh tượng.

Lao Huyền Minh ngồi trên ghế chủ tọa, hướng tới nhi tử Lao Hải Điền thấp giọng nói: "Ngươi lần này xem như là đã làm đúng một chuyện, rốt cục có chút tiền đồ."

Lao Hải Điền hiếm thấy được lão tử hắn khích lệ, cũng là vui mừng vô cùng.

Trì Vãn Ngưng ngồi ở phía bên tay phải dưới Lao Huyền Minh, vốn là lấy địa vị của nàng, chỉ cần ngồi ở sau Chung Nhật Hàn, nhưng nàng lại tự nguyện ngồi xa hơn chút nữa —— nàng ngồi ở bên cạnh Ninh Dạ.

Đối với điều này Ninh Dạ cũng có chút không nói gì: "Sư tỷ cái vị trí này, có chút không đúng a?"

Trì Vãn Ngưng nhàn nhạt nói: "Không sao, ngồi ở chỗ này, chí ít thuận tiện cùng ngươi giao đàm."

Ninh Dạ liền cười: "Sư tỷ ‘thư tôn hàng quý’ tham gia Lao phủ thịnh yến này, chính là vì cùng ta giao đàm?" (*thư= giải trừ, hàng= hạ xuống. Thư tôn hàng quý: hạ mình)

Trì Vãn Ngưng hồi đáp: "Cái linh lung trạc ngươi mua kia, là ta làm."

A?

Ninh Dạ ngẩn ngơ.

Trì Vãn Ngưng nói: "Ta trong lúc rảnh rỗi, ngẫu nhiên cũng sẽ làm vài thứ nho nhỏ để chơi, chủ yếu là học tập một ít cơ quan số lý chi đạo, như vậy vạn nhất tương lai gặp phải người ẩn nấp trong tối, chí ít không đến nỗi hoàn toàn không có biện pháp."

Ninh Dạ cười gượng hai tiếng.

Trì Vãn Ngưng tiếp tục nói: "Vật này làm xong, ta chê nó vô dụng, liền nhờ một người bạn bán đi. Bất quá bởi vì hoa xảo có thừa, thực dụng không đủ, ta lại không cho bằng hữu kia nói là ta làm, vì vậy một mạch không bán được. Bỗng nhiên mấy ngày trước đây, bằng hữu kia nói cho ta nói, có người mua đi. Ngươi đoán chi bao nhiêu linh thạch?"

Ninh Dạ cúi đầu không nói lời nào, chỉ là thở dài.

Từ khi hắn biết Lao Hải Điền muốn tìm một kiện lễ vật tinh xảo dễ nhìn cho tiểu di nương của hắn, liền giành trước đi Thiên Tập phong vòng một vòng, mua được cái linh lung trạc kia xong, liền chờ Lao Hải Điền đi tới, quay lại bán cho hắn, để lôi kéo giao tình.

Chỉ là không nghĩ tới vận khí kém như thế, thế mà mua phải chính là tác phẩm của Trì Vãn Ngưng, không trách tay nghề cơ quan trận pháp bình thường, tố công nhưng cực kỳ tinh mỹ, chính là thiên tính của nữ tử.

Mấu chốt nhất chính là. . . hắn chi tám trăm linh thạch mua vòng tay này.

Đồ vật hoa tám trăm linh thạch mua được, qua tay dùng hai trăm linh thạch bán cho Lao Hải Điền, đây quả thật chính là đang nói cho Trì Vãn Ngưng bản thân có mục đích.

Mấu chốt nhất Trì Vãn Ngưng vốn đã quan tâm bản thân, chẳng trách nàng lại chủ động tham gia cái tiệc mừng này.

Đây thực sự là đụng phải lưỡi thương rồi.

Ninh Dạ không thể làm gì khác hơn là gật đầu: "Sư tỷ tuệ tâm lan chất, sư đệ bội phục. Đúng, hôm đó là ta cố ý, chỉ là muốn giao hảo Lao Hải Điền mà thôi."

"Tại sao?"

"Ta muốn dựa cây đại thụ." Ninh Dạ hồi đáp: "Cái này không mất mặt chứ?"

Trì Vãn Ngưng ánh mắt híp lại: "Vì thế không tiếc đắc tội Khổng Triêu Thăng?"

Ninh Dạ nhất trệ.

Vì tiếp cận Lao Hải Điền mà đắc tội Khổng Triêu Thăng, cũng không phải là hành vi của trí giả.

Cách làm của Ninh Dạ, vẫn như cũ có chỗ nói không thông.

Ninh Dạ không thể làm gì khác hơn là nói: "Sớm đã đắc tội quá hắn, hắn có nhược điểm ở trong tay ta, không dám làm gì ta."

Trì Vãn Ngưng tiếu ý doanh doanh nhìn hắn: "Ninh sư đệ cũng thật là không đơn giản đây."

Ninh Dạ càng lúc càng có chút đau đầu.

Hắn hiện tại bắt đầu có chút hối hận khiến Trì Vãn Ngưng hoài nghi bản thân.

Đúng vào lúc này, chợt nghe phía sau truyền đến "A" một tiếng kinh hô.

Thanh âm thê lệ mà sắc bén, làm cho tất cả mọi người đều sững sờ.

Trì Vãn Ngưng bản năng nhìn hướng Ninh Dạ, đã thấy Ninh Dạ cũng là ngạc nhiên.

Dựa theo kế hoạch của Ninh Dạ, chính là trước tiên nghĩ cách cùng Lao Hải Điền kéo gần quan hệ, sau đó tiến vào Lao phủ, lại thông qua Thiên Cơ chế tạo sự cố, đem đầu mâu dẫn hướng thư yêu, cuối cùng bắt được kẻ bị thư yêu vặn vẹo tâm trí, đem cứu, cuối cùng lại đem tao ngộ của Lao phủ giá họa cho người khác, tốt nhất là Giám Sát Đường, như vậy liền có thể thành công thu được hảo cảm của Lao Huyền Minh, còn có thể gây xích mích Hắc Bạch lưỡng điện.

Đây mới là mô thức hành động bình thường của một cái báo thù giả.

Toàn bộ kế hoạch vô cùng đơn giản —— kế hoạch tới nay đều không phải càng phức tạp càng tốt, một cái kế hoạch hữu hiệu, tất nhiên là đơn giản có thể chấp hành.

Nhưng thời khắc này đột nhiên phát sinh thảm khiếu, lại khiến cho Ninh Dạ cũng là ngẩn ra —— đây không phải là Thiên Cơ làm, bởi vì Thiên Cơ hiện tại còn ở trên người hắn không hề rời đi.

Không phải là lại xảy ra cái gì bất ngờ chứ?

Ninh Dạ nghĩ.

Thảm khiếu đồng thời, tất cả mọi người cũng đều ngây người.

Lao Huyền Minh đã đứng lên: "Xảy ra chuyện gì?"

Liền thấy một tên nha hoàn vội vội vàng vàng chạy tới: "Lão gia, không tốt, ngũ tiểu thư nàng. . ."

"Nàng làm sao vậy?" Lao Huyền Minh vội hỏi.

"Nàng chết rồi." Nha hoàn gấp đến muốn khóc lên.

Cái gì?

Mọi người đồng thời ngạc nhiên.

Lao phủ ngũ tiểu thư là Lao Ngân Yến, người khác không biết, Ninh Dạ lại biết, nàng chính là bị thư yêu xâm thực tâm trí chi nhân.

Lao Ngân Yến chết rồi, vậy kế tiếp vở kịch này còn làm sao xướng?

Kế hoạch ghét nhất chính là bất ngờ, Ninh Dạ lúc trước lập ra kế hoạch một mạch chưa từng xuất hiện bất ngờ, nhưng lần này, bất ngờ cái này tiếp theo cái khác xuất hiện.

Đầu tiên là đám người Trì Vãn Ngưng không mời mà tới, sau đó chính là sự kiện hiện tại.

Ninh Dạ đã ý thức được, kế hoạch lần này của mình sợ là phải có thay đổi rồi.

Sau một khắc Lao Huyền Minh thân thể nhoáng một cái, đã xông lên, những người khác cũng thuận theo xông tới.

Đi tới hậu sương phòng, liền nhìn thấy trong một chỗ trạch viện, thi thể Lao Ngân Yến chính nằm trên mặt đất.

Nàng trừng đôi mắt thật to nhìn thiên không, hai mắt một mảnh huyết hồng, lại là dáng vẻ chết không nhắm mắt.

Tại sao lại như vậy?

"Con gái!" Lao Huyền Minh đã vồ tới, ôm lấy thi thể Lao Ngân Yến hét to.

Lao Huyền Minh phẫn nộ toàn thân run rẩy: "Ai, là ai dám làm ra chuyện như thế?"

Hắn giương mắt nhìn quanh, thế nhưng nói suông như vậy, thì có ích lợi gì.

Ninh Dạ khẽ nhíu mày, nhìn nhìn một chút thi thể, đột nhiên nói:

"Hung thủ khả năng còn chưa hề rời đi, Huyền Sách Sứ đại nhân, kính xin lập tức hạ lệnh, phong tỏa Lao phủ, không cho bất luận kẻ nào ra vào."

Cái gì? Chúng nhân đồng thời giật mình nhìn Ninh Dạ.

Lao Huyền Minh cũng kinh ngạc nhìn Ninh Dạ.

Ninh Dạ đã nhanh chóng nói: "Không kịp giải thích, trước tiên phong tỏa."

Lao Huyền Minh như mộng sơ tỉnh, hai tay rung lên, pháp lực tuôn ra, Ầm một tiếng, một mảnh đại trận đã từ trong phủ thăng khởi, đem toàn bộ Lao phủ đều đặt tại trong trận pháp phong tỏa.

Chung Nhật Hàn nhìn hướng Ninh Dạ: "Ninh sư đệ, ngươi nói hung thủ giết người, còn chưa hề rời đi, ngươi dựa vào cái gì phán đoán như thế?"

"Bởi vì nàng không phải tu sĩ giết." Ninh Dạ một chỉ thi thể, nói: "Các ngươi xem, vết thương trí mệnh tại nơi cổ họng, cắt đứt khí quản, mạch máu, dẫn đến cái chết của nàng. Thế nhưng miệng vết thương có nhiều vết tích trúng đao, rõ ràng không phải một đao tạo thành. . . Chư vị, ngũ tiểu thư cũng không phải là tu hành chi nhân, nếu như là tu sĩ giết nàng, cần nhiều đao như vậy sao?"

Đương nhiên là không cần.

Bất luận là một tu sĩ nào, muốn giết một phàm nhân, tùy tiện một chưởng liền giải quyết, liền đao cũng không cần dùng.

Lao phủ diện tích rất lớn, tiếng hét vừa vang lên, chúng nhân liền chạy tới, thời gian ngắn như vậy, phàm nhân xác thực rất khó chạy ra khỏi Lao phủ.

Lao Huyền Minh lập tức đã minh bạch: "Ngươi là nói, đây là hạ nhân trong phủ ta gây nên? Thật can đảm! Người đâu, đem hết thảy hạ nhân đều mang tới cho ta!"

Rất nhanh, hết thảy hạ nhân trong Lao phủ đều bị áp giải tới, quỳ rạp xuống trước mặt Lao Huyền Minh, từng cái từng cái run run rẩy rẩy, liên hô oan uổng.

Lao Huyền Minh tâm trung phẫn nộ, liên thanh quát tháo, chất vấn đến cùng là kẻ nào lớn mật thí chủ, chỉ là những hạ nhân kia làm sao dám thừa nhận, từng cái từng cái đều là phủ nhận.

Lao Huyền Minh lại không có chút năng lực phá án nào, mắt thấy mọi người chết không thừa nhận, trong lòng hỏa khí, 'Oanh' một tiếng một chưởng bay ra, đã đem một tên thị nữ đánh cho đứt gân nứt xương mà chết, quát to nói: "Nếu đã đều không thừa nhận, vậy thì giết hết toàn bộ là được!"

Thà giết sai còn hơn bỏ sót!

Ninh Dạ cau mày: "Lao sứ khoan hãy động thủ!"

"Ân?" Lao Huyền Minh quay đầu lại trừng mắt nhìn Ninh Dạ: "Ngươi muốn biện hộ cho bọn chúng?"

Ninh Dạ lắc đầu: "Ta không phải muốn biện hộ cho bọn họ, chỉ bất quá trong này chưa chắc có hung thủ giết chết lệnh ái. Nếu ngươi tất cả đều giết, không thể nào tra ra, chỉ có thể vô cớ làm lợi cho hung phạm."

Chương 86 : Ma môn

Chương 83: Ma môn

Lao Huyền Minh nhìn nhìn Ninh Dạ, rốt cục bắt đầu nhìn thẳng vào Ninh Dạ, hỏi: "Ngươi là ai?"

Trước sự chú ý của hắn đều đặt ở trên đám người Trì Vãn Ngưng, Chung Nhật Hàn, đối với Ninh Dạ lại là không mấy lưu ý.

Trì Vãn Ngưng đã nói: "Đệ tử Thất Sát Thiên Đao, Ninh Dạ."

Nghe được là đệ tử của Thất Sát Thiên Đao, Lao Huyền Minh rốt cục khách khí hơn nhiều: "Kính xin Ninh công tử chỉ giáo."

"Ta muốn kiểm tra thi thể." Ninh Dạ trực tiếp nói.

"Hảo!" Lao Huyền Minh cũng là cái quả đoán.

Ninh Dạ đã đi tới, cẩn thận tra nghiệm.

Hứa Ngạn Văn có chút khẩn trương: "Uy, ngươi có được hay không a? Đừng làm trò cười."

Ninh Dạ cũng không quay đầu lại: "Vụ án Cố phủ, ngươi có nghe nói không?"

Hứa Ngạn Văn ngẩn ra: "Nghe nói."

"Ta phá."

Hứa Ngạn Văn xem thường: "Như vậy tính là gì."

Ninh Dạ dùng ngón tay cái chỉ chỉ Khổng Triêu Thăng đằng sau: "Lời này ngươi nói với hắn."

Khổng Triêu Thăng sắc mặt chính là lúc đỏ lúc trắng.

Trong khi nói, Ninh Dạ đã kiểm tra qua thi thể Lao Ngân Yến, nói: "Trong móng tay nàng có thịt nát, nói rõ trảo thương quá đối phương."

Nghe nói như thế, mọi người cùng nhau nhìn những hạ nhân kia, đột nhiên Lao Huyền Minh tóm lấy một người trong đó: "Ngươi có thương tích!"

Trên mặt người kia thình lình có mấy đạo vết thương.

Hạ nhân kia sốt sắng: "Lão gia, vết thương trên mặt ta là từ ba ngày trước a, là ta cùng bà nương của ta cãi nhau trảo, là vết thương cũ. Đại phu nhân cũng biết."

Bên cạnh đại phu nhân đã gật đầu liên tục, hiển nhiên đúng là như vậy.

Ninh Dạ nói: "Không phải trảo thương, là đâm bị thương."

Cái gì?

Mọi người lại lần nữa nhìn Ninh Dạ.

Ninh Dạ khoa tay một thoáng: "Nàng trước khi chết móng tay bắn ra, sắc bén như đao, đâm vào thể nội người nào đó, lúc bay về mang theo một chút thịt nát."

"Chuyện này không thể nào!" Lao Huyền Minh đã kêu lên.

Muốn làm được điểm ấy, ít nhất phải tu tiên nhập môn, mà Lao Ngân Yến căn bản không phải tu sĩ.

Nhưng Ninh Dạ lại biết đây là có thể.

Lao Ngân Yến bị thư yêu xâm hại vặn vẹo thần trí, bản thân cũng sẽ thu được bộ phận yêu lực, có thể thi triển một ít thủ đoạn của tu sĩ, chính bởi vậy khi nàng chết hai mắt mới đỏ sẫm như máu.

Vì vậy Ninh Dạ trực tiếp nói: "Nếu như là bị khống chế, liền có khả năng làm được."

Nghe nói như thế, Chung Nhật Hàn đã xông tới, tóm lấy cổ tay Lao Ngân Yến, thử một thoáng, nói: "Ninh Dạ nói không sai, thể nội ngũ tiểu thư có yêu lực tàn dư, xem ra là bị yêu vật nào đó ảnh hưởng."

Lao phủ có yêu?

Mọi người đều là ngơ ngác.

Ninh Dạ thì niêm lên thịt nát trong tay Lao Ngân Yến, bề ngoài là đang tỉ mỉ xem kỹ, kì thực sử dụng Vấn Thiên Thuật suy đoán lai lịch thịt nát này.

Bởi Ninh Dạ tu vi đã sáu tầng, cho dù không có Côn Lôn Kính, Ninh Dạ cũng có thể tra nghiệm.

Chỉ là một tra này, lại khiến cho Ninh Dạ trong lòng cả kinh.

Ma hóa!

Đây là huyết nhục ma hóa!

Trong Lao phủ có Ma tộc! ! !

Lần trước đi Cố phủ không gặp được Ma tộc, không nghĩ tới ở chỗ này lại gặp phải.

Nhưng nếu như là Ma tộc, vậy thì không phải phàm nhân, vì sao thủ pháp kích sát Lao Ngân Yến lại vụng về như vậy?

Ninh Dạ tâm niệm điện chuyển, đã nghĩ tới vô số khả năng.

Đột nhiên hắn xông lên, tiến vào thư phòng.

Trầm giọng nói: "Trước khi sự phát, ngũ tiểu thư có phải ở chỗ này đọc sách?"

Vài tên thị nữ phụng dưỡng Lao Ngân Yến dồn dập gật đầu: "Đúng vậy!"

Lao Huyền Minh đã xông lại như gió: "Ngươi phát hiện cái gì?"

Ninh Dạ đang định hồi đáp, đột nhiên sắc mặt đại biến, đột nhiên ôm lấy Lao Huyền Minh lao ra: "Lui!"

Liền tại hai người xông ra thư phòng đồng thời, liền thấy ‘Xoạt’ một tiếng, trong thư phòng đã bốc lên mảng lớn hắc sắc nùng yên, trong khói đặc một cái hắc sắc lợi trảo dữ tợn hung ác đã vồ tới, Ninh Dạ sau lưng kim quang thiểm hiện, kim giáp phù phát động, lợi trảo xé rách kim giáp phù phòng ngự, vẫn như cũ đánh vào trên lưng Ninh Dạ, Ninh Dạ hừ một tiếng, đã thụ thương.

Cuối cùng cũng coi như lúc này đám người Chung Nhật Hàn đã đồng thời động thủ, Lao phủ hậu viện trong nháy mắt tràn ngập các loại pháp thuật ba động, cùng lúc hướng về cái hắc trảo kia đánh tới.

Trong khói dày đặc, một cái thanh âm lãnh khốc kiệt kiệt quái tiếu nói: "Lại bị một cái tiểu tử mặt xấu nhìn ra hành tàng, thật là mất mặt quá mức."

Theo lời nói này, liền thấy vô biên hắc khí mạn quyển, càng là đem toàn bộ Lao phủ đều bao trùm vào trong.

Cùng lúc đó, những hạ nhân kia càng đồng thời kêu gào lên, từng cái từng cái cơ nhục gồ cao, thể nội xương cốt càng dồn dập đâm ra ngoài thân thể, hóa thành cốt đao cứng rắn mà sắc bén, càng là người người đều trở thành Nhận Cốt Ma.

"Chủng Ma Đại Pháp? Là người trong Ma môn!" Có người đã cao giọng quát lên.

Những hạ nhân hóa thành Nhận Cốt Ma kia đã điên cuồng gào thét xông tới chúng nhân, bọn họ tuy nguyên bản là phàm nhân, nhưng thời khắc này đột nhiên ma hóa, chiến lực đột tăng.

Nhìn thấy loại tình huống này, Ninh Dạ nào còn không rõ đã phát sinh cái gì.

Không nghi ngờ chút nào, Lao Ngân Yến là bị một cái hạ nhân ma hóa nào đó giết chết, hạ nhân kia tuy rằng ma hóa, nhưng thủ pháp vẫn như cũ thô, lúc giết người không hề kỹ xảo, chỉ là lực lượng vô cùng lớn, không trách phải đâm nhiều nhát như vậy, lúc đầu Ninh Dạ không biết, còn tưởng rằng là người nào đó có cừu oán cùng Lao Ngân Yến, hiện tại xem ra rõ ràng không phải như vậy.

Chỉ là không biết tại sao, bị thư yêu vặn vẹo thần trí Lao Ngân Yến lại cùng ma hóa giả đánh lên.

Chẳng lẽ nói người trong Ma môn kia là nhằm vào thư yêu?

Không đúng, nếu là như vậy, người trong Ma môn kia lặng lẽ đối phó thư yêu là được, không cần thiết ma hóa toàn bộ hạ nhân Lao phủ. Chủng Ma Đại Pháp không phải là tùy tiện liền có thể dùng, cần phải tại trong đồ ăn thức uống hạ xuống dược tề đặc thù, mới có thể phát động.

Vậy nghĩa là đối phương sớm có dự mưu.

Lẽ nào trong Lao phủ còn có bí mật gì?

Thời gian Ninh Dạ giám sát Lao phủ đến cùng còn ngắn, có cơ mật gì cũng sẽ không lập tức phát hiện, thời khắc này tâm tư chuyển động, lại là ý thức được ma môn xuất hiện sợ không phải ngẫu nhiên, bản thân lại là trong lúc vô tình bị cuốn vào trong một cái âm mưu nào đó.

Hắn ý thức được điểm này, liền vô tâm chiến đấu, cứu Lao Huyền Minh xong đã cấp tốc lui tới phía sau, mặc cho những người khác cùng ma môn chiến đấu, chỉ là chú ý quan sát.

Vấn Thiên Thuật cùng Khi Thiên Thuật đồng thời phát động, che lấp tự thân, suy tính đối thủ.

Chỉ là người trong Ma môn kia rất rõ ràng có bí pháp nào đó che lấp hành tích, căn bản không lấy chân thân xuất hiện, Ninh Dạ càng tính không ra vị trí của hắn.

Không được, không thể ỷ lại pháp thuật.

Ninh Dạ vứt bỏ tư duy pháp thuật, đại não phi tốc vận chuyển, đột nhiên lại nghĩ đến một vấn đề —— Ma hóa giả không có thời gian rời khỏi, nhưng mà kẻ sử dụng Chủng Ma Đại Pháp kia lại tuyệt đối là có thời gian thoát đi. Nếu đã như vậy, tại sao hắn lại không trốn?

Ninh Dạ vốn tưởng rằng Lao Ngân Yến chết vào tay ma hóa giả là cái bất ngờ, nhưng hiện tại lại đột nhiên sản sinh một cái ý nghĩ.

Nếu như không phải là bất ngờ đây?

Nếu như không phải bất ngờ, vậy tại sao lại chọn tại thời điểm có nhiều khách tới như vậy đột nhiên ra tay?

Trong đầu Ninh Dạ nổi lên hành động của bản thân tại Thanh Mộc Điện ngày đó.

Đệt!

Hắn lập tức hiểu ra.

Chương 87 : Ma nữ

Chương 84: Ma nữ

Chiến sự vừa nổ ra, Lao Hải Điền liền đi ra phía ngoài.

Khói đen che đậy, sương dày cuồn cuộn, lại thêm chiến đấu kịch liệt, không ai chú ý tới hành tung của hắn.

Hắn vừa đi vừa tháo xuống mái tóc, khiến tóc dài chạm vai, đồng thời bỏ đi trường sam trên người, lộ ra thế mà là một kiện nữ tử thúc bào, nguyên bản lồng ngực phẳng nổi lên, đồng thời khuôn mặt biến hóa, khuôn mặt Lao Hải Điền biến mất, xuất hiện lại là một trương yêu dung phấn diện, càng là có được thiên tư bách mị, liền như vậy từ nam tử đã biến thành nữ tử.

Thân hình đung đưa, nàng một đường xuyên đường nhập thất, cho đến đi tới trước một cái thư phòng.

Đây là thư phòng cá nhân của Lao Huyền Minh, cũng là trọng địa của hắn, càng có bố trí cấm chế mạnh mẽ, cho dù là con cái cũng không thể tiến vào.

Thế nhưng Lao phủ chi trận một khi phát động, thư phòng cấm chế cũng sẽ chịu ảnh hưởng.

Thời khắc này nữ tử kia đưa tay hướng về trên cửa phòng nhấn một cái, liền thấy cửa phòng lóe lên từng mảng từng mảng huyền quang, cảnh thanh đại khởi, chỉ là bây giờ Lao phủ trên dưới hỗn loạn tưng bừng, đâu đâu cũng có cảnh thanh, điểm động tĩnh này căn bản dẫn không được bất luận kẻ nào đến.

Nữ tử trong chớp mắt đánh ra vô số chưởng, mỗi một chưởng đều rơi vào chỗ mấu chốt, chỉ chốc lát sau, liền nghe "Xoảng" một tiếng, cửa phòng mở ra.

Nữ tử bước vào trong phòng.

Trong thư phòng của Lao Huyền Minh có thật nhiều tài liệu trọng yếu, nữ tử nhưng mặc kệ, chỉ là cầm lấy một quyển sách cổ viết ba chữ (Nam Minh Tập) trên án thư.

Thời khắc này cầm lấy Nam Minh Tập, liền thấy trong sách bốc lên một đoàn khói trắng, hình thành một gương mặt mông lung, nhìn thấy nữ tử, đột nhiên cả kinh: "Ngươi lại vẫn tìm tới được? Ta liều mạng với ngươi!"

Nói mở ra miệng lớn, trong miệng đã bốc lên từng cái từng cái kim sắc tự phù, rơi vào nữ tử kia.

Nữ tử cười nói: "Ngươi cần gì phải làm chuyện vô dụng này nữa."

Nói nhất chỉ điểm tới, lại là rơi vào trong cổ thư kia, liền nghe thư yêu ‘A’ quát to một tiếng, hết thảy kim sắc tự phù đồng thời tiêu tán, hóa thành một phiến quang điểm, hạ xuống trong sách.

"Thế mới đúng chứ." Nữ tử cười to, đã đem Nam Minh Tập cất vào trong ngực, tiện tay lại cầm lấy một cái con dấu, lúc này mới thướt tha đi ra ngoài.

Vừa đi, vừa còn búng tay tách một cái.

Theo tiếng búng tay này vang lên, liền thấy Lao phủ Oanh Oanh Oanh đã nổ lên đầy trời bụi mù.

Toàn bộ phong cấm đại trận, càng là tại trong tiếng nổ này vỡ tan rồi.

Cùng lúc đó, xa xa vô số tu sĩ bay tới, đạo đạo kiếm quang lẫm liệt, hướng khói đen trong viện đâm tới, tập sát hóa ma chi nhân.

Nữ tử cúi đầu, đã xông ra Lao phủ, gặp ngay phải hai tên tu sĩ. Nữ tử ôm ngực hô: "Thượng tiên mau cứu ta, có ma môn đột kích."

Hai tên tu sĩ kia không hề để ý nữ tử, đã vọt qua bên người nàng, xông thẳng vào trong phủ.

Nữ tử cười lạnh liếc một cái bóng lưng của họ, trực tiếp đi hướng cửa hàng đối diện. Chưa tiến vào, lại một tên tu sĩ ăn mặc Hắc Bạch Thần Cung pháp bào xông lại, hô lên với nữ tử kia: "Chỗ này nguy hiểm, còn không mau mau lui ra!"

Nữ tử ôm ngực nói: "Nhân gia không đi nổi nữa."

Vốn tưởng rằng tu sĩ kia sẽ không để ý tới nàng trực tiếp nhập phủ, không nghĩ tới tu sĩ kia thế mà đi tới, đỡ nàng lên nói: "Mau lên, ta mang ngươi đi."

Di? Thế mà đụng tới cái tốt bụng.

Nữ tử trong lòng đại hỉ, cũng không từ chối, liền thấy tu sĩ đã đỡ nàng lên, vừa vặn một chiếc xe từ phụ cận đi qua, tu sĩ kia cản xe lại, đem nữ tử đưa lên xe, nói: "Được rồi, ngồi xe đi đi, đừng dừng lại."

Nói đã lại hướng Lao phủ mà đi.

"Đa tạ thượng tiên." Nữ tử hướng về tu sĩ vẫy vẫy tay, xe ngựa đắc đắc, đã là một đường chạy đi.

Mắt thấy cách nơi xảy ra chuyện đã càng lúc càng xa, nữ tử cười nói với phu xe: "Được rồi, liền đến nơi này đi. Đa tạ đưa tiễn!"

Nói đã nhảy xuống xe đi ra ngoài thành.

Ra khỏi Chấp Tử thành, quay đầu lại nhìn trong thành vẫn như cũ hắc yên cuồn cuộn, đám tu sĩ đang luống cuống tay chân, nữ tử ha ha cười lên một tiếng: "Đại công cáo thành!"

Nói đã đưa tay vào ngực, nhưng đột nhiên ngưng trệ.

Nàng đối với trên người mình mò loạn một vòng, lại không tìm thấy bản Nam Minh Tập cùng con dấu kia.

Vậy mà đã mất tích như thế?

Làm sao lại?

Nữ tử trong lòng mát lạnh, đột nhiên tỉnh ngộ ra.

Là tu sĩ kia!

Chết tiệt, hắn thế mà trộm đi đồ vật của mình.

Nàng vừa kinh vừa nộ, vật này cực kì trọng yếu, lại là vô luận thế nào cũng không thể sai sót, phẫn nộ trong lòng, lại không cố kị tất cả chạy về —— lúc trước tu sĩ kia là vào Lao phủ, hiện tại khả năng vẫn còn ở đó.

Nàng dám về Lao phủ một cái nguyên nhân rất trọng yếu là: Đối phương chỉ là lấy đi đồ vật của nàng, lại không có xuất thủ công kích nàng, điều này nói rõ đối phương khả năng chỉ thuần túy là muốn trộm cái gì đó, không hẳn là phát hiện bí mật của nàng.

Nói cách khác, việc này hoàn toàn là trùng hợp mà thôi.

Ôm loại ý nghĩ này, nàng lựa chọn mạo hiểm trở lại tìm tu sĩ kia, đồng thời đã một lần nữa biến hóa thành hình dáng Lao Hải Điền, lại tiện tay lấy một kiện quần áo mang vào, mới vừa vào Lao phủ, liền thấy tình thế ở đây đã ổn định lại.

Ma yên tan hết, hóa ma giả cũng dồn dập bị kích sát, chỉ là Lao phủ cũng bởi vậy tẫn hủy, khắp nơi tàn tạ.

Lao Huyền Minh chính đang ôm thê tử hài tử của mình khóc rống ——hết thảy thân nhân của hắn đều đã chết.

Nhìn thấy một màn này, nữ tử trong lòng ám sinh sảng khoái.

Đáng đời ngươi có quả báo này!

Nhìn thấy "Lao Hải Điền" đi tới, Lao Huyền Minh trước kinh sau hỉ: "Nhi tử ngươi vô sự?"

Làm kẻ duy nhất có tư chất tu tiên của Lao gia, sinh tử của Lao Hải Điền so với hết thảy con cái đều càng trọng yếu chút.

"Lao Hải Điền" xấu hổ nói: "Cha, là nhi tử vô năng, vừa nãy thoáng nhìn thấy có một hắc ảnh, liền đuổi tới, nhưng cuối cùng vẫn là để hắn chạy thoát."

"Ngươi vô sự là tốt rồi, nơi này có rất nhiều tu sĩ cường đại, ngươi không nên mạo hiểm, như có chuyện bất trắc, Lao gia ta liền sẽ tuyệt hậu." Lao Huyền Minh khóc rống nói.

Lúc này Lao phủ trên dưới đã đều là tu sĩ, ngoại trừ lúc trước phó hội chi nhân, còn có tu sĩ thủ hộ của Chấp Tử thành, người cầm đầu gọi Tôn Nguyên Thần, chính là nhị đệ tử của Nhạc Tâm Thiện.

Thời khắc này hắn chính đang nói với Trì Vãn Ngưng: "Sư muội, chuyện vừa rồi ngươi tự thân trải qua, ngươi nói với ta một thoáng, xem có phát hiện gì?"

Trì Vãn Ngưng khe khẽ lắc đầu, đã đem lúc trước phát sinh chi sự từng cái nói ra.

Nghe xong chuyện đã xảy ra, Tôn Nguyên Thần cũng là cau mày.

Sự tình dính đến ma môn, một thoáng liền phức tạp hơn nhiều a.

Bây giờ đại trận bị phá, người trong Ma môn hơn nửa đã chạy mất, muốn bắt được lại là khó khăn. Phải biết đám ma môn này bản lãnh khác không có, thủ đoạn ẩn nấp tung tích huyễn hóa thân hình lại là rất mạnh, cho dù là Hắc Bạch Thần Cung nếu muốn truy tìm cũng là không dễ.

Bất quá trong miệng vẫn là nói: "Ta đã điều phái người của Thần Cơ Đường, Truy Phong Đường cùng Giám Sát Đường tới, phong tỏa toàn diện Chấp Tử Thành, nhất định không để cho kẻ này chạy thoát."

Theo hắn lên tiếng, liền thấy xa xa còn đang không ngừng tràn tới tu sĩ, Lạc Cầu Chân thình lình cũng ở trong hàng ngũ đó.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Lạc Cầu Chân rõ ràng trệ trệ, lập tức đưa mắt dừng lại tại trên người Ninh Dạ, ánh mắt kia rõ ràng là đang nói: Quả nhiên nơi nào có chuyện nơi đó liền có ngươi a.

Ninh Dạ cũng không để ý tới hắn, bên này Chung Nhật Hàn nhưng hừ lạnh nói: "Đã muộn rồi, thời gian trôi qua lâu như vậy, kẻ làm việc trong bóng tối kia sợ là đã sớm chạy không còn cái bóng, hiện đang muốn bắt, không mấy khả năng."

Tôn Nguyên Thần bị hắn bác bỏ tâm có tức giận, nhưng Chung Nhật Hàn địa vị không hề thấp hơn hắn, cũng chỉ có thể cố nhẫn nói: "Chung quy phải thử một lần."

Nói nhìn hướng Lạc Cầu Chân: "Lạc chấp sự, ngươi tại Giám Sát Đường, luôn luôn lấy tinh tường được việc nổi danh, án này sợ vẫn là cần ngươi phát huy tác dụng rồi."

Lạc Cầu Chân chắp tay nói: "Cầu Chân làm hết sức, hy vọng có thể tìm ra hung phạm."

Nói đã bắt đầu khám nghiệm hiện trường, đồng thời yêu cầu tất cả mọi người ở đây một cái cũng không cho rời đi.

Lao Hải Điền giả kia tự nghĩ ngụy trang chi thuật cao minh, liền ngay cả ma công đều bị ngụy trang chi thuật che lại, nhất định sẽ không bị phát hiện, vì vậy cũng không vội, chỉ là ánh mắt không ngừng tuần tra tìm kiếm tu sĩ đã trộm đi đồ vật của bản thân, nhưng tìm khắp nơi vẫn không tìm được, trong lòng cũng là vừa tức vừa hận.

Đang tự sốt ruột, Lạc Cầu Chân đã nói: "Kỳ quái. . ."

Nghe khẩu khí này, rõ ràng là đã có phát hiện.

Chương 88 : Bài tra

Chương 85: Bài tra

Theo Lạc Cầu Chân nói ra “kỳ quái”, tất cả mọi người đồng thời nhìn hướng hắn.

Tôn Nguyên Thần đã nói: "Có phải có phát hiện gì?"

Lạc Cầu Chân khẽ gật gật đầu: "Trong thư phòng này, rõ ràng có dấu vết cơ quan thủ pháp, người trong Ma môn lúc trước các ngươi gặp phải, kỳ thực không phải chân chính ma môn, mà là huyễn tượng cơ quan phát động hình thành."

Chung Nhật Hàn sắc mặt âm trầm: "Vậy là, chúng ta trên thực tế vẫn chưa từng giao thủ cùng ma môn chân chính kia?"

"Ân" Lạc Cầu Chân từ trên mặt đất nhặt lên một mảnh gương vỡ: "Ma Ảnh Kính, có thể ký thác phân hồn, tạm thời thi triển ra thủ đoạn ma môn."

Nghe được Ma Ảnh Kính chi danh, chúng nhân cũng theo đó biến sắc.

Trì Vãn Ngưng nói: "Ma Ảnh Kính không phải là pháp bảo phổ thông gì, thế mà nỡ lưu ở chỗ này làm cơ quan, một lần tiêu hao hết, cái ma môn này thủ bút thật lớn a."

Lạc Cầu Chân gật đầu: "Đây chính là chỗ ta nói kỳ quái. Thủ bút lớn như vậy, nhưng chỉ là vì một hồi tập kích đơn giản, nếu như chỉ là vì giết mấy cái phàm nhân, thật có chút không còn gì để nói a."

Hứa Ngạn Văn cũng gật đầu: "Huống chi bọn họ sớm bị thi triển chủng ma chi pháp, muốn giết người, trực tiếp liền giết, căn bản không cần thiết sinh nhiều chi tiết."

Lạc Cầu Chân đã nói: "Đúng là như thế, ta hoài nghi người trong Ma môn này có mục đích khác. Lao sứ, dám hỏi một câu, trong phủ liệu có bảo vật gì thất lạc không?"

Lao Huyền Minh như mộng sơ tỉnh: "Ta hiện tại liền đi tra."

Ninh Dạ bồi thêm một câu: "Nếu như giương đông kích tây, như vậy không cần thiết tra thất lạc cái gì, càng nên xem xem, quý phủ còn có chỗ nào cấm chế bị người phá hoại."

Lao Huyền Minh gật đầu liên tục: "Đúng vậy."

Nghe nói như thế, liền ngay cả Lạc Cầu Chân cũng khá có thâm ý liếc mắt nhìn hắn.

Kết quả rất nhanh liền ra rồi.

"Cấm chế thư phòng của ta bị người thừa dịp đại trận phá khai xông vào, đánh cắp đi con dấu của ta." Lao Huyền Minh vội nói.

"Huyền Sách Ấn?" Lạc Cầu Chân đã vội nói.

"Đúng."

Huyền Sách Ấn là tượng trưng cho thân phận Huyền Sách Sứ, bản thân là một món pháp bảo, bất quá cái này không phải trọng yếu nhất, trọng yếu nhất chính là Huyền Sách Ấn đại biểu cho quyền lực rất lớn, đã có ấn này, liền có thể giả tạo Huyền Sách Sứ công văn, xử lý vô số đại án.

Vì vậy nghe được Huyền Sách Ấn thất lạc, đám người Tôn Nguyên Thần đều gấp rồi.

Ninh Dạ lại nói: "Chỉ là con dấu?"

Lao Huyền Minh hồi đáp: "Còn mất đi một quyển sách, bất quá cái đó không trọng yếu."

Tại trong lòng Lao Huyền Minh, Huyền Sách Ấn mới là trọng yếu nhất, sách đến không để ý.

"Sách gì?" Trì Vãn Ngưng nhưng hỏi.

Lao Huyền Minh sững sờ, trả lời: "Nam Minh Tập."

Lạc Cầu Chân cũng sửng sốt một lúc: "Quyển sách kia có đặc điểm gì không?"

Lao Huyền Minh trả lời: "Đó là bút tích viết tay của thượng cổ đại hiền, bất quá trước đó vài ngày, Ngân Yến chẳng biết vì sao, đối với cuốn sách này yêu thích không rời tay, ta thấy nàng như mất hồn, rất có xu thế yêu sách thành ma, liền đem sách này lấy đi, để vào thư phòng. Làm sao?"

Hắn kinh hãi nhìn mọi người, Tôn Nguyên Thần hơi nhíu mày: "Trước đó vài ngày nghe nói Chấp Tử thành ra cái thư yêu, chuyên ăn kinh nghĩa, vặn vẹo tâm trí. Ngũ tiểu thư sợ là đã bị thư yêu này hại."

Tư nhiên làm sao lại dính tới thư yêu?

Lao Huyền Minh đầu óc mơ hồ.

Tôn Nguyên Thần nói: "Hiện tại xem ra, có khả năng là người trong Ma môn kia cùng thư yêu này liên thủ, làm ra việc này, mục đích chính là vì trộm lấy Huyền Sách Ấn."

Lạc Cầu Chân lại lắc đầu: "Nếu là như vậy, sự tình đến đơn giản, nhưng ta luôn cảm thấy trong này có vấn đề."

"Điểm đáng ngờ ở đâu?"

"Tỷ như tại sao lại chọn động thủ vào lúc này?" Lạc Cầu Chân nói đã lần nữa nhìn hướng Ninh Dạ: "Ta hoài nghi, là có người cố ý mượn cơ hội này, tiến vào Lao phủ, lại lợi dụng thư yêu cùng người trong Ma môn hấp dẫn sự chú ý của mọi người, cũng tiện tùy thời đánh cắp Huyền Sách ấn."

Hắn lời này vừa ra, mọi người làm sao còn có thể không hiểu hắn đang nói cái gì.

Khổng Triêu Thăng bất mãn nói: "Ngươi chính là muốn nói, gian nhân là tại trong chúng ta sao?"

Lạc Cầu Chân cũng không che giấu: "Đúng, có khả năng rất lớn."

Chung Nhật Hàn cũng có chút tức giận rồi: "Vậy ngươi là định đem hết chúng ta đưa vào Giám Sát Đường thẩm vấn sao?"

Lạc Cầu Chân cười nói: "Sao dám. Bất quá ma yên nổi lên, khó mà thấy vật, nếu như hành hung chi nhân thật sự tại bên cạnh các ngươi, ta tin tưởng vào lúc ấy hắn khẳng định vô tâm chiến đấu, mà là lén lút chạy ra ngoài. Vì vậy ta muốn hỏi một chút, trong lúc chư vị chiến đấu, có lưu ý thấy vị đồng bạn nào bên người biến mất không?"

Mọi người nhìn nhìn lẫn nhau.

Ma yên tuy rằng có thể che đậy tầm nhìn linh giác, thế nhưng khoảng cách đủ gần, vẫn có thể nhận ra được động tĩnh của người bên cạnh, bằng không chiến đấu cũng không cần đánh.

Thời khắc này Trì Vãn Ngưng đã nói: "Ta một mạch cùng Chung sư huynh, Dương sư huynh còn có Hứa sư huynh kề vai chiến đấu."

"Đúng." Chung Nhật Hàn đã nói: "Lúc đó bốn người chúng ta vẫn luôn cùng một chỗ."

Lê Sơn Hà nói: "Ta cùng với Khổng Triêu Thăng, Lữ Dực."

Tư Nguyệt Đường liền nói: "Ta cùng với Diệp Thiên Thương huynh."

Tiếp lấy lại có mấy người hồi đáp, có cùng nhau chiến đấu, cũng có phân khai.

Đến phiên Ninh Dạ, Lạc Cầu Chân mục quang như đuốc, Ninh Dạ mỉm cười: "Ta là một mình, xem ra là sẽ trở thành đối tượng hoài nghi."

Lạc Cầu Chân cười nói: "Ninh sư đệ không phải học Nhật Luân Kính sao? Thiên luân treo cao, cho dù là tại trong ma yên, cũng có thể cảm nhận được, không biết phụ cận có bằng hữu nào nhìn thấy Nhật Luân Kính pháp thuật quang huy?"

Mọi người cùng nhau lắc đầu.

Ninh Dạ hồi đáp: "Ta không có sử dụng Nhật Luân Kính."

"Ồ? Lại là vì sao?" Lạc Cầu Chân hỏi.

"Bởi vì hóa ma giả tâm thần đã mất, Nhật Luân Kính đối với bọn họ căn bản không có tác dụng."

Lời này hồi đáp có lý có cứ, Lạc Cầu Chân nhất thời cũng không dễ bác bỏ. Bất quá hắn vẫn là nói: "Nói cách khác, ngươi không cách nào chứng minh sau khi ma yên nổi lên, ngươi lúc đó có ở hiện trường?"

"Đúng." Ninh Dạ hồi đáp.

Lao Huyền Minh nói: "Không thể nào là vị tiểu huynh đệ này, là hắn phát hiện tiểu nữ thương thế có vấn đề, cũng là hắn kiến nghị khởi động đại trận."

"Vậy không phải chính là hợp ý của kẻ hạ thủ trong bóng tối?" Lạc Cầu Chân hỏi ngược lại: "Huyền Sách Sứ đại nhân, ngài cũng không nên quên, mục đích thực sự của đối phương là trộm lấy Huyền Sách Ấn cùng Nam Minh Tập, mà không phải giết người a!"

Lao Huyền Minh ngẩn ra.

Chiếu nói như vậy, Ninh Dạ ngược lại là hiềm nghi lớn nhất, bởi vì nếu như không có hắn lên tiếng, có lẽ sự tình căn bản đã không phải là như vậy.

Trương Đại Thắng kêu lên: "Uy, Lạc chấp sự, ngươi nói như vậy liền không đúng rồi. Đừng quên vẫn là Ninh Dạ đem Huyền Sách Sứ đại nhân từ trong cơ quan bạo phát cứu ra."

Lạc Cầu Chân lạnh nhạt nói: "Ta đã xem qua, cái cơ quan kia, tương tự không có tính trí mạng, càng nhiều là huyễn thuật, chủ yếu là dùng để mê hoặc mọi người, dẫn mọi người nhập cục. Ninh Dạ cứu cùng không cứu, Huyền Sách Sứ đại nhân cũng sẽ không nguy hiểm đến tính mạng."

Theo lời này nói ra, tiêu điểm ánh mắt của mọi người đồng thời rơi vào trên người Ninh Dạ.

Di?

Ta đây là cõng nồi cho thủ phạm thật sự sau màn rồi sao?

Luôn luôn khiến người khác cõng nồi cho mình, Ninh Dạ đột nhiên phát hiện, bản thân thế mà trở thành kẻ cõng nồi.

Đối diện tình hình như thế, Ninh Dạ cũng không khỏi ha ha cười rộ lên.

Chương 89 : Chân tướng (thượng)

Chương 86: Chân tướng (thượng)

Nụ cười của Ninh Dạ khiến Lạc Cầu Chân có chút khó chịu.

Hắn đi tới, đứng tại trước người Ninh Dạ, nói: "Giả vờ trấn định, cũng không thể nói rõ bất cứ vấn đề gì."

Ninh Dạ cười nói: "Ta chỉ là muốn nhắc nhở chấp sự một câu, việc này chính là người trong Ma môn gây nên, đã không nghi ngờ, mà ta, cũng không biết ma công a."

Lạc Cầu Chân nói: "Ma môn thủ đoạn ẩn nấp ma công rất mạnh, nếu không phải thế, qua nhiều năm như vậy sớm đã bị Hắc Bạch Thần Cung ta tiêu diệt."

"Nhưng mạnh mấy, chỉ cần cẩn thận tra, chung quy vẫn là có thể tra được, đúng không?" Ninh Dạ hỏi ngược lại: "Hiện tại ta có thể mời ngươi tùy tiện dùng thủ pháp gì tra, xem xem liệu có thể tra ra một tia căn cơ ma công không."

Lạc Cầu Chân nhất trệ.

Hắn đối với Ninh Dạ hoài nghi, vẫn luôn có quan hệ cùng Thiên Cơ Môn, lại không liên quan tới ma môn.

Muốn nói Ninh Dạ nhất định thân mang ma công, hắn lại không có cái tự tin này.

Bất quá Lạc Cầu Chân cũng không ngốc, cười lạnh nói: "Không có ma công, không có nghĩa là liền không thể cấu kết cùng người trong Ma môn a."

"Vì thế chấp sự là nhận định ta rồi?" Ninh Dạ hỏi ngược lại.

"Đúng!" Lạc Cầu Chân kiên trì nói.

Hắn thật vất vả có cái cơ hội có thể công nhiên hoài nghi Ninh Dạ, không muốn bỏ qua cơ hội nữa, nhất định phải mượn cơ hội này đem Ninh Dạ bắt lấy, mang về Giám Sát Đường mời Phó Đông Lưu dùng Thực Tâm Công tra hỏi.

Ninh Dạ có phải là chủ mưu không đã không trọng yếu, trọng yếu chính là đây là cái cớ tốt nhất để bắt lấy hắn!

Lúc này liền ngay cả những người khác cũng nhìn ra vấn đề.

Hứa Ngạn Văn nói: "Lạc Cầu Chân, giữa ngươi cùng Ninh sư đệ hẳn là có xích mích gì chứ? Có nhiều người như vậy vô pháp chứng minh bản thân, vì sao gắt gao tập trung hắn?"

"Bởi vì hắn là hiềm nghi lớn nhất." Lạc Cầu Chân hồi đáp: "Đương nhiên, những người khác ta cũng sẽ kiểm chứng, vì vậy, kính xin vô pháp tự chứng giả đi với ta tới Giám Sát Đường một chuyến, điểm ấy không thành vấn đề chứ?"

Liền ngay cả Tôn Nguyên Thần cùng Lao Huyền Minh cũng cảm thấy điều này không vấn đề.

Lạc Cầu Chân lại nhìn Ninh Dạ, trong ánh mắt đã tràn ngập đắc ý.

Ngươi liền chí tại tất đắc như vậy sao?

Ninh Dạ cười lạnh trong lòng, nộ khí dâng lên.

Hành trình Lao phủ lần này của hắn vận khí thực sự là kém tới cực điểm, nếu như nói Trì Vãn Ngưng xuất hiện cùng hoài nghi là cái bất ngờ đầu tiên, ma môn chính là bất ngờ thứ hai, Lạc Cầu Chân liền là cái bất ngờ thứ ba.

Trì Vãn Ngưng thì cũng thôi, đối với hắn sẽ không có uy hiếp, ma môn cũng bởi vì hắn sớm phát hiện, kịp thời ứng đối, trái lại đem liệt thế hóa thành ưu thế, thế nhưng Lạc Cầu Chân lại là thật đem hắn ép lên cái lựa chọn hắn cực không muốn làm kia.

Thời khắc này hắn lạnh lùng nhìn Lạc Cầu Chân, ngữ như băng phong: "Ta từng nghe nói, Lạc chấp sự tính toán không chỗ sai sót, chính là Giám Sát Đường phá án đệ nhất nhân, hiện tại xem ra, vẫn thật là có chút nói quá sự thật. Cái gì tâm tư kín đáo, pháp nhãn không sai, căn bản chính là rắm chó a."

"Ngươi nói cái gì?" Lạc Cầu Chân còn chưa tức giận, người trong Giám Sát Đường đi theo bên cạnh hắn đã đồng thời tức giận rồi.

Lạc Cầu Chân ngừng lại thủ hạ, cười nói: "Tùy ngươi nói thế nào, đằng nào chuyến này ngươi là miễn không được phải đi theo ta một lần."

"Chỉ sợ ngươi không mời nổi ta." Ninh Dạ lại trả lời, sau đó ngửa đầu nói với Lao Huyền Minh: "Lao sứ, việc lúc trước, Ninh Dạ tự mình trải qua, đến cũng có chút cái nhìn. Không biết Lao sứ liệu có hứng thú nghe một chút không. Nếu như cảm thấy Ninh Dạ nói không đúng, liền để Lạc chấp sự mang ta đi, Ninh Dạ tuyệt không hai lời."

Lao Huyền Minh đối với Ninh Dạ vẫn là có mấy phần hảo cảm, nếu không phải Lạc Cầu Chân phản đối, thời khắc này nghe hắn nói như vậy, gật đầu nói: "Ngươi như có thể tự chứng, cứ việc nói ra."

Ninh Dạ cười nói: "Phương pháp tự chứng của ta rất đơn giản, chỉ sợ Lao sứ ngài không chịu nổi, vì vậy kính xin Lao sứ nén bi thương thuận biến."

Lao Hải Điền giả kia thì trong lòng bỗng nhiên căng thẳng.

Nghe nói như thế, Lao Huyền Minh ngẩn ra: "Ngươi muốn nói cái gì?"

Ninh Dạ đã nhìn hướng Lao Hải Điền: "Vừa nãy Lạc chấp sự đã hỏi khá nhiều người, nhưng có một người lọt, chính là Lao sư đệ. Ta muốn xin hỏi, thời gian xảy ra chuyện, Lao sư đệ là ở chỗ nào?"

Lời này vừa ra, chúng nhân đều ngạc nhiên.

Lao Huyền Minh giận dữ: "Ngươi hoài nghi con trai ta?"

Lao Hải Điền hừ một tiếng: "Ta cũng là một mình, làm sao, ngươi còn muốn kéo ta xuống nước?"

Ninh Dạ thở dài: "Nói cách khác, ngươi một mạch chưa hề đi ra ngoài?"

"Đúng!"

"Nếu đã như vậy, y phục trên người ngươi, đổi khi nào?" Ninh Dạ hỏi ngược lại.

Lao Hải Điền ngẩn ra.

Lúc nàng biến trở về hình mạo vốn có, đã cởi ra trang phục của Lao Hải Điền, huyễn hóa chi thuật của nàng có thể huyễn hóa tướng mạo, nhưng y vật lại làm không được tinh tế như vậy, vì vậy bình thường lúc huyễn hóa đều tìm y vật khác, đây vốn là an toàn chi pháp, không nghĩ rằng hiện tại lại thành vấn đề.

Mọi người vốn là cũng không có chú ý đến việc này, thời khắc này Ninh Dạ một lời điểm ra, đồng thời nhớ tới, lúc trước Lao Hải Điền thật giống xác thực mặc không phải cùng một bộ y phục.

Lao Hải Điền cả giận nói: "Ta sau khi khổ chiến, toàn thân đẫm máu, liền trở về phòng thay đổi một bộ y phục, có vấn đề gì không?"

Ninh Dạ nở nụ cười: "Phòng của ngươi đã sụp."

Lao Hải Điền còn muốn giải thích, Ninh Dạ nói: "Bất quá mấu chốt nhất chính là, bộ y phục ngươi mặc này, chỉ là một bộ quần áo hạ nhân phổ thông chứ? Lao công tử thay quần áo, thế mà đổi trang phục hạ nhân?"

Lao Hải Điền hít một hơi dài: "Lão tử muốn đổi cái gì thì đổi cái đó, có liên quan gì tới ngươi?"

Ninh Dạ lắc đầu: "Nhưng ngươi không phải đã nói ngươi một mạch không hề ra khỏi Lao phủ sao? Nếu đã như vậy, tại sao bên dưới gót chân của ngươi, lại dính bùn đất bên ngoài?"

Cái gì?

Chúng nhân đồng thời nhìn hướng dưới chân Lao Hải Điền.

Lao Hải Điền xác thực dính một ít bùn, cũng không nổi bật, trên thực tế trong Chấp Tử thành cũng có bùn đất, muốn nói nhất định là tại dã ngoại dính lên, không khỏi gượng ép.

Thế nhưng lấy đó làm lí do, Lao Hải Điền hiềm nghi lại đột tăng.

Trong khoảnh khắc đó Lao Hải Điền đột nhiên hiểu được: "Là ngươi!"

Nhất định chính là hắn trộm đi đồ vật của mình!

Bằng không hắn không thể nào biết mình đã ra bên ngoài.

Ninh Dạ trong lòng thầm than.

Đây chính là tai hại của hiện trường vạch trần đối phương, đối phương nhất định sẽ ý thức được là ai trộm đồ vật của nàng.

Lao Huyền Minh không dám tin tưởng nhìn Lao Hải Điền: "Nhi tử!"

Ninh Dạ thở dài: "Chỉ sợ hắn căn bản không phải là con của ngài, chân chính Lao Hải Điền. . . Sợ là đã không còn rồi."

Xoát!

Lượng lớn pháp thuật đã đồng thời hướng Lao Hải Điền tuôn tới, bất quá phần lớn đều là pháp thuật loại ràng buộc, hiển nhiên tại dưới tình huống không thể xác định, mọi người cũng sẽ không hạ thủ nặng tay.

Sau một khắc liền thấy ma yên tăng vọt, hóa thành vô biên hắc vụ bao lại tự thân, trong yên vụ bốc lên, Lao Hải Điền biến hóa thành hình dạng vốn có, tiêm thanh nói: "Ninh Dạ phải không? Ta nhớ kỹ ngươi rồi!"

Oanh Oanh Oanh Oanh!

Các loại thủ đoạn pháp thuật đã dồn dập hướng về hắc vụ đập tới, lần này xác nhận mục tiêu, xuất thủ lại là không dung tình nữa.

Chỉ là ma nữ này thủ đoạn cũng thật sự cao cường, dù có đông đảo cường giả đồng thời xuất thủ, thân thể nhưng hòa vào trong khói mù, sau đó liền thấy ma yên tịch quyển, hóa thành thiên vạn đạo yên trần xông tới bốn phương, tốc độ tuyệt nhanh.

Chúng nhân tuy đem phần lớn yên vụ ngăn lại, nhưng chung quy là không không nhập dã, nữ tử kia thế mà liền như thế chạy mất.

"Ảnh Độn bí pháp, Vụ Ảnh Thiên Huyễn, là Thiên Huyễn Ma Nữ Công Tôn Điệp!" Tôn Nguyên Thần đã nhận ra thân phận đối phương.

Hóa ra là nàng!

Chúng nhân đột nhiên đại ngộ.

Thiên Huyễn Ma Nữ Công Tôn Điệp, cũng tính được là kẻ tiếng tăm lừng lẫy trong ma môn. Nữ tử này am hiểu nhất không phải chiến đấu, mà chính là các loại ẩn nấp biến hóa chi thuật, nghe nói huyễn hóa chi thuật của nàng, liền ngay cả đại năng Vạn Pháp đỉnh phong đều nhìn không thấu, ít nhất phải Vô Cấu cảnh mới có thể nhìn ra một chút đầu mối.

Nữ tử này không chỉ có huyễn hóa vô song, chính là thủ đoạn đào dật cũng cực cao cường, nghe nói nàng trước đây không lâu vừa mới phản bội ma môn, tội danh thật giống như đánh cắp của ma môn một bản bí điển nào đó, đang bị ma môn truy sát, không nghĩ tới thế mà chạy đến nơi này.

Chẳng trách nàng dám lớn lối như vậy lưu lại nơi đây —— bọn họ không biết Công Tôn Điệp là bởi vì đồ vật bị trộm không thể không quay lại, nhưng mặt khác, nếu như không có một chiêu đào dật chi năng này, nàng đến cũng thật không hẳn dám.

Thời khắc này mắt thấy Công Tôn Điệp đào dật, Tôn Nguyên Thần giận không nhịn nổi, Lao Huyền Minh lại là không nhịn được nữa khóc lớn lên.

Lao Hải Điền là Công Tôn Điệp, vậy không nghi ngờ chút nào, Lao Hải Điền là đã chết rồi.

Nhi tử xuất sắc nhất của hắn, nhi tử duy nhất có hi vọng tu tiên, chết rồi, còn Lao gia, càng là mãn môn tuyệt hậu.

Lao Huyền Minh tâm như tro tàn, bi thống chi tâm tràn đầy, tâm tình kích đãng, đột nhiên ngửa đầu phun ra một ngụm máu tươi, đã mềm nhũn ngã xuống.

"Huyền Sách Sứ đại nhân!" Thấy hắn như thế, chúng nhân vội xô tới, lại là một trận luống cuống tay chân.

Lạc Cầu Chân thì đầy mặt lúng túng đứng ở tại chỗ.

Cơ hội vừa mới được, lại trôi mất rồi.

Mấu chốt nhất chính là, không thể tìm ra hung phạm, tiện thể cũng làm cho hắn mất hết thể diện.

Nhưng hắn còn chưa ý thức được, đây không phải là phiền toái nhất.

Sau một khắc, Ninh Dạ đã đi tới bên người Lạc Cầu Chân, thấp giọng nói: "Lại một lần khiến ngươi thất vọng rồi?"

"Ngươi rất đắc ý a." Lạc Cầu Chân hừ một tiếng: "Lần này tính ngươi thắng, bất quá còn có lần sau đây."

Hắn cũng chỉ là thuận miệng một câu, không nghĩ tới Ninh Dạ lại đột nhiên sắc mặt đại biến: "Lạc chấp sự, lời này của ngươi là có ý gì? Ta đến cùng có chỗ nào đắc tội ngươi? Càng đối với ta chết không bỏ qua?"

Cái gì?

Lạc Cầu Chân kinh hãi, chúng nhân đã lần nữa nhìn hướng Lạc Cầu Chân, trong ánh mắt tràn ngập khinh bỉ.

Chương 90 : Chân tướng (hạ)

Chương 87: Chân tướng (hạ)

"Hỗn đản! Hỗn đản! Hỗn đản!"

Trong phòng, Lạc Cầu Chân đem tất cả mọi thứ đều đập phá, phát tiết tức giận trong lòng.

Hắn biết mình bị Ninh Dạ lừa.

Một tiếng hô cuối cùng của Ninh Dạ, kỳ thực đã cho tất cả mọi người một cái ảo giác —— Lạc Cầu Chân phán đoán sai hung thủ, vặn vẹo trắng đen, nhưng bởi vì bị Ninh Dạ tại chỗ đâm thủng mà dẫn đến rất mất hết mặt mũi, ghi hận trong lòng, xuất ngữ uy hiếp.

Nói cách khác, Ninh Dạ trực tiếp đem mâu thuẫn cùng hắn công khai hóa, lại cho hết thảy mọi người một cái ấn tượng Lạc Cầu Chân đê tiện vô sỉ.

Từ giờ trở đi, Lạc Cầu Chân còn muốn đối phó Ninh Dạ, đầu tiên liền sẽ khiến tất cả mọi người cảm thấy hắn là đang trả thù riêng. Cho dù hắn cuối cùng lấy được khẩu cung tìm ra chân tướng, e rằng cũng sẽ bị cho là Ninh Dạ bị hắn dụng hình bức cung, điên đảo trắng đen.

Có thể nói một câu này Ninh Dạ, trực tiếp đem tình thế xoay chuyển lại.

Khiến cho Lạc Cầu Chân vô ngữ nhất chính là, trên thực tế ngay cả chính hắn cũng không thể xác định được câu nói kia của Ninh Dạ đến cùng là hữu tâm hay là vô tình, dù sao lúc đó hắn xác thực là đã buông lời uy hiếp.

"Nếu như hữu tâm, không khỏi tính toán quá sâu, nếu như vô ý, thì thuộc về ứng biến cực cường. Bất luận là hữu tâm thiết kế vẫn là vô tâm sáp liễu, người này. . . Đều không thể coi nhẹ a!"

Lạc Cầu Chân nhắm mắt thở dài, nhất thời đã là mặt ủ mày chau.

Vừa là hữu tâm, cũng là vô ý.

Đối với Ninh Dạ mà nói, sau khi bất ngờ nhiều lần phát sinh, rất nhiều chuyện liền không còn ở trong bàn tay hắn, hắn cũng chỉ có thể lâm tràng ứng biến.

Đem mâu thuẫn giữa Lạc Cầu Chân cùng mình công khai hóa, xem như là chỗ tốt duy nhất trong trận ứng biến này, một tiếng hô cuối cùng kia, chỉ có thể nói là Lạc Cầu Chân tự mình đưa nhược điểm tới cửa, nhưng trên thực tế có một câu này hay không, đều đã không ảnh hưởng toàn bộ kế hoạch.

Chân chính tiếc nuối chính là, bởi Lạc Cầu Chân bức bách, dẫn đến Ninh Dạ không thể không tung ra Công Tôn Điệp để tự vệ —— theo kế hoạch nguyên bản của hắn, là không cần vạch trần Công Tôn Điệp, mà là muốn mượn Nam Minh Tập đàm phán cùng nàng.

Hiện tại kế hoạch bị vỡ.

Cũng may chí ít Nam Minh Tập rơi vào trên tay mình.

Thư yêu tuy rằng hiếm thấy, nhưng đáng giá Thiên Huyễn Ma Nữ truy sát như vậy, thậm chí không tiếc làm ra đại án cỡ này, bản Nam Minh Tập này khẳng định có chỗ không hề tầm thường.

Thời khắc này hắn mở ra Nam Minh Tập, cẩn thận kiểm tra.

Thư yêu đã chết, Nam Minh Tập cũng vẫn như cũ chỉ là phổ thông Nam Minh Tập, cho dù hiện tại rơi vào tay ngoại nhân, nhìn sách này cũng không khác thường.

Nhưng Ninh Dạ biết Thiên Huyễn Ma Nữ coi trọng như thế, sách này liền tất nhiên có chỗ không tầm thường.

Thời khắc này vừa nhìn vừa phỏng đoán phân tích, còn chưa nghĩ ra cái gì, đầu nhỏ của Thiên Cơ lại nhô ra nói: "Kỳ quái, sách này thật giống có một tia khí cơ đặc dị, cảm giác rất quen thuộc."

"Ân? Quen thuộc?" Ninh Dạ ngẩn ra: "Làm sao lại quen thuộc?"

"Liền giống như. . ." Thiên Cơ sờ sờ đầu, nói: "Liền giống như cảm giác của đồng loại."

Đồng loại?

Quái dị?

Ninh Dạ suýt nữa nhảy lên, nhưng lập tức lắc đầu: "Không đúng, thư yêu không phải quái dị."

Hắn hôm đó thấy rõ, thư yêu này rất rõ ràng chính là một con yêu vật, cũng không phải là quái dị.

"Ta biết không phải quái dị, nhưng xác thực có khí tức của quái dị. Nói đến, sách cũng là có thể sản sinh quái dị, không phải sao?" Thiên Cơ hỏi.

Ninh Dạ gật đầu: "Đúng, sách là có thể sản sinh quái dị, nhưng cũng có thể sản sinh yêu vật, then chốt nhìn vì sao mà sinh. Quái chung thiên địa khí vận, vạn vật có thể thành, yêu thì là thảo mộc điểu thú biến thành. Yêu này tuy là thư yêu, lại là một con thư trùng hoá sinh mà thành, tuy thực thư khí, lại vẫn là trùng trĩ, nên thuộc về yêu mà không thuộc về quái, bằng không ngươi tưởng quái dị khai linh trí nhiều như vậy sao?"

"Nhưng nó hấp thực thư khí, không lấy máu thịt làm thức ăn, có thể bởi vậy chịu ảnh hưởng hay không?" Thiên Cơ hỏi.

Ninh Dạ lắc đầu: "Không thể nào, trừ phi nó hấp thực một loại bí điển nào đó bao hàm đạo tắc huyền thư. . ."

Nói đến đây, Ninh Dạ bỗng nhiên ngây ra.

Thiên Cơ kỳ quái nhìn hắn.

Ninh Dạ tựa như nhớ ra cái gì đó, sắc mặt cổ quái nói: "Thiên Huyễn Ma Nữ kia, không phải nói nàng bởi vì đánh cắp ma môn bí điển mà bị đuổi giết sao?"

"Dát?" Thiên Cơ ngẩn ngơ.

Ninh Dạ lại nhìn Nam Minh Tập trong tay, đột nhiên cười rộ lên: "Ta minh bạch rồi, nguyên lai nàng là lợi dụng thư yêu này đánh cắp bí điển. Không trách ngươi nói sách này có khí tức ngươi quen thuộc, đó không phải khí tức quái dị, mà là đạo tắc! Đại đạo quy tắc!"

Thiên Cơ hít vào một ngụm khí lạnh.

Nếu là như vậy, vậy bản Nam Minh Tập này giá trị liền lớn rồi.

Cần biết quái dị sở dĩ bị truy sát, cũng là bởi vì nắm giữ đạo tắc.

Còn bí điển đỉnh cấp chân chính, truyền không phải pháp, mà là đạo.

Bí điển giống như vậy, phóng tầm mắt thiên hạ, cũng tìm không ra mấy quyển.

Thiên Huyễn Ma Nữ nếu như chỉ là đánh cắp thần thông pháp thuật, vấn đề còn không lớn, nhưng nếu như nàng trộm là đạo, vậy thì vấn đề liền cực khác nhau rồi.

Thiên Cơ hưng phấn nói: "Như vậy nói cách khác, sách này có ma môn bí đạo?"

"Ân, bất quá lại cần ma môn thủ pháp mới có thể mở ra." Ninh Dạ một câu liền đem Thiên Cơ nhiệt tình đánh vào đáy vực.

"Đó chính là nói vô dụng đi." Thiên Cơ ủy khuất nói.

"Đến cũng chưa chắc." Ninh Dạ sờ sờ cằm: "Bí mật của Ma môn đối với ta không trọng yếu như vậy, thế nhưng đối với Công Tôn Điệp lại khẳng định rất trọng yếu."

Thiên Cơ đã minh bạch ý tứ của hắn: "Ngươi vẫn là muốn dùng nó làm giao dịch cùng Thiên Huyễn Ma Nữ?"

"Ân, đây nguyên bản chính là kế hoạch của ta, nếu nàng đã liền ma môn bí điển cũng đều có thể trộm lấy, lại là Thiên Huyễn Ma Nữ, trong tay hẳn là có thứ mà ta cần."

"Vấn đề là nàng hiện tại chạy rồi, ngươi làm sao tìm ra được nàng?"

"Ta không cần tìm nàng, nàng tự sẽ tìm đến ta."

Chương 91 : Cách không đấu pháp (thượng)

Chương 88: Cách không đấu pháp (thượng)

Công Tôn Điệp rất tức giận.

Nàng phí hết tâm tư, mới trộm được ma môn bí điển, lại không nghĩ rằng cái thư yêu kia thế mà chạy mất.

Thật vất vả tìm tới, lại bởi vì Nam Minh Tập bị Lao Huyền Minh thu vào thư phòng, thư phòng cấm chế cường đại, không thể không thi triển giương đông kích tây chi pháp, chế tạo sự cố, kết quả nửa đường lại giết ra cái Ninh Dạ.

Nếu không phải hắn chỉ ra hành tung bản thân, Công Tôn Điệp cũng không có nghĩ tới, thế mà là cái tên xấu xí này giở trò quỷ.

Bất quá cũng chính bởi vậy, khiến Công Tôn Điệp ý thức được hai vấn đề.

Thứ nhất chính là cái Ninh Dạ này tại sao không công nhiên bắt lấy bản thân, mà chỉ là đánh cắp bí điển?

Thứ hai chính là hắn làm sao mà làm được?

Công Tôn Điệp bản thân tinh thông huyễn thuật, huyễn thuật bình thường không gạt được nàng, thế nhưng thủ pháp của Ninh Dạ lại dễ dàng lừa được nàng.

Điều này khiến cho nàng ý thức được Ninh Dạ người này tựa hồ cũng không đơn giản.

Chính bởi vậy, nàng tuy rằng vào Hắc Bạch Thần Cung, lại không có lập tức đi tìm Ninh Dạ, mà là sưu tập tư liệu Ninh Dạ coi kỹ.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn lại bị dọa cho nhảy dựng.

"Người này có cổ quái!" Công Tôn Điệp lập tức làm ra phán đoán giống như Lạc Cầu Chân.

Không chỉ là bởi vì trong quỹ tích tu hành của hắn, ngoại trừ Nhật Luân Kính, căn bản không có thủ đoạn huyễn thuật khác, càng trọng yếu chính là thể chất tai tinh những nơi mà hắn đi qua.

Ngươi đây là đi tới chỗ nào chỗ đấy xảy ra chuyện a!

Công Tôn Điệp xuất thân ma môn, nhìn quen âm mưu. Mà bên trong hành tung công khai của Ninh Dạ, ngoại trừ Hòe Âm sơn cùng Tây Hà thuỷ vực không dễ lý giải lắm, giống như Cổ Tuyền trấn, Thanh Mộc Điện lại là rõ ràng vừa xem đã hiểu, lạc vào trong mắt Công Tôn Điệp, liền đâu đâu cũng có cái bóng âm mưu.

Chuyện Hắc Bạch Thần Cung không nhìn thấy, không nghĩ tới, nàng lại liếc mắt liền có thể nghĩ đến, thậm chí có thể trong nháy mắt nghĩ ra thật nhiều loại thủ pháp khiến cho chính mình từ bên trong ngư lợi.

Thời khắc này càng xem càng kinh, cũng càng xem càng hỉ, càng không khỏi hi hi cười lên: "Thú vị, thú vị, người này thật là thú vị. Cái Vương Sâm này căn bản chính là cõng nồi, Thanh Mộc Điện chi sự tuyệt đối là hắn làm. Bất quá tại sao hắn phải xuống tay với Thanh Mộc Điện? Không được, phải tìm xem Thanh Mộc Điện đến cùng mất trộm những thứ gì."

Công Tôn Điệp nghĩ liền lại ra ngoài lượn quanh một vòng.

Thân là Ma nữ, nàng am hiểu không chỉ có là huyễn thuật, còn có mị hoặc.

Hai canh giờ sau, nàng đã đạt được đáp án mình muốn.

Thiên Cơ Điện!

Thế mà có quan hệ cùng Thiên Cơ Điện!

Hủy dung, hai năm trước nhập Hắc Bạch Thần Cung, hai năm trước Thiên Cơ Môn bị phúc diệt. . .

Công Tôn Điệp hầu như muốn hát lên.

Là một cái chuyên gia âm mưu, tất cả những thứ này ở trong mắt Công Tôn Điệp quả thực chính là chấy rận trên đầu tên trọc, bày ra rõ ràng.

"Một đám ngớ ngẩn, chuyện dễ thấy như thế cũng không nhìn ra, một cái Vương Sâm liền đem tất cả mọi chuyện đều bỏ qua, tất cả đều là ngớ ngẩn. Ta xem Hắc Bạch Thần Cung sớm muộn cũng xong đời!" Công Tôn Điệp hì hì cười.

Đại nhãn châu không ngừng chuyển động, đã tự nói: "Ninh Dạ a Ninh Dạ, nếu như ngươi biết nhược điểm của ngươi đã rơi vào trong tay bổn cô nương, không biết có hối hận cướp bảo vật của ta không?"

Tự nói xong, hận không thể hiện tại liền đi tìm Ninh Dạ đem bí điển đòi về, tiện thể lại biến hắn thành nô bộc cho bản thân, từ đây nghe lệnh của chính mình.

Trong đầu Công Tôn Điệp đã lóe qua vô số biện pháp dằn vặt chà đạp Ninh Dạ.

"Sự tình có chút không đúng."

Ninh Dạ rất kỳ lạ có một loại cảm giác nguy hiểm.

Đã bảy ngày, Công Tôn Điệp nhưng vẫn không có động tĩnh.

Vì dẫn Công Tôn Điệp mắc câu, Ninh Dạ đã chủ động xuống núi ba lần, mỗi lần đều tại bên ngoài lưu lại một ngày, vốn tưởng rằng lúc đó Công Tôn Điệp sẽ nhân cơ hội đánh lén, nhưng sự thực lại là hắn không có gặp phải bất cứ phiền phức gì.

Điều này không bình thường!

Ninh Dạ không sợ đối thủ có thực lực, chỉ sợ đối thủ có đầu óc.

Ma môn bí điển đối với Công Tôn Điệp trọng yếu như vậy, nàng không thể nào từ bỏ. Nếu đã không xuất hiện, liền khẳng định là đang mưu đồ gì đó.

Nếu như mình là Công Tôn Điệp, sẽ làm thế nào?

Sẽ trước tiên nghĩ biện pháp lý giải đối thủ!

Ninh Dạ lập tức bốc lên cái ý niệm này.

Không được!

Nàng khẳng định là đang tra nội tình bản thân.

Bởi nguyên bản không có ý định bại lộ thân phận, rất nhiều cách làm lúc Ninh Dạ trộm thư, hoàn toàn không giống thành tựu một cái đệ tử Hắc Bạch Thần Cung nên có, lưu lại quá nhiều nghi điểm.

Lấy tâm tư giảo hoạt của nữ nhân này, tại sau khi phát hiện mình có vấn đề, muốn nói không hảo hảo tra một phen cũng quá không còn gì để nói.

Thời khắc này rốt cục ý thức được chỗ có vấn đề, đột nhiên kinh toát mồ hôi lạnh đầy người.

Thời khắc này trấn định tâm tư, đại não phi tốc chuyển động, suy nghĩ một lúc lâu, Ninh Dạ rốt cục thở dài một hơi: "Rất tốt, rất tốt. . . Nếu đã như vậy, chúng ta liền thẳng thắn làm một trận đấu pháp không nhìn thấy đi."

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt lại là nửa tháng trôi qua.

Công Tôn Điệp có chút gấp.

Bởi vì nàng đột nhiên phát hiện một vấn đề —— nàng không thấy Ninh Dạ.

Tại nàng tự hỏi sau khi tìm tới nhược điểm của Ninh Dạ, tiếp sau đó tự nhiên chính là muốn cùng Ninh Dạ đàm phán.

Nhưng hiện tại vấn đề là, Ninh Dạ thế mà nhập Thất Sát động bế quan.

Hắn bế quan rồi!

Hơn nữa là tại Thất Sát động!

Hắn đang làm cái gì?

Công Tôn Điệp không nghĩ ra.

Nam Minh Tập ở trong tay hắn, chuyện của chính mình hắn hơn nửa đã có phát hiện. Thế nhưng không có ma môn bí pháp, hắn vô pháp mở ra bí điển, dưới tình huống này, hắn chẳng lẽ không hẳn là chờ mình đến tìm hắn sao?

Thế mà vào lúc này bế quan?

Vậy là Công Tôn Điệp ý thức được một vấn đề: Nếu như mình không tìm được Ninh Dạ, như vậy cái gọi là uy hiếp liền không thể nào nói đến.

Nàng đương nhiên có thể lập tức vạch trần thân phận của Ninh Dạ, thế nhưng cứ như vậy, Nam Minh Tập khẳng định sẽ không có, mà một cái nô lệ dùng tốt như Ninh Dạ cũng liền sẽ không tồn tại.

Vì vậy tại trước khi gặp được Ninh Dạ, nàng khẳng định không thể làm như thế.

Nói cách khác, nàng hiện tại chỉ có thể chờ.

Chờ Ninh Dạ xuất quan!

Vấn đề là Thiên Huyễn Ma Nữ tuy rằng cường đại, Huyễn Hóa Chi Thuật nhưng cũng không phải là vô địch.

Tứ Cửu Nhân Ma nhìn không thấu nàng, Thập Nhị Thiên Cương lại là có thể.

Trường kỳ lưu lại tại Hắc Bạch Thần Cung, ai biết lúc nào liền đụng tới một vị thiên cương?

Đến lúc đó nhìn thấy Công Tôn Điệp, “Di? Ở đây có cái huyễn hóa”, bản thân chẳng phải là gặp xui xẻo?

Không thể ở lâu, nhưng lại không gặp được Ninh Dạ, khiến Công Tôn Điệp muốn phát điên.

Tiểu tử ngươi đây là đang trốn ta sao?

Không đúng, hắn thật sự có khả năng đang trốn ta!

Công Tôn Điệp đột nhiên phản ứng lại.

Chẳng lẽ nói, hắn đoán được cách làm của bản thân?

Công Tôn Điệp nhất thời ngơ ngác.

Nếu là như vậy, vậy người này rất là không đơn giản a.

Ngô, người không đơn giản như vậy, càng đáng đem hắn nhét vào dưới trướng của Thiên Huyễn Ma Nữ ta, vì ta an tiền mã hậu, ra roi sử dụng.

Trong lòng Công Tôn Điệp đã cháy lên háo thắng chi tâm hừng hực, nhất định không bắt lấy Ninh Dạ không được.

Chỉ bằng trốn, ngươi có thể trốn đến khi nào?

Công Tôn Điệp phỉ nhổ trong bụng.

Bất quá rất nhanh, lại một cái tin tức truyền đến, tin tức này lại khiến cho Công Tôn Điệp triệt để choáng váng rồi.

Chương 92 : Cách không đấu pháp (trung)

Chương 89: Cách không đấu pháp (trung)

Trương Liệt Cuồng rất hài lòng biểu hiện gần đây của Ninh Dạ.

Nhập môn một năm rưỡi, đây vẫn là lần đầu tiên Ninh Dạ yêu cầu bế quan.

Thất Sát động, Tuyệt Đao cốc.

Ninh Dạ đang ngồi tại trước mặt một khối đao thạch chăm chú nỗ lực tìm hiểu.

Đao thạch này, chính là dùng hàn sương tinh thiết chế tạo, cứng rắn cực kỳ. Trương Liệt Cuồng lấy chi luyện đao, mỗi lần đều tại trên đó lưu lại bản thân đao ý đao thế, đệ tử tìm hiểu khối đá này, cũng có rất nhiều sở đắc.

Bất quá nói đến chuyện này kỳ thực rất không cần thiết —— có sư phụ ở bên cạnh, làm gì nhất định phải đi tham ngộ tảng đá?

Trực tiếp truyền pháp không phải là xong rồi sao?

Bất quá có vài thứ, truyền không bằng ngộ, thứ tự mình cảm thụ được, dù sao cũng tốt hơn truyền vào.

Ngày hôm nay Ninh Dạ còn tại bên đao thạch tìm hiểu, thể nội không ngừng phóng xuất đao ý, thiên thiên lạc diệp phiêu hạ, đột nhiên liền hóa thành đao phong phi xuất, trảm tại tứ phương, chém ra đầy trời xào xạc.

"Ngô, không tệ, quả nhiên lại có tinh tiến. Đao đạo của ngươi, đã bắt đầu có cái bóng của bản thân. Thiện tại ngự, trọng tại pháp, thất tại hình, đắc tại thể, rất tốt, rất tốt."

Phía sau vang lên âm thanh nùng liệt như đao của Trương Liệt Cuồng.

Ninh Dạ đứng dậy: "Xin chào sư tôn."

"Không cần khách khí. Ta đi tới, là có một chuyện nói cho ngươi."

"Sư tôn mời nói."

"Hiện ở bên ngoài có một cái đồn đại liên quan tới ngươi."

"Là đồn đại ra sao?" Ninh Dạ hỏi.

"Đồn đại nói, ngươi kỳ thực là gián điệp Cực Chiến Đạo phái tới."

"Cực Chiến Đạo? Gián điệp?" Ninh Dạ giả vờ kinh ngạc: "Lời này từ đâu mà tới."

"Còn không phải có đạo chích chi nhân cố ý sinh sự."

"Lý do đây?"

"Lý do chính là ngươi tư chất phổ thông, lại có thể tại thời kì sáu tầng liền Sát Thân Đao đại thành. Điều này nói rõ thể chất của ngươi cùng biểu hiện của ngươi có chỗ bất đồng rõ ràng, có khả năng chính là nội tình Cực Chiến Đạo đặt xuống cho ngươi, dù sao tại phương diện luyện thể, bọn họ am hiểu nhất a."

Ninh Dạ vui vẻ: "Điều này cũng có thể trở thành lý do?"

Trương Liệt Cuồng phất phất tay: "Tiến cảnh của ngươi, ta đều nhìn ở trong mắt, ngươi là thế nào thành tựu Sát Tâm Đao cùng Sát Thân Đao, ta lại lý giải quá rõ. Thất Sát Đao tối trọng không phải thể chất, mà là tâm chí, ngươi trong tâm có hận, sát ý đầy ngực, sát đao tự thành. Kẻ truyền bá lời đồn trong bóng tối kia, không biết đặc chất của Thất Sát Đao, lời đồn cũng liền có sơ hở. Không sao, người ở phía trên đều biết chuyện này."

Ninh Dạ trầm trọng nói: "Vấn đề là, đến cùng là kẻ nào muốn hại ta như thế?"

"Ngươi quãng thời gian trước, không phải đã đắc tội Lạc Cầu Chân sao?"

Ninh Dạ cúi đầu không nói, nghĩ nghĩ, lại bổ sung một câu: "Còn có Thiên Huyễn Ma Nữ Công Tôn Điệp, dù sao cũng là ta đem nàng chỉ ra. Còn một người khác. . ."

"Ồ? Còn có? Ai?"

"Khổng Triêu Thăng cùng quái dị." Ninh Dạ liền đem kinh lịch bản thân kết oán cùng Khổng Triêu Thăng ngày đó nói một thoáng.

Trương Liệt Cuồng cau mày.

Ninh Dạ thấy hắn thần sắc không tốt, cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Sư tôn, đệ tử đắc tội quá nhiều người, đệ tử sau này. . ."

"Đánh rắm!" Trương Liệt Cuồng đã tức giận nói: "Nhập môn gần hai năm, mới kết dăm ba cái kẻ thù như vậy, tính là cái rắm gì? Sư phụ ngươi năm đó tại lúc tu vi bằng ngươi, kẻ muốn giết ta đã có thể xếp từ trong động này xếp tới ngoài động rồi!"

Ninh Dạ kỳ quái nhìn Trương Liệt Cuồng: "Vậy sư tôn ngài bất mãn là vì. . ."

"Ta bất mãn là bởi vì ngươi tay chân không sạch sẽ. Cái Khổng Triêu Thăng kia, giết chết là xong rồi a. Lưu lại hắn là gây phiền toái cho mình. Vấn đề có thể giải quyết hôm nay, cũng chớ lưu đến sau này." Logic của Trương Liệt Cuồng luôn luôn bá đạo như vậy.

"Nhưng Khổng Triêu Thăng dù sao cũng là đệ tử của Toái Tâm Ma."

"Vậy thì làm sao? Lão phu chẳng lẽ lại sợ hắn? Đồ đệ hắn nếu đã chủ động tìm ngươi phiền phức, vậy liền chặt, chết cũng không có gì để nói."

Rất tốt, ngươi trâu bò!

Ninh Dạ cẩn thận nói: "Vậy còn có Lạc Cầu Chân cùng Công Tôn Điệp?"

Trương Liệt Cuồng chòm râu tung bay: "Chặt không được liền sau này chậm rãi chặt, không được nữa, sư phụ ta giúp ngươi chặt."

Ninh Dạ đến là hi vọng Trương Liệt Cuồng liền như vậy đi ra ngoài, đem Lạc Cầu Chân chặt luôn, một lần hết việc.

Làm sao Trương Liệt Cuồng khẩu khí rất lớn, hành động không có, không có nửa điểm ý tứ dịch bước giết người, chỉ là nói: "Nói chung, sau này đụng tới phiền phức không cần sợ. Còn lưu ngôn phỉ ngữ, cũng không cần phải lo lắng. Có vi sư chịu trách nhiệm cho ngươi, những lưu ngôn phỉ ngữ kia không dấy lên được sóng gió!"

"Vậy ra, đây chính là kế hoạch của ngươi? Lấy lời đồn đối lời đồn?"

Công Tôn Điệp hận đến nghiến răng.

Nàng dám khẳng định, cái lời đồn này chính là Ninh Dạ tự mình thả ra.

Trước tiên cố ý biên chuyện bản thân là ngoại môn gian tế, lẫn lộn phải trái, tiếp sau đó chính là đẩy ra kẻ thù, cố ý nói là bị người hãm hại.

Ninh Dạ có thể là gián điệp của Cực Chiến Đạo, cũng có thể là gián điệp của Yên Vũ Lâu, thậm chí có thể là gián điệp của Vạn Hoa Cốc, dù sao Vạn Hoa Cốc cũng không phải chỉ có nữ nhân đúng không?

Thậm chí còn có thể là gián điệp ma môn, nói chung, hắn có thể biên ra một đống đồn đại, hòa tan chân tướng, cuối cùng lại nói là Công Tôn Điệp gây nên.

Nếu như có một ngày, Công Tôn Điệp vạch trần Ninh Dạ thì, tất cả những thứ này liền sẽ bị cho rằng là Công Tôn Điệp trả thù chuyện Lao phủ, cố ý biên ra.

Hảo thủ pháp!

Bất quá hữu dụng không?

Công Tôn Điệp cười lạnh: "Ninh Dạ a Ninh Dạ, ngươi rất thông minh. Bất quá vấn đề lớn nhất của ngươi chính là, ngươi hủy dung nhập môn, sợ nhất cũng chính là khôi phục dung mạo chứ? Mà trên tay cô nãi nãi ta, chính là có loại linh dược này nha. Chỉ cần đem mặt của ngươi khôi phục lại, ta xem ngươi còn có thể làm sao nguỵ biện!"

Bất quá vừa nghĩ tới hết thảy những thứ này đều cần phải gặp được Ninh Dạ mới có thể phát huy tác dụng, lại không khỏi nhụt chí.

Ninh Dạ a Ninh Dạ, ngươi đến cùng khi nào mới bằng lòng xuất quan?

Vốn tưởng rằng thời gian sau đó chính là đồn đại mới phóng ra, nhưng sự tình lần nữa ra ngoài Công Tôn Điệp dự liệu, Ninh Dạ chỉ thả một cái đồn đại này xong liền không còn động tĩnh, thậm chí cũng không có chỉ ra bất luận kẻ nào.

Điều này khiến cho Công Tôn Điệp có chút kinh ngạc.

Cái gọi là đảo loạn chân tướng, một cái đồn đại khả năng không đủ a, lẽ nào ngươi không nên thả thêm mấy cái phiên bản sao?

Nghi hoặc trong lòng, nàng không biết Ninh Dạ đến cùng là tính toán thế nào, chỉ có thể như si tâm bà nương đợi tình lang, ngóng trông Ninh Dạ sơm sớm xuất quan.

Một lần đợi này, liền lại là hơn nửa tháng.

Nửa tháng sau, Ninh Dạ xuất quan.

Tuy rằng lần bế quan này không có khiến Ninh Dạ đột phá đến tầng tám, nhưng cũng vẫn khiến cho tu vi hắn lại lần nữa tăng lên.

Bất quá chuyện này đối với Công Tôn Điệp mà nói, hiển nhiên là không có ý nghĩa.

Nàng tốt xấu cũng là tu vi Hoa Luân trung kỳ, chỉ là một cái Tàng Tượng cảnh, còn không để vào trong mắt.

Ngay sau đó liền lao thẳng tới chỗ Ninh Dạ, vừa tới nơi, liền nhìn thấy Ninh Dạ đang từ trong phòng đi ra, bên người còn theo Hứa Ngạn Văn, hai người vừa nói vừa cười, một đường hướng về Thiên Tập phong mà đi.

Công Tôn Điệp muốn bắt Ninh Dạ, trước tiên nhất định phải tìm một chỗ không người đơn độc cùng Ninh Dạ nói chuyện, mắt thấy như vậy, liền thẳng thắn đi theo —— nàng đã đợi quá lâu, thực sự không muốn tiếp tục chờ đợi nữa.

Chương 93 : Cách không đấu pháp (hạ)

Chương 90: Cách không đấu pháp (hạ)

Trên Thiên Tập phong, Ninh Dạ cùng Hứa Ngạn Văn tùy ý đi dạo.

Hai người xem ra rất là nhàn nhã, một đường cười cười nói nói. Một lúc xem xem cái này, một lúc nhìn nhìn cái kia, thỉnh thoảng còn cùng kẻ bán hàng cò kè mặc cả một phen.

Công Tôn Điệp một lòng muốn đợi thời khắc Ninh Dạ lạc đàn, chỉ có thể bất đắc dĩ một đường đi theo, liền nhìn thấy Ninh Dạ cùng Hứa Ngạn Văn dạo rất vui vẻ, tại sau khi lượn xong Thiên Tập phong, thế mà lại đi Thanh Mộc Điện, tham gia một lần Trì Vãn Ngưng trà hội, xong lại chuyển đạo mà ra, Ninh Dạ rốt cục chia tay với Hứa Ngạn Văn.

Thấy tình hình này, Công Tôn Điệp thở phào một hơi, đang định tìm cái cơ hội, lại thấy Ninh Dạ nghỉ chân cũng không biết cùng kẻ nào bắt chuyện lên.

Công Tôn Điệp tức giận đến cắn răng, mơ hồ cảm thấy, Ninh Dạ khả năng là cố ý như vậy —— hắn chính là đang không muốn cho mình cơ hội tiếp xúc hắn.

Nhưng mà như vậy liền hữu dụng sao?

Lẽ nào ngươi còn có thể bảo đảm trước sau có người tại bên cạnh ngươi?

Công Tôn Điệp đang tự cười lạnh, đột nhiên phía sau bị người va vào một cái.

Công Tôn Điệp trợn mắt nhìn lại, đã thấy là cái lão nhi.

Lão già này nàng cũng từng thấy, chính là người ngày đó theo sau lưng Đoạn Trường Nữ. Chỉ là nàng bây giờ đã biến hóa thành một cái đệ tử Hắc Bạch Thần Cung hình dạng phổ thông, không sợ đối phương nhìn ra, ác thanh ác khí nói: "Ngươi mù sao?"

Lão nhi liền vội nói xin lỗi: "Xin lỗi, xin lỗi, là tiểu lão nhi nhất thời trượt chân, cô nương chớ trách."

Công Tôn Điệp hừ một tiếng, quay đầu lại nhìn Ninh Dạ, thấy hắn đã là đang xuống núi rồi.

Ninh Dạ một đường hạ sơn, ra Cửu Cung sơn, trực tiếp hướng về một rừng cây nhỏ phụ cận.

Đi tới một mảnh rừng trống, lúc này mới dừng lại.

Quay người lại, cười hi hi nhìn về phía sau.

Công Tôn Điệp hiện ra thân hình: "Ngươi quả nhiên đã biết ta sẽ theo tới. Rất tốt, Ninh Dạ. . ."

Nàng nói còn chưa dứt lời, liền thấy Ninh Dạ giương tay lên, thiên luân cao vũ, một vòng hào quang chói mắt, ngay tiếp sau đó là mấy bóng người từ trong rừng xông ra, một người đứng đầu bất ngờ là Lao Huyền Minh, theo đằng sau thế mà là bốn người Trì Vãn Ngưng, Hứa Ngạn Văn, Chung Nhật Hàn, Tư Nguyệt Đường.

"Trả mệnh con ta đây!" Lao Huyền Minh đã nộ hống kích xuất một chưởng.

Đáng chết!

Không phải không nghĩ tới Ninh Dạ khả năng sẽ mai phục, chỉ là Công Tôn Điệp "tiên nhập vi chủ" (chủ quan), cảm thấy Ninh Dạ nếu đã phát giác được chính mình khả năng bại lộ, liền không đạo lý làm như vậy.

Nhưng hắn thế mà vẫn làm như vậy rồi!

Hắn làm sao dám?

Làm sao có thể?

Trong khoảnh khắc đó, Công Tôn Điệp đối mặt hai cái lựa chọn.

Một là lập tức hô ra thân phận nằm vùng của Ninh Dạ, hai là trước tiên chạy trốn lại nói.

Nhưng nàng còn chưa kịp làm ra lựa chọn, công kích đã tới.

Đồng thời Ninh Dạ hổ gầm một tiếng, bốn phía cây cối rung động, vô tận lá cây rơi xuống, phiêu tung bay hướng Công Tôn Điệp.

Sát Thân Đao, đao phong sạ khởi.

Không chỉ có như vậy, càng mang theo sắc bén lụa trắng liệt không chi thanh, âm thanh vang dội vang vọng chân trời, hội tụ thành một phiến khí hải cuồng lãng, càng là đem thanh âm của Công Tôn Điệp ép đến mức tận cùng.

Đối diện tình hình này, Công Tôn Điệp biết không tốt.

Không quan tâm gì nữa, cuốn lên ma yên, thân hóa yên vụ, đã là lại lần nữa thi triển ra ảnh độn bí pháp.

Ninh Dạ cười lạnh: "Biết ngươi có thủ đoạn này, còn có thể cho ngươi cơ hội?"

Vừa nói, đã là mấy chục tấm phù chú bay ra, những phù chú kia hóa thành mảng lớn quang ảnh bao phủ, thế mà đem ma yên sinh sinh ép trở lại.

Lao Huyền Minh một đòn toàn lực cực tẫn bi ai phẫn nộ đã đánh vào trên người Công Tôn Điệp, Công Tôn Điệp thổ huyết bay lên, hô to nói: "Ninh Dạ, ta nhớ kỹ ngươi rồi!"

"Ngươi lần trước cũng nói như vậy!" Ninh Dạ xông lên, thiên luân treo cao, ‘hô’ một tiếng cuốn ra vô số đao phong liễu diệp phi tập, đao khí tung hoành, sát ý lẫm liệt, hắn tuy rằng chỉ là Tàng Tượng bảy tầng, tại trong tất cả mọi người tu vi thấp nhất, thời khắc này lại triển hiện ra lực bộc phát cực kỳ kinh người, liền ngay cả Lao Huyền Minh cũng vì đó than thở.

Sát Thân Đao lấy tự thân làm đao, mà lên một tầng nữa Sát Khí Đao, chính là không có gì không thể thành đao.

Ninh Dạ tuy rằng còn chưa có tu hành Sát Khí Đao, nhưng sau khi tu hành bạo trướng, thời khắc này vận chuyển sử ra, thế mà đã có mấy phần hình bóng của Sát Khí Đao, tại dưới sự điều khiển của hắn, liễu diệp như đao, mãnh liệt mà tới.

Công Tôn Điệp biết bản thân trúng bẫy rồi, Ninh Dạ căn bản không muốn cùng nàng đàm luận, hắn chính là muốn thừa dịp lúc này trực tiếp giết mình.

Che đậy đồn đại gì đó, căn bản chính là giả tượng, là cố ý che đậy nàng. Khiến cho nàng lầm tưởng Ninh Dạ là muốn lấy đồn đại đối đồn đại, lại không biết biện pháp giải trừ đồn đại chân chính, chính là khiến đồn đại căn bản không ra được.

Quyết tâm trong lòng, Công Tôn Điệp đã kêu lên: "Ninh Dạ là. . ."

"Oanh!"

Cự đại lôi đình chi thanh đột nhiên vang lên.

Lại là trong thiên không đột hiện kinh lôi, Ầm Ầm Ầm hướng hạ phương phách xuống.

"Cức Lôi Trận?" Công Tôn Điệp kinh hãi.

Nàng không nghĩ tới đối phương thế mà còn ở chỗ này bày xuống trận pháp.

Cức Lôi Trận uy lực cường đại, bất quá cái đó không trọng yếu, trọng yếu chính là trận này vừa xuất, oanh minh mạn thiên, lại thêm liễu diệp đao phong minh thúy hưởng, âm thanh lời nói của nàng đã bị toàn diện triệt để nhấn chìm.

Đáng chết!

Đây nhất định là tác phẩm của Ninh Dạ, hắn sớm đem hết thảy đều kế hoạch sẵn.

Công Tôn Điệp trong lòng kinh nộ, cắn răng một cái: "Cho rằng như vậy liền có thể lưu lại lão nương sao?"

Đẩy công kích cuồng bạo của Lao Huyền Minh, Công Tôn Điệp cắn chóp lưỡi, phun ra một ngụm máu, thân thể đã huyết quang bay vọt.

Huyết độn chi thuật!

Độn thuật của nữ tử này, khiến cho người chấn kinh.

Nhưng vào lúc này Trì Vãn Ngưng, Hứa Ngạn Văn, Chung Nhật Hàn, Tư Nguyệt Đường bốn người đồng thời xuất thủ, bọn họ mỗi người thủ một phương, song thủ nâng lên: "Trấn!"

Nhật quang xoay chuyển, bạch quang di thiên.

Chính là Bạch Trận Thủ Hộ bên trong Hắc Bạch Kỳ Trận.

Hắc Bạch Thần Cung cũng có trận đạo, chỉ bất quá trận đạo chân chính thuộc về Hắc Bạch Thần Cung chỉ có một cái, chính là Hắc Bạch Kỳ Trận, nhưng ảo diệu vô cùng, biến hóa khó lường. Trong đó hắc trận chủ công, bạch trận chủ thủ. Còn Cức Lôi trận, bất quá là một ít ngoại môn thủ đoạn.

Thời khắc này Hắc Bạch Kỳ Trận bày ra, thiên hạ giai bạch, ảnh độn mất đi hiệu lực, Công Tôn Điệp huyết độn chi thuật lại lần nữa phá diệt.

Song trọng vây chặn, hiển nhiên là đã đem bài tẩy Công Tôn Điệp khả năng ẩn giấu cũng tính tới rồi.

Bốn người chủ thủ, hai người chủ công, Lao Huyền Minh giống như phát điên hướng tới Công Tôn Điệp cuồng oanh lạm tạc.

Công Tôn Điệp mắt đều đỏ, nàng biết lần này đã không có may mắn, đang định không quan tâm tất cả cũng phải đem thân phận của Ninh Dạ hô ra thì, liền nghe phía sau đột nhiên lôi minh bạo khởi, Tư Nguyệt Đường muộn hanh một tiếng, người đã bay lên, sau lưng đã trúng một cái thạch thứ hung ác.

"Cẩn thận!" Ninh Dạ kêu lên: "Đừng để cho nàng chạy qua lỗ hổng!"

Lời này nhắc nhở Công Tôn Điệp, Công Tôn Điệp kêu to một tiếng, thân hóa cấp điện, đã hướng về chỗ trống Tư Nguyệt Đường lộ ra bay vút đi.

"Thiên lôi cức!" Lao Huyền Minh đơn thủ vung lên, xúc động thiên lôi đánh về Công Tôn Điệp.

Cùng lúc đó, phụ cận cây cối đột nhiên dập dờn, ào ào ào đồng thời bay lên, nghênh hướng không trung, thế mà đỡ được một cái cuồng dã lôi bạo này rồi, càng có vô số đất đá cự trụ tịch quyển, phong sa mạn thiên, tại trong quang ảnh cức lôi lao tới tất cả mọi người.

Trong nháy mắt, đám người Trì Vãn Ngưng, Ninh Dạ, Lao Huyền Minh, Hứa Ngạn Văn đồng thời bị hất bay.

Chỉ có Chung Nhật Hàn gầm lên một tiếng, thể nội phóng thích ra chảy xiết hàn lưu, một chưởng phát ra, vậy mà đất đá cự trụ càng bị đóng băng.

Đồng thời hắn đã gầm thét lên đuổi theo.

Vừa mới xông ra cánh rừng, liền thấy trước mắt bất ngờ là một mảnh sơn cốc như thần tiên, khắp nơi đều là tài nguyên trân hãn.

Chung Nhật Hàn một đời khổ tu, chí tại đại đạo, không gần tửu sắc, nhưng chỉ có khát cầu đối với tài nguyên tu tiên, thời khắc này phóng tầm mắt nhìn tới, trong lòng đại động, càng không nhịn được nữa liền muốn thu thập, nhưng vẫn trong nháy mắt phục hồi lại tinh thần, cả giận nói: "Huyễn cảnh? Khó huyễn tâm ta!"

Nói một chưởng vỗ xuống, lấy như bẻ cành khô chi lực, đem hết thảy cảnh tượng trước mắt toàn bộ phá hủy.

Huyễn cảnh biến mất, thay thế xuất hiện lại là đám người Trì Vãn Ngưng Hứa Ngạn Văn bị hắn đánh bay, Hứa Ngạn Văn vừa bay còn vừa hô: "Ta fuck, ngươi đánh ta làm cái gì?"

Chung Nhật Hàn ngẩn ngơ, biết mình chung quy là bị ảnh hưởng rồi.

Vừa làm lỡ một chút như thế, lại nhìn Công Tôn Điệp, liền thấy nàng đã hồng phi mịt mờ, nào còn trông thấy phương tung?

Chương 94 : Hành tẩu

Chương 91: Hành tẩu

"Chạy rồi! Lại vẫn là để cho nàng chạy mất rồi!"

Lao Huyền Minh bi phẫn đầy ngực.

Thật vất vả đạt được một lần cơ hội báo thù, nhưng trơ mắt nhìn kẻ thù liền như vậy chuồn mất, điều này khiến cho Lao Huyền Minh có thể nào không bi, có thể nào không phẫn?

Liền ngay cả đám người Hứa Ngạn Văn cũng cảm giác mất hết mặt mũi —— nhiều người như vậy đồng loạt xuất thủ, lại vẫn để ma nữ này chạy mất, thực sự là có chút mất mặt.

Hứa Ngạn Văn hậm hực nói: "Sớm biết như vậy, nên gọi một vị Tứ Cửu Nhân Ma đến."

Ninh Dạ thở dài: "Là ta không tốt, ta cho rằng đủ rồi."

Trì Vãn Ngưng khuyên nhủ: "Cũng không thể trách ngươi, dù sao lần này Công Tôn Điệp có xuất hiện hay không, ai cũng không chắc chắn. Nếu như Công Tôn Điệp không đến, lại khiến cho một vị nhân ma đại lão bồi tiếp chúng ta chạy không nửa ngày, nháo lên tỳ khí, lại cũng không phải dễ chịu."

Lý do Ninh Dạ khiến đám người Lao Huyền Minh xuất thủ, chính là

Công Tôn Điệp rất khả năng sẽ ôm hận bản thân, tìm cơ hội báo thù. Nhưng lúc nào trả thù, không ai nói rõ được.

Dưới tình huống này, khiến một vị Tứ Cửu Nhân Ma theo Ninh Dạ mỗi ngày vòng quanh —— ha ha, nghĩ thôi cũng là không thể nào.

Chính bởi vậy, tại dưới thuyết từ của Ninh Dạ, mọi người cho rằng hiện nay nhân thủ đã đủ, cũng không cần thiết tìm nhân ma đại lão tới giúp đỡ nữa, lại không nghĩ rằng vẫn đúng là xảy ra vấn đề.

"Đúng a. Kỳ thực vốn là đủ rồi, chỉ là không nghĩ tới, ma nữ này vẫn còn có giúp đỡ." Tư Nguyệt Đường đứng dậy, hắn bị người trong bóng tối phục kích đánh trúng, bị thương nhẹ, cuối cùng cũng coi như thương thế không nặng.

Ninh Dạ vẫn như cũ một mặt xấu hổ: "Chung quy là ta suy nghĩ bất chu, uổng phí mất cơ hội, không thể vì Lao sứ báo thù, là ta sai."

Nói Ninh Dạ đã đi tới bên người Lao Huyền Minh, quỳ một chân xuống thỉnh tội.

Lao Huyền Minh há miệng, nhưng chung quy lắc đầu nói: "Việc này không trách ngươi, như không có ngươi làm mồi nhử, ta thậm chí ngay cả cơ hội phục kích ma nữ này cũng không có. Chung quy là ta vô năng, thẹn là Huyền Sách Sứ, vị cực thiên hạ, nhưng liền cái Ma nữ cũng không bắt được." (*vị cực ＝ địa vị cao nhất)

Hắn đối với Ninh Dạ xác thực không có oán hận gì, dù sao nhân gia giúp hắn tìm ra hung phạm, còn chủ động bày mưu tính kế phục kích Ma nữ, hơn nữa sắp xếp nhân thủ theo lý cũng xác thực đủ rồi, nếu không phải Ma nữ trong bóng tối có giúp đỡ, trận chiến này vốn có thể thành sự.

"Cũng may cũng không hoàn toàn là uổng phí." Ninh Dạ lại nói.

"Ân?" Mọi người kỳ quái nhìn Ninh Dạ.

Ninh Dạ tiện tay niêm lên một trương liễu diệp: "Bởi vì suy nghĩ đến khả năng lần nữa bị Ma nữ chạy trốn, ta tại trên lá liễu thêm chút độc. Công Tôn Điệp toàn lực phòng chính là Lao sứ, không có nghĩ tới chân chính sát thủ tại trên những lá liễu kia."

Lao Huyền Minh đại hỉ: "Độc gì?"

"Thực Linh tán, bất quá là liệt phẩm." Ninh Dạ hồi đáp.

Thực Linh tán có thể hủ thực linh khí, khiến người tạm thời vô pháp sử dụng linh khí, tương đương với trong thời gian ngắn sẽ rơi vào tình trạng mất hết pháp lực, còn hiệu quả cụ thể thì quyết định bởi phẩm chất dược cùng tu vi của kẻ trúng phải.

Nếu như là thượng phẩm thực linh tán, đối phó Hoa Luân cảnh bình thường, tại dưới tình huống không chuẩn bị thậm chí có thể khiến cho trực tiếp tu vi tẫn phế.

Cho tới liệt phẩm thực linh tán, đại khái cũng chỉ là hiệu quả dăm ba ngày.

Ninh Dạ sở dĩ không dùng sở trường Sát Thân Đao, mà lại liễu diệp làm đao công kích, chính là vì thuận tiện sử dụng thực linh tán.

Lao Huyền Minh bóp cổ tay: "Làm sao không dùng thượng phẩm a!"

Ninh Dạ buông tay: "Không nhiều linh thạch như vậy, liền điểm này, đã móc sạch hết thảy tích trữ của ta."

Lý do này rất cường đại!

Trì Vãn Ngưng đã nói: "Nếu nàng đã trúng thực linh tán, như vậy trong thời gian ngắn khẳng định chạy không ra khỏi Chấp Tử thành."

"Ta chính là ý này, chuyện cần phải làm tiếp sau đó là tại phụ cận bày xuống thiên la địa võng, hảo hảo truy tìm, có lẽ còn có cơ hội tìm tới nàng." Ninh Dạ nói.

Lao Huyền Minh tinh thần chấn động: "Ta liền đi sắp xếp!"

"Lao sứ!" Ninh Dạ đột nhiên nói.

"Chuyện gì?"

Ninh Dạ nói: "Như Lao sứ cảm thấy Ninh Dạ vẫn tính có chút tác dụng, hy vọng có thể cho Ninh Dạ một cái cơ hội. Ninh Dạ hy vọng có thể tại trong truy bắt Công Tôn Điệp, tiếp tục phát huy tác dụng."

Lao Huyền Minh đã minh bạch ý tứ của hắn.

Hắn gật gật đầu: "Ngươi đã vì ta làm rất nhiều chuyện, chỉ là ta gia môn kịch biến, cũng một mạch không có cơ hội cảm tạ ngươi. Như vậy đi, ngươi liền làm môn hạ hành tẩu cho Huyền Sách đệ thất sứ ta, có thể thay ta hành trị tứ phương."

Ninh Dạ đại hỉ quỳ nói: "Tạ Lao sứ ưu ái, nhất định không phụ kỳ vọng của Lao sứ!"

Nghe nói như thế, mọi người đều là một trận hâm mộ đố kị.

Huyền Sách môn hạ hành tẩu, địa vị đại khái liền tương đương với chấp sự Giám Sát Đường, chỉ bất quá một cái đối nội, một cái đối ngoại.

Thế nhưng tại trên quyền lợi thực tế, đặc quyền hành tẩu so với chấp sự lại lớn hơn nhiều lắm, bởi vì Huyền Sách Sứ động sát huyền cơ, sách ứng bát phương, tương đương với ánh mắt của tiên môn, làm chức vụ đốc thúc, bình thường không phải là bị động tiếp án, mà là chủ động tìm vấn đề.

Nói cách khác, muốn nhàn liền nhàn, muốn tìm ai sinh sự liền tìm kẻ đó sinh sự, có quyền không lo trách nhiệm, tiêu dao khoái hoạt.

Cho dù là cao quý như đám người Trì Vãn Ngưng, Hứa Ngạn Văn, Chung Nhật Hàn, đối thân phận hành tẩu này, cũng đều là cực kỳ yêu thích.

Không nghĩ tới bọn họ không đạt được, Ninh Dạ lại được.

Bất quá ngẫm lại cũng đúng, dù sao hai lần công lao này đều là Ninh Dạ lập, cho dù là tri ân muốn báo, để hắn làm hành tẩu cũng không quá đáng.

"Bất quá. . ." Lao Huyền Minh lại nói: "Chức hành tẩu, can hệ trọng đại. Ngươi tuổi vẫn còn trẻ, tư lịch còn thấp, vội vã thượng vị, sợ có rất nhiều người không phục, vì vậy còn chỉ có thể làm hành tẩu tạm thời, tốt nhất là trong khoảng thời gian ngắn lập tiếp một cái đại công, mới có thể danh chính ngôn thuận."

Đại khái cũng là cảm thấy Huyền Sách hành tẩu quá mức trọng đại duyên cớ, Lao Huyền Minh có chút hối hận hào phóng vừa nãy, thoại phong xoay chuyển, càng đem quyền hạn vừa mới đưa ra thu hồi lại một ít, bỏ thêm cái ‘tạm thời’, phỏng chừng cũng là muốn cấp cho hắn chút áp lực.

Ninh Dạ minh bạch ý tứ của hắn, nghiêm túc nói: "Nhất định không khiến Lao sứ thất vọng, một công này, liền dùng đầu người trên cổ Ma nữ kia để lập đi."

"Như vậy là tốt nhất!" Lao Huyền Minh tay áo lớn vung lên, đã rời đi.

"Chúc mừng Ninh sư đệ, chúc mừng Ninh sư đệ." Những người khác đã dồn dập tiến lên chúc mừng, Hứa Ngạn Văn, Trì Vãn Ngưng nguyên bản đã cùng hắn giao tình không tệ, thì cũng thôi, liền ngay cả luôn luôn không lạnh không nhạt Tư Nguyệt Đường cùng Chung Nhật Hàn, thái độ cũng nhiệt tình mấy phần.

Đây chính là Huyền Sách Phủ hành tẩu mị lực, trở thành hành tẩu, quyền trách đại tăng, đã chân chính có tư cách cùng mọi người đối thoại bình đẳng.

Cho tới Ninh Dạ, hắn càng suy nghĩ nhiều hơn chính là: Lạc Cầu Chân, lần này ta xem ngươi còn làm sao nhằm vào ta?

"Oa!"

Trong một cái sơn động nhỏ trong núi, Công Tôn Điệp phun ra một ngụm máu.

Nàng tuy rằng trốn thoát, thế nhưng luân phiên sử dụng cấm thuật, lại bị Lao Huyền Minh đả thương, trả giá cũng không nhỏ.

Bất quá khiến cho nàng kinh hãi nhất chính là trên liễu diệp thế mà có độc!

Thực Linh tán!

Thế mà là Thực Linh tán!

Hỗn đản!

Thực Linh tán dược lực đã bắt đầu phát huy tác dụng, pháp lực của nàng chính đang hạ thấp, trong thời gian ngắn khó mà ngưng tụ.

Cũng may chỉ là liệt phẩm Thực Linh tán, đến còn không đến mức chân chính khiến cho nàng tu vi toàn phế, chỉ là mấy ngày tiếp sau đó. . .

Công Tôn Điệp trước mắt tối sầm lại.

Nàng biết, tiếp sau đó bản thân phải đối diện, chỉ sợ chính là truy bắt như thiên la địa võng của Hắc Bạch Thần Cung, không được, tối đa nghỉ ngơi nửa canh giờ, sau đó nhất định phải lập tức chạy. Cho dù là bò, cũng phải bò ra phạm vi Cửu Cung sơn.

Công Tôn Điệp cắn răng nghĩ đến.

Bất quá cuộc đời chạy nạn của nàng chú định vô pháp bắt đầu.

Bởi vì chưa hết nửa canh giờ, cửa động đã xuất hiện thân hình Ninh Dạ.

Đứng tại cửa động, hắn mỉm cười: "Ngươi không phải muốn nói chuyện cùng ta sao? Hiện tại có thể nói chuyện."

Chương 95 : Tạo Hóa Thủy

Chương 92: Tạo Hóa Thủy

Trong sơn động.

Công Tôn Điệp tuyệt vọng nhìn Ninh Dạ.

Hiện tại nàng đã minh bạch tất cả.

"Là ngươi cứu ta, có đúng không?" Nàng hỏi.

Ninh Dạ gật đầu.

"Ngươi lúc trước cố ý chuyển loạn, chính là để tìm tới ta. Tuy rằng ngươi nhìn không thấu huyễn thuật của ta, nhưng ngươi lại biết ta sẽ theo dõi ngươi, vì vậy chỉ cần phái một người bí mật quan sát sau lưng ngươi, tìm tới kẻ một mạch theo dõi ngươi kia, liền có thể phát hiện ta. Phát hiện ta xong, liền tại trên người ta hạ truy tung ấn ký, lại cố ý mai phục đả thương ta, lại để cho ta chạy trốn. Như vậy ngươi liền không cần lo lắng thực lực của ta, lấy phong thái người thắng cùng ta đàm phán?"

Ninh Dạ mỉm cười, vung tay: "Tiếp tục."

Công Tôn Điệp hít một hơi dài: "Ấn ký là cái lão đầu đụng tới ta kia hạ, hắn mới là giúp đỡ chân chính của ngươi. Cứu ta, là quái dị kia. Cổ Tuyền trấn chi sự quả nhiên là ngươi làm, mỗi một chuyện ngươi làm, đều có người đỉnh bao. Cổ Tuyền trấn có quái dị đỉnh bao, Thanh Mộc Điện có Vương Sâm đỉnh bao, Tây Hà thuỷ vực cũng xảy ra chuyện, cụ thể ta không hiểu rõ, nhưng cái Lý Vân Kim chết đi kia, hơn nửa cũng là vì ngươi đội lên tội. Còn lần này. . . Ta trở thành kẻ gánh tội cho ngươi."

Ninh Dạ vỗ tay than thở: "Còn nghĩ thông suốt cái gì không?"

"Ngươi cố ý phóng thích đồn đại, khiến ta cho rằng ngươi là đang vì ta chọc thủng thân phận của ngươi mà làm chuẩn bị, cho ta một cái ảo giác, chính là ngươi kỳ thực là dự định đàm phán cùng ta, khiến ta cho rằng hành động của ngươi, đều chỉ là làm chuẩn bị cho đàm phán, tranh thủ điều kiện có lợi. Điều này khiến ta cho dù phát hiện ngươi một mình đi vào rừng cây, hành động cổ quái không bình thường, nhưng cũng chỉ cho rằng ngươi đây là đang vì đàm phán cùng ta mà sáng tạo điều kiện. Lại không nghĩ rằng ngươi lại dám mạo hiểm đến đây. . . Ngươi không sợ tình huống lúc đó, ta thật sự đem hết thảy đều hô ra sao? Ngươi thật sự cho rằng chỉ bằng tiếng sấm liền có thể che giấu? Vạn nhất ta bó tay chịu trói đây? Không có chiến đấu, Lao Huyền Minh chỉ cần cho ta cơ hội mở miệng, ngươi còn làm sao che giấu?"

Ninh Dạ thở dài: "Cái nguy hiểm này ta không phải là không có nghĩ tới, nhưng việc thiên hạ lại nào không có thời điểm mạo hiểm? Có chút nguy hiểm, chúng ta không thể không mạo. Cũng may phán đoán của ta đối với ngươi không có sai lầm. . ."

Công Tôn Điệp đã minh bạch.

Ninh Dạ xác thực đang mạo hiểm, chỉ bất quá hắn là đem hi vọng đặt ở trên Công Tôn Điệp có đầy đủ thủ đoạn đào dật, có thể tóm lấy cái cơ hội nháy mắt rồi biến mất kia đào tẩu, sự thực chứng minh, nàng cũng xác thực không khiến Ninh Dạ thất vọng.

"Vậy nếu như ta thất bại đây?"

"Không phải còn có người chưa xuất thủ sao." Ninh Dạ nhàn nhạt nói.

Công Tôn Điệp tâm mát lạnh, lập tức minh bạch, nếu như nàng lúc trước không chạy đi, như vậy tiếp sau đó khả năng chính là Cừu Bất Quân giết người diệt khẩu.

So với Thiên Cơ đã ra tay, kỳ thực Cừu Bất Quân mới là lá bài tẩy lớn nhất. Hắn phụ trách tìm ra Công Tôn Điệp ẩn giấu, nếu như Lao Huyền Minh nghe xong kiến nghị của Ninh Dạ, không tìm Tứ Cửu Nhân Ma đến giúp đỡ, như vậy liền phụ trách hạ ấn ký cho Công Tôn Điệp. Nếu như Lao Huyền Minh không có nghe, thì phải ngược lại nhắc nhở Công Tôn Điệp đừng nhập phục. Như Công Tôn Điệp không thể chạy trốn, hắn còn phải phụ trách giết người diệt khẩu. . .

Nguy hiểm không thể tránh khỏi, mà Ninh Dạ đã tận khả năng đem tất cả nguy hiểm ép đến thấp nhất.

Thời khắc này đối diện với một loạt thủ đoạn của Ninh Dạ, Công Tôn Điệp cũng là không nói gì.

Nàng hữu khí vô lực nói: "Nếu như ta hiện tại nói cho ngươi, ta đem chuyện liên quan tới thân phận của ngươi, ẩn giấu đến nơi nào đó, chỉ cần ta chết rồi, thân phận của ngươi liền sẽ bại lộ, ngươi tin không?"

Ninh Dạ lắc đầu: "Loại thủ pháp này ta chơi rồi, muốn làm được chuyện như vậy, thông thường cần một cái điều kiện tiên quyết, chính là cần phải có người giúp ngươi. Bất quá ngươi là phản đồ ma môn, thời gian tại Hắc Bạch Thần Cung cũng không dài, tin tưởng là không dám tùy tiện bại lộ thân phận. Không có bằng hữu, ngươi rất khó làm được. Trọng yếu nhất chính là, tu vi của ngươi cao hơn ta. Ngươi tự nghĩ vũ lực, cùng ta đơn độc đàm phán, không sợ ta thi thủ đoạn. Vì vậy, trên lý thuyết loại khả năng này không lớn. Mặc dù như thế, ta vẫn là thác sư thúc đi chỗ ở của ngươi sưu một lần, xác nhận không có bất kỳ phát hiện nào."

Kỳ thực Ninh Dạ chân chính dựa vào là Côn Lôn Kính, cái này thì sẽ không nói với nàng.

"Liền biết không gạt được ngươi." Công Tôn Điệp lầm bầm.

Nàng nằm trên mặt đất: "Vậy được a, bổn cô nương hiện tại công cũng tán rồi, người cũng bị ngươi tìm tới, ngươi muốn giết liền giết đi."

Ninh Dạ cười nói: "Ngươi biết rõ ta như muốn giết ngươi, lúc trước liền giết, làm sao phải tận lực thả ngươi. Ngươi nếu đã biết thân phận ta, liền phải biết, kẻ thù của ta là Hắc Bạch Thần Cung, mà không phải ngươi."

Công Tôn Điệp con ngươi sáng lên, lập tức ngồi bật dậy: "Ngươi muốn cùng ta hợp tác? Ta có thể đáp ứng, nhưng ngươi muốn bắt ta vì ngươi làm trâu làm ngựa, làm nô tỳ, lại là đừng hòng!"

Ninh Dạ khuôn mặt cổ quái: "Ngươi là định nói, ngươi ban đầu là dự định sắp xếp ta như thế sao?"

Công Tôn Điệp nhất trệ, có lòng muốn phủ nhận, nhưng ngẫm lại mọi người đều không phải người ngu, phủ nhận cũng không có ý nghĩa, liền chuyển nhan nở nụ cười: "Ai nha, đều là chuyện đã qua. Bây giờ người ta thua, tự nhiên ngươi là lão đại ngươi định đoạt.

Có muốn ta bóp bóp vai cho ngươi không?"

Ninh Dạ cười lạnh: "Ma môn yêu nữ, quả nhiên danh bất hư truyền, co được dãn được, bội phục."

Công Tôn Điệp mặt trầm xuống: "Ngươi đừng cho rằng chiếm thượng phong rồi liền có thể tùy ý ức hiếp ta!"

Ninh Dạ đi tới tại bên người nàng ngồi xuống: "Trước tiên nói một chút đã, ngươi là làm sao phát hiện thân phận của ta."

"A, ngươi có thể đoán được ta phát hiện thân phận của ngươi, vậy tự ngươi liền phải biết, vấn đề lớn nhất của mình ở đâu. Thiên Cơ Môn bị diệt ba tháng, ngươi hủy dung tiến vào Hắc Bạch Thần Cung, hữu tâm một chút, dĩ nhiên là có phát hiện." Công Tôn Điệp khinh thường nói.

"Không sai." Ninh Dạ tán đồng: "Vấn đề lớn nhất của ta liền ở đây."

Nguyên nhân hạch tâm Công Tôn Điệp phát hiện thân phận Ninh Dạ có ba cái: mảnh vỡ Thiên Cơ Điện, Thiên Cơ Môn phúc diệt cùng với Ninh Dạ hủy dung.

Tại trong ba việc này, chỉ có mảnh vỡ Thiên Cơ Điện là hành động của Ninh Dạ tạo thành, hai cái sau kỳ thực không quan hệ cùng hành động của Ninh Dạ, chỉ là phù hợp về thời điểm, sẽ bị hữu tâm nhân xâu thành một chuỗi.

Đây cũng là vấn đề lớn nhất của Ninh Dạ —— tiểu tiết có thể bại lộ thân phận của hắn đều là cột mốc cứng, là không thể tránh khỏi.

Nói cách khác, nếu như sau này lại có người hoài nghi hắn, theo nhánh dây leo thời gian này, vẫn như cũ có thể tìm thấy Ninh Dạ cái quả dưa này.

Tỷ như Trì Vãn Ngưng liền từng hoài nghi điểm ấy.

Là Cừu Bất Quân xuất hiện, mặt bên chứng thực thân phận của Ninh Dạ, mơ hồ tầm mắt của nàng.

Ngược lại là Công Tôn Điệp cùng Ninh Dạ ở chung không nhiều, không trải qua những thủ đoạn che giấu tai mắt của hắn, lại không bị mê hoặc.

Cho tới hiện tại không có người nào hoài nghi hắn, nguyên nhân chủ yếu vẫn là Ninh Dạ đủ biết điều, khiến cho những người khác không có hứng thú quan tâm hắn —— nếu như không phải ma môn bí điển ở trong tay hắn, Công Tôn Điệp cũng sẽ không tra hắn.

Nhưng theo Ninh Dạ trở thành hành tẩu, từ từ triển lộ đầu giác, người quan chú hắn sẽ càng lúc càng nhiều, những manh mối nguyên bản không làm người chú ý kia, liền khả năng nổi lên mặt nước.

Chuyện đó khiến cho Ninh Dạ vô cùng cần thiết giải quyết cái vấn đề này.

Sau khi hắn nói ra lời này, Công Tôn Điệp có chút minh bạch ý tứ của hắn: "Thời gian ngươi gia nhập môn phái cùng hủy dung chi sự, đều là không thể thay đổi."

"Dung mạo bị hủy có thể khôi phục, ma môn các ngươi, không phải am hiểu nhất cái này sao?" Ninh Dạ hỏi ngược lại.

Nghe được lời này của Ninh Dạ, Công Tôn Điệp che miệng cười rộ lên: "Quá đúng quá đúng, trong tay cô nãi nãi ta vẫn là có một bình

Tạo Hóa Thủy. Bất quá ngươi xác định ngươi muốn dùng vật này?"

Ma môn có thể tại dưới sự đuổi giết của các đại tiên môn tồn tại nhiều năm như vậy, tự nhiên cũng không phải cho không, khá có một ít thủ đoạn đặc thù.

Tỷ như Tạo Hóa Thủy chính là một trong số đó, truyền thuyết có thể 'nhục tử nhân hoạt bạch cốt'*, quả thực chính là công hiệu của Bất Diệt Tuyền, cho tới có phải thật sự thần kỳ như vậy hay không khó nói, thế nhưng khôi phục dung nhan đúng là không thành vấn đề.
(*đúng ra hẳn là ‘hoạt tử nhân nhục bạch cốt’- người chết sống lại, xương trắng sinh thịt)

Ma môn từ sớm chuyên tìm kiếm đệ tử từ trong hạ tầng khổ nạn giả, các loại dược vật 'cứu tử phù thương' thật sự không ít, Tạo Hóa Thủy công hiệu thần kỳ, chính bởi vì là có vật này, mới khiến rất nhiều người biết rõ gia nhập ma môn khả năng vĩnh không thể trở mình cũng vẫn dứt khoát đầu nhập.

Ninh Dạ sở dĩ muốn tiếp xúc ma môn, nguyên nhân rất lớn cũng là bởi vì cái này.

Ninh Dạ thoải mái nói: "Còn phải thêm vào tiêu cốt tán, dịch cân phấn, vô ảnh đao."

Nghe nói như thế, Công Tôn Điệp choáng váng: "Vậy là phản đồ của Thiên Cơ Môn các ngươi, quả nhiên liền tại Hắc Bạch Thần Cung?"

Chương 96 : Ma điển

Chương 93: Ma điển

Tạo Hóa thủy khôi phục dung nhan, Tiêu Cốt tán tiêu ma cốt cách, Dịch Cân phấn cải biến hình thái cân lạc, Vô Ảnh đao hại người vô hình, bất lưu tích huyết, lại là pháp khí tốt nhất đao trác phủ khắc, biến hóa dung mạo.

Bốn thứ này kết hợp, liền có thể tái tạo ra một cái Ninh Dạ hoàn toàn bất đồng, cho dù là đối diện Doãn Thiên Chiếu, tin tưởng hắn cũng không nhận ra được.

Đây chính là nguyên nhân Ninh Dạ vẫn muốn liên hệ ma môn.

Công Tôn Điệp suy một ra ba, từ trong lời nói của Ninh Dạ liền phân tích ra, phản đồ Thiên Cơ Môn nhất định liền tại Hắc Bạch Thần Cung, đối với điều này Ninh Dạ cũng không khỏi bội phục: "Ngươi là nữ nhân thông minh nhất mà ta từng thấy."

"Chung quy vẫn là thua ngươi." Công Tôn Điệp không có bị hắn khen ảnh hưởng, con mắt hơi chuyển động, nhưng vẫn hỏi: "So với cái Trì Vãn Ngưng kia thế nào?"

Quả nhiên so đọ chi tâm giữa nữ nhân cổ kim như một sao? Loại tình thế này còn có tâm tình hỏi cái này.

Ninh Dạ cười nói: "Nàng có nàng tuệ, ngươi có ngươi thông, hai bên bất đồng, không thể đánh đồng với nhau."

"Thiết, lại không phải tình nhân của ngươi, không phải tranh phong, cần gì an ủi." Công Tôn Điệp lạnh nhạt nói: "Vậy ý của ngươi chính là, ta đem thứ ngươi muốn cho ngươi, ngươi liền thả ta đường sống?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Ngươi nghĩ hay lắm."

Công Tôn Điệp mặt liền xụ xuống: "Ngươi còn muốn như thế nào?"

"Như ngươi nói, thụ ta điều động."

"Ngươi đừng hòng!" Công Tôn Điệp kêu to.

Ninh Dạ lật tay một cái, Nam Minh Tập tại tay: "Vật này, đối với ngươi rất trọng yếu đi."

Công Tôn Điệp ngưng trệ.

"Vì nó, không tiếc phản bội ma môn. Liền ngay cả ta cũng rất muốn biết, trong ma đạo bí điển có những chỗ tốt gì, nhưng đáng tiếc, đạo này không phải đạo của ta."

Hắn nói đem Nam Minh Tập ném đến trong tay Công Tôn Điệp: "Ta sẽ không bắt ngươi làm nô tỳ, ngươi đi theo ta, vẫn như cũ là tự do. Không tin. . . Thiên Cơ."

Thiên Cơ đã nhô ra, nhảy đến trên vai Ninh Dạ, cười bỉ ổi nói: "Chủ nhân rất tốt, lúc trước đáp ứng ta, chỉ cần ta nghe hắn, liền sẽ không giết ta, còn giúp ta đề thăng. Hắn dạy ta thật nhiều thứ, đương nhiên ta cũng giúp hắn làm rất nhiều chuyện. Chỉ tiếc là, hắn đáp ứng cho ta thân thể còn chưa thực hiện."

Ninh Dạ gõ gõ đầu Thiên Cơ: "Khiến ngươi vì ta nói vài câu lời hay, không phải bảo ngươi đến biểu thị bất mãn."

Thiên Cơ ôm đầu: "Vốn là a, ngươi nói sẽ tìm cho ta một cái thân thể."

"Chờ ta đổi mặt xong trước lại nói, thân thể của ngươi cần thời cơ ngoài sáng, thời cơ chưa tới, không làm được."

"Nga." Thiên Cơ nhảy đến một bên, tự đi hờn dỗi.

Nó tuy rằng biểu hiện không góp sức, nhưng bản thân liền là chứng cứ tốt đẹp nhất.

Công Tôn Điệp nhìn nhìn Thiên Cơ: "Quái dị? Thế mà nhịn được đem quái dị lưu lại, ngươi vẫn là có định lực."

"Ta cũng có thể đem ngươi lưu lại. Ngươi có chuyện ngươi muốn làm, ta cũng có chuyện ta muốn làm. Ngươi ta liên thủ, có thể làm rất nhiều chuyện."

"Nhưng tổng thể phải nghe lời ngươi?"

"Đó là tự nhiên."

"Vậy được, ta đáp ứng." Công Tôn Điệp lập tức nói: "Có thể thả ta chứ?"

Ninh Dạ lại lắc đầu: "Ngươi ngôn xuất bất thành, chỉ cần ta thả ngươi, ngươi ngay lập tức sẽ chạy."

"Ngươi nói bậy!" Công Tôn Điệp cả giận nói, nhưng lập tức phản ứng lại: "Tiệt Thiên Thuật?"

Ninh Dạ cũng là ngẩn ra: "Ngươi thế mà biết Tiệt Thiên Thuật?"

"Phí lời, ta làm sao không biết, ma môn ta lại cũng có. . ." Nàng nói còn chưa dứt lời, liền nuốt xuống nửa đoạn sau.

Ninh Dạ lại đã minh bạch: "Ma môn ngươi cũng có Tiệt Thiên Thuật?"

"Hừ! Xác thực nói, là một khối mảnh vỡ Thiên Cơ Điện. Khối mảnh vỡ kia bởi còn bảo lưu cơ chế vận hành nhất định, vì vậy ma môn ta có thể khiến cho nó phát huy tác dụng." Công Tôn Điệp ngạo kiều trả lời.

Hóa ra là như vậy sao.

Ninh Dạ đột nhiên đại ngộ: "Nguyên lai Ma môn Ma Tâm Trì, chính là mảnh vỡ của Tẩy Tâm Trì."

Trong Ma môn có không ít bảo vật ly kỳ cổ quái, trong đó có một dạng bảo vật gọi Ma Tâm Trì, nghe nói mặc kệ là dạng đối thủ thế nào, chỉ cần để vào trong Ma Tâm Trì, đều sẽ ngoan ngoãn cung khai.

Tiệt Thiên Thuật đối ứng chính là Tẩy Tâm Trì, mà công dụng lớn nhất của Tẩy Tâm Trì chính là ảnh hưởng đối với nhân tâm nhân tính, cùng Ma Tâm Trì có dị khúc đồng công chi diệu, nhưng vẫn so với cái kia càng thêm cường đại.

Ninh Dạ vốn tưởng rằng Ma Tâm Trì là bảo vật ma môn tự mình sáng tạo, hiện tại mới ý thức tới, nguyên lai càng là bọn họ phá giải mảnh vỡ Thiên Cơ Điện, trực tiếp đem nó phát huy tác dụng.

Nếu là như vậy . . . Ninh Dạ ý thức được, ma môn có thể làm được, có lẽ rất nhiều những tiên môn khác cũng có thể làm được, chỉ sợ có thật nhiều mảnh vỡ Thiên Cơ Điện cũng không đơn thuần là lấy hình thức mảnh vỡ tồn tại.

Những bảo vật công năng gần gũi với Thiên Cơ Điện kia, nói không chắc có một ít chính là mảnh vỡ Thiên Cơ Điện biến thành.

Cho tới mảnh vỡ Tu Di Ốc không có bị Hắc Bạch Thần Cung lợi dụng, đến không phải nói Hắc Bạch Thần Cung không có bản lãnh này, mà là muốn có thể lợi dụng, một mặt cần mảnh vỡ có chỗ trống có thể phá giải, mặt khác cần mảnh vỡ có cơ chế có thể vận hành.

Tu Di Ốc là một cái không gian hoàn chỉnh, có cơ chế vận hành, lại không có chỗ trống phá giải, vì vậy Hắc Bạch Thần Cung không làm gì được, chỉ có thể từ bỏ.

Cho tới ma môn, bọn họ phá giải mảnh vỡ Tẩy Tâm Trì, tự nhiên cũng liền đạt được đối ứng Tiệt Thiên Thuật. Cứ thế mà suy ra, rất khả năng chính là bộ phận vặn vẹo tâm tính người khác. Cũng chẳng trách ma môn lại có một ít bí thuật đặc thù vặn vẹo tâm tính, phỏng chừng đều là từ Tiệt Thiên Thuật phát triển mà ra.

Ninh Dạ đã nói: "Bộ phận Tiệt Thiên Thuật kia, sợ chính là một trong Ma Môn Tam Bí Điển, hạch tâm của Luyện Tâm Ma Công chứ?"

Công Tôn Điệp cũng không nghĩ tới, bản thân thuận miệng nói một câu, liền để Ninh Dạ đoán được nhiều như vậy, nhất thời cũng là ngơ ngác, cười cười nói: "Ngươi thật là lợi hại, cùng người thông minh nói chuyện đúng là đỡ tốn sức ha."

"Ít nói nhảm, bản ngươi trộm này có phải là Luyện Tâm Ma Điển?"

"Xin lỗi, khiến ngươi thất vọng rồi. Bản này là Hóa Ảnh Ma Điển." Thừa dịp còn chưa bị thực linh tán hoàn toàn hóa đi công lực, Công Tôn Điệp dùng lực lượng cuối cùng sờ một cái vào Nam Minh Tập, liền thấy sách đột nhiên đã biến hóa, biến thành một quyển bí điển màu đen viền vàng, phía trên thư tịch là một mảnh hắc ảnh mông lung, lộ ra vô tận mênh mông cùng không tịch chi cảm.

Công Tôn Điệp nói: "Hóa Ảnh Ma Điển tuy không phải Luyện Tâm Ma Công, lại là ma môn bí điển chân chính, chính là căn bản của ma môn, nội hàm ảnh hóa chi đạo. Ta như đạt được, chỉ bằng Hắc Bạch chi trận của các ngươi, tuyệt khó ngăn trở ảnh độn bí pháp của ta."

Ma môn tam đại bí điển, Hóa Ảnh Ma Điển, Luyện Tâm Ma Điển cùng Hắc Ngục Ma Điển, đại biểu tam đại thủ đoạn bảng hiệu của ma môn.

Trong đó Hóa Ảnh là đào mạng chi pháp, Luyện Tâm là chưởng khống chi pháp, Hắc Ngục là chiến đấu chi pháp.

Cho tới Thiên Huyễn Bí Thuật của Công Tôn Điệp, cũng thuộc về một phần của Hóa Ảnh Ma Điển. Chỉ bất quá ma điển đối với bộ phận huyễn hóa ‘hữu thuật vô đạo’, Thiên Huyễn Bí Thuật của Công Tôn Điệp đã tới chí cực, trừ phi tu vi đề thăng, bằng không khó mà tiến bộ. Thế nhưng ảnh độn chi pháp lại vẫn là còn rất nhiều không gian tăng lên.

Ninh Dạ đối với Hóa Ảnh Ma Điển không có hứng thú, trực tiếp nói: "Ta muốn xem Luyện Tâm Ma Điển."

Công Tôn Điệp nở nụ cười: "Ta là phản đồ ma môn, không thể quay về."

"Ngươi chỉ cần nói cho ta ma môn tổng bộ ở đâu là được."

"Ma môn tổng bộ chưa bao giờ cố định, bất quá ngươi nếu như mang theo ta, ta vẫn là có biện pháp tìm tới nha."

"Vậy ngươi liền phải thành tâm theo ta."

"Ngươi có Tiệt Thiên Thuật, ngươi hiện tại có thể nhận biết lời ta nói có thành tâm hay không a." Công Tôn Điệp miệng nhỏ chu lên.

Ninh Dạ lắc đầu: "Tâm tình có thể thay đổi, người trong Ma môn tối thiện ẩn giấu, ngươi nếu đã biết ta có Tiệt Thiên Thuật, Tiệt Thiên Thuật của ta liền đã vô dụng đối với ngươi."

"Vậy ngươi muốn như thế nào?"

"Ký kết huyết khế."

"Được." Công Tôn Điệp đáp ứng.

Ninh Dạ nhưng vẫn lắc đầu: "Không được, người trong Ma môn thủ đoạn quỷ dị rất nhiều, ta nhớ các ngươi thật giống như cũng có đột phá huyết khế chi pháp."

"Uy!" Công Tôn Điệp tức giận rồi: "Ngươi cái gì cũng không được, đến cùng muốn như thế nào?"

Ninh Dạ nghĩ nghĩ, nói: "Xem ra, vẫn chỉ có thể dùng biện pháp của chính ta rồi."

Hắn nói đã đem tay chộp hướng trên người Công Tôn Điệp.

Loạt xoạt một thoáng, đã đem y vật trên người Công Tôn Điệp lột ra.

"Ngươi muốn làm gì?" Công Tôn Điệp kinh hãi.

Người này lẽ nào là muốn vũ nhục bản thân?

Nàng hiện tại công lực mất hết, lại không cách nào chống cự. Lẽ nào hắn cho rằng, chiếm hữu bản thân, liền có thể làm cho mình thân tâm quy chúc sao?

Hắn đừng hòng!

Công Tôn Điệp bi phẫn tại tâm, đang muốn tự sát, đã thấy Ninh Dạ đã nhất chỉ điểm tại ngực nàng, chỉ phong như đao, càng là bắt đầu xăm mình cho nàng.

Chương 97 : Soái bất quá ba giây

Chương 94: Soái bất quá ba giây

"Thứ ta thi triển lên ngươi, là một môn bí pháp của Thiên Cơ Môn, tên liền không nói cho ngươi, đỡ cho ngươi phải đi tìm kiếm phương pháp giải cứu. Còn hiệu quả, ta cũng không nói nữa, đằng nào ngươi như phản bội minh ước, tự sẽ biết kết quả."

Làm xong tất cả những thứ này, Ninh Dạ kéo lên quần áo cho Công Tôn Điệp lên tiếng.

Công Tôn Điệp cười lạnh: "Ngươi chính là đối với minh hữu như vậy?"

Trong lòng nàng đã là giận dữ.

Ninh Dạ xác thực không chiếm đoạt nàng, nhưng lại đem thân thể nàng trên dưới mò toàn bộ a!

Ngươi hiện tại một bộ ‘ta động tay chân với ngươi, nhưng cứ không nói cho ngươi có kết quả gì đấy, tự mình đoán đi’ tính là cái thái độ rắm chó gì a?

Ngươi còn có mặt mũi xưng minh hữu?

Ninh Dạ nghiêm túc trả lời: "Đây là cách giải quyết tốt nhất."

Công Tôn Điệp bạo hống: "Ngươi chiếm tiện nghi của lão nương?"

Ninh Dạ xem thường nhìn nàng: "Ngươi là định khiến ta nói 'ta sẽ phụ trách đối với nàng' sao?"

"Ta nhổ vào, ta còn lâu mới thèm cái sửu quỷ như ngươi phụ trách!" Công Tôn Điệp mắng to.

Ninh Dạ liền đáp: "Ngươi yên tâm, ta cũng không có ý định phụ trách đối với ngươi."

Công Tôn Điệp tức đến muốn thổ huyết, Ninh Dạ lại đã cầm lấy bản Hóa Ảnh Ma Điển kia, nhìn kỹ một chút, nói: "Đại đạo pháp tắc trên này, ngươi xác định có thể hấp thu vận dụng?"

"Nào dễ dàng như vậy. Đây là ma đạo bí điển, đạo tắc thâm uẩn, nếu như có thể dễ dàng lý giải, sớm đã bị vô số người trong Ma môn hấp thu đi."

"Đạo tắc hấp thu rồi còn có tiếp tục tồn tại không? Theo lý thuyết, đạo tắc không phải vật thực, mà là một loại lý giải, coi như hấp thu, hẳn là cũng có thể tiếp tục tồn tại."

"Ta làm sao biết? Ta lại chưa lĩnh ngộ qua. . . Uy, ngươi nói sang chuyện khác là có ý gì? Hiện tại muốn thảo luận chính là chuyện ngươi vừa mới làm đối với ta!" Công Tôn Điệp hò hét.

"Chuyện đó có cái gì đáng thảo luận, sự tình đã hoàn thành. Ngươi nếu như không hài lòng, ta cũng có thể đem ngươi một chưởng giết giết, mọi người sảng khoái."

Công Tôn Điệp miểu túng: "Vậy thì thôi đi. Ngươi tiếp sau đó dự định làm thế nào?"

Ninh Dạ ném cho Công Tôn Điệp một viên dược hoàn: "Đây là thuốc giải thực linh tán."

Công Tôn Điệp một ngụm nuốt xuống, dược lực phát huy tác dụng, thể nội linh khí rốt cục bắt đầu khôi phục.

Mắt thấy khôi phục một chút, Công Tôn Điệp trừng hướng Ninh Dạ, trong lòng sát cơ đột khởi, còn chưa kịp nói cái gì, liền nghe Ninh Dạ nói: "Trong hạt đan dược này còn thả một chút độc khác, cụ thể ta cũng không nói cho ngươi, nhưng chỉ cần ngươi động thủ với ta, ngươi liền sẽ rõ ràng hậu quả."

"Cái gì?" Công Tôn Điệp kinh hãi: "Ngươi không phải đã sử dụng bí pháp đối với ta sao?"

"Ngươi quá xảo trá, thủ đoạn cũng nhiều, cần phải ba tầng bảo hiểm."

"Ngươi!" Công Tôn Điệp tức giận, đột nhiên phát giác không đúng: "Ba tầng? Ngươi còn đã làm cái gì với ta?"

Ninh Dạ liền nói: "Cái kia cũng không thể nói."

Công Tôn Điệp tức giận đến quả thực muốn ngất đi.

Thấy qua uy hiếp người, chưa từng thấy qua uy hiếp mịt mờ như thế, từ đầu đến cuối, Ninh Dạ đều không nói cho nàng nội dung uy hiếp.

Hắn là đang hư trương thanh thế sao?

Liền thấy Ninh Dạ đột nhiên búng tay tách một cái, Công Tôn Điệp chính là một trận bụng đau như giảo, hạ thân thế mà có cảm thụ sắp mất khống chế (*vãi...).

Đây là thủ pháp gì? Công Tôn Điệp kinh hãi vô danh.

"Ngươi hiện tại biết ta không phải phô trương thanh thế?" Ninh Dạ nói.

Ngươi có Tiệt Thiên Thuật ngươi trâu bò a!

Công Tôn Điệp thẳng thắn không để ý tới hắn.

Ninh Dạ nói: "Tiếp sau đó ngươi còn cần giúp ta làm một chuyện."

"Chuyện gì?" Công Tôn Điệp tức giận nói.

"Đổi mặt."

Bóng đêm thâm tịch.

Bên trong hang núi, một chiếc tinh đăng treo cao.

Ninh Dạ đối diện một tấm gương nhìn kỹ.

Mặt của hắn khôi phục rồi.

Tại sau khi sử dụng Tạo Hóa Thủy, gương mặt đã từng quen thuộc kia, rốt cục lại khôi phục nguyên trạng, bên cạnh là Cừu Bất Quân vui mừng nhìn.

Bất quá đây không phải là mục đích của Ninh Dạ.

Khôi phục dung mạo, chỉ là vì thay đổi dung mạo mà làm chuẩn bị.

Sau một khắc, Công Tôn Điệp đã cầm Vô Ảnh Đao đi tới: "Ngươi nhìn đã đủ chưa?"

"Hơn một năm không thấy gương mặt này, đột nhiên gặp lại, vừa nghĩ tới sắp sửa vĩnh viễn cáo biệt, đến là có mấy phần không nỡ." Ninh Dạ nhẹ nhàng nở nụ cười.

Lập tức đem chiếc gương gập lại, đã nằm tại trên giường đá vừa mới tước tốt.

"Liền như vậy bắt đầu? Thật sự không cần bất kỳ dược vật gây tê?" Công Tôn Điệp hỏi.

"Đâu ra lắm phế thoại như vậy, ta nhất định phải thời khắc bảo trì tỉnh táo. Làm đi."

Công Tôn Điệp hừ một tiếng, nhấc lên Vô Ảnh Đao hướng trên mặt Ninh Dạ vung tới, Cừu Bất Quân căng thẳng nhìn Công Tôn Điệp, chỉ sợ nàng sau một khắc xuất đao, khiến Ninh Dạ người một nơi đầu một nẻo.

Cũng may Công Tôn Điệp cuối cùng không có làm như thế, mà là rất nghiêm túc vì Ninh Dạ tước cốt, dịch cân, làm lại khuôn mặt.

Vận dụng ma môn bí pháp thay đổi dung mạo, là chân chân chính chính thay đổi, tuyệt không phải đơn giản thay đổi ngoài da, mà là dược lực thấm vào mỗi cái bộ phận thân thể, khiến cho thực sự trở thành một phần thân thể.

Tương lai dù cho lại hủy, một khi chữa trị, cũng vẫn như cũ sẽ là khuôn mặt mới.

Nhưng quá trình tất cả những thứ này chú định cực kỳ thống khổ.

Có lẽ là bởi vì trả thù, có lẽ là bởi vì cẩn thận, Công Tôn Điệp động tác rất chậm.

Nàng từng đao từng đao cắt ra mặt của Ninh Dạ, tiêu ma cốt cách, trọng tố kinh lạc, Vô Ảnh Đao tại trên mặt của Ninh Dạ nạo cắt, phát ra tiếng động chói tai khó nghe như thiết khí ma sát, lọt vào trong tai Cửu Bất Quân, tâm chính là một trận đau đớn.

Hắn có thể nhìn thấy Ninh Dạ nắm chặt song quyền.

Hắn đang chịu đựng.

Chịu đựng cự đại thống khổ không phải người, nhưng chết sống không cho thân thể phát ra một điểm run rẩy.

Dược lực rót vào mỗi một cái bộ vị thân thể hắn, Vô Ảnh Đao phảng phất muốn đem hắn cắt chém như lăng trì.

Yết hầu phát ra trầm thấp gào thét, toàn thân Ninh Dạ mỗi một cái kinh lạc đều đang gồ lên, cơ nhục căng phồng, hình thành từng vòng từng vòng lực lượng, nhưng vẫn bị chính hắn cưỡng hành áp chế xuống.

Phác phác phác phác!

Sát Thân Quyết lơ đãng vận chuyển, liền ngay cả không khí đều hóa thành đao phong, cắt chém bốn phía.

Công Tôn Điệp đã trúng mấy đao, nhưng hiếm thấy không có chửi mắng, mà là tiếp tục nghiêm túc vì Ninh Dạ trọng tố diện dung.

Tâm của nàng cũng đang khiếp sợ.

Chấn kinh năng lực chịu đựng cường đại của cái nam nhân này.

Trong ma môn có thật nhiều cường nhân, ngoan nhân, nhiều kẻ coi đau đớn như vô vật, thế nhưng giống như Ninh Dạ, đem tất cả đau khổ thâm muộn đáy lòng, ẩn mà không lộ, Công Tôn Điệp lại vẫn là lần đầu tiên thấy.

Dẫn đến nàng cũng không khỏi lẩm bẩm nói: "Luận nghị lực chi cường, tự ngược chi tàn nhẫn, ngươi tại trong số những người ta từng thấy, cũng có thể xếp hạng trước mười rồi."

"Chỉ là trước 10 sao." Ninh Dạ lẩm bẩm một câu.

"Đừng nói chuyện!" Công Tôn Điệp hướng cái miệng của hắn hạ đao, vì hắn tước ma xương hàm, hiện tại từ phía trên nhìn mặt của Ninh Dạ, có thể nhìn thấy, toàn bộ da mặt của hắn đều lật ra rồi, chỉ lộ ra máu me diện cốt, dữ tợn khủng bố.

Vô tận thống khổ như nước thủy triều tịch quyển lấy Ninh Dạ, khiến hắn hầu như muốn ngất đi.

Thống khổ dài dằng dặc như vậy, dẫn đến Ninh Dạ cảm thấy đã qua thật lâu thật lâu.

Thủ thuật này, sợ đã phải trải qua một ngày chứ? Quá dài rồi, mình còn có thật nhiều chuyện phải làm đây. . .

Hắn nghĩ như thế, ý thức đã từ từ rơi vào ảm đạm.

Trong mê man, cảm giác giống như là có ai đang hướng hắn hô hoán.

Tiểu Diệp. . .

"Tiểu Diệp!" Ninh Dạ hô to đột nhiên ngồi dậy.

Lúc này mới phát hiện nguyên lai phẫu thuật chẳng biết từ lúc nào đã kết thúc.

Thời khắc cuối cùng, bản thân rốt cục vẫn là ngất đi sao?

Ninh Dạ cười khổ.

"Ngươi tỉnh rồi?" Công Tôn Điệp khoanh tay xuất hiện tại bên cạnh hắn.

"Ta ngủ bao lâu?" Ninh Dạ hỏi.

"Không lâu, phẫu thuật một canh giờ, hôn mê nửa canh giờ. Ngươi hô Tiểu Diệp, là Tân Tiểu Diệp chứ? Ý trung nhân của ngươi?" Công Tôn Điệp hỏi.

"Không có quan hệ gì với ngươi." Ninh Dạ lắc đầu.

"Thiết." Công Tôn Điệp nhếch nhếch miệng, đem một chiếc gương ném cho hắn: "Tự mình xem đi."

Bởi vì có thuật pháp trị liệu duyên cớ, phẫu thuật hoàn thành, liền băng vải băng bó cũng không cần, trực tiếp chính là khỏi rồi.

Ninh Dạ cầm lấy chiếc gương, liền nhìn thấy trong gương bất ngờ là một cái siêu cấp suất ca.

Ngươi cơ bản có thể dùng hết thảy từ hình dung mỹ hảo nhất trên đời này để hình dung khuôn mặt này, cái gì mày kiếm mắt sao, thiên đình bão mãn, phong thần tuấn lãng, tựa như tượng thần phủ tạc chi tư ——điểm cuối cùng ấy không sai. (*tượng thần = công tượng chi thần)

Dẫn đến lúc Ninh Dạ nhìn thấy gương mặt suất khí bức nhân này, bản thân cũng sửng sốt mất một lúc: "Làm đẹp đến như vậy làm cái gì?"

"Làm cho ngươi dễ coi chút còn không hài lòng?" Công Tôn Điệp hừ nói: "Tốt xấu cũng là tác phẩm của bổn cô nương, làm sao có thể xấu? Đương nhiên khuôn mẫu của bản thân ngươi cũng không tệ lắm, bớt đi bổn cô nương thật nhiều tay chân. Ngươi hiện tại dùng khuôn mặt này đi ra ngoài, hắc hắc, chắc chắn mê chết một đám lớn nữ hài. Còn không cảm tạ ta?"

"Không cần phải vậy." Ninh Dạ lại lắc đầu.

Tiện tay thả xuống chiếc gương, lại là điểm lên một đống lửa.

"Ân? Ngươi làm cái gì vậy?"

"Đương nhiên là lại phá huỷ nó." Ninh Dạ hồi đáp.

Sau một khắc, Ninh Dạ đã đem mặt của mình đâm vào trong lửa, tuyệt mỹ ngọc diện vừa mới tinh điêu tế trác mà thành, nháy mắt toàn hủy.

Chương 98 : Dược đường

Chương 95: Dược đường

"Ta phục ngươi rồi! Được rồi, ta thừa nhận, ngươi không phải tiền thập ngoan nhân ta từng thấy, mà là đệ nhất. Tâm của ngươi đủ tàn nhẫn!"

Nhìn trên mặt Ninh Dạ một lần nữa che kín sẹo, Công Tôn Điệp cũng là khóc không ra nước mắt.

Cảm giác liền giống như hao hết khí lực tạo nên sa thạch thành bảo, lại bị người tiện tay đẩy một cái, liền toàn diện sụp đổ.

Cũng thật là soái bất quá ba giây.

Bất quá Ninh Dạ lại vẫn chưa hài lòng.

Đầu tiên là nhờ Cừu Bất Quân trị liệu vết thương trên mặt chính mình, sau đó nhìn kỹ chiếc gương, Ninh Dạ lắc đầu: "Rất nhiều vết thương cùng nguyên lai có sự khác biệt."

"Vậy thì ta hết cách rồi, bổn cô nương cũng không nhớ được mặt ngươi nguyên lai cụ thể thế nào. Hơn nữa bổn cô nương chỉ biết làm đẹp, không biết làm xấu, đặc biệt là xấu như thế!" Công Tôn Điệp nhăn cái mũi nhỏ nói.

"Không sao." Ninh Dạ lại nói: "Chỉ cần dội lên một bình hóa cơ thủy, một lần nữa hủy dung là được."

Công Tôn Điệp bị dọa cho nhảy dựng: "Ngươi đây là hủy dung đến nghiện rồi a?"

Ninh Dạ cũng không để ý tới nàng, chỉ là nói: "Chuyện tiếp theo, liền theo kế hoạch làm đi, trước tiên giải quyết Công Tôn Điệp, hoặc là nói vấn đề công lao của ta."

"Nói rõ trước, ta còn có chuyện quan trọng muốn làm, đã giúp ngươi lần này, ngươi nhất định phải thả ta rời khỏi!" Công Tôn Điệp kêu lên.

"Không thành vấn đề, nhưng ngươi tốt nhất tại trong vòng ba tháng trở lại đây, bằng không ta bảo đảm cấm chế trên người ngươi, lúc đó sẽ lại khởi động."

Công Tôn Điệp tức giận đến cắn răng: "Không thành vấn đề, nếu như bổn cô nương trong ba tháng giải không được cấm chế của ngươi, đến lúc đó tất sẽ trở về tìm ngươi."

Nàng đến cũng không che giấu mục đích của chính mình, Ninh Dạ nở nụ cười: "Một lời đã định."

* * *

Hắc Bạch Thần Cung mấy ngày nay thật là tương đối bận rộn.

Toàn bộ phụ cận Cửu Cung sơn, toàn diện bố phòng, trừ Vạn Pháp trở lên, bất luận kẻ nào ra vào đều phải tiếp thu kiểm tra.

Nhưng mặc dù như thế, lại vẫn là không tìm được nửa điểm tăm hơi của Công Tôn Điệp.

Điều này khiến cho Lao Huyền Minh một độ đại phát tỳ khí.

Mắt thấy ba ngày thời gian trôi qua, ngày hôm nay nếu như còn không bắt được Công Tôn Điệp, khả năng liền triệt để mất đi cơ hội.

Lao Huyền Minh cũng là trong lòng tuyệt vọng.

Cho tới Ninh Dạ, khoảng thời gian này hắn rất thần bí tiêu thất vô tung, ai cũng không biết hắn ở chỗ nào.

Lao Huyền Minh từ một độ ôm ấp kỳ vọng đối với Ninh Dạ, hiện tại kỳ vọng này cũng là theo thời gian chuyển dời không ngừng hạ thấp.

Xem ra, hắn chung quy là gánh không nổi chức trách hành tẩu a.

Ngày hôm nay chính đang trong phủ vừa mới trùng kiến của bản thân phiền muộn, một tên hạ nhân mới thu vội vã đi vào: "Lão gia, Ninh hành tẩu đưa đến tin tức."

"Ân?" Lao Huyền Minh đứng lên: "Ninh Dạ? Đem tin tức ra!"

Hạ nhân kia đã đem một tờ giấy đưa lên. Phương thức viết phổ thông, chữ viết rất ngoáy, nhìn ra, thời điểm viết rất gấp, mặt trên chỉ có một câu: "Công Tôn Điệp tại Cận gia dược đường, tốc dẫn người vây khốn."

Lao Huyền Minh đại hỉ: "Người đâu, lập tức triệu hoán hết thảy tu sĩ phụ cận, vây khốn Cận gia dược đường, lại đem Thanh Tiêu Quan Chủ cũng mời tới!"

Thanh Tiêu Quan Chủ là bạn tốt của hắn, càng là sư phụ của Lao Hải Điền.

Lần trước không tìm hắn, dẫn đến Công Tôn Điệp chạy mất, lần này là vô luận thế nào cũng sẽ không cho nàng cơ hội đó nữa.

Chỉ là thời gian uống cạn một chén trà, tu sĩ Hắc Bạch Thần Cung đã đem Cận thị dược đường vây chặt đến một giọt nước cũng không lọt.

Dược đường đại chưởng quỹ sợ hãi đến tim gan run rẩy, lao ra hô hoán: "Tiên trưởng có chuyện gì vậy? Cận thị dược đường ta xưa nay cùng tiên môn giao hảo, càng là môn hạ cung phụng của Long Đằng Hổ tiên trưởng. . ."

Lời hắn còn chưa dứt, Lao Huyền Minh đã một cái tát đem hắn đập bay: "Cút ngay, ta biết các ngươi có quan hệ gì cùng Long Đằng Hổ. Bất quá chuyện hôm nay, lão phu tự sẽ điều tra rõ ràng. Như xác nhận bọn ngươi có cấu kết cùng ma môn, coi như là Long Đằng Hổ cũng không giữ được các ngươi!"

Nói đã vọt vào, hô: "Ninh Dạ ở đâu?"

Đã thấy một gã sai vặt xông lại nói: "Ninh Dạ ở đây."

"Ngươi là Ninh Dạ? Sao bộ dạng như vậy?" Lao Huyền Minh kinh ngạc.

Ninh Dạ ăn mặc trang phục hạ nhân sai vặt, trên mặt còn mang mặt nạ.

Ninh Dạ hồi đáp: "Hiện tại không kịp nói cái này, trước tiên bắt người lại nói."

"Nàng ở đâu?"

"Đang ở bên trong." Ninh Dạ nói đã vọt vào.

"Để cho ta tới!" Một tiếng thanh lãng chi thanh, Thanh Tiêu Quan Chủ đã trùng nhập nội đường.

Đã thấy bên trong không có bất kỳ ai, không khỏi kinh ngạc: "Người đâu?"

Ninh Dạ đi trước tới sau, theo Thanh Tiêu Quan Chủ tiến vào, rõ ràng cũng là ngẩn ra, nói: "Nàng mới vừa rồi còn ở chỗ này. Các ngươi xem, trên giường kia còn có mùi thuốc."

Thanh Tiêu Quan Chủ vọt tới bên giường, cầm lấy một ít thuốc bột rải rác nhìn nhìn một chút, biến sắc: "Là thuốc trị thương thượng hảo, có thể chữa thực linh tán chi độc!"

"Đó chính là nàng không thể nghi ngờ." Lao Huyền Minh nhìn nhìn chung quanh, thấy phòng ốc không có tổn hại, cửa sổ cũng chưa hề mở ra, không khỏi kỳ quái.

Vẫn là Ninh Dạ nói: "Khả năng có ám đạo."

Hai người tỉnh ngộ, mấy tên thủ hạ còn muốn tìm kiếm, Thanh Tiêu Quan Chủ nhấc tay một cái, liền thấy tất cả sự vật bên trong gian phòng đều bay lên, Ầm Ầm Ầm, trong khoảnh khắc toàn diện phá nát, lại tại dưới đáy một chiếc rương phát hiện một cái thông đạo đen sì sì.

"Ở chỗ này!" Lao Huyền Minh đại hỉ muốn đi vào.

Ninh Dạ nhưng kéo hắn: "Lao sứ, cẩn thận ma nữ giảo quyệt, khả năng có cơ quan."

"Hay là ta tới đi." Thanh Tiêu Quan Chủ thi triển thuật pháp, một phiến thanh mông chi khí bảo vệ bản thân, nhảy vào trong động, Lao Huyền Minh Ninh Dạ chặt chẽ theo sát.

Chỉ là chạy được một quãng, liền gặp phải ngã ba, nhất thời cũng không biết nên đi phía nào.

Lao Huyền Minh tức giận mắng to: "Cận gia dược đường dám bố ám đạo này, nhất định là lòng dạ bất chính!"

Có ám đạo không hẳn là có lòng bất chính, cũng khả năng chỉ là dưới áp lực nặng nề, lưu cái đường lui. Dù sao bạn tiên như bạn quân, ai cũng không biết lúc nào liền thiên hàng tai vạ.

Cận gia dược đường dựa vào hậu trường tiên nhân, lấy giả mạo thật, nghiệp chướng cực nhiều, lại có bố trí ám đạo, liền bị Ninh Dạ chọn làm con dê thế mạng , còn sau này Lao Huyền Minh xử trí bọn họ thế nào, hắn liền không suy nghĩ.

Thời khắc này mắt thấy Lao Huyền Minh phẫn nộ, Ninh Dạ nói: "Phía này có mùi son phấn!"

Nói đã xông về phía trước.

Sau một khắc thình lình nghe tiếng vang răng rắc răng rắc, Lao Huyền Minh biến sắc: "Cẩn thận!"

Liền nghe Rào một thoáng, một chậu hắc thủy đã giội ở trên mặt Ninh Dạ.

"A!" Ninh Dạ ôm mặt gào lên đau đớn, trên mặt đã bốc lên tầng tầng khói trắng.

"Hóa cơ thủy?" Lao Huyền Minh kinh hãi, Thanh Tiêu Quan Chủ đã vọt tới, hướng mặt Ninh Dạ điểm vài chỉ, ngừng lại thương thế hắn, chỉ là một chậu hóa cơ thủy này khiến hắn bị thương không nhẹ, đã đem mặt của Ninh Dạ ăn mòn không ra hình thù gì, xem ra càng lúc càng dữ tợn khủng bố.

"Tặc tử ngươi dám!" Thanh Tiêu Quan Chủ đã theo ám đạo xông lên, trong lòng cũng là phẫn nộ dĩ cực.

"Đến mấy người, đem hắn mang đi." Lao Huyền Minh hô lên một tiếng, theo Thanh Tiêu Quan Chủ xông tới.

Mặt sau vài tên đệ tử Thần Cung xông lại đỡ lấy Ninh Dạ, đem Ninh Dạ đỡ ra hầm ngầm.

Nhưng ngay tại thời điểm sắp xuất động khẩu, Ninh Dạ đột nhiên hướng một tên Thần Cung đệ tử nói: "Ngươi là ai? Vì sao trước ta chưa từng gặp ngươi?"

Chúng nhân ngẩn ngơ, liền thấy đệ tử Thần Cung Ninh Dạ nhìn tới kia đột nhiên khuôn mặt nhất huyễn, thình lình đã biến thành hình dạng của Công Tôn Điệp, trong nháy mắt liên xuất tam chưởng, đã phân biệt đánh vào trên người Ninh Dạ cùng hai người khác, ba người đồng thời bay lên.

Ninh Dạ quát to một tiếng chụp vào Công Tôn Điệp, nhưng chỉ kéo xuống một mảnh y bạch của nàng.

"Nàng ở chỗ này! ! !" Hai tên đệ tử Thần Cung thụ thương đồng thời hô to.

Chốc lát, Thanh Tiêu Quan Chủ cùng Lao Huyền Minh vòng lại, mắt thấy cảnh này, biết bị lừa. Nguyên lai Công Tôn Điệp không có theo ám đạo chạy trốn, mà là ẩn náu chỗ tối, hóa thân đệ tử Thần Cung vòng lại đường cũ.

"Nữ nhân giảo hoạt!" Bị Công Tôn Điệp năm lần bảy lượt trêu đùa, Lao Huyền Minh tức giận phổi đều muốn nổ rồi.

Ninh Dạ lại đã thét lên: "Mau! Nàng muốn chạy từ đông môn!"

Lao Huyền Minh ngẩn ra: "Đông môn phòng ngự nghiêm ngặt, có động sát thiên cảnh, nàng chạy không thoát."

"Nàng khôi phục thực lực, lại có Huyền Sách ấn, có thể làm giả công văn rời khỏi!" Ninh Dạ hô to.

Lại như là khôi lỗi Ninh Dạ giật dây, Thanh Tiêu Quan Chủ cùng Lao Huyền Minh phi bôn ra cửa thành đông.

Khi Thanh Tiêu Quan Chủ cùng Lao Huyền Minh chạy đến thì, đạt được tin tức là, lúc trước xác thực có người lợi dụng công văn giả rời thành.

Vậy là Truy Phong Đường một đường đuổi theo.

Bất quá bọn hắn chú định cái gì cũng không tìm được.

Bởi vì rời thành căn bản không phải Công Tôn Điệp, mà là Cừu Bất Quân.

Cừu Bất Quân dùng công văn giả` rời thành, lại lấy diện mạo thật sự trở về thành, thời gian trước sau không dài, căn bản sẽ không bị người phát hiện.

Mà sau khi chế tạo giả tượng Công Tôn Điệp rời thành, Hắc Bạch Thần Cung vây cấm, cũng liền tự nhiên giải trừ, Công Tôn Điệp liền có thể nhẹ nhõm rời đi.

Người chưa bắt được, công lao của Ninh Dạ lại đã là vững như thiết bản rồi.

Bởi vì hắn tìm về Huyền Sách ấn.

Chương 99 : Ban thưởng

Chương 96: Ban thưởng

"Vậy là ngươi phân tích Công Tôn Điệp có Huyền Sách ấn, tất nhiên sẽ lợi dụng vật này giả tạo công văn, che giấu bản thân? Liền thuận đằng mò dưa tìm tới?"

Lao phủ, Lao Huyền Minh rốt cục có cơ hội dò hỏi Ninh Dạ.

Ninh Dạ đã sớm biên sẵn một bộ thuyết từ, không ngoài chính là thông qua phân tích kín kẽ, suy đoán nghiêm cẩn, sưu tra cẩn thận, rốt cuộc tìm được sợi dây Cận thị dược đường này, sau đó lại dịch trang lẫn vào, xác nhận Công Tôn Điệp tại dược đường xong, mới phát mật thư cho Lao Huyền Minh.

Chỉ tiếc Cận thị dược đường bởi vì nhất thời tư tâm, thế mà tư đào mật đạo, dẫn đến Công Tôn Điệp chạy trốn.

Chuyện này liền không phải lỗi của hắn.

"Vậy làm sao ngươi biết, nàng sẽ đi cửa thành đông?" Thanh Tiêu Quan Chủ hỏi.

Ninh Dạ hồi đáp: "Công Tôn Điệp dịch dung tiến vào dược đường, ban đầu thuộc hạ cũng không dám xác nhận nàng chính là Công Tôn Điệp, vì vậy bí mật theo dõi, phát hiện nàng đối với cửa thành đông đặc biệt cảm thấy hứng thú, thậm chí lén lút tiếp xúc qua một ít tu sĩ thủ vệ, liền hoài nghi nàng là dự định đào tẩu từ chỗ đó. Lúc trước không có đi, tự nhiên là bởi vì nàng tu vi chưa hồi phục, chỉ sợ sinh biến."

Thanh Tiêu gật đầu: "Nàng một chưởng không đánh chết ngươi, có thể thấy được tu vi xác thực vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, chỉ là lại đã đủ nàng chạy trốn. Nữ nhân này cũng thật quỷ dị, ra khỏi cổng thành xong, lập tức tiêu thất vô tung, cũng không biết dùng chính là bí pháp gì."

Đây chính là chuyện không có chứng cứ.

Hết thảy tin tức Ninh Dạ đưa ra, đại thể là xây dựng ở trên suy luận logic, cơ bản đều không cần chứng cứ, vừa có thể biểu hiện tài hoa của hắn, lại không cần lo lắng bị người đâm thủng.

"Đáng tiếc ngươi vẫn là quá cẩn thận, nếu như bắt đầu hoài nghi liền thông báo ta thì tốt rồi." Lao Huyền Minh thở dài.

"Vâng, là thuộc hạ làm sai. Thuộc hạ chẳng qua là cảm thấy, bắt người nắm tang, Cận thị dược đường dù sao cùng Long Đằng Hổ đại sư quan hệ mật thiết, thuộc hạ chung quy chỉ là hành tẩu tạm thời, không dám dễ dàng đắc tội. Vẫn là tại sau khi phát hiện Huyền Sách ấn này, mới xác nhận."

Nói đem Huyền Sách ấn dâng tới.

Nhìn thấy Huyền Sách ấn mất mà lại được, Lao Huyền Minh cũng là thở dài một hơi.

Huyền Sách ấn thất lạc đối với hắn ảnh hưởng trọng đại, rất khả năng sẽ dao động vị trí của hắn, trên một ít ý nghĩa, tìm về Huyền Sách ấn so với báo thù càng trọng yếu.

Dù sao hài tử chết rồi còn có thể lại sinh, quan chức không còn thì cái gì cũng đều không còn.

Cũng chính là vì cái nguyên nhân này, Ninh Dạ mới phải đạo diễn một vở kịch như vậy: Hắn cũng không muốn vừa mới trở thành hành tẩu, Lao Huyền Minh cái chỗ dựa này trước hết ngã.

Cầm Huyền Sách ấn, Lao Huyền Minh nói: "Lần này ngươi làm rất tốt. Tuy rằng không thể giết chết Công Tôn Điệp, thế nhưng tìm về Huyền Sách ấn, cũng là một cái đại công. Càng trọng yếu chính là chứng minh năng lực của ngươi, nhậm chức hành tẩu, hoàn toàn xứng đáng."

Lời này của Lao Huyền Minh, xem như là đã triệt để xóa tiền tố ‘tạm thời’ cho hắn.

"Đa tạ Lao sứ!" Ninh Dạ đã nói.

"Đáng tiếc chính là khổ ngươi, lại bị hủy dung một lần." Nhìn gương mặt xấu xí loang loang lổ lổ của hắn, Lao Huyền Minh cũng là tiếc nuối.

Trước đây trên mặt của Ninh Dạ chỉ là sẹo bỏng, hiện tại được rồi, liền da thịt đều bị ăn mòn hơn nửa, một vài chỗ thậm chí còn lộ ra diện cốt.

Ninh Dạ cũng không để ý, tiện tay cầm ra một cái mặt nạ đeo lên: "Ninh Dạ vốn là xấu, lại hủy một lần cũng không sao. Đương nhiên, để tránh đáng sợ, liền dùng cái này đi."

Nhìn hắn nói tiêu sái, Thanh Tiêu Quan Chủ cười nói: "Đến là một kẻ hào hiệp, Trương Thất Sát thu được cái đồ đệ tốt, chỉ là chính hắn còn chưa ý thức được giá trị của ngươi đây."

Ninh Dạ khom người: "Sư phụ đãi đệ tử cũng không tệ."

Thanh Tiêu Quan Chủ cười to: "Nếu như có một ngày, ngươi không muốn theo Trương Thất Sát, cũng có thể tới môn hạ ta."

"Tạ quan chủ ưu ái, Ninh Dạ không dám bội sư!"

Lao Huyền Minh cười nói: "Thanh Tiêu ngươi nếu thưởng thức hắn như thế, đến cũng không ngại cho hắn chút chỗ tốt. Ta xem trọng người này, tuy rằng tư chất bình thường, nhưng tâm tính không tệ, hiếm thấy lại thông minh biết làm việc, tương lai biết đâu có thể thành đại khí, đầu tư nho nhỏ của ngươi, tương lai nói không chừng sẽ có vạn lần hồi báo."

Thanh Tiêu Quan Chủ cười to: "Nói đúng lắm, nói đúng lắm. Ta nghe nói ngươi được Minh Tứ Dã Liệt Dương Kiếm khí, nếu như thế, ta cũng cho ngươi một đạo Thanh Minh Khí là được."

Nói đối với Ninh Dạ một chỉ, một đạo Thanh Minh Khí đã ấn nhập mi tâm Ninh Dạ.

Ách!

Các ngươi đều rất biết làm người a?

Đều là bỏ lực không bỏ tài.

Đương nhiên, cũng có ngoại lệ.

Lao Huyền Minh thực lực bình thường, thế nhưng tài lực lại hùng hậu.

Tiện tay vung lên, một cái túi giới tử rơi vào trong tay Ninh Dạ: "Tu hành tiêu tốn lớn, ngươi lại không đủ linh thạch, liền cái túi giới tử cũng không có. Túi này cùng một vạn linh thạch bên trong tặng ngươi, cần cái gì, tự mình mua đi, xem như là cảm tạ ngươi giúp ta thu hồi Huyền Sách ấn."

Ninh Dạ kinh hãi: "Lao sứ, thuộc hạ đã được phong làm hành tẩu, làm sao dám lại thu hậu lễ?"

Lao Huyền Minh ngừng lại hắn: "Hành tẩu là năng lực của ngươi nên được, đây là ta tư nhân cảm tạ, ngươi liền không cần khách khí."

Ninh Dạ hít một hơi dài, cúi rạp người: "Đa tạ Lao sứ ưu ái, thuộc hạ nhất định vì Lao sứ cúc cung tận tụy, ra sức trâu ngựa."

"Có lời này của ngươi, ta liền yên tâm." Đối với Ninh Dạ cái thủ hạ đắc lực này, Lao Huyền Minh cũng là tương đối hài lòng.

"Vậy là. . . Ninh Dạ lại lập tân công, tìm về Huyền Sách ấn, hiện tại đã là hành tẩu chính thức của Huyền Sách Phủ?" Lạc Cầu Chân đau đầu nói.

"Vâng." Tây Giang cúi đầu, không dám nhìn hắn.

Lạc Cầu Chân chỉ cảm thấy một trận choáng váng.

Mẹ nó, lần này càng phiền toái rồi.

Ninh Dạ trở thành hành tẩu chính chức, quyền thế đại tăng, không chỉ có như vậy còn được Thanh Tiêu khí cùng hơn vạn linh thạch, tài nguyên cũng có rồi.

Hắn nguyên bản chỉ là tư chất phổ thông, nhưng hiện tại liền có kỳ duyên, tốc độ tu hành tất nhanh, xem điệu như vậy, khả năng xuất đầu hai năm liền có thể thành tựu Tàng Tượng đỉnh phong, tốc độ này, tại bên trong môn hạ đệ tử cũng coi như là tài năng xuất chúng rồi.

Duy nhất đại giá, chính là khuôn mặt vốn đã xấu kia của hắn giờ càng xấu rồi.

Ngô, chuyện này nghe tới thật giống không tính là đại giá.

"Đối thủ xảo trá a!" Lạc Cầu Chân than dài một tiếng, nói tận bất bình khí trong lồng ngực.

"Vậy chấp sự, hiện tại chúng ta nên xử lí thế nào?"

"Xử lí thế nào?" Trong mắt Lạc Cầu Chân đã xuất hiện túc sát chi ý: "Đối với thân phận của hắn ta vốn là còn mang nghi ngờ, muốn chậm rãi điều tra, nhưng hiện tại người này làm việc như vậy, phản càng kiên định hoài nghi của ta. Người như vậy, tuyệt không thể để hắn tại Thần Cung càn rỡ quá lâu, bằng không tương lai không biết còn gây ra bao nhiêu tai họa."

Hắn nói ánh mắt đã tìm về phía hồ sơ của Ninh Dạ.

Hủy dung!

Ninh Dạ a Ninh Dạ, hủy dung là thủ đoạn man thiên quá hải của ngươi, nhưng cũng chú định trở thành căn bản bại lộ ngươi.

"Tây Giang!"

"Thuộc hạ tại."

"Lập tức liên hệ những người Ma môn cùng Vạn Hoa Cốc chúng ta chưởng khống kia, nói cho bọn hắn, ta muốn một bình Tạo Hóa Thủy. Kẻ nào hoàn thành nhiệm vụ này, chuyện cũ bỏ qua!"

"Vâng!"

Chương 100 : Cơ hội mới

Chương 97: Cơ hội mới

Sự tình Ninh Dạ trở thành Huyền Sách Phủ hành tẩu rất nhanh liền tại Hắc Bạch Thần Cung truyền lưu ra.

Cho tới nay không lộ ra ngoài Ninh Dạ, đột nhiên liền trở thành điểm nóng Thần Cung trên dưới nghị luận, khiến cho thanh danh cùng dung mạo của hắn đồng thời, trở thành đề tài câu chuyện lúc trà dư tửu hậu.

Đối với điểm này, liền ngay cả Trương Liệt Cuồng cũng có mấy phần kinh ngạc.

Cái đệ tử này của chính mình, gần đây vẫn đúng là lôi ra không ít thành tựu rồi a?

Bất quá hắn xưa nay lấy đại đạo làm theo đuổi, đối với chức vị cũng không để ý, ở trong mắt hắn, chỉ cần Ninh Dạ thực lực không rơi xuống, không ném uy phong của hắn là được.

Cũng may Ninh Dạ cũng xác thực không khiến hắn thất vọng, sau khi trở thành hành tẩu không có kiêu ngạo tứ xứ khoe khoang, trái lại càng thêm nỗ lực tu hành.

Theo địa vị đề thăng, hoài nghi của Lạc Cầu Chân đối với hắn lớn lên, nguy cơ trên người Ninh Dạ cũng đang từ từ phóng đại. Ngoại trừ kế sách, thân phận, trọng yếu nhất có thể bảo vệ hắn vẫn là thực lực.

Đã có một vạn linh thạch của Lao Huyền Minh, Ninh Dạ càng là phóng khai thủ bút trắng trợn mua tài nguyên, nỗ lực tu hành, rốt cục tại hai tháng sau thành công tấn thăng tầng thứ tám.

Lúc này khoảng cách hắn gia nhập Hắc Bạch Thần Cung, vẫn chưa tới thời gian hai năm, lấy tư chất của hắn, cũng coi như thần tốc.

Dựa theo quy củ Thần Cung, vào lúc này Ninh Dạ, đã có thể lại học một môn pháp thuật.

Xế chiều hôm đó, Ninh Dạ đi Thiên Tàng phong, chọn một môn cường thể công pháp.

Đây đại khái cũng là một lần lựa chọn Trương Liệt Cuồng vừa ý nhất cho tới nay —— Ninh Dạ rốt cục đã có một điểm bộ dáng tu Thất Sát đao đạo.

Khoảng thời gian này Ninh Dạ hiếm thấy yên tĩnh, không có bất kỳ hành động gì nữa, một mặt cố nhiên là tu hành cần, mặt khác cũng là không có cơ hội gì tốt.

Cũng may Trì Vãn Ngưng đã hoàn thành phần lớn việc hắn giao, phạm vi giám sát của Ninh Dạ chính càng ngày càng rộng, một ít tin tức quý giá trước đây khó có thể thu được, hiện tại cũng có cơ hội tra tìm bí yếu.

Ngày hôm nay Ninh Dạ thông lệ giám sát Thiên Nguyên phong.

Trên một cái hành lang uốn khúc trong Thiên Nguyên điện, có hai người hành tẩu, chỉ là bởi vì thực lực quá mạnh, Côn Lôn Kính không thấy rõ khuôn mặt hai người, liền liền thanh âm cũng là mơ hồ, dẫn tới nghe không hoàn chỉnh.

Nhưng Ninh Dạ vẫn là nghe ra âm thanh một người trong đó, chính là Nhạc Tâm Thiện.

Nhạc Tâm Thiện: "Chuyện bên kia vẫn là giao cho Đông Lâm đi xử lý. . . Trước mắt cấp bách. . . Vô Thường Tự. . ."

Một thanh âm khác trả lời: "Đã đang. . . Ta đã sắp xếp. . ."

Là Tây Phong Tử.

Chỉ là bọn họ đang bàn luận cái gì? Vì sao lại dính đến Vô Thường Tự?

Ninh Dạ không hiểu chút nào.

Vô Thường Tự là một trong những tiên môn nổi tiếng trước đây, nghe nói lúc cường thịnh không hề kém cửu đại tiên môn, nhưng sau này trong thượng cổ chiến tranh bị diệt, nghe nói là bởi vì đứng sai đội —— bọn họ là ủng hộ bên Thiên Cơ Môn.

So với Thiên Cơ Môn còn có thể kéo dài hơi tàn, Vô Thường Tự lại là lúc đó liền bị diệt môn, bây giờ đã hóa thành một vùng phế tích.

Hiện tại bọn hắn đột nhiên thảo luận đến Vô Thường phế tích, khiến Ninh Dạ cảm giác sâu sắc không rõ.

Lúc này Nhạc Tâm Thiện còn đang cùng Tây Phong Tử giao đàm.

Tây Phong Tử nói: "Bất quá ta. . . Như vậy lao sư. . . Đặc biệt là còn phải đem bạch. . . Để vào. . ."

Nhạc Tâm Thiện: "Không thả mồi lớn, sao. . ."

Ngữ thanh ngắt quãng, mơ hồ không rõ, làm Ninh Dạ cũng phẫn hận bất đắc dĩ.

Cho dù hắn hiện tại đã có thể sử dụng Vấn Thiên Thuật, lại tại hành lang chi địa làm sẵn bố trí, nếu muốn một lần tra rõ vẫn như cũ rất khó.

Đúng vào lúc này Tây Phong Tử rốt cục nói một câu rõ ràng: "Hi vọng cái Vương Sâm kia sẽ đến đi."

Nghe nói như thế, Ninh Dạ trong lòng cả kinh, rốt cục ý thức được cái gì.

Nghe ý này, là Hắc Bạch Thần Cung tại Vô Thường phế tích đặt bẫy, hữu ý muốn đối phó Mộc Khôi Tông?

Đúng rồi, Hắc Bạch Thần Cung trước sau hai lần tại trên người Mộc Khôi Tông ăn quả đắng, nhất định sẽ nghĩ biện pháp trả thù lại.

Bản thân có nên nhắc nhở Mộc Khôi Tông không?

Bất quá đáng tiếc, sau khi Vương Sâm rời đi, hắn nhất thời cũng không có con đường liên hệ Mộc Khôi Tông —— Mộc Khôi Tông cách quá xa, hắn vô pháp bói toán gián điệp của Mộc Khôi Tông tại Hắc Bạch Thần Cung.

Thời khắc này chính đang suy nghĩ, Nhạc Tâm Thiện đã nói: "Lại thêm chút nhân thủ đi, lần này Hà. . . cũng sẽ. . ."

Thanh âm Tây Phong Tử đột nhiên cao vút lên: "Con hàng ngu đần kia? Hắn đi làm gì?"

Nhạc Tâm Thiện thở dài một tiếng: "Cách nói của chưởng giáo. . . Là đại cục bất. . . Vì vậy coi như là thân sinh. . . Cũng phải. . ."

Tây Phong Tử phẫn nộ: "Đánh rắm, vô nghĩa, rõ ràng chính là. . ."

Nhạc Tâm Thiện liền liếc mắt nhìn hắn: "Chú ý ngôn từ của ngươi."

Tây Phong Tử giận không nhịn nổi: "Chuyện này quá nguy hiểm rồi!"

"Cho nên mới muốn ngươi lại phái chút. . ."

Tây Phong Tử hít một hơi dài: "Ta biết rồi."

Đúng vào lúc này, Nhạc Tâm Thiện đột nhiên phát hiện cái gì, khẽ ‘di’ một tiếng, ngẩng đầu nhìn trời, tự lẩm bẩm: "Tại sao lại có loại cảm giác bị giám thị?"

Ninh Dạ bị dọa cho nhảy dựng, đang muốn đóng Côn Lôn Kính, nhưng nghĩ lại làm vậy trái lại là ngồi vững, chỉ có thể bất động.

Cũng may Tây Phong Tử đã nói: "Thiên Nguyên trọng địa. . . Kẻ nào có thể. . . Coi như có, cũng hẳn là chưởng giáo. . ."

Đoạn sau dần dần thấp xuống, lại là hai người đã không tiếp tục nói chuyện.

Ninh Dạ lúc này mới đóng Côn Lôn Kính, liền khiến bọn hắn cho rằng, là chưởng giáo Hắc Bạch Tử đang theo dõi bọn họ là được.

Đóng Côn Lôn Kính, Ninh Dạ trầm tư một lúc lâu.

Tuy rằng hai người nói nghe không rõ ràng, nhưng Ninh Dạ đã minh bạch đại thể.

Vì đối phó Mộc Khôi Tông, Hắc Bạch Thần Cung hẳn là tại Vô Thường phế tích làm cái bẫy, cũng khả năng thả xuống bảo vật gì đó làm mồi nhử, thật giống như gọi Bạch gì đó. . . Sẽ không là cái kia chứ?

Ninh Dạ trong lòng cả kinh, nếu là như vậy, vậy thì đúng là bỏ ra vốn lớn rồi.

Cho tới Vô Thường phế tích, nơi đây ở vào biên giới Thiên-Mặc lưỡng châu, thực tế nằm ở Thiên châu cảnh nội, đem cạm bẫy đặt ở chỗ này, cũng liền có thể lý giải.

Bất quá kế hoạch tốt như xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chưởng giáo Hắc Bạch Tử khả năng là đem con trai của chính mình Hà Nguyên Thánh cũng phái qua, phỏng chừng tìm cái danh nghĩa dễ nghe, vì môn phái làm cống hiến, trên thực tế lại là đang kiếm cớ giúp nhi tử của mình thu được bảo vật trong môn phái.

Hắc Bạch Tử tuy rằng tài nguyên đông đảo, nhưng có chút tài nguyên, chú định không phải của hắn, mà là của Hắc Bạch Thần Cung, hắn muốn dùng, cũng cần cho đại chúng một câu trả lời.

Mà lần này chính là cơ hội.

Làm rõ khái niệm trong này xong, Ninh Dạ lập tức hứng thú.

Hà Nguyên Thánh mặc dù là chưởng giáo chi tử, lại là một cái củi mục vạn năm khó gặp một lần, Hắc Bạch Tử không tiếc tài nguyên, hắn vẫn là dùng thời gian năm năm mới thành tựu Hoa Luân. Hơn nữa theo Ninh Dạ lý giải, Hà Nguyên Thánh tuy rằng đã là Hoa Luân, nhưng chỉ có tu vi, thực lực lại cặn bã đến mức tận cùng, liền liền Thiên Cơ cũng không hẳn thắng nổi.

Nói cách khác, Hắc Bạch Tử dám để cho Hà Nguyên Thánh qua đó, như vậy bản thân Vô Thường phế tích khẳng định là không nguy hiểm gì. Dù sao thượng cổ đại chiến đến nay, thật sự có cơ quan cạm bẫy đại trận gì đó cũng đều bị phá giải.

Chân chính nguy hiểm chính là những kẻ ẩn náu kia.

Nếu là như vậy, có lẽ là cơ hội của chính mình, bất quá việc này còn phải thương lượng cùng sư thúc Cừu Bất Quân một chút, như có hắn giúp đỡ, thì có lẽ càng thêm dễ làm.

Việc này, nhất định phải có hắn trợ giúp.

Ngoài ý muốn, thái độ của Cừu Bất Quân đối với chuyện này lại rõ ràng là phản đối.

Thiên Tú các.

"Tin tức ngươi đạt được còn quá ít, tình huống cụ thể không biết. Dính đến lưỡng tông đại chiến, rất khả năng liền Nhạc Tâm Thiện đều sẽ xuất động. Loại cấp bậc này, thực lực của ngươi khó có thành tựu. Nếu như ngươi muốn đáp quan hệ cùng Mộc Khôi Tông, trực tiếp đưa thư thông báo bọn họ là được, không cần thiết tự thân tranh vũng nước đục. Trước mắt cấp bách, vẫn là trước tiên giải quyết phản đồ."

Ninh Dạ phản đối: "Doãn Thiên Chiếu tạm thời không thể giết. Ta từ Giám Sát Đường đạt được tin tức, Lạc Cầu Chân đã bắt đầu tìm kiếm Tạo Hóa Thủy. Ta thật vất vả vì tẩy thoát nghi ngờ mà làm chuẩn bị, cần Doãn Thiên Chiếu đến chứng thực, hiện tại giết hắn, chẳng phải là kiếm củi ba năm thiêu một giờ? Lại nói người này cũng không dễ giết như vậy."

". . . Đến cũng đúng. Vậy ngươi liền thẳng thắn đừng đi." Cừu Bất Quân vẫn là vạn sự lấy ổn làm đầu.

Ninh Dạ lại lắc đầu: "Đây là một cái cơ hội hiếm có, bỏ qua đáng tiếc. Nếu như ta hiện tại thông báo Mộc Khôi Tông, đối với Mộc Khôi Tông mà nói, không tính là đại ân, sau này cùng bọn họ bàn điều kiện cũng khó. Nhưng nếu như là tại thời khắc nguy nan giúp bọn họ một tay, vậy thì không phải thế nữa rồi. Sư thúc, ta minh bạch cần phải cẩn thận, nhưng muốn đối phó thế lực khổng lồ như Hắc Bạch Thần Cung, có lúc chúng ta căn bản không có tư cách cẩn thận. Cái gọi là đợi đến thực lực cường đại mới báo thù, dưới cái nhìn của ta chính là trò cười. Lúc nào mới tính là cường đại? Cái thế giới này, tuy rằng cường giả vi tôn, nhưng còn chưa từng xuất hiện chuyện một người vũ lực có thể bình thiên hạ, bằng không lại đâu ra cái gì cửu đại tiên môn? Một cái chí cường giả thống lĩnh tất cả liền đủ rồi. Vì vậy, muốn chân chính báo thù, dựa vào trước sau không phải lực lượng, mà là đầu óc, mưu kế, dựa vào chính là mượn lực đả lực. Còn nữa ta tư chất phổ thông, nếu không thể mượn cơ hội này xoay trái xoay phải, cướp lấy chỗ tốt, lại dựa vào cái gì thu được thành tựu cao hơn? Chỉ bằng một cái Thiên Cơ Điện tàn tạ? Không đủ."

Mấy câu nói nói đến Cừu Bất Quân cũng là ngầm thừa nhận.

Suy nghĩ một lúc lâu, hắn hỏi: "Ngươi dự định làm thế nào?"

Chương 101 : Lần nữa giao phong

Chương 98: Lần nữa giao phong

Ninh Dạ nổi danh, khiến cho số người mời hắn một thoáng biến nhiều rồi.

Những đồng môn đệ tử nguyên bản không đem hắn coi là chuyện to tát kia, từng cái từng cái đều trở nên nhiệt tình, thỉnh thoảng liền có người kiếm cớ đến gặp Ninh Dạ, lôi kéo giao tình. Trong lúc nhất thời, phòng nhỏ đơn sơ của Ninh Dạ, thế mà trở thành đông như trẩy hội chi địa.

Hứng thú của Trì Vãn Ngưng đối với Ninh Dạ cũng lại lần nữa dày đặc lên.

Vốn là bởi vì Cừu Bất Quân xuất hiện, khiến hoài nghi của nàng đối với Ninh Dạ giảm bớt. Thế nhưng Lao phủ nhất án, biểu hiện của Ninh Dạ lần nữa khiến nàng chú ý.

Trong lòng nàng có hoặc, hứng thú đối với "Kỳ đạo" liền lần nữa gia tăng.

Hôm nay cùng thường ngày, Trì Vãn Ngưng lần nữa mời Ninh Dạ đến chơi cờ.

Trong Ngưng Tâm Tiểu Trúc, Trì Vãn Ngưng chấp hắc đi trước, hạ cờ như bay. Kỳ nghệ của nàng rõ ràng tiến bộ thần tốc, càng cùng

Ninh Dạ giết có qua có lại, thời khắc này, một quân hạ xuống, khinh ngôn tiếu ngữ: "Ninh hành tẩu, ngươi xem quân này của ta, hạ thế nào?"

Ninh Dạ thưởng trà lắc đầu: "Ngươi như còn gọi ta là hành tẩu, ta liền sẽ trở mặt cùng ngươi." (* nv 'phiên kiểm' = lật mặt, trở mặt)

Trì Vãn Ngưng cũng không để ý, đôi mắt đẹp ngưng huy, cười nhìn Ninh Dạ: "Không biết Ninh hành tẩu trở mặt, sẽ là bộ dáng gì? Vãn Ngưng rất muốn nhìn thấy đây."

Ninh Dạ liền nói: "Ta đánh không lại ngươi, chính là trở mặt, tối đa cũng chỉ là bỏ ra mặt nạ này, hù doạ ngươi một thoáng."

Trì Vãn Ngưng liền che miệng khẽ cười: "Đó cũng đúng là trở mặt thật sự đây. Bất quá có một vấn đề, ta rất kỳ quái đây."

"Ân? Vấn đề gì?"

"Ngày đó Công Tôn Điệp tại trong ám đạo bố trí cơ quan, dùng hóa cơ thủy tổn thương ngươi. Nhưng mà hóa cơ thủy tuy độc, cuối cùng lại không trí mạng. Tại trong cạm bẫy bố trí loại cơ quan không trí mạng này, có phải là có chút kỳ quái?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Mục đích của nàng không phải giết người, mà là đào mạng. Cố ý chế tạo người bị thương, mới giả trang đệ tử Hắc Bạch Thần Cung, mang người bị thương rời khỏi, điều này hoàn toàn hợp tình hợp lý."

"Nhưng không hợp thủ pháp của ma môn."

"Thủ pháp của ma môn thế nào?"

"Xuất thủ tàn nhẫn, động chút giết người."

"Nghe tới gia sư đến là khá phù hợp."

Trì Vãn Ngưng liền che miệng khẽ cười: "Dám vọng ngôn tôn sư, cẩn thận quay đầu lại ta tới chỗ Trương Thất Sát tố cáo ngươi."

Ninh Dạ liền cười nói: "Vậy chắc ta phải hảo hảo cùng tiên tử tố cáo cho đã rồi."

Hai người ánh mắt chạm nhau, bèn nhìn nhau cười, trong ánh mắt nhưng tràn ngập vô tận ý vị.

Đúng vào lúc này, tỳ nữ đến báo: "Lạc Cầu Chân cầu kiến."

"Lạc Cầu Chân? Hắn tới làm cái gì?" Trì Vãn Ngưng hơi ngạc nhiên, nhìn nhìn một chút Ninh Dạ, nói: "Để hắn vào đi."

Một lát sau, Lạc Cầu Chân tiến vào Ngưng Tâm Tiểu Trúc.

Đứng tại dưới thềm, hướng tới Trì Vãn Ngưng cùng Ninh Dạ chắp tay: "Trì tiên tử, Ninh hành tẩu."

Ninh Dạ cùng Trì Vãn Ngưng còn đang chơi cờ, Ninh Dạ cũng không để ý tới hắn, Lạc Cầu Chân trong lòng có hỏa, nhưng chỉ có thể cố nhẫn.

Đối phương bây giờ thân phận ngang ngửa với hắn, xác thực có thể không cần quan tâm chim gì hắn.

Vẫn là Trì Vãn Ngưng nói: "Lạc chấp sự hôm nay làm sao rảnh rỗi đến chỗ của ta?"

Lạc Cầu Chân cười nói: "Ta là tới gặp Ninh hành tẩu."

Ninh Dạ cũng không quay đầu lại: "Có lời gì thì nói thẳng."

Lạc Cầu Chân lông mày nhếch lên: "Ninh hành tẩu đối với ta ý kiến rất lớn a."

Ninh Dạ tiện tay hạ cờ: "Ngươi từ sáng đến tối muốn bắt ta, ta đối với ngươi không ý kiến, mới gọi có vấn đề chứ?"

Lạc Cầu Chân cười nói: "Ninh hành tẩu nói đúng lắm, lúc trước là Cầu Chân làm việc quá mức lỗ mãng, oan uổng Ninh hành tẩu, bây giờ ta không phải đã tới bồi tội với ngươi đây sao."

"Bồi thế nào?" Ninh Dạ cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục nghiên cứu ván cờ.

"Tạo Hóa Thủy thế nào?" Lạc Cầu Chân nói.

"Tạo Hóa Thủy?" Nghe được danh tự này, Trì Vãn Ngưng cũng là cả kinh: "Đây chính là sinh cơ thần dược, chỉ có Ma Môn cùng Vạn Hoa Cốc mới có, được không dễ. Ngươi có thể kiếm được?"

Lạc Cầu Chân mỉm cười: "Tại hạ chấp chưởng Giám Sát Đường, đối với động tĩnh của các tiên môn rõ như lòng bàn tay. Chỉ cần muốn, kiếm được một bình Tạo Hóa Thủy cũng không phải quá khó."

"Thế nhưng đại giá vẫn là không nhỏ chứ?" Ninh Dạ ngữ thanh lãnh đạm, cũng không có vui mừng chi ý.

Điều này khiến cho Lạc Cầu Chân có chút kỳ quái, ngươi coi như diễn, cũng nên diễn vui vẻ chút chứ?

Nhưng vẫn là nói: "Là cần chút đại giá."

Ninh Dạ liền nói: "Vậy đại giá này có cần ta bỏ không?"

Lạc Cầu Chân không nghĩ tới hắn lại đề xuất cái vấn đề này, ngẩn ngơ: "Đến là không có ý định này."

Ninh Dạ hừ một tiếng: "Thứ quý giá như vậy tặng không cho ta. Lạc chấp sự, ngươi trở nên hào phóng như vậy từ bao giờ? Vẫn là túy ông chi ý bất tại tửu a?"

Lạc Cầu Chân không nghĩ tới Ninh Dạ lại nói như vậy, không khỏi sững sờ: "Ninh hành tẩu lời ấy có ý gì?"

Ninh Dạ đã nói: "Ngươi vẫn là đang hoài nghi thân phận của ta, muốn thông qua khôi phục dung mạo của ta để xác nhận, đúng không?"

Lạc Cầu Chân không nghĩ tới Ninh Dạ lại nói trắng ra như thế, còn muốn nói gì đó, Ninh Dạ đã quay người lại nói: "Lạc chấp sự nằm trong chức trách, hoài nghi Ninh Dạ cũng thuộc về bình thường. Tạo Hóa Thủy đối với Ninh Dạ cực kì trọng yếu, nếu có thể khôi phục dung mạo, tự nhiên chính là cầu cũng không được. Bất quá tài nguyên của ta đều dùng tại tu hành, không nhiều tài lực như vậy mua lại Tạo Hóa Thủy, suy nghĩ đến Lạc chấp sự động cơ không thuần, Tạo Hóa Thủy này ngươi nếu như đưa tới, ta tự nhiên vui lòng nhận, nhưng sẽ không nói một tiếng cảm ơn với ngươi, Lạc chấp sự chấp nhận hay không?"

Lạc Cầu Chân nghe trợn mắt ngoác mồm.

Cuối cùng hắn đã rõ ràng ý của Ninh Dạ.

Hắn rõ ràng chính là đang nói, Tạo Hóa Thủy ta muốn, nhưng nếu như ngươi cho ta, ta lại tuyệt đối sẽ không bởi vậy nợ ngươi nửa điểm ân tình. Chỗ tốt này ngươi đưa không cho ta, ta nhưng liền cái hoà nhã cũng sẽ không cho ngươi.

Nếu ngươi có thể tiếp thu điểm ấy, ngươi cứ làm, không muốn, vậy thì đừng làm.

Minh bạch ý tứ của Ninh Dạ, Lạc Cầu Chân cũng là giận quá hóa cười: "Ninh hành tẩu hảo thủ đoạn, ngươi nói như vậy, nếu như ta còn nhất định phải đưa Tạo Hóa Thủy tới, chẳng phải trở thành Lạc Cầu Chân ta không thức thời, nhất định phải mặt nóng dán cái mông lạnh của ngài?"

"Đây là ngươi nói nhé." Ninh Dạ cũng không phủ nhận.

Rất tốt.

Ngươi biểu hiện như thế, chính là muốn dùng phép khích tướng, để bức ta không mặt mũi nào chủ động giúp ngươi khôi phục dung mạo chứ? Bằng không nếu như truyền ra, tại dưới tình huống biết rõ Ninh Dạ sẽ không cảm ơn, còn nhất định phải vẫy đuôi đưa lên Tạo Hóa Thủy, Lạc Cầu Chân chẳng khác nào là tự cam thấp hèn.

Theo Lạc Cầu Chân, Ninh Dạ liền là cố ý kích hắn, thông qua loại phương thức khiến hắn mất mặt này thủ tiêu cách ý định khôi phục dung mạo cho mình của hắn.

Nhưng hắn càng là như vậy, Lạc Cầu Chân trái lại càng là nhận định Ninh Dạ có vấn đề.

Rất tốt!

Lạc Cầu Chân đã ôm quyền nói: "Nếu như thế, vậy Cầu Chân cũng không hy vọng xa vời Ninh hành tẩu cảm kích. Coi như là Cầu Chân vì hành động lúc trước làm nói xin lỗi đi." (*Xin lỗi = đạo khiểm)

Ninh Dạ ung dung thong thả nói: "Khiểm lễ ta sẽ thu, bằng hữu thì có thể miễn." (*Khiểm lễ > < tạ lễ)

"Không có vấn đề!" Lạc Cầu Chân cũng tức giận rồi.

Chính muốn rời khỏi, Ninh Dạ đột nhiên nói: "Đúng rồi, còn có một việc."

"Ninh hành tẩu còn có chuyện gì?" Lạc Cầu Chân hỏi.

"Mấy ngày nữa ta sẽ đi xa một chuyến, thời gian đại khái trong khoảng một tháng. Nếu như Lạc chấp sự không thể đem ra Tạo Hóa Thủy trước lúc đó, sợ là liền phải chờ tới sau khi ta trở về. Trước tiên thông báo cho Lạc chấp sự một tiếng, miễn cho đến lúc đó ngươi cho rằng, là ta lâm trận bỏ chạy."

Nghe được Ninh Dạ muốn đi ra ngoài, Lạc Cầu Chân cũng là cả kinh: "Ngươi muốn đi đâu đây?"

"Ta là Huyền Sách hành tẩu, bây giờ lại đã đến Tàng Tượng tám tầng, mắt thấy đỉnh phong sắp tới, đương nhiên phải du lịch một phen, một mặt tận một thoáng hành tẩu chi trách, mặt khác cũng vì ngày sau trùng kích Hoa Luân tìm chút cơ duyên. Trả lời như vậy, chấp sự có thoả mãn không?"

Quả thực là lý do quá là hoàn mỹ rồi.

"Lúc nào khởi hành?" Lạc Cầu Chân hỏi.

"Nửa tháng sau."

Chương 102 : Mọi người cùng động

Chương 99: Mọi người cùng động

Tạo Hóa Thủy không phải phổ thông chi vật, Lạc Cầu Chân đương nhiên không bản lãnh lớn đến mức trong vòng nửa tháng kiếm ra cho Ninh Dạ, vì vậy hắn chú định không cách nào trước lúc này giải quyết chuyện này.

Nửa tháng tiếp sau đó, Ninh Dạ lần nữa bế quan.

Lần bế quan này cùng dĩ vãng bất đồng, Ninh Dạ lựa chọn tại Hòe Âm sơn.

Người khác chỉ cho rằng hắn là muốn tại trong chiến đấu lĩnh ngộ Thất Sát đao đạo, cũng không biết mục đích của Ninh Dạ chỉ là vật liệu.

Tại trong Hòe Âm sơn chính là nửa tháng, trong nửa tháng này, hắn trải qua nhiều chém giết nhất từ khi bản thân tiến vào Hắc Bạch Thần Cung tới nay.

Mỗi ngày đều vượt qua tại trong chiến đấu, săn yêu, liệp ma, săn tất cả những thứ có thể săn giết, tương tự cũng lợi dụng tất cả thủ đoạn có thể lợi dụng.

Thân tại trong Hòe Âm sơn này, không người làm bạn, Ninh Dạ cô tịch tiến lên, liền như con sói cô độc, thoả thích phóng thích sát ý, hận ý của bản thân, đồng thời cũng giải phóng hết thảy thủ đoạn của chính mình.

Trận đạo, cơ quan, phù lục, minh diện, ám diện, các loại thủ đoạn vô sở bất dụng, yêu ma chết ở dưới tay hắn, chỉ là thời gian nửa tháng đã lấy trăm mà tính, trong Tu Di Ốc càng là chất đầy các loại vật liệu, trong đó không thiếu tài nguyên cảnh giới Hoa Luân.

Nếu như chỉ bằng tự thân chiến lực, hiện tại Ninh Dạ đại khái có thể đối kháng cùng đối thủ Tàng Tượng đỉnh phong, nhưng nếu như thêm vào những cơ quan phù chú kia, lại có Thiên Cơ làm bạn, chính là Hoa Luân trung kỳ cũng có thể trảm sát.

Cho tới mạnh hơn chút nữa, Ninh Dạ cũng chỉ có chạy trốn.

Một lần nguy hiểm nhất, Ninh Dạ gặp phải một cái Hoa Luân hậu kỳ đại yêu, tuy rằng còn chưa tới cấp bậc đỉnh phong, nhưng xuất thủ uy năng đã cực kỳ cường đại, nhục thân cường hãn càng là liền Sát Thần Đao cũng vô pháp trảm phá, Ninh Dạ chỉ có thể chạy trối chết.

Nhưng nửa tháng chiến đấu này, cũng chân chính lịch luyện Ninh Dạ, khiến Thất Sát đao đạo của hắn càng thêm dung hội quán thông. Một đao bại Khổng Triêu Thăng lúc trước, bây giờ sử ra, đã trở nên càng thêm nhẹ nhõm.

Ngày hôm đó, mắt thấy ngày xuất hành đã đến, Ninh Dạ rời khỏi Hòe Âm sơn, sau khi hướng Thần Cung báo cáo, lúc này liền rời đi.

Theo hắn rời khỏi, trong Hắc Bạch Thần Cung cũng là một phiến sóng ngầm cuồn cuộn.

"Cái gì? Ngươi định ra ngoài?"

Ôn Tâm Dư ánh mắt lãnh khốc nhìn Cừu Bất Quân.

Cừu Bất Quân cười ngượng: "Vâng, lão nô có chút tục sự chưa xong, tâm kết nan giải, muốn đi ra ngoài một chuyến."

Ôn Tâm Dư chằm chằm nhìn hắn, phảng phất có thể nhận biết được tâm tình của hắn vậy, cứ việc trên thực tế nàng nhận biết không được nửa điểm.

Chốc lát, Ôn Tâm Dư nói: "Ninh Dạ hôm qua vừa mới xuất sơn, ngươi liền xin đi, có phải là muốn đi truy sát Ninh Dạ?"

Cừu Bất Quân kinh hãi: "Chủ nhân làm sao ngươi lại biết. . ."

Ôn Tâm Dư hừ lạnh: "Việc lần trước, nhiều người nhìn thấy như vậy, ngươi cho rằng ta sẽ không chú ý động tĩnh của hắn sao?"

Cừu Bất Quân quỳ xuống: "Lão nô biết tội!"

Ôn Tâm Dư hừ một tiếng: "Ngươi thật sự có tội, lại dám giấu giếm ta, hỗn trướng!"

Nói đã một chưởng tát vào trên mặt Cừu Bất Quân.

Cừu Bất Quân lại là đại hỉ, hắn hiểu rõ tính khí của nữ nhân này, nàng đánh người, liền mang ý nghĩa nàng không có thật sự nổi giận, chân chính nổi giận Ôn Tâm Dư, tựa như băng sơn hỏa diễm, bên trong mãnh liệt, bề ngoài lại không nhìn ra chút đầu mối nào, sát tâm càng thịnh, mặt ngoài liền càng bình tĩnh.

Ôn Tâm Dư đã nói: "Kỳ thực ngươi không đi giết hắn, ta cũng muốn giết."

"A? Vì sao?" Cừu Bất Quân giả vờ không rõ.

Ôn Tâm Dư đã nói: "Biện Tình Bí Pháp của ngươi, huyền ảo dị thường, hẳn là một loại thượng cổ tiên thuật nào đó , nhưng đáng tiếc chỉ là bản thiếu, nhưng cho dù là vậy, cũng là bảo vật hiếm thấy. Bí pháp như vậy, đã có hai người nắm giữ, liền không cần thiết có càng nhiều người nắm giữ, ngươi nói có phải không?"

Cừu Bất Quân đại hỉ dập đầu: "Chủ nhân nói rất đúng, lúc trước Biện Tình Bí Pháp chính là chiếm được từ trên người tiểu tử này, chỉ là khi đó hắn không có tu vi, không thiện sử dụng. Bây giờ lại là đã nắm giữ. Giết hắn, thiên hạ liền bớt một kẻ hiểu pháp này."

Ôn Tâm Dư cười lạnh: "Ngươi nói như vậy, liền không sợ ta giết ngươi?"

Cừu Bất Quân nửa điểm không sợ, trái lại liếm mặt cười nói: "Chủ nhân đối với lão nô tốt như vậy, sao lại cam lòng đây? Lại nói lão đầu tử du lịch giang hồ nhiều năm như vậy, bản lãnh khác không có, đạo lý thỏ khôn có ba hang vẫn là hiểu."

"Ân? Ngươi là đang uy hiếp ta sao?" Ôn Tâm Dư trừng mắt nhìn Cừu Bất Quân.

Cừu Bất Quân liền vội vàng kêu lên: "Lão nô sao dám. Chủ nhân không giết lão nô, là trạch tâm nhân hậu, là thu lưu cùng bồi dưỡng lão nô, lão nô có thể vì chủ nhân làm trâu ngựa, là phúc khí tu mấy kiếp mới được đây."

Ôn Tâm Dư khuôn mặt hơi nguôi, nàng tuy rằng có thể nhìn thấu tình cảm người, đối với tâm tình của chính mình lại là cũng không che lấp.

Thời khắc này nói: "Nếu như thế, vậy liền đi đi."

"Cẩn tuân chủ nhân chi mệnh!" Cừu Bất Quân hô to.

Cừu Bất Quân vốn là tồn tại Vạn Pháp cảnh, chỉ là vì lẫn vào Hắc Bạch Thần Cung, cố ý tu luyện công pháp loạn thất bát tao, cũng khiến cho lẫn nhau xung đột, tự tổn chiến lực, so với Vạn Pháp cảnh bình thường phải kém nhiều. Nhưng dù sao cảnh giới ở nơi đó, vì vậy thực lực còn tại bên trên Ôn Tâm Dư.

Chính bởi vậy, theo Ôn Tâm Dư, Cừu Bất Quân giết Ninh Dạ đó chính là nghiền ép, hoàn toàn sẽ không có vấn đề gì.

Một ngày sau, trong một cái trấn nhỏ phụ cận, Cừu Bất Quân nhìn thấy đang uống trà Ninh Dạ.

Hai người nhìn nhau nở nụ cười.

Giám Sát Đường.

"Nói như vậy, Ninh Dạ xác thực xuất hành?" Lạc Cầu Chân hỏi.

"Vâng."

"Phái người tới phòng hắn tìm vài món đồ hắn thường dùng, lại mời Thần Cơ Đường tầm tung biện vị, xem xem liệu có thể tìm tới vị trí của hắn không."

"Nếu như không thể đây?" Tây Giang hỏi.

"Vậy hắn chính là chạy trốn sau khi biết chuyện Tạo Hóa Thủy."

"Vậy nếu như có thể đây?"

Có thể, liền nói rõ Ninh Dạ thật sự chỉ là đi xa, vẫn là sẽ trở về.

Suy nghĩ chốc lát, Lạc Cầu Chân nói: "Như có thể tìm tới, vậy ngươi liền mang mấy người đuổi theo, xem xem hắn đến cùng đang làm cái gì. . . Lần này đừng tiếp tục làm ta thất vọng."

"Nhất định không phụ chấp sự giao phó."

Không phụ giao phó?

Lạc Cầu Chân cười lạnh trong lòng.

Trong nội tâm có loại cảm giác, chính là Tây Giang chỉ sợ là nhất định sẽ khiến cho chính mình thất vọng.

Có lẽ bản thân nên tự mình tới?

Bất quá sau một khắc, Lạc Cầu Chân liền bỏ đi cái ý niệm này.

Dĩ vãng nhận thức, lần này Ninh Dạ xuất hành, hơn nửa lại sẽ gây ra động tĩnh lớn gì đó. Nếu như mình đi, lại không thể ngăn cản hắn, đó chính là dẫn lửa thiêu thân.

Đến không bằng để cho Tây Giang đi, có vấn đề gì, cũng là hắn chịu trách nhiệm.

Ninh Dạ không có nhìn lầm hắn, Lạc Cầu Chân tuy rằng thông tuệ, nhưng vấn đề lớn nhất của hắn chính là hắn có tư tâm.

Chỉ cần hắn còn có ý nghĩ bo bo giữ mình, hắn liền chú định không thể nào đánh bạc tất cả đi đối phó Ninh Dạ.

Đây cũng chính là điều Ninh Dạ chờ mong.

"Vậy là, hắn quả nhiên vẫn là viễn hành rồi."

Ngưng Tâm Tiểu Trúc, Trì Vãn Ngưng nghe tin tức vừa thu được, khóe miệng thế mà hiện ra một tia vi tiếu.

"Vô sự rồi, đều lui xuống đi." Bình lui hạ nhân, Trì Vãn Ngưng bắt đầu nhập định điều tức, phảng phất Ninh Dạ xuất hành, cũng không có quan hệ gì tới nàng.

Một lần nhập định, chính là một ngày.

Màn đêm buông xuống, tinh quang đầy trời.

Trì Vãn Ngưng cuối cùng kết thúc một ngày tu hành.

Mở mắt ra, đi ra Thuần Âm Nguyên Thủy, liền như vậy đi ra ngoài điện.

Đi thẳng tới một chỗ ít dấu chân người dưới Thiên Tú phong, Trì Vãn Ngưng lấy ra một trương phù chú dẫn thiêu, sau đó liền ngồi ở đó lẳng lặng chờ đợi.

Đây là phương thức liên lạc nàng cùng người bí ẩn ước định.

Chỉ cần Trì Vãn Ngưng dẫn thiêu phù này, đối phương chẳng mấy chốc sẽ liên hệ với nàng.

Đúng, Trì Vãn Ngưng một mực chờ đợi thời khắc này, chính là muốn xác nhận người bí ẩn đến cùng có phải là Ninh Dạ.

Thật ra trong lòng, Trì Vãn Ngưng hi vọng không thu được hồi âm, như vậy, nàng liền có thể xác nhận thân phận đối phương.

Nhưng mà sự tình lại một lần nữa ra ngoài dự liệu của nàng.

Tín phù điểm nhiên không lâu, một cái hộp đá nho nhỏ liền từ đằng xa bay tới.

Trì Vãn Ngưng tiếp được hộp đá mở ra, phát hiện bên trong là một lá thư.

Lá thư nội dung rất đơn giản, đại ý là hiện tại là thời khắc phi thường, mà hắn chính đang làm một cái đại sự, tạm thời không rảnh, như không tất yếu chi sự, liền không cần gặp mặt.

Trả lời thư, liền nói rõ người ở trong núi, vậy thì thật sự không phải Ninh Dạ?

Điều này khiến cho Trì Vãn Ngưng rất thất vọng.

Lại nhìn giấy viết thư trong tay, chữ viết đã dần dần tiêu thất, không để lại một tia chứng cứ.

Đến là hảo thủ pháp.

Không đúng!

Trì Vãn Ngưng trong lòng đột nhiên cả kinh, nhìn kỹ cái giấy viết thư trống không kia, đột nhiên ngưng tụ một chỉ hướng giấy viết thư điểm đi, giấy viết thư kia liền tán phát ra sắc thái kỳ quái lạ lùng, trong hào quang ẩn hiện ra chữ viết mơ hồ lúc trước.

Nhìn kỹ nét chữ mơ hồ cuối cùng kia, Trì Vãn Ngưng bỗng nhiên trong lòng vui mừng, cười duyên lên.

Ngọc chỉ khinh xuất, rơi vào trên giấy viết thư, tựa như đặt tại cái trán Ninh Dạ.

Nàng nhu thanh bách chuyển nói: "Bắt được ngươi rồi!"

Thuận tay xoa một cái, giấy viết thư đã hóa tro bay đi.

Trì Vãn Ngưng vội vã về Ngưng Tâm Tiểu Trúc, bắt đầu thu thập hành lý, trọng yếu nhất chính là rót cho mình một bình thật đầy Thuần Âm Nguyên Thủy.

"Cô nương đây là muốn đi đâu?" Thanh âm thâm trầm của Vũ di vang lên ở sau lưng.

Trì Vãn Ngưng hành vi nhất trệ, cười nói: "Ra ngoài một chút, không được sao?"

"Lão tổ đang lúc bế quan, liền như vậy không chào mà đi, không quá thích hợp chứ?"

"Vũ di như không yên lòng, cũng có thể đi cùng với ta a."

Vũ di liền mỉm cười nói: "Lão thân tuổi tác đã cao, thể lực không đủ, sợ là đảm đương không nổi hung hiểm bên ngoài, nếu như chết ở bên ngoài liền không tốt."

Trì Vãn Ngưng cười nói: "Vũ di không muốn thì quên đi, kỳ thực ta tu Thuần Âm Nguyên Thủy, một bình này chi lượng, chỉ đủ cho ta một tháng, nếu như quá hạn chưa về, trực tiếp xem như ta chết rồi là được."

Vũ di lãnh đạm nói: "Cô nương thiên tư hơn người, hoa dung nguyệt mạo, trí tuệ vô song, tu vi tinh xảo, ngươi sẽ không chết, sẽ chỉ có người khác chết tại dưới váy của ngươi."

Trì Vãn Ngưng liền thu hồi nụ cười: "Đáng tiếc vẫn thu không được ngươi cái lão yêu quái này."

Nói quay người lại đã tự rời đi.

Chương 103 : Phá Giới Bi

Chương 100: Phá Giới Bi

Thiên châu.

Nguyệt ảnh hoàng hôn, lương đình cổ đạo.

Rơi vào trong mắt, mãn mục hoang lương.

Hai bóng người một già một trẻ lạc trên mặt đất, Cừu Bất Quân nhấc lên đấu bồng, lộ ra lão nhãn vẩn đục: "Nơi này chính là Vô Thường Tự."

Vô Thường Tự trước kia, bây giờ đã hóa thành phế tích, chiến tranh tiêu vong đi tiên môn, năm tháng cọ rửa đi chốn cũ, Vô Thường Tự bây giờ, chỉ còn một phiến tàn diêm đoạn bích.

Nơi này một độ đã từng là yêu ma chiếm giữ chi địa, ma khí mịt mờ, nhưng cho dù là như vậy, vẫn có những sinh mệnh bất khuất ngoan cường sinh trưởng.

Một ít thực vật màu xanh đen mọc đầy phế tích, trưởng thành tại trong ma khí mịt mờ, hình thành mảng lớn thực vật xanh sẫm, ẩn nhiên còn có quái dị kêu gào truyền đến.

Một cái phế tích tồn tại ngàn vạn năm, nơi này đã sớm bị vô số người sưu lược quá, sớm không còn bảo vật gì.

Mặc dù như thế, nhưng còn có truyền thuyết.

Truyền thuyết tại bên dưới Vô Thường Tự, có một mảnh không gian bí ẩn, bên trong ẩn giấu Vô Thường Tự trấn tự chi bảo: Định Càn Châu, Loạn Khôn Trượng.

Định Càn Châu cùng Loạn Khôn Trượng là lưỡng đại trọng bảo của Vô Thường Tự. Trong đó Định Càn vô thiên, một khi thi triển thiên địa tuyệt, tuyệt thiên địa cảm ứng, chính là vô pháp. Loạn Khôn vô thường, binh vô thường lý thủy vô thường hình, một khi thi triển thiên hoảng địa loạn, pháp vô thường hình, chính là vô thường.

Vô Thường Tự cũng vì vậy mà đắc danh. Không phải là vì người vô thường, mà là trấn tự chi bảo vô thường.

Sau khi Vô Thường Tự phúc diệt, lưỡng đại trọng bảo này đều đã biến mất, vì vậy có truyền thuyết tại dưới đất của Vô Thường Tự.

Bất quá Ninh Dạ lại biết, những thứ khác không dám nói, Định Càn Châu là khẳng định không ở Vô Thường Tự.

Bởi vì Định Càn Châu sớm đã bị Thiên Cơ Môn lấy đi, luyện hóa trở thành tài nguyên luyện chế Tàng Thiên Ngục. Tàng Thiên Ngục tuyệt thiên địa thông, khiến thụ khốn chi nhân vô pháp thi triển, Định Càn Châu có định càn chi năng, đương nhiên sẽ không bỏ qua, bởi vậy trở thành một trong những linh kiện hạch tâm tạo thành Tàng Thiên Ngục.

Năm đó Thiên Cơ Môn vì luyện chế Thiên Cơ Điện, khắp nơi sưu lược thiên hạ chí bảo, thậm chí ngay cả đồng minh của mình cũng không bỏ qua, đây cũng là nguyên nhân căn bản bọn họ đắc tội thiên hạ tiên môn.

Nhưng mà coi như là vậy, Vô Thường Tự cũng không có kết quả tốt, thậm chí so với Thiên Cơ Môn càng thảm hại hơn —— tại trong đại chiến bị chúng tiên môn vây công, hôi phi yên diệt.

Bởi không phải mỗi cái tiên môn đều biết phương thức luyện chế của Thiên Cơ Điện, vì vậy không ít tiên môn cũng không biết Định Càn Châu là bộ phân cấu thành Tàng Thiên Ngục, sau khi không có tìm được Định Càn Châu cùng Loạn Khôn Trượng, liền đều cho rằng hai thứ này còn bị ẩn giấu, cũng bởi vậy sản sinh truyền thuyết liên quan tới Vô Thường Tự có tàng bảo.

Chỉ là vạn năm tới nay, vô số tu tiên giả đã tới nơi này, Vô Thường phế tích bị lật không nói ngàn lần, trăm lần khẳng định là đã có, nhưng cũng không thấy kẻ nào đạt được bảo bối.

Bây giờ, đã không còn ai cảm thấy hứng thú đối với Vô Thường phế tích.

Nhưng Hắc Bạch Thần Cung lại dự định lợi dụng truyền thuyết này, đem Vô Thường phế tích biến thành chiến trường trả thù Mộc Khôi Tông.

Thời khắc này Cừu Bất Quân nhìn chung quanh một chút, nói: "Người của Hắc Bạch Thần Cung hẳn là vẫn chưa tới, đi thôi, chúng ta qua đó làm trước một phen bố trí."

Nói đã bắt đầu cười hắc hắc.

Lúc vừa mới biết được kế hoạch của Ninh Dạ, Cừu Bất Quân cũng là bị dọa cho nhảy dựng, nhưng sau đó càng nghĩ càng cảm thấy thú vị, theo đó liền tích cực chủ động tham dự vào.

Hai người bên này vào phế tích.

"Trước tiên đi đâu?" Cừu Bất Quân hỏi Ninh Dạ.

Hắn mặc dù là sư thúc, nhưng chủ công ẩn nấp tiềm phục chi thuật, nếu bàn đến bàng môn tạp học, lại còn không bằng Ninh Dạ.

Chuyến này hành động, trọng điểm vẫn là phải dựa vào Ninh Dạ.

Ninh Dạ nhìn quanh bốn phía, không cần Côn Lôn Kính, chỉ là cầm một cái quái bàn, đối chiếu nhìn một chút, chỉ về một cái phương hướng nói: "Nơi đó chính là vị trí Trung Cực cung."

Vô Thường Tự lấy cửu cung chi vị phân bố, phân càn cung, khảm cung, cấn cung, chấn cung, trung cung, tốn cung, ly cung, khôn cung, đoài cung cửu đại quần thể điện lạc.

Trong đó trung cung tức là chủ điện.

Nơi này cũng là địa phương bị chúng nhân tìm kiếm nhiều nhất, sớm không nhìn thấy một tia hình ảnh cung điện, liền ngay cả điện trụ đều bị Oanh sụp, mỗi một mảnh ngói đều bị đập vỡ, lại kinh vạn năm phong sương chi gột rửa.

Nhưng mà coi như là vậy, trung cung chi địa vẫn như cũ ngoan cường bảo lưu một thứ.

Đó là một tấm bia đá, toàn thân tối đen, bình đạm vô kỳ, nhưng cho dù vạn năm thời gian, vẫn như cũ sừng sững tồn tại.

Phá Giới Bi!

Phá Giới Bi là tạo vật của Thiên Cơ Môn, cùng Thiên Cơ Điện bất đồng, nó không phải hoàn toàn do Thiên Cơ Môn tạo thành, mà là do Thiên Cơ Môn cải tạo mà ra.

Nghe nói ban đầu Trường Thanh Giới tồn tại, liền có chín toà thiên bi, là đồ vật từ khi Trường Thanh Giới tồn tại lên liền tồn tại, hào xưng thọ ngang thiên địa, bởi vậy lại xưng Thiên Địa Đồng Thọ Bi.

Thân bia vô tự, nên cũng gọi Vô Tự Bi.

Vô Tự Bi không có uy năng gì, chỉ có một loại đặc tính, chính là hầu như vô pháp hư hao.

Đương nhiên, chỉ là hầu như.

Bởi vì nó sau này bị tổn hại rồi.

Vô Tự Bi lần đầu tiên tổn hại nguyên khởi lưỡng đại thái cổ tiên môn quyết đấu, bởi vì thời gian quá lâu đã sớm vô pháp khảo chứng. Chỉ biết trận chiến này tối tăm trời đất, nhật nguyệt vô quang, liền ngay cả Thiên Địa Đồng Thọ Bi cũng bị đánh nát một khối.

Mà theo Thiên Địa Đồng Thọ Bi phá diệt, càng dẫn đến thiên hiện dị tượng, linh khí tản ra, trình độ tu tiên của toàn bộ Trường Thanh Giới đều rớt xuống một đoạn.

Nghe nói cảnh giới tu tiên nguyên của Trường Thanh Giới vốn có bảy tầng, từ đó trở đi, bảy tầng liền xuống làm sáu tầng.

Cũng là bắt đầu từ khi đó, mọi người mới biết nguyên lai bia này chính là căn cơ của Trường Thanh Giới.

Bi toái một khối, thiên có một khuyết.

Thiên nếu đã có khuyết, thì linh khí tản ra, dẫn đến kết quả liền là hoàn cảnh tu tiên cũng trở nên ác liệt hơn.

Từ đó trở đi, mỗi khi gặp đại chiến, mọi người tất cẩn thận từng li từng tí, không còn dám phá Đồng Thọ Bi.

Thế nhưng Đồng Thọ Bi vẫn không có vì vậy bảo tồn.

Thượng cổ chi chiến, Thiên Cơ Môn chiến bại lâm nguy, xuất ra thủ đoạn cuối cùng, nguyên lai bọn họ càng động chút tay chân tại trên tám khối Đồng Thọ Bi còn lại, bày xuống Phá Giới Đại Trận, một khi phát động, tám bi tề toái, toàn bộ Trường Thanh Giới đều sẽ vô tồn.

Vì thế Thiên Cơ Môn thậm chí còn tự tay phá nát một khối để chứng minh, dẫn đến thiên tái hữu khuyết, linh khí tái dật, tu tiên giả tình cảnh càng lúc càng gian nan, tu tiên sáu tầng xuống làm năm tầng.

Tại dưới loại tình huống này, chúng tiên môn không thể không bỏ qua cho Thiên Cơ Môn, chỉ là đem hết thủ đoạn minh thương ám tiễn đối phó, khiến cho nó suy sụp, càng trọng yếu chính là khiến Thiên Cơ Môn nhân tài không đủ, cuối cùng liền cơ hội có thể khởi động đại trận, phá hoại Đồng Thọ Bi đều không có.

Đồng Thọ Bi cũng bởi vậy trở thành Phá Giới Bi.

Thiên Cơ Môn tại dưới loại tình huống này tồn tại vạn năm, chỉ là theo thời di sự dịch, tin tức về Phá Giới Đại Trận cũng dần dần tiêu vong, dẫn đến sau đó Thiên Cơ Môn đã không người nào có thể trọng khải Phá Giới Đại Trận, triệt để mất đi cơ hội trở mình cuối cùng. Chỉ là lúc này Thiên Cơ Môn cũng đã suy sụp thành tiểu môn phái, cừu hận trước đây từ từ quên lãng, cũng không ai coi bọn họ là chuyện to tát nữa.

Mãi đến tận Thiên Cơ Điện trở về, phúc chi sở chí, họa chi sở ỷ, Thiên Cơ Môn bởi vậy bị diệt.

Vị trí cũ của Vô Thường Tự, chính là ở trên một toà Phá Giới Bi.

Bây giờ Vô Thường bất phục, giới bi vẫn tồn, chỉ cần giới bi không ngã, Trường Thanh Giới liền sẽ vĩnh tồn.

Thời khắc này Ninh Dạ Cừu Bất Quân một già một trẻ đi tới vị trí Trung Cực cung, chính nhìn thấy toà giới bi trắng noãn kia đứng sừng sững bên trên.

Cứ việc trải qua phong sương gột rửa, Phá Giới Bi vẫn thủy chung trắng noãn như ngọc, không nhiễm bụi trần.

Nhìn cái giới bi kia, Cừu Bất Quân không khỏi nói: "Vật này rõ ràng không phải thiên thành, chính là tiên nhân tạo ra, chỉ không biết là tiên nhân cỡ nào mới có thể làm đến điểm đó."

Ninh Dạ cũng gật đầu: "Vũ trụ mênh mông, hạo hãn vô cùng. Muốn nói có tồn tại mạnh hơn Niết Bàn chi cảnh, ta cũng không kỳ quái, chỉ là không ở bên trong giới này mà thôi. Như có một ngày, chúng ta có thể nhảy ra hạn chế, có lẽ có thể dòm ngó đến tột cùng."

"Năm đó các lão tổ tông cũng là nghĩ như vậy, vì thế mới không tiếc tất cả chế tạo Thiên Cơ Điện, nhưng cũng vì vậy mà đưa tới vạn cổ suy lạc chi cục." Cừu Bất Quân thở dài.

Ninh Dạ đến không để ý: "Người tổng là sẽ theo đuổi giấc mơ, thượng cổ Thiên Cơ Môn không có làm sai, chỉ là thủ đoạn quá mức cấp tiến."

"Như vậy ngươi đây?" Cừu Bất Quân nhìn hắn: "Tương lai ngươi như có cơ hội, có muốn đi lại đường này không?"

Ninh Dạ nhưng hơi hơi mỉm cười: "Không, ta như có cơ hội, thì sẽ đẩy ngã càng nhiều Phá Giới Bi, khiến giới này từ đây không còn tiên nhân."

Cái gì?

Cừu Bất Quân ngạc nhiên nhìn Ninh Dạ.

Ninh Dạ đã nói: "Tiên nhân vô đạo, vì cầu thiên đạo mà coi muôn dân như giun dế, lưu họ làm gì?"

"Vậy ngươi thì sao? Tiên nhân xử lí thế nào?" Cừu Bất Quân bật thốt lên hỏi.

Ninh Dạ ngửa đầu nhìn trời: "Tiên nhân không phải đều cầu thiên đạo sao? Vậy liền để cho bọn họ lên trời là được rồi. Có bản lĩnh lên trời, không bản lĩnh cũng đừng tu tiên nữa. Từ nay về sau, tiên quy tiên, phàm quy phàm, vĩnh viễn tương cách."

Chương 104 : Lại một mảnh vụn

Chương 101: Lại một mảnh vụn

Lý tưởng hào hùng của Ninh Dạ, khiến Cửu Bất Quân cũng cảm giác rung động sâu sắc. Cũng may Ninh Dạ nói lời ấy xong, lại cười nói: "Bây giờ nói những thứ này, đều còn quá sớm. Ta còn chỉ là một cái tiểu tốt liền Tàng Tượng đỉnh phong cũng chưa đến, nói cái gì tuyệt thiên địa thông, không khỏi buồn cười, vẫn là trước tiên làm chính sự đi."

Nói đã đi hướng Phá Giới Bi.

Hắc Bạch Thần Cung muốn làm bố trí, chỗ tốt nhất liền tại phụ cận Đồng Thọ Bi, vì vậy Ninh Dạ cũng sẽ đem mai phục của hắn thiết kế ở đây.

Đi tới bên Phá Giới Bi, Ninh Dạ thuận tay một quyền đánh về giới bi.

Phá Giới Bi chính là Trường Thanh chi cơ, tồn tại cùng thiên địa, đừng nói thủ đoạn bình thường phá không được, coi như là cửu đại tiên môn dốc toàn phái chi lực cũng đừng hòng phá hoại. Bất quá cũng chính bởi vậy, phàm là người tới nơi đây chiêm ngưỡng, đại thể sẽ tiện thủ Oanh mấy lần Phá Giới Bi, lấy đó biểu lộ mình đã công kích quá toàn bộ thế giới.

Ninh Dạ cũng là tùy ý một quyền, cũng không muốn có kết quả gì.

Không nghĩ tới một quyền này oanh xuất, trong tâm hải càng một trận nổ vang.

Thiên Cơ Điện?

Ninh Dạ phát hiện Thiên Cơ Điện trong thân thể thế mà chuyển động, phát ra rung động kịch liệt.

Đây là chuyện gì?

Cừu Bất Quân nhìn ra hắn sắc mặt kinh ngạc, kỳ quái nhìn hắn, một bên cũng tẻ nhạt cho Phá Giới Bi một quyền, rơi vào trên bia, chỉ như gió nhẹ thổi qua, một bên hỏi Ninh Dạ: "Làm sao vậy?"

Ninh Dạ sắc mặt cổ quái: "Thiên Cơ Điện có động tĩnh."

"Ân?" Cừu Bất Quân đầu tiên là ngẩn ra, lập tức tỉnh ngộ ra: "Mảnh vỡ Thiên Cơ Điện? Lẽ nào nơi này có mảnh vỡ Thiên Cơ Điện?"

Ninh Dạ gật đầu: "Hẳn là như vậy."

Sau khi Thiên Cơ Điện phá nát, các đại tiên môn dồn dập tìm kiếm mảnh vỡ khắp nơi, phần lớn mảnh vỡ cũng bởi vậy tại trong tay các tiên môn, thế nhưng tổng có một ít mảnh vỡ, liền ngay cả các tiên môn cũng vô pháp tìm tới.

Phá Giới Bi vô pháp lay động, đến xác thực là có khả năng nhất bị để sót.

Chỉ là biết quy biết, Phá Giới Bi lại là không thể lay động.

Cừu Bất Quân cũng ý thức được điểm này, thở dài một tiếng: "Nhìn thấy không ăn được, còn không bằng không nhìn."

Ninh Dạ lại không nghĩ như vậy, ngưng thần nhìn Phá Giới Bi: "Nói như vậy, truyền thuyết đến cũng chưa chắc tất cả đều là truyền thuyết. Bên dưới Vô Thường phế tích, chí ít xác thực có nơi quần tiên vô pháp tiến vào, cũng bởi vậy có khả năng ẩn giấu Vô Thường chi bảo?"

Cừu Bất Quân lắc đầu: "Định Càn Châu bị luyện vào Tàng Thiên Ngục, hiện tại cũng không biết ở trong mảnh vụn nào, còn Loạn Khôn Trượng, theo ta được biết, từng xuất hiện tại trong thượng cổ chi chiến từng, chỉ là chiến hậu không rõ tung tích, vì vậy cũng không có mấy khả năng được để vào nơi đây. Vô Thường phế tích không có hai bảo này, vì vậy hẳn là cũng không có đặc biệt giấu bảo."

"Nếu như thế, mảnh vỡ tại sao lại ở trong bia?" Ninh Dạ hỏi ngược lại.

Cừu Bất Quân há miệng, nhất thời càng không trả lời được.

Đúng vậy, Thiên Cơ Điện cũng là phá nát tại trong chiến đấu, nếu mảnh vỡ đã có thể vào, tại sao Loạn Khôn Trượng không thể vào?

Trọng yếu nhất chính là, nếu đã là tiến vào trong chiến đấu, vậy thì mang ý nghĩa đây không phải là chỗ giấu bảo mở từ trước, mà rất khả năng là lâm thời mở ra.

Bất quá nghĩ nghĩ, vẫn là lắc đầu nói: "Mặc kệ làm sao đi vào, bí pháp mở ra Phá Giới Đại Trận từ lâu thất truyền, chúng ta cũng không thể nào lợi dụng trận này nữa, cũng là không vào được."

Ninh Dạ lại lắc đầu: "Có thể cảm ứng được, liền nhất định có cơ hội, ta trước tiên xem xem Côn Lôn Kính có thể suy tính hay không."

Nói Ninh Dạ đã tâm thần tiến vào Thiên Cơ Điện.

Phá Giới Bi không có che lấp thiên cơ, cũng không cần, bởi vì chính nó chính là thiên, địa này, thọ ngang thiên địa, thậm chí có thể nói chính là thiên cơ.

Côn Lôn Kính tính không ra Phá Giới Bi, vì vậy Ninh Dạ tính chính là mảnh vỡ.

Theo ý nghĩ của Ninh Dạ, nếu đã có thể cảm ứng được mảnh vỡ, như vậy mảnh vỡ hoặc là không ở trong phạm vi khống chế của Phá Giới Bi, hoặc chính là liên hệ giữa Thiên Cơ Điện cùng mảnh vỡ đã vượt quá hạn chế của Phá Giới Bi.

Nhưng mà kết quả xuất ra lại khiến Ninh Dạ rất ngạc nhiên.

Tâm thần lui ra, Cừu Bất Quân hỏi hắn: " Thế nào?"

Ninh Dạ sắc mặt cổ quái: "Côn Lôn Kính biểu hiện mảnh vỡ tại một phiến không trung hư vô."

" không trung hư vô?" Cừu Bất Quân không hiểu.

"Hẳn chính là Phá Giới Bi." Ninh Dạ hồi đáp.

Côn Luân cảnh mặc dù không cách nào thôi diễn Phá Giới Bi, nhưng có lúc không có manh mối chính là manh mối tốt nhất.

Ninh Dạ dùng Côn Lôn Kính diễn hóa cảnh tượng trước mặt, Vô Thường phế tích tận hiện, chỉ có trung cung hạch tâm chi địa một mảnh hư vô, bản thân chuyện này liền nói rõ vấn đề.

Mà mảnh vỡ liền tại trung ương của hư vô này, đối chiếu phương vị, Ninh Dạ liếc mắt đã nhìn ra đó hẳn chính là tại trong Phá Giới Bi.

Mà khi Ninh Dạ thử nghiệm kích phát mảnh vỡ Thiên Cơ thì, lại không bất kỳ phản ứng nào.

Vậy ý nghĩa là mảnh vỡ cũng vô pháp rời khỏi.

Nói cách khác, liên hệ giữa mảnh vỡ cùng Thiên Cơ Điện không có vượt quá hạn chế của Phá Giới Bi, điều này cũng là bình thường.

Nhưng vấn đề là nếu đã không vượt qua, vậy tại sao bản thân lại có thể cảm ứng được?

Cừu Bất Quân cùng Ninh Dạ đều ý thức được cái vấn đề này, nhất thời kỳ quái.

Nghĩ nghĩ, Cừu Bất Quân nói: "Hiện tại trước tiên không quan tâm những chuyện đó, người của Hắc Bạch Thần Cung lúc nào cũng có thể sẽ đến, trước tiên làm theo kế hoạch đi."

"Chờ đã!" Ninh Dạ nhưng nghiêm mặt nói: "Đây là một cái cơ hội, nếu như có thể khám phá huyền bí, có lẽ kế hoạch lần này có thể thành công hơn so với chúng ta tưởng tượng."

Hắn nói đã ngồi ở dưới đất chăm chú suy nghĩ lên.

Chốc lát, Ninh Dạ đột nhiên mỉm cười, nói: "Ta nghĩ ra rồi."

"Nhanh như vậy?" Cừu Bất Quân ngạc nhiên.

Chuyện lớn như vậy, chẳng lẽ không phải là nghĩ cái mấy ngày mấy đêm thậm chí nhiều năm sao?

Ninh Dạ lại lắc đầu: "Có chút vấn đề, minh bạch chính là minh bạch, không minh bạch chính là không minh bạch, có thể nghĩ thông suốt hay không, cùng thời gian không quan hệ."

"Ngươi cho rằng là chuyện gì?" Cừu Bất Quân trực tiếp hỏi kết quả.

"Hẳn là thượng cổ Thiên Cơ Môn hữu ý bố trí." Ninh Dạ trực tiếp đưa ra đáp án: "Đồng Thọ Bi bị bày xuống Phá Giới Chi Trận, có thể phá bia này. Trận này, vốn là thiên tuyệt cổ trận của Thiên Cơ Môn, nhưng đến cùng là Thiên Cơ Môn trận pháp. Chỉ cần là người có tu Thiên Cơ tâm pháp, lại có Thiên Cơ Điện, liền có thể trình độ nhất định được đến đại trận này tán đồng. Vì vậy không phải liên kết giữa mảnh vỡ cùng Thiên Cơ Điện cường đại đến đột phá hạn chế, mà là Thiên Cơ Môn ở chỗ này để lại hậu chiêu, cho hậu nhân cơ hội."

Cừu Bất Quân trở nên hưng phấn: "Ngươi có thể khởi động Phá Giới Đại Trận?"

Ninh Dạ lắc đầu: "Không thể."

Cừu Bất Quân như bị giội một bồn nước lạnh: "Vậy có thể làm cái gì?"

Ninh Dạ hồi đáp trực tiếp đem hắn đá vào thâm uyên: "Cái gì cũng không thể làm. Tu vi của ta còn quá thấp, Phá Giới Đại Trận chi thuật lại từ lâu thất truyền, coi như là nắm giữ Thiên Cơ Điện, cũng chỉ là có thể cảm ứng được sự tồn tại của nó, muốn phá giải lại là không thể nào."

"Đó chính là vô dụng?"

"Đến cũng chưa chắc." Ninh Dạ hồi đáp: "Thiên Cơ Điện vỡ vụn, mảnh vỡ tiến vào trong Đồng Thọ Bi, lộ ra không phải không có nguyên nhân, mà là thượng cổ đại năng của Thiên Cơ Môn đặc ý làm bố trí. Bởi vậy có thể thấy được, nhất định sẽ lưu lại cơ hội lấy ra cho hậu nhân, hơn nữa mảnh vụn này khả năng vô cùng trọng yếu, liền như là tại trong Tu Di Ốc thả mảnh vỡ Vạn Tượng Đồ đồng dạng."

Mảnh vỡ cũng có giá trị cao thấp, mảnh vỡ Vạn Tượng Đồ trong Tu Di Ốc, ghi chép hoàn chỉnh Khi Thiên Thuật, mà Khi Thiên Thuật chính là thủ đoạn tự vệ trọng yếu nhất của Thiên Cơ Môn, chỉ tiếc Thiên Cơ Môn một mạch không thu được.

Cho nên khối mảnh vỡ bị giấu vào trong bia này, rất khả năng cũng là như vậy.

Ninh Dạ không biết đó sẽ là cái gì, nhưng hắn biết Thiên Cơ Môn nhất định lưu lại cửa sau lấy vật.

Vấn đề là. . . Hắn phải làm sao mới tìm ra được cái cửa sau này?

Cừu Bất Quân cũng ý thức được điểm này, thở dài nói: "Thời gian quá lâu, lâu đến coi như có phương pháp thu hồi, khả năng cũng đã thất truyền."

Ninh Dạ nhưng ánh mắt hơi sáng lên: "Ngươi nói đúng. Nếu như phương pháp lấy vật Thiên Cơ Môn lưu lại là tại trong môn phái, như vậy liền có khả năng thất truyền. Muốn lưu lại lấy vật chi pháp, vậy thì nhất định phải là sẽ không thất truyền."

"Vậy thì làm sao?" Cừu Bất Quân còn chưa hiểu.

Ninh Dạ ngẩng đầu nhìn Cừu Bất Quân: "Phương pháp nhất định liền tại trong Thiên Cơ Điện."

"Trong Thiên Cơ Điện? Ngươi là nói. . ."

"Côn Lôn Kính, thời không luân chuyển!" Ninh Dạ hồi đáp.

Chương 105 : Sư tử vồ thỏ

Chương 102: Sư tử vồ thỏ

Côn Lôn Kính có thời không luân chuyển chi năng, điểm này là không thể nghi ngờ, lúc trước cũng chính là bởi vì nó, mới đem Ninh Dạ mang đến đây. Chỉ tiếc vạn năm tích lũy, một khi hao tận, bây giờ cũng chỉ có thể dùng tại bói toán, lại không thể nào dùng để xuyên việt không gian.

Mà trong Phá Giới Bi hiển nhiên chính là tự thành không gian, chỉ có lợi dụng thứ liên kết cùng Thiên Cơ Điện là Côn Lôn Kính, mới có thể đi vào trong đó, lấy đi mảnh vỡ.

Đáng tiếc, Ninh Dạ tuy rằng tìm tới phương pháp, nhưng không cách nào chấp hành.

"Chung quy vẫn là không thể." Biết đáp án Cừu Bất Quân cũng là thở dài.

Ninh Dạ nhưng không nghĩ như vậy: "Biện pháp vẫn là có, chỉ là cần thoáng điều chỉnh một chút kế hoạch."

"Làm sao?"

"Xem ra lần này, kế hoạch của chúng ta phải làm lớn một chút." Ninh Dạ nói với Cừu Bất Quân: "Sẽ có chút mạo hiểm, sư thúc có dám?"

Cừu Bất Quân bắt đầu cười hắc hắc: "Chỉ cần ngươi có thể làm được, cái mạng này của lão nhi chính là của ngươi."

Vị Vũ lâu.

Hà Nguyên Thánh nằm tại trong ngực thơm của bảy tám cái cô nương không muốn dậy. Thân thể phì thạc tráng đại của hắn ép những cô nương kia cũng không nhấc được thân, từng cái từng cái bị đè nhe răng trợn mắt, nhưng lại không thể không miễn cưỡng vui cười, nói chút lời nịnh nọt "Công tử thật là uy vũ" "Công tử thật uy phong", chỉ là nhìn cái khuôn mặt như heo kia, các loại tươi đẹp thuyết từ mụ mụ dạy, lại là làm sao cũng không nói ra được.

Bên ngoài tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên: "Thiếu gia, thời gian không còn sớm, nên khởi hành rồi."

"Gấp cái gì?" Hà Nguyên Thánh hơi không kiên nhẫn, hắn hứng thú chính cao, không muốn xuất hành.

Người ngoài cửa liền nói: "Thỉnh thiếu gia lấy đại cục làm trọng, nếu như ngài không ra, lão hủ sợ là liền phải đi vào dùng biện pháp mạnh."

Nghe nói như thế, Hà Nguyên Thánh tức giận bất đắc dĩ: "La Oa Tử ngươi thật là đáng ghét, thật vất vả rời khỏi Hắc Bạch Thần Cung, hiếm thấy khoái hoạt một hồi, lại nhất định phải thúc ta, cho ta nửa canh giờ nữa là tốt rồi!"

Thanh âm ngoài cửa nhưng không hề bị lay động: "Thiếu gia hôm nay đã làm lỡ hai canh giờ, trong vòng một chén trà, thiếu gia nếu không ra, lão hủ liền xông vào, đem thiếu gia ném ra Vị Vũ lâu, lại đem hết thảy cô nương đều giết sạch."

Nghe nói như thế, các cô nương đều bị dọa sợ rồi, từng cái từng cái gấp không thể chờ mặc quần áo muốn chạy.

Hà Nguyên Thánh giận dữ: "Được được được, xem như ngươi lợi hại, đợi trở lại lại hảo hảo thu thập ngươi!"

Chỉ là hắn ở bên ngoài còn thu thập không được cái gia nô này, sau khi trở về liền càng không thể, cuối cùng cũng chỉ là nói miệng vài câu mà thôi.

Đi ra khỏi phòng, liền thấy một lão đầu chính khom người đứng ở trước cửa, bên ngoài còn đứng mười tên hắc giáp cùng mười tên bạch giáp võ sĩ, mặt mang mặt nạ, không nhìn thấy tướng mạo, ngoài ra còn có một người, toàn thân khói đen bao phủ, cũng là không thấy hình dáng, lại chính là Doãn Thiên Chiếu.

Lão giả tên La Oa Tử, người cũng như tên, chính là một kẻ lưng còng, vĩnh viễn chỉ có thể khom lưng với người, là gia nô của chưởng giáo Hắc Bạch Tử, tu vi Vạn Pháp đỉnh phong, thực lực có thể so với Tứ Cửu Nhân Ma, gặp hắn đa số mọi người đều cung kính xưng một tiếng La lão.

Hắc bạch võ sĩ là Thần Cung bí vệ, thông thường lấy mười người làm một đội, tuy rằng cảnh giới không cao, nhưng chiến lực đều cực cường, càng thiện liên thủ chi thuật.

Chỉ là trận dung này, liền có thể quét ngang một cái tiểu tiên môn, Hắc Bạch Tử vì bảo vệ bản thân nhi tử, cũng là tận hết sức lực.

Hà Nguyên Thánh lười biếng đi ra, một tên bạch giáp võ sĩ đã nắm vân tiêu xa đi tới.

Lên vân tiêu xa, chúng nhân đồng thời bay lên, liền thấy một phiến thải quang bay lên trời cao, đã hóa thành cầu vồng lao đi.

Một đường phi hành, rốt cục đã tới Vô Thường phế tích.

Hà Nguyên Thánh búng tay tách một cái, Doãn Thiên Chiếu đã đi đến bên vân tiêu xa: "Hà thiếu."

Hà Nguyên Thánh ném cho Doãn Thiên Chiếu một cái hộp ngọc: "Đồ vật ở chỗ này, các ngươi đi đem tất cả an bài tốt, sau đó đi Vân Toa thành tìm ta."

Doãn Thiên Chiếu sững sờ: "Hà thiếu muốn rời khỏi?"

Hà Nguyên Thánh mở tay ra: "Không đi còn làm gì? Ngươi đã từng câu cá chưa? Hạ mồi rồi, cũng phải đợi cá đến phải không? Hiện tại Mộc Khôi Tông vừa mới nhận được tin tức, trong mấy ngày không thể nào lập tức xuất hiện. Lẽ nào ta liền ở đây ngây ngốc chờ sao? Ta trước tiên đi Vân Toa thành khoái hoạt mấy ngày, chờ bọn hắn đến rồi, hãy thông báo ta."

Doãn Thiên Chiếu có chút gấp: "Nhưng mà chưởng giáo đã nói, Hà thiếu không thể rời khỏi bảo vật quá xa, vạn nhất ra biến cố liền không tốt."

"Ai nha, ta nếu như lưu lại chỗ này, kinh động Mộc Khôi Tông xử lí thế nào? Ngừng ngừng, đừng nói với ta các ngươi bố trí xong trận pháp có thể che lấp khí tức, đó là muốn nhốt ta ở trong trận bao nhiêu ngày bất động, quá cực khổ."

Nói vỗ xuống thân xe: "Đi!"

Vân tiêu xa đã hướng về phương hướng Vân Toa thành bay đi.

Doãn Thiên Chiếu hít một hơi dài, nhìn nhìn La Oa Tử, lão đầu không nói gì gật đầu: "Các ngươi an bài xong, thủ tại chỗ này. Đợi Long Đằng Hổ, Công Tôn Dạ bọn họ đến, ngươi lại thông báo ta."

"Vâng!" Doãn Thiên Chiếu cũng chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

La Oa Tử đã mang theo mười tên hắc giáp võ sĩ rời khỏi, Vô Thường phế tích chỉ còn lại Doãn Thiên Chiếu cùng mười tên bạch giáp võ sĩ.

Doãn Thiên Chiếu khe khẽ lắc đầu, nói: "Đi thôi, trước tiên làm việc."

Đi tới Phá Giới Bi.

Một tên bạch y bí vệ trước tiên phóng ra một cái pháp cầu trong suốt, bốn phía điều tra một phen, nói: "Ngoại trừ vết tích trận pháp vận chuyển, không phát hiện gì khác, không có người dò xét."

Có trận pháp vận chuyển không kỳ quái, dù sao có phá giới chi trận tồn tại, chỉ là mọi người chỉ biết có trận, cũng không biết đến cùng ở đâu, phá giải như thế nào.

Cũng may Hắc Bạch Thần Cung hành vi cũng không phải vậy, thời khắc này xác nhận không có mai phục xong, mười tên bạch giáp võ sĩ đã bắt đầu bố trí lên, lại là muốn ở chỗ này bố trí một cái trận pháp nữa.

Chính là trong trận tàng trận.

Chỗ xảo trá của Hắc Bạch Thần Cung chính là ở bọn hắn lợi dụng sự tồn tại của cái Phá Giới Trận này, có thể trực tiếp che giấu vết tích trận pháp nơi đây, cứ như vậy, khi Mộc Khôi Tông đi tới thì, cho dù phát hiện nơi đây có bố trận pháp, cũng chỉ cho rằng là Phá Giới Đại Trận, do đó đi vào cạm bẫy. Một khi đại trận khởi động, lại có thêm nhóm cường giả Tứ Cửu Nhân Ma xuất thủ, chờ đợi Mộc Khôi Tông liền tất nhiên là một hồi đại kiếp nạn.

Vì thế Hắc Bạch Thần Cung thật giống còn phái hai vị Thiên Cương đi tới tự thân trấn tràng, bất quá đến cùng là vì đối phó Mộc Khôi Tông hay là vì bảo vệ nhi tử, cái kia liền không nói được rồi.

Đương nhiên bọn họ không có nghĩ tới, hết thảy tất cả những thứ này, cũng đồng thời đã rơi vào trong mắt Ninh Dạ.

Dưới Phá Giới Bi tinh sa điểm điểm, trong Côn Lôn Kính hình ảnh từ từ.

Ninh Dạ an tọa Thiên Cơ Điện, quan sát một màn trước mắt, không khỏi cười lạnh: "Quả nhiên là Hắc Bạch Kỳ Trận."

Hắc Bạch Thần Cung không thiện trận đạo, trận pháp xuất sắc nhất của bọn họ, chính là Hắc Bạch Kỳ Trận.

Trận này vừa ra, tựa như Hắc Bạch Thiên Địa Chấp Tử Thần Thông của Nhạc Tâm Thiện, có thể đem cả phiến không gian nạp nhập chưởng khống, khiến chúng sinh như kỳ, đều là quân cờ. Nếu như kết hợp với Hắc Bạch Thiên Địa, uy lực càng tăng.

Mà trong Hắc Bạch Thần Cung, nắm giữ tốt đẹp nhất đối với Chấp Tử Thần Thông chính là Nhạc Tâm Thiện, nói cách khác, lần này hắn còn có khả năng tự thân đến?

Đúng rồi, liền ngay cả diệt một cái Thiên Cơ Môn nho nhỏ đều phải lao động Nhạc Tâm Thiện tự thân xuất thủ, đối phó Mộc Khôi Tông, Hắc Bạch Thần Cung lại có thể nào không cẩn thận lưu ý?

Sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực, đây đại khái là khắc hoạ tốt nhất về tâm tình của Hắc Bạch Thần Cung đi, có Nhạc Tâm Thiện tại, người tới của Mộc Khôi Tông có cường thế mấy, cũng sẽ không đến nỗi có gì bất ngờ.

Rất tốt!

Ta muốn chính là các ngươi đem hết toàn lực.

Ninh Dạ vui vẻ cười lên.

Đối với hắn mà nói, tình huống bây giờ chính là địch nhân càng mạnh càng tốt.

Duy nhất khiến hắn không nghĩ tới đại khái chính là Doãn Thiên Chiếu thế mà cũng tới.

Doãn Thiên Chiếu là người của Tây Phong Tử, mà Nhạc Tâm Thiện cùng Tây Phong Tử, cùng chưởng giáo Hắc Bạch Tử quan hệ chỉ thuộc về bình thường. Dưới tình huống này, Doãn Thiên Chiếu làm sao lại theo Hà Nguyên Thánh đến?

Điều này khiến cho Ninh Dạ nghĩ không ra, bất quá một màn tiếp sau đó, khiến Ninh Dạ đột nhiên đại ngộ.

Chương 106 : Cảm nghĩ lên giá

Cảm nghĩ lên giá (*vào VIP)

Ách, lên giá.

Then chốt còn là tối ngày hôm qua được độc giả thông báo mới biết mình lên giá.

Mơ hồ, đại khái là tiêu phối của ta chứ?

Đem mình chìm đắm tại trong thế giới tiểu thuyết, ly khai hiện thực chi ngoại, hữu ích cho sáng tác càng tốt, nhưng cũng sẽ bởi thế mà quên lãng đi trao đổi.

Cũng may các độc giả tổng là có thể lý giải ta, tha thứ ta, cũng trước sau như một ủng hộ ta.

Đối với điều này ta thật là xấu hổ a.

Những lời khác cũng không nói nhiều, Duyên Phận có thể nói chính là tiếp tục cố gắng viết hảo tiểu thuyết, làm tốt bản thân.

Cuối cùng, cảm tạ một thoáng các bằng hữu khen thưởng cùng đặt mua.

Cảm tạ Đại Minh Henry, cảm tạ Đại Minh Wazlj, cảm tạ Đại Minh Power Hắc Nhãn, cảm tạ Đại Minh Tú Tài, cảm tạ Đại Minh Bài Bài

Huynh, đều là lão bằng hữu.

Ao Ao, Thái Lang, Giang Nam, Thanh Nguyên, Nghịch Thôi vân vân, quá nhiều người ta vô pháp nhất nhất đề cập, nhưng ta đều nhìn thấy, đều biết.

Các ngươi, mới là động lực cho Duyên Phận bước tiếp!

Chương 107 : Tinh Diễn Thần Cơ

Chương 103: Tinh Diễn Thần Cơ

Bởi vì đã sớm chuẩn bị, thời gian bố trí trận pháp cũng không phải quá dài. Mà tại sau khi bố trí xong Hắc Bạch Kỳ Trận, mười tên bạch giáp võ sĩ lại móc ra từng khối từng khối thạch bản kỳ dị, phân biệt trải tại ngoại vi chi địa.

Đây lại là một cái trận pháp.

Cái trận pháp này Ninh Dạ không thể quen thuộc hơn được.

Tinh Diễn Thần Cơ Trận.

Trận này chính là Thiên Cơ Môn thủ sơn đại trận, một khi mở ra, cho dù là Vô Cấu đại năng nếu muốn đả phá cũng là không dễ.

Mà dùng trận pháp Thiên Cơ Môn để vây chặn, cũng xác thực là cái hảo phương pháp, bởi vì quan hệ giữa Vô Thường Tự cùng Thiên Cơ Môn, muốn nói cấm chế nơi đây có quan hệ cùng Thiên Cơ Môn, đó là tuyệt đối hợp logic.

Thiên Cơ Môn Tinh Diễn Thần Cơ Trận chính là thượng cổ lưu truyền lại, hiện thế đã rất khó tái hiện, bởi độ khó rất lớn, liền ngay cả Ninh Dạ cũng không nắm giữ. Mà hiện tại sở dĩ có thể xuất hiện, là bởi vì Hắc Bạch Thần Cung trực tiếp đem thủ sơn đại trận của

Thiên Cơ Môn chuyển tới rồi.

Tinh Diễn Thần Cơ Trận tổng cộng do 108 khối thượng cổ huyền linh thạch bản chế thành, chỉ cần dựa theo phương vị bài bố liền có thể thành trận.

Doãn Thiên Chiếu chính là chỉ huy trải chi nhân.

Nhìn thấy Tinh Diễn Thần Cơ Trận, Ninh Dạ đã minh bạch tại sao Doãn Thiên Chiếu lại xuất hiện ở đây.

Rất hiển nhiên, Hắc Bạch Thần Cung chính là muốn mượn Tinh Diễn Thần Cơ Trận để hoàn thiện bố trí của bọn họ.

Ninh Dạ vẫn còn đang suy tư, liền thấy lúc này đại trận đã bày xong, Doãn Thiên Chiếu đã đem hộp ngọc thả vào trong trận, cẩn thận che giấu đi.

Mắt thấy mọi việc đã chuẩn bị xong, Doãn Thiên Chiếu nói: "Được rồi, mọi người hãy lui trước đi, còn lại chính là chờ đợi."

Chúng nhân liền dồn dập rút đi, nhưng không đi xa, mà là tìm một chỗ tại xa xa bên ngoài Vô Thường phế tích, lại bố trí một cái trận pháp ẩn nấp, ẩn thân trong đó.

Lần này Hắc Bạch Thần Cung hạ mồi không hề nhỏ, vì vậy Hắc Bạch Tử hạ lệnh, vô luận thế nào cũng không thể để cho bảo vật thoát ly tầm mắt.

Lúc bóng đêm sắp tới, trước Phá Giới Bi, một đạo quang trụ trùng thiên nhi khởi.

Bảo vật hào quang khó mà giả tạo, quang huy như vậy, nhìn qua liền biết là dấu hiệu trước khi trọng bảo xuất thế, lập tức đưa tới vô số tu sĩ chung quanh.

Vậy là liền nhìn thấy phụ cận từng cái từng cái tu sĩ dồn dập chạy tới, Vô Thường phế tích nguyên bản yên tĩnh nghênh đón một khắc náo nhiệt.

Chỉ là đến trước Phá Giới Bi, mọi người lại phát hiện phụ cận có cấm chế tồn tại, lại càng vô pháp tiếp cận.

Có tu sĩ Hắc Bạch Thần Cung an bài trước đã nhân cơ hội nói: "Là thượng cổ cấm chế, có khả năng có quan hệ cùng Phá Giới Đại Trận."

"Phá Giới Đại Trận? Đây là tình huống gì vậy?" Chúng tu nghe vậy ngạc nhiên không rõ.

Phá Giới Đại Trận không phải vẫn ẩn tàng, chưa từng xuất hiện sao?

Vì sao hiện tại đột nhiên xuất hiện?

Tu sĩ an bài trước kia đã nói: "Tất nhiên là niên đại xa xưa, cấm chế buông lỏng, dẫn đến Phá Giới Đại Trận ngoại vi thủ hộ buông lỏng. Đúng rồi, bên trong cấm chế tất nhiên ẩn giấu trọng bảo của Vô Thường Tự, nói không chắc Định Càn Châu cùng Loạn Khôn Trượng cũng ở trong đó. Bây giờ cấm chế buông lỏng, bảo vật sắp xuất thế rồi!"

Nghe nói như thế, quần tu đồng thời động lòng.

Định Càn Châu Loạn Khôn Trượng đều là thượng cổ thần vật, nếu có thể chiếm được, tất nhiên từ đây phi hoàng đằng đạt. Đừng nói cái gì ‘có giữ được hay không’, cho dù là cầm vật này hiến cho cửu đại tiên môn, cũng có thể đổi cái đãi ngộ đệ tử thân truyền.

Chỉ là thượng cổ cấm chế cường đại, lại không phải bọn hắn có thể phá giải, trong lúc nhất thời nhìn quang hoa trong trận kia, càng là bất đắc dĩ, dồn dập ai thán, nho nhỏ gang tấc chi cách này, càng như lạch trời.

Vẫn là tu sĩ Hắc Bạch Thần Cung an bài trước kia nói: "Cấm chế buông lỏng, có lẽ ‘hữu khích khả tầm’, chỉ cần tìm đến tinh thông trận pháp giả, kiến phùng sáp châm, hẳn có cơ hội."

(*Hữu khích khả tầm: có thể tìm ra kẽ hở/ Kiến phùng sáp châm: Thấy vết rách xuyên kim vào)

Trong lòng mọi người đồng thời thầm mắng, việc này cần ngươi nói ra sao?

Có kẻ tâm tư nhanh nhẹn, đã cướp trước một bước rời khỏi, lại là tìm kiếm chí giao hảo hữu tinh thông trận đạo rồi.

Vừa mới huyên náo chi địa, tức thì lại biến thành một phiến thanh tịnh.

Chỉ là bảo vật chi quang bất đoạn, cũng liền không ngừng hấp dẫn tu sĩ đi ngang qua đến đây quan sát, nhưng lại có đại trận cấm chế, vô pháp tiếp cận, từng cái từng cái chỉ là nhìn đến trong lòng ngứa ngáy khó chịu.

Có dã tâm có con đường chạy đi tìm hảo hữu, cũng có kẻ không có con đường liền thẳng thắn ẩn náu phụ cận, xem có ai có thể phá trận tiến vào, bản thân biết đâu liền sẽ thu được cơ hội.

Vậy là dần dần, Vô Thường phế tích cũng liền náo nhiệt lên.

Tin tức vĩnh viễn là lưu truyền rất nhanh.

Đặc biệt là tin tức dính đến Vô Thường phế tích thượng cổ bảo vật xuất thế.

Chỉ là ngăn ngắn ba ngày, Vô Thường phế tích liền đã tụ tập hơn ngàn tu sĩ.

Có chút là đi rồi quay lại, cũng có chút liền là một mạch lưu ở chỗ, tìm cơ hội trích trái cây.

Cùng lúc đó, Vân Toa thành.

Hà Nguyên Thánh chính tại một kỹ viện vui vẻ.

La Oa Tử lần nữa xuất hiện tại cửa, lần này hắn trực tiếp đẩy cửa tiến vào, nhìn thấy lão đầu đi vào, hết thảy nữ tử đồng thời thét ầm lên.

Hà Nguyên Thánh phá thiên hoang không tức giận, trên mặt béo lộ ra vẻ nghiêm túc.

Hắn biết La Oa Tử, lão đầu tuy rằng không mấy nghe hắn, nhưng cũng sẽ không dễ dàng khiến hắn tức giận.

Có thể khiến cho hắn phá cửa mà vào, liền chỉ có một kiện sự.

Ngay ở trước mặt lão đầu trần trụi đứng lên, vẫy lui chúng nữ, tiện tay mặc vào quần áo, mới nói: "Bọn hắn động rồi?"

La Oa Tử gật đầu: "Người của chúng ta ở nơi đó đã nhận được tin tức, Mộc Khôi Tông đã xuất động."

"Có những ai?"

"Thi Sát Vưu Bất Tử, Vô Tâm Sát Giang Ân Tuyệt, Khiên Cơ Sát Chung Nam Quỳ, Ảnh Sát Mạc Cô."

"Thập Thất Sát đến bốn cái, cũng coi như đại thủ bút." Hà Nguyên Thánh cười.

Mộc Khôi Tông Thập Thất Sát địa vị đại thể xấp xỉ cùng Tứ Cửu Nhân Ma, duy nhất bất đồng chính là, Tứ Cửu Nhân Ma bao gồm cả những kẻ không phải tông môn thân truyền, Thập Thất Sát lại toàn bộ là Mộc Khôi Tông đích truyền, mỗi một kẻ đều nắm giữ hạch tâm thần thông Bản Mệnh Khôi Lỗi của Mộc Khôi Tông, vì vậy luận thực lực đơn lẻ, hẳn là còn tại bên trên phần lớn Tứ Cửu Nhân Ma.

Bất quá coi như là vậy, Hà Nguyên Thánh cũng không để ý.

La Oa Tử đã lại nói: "Còn có Nguyên Mục Dã."

Lần này Hà Nguyên Thánh rốt cục tiểu kinh ngạc một phen: "Bố Quỷ Nguyên Mục Dã?"

Bố Quỷ Nguyên Mục Dã, một trong Cửu Quỷ của Mộc Khôi Tông, giống như là tồn tại cấp số Thiên Cương, tại bên trong Cửu Quỷ đứng hàng thứ bảy.

Bất quá Cửu Quỷ cùng Thập Nhị Thiên Cương bất đồng, lại là bài vị càng sau thực lực càng mạnh, thực lực của Bố Quỷ Nguyên Mục Dã, cơ bản liền tương đương với dạng tồn tại cấp số Tây Phong Tử

Phong Đông Lâm.

Bản mệnh bố ngẫu của hắn tương đối khủng bố, Hà Nguyên Thánh từng nghe thế hệ trước giảng qua, nghe nói quỷ dị đến vô pháp lý giải, tu sĩ bị giết chết, thường thường liền chết cũng không biết là chết như thế nào.

Bất quá Hà Nguyên Thánh cũng chỉ là cả kinh, sau đó liền vuốt đầu cười rộ lên: "Ai, ta quan tâm làm cái gì a, việc này liền để Nhạc đại điện thủ đi đau đầu là được."

La Oa Tử nói: "Đại điện thủ đã có chuẩn bị, lần này Mộc Khôi Tông đến thực lực càng mạnh, đại giá bỏ ra cũng sẽ càng lớn."

"Đúng vậy đúng vậy." Hà Nguyên Thánh cười nói.

"Bất quá vấn đề cũng liền ở đây." La Oa Tử nói: "Thiếu gia đừng quên, ngươi nhưng cũng là mồi nhử."

Vừa nghe thấy lời ấy, Hà Nguyên Thánh run lập cập: "Lần này tham chiến cấp bậc quá cao, ta liền không tham dự chứ?"

La Oa Tử thở dài: "Chủ nhân vì sự trưởng thành của ngươi, cũng là phí sức khổ tâm. Phá Hiểu Bạch Liên chính là Thần Cung trọng bảo, nếu muốn truyền cho ngươi, coi như là chưởng giáo cũng có trọng trọng áp lực. Nếu như ngươi tại trong cơ hội lần này lập xuống đại công, đoạt được Phá Hiểu Bạch Liên, có công tại thân, tổng dễ bàn giao. Vì vậy thiếu gia a, ngàn vạn nỗ lực!"

Hà Nguyên Thánh vẻ mặt đau khổ hỏi: "Vậy nếu như ta làm không được đây?"

La Oa Tử mặt không cảm xúc: "Chủ nhân nói rồi, như lần này vẫn là không được, vậy ngươi liền chết đi được rồi, hắn coi như không ngươi đứa con trai này."

Chương 108 : Cạm bẫy (vì Đại Minh Henry thêm chương)

@ sơ..

Chương 104: Cạm bẫy (vì Đại Minh Henry thêm chương)

"Tại sao lại ở chỗ này? Sẽ không là hiểu lầm chứ?" Tây Giang có chút ngẩn ra nhìn Vô Thường phế tích cái kia một đám lớn tu sĩ.

Phía sau hắn tu sĩ có chút bất mãn: "Thần Cơ Đường căn cứ Ninh Dạ thiếp thân y vật thôi diễn, Truy Phong Đường ta tự thân truy tung, tuyệt không sai lầm lý lẽ. Phỏng chừng là Ninh Dạ nghe nói nơi này có bảo vật xuất thế tin tức, vì vậy tìm tới."

"Ngô, như vậy cũng tốt, chúng ta cũng có thể nhìn nhìn có thể có cơ duyên." Tây Giang cười nói.

Vô Thường phế tích kế hoạch là thượng tầng định ra, cực kỳ cơ mật, Tây Giang cũng không biết, còn tưởng rằng thật sự có dị bảo xuất thế, trong đầu cái ý niệm đầu tiên không phải tìm tới Ninh Dạ, mà là tìm cơ duyên.

Không chỉ là hắn, trên thực tế người sau lưng hắn cũng đều làm này nghĩ.

Người thiên tính có tư tâm, tông môn nhiệm vụ này điểm khen thưởng, sao sánh được cơ duyên trời cho? Chính bởi vậy, đang xác định Ninh Dạ ở ngay gần đây, bọn họ trái lại an tâm ở chỗ này chờ đi, mà không nóng lòng tìm tới Ninh Dạ —— Lạc Cầu Chân mục đích cũng chỉ là khiến bọn hắn truy tung, không phải là khiến bọn hắn tìm tới Ninh Dạ sau đi chào hỏi.

Chính bởi vậy, đối với Tây Giang các loại người mà nói, tìm tới nơi này, coi như hoàn thành nhiệm vụ.

Bất quá có người ứng phó cho xong, có người có thể không hẳn.

Ngoài phế tích, Trì Vãn Ngưng phiêu nhiên lạc hạ.

Nhìn cái kia nhiệt nhiệt nháo nháo phế tích, Trì Vãn Ngưng cũng là hơi nhíu mày: "Hắn sao chạy đến nơi này đến rồi?"

Cùng Tây Giang bọn họ bất đồng, Trì Vãn Ngưng là biết Ninh Dạ tuyệt đối sẽ không làm chuyện không có mục đích.

Nếu như thế, vậy sao Ninh Dạ hành vi liền rất là khả nghi.

Vô Thường phế tích xuất ra bảo sự nàng đã nghe nói, có thể bảo vật xuất thế bất quá ba ngày, Ninh Dạ lại là tại nửa tháng trước liền đã xuất động.

Lẽ nào hắn sẽ sớm biết nơi này có bảo vật xuất thế?

Trì Vãn Ngưng đã mẫn cảm ý thức được trong này có vấn đề.

Nghĩ nghĩ, Trì Vãn Ngưng đột nhiên nở nụ cười: "Quản nó bảo vật gì không bảo vật đây, ta chỉ cần tập trung ngươi liền có thể."

Nói lắc người xoay một cái, cái kia một thân cẩm tú la thường không ngờ biến thành vải thô váy gai, sau đó đối với mình mặt một vuốt, lập tức trở nên sắc mặt vàng như nghệ, khuôn mặt xấu xí trung niên nữ tử.

Tiện tay ném ra một cái lẵng hoa, hoa kia lam đã biến thành một cái cây mây tiểu lam, lại hái lấy mấy cái trái cây, Trì Vãn Ngưng liền thướt tha bước chân rời đi. Đi vài bước đột nhiên cảm thấy không thích hợp, bản thân đi lại dáng vẻ vẫn như cũ có vấn đề, liền thả ra lớn bước, vậy là liền dáng người bước tiến đều trở nên hào hùng lên đến.

Đoài Cực Cung phế tích.

Cừu Bất Quân tọa tại trên một khối đá lớn chính hút tẩu, bởi vì bây giờ nhân số đông đảo duyên cớ, hắn đến cũng bớt đi ẩn giấu, công nhiên xuất hiện đều không nhiều người liếc hắn một cái.

Thời khắc này hút mạnh hai cái, sau đó đem thuốc lá rời quản tại dưới chân gõ mấy lần, mới nói: "Cháu ngoan a, ngươi nói, đại trận này lúc nào có khả năng đả khai a?"

Ninh Dạ đấu bồng che mặt, đang tự tiểu ngủ: "Không vượt quá một canh giờ."

"Ân? Làm sao ngươi biết? Này lại là làm sao suy lý ra?" Cừu Bất Quân kinh ngạc, suy lý cái từ này vẫn là Ninh Dạ dạy hắn.

"Bởi vì Hà Nguyên Thánh đến rồi, hắn nếu đã đến, Mộc Khôi Tông khoảng cách hẳn cũng không xa." Ninh Dạ biết Hà Nguyên Thánh muốn tới, vì vậy sớm dùng Côn Lôn Kính thôi diễn Hà Nguyên Thánh , nhưng đáng tiếc có La Oa Tử tại, vô pháp nhìn rõ quá nhiều, nhưng chí ít có thể tra rõ Hà Nguyên Thánh phương vị đại thể.

Ba ngày trước hắn vẫn luôn Vân Toa thành, hiện tại nhưng nhắm nơi đây mà đến, bản thân chuyện này liền nói rõ rất nhiều vấn đề.

"Vậy ngươi liền khẳng định như vậy, bọn họ đêm nay liền sẽ động thủ?" Cừu Bất Quân còn chưa hiểu.

"Ta không có thông báo Mộc Khôi Tông, bọn họ không biết đây là Hắc Bạch Thần Cung âm mưu. Nơi đây khoảng cách Mộc Khôi Tông tổng bộ Thiên Mộc Sơn lộ đồ xa xôi, thế nhưng Mộc Khôi Tông chỉ dùng ba ngày liền chạy tới, có thể thấy được đến có bao nhiêu gấp. . . Bọn họ phỏng chừng cũng là sợ Hắc Bạch Thần Cung đã được tin tức, cho nên muốn cướp trước một bước bắt được bảo vật, chí ít thì cũng có thể làm sẵn bố trí. Lại thêm có Hà Nguyên Thánh cái mồi này, dưới tình huống này, bọn họ tất nhiên là vừa đến liền động thủ, căn bản không thể nào tử tế điều tra chu vi."

Cừu Bất Quân bắt đầu cười hắc hắc: "Đúng rồi, nơi này cách Cửu Cung sơn cùng Thiên Mộc sơn khoảng cách gần như đồng dạng, không trách muốn tuyển chọn ở chỗ này, mặc kệ là Thiên Cơ Môn trận pháp, Vô Thường Tự truyền thuyết, vẫn là khoảng cách mang đến cảm giác áp bách, cũng sẽ bắt buộc Mộc Khôi Tông không rảnh suy nghĩ, do đó nhảy vào cái tròng."

Ninh Dạ bồi thêm một câu: "Cạm bẫy tốt không ở chỗ hoàn mỹ, mà ở chỗ ngay từ đầu cũng đừng cho đối thủ thời gian suy nghĩ."

"Đúng vậy đúng vậy, tốt mấy cạm bẫy, cũng có khả năng bị nhìn thấu, vì vậy còn cần gây cảm giác gấp gáp, sư điệt ngươi quả nhiên là hành gia chơi thủ đoạn."

"Là cháu trai." Ninh Dạ sửa lại.

Hắn nói đã ngồi bật dậy: "Hà Nguyên Thánh đến."

Theo hắn lên tiếng, xa xa một chiếc vân tiêu phi xa đã xuất hiện.

Hà Nguyên Thánh đến rồi!

Theo Hà Nguyên Thánh xuất hiện, một cỗ khí thế hạo nhiên bàng bạc đã tịch quyển toàn trường, này tự nhiên không phải Hà Nguyên Thánh, mà là La Oa Tử.

Sau đó là một cái trầm như hồng chung chi thanh: "Tất cả mọi người lui lại, nơi đây đã là Hắc Bạch Thần Cung tiếp chưởng!"

Cái gì?

Chúng tu kinh hãi.

Có đảm phì đã nói: "Nơi này là Thiên châu địa giới, lúc nào do đến Hắc Bạch Thần Cung đến quản?"

"Lớn mật!" Theo một tiếng này gầm lên, cái kia lên tiếng tu sĩ đột nhiên thân thể run lên, sau đó toàn thân bạo liệt chết đi.

Thế mà một tiếng thét đoạn nhân hồn.

Sau một khắc bên vân tiêu phi xa đã xông ra hai mươi tên võ sĩ, Doãn Thiên Chiếu trước tiên, đã bắt đầu công tác phá trận.

Trận này vốn là hắn bố, muốn phá giải tự nhiên cũng vô cùng dễ dàng, nhưng không phải lập tức phá trận, mà là chầm chậm trước tiên dằn vặt một phen, một mặt che dấu tai mắt người, mặt khác cũng là đang chờ đợi người của Mộc Khôi Tông đến.

Ninh Dạ đã thấp giọng nói: "108 khối Tinh Diễn Thần Cơ Trận thạch bản, hắn chỉ bố trí 107 khối, khối thiếu này chính là khe hở, ở vào cực địa dịch vị, bị thi pháp che chắn, chính là Phá Giới Bi ngàn mét ở ngoài khối này gãy vỡ trụ đá. Chú ý nhìn kỹ hắn, một khi hắn đi tới vị trí kia, liền mang ý nghĩa hắn muốn chân chính phá trận, đến lúc đó ngươi liền theo vào. Ta đi gặp Vương Sâm."

Có Côn Lôn Kính tại, Ninh Dạ biết Vương Sâm cũng tham gia lần hành động này, như vậy rất tốt, cũng bớt đi phiền phức.

"Minh bạch!" Cừu Bất Quân cũng ngưng trọng lên.

Ninh Dạ đã đi ra ngoài, đi thẳng ra phế tích, đi tới một chỗ thạch lâm phụ cận sớm chuẩn bị sẵn , làm cái pháp quyết liền tự lui lại.

Chỉ chốc lát sau, thiên không phương xa đã bay tới một đám người.

Những người này đại thể là hắc bào che thân, xem ra mập mạp cực kỳ, cũng không biết dưới bào là vật gì, chính là Mộc Khôi Tông tiêu chuẩn bố trí.

Đứng đầu lại là cái tiểu nữ hài, kẻ mắt rất dày, trong tay ôm lại là cái búp bê vải, búp bê toàn thân đều bị vết khâu, xem ra liền như là phá nát trăm nghìn mảnh lại lần nữa khâu lại, lại mang theo khí tức sâm sâm quỷ dị.

Mà hết thảy Mộc Khôi Tông người đều lạc hậu tại này tiểu nữ oa một khoảng cách, không dám tiếp cận.

Thời khắc này vừa mới bay qua thạch lâm khu vực, chợt thấy hạ phương tia sáng lóe lên.

Tiểu nữ hài đột nhiên dừng bước, búp bê vải trong lòng thế mà há mồm: "Di?"

Sau một khắc tiểu nữ oa kia đã xòe tay hướng xuống chụp tới, đại thủ thẳng vào thạch lâm, càng là từ phía dưới mò xuất ra một cái kim sắc luân bàn đến, nhìn lướt qua, hơi cảm thấy ngạc nhiên: "Vương Sâm ở đâu?"

"Đệ tử tại!"

Từ phía sau chúng nhân bên trong đi ra một người, chính là Vương Sâm.

Có thể tự do phi hành, giờ phút này Vương Sâm, thình lình đã là Hoa Luân cảnh.

Xem ra sau khi hắn trở lại Mộc Khôi Tông quả nhiên chịu đến trọng thưởng, dẫn đến hắn có thể trong thời gian ngắn nhanh chóng đột phá, bất quá có thể tại trong vòng ba ngày chạy tới, nhưng vẫn là phải dựa vào trong môn phái đại năng mới được.

Thời khắc này đột nhiên bị đại lão điểm danh, Vương Sâm cũng là trong lòng bất an, không biết xảy ra chuyện gì.

"Ngươi." Tiểu nữ oa đã đem luân bàn ném cho Vương Sâm.

"Cho ta?" Vương Sâm ngạc nhiên.

Tiếp nhận luân bàn liếc mắt nhìn, liền thấy mặt trên thình lình viết một hàng chữ: "Phế tích chi sự chính là Hắc Bạch Thần Cung cạm bẫy, các ngươi hiện tại đã chỉ nửa bước bước vào trong cạm bẫy của Hắc Bạch Thần Cung, đừng lui, bằng không ắt gặp vây công. Để Vương Sâm đến tìm ta, ta có thể giúp các ngươi. Nhớ kỹ, chỉ cho phép hắn đến."

Vương Sâm đột nhiên toàn thân run lên một trận lạnh cả người: "Là hắn?"

PS: Liên quan tới thêm chương

Lần nữa PS: Mọi người thêm vào Mao Mao Trùng nickname, Moerbenqing1, Mao Mao Trùng sẽ ở friendgroup không đúng giờ cập nhật cuộc sống thường ngày của ta, cảm thấy hứng thú các huynh đệ có thể đến đây vây xem, ta bình thường về nhà không phải tại chơi game, chính là tại xem tiểu thuyết, hoặc là tại cạy chân. . . .

Chương 109 : Kế trong kế (vì Đại Minh Thượng Quan thêm chương)

@ sơ..

Chương 105: Kế trong kế (vì Đại Minh Thượng Quan thêm chương)

Thạch lâm.

Vương Sâm thân thể phiêu phiêu lạc hạ.

Bốn phía nhìn lại, không thấy một cái nhân ảnh.

"Không cần tìm, ta không ở chỗ này." Trong thạch lâm đã truyền đến thanh âm Ninh Dạ.

Vương Sâm hít một hơi dài: "Ngươi tại trên đó tả, có thể đều là thật?"

"Ngươi biết ta không cần thiết lừa ngươi."

"Nếu chúng ta hiện tại đi, có kịp không?"

"Tới kịp, cũng không kịp."

"Ý gì?"

"Hắc Bạch Thần Cung ở chỗ này bố trí cạm bẫy, mặt ngoài Phá Giới

Bi là Thiên Cơ đại trận, phòng ngừa chúng nhân tiến vào, nhưng bên trong còn có Hắc Bạch Kỳ Trận. Người của Hà Nguyên Thánh hiện tại chính đang phá trận, nhưng các ngươi không tới, hắn vĩnh viễn cũng sẽ không phá khai. Mà chờ các ngươi đến, hắn sẽ vừa vặn tiến vào. Có bảo vật, lại có Hà Nguyên Thánh tự mình phó hiểm, song trọng mồi nhử, các ngươi nhất định sẽ bị lừa."

Mặc dù là Vương Sâm tại cùng Ninh Dạ giao đàm, nhưng người của Mộc Khôi Tông phía trên cũng tại mượn Vương Sâm nghe bọn họ nói chuyện, chỉ là Ninh Dạ chuẩn bị sung túc, lại là vô pháp truy tra Ninh Dạ tung tích, thời khắc này nghe nói như thế, đồng thời hoảng sợ.

Hắc Bạch Tử thật ác độc, thế mà dùng con trai của chính mình làm cạm bẫy.

Bất quá Mộc Khôi Tông đối với điều này đến không có nghi vấn về logic.

Thực sự là Hà Nguyên Thánh quá cặn bã, nếu như lấy phong cách xử sự của Mộc Khôi Tông, loại người như Hà Nguyên Thánh căn bản liền không thể nào sống đến mức độ thành tựu Hoa Luân, cho dù chưởng giáo chi tử cũng không ngoại lệ —— phương thức tu hành của Mộc Khôi Tông so với Hắc Bạch Thần Cung lại tàn nhẫn hơn nhiều lắm.

Chỉ là cho tới nay Hắc Bạch Tử cưng chiều con hắn, như vậy theo Mộc Khôi Tông, về logic không thành vấn đề, về tình cảm vấn đề rất lớn.

Vương Sâm đã nhận được Bố Quỷ Nguyên Mục Dã truyền âm, hỏi: "Hắn làm sao bỏ được khiến con trai của chính mình mạo hiểm?"

Ninh Dạ nói: "Có Hắc Bạch Kỳ Trận tại, cần lo lắng an toàn chính là các ngươi, mà không phải Hà Nguyên Thánh. Đương nhiên, đối với Hà Nguyên Thánh vẫn là có nguy hiểm , ta nghĩ. . . Khả năng là Hắc Bạch Tử cũng đối với đứa con trai này thất vọng đến cực điểm, như vậy làm ra lựa chọn này. Trận này, Hà Nguyên Thánh hoặc là thành tài, hoặc là chết đi. Hắc Bạch chưởng giáo chi tử, không cho phép là kẻ tầm thường."

"Nói có lý!" Nguyên Mục Dã nói.

Vương Sâm cũng bản năng lặp lại: "Nói có lý. Bất quá ngươi nói tới kịp cũng không kịp, là có ý gì?"

"Các ngươi hiện tại đi, Hắc Bạch Kỳ Trận vô pháp phát huy tác dụng, bố phục giả chỉ có thể tự thân truy sát, thực lực bọn họ sắp xếp mạnh hơn các ngươi, bất quá đại năng trong các ngươi hẳn là vẫn là có cơ hội chạy mất, tối đa thụ thương, bất quá trung hạ tầng, có thể chạy được bao nhiêu liền không nói được rồi."

Nghe nói như thế, đám người Mộc Khôi Tông đều là trong lòng phát lạnh.

Ninh Dạ nói không sai, hiện tại liền đi, Nguyên Mục Dã khẳng định vô sự, thế nhưng hạ tầng đệ tử hơn nửa không sống nổi , còn tồn tại cấp bậc tứ sát, sinh tử thì tại lưỡng khả chi gian.

Cho tới gọi cứu binh, ngại ngùng, viễn thủy bất giải cận khát, không kịp.

Nguyên Mục Dã đã khiến Vương Sâm hỏi: "Ngươi nhưng mà có ý kiến gì?"

Ninh Dạ trực tiếp nói: "Ta có thể phá Hắc Bạch Kỳ Trận."

Cái gì?

Chúng nhân kinh hãi.

Nguyên Mục Dã vội vàng nói: "Ngươi chắc chắn chứ?"

"Ta xác định, bằng không không cần thiết nói cùng các ngươi những thứ này."

"Làm sao làm được?"

"Rất đơn giản, ta tại trước bọn họ đã đạt được tin tức, như vậy sớm một bước tới chỗ này, làm sẵn bố trí. Phá Giới Đại Trận che giấu trận pháp ba động, có thể che giấu Hắc Bạch Kỳ Trận, tự nhiên cũng có thể che giấu trận pháp của ta. Bọn họ tại trên cơ sở trận pháp của ta kiến thiết Hắc Bạch Kỳ Trận, muốn phá nó. . . Thực sự là vô cùng đơn giản."

Lời này nói mọi người ngơ ngác, lại còn có loại thao tác này?

Hắc Bạch Thần Cung lợi dụng Phá Giới Đại Trận che giấu ba động, mà người bí ẩn thế mà cũng như vậy, đây là bẫy liên hoàn a!

Nguyên Mục Dã đã lần nữa mở miệng, lần này lại là trực tiếp hỏi Vương Sâm: "Vương Sâm, lời của hắn nói tin được không?"

Vương Sâm cắn răng, đối thiên quỳ xuống: "Đệ tử có tội, lần này nằm vùng Hắc Bạch Thần Cung một chuyện, có chỗ ẩn giấu. Kỳ thực có rất nhiều tin tức. . . Xác thực là người này nói cho ta, ta mới biết. Lấy đệ tử biết, người này cùng Hắc Bạch Thần Cung có thâm cừu đại hận, hơn nữa cũng có chút năng lực đặc thù."

"Như vậy, hai phần danh sách đệ tử nằm vùng Tàng Tượng cùng Hoa Luân kia, cũng là hắn cung cấp? Bao gồm tin tức Mộc Lưu trấn?"

"Đúng!" Vương Sâm rất không tình nguyện nói.

Nhưng hắn không thể bởi vậy hận Ninh Dạ, nếu như không có Ninh Dạ, hắn hiện tại khả năng đã chết rồi.

"Thế nhưng chúng ta làm sao có thể xác định đây không phải là kế sách phản gián của Hắc Bạch Thần Cung? Nói không chắc liền là cố ý như vậy, dẫn chúng ta nhập cốc đây?" Có người không nhịn được nói.

Nghe được cái vấn đề này, Ninh Dạ cũng cười lên: "Các ngươi cần xác định sao? Nếu như không có ta nhắc nhở, các ngươi hiện tại e rằng đã tại trong trận chứ?"

Nghe nói như thế, mọi người nhất trệ.

Xác thực, Ninh Dạ có phải là phản gián căn bản không trọng yếu, không có hắn nhắc nhở, mọi người khẳng định trực tiếp liền vào trận, nơi nào còn cần làm điều thừa?

"Rất tốt." Nguyên Mục Dã nói: "Như vậy ý của ngươi là, khiến chúng ta phối hợp ngươi, tiến vào trong trận, mượn cơ hội phản kích?"

"Đúng, bất quá phải theo ý của ta."

"Ngươi có biết, điều này liền mang ý nghĩa tất cả mọi người ở chỗ này của Mộc Khôi Tông, đều giống như đem tính mệnh giao thác cho ngươi."

"Mục đích của ta, là lật đổ Hắc Bạch Thần Cung, chính ta không có năng lực này." Ninh Dạ nói: "Đương nhiên, các ngươi cũng có thể không tin tưởng, hiện tại liền đi, chí ít tổn thất có thể nhỏ hơn một chút."

Nghe nói như thế mọi người đồng thời khẩn trương lên, chỉ sợ Nguyên Mục Dã bỏ xuống bọn họ.

Nguyên Mục Dã minh bạch ý tứ của Ninh Dạ.

Nếu Ninh Dạ đã không thể nào là phản gián, lại xác thực cùng Hắc Bạch Thần Cung có đại thù, vậy hắn xác thực không cần thiết hại Mộc Khôi Tông.

"Kế hoạch là cái gì?" Nguyên Mục Dã rốt cục hỏi.

Hắn muốn trước hết nghe kế hoạch, ra quyết định sau.

"Kỳ quái. Tại sao bọn họ đột nhiên dừng lại?"

Cửu tiêu vân ngoại, Nhạc Tâm Thiện đứng tại chỗ càng cao hơn, nhìn xuống hạ phương.

Từ góc độ này nhìn, có thể đem hạ phương tình huống thu hết vào đáy mắt, mà không lo bị Nguyên Mục Dã phát hiện, nhưng cũng bởi vậy dẫn đến Nhạc Tâm Thiện không thể nào phát hiện càng nhiều tình hình.

Hắn không biết Mộc Khôi Tông vì sao lại dừng lại, chỉ là nhưng trong lòng bởi vậy hơi cảm bất an.

"Lẽ nào là lão quỷ Nguyên Mục Dã kia nhận ra được cái gì?" Ngũ Dương Công Tử Công Tôn Dạ nhẹ lay động quạt giấy nói.

Tu vi đến Nguyên Mục Dã loại này cấp bậc, thần thức cường đại, lâm nguy cảnh giác, đến cũng không phải chuyện gì kỳ quái. Chỉ là Hắc Bạch Thần Cung từ lâu cân nhắc qua vấn đề này, Thần Cơ Đường che lấp thiên cơ, Hắc Bạch Kỳ Trận hoàn hoàn tương bộ, hết thảy nguy cơ đều ở bên trong, ngoại bộ không hiện ra —— Nhạc Tâm Thiện như hiện tại xuất kích, nguy hiểm sẽ chỉ là hạ tầng mà sẽ không là Nguyên Mục Dã, theo lý Nguyên Mục Dã là không nên cảnh giác đến.

"Hay là hiện tại liền xuất thủ đi." Một tên đại hán long tinh hổ mãnh nói.

Hắn là Long Đằng Hổ, một trong Tứ Cửu Nhân Ma, cũng là ngày đó Cận gia dược đường hậu trường, bất quá Công Tôn Điệp chi sự, Cận gia dược đường liền bị diệt, Long Đằng Hổ cũng không thể bảo vệ. Cũng may hắn cũng không sao, ít đi cái nịnh bợ, lại thay cái chính là.

"Chớ vội, hãy nhìn bọn họ động tĩnh." Nhạc Tâm Thiện vẫn như cũ trầm ổn.

Chỉ là nội tâm của Chấp Tử Chi Thủ nhưng khó tránh khỏi một tia kinh hoảng.

Thật thú vị, Nguyên Mục Dã có tâm sinh cảnh giác hay không còn không biết, vì sao bản thân nhưng có cảm giác bất an?

Chỉ là cảm giác bất an này cũng không mãnh liệt, hiển nhiên không thể nào là chuyện nguy hiểm đến tính mạng của mình, càng khả năng là một loại phiền phức nào đó.

Ra sao phiền phức? Nhạc Tâm Thiện không biết.

Hắn thân là Chấp Tử Chi Thủ, chưởng vận mệnh kẻ khác, nhưng mà lại chưởng không được vận mệnh bản thân.

Cũng may thời gian không lâu, liền tại trong lúc nghi ngờ, người của Mộc Khôi Tông đã lần nữa chuyển động, xông thẳng phế tích.

Thấy tình hình này, Nhạc Tâm Thiện nói: "Bọn chúng tới rồi, có thể bắt đầu phá trận."

Hạ phương Doãn Thiên Chiếu nhận được tin tức, làm ra bộ dáng rốt cuộc tìm được kẽ nứt, mở ra Tinh Diễn Thần Cơ Trận, đã cùng đám người Hà Nguyên Thánh tiến vào, nhưng lại lưu lại thân ảnh khiến Mộc Khôi Tông nhìn thấy.

Thấy tình hình này, hết thảy tu sĩ đều hoan hô một tiếng, dồn dập hướng đại trận phóng đi.

Lúc này Mộc Khôi Tông rốt cục cũng chạy tới, hết thảy đều tính được là tinh chuẩn như vậy, cũng thấy hạ phương tu sĩ một phiến kinh hoảng —— Mộc Khôi Tông đến rồi, bọn họ nhưng là không có cơ hội.

Theo tác phong tập quán trước nay, Mộc Khôi Tông tuyệt đối sẽ xua tan hết thảy tu sĩ, nhưng lần này bọn họ không có như thế làm, trái lại là một tên tu sĩ Mộc Khôi Tông lớn tiếng nói: "Lần này bảo vật xuất thế, chính là trời ban, tất cả mọi người đều có thể vào tầm bảo, như có thu hoạch, đều quy tự thân!"

Nghe nói như thế, mọi người hoan hô một tiếng, đã phóng cước cuồng bôn, xông vào trong trận.

Thấy tình hình này, cái búp bê vải kia hắc hắc cười lạnh một tiếng, phát ra âm trầm nói nhỏ: "Một lũ không biết sống chết!"

Chương 110 : Trận trong trận (vì Đại Minh Hắc Nhãn thêm chương)

@ sơ

Chương 106: Trận trong trận (vì Đại Minh Hắc Nhãn thêm chương)

Tiến vào trong trận, mọi người liền nhìn thấy trước mắt bất ngờ là một phiến hắc bạch hư không, phảng phất tiến vào một không gian khác.

Đây là tình huống gì vậy?

Chúng tu ngạc nhiên.

"Này thật giống như. . ." Có người cúi đầu nhìn hướng hạ phương, liền thấy chỗ đặt chân phía dưới, chính đang biến hóa, biến hóa thành từng khối từng khối ô vuông trắng đen xen kẽ.

"Hắc Bạch Kỳ Trận! Là Hắc Bạch Kỳ Trận!" Có tu sĩ tinh thông trận pháp đã nhận ra được, buột miệng kêu lên.

Làm sao lại?

Chúng tu hoảng hốt, người của Hắc Bạch Thần Cung không phải mới vừa vào sao? Làm sao lại đã bày xuống đại trận?

Chúng nhân đang tự kinh ngạc, liền thấy phía sau người của Mộc

Khôi Tông đã vọt vào.

Tiến vào nơi đây, Nguyên Mục Dã nhìn chung quanh một chút, "hắc" một cái nói: "Hắc Bạch Kỳ Trận, quả thế sao? Nhạc Tâm Thiện, đi ra cho lão tử!"

Một trận tiếng cười hắc hắc đã từ bầu trời truyền đến: "Nguyên Mục Dã, hoan nghênh vào Hắc Bạch Thiên Địa của ta."

Theo tiếng cười kia, thân hình đám người Nhạc Tâm Thiện, Long Đằng Hổ, Công Tôn Dạ rốt cục hiển hiện.

Búp bê vải ánh mắt đảo qua, thanh âm âm vụ lãnh tuyệt: "Chấp Tử Chi Thủ Nhạc Tâm Thiện, Ngũ Dương Công Tử Công Tôn Dạ, Cực Quyền Long Đằng Hổ, Quỷ Hỏa Thần Quân Giang Trường Hà, Liệt Dương Kiếm Quân Minh Tứ Dã, Huyết Sát Nhân Đồ Quy Thiên Sầu, hoắc hoắc, một vị thiên cương, năm đại nhân ma, phô trương không nhỏ, bất quá chỉ dựa vào chút người này, không hẳn có thể làm gì được ta a."

"Vậy thì lại thêm lão hủ?" Lại một cái thanh âm phiêu phiêu truyền đến, ngay tiếp sau đó xuất hiện một người, hình như nữ tử, đoan tọa liên đài, sau lưng càng sinh ra vô số cánh tay, phảng phất như Thiên Thủ Quan Âm.

Nguyên Mục Dã rốt cục biến sắc: "Thiên Thủ Lão Tổ?"

Người này chính là sư phụ của Cầm Công Tử Dương Tử Thu, Thiên Thủ Lão Tổ, đừng xem hình như nữ tử, lại là nam tử, chỉ là thiên sinh lệ chất, càng so với nữ tử càng thêm mỹ diễm.

Thiên Thủ Lão Tổ đã cười nói: "Nguyên Mục Dã, có hai người chúng ta tại, các ngươi đã chú định không thể thắng, càng không nói còn bày xuống Hắc Bạch Đại Trận này. Bọn ngươi nếu như biết điều, lập tức đầu hàng, khiến Đại Điện Thủ gieo xuống cho các ngươi chấp tử chi chú, cung ta điều động, vẫn còn có thể sống sót."

Nguyên Mục Dã cười to: "Lý Thiên Thủ, đồ bất nam bất nữ nhân yêu đáng chết như ngươi, cũng xứng xưng là lão phu?"

Lời này mắng ác độc, Thiên Thủ Lão Tổ biến sắc: "Nếu như thế, vậy liền chỉ có thể để các ngươi đi chết rồi."

Theo hắn lên tiếng, sau lưng thiên thủ cùng lay, liền thấy đám tay kia đã mỗi cái nắm một bảo vật, hoặc kim luân, hoặc ngân toa, hoặc bảo cầm, hoặc ngọc trạc, các loại bảo khí đồng thời dập dờn, chính chiếu bảo quang tứ xạ, pháp lực vô biên, oanh long long đánh xuống, phảng phất trời cũng phải vì thế mà sập.

Đây chính là uy năng của Thiên Thủ Lão Tổ, Thiên Thủ Lão Tổ lại gọi Đa Bảo Lão Tổ, là Hắc Bạch Thần Cung đệ nhất am hiểu luyện khí chi nhân, trong tay bảo vật nhiều đến khiến người giận sôi, mỗi khi lâm chiến, chính là lấy bảo đập người, sở học của đệ tử Dương Tử Thu kia của hắn, vẻn vẹn là một bảo bên trong ngàn bảo của hắn mà thôi.

Mà hiện tại, Thiên Thủ Lão Tổ thiên bảo đồng xuất, giao tương điệp ánh, quang huy thịnh phóng, càng khiến cho cả phiến không gian đều tại bên dưới uy năng pháp bảo của hắn.

Nguyên Mục Dã nhưng chỉ là lạnh lùng nở nụ cười, tiểu nữ hài chỉ là chăm chú nhìn lại, vô số bảo vật trong thiên không kia, thế mà tựa như mất hồn, như đoạt trí, quang huy ảm đạm, phong mang đại giảm.

Một màn này nhìn đến Nhạc Tâm Thiện hơi nhíu mày.

Không phải là bởi vì Nguyên Mục Dã thủ đoạn không đủ tàn nhẫn, mà là quái.

Người khác không biết, Nhạc Tâm Thiện nhưng là hiểu rõ. Chân chính Nguyên Mục Dã, không phải nữ oa oa này, mà chính là cái búp bê vải kia, nữ oa oa kia mới là bản mệnh khôi lỗi của hắn.

Năm đó Nguyên Mục Dã vì thành tựu Bố Quỷ Thiên Đạo, không tiếc luyện hóa tự thân, thành tựu bố ngẫu chi khu, mà bé gái này càng là nữ nhi thân sinh của hắn, bị hắn luyện hóa, trở thành bản mệnh khôi lỗi.

Nếu bàn về một cái chữ 'ngoan' (*tàn nhẫn), Mộc Khôi Tông thật là vượt xa bên trên Hắc Bạch Thần Cung .

Khôi lỗi thuật của Mộc Khôi Tông trước nay quỷ bí, mà bất đồng khôi lỗi chi lộ lại mỗi bên có đặc điểm riêng. Thuật khôi lỗi của Nguyên Mục Dã cường không ở tự thân, mà ở chỗ đem quỷ bí phát huy đến cực hạn —— ngươi vĩnh viễn không biết công kích của hắn sẽ lấy loại phương thức nào xuất hiện.

Chính bởi vậy, Nguyên Mục Dã là điển hình thiện công không thiện thủ.

Nhưng hiện tại Nguyên Mục Dã làm lại là phòng thủ.

Hắn đã chặn lại công kích của Thiên Thủ Lão Tổ, thậm chí còn bảo vệ môn hạ đệ tử.

Cái này không hợp đạo lý!

Lấy tâm tính của Nguyên Mục Dã, gặp phải phục kích, tất nhiên sẽ nghĩ biện pháp tự mình thoát đi, sao lại quản môn hạ đệ tử chết sống? Nhạc Tâm Thiện cùng Thiên Thủ Lão Tổ thậm chí đặc biệt vì vậy làm chuẩn bị, chính là muốn Nguyên Mục Dã chạy trốn, sau đó trước trảm đám đông, đợi đến lúc chỉ còn hắn cô gia quả nhân phát hiện bản thân căn bản chạy không thoát lại tiến hành vây công.

Nhưng hiện tại tình thế đột biến, Nguyên Mục Dã thế mà không trốn, trái lại toàn lực thủ hộ môn hạ đệ tử, không, không đúng, thậm chí còn bao gồm hơn một nghìn tu sĩ tiến vào kia!

Nhạc Tâm Thiện bản năng phát hiện có vấn đề, nhưng cũng không biết vấn đề ở đâu.

Hắn là Chấp Tử Chi Thủ, chấp chưởng toàn cục, càng là tình thế bất định, liền càng là sẽ không dễ dàng xuất thủ, thời khắc này nhìn quanh chiến trường, liền thấy Nguyên Mục Dã xuất thủ chống đỡ đồng thời, các đệ tử phía sau hắn cũng đồng thời xuất thủ, nhưng không phải hướng tới Hắc Bạch Thần Cung, mà bất ngờ là những tu sĩ kia.

Từng đạo từng đạo vô hình ti tuyến bay ra, bay vào thể nội những tu sĩ kia, hết thảy tu sĩ đồng thời kêu gào, trên mặt đã tán phát ra nồng đậm hắc khí.

Đây là Khiên Cơ Cấm Pháp!

Mộc Khôi Tông có một môn bí thuật, có thể khống chế người sống, đem người sống biến thành con rối của mình, lâm thời giá ngự, Khiên Cơ Sát Chung Nam Quỳ chính là hảo thủ trong đó, tối thiện giá ngự tu sĩ người sống cho bản thân sử dụng.

Mà hiện tại, hết thảy tu sĩ Mộc Khôi Tông càng đồng thời sử dụng ra Khiên Cơ Cấm Pháp. Nhiều người như vậy biết Khiên Cơ Cấm

Pháp không kỳ quái, quái dị chính là mọi người đồng bộ như vậy, đây rõ ràng là đã sớm chuẩn bị!

Không được!

Nhạc Tâm Thiện đã nói: "Mau ra tay, giết chết những tu sĩ hạ phương kia!"

Đám người Long Đằng Hổ, Công Tôn Dạ dồn dập xuất thủ, liền thấy quỷ hỏa tứ khởi, lạc hướng hạ phương, hạ phương tu sĩ thể nội nguyên thần đồng thời điểm nhiên, kêu gào la hét; lại có Liệt Dương thần kiếm, từ trời hạ xuống, liền ngay cả hắc bạch chi quang đều không thể che giấu liệt nhật quang huy, kiếm tảo tứ phương kia; Công Tôn Dạ cũng tế khởi Ngũ Dương Phiên, kinh phiên dập dờn, âm phong gào thét, càng có vô số nữ quỷ khô lâu gào thét mà ra; lại có Huyết Sát Nhân Đồ kích đãng huyết khí, huyết quang gột rửa, sát khí tứ dật, cuồn cuộn máu tươi tràn tới, như huyết sắc sông dài.

Chỉ có Cực Quyền Long Đằng Hổ, một đời cực tại quyền, đến mức độ 'đại xảo bất công', uy thế bất hiển, chỉ là phổ phổ thông thông một quyền oanh tới, rơi vào trên người một tên tu sĩ, tu sĩ kia liền chia năm xẻ bảy, hóa thành đầy trời huyết thủy, càng tăng Huyết Sát Nhân Đồ chi khí diễm, phong phú huyết sắc trường hà chi uy năng.

Đồng thời Nhạc Tâm Thiện cũng đã phát động Hắc Bạch Thiên Địa, kết hợp Hắc Bạch Kỳ Trận, chính thức phát động vô biên uy năng.

Nhạc Tâm Thiện Hắc Bạch Thiên Địa Chấp Tử Thần Thông có ba loại uy năng, trong đó hắc chủ sát, bạch chủ sinh, chấp tử chưởng khống.

Thời khắc này hắn phát động đầu tiên chính là chưởng khống chi năng.

Tại dưới Chấp Tử Thần Thông ảnh hưởng, tất cả mọi người liền cảm thấy cất bước gian nan.

Đây chính là đặc tính của Chấp Tử Thần Thông, coi thiên hạ là bàn cờ, chưởng chúng sinh làm quân cờ.

Khiên Cơ Cấm Pháp, khả khống quần tu, Chấp Tử Thần Thông, khả chưởng chúng sinh, hai bên tính chất tương đồng, thế nhưng luận đặc tính cao thấp, Khiên Cơ Cấm Pháp lại là hoàn toàn bại bởi Chấp Tử Thần Thông.

Thời khắc này tại dưới Chấp Tử Thần Thông của Nhạc Tâm Thiện, hết thảy tu sĩ đều thụ chưởng khống, liền ngay cả Mộc Khôi Tông cùng tu sĩ bị họ khống chế đều bị ảnh hưởng rất lớn. Một ít tu sĩ càng là liền thân thể cũng bắt đầu không tự chủ được thụ chưởng khống, càng hướng người mình phát động công kích

Mắt thấy như vậy, Hắc Bạch Thần Cung chúng nhân còn đang suy nghĩ có cần tiếp tục xuất thủ không, hay đem những tu sĩ này lưu làm quân cờ thì, Nhạc Tâm Thiện lại hô lên: "Nhanh! Toàn bộ giết chết, không giữ lại ai!"

Hắn càng là đối với lực chưởng khống của bản thân không hề tự tin có thể nói!

Chương 111 : Liều chết (vì Đại Minh Waz thêm chương)

Chương 107: Liều chết (vì Đại Minh Waz thêm chương)

Chiến đấu vừa nổ ra, Hà Nguyên Thánh liền cùng người của hắn rụt cổ ở bên Phá Giới Bi.

Hắc Bạch Kỳ Trận huyền ảo vô biên, hắc tử bạch sinh.

Mà tại bên Phá Giới Bi có một khối thuần trắng chi địa, chính là sinh địa đặc ý để cho Hà Nguyên Thánh bọn họ, cũng là sinh địa duy nhất.

Thời khắc này bên ngoài đại chiến, mắt thấy khắp nơi chiến thành một đoàn, Hà Nguyên Thánh nhưng bình yên đứng tại bên trong sinh địa, mặc cho bên ngoài gió tanh mưa máu, nơi đây vẫn an nhiên bất động.

Hà Nguyên Thánh xem đến vui vẻ: "Không tệ, không tệ, đại trận của Hắc Bạch Thần Cung ta quả nhiên huyền diệu dị thường, rất tốt. Uy, mấy người các ngươi, còn không mau đem bảo vật đào móc ra."

Vài tên hắc giáp võ sĩ đã tiến lên đào bảo.

Đúng vào lúc này, một cái tiểu lão nhi bỗng vèo một cái vọt tới, cũng không thấy hắn làm sao động, thế mà trực tiếp liền tiến vào bên trong sinh địa, xuất hiện tại trước mặt Hà Nguyên Thánh, cười hi hi nói: "Giúp một chuyện, ta ở chỗ này trốn một lúc."

Hà Nguyên Thánh La Oa Tử đồng thời kinh ngạc nhìn hắn.

Lão già này là làm sao vào?

Hắc Bạch Kỳ Trận nội có huyền ảo, sinh địa tự thành một giới, liền ngay cả công kích dư âm đều không thể tiến vào, hắn làm sao lại tiến vào được?

Một tên hắc giáp võ sĩ gầm lên một tiếng, trong tay đã hiện một đạo hắc sắc khí trụ, linh động như xà cuốn về lão nhi.

Lão nhi rục cổ lại: "Không nên như vậy, đều là người mình!"

Lão nhi vừa nói vừa xua tay, nhắc tới cũng kỳ, hắc xà khí trụ kia liền như vậy bị hắn vung vài cái, thế mà tự động tiêu tán.

La Oa Tử ánh mắt hơi lạnh lẽo: "Lui ra, ngươi không phải đối thủ của người này."

Nói đã đứng tại trước người Hà Nguyên Thánh, đem hắn hộ ở phía sau.

Lão nhi bất đắc dĩ nói: "Ai nha căng thẳng cái gì đây? Đã nói rồi là người mình, ta cũng là người của Hắc Bạch Thần Cung, chủ nhân nhà ta là Ôn Tâm Dư."

Ân? Người hầu của Đoạn Trường Nữ Ôn Tâm Dư?

Mọi người đồng thời ngẩng đầu nhìn thiên không.

Ôn Tâm Dư là đệ tử của Nhạc Tâm Thiện, lão già này nếu thật sự là người hầu của Ôn Tâm Dư, vậy còn thật sự không tiện đuổi hắn ra ngoài.

Cùng lúc đó, tiếng hừ của Nhạc Tâm Thiện đã truyền đến: "Cừu Bất Quân? Ngươi sao lại đến đây?"

Cừu Bất Quân đối thiên quỳ nói: "Tham kiến lão chủ nhân, lão nô là phụng chủ nhân chi mệnh, tới đây giải quyết một người."

Nhạc Tâm Thiện hừ một tiếng, không để ý tới nữa.

Ôn Tâm Dư cái nữ nhân hiểu đúng mực, sẽ không gây phiền toái cho mình, cho nên nàng muốn giết người nào, vậy liền để cho nàng đi giết là được, Nhạc Tâm Thiện cũng không thèm để ý. Trọng yếu nhất hắn hiện tại tâm tư đều tại trên Nguyên Mục Dã, cũng không rảnh quan tâm chuyện khác.

Bất quá hắn nói như vậy, cũng bằng xác nhận thân phận lão đầu, mọi người tâm tư đều thanh tĩnh lại.

Đúng vào lúc này, nhưng lại thấy mấy người chạy tới: "Hà thiếu, thả chúng ta vào với!"

Lại là đám người Tây Giang.

Hà Nguyên Thánh lại là nhận thức Tây Giang, kinh ngạc hỏi: "Ngươi không phải người của Giám Sát Đường sao? Ta còn nhớ lần kia ta trộm Tứ Phương Kính của Giám Sát Đường chơi, chính là bị thượng ti ngươi Lạc Cầu Chân bắt tới, hại ta bị cha đánh đau một trận."

Tây Giang kêu khổ: "Chúng ta phụng Giám Sát Đường chi mệnh có chuyện quan trọng tại thân, không nghĩ tới bị cuốn vào trong trận sóng gió này, kính xin Hà thiếu giơ cao đánh khẽ."

Hà Nguyên Thánh hữu tâm không cho, đã thấy lại có một người bay tới, kêu lên: "Uy, Hà Nguyên Thánh, mau thả ta đi vào."

Hà Nguyên Thánh sáng mắt lên: "Vãn Ngưng tỷ? Tại sao là ngươi? Mau để cho nàng đi vào!"

Câu cuối cùng này lại là nói với La Oa Tử.

Sau một khắc Trì Vãn Ngưng đã tiến vào sinh địa, liên đới Tây Giang cũng theo sau tiến vào.

Trì Vãn Ngưng vẫn là trang phục thôn phụ, chỉ là đã lộ ra nguyên bản dung nhan, cực kỳ dễ nhìn vén một thoáng mái tóc: "Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật, không nghĩ tới chỉ là tới chơi một chút, càng cuốn vào trong phiền phức lớn như vậy. Vẫn may có đệ đệ ngươi tại."

Nói cho Hà Nguyên Thánh một cái mị nhãn.

Hà Nguyên Thánh một mạch si mê sắc đẹp của Trì Vãn Ngưng, chỉ là Trì Vãn Ngưng chưa bao giờ đáp lại nhan sắc, thời khắc này mắt thấy Trì Vãn Ngưng như vậy, mừng rỡ trong lòng: "Vãn Ngưng tỷ yên tâm, có ta đây, không ai thương được ngươi. Làm sao ngươi cũng chạy đến nơi này?"

Trì Vãn Ngưng nhưng không có hồi đáp hắn, chỉ là diệu mục quét tứ phương.

Lúc này trên chiến trường đã là một phiến thiên hôn địa ám, người chết vô số, chỉ là xui xẻo nhưng đại thể là những tán tu kia, người Mộc Khôi Tông lại một kẻ đều vô sự. Khẽ nhíu mày, nói: "Phản ứng của Mộc Khôi Tông, có chút kỳ quái a."

La Oa Tử cũng nói: "Tiên tử tuệ mục, đám người của Mộc Khôi Tông này thật giống có chuẩn bị, ngay từ đầu liền điều động những tán tu kia làm mã tiền chi tốt, thay mình chặn tai."

"Nhưng vấn đề liền ở đây, như vậy lại có thể ngăn được bao lâu? Còn có Đại Điện Thủ, vì sao không lợi dụng Chấp Tử Thần Thông, lấy tán tu phản công đối thủ, lại muốn trước hết giết đi những người này?" Trì Vãn Ngưng nghi hoặc.

"Bởi vì đối thủ là Nguyên Mục Dã." La Oa Tử hồi đáp.

Một cái hồi đáp rất không nói lý.

Bất quá sau một khắc, tình thế giữa trường đã đầy đủ nói rõ tất cả.

Cứ việc Hắc Bạch Thần Cung đã đại khai sát giới, nhưng vẫn là có gần nửa tu sĩ sống tiếp.

Liền tại thời khắc này, những tu sĩ vẫn còn sống sót kia đột nhiên đồng thời gầm lên, từng cái từng cái y sam phá toái, thể nội xuất hiện khí lưu quỷ dị, sở quá chi xuất, vạn vật tận hóa miếng vải, thế mà hoàn toàn trở thành bố ngẫu, đồng thời nhìn hướng thiên không, đồng thời phát ra khanh khách quái tiếu chi thanh.

Nương theo tiếng cười quỷ dị này, tất cả mọi người đều cảm thấy tâm thần run lên, lại có loại cảm giác linh hồn xuất khiếu.

"Không được, là Huyết Khôi Chú!" Nhạc Tâm Thiện cả kinh nói.

Huyết Khôi Chú là một trong vô thượng bí pháp của Mộc Khôi Tông, có thể trực tiếp đem người sống luyện chế thành huyết khôi, huyết khôi luyện thành càng là nắm giữ năng lực công kích tâm thần cực độ quỷ dị, thực thần tổn nguyên, cực kỳ thâm độc.

Nhạc Tâm Thiện toàn lực phát động Hắc Bạch Thiên Địa, đại trận chuyển thành sát thế, vô biên chi hắc bao phủ mà xuống, lại là muốn đem tất cả mọi người phía dưới một lưới bắt hết.

Búp bê vải Nguyên Mục Dã kia tiếp tục thấp giọng cười gằn, tiểu nữ hài ôm em bé đột nhiên hướng tới Thiên Thủ Lão Tổ liếc mắt nhìn, một ánh mắt này, Thiên Thủ Lão Tổ liền nhìn thấy trong đôi mắt nữ hài tồn tại một phiến không động, mang cho hắn chính là cảm giác vô tận hư vô, sau một khắc trên người Thiên Thủ Lão Tổ đã phát ra loang lổ toái liệt chi thanh, phía sau hắn mỗi chi cánh tay càng là đều đang rạn nứt, hãi đến Thiên Thủ Lão Tổ cấp thi thần thông bảo vệ tự thân, đồng thời cũng lui về phía sau, sợ hãi nói: "Vô Sát Chú? Lão già này liều mạng rồi?"

Nếu như nói lai lịch của Huyết Khôi Chú còn có chút cổ quái, Vô Sát Chú lại là thủ đoạn thành danh chân chính thuộc về Nguyên Mục Dã, ít khi truyền bá ra ngoài, là thủ đoạn Hắc Bạch Thần Cung đã có lý giải, càng là vô thượng đại thần thông của hắn.

Pháp này một khi thi triển, liền ngay cả Nhạc Tâm Thiện, Thiên Thủ Lão Tổ đều không thể không toàn lực đối kháng, đồng thời trong lòng càng là không rõ, lại là Huyết Khôi Chú, lại là Vô Sát Chú, lão già này thế mà trực tiếp đem thủ đoạn đáy hòm đều dùng tới, hắn đây là muốn liều mạng sao?

Cái này không hợp đạo lý a!

Ngươi hiện tại liền liều mạng, mặt sau làm sao trốn? Không để lại đường lui?

Đây thật sự không phải là phong cách của Bố Ngẫu Nguyên Mục Dã.

Nhạc Tâm Thiện đã lần nữa phát động Hắc Bạch Kỳ Trận, hắc bạch xoay chuyển, sinh cơ vô hạn, đã ngạnh sinh sinh chặn lại Vô Sát đại chú.

Cứ việc xem ra Nguyên Mục Dã lấy sức lực của một người lực kháng hai vị Thiên Cương, uy phong vô hạn, nhưng đem hết toàn lực như vậy, hậu lực không đủ. Những người còn lại càng là đại hỉ —— lão già này liều mạng như vậy, tất nhiên chạy không được. Nhạc Tâm Thiện nhưng càng thêm bất an, hắn là hiểu rõ Nguyên Mục Dã, tuyệt không tin Nguyên Mục Dã sẽ vì đệ tử liều chết.

Nhưng Nguyên Mục Dã thực thực tại tại chính là đang liều chết, toàn lực phát động, các loại chú pháp quỷ dị của Mộc Khôi Tông cuồng bạo tuôn ra, bức cho Nhạc Tâm Thiện Thiên Thủ Lão Tổ cũng vô pháp ẩn giấu thực lực.

Trận chiến này, tới chính là sinh tử chiến.

Cục diện trong nháy mắt kích phát đến mức tận cùng, các bên lực lượng đã không thể ẩn giấu, đem hết thảy lực lượng tận tình phóng thích, giữa Hắc Bạch Thiên Địa nho nhỏ, đã phun trào ra năng lượng khủng bố có thể hủy thành diệt quốc.

Bất quá Hắc Bạch Thần Cung đến cùng súc mưu đã lâu, chỉ cần hơi hơi kéo được nhất thời chốc lát, Nguyên Mục Dã liền tất nhiên chống đỡ không nổi.

Nhưng cũng là vào lúc này, bất an trong lòng Nhạc Tâm Thiện lại đã đạt đến đỉnh thịnh.

Đặc biệt là tại sau khi Nguyên Mục Dã hô lên câu "Ngươi còn đang chờ cái gì" kia.

Oanh!

Dị biến đột sinh!

Chương 112 : Na di (vì Đại Minh Tú Tài thêm chương)

@ sơ

Chương 108: Na di (vì Đại Minh Tú Tài thêm chương)

Thời điểm Nguyên Mục Dã không tiếc tất cả cùng Nhạc Tâm Thiện, Thiên Thủ Lão Tổ liều chết thì, người của Hà Nguyên Thánh rốt cục cũng đem hộp đào móc ra.

Mở hộp ngọc ra, xuất hiện bất ngờ là một đoạn tinh oánh ngọc nhuận bạch sắc liên hoa.

Đây chính là Phá Hiểu Bạch Liên!

Phá Hiểu Bạch Liên chính là một kiện thần vật Hắc Bạch Thần Cung luyện chế, uy năng cường đại, khó được nhất chính là không nhìn cấp bậc, ai cũng có thể vận dụng.

Thủ chưởng Phá Hiểu Bạch Liên chi nhân, tương đương với tiên thiên tăng lên một cấp, Tàng Tượng có thể coi là Hoa Luân, Hoa Luân có thể thành Vạn Pháp, uy năng vô biên, huyền ảo vô cùng, nên Phá Hiểu Bạch Liên được định là Thần Cung chi bảo, chỉ có mượn dùng, không có ban tặng.

Vì bản thân nhi tử, Hắc Bạch Tử cũng là nghĩ hết biện pháp, cuối cùng quyết định lấy Phá Hiểu Bạch Liên cùng Hà Nguyên Thánh làm mồi, dụ dỗ Mộc Khôi Tông tiến vào cạm bẫy, Hà Nguyên Thánh dụ địch có công, để tránh địch nhân cướp đi Bạch Liên, lâm thời sử dụng, về đạo lý cũng nói còn nghe được. Trọng yếu nhất chính là bảo vật này thuộc về mượn dùng, tương lai cũng có thể cầm về. Hắc Bạch Thần Cung bản thân không có tổn thất gì.

Chính bởi vậy tuy rằng mọi người đều biết đây là tư tâm của Hắc Bạch Tử, nhưng cũng ngầm thừa nhận.

Thời khắc này nhìn thấy Phá Hiểu Bạch Liên xuất thổ, Hà Nguyên Thánh đang muốn tiếp nhận, lại nghe một tiếng oanh minh, trên chiến trường đột khởi phong vân.

Liền thấy trên đất bằng chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một cái hắc động, qua quyển phong vân, trong nháy mắt hết thảy pháp lực đều hướng về hắc động tuôn tới, liền ngay cả những tu sĩ chết đi cùng tu sĩ biến thành huyết khôi kia cũng không bỏ qua, hết thảy thôn phệ vào.

Sau một khắc thiên địa quang hoa thịnh phóng, hắc bạch bất tồn, thiên quang tái hiện, Hắc Bạch Kỳ Trận càng là bị phá rồi.

Đây là chuyện gì?

Chúng nhân đang tự kinh ngạc, búp bê vải Nguyên Mục Dã đã cười ha hả bay lên: "Ngươi quả nhiên không khiến ta thất vọng!"

Nói búp bê vải này càng là hướng Hà Nguyên Thánh xa xa nhấn ra một chưởng.

Hắn muốn giết Hà Nguyên Thánh?

Hắc Bạch Thần Cung chúng nhân đồng thời giật nảy cả mình, không có Hắc Bạch Kỳ Trận bảo vệ, Hà Nguyên Thánh lại là không chịu nổi một đòn của Nguyên Mục Dã.

Nhạc Tâm Thiện Thiên Thủ Lão Tổ đồng thời xuất động, hắc bạch khí lưu qua quyển, tráo hướng Hà Nguyên Thánh, đem Hà Nguyên Thánh toàn bộ bảo vệ. Nhưng xuất thủ đồng thời, Nhạc Tâm Thiện đột nhiên cảm thấy không ổn —— Nguyên Mục Dã muốn giết người, làm sao cần động tác công kích rõ ràng như thế?

Không đúng!

Đã thấy tay của búp bê vải thế mà lâm thời chuyển hướng, lại là chụp vào Phá Hiểu Bạch Liên.

Hắn lại là muốn cướp Phá Hiểu Bạch Liên? Nhạc Tâm Thiện kinh nộ không ngớt.

Thiên Thủ Lão Tổ chư bàn pháp bảo oanh minh, hóa thành thải quang trường hà rơi xuống.

Nhưng bọn họ lại một lần nữa sai rồi!

Nguyên Mục Dã tương tự không phải muốn cướp Phá Hiểu Bạch Liên.

Hắn chỉ là cong ngón tay búng một cái, liền thấy Phá Hiểu Bạch Liên kia không ngờ ầm ầm vỡ vụn.

Phá Hiểu Bạch Liên tuy là thần vật, nhưng không phải dùng cho chiến đấu, mà là dùng để tàng ở trong thân thể, cùng tự thân kết hợp, đề thăng tự thân, bản thân cực kỳ yếu đuối.

Dưới một chỉ của Nguyên Mục Dã, Bạch Liên phá nát, trong nháy mắt liền hóa thành vô tận quang điểm tinh oánh ngọc nhuận, tại không trung mạn vũ, nhìn đến tất cả mọi người đau lòng không thôi, Hà Nguyên Thánh càng là cuồng hô: "Không!"

Nhưng liền tại dưới mí mắt của hắn, Phá Hiểu Bạch Liên nát rồi, sau đó cùng hải lượng pháp lực cuồng triều kia đồng thời, dâng tới trong hố đen vẫn còn đang thao quyển pháp triều kia.

"Lần này đã đủ chưa?" Nguyên Mục Dã cười to.

Không người đáp lại, hiện thực nhưng cho hồi đáp trực tiếp nhất.

Liền thấy hắc động kia đột nhiên đình chỉ hấp thu, quang ám luân chuyển, lại là hóa thành bạch sắc quang huy, vô tận phù văn thăng không mà lên.

Doãn Thiên Chiếu kinh hãi: "Đây là. . . Tinh Vẫn Thiên Diễn Trận? Làm sao có khả năng? Cẩn thận!"

Liền thấy bạch quang đã ngưng tụ thành đoàn, tại sau khi áp súc đến mức tận cùng ầm ầm nổ tung.

Sau đó liền thấy một vầng cổ phác chi kính cao thăng mà lên, luân chuyển ra nhật nguyệt quang huy, vô tận không gian huyền ảo, lạc xuống hạ phương.

Chiếu vào trên người đám người Mộc Khôi Tông, đồng thời cũng chiếu vào trên thân đám người Thiên Thủ Lão Tổ, Công Tôn Dạ, La Oa Tử, bạch y vệ, sau đó liền thấy Xoạt một tiếng, tất cả mọi người đều đã vô ảnh vô tung.

"Không gian na di?" Nhạc Tâm Thiện kinh đến như rơi vào hầm băng.

Cuối cùng hắn đã rõ ràng vì sao Nguyên Mục Dã phải liều mạng như vậy rồi, nguyên lai từ đầu đến cuối hắn chính là đang bức bách bọn họ thi triển toàn lực. Loại thủ đoạn không gian có thể đem Thiên Thủ Lão Tổ cũng đều na di đi này tuyệt đối không phải bình thường, không có đủ pháp lực căn bản là vô pháp làm được. Nguyên Mục Dã chính là đang buộc bọn hắn liều mạng, thậm chí ngay cả những tu sĩ kia cùng oanh toái Phá Hiểu Bạch Liên đều là đồ vật hiến tế vì tích góp pháp lực cần thiết thi triển không gian na di.

Hết thảy tất cả đều là giả tượng, chính là vì thời khắc này không gian na di.

Đáng sợ hơn chính là, không gian na di đem hết thảy người của Mộc Khôi Tông đều na di đi, nhưng chỉ na đi bộ phận người của Hắc Bạch Thần Cung, đám người Nhạc Tâm Thiện, Long Đằng Hổ đều còn lưu ở chỗ này.

Nói cách khác, hiện tại đến phiên những người của Hắc Bạch Thần Cung bị na di đi kia xui xẻo rồi —— Mộc Khôi Tông tất nhiên sẽ tụ tập lực lượng của tất cả mọi người tiến hành giết ngược lại.

Nhạc Tâm Thiện vừa kinh vừa nộ, hắn không biết làm sao lại sản sinh biến hóa như thế, nhưng vào lúc này, trong lòng lại đột sinh cảm ứng, Nhạc Tâm Thiện đã kêu lên: "Bọn họ không có cách xa!"

Lại là hắn tiếp thu được tin tức cầu cứu của Thiên Thủ Lão Tổ, thời khắc này chính chịu đựng công kích của Nguyên Mục Dã.

Nguyên Mục Dã thực lực mạnh hơn Thiên Thủ, nhưng bởi Nguyên Mục Dã tiền kỳ tiêu hao trọng đại, Thiên Thủ Lão Tổ đến còn có thể chống đỡ, thế nhưng phương diện trung hạ tầng, Công Tôn Dạ La

Oa Tử mấy cái nhưng không ngăn được Mộc Khôi Tông chư Sát điên cuồng công kích.

Cũng may tin tức đến nhanh như vậy, nói rõ bọn họ cũng không có cách quá xa.

"Mau đi cứu viện!" Nhạc Tâm Thiện hô to một tiếng, đã hướng về vị trí Thiên Thủ Lão Tổ đuổi theo, mặt sau đám người Cực Quyền Long Đằng Hổ, Quỷ Hỏa Thần Quân Giang Trường Hà theo sát phía sau, trong nháy mắt đi sạch sành sanh.

"Uy, uy, ta xử lí thế nào a?" Hà Nguyên Thánh gọi ở phía sau.

Hắn là kẻ thảm nhất, bởi vì một chiêu vừa nãy kia, trực tiếp đem La Oa Tử, hắc bạch võ sĩ đều quét đi, dẫn đến hiện tại bên người chỉ có một cái Doãn Thiên Chiếu.

Nhưng nơi này đã không còn địch nhân, Nhạc Tâm Thiện nào còn nhớ được hắn, chỉ là hô lên: "Ngươi trước về cung, không nên ở lâu!"

"Nhưng mà. . . Phá Hiểu Bạch Liên a!" Hà Nguyên Thánh nhìn thân hình Nhạc Tâm Thiện nháy mắt biến mất, khóc không ra nước mắt.

So với Hà Nguyên Thánh tâm tang muốn chết, Trì Vãn Ngưng nhưng kinh dị nhìn tất cả xung quanh.

Nàng lập tức nghĩ đến chính là Ninh Dạ.

Nàng tuyệt không tin tưởng Ninh Dạ sẽ tự dưng chạy đến chỗ này, nhưng muốn nói tới hết thảy đều là hắn làm, cái kia cũng quá mức kinh thế hãi tục một chút.

Vấn đề lớn nhất là, hắn ở chỗ nào?

Nếu quả thật cùng hắn có quan hệ, như vậy nhất định tại phụ cận, Trì Vãn Ngưng tin tưởng Ninh Dạ tuyệt đối sẽ không làm chuyện không có chỗ tốt đối với bản thân.

Bất tri bất giác, Trì Vãn Ngưng đến là đã có chút lý giải Ninh Dạ.

Một đôi mắt đẹp không ngừng quan sát, đột nhiên Trì Vãn Ngưng phát hiện, hắc động lúc trước vẫn chưa tiêu tán, mà là vẫn y nguyên tồn tại, còn có chút ít năng lượng ba động, chỉ là ba động này yếu ớt như vậy, xem ra cũng không đáng chú ý.

Đó là. . .

Trì Vãn Ngưng trong lòng kinh dị, liền thấy trong hắc động đột nhiên quang huy thịnh phóng, sau một khắc phong vân tái khởi, cổ kính chi quang tái xuất hiện, lần này lại là trực tiếp thông hướng Phá Giới Bi, trong Phá Giới Bi đã bay ra một vật, thẳng vào trong động.

Chương 113 : Kỳ tập (vì Đại Minh Bài Bài thêm chương)

Chương 109: Kỳ tập (vì Đại Minh Bài Bài thêm chương)

Xuất thủ tự nhiên chính là Ninh Dạ.

Trận chiến này Ninh Dạ lợi dụng Tinh Vẫn Thiên Diễn Trận cùng Nguyên Mục Dã phối hợp, thu được đầy đủ bộ phận năng lượng chống đỡ Côn Lôn Kính vận chuyển không gian uy năng, nhưng hắn lại không dùng đến toàn bộ để cứu Nguyên Mục Dã, mà chỉ là dùng ba thành. Theo lý ba thành chi lực không hẳn có thể dời đi hạng đại năng như Nguyên Mục Dã, nhưng đám người Nguyên Mục Dã lại là tự nguyện phối hợp, căn bản sẽ không chống lại, như vậy tiêu hao không lớn, chân chính tiêu hao cũng chỉ là mấy cái cường giả như Thiên Thủ Lão Tổ kia.

Còn lại bảy thành, đã có sáu thành là dùng tới mở Phá Giới Bi, chỉ còn lại một thành làm dự bị.

Phá Giới Bi mở ra chỉ là trong nháy mắt, lại đã đủ bắt được mảnh vỡ , còn tiếp ứng mảnh vỡ tự nhiên là Thiên Cơ.

Doãn Thiên Chiếu mắt thấy như vậy, kinh hô: "Không được!"

Dĩ nhiên xông lên.

Nhưng Thiên Cơ chiến lực không được, thổ độn chi thuật lại là vô song, khoảng thời gian này tu hành Thiên Cơ bí thuật, không đề thăng gì khác, chính là đem thổ hệ đề thăng đến cực hạn, thời khắc này bắt được mảnh vỡ, nháy mắt đã tiêu thất vào trong lòng đất.

Doãn Thiên Chiếu xông tới cửa động, nhưng chỉ nhìn thấy một phiến cự đại ao khanh.

Đúng vào lúc này, âm phong đột khởi, một đạo hắc ảnh đột nhiên tập xuất, tốc độ tuyệt nhanh, một đạo huyết sắc lang yên đã cuốn về chúng nhân.

Doãn Thiên Chiếu hoàn toàn không nghĩ tới lúc này lại có người đánh lén, nhưng vào lúc này, Cừu Bất Quân vọt ra, kịp thời đánh ra một đồng tiền, tích lưu lưu thiểm diệu quang huy, đã đem huyết sắc lang yên nâng đỡ, càng là đem Doãn Thiên Chiếu cứu lại.

Doãn Thiên Chiếu trở về từ cõi chết, hô lên đa tạ, trên người đã xuất hiện hắc bạch nhị khí, hướng về kẻ đánh lén kia cuốn tới.

Lưỡng Nghi Chân Cương!

Ngươi tạ cái rắm! Cừu Bất Quân thầm mắng trong lòng, không thể mượn cơ hội giết Doãn Thiên Chiếu, hắn đã rất khó chịu, lại còn phải cứu hắn, cảm giác mình cái Ảnh này làm thật uất ức. Thế nhưng vì kế hoạch của Ninh Dạ, lại không thể không như vậy.

Lúc này mọi người đều đã thấy rõ, người đánh lén bất ngờ là một tên tu sĩ Mộc Khôi Tông.

Nguyên Mục Dã tới nay cũng không phải kẻ dễ tin người khác, cho dù Ninh Dạ có đạo lý mấy, cũng sẽ không liền như vậy đem vận mệnh đặt ở trên tay một kẻ bí ẩn, vì vậy hắn tương tự còn để lại hậu chiêu, chính là người này.

Thời khắc này tu sĩ Mộc Khôi Tông kia cũng không ham chiến, trực tiếp hướng Hà Nguyên Thánh phóng đi.

Mục đích thực sự của hắn lại là Hà Nguyên Thánh!

Bởi vì Ninh Dạ đem hộ vệ của Hà Nguyên Thánh đều na di đi duyên cớ, bên người Hà Nguyên Thánh ngoại trừ Tây Giang Trì Vãn Ngưng mấy cái, đã không còn người bảo vệ. Thời khắc này mắt thấy tu sĩ Mộc Khôi Tông kia tập tới, sợ đến kêu to: "Bảo vệ ta!"

Doãn Thiên Chiếu vội vàng hồi viện, tu sĩ Mộc Khôi Tông kia đã kêu to một tiếng, hướng tới Doãn Thiên Chiếu đánh ra một cái xà trùy, Doãn Thiên Chiếu Lưỡng Nghi Chân Cương vận chuyển, vừa đem xà trùy ngăn trở, nhưng sau một khắc bên dưới hắc bào của Mộc Khôi Tông kia đã xông ra một vật, lại là cái khôi lỗi toàn thân lóng lánh phù văn quang huy kỳ dị, hướng tới Doãn Thiên Chiếu giương tay một cái, mảnh quang vựng lóng lánh phù văn bí ảo dĩ nhiên sinh khởi, càng đem Doãn Thiên Chiếu sinh sinh ngăn trở.

"Trận khôi? Ngươi là Quỷ Bất Thu?" Hắc y bí vệ kinh hãi.

Lập tức chúng nhân liền minh bạch, đây nhất định là tu sĩ Nguyên Mục Dã mang đến chuẩn bị phá trận. Mộc Khôi Tông tu sĩ có trình độ trận đạo cao không nhiều, Quỷ Bất Thu xem như là một cái, sở dĩ có thể đoán được hắn có lẽ bởi vì đối thủ có tu vi Vạn Pháp sơ cảnh, nhưng chỉ có chiến lực Hoa Luân đỉnh phong. Kết hợp trình độ trận đạo, một thoáng có thể đoán ra, chỉ có thể là Quỷ Bất Thu.

Quỷ Bất Thu đã cười gằn nói: "Biết là tốt rồi!"

Nói đan chưởng nhất phách, một phiến hoa quang sơ hiện.

Quỷ Bất Thu vốn là Nguyên Mục Dã mang đến phá Tinh Diễn Thần Cơ Trận, thế nhưng sau khi được Ninh Dạ nhắc nhở, Nguyên Mục Dã liền đem hắn lưu lại ngoài trận, để làm hậu bị.

Hiện tại mắt thấy người bí ẩn kia không có bán đứng Mộc Khôi Tông, Quỷ Bất Thu liền chấp hành kế hoạch thứ hai, dự định bắt được Hà Nguyên Thánh rời khỏi.

Thời khắc này một chưởng kích xuất, một phiến pháp trận quang hoàn sáng lên.

Hắn tuy rằng tự thân chiến lực thường thường, thế nhưng năng lực trận đạo thật sự không phải chuyện đùa, liền ngay cả khôi lỗi của hắn đều có thể sử dụng trận đạo thuật pháp. Chỉ tiếc trận đạo cần làm sẵn bố trí, bất lợi tiếp xúc chiến, bây giờ trận đạo thi triển ra, xa không bằng một phần mười tài nghệ thật sự của hắn, dù là như vậy, dựa vào tu vi cao hơn một tầng, vẫn như cũ đem Doãn Thiên Chiếu áp chế gắt gao, Doãn Thiên Chiếu càng là không địch lại.

Đúng vào lúc này Cừu Bất Quân lại lần nữa xông tới, hợp tác với Doãn Thiên Chiếu, rốt cục kháng trụ được trận khôi kia, lại là xuất công không xuất lực, thoả thích 'vẩy nước'.

Mắt thấy Quỷ Bất Thu xông hướng bản thân, Hà Nguyên Thánh lạnh cả tim gan, đẩy Tây Giang một phát nói: "Mau ngăn cản hắn!"

Đám người Tây Giang chỉ là đệ tử bình thường, hoàn toàn không nghĩ tới Hà Nguyên Thánh lại đem bọn họ đẩy ra ngoài, Quỷ Bất Thu yếu mấy cũng là Vạn Pháp cảnh, làm sao chống lại, đồng thời trong lòng kinh hãi.

Đúng vào lúc này, Trì Vãn Ngưng xông ra, một phiến Oánh Oánh lam quang đã cuốn về Quỷ Bất Thu. Nàng tu Thái Thanh Thần Thủy

Quyết, dĩ nhu chế cương, tư dưỡng vạn vật, sinh sinh bất tức, tối lợi triền chiến. Cứ việc tu vi không bằng đối phương, quấn quýt một thoáng lại là không thành vấn đề.

Không nghĩ tới Quỷ Bất Thu kiệt kiệt quái tiếu một tiếng, 'Xoát' một tiếng lại ném ra mấy đài khôi lỗi, lao về phía chúng nhân.

Mộc Khôi Tông tối thiện ngự khôi, không phải là chỉ có bản mệnh khôi lỗi.

Thời khắc này mấy đài khôi lỗi xuất hiện, cuốn lấy đám người Tây Giang, trong đó một đài khôi lỗi càng là lao thẳng tới Hà Nguyên Thánh.

Hà Nguyên Thánh kinh hãi, nhanh chân liền chạy.

Kỳ thực khôi lỗi kia cũng chỉ là phổ thông chiến lực, lấy tu vi của hắn rõ ràng có sức đánh một trận, nhưng căn bản không có lá gan đó, thời khắc này vung chân lao nhanh, căn bản chính là chạy trối chết.

Mắt thấy khôi lỗi đuổi theo, Hà Nguyên Thánh kinh gấp kêu to:
"Cứu mạng a!"

Nhưng hiện tại chúng nhân bị cuốn lấy, căn bản không rảnh cứu hắn.

Đúng vào lúc này, một đạo thân ảnh quét qua, sát qua bên người Hà Nguyên Thánh, hướng tới bộ khôi lỗi kia đánh tới.

Chính là Ninh Dạ.

Ninh Dạ xuất thủ chính là Sát Thân Đao, Sát Thân Đao lợi công bất lợi thủ, khôi lỗi kia căn bản mặc kệ Ninh Dạ, lao thẳng tới Hà Nguyên Thánh.

Hà Nguyên Thánh sợ đến oa oa kêu to, Ninh Dạ đã hô: "Trốn ở đằng sau ta!"

Hà Nguyên Thánh vội biết thời cơ trốn đến sau lưng Ninh Dạ.

Trong tay Ninh Dạ phù chú bay ra, đã đánh vào trên khôi lỗi kia, khiến nó khó mà thể tiếp cận.

Hắn có Độn Quang phù, hoàn toàn có thể dùng Độn Quang phù đưa Hà Nguyên Thánh đi, bất quá đây không phải là mục đích của hắn. Hắn muốn chính là Hà Nguyên Thánh tại dưới bản thân bảo vệ cho sống sót, như vậy liền có thể đáp quan hệ cùng Hà Nguyên Thánh.

Đài khôi lỗi này là giống như là tồn tại Hoa Luân trung kỳ, lấy Ninh Dạ sức lực của một người vô pháp chống đỡ. Nhưng trong tay hắn có đầy đủ phù lục, thời khắc này không tiếc phí tổn oanh tạc, trong thời gian ngắn đủ khiến khôi lỗi vô pháp tiếp cận, nhưng lại cố ý bỏ mặc bộ phận công kích, vậy là trong phút chốc, Ninh Dạ đã nhiều chỗ thụ thương, toàn thân nhuốm máu, nhưng vẫn tử chiến không lùi.

Đồng thời Trì Vãn Ngưng cũng nhìn thấy Ninh Dạ xuất hiện, trong lòng kinh ngạc, nghĩ hắn làm sao lại xuất hiện vào lúc này? Thế mà liều chết bảo vệ Hà Nguyên Thánh, điều này cùng nàng lúc trước biết hoàn toàn không hợp, trong lòng đang tự kinh ngạc, Quỷ Bất Thu trong tay uy thế đột nhiên tăng mạnh, nhấn ra một chưởng, hoa quang thịnh phóng, không ngờ đột phá thủ hộ của Trì Vãn Ngưng, Trì Vãn Ngưng hừ khẽ một tiếng, bên người đã phóng ra một phiến màu xanh quang luân, thế mà đem hết thảy công kích đối với nàng đều đạn hướng xung quanh.

"Hộ Pháp Thanh Luân?" Quỷ Bất Thu cũng cảm thấy chấn kinh.

Thanh Mộc Lão Tổ đối với nàng cái đệ tử này quý trọng vô cùng, ở trên người nàng thi gia không ít thủ đoạn, có hạn chế chạy trốn , tương tự cũng có bảo hộ nàng.

Thời khắc này Quỷ Bất Thu công kích toàn bộ bày ra, đám người Tây Giang lại là gặp vận rủi lớn, một tên đệ tử Truy Phong Đường tại chỗ chết thảm, thân thể trong nháy mắt bị xoắn thành mảnh vỡ, một tên khác cùng Tây Giang cũng là đồng thụ trọng thương.

Chỉ là Hộ Pháp Thanh Luân có thể bảo vệ Trì Vãn Ngưng, nhưng không thể khiến cho nàng ngăn cản Quỷ Bất Thu, Quỷ Bất Thu đã phá tan phong tỏa của Trì Vãn Ngưng, lao tới Hà Nguyên Thánh, đánh ra một phiến xán lạn quang hoa.

Cùng lúc đó, hắn vung tay lên, liền thấy bản mệnh trận khôi kia ngưỡng thiên hô khiếu một tiếng, quanh người đã xuất hiện một phiến trận phù, hình thành một mảnh cấm chế huyền ảo, càng đem hắc y vệ cùng Cừu Bất Quân gắt gao nhốt lại, một thoáng này Cừu Bất Quân coi như muốn sử dụng toàn lực cũng không được.

Quỷ Bất Thu đã cười to chụp vào Hà Nguyên Thánh: "Vẫn là ngoan ngoãn làm tù binh của Mộc Khôi Tông ta đi!"

Chương 114 : Lượng Thiên Thuật

@ edit sơ

Chương 110: Lượng Thiên Thuật

Một chiêu đột kích này Quỷ Bất Thu đã phát động toàn lực, mắt thấy Ninh Dạ căn bản không ngăn được.

Đúng vào lúc này, một cái thanh âm đột nhiên tiến vào trong tai Quỷ Bất Thu.

"Mau tránh, đây là cạm bẫy!"

Là thanh âm của người bí ẩn kia?

Quỷ Bất Thu giật nảy cả mình.

Nếu như là người khác hắn có lẽ còn có thể do dự, thế nhưng người bí ẩn kia vừa mới giúp bọn họ một đại ân, thời khắc này lại hoàn toàn không dám hoài nghi, quái khiếu lên bay vọt về sau.

Thân tại không trung, hắn tuy rằng không thấy có bố trí gì, lại nhìn thấy trên mặt xấu xí chi nhân đột nhiên xuất hiện kia thiểm hiện một tia tiếc nuối.

Lần này Quỷ Bất Thu không nghi ngờ nữa, quay đầu liền chạy.

Chỉ là hắn chạy thì chạy đi, nhưng không cam lòng cứ như thế bỏ qua, hô khiếu một tiếng, liền thấy khôi lỗi đang đối chiến cùng Ninh Dạ kia đã xuất hiện cự đại ánh chớp.

Không được!

Ninh Dạ lừa đi Quỷ Bất Thu, lại không nghĩ rằng hàng này ngoan tuyệt như vậy, đã chạy còn muốn chơi một phát tàn nhẫn.

Khôi lỗi Hoa Luân cảnh tự bạo tuyệt đối không phải hắn có thể chống lại, đúng vào lúc này, Trì Vãn Ngưng lại đột nhiên bay tới, Thái Thanh Thần Thủy đã bao lấy Ninh Dạ.

Oanh!

Cuồng dã hắc sắc thoan lưu bạo khởi, càng tại giữa tràng hình thành nên một mảnh không gian sụp lún, hấp Ninh Dạ, Hà Nguyên Thánh cùng Trì Vãn Ngưng đồng thời hướng không gian kia rơi xuống.

Hà Nguyên Thánh "A" kêu to, thời khắc nguy cấp đến là phát huy tác dụng một lần, toàn lực vận chuyển Lưỡng Nghi Chân Cương, ngăn cản lại sụp lún chi lực khủng bố này.

Trì Vãn Ngưng nhưng cùng Ninh Dạ hung ác va chạm vào nhau.

Chân trời đã phóng tới một đạo hắc sắc quang ảnh, thân thể Trì Vãn Ngưng đột nhiên cứng đờ.

Càng là Quỷ Bất Thu lại giết trở về, đồng thời hô to: "Ngươi gạt ta!"

Nguyên lai hắn nhìn thấy khôi lỗi tự bạo kiến công, một lần nữa lại có tự tin, không ngờ giết trở về.

Hà Nguyên Thánh quái khiếu một tiếng, quay đầu liền chạy, tốc độ cực nhanh.

Nhưng liền tại Quỷ Bất Thu muốn truy theo đồng thời, hạ phương phần phật một thoáng xông ra vô số thạch thứ, đồng thời Ninh Dạ trừng Quỷ Bất Thu, đã toàn lực phát động Khi Thiên Thuật, vậy là ở trong mắt Quỷ Bất Thu, đây đâu phải là thạch thứ gì, rõ ràng là vô số hắc bạch chiến khôi đang từ dưới nền đất thăng khởi.

Thật sự có cạm bẫy?

Quỷ Bất Thu sợ đến hồn phi phách tán, lại không cố kị tất cả, thu lấy trận khôi quay đầu liền chạy.

Doãn Thiên Chiếu cùng Cừu Bất Quân đồng thời thoát vây, liền nhìn thấy Hà Nguyên Thánh sợ đến như kinh cung chi điểu, sớm chạy đến cái bóng cũng không còn.

Doãn Thiên Chiếu sốt sắng truy theo, Cừu Bất Quân vừa định đi qua, đã thấy Ninh Dạ khe khẽ lắc đầu, bỗng nhiên nhớ tới bản thân cùng Ninh Dạ là "Kẻ thù", cuối cùng chỉ có thể dừng lại cước bộ, xoay người đuổi theo Doãn Thiên Chiếu, bên kia Tây Giang cùng một tên Truy Phong Đường khác cũng theo một đường đuổi theo Hà Nguyên Thánh.

Ninh Dạ lúc này mới thở phào một hơi.

Quả nhiên 'thiên tính không bằng nhân tính' (* lão Duyên lại nói lộn?), tất cả tính toán của con người, cũng khó mà tránh khỏi bất ngờ sao?

Đồ chó Nguyên Mục Dã, lần này thiếu chút nữa bị hắn hại thảm

—— Quỷ Bất Thu xuất hiện, thực sự ra ngoài ý liệu của hắn, vẫn may hắn ứng biến kịp thời, lại có Trì Vãn Ngưng hỗ trợ, mới coi như giải quyết vấn đề.

"Lần này thật là đa tạ ngươi, bất quá chúng ta trước tiên còn phải rời khỏi đây. . ." Ninh Dạ nói với Trì Vãn Ngưng.

Hắn lời còn chưa dứt, liền thấy Trì Vãn Ngưng há miệng, một ngụm máu tươi phun tại trên mặt hắn, người đã mềm liệt xuống.

"Uy!" Ninh Dạ bản năng ôm lấy Trì Vãn Ngưng, vung chân lao nhanh, liền thấy trong lòng Trì Vãn Ngưng cả người đều đang run rẩy, da dẻ nguyên bản mềm mại càng lấy tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được cấp tốc khô héo đi.

Ninh Dạ chấn kinh: "Ngươi làm sao vậy?"

Trì Vãn Ngưng run rẩy Thuần Âm Nguyên Thủy bình, một hơi đem hết thảy Thuần Âm Nguyên Thủy đổ vào trong miệng, da dẻ mềm mại rốt cục tái hiện quang trạch, liền ngay cả thương thế đều khôi phục hơn nửa.

Chỉ là sắc mặt của Trì Vãn Ngưng lại đã cực kỳ khó coi.

Nàng nhìn chiếc lọ trống không, không nói một lời.

Đột nhiên lộ ra một tia cay đắng: "Thật không nghĩ tới, vẫn là phải chết ở chỗ này. . ."

Nói Trì Vãn Ngưng càng khe khẽ cười lên: "Hiện tại được rồi. . . Đến là không cần lo lắng vấn đề sau này nữa. . ."

Ninh Dạ nhất trệ: "Ta không biết ngươi đang nói cái gì?"

Thấy hắn không thừa nhận, Trì Vãn Ngưng thở dài: "Ngươi có biết không, thời điểm một người viết chữ, cho dù che giấu như thế nào đi nữa, cũng là có thói quen viết chữ của mình? Mà ta thụ Yên Vũ Lâu huấn luyện, một loại sở trường trong đó, chính là phân biệt chữ viết."

Ninh Dạ chấn động trong lòng, nhất thời không nói gì, chỉ là cúi đầu lao nhanh.

Trì Vãn Ngưng nằm tại trong vòng tay hắn, nhìn khuôn mặt xấu xí dưới ánh trăng này, lại cảm thấy cực kỳ đáng yêu: "Ngươi là đang cố ý khiến ta hoài nghi ngươi, để mượn ta đối phó Lạc Cầu Chân, đúng không? Ngươi rất giảo hoạt, thế nhưng hồ ly giảo hoạt mấy, cũng có thời điểm lộ ra đuôi. . . Ta bắt được ngươi rồi."

Nói lại vẫn dùng ngón tay đẹp đẽ đâm một thoáng mi tâm Ninh Dạ.

"Hiện tại đừng nói những thứ này." Ninh Dạ đã chạy đến một chỗ bí mật, lấy ra một ít đan dược chữa trị vết thương đút cho Trì Vãn Ngưng.

"Đừng phí tâm tư nữa." Trì Vãn Ngưng nhưng chỉ là lười biếng lắc đầu: "Đây không phải là vấn đề dược, không có Thuần Âm Nguyên Thủy, ta chắc chắn phải chết."

"Vậy ta liền mang ngươi trở lại!" Ninh Dạ nói.

Trì Vãn Ngưng nhưng nói nhỏ: "Không kịp. . . Từ nơi này về Cửu Cung sơn, ít nhất phải bay mười ngày, đừng nói ta căn bản sống không qua mười ngày, coi như có thể, lấy thực lực của ngươi, cũng không thể nào tại trong mười ngày mang ta trở lại. Chờ ngươi đem ta mang tới, ta sợ là đã thành người khô rồi."

"Ta đi tìm Hà Nguyên Thánh muốn vân tiêu xa."

Trì Vãn Ngưng cười lạnh: "Đừng nghĩ, vân tiêu xa cũng không kịp, còn nữa ta biết Hà Nguyên Thánh người này, nhát như chuột. Hắn nếu đã chạy rồi, liền kiên quyết sẽ không trở lại."

Ninh Dạ ngơ ngác.

Hắn không phải không nghĩ tới, chỉ là thời khắc này, bản năng đối với Hà Nguyên Thánh ôm một tia ảo tưởng, nhưng vẫn bị Trì Vãn Ngưng vô tình đâm thủng.

Vừa nghĩ tới nàng là vì bảo vệ chính mình mà rơi xuống tình cảnh như vậy, Ninh Dạ trong lòng vi thống.

Hắn đối với Trì Vãn Ngưng không thể nói có quá nhiều tình cảm, nhưng cũng có một loại cảm giác áy náy bản năng, đặc biệt là hắn vốn là có thể khiến Cừu Bất Quân sớm chút đột phá trận khôi phong tỏa, nhưng bởi vì muốn cùng Hà Nguyên Thánh kéo gần quan hệ mà cố ý phóng túng Quỷ Bất Thu, mới dẫn tới kết quả như thế.

Điều này khiến hắn đối với Trì Vãn Ngưng liền có một loại cảm giác gánh tội.

Lại thêm Trì Vãn Ngưng đã chân chính nhìn thấu thân phận của hắn, Ninh Dạ hạ quyết tâm, nói: "Ta sẽ không để cho ngươi liền chết như vậy. Thiên Cơ!"

Thiên Cơ đã 'Xoát' một tiếng từ dưới nền đất đi ra.

"Đem mảnh vỡ cho ta!"

Thiên Cơ há mồm phun ra mảnh vỡ, Ninh Dạ đem mảnh vỡ thu nhập thể nội.

Một khắc mảnh vỡ nhập thể, Thiên Cơ Điện thịnh phóng ra trước nay chưa từng có thịnh đại quang huy, phảng phất như hoan hô nhảy nhót, so với hưng phấn lúc Tu Di Ốc tới tay lại nhiều hơn rất nhiều, đầy đủ có thể thấy được tầm quan trọng của mảnh vỡ này.

Trong Thiên Cơ Điện, đã thêm ra một thanh cự hình ngọc xích.

Tuyền Cơ Xích!

Quả nhiên là nó.

Sớm đoán được đáp án Ninh Dạ, trong lòng thở dài lại bất đắc dĩ.

Tuyền Cơ Xích được Thiên Cơ Môn cho rằng là hạch tâm chi vật trọng yếu nhất trong Thiên Cơ Điện, chỉ vì tác dụng chính là suy tính pháp tắc thiên đạo, vì hết thảy tu hành của tu sĩ cung cấp vô hạn tiềm lực, thậm chí cũng là căn cơ trưởng thành của toàn bộ Thiên Cơ Điện.

Bất quá thật đáng tiếc, vật này nguyên bản liền chưa có chân chính hoàn thành quá, vốn là tàn khuyết phẩm, mà Tuyền Cơ Xích trước mắt, càng là tàn khuyết phẩm bên trong tàn khuyết phẩm. Tuy rằng nhìn như toàn thể, nhưng phù văn trên thước bất toàn, huyền bí mười không được một.

Chỉ có một pháp lưu tồn.

Lượng Thiên Thuật!

Một trong cửu đại thần thuật của Thiên Cơ Môn, Tuyền Cơ Xích ngự dụng pháp môn.

Ninh Dạ chân chính muốn chính là Bất Diệt Tuyền, như có bảo vật này tại, Trì Vãn Ngưng nhất định có thể khôi phục sinh cơ.

Làm sao trời không chiều lòng người, chỉ cấp ra Tuyền Cơ Xích.

Trên Tuyền Cơ Xích cùng thiên đạo, phá thiên hạ chi bí, Lượng Thiên Thuật phân tích đạo tắc, là căn cơ ngộ Đạo.

Vật này có thể dùng để cứu Trì Vãn Ngưng hay không? Ninh Dạ không biết, nhưng bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể lấy ngựa chết làm ngựa sống.

Cùng Khi Thiên Thuật Tiệt Thiên Thuật bất đồng, Lượng Thiên Thuật kỳ thực không phải thuật, mà là một loại phù văn đặc dị.

Loại phù văn này hình dạng cổ quái, nhìn như một loại văn tự nào đó, nhưng kỳ thực không phải, mà là thượng cổ Thiên Cơ đại năng lấy vô thượng chi pháp vấn thiên chi thuật suy đoán mà ra trắc lượng thiên đạo một loại bí pháp, nghe nói tổng cộng có chín cái tự phù, đại biểu chỉn loại thiên đạo căn bản.

Mà hiện tại trên Tuyền Cơ Xích liền có hai cái tự phù.

Một cái xem ra như vân vụ tinh không, nhìn đến mờ mịt nan giải, nan biện kỳ lý.

Phía dưới có một hàng chữ nhỏ.

CànTự Bí, thiên địa huyền ảo, lấy càn làm đầu, động kỳ bí giả, khả giải vạn pháp, khả lý vạn vật, thế gian tái vô 'bất khả minh chi lý, bất khả ngộ chi đạo'.

Một cái thoạt nhìn giống vầng trăng sáng, huyền bí ảo diệu, đưa mắt nhìn tới càng chỉ cảm thấy như một mảnh hắc động, vô pháp nhìn xuyên, dưới viết một hàng chữ nhỏ.

Cấn Tự Bí, thiên địa chi khốn, đều tại kỳ lý, giải pháp này giả, phá cảnh phi thăng, bất thụ kỳ hạn.

Lượng Thiên Thuật cửu tự bí, lấy cửu cung mệnh danh, phân biệt là càn, khảm, cấn, chấn , trung, tốn, ly, khôn, đoài, đối ứng chính là chỉn loại đại đạo căn bản , tương tự cũng đối ứng Thiên Cơ Điện trừ Tu Di Ốc ra cửu đại chí bảo.

Trong đó càn đạo dẫn đầu, chính là tổng cương, nắm toàn bộ tất cả, đối ứng chính là Tuyền Cơ Xích, bất quá cũng bởi vậy, nhu cầu quá cao, căn bản là không có được hoàn thành.

Nhưng mà coi như là vậy, Thiên Cơ Môn vẫn là đem càn tự bí chưa hoàn thành này xem là đệ nhất bảo bối, giấu đi.

CànTự Bí chưa thành, có bằng không có.

Nói cách khác, hiện tại Ninh Dạ có thể học chỉ có Cấn Tự Bí.

Nhìn từ chú giải phía dưới, Cấn Tự Bí đối ứng chính là thiên địa chi khốn, tất cả ràng buộc.

Nắm giữ Cấn Tự Bí, từ đây không bị trói buộc, tu hành chi đạo tất nhiên nhất lộ thông sướng.

Nhất cảnh nhất quan tạp, quan quan dục đoạn hồn.

Nếu như nói cảnh giới trước trung hậu kỳ là lượng biến hóa, phá cảnh tức là biến chất, độ khó rất lớn.

Mà đã có Cấn Tự Bí, phá cảnh độ khó đại giảm.

Nghe nói năm đó trong Thiên Cơ Môn đại năng vô số, Niết Bàn chi thượng giả đông đảo, hiện tại xem ra không phải hư ngôn, hạch tâm liền tại trên Cấn Tự Bí này.

Đáng tiếc Ninh Dạ hiện tại muốn chính là cứu người, bây giờ dù có bí này, lại có tác dụng rắm gì?

Trong lúc nhất thời, khóc không ra nước mắt.

Chương 115 : Trêu ghẹo

Chương 111: Trêu ghẹo

Trên đường nhỏ nông thôn, xe ngựa đắc đắc.

Trì Vãn Ngưng nằm ở trong xe ngựa, an tĩnh như một cái người đẹp ngủ say.

Chỉ là như nhìn làn da của nàng, liền lại phát hiện da dẻ nàng bây giờ khô đến đáng sợ.

Thái Thanh Thần Thủy Quyết là một môn thần công huyền diệu, sau khi tu thành, có thể ngự thiên hạ chi thủy, nghe nói năm đó đại năng sáng thần thông này, mỗi khi lâm chiến, chỉ cần phát động thần thông, liền có thể trực tiếp rút khô toàn bộ lượng nước thể nội đối phương, đem hắn hóa thành người khô.

Đáng tiếc tu hành pháp này đại giá cũng lớn, trước khi đến đại thành, sẽ tự nhiếp thủy, nếu như không có thần thủy bổ dưỡng, thì sẽ tự kiệt mà chết.

Thần thủy đến không hẳn nhất định phải là Thuần Âm Nguyên Thủy, thiên hạ thần thủy đều có thể dùng để bổ dưỡng, nhưng phàm là thần thủy đều là bảo vật, làm sao lại dễ kiếm?

Thời khắc này Thiên Cơ đánh xe, Ninh Dạ ngồi ở trong xe, đang dùng khăn mặt thấm nước, nhẹ nhàng vì Trì Vãn Ngưng lau mặt, vì nàng thoáng hóa giải một chút nỗi khổ khô cạn, Trì Vãn Ngưng nhưng chỉ là khẽ cười lắc đầu: "Vô dụng, phàm thủy vô ích, dùng nhiều phản tai hại, hàng ta tu hành."

"Vào lúc này, còn suy nghĩ cái gì tu hành." Ninh Dạ nói: "Trước tiên giữ lại mạng nhỏ rồi nói đi."

"Giữ là giữ không nổi rồi." Trì Vãn Ngưng nhẹ nhàng nói: "Tốc độ đi như vậy, không có một tháng, sợ là không đến được Cửu Cung sơn, đến lúc đó, ta đã là một bộ thây khô."

Nói tới cái này, Trì Vãn Ngưng bỗng rùng mình một cái. Nàng nhìn hướng Ninh Dạ: "Ninh Dạ, đáp ứng ta một chuyện được không?"

"Cái gì?"

"Nếu thật sự đến một khắc đó, ngươi liền giết ta. . . Ta không muốn ta chết còn biến thành như vậy." Trì Vãn Ngưng điềm đạm đáng yêu nói.

Tay Ninh Dạ ngưng trệ một chút: "Chết còn không sợ, lại sợ xấu?"

"Đúng, ta không sợ chết, nhưng ta sợ xấu!" Trì Vãn Ngưng nghiêm túc nói.

Ninh Dạ không bị lay động: "Đây chính là logic của tu tiên giả sao? Không thành đại đạo đều là không, không sợ chết đến nhưng sợ xấu."

Trì Vãn Ngưng khẽ cười: "Câu này của ngươi, bằng trắc dùng không tốt mấy a."

"Ta không phải thi nhân, không thích phong nguyệt, chuyện xuất khẩu thành chương, không quan hệ gì tới ta, chỉ là chợt cảm xúc buông lời mà thôi."

Đôi mắt đẹp của Trì Vãn Ngưng liền dịu dàng nhìn hắn: "Vì vậy ngươi tình nguyện tự hủy dung mạo, cũng phải sống sót."

"Ta không phải vì sống sót mà hủy dung." Ninh Dạ hồi đáp.

Trì Vãn Ngưng tỉnh ngộ: "Đúng rồi, ngươi là đệ tử Thiên Cơ Môn, ngươi là vì báo thù."

Bây giờ, Trì Vãn Ngưng đã hoàn toàn sáng tỏ thân phận của Ninh Dạ.

Nàng nhìn Ninh Dạ: "Vậy Thanh Lâm cùng Tân Tiểu Diệp đây? Bọn họ cũng hủy dung?"

Ninh Dạ không đáp.

Trì Vãn Ngưng có chút không vui, chu môi lên: "Ta cũng sắp thành người chết rồi, ngươi còn ẩn giấu những thứ này với ta."

"Ta không có ý không tin tưởng ngươi, chỉ là theo thói quen bảo mật, lại nói ta còn chưa định để ngươi chết." Ninh Dạ thả xuống khăn mặt, tâm thần đã nhập Thiên Cơ Điện, tiếp tục cân nhắc Cấn Tự Bí.

Bất quá hắn tâm thần tuy nhập, bên ngoài động tĩnh nhưng vẫn có thể biết đến.

Liền nghe Trì Vãn Ngưng dẩu môi nói: "Cấn Tự Bí chính là phá cảnh chi đạo, lại không thể dùng tới cứu người, nghiên cứu nữa cũng vô dụng."

Ninh Dạ không trả lời, chỉ là chuyên chú nghiên cứu.

Trì Vãn Ngưng có chút tức giận, liền vỗ vỗ hắn: "Uy, ngươi hãy nói chuyện với ta a. Ta đã sắp thành người chết, ngươi nhẫn tâm liền như vậy để ta chết đi?"

Ninh Dạ bất đắc dĩ, nói: "Ngươi cần gì phải dễ dàng từ bỏ như vậy, để ta tìm kiếm phương pháp. Thiên hạ đại đạo tương thông, Cấn Tự Bí mặc dù là phá cảnh chi bí, vị tất đã không thể phá ngươi chi nguy. Ngươi thụ Thái Thanh Thần Thủy chi khổ, Tam Thi chi nhiễu, nói đến cũng thuộc về khốn cảnh a."

Trì Vãn Ngưng liền cười: "Cưỡng từ đoạt lý."

Nhân ngôn thiên biến, đại đạo duy nhất, cũng sẽ không bởi vì những lời Ninh Dạ nói ra, liền đem trạng thái của Trì Vãn Ngưng liệt vào khốn cảnh, xếp vào ‘khả giải chi đạo’, nếu là như vậy, việc thiên hạ đến cũng đơn giản, một bí đã giải được vạn đạo, làm sao cần cửu bí.

Ninh Dạ cũng biết đạo lý này, nhưng điều này không có nghĩa là hắn sẽ từ bỏ.

Hắn tới nay đều không phải một người biết từ bỏ, bằng không chuyện lớn như lật đổ Hắc Bạch Thần Cung cửu đại tiên môn, quả thực so với đăng tận cửu tiêu đăng phong tạo cực còn khó hơn, hắn làm sao phải tận lực mà làm.

Chính bởi vậy, hắn liều mạng nghiên cứu, hy vọng có thể nhanh chóng tìm tới giải quyết chi pháp, vì thế hắn liền Ký Hồn trù cũng dùng , nhưng đáng tiếc việc quan hệ thiên địa chi bí, chỗ chưa biết tới, Ký Hồn trù cũng vô pháp đưa ra đáp án.

Hắn cũng từng bói toán những thần thủy khác, làm sao biên cảnh chi địa, ít có trọng bảo, thần thủy gần nhất cũng ngoài vạn dặm, trong tay đại năng, tới nơi đó đụng tường, còn không bằng về Cửu Cung sơn.

Các loại phương pháp đều đã từng thử, nhưng đều không có đáp án, không có phương hướng, khiến Ninh Dạ cũng hết đường xoay xở.

Trì Vãn Ngưng nhìn nhập định Ninh Dạ, gương mặt đầy rẫy vết thương, cau mày, lại vẫn là thần tình kiên định, phảng phất trên mặt viết đầy ‘không vứt bỏ’, ‘không buông tay’.

Trong lòng cảm động, lại nhịn không được nói: "Uy, ngươi cố gắng cứu ta như vậy, thật là vì báo đáp ơn ta cứu ngươi sao?"

Ninh Dạ không để ý tới nàng.

Trì Vãn Ngưng liền duỗi ra ngón tay trắng thơm chọc chọc hắn: "Ngươi nếu không đáp, ta liền cù léc ngươi."

Khó được nàng lại còn có tâm tư nghịch ngợm như vậy.

Ninh Dạ bất đắc dĩ, chỉ có thể nói: "Đúng, ngươi vì ta mà trọng thương, ta liền vô luận thế nào cũng không thể để cho ngươi chết."

Cái đáp án này khiến Trì Vãn Ngưng rất là bất mãn, phấn diện vi ngưng: "Không hề có một chút nguyên nhân khác?"

Ninh Dạ liền hỏi: "Ngươi muốn nghe ta nói, là bởi vì ngươi tuyệt sắc thiên hương, tim ta nghiêng ngả, cam nguyện vì ngươi nhảy vào nước sôi lửa bỏng?"

Trì Vãn Ngưng chống lên cánh tay, nâng đỡ bản thân: "Nghe quen câu này rồi. Người nói rất nhiều, liền không có cảm giác gì. Hiện tại không có người nói, đến là có chút nhớ nhung."

"Vậy xin lỗi ngươi không được nghe."

"Ngươi đối với ta một điểm tâm tư đều không có?" Trì Vãn Ngưng kinh ngạc.

"Tâm của ta đã bị cừu hận chiếm mãn, không còn chỗ cho những thứ khác."

"Là không còn chỗ, hay là chính ngươi không cho phép có?" Trì Vãn Ngưng lập tức truy vấn.

Ninh Dạ trệ một thoáng, hồi đáp: "Là chính ta không cho phép."

Trì Vãn Ngưng liền cười: "Đó chính là nói, trong lòng ngươi vẫn là có ta?"

Ninh Dạ hừ lạnh: "Đã là mỹ nữ, tự nhiên có. Ngươi có thể có, người khác cũng có thể có, không khác nhau gì cả."

Trì Vãn Ngưng liền dẩu môi: "Uy, ngươi người này thật sự rất không biết chiều lòng người khác đây, đặc biệt là nữ hài tử. Ngươi trước đây khẳng định rất không được nữ hài hoan nghênh chứ?"

Ninh Dạ nghĩ nghĩ, nói: "Khi ta lần đầu tiên nhìn thấy ngươi, ta thật sự cho rằng ta gặp được thứ mỹ hảo nhất trên thế gian này, tại trong khoảnh khắc đó, hết thảy cừu hận đều yên tiêu vân tán, chỉ cảm thấy ngươi chính là trăng sáng trong lòng ta, xua tan tất cả mù mịt, khiến cuộc sống tái hiện quang minh. Nhưng, sư môn chi cừu phải báo, chính là bởi vì ngươi quá mỹ hảo, ta liền nhất định phải quên ngươi, tuyệt đối không thể nhớ tới. Cứ việc mỗi ngày nửa đêm mộng về, lại thỉnh thoảng sẽ có thân ảnh của ngươi nổi lên tâm hải, chiếm cứ tim ta, khiến cho tâm ta tán loạn. Vậy là ta bắt đầu hận ngươi, vì sao ngươi phải mê người như vậy, trộm tâm thần ta, chiếm trái tim ta, ngươi liền như đại địch trong lòng ta, ta khổ sở cùng ngươi đối nghịch, lại tổng là không địch lại, không thể không tự mình lừa dối, không dám để ý đến ngươi. Có lẽ, ngày đó ta cố ý tiếp xúc ngươi, khiến ngươi hoài nghi ta, nguyên nhân chân thực chính là muốn hấp dẫn sự chú ý của ngươi, có lẽ, ta sở dĩ không nguyện từ bỏ, cũng là bởi vì ngươi từ lâu trở thành một bộ phận trong thần hồn ta, vô pháp từ bỏ ngươi, liền như vô pháp từ bỏ sinh mệnh của chính mình đồng dạng. . ."

Trì Vãn Ngưng nghe được dại ra, tâm hoa đang nở.

Ninh Dạ lại nói: "Những thứ này đều là giả, ta thuận miệng nói một chút."

Trì Vãn Ngưng suýt nữa bị hắn chọc cho tức giận thổ huyết: "Ngươi!"

"Chỉ là muốn nói cho ngươi, kỳ thực trước đây thời điểm ta dỗ nữ hài tử, vẫn rất có một bộ. Vì vậy ngươi không nên câu ta, ghẹo ta, bằng không coi như ta gương mặt xấu xí, cũng vẫn như cũ có thể khiến cho ngươi tâm thần ngây ngất, từ đây khó mà quên ta, hãm thân với ta."

Chương 116 : Cấn Tự Bí (vì Minh Chủ Ao Ao Hiệp thêm chương)

Chương 112: Cấn Tự Bí (vì Minh Chủ Ao Ao Hiệp thêm chương)

Thời điểm chân trời quang huy lại một lần nữa sáng lên, xe ngựa đã đi đến một thị trấn nhỏ.

Trong xe truyền đến thanh âm trầm thấp của Trì Vãn Ngưng: "Đây là chỗ nào rồi?"

"Thu Thủy trấn." Ninh Dạ hồi đáp.

"Thu Thủy. . ." Trì Vãn Ngưng nói khẽ một câu: "Danh tự này đẹp quá, ta muốn ra ngoài nhìn một chút."

Ninh Dạ liền đỡ nàng đi ra xe ngựa.

Chỉ là giờ phút này Trì Vãn Ngưng, dung nhan nhìn như đã già nua đi rất nhiều.

Làn da của nàng khô nứt, tựa như đất hạn lâu ngày, thậm chí đã xuất hiện đạo đạo vết rạn nứt, nhìn qua một chút, còn tưởng rằng là một lão phụ nhân, chỉ là trong ánh mắt vẫn như cũ lộ ra đẹp đẽ trước đây.

Trì Vãn Ngưng đã không thể đi lại, hoàn toàn dựa vào Ninh Dạ đỡ ra khỏi xe.

Ra xe, ngồi ở trên một khối đá lớn bên đường, trước mắt là một dòng sông nhỏ đang chậm rãi trôi qua.

Nước sông như lụa ngọc, yên ba hạo miểu, thu thủy vi lan. (*khói sóng mênh mông, nước hồ lăn tăn)

Trì Vãn Ngưng nhìn dòng sông như dải lụa ngọc kia, trên mặt liền lộ ra ý cười: "Thật thú vị, trước đây thời điểm tu hành, thân ở tiên cảnh, nhưng chưa bao giờ cảm thấy có bao nhiêu mỹ hảo. Hiện tại ở chỗ này, nhìn một dòng sông, mãn bờ dương liễu, lại cũng có thể cảm thấy phong cảnh tuyệt hảo, tâm khoáng thần di. Ninh Dạ, ngươi nói đây là vì sao?"

Ninh Dạ liền nói: "Tâm cảnh thay đổi, khán nhân đãi vật ánh mắt, tự nhiên cũng liền có chỗ bất đồng."

"Thật sao. Vậy ngươi cảm thấy tâm cảnh của ta hiện tại thế nào?"

Ninh Dạ liền nói: "Ngươi bây giờ nhìn nhạt sinh tử, vạn niệm đều hưu, liền muốn tại thời khắc cuối cùng ký tình sơn thủy."

Trì Vãn Ngưng liền nhếch mép: "Ngươi người này thật là không thú vị, liền không thể nói dễ nghe hơn sao?"

"Ngươi muốn dễ nghe thế nào?"

Trì Vãn Ngưng ôm đầu gối: "Tỷ như tâm cảnh tốt, có lẽ không phải là bởi vì người sắp chết, cũng khả năng là bởi vì, tại lúc ngươi sắp chết, rốt cục có một người chân tâm chân ý, nguyện ý bồi ở bên cạnh ngươi, cùng ngươi cộng nếm khổ nhạc, đi nốt đoạn đường cuối cùng kia."

Nghe nói như thế, tâm Ninh Dạ chính là hơi hơi đau xót.

Hắn trước sau không thể dùng Cấn Tự Bí tìm tới giải quyết chi đạo, cũng chỉ có thể nhìn Trì Vãn Ngưng từng ngày từng ngày khô lão xuống.

Chỉ là ba ngày, Trì Vãn Ngưng đã hình như lão phụ, theo cái tốc độ này, Trì Vãn Ngưng sợ là sống không qua một canh giờ.

Đến một bước này thì, bản thân Ninh Dạ cũng trong lòng tuyệt vọng, vào giờ phút này, cũng không tiếp tục thử nghiệm Cấn Tự Bí nữa, mà là liền như vậy bồi tiếp Trì Vãn Ngưng nói chút lời cuối cùng.

Có lẽ cũng là bởi vì như vậy, Ninh Dạ rốt cục thoáng mở rộng khóa chặt tâm môn.

Hắn nói: "Không trách, ta nhìn phong cảnh nơi đây, cũng là đẹp như vậy. Hóa ra là bởi vì có ngươi ở bên, tâm cảnh biến hóa, không còn báo thù chi niệm, rốt cục có thể hảo hảo cảm ngộ phong cảnh một phen rồi."

Trì Vãn Ngưng liền xem thường: "Ngươi lại nói dễ nghe để dỗ ta?"

Quả nhiên nữ hài tử đều là khó chiều, ngươi không nói dễ nghe dỗ nàng, nàng không vui, nói rồi, nàng còn nói ngươi giả bộ.

Ninh Dạ khe khẽ lắc đầu: "Lần này là chân tâm."

Trì Vãn Ngưng hơi ngạc nhiên.

Nàng si ngốc nhìn Ninh Dạ, trong con ngươi khô cạn, thế mà xuất hiện một điểm ánh sáng.

Nàng vươn tay ra, nhẹ nhàng sờ khuôn mặt của Ninh Dạ: "Vậy ra, trong lòng ngươi vẫn là có ta?"

Ninh Dạ liền gật đầu: "Có, cũng không lạ."

"Vậy trước ngươi. . ."

"Có thật, có giả."

Trì Vãn Ngưng không có hỏi hắn cái nào là thật, cái nào là giả, chỉ là ngưng vọng Ninh Dạ, sau đó lặng yên mỉm cười: "Thật thú vị. Đây là lời tỏ tình không êm tai nhất ta từng nghe qua, nhưng cũng là khiến cho ta cảm động nhất. A, nói đến, nhân gia tuy rằng được nhiều nam tử như vậy theo đuổi, nhưng vẫn chưa từng chân chính yêu một lần đây."

Nàng nói, vậy mà liền như thế tự nhiên nằm ở trong lòng Ninh Dạ.

Nàng nói: "Ninh Dạ, ta đã sắp chết. Tại trước khi ta chết, ta muốn cảm thụ một chút tư vị yêu cùng được yêu."

Ninh Dạ trệ trệ, cuối cùng vươn tay ra, ôm lấy Trì Vãn Ngưng: "Nếu ngươi không chê, vậy ngươi chính là người yêu của ta."

Trì Vãn Ngưng liền cười: "Ta hiện tại đã nhìn như lão phụ, còn có đạo lý nào hiềm ngươi? Ngươi xấu ta lão, đến cũng là một đôi."

Nói khẽ cười một tiếng, si vọng Ninh Dạ, nói nhỏ: "Hôn ta."

Ninh Dạ liền cúi đầu, nhẹ nhàng lại trên môi Trì Vãn Ngưng hôn khẽ một thoáng.

Vốn chỉ là chuồn chuồn điểm nước, nhưng không ngờ Trì Vãn Ngưng bỗng ôm lấy cổ của hắn, liền như vậy đem chiếc lưỡi thơm đưa vào trong miệng, cùng Ninh Dạ gắn bó quấn quýt, khó phân thắng bại.

Thời khắc này, bị tử vong bức bách Trì Vãn Ngưng, trong lòng hết thảy tình ý bùng phát, phảng phất dấn thân vào liệt hỏa, không quan tâm tất cả tóm lấy Ninh Dạ, lại không chịu buông lỏng, chủ động, lớn mật, không kiêng dè gì.

Ninh Dạ rốt cục cũng phóng khai tâm hoài, ôm chặt Trì Vãn Ngưng không buông tay.

Cứ việc thời khắc này Trì Vãn Ngưng chỉ như lão phụ, nhưng ở trong mắt Ninh Dạ, lại vẫn là mỹ nhân phong thái tuyệt đại kia.

Đúng, có lẽ chính là vì tâm cảnh chứ?

Tâm trung hữu mỹ, mỹ liền tự nhiên vĩnh tồn.

Đột nhiên.

"A!" Ninh Dạ kêu lên một tiếng, thoát ly cùng Trì Vãn Ngưng triền miên.

Đã thấy môi đã hiện vết máu.

Càng là Trì Vãn Ngưng hung ác cắn hắn một cái.

Ninh Dạ không rõ, Trì Vãn Ngưng nhưng đang cười.

Vừa khóc vừa cười, nhưng liền nước mắt đều chảy không ra.

Nàng nói: "Ai bảo ngươi xấu như thế, lại dám chiếm tiện nghi của ta."

Như tại thường ngày, Ninh Dạ sợ sẽ nói, rõ ràng là ngươi chủ động. Nhưng thời khắc này nhìn Trì Vãn Ngưng, hắn nhưng nở nụ cười, nói: "Đúng, ai bảo ngươi là vợ ta, ta không chiếm tiện nghi của ngươi, có thể chiếm ai?"

Nói đã lại lần nữa ôm lấy Trì Vãn Ngưng, cho nàng một cái hôn thật dài nồng nhiệt.

Trì Vãn Ngưng nỗ lực phản kháng, phách đả Ninh Dạ, chỉ là phản kháng này vô lực như vậy, xem ra càng giống cổ vũ. Trong lòng không lý do hoảng loạn, thế mà lại cắn một cái, Ninh Dạ mặc nàng cắn, chính là không há miệng, đem Trì Vãn Ngưng chăm chú ôm vào trong ngực.

Thời khắc này, hắn là thật coi Trì Vãn Ngưng thành thê tử của chính mình.

Chỉ là dần dần, động tác của Trì Vãn Ngưng từ từ yếu ớt xuống.

Nàng sinh cơ đã dần khô cạn, chỉ có hai mắt vẫn còn đang phóng ra thần thái cuối cùng kia.

Ninh Dạ ôm nàng, cảm thụ nàng sinh cơ điêu vong, rốt cục không nhịn được nữa rơi xuống nước mắt.

Cho dù là thời điểm Thiên Cơ Môn phúc diệt, Ninh Dạ cũng chưa từng khóc, chỉ là nói với mình phải báo thù.

Thế nhưng thời khắc này, hắn thật sự thương tâm rơi lệ.

Đây là yêu sao?

Ninh Dạ không biết.

Thời gian hắn ở chung cùng Trì Vãn Ngưng nói dài không dài, nói ngắn cũng không ngắn, lúc trước tuy có nhiều tiếp xúc, nhưng mỗi người đều có tư tâm.

Thời gian chân chính mở rộng cửa lòng, cũng chỉ có ngăn ngắn ba ngày này.

Tại trong ba ngày này, hắn nhìn nàng dung nhan già đi, nhìn nàng phương hoa không còn, nhìn nàng sinh cơ tiêu vong, hai trái tim liền dần dần tiếp cận.

Khi sinh mệnh của Trì Vãn Ngưng đi tới thời khắc cuối cùng thì, Ninh Dạ cuối cùng đã rõ ràng.

Bản thân đã yêu nàng.

Không phải là trước đây, mà là hiện tại!

Đúng vào lúc này, rốt cục, chân chính, chính thức, yêu cô nương này.

Không có tại thời điểm nàng đẹp nhất, nhưng tại thời khắc nàng dung nhan già đi, sinh mệnh héo tàn.

Ninh Dạ lòng đau như cắt, chỉ cảm thấy trước mắt một trận thiên hôn địa ám. Một khắc đó, nếu như trời xanh nguyện ý cho hắn cơ hội, bảo hắn từ bỏ báo thù để đổi được Trì Vãn Ngưng phục sinh, có lẽ bản thân cũng sẽ đồng ý chứ?

Chỉ tiếc, có vài thứ đã không cách nào quay đầu lại.

Nhưng vào lúc này, Ninh Dạ trong tâm hải đột nhiên một trận oanh minh.

Vô số thải quang tại tâm hải chiếu diệu, trên Thiên Cơ Điện, Côn Lôn Kính cùng Tuyền Cơ Xích đồng thời quang hoa luân vũ, có vô số hình ảnh lóe qua.

Cấn tự phù diệu động càn khôn, trực chiếu Ninh Dạ tâm thần run lên.

Đây là. . .

Cấn Tự Bí!

Trong khoảnh khắc đó, hắn đột nhiên nghĩ tới điều gì, đột nhiên điểm nhiên hết thảy Ký Hồn trù còn lại, quát lên: "Thôi diễn, nghịch hướng khốn đạo!"

Cấn Tự Bí giải thiên hạ khốn cảnh, có thể phá khốn, cũng có thể thi khốn, đối ứng chính là Tàng Thiên Ngục.

Lúc trước Ninh Dạ bị phá khốn quấy nhiễu, một mực nghĩ chính là giải quyết vấn đề, nhưng thời khắc này hắn rốt cục đã thông suốt, ngược lại mà làm, con đường chính xác, đáp án liền tự đi ra.

Thời khắc này hết thảy Ký Hồn trù đồng thời thiêu đốt, Côn Lôn Kính điên cuồng thôi diễn, Ninh Dạ rốt cục nhìn thấy đáp án hắn tìm kiếm.

"Ta minh bạch rồi!" Ninh Dạ cười to.

Hắn ôm chặt lấy Trì Vãn Ngưng, kêu lên: "Vãn Ngưng, ta sẽ không để cho ngươi chết. Chí ít hiện tại, ta không cho phép ngươi liền như vậy chết đi!"

Nói hắn giương tay hư họa, đồng thời Côn Lôn Kính cũng phóng ra cuối cùng quang hoa, năng lượng còn sót lại trong nháy mắt tiêu hao hầu như không còn.

Tại dưới Côn Lôn Kính ảnh hưởng, một cái huyền bí phù văn hiển hiện.

Cấn Tự Bí!

Bí tự phù văn huyền ảo Ninh Dạ trút xuống hết thảy tâm huyết chi lực phát động, rốt cục tại thời khắc này thành công ngưng kết mà thành.

"Khốn!" Ninh Dạ đã quát lên.

Một chỉ rơi xuống, chính là vĩnh hằng, Trì Vãn Ngưng đã bị khóa chặt tại trong trạng thái giữa sinh và tử này.

Chương 117 : Trở về (vì Minh Chủ Môn Phòng thêm chương)

Chương 112: Trở về (vì Minh Chủ Môn Phòng thêm chương)

Thanh Mộc Điện.

Đùng!

Một cái cái tát vang dội đánh vào trên mặt Vũ di, lão thái bà quỳ dưới mặt đất, run không dám nói.

Thanh Mộc Lão Tổ ngồi ngay ngắn thượng thủ, hắn nguyên bản liền là mặt xanh, hiện tại sắc mặt càng là xanh đến đáng sợ.

Khôi hoằng chi âm vang vọng điện đường, Thanh Mộc Lão Tổ nói: "Ta bảo ngươi trông coi nàng, ngươi chính là trông coi như thế?"

Vũ di kêu to: "Lão tổ bớt giận, tiểu nhân cũng là nhất thời mỡ heo che mất tâm, không nghĩ tới nàng vậy mà thật sự dám trốn. Là tiểu nhân sai rồi, tiểu nhân không dám nữa."

Oanh!

Bão táp đã tự trong điện nổ tung, tịch quyển vạn vật, vô số dây leo vươn dài mà lên, đã đem Vũ di toàn bộ trói lại.

Thanh Mộc Lão Tổ ngữ khí trầm thấp: "Nàng không có trốn, chỉ là gặp phải kiếp nạn."

"Cái gì?" Vũ di kinh ngạc.

Thanh Mộc Lão Tổ thở dài một hơi: "Ngưng nhi gặp phải đại nguy cơ, cửu tử nhất sinh. Cuối cùng cũng coi như trời có một tia sinh cơ, nếu có thể nắm chắc, vẫn còn có thể thoát chết. Chỉ là kế hoạch của ta. . . Nhưng phải bởi vậy chậm lại."

Nghe nói như thế, Vũ di đại hỉ: "Nàng không chết?"

Đùng!

Lại là một cái bạt tai vang dội.

Tuy rằng chỉ là bạt tai, nhưng Vũ di lại cảm thấy toàn thân tê dại không chịu nổi, liền như có ngàn vạn sâu kiến tiến vào thể nội, cắn nuốt cho nàng thống khổ không chịu nổi.

Thanh Mộc Lão Tổ ngữ mang phong lôi: "Ngươi tốt nhất cầu khẩn nàng không có chết, bằng không kẻ chết kia chính là ngươi rồi!"

Vũ di trong lòng phát lạnh.

Sau một tháng.

Dưới Cửu Cung sơn.

Ninh Dạ điều khiển xe ngựa chạy tới, một khắc nhìn thấy sơn phong quen thuộc kia, trong viền mắt Ninh Dạ thế mà chảy xuống một vệt nước mắt.

Rốt cục về rồi.

Cứ việc không phải ngôi nhà mộng tưởng, nhưng thời khắc này, Ninh Dạ lại vẫn là có một loại hạnh phúc về nhà.

Đem xe dừng ở trước đại môn dưới chân núi, Ninh Dạ ôm ra Trì Vãn Ngưng, từng bước từng bước đi hướng Thiên Tú phong.

Vừa mới đến dưới núi, liền thấy trước mắt đã xuất hiện một người.

Người kia một bộ thanh bào, khuôn mặt cổ phác tang thương, không giận tự uy.

Ninh Dạ biết, người tới chính là Thanh Mộc Lão Tổ.

Hắn rất là bình tĩnh quỳ một gối xuống: "Bái kiến lão tổ!"

Thanh Mộc Lão Tổ nhấc tay một cái, Trì Vãn Ngưng đã rơi vào trong tay hắn. Nhìn nhìn một chút trạng thái Trì Vãn Ngưng, tâm thần hơi chấn động: "Đây là thuật gì, càng có thể đem trạng thái của Ngưng nhi bảo trì tại trạng thái phi sinh phi tử? Là ngươi làm?"

Ninh Dạ trả lời: "Thưa lão tổ, đệ tử không có năng lực này. Chỉ là trong lúc vô tình đạt được một quái dị, quái dị này có trói buộc chi năng, ám hàm huyền cơ chí đạo, đệ tử đem quái dị này luyện hóa, dùng cho trên người Vãn Ngưng, mới bảo đảm được tính mệnh."

"Quái dị?" Trong mắt thanh mộc thần quang đột phóng: "Ngươi đâu ra quái dị?"

"Trên Cổ Tuyền trấn, đệ tử trong lúc vô tình đã đắc tội một cái quái dị, quái dị kia suốt ngày trả thù, thậm chí còn tại Thiên Bình phong chế tạo cơ quan nỗ lực ám sát ta. Lúc đệ tử ra ngoài du lịch, quái dị kia cũng theo đuôi mà tới, lại lần nữa đánh lén. Không ngờ tao ngộ Hắc Bạch Thần Cung cùng Mộc Khôi Tông đại chiến, quái dị kia bị tu sĩ Mộc Khôi Tông kích thương, đệ tử có thể lượm cái tiện nghi. Lão tổ không tin, vừa hỏi liền biết."

Ninh Dạ nói có thật có giả, nhưng cơ bản phù hợp tin tức Hắc Bạch Thần Cung nắm giữ, duy nhất không tốt chính là cứ như vậy, Thiên Cơ không thể công khai xuất thủ nữa, bằng không tất nhiên bại lộ.

Lúc đó đám người Hà Nguyên Thánh đều đã trở về, Thanh Mộc Lão Tổ sớm biết đại khái sự tình, cho nên đối với Ninh Dạ cũng không có quá nhiều hoài nghi, chân chính khiến hắn có chút không tin tưởng, vẫn là Ninh Dạ thế mà bỏ được dùng quái dị tới cứu Trì Vãn Ngưng.

Thời khắc này nhìn nhìn Trì Vãn Ngưng, hắn nói: "Ngươi đến là bỏ được."

Ninh Dạ cúi đầu: "Vãn Ngưng chính là thiên nhân trong lòng đệ tử, coi như vì nàng tan xương nát thịt, cũng cam tâm tình nguyện."

Thanh Mộc Lão Tổ cảm thấy lời này của hắn ngữ xuất chí thành, không nghi ngờ nữa: "Hừ, lại một cái phế vật bị sắc mê muội."

Thanh Mộc Lão Tổ một đời theo đuổi đại đạo, không gần nữ sắc, bằng không cũng sẽ không bỏ được dùng Trì Vãn Ngưng bực này tuyệt thế mỹ nhân làm bản thân tấn thăng chi dược.

Thời khắc này ngẫm lại, nói: "Bất kể nói thế nào, ngươi cứu đồ đệ ta, nên được ngợi khen. Vật này liền cho ngươi đi."

Nói đã ném ra một đoạn thanh mộc.

Thế mà lại là Thanh Dương mộc.

Ninh Dạ hiện tại trong tay còn có để lại một đoạn Thanh Dương mộc được từ Hiên Mộc Lang, một mạch không có cơ hội dùng tới, mà hiện tại cây này, lại còn lớn hơn so với lúc trước đạt được.

Ninh Dạ bây giờ đối với bảo vật không hề hứng thú, nhưng vẫn là nói: "Đa tạ lão tổ!"

Thanh Mộc Lão Tổ đã không để ý tới hắn, tự về Thanh Mộc Điện, lộ ra là muốn cứu Trì Vãn Ngưng.

Cấn Tự Bí kết hợp Côn Lôn Kính thi triển, Thanh Mộc Lão Tổ cũng chưa chắc có thể cứu, may trước khi tới, Ninh Dạ đã giải trừ phần lớn, uy năng còn lại, lấy thủ đoạn của Thanh Mộc Lão Tổ lại không thành vấn đề.

Chỉ là nhìn Trì Vãn Ngưng lại lần nữa rời khỏi bản thân, hồi tưởng điểm điểm tích tích cùng với nàng mấy ngày nay, Ninh Dạ trong lòng thất lạc, nhất thời ngơ ngẩn.

Sau khi về núi, Ninh Dạ đi gặp Trương Liệt Cuồng một chuyến.

Vốn là đã nói một tháng trở về, kết quả lại về trễ đến gần hai mươi ngày, không thể tránh phải cho Trương Liệt Cuồng một câu trả lời.

Trương Liệt Cuồng đối với chuyện hắn về trễ đến không chú ý, thế nhưng nghe nói hắn đem quái dị nhặt được dùng để cứu Trì Vãn Ngưng, lại là thống mạ không ngớt. Theo lối tư duy của hắn, đệ tử đắc bảo, hẳn là dùng để hiếu kính sư phụ.

Bây giờ vì một nữ nhân lãng phí trọng bảo như vậy, thực sự là ngu không thể tả, bùn nhão không dựng được tường, dẫn tới cảm quan đối với Ninh Dạ cũng đại giảm, trực tiếp đem hắn đánh ra ngoài.

Ninh Dạ vốn là không muốn lấy lòng Trương Liệt Cuồng, cũng không để ý, liền như vậy trở về nhà.

Trên đường đến cũng biết một chút chuyện liên quan tới Vô Thường phế tích sau đó.

Nguyên lai sau khi Ninh Dạ dùng Côn Lôn Kính truyền tống đi đám người Nguyên Mục Dã, Mộc Khôi Tông nhân cơ hội đối với đám người Thiên Thủ Lão Tổ phóng tay công kích, Quỷ Hỏa Thần Quân Giang Trường Hà cùng La Oa Tử chiến tử đương trường, Công Tôn Dạ thụ trọng thương, hạ tầng đệ tử hầu như chết sạch, liền ngay cả Thiên Thủ Lão Tổ đều đã trúng Liệt Thần Chú của Nguyên Mục Dã, thần hồn thụ thương, vừa trở về liền tuyên bố muốn bế quan năm năm, Mộc Khôi Tông chỉ chết ba tên đệ tử bình thường, những người còn lại đều chạy thoát.

Phí đại công phu bày xuống cái tròng, kết quả trái lại hao binh tổn tướng, liên đới Phá Hiểu Bạch Liên cũng toái rồi, có thể nói tổn thất nặng nề.

Chưởng giáo Hắc Bạch Tử càng là bởi vậy tự nhận lỗi, trực tiếp tại trên nguyên lão hội kiểm điểm bản thân, diện bích nửa năm, Nhạc Tâm Thiện cũng nhân "hành sự bất lực", bị hung ác răn dạy một phen, dẫn đến trong một khoảng thời gian, không người dám gần Nhạc Tâm Thiện, chỉ sợ hắn một cái tâm tình không tốt, hoành tử đương tràng.

Cho tới Hà Nguyên Thánh, hắn bị Hắc Bạch Tử trực tiếp cấm túc.

Duy nhất bởi vậy được lợi chính là Cừu Bất Quân, hắn nhân bảo vệ Hà Nguyên Thánh có công, được đặc cách phong thưởng. Hà Nguyên Thánh càng là cực coi trọng hắn, cho phép hắn tự do ra vào trụ sở của chính mình —— đến không phải là bởi vì công lao cứu hắn, mà là lão già này quanh năm hành tẩu ở bên ngoài, kiến thức rộng rãi, biết rất nhiều thú sự dật văn, trong lúc cấm túc vô sự để làm, liền thường tìm Cừu Bất Quân đến kể chuyện để tiêu khiển.

Cho tới Ninh Dạ, hắn tương tự cứu người có công, chỉ là bởi vì một mạch chưa có trở về, vì vậy cũng không cách nào báo đáp hắn.

Nếu như đổi làm thường ngày, Ninh Dạ sợ là đã sớm mượn cơ hội tiếp cận Hà Nguyên Thánh, rút ngắn quan hệ.

Thế nhưng sau chuyện Trì Vãn Ngưng, Ninh Dạ tâm tình đã có biến hóa vi diệu.

Bây giờ hắn càng quan tâm hoàn cảnh của Trì Vãn Ngưng, càng là liền Hà Nguyên Thánh cũng lười đi phản ứng.

Một ngày sau.

Trong Thuần Âm Nguyên Thủy.

Trì Vãn Ngưng chậm rãi mở mắt ra.

Chương 118 : Đạo khả đạo (vì Minh Chủ Bạch Vô Hạ thêm chương)

Chương 114: Đạo khả đạo (vì Minh Chủ Bạch Vô Hạ thêm chương)

Hứa Ngạn Văn là tại ngày thứ hai đến gặp Ninh Dạ.

Hắn mở miệng câu đầu tiên chính là: "Vãn Ngưng tỉnh rồi."

Ninh Dạ liền nhàn nhạt 'ân' một tiếng.

Sau đó Hứa Ngạn Văn nói: "Ngươi thật sự dùng một cái quái dị đi cứu nàng? Làm sao ngươi bỏ được?"

Ninh Dạ kỳ quái nhìn Hứa Ngạn Văn: "Lẽ nào ngươi không nỡ lòng bỏ?"

Đối với vấn đề này, Hứa Ngạn Văn có chút không dễ hồi đáp.

Hắn nghĩ một hồi, nói: "Quái dị giả, nắm thiên địa chí lý mà tồn tại chi vật, như có thể giải chi, đại đạo vô ưu. Ta không dám nói mình nhất định sẽ cam lòng, nhưng nghe nói khi đó Vãn Ngưng đã khô mục như bà lão, như thấy nàng như vậy, ta có lẽ sẽ hạ quyết định tàn nhẫn."

Hắn đến cũng là một người thẳng thắng, nói thẳng Trì Vãn Ngưng đẹp xấu sẽ ảnh hưởng quyết đoán của hắn.

Ninh Dạ cả kinh nói: "Ta còn tưởng rằng ngươi đối với nàng là yêu thật lòng."

Hứa Ngạn Văn liền nói: "Nữ tử thanh xuân, theo đuổi liền theo đuổi đi, đâu ra chân ái mà nói. Chúng ta vốn là tu tiên chi nhân, theo đuổi sự vật mỹ hảo cũng không kỳ quái, thế nhưng đại đạo mới là căn bản, lại sao có thể bởi vậy vong bản."

Hứa Ngạn Văn khóm hoa lão thủ, theo đuổi Trì Vãn Ngưng thay vì nói là yêu thương, đến không bằng nói là thói quen.

Đằng nào trời mưa đánh hài tử, nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi.

Ninh Dạ lắc đầu: "Lời này của ngươi như nói ra, nhất định khiến thiên hạ nữ tử đau lòng."

Hứa Ngạn Văn cười to: "Đau lòng liền đau lòng đi, muốn thọ ngang cùng thiên địa, liền cần vong tình thái thượng, nếu không thể vong tình, thì lại làm sao theo đuổi chí cao."

"Theo đuổi chí cao cùng thái thượng vong tình có gì liên quan?"

"Tại sao không có?" Hứa Ngạn Văn hỏi ngược lại: "Thiên địa vô tình, theo đuổi thiên địa chi đạo, tức là vô tình chi đạo."

Nguyên lai là như vậy.

Quả thế!

Luận điệu này Ninh Dạ không phải lần đầu tiên nghe nói.

Hoặc là nói, đây vốn là quan điểm hạch tâm của đương đại tiên môn. Chính là bởi vì muốn tận thiên đạo, thái thượng vong tình, bởi vậy tiên nhân vô tình, bất cố chúng sinh.

Chỉ vì tại trong lòng bọn họ, thiên địa vốn vô tình.

Nhưng Ninh Dạ hiện tại lại không nghĩ như vậy, hắn nói: "Thiên địa nếu như vô tình, lấy gì tư vạn vật? Lấy gì dưỡng chúng sinh? Dưới cái nhìn của ta, thiên địa hữu tình, vậy nên màu mỡ đất đai, tư dưỡng chúng sinh, đạo pháp hiển hóa, dựng sinh tiên giả. Như thiên địa vô tình, chính là cùng hoang tuyệt địa, vạn vật điêu tịch, thốn thảo bất sinh, tiên linh bất tồn."

Hứa Ngạn Văn hiếu kỳ: "Nhưng mà ngươi xem thế gian này rất nhiều khổ nạn, làm sao có thể nói thiên địa hữu tình đây?"

Ninh Dạ hỏi ngược lại: "Cái đó cùng thiên địa có quan hệ gì đâu?"

Hứa Ngạn Văn nhất trệ, Ninh Dạ nói: "Thế gian này cực khổ, đều là do người, là tu tiên giả tự mình tạo nên, tội của tu giả, vì sao phải đẩy lên trên đầu thiên địa? Cái nồi này, thiên không cõng, địa không vác, chung quy chỉ là vấn đề của bản thân. Tiên nhân lấy ‘thiên địa vô tình’ làm lý do, hào xưng ‘thái thượng vong tình’, cuối cùng bất quá là vì hành vi của chính mình tìm một cái cớ mà thôi."

Hứa Ngạn Văn lắc đầu: "Ngươi đến là hảo thuyết từ, nhưng có chút nguỵ biện."

Ninh Dạ liền nói: "Đây không phải là nguỵ biện, mà là sự thực. Ta từng thấy có một giáo phái, hướng thế nhân truyền giáo, miệng tất nói thế nhân sinh ra đã có tội, duy giáo mới có thể cứu rỗi, nếu như không tin, tất xuống địa ngục, vĩnh viễn không thể trở mình. Ngươi có biết, tại sao lại có thuyết đó? Chỉ vì như nói thẳng kẻ không tin ta vào địa ngục, ắt gặp phản cảm. Giáo phái kia không thể nói chủ động khiến người khác xuống địa ngục, liền lập ngôn từ, nói thế nhân sinh ra đã có tội, sẽ xuống địa ngục, như vậy, nếu kẻ không tin xuống địa ngục, liền không phải lỗi của bọn hắn, mà tin bọn hắn, liền có thể miễn tao khổ nạn. Ngươi xem, tương tự là nguyền rủa người khác không được chết tử tế, chỉ là bỏ thêm cái thuyết pháp nguyên tội, liền có thể tự bào chữa, đổ lỗi kẻ khác. Thuyết thiên địa này vô tình, dưới cái nhìn của ta, cũng là như vậy. Rõ ràng là nhân vô tình, nhất định phải nói là thiên vô tình, làm theo thiên, vậy nên vô tình chi đạo liền là chính đạo."

Hứa Ngạn Văn nghe được sững sững sờ sờ: "Lại có loại giáo phái này, sao chưa từng nghe nói?"

"Kinh không được trần thế thử thách, sớm đã bị diệt." Ninh Dạ lạnh nhạt nói: "Lưu lại cũng chỉ là truyền thuyết cố sự."

"Liền nên như vậy." Hứa Ngạn Văn cười nói: "Loại giáo phái phàm là lấy uy bức chi pháp hiếp người nhập giáo này, đều là tà giáo. Cũng chính bởi vậy, vẫn là ngô đạo càng cao hơn, tối đa lại thêm cái Phật môn."

Trường Thanh Giới cũng có Đạo - Phật phân chia, chỉ bất quá Phật môn tuy ‘ta không vào địa ngục ai vào địa ngục’, giáo lí nhân thiện, nhưng bây giờ lại địch không lại đạo giáo ‘đạo pháp tự nhiên thanh tịnh vô vi’, đều bởi giới này có thể tu hành, đạo pháp tự nhiên chính là chính đạo, càng dễ thành sự. Bây giờ Trường Thanh cửu đại tông môn, hết thảy thuộc về đạo giáo, chỉ là cũng mỗi cái bất đồng.

Thế nhưng đối với lời của Hứa Ngạn Văn, Ninh Dạ lại không ủng hộ, lắc đầu nói: "Đạo của ngươi không phải đạo của ta, đạo đạo đều bất đồng, đạo là gọi chung, chung quy không phải một đường."

Hứa Ngạn Văn vui vẻ: "Ngươi là người của Hắc Bạch Thần Cung, càng nói không phải một đường với chúng ta, đây chính là đại nghịch bất đạo chi ngôn a."

"Đạo pháp tự nhiên, các hữu sở ngộ, giáo ta cũng không có thuyết 'kẻ không theo lời ta phải xuống hỏa ngục'."

"Nhưng có 'phi ngã tộc loại kỳ tâm tất dị' thuyết pháp." Hứa Ngạn Văn đẩy đẩy hắn: "Cẩn thận họa từ miệng ra."

"Cuối cùng bất quá tâm có chí riêng." Ninh Dạ nhưng kiên trì: "Ta trước sau cho rằng, thiên địa hữu tình, vô tình chỉ là chúng sinh."

"Tùy ngươi, nếu như vậy, ngươi liền sáng đa tình đạo của ngươi, đi chí ái lộ của ngươi, ta lại là không bồi." Hứa Ngạn Văn cười nói.

"Vậy ngươi đến tìm ta làm gì? Lại là muốn đi gặp Vãn Ngưng?" Ninh Dạ không muốn thảo luận cái đề tài này nữa.

"Liền ‘Vãn Ngưng’ cũng gọi rồi." Hứa Ngạn Văn đầy mặt ghen tỵ: "Xem ra ngươi cùng nàng quan hệ cuối cùng không cạn."

"Ta cùng nàng một đường cùng xe, ngày đêm thủ hộ, giao tình dần trường, cũng không có gì hiếm lạ." Ninh Dạ cũng không phủ nhận, có một số việc, phủ nhận còn không bằng thừa nhận, sau đó lại bồi thêm một câu: "Chỉ là dung nhan của nàng có thể khôi phục, mặt nát của ta nhưng xa xa khó vời, cũng chỉ có thể dựa vào điểm công lao ấy, thảo một ít đầu lưỡi tiện nghi."

Lời này khiến Hứa Ngạn Văn thoả mãn: "Ngươi biết đúng mực là tốt rồi. Bất quá ta tới cũng không phải muốn ngươi bồi ta đi gặp Vãn Ngưng, nàng thương thế mới khỏi, thân thể vẫn còn cần thời gian điều dưỡng, trong thời gian ngắn không thích hợp gặp khách."

"Vậy ngươi vì chuyện gì mà đến?" Ninh Dạ không rõ nhìn hắn.

"Là Hà Nguyên Thánh muốn gặp ngươi." Hứa Ngạn Văn nói.

Chương 119 : Hậu chiêu (vì Bạch Ngân Minh ép khô Duyên Phận thêm chương 1)

Chương 115: Hậu chiêu (vì Bạch Ngân Minh ép khô Duyên Phận thêm 1 chương)

Hà Nguyên Thánh tẻ nhạt ngồi ở trên chiếc Cửu Long Hoàn Ngọc Tháp kia của hắn, hạ phương là Cừu Bất Quân chính đang một mặt nịnh nọt vì hắn bóp chân.
(*Tháp = giường nhỏ)
Lúc Ninh Dạ đi tới thì, Hà Nguyên Thánh chính đang ăn hoa quả.

Thấy Ninh Dạ, Hà Nguyên Thánh vui vẻ nói: "Ngươi đến rồi, mau ngồi mau ngồi, lần này tiểu gia ta vô sự, còn nhờ vào mấy người các ngươi."

Ninh Dạ khom người: "Hà thiếu khách khí, Ninh Dạ chỉ là ứng tận trách nhiệm."

Trong khi nói, cũng không nhìn Cừu Bất Quân một cái.

Đã có tỳ nữ vì Ninh Dạ bưng tới ghế ngồi.

Hà Nguyên Thánh ngu thì có ngu, phế cũng có phế, nhưng con người kỳ thực cũng không tính là quá xấu, chí ít còn biết cảm ơn.

Chỉ là phương thức cảm ơn của hắn trước nay như cách làm người của hắn, đơn giản mà trực tiếp, thời khắc này nhìn Ninh Dạ ngồi xuống, trực tiếp nói: "Người đâu, mang lễ."

Đã có người đưa đến một cái rương lớn cho Ninh Dạ.

Ninh Dạ cũng không mở ra, chỉ là nhìn Hà Nguyên Thánh: "Hà thiếu đây là ý gì."

"Tạ lễ của ngươi." Hà Nguyên Thánh đại đại liệt liệt nói: "Con người của ta, luôn luôn ân oán rõ ràng. Nếu ngươi đã cứu ta, ta liền làm sao cũng phải biểu thị một thoáng cảm tạ. Đáng tiếc cha gần nhất phạt ta, ta cũng không có quá nhiều tài nguyên. Trong cái rương này có hai vạn linh thạch, cầm lấy, muốn cái gì tự mình mua đi."

Cũng thật là đơn giản thô bạo a.

Ninh Dạ nghĩ nghĩ, nói: "Ninh Dạ gần nhất xác thực có chỗ muốn dùng tiền, nếu như thế liền đa tạ đại thiếu hào phóng, thiếu không được còn có một cái yêu cầu quá đáng."

Nghe hắn nói như vậy, Hà Nguyên Thánh hỏi: "Ngươi còn muốn cái gì?"

"Ta muốn tìm Hà thiếu mua chút Dương Viêm kim."

Hà Nguyên Thánh thấy kỳ lạ: "Ngươi muốn thứ đó làm gì?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Đại thiếu còn nhớ Quỷ Bất Thu kia không?"

"Ân" vừa nghe đến danh tự Quỷ Bất Thu, Hà Nguyên Thánh liền có chút nghĩ mà sợ.

Ninh Dạ nói: "Hà thiếu đi rồi, Vãn Ngưng kích phát Thái Thanh Thần Thủy, đánh đuổi Quỷ Bất Thu, thế nhưng Quỷ Bất Thu lúc gần đi, vẫn còn để lại mảnh vỡ của bộ khôi lỗi kia."

Quỷ Bất Thu lúc chạy, khiến một đài khôi lỗi của hắn tự bạo, khôi lỗi tuy rằng bạo, mảnh vỡ còn tại, lại bị Thiên Cơ lấy đi.

Ninh Dạ nói: "Ta quan sát vật này, phát hiện bên trong có chút vật liệu vẫn có thể sử dụng, vừa vặn hôm qua Thanh Mộc Lão Tổ còn cấp ta một đoạn Thanh Dương mộc tâm, ta nghĩ chỉ cần lại có thêm Dương Viêm chi kim, có lẽ có thể đem nó tiến hành luyện lại."

"Ngô, như vậy sao?" Hà Nguyên Thánh sờ sờ cằm: "Vậy ngươi chẳng phải là còn phải học tập chế tác khôi lỗi chi pháp?"

"Không sao, mời đệ tử trong môn luyện chế là được."

Hà Nguyên Thánh lắc đầu: "Bản môn không lấy khôi đạo tăng trưởng, không có thiên tài gì phương diện này, dùng linh tài tốt như vậy đi làm. . . Lãng phí."

"Cũng chỉ là lợi dụng phế vật mà thôi."

"Nếu như thế, đi lấy chút Dương Viêm chi kim đến. Cũng không cần mua bán cái gì, ngươi cần, cầm là được." Hà Nguyên Thánh rất là hào phóng nói. Hắn là phá gia chi tử, loại khái niệm ‘tiết kiệm một chút’ này là không tồn tại.

Ninh Dạ biết khách khí với hắn trái lại xa cách, trọng yếu nhất hắn cũng xác thực cần, liền không khách khí nhận lấy.

Lần này xem như là lại được mùa lớn.

Thiên Cơ càng thêm vui vẻ, thoả mãn cho rằng chẳng mấy chốc sẽ có thân thể mới, không nghĩ tới Ninh Dạ nhưng nói cho hắn biết, việc này tại trước khi bản thân tấn thăng Hoa Luân là không cần nghĩ.

Đến không phải không nỡ bỏ, mà là chỉ có đến Hoa Luân chi cảnh, Ninh Dạ mới có thể chân chính ý nghĩa giúp Thiên Cơ thu được một cái thân thể cường đại.

Đối với điều này Thiên Cơ vừa là vui vẻ lại là phiền não.

Giám Sát Đường.

Lạc Cầu Chân đã lười tức giận rồi.

Sớm tại trước lúc Ninh Dạ về đến đã biết toàn bộ sự tình, hắn đối với tao ngộ của Ninh Dạ sau khi trở lại, sớm đã có dự liệu, dẫn đến sau khi biết tin, cũng chỉ là nhàn nhạt ân một tiếng.

Thấy hắn như vậy, Tây Giang có chút kỳ quái: "Chấp sự, sự tình liền như thế cho qua rồi?"

"Nếu không còn có thể thế nào?" Lạc Cầu Chân liếc mắt nhìn hắn.

Tây Giang cũng gấp: "Tinh Vẫn Thiên Diễn Trận là trận pháp của Thiên Cơ Môn, trận này chỉ có người của Thiên Cơ Môn biết bố. Ninh Dạ là hiềm nghi lớn nhất của Thiên Cơ Môn, lại là sớm rời khỏi Cửu Cung sơn, có đầy đủ thời gian bố trí tất cả. Các loại dấu hiệu đều nói rõ, việc này có quan hệ cùng hắn."

"Ta biết." Lạc Cầu Chân gật đầu: "Nhưng vậy thì làm sao?"

Vậy thì làm sao?

Tây Giang ngơ ngác.

Lời này là thế nào?

Lạc Cầu Chân đã nói: "Tất cả những lời ngươi nói, đều có thể thành lập, chỉ có một vấn đề. Chính là Ninh Dạ làm sao lại biết chuyện Vô Thường phế tích?"

Tây Giang há miệng, lại nói không ra lời.

Chuyện Vô Thường phế tích, việc quan hệ cơ mật.

Đừng nói Tây Giang, liền ngay cả Lạc Cầu Chân, Phó Đông Lưu, Trương Liệt Cuồng cũng không biết.

Chuyện cơ mật như vậy, Ninh Dạ làm sao lại biết được?

Lúc đó Ninh Dạ xuất hiện tại Vô Thường phế tích, là bởi vì Vô Thường phế tích ra bảo vật, tin tức truyền ra, nghe tiếng mà đến, hợp tình hợp lý, nhưng muốn nói hắn sớm biết, làm sẵn chuẩn bị, liền hoàn toàn nói không thông.

Thời khắc này Lạc Cầu Chân nhất vấn, Tây Giang ngơ ngác, chung quy chỉ có thể không nói gì.

Ngược lại là Lạc Cầu Chân lên tiếng: "Thế nhưng ngươi nói không sai, chuyện này, khẳng định là Ninh Dạ làm ra, ta hiện tại cơ bản đã có thể xác nhận hắn. Mà Ninh Dạ, rất khả năng cũng nắm giữ thủ đoạn nào đó, có thể thu được cơ mật. Thiên Cơ Môn sở trường về bói toán chi thuật, trong truyền thuyết Vấn Thiên Thuật, có thể biết quá khứ vị lai, muốn nói lấy thuật này thu được bộ phận tin tức, chắc gì không có khả năng. . ."

"Vậy không phải là có chứng cứ rồi?" Tây Giang đại hỉ.

Lạc Cầu Chân như nhìn kẻ ngu nhìn hắn: "Như Vấn Thiên Thuật thật sự thần kỳ như vậy, Thiên Cơ Môn đã không bị diệt, bởi vậy cũng tất nhiên có trọng trọng hạn chế. Suy luận này, cũng không đáng tin."

"Vậy thì bắt lấy trực tiếp thẩm vấn."

Lạc Cầu Chân thở dài một tiếng: "Vì vậy ta mới nói, hành động muộn rồi. Nếu như là tại sau chuyện Thanh Mộc Điện lập tức động thủ, Ninh Dạ căn cơ còn thấp, bắt trước thẩm sau, không hẳn không thể. Hiện tại hắn lũ lập đại công, càng cùng ta công khai cừu thị, ta lại bắt hắn, liền trở thành giả công làm tư, hãm hại có công chi nhân. Huống chi hắn hiện tại là Huyền Sách hành tẩu, chức quyền của ta đã không có tư cách tùy ý động hắn, muốn thẩm vấn, cần được Phó đường chủ cho phép mới được."

Khiến Phó Đông Lưu đồng ý việc này? Không có chứng cứ nghĩ cũng đừng nghĩ.

Hắn sẽ không bởi vì một điểm ngờ vực liền tùy ý đắc tội Lao Huyền Minh, Trương Liệt Cuồng, thậm chí còn bao gồm đám người Hà Nguyên Thánh, Trì Vãn Ngưng.

"Vậy cũng chỉ có một biện pháp." Tây Giang hung ác nói: "Tạo Hóa Thủy! Thuộc hạ đã liên hệ được một tên người Vạn Hoa Cốc, không bao lâu nữa, liền có thể đạt được Tạo Hóa Thủy."

Lạc Cầu Chân nhưng khe khẽ lắc đầu: "Không biết tại sao, ta luôn cảm thấy, Tạo Hóa Thủy cũng vị tất hữu dụng."

Trong đầu hiện ra biểu hiện bình tĩnh của Ninh Dạ sau khi biết được Tạo Hóa Thủy. Tuy rằng hoài nghi hắn cố tình tỏ ra trấn định, nhưng lại cảm thấy không hoàn toàn là như vậy. Trong lòng mâu thuẫn, chỉ cảm thấy tự tin thiếu nghiêm trọng.

Sau đó hắn đột nhiên cười cười, nói: "Bất quá không sao, từ trên người Ninh Dạ, ta cũng học được một vài thứ. Tỷ như. . . Mọi việc cần lưu hậu thủ."

"Hậu thủ?" Tây Giang kinh ngạc.

Lạc Cầu Chân nhưng chỉ là nở nụ cười, không nói cái gì nữa.

Lúc này Lạc Cầu Chân cũng ý thức được, Ninh Dạ tựa hồ có năng lực sưu tập tin tức cường đại, dẫn tới hắn sự sự chiếm tiên (cơ), vì vậy lần này, hắn vô luận thế nào cũng sẽ không nói cho bất luận kẻ nào.

Tên gia hỏa này, không đơn giản a.

Từ trong Thiên Cơ Điện lui ra, Ninh Dạ cũng đang suy tư.

Lạc Cầu Chân đến cùng là thật còn có hậu chiêu, hay là cố làm ra vẻ bí ẩn?

Liền như Lạc Cầu Chân không thấy rõ nông sâu của hắn đồng dạng, Ninh Dạ cũng vô pháp xác định.

Côn Lôn Kính chung quy không phải không chỗ nào không biết, có quá nhiều thứ, hắn nhất định phải dựa vào chính mình đi suy nghĩ, đi đối diện.

Bất quá có một việc có thể xác định: Giả như Lạc Cầu Chân thật sự còn nắm giữ thủ đoạn nào đó có thể bức ra bản thân, như vậy thủ đoạn này khẳng định không phải có thể tùy ý sử dụng, bằng không hắn đã sớm lấy ra dùng.

Thần thông diệu pháp?

Không giống.

Mặc kệ là ai nắm giữ thần thông cỡ này, Vô Thường phế tích chuyện lớn như vậy, đều đáng giá tự thân xuất thủ truy tra, tội gì tiếp tục giấu giấu diếm diếm.

Hay là một loại thần khí nào đó?

Cũng không thể nào, đạo lý giống với bên trên.

Ninh Dạ trong lúc nhất thời không nghĩ tới bất kỳ kết luận, trong lòng cũng là ngờ vực.

Đang tự kinh ngạc, bỗng nhiên Thiên Cơ nhô lên, trong tay thế mà cầm một phong thư.

Đây là?

Ninh Dạ hai con mắt đột hiện tinh quang.

Là hắn?

Chương 120 : Suy đoán (vì Bạch Ngân Minh ép khô Duyên Phận thêm chương 2)

Chương 116: Suy đoán (vì Bạch Ngân Minh ép khô Duyên Phận thêm chương 2)

Dưới Cửu Cung sơn, bên hồ ngắm cảnh.

Vương Sâm chính một bộ ngư ông trang phục, đối hồ thả câu, xem ra du nhiên tự đắc, trong giỏ cá bên cạnh, đã nhiều thêm mấy con cá.

"Lá gan rất lớn a, Hắc Bạch Thần Cung chính đang khắp nơi truy tra ngươi, ngươi lại vẫn dám trở về?"

Đi tới Vương Sâm bên người ngồi xuống, Ninh Dạ tương tự tung ra cần câu, ra dáng thả câu lên.

Vương Sâm quay đầu liếc mắt nhìn Ninh Dạ, đó là một gương mặt hoàn toàn xa lạ.

Vương Sâm cười cười: "Lá gan của ngươi cũng không nhỏ a, Ninh Dạ."

"Liền bởi vì cái gọi Ninh Dạ kia tại Vô Thường phế tích lập chút công, các ngươi liền cho rằng ta là hắn?"

Vương Sâm cười cười: "Chuyện ngươi làm quá nhiều rồi, hành động quá nhiều, lòi đuôi liền tổng là khó tránh khỏi. Bất quá Vô Thường phế tích, lại không ai cõng cho ngươi chuyện này. . . Hắc Bạch Thần Cung cũng đang tra, đến cùng là kẻ nào tại Vô Thường phế tích bày xuống Tinh Vẫn Thiên Diễn Trận. Không nghi ngờ chút nào, người này là đệ tử Thiên Cơ Môn, mà ngươi, vừa vặn là tại sau khi Thiên Cơ Môn phúc diệt vào cung, lại hủy dung. . . Hắc hắc, ngươi thật sự cho rằng, bây giờ hoài nghi ngươi còn chỉ là một cái Lạc Cầu Chân sao?"

Ninh Dạ đương nhiên biết Vương Sâm không phải tiện mồm nói bậy.

Chuyện Vô Thường phế tích, liên quan quá lớn, mà Ninh Dạ lại một lần xuất hiện ở nơi đó, quả thực chính là đưa mục tiêu hoài nghi cho Hắc Bạch Thần Cung.

Nếu không phải hắn hiện tại là Huyền Sách hành tẩu, lại lập xuống đại công, Hắc Bạch Thần Cung bị vướng bởi bộ mặt, sợ là đã đem hắn bắt lại thẩm vấn.

Nhưng ở ngoài sáng không thể làm, không có nghĩa là trong tối không thể tra.

Mặc dù như thế, Ninh Dạ vẫn như cũ bình tĩnh: "Nếu ngươi đã nhận định ta là Ninh Dạ, vậy ta chính là Ninh Dạ được rồi. Nhưng nếu ngươi đã cho rằng thượng tầng Hắc Bạch Thần Cung cũng đang hoài nghi ta, vì sao còn muốn cùng ta liên hệ?"

"Bởi vì chúng ta muốn bảo vệ ngươi." Vương Sâm trực tiếp trả lời: "Ngươi người này, giá trị lớn nhất chính là ở ngươi có thể thu được bí mật chúng ta không chiếm được, điều này rất trọng yếu, không thể liền như vậy phế bỏ."

"Vì vậy Mộc Khôi Tông phái ngươi đến bảo vệ ta?"

"Chỉ dựa vào ta khả năng không đủ, còn có Khiên Cơ Sát Chung đại nhân."

Ninh Dạ nở nụ cười: "Ô, vẫn đúng là để mắt ta. Các ngươi định làm cái gì?"

"Chuyện Vô Thường phế tích, nhất định phải có kết quả, Mộc Khôi Tông sẽ giúp ngươi đẩy ra một người, thế ngươi đỉnh bao."

"Ai?"

"Cừu Bất Quân."

Ninh Dạ nhất trệ: "Hắn?"

"Đúng, liền nói hắn là ám thủ Thiên Cơ Môn lưu lại, tất cả mọi chuyện, đều là hắn làm. Vừa vặn hắn cũng xuất hiện tại Vô Thường phế tích, lại lai lịch bí ẩn, thích hợp nhất đảm đương chịu tội."

Đệt!

Ninh Dạ trong lòng mắng to.

Mộc Khôi Tông muốn giúp hắn, đây là chuyện tốt, nhưng một mực đánh bậy đánh bạ lại va đúng chính chủ rồi, việc này đúng là. . .

Nhưng Ninh Dạ lại không thể liền như vậy từ chối, vậy sẽ chỉ làm Mộc Khôi Tông hoài nghi.

Nghĩ nghĩ, hắn nói: "Là cái ý nghĩ không tệ, bất quá phải giá họa cần chứng cứ."

"Chúng ta có thể an bài."

"An bài như thế nào?"

"Lần trước ngươi là làm sao hãm hại ta?"

"Biện pháp này không được, lần trước là bởi vì chuyện không đủ lớn, Phó Đông Lưu cần gấp kẻ thế mạng. Lần này liên lụy đến Nhạc Tâm Thiện loại cấp bậc này, lại là không phải tùy tiện có thể lừa gạt."

"Vậy ngươi có ý kiến gì?"

"Ta có một cái mục tiêu càng tốt hơn, bất quá cần sự trợ giúp của các ngươi."

Vương Sâm ngẩn ngơ, lập tức cười rộ lên: "Quả nhiên ngươi cũng là có chuẩn bị, được, ngươi muốn giúp thế nào?"

"Trong đan phòng của Hắc Bạch Thần Cung, có người của các ngươi không?"

"Ân?" Vương Sâm hơi hơi ngẩn ra, nghiêng tai lắng nghe chốc lát, rốt cuộc nói: "Có."

"Ta cần hắn giúp ta làm một chuyện, cho ta phương pháp liên hệ hắn."

"Có thể." Vương Sâm giương tay lên, một con cá đã rơi vào trong tay Ninh Dạ: "Dùng đồ vật bên trong đi tìm Giang Tiểu Niên."

Nói Vương Sâm đã rời khỏi.

Giang Tiểu Niên? Thế mà là hắn?

Ninh Dạ cũng là ngẩn ra.

Giang Tiểu Niên là một trong những thiếu niên thiên tài hiếm thấy những năm gần đây của Hắc Bạch Thần Cung, bất quá thiên tài không ở chỗ tu hành, mà tại tạp học.

Hắn là thiên tài luyện đan.

Người này là Mặc châu nhân sĩ, lai lịch thanh minh, hoàn toàn không có bất cứ vấn đề gì.

Thật không nghĩ tới, hắn thế mà lại là người của Mộc Khôi Tông.

Bất quá như vậy cũng tốt, càng lợi cho kế hoạch của Ninh Dạ.

Mổ ra bụng cá, một cái nhân ngẫu nho nhỏ đã rơi vào trong tay Ninh Dạ.

Đây hẳn chính là tín vật.

Tiện tay thu hồi, Ninh Dạ cũng đã rời đi.

Sau khi Ninh Dạ rời đi không lâu, Vương Sâm lần nữa xuất hiện, chỉ là bên cạnh hắn đã nhiều thêm một cái đấu bồng nhân.

Khiên Cơ Sát Chung Nam Quỳ.

Chung Nam Quỳ bề ngoài liền như một cái lão đầu mặt mũi nhăn nheo, lúc hắn nói chuyện, đầy mặt nếp nhăn loạn động, xem ra liền như một đóa hoa cúc chính đang toả ra.

Nhìn bóng lưng Ninh Dạ, Chung Nam Quỳ phát ra thanh âm khàn khàn khó nghe như mài sắt: "Trực tiếp bắt tiểu tử này, bức ra Thiên Cơ Điện, há không phải càng tốt hơn?"

Vương Sâm lắc đầu: "Nguyên lão đã nói, lúc trước hắn lúc sử dụng không na di đem đông đảo đại năng chi sĩ truyền đi, rất khả năng không có hao tận toàn bộ lực lượng. Chỉ cần có lưu một tia, liền có thể truyền đi bản thân. Vì một điểm hy vọng mong manh mà phá hoại giao tình, cái được không đủ bù đắp cái mất a. Huống chi nơi này là Mặc châu, chúng ta làm việc vẫn là cẩn thận chút thì hơn."

Chung Nam Quỳ hừ một tiếng: "Trước tiên hãy giữ lại hắn, xem xem hắn còn có thể vì chúng ta làm những gì."

Thiên Tú các.

Cừu Bất Quân xoạch xoạch hút tẩu: "Chỉ nhận lão tử là Thiên Cơ Môn ám thủ, vì ngươi đỉnh bao. . . Hắc hắc, Mộc Khôi Tông thế mà nghĩ ra được, bất quá thành thật mà nói, đó xác thực là cái biện pháp không tệ. Chuyện Vô Thường phế tích, can hệ trọng đại, Hắc Bạch Thần Cung vô luận thế nào, cũng cần một cái kết quả."

"Chuyện này không cần lo lắng, ta đã có kế hoạch."

"Ta biết, nhưng ngươi không cảm thấy, mỗi một lần có chuyện ngươi đều ở đó, vẫn như cũ quá mức lôi kéo khả nghi sao? Chỉ dựa vào một cái tai tinh thể chất, vẫn là có chút không đủ thuyết phục a."

"Vì vậy tiếp sau đó còn lại phải làm chút động tĩnh, nhưng ta sẽ không ở đó."

"Ta ra tay?"

"Không được, ngươi cũng không thể xuất mã."

"Vậy kẻ nào làm đây?"

Ninh Dạ nghĩ nghĩ, nói: "Công Tôn Điệp trở về chưa?"

"Còn chưa có."

"Thông báo nàng, để nàng mau mau trở về."

"Nữ nhân này không phải là nghe lời như thế."

"Vậy thì nói cho nàng, ta có thể giúp nàng phá giải Hóa Ảnh Ma Điển, lĩnh ngộ đạo tắc."

"Lượng Thiên Thuật?" Cừu Bất Quân ngẩn ra, lập tức phản ứng lại.

Lượng Thiên Thuật đăng tận thiên đạo, xác thực là thủ đoạn tốt nhất phá giải bí mật đạo tắc của Hóa Ảnh Ma Điển.

Công Tôn Điệp nếu như biết tin tức này, tuyệt đối lập tức trở về, ngoan ngoãn nghe lời.

Thiên Nguyên điện.

Phong Đông Lâm cùng Tây Phong Tử lẫn nhau đối diện, như hai con gà trống hiếu chiến.

Chưởng giáo Hắc Bạch Tử dẫn tội diện bích, tam đại nguyên lão bất lý chư sự, bây giờ trên Thiên Nguyên điện, chính là Nhạc Tâm Thiện, Tây Phong Tử cùng Phong Đông Lâm đứng đầu.

Bất quá Nhạc Tâm Thiện tự thân xuất mã, nhưng thất bại tan tác mà về, dẫn đến bản thân cũng mặt mày xám xịt, trong lúc nhất thời càng không tiện nói thêm cái gì, trong triều đình, liền trở thành Tây Phong Tử cùng Phong Đông Lâm đối lập chi địa.

"Chuyện Vô Thường phế tích, sắp thành lại bại, khẳng định có nội gian quấy phá, đến hiện tại vẫn còn không tra được, Bạch điện có không tròn chức thủ a." Phong Đông Lâm đã bắt đầu làm khó dễ.

Tây Phong Tử sắc mặt âm trầm: "Tinh Vẫn Thiên Diễn Trận là tác phẩm của Thiên Cơ Môn, việc này không nghi ngờ chút nào, là người trong Thiên Cơ Môn gây nên. Bạch điện bây giờ đã tìm tới mục tiêu hoài nghi, chỉ là vẫn còn chưa có chứng cứ."

"Ai?"

"Ninh Dạ."

"Đánh rắm!" Phong Đông Lâm tức giận gầm lên: "Ninh Dạ là hành tẩu của Huyền Sách Phủ ta, lại trước sau cứu Hà Nguyên Thánh, Trì Vãn Ngưng, lập công đa đa, dựa vào cái gì nói hắn là người của Thiên Cơ Môn?"

Giống như Ninh Dạ dự liệu như vậy, bắt đầu từ thời khắc hắn trở thành Huyền Sách hành tẩu, hắn liền chịu đến Phong Đông Lâm che chở.

Chỉ cần không có đầy đủ chứng cứ, Phong Đông Lâm tuyệt đối sẽ không cho phép người khác tùy tiện động hắn.

Tây Phong Tử quát lên: "Chỉ bằng hắn là tại sau khi Thiên Cơ Môn phúc diệt không lâu nhập phái, lại hủy dung, đi tới chỗ nào, ba lan tất khởi, nghi điểm trọng trọng. Các loại dấu hiệu đều nói rõ, hắn rất có thể chính là Thiên Cơ môn hạ Bạch Vũ."

Phong Đông Lâm quái tiếu: "Đừng tưởng rằng lão tử không biết, Lạc Cầu Chân đã sớm thỉnh Doãn Thiên Chiếu đến xem quá, vô luận thanh âm, hình thể, đều không phải Bạch Vũ hoặc là Thanh Lâm, càng không thể là Tân Tiểu Diệp."

"Thân hình âm mạo cũng là có thể thay đổi."

Phong Đông Lâm xem thường: "Vậy là Bạch điện không tìm được hung phạm, liền lại dự định chơi trò đổi trắng thay đen sao? Theo ta thấy, hung phạm là tỏ rõ, chỉ bất quá Tây Phong Tử ngươi không chịu thừa nhận mà thôi."

"Ngươi nói cái gì?" Tây Phong Tử sững sờ, bản năng nhận ra được một tia không tốt.

Quả nhiên Phong Đông Lâm đã nói: "Kỳ thực còn có một người, cũng biết Tinh Vẫn Thiên Diễn Trận, không phải sao?"

Tây Phong Tử vỗ bàn đứng dậy: "Ngươi muốn nói là Thiên Chiếu? Tuyệt đối không thể, đừng quên là hắn giúp chúng ta phúc diệt Thiên Cơ Môn, hắn không thể vì Thiên Cơ Môn đối phó chúng ta!"

"Ta cũng không nói hắn là vì Thiên Cơ Môn a! Nhưng hắn có khả năng giúp Mộc Khôi Tông không phải sao?" Phong Đông Lâm hỏi ngược lại: "Có lẽ ngay từ đầu, hắn đã nương nhờ vào Mộc Khôi Tông, nhưng mà mượn danh nghĩa bán đứng Thiên Cơ Môn, lập xuống đại công, lẫn vào Hắc Bạch Thần Cung ta. Cũng tương tự có khả năng, là hắn tại sau khi gia nhập Hắc Bạch Thần Cung, lại bị Mộc Khôi Tông thu mua. . . Đằng nào người này trời sinh phản cốt, nếu đã có thể bán đứng Thiên Cơ Môn, tại sao không thể lại bán Thần Cung một lần? Có một số việc, làm làm, liền thành quen a."

Tây Phong Tử tức điên: "Ngươi đây là ăn nói bừa bãi!"

Phong Đông Lâm lắc đầu: "Dù sao cũng đáng tin hơn nói Ninh Dạ là người của Thiên Cơ Môn. Đừng quên, trong hai năm qua, có thật nhiều cơ mật tiết lộ, Ninh Dạ căn bản không thể nào biết những cơ mật này. Thế nhưng Doãn Thiên Chiếu. . . Hắn biết!"

Chương 121 : Dược (vì Bạch Ngân Minh ép khô Duyên Phận thêm chương 3)

Chương 117: Dược (vì Bạch Ngân Minh ép khô Duyên Phận thêm chương 3)

Ba ngày sau.

Công Tôn Điệp đến rồi.

Nữ nhân này vừa nghe thấy Ninh Dạ có thể giúp nàng phá giải đạo tắc, hưng phấn cái gì cũng mặc kệ.

Nhìn thấy Ninh Dạ câu đầu tiên chính là: "Ngươi xác định ngươi không dối gạt ta?"

Ninh Dạ duỗi tay một cái: "Đưa Ma điển cho ta."

Công Tôn Điệp đem ma điển đưa tới trên tay Ninh Dạ.

Ninh Dạ tiện tay quơ nhẹ, trong tay đã xuất hiện quang huy huyền ảo của Cấn Tự Bí, hạ xuống bên trên ma điển.

Cấn Tự Bí giải thiên hạ khốn cảnh, đạo tắc Hóa Ảnh Ma Điển ghi chép là về độn đào chi thuật, độn thuật trọng yếu nhất không phải có thể chạy được bao xa, mà ở chỗ có thể đột phá phong tỏa hay không, vì vậy Ninh Dạ có tám thành nắm chắc, Cấn Tự Bí đối với đạo tắc này hữu hiệu.

Thời khắc này theo Cấn Tự Bí hào quang lóng lánh, Ninh Dạ, Công Tôn Điệp, Cửu Bất Quân, thậm chí còn có Thiên Cơ, đồng thời sản sinh một loại cảm giác kỳ diệu.

Phảng phất thân này đã nhảy ra tam giới, bất tại ngũ hành, siêu nhiên vật ngoại, nhìn thấy trước mắt, là vô thượng huyền ảo, chí cao chân lý về thế giới này.

Công Tôn Điệp kiềm chế không được run rẩy lên: "Đạo tắc, quả nhiên là đạo tắc. . . Ta cảm thụ được rồi!"

Nàng hưng phấn quả thực không biết làm sao cho phải, cả người đều đã bị đại đạo chi tắc huyền ảo này bao lấy, chìm đắm tại trong thiên địa chi bí này.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Hóa Ảnh Ma Điển quay về bình tĩnh, đạo tắc biến mất.

Công Tôn Điệp hít một hơi dài: "Ô! Ảnh độn của ta đột phá. . . Đáng tiếc, đại đạo chi tắc quá mức huyền diệu, ta chưa thể chân chính lý giải, nhưng chỉ cần còn ở trong lòng, tự có thể chậm rãi đề thăng."

Nói nhìn nhìn Ninh Dạ bọn họ: "Các ngươi hẳn là cũng lĩnh ngộ được không ít chứ?"

Ninh Dạ ân một tiếng: "Có chút ngộ ra, bất quá cuối cùng không phải đạo của ta, không sánh được ngươi."

Lời này lại là có chút khiêm tốn, ma công có lẽ còn phân phái hệ, đại đạo không phân ngươi ta. Chỉ bất quá Ninh Dạ trước đây chưa tu hành qua độn thuật, vì vậy tuy biết đạo tắc, nhất thời lại khó có thể phát huy tác dụng. Nhưng trong tương lai, chỉ cần hắn có tu hành đối với đạo này, lại tất nhiên là nhất nhật thiên lý, đột phi mãnh tiến.

"Ta cũng được lợi không ít." Thiên Cơ vui vẻ nói.

Đạo tắc của Hóa Ảnh Ma Điển, không chỉ có hiệu quả ảnh hưởng trực tiếp đối với ảnh độn, hiển nhiên cũng trợ giúp rất lớn đối với thổ độn của Thiên Cơ. Thiên Cơ không nghĩ tới bản thân chỉ là tùy tiện tham dự một thoáng, thế mà có thể thu được chỗ tốt cự đại như thế, cũng là vui vẻ cực kỳ.

Hiện tại thổ độn chi thuật của nó, Vạn Pháp chi cảnh sợ cũng là không làm gì được.

Công Tôn Điệp hì hì nở nụ cười, hiển nhiên rất là thoả mãn Ninh Dạ hồi đáp: "Rất tốt, lần này liền đa tạ ngươi. Nhạ, sách cho ngươi, đằng nào ta cũng không dùng tới."

Ninh Dạ tiện tay đem sách thả vào trong Tu Di Ốc, đối với bản ma môn trọng điển này lại là nửa điểm đều không để ý.

Hắn nói: "Chỗ tốt đã cho ngươi, ngươi cũng phải giúp ta làm một chuyện."

Công Tôn Điệp dẩu môi: "Liền biết ngươi không hảo tâm giúp ta như vậy, nói đi, muốn ta giúp ngươi làm cái gì."

Ninh Dạ đã trầm thấp nói ra.

Nghe qua kế hoạch của Ninh Dạ, Công Tôn Điệp cũng là ngẩn ra: "Càng là việc này? Nguyên lai chuyện Tây Hà thuỷ vực kia quả nhiên là ngươi làm ra, ha ha, ngươi quá xấu, thế mà làm ra chuyện như vậy!"

Công Tôn Điệp vui khôn tả.

"Ngươi liền nói có làm hay không đi?"

Công Tôn Điệp con mắt hơi chuyển động: "Đến cũng thú vị, được, vậy ta làm. Bất quá sau khi xong việc, ngươi cần phải giúp ta một chuyện."

"Ngươi lại có chuyện gì?"

"Giúp ta giết một người." Công Tôn Điệp giảo hoạt hồi đáp: "Mọi người đều là bằng hữu, giúp lẫn nhau a."

"Bằng hữu? Nếu như ngươi tìm tới biện pháp phá giải cấm chế của ta, sợ đã là kẻ địch rồi chứ?"

Công Tôn Điệp khuôn mặt nhỏ liền xụ xuống: "Ngươi người này quá là vô vị."

Doãn Thiên Chiếu gần đây rất phiền muộn.

Cùng Cửu Bất Quân bất đồng, Doãn Thiên Chiếu tuy rằng cũng ở trong chiến đấu nỗ lực bảo vệ Hà Nguyên Thánh, nhưng đây nguyên bản liền là chức trách của hắn. Trọng yếu nhất chính là, kế hoạch Vô Thường phế tích thất bại, tổng cần phải có cái kẻ thế mạng.

Bởi Tinh Vẫn Thiên Diễn Trận là trận pháp của Thiên Cơ Môn, bởi vậy liền có người đem đầu mâu chỉ về Doãn Thiên Chiếu, nói là hắn trong bóng tối giúp đỡ Mộc Khôi Tông.

Dù sao lúc trước Tinh Diễn Thần Cơ Trận là hắn bố, thuận tiện lại bố cái Tinh Vẫn Thiên Diễn Trận hoàn toàn hợp lý. Coi như trận này không phải hắn bố, một cái thất sát chi trách cũng là khó tránh khỏi —— ngươi là người của Thiên Cơ Môn, ngươi thế mà không phát hiện dưới Phá Giới Bi còn ẩn giấu một cái trận pháp? Hơn nữa chính là trận pháp của Thiên Cơ Môn ngươi! Ai tin?

Đối với điều này Doãn Thiên Chiếu cũng có nỗi khổ khó nói.

Hắn mặc dù là đệ tử Thiên Cơ Môn, đối với trận đạo nhưng thật sự không tính tinh thông, Tinh Diễn Thần Cơ Trận là trực tiếp đem Thiên Cơ Môn thủ sơn đại trận chuyển tới, lại không phải là năng lực của bản thân hắn.

Nhưng những lời này lại không chỗ kể ra, chỉ có thể bị đánh rụng răng cũng phải nuốt hết.

Vậy thì cũng thôi, có Nhạc Tâm Thiện cùng Tây Phong Tử nâng đỡ, đến còn không đến mức có vấn đề gì.

Vấn đề là Thường Vũ Yên.

Thường Vũ Yên khoảng thời gian này tổng là tìm hắn.

Nhưng hắn thân có ám tật, đến hiện tại còn không rõ nguyên nhân, lại không muốn nói ra, Thường Vũ Yên chỉ cho rằng hắn còn đang vì Tây Hà chi sự canh cánh trong lòng, trong lòng cũng là oán khí rất lớn.

Thường Vũ Yên là căn bản đặt chân của hắn tại Hắc Bạch Thần Cung, nếu như không còn Thường Vũ Yên chống đỡ, vậy thì thật sự vạn sự đều hưu rồi.

Điều này khiến hắn lòng như lửa đốt, nhưng lại không thể làm gì.

Ngày hôm nay Doãn Thiên Chiếu hành công xong xuôi, chính đi ra động phủ tùy ý hành tẩu, đã thấy đối diện hai tên đồng môn chính nói cười đi tới.

Gió đưa tới tiếng nói của bọn họ.

"Tiểu tử này cũng thật là tẻ nhạt, thế mà nghiên cứu loại dược vật này?"

"Đúng vậy đúng vậy, ai cần cái kia a. Hắn cũng thật là nhàn."

"Ngươi nói, liệu có phải là bản thân tiểu tử Giang Tiểu Niên kia có ẩn tật, vì vậy nghiên cứu loại dược này?"

"Làm sao có khả năng? Tiểu tử Giang Tiểu Niên kia phong lưu lắm đây, cả ngày dùng thượng hảo đan dược bản thân luyện chế quyến rũ người khác. Bất quá cũng khó nói a, không chừng chính là thứ kia của hắn dùng nhiều quá, dẫn đến bất lực."

"Theo lý không nên, đều là tu tiên trung nhân, lại còn có thể đem đồ chơi kia cho dùng phế sao."

"Ai biết được đây, đằng nào ngươi ta là không dùng tới, ta xem a, Giang Tiểu Niên chính là bản thân tẻ nhạt mù chơi đùa."

Nghe nói như thế, Doãn Thiên Chiếu chấn động trong lòng.

Hắn tóm lấy người nói chuyện phía trước: "Các ngươi mới vừa nói, Giang Tiểu Niên luyện chế ra thuốc gì?"

Hai người kia không quen biết Doãn Thiên Chiếu, lại biết đối phương tu vi mạnh hơn bọn họ, địa vị khẳng định cao hơn bọn họ, vội cung kính hồi đáp: "Hồi vị sư huynh này, trước đó vài ngày Giang Tiểu Niên luyện ra một loại dược nghe nói có thể làm cho nam nhân trọng chấn hùng phong, chính đang rao to khắp núi đây. Bất quá sư huynh ngài cũng biết, mọi người đều là nam nhân bình thường, ai cũng không cần cái này. Còn không phải sao, hắn đã rao ba ngày, cũng chưa bán đi một bình, đã sắp thành chuyện cười."

Doãn Thiên Chiếu đại hỉ, bỏ quên hai người thẳng đến đan phòng.

Đến đan phòng, liền thấy Giang Tiểu Niên chính ngồi tẻ nhạt ngẩn người ở nơi đó.

Tiểu tử này tuổi không lớn lắm, xem ra cũng chỉ mười tám mười chín tuổi, trời sinh một trương mặt con nít, một đôi mắt đến khá là có thần.

Doãn Thiên Chiếu trực tiếp nói: "Ngươi là Giang Tiểu Niên?"

Giang Tiểu Niên nhìn nhìn Doãn Thiên Chiếu, nhìn ra hắn đeo mặt nạ, xem ra có chút bất mãn: "Giấu đầu lòi đuôi, ngươi là ai?"

Doãn Thiên Chiếu cũng không trả lời, trực tiếp ném cho hắn một khối thẻ bài.

Giang Tiểu Niên thấy, vội ngồi dậy: "Xin chào sư huynh."

Doãn Thiên Chiếu cũng không cùng hắn phí lời: "Ngươi luyện một loại dược có thể khiến nam tử trọng chấn hùng phong?"

Nghe nói như thế, Giang Tiểu Niên đã minh bạch, cười hi hi nói: "Ta đã nói vẫn còn có người cần a. Bất quá thuốc này có thể không dễ luyện chế nha."

"Bao nhiêu? Ta mua."

Giang Tiểu Niên lắc đầu: "Ta không có sẵn hàng, cần ngươi cung cấp vật liệu, ta mới có thể luyện chế."

"Vật liệu gì?"

"Đơn giản. Quy yêu đan trăm năm trở lên một viên, nhung hươu ngân đỉnh lộc 300 năm một đôi, hạc tiên vân trung hạc một bình. . ." Giang Tiểu Niên thao thao bất tuyệt nói, báo ra tên một đống lớn vật liệu.

Doãn Thiên Chiếu nghe trực cau mày, trong này có vài thứ đến cũng không đắt, nhưng cũng không dễ kiếm.

Xem ra chính mình là phải đi ra ngoài đi một chuyến.

"Được, ta đi kiếm vật liệu, ngươi giúp ta luyện dược. Còn có, đây là bằng hữu ta cần, ngươi nhớ phải giữ bí mật." Doãn Thiên Chiếu nói đã xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng hắn rời khỏi, Giang Tiểu Niên ánh mắt hơi lạnh lẽo, trong lòng lẩm bẩm: Giả bộ cái gì, rõ ràng chính là bản thân ngươi cần. Bất quá gia hỏa này rốt cuộc là ai, lại khiến tông môn xuất động bản thân cái quân cờ trọng yếu này. . . Liền vì điểm ấy phá sự?

Chương 122 : Kỳ ái (thượng)

Chương 118: Thể hiện tình yêu (thượng)

"Hắn đi rồi."

Trong phòng nhỏ của Ninh Dạ, một mạch phụ trách giám thị Thiên Cơ trở về báo cáo.

‘Hắn’ ở đây, tự nhiên chính là chỉ Doãn Thiên Chiếu.

"Ai cùng hắn đồng hành?"

"Không thấy, chỉ một mình hắn."

Ninh Dạ nghĩ nghĩ, nói: "Doãn Thiên Chiếu người này, luôn luôn cẩn thận. Hắn không thể nào chân chính một mình xuất hành, đặc biệt là dưới tình huống này. Ngươi không thấy, nói rõ người bảo vệ hắn không phải hạng xoàng, hơn nửa chính là Minh Tứ Dã. Đi thông báo Vương Sâm bọn họ, lần này sợ là cần vị Chung thượng tiên kia xuất thủ rồi."

"Ân" Thiên Cơ đã chìm vào lòng đất tiêu thất vô tung.

Thiên Cơ rời khỏi, Ninh Dạ đứng dậy ra khỏi phòng.

Hiện tại là thời điểm khiến cho chính mình lộ diện tại trước công chúng.

Quá khứ mỗi một lần xuất thủ, đều có Ninh Dạ tại phụ cận, lần này, Ninh Dạ rốt cục không cần tự mình ra tay nữa, cũng đến thời điểm tẩy cho mình một đợt hiềm nghi.

Đang suy nghĩ bản thân nên đi đâu đi dạo đây, ngoài phòng một tên tiểu cô nương dung mạo thanh tú đi tới: "Xin chào Ninh công tử."

"Là ngươi a, Bích Dao." Ninh Dạ cười nói.

Bích Dao là tỳ nữ bên người Trì Vãn Ngưng, nàng vừa xuất hiện, vậy nói rõ là Trì Vãn Ngưng mời.

Nói cách khác, Trì Vãn Ngưng thân thể đã hoàn toàn bình phục rồi.

Quả nhiên Bích Dao nói: "Ninh công tử, chủ nhân thương thế khỏi hẳn, hôm nay chính thức khai trà hội, đặc mệnh ta tới mời công tử."

"Hảo!" Ninh Dạ đáp ứng một tiếng.

Ngưng Tâm Tiểu Trúc.

Trì Vãn Ngưng đang ngồi tại trong tiểu đình tấu khúc.

Lần này nàng không có chơi thập lục, mà là hiếm thấy ôm lấy một chiếc tỳ bà, nương theo nàng tay thon khêu động, tia tia huyền nhạc khởi, lại có lượn lờ khói nhẹ phiêu phi, tại không trung huyễn hóa ra cảnh tượng vô số sinh linh, có tiên hạc tề minh, phồn hoa loạn vũ, càng có thiên hà vi phiếm, cam lâm phổ hàng, tẫn hiển thần vận, chiếu rọi Trì Vãn Ngưng uyển như tiên tử trong tranh.

Không xa tại bên người nàng, đám người Dương Tử Thu, Hứa Ngạn Văn khoanh chân ngồi, nghe tiên âm, vọng mỹ nữ, như mê như say.

Ninh Dạ đi tới, Trì Vãn Ngưng liền thả xuống tỳ bà, cười với hắn nói: "Ngươi đến rồi."

Hai người bốn mắt nhìn nhau, trong chớp mắt, bên bờ Thu Thủy, chuyện cũ rõ ràng nổi lên trong lòng.

Chỉ là một cái nhìn này, Ninh Dạ liền cảm thấy hết thảy mưu mô, tính toán, đều đã tiêu tan tại trong con ngươi như thu thủy kia, trong mắt chỉ có y nhân.

Bất quá hắn cuối cùng cũng coi như vẫn là tự chủ, hướng tới Trì Vãn Ngưng thi một lễ: "Xin chào Trì tiên tử."

"Ngươi cần gì phải khách khí cùng ta như thế." Trì Vãn Ngưng chỉ ghế mềm bên cạnh: "Ngồi chỗ này đi."

Càng là muốn Ninh Dạ ngồi ở bên người nàng.

Liền ngay cả Ninh Dạ cũng vì thế ngẩn ra.

Bên cạnh mấy người Dương Tử Thu cũng ngạc nhiên.

Trì Vãn Ngưng yến khách số lần tuy nhiều, nhưng chưa từng mời qua bất luận kẻ nào ngồi xuống tại bên người nàng, đối với nàng mà nói, khách nhân liền trước sau là khách nhân, ghế mềm bên cạnh tựa như một cái trang trí, dẫn tới rất nhiều người cho rằng, chỉ có người chân chính lọt vào trong mắt của Trì Vãn Ngưng, cũng chính là chân danh thiên tử tương lai của nàng, mới có tư cách ngồi ở nơi đó.

Đây có lẽ không phải chân tướng, nhưng lời đồn lưu truyền nhiều rồi, không thật cũng thành thật.

Trì Vãn Ngưng không thể nào không biết thuyết pháp này, nàng thời khắc này như vậy, chẳng phải là. . .

Dương Tử Thu không nhịn được đứng lên: "Trì tiên tử đây là ý gì?"

"Tử Thu." Vẫn là Chung Nhật Hàn nói: "Ninh Dạ cứu mệnh tiên tử, tiên tử lấy khách quý đối đãi, cũng không có chỗ nào quá."

Lại là đang đánh thức Dương Tử Thu, tin đồn chung quy chỉ là tin đồn, không nên tự mình đi ngồi vững.

Dương Tử Thu kiềm chế lại bất mãn trong lòng, quay đầu nhìn Ninh Dạ.

Ninh Dạ nhưng đang nhìn Trì Vãn Ngưng.

Trì Vãn Ngưng tiếu ý doanh doanh, cũng không nói lời nào, vừa là không phủ nhận Chung Nhật Hàn lên tiếng, cũng không thừa nhận.

Trong nháy mắt kia, Ninh Dạ đã minh bạch.

Đối với Ninh Dạ mà nói, tình cảm giữa hắn cùng Trì Vãn Ngưng, tự nhiên tốt nhất là cái bí mật.

Trì Vãn Ngưng thiên chi kiều nữ, Hắc Bạch Thần Cung đệ nhất mỹ nhân nhi, một ít phương diện cũng là cái siêu cấp phiền phức. Nếu như là loại thiên kiêu như Hứa Ngạn Văn, Dương Tử Thu, Chung Nhật Hàn hoạch được phương tâm, vậy khả năng còn vô sự, Ninh Dạ. . .

Ngại quá, Ninh hành tẩu quyền chức tuy cao, cấp bậc nhưng phổ thông, bản thân liền là một khối thịt béo, bây giờ lại muốn cùng Trì Vãn Ngưng đi tới một khối, chắc chắn đưa tới vô số phiền phức.

Nhưng Trì Vãn Ngưng hiển nhiên không nghĩ như vậy.

Nàng là nữ tử, thiên tính trọng tình.

Khi nàng đã xác định chính mình đã yêu Ninh Dạ thì, liền chưa từng nghĩ tới muốn ẩn giấu —— thân phận của ngươi cần bảo mật, nhưng điều này không quan hệ cùng tình cảm giữa ngươi và ta a.

Đây chính là logic của Trì Vãn Ngưng.

Vô Thường phế tích trở về, Ninh Dạ đầu tiên nghĩ tới chính là làm sao thu thập đầu đuôi việc này, đem tất cả làm nhanh chóng gọn gàng, tẩy thoát hiềm nghi, thế nhưng trong lòng Trì Vãn Ngưng, lại tràn đầy thân ảnh Ninh Dạ.

Từ thời khắc nàng tỉnh lại, liền giờ nào khắc nào cũng nhớ đến Ninh Dạ.

Đối với nàng mà nói, tưởng niệm là một loại dày vò.

Chính là bởi vì thể ngộ quá loại dày vò này, vì vậy Trì Vãn Ngưng không muốn ẩn giấu.

Nàng không muốn tại trước mặt người khác giả như người không liên quan, cùng ái lang hai mặt tương đối, nhưng phải giả như chỉ là người quen.

Nàng càng muốn động thân đứng ra, khiến tất cả mọi người biết, Ninh Dạ là nam nhân của bản thân.

Cho dù tương lai Ninh Dạ bị phát hiện thân phận, thì cùng lắm liền cùng nàng cùng chết.

Nàng bị Thanh Mộc Lão Tổ coi là lô đỉnh, lại bị Yên Vũ Lâu gieo xuống Tam Thi Đan, lòng như tro nguội. Bây giờ rốt cục gặp được một người yêu nhau hiểu nhau, tại dưới sinh lộ vô vọng, ý nghĩ lớn nhất trong tâm hải, lại là chí ít khi còn sống, có thể oanh oanh liệt liệt yêu một hồi.

Đây là tiếng lòng của nàng, nhưng không chỗ kể, liền tại thời khắc này, dùng phương thức của nàng biểu hiện ra.

Nàng không có nói ghế mềm bên cạnh là dụng ý gì, đó là bởi vì nàng cho Ninh Dạ quyền lựa chọn.

Ninh Dạ có thể lựa chọn không ngồi lại đây, nàng cũng sẽ tiếp thu, nếu ngươi đã muốn bảo mật, vậy thì bảo mật cũng được.

Thế nhưng nàng sẽ thất vọng.

Nàng đang chờ mong lựa chọn của Ninh Dạ.

Có lẽ, nàng cũng đã từng không có tự tin đối với tình cảm sản sinh thời khắc tuyệt vọng? Có lẽ, nàng là sợ bản thân bại bởi ý chí báo thù vô biên kia của Ninh Dạ, sợ Ninh Dạ vì thế mà cam nguyện vất bỏ bản thân?

Tuy là thiên chi kiều nữ, nhưng làm nhân vật trước sau bị Thanh Mộc Lão Tổ cùng Yên Vũ Lâu lợi dụng, Trì Vãn Ngưng kỳ thực là người cô khổ vô y. (*cô đơn, khổ sở, không chỗ nương tựa).

Tại thời khắc nhân sinh đen tối nhất của nàng, Ninh Dạ đã xuất hiện.

Hắn trở thành tia sáng duy nhất trong sinh mệnh nàng, cũng trở thành chỗ dựa lớn nhất về mặt tâm linh của nàng.

Chính bởi vậy, Trì Vãn Ngưng khát vọng có thể chân chính cùng Ninh Dạ đứng chung một chỗ, tựa như có được một gốc cây đại thụ có thể dựa vào, cho dù điều này sẽ mang đến một chút phiền toái cho Ninh Dạ, nhưng Trì Vãn Ngưng càng muốn nghe Ninh Dạ nói, bản thân nguyện ý vì nàng mạo hiểm.

Đây có lẽ chính là ích kỷ của một nữ nhân, nhưng cũng là tình yêu mà nữ nhân đó coi trọng nhất.

Đã minh bạch tâm ý của Trì Vãn Ngưng, Ninh Dạ biết mình đã không thể lảng tránh.

Hắn không thể nào khiến Trì Vãn Ngưng thất vọng.

Thời khắc này, nhìn chiếc ghế mềm kia, Ninh Dạ cười lên.

Hắn nói: "Nếu tiên tử đã không chê, Ninh Dạ lại sao có thể tự bạc."

Sau đó hắn đi tới, tại trên ghế mềm ngồi xuống.

Trì Vãn Ngưng liền cũng cười lên.

Nụ cười này, tuy bách hoa nở rộ, cũng khó át phương tung, liền như hắc dạ nghênh đón ban ngày, hàn đông đợi đến mùa xuân ấm áp.

Tâm hoa nở rộ, thân thể Trì Vãn Ngưng đã nhẹ nhàng áp sát tới.

Ninh Dạ khẽ vươn cánh tay, liền đem Trì Vãn Ngưng ôm vào trong lòng.

Trong phút chốc, Ninh Dạ phảng phất nghe được âm thanh vô số trái tim tan vỡ.

Tất cả mọi người đều choáng rồi.

Chương 123 : Kỳ ái (hạ)

Chương 119: Thể hiện tình yêu (hạ)

Khoảnh khắc Ninh Dạ ôm Trì Vãn Ngưng vào lòng kia, động tác của tất cả mọi người đều cứng đờ.

Chung Nhật Hàn nước trà trong chén đột nhiên đóng băng; Hứa Ngạn Văn quạt giấy trong tay ‘cạch’ một tiếng lạc địa; Diệp Thiên Thương toàn thân thanh khí cuồng mạo; Tư Nguyệt Đường sau đầu ‘vô định luân’ khởi; liền ngay cả vị luôn luôn thần bí Vô Tử Bất Lạc Dung Thành kia, đều giật mình một bộ dáng vẻ muốn rớt mất cằm.

Dương Tử Thu là không nhịn được nhất, trực tiếp đứng lên, chỉ vào bọn họ: "Các ngươi. . . Các ngươi. . ."

Trì Vãn Ngưng dựa tại trong lòng Ninh Dạ: "Như chư vị nhìn thấy, Trì Vãn Ngưng bây giờ đã tâm hữu sở chúc, chính là Ninh Dạ sư đệ."

"Vì sao lại là hắn?" Dương Tử Thu bạo hống.

Cũng không trách hắn là kẻ mất mát nhất, Dương Tử Thu tự xưng dung mạo tài tình vô song, Chung Nhật Hàn, Diệp Thiên Thương không có anh tuấn suất khí như hắn, Tư Nguyệt Đường, Dung Thành không có tài hoa hành dật như hắn, Hứa Ngạn Văn xem như là kình địch duy nhất, làm sao Trì Vãn Ngưng thích cầm không thích tiêu, cũng rơi xuống hắn một bậc.

Chính bởi vậy, ở trong mắt Dương Tử Thu, mình mới là người thích hợp nhất trở thành chân mệnh thiên tử duy nhất của Trì Vãn Ngưng, lại không nghĩ rằng hắn không bại bởi những thiên tài trong lòng kia, lại bại bởi một cái tối không đáng chú ý, xấu xí nhất Ninh Dạ.

Điều này khiến hắn làm sao có thể chịu?

Chênh lệch quá lớn, mang đến đả kích liền cũng càng nặng.

Bất quá hắn chí ít đã minh bạch, vì sao hôm nay Trì Vãn Ngưng chỉ gảy tỳ bà không đánh đàn.

(*Với bọn này tỳ bà không tính là 'cầm', đàn thập lục mới tính).

Có lẽ nàng từ nay về sau, cũng sẽ không cùng mình cầm sắt cộng minh nữa rồi.

Trì Vãn Ngưng ôn nhu nói: "Vô Thường phế tích nhất chiến, Vãn Ngưng trọng thương sắp chết, là Ninh Dạ cứu ta, không ngủ không nghỉ, chăm sóc cho ta. Hắn tại thời điểm ta cần nhất xuất hiện, chiếm được tâm ta, từ đó trở đi, ta liền đã quyết định ở bên Ninh Dạ."

"Quả nhiên là như vậy sao." Chung Nhật Hàn đến không cảm thấy kỳ quái.

Hắn đối với Trì Vãn Ngưng dục vọng nhỏ nhất, thất lạc cũng ít nhất, vì vậy năng lực tiếp nhận cũng cao nhất.

Chỉ là Dương Tử Thu lại nghe như sấm sét nổ giữa trời quang, chỉ cảm thấy đông ý hiu quạnh, thiên địa vô tình.

Trong lòng bi phẫn, Dương Tử Thu trước mắt một phiến trời đất quay cuồng, chỉ vào Ninh Dạ kêu lên: "Liền bởi vì hắn đã cứu mạng ngươi? Vãn Ngưng, ta biết ngươi là người trọng tình trọng nghĩa, nhưng vì báo ân mà hi sinh bản thân, không cần thiết a. Không phải là một cái quái dị sao? Ta có thể thanh toán hắn thù lao đồng giá, ngươi không cần phải hi sinh. . ."

"Đây không phải là hi sinh, là ta tâm hữu sở chúc." Trì Vãn Ngưng cắt ngang hắn: "Dương sư huynh, ngươi chớ nên hiểu lầm. Ta không phải vì báo ân, mà là ta thật sự yêu hắn."

"Hắn? Một cái sửu quỷ? Cũng xứng?" Dương Tử Thu gầm lên.

Trì Vãn Ngưng liền quay đầu nhìn Ninh Dạ, yêu thương xoa gương mặt hắn: "Hắn tuy tao hủy dung, diện mục xấu xí, ở trong lòng ta lại là nhất đẳng kỳ tài, vượt qua tất cả tuấn mỹ dung nhan. Ngược lại là ta, chỉ có một bộ túi da này, không còn gì khác, tại trước mặt Ninh Dạ sư đệ, tự ti mặc cảm, với ta mà nói, ta so với Ninh sư đệ cách biệt quá xa, ở bên hắn, ta mới là trèo cao."

Dương Tử Thu không nhịn được nữa, tức đến phun ra một ngụm máu, đột nhiên kình xuất trường kiếm, nhắm thẳng Ninh Dạ: "Ninh Dạ, ta muốn quyết đấu với ngươi!"

Không không đợi Ninh Dạ hồi đáp, Trì Vãn Ngưng mặt trầm xuống: "Dương Tử Thu, ngươi cho rằng ta là cái gì? Là ngươi có thể thông qua quyết đấu đến tranh cướp sao?"

Dương Tử Thu soái kiểm đã trở nên dữ tợn lên: "Ta mặc kệ, vô luận thế nào, ta không cam lòng bại bởi loại xấu xí này!"

Nói đột nhiên nhìn về bốn phía: "Các ngươi thì sao? Lẽ nào các ngươi liền cam tâm?"

Hứa Ngạn Văn lúc này cũng đã phục hồi lại tinh thần, ngơ ngác nhìn Ninh Dạ, sửng sốt một lát, vỗ trán một cái, lắc đầu cuồng thán: "Dẫn sói vào nhà a! Dẫn sói vào nhà!"

Lúc trước là hắn đem Ninh Dạ dẫn tiến cho Trì Vãn Ngưng, lại không nghĩ rằng cuối cùng bắt được tiên tử phương tâm vậy mà lại là cái đồng bọn hắn cho rằng không hề uy hiếp này, đá đạp chân trở thành Bổ Thiên Thạch, thống hối không ngớt.
(*bổ thiên thạch: đá vá trời của Nữ Oa, ý là đè ở trên đầu rồi, k phải kê dưới chân nữa)
Bất quá cùng Dương Tử Thu bất đồng, bởi vì thường xuyên cùng Ninh Dạ lui tới duyên cớ, Hứa Ngạn Văn cùng Ninh Dạ cũng coi như là bằng hữu, vì vậy thời khắc này nhìn hai người bên nhau, tuy rằng trong lòng ảo não, đến là không có ý nghĩ muốn xông lên đánh Ninh Dạ một trận, chẳng qua là cảm thấy nhân sinh hoạt kê, cùng lắm như vậy, bản thân cũng là mua dây buộc mình, vác lên đá tự đập chân mình, đồng thời càng còn có mấy phần cảm giác muốn cười —— hắn đến cũng là một người thoải mái, không có ý nghĩ thua không nổi, đặc biệt là nhiều thiên chi kiêu tử như vậy cùng bồi hắn thua.

Ngược lại là Chung Nhật Hàn nói: "Tử Thu, tỉnh táo một chút. Việc đã đến nước này, ngươi coi như giết Ninh Dạ, cũng chỉ có thể đưa tới tiên tử căm hận. Có một số việc, không ngại nghĩ thoáng ra một chút. Nên của ngươi, tự nhiên chính là của ngươi, không phải của ngươi, cưỡng cầu cũng không được."

Nói đối Trì Vãn Ngưng chắp tay: "Chúc mừng tiên tử, tìm tới ý trung chi nhân."

Trì Vãn Ngưng mỉm cười: "Tạ Chung sư huynh ủng hộ."

Chung Nhật Hàn lắc đầu: "Ta không phải ủng hộ các ngươi, chỉ là không để ý mà thôi. Bất quá Trì tiên tử, chớ trách ta không nhắc nhở ngươi. Ngươi nếu đã lựa chọn công khai chuyện của hai người các ngươi, vậy kể từ hôm nay, phiền phức của Ninh Dạ sư đệ, sợ là thiếu không được."

Nghe nói như thế, Dương Tử Thu cũng là trong lòng tỉnh ngộ.

Đúng rồi, Trì Vãn Ngưng ở bên Ninh Dạ, tất nhiên đưa tới vô số đồng môn căm giận, bản thân làm sao phải tận lực làm kẻ ra mặt. Chung Nhật Hàn đây cũng là đang đánh thức hắn, không nên làm cử động vô ý nghĩa.

Chỉ là lửa giận trong lòng vẫn như cũ khó tiêu, chỉ là trừng mắt Ninh Dạ, nói: "Ngươi trước tiên chớ nên đắc ý, Niểu Hoa Tiên Tử không phải ngươi xứng với. Ngươi như thức thời, liền sớm lui ra, bằng không sớm muộn chết không có chỗ chôn!"

Ninh Dạ mỉm cười: "Ta nhớ rồi."

Dương Tử Thu lại nhìn Trì Vãn Ngưng: "Vãn Ngưng, xem ở trên mặt của ngươi, ta hôm nay không động thủ với hắn. Ta tin tưởng ngươi chỉ là nhất thời hồ đồ, bất quá ngươi sớm muộn cũng sẽ tỉnh lại. Chỉ mong ngươi trong khoảng thời gian này, không nên tái phạm sai lầm càng lớn, thất. . . thất. . ."

Phía sau hắn không nói ra.

Trì Vãn Ngưng minh bạch ý tứ hắn, phẫn nộ trong lòng: "Ngươi là định nói, không nên sớm thất thân cho hắn, dẫn đến tương lai ngươi sẽ đối với ta hứng thú đại giảm?"

Dương Tử Thu há mồm lè lưỡi nói không ra lời, Trì Vãn Ngưng tay trắng chỉ phía trước một cái: "Cút ra ngoài, kể từ hôm nay, Ngưng Tâm Tiểu Trúc không hoan nghênh ngươi nữa!"

Dương Tử Thu dậm chân một cái: "Ngươi nhất định sẽ hối hận!"

Xoay người nghênh ngang rời đi.

Thấy hắn như vậy, những người khác cũng cảm thấy không tiện ở lại, dồn dập tìm cái cớ cáo từ.

Hứa Ngạn Văn là người cuối cùng rời khỏi, lúc đi, ánh mắt nhìn Ninh Dạ đặc biệt u oán, thấp giọng nói: "Tiểu tử ngươi, lần trước còn nói với ta vô sự. . . Ta cũng muốn đánh ngươi, biết không?"

Ninh Dạ mỉm cười hồi đáp: "Ngươi đánh ta, ta nhất định không hoàn thủ."

"Ta sợ ngươi hoàn thủ sao." Hứa Ngạn Văn hừ một tiếng, quay đầu rời khỏi.

Nhìn bóng lưng hắn, Ninh Dạ cười nói với Trì Vãn Ngưng: "Người này đến coi như không tệ."

Trì Vãn Ngưng cho hắn một cái bạch nhãn, lôi kéo hắn ngồi xuống: "Nam tử nhà khác tốt hay không tốt, đã không quan hệ gì tới ta. Ta chỉ hỏi ngươi, ngươi có giận ta không?"

Ninh Dạ khe khẽ lắc đầu: "Ngươi cho ta quyền lợi lựa chọn, chính là tôn trọng lớn nhất đối với ta. Ta nếu đã làm ra lựa chọn, sao lại giận ngươi?"

Trì Vãn Ngưng nghe tâm hoa nở rộ, che miệng khẽ cười: "Người khác cho rằng ta sẽ hối hận, cũng không biết, ta còn đang lo lắng ngươi hối hận. . ."

Nói liền nhẹ nhàng nằm xuống, đem chính mình đặt ở trên đùi Ninh Dạ, liền như vậy cùng Ninh Dạ đối vọng.

Tỳ nữ bốn phía thấy thế, dồn dập lui ra, lại không người dám lưu lại.

Ninh Dạ khẽ vuốt ngọc dung của nàng, hỏi: "Ngươi nhìn ta như vậy, liền thật sự không sợ ta xấu đến doạ ngươi?"

Trì Vãn Ngưng nghĩ nghĩ, có chút dí dỏm nói: "Ngươi muốn nghe nói thật không?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Nếu như không êm tai, vậy thì không nói cũng được."

Trì Vãn Ngưng liền chu miệng nhỏ lên: "Không được, ta càng muốn nói. Mặt xấu này của ngươi a, ta nhìn cũng tâm hoảng. Vì vậy ngươi mau mau tìm Lạc Cầu Chân, để hắn dùng Tạo Hóa Thủy trả lại diện mạo thật sự cho ngươi, cũng để cho ta nhìn vừa mắt một chút."

Ninh Dạ cười khổ: "Ngươi liền không sợ ta hình dạng càng xấu, khiến ngươi triệt để tuyệt vọng, phản không bằng giống như hiện tại, chí ít trong lòng còn có kỳ vọng."

"Kỳ vọng. . ." Nghe nói như thế, Trì Vãn Ngưng nhưng trầm thấp một thoáng. Nhẹ nhàng nói: "Ngươi cảm thấy, ta còn có kỳ vọng sao?"

Ninh Dạ minh bạch ý nàng, ôm nàng vào lòng, tại trên phấn diện của nàng khẽ hôn một cái, nói: "Tự nhiên là có. Ta nói rồi, ta sẽ không để cho ngươi chết. Trước đây không, sau này cũng sẽ không, vĩnh viễn sẽ không!"

Chương 124 : Ảnh thần bí

Chương 120: Ảnh thần bí

Sự tình giống như dự liệu như vậy.

Ninh Dạ nổi danh.

Không phải là bởi vì lập cái gì công tích vĩ đại, cũng không phải là bởi vì cái gì đại chiến quật khởi, mà là bởi vì hắn thu được phương tâm của đệ nhất mỹ nhân thế hệ tuổi trẻ của Hắc Bạch Thần Cung.

Tin tức này truyền ra, khiến vô số tu sĩ trẻ tuổi pha lê tâm toái đầy mặt đất.

Đối với tin tức này, Thanh Mộc Lão Tổ đến không để ý. Hắn chỉ là muốn Trì Vãn Ngưng làm lô đỉnh, Trì Vãn Ngưng có người yêu hay không, đối với kế hoạch của hắn cũng không ảnh hưởng, thậm chí ngược lại còn có chỗ tốt —— điều này sẽ làm Trì Vãn Ngưng càng thêm an tâm lưu tại tông môn, không đến nỗi lại ra ngoài gặp nạn.

Cho tới Lạc Cầu Chân, thời điểm chiếm được tin tức này lại là choáng váng rồi.

Đây là tình huống gì vậy?

Làm sao đang yên lành, Ninh Dạ đột nhiên lại chọc ra chuyện này?

Cái này không hợp đạo lý a!

Ninh Dạ là Thiên Cơ Môn đào phạm, trọng yếu nhất chính là biết điều, tận lực đừng đưa tới người khác chú ý, không vô vị trêu chọc kẻ thù.

Nhưng hiện tại ngươi làm ra một chuyện như thế, không phải là đem hết thảy đệ tử thế hệ trẻ tuổi của Hắc Bạch Thần Cung đặt ở phía đối lập của bản thân sao?

Lẽ nào đây là âm mưu gì?

Nhưng coi như hắn nghĩ phá đầu, cũng nghĩ không ra chuyện này có thể có âm mưu gì.

Lẽ nào Trì Vãn Ngưng là người của Thiên Cơ Môn? Chuyện này càng không thể. Thời điểm Thiên Cơ Môn phúc diệt, Trì Vãn Ngưng cũng đã là đệ tử Hắc Bạch Thần Cung, hơn nữa là Thanh Mộc Lão Tổ tự thân từ bên ngoài tìm về, làm sao cũng không thể cùng Thiên Cơ Môn dính líu quan hệ.

Càng không nói loại cách làm trực tiếp bại lộ bản thân này là có bao nhiêu bất trí.

Lạc Cầu Chân là một kẻ chú ý logic, mà dạng người như hắn, suy nghĩ vấn đề tự nhiên cũng là lấy tối đa hóa lợi ích làm ưu tiên.

Chính bởi vậy, hắn nghĩ không ra Ninh Dạ công khai quan hệ cùng Trì Vãn Ngưng có lợi ích` gì. Chuyện không có chỗ tốt như vậy, không nên là dạng người như Ninh Dạ làm a.

Trừ phi. . .

Trừ phi hắn không phải.

Chẳng lẽ mình thật sự đoán sai? Gia hỏa này thật sự không có quan hệ gì với Thiên Cơ Môn?

Vừa nghĩ tới đó, Lạc Cầu Chân liền không khỏi rùng mình một cái.

Không, không thể nào, bản thân sẽ không nhìn lầm. Người này nhất định có vấn đề!

Liền như là tự mình thôi miên vậy, Lạc Cầu Chân tiếp sức cho mình.

Nói đến, kỳ thực Lạc Cầu Chân cũng một mạch không thể chân chính trên ý nghĩa xác nhận Ninh Dạ, điểm không xác định trong nội tâm này, trở thành then chốt thái độ nhằm vào Ninh Dạ của hắn trước sau vô pháp kiên định.

Mà theo hắn hoài nghi càng lúc càng tăng, Ninh Dạ lại cũng càng ngày càng khó động chạm.

Cho tới hiện tại, thay vì nói hắn kiên tín Ninh Dạ chính là người của Thiên Cơ Môn, đến không bằng nói hắn hi vọng là.

Vì vậy hắn nhất định phải không ngừng tiếp sức cho mình.

Đáng tiếc, sức còn chưa tiếp đủ, một cái tin tức mới liền lại lần nữa khiến Lạc Cầu Chân chấn kinh rồi.

Tây Giang vội vã đi vào: "Chấp sự, lại xảy ra chuyện rồi."

"Chuyện gì? Có phải là Ninh Dạ bên kia?"

"Không phải, là Doãn Thiên Chiếu Doãn sư huynh."

"Ân?" Lạc Cầu Chân kinh ngạc: "Hắn không phải ba ngày trước có chuyện xuất cung sao?"

"Đúng, bất quá đã trở về. . . Doãn sư huynh hôm qua tại Xích Độ hà ngộ phục."

Cái gì?

Doãn Thiên Chiếu hôm qua tại Xích Độ hà ngộ phục?

Xích Độ hà cách nơi này khoảng cách xa xôi, nếu như là ngày hôm qua ngộ phục, đó chính là nói, vô luận thế nào cũng không thể có quan hệ cùng Ninh Dạ? Bởi gì mấy ngày qua Ninh Dạ mỗi ngày đều tại Ngưng Tâm Tiểu Trúc, hầu như mỗi một người bên trong Thần Cung đều biết.

"Kẻ nào gây nên? Doãn Thiên Chiếu hiện tại thế nào?" Lạc Cầu Chân vội hỏi.

"Hắn vô sự, chỉ là chịu chút thương nhẹ, bất quá Liệt Dương Kiếm Quân tao ngộ trọng thương, nguyên thần hữu tổn, tu vi giảm mạnh."

Liệt Dương Kiếm Quân Minh Tứ Dã thụ trọng thương, nguyên thần hữu tổn, tu vi giảm mạnh?

Lạc Cầu Chân nghe tê cả da đầu: "Kẻ nào gây nên?"

"Chưa lộ hình dáng, bất quá nhìn ra tay thật giống như Khiên Cơ Sát Chung Nam Quỳ, một cái khả năng khác là Vương Sâm. Còn có một người bí ẩn, không nhìn ra lai lộ, bất quá dùng lại là. . ."

"Là cái gì?"

"Trận pháp Thiên Cơ Môn."

"Hỗn đản!" Lạc Cầu Chân một chưởng vỗ nát thư án.

Hắn biết lần này phiền phức rồi.

Không nghi ngờ chút nào, sự kiện lần này sẽ dính líu quan hệ cùng Vô Thường phế tích án, người bí ẩn kia, tất nhiên sẽ bị nhận định là kẻ dẫn đến Vô Thường phế tích Hắc Bạch Thần Cung sắp thành lại bại.

Mà bởi Ninh Dạ mấy ngày nay vẫn luôn trong cung, nói cách khác, việc này hắn xem như là triệt để rũ sạch quan hệ?

Lấy 'có tội' suy luận, Lạc Cầu Chân lập tức minh bạch, đây tuyệt đối là kế hoạch tự vệ của Ninh Dạ.

Hắn chính là muốn thông qua loại phương thức này để rửa sạch hiềm nghi tại Vô Thường phế tích của bản thân.

Ngươi không phải nói ta đi đến chỗ nào, chỗ đó liền có chuyện sao? Hiện tại được rồi, chuyện Xích Độ hà tổng không có quan hệ gì với ta chứ?

"Ninh Dạ, nhất định là Ninh Dạ làm ra!" Lạc Cầu Chân hàm răng đều muốn cắn nát rồi.

Tây Giang ưu tâm lo lắng: "Vấn đề là lần này hắn không có mặt."

"Hắn không cần có mặt. Hắn chỉ cần liên thủ với Mộc Khôi Tông, khiến người của Mộc Khôi Tông giả trang hắn là được. Còn cơ quan trận pháp, làm sẵn bố trí, hoàn toàn không phải vấn đề, loại thủ pháp này rất đơn giản."

"Nói thì nói như thế, nhưng không thể bởi vậy liền chỉ nhận hắn."

Lạc Cầu Chân hít một hơi dài: "Ta hiện tại đến là có chút minh bạch, Ninh Dạ tại sao lại vào lúc này khiến tất cả mọi người biết quan hệ giữa hắn cùng Trì Vãn Ngưng. Cứ như vậy, liền một cách tự nhiên khiến tất cả mọi người đều biết khoảng thời gian này hắn vẫn luôn tại Hắc Bạch Thần Cung, có thể làm chứng minh không có mặt của hắn."

Tuy rằng cái suy đoán này là sai lầm, nhưng không thể phủ nhận, luôn có chút sai lầm có thể kết nối cùng sự thực.

Đối với điều này chỉ có thể nói, có lúc con đường đi về chân tướng, không hẳn toàn bộ cần suy lý chính xác, con đường sai lầm tương tự có khả năng dẫn tới đường đúng.

Bất quá đối với Lạc Cầu Chân mà nói, chân chính khó không phải kết quả, mà là chứng cứ.

Lấy thân phận địa vị bây giờ của Ninh Dạ, hắn đã hầu như không thể nào tại dưới tình huống không có chứng cứ bắt người.

Trừ phi hắn có thể thuyết phục Nhạc Tâm Thiện tự thân xuất thủ.

"Vậy làm sao bây giờ?" Tây Giang hỏi.

"Ta muốn gặp Doãn Thiên Chiếu trước đã."

Doãn Thiên Chiếu bị thương cũng không tính quá nặng.

So với thân thể hắn bị thương, mấu chốt nhất vẫn là tâm linh chịu đến đả kích.

Ảnh!

Kẻ phát động trận pháp Thiên Cơ Môn kia nhất định là Ảnh!

Cứ việc không nhìn thấy khuôn mặt, Doãn Thiên Chiếu vẫn là cảm thấy được, đối phương hẳn là một lão nhân, am hiểu ẩn nấp ám sát chi thuật, điều này cực kỳ phù hợp thân phận thủ đoạn của Ảnh.

Thiên Cơ Môn dư nghiệt quả nhiên vẫn là tìm được bản thân!

Điều này khiến cho hắn trong lòng hoảng sợ.

Nếu không có Minh Tứ Dã tại, bản thân sợ là đã chết rồi.

Có lẽ cũng là vì cái nguyên nhân này, hắn đối với câu hỏi của Lạc Cầu Chân cực thiếu kiên nhẫn: "Ta đã nói qua, lúc đó là ba người. Người bí ẩn kia đối phó ta, người của Mộc Khôi Tông đối phó Liệt Dương Kiếm Quân. Ngươi còn có cái gì đáng hỏi?"

Lạc Cầu Chân cười bồi nói: "Doãn huynh chớ vội, ta cũng chỉ là muốn xác nhận một thoáng. Đúng rồi, Doãn huynh có còn nhớ, lúc đó người thần bí đối phó ngươi kia sử dụng chính là trận pháp gì?"

"Nhật Ảnh Tuyền Cơ trận."

"Nhật Ảnh Tuyền Cơ trận? Là trực tiếp bố trí tại Xích Độ hà, hay là dùng thủ đoạn khác phóng thích?"

"Ta không chú ý."

"Vậy. . . Cầu Chân hỏi thêm một cái. Theo Doãn huynh, nếu như người thần bí đối phó ngươi kia phối hợp cùng người của Mộc Khôi Tông, lại thêm Nhật Ảnh Tuyền Cơ trận, liệu có khả năng tạm thời ngăn cản một thoáng Liệt Dương Kiếm Quân không?"

Doãn Thiên Chiếu trệ trệ: "Trong thời gian ngắn, hẳn là có thể."

"Vậy thì kỳ quái. Như mục đích của đối phương là muốn giết ngươi, vậy dưới cái nhìn của ta, như vậy biện pháp tốt nhất chính là lấy ngựa kém đối ngựa tốt, dùng hai kẻ thực lực hơi thấp kiềm chế Liệt Dương Kiếm Quân, lại do Chung Nam Quỳ tự thân xuất thủ đối phó ngươi, kết quả không phải là sẽ tốt hơn một chút sao?"

Doãn Thiên Chiếu tức giận rồi: "Ngươi là cảm thấy ta không chết thật đáng tiếc sao?"

"Sư huynh chớ nên hiểu lầm, ta chẳng qua là cảm thấy, cách làm của đối phương, nhìn từ chiến thuật, không khỏi hạ xuống tiểu thừa."

Doãn Thiên Chiếu ngẫm lại hắn nói cũng đúng, bất đắc dĩ nói: "Người bí ẩn đối phó ta kia, khả năng là Ảnh của Thiên Cơ Môn, ta cảm thấy, hắn khả năng là muốn tự tay giết ta, mới coi như vì sư môn báo thù."

"Lí do này đến cũng còn nghe được, chỉ là cách làm còn non một chút. Đúng rồi, còn có một chuyện muốn thỉnh giáo Doãn huynh."

"Chuyện gì?"

"Doãn huynh tại sao lại vào lúc này đột nhiên xuất hành?"

Doãn Thiên Chiếu sắc mặt đột biến: "Chuyện này không có quan hệ gì tới ngươi, ra ngoài!"

Lại là trực tiếp đem Lạc Cầu Chân đuổi ra ngoài rồi.

Chương 125 : Cái tròng

Chương 121: Cái tròng

Chuyện Doãn Thiên Chiếu gặp phải ẩn tật, đương nhiên sẽ không nói với bất kỳ ai.

Cũng may Xích Độ Hà nhất chiến hắn tuy rằng thụ thương, nhưng dù sao cũng coi như thu được vật liệu bản thân cần.

Dưỡng thương một ngày, Doãn Thiên Chiếu liền tới gặp Giang Tiểu Niên.

Giang Tiểu Niên vẫn như cũ là bộ dạng lười biếng kia, cầm vật liệu, nói: "Buổi trưa ngày mai tới lấy thuốc."

Doãn Thiên Chiếu liền muốn rời khỏi, đột nhiên nhớ tới những lời Lạc Cầu Chân nói, quay đầu hỏi: "Việc này ngươi không nói với người khác chứ?"

Giang Tiểu Niên lười biếng hồi đáp: "Ta là không lắm miệng như vậy, bất quá mấy ngày trước đây đến là có người tới hỏi qua ta, là có ai từng tại chỗ này của ta mua thuốc chưa."

Doãn Thiên Chiếu trong lòng cả kinh: "Ai?"

Giang Tiểu Niên lắc đầu: "Không nhớ rõ."

"Vậy ngươi nói?"

"Nói rồi a, bất quá ta chỉ nói có người mua, không nói là ngươi muốn."

Doãn Thiên Chiếu tức giận đến cắn răng, làm sao có việc cầu người, cũng chỉ có thể nói: "Nếu như ngươi gặp lại được người kia, có thể nhận ra?"

"Có thể a."

"Được, đến lúc đó thông báo ta."

Thời gian chờ đợi rất dày vò.

Cũng may thời gian một ngày rốt cục vẫn là trôi qua.

Lần nữa đi tới đan phòng, Giang Tiểu Niên đem dược lấy ra cho Doãn Thiên Chiếu: "Nhạ."

Doãn Thiên Chiếu tiếp nhận dược bình, chần chờ một chút: "Ngươi xác định. . . Thuốc này hữu dụng?"

Giang Tiểu Niên hồi đáp: "Đây là thuốc ta mới nghiên cứu, có hữu dụng hay không, thành thật mà nói ta cũng không nắm chắc."

"Cái gì?" Doãn Thiên Chiếu vì tìm vật liệu thiếu chút nữa mệnh đều không còn, không nghĩ rằng lại nhận được một cái hồi đáp như thế.

Giang Tiểu Niên hừ lạnh: "Tu sĩ có ẩn tật không nhiều, dược có thể trị cũng không nhiều, nếu như ngươi có lựa chọn khác tốt hơn, cũng sẽ không đến chỗ này của ta. Được hay không được, thử một chút chẳng phải sẽ biết."

"Sẽ không có hậu quả bất lương gì chứ?"

"Hổ lang chi dược, sau khi ăn, tâm tình sẽ có chút kích dương, bất quá vấn đề không lớn, đằng nào không chết được người."

Doãn Thiên Chiếu nghe trong lòng hỏa khí: "Ngươi người này, nói chuyện quá không xuôi tai."

"Nói thật tổng là không dễ lọt tai, nói dễ nghe mấy thì cũng không trị được bệnh." Giang Tiểu Niên nhìn quen loại tràng diện này, lên tiếng vẫn như cũ là cái dạng sống dở chết dở kia.

Doãn Thiên Chiếu cũng là không còn lựa chọn, chỉ có thể lấy ngựa chết làm ngựa sống, tổng phải thử một phen.

Chỉ có thể rời đi, phía sau là Giang Tiểu Niên hô theo: "Nhớ kỹ, sử dụng xong trong vòng một canh giờ nhất định phải hành phòng, như vậy mới có thể khơi thông khí huyết, điều trị nội phủ."

Hoàng hôn.

Dạ sắc hôn ám.

Ngồi trong động phủ, nhìn dược trong tay, Doãn Thiên Chiếu chần chờ một chút, cuối cùng cắn răng một cái nuốt xuống.

Theo đan dược xuống bụng, Doãn Thiên Chiếu rất nhanh cảm thụ được thể nội một cỗ nhiệt khí dâng lên, sau đó chính là cái phản ứng bản thân chờ mong đã lâu kia. . .

Thành công rồi!

Hữu hiệu!

Doãn Thiên Chiếu vừa mừng vừa sợ.

Rốt cục được rồi, bản thân rốt cục trở lại là nam nhân rồi!

Doãn Thiên Chiếu hưng phấn muốn ngưỡng thiên trường khiếu.

Không thể chờ, nhất định phải lập tức đi tìm Thường Vũ Yên, hắn còn chưa quên nhắc nhở của Giang Tiểu Niên.

Trước hắn không tìm Thường Vũ Yên là bởi vì lời của Giang Tiểu Niên, dẫn đến đối với thuốc này lòng tin không đủ, hiện tại đương nhiên phải mau mau phát tiết một phen.

Doãn Thiên Chiếu lập tức đứng dậy, đi tới chỗ của Thường Vũ Yên.

Thường Vũ Yên không ở Thiên Nguyên phong, mà là ở Thiên Bình phong, cũng may Doãn Thiên Chiếu tu hành trung nhân, phi hành chốc lát trực tiếp liền đã đến Vô Trần hiên.

Hạ xuống trước cửa Vô Trần hiên, Doãn Thiên Chiếu hưng phấn đẩy cửa ra: "Vũ Yên!"

Đã thấy trong phòng trống trơn, chỉ có một tên tỳ nữ tại.

Doãn Thiên Chiếu sững sờ: "Vũ Yên đâu?"

Tỳ nữ tự nhiên là nhận thức Doãn Thiên Chiếu, khom người nói:

"Bái kiến Doãn công tử, tiểu thư lâm thời có chuyện ra ngoài."

"Đi đâu rồi?"

"Lại là không biết, chỉ là nhận được phong thư, liền vội vã rời khỏi, nói chốc lát nữa liền trở về, công tử có thể chờ chốc lát."

Doãn Thiên Chiếu bất đắc dĩ, chỉ có thể tại trong phòng chờ đợi.

Bên hồ ngắm cảnh.

Thường Vũ Yên khẽ nhất bước sen, đi tới bên một toà tiểu đình.

Bên tiểu đình đang ngồi một nữ tử, hắc sa che mặt, chính là Đoạn Trường Nữ Ôn Tâm Dư, ở sau lưng nàng theo chính là Cừu Bất Quân.

Ôn Tâm Dư chính đang cho cá ăn, thức ăn cho cá rải xuống trên mặt nước, dẫn tới chúng ngư tranh đoạt, dược xuất thủy diện, biết bao vui mừng.

Thường Vũ Yên nhập đình: "Tỷ tỷ đêm khuya hoán ta tới đây, không biết có chuyện gì?"

Ôn Tâm Dư cũng không quay đầu lại: "Chuyện Tây Hà thuỷ vực, ta biết rồi."

Thường Vũ Yên thân thể mềm mại khẽ run, sắc mặt đột nhiên trắng xám: "Ai? Ai nói? Là Ninh Dạ hay là Vạn Xà?"

Ôn Tâm Dư cười lạnh: "Vào lúc này ngươi còn quan tâm là ai để lộ bí mật sao? Vẫn là quan tâm một thoáng Doãn Thiên Chiếu đi. Doãn Thiên Chiếu có phải là đã thật lâu không đụng tới ngươi?"

Thường Vũ Yên nghe phương tâm đại loạn: "Làm sao ngươi biết?"

"Còn phải hỏi? Khoảng thời gian này ngươi mỗi ngày lấy nước mắt rửa mặt, hỏi ngươi, ngươi lại không chịu nói. Nghĩ một chút cũng có thể hiểu là chuyện gì."

Thường Vũ Yên vừa thẹn vừa giận: "Đây không phải là ta sai, lúc trước ta thực sự không biết hắn không phải Doãn sư huynh a!"

"Đây đương nhiên không phải lỗi của ngươi." Ôn Tâm Dư đã quay mặt lại, sau khăn che mặt, một đôi con mắt như sao đêm lóng lánh: "Là Doãn Thiên Chiếu bản thân xử trí xảy ra vấn đề, nhát gan sợ chuyện, không dám công nhiên xuất hiện, nhưng lại cả ngươi cũng gạt, dẫn đến ngươi thất thân Lý Vân Kim. Nhưng vấn đề là, ngươi chung quy là thất thân cho hắn, trong lòng Doãn Thiên Chiếu, bậc cửa này sợ là không qua được chứ?"

Thường Vũ Yên bị nàng vạch trần tâm sự, không nhịn được nữa thấp giọng khóc lên: "Tỷ tỷ, ta nên làm gì?"

Ôn Tâm Dư hừ lạnh: "Ta không thích nhất chính là ngươi như bây giờ. Không phải chỉ là nam nhân sao! Thân là nữ tử, cần phải tự cường. Bản thân Doãn Thiên Chiếu có mắt không tròng, căn bản không xứng làm nam nhân, nam nhân như vậy, không cần cũng được!"

Thường Vũ Yên buột miệng kêu lên: "Không, hắn không phải như vậy. Hắn chỉ là tâm có khúc mắc, chẳng mấy chốc sẽ vượt qua."

"Đó căn bản chỉ là ngươi tự mình an ủi. Thường Vũ Yên, đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, Doãn Thiên Chiếu căn bản không phải là nam nhân tốt gì, hắn vừa ý ngươi, từ đầu đến cuối đều là vì dòng dõi của ngươi. Ngươi là cháu gái của Tây Phong Tử, là thân nhân duy nhất của hắn. Nếu như không có quan hệ này, lấy người này bạc tình bạc nghĩa, ngươi cảm thấy hắn lại thích ngươi sao?"

"Không phải như vậy! Không phải như vậy!" Thường Vũ Yên kêu to.

Ôn Tâm Dư liền thở dài một hơi: "Khó nhất là đoạn nhân gian tình sự. Ta tuy là chấp chưởng hình luật Chấp Tử thành, ty Nhân Gian Sát Phạt, thế nhưng đối với chuyện này cũng không thể ra sức. Chính là thà dỡ một miếu, không phá một hôn. Nam nữ tình sự, là khó quản nhất, bởi vì giữa phu thê, đầu giường cãi nhau cuối giường hòa, ngươi không biết lúc nào, cái gọi là oan gia kia lại lần nữa hòa hợp, như tại trong đó thuyết tam đạo tứ, sau đó biết được, phản lại bị oán. Nhưng ngươi là bạn tốt của ta, ta quan tâm ngươi, lại nhịn không được muốn nhiều lời vài câu. Ngươi không nghe, ta cũng là vô pháp."

Thường Vũ Yên hai mắt đẫm lệ, chỉ là run mạnh một cái.

Ôn Tâm Dư nâng dậy nàng: "Ta biết trong lòng ngươi khổ, chuyện hôm nay, chung quy là ta đường đột, không nên đề cập tới. Chuyện của ngươi, chung quy cần phải do ngươi tự mình giải quyết, ta không nên dính líu. Nếu như thế, lời nói hôm nay, liền dừng ở đây, những câu ta nói kia, ngươi hãy coi như chưa từng nghe thấy."

Thường Vũ Yên kinh ngạc nhìn Ôn Tâm Dư.

Lấy nhận thức của nàng đối với Ôn Tâm Dư, Ôn Tâm Dư không nên dễ nói chuyện như vậy.

Nhưng Ôn Tâm Dư tựa như đã quyết ý, phất tay nói: "Ngươi đi đi, từ nay về sau, ta liền xem như chưa từng xảy ra chuyện này, ngày sau ngươi lại hỏi tới, ta cũng tuyệt không thừa nhận."

Thường Vũ Yên còn muốn nói gì đó, Cừu Bất Quân lại đã đỡ nàng rời đi.

Mắt thấy Thường Vũ Yên rời khỏi, Ôn Tâm Dư đột nhiên nở nụ cười, khuôn mặt biến hóa, lại đã trở thành hình dạng Công Tôn Điệp, sau đó cười nghiêng cười ngả, lại nào còn có tư thái của Ôn Tâm Dư.

Công Tôn Điệp ôm bụng cười to: "Thú vị, thú vị, nhịn chết ta rồi. Uy, ngươi thật không sợ tương lai Thường Vũ Yên đi tìm Ôn Tâm Dư đối chứng?"

Cừu Bất Quân mỉm cười: "Tính khí của Đoạn Trường Nữ, tới nay cứng rắn cực kỳ. Nếu như đã nói coi như chuyện hôm nay chưa từng xảy ra, vậy tức là chưa từng xảy ra. Lại nói, Hắc Bạch Thần Cung này chẳng mấy chốc sẽ náo nhiệt lên, Thường Vũ Yên nàng, sợ là căn bản không có tâm tư đi quản cái này đi. . ."

Công Tôn Điệp lại nói: "Nhưng dù sao vẫn là cái kẽ hở."

Cừu Bất Quân sắc mặt chìm xuống: "Không sai, vì vậy đợi sự tình giải quyết gần như là đủ, liền khiến nàng cũng chết đi là được rồi, dù sao nàng cũng là một trong những kẻ cầm đầu họa hại Thiên Cơ Môn ta."

Chương 126 : Tiết tấu

Chương 122: Tiết tấu

Doãn Thiên Chiếu đợi có chút gấp.

Dược vật tại trong cơ thể hắn không ngừng phát huy tác dụng, dục vọng trong nội tâm chính đang thiêu đốt, khiến hắn có một loại khát vọng muốn phát tiết mãnh liệt.

Giang Tiểu Niên nói không sai, hổ lang chi dược, có thể khiến cho hắn trọng chấn hùng phong đồng thời, nhưng cũng miễn không được tâm tình khuấy động trong lòng.

Điều này khiến hắn càng lúc càng có chút khó nhịn, tại trong phòng đi tới đi lui.

Yên tĩnh trong phòng, liền chỉ có tiếng bước chân của hắn.

Tâm hoả càng lúc càng vượng, tâm tình càng lúc càng thiêu đốt, hai bên hỗ trợ lẫn nhau, liền càng làm cho Doãn Thiên Chiếu có một loại kích động không nhịn được nữa, cho dù là nhìn tỳ nữ nhan sắc phổ thông kia, đều có loại cảm giác kinh nhược thiên nhân.

Cũng may Doãn Thiên Chiếu vẫn là tỉnh táo, biết đó không phải là mình có thể động, chỉ có thể lo lắng chờ đợi.

Chỉ là chẳng biết từ lúc nào, thị nữ trong mắt hắn càng lúc càng diễm lệ khả nhân lên, bất tri bất giác, phảng phất càng đã biến thành Thường Vũ Yên. . . Không, không phải Thường Vũ Yên. Thường Vũ Yên đối với hắn mà nói, kỳ thực đã không có quá nhiều sức hấp dẫn, là đã biến thành Trì Vãn Ngưng, Phong Ngọc Yên, Lý Ngọc Trần, Ôn Tâm Dư các loại Thần Cung mỹ nữ.

"Đẹp quá." Nhìn thị nữ kia, Doãn Thiên Chiếu càng lẩm bẩm không nhịn được phát ra tiếng than thở này.

"Doãn công tử?" Thị nữ bị một tiếng tán thán của hắn làm cho kỳ quái.

Thường Vũ Yên là một nữ nhân hẹp hỏi, không cho phép thị nữ bên người đẹp hơn chính mình, vì vậy chọn đều là bồ liễu chi tư, phổ thông nữ tử, qua nhiều năm như vậy, thị nữ còn chưa từng nghe thấy ai nói một chữ "đẹp" đối với bản thân, lại không nghĩ rằng đêm nay càng từ trong miệng Doãn Thiên Chiếu nghe được.

Trong lòng kinh hoảng, nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải.

Lại nhìn Doãn Thiên Chiếu, liền thấy hai mắt hắn đã trở nên đỏ chót, trong cổ càng phát ra tiếng gầm trầm thấp khàn khàn.

Một màn này triệt để đem thị nữ dọa sợ, lùi về phía sau mấy bước, đã thấy Doãn Thiên Chiếu đã nhào tới, một phát bắt được nàng, liền bắt đầu xé toạc quần áo của nàng.

"Đừng a!" Thị nữ kêu to.

Làm sao tiếng kêu như vậy, lại chỉ càng kích phát lang tính trong lòng Doãn Thiên Chiếu.

Hắn đã triệt để lạc lối thần trí, bất chấp lột ra quần áo thị nữ kia, liền như vậy tại trong phòng, cường hành đem nàng đè ngã. . .

Ngoài phòng, Ninh Dạ chính bình tĩnh nhìn một màn này, thu hồi Khi Thiên Thuật.

Doãn Thiên Chiếu như vậy, tự nhiên không chỉ có là bởi vì tác dụng của dược vật, còn có hiệu quả của Khi Thiên Thuật. Hai bên liên hợp vận dụng, mới có thể tối đa hóa trạng thái lạc lối của Doãn Thiên Chiếu, còn không dễ phát hiện.

Bây giờ kế hoạch thành công, Ninh Dạ lại không có vui vẻ, trái lại thở dài một tiếng.

Thiên Cơ có chút kỳ quái: "Mục đích đã đạt đến, ngươi vì sao lại còn thở dài?"

Ninh Dạ khe khẽ lắc đầu: "Thị nữ tổng là vô tội, ta làm như vậy, lại liên lụy một cái người vô tội."

"Vô tội?" Thiên Cơ cười lạnh: "Người trên kẻ dưới Hắc Bạch Thần Cung này, lại có mấy cái là chân chính vô tội? Ngươi có biết, những kẻ hành hung tác ác vi hại nhiều nhất kia, có lúc không phải thượng diện chủ tử, mà chính là hạ nhân phía dưới. Thân là hạ nhân, ở chỗ chủ nhân chịu uất ức, thường thường liền sẽ phát tiết đến trên người những kẻ càng thấp hơn. Thị nữ cũng vậy, hộ vệ cũng vậy, đều không phải người tốt lành gì, khổ nạn phàm gian chịu đựng, kỳ thực có một phần lớn là do bọn họ tạo thành."

Ninh Dạ kỳ quái nhìn nó: "Ngươi gần đây đến là lại hiểu thêm rất nhiều."

Thiên Cơ đắc ý: "Lão đầu tử gần nhất dạy ta không ít, còn có cái Cố

Tiêu Tiêu kia, cũng giúp cho ta biết rất nhiều chuyện. Đúng rồi, Cố Tiêu Tiêu tiến bộ rất nhanh, có lẽ qua một thời gian ngắn nàng liền có thể trở thành cánh tay đắc lực của ngươi."

"Đừng vội, trước hết để cho nàng hảo hảo tu hành đi." Ninh Dạ nói.

Trong lòng chợt động, Ninh Dạ biết là Thường Vũ Yên đến rồi, thân ảnh lóe lên, đã biến mất ở trong màn đêm.

Chỉ chốc lát sau, trong phòng vang lên tiếng rống chấn nộ của Thường Vũ Yên: "Doãn Thiên Chiếu. . . Ngươi không phải là người! ! !"

Thường Vũ Yên nằm mơ cũng không nghĩ tới, Doãn Thiên Chiếu dĩ nhiên lại làm ra chuyện như vậy.

Hết thảy trước mắt khiến cho nàng cảm thấy trời đất quay cuồng, hiểm hiểm đã ngất đi rồi.

Ôn Tâm Dư nói không sai, Doãn Thiên Chiếu căn bản không phải là hảo nam nhân gì, hắn từ đầu tới đuôi đều không để ý quá bản thân. Thời khắc này, những lời mà Ôn Tâm Dư đã nói tại bên tai nàng toàn bộ đạt được nghiệm chứng, nàng chỉ hận bản thân thật ngu xuẩn, thế mà yêu một cái nam nhân như vậy.

Tâm đều nát rồi.

Doãn Thiên Chiếu rốt cục cũng tỉnh lại.

Hắn kéo quần lên chạy về phía Thường Vũ Yên: "Vũ Yên, ngươi nghe ta giải thích. . ."

Đùng!

Trên mặt đã đã trúng một cái tát trọng trọng của Thường Vũ Yên.

Thường Vũ Yên trừng mắt hắn, nhấn từng chữ một: "Cút khỏi phòng của ta, từ giờ trở đi, ta không muốn gặp lại ngươi nữa."

Nhìn đôi mắt như hỏa diễm kia của Thường Vũ Yên, Doãn Thiên Chiếu rốt cục ý thức được, bản thân lại nói cái gì cũng vô dụng.

Phá hoại tình cảm giữa Doãn Thiên Chiếu cùng Thường Vũ Yên, là điểm then chốt trong kế hoạch đối phó Doãn Thiên Chiếu của Ninh Dạ.

Không chỉ là vì trả thù, khiến Doãn Thiên Chiếu cảm thụ được thống khổ, càng trọng yếu còn là vì dỡ đi hậu trường của hắn, khiến Doãn Thiên Chiếu không thể dựa vào ai, như vậy mới tiện chấp hành bước kế tiếp kế hoạch.

Cho tới kế hoạch bước tiếp theo lúc nào hành động, thì quyết định bởi Lạc Cầu Chân.

Cũng may Lạc Cầu Chân mặc dù đã tiến hành bảo mật đối với hậu chiêu của hắn, tin tức liên quan tới Tạo Hóa Thủy đến vẫn không có quá nhiều ẩn giấu.

Vì vậy Ninh Dạ biết, tối đa ba ngày, liền sẽ cầm tới Tạo Hóa Thủy.

Nói cách khác, bản thân rất nhanh liền có thể khôi phục dung nhan?

Trong vô thức, Ninh Dạ thế mà đối với điều này đã có mấy phần mong đợi.

Kể từ sau khi bước vào tình yêu với Trì Vãn Ngưng, Ninh Dạ bản năng liền không muốn lấy sửu dung đối diện thế nhân nữa, hắn khát vọng Trì Vãn Ngưng nhìn thấy bản thân chân chính, liền như kẻ đang yêu tổng hi vọng đem mặt tốt đẹp nhất của chính mình biểu hiện cho người yêu vậy.

Chính bởi vậy, Ninh Dạ vẫn luôn chờ mong.

Bất quá khiến Ninh Dạ cảm thấy kỳ quái chính là, ba ngày sau, Lạc Cầu Chân quả nhiên có được Tạo Hóa Thủy, nhưng không có liền như vậy tìm hắn.

Mà là vẫn như cũ bảo trì thật giống cái gì cũng chưa từng xảy ra.

Điều này khiến cho Ninh Dạ có một loại cảm giác xấu.

Thiên Tú các.

Ninh Dạ, Cừu Bất Quân cùng Công Tôn Điệp tại trong khuê phòng của Đinh Tiểu Hương mật nghị.

Cừu Bất Quân đầu tiên nói: "Doãn Thiên Chiếu đã chuyển ra Thiên Nguyên phong."

Ninh Dạ đối với điều này đến không kỳ quái, cái thời đại này chuyện nam nữ tương đối đơn giản, nếu như Doãn Thiên Chiếu chỉ là làm bừa ở bên ngoài, Thường Vũ Yên không chừng còn có thể chịu đựng, thậm chí tha thứ.

Thế nhưng phát sinh chuyện Tây Hà thuỷ vực, Doãn Thiên Chiếu chết sống không động vào Thường Vũ Yên, nhưng đem thị nữ của nàng cưỡng hiếp, lại có thêm "Ôn Tâm Dư" lên tiếng, chủng chủng sự kiện kết hợp lại, vậy liền thật sự ngồi vững sự thực Doãn Thiên Chiếu ghét bỏ Thường Vũ Yên, tình nguyện làm thị nữ nàng cũng không muốn nàng rồi, thật là giải thích thế nào đều vô dụng.

Công Tôn Điệp hưng phấn nói: "Hắn hiện tại không còn người bảo vệ, hay là chúng ta trực tiếp đem hắn giết đi."

Ninh Dạ cười lạnh: "Ta làm nhiều chuyện như vậy, không phải là vì Ám Sát hắn. Doãn Thiên Chiếu phản bội Thiên Cơ Môn, để hắn liền như vậy chết đi, không khỏi tiện nghi hắn, chung quy phải để hắn phát huy chút tác dụng, thuận tiện cũng cảm thụ một chút thống khổ bị người phản bội."

Cừu Bất Quân là biết kế hoạch của Ninh Dạ: "Đúng vậy, nói thế nào cũng cần hắn rửa sạch hiềm nghi cho ngươi mới có thể chết. Bất quá Lạc Cầu Chân làm sao còn chưa hành động?"

Nghe được tên Lạc Cầu Chân, Ninh Dạ cũng có chút đau đầu: "Hắn đã có được Tạo Hóa Thủy, chỉ là chẳng biết vì sao còn không sử dụng. Ta hoài nghi, điều này khả năng có quan hệ cùng một cái hậu chiêu khác của hắn. Hắn hẳn là còn đang chuẩn bị, để phòng khi Tạo Hóa Thủy vô dụng, lại cho ta một cái xuất kỳ bất ý. Đáng tiếc người này ngậm miệng quá chặt, ta làm sao cũng không thể biết tin tức."

Cừu Bất Quân hừ nói: "Ai kêu ngươi vì một nữ nhân, đem hết thảy Ký Hồn trù đều dùng mất rồi, nếu không còn có khả năng suy tính ra bộ phận manh mối."

Công Tôn Điệp che miệng cười: "Trì tiên tử kia thật sự mê người như vậy? Thậm chí ngay cả Ninh công tử của chúng ta đều nguyện ý vì thế từ bỏ báo thù?"

Ninh Dạ trừng nàng một cái: "Ký Hồn trù sau này có thể lại chế, người mất đi rồi, chính là không về được."

Công Tôn Điệp liền nói: "Vậy nếu như sau này ta gặp nguy hiểm, ngươi có nguyện ý vì ta bỏ ra đại giá lớn như vậy không?"

Ninh Dạ ngẩn ngơ, nhìn nhìn nàng: "Ngươi không phải nữ nhân của ta."

Công Tôn Điệp dẩu môi: "Vậy ngươi chính là không muốn đi?"

Ninh Dạ lại nói: "Bất quá, ngươi ta bây giờ tổng là một nhóm, ta vẫn là nguyện ý vì ngươi bỏ ra chút đại giá."

Công Tôn Điệp lại không thích cái đáp án này, khẽ hừ một tiếng: "Một cái sửu quỷ, lại còn huênh hoang như vậy."

Bất quá ngẫm lại một khi Ninh Dạ đạt được Tạo Hóa Thủy, liền lại sẽ khôi phục ngày đó bản thân diệu thủ sáng chế chi tuyệt mỹ dung nhan, liền lại không khỏi có chút ngóng trông lên.

Ninh Dạ đã lại lần nữa trở về đề tài chính: "Không thể chờ tiếp. . . Không thể chờ Lạc Cầu Chân chuẩn bị tốt lại ra tay, nhất định phải quấy rầy tiết tấu của hắn."

"Ngươi dự định làm thế nào?" Cừu Bất Quân hỏi.

Ninh Dạ nhe răng nở nụ cười: "Đơn giản, sắp xếp cho Doãn Thiên Chiếu một hồi ám sát."

Chương 127 : Động Huyền Điện

Chương 123: Động Huyền Điện

Giám Sát Đường.

"Ngươi nói cái gì? Doãn Thiên Chiếu lại gặp phải ám sát?" Lạc Cầu Chân kinh hãi: "Đây là chuyện gì? Hắn không phải ở tại Thiên Nguyên phong sao? Thích khách làm sao lại mò tới chỗ đó?"

Tây Giang bất đắc dĩ hồi đáp: "Liền tại ngày hôm trước, Doãn Thiên Chiếu đã chuyển ra Thiên Nguyên phong rồi."

"Cái gì?" Lạc Cầu Chân còn chưa nhận được tin tức này, không hiểu chút nào: "Đây là chuyện gì vậy?"

"Thật giống như cùng Thường cô nương phát sinh một chút mâu thuẫn, cụ thể, Thường cô nương không chịu nói, chúng ta cũng không tiện hỏi. Đằng nào vấn đề của hai người thật giống rất nghiêm trọng, xem ra, Thường cô nương đã triệt để từ bỏ Doãn Thiên Chiếu, vì vậy Doãn Thiên Chiếu liền không còn tư cách ở lại Thiên Nguyên phong."

"Mẹ." Lạc Cầu Chân tức giận chỉ muốn chửi má.

Hắn chính đang khua chiêng gõ trống mưu tính đối phó Ninh Dạ, không nghĩ tới mặt sau lại xảy ra chuyện này.

"Thích khách đây?" Hắn hỏi.

"Thích khách rất cẩn thận, một đòn vô công, trực tiếp liền đi. Mặt khác có thể xác nhận không phải là Ninh Dạ, bởi vì thời điểm Doãn Thiên Chiếu bị đâm, Ninh Dạ chính tại Ngưng Tâm Tiểu Trúc."

Lạc Cầu Chân đã không kỳ quái đáp án này.

Tây Giang có chút lo lắng nói: "Chấp sự, thích khách lần này không thành công, lần sau khả năng còn sẽ xuất thủ. Doãn Thiên Chiếu hiện tại không người bảo vệ, nếu như hắn chết rồi, vậy cho dù dùng Tạo Hóa Thủy khôi phục dung mạo Ninh Dạ, cũng không ai có thể chỉ nhận hắn. Có cần. . ."

Ý tứ của hắn tự nhiên là chỉ có cần lập tức sử dụng Tạo Hóa Thủy hay không.

Không nghĩ tới Lạc Cầu Chân nhưng quả đoán phủ định: "Không, tiếp tục chờ đợi! Ta muốn tại thời điểm hắn đắc ý nhất, cho hắn một kích trí mạng!"

Thiên Tú các.

"Vậy là nói, kế hoạch vẫn là đã thất bại sao?" Cừu Bất Quân thở dài một tiếng: "Cái Lạc Cầu Chân này, cũng thật là giữ được bình tĩnh a, là kình địch của ngươi."

"Ân" Ninh Dạ nghiêng người dựa vào trên giường, tựa như đang suy tư cái gì.

Công Tôn Điệp hơi không kiên nhẫn: "Không biết hắn muốn làm cái gì, liền không thể ứng đối, thì phải làm sao đây?"

Ninh Dạ nhưng trầm tư một lúc lâu, nói: "Ngươi còn nhớ ngươi khi đó là tại sao thua ta chứ?"

Nghe nói như thế, Công Tôn Điệp liền có chút tức giận: "Vô sự đề cập cái này làm gì?"

Ninh Dạ liền nói: "Ta chỉ là muốn nói, nếu như ngươi vô pháp phòng thủ. . . Vậy thì chủ động tấn công."

Nghe nói như thế, Công Tôn Điệp cùng Cừu Bất Quân ánh mắt đồng thời sáng.

* * *

Thời gian liền như vậy trôi qua từng ngày, đảo mắt lại là mấy ngày.

Ngày hôm nay Ninh Dạ chính tại Ngưng Tâm Tiểu Trúc cùng Trì Vãn Ngưng đối không ngắm trăng, Ninh Dạ nửa nằm tại trên đùi Trì Vãn Ngưng, cảm thụ nàng ấm áp, ôn nhu, cùng cái kia nhu tình mật ý, nhưng trong lòng không có nửa điểm thoải mái.

"Ngươi có tâm sự." Trì Vãn Ngưng nhìn ra ái lang khúc mắc: "Vẫn là vì chuyện này?"

"Ân" Ninh Dạ nhàn nhạt đáp một tiếng, xoay người một chút, đem mặt chôn tại trong bụng dưới của Trì Vãn Ngưng, tham lam ngửi hương thơm từ thân thể nàng.

Hắn nhẹ giọng nói: "Liền sắp đến rồi."

Trì Vãn Ngưng ngẩn ra, lập tức minh bạch hắn chỉ chính là cái gì.

Nắm giữ Vấn Thiên Thuật hắn, là có thể nhận biết được nguy cơ đến, mà mặt khác, khi hắn nhận biết được thì, cũng liền mang ý nghĩa nguy cơ là nguy cơ thật sự, mà không phải đe doạ.

"Ngày hôm nay?" Nàng hỏi.

"Hiện tại." Hắn đáp.

Theo lời này nói ra, tỳ nữ Bích Dao đi tới: "Tiểu thư, Động Huyền Điện mời Ninh công tử qua đó."

Động Huyền Điện? Trì Vãn Ngưng hơi hơi lấy lại bình tĩnh.

Quả nhiên tới sao? Chỉ bất quá càng không phải Giám Sát Đường, mà là Động Huyền Điện.

Động Huyền Điện lệ thuộc Hắc điện, phụ trách chính là Huyền Sách Phủ sự vụ. Động Huyền điện thủ chính là Vạn Pháp Lão Tổ bên trong Thập Nhị Thiên Cương, sư phụ của Hứa Ngạn Văn, thuộc hạ Huyền Sách Cửu Sứ.(??)

Nghe được là Động Huyền Điện cho mời, Trì Vãn Ngưng thoáng thở phào một hơi: "Động Huyền Điện cho mời, có lẽ sự tình còn chưa nát như vậy."

Ninh Dạ lại nói: "Cũng khả năng chỉ là đối phương đầy đủ tự tin."

Trì Vãn Ngưng tâm liền hơi hơi mát lạnh.

Đột nhiên nàng ý thức được, vấn đề thân phận của Ninh Dạ, đã không phải chuyện của một mình Ninh Dạ, còn dính đến phe phái chi tranh trong nội bộ Hắc Bạch Thần Cung.

Chuyện Vô Thường phế tích nhất định phải có kết quả, sở dĩ kéo tới hiện tại, chính là vì tìm tới chứng cứ có lợi nhất tiến hành làm khó dễ.

Lạc Cầu Chân đem sự tình đặt ở Động Huyền Điện giải quyết, có lẽ cũng là bởi vì —— đây là cơ hội cho hắn lập đại công.

Trong lòng căng thẳng, nàng nói: "Ta đi gọi sư phụ."

Ninh Dạ nhưng kéo nàng, nhẹ nhàng lắc đầu.

Cho dù là Thanh Mộc Lão Tổ đến, cũng là không ý nghĩa gì.

Đấu đá hôm nay, là đường hoàng chi đấu, Lạc Cầu Chân sẽ không làm chuyện không nắm chắc. Chỉ cần hắn không phải muốn vu oan hãm hại Ninh Dạ, mà là lấy ra chứng cứ chân chính, như vậy mời ai tới cũng vô dụng.

Thấy hắn như thế, Trì Vãn Ngưng trong lòng hàn ý đại mạo.

Cắn răng một cái, nàng nói: "Vậy ta cùng đi với ngươi."

Thời khắc này nàng đã định chắc chủ ý, nếu như Lạc Cầu Chân thật sự có sát chiêu gì, xác nhận thân phận của Ninh Dạ, vậy nàng liền cùng Ninh Dạ đồng thời, chết ở trên Động Huyền Điện này.

Nhìn ánh mắt quả quyết kiên nghị của nàng, Ninh Dạ minh tâm ý nàng.

Hắn hơi hơi mỉm cười: "Được, nếu như thế, chúng ta liền cộng phó chiến trường."

Động Huyền Điện.

Ngồi tại thủ vị không phải Vạn Pháp Lão Tổ, mà bất ngờ là Phong Đông Lâm vị Hắc điện điện thủ này.

Tại bên trái hắn, theo thứ tự là Vạn Pháp Lão Tổ Lý Càn Phong, Thanh Tiêu Quan Chủ, Toái Tâm Nhân Ma, Vạn Xà Nhân Ma, Lao Huyền Minh … một đám đại lão.

Tại bên trái hắn, liền là đám người Nhạc Tâm Thiện, Tây Phong Tử, Ngũ Dương Công Tử, Long Đằng Hổ, Phó Đông Lưu, Doãn Thiên Chiếu, Ôn Tâm Dư ...

Khiến Ninh Dạ cảm thấy hứng thú chính là Vạn Xà.

Nếu như nhớ không lầm, hắn nguyên bản hẳn là người bên Tây Phong Tử, nhưng hiện tại, lại ở bên của Phong Đông Lâm.

Xem ra vẫn là chuyện Lý Vân Kim, khiến Vạn Xà tức giận, bởi vậy phản chiến, tìm đến phía Phong Đông Lâm.

Hắc Bạch Thần Cung hắc bạch lưỡng đại phe phái, tại thời khắc này hình thành nên lưỡng bang phân biệt rõ ràng, mà tiêu điểm, vừa vặn chính là sắp tới Ninh Dạ.

Ngày hôm nay, mọi người đều đã đợi quá lâu, đến nỗi khi Ninh Dạ xuất hiện tại Động Huyền Điện thì, mọi người thế mà có loại cảm giác không lý do căng thẳng.

Đứng ở cửa điện, Trì Vãn Ngưng tự đứng sang một bên, Ninh Dạ hướng thượng phương quỳ gối: "Đệ tử Hắc Bạch Thần Cung, môn hạ Thất Sát Thiên Đao Trương Liệt Cuồng, hành tẩu Huyền Sách Phủ Ninh Dạ, tham kiến Nhạc tổng điện thủ, Phong điện thủ, Thường điện thủ. . ."

"Đứng lên đi." Phong Đông Lâm nhấc tay lên, tự có một cỗ sức mạnh vô hình đem Ninh Dạ nâng lên, khiến hắn có thể trực diện bản thân.

Đây là lần đầu tiên, Ninh Dạ chân chính trực diện Phong Đông Lâm.

Phong Đông Lâm ban đầu nghe nói là cái thư sinh, sau có kỳ duyên mà bước vào tiên đồ. Thời niên thiếu liền lấy tài hoa cùng dung mạo nổi khắp thiên hạ, là cái chân chính mỹ nam tử, cho dù bây giờ "người đã trung niên", vẫn như cũ có thể thấy được thần thái phi dương, nói đến anh tuấn suất khí, có lẽ không bằng Hứa Ngạn Văn Dương Tử Thu trẻ tuổi, nhưng tự có một phen khí độ đặc thù, khiến người nhìn đến tâm chiết.

Thời điểm không cãi lộn, hắn vẫn là rất có phong độ.

Thời khắc này Phong Đông Lâm đã nói: "Ninh Dạ, chuyện Vô Thường phế tích, ngươi làm vô cùng tốt, lâm nguy xuất chiến, cứu Hà Nguyên Thánh Hà công tử, lập một đại công, luận công nên thưởng."

Ninh Dạ hồi đáp: "Hồi Phong điện thủ, việc này Tứ Phương Điện đã thưởng quá."

"Đúng, ta biết, vì vậy lần này đến, không phải đến khen thưởng ngươi, chí ít chính ngươi không cho rằng đó là khen thưởng, không phải sao?"

Ninh Dạ giả vờ ngơ ngác: "Điện thủ lời này giảng thế nào?"

Phong Đông Lâm chậm rãi nói: "Quá khứ hai năm, Thần Cung phát sinh rất nhiều chuyện. Thần Cung một mạch hoài nghi, nội bộ có gián điệp phái khác, bán đứng cơ mật Thần Cung ta, ám sát Thần Cung môn nhân tử đệ. Xảo chính là, có vài vụ trong đó, ngươi vừa vặn cũng có mặt tại hiện trường."

Ninh Dạ mỉm cười: "Hóa ra là cái này, việc này ta biết. Lạc chấp sự thậm chí bởi vậy kiểm tra quá ta, chỉ tiếc tại dưới tình huống tra không được chứng cứ, càng nỗ lực vu oan hãm hại, thậm chí mưu hại ta cùng ma môn cấu kết. Nếu không phải lúc đó ta kịp thời bắt được người trong Ma môn, chỉ sợ hiện tại còn tại trong phòng giam của Giám Sát Đường đây."

Bên cạnh Lao Huyền Minh đã nói: "Việc này thuộc hạ có thể làm chứng."

Phong Đông Lâm ngừng lại hắn: "Ta biết. Bất quá vụ án Vô Thường phế tích, chứng thực có người của Thiên Cơ Môn âm thầm xuất thủ, ngươi lúc đó lại chính trùng hợp ở nơi đó. Thanh Mộc Điện mất mảnh vỡ Thiên Cơ Điện, ngươi lúc đó cũng tại, ngươi hiềm nghi lớn nhất, lại là không thể nghi ngờ."

"Thiên Cơ Môn?" Ninh Dạ một mặt kinh ngạc: "Thiên Cơ Môn là sao? Bọn họ không phải là bị ma môn diệt sao?"

Nhạc Tâm Thiện hơi nhíu mày: "Thiên Cơ Môn là Hắc Bạch Thần Cung ta tiêu diệt, việc này không phải bí mật gì lớn. Ninh Dạ, ngươi lẽ nào liền cái này cũng không biết sao?"

Ninh Dạ nghiêm mặt nói: "Đệ tử đến là nghe qua một ít tin tức ‘bộ phong tróc ảnh’ (*không có căn cứ), nhưng vẫn không cho là thật, không nghĩ tới càng là sự thật."

Ninh Dạ tuy rằng cùng Lạc Cầu Chân tranh chấp nhiều lần, nhưng xác thực chưa từng bao giờ chủ động nhắc tới Thiên Cơ Môn. Đây liền như là một cái hiểu ngầm, mọi người đều biết có quan hệ cùng Thiên Cơ Môn, lại là không đặt ở ngoài miệng.

Ninh Dạ vô số lần nghĩ tới cục diện trước mắt, cho nên đối với loại chuyện như 'Thiên Cơ Môn', tự nhiên cũng nghĩ đến, tuyệt sẽ không phạm loại sai lầm này.

Bất quá Nhạc Tâm Thiện bên này thật giống cũng không có ý định lấy đó làm chỗ đột phá.

Nhạc Tâm Thiện không tiếp tục nói chuyện, vẫn là Phong Đông Lâm nói: "Ba tháng sau khi Thiên Cơ Môn bị diệt, ngươi nhập Thần Cung ta, dung nhan đều hủy, Thanh Mộc Điện mất mảnh vỡ Thiên Cơ Điện, ngươi tại phụ cận, Vô Thường phế tích có người của Thiên Cơ Môn xuất thủ, ngươi lại tại phụ cận. Những việc này kết hợp lại, nói ngươi có điểm đáng ngờ, cũng không có gì không thích hợp, ngươi có tán đồng không?"

Ninh Dạ liền nói: "Khuôn mặt này của đệ tử, là Cừu Bất Quân hủy, giờ phút này hắn liền ở ngay đây, còn muốn mời Nhạc đại điện thủ vì ta làm chủ."

Thế nhưng ngay tại nói ra lời này đồng thời, Ninh Dạ đột nhiên ý thức được cái gì, trong lòng đột nhiên cả kinh.

Quả nhiên Nhạc Tâm Thiện đã nói: "Được, nếu như thế, vậy ngươi liền giết hắn đi."

Chương 128 : Ngược sát (vì Minh Chủ ADC Sâm thêm chương)

Chương 124: Ngược sát (vì Minh Chủ ADC Sâm thêm chương)

Ngày đó Cừu Bất Quân cùng Ninh Dạ lần đầu tiên gặp mặt, bởi lẫn nhau không biết, suýt nữa lôi ra phiền toái lớn.

Cứ việc sau đó hai người thông đồng đem cứu vãn lại, nhưng vẫn là không thể tránh khỏi lưu lại một chút hậu di chứng.

Tỷ như nếu Cừu Bất Quân nói là lời thật, như vậy thân phận của Ninh Dạ liền không thể nghi. Mà mặt khác, nếu như thân phận của Ninh Dạ có vấn đề, thân phận của Cừu Bất Quân liền cũng có vấn đề!

Đây là một cái vấn đề nhất thể lưỡng diện, cho nên khi Lạc Cầu Chân hoài nghi Ninh Dạ thì, trên thực tế liền đem Cừu Bất Quân cũng xếp vào danh sách hoài nghi —— đặc biệt là Vô Thường phế tích nhất chiến, Cừu Bất Quân cũng đã xuất hiện. Hắn là đến giết Ninh Dạ, lại không giết thành, trái lại giúp Ninh Dạ, tuy rằng trên danh nghĩa nói là lập công làm trọng, nhưng làm sao lại không phải là điểm đáng ngờ?

Chỉ là Lạc Cầu Chân chưa từng biểu hiện ra hoài nghi của hắn đối với Cừu Bất Quân, chính là vì thời khắc này đột tập!

Quyết định đột nhiên mà đến của Nhạc Tâm Thiện, một thoáng đem

Ninh Dạ đánh vào trong hố băng vạn trượng.

Thời khắc này liền ngay cả hắn cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Sửu diện bất động, tâm niệm điện chuyển, đột nhiên như nhìn thấy Ôn Tâm Dư chính nhìn chằm chằm bản thân.

Không được!

Nàng đang nhận biết tâm tình của chính mình!

Đây là một cái kế liên hoàn, trước tiên dùng Cừu Bất Quân để kích thích bản thân, lại khiến Ôn Tâm Dư mượn cơ hội thăm dò. Cho dù hắn có tu Tiệt Thiên Thuật, dưới sự kích thích đột nhiên mà đến, vẫn như cũ khó tránh khỏi tâm thần dập dờn, Ôn Tâm Dư một khi phát hiện, lập tức biết kết quả.

Cũng may Ninh Dạ sớm đã có chuẩn bị tâm lý, ngay từ đầu liền nỗ lực khắc chế tâm tình, liền tại trước khi Nhạc Tâm Thiện lên tiếng, càng là ý thức được chỗ có vấn đề, vì vậy sau một khắc vội vàng chuyển hóa tâm tình, khiến tự thân nội tâm rơi vào trạng thái cuồng hỉ. Tình cảm tràn ra khiến Ôn Tâm Dư bắt lấy, Ôn Tâm Dư càng không khỏi nhíu mày lại.

Cũng may nàng quan tâm đều là Ninh Dạ, lại không chú ý tới Trì Vãn Ngưng —— thời khắc này Trì Vãn Ngưng, trong lòng đã là một mảnh hoảng sợ.

Biết thân phận của Ninh Dạ, tự nhiên cũng biết Cừu Bất Quân, hiện tại ái lang đối diện khốn cảnh như vậy, hắn nên làm gì?

Thật ra trong lòng, nàng hi vọng Ninh Dạ lựa chọn giết chết Cừu

Bất Quân, nhưng nàng lại biết, Ninh Dạ không phải là người như thế.

Cùng lúc đó, Ninh Dạ cũng đang suy tư.

Bản thân nên làm thế nào?

Nên làm thế nào?

Không giết?

Đó chính là bại lộ, hai người đều phải chết.

Nhưng nếu hắn phải tự tay giết chết Cừu Bất Quân. . .

Tâm của hắn đang run rẩy.

Nhạc Tâm Thiện nhưng hiển nhiên không dự định cho hắn thời gian suy nghĩ lâu như vậy, đang muốn quát lên, đối với tâm thần tạo thành ảnh hưởng, lại nghe Ngao một tiếng kêu gào, Cừu Bất Quân đã xông lại, đột nhiên quỳ rạp xuống trước điện: "Đại Điện Thủ, không thể được a! Lão hủ nhưng mà trung thành tuyệt đối, đối với chủ nhân chưa từng hai lời a! Cừu hận giữa Lão hủ cùng Ninh Dạ đều là phát sinh tại trước khi gia nhập Hắc Bạch Thần Cung, pháp không truy quá khứ, Đại Điện Thủ tuyệt đối không thể từ bỏ lão nhi a."

Nói bò qua đi ôm lấy bắp đùi của Ôn Tâm Dư: "Chủ nhân, chủ nhân, ngươi nói một câu a, cứu ta!"

Đã là lão lệ hoành lưu.

Tiếng hô của hắn hấp dẫn chú ý của mọi người, cũng quên Ninh Dạ.

Khăn che mặt che khuất mặt của Ôn Tâm Dư, không nhìn thấy vẻ mặt của nàng, duy thấy một đôi tú mục bắn ra hung lệ tinh mang: "Ngậm miệng, ngươi lão phế vật vô năng này."

Nói đem Cừu Bất Quân một cước đá ra.

Cừu Bất Quân lăn lộn, đột nhiên nhìn hướng Ninh Dạ, cùng Ninh Dạ bốn mắt nhìn nhau.

Trong khoảnh khắc đó, Ninh Dạ nhìn thấy ánh mắt của Cừu Bất Quân, nhìn ra tất cả ý nghĩa ẩn chứa trong mắt hắn.

Giết ta!

Đây chính là tiếng lòng của Cừu Bất Quân.

Ninh Dạ tay khẽ run lên.

Ánh mắt phun trào cừu hận hỏa diễm, nhìn thẳng Cừu Bất Quân, trong tâm hải phù hiện lại là thân ảnh bọn người Nhạc Tâm Thiện, Lạc Cầu Chân.

Hắn nắm chặt song quyền, run rẩy, nhưng chính là đánh không ra, cho dù hắn biết, mỗi một giây dừng lại, đều chỉ có thể tăng thêm hoài nghi, nhưng hắn chính là làm không được.

Tựa như cũng ý thức được thống khổ trong lòng Ninh Dạ, Cừu Bất Quân sắc mặt chợt dữ tợn, đối với Ninh Dạ quát: "Lão tử liều mạng với ngươi!"

Hắn xông tới, hướng tới Ninh Dạ nổ ra một quyền.

Cuồng dã lực lượng bạo phát, càng là hoàn toàn không có bảo lưu oanh kích mà ra, dường như muốn đem Ninh Dạ nhất kích đoạt mệnh, mà bàng quan chúng nhân, càng không một người có dự định xuất thủ.

Hoàn toàn là bản năng, Ninh Dạ kích phát chiến ý, gào thét tuôn ra toàn thân đao khí.

Sát Thân Đao bị kích phát đến mức tận cùng, càng là liền như vậy cùng Cừu Bất Quân chiến lên.

Bất quá Cừu Bất Quân chung quy là Vạn Pháp cảnh, cho dù chiến lực thực tế thường thường, cũng so với Ninh Dạ cái Tàng Tượng hậu kỳ này phải mạnh hơn quá nhiều, thời khắc này cuồng gào đánh ra từng đạo từng đạo huyền sắc khí lưu, không lưu tình chút nào, chính trúng Ninh Dạ, trên người Ninh Dạ đã bắn tung một cỗ suối máu, dĩ nhiên thụ trọng thương.

Nhạc Tâm Thiện hừ một tiếng: "Tên khốn ngươi dám!"

Cũng không thấy động tác của hắn thế nào, một cỗ khí cơ hùng vĩ đã tịch quyển toàn trường, hướng tới Cừu Bất Quân đè xuống, Cừu Bất Quân càng không cách nào nhúc nhích nữa.

Liền như là bị dây thừng vô hình trói lại vậy, hư huyền giữa không trung, cho dù liều mạng giãy dụa, nhưng... liền không cách nào thoát khỏi.

Hắn rống to: "Không! Đại Điện Thủ, ngươi không thể đối với ta như vậy a, ta đối với Hắc Bạch Thần Cung trung thành tuyệt đối, ta đã cứu mệnh Hà đại thiếu! ! !"

Thanh âm trực truyền ngoài điện.

Tây Phong Tử hơi nhíu mày, khẽ hừ một tiếng, thanh âm của Cừu Bất Quân liền lại truyền không ra ngoài.

Nhạc Tâm Thiện đã nhìn hướng Ninh Dạ: "Ngươi còn đang chờ cái gì?"

Ninh Dạ đỡ người chậm rãi bò lên, nhìn nhìn Cừu Bất Quân, lại nhìn về phía Nhạc Tâm Thiện, hướng tới Nhạc Tâm Thiện bái một cái: "Đa tạ Đại Điện Thủ cho Ninh Dạ cơ hội báo thù, ân này, Ninh Dạ vĩnh chí không quên."

Nói xoay người lại nhìn hướng Cừu Bất Quân: "Cừu Bất Quân, ngươi cũng có hôm nay. Ta hôm nay nhất định phải lột da của ngươi ra, hủy ngươi dung mạo, khiến ngươi cũng cảm thụ một chút nỗi khổ ngày xưa ta chịu đựng!"

Nói giương tay đánh ra một đạo phù chú, lá bùa kia rơi vào trên người Cừu Bất Quân, liền hóa thành một chùm hỏa diễm bốc cháy lên.

"A!" Cừu Bất Quân đã rơi vào bên trong thống khổ giãy dụa, mà trong mắt của Ninh Dạ cũng chỉ có báo thù sảng khoái.

Thân thể hắn run rẩy, phảng phất là bởi vì hưng phấn mà kích động.

Sau một khắc, Ninh Dạ đã liên tục đánh ra mấy chục phát Sát Thân Đao, rơi vào trên người Cừu Bất Quân, mỗi một đao đều không trí mạng, nhưng phảng phất như đang lăng trì Cừu Bất Quân giống như vậy, chỉ khiến hắn cảm thụ được thống khổ càng lớn.

Liền ngay cả tất cả mọi người đang ngồi cũng bị cách làm tàn nhẫn của Ninh Dạ chấn động —— giết người bọn họ đã thấy nhiều, điên cuồng dằn vặt giống như vậy, đến thật là không nhiều.

Đoạn Trường Nữ Ôn Tâm Dư hơi nhíu mày: "Đủ rồi."

Đột nhiên xuất thủ, vung tay, trên người Cừu Bất Quân hết thảy hỏa diễm tản đi.

Chỉ là hỏa diễm của Ninh Dạ thực sự là ác độc cực điểm, chỉ trong chốc lát công phu, đã đem Cừu Bất Quân thiêu diện mục toàn phi, có lẽ vì thân thể bị lăng trì, hỏa độc nhập thể, cả người đã là sắp chết, như không kịp cứu trị, sợ là sống bất quá thời gian nửa ngày.

Ninh Dạ ngẩng đầu trừng mắt nhìn Ôn Tâm Dư: "Ôn sư tỷ đây là ý gì?"

Ôn Tâm Dư nói: "Mặt của ngươi là hắn hủy, bây giờ ngươi cũng đã huỷ mặt hắn, đã là hòa nhau, cần gì phải giết chết. Hắn là người của ta, sống chết của hắn, cũng nên do ta làm chủ. Hiện tại, việc này chấm dứt ở đây!"

Nói bắn ra một hạt dược hoàn nhập trong miệng Cừu Bất Quân.

Thấy tình hình này, Ninh Dạ ngầm thở ra một hơi.

Mệnh của Cừu Bất Quân, giữ được rồi.

Hắn sở dĩ xuất thủ dằn vặt Cừu Bất Quân, cũng là bởi vì tại một khắc đó, hắn đột nhiên đã nghĩ thông một chuyện —— đây tuyệt đối không phải cái kế hoạch kia của Lạc Cầu Chân, mà rất khả năng là Nhạc Tâm Thiện lâm thời khởi ý.

Sở dĩ nói như vậy, là bởi vì cái kế hoạch này không cần chuẩn bị.

Lạc Cầu Chân nhất định phải đợi tới hôm nay mới xuất thủ, mang ý nghĩa kế hoạch của hắn cần thời gian, mà giết Cừu Bất Quân để thăm dò Ninh Dạ, là không cần thời gian chuẩn bị —— tùy thời có thể làm.

Hơn nữa đây cũng không phải hậu chiêu, là tiên cơ!

Nếu đã là cách làm của Nhạc Tâm Thiện, vậy sự tình liền dễ làm rồi.

Bởi vì hoài nghi của Nhạc Tâm Thiện đối với Ninh Dạ, là còn xa mới kiên định được như Lạc Cầu Chân —— hoài nghi của hắn đối với Ninh Dạ, càng nhiều vẫn là thụ Lạc Cầu Chân ảnh hưởng.

Vì vậy đối với bọn họ mà nói, Ninh Dạ vẫn như cũ có rất lớn khả năng là vô tội.

Nếu như Ninh Dạ là vô tội, như vậy Cừu Bất Quân chết cũng quá oan.

Cừu Bất Quân nát mấy cũng là cái Vạn Pháp cảnh, còn đã lập công cứu Hà Nguyên Thánh, nhưng liền như vậy vô duyên vô cớ chết đi, truyền đi cũng không tránh khỏi khó nghe. Huống chi Cừu Bất Quân rất khả năng còn đem "Biện Tình Bí Pháp" tư tàng, một khi bởi vậy mất đi, cũng là tổn thất.

Vô luận bộ mặt vẫn là công pháp, đều khiến Nhạc Tâm Thiện cùng Ôn Tâm Dư không hy vọng Cừu Bất Quân chết, điểm này từ biểu hiện lúc trước của bọn họ cũng có thể thấy được —— Hắc Bạch Thần Cung luôn luôn yêu thích đổi trắng thay đen. Nếu như Nhạc Tâm Thiện Ôn Tâm Dư thật sự hi vọng Cừu Bất Quân chết, vậy phương thức lên tiếng sẽ không như vậy, mà quá nửa là loại hình đường hoàng như "Ngươi vì Hắc Bạch Thần Cung làm ra cống hiến, Hắc Bạch Thần Cung sẽ nhớ kỹ tình của ngươi".

Ôn Tâm Dư nói như chém đinh chặt sắt như vậy, phản mà ngồi vững nàng không dự định khiến Cừu Bất Quân chết.

Nhưng mà coi như là vậy, Ninh Dạ vẫn như cũ không dám trực tiếp hạ sát thủ.

Hắn chỉ sợ Ôn Tâm Dư nhất thời đầu óc không kịp đổi ý, hay là phản ứng chậm mất một tia, không kịp cứu người.

Vì vậy hắn lựa chọn ngược sát!

Không còn phương pháp nào so với cách này càng có thể thể hiện tốt hơn một người hận ý, hơn nữa còn có thể cho Ôn Tâm Dư cơ hội cứu người.

Đương nhiên, loại cách làm này cũng có khả năng rất lớn sẽ dẫn đến Cừu Bất Quân thật sự thống khổ chết đi, nhưng Ninh Dạ không thể không đánh cược.

Đây là biện pháp duy nhất có thể cứu Cừu Bất Quân.

Sự thực chứng minh hắn cược thắng rồi, Ninh Dạ xuất thủ ác độc cực điểm, nếu như không người tới cứu, Cừu Bất Quân tất tươi sống đau đớn mà chết. Nhưng tương tự bởi vì là ngược sát duyên cớ, chỉ cần kịp thời tới cứu, Cừu Bất Quân liền nhất định có thể sống!

Quá một cửa.

Nhìn đã hôn mê Cừu Bất Quân, Ninh Dạ thở dài một hơi, nhưng trong lòng không vui mừng.

Hắn biết, đây chỉ là bắt đầu.

Chương 129 : Điện thẩm (thượng)(vì Minh Chủ Túy Mộng Giang Nam thêm chương)

Chương 125: Điện thẩm (thượng)(vì Minh Chủ Túy Mộng Giang Nam thêm chương)

Cừu Bất Quân bị mang xuống.

Giữa trường lại khôi phục cục diện đối lập lúc trước.

Phảng phất cái gì cũng chưa từng xảy ra, Phong Đông Lâm nói: "Ninh Dạ, ngươi làm rất tốt. Bất quá sự tình nếu như đã bắt đầu, liền tổng cần giải quyết triệt để thì hơn. Ngươi có cho rằng như vậy không?"

Ninh Dạ gật đầu: "Phong điện thủ nói đúng lắm, một chuyện phát sinh, liền có rất nhiều loại khả năng. Tuy rằng mặt của ta xác thực là Cừu Bất Quân thiêu hủy, nhưng điều này vẫn như cũ không thể thay đổi chuyện ta có khả năng là người của Thiên Cơ Môn. Tỷ như ta hoàn toàn có thể sau khi thoát đi, trước tiên dịch dung tìm tới mấy cái tán tu, chủ động trêu chọc, lại dẫn họ hủy dung. Cứ như vậy, liền thuận lý thành chương."

Hắn nói như vậy, lại là muốn trước tiên đem Cừu Bất Quân cùng mình rũ sạch.

Quả nhiên mọi người nghe hắn nói như vậy, chợt cảm thấy có lý, cho dù là Ninh Dạ thật là người của Thiên Cơ Môn, cũng không thể bởi vậy liền nhận định Cừu Bất Quân chính là đồng bọn của hắn, càng khả năng là bị lợi dụng.

Phong Đông Lâm cười nói: "Ngươi đến là đã hiểu rõ ràng. Như vậy là tốt rồi, vậy ngươi có biết, tiếp đó sẽ có chuyện gì?"

Ninh Dạ lập tức nói: "Có phải là Tạo Hóa Thủy? Đệ tử chờ đợi đã lâu."

Phong Đông Lâm: "Không sai, ta còn nghe nói, ngươi đã nói với Lạc chấp sự, ‘ngươi vì ta tìm Tạo Hóa Thủy, ta tiếp thu, nhưng tuyệt không cảm ơn?’ Là như vậy sao?"

"Đúng!" Ninh Dạ trả lời rất khẳng định.

Phong Đông Lâm cười to, chỉ chỉ Ninh Dạ hướng Lao Huyền Minh nói: "Ta thích tên tiểu tử này. Rất tốt, rất tốt. Đã như vậy, bình Tạo Hóa Thủy này là của ngươi."

Nói giương tay lên, một bình Tạo Hóa Thủy đã rơi vào trong tay Ninh Dạ.

"Đa tạ điện thủ!" Ninh Dạ tiếp nhận Tạo Hóa Thủy hô to nói, trong lời nói lộ ra mừng rỡ chi tình.

Lần này lại không phải giả.

Cũng không do dự, Ninh Dạ ngửa đầu một cái đem Tạo Hóa Thủy uống vào, lập tức khoanh chân đả tọa, hấp thu dược lực.

Theo Tạo Hóa Thủy tác dụng, gương mặt nguyên bản xấu xí loang lổ kia của Ninh Dạ, tại dưới thần dược ảnh hưởng, đã bắt đầu tái hiện sinh cơ.

Dung mạo tuyệt thế từng chỉ ở trên thế gian này tồn tại mấy giây kia, tại thời khắc này tái hiện, trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều choáng váng, hoàn toàn không nghĩ tới, chân thực Ninh Dạ càng là một cái tuyệt đại mỹ nam như vậy.

Trì Vãn Ngưng càng là nhìn đến mục quang liên thiểm, thế mà không nhịn được nữa xông lên, tóm lấy tay của Ninh Dạ cười nói: "Không nghĩ tới chân chính ngươi, càng là anh tuấn như vậy, Dương Tử Thu Hứa Ngạn Văn nhìn thấy, sợ là phải choáng váng rồi."

Ninh Dạ mỉm cười: "Vậy là nói, ngươi lần này là cược đúng bảo rồi đây."

Trì Vãn Ngưng mặt đỏ hồng, cho Ninh Dạ một cước.

Trên đại điện mọi người thấy hai người này show ân ái, trong lúc nhất thời càng là không nói gì.

Liền ngay cả Phong Đông Lâm cũng không nhịn được ho nhẹ vài tiếng: "Trì Vãn Ngưng, chú ý hành vi của ngươi, đây là Động Huyền Điện!"

"Nga." Trì Vãn Ngưng cũng không sợ hãi, không tình nguyện nhún eo, quay trở lại, thuận thế còn hung ác bấm một cái mặt của Ninh Dạ.

Ninh Dạ cười khổ: "Đừng véo loạn, vừa mới mọc ra. Sau này còn có thời gian chơi đây."

Trì Vãn Ngưng liền che miệng khẽ cười.

Bị Trì Vãn Ngưng làm như vậy một thoáng, bầu không khí trong đại điện đều dị dạng lên.

Chốc lát mới phục hồi lại tinh thần, đồng thời nhìn Doãn Thiên Chiếu.

Kỳ thực động tác này là dư thừa, nếu như Ninh Dạ là mặt của Bạch Vũ hoặc Thanh Lâm, Doãn Thiên Chiếu đã sớm kêu lên, lại làm sao cho hai người bọn hắn cơ hội show ân ái tát cẩu lương.

Quả nhiên Doãn Thiên Chiếu lắc đầu nói: "Không phải."

Quả thế sao.

Lạc Cầu Chân trong lòng thở dài một tiếng.

Cứ việc còn có hậu chiêu, nhưng thành thật mà nói, thời khắc này liền ngay cả tâm chí nguyên bản kiên định của chính Lạc Cầu Chân cũng đã có chút dao động.

Doãn Thiên Chiếu, khiến Hắc điện chúng nhân đồng thời mừng rỡ, đặc biệt là Lao Huyền Minh, càng là vui vẻ cười to.

Nếu như Ninh Dạ là người của Thiên Cơ Môn, vậy hắn cái thượng ti trực tiếp này, lại cũng là miễn không được phải bị liên lụy.

Còn đối với Phong Đông Lâm mà nói, đây lại càng là một hồi thắng trận lớn.

Hắn hắc hắc cười lạnh nhìn Nhạc Tâm Thiện: "Đại Điện Thủ, lần này ngươi không nói được rồi chứ gì?"

Nhạc Tâm Thiện "Ân" một tiếng: "Nếu Ninh Dạ đã không phải, vậy chuyện này coi như kết thúc."

"Kết thúc? Ta thấy không hẳn đi." Phong Đông Lâm cười lạnh: "Vô Thường phế tích một chuyện, quá nhiều điểm kỳ lạ, đến hiện tại còn chưa tìm được kẻ trong bóng tối kia. Người đáng bị hoài nghi tổng cộng chỉ mấy cái như thế, nếu Đại Điện Thủ đã chỉ nhận thuộc hạ của Hắc điện ta, như vậy có phải là ta cũng nên chỉ nhận một cái thuộc hạ Bạch điện đây? Mọi người lẫn nhau thẩm thẩm, lúc này mới nói còn nghe được a."

Doãn Thiên Chiếu nghe vậy sắc mặt đại biến.

Quả nhiên Phong Đông Lâm đã nhìn hướng Doãn Thiên Chiếu: "Ta hoài nghi chính là người này, trong bóng tối bán đứng Hắc Bạch Thần Cung, dẫn đến Hắc Bạch Thần Cung ta tại Vô Thường phế tích hao binh tổn tướng."

Doãn Thiên Chiếu đại kinh kêu lên: "Đại Điện Thủ, oan uổng a!"

"Ngồi xuống!" Tây Phong Tử đã quát lên, hoàn toàn không có che chở chi ý.

Doãn Thiên Chiếu tâm thần rung chuyển dữ dội, biết mất đi Thường Vũ Yên, bản thân đã không còn ở dưới bảo vệ của Tây Phong Tử.

Hiện tại Tây Phong Tử, chỉ muốn mau mau tìm tới kẻ ám toán bọn hắn tại Vô Thường phế tích.

Doãn Thiên Chiếu vội nói: "Phong điện thủ, ngươi nói lời này có chứng cứ gì không?"

"Chứng cứ?" Phong Đông Lâm hừ lạnh: "Tinh Vẫn Thiên Diễn Trận chính là chứng cứ."

"Ta căn bản là không biết Tinh Vẫn Thiên Diễn Trận!" Doãn Thiên Chiếu kêu lên.

"Trận Pháp chi đạo, cơ xảo chi đạo, biết hay không biết, căn bản là vô pháp từ thực lực kiểm chứng!"

"Nhưng là tại trước đây không lâu, ta thậm chí còn bị người của Mộc Khôi Tông tập kích quá."

"Đây chính là lại một minh chứng ngươi có vấn đề!" Phong Đông Lâm lại nói: "Trên Xích Độ hà, Mộc Khôi Tông Chung Nam Quỳ tự thân xuất thủ đánh lén, kết quả Minh Tứ Dã đều bị trọng thương, ngươi lại vô sự! Nếu như Mộc Khôi Tông thật muốn giết ngươi, ngươi lại không chết sao? Đây rõ ràng chính là ngươi cùng Mộc Khôi Tông cấu kết, Mộc Khôi Tông cố ý Ám Sát thất thủ, vì ngươi tẩy thoát hiềm nghi. Chuyện đồng dạng trước đây không lâu lại phát sinh một lần, người đánh lén sở trường về ám sát chi thuật, nhưng lại lần nữa thất thủ. Người của ta đã sớm đến xem qua dấu vết, hai lần ám sát này, kỳ thực đều có cơ hội đem ngươi giết chết, tại sao ngươi lại một mực vẫn cứ không sao?"

Doãn Thiên Chiếu ngoác mồm lè lưỡi, nhất thời càng không trả lời được.

Bởi vì đây là sự thực!

So với hoài nghi đối với Ninh Dạ, trên thực tế điểm đáng ngờ trên người Doãn Thiên Chiếu càng nhiều. Chỉ bất quá bởi vì hắn quan hệ đặc thù, dẫn đến hắn không thể bị hoài nghi, nhưng vẫn tại sau khi biệt ly cùng Thường Vũ Yên, hết thảy che chở đều không còn nữa.

Phong Đông Lâm đã nói: "Vô Thường phế tích một chuyện, vấn đề lớn nhất của Ninh Dạ chính là hắn vô pháp sớm thu được tin tức.

Thế nhưng ngươi bất đồng, làm người tham dự, ngươi vẫn luôn rõ ràng ngọn nguồn việc này. Nếu bàn về hiềm nghi, vốn là ngươi lớn nhất, mà chuyện Mộc Khôi Tông ám sát sau đó, càng là vì rửa tội danh cho ngươi, hành động giấu đầu hở đuôi, trái lại lần nữa bại lộ ngươi."

Doãn Thiên Chiếu sắc mặt thảm đạm: "Ta không phục, nếu như đúng là ta cấu kết Mộc Khôi Tông, ta tại sao phải làm như vậy? Còn có, ta tại sao phải dùng trận pháp Thiên Cơ Môn? Đó há không phải là tự bại lộ bản thân?"

Phong Đông Lâm liền nói: "Dùng trận pháp Thiên Cơ Môn, tự nhiên là bởi vì hư tắc thực chi, thực tắc hư chi, ngươi cố ý sử dụng Thiên Cơ Môn trận pháp, đem họa thủy giá đến trên người những phản đồ khác của Thiên Cơ Môn, một mặt có thể che giấu chính ngươi, dù sao ngươi chỉ biết trận pháp của Thiên Cơ Môn, mặt khác cũng có thể tăng thêm sự coi trọng của Thần Cung đối với ngươi, dù sao chỉ có ngươi mới có thể nhận ra ba cái đào phạm kia. Còn vì sao làm như thế. . ."

Động cơ có lẽ là một khâu Phong Đông Lâm không dễ giải thích nhất.

Nhưng vào lúc này, Vạn Xà Nhân Ma đột nhiên nói: "Đối với nguyên nhân Doãn Thiên Chiếu bán đứng Thần Cung, thuộc hạ đã có một cái suy đoán."

"Ân?" Mọi người cùng nhau nhìn hướng Vạn Xà Nhân Ma, Doãn Thiên Chiếu lập tức biết không được.

Tây Phong Tử thì sắc mặt đại biến: "Đủ rồi, việc này đừng nói!"

Vạn Xà "hắc" một cái nói: "Thường điện thủ, ta biết việc này nói ra sẽ tổn hại đến danh tiếng của Thường cô nương, nhưng can hệ trọng đại, vẫn là nói rõ thì hơn a. Đắc tội điện thủ, xin hãy tha lỗi."

Nói đã đem việc phát sinh tại Tây Hà thuỷ vực ngày đó nói một lần.

Nghe thấy lời ấy, chúng nhân tỉnh ngộ, chỉ có Phong Đông Lâm đã sớm biết, thời khắc này chờ Vạn Xà nói xong, cười ha hả: "Lý do đã rất rõ ràng. Doãn Thiên Chiếu, Thường Vũ Yên thất thân Lý Vân Kim, ngươi tâm có ghét bỏ, nhưng vẫn không thể không khúc ý nghênh hợp, hẳn là trong lòng cũng là rất biệt khuất chứ? Vừa vặn lúc này người của Mộc Khôi Tông tìm tới ngươi, ngươi liền nổi lên ý đồ khác?"

Chương 130 : Điện thẩm (trung)

Chương 126: Điện thẩm (trung)

Doãn Thiên Chiếu toàn thân lạnh lẽo.

Hắn rốt cục ý thức được cái gì.

Đây là một cái bẫy rập nhằm vào chính mình.

Một cái bẫy rập tại thời gian rất sớm, liền đã nhằm vào chính mình.

Chuyện Thường Vũ Yên cùng Lý Vân Kim, bản thân ngộ phục, thậm chí còn có liên tiếp tao ngộ khoảng thời gian gần đây, tất cả những thứ này, đều có một cái vô hình hắc thủ đang thao túng tất cả.

Là hắn sao?

Hắn nhìn hướng Ninh Dạ, đã thấy Ninh Dạ chỉ là đang cùng Trì Vãn Ngưng đầu mày cuối mắt, hoàn toàn không nhìn bản thân.

Hắn trong lòng mờ mịt, lại nhìn tứ phương, liền thấy đám người Nhạc Tâm Thiện, Tây Phong Tử đều trầm mặc không nói, trong lòng càng kinh sợ.

Hắn kinh hãi lắc đầu: "Không phải ta, ta thật không có!"

"Có hay không, giao cho lão hủ, thử một lần liền biết." Phó Đông

Lưu cười hắc hắc nói.

Thực Tâm Công của hắn, rốt cục lại có cơ hội khai trương.

Đúng vào lúc này, Lạc Cầu Chân đột nhiên nói: "Chư vị điện thủ, thuộc hạ tin tưởng, Doãn Thiên Chiếu sư huynh không phải là kẻ bán đứng Thần Cung."

Nhạc Tâm Thiện rốt cục tiếp lời: "Lý do."

Tuy rằng Doãn Thiên Chiếu đã không còn trong hàng ngũ chiếu cố đặc thù của Bạch điện, thế nhưng xuất phát từ Hắc Bạch lưỡng điện tranh chấp, Nhạc Tâm Thiện vẫn như cũ hy vọng có thể bảo vệ Doãn Thiên Chiếu, chỉ bất quá tiền đề là Doãn Thiên Chiếu nhất định phải xác thực vô tội.

Lạc Cầu Chân nói: "Bởi vì Thanh Mộc Điện chi sự, khẳng định không có quan hệ gì với Doãn sư huynh."

Doãn Thiên Chiếu không có Thiên Cơ Điện, cũng không có tại hôm đó đi qua Thanh Mộc Điện, chuyện này xác thực làm sao cũng kéo không tới trên người Doãn Thiên Chiếu.

Bất quá Phó Đông Lưu nhưng không hài lòng: "Thanh Mộc Điện chi sự, là Vương Sâm làm, chuyện đã chứng thực, cũng không cần cùng chuyện Vô Thường phế tích là cùng một người gây nên."

Hắn là cực không muốn lật lại Thanh Mộc Điện cựu án, lúc trước Phong Đông Lâm đem Thanh Mộc Điện cùng Ninh Dạ kéo tới một khối, bởi vì thân phận duyên cớ, hắn không cách nào lên tiếng, hiện tại Lạc Cầu Chân nói như vậy, hắn liền có thể phản bác.

Lạc Cầu Chân liền nói: "Thanh Mộc Điện thất lạc mảnh vỡ Thiên Cơ

Điện, vốn là chúng ta còn đang kỳ quái, tại sao Vương Sâm lại đi trộm vật này, hiện tại xem ra, rất có thể chính là bởi vì Mộc Khôi Tông có quan hệ cùng một trong mấy cái Thiên Cơ đào phạm, điều này liền giải thích vì sao sau đó Mộc Khôi Tông lại lần nữa mượn trận pháp Thiên Cơ Môn đối phó chúng ta. Thế nhưng Thiên Cơ Điện không ở trên người Doãn sư huynh, mà là tại trên người một trong ba người Thanh Lâm, Bạch Vũ, Tân Tiểu Diệp, Doãn sư huynh không có lý do cần mảnh vỡ, chuyện này ý nghĩa rằng Mộc Khôi Tông cùng người trong Thiên Cơ Môn liên thủ, rất khả năng là tại trước khi chuyện Thanh Mộc Điện phát sinh đã có. Mà ‘Thanh Mộc Điện chi sự’ phát sinh tại trước ‘Tây Hà thuỷ vực chi sự’, vì vậy về mặt thời gian, không thể nào là Doãn huynh, chí ít lý do Vạn Xà tiên sinh nói tới, không thể thành lập."

Hắn đem chuyện Thanh Mộc Điện cùng Vô Thường phế tích kết nối với nhau, một cách tự nhiên liền đem hiềm nghi của Doãn Thiên Chiếu tẩy đi, mọi người nghe hắn nói như vậy, đều thấy có lý.

Ninh Dạ đến là có chút kỳ quái.

Hắn kỳ quái chính là Lạc Cầu Chân sao còn chưa lấy ra hậu chiêu đối phó bản thân.

Nhưng nếu Lạc Cầu Chân đã bất động, bản thân lại là muốn động.

Tiên phát chế nhân!

Tại dưới tình huống không biết bài tẩy của Lạc Cầu Chân, chuyện duy nhất Ninh Dạ có thể làm chính là lấy công đối công.

Hắn nói: "Thuộc hạ có cái suy đoán."

Nghe nói như thế, Lạc Cầu Chân lòng kêu không tốt.

Mọi người đã đồng thời nhìn Ninh Dạ.

Ninh Dạ nói: "Quãng thời gian trước thuộc hạ xuất ngoại du lịch, học thêm được chút kiến thức, đến là đã biết một ít bí ẩn không coi là bí ẩn."

Phong Đông Lâm giơ tay: "Ngươi cứ việc nói."

Ninh Dạ: "Ta nghe nói, mảnh vỡ Thiên Cơ Điện, không cần có chủ thể Thiên Cơ Điện, cũng có thể phát huy tác dụng."

Lời này vừa ra, Lạc Cầu Chân trong lòng cuồng mắng.

Lời nói của Ninh Dạ, một thoáng đem hai việc Lạc Cầu Chân nối liền vào một chỗ một lần nữa cắt rời ra.

Phong Đông Lâm đã bắt đầu cười hắc hắc: "Không sai, vạn năm tới nay, từng có vô số môn phái thu được mảnh vỡ Thiên Cơ Điện, vì phát huy tác dụng, dùng hết chủng chủng thủ đoạn, cũng xác thực có một ít mảnh vỡ còn có khả năng lợi dụng. Tỷ như Vạn Hoa Cốc Vĩnh Hằng Tỉnh, Ma Môn Ma Tâm Trì, Yên Vũ Lâu Lục Tâm Thứ, Hắc Bạch Thần Cung ta Tỏa Long Liên, đều là bởi vậy mà tới. Vì vậy cần mảnh vỡ Thiên Cơ Điện, xác thực không nhất định phải có quan hệ cùng Thanh Lâm Bạch Vũ mới được, không có quan hệ, cũng có thể cần."

Ninh Dạ lúc này mới biết, nguyên lai còn có nhiều bảo vật như vậy đều là mảnh vỡ Thiên Cơ Điện biến thành, không chỉ có như vậy, liền ngay cả Hắc Bạch Thần Cung kỳ thực cũng còn có một kiện bảo vật cũng là mảnh vỡ biến thành.

Tỏa Long Liên, tên như ý nghĩa, vật này hẳn là có quan hệ cùng mảnh vỡ Tàng Thiên Ngục. (*liên = xích)

Cái này nói sau, then chốt là nếu như chuyện Mộc Khôi Tông ra tay đối với mảnh vỡ Thiên Cơ Điện ở Thanh Mộc Điện không quan hệ cùng Thanh Lâm Bạch Vũ, như vậy thuyết pháp của Lạc Cầu Chân liền không thể thành lập.

Quả nhiên, trên đại điện chúng nhân đã bắt đầu nghị luận sôi nổi.

Đã có không ít môn phái không cần bản thể của Thiên Cơ Điện cũng có thể lợi dụng mảnh vỡ, như vậy Mộc Khôi Tông đánh cắp mảnh vỡ Thiên Cơ Điện liền hoàn toàn có thể là một cái hành vi độc lập, mà sau khi ‘Tây Hà thuỷ vực chi sự’ phát sinh, Mộc Khôi Tông cùng Doãn Thiên Chiếu sản sinh cấu kết, cũng liền thuận lý thành chương.

Doãn Thiên Chiếu trừng mắt nhìn Ninh Dạ: "Ngươi hãm hại ta? Việc lúc trước không quan hệ gì tới ta, ta cũng không có vu oan cho ngươi!"

Ninh Dạ trả lời: "Doãn sư huynh hiểu lầm, ta chỉ là đang kể ra sự thực. Kỳ thực ta cảm thấy, muốn biết ai là phản đồ, cũng rất đơn giản."

"Ồ?" Nhạc Tâm Thiện đã nổi hứng thú: "Đơn giản thế nào?"

Ninh Dạ chắp tay hồi đáp: "Hồi đại điện thủ, Vô Thường phế tích một chuyện, tham dự chi nhân đều có khả nghi, lúc trước mấy vị điện thủ hoài nghi ta, cũng thuộc về bình thường. Hiện nay xem ra, tuy rằng Ninh Dạ đã chứng thực bản thân không phải Thanh Lâm Bạch Vũ, nhưng còn chưa chứng minh bản thân không phải là cùng Mộc Khôi Tông cấu kết chi nhân, vì vậy vẫn như cũ có hiềm nghi, Doãn sư huynh cũng là như vậy. Đã như vậy, vậy dứt khoát đơn giản thì hơn, xin mời phó đường chủ xuất thủ, dùng Thực Tâm Công đến kiểm nghiệm một thoáng."

Lời này nói ra mọi người đều choáng váng.

Thực Tâm Công có thể sưu tâm thần, dù chưa hẳn có thể dòm ngó toàn cảnh, nhưng ít ra bí mật thu được hầu như có thể xác nhận là thật.

Bất quá Thực Tâm Công quá mức độc ác, người bị sử dụng tới Thực Tâm Công, nhẹ thì nguyên khí tổn thương nặng nề, công lực hạ thấp, nặng thì nguyên thần thụ thương, thậm chí đời này cũng khó mà tiến bộ.

Chính là vì cái nguyên nhân này, Thực Tâm Công là sẽ không dễ dàng sử dụng.

Nếu như là đệ tử hạ tầng bình thường thì cũng thôi, như Ninh Dạ Doãn Thiên Chiếu, đều thuộc về kẻ có công lao đối với Hắc Bạch Thần Cung, muốn sử dụng Thực Tâm Công đối với bọn họ, liền cần hoài nghi đạt tới trình độ nhất định.

Lúc trước tranh cãi qua lại, kỳ thực chính là đang tìm ai đáng giá hoài nghi nhất, vốn là vì tìm chứng cứ sử dụng Thực Tâm Công, bất quá chỉ là xem ai khả nghi nhất, liền ưu tiên sử dụng đối với người đó mà thôi, như vậy cũng có thể giảm thiểu môn nhân tử đệ bị thương tổn.

Bằng không mọi người cãi nhau nửa ngày đều là chuyện không chứng cứ, suy luận nhiều hơn nữa có tác dụng rắm gì?

Lấy tình huống trước mắt mà nhìn, mức độ khả nghi của Doãn Thiên Chiếu đã chiếm thượng phong, muốn dùng tự nhiên là trước tiên dùng đối với hắn. Nếu như chứng thực hắn là phản đồ, vậy Ninh Dạ liền không cần chịu cái tội này.

Ngược lại cũng là như vậy, nếu như Ninh Dạ không hạ tử thủ đối với Cừu Bất Quân, như vậy hắn coi như nói thiên hoa loạn trụy, Thực Tâm Công kiểm nghiệm cũng là chạy không được.

Nhưng hiện tại thuyết pháp của Ninh Dạ, lại là để cho hai người đồng thời tiếp thu Thực Tâm Công kiểm nghiệm, điều này liền khiến mọi người kỳ quái.

Phong Đông Lâm đã nói: "Ngươi có biết, hậu quả của bị sử dụng Thực Tâm Công?"

Ninh Dạ gật đầu: "Thuộc hạ đương nhiên minh bạch."

"Vậy ngươi còn muốn cầu cùng Doãn Thiên Chiếu đồng thời tiếp thu Thực Tâm Công? Phải biết Doãn Thiên Chiếu như bị chứng thực có tội, ngươi liền có thể miễn cái khâu này."

Ninh Dạ hồi đáp: "Thuộc hạ minh bạch, nhưng thuộc hạ cũng biết, có người, vẫn đối với thuộc hạ rắp tâm bất lương, chỉ vì một ít ân oán cá nhân, liền muốn huề tư trả thù đối với ta. Vì tự chứng thuần khiết, Ninh Dạ không thể không như vậy. Chỉ là tại sau khi Ninh Dạ tự chứng thuần khiết, cũng có một thỉnh cầu."

"Cái gì?"

Ninh Dạ quay đầu lại hướng tới Lạc Cầu Chân nở nụ cười, nụ cười này, càng cho Lạc Cầu Chân một tia cảm giác sởn cả tóc gáy.

Hắn ý thức được cái gì.

Liền thấy Ninh Dạ đã hướng tới Lạc Cầu Chân một chỉ: "Chính là cũng sử dụng Thực Tâm Công đối với hắn, khiến hắn đem mục đích thật sự hoài nghi ta nói ra, xem xem hắn đến cùng chính là vì công, hay là vì tư!"

Chương 131 : Điện thẩm (hạ)

Chương 126: Điện thẩm (hạ)

Nghe được lời của Ninh Dạ, trong đầu Lạc Cầu Chân ‘Ông’ một trận rung động.

Quả nhiên, Ninh Dạ đây là đã đem đầu mâu nhắm chuẩn hắn.

Lạc Cầu Chân hầu như có thể khẳng định, Ninh Dạ có một loại bí pháp nào đó có thể đối kháng Thực Tâm Công. Hắn không biết đó là cái gì, thế nhưng Thiên Cơ Môn là thượng cổ huyền môn, Thiên Cơ Điện càng là đại thiên trọng bảo, nói không chắc có bí pháp thần kỳ nào đó có thể chống đỡ.

Trọng yếu nhất chính là, hậu quả xuất thủ của Thực Tâm Công có quan hệ trực tiếp cùng Phó Đông Lưu, hiện tại Ninh Dạ có mọi người chống đỡ hắn, Phó Đông Lưu chỉ cần không có tìm tới đầy đủ tin tức, liền không thể nào hạ tử thủ đối với Ninh Dạ.

Thế nhưng Phó Đông Lưu đối với Lạc Cầu Chân lại là khác rồi.

Hắn vẫn luôn đố kỵ tài hoa của Lạc Cầu Chân, nếu như bản thân rơi vào trong tay hắn, Lạc Cầu Chân không dám tưởng tượng Phó Đông Lưu sẽ làm sao đối phó bản thân.

Điều này khiến cho hắn tối sầm mắt lại.

Ninh Dạ đây là đang chơi ‘lưỡng thương chiến thuật’ a, liều mạng tự tổn 3000, cũng phải "trảm" bản thân.

Trong lòng hắn vừa kinh vừa nộ, chỉ sợ Phong Đông Lâm đáp ứng, kinh hoảng nhìn hướng Nhạc Tâm Thiện.

Nhạc Tâm Thiện hơi nhíu mày: "Thực Tâm Công quá mức bá đạo, sao có thể đồng thời dùng với ba cái đệ tử có cống hiến kiệt xuất đối với Thần Cung, việc này tạm hoãn."

Lạc Cầu Chân thở phào một hơi.

Ninh Dạ nhưng ngoài ý muốn kiên trì: "Lao phủ ma nữ nhất án, Lạc Cầu Chân đổi trắng thay đen, giá họa cho ta, không có vì vậy xấu hổ, trái lại cảm thấy ta tổn hại mặt mũi của hắn, rắp tâm trả thù, khắp nơi nhằm vào. Ai cũng không biết lúc nào, Lạc Cầu Chân sẽ lần nữa gây sự với ta, kính xin Phong điện thủ vì ta làm chủ, Ninh Dạ liều mạng nguyên thần thụ tổn, từ đây không thể tiến thêm, cũng tuyệt không muốn tiểu nhân đắc ý!"

Nói đã quỳ xuống mặt đất, đầu tại trên sàn gõ ra tiếng vang chan chát, càng là sống chết không bỏ qua Lạc Cầu Chân.

Hắn không biết hậu chiêu Lạc Cầu Chân đối phó bản thân là cái gì, vì vậy không quan tâm tất cả cũng phải giành trước đọ một phen cùng Lạc Cầu Chân. Phó Đông Lưu như là cấp lực chút, trực tiếp đem Lạc Cầu Chân biến thành ngớ ngẩn, vậy thì không thể tốt hơn.

Mắt thấy Ninh Dạ thái độ kiên quyết, liền ngay cả Nhạc Tâm Thiện đều đại cau mày.

Phong Đông Lâm đã cười nói: "Ta đến cảm thấy kế này có thể được."

Hắn giúp Ninh Dạ, không phải là bởi vì tin tưởng Ninh Dạ, mà là bởi vì mặt mũi của Hắc điện, bây giờ có cơ hội hung ác đả kích Bạch điện một phát, đến cũng không ngại hi sinh một thoáng Ninh Dạ —— đằng nào hắn cũng tự nguyện.

Nhạc Tâm Thiện tức giận hừ: "Ninh Dạ, ngươi không cần lo lắng Lạc Cầu Chân nhằm vào ngươi. Lão phu ở đây cam đoan với ngươi, không có đủ chứng cứ, Thần Cung tuyệt đối sẽ không sử dụng Thực Tâm Công đối với ngươi."

Xem ra ngươi là muốn bảo vệ chắc Lạc Cầu Chân?

Ninh Dạ cũng biết, bản thân không thể nào một mạch giằng co tiếp, cũng may Nhạc Tâm Thiện cũng cho hắn một cái đảm bảo, thành thật mà nói chính hắn đối với Khi Thiên Thuật có thể đối kháng Thực Tâm Công hay không cũng không có quá lớn nắm chắc, chỉ có thể mượn dốc xuống lừa, nói: "Nếu như thế, thuộc hạ lĩnh mệnh."

Khẩu khí lại là một mặt không tình nguyện.

Thực Tâm Công Ninh Dạ cùng Lạc Cầu Chân, tạm thời không cần chịu đựng, bất quá Doãn Thiên Chiếu xem ra lại là chạy không được.

Doãn Thiên Chiếu sắc mặt thảm đạm, quỳ xuống mặt đất: "Đệ tử đã vô pháp giải thích tất cả những thứ này, nếu như thế, nguyện ý tiếp thu Thực Tâm Công thử thách."

Hắn hiện tại đã không cầu cái gì, chỉ hy vọng Thực Tâm Công kiểm nghiệm quá bản thân là vô tội xong, chí ít còn có thể hảo hảo sống tiếp, còn hậu hoạn, liền xem thiên mệnh.

Nghe nói như thế, Phó Đông Lưu đã đứng lên.

Liền tại thời khắc hắn muốn xuất thủ, Nhạc Tâm Thiện nhưng giương tay ngăn cản: "Chậm đã."

"Đại Điện Thủ?" Phó Đông Lưu kỳ quái nhìn Nhạc Tâm Thiện.

Nhạc Tâm Thiện nói: "Doãn Thiên Chiếu chung quy là có công đối với Thần Cung, tại trước khi có đủ chứng cứ, sử dụng Thực Tâm Công đối với hắn, không tránh khỏi quá mức tuyệt tình. Việc này tạm thời gác lại, để quan sát sau, hôm nay. . . Trước hết chấm dứt ở đây đi."

Phó Đông Lưu có chút không tình nguyện ngồi trở lại.

Ninh Dạ cũng là nhất trệ.

Bố trí trong tối của hắn, kỳ thực liền tại trên Thực Tâm Công, chỉ cần Phó Đông Lưu xuất thủ, liền hầu như có thể ngồi vững tội danh của Doãn Thiên Chiếu. Một mực Nhạc Tâm Thiện vào lúc này ngăn cản, khiến kế hoạch của Ninh Dạ sắp thành lại hỏng.

Vậy thì cũng thôi, vấn đề chính là vì sao Phong Đông Lâm thế mà không có phản đối?

Phong Đông Lâm cùng Tây Phong Tử như nước với lửa, luôn luôn địch ý, dẫn đến quan hệ cùng Nhạc Tâm Thiện cũng không được tốt lắm. Thế nhưng Nhạc Tâm Thiện lực bảo Doãn Thiên Chiếu, hắn lại không có phản đối, điều này có chút không đúng a.

Nghi hoặc trong lòng sinh khởi, ẩn nhiên, trong lòng Ninh Dạ lại khởi nguy cơ.

Lúc này ánh mắt chúng nhân nhìn hắn đã không có hoài nghi, trái lại đều mang theo thưởng thức, lần đường thẩm này, Ninh Dạ có thể nói hoàn toàn thắng lợi, dù cho không có hố được Doãn Thiên Chiếu, chí ít là đã giữ được bản thân, tẩy sạch oan khuất.

Nhưng càng là như vậy, hắn càng là bất an.

Lạc Cầu Chân, ngươi không phải còn có hậu chiêu sao?

Tại sao còn không lấy ra đi?

Ngươi đến cùng đang chờ cái gì?

Ninh Dạ không nghĩ ra, đã thấy Nhạc Tâm Thiện đã nói: "Được rồi, sự tình nếu đã xong, ngươi hãy thối lui đi."

"Vâng." Nghi hoặc trong lòng, Ninh Dạ cũng chỉ có thể đáp ứng.

Trì Vãn Ngưng đã là vui vẻ chạy tới kéo Ninh Dạ, trong ánh mắt là không kìm nén được vui mừng.

Nàng tự nhiên là vui vẻ, một trận điện thẩm này, Ninh Dạ thành công qua ải, chuyện Ninh Dạ khiến Công Tôn Điệp vì chính mình sửa mặt có thể xưng diệu chiêu, Tạo Hóa Thủy vô dụng, dẫn đến hết thảy mưu kế của Lạc Cầu Chân thất bại, Ninh Dạ càng bởi vậy khôi phục dung mạo, lại là anh tuấn suất khí như vậy, nàng tâm tình tung bay, ánh mắt nhìn Ninh Dạ cũng viết mãn ‘tâm hoa nộ phóng’.

Chỉ là nhìn ánh mắt của Trì Vãn Ngưng, nhìn tâm tình mãn diện phi dương kia của nàng, cảm giác nguy hiểm trong lòng Ninh Dạ lại đột nhiên nặng thêm.

Trong đầu đột nhiên hồi tưởng lại một lời mà Lạc Cầu Chân đã nói "Ta muốn tại thời điểm hắn đắc ý nhất, cho hắn một kích trí mạng!"

Tại thời điểm hắn đắc ý nhất!

Tại thời điểm hắn đắc ý nhất!

Tại thời điểm hắn đắc ý nhất!

Lúc nào là ‘thời điểm hắn đắc ý nhất’?

Chính là hiện tại!

Giờ phút này!

Thời khắc này, Tạo Hóa Thủy đã sử dụng, Nhạc Tâm Thiện đã lên tiếng, tựa như giải quyết dứt khoát, không còn người nào có thể hoài nghi hắn.

Có thể nói từ giờ trở đi, tất cả hiềm nghi trong quá khứ đều đã được tẩy sạch.

Nhìn ánh mắt của Trì Vãn Ngưng liền biết, đây hẳn chính là thời điểm bản thân đắc ý nhất.

Nguy cơ!

Cự đại nguy cơ!

Ninh Dạ toàn thân lông mao dựng thẳng.

Nhưng hắn không biết nguy cơ ở đâu, hắn thậm chí không nhìn thấy bất kỳ thứ gì kỳ quái, chỉ là nhìn thấy ánh mắt si ngốc của Trì

Vãn Ngưng, còn có sự không kiên nhẫn của Nhạc Tâm Thiện.

Hắn nói: "Hai người các ngươi đủ chưa, còn không lui xuống?"

Ninh Dạ tâm thần hơi chấn động, đột nhiên ‘Oa’ một tiếng phun ra một ngụm máu.

Trì Vãn Ngưng kinh hãi đỡ lấy hắn: "Ninh Dạ, Ngươi làm sao vậy?"

"Vô sự." Ninh Dạ nở nụ cười, thân thể hơi run một thoáng: "Là lão tiểu tử Cừu Bất Quân vừa nãy đả thương, nãy giờ vẫn luôn gắng gượng. . . gượng không nổi rồi, ngươi dìu ta một thoáng."

"Được." Trì Vãn Ngưng không hề hoài nghi đỡ lấy Ninh Dạ, Ninh Dạ hướng tới mặt trên thi lễ: "Ninh Dạ xin cáo lui."

Hắn liền như vậy tại dưới chúng nhân nhìn quanh, chậm rãi xoay người, từng bước từng bước đi ra ngoài điện.

Hắn lưng hướng đại điện, tự nhiên không nhìn thấy cảnh tượng sau lưng.

Liền tại một khắc hắn xoay người kia, Nhạc Tâm Thiện, Phong Đông Lâm, Tây Phong Tử, Lạc Cầu Chân, Ôn Tâm Dư, tất cả đều đang nhìn chằm chằm bóng lưng của hắn, càng là đồng thời dùng mắt tiễn hắn.

Bọn họ nhìn bóng lưng của hắn, nhìn theo hắn một đường đi ra đại điện, đi ra quảng trường, đi vào hành lang cửu khúc kia, đi qua cửa điện kia, hướng thẳng biến mất tại trong tầm nhìn của chúng nhân.

Một lúc lâu.

Tây Phong Tử đột nhiên nói: "Thế nào?"

Ôn Tâm Dư khe khẽ lắc đầu: "Không có bất cứ vấn đề gì, không thấy chút tâm tình gợn sóng nào."

Nhạc Tâm Thiện cũng là khẽ lắc đầu.

Hắn tuy rằng không biết Biện Tình Bí Pháp, cũng có bí thuật có thể biết huyền cơ.

Nhưng hết thảy tất cả những thứ này, đều chứng thực vô hiệu.

Ninh Dạ không có bất cứ dị thường nào.

Lạc Cầu Chân thì sắc mặt đột biến.

Làm sao có khả năng?

Hắn trăm phương ngàn kế thiết kế tốt tất cả, đại lễ cuối cùng này, thế mà không có phát huy tác dụng?

Hắn như điên xông tới, vọt ra ngoài điện.

Ngoài Động Huyền Điện, có một toà lao tù.

Một tên nam tử mình đầy thương tích máu me đầm đìa đang ngồi tại trong lao, hắn đã bị dằn vặt không ra hình người, hai mắt vô thần, dại ra như chết.

Chỉ có một khuôn mặt lại là được chà sát sạch sẽ sẽ.

Đó là một khuôn mặt quen thuộc.

Doãn Thiên Chiếu theo Lạc Cầu Chân đi ra, trong nháy mắt nhìn thấy khuôn mặt kia, cả người mềm nhũn tại trên đất: "Đại sư huynh!"

Chương 132 : Hoàn Mỹ Yêu Thể

Chương 128: Hoàn Mỹ Yêu Thể

Ngoài Động Huyền Điện, Triệu Long Quang ngồi bất động tại trong lao tù.

Hắn đã chịu đựng dằn vặt quá lâu, vô số đãi ngộ không phải người.

Có thể hắn còn sống, nhưng đã không khác gì người chết.

Nếu như nhìn kỹ, sẽ phát hiện thân thể hắn thể hiện ra màu đồng xanh cổ quái, mặt trên còn mọc đầy lông tơ tỉ mỉ, hai chân càng là quỷ dị tráng kiện, bàn chân càng là hóa thành thú đề, xem ra hãi nhiên là hình dạng nửa người nửa yêu.

Doãn Thiên Chiếu làm sao cũng không nghĩ tới bản thân lại ở chỗ này nhìn thấy Triệu Long Quang, mà hắn thế mà đã biến thành bộ dáng này, tâm hãi muốn chết, kinh vấn Lạc Cầu Chân: "Các ngươi. . . Các ngươi đem Hắn làm gì rồi?"

Lạc Cầu Chân lạnh lùng hồi đáp: "Không phải chúng ta đem hắn làm gì, là Thái Âm Môn đem hắn làm gì."

Thái Âm Môn?

Hóa ra là Thái Âm Môn bắt được hắn?

Nhưng vẫn bị Lạc Cầu Chân đưa tới, nỗ lực tại thời khắc mấu chốt này, cho Ninh Dạ một cái đả kích đột nhiên mà tới về mặt tâm linh.

Nếu như Ninh Dạ là Thanh Lâm, Bạch Vũ của Thiên Cơ Môn, như vậy trong nháy mắt nhìn thấy Triệu Long Quang, tất nhiên tâm thần thất thủ.

Điều này so với bảo hắn giết Cừu Bất Quân mang đến trùng kích lớn hơn nhiều, bảo hắn giết Cừu Bất Quân, Ninh Dạ còn có thể có một chút chuẩn bị tâm lý, đối diện Triệu Long Quang lại là một điểm chuẩn bị cũng không có.

Nhưng mà giảng ngược lại, nếu như Ninh Dạ không quen biết Triệu Long Quang, như vậy nhìn thấy Triệu Long Quang, tối đa chính là kinh ngạc trước cửa Động Huyền Điện làm sao lại thả một cái tù phạm cổ quái, tuyệt đối sẽ không có những vấn đề khác.

Lạc Cầu Chân đem hết thảy đều tính toán kỹ càng, hắn kiên tín Ninh Dạ coi như chuyên về ẩn giấu mấy, tại trong khoảnh khắc hắn xoay người nhìn thấy Triệu Long Quang kia, tâm linh cũng sẽ không thể tránh khỏi chịu đến trùng kích.

Nhưng chỉ có không nghĩ tới kết quả này.

Ninh Dạ một điểm phản ứng cũng không có.

Một khắc đó, liền ngay cả Lạc Cầu Chân cũng bắt đầu hoài nghi chính mình: Chẳng lẽ mình thật sự sai rồi?

Lẽ nào Ninh Dạ thật sự không phải người của Thiên Cơ Môn, từ đầu đến cuối, hắn đều là vô tội?

Liền ngay cả Lạc Cầu Chân đều rơi vào trạng thái tự mình hoài nghi, chớ nói chi là những người khác.

Nhạc Tâm Thiện thở dài một tiếng: "Cầu Chân, chuyện ngươi thỉnh ta làm, ta đã làm, sự thực cũng chứng minh, Ninh Dạ xác thực không có quan hệ gì với Thiên Cơ Môn. Ngươi còn muốn nói gì không."

Lạc Cầu Chân quỳ xuống đất không nói gì: "Thuộc hạ vô năng, không tìm được hung phạm họa hại Hắc Bạch Thần Cung ta, xin nguyện lĩnh tội."

Phong Đông Lâm hừ nói: "Nếu đã như vậy, vậy thì chuẩn bị thụ hình đi."

Hắn đang muốn hạ lệnh bắt lấy Lạc Cầu Chân, Nhạc Tâm Thiện lại nói: "Đông Lâm huynh, Lạc Cầu Chân là một nhân tài. Hắn tuy rằng tìm nhầm mục tiêu, nhưng một mực vẫn luôn vì Thần Cung cẩn trọng tận tụy, trách phạt vẫn là miễn đi, bằng không cũng sẽ lạnh lẽo nhân tâm, bất lợi cho đại cục."

Phong Đông Lâm hừ lạnh: "Tùy ý hoài nghi có công chi nhân, hãm hại Huyền Sách Phủ hành tẩu, lẽ nào đây chính là đúng?"

Nhạc Tâm Thiện cũng không biện giải, khóe miệng nhúc nhích, không một tiếng động, lộ ra là đang cùng Phong Đông Lâm mật ngữ.

Chỉ chốc lát sau, Phong Đông Lâm mặt mày hớn hở: "Hiếm thấy Đại Điện Thủ hào phóng, nếu như thế, vậy liền tha hắn một lần. Việc này chấm dứt ở đây!"

Không hỏi cũng biết, Nhạc Tâm Thiện đã hứa hẹn cho Phong Đông Lâm chỗ tốt gì đó.

Sự tình đã bụi bặm lắng xuống, chúng nhân tản đi.

Chỉ có Doãn Thiên Chiếu còn đứng tại một bên lao tù của Triệu Long Quang, run rẩy nhìn hắn.

"Sư huynh. . . Đại sư huynh. . ." Hắn nhẹ giọng hô hoán.

Hắn biết mình không nên hô hoán, nhưng hắn lại không nhịn được gọi ra âm thanh.

Cặp mắt vô thần của Triệu Long Quang rốt cục động rồi, chậm rãi chuyển qua, rơi vào trên người Doãn Thiên Chiếu. Trong nháy mắt nhìn thấy Doãn Thiên Chiếu kia, cả người hắn đột nhiên kích động lên.

Hắn một thoáng ngồi dậy, bổ tới bên lao tù, trừng mắt nhìn hắn, bên trong yết hầu phát ra đê mình "Hà hà" như thú hống.

Hắn liền lời cũng không nói ra được.

Thế nhưng ánh mắt nhìn Doãn Thiên Chiếu lại là kích động, tựa như đang nói với hắn "Chạy mau", nhưng lại lập tức ý thức được cái gì, nhìn nhìn Doãn Thiên Chiếu mang y phục tu sĩ Hắc Bạch Thần Cung, trong mắt từ từ xuất hiện sắc thái chấn kinh, không thể tin được.

Ánh mắt từ lo lắng chuyển thành phẫn nộ.

"Hống!"

Hắn cuồng bạo gầm thét lên, va đầu vào song sắt, đâm đến phù văn lóng lánh, thải quang tứ khởi.

Hắn một phát lại một phát đem đầu va chạm lao tù, lực lượng càng là vô cùng lớn, trong ánh mắt nhưng phun trào nộ hỏa.

Đó là phẫn nộ, thất vọng, cừu hận, hết thảy tâm tình nùng liệt nhất thế gian tại thời khắc này hội tụ, phảng phất lợi nhận, đâm vào đáy lòng Doãn Thiên Chiếu.

Hắn lảo đảo ngã xuống vài bước, lẩm bẩm nói: "Xin lỗi. . ."

"Ngao! ! !"

Triệu Long Quang liều mạng tê hào, nước mắt điên cuồng rơi xuống, nhưng vẫn kích đãng phẫn nộ hỏa diễm.

Hắn không thể tin được, tất cả mọi thứ mà Thiên Cơ Môn thừa nhận, khổ nạn mà bản thân trải qua, thế mà là do cái sư đệ trước mắt này mang đến.

Thống khổ của phản bội so với hình phạt cải tạo thân thể mang đến càng làm cho hắn không thể chịu đựng, hắn cuồng dã tiêm khiếu, thân thể kích đãng ra từng mảng từng mảng huyết sắc yên trần, song thủ càng tại thời khắc này biến hình, hóa thành sắc bén yêu trảo, song sắt tại dưới cuồng dã giãy dụa của hắn, thế mà dần dần biến hình, liền ngay cả phù văn cũng bắt đầu không ngừng đổ nát.

Thái Âm Môn đệ tử phụ trách trông coi bên cạnh phát ra kiệt kiệt quái tiếu thanh: "Đột phá? Thế mà vào lúc này đột phá thành Hoàn Mỹ Yêu Thể? Ha Ha Ha Ha, tổ sư nói không sai, cường đại tinh thần trùng kích quả nhiên có thể khiến cho một người đột phá ràng buộc, lần dung hợp yêu huyết này, thế mà thành công rồi!"

Nói đã ngửa mặt lên trời cười to.

Thái Âm Môn là môn phái yêu tiên duy nhất bên trong cửu đại tiên môn, trong đó một nửa tu sĩ đều là yêu.

Thiên hạ yêu ma giai khả trừ, duy Thái Âm tối tiêu dao.

Tất cả những thứ này là bởi vì, Thái Âm Môn cả vạn năm nay, đều đang dấn thân yêu tiên chi đạo, vì sáng tạo các loại yêu tiên, bọn họ nghĩ tận các loại biện pháp.

Triệu Long Quang trời sinh dị huyết, tối hợp yêu tiên chi đạo, chính bởi vậy, Thái Âm Môn sau khi bắt được hắn hiếm thấy để hắn sống sót, mang về tiến hành yêu huyết dung hợp chi đạo, thử nghiệm luyện thành Hoàn Mỹ Yêu Thể, tương lai có thể thành yêu tiên.

Thành tựu Hoàn Mỹ Yêu Thể độ khó rất lớn, tỷ lệ thành công cũng thấp, Triệu Long Quang may mắn sống sót không chết, nhưng vẫn kém một đạo hạm cuối cùng vô pháp đột phá, lại không nghĩ rằng tại một khắc vào lúc cho Hắc Bạch Thần Cung mượn phân biệt gian tế này, thụ cự đại tinh thần thứ kích, đã hoàn thành đột phá cuối cùng rồi.

Thời khắc này Triệu Long Quang đột phá, sau một khắc thân thể bạo trướng, toàn thân đều mọc ra dày đặc bạch mao, phảng phất một cái tuyệt thế yêu nhân, hướng tới lao tù kia nhất quyền Oanh xuất, lao tù liền Vạn Pháp cảnh cũng có thể cầm cố kia, lại bị hắn một quyền Oanh toái.

Triệu Long Quang đã hổ gầm lao tới Doãn Thiên Chiếu.

"Hừ!" Nhạc Tâm Thiện hừ một tiếng, cũng không thấy hắn hành động thế nào, thân thể Triệu Long Quang đột nhiên cương trụ, vô tận lôi đình chi quang ở trên người hắn lóng lánh, ràng buộc Triệu Long Quang, mặc hắn trùng đột thế nào, cũng vô pháp thoát khỏi.

Đệ tử Thái Âm Môn kia đã quỳ xuống: "Kính xin Đại Điện Thủ giơ cao đánh khẽ, cái Hoàn Mỹ Yêu Thể này, là một cái hiếm thấy thành công của Thái Âm Môn ta, đệ tử vẫn cần đem hắn mang về phục mệnh."

Hắc Bạch Thần Cung cùng Thái Âm Môn xưa nay giao hảo, lần này có thể mượn tới Triệu Long Quang, cũng coi như là cho Hắc Bạch Thần Cung mặt mũi.

Đối với thỉnh cầu của đệ tử Thái Âm Môn kia, Nhạc Tâm Thiện cũng không tiện phản đối nhiều, đang định đáp ứng, Lạc Cầu Chân nhưng đi tới, thấp giọng nói vài câu.

Nhạc Tâm Thiện lông mày nhếch lên, nghĩ nghĩ, cười nói: "Đến cũng là cái chủ ý, thôi được, thử một chút đi."

Nói hướng đệ tử Thái Âm Môn kia nói: "Nếu người của Hắc Bạch Thần Cung ta đã có quan hệ cùng Thiên Cơ Môn, như vậy người này liền vẫn như cũ có giá trị. Như vậy đi, trước tiên đem hắn đặt tại Vấn Thiên Sơn, xem xem liệu có kẻ nào trong bóng tối cứu hắn hay không. Chờ mấy ngày nữa, sẽ đem hắn trả cho các ngươi."

Nói tay trảo một cái, Triệu Long Quang đã bị niết thành một cái cầu, một cái lao tù mới đẩy tới, Nhạc Tâm Thiện vung tay lên, Triệu Long Quang đã lại lần nữa bị đưa vào bên trong lao tù.

Quay đầu lại nhìn, Doãn Thiên Chiếu đã sợ hãi đến đứng cũng không vững.

Nhạc Tâm Thiện Tây Phong Tử đồng thời hừ lạnh: "Phế vật!"

Lại là không nhìn Doãn Thiên Chiếu chút nào nữa, trực tiếp đi rồi.

Ninh Dạ cùng Trì Vãn Ngưng một đường đi tới.

Có lẽ bởi vì thụ thương, hắn hầu như đem cả người chính mình đều đặt ở trên người của Trì Vãn Ngưng, cũng may đối với Trì Vãn Ngưng mà nói, đây hiển nhiên cũng không phải gánh nặng gì.

Chỉ là Trì Vãn Ngưng lại là biết, Ninh Dạ tuyệt không phải loại người bị thương nhẹ, liền đem toàn bộ chính mình đều đặt ở trên người nữ nhân kia.

Hắn đã như vậy, tất có nguyên nhân, vì vậy cũng không nói lời nào.

Hai người hiếm thấy trầm mặc, liền như vậy một đường đi tới, hướng thẳng xuống núi, Ninh Dạ đột nhiên Ô một tiếng.

Cảm giác nguy hiểm trong lòng đã biến mất, vậy ý nghĩa là giám thị đã biến mất.

Hắn nói: "Được rồi."

Sau đó liền như vậy đứng lên, lại nào còn có chút dáng vẻ thụ thương đi không nổi.

Hai mắt hơi mở, trong mắt đã hiện tinh mang.

"Ngươi. . ." Trì Vãn Ngưng kinh ngạc nhìn hắn.

Nàng rốt cục phản ứng lại: "Ngươi vừa nãy một mạch là nhắm hai mắt bước đi?"

"Suỵt!" Ninh Dạ làm cái thủ thế.

Hắn hơi hơi mỉm cười, nói: "Hiện tại ngươi có thể nói cho ta, vừa nãy ngoài cửa điện có cái gì."

Chương 133 : Triệu Long Quang

Chương 129: Triệu Long Quang

Bên trong tiểu ốc.

Ninh Dạ nằm tại trên đùi Trì Vãn Ngưng, nghe nàng giảng thuật.

"Một cái lao tù, bên trong là một phạm nhân? Đây chính là thủ đoạn dùng để đối phó ta?" Ninh Dạ trong ánh mắt lấp loé tinh mang: "Chẳng lẽ nói. . ."

Trì Vãn Ngưng hiển nhiên cũng đoán được: "Người của Thiên Cơ Môn. . . Nhất định là người của Thiên Cơ Môn. Người kia ta chưa từng thấy qua, vì vậy ta nhìn thấy, cũng sẽ không có phản ứng gì. Nhưng nếu lúc đó ngươi không có tự bế nghe nhìn, đột nhiên gặp phải, tất sẽ lòi đuôi. Lạc Cầu Chân cũng thật là đủ hung ác, suýt nữa liền đem ngươi tính trúng."

Ninh Dạ đã không nhịn được nữa kích động lên.

Thiên Cơ Môn vẫn còn có người sống, đây thực sự là quá tốt rồi.

Nhưng hắn sẽ là ai?

Trì Vãn Ngưng minh bạch tâm ý của hắn, an ủi hắn nói: "Ta lý giải tâm tình của ngươi, thế nhưng hiện tại lúc này, ngươi nhất định phải bình tĩnh. Lạc Cầu Chân chắc chắn sẽ không liền như vậy dừng tay, hắn nhất định còn trong bóng tối dò xét ngươi."

Ninh Dạ tinh thần phát lạnh: "Ngươi nói đúng, ta hiện tại nhất định phải bình tĩnh!"

Hắn từ trong lòng Trì Vãn Ngưng đứng dậy, qua lại vài bước, nói: "Bất kể là ai, ta đều không cần đi hỏi thăm, nếu như ta đoán không sai, không cần bao nhiêu thời gian, tin tức về người này liền sẽ được công khai."

"Ngươi là nói. . ."

"Mồi nhử nếu đã phóng ra, liền tổng phải hảo hảo lợi dụng một chút, mới có thể phát huy giá trị."

Ninh Dạ đoán không lầm.

Chỉ là thời gian một ngày, tin tức liền truyền tới.

Một khắc biết được là Triệu Long Quang, Ninh Dạ thống khổ nhắm mắt lại.

Triệu Long Quang tại trong Thiên Cơ Môn là kẻ lão thành chín chắn nhất, đối với Ninh Dạ càng có bán sư chi ân, rất nhiều pháp thuật của hắn đều là Triệu Long Quang thay thầy thụ nghệ.

Nhớ lại năm đó, mỗi một lần muốn học chút pháp thuật gì mới mẻ, Triệu Long Quang tổng là nói sư phụ có mệnh, không cho ngươi ham nhiều, thế nhưng tại dưới Ninh Dạ lằng nhằng đòi hỏi, lại không thể không truyền cho hắn mấy chiêu.

Triệu Long Quang tỳ khí cũng là bạo liệt, khi Ninh Dạ bướng bỉnh không chịu tiến tới thì, Triệu Long Quang sẽ không chút lưu tình đánh hắn.

Cái mông của Ninh Dạ, có thể nói ngoại trừ ăn Thiên Cơ Côn của Tân Nhiễm, chính là thụ Diệu Nhật Quyền của Triệu Long Quang.

Mãi đến tận hiện tại, Ninh Dạ còn nhớ tư vị Triệu Long Quang tóm lấy hắn thống đả vang vọng chan chát—— ở trong mắt Triệu Long Quang, Ninh Dạ chính là một đứa bé.

Nhưng mà bây giờ suy nghĩ một chút, tư vị bị sư phụ sư huynh giáo huấn, càng là tươi đẹp như vậy, bây giờ lại muốn cảm thụ, đã là không thể.

Lúc Thiên Cơ Môn bị diệt, Triệu Long Quang cùng sư phụ đồng thời tử chiến tam đại tiên môn, huyết tung Thiên Cơ Phong.

Khi đó hắn cho rằng Triệu Long Quang chết rồi, lại không nghĩ rằng, hắn vẫn còn sống sót.

Mà hiện tại hắn liền bị đặt ở Vấn Thiên Phong, trở thành mồi nhử câu hắn.

Vừa nghĩ đến đây, Ninh Dạ chính là đau lòng không thôi.

Hắn nói: "Ta muốn gặp sư thúc."

"Hiện tại? Cừu Bất Quân thương thế mới khỏi, tạm thời còn hành động bất tiện, có phải là có chút gấp không?" Trì Vãn Ngưng lo lắng.

"Ta biết. Ta muốn gặp hắn, không phải vội vã muốn cứu sư huynh. . ." Ninh Dạ rầu rĩ nói: "Ta là sợ sư thúc lão nhân gia hắn không nhịn được, liều mạng cứu người a."

Thiên Tú các.

Cừu Bất Quân nằm ở trên giường, hắn xem như là được cứu lại rồi, bất quá thương thế quá nặng, còn phải cần một khoảng thời gian tĩnh dưỡng, vì vậy có thể nằm liền không ngồi.

Bất quá tâm của lão đầu, lại là đều muốn bay lên rồi.

"Long Quang còn sống, Ninh Dạ, ngươi nhất định phải cứu hắn!" Lão đầu kích động nói.

Cùng với những kẻ khác bất đồng, Cừu Bất Quân cùng Triệu Long Quang lại là quen thuộc, bởi vì lúc trước chính là hắn đem Triệu Long Quang đưa vào Thiên Cơ Môn, đối với hắn mà nói, Triệu Long Quang cũng là nửa cái hài tử của hắn.

"Đừng kích động như vậy, lão đầu. Triệu Long Quang hiện tại chính là cái mồi, Hắc Bạch Thần Cung liền chờ các ngươi đi cứu đây." Công Tôn Điệp không nhịn được nói: "Lại nói, Triệu Long Quang kia đến cùng là tù phạm hay là phản đồ, ai cũng không nói được. Không chừng hắn giống như Doãn Thiên Chiếu, cũng là kẻ phản bội, cố ý như vậy, chờ các ngươi nhập hố đây."

Ninh Dạ kiên quyết phủ nhận: "Đại sư huynh tuyệt đối không có phản bội Thiên Cơ Môn."

"Tại sao ngươi khẳng định như vậy?"

"Bởi vì hắn là người biết Thiên Cơ Điện tại trên người ta. Nếu như hắn phản bội, như vậy mục tiêu hoài nghi Hắc Bạch Thần Cung khóa chặt liền sẽ trực tiếp là ta, mà không thể nào đến nay vẫn vô pháp xác nhận Thiên Cơ Điện tại trên người ai."

Lúc trước thời điểm thoát thân Ninh Dạ đã nói Triệu Long Quang cũng biết chuyện Thiên Cơ Điện, Thanh Lâm Tân Tiểu Diệp còn nhất độ hoài nghi là Triệu Long Quang bán đứng Thiên Cơ Môn. Vẫn là Ninh Dạ phủ định cái nhìn võ đoán này, sự thực cũng chứng minh hắn không có sai.

"Tốt lắm, nhưng cũng có khả năng cái Triệu Long Quang này là giả, là người khác giả trang, có đúng không?" Công Tôn Điệp vẫn không phục: "Chân chính Triệu Long Quang đã chết rồi."

"Điều này cũng không thể nào." Ninh Dạ lần nữa phủ nhận.

"Lý do."

"Bởi vì nếu như là giả trang, Lạc Cầu Chân từ Thái Âm Môn đem người mượn qua không cần thiết kéo lâu như vậy. Chúng ta ban đầu cũng không biết đại sư huynh còn sống, hắn tùy tiện tìm một người giả trang thành đại sư huynh là được, từ Thái Âm Môn mượn người, chính là làm điều thừa. Vì vậy, đại sư huynh nhất định là thật."

"Ngô, lý do này cũng coi như thành lập, nhưng Vấn Thiên Sơn là cái cạm bẫy, cái này các ngươi không thể phủ nhận chứ?" Công Tôn Điệp nhưng không phục.

"Đây là đương nhiên." Trì Vãn Ngưng nói: "Người là thật, mồi nhử cũng là thật. Đây chính là dương mưu của Hắc Bạch Thần Cung, Lạc Cầu Chân đang buộc các ngươi nhảy vào trong cạm bẫy."

Đây đại khái là một lần bí hội 'Phản Hắc Bạch Thần Cung' nhân số hoàn chỉnh nhất, Trì Vãn Ngưng cũng tới.

Đây cũng là lần đầu tiên Trì Vãn Ngưng Công Tôn Điệp gặp gỡ, hai cái nữ hài quan tâm đối với lẫn nhau rất rõ ràng cao hơn những người khác. Ngay tại cái nhìn đầu tiên lúc gặp mặt, liền đã bí mật so đọ lên.

Sau đó Công Tôn Điệp liền có chút nhụt chí.

Nàng luôn luôn tự phụ mỹ mạo, thế nhưng tại trước mặt Trì Vãn Ngưng, vẫn như cũ kém hơn một chút, chỉ cảm thấy thiên sinh lệ chất, bất quá như vậy. Bất quá nàng xuất thân ma môn, đọ không thắng được người, tự có thủ đoạn khác, thầm nghĩ lại là ‘bản thân lần sau huyễn hóa, không ngại lợi dụng Trì Vãn Ngưng này làm khuôn. Hừ, Trì Vãn Ngưng ngươi tuy rằng dung mạo tuyệt diễm, nhưng làm sao so được bản cô nãi nãi một người thiên biến, một người có thể đỉnh vạn nữ.’

Đồng dạng, Trì Vãn Ngưng cũng đang quan sát Công Tôn Điệp. Kể từ khi biết Công Tôn Điệp cùng Ninh Dạ hợp tác, tâm tư cô nương liền tổng hơi khác thường, nhưng vẫn thông minh vô cùng, chưa bao giờ biểu lộ ra bất kỳ điều gì.

Ninh Dạ không biết trong lòng hai cái cô nương này đang có rất nhiều tính tính toán toán, sự chú ý đều tại trên chính sự: "Kỳ thực muốn cứu đại sư huynh, hẳn là cũng không khó."

"Ân?" Mọi người cùng nhau nhìn hắn.

Ninh Dạ nói: "Nếu đã là mồi nhử, Thần Cung liền chắc chắn sẽ không bố trí quá nhiều cấm chế tại Vấn Thiên Sơn, dù sao bọn họ muốn chính là người đến, mà không phải ngăn cản. Khả năng hiện tại tùy tiện tìm một người qua đó, cũng có thể đi tới bên người đại sư huynh, nhẹ nhõm cứu đại sư huynh ra."

Trì Vãn Ngưng nghe tán đồng: "Ninh Dạ nói không sai, Hắc Bạch Thần Cung muốn câu cá, liền tuyệt sẽ không ngăn cản người đến cứu, vấn đề chân chính không phải là làm sao cứu người, mà là tại sau khi cứu người."

Cứu người dễ dàng, nhưng tiếp sau đó chính là đại năng Thần Cung tự thân truy sát, tại dưới tiền đề có chuẩn bị, loại truy sát này hầu như là vô giải.

Cừu Bất Quân cũng lý giải điểm ấy, nghe được hai người lên tiếng, đôi mắt già nua lăn xuống nhiệt lệ: "Vậy là, chúng ta chung quy chỉ có thể thấy chết mà không cứu sao? Ninh Dạ, ta minh bạch ý nghĩ của ngươi. Ngươi nói đúng, đây là cạm bẫy Hắc Bạch Thần Cung thiết kế sẵn cho chúng ta, chúng ta không thể bước vào. . . Long Quang. . ."

Ninh Dạ lại nói: "Ta không có nói liền như vậy từ bỏ a."

Nhị nữ kinh hãi: "Ninh Dạ, ngươi đừng làm chuyện điên rồ, việc này nguy hiểm quá lớn, không thể làm!"

Ninh Dạ chắp hai tay sau lưng, nhìn hướng ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ, người đi đường như dệt cửi, lui tới vội vã, chợt có tiên khách phiêu quá, mang theo đầy trời vân thải phi dương.

Tâm thần Ninh Dạ, lại đã dần dần phiêu xa.

Thanh âm hắn tựa như từ thiên ngoại truyền đến: "Từ trên đạo lý giảng, từ bỏ có lẽ là lựa chọn tốt nhất. Nhưng nếu như như vậy, báo thù còn có ý nghĩa gì? Ta là vì đồng môn Thiên Cơ Môn tử nạn mà hướng Hắc Bạch Thần Cung báo thù, không phải vì tiêu diệt Hắc Bạch Thần Cung mà đi hi sinh Thiên Cơ Môn. Nếu như biết rõ có đồng môn rơi vào ngục tù mà không cứu, vậy ta báo thù còn có ý nghĩa gì? Vô luận thế nào, ta sẽ không lấy hi sinh đồng môn làm đại giá để báo thù. . ."

Dừng một chút, hắn nói: "Coi như việc này khó mấy, hậu quả nặng mấy, ta cũng tuyệt không thể liền thử nghiệm đều không có, cứ thế từ bỏ!"

Chương 134 : Thăm viếng

Chương 130: Thăm viếng

Khoảng thời gian này, Hắc Bạch Thần Cung thực sự là vô cùng náo nhiệt, các loại tin đồn tầng tầng lớp lớp.

Cái tin đồn đầu tiên, tự nhiên là chuyện Ninh Dạ cùng Trì Vãn Ngưng.

Chỉ bất quá tin tức ‘mỹ sửu chi luyến’ vừa mới truyền đi chưa được mấy ngày, một cái tin tức nặng ký mới liền đả loạn nhận thức của tất cả mọi người—— mặt của Ninh Dạ đã khôi phục, hơn nữa lại còn là một cái tuyệt thế soái nam.

Trong lúc nhất thời đến là dẫn tới vô số người vì thế mà choáng váng.

Ninh Dạ lại một lần nữa trở thành trung tâm nghị luận của kẻ khác, dẫn tới hắn hôm nay, chính là muốn biết điều cũng khó khăn.

Mà một cái tin tức khác, chính là Hắc Bạch Thần Cung rốt cục công khai thừa nhận, Thiên Cơ Môn là bọn họ diệt.

Chuyện này không tính là cái gì, tin tức liên quan tới Thiên Cơ Môn phúc diệt đã sớm truyền khắp, chỉ bất quá công khai thừa nhận giống như hiện tại vẫn tính hiếm thấy. Có thể nói vì bắt được đào phạm Thiên Cơ Môn, Hắc Bạch Thần Cung cũng là không tiếc công khai đánh mặt.

Mặc dù nói các đại nhân vật đều là muốn mặt mũi, nhưng trên thực tế bọn họ làm việc thường thường đều là không biết xấu hổ, loại chuyện tự mình mâu thuẫn này, sớm ở kiếp trước, Ninh Dạ đã thấy qua vô số lần, tỷ như hàng ngũ đại lãnh tụ nước nào đó.

So sánh ra, Triệu Long Quang trên Vấn Thiên Sơn, trái lại là một điểm việc nhỏ tối không đáng chú ý.

Vấn Thiên Sơn không nằm trong Cửu Cung Sơn, mà là một tòa tiểu sơn cô lập cách Cửu Cung sơn ngoài trăm dặm.

Đem Triệu Long Quang đặt ở chỗ này, tự nhiên là để tiện cho cứu viện chi nhân —— càng là có cơ hội, đối phương cũng mới càng có lòng cầu may.

Phụ trách trông coi Triệu Long Quang tổng cộng hai người, đều là đệ tử Giám Sát Đường, thực lực cũng chỉ ở Tàng Tượng cảnh.

Mà tại phía sau bọn họ, trên đỉnh núi phẳng của Vấn Thiên Sơn, chính là trận pháp giam giữ Triệu Long Quang.

Đây là một cái trận pháp dạng mở, người bên ngoài có thể đi vào, người bên trong nhưng không cách nào đi ra.

Sau khi giấc tỉnh, Triệu Long Quang tinh thần tựa hồ tốt hơn rất nhiều. Mà sau khi đột phá, Triệu Long Quang rốt cục cũng có thể lên tiếng, nhưng chỉ là thổ ngữ gian nan, chỉ có thể nhả ra từng chữ từng chữ. Vì vậy phần lớn thời điểm, hắn vẫn như cũ chỉ là điên cuồng gào thét, phát tiết vô tận oán hận.

"Gào!" Tiếng gào phảng phất hoang dã cô lang, khiến phụ trách trông coi Bối Thư Lương hơi không kiên nhẫn.

"Mẹ nó cả ngày gào a gào, cũng không ngại mệt." Bối Thư Lương móc móc lỗ tai, cảm giác tiếng ồn này thật sự là khiến người khó chịu cực kỳ.

Nhìn nhìn thời gian đã gần tới, Bối Thư Lương nói: "Uy, tới ngươi rồi."

Trên tảng đá lớn bên cạnh, Dương Tiến bất đắc dĩ đứng dậy: "Lại đến lúc thụ hình? Thời gian vẫn đúng là nhanh."

Nói đã kình khởi điện quang roi dài đi hướng Triệu Long Quang, cũng không tới gần, vung lên roi ‘Xoát’ một tiếng liền quất tới.

Triệu Long Quang phẫn nộ muốn phản kích, thế nhưng bốn phía điện quang ràng buộc hắn, khiến hắn đi không ra trận pháp nửa bước.

Dương Tiến vừa vung roi, vừa nói: "Uy, ngươi cũng không cần tức giận như vậy. Mỗi ngày ba trận đòn roi, là mặt trên dặn dò. Đằng nào ngươi da thô thịt dày, cũng không có việc gì lớn, yên tĩnh một chút, ta đánh đủ số roi rồi, dĩ nhiên là tha cho ngươi."

Triệu Long Quang nhưng mắt điếc tai ngơ, chỉ là hướng tới Dương Tiến cuồng hống, dường như muốn đem hắn xé xác.

Dương Tiến thấy hắn như vậy, phẫn nộ trong lòng: "Ngươi còn hung hăng? Mẹ nó, quất chết ngươi!"

Đùng đùng đùng đùng!

Điện quang roi dài rơi vào trên người Triệu Long Quang, quất tới da tróc thịt bong, chỉ là Triệu Long Quang dường như bất giác, vẫn tự kêu gào hò hét, nhưng cuối cùng thổ tiếng người: "Ngươi. . . Hỗn. . . Đản. . . Chết!"

Đợi đến một trận roi quất xong, Triệu Long Quang vẫn như cũ sinh long hoạt hổ, Dương Tiến bản thân lại là hơi mệt chút, không khỏi chửi thề một tiếng: "Thật là một cái đánh không chết. Được rồi."

Đem roi ném đi, đang muốn trở lại tảng đá lớn ngủ, lại nhìn thấy một tên nam tử phong thần tuấn lãng chẳng biết từ lúc nào đã đứng sau lưng hắn.

"Ngươi là. . ." Dương Tiến ngẩn ra.

"Ta tên Ninh Dạ." Ninh Dạ mỉm cười nói.

Là hắn?

Làm đệ tử Giám Sát Đường, Dương Tiến tự nhiên là biết quan hệ giữa Lạc Cầu Chân cùng Ninh Dạ.

Lạc chấp sự chính là trăm phương ngàn kế muốn đánh chết gia hỏa này, nhưng ngược lại bị hắn khiến cho mặt mày xám xịt. Nghe nói mặt của hắn, chính là Lạc chấp sự phí đi đại lực khí vì hắn tìm đến Tạo Hóa Thủy khôi phục, nhưng không chiếm được đối phương cảm kích, cũng bởi vậy trở thành một chuyện cười.

Rất nhiều người đều trong bóng tối cười nhạo Lạc Cầu Chân là tự cho là thông minh, tiền mất tật mang.

Chỉ là không nghĩ tới, người này hình dáng càng đẹp trai như vậy.

Vấn đề là hắn làm sao lại đi tới?

Dương Tiến còn đang kinh ngạc, bên cạnh Bối Thư Lương đã nói: "Ninh hành tẩu muốn tới xem một chút cái yêu nhân này."

Dương Tiến như mộng sơ tỉnh: "Hành tẩu xin mời!"

Ninh Dạ thân phận địa vị cao hơn bọn họ, Dương Tiến cũng không dám thất lễ.

Mấu chốt nhất nơi đây yêu cầu an toàn cực thấp, theo Phó Đông Lưu dặn dò, bất luận kẻ nào chỉ cần muốn tiếp cận Triệu Long Quang, cũng không cần ngăn cản.

Vì vậy Dương Tiến cũng sẽ không tự chuốc nhục nhã.

Tiến vào sơn phong, Ninh Dạ đi tới bên trong trận pháp. Dương Tiến ở bên cạnh nhắc nhở: "Hành tẩu cẩn thận, đây là Tỏa Yêu Trận, chia trong ngoài hai tầng, hành tẩu đứng ở tầng ngoài là được, nếu như tiến vào tầng trong, yêu nhân kia liền có thể công kích đến ngươi."

"Ân, Tỏa Yêu Trận, thật giống như trận pháp của Thái Âm Môn?" Ninh Dạ thuận miệng nói.

"Đúng, thật giống như Thái Âm Môn chuyên môn dùng để đối phó cái yêu nhân này, chỉ cần là có yêu huyết tại thân, liền sẽ thụ cầm cố, những người khác lại là vô ngại." Bối Thư Lương vội hồi đáp.

"Hóa ra là như vậy." Ninh Dạ nhìn chung quanh một chút, chú ý tới trong trận còn có một khối đá tảng nhô lên, nói: "Tảng đá kia, chính là mắt trận chứ? Chỉ cần di trừ vật này, liền có thể phá trận."

Dương Tiến cười nói: "Đại nhân pháp nhãn không sai."

Bối Thư Lương kỳ quái nói: "Ninh hành tẩu sao lại có hứng thú đến nhìn yêu nhân này?"

Ninh Dạ thoải mái nói: "Lạc Cầu Chân vẫn cho rằng ta là một trong hai tên đào phạm Thiên Cơ Môn Thanh Lâm Bạch Vũ, hắn đem Triệu Long Quang đặt ở chỗ này, không phải là muốn dẫn ta tới cứu người sao?"

Hắn nói chuyện thanh âm không nhỏ, rơi vào trong tai Triệu Long Quang, đối phương rõ ràng ngẩn ra, tiếng gầm cuồng bạo không còn, mà là ngơ ngác nhìn hướng Ninh Dạ.

Hắn tuy bị Thái Âm Môn cải tạo, hóa thân yêu thể, tư duy vẫn như cũ tỉnh táo, nghe nói như thế, trong lòng có thể nào không sợ hãi, chỉ là làm sao nhìn Ninh Dạ, đều không phải Thanh Lâm Bạch Vũ, nghĩ không ra tại sao lại như vậy.

Bối Thư Lương ngượng ngùng nói: "Đại nhân nói đùa rồi."

Ninh Dạ lạnh nhạt nói: "Ta có phải là đang nói đùa, các ngươi cực kỳ rõ ràng. Lạc Cầu Chân đại khái cũng một mạch hi vọng ta đến đây đi? Thậm chí hiện tại liền trong bóng tối nhìn ta, ước gì ta không nhịn được nữa, trừ đi mắt trận, phá tan trận pháp, cứu đi Triệu Long Quang, như vậy, hắn ngày đó tại trên Động Huyền Điện chịu đến làm nhục, liền đều có thể rửa sạch."

Nói, Ninh Dạ bắt đầu cười hắc hắc: "Vì vậy ta đã đến. Các ngươi xem, đây là phương thức tốt nhất đùa giỡn một người. Ta liền đứng ở chỗ này, nhìn mồi nhử của hắn, không ngừng đi đụng vào. Liền như là đang câu cá, con cá không ngừng đụng chạm mồi câu, phao câu khẽ động, thế nhưng lại tổng không chìm xuống, kẻ nắm cần câu kia, sợ là sẽ rất ngứa ngáy khó chịu đi."

Hắn nói, đột nhiên giương tay đánh ra một tia phù chú, rơi vào trên người Triệu Long Quang.

Vậy là thân thể đầy rẫy vết thương của Triệu Long Quang, chợt đã bắt đầu xuất hiện một đạo chữa trị chi quang.

Dương Tiến Bối Thư Lương nhìn đến kỳ quái: "Ninh hành tẩu? Ngươi đây là. . ."

"Ta đang trị liệu hắn a, các ngươi không thấy sao?" Ninh Dạ lẽ thẳng khí hùng hồi đáp: "Nếu như các ngươi cảm thấy đây là chứng cứ, vậy hiện tại có thể mau mau thượng báo."

Hai người liền đồng thời cúi đầu: "Thuộc hạ sao dám."

"Đừng khách khí như thế, các ngươi không phải thuộc hạ của ta, chúng ta sư huynh đệ tương xưng là được." Ninh Dạ nói lại từ bên trong túi giới tử lấy ra một ít đồ ăn ném cho Triệu Long Quang: "Nhạ, cho ngươi, hảo hảo ăn, ăn uống no nê, tinh thần mới tốt, mới có thể chịu được dằn vặt."

Lời này vừa ra, trong mắt Triệu Long Quang lóe qua tinh mang.

Lời này, chính là năm đó hắn huấn luyện Ninh Dạ thường xuyên nói.

Bạch Vũ!

Hắn là Bạch Vũ!

Triệu Long Quang trong lòng xúc động, bất quá cuối cùng cũng coi như hắn còn biết khống chế bản thân, không có vui vẻ, trái lại hướng tới Ninh Dạ rống to lên: "Cút!"

Hắn khiến cho chính mình cút, điều đó mang ý nghĩa hắn đang lo lắng cho mình, sợ bản thân vì hắn mà bại lộ.

Ninh Dạ liền cười nói: "Ngươi yêu súc này, thật là không biết điều. Cho ngươi ăn, ngươi cũng không cần? Phải biết sống sót mới có cơ hội a."

Triệu Long Quang liền dần dần tỉnh táo lại.

Ánh mắt từ từ trở nên âm lãnh, hắn gầm nhẹ một tiếng, cầm lấy đồ ăn rơi trên mặt đất, từng miếng từng miếng bắt đầu ăn.

Thấy hắn như thế, Ninh Dạ mỉm cười: "Không tệ, lúc này mới giống một cái tù binh có chí khí."

Nói hắn xoay người hướng Bối Thư Lương, Dương Tiến nói: "Ta không có xuất thủ cứu người, khiến thủ lĩnh của các ngươi thất vọng rồi chứ? Ha Ha Ha Ha!"

Hắn nói ngưỡng thiên cười to mấy tiếng, rời sơn mà đi.

Trên Giám Sát Đường, Phó Đông Lưu nhìn đến cười khổ: "Cái Ninh Dạ này, trả thù tâm vẫn đúng là cường."

Đối với hắn mà nói, Ninh Dạ làm như vậy cũng không kỳ quái, hắn nếu như không nhân cơ hội đến chế nhạo Lạc Cầu Chân một phen, ngược lại không phải hắn.

Cho tới cái đệ tử Thiên Cơ Môn ẩn giấu trong bóng tối kia đến cùng có thể hay không mạo hiểm cứu người. . . Lấy mình suy người, Phó Đông Lưu ngay từ đầu liền cho rằng đây là không thể nào.

Chương 135 : Ước kiến (thượng)

Chương 131: Ước kiến (thượng)

"Trên Vấn Thiên Sơn có tối thiểu ba chỗ bố trí bí ẩn, công dụng cụ thể không rõ, nhưng chỉ cần là người lên Vấn Thiên Sơn, liền không thể tránh khỏi sẽ tao ngộ khảo nghiệm của đa trọng cấm chế này. Bất luận là ‘huyễn hóa chi thuật’ hay là ‘tiềm hành ẩn nặc chi thuật’, đều không khả thi. Hơn nữa ta đã dùng Côn Lôn Kính thử, có thể khẳng định, tối thiểu có một vị cường giả cấp bậc Vạn Pháp cảnh, tùy thời đều đang nhìn nơi này."

Trong Thiên Tú các, Ninh Dạ nói.

Côn Lôn Kính không thể nào động sát đến Vạn Pháp cảnh, liền ngay cả Hoa Luân đều không dễ, nhưng cũng bởi vậy, Ninh Dạ mượn cái sự thực ‘không có được đáp án’ này có thể suy ngược ra tu vi của giám sát chi nhân.

Mọi người đối với cái kết luận này cũng không kỳ quái.

Cừu Bất Quân thở dài: "Vậy là, chung quy là vô pháp khả tưởng, đúng không?"

"Nếu như là tự chúng ta, xác thực không có cách nào. Bất quá còn may, sự tình cũng không phải là không có cơ hội chuyển biến." Ninh Dạ lại nói.

"Cơ hội chuyển biến ở đâu?" Mọi người đều đã nổi hứng thú.

"Chính là Thái Âm Môn. Đại sư huynh trở thành yêu tiên, rất hiển nhiên đây chính là nguyên nhân lúc trước Thái Âm Môn lưu hắn sống. Cho dù đối với Thái Âm Môn mà nói, có thể luyện hóa ra tu sĩ yêu tiên hợp lệ cũng là không nhiều, vì vậy yêu tiên giống như đại sư huynh, bọn họ tuyệt sẽ không bỏ qua. Đại sư huynh chú định sẽ không một mạch lưu lại Vấn Thiên Sơn làm mồi dụ, cuối cùng sẽ có một ngày, Thái Âm Môn sẽ đem hắn đòi về, lấy Thái Âm bí pháp đem hắn khống chế."

"Vì vậy ý của ngươi là. . . Không cứu hắn tại Vấn Thiên Sơn, mà là tại trên đường hắn trở về?" Trì Vãn Ngưng hỏi.

Ninh Dạ lắc đầu: "Bọn họ không thể nào không nghĩ tới cái này. Trọng yếu nhất chính là, như muốn cứu người tại trên đường về, ta nhất định phải xuống núi, mục tiêu liền lần nữa rõ ràng. Ta thật vất vả tẩy thoát hiềm nghi lúc trước, không thể lại lưu chứng cứ mới."

"Hay là ta tới?" Công Tôn Điệp hưng phấn, nóng lòng muốn thử.

Ninh Dạ lắc đầu: "Ngươi không được, bọn họ không thể không nghĩ tới ‘ảnh độn chi thuật’ của ngươi, cho dù ngươi đã lĩnh ngộ bộ phận ảnh độn đạo tắc, cũng vẫn không thể nào tránh được Hắc Bạch Thần Cung đại năng truy sát."

Trì Vãn Ngưng càng là nói: "Bọn họ thậm chí có thể tại thể nội Triệu Long Quang chủng hạ cấm chế, cứ như vậy, vô luận ngươi mang theo hắn trốn tới chỗ nào, đều chỉ có thể bại lộ bản thân."

Công Tôn Điệp nhụt chí: "Này cũng không được, kia cũng không được, còn có thể làm sao?"

"Kỳ thực có một người có lẽ có thể giúp đỡ được việc." Ninh Dạ nói.

"Ai?"

"Doãn Thiên Chiếu."

Từ hôm trông thấy Triệu Long Quang, ký ức quên lãng đã lâu của Doãn Thiên Chiếu liền lại lần nữa nổi lên trong lòng.

Trong đầu tổng là hồi tưởng lại thanh âm kêu thảm của đồng môn trước kia, phù hiện lên hình ảnh bọn họ chết đi.

Những người này liền như là oan hồn bất tán, tổng là quấn lấy hắn, một lần tiếp một lần trở thành ác mộng của hắn.

Trước đây, còn có Thường Vũ Yên vì hắn mở lòng giải ưu, thế nhưng hiện tại, hắn liền Thường Vũ Yên đều mất đi.

Vậy là cô tọa phòng nhỏ, Doãn Thiên Chiếu liền cảm thấy một trận thê lương xuất phát từ nội tâm.

Đây chính là kết cục của một cái phản đồ sao?

Tại sau khi hết tác dụng, liền bị vứt bỏ, mất đi tất cả.

Ngược lại là những oan hồn trước kia, có một cái đã hóa thành thực thể xuất hiện.

Đại sư huynh. . . Triệu Long Quang!

Hắn không có chết!

Chết tiệt Hắc Bạch Thần Cung, bọn họ vẫn luôn gạt bản thân.

Hắn đã từng nỗ lực lảng tránh tất cả, nhưng tại ngày đó bị bức ép không thể không đối diện.

Hắn vô pháp quên, càng vô pháp đối diện ánh mắt cừu hận kia của Triệu Long Quang.

Trong nội tâm hết thảy áy náy phù hiện, Doãn Thiên Chiếu trầm thấp khóc rống: "Xin lỗi. . ."

Hắn hiện tại là thật hối hận rồi.

Cho tới hối hận này có bao nhiêu là xuất từ bản thân tao ngộ, có bao nhiêu là lương tri bị kích phát, liền không ai nói rõ được.

Thậm chí ngay cả chính Doãn Thiên Chiếu cũng không biết, nếu như thượng thiên cho hắn một cơ hội làm lại, hắn còn có thể bán đứng Thiên Cơ Môn hay không.

Hắn chỉ biết rằng, mình đã không còn chỗ trống quay đầu.

Điều này khiến hắn cảm thấy tuyệt vọng đối với nhân sinh của bản thân, nằm ở trên giường, tinh thần uể oải, phảng phất một bộ xác chết di động.

Mãi đến tận một tờ thư tín kia, phiêu phiêu từ ngoài phòng bay tới.

Doãn Thiên Chiếu tóm lấy tín, vô lực nhìn lướt qua, tinh thần tan rã nhưng hơi sững sờ: "Là hắn?"

Nửa canh giờ sau.

Trong một sơn động nhỏ bên ngoài Cửu Cung Sơn.

Doãn Thiên Chiếu đi tới nơi này.

Có lẽ là bởi vì chưa biết sợ hãi duyên cớ, tinh thần của hắn tốt hơn rất nhiều, chỉ là khuôn mặt vẫn như cũ tiều tụy.

Trong động, Ninh Dạ một mình độc tọa, đang tự uống trà.

Nhìn thấy Ninh Dạ, Doãn Thiên Chiếu hầm hừ: "Tìm ta có chuyện gì?"

Chén trà tại không trung dừng một chút, sau đó Ninh Dạ một hơi cạn sạch, vung tay chỉ xéo ghế đá đối diện: "Tọa."

Doãn Thiên Chiếu trực tiếp đi tới ngồi xuống, chỉ là ánh mắt nhìn Ninh Dạ nhưng vô thiện ý.

Lúc trước Lạc Cầu Chân mấy lần hoài nghi Ninh Dạ, Doãn Thiên Chiếu cũng từng tin tưởng hắn là người của Thiên Cơ Môn, thế nhưng sau chuyện Tạo Hóa Thủy, Doãn Thiên Chiếu không còn nghi ngờ, chỉ là vừa nghĩ tới đề nghị sau đó của Ninh Dạ, suýt nữa hại hắn chịu đến Thực Tâm Công dằn vặt, trong lòng lại tự phẫn nộ, hận ý khó tránh khỏi.

"Uống trà." Ninh Dạ nói.

Doãn Thiên Chiếu nhưng không để ý tới, hắn tự không thể nào tùy ý uống đồ vật của Ninh Dạ.

Ninh Dạ cũng không để ý, chỉ là nói: "Ngươi mấy ngày nay, không quá dễ chịu phải không?"

Doãn Thiên Chiếu lạnh nhạt nói: "Ngươi đến cùng muốn nói cái gì?"

Ninh Dạ đặt chén trà xuống nhìn hướng hắn: "Tại trước khi ta nói ngươi với ngươi cái gì, giúp một chuyện được không? Trước tiên đem Lưu Ảnh Thạch của ngươi lấy ra."

Doãn Thiên Chiếu biến sắc.

Ninh Dạ cười nói: "Loại thủ đoạn này khỏi cần sử dụng với ta, không có ý nghĩa. Ngươi cũng không cần lừa gạt ta, nói ngươi còn thông báo ai đó. . . Những thứ ta biết về ngươi, nhiều hơn ngươi tưởng rất nhiều."

Nghe nói như thế, Doãn Thiên Chiếu kiềm chế không được run rẩy lên: "Ngươi rốt cuộc là ai?"

"Cái này có thể đợi chút nữa hãy nói." Ninh Dạ đã hướng tới Doãn Thiên Chiếu đưa tay.

Doãn Thiên Chiếu bất đắc dĩ, lấy ra một khối Lưu Ảnh Thạch giao cho Ninh Dạ.

Ninh Dạ lắc đầu: "Còn có một cái."

Doãn Thiên Chiếu bất đắc dĩ, chỉ có thể đem một khối Lưu Ảnh Thạch nữa cũng lấy ra.

Thời khắc này, hắn cảm giác phảng phất như toàn thân đều đã bị Ninh Dạ lột sạch, không còn bất luận cái gì bí ẩn, cũng không còn bảo đảm an toàn.

Tiện tay đem Lưu Ảnh Thạch thu hồi, Ninh Dạ nói: "Không có

Thường Vũ Yên, ngươi đã không hề được đến Thần Cung che chở, bản thân càng là trở thành Thần Cung hoài nghi chi nhân. Nếu không phải là bởi vì Lạc Cầu Chân bố trí nước cờ Triệu Long Quang kia, e rằng ngày đó trên Động Huyền Điện, ngươi đã phải trực tiếp tiếp thu khảo nghiệm của Thực Tâm Công."

Doãn Thiên Chiếu hừ nói: "Vậy sẽ chứng minh ta không có bán đứng Thần Cung."

"Vừa vặn ngược lại." Ninh Dạ lắc đầu: "Vậy sẽ chứng minh, chính là ngươi bán đứng Hắc Bạch Thần Cung."

Cái gì?

Doãn Thiên Chiếu cả kinh: "Ngươi đang nói nhăng gì đó? Ta căn bản cũng không có. . ."

"Ta biết." Ninh Dạ đánh gãy hắn: "Thế nhưng Hắc Bạch Thần Cung không biết. Đối với Hắc Bạch Thần Cung mà nói, muốn phân biệt một người có lúc rất đơn giản, chính là sau khi xác nhận khả nghi, trực tiếp thi triển Thực Tâm Công là được. Đây là chỗ cường đại của Hắc Bạch Thần Cung, lại cũng là vấn đề lớn nhất của bọn họ. . . Bọn họ quá ỷ lại bí thuật, dẫn đến một khi bí pháp giải quyết không được vấn đề, liền không biết nên xử lý thế nào. Lạc Cầu Chân xem như là một kẻ ít có không ỷ lại bí pháp giải quyết vấn đề, nhưng lần này hắn bại bởi ta, tạm thời chỉ có thể ngủ đông. Vì vậy một khi ngươi có vấn đề, ngươi cho rằng hắn còn sẽ ra mặt bảo vệ ngươi sao? Hắn là một kẻ thông minh, chính vì hắn thông minh, cũng hiểu được đạo lý bo bo giữ mình."

Doãn Thiên Chiếu nghe chấn kinh: "Ta không biết ngươi đang nói cái gì."

"Ta đang nói, trong thân thể ngươi có một loại dược, gọi Khôi Nguyên Tán. Ngươi hẳn nghe nói qua loại dược này, không sai, nó là Mộc Khôi Tông luyện chế, chuyên môn nhằm vào Hắc Bạch Thần Cung. Tác dụng duy nhất của nó. . . Chính là đề kháng Thực Tâm Công, khiến Thực Tâm Công vô pháp hỏi ra bất kỳ cơ mật gì."

Chương 136 : Ước kiến (trung)

Chương 132: Ước kiến (trung)

Khôi Nguyên tán!

Doãn Thiên Chiếu đương nhiên biết danh tự này.

Thực Tâm Công có thể xâm thực nguyên thần, cường hành cướp đoạt bất kỳ tin tức một người muốn bảo vệ, cũng chính bởi vậy, các môn các phái đều đang cố gắng nghiên cứu nhằm vào chi pháp.

Muốn lừa gạt được Thực Tâm Công thì cực khó, nhưng nếu chỉ là đơn thuần đối kháng, liền không hẳn khó khăn như thế.

Khôi Nguyên tán chính là bí dược Mộc Khôi Tông nghiên xuất, nó có thể bảo vệ tâm thần, khiến Thực Tâm Công cũng khó có thể xâm thực, nếu như cường hành cướp đoạt, chỉ có thể khiến kẻ trúng phải nguyên thần phá nát, tại chỗ biến thành ngớ ngẩn, ký ức hoàn toàn biến mất.

Nói cách khác, một khi có người sử dụng Khôi Nguyên tán tiếp thu Thực Tâm Công kiểm nghiệm, liền sẽ bị phát hiện lập tức —— Khôi Nguyên tán không phải dùng để bảo vệ thân phận, mà là dùng để thủ mật. Ngược lại, nó đến là có thể giúp đối phương chứng thực thân phận kẻ trúng thuật.

Vấn đề là trong thân thể ta sao có thể có Khôi Nguyên tán? Ta lúc nào ăn vật này?

Doãn Thiên Chiếu kinh đến hầu như muốn nhảy lên: "Ngươi đang nói bậy? Ta mỗi ngày ẩm thực đều làm kiểm tra, tuyệt đối không thể ăn Khôi Nguyên tán mà không tự biết!"

"Như vậy, ngươi cũng kiểm tra cái bình dược Giang Tiểu Niên đưa ngươi kia sao?" Ninh Dạ hỏi ngược lại.

Cái gì?

Phảng phất một cái sấm sét nổ giữa trời quang bổ vào trên đầu Doãn Thiên Chiếu, Doãn Thiên Chiếu một thoáng hiểu ra: "Là ngươi! Là ngươi trong bóng tối bố trí tất cả những thứ này. Tây Hà thuỷ vực là ngươi giở trò quỷ, còn có Vũ Yên. . . Vẫn luôn là ngươi đang hãm hại ta!"

Hắn phóng thanh hô quát, thanh âm nhưng truyền không ra bên ngoài lương đình này.

Một bàn tay đặt tại trên vai hắn: "Ngồi xuống."

Doãn Thiên Chiếu thân thể cứng đờ, biết sinh tử đã nằm trong tay người.

Hắn chậm rãi ngồi xuống, cắn răng nghiến lợi nói: "Ngươi đến cùng là kẻ nào? Ngươi có biết ta tại lúc ra cửa đã để lại thư không? Nếu như ta không trở lại, chính là ngươi giết ta."

Ninh Dạ dùng ánh mắt thương hại nhìn hắn, tiện tay lấy ra một phong thư: "Là phong này sao?"

Nhìn thư trong tay Ninh Dạ, Doãn Thiên Chiếu như rơi vào hầm băng.

Giấy viết thư tại trong tay Ninh Dạ thiêu đốt, hóa thành khói bụi lượn lờ mà đi.

Ninh Dạ chậm rãi nói: "Thất sư huynh, ngươi thật sự không nhận ra ta?"

Lời này vừa ra, Doãn Thiên Chiếu cả người đều mềm nhũn.

Nhìn ánh mắt của Ninh Dạ, nghe xưng hô quen thuộc kia, Doãn Thiên Chiếu hết thảy phẫn nộ tiêu thất vô tung: "Bạch Vũ. . . Ngươi là Bạch Vũ?"

Thời khắc này, hắn đã minh bạch tất cả, đột nhiên cũng không hận Ninh Dạ nữa, ngược lại cất tiếng khóc ròng lên: "Là ta có lỗi với sư môn. . . Là ta. . ."

Đứng sau lưng hắn, Cừu Bất Quân hận nghiến răng: "Hiện tại hối hận, không ngại quá muộn sao?"

Nghe được thanh âm quen thuộc này, Doãn Thiên Chiếu run rẩy hồi thủ: "Là ngươi?"

"Hai năm qua, ngươi không phải vẫn luôn trốn lão phu sao?" Cừu Bất Quân "hắc" một cái hồi đáp.

Quả nhiên là như vậy sao?

Doãn Thiên Chiếu nhìn nhìn Cừu Bất Quân, lại nhìn một chút Ninh Dạ, lộ ra một nụ cười thảm đạm: "Hảo, hảo, ta sớm đã biết sẽ có một ngày như thế. Nếu đã là các ngươi, vậy các ngươi có làm gì ta, ta cũng không lời để nói. Sư thúc, tiểu sư đệ, các ngươi giết ta đi?"

Nói đã nhắm mắt lại, lại là làm ra tư thái giơ cổ cho chém.

"Muốn giết ngươi, thời điểm Vô Thường phế tích, ngươi liền đã là một người chết." Ninh Dạ nói.

Doãn Thiên Chiếu thân thể nhất trệ, hắn nhìn hướng Ninh Dạ: "Tại sao không giết ta? Là ta bán đứng Thiên Cơ Môn, việc này không thể biện bác, Doãn Thiên Chiếu ta nhận!"

Ninh Dạ nhưng chỉ là hỏi ngược lại: "Ngươi hối hận không?"

Hối hận?

Đối với cái vấn đề này, Doãn Thiên Chiếu nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

Hắn nghĩ một hồi, mới nói: "Nếu như ta nói, ta đã từng hối hận, các ngươi tin tưởng không?"

"Ngươi nói, ta nghe, còn thật giả, ta tự sẽ phân biệt." Ninh Dạ nói.

Doãn Thiên Chiếu liền trầm thấp than thở một tiếng: "Ta xác thực hối hận quá, mỗi khi ta nghĩ tới hình ảnh sư phụ sư huynh chết thảm, nghĩ đến hình ảnh sư phụ liều mạng cũng muốn bảo vệ, ta liền cực kỳ hối hận. Ta tổng là mơ tới bọn họ đến tìm ta báo thù, chất vấn ta vì sao phải làm như thế. Mỗi đến lúc đó, ta liền cực kỳ hối hận. Mà khi ta từ trong mộng tỉnh lại, nhìn thấy Vũ Yên, cảm thụ nàng ấm áp, nàng nhu tình, ta liền lại nói với bản thân, làm cũng đã làm, nếu đã đi con đường này, liền không còn chỗ trống quay đầu lại. . . Vậy là ta liền lại không hối hận."

Hắn nói ngẩng đầu trừng mắt nhìn Ninh Dạ: "Sư phụ bọn họ sai rồi!

Bọn họ không nên mưu toan trọng chấn Thiên Cơ Môn, tái hiện Thiên Cơ Môn huy hoàng. Thượng cổ chi chiến tuy đã qua vạn năm, thế nhưng cửu đại tiên môn chưa từng quên sợ hãi mà Thiên Cơ Môn mang cho bọn họ, bọn họ tuyệt đối sẽ không để cho Thiên Cơ Môn mảy may cơ hội quật khởi. Chỉ cần Thiên Cơ Môn hơi có dị động, tai nạn liền sẽ giáng lâm. Ta đã từng ám chỉ quá sư phụ, nhưng hắn không nghe lọt. Ta bây giờ nói cái này các ngươi có lẽ không tin, thế nhưng coi như không có ta, cửu đại tiên môn cũng sớm muộn cũng sẽ phát hiện Thiên Cơ Môn dị động, tai nạn vẫn sẽ như cũ giáng lâm!"

"Ta tin tưởng." Ninh Dạ lại nói.

"Ngươi tin tưởng?" Doãn Thiên Chiếu ngẩn ngơ.

"Đúng, ta tin." Ninh Dạ than nhẹ, hắn làm sao có khả năng không tin tưởng đây? Dù sao lúc trước hắn chính là tận mắt tại trong Côn Lôn Kính, nhìn thấy một màn Thiên Cơ Môn phúc diệt.

Chỉ là Tân Nhiễm lòng cầu gặp may quá mạnh rồi, nguy cơ ‘cửu tử nhất sinh’, cho Tân Nhiễm tâm lý may mắn, khiến hắn cho rằng chính mình có thể tóm lấy một tia sinh cơ kia, thậm chí bản thân Ninh Dạ cũng cho rằng chỉ cần mình không đột phá đến Hoa Luân cảnh, liền có thể miễn đi tai nạn, cho Thiên Cơ Môn cơ hội trọng chấn huy hoàng.

Mãi đến tận phúc diệt ngày ấy đến, Tân Nhiễm mới ý thức tới 'sinh' trong 'cửu tử nhất sinh' này, chỉ chính là cái gì.

Chính bởi vậy, hắn biết Doãn Thiên Chiếu nói không sai.

Cho dù không có Doãn Thiên Chiếu bán đứng, nguy cơ cũng là sớm muộn cũng sẽ đến, bởi vì Thiên Cơ Môn nỗ lực trọng tố huy hoàng mới là nguyên nhân, chỉ cần có cái nguyên nhân này tại, có một số việc liền không thể tránh khỏi.

Thời khắc này Ninh Dạ nói: "Đúng, ta tin tưởng ngươi nói không sai, nhưng đây không phải là lý do ngươi bán đứng tông môn. Có một số việc, người khác có thể làm, không có nghĩa là ngươi liền có thể làm. . . Chúng ta có thể tiếp thu địch nhân vô tình, nhưng vĩnh viễn không thể tiếp thu người mình phản bội."

Doãn Thiên Chiếu cười khổ: "Đúng, ta minh bạch. Nhưng đó chỉ là ý nghĩ của các ngươi, không phải của ta. Nếu tông môn đã tự mình lựa chọn bước lên con đường không lối về, tại sao ta không có thể vì chính mình tìm một cái đường lui, nhất định phải cùng tông môn cùng nhau đi chết? Vũ Yên cho ta cơ hội, ta liền không muốn bỏ qua. Hiện tại, ta đã không phải đồng môn của các ngươi, lẫn nhau chính là địch nhân. Vì vậy, ngươi cũng không cần nói những lời 'phản bội' kia với ta. Ngươi hãm hại ta, khiến cho ta mất đi chỗ dựa, ta không hận ngươi. Nhưng chỉ cần hôm nay ta không chết, ngày sau ta vẫn như cũ sẽ trả thù lại."

Lúc hắn nói lời này, hiển nhiên là đã ôm tử chí, bằng không tuyệt sẽ không cứng rắn như vậy.

Ninh Dạ giơ tay, chỉ chỉ cái chén: "Đây là trà chuẩn bị cho ngươi, không uống một hớp sao?"

Doãn Thiên Chiếu cũng không bàng hoàng nữa, nâng chén một hơi cạn sạch: "Trong trà có cái gì?"

"Một loại dược, đừng lo lắng, sẽ không chết, chỉ là sẽ khiến ngươi tâm thần thất thủ, cũng thuận tiện chúng ta động chút tay chân đối với ký ức của ngươi."

Doãn Thiên Chiếu ngẩn ngơ: "Ngươi không giết ta?"

"Muốn giết ngươi, liền không cần phải lắm phế thoại như vậy ." Ninh Dạ tiếp tục nói: "Doãn Thiên Chiếu, đem ngươi gọi tới, là bởi vì ta tin tưởng, ngươi tuy rằng bán đứng tông môn, nhưng chỉ cần lòng mang hổ thẹn, vậy thì không đến nỗi một điểm lương tri cũng không có. Nếu ngươi còn có như vậy một điểm lương tri, biết sai hối cải, vậy liền còn có cơ hội."

"Cơ hội? Các ngươi bây giờ lại còn có thể cho ta cơ hội?" Doãn Thiên Chiếu cười to: "Lẽ nào các ngươi hiện tại còn muốn khiến ta trở về Thiên Cơ môn hạ?"

Ninh Dạ lắc đầu: "Chỉ là cho ngươi một cái cơ hội chuộc tội. Doãn Thiên Chiếu, đặt tại trước mặt ngươi, có hai cái lựa chọn. Lựa chọn thứ nhất, ngươi vẫn như cũ kiên trì phản bội, chúng ta sẽ không giết ngươi, nhưng sẽ sử dụng thủ đoạn tàn khốc nhất đối phó ngươi. Lựa chọn thứ hai, ngươi lạc đường biết quay lại, vì chúng ta làm một chuyện. Ngươi khả năng sẽ chết, nhưng ít ra. . . Ngươi có thể chuộc tội cho quá khứ của bản thân."

"Cứu đại sư huynh?" Doãn Thiên Chiếu đã minh bạch.

Ninh Dạ khẽ gật gật đầu: "Hiện tại, ngươi có thể làm lựa chọn."

Chương 137 : Ước kiến (hạ)

Chương 133: Ước kiến (hạ)

Thời gian, từng giây từng phút trôi qua.

Doãn Thiên Chiếu trầm mặc.

Hắn hiện tại đã biết bản thân đối mặt chính là cái gì.

Vậy là hắn đau thương nở nụ cười: "Kỳ thực vô luận lựa chọn loại nào, ta đều là chắc chắn phải chết, đúng không?"

Ninh Dạ khẽ gật gật đầu.

Đúng, vô luận lựa chọn loại nào, kết quả của Doãn Thiên Chiếu đều là chết!

Nếu như hắn lựa chọn con đường thứ nhất, Ninh Dạ cùng Cừu Bất Quân sẽ không để cho hắn sống.

Nếu như hắn lựa chọn con đường thứ hai, Hắc Bạch Thần Cung sẽ không để cho hắn sống.

Bắt đầu từ ngày hắn bị Ninh Dạ tính toán, tử vong liền đã trở thành kết cục cuối cùng mà duy nhất của hắn.

Khác nhau gần như chỉ ở tại, hắn lựa chọn loại phương thức chết nào.

Vì hành động trước kia chuộc lỗi, chí ít làm ra một cái chuyện đúng như vậy, hay là. . . Kiên trì tới cùng?

Kỳ thực đáp án đã rõ ràng.

Quả nhiên, trên mặt Doãn Thiên Chiếu xuất hiện ý cười tàn nhẫn: "Ta vì Hắc Bạch Thần Cung, bán đứng Thiên Cơ Môn, nhưng vẻn vẹn bởi vì Thường Vũ Yên, bọn họ liền dễ dàng đem ta vứt bỏ. Tuy rằng chuyện này là các ngươi tính toán, thế nhưng Hắc Bạch Thần Cung qua cầu rút ván. . . Ta há lại có thể cho bọn hắn như ý?"

Vậy ra, ngươi chung quy không phải là bởi vì đạo đức nội tâm khiển trách mà lựa chọn sao?

Ninh Dạ thở dài.

Bất quá hắn cũng biết, chính là bởi vì như vậy, lời nói của Doãn Thiên Chiếu giờ phút này cũng chân thật nhất, cho dù không có Tiệt Thiên Thuật, hắn cũng biết đó là lời nói thật lòng.

Sau đó Doãn Thiên Chiếu đã nói: "Nếu như ta đáp ứng các ngươi lựa chọn thứ hai, ta phải làm sao, mới có thể khiến các ngươi tin tưởng ta không phải lâm thời ứng phó?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Ngươi uống Hóa Thần tán, hiệu quả của Khôi Nguyên tán đã bị giải trừ, không những như vậy, còn có thể tiến thêm một bước khiến ngươi tâm thần thất thủ. Ta lấy Khi Thiên Thuật, Tiệt Thiên Thuật, Lượng Thiên Thuật tam đại thần thuật kết hợp vận dụng, nhập tâm thần ngươi, sửa chữa ký ức của ngươi, thay đổi tư tưởng ngươi. . ."

Doãn Thiên Chiếu kinh hãi: "Ngươi nắm giữ Khi Thiên Thuật cùng Lượng Thiên Thuật? Ngươi đã có thể kết hợp vận dụng?"

Ninh Dạ lắc đầu: "Không thể, tu vi bây giờ của ta còn quá kém, vậy nên mới phải mượn dược vật, bất quá trọng yếu nhất chính là, ngươi nhất định phải hoàn toàn tự nguyện."

Hóa ra là như vậy sao? Không trách Ninh Dạ phải ước đàm luận với hắn.

Chỉ cần khiến hắn tự nguyện phối hợp, mới có thể chủng thuật đối với hắn.

Ngược lại, nếu như Ninh Dạ chủng thuật thất bại, liền mang ý nghĩa Doãn Thiên Chiếu không muốn phối hợp, vậy Ninh Dạ liền sẽ thay đổi cách làm, trực tiếp thanh tẩy trí nhớ của hắn, đem hắn đuổi về Hắc Bạch Thần Cung, hoặc là. . . Liền dứt khoát trực tiếp giết chết.

Trên thực tế, tam đại thần thuật kết hợp vận dụng cũng chỉ là ý tưởng của Ninh Dạ.

Nếu như Ninh Dạ nắm giữ hoàn chỉnh Tiệt Thiên Thuật cùng Tẩy Tâm Trì, chỉ bằng hai thứ này liền có thể sửa chữa ký ức của Doãn Thiên Chiếu, nhưng bởi không hoàn chỉnh, vì vậy Ninh Dạ liền nổi lên ý nghĩ kết hợp ba thứ Khi Thiên Thuật, Lượng Thiên Thuật.

Tiệt Thiên Thuật là cường hành sửa chữa thần trí một người, Khi Thiên Thuật liền là huyễn hóa chi thuật, thông qua cấy ghép một đoạn ký ức để tiến hành lừa dối, tương tự có thể đường vòng đạt đến hiệu quả tương tự.

Cấn Tự Bí bên trong Lượng Thiên Thuật chính là phá khốn chi thuật, tâm thần chi khốn đến là thực thực tại tại khốn cảnh, kết hợp Hóa Thần tán, khiến cho Ninh Dạ vận công vô ngại, có thể tiến quân thần tốc.

Lại thêm Doãn Thiên Chiếu chủ động phối hợp, thì có thể đạt đến hiệu quả tương tự Tiệt Thiên Thuật bản hoàn chỉnh.

Dù vậy, kỳ thực tỷ lệ thành công cũng chỉ ở tỉ lệ 5 : 5, chỉ là lời này, Ninh Dạ liền sẽ không nói cho hắn —— mặc kệ là hắn không phối hợp hay là tam thần thuật vận dụng có vấn đề, chỉ cần thất bại, thì Doãn Thiên Chiếu tất phải chết.

Đã minh bạch điểm ấy, Doãn Thiên Chiếu thở dài một tiếng: "Xem ra ta đã không còn lựa chọn."

Cừu Bất Quân lạnh nhạt nói: "Ngươi biết là tốt rồi. Ngươi bán đứng Thiên Cơ Môn, tội chết khó tránh khỏi, hiện tại là cơ hội duy nhất ngươi vì hành vi ngày đó của chính mình chuộc tội."

Ninh Dạ ngăn lại hắn, để hắn đừng thể hiện miệng lưỡi chi khoái, vạn nhất kích phát tâm tình phản kháng trong lòng Doãn Thiên Chiếu, trái lại liền không tốt.

Cũng may Doãn Thiên Chiếu tâm như tro tàn, cuối cùng không có tính toán nữa, chỉ là nói: "Ngươi động thủ đi."

Nhìn nhìn hắn, Ninh Dạ đột nhiên nở nụ cười.

Phốc!

Hắn xuất thủ, chỉ là không phải vận dụng tam thần thuật, mà là trực tiếp đem hai cái liễu diệp đao xuyên vào trên mu bàn tay của Doãn Thiên Chiếu, đem hắn vững vàng đóng ở trên bàn đá.

"Ngươi?" Doãn Thiên Chiếu trừng mắt nhìn Ninh Dạ.

Ninh Dạ lạnh nhạt nói: "Ngươi trong lòng còn có may mắn, nếu như ta sử dụng thần thuật, ngươi sẽ nhân cơ hội phản kháng, kẹp chặt ta mà chạy trốn, ta nói có đúng không?"

Doãn Thiên Chiếu bị hắn chọc thủng tâm sự, tâm thần rung chuyển dữ dội.

Cừu Bất Quân đã một chưởng đánh vào sau lưng hắn: "Súc sinh!"

Doãn Thiên Chiếu còn muốn phản kháng, hai bên lại là hai bàn tay ấn xuống, ba người đồng thời xuất thủ, càng đè đến Doãn Thiên Chiếu vô pháp nhúc nhích.

Ninh Dạ đã một chỉ điểm hướng mi tâm Doãn Thiên Chiếu: "Đây là cơ hội cuối cùng của ngươi, thả ra tâm thần, cùng ta hợp tác, bằng không ta sẽ cho ngươi thống khổ lớn nhất đời này. Nếu ngươi còn có một điểm cuối cùng lương tri, liền quên đi tất cả may mắn, thản nhiên diện đối với những thứ này!"

Doãn Thiên Chiếu tâm thần rung chuyển dữ dội, Ninh Dạ gầm rống như cảnh tỉnh, trong khoảnh khắc đó, hắn tựa như lại lần nữa nhìn thấy Tân Nhiễm, Triệu Long Quang bọn họ.

"Sư phụ. . . Sư huynh. . ."

Tâm thần toàn diện thất thủ, Ninh Dạ ý chí đã tiến quân thần tốc, từng bộ từng bộ hình ảnh trước đó bện dệt sẵn tại trong tâm hải Doãn Thiên Chiếu bay lượn, đó là hình ảnh hắn từ khi bị Thường Vũ Yên vứt bỏ, bị Hắc Bạch Thần Cung toàn diện ức hiếp dằn vặt.

Thay vì kích phát lương tri, không bằng kích phát căm hận!

Ninh Dạ đang đưa vào cho hắn hết thảy hận ý đối với Hắc Bạch Thần Cung vứt bỏ hắn, vì thế không tiếc bện dệt các loại thủ đoạn càng thêm ác độc.

"Không!" Doãn Thiên Chiếu kêu thảm, hắn không thể nào tiếp thu được tất cả những thứ bản thân nhìn thấy này.

"Không được đề kháng!" Ninh Dạ quát lên, đồng thời đã đem chủng chủng thảm liệt lúc Thiên Cơ Môn phúc diệt cấy vào não hải hắn.

Đây vốn là ký ức chân thực của hắn, thời khắc này xuất hiện, một điểm lương tri còn sót lại kia của Doãn Thiên Chiếu bị kích phát, hắn run rẩy, lại lần nữa lẩm bẩm lên tiếng, sau đó càng đau khổ gào khóc lên.

Ninh Dạ nhưng bởi vậy rơi vào phiền phức.

Nếu như Doãn Thiên Chiếu toàn lực đề kháng, vậy liền thẳng thắn thất bại, thì cũng thôi.

Vấn đề là Doãn Thiên Chiếu tâm tình khó lường, một lúc hối hận, một lúc thống hận, một lúc lại muốn vì sinh tồn mà giãy dụa, tâm tình không ngừng biến hóa, phản phục dằn vặt, dẫn đến tâm thần xâm lấn của Ninh Dạ liền giống như là bị thứ gì đó cản trở vậy, càng rơi vào trong tiến thoái lưỡng nan.

Trì Vãn Ngưng cũng ý thức được tình huống không ổn, mắt thấy hai người sắc mặt không ngừng biến hóa, cả kinh nói: "Hắn vẫn còn đang chống cự."

"Chỉ là bản năng, người đều có cầu sinh chi dục." Công Tôn Điệp đến là hiểu rất rõ, đổi lại là nàng, cũng sẽ không liền như vậy từ bỏ.

Doãn Thiên Chiếu tâm tình vào giờ khắc này, mâu thuẫn phức tạp đã đến cực hạn, cho tới liền chính hắn cũng nói không rõ là đang phối hợp hay là đang chống cự.

"Tiếp tục như vậy không được." Trì Vãn Ngưng chú ý tới sắc mặt của Ninh Dạ đã có chút không đúng.

Tam thần thuật vận dụng cực kỳ tiêu hao nguyên thần, Ninh Dạ chưa tới Hoa Luân cảnh, nguyên thần căn bản liền chưa tu luyện qua, căn bản không chịu nổi dằn vặt.

Mắt thấy sắc mặt hắn càng biến càng khó nhìn, Trì Vãn Ngưng sốt ruột ái lang, kêu lên: "Ninh Dạ, mau lui ra ngoài. Việc này đã không thể thành!"

Thế nhưng Ninh Dạ đã không nghe thấy.

Hắn giờ phút này tâm thần đã toàn diện rơi vào trong dây dưa cùng Doãn Thiên Chiếu, lại như là bị một cái lưới lớn ràng buộc, dù muốn thoát thân cũng đã không thể, thậm chí căn bản không nghe thấy tiếng hô của Trì Vãn Ngưng.

Đối với hắn mà nói, trừ phi hoàn thành toàn diện tẩy não đối với Doãn Thiên Chiếu, bằng không hắn cùng Doãn Thiên Chiếu đều là tử lộ.

"Hắn chống đỡ không được quá lâu." Cừu Bất Quân cũng hoảng rồi.

Tiếp tục như vậy, khả năng kết quả cuối cùng chính là hai người cùng thành ngớ ngẩn.

Trì Vãn Ngưng cắn răng một cái, đột nhiên ôm chặt lấy Ninh Dạ, đem chính mình áp sát vào trên người Ninh Dạ, thấp giọng nói: "Ninh Dạ, tin tưởng ta. . ."

Đã là đem tâm thần toàn diện xâm nhập đáy lòng Ninh Dạ.

Nàng muốn cùng Ninh Dạ đồng thời, cộng đồng đối mặt cái vấn đề này.

Công Tôn Điệp biến sắc: "Nữ nhân này điên rồi sao? Nàng cho rằng nàng Hoa Luân liền rất ghê gớm rồi? Hoa Luân nguyên thần cũng rất yếu, nàng có thể giúp bao nhiêu? Nàng làm như vậy, nếu thất bại chính là ba người cùng ngu ngốc."

Nhưng mà đây chính là lựa chọn của Trì Vãn Ngưng, chỉ cần có thể cứu Ninh Dạ, nàng không tiếc tất cả.

Nếu như chết, vậy thì cùng chết; nếu như ngớ ngẩn, vầy thì đồng thời ngớ ngẩn là được.

Trì Vãn Ngưng gia nhập, rốt cục khiến tình hình thoáng ổn định một chút, nhưng mà vấn đề từ Doãn Thiên Chiếu lại vẫn chưa được giải quyết.

Có lẽ là bởi vì đến thời khắc sống còn, ý chí cầu sinh siêu việt tất cả, Doãn Thiên Chiếu chống cự thế mà cũng càng lúc càng mạnh.

"Tên khốn kiếp này!" Cừu Bất Quân tức giận mắng to.

Hắn nhất định phải khống chế lại thân thể Doãn Thiên Chiếu, coi như muốn gia nhập cũng khó khăn. Mắt thấy Trì Vãn Ngưng cùng Ninh Dạ lại lần nữa sắc mặt khó coi, loại ‘tâm thần xâm lấn chi tranh’ này, chung quy vẫn là sắp thất bại, Cừu Bất Quân cũng tuyệt vọng.

Thiên toán vạn toán, không nghĩ tới thế mà đối với chuyện này, mất linh rồi.

Đúng vào lúc này, Công Tôn Điệp cắn răng một cái: "XXX lão mẫu ngươi, bổn cô nương không tin, ngày hôm nay không trị được ngươi."

Nói cũng đã ôm lấy Ninh Dạ.

"Công Tôn Điệp ngươi?" Cừu Bất Quân ngạc nhiên.

Công Tôn Điệp nhe răng nở nụ cười: "Lão nương ta cũng điên rồi!"

Lại là cùng Trì Vãn Ngưng, Ninh Dạ đồng thời, dứt khoát kiên quyết gia nhập trận tâm thần đại chiến này.

Chương 138 : Sửa chữa ký ức

Chương 134: Sửa chữa ký ức

Trong tâm hải của Doãn Thiên Chiếu, ba cái ý thức đang đồng thời đối kháng.

Cho dù là lấy một chọi hai, Doãn Thiên Chiếu kỳ thực vẫn như cũ là chiếm thượng phong.

Nguyên thần chi đấu, xưa nay hung hiểm, mà bản chủ thì tự nhiên nắm giữ địa lợi, trái lại ba người Ninh Dạ, tâm thần ký thác thức hải Doãn Thiên Chiếu, tiên thiên nằm ở bất lợi chi địa.

Công Tôn Điệp tâm thần vừa vào, liền chỉ cảm thấy phảng phất đi tới một mảnh không gian hắc ám, đâu đâu cũng có Doãn Thiên Chiếu thét gào, vân vụ biến hóa, liền hình thành vô số ác quỷ dữ tợn, tre già măng mọc.

Mà tại bên trong thức hải, là một phiến hào quang tươi đẹp, nội sinh huyễn cảnh, chính là hoang ngôn huyễn tượng Ninh Dạ dùng Khi Thiên Thuật bện dệt cho Doãn Thiên Chiếu, nhưng tại dưới sự chống lại của hắn, vô pháp mở rộng, chỉ là khổ sở chống đỡ.

Công Tôn Điệp muốn qua, lại không biết nên làm sao hành động. Đang tự mê man, bỗng phát hiện cảnh tượng trước mắt xoay chuyển, không ngờ thân tại trong ảo cảnh. Cảnh tượng biến hóa, bản thân chính sừng sững tại cao cao thiên không, hạ phương chính là Hắc Bạch Thần Cung Thiên Nguyên phong đỉnh, Nhạc Tâm Thiện chính đang lớn tiếng cao hống: "Doãn Thiên Chiếu, ngươi có biết tội của ngươi không!"

Doãn Thiên Chiếu bị trói buộc tại trên thiết trụ, thi triển bào cách chi hình, điên cuồng gầm rống: "Không! Không!" (*bào cách: dùng sắt nóng đốt người)

Không trách Doãn Thiên Chiếu muốn đề kháng, ác mộng như vậy, hắn bản năng liền không muốn tiếp thu.

Công Tôn Điệp lại như là thiên ngoại chi nhãn, quan sát một màn này, hai bên chính là ý chí của Ninh Dạ cùng Trì Vãn Ngưng.

"Ngươi sao cũng tiến vào? Nơi này hung hiểm, nếu như huyễn cảnh vô pháp cấy ghép, chúng ta liền không cách nào ra ngoài." Trì Vãn Ngưng quát lên.

Công Tôn Điệp hồi đáp: "Tiến cũng đã tiến vào rồi, bây giờ nói lời này còn có tác dụng gì. Uy, ngươi mưu ma chước quỷ nhiều, loại tình huống này, còn không nghĩ biện pháp đi?" Nửa câu sau lại là nói với Ninh Dạ.

Ninh Dạ sắc mặt âm trầm: "Tình huống không ổn, Doãn Thiên Chiếu trước sau bản năng chống lại. Kế này đã không thể được, nhất định phải đổi cái phương pháp."

"Đổi thế nào?"

"Vô pháp thay đổi hoàn toàn trí nhớ của hắn, vẫn là cần khéo léo dẫn dắt." Ninh Dạ nói đã vung tay phất đi huyễn tượng.

Huyễn tượng biến mất, theo lý lẽ ra là ý thức của Doãn Thiên Chiếu toàn diện xâm thực, nhưng tình huống như vậy lại chưa phát sinh.

Ý thức ba người chìm xuống, phát hiện chính mình đã thân tại trong một mảnh rừng.

"Đây là chỗ nào?" Trì Vãn Ngưng kinh ngạc.

Ninh Dạ nhìn nhìn phương xa, chỉ chỉ sơn phong đỉnh bằng phương xa nói: "Đó là đỉnh núi bằng của Thiên Cơ Sơn, nơi này là tại dưới chân núi, ta nghĩ ta biết chúng ta ở đâu rồi."

Theo hắn lên tiếng, liền thấy cách đó không xa đã xuất hiện một nam một nữ.

Nam tử chính là Doãn Thiên Chiếu, nữ tử lại là Thường Vũ Yên.

Thường Vũ Yên tựa tại trong lòng Doãn Thiên Chiếu: "Thiên Chiếu, ngày mai ta liền phải theo phụ thân về Hắc Bạch Thần Cung. Hôm nay từ biệt, chúng ta không thể gặp nhau nữa. . ."

Nói ngẩng đầu lên, điềm đạm đáng yêu nhìn hắn, trong mắt tràn đầy nước mắt.

Ba người tỉnh ngộ, đây hẳn là chính là thời khắc mấu chốt Doãn Thiên Chiếu vì Thường Vũ Yên phản bội.

Doãn Thiên Chiếu đau lòng ôm lấy Thường Vũ Yên: "Vũ Yên, ngươi liền không thể lưu lại sao? Lưu lại, ta thuyết phục sư phụ, cho ngươi nhập Thiên Cơ Môn."

Thường Vũ Yên đầy mặt thống khổ lắc đầu: "Ngươi còn chưa rõ sao? Ta là không thể nào gia nhập Thiên Cơ Môn. Cha ta là đệ tử Bạch điện chưởng điện sứ Tây Phong Tử, là cháu ruột hắn. Tân

Nhiễm không thể nào thu ta làm đồ đệ, lại nói Thiên Cơ Môn làm sao sánh được Hắc Bạch Thần Cung. Còn không bằng ngươi cùng ta đi Hắc Bạch Thần Cung, đồng thời tiêu dao."

"Ta không thể nào phản bội sư môn."

"Không thể nào?" Thường Vũ Yên thanh âm sắc nhọn lên: "Sư phụ ngươi đối với ngươi đến cùng có cái gì tốt? Ở trong mắt hắn, chỉ có Bạch Vũ, Tân Tiểu Diệp, Triệu Long Quang, Thanh Lâm, đã bao giờ từng có ngươi? Có cái gì tốt, cũng đều trước tiên cho bọn họ, đã bao giờ từng đến phiên ngươi? Thậm chí ngay cả Thiên Cơ Điện chuyện lớn như vậy cũng gạt ngươi! Nếu không phải bởi ngươi trong lúc vô tình nghe được đại sư huynh cùng sư phụ nói tới việc này, ngươi đến hiện tại đều vẫn chưa hay biết gì."

Doãn Thiên Chiếu cụt hứng ngã ngồi: "Thiên Cơ Điện can hệ trọng đại, bọn họ không nói, cũng không kỳ quái."

"Ngươi chỉ biết nói cho bọn họ, nhưng ngươi có từng nghĩ tới ta?" Thường Vũ Yên cao giọng thét lên: "Ta nói thật cho ngươi biết, chuyện Thiên Cơ Điện, ta đã nói cho cha."

"Ngươi nói cái gì?" Doãn Thiên Chiếu kinh hãi: "Ngươi đã đáp ứng ta không nói!"

"Ngươi vẫn còn vờ ngớ ngẩn sao?" Thường Vũ Yên hô to: "Thiên Cơ Môn nỗ lực mượn Thiên Cơ Điện trọng chấn, thế nhưng cách cục 'cửu túc đỉnh lập', há dung bọn họ đánh vỡ? Thiên Cơ Môn tự tìm đường chết, diệt môn đã tại sớm tối. Ta hiện tại nói cho ngươi, chính là đang cho ngươi cơ hội cuối cùng!"

Doãn Thiên Chiếu ngơ ngác nhìn nàng.

Thường Vũ Yên nói: "Nói thật cho ngươi biết, Thiên Cơ Môn đã chú định xong đời. Sáng ngày mai, chính là thời gian Thiên Cơ Môn diệt vong. Ta đã vì ngươi cầu một cái cơ hội, sáng sớm ngày mai, ngươi đi đóng lại Thiên Cơ Môn thủ sơn đại trận, đây là cơ hội lập công ta tranh thủ cho ngươi, làm xong việc này, ngươi chính là lập được một đại công. Đương nhiên, ngươi cũng có thể không làm. Thế nhưng ngươi hẳn cũng biết, coi như nắm giữ thủ sơn đại trận, Thiên Cơ Môn cũng là không ngăn được Hắc Bạch Thần Cung, Hạo Thiên Môn, Thái Âm Môn tam đại tiên môn vây công. Ngươi làm hay không làm việc này, kỳ thực đều không ảnh hưởng, chỉ là lại sẽ cho thấy thái độ của ngươi."

Doãn Thiên Chiếu ngơ ngác không nói gì.

Thường Vũ Yên nói: "Ngươi như làm, chính là lập công. Từ nay về sau, ngươi ta song túc song phi. Ngươi nếu không làm, hoặc là bây giờ trở về thông báo Tân Nhiễm, Thiên Cơ Môn vẫn như cũ sẽ bị diệt, mà ngươi chú định tự thân khó bảo toàn. Thiên Chiếu, vì ta. . ."

Hóa ra là như vậy sao?

Nhìn thấy một màn này, Ninh Dạ cuối cùng đã rõ ràng đầu đuôi câu chuyện Doãn Thiên Chiếu phản bội.

Nói đến nói đi, nữ nhân này thế mà mới là kẻ cầm đầu!

Ninh Dạ thở dài một hơi, nói: "Ta biết nên làm thế nào. Đến, cùng ta đồng thời!"

Ninh Dạ đột nhiên há mồm, thế mà một thoáng đem Trì Vãn Ngưng

Công Tôn Điệp nuốt xuống.

Ba người họ đều là nguyên thần nhập thể, nguyên thần thiên biến, tại bên trong thức hải làm sao cũng có thể, thời khắc này ba người nguyên thần hợp nhất, lấy Ninh Dạ dẫn đầu, hướng tới Doãn Thiên Chiếu đang trong do dự bàng hoàng kia một chỉ đâm tới, vậy là Doãn Thiên Chiếu đột nhiên rơi vào trong thống khổ cự đại, toàn thân co giật.

Thường Vũ Yên kinh hãi: "Thiên Chiếu Ngươi làm sao vậy?"

Ninh Dạ đã mô phỏng theo Nhạc Tâm Thiện chi thanh nói: "Hắn đã trúng Hắc Bạch Thiên Địa, Chấp Tử Thần Thông của ta, đã tại dưới ta chưởng khống. Từ lúc biết rõ chuyện này, đã chú định không thể tùy hắn, mới không có sai sót. Việc này lớn, không thể tùy hắn trông trước trông sau, cần thi triển thủ đoạn lôi đình. Yên tâm đi, đây là cho hắn cơ hội lập công."

Nói lại vung tay, hình ảnh biến mất.

Ba người một lần nữa tách ra.

"Ngươi đây là. . ." Công Tôn Điệp Trì Vãn Ngưng kinh ngạc nhìn Ninh Dạ.

Ninh Dạ nói: "Sửa chữa bộ phận ký ức của hắn, khiến hắn cho rằng chính mình là bị Nhạc Tâm Thiện cưỡng chế, do đó đối với Nhạc Tâm Thiện tràn ngập thống hận."

"Vì sao cái này hắn không chống cự?" Trì Vãn Ngưng không rõ.

"Bởi vì chính hắn cũng hi vọng là như vậy." Ninh Dạ hồi đáp.

Những thứ Ninh Dạ huyễn hóa lúc trước, đối với Doãn Thiên Chiếu mà nói quá mức khó có thể tiếp thu, chính bởi vậy, cho dù trong lòng hắn mâu thuẫn, vẫn như cũ bản năng kháng cự. Loại bản năng này thậm chí vượt qua lý trí, cho dù ba người cùng lên, tam thần thuật đồng thời vận dụng cũng là vô hiệu.

Nhưng hiện tại Ninh Dạ khéo léo tuỳ thời, làm ra thay đổi lại là phù hợp tâm cảnh Doãn Thiên Chiếu nhất, đối với hắn mà nói, bị Nhạc Tâm Thiện ép buộc bán đứng, hiển nhiên dễ chịu hơn hắn chủ động bán đứng, nói dối như vậy, hắn liền một cách tự nhiên tiếp nhận.

Một cái nói dối hoàn mỹ, tất nhiên là trực kích nội tâm đối phương, là đối phương tự mình muốn tin tưởng. Ninh Dạ biết điểm ấy, chỉ là hắn một mạch không biết suy nghĩ chân chính trong nội tâm Doãn Thiên Chiếu, nhưng tại thời khắc này rốt cục nhìn thấy.

Bất quá dù vậy, muốn làm được điểm ấy cũng là không dễ, vì vậy Ninh Dạ vẫn phải mượn lực của Trì Vãn Ngưng Công Tôn Điệp hai người.

Sau một khắc hình ảnh lại chuyển, lại đã đến đêm Thiên Cơ Môn phúc diệt.

Ninh Dạ lại lần nữa nhìn thấy cảnh tượng từng khiến cho hắn thống khổ kia, thiên quang xoay chuyển, hắc bạch chi địa, hỏa diễm cuồng vũ, người Thiên Cơ Môn tại trong ngọn lửa kêu rên chết đi.

Doãn Thiên Chiếu đứng ở một bên, sắc mặt âm ngoan.

Thời điểm hắn hạ quyết tâm phản bội, đã triệt để mạt sát hết thảy lương tâm.

Thế nhưng Ninh Dạ biết, trong lòng hắn còn có một tí tẹo như thế hổ thẹn. Hắn lại lần nữa xuất thủ, vẫn luôn là mắt lạnh nhìn một màn này Doãn Thiên Chiếu đột nhiên quỳ xuống, khóc rống lên: "Sư phụ, xin lỗi!"

"Rất tốt, chính là như vậy, chúng ta tiếp tục." Ninh Dạ hưng phấn nói.

Nói Ninh Dạ song thủ vung lên, một cái huyễn cảnh mới xuất hiện.

Lại là Tây Hà thuỷ vực, trong nhà đá nhỏ, Lý Vân Kim cùng Thường Vũ Yên triền miên.

Đây vốn là sự thực, chỉ là Doãn Thiên Chiếu chưa từng thấy qua.

Hiện tại, Ninh Dạ cho hắn tự thân cảm thụ một phen. . .

Chương 139 : Tâm linh tương thông

Chương 135: Tâm linh tương thông

Cừu Bất Quân căng thẳng nhìn Doãn Thiên Chiếu.

Làm Vạn Pháp cảnh, nguyên thần của hắn có tu luyện, vì vậy có thể cảm thụ được, tranh đấu tầng diện nguyên thần trong thức hải của Doãn Thiên Chiếu kia, tựa hồ đã đình chỉ, yên tĩnh.

Ba người bọn họ thành công rồi?

Chỉ là vì sao, lại chậm chạp không thấy động tĩnh.

Điều này khiến cho Cừu Bất Quân càng lúc càng sốt ruột.

Làm hộ pháp cuối cùng, hắn nhất định phải thủ ở chỗ này, không thể rời khỏi, bằng không đã sớm theo vào, thời khắc này trong lòng lo lắng lại không thể làm gì.

Đột nhiên phát hiện, Doãn Thiên Chiếu hô hấp thế mà yếu đi, tựa như người chết.

Cú kinh hoảng này không phải chuyện đùa: "Uy, uy, đừng có chuyện a!"

Chính đang hồi hộp, lại nghe Ninh Dạ ba người đồng thời thở ra một hơi, lại là vào lúc này tỉnh lại.

"Các ngươi không sao rồi?" Cừu Bất Quân đại hỉ.

"Không sao rồi." Ninh Dạ cười nói.

"Vậy hắn. . ." Cừu Bất Quân nhìn nhìn Doãn Thiên Chiếu.

"Giải quyết."

Nghe nói như thế, Cừu Bất Quân đại hỉ: "Rốt cục thành công rồi!"

"Chỉ là bắt đầu mà thôi." Công Tôn Điệp lười biếng nói: "Doãn Thiên Chiếu là giải quyết rồi, đừng quên còn có thật nhiều chuyện tiếp sau đó nữa đây. Cứu người tới nay đều không khó, khó chính là sau khi cứu người."

Cừu Bất Quân ngẩn ngơ, thở dài một tiếng.

Đúng a.

Cứu người kỳ thực tới nay đều không khó, chân chính khó vẫn là sau khi cứu người, khiến Triệu Long Quang tránh được truy sát.

Phải biết Nhạc Tâm Thiện không thể nào liền như vậy để bọn họ đem người cứu đi, nhất định sẽ tại trên người Triệu Long Quang bố hạ cấm chế. Chỉ cần cấm chế tồn tại, Triệu Long Quang vô luận là chạy đi đâu cũng sẽ bị phát hiện.

Ninh Dạ nói: "Không sao, Cấn Tự Bí có thể giải quyết."

Cấn Tự Bí chính là giải khốn chi đạo, đối với cấm chế trong người Triệu Long Quang có lẽ hữu dụng.

Công Tôn Điệp lại nói: "Thiết, Cấn Tự Bí của ngươi chỉ là vừa mới học, nếu như là cấm chế Nhạc Tâm Thiện tự thân xuất thủ bày xuống, ngươi không hẳn có thể giải. Ngươi biết rõ điểm ấy, nhưng vẫn nói như thế, ngươi là định tìm chết sao?"

Ninh Dạ ngẩn ngơ: "Làm sao ngươi biết?"

Xác thực, Ninh Dạ luôn mồm luôn miệng nói Cấn Tự Bí có thể giải khốn, nhưng kỳ thực chính hắn cũng không có bất kỳ nắm chắc. Ngược lại, nếu như hắn tiếp xúc được Triệu Long Quang, Cấn Tự Bí không có giải quyết, như vậy Nhạc Tâm Thiện truy theo cấm chế mà đến liền sẽ lập tức phát hiện Ninh Dạ, tương đương với Ninh Dạ trực tiếp bại lộ.

Tại trong lòng Ninh Dạ, vì cứu Triệu Long Quang, cái hiểm này nhất định phải mạo, vì vậy hắn không có nói, lại không nghĩ rằng bị Công Tôn Điệp một lời nói toạc ra.

Hắn đang tự kinh ngạc, đột nhiên ý thức được cái gì, hai mắt đột sinh nhạ sắc, sau đó lại là nhìn hướng Trì Vãn Ngưng. (*nhạ sắc = vẻ kinh ngạc)

Liền thấy Trì Vãn Ngưng cũng là một mặt kinh ngạc nhìn bản thân, hai người nhìn nhau không nói gì, nhưng trong chớp mắt sắc mặt thiên biến, tiếp lấy là Công Tôn Điệp, cũng gia nhập vào trong hàng ngũ quỷ dị này, ba người sáu mắt nhìn nhau, ngươi nhìn ta một chút, ta nhìn ngươi một chút, ai cũng không nói lời nào.

Cừu Bất Quân bị yên tĩnh bất thình lình này làm cho mộng bức: "Các ngươi đang làm gì vậy?"

Liền thấy Ninh Dạ nói: "Vãn Ngưng, ngươi vừa nãy có phải là cũng ý thức được ý nghĩ của ta?"

Trì Vãn Ngưng chậm rãi gật đầu, sau đó quay đầu nhìn hướng Công Tôn Điệp: "Ngươi cảm thấy cứu Triệu Long Quang ra là thiên phương dạ đàm, chuyện chúng ta hiện tại làm, chân chính ý nghĩa ở chỗ mượn tay Hắc Bạch Thần Cung giết chết Doãn Thiên Chiếu. Đối với ngươi mà nói, việc này coi như đã hoàn thành, liền có thể yêu cầu Ninh Dạ giúp ngươi làm chuyện của ngươi rồi."

Công Tôn Điệp càng là sắc mặt cổ quái nói: "Ngươi không phải cũng nghĩ như vậy? Chỉ là ngươi không để ý. . . Nguyên lai ngươi đã trúng Tam Thi Độc!"

Ninh Dạ liền nói: "Nguyên lai người ngươi muốn ta giết là Lao Huyền Minh. . ."

Hắn không dám tin tưởng nhìn Công Tôn Điệp.

"Ngậm miệng!" Công Tôn Điệp đã the thé giọng kêu lên: "Đừng dò xét tư tưởng ta, tại sao lại như vậy, tại sao lại như vậy!"

Cừu Bất Quân triệt để ngốc đi: "Các ngươi. . . Tâm linh tương thông?"

"Hẳn là." Trì Vãn Ngưng bất đắc dĩ nói: "Vừa nãy chúng ta tại trong thức hải của Doãn Thiên Chiếu, nguyên thần dung hợp, ý thức quấn quýt, bất tri bất giác, thế mà lẫn nhau dung nhập một điểm nguyên thần của đối phương, lại thêm Tiệt Thiên Thuật của Ninh Dạ, dẫn tới sản sinh liên kết về mặt tâm linh."

Nguyên thần dung hợp vốn là chuyện cực nguy hiểm, đặc biệt là ba người cũng không tu luyện qua thần thông bảo hộ nguyên thần, vì vậy dung hợp vữa nãy, đã xuất hiện bộ phận vấn đề, thế nhưng nhân họa đắc phúc, càng có thể 'tâm thanh cộng minh'.

Mà sở dĩ như vậy, cũng không hoàn toàn là nguyên thần dung hợp, còn có quan hệ cùng Tiệt Thiên Thuật.

Hoàn chỉnh Tiệt Thiên Thuật vốn là nguyên thần xâm lấn chi đạo, cảm ứng tâm tình, sửa chữa nhận thức, tinh thần mật ngữ cũng thuộc về trong phạm trù của nó.

Ninh Dạ đoạt được Tiệt Thiên Thuật bản thiếu, mà bộ phận thiếu hụt, chính là phương diện nguyên thần xâm lấn.

Nhưng ba người bọn họ vốn là một nhóm, nguyên thần dung hợp thuộc về tự nguyện, vậy là liền nhảy qua một bước gian nan nhất, lại thêm bản thiếu Tiệt Thiên Thuật, đánh bậy đánh bạ đã hoàn thành một lần tâm thần dung hợp rồi.

Đối với có thể tâm linh tương thông cùng Ninh Dạ, Trì Vãn Ngưng kỳ thực là vui vẻ.

Công Tôn Điệp nhưng gấp rồi: "Ta còn lâu mới thèm tâm linh tương thông cùng các ngươi đây. Hảo hảo hai người các ngươi tâm linh tương thông là được, ta và các ngươi thông cái gì tâm a!"

Cửu Bất Quân quái tiếu: "Lúc trước là chính ngươi muốn gia nhập."

"Ta là muốn giúp đỡ!" Công Tôn Điệp tức giận chống nạnh.

"Chờ đã, đây không phải là then chốt." Trì Vãn Ngưng đột nhiên nói.

Nàng chưa nói xong, mọi người đều đã hiểu được ý của nàng, đồng thời nhìn Doãn Thiên Chiếu.

Kháo, chúng ta sẽ không cùng hàng này cũng tâm linh tương thông chứ?

Ngẫm lại lại là vô cùng có khả năng.

Trong lòng đồng thời phát lạnh, dù sao bọn họ tiến vào thức hải Doãn Thiên Chiếu, cường cải ký ức, Doãn Thiên Chiếu khẳng định cũng chịu đến ảnh hưởng.

Vẫn là Ninh Dạ nói: "Không sao, nguyên thần quấn quýt chỉ là một phương diện, còn có tác dụng của Tiệt Thiên Thuật. Ta không dùng Tiệt Thiên Thuật, chúng ta lại thử."

Bốn người đồng thời im lặng, một lát sau, Công Tôn Điệp vui vẻ nói: "Không cảm giác được."

Mọi người đồng thời thở ra một hơi.

Mặc dù nói có thể tâm linh tương thông là chuyện tốt, nhưng nếu như thời thời khắc khắc đều tâm linh tương thông, đó chính là phiền phức.

Cừu Bất Quân gật đầu liên tục: "Cứ như vậy, sự tình liền dễ làm, sau này các ngươi mật nghị, coi như là Nhạc Tâm Thiện hẳn cũng sẽ không phát hiện."

Trong tiên môn có pháp thuật có thể mật ngữ, chỉ là phàm là pháp thuật, đa phần có vết tích, lấy năng lực của đám người Nhạc Tâm Thiện, tất nhiên phát hiện, vì vậy Ninh Dạ bọn họ chưa bao giờ dám ỷ lại loại thủ đoạn này.

Thế nhưng tình huống lần này cực kỳ đặc thù, chính là Nhạc Tâm Thiện sợ cũng khó phát hiện, đối với hành động sau này của bọn họ có nhiều chỗ tốt.

"Đáng tiếc chuyện này đối với tình huống bây giờ không có tác dụng gì." Công Tôn Điệp than thở.

Chú ý tới Ninh Dạ trầm tư không nói, Công Tôn Điệp bất mãn: "Uy, ngươi sẽ không thật sự quyết định mạo hiểm dựa vào Cấn Tự Bí để giải quyết vấn đề chứ?"

Ninh Dạ cười khổ: "Nếu đã bị ngươi nói toạc, ta còn muốn cường dùng Cấn Tự Bí, há không phải là tự mình tìm chết."

"Ngươi biết từ bỏ là tốt rồi."

Ninh Dạ lại lắc đầu: "Ta không có nói muốn từ bỏ. Kỳ thực, có chút vấn đề chính diện giải quyết không được, cũng không ngại thay cái lối tư duy, thử một chút ngược lại mà làm."

"Ân?" Mọi người cùng nhau nhìn hắn.

Trì Vãn Ngưng nhưng ánh mắt sáng lên: "Ngược lại mà làm. . . Ý của ngươi là. . ."

"Giải không được, vậy thì không giải!" Ninh Dạ nói.

"Không giải?" Cừu Bất Quân Công Tôn Điệp đồng thời không rõ (*bất giải).

Không mở ra cấm chế trên người Triệu Long Quang, vậy phải làm sao ứng đối truy sát của Hắc Bạch Thần Cung?

Chương 140 : Yêu huyết

Chương 136: Yêu huyết

Đang lúc hoàng hôn, ráng chiều thăng khởi, nhuộm đỏ nửa bầu trời.

Ninh Dạ lại lần nữa đi tới Vấn Thiên Sơn.

Triệu Long Quang đã không còn gầm rống.

Hắn lẳng lặng ngồi tại sơn phong, tay ôm đầu gối, ngửa đầu nhìn trời.

Lúc Ninh Dạ đến, hắn thậm chí còn không quay đầu nhìn một chút.

Nhìn hắn tóc dài rối tung, còn có thân thể phi nhân kia, Ninh Dạ trong lòng hơi hơi đau xót.

Có một số việc một khi phát sinh liền không cách nào quay đầu lại nữa.

Triệu Long Quang đã là Hoàn Mỹ Yêu Thể, từ nay về sau đều là nửa người nửa yêu, coi như cứu ra, sợ cũng là không thể dung nhập thế nhân.

"Mấy ngày nay, hắn một mạch như vậy?" Ninh Dạ hỏi.

Bối Thư Lương cười bồi nói: "Hồi Ninh hành tẩu, khi thì nổi giận như điên, khi thì yên tĩnh như chết, tính tình bất định cực kì."

"Hẳn là yêu huyết duyên cớ." Ninh Dạ nói: "Thái Âm Môn luyện yêu chi thuật, quả nhiên không hề tầm thường."

Nghĩ nghĩ, Ninh Dạ đột nhiên cất giọng nói: "Uy, hỏi ngươi một vấn đề, yêu huyết trên người ngươi, là cái gì yêu?"

Triệu Long Quang sững sờ, ngơ ngác nhìn hắn.

Hắn không hiểu Ninh Dạ vì sao đột nhiên như vậy.

Trong tay Ninh Dạ đã xuất hiện một cái đùi dê thạc đại: "Muốn ăn thịt, liền trả lời ta."

Trong yết hầu Triệu Long Quang phát ra hà hà chi thanh.

Sau khi trở thành yêu nhân, đối với huyết nhục có rất lớn khát vọng, bản năng sẽ sai khiến bọn họ ăn sống nuốt tươi.

Đương nhiên, phản ứng giờ phút này của Triệu Long Quang, thay vì nói là bản năng, đến không bằng nói là phối hợp —— cứ việc hắn không hy vọng Ninh Dạ tới cứu mình, nhưng không thể không phối hợp Ninh Dạ.

Ninh Dạ đã nói: "Nói a, hồi đáp, liền có thịt ăn."

Triệu Long Quang gầm nhẹ: "Bạch. . . Toan. . ."

Bạch Toan, một trong thượng cổ dị thú, hiểu nhật chi thú, hào xưng Quang Chi Tử, dùng phương thức đơn giản nhất lý giải, chính là tiên thiên đứng tại quang chi đại đạo. (*hiểu nhật: ban mai)

Thái Âm Môn nghe nói là một cái môn phái bảo lưu huyết mạch thượng cổ dị thú tối đa trong số thượng cổ tiên môn, trong tay có các loại huyết mạch dị thú, cũng lấy đó kết hợp cùng người, sáng tạo ra các loại yêu tiên.

Triệu Long Quang có thể thành Bạch Toan chi thể, từ góc độ của Thái Âm Môn, đến là một kiện kỳ ngộ, nếu như có thể đem hắn thu phục, tương lai liền không hẳn không thể trở thành tôn Thiên Yêu thứ bốn mươi sáu.

"Như vậy a. . . Giúp một chuyện được không? Ta muốn một điểm máu của ngươi." Ninh Dạ nói lấy ra một chiếc lọ, ném cho Triệu Long Quang, tiện tay lại ném cho hắn cả một con dê béo: "Dùng cái này đổi."

Bối Thư Lương, Dương Tiến kinh hãi: "Hành tẩu, chuyện này không được a!"

Ninh Dạ nhìn nhìn hai người bọn hắn: "Làm sao? Thần Cung quy định, không thể đòi hỏi huyết dịch của hắn sao?"

Hai người đồng thời ngưng trệ.

Chuyện này đương nhiên là không có quy định.

Triệu Long Quang đặt ở chỗ này, chính là cái mồi, dùng để câu người Thiên Cơ Môn.

Chính bởi vậy, mọi người chỉ quan tâm có người cứu hắn hay không, còn sẽ không đi quan tâm cái khác.

Ai có thể nghĩ tới, Ninh Dạ thế mà chạy tới muốn huyết.

Bối Thư Lương phiền muộn: "Ngươi muốn cái đó để làm gì?"

Ninh Dạ nhìn hắn như nhìn kẻ ngốc: "Dị thú chi huyết a, đó chính là hảo tài liệu tu hành. Hơn nữa hắn là Bạch Toan yêu thể, Bạch Toan là cái gì? Quang Chi Tử a! Lấy đó làm mực, thư tả quang phù, uy hiệu đại tăng; lấy đó làm dược, luyện chế Ngũ Hoa Đan, có thể dùng để phụ trợ trùng kích Hoa Luân; lấy đó làm khí, có thể dùng để luyện chế quang hệ pháp khí pháp bảo. Công năng rất nhiều, các ngươi thế mà hỏi ta muốn nó làm cái gì?"

Còn có thể có thao tác này? Hai người đồng thời trợn mắt.

Chúng ta làm sao liền không nghĩ tới a.

Bối Thư Lương cười ngốc nghếch: "Hắn. . . Sẽ không cho ngươi chứ?"

"Tại sao không cho?" Ninh Dạ hỏi ngược lại: "Hắn hiện tại là bán yêu, lại không phải là bản thân hắn muốn. Ta hỏi xin hắn yêu huyết tinh hoa, có thể suy yếu yêu lực thể nội hắn, hắn thích còn không kịp đây. Lại nói ta còn cho hắn huyết nhục ẩm thực, đây là trao đổi rất tốt a."

Ninh Dạ ngôn từ tạc tạc, có lý có cứ, hai người nhất thời không nói gì.

Triệu Long Quang nhìn Ninh Dạ, phát ra khàn khàn đê thanh: "Ngươi. . . Nói. . .. . . Đúng. . ."

Nói tay vung một cái, cắt ra bản thân huyết mạch, vậy mà thật sự đem yêu huyết nhỏ vào trong bình, nhỏ mãn một bình xong vứt cho Ninh Dạ.

Ninh Dạ tiếp nhận lọ máu, cười ha ha: "Tạ rồi! Ta ngày mai lại đưa tới cho ngươi một con dê."

"Ta. . . Muốn. . . Lộc!" Triệu Long Quang gầm nhẹ nói.

"Được, không thành vấn đề." Ninh Dạ cầm lọ máu nghênh ngang rời đi.

Còn lại Bối Thư Lương cùng Dương Tiến hai người nhìn nhìn lẫn nhau.

Đột nhiên đồng thời nói với Triệu Long Quang: "Uy, cũng cho chúng ta chút yêu huyết a."

Đáp lại bọn họ chính là tiếng gầm cuồng bạo của Triệu Long Quang: "Cút! ! !"

Được rồi, hai người đồng thời thở dài, đến cũng không cảm thấy kỳ quái.

Đổi thành là ai, một ngày bị quất ba lần, cũng sẽ không cho bọn họ bất kỳ chỗ tốt nào.

Giám Sát Đường.

Lạc Cầu Chân nhìn Ninh Dạ rời khỏi, sắc mặt âm trầm.

"Tên gia hỏa này. . . Lại đang giở trò quỷ gì?" Hắn lẩm bẩm tự nói.

Phó Đông Lưu ngồi tại thủ vị, mang theo ý cười trào phúng nhìn Lạc Cầu Chân: "Làm sao? Ngươi còn chưa tính toán bỏ qua hắn?"

Lạc Cầu Chân hồi đáp: "Ninh Dạ người này, xảo trá dị thường. Thuộc hạ kiên tín phán đoán của chính mình, mặc kệ hắn đã đổi mặt thế nào, cũng không thể che giấu hắn cùng Thiên Cơ Môn có quan hệ chi thực."

"Đáng tiếc đây chỉ là cái nhìn đơn phương của ngươi." Phó Đông Lưu khinh thường nói.

Lạc Cầu Chân sắc mặt nhăn nhó một thoáng: "Hắn xuất hiện tại Vấn Thiên Sơn chính là chứng cứ tốt nhất! Hắn không phải vô duyên vô cớ xuất hiện ở nơi đó."

"Hắn đương nhiên không phải vô duyên vô cớ. . . Hắn muốn yêu huyết." Phó Đông Lưu cười nói: "Người này xác thực rất thông minh, hiểu được lợi dụng tất cả cơ hội vì chính mình mò chỗ tốt. Chí ít trước lúc này, chúng ta ai cũng không nghĩ tới còn có loại phương thức này có thể thu được yêu huyết, không phải sao?"

Lạc Cầu Chân lắc đầu: "Đó chỉ là cái danh nghĩa."

"Đúng a." Ngoài ý muốn, Phó Đông Lưu thế mà cũng đồng ý thuyết pháp của Lạc Cầu Chân: "Ta cũng cho rằng đòi yêu huyết không phải toàn bộ mục đích của hắn, mục đích thực sự của hắn vẫn là ngươi. . . Hắn biết ngươi trong bóng tối nhìn kỹ hắn, hắn đang cố ý kích thích ngươi, khiến ngươi tức giận, lại khiêu khích ngươi. Ngươi coi hắn là người của Thiên Cơ Môn, thậm chí đem Triệu Long Quang sắp đặt tại Vấn Thiên Sơn, muốn câu hắn mắc câu, hắn liền đi gặp Triệu Long Quang, yêu cầu yêu huyết. Mỗi một chuyện mà ngươi đã làm, đều là đang giúp hắn đạt được lợi ích. Ngươi vô pháp chứng minh tội của hắn, nhưng lại giúp hắn thu được tài nguyên, còn có cái gì so với này càng khiến người ta vui vẻ? Nếu như đổi thành là ta, cũng sẽ làm như thế."

. . .

Lạc Cầu Chân không nghĩ tới Phó Đông Lưu càng sẽ lý giải như vậy.

Nhưng cẩn thận ngẫm lại, hắn nói vẫn là có đạo lý.

Nhưng Lạc Cầu Chân kiên tín, đây chỉ là biểu hiện bên ngoài của Ninh Dạ, ở trong bóng tối, hắn nhất định đang mưu đồ phương án cứu viện Triệu Long Quang.

Hắn tin tưởng hắn đã hiểu rất rõ người này, Ninh Dạ người này, liền không có chuyện gì hắn không dám làm!

Cái nhìn của hắn không sai, nhưng ít ra về mặt biểu hiện, Ninh Dạ nhưng chỉ khiến hắn một lần tiếp một lần thất vọng —— hắn đúng là toàn lực muốn mò chỗ tốt. Hơn nữa chỗ tốt này là to lớn như thế, dẫn đến cũng không lâu lắm, hắn liền lại đột phá.

Sau bảy ngày, Ninh Dạ chính thức tấn thăng chín tầng, đạt đến tầng thứ Tàng Tượng đỉnh phong, viên mãn hữu khuyết.

Lúc này, khoảng cách hắn gia nhập Hắc Bạch Thần Cung, cũng không khác mấy vừa vặn hai năm.

Lấy tư chất phổ thông tu hành, hai năm thành tựu đỉnh phong, tốc độ tại trong đồng môn đã là cực nhanh.

Nhược điểm chưa bắt được, Lạc Cầu Chân đến là thực thực tại tại đưa Ninh Dạ một đoạn đường thật lớn.

Chương 141 : Xuất thủ

Chương 137: Xuất thủ

Lạc Cầu Chân có cái chỗ tốt, chính là đầy đủ kiên trì.

Đây có lẽ là bệnh chung của người thông minh trong thiên hạ đi.

Hắn kiên tín niềm tin của bản thân.

Kiên tín - đây là phẩm chất một cái người làm việc nên có, chỉ có kiên tín, mới có thể kiên định.

Chính bởi vậy, mặc kệ trùng kích Ninh Dạ mang cho hắn lớn bao nhiêu, hắn trước sau đều chuyên chú tập trung Ninh Dạ.

Sau khi lên cấp, Ninh Dạ vẫn như cũ mỗi ngày đều đến gặp Triệu Long Quang, yêu cầu yêu huyết.

Từ Tàng Tượng đỉnh phong đến đột phá Hoa Luân, vẫn như cũ cần thời gian tích lũy nhất định, yêu nguyên tinh huyết thứ đồ tốt này, vĩnh viễn đều là hữu dụng.

Lạc Cầu Chân nhìn kỹ mỗi cái động tác, mỗi cái ánh mắt của hắn, tiến hành cẩn thận phân tích, hy vọng có thể từ bên trong tìm ra bất kỳ manh mối.

Vì thế hắn thậm chí đem hành vi động tác của Ninh Dạ liệt trương biểu, tiến hành phân tích.

Đối với điều này liền ngay cả Phó Đông Lưu cũng có chút nhìn không nổi, hắn nói: "Cầu Chân, ngươi quá mức chấp nhất, Ninh Dạ chỉ là đang đùa ngươi. Khoảng thời gian này, ngươi vì đối phó hắn, đã làm lỡ quá nhiều chuyện. Thần Cung rất lớn, có rất nhiều vụ án. . ."

"Nhưng toàn bộ gộp lại, cũng sẽ không trọng yếu hơn so với cái này." Trong mắt Lạc Cầu Chân đã có tơ máu.

Tinh thần của hắn có chút uể oải, vì tìm tới kẽ hở trong hành động của Ninh Dạ, hắn đã tiêu hao quá nhiều tâm huyết.

Thấy hắn như vậy, Phó Đông Lưu thở dài: "Thôi được, nếu ngươi đã nhất định phải cố chấp như vậy, vậy thì tiếp tục đi, đằng nào sự tình cũng sắp kết thúc rồi."

Cái gì?

Lạc Cầu Chân ngẩn ra.

Phó Đông Lưu nói: "Thái Âm Môn đã hướng Đại Điện Thủ đề xuất mang Triệu Long Quang về Thái Âm Môn."

"Tại sao gấp như thế?" Lạc Cầu Chân không rõ.

"Còn không phải là bởi vì cái Ninh Dạ này. . . Ngươi tưởng chuyện hắn mỗi ngày đòi hỏi yêu huyết, Thái Âm Môn không biết sao? Triệu Long Quang mỗi ngày cho hắn yêu huyết, dẫn đến tự thân yêu lực đại đại giảm xuống, thân thể suy yếu, yêu nguyên bất ổn. Thái Âm Môn đối với điều này đã là cực kỳ bất mãn, nói cứ tiếp tục như thế, một cái Hoàn Mỹ Yêu Thể Thái Âm Môn thật vất vả bồi dưỡng mà ra, liền sắp bị Hắc Bạch Thần Cung ta ép khô rồi. Nga đúng rồi, nói đến điều này cũng có quan hệ cùng ngươi, nếu không phải bởi ngươi hữu ý phóng túng, Ninh Dạ cũng không thể nào lấy đi nhiều yêu huyết như thế. . . Cũng thật là tiện nghi hắn."

Lạc Cầu Chân ngạc nhiên không nói gì.

Trầm mặc chốc lát, hắn nói: "Nếu đã như vậy, liền để ta giám sát hắn thêm một quãng thời gian cuối cùng này đi. Ta tin tưởng, chỉ cần Ninh Dạ không từ bỏ, liền nhất định sẽ có hành động."

Ngày hôm đó, Lạc Cầu Chân triệu tập phần lớn nhân lực của Giám Sát Đường, toàn bộ tinh thần tập trung Ninh Dạ.

Không chỉ có là tại Vấn Thiên Sơn, cũng bao gồm tiểu ốc hắn cư trụ.

Thế nhưng phản hồi đạt được hết thảy chỉ có một cái: Thời điểm không yêu cầu yêu huyết, Ninh Dạ chính là đóng cửa khổ tu, nói cái gì muốn tại nửa năm trùng kích Hoa Luân.

Khẩu khí đến là rất lớn.

Ba ngày sau.

Thái Âm Môn rốt cục muốn dẫn Triệu Long Quang đi.

Triệu Long Quang cái mồi này tại Vấn Thiên Sơn thả hơn một tháng, cá không câu đến, tinh huyết đến là đã bị lấy đi có một vại, chọc cho người Thái Âm Môn giận không nhịn nổi, trong bóng tối mắng to Hắc Bạch Thần Cung lòng tham không đáy.

Trước đêm xuất hành, Lạc Cầu Chân thời thời khắc khắc quan chú Ninh Dạ.

Hắn chờ mong Ninh Dạ tìm cái lý do xuất hành, hay là thẳng thắn bí mật tiềm xuất.

Nhưng sự thực lại một lần nữa khiến hắn bất đắc dĩ.

Ninh Dạ liền ở đó, chỗ nào cũng không có đi. Chỉ là nhìn Triệu Long Quang rời khỏi, thở dài một hơi, phảng phất là đang thở dài ngày tốt đã hết, tiếc hận không có yêu huyết thu hoạch.

Lạc Cầu Chân đem hết thảy sự chú ý đều đặt ở trên người Ninh Dạ, dẫn tới trong mắt đã không còn có những người khác. . .

Ngày hôm nay chính là ngày đại sư huynh rời khỏi.

Tới thời điểm hành động rồi.

Rốt cục, đã có cơ hội chuộc tội.

Doãn Thiên Chiếu nghĩ.

Những ngày gần đây, hắn mỗi ngày mỗi đêm đều đang hối hận, thống khổ vì hành vi trước đây của mình.

Những tâm tình phức tạp đan xen mà đến kia trùng kích ý thức của hắn, cảm giác liền giống như một người bị xé rách trở thành hai cái.

Hình ảnh Thiên Cơ Môn phúc diệt tổng là một lần tiếp một lần tại trong đầu oanh nhiễu, nương theo còn có Thường Vũ Yên cùng Lý Vân Kim triền miên, Thần Cung đệ tử khinh thường, vô thanh trào phúng, bị vứt bỏ bị chỉ trích bị xem thường thống khổ.

Đây chính là kết cục phản đồ nên có sao?

Người của Hắc Bạch Thần Cung, tới nay cũng không có đem hắn xem như người mình.

Tại sau khi thân phận của hắn lộ ra ánh sáng, đổi lấy chỉ là sâu sắc xem thường cùng khinh bỉ.

Bọn họ xem thường bản thân, thậm chí địch ý bản thân, cảm thấy bản thân là cái tiểu nhân.

Bọn họ qua cầu rút ván, liền liền ngay cả nữ nhân mình yêu mến nhất cũng đã rời khỏi bản thân.

Một đám tiểu nhân!

Một đám bị bức vô sỉ tiểu nhân!

Doãn Thiên Chiếu trong lòng hò hét, cứ việc có lúc, lại có cảm giác mê man, luôn cảm giác ký ức của mình tựa hồ không chân thực.

Hắn tựa hồ lãng quên cái gì, những việc đã từng phát sinh kia, xa xôi dường như phát sinh tại ngàn năm trước, dẫn tới ký ức mơ hồ, khó mà nắm bắt.

Nhưng có chút, lại là rõ ràng như thế.

Tỷ như. . . Chuyện hắn phải làm sau đó.

Trong tâm hải có một cái ý nghĩ kiên định, chính là hắn nhất định phải đi làm như vậy.

Ý niệm này chống đỡ cho hắn, phảng phất trở thành toan bộ ý nghĩa nhân sinh của hắn.

Ngày hôm nay, chính là thời khắc hành động.

Hắn làm tốt hết thảy chuẩn bị, đi ra khỏi phòng.

Ngoài phòng vắng ngắt, không có ai quan chú hắn, không có ai lưu ý hắn.

Chỉ là chẳng biết vì sao, Doãn Thiên Chiếu đặc biệt tưởng niệm Thường Vũ Yên.

Hắn quyết định lại đi nhìn nàng một cái.

Cho dù chỉ là một lần cuối cùng.

Trước cửa Vô Trần hiên.

Doãn Thiên Chiếu gõ mở cửa phòng của Thường Vũ Yên.

Nhìn thấy là Doãn Thiên Chiếu, trên mặt Thường Vũ Yên rõ ràng xuất hiện một tia căm hận: "Ngươi lại tới làm cái gì?"

"Vũ Yên. . . Ta. . ." Doãn Thiên Chiếu muốn nói cái gì, chỉ không biết nên nói từ đâu.

Tâm có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng muốn nói lại thôi.

Hắn chỉ là ngơ ngác nhìn Thường Vũ Yên, Thường Vũ Yên thấy hắn không nói lời nào, nói: "Giữa ngươi và ta đã không còn gì để nói."

Nàng trọng trọng đóng cửa phòng.

Thời khắc cửa phòng đóng lại kia, cũng đã triệt để đem Doãn Thiên Chiếu cự tại bên ngoài trái tim của nàng.

Tại trong nháy mắt nàng đóng cửa kia, xuyên thấu qua khe cửa, Doãn Thiên Chiếu tựa hồ nhìn thấy thân ảnh một cái nam tử nào đó. . .

Hóa ra, ngươi nhanh như vậy liền có tân hoan sao?

Doãn Thiên Chiếu cười khổ lui ra.

Tâm đã chết, không còn vướng bận.

Hắn hướng về thiên ngoại bay đi, một đường phi hành, rất mau đuổi kịp mục tiêu của chính mình —— hai tên đệ tử Thái Âm Môn chính đang áp giải xe tù, ngoài xe tù còn có một người, chính là Ngũ Dương Công Tử Công Tôn Dạ.

Nhìn thấy Doãn Thiên Chiếu bay tới, Công Tôn Dạ ngẩn ra: "Doãn Thiên Chiếu? Ngươi tới làm cái gì?"

Doãn Thiên Chiếu khom người thi lễ: "Bái kiến Công Tôn tiền bối, Đại Điện Thủ có lệnh, muốn ngươi hồi Thần Cung, chuyện áp giải, do ta phụ trách."

"Mệnh lệnh đâu?" Công Tôn Dạ hỏi.

Doãn Thiên Chiếu đã lấy ra một tấm lệnh bài đưa cho Công Tôn Dạ.

Công Tôn Dạ kiểm nghiệm không có sai sót, nói: "Nếu như thế, vậy nơi này liền giao cho ngươi. Trên đường cẩn thận chút."

Nhìn theo Công Tôn Dạ rời đi, Doãn Thiên Chiếu nói: "Đem lao tù mở ra."

Hai tên đệ tử Thái Âm Môn đồng thời ngẩn ra: "Như vậy sao được?"

Doãn Thiên Chiếu cũng không phí lời cùng bọn họ, trực tiếp kình khởi Lưỡng Nghi Chân Cương, hóa thành vô biên hắc vụ hướng hai người cuốn tới.

Hai tên đệ tử Thái Âm Môn này chỉ là đệ tử bình thường, đâu phải là đối thủ của Doãn Thiên Chiếu, thấy thế kinh hãi, rốt cục phản ứng lại: "Ngươi muốn cướp tù?"

Đã đồng thời phát ra phát ra cầu cứu hỏa phù.

Chỉ là hỏa phù mới vừa thăng thiên, liền thấy một cái thủ trảo quỷ bí từ giữa không trung dò ra, đã đem hỏa phù bóp tắt, sau đó một người xuất hiện, chính là mặt to cổ quái của Chung Nam Quỳ, kiệt kiệt quái tiếu nói: "Hảo tiểu tử, ngươi quả nhiên làm được rồi!"

Cũng không biết là đang khen Doãn Thiên Chiếu thành công điều đi Công Tôn Dạ, hay là đang khen Ninh Dạ thành công giá họa Doãn Thiên Chiếu.

Không có Công Tôn Dạ, hai tên đệ tử Thái Âm Môn kia làm sao là đối thủ của Chung Nam Quỳ, sau một khắc liền thấy hai tên đệ tử Thái Âm Môn đồng thời khuôn mặt vặn vẹo, đã trúng chiêu của Chung Nam Quỳ, bị hắn khống chế, chủ động mở ra lao tù.

"Hống!" Triệu Long Quang cuồng hống xông ra lao tù, hướng tới Doãn Thiên Chiếu một trảo đánh tới.

Hắn thống hận Doãn Thiên Chiếu bán đứng tông môn, cho dù là thời khắc này Doãn Thiên Chiếu xuất thủ cứu viện, cũng không muốn bỏ qua hắn.

Chỉ là công kích chưa đến, Chung Nam Quỳ lại đã cuốn lấy hắn, trực tiếp đem hắn nhiếp qua: "Không nên kích động, thật sự coi Hắc Bạch Thần Cung dễ lừa gạt như vậy sao? Trước tiên thoát thân quan trọng!"

Nói đã tóm lấy Triệu Long Quang đang hổ gầm liên miên chạy hướng viễn phương.

Chương 142 : Phản kỳ đạo nhi hành

Chương 138: Phản kỳ đạo nhi hành

"Ngươi nói cái gì?"

Lạc Cầu Chân kinh đến nhảy lên: "Doãn Thiên Chiếu lừa gạt đi Công Tôn Dạ, Chung Nam Quỳ đoạt người mà chạy? Tại sao lại là như vậy?"

Vô luận thế nào hắn cũng không nghĩ tới Doãn Thiên Chiếu lại làm như vậy.

Hắn điên rồi sao?

Chẳng lẽ nói Ninh Dạ chỉ trích là đúng, ngay từ đầu chính là Doãn Thiên Chiếu bán đứng Hắc Bạch Thần Cung, cùng Mộc Khôi Tông cấu kết?

Lạc Cầu Chân không muốn tin tưởng, nhưng mà tất cả hiện tại phát sinh lại khiến hắn không thể không tin.

Liền ngay cả Phó Đông Lưu cũng bắt đầu cười hắc hắc: "Ta đã nói, ngươi là đem công phu dùng sai phương hướng rồi chứ? Phản đồ quả nhiên chính là phản đồ, có thể bán đứng một lần, liền có thể bán đứng lần thứ hai."

Hắn đến là nửa điểm không hoảng hốt —— đối với Hắc Bạch Thần

Cung mà nói, không sợ hắn xuất thủ, chỉ sợ hắn không xuất thủ.

Dù sao thời khắc này, mọi người cũng đã đợi quá lâu.

Lạc Cầu Chân như rơi vào hầm băng, cả người đều mềm nhũn.

Thất bại!

Bản thân thất bại!

Lần này là bại từ đầu đến đuôi.

Doãn Thiên Chiếu xuất thủ, không thể nghi ngờ đem hết thảy kiên tín của Lạc Cầu Chân đều triệt để đập tan, không chỉ có không còn hoài nghi đối với Ninh Dạ, đáng sợ nhất chính là năng lực của bản thân hắn đều sẽ bởi thế bị nghi ngờ.

Sững sờ một lát, hắn mới hỏi: "Tình huống bây giờ thế nào rồi?"

"Đại Điện Thủ cùng Chưởng Bạch Sứ đã tự thân đuổi theo, Chung Nam Quỳ cùng Doãn Thiên Chiếu chạy không xa lắm." Phó Đông Lưu ngạo nghễ nói.

"Triệu Long Quang thể nội cấm chế còn tại?" Lạc Cầu Chân hỏi.

"Đương nhiên. Đó chính là Đại Điện Thủ cùng Hắc Bạch hai vị chưởng điện sứ dụng thần cung bí bảo liên hợp xuất thủ gieo xuống, coi như Âm Vô Cữu tự thân tới cũng không có khả năng giải khai."

"Nếu đã như vậy, tại sao lại còn biết mà vẫn làm?" Lạc Cầu Chân nhịn không được hỏi, hắn nghĩ không ra Doãn Thiên Chiếu vì sao phải mạo đại hiểm làm chuyện vô ý nghĩa như vậy.

"Ngươi nghĩ quá nhiều rồi." Phó Đông Lưu đã thiếu kiên nhẫn: "Làm liền làm, đâu ra lắm ‘tại sao’ như vậy? Có vấn đề gì, đợi bắt được người lại nói."

"Không đúng." Lạc Cầu Chân lắc đầu liên tục: "Chuyện này không đúng. Người này làm việc, xưa nay tâm tư kín đáo, hắn không thể nào không nghĩ tới loại kết quả này."

Hắn hiện tại không dám nói Ninh Dạ, chỉ dám nói người này, hiển nhiên vẫn là chưa tin hết thảy mọi chuyện trước đây đều là Doãn Thiên Chiếu gây nên.

Phó Đông Lưu lại đã không thèm để ý hắn, trực tiếp hạ lệnh: "Người đâu, lập tức lục soát nơi ở của Doãn Thiên Chiếu."

Tây Phong Tử giận không nhịn nổi.

Hắn vốn là không ôm quá nhiều hi vọng đối với cái mồi Triệu Long Quang này, lại không nghĩ rằng thật sự câu tới một con cá, lại còn là kẻ bị bản thân vất bỏ, suýt nữa trở thành nữ tế của cháu gái mình.

Việc này lan truyền ra ngoài, đối với bộ mặt hắn tất nhiên là cái tuyệt đại đả kích.

Vẫn may, vẫn may, bản thân trước đó cũng đã từ bỏ tên đồ đệ này.

"Nhạc huynh, giúp ta một việc." Tây Phong Tử nói.

Thân tại không trung, ngự phong vạn dặm, Nhạc Tâm Thiện nho sam phiêu phiêu, phảng phất hoàn toàn không bị việc lúc trước ảnh hưởng.

Nghe được Tây Phong Tử lên tiếng, hắn mỉm cười nói: "Ngươi muốn tự tay giết hắn?"

"Đúng!"

Nhạc Tâm Thiện chần chờ một chút: "Chưởng giáo có lệnh, cần đem hắn sống sót mang về đây."

"Ta biết, ta sẽ trước tiên thẩm vấn lại giết. . . Hết thảy nên hỏi, ta đều sẽ hỏi."

"Nếu như thế, không có vấn đề." Nhạc Tâm Thiện hời hợt nói.

Trong lòng hơi có cảm giác, Nhạc Tâm Thiện đột nhiên nhìn hướng một phương hướng: "Ở bên kia."

Trong khi nói, hai người chớp mắt đã tới, đây là một phiến cửu tiêu vân ngoại, quả nhiên thấy Chung Nam Quỳ chính mang theo Triệu Long Quang rời đi.

Nhìn thấy Chung Nam Quỳ, Nhạc Tâm Thiện cười to: "Chung Nam Quỳ, đây chính là thượng thiên hữu lộ ngươi không đi, địa ngục vô môn lại cứ muốn xông vào! Muốn mang đi Triệu Long Quang? Vẫn là đem chính mình lưu lại đi!"

Theo hắn lên tiếng, hắc bạch chi quang đã bao phủ thiên địa, thân ở hắc bạch chi không, Chung Nam Quỳ lại không cách nào tiến lên nửa bước.

Đối diện một màn này, Chung Nam Quỳ nhưng không một chút sợ hãi, cười ha hả: "Không nghĩ tới thế mà là hai vị Thiên Cương tự thân truy sát, Chung Nam Quỳ biết bao may mắn, thế mà lao động hai vị Thiên Cương đại giá quang lâm."

Tây Phong Tử đã phẫn nộ quát: "Chung Nam Quỳ, Doãn Thiên Chiếu ở đâu?"

"Doãn Thiên Chiếu?" Chung Nam Quỳ hi hi nở nụ cười: "Hắn đã tới chỗ hắn nên tới. Bất quá thay vì quan tâm hắn, không bằng trước tiên quan tâm chính các ngươi đi."

Nghe nói như thế, Nhạc Tâm Thiện Tây Phong Tử đồng thời biến sắc.

Phong vân chi trung, âm khiếu đột khởi, một tia sát cơ quỷ bí từ đáy lòng phục khởi.

Nhạc Tâm Thiện thầm kêu không tốt, lâm không hư họa, hắc bạch luân chuyển, hắc dạ đột sinh bạch nhật, đồng thời Tây Phong Tử càng là hét lớn vũ động thương khung, thi triển thần thông, từng mảng từng mảng thải quang lưu động, đan dệt ra mạn thiên thải hà, sau đó liền thấy thải quang lóng lánh, trên người Nhạc Tâm Thiện cùng Tây Phong Tử đã đồng hiện hắc sắc quang vựng, vây quanh bọn họ không ngừng xoay chuyển. Lại có vô số trang giấy bay xuống, mỗi cái trang giấy đều là một cái người giấy nho nhỏ, tựa như sống vậy, hướng tới hai người kiệt kiệt quái tiếu.

"Bố Quỷ Nguyên Mục Dã!" Nhạc Tâm Thiện kêu to lên.

"Chỉ Quỷ Hà Giang Minh!" Tây Phong Tử cũng khẽ kêu lên tiếng.

Âm thanh cười khẽ vang lên, vân vụ sôi sục, càng hóa thành từng cái từng cái vân nhân, hướng về Nhạc Tâm Thiện Tây Phong Tử xâm tập mà đi.

"Tử Lão!" Nhạc Tâm Thiện Tây Phong Tử đồng thời biến sắc kêu to, trong giọng nói đã thấm ra kinh hoảng.

Thế mà là Vân Quỷ Tử Lão, hắn cũng tới rồi! ?

Mộc Khôi Tông Cửu Quỷ, Kim Quỷ, Ngân Quỷ, Mộc Quỷ, Hỏa Quỷ, Thủy Quỷ, Thạch Quỷ, Bố Quỷ, Chỉ Quỷ, Vân Quỷ, trong đó lấy Vân Quỷ bài danh tối hậu, thực lực lại là mạnh nhất.

Nhạc Tâm Thiện từng cùng Tử Lão chiến quá ba lần, người này chú pháp quỷ dị, phiêu miểu bất định, tuy có ba lần chiến đấu, nhưng liền bản thể của hắn cũng chưa từng thấy qua. Mà ba lần giao thủ kia, đều là Nhạc Tâm Thiện rơi xuống hạ phong.

Người này là thiên tài số một của Mộc Khôi Tông, từ nhỏ đã thành danh, sau đó nhất lộ tấn thăng, con đường trưởng thành, chỉ có hai chữ có thể hình dung —— Vô Địch.

Nghe nói Tử Lão từ khi xuất đạo đều chưa từng bại, thậm chí từng có chiến tích huy hoàng Vô Cấu đối Niết Bàn mà không thua.

Mặc kệ đồn đại khuyếch đại bao nhiêu, hiện tại vấn đề là Mộc Khôi Tông tam đại cường quỷ cùng đến, chân chính có nguy hiểm trái lại là Nhạc Tâm Thiện cùng Tây Phong Tử.

Nhạc Tâm Thiện cuối cùng đã rõ ràng đối phương tại sao dám cường đoạt Triệu Long Quang —— đây tương tự là một cái mồi, Nhạc Tâm Thiện dùng Triệu Long Quang câu cá, Mộc Khôi Tông nhưng cũng đang dùng Triệu Long Quang câu bọn họ.

Không giải được, vậy thì đừng giải!

Ngược lại mà làm, đây chính là lối tư duy của Ninh Dạ.

Khi hắn đem tin tức này nói cho Mộc Khôi Tông thì, biết được có thể phục kích Hắc Bạch Thần Cung cao tầng, có thể tưởng tượng Mộc Khôi Tông hưng phấn thế nào.

"Chạy mau!" Nhạc Tâm Thiện biết không tốt, hướng Tây Phong Tử quát.

Sự cơ bất diệu, nhất định phải lập tức triệt thối. Cuối cùng cũng coi như nơi này cách Cửu Cung Sơn không xa, lấy thực lực của bọn họ, nửa ngày có thể về.

Nhưng mà phong vân biến ảo, vô số ‘âm thảm tiếu thanh’ tập tới, hoàn cảnh đại biến, lần này lại là Mộc Khôi Tông vây nhốt Nhạc Tâm Thiện bọn họ không cho đi.

Tây Phong Tử biết đối thủ đã sớm chuẩn bị, quát lớn ném ra một quân cờ màu trắng.

Quân cờ kia tại không trung phá nát, hóa thành vô số lưu quang bay ra mà đi.

Tây Phong Tử đã gằn giọng nói: "Dám vào Mặc châu ta ngang ngược, hôm nay liền để cho các ngươi có đến mà không có về!"

Hàng này cũng là kẻ hung hãn, nếu đã đi không được, liền thẳng thắn tử chiến. Hắn tin tưởng lấy thực lực của hai người, đủ có thể ngăn cản đối phương. Đợi đến cứu viện của Hắc Bạch Thần Cung đi tới, chính là lúc Mộc Khôi Tông tam quỷ tẫn tang.

"Hi hi hi hi. . ." Quái tiếu thanh sâm sâm truyền đến: "Đừng hi vọng, trong vòng một ngày, Hắc Bạch Thần Cung sẽ không có bất kỳ cứu binh. Hôm nay, hai vị Thiên Cương của Hắc Bạch Thần Cung, ít nhất phải lưu lại một vị!"

Chương 143 : Khủng tập

Chương 139: Khủng tập

Cửu Cung Sơn, Thiên Nguyên phong.

Doãn Thiên Chiếu xuất hiện tại dưới chân Thiên Nguyên phong.

Hắn lúc này, sắc mặt xanh xám, hai mắt dại ra, phảng phất một bộ xác chết di động, từng bước từng bước đi lên bậc cấp.

Một tên đệ tử Hắc Bạch Thần Cung nhìn thấy, như là gặp ma, ngã về phía sau vài bước, chợt quay đầu liền chạy.

Chốc lát, cảnh báo bùng lên, vô số đệ tử Hắc Bạch Thần Cung xông ra, đã đem Doãn Thiên Chiếu tầng tầng vây nhốt.

Sau đó là một tiếng gào thét phẫn nộ: "Doãn Thiên Chiếu, ngươi lại vẫn dám trở về!"

Ngũ Dương Phiên đằng không nhi khởi, chiếu hướng Doãn Thiên Chiếu, chính là Ngũ Dương Công Tử Công Tôn Dạ.

Tuy nói hắn bị lừa gạt có là do cố tình phóng túng ở mức độ nhất định, thế nhưng đối với Công Tôn Dạ mà nói, điều này vẫn như cũ là cái sỉ nhục.

Vì thế hắn không tiếc ngoại lệ, đem Ngũ Dương Phiên chỉ lấy nữ tử dùng tới đối phó Doãn Thiên Chiếu.

"Dừng tay, đem hắn dẫn tới." Trên không trung nhưng vang lên một cái thanh âm trầm ổn.

Là chưởng giáo Hắc Bạch Tử.

Phát sinh chuyện lớn như vậy, Hắc Bạch Tử rốt cục vẫn là xuất quan.

Ngũ Dương Phiên ngừng chuyển động, giữa không trung Công Tôn Dạ đại thủ rơi xuống, đã nắm lên Doãn Thiên Chiếu, đang muốn hướng Thiên Nguyên đại điện hạ xuống, đã thấy một người xông ra.

Thế mà là Ninh Dạ.

Hắn kêu to: "Không thể!"

"Ân?" Công Tôn Dạ nhìn hướng Ninh Dạ: "Ninh Dạ, ý ngươi là gì?"

Ninh Dạ kêu to: "Thượng sư, người này sắc mặt dị thường, cử chỉ hữu dị, sợ là có quỷ. Tuyệt đối không thể để hắn lên núi a!"

Công Tôn Dạ cả giận nói: "Ngươi nói nhăng gì đó, chỉ là một cái Hoa Luân cảnh, ngươi cho rằng hắn có thể làm thành tổn thương gì đối với Hắc Bạch Thần Cung ta sao?"

Nói đã không để ý tới Ninh Dạ, trực tiếp đem Doãn Thiên Chiếu nhiếp tới, ném vào Hắc Bạch Thần Cung Thiên Nguyên chủ điện.

Thiên Nguyên chủ điện.

Trên đại điện, Hắc Bạch Tử Hà Sinh Mặc thân mang lưỡng nghi bát quái bào, tướng mạo đường đường, không giận tự uy.

Hắc Bạch Thần Cung các đời chưởng giáo đều xưng ‘Hắc Bạch Tử’, không cần bản danh, bản ý tức là trở thành Hắc Bạch Tử, từ đây trong lòng chỉ có Thần Cung.

Thời điểm Hà Sinh Mặc trở thành Hắc Bạch Tử, không có con cái, vào lúc ấy hắn, cũng xác thực một lòng vì tông môn suy nghĩ.

Nhưng từ sau khi đã có Hà Nguyên Thánh, rất nhiều ý nghĩ của hắn liền đã thay đổi.

Vì cái nhi tử vô dụng này, Hà Sinh Mặc nghĩ hết biện pháp, cuối cùng mân mê ra Vô Thường phế tích một chuyện, nhưng dẫn đến hao binh tổn tướng, cả Phá Hiểu Bạch Liên cũng vỡ nát, dẫn đến Hắc Bạch Thần Cung tổn thất một đại trọng bảo.

Chuyện này đối với một đời anh minh Hà Sinh Mặc mà nói, chính là một sỉ nhục lớn.

Mà hiện tại, Doãn Thiên Chiếu kẻ tạo thành sỉ nhục cho hắn, rốt cục bị tóm ra rồi.

Một khắc đó, nhìn Doãn Thiên Chiếu, trong đầu Hà Sinh Mặc đã chuyển qua vô số phương pháp đem hắn dằn vặt đến chết.

Nhưng mà những ý niệm này vẫn còn chưa kịp thực hành, sau một khắc Hà Sinh Mặc liền cảm thụ được nguy cơ lớn lao.

Không đúng!

Hà Sinh Mặc kinh hãi đến biến sắc: "Người này có vấn đề!"

Theo Hà Sinh Mặc hô to, liền thấy Doãn Thiên Chiếu đột nhiên ngưỡng thiên cuồng khiếu lên, thanh âm thê lệ, mang theo sợ hãi hô hào, càng như vạn quỷ tề âm.

Hà Sinh Mặc kinh khiếu: "Đáng chết, là Vô Niệm Vãng Sinh Tuyệt Sát Đại Chú!"

Cởi xuống pháp bào trên người, đột nhiên hướng không trung ném đi, thiên địa đột nhiên ám, pháp bào kia tại không trung xoay chuyển, đã đem toàn bộ Cửu Cung Sơn tráo nhập trong đó.

Cùng lúc đó, thể nội Doãn Thiên Chiếu phun trào ra vô số quỷ khiếu lang yên, từng cái từng cái oan hồn từ trong thân thể hắn tuôn ra, điên cuồng tê khiếu, mạn thiên phi vũ. Đi tới chỗ nào, kẻ trúng phải toàn bộ kêu rên ngã xuống, sau một khắc, lại từ thân thể bọn họ cũng bốc lên lượng lớn oan hồn quỷ khiếu.

Mộc Khôi Tông Vô Niệm Vãng Sinh Tuyệt Sát Chú, là một trong những chú pháp kinh khủng nhất, chẳng những có thể xâm thực nguyên thần, càng có thể đem nguyên thần chuyển hóa thành ác quỷ, không ngừng lan tràn. Nếu như không có ngăn cản, có thể trong khoảng thời gian ngắn tàn sát một châu chi địa.

Mộc Khôi Tông đã từng mượn pháp này, tiêu diệt qua rất nhiều tông môn, có thể nói là khiến người nghe mà biến sắc.

Bất quá chú này tu không dễ, cho dù là hiện tại Mộc Khôi Tông cũng chỉ có vẻn vẹn mấy người có thể nắm giữ, Vân Quỷ Tử Lão, chính là một trong số đó.

Đột nhiên xuất hiện công kích, khiến Hà Sinh Mặc cũng ứng phó không kịp, đúng vào lúc này, trên Thiên Nguyên Phong, lại là mấy đạo thần quang xuất hiện, đồng thời rơi xuống, nơi thần quang chạm đến, chúng quỷ như băng tuyết tan rã, cấp tốc hóa giải, lại là Thần Cung tam đại nguyên lão cùng mấy vị Thiên Cương xuất thủ, liên thủ lại, rốt cục đem Vô Niệm Vãng Sinh Tuyệt Sát Chú này áp chế lại.

Vô Niệm Vãng Sinh Tuyệt Sát Chú đáng sợ ở chỗ truyền bá nhanh, không ở chỗ uy lực mạnh, áp chế không khó, nhưng chỉ là trong nháy mắt truyền bá, liền khiến Hắc Bạch Thần Cung một thoáng chết mất mấy chục tên đệ tử.

Bản thân Doãn Thiên Chiếu kia nhưng còn chưa có chết.

Hắn vẫn như cũ đứng chết trân tại chỗ, thân như tượng gỗ, chỉ là miệng đã không thể nói.

Theo Vãng Sinh Chú biến mất, ký ức bị sửa chữa kia của hắn thế mà lại trở về rồi.

Ngơ ngác nhìn thiên không, đột nhiên, hắn đã minh bạch gì đó.

Trên trời, tựa hồ là gương mặt của Tân Nhiễm bọn họ.

Bọn họ đang nhìn chính mình.

Trong khoảnh khắc đó, Doãn Thiên Chiếu đã minh bạch toàn bộ.

Nguyên lai. . . Đây chính là báo ứng của ta sao?

Ta bán đứng tông môn, cuối cùng cũng vẫn là phải bởi vì bán đứng mà chết?

Đây chính là kết cục của ta?

Có lẽ, cũng là kết cục tốt đẹp nhất. . .

Hắn đột nhiên nở nụ cười, gương mặt liền như mảnh sứ bóc ra dồn dập rơi xuống.

Ý chí bắt đầu tiêu vong, hắn biết mình đã kiên trì không được bao lâu.

Trong đầu nổi lên chính là thanh âm Ninh Dạ: "Ngươi hối hận quá sao?"

Đúng thế.

Ta hối hận rồi.

Chí ít hiện tại, thời khắc này, Doãn Thiên Chiếu thật sự hối hận rồi.

Nhìn mênh mông chi không, trong tai nghe đệ tử Hắc Bạch Thần Cung tử tịch ai hào, trong lòng Doãn Thiên Chiếu càng thăng khởi một tia khoái ý cảm.

Sư phụ, liền để đệ tử. . . Liền để đệ tử chân chính vì ngài chuộc tội một lần đi.

Hắn chậm rãi nâng lên cánh tay, toàn thân cũng bắt đầu hóa thành bụi phấn tung bay, một vòng minh quang nhưng tự thể nội hắn thăng khởi, càng ngày càng sáng, càng ngày càng sáng. . .

"Còn có?" Hà Sinh Mặc chấn kinh.

Thế nhưng hắn đã không kịp làm cái gì nữa.

Sau một khắc liền nghe Ầm một tiếng, phảng phất một vầng mặt trời tự thể nội Doãn Thiên Chiếu thăng khởi, tia sáng xuyên thấu qua Thiên Nguyên đại điện, hướng tứ phương xạ tới, rọi sáng toàn bộ thiên không.

Nương theo quang thúc trùng kích cường liệt này, Thiên Nguyên đại điện ầm ầm sụp đổ!

Thiên ngoại lưu quang lướt qua.

Đó là tin tức cầu viện của Tây Phong Tử, nhưng bởi vì gặp phải tập kích, dẫn đến không người tiếp thu, trực tiếp nhấn chìm tại trong lãng triều vô biên. . .

Chương 144 : Điểm đáng ngờ

Chương 140: Điểm đáng ngờ

Ngày hôm đó, trở thành Hắc Bạch Thần Cung ai điệu chi nhật.

Thiên Nguyên Điện tao tập bị hủy, Nhạc Tâm Thiện cùng Tây Phong Tử thì tao ngộ Mộc Khôi Tông phục kích.

Bởi Thiên Nguyên Điện bị hủy, Hắc Bạch Thần Cung không thể thu được tin tức cầu viện, lại thêm trong núi hỗn loạn, nhất thời vô pháp phán đoán, dẫn đến bọn họ bỏ qua thời cơ.

Mãi đến tận lúc chạng vạng, Hắc Bạch Thần Cung mới ý thức tới không ổn, phái ra lượng lớn nhân thủ cứu viện.

Chờ chúng nhân chạy đến thì, Mộc Khôi Tông tam quỷ đã mang người chạy trốn mất dạng.

Nhạc Tâm Thiện Tây Phong Tử may mắn còn sống, nhưng khổ chiến thụ thương.

Nhạc Tâm Thiện đã trúng Nguyên Mục Dã Vô Sát Chú, sau khi trở về trực tiếp tuyên bố bế quan.

Tây Phong Tử liền thảm hơn nhiều, trái cây kiếm nhuyễn ăn, Vân Quỷ Tử Lão cùng Chỉ Quỷ Hà Giang Minh toàn lực công kích hắn, dẫn đến hắn đã trúng mười ba loại ác độc chú pháp, tuy dựa vào cường hãn thần thông suýt soát thoát thân, nhưng thảm tao trọng thương, bản mệnh thần binh phá nát, liền ngay cả nguyên thần đều rơi vào khô cạn.

Theo thuyết pháp của đại nguyên lão, cho dù là sống trở về, cũng tất nhiên tu vi rớt mạnh, đời này khó mà tiến thêm.

Cho tới Triệu Long Quang, cấm chế trên người hắn vẫn còn, Hắc Bạch Thần Cung vẫn như cũ có thể tìm tới hắn, nhưng đã không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Bởi vì Triệu Long Quang đi Thiên châu rồi.

Đúng, ngươi có cấm chế có thể tìm người, nhưng vậy thì thế nào?

Lão tử liền tại Thiên châu, có bản lĩnh ngươi đến tìm ta a!

Không giải được, vậy thì đừng giải!

Ninh Dạ nhảy ra khuôn khổ tư duy cũ, muốn cứu người, không nhất định phải để người tại trong tay mình.

Mà đối với Mộc Khôi Tông mà nói, đây hiển nhiên cũng là chuyện vô cùng tốt.

Không chỉ là bởi vì có thể mượn cơ hội này trọng thương Hắc Bạch Thần Cung, càng trọng yếu chính là bắt được một cái nhược điểm của Ninh Dạ —— có Triệu Long Quang tại tay, Ninh Dạ liền sẽ càng thêm phối hợp bọn họ.

Có thể nói, đây là một cái kết cục song phương đều thích tiếp thu.

Mặc dù nói rơi vào trong tay Mộc Khôi Tông không tính là được tự do, thế nhưng chỉ cần Ninh Dạ vẫn còn, Mộc Khôi Tông liền sẽ không bạc đãi Triệu Long Quang, không chừng bọn họ cũng rất có hứng thú bồi dưỡng một cái yêu tiên thuộc về Mộc Khôi Tông. . .

Đáng tiếc duy nhất chính là, từ đầu đến cuối, Ninh Dạ cũng không thể có một lần cơ hội đối thoại cùng Triệu Long Quang.

Sẽ có, rồi sẽ có một ngày như vậy.

Ngưỡng vọng tinh không, Ninh Dạ thong thả nghĩ.

Giám Sát Đường.

Lạc Cầu Chân ngơ ngác ngồi ở nơi đó.

Đã một ngày.

Hắn không ăn không uống, cũng không tu hành.

Đây có lẽ là đả kích lớn nhất hắn gặp phải từ khi trở thành chấp sự Giám Sát Đường tới nay.

Cấu kết cùng Mộc Khôi Tông, thương tổn Hắc Bạch Thần Cung chính là Doãn Thiên Chiếu, chuyện này đã thành chứng cứ xác thực chi sự.

Cách làm khổ sở nhìn chằm chằm Ninh Dạ của hắn, cuối cùng chỉ trở thành một chuyện cười.

Cho tới Ninh Dạ, hắn ngược lại phong quang lên rồi.

Cùng Trì Vãn Ngưng công nhiên mến nhau, dung mạo khôi phục tuyệt đại phương hoa, Huyền Sách Phủ hành tẩu, cũng khiến cho hắn trở thành nhất đại thiên chi kiêu tử mới nhất của Hắc Bạch Thần Cung.

Biểu hiện trước đây của hắn, còn có cảnh cáo ở Thiên Nguyên Phong, đều trở thành minh chứng cho sự xuất sắc của hắn.

Hai năm, tất cả những thứ này bất quá thời gian hai năm.

Rõ ràng tư chất phổ thông, gặp gỡ của hắn lại khiến cho người ta không hề hoài nghi.

Có người hâm mộ kỳ ngộ của hắn, cũng có người bội phục nỗ lực của hắn, càng nhiều người thì xưng đạo năng lực cùng ứng đối của hắn.

Tại Hắc Bạch Thần Cung, Ninh hành tẩu tài hoa hoành dật, đầu óc tinh minh, dung mạo suất khí, tu hành khắc khổ, làm người khiêm hòa, đã trở thành tiếng lành đồn xa chi sự.

Hắn cùng Lạc Cầu Chân không hòa thuận, cũng trở thành chuyện mọi người đều biết.

Lạc Cầu Chân cảm giác mình liền như một con chó rơi xuống nước, không có người người hô đánh, đã là vận khí.

Vào lúc này, hắn một độ thất vọng đến cực điểm.

Nếu như không phải Nhạc Tâm Thiện vào lúc này muốn gặp hắn.

Thời điểm Lạc Cầu Chân nhìn thấy Nhạc Tâm Thiện, hắn chính đang ho ra máu.

Nùng hắc chi huyết, lạc trên mặt đất, liền đem gạch lát bằng bạch ngọc, cũng ăn mòn thành cháy đen.

Thấy Lạc Cầu Chân đi tới, Nhạc Tâm Thiện cười nói: " Vô Sát Chú của Vân Mục Dã rất là khiến người đau đầu, sợ là sẽ phải quấn quýt lão phu một ít niên nguyệt rồi."

"Đại điện thần thông vô song, nhất định sẽ vô sự." Lạc Cầu Chân nói.

Nhạc Tâm Thiện lắc đầu một cái: "Ta tìm ngươi đến, không phải muốn cùng ngươi thảo luận cái này. Cầu Chân, đối với chuyện Triệu Long Quang, ngươi có ý kiến gì?"

Lạc Cầu Chân trong lòng cả kinh: "Thuộc hạ đã không dám có ý kiến gì."

Nhạc Tâm Thiện lắc đầu: "Vậy là, ngươi là bị thất bại đánh rơi nhuệ khí rồi sao?"

Lạc Cầu Chân đau xót trong lòng, nhưng cũng không dám nói.

"Nói đi, ta vẫn là muốn nghe một chút cái nhìn của ngươi. Phó Đông Lưu chỉ có thể ỷ lại Thực Tâm Công, hận không thể đem tất cả mọi người đều thực tâm vấn thần một phen, cũng không biết, có một số việc, chung quy không phải dùng cường có thể giải quyết."

Lạc Cầu Chân trong lòng một cỗ cảm xúc mãnh liệt dâng lên: "Đại Điện Thủ vẫn như cũ tín nhiệm Cầu Chân?"

"Vậy cũng phải xem biểu hiện của ngươi." Nhạc Tâm Thiện nhàn nhạt nói.

Lạc Cầu Chân cắn răng một cái, nói: "Thuộc hạ có mấy cái nghi hoặc."

"Nói."

"Nếu như cho tới nay người trong bóng tối liên thủ cùng Mộc Khôi Tông là Doãn Thiên Chiếu, như vậy việc này có hai cái nghi vấn. Một: Nếu Doãn Thiên Chiếu đã là bởi vì Thường Vũ Yên cô nương, trong lòng bất phẫn mà liên thủ với Mộc Khôi Tông, vậy thì mang ý nghĩa người này lòng dạ chật hẹp, trời sinh phản cốt. Dạng người như vậy, vì sao lại buông tha bản thân đi cứu Triệu Long Quang?"

Nhạc Tâm Thiện gật gật đầu: "Đây chính là nghi hoặc trong lòng ta."

Âm mưu vấn đề lớn nhất chính là ở vô luận ngươi tìm tới bao nhiêu lý do, luôn có chỗ tự mâu thuẫn.

Vấn đề thứ nhất Lạc Cầu Chân đề xuất, chính là chỗ có vấn đề lớn nhất trong cái cục này: Doãn Thiên Chiếu không có lý do vì cứu Triệu Long Quang mà hi sinh bản thân.

Chuyện này thực sự không phải tác phong làm người của hắn.

Thấy Nhạc Tâm Thiện tán đồng bản thân, Lạc Cầu Chân đã có dũng khí, tiếp tục nói: "Vấn đề thứ hai, chính là Mộc Khôi Tông tại sao phải giúp Doãn Thiên Chiếu như thế. Nếu như nói cứu Triệu Long Quang là vì ra tay đối với Đại Điện Thủ cùng Chưởng Bạch Sứ, như vậy hiện tại bọn hắn đã thành công, còn Triệu Long Quang, một cái mồi nhử mà thôi, bỏ đi cũng được. Vì sao còn muốn mang về Mộc Khôi Tông?"

"Có lẽ là bởi vì bọn họ muốn lý giải bí mật yêu tiên của Thái Âm Môn."

Lạc Cầu Chân lắc đầu: "Thái Âm Môn yêu tiên cũng không phải là bí mật, các đại tiên môn lẫn nhau cừu sát nhiều năm như vậy, lẫn nhau ai còn không phải là biết gốc biết rễ? Hơn nữa, Doãn Thiên Chiếu ẩn thân chỗ tối, liên tiếp bán đứng tin tức của Hắc Bạch Thần Cung ta, đối với Mộc Khôi Tông tự nhiên là rất trọng yếu. Liền như vậy vất bỏ, không cảm thấy đáng tiếc sao? Nếu như ta là Mộc Khôi Tông, ta tuyệt đối sẽ không bởi vì điểm ấy lý do liền vất bỏ Doãn Thiên Chiếu. Phải biết lừa gạt đi Công Tôn Dạ cũng không khó, chúng ta vốn là hữu ý phóng túng, vì vậy tùy tiện tìm cái gián điệp Mộc Khôi Tông cũng có thể làm đến, tội gì phải hi sinh Doãn Thiên Chiếu? Thậm chí đem hắn làm vũ khí, dùng để hủy diệt Thiên Nguyên Điện."

"Đây xác thực cũng là một cái nghi vấn." Nhạc Tâm Thiện gật đầu.

Giá trị của Triệu Long Quang, tuyệt đối không có lớn bằng một cái Doãn Thiên Chiếu ẩn giấu.

Lạc Cầu Chân tiếp tục: "Cuối cùng chính là cái chết của Doãn Thiên Chiếu. Thân thể hắn đồng thời bị hạ hai loại cấm chế. Loại thứ nhất là Vô Niệm Vãng Sinh Tuyệt Sát Chú, đây hẳn là Vân Quỷ Tử Lão hạ. Nhưng ở trong thân thể hắn, còn có một loại, cũng chính là loại bố trí phá hủy Thiên Nguyên Điện kia, cái bố trí kia rất kỳ quái, không giống là thủ pháp của Mộc Khôi Tông. Mà càng giống. . ."

"Thiên Cơ Môn." Nhạc Tâm Thiện nói.

"Đúng, Thiên Cơ Môn cơ quan chi thuật, hơn nữa lấy người làm cơ quan gánh chịu. Doãn Thiên Chiếu bị chủng nhập lượng lớn Nhật

Quang Tán. Nhật Quang Tán không hiếm lạ, lạ chính là Nhật Quang Tán số lượng rất lớn. Nhật Quang Tán tính chất bất ổn, lượng lớn như vậy bị cường hành đặt vào trong thân thể một người, liền cần thủ đoạn cực kỳ tinh xảo. Đối phương hiển nhiên là lợi dụng Vô Niệm Vãng Sinh Chú để áp chế, khi Vô Niệm Vãng Sinh Chú bị xúc động thì, liệt nhật phần quang cũng liền tùy theo khởi động, thủ pháp vòng vòng liên kết, liền ngay cả tín hiệu cầu cứu của Chưởng Bạch Sứ đều chặn, có thể thấy được hết thảy đều là tính toán kỹ. . . Ta đã kiểm tra hài cốt của hắn, tuy rằng không thể tẫn khuy bí ảo, nhưng có thể cảm giác thủ pháp dùng để hạ Nhật Quang Tán cũng không mạnh, nhưng rất tinh xảo, thủ pháp càng là chưa từng nghe thấy, cho dù là Thiên Cơ Môn cũng chưa chắc có mấy người có thể làm được."

Nhạc Tâm Thiện hỏi: "Doãn Thiên Chiếu biết cái này không?"

Lạc Cầu Chân trệ trệ, lắc đầu nói: "Ta không biết. Có lẽ biết, có lẽ không không biết, lại có lẽ. . ."

Hắn không hề nói tiếp, thế nhưng Nhạc Tâm Thiện minh bạch ý tứ của hắn.

Nhạc Tâm Thiện đê tiếu một tiếng: "Đáp án, không ngoài chính là hai cái. Một cái là Doãn Thiên Chiếu xác thực chính là người cấu kết Mộc Khôi Tông, có lẽ là chuyện Thường Vũ Yên, khiến hắn lương tâm trỗi dậy, hối hận hành vi trước đây, vì vậy cuối cùng lựa chọn lấy chết sám hối. Một cái khác a. . . Liền phải phức tạp hơn nhiều, cũng đáng sợ hơn nhiều lắm."

"Vâng." Lạc Cầu Chân biết, hiện tại hắn đã không cần phải nói gì nữa.

Quả nhiên, Nhạc Tâm Thiện nói: "Giám Sát Đường Phó Đông Lưu, cư vị vô năng, thân tại kỳ vị, nhưng không mưu việc, dẫn đến Hắc Bạch Thần Cung ta tổn hại nghiêm trọng. Ta đã hướng chưởng giáo thỉnh mệnh, đem hắn bãi miễn. Vị trí Giám Sát đường chủ này, ta hi vọng do ngươi đến đảm đương."

Cái gì?

Lạc Cầu Chân kinh hãi: "Thuộc hạ vô năng, không thể. . ."

Nhạc Tâm Thiện ngừng lại hắn: "Không lấy thành bại luận anh hùng. Ta biết năng lực của ngươi, ngươi hảo hảo làm. Nếu như kẻ trong bóng tối kia vẫn y nguyên tồn tại, vậy ngươi liền đem hắn tìm ra, mới không phụ ta kỳ vọng."

Lạc Cầu Chân không nghĩ tới bản thân tại sau khi ăn cái đại bại trượng lại vẫn có thể thu được đề thăng, cảm động đến rơi nước mắt: "Ân đức của Đại Điện Thủ, thuộc hạ nhất định tan xương nát thịt báo đáp!"

Nhạc Tâm Thiện nhàn nhạt nói: "Ta không cần ngươi tan xương nát thịt, chỉ cần ngươi tận tâm tận lực. Nhưng nhớ kỹ, đừng kích động nữa, càng không nên chỉ tập trung một người nào đó."

Cùng Lạc Cầu Chân bất đồng, sau khi Động Huyền Điện thẩm, Nhạc Tâm Thiện đối với Ninh Dạ không còn hoài nghi.

Dưới cái nhìn của hắn, Lạc Cầu Chân liền là nhất thời chui mũi nhọn sừng trâu.

Đối diện lần đánh thức này, Lạc Cầu Chân cũng chỉ có thể nói: "Thuộc hạ minh bạch!"

Chương 145 : Vĩ thanh

Chương 141: Vĩ thanh

Lúc biết được tin tức Phó Đông Lưu bị điều đi, Lạc Cầu Chân lên chức, Ninh Dạ cũng rất là kinh ngạc một trận.

Hắn không nghĩ tới Lạc Cầu Chân thua đau như vậy, lại vẫn có thể thăng chức.

Bất quá nghĩ kỹ lại, đến cũng không kỳ quái.

Doãn Thiên Chiếu chi sự, cuối cùng không thể nào làm hoàn mỹ, những điểm đáng ngờ kia, bản thân Ninh Dạ cũng có thể nghĩ đến, chỉ là vô pháp giải quyết. Hoặc là nói, nếu muốn giải quyết liền sẽ lưu lại càng nhiều vấn đề hơn.

Mầm họa vẫn tại, nhân tài khó kiếm, Nhạc Tâm Thiện cũng là không có lựa chọn, vì vậy chỉ có thể trọng dụng Lạc Cầu Chân.

Bất quá cũng may Lạc Cầu Chân cũng học khôn rồi, sau khi lên cấp, không có gây sự với hắn nữa.

Nhưng Ninh Dạ biết, Lạc Cầu Chân chỉ là tạm thời ngủ đông.

Hắn không hề từ bỏ hoài nghi đối với mình, chỉ là đang chờ đợi.

Đợi chờ bản thân xuất thủ, để dành cho mình một kích trí mạng.

Đối với điều này Ninh Dạ lại đã không để ý.

Hai cái đại sự của hắn tại Hắc Bạch Thần Cung, 'mảnh vỡ Thiên Cơ Điện' cùng 'diệt trừ phản đồ' đều đã giải quyết rồi, hiện tại còn sót lại chính là việc của Trì Vãn Ngưng cùng Công Tôn Điệp, nga, còn có cái Thường Vũ Yên.

Bất quá Thường Vũ Yên đến cùng là cháu gái của Tây Phong Tử, tạm thời không tiện động thủ với nàng, chỉ có thể trước tiên gác lại.

Cho tới Công Tôn Điệp muốn hắn hỗ trợ giết Lao Huyền Minh, Ninh Dạ khuyên nàng tạm thời bỏ đi chủ ý.

Không chỉ có là bởi vì Lao Huyền Minh không dễ giết, càng trọng yếu chính là Lao Huyền Minh hiện tại là chỗ dựa của hắn. Đem chỗ dựa của chính mình xô ngã, liền bất lợi cho Ninh Dạ phát triển.

Vì thế Công Tôn Điệp rất không vui, Ninh Dạ rất là khuyên bảo một trận, đáp ứng nàng sau này nhất định sẽ giúp nàng giải quyết cái vấn đề đó, Công Tôn Điệp lúc này mới bỏ qua, sau đó liền không biết lại chạy đi đâu.

Cứ như vậy, Ninh Dạ tạm thời chỉ cần suy nghĩ vấn đề của Trì Vãn Ngưng, giải quyết chuyện này xong, hắn liền muốn chuẩn bị đi tới Thái Âm Môn cùng Hạo Thiên Môn.

Nói cách khác, những ngày kế tiếp, hắn tạm thời sẽ không làm mưa làm gió Hắc Bạch Thần Cung nữa.

Nếu như thế, Lạc Cầu Chân muốn đợi liền chậm rãi đợi đi.

Hiện tại hắn muốn làm, chính là tập trung tu hành.

Hắn muốn chuẩn bị trùng kích Hoa Luân cảnh.

Trùng kích cảnh giới, trên bản chất chính là xung kích bình cảnh.

Là chuyển hóa lượng biến đến chất biến.

Tàng Tượng giả, uẩn đại thiên khí tượng vào tự thân, nội thành động thiên, tự có huyền diệu.

Làm sao thân thể có cực hạn, tại sau khi đạt đến mức độ cực hạn, liền khó tiến thêm nữa, liền cần trùng cảnh.

Hoa Luân chi cảnh, chính là biểu hiện của pháp lực ngoại ngưng thành tượng, tuy lấy ‘Hoa Luân’ làm tên, nhưng nhân tâm pháp bất đồng mà mỗi bên biểu hiện bất đồng.

Lấy Hắc Bạch Thần Cung làm ví dụ, tâm pháp đi lưỡng nghi chi đạo, hiện hai màu đen trắng, âm dương lưỡng nghi chi tượng, vì vậy hoa luân kết ra phần nhiều lấy hắc bạch nhị sắc làm chủ.

Cho tới hoa luân của Thiên Cơ Môn, thượng cùng thiên ý, đại đạo vạn ngàn, biểu hiện liền là hỗn độn nan giải, huyền ảo dị thường.

Coi cá nhân lại có sự khác biệt.

Đối với Ninh Dạ mà nói, hiện tại vấn đề lớn nhất của hắn liền là làm sao đem tâm pháp của Thiên Cơ Môn cùng Hắc Bạch Thần Cung hòa làm một thể mà không bị người phát hiện.

Cái trước kỳ thực không khó, các môn các phái tâm pháp dung hợp chi sự thường có, sư thừa nhiều môn, lấy sở trường bù sở đoản, sáng tạo ra con đường của chính mình, càng là chẳng lạ lùng gì.

Khó là làm sao không bị người phát hiện.

Theo một năm qua tu hành, Khi Thiên Thuật của Ninh Dạ đã đạt đến trình độ nhất định, chỉ cần không lộ ra ngoài, coi như Nhạc Tâm Thiện cũng chưa chắc có thể nhìn ra.

Nhưng hắn một khi tiến vào Hoa Luân, pháp lực ngưng kết, biểu tượng ngoại lộ, liền sẽ lần nữa hình thành đặc thù rõ ràng, Khi Thiên Thuật liền không hẳn có thể che giấu.

Thiên Tú các.

Cừu Bất Quân ‘chạp chạp’ hút tẩu: "Nói như vậy, tâm pháp Thiên Cơ Môn của ngươi cũng đã tu thành?"

"Ân, lấy tâm pháp Hắc Bạch Thần Cung làm cơ sở, bổ tu Thiên Cơ tâm pháp, sự bán mà công bội, đến là không có vấn đề. Chỉ là trùng kích cảnh giới, có lẽ sẽ có chút phiền phức. Cho nên muốn nghe một chút ý tứ của sư thúc." Ninh Dạ rất khiêm tốn nói.

Hắn tuy rằng tâm tư thông tuệ, thế nhưng về chuyện tu hành, kinh nghiệm so với Cừu Bất Quân lại là chênh lệch quá xa.

"Khó, khó, khó." Cừu Bất Quân liên tục nói ba cái chữ khó: "Hoa Luân một khi ngưng kết, liền vô pháp thay đổi, trừ phi ngươi vĩnh viễn không vận dụng ở trước mặt người khác, bằng không rất khó không bị nhìn ra. Thiên Cơ luân cùng Hắc Bạch luân, khác nhau quá nhiều. Trừ phi. . ."

Ninh Dạ minh bạch ý tứ của hắn: "Ta sẽ không từ bỏ tâm pháp của Thiên Cơ Môn. Thiên Cơ Môn trận pháp cơ quan, càng đến chỗ cao thâm, yêu cầu liền càng cao. Trong lúc Tàng Tượng, còn có thể bao biện làm thay, đến Hoa Luân cảnh còn muốn như vậy, liền hành bất thông rồi. Coi như miễn cưỡng dùng ra, uy năng cũng tất nhiên đại giảm."

"Ngô, ta cũng không hy vọng ngươi từ bỏ." Cừu Bất Quân đem tẩu thuốc đập đập mấy cái tại trên bàn chân: "Nếu là như vậy, vậy cũng chỉ có một biện pháp."

"Sư thúc mời nói."

"Cực Đạo."

"Như thế nào là Cực Đạo?" Ninh Dạ lại là không rõ.

Cừu Bất Quân liền giải thích cho hắn.

Nguyên lai cái gọi là ‘Cực Đạo’, là một loại con đường tu hành đặc thù.

Chính là đại đạo thù đồ đồng quy (khác đường cùng đích), bất kỳ pháp môn tu hành đến mức tận cùng, thường thường đều hướng tới nhất trí.

Lưỡng nghi bí pháp cũng vậy, Thiên Cơ bí pháp cũng vậy, đều là như thế.

Nếu như lưỡng nghi chi đạo tu hành đến mức tận cùng, lưỡng nghi sinh tứ tượng, tứ tượng sinh bát quái, huyễn hóa vạn ngàn , tương tự có thể nạp vô tận, cùng Thiên Cơ Môn chưa chắc có bao nhiêu khác biệt, chỉ bất quá đây là biểu hiện của tu hành đến mức tận cùng.

Mà lưỡng nghi cực đạo, chính là từ Tàng Tượng cảnh, liền phải đi đến một bước này.

Cũng chính là ‘tầng thứ mười’ trong truyền thuyết.

Trùng kích tầng mười kỳ thực không khó, bởi vì tầng thứ mười này không phải tích lũy về lượng, mà là lý giải thâm nhập cùng chuyển hóa, tương đương với đem lực lượng đã nắm giữ thúc đẩy đến mức tận cùng.

Muốn hình thành tầng mười Cực Đạo không khó, khó chính là trùng cảnh.

Tàng Tượng trùng kích Hoa Luân, ở tình huống bình thường, tỷ lệ thành công là 5 : 5, nhưng mỗi thất bại một lần, tỷ lệ thành công liền sẽ tùy theo giảm xuống, số lần thất bại nhiều rồi, hi vọng liền sẽ trở nên cực kỳ xa vời.

Cho tới Hoa Luân trùng kích Vạn Pháp, tỷ lệ càng thấp hơn, cho dù chuẩn bị sung túc, cũng chỉ có ba thành tỷ lệ, đây là hạn mức tối đa, bình thường đại khái cũng chỉ có tỷ lệ một hai thành, sau đó cũng là theo số lần thất bại mà không ngừng hạ xuống.

Chính bởi vậy, mỗi khi đến thời điểm trùng cảnh, mọi người đều phải cẩn thận lưu ý, những đan dược trận pháp có thể đề thăng tỷ lệ thành công kia, càng là tiên môn chí bảo, không tới chuẩn bị sung túc, không dám dễ dàng thử nghiệm.

Mà sau khi đi Cực Đạo chi lộ, tình huống tu hành sẽ trở nên phức tạp hơn nhiều, khống chế không dễ, trùng cảnh cũng vì vậy mà trở nên rất khó. Nếu như vì vậy mà mất đi cơ hội tấn thăng, vậy liền cái được không đủ bù đắp cái mất.

Hơn nữa một khi đi bước này, sau này tu hành, mỗi lần đều phải đi đến bước này mới có thể.

Đối với tuyệt đại đa số tu tiên giả mà nói, Niết Bàn cảnh khả năng chính là cảnh giới bọn họ cả đời chỉ có thể nhìn mà không thể với, dưới tình huống này, theo đuổi cực hạn của nhược tiểu cảnh giới, thực sự là cái được không đủ bù đắp cái mất, vì vậy phần lớn sẽ không lựa chọn. Lâu dần, thậm chí ngay cả ‘Cực Đạo’ chi danh đều không truyền lưu.

Liền ngay cả loại nhân vật như Hà Sinh Mặc, Nhạc Tâm Thiện cũng đều không dám lựa chọn con đường này.

Nhưng nếu như có thể thành, như vậy dưới thù đồ đồng quy, lưỡng nghi cực đạo ngưng kết hoa luân biến hóa vạn ngàn, nội hàm thâm ảo vượt xa đồng cấp, hải nạp bách xuyên, coi như là có dung Thiên Cơ tâm pháp cũng là vô pháp nhìn thấu —— thậm chí nhìn thấu cũng vô dụng, chỉ vì đại đạo đồng quy, tính vốn như vậy.

Mắt thấy Ninh Dạ như thế, Cừu Bất Quân nhịn không được nhắc nhở: "Nhưng nếu như đi con đường này, con đường tu hành liền sẽ cất bước khó khăn. Đặc biệt là trùng cảnh càng khó. Cho dù là học đồ chi cảnh, độ khó khả năng cũng có thể so với Hoa Luân trùng kích Vạn Pháp chi cảnh."

"Hóa ra là như vậy." Ninh Dạ đột nhiên đại ngộ.

Cực Đạo chi cảnh, vốn là chân chính ý nghĩa viên mãn chi cảnh, một khi tu thành, chiến lực đại tăng, nếu như lại dung hợp Thiên Cơ tâm pháp, ảo diệu càng nhiều, cùng cấp chiến đấu, chiến lực càng cường, Ninh Dạ cũng là khá có hứng thú.

"Bất quá ta vẫn thực sự muốn thử một chút đây." Hắn cười nói.

Cừu Bất Quân hơi nhíu mày: "Vạn nhất thất bại, vậy liền cái được không đủ bù đắp cái mất a. . ."

"Sẽ không thất bại." Ninh Dạ đầu ngón tay đã sáng lên hào quang của Cấn Tự Bí : "Đừng quên ta có Cấn Tự Bí."

Tác dụng lớn nhất của Cấn Tự Bí, chính là phá khốn, phá cảnh, năm đó Thiên Cơ Môn từng ra vô số đại năng, một nguyên nhân trọng yếu trong đó chính là Cấn Tự Bí.

Đối với kẻ nắm giữ Lượng Thiên Thuật Cấn Tự Bí như Ninh Dạ mà nói, trùng kích cảnh giới cũng không phải chuyện khó.

Nhìn thấy hào quang trong tay Ninh Dạ, ánh mắt Cừu Bất Quân cũng hơi hơi sáng lên: "Ngươi đã hoàn toàn nắm giữ Cấn Tự Bí?"

Ninh Dạ cười đáp: "Không dám nói hoàn toàn nắm giữ, thế nhưng bảo đảm một cái Hoa Luân, hẳn không phải là vấn đề."

Nói làm liền làm, ngày hôm đó, Ninh Dạ công nhiên tuyên bố, muốn đi Cực Đạo chi đồ.

Lời ấy phóng ra, quần thể ồn ào.

Rất nhiều đệ tử trẻ tuổi thậm chí còn không biết có Cực Đạo chi đồ, sau khi hiểu rõ, dồn dập cảm thấy Ninh Dạ đây là phê rồi, là đang tự tìm đường chết.

Không ít địch ý Ninh Dạ, càng là ngồi đợi xem chuyện cười của hắn.

Liền ngay cả Trương Liệt Cuồng cũng đặc ý đem Ninh Dạ kêu đến, nghiêm khắc nhắc nhở không cho hắn đi đạo này.

Ninh Dạ đáp lại lại là trực tiếp phóng thích đã bắt đầu hoà hợp lưỡng nghi chi lực, nhìn lưỡng nghi chi lực đã vô pháp quay đầu lại kia, Trương Liệt Cuồng cũng chỉ có thể thở dài một tiếng.

Vậy là Ninh Dạ liền như vậy như một thớt dã mã cuồng bôn, nghĩa vô phản cố xông vào một cái bất quy chi lộ.

Nửa năm sau, Ninh Dạ liền tuyên bố bế quan trùng cảnh.

Tin tức này truyền khắp Thần Cung, đây cũng là lần đầu tiên, một tên Tàng Tượng đệ tử trùng cảnh dẫn tới chúng nhân quan chú.

Đương nhiên, càng nhiều chính là chờ đợi xem chuyện cười của hắn.

Nhưng mà đánh mặt tổng là đến là nhanh như vậy.

Sau ba ngày, một vòng hào quang trùng thiên nhi khởi, tại trong thiên không hình thành diệu nhật luân quang, ngũ quang thập sắc, hoa thải phân trình, không có đặc tính hắc bạch phân minh tiêu chuẩn của Hắc Bạch Thần Cung, trái lại mang theo một cỗ thiên địa đại đạo thần cơ vô hạn chí bí huyền ảo , khiến cho người trong lòng mong mỏi.

Ninh Dạ, trùng kích Hoa Luân thành công!

PS: Ninh Dạ dùng Nhật Quang Tán bạo phá ngăn cản đưa tin là dùng Vấn Thiên Thuật bói toán, bởi vì Vấn Thiên Thuật vốn là có dự đoán tương lai chi năng, vì vậy có thể chưởng khống thời cơ, thuận tiện cũng công bố một thoáng càng nhiều cách dùng của Vấn Thiên Thuật sau này. Ta vốn là viết một đoạn này, nhưng cải đến cải đi không biết làm sao liền cải cho không còn. Mọi người cũng biết loại tình tiết này khá là khó tả, nhất định phải có lưu cảo cùng phản phục sửa chữa, vì vậy có lúc sẽ có một ít sai sót kỳ quái, chỉ là thời điểm sửa chữa không thấy. Ta cũng là phát đi rồi mới biết lọt mất đoạn này, liền không bổ sung, PS giải thích một chút đi. Xin lỗi.

Chương 1 : Dẫn xà xuất động

Quyển 2: Thế sự như kỳ, thục năng chấp thủ
Chương 1: Dẫn xà xuất động

Tháng tư là phong quý.

Mỗi năm vào lúc này, gió lớn từ Tây Hải bình nguyên quét qua, liền sẽ hình thành cụ phong già thiên tế nhật.

Cụ phong là tai hoạ, cũng là cơ duyên.

Tai hoạ là tai hoạ của phàm nhân.

Cơ duyên là cơ duyên của tu sĩ.

Các tu sĩ yêu thích tu hành tại trong gió, ngự phong nhi hành, phiêu phiên mà động, trực như thần tiên trên trời, khác biệt với phàm gian.

Cửu Cung Sơn có đại trận thủ hộ, không thụ đại phong ảnh hưởng, nhưng ở phía trên, lại tổng là có thể thấy được một cái lại một cái tu sĩ lên trời xuống đất, lăng không phấp phới.

Có kẻ ưa thích nổi bật, liền tổng thích tại trong gió, trong mây, không ngừng ngao du, múa kiếm, trời đất tuy lớn, nhưng khắp nơi có thể thấy được thân ảnh các tu sĩ tứ ý tung hoành.

Trong một đám mây ở ngoài trăm dặm Cửu Cung Sơn, Ninh Dạ dù bận vẫn ung dung nằm tại trong tầng mây, lấy mây làm giường, lấy trời làm chăn. Cho dù là thành tựu Hoa Luân đã có ba tháng, Ninh Dạ vẫn như cũ yêu thích cảm giác thân tại thiên không này.

Sau khi thành tựu Hoa Luân, tu sĩ chân chính trên ý nghĩa thoát ly phàm khu, cấp độ sinh mệnh đạt được lột xác, thoát khỏi đại địa chi hạn chế, đã có thể lên trời xuống đất. Không thụ thương bệnh khốn nhiễu, phàm gian tai hoạ khó mà gia thân, có thể tiêu dao giữa thiên địa.

Bất quá trên bản chất vẫn như cũ là người, lăng không cần tiêu hao pháp lực, vì vậy lúc không chiến đấu thì cũng thôi, nếu như chiến đấu, lại vẫn cần xuống đất thì hơn. Chỉ có đến Vạn Pháp chi cảnh, nhất niệm lăng không, không nhiễm hạt bụi, mới có thể làm được gần như không tiêu hao ngự không phi hành, mới sẽ có cái gọi là 'thiên ngoại đại chiến' kia.

Chính bởi vậy, Hoa Luân chi cảnh tu sĩ, ngao du tại trong thiên không, tổng là lúc lên lúc xuống.

Ninh Dạ lại là hiếm có ngoại lệ.

Lấy Cực Đạo phá cảnh hắn, thể nội tự thành khí tượng, giao dung hai môn tâm pháp Hắc Bạch Thần Cung cùng Thiên Cơ Môn, huyền ảo vô cùng, cho dù là không trung chiến đấu, cũng có thể kiên trì thật lâu, lại là rất nhiều người không bằng rồi.

Cũng bởi vậy, hắn là một trong số ít người có thể trực tiếp tu hành tại trong tầng mây.

Ngày hôm nay cũng thường ngày, Ninh Dạ tại trong mây tu hành, cảm ứng Hoa Luân.

Hoa Luân chính là sản vật thuật pháp chân ý của tu sĩ ngưng kết, thượng cảm thiên tâm, hạ ứng nhân hòa, ngưng kết mà thành, bởi vậy là căn bản của Hoa Luân tu sĩ, hoa luân khác biệt đại biểu cho phương hướng khác biệt.

Cùng hoa luân của đệ tử Hắc Bạch Thần Cung phần nhiều lấy hai màu đen trắng làm chủ bất đồng, hoa luân của Ninh Dạ là một mảnh hỗn độn, người ngoài hầu như vô pháp nhìn thấu, thế nhưng bản thân Ninh Dạ rất rõ ràng đặc điểm của hoa luân bản thân.

Hoa luân của hắn là vô sắc kim luân.

Sắc như lưu ly, toàn thân sáng rực, chiết quang thiên chiếu, chính là quang chi bản.

Chất như kim cương, cứng rắn hùng hậu, phong duệ nan đương, chính là thể chi bản.

Vô sắc kim luân tổng cộng có hai mươi tầng, tại một tầng ngoài cùng có khắc đại lượng phù văn tỉ mỉ, đối ứng chính là các loại pháp thuật thủ đoạn Ninh Dạ nắm giữ.

Những phù văn này, chính là thuật chi bản.

Bây giờ Ninh Dạ chỉ là Hoa Luân tân nhân, vì vậy phù văn chỉ xuất hiện tại vô sắc kim luân tối rìa ngoài, bên trong vẫn còn có mảng lớn trống không.

Nhưng vẫn là pháp thuật thần thông chỉ xuất hiện tại bộ phận này, mức độ phức tạp ảo diệu đã vượt xa thường nhân.

Trong đó năm loại thần văn đại biểu Vấn Thiên Thuật, Khi Thiên

Thuật, Lượng Thiên Thuật, Đoạt Thiên Thuật cùng Tiệt Thiên Thuật chiếm hơn một nửa diện tích, phân biệt lấy kính, đồ, xích, ngục, trì năm loại hình thái xuất hiện, chính đối ứng Côn Lôn Kính, Vạn Tượng Đồ, Lượng Thiên Xích, Tàng Thiên Ngục cùng Tẩy Tâm Trì năm loại thần vật.

Ngược lại là hai đạo phù ấn khác, càng thêm rõ ràng dễ thấy.

Một đạo hoa văn như đao, sát khí lẫm liệt, đại biểu cho đao đạo của hắn.

Một đạo húc nhật thăng không, quang huy vạn trượng, đại biểu cho quang đạo của hắn.

Điều này đại biểu thành tựu của Ninh Dạ tại Thất Sát đao đạo cùng Lưỡng Nghi chi đạo, kỳ thực cao hơn Cửu Thiên Thần Thuật.

Chuyện này cũng không kỳ, dù sao Cửu Thiên Thần Thuật hắn có được đa số là tàn bản, lại thêm tu hành có hạn, vậy nên đạo ngân không sâu

Ninh Dạ cũng không vội, hoàn thiện Hoa Luân là một cái công trình lâu dài, so với Tàng Tượng cảnh phải phức tạp khó khăn hơn nhiều. Đặc biệt là Ninh Dạ lấy Cực Đạo nhập cảnh, chỉ riêng luân cảnh liền so với người bình thường nhiều hơn hai tầng, yêu cầu càng cao cũng càng phức tạp, trong ngắn hạn không vội vàng được.

Hắn hiện tại cần làm nhất vẫn là nắm giữ Sát Khí Đao.

Thất Sát Thiên Đao đao thứ ba, Sát Khí Đao, là chân chính ý nghĩa pháp thuật chi đạo.

Đem pháp lực chuyển hóa thành vô biên sát khí, ngưng khí thành đao, thiên địa vạn vật đều có thể vận dụng, từng cọng cây ngọn cỏ đều là đao.

Từ Sát Thân đến Sát Khí, là một lần đột phá từ nội tới ngoại, cũng là một lần đột biến về chất, bởi vậy cũng chỉ có tu vi đến Hoa Luân cảnh mới có thể tu hành.

Thời điểm Ninh Dạ tại Tàng Tượng cảnh, cũng đã có thể sát khí thành đao, bất quá khi đó pháp lực hắn sử dụng, đều đến từ chính tự thân, tiêu hao quá lớn, khó có thể duy trì, uy năng cũng xa xa không đủ, chỉ có tại cái giai đoạn hiện tại này, mới có thể pháp 'thiên địa chi lực', chân chính phát huy ra uy năng của Sát Khí Đao.

Cho tới Lưỡng Nghi Chân Cương, là tiên pháp hắn lựa chọn sau khi tấn thăng Hoa Luân, cũng là căn bản của Hắc Bạch Thần Cung, người khác nhau lại có phương hướng phát triển bất đồng, do đó hình thành pháp thuật thần thông từng người đặc hữu.

Ninh Dạ lựa chọn chính là ‘Dương Cực chi đạo’, cũng chính là quang chi đạo.

Hắn tu Dương Phù Kinh, Nhật Luân Kính, am hiểu quang hệ pháp thuật, các loại thủ pháp Huyễn Thuật, Liệt Nhật Tuẫn Bạo của hắn cũng cùng đạo này tương quan, ‘Dương Cực chi đạo’ chí dương chí cương, cũng cùng ‘Thất Sát đao đạo’ tương hợp, chính bởi vậy lựa chọn con đường này, sự bán công bội.

Thời khắc này Ninh Dạ trong mây tu hành, nhìn như nhàn nhã, kì thực quanh người mây mù không ngừng biến hóa, ám tàng sát cơ.

Chân trời một đạo thân hình uyển chuyển bay tới, chưa tới gần người, liền thấy bốn phía Ninh Dạ mây mù đột nhiên biến hóa, đao khí vô sở bất tại đã chen chúc mà đến, sát khí tung hoành, đao ý bão táp.

Người tới tiện tay vung lên, thủy vụ thiên hoa, sát khí tự tiêu.

Trì Vãn Ngưng tay thon khẽ búng, một tia nước bắn về phía Ninh Dạ.

Ninh Dạ vẫn không nhúc nhích, không trung quang tuyến chiết xạ, liền hóa thành ngàn vạn quang nhận phản kích.

Một chiêu này hắn từng dùng qua đối với Khổng Triêu Thăng, bất quá vào lúc ấy hắn là lấy Nhật Luân Kính làm cơ sở, trước tiên nạp thiên luân nhập thể, lại chuyển hóa thành đao, hiện tại lại là trực tiếp chuyển hóa ngoại giới dương quang, thi pháp càng nhanh, uy thế cũng càng thêm mãnh liệt.

Trên người Trì Vãn Ngưng liền xuất hiện một đóa bọt nước nho nhỏ, bọt nước kia giương cao, hết thảy quang nhận rơi vào trong bọt nước, liền bị nuốt hết, tiêu thất vô tung, nhẹ nhõm hóa giải công kích của Ninh Dạ.

Ninh Dạ cười ha hả: "Vãn Ngưng Thái Thanh Thần Thủy Quyết lại tiến bộ rồi."

Tiếng cười sang sảng, trên mặt nhưng không có nửa tia tiếu ý.

Trì Vãn Ngưng hồi đáp: "Tất nhiên, người ta chính là bị sư phụ buộc, ngày đêm khổ tu, nào có nhàn nhã giống như ngươi."

Đồng thời đã tâm thần truyền âm nói: "Gần nhất Thanh Mộc buộc ta luyện công rất căng."

"Bất phụ nhân sinh hảo thì quang, thâu đắc phù sinh bán nhật nhàn." Ninh Dạ bề ngoài tùy ý nói, tương tự tâm thần đáp lại: "Phỏng chừng còn bao lâu sẽ đại thành?"

Trì Vãn Ngưng tại bên người Ninh Dạ ngồi xuống, một bộ lười biếng hình dáng, đem đầu gối lên bụng hắn, tâm ngữ vang lên: "Khó nói, nhanh thì ba năm, chậm thì năm đến mười năm, vấn đề là lão tổ sẽ không nguyện ý chờ lâu như vậy. Tây Phong Tử sau khi tỉnh lại, thực lực giảm mạnh, tuy rằng vẫn là Vô Cấu cảnh, lại đã rơi xuống sơ cảnh, mà kiếp này đã khó tiến bộ. Vị trí Chưởng Bạch Sứ tùy thời khó giữ được, lão tổ muốn tiến thêm một bước, vì vậy chính đang tứ xứ sưu lược tài nguyên, buộc ta cố gắng. Nhìn dáng vẻ của hắn, sợ sẽ không cho ta thời gian vượt quá một năm. . ."

Ninh Dạ ‘ân’ một tiếng: "Cũng đến lúc đem cái vấn đề này giải quyết."

"Ngươi có kế hoạch?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Thanh Mộc không phải then chốt, Yên Vũ Lâu mới là. . . Muốn giải quyết cái vấn đề này, trước hết tìm tới kẻ ẩn núp trong bóng tối của Yên Vũ Lâu."

Làm chú định con rơi, Trì Vãn Ngưng tới nay không biết bất cứ chuyện gì về Yên Vũ Lâu, cho dù là kẻ liên hệ cùng nàng trong bóng tối, cũng trước sau là thân phận quỷ bí, lai vô ảnh khứ vô tung, lại càng không cho nàng bất kỳ nhiệm vụ.

Điều này khiến cho Trì Vãn Ngưng đối với Yên Vũ Lâu kỳ thực biết rất ít, khó có thành tựu.

Thời khắc này nghe được Ninh Dạ lên tiếng, Trì Vãn Ngưng rầu rĩ nói: "Yên Vũ Lâu tổng bộ không ở chỗ này, không có mục tiêu trực tiếp, Vấn Thiên Thuật của ngươi phát huy không được tác dụng."

"Không phải chuyện gì cũng phải dựa vào Vấn Thiên Thuật."

Hai ngày sau, ban đêm.

Ngoài Chấp Tử thành, trên hồ ngắm cảnh.

Trì Vãn Ngưng ngồi trong một con thuyền nhỏ, theo sóng mà trôi, tại giữa hồ dập dờn.

Hồ thủy vi lan, ánh chiếu nguyệt quang, mang ra dung nhan tuyệt thế của Trì Vãn Ngưng, như sương như tuyết, phản chiếu đến liền nước hồ cũng vì thế mà mỹ diễm lên.

Đột nhiên, mặt nước chuyển động.

Một cái hắc sắc thân ảnh từ trong hồ thăng khởi.

Thân ảnh kia như khói như sương, phiêu miểu nan trắc, dẫn tới trọn con thuyền nhỏ, đều bao phủ tại trong vụ khí.

"Tìm ta có chuyện gì?" Thanh âm trầm thấp khàn khàn truyền đến.

"Ta hôm trước tu hành, đột nhiên khí cơ bùng phát. Sợ là Yên Ba Vụ Ẩn thần thông sắp đột phá." Trì Vãn Ngưng nói.

Yên Vũ Lâu ẩn nấp ngụy trang chi đạo, tâm pháp tiên thiên có chứa tính chất ẩn nấp, có thể huyễn hóa chúng tướng, thiên cơ bách biến, không giống Thiên Cơ tâm pháp, cần Ninh Dạ đi Cực Đạo chi lộ mới có thể che giấu.

Trì Vãn Ngưng tu hành Yên Ba Vụ Ẩn thần thông, càng là một đại thần thông của Yên Vũ Lâu, khói sóng mênh mông, thiên tượng vạn ngàn, cực kỳ thần diệu. Bất quá chính bởi vậy, Hắc Bạch Thần Cung đối với công pháp này cũng có nghiên cứu.

Yên Ba Vụ Ẩn thần thông bình thường không dễ phát hiện, nhưng lúc đột phá sẽ có khí cơ biến hóa, đến lúc đó Hắc Bạch Thần Cung liền sẽ phát hiện.

Đối phương rõ ràng có chút giật mình: "Sao nhanh như vậy liền đã đột phá?"

Trì Vãn Ngưng tức giận nói: "Thanh Mộc quãng thời gian trước xuất hành, vì ta vơ vét đến đại lượng tài nguyên, hoàn toàn đều dùng tại trên người ta. Thái Ất Thần Thủy Quyết cùng Yên Ba Vụ Ẩn Thần Thông có công năng tương trợ phối hợp, Thái Ất Thần Thủy Quyết đề thăng, liên đới Yên Ba Vụ Ẩn Thần Thông cũng đề thăng."

"Không được, hiện tại tuyệt không thể để Yên Ba Vụ Ẩn thần thông đột phá." Đối phương cũng gấp.

"Vì vậy ta mới đến tìm ngươi." Trì Vãn Ngưng lạnh nhạt nói.

Đối phương suy tư chốc lát, nói: "Muốn áp chế Yên Ba Vụ Ẩn thần thông, cần Ức Nguyên Đan, ta mau chóng giúp ngươi luyện một viên."

Chương 2 : Sương Nguyệt Phường

Chương 2: Sương Nguyệt Phường

Chấp Tử thành nam, nơi này đại khái được cho là nơi phồn hoa nhất của Chấp Tử Thành.

Cùng Thiên Tập Phong bất đồng, thị tập nơi này đa số lấy tán tu làm chủ, vì vậy đồ vật buôn bán ly kỳ cổ quái, cái gì cũng có.

Cửa hàng lớn nhất thành nam gọi Tể An Phường, chuyên môn tiêu thụ các loại tiên môn chi vật.

Cừu Bất Quân ngồi hút tẩu ở một góc, xem ra liền như một cái lão đầu nông thôn khô cứng, ngơ ngác nhìn mặt đất giống như đếm kiến, một đôi lỗ tai nhưng lắng nghe tất cả xung quanh.

Buổi sáng người không nhiều, sinh ý của Tể An Phường cũng không được tốt lắm, hơn nửa ngày trôi qua, cũng chỉ có năm ba vị khách nhân ra vào, mua cũng phần lớn là chút vật phẩm phổ thông.

Bất quá rất nhanh, Cừu Bất Quân liền đợi đến người hắn chờ mong.

Một tên tiểu nha hoàn tiến vào cửa hàng: "Chưởng Quỹ, nơi này của ngươi có Vô Thiên Thủy không?"

Bề ngoài Cừu Bất Quân vẻ mặt bất động, hai mắt nhìn chằm chằm mặt đất nhưng đột hiện tinh quang.

Chờ đến rồi!

Muốn luyện Ức Nguyên Đan không thể rời bỏ Vô Thiên Thủy, mà Vô Thiên Thủy công dụng có hạn, người cần không nhiều, vì vậy không nhiều cửa hàng kinh doanh vật này, coi như có cũng tồn lượng không nhiều.

Cừu Bất Quân lúc trước đã đem Vô Thiên Thủy tại hai cửa hàng khác đều mua đi, chỉ còn lại nhà này.

Thời khắc này Chưởng Quỹ đã hồi đáp: "Có, muốn mấy bình?"

"Một bình liền đủ rồi." Nha hoàn giòn tan hồi đáp.

Chưởng quỹ kia đã đi lấy Vô Thiên Thủy.

Cùng lúc đó, Cừu Bất Quân cũng đi tới, trong lòng bàn tay đã tích ra một nắm Nguyệt Ảnh Hàn Sa.

Theo kế hoạch của Ninh Dạ, chỉ cần đem Nguyệt Ảnh Hàn Sa thả tại trên thân người mua Vô Thiên Thủy, Cừu Bất Quân coi như hoàn thành nhiệm vụ, Ninh Dạ có thể thông qua Côn Lôn Kính giám thị bất luận kẻ nào.

Nhưng vào lúc này, bên cạnh một kẻ cưỡi ngựa vọt qua, suýt nữa va vào người Cừu Bất Quân, Cừu Bất Quân kinh hãi, bản năng né tránh, sau đó là một trận roi không đầu không đuôi quật xuống: "Bước đi không có mắt a!"

Lại là kẻ cưỡi ngựa kia, cầm roi cuồng quất đối với Cừu Bất Quân.

Cừu Bất Quân phẫn nộ trong lòng, nhưng nhiệm vụ tại thân, chỉ có thể oán hận trừng kẻ cưỡi ngựa kia một cái, lại là cái hùng tráng vũ phu, thân thể như hùng, thanh hống như lôi, nhìn thấy Cừu Bất Quân trừng hắn, càng là một cước đá vào ngực Cừu Bất Quân: "Mẹ kiếp, dám trừng lão tử, ngươi chán sống?"

Một cước này lực lượng vô cùng lớn, Cừu Bất Quân cũng không khỏi bị đạp cái lảo đảo, phẫn nộ trong lòng, đã thấy cô nương kia đã cầm Vô Thiên Thủy đi ra ngoài.

Đáng chết!

Cừu Bất Quân đã không quan tâm được cái người cưỡi ngựa kia, quay đầu liền muốn đuổi theo.

Đại thủ của vũ phu kia lại đã từ phía sau chộp tới: "Còn muốn chạy?"

"Muốn chết!" Cừu Bất Quân tức giận, trơ mắt nhìn cô nương rời khỏi, trong lòng sốt sắng, đang muốn xuất thủ phế bỏ tên khốn này, bên tai đã truyền đến thanh âm Ninh Dạ: "Đừng xuất thủ, ngươi lưu lại chỗ này, tiếp tục chú ý còn có người khác đến mua không."

Cừu Bất Quân nghe tiếng, bình tĩnh lại, trong tay Nguyệt Ảnh Hàn Sa trực tiếp chuyển biến phương hướng, rơi vào trên người vũ phu, cười bồi nói: "Là tiểu lão nhi sai, tiểu lão nhi hướng ngài xin lỗi, còn xin đại nhân thứ lỗi."

"Vậy còn tạm được." Cái vũ phu kia một cước đem Cừu Bất Quân đá văng ra, một lần nữa lên ngựa rời đi.

Cừu Bất Quân nhìn vũ phu kia rời khỏi, trong mắt xuất hiện ngờ vực.

Sau khi phẫn nộ, Cừu Bất Quân tỉnh táo lại, đã ý thức được vấn đề.

Nơi này chính là Chấp Tử thành, dưới chân Hắc Bạch Thần Cung, ngọa hổ tàng long chi địa!

Lúc nào, một cái vũ phu dám kiêu ngạo như thế?

Là hướng về phía bản thân?

Vẫn là có lai lịch lớn?

Cừu Bất Quân không tìm được đáp án, càng không chờ được Ninh Dạ hồi đáp, bởi vì Ninh Dạ đã đi theo.

Nha hoàn đi xuyên qua đám đông, một đường đi qua phố lớn ngõ nhỏ.

Ninh Dạ chặt chẽ theo sát, đồng thời suy nghĩ tất cả phát sinh vừa nãy, đến cùng là trùng hợp vẫn là cố ý.

Cùng với bát đại tiên môn khác bất đồng, Yên Vũ Lâu là am hiểu bố trí ám tử gián điệp nhất.

Nếu bàn về tiên môn điệp chiến, Yên Vũ Lâu là chân chính lão tổ tông.

Điều này khiến Yên Vũ Lâu cũng bởi vậy trở thành môn phái tin tức linh thông nhất bên trong cửu đại tiên môn.

Đừng nhìn quá khứ mấy năm qua Ninh Dạ tạo thành không ít phiền phức cho Hắc Bạch Thần Cung, kỳ thực Yên Vũ Lâu cũng dính líu không ít chuyện.

Chỉ riêng ám sát Ninh Dạ biết đến, quá khứ ba năm qua liền đã xảy ra sáu vụ —— Yên Vũ Lâu có Ám Sát Bộ chuyên môn, khởi nguồn của một khối thu nhập rất lớn của họ chính là tiếp các loại hoạt động ám sát, có thể xưng là tổ chức sát thủ mạnh mẽ nhất Trường Thanh Giới.

Cái tên ‘Yên Vũ Lâu’, cũng vì vậy mà đến, làm mưa làm gió, như yên như vũ, có mặt khắp nơi, khó mà nắm bắt.

Chính bởi vậy, người của Yên Vũ Lâu tại phương diện phản gián phản theo dõi, không nói so với Ninh Dạ kiếp trước, chí ít so với các đại tiên môn hiện nay, là xuất sắc nhất.

Muốn nói chuyện vừa rồi là che lấp Yên Vũ Lâu cố ý làm ra, cũng hoàn toàn là hợp lý.

Bất quá có một chút bất hợp lý chính là —— nếu như võ sĩ cưỡi ngựa kia là Yên Vũ Lâu sắp xếp, thủ pháp không khỏi thô ráp. Trừ phi bọn họ trước đó biết thân phận của Cừu Bất Quân, bằng không không thể nào nhằm vào như vậy.

Nhưng nếu như không phải mà nói. . .

Không đúng!

Ninh Dạ đột nhiên ý thức được cái gì.

Nếu như võ sĩ kia chỉ là trùng hợp, Yên Vũ Lâu rất khả năng còn có bố trí khác.

Lúc này Ninh Dạ đã đến gần bên người nha hoàn kia, trong tay Nguyệt Ảnh Hàn Sa chỉ cần một thoáng liền có thể tát qua.

Thế nhưng Ninh Dạ mắt lạnh nhìn quanh, ẩn nhiên lại có loại cảm giác bị thăm dò.

Như có gai ở sau lưng.

Ninh Dạ tay nắm chặt lại, bàn tay nắm Nguyệt Ảnh Hàn Sa chung quy không có tung ra, mà là liền như vậy đi qua bên người nha hoàn kia, đi về phía trước, trực tiếp tiến vào góc bên cạnh, nói: "Thiên Cơ, thông báo Tiêu Tiêu, tại giao lộ phía trước chuẩn bị."

"Minh bạch." Thiên Cơ đã chìm vào lòng đất tiêu thất vô tung.

Nha hoàn kia vẫn đang đi trên đường, xem ra hoàn toàn không có cảnh giác.

Vừa lúc lúc này, một tên lam y nữ tử từ đối diện đi tới, trong tay còn cầm một chuỗi kẹo hồ lô, liền tại khoảnh khắc cùng nha hoàn đan xen mà qua, áo lam nữ chếch hướng bên cạnh một chút, liền cùng nha hoàn va đụng một cái.

Nha hoàn kia ‘Ai nha’ một tiếng, lam nữ vội nói: "Xin lỗi xin lỗi. Ngươi không sao chứ?"

Nha hoàn liếc nhìn Vô Thiên Thủy trong tay, may mà không rớt, trừng áo lam nữ một cái: "Bước đi cẩn thận chút."

Đã là trực tiếp rời đi.

Nhìn nhìn bóng lưng nha hoàn kia, áo lam nữ nở nụ cười, tiếp tục tiến lên, cùng Ninh Dạ giao nhau mà qua, thấp giọng nói: "Thả xong rồi."

Ninh Dạ gật gật đầu, đã tự tìm một tửu lâu ngồi xuống, tùy tiện kêu hai món ăn sáng, tâm thần đã tiến vào Thiên Cơ Điện.

Côn Lôn Kính hình ảnh hiển hiện, nha hoàn kia một đường tiến lên, đi vào trong một chỗ phòng xá.

Bên trong phòng đứng một tên nam tử áo xám, không thấy rõ khuôn mặt.

Nha hoàn kia đem Vô Thiên Thủy đưa tới: "Mua được rồi."

Nam tử áo xám cầm Vô Thiên Thủy rời đi.

Mẹ nó!

Ninh Dạ giận dữ.

Đám Yên Vũ Lâu khốn kiếp này, cũng thật là rất cẩn thận.

Vừa mới kết nối với manh mối, lại là liền như thế đứt đoạn rồi.

Biết không thể chờ đợi thêm nữa, Ninh Dạ đã xông ra tửu lâu, truyền âm nói: "Thiên Cơ, mục tiêu chuyển di, tìm một cái nam áo xám, thân cao 6 thước 7 tấc, bộ vân lý, từ số bốn mươi hai phố Đại Danh đi ra, đi về phía tây, ngươi đi trước tìm ra hắn."

"Nhưng ta không có Nguyệt Ảnh Hàn Sa a." Thiên Cơ vừa mới truyền tin tức qua cho Cố Tiêu Tiêu, thời khắc này không ở bên người Ninh Dạ.

"Trước tiên theo chặt hắn lại nói." Ninh Dạ đã vội vã đi hướng tây.

Mới vừa đi ra vài bước, chính nhìn thấy nha hoàn kia từ căn nhà số bốn mươi hai đi ra, cúi đầu, dáng vẻ vội vã.

Nhìn thấy nha hoàn kia, Ninh Dạ trong lòng hơi động.

Không đúng!

Ninh Dạ chú ý tới, vẫn là cái nha hoàn kia, chỉ là thay đổi một bộ quần áo, trang phục trở thành hình dạng nông phụ phổ thông.

Di?

Ninh Dạ trong lòng ngẩn ra, bỗng nhiên ý thức được cái gì, chuyển hướng tiến về phía nha hoàn kia.

Liền thấy nữ tử kia đi không bao xa, thế mà lại trở về thành nam tập thị, tiến vào một cửa hàng khác.

Nguyên lai cứ điểm của bọn họ căn bản liền ở ngay đây, lúc trước chỉ là đang vòng quanh.

Thời khắc này Ninh Dạ ngẩng đầu nhìn tới, liền thấy mặt trên viết ba chữ lớn: "Sương Nguyệt Phường".

Chương 3 : Cứng rắn

Chương 3: Cứng rắn

"Sương Nguyệt Phường?"

Vị Ương Phủ.

Nơi này là tân động phủ của Ninh Dạ.

Sau khi tấn thăng Hoa Luân, hắn liền có tư cách một lần nữa chọn một chỗ động phủ, không còn phải ở trong tiểu phá ốc giống như dĩ vãng nữa.

Thời khắc này, Trì Vãn Ngưng cùng Ninh Dạ liền ở trong động.

Ninh Dạ nằm tại trên đùi Trì Vãn Ngưng, Trì Vãn Ngưng bóp đầu cho hắn, phát ra tiếng hô kinh ngạc: "Đó không phải bảo khí công phường nổi danh nhất Chấp Tử thành sao? Ta còn tới đó chơi đùa, ta nhớ quản sự nơi đó là nữ, gọi Lâm Sinh Kiều."

"Ân, hiện tại xem ra, hẳn chính là cứ điểm của Yên Vũ Lâu ở chỗ này." Ninh Dạ rất thoải mái hưởng thụ Trì Vãn Ngưng xoa bóp: "Người của Yên Vũ Lâu rất xảo trá, trò 'hư tắc thực chi thực tắc hư chi' chơi không tệ, cẩn thận quả thực quá đáng!"

Ninh Dạ có chút bất đắc dĩ.

"Như vậy, chung quy là vẫn chưa hoàn toàn thành công." Trì Vãn Ngưng thở dài.

"Chí ít đã biết người ở đâu rồi." Ninh Dạ đến không có nhụt chí.

Tại Hắc Bạch Thần Cung thời gian dài, câu tâm đấu giác nhiều rồi, các loại chuyện cũng thấy nhiều nhìn quen, sóng gió trải qua nhiều rồi, trước mắt điểm thất bại nho nhỏ ấy cũng không tính là gì.

Tuy rằng không thể đem Nguyệt Ảnh Hàn Sa bỏ vào Sương Nguyệt Phường, nhưng đã có manh mối, còn lại chung quy dễ làm.

"Có cần khiến Thiên Cơ thử lại hay không?" Trì Vãn Ngưng hỏi.

"Không được, nếu như Sương Nguyệt Phường thật là cứ điểm bí mật của Yên Vũ Lâu, như vậy nội bộ khẳng định đề phòng nghiêm ngặt, hơn nửa có thủ đoạn bí mật gì, Thiên Cơ nếu như tùy tiện xông vào, tám chín phần mười sẽ bị phát hiện."

Lần giao thủ vô thanh cùng Yên Vũ Lâu này, khiến Ninh Dạ ý thức được, chí ít tại phương diện công tác bí mật, Yên Vũ Lâu mạnh hơn Hắc Bạch Thần Cung nhiều lắm.

Đối phó đối thủ như vậy, tuyệt đối không thể chủ quan.

"Vậy kế tiếp ngươi định làm như thế nào?"

"Trước tiên tập trung bọn họ, đem những con chuột ẩn giấu dưới cống kia, từng cái từng cái tìm ra. Sau đó sao. . ." Ninh Dạ đang tự trầm tư, đột nhiên nghĩ đến cái gì: "Đúng rồi Vãn Ngưng, chuyện chúng ta yêu nhau, Yên Vũ Lâu có biết không?"

Trì Vãn Ngưng đáp một tiếng: "Đâu chỉ bọn họ, sợ là một dải Chấp

Tử thành này, đã không có người không biết đây."

Trì Vãn Ngưng nhất đại tuyệt diễm, bao nhiêu người đều đang quan chú nàng, loại chuyện như ái tình của nàng, đã sớm truyền ra thế nhân đều biết, ngay cả dân gian cũng có thật nhiều truyền thuyết.

"Vậy Yên Vũ Lâu có phản ứng gì?"

"Tự nhiên là phản đối, nhưng ta chính là không nghe, bọn họ cũng hết cách." Trì Vãn Ngưng kiêu ngạo nói.

"Như vậy sao. . ." Ninh Dạ nheo mắt lại.

Ngày hôm nay hắn theo dõi nha hoàn kia là ngụy trang xuất hành, đến không lo đối phương nhận ra. Nhưng thời khắc này sau khi ý thức được sự cẩn thận của Yên Vũ Lâu, rất nhiều ý nghĩ nguyên lai không có liền nổi lên trong lòng, Ninh Dạ trầm tư chốc lát, nói: "Ta hoài nghi. . . Yên Vũ Lâu khả năng nhận ra được, ngươi đã phát hiện chuyện Tam Thi Đan."

"Cái gì?" Trì Vãn Ngưng kinh hãi.

Yên Vũ Lâu không nói cho Trì Vãn Ngưng chuyện hạ Tam Thi Đan cho nàng, là Trì Vãn Ngưng tự mình phát hiện, nhưng vẫn vờ như không biết.

Hiện tại ý của Ninh Dạ, lại là Yên Vũ Lâu đã đoán được điểm ấy?

"Làm sao lại?" Trì Vãn Ngưng không rõ.

"Bởi vì ngươi biểu hiện quá cường ngạnh." Ninh Dạ hồi đáp: "Thân là ám tử, ở tình huống bình thường là không nên cứng rắn như thế. Ngươi cứng rắn, là bởi vì ngươi biết ngươi chú định là con rơi, là bởi vì ngươi biết bọn họ cần dùng ngươi để khống chế Thanh Mộc, vì vậy ngươi mới dám không nhìn yêu cầu của bọn họ, cùng họ đối kháng. . . Biết rõ sắp chết, không hề sợ hãi."

Trì Vãn Ngưng ngạc nhiên: "Nguyên lai chung quy vẫn là chính ta để lộ."

Ninh Dạ thở dài: "Điều này cũng tại ta, không có sớm chút quan tâm ngươi."

"Không phải lỗi của ngươi, đoạn thời gian đó, ngươi phải làm quá nhiều chuyện." Trì Vãn Ngưng đến không oán giận hắn.

Tinh lực của con người chung quy là có hạn, Ninh Dạ lúc trước vội vàng giải quyết một đống lớn các loại vấn đề Lạc Cầu Chân, Doãn Thiên Chiếu, sau đó lại bận rộn trùng kích Hoa Luân cảnh, xác thực không lo lắng Yên Vũ Lâu chi sự.

Hiện tại xem ra, khoảng thời gian này lười biếng, đã tạo thành phiền toái lớn.

Nếu như Yên Vũ Lâu biết Trì Vãn Ngưng đã phát hiện chuyện Tam Thi Đan, cách làm ý nghĩ nhất định sẽ có chỗ bất đồng.

Lần này mua Vô Thiên Thủy cẩn thận như vậy, có lẽ liền có liên quan tới chuyện đó —— bọn họ không biết đây có phải là thiết kế của Trì Vãn Ngưng không, nhưng bản năng cẩn thận ứng đối.

Hiện tại hối hận đã không kịp, Ninh Dạ đứng dậy rời khỏi thân thể mềm mại của Trì Vãn Ngưng, đi qua đi lại.

Từ sau chuyện Doãn Thiên Chiếu, hắn đã thật lâu không có cảm giác nguy hiểm như vậy.

Suy nghĩ chốc lát, Ninh Dạ dừng bước: "Giả sử Yên Vũ Lâu đã biết việc này, lại không có bất kỳ hành động, nguyên nhân chỉ có một cái, chính là đối với ngươi còn ôm hi vọng. Bọn họ cho rằng cho dù ngươi phát hiện bí mật Tam Thi Đan, cũng vẫn là sẽ nghe lệnh. Cho tới nguyên nhân sao, một là ngươi thân trúng Tam Thi Độc, không đường có thể đi, hai là ngươi có người nhà ở trong tay bọn họ. . ."

"Vâng." Trì Vãn Ngưng gật đầu.

Sự thực cũng đúng là như vậy, chính là bởi vì không còn lựa chọn nào khác, Trì Vãn Ngưng coi như phát hiện, cũng chỉ có thể trong bóng tối tìm kiếm biện pháp.

"Nếu đã như vậy, vậy thì thẳng thắn đảo bức bọn họ!" Ninh Dạ lấy quyền kích chưởng nói.

"Đảo bức bọn họ? Làm sao bức? Nói cho bọn họ ta phát hiện chân tướng Tam Thi Đan?"

"Không, tầng giấy của sổ này không thể chọc thủng, chỉ cần lẫn nhau rõ ràng trong lòng là được. Nhưng nếu bọn họ đã đoán được ngươi biết việc này, khoan nhượng ngươi cứng rắn, ngươi liền không ngại cứng rắn hơn chút nữa." Ninh Dạ nói xong cười hắc hắc.

Cứng rắn hơn chút nữa?

Cân nhắc lời này, Trì Vãn Ngưng bỗng nhiên đáp lại nụ cười: "Nói rất đúng, nếu như ta đã phải hiến thân vì Yên Vũ Lâu, như vậy trước lúc này, đưa ra yêu cầu quá đáng ra sao, bọn họ hẳn là cũng sẽ thỏa mãn. Ninh Dạ, ta nên đưa ra yêu cầu gì?"

"Đương nhiên là gặp người thân của ngươi một lần. Không thấy người, tóm lại là không dễ cứu." Ninh Dạ hồi đáp: "Hơn nữa yêu cầu này hợp tình hợp lý, không phải sao?"

"Cái gì? Trì Vãn Ngưng muốn gặp người nhà nàng?"

Trong Sương Nguyệt Phường, Lâm Sinh Kiều tiếu diện sinh sát, người luôn luôn lên tiếng ôn ngôn tế ngữ như nàng, giọng cũng trở nên sắc bén lên.

Tại trước người nàng, nha hoàn mua Vô Thiên Thủy lúc trước kia nói: "Đúng, hơn nữa khẩu khí phi thường kiên quyết. Nói cái gì đã mấy năm rồi không gặp, lần này nhất định phải gặp gỡ một lần, bằng không nàng liền không cần Vô Thiên Thủy."

"Nha đầu này quả thực quá phận quá đáng rồi!" Lâm Sinh Kiều một chưởng án tại mặt bàn, mặt bàn ngọc cơ thạch liền xuất hiện đường viền một cái chưởng ấn.

"Phu nhân, Trì Vãn Ngưng ngữ khí cứng rắn, xem ra lần này là đã quyết định." Nha hoàn hỏi.

Lâm Sinh Kiều hít một hơi dài: "Xem ra nàng xác thực là phát hiện vấn đề của chính mình, cho nên mới sẽ như vậy. Trước khi chết gặp người thân một lần, đến cũng là nhân chi thường tình. Cho nên nàng mới tận tình thanh sắc, phóng túng tự thân, nghĩ đến cũng là muốn trước khi chết hảo hảo thể hội một thoáng nhân sinh đi."

"Vậy chúng ta xử lí thế nào?"

Đối với điều này Lâm Sinh Kiều cũng có chút đau đầu.

Khẽ bóp vầng trán, Lâm Sinh Kiều nghĩ một hồi, nói: "Nói cho nàng, chỉ có thể gặp một người. Để bản thân nàng chọn."

"Cái gì?" Nha hoàn kinh hãi: "Nhưng mà người nhà của nàng đều đã. . ."

"Tìm cái tinh thông huyễn thuật, giả mạo một thoáng. Bí mật gặp mặt, thời gian sẽ không dài, hẳn là có thể lẫn lộn giấu qua được."

"Trì Vãn Ngưng không phải là dễ gạt gẫm, hơn nữa nàng tu bí thuật của Yên Vũ Lâu ta, người trong lâu huyễn hóa, không hẳn giấu giếm được nàng."

"Vậy thì tìm cái hảo thủ bên ngoài, sau khi xong việc giết chết."

"Nói như vậy . . Thuộc hạ đến là nghĩ tới một người, có lẽ có thể đảm nhiệm việc này."

Chương 4 : Án mạng

Chương 4: Án mạng

Sau khi Trì Vãn Ngưng đề xuất yêu cầu, rất nhanh nhận được hồi đáp, đồng ý thỉnh cầu của nàng, nhưng biểu thị chỉ có thể gặp một người, muốn nàng tự mình lựa chọn.

Đối với điều này Trì Vãn Ngưng đến là không có hoài nghi, chỉ là tại cái vấn đề gặp ai này gặp khó rồi, nghĩ tới nghĩ lui, chung quy vẫn là lựa chọn cái Linh di đối với nàng tốt nhất kia. Tuy rằng điều này sẽ khiến Yên Vũ Lâu ý thức được tầm quan trọng của Linh di đối với nàng, nhưng dù sao so với 'người xa tại cuối chân trời' cũng tốt hơn nhiều.

Muốn đem người từ Yên Vũ Lâu đưa tới cần có thời gian, vì vậy tiếp sau đó Trì Vãn Ngưng tạm thời không có động tác gì, Ninh Dạ thì bắt đầu toàn diện truy tra Sương Nguyệt Phường.

Đã có cái mục tiêu sáng tỏ này rồi, sau đó muốn tra người liền thuận tiện hơn nhiều.

Bắt tay từ ngoại vi, Ninh Dạ rất nhanh khóa chặt lượng lớn người khả năng có quan hệ cùng Yên Vũ Lâu.

Không tra không biết, vừa tra lại là bị dọa cho nhảy dựng.

Chỉ là bước đầu tra nghiệm, Ninh Dạ liền phát hiện nghi tự Yên Vũ

Lâu chi nhân có đến hơn trăm, xóa khả năng phán đoán sai lầm, chí ít cũng có mấy chục người.

Đây còn chỉ là một góc băng sơn, lấy chuyện này phân tích, ám tử của Yên Vũ Lâu, chỉ là tại ngoại vi Chấp Tử Thành, sợ cũng phải có mấy trăm người.

Đây còn chỉ là một cái Chấp Tử Thành.

Cài cắm bạo tay như vậy, đại khái cũng chỉ có Yên Vũ Lâu có thể làm được.

Ngày hôm nay Ninh Dạ như thường ngày, chính đang tu hành.

Chợt nghe bên ngoài có người nói: "Ninh hành tẩu."

"Chuyện gì?"

"Lao sứ cho mời, sự vụ khẩn cấp."

Ân?

Lao Huyền Minh tìm bản thân?

Hành tẩu của Huyền Sách Phủ bình thường khá là tự do, thế nhưng ngẫu nhiên có một ít việc, vẫn như cũ sẽ tiến hành điều phái.

Thông thường loại chuyện này đều là tương đối trọng yếu.

Lao Huyền Minh chủ động gọi bản thân, liền mang ý nghĩa xảy ra chuyện rồi.

Ninh Dạ không do dự, đã đi ra ngoài động: "Lao sứ hiện ở nơi nào?"

"Chấn Vân Hiên."

Chấp Tử Thành, Chấn Vân Hiên.

Đây là một gian trà lâu, thanh nhã yên lặng, cũng là nơi một ít tu sĩ địa vị hơi thấp tụ hội lúc rảnh.

Lúc Ninh Dạ đi tới, liền nhìn thấy Lao Huyền Minh đang đứng tại trong trà lâu, diện mục âm trầm, tại trước người hắn còn nằm một bộ thi thể.

"Lao sứ!" Ninh Dạ hướng Lao Huyền Minh hành lễ.

"Không cần đa lễ." Lao Huyền Minh chỉ chỉ thi thể: "Xem một chút đi."

Ninh Dạ đi tới, tâm thần chấn động.

Người chết hắn từng thấy, chính là cái võ sĩ ngày đó tại thành nam tập thị, tông vào Cừu Bất Quân.

Hắn làm sao lại chết ở chỗ này?

Mấu chốt nhất chính là, người này làm sao lại khiến cho Lao Huyền Minh phải xuất mã rồi?

Phải biết vụ án giống như vậy tại Chấp Tử Thành, bình thường là do Ôn Tâm Dư phụ trách, Huyền Sách Phủ thông thường sẽ không quản.

Thời khắc này trấn định tâm thần, Ninh Dạ kiểm tra một chút thi thể, nói: "Ngoại thân không thương, nội phủ tận toái, nguyên thần tiêu vong, bị chết rất triệt để. Lao sứ, người này là ai?"

Lao Huyền Minh đã nói: "Hắn gọi Giang Đại Chuy, vệ sĩ Trấn Bắc Phủ."

"Vệ sĩ Bắc Phủ?" Ninh Dạ kinh ngạc: "Liệt Châu Trấn Bắc Phủ?"

"Đúng, hắn là một trong những hộ vệ của đặc sứ Cực Chiến Đạo phái tới lần này." Lao Huyền Minh hồi đáp.

Hóa ra là hộ vệ đặc sứ, Ninh Dạ biết việc này.

Nói đến chuyện này vẫn cùng hắn có quan hệ.

Bởi vì Ninh Dạ tồn tại, Hắc Bạch Thần Cung liên tục ăn quả đắng với Mộc Khôi Tông, vì trả thù, Hắc Bạch Thần Cung chủ động cải thiện quan hệ xung quanh.

Trong này, Cực Chiến Đạo chính là đối tượng bọn họ lôi kéo lấy lòng.

Liệt Châu đệ nhất tiên môn chính là Cực Chiến Đạo, cùng Hắc Bạch Thần Cung bất đồng, nội bộ phân ngũ phủ, quản lý ngũ phương, Trấn Bắc Phủ chính là một trong số đó.

Trấn Bắc Vương Từ Liệt càng là chiến thần tiếng tăm lừng lẫy của Cực Chiến Đạo, hào Diệt Tuyệt Vương.

Diệt Tuyệt Vương xưa nay cường hoành, dẫn tới thủ hạ cũng mỗi kẻ đều là hạng người thô bạo, thân là hộ vệ đặc sứ, cũng không trách hàng này dám tại đầu đường thành nam tùy ý đánh đập người khác.

Vấn đề là hắn làm sao lại chết ở chỗ này?

Lao Huyền Minh đã đau đầu nói: "Hộ vệ đặc sứ đột nhiên chết đi, đặc sứ tức giận, bắt chúng ta nhất định phải tìm ra hung thủ, bằng không khả năng sẽ ảnh hưởng chuyện của mặt trên."

Không trách Lao Huyền Minh phải đích thân xuất động rồi.

Đã minh bạch đầu đuôi câu chuyện, Ninh Dạ nhẹ nhõm hơn nhiều: "Bọn họ muốn người, sắp xếp cho bọn họ một cái là được rồi."

Hắc Bạch Thần Cung am hiểu nhất đổi trắng thay đen, không phải là chuyện mặt mũi sao? Tùy ý sắp đặt một con dê thế tội, bề ngoài nói còn nghe được là xong, chuyện như vậy Hắc Bạch Thần Cung thường làm.

"Lần này không được." Lao Huyền Minh lại lắc đầu: "Người của Cực Chiến Đạo mặc dù có chút đầu đất, nhưng đặc sứ lần này lại không phải kẻ ngu. Nếu chúng ta không thể giao ra hung phạm, rất khả năng bị đối phương nhìn ra, mượn cơ hội làm khó dễ."

"Đặc sứ là ai?"

"Một nữ nhân, gọi Tần Thì Nguyệt, hồng nhân bên người Trấn Bắc Vương. Đừng xem chỉ là cái Hoa Luân cảnh, nhưng cực kỳ tinh minh, đám đầu đất kia đối với nàng bảo gì nghe nấy."

"Nếu đã lợi hại như vậy, để bản thân nàng đến phá án không phải là xong rồi sao?"

"Nàng đến là nguyện ý, Thần Cung lại không thể đáp ứng. Chuyện phát sinh tại địa giới Thần Cung, nếu để cho nàng một cái ‘ngoại lai giả’ phá được án này, chúng ta còn đâu mặt mũi?" Lao Huyền Minh đau đầu nói: "Ninh Dạ, ta vẫn luôn rất xem trọng ngươi. Ta hi vọng lần này, ngươi có thể vì ta chia sẻ."

"Nhất định không để Lao sứ thất vọng!" Ninh Dạ hồi đáp.

Lên tiếng đồng thời, Ninh Dạ cũng vẫn luôn quan sát chỉnh gian trà xá —— cái thời đại này tuy rằng thủ đoạn trinh tra rất nát, thế nhưng vẫn là minh bạch nguyên tắc bảo lưu hiện trường bất động, vì vậy hiện trường cơ bản còn bảo trì nguyên dạng.

Ninh Dạ cẩn thận lục soát một phen, nói: "Vật phẩm trong trà xá không đổ vỡ, không có vết tích giao thủ, khả năng là người quen gây nên."

"Không hẳn." Lao Huyền Minh lắc đầu: "Thực lực đủ mạnh, khoái tốc đột tiến, vẫn như cũ có khả năng nhất kích tất sát."

Thời đại bất đồng, kinh nghiệm của kiếp trước có thật nhiều không thích hợp dùng ở chỗ này.

Tại trong cái thế giới của cường giả này, coi như là người xa lạ, cũng có thể vô thanh vô tức kích sát một cá nhân, huống hồ cái Giang Đại Chuy này cũng bất quá là cái Hoa Luân cảnh, nếu như Vạn Pháp xuất thủ, thậm chí người cũng không cần phải đến, liền có thể rất dễ dàng miểu sát hắn.

Ngược lại là kẻ thực lực không đủ, cho dù là người quen đánh lén, cũng có thể một đòn giết không được, do đó sản sinh chiến đấu.

Nhưng Ninh Dạ nói như vậy, tự nhiên có nguyên nhân của hắn.

Hắn nói: "Liệt Châu khổ hàn chi địa, mọi người thích rượu không thích trà, loại vũ phu như Giang Đại Chuy này, bình thường không sẽ vô cớ tới uống trà, quá nửa là tới gặp người. Trên khay trà có hai cái chén, có thể thấy được lúc đó còn có một người ở đây. Trà lâu chưởng quỹ có ở đó không?"

"Đã chết rồi, liền hỏa kế cũng đã chết." Lao Huyền Minh chỉ chỉ mặt sau, Ninh Dạ đi tới nhìn, liền thấy nơi đó đã vắt ngang một đống thi thể.

Thật ác độc!

Một người sống cũng không lưu lại.

Ninh Dạ nhìn một chút, phát hiện tất cả đều là nhất kích đoạt mệnh.

"Thi thể nơi này, không bị động vào chứ?" Hắn hỏi.

"Không có." Phía sau một tên thuộc hạ Huyền Sách Phủ nói.

"Vậy thì quái rồi." Ninh Dạ lẩm bẩm một câu.

"Ân?" Lao Huyền Minh nghe ra hắn trong lời có ý: "Phát hiện cái gì?"

"Tại sao tất cả mọi người trong quán trà, lại đều tập trung ở chỗ này? Xem ra đến giống như để tiện cho người này xuất thủ." Ninh Dạ nói đi tới, đứng ở bên một bộ thi thể, khoa tay một thoáng: "Đây là kẻ đầu tiên bị giết. . ."

Sau đó hắn một đường đi tới, vừa khoa tay vừa nói: "Đây là cái thứ hai, cái thứ ba. . ."

Ninh Dạ ở bên trong đi một vòng, nói: "Toàn bộ là trán bị trúng chưởng, một đòn mà chết. Vậy ý nghĩa là bọn họ trước khi chết đều đối diện với hung thủ, có ý tứ, lẽ nào hung thủ liền như vậy giết tới, liền một kẻ thoát thân cũng không có? Hay là hung thủ chỉ biết công kích chính diện, nhất định phải đem người vặn đến đối diện hắn mới có thể xuất thủ?"

Lao Huyền Minh cũng nghe được kinh ngạc: "Ý của ngươi là. . . Bọn họ đều là tự nguyện nhận lấy cái chết?"

"Cũng có khả năng là bị khống chế." Ninh Dạ nói, đao khí hiện ra, đã đem một tên người chết mổ bụng.

Hắn muốn nghiệm thi.

Chương 5 : Đặc sứ

Chương 5: Đặc sứ

Thời điểm kiếp trước, Ninh Dạ chưa từng học qua nghiệm thi, nhưng chuyện này không ảnh hưởng hắn tại hiện thế thao tác.

Vết tích của tiên pháp là rõ ràng như thế, dẫn đến người hiểu tiên thuật, thông thường đều có thể nhìn ra một chút đầu mối, khác nhau chỉ ở chỗ có nguyện làm không, có chịu xem không.

Kiểu người liền người cũng có thể đem làm cơ quan như Ninh Dạ, vừa vặn là hiểu cái này, tuy rằng không hẳn chuyên nghiệp.

Nhưng may mắn chính là, người phá án không có bao nhiêu chuyên nghiệp, người gây án tương tự cũng chẳng chuyên nghiệp tới đâu.

Thế giới so ai càng nát đâu đâu chẳng có, Ninh Dạ không cần bản thân mạnh bao nhiêu, chỉ cần cao minh hơn một tẹo như vậy so với đối thủ là được.

Vì vậy hắn rất nhanh liền phát hiện vấn đề.

"Là một loại thủ đoạn khống chế tâm thần nào đó, bất quá không phải pháp thuật, là dược vật." Ninh Dạ nói.

"Có thể chắc chắn chứ?" Lao Huyền Minh tâm thần chấn động.

Ninh Dạ không có hồi đáp, mà là nhìn về chung quanh, đột nhiên tới bên một cái lư hương.

Trên lư hương còn lưu lại lỗ đã từng cắm hương cùng tàn hương, thế nhưng hương lại đã không thấy nữa. Mà ở tình huống bình thường, bởi vì cắm ở trong lư hương duyên cớ, hương là không thể nào cháy hết.

Ninh Dạ cười lên: "Hương bị mang đi, xem ra hẳn chính là vật phẩm loại hình tương tự mê thần hương."

"Mê thần hương? Yên Vũ Lâu?" Lao Huyền Minh ngạc nhiên.

Mê thần hương là đặc sản của Yên Vũ Lâu, đám gia hỏa này tối thiện ám sát chi đạo, thủ đoạn quỷ dị, mượn các loại phụ trợ chi vật, thậm chí từng có tác phẩm kinh người Hoa Luân ám sát Vạn Pháp.

"Có khả năng rất lớn." Ninh Dạ cũng vui hỏng rồi.

Bản thân chính đang nín nhịn tìm Yên Vũ Lâu gây sự, không nghĩ tới chính bọn hắn liền đưa tới cửa rồi.

Bất quá Lao Huyền Minh lại không lạc quan như thế: "Yên Vũ Lâu chính là một đám chuột trong cống ngầm, ngươi biết chúng liền ở đó, lại không biết chính xác ở đâu."

Ta có thể biết.

Ninh Dạ thầm nghĩ.

Bất quá chỉ biết cái này vô dụng, vẫn cần có chứng cứ cùng manh mối càng xác thực.

Thời khắc này nghĩ nghĩ, Ninh Dạ nói: "Người của Yên Vũ Lâu, tại sao muốn ám sát một cái vệ sĩ phổ thông?"

Lao Huyền Minh hồi đáp: "Quá nửa là biết người của Cực Chiến Đạo tới, muốn phá hoại nghị hòa."

Ninh Dạ đối với cái đáp án này rất không vừa ý.

Muốn phá hoại nghị hòa, loại thủ pháp này quá thấp kém, ám sát Tần Thì Nguyệt chẳng phải càng tốt hơn?

Trên thực tế Ninh Dạ rất rõ ràng, chỉ cần thượng tầng có ý tứ giao hảo, một cái vụ án Giang Đại Chuy tử vong căn bản không là cái gì, thay đổi không được đại cục, tối đa chỉ là gia tăng cho Cực Chiến Đạo chút tiền vốn đàm phán.

Vì vậy nói lấy phá hoại nghị hòa làm mục đích ám sát một cái vệ sĩ, lý do này hầu như không thể thành lập.

Thế nhưng mặt khác, nếu như người của Cực Chiến Đạo tự mình ra tay, làm người được lợi cuối cùng, ngược lại càng có khả năng.

Có lẽ vì là 'âm mưu luận giả' trời sinh, suy nghĩ từ cái góc độ 'ai được lợi kẻ đó liền đáng nghi nhất', Ninh Dạ tình nguyện hoài nghi là Tần Thì Nguyệt sai khiến.

Nhưng như thế vẫn giải quyết không được hai cái vấn đề, một là phương thức xuất thủ của người Cực Chiến Đạo không phải như vậy, bọn họ muốn ra tay giết người, đối phương hơn nửa chính là toàn bộ nát bét. Hai là người của Cực Chiến Đạo cũng không ủng hộ loại cách làm này. Không phải nói đám người này đoàn kết đến đâu, mà là người của Cực Chiến Đạo ghét nhất chính là thủ đoạn ám sát.

Nếu như nói người của Yên Vũ Lâu là có thể ám sát liền không ngạnh cương, Cực Chiến Đạo liền không phải vậy nữa rồi, từng cái từng cái quả thực đều là trời sinh Trương Liệt Cuồng, có thể ngạnh cương liền tuyệt không ám sát.

Đúng rồi, Thất Sát Thiên Đao sớm nhất chính là từ Cực Chiến Đạo truyền đến, mãi đến tận hiện tại, Liệt Châu còn có cái Thất Sát Môn, lệ thuộc Trung Phủ, trong đó có vài vị Thất Sát Thiên Đao cường giả.

Lúc này Ninh Dạ đã đem tàn hương vơ vét tới, giao cho một tên đệ tử: "Giao cho Thần Cơ Đường nghiệm chứng, xem xem có phải là ‘Mê thần hương’."

Đệ tử kia đem tàn hương mang đi.

Ninh Dạ đã trở lại gian ngoài, đi tới bên cạnh thi thể Giang Đại Chuy: "Giang Đại Chuy thân là vệ sĩ đặc sứ, chạy đến gặp một người ngoài, trong này còn có thật nhiều kỳ lạ. Ta muốn nói chuyện cùng Tần Thì Nguyệt."

"Ngươi chắc chắn chứ?" Lao Huyền Minh do dự một chút: "Kỳ thực, chỉ cần xác nhận là Yên Vũ Lâu xuất thủ, chúng ta đã có thể hướng thượng diện báo cáo kết quả."

Hắn cùng Phó Đông Lưu một cái niệu tính, đều là sự tình có thể lấp liếm cho qua liền lấp liếm cho qua.

Bất quá Ninh Dạ lại không phải Lạc Cầu Chân, nói: "Đó là tự nhiên, bất quá nếu có thể bắt được một hai người của Yên Vũ Lâu, há không phải càng tốt hơn?"

Lao Huyền Minh hưng phấn: "Ngươi có thể bắt?"

"Trước tiên còn phải cùng Tần Thì Nguyệt nói qua. . . Nếu như là người của Yên Vũ Lâu xuất thủ, vậy ta hoài nghi, người này khả năng đã tại bên người Tần Thì Nguyệt. Xác nhận là người của Yên Vũ Lâu, bất quá chỉ là hoàn thành vụ án được giao, bắt được uy hiếp bên người đặc sứ, mới là đại công a." Ninh Dạ cho Lao Huyền Minh một cái hồi đáp hắn thích nghe nhất.

Nhìn thấy Tần Thì Nguyệt cái nhìn đầu tiên, Ninh Dạ liền cảm giác đây là một cái nữ nhân khó đối phó.

Cái tên ‘Tần Thì Nguyệt’ rất giàu ý thơ, nhưng vẻ ngoài của nàng cùng tên của nàng lại hoàn toàn bất đồng.

Nàng không có tóc dài tu tiên giả quen để, mà là để một đầu tinh kiền tóc ngắn, trên mặt góc cạnh rõ ràng, phải nói không thuộc về loại mỹ nữ truyền thống kia, mà càng giống loại mỹ nữ nước ngoài xuất hiện tại trên bìa ngoài tạp chí kiếp trước Ninh Dạ thường hay gặp được kia.

Ánh mắt của nàng rất sắc bén, lộ ra ánh sáng tự tin.

Ăn mặc vải quấn ngực cùng váy ngắn buộc eo, lộ ra cánh tay màu đồng cổ cùng một đôi chân thật dài, trang phục tại hiện thế cũng coi như là kinh thế hãi tục, cho dù là tại dân phong bưu hãn Liệt Châu, cũng thuộc về hiếm thấy.

Trên lưng của nàng đeo chính là song loan đao, lưỡi đao độ cong lớn, thân đao dài, một mạch kéo dài tới tận mông, điều này khiến nàng vô pháp ngồi xuống.

Cho nên nàng là đứng.

Đứng tại trên bậc thang đại sảnh đặc sứ phủ, cư cao lâm hạ nhìn xuống Ninh Dạ.

Từ hình tượng bên ngoài của nàng mà xem, đây chính là một cái nữ nhân dã tính mười phần.

Nhưng một khắc nàng mở miệng, Ninh Dạ liền biết nữ nhân này không đơn giản, bưu hãn cùng dã tính chỉ là vẻ ngoài của nàng, hay là cách làm không thể không lựa chọn để hàng phục một đám dã man nhân bên người nàng kia, mà tại bên dưới bề ngoài cuồng dã này, lại là hiếm thấy khôn khéo.

"Giết mấy người bình thường, cần gì dùng tới Mê thần hương. Manh mối này có vấn đề." Nàng nói.

Lời ít mà ý nhiều, nhưng một lời nói phá hạch tâm.

Ninh Dạ gật đầu: "Ta cũng cảm thấy kỳ quái, cho nên mới tới gặp đặc sứ."

Tần Thì Nguyệt: "Ngươi muốn hỏi ta Giang Đại Chuy vì sao tới đó?"

"Vâng."

"Hắn đi gặp một người."

"Kẻ nào?"

"Không thể nói."

"Hóa ra là người của Hắc Bạch Thần Cung, ta minh bạch rồi." Ninh Dạ cười nói.

Tần Thì Nguyệt ngưng trệ: "Ngươi. . ."

Ninh Dạ cười nói: "Phát sinh chuyện lớn như vậy, đặc sứ hẳn là cũng muốn mau chóng tìm tới hung thủ, theo lý hẳn là toàn bộ hành trình phối hợp. Nhưng mà coi như là vậy, vẫn như cũ kiên trì không nói, nghĩ đến, cũng chỉ có là người tại Hắc Bạch Thần Cung ngầm gặp Cực Chiến Đạo, mới nói còn nghe được."

Các đại tiên môn đều có nhân thủ cài cắm khắp nơi, cũng không hiếm lạ, cho dù Cực Chiến Đạo sùng thượng vũ lực, xem thường ám diện, nhưng công tác cơ bản nhất cũng vẫn là sẽ làm, chung quy không thể nào đối với đối thủ hai mắt tối thui, cái gì cũng không biết.

Cho dù là lưỡng đại tiên môn hợp tác, tình báo cũng trái lại càng trọng yếu hơn —— tỷ như biết ý đồ hợp tác của đối phương lần này mạnh bao nhiêu, điểm mấu chốt là cái gì vân vân.

Giang Đại Chuy làm hộ vệ đặc sứ, không thể nào vô duyên vô cớ chạy đi gặp người ngoài, tại thêm vào dưới tình huống này, Tần Thì Nguyệt vẫn như cũ không chịu nói Giang Đại Chuy đi gặp người nào, đáp án cũng liền vô cùng sống động.

Chuyện này cũng giống như Ninh Dạ sử dụng Côn Lôn Kính, không có được đáp án, có lúc chính là đáp án.

Tần Thì Nguyệt cũng không khỏi cười rộ lên: "Ngươi đến là tâm tư linh hoạt, Hắc Bạch Thần Cung quả nhiên nhân tài xuất hiện lớp lớp."

Nàng không thể nào công nhiên thừa nhận, cũng chỉ có thể dùng loại phương thức này uyển chuyển thừa nhận.

Ninh Dạ đã lại hỏi: "Dính đến sắp xếp của Cực Chiến Đạo, Ninh Dạ không thể lỗ mãng. Liền muốn hỏi một câu nữa, người kia có còn sống không?"

Tần Thì Nguyệt nhíu mày.

Nàng không nói gì, nhưng Ninh Dạ vẫn là biết đáp án.

Hắn cười: "Còn sống."

Nếu như chết rồi, hoặc là hung thủ, đều không cần Tần Thì Nguyệt làm khó như vậy.

Chỉ có còn sống, mới cần nàng che giấu.

Tần Thì Nguyệt khẽ thở dài: "Lúc người kia đi thì, Giang Đại Chuy đã chết rồi."

Ninh Dạ liền nói: "Tần đặc sứ, ta có thể không hỏi thân phận người kia, nhưng ta muốn hỏi một câu, liên quan tới điểm ấy, là người kia chính miệng nói cho ngươi, hay là đưa tin nói cho ngươi?"

Tần Thì Nguyệt ngẩn ngơ: "Đưa tin."

"Vậy là kỳ thực ngươi cũng không biết thân phận của người kia tại Hắc Bạch Thần Cung, đúng không?"

Biểu tình của Tần Thì Nguyệt liền cổ quái lên.

Chương 6 : Ám sát

Chương 6: Ám sát

Sau khi giao đàm xong cùng Tần Thì Nguyệt, Ninh Dạ mang theo người của Huyền Sách Phủ trở về.

Trên đường hắn cũng đang không ngừng suy nghĩ.

Tần Thì Nguyệt cũng không biết cái ám tử Cực Chiến Đạo sắp xếp tại Hắc Bạch Thần Cung kia là ai.

Chuyện này liền có chút thú vị, chí ít địa vị của Tần Thì Nguyệt, cũng không phải là 'tuyệt đối thu được Diệt Tuyệt Vương sủng tín' như bên ngoài vẫn tưởng.

Bất quá cũng có khả năng là nguyên nhân khác.

Ninh Dạ đối với tình huống của Cực Chiến Đạo biết có hạn, tạm thời không dám kết luận.

Nhưng hắn biết rõ một chuyện, chính là vấn đề Mê thần hương Tần Thì Nguyệt vạch ra xác thực là cái vấn đề lớn —— nếu như là Yên Vũ Lâu giết người, bọn họ tại sao phải dùng đến Mê thần hương?

Giá họa?

Đây có lẽ là giải thích tốt nhất.

Nhưng trong này vẫn là có một vấn đề —— nếu như là giá họa cho Yên Vũ Lâu, vậy thì đáng lẽ nên đem manh mối lưu càng rõ ràng một chút, không cần thiết đem Mê thần hương mang đi.

Trọng yếu nhất chính là, đối phương không có để lại bất kỳ manh mối có thể truy tìm Yên Vũ Lâu.

Điều này không giống cách làm một cái giá họa chi nhân nên có.

Nếu như không phải giá họa, thì là cái gì đây?

Chẳng biết vì sao, Ninh Dạ đột nhiên nhớ tới vụ án năm đó lúc bản thân mới vừa nhập Hắc Bạch Thần Cung, trộm dược đối với khố phòng.

Lần trộm dược đó, Ninh Dạ không có lưu lại cho mình bất luận thứ gì, bởi vì mục đích của hắn là thăm dò.

Thăm dò đối thủ.

Cũng là lần thăm dò đó, cho hắn biết kẻ chân chính có thể uy hiếp đến mình là ai, cũng sau đó bày ra ám sát đối với Lạc Cầu Chân, cứ việc tiếc nuối thất bại, nhưng ít ra lối tư duy không sai.

Chẳng lẽ nói. . . Lần này cũng là thăm dò?

Cố bày nghi trận, chỉ là vì thăm dò phản ứng của Hắc Bạch Thần Cung cùng Tần Thì Nguyệt, dùng cho phán đoán năng lực đối thủ?

Nếu là như vậy, điều đó mang ý nghĩa hung phạm mặt sau rất khả năng còn sẽ có hành động.

Nói thí dụ như, giống như bản thân đối phó Lạc Cầu Chân?

Phát hiện đối thủ tiềm tàng khả năng dẫn đến kế hoạch thất bại, sau đó trước một bước diệt trừ, tiếp lấy lại chấp hành kế hoạch lớn?

Ninh Dạ bản năng nhận ra được một tia nguy cơ.

Nếu là như vậy, rất khả năng mình đã bị người trong bóng tối nhìn chằm chằm.

Ninh Dạ tuy rằng đã là Hoa Luân cảnh, thế nhưng người trong bóng tối như muốn ám sát bản thân, vậy thì quá nửa là có chuẩn bị mà đến, có chuẩn bị tính không chuẩn bị, bản thân hầu như không thể nào ngăn trở.

Xử lí thế nào?

Trong tâm hải Ninh Dạ đã trong nháy mắt chuyển qua trăm nghìn cái ý nghĩ.

Đột nhiên, Ninh Dạ ánh mắt sáng ngời, cười nhẹ nói: "Mặc kệ ngươi có phải là có cái ý đồ này hay không, đây đều là cái cơ hội. . ."

Ninh Dạ dừng lại cước bộ, giương giọng nói với người trong Huyền Sách Phủ phía sau: "Mấy người các ngươi, lập tức vòng trở lại, tập trung phủ đặc sứ, nhìn kỹ mỗi một kẻ từ trong phủ đi ra. Nhanh!"

Đệ tử Huyền Sách Phủ ngẩn ngơ, nhưng vẫn là lĩnh mệnh rời đi.

Điều đi chúng nhân, Ninh Dạ nói: "Thiên Cơ."

"Ở đây." Thiên Cơ đã từ trong ngực Ninh Dạ nhô đầu ra.

Ninh Dạ dặn dò vài câu, Thiên Cơ đã chui xuống đất mà đi.

Giao phó xong mọi việc, Ninh Dạ tiếp tục một mình tiến lên.

Đi tới trên một con phố náo nhiệt, Ninh Dạ đột nhiên dừng lại cước bộ.

Hắn đứng thẳng bất động, bốn phía người đi đường lui tới, Ninh Dạ lại phảng phất như không thuộc về thế giới này, liền như vậy đứng yên bất động.

Đột nhiên, cuồng phong sạ khởi, cát đá bạo quyển, một đạo kiếm quang nổi lên, nhắm thẳng nơi cổ họng Ninh Dạ.

Truy hồn đoạt mệnh!

Ninh Dạ vẫn không nhúc nhích, trên người đã nổi lên mảng lớn đao quang, hung dũng hồi quyển, chính va về phía kiếm quang.

Kiếm thế thụ trở, ám sát giả một kiếm vô công, quát lên một tiếng, đã nổi lên vạn ngàn kiếm khí, đồng thời lạc hướng hết thảy phàm nhân xung quanh.

Ninh Dạ quát lên một tiếng, đao quang tịch quyển, khanh khanh khanh khanh, tiếng vang giòn giã liên tục bất đình, đã đem những kiếm khí công kích phàm nhân kia toàn bộ đỡ lấy, nhưng vào lúc này, một đạo kiếm khí đột ngột xuất hiện, chính rơi vào trên người Ninh Dạ.

Trên người Ninh Dạ đã bắn lên một đoàn huyết quang, nhưng liền tại trúng kiếm đồng thời, sau đầu Ninh Dạ hoa luân hiện ra, một vòng nhật quang thăng khởi, càng chiếu đến tất cả mọi người nhìn không thấy vật, Ninh Dạ biến mất vô tung.

Sau một khắc, đợi đến ánh sáng biến mất, bão cát không còn, Ninh Dạ vẫn như cũ hoàn hảo đứng tại đầu phố, chỉ là người đánh lén đã hồng phi yểu yểu, tiêu thất vô tung.

Người trên đường cái lúc này mới phản ứng được, dồn dập cuồng loạn bôn tẩu.

Ninh Dạ sừng sững tại chỗ, cảnh thủ tứ phương.

Chỉ trong thời gian chốc lát, rất nhiều tu sĩ thủ vệ Chấp Tử Thành đã chạy tới.

Một người đứng đầu nhận thức Ninh Dạ: "Ninh hành tẩu! Ngươi không sao chứ?"

"Vẫn ổn, có thích khách muốn giết ta, bất quá đáng tiếc, để hắn chạy rồi." Ninh Dạ bình tĩnh hồi đáp.

"Hỗn đản!" Lao Huyền Minh tức giận đập bàn một cái: "Ban ngày ban mặt, ám sát Huyền Sách Phủ hành tẩu, Yên Vũ Lâu hiện tại làm việc thật là càng lúc càng càn rỡ."

Ninh Dạ đến là nửa điểm không có vẻ tức giận: "Lao sứ không nên tức giận, đối phương làm như vậy, ngược lại nói rõ một chuyện, chính là chúng ta đã uy hiếp đến bọn họ."

"Ồ?" Lao Huyền Minh ánh mắt híp lại: "Ngươi cùng Tần Thì Nguyệt không phải đều cho rằng, chuyện ‘Mê thần hương’ này vẫn còn kỳ lạ sao?"

Rất hiển nhiên đối thoại giữa Ninh Dạ cùng Tần Thì Nguyệt, đã được những người khác của Huyền Sách Phủ báo cho Lao Huyền Minh.

Ninh Dạ cười nói: "Yên Vũ Lâu xưa nay giảo quyệt, trò 'hư tắc thực chi thực tắc hư chi' là biết chơi nhất, không thể bởi vì có điểm đáng ngờ liền không đi hoài nghi. Bất quá trọng yếu nhất chính là, Yên Vũ Lâu tới nay cũng không phải bằng hữu. Mặc kệ chuyện này bọn họ có làm hay không, bắt bọn họ khẳng định là không sai."

"Vấn đề là ngươi đến chỗ nào đi bắt bọn họ?"

"Tần Thì Nguyệt." Ninh Dạ hồi đáp.

"Tần Thì Nguyệt?" Lao Huyền Minh không rõ.

"Đúng!" Ninh Dạ nghiêm túc gật đầu: "Ta vừa mới thông suốt một chuyện. Tần Thì Nguyệt khẳng định biết bộ phận tình báo liên quan tới Yên Vũ Lâu tại Chấp Tử Thành."

"Vì sao?"

"Bởi vì người Giang Đại Chuy muốn gặp, không phải người của Cực Chiến Đạo sắp xếp tại Hắc Bạch Thần Cung. . . Là người của Yên Vũ Lâu sắp xếp tại Hắc Bạch Thần Cung."

Đây chính là chuyện Ninh Dạ nghĩ thông suốt.

Tần Thì Nguyệt không biết thân phận của người gặp Giang Đại Chuy kia, ngoại trừ cái khả năng nàng không được Diệt Tuyệt Vương tín nhiệm này ra, còn có một khả năng, chính là Cực Chiến Đạo chính mình cũng không biết bọn họ sẽ gặp chính là ai.

Nếu như Tần Thì Nguyệt không được Diệt Tuyệt Vương tín nhiệm, như vậy nàng thực sự không có lý do trở thành đặc sứ. Thế nhưng giúp Ninh Dạ kiên định ý nghĩ này vẫn là do khi Ninh Dạ vạch ra Tần Thì Nguyệt không biết thân phận của đối phương thì, Tần Thì Nguyệt không có biểu hiện ra các loại thần tình xấu hổ tức giận bất mãn.

Nếu như là bởi vì không được tín nhiệm mà không biết, như vậy Tần Thì Nguyệt không nên bình tĩnh như thế, cho dù nàng lòng dạ tốt mấy, trong lòng cũng sẽ không thoải mái. Lấy Tiệt Thiên Thuật của Ninh Dạ, nhất định sẽ phát hiện.

Vì vậy Ninh Dạ ý thức được bản thân khả năng hiểu lầm, không phải Tần Thì Nguyệt không được tín nhiệm, mà là đối với chuyện này, Cực Chiến Đạo căn bản không có quyền chủ động —— bọn họ là đang thông qua Yên Vũ Lâu thu thập tin tức.

Bởi vì ngoài ám sát ra, bán tình báo chính là một mục làm ăn lớn khác của Yên Vũ Lâu.

Cực Chiến Đạo không am hiểu thăm dò, từ Yên Vũ Lâu mua dịch vụ tình báo, không thể hợp lý hơn.

Cũng bởi vậy, chỉ có Yên Vũ Lâu mới có thể quyết định gặp mặt cùng ai, làm sao gặp mặt —— bọn họ biết Tần Thì Nguyệt khôn khéo, càng muốn tìm một cái hộ vệ lỗ mãng đầu đất đến giao đàm.

Mà thủ phạm thật phía sau màn muốn phá hoại khả năng không chỉ có là hợp tác giữa Cực Chiến Đạo cùng Hắc Bạch Thần Cung, còn có hợp tác giữa Cực Chiến Đạo cùng Yên Vũ Lâu.

Thời khắc này nghe qua suy đoán của Ninh Dạ, Lao Huyền Minh cũng đột nhiên đại ngộ: "Có đạo lý. Như vậy Tần Thì Nguyệt hẳn phải biết bộ phận tình huống của Yên Vũ Lâu tại Chấp Tử Thành?"

"Vâng. Thủ phạm thật phía sau màn không cần lưu lại manh mối chỉ về Yên Vũ Lâu, bởi vì chỉ cần Tần Thì Nguyệt cho rằng là Yên Vũ Lâu bán đứng bọn họ, liền sẽ chủ động nói cho chúng ta chuyện về Yên Vũ Lâu, chúng ta liền có thể thuận đằng mò dưa, tìm ra một bộ phận nhân viên của Yên Vũ Lâu tại Chấp Tử Thành. Cứ như vậy, hợp tác giữa Cực Chiến Đạo cùng Yên Vũ Lâu cũng sẽ bị đả kích. Chỉ là không nghĩ tới, Tần Thì Nguyệt lập tức ý thức được Yên Vũ Lâu khả năng là bị giá họa, thế mà không có bán đứng bọn họ."

"Nếu Tần Thì Nguyệt đã không chịu nói, ngươi làm sao biết được người của Yên Vũ Lâu ở đâu?"

"Phát sinh việc này, Tần Thì Nguyệt không thể nào không liên hệ cùng Yên Vũ Lâu, ta đã phái người tập trung phủ đặc sứ, không bao lâu nữa liền sẽ có manh mối."

"Tần Thì Nguyệt khôn khéo như vậy, không hẳn bị lừa."

"Nàng sẽ, Giang Đại Chuy bị giết, liền Huyền Sách Phủ hành tẩu đều bị ám sát, nàng cũng phải cho chúng ta một câu trả lời. Coi như không thể chủ động bán đứng, tốt xấu cũng bị động một thoáng."

Lao Huyền Minh ngớ ra, cười ha hả: "Nói đúng lắm, cũng không thể tổng là Hắc Bạch Thần Cung chúng ta biểu hiện thành ý chứ? Cực Chiến Đạo cũng phải lấy ra chút thành ý."

Nói sắc mặt sầm xuống: "Bất quá an nguy của bản thân ngươi đến là phải cẩn thận, bên đường ám sát Huyền Sách Phủ hành tẩu, đám người này lá gan thật là không nhỏ. Xem ra là phải tăng phái cho ngươi chút nhân thủ. Ta phái một đội tu sĩ cho ngươi, do ngươi điều động, nghe ngươi hiệu lệnh."

"Vâng!" Ninh Dạ đại hỉ.

Trong một đình viện nhỏ trên phố thành bắc, một lão bà chính đang quét rác.

Nàng quét rất nghiêm túc, một đôi mắt lại là trống rỗng, chẳng có thứ gì.

Một tên hắc y nhân bước nhanh đến sân vườn, như tiêu thương sừng sững: "Hành động thất bại."

"Ân?" Bà lão phát ra thanh âm khàn khàn khó nghe: "Ngươi thế mà cũng thất thủ?"

Người mặc áo đen kia trả lời: "Không phải ta thất thủ, ta căn bản là không cơ hội xuất thủ."

Bà lão dừng lại quét rác, hai mắt trống rỗng nhìn về phía nam tử: "Chuyện gì vậy?"

"Có người xuất thủ trước ta, đã kinh động thủ vệ Chấp Tử Thành, ta không có cơ hội hạ thủ. . . Có lẽ sau này cũng sẽ không có thêm."

"Đáng chết!" Bà lão tức giận: "Biết là ai không?"

"Không biết, thời điểm ta đến, ám sát đã kết thúc."

"Đáng chết! Ngu xuẩn!" Bà lão giận không nhịn nổi: "Là ai vọng động như vậy, thế mà đánh rắn động cỏ!"

Chuyện ám sát vừa ra, Ninh Dạ sau đó tất có chuẩn bị, còn muốn giết hắn, đã là thiên nan vạn nan.

Thời khắc này lão thái bà đối với cái người hành hung trong bóng tối kia, đã là hận nghiến răng nghiến lợi.

Tiểu viện ngoài thành, vừa mới thay xong quần áo Cố Tiêu Tiêu hắt hơi một cái, có chút cổ quái: "Ai đang nhớ ta?"

Thiên Cơ đã ló đầu ra: "Làm ra chuyện lớn như vậy, người nhớ ngươi sợ là không ít."

Cố Tiêu Tiêu liền cười ha ha: "Đúng nha đúng nha, thú vị, thú vị! Lần sau còn có chuyện như vậy, nhớ gọi ta nha."

Chương 7 : Tra tấn

Chương 7: Tra tấn

Số 14 Nam Bình Nhai là cái tiệm rèn.

Chủ tiệm Lưu Đại Trụ là cái thợ rèn đã làm được ba mươi năm, tay nghề không tệ, chỉ là tính tình quá kém, cả ngày say rượu, uống say liền đánh người, cho dù là đối với khách nhân cũng là hơi một tí chửi rủa không ngớt, dẫn đến chuyện làm ăn kém cực kì. Bởi vì cái tính xấu kia của hắn, đồ đệ Lưu Đại Trụ thu đại thể tại sau khi học được bảy tám phần bản lĩnh của hắn liền đều chạy trốn, chỉ còn một cái đồ đệ gọi Triệu Nhị Bảo, tính tình chân chất, một mạch đi theo bên người Lưu Đại Trụ không chịu rời khỏi.

"Nhị Bảo! Hết rượu, đi mua rượu cho lão tử!"

Thời khắc này Nhị Bảo chính đang cẩn trọng tận tụy chuy đả một thanh thiết kiếm, mặt sau truyền đến tiếng quát tức giận của Lưu Đại Trụ.

Nhị Bảo đem thiết kiếm vừa mới rèn tốt tôi hỏa, nói: "Sư phụ, hết tiền."

"Con mẹ ngươi ngớ ngẩn a!" Lưu Đại Trụ xông ra cửa hàng, hướng đầu Nhị Bảo chính là một đập: "Không tiền không biết khất nợ sao?"

Nhị Bảo hàm hậu sờ sờ đầu: "Đã khất nhiều lần rồi, chưởng quỹ nói còn chưa thanh toán, thì sẽ không cho chúng ta rượu."

"Con mẹ ngươi phế vật vô dụng." Lưu Đại Trụ đá đồ đệ một cước.

Chính đang suy nghĩ từ nơi nào kiếm ra chút tiền mua rượu thì, đường phố đối diện đã đi tới một đám người.

Thân mang Hắc Bạch Thần Cung tu sĩ phục, một người đứng đầu, diện mạo anh tuấn, càng có một gương mặt suất khí có thể khiến thiên hạ nữ tử khuynh tâm.

Lưu Đại Trụ nhìn đến ngẩn ngơ: "Đến là sinh hảo túi da."

Nhị Bảo nhỏ giọng nói: "Sư phụ, đó là tiên nhân."

Lưu Đại Trụ như mộng sơ tỉnh, vội vã lôi kéo Nhị Bảo lui sang một bên.

Đáng tiếc hắn muốn lui, đối phương nhưng hướng về phía hắn đi tới.

Ninh Dạ đi tới trước tiệm rèn, nhìn nhìn trên dưới cửa hàng, hỏi: "Lưu gia thiết phô?"

Lưu Đại Trụ ngẩn ngơ: "Đúng, xin hỏi thượng tiên có phải là muốn rèn đúc cái gì?"

Ninh Dạ liền nói: "Ta muốn tạo một kiện pháp khí."

Lưu Đại Trụ cười cười: "Thượng tiên nói giỡn, lão Lưu ta làm sao có khả năng có bản lãnh đó."

Ninh Dạ lại lắc đầu: "Đến cũng chưa chắc. Ta xem a, cửa hàng này của ngươi đừng nói là pháp khí, chính là chế tạo ra một hai kiện pháp bảo, cũng chưa chắc không được chứ."

Lưu Đại Trụ hơi biến sắc mặt: "Thượng tiên lời này là ý gì? Ta không có bản lãnh này a."

"Ta cũng không nói là ngươi a." Ninh Dạ du nhiên nói, đã chuyển hướng nhìn bên cạnh hắn.

Theo ánh mắt của Ninh Dạ, Lưu Đại Trụ nhìn hướng đồ đệ bên cạnh bản thân, hơi sững sờ: "Thượng tiên nói giỡn, đây là đồ đệ của ta, đần cực kì."

Ninh Dạ hừ lạnh: "Cũng chỉ có ngươi cho là như thế. Có thể đem một cái tu sĩ xem là đồ đệ ngốc, mỗi ngày không đánh thì mắng, ngươi kiếp này đến cũng không oan rồi."

Cái gì?

Lưu Đại Trụ ngạc nhiên.

Quay đầu nhìn lại Nhị Bảo, liền thấy cái đồ đệ ngốc kia trên mặt nguyên bản ngu đần đã tiêu thất vô tung.

Hắn nhìn Ninh Dạ, tiện tay đem thiết kiếm trong nước lấy ra, khẽ thở dài: "Ta liền biết, Tần Thì Nguyệt cái kỹ nữ kia sớm muộn cũng sẽ bán đứng chúng ta, chỉ là không nghĩ tới lại nhanh như thế."

Ninh Dạ cười nói: "Nếu đã biết rồi, vậy ngươi hiện tại có hai cái lựa chọn. Một cái là chết, một cái là bó tay chịu trói. Ngươi chọn loại nào?"

Nhị Bảo không có nói gì, chỉ là nhìn hướng Lưu Đại Trụ.

Lưu Đại Trụ run run rẩy rẩy.

Nhị Bảo cười gằn nói: "Hắn nói không sai, đem một cái tu sĩ Hoa Luân xem là kẻ ngu, đánh chửi ba năm, Lưu Đại Trụ, ngươi có chết cũng vinh dự."

Nói kiếm trong tay vung lên, đã đâm vào yết hầu Lưu Đại Trụ.

Trên kiếm hỏa khí chưa lui, tại trong yết hầu Lưu Đại Trụ đã dâng lên một cỗ mùi thịt.

Ninh Dạ nhíu mày lại, nhưng chẳng hề làm gì cả, chỉ là phất tay một cái, phía sau tự có tu sĩ xông lên.

Kiếm trong tay Nhị Bảo vung lên, dập dờn ra một mảnh hơi nước ngùn ngụt, trong thủy vụ yên hoa, Nhị Bảo đã hóa quang độn ảnh, hướng xa xa bỏ chạy, lên tiếng nói: "Ta lựa chọn con đường thứ ba, chạy!"

Ninh Dạ lắc đầu: "Nếu ngươi có thể chạy, Hắc Bạch Thần Cung ta cũng liền không cần lăn lộn."

Trong khi nói, hết thảy tu sĩ đã đồng thời xuất thủ, một phiến hắc bạch chi không bao phủ thiên địa.

Đội tu sĩ Lao Huyền Minh cho hắn này cũng không phải thường nhân, chính là tinh anh của Huyền Sách Phủ, không chỉ thực lực cá nhân mạnh, càng thiện liên thủ, liên hợp thi triển, thậm chí có thể phát động Hắc Bạch Thiên Địa thần thông, tuy rằng không có kinh thế hãi tục giống như Nhạc Tâm Thiện, thế nhưng bao phủ một phố chi địa này lại không vấn đề.

Nhị Bảo hóa quang độn ảnh tại trong hắc bạch chi không này, tựa như con ruồi không đầu trong mật thất, căn bản không tìm được xuất lộ.

Hết thảy tu sĩ đồng thời quát lên một tiếng: "Thu!"

Liền thấy mảnh hắc bạch chi không kia bỗng nhiên co rút lại, tựa như một chiếc lưới, đã đem Nhị Bảo toàn bộ bọc lại.

Triệu Nhị Bảo kinh hãi, thiết kiếm trong tay đảo ngược, đã là hướng về bản thân đâm tới.

Ninh Dạ nói: "Ta muốn bắt sống."

"Khống!" Quần tu cùng quát.

Triệu Nhị Bảo thân thể cứng đờ, một kiếm này đã không thể đâm xuống, sau một khắc hắc bạch chi không hoàn toàn thu nạp, đã đem Nhị Bảo hoàn toàn tóm gọn.

"Mang đi." Ninh Dạ lạnh nhạt nói.

Huyền Sách Phủ hình thất.

Hình thất vĩnh viễn là chỗ đáng sợ nhất trên đời này.

Cho dù là người sắt tiến vào hình thất, cũng sẽ bị dằn vặt thành một đống bùn nhão.

Đứng tại ngoài hình thất, Ninh Dạ có thể nghe được tiếng rên rỉ đến từ Triệu Nhị Bảo.

Đó là phản ứng duy nhất hắn có thể làm ra tại dưới thống khổ cự đại, hắn rên rỉ vô lực, bởi vì hắn đã bị dằn vặt muốn tan vỡ.

Nhưng cho dù là vậy, hắn vẫn như cũ cắn chặt quai hàm, cái gì cũng không nói.

"Cũng thật là khối ngạnh cốt đây." Lao Huyền Minh cũng phát ra một tiếng than thở: "Rất ít người có thể nghe qua hình tấn của Huyền Sách Phủ ta vượt quá một canh giờ, mà tên gia hỏa này, vậy mà đã chống được ba canh giờ."

Bên cạnh tu sĩ chưởng hình của Huyền Sách Phủ cười bồi nói: "Lao sứ yên tâm, thuộc hạ nhất định sẽ làm cho hắn mở miệng."

Ninh Dạ nhưng lắc lắc đầu: "Tra tấn bức cung, hiệu quả thời gian đầu là tốt nhất. Nếu như ban đầu chịu đựng được, kỳ thực càng đi về phía sau, liền càng khó có hiệu quả."

Tu sĩ chưởng hình kia nhất trệ: "Ninh hành tẩu nói đúng lắm, bất quá. . ."

"Ta biết ngươi muốn nói cho ngươi thời gian, luôn có thể khiến hắn nhận tội, bất quá vấn đề là chúng ta không có nhiều thời gian như vậy. Tin tức Triệu Nhị Bảo bị tóm tuy đã phong tỏa, nhưng người của Yên Vũ Lâu có quan hệ cùng hắn sớm muộn cũng sẽ nhận được tin tức. Đợi đến lúc ấy mới xuất động, sợ là đã người đi lầu trống rồi."

Tu sĩ chưởng hình có chút lúng túng: "Ta lập tức liền khiến bọn hắn gia hình."

"Nếu như vẫn không được đây?" Ninh Dạ hỏi ngược lại.

Tu sĩ chưởng hình ngưng trệ.

Bên cạnh lại có một cái tu sĩ ngây ngốc nói: "Vậy hay là, mời Phó Đông Lưu xuất thủ? Thực Tâm Công của hắn có thể hỏi ra."

Đùng!

Lao Huyền Minh đã một cái tát phiến tại trên mặt tu sĩ kia: "Ngươi có đầu óc hay không?"

Thực Tâm Công của Phó Đông Lưu có lẽ có thể hỏi ra đáp án, nhưng vấn đề Phó Đông Lưu là người của Bạch điện a. Hắn tuy rằng không còn phụ trách Giám Sát Đường, cũng vẫn như cũ là người của Bạch điện, Hắc điện làm sao có khả năng mời Phó Đông Lưu hỗ trợ.

Coi như Phó Đông Lưu chịu, Lao Huyền Minh cũng sẽ không đồng ý.

Hung ác trừng thuộc hạ một cái, Lao Huyền Minh nhìn hướng Ninh Dạ: "Ngươi có biện pháp gì không?"

"Vẫn tính có chút, liền giao cho ta đi." Ninh Dạ nói.

Tu sĩ chưởng hình kia có chút không phục: "Thuộc hạ biết Ninh hành tẩu thủ đoạn nhiều, bất quá tra tấn chi đạo, không phải tra án, Ninh hành tẩu chưa có tiếp xúc qua phương diện này. . ."

"Ta cũng không nói muốn dụng hình đối với hắn a." Ninh Dạ hồi đáp: "Vấn nhân vấn tâm, đem hắn mang ra. Ta dẫn hắn ra ngoài dạo một chút."

Mang ra ngoài dạo một chút?

Chúng nhân hai mặt nhìn nhau.

Vẫn là Lao Huyền Minh cười nói: "Người là ngươi bắt được, nếu ngươi đã có lòng tin, vậy liền giao cho ngươi."

"Nhất định không khiến đại nhân thất vọng."

Chương 8 : Lôi đình đả kích

Chương 8: Lôi đình đả kích

Trên hồ ngắm cảnh.

Ninh Dạ ngồi trên một con thuyền nhỏ, mũi thuyền là Triệu Nhị Bảo.

Tu vi của hắn đã phế, hiện tại chỉ là cái phàm nhân, bây giờ đối với Ninh Dạ không còn uy hiếp. Thế nhưng đôi mắt hắn nhìn Ninh Dạ, lại không hề có khuất phục chi ý.

Ninh Dạ nhìn ra mặt hồ, thưởng thức phong cảnh trên hồ, liền như vậy tĩnh tọa một hồi lâu, đột nhiên nói: "Biết tại sao ta lại mang ngươi đến nơi này không?"

Triệu Nhị Bảo cười lạnh: "Ngạnh không được, liền dùng nhuyễn? Nói với ta, chỉ cần ta cung khai, liền có thể khôi phục tu vi cho ta, thậm chí có thể được đưa vào Thần Cung, từ nay về sau trở thành một thành viên Thần Cung, an sinh tu hành, trường sinh cửu thị? Loại lời kịch này, ta hiểu quá rõ, bất quá đối với ta vô dụng. Từ khi ta bước lên con đường này, liền không dự định sống sót."

Ninh Dạ cũng không kỳ quái: "Có thể nói một chút tại sao không?"

"Ta là người Mặc châu." Triệu Nhị Bảo nói một câu, liền lại không nói tiếp.

Ninh Dạ lại là đã minh bạch: "Người nhà của ngươi đều chết rồi? Chết trong tay Hắc Bạch Thần Cung?"

Triệu Nhị Bảo hừ một tiếng.

Ninh Dạ gật đầu: "Không kỳ quái, đây là phương pháp chiêu thu tử sĩ tốt nhất. Yên Vũ Lâu là như vậy, Hắc Bạch Thần Cung làm sao không phải là. Các đại tiên môn tại địa bàn của mình, nếu bàn về nghiệp chướng, cho tới bây giờ đều không ít. Tìm một ít thống hận tiên môn chi nhân, lại cho hắn cơ hội báo thù, chính là không thể dễ dàng hơn được."

Triệu Nhị Bảo có chút kinh ngạc, hắn nhìn nhìn Ninh Dạ: "Nếu ngươi đã minh bạch, thì nên biết, bộ thuyết từ kia đối với ta vô dụng."

Ninh Dạ gật đầu: "Nhưng ta cũng biết, kỳ thực ý chí báo thù cũng là có thể hao mòn. Kỳ thực phần lớn mọi người, tại trong chờ đợi báo thù dài đằng đẵng, sẽ từ từ quên lãng cừu hận."

Triệu Nhị Bảo hừ một tiếng: "Nhưng ta không phải."

Hắn đang muốn trần thuật tội ác của Hắc Bạch Thần Cung, Ninh Dạ nhưng ngừng lại hắn: "Ta đối với quá khứ của ngươi không có hứng thú, đến cùng là cái gì chống đỡ ngươi thống hận như vậy, cũng không quan hệ gì tới ta."

Ân?

Triệu Nhị Bảo sửng sốt: "Ngươi như không biết quá khứ của ta, thì lại làm sao thuyết phục ta?"

"Ai nói ta là muốn thuyết phục ngươi đây?" Ninh Dạ hỏi ngược lại.

Triệu Nhị Bảo không rõ.

Ninh Dạ đã cười nói: "Kỳ thực chuyện liên quan tới Yên Vũ Lâu, ngươi biết chưa chắc đã nhiều bằng ta."

Nói nhìn nhìn Triệu Nhị Bảo, thấy hắn đầy mặt xem thường, cười nói: "Không tin tưởng? Người của Yên Vũ Lâu các ngươi, đại đa số đều là đơn tuyến liên hệ. Thực lực của ngươi bình thường, địa vị cũng bình thường. Coi như thật muốn khai, tối đa cũng chỉ khai ra một cái. Nếu như ta đoán không sai, người liên hệ cùng ngươi kia, hẳn là Hoa thẩm phố bên chứ?"

Lời này vừa ra, Triệu Nhị Bảo sắc mặt đại biến.

Hắn vậy mà thật sự biết?

Hắn làm sao lại biết?

Làm sao có khả năng? !

Hắn là đang thăm dò ta? Không, nếu như là thăm dò, làm sao có khả năng nói trúng tên Hoa thẩm chính xác như vậy?

Triệu Nhị Bảo đã toàn thân run rẩy lên.

Ninh Dạ tiếp tục nói: "Vì vậy ta nói, ngươi biết còn không nhiều bằng ta. Kỳ thực ngoại trừ Hoa thẩm kia, Phan Lão Thực phố Trường Liễu, lão Hắc ngõ sau, còn có. . ."

Ninh Dạ một hơi nói ra bảy tám cái tên, phần lớn liền Triệu Nhị Bảo cũng không biết.

Lẽ nào bọn họ đều là người của Yên Vũ Lâu?

Hắn biết hết?

Nhưng nếu hắn đã biết rồi, tại sao còn phải thẩm vấn bản thân?

Không đúng!

Trong lòng Triệu Nhị Bảo đột nhiên sinh ra một cái ý nghĩ đáng sợ.

Hắn chấn kinh nhìn Ninh Dạ: "Không. . ."

Ninh Dạ gật gật đầu: "Đúng, ta biết hết. Nhưng ta một mạch không có cơ hội nói cho Hắc Bạch Thần Cung ta là làm sao biết, bởi vì lai lịch của những tin tức kia không thể nói. Thế nhưng đã có ngươi, liền dễ làm. Hiện tại ngươi đã hiểu chưa? Ta không cần đạt được bất cứ tin tức gì từ ngươi, ngươi chỉ là cung cấp một cái cái cớ tuyệt hảo cho tin tức của ta. Đã có ngươi, ta liền có tối giai giải thích. . . Thậm chí ngay cả Yên Vũ Lâu cũng sẽ cho rằng, là ngươi nói cho ta."

Hắn nói, đưa tay niết một cái, vô hình chi thủ đã bóp lấy yết hầu Triệu Nhị Bảo.

Triệu Nhị Bảo liều mạng giãy giụa: "Yên Vũ Lâu. . . Sẽ Không. . . Tin tưởng. . ."

Ninh Dạ cười lạnh: "Ai quan tâm bọn họ có tin hay không? Ta chỉ cần bàn giao cho Hắc Bạch Thần Cung, không phải là bàn giao cho Yên Vũ Lâu. Hiện tại ngươi đã biết tại sao ta muốn dẫn ngươi tới nơi này rồi chứ? Ngươi bán đứng Yên Vũ Lâu, tự biết có tội, vì vậy nhảy sông tự sát."

Nói Ninh Dạ vung tay lên, Nhị Bảo đã lăng không phi khởi, nhảy vào trong nước.

Hắn tại trong nước liều mạng giãy dụa, thế nhưng Ninh Dạ vô hình chi thủ gắt gao đè lại hắn, chính là không cho hắn nổi lên mặt nước.

Xa xa tu sĩ Huyền Sách Phủ thấy thế, đang định đi qua, Ninh Dạ nhưng phất phất tay, không cho bọn họ động.

Mặt nước phiên đằng, ồ ồ bọt khí tuôn ra.

Triệu Nhị Bảo giãy dụa chốc lát, rốt cục không động đậy nữa.

Xác nhận Triệu Nhị Bảo sinh cơ đã đứt, Ninh Dạ đứng thẳng người lên, liền như vậy đạp sóng mà đi.

Tu sĩ chưởng hình kia kích động nói: "Ninh hành tẩu, ngươi giết hắn rồi?"

Ninh Dạ cổ quái liếc hắn một cái: "Thứ cần có đều đã có rồi, còn giữ làm chi?"

Đã có?

Liền như vậy ngồi tại trên thuyền nói chuyện phiếm chốc lát, liền đều hỏi ra rồi?

Tu sĩ chưởng hình nhân sinh quan hoàn toàn bị lật đổ, nhất thời nghĩ không ra đến cùng là tình huống gì.

Ninh Dạ đã đi về phía trước: "Triệu tập tất cả mọi người, lập tức bắt người."

Ngày hôm đó, Yên Vũ Lâu nghênh đón đại thiệt thòi trước nay chưa từng có.

Trong vòng một ngày, cứ điểm khắp nơi bị nhổ, hơn mười tên ám tử Yên Vũ Lâu bị bắt.

Bởi Yên Vũ Lâu nội bộ đại thể đều là liên hệ đơn tuyến, không có tiếp xúc lẫn nhau, dẫn đến giữa lẫn nhau khó thông tin tức, vì vậy lúc Ninh Dạ trắng trợn lùng bắt, những người của Yên Vũ Lâu kia căn bản là vô pháp xác nhận tình huống, cũng không có cơ hội đào dật.

Dưới Hắc Bạch Thần Cung lôi đình xuất kích, rất nhiều người liền tiêu hủy tư liệu cũng không làm được, dẫn đến lượng lớn tin tức tiết lộ, lấy đây làm mở đầu, lại có mấy chỗ cứ điểm bị phát hiện, cuối cùng cũng coi như lần này Yên Vũ Lâu phản ứng kịp thời, rút đi bộ phận nhân thủ.

Nhưng mà coi như là vậy, vẫn là tổn thất trọng đại.

Chỉ trong một buổi, bố trí của Yên Vũ Lâu tại Chấp Tử Thành bị hủy diệt gần nửa, uy danh của Ninh Dạ càng là một thoáng truyền triệt Cửu Cung Sơn, Chấp Tử Thành.

Từ khi cửu đại tiên môn minh tranh ám đấu tới nay, đây là một lần thắng lợi lớn nhất của Hắc Bạch Thần Cung đối với Yên Vũ Lâu tại phương diện ám chiến.

Vì thế vạn chúng hoan hô.

Biết được tin tức Lâm Sinh Kiều, cũng là kinh đến mức cả người đều bất hảo rồi.

Làm sao lại?

Tại sao một cái Triệu Nhị Bảo bị tóm, lại một thoáng liên lụy tới nhiều người như vậy?

Nàng không nghĩ ra, nhưng nàng cuối cùng cũng coi như minh bạch là cái gì gợi ra tất cả những thứ này.

Tần Thì Nguyệt!

Ninh Dạ!

Kẻ trước là ngòi dẫn, kẻ sau là hung thủ.

"Ninh Dạ. . ." Ngây ra trước đường, Lâm Sinh Kiều khẽ ngâm ra cái danh tự này.

Làm sao cũng không nghĩ tới, dĩ nhiên lại là cái nam nhân Trì Vãn Ngưng vừa ý kia, mang cho Yên Vũ Lâu đả kích trọng đại như thế.

Tất cả những thứ này lại là trùng hợp sao?

Chương 9 : Tiến bộ

Chương 9: Tiến bộ

"Ninh Dạ. . ."

Phủ đặc sứ.

Tần Thì Nguyệt đứng dưới đào hoa thụ trong viện, ngước nhìn đỉnh đầu tinh không, ánh mắt nhưng có chút ngẩn ra.

Làm sao cũng không nghĩ tới, chỉ là ném ra một cái Triệu Nhị Bảo, Ninh Dạ vậy mà lại làm ra động tĩnh lớn như thế.

Nếu như sớm biết Ninh Dạ sẽ trảo nhiều người của Yên Vũ Lâu như vậy, Tần Thì Nguyệt đúng là chưa chắc đã đem Triệu Nhị Bảo ném cho hắn.

"Xác nhận sao? Không phải tùy tiện bắt người mạo công?" Tần Thì Nguyệt hỏi.

Phía sau nàng một tên cơ nhục mãnh hán úng thanh úng khí hồi đáp: "Xác nhận, xác thực đều là người của Yên Vũ Lâu, không một bắt sai."

Tần Thì Nguyệt trên người khí thế đột ngột biểu, vô hình chi lực tịch quyển, bình địa đột khởi phong lôi.

Phía sau song loan đao càng là đồng thời phát ra leng keng minh động, tựa như đang vì tìm tới đối thủ mà kích động.

Chốc lát, Tần Thì Nguyệt khí tức giảm xuống, nói: "Người này xác thực không đơn giản, bất quá kỳ quái. Nếu hắn đã biết Yên Vũ Lâu khả năng là bị giá họa, vậy tại sao còn phải khí thế hung hăng xuất thủ đối với Yên Vũ Lâu như vậy?"

Mãnh hán phía sau kia đã nói: "Vô luận Yên Vũ Lâu có phải là bị giá họa, đều là địch nhân của Hắc Bạch Thần Cung, bắt được chính là công lao."

"Vậy cũng đúng. Nhưng chẳng biết vì sao, ta luôn cảm thấy hắn còn có mục đích." Tần Thì Nguyệt nghĩ nghĩ, nói: "Giúp ta chuẩn bị một phần hậu lễ, nói cho hắn, cảm tạ hắn đã cống hiến vì chuyện của Đại Chuy."

Mãnh hán kia ngẩn ngơ: "Đặc sứ làm như thế, chẳng phải là bằng thừa nhận vụ án này có thể kết rồi."

Tần Thì Nguyệt thở dài một tiếng: "Đại chuy chết thật đáng tiếc, bất quá chung quy là đại sự trọng yếu a."

Giám Sát Đường.

Lạc Cầu Chân sắc mặt bình tĩnh nghe Tây Giang báo cáo.

Cùng Tây Giang dự liệu bất đồng, Lạc Cầu Chân không có mất mát, phẫn nộ, thậm chí bất mãn, trái lại trên mặt thăng khởi ý cười nhàn nhạt.

Sau khi trở thành Giám Sát đường chủ, Lạc Cầu Chân tựa như cũng một thoáng trở nên thành thục hơn nhiều.

Chính là ‘cái mông quyết định đầu’, trở thành Giám Sát đường chủ, hắn suy nghĩ không còn là tận sức tại nhất định phải tóm được người nào đó, lập cái đại công, mà là đầu tiên không được sai sót, bảo đảm không để người tóm được nhược điểm.

Tại dưới loại tâm thái này, hắn làm việc cũng càng lúc càng trầm ổn lão luyện.

Thời khắc này nghe xong Tây Giang báo cáo, Lạc Cầu Chân nhàn nhạt ‘ân’ một tiếng: "Đại phá Yên Vũ Lâu. . . Có ý tứ. Ngươi đối với điều này có cách nhìn gì không? Tây Giang."

Tây Giang cười bồi nói: "Thuộc hạ vô năng, nhìn không ra vấn đề gì."

Lạc Cầu Chân cũng không kỳ quái: "Đây vốn không phải là sở trường của ngươi, ngươi không hiểu cũng bình thường. Yên Vũ Lâu cùng Mộc Khôi Tông thuộc về minh hữu, nếu như Ninh Dạ là Bạch Vũ, như vậy theo lý hắn là không nên xuống tay với Yên Vũ Lâu."

Tây Giang có chút hiểu được: "Vì vậy Ninh Dạ là muốn thông qua loại phương thức này chứng minh bản thân?"

Lạc Cầu Chân lại vẫn là lắc đầu: "Tại chỗ này của ta, hắn cọ rửa không được bản thân, tại Đại Điện Thủ nơi đó, hắn không cần tẩy, vì vậy lý do ngươi cấp tuy rằng thành lập, nhưng ý nghĩa không lớn. Ta luôn cảm thấy hắn còn có mục đích gì khác, có lẽ, hắn chính là muốn khiến cho chính mình lập nhiều một chút công lao, hảo gia tăng tiền vốn đối kháng cùng ta đi. Bất quá những cái này đều không trọng yếu, đúng rồi, chuyện để ngươi làm thế nào rồi?"

"Đã lấy được ba khối mảnh vỡ Thiên Cơ Điện." Tây Giang hồi đáp.

Lạc Cầu Chân thoả mãn gật đầu.

Tây Giang người này, không có bản lãnh gì, thế nhưng bản lĩnh phụng nghênh phách mã kiến phùng sáp châm đến là không tệ.

Lạc Cầu Chân nguyên bản cũng không am hiểu dùng người, thế nhưng Ninh Dạ sẽ trưởng thành, Lạc Cầu Chân cũng sẽ trưởng thành.

Sau khi trở thành Giám Sát đường chủ, Lạc Cầu Chân bắt đầu lý giải tại sao thượng vị giả yêu thích dùng một ít người không có bản lãnh. Bởi vì những người này tuy rằng làm việc không được, thế nhưng xử lý quan hệ nhân tế, phương diện ngoại giao thường thường lại là một đám hảo thủ.

Vì vậy Lạc Cầu Chân không để Tây Giang phụ trách giám thị Ninh Dạ nữa, mà là phái hắn một cái nhiệm vụ khác —— tìm kiếm mảnh vỡ Thiên Cơ Điện.

Thiên Cơ Điện sau khi phá nát, tán lạc khắp nơi, trong đó phần lớn bị các đại tiên môn nắm giữ.

Bởi không có chủ thể Thiên Cơ Điện, mảnh vỡ hầu như vô pháp lợi dụng. Cho dù là những môn phái khai phá ra công năng của mảnh vỡ kia , cũng là đúng bệnh hốt thuốc, lại có thêm mảnh vỡ cũng chưa chắc có thể phát huy tác dụng, vì vậy làm một kiện bảo vật không có giá trị gì, các đại đỉnh cấp tiên môn cũng không có đi sưu tập, càng không coi trọng.

Đối với bọn họ mà nói, trọng yếu chính là Thiên Cơ Điện sẽ không xuất hiện, mà không phải chính mình nắm giữ.

Thế nhưng Ninh Dạ xuất hiện, lại khiến cho sự tình phát sinh thay đổi.

Vì vậy khoảng thời gian này, Lạc Cầu Chân nghĩ đến một cái kế hoạch.

Chủ động sưu tập mảnh vỡ Thiên Cơ Điện.

Nếu đã không biết ai là đào phạm Thiên Cơ Môn, vậy thì cướp trước một bước, đem mảnh vỡ Thiên Cơ Điện sưu tập tới, có bản lĩnh, ngươi liền lại tới trộm.

Cái kế hoạch này thu được Nhạc Tâm Thiện chống đỡ, mà Tây Giang chính là chấp hành giả.

Khoảng thời gian này Tây Giang một mạch du tẩu tại các tiểu tiên môn Mặc châu, hoặc doạ dẫm, hoặc cường đoạt, hoặc sách nhiễu, hoặc mua, nói chung, chỉ cần biết ai có mảnh vỡ Thiên Cơ Điện liền nghĩ biện pháp kiếm tới.

Công việc này xác thực thích hợp hắn, chưa tới nửa năm thời gian, đã sưu tập đến ba khối.

Thời khắc này Lạc Cầu Chân nghĩ nghĩ, nói: "Qua mấy ngày nữa đem tin tức thả ra ngoài, liền nói trong giao dịch lần này giữa Thần Cung và Cực Chiến Đạo, sẽ có mảnh vỡ Thiên Cơ Điện."

"Thả ra ngoài?" Tây Giang sững sờ: "Liền như vậy thả ra ngoài? Hắn sẽ xuất thủ sao?"

"Ta tin tưởng hắn sẽ." Lạc Cầu Chân nở nụ cười: "Ta hiện tại có chút lý giải Ninh Dạ người này. Người này làm việc yêu thích chủ động xuất kích, yêu thích mạo hiểm. Bất quá cái này không phải trọng yếu nhất, trọng yếu nhất chính là, lần này ta sẽ không công nhiên đối phó hắn, mồi ném ra ngoài, hắn ăn hay không ăn, đều xem bản thân hắn. Vô luận hắn làm thế nào, Giám Sát Đường ta đều sẽ không có trách nhiệm."

Đầu tiên phải biết bảo vệ chính mình.

Đây là điều Lạc Cầu Chân học được tại trong giao thủ cùng Ninh Dạ.

Sau đó Lạc Cầu Chân khẽ cười lên: "Ta trước đây phạm vào cái sai lầm, chính là ta tổng là nghĩ phải tự tay bắt được hắn, nhân tang tịnh hoạch. Nhưng hiện tại ta biết ta sai rồi, là ta quá mức cấp công cận lợi. Kỳ thực có một số việc vốn là có thể rất đơn giản. . ."

Hắn không hề nói tiếp, bởi vì những lời trước đó, có thể bị Ninh Dạ biết, tiếng lòng chân chính của hắn, lại sẽ không thổ lộ.

Cái bộ phận không nói kia là: Chỉ cần Ninh Dạ động thủ, mặc kệ làm sạch sẽ bao nhiêu, đều sẽ khiến hắn lại một lần nữa tiến vào tầm nhìn của thượng tầng.

Mà muốn trảo một người, kỳ thực là có thể không cần bất kỳ chứng cớ nào, chỉ cần khiến mặt trên cũng hoài nghi đối với hắn liền đủ rồi.

Trước đây Lạc Cầu Chân chỉ muốn bản thân bắt được Ninh Dạ, liền nhất định phải có đầy đủ chứng cứ, vì vậy quên phương diện này, kết quả cuối cùng chính là ngoại trừ hắn tin tưởng Ninh Dạ là Bạch Vũ, những người khác căn bản không tin tưởng.

Sau khi trở thành Giám Sát đường chủ, Lạc Cầu Chân rốt cục học được một cái đạo lý: Tính dưới không bằng tính trên.

Thay vì hướng xuống khổ sở truy tìm sơ hở của Ninh Dạ, tìm tới chứng cứ, đến không bằng dụng tâm với kẻ trên, mới là chính đạo!

Chỉ cần mặt trên hoài nghi ngươi, vậy thì đủ rồi.

Như vậy Ninh Dạ, đối diện ba khối mảnh vỡ Thiên Cơ Điện.

Ngươi động tâm không?

Chương 10 : Ủy thác

Chương 10: Ủy thác

Sương Nguyệt Phường.

Phòng khách quý lầu hai.

Khi Lạc Cầu Chân còn đang tính toán Ninh Dạ thời điểm, Ninh Dạ chính ở chỗ này, mang theo một đám lớn tu sĩ, uy phong lẫm lẫm.

Lâm Sinh Kiều đầy mặt tươi cười tiếp đón, nhưng trong lòng đang điên cuồng hồi hộp.

Hắn làm sao lại tới?

Chẳng lẽ nói bên trong những ám tử kia có người bán đứng bản thân?

Lâm Sinh Kiều bắt đầu hối hận, có lẽ bản thân nên chạy từ đầu.

Nàng không chạy là bởi vì nàng không có lựa chọn, trách nhiệm trọng yếu nhất của Sương Nguyệt Phường chính là giám sát hảo Trì Vãn Ngưng.

Nếu như nàng chạy, liền không còn ai có thể liên hệ cùng Trì Vãn Ngưng, ảnh hưởng đến kế hoạch khống chế Thanh Mộc Lão Tổ, lại là đại sự hạng nhất.

Chính bởi vậy Lâm Sinh Kiều cũng chỉ có thể đánh cược một lần —— ám tử bị bắt không có liên hệ trực tiếp cùng nàng, chỉ là có liên hệ cùng tỳ nữ Tâm Đào của nàng.

Vì vậy Ninh Dạ có khả năng là phát hiện Tâm Đào, chỉ cần Tâm Đào không bán bản thân, bản thân liền còn có cơ hội.

Thực sự không được, cũng chỉ có thể giết chết Tâm Đào.

Bất quá cái ý niệm này chỉ là vừa mới thăng khởi, liền bị Ninh Dạ bỏ đi.

Ninh Dạ cười nói: "Mạo muội tới cửa, kính xin Lâm chưởng quỹ thứ lỗi, thực sự là Ninh Dạ có một chuyện muốn nhờ."

Lâm Sinh Kiều cười giống cái tú bà kỹ viện: "Ai ui, Ninh hành tẩu ngài thật quá khách khí, ngài chính là đại nhân vật, ngài nguyện ý tới, tiểu điếm 'bồng tất sinh huy'. Có nhu cầu gì ngài cứ việc nói."

Vừa nói vừa vì Ninh Dạ châm trà.

Ninh Dạ cũng không động vào nước trà, chỉ là nói: "Là như vậy, ta nghe nói Sương Nguyệt Phường chuyên về chế tác các loại bảo vật, cho nên muốn hỏi một chút, các ngươi có phải cũng có thể chế tác khôi lỗi không?"

"Khôi lỗi?" Lâm Sinh Kiều ngẩn người, nghĩ nghĩ, cẩn thận hồi đáp: "Sương Nguyệt Phường chủ yếu lấy chế tác các loại pháp bảo làm chủ, bất quá thiên hạ đạo lý tương thông, khôi lỗi đến là cũng có thể chế tác, bất quá Thần Mộc Phường ở phương diện này so với chúng ta càng thêm am hiểu, Ninh hành tẩu nếu như có nhu cầu ở phương diện này, vì sao không đi tìm Khôi Binh Phường?"

Ninh Dạ trả lời: "Bởi vì hậu trường của Khôi Binh Phường là Tiết Vô Đạo."

Tiết Vô Đạo là một trong Tứ Cửu Nhân Ma của Hắc Bạch Thần Cung, nhân xưng Huyết Khôi Ma, xem như là am hiểu khôi lỗi chi đạo nhất trong Hắc Bạch Thần Cung.

Hắn là người của Bạch điện nhất hệ.

Người của Hắc điện, đương nhiên sẽ không tìm người của Bạch điện hợp tác.

Ninh Dạ lý do này tìm danh chính ngôn thuận.

"Vậy còn có. . ." Lâm Sinh Kiều còn muốn nói những cái tên khác, Ninh Dạ đã nhíu mày: "Tìm các ngươi, tự nhiên là bởi vì những lựa chọn khác đều không tốt. Khôi lỗi ta cần làm lần này có chút đặc thù, cần bảo mật, không tiện để người ngoài biết. Làm sao, Sương Nguyệt Phường muốn cự tuyệt sinh ý của ta sao?"

Lâm Sinh Kiều trong lòng nhảy một cái, biết mình biểu hiện không đúng, mất đi đúng mực, chân chính thương gia, làm sao có khả năng từ chối chuyện làm ăn?

Vội nói: "Làm sao lại như vậy chứ? Ninh hành tẩu đại giá quang lâm, sợ tiểu điếm không hoàn thành được chuyện ngài giao cho, khiến hành tẩu thất vọng."

"Vậy thì nỗ lực hoàn thành đi." Ninh Dạ nói đã lấy ra Thanh Mộc Tâm, Dương Viêm Kim các loại tài liệu, nói: "Ta muốn một bộ thần cơ khôi, nội trí huyền phủ, thần môn, tinh bàn, huyền phủ tại trung vị, thần môn hạ hành. . ."

Ninh Dạ đem yêu cầu của chính mình nhất nhất nói ra, yêu cầu chi phức tạp, nghe được Lâm Sinh Kiều cũng là trố mắt ngoác mồm: "Ninh hành tẩu yêu cầu này, lại là hiếm có nghe nói."

"Ta có nguyên nhân của ta, ngươi chiếu làm là được. Vật liệu cơ bản ta sẽ cung cấp, linh tính các ngươi tới. Mặt khác, đây không phải bản mệnh khôi của ta, vì vậy ta cần một bộ nguyên thần của sinh vật không gian làm linh tính, tốt nhất là Vạn Pháp cảnh."

Lâm Sinh Kiều nghe bật cười: "Yêu cầu này của ngài thật đúng là quá cao, nguyên thần Vạn Pháp cảnh, đã không dễ được, huống hồ còn là sinh vật loại không gian."

"Ngươi định giá là được."

Lâm Sinh Kiều nghĩ nghĩ, nói: "Chỉ riêng một cái nguyên thần sinh vật không gian Vạn Pháp cảnh, liền trị giá 150 vạn linh thạch . Còn những phương diện khác, Ninh hành tẩu đã cung cấp đầy đủ vật liệu, đến là hao phí không nhiều, thêm vào chi phí chế tác, hai triệu linh thạch thế nào?"

Giá tiền này vẫn tính công đạo.

Ninh Dạ gật đầu: "Còn có nhu cầu gì không?"

"Ninh hành tẩu cần dự chi trăm vạn linh thạch."

Lấy thực lực của Yên Vũ Lâu, thu được nguyên thần của sinh vật không gian Vạn Pháp cảnh kỳ thực không khó, chỉ bất quá Lâm Sinh Kiều không thể nào nói như vậy, chỉ có thể nói bản thân cũng phải từ bên ngoài mua.

"Có thể, ta yêu cầu bảo mật . Còn cái kia trăm vạn linh thạch, ta cần thời gian xoay xở, trước hết dùng cái này làm đặt cọc đi."

Ninh Dạ nói đã lấy ra một cái hộp.

Mở hộp ra, bên trong bày đặt một kiện bảo vật.

Tru Ma Thứ.

Đây chính là bảo vật Thiên Cơ Môn ngày đó Ninh Dạ từ Tù Tiên Cốc thu hồi lại, bởi vì đối với hắn vô dụng, vì vậy liền một mạch lưu ở trong tay.

Làm một kiện pháp bảo cấp bậc Vạn Pháp, đến cũng đáng giá trăm vạn linh thạch.

"Có thể." Lâm Sinh Kiều vội nói, trong lòng nàng có quỷ, lại sao dám cùng Ninh Dạ cò kè mặc cả.

"Như vậy còn lại, liền đợi sau khi quý phường hoàn thành thanh toán nốt. Tốt nhất mau mau, ta không có thời gian." Ninh Dạ nói đã đứng dậy rời khỏi.

Ninh Dạ đi, mang theo một đám lớn tu sĩ của Huyền Sách Phủ, uy phong lẫm lẫm như một vị đại tướng quân.

Lâm Sinh Kiều tâm tình nhưng vẫn còn đang kích đãng.

Bản năng của một cái gián điệp khiến nàng không dám khinh thường lần đến thăm này của Ninh Dạ.

Nhìn theo Ninh Dạ rời khỏi, Lâm Sinh Kiều ngồi yên một lát, cuối cùng có quyết định.

Trước tiên phóng thích một cái pháp thuật, kiểm tra Tru Ma Thứ, xác nhận là không có vấn đề gì xong, Lâm Sinh Kiều đem nó từ trong hộp lấy ra, đổi một cái hộp khác, sau đó xoay người tiến vào gian phòng đằng sau.

Mở ra mật thất, bên trong gửi chính là bảo vật Sương Nguyệt Phường nhiều năm tích lũy.

Đem Tru Ma Thứ đặt lên một cái giá, lại thi gia thủ đoạn cấm chế xong, Lâm Sinh Kiều không có lui ra, mà là mặt khác từ trên giá lấy ra một cái hộp ngọc.

Mở hạp ra, bên trong càng bất ngờ là một cái thế giới độc lập, hữu sơn hữu thủy lâu đài, thậm chí có nhật nguyệt luân chuyển.

Mà tại phía trên thế giới loại nhỏ này, càng có một tòa thiên cung, mơ hồ có thể thấy được vô số người tí hon ở bên trong hoan thanh ca vũ.

Càng có một người, đỉnh đầu vương quan, cao tọa tại phía trên tiên điện.

Lâm Sinh Kiều đã quỳ xuống: "Xin chào Giới Chủ."

Người tí hon đầu đội vương quan kia liền ngẩng đầu nhìn lại, hướng Lâm Sinh Kiều nói: "Chuyện gì quấy nhiễu?"

Lâm Sinh Kiều nói: "Ninh Dạ tới rồi."

"Hắn? Chuyện gì vậy?" Tiểu nhân kia cực kỳ chấn kinh.

Lâm Sinh Kiều hồi đáp: "Hắn thác Sương Nguyệt Phường vì hắn chế tạo một đài khôi lỗi. . ."

Lâm Sinh Kiều đem yêu cầu đại thể nói qua một thoáng.

Tiểu nhân liền tại trong tiên điện đi lại vài bước: "Đồ vật hắn đưa tới, đã tra nghiệm chưa?"

"Đã tra nghiệm, cũng không có vấn đề."

"Nếu như thế, trước tiên làm cho hắn. Còn Ninh Dạ. . ." Tiểu nhân nhi kia vuốt cằm suy nghĩ một lúc: "Người này là cái mối họa, không thể lưu."

"Giết hắn? Ta sợ Vãn Ngưng sẽ nổi điên."

"Không cần chúng ta xuất thủ. Giang Đại Chuy chi sự, hẳn là Vạn Hoa Cốc tại hậu trường giở trò. Nếu bọn họ đã động thủ trước, chúng ta cũng không cần khách khí. Đem chuyện tiết lộ cơ mật nói cho Tần Thì Nguyệt đi. . . Lần này Yên Vũ Lâu ta tổn thất trọng đại như thế, làm sao cũng không thể để cho bọn họ dễ chịu. Liền để bọn chúng chó cắn chó đi."

"Cái kia há không phải tiện nghi Ninh Dạ cùng Tần Thì Nguyệt?"

"Đại cục làm trọng. Thuận tiện cũng có thể xem xem, Trì Vãn Ngưng cùng Ninh Dạ đến cùng đi tới một bước nào."

"Đã minh bạch."

Nhẹ nhàng khép lại hộp ngọc, Lâm Sinh Kiều lui ra bảo khố.

Thiên Cơ Điện.

Trong Côn Lôn Kính, chỉ có hình ảnh một đống rác rưởi.

Một cái lão thái thái quét rác đem rác rưởi trên mặt đất toàn bộ quét lên, đặt vào trên xe, liền như vậy kéo ra ngoài.

Nhìn thấy một màn này, Ninh Dạ khe khẽ thở dài.

Lâm Sinh Kiều quá cẩn thận.

Trên Tru Ma Thứ không có Nguyệt Ảnh Hàn Sa, thế nhưng trong hộp đặt Tru Ma Thứ có.

Không nghĩ tới chính là, Lâm Sinh Kiều thế mà thay đổi hộp đựng, sau đó trực tiếp đem nguyên lai hộp vứt bỏ.

Kế hoạch đưa Nguyệt Ảnh Hàn Sa tiến vào Sương Nguyệt Phường thất bại, nếu như thêm vào lần truy tung lúc trước kia, đây là lần thất bại thứ hai.

Đối diện đối thủ cẩn thận như vậy, Ninh Dạ cũng cảm thấy bất đắc dĩ.

Bất quá kế hoạch đến cũng không phải toàn diện thất bại.

Chí ít Ninh Dạ xác định một chuyện: Lâm Sinh Kiều mặc dù là thi pháp đối với Tru Ma Thứ, nhưng hộp lúc đó cũng ở bên cạnh, điều này nói rõ thủ pháp kiểm tra của Lâm Sinh Kiều, cũng không thể nhìn thấu tác dụng của Nguyệt Ảnh Hàn Sa.

Rất tốt, có lẽ lần sau có thể to gan hơn một chút rồi.

Chương 11 : Ngọc Hoàng Cốt

Chương 11: Ngọc Hoàng Cốt

Một ngày sau.

Phủ đặc sứ.

Tần Thì Nguyệt vẫn như cũ đứng sừng sững như cung, phảng phất vĩnh viễn đều sẽ không ngồi xuống.

Chỉ là không còn là đứng tại trên bậc thang nói chuyện với Ninh Dạ, mà là để Ninh Dạ đứng tại bên cạnh nàng.

Liếc nhìn tu sĩ phía sau Ninh Dạ, Tần Thì Nguyệt nói: "Ninh hành tẩu gần đây uy phong rất lớn a, Chấp Tử Thành bởi vì ngươi, nháo đến mãn thành phong vũ."

Ninh Dạ cười nói: "Tần đặc sứ cười chê rồi, ta không phải giảo động phong vũ, mà là đang dẹp loạn phong vũ. Bất quá cũng bởi vậy, khó tránh khỏi bị tiểu nhân ngấp nghé, không thể không cẩn thận một ít."

"Nói cũng đúng, Yên Vũ Lâu bị ngươi làm cho như thế, nguyên khí đại thương. Sau này còn muốn hưng phong tác lãng cũng là khó rồi, ngươi trận này, đổi tới khả năng là Chấp Tử Thành mười năm bình an."

Nàng nói đi về phía trước mấy bước, Ninh Dạ cùng nàng sóng vai mà đi, hai người tại trong vườn nhàn nhã cất bước.

Ninh Dạ nói: "Mười năm bình an không dám nói, có thể đổi lấy Yên Vũ Lâu bớt làm chút chuyện buồn nôn Hắc Bạch Thần Cung ta, thế là tốt rồi. Kỳ thực, tu sĩ chúng ta, chí tại đại đạo. Tục sự quấn thân chung quy không tốt. Với ta mà nói, nếu như có thể mau mau giải quyết chuyện ở nơi đây, hồi sơn an tâm tu hành, mới là thượng giai."

"Ngô, có lẽ chính là bởi vì cái nguyên nhân này, dẫn đến Trường Thanh Giới tuy có thượng tiên vô số, nhưng khó tránh khỏi rung chuyển. Chỉ vì người người chỉ cầu tự ngã, không để ý cái khác."

"Tần đặc sứ đến là lòng mang thiên hạ?"

"Nằm trong chức trách, không thể không nghĩ."

"Ngươi nói như vậy, ta đến cảm thấy bản thân phải nhanh nhanh từ đi chức vụ hành tẩu này mới đúng, dù sao hành tẩu là quyền lợi, cũng là nghĩa vụ, nếu không thể tận nghĩa vụ, đến không bằng từ đi, cũng miễn ngồi không ăn bám."

"Nếu ngươi đã không muốn làm, vậy vì sao lại làm?"

Ninh Dạ liền thở dài một tiếng: "Không cách nào a, tiểu nhân ở bên, thực lực không đủ, chỉ có thể quyền lực bù đắp."

Tần Thì Nguyệt liền nhẹ nhàng nở nụ cười: "Thực lực không đủ, quyền lực bù đắp. . . Nếu để cho Diệt Tuyệt Vương nghe nói như thế, tất nhiên sẽ nói, thực lực không đủ lại càng phải tập trung tu hành, quyền lực bù đắp, hạng người thủ xảo, làm sao có thể thành đại sự?"

Ninh Dạ nhún nhún vai: "Sư phụ ta cũng nói như vậy."

"Nhưng ta lại yêu thích hồi đáp của ngươi." Tần Thì Nguyệt nói: "Thiên hạ này, yêu thích dùng nắm đấm giải quyết vấn đề có rất nhiều, yêu thích dùng não lại quá ít. Hiếm thấy có cái đồng đạo trung nhân, nhưng lại chí không ở chỗ này. . . Ngươi như toàn tâm tu hành, ta sẽ cảm thấy tiếc nuối."

Ninh Dạ liền cười: "Con đường tu hành, luôn nhiều gian hiểm. Không nhất định phải tra án mới cần dùng não, có lúc trên đường tu hành, càng cần tính toán. Thậm chí loại chuyện tra án định tội này, bản thân cũng có thể coi là tu hành."

"Ồ? Vậy Ninh hành tẩu gần nhất tu hành thế nào?"

Ninh Dạ ung dung thong thả hồi đáp: "Bắt được nhiều người như vậy, dù sao cũng nên có một ít chỗ tốt."

Tần Thì Nguyệt ngẩn ra, ngửa mặt lên trời cười to: "Không sai! Tổng là phải có chút chỗ tốt!"

Yên Vũ Lâu nhiều ám tử như vậy bị Ninh Dạ bắt được, muốn nói không chút chỗ tốt tại tay làm sao có khả năng?

Chỉ riêng pháp khí, pháp bảo, phù lục, các loại tư nguyên tu hành lục soát ra liền có không ít.

Trong này phần lớn nộp lên cho Hắc Bạch Thần Cung, nhưng còn có bộ phận liền để cho người của Huyền Sách Phủ ăn vụng. Ninh Dạ thân là thủ lĩnh hành động, lợi ích tự nhiên không nhỏ. Qua loa tính toán, 20 vạn linh thạch lợi ích tổng là có, đó còn chưa tính phân cho thuộc hạ.

Ninh Dạ không có che giấu, thủ bút của hắn không lớn, cơ bản phù hợp quy tắc làm việc ngầm của tông môn, nếu không lấy nhiều, cũng không không lấy, coi như thừa nhận, cũng sẽ không có phiền toái gì.

Tần Thì Nguyệt đã nói: "Người của Yên Vũ Lâu cho ta tin tức, chuyện Giang Đại Chuy, hẳn là Vạn Hoa Cốc gây nên."

"Vạn Hoa Cốc?" Ninh Dạ kỳ quái: "Yên Vũ Lâu vì sao lại cho rằng là bọn họ làm? Hay là bọn hắn tùy tiện tìm một kẻ đi ra đỉnh bao? Hơn nữa Vạn Hoa Cốc không phải minh hữu của Cực Chiến Đạo sao?"

"Minh hữu cũng là có thể tính toán lẫn nhau a, huống hồ lần này Yên Vũ Lâu cũng xác thực đưa ra một cái lý do tốt."

"Lý do gì?"

"Ngọc Hoàng Cốt."

Ngọc Hoàng Cốt?

Nghe đến danh tự này, Ninh Dạ cũng là cả kinh.

Ngọc Hoàng Cốt là một khối xương, nghe nói là đại năng trước đây sau khi tọa hóa để lại. Đại năng trên là tồn tại cảnh giới thứ sáu trước khi Phá Giới Bi vỡ vụn, vị cực Nhân Hoàng, sau khi phá diệt lưu lại một khối xương cốt, trong suốt như ngọc, nên xưng Ngọc Hoàng Cốt.

Vật này nghe nói nắm giữ một điểm tinh ý của Nhân Hoàng đại năng, lấy chi tu hành, có khả năng tham ngộ đại đạo, phá đệ ngũ cảnh.

Đương nhiên, truyền thuyết chỉ là truyền thuyết, hoàng cốt di thế tuy không nhiều, nhưng cũng không phải là không có, cũng chưa nghe nói có kẻ nắm giữ nào thành tựu cảnh giới thứ sáu. Thế nhưng Hoàng cốt ẩn chứa đại đạo chi tắc lại có khả năng là thật, lấy chi tu hành, thực lực tinh tiến là sự thực.

Ninh Dạ kỳ quái: "Ta còn tưởng rằng hậu trường hắc thủ giá họa Yên Vũ Lâu là vì phá hoại Cực Chiến Đạo cùng Hắc Bạch Thần Cung kết minh."

Tần Thì Nguyệt du nhiên trả lời: "Phá hoại đương nhiên là muốn phá hoại, bất quá 'thiên hạ bon chen, đều hướng về lợi'. Đối với tu sĩ mà nói, mục đích hành động thuần túy chính trị, tới nay đều không có ý nghĩa. Tài nguyên tu tiên có thể cường đại cá nhân, chính là cái lợi lớn nhất, cũng là phương thức phá hoại tốt nhất."

"Ngươi là nói. . ."

"Nội dung hợp tác giữa Cực Chiến Đạo cùng Hắc Bạch Thần Cung có rất nhiều, một loại trong đó chính là liên quan tới Ngọc Hoàng Cốt."

"Vậy là Ngọc Hoàng Cốt tại Hắc Bạch Thần Cung hoặc trong tay ngươi?"

"Không, là trong tay Yên Vũ Lâu."

Theo Tần Thì Nguyệt giải thích, Ninh Dạ cuối cùng đã rõ ràng.

Nguyên lai căn Ngọc Hoàng Cốt này, vốn là đồ vật của Vạn Hoa Cốc. Nhưng do đạo tắc uẩn hàm trong đó có quan hệ cùng luyện thể, Vạn Hoa Cốc lấy nữ tính làm chủ, tu hành đa phần đi lộ tuyến pháp thuật âm nhu, vì vậy Ngọc Hoàng Cốt đối với các nàng giá trị không lớn, liền dự định đem trao đổi cùng Cực Chiến Đạo.

Dù sao Cực Chiến Đạo là thích hợp Ngọc Hoàng Cốt nhất.

Thế nhưng giao dịch còn chưa phát sinh liền bị Yên Vũ Lâu cắt rễ rồi.

Cũng không biết bọn họ từ đâu kiếm được tin tức, phái ra lượng lớn hảo thủ nhanh nhẹn cướp đi Ngọc Hoàng Cốt, chọc cho Vạn Hoa Cốc tức giận bừng bừng, nhưng vẫn không làm gì được đám gia hỏa này.

Thế nhưng công pháp của Yên Vũ Lâu lấy ẩn nấp ám sát làm chủ, tương tự không thích hợp Ngọc Hoàng Cốt, vì vậy thế mà ngược lại thử nghiệm dùng vật này giao dịch cùng Cực Chiến Đạo.

Vấn đề là lộ tuyến của Cực Chiến Đạo cùng Yên Vũ Lâu hoàn toàn tương phản, bọn họ mặc dù cảm thấy cực hứng thú đối với Ngọc Hoàng Cốt, lại hầu như không bỏ ra nổi thần vật ngang giá có thể khiến cho Yên Vũ Lâu cảm thấy hứng thú.

Vừa vặn vào lúc này Hắc Bạch Thần Cung quăng đến tú cầu, muốn cùng Cực Chiến Đạo đình chiến, hợp tác.

Mà Hắc Bạch Thần Cung lại có một vật, chính là thứ Yên Vũ Lâu muốn.

Nguyên Cực Thần Quang.

Nguyên Cực Thần Quang là một đạo ánh sáng, chính là một vị đại năng trước đây của Hắc Bạch Thần Cung, dốc hết một đời tâm huyết luyện hóa mà thành.

Vật này thiên phú quang chi đạo tắc, độn quang di hình, biến huyễn mạc trắc, chính là tu hành chí bảo, cũng có phụ trợ chiến đấu chi năng.

Yên Vũ Lâu am hiểu nhất hành sự tại trong các loại hoàn cảnh bóng tối, đêm mưa, tại ban ngày trái lại không thích ứng.

Vật này thiên phú đạo tắc, nếu có thể chiếm được, đại đại bù đắp không đủ, có khả năng sáng tạo ra một cái sát thủ siêu cấp chân chính.

Chính bởi vậy, Yên Vũ Lâu là rất muốn có được Nguyên Cực Thần Quang.

Làm sao Ngọc Hoàng Cốt đối với Hắc Bạch Thần Cung tuy có sức mê hoặc, lại không có lớn như đối với Cực Chiến Đạo, tự nhiên là sẽ không nguyện ý trao đổi.

Mà Cực Chiến Đạo lại có một vật, đến là khiến Hắc Bạch Thần Cung càng cảm thấy hứng thú.

Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán, cũng là thần khí tối hợp thi triển hắc bạch thần thông.

Vật này nguyên bản liền là Hắc Bạch Thần Cung chi bảo, chỉ là trước kia tại trong tiên môn chiến tranh bị Cực Chiến Đạo thu được, vẫn luôn muốn cầm về.

Cứ như vậy, sự tình liền thuận lý thành chương.

Cực Chiến Đạo dùng Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán cùng Hắc Bạch Thần Cung trao đổi Nguyên Cực Thần Quang, sau đó lại dùng Nguyên Cực Thần Quang đổi Ngọc Hoàng Cốt.

Lần này Cực Chiến Đạo đi tới hợp tác, chủ yếu chính là vì việc này.

Chính là vì cái nguyên nhân này, Giang Đại Chuy mới xuất hiện tại trà xá, kỳ thực chính là muốn liên hệ cùng người của Yên Vũ Lâu, thương thảo vấn đề giao dịch đằng sau.

Chẳng ai nghĩ tới chính là, đột nhiên có người vào lúc này xuất thủ, kích sát Giang Đại Chuy.

Càng không có nghĩ tới chính là, coi như Ninh Dạ nhìn thấu Yên Vũ Lâu là bị giá họa, nhưng căn bản không quản sự thực, vẫn như cũ quyết tâm, quét ngang Yên Vũ Lâu, làm Yên Vũ Lâu vô cùng chật vật.

Bọn họ cũng là bị bức gấp rồi, chỉ có thể liên hệ Tần Thì Nguyệt, nói cho nàng nguyên lai Vạn Hoa Cốc từ khi bị trộm mất Ngọc Hoàng Cốt, toàn lực truy tra. Bọn họ cũng có người tại trong Yên Vũ Lâu, thế mà tra được chuyện hợp tác giao dịch lần này.

Chỉ bất quá tin tức để lộ việc này, Yên Vũ Lâu lúc trước một mạch bí mật không nói. Mãi đến tận lần này sự phát, Yên Vũ Lâu mới bị ép nói ra, để cọ rửa oan khuất cho bản thân.

"Hóa ra là như vậy." Ninh Dạ cười nói: "Không nghĩ tới một lần ám sát nho nhỏ, thế mà dính đến ba cái thần vật, tứ đại tông môn. Ninh Dạ ta có thể tham dự trong đó, cũng có vinh dự a!"

Tần Thì Nguyệt nói: "Sự tình đều đã nói rõ với ngươi, như vậy ngươi cảm thấy, việc này liệu có phải là Vạn Hoa Cốc gây nên?"

"Ta?" Ninh Dạ nở nụ cười: "Ta không để ý a."

"Không để ý?" Tần Thì Nguyệt kinh ngạc nhìn Ninh Dạ.

"Đúng a, không để ý." Ninh Dạ rất nghiêm túc nói: "Yên Vũ Lâu nói là Vạn Hoa Cốc làm, việc này không bằng không cứ. Tuy rằng từ trên đạo lý giảng, xác thực có khả năng này, nhưng việc thiên hạ, há lại là mọi chuyện đều dựa theo đạo lý? Nếu như ta nguyện ý, ta có thể tìm ra một trăm lý do nói chuyện này chính là Yên Vũ Lâu làm ra. Tỉ như, Yên Vũ Lâu am hiểu ám chiến thế nào đi nữa, nội bộ cũng tổng phải có một ít luyện thể cường nhân chứ? Những người này lẽ nào lại không có hứng thú đối với Ngọc Hoàng Cốt? Đối với bọn họ mà nói, không chừng liền hi vọng Yên Vũ Lâu vô pháp giao dịch, Ngọc Hoàng Cốt giao dịch không được, cũng chỉ có thể mang về Yên Vũ Lâu, như vậy bọn họ liền có cơ hội. Ngươi xem, cứ như vậy, Yên Vũ Lâu liền có động cơ ra tay giết người phá hoại hợp tác."

Tần Thì Nguyệt ngẩn ngơ, hiển nhiên không nghĩ tới Ninh Dạ lại nói như vậy, nhưng ngẫm lại hắn nói vẫn đúng là có lý, đáp lại nụ cười: "Ngươi nói đúng, việc thiên hạ, không thể mọi chuyện đều dựa vào suy luận, chung quy vẫn là sự thực lên tiếng."

Ninh Dạ lắc đầu: "Ta nhưng cảm thấy, là lợi ích lên tiếng."

Tần Thì Nguyệt nheo mắt lại: "Đây chính là nguyên nhân vì sao ngươi lạnh lùng hạ sát thủ đối với Yên Vũ Lâu? Đối với ngươi mà nói Yên Vũ Lâu có phải là chân hung hay không không trọng yếu, trọng yếu chính là ngươi đã có manh mối, nhất định phải nắm chắc cơ hội. Bắt được người của Yên Vũ Lâu, đó chính là công."

"Không sai!" Ninh Dạ hồi đáp: "Vì vậy hung phạm có phải là người của Vạn Hoa Cốc hay không. . . Ta không để ý."

"Vậy nếu như ta muốn ngươi bàn giao cho ta đây?" Tần Thì Nguyệt hỏi ngược lại: "Bất kể nói thế nào, chết vẫn là người của Cực Chiến Đạo ta, ta muốn ngươi tìm ra hung phạm cho ta."

"Vậy lại phải xem, Tần đặc sứ muốn chính là hung phạm, hay là người của Vạn Hoa Cốc."

Tần Thì Nguyệt lại lần nữa không nói gì.

Vạn Hoa Cốc là minh hữu của Cực Chiến Đạo, nàng đương nhiên không thể nào nói, ta muốn ngươi đối phó Vạn Hoa Cốc.

Nhưng nếu như đúng là Vạn Hoa Cốc âm thầm xuất thủ, Tần Thì Nguyệt lại là muốn cái kết quả này.

Không phải là bởi vì Giang Đại Chuy, mà là bởi vì Vạn Hoa Cốc rất khả năng sẽ toàn lực phá hoại hành động. Một khi thật để cho bọn họ đoạt lại Ngọc Hoàng Cốt, vậy Cực Chiến Đạo lần này trao đổi chính là để cho người khác dùng —— đối với bọn họ Nguyên Cực Thần Quang cũng không có bao nhiêu tác dụng.

Nghĩ một hồi, Tần Thì Nguyệt nói: "Hung phạm là ai xác thực không trọng yếu, thế nhưng hợp tác không thể bởi vậy chịu ảnh hưởng."

Ninh Dạ minh bạch ý của nàng, ý vị thâm trường nói: "Nhưng mà Yên Vũ Lâu vừa mới bởi vì ngài mà thụ trọng thương, ngài cảm thấy còn có thể tiếp tục giao dịch sao?"

Tần Thì Nguyệt cười lạnh: "Yên Vũ Lâu chủ động thổ lộ tin tức cho ta, chứng minh chí ít chủ nhân nơi này vẫn là có khuynh hướng nghị hòa. Lại nói người của ta chỉ là không cẩn thận tiết lộ Triệu

Nhị Bảo, nhưng cũng chỉ là một cái Triệu Nhị Bảo, mà hắn không hẳn đã biết nhiều chuyện như vậy của Yên Vũ Lâu."

Nói cho Ninh Dạ một cái ánh mắt cổ quái.

Ninh Dạ hờ hững hồi đáp: "Có lẽ Triệu Nhị Bảo cũng là ý đồ khó lường đây? Đã sớm sưu tập rất nhiều chuyện liên quan tới Yên Vũ Lâu."

"Có lẽ. . ." Tần Thì Nguyệt nỉ non một câu: "Quá nhiều có lẽ. . . Người đã chết rồi, rất nhiều chuyện cũng đã là không có chứng cứ."

Ninh Dạ tương tự nói: "Người chết đã chết rồi, người sống còn phải hảo hảo sống tiếp."

"Đúng là như vậy." Tần Thì Nguyệt dừng lại cước bộ: "Vậy ngươi có thể hướng ta bảo đảm, sẽ không có bất luận kẻ nào lại tới phá hoại lần hợp tác này hay không?"

Ninh Dạ lắc đầu: "Cái này ta không thể bảo đảm. Nhưng mà, ta cũng có thể hiểu được. Vạn Hoa Cốc là minh hữu của Cực Chiến Đạo, Cực Chiến Đạo sẽ không bởi vì hợp tác cùng Hắc Bạch Thần Cung, liền tùy tiện từ bỏ một cái minh hữu. Muốn khiến Tần đặc sứ đi đối phó Vạn Hoa Cốc, cũng đúng là có chút làm khó ngươi."

Tần Thì Nguyệt liền nói: "Minh hữu cũng chung quy chỉ là minh hữu, người trong một cái tông môn còn có câu tâm đấu giác đây, huống hồ minh hữu? Nếu như đúng là Vạn Hoa Cốc đối với minh hữu của chính mình ra tay, vậy liền tổng là có chút quá đáng. Thích hợp phản kháng, cũng là tất yếu, chỉ là không thích hợp chúng ta tới làm."

Ninh Dạ liền cười: "Hắc Bạch Thần Cung lại là thích hợp. Ngô, xem ra ta không chỉ là bị Vạn Hoa Cốc lợi dụng đả kích Yên Vũ Lâu, còn phải ngược lại bị Yên Vũ Lâu lợi dụng một lần, lại đả kích một thoáng Vạn Hoa Cốc. Không sao, tả hữu đều là tồn tại bên trong cống ngầm, bắt ai mà không phải công đây?"

"Tiền đề là ngươi có thể giống như lúc trước, một hơi tìm ra nhiều người như vậy."

"Ta chỉ sợ các nàng bất tranh khí, không nhiều người như vậy cho ta lập công." Ninh Dạ nói đột nhiên nở nụ cười: "Đúng rồi, Tần đặc sứ hẳn là đối với tình huống của Vạn Hoa Cốc ở chỗ này, dù sao cũng hơi lý giải chứ?"

Tần Thì Nguyệt hừ lạnh: "Ngươi sẽ không đạt được bất cứ tin tức gì từ chỗ này của ta."

"Vậy ta cần phải đạt được từ nơi nào?"

"Yên Vũ Lâu."

Chương 12 : Mảnh vỡ mới

Chưa edit.

Chương 12: Mảnh vỡ mới

Vị Ương Phủ.

Ninh Dạ ngồi ở trong động, đang tĩnh tọa.

Tiên phong tập tới, Trì Vãn Ngưng đã phiêu nhiên mà vào.

Vừa nhìn thấy Ninh Dạ, Trì Vãn Ngưng liền cười nói: "U, vẫn còn dùng công đây?"

Ninh Dạ không thể không đình chỉ tu luyện: "Gần nhất bận bịu việc vặt, có chút làm lỡ tu hành, vẫn luôn không có gì tiến bộ."

Thành tựu Hoa Luân sau khi, cấp độ sinh mệnh đạt được thăng hoa, tu hành cánh cửa cũng coi như là bỗng nhiên mở rộng.

Đặt tại Ninh Dạ trước mặt, liền như là một cái đại đạo khang trang —— mảnh này đi về cực hạn đại đạo, so với Tàng Tượng cảnh phải lớn hơn nhiều, thâm nhiều lắm, có vô số ảo diệu có thể cung tìm kiếm.

Nhưng đáng tiếc Ninh Dạ chỉ tu hành mấy tháng, vừa mới thấy rõ phía trước một ít phương hướng, liền bị trước mắt một đống đại sự cho cuốn lấy tinh lực.

"Ngươi không phải cũng được lợi không ít chỗ tốt sao?" Trì Vãn Ngưng bàng Ninh Dạ ngồi xuống.

"Trong lúc Tàng Tượng, ta có thể dựa vào lúc trước đệ tử, Kháo dược vật đề thăng, không lo căn cơ. Hoa Luân cảnh có thể liền chưa từng có quá khứ nội tình, một mạch dựa vào ngoại vật cuối cùng không phải căn bản chi đạo. Lại nói, ta không phải là còn được là Thiên Cơ chế tác thân thể a nó đều quấn ta thật lâu. Hai triệu linh thạch a, Tru Ma Thứ đã cho đi, ta còn kém tám mươi vạn chỗ hổng."

Trì Vãn Ngưng cho hắn một cái bạch nhãn: "Thôi đi, ngươi tìm Sương Nguyệt Phường làm khôi lỗi, không chính là định quỵt nợ sao? Nói một chút đi, ngươi đến cùng tính thế nào? Đối với Yên Vũ Lâu dưới tàn nhẫn như thế tay, ngày hôm qua bọn họ đã tới tìm ta, theo ta oán giận thật lâu đây. Ngươi còn thật không sợ liên lụy ta a?"

Ninh Dạ cười nói: "Ta lại không biết thuốc lá của ngươi vũ lâu thân phận, đả kích Yên Vũ Lâu là chức trách của ta, có quan hệ gì tới ngươi? Làm sao liên lụy ngươi? Chẳng lẽ, bọn họ muốn ngươi hướng ta thổ lộ thân phận?"

Trì Vãn Ngưng liền che miệng cười: "Bọn họ đương nhiên không dám làm như thế, cho nên muốn ta thổi bên gối phong, khuyên ngươi thu tay."

"Vậy cũng tổng phải có lời giải thích chứ?"

"Vạn Hoa Cốc."

Hóa ra là như vậy a.

Ninh Dạ cười to: "Ta mới từ Tần Thì Nguyệt nơi đó đạt được liên quan tới Vạn Hoa Cốc sự, vốn còn muốn làm sao tìm ra được Vạn Hoa Cốc đây, nguyên lại vẫn là thông qua ngươi."

Trì Vãn Ngưng vén lên mi sợi tóc, phong tình vạn chủng: "Vốn là Yên Vũ Lâu là đừng ta vì bọn họ làm bất cứ chuyện gì, thế nhưng hiện tại tổn thất cự đại, suy nghĩ thêm đến quan hệ của ta và ngươi, cũng không thể không xuất động ta."

Ninh Dạ cười to.

Đây chính là hắn nỗ lực đả kích Yên Vũ Lâu mục đích.

Trì Vãn Ngưng là Ninh Dạ nữ nhân, mà Ninh Dạ lại đang toàn lực đả kích Yên Vũ Lâu, dưới tình huống này, coi như Yên Vũ Lâu không muốn vận dụng Trì Vãn Ngưng con cờ này, cũng phải bức cho vận dụng.

Hiện tại là làm thuyết khách, nhưng đã có mới đầu, liền sẽ có mặt sau.

Chỉ có khiến Trì Vãn Ngưng chân chính tham gia đến Yên Vũ Lâu trong hành động, Ninh Dạ mới hảo đối cái tổ chức này gây ảnh hưởng, khiến bọn hắn dựa theo kế hoạch của chính mình đi làm sự.

Thời khắc này Trì Vãn Ngưng đối với Ninh Dạ nháy mắt mấy cái, nói: "Vạn Hoa Cốc tại Chấp Tử Thành có cái cứ điểm, nơi đó phần lớn là bọn họ người."

"Nơi nào?"

"Thiên Tú các."

Cái gì? Ninh Dạ ngạc nhiên.

Thiên Tú các đại khái là quá khứ trong hai năm này Ninh Dạ đi tối đa địa phương.

Mỗi lần cùng Cừu Bất Quân bọn họ gặp mặt, đều là tại Thiên Tú các bên trong.

Cứ việc xuất phát từ cẩn thận, mỗi lần nhập các Ninh Dạ Cừu Bất Quân bọn họ đều cải trang giả dạng, nhưng nghĩ đến bản thân thế mà là tại Vạn Hoa Cốc địa bàn bí hội. . .

Trong lòng không lý do liền sinh khởi cảnh giác cảm.

Nhìn ra tâm tư của hắn, Trì Vãn Ngưng cười nói: "Đã minh bạch? Thiên Tú các xác thực là cái uy hiếp. Chúng ta ở nơi đó tụ hội quá nhiều lần, ai cũng không rõ ràng, Vạn Hoa Cốc có hay không nắm giữ đến một ít quan tại chuyện của chúng ta."

"Xem ra sau này được chuyển sang nơi khác." Ninh Dạ có chút đau đầu.

Không thể không thừa nhận, kỹ viện xác thực là cái bí hội nơi đến tốt đẹp, chỉ cần là nam nhân, đều có thể hướng về nơi đó xuyên, thậm chí có danh chính ngôn thuận lý do che giấu thân phận.

"Hiện tại vấn đề là làm sao đối phó Thiên Tú các. Ngươi ta thường tới đó, không bảo đảm có người biết một ít quan tại chuyện của chúng ta, một khi ngươi đối với các nàng động thủ, khả năng sẽ gợi ra mãnh liệt hậu quả."

"Vậy thì càng muốn động thủ." Ninh Dạ lạnh nhạt nói.

Thiên Tú các là cái cự đại mầm họa, bất kể các nàng là biết vẫn là không biết, Ninh Dạ đều không có thể làm cho các nàng như vậy tiếp tục tồn tại.

Bất quá làm sao động thủ còn là một vấn đề.

"Đúng rồi, còn có một việc, ngươi nghe được không?" Trì Vãn Ngưng đột nhiên nói.

"Cái gì?"

"Giám Sát Đường làm ra ba cái mảnh vỡ Thiên Cơ Điện, nói là dự định bỏ vào cùng Cực Chiến Đạo giao dịch bên trong làm tư bản, do bọn họ mang đi."

"Cái gì?" Ninh Dạ giật nảy cả mình: "Lạc Cầu Chân làm ra?"

Trì Vãn Ngưng khẽ gật gật đầu: "Hắn đây là đang buộc ngươi đây."

Ninh Dạ cũng không khỏi cười khổ: "Cái Lạc Cầu Chân này, vẫn đúng là sẽ câu cá."

"Vậy còn ngươi? Dự định xuất thủ sao?"

Nghe nói như thế, Ninh Dạ cũng chăm chú suy nghĩ lên đến.

Nhìn ra hắn dao động, Trì Vãn Ngưng vội vàng nói: "Lạc Cầu Chân bày xuống mồi, chính là muốn ngươi đi thôn."

Ninh Dạ nói: "Ta như xuất thủ, định sẽ không để cho hắn tóm lại chứng cứ."

"Vấn đề liền ở đây!" Trì Vãn Ngưng vội nói: "Ninh Dạ, ngươi đã thắng rồi rất nhiều lần. Thế nhưng ngươi không cảm thấy một mạch như vậy mạo hiểm xuống, quá nguy hiểm sao? Lạc Cầu Chân ở trong tay ngươi ăn quả đắng nhiều lần như vậy, yên tĩnh một quãng thời gian, nhưng hiện tại lại lần nữa xuất thủ, khẳng định có ý nghĩ của hắn. Ta cảm thấy ngươi không thể xem nhẹ hắn, cần biết ngươi cùng hắn so đọ, vấn đề lớn nhất chính là. . . Hắn có thể thất bại rất nhiều lần, ngươi nhưng một lần cũng không thể thất bại!"

Nghe nói như thế, Ninh Dạ cũng là trong lòng rùng mình.

Hắn khẽ gật gật đầu: "Ngươi nói đúng, là ta có chút kích động. Lạc Cầu Chân sẽ không đánh không nắm chắc trận chiến đấu, hắn khẳng định có ý nghĩ của hắn. Đáng tiếc, khoảng thời gian này ta bận bịu Yên Vũ Lâu chi sự, đến không làm sao quan chú hắn."

"Coi như ngươi quan chú hắn, bản thân biết cũng sẽ chỉ là hắn nguyện ý cho ngươi biết." Trì Vãn Ngưng nói.

Tự Triệu Long Quang chi sự sau, Trì Vãn Ngưng cùng Ninh Dạ liền biết, Lạc Cầu Chân đã sẽ không tại Giám Sát Đường nói bất kỳ chân chính kế hoạch.

"Ta sẽ chăm chú suy nghĩ." Ninh Dạ hồi đáp.

Nghe được hắn nói như vậy, Trì Vãn Ngưng cũng là thở dài trong lòng, biết hắn còn không hề từ bỏ.

Đây là Ninh Dạ ưu điểm, cũng là hắn khuyết điểm.

Có can đảm mạo hiểm, nhưng cũng khả năng thất tại mạo hiểm.

Đúng vào lúc này, bên ngoài đột nhiên có người lên tiếng: "Ninh hành tẩu, phong điện cho mời."

Phong Đông Lâm?

Hắn muốn gặp ta?

Chương 13 : Mưu đồ

Chương 13: Mưu đồ

Động Huyền Điện.

Phong Đông Lâm ngồi tại thủ vị, bên cạnh ngồi bất ngờ là Nhạc Tâm Thiện.

Nhìn thấy Nhạc Tâm Thiện xuất hiện ở đây, Ninh Dạ lập tức minh bạch, tới tìm mình, quá nửa là đàm luận đại sự gì —— nếu như chỉ là Hắc điện sự, Nhạc Tâm Thiện là sẽ không xuất hiện.

Bất quá Nhạc Tâm Thiện ngồi ở phó thủ vị, nói rõ chuyện này hay là lấy Hắc điện dẫn đầu xử lý.

Trong lòng đã có tính toán, Ninh Dạ đã nói: "Tham kiến Phong điện, tham kiến Đại Điện Thủ."

"Ân, ngồi đi." Phong Đông Lâm đối với biểu hiện gần nhất của Ninh Dạ rất hài lòng, thấy hắn đi tới, trực tiếp tứ tọa.

Ninh Dạ cũng không có khách sáo, hạ phương ngồi xuống.

Phong Đông Lâm đã nói: "Chuyện Yên Vũ Lâu, ngươi xử lý không tệ. Lao Huyền Minh tiểu tử này, lần này rốt cuộc tìm được một cái trợ thủ đáng tin rồi."

"Phong điện quá khen, đây là chức trách của Ninh Dạ."

Phong Đông Lâm vẫy vẫy tay: "Không cần khách sáo, làm tốt chính là làm tốt. Đây cũng là nguyên nhân tại sao phải gọi ngươi tới. Lần này có chuyện lớn, chúng ta muốn nghe một chút cái nhìn của ngươi."

Có chuyện lớn, nghe cái nhìn của ta?

Ninh Dạ bị ngôn từ khách khí đến cực điểm này kinh ngạc một thoáng.

Phong Đông Lâm nhìn nhìn Nhạc Tâm Thiện, Nhạc Tâm Thiện nói: "Chuyện Cực Chiến Đạo, ngươi đều biết?"

"Vâng." Ninh Dạ gật đầu.

"Có ý nghĩ gì không?" Nhạc Tâm Thiện hỏi.

Ninh Dạ suy nghĩ một thoáng, nói: "Thuộc hạ không biết Đại Điện Thủ hỏi chính là cách nghĩ về phương diện nào."

"Tùy tiện nói."

Tùy tiện nói.

Ninh Dạ đại não phi tốc chuyển động.

Lấy địa vị của đám người Nhạc Tâm Thiện, đối với chuyện của bọn Giang Đại Chuy, không hẳn cảm thấy hứng thú.

Bọn họ hỏi cái nhìn của bản thân, vậy thì khẳng định không phải việc nhỏ.

Không phải việc nhỏ, liền hẳn là loại chuyện liên quan tới Ngọc Hoàng Cốt Nguyên Cực Thần Quang. Suy nghĩ thêm đến Hắc Bạch Thần Cung trước sau như một. . .

Ninh Dạ cẩn thận từng li từng tí thố từ: "Tại sau khi biết chuyện Cực Chiến Đạo đi tới, thuộc hạ lúc đó nghĩ tới vấn đề thứ nhất chính là, lần nghị sự này, đến cùng là kết minh, hay là hợp tác?"

Nghe được cái vấn đề này, Phong Đông Lâm thỏa mãn cười lên: "Hảo vấn đề. Có thể nghĩ đến điểm này, liền đủ để chứng minh ngươi tâm tư chi thông tuệ."

Nhạc Tâm Thiện đã nói: "Kết minh là không thể nào kết minh. Liên minh ba ba là cách cục hình thành cả vạn năm nay, bất kỳ bên nào đánh vỡ cách cục hiện hữu, cũng sẽ gợi ra rung chuyển. Minh hữu của Cực Chiến Đạo, là Vạn Hoa Cốc, là Thánh Vương Các, không phải Hắc Bạch Thần Cung, điểm ấy sẽ không thay đổi."

Ninh Dạ liền nói: "Đó chính là nói, đây là một lần giao dịch thuần túy?"

Phong Đông Lâm lắc đầu: "Cũng không hoàn toàn là. Ngươi cũng biết, Mặc châu chính là tứ chiến chi địa, tuy rằng tài nguyên phong phú, là số một cửu châu, nhưng cũng bởi vậy kết thù quá nhiều. Hắc Bạch Thần Cung đồng thời đối diện rất nhiều tiên môn, vô pháp phân thân. Cũng chính là vì cái nguyên nhân này, trong hai năm qua, chúng ta cùng Mộc Khôi Tông liên tục xung đột, nhưng rơi xuống hạ phong."

Ách, ngươi rất biết kiếm cớ cho bản thân a.

Đây rõ ràng là công lao của lão tử có được hay không?

Nhạc Tâm Thiện tiếp tục nói: "Liệt Châu cùng Mặc châu cũng có giáp giới, thường khởi biên hấn. Thần Cung lần này cùng Cực Chiến Đạo hợp tác, mục đích chủ yếu, hay là muốn đình chỉ can qua, để tiện tập trung lực lượng đối phó Mộc Khôi Tông."

Phong Đông Lâm tiếp tục nói: "Nhưng kỳ thực chuyện này sẽ không có quá nhiều tác dụng. Chúng ta tu tiên chi nhân, chí tại tiêu dao, tâm tại đại đạo, muốn nói một lần nghị hòa liền có thể đổi an nguy trăm năm, bất luận là chúng ta hay là Cực Chiến Đạo, kỳ thực đều là không tin."

Ân, ngươi liền nói tu tiên chi nhân làm việc chuyên quyền độc đoán, bảo thủ lại không có tinh thần tập thể là được.

Nhạc Tâm Thiện tiếp tục: "Vì vậy lần giao dịch này bề ngoài chỉ là thủ đoạn, nghị hòa mới là mục đích. Nhưng nếu luận hiệu quả chân thực, kỳ thực có thể hoàn thành giao dịch, bản thân liền là đại công , còn lâu dài, chúng ta cũng không coi trọng."

Phong Đông Lâm tiếp lời: "Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán nguyên bản liền là bảo vật của Hắc Bạch Thần Cung, lại bị Cực Chiến Đạo cướp đi. Bây giờ lại còn muốn dùng để đổi Nguyên Cực Thần Quang, bọn họ không khỏi quá mơ mộng hão huyền, nếu như có thể, ai lại nguyện ý trao đổi đây?"

Ta cái đại đệt!

Ninh Dạ cuối cùng đã rõ ràng ý tứ của hai người.

Hóa ra các ngươi căn bản chính là muốn đem người lừa gạt được đến cường đoạt bảo vật a?

Theo Nhạc Tâm Thiện cùng Phong Đông Lâm lên tiếng, Ninh Dạ cuối cùng đã rõ ràng ý đồ của bọn họ.

Đối với chuyện giao dịch cùng Cực Chiến Đạo này, thái độ của Hắc Bạch Thần Cung kỳ thực là phi thường mâu thuẫn.

Một mặt bọn họ xác thực là hi vọng nghị hòa cùng Cực Chiến Đạo, bớt khởi tranh chấp.

Mặt khác, bọn họ lại đối với chuyện phải giao dịch đi Nguyên Cực Thần Quang phi thường không nỡ.

Cứ như vậy liền hình thành nên hai loại quan điểm. Một loại là cho rằng không thích hợp vì một kiện thần binh tiếp tục trở mặt Cực Chiến Đạo, vậy không đáng giá. Một loại thì cho rằng Cực Chiến Đạo cũng không đáng sợ như vậy, Hắc Bạch Thần Cung thực lực cường đại, coi như cường đoạt đồ vật của Cực Chiến Đạo, bọn họ cũng chưa chắc có thể làm gì.

Phong Đông Lâm làm Hắc điện chi chủ, là chống đỡ trực tiếp cướp giật.

Mà Tây Phong Tử là Bạch điện chi chủ, lại phản đối loại cách làm này, cho rằng vẫn là phải đem giao dịch hoàn thành.

Bất quá hiện tại Tây Phong Tử thực lực giảm mạnh , liên đới quyền lên tiếng cũng suy yếu, vì vậy luận điệu cường đoạt chiếm thượng phong.

Cho tới Hắc Bạch Tử cùng Nhạc Tâm Thiện thì do dự bất quyết.

Cứ như vậy, tranh chấp không thôi, kết quả thế mà đem Ninh Dạ kêu tới rồi.

Ta fuck, Ninh Dạ cũng là thầm mắng trong lòng.

Đây chính là đại sự phương diện chiến lược a, vậy mà để ta đến cho chủ ý?

Còn có, vì một kiện thần binh liền tình nguyện bội tín bất nghĩa cùng Cực Chiến Đạo trở mặt, cách làm này có chút trẻ con chứ?

Bất quá ngẫm lại nhưng cũng không hoàn toàn là như vậy.

Ở kiếp trước, loại cách làm này có lẽ là trẻ con thái quá, thế nhưng tại trong thế giới tu tiên này, một kiện thần binh liền giống với một kiện vũ khí nguyên tử chiến lược, vì vũ khí chiến lược trọng đại như thế, bội tín bất nghĩa lại tính là gì?

Thậm chí kiếp trước không cũng đã xảy ra lấy đàm phán chi danh đem tướng lãnh cao cấp quốc gia đối đầu lừa gạt đến chỗ nào đó, sau đó một pháo giết chết chuyện thật như đùa sao?

Quốc gia đại sự nói đến hẳn là cân nhắc chu toàn, chu đáo mọi mặt, thủ đoạn khéo léo, lúc thật bắt tay vào làm, trong lịch sử các loại trò hề ấu trĩ vẫn như cũ chẳng lạ lùng gì.

Thế giới chính trị thành thục kiếp trước còn như vậy, huống hồ thế giới tu tiên chính trị còn xa chưa thành thục này?

Một đám người kháo nắm đấm thượng vị, ngươi có thể hi vọng bọn họ lấy thủ đoạn khéo léo gì giải quyết vấn đề?

Vừa nghĩ đến đây, Ninh Dạ cũng liền thoải mái.

Mà hiện tại, tranh chấp không dứt, Phong Đông Lâm cùng Nhạc Tâm Thiện thế mà đem Ninh Dạ tìm tới, hỏi ý kiến của hắn, điều này đến là khiến hắn có chút thụ sủng nhược kinh.

Thời khắc này Phong Đông Lâm đã nói: "Ngươi tại vụ án Giang Đại Chuy, xử sự cao minh, thủ đoạn khéo léo, tương đối không tệ. Chúng ta tu tiên trung nhân, quá mức truy cầu thiên đạo, tại nhân sự trái lại có rất nhiều chỗ vô năng. Vì vậy lần này, muốn nghe một chút cái nhìn của ngươi."

Ngô, ngươi đến là có tự mình biết mình.

Cũng là bởi vì ta là người của Hắc điện, vì vậy bản năng cho rằng ta sẽ ủng hộ ngươi chứ?

Bất quá nếu đã bọn họ có ý tưởng này, vậy mình có lẽ có thể nhân cơ hội?

Ninh Dạ đã không khỏi nghĩ đến.

Nếu như có thể tại chuyện này động chút tay chân, vậy có lẽ còn có thể thuận tiện đem chuyện mảnh vỡ Thiên Cơ Điện cũng giải quyết đi?

Vừa nghĩ đến đây, Ninh Dạ đã hết tốc lực chuyển động đại não, nhanh chóng suy nghĩ lên.

Hắn suy nghĩ rất lâu, Nhạc Tâm Thiện cùng Phong Đông Lâm cũng không thúc hắn, chỉ là yên lặng chờ.

Chương 14 : Tam sách

Chương 14: Tam sách

Thời gian từng điểm từng điểm trôi qua.

Thẳng tới Phong Đông Lâm đều có chút mất kiên nhẫn nhíu mày, Ninh Dạ rốt cuộc nói: "Trước trước khi trả lời vấn đề của hai vị điện thủ, Ninh Dạ muốn hỏi một câu, Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán, hiện tại ở nơi nào?"

Nhạc Tâm Thiện nói: "Trong tay Tần Thì Nguyệt."

Ninh Dạ lại hỏi: "Tại sao hiện tại còn chưa có giao dịch?"

Nhạc Tâm Thiện hồi đáp: "Nếu đã muốn giao dịch, đương nhiên không phải chỉ là chuyện một thanh Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán, còn có thật nhiều những tài nguyên khác, có thể bổ sung. Hiện tại mọi người đàm luận chính là vấn đề phương diện này."

Quả nhiên, không giống thế giới kiếp trước, mọi người tranh chính là đất, là quyền lợi, là nội dung hiệp nghị.

Ở chỗ này, mọi người tranh chính là tài nguyên!

Đương nhiên, Hắc Bạch Thần Cung bề ngoài là còn đang cùng Tần Thì Nguyệt thảo luận vấn đề giao dịch những tài nguyên khác, nhưng trên thực tế hạch tâm vẫn là ở vấn đề rốt cuộc có nên cường đoạt Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán hay không.

Ninh Dạ minh bạch xong, liền nói: "Việc này có một cái vấn đề lớn."

"Ngươi nói." Phong Đông Lâm nói.

"Cực Chiến Đạo liền như vậy tin tưởng Thần Cung sẽ không hạ thủ cướp đoạt?"

Nghe nói như thế, Nhạc Tâm Thiện cùng Phong Đông Lâm đều là ngẩn ra.

Ninh Dạ tiếp tục nói: "Ta đã gặp Tần Thì Nguyệt hai lần, có thể xác nhận, đây là một cái nữ nhân đầu óc rất thanh tỉnh. Cực Chiến Đạo tuy rằng đều là chút cơ nhục hán, sùng thượng vũ lực, nhưng chung quy không phải hạng người vô não. Tần Thì Nguyệt có thể được trọng dụng, bản thân liền nói rõ trong Cực Chiến Đạo vẫn còn có chút năng nhân. Bọn họ liền yên tâm như vậy, để Tần Thì Nguyệt một cái nữ nhân còn chưa tới Vạn Pháp cảnh, mang theo thần binh trọng yếu như Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán tiến vào Hắc Bạch Thần Cung hạch tâm chi địa?"

Phong Đông Lâm lặng lẽ.

Nhạc Tâm Thiện lại là bắt đầu cười hắc hắc.

Hắn cười, là bởi vì Ninh Dạ không có bởi vì thân phận Hắc điện của chính mình liền lên tiếng giúp Phong Đông Lâm.

Nhạc Tâm Thiện đã nói: "Ngươi nói không sai, đây cũng chính là chỗ chúng ta kiêng ky."

Phong Đông Lâm hít một hơi dài: "Vì vậy ngươi là cho rằng, chuyện cường đoạt không thể được?"

Ninh Dạ lắc đầu: "Xác thực độ khó rất lớn. Ta nói thế này đi, cách làm cường đoạt Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán, chỗ hại quá nhiều. Thành công, cũng bất quá là được thêm một ít tư nguyên vài kiện bảo vật, nhưng sẽ bởi vậy trở mặt cùng Cực Chiến Đạo, mà một khi thất bại, trả giá sẽ càng nhiều. Cái này liền như đánh bạc, dùng một khối linh thạch đi bác mười khối linh thạch, như có một phần mười tỷ lệ thành công, đến cũng nói còn nghe được. Nhưng nếu như là đồng dạng tỷ lệ thành công, dùng một khối linh thạch đi bác hai khối linh thạch, vậy thì chú định là thiệt thòi."

Phong Đông Lâm hừ một tiếng: "Vì vậy, chúng ta chỉ có thể lựa chọn hoàn thành giao dịch, liền như vậy không công đem Nguyên Cực Thần Quang đưa đi?"

Ninh Dạ trả lời: "Hoàn thành giao dịch, cũng không có nghĩa là không thể thu hồi Nguyên Cực Thần Quang."

Ân?

Phong Đông Lâm cùng Nhạc Tâm Thiện đồng thời ngẩn ra.

Ninh Dạ nói: "Đừng quên, mục đích Cực Chiến Đạo muốn Nguyên Cực Thần Quang, là cùng Yên Vũ Lâu đổi Ngọc Hoàng Cốt. Chúng ta không thể xuống tay với Cực Chiến Đạo, còn không thể xuống tay với Yên Vũ Lâu sao?"

Phong Đông Lâm cùng Nhạc Tâm Thiện hai mặt nhìn nhau, đột nhiên đồng thời cười to lên.

Nhạc Tâm Thiện đã nói: "Thú vị, ngươi nói tiếp!"

Ninh Dạ hồi đáp: "Tại thuộc hạ xem ra, việc này có thượng-trung-hạ ba loại lựa chọn. Hạ sách giả, cường đoạt Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán, trở mặt Cực Chiến Đạo, tuy có tiểu lợi, nhưng có viễn ưu, mà thành công phong hiểm quá lớn. Trung sách giả, trước tiên hoàn thành giao dịch, tập trung Yên Vũ Lâu. Đợi sau khi Yên Vũ Lâu giao dịch cùng Cực Chiến Đạo, lại đột tập Yên Vũ Lâu, từ trong tay bọn họ đoạt lại Nguyên Cực Thần Quang. Cứ như vậy, Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán tới tay, Nguyên Cực Thần Quang cũng có thể trở về, lại không trở mặt cùng Cực Chiến Đạo."

"Vậy thượng sách đây?"

"Thượng sách a liền muốn phức tạp một ít." Ninh Dạ suy tư một chút, nói: "Chúng ta có thể nghĩ biện pháp mưu đoạt Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán, Yên Vũ Lâu có thể hay không cũng có ý tưởng giống nhau? Đám gia hoả này, chính là am hiểu nhất gây chuyện trong bóng tối."

Phong Đông Lâm Nhạc Tâm Thiện ánh mắt đồng thời sáng ngời: "Ngươi là nói. . ."

Ninh Dạ hồi đáp: "Thượng sách chính là, cổ động Yên Vũ Lâu tại lúc giao dịch hành hung, cướp đi Nguyên Cực Thần Quang, sau đó chúng ta lại tới một chiêu 'bọ ngựa bắt ve, chim sẻ đằng sau'. Cứ như vậy, Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán, Nguyên Cực Thần Quang cùng Ngọc Hoàng Cốt liền đều đến trong tay chúng ta, còn không đắc tội Cực Chiến Đạo, thậm chí có thể khiến cho Cực Chiến Đạo cùng Yên Vũ Lâu liều mạng."

"Kế này rất tuyệt!" Nhạc Tâm Thiện Phong Đông Lâm đồng thời kêu lên.

"Chấp hành quá khó." Ninh Dạ hồi đáp.

Càng là kế hoạch xem ra mỹ hảo, độ khó chấp hành cũng lại càng lớn.

Cổ động Yên Vũ Lâu đi cướp Cực Chiến Đạo, đây là cái nan đề đầu tiên, Yên Vũ Lâu dựa vào cái gì nghe lời ngươi?

Nan đề thứ hai là, Hắc Bạch Thần Cung cũng không dám nói nhất định có thể từ chỗ Cực Chiến Đạo cướp được đồ vật, Yên Vũ Lâu lại dựa vào cái gì liền có thể làm được?

Cuối cùng, Hắc Bạch Thần Cung lại dựa vào cái gì nhất định có thể từ trong tay Yên Vũ Lâu cướp được đồ vật?

Ba việc này đều là chỗ khó, mỗi một cái đều không dễ giải quyết.

Vì vậy Ninh Dạ nói như vậy, Nhạc Tâm Thiện cùng Phong Đông Lâm cũng cảm thấy xác thực như vậy.

Thượng sách chỉ là nghe tới mỹ hảo, nhưng liền coi như bọn họ tự thân xuất thủ cũng chưa chắc có thể hoàn thành.

Phong Đông Lâm nghĩ nghĩ, hỏi Ninh Dạ: "Vậy ý của ngươi là. . ."

Ninh Dạ hồi đáp: "Thuộc hạ cho rằng, việc này hẳn là chia làm ba cái mục tiêu. Mục tiêu đầu tiên, chính là bảo đảm hoàn thành giao dịch. Vì một thanh Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán mà đắc tội sống chết với Cực Chiến Đạo, ý nghĩa không lớn. Bảo đảm giao dịch hoàn thành, vẫn là cần thiết."

Nếu như ban đầu Ninh Dạ nói như vậy, Phong Đông Lâm khẳng định không thích.

Nhưng hiện tại Ninh Dạ đã tại trong lòng Phong Đông Lâm thành công dựng lên ấn tượng, vì vậy chuyện liền hắn đều phản đối, Phong Đông Lâm cũng không thể không nghiêm túc cân nhắc.

Ninh Dạ tiếp tục nói: "Mục tiêu đầu tiên là mục tiêu cơ sở, nhất định phải bảo đảm hoàn thành. Mà theo đuổi chủ yếu của chúng ta là đặt tại trên hoàn thành cái mục tiêu thứ hai. So với tam đại nan điểm của thượng sách, mục tiêu thứ hai chỉ cần giải quyết chỗ khó cuối cùng, hơn nữa cái chỗ khó này hẳn cũng là cái dễ giải quyết nhất trong ba cái chỗ khó. Nếu như có thể làm được, vậy Nguyên Cực Thần Quang sẽ trở lại, cũng coi như đại thắng."

"Không sai!" Phong Đông Lâm cùng Nhạc Tâm Thiện đồng thời gật đầu.

Ninh Dạ: "Cho tới mục tiêu thượng sách, chỗ khó trọng trọng, chỉ có thể là tùy cơ ứng biến, có cơ hội liền làm, không có cơ hội liền từ bỏ, không thích hợp cưỡng cầu."

"Rất tốt!" Phong Đông Lâm vỗ bàn đứng dậy: "Ninh Dạ, nếu như việc này giao cho ngươi, ngươi có thể hoàn thành không?"

Ninh Dạ ngẩn ngơ: "Để ta làm?"

"Đúng. Từ giờ trở đi, Hắc Bạch Thần Cung Thập Nhị Thiên Cương trở xuống, ngươi có thể không trải qua thượng tầng, trực tiếp điều động. Nếu như cần đến chúng ta xuất thủ, cũng có thể đưa tin cầu viện." Phong Đông Lâm đã nói.

Nhạc Tâm Thiện nhíu nhíu mày, nhưng chung quy không biểu thị phản đối.

Ninh Dạ cả người đều choáng váng rồi.

Đây chính là thiên đại quyền lực a!

Liền Tứ Cửu Nhân Ma đều có thể trực tiếp điều động, chính là nói liền Trương Liệt Cuồng sư phụ hắn hiện tại cũng phải nghe hắn?

Trên mặt Ninh Dạ bỏ ra ý cười khó coi: "Ninh Dạ có tài cán gì. . ."

Phong Đông Lâm ngừng lại hắn: "Việc này lớn, ngoại trừ ngươi ra, không còn nhân tuyển thích hợp. Nếu ngươi có thể hoàn thành trung sách, tại dưới tình huống không đắc tội Cực Chiến Đạo thu hồi Nguyên Cực Thần Quang, chính là thiên đại công lao, đến lúc đó Thần Cung cũng sẽ đối với ngươi đặc cách trọng thưởng."

Thượng sách chỉ là nói miệng chút, Phong Đông Lâm kỳ thực cũng không có hi vọng quá nhiều.

Ninh Dạ trong lòng hơi động, nói: "Thuộc hạ không muốn những khác, nếu có thể vì Thần Cung thu hồi Nguyên Cực Thần Quang, vậy hi vọng tại trước khi đệ tử thành tựu Vạn Pháp, đều có thể thu được quyền sử dụng Nguyên Cực Thần Quang."

Nguyên Cực Thần Quang là tu hành thần vật, Ninh Dạ hiện tại liền có thể sử dụng, mà bản thân cũng có trợ chiến chi năng, pháp thuật của Ninh Dạ đi lại là con đường quang hệ, chính hợp bảo vật này.

Phong Đông Lâm ngẩn ngơ, lập tức ngửa đầu cười to: "Ha Ha Ha Ha, hảo khẩu vị, bất quá bản tọa có thể đồng ý ngươi. Đại Điện Thủ, ngươi thấy thế nào?"

Nhạc Tâm Thiện cũng là hắc nhiên nhất tiếu: "Cứ như vậy, hành động này đến là làm áo cưới cho ngươi rồi. Bất quá ngươi là người của Hắc Bạch Thần Cung, Nguyên Cực Thần Quang ở trên người ngươi, cũng bằng với tại Hắc Bạch Thần Cung. Chỉ là dùng đến Vạn Pháp cảnh không được, ngươi tư chất bình thường, đi lại là Cực Đạo chi lộ, phá cảnh khó khăn. Chỉ có thể cho ngươi quyền lực sử dụng mười năm!"

"Hảo!" Ninh Dạ đáp ứng một tiếng: "Thuộc hạ chính là nhảy vào nước sôi lửa bỏng, cũng sẽ hoàn thành nhiệm vụ!"

Mười năm?

Đủ rồi.

Mười năm sau, còn không biết tình huống thế nào đây.

Có vài thứ, mượn rồi chắc gì đã cần trả lại.

Chương 15 : Giới Như Sinh

Chương 15: Giới Như Sinh

"Vậy là, kế hoạch của ngươi là đợi sau khi Yên Vũ Lâu giao dịch cùng Cực Chiến Đạo, đoạt lại Nguyên Cực Thần Quang, thuận tiện mò tới mảnh vỡ Thiên Cơ Điện? Thế nhưng đừng quên, Yên Vũ Lâu muốn chỉ là Nguyên Cực Thần Quang, bọn họ cũng không muốn mảnh vỡ Thiên Cơ Điện."

Trong Vị Ương Phủ, Trì Vãn Ngưng lên tiếng.

Tam đại chỗ khó Ninh Dạ đề xuất cho bọn Nhạc Tâm Thiện lúc trước, là đối với Hắc Bạch Thần Cung.

Đối với Ninh Dạ, còn có một cái chỗ khó ngoại ngạch, chính là mảnh vỡ Thiên Cơ Điện.

"Vì vậy biện pháp tốt nhất vẫn là chấp hành thượng sách, khiến Yên Vũ Lâu cường đoạt Cực Chiến Đạo, nếu đã là cướp, vậy bọn họ tự nhiên là một mạch toàn bộ cướp hết, sẽ không để lại cho Cực Chiến Đạo cái gì." Ninh Dạ nói.

"Vậy vấn đề ngươi phải giải quyết liền nhiều rồi." Trì Vãn Ngưng lắc đầu.

Nàng cũng không coi trọng việc này có thể thành, lại nói coi như thành, mảnh vỡ Thiên Cơ Điện cũng vẫn là trở lại trong tay Hắc

Bạch Thần Cung, điều này vẫn như cũ là cái vấn đề.

"Chính là ‘nước đục mới có thể mò cá’, nếu muốn mò được cá, trước tiên nhất định phải đem nước quấy đục lên." Ninh Dạ nói.

Trì Vãn Ngưng minh bạch ý tứ của hắn: "Ngươi là định nói. . . Vạn Hoa Cốc?"

Tại trong kế hoạch Ninh Dạ cho Nhạc Tâm Thiện Phong Đông Lâm, hắn tận sức bỏ qua Vạn Hoa Cốc, đối với hắn mà nói, đây là biến số, càng là quân cờ.

Trì Vãn Ngưng tự nhiên là minh bạch.

Ninh Dạ hơi hơi mỉm cười: "Còn có Mộc Khôi Tông."

Ngũ đại tiên môn đấu sức, nước này tuyệt đối là đủ đục.

Cho tới có thể đạt được cái gì, còn phải xem tình thế phát triển.

Vì thế mệnh lệnh đầu tiên Ninh Dạ hạ chính là: Kéo dài đàm phán kỳ.

Kế hoạch cần thời gian.

Tối hôm sau.

Bên hồ ngắm cảnh.

Ninh Dạ một thân một mình đi tới nơi này, thân mang áo tơi, ở bên hồ thả cần câu.

Một lát sau, Vương Sâm đi tới, tương tự ném ra cần câu: "Ngươi gần đây danh tiếng rất lớn a."

Ninh Dạ đạm mạc nói: "Là Ninh Dạ danh tiếng rất lớn."

"Được rồi, ngươi nói không phải, vậy thì không phải." Vương Sâm cũng không bắt buộc.

Kỳ thực sự tình phát triển đến một bước này, Mộc Khôi Tông đã cơ bản xác định người bí ẩn chính là Ninh Dạ, bất quá có một số việc không công khai tổng là tốt đẹp.

Ninh Dạ sẽ không chính thức thừa nhận, Mộc Khôi Tông cũng không cần thiết nhất định phải vạch trần mặt nạ của hắn, lẫn nhau rõ ràng trong lòng, cũng liền đủ rồi.

"Tìm ta có chuyện gì?" Vương Sâm hỏi.

"Quãng thời gian trước nhờ các ngươi giúp một đại ân, còn chưa kịp cảm tạ. Khoảng thời gian này vừa vặn tương đối rảnh rỗi, có lẽ có thể giúp các ngươi làm chút gì đó." Ninh Dạ nói.

Vương Sâm cười thầm, hắn biết Ninh Dạ không phải thời gian tương đối rảnh rỗi, mà là trong tay có chút quyền thế.

Mộc Khôi Tông tại Hắc Bạch Thần Cung không phải là chỉ có Ninh Dạ một cái ám tử, cũng có những người khác, đã biết Ninh Dạ thủ chưởng đại quyền, liền Tứ Cửu Nhân Ma cũng có thể điều động.

Quyền lực như vậy, một ít phương diện xác thực có thể muốn làm gì thì làm.

Nhưng Vương Sâm cũng biết phong cách của Ninh Dạ, hắn nói: "Có phải là tương ứng cũng muốn chúng ta vì ngươi làm chút chuyện không?"

"Hợp thì cùng có lợi a." Ninh Dạ nhàn nhạt nói.

"Nói đi, cần chúng ta làm cái gì?"

"Chuyện các ngươi sở trường, giết người."

"Ai?"

"Còn chưa xác định, chuyện lần này khá lớn, cần một vài đại nhân vật đến chống đỡ tràng diện."

"Cấp bậc gì?"

"Tốt nhất là không thấp hơn lần trước."

Vương Sâm hơi nhíu mày: "Ngươi cho rằng đám nhân vật kia, là ta có thể tùy ý điều động sao?"

Lần trước xuất thủ đối với Nhạc Tâm Thiện Tây Phong Tử, Mộc Khôi Tông đã xuất động có thể nói là lực lượng cao nhất, cũng chính là bởi vì muốn đối phó Nhạc Tâm Thiện, chuyện bình thường, bọn họ thật là không sẽ xuất động.

Ninh Dạ cười nói: "Vậy nên mới để ngươi ra điều kiện a. Ta không tin, Mộc Khôi Tông đối với Hắc Bạch Thần Cung không nhu cầu gì."

Nhu cầu?

Đó là đương nhiên là một mạch có, mà còn nhiều rồi.

Vương Sâm suy nghĩ một chút nói: "Ngươi đợi một lát."

Một lát sau, Vương Sâm nói: "Mộc Khôi Tông có một người tại Hắc Bạch Thần Cung."

"Ân?"

"Hắn gọi Giới Như Sinh."

"Chưa từng nghe nói."

"Ngươi không biết không kỳ quái, bởi vì hắn không phải ám tử. Hắn là tù phạm, bị giam ở trong thiên lao của Hắc Bạch Thần Cung."

Ninh Dạ chấn kinh: "Các ngươi muốn ta cướp ngục?"

Vương Sâm hồi đáp: "Là ngươi đưa ra yêu cầu giúp chúng ta."

Ninh Dạ có chút bất đắc dĩ: "Người này đối với các ngươi rất trọng yếu?"

"Hắn là Thiên Thi đời trước."

. . .

Mộc Khôi Tông có tam thi cửu quỷ thập thất sát, trong đó ‘tam thi’ địa vị tương đương với tam đại nguyên lão của Hắc Bạch Thần Cung, đều là đại năng Niết Bàn cảnh.

Không nghĩ tới nhân vật như vậy, trong thiên lao Hắc Bạch Thần Cung thế mà nhốt một cái.

Ninh Dạ không rõ: "Người này tại Thiên Lao bao lâu rồi?"

"300 năm."

"Đủ dài. Bị giam thời gian dài như vậy, tu vi sợ là cũng phế rồi chứ? Cứu trở về có hữu dụng sao?"

"Mộc Khôi Tông ta thần thông diệu thuật vô song, Như Sinh lão tổ tu vi Thiên nhân, đã sớm đến mức độ bất tử bất diệt, chỉ cần có thể trở về, không cần bao lâu liền có thể trọng chấn hùng phong."

Trọng chấn hùng phong? Không hẳn chứ?

Tây Phong Tử bất quá là bị đả thương, liền đã kiếp này khó tiến, một kẻ bị đánh vào thiên lao 300 năm, ăn đủ dằn vặt, sau khi trở lại còn có thể trọng chấn hùng phong?

Nhưng Mộc Khôi Tông nói như vậy, hắn liền cũng nghe như thế.

Làm Thiên Thi đời trước, coi như không có thực lực, nói không chừng cũng có công pháp, tài nguyên, cơ mật… rất nhiều thứ trọng yếu.

Vì vậy Ninh Dạ cũng chỉ là nói: "Đúng là bất tử bất diệt?"

Phá hủy một cái sinh mệnh vĩnh viễn dễ dàng hơn so với cầm cố một cái sinh mệnh, Ninh Dạ không tin tưởng cái thế giới này lại có dạng tồn tại chỉ có thể trấn áp lại giết không chết, coi như là có lưu lại hậu chiêu, chết đi sống lại, cũng là có phương pháp phá giải.

". . ." Quả nhiên Vương Sâm trì trệ một thoáng, bất đắc dĩ nói: "Dưới phần lớn tình huống."

Ninh Dạ liền cười ha ha ba tiếng: "Hắc Bạch Thần Cung khẳng định không thuộc về phần lớn tình huống, tại sao bọn họ không giết hắn?"

"Chung quy phải lưu cho mình chút đường lui, trong tay lẫn nhau đều có nhân vật trọng yếu, nếu như ngày đó Mộc Khôi Tông bắt sống Nhạc Tâm Thiện Tây Phong Tử, cũng sẽ không giết, mà là dùng để trao đổi."

Đây xem như là quy tắc giao chiến bản tiên giới, không chém thượng tướng?

Nghĩ nghĩ, Ninh Dạ nói: "Biết tình huống Thiên Lao không?"

Vương Sâm ném cho Ninh Dạ một phần tư liệu: "Không tính quá đầy đủ, có lẽ chính ngươi có thể thu được càng nhiều."

Ninh Dạ tiện tay lật một chút, đem phá huỷ: "Ta cần hết thảy tin tức, tin tức không đầy đủ không bằng không có. Phải biết tiềm nhập cứu người, một cái sơ hở chẳng khác nào toàn bộ mất hết."

"Vì vậy phải hi vọng chính ngươi, ngươi tại phương diện thu thập tin tức không phải rất có thủ đoạn sao?"

Đối với Mộc Khôi Tông mà nói, loại thủ đoạn có thể thu được tin tức trọng yếu kia của Ninh Dạ, mới là có giá trị nhất.

"Người của các ngươi, có thể đi vào Thiên Lao không?" Ninh Dạ hỏi.

Vương Sâm ‘ân’ một tiếng: "Có thể an bài."

Ninh Dạ lấy ra Nguyệt Ảnh Hàn Sa: "Đem cái này thả vào trong thiên lao đi, mỗi một tầng, mỗi cái điểm mấu chốt, đều cần thả lên.

Kế hoạch cụ thể, chờ sau khi ta hiểu rõ làm tiếp. Mặt khác ta còn cần một ít ‘Ký hồn mộc’."

Vương Sâm tiếp nhận Nguyệt Ảnh Hàn Sa, bỗng nhiên nở nụ cười: "Xem ra chúng ta đã biết được bộ phận thủ đoạn thu thập tin tức của ngươi, ngươi sau này đã không cách nào dùng nó để đối phó chúng ta."

"Ta cùng Mộc Khôi Tông, tới nay đều không phải địch nhân."

"Cái kia đến là. Đúng rồi, Tử Lão đại nhân thác ta chuyển cáo ngươi, Triệu Long Quang tại Mộc Khôi Tông sinh hoạt rất khá, không cần lo lắng."

Chương 16 : Thiên Tú Các (thượng)

Chương 16: Thiên Tú Các (thượng)

Thiên Tú Các.

Ninh Dạ không biết đã đến Thiên Tú Các bao nhiêu lần rồi, nhưng đây là lần đầu tiên hắn, lấy thân phận thực sự xuất hiện ở chỗ này.

Đứng tại trước đại sảnh của Thiên Tú Các, Ninh Dạ hơi hơi mỉm cười, nói: "Thanh tràng."

"Vâng!"

Sau lưng hắn một tên tu sĩ đã đứng ra, quát lên: "Hắc Bạch Thần Cung dụ lệnh, tất cả mọi người lập tức lui khỏi Thiên Tú Các, không được sai lầm!"

Thanh âm sấm dậy, thanh chấn vân tiêu, quần khởi ồn ào.

Sau đó liền nghe mấy tiếng rống giận: "Là ai dám lung tung thanh tràng?"

Vài đạo khí thế uy nghiêm đã cuồn cuộn mà tới, lại là đại nhân vật của Hắc Bạch Thần Cung chính ở chỗ này tầm hoan mua vui, hiển nhiên là bị loại hành vi này chọc giận rồi.

Ninh Dạ tiện tay ném một cái, một khối hắc bạch âm dương ngư ngọc lệnh đã xuất hiện tại không trung: "Huyền Sách phủ hạ hành tẩu Ninh Dạ, phụng mệnh tiết độ Chấp Tử Thành, thỉnh chư vị phối hợp."

"Ninh Dạ?"

Xoát xoát xoát!

Trên đại sảnh đã xuất hiện mấy đạo thân ảnh.

Có một đạo Ninh Dạ rất quen thuộc, chính là Công Tôn Dạ.

Liếc mắt nhìn Ninh Dạ, Công Tôn Dạ lạnh nhạt nói: "Cũng thật là ngươi! Thu hồi chấp lệnh của ngươi, ta biết quyền hạn của ngươi. Bất quá nhiệm vụ của ngươi không phải là dùng để sái loạn uy phong."

Ninh Dạ hỏi ngược lại: "Công Tôn thượng sư biết nhiệm vụ của ta là gì sao?"

Công Tôn Dạ nhất trệ.

Nhiệm vụ Nhạc Tâm Thiện, Phong Đông Lâm giao cho Ninh Dạ là tuyệt mật, mọi người chỉ biết rằng hẳn là có quan hệ cùng Cực Chiến Đạo, nhưng nội tình cụ thể lại là không thể nào biết đến.

Ninh Dạ hỏi ngược lại, trực tiếp khiến Công Tôn Dạ cũng không nói gì.

Ninh Dạ cũng không muốn đắc tội quá nhiều người, trực tiếp nói: "Quấy nhiễu thượng sư, là Ninh Dạ sai, nhưng kính xin mấy vị thượng sư tha thứ, Ninh Dạ làm việc, tự có đạo lý của Ninh Dạ."

Thấy hắn vẫn tính biết đúng mực, Công Tôn Dạ nói: "Đến cùng chuyện gì? Có cần chúng ta phối hợp?"

Ninh Dạ nghĩ nghĩ, trả lời: "Chư vị thượng sư như nguyện ý phối hợp, tự nhiên là không thể tốt hơn."

Nói đối với thủ hạ nói: "Đem tất cả mọi người của Thiên Tú Các đều mang tới, sau đó. . . Sưu!"

"Vâng!"

Tu sĩ đi theo bên người Ninh Dạ đã như hổ như sói vọt vào, đem từng cái từng cái tú nữ toàn bộ nắm lên, cũng bất kể các nàng đã mặc quần áo tử tế hay chưa, dồn dập ném qua, trong lúc nhất thời trong đại sảnh, oanh oanh yến yến vô số, ngọc tí tú thối ngang dọc, lại là hương diễm vô song.

"Ai nha đây là chuyện gì vậy?" Thiên Tú Các tú bà đã xông lại nói với Ninh Dạ: "Ninh hành tẩu, hẳn là có hiểu lầm gì đó? Đều là người một nhà, có tình huống gì nói rõ ràng là được a. Xem ở trên mặt Tà Vương. . ."

Ninh Dạ cắt ngang nàng: "Ta biết nơi này là bãi Tà Vương che chở, trước khi ta tới, đã chào hỏi cùng Tà Vương."

Tru Tâm Tà Vương Hạ Trung Đường, Tứ Cửu Nhân Ma, chính là đông chủ của Thiên Tú Các.

Bất quá việc quan hệ Vạn Hoa Cốc, coi như hắn là Tà Vương cũng sẽ không cường bảo vệ.

Tú bà kia ngẩn ra, liền thấy càng nhiều tu sĩ chính đang đem từng cái từng cái tú nữ chộp tới, càng nhiều tu sĩ Huyền Sách Phủ đã trùng nhập các nơi, bắt đầu trên dưới tìm kiếm.

Thấy tình hình này, tú bà biết mình nói cái gì cũng vô dụng, chỉ có thể nói: "Không biết hành tẩu muốn tìm cái gì?"

Ninh Dạ nhìn nhìn nàng: "Có mật báo, nói nơi này có gián điệp của Vạn Hoa Cốc."

Tú bà kia trong lòng nhảy một cái, trên mặt mỉm cười: "Ai ui, hành tẩu sao lại nói vậy, các nữ hài tử trong Thiên Tú các này, đều là chút khổ nhân gia đi ra, làm sao có khả năng đi làm loại sự việc như gián điệp kia đây. Hiểu lầm thật là lớn."

Ninh Dạ cảm thụ được tâm tình của nàng, hơi hơi mỉm cười, cũng không nói gì, chỉ là tiếp tục dùng Tiệt Thiên Thuật cảm thụ tâm tư của những người khác.

Không thể không thừa nhận, Tiệt Thiên Thuật xác thực là cực kỳ tốt 'sát trung biện gian' chi thuật, chỉ trong chốc lát, Ninh Dạ đã cảm thụ được tâm tư dị dạng của cực kỳ nhiều người.
(*Sát trung biện gian- ‘sát’ trong ‘quan sát’, ‘động sát’, k phải ‘sát lục’)

Thiên Tú Các mặc dù là cứ điểm bí mật của Vạn Hoa Cốc, thế nhưng người trong Thiên Tú Các lại không hẳn đều là gián điệp Vạn Hoa Cốc, mà giữa gián điệp cùng không phải gián điệp khác biệt lớn nhất chính là, những kỹ nữ phổ thông chân chính kia đối diện loại tình huống này ngoại trừ sợ hãi, còn sẽ có hiếu kỳ, lại không có chột dạ.

Ám tử liền bất đồng rồi, trong lòng các nàng sẽ hồi hộp, sẽ nghĩ có phải là thân phận bại lộ, bản thân nên làm như thế nào. Tâm tư bách chuyển, tâm tình khó lường, một mặt khủng hoảng, mặt khác thì nỗ lực duy trì trấn định, tâm tình biểu hiện cùng với những kẻ khác hoàn toàn khác biệt.

Mà trong này, địa vị càng cao giả, tâm cảnh biến hiện liền càng có sự khác biệt, thường thường ngoại trừ sợ hãi ra, còn có phẫn nộ, chán ghét cùng với tâm thái trả thù mãnh liệt.

Vì vậy Ninh Dạ rất dễ dàng liền biết ai là ám tử ai không phải.

Cho tới tú bà trước mắt, Ninh Dạ càng là có thể xác nhận, đối phương chính là người của Vạn Hoa Cốc.

Hắn trong lòng hiểu rõ, trong miệng không nói.

Chỉ chốc lát sau, đám tu sĩ đã sưu tra xong xuôi, dồn dập hồi báo nói: "Hồi hành tẩu, không có phát hiện."

Từng cái từng cái đều là không có phát hiện.

Tú bà kia tâm tình đã từ từ trấn định lại, cười lạnh nói: "Xem ra hành tẩu lần này là đến không đây."

"Có phải là đến không hay không còn khó nói đây. Đúng rồi, còn không biết mụ mụ xưng hô thế nào?"

Tú bà kia hồi đáp: "Gọi ta Nguyệt tẩu là được."

"Nguyệt tẩu? Ngươi cũng thật là cái nguyệt tẩu đây." Ninh Dạ cười nói, nói hướng phía trong tiến vào: "Nguyệt tẩu, theo ta cùng vào bên trong một chút đi. Những người khác thủ tại chỗ này."

"Vâng!" Đám tu sĩ đồng thời đáp ứng.

Tú bà Nguyệt tẩu liền theo Ninh Dạ một đường tiến vào, vừa đi vừa nói: "Ninh hành tẩu là lần đầu tiên tới sao?"

"Ân"

"Sao cảm giác, hành tẩu tựa như đối với nơi này rất quen thuộc?"

Ninh Dạ vừa nhìn chung quanh: "Ta tới chỗ nào chính là chỗ đó, đâu ra quen thuộc."

Nguyệt tẩu liền che miệng cười: "Cũng không biết sao, nhìn thân hình của Ninh hành tẩu, luôn cảm thấy có mấy phần quen thuộc đây."

Ninh Dạ liền hờ hững hồi đáp: "Thiên Tú Các duyệt người vô số, sợ là nhìn ai cũng cảm thấy giống như đã từng quen biết."

Nguyệt tẩu hướng tới bên cạnh vẫy vẫy tay, vài tên nữ tử vũ mị đã tiến tới, quăng yểu điệu thanh âm: "Ninh hành tẩu. . ."

Ninh Dạ lạnh nhạt nói: "Ta có đạo lữ, không nhọc ưu ái."

Hắn vừa nói, vừa liền như vậy xuyên đường quá thất, bề ngoài là đang kiểm tra gian phòng, nhưng kỳ thực là đang cảm thụ tâm tình của tú bà kia.

Thiên Tú Các diện tích rất lớn, một đường tiến tới, xác thực không có phát hiện, tú bà kia cũng tâm tình dần dần bình phục.

Nhưng muốn nói nơi đây không có bí mật, Ninh Dạ là không tin.

Thời khắc này cảm thụ tú bà nội tâm bình tĩnh, Ninh Dạ cũng hơi cảm thấy kỳ quái.

Thiên Tú Các này là khẳng định có bí mật, nhưng sẽ giấu ở chỗ nào đây?

Thời khắc này đi khắp phòng lớn phòng nhỏ, tú bà nội tâm từ đầu đến cuối đều không gợn sóng, Ninh Dạ càng phát giác kỳ quái, không khỏi thầm nghĩ còn có chỗ nào là bản thân không đi qua.

Ánh mắt quét ngang các nơi, trạch viện, đình viện, nhà thuỷ tạ, hương khuê, không một lọt qua.

Chờ chút!

Ánh mắt Ninh Dạ đột nhiên dừng lại tại một chỗ.

Liền tại thời gian hắn dừng chân quan sát, tú bà tâm tình đột nhiên căng thẳng.

Cảm thụ được điểm ấy, Ninh Dạ vui vẻ.

Nơi hắn đang nhìn, lại là một cái địa phương thường nhân khó có khả năng sưu tầm nhất.

Tịnh phòng. (*nhà vs)

Chương 17 : Thiên Tú Các (hạ)

Chương 17: Thiên Tú Các (hạ)

Cái gọi là tịnh phòng chính là WC.

Ninh Dạ không nghĩ tới, Vạn Hoa Cốc thế mà lại đem bí mật giấu ở trong tịnh phòng.

Bất quá ngẫm lại đến cũng xác thực là ý kiến hay, dù sao ai sẽ quan chú nơi như thế này đây?

Thời khắc này Ninh Dạ đi hướng tịnh phòng, tú bà kia trong lòng căng thẳng, không tự chủ được nói: "Hành tẩu, nơi đó là tịnh phòng."

"Ta biết, vừa vặn uống hơi nhiều, có chút buồn đái." Ninh Dạ cười nói.

Trong khi nói đã đi đến cửa tịnh phòng, nhìn trái nhìn phải, đã hướng về chếch bên phải mà đi.

Tú bà vội nói: "Ai ui, đó là nữ tử tịnh địa."

Ninh Dạ cười nói: "Ta người này có cái cổ quái, liền yêu thích đi vệ sinh tại nữ tử tịnh địa, đằng nào hiện tại bên trong cũng không có ai, không phải sao?"

Nói cười ha hả tiến vào.

Tú bà gấp đến độ bất đắc dĩ, đã thấy Ninh Dạ quay đầu lại nhìn nàng, sắc mặt âm lãnh: "Ngươi cũng theo vào."

Nói đã đi vào.

Thiên Tú Các nhân viên đông đảo, tịnh phòng cũng lớn.

Thời đại này xử trí đối với tịnh phòng còn rất lạc hậu, đi vào chính là một cỗ mùi gay mũi.

Ninh Dạ cũng không để ý, liền như vậy từng bước từng bước đi tới, mỗi một bước tiến lên, đều làm cho tú bà lòng đang co chặt.

Liền tại thời điểm đi tới quá nửa, tú bà kia tâm đột nhiên hơi lỏng ra.

Ninh Dạ dừng lại bước chân, nhìn khắp xung quanh một cái, đột nhiên ngẩng đầu nhìn hướng lên đỉnh.

Tú bà tâm tình tại thời khắc này căng thẳng tới cực điểm.

Nhìn đỉnh đầu thạch bản, Ninh Dạ mỉm cười: "Khí trời không nóng, Nguyệt tẩu sao đổ nhiều mồ hôi như vậy?"

Tú bà sợ hãi sát cái trán: "Có sao?"

Trên người Ninh Dạ đột nhiên thăng khởi một phiến mãnh liệt khí cơ, sau đầu hoa luân thịnh phóng, mấy đạo phù chú gia thân, càng là tại trong khoảnh khắc làm tốt chuẩn bị phòng ngự.

Tú bà bị động tác của hắn chấn động, Ninh Dạ đã chậm rãi nói: "Ta người này, xưa nay cẩn thận, đắc tội nhiều người, ai cũng không biết lúc nào, liền sẽ gặp bất trắc."

Tú bà sắc mặt khó coi: "Ninh hành tẩu nói giỡn."

Ninh Dạ hai chân đã chậm rãi thoát khỏi mặt đất, đi tới chỗ thạch bản phía trên, nhẹ nhàng gõ thạch bản mấy cái.

Thạch bản liền phát ra âm thanh trong rỗng ‘thùng thùng’.

Tú bà hầu như sắp xụi lơ ngã ngồi.

Ninh Dạ lại đã trở xuống mặt đất, thuận miệng nói: "Xem ra, không phát hiện gì rồi."

Nói càng là hướng phía ngoài đi ra.

Tình huống gì thế này?

Biến hóa đột nhiên xuất hiện, khiến tú bà kia cũng kinh ngạc vô danh.

Liền thấy Ninh Dạ đã trở lại trong sân, lại là tại một chỗ bàn đá ngồi xuống, chỗ đó còn có trà khách nhân lúc trước đã pha sẵn, Ninh Dạ cũng không ngại, tiện tay cầm cái cái chén, tự rót tự uống lên.

Tú bà trấn định tâm thần, liền đã rõ ràng mấy phần.

Trực tiếp đi tới trước người Ninh Dạ ngồi xuống: "Đa tạ Ninh hành tẩu giơ cao đánh khẽ, trong lúc vội vàng không có gì chuẩn bị, đây là một ít tiểu tâm ý, sau này lại vì hành tẩu chuẩn bị hậu lễ."

Nói đã từ trong tay áo lấy ra một cái túi giới tử, đưa cho Ninh Dạ.

Ninh Dạ cười cười, tiếp nhận nhìn một chút, Ô, ước chừng ba mươi vạn linh thạch.

Điều này khiến cho Ninh Dạ đột nhiên nhớ tới kiếp trước của mình có cái cố sự 'gõ thân trúc', nghe nói nguyên do của cụm từ 'gõ thân trúc', cũng là bởi vì có viên quan đốc tra phát hiện hàng quý buôn lậu giấu bên trong thân trúc, sau khi phát hiện gõ nhẹ thân trúc mấy cái, đối phương hiểu ý, hối lộ số tiền lớn, từ đó cũng liền có cái biệt hiệu 'gõ thân trúc'.

Bây giờ bản thân ở chỗ này gõ thạch bản, liệu sau này mấy chuyện doạ dẫm bắt chẹt có diễn biến thành ‘gõ thạch bản’ thay thế không?

Khó nói a.

Cũng không để ý, đem túi giới tử thu cẩn thận, trong miệng thì đạm mạc nói: "Giữa các môn phái, cài vào nhân thủ, lý giải tin tức, nói đến cũng không phải vấn đề lớn lao gì, thông thường chỉ cần không làm chuyện gì quá phận, tông môn cũng là có thể mắt nhắm mắt mở."

Tú bà cười bồi nói: "Thiên Tú Các những năm gần đây, tận tâm hầu hạ, chưa từng dám tổn hại quá chư vị thượng sư."

"Vậy Giang Đại Chuy đây? Cũng không có quan hệ gì với các ngươi?" Ninh Dạ hỏi.

Tú bà ngơ ngác: "Lời này nên nói từ đâu?"

Cảm tâm tình, Ninh Dạ biết nàng không nói dối.

Nàng xác thực không biết chuyện Giang Đại Chuy.

Bất quá chuyện này cũng không thể nói rõ là không phải Vạn Hoa Cốc làm.

Yên Vũ Lâu có rất nhiều cứ điểm tại Chấp Tử Thành, Vạn Hoa Cốc cũng không phải chỉ có một chỗ Thiên Tú Các này, chỉ bất quá chức năng chủ yếu của Thiên Tú Các là sưu tập tin tức, những ám tử kia có không ít thậm chí căn bản không phải là tu hành trung nhân, không cho phụ trách hành động cũng bình thường.

Xác nhận điểm ấy xong, Ninh Dạ nói: "Ngươi nói không quan hệ, vậy liền không quan hệ đi. Kỳ thực thế gian này rất nhiều chuyện, vốn là mỗi bên tận trách mà thôi. Mọi người nếu có thể ai yên phận nấy, không ảnh hưởng lẫn nhau, liền không thể tốt hơn. Dù sao có chút tồn tại, tựa như cỏ dại trong đất kia, là trừ chi bất tận, đến không bằng quản lý tốt, chỉ cần không phát sinh quá thịnh, huyên tân đoạt chủ, cũng có thể coi là một đạo phong cảnh."

Tú bà đại hỉ: "Đúng vậy đúng vậy!"

Ninh Dạ mặt trầm xuống: "Nhưng vấn đề chính là ở, bây giờ chính lúc thời buổi rối ren, nếu như bên trên có lệnh, có một số việc chính là không muốn làm, sợ cũng phải làm. Đến lúc đó, ngươi nói làm sao mới tốt a?"

Tú bà vội nói: "Đại nhân nói làm sao tốt, liền làm như vậy tốt!"

Ninh Dạ thoả mãn gật đầu: "Rất tốt. Ngươi là người thông minh, nói chuyện cùng ngươi, ta đỡ phải phí tâm rất nhiều. Chuyện hôm nay, liền hãy đến đó. Sau này có chuyện gì, ngươi có thể nói cùng ta. Nếu như có chỗ khó làm, vậy liền thương lượng rồi làm."

Tú bà đại hỉ: "Là cực, là cực!"

"Đúng rồi." Ninh Dạ đã lại nói: "Ngươi có biết, nơi đây nghi là Vạn Hoa Cốc bí địa, ta là từ đâu mà có tin tức không?"

Tú bà ngẩn ra, phản ứng lại: "Yên Vũ Lâu?"

Ninh Dạ cười cười: "Yên Vũ Lâu gần nhất bị ta đả kích có chút tàn nhẫn, ta rất muốn tiếp tục giáo huấn đám hỗn đản này, làm sao đám gia hỏa bắt được kia, từng cái từng cái đều ngoan cố cực kì, khó có thể lại đạt được tin tức có giá trị."

Tú bà cười lên: "Ai ui, vậy ngài thật là tìm đúng người rồi, Thiên Tú Các cũng coi như là tin tức linh thông chi địa, nói không chắc có thể vì hành tẩu giúp một tay đây."

Nói đã nhanh chóng viết xuống mấy cái tên cùng địa chỉ giao cho Ninh Dạ.

Ninh Dạ nhìn lướt qua, thoả mãn nhận lấy, nói: "Không tệ. Nhưng mà, ta nếu như đã đến một chuyến này, cũng không thể liền như vậy tay không mà về, lại nói Yên Vũ Lâu còn đang nhìn đây, đúng không?"

Nghe nói như thế, tú bà biết hôm nay không thả chút huyết là không xong rồi.

Khẽ cắn răng lại viết mấy cái tên.

Ninh Dạ liếc nhìn danh sách, thú vị chính là, Đinh Tiểu Hương thế mà cũng ở bên trong.

Cười cười, Ninh Dạ thu hồi.

Làm xong việc này, Ninh Dạ đứng dậy rời khỏi.

Tú bà đột nhiên gọi một tiếng ở phía sau: "Ninh hành tẩu!"

"Ân?" Ninh Dạ xoay người lại nhìn nhìn nàng.

Tú bà thê lương nói: "Bọn họ cũng đều là chút người đáng thương, chỉ là sưu tập chút tin tức mà thôi, chưa từng thương tổn Thần Cung."

Ninh Dạ hiểu ý: "Yên tâm, sẽ không làm khó bọn họ."

Bên này Ninh Dạ đã trở về đại sảnh, đem danh sách ném cho thủ hạ: "Chiếu danh sách bắt người."

"Thiên Tú Các này. . ." Tu sĩ kia hỏi.

"Cá nhân chi sự, không có quan hệ gì với Thiên Tú Các." Ninh Dạ trả lời.

Chương 18 : Địa lao

Chương 18: Địa lao

Trạch viện ngoài thành.

Cố Tiêu Tiêu chính đang phiêu phiên múa kiếm.

Tu tiên hơn một năm, Cố Tiêu Tiêu tiến bộ rõ ràng, Tù Tiên Cốc một chuyến, càng làm cho Cố Tiêu Tiêu thu hoạch rất nhiều.

Bây giờ nàng đã là Tàng Tượng trung kỳ, tại dưới tình huống không có tài nguyên ngoại ngạch gì, tiến cảnh như vậy, Không phải kinh tài tuyệt diễm, cũng tính được là tiểu thiên tài rồi.

Thời khắc này chính đang khổ tu, chợt nghe bên ngoài phong thanh nổi lên, kình phong nhắm thẳng sau đầu Cố Tiêu Tiêu.

Cố Tiêu Tiêu cũng không quay đầu lại, tiện tay một phiến kiếm quang tung ra, chém trúng đồ vật đột kích, lại là một mảnh lá cây.

Sau một khắc thụ diệp kia phá nát, thế mà hóa thành đầy trời khói bụi, bay cuộn mà ra.

Cố Tiêu Tiêu kinh hãi, thể nội khí cơ dũng động, đem hết thảy khói bụi đánh văng ra, thân như bông liễu tung bay, phiêu tán tránh thoát vân bạo chi địa, phiêu phiên rơi xuống, liền thấy Ninh Dạ đã từ ngoài sân đi vào.

"Sư phụ!" Cố Tiêu Tiêu vui mừng hô lên một tiếng, nhào vào trong lòng Ninh Dạ.

Liền tại thời khắc sắp vào vòng tay, đột nhiên một chỉ đâm tới, khí chỉ như kiếm, đến thẳng hai mắt Ninh Dạ
.

Hô!

Cuồng phong sạ quyển, phong nhận như đao, vẫn cứ đem Cố Tiêu Tiêu nâng đỡ bay ra.

Ninh Dạ thần tình bất động: "Không tệ."

"Đáng tiếc, vẫn không thể nào đánh lén đến ngươi. Bất quá ta cũng không tệ a, đã chặn được ám tập của sư phụ." Cố Tiêu Tiêu cười hi hi nói.

"Ngươi chắc chắn chứ?" Ninh Dạ nhưng đi tới, chỉ chỉ một chỗ trước ngực nàng: "Nhìn nhìn nơi này."

Cố Tiêu Tiêu cúi đầu, liền thấy trước ngực chẳng biết từ lúc nào đã nhiễm phải một chút bụi, chính là tập kích lúc trước để lại.

Cố Tiêu Tiêu le lưỡi: "Chỉ là một điểm tro mà thôi."

"Chỉ là một điểm tro bụi sao?" Ninh Dạ sắc mặt chìm xuống: "Như tro này không phải tro, mà là độc, là ác chú, là pháp thuật, ngươi lại sẽ ứng đối ra sao?"

Cố Tiêu Tiêu lầm bầm: "Sư phụ ngươi là Hoa Luân cảnh, ta không ngăn được cũng rất bình thường."

"Ta vừa nãy xuất thủ, chỉ dùng tu vi đối ứng thực lực của ngươi, Tiêu Tiêu, không được nguỵ biện! Ngươi hẳn phải biết, mỗi một cái sai lầm ngày hôm nay ngươi phạm, tương lai cũng có thể mang đến hậu quả nghiêm trọng!"

"Vâng!" Cố Tiêu Tiêu cũng nghiêm túc lên.

"Lần sau tái ngộ đánh lén, tại trước khi mò ra lai lịch, lấy lẩn tránh làm chủ, không thích hợp ngạnh chiến." Ninh Dạ dặn dò.

"Vậy nếu như là một số thuật pháp truy tung đây? Lẩn tránh phản mà rơi vào tròng của đối phương."

"Vậy liền cần ngươi phán đoán. Đối diện đánh lén, biện pháp tốt nhất chính là đừng cho đối thủ cơ hội đánh lén, tiếp đó chính là đề thăng năng lực báo động trước của bản thân. Vô Cực Đạo thuận ứng thiên tâm, năng lực nhận biết đối với hoàn cảnh mạnh nhất, mỗi một điểm biến hóa đều có thể do tâm. Tập trung tu hành, chu vi từng cọng cây ngọn cỏ đều trong tâm ngươi, địch nhân chưa xuất thủ, ngươi liền có thể phát hiện, cho dù thực lực mạnh đến có thể tránh thoát trinh trắc của ngươi, cũng có thể trước tiên phán đoán ra thủ pháp công kích, làm ra ứng đối chính xác."

Ninh Dạ dụ dỗ từng bước, Cố Tiêu Tiêu cũng là chăm chú lắng nghe, gật đầu liên tục.

Chỉ là nghe khẩu khí của Ninh Dạ, lần này lại là đặc biệt lưu ý chuyện nàng phòng bị ám sát.

Cố Tiêu Tiêu cũng là một cô nương thông minh, liên tưởng đến việc lúc trước, nói: "Sư phụ, trước đó vài ngày ngươi bảo ta ám sát ngươi, sau đó lại trắng trợn lùng bắt Yên Vũ Lâu, đây là chính thức muốn tác chiến cùng Yên Vũ Lâu sao? Vì vậy ngươi lo lắng Yên Vũ Lâu đánh lén ám sát ta?"

"Đúng."

"Nhưng bọn họ cũng không biết quan hệ của chúng ta a."

"Đây chính là mục đích ngày hôm nay ta đến tìm ngươi, có cái nhiệm vụ cần ngươi đi làm, có hứng thú không."

Nghe được có nhiệm vụ, Cố Tiêu Tiêu đã nổi hứng thú: "Hảo a hảo a!"

Quá khứ một năm qua, chỉ bồi Ninh Dạ đi một chuyến Tù Tiên Cốc, Cố Tiêu Tiêu mỗi ngày chỉ là tu hành, cũng phiền muộn muốn chết rồi.

Thấy nàng vui vẻ như vậy, Ninh Dạ thở dài: "Nhiệm vụ lần này, can hệ trọng đại, không cẩn thận, khả năng sẽ ảnh hưởng vận mệnh một đời của ngươi. Ngươi nhất định muốn làm?"

Cố Tiêu Tiêu nghiêm túc gật đầu: "Thiên hạ chưa từng thái bình, Tiêu Tiêu có thể từ một phàm nhân trở thành tu sĩ, hoàn toàn nhờ ân điển của sư phụ, nhất định không nhục sư mệnh!"

Thấy nàng quả quyết như vậy , Ninh Dạ gật gật đầu: "Nếu như thế, vậy liền ủy khuất ngươi rồi."

* * *

Địa lao của Huyền Sách Phủ.

Bảy tám cái nữ tử ngồi cùng một chỗ, chính là mấy cái mật thám

Vạn Hoa Cốc tú bà Nguyệt tẩu khai ra, đương nhiên, thân phận đại thể không cao, cũng chỉ là ứng phó mà thôi.

Nhưng đối với những cô nương kia mà nói, đây lại là vận mệnh nhân sinh sụp đổ.

Thời khắc này ngồi ở trong lao, từng cái từng cái đều là kinh hoảng không ngớt, đặc biệt là trong phòng phụ cận, còn thỉnh thoảng truyền đến ai hào chi thanh, càng khiến các nàng sợ sệt hơn.

Cuối cùng cũng coi như ngục tốt đối với các nàng đến còn tính khách khí, cũng không động tới bọn họ, nhưng vẫn là sợ run tim mật, nhân tâm bàng hoàng.

Đúng vào lúc này, cửa lao mở ra, lại một nữ tử bị đẩy vào.

Nữ tử kia rõ ràng cùng người bên ngoài bất đồng, tuy là tù nhân dưới thềm, lại vẫn là thần tình quật ngạo, cho dù vào trong ngục, cũng không ngồi xuống, chỉ là đứng dựa tường, ánh mắt lạnh lẽo.

Ngục tốt bị ánh mắt của nàng chấn một thoáng, kêu lên: "Nhìn gì mà nhìn? Còn nhìn liền móc mắt ngươi."

Nữ tử hừ lạnh: "Ngươi như có lá gan đó, liền tới."

Ngục tốt kia giận dữ, bên cạnh một cái ngục tốt khác đã nói: "Đừng đi, nữ nhân này hung cực kì, thời điểm tóm nàng lúc trước, vài cái huynh đệ chết ở trong tay nàng đây."

"Mẹ nó không phải là cái Tàng Tượng cảnh a, tùy tiện một vị tiên sư đều trừng trị được nàng." Ngục tốt lúc trước hung ác chửi thề một tiếng, quay đầu rời đi.

Chúng nữ Thiên Tú Các nhìn nhìn nữ tử đứng thẳng kia, dồn dập hơi kinh ngạc.

Một người trong đó tuổi hơi nhỏ, hướng nữ tử nhãn thần hung ác nói: "Vị tỷ tỷ này ngươi là. . . Người của Vạn Hoa Cốc?"

Nữ tử liền nhìn nhìn các nàng, nói: "Các ngươi là Thiên Tú Các?"

Chúng nữ dồn dập gật đầu.

Trên mặt nữ tử đột nhiên một âm: "Là ai bán đứng ta?"

Chúng nữ bị dọa cho nhảy dựng, đồng thời xua tay: "Không có không có, chúng ta còn không nhận ra ngươi đây, hơn nữa chúng ta bị bắt tới, đều còn chưa bị thẩm qua."

Nữ tử sắc mặt lúc này mới dễ nhìn một chút, suy nghĩ một chút nói: "Đến cũng đúng, trong các ngươi, hẳn là không có ai biết thân phận ta. Xem ra vẫn là lần ta ám sát Ninh Dạ kia bại lộ bản thân."

Ám sát Ninh Dạ?

Nàng thật là to gan, lại dám ám sát Ninh Dạ loại nhân vật đang "hot" này?

Nghe nàng nói như vậy, chúng nữ đều kinh.

Đinh Tiểu Hương không nhịn được nữa hỏi: "Tỷ tỷ là cao nhân phương nào? Ngươi bất quá một cái Tàng Tượng cảnh, lại dám ám sát Ninh Dạ?"

"Ám sát cần thực lực rất mạnh sao?" Cố Tiêu Tiêu cười lạnh: "Thừa dịp đối phương không chuẩn bị, thi triển một kích trí mạng, có lúc giết người. . . Chỉ cần một đòn."

Chúng nữ tỉnh ngộ: "Ngươi là người của Yên Vũ Lâu!"

Cố Tiêu Tiêu sắc mặt sầm xuống: "Đừng đề cập Yên Vũ Lâu với ta, nếu không phải cái đám rác rưởi Yên Vũ Lâu này quá mức vô dụng, bổn cô nương cũng sẽ không bị tóm. Đợi bổn cô nương rời khỏi đại lao này, nhất định phải thống tể bọn chúng một phen."

Nghe nói như thế, chúng nữ lại là một trận kỳ quái.

Nghe khẩu khí này, nàng thế mà cũng không phải người của Yên Vũ Lâu.

Vậy nàng đến cùng là kẻ nào?

Còn có ngươi dựa vào cái gì cảm thấy, ngươi còn có thể sống rời khỏi đại lao này?

Thiên Tú Các.

Đây là một căn tĩnh thất thanh nhã.

Nguyệt tẩu quỳ tại hạ phương run run rẩy rẩy, ngồi ở phía trên, bất ngờ là bà lão quét rác kia.

"Như Nguyệt tham kiến Lưu Vân Tiên Tôn!"

Bà lão kia sắc mặt tiều tụy, hoàn toàn vô biểu tình, thanh âm cũng là hữu khí vô lực giống như phàm nhân, thậm chí còn thỉnh thoảng ho khan vài tiếng: "Chỉ là bắt mấy cái tiểu tốt, liền như vậy bỏ qua cho các ngươi?"

Nguyệt tẩu vội nói: "Ninh Dạ tự nhiên là không nguyện ý giảng hoà như thế, ta cho hắn ba mươi vạn linh thạch, mặt khác còn hứa hẹn sau đó còn có trọng thù, hắn mới bằng lòng giơ cao đánh khẽ."

"Vậy là thân phận của ngươi vẫn là bại lộ, đúng không?"

Nguyệt tẩu tâm thần run lên: "Thuộc hạ vô năng."

Bà lão kia đến cũng không tức giận: "Đến cũng không thể trách ngươi, đều là Yên Vũ Lâu ở sau lưng giở trò. Nguyên nhân Ninh Dạ bỏ qua cho ngươi, không hẳn là bởi vì những linh thạch kia, mà là hắn cũng không muốn trở thành tử địch cùng Vạn Hoa Cốc, lưu lại ngươi, xem như là lấy lòng đối với Vạn Hoa Cốc ta. Vốn là ta còn muốn giết người này, hiện tại xem ra, đến cũng không cần. Đã có ngươi làm người trung gian, rất nhiều chuyện liền đã có chỗ trống dàn xếp. . . Người này, có thể thu có thể thả, lại là không đơn giản a."

Nguyệt tẩu thở phào một hơi: "Vậy chuyện Giang Đại Chuy. . ."

"Việc này là ta làm, lần sau hắn còn tới hỏi, ngươi đáp hắn là 'đúng'. Hắn như đòi người, ngươi liền cho hắn một cái. Còn chỗ tốt ngươi hứa hẹn a. . . Chuẩn bị cho hắn một phần."

Chương 19 : Mỗi bên mưu đồ (thượng)

Chương 19: Mỗi bên mưu đồ (thượng)

Phủ đặc sứ.

Tần Thì Nguyệt sắc mặt cổ quái nghe thủ hạ báo cáo.

"Liền bắt mấy cái kỹ nữ, bỏ qua cho Vạn Hoa Cốc?"

"Đúng!"

Tần Thì Nguyệt vui vẻ: "Cái Ninh Dạ này, làm việc có chút ý tứ a. Roi này giơ lên thật cao, nhẹ nhàng thả xuống, hắn đang làm cái quỷ gì?"

Thủ hạ ngũ đại tam thô kia liền lắc đầu: "Không biết."

Trả lời của hắn đến là đơn giản trực tiếp.

Tần Thì Nguyệt bất đắc dĩ: "Trọng Cổ a Trọng Cổ, ngươi tốt xấu cũng là thống lĩnh hộ vệ, làm việc không thể chỉ Kháo nắm đấm, không cần đầu óc."

Hán tử được kêu là Trọng Cổ kia liền cười hắc hắc: "Vương đã nói, người quá biết dùng đầu óc, đều không có dũng khí gì, không phải chân nam nhân. Cực Chiến Đạo ta, không thịnh hành bộ kia."

"Được rồi được rồi, không cần nói với ta bộ kia, ta hiểu." Tần Thì Nguyệt bất đắc dĩ nói, loại luận điệu này nàng nghe nhiều rồi, cũng lười cãi lại.

"Thế nhưng vương tôn trọng trí giả, đặc sứ chính là trí giả của chúng ta, có ngươi tại, chúng ta chỉ cần nghe lệnh là được."

"Làm sao một người kế ngắn a." Tần Thì Nguyệt đi qua lại bộ.

Cái gọi là trí giả, nàng là không tin.

Người thông minh đến đâu, cũng có thời khắc tính lọt, kế hoạch hoàn mỹ chân chính, có lúc không phải một người định ra, mà là một đám người hợp mưu hợp sức.

Đáng tiếc nàng tuy là đặc sứ, nhưng rất khó tìm đến người có thể cùng bản thân cùng nhau đối mặt vấn đề, giải quyết vấn đề.

Nhưng cũng chính bởi vậy, ánh mắt của Tần Thì Nguyệt càng chuyên chú tại chính sự.

Thời khắc này nghĩ nghĩ, nàng nói: "Thông báo Hắc Bạch Thần Cung, mau chóng an bài một lần gặp gỡ. Mau mau đem sự tình đều định ra, sớm ngày giao dịch, sớm ngày trở lại."

Trọng Cổ nói: "Hôm qua vừa có người tới, nói ra chút yêu cầu mới, đây là tài nguyên bọn họ đề xuất cần."

Nói đưa cho Tần Thì Nguyệt một bản danh sách.

Tần Thì Nguyệt nhìn lướt qua, cau mày: "Đều là chút tài nguyên không quan trọng gì, còn có, chúng ta cần mảnh vỡ Thiên Cơ Điện làm cái gì? Thế mà nỗ lực dùng ba khối mảnh vỡ vô dụng để đổi

Thiên Thần Đan? Bọn họ là thất tâm phong sao?"

Trọng Cổ tiếp tục không nói lời nào.

Tần Thì Nguyệt càng lúc càng có chút nôn nóng, phản phục suy nghĩ chốc lát, lắc đầu nói: "Không đúng, ta cảm thấy bọn họ là đang kéo dài thời gian."

Trọng Cổ rốt cục phản ứng lại một ít: "Ý của đặc sứ là, bọn họ căn bản không có thành ý, lẽ nào là muốn nhân cơ hội mưu đoạt Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán?"

Liên quan tới loại chuyện cường thủ hào đoạt này, Cực Chiến Đạo có kinh nghiệm, vì vậy ngay lập tức có thể nghĩ đến.

Tần Thì Nguyệt lại không có tán đồng: "Có khả năng này, nhưng nếu như muốn động thủ, không cần thiết kéo lâu như vậy, chúng ta liền ở đây, bọn họ trực tiếp liền có thể làm."

"Đó là bởi vì bọn họ không biết thủ đoạn của chúng ta."

"Ý của ngươi là. . . Bọn họ đang nghĩ biện pháp thám thính thủ đoạn bảo vệ Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán của chúng ta, sau đó sẽ đúng bệnh hốt thuốc?"

Trọng Cổ sờ sờ đầu, úng thanh úng khí nói: "Ta người này đầu óc đơn giản, đặc sứ hỏi ta, ta có thể nghĩ đến chính là cái này."

"Có lúc đơn giản không hẳn chính là sai lầm." Tần Thì Nguyệt nói.

Trọng Cổ tư duy tuy rằng đơn nhất, nhưng cũng bởi vậy nhắm thẳng hạch tâm.

"Vậy chúng ta nên làm gì?" Trọng Cổ lần nữa đem vấn đề vứt cho Tần Thì Nguyệt.

Tần Thì Nguyệt ánh mắt đã híp lại: "Hắc Bạch Thần Cung đem chấp lệnh giao cho Ninh Dạ, tất có trọng trách, có thể hoàn thành nhiệm vụ không, sợ là then chốt còn ở trên người hắn. . . Đi tìm Ninh Dạ, ta muốn đàm luận cùng hắn một chút."

Huyền Sách Phủ.

Ninh Dạ đang xem hồ sơ trên án.

Những hồ sơ này toàn bộ là liên quan tới Yên Vũ Lâu cùng Vạn Hoa Cốc.

"Dương Nhạc." Ninh Dạ đột nhiên nói.

"Thuộc hạ tại." Dương Nhạc đi tới.

Dương Nhạc là đệ tử nhập Hắc Bạch Thần Cung mười năm, bây giờ cũng đã là Hoa Luân cảnh, tuy rằng còn chưa tới trung kỳ, tu vi nhưng vẫn là cao hơn Ninh Dạ không ít. Chỉ là về quyền trách nhưng không bằng Ninh Dạ, chỉ có thể xưng dưới.

Người này tại Huyền Sách Phủ vẫn tính tháo vát, bất quá bởi vì không bối cảnh gì duyên cớ, tại Hắc Bạch Thần Cung cũng là âu sầu bất đắc chí, hiện tại cũng bất quá là một tên tu sĩ bình thường Huyền Sách phủ hạ.

Ninh Dạ thấy hắn coi như không tệ, liền lưu lại bên người làm cái trợ thủ, chuyện này đối với Dương Nhạc mà nói là cái cơ hội tuyệt vời, làm việc cũng cực dụng tâm, quá khứ khoảng thời gian này, chuyện Ninh Dạ bàn giao cơ bản đều làm rất tốt.

Thời khắc này Ninh Dạ nói: "Tư liệu phủ đặc sứ, đã sưu tập đủ chưa?"

"Đã sưu tập đầy đủ." Dương Nhạc nói đem tư liệu trình lên.

Ninh Dạ vừa lật xem, vừa nói: "Lần này người của phủ đặc sứ tới, ngoại trừ tôi tớ, nhân viên chính thức tổng cộng ba mươi mốt người, trong đó Tần Thì Nguyệt là Hoa Luân đỉnh phong, còn lại ba mươi người đều chỉ là phổ thông Hoa Luân, liền một cái Vạn Pháp cảnh cũng không có. Ngươi có hay không cảm thấy, lần sắp xếp này của Cực Chiến Đạo, có chút quá mức không coi trọng rồi? Bọn họ liền thật không có nghĩ đến, Hắc Bạch Thần Cung có khả năng trở mặt cường đoạt?"

Dương Nhạc hồi đáp: "Nghĩ tới. Vì vậy thuộc hạ cảm thấy, Cực Chiến Đạo rất khả năng không chỉ có những người này, lực lượng ám diện chân chính, ẩn nấp không ra."

"Nhưng vấn đề liền ở đây." Ninh Dạ gõ gõ mặt bàn: "Bọn họ phải tới bao nhiêu người, mới có thể bảo đảm không sợ Hắc Bạch Thần Cung ta động thủ cường đoạt?"

Cái vấn đề này một thoáng đem Dương Nhạc làm khó.

Nơi này là địa bàn của Hắc Bạch Thần Cung, trừ phi Cực Chiến Đạo quy mô lớn xuất động, bằng không kỳ thực đến bao nhiêu người, hẳn là đều vô dụng.

Thấy hắn như vậy, Ninh Dạ cười cười: "Có lúc bảo vệ một kiện bảo vật, không nhất định phải dựa vào lực lượng."

Dương Nhạc tỉnh ngộ: "Tỷ như làm ra bố trí tại trên Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán? Nếu chúng ta cường đoạt, liền hủy diệt Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán?"

Ninh Dạ lắc đầu: "Có khả năng này, nhưng vấn đề là sau khi trao đổi đây? Chúng ta tại sau khi trao đổi xong mới ra tay, bọn họ xử lí thế nào?"

Dương Nhạc cười khổ: "Cái kia thuộc hạ là thật không nghĩ ra được."

Ninh Dạ cười cười: "Ngươi không nghĩ ra được, là bởi vì ngươi đem sự chú ý đều đặt ở trên vấn đề Cực Chiến Đạo ứng đối cường đoạt ra sao. Nhưng nếu như nhảy ra cái tư duy này, có lẽ liền có thể nhìn thấy thế giới khác."

Dương Nhạc không rõ.

Ninh Dạ vỗ vỗ hồ sơ: "Có một vấn đề đơn giản: Lần hợp tác này, là Hắc Bạch Thần Cung chủ động đề xuất, theo lý thuyết, hẳn là chúng ta phái người đi Cực Chiến Đạo giao dịch mới đúng. Tại sao Cực Chiến Đạo lại chịu phái người đi tới?"

Dương Nhạc ngạc nhiên.

Ninh Dạ cười nói: "Bởi vì bọn họ đề xuất ba cái điều kiện, ba cái điều kiện xem ra không đáng chú ý."

Lần này Cực Chiến Đạo đồng ý đi tới giao dịch bí bảo, đề xuất ba cái điều kiện.

Một: Do Cực Chiến Đạo chỉ định phương thức giao dịch.

Hai: Do Cực Chiến Đạo chỉ định người giao dịch.

Ba: Do Cực Chiến Đạo chỉ định địa điểm giao dịch.

Ba yêu cầu này cũng không quá phận.

Dù sao Cực Chiến Đạo ngàn dặm xa xôi đi tới làm giao dịch cùng Hắc Bạch Thần Cung, nếu như liền chút quyền chủ động ấy cũng không có, đó chính là thật là không có thành ý.

Bởi nội dung giao dịch cụ thể hiện tại còn chưa xác định, vì vậy phương thức giao dịch, nhân viên cùng địa điểm, hiện tại Cực Chiến Đạo cũng chưa có nói ra.

Thế nhưng Ninh Dạ lại mẫn cảm ý thức được, ba cái yêu cầu xem ra chỉ là vì bảo đảm tự thân an toàn này, bên trong sợ là có chút vấn đề.

Chỉ là vấn đề đến cùng ở đâu, như hắn đã nói, tại trước khi Cực Chiến Đạo ngả bài, hắn cũng không thể nào biết.

Thời khắc này chính đang suy tư, thuộc hạ đến báo: Tần Thì Nguyệt cho mời.

Chương 20 : Mỗi bên mưu đồ (hạ)

Chương 20: Mỗi bên mưu đồ (hạ)

Phủ đặc sứ.

Đây là lần đầu tiên Ninh Dạ nhìn thấy nụ cười trên mặt Tần Thì Nguyệt, lần đầu tiên nhìn thấy nàng ngồi xuống, lần đầu tiên thu được Tần Thì Nguyệt chính thức tiếp đón.

Tần Thì Nguyệt sắp đặt yến tịch phong phú, danh tửu mỹ thực rực rỡ muôn màu, hạ phương là Liệt Châu vũ nữ tràn ngập phong tình dị vực tại uyển chuyển nhảy múa.

Nữ tử Liệt Châu đại thể thân hình khá cao, có một đôi chân dài làm người hâm mộ, bọn họ y phục phong cách lớn mật mà bại lộ, chủ yếu chỉ che bộ phận trọng yếu trên thân thể, lộ ra ngọc thủ chân dài, thậm chí còn có uyển chuyển bụng, theo vũ bộ nhẹ lay động, chính là một phiến xuân sắc tươi đẹp.

Tần Thì Nguyệt nâng chén chúc rượu: "Ninh hành tẩu thấy nữ tử Liệt Châu ta thế nào?"

"Thường nghe nói, nữ tử Liệt Châu tác phong lớn mật, tính tình kiệt ngạo, giống như ngựa hoang, bây giờ xem ra, nhưng cũng có một mặt uyển chuyển động nhân, quả nhiên đồn đại không thể tin hết đây." Ninh Dạ cười đáp.

Tần Thì Nguyệt liền nói: "Nữ tử Liệt Châu ta xưa nay dám yêu dám hận, tuy không dễ thuần phục, nhưng nếu là thuần phục rồi, đó chính là một thớt hảo mã, có tư vị khác., Ninh hành tẩu có muốn thử một chút không?"

Nói vung tay lên, rất có ý tứ chư nữ dưới đường mặc quân thải cật.

Ninh Dạ lắc đầu: "Ta hiện tại bắt đầu hối hận, đạo lữ giao quá sớm."

Tần Thì Nguyệt cười to: "Niểu Hoa Tiên Tử nhân gian vô song, là ta bêu xấu. Cũng khó trách hành tẩu không lọt mắt dong chi tục phấn chỗ này của ta."

Ninh Dạ liền nói: "Ta chỉ là một cái hành tẩu nho nhỏ, cái nào có tư cách không lọt mắt Liệt Châu xinh đẹp, thực sự là tâm có dư mà lực không đủ."

"Nhưng mà hiện tại Ninh hành tẩu lại là thủ chưởng đại quyền, liền Tứ Cửu Nhân Ma đều có thể tùy ý điều động đây."

"Vậy thì càng cần cẩn thận một chút. Leo càng cao, ngã càng đau. Trên người chịu trọng trách, không thể khinh thường a. Huống hồ cái đặc quyền chấp tử này của ta, cũng chỉ là tạm thời, sớm muộn sẽ thu trở lại, nếu như nhất thời đắc ý, gây nên sai lầm lớn, đó chính là 'nhân phúc đắc họa' rồi."

"Hành tẩu đến là rất thanh tỉnh, nghe nói Thần Cung giao phó trọng trách cho hành tẩu, là để bảo đảm lần hợp tác này thành công?"

"Đúng. Yên Vũ Lâu thường làm chuyện lén lút, Vạn Hoa Cốc lại ý đồ khó lường, rục rịch muốn động. Vì không bị phá hoại, Ninh Dạ không thể không dốc hết sức lực, để chuyện vạn toàn."

"Nếu như thế, Ninh hành tẩu vì sao còn không mau mau kết thúc đàm phán? Sớm chút đem chuyện xử lý xong?"

"Đàm phán chi sự không phải ta phụ trách, ta phụ trách chỉ là an toàn chi sự."

"Nhưng ta lại nghe nói, là Ninh hành tẩu hạ lệnh, đề xuất rất nhiều điều kiện mới đối với Cực Chiến Đạo ta. Quyền hạn của Ninh hành tẩu, sợ không có nhỏ như hành tẩu nói chứ?"

Ninh Dạ kiên quyết phủ nhận: "Hoàn toàn lời đồn."

Tần Thì Nguyệt nghĩ nghĩ, nói: "Nếu đã như vậy, vậy ta hỏi một câu, hành tẩu đối với lần hợp tác này thấy thế nào? Theo ta được biết, thật giống trong Hắc Bạch Thần Cung có ý kiến bất đồng."

Ninh Dạ liền nói: "Ta không nghe nói có ý kiến bất đồng gì. Bất quá đặc sứ muốn hỏi cái nhìn của ta, ta đến là cho rằng, Cực Chiến Đạo cùng Hắc Bạch Thần Cung, trên căn bản không có xung đột. Lần hợp tác này, nếu như có thể thuận thuận lợi lợi hoàn thành, chính là không thể tốt hơn."

Tần Thì Nguyệt mục tự quang: "Hành tẩu lời này là chân tâm?"

Ninh Dạ nghiêm túc gật đầu: "Trong tu tiên giới, vĩnh viễn không thiếu địch nhân. Nhưng mà lựa chọn địch nhân như thế nào, lại là cái vấn đề lớn. Không kết thù không cần thiết, nhưng đối với những kẻ đã kết thù kia, thì cần phải đuổi đánh tới cùng, nghi đem còn lại dũng truy ngoan khấu!"

Tần Thì Nguyệt nghe minh bạch ý tứ của Ninh Dạ: "Đây chính là nguyên nhân Ninh hành tẩu mãnh đả Yên Vũ Lâu, nhưng bỏ qua

Vạn Hoa Cốc?"

Ninh Dạ lập tức nói: "Ta không có bỏ qua Vạn Hoa Cốc, chỉ là không cần thiết liên lụy người vô tội."

"Người vô tội." Tần Thì Nguyệt che miệng mà cười: "Nguyên lai những người khác tại Thiên Tú Các, đều là vô tội."

"Chí ít tại chỗ này của ta. . . Là!"

"Vậy chúng ta đây?"

"Ngươi ta là bằng hữu." Ninh Dạ hồi đáp.

Tần Thì Nguyệt nghiêm mặt: "Lời ấy chân tâm?"

"Tuyệt đối chân tâm!"

Tần Thì Nguyệt bắt đầu cười ha hả: "Nghe Ninh hành tẩu nói như vậy, ta liền yên tâm hơn rất nhiều."

Ninh Dạ lại nói: "Vậy ngài khả năng yên tâm còn sớm chút."

"Ân?" Tần Thì Nguyệt nhìn hướng Ninh Dạ.

Ninh Dạ du nhiên nói: "Ta cần bảo đảm, là lần hợp tác này bình thường hoàn thành. Nhưng nếu như có ai tại bên ngoài hợp tác làm ra động tác gì đó, vậy ta nhưng là không dám hứa chắc."

Nghe được Ninh Dạ lên tiếng, Tần Thì Nguyệt sắc mặt lạnh lẽo: "Ninh hành tẩu là nói chúng ta có mục đích khác?"

Ninh Dạ không có trả lời ngay, mà là rất chăm chú suy nghĩ một hồi.

Sau đó hắn nói: "Thiên Tú Các Nguyệt tẩu, kỳ thực là người của Vạn Hoa Cốc."

Ân?

Tần Thì Nguyệt không hiểu vì sao hắn lại đột nhiên nói ra câu này, chủ động đánh mặt bản thân?

Ninh Dạ tiếp tục nói: "Ta không sợ nói cho ngươi, là bởi vì chuyện này kỳ thực giấu không được mặt trên. Vậy ngươi có biết, biết rõ không gạt được, vì sao ta còn dám làm như thế?"

Tần Thì Nguyệt không có nói gì.

"Bởi vì đây là lựa chọn tốt nhất." Ninh Dạ nói: "Hắc Bạch Thần Cung cùng Vạn Hoa Cốc, chí ít hiện nay không có xung đột gì quá lớn. Để lại nàng, sau này cũng có thể nhiều cái con đường giao lưu. Tổng không đến nỗi lúc có chuyện, nhấc theo đầu heo tìm không được cửa miếu. Dù sao cũng hơn diệt Thiên Tú Các, sau đó Vạn Hoa Cốc trùng kiến ám đường, chúng ta lần nữa không có hết thảy manh mối muốn tốt hơn nhiều."

Tần Thì Nguyệt lẳng lặng nghe.

Ninh Dạ tiếp tục nói: "Ta thả Nguyệt tẩu, Nguyệt tẩu cũng sẽ hồi báo ta. Nàng có thứ nàng cần, ta cũng có thứ ta cần. Cái này kêu là hợp thì cùng có lợi. Mặt trên coi như biết, chỉ cần ta không có phản bội Hắc Bạch Thần Cung, cũng sẽ không làm gì ta."

Tần Thì Nguyệt cười lạnh: "Vì vậy ý của ngươi là, Vạn Hoa Cốc còn có thể hợp tác, ta cũng đồng dạng?"

Ninh Dạ nghiêm túc nói: "Vậy thì phải xem tần đặc sứ là nghĩ như thế nào."

Ninh Dạ nói, áp sát Tần Thì Nguyệt: "Ngươi muốn hoàn thành nhiệm vụ của ngươi, ta cũng muốn hoàn thành của ta, ngươi ta nếu có thể chân thành liên thủ, vậy liền không thể tốt hơn."

Tần Thì Nguyệt cười lạnh: "Ta dựa vào cái gì tin tưởng ngươi?"

Ninh Dạ liền nói: "Ta không cần ngươi tin tưởng. Nguyệt tẩu chịu nghe ta, là bởi vì ta tóm chặt nàng rồi. Tần đặc sứ có thể không tin tưởng ta, vì vậy ta cũng sẽ cố gắng tóm lấy vấn đề của ngươi. Đến lúc đó, Tần đặc sứ đừng quên lời ta nói bây giờ là được."

Tần Thì Nguyệt đã hoàn toàn minh bạch ý tứ của Ninh Dạ.

Nếu như mình bây giờ nói ra mục đích khác của Cực Chiến Đạo, như vậy đại giá cần phải trả có lẽ chính là ít nhất.

Nếu như là để Ninh Dạ chủ động tìm ra vấn đề, hắn vẫn như cũ sẽ cho Tần Thì Nguyệt cơ hội, thế nhưng đại giá Tần Thì Nguyệt cần phải trả, liền sẽ lớn hơn rất nhiều.

Nhưng Tần Thì Nguyệt có thể bởi vì Ninh Dạ uy hiếp liền nói ra hết thảy bí mật sao?

Đương nhiên không được.

Thời khắc này nhìn nhìn Ninh Dạ, Tần Thì Nguyệt nở nụ cười: "Xem ra giữa ngươi và ta, vẫn là phải có một hồi so đọ."

"Lấy hợp tác làm mục đích so đọ!" Ninh Dạ cải chính nói.

"Hảo!" Tần Thì Nguyệt đập bàn một cái: "Vậy ta liền chờ biểu hiện của Ninh hành tẩu. Nếu thật sự đến lúc đó, Thì Nguyệt tự sẽ cúi đầu!"

Khi Ninh Dạ còn đang đàm phán cùng Tần Thì Nguyệt thì, Sương Nguyệt Phường cũng tới một vị quý khách.

Công Tôn Điệp như một đám lửa tiến vào Sương Nguyệt Phường.

Mở miệng câu đầu tiên chính là: "Nói rõ trước, phí xuất tràng của bổn cô nương đắt cực kỳ, hơn nữa phải tiền trước!"

Chương 21 : Công Tôn Điệp trở về

Chương 21: Công Tôn Điệp trở về

Lúc từ phủ đặc sứ đi ra, Ninh Dạ vẫn còn đang suy tư.

Cùng Tần Thì Nguyệt giao đàm, chí ít xác định một chuyện, chính là Cực Chiến Đạo lần này chịu tới giao dịch, xác thực còn có mục đích khác.

Đây có lẽ là nguyên nhân bọn họ chịu mạo hiểm.

Mà nếu đã là mạo hiểm, như vậy phương thức Tần Thì Nguyệt bảo vệ Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán, có lẽ còn xa mới trọng yếu như bọn họ tưởng —— nếu như cái mục đích ẩn giấu này so với Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán còn trọng yếu hơn.

Sẽ là gì chứ?

Tu tiên giả theo đuổi, không ngoài chính là đại đạo, công pháp, tài nguyên tu luyện, ngoài ra, không còn gì khác.

Vốn là Ninh Dạ cho rằng mục đích của Cực Chiến Đạo hẳn cũng là như vậy, chỉ là nhìn người tới, cùng phương thức làm việc của họ, thực sự nghĩ không ra Cực Chiến Đạo còn có thể mật mưu cái gì.

Nhưng là cùng Mộc Khôi Tông tiếp xúc, khiến Ninh Dạ đột nhiên nghĩ đến một vấn đề.

Ngoại trừ tài nguyên tu luyện, mỗi cái môn phái kỳ thực cũng vẫn còn có một ít nhu cầu đặc thù.

Tỷ như Mộc Khôi Tông lần này cần liền không phải tài nguyên, mà là người.

Mà tại trong ba cái điều kiện Cực Chiến Đạo đề xuất, một cái trong đó chính là chỉ định giao dịch chi nhân.

Cái điều kiện này theo Hắc Bạch Thần Cung là không thể bình thường hơn, Cực Chiến Đạo hẳn là để bảo đảm an toàn, vì vậy đại khái sẽ chỉ định yêu cầu nhân viên Hắc Bạch Thần Cung tham dự giao dịch thực lực không vượt quá Cực Chiến Đạo chi nhân, lại phối hợp địa điểm giao dịch chỉ định, liền có thể đảm bảo an toàn.

Nhưng bây giờ suy nghĩ một chút, một đám người của Cực Chiến Đạo tu vi liền Vạn Pháp cũng chưa tới, nếu như thật sự có mấy cái đại năng ẩn thân ở bên, bọn họ cũng có tư cách phát hiện?

Điều kiện như vậy, mặt ngoài xem ra an toàn, kỳ thực hoàn toàn vô dụng.

Trừ phi bọn họ liền không phải vì an toàn mà đề xuất yêu cầu này.

Vậy liệu rằng mục đích của Cực Chiến Đạo, có phải cũng là nhằm vào một cái chỉ định chi nhân nào đó không?

Có khả năng này, nhưng ngẫm lại lại không quá giống.

Bất luận là giết người vẫn là cướp người, lấy tình huống của Cực Chiến Đạo, đều không quá hiện thực.

Hiện tại tin tức có hạn, Ninh Dạ tạm thời còn không tìm được manh mối, bất quá Ninh Dạ tin tưởng, chỉ cần đối phương có sở cầu, vậy mình liền nhất định có thể tra được.

Dù sao hắn còn có Côn Lôn Kính, có Vấn Thiên Thuật.

Thời khắc này trong lòng đã có tính toán, Ninh Dạ đang chuẩn bị đi về, bỗng nhiên trong lòng hơi động, ngẩng đầu nhìn tới, liền thấy phương xa một tên bạch y nữ tử chính dạo bước mà tới.

Tuy rằng khuôn mặt xa lạ, nhưng một khắc đó Ninh Dạ vẫn là nhận ra được.

Công Tôn Điệp?

Nàng sao lại tới?

Đang tự kinh ngạc, thanh âm của Công Tôn Điệp đã nhập đáy lòng: "Buổi tối gặp ở chỗ cũ."

Thiên Tú Các, Thiên Nhã Cư.

Nơi này là trụ sở của hoa khôi Huyền Diệu Nhã hot nhất Thiên Tú Các hiện tại.

Huyền hoa khôi đến không phải là người của Vạn Hoa Cốc, nàng xuất thân đại gia, phụ thân nguyên bản là một tên quan trong triều, nhưng bởi vì đã đắc tội mặt trên mà bị xét nhà, Huyền Diệu Nhã cũng bởi vậy lưu lạc kỹ trại. Nhân tướng mạo đẹp đẽ, đa tài đa nghệ, lại xuất thân cao quý, mà được phủng làm hoa khôi.

Cho tới hiện tại, vị hoa khôi này chính đang run run rẩy rẩy vì Ninh Dạ dâng trà.

Trước đây không lâu Ninh Dạ dẫn người tra xét Thiên Tú Các, thực sự cho Huyền Diệu Nhã trùng kích rất lớn.

Tú bà Nguyệt tẩu rất là ân cần lại đưa lên một cái túi giới tử, Ninh Dạ nhìn nhìn một chút, lần này chuẩn bị sung túc, bên trong có tới trăm vạn linh thạch.

Đây cũng tính là đại thủ bút.

Ninh Dạ cũng không khách khí, tu tiên cần tài nguyên, những chỗ tốt này không cần thiết từ chối.

Nhấp một ngụm trà, Ninh Dạ nói: "Những cô nương kia của ngươi, hiện tại đều tại trong lao, tuy rằng không dễ chịu, nhưng ta đã 'chào hỏi' qua, đều không thụ hình."

"Đa tạ hành tẩu." Nguyệt tẩu cảm kích nói.

"Đúng rồi, chuyện Giang Đại Chuy thế nào rồi?"

Nguyệt tẩu thở dài: "Là Lưu Vân Tiên Tôn làm."

Quả nhiên!

Tuy rằng sớm có suy đoán, thời khắc này xác nhận một khắc, Ninh Dạ vẫn là thở dài một hơi.

Bất quá nghe được danh tự Lưu Vân Tiên Tôn này, hắn còn là hơi cảm thấy chấn kinh: "Thế mà là Kế Lưu Vân?"

Vạn Hoa Cốc có Tứ Đại Tiên Tôn, Cửu Thiên Tiên Nữ, tương đương với Hắc Bạch Thần Cung Thập Nhị Thiên Cương, mà Tứ Đại Tiên Tôn tại trong mười ba người, càng là xếp hạng phía trước, giống như là Nhạc Tâm Thiện.

Không nghĩ tới thế mà là nàng tự mình đến đây, bất quá ngẫm lại mục đích của bọn họ là Ngọc Hoàng Cốt, Ninh Dạ đến lại không kỳ quái: "Nàng không có làm gì ngươi chứ?"

"Đa tạ hành tẩu quan tâm, Tiên Tôn đã nói, mục tiêu của Vạn Hoa Cốc là Yên Vũ Lâu, không phải Hắc Bạch Thần Cung, lần này xuất thủ, có nhiều đắc tội, kính xin bao dung."

Ninh Dạ gật gật đầu: "Ta cũng thấy như vậy. Nếu mục tiêu của mọi người đã nhất trí, kỳ thực cũng rất có thể liên thủ. Tỷ như chuyện các ngươi muốn làm, ta cũng biết, nếu như các ngươi phối hợp, ta không hẳn không thể cho các ngươi một cái cơ hội a."

Nguyệt tẩu đại hỉ: "Đa tạ hành tẩu!"

"Vậy được, vì biểu hiện thành ý, liền lại cho ta mấy cái cứ điểm Vạn Hoa Cốc đi." Ninh Dạ nói.

"Cái gì?" Nguyệt tẩu ngẩn ngơ.

"Nếu ta không hung ác đả kích một thoáng Vạn Hoa Cốc, làm sao có thể khiến Yên Vũ Lâu cho rằng ta cùng Vạn Hoa Cốc là địch nhân đây?" Ninh Dạ hỏi ngược lại: "Đừng lo lắng, ta sẽ bảo đảm an toàn cho bọn họ."

Nguyệt tẩu đột nhiên đại ngộ: "Tiểu nhân biết có hạn, cần phải trước tiên thông báo thượng nhân."

"Không thành vấn đề, ta chờ tin tức của ngươi. Được rồi các ngươi lui xuống trước đi đi. Chốc lát nữa ta có bằng hữu đến, mang đến gặp ta là được."

Nguyệt tẩu thức thời lui ra.

Chờ không bao lâu, một cái công tử văn nhã đi vào.

Công tử kia thân hình nhất chuyển, đã biến trở về dáng dấp Công Tôn Điệp, cười cười nói: "Vừa đến đã nghe nói chuyện ngươi làm, hảo gia hỏa, quét ngang Yên Vũ Lâu, cướp đoạt Thiên Tú Các, Ninh hành tẩu uy phong quá lớn a, hiện tại liền cùng ma nữ ta gặp mặt, còn là công khai thân phận rồi?"

"Ta hiện tại xuất hành tùy thời đều có người theo, bí trang xuất hành phản dễ lộ hành tung, còn không bằng thẳng thắn như vậy, đằng nào ngươi là Thiên Huyễn Ma Nữ a, chỉ cần ngươi không bại lộ liền không sao." Ninh Dạ nói: "Đúng rồi, ngươi lần này sao lại chủ động đến Chấp Tử Thành?"

"Nhận cái công việc." Công Tôn Điệp nháy mắt mấy cái: "Ngươi nói có xảo không, thế mà cùng các ngươi có quan hệ."

"Cái gì?" Ninh Dạ ngẩn ngơ.

Công Tôn Điệp cũng không phí lời với hắn: "Người của Sương Nguyệt Phường tìm ta, muốn ta giả trang một nữ nhân gọi là Linh di, đi gặp Trì Vãn Ngưng. Mấy ngày nay chính đang làm quen cái thân phận mới này đây."

Nghe nói như thế, Ninh Dạ bắt đầu lo lắng: "Tìm ngươi giả trang? Chẳng lẽ nói. . ."

Công Tôn Điệp gật đầu: "Hẳn là đều chết rồi."

"Làm sao lại?"

"Đừng hỏi ta, ta làm sao biết là nguyên nhân gì? Bọn họ thậm chí không nói cho ta bọn họ là người của Yên Vũ Lâu, chỉ nói cùng Trì Vãn Ngưng có chút liên luỵ, nếu không phải ta biết nàng là người của Yên Vũ Lâu, cũng không nghĩ đến cái này. Bất quá đây cũng coi như là chuyện tốt đi, chí ít nữ nhân của ngươi từ nay về sau không còn hậu cố chi ưu rồi." Công Tôn Điệp không để ý hồi đáp.

Ma nữ chính là ma nữ, đối với Công Tôn Điệp mà nói, người nhà chết chỉ là chuyện tốt, từ đây không còn liên lụy, nhưng Trì Vãn Ngưng chỉ sợ sẽ không nghĩ như vậy.

Vừa nghĩ tới tâm tình của Trì Vãn Ngưng khi biết được chân tướng, Ninh Dạ khép hờ hai mắt, thở dài: "Vãn Ngưng biết việc này, tất nhiên thương tâm."

"Thương tâm tổng là khó tránh khỏi đi. Bất quá thương tâm quy thương tâm, vẫn nên phối hợp ta diễn xuất, đừng coi như không thấy nha." Công Tôn Điệp cười nói: "Ta đã cầm 20 vạn linh thạch, tốt xấu giúp ta đem buôn bán này làm xong đã."

"20 vạn linh thạch liền khiến ngươi thỏa mãn?" Ninh Dạ hỏi ngược lại.

Công Tôn Điệp hì hì cười: "Nói như vậy, ngươi có món làm ăn lớn cho ta? Nói rõ trước nha, lần trước đã đánh không công cho ngươi rồi, điều kiện ngươi nợ ta còn chưa thực hiện. Lần này ta lại cho ngươi tin tức trọng yếu như thế, ta cũng không thể lại làm không công. Coi như ngươi tại trên người ta hạ ba lớp cấm chế, cũng không thể đem cô nãi nãi liền như vậy bạch sai khiến."

Ninh Dạ tiện tay đem túi giới tử vừa lấy được ném tới: "Đây là của ngươi."

Công Tôn Điệp mở túi giới tử ra vừa nhìn, vui mừng vô cùng: "Oa, trăm vạn linh thạch!"

Vỗ bộ ngực mềm: "Cái mạng này của cô nãi nãi là của ngươi rồi, nói đi, muốn ta làm gì cũng được."

Rầm!

Ninh Dạ đem hộp đựng Nguyệt Ảnh Hàn Sa bỏ lên trên bàn: "Trước tiên đem cái này bỏ vào Sương Nguyệt Phường, hết thảy trọng yếu chi địa, một cái đều đừng bỏ qua."

"Không thành vấn đề!" Công Tôn Điệp lập tức đáp ứng.

Chuyện Nguyệt Ảnh Hàn Sa, liền như vậy giải quyết.

Một ngày sau, Ninh Dạ thu được tin tức của Nguyệt tẩu.

Hắn mang theo tu sĩ trắng trợn xuất kích, quét ngang cứ điểm chung quanh Vạn Hoa Cốc, bắt giữ hơn mười tên Vạn Hoa Cốc ám tử.

Trước sau dẹp yên các nơi bí địa Yên Vũ Lâu cùng Vạn Hoa Cốc, trong lúc nhất thời, Huyền Sách Phủ Ninh Dạ uy danh đại chấn, danh tiếng không hai.

Chương 22 : Bí các

Chương 22: Bí các

Vị Ương Phủ.

Trì Vãn Ngưng sát khí đằng đằng, túc sát chi ý lẫm liệt như đao, kích đãng trong động phủ gió nổi mây vần.

Không có khóc lóc sướt mướt, thảm thiết bi thương, trong nội tâm Trì Vãn Ngưng chỉ có đầy ngực phẫn nộ.

Thời khắc này Trì Vãn Ngưng, như hóa thân thành nữ chiến binh Avenger, toàn thân mỗi cái lỗ chân lông đều dật tán ra huyết sắc sát ý.

"Yên Vũ Lâu đã từng bồi dưỡng ta, đối với ta có ân, nhưng từ một khắc bọn họ cho ta phục hạ Tam Thi Đan, ân tình này liền đã triệt tiêu. Mà hiện tại, bọn họ hại người nhà ta, đó chính là cừu!"

Trì Vãn Ngưng dùng ngữ khí tối bình tĩnh nói ra ngôn từ tối nhiệt huyết: "Ninh Dạ, giúp ta, giúp ta tàn sát Yên Vũ Lâu!"

"Ta sẽ" khẽ ôm Trì Vãn Ngưng, trong ánh mắt Ninh Dạ đều là ôn nhu: "Món nợ này, ta sẽ đòi giúp ngươi, nhưng ngươi nhất định phải bình tĩnh. Yên Vũ Lâu sẽ không vô duyên vô cớ hại người nhà ngươi, trong này hơn nửa còn có duyên cớ gì. Có một số việc, nên tra còn phải tra."

Lời nói của Ninh Dạ, tựa như thần dược trấn định tốt nhất, khiến tâm kích đãng của Trì Vãn Ngưng dần dần bình phục.

Nàng khép hờ hai mắt, nỗ lực bình phục tâm tình kích dương.

Một lúc lâu, nàng nói: "Ngươi nói đúng, ta hiện tại tự thân khó bảo toàn, trước mắt cấp bách, vẫn là trước tiên giải quyết Tam Thi Đan cùng Thanh Mộc chi sự. Việc này ngươi chuẩn bị thế nào rồi?"

"Sắp rồi." Ninh Dạ nói: "Hiện tại còn kém Cực Chiến Đạo bên kia. Ta nhất định phải biết mục đích thực sự của Cực Chiến Đạo đến cùng là cái gì, như vậy mới có thể tóm chặt bọn họ, khiến bọn họ nghe ta bài bố."

"Không phải nói, chỉ cần hoàn thành đàm phán, Tần Thì Nguyệt liền sẽ đề xuất yêu cầu giao dịch cụ thể, đến lúc đó ngươi liền biết sao?"

Ninh Dạ lắc đầu: "Lúc đó thì quá muộn rồi. Nhất định phải biết trước lúc đó, mới có thể nắm giữ chủ động."

"Côn Lôn Kính?"

Mấy lần đi phủ đặc sứ, Ninh Dạ sớm ở nơi đó cũng thả xuống Nguyệt Ảnh Hàn Sa.

Ninh Dạ nhưng cười khổ nói: "Tần Thì Nguyệt rất cẩn thận, nàng căn bản là sẽ không mật đàm bất cứ chuyện gì tại phủ đặc sứ. Cho dù là cùng thuộc hạ nghị sự, cũng đa phần nói không tỉ mỉ, hơn nữa xem bộ dáng, then chốt sau lưng việc này, ngoại trừ Tần Thì Nguyệt, những hộ vệ kia một cái cũng không rõ ràng. . . Nàng liền đối tượng giao đàm cũng không có."

"Vậy ngươi phải làm sao mới biết được?" Trì Vãn Ngưng rõ ràng có chút gấp rồi.

Ninh Dạ đi qua đi lại: "Có thể làm cho Cực Chiến Đạo không tiếc dùng Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán mạo hiểm, khẳng định là mục tiêu giá trị không thấp hơn Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán, mục tiêu lớn như vậy, không thể nào không có manh mối. Sở dĩ ta vô pháp tra được, rất khả năng cũng là bởi vì quá trọng yếu, dẫn đến tin tức bảo mật đối với ta. Vì vậy muốn biết. . . Vẫn phải là đi gặp Phong Đông Lâm."

Thiên Nguyên Phong.

Đông Lâm Thiên Phủ.

Nơi này là chỗ tu hành của Phong Đông Lâm.

Phong Đông Lâm thời khắc này an vị tại trong một mảnh thạch lâm, nơi này mỗi một cái trụ đá, thình lình đều là vạn niên ngọc tủy ngưng kết mà thành, ngưng tụ thiên địa tinh hoa, chính là cực kỳ trân quý chi vật, tùy tiện nắm một cái ra ngoài, lại đâu chỉ trăm vạn ngàn vạn.

So sánh ra, trăm vạn linh thạch Ninh Dạ được kia, tại trong mắt các đại năng này, thật sự bất quá là một sợi lông trên chín con trâu.

Đoan tọa trong ngọc tủy thạch trận, ngoại trừ Phong Đông Lâm ra, còn có một cái thanh xuân thiếu nữ, nàng là con gái của Phong Đông Lâm, Phong Ngọc Yên.

Phong Ngọc Yên tại trong Hắc Bạch Thần Cung cũng coi như là thiên tài hiếm có trong thế hệ trẻ tuổi, lại kinh phụ thân dốc lòng bồi dưỡng, bây giờ cũng đã là Hoa Luân, tu vi cao hơn Trì Vãn Ngưng , tương tự là một cái mỹ nhân, chỉ là tuổi càng nhỏ hơn một chút, xem ra còn có chút không thông nhân sự, một đôi mắt đẹp lấp lánh lấp lánh nhìn chầm chầm Ninh Dạ, nói: "Ngươi chính là Ninh Dạ? Nam nhân Vãn Ngưng tỷ tỷ chọn trúng? Quả nhiên rất đẹp trai đây, không trách sẽ làm Vãn Ngưng tỷ tỷ khuynh tâm."

Lời nói như 'châu lạc ngọc bàn', thanh thúy vô bỉ, rất là dễ nghe.

Phong Đông Lâm đã nói: "Yên nhi, không nên nói bậy. Lúc Trì Vãn Ngưng khuynh tâm Ninh Dạ, hắn dung nhan đều hủy. Có thể được khuynh tâm, tất cả đều là tự thân nỗ lực gây nên. Ngươi tập trung tu hành, không nên vì những thứ tình ái chi sự này rối loạn tâm tư."

"Nga." Phong Ngọc Yên bất đắc dĩ lầm bầm một tiếng, không nói thêm lời nào.

Phong Đông Lâm lúc này mới nói: "Tìm ta chuyện gì?"

Ninh Dạ: "Thuộc hạ muốn xem hết thảy tư liệu liên quan tới Cực Chiến Đạo Thần Cung sưu tập."

"Ân? Vì sao? Mục tiêu của ngươi không phải Yên Vũ Lâu cùng Vạn Hoa Cốc sao?"

"Mục tiêu của ta là Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán, là Nguyên Cực Thần Quang, là Ngọc Hoàng Cốt, cái khác đều chỉ là thủ đoạn. Đối phó Yên Vũ Lâu là thủ đoạn hoàn thành mục tiêu, nếu như có thể, đối với Cực Chiến Đạo cũng là như vậy."

Nghe nói như thế, Phong Đông Lâm cười lên: "Nói hay lắm. Ngươi có chấp lệnh tại, có thể trực tiếp điều duyệt, không cần hướng ta báo cáo."

Ninh Dạ lại lắc đầu: "Những tư liệu kia ta đều xem qua, ta muốn chính là những tư liệu trên kia cũng không có."

Nghe nói như thế, Phong Đông Lâm ngẩn ra: "Làm sao ngươi biết Thần Cung còn có tư liệu trên đó không có?"

"Ta không biết, ta chỉ là cho rằng nên có. Nếu như không có, vậy ám tử Hắc Bạch Thần Cung ta, không khỏi cũng quá quá vô năng."

Phong Đông Lâm khẽ hừ một tiếng: "Bí các tầng mười hai, nhưng chỉ cho phép lật xem bộ phận có quan hệ cùng Cực Chiến Đạo, hiểu chưa?"

"Đúng!"

Thần Cung bí các ở vào phía sau chủ điện Thiên Nguyên Phong.

Nơi này đại khái là địa phương Hắc Bạch Thần Cung thủ vệ tối nghiêm ngặt, bởi vì nơi này chính là nơi thu nạp tin tức trọng yếu của Hắc Bạch Thần Cung, mỗi một đạo tin tức đều trải qua bí pháp thủ hộ, cho dù là Côn Lôn Kính cũng vô pháp dò xét.

Đã được Phong Đông Lâm cho phép, Ninh Dạ rốt cục đã có cơ hội tiến vào thượng tầng bí các.

Một khắc bước vào bí các, Ninh Dạ cảm giác mình phảng phất đi tới một cái thế giới hoàn toàn mới.

Trước mắt là một phiến hư vô, chỉ có vô số điểm sáng đang lấp lánh.

Mỗi một điểm sáng, đều đại biểu cho một cái bí ẩn của thế giới tu tiên thượng tầng, liên quan trọng đại.

Thân ở trong hư không này, cảm thụ đầu tiên của Ninh Dạ chính là bản thân càng nhỏ bé như vậy.

Những bí ẩn đó liền như tinh thần, đại biểu cho lịch sử mênh mông mười vạn năm của Trường Thanh Giới, đại biểu cho vô số chung cực bí ảo trên tu tiên đồ.

Cứ việc hiện tại hắn chỉ có thể đạt được một phần rất nhỏ, nhưng với hắn mà nói, cái thế giới này cũng là chân chính hướng hắn triển lộ một góc.

Một đạo quang điểm tại thời khắc này từ phía trên chậm rãi hạ xuống, rơi vào lòng bàn tay Ninh Dạ, từ từ mở ra, liền có quang ảnh xuất hiện tại trước mắt hắn.

Một tiếng nói già nua ầm ầm vang lên: "Chỉ cho phép xem ở chỗ này, sau khi xem, không được truyền lại cho người khác, đã hiểu chưa?"

"Đương nhiên." Ninh Dạ hơi hơi mỉm cười.

Theo hình ảnh họa diện kia chuyển động, từng cái bí ẩn liền tại trước mắt Ninh Dạ yên lặng triển khai.

Cơ mật có liên quan tới Cực Chiến Đạo cũng không ít, mà Ninh Dạ cần chỉ có một cái, hắn nhất định phải tại trong đông đảo bí ẩn này, xác nhận một điểm.

May mắn chính là, tại vấn đề này, Vấn Thiên Thuật có thể phát huy tác dụng.

Chỉ là thoáng kháp toán, Ninh Dạ đã khóa chặt một tin tức.

"Thế mà là cái này?" Ninh Dạ kỳ quái.

Từ trên bản thân tin tức mà xem, Ninh Dạ nhìn không ra bất kỳ tính tương quan cùng lần hành động này, điều này cũng không kỳ quái, nếu như có liên quan trực tiếp, bản thân Phong Đông Lâm khả năng đã nghĩ đến.

Chờ chút!

Tần Thì Nguyệt. . . Nguyệt. . . Chỉ định địa điểm giao dịch. . .

Ninh Dạ đột nhiên nghĩ tới điều gì, lại nhìn tin tức, đột nhiên nở nụ cười.

Rất tốt.

Hiện tại hắn chỉ cần chứng minh điểm cuối cùng kia.

Chương 23 : Mục đích thực sự

Chương 23: Mục đích thực sự

Ninh Dạ lại một lần nữa tới gặp Tần Thì Nguyệt, là tại hai ngày sau.

Địa điểm hội kiến hiếm thấy không có ở phủ đặc sứ, mà là tùy ý hẹn một chỗ trà lâu.

Khi Tần Thì Nguyệt nhìn thấy trên mặt Ninh Dạ tràn trề ý cười thì, bản năng liền có loại cảm giác xấu.

Dẫn tới khi Ninh Dạ nói chuyện cùng nàng thì, Tần Thì Nguyệt lại có một sát na hoảng hốt, vẫn là Ninh Dạ hô hai tiếng: "Tần đặc sứ? Tần đặc sứ?"

"A." Tần Thì Nguyệt phục hồi lại tinh thần: "Thật ngại quá, thất thần một chút, ngươi mới vừa nói cái gì?"

"Ta nói, ta có thể xem Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán một chút không?"

"Ngươi muốn xem Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán?" Tần Thì Nguyệt kinh ngạc.

Ninh Dạ nghiêm túc gật đầu.

Tần Thì Nguyệt cổ quái nhìn nhìn hắn: "Ta vì sao phải cho ngươi nhìn?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Chỉ bằng ta là chủ nhân, chỉ bằng ta có quyền quyết định giao dịch, ta liền có tư cách đề xuất yêu cầu."

Tần Thì Nguyệt cũng vui vẻ.

Lần trước gặp mặt, hắn còn nói hắn không có quyền lợi quyết định nội dung giao dịch đây.

Người của Hắc Bạch Thần Cung quả nhiên đều rất am hiểu tự mình đánh mặt.

Bất quá Tần Thì Nguyệt vẫn là từ bên hông lấy ra một cây dù nhỏ tán đen cán trắng ném cho hắn: "Ngươi muốn xem, liền xem đi."

Đây chính là Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán?

Xem ra cũng rất phổ thông.

Thế nhưng một khắc vào tay, Ninh Dạ lại cảm thấy một cỗ thần lực bàng bạc, xông hắn tâm thần rung chuyển dữ dội.

Thật là đáng sợ!

Loại thần vật này, căn bản không phải là hắn có thể điều khiển.

Bởi thần vật uy năng quá mức khổng lồ, liền ngay cả túi giới tử đều không thể đặt.

Bất quá Tu Di Ốc hẳn là có thể.

Tần Thì Nguyệt đã nói: "Nhìn là được, đừng mở ra. Trên đó đã hạ cấm chế, không có bí pháp của Cực Chiến Đạo ta, tự tiện mở ra, tất nhiên tự hủy."

Mỗi cái môn phái đều có cấm chế pháp môn đặc biệt của bản thân, loại thần vật giống như Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán này, càng là Diệt Tuyệt Vương tự thân xuất thủ hạ cấm chế, chính là Hắc Bạch Tử cũng chưa chắc có thể giải.

Ninh Dạ cười cười: "Nguyên lai đây chính là thủ pháp bảo vệ của Cực Chiến Đạo sao? Nhưng mà biện pháp này thật giống không quá hữu hiệu a, sau khi trao đổi hoàn thành, cấm chế này tổng không thể lại hạ tại trên Nguyên Cực Thần Quang chứ? Đến lúc đó, đặc sứ lại xử lý thế nào?"

Tần Thì Nguyệt hừ nói: "Hắc Bạch Thần Cung đê hèn như vậy sao? Giao dịch hoàn thành liền cường đoạt?"

"Ai biết được đây. Chuyện như vậy coi như phát sinh cũng không kì lạ chứ? Mặc kệ là Hắc Bạch Thần Cung hay là Cực Chiến Đạo, không phải đều là hành gia làm chuyện này sao? Đương nhiên, chỉ cần ta vẫn là chủ sự, chuyện như vậy liền không sẽ phát sinh." Ninh Dạ nói đã đem Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán trao trả cho Tần Thì Nguyệt.

Tần Thì Nguyệt tiếp nhận: "Vậy ta trước hết cảm ơn Ninh hành tẩu."

"Không cần khách khí. Đúng rồi, không biết Tần đặc sứ là người địa phương nào?" Ninh Dạ nhìn như tùy ý hỏi.

"Liệt Châu Vân Sơn Phủ, Ninh hành tẩu có biết ở đâu không?"

"Vân Sơn Phủ?" Ninh Dạ nghĩ nghĩ, nói: "Thật giống như Trung Phủ chi địa. Tần đặc sứ nếu đã là Trung Phủ chi nhân, sao lại đi Trấn

Bắc Phủ?"

Tần Thì Nguyệt lạnh nhạt nói: "Ninh hành tẩu đây là đang kiểm tra ta sao?"

"Tùy tiện tâm sự việc nhà a."

Tần Thì Nguyệt nghĩ nghĩ, hồi đáp: "Ta xuất thân vi hàn, lưu lãng tứ xứ. Mãi cho đến Trấn Bắc Phủ, chợt có kỳ duyên, nhập vương pháp nhãn, mới được trọng dụng."

Câu trả lời này đến cũng là đơn giản cực kì.

Ninh Dạ liền nói: "Hóa ra là như vậy, Tần đặc sứ nếu đã là Trung Phủ chi nhân, vậy không biết liệu có nghe nói, Trung Phủ có cái Nguyệt gia?"

Tần Thì Nguyệt tâm bỗng nhiên căng thẳng: "Chưa từng nghe nói."

Chỉ là tâm tình của nàng nhưng bại lộ ra chân tướng.

Ninh Dạ cũng không nói toạc, cười nói: "Ngươi không biết cũng không kỳ quái. Nói đến, đây cũng là một chuyện Hắc Bạch Thần Cung không muốn đề cập. Đó là chuyện 200 năm trước, lúc đó Hắc Bạch Thần Cung có một vị nhân vật thiên tư tuyệt diễm, lấy thời gian không tới năm mươi năm, thành tựu Vạn Pháp chi cảnh, có thể xưng thiên tài. Bất quá đây còn chưa phải tối kinh tài tuyệt diễm, chân chính khiến người tán dương chính là, phương hướng chủ tu của người này, lại vẫn không phải đại đạo chính thống. . . Hắn tinh thông chính là luyện yêu chi thuật, hắn gọi Nguyệt Hạ Tùng."

Bàn tay đặt tại đằng sau của Tần Thì Nguyệt, đột nhiên nắm chặt.

Ninh Dạ tiếp tục nói: "Nghe nói tài hoa của người này, liền ngay cả Thái Âm Môn cũng vì đó hâm mộ, từng hướng Hắc Bạch Thần Cung đòi hỏi , nhưng đáng tiếc Hắc Bạch Thần Cung không nỡ thả người. Thế nhưng Nguyệt Hạ Tùng lại không nguyện ý, hắn tương tự đối với luyện yêu chi pháp của Thái Âm Môn cảm thấy cực hứng thú, vì thế thế mà không tiếc phản môn."

Tần Thì Nguyệt mắt lạnh nhìn hắn: "Sau đó thì sao?"

Ninh Dạ tiếp tục: "Hắc Bạch Thần Cung cùng Thái Âm Môn tốt xấu cũng là minh hữu, liền như vậy tiếp thu một cái phản môn đệ tử, không nghi ngờ chút nào sẽ ảnh hưởng tình nghĩa hai phái. Để có một cái thuyết pháp tốt một chút, Thái Âm Môn đã nghĩ ra một cái xuẩn chủ ý mãi đến tận hiện tại đều khiến bọn hắn hối hận không thôi. . . Bọn họ vậy mà khiến Nguyệt Hạ Tùng trước tiên trốn tránh đến Cực Chiến Đạo, sau đó lại từ Cực Chiến Đạo trốn tránh đến Thái Âm Môn. Ngươi nói, chủ ý này có ngu hay không?"

Tần Thì Nguyệt hừ một tiếng: "Là quá ngu."

"Nhưng sự tình xác thực liền như vậy phát sinh, kết quả cũng liền nhưỡng thành một vở bi kịch. Nguyệt Hạ Tùng xác thực trốn tránh đến Cực Chiến Đạo, nhưng hắn lại không thể đi Thái Âm Môn nữa. . . . Cực Chiến Đạo căn bản là không cho hắn cơ hội này. Bọn họ đem Nguyệt Hạ Tùng lưu lại Cực Chiến Đạo, cường hành yêu cầu hắn dùng luyện yêu chi thuật của hắn, từ trong yêu thú chiết ra yêu chi nguyên lực, cường hóa bản thân. Nguyệt Hạ Tùng vì thế bị Cực Chiến Đạo nghiền ép hơn trăm năm, bởi thân phận hắn duyên cớ, lại không được coi trọng, cuối cùng ôm hận chết đi."

Tần Thì Nguyệt thân thể đã kiềm chế không được run rẩy lên: "Ngươi nói những thứ này, lại có gì ý?"

Ninh Dạ tự nói: "Nguyệt Hạ Tùng tuy chết rồi, thế nhưng bí pháp luyện yêu của hắn nhưng không có để lại. Chuyện này đối với Cực Chiến Đạo mà nói là một chuyện đáng tiếc. Mà ngoài như vậy ra, Cực Chiến Đạo giam cầm Nguyệt Hạ Tùng còn có một mục đích, chính là muốn tìm đến một con yêu thú Nguyệt Hạ Tùng ẩn giấu lúc thoát đi năm đó. Con yêu thú này cực kỳ thần bí, bí pháp luyện yêu của Nguyệt Hạ Tùng, rất khả năng cùng con yêu thú này cũng có quan hệ, chỉ cần tìm được nó, liền có khả năng tìm tới bí pháp luyện yêu của Nguyệt Hạ Tùng. Đáng tiếc yêu thú ở đâu, ai cũng không biết, chỉ biết rằng thời điểm Nguyệt Hạ Tùng đi tới Liệt Châu năm đó, không có mang theo con yêu thú này, bởi vì đó là đường lui hắn chuẩn bị cho chính mình."

Dừng một chút, Ninh Dạ tiếp tục nói:

"Liên quan tới chuyện này, tin tức của Hắc Bạch Thần Cung liền chấm dứt ở đây, việc này sở dĩ bị liệt vào cơ mật, chủ yếu vẫn là vì dính đến quan hệ cùng Thái Âm Môn, một khi tiết lộ, bất lợi cho quan hệ hai phái. Thế nhưng khi ta nhìn thấy tin tức này thì, ta lại đột nhiên nghĩ đến, liệu có phải con yêu thú này cùng người Nguyệt gia, tồn tại một loại liên hệ nào đó về huyết thống hay không? Nếu như người của Nguyệt gia tới Mặc châu, có khả năng lại tìm đến nó hay không? Nguyệt Hạ Tùng tuy rằng một lòng muốn đi Thái Âm Môn, hậu nhân của hắn lại không hẳn có cùng chí hướng với hắn a. Hai trăm năm thời gian, đủ để thay đổi rất nhiều chuyện."

Tần Thì Nguyệt sắc mặt toàn bộ thay đổi rồi.

Nàng hung ác tập trung Ninh Dạ.

Ninh Dạ cũng không để ý: "Đương nhiên, ta cũng chỉ là tùy ý đoán mò. Thế nhưng con người của ta đây, có cái tật xấu, chính là nếu như ta có chút ý tưởng gì, ta liền nhất định sẽ biến thành hành động. Nói thí dụ như, tại thời điểm giao dịch cùng quý phái, ta khả năng sẽ hạ lệnh, thanh tẩy hết thảy yêu thú tại giao dịch chi địa, có bất kỳ một con yêu thú xuất hiện, đều phải lập tức trừ chi, sát chi! Tuyệt không thể để cho bằng hữu Cực Chiến Đạo xuất thủ, dù sao các ngươi ở xa tới là khách, làm sao có thể để khách nhân xuất thủ đây? Ngươi nói đúng hay không?"

Tần Thì Nguyệt hấp một ngụm lãnh khí thật dài: "Ninh hành tẩu cũng thật là quan tâm chúng ta đây."

Ninh Dạ nâng cằm nói: "Đương nhiên, chuyện này kỳ thực cũng không quan hệ nhiều lắm cùng Hắc Bạch Thần Cung. Người a, ai mà không có chút mục đích. Có một số việc, tổn nhân bất lợi kỷ, thực sự không cần thiết đi làm. Một con yêu thú nho nhỏ, Hắc Bạch Thần Cung chiếm được vô dụng, sợ chỉ sợ sẽ nhân cơ hội đòi giá cao, trái lại không tốt."

Tần Thì Nguyệt lãnh đạm nói: "Đúng a, tối đa cũng chỉ là chuyện trả giá thêm chút tiền vốn."

Nàng nói ra lời này, Ninh Dạ nhưng trong lòng hơi cảm thấy kinh ngạc.

Bởi vì Tiệt Thiên Thuật cho hắn biết, Tần Thì Nguyệt còn có vấn đề.

Sự tình còn không đơn giản như vậy.

Vậy thì kỳ rồi.

Tần Thì Nguyệt còn ẩn giấu bí mật gì?

Đột nhiên Ninh Dạ nghĩ đến một vấn đề.

Nếu như Cực Chiến Đạo muốn thu được yêu thú kia, Tần Thì Nguyệt trực tiếp bí mật đi tới là được, tại sao còn phải mượn cơ hội giao dịch lần này?

Chẳng lẽ nói, bản thân lần giao dịch này cũng có quan hệ cùng yêu thú?

Nghĩ tới đây, trong đầu Ninh Dạ đã bắt đầu suy nghĩ chủng chủng điều kiện Cực Chiến Đạo đề xuất.

Suy nghĩ chốc lát, Ninh Dạ nói: "Đúng rồi, Tần đặc sứ không phải muốn mau mau hoàn thành giao dịch sao? Lần giao dịch này sở dĩ kéo dài, là bởi vì còn có thật nhiều tài nguyên vụn vặt khác kéo chân. Không bằng chúng ta trực tiếp giao dịch Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán cùng Nguyên Cực Thần Quang, những thứ khác, tạm thời không giao dịch, thế nào?"

Nghe nói như thế, Tần Thì Nguyệt sắc mặt đột biến.

Thấy nàng như vậy, Ninh Dạ cười lên: "Xem ra Tần đặc sứ là không muốn. Chẳng lẽ nói, còn có tài nguyên gì đó cũng rất trọng yếu đối với Tần đặc sứ?"

Tần Thì Nguyệt chỉ là hung ác nhìn kỹ hắn.

Nhìn vẻ mặt của hắn, Ninh Dạ biết mình đoán đúng, hắn mỉm cười nói: "Nếu như ta nhớ không lầm, tại bên trong yêu cầu tài nguyên Cực Chiến Đạo đề xuất, có một phần là tài nguyên loại không gian, suy nghĩ thêm đến vấn đề thoát thân của Cực Chiến Đạo, còn có con yêu thú kia có thể hai trăm năm đều không bị Hắc Bạch Thần Cung tìm tới. . . Đó là một con yêu thú loại không gian, đúng không? Ha ha, không trách ở bề ngoài là một đám liền Vạn Pháp cảnh cũng chưa tới, thực lực càng thấp, truyền tống lên liền càng thuận tiện a."

Nghe nói như thế, tâm của Tần Thì Nguyệt liền triệt để lạnh rồi.

Nàng nhìn hắn, đột nhiên nở nụ cười: "Ninh hành tẩu lợi hại, ta hôm nay xem như là đã được kiến thức. Ta nhớ ngươi đã nói, giữa ngươi và ta, là lấy hợp tác làm mục đích so đọ?"

"Không sai!"

Khẽ cắn răng bạc, Tần Thì Nguyệt nói: "Hiện tại ngươi có thể ra điều kiện."

Chương 24 : Giao dịch

Chương 24: Giao dịch

Hai ngày sau, Sương Nguyệt Phường.

Ninh Dạ lần nữa tới nơi này, nhìn khôi lỗi mới chế tác, cảm thấy rất thoả mãn.

Khôi lỗi này cao xấp xỉ người, toàn thân dùng các loại tài liệu Thanh Mộc Tâm, Dương Viêm Kim chế tạo, còn căn cứ yêu cầu của hắn, để lại rất nhiều không gian cải tạo, thuận tiện Ninh Dạ cải tạo.

Thời khắc này nhìn khôi lỗi, Ninh Dạ thoả mãn gật đầu: "Không tệ, không tới thời gian một tháng, liền làm ra khôi lỗi xuất sắc như thế, Sương Nguyệt Phường không khiến ta thất vọng. Nguyên thần sinh vật Vạn Pháp đâu?"

Lâm Sinh Kiều lấy ra một cái hộp.

Nói đã đem hộp mở ra.

Liền thấy trong hộp một đoàn quang ảnh hư huyễn ngưng kết như ẩn như hiện, ẩn động ra nhật nguyệt lưu chuyển chi hoa.

"Đây là nguyên thần của một con hư không ma vật , hẳn là phù hợp yêu cầu của hành tẩu." Lâm Sinh Kiều giải thích.

Hư không ma vật có rất nhiều loại, đại thể tồn tại tại trong hư không.

Yêu vật nắm giữ thời chi đạo tắc quá mức hiếm thấy, hư không ma vật có lẽ là mục tiêu tốt nhất thỏa mãn nhu cầu của Ninh Dạ.

Con hư không ma vật trước mắt này, là một cái tồn tại Vạn Pháp cảnh, nguyên thần đã ngưng hóa thành anh, cho dù là tại trong hộp, vẫn như cũ không ngừng vặn vẹo giãy giụa, tựa như đang phát ra lớn tiếng kêu gào.

Ninh Dạ thoả mãn gật gật đầu, đem hộp đậy lại: "Rất tốt."

"Vậy khoản tiền còn lại này. . ." Lâm Sinh Kiều hỏi.

Ninh Dạ tiện tay lấy ra một khối hành tẩu lệnh đưa cho Lâm Sinh Kiều: "Ta tạm thời không nhiều linh thạch như vậy, trước hết dùng vật này đặt cọc đi."

Dùng hành tẩu lệnh đặt cọc?

Lâm Sinh Kiều ngạc nhiên.

Cái này liền quá đáng chứ?

Không tiền ngươi ở chỗ này ba ba đợi thời gian dài như vậy?

Hành tẩu lệnh chỉ là đánh dấu thân phận của ngươi, lại không đáng giá, ngươi đem vật này cho ta có ý tứ gì?

Lâm Sinh Kiều phẫn nộ trong lòng, chính muốn nói gì đó, bên tai đã truyền tới một thanh âm: "Đáp ứng hắn."

Lâm Sinh Kiều tâm thần chấn động, đầy mặt tươi cười: "Ninh hành tẩu khách khí, nếu đã như vậy, vậy ta trước hết nhận lấy. Đợi Ninh hành tẩu trù bị hảo đầy đủ linh thạch, lại đến lấy về là được."

Nhưng trong lòng lại là mắng to không ngớt.

Ninh Dạ hơi hơi mỉm cười, đã nghênh nghênh ngang ngang ra khỏi Sương Nguyệt Phường.

Ra Sương Nguyệt Phường, Ninh Dạ một đường đi tới, mãi đến tận đi ra trường nhai chi ngoại, Dương Nhạc theo tới.

"Thế nào?" Ninh Dạ hỏi.

Dương Nhạc lắc đầu: "Không có bất kỳ người nào tiến vào Sương Nguyệt Phường."

"Không có?" Ninh Dạ cười lạnh: "Không phải là không có, chỉ là ngươi không thấy mà thôi."

Dương Nhạc thẹn thùng: "Là thuộc hạ vô năng."

"Không sao." Ninh Dạ đến không để ý: "Nếu nguyên thần đã đến, vậy đã nói rõ viện binh của bọn họ cũng đến rồi. Đi thông báo Tần Thì Nguyệt, liền nói rõ ngày giao dịch đi."

Ninh Dạ nói đã ngồi lên vân tiêu xa, đằng không bay đi.

Tâm thần đã tiến vào Thiên Cơ Điện.

Sương Nguyệt Phường.

Bên trong mật thất, Khâu Mộng Sơn như một tòa núi thịt chen tại trên ghế thái sư, ép ghế thiết mộc phát ra tiếng vang răng rắc răng rắc.

Lâm Sinh Kiều quỳ gối trước mặt Khâu Mộng Sơn: "Sinh Kiều tham kiến đại đô sứ."

Thân thể lại là không nhịn được run run rẩy rẩy.

Biết sẽ đến cường viện, nhưng tại một khắc nhìn thấy là Khâu Mộng Sơn, Lâm Sinh Kiều vẫn không kềm chế được sợ hãi.

Mặt trên làm sao đem tên sát thần này phái tới?

Khâu Mộng Sơn đang dùng cơm.

Trong tay nắm, bất ngờ là một cái đùi người máu me đầm đìa.

Đó là trên người một cái nữ tử thanh xuân vừa mới bổ xuống, nữ tử còn sống, nằm ngã trong vũng máu, ánh mắt tuyệt vọng nhìn Khâu Mộng Sơn ăn chân của mình.

Tại trên án thư đối diện Khâu Mộng Sơn, chính bày đặt hộp ngọc.

Trong hộp ngọc, vương quan nhân mắt lạnh nhìn Khâu Mộng Sơn, rất là kiên trì chờ.

Khâu Mộng Sơn mãi đến tận cầm đùi người trong tay từng điểm từng điểm liếm ăn sạch sẽ, chỉ còn dư lại một đoạn xương đùi trắng noãn, lúc này mới tiếc rẻ thả xuống, giọng điệu mang theo tiếc nuối nói: "Ăn no rồi. . . Đáng tiếc. . ."

Hắn đáng tiếc, là đáng tiếc bản thân khẩu vị quá nhỏ, chỉ ăn ba cái nửa người, liền ăn không vô nữa.

Vương quan tiểu nhân trong hộp ngọc đã nói: "Ăn xong liền hảo hảo nghỉ ngơi đi, vừa mới đạt được tin tức, ngày mai sẽ là thời điểm giao dịch."

Khâu Mộng Sơn liền than thở một tiếng, trên mặt càng lộ ra khổ não chi ý, đầy mặt thịt béo đều theo hắn khổ não mà xụ xuống: "Không trách khẩu vị không được, hóa ra là phải làm việc đây. Vừa nghĩ tới phải giết người, lãng phí nhiều thịt người như vậy. . . Lãng phí của trời, tâm ta bi thống a!"

Khâu Mộng Sơn, Lạc Đông Du. . . Thế mà là bọn họ.

Yên Vũ Lâu lần này cũng thật là phái hai cái đại nhân vật tới đây.

Đình chỉ quan sát, Ninh Dạ cười lạnh trong lòng.

Công Tôn Điệp tuy rằng đem Nguyệt Ảnh Hàn Sa đưa vào các nơi Sương Nguyệt Phường, thế nhưng nơi giống như mật thất này nàng lại là đi không được.

Ninh Dạ có thể giám sát đến, là bởi vì khối hành tẩu lệnh hắn cho Lâm Sinh Kiều này.

Đáng tiếc Khâu Mộng Sơn bọn họ cũng không có thảo luận kế hoạch hành động cụ thể, vì vậy Ninh Dạ cũng không thể nào biết được Yên Vũ Lâu đến cùng có tính toán gì.

Ninh Dạ nghĩ nghĩ, quyết định vẫn là trước tiên chế tác Ký Hồn trù.

Lần này Mộc Khôi Tông đưa ra ký hồn mộc khá là nhỏ, chỉ đủ Ninh Dạ làm ra năm cái Ký Hồn trù, thế nhưng có nguyên thần ma vật hư không tại, hiệu lực của năm cái Ký Hồn trù này lại so với Ký Hồn trù trước hiệu quả càng tốt hơn.

Vấn đề là tình huống hắn phải đối mặt cũng phức tạp hơn, năm cái cường đại tiên môn, ba cái thần vật, nhân vật dính đến đều là đại năng Vô Cấu cảnh trở lên, cho dù là bản tăng mạnh Ký Hồn trù, cũng khó có thể suy tính.

Cũng may đại năng tính không được, có vài thứ lại là có thể tính.

Tỷ như thuốc giải Tam Thi Đan.

Thời khắc này Ninh Dạ phát động Côn Lôn Kính, đã bắt đầu bói toán, một vài hình ảnh tại trước mặt Ninh Dạ từ từ triển khai.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Ninh Dạ mỉm cười lên: "Hóa ra là như vậy. . . Vãn Ngưng, cơ hội của ngươi đến rồi."

Ban đêm.

Bên hồ ngắm cảnh.

Trì Vãn Ngưng chơi thuyền mặt hồ, thân ảnh ám sắc quen thuộc kia chậm rãi thăng khởi.

"Chuyện gì?"

Trì Vãn Ngưng lạnh nhạt nói: "Ta ngày mai muốn gặp người."

"Ngày mai không được."

"Bởi vì các ngươi bận rộn giao dịch cùng Cực Chiến Đạo?"

Hắc ảnh nhất trệ.

Trì Vãn Ngưng đã nói: "Ninh Dạ biết các ngươi muốn giao dịch cùng Cực Chiến Đạo, hắn đã liên thủ với Cực Chiến Đạo, Hắc Bạch Thần Cung sẽ ở lúc giao dịch xuống tay với các ngươi."

"Ngô." Nghe khẩu khí của đối phương , càng là nửa điểm cũng không kỳ quái.

Trì Vãn Ngưng nói: "Xem ra các ngươi đã biết rồi."

"Có thể từ trong miệng ngươi nghe được tin tức này, tổng là chuyện tốt. Nếu không ta cũng sẽ cho rằng ngươi luyến gian tình nhiệt, đã quên thân phận của chính mình đây."

Trì Vãn Ngưng trên mặt mịt mờ tức giận: "Vậy ta còn có một chút tin tức, các ngươi có muốn biết hay không?"

"Tin tức gì?"

"Chờ ngày mai sau khi gặp người, tự sẽ nói cho các ngươi biết."

Chương 25 : Đại hí khai tràng (vì mấy vị hảo bằng hữu Khổng Đại Minh to lớn chống đỡ mà thêm chương 1)

Chương 25: Đại hí khai tràng (vì mấy vị hảo bằng hữu Khổng Đại Minh to lớn chống đỡ mà thêm chương 1)

Thiên Tinh Xuyên.

Nơi này là giao dịch chi địa Cực Chiến Đạo chỉ định, ở vào phía nam Cửu Cung Sơn, cũng là cấm không chi địa có tiếng Mặc châu.

Do lòng đất nơi đây có lượng lớn Nguyên Mẫu Từ Thạch, Nguyên Mẫu Từ Thạch có đặc tính cực kỳ hỗn loạn, dẫn đến nơi đây năng lượng không gian hết sức dị thường, hầu như vô pháp vận dụng bất kỳ thủ đoạn không gian, liền ngay cả phi hành đều trở nên gian nan, bởi vậy trở thành cấm không khu có tiếng.

Khi Ninh Dạ biết được điểm giao dịch Tần Thì Nguyệt chỉ định là ở chỗ này thì, hắn một độ cho rằng là bản thân tính sai.

Con yêu thú không gian kia thế mà lại tồn tại ở cấm không chi địa, thực sự làm hắn kinh ngạc.

Bất quá bởi vậy cũng có thể thấy được, con yêu thú này xác thực phi thường đặc thù, thủ đoạn cấm không bình thường đối với nó sợ là căn bản vô dụng, ngược lại sẽ hạn chế những người khác, chẳng trách Tần Thì Nguyệt tin tưởng như vậy.

Trước lúc giao dịch, Hắc Bạch Thần Cung đã phái ra lượng lớn tu sĩ, đem toàn bộ khu vực Thiên Tinh xuyên nhét vào chưởng khống.

Nhạc Tâm Thiện, Phong Đông Lâm cùng Thiên Thủ, Vạn Pháp, Thanh Mộc ba vị Lão Tổ càng là tự thân trình diện, Thập Nhị Thiên Cương đến năm vị, càng có mười mấy vị Nhân Ma mỗi người thủ một phương, xóa Tứ Phương Kỳ Sứ trấn thủ tứ phương, hai vị Lão Tổ vân du tại ngoại, cùng với tọa trấn bản bộ Hắc Bạch Tử cùng tam nguyên lão, lần giao dịch này Hắc Bạch Thần Cung có thể nói đã là khuynh sào xuất động.

Nhạc Tâm Thiện cùng Phong Đông Lâm giờ phút này liền lơ lửng tại phía trên Thiên Tinh xuyên, đặc tính hỗn loạn của Nguyên Mẫu Từ Thạch đối với bọn họ mà nói phảng phất hoàn toàn không ảnh hưởng, thân tại không trung, nhìn về phương xa, bất luận làm người thế nào, chỉ riêng phong độ khí chất này, xác thực khiến người tâm phục.

Phong Đông Lâm chỉ phía trước một cái, nói: "Phía trước chính là khu hạch tâm. Dựa theo yêu cầu của Cực Chiến Đạo, hết thảy Vạn Pháp trở lên đều không thể vào nơi đó, ta cùng Nhạc huynh liền ở ngay đây chờ tin tức tốt của ngươi."

Nói đã đem một cái túi giới tử ném cho Ninh Dạ, ở trong đó chính là hết thảy tài nguyên lần giao dịch này cần.

Trong đó thình lình liền có mảnh vỡ Thiên Cơ Điện.

Sau đó Nhạc Tâm Thiện giương tay lên, một đạo quang thúc thần bí đã hạ xuống trên tay Ninh Dạ, liền như tơ lụa *, tại trên cổ tay của Ninh Dạ thắt một cái nút.

So với Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán cái kia cho dù áp chế đến mức tận cùng vẫn như cũ tán phát ra cường đại uy thế, vật này xem ra đến là không có loại cảm giác khó mà giá ngự kia. Đây có lẽ là bởi vì bản chất của nó có chút giống như Phá Hiểu Bạch Liên, là lấy tu hành làm chủ.

Nhìn nhìn một chút Nguyên Cực Thần Quang trong tay, Ninh Dạ ẩn nhiên lại có loại cảm giác đặt mình tại trong hải dương ánh sáng vô hạn.

Thu liễm tâm thần, Ninh Dạ nói: "Thỉnh Phong điện yên tâm, Ninh Dạ nhất định không nhục sứ mệnh."

Nói đã đi hướng khu hạch tâm, theo phía sau chính là đám người Dương Nhạc, tổng cộng ba mươi tên tu sĩ, toàn bộ đều là tu vi Hoa Luân.

Tần Thì Nguyệt cùng người của nàng lúc này đã tại khu hạch tâm Thiên Tinh xuyên.

Khu hạch tâm trung ương của Thiên Tinh xuyên là một mảnh phù không chi vực.

Lượng lớn Thiên Tinh thạch như núi bay * phiêu tại không trung, lập loè ra tinh quang ban thải kỳ dị, tinh quang là ánh sáng Nguyên Mẫu Từ Thạch tự mang, bọn chúng mượn loạn lưu chi không, tại trong thiên địa không ngừng phiêu đãng, tựa như từng viên từng viên 'trần thế tinh thần', đây cũng là nguồn gốc của cái tên Thiên Tinh Xuyên.

Theo Ninh Dạ đến, Tần Thì Nguyệt hơi hơi hất lên chiếc cằm kiêu ngạo của nàng: "Đồ vật."

Ninh Dạ giương tay lên, túi giới tử đã hướng Tần Thì Nguyệt bay đi.

Tần Thì Nguyệt nắm ở trong tay nhìn nhìn một chút, hướng tới Trọng Cổ gật đầu một cái, Trọng Cổ cũng tương tự một cái túi giới tử bay vào trong tay Ninh Dạ.

Ninh Dạ kiểm nghiệm không có sai sót xong, ném cho Dương Nhạc, nói với Tần Thì Nguyệt: "Tiếp sau đó là thần vật?"

"Đừng vội." Tần Thì Nguyệt nói đã từ trong túi giới tử Ninh Dạ ném đến bắt đầu lấy đồ vật.

Tài nguyên mặc dù trọng yếu, nhưng chung quy không sánh được thần vật, vì vậy mọi người cũng không để ý giao dịch tư nguyên, thế nhưng giao dịch thần vật, Tần Thì Nguyệt nhưng đề xuất yêu cầu đặc thù của nàng.

Nàng muốn trước tiên dùng tài nguyên trao đổi đến bố trí một cái trận pháp, bảo đảm an toàn xong mới bắt đầu.

Đây là phương thức giao dịch Tần Thì Nguyệt chỉ định, nghe tới là vì an toàn, nhưng Ninh Dạ biết, mục đích thực sự của Tần Thì Nguyệt là con yêu thú kia.

Tất cả tất cả, đều bất quá để che giấu cái kế hoạch này mà thôi.

Thời khắc này bắt đầu bày trận, Tần Thì Nguyệt nói: "Còn thỉnh chư vị lui lại một ít."

Ninh Dạ hướng tới tu sĩ mặt sau vung tay, đã mang theo chúng nhân thối lui, cười hi hi nhìn Tần Thì Nguyệt, Tần Thì Nguyệt hừ một tiếng, bắt đầu bày trận.

Theo từng đạo từng đạo phù văn quang ảnh thiểm hiện, Thiên Tinh thạch nguyên bản không có chương pháp gì, tùy ý phi vũ thế mà dần dần bắt đầu lấy quỹ tích nhất định tại không trung xoay chuyển, liền như là một đôi tay vô hình đang dẫn dắt bọn chúng, dần dần càng hình thành một cái trận pháp kỳ diệu hoàn toàn do Thiên Tinh thạch tạo thành, sau một khắc, hết thảy Thiên Tinh thạch đồng thời quang mang ảm đạm, chỉ là tại trung ương không động, hình thành nên một cái hắc động.

Một màn này, cùng tất cả những thứ phát sinh tại Vô Thường phế tích ngày đó, càng là giống nhau như vậy.

"Ninh hành tẩu?" Dương Nhạc có chút lo lắng: "Bọn họ thật giống đang giở trò quỷ gì?"

"Không sao, ngươi cứ xem là được." Ninh Dạ nói đột nhiên nhảy lên, trực tiếp tiến vào trong trận, lại là lạc tại trên một khối Thiên Tinh thạch trong đó.

Khối đá này tại trong một góc của Thiên Tinh Thạch Trận, nhìn như thường thường không có gì lạ, lại là vị trí hạch tâm cực kì trọng yếu.

Nắm giữ nơi này, chẳng khác nào nắm giữ toàn bộ Thiên Tinh Thạch Trận.

Tần Thì Nguyệt vẫn như cũ song thủ không ngừng mà vung lên.

Trong pháp lực thao quyển, hắc động kia từ từ mở ra, mảng lớn ngũ sắc thần quang từ trong động tuôn ra, bao phủ lại toàn bộ Thiên Tinh Thạch Trận, thần quang rực rỡ, không còn ai có thể thấy rõ tình huống bên trong, liền ngay cả Nhạc Tâm Thiện vẫn luôn nhòm ngó cũng không thể nhìn thấu thần quang huyễn tượng này.

Chỉ có một người ngoại lệ.

Ninh Dạ.

Hắn tọa trấn trung khu, nắm chắc toàn bộ đại trận vận chuyển, thần quang huyễn tượng đối với hắn hoàn toàn không có ảnh hưởng —— đây cũng là một phần trong giao dịch của bọn họ.

Khi ngũ sắc thần quang thăng đằng đến cực trí thì, rốt cục, trong động hiện ra một cái đầu lông trắng tròn tròn nho nhỏ, sau đó một phát nhảy ra, bất ngờ là một con bạch mao hầu tử.

Hầu tử kia phát xuất tiếng kêu vui mừng, hướng về Tần Thì Nguyệt bay đi.

Nhưng liền tại nó bay ra đồng thời, Ninh Dạ nắm chặt quyền, Thần Cơ Khôi giương mạnh cánh tay.

Tinh trận luân chuyển, ngũ sắc thần quang đã hóa thành một bàn tay ánh sáng, càng là đem bạch mao hầu tử kia vững vàng nắm chặt, cất vào trong ngực, chỉ là tại dưới trận pháp che lấp, một màn này không người nào có thể thấy.

"Chi!" Bạch mao hầu phát ra cấp thiết khiếu thanh, thế mà vô pháp thoát khỏi.

"Chớ vội, bảo bối." Tần Thì Nguyệt ôn nhu an ủi.

Nàng cất cao đầu nhìn Ninh Dạ: "Hiện tại ngươi thoả mãn chưa?"

"Đương nhiên." Ninh Dạ đã đi vào trong ngũ sắc thần quang, giương tay lên, Nguyên Cực Thần Quang bay về phía Tần Thì Nguyệt.

Tiếp nhận Nguyên Cực Thần Quang, Tần Thì Nguyệt cũng không do dự, đem Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán gỡ xuống, ném cho Ninh Dạ, nói: "Thoả mãn chưa?"

"Bước thứ nhất mà thôi, dù sao trò hay chỉ mới bắt đầu, không phải sao?" Ninh Dạ cười vẫy vẫy tay, tiện tay ném ra một hạt đan dược.

Tần Thì Nguyệt tiếp nhận đan dược, không chút do dự nuốt vào.

"Đặc sứ!" Cực Chiến Đạo hộ vệ đồng thời hô to.

"Không sao, ta tin tưởng Ninh hành tẩu sẽ giữ đúng hứa hẹn." Tần Thì Nguyệt nói: "Hiện tại có thể đem nó cho ta chứ?"

Ninh Dạ cười cười, thế mà lấy ra một cái tế châm, 'phốc' một tiếng đâm vào thể nội yêu hầu kia, trực tiếp giật ra một ống huyết.

"Ngươi!" Tần Thì Nguyệt giận không nhịn nổi trừng mắt Ninh Dạ.

"Một điểm tư nhân chỗ tốt." Ninh Dạ cười đáp.

Giật ra yêu hầu chi huyết này, Ninh Dạ lúc này mới buông tay, hầu tử kia đã bay vào trong lòng Tần Thì Nguyệt, hướng tới nàng cuồng liếm không ngớt, dường như hài tử trở lại trong ngực mẫu thân. Trong miệng còn phát ra 'Anh Anh' chi thanh, quay đầu lại trừng mắt nhìn Ninh Dạ, hiển nhiên vẫn còn tức giận Ninh Dạ rút máu của nó.

Tần Thì Nguyệt nói khẽ với tiểu hầu tử kia vài câu, tiểu hầu tử kia đột nhiên cao khiếu một tiếng, đối không hấp một cái, ngũ thải thần quang tràn ngập trong thiên không đồng thời bị nó hấp vào trong bụng, theo lượng lớn thần quang tiến vào, khí thế của bạch mao hầu tử kia cũng đột nhiên thăng đằng, một cỗ uy áp cường đại tịch quyển toàn trường.

Hầu tử này lúc trước nằm ở một loại trạng thái phong ấn, cái trận pháp trước mắt này, không chỉ có là trận pháp triệu hoán nó xuất hiện, cũng là trận pháp giải trừ phong ấn, khôi phục thực lực cho nó.

"Đây là!"

Phương xa Nhạc Tâm Thiện cùng Phong Đông Lâm cũng đồng dạng cảm thụ được ba động dị thường này, chỉ là mặc bọn họ vận mục quan sát, nhưng chỉ cảm thấy nơi giao dịch huyền cơ vô hạn, nhưng khó mà nắm bắt.

Trong lòng đang tự kinh hãi, khí thế phía trước đột ngột tiêu tán.

Khí thế sóng nổi mây vần rung động thiên địa kia đã không còn tồn tại, mà những Thiên Tinh thạch ở khu hạch tâm kia nhưng dồn dập mất đi hào quang, liền như vậy rơi xuống.

'Trần thế tinh thần' trứ danh nhất của Thiên Tinh Xuyên, thế mà liền như vậy biến mất rồi.

Nhạc Tâm Thiện lẩm bẩm: "Ninh Dạ nói không sai, Cực Chiến Đạo quả nhiên có chuẩn bị, nơi đây từng bị động tay chân, hẳn là một loại thủ đoạn không gian nào đó, nếu như mạnh mẽ đoạt, tất nhiên thất bại."

Phong Đông Lâm cũng gật đầu: "Đúng a, lần này nhờ có Ninh Dạ."

Ninh Dạ chưa nói cho bọn hắn biết chuyện yêu thú, chỉ nói Cực Chiến Đạo hẳn là chuẩn bị một loại thủ đoạn không gian na di nào đó, bây giờ chứng thực điểm ấy, hai người cũng là thở phào một hơi, vui mừng không có cường đoạt.

Theo khí thế biến mất, Ninh Dạ đã mang theo chúng nhân trở về.

Phong Đông Lâm vội nghênh đón: "Thế nào?"

"May mắn không làm nhục mệnh, Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán đã về rồi." Ninh Dạ đem túi giới tử cùng Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán giao cho Phong Đông Lâm.

Phong Đông Lâm nhìn cũng không thèm nhìn túi giới tử một cái, tiếp nhận Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán, hưng phấn nói: "Hảo! Hảo! Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán rốt cục về rồi!"

Liền ngay cả Nhạc Tâm Thiện cũng là kích động không thôi.

Làm kẻ đứng đầu Thập Nhị Thiên Cương, hắn là có tư cách nhất thu được bảo vật này.

Chú ý tới cấm chế vẫn còn, Nhạc Tâm Thiện cũng không kỳ quái: "Nàng ăn Phần Tâm Đan?"

Ninh Dạ gật gật đầu: "Ăn."

Nhạc Tâm Thiện cười to: "Như vậy tiếp sau đó chính là đối phó Yên Vũ Lâu rồi."

"Đáng tiếc cấm chế còn chưa có giải trừ, chiến đấu tiếp theo lại là không dùng được nó." Công Tôn Dạ nhìn nhìn Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán, thở dài một tiếng: "Then chốt cũng vô pháp đặt ở trong túi giới tử, phát huy không được tác dụng, phản trở thành trói buộc."

"Không sao." Phong Đông Lâm hoàn toàn không thèm để ý: "Có chúng ta ở đây, Yên Vũ Lâu chạy không được!"

Chương 26 : Khâu Mộng Sơn (vì mấy vị hảo bằng hữu thêm chương 2)

Chương 26: Khâu Mộng Sơn (vì mấy vị hảo bằng hữu thêm chương 2)

Huyền Sách Phủ địa lao.

Cố Tiêu Tiêu ngồi ở trong lao phòng, nhìn đồng hồ cát chảy phía xa, yên lặng đếm thời gian.

Thời gian đã gần tới.

Cố Tiêu Tiêu nghĩ.

Sau đó nàng đứng lên.

Động tác này gây nên Vạn Hoa Cốc chư nữ chú ý, khoảng thời gian này, Cố Tiêu Tiêu đã dựa vào biểu hiện của chính mình, thu được hết thảy Vạn Hoa Cốc cô nương tôn trọng.

Đinh Tiểu Hương đi tới bên người Cố Tiêu Tiêu: "Cố tỷ tỷ?"

"Thời điểm đã đến, phải chuẩn bị rời khỏi rồi." Cố Tiêu Tiêu nở nụ cười, sau đó nhìn hướng Đinh Tiểu Hương bọn họ: "Các ngươi đều đã quyết định?"

Chúng nữ nhìn nhìn lẫn nhau, đồng thời gật đầu, trên mặt lộ ra vẻ kiên định.

Dù cho nguy hiểm mấy, bọn họ cũng vẫn là muốn thử một chút.

Cố Tiêu Tiêu nở nụ cười: "Vậy liền bắt đầu đi."

Nói nàng đã từ trong miệng phun ra một cái ngân ti.

Ngân ti kia cực nhỏ, Cố Tiêu Tiêu cầm nó, đã đem nó nhập vào trong lỗ khóa nhẹ nhàng kích thích.

Chỉ chốc lát sau, liền nghe "cách" một tiếng vang khẽ, cấm tiên tỏa đeo tại trên cổ tay Cố Tiêu Tiêu kia càng là mở ra.

"Thành rồi!" Chúng nữ đại hỉ.

Cố Tiêu Tiêu đầy mặt không để ý: "Tiểu đạo mà thôi."

Y pháp đem cấm tiên tỏa của hết thảy nữ nhân toàn bộ mở ra, Cố Tiêu Tiêu đi tới chỗ cửa lao, nhìn nhìn không thấy ngục tốt, liền tiếp tục dùng căn ngân ti kia đem cửa lao cũng mở ra, hướng tới mặt sau làm cái thủ thế 'Suỵt', lặng lẽ mò tới một bên.

Trong phòng nhỏ bên cạnh, hai tên ngục tốt chính đang uống rượu ăn thịt, hoàn toàn không chú ý tới nguy cơ đến.

Ngân ti trong tay Cố Tiêu Tiêu đã đẩu lạc như châm, thoát thủ phi xuất, đã chính trúng sau đầu một tên ngục tốt, đầu ngục tốt kia gục xuống, đã nện vào trong chén rượu.

Một cái ngục tốt khác còn tưởng rằng đối phương uống say, cười nói: "Làm sao nhanh như vậy liền say rồi?"

Sau đó mới phát hiện sau đầu đối phương một điểm đỏ sẫm.

Đang tự ngạc nhiên, trong lòng cảnh ý bất ngờ nổi lên.

Không được!

Ngục tốt kia đang muốn kêu to, một đạo thân ảnh cấp tốc quét qua, một chưởng ấn xuống, ngục tốt kia cuồng thổ tiên huyết, càng là không chết, há mồm hô quát lên: "Đến. . ."

Đáng tiếc chỉ phát ra một tiếng, liền cảm thấy một cỗ sức mạnh vô hình bóp chặt yết hầu, hắn càng không phát ra được thanh âm nào nữa , liên đới cả người đều không thể nhúc nhích.

Trong lòng đang tự kinh hãi, Cố Tiêu Tiêu đã liên tục ba chưởng vỗ vào sau lưng hắn, Ầm Ầm Ầm!

Ngục tốt kia đứt gân nứt xương, đã bỏ mình tại chỗ.

"Hô! Nguy hiểm thật." Cố Tiêu Tiêu thở phào một hơi.

Lại nghe một cái thanh âm bên tai: "Hiểm cái rắm, nếu không phải lão phu xuất thủ, ngươi đã thất bại rồi."

Chính là thanh âm của Cừu Bất Quân.

Cố Tiêu Tiêu thè lưỡi ra, hướng tới chư nữ phía sau ngoắc ngoắc ngón tay, chúng nữ đã theo nàng đi ra ngoài.

Có Cừu Bất Quân trong bóng tối hỗ trợ, Cố Tiêu Tiêu một đường thuận buồm xuôi gió đi ra địa lao.

Rốt cục nhìn thấy thiên quang, chúng nữ cũng là vui mừng bất tận.

"Được rồi, hiện tại mọi người đều tự do. Bổn cô nương ta cũng phải đi rồi." Cố Tiêu Tiêu cố tình tiêu sái nói.

"Cô nương đi đâu?" Đinh Tiểu Hương hỏi.

"Còn có thể chạy đi đâu đây, tự nhiên là đi giết Yên Vũ Lâu đám khốn kiếp kia." Cố Tiêu Tiêu ác thanh ác khí nói.

Chúng nữ nhìn nhìn lẫn nhau, đồng thanh nói: "Cô nương đã thống hận Yên Vũ Lâu như vậy, không bằng nhập Vạn Hoa Cốc ta, chúng ta đồng thời đối phó Yên Vũ Lâu."

"Ân?" Cố Tiêu Tiêu nhìn nhìn các nàng: "Gia nhập các ngươi?"

"Chính là."

Cố Tiêu Tiêu nghiêng đầu nghĩ nghĩ, nói: "Ta người này tự do quen rồi, không quá yêu thích thụ gò bó."

Đinh Tiểu Hương vội nói: "Cô nương hiện tại đã thành đào phạm, như không có chỗ dựa, cuối cùng không phải kế lâu dài. Hơn nữa cô nương hiểu biết rất nhiều đối với Yên Vũ Lâu, Vạn Hoa Cốc ta chính cần loại nhân tài giống như cô nương, nhất định sẽ không bạc đãi cô nương."

"Như vậy sao?" Cố Tiêu Tiêu nghĩ nghĩ, gật đầu một cái: "Được, vậy trước tiên xem một chút đi, đằng trước dẫn đường."

Chúng nhân đã hướng về Thiên Tú Các vội vàng mà đi.

Thiên Tinh Xuyên.

Người của Hắc Bạch Thần Cung đã không nhìn thấy, chỉ có Tần Thì Nguyệt cùng người của Cực Chiến Đạo còn ở chỗ này, lẳng lặng chờ đợi.

Thời gian từng điểm từng điểm chuyển dời.

Sắc trời đã hoàn toàn tối lại.

Dưới trời sao óng ánh, Thiên Tinh Xuyên yên lặng như tờ.

Tinh quang rơi vào trên cánh tay trần trụi của Tần Thì Nguyệt, chiếu ra điểm điểm ánh sao, chiếu trên gương mặt lạnh lùng của nàng, tràn đầy nghiêm túc.

Rốt cục, chân trời xuất hiện một đạo thân ảnh, cao tốc bay tới.

Chính là Khâu Mộng Sơn.

Hắn càng là một người đến đây.

Thân hình khôi ngô như núi kia của hắn liền như là một cái bảng hiệu sống, nhìn đến Tần Thì Nguyệt cũng tâm thần hoảng hốt: "Thế mà là tên gia hỏa này?"

Yên Vũ Lâu có ba cái người điên nổi danh, trong đó tiếng tăm lớn nhất chính là Thực Nhân Ma Khâu Mộng Sơn.

Tuy là người, thực là ma, tác phong làm việc so với ma môn còn ma môn hơn.

Thời khắc này Khâu Mộng Sơn đi tới, rơi vào trước người Tần Thì

Nguyệt, đôi mắt nhìn phía Tần Thì Nguyệt, lộ ra tham lam.

Chỉ bất quá người khác tham lam, đều là ngấp nhé sắc đẹp, hắn tham lam, nhưng vĩnh viễn là vị thịt ngon. Nghe nói tại trong lòng Khâu Mộng Sơn, càng là mỹ nữ, vị thịt liền càng non.

Tần Thì Nguyệt đẩy buồn nôn, nói: "Các ngươi đến muộn."

Khâu Mộng Sơn cười to: "Tiểu cô nương không nên nóng vội như vậy. Chuyện Ngọc Hoàng Cốt đã truyền ra ngoài, ai biết Hắc Bạch Thần Cung có thể đánh gió thu sau lưng chúng ta hay không, chung quy phải tra nghiệm một phen, mới có thể an tâm."

"Vậy hiện tại xem qua rồi, yên tâm chưa?" Tần Thì Nguyệt hỏi.

"Tự nhiên." Khâu Mộng Sơn miệng rộng há ra, đã từ trong miệng lấy ra một cái hộp, mở hộp ra, liền thấy bên trong bất ngờ là một đoạn xương cốt trắng noãn như ngọc.

Chính là Ngọc Hoàng Cốt.

"Nhìn thấy chưa?" Khâu Mộng Sơn cười hắc hắc: "Ngươi đây?"

Tần Thì Nguyệt chậm rãi giơ cánh tay lên.

Tại trên cổ tay của nàng, Nguyên Cực Thần Quang tựa như một dải tơ ánh sáng, quấn quanh bên trên.

"Rất tốt!" Khâu Mộng Sơn nhân vật cỡ nào, liếc mắt đã nhìn ra chính là thật vật, cười to nói: "Nếu đồ vật đều đã mang đến, vậy thì giao dịch đi."

"Các ngươi trước tiên lấy tới." Tần Thì Nguyệt nói.

Khâu Mộng Sơn sắc mặt hung ác, đóng lại nắp hộp: "Dựa vào cái gì?"

"Chỉ bằng ngươi là Khâu Mộng Sơn." Tần Thì Nguyệt nửa bước không nhường hồi đáp: "Người của Cực Chiến Đạo ta ở chỗ này, gộp lại không phải đối thủ một hiệp của ngươi. Khâu Mộng Sơn, ngươi sẽ không ngay cả loại tiểu nhân vật như ta đều sợ hãi chứ?"

"Ai nha, tiên môn nhiều thủ đoạn, có một số việc cũng không phải dựa cả vào thực lực nói chuyện a."

"Nếu đã như vậy, ta đến có một biện pháp." Tần Thì Nguyệt nói: "Do ta bố trí một cái trận pháp, sau đó đem Nguyên Cực Thần Quang thả vào trong trận, lại rời xa ngoài trăm trượng. Chờ sau khi ta lui khỏi, thượng tiên đem Ngọc Hoàng Cốt giao cho ta, lại phá trận lấy bảo là được."

Nói đã ngay trước mặt Khâu Mộng Sơn bố hạ một cái trận pháp, Khâu Mộng Sơn thấy rõ, lại là Chiết Không Liệt Quang Trận, dưới tình huống Nguyên Cực Thần Quang không người bảo vệ, như thụ trận này trùng kích, rất khả năng sẽ dẫn đến thụ tổn, nhưng bố trận giả cũng không thể nào lợi dụng trận này để lấy về Nguyên Cực Thần Quang, đặc biệt là dưới tình huống Tần Thì Nguyệt thực lực có hạn.

Thấy tình hình này, Khâu Mộng Sơn cười nói: "Đến cũng đúng cái biện pháp."

Tần Thì Nguyệt liền đem Nguyên Cực Thần Quang thả xuống, lui về phía sau.

Đợi đến lui ra ngoài trăm trượng, Tần Thì Nguyệt nói: "Thượng tiên có thể cho ta."

Khâu Mộng Sơn thế mà không có ý tứ muốn quỵt nợ, tiện tay đem hộp ném cho Tần Thì Nguyệt, đồng thời đã hướng Nguyên Cực Thần Quang trong trận chộp tới.

Liền tại hắn xuất thủ đồng thời, thiên địa đột biến, lôi đình nổ vang.

Không trung đã xuất hiện một cái cự thủ, chụp vào hộp: "Ha ha, thần vật có linh, người có đức chiếm lấy!"

Chính là Phong Đông Lâm.

Chương 27 : Tri Vi Giới (là to lớn chống đỡ mấy vị Đại Minh hảo hữu thêm chương 3)

Chương 27: Tri Vi Giới (là to lớn chống đỡ mấy vị Đại Minh hảo hữu thêm chương 3)

Phong Đông Lâm một lần xuất thủ này đột nhiên xuất hiện, một phát bắt được không trung hộp, đã đem nhiếp trở lại.

Đối diện cảnh này, Khâu Mộng Sơn lại là bất hoảng bất loạn, đại thủ gấp trảo, đã đem Nguyên Cực Thần Quang nhiếp vào trong tay.

Tần Thì Nguyệt mắt lạnh nhìn một màn này, càng không một chút ngăn cản ý đồ.

Khâu Mộng Sơn đã đem Nguyên Cực Thần Quang nhiếp vào trong tay, cười to nói: "Liền biết Hắc Bạch Thần Cung các ngươi không có ý tốt, muốn hành hoàng tước chi cử, bất quá đồ của lão tử là dễ cầm như vậy sao?"

Theo hắn lên tiếng, Phong Đông Lâm đã đem hộp tóm lấy, mở hộp ra, liền thấy một phiến hào quang trùng thiên nhi khởi, hắn nhìn thấy không phải Ngọc Hoàng Cốt, mà là một mảnh thế giới khôi hoằng hạo đại.

Đám người Phong Đông Lâm Ninh Dạ cảm giác mình liền như là xuyên qua rồi giống như vậy, trong nháy mắt từ một cái thế giới na di đến bên trong một thế giới khác.

Không được!

Phong Đông Lâm đã bật kêu lên: "Tri Vi Giới? Lạc Đông Du?"

Tiên quang tràn ngập, thải hà mạn thiên, trong nháy mắt đem Thiên Tinh Xuyên trong bóng tối chiếu thành một phiến ban ngày, một cái thế giới liền như vậy tại Thiên Tinh Xuyên triển khai, đem đám người Phong Đông Lâm, Nhạc Tâm Thiện toàn bộ chụp vào trong.

Tri Vi Giới!

Một trong các thần vật của Yên Vũ Lâu, bản thân liền là một cái thế giới độc lập loại nhỏ.

Bản thể chỉ có kích cỡ một cái hộp, bên trong có vô số sinh mệnh tí hon.

Chỗ đáng sợ nhất của vật này chính là nó có thể đem hết thảy sinh mệnh nhằm vào đều kéo vào bên trongTri Vi Giới cái thế giới loại nhỏ này, khiến mục tiêu cũng biến thành sinh mệnh vi hình, từ đó rơi vào toàn bộ một cái thế giới vây công.

Chính bởi vậy, đây là một kiện bảo vật cấp chiến lược chân chính, có thể một lần nhốt lại đông đảo đại năng.

Bất quá vật này cũng có bản thân hạn chế, là một cái thế giới thu nhỏ, tu hành hạn mức tối đa chính là Vạn Pháp cảnh, hơn nữa độ khó có thể so với Niết Bàn cảnh của Trường Thanh Giới.

Loại tồn tại Vô Cấu đại năng như Nhạc Tâm Thiện, Phong Đông Lâm, thực lực đã siêu thoát thiên địa hạn chế, vì vậy chú định là vô pháp trường lưu, nhưng dùng để khốn trở lại là đủ rồi.

Thời khắc này thân nhập trong giới, phóng tầm mắt nhìn tới, liền thấy trong thiên không, một cái thân ảnh kim quang chói lọi vĩ đại mênh mông xuất hiện, y như thiên thần hạ phàm, chính là Tri Vi giới chủ Lạc Đông Du.

Lạc Đông Du thân là một trong thất tử của Yên Vũ Lâu, chấp chưởng Tri Vi Giới đã vượt quá thời gian trăm năm, để làm đánh đổi, chính là thân là Giới Chủ hắn, đã vĩnh viễn không thể nào thoát ly giới này.

Thế nhưng thân tại giới này, hắn chính là thần ma chí cao vô thượng.

Theo hắn một tiếng hô quát, lít nha lít nhít vô số tu sĩ đã xông tới bọn hắn.

Những tu sĩ này tu vi phần lớn bất quá tả hữu Hoa Luân, chỉ có số ít Vạn Pháp tồn tại. Lấy thực lực của đám người Nhạc Tâm Thiện căn bản không sợ, làm sao số lượng nhiều đến, lại khiến người giận sôi.

Bọn họ như đàn ong đồng dạng ập tới, gào thét phát động công kích đối với Hắc Bạch Thần Cung, khuấy động lên đầy trời quang hoa, Ninh Dạ cảm giác mình phảng phất đưa thân vào trong một hồi đại chiến tu tiên cấp diệt thế.

"Một bầy kiến hôi!" Nhạc Tâm Thiện hừ một tiếng, quay đầu nói: "Thiên Thủ, Vạn Pháp, Thanh Mộc, các ngươi phụ trách phá thiên, Đông Lâm ngươi đối phó Lạc Đông Du, những người khác giao cho ta!"

Theo hắn lên tiếng, Hắc Bạch Thiên Địa Chấp Tử Thần Thông đã phát động.

Đây là lần đầu tiên Ninh Dạ nhìn thấy một cái Vô Cấu đỉnh phong đại năng toàn lực xuất thủ, thời khắc này dưới Hắc Bạch Thiên Địa phát động, vô tận đại địa đều tại bên dưới bao phủ. Liền thấy nhật nguyệt vô quang, thiên địa biến sắc, dưới hắc sắc thoan lưu dũng động, từng tên từng tên tu sĩ tựa như lá rụng dưới cụ phong, bị tiễu thành bột mịn.

Thế nhưng tu sĩ của Tri Vi Giới nhiều như thế, hải lượng tu sĩ chen chúc mà đến, hung hãn không sợ chết xông tới, y như sóng biển, một làn sóng cao hơn một làn sóng, hung mãnh phách kích đối ngạn. Còn hơn mười vị Nhân Ma kia, thì cùng Nhạc Tâm Thiện đồng thời, cộng đồng đối kháng đại triều tu sĩ mãnh liệt như hải triều trong Tri Vi Giới.

Thiên Thủ, Vạn Pháp, Thanh Mộc, ba vị Lão Tổ đồng thời đối không công kích, bọn họ lại không phải công người, mà là phá thiên.

Trong giới tu tiên có một cái cảnh giới đặc thù, chính là Phi Thăng.

Phi Thăng chi cảnh cũng không phải cảnh giới cố định, mà là căn cứ tầng thứ thế giới bất đồng mà tới.

Tỷ như từ sớm Trường Thanh Giới có thất cảnh, Phi Thăng cảnh chính là đệ bát cảnh, đạt cảnh này giả, liền có thể phá giới tiêu dao, vân du vạn giới.

Mà Tri Vi Giới chỉ có ba cảnh, vì vậy cảnh giới thứ tư chính là Phi Thăng chi cảnh.

Nhạc Tâm Thiện, Phong Đông Lâm năm vị Thiên Cương đều là tồn tại cảnh giới thứ tư, vì vậy Vô Cấu cảnh ở chỗ này liền tương đương với Phi Thăng chi cảnh, có thể phá thiên rời đi, không bị hạn chế.

Ba vị Lão Tổ đồng thời phá thiên, chính là muốn đánh vỡ giới hạn, phi thăng mà ra, trở lại bản giới.

Lạc Đông Du cũng không để ý, chức trách của hắn là kéo dài, mà không phải diệt hết.

Cho dù là tam lão tổ đồng thời phá thiên, nhất thời chốc lát cũng làm không được.

Vì vậy hắn bỏ mặc ba vị Lão Tổ phá thiên chi cử, toàn lực quấn quýt Phong Đông Lâm, triển khai một phen kịch chiến. Liền nghe trong phạn âm cao minh, thiên cung luân chuyển, vô số thải quang tung toé. Hai cái tồn tại vĩ đại như thiên thần điên cuồng đối oanh, mỗi một lần xuất thủ đều kích đãng thiên địa chập chờn.

Luận tu vi, Phong Đông Lâm cao hơn Lạc Đông Du, thế nhưng Lạc Đông Du thân là Tri Vi giới chủ, lại có thể mượn dùng toàn giới chi lực, thiên thời địa lợi nhân hoà tam giả giai tại, thế mà phản áp Phong Đông Lâm một đầu.

Lúc này Ninh Dạ, lại đã không còn quan tâm tất cả nơi này.

Làm một cái Hoa Luân cảnh, hắn tại trong tràng chiến tranh cấp diệt thế này có vẻ nhỏ bé như vậy, dẫn đến Ninh Dạ đều lười xuất thủ, sự chú ý lại là càng nhiều đặt ở trên
bản thân Tri Vi Giới.

Thân là tu sĩ Hoa Luân, ở trong giới này, hắn cũng tính được là "Trung lưu trụ cột" rồi, tương đương với Vạn Pháp chi cảnh của Trường Thanh Giới.

Đến Vạn Pháp cảnh, liền có tư cách tu luyện nguyên thần, tìm hiểu thiên địa.

Chính bởi vậy Ninh Dạ phát hiện, bản thân thân tại giới này, lại có loại cảm thụ không phải bình thường.

Di?

Ninh Dạ phát hiện, Cấn Tự Bí tàng ở trong thân thể, thế mà có loại cảm giác rục rịch muốn động.

Đó là một loại cảm thụ thiên địa chi cơ, hiểu rõ thiên địa huyền đạo, nỗ lực phá giới phi thăng kích động.

Quả nhiên, Cấn Tự Bí đối với phá giới phi thăng cũng là hữu dụng?

Chỉ bất quá hiện tại thực lực của Ninh Dạ không đủ, coi như có Cấn Tự Bí cũng không thể nào phá thiên, Cấn Tự Bí dị động, chủ yếu vẫn là căn cứ khai thiên ba tổ.

Cường hành ấn xuống trùng động của Cấn Tự Bí, Ninh Dạ lại là vận chuyển lên CànTự Bí.

CànTự Bí là cửu bí chi thủ, khả giải vạn pháp, khả lý vạn vật, thế gian không còn 'bất khả minh chi lý, bất khả ngộ chi đạo'.

Tuy rằng bí này chưa có chân chính hoàn thành, nhưng vẫn như cũ có vô biên huyền ảo, có thể trợ giải ngộ.

Tri Vi Giới chỉ là tiểu thế giới, đạo tắc có hạn, huyền bí có tận, vậy là Ninh Dạ kinh hỉ phát hiện, tại dưới CànTự Bí vận chuyển, huyền bí của Tri Vi Giới tựa như mở rộng cánh cửa, tại trước mắt hắn từ từ mở ra.

Vô tận bí ảo kia tại trong mắt hắn, chính là từng cái từng cái đại đạo chi lý, quy tắc biến hóa, tận tại trong đó.

Ninh Dạ thoả thích cảm ngộ, thể nội khí cơ dũng động, từng đạo từng đạo vô hình đao khí đã kích phát mà ra.

Sát Khí Đao!

Sát Khí Đao là pháp thuật chi đao, vẫn như cũ thụ pháp thuật chi lực hạn chế, tuy có thể mượn thiên địa chi uy, nhưng còn chưa đạt tới tầng thứ nguyên thần chi đao, nhưng thời khắc này Ninh Dạ lĩnh ngộ Tri Vi Giới quy tắc hữu cảm, đao khí tứ ngược, lại có mấy phần khí thế của Sát Thần Đao.

Dưới tâm niệm vận chuyển, phá không phi xuất, từng đạo từng đạo đao khí lẫm liệt, chém ở trên người tu sĩ Tri Vi Giới trùng kích mà tới, nơi ánh đao lướt qua, tất cả đều hôi phi yên diệt, thủ đoạn cường hoành, càng so với Tứ Cửu Nhân Ma cũng không thua kém.

Liền ngay cả Nhạc Tâm Thiện cũng không khỏi kinh ngạc liếc mắt nhìn hắn: "Hảo tiểu tử, ngộ tính quả nhiên rất mạnh, thế mà trong thời gian ngắn như vậy, liền lĩnh ngộ bộ phận đạo tắc của Tri Vi Giới, dẫn cho bản thân sử dụng. Nếu như thế, lão phu liền giúp ngươi một tay."

Nói một chỉ điểm hướng Ninh Dạ.

Ninh Dạ chỉ cảm thấy tự thân khí cơ tăng vọt, một cỗ cự lực bàng bạc dũng động mà ra.

Lòng có cảm giác, đột nhiên ngưng tụ hết thảy lực lượng hội tụ thành một cỗ đao mang, đối thiên bổ tới, đồng thời hô: "Ba vị Lão

Tổ theo ta xuất thủ!"

Một đao này không phải phách hướng bất kỳ ai, mà là phách hướng không trung thiên cung kia.

Phá thiên tam lão tổ cũng không ngốc, lập tức nhìn ra một đao này của Ninh Dạ nội hàm huyền cơ, đồng thời tuỳ tùng xuất thủ, bốn người liên thủ hội tụ thành một cỗ phá thiên chi lực cường đại, hạ xuống không trung.

Kinh thế một đao!

Liền thấy thiên cung kia càng bị một đao này phách làm hai đoạn, đao phong chi thế không giảm, đến thẳng trời xanh, hóa thành khai thiên chi huy.

Oanh!

Trên trời càng xuất hiện một cái đại động.

Thiên, phá rồi!

PS: Tháng này Đại Minh thêm chương ba chương, giới hạn tháng này.

Chương 28 : Cấm chế (vì Tiểu Mao Bá Bá thêm chương 1)

Chương 28: Cấm chế (vì Tiểu Mao Bá Bá thêm chương 1)

Khi Tri Vi Giới nội còn đang chiến đấu thì, bên ngoài Khâu Mộng Sơn cũng không nhàn rỗi.

Lúc đó Khâu Mộng Sơn vừa mới đem Nguyên Cực Thần Quang nhiếp vào trong tay, chưa hành động, đột nhiên tâm thần hữu dị, liền thấy Nguyên Cực Thần Quang trong tay biến hóa, phóng thích ra vạn ngàn hào quang, thế mà liền như vậy tiêu thất vô tung.

"Huyễn Linh Không Mộng?" Khâu Mộng Sơn hơi hơi ngây ra, nhìn hướng Tần Thì Nguyệt, "hắc" một cái cười nói: "Hảo thủ đoạn a, lại dám dùng trò hề này trêu chọc ta?"

Tần Thì Nguyệt hơi hơi giương tay, đạo Nguyên Cực Thần Quang kia đã xuất hiện trở lại tại trên cổ tay của nàng, đáp lại nói: "Khâu thượng tiên làm sao không phải là như vậy? Nếu không có Hắc Bạch Thần Cung tại, ta e rằng đã là tù nhân dưới thềm của Tri Vi Giới chứ?"

Nếu là bị Tri Vi Giới nhiếp đi, chính là yêu thú kia cũng chưa chắc có thể dẫn bọn họ thoát đi. Cũng may ngay từ đầu, Tần Thì Nguyệt cũng chưa từng tin tưởng Khâu Mộng Sơn.

Khâu Mộng Sơn cười ha ha: "Thú vị nữ oa oa, xem ra chung quy là chỉ có thể dụng cường rồi."

Nói đại thủ đã hướng Tần Thì Nguyệt chộp tới.

"Chỉ sợ ngươi làm không được!" Nương theo một cái trầm muộn hống thanh, chân trời đột nhiên sáng lên một đạo huyết sắc quang hồ.

Trong nháy mắt huyết quang sáng lên, thiên không đều phảng phất nứt ra.

Một đạo huyết sắc đại phủ đã từ trời giáng xuống, bổ về phía Khâu Mộng Sơn.

"Đồ Thiên Quân!" Khâu Mộng Sơn cao quát một tiếng, càng phát ra hoảng sợ chi thanh: "Cực Chiến Đạo thế mà đem tên điên ngươi phái tới?"

"Ngươi không phải cũng là?" Đồ Thiên Quân người chưa hiện, phủ quang như sơn.

Khâu Mộng Sơn quái khiếu một tiếng, đã đối không nổ ra mấy chục quyền, mỗi một quyền Oanh xuất, đều kích đãng ra từng mảnh từng mảnh gợn sóng, huyết sắc ba văn lăn lộn, đem phủ ảnh của Đồ Thiên Quân hóa giải.

Hai người này đều là Vô Cấu đại năng, toàn lực giao thủ, toàn bộ Thiên Tinh Xuyên đều tại dưới thần thông của hai người rung chuyển.

Nhưng vào lúc này, phía sau Tần Thì Nguyệt đột nhiên xuất hiện huyễn ảnh một cái bạch mao hầu tử, đối không phát ra một tiếng tiêm tê.

Bầu trời Thiên Tinh Xuyên liền xuất hiện một vòng xoáy, không gian tuyền qua quỷ dị đột nhiên xuất hiện.

Sau đó là một cái quyền đầu từ bên trong lốc xoáy không gian kia chậm rãi duỗi ra.

Tốc độ nắm đấm này xuất hiện rất chậm.

Chậm đến như ốc sên *, thế nhưng trong nháy mắt quyền đầu này xuất hiện, toàn bộ Thiên Tinh Xuyên đều phảng phất ngưng cố.

Khâu Mộng Sơn chỉ có thể trơ mắt nhìn thiên ngoại chi quyền này áp tới, thân như cứng lại, càng khó có thể nhúc nhích.

"Từ Liệt?" Khâu Mộng Sơn quái khiếu một tiếng.

Kẻ xuất thủ, bất ngờ là Trấn Bắc Phủ Diệt Tuyệt Vương, Niết Bàn đại năng Từ Liệt.

Đối diện quyền đầu của Diệt Tuyệt Vương, Khâu Mộng Sơn hoàn toàn không có bất kỳ tâm tư đối kháng.

Hắn đột nhiên quái khiếu một tiếng, ném ra một cái hộp: "Đồ vật cho ngươi!"

Đã quái khiếu nhảy lên, thân hình khổng lồ linh hoạt giống như khỉ, nhảy vào không trung, đem Tri Vi Giới nắm ở trong tay, đã cấp tốc hướng phía ngoài bỏ chạy.

Đối diện ngọc hạp thăng khởi kia, quyền đầu của Diệt Tuyệt Vương lại không
Oanh xuống được nữa.

Liền nghe một tiếng than nhẹ, thiết quyền hóa thành đại thủ, ý đồ chụp vào cái kia hộp ngọc.

Nhưng vào lúc này, Khâu Mộng Sơn kêu to một tiếng, hướng tới hộp ngọc một chỉ, hộp ngọc thịnh toả hào quang, thế mà ngăn cản Diệt Tuyệt Vương thu lấy, liền ngay cả vòng xoáy không gian cũng vì đó kích đãng, đại thủ uy lực vô biên kia càng vô pháp duy trì, liền như thế biến mất trong không trung mênh mông.

"Đem đồ vật mang về đây." Theo ngữ thanh trầm muộn của Diệt Tuyệt Vương, không gian đóng lại, Tần Thì Nguyệt giương tay lên, hộp ngọc đã rơi vào trong tay nàng.

"Khai Thiên Phủ!" Đồng thời Đồ Thiên Quân đã quát vang xuất thủ.

Trong cuồng bạo gầm thét, huyết phủ quang hoa truy trảm Khâu Mộng Sơn, chính rơi vào trên cái lưng do thịt béo chồng chất thành của hắn, Khâu Mộng Sơn tiêm tê một tiếng, trong thân hình khổng lồ đột nhiên xông ra một vật, cao tốc mãnh xông mà ra, lại là một cái vừa gầy vừa nhỏ khô héo chi nhân, đồng thời thịt béo bị hắn vất bỏ kia đã đột nhiên nổ tung, hóa thành vô tận huyết quang, hướng tứ phương tràn ngập, càng đem toàn bộ Thiên Tinh Xuyên đều hóa thành huyết nhục chi vực.

Đồng thời bên người Tần Thì Nguyệt đã xuất hiện một người, da hổ quấn thân, thân trên xích lõa, tay cầm một thanh huyết sắc đại phủ, tán phát ra khí thế hùng hậu như sơn, chính là Cực Chiến Đạo Huyết Sắc Chiến Tướng Đồ Thiên Quân.

Đối diện huyết nhục nổ tung của Khâu Mộng Sơn, nam tử dày nặng như núi non này thế mà cũng sắc mặt túc mục, không muốn tiến lên, nương theo huyết nhục rơi xuống, đại địa đã bốc lên vô tận huyết quang.

Cùng lúc đó, Tri Vi Giới nội, thiên khai một đường.

Lạc Đông Du kinh hãi, không thể tin được nhìn hướng Ninh Dạ.

Một kích kia của Ninh Dạ, đáng sợ không phải lực lượng, mà là hắn đã tìm đúng chỗ huyền ảo của Tri Vi Giới, dẫn dắt tam tổ chi lực, đánh trúng yếu hại, như vậy mới có thể một kích thành công.

Mắt thấy thiên khai một đường, Lạc Đông Du biết không tốt.

Sau một khắc hắn cười gằn một tiếng, đột nhiên hướng tới Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán trên eo của Phong Đông Lâm điểm đi, sau một khắc liền thấy Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán quang hoa toả sáng.

Không được!

Phong Đông Lâm kinh hãi.

Người này càng là muốn xúc động cấm chế.

Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán làm thần vật chiến đấu duy nhất bên trong ba cái thần vật, là vững chắc nhất, chính bởi vậy cấm chế thi gia đối với nó cũng là bạo liệt nhất.

Cấm chế một khi phát động, hậu quả sản sinh tuyệt đối là mang tính hủy diệt, thậm chí khả năng đem toàn bộ Tri Vi Giới đều phá hủy.

Lạc Đông Du cũng là đủ tàn nhẫn, đối với hắn mà nói, cho dù hủy diệt Tri Vi Giới, nếu như có thể kéo năm vị Thiên Cương xuống nước, vậy cũng là đáng giá.

Phong Đông Lâm biết không tốt, ngay vào lúc này, Công Tôn Dạ bay ra, kêu lên: "Phong điện, thần vật giao cho ta!"

Phong Đông Lâm vung tay lên, đã đem Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán ném cho Công Tôn Dạ.

Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán hiện tại không thể sử dụng, chính là trói buộc.

Nhưng mà sau một khắc, dị biến đột sinh.

Lạc Đông Du đột nhiên cười ha hả: "Thành công rồi!"

Liền thấy Công Tôn Dạ bỏ qua bản trận, thế mà hướng về phương hướng Lạc Đông Du bay đi.

Cái gì?

Nhạc Tâm Thiện, Phong Đông Lâm đồng thời kinh hãi.

Ngũ Dương Công Tử Công Tôn Dạ thế mà là người của Yên Vũ Lâu?

Giữa các đại tiên môn đều có nhân thủ cài vào lẫn nhau, chỉ bất quá phần lớn đều là Hoa Luân trở xuống, Vạn Pháp cấp bậc cực nhỏ, nhưng tuyệt không phải không có.

Chỉ là chẳng ai nghĩ tới, Công Tôn Dạ dĩ nhiên lại là người của Yên Vũ Lâu.

Mà vì Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán, bại lộ Công Tôn Dạ, đối với Yên Vũ Lâu mà nói hiển nhiên cũng là đáng giá.

Nhạc Tâm Thiện, Phong Đông Lâm phẫn nộ cuồng hô: "Hỗn đản!"

Đồng thời ra tay với Công Tôn Dạ.

Lạc Đông Du nhưng ha ha cuồng tiếu: "Đi ra ngoài đi!"

Phong vân quyển động, càng là chủ động đem chúng nhân đồng thời tống ra ngoài Tri Vi Giới, chỉ là mới vừa xuất hiện, liền thấy đầy trời huyết vũ phân phi.

Nhạc Tâm Thiện chấn kinh: "Thị Huyết Chú?"

Đồ chó Lạc Đông Du, cùng Khâu Mộng Sơn đánh cái phối hợp, thế mà đem mình đưa đến trong Thị Huyết Chú của Khâu Mộng Sơn.

Chú này cực kỳ ác độc, thực tâm thương thần còn chưa phải đáng sợ nhất, mà là có thể cường hành thay đổi hứng thú của một cá nhân, thích ăn thịt người. Nhạc Tâm Thiện không muốn trở thành thực nhân cuồng ma, hắc bạch chi quang lại hiện ra, bạch quang bốc lên, đã bảo vệ tứ phương. Nhưng cho dù là vậy, vẫn là có vài tên đệ tử Hắc Bạch Thần Cung trúng chiêu, đồng thời phát ra thê lệ ai hào.

Phong Đông Lâm trường tụ huy xuất, Ầm Ầm Ầm đánh vào trên người mấy tên đệ tử kia, trong nháy mắt đem đánh chết, ngữ thanh trầm trọng: "Đây là vì muốn tốt cho bọn họ."

Kỳ thực hắn không giải thích mọi người cũng minh bạch, đã trúng Thị Huyết Chú, người liền trở thành ma.

Chỉ là cứ như vậy, quay đầu nhìn lại, liền thấy Khâu Mộng Sơn mang theo Tri Vi Giới, đã là chạy trốn mất dạng, càng đuổi không kịp.

Nhạc Tâm Thiện giận không nhịn nổi: "Hỗn đản!"

Lần xuất thủ này, không những không thể cướp được Ngọc Hoàng Cốt, trái lại để Công Tôn Dạ trộm đi Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán, tâm trung chấn nộ, có thể tưởng tượng được.

Cũng may Ngọc Hoàng Cốt chí ít là tới tay.

Phong Đông Lâm nhìn hướng Ngọc Hoàng Cốt trong tay Tần Thì Nguyệt: "Của chúng ta."

Tần Thì Nguyệt ngạo nghễ ngẩng đầu: "Tại trong điều kiện ta đạt thành cùng Ninh Dạ, chỉ nói sẽ giúp các ngươi bố phục đối phó Yên Vũ Lâu, lại không nói giúp các ngươi xuất thủ cướp Ngọc Hoàng Cốt. Hắc Bạch Thần Cung tự mình không lấy được Ngọc Hoàng Cốt, điều này lại không thuộc về trao đổi."

"Ân?" Nhạc Tâm Thiện ánh mắt hơi lạnh lẽo, nhìn hướng Tần Thì Nguyệt.

Nữ nhân này nhưng hoàn toàn không sợ, Đồ Thiên Quân càng là hừ lạnh chuyển động huyết sắc đại phủ, dù cho đồng thời đối diện năm vị Thiên Cương, hắn lại vẫn là chiến ý cuộn dâng.

"Hay là ta tới đi." Ninh Dạ đã đi tới.

Nhạc Tâm Thiện, Phong Đông Lâm trong lòng hơi động, nhưng không có ngăn cản.

Ninh Dạ đã đi đến bên người Tần Thì Nguyệt đứng lại, nói: "Ngươi biết, ngươi đã ăn Phần Tâm Đan."

"Đúng, bất quá so với Ngọc Hoàng Cốt, cái mạng này của Tần Thì Nguyệt không tính là gì." Tần Thì Nguyệt tiếu mị mị hồi đáp.

Rất có ý tứ vì Cực Chiến Đạo tan xương nát thịt cũng cam nguyện.

Ninh Dạ nở nụ cười: "Chỉ sợ ngươi chết rồi cũng là chết vô ích. Ngươi thật sự cho rằng, ngươi đã chiếm được Ngọc Hoàng Cốt?"

Tần Thì Nguyệt ngẩn ra, Đồ Thiên Quân lạnh nhạt nói: "Trong hộp có khí tức của Ngọc Hoàng Cốt, Khâu Mộng Sơn không gạt được vương."

"Chỉ cần bỏ được, mài chút mảnh vụn xuống, cũng có thể có khí tức của Ngọc Hoàng Cốt."

Tần Thì Nguyệt mở hộp ra, phát hiện bên trong trừ một chút bột phấn xanh ngọc, không có thứ gì.

Tần Thì Nguyệt ngớ ra, nhưng cười rộ lên: "Đám gia hỏa này, cũng thật là đủ giảo hoạt."

Ánh mắt hung ác của Nhạc Tâm Thiện đã rơi vào Ninh Dạ: "Kế hoạch của ngươi thất bại rồi!"

Mặc dù nói phụ trách xuất thủ chính là Nhạc Tâm Thiện bọn họ, thế nhưng kế hoạch nếu đã thất bại, liền chung quy phải có cái cõng nồi.

Nếu kế hoạch đã là Ninh Dạ định, như vậy chuyện này cũng chỉ có thể do hắn đến phụ trách.

Ninh Dạ nửa điểm cũng không kỳ quái phong cách của Nhạc Tâm Thiện, vì vậy hắn trực tiếp nói: "Còn chưa có thất bại."

"Ân?" Mọi người cùng nhau nhìn Ninh Dạ.

Ninh Dạ nở nụ cười, lúc này mới nói với Tần Thì Nguyệt: "Chỉ cần bắt được Yên Vũ Lâu, đồ vật mất đi dĩ nhiên là sẽ trở về."

"Làm sao bắt? Bọn họ hiện tại cũng đã chạy rồi." Tần Thì Nguyệt xem thường.

Ninh Dạ khẽ lắc đầu: "Bọn họ sẽ không chạy, đừng quên Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán còn có cấm chế, bọn họ nhất định phải tìm tới giải cấm chi pháp. Mà may mắn chính là, vừa vặn ta cũng còn để lại chút hậu chiêu. . ."

"Hậu chiêu thế nào?" Mọi người cùng nhau hỏi.

Ninh Dạ hơi hơi mỉm cười: "Sau khi cầm tới Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán, vì sách vẹn toàn, ta liền đã hạ cấm chế tại trên đó, chỉ cần không ra địa giới Mặc châu, vô luận nó ở đâu ta đều sẽ biết."

Lại có việc này, chúng nhân đại hỉ.

Phong Đông Lâm hơi nhíu mày: "Thực lực ngươi không đủ, cấm chế rất dễ dàng bị giải trừ."

"Tiền đề là bọn họ biết việc này." Ninh Dạ cười đáp.

Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán bản thân liền bị Cực Chiến Đạo hạ xuống cấm chế, lấy cấm chế yểm cấm chế, thủ pháp này, Ninh Dạ rất quen.

Chương 29 : Hậu chiêu (vì Tiểu Mao Bá Bá thêm chương 2)

Chương 29: Hậu chiêu (vì Tiểu Mao Bá Bá thêm chương 2)

Chấp Tử Thành, trong một tiểu trạch viện bên Trường Thanh đại nhai.

Trì Vãn Ngưng rốt cục nhìn thấy Linh di.

Xác thực nói, là Công Tôn Điệp ngụy trang Linh di.

Cứ việc trong lòng hiểu rõ, nhưng nhìn đến Linh di Công Tôn Điệp giả trang, viền mắt Trì Vãn Ngưng vẫn là đỏ lên.

"Linh di!" Trì Vãn Ngưng ngữ xuất nghẹn ngào.

Công Tôn Điệp đã ôm chặt lấy Trì Vãn Ngưng: "Hảo hài tử, những năm này cực khổ ngươi rồi."

Tiếng lòng truyền đến: "Hì hì, tiểu quai quai, nhanh gọi thêm mấy tiếng 'di' nghe chút nào."

Trì Vãn Ngưng trong lòng căm tức: "Ngậm miệng!"

Lôi kéo Công Tôn Điệp ngồi xuống bên cạnh, lại là cùng nàng chuyện phiếm việc nhà.

Lâm Sinh Kiều ở bên cạnh căng thẳng nhìn, vẫn may Công Tôn Điệp biểu hiện rất tốt, Trì Vãn Ngưng xem ra hoàn toàn không có ý hoài nghi.

So với Trì Vãn Ngưng bên này, Lâm Sinh Kiều càng quan chú vẫn là Thiên Tinh Xuyên chi sự.

Thời khắc này nhàm chán vô vị chờ đợi, đột nhiên, Lâm Sinh Kiều đứng lên , kiềm chế không được hưng phấn trong lòng: "Thành rồi!"

Trì Vãn Ngưng trong lòng hiểu rõ, nhìn hướng mảnh bóng đen Lâm Sinh Kiều ngưng hóa ra kia: "Người của chúng ta đắc thủ?"

Lâm Sinh Kiều hừ một tiếng: "Việc này không có quan hệ gì tới ngươi."

Trì Vãn Ngưng nở nụ cười: "Sợ chỉ sợ vẫn còn có chút quan hệ cùng ta."

"Cái gì?" Lâm Sinh Kiều sững sờ.

Trì Vãn Ngưng vỗ nhẹ tay Công Tôn Điệp: "Linh di đợi chốc lát, ta cùng Lâm quản sự nói mấy câu."

Lâm Sinh Kiều kinh hãi: "Ngươi. . ."

"Đúng!" Trì Vãn Ngưng gật đầu: "Ta biết ngươi là ai. Kỳ thực ngươi cần gì phải sốt sắng như vậy? Bất kể nói thế nào, ta đều là người của Yên Vũ Lâu, bị ta phát hiện, cũng không phải đại sự gì. Ngươi nói đúng không? Lâm Sinh Kiều Lâm đại quản sự?"

Nghe Trì Vãn Ngưng lên tiếng, Lâm Sinh Kiều rốt cục xuất hiện nguyên hình.

Nàng chăm chú nhìn Trì Vãn Ngưng, khẽ thở dài: "Nếu ngươi cũng đã phát hiện, vậy ta cũng không có gì để nói. Như vậy, Ninh Dạ có phải là cũng biết?"

"Đó là tự nhiên, đây vốn là không phải ta phát hiện, mà là Ninh Dạ phát hiện." Trì Vãn Ngưng cười nói: "Thế nào? Cái nam nhân này của ta vẫn tính có chút tác dụng chứ?"

Lâm Sinh Kiều hừ nói: "Hắn vì sao không bắt ta?"

"Tự nhiên là bởi vì giữ lại ngươi mới càng có lợi đi." Trì Vãn Ngưng nở nụ cười, đã tóm lấy tay Lâm Sinh Kiều, đưa nàng kéo đến một bên ngồi xuống, nói: "Yên Vũ Lâu nếu đã đắc thủ, hẳn là đã được chỗ tốt, có phải là đã cầm tới Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán?"

Lâm Sinh Kiều ngẫm lại việc này đã không còn là bí mật, gật gật đầu nói: "Công Tôn Dạ là người của chúng ta."

"Hóa ra là hắn, không trách tại trước khi ta nói cho các ngươi biết kế hoạch của Ninh Dạ, các ngươi liền đã biết tính toán của bọn họ. Yên Vũ Lâu ta cũng thật là vô khổng bất nhập đây. Bất quá các ngươi nếu như bởi vậy xem thường Ninh Dạ thì sai rồi. Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán tuy rằng đắc thủ, nhưng cấm chế còn tại, được cũng như không. Dưới tình huống này, người của Yên Vũ Lâu cũng vẫn là phải trở về chứ? Đã có Lâm quản sự cái manh mối này, Hắc Bạch Thần Cung liền có thể tìm tới các ngươi. Vì vậy ngươi nói, Ninh Dạ lưu ngươi không trảo, có phải là rất có đạo lý không?"

Lâm Sinh Kiều hừ một tiếng: "Lần này coi như ngươi lập một công. Bất quá có ngươi hay không, ta kỳ thực cũng sẽ không trở lại Sương Nguyệt Phường."

Trì Vãn Ngưng bình tĩnh nói: "Cái này ta đến không kỳ quái, Ninh Dạ đánh rắn động cỏ, các ngươi khẳng định có chuẩn bị, gây ra chuyện lớn như vậy, Sương Nguyệt Phường khẳng định là muốn từ bỏ. Bất quá đây cũng chính là hắn kỳ vọng."

"Ân? Có ý gì?" Lâm Sinh Kiều kỳ quái.

"Rất đơn giản a." Trì Vãn Ngưng hồi đáp: "Thân phận của ngươi bại lộ, liền không cần rụt cổ tại Sương Nguyệt Phường nữa, tiếp sau đó liền có thể cùng Khâu Mộng Sơn Lạc Đông Du bọn họ đồng thời hành động rồi."

Lâm Sinh Kiều kinh hãi: "Làm sao ngươi lại biết Khâu Mộng Sơn?"

Trong lòng cảnh ý nổi lên, đang muốn có hành động, một cỗ ám kình đã ập tới sau lưng Lâm Sinh Kiều.

Bất ngờ là Công Tôn Điệp.

Đồng thời Trì Vãn Ngưng ngọc thủ khẽ dương, vô số chảy xiết tế lưu dâng tới Lâm Sinh Kiều, tựa như vô số đạo dây thừng đem nàng ràng buộc, đồng thời Ám Ảnh Ma Chưởng của Công Tôn Điệp đã một cỗ tiếp một cỗ dũng hướng thể nội Lâm Sinh Kiều.

Lâm Sinh Kiều thân thể kịch liệt run rẩy, kinh hãi nhìn bọn họ.

Trì Vãn Ngưng lạnh nhạt nói: "Vì người nhà chết đi của ta, cũng vì Tam Thi Đan trong người ta."

Lâm Sinh Kiều cuối cùng đã rõ ràng.

Nàng há mồm, muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng cúi đầu, như thế chết đi.

Trì Vãn Ngưng chậm rãi buông tay, nhìn Lâm Sinh Kiều chết đi, trong lòng cũng nhất thời phiền muộn.

Tại trên người Lâm Sinh Kiều tìm tòi một thoáng, Trì Vãn Ngưng lấy ra một cái truyền âm ngọc lệnh, ném cho Công Tôn Điệp, nói: "Tiếp sau đó liền xem chúng ta."

"Đương nhiên." Công Tôn Điệp hì hì nở nụ cười, khuôn mặt chuyển hóa, thình lình lại đã biến thành hình dạng của Lâm Sinh Kiều.

Một đường cấp phi, Khâu Mộng Sơn trong lòng thích ý cực kỳ.

Hắn lúc này, đã không còn là dáng dấp núi thịt lúc trước, mà là một cái nam tử gầy nhỏ vừa lùn vừa đen.

"Lần này ngươi làm không tệ, sau khi trở về, mặt trên chắc chắn trọng trọng hữu thưởng!" Khâu Mộng Sơn lớn tiếng nói.

Công Tôn Dạ lại không có bao nhiêu vui vẻ: "Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán cấm chế chưa giải trừ. . ."

"Không sao." Khâu Mộng Sơn vung tay lên: "Giải dược của Phần Tâm Đan, Yên Vũ Lâu ta cũng có thể luyện chế. Đợi sau khi trở về, cái vấn đề này tự có thể giải quyết."

"Nếu như thế, tại sao chúng ta còn phải về Chấp Tử Thành?"

"Đi tiếp ứng Lâm Sinh Kiều, Sương Nguyệt Phường đã bị hoài nghi, người ở đó cần rút khỏi. Nếu không phải tiện nhân Trì Vãn Ngưng này nhất định phải tại hôm nay gặp người nhà nàng, bọn họ vốn là có thể sớm chút rút đi."

"Một cái Lâm Sinh Kiều, còn muốn lao động đại đô sứ tự mình đi tiếp?" Công Tôn Dạ không rõ.

"Lâm Sinh Kiều tự nhiên không đáng, thế nhưng nữ tử này vẫn luôn là người liên hệ của Trì Vãn Ngưng, Trì Vãn Ngưng lại là tuyệt đối không thể bại lộ."

Hóa ra là như vậy, Công Tôn Dạ hiểu được.

Lâm Sinh Kiều rất có thể là đã làm chút chuẩn bị cho chính mình, dưới tình huống này, để bảo đảm Trì Vãn Ngưng vô sự, Khâu Mộng Sơn cũng không thể tùy tiện từ bỏ nàng.

Nhưng vào lúc này, Khâu Mộng Sơn trong lòng khẽ động, đột nhiên dừng lại cước bộ.

"Là ai? Đi ra!" Hắn lớn tiếng quát.

Trong thiên không đột nhiên xuất hiện thiên hoa loạn trụy, diệu âm thanh khởi, lại có hình ảnh vô số nữ tử xuất hiện thiên không, thân ảnh uyển chuyển, múa lên động nhân vũ kỹ, người xem tâm thần chập chờn, vì đó mê mẩn.

Khâu Mộng Sơn nhưng hoàn toàn không có vẻ tán thưởng, nhìn cảnh tượng trước mắt, ngữ khí sâm nhiên: "Vạn Hoa Cốc? Đến chính là vị nào?"

Một bàn tay đã sờ về phía Tri Vi Giới trong lòng.

"Ngươi tốt nhất đừng loạn động, Khâu Mộng Sơn, bằng không cẩn thận tính mệnh khó bảo toàn."

Theo thanh âm du nhiên này truyền đến, hai tên nữ tính đã xuất hiện tại trước mặt Khâu Mộng Sơn.

Một lão bà, xem ra già nua không thể chịu nổi, lão thái long chung.

Còn một tên nữ tử thanh xuân, xem ra bất quá 'nhị bát niên hoa' (* 16 tuổi), bộ dáng nhu nhu nhược nhược, thần tình lại còn có chút khiếp đảm.

Thấy hai người này, Khâu Mộng Sơn sắc mặt đột biến: "Lâm Lang Thiên? Kế Lưu Vân?"

Chương 30 : Chặn giết (vì Tiểu Mao Bá Bá thêm chương 3)

Chương 30: Chặn giết (vì Tiểu Mao Bá Bá thêm chương 3)

Một canh giờ trước.

Thiên Tú Các.

Cố Tiêu Tiêu một mặt ngạo kiều đứng tại trước mặt Lưu Vân Tiên Tôn: "Bổn cô nương không phải người của Yên Vũ Lâu, bất quá xác thực cùng bọn họ có chút quan hệ. . . Ta là Ám Đường hành giả."

Yên Vũ Lâu có cái Ám Đường, tên đầy đủ kỳ thực gọi Ám Sát Đường, chuyên làm ám sát chi sự.

Bất quá sát thủ dưới Ám Đường, cũng không hoàn toàn là người của Yên Vũ Lâu, bọn họ tương tự sẽ tiến hành thuê mướn đối với một ít tán tu bên ngoài, phân phát một ít nhiệm vụ ám sát. Loại người này thông thường liền xưng là Ám Đường hành giả.

Ám Đường hành giả cùng Yên Vũ Lâu xem như là quan hệ hợp tác.

Lưu Vân Tiên Tôn nhìn nhìn Cố Tiêu Tiêu: "Vì vậy, là Ám Đường thỉnh ngươi đi giết Ninh Dạ? Chỉ bằng ngươi? Một cái Tàng Tượng trung kỳ?"

Cố Tiêu Tiêu đầy mặt không phục: "Uy, ngươi đừng có xem thường người. Sát thủ chi đạo, không phải là Kháo thực lực thủ thắng, cần phải. . ."

Lưu Vân Tiên Tôn ngừng lại thuyết từ của nàng: "Ta biết tác phong làm việc của các ngươi, nếu như làm tốt, Tàng Tượng ám sát Hoa Luân, xác thực không phải không thể nào. Bất quá thực lực của ngươi quá kém, nhiệm vụ này đối với ngươi mà nói vẫn là miễn cưỡng chút."

Cố Tiêu Tiêu tức giận giậm chân một cái: "Vậy thì làm sao? Thất bại liền thất bại đi, liền như vậy bán đứng ta, cũng quá đáng. Nói chung, ta cùng Yên Vũ Lâu chưa xong đâu."

Lưu Vân Tiên Tôn cười nói: "Yên Vũ Lâu chính là như vậy, bạc tình bạc nghĩa. Bất quá ngươi có thể từ địa lao Huyền Sách Phủ trốn ra được, có thể thấy được cũng xác thực là có chút thủ đoạn. Nhưng muốn Vạn Hoa Cốc ta bởi vậy tiếp nhận ngươi, nhưng cũng không thể. Yên Vũ Lâu xưa nay giảo quyệt, ai biết liệu có phải là bọn hắn cố ý như vậy, sắp xếp cái gián điệp tới đây không?"

"Ta cũng không nói muốn gia nhập các ngươi a, ta chỉ là muốn giáo huấn Yên Vũ Lâu. Nhạ, chỗ này của ta có tin tức trọng yếu liên quan tới Yên Vũ Lâu, các ngươi muốn nghe thì nghe, không nghe thì thôi." Cố Tiêu Tiêu tức giận nói.

"Nói một chút."

"Yên Vũ Lâu biết Hắc Bạch Thần Cung muốn dịp bọn họ cùng Cực Chiến Đạo giao dịch ra tay, đã làm chuẩn bị, Hắc Bạch Thần Cung lần này sợ là sẽ ăn cái thiệt thòi rồi."

"Chuẩn bị cái gì? Ngươi lại là làm sao biết?"

"Cái này ngươi không cần phải để ý đến, ta tự có con đường tin tức của ta. Đằng nào ta có thể nói cho ngươi tiếp sau đó bọn họ sẽ làm cái gì."

"Nói."

"Có một điều kiện."

"Ngươi nói điều kiện với ta?"

"Ngươi liền nói có đáp ứng hay không đi."

"Nói một chút điều kiện của ngươi."

"Nếu như lần này Vạn Hoa Cốc có thể lấy về thần vật, ta muốn quyền sử dụng một thứ."

Cố Tiêu Tiêu nói ra một cái quyền lợi giống như Ninh Dạ.

"Thần vật gì?"

"Tri Vi Giới."

"Tri Vi Giới?" Lưu Vân Tiên Tôn ngẩn ra: "Ngươi là nói Lạc Đông Du đến rồi?"

"Còn có Khâu Mộng Sơn."

"Khâu Mộng Sơn?" Lưu Vân Tiên Tôn ánh mắt đột biến: "Còn có cái Thực Nhân Ma này?"

Khâu Mộng Sơn thích ăn người, lại càng thèm nữ nhân.

Vạn Hoa Cốc lấy nữ tử làm chủ, cũng không biết bao nhiêu thiếu nữ bị Khâu Mộng Sơn làm hại.

Muốn nói trong danh sách Yên Vũ Lâu tất sát tại Vạn Hoa Cốc, Khâu Mộng Sơn có thể nói là hoàn toàn xứng đáng đệ nhất nhân.

Thời khắc này biết là Khâu Mộng Sơn đi tới chủ trì, Lưu Vân Tiên Tôn có thể nào không kinh.

"Hảo!" Lưu Vân Tiên Tôn đã cấp tốc làm ra quyết định: "Nếu chúng ta có thể kích sát Khâu Mộng Sơn, đoạt được Tri Vi Giới, liền thu ngươi nhập Vạn Hoa Cốc, Tri Vi Giới có thể do ngươi chưởng quản, bất quá ngươi không định đi vào làm Giới Chủ chứ?"

"Đương nhiên không định, ta chỉ cần tham ngộ một quãng thời gian là được. Tri Vi Giới là một cái tiểu thế giới độc lập, hẳn là rất có giá trị tham ngộ."

Lưu Vân Tiên Tôn xem thường: "Coi như là tiểu thế giới, cũng không phải dễ tham ngộ như vậy."

"Vậy cũng phải thử qua mới biết." Có CànTự Bí của Ninh Dạ tại, Cố Tiêu Tiêu đối với điều này có lòng tin.

"Tốt lắm, ta đồng ý." Lưu Vân Tiên Tôn nói.

Cố Tiêu Tiêu hồi đáp: "Mặc kệ hành động tiếp sau đó của Yên Vũ Lâu có thể đắc thủ hay không, Khâu Mộng Sơn cũng sẽ về Chấp Tử Thành."

"Vì sao?"

"Bọn họ muốn dẫn đi ám tử của Yên Vũ Lâu ở chỗ này."

"Khâu Mộng Sơn sẽ vì mấy cái ám tử mà mạo hiểm về thành?"

"Tên này ám tử dính đến một ít cơ mật trọng yếu, vì vậy nhất định phải mang đi. Nhưng bởi vì một ít chuyện, hắn vô pháp sớm mang đi, chỉ có thể sau đó lại mang."

"Như vậy sao." Lưu Vân Tiên Tôn trở nên trầm tư: "Ngươi xác định chỉ có Khâu Mộng Sơn cùng Lạc Đông Du?"

"Hẳn là còn có một cái Hắc Bạch Thần Cung phản đồ, cụ thể ta liền không biết là ai. Người này đối với ngài mà nói cũng không tính là cái gì, ta cảm thấy ngươi hẳn là càng nên quan tâm Tri Vi Giới."

"Tri Vi Giới. . ." Lưu Vân Tiên Tôn cười lạnh: "Tri Vi Giới dùng cho kỳ tập thật là vô song thần vật. Nhưng nếu là sớm biết, vậy vật này công dụng liền có hạn. Rất tốt, Cố Tiêu Tiêu, ngươi đi cùng bản tôn. Nếu như ngươi nói không sai, bản tôn liền đáp ứng điều kiện của ngươi. Bất quá ngươi phải nói cho ta khởi nguồn tin tức của ngươi!"

Cố Tiêu Tiêu vung tay lên, một phiến huyền ảo trận đồ đã xuất hiện không trung.

"Thiên Cơ đồ?" Lưu Vân Tiên Tôn chấn kinh: "Ngươi là người của Thiên Cơ Môn?"

"Hiện tại là người của Vạn Hoa Cốc." Cố Tiêu Tiêu trả lời.

Đối với chuyện Hắc Bạch Thần Cung hai năm qua bị Thiên Cơ Môn dằn vặt, Lưu Vân Tiên Tôn lại là rất rõ ràng.

Bất quá Lưu Vân Tiên Tôn càng rõ ràng hơn, Cố Tiêu Tiêu tuyệt đối không phải là một trong ba đào phạm của Thiên Cơ Môn, hẳn là đệ tử ba cái đào phạm này thu.

Vạn Hoa Cốc cùng Thiên Cơ Môn cũng không có cừu hận, vì vậy dù có biết Cố Tiêu Tiêu là người của Thiên Cơ Môn, cũng không có quá nhiều phản cảm —— đằng nào Thiên Cơ Môn đã xong đời, có thể được một cái Thiên Cơ Môn đệ tử, trái lại là chuyện tốt.

Thời khắc này nhìn Cố Tiêu Tiêu, tuy rằng còn chưa nhìn thấy Khâu Mộng Sơn, nhưng Lưu Vân Tiên Tôn đã biết, lời nàng nói hơn nửa không có giả dối.

Nghĩ nghĩ, nàng hỏi: "Người truyền cho ngươi Thiên Cơ tâm pháp kia là ai?"

"Ngươi thu ta làm đồ đệ, ta sẽ nói cho ngươi biết." Cố Tiêu Tiêu lần nữa định giá.

"Hảo!" Lưu Vân Tiên Tôn lại là trực tiếp liền đồng ý rồi.

Nàng tại Vạn Hoa Cốc địa vị cao thượng, cũng không biết bao nhiêu người muốn bái vào môn hạ của nàng mà không thể được, nhưng chưa từng mở miệng, lần này lại là trực tiếp đáp ứng, truyền đi sợ là khiến vô số người kinh rớt hàm răng.

"Hắn gọi Bạch Vũ, bất quá thân phận của hắn tại Hắc Bạch Thần Cung bảo mật, ta cũng không biết."

"Hóa ra là hắn, chuyện hôm nay là hắn thụ ý ngươi làm?"

"Vâng. Thiên Cơ Môn nếu muốn báo thù, chỉ dựa vào chính mình là không thể nào."

Ngoại trừ không biết thân phận Ninh Dạ, Cố Tiêu Tiêu nói toàn bộ là lời thật, chín thật một giả, Lưu Vân Tiên Tôn không còn hoài nghi.

Trên bầu trời.

Khâu Mộng Sơn biết mình phiền phức.

Lâm Lang Thiên là một trong Cửu Thiên Tiên Nữ của Vạn Hoa Cốc, Lưu Vân Tiên Tôn càng là tứ tôn chi thủ, đơn đả độc đấu Lưu Vân Tiên Tôn hắn đã không phải là đối thủ, lấy hai đối một, hắn liền càng không được, thời khắc này duy nhất có thể ký thác kỳ vọng chính là Tri Vi Giới.

Hạ quyết tâm, Khâu Mộng Sơn kêu lên: "Đồ vật cho ngươi!"

Đã trọng thi cố kỹ, đem Tri Vi Giới giả làm hộp đựng Ngọc Hoàng Cốt hộp ném tới, Tri Vi Giới quang huy thịnh phóng, đã mở rộng ra, hướng hai người này trùm tới.

Liền thấy hai đạo hoa thải quét qua, Lâm Lang Thiên một mặt khiếp đảm kia, còn có lão thái long chung Lưu Vân Tiên Tôn hai người thân ảnh càng đồng thời phá nát.

Huyễn tượng?

Không được!

Khâu Mộng Sơn trong lòng kêu to, bản thân thế mà quên thủ đoạn Vạn Hoa Cốc am hiểu nhất.

Tri Vi Giới nhiếp hụt, cùng lúc đó, trong thiên địa dị biến đột sinh, một cây phất trần phá không mà ra, đã quấn lấy hộp ngọc Tri Vi Giới, vậy mà đã như thế kéo tới.

Đối phương thế mà không mưu Ngọc Hoàng Cốt, mà là trực tiếp cướp Tri Vi Giới.

Bất quá ngẫm lại cũng đúng, chỉ cần là thần vật, ai còn chọn a? Đoạt Tri Vi Giới, một chuyến này coi như không uổng công, có thể cầm lại Ngọc Hoàng Cốt hay không cũng không quan trọng.

Khâu Mộng Sơn hoảng hốt, đang định lại ra tay, lại thấy ngọc bình kình khởi, chảy ra vạn ngàn thủy nguyên, tại trong thiên không hình thành ào ào hải lãng, như thiên hà đảo ngược, xông tới Khâu Mộng Sơn.

Đồng thời lại có một nhánh trâm ngọc lăng không đằng vũ, nổi lên vô biên hoa hải.

Hoa hải thiên hà hội tụ một mảnh, bao trùm mà tới, đã đem Khâu Mộng Sơn toàn bộ bọc lại.

Khâu Mộng Sơn biết không tốt, vỗ ngực một cái, đã là 'Oa' một tiếng phun ra một ngụm lớn máu đen.

Lại là Thị Huyết Chú!

Chú này ác độc, liền ngay cả Vạn Hoa Cốc chúng tiên cũng không muốn đối diện.

Khâu Mộng Sơn lại ra tay, cường đoạt Tri Vi Giới.

Trong thiên không một cái ngọc chỉ đột nhiên xuất hiện, chính đâm tại ngực Khâu Mộng Sơn.

Sau đó là một cái mỹ phụ trung niên sau đầu có nguyệt luân ngân hoàn xuất hiện, tay cầm lưu ly tịnh bình, giống như Quan Âm Đại Sĩ, bảo tượng trang nghiêm.

"A!" Khâu Mộng Sơn lệ thanh khổ khiếu: "Diệu Pháp Thiên!"

Vạn Hoa Cốc lần này thế mà đến ba cái Vô Cấu cường giả, hơn nữa đệ tam nhân thế mà là đánh lén, một thoáng này trúng chiêu, Khâu Mộng Sơn đã bị thương không nhẹ.

Biết không tốt, hắn hạ quyết tâm, càng là từ bỏ Tri Vi Giới cùng Lạc Đông Du không để ý, đã tự hướng phương xa bay đi.

"Lưu lại thần vật!"

Nương theo ba tiếng hô quát, ba loại đại thần thông đồng thời rơi vào Khâu Mộng Sơn, thiên địa quang hoa thịnh phóng, càng là một phiến đại trận xuất hiện, nhất quyết không để Khâu Mộng Sơn đào dật.

Khâu Mộng Sơn lạnh cả tim mật, loại tình huống này hắn đã không có may mắn.

Nhưng vào lúc này, dị biến tái khởi.

Chương 31 : Giương đông kích tây

Chương 31: Giương đông kích tây

Ông!

Trong minh hưởng kỳ lạ, một phiến quỷ dị sóng gợn đã chặn lại Vạn Hoa Cốc chúng tiên xuất thủ.

Phía chân trời phong vân biến ảo, liền thấy vô số trang giấy từ trời hạ xuống.

"Hà Giang Minh?"

"Nguyên Mục Dã?"

"Tử Lão?"

Vạn Hoa Cốc chúng tiên kinh hãi.

Thế mà là Mộc Khôi Tông vào lúc này xuất thủ cứu Khâu Mộng Sơn.

Khâu Mộng Sơn đại hỉ: "Hóa ra là tam quỷ giá lâm, kính xin giúp ta đoạt lại Tri Vi Giới!"

"Có thể bảo mệnh ngươi liền biết đủ đi. Chư vị tiên hữu, Yên Vũ Lâu cầm Ngọc Hoàng Cốt của các ngươi, các ngươi bây giờ cũng cầm Tri Vi Giới, việc này coi như xong rồi đi . Còn người này, chúng ta còn cần dùng đến hắn, kính xin cho cái mặt."

Nguyên Mục Dã người không xuất hiện, thanh âm nhưng du nhiên vang vọng.

Nói cũng không cho người của Vạn Hoa Cốc cơ hội phản ứng, đã nhiếp Khâu Mộng Sơn Công Tôn Dạ rời đi.

Lưu Vân Tiên Tôn tức giận toàn thân co giật, lại là bất đắc dĩ. Mộc Khôi Tông tam quỷ nếu đã đến, thực lực đã không thua bọn họ, lại thêm Khâu Mộng Sơn, cường công đã không phần thắng.

Cũng may như hắn đã nói, tuy rằng không thể cầm lại Ngọc Hoàng Cốt, nhưng ít nhất được Tri Vi Giới, suy nghĩ đến còn thêm một cái Lạc Đông Du, đến cũng là kiếm lời rồi.

Thời khắc này nhìn hướng bên trong hộp ngọc, Lạc Đông Du tâm thần run lên.

Hắn tuy là Tri Vi giới chủ, nhưng thực lực chỉ có tại giới nội mới có thể phát huy, ở ngoại giới lại là không nửa điểm tác dụng. Thời khắc này thân trong tay địch, Lạc Đông Du con ngươi chuyển động, kêu lên: "Đông Du nguyện ý từ đây hiệu lực Vạn Hoa Cốc!"

Lưu Vân Tiên Tôn hừ lạnh: "Người của Yên Vũ Lâu, chúng ta không không tin được. Ngươi vẫn là đi chết đi!"

Tri Vi giới nội, Lạc Đông Du tuyệt vọng nhìn thiên khai nhất động, một cái ngón tay oanh nhiễu vô tận điện quang như 'trạc thiên chi mâu' rơi xuống.

Cứ việc hắn ra sức chống đỡ, thế nhưng công kích đến từ giới ngoại phảng phất thiên tru, một đạo lại một đạo cức lôi phách hạ, Lạc

Đông Du như kháng thiên khiển, cuối cùng chống đỡ không nổi, tại dưới Lưu Vân Tiên Tôn xuất thủ, càng là bị sinh sinh chém thành bột mịn.

Đáng thương hắn luận thực lực cũng không kém hơn Lưu Vân Tiên Tôn bao nhiêu, chỉ là hoàn cảnh gây ra, chết thật sự oan uổng cực điểm.

Lạc Đông Du vừa chết, Tri Vi Giới hết thảy tu sĩ đồng thời ngưỡng thiên hô to: "Thiên khiển! Thiên khiển! Lạc Đông Du sưu cao thế nặng, vô đạo chi đồ, đã bị tiên đình trảm sát. Chúng ta nguyện vĩnh viễn đi theo tiên đình!"

"Thế mà không có cốt khí như vậy?" Lưu Vân Tiên Tôn kinh ngạc.

Liền thấy trong hộp một tên lão tu sĩ đã đứng ra, từ góc độ của hắn nhìn thiên không, liền thấy mặt của Lưu Vân tiên tôn già thiên tế nhật, phảng phất vô thượng thiên thần, lão tu trong giới kia run giọng nói: "Không phải chúng ta không cốt khí, thực sự là bản giới nhỏ yếu, chỉ có thể luồn cúi thượng giới. Nhưng chỉ cần chúng ta nhận chủ, tiên đình hạ xuống Giới Chủ, chúng ta tất liều mạng đền đáp! Tuyệt không sợ hãi! Đây là giới ta sinh tồn chi đạo!"

"Ngô. Đến là có ý tứ." Lưu Vân Tiên Tôn đã đóng lại hộp ngọc, tiện tay nhiếp một cái, đem Cố Tiêu Tiêu nhiếp đến.

"Thế nào? Ta không nói dối chứ?" Cố Tiêu Tiêu đắc ý nói.

"Hừ, con bé thối tha, còn không gọi sư phụ?" Lưu Vân Tiên Tôn trừng nàng một cái.

Cố Tiêu Tiêu quỳ lạy xuống: "Đồ nhi Cố Tiêu Tiêu, tham kiến sư tôn!"

Lưu Vân Tiên Tôn vung tay lên, đem ném đến trong tay Cố Tiêu Tiêu: "Cho ngươi thời gian một năm tham ngộ, sau một năm, ta liền thu hồi."

"Mới một năm a, hẹp hòi." Cố Tiêu Tiêu một mặt không tình nguyện, hiếm thấy Lưu Vân Tiên Tôn cũng không tức giận, nhìn dáng vẻ của nàng, lại là nhớ tới bản thân năm đó, cũng là không sợ trời không sợ đất như vậy, tùy hứng cực kì.

Đương nhiên nàng không biết, Cố Tiêu Tiêu sở dĩ như vậy, vốn là Ninh Dạ đặc biệt thụ ý.

Giống như hắn lúc trước đối với Trương Liệt Cuồng.

Nhằm vào sở thích!

Vì nắm giữ tính tình của Lưu Vân Tiên Tôn, Ninh Dạ chính là lại sử dụng một cái Ký Hồn trù, hắn không thể trực tiếp suy tính tính tình của Lưu Vân Tiên Tôn, nhưng có thể suy tính hết thảy công khai chi sự đã từng xảy ra cùng đồ đệ nàng đã thu quá, cũng căn cứ cái này phỏng đoán Lưu Vân Tiên Tôn làm người.

Lưu Vân Tiên Tôn từ sớm từng nhân nữ tử chi thân thụ quá không ít khổ, ghét nhất nữ tử không tự mình nỗ lực, một mạch ỷ lại nam tính. Vì vậy chỉ thích nữ tử có chủ kiến, có cá tính, có năng lực, cũng coi như là nữ quyền chủ nghĩa giả của Trường Thanh Giới.

Cố Tiêu Tiêu tính tình kiên nghị, tuỳ tùng Ninh Dạ hơn một năm nay cũng học được không ít thứ, dưới nhằm vào sở thích, xác thực có thể nhập Lưu Vân Tiên Tôn pháp nhãn, so sánh ra, tin tức trọng yếu nàng mang đến trái lại không phải nguyên nhân hạch tâm.

Thời khắc này được Tri Vi Giới rồi, Cố Tiêu Tiêu nói: "Không thể giết chết Khâu Mộng Sơn, sư tôn có phải là rất không cam tâm?"

"Ân?" Lưu Vân Tiên Tôn nhìn nhìn Cố Tiêu Tiêu.

Cố Tiêu Tiêu nói: "Ta đến là có một biện pháp, có thể giải quyết Khâu Mộng Sơn. Chỉ là cần tạm thời đem Tri Vi Giới cho mượn đi một chút."

Lưu Vân Tiên Tôn lập tức nói: "Không được!"

Cố Tiêu Tiêu miệng một nhai: "Chỉ là cho mượn đi một chút, lại không phải không lấy trở lại . Sư tôn không yên lòng, có thể hạ cấm chế trước tại trên Tri Vi Giới."

"Cấm chế cũng không phải là vạn năng chi pháp, như có đại năng xuất thủ, vẫn có thể cướp đi." Diệu Pháp Thiên lập tức nói.

Yên Vũ Lâu tại trên Tri Vi Giới cũng hạ xuống cấm chế, còn không phải bị Lưu Vân Tiên Tôn nhẹ nhõm phá giải rồi —— đương nhiên, đây cũng là bởi vì cấm chế của bọn họ là lấy khống chế mà không phải hủy diệt làm chủ, nếu như là cấm chế cấp độ Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán kia , lại là một chuyện khác.

"Nếu như không lấy trở lại , vậy liền bù đắp thêm cái khác. Mặt khác, dùng cái này làm đặt cọc."

Cố Tiêu Tiêu nói đã ném ra một vật, chính là Thiên Cơ Côn.

"Thiên Cơ Côn?" Lưu Vân Tiên Tôn ánh mắt hơi thu.

Thiên Cơ Côn luận giá trị, khẳng định không thể so với Tri Vi Giới, nhưng nó là tín vật trọng yếu của Thiên Cơ Môn, cũng là then chốt hạch tâm mở ra Thiên Cơ đại đạo, chí ít tại trong lòng người Thiên Cơ Môn, địa vị còn cao hơn Tri Vi Giới.

Vật này thay vì nói là đặt cọc, đến không bằng nói là tỏ thái độ, cho thấy Tri Vi Giới nhất định sẽ trả lại Vạn Hoa Cốc.

Nhưng Lưu Vân Tiên Tôn nghĩ tới không phải cái này, nàng nhìn nhìn Cố Tiêu Tiêu: "Ngươi đã nhập môn hạ ta, vẫn cùng Thiên Cơ Môn có liên quan, không quá thích hợp."

Cố Tiêu Tiêu nghiêm nghị hồi đáp: "Bạch Vũ là ân sư khai sáng Tiêu Tiêu, cũng là nhờ có hắn, Tiêu Tiêu mới có cơ hội nhập Vạn Hoa Cốc, nếu như liền như vậy cắt đứt quan hệ lại là không thể. Chỉ là Tiêu Tiêu có thể bảo đảm, tuyệt đối sẽ không bởi vậy làm ra chuyện thương tổn lợi ích của Vạn Hoa Cốc. Mà Thiên Cơ Môn cảm kích sư tôn giúp đỡ, tương lai chắc chắn hậu báo! Tiêu Tiêu không có ẩn giấu lai lịch, cũng là dĩ thành tương đãi, kính xin sư tôn tin ta, cho ta cơ hội!"

Nàng nhìn như tự tin, kỳ thực cũng không có sức, Tri Vi Giới một chuyện quan hệ trọng đại, nếu như Lưu Vân Tiên Tôn không đáp ứng, như vậy bộ phận kế hoạch của Ninh Dạ cũng chỉ có thể từ bỏ.

Cũng may lời này cũng thật là đã đả động Lưu Vân Tiên Tôn.

Kỳ thực nếu Cố Tiêu Tiêu thật sự nói liền như vậy cùng Thiên Cơ Môn nhất đao lưỡng đoạn, nàng ngược lại sẽ cảm thấy tên đồ đệ này vô tình vô nghĩa. Bây giờ Cố Tiêu Tiêu nói rõ ý đồ, Lưu Vân Tiên Tôn phản cảm thấy nữ tử này tâm tính thậm giai.

Trọng yếu nhất chính là Vạn Hoa Cốc cùng Thiên Cơ Môn xác thực không có cừu oán, có thể hợp tác —— Khâu Mộng Sơn là Vạn Hoa Cốc nghiến răng thống hận chi nhân, chỉ cần có cơ hội, Vạn Hoa

Cốc vô luận thế nào cũng sẽ không bỏ qua giết hắn. Mà có thể cùng Thiên Cơ Môn kéo lên quan hệ, cũng tương đương với tại Hắc Bạch Thần Cung mai phục trọng yếu hậu chiêu.

Lúc này liền cầm Thiên Cơ Côn nói: "Được, vậy liền tin ngươi một lần."

Nàng cũng là quyết đoán chi nhân, lúc này liền bố hạ cấm chế đối với Tri Vi Giới. Tuy không thể trăm phần trăm chưởng khống, nhưng chí ít có thể lý giải vị trí tình huống của Tri Vi Giới.

Cố Tiêu Tiêu huýt sáo một cái, bên người đã xuất hiện một đài khôi lỗi, chính là Thiên Cơ chiếm cứ Thần Cơ Khôi.

Cố Tiêu Tiêu đem Tri Vi Giới ném cho Thần Cơ Khôi, hướng Lưu Vân Tiên Tôn nói: "Kính xin sư tôn xuất thủ, đem hắn truyền tới Chấp Tử Thành."

Lưu Vân Tiên Tôn hừ lạnh một tiếng: "Nếu như đánh mất đồ vật, ta tất phạt nặng ngươi."

"Sư phụ yên tâm đi." Cố Tiêu Tiêu tự tin hồi đáp: "Mọi thứ đều tại trong lòng bàn tay."

Lưu Vân Tiên Tôn lúc này mới xuất thủ, một cỗ không gian tuyền lưu xuất hiện, đã đem Thần Cơ Khôi tống xuất, thình lình cũng là không gian truyền tống chi năng. Thủ pháp không gian của Lưu Vân Tiên Tôn so với hầu tử kia kém xa lắm, nhưng chỉ là truyền tống một đài khôi lỗi, lại là đã đủ rồi.

Thời khắc này làm xong việc này rời đi, vừa mới bay không bao lâu, liền nghe xa xa du nhiên chi thanh truyền đến: "Kế Lưu Vân, thần vật trên địa giới Mặc châu, hết thảy đều thuộc về Hắc Bạch Thần

Cung, đem thần vật lưu lại, bọn ngươi có thể tự mình rời khỏi."

"Nhạc Tâm Thiện?" Lưu Vân Tiên Tôn biến sắc.

Liền thấy phương xa đã xuất hiện Nhạc Tâm Thiện, Phong Đông Lâm, ba vị Lão Tổ cùng với thân ảnh một loạt Nhân Ma.

Tại trong đông đảo đại năng này, có một thân ảnh người là không đáng chú ý như vậy, nhưng lại dẫn tới Lưu Vân Tiên Tôn chú ý.

"Ninh Dạ? Có thể vào lúc này chạy tới, đây không phải là trùng hợp chứ?" Nàng nhìn hướng Ninh Dạ, hung ác nói.

Ninh Dạ mỉm cười: "Vạn Hoa Cốc muốn đối phó Yên Vũ Lâu, lại không phải bí mật gì, ta nếu như không có chuẩn bị, há không phải thẹn với phó thác của Thần Cung?"

Lưu Vân Tiên Tôn hừ lạnh: "Quả nhiên là ôm chủ ý bọ ngựa bắt ve sao?"

Ninh Dạ liền lắc đầu: "Tiên Tôn lời này sai rồi, Yên Vũ Lâu trộm đồ vật của Hắc Bạch Thần Cung ta, vốn là nên vật quy nguyên chủ."

Lưu Vân Tiên Tôn liền nói: "Vậy các ngươi tìm lộn người rồi, chúng ta chỉ là cầm Tri Vi Giới, những thứ khác đều bị Khâu Mộng Sơn mang đi."

Ninh Dạ giả vờ ngạc nhiên: "Các ngươi để hắn chạy rồi?"

Lưu Vân Tiên Tôn tức giận hừ: "Người của Mộc Khôi Tông cứu đi Khâu Mộng Sơn."

Ninh Dạ đã gật đầu nói: "Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán xác thực không ở trên người bọn họ."

Nghe được tên Mộc Khôi Tông, Nhạc Tâm Thiện sắc mặt nhưng chìm xuống, hỏi: "Mộc Khôi Tông đi phương hướng nào?"

Cố Tiêu Tiêu nhanh chóng hồi đáp: "Chấp Tử Thành."

Ninh Dạ muốn chính là cái này, đã nhìn hướng Nhạc Tâm Thiện cùng Phong Đông Lâm nói: "Đại Điện Thủ, Phong điện, hiện tại có hai cái lựa chọn. Một là cường thủ Vạn Hoa Cốc, trước tiên lấy được Tri Vi Giới lại nói, chí ít đợt này chúng ta không thiệt thòi. Hai là hiện tại đi truy sát Mộc Khôi Tông, bọn họ nếu đã đi Chấp Tử Thành, phỏng chừng còn có hành động."

Phong Đông Lâm nhìn nhìn Ninh Dạ: "Ngươi cho rằng cái phương án nào càng tốt hơn?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Mỗi bên lợi và hại. Nếu như lựa chọn phương án thứ nhất, số may, chúng ta có thể trước tiên đạt được Tri Vi Giới, sau đó sẽ đối phó Mộc Khôi Tông. . . Mộc Khôi Tông nếu đã đi Chấp Tử Thành, khẳng định còn có hành động, về thời gian đến là kịp. Nhưng vấn đề cũng liền ở đây, nếu như hiện tại cướp Tri Vi Giới, khả năng sẽ làm lỡ thời gian. Một khi Mộc Khôi Tông làm gì đó đối với Thần Cung, chúng ta khả năng sẽ không kịp ngăn cản. Nếu như hỏi ý kiến ta, ta nghiêng về ổn thỏa làm chủ, truy kích Mộc Khôi Tông, chí ít không thể để cho bọn họ tạo thành nguy hại đối với Thần Cung."

Ở tình huống bình thường, sự tình xác thực hẳn là như vậy, nếu như đã biết Mộc Khôi Tông đi Chấp Tử Thành, liền cần phải mau ngăn cản.

Nhưng cái gọi là cái mông quyết định đầu.

Đối với Nhạc Tâm Thiện, Phong Đông Lâm mà nói, làm mất đi Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán, đây là lỗi lầm của bọn họ, cho dù đẩy cho Ninh Dạ cũng vô dụng, sự thực chính là bọn họ chấp hành bất lợi.

Tại dưới loại tình huống này, thứ đầu tiên bọn họ nghĩ tới là chí ít cầm lại một kiện bảo vật, như vậy mới có thể lấy công chuộc tội.

Cho tới Mộc Khôi Tông đi Chấp Tử Thành làm cái gì, bọn họ không quan tâm. Bởi vì đây không phải là trách nhiệm của bọn hắn, lại nói Hắc Bạch Thần Cung còn có Hắc Bạch Tử cùng tam đại nguyên lão tọa trấn, thật có chuyện gì cũng là bọn họ cõng nồi —— tình huống bết bát nhất, Nhạc Tâm Thiện bọn họ không cầm lại Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán, Hắc Bạch Thần Cung cũng bị Mộc Khôi Tông khiến cho trời long đất lở, mọi người đều có lỗi, vậy thì mọi người đều không tiện nói gì.

Cuối cùng chính là Ninh Dạ không phải có thể khóa chặt vị trí Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán sao? Nếu Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán đã chạy không được, vậy thì càng cần phải trước tiên bắt lấy Tri Vi Giới.

Cá nhân lợi ích bị đặt lên trên tập thể, tại Nhạc Tâm Thiện, Phong Đông Lâm xem ra, đệ nhất lựa chọn mới là ổn thỏa nhất.

Quả nhiên Phong Đông Lâm đã nói: "Mộc Khôi Tông đi hướng Chấp Tử Thành, không có nghĩa là bọn họ đi chính là Chấp Tử Thành, cũng không có nghĩa là bọn họ nhất định sẽ làm cái gì. Hiện tại đuổi theo, không hẳn tới kịp. Mười chim trong rừng không bằng một chim tại tay, Lưu Vân Tiên Tôn, ngươi vẫn là đem Tri Vi Giới lưu lại đi."

Lưu Vân Tiên Tôn tức giận: "Ngươi đừng hòng!"

Lâm Lang Thiên thì run giọng nói: "Tri Vi Giới hiện tại đã bị đưa đi, không ở trên người chúng ta."

"Ngậm miệng!" Lưu Vân Tiên Tôn trừng mắt nhìn Lâm Lang Thiên, loại lời nhược uy phong nhà mình này làm sao có thể nói?

Bất quá coi như nói, Nhạc Tâm Thiện cũng sẽ không tin tưởng, Phong Đông Lâm càng là nói: "Coi như đồ vật không ở, cũng phải lưu lại một người, dùng bảo vật trao đổi!"

Nói Phong Đông Lâm đã mạn quyển phong vân, vô tận thiên uy đã mênh mông cuồn cuộn hướng Lưu Vân Tiên Tôn cuốn tới.

Khâu Mộng Sơn bị Nguyên Mục Dã cùng Hà Giang Minh một đường mang theo phi hành, nhìn nhìn một chút phương hướng phi hành, Khâu Mộng Sơn vì đó kinh ngạc: "Chấp Tử Thành? Các ngươi lại vẫn muốn đi Chấp Tử Thành?"

Hắn vốn cũng là phải về Chấp Tử Thành tiếp ứng Lâm Sinh Kiều, nhưng người này thiên tính lương bạc ích kỷ, tại sau khi phát sinh Vạn Hoa Cốc chặn giết chi sự, không suy nghĩ nhiệm vụ nữa, chỉ muốn mau mau thoát đi, coi như Trì Vãn Ngưng thân phận bại lộ hắn cũng mặc kệ. Không nghĩ tới Mộc Khôi Tông tam quỷ cứu bọn họ ra, thế mà lại mang theo hắn bay về Chấp Tử Thành.

Điều này khiến cho trong lòng hắn hoảng hốt, kêu lên: "Đa tạ ba vị đạo hữu giúp đỡ, bất quá ta hiện tại không muốn đi Chấp Tử Thành, vẫn là. . ."

Nguyên Mục Dã đã chặn ngang lời hắn: "Khâu Mộng Sơn, ngươi sẽ không cho rằng chúng ta là chuyên đi tới cứu ngươi chứ?"

Khâu Mộng Sơn nhất trệ, Hà Giang Minh đã nói: "Mộc Khôi Tông có mục tiêu của chính mình, vì vậy sẽ không rời khỏi."

Khâu Mộng Sơn cười khổ nói: "Các ngươi muốn đi Chấp Tử Thành, tự đi là được, mang theo ta làm cái gì?"

Nguyên Mục Dã đã hừ nói: "Cũng không thể nói như vậy. Lẫn nhau tuy là minh hữu, thế nhưng anh em ruột cũng phải tính sổ rõ có phải không? Khâu Mộng Sơn, ngươi liền không dự định ý tứ một chút sao?"

"Có ý gì?" Khâu Mộng Sơn trong lòng nhảy một cái, bắt đầu giả ngu.

Hà Giang Minh lạnh nhạt nói: "Còn vờ vịt ngốc? Cứu ngươi một cái mạng, đem Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán giao cho chúng ta, không quá phận chứ?"

Khâu Mộng Sơn nhất trệ: "Bảo vật này chính là đồ vật Yên Vũ Lâu ta thật vất vả chiếm được."

Bên cạnh Chỉ Quỷ Tử Lão đã nói: "Ngươi có Ngọc Hoàng Cốt cũng đã đủ rồi. Dài dòng nữa, bảo vật này cũng không cho ngươi."

. . .

Khâu Mộng Sơn bất đắc dĩ, biết cưỡng cầu vô dụng, chỉ đành đem Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán lấy ra, nói: "Hiện tại có thể thả ta đi?"

"Không vội." Kiểm nghiệm không có sai sót, Nguyên Mục Dã nhưng cười hắc hắc: "Còn cần ngươi giúp chúng ta làm một chuyện, xem như là lợi tức."

Mẹ nó hỗn đản!

Khâu Mộng Sơn tức giận đến nghiến răng, lại là bất đắc dĩ.

Cũng không lâu lắm, chúng nhân đã bay đến phía trên Chấp Tử Thành.

Nguyên Mục Dã nói: "Chúng ta muốn đi làm một chuyện, còn muốn thỉnh Khâu huynh tha thứ."

Nói Tử Lão đột nhiên xuất thủ, đối với Khâu Mộng Sơn cùng Công Tôn Dạ một đập, hai người phát hiện tu vi của chính mình thế mà đã bị Tử Lão cầm cố lại hơn nửa.

Tuy rằng trong này có đánh lén nguyên nhân, nhưng có thể rất dễ dàng cầm cố lại Khâu Mộng Sơn, bản thân đã nói rõ thực lực đáng sợ của Tử Lão.

Sau một khắc Nguyên Mục Dã đem Khâu Mộng Sơn cùng Công Tôn Dạ hướng về trong Chấp Tử Thành ném đi, hét cao nói: "Khâu Mộng Sơn cùng Hắc Bạch Thần Cung phản đồ Công Tôn Dạ ở chỗ này!"

Thanh âm ầm ầm, vang vọng tại toàn bộ bầu trời Chấp Tử Thành, cả kinh Hắc Bạch Thần Cung hết thảy tu sĩ kinh ngạc ngẩng đầu, sau một khắc liền nghe ầm ầm vang vọng, Chấp Tử Thành nội quang hoa thịnh phóng, lại là đã đem đại trận thủ hộ đều mở ra.

Ta fuck!

Khâu Mộng Sơn tức giận đến trong lòng mắng to, trong tâm hải đã truyền đến thanh âm của Nguyên Mục Dã: "Lão huynh chớ nóng, cấm chế thi gia cho ngươi, thời gian một nén hương liền có thể giải khai. Đến lúc đó ngươi tự có thể phá trận rời đi, bất quá trước lúc này, còn muốn làm phiền ngươi giúp chúng ta hấp dẫn một thoáng sự chú ý của Hắc Bạch Thần Cung chi nhân. Yên tâm, cường giả của họ đều đang giao thủ cùng người của Vạn Hoa Cốc, trong thời gian ngắn qua không được."

Hỗn đản! Hỗn đản! Hỗn đản!

Khâu Mộng Sơn đã ở trong lòng mắng trăm ngàn lần Mộc Khôi Tông, nhưng mà tình thế cấp bách bất đắc dĩ, hai người cũng chỉ có thể trước tiên chạy rồi lại nói.

Trong thiên không, nhìn tình cảnh phong vân dũng động phía dưới, Nguyên Mục Dã cười hắc hắc: "Hết thảy đều như tiểu tử này sở liệu. Bây giờ Nhạc Tâm Thiện bọn họ bị Vạn Hoa Cốc cuốn lấy, tạm thời không đuổi về được. Muốn trảo Khâu Mộng Sơn, mấy lão già kia nhất định phải tự thân đã xuất động."

"Đó chính là thời điểm chúng ta hạ thủ." Hà Giang Minh cũng là cười hắc hắc.

Dùng Vạn Hoa Cốc đến liên luỵ Nhạc Tâm Thiện bọn họ, lại dùng Khâu Mộng Sơn đến hấp dẫn Hắc Bạch Thần Cung trấn thủ chi nhân, Mộc Khôi Tông lại nhân cơ hội giết vào Thiên Lao cứu Giới Như Sinh, chính là chủ ý của Ninh Dạ. Tại dưới tình huống đã lý giải quá hết thảy bố trí trong thiên lao nếu như còn cứu không ra, vậy Mộc Khôi Tông liền tự nhận vô năng đi.

"Thật đáng tiếc, Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán này. . ." Hà Giang Minh nhìn Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán trong tay, có chút không nỡ bỏ.

Dựa theo ước định cùng Ninh Dạ, Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán là sẽ giao cho Ninh Dạ.

Thời khắc này, Hà Giang Minh Nguyên Mục Dã đồng thời thăng khởi đổi ý chi ý.

Vẫn là Tử Lão nói: "Ninh Dạ so với Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán trọng yếu. Đừng quên, hắn rất có thể là nắm giữ Thiên Cơ Điện chi nhân."

Một câu đánh tan tâm tư của hai người.

"Nếu như thế, vậy liền trước tiên cho hắn đi." Tùy thủ nhất chiêu, một người đã tự không trung xuất hiện, chính là Khiên Cơ Sát Chung Nam Quỳ.

Đem Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán giao cho Chung Nam Quỳ, ba người đã hướng thiên lao mà đi.

Chương 32 : Cướp đoạt

Chương 32: Cướp đoạt

Sương Nguyệt Phường.

Trì Vãn Ngưng cùng Công Tôn Điệp chính ở chỗ này khoái hoạt trắng trợn cướp đoạt.

Bởi vì Nguyệt Ảnh Hàn Sa duyên cớ, bọn họ đem nơi này từ lâu mò rõ rõ ràng ràng, lại thêm Công Tôn Điệp giả mạo thân phận Lâm Sinh Kiều, vì vậy tại Sương Nguyệt Phường tiến quân thần tốc.

Nhị nữ đi thẳng tới khố phòng chi địa, mở ra bảo khố.

Nhìn thấy bảo vật bên trong, Công Tôn Điệp phát ra 'Oa' một tiếng vui mừng: "Nơi này thứ tốt vẫn đúng là không ít, tỷ tỷ ngươi xem, là Tru Ma Thứ của Ninh Dạ. Hì hì."

Nói đã đem Tru Ma Thứ của Ninh Dạ bắt tới, ném cho Trì Vãn Ngưng, nói: "Đã nói trước, đây cũng là một phần."

Nói bản thân cũng cầm lấy một món pháp bảo đựng vào túi giới tử.

Trì Vãn Ngưng bất đắc dĩ cười nói: "Tiểu tham tài."

"Hết cách rồi, tu hành cần tài nguyên a. Vậy mới nói, vào nhà cướp của, giết người phóng hỏa, mới là phát tài chi đạo."

Công Tôn Điệp vừa nói vừa tay chân không ngừng mà trảo bảo vật, cùng Trì Vãn Ngưng ngươi một kiện ta một kiện phân không còn biết trời đâu đất đâu, trong nháy mắt đem kho tàng của Sương Nguyệt Phường chia cắt sạch sành sanh.

Mắt thấy đồ vật không còn đang muốn rời đi, Công Tôn Điệp bỗng nhiên trong lòng hơi động, lắc đầu nói: "Những thứ ở đây mặc dù nhiều, nhưng ta luôn cảm thấy có phải là còn không quá đủ?"

"Không đủ?" Trì Vãn Ngưng kinh ngạc: "Đồ vật trong khố phòng này luận giá trị đều quá ngàn vạn linh thạch, còn chưa đủ?"

"Không!" Công Tôn Điệp lại lắc đầu: "Đều là hàng bình thường."

Trì Vãn Ngưng cười lên: "Ngươi còn hi vọng chỗ này có thể có thần vật đỉnh cấp giống như Ngọc Hoàng Cốt?"

"Thần vật như vậy đương nhiên sẽ không có, thế nhưng thứ một ít pháp bảo thượng phẩm nhưng vẫn là nên có như vậy một hai kiện." Công Tôn Điệp rất nghiêm túc trả lời: "Lại nói, thông thường mà nói, hảo bí khố, không đều có cái nội ngoại khố sao?"

Nói đã bắt đầu một đường tìm tòi lên.

Công Tôn Điệp cơ quan chi đạo bình thường, nhưng nàng nhiều năm tới nay trong bóng tối làm việc, tìm kiếm cơ yếu bí địa lại là hảo thủ.

Chỉ tiếc thời khắc này chuyển khắp một hồi, cũng không phát hiện cửa ngầm gì, không khỏi có chút nản lòng nhụt chí.

Thấy nàng như vậy, Trì Vãn Ngưng cười nói: "Được rồi, không tìm được mau đi đi, còn có chính sự đây."

"Nghèo thật." Công Tôn Điệp lầm bầm một câu, liền muốn cùng Trì Vãn Ngưng rời khỏi, lại có chút không cam lòng, quay đầu lại cuối cùng liếc mắt một cái đã không không trống trải, ngoại trừ giá hàng không có bảo khố gì.

Đột nhiên dừng lại cước bộ.

Trì Vãn Ngưng thấy nàng như vậy, kỳ quái: "Làm sao? Có phát hiện gì?"

Công Tôn Điệp lại đã đi tới bên cái giá, dùng tay nặn nặn cái giá, đột nhiên giương tay, một đạo pháp thuật quang huy đã rơi vào trên giá hàng kia, liền thấy giá hàng kia thế mà ẩn hiện tinh huy.

Thấy tình hình này, nhị nữ liếc nhau một cái, đồng thời xuất quyền, đánh vào trên giá hàng kia.

Tầng ngoài thiết bì bóc ra, đã lộ ra trụ sắt nhỏ mang chút tinh thần quang trạch bên trong.

"Tinh Đàm Kim! Thế mà là dùng Tinh Đàm Kim chế tác giá hàng! Hóa ra thứ tốt ở đây này." Công Tôn Điệp cười to.

Tinh Đàm Kim là một loại kim loại cực kỳ hiếm có, nghe nói là thiên ngoại lưu tinh luyện hóa mà thành, số lượng cực nhỏ, so với Dương Viêm Kim Ninh Dạ dùng chế tác khôi lỗi không biết cao minh gấp bao nhiêu lần.

Không nghĩ tới giá hàng trong bảo khố của Yên Vũ Lâu thế mà là dùng Tinh Đàm Kim chế tác, ngoại vi bao chính là một tầng thiết bì phổ thông.

Chỉ một thứ trên, liền so với hết thảy pháp bảo tài nguyên trên giá hàng đều giá trị cao hơn nhiều.

Nếu không phải Công Tôn Điệp cẩn thận, vẫn đúng là đã bỏ qua rồi.

Nhị nữ đại hỉ, đã dồn dập xé ra thiết bì, đem giá hàng kia toàn bộ dỡ tháo xuống, bỏ vào trong túi.

Làm xong việc này, nhị nữ đi ra bảo khố, vừa xuất bảo khố, liền thấy dưới đất đột nhiên bốc lên một bộ Thần Cơ Khôi, chính là Thiên Cơ.

"Thiên Cơ?" Trì Vãn Ngưng đại hỉ, Thiên Cơ đã đem Tri Vi Giới đưa cho Trì Vãn Ngưng: "Vật tới tay, hết thảy đều theo kế hoạch tiến hành."

Trì Vãn Ngưng cười to: "Quá tuyệt rồi!"

"Rất tốt, vậy kế tiếp liền tới chúng ta ra trận rồi." Công Tôn Điệp cười nói.

"Đó là tự nhiên." Trì Vãn Ngưng nở nụ cười, đã là một đạo hỏa phù lưu quang độn không mà đi.

Sau đó hai cái nữ nhân cũng không đi, càng là liền như vậy tại Sương Nguyệt Phường chờ đợi.

Không chờ bao lâu, liền nghe bên ngoài cảnh huấn mãnh liệt.

Nhị nữ tâm thần chấn động, biết người đến rồi.

Quả nhiên cũng không lâu lắm, hai bóng người đã trùng nhập

Sương Nguyệt Phường, chính là Khâu Mộng Sơn cùng Công Tôn Dạ.

Nhìn thấy Trì Vãn Ngưng, Khâu Mộng Sơn ngẩn ra: "Làm sao ngươi cũng ở chỗ này?"

Công Tôn Điệp huyễn hóa Lâm Sinh Kiều đã nói: "Hồi đại đô sứ, Vãn Ngưng đã biết thân phận của ta, cho nên muốn gặp gỡ đại đô sứ."

"Hiện tại không có thời gian nói cái này." Khâu Mộng Sơn quát lên: "Mau đem mọi thứ đều thu thập hảo, theo ta rời khỏi. Trì Vãn Ngưng, thân phận của ngươi chưa bại lộ, đừng ở chỗ này lâu, tự rời đi là được."

"Đã thu thập xong." Công Tôn Điệp trả lời.

Trì Vãn Ngưng thì đầu tiên là liếc mắt nhìn Công Tôn Dạ, lúc này mới nói: "Đại đô sứ, nghe cảnh báo bên ngoài, có phải lúc ngươi vào thành bị Hắc Bạch Thần Cung phát hiện?"

"Đồ chó Mộc Khôi Tông, bán lão tử. Đợi giải quyết xong chuyện này, nhất định phải gây sự với bọn họ." Vừa nghe thấy lời ấy, Khâu Mộng Sơn liền mắng cái liên tục.

Trì Vãn Ngưng đã nói: "Bây giờ nói những thứ này không có ý nghĩa, trước mắt cấp bách là thế nào rời khỏi. Chấp Tử Thành đại trận đã mở ra, đại đô sứ tình huống bây giờ xem ra không tốt lắm, muốn đi sợ là khó khăn."

"Ân?" Khâu Mộng Sơn nhìn hướng Trì Vãn Ngưng: "Lời ấy của ngươi có ý gì?"

Hắn bị Tử Lão cầm cố thực lực, bất quá thời gian có hạn, chỉ cần khôi phục thực lực, vẫn như cũ có khả năng thoát đi.

Vấn đề là đồ chó chết Nguyên Mục Dã kia công nhiên hô lên tên Khâu Mộng Sơn, Hắc Bạch Thần Cung thủ thành tu sĩ chỉ cần không ngốc, nhất định sẽ tìm cường viện. Đây cũng là nguyên nhân tại sao những tu sĩ kia còn chưa giết đến —— bọn họ không phải là đối thủ của Khâu Mộng Sơn, giết tới cũng là tìm chết, còn không bằng bảo vệ đại trận, không cho hắn thoát đi.

Tính toán thời gian, thời gian một nén hương gần như vừa vặn đủ cường viện của Hắc Bạch Thần Cung chạy tới. Chỉ cần tùy tiện đến cái nguyên lão, đều đủ cho Khâu Mộng Sơn thụ.

Vì vậy Khâu Mộng Sơn cũng chỉ có thể kỳ vọng phản ứng của bọn họ hơi hơi chậm một chút.

Chỉ cần Hắc Bạch Thần Cung hơi hơi chậm hơn một điểm, bản thân liền có thể phá trận mà đi.

Thế nhưng Trì Vãn Ngưng liền đánh vỡ ảo tưởng của hắn, nàng nói: "Trước lần hành động này, Ninh Dạ đã dặn dò Hắc Bạch Thần Cung tăng mạnh thủ hộ của Chấp Tử Thành, vận đến Định Xuyên Thạch, cho dù là lấy thực lực của đại đô sứ, không có đủ thời gian, sợ cũng là không cách nào phá trận mà ra."

Cái gì?

Khâu Mộng Sơn kinh hãi.

Định Xuyên Thạch là một kiện bảo vật hộ trận, có thể đại đại gia cường hiệu quả của trận pháp thủ hộ, vốn là dùng tại Cửu Cung Sơn, dù sao nơi đó mới là trọng địa căn bản của Hắc Bạch Thần Cung, trận pháp thủ hộ của Chấp Tử Thành bình thường, không ngăn được Khâu Mộng Sơn.

Nhưng nếu như đưa đến Định Xuyên Thạch, tính chất liền khác rồi.

Vậy ý nghĩa là hắn căn bản không có thời gian thoát đi.

Hoảng sợ trong lòng, Khâu Mộng Sơn trừng mắt nhìn Trì Vãn Ngưng: "Ngươi sớm biết, đúng hay không?"

"Đúng, ta sớm biết." Trì Vãn Ngưng hồi đáp.

"Tại sao không nói sớm?" Khâu Mộng Sơn một phát bắt được cái cổ của Trì Vãn Ngưng.

Trì Vãn Ngưng nở nụ cười: "Nếu ta sớm nói ra, như thế nào tìm ngươi đòi thuốc giải a? Đại đô sứ, đưa thuốc giải Tam Thi Đan cho ta, ta bảo đảm ngươi có thể sống rời khỏi Chấp Tử Thành."

Chương 33 : Ác Niệm Sát Cốt (vì Đại Minh Hợi Tử Sửu thêm chương thứ 1)

Edit sơ

Chương 33: Ác Niệm Sát Cốt (vì Đại Minh Hợi Tử Sửu thêm chương thứ 1)

Chấp Tử Thành, Sương Nguyệt Phường.

Khâu Mộng Sơn ngơ ngác nhìn Trì Vãn Ngưng.

Hiện tại hắn đã có chút minh bạch: "Ngươi cùng Ninh Dạ hợp mưu? Đúng hay không? Ninh Dạ cố ý thông qua ngươi cho chúng ta biết phục kích chi sự có âm mưu, làm cho ta chạy đến, chính là vì thời khắc này nhốt lại ta, hảo đến áp chế ta? Vì vậy ngươi cố ý vào lúc này ước kiến Lâm quản sự, chính là vì ngăn cản ta. . . Các ngươi cùng Mộc Khôi Tông cũng có liên hệ?"

"Những thứ này đều không trọng yếu, đại đô sứ, người ta đều chỉ là đang vì sống sót mà nỗ lực." Trì Vãn Ngưng nói: "Ngươi có thể hiện tại liền giết ta, vậy ngươi cũng chạy không được. Đương nhiên, ngươi cũng có thể lựa chọn hợp tác với ta."

Khâu Mộng Sơn hung ác trừng Trì Vãn Ngưng, do dự một chút, hắn nói: "Được, ngươi mang ta rời khỏi, ta sau khi trở về thì sẽ vì ngươi lấy thuốc giải đến."

Trì Vãn Ngưng cười lạnh: "Đại đô sứ lời này cũng quá không thành ý chứ? Ta muốn chính là hiện tại."

"Lão tử không mang!" Khâu Mộng Sơn tức giận hồi đáp.

"Ngươi cảm thấy ta sẽ tin lời này sao?" Trì Vãn Ngưng trả lời ngay.

"Không mang chính là không mang." Khâu Mộng Sơn bạo khiêu: "Tam Thi Đan chính là Yên Vũ Lâu thần dược, ai sẽ vô sự mang theo thuốc giải chạy khắp nơi a."

Trì Vãn Ngưng lắc đầu: "Lời của ngươi nghe tới rất có đạo lý, nếu không phải ta dự biết trước, vẫn đúng là liền bị ngươi lừa gạt được. Đại đô sứ, còn cần ta nói lại minh bạch chút sao? Tam Thi Đan chân chính vấn đề, không ở chỗ thuốc giải."

Khâu Mộng Sơn biến sắc.

Trì Vãn Ngưng đã nói: "Tam Thi Đan cần chuyên môn thủ pháp phối hợp thuốc giải mới có thể giải trừ, dược không phải then chốt, then chốt ở chỗ giải pháp, mà ngươi, Yên Vũ Lâu đại đô sứ, ngươi liền nắm giữ giải pháp."

"Làm sao ngươi biết?" Khâu Mộng Sơn trừng mắt nhìn Trì Vãn Ngưng.

"Đó là chuyện của ta." Trì Vãn Ngưng hồi đáp.

Vừa dứt lời, một đạo hỏa phù truyền đến, Trì Vãn Ngưng chưa tiếp, Khâu Mộng Sơn đã một phát bắt được, thu được tin tức. Nhìn nhìn một chút tin tức, sắc mặt đột biến.

Trì Vãn Ngưng cũng không cùng hắn tranh, cười lạnh nói: "Tin tức này, là ta đây người của Hắc Bạch Thần Cung cho ta, hẳn là tại nói cho ta, Hắc Bạch Thần Cung đã phái người đến bắt ngươi. Để ta đoán xem là ai đến rồi? Ba vị nguyên lão một trong? Vẫn là Hắc Bạch Tử tự thân đến rồi?"

Khâu Mộng Sơn trầm mặt không nói lời nào.

Thấy hắn không nói lời nào, Trì Vãn Ngưng cười nói: "Xem ra đến còn không chỉ một cái."

Trì Vãn Ngưng không có đoán sai.

Hỏa phù tin tức biểu hiện, Hắc Bạch Thần Cung trực tiếp đem nhị nguyên lão cùng tam nguyên lão phái đi tới.

Hai vị này đều là Niết Bàn cảnh đại năng, tùy tiện tới một thứ đều có thể diệt sát Khâu Mộng Sơn, hiện tại nhưng xuất động một cái chính là hai vị, có thể thấy được là quyết tâm, tuyệt đối không cho Khâu Mộng Sơn chạy mất.

"Hỗn đản!" Khâu Mộng Sơn một phát bắt được Trì Vãn Ngưng: "Mang lão tử rời khỏi, lão tử giải độc cho ngươi!"

Trì Vãn Ngưng cũng không chậm trễ, trực tiếp nói: "Trước tiên đi Thần Mộc Phường."

Thần Mộc Phường?

Khâu Mộng Sơn sững sờ, đó không phải Thanh Mộc Lão Tổ địa bàn sao?

"Muốn trốn mệnh, liền nghe ta." Trì Vãn Ngưng nói: "Đến nơi đó, liền cho ta giải độc, nếu không ta đem tin tức thả ra ngoài, trời đất bao la, ngươi cũng không đường có thể trốn."

"Mẹ!" Khâu Mộng Sơn hận không thể một chưởng đập chết Trì Vãn Ngưng, nhưng hắn biết Trì Vãn Ngưng kịch độc tại thân, từ lâu không sợ sinh tử, dùng tử vong đến uy hiếp nàng không có ý nghĩa, chỉ có thể giậm chân một cái nói: "Hảo!"

Cửu Cung Sơn ở ngoài.

Nhìn chân trời hai đạo lưu quang bay vọt, Nguyên Mục Dã "hắc" một cái cười nói: "Là Vệ Xuân Nguyên cùng Khương Hồng Hào."

Vệ Xuân Nguyên cùng Khương Hồng Hào chính là Hắc Bạch Thần Cung hai đại nguyên lão, Niết Bàn cảnh đại năng.

Hà Giang Minh nhìn hướng Tử Lão nói: "Hổ đã ly sơn, tiếp sau đó nên chúng ta."

Tử Lão nhẹ nhàng gật đầu một cái, Nguyên Mục Dã cùng Hà Giang Minh đã hóa thành hai đạo quang ảnh, đồng thời lao tới Thiên Lao. Tử Lão bản thân lại không có động, chỉ là yên lặng nhìn Thiên Nguyên Phong phương hướng.

Chuyện phải làm sau đó, hắn không muốn tham dự, mà càng muốn ở bên ngoài thủ hộ.

Cửu Cung Sơn Thiên Lao làm Hắc Bạch Thần Cung trọng địa, nội có cấm chế vô số, càng có đông đảo thủ hộ hảo thủ, trong đó còn bao gồm một vị Tứ Cửu Nhân Ma.

Bất quá thực lực như vậy đối với Mộc Khôi Tông tam quỷ mà nói, hiển nhiên không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Hết thảy cấm chế thủ đoạn đã sớm thông qua Ninh Dạ lý giải rõ ràng, Tứ Cửu Nhân Ma lại càng không là tam quỷ đối thủ.

Thời khắc này đi tới Thiên Lao, vài tên thủ vệ tu sĩ vẫn còn chưa kịp phản ứng, liền bị Nguyên Mục Dã chú thuật trực tiếp chú sát hai người liền như vậy nghênh nghênh ngang ngang tiến vào Thiên Lao, tiện tay phá giải cấm chế, không phát động bất kỳ cơ quan, một đường tiến quân thần tốc, đi tới chỗ nào, đều giết không tha.

Liền tại sau khi bọn hắn tiến vào không lâu, Thiên Lao ở ngoài thế mà lại xuất hiện một người.

Chính là Cửu Bất Quân.

Hắn nhìn nhìn thi thể đầy đất, hơi hơi mỉm cười, cũng đi vào theo.

Thiên Lao tầng thứ chín.

Nơi này là Hắc Bạch Thần Cung giam giữ trọng phạm vị trí.

Một tên hình như xương khô lão giả đang bị quan ở chỗ này, cả người hắn xem ra liền như một bộ khô cốt, chỉ ở trên xương bọc lại một tầng khô héo lão Bì, toàn thân bị từng đạo từng đạo lóng lánh huyền ảo quang huy phù văn xiềng xích khóa lại, mà lão nhân tựa như người chết, nằm trên mặt đất không chút nhúc nhích.

Tại đối diện hắn trong phòng giam, thình lình còn có một tên thư sinh, xem ra đãi ngộ lại là so với hắn tốt hơn nhiều rồi, trong ngục vẫn còn có án thư, mặt trên đốt ngọn đèn, chính tại dưới đèn đọc sách.

Bên cạnh trong phòng giam còn ngồi một tên yêu mị nữ tử, phía sau thế mà kéo một cái đuôi dài trắng như tuyết, đang không ngừng quét tới quét lui.

Đột nhiên, thư sinh kia khẽ động, ngẩng đầu nhìn một chút phía trên: "Di? Không trách hôm nay thiên tượng dị thường, loạn tượng bằng sinh, Giới lão quỷ, lại là ngày tốt của ngươi muốn đến đây."

Cái kia nằm trên mặt đất xương khô lão giả mở hé hai mắt, rõ ràng là chết héo chi nhân, trong ánh mắt nhưng để lộ vô biên sát khí, trong lòng một cỗ kịch liệt chi ý dâng trào, đã là lên tiếng cười rộ lên: "Được, rất tốt! Mộc Khôi Tông cái nhóm này tiểu tể tử môn rốt cuộc biết tới cứu lão tử."

Nói dĩ nhiên ngồi bật dậy, khắp toàn thân từ trên xuống dưới khí cơ bành trướng, liền thấy tấm phù kia văn xiềng xích quang hoa thịnh phóng, gắt gao nhốt lại lão nhân này, lão giả kia liền phát ra rên thống khổ chi thanh, khí cơ lại vẫn là tăng vọt, cả người như sung khí bóng cao su bình thường phồng lên lên đến.

"Bất quá nhưng còn ẩn hiện nguy cơ a." Thư sinh lắc đầu nói.

"Không sao, nguy hiểm tổng là có." Giới Như Sinh không ngần ngại chút nào, chỉ cần có thể đào thoát thiên lao này, coi như gặp nguy hiểm thì lại làm sao?

Sau một khắc, Nguyên Mục Dã cùng Hà Giang Minh đã xuất hiện.

Hai người vọt tới lão giả nhà tù trước, hai người quỳ xuống nói: "Bố Quỷ Nguyên Mục Dã, Chỉ Quỷ Hà Giang Minh, tham kiến Như Sinh Lão Tổ!"

Giới Như Sinh nhìn nhìn bọn hắn, cười to nói: "Hóa ra là hai người các ngươi tiểu quỷ đầu, bây giờ đã là Bố Quỷ cùng Chỉ Quỷ sao? Liêu Giang Thành đây? Hắn thành Vân Quỷ?"

Nguyên Mục Dã trả lời: "Liêu sư huynh tại trăm năm trước bởi vì khiêu chiến Vân Quỷ thất bại, đã mất. Đương nhiệm Vân Quỷ là Tử Lão sư đệ, bây giờ chính tại ở ngoài đóng giữ."

Giới Như Sinh lắc đầu: "Chưa từng nghe nói người này."

Hà Giang Minh hồi đáp: "Như Sinh Thiên Thi không biết cũng không kỳ quái, Tử Lão sư đệ nhập môn bất quá hơn 200 năm."

"200 năm thành liền Vân Quỷ, xem ra ta Mộc Khôi Tông lại ra cái tuyệt đỉnh thiên tài a." Giới Như Sinh cười to: "Được rồi, phí lời không nói, mau thả ta đi ra!"

Nguyên Mục Dã nói: "Lão Tổ chớ vội, nơi đây cấm chế trọng trọng, nhất bộ nhất sát cơ, càng có bố Thiên Âm Trận, Lão Tổ một khi thoát vây, tất là Hắc Bạch Thần Cung biết được. Trước mắt cấp bách, là trước tiên giúp Lão Tổ khôi phục tu vi, có thể ngăn trở Hà Sinh Mặc cùng Lôi Trường Sinh."

Vừa nói, Nguyên Mục Dã đã lấy ra một vật, lại là một mặt quỷ phiên.

Quỷ phiên rung động, liền thấy vô số oan hồn lệ quỷ đã gào thét lao tới Giới Như Sinh, Giới Như Sinh há to miệng rộng, càng là đem những Oán Hồn này toàn bộ nuốt xuống, điên cuồng gào thét nói: "Không đủ!"

Nguyên Mục Dã lại lấy ra mấy mặt quỷ phiên, điên cuồng rung động, vô số lệ quỷ tuôn ra, tất cả đều bị Giới Như Sinh xem là dinh dưỡng liền như vậy thôn thực xuống.

Bên cạnh lưỡng gian trong phòng giam, thư sinh cùng hồ nữ chỉ là mắt lạnh nhìn, cũng không nói bất kỳ lời nào yêu cầu bọn họ phóng thích bản thân.

Đồng thời Hà Giang Minh cũng đang không ngừng phóng thích ra từng cái từng cái người giấy nho nhỏ, những kia tờ giấy người bám vào trên phù văn xiềng xích, liền thấy phù văn chi quang không ngừng ảm đạm, vậy là Giới Như Sinh giãy dụa liền càng lúc càng hung mãnh , liên đới cả tòa lao ngục cũng vì đó rung động.

Nguyên Mục Dã không thể không đánh thức hắn: "Lão Tổ chớ vội, không nên quá sớm kinh động bọn họ."

"Vậy thì nhanh hơn một chút!" Giới Như Sinh cuồng hống, nguyên bản bành trướng như khí cầu thân thể chính tại một lần nữa khô quắt xuống, nhưng trở nên càng thêm ngưng tụ hùng hậu, từng cỗ từng cỗ lực lượng âm u hắc ám đã dâng trào mà ra, phù văn xiềng xích ẩn nhiên đã vô pháp cầm cố, nhưng lại tính dai vô biên, Giới Như Sinh trước sau vô pháp giãy dụa.

Thư sinh kia nhìn đến khe khẽ lắc đầu: "Tỏa Long Liên chính là một trong thiên hạ thần vật, chính là năm đó Tàng Thiên Ngục mảnh vỡ luyện chế mà thành, há lại là dễ dàng như thế có thể giãy dụa. Lão huynh vẫn cần nỗ lực a!"

Nguyên Mục Dã cười hắc hắc: "Chúng ta cũng không nói muốn tránh thoát Tỏa Long Liên a."

Đột nhiên nắm chặt quyền, Giới Như Sinh thể nội khói đen tăng vọt, vô số oan hồn đồng thời tại Giới Như Sinh thể nội phát ra thê lệ tê hào, Giới Như Sinh cuồng kêu một tiếng, thân thể càng không tự chủ được run rẩy lên đến: "Các ngươi. . . Dám. . ."

"Xin lỗi." Hà Giang Minh lạnh nhạt nói: "Mộc Khôi Tông không cần nhiều hơn nữa một vị Lão Tổ, kính xin Lão Tổ hi sinh bản thân, tác thành chúng ta đi."

Theo hắn lên tiếng, liền thấy cái kia vô số oan hồn đã dung hợp thành một cái khủng bố hung ác ác sát, một cái đem Giới Như Sinh nguyên thần nuốt vào, hóa thành vô biên oán niệm oanh nhiễu Giới Như Sinh, Giới Như Sinh thân thể cấp tốc khô cạn, liền y vật mang túi da tất cả đều tan rã.

Cuối cùng chỉ còn một đoạn đen sì sì xương phiêu giữa không trung, cái kia oán hồn ác sát liền "bồng" một tiếng tiêu tán, hóa thành huyền sắc tinh điểm hòa vào trong hắc cốt.

Mà theo Giới Như Sinh tử vong, hắn đến là rốt cục thoát khỏi Tỏa Long Liên, cùng lúc đó, tiếng cảnh báo cũng ô ô vang lên.

Nguyên Mục Dã vẫy tay một cái, hắc cốt lạc vào trong tay, hưng phấn nói: "Ác Niệm Sát Cốt. . . Xong rồi."

"Ha Ha Ha Ha! Không thiệt thòi chuyến này hành động, đại công cáo thành, đi!" Hà Giang Minh cười to, đã cùng Nguyên Mục Dã xông ra Thiên Lao.

Lao ngục nội, thư sinh kia khe khẽ lắc đầu: "Ta đã nói rồi, nguy cơ ám phục, ngươi lại không tin."

Hồ nữ kia thì cười lạnh: "Chó má tiên môn, một cái so với một cái không có nhân tính, còn không bằng Yêu tộc ta."

Dứt tiếng, lại nhìn thấy lại là một người đi vào.

Chương 34 : Cửu Vĩ Yêu Hồ (vì Đại Minh Hợi Tử Sửu thêm chương thứ 2)

Edit qua

Chương 34: Cửu Vĩ Yêu Hồ (vì Đại Minh Hợi Tử Sửu thêm chương thứ 2)

Cừu Bất Quân chắp tay sau lưng chậm rãi đi vào, thư sinh cùng hồ nữ kia nhìn thấy đều là ngẩn ra.

Thư sinh kỳ quái nhìn Cừu Bất Quân: "Ngươi lại là kẻ nào?"

Trong khi nói bấm ngón tay, sắc mặt càng lúc càng cổ quái: "Thế mà tính không ra lai lịch của ngươi."

Cừu Bất Quân nhìn nhìn lao phòng không không đãng đãng của Giới Như Sinh kia, lại nhìn một chút Tỏa Long Liên dĩ nhiên chưa tỏa một vật kia, thổn thức một tiếng: "Ta cũng không nghĩ tới, thiên lao cửu tầng này, ngoại trừ có Giới Như Sinh ra, vẫn còn có Thần Cơ Thư Sinh cùng Cửu Vĩ Yêu Hồ hai vị đại năng. Thần Cơ tiền bối ngươi liền không cần tính ta nữa, lão hủ nếu như có thể khiến ngươi tính ra lai lịch, sớm đã bị Hắc Bạch Thần Cung cho chộp tới chiên xào hầm luộc."

Nói theo giương tay lên, trong tay đã hiện một vật.

Nhìn thấy vật này, Thần Cơ Thư Sinh cùng Cửu Vĩ Yêu Hồ đồng thời kinh hãi: "Thiên Cơ Điện? Nguyên lai ngươi là người của Thiên Cơ Môn!"

Thời khắc này nương theo Thiên Cơ Điện xuất hiện, Tỏa Long Liên kia đột nhiên phát ra 'Oanh' một tiếng chiến minh, đó là tiếng hô vui mừng sung sướng, hưng phấn vì bản thân tìm thấy bản thể.

Chỉ là nó không có lập tức hồi quy Thiên Cơ Điện, mà là hết thảy phù văn quang hoa đồng thời lóng lánh, càng là đang giãy dụa cái gì.

Cừu Bất Quân liền đã rõ ràng: "Bị Hắc Bạch Thần Cung luyện chế quá, là giá ngự chi pháp, lại cũng là thủ đoạn hạn chế, vì vậy vô pháp lập tức hồi quy a. Ai, chung quy cũng là bởi vì. . ."

Mặt sau câu kia hắn không nói, tự nhiên là bởi vì nguyên nhân căn bản vẫn là hắn không phải chủ nhân Thiên Cơ Điện, vì vậy vô pháp phát huy Thiên Cơ Điện uy năng.

Bởi vì Mộc Khôi Tông đã đem Nguyệt Ảnh Hàn Sa để vào Thiên Lao các nơi duyên cớ, vì vậy Ninh Dạ sớm biết nhốt lại Giới Như Sinh chính là Tỏa Long Liên. Hắn muốn ở bên ngoài chủ trì đại cục, vô pháp đi tới thu Tỏa Long Liên, vì vậy chỉ có thể xin nhờ Cừu Bất Quân, dự định mượn cơ hội này đem Tỏa Long Liên lấy đi, tiện thể vẫn may lại một lần nữa chứng minh Ninh Dạ không phải Thiên Cơ Điện chi chủ —— Tỏa Long Liên bị trộm thời điểm, Ninh Dạ nhưng mà cùng với Nhạc Tâm Thiện.

Thế nhưng Ninh Dạ cùng Cừu Bất Quân cũng không nghĩ tới, Tỏa Long Liên bị luyện hóa sau, thế mà như vậy khó có thể thu lấy.

Thời khắc này Cừu Bất Quân lại thôi thúc, cũng là thu không đi, trong lòng cũng là sốt ruột.

Hắn biết thời gian cấp bách, hiện tại cảnh báo đã lên, Hà Sinh Mặc cùng đại nguyên lão Lôi Trường Sinh hơn nửa đã chạy tới, Mộc Khôi Tông tam quỷ chắc chắn sẽ không ham chiến, dưới tình huống này hắn không có quá nhiều thời gian.

Có thể mặc cho hắn thôi thúc, Tỏa Long Liên kia một mực chính là bất động.

Bên kia Thần Cơ Thư Sinh đã nhìn ra vấn đề, cười nói: "Nguyên lai ngươi không phải chân chính Thiên Cơ Điện chủ nhân, khó có thể phát huy tác dụng."

Nói lắc đầu một cái: "Chung quy vẫn là thực lực ngươi quá kém, xem ra vì che giấu thân phận, vừa học một đống lớn những thứ loạn thất bát tao, cố ý tự hạ tu vi, Thiên Cơ tâm pháp không thuần, muốn thu lấy, đã là khó đi."

Cừu Bất Quân hừ nói: "Ngươi muốn nói cái gì liền nói thẳng, nhưng là phải ta thả ngươi?"

Không nghĩ tới Thần Cơ Thư Sinh lại lắc đầu: "Hắc Bạch Thần Cung có thể vô dụng Tỏa Long Liên đối phó ta, ta như phải đi, sớm liền đi, cần gì phải như vậy."

Cừu Bất Quân sững sờ, nhớ tới trong truyền thuyết, Thần Cơ Thư Sinh năm đó bởi vì một chuyện gây nên sai lầm lớn, hối hận không kịp, tự nguyện bị áp Thiên Lao.

Cũng bởi vậy hắn tuy là trọng phạm, nhưng chịu đến đãi ngộ nhưng cũng không tệ lắm, Hắc Bạch Thần Cung cũng không có quá quá nghiêm khắc hà đối với hắn.

Cửu Vĩ Yêu Hồ đã cười nói: "Hắn không muốn đi, ta lại là muốn đi. Uy, tiểu gia hỏa, thương lượng một chút nhé? Ngươi thả ta đi ra, ta giúp ngươi thu lấy Tỏa Long Liên."

Cừu Bất Quân nhìn nhìn Cửu Vĩ Yêu Hồ, lạnh nhạt nói: "Ta như thả ngươi đi ra, ngươi sợ sẽ là muốn giết ta, trực tiếp lấy Thiên Cơ Điện."

Hồ nữ sắc mặt nghiêm lại: "Nhân loại các ngươi xảo trá dị thường, lật lọng, chưa từng tín nghĩa. Yêu tộc ta nhưng không như vậy."

Cừu Bất Quân nhất trệ, nhưng muốn hắn liền như vậy tín nhiệm hồ nữ lại là không thể nào, nhưng vào lúc này, trong Thiên Cơ Điện quang hoa thịnh phóng, Côn Lôn Kính càng tự động từ trong Thiên Cơ Điện xuất hiện, trên mặt kiếng đã xuất hiện khuôn mặt Ninh Dạ.

"Đáp ứng nàng." Ninh Dạ nói.

Cừu Bất Quân kinh ngạc.

Hắn biết đây là Ninh Dạ đang dùng Thủy Nguyệt Kính cùng mình liên hệ.

Thủy Nguyệt Kính là Ninh Dạ từ Tù Tiên Cốc mang ra bảo vật, bởi vì là Côn Lôn Kính thấp kém bản, vì vậy có thể cùng Côn Lôn Kính ngàn dặm đưa tin, cũng bởi vậy Ninh Dạ một mạch mượn Thủy Nguyệt Kính quan sát bên này, mãi đến thời khắc này chủ động lên tiếng.

Ninh Dạ lên tiếng vụt lóe liền qua, nói rõ hắn bên kia cũng là tình huống khẩn cấp, Ninh Dạ không dám nhiều gian lận.

Cừu Bất Quân hung ác tâm, nói: "Hảo!"

Nói đã đối Cửu Vĩ Yêu Hồ nói: "Làm sao cứu ngươi?"

Cửu Vĩ Yêu Hồ tuy rằng không bị Tỏa Long Liên khóa lại, nhưng trong lao ngục này tương tự có cấm chế cường đại khác, cũng không dễ phá, lấy thực lực của Cừu Bất Quân, hầu như vô khả năng làm được.

Hồ nữ cũng không nói lời nào, trực tiếp một trảo đánh vào trên lao phòng, kích phát cấm chế, liền thấy lôi quang cức ngục xuất hiện, bổ vào Cửu Vĩ Yêu Hồ trên, đánh hồ nữ kia thống thanh ai hào.

Nhưng nàng không buông tay, mà là song trảo liều mạng tóm lấy lôi ngục cức quang kia, hồ trảo tăng vọt, dũng động ra lực lượng xé rách không gian, thế mà đem cấm chế này xé ra một đạo vết nứt.

Sau một khắc, một cái tuyết sắc đuôi dài kia đã từ trong kẽ nứt cấm chế vươn ra.

Xoát!

Lôi quang hóa đao hung ác phách hạ, càng là đem đuôi trực tiếp chặt đứt, Cửu Vĩ Yêu Hồ càng bị cuồng dã cấm chế chi lực đánh về trong lao.

Cửu Vĩ Yêu Hồ lại cười to nói: "Được rồi, đem đuôi của ta mang ra ngoài, nhất định phải tại trong vòng một ngày giao cho một con tiểu hồ ly."

Cừu Bất Quân cầm lấy hồ vĩ, đã có chút minh bạch thủ đoạn đào mạng của yêu hồ này: "Vậy chuyện của ta đây?"

"Đơn giản." Cửu Vĩ Yêu Hồ hì hì nở nụ cười, nàng tuy rằng thân thụ trọng thương, lại hoàn toàn không thèm để ý, thể nội đã dũng động ra vô số linh quang, xông thẳng lao ngục, trùng kích cả tòa Thiên Lao lung lay muốn sụp.

Trong phòng giam cấm chế cường đại, Cửu Vĩ Yêu Hồ này nhưng hoàn toàn không để ý sinh mệnh điên cuồng trùng kích, bàng bạc yêu lực tận tình phóng thích, mang theo vô biên uy áp, cho dù là thân ở ngoài ngục, Cừu Bất Quân vẫn như cũ có thể cảm thấy lực lượng khủng bố của yêu hồ này.

Trùng kích này ảnh hưởng cả tòa Thiên Lao , liên đới Tỏa Long Liên cũng chịu ảnh hưởng, liền thấy phù văn ảm đạm vốn đã bị Chỉ Quỷ Hà Giang Minh xâm thực trên Tỏa Long Liên kia đã răng rắc răng rắc dồn dập phá toái.

Khi cái phù văn cuối cùng phá nát thì, Tỏa Long Liên Ầm một tiếng bay ra, tiến vào trong Thiên Cơ Điện, hóa thành một mảnh Thần Ngục tàn tạ.

Quay đầu nhìn lại Cửu Vĩ Yêu Hồ kia, liền thấy đã là hấp hối, xem ra càng là không còn sống được bao lâu.

Cửu Vĩ Yêu Hồ đã hung ác nói: "Đồ vật đã cho ngươi, hiện tại là thời điểm ngươi thực tiễn lời hứa."

Hóa ra là như vậy sao.

Cừu Bất Quân đã minh bạch, không trách Ninh Dạ yên tâm như thế.

Chân chính cần lo lắng nuốt lời bội tín không phải Cừu Bất Quân, mà là Cửu Vĩ Yêu Hồ.

Hắn gật gật đầu: "Yên tâm đi, ta sẽ tuân thủ hứa hẹn."

Đã là xoay người rời đi.

Nghe được lời này của Cừu Bất Quân, Cửu Vĩ Yêu Hồ cũng là triệt để thở phào một hơi.

Nàng nhìn nhìn Thần Cơ Thư Sinh, nói: "Uy, con mọt sách, lão nương ta sắp tự do rồi, sau này nơi này liền không còn ai cùng ngươi. Nhớ tới nhớ ta nha."

Thần Cơ Thư Sinh liền cười cười: "Không sao, ta tin tưởng, tương lai chúng ta cuối cùng sẽ có một ngày sẽ ở bên ngoài lại gặp lại."

Cửu Vĩ Yêu Hồ hì hì cười lên một tiếng, thân thể dần dần tiêu thất, cuối cùng hóa thành vô số quang điểm tiêu tán.

Chương 35 : Lưu Vân bản ngã (vì Đại Minh Hợi Tử Sửu thêm chương thứ 3)

Chương 35: Lưu Vân bản ngã (vì Đại Minh Hợi Tử Sửu thêm chương thứ 3)

Trong thiên không, đám người Nhạc Tâm Thiện, Lưu Vân Tiên Tôn chiến thành một đoàn.

Chân trời phong vân lăn loạn, ba đào mãnh liệt.

Lấy thực lực luận, năm vị Thiên Cương đối ba vị Vạn Hoa tiên tử, Hắc Bạch Thần Cung tự nhiên chiếm cứ tuyệt đối thắng diện.

Nhạc Tâm Thiện càng là tự thân phát động Hắc Bạch Thiên Địa, cùng mười mấy vị Nhân Ma đồng thời kết thành đại trận, vây chặt Vạn Hoa Cốc chúng nhân, không cho rời đi.

Hắc Bạch Kỳ Trận ảo diệu vạn phương, Nhạc Tâm Thiện tự thân tọa trấn, cho dù lấy thực lực của đám người Lưu Vân Tiên Tôn, nhất thời cũng vô pháp phá tan, trong lòng âm thầm kêu khổ, thời điểm chính đang cân nhắc có nên từ bỏ Tri Vi Giới không, đã thấy chân trời lại là một đạo hỏa phù lưu quang thiểm hiện, lần này lại là trực tiếp truyền cho Thanh Mộc Lão Tổ.

Thanh Mộc Lão Tổ nhận được hỏa phù lưu quang, bỗng nhiên biến sắc, kêu lên: "Không được, Vãn Ngưng gặp phải nguy hiểm, chư vị hãy chiến, ta đi một chút sẽ trở lại!"

Nói thế mà vất bỏ chiến trường không để ý, tự hướng phương hướng Chấp Tử Thành bay đi.

Trì Vãn Ngưng là tấn thăng chi cơ của hắn, đối với hắn mà nói so với Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán gì đó trọng yếu hơn nhiều, huống chi loại thần vật này coi như lấy được cũng sẽ không rơi vào trong tay hắn. Thanh Mộc Lão Tổ thiên tính ích kỷ, làm sao có khả năng vì tông môn lợi ích mà từ bỏ Trì Vãn Ngưng.

Thời khắc này thu được báo nguy hỏa phù của Trì Vãn Ngưng, càng là cái gì đều mặc kệ, liền như thế chạy mất.

Vốn là Hắc Bạch Thần Cung năm vị Thiên Cương, hơn mười vị Nhân Ma, Vạn Hoa Cốc không phải là đối thủ.

Thế nhưng Nhạc Tâm Thiện cùng hơn mười vị Nhân Ma tạo thành Phong Cấm Đại Trận, chân chính xuất thủ chính là Phong Đông Lâm cùng ba vị Lão Tổ, hiện tại Thanh Mộc Lão Tổ vừa đi, chiến trường chính đã trở thành ba đối với ba, Vạn Hoa Cốc lập tức áp lực đại giảm.

Mắt thấy như vậy, Cố Tiêu Tiêu nhìn nhìn Ninh Dạ, thấy hắn hơi hơi đối với chính mình gật đầu một cái, trong lòng hiểu rõ, đã hét to: "Nhạc Tâm Thiện! Mộc Khôi Tông cùng Khâu Mộng Sơn đi Chấp Tử Thành, khẳng định là muốn ở nơi đó làm loạn. Các ngươi lại ở chỗ này tiếp tục đánh, nhà sợ là đều sắp bị bê hết rồi!"

Nhạc Tâm Thiện tức giận hừ: "Tiểu nha đầu muốn chết!"

Phân ra một tia thần lực, hóa thành vô biên ám thủ hướng tới Cố Tiêu Tiêu chụp xuống.

Lưu Vân Tiên Tôn nhếch chân mày một cái, tản ra xuất ra vạn đạo hoa hà, nâng đỡ Nhạc Tâm Thiện công kích: "Nhạc Tâm Thiện, đối một cái đệ tử bình thường xuất thủ, ngươi không ngại mất mặt sao? Lại nói đồ nhi ta nói không sai, tiếp tục ở chỗ này quấn quýt, xui xẻo sẽ chỉ là Hắc Bạch Thần Cung các ngươi. Mộc Khôi Tông xuất hiện tuyệt đối không phải ngẫu nhiên, bọn họ hẳn là đã sớm đến, tính toán kỹ tất cả mới xuất thủ, vốn là ta còn kỳ quái, bọn họ tại sao lại cố ý để chúng ta lấy được Tri Vi Giới, hiện tại ta minh bạch rồi, chính là muốn coi đây là mồi, dụ bọn ngươi hướng ta xuất thủ, ngăn cản các ngươi. Hiện tại ngươi ta ở chỗ này giao chiến, liền chính đã trúng gian kế của Mộc Khôi Tông!"

Nhạc Tâm Thiện trong lòng rùng mình, biết Lưu Vân Tiên Tôn nói có đạo lý.

Lần hành động này, Mộc Khôi Tông mới là chim sẻ, bọn họ khẳng định còn uẩn nhưỡng âm mưu gì đó.

Vừa nghĩ đến đây, Nhạc Tâm Thiện ý thức đến không thể đánh tiếp nữa, kêu lên: "Được, chuyện hôm nay, hãy liền coi như thôi!"

Nói liền muốn ngừng Hắc Bạch Thiên Địa mang mọi người rời khỏi.

Cố Tiêu Tiêu lại nói: "Đánh nửa ngày như vậy, là ngươi nói đi liền có thể đi sao?"

Cái gì?

Nhạc Tâm Thiện trừng mắt nhìn Cố Tiêu Tiêu.

Cố Tiêu Tiêu đã hướng Lưu Vân Tiên Tôn nói: "Sư phụ, hiện tại là thời điểm tốt nhân cơ hội gõ bọn họ một thoáng, bằng không lấy thực lực của sư phụ các ngươi, ngăn cản bọn họ khẳng định không phải vấn đề."

Lưu Vân Tiên Tôn trong mắt phát quang.

Tuy rằng hiện tại về thực lực so với đối thủ kém một đường, nhưng hữu tâm kéo dài, lại tuyệt đối là không thành vấn đề.

Lưu Vân Tiên Tôn cười ha hả: "Đồ nhi ngoan quả nhiên cơ linh. Nhạc Tâm Thiện, những vật tư khác các ngươi giao dịch cùng Cực Chiến Đạo thu được nắm một nửa đi tới, xem như là bù đắp đối với ra tay với chúng ta, nếu không thì, thì đừng trách ta lưu khách rồi!"

Nàng đến cũng chưa chắc là hi hãn những vật tư kia, bất quá bị Hắc Bạch Thần Cung đánh như thế một hồi, làm sao cũng phải tìm về bãi, trong lòng mới thoải mái.

Nhạc Tâm Thiện tức giận đến hồn thân co giật: "Hoang đường!"

Hắn đường đường Chấp Tử thành chủ, đứng đầu Thập Nhị Thiên Cương, làm sao có khả năng để Lưu Vân Tiên Tôn liền như vậy uy hiếp?

Thời khắc này cũng không nhắc lại rời khỏi chi sự, lại lần nữa phát động công kích đối với Lưu Vân Tiên Tôn.

Ninh Dạ đã kêu lên: "Đại Điện Thủ, đáp ứng bọn họ, đại sự làm trọng!"

"Ngậm miệng!" Nhạc Tâm Thiện đã phẫn nộ quát.

Lại là không quan tâm tất cả cũng phải đem Vạn Hoa Cốc chi nhân giết tại dưới chưởng.

Bên cạnh Lâm Lang Thiên đã tả oán nói: "Tiểu nha đầu toàn xuất chủ ý xấu."

Nữ tử này tuy là một trong Cửu Thiên Tiên Nữ, nhưng tính tình điềm đạm, không thích chiến đấu, thậm chí có thể nói là có chút nhát gan, chỉ là thiên phú kinh người, tại trong Vạn Hoa Cốc Cửu Thiên Tiên Nữ, tu vi đệ nhất, pháp thuật thần thông đệ nhất, nhưng một mực chán ghét chiến đấu, kinh nghiệm tác chiến thực tế lại là đếm ngược.

Tuy là Cửu Thiên tôn sư, tính tình nhưng cùng tiểu nhi nữ không khác, vì vậy thời khắc này càng là trách lên Cố Tiêu Tiêu.

Lưu Vân Tiên Tôn cười dài một tiếng: "Ngươi nha đầu này, quá là nhát gan, sao phải sợ hắn! Giải!"

Theo một tiếng hống này, thân thể Lưu Vân Tiên Tôn đã phóng thích ra vạn đạo quang huy, tại trong ánh sáng này, một cái thân ảnh rực rỡ từ từ hiển hiện, dáng dấp lão thái long chung lúc trước không tồn tại nữa, đi ra bất ngờ là một cái nữ tử dung mạo tuyệt mỹ đầu đội tán hoa, thân mặc hoa bào, tay cầm hoa trượng, dưới chân là vạn hoa bàn, không ngừng có cánh hoa rơi xuống, hình thành phồn hoa trường hà, lăn lộn chân trời, khí thế cao dương, uy nghiêm không thể nhìn thẳng, y như nữ đế.

Đây thình lình mới là chân diện mục của Lưu Vân Tiên Tôn.

Lưu Vân Tiên Tôn tính được là tu tiên giả thế hệ già nhất của Vạn Hoa Cốc, nhưng nhân tư chất có hạn, trước sau vô pháp đột phá Vô Cấu chi cảnh, vì cầu trường sinh, không thể không phong ấn tự thân, trường kỳ nằm ở trạng thái lão bà.

Nhưng khi nàng chân chính giải phóng tự ngã thì, khôi phục không chỉ có là dung nhan ngày xưa, còn có chiến lực bội tăng kia. Chỉ bất quá chuyện này đối với Lưu Vân Tiên Tôn mà nói, sẽ tiến một bước tiêu hao thọ nguyên của nàng, vì vậy không muốn dễ dàng sử dụng.

Thời khắc này mắt thấy Lưu Vân Tiên Tôn tự giải phong, chiến lực tăng vọt, Nhạc Tâm Thiện cũng là đại cau mày.

Chỉ là hắn hào ngôn đã ra khỏi miệng, như muốn hắn lúc này từ bỏ, lại là tuyệt đối không thể.

Đúng vào lúc này, chân trời lại là một đạo hỏa phù đưa thư mà tới.

Lần này lại là cho Nhạc Tâm Thiện.

Nhạc Tâm Thiện thu được tin tức, sắc mặt đột biến: "Mộc Khôi Tông kỳ tập Thiên Lao!"

Hiện tại hắn rốt cuộc biết mục đích của Mộc Khôi Tông là cái gì.

Chương 36 : Thần Mộc Phường

Chương 36: Thần Mộc Phường

Thần Mộc Phường.

Đây là một cái cửa hàng lấy bán ra vật liệu gỗ làm chủ, vật liệu gỗ chủ yếu đến từ chính Vân Tích Sơn Mạch. Vân Tích Sơn Mạch là một trong thất đại sơn mạch cảnh nội Mặc châu, chủ nhân của nó chính là Thanh Mộc Lão Tổ, bởi vậy Thanh Mộc Lão Tổ còn có cái tên gọi, liền gọi Vân Tích Chủ Nhân.

Bởi vì là Thanh Mộc đệ tử duyên cớ, Trì Vãn Ngưng tại Thần Mộc Phường cũng tính được là thiếu chủ nhân.

Thời khắc này trực tiếp tiến vào, bọn hạ nhân thấy Trì Vãn Ngưng, dồn dập hành lễ.

Trì Vãn Ngưng cũng không nói nhiều, dẫn theo Khâu Mộng Sơn Công Tôn Điệp đám người đi thẳng tới một chỗ thúy trúc lâm.

Trì Vãn Ngưng nói: "Trúc lâm thiên hải này, là sư phụ ta tại trong Thần Mộc Phường chủng hạ, bên trong có một cái Thông Dẫn Trúc, chính là từ Vân Tích Sơn Mạch đưa tới. Chỉ cần từ đây tiến vào, liền có thể trực tiếp xuất hiện tại Vân Tích Sơn Mạch, cho dù là đại trận thủ hộ của Chấp Tử Thành cũng vô pháp ngăn cản."

Tuy nói chạy đến Vân Tích Sơn Mạch là xa chút, nhưng dù sao cũng tốt hơn bị vây ở Chấp Tử Thành. Chỉ cần ra khỏi Chấp Tử Thành rồi, trời đất bao la, còn không phải mặc hắn tiêu dao.

Khâu Mộng Sơn lập tức đại hỉ, kêu lên: "Được, cái kia mau dẫn ta đi vào!"

Trì Vãn Ngưng nhưng chỉ lấy ánh mắt đồng tình nhìn hắn, cũng không nói lời nào.

Khâu Mộng Sơn biết ý của nàng, cũng không nói nhảm nữa dông dài, nói: "Ta hiện tại liền giải độc cho ngươi."

Nói đã huyễn hóa ra một phiến chỉ ảnh, rơi vào Trì Vãn Ngưng trên lưng, trong phút chốc điểm Trì Vãn Ngưng trăm nghìn phát, Trì Vãn Ngưng liền cảm thấy thể nội một trận quay cuồng, một cỗ âm ám độc kình tại thể nội bạo phát, trong nháy mắt tịch quyển toàn thân.

Tam Thi Độc!

Vẫn ẩn núp tại trong thân thể nàng Tam Thi Độc, tại dưới thủ pháp của Khâu Mộng Sơn thế mà bạo phát.

Khâu Mộng Sơn đã đem một hạt dược hoàn đầu nhập trong miệng Trì Vãn Ngưng: "Ăn, muốn giải độc, cần phải trước tiên phát động độc này. Tiếp sau đó dựa ta khẩu lệnh, vận chuyển pháp lực, thần hộ khai khuyết, liệt cung nhập vị. . ."

Trì Vãn Ngưng cũng không do dự, dựa Khâu Mộng Sơn nói vận chuyển, đem Tam Thi Độc không ngừng dẫn dắt.

Tam Thi chi độc chính là thiên hạ kỳ độc, trực tiếp xâm thực nguyên thần, ẩn giấu tính lại mạnh, phương pháp tốt nhất đối phó nó, chính là thừa dịp thời khắc bạo phát, vào lúc này là thời điểm

Tam Thi Độc yếu nhất, lấy bí pháp dẫn dắt, có thể đem Tam Thi Độc trừ khử, nếu như chờ Tam Thi Độc toàn diện xâm thực nguyên thần, cho dù là Yên Vũ Lâu cũng vô pháp.

Trong khoảng thời gian này, cần phải cực kỳ cẩn thận lưu ý, hơi có chỗ sơ suất, liền có thể có thể sắp thành lại bại.

Thời khắc này Khâu Mộng Sơn vì Trì Vãn Ngưng giải độc, Công Tôn Điệp trong lúc rảnh rỗi, nhìn nhìn bên cạnh Công Tôn Dạ, đột nhiên cười duyên một tiếng: "Thật không nghĩ tới, nguyên lai Công Tôn thượng sư là người của Yên Vũ Lâu ta, chỉ không biết, là ban đầu liền vào Yên Vũ Lâu, vẫn là sau đó gia nhập?"

Công Tôn Dạ nhìn Công Tôn Điệp một chút, lạnh nhạt nói: "Có liên quan gì tới ngươi?"

"Tùy tiện hỏi một chút a." Công Tôn Điệp nhéo thân thể một cái: "Nghe nói Công Tôn thượng sư xuất từ Nam Thủy Công Tôn thế gia. Công Tôn thế gia tại Mặc châu cũng coi như danh môn vọng tộc, hành động hôm nay của thượng sư, không sợ sẽ có thật nhiều ảnh hưởng đối với Công Tôn thế gia sao."

Công Tôn Dạ lạnh nhạt nói: "Ta ước gì người Công Tôn thế gia đều chết sạch đây."

Công Tôn Điệp che miệng cười nói: "Quả nhiên đồn đại không sai đây."

Công Tôn thế gia là danh môn vọng tộc một vùng Nam Thủy, tự thành một hệ, tuy không phải tiên môn, nhưng cũng cùng tiên môn không khác. Thời kỳ cường thịnh, càng là từng ra vài vị đại năng. Điều này khiến Công Tôn thế gia địa vị cực cao, cho dù là Hắc Bạch Thần Cung đối với Công Tôn thế gia cũng rất nhiều coi trọng.

Công Tôn Dạ tuy rằng xuất thân từ Công Tôn thế gia, nhưng chỉ là chi nhánh con thứ, vừa là chi nhánh lại là con thứ, địa vị tự nhiên cũng chẳng ra sao. Nhưng Công Tôn Dạ thiên phú kinh người, lúc tại Công Tôn thế gia cũng từng là nhân vật kiệt xuất thế hệ trẻ tuổi.

Vào lúc ấy Công Tôn Dạ, ý khí hăng hái, rất có ý định lấy sức một người vinh dự cửa nhà. Chỉ tiếc hắn tu hành tuy có thiên phú, làm người nhưng cũng chẳng ra sao, trường kỳ thụ ức hiếp, sau khi quật khởi càng khó tránh khỏi kiêu ngạo, đã đắc tội không ít người.

Công Tôn Dạ khi đó, vẫn là một cái người trẻ tuổi thâm tình chuyên nhất, có một bạn gái mến nhau nhiều năm. Nhưng không ngờ sau một lần xuất nhiệm vụ gia tộc trở lại, phát hiện bạn gái bị người cưỡng gian rồi giết chết.

Tại sau nhiều phen tra tìm, phát hiện hung thủ thế mà là người thừa kế thứ nhất của Công Tôn thế gia Công Tôn Trường Sách, song phương thân phận địa vị cách biệt quá lớn, lại không có đủ chứng cứ, Công Tôn Dạ tố cáo nhiều lần không được, trái lại bởi vậy đã đắc tội càng nhiều người, cuối cùng không thể không rời đi Công Tôn thế gia, trằn trọc tiến vào Hắc Bạch Thần Cung.

Vào lúc ấy Công Tôn Dạ, hẳn là muốn mượn Hắc Bạch Thần Cung chi lực hướng Công Tôn Trường Sách phát khởi báo thù. Làm sao Công Tôn thế gia địa vị cao thượng, lại đối với Hắc Bạch Thần Cung nói gì nghe nấy, cao tầng thường có giao hảo, Hắc Bạch Thần Cung làm sao lại có khả năng vì một mình hắn mà giết Công Tôn Trường Sách.

Từ sau đó trở đi, Công Tôn Dạ bỏ cuộc, tận tình thanh sắc.

Lấy tư chất tài hoa của hắn, vốn là cũng có cơ hội trùng kích Vô

Cấu cảnh, nhưng bởi vậy làm lỡ tu hành.

Bất quá đây chỉ là đồn đại, Hắc Bạch Thần Cung nghiêm cấm truyền bá loại tin tức này, một mực Công Tôn Điệp lại là biết đến.

Bởi vì nàng cũng là người của Công Tôn thế gia, bất quá địa vị so với Công Tôn Dạ càng thấp hơn, chỉ là một cái tiểu tốt xa tới không thể xa hơn .

Hai bên phân thuộc về họ hàng xa, lúc Công Tôn Dạ phản bội, Công Tôn Điệp thậm chí chưa xuất sinh, lẫn nhau cũng không có giao tình gì. Nhưng chuyện này, Công Tôn Điệp lại là biết đến.

Đều là kẻ phản bội Công Tôn thế gia, một cái vào Hắc Bạch Thần Cung, một cái thì tiến vào Ma Môn, cũng chỉ có thể nói vận mệnh gây nên.

Đương nhiên Công Tôn Điệp là không dự định cùng hắn nói cái này.

Thời khắc này nghe nàng nói như vậy, Công Tôn Dạ có chút cổ quái liếc nhìn nàng một cái: "Lâm quản sự rất có nhàn tâm a? Thời điểm như thế này lại vẫn có thể tán gẫu những chuyện nhàm chán này."

Công Tôn Điệp tư thái quyến rũ vuốt lọn tóc trên trán một cái: "Ta chỉ là một tiểu nhân vật, tiện mệnh một cái, chết thì chết thôi, không giống Công Tôn thượng sư, tiền đồ tốt đẹp, nếu như liền như thế mất đi rồi, không khỏi đáng tiếc."

Công Tôn Dạ hơi nhíu mày: "Lời này của ngươi có ý gì?"

Hắn dĩ nhiên cảm giác được một tia không đúng.

Lâm Sinh Kiều phản ứng rõ ràng dị thường, làm quản sự của Sương

Nguyệt Phường, phụ trách chuyện Trì Vãn Ngưng, bây giờ hành vi của Trì Vãn Ngưng gần như phản bội, nàng nhưng như không có chuyện gì xảy ra, cử chỉ này quá mức dị thường.

Trong lòng sinh ra cảm giác không ổn, Công Tôn Điệp đã nói: "Ta biết ngươi đang suy nghĩ gì, bất quá Công Tôn thượng sư là người thông minh, hẳn là không đến nỗi làm chuyện điên rồ chứ? Phải biết hai đại nguyên lão đã vào thành, một khi đánh lên, gây ra động tĩnh. . ."

Công Tôn Dạ trong lòng cảm giác nặng nề.

Hắn có thể cảm giác được, hiện tại thượng không Chấp Tử Thành, hai cỗ thần thức mạnh mẽ chính đang không ngừng nhìn quét, tìm kiếm tứ phương, không nghi ngờ chút nào chính là Vệ Xuân Nguyên cùng Khương Hồng Hào hai cái nguyên lão rồi.

Lúc này gây ra một chút động tĩnh, cũng có thể bị phát hiện, chỉ có thể phẫn nộ trừng mắt Công Tôn Điệp.

Công Tôn Điệp đã nói: "Kỳ thực Công Tôn thượng sư hẳn là cũng phát hiện, chuyện hôm nay, rất nhiều hành vi của các ngươi, từ lâu đã vào mưu kế của người khác. Dưới tình huống này, muốn muốn mạng sống. . ."

Công Tôn Dạ hít vào một ngụm khí lạnh, nhìn thẳng Công Tôn Điệp: "Ngươi đến cùng là kẻ nào?"

Hắn rốt cục ý thức được cái gì.

Công Tôn Điệp mỉm cười: "Công Tôn thượng sư chỉ cần ghi nhớ một chuyện là được, nghe lời, liền có thể sống."

"Ngươi nói cái gì?" Công Tôn Dạ nộ khí dâng lên.

Công Tôn Điệp nhưng ngửa đầu nhìn hướng lên phía trên: "Tính toán thời gian, hắn cũng nên đến."

Ai?

Công Tôn Dạ trong lòng đang tự kinh hãi, liền thấy trên không trung một người đã xuất hiện, thình lình chính là Thanh Mộc Lão Tổ.

Thanh Mộc Lão Tổ tại trên người Trì Vãn Ngưng hạ xuống cấm chế, tự nhiên là biết phương vị của Trì Vãn Ngưng, thời khắc này mắt thấy Khâu Mộng Sơn cùng Trì Vãn Ngưng, giận không nhịn nổi: "Khâu Mộng Sơn, muốn chết!"

Kinh nộ xuất thủ, thúy trúc lâm hết thảy thực vật liền đồng thời sống dậy, hóa làm vạn ngàn trúc tiễn, đâm hướng Khâu Mộng Sơn.

Chương 37 : Điều khiển

Chương 37: Điều khiển

"Tính kế nhân tính, kỳ thực cũng không phải khó nhất. Rất nhiều chuyện, chỉ cần xu thế ở đó, tự nhiên liền có thể nước chảy thành sông. Chân chính khó khăn, thường thường là nắm chắc thời cơ. . ."

Đây là điều trước khi hành động, Ninh Dạ nói với Trì Vãn Ngưng.

Một cái hậu quả của kế hoạch quá mức bàng đại, chính là không thể xuất hiện bất kỳ bất ngờ, mỗi một chút ngoài ý muốn đều có thể dẫn đến kế hoạch tiếp theo khó có thể chấp hành.

Chính bởi vậy, Ninh Dạ làm rất nhiều thủ đoạn ứng đối.

Tỷ như Hắc Bạch Thần Cung không có người phản bội nên làm như thế nào? Không sao, cho dù không có phản đồ nội ứng, Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán tối đa vẫn như cũ bảo lưu trong tay Hắc Bạch Thần Cung, thế nhưng xuất phát từ tham lam đối với Ngọc Hoàng Cốt, Hắc Bạch Thần Cung vẫn như cũ sẽ truy sát Khâu Mộng Sơn.

Tỷ như Khâu Mộng Sơn không có chạy thoát lại nên làm gì? Vậy cũng chỉ có thể thỉnh Đồ Thiên Quân xuất thủ, ám trợ Khâu Mộng Sơn thoát đi, bất quá điều này liền mang ý nghĩa hắn ghi nợ Cực Chiến Đạo một phần ân tình, còn có thể bị Cực Chiến Đạo biết bộ phận nền tảng của mình.

Nếu như Vạn Hoa Cốc không thể chặn đứng Khâu Mộng Sơn đây? Vậy thì chỉ có thể khiến Mộc Khôi Tông làm ác nhân rồi, vậy thì mang ý nghĩa hắn lại nợ Mộc Khôi Tông một phần đại lễ.

Tuyệt đại đa số bất ngờ, Ninh Dạ đều còn có biện pháp bù đắp.

Chân chính khó khăn, không phải là người, là thời cơ!

Tại trong kế hoạch của Ninh Dạ, có một khâu vô cùng trọng yếu, chính là vấn đề của Trì Vãn Ngưng.

Phiền phức của Trì Vãn Ngưng đến từ hai thứ, một cái là Tam Thi Đan, một cái là Thanh Mộc Lão Tổ.

Đem Khâu Mộng Sơn đẩy vào tử cảnh, là vì khiến cho hắn giải độc. Mà đem Thanh Mộc Lão Tổ dẫn đi tới, liền là muốn lợi dụng Khâu Mộng Sơn đối phó Thanh Mộc Lão Tổ.

Nhưng trong này có hai vấn đề.

Vấn đề thứ nhất chính là thời cơ Thanh Mộc Lão Tổ xuất hiện.

Đối với nhân tính, có thể tính kế, đại phương hướng cơ bản là không có sai.

Nhưng đối với thời cơ, muốn đem nắm chặt lại quá khó rồi —— dù sao Thanh Mộc không phải Doãn Thiên Chiếu, Vấn Thiên Thuật khó dòm ngó thời cơ.

Thời cơ hoàn mỹ nhất, tự nhiên là Khâu Mộng Sơn vừa mới giải xong độc, Thanh Mộc Lão Tổ liền đi đến.

Nhưng loại thời cơ này lấy giây làm đơn vị, hầu như không thể nào tinh chuẩn nắm chắc, cho dù có Côn Lôn Kính cũng vô dụng.

Vì vậy Ninh Dạ căn bản không dám đem hi vọng thả ở phương diện này, hắn không dám để cho Thanh Mộc Lão Tổ tới trễ, bởi vì Thông Dẫn Trúc tuy rằng chân thực tồn tại, nhưng kỳ thực cũng không thể đột phá đại trận phong tỏa —— Hắc Bạch Thần Cung là sẽ không cho phép bất luận cái môn hạ nào nắm giữ quyền hạn đột phá phong tỏa.

Khâu Mộng Sơn một khi biết được việc này, chắc chắn sẽ lập tức tru diệt Trì Vãn Ngưng.

Vì vậy hắn chỉ có thể khiến Thanh Mộc Lão Tổ đến sớm.

Điều này sẽ dẫn tới một vấn đề, Trì Vãn Ngưng độc không kịp hoàn toàn giải!

Dưới tình huống này, Khâu Mộng Sơn tuyệt đối sẽ không vì giải độc cho Trì Vãn Ngưng mà đem chính mình hãm nhập khốn cảnh, nhất định sẽ từ bỏ nàng.

Mà ngoài ra một vấn đề khác chính là phong ba chiến đấu gợi ra, sẽ dẫn đến hai đại nguyên lão chú ý.

Một khi hai cái Niết Bàn đại lão đi tới, vậy thì cái gì đều đừng nói.

Mấu chốt giải quyết cái vấn đề này, chính là Tri Vi Giới!

Vì vậy nếu như Lưu Vân Tiên Tôn không cho mượn Tri Vi Giới, như vậy việc của Trì Vãn Ngưng cũng chỉ có thể để sau.

May mà Lưu Vân Tiên Tôn vẫn tính khí quyển, cho bọn họ cơ hội này.

Thời khắc này vừa thấy Thanh Mộc Lão Tổ đi tới, Công Tôn Điệp ánh mắt hơi sáng lên, hướng tới Công Tôn Dạ nở nụ cười, nói: "Nhớ kỹ ta nói cho ngươi."

Cái gì?

Công Tôn Dạ ngẩn ra, liền thấy trong rừng trúc, dị quang bất ngờ nổi lên, một đạo quang huy đột nhiên thăng đằng, một cái hộp ngọc thịnh phóng quang huy, bao phủ toàn trường, chính là Tri Vi Giới.

Khâu Mộng Sơn, Thanh Mộc Lão Tổ, Công Tôn Dạ toàn bộ hoảng hốt, Tri Vi Giới làm sao lại xuất hiện ở đây?

Nhưng một lần xuất thủ này đột ngột mà đến, càng mượn tác dụng trận pháp —— rừng trúc này sớm bị Ninh Dạ bí mật bố trí trận pháp, lại thêm Thiên Cơ làm chủ, Thần Mộc Phường là địa bàn của Thanh Mộc Lão Tổ, nhưng bình thường vô sự sẽ không đến đây, không nghĩ tới lại bị tính kế ở trên địa bàn của chính mình. Mà trận pháp cũng chỉ là dùng để che giấu sự tồn tại của Tri Vi Giới, thời khắc này một khi phát động, đã đem Thanh Mộc Lão Tổ, Khâu Mộng Sơn, Trì Vãn Ngưng còn có Công Tôn Dạ, Công Tôn Điệp toàn bộ tráo nhập.

Vô số tu sĩ trong giới kia sớm đã được dặn dò, vừa thấy mọi người tiến vào, Công Tôn Điệp một chỉ Thanh Mộc Lão Tổ nói: "Giết hắn!"

Vô số tu sĩ liền phân dũng lao tới Thanh Mộc Lão Tổ.

"Hỗn đản!" Thanh Mộc Lão Tổ thấy thế, nào còn không quá rõ ràng bản thân đã trúng kế.

Tất cả những thứ này tuyệt đối là một cái âm mưu!

Nhưng hắn hiện tại coi như minh bạch cũng đã chậm, vô số tu sĩ dồn dập hướng hắn giết tới.

Hắn mặc dù là Vô Cấu đại năng, nhưng đối diện đông đảo tu sĩ liều mạng trở ngại, nếu muốn phá giới cũng là không thể.

Khâu Mộng Sơn cũng là trong lòng kinh hãi, trừng mắt nhìn Trì Vãn Ngưng: "Tri Vi Giới làm sao lại ở trong tay ngươi?"

Trì Vãn Ngưng không khách khí nói: "Ngớ ngẩn, bây giờ nói những thứ này lãng phí thời gian. Còn không lập tức giải độc cho ta? Hiện tại Tri Vi Giới tại trong tay người của ta, đã có Tri Vi Giới, ngươi liền có thể rời khỏi!"

Khâu Mộng Sơn như mộng sơ tỉnh.

Đúng rồi, chỉ cần ẩn thân trong Tri Vi Giới, đánh tới trời long đất lở, hai đại nguyên lão kia cũng không thể nào phát hiện.

Nhưng hắn cũng không phải người ngu, cả giận nói: "Các ngươi phát động Tri Vi Giới, khẳng định đã bị Hắc Bạch Thần Cung phát hiện."

"Yên tâm đi, chúng ta đã ở chỗ này bày xuống Yểm Tinh Trận, có thể che giấu Tri Vi Giới phát động, hai đại nguyên lão tạm thời sẽ không phát hiện. Hơn nữa Thiên Cơ độn thuật vô song, đã mang theo Tri Vi Giới rời khỏi rồi." Công Tôn Điệp nói.

Khâu Mộng Sơn ngạc nhiên nhìn Công Tôn Điệp: "Ngươi không phải Lâm Sinh Kiều, ngươi đến cùng là kẻ nào?"

Công Tôn Điệp cười dài một tiếng, đã biến trở về hình dáng vốn có:

"Công Tôn Điệp tham kiến Khâu đại đô sứ."

"Công Tôn Điệp?" Khâu Mộng Sơn tức đến muốn thổ huyết, lòng bàn tay hơi lỏng, Trì Vãn Ngưng độc khí công tâm, đã ói ra một ngụm máu lớn, quát lên: "Khâu Mộng Sơn, giải độc cho ta, nếu như ta chết rồi, ngươi đời này đừng hòng chạy ra Chấp Tử Thành!"

"Mẹ!" Khâu Mộng Sơn hướng tới Công Tôn Dạ hô: "Công Tôn Dạ, giết con đàn bà này!"

Công Tôn Dạ đã nhìn hướng Công Tôn Điệp, Công Tôn Điệp hì hì nở nụ cười: "Uy, còn nhớ ta đã nói với ngươi sao?"

Công Tôn Dạ nhất trệ.

Công Tôn Điệp đã nói: "Chờ ở nơi đó đừng động, bằng không ngươi sẽ chết."

Nói vỗ tay mấy lần, bên người đã xuất hiện nhóm lớn tu sĩ Tri Vi Giới.

Tri Vi Giới Vạn Pháp tu sĩ đã trong chiến đấu cùng Nhạc Tâm Thiện lúc trước hầu như chết sạch, thời khắc này xuất hiện đại thể là tu sĩ Hoa Luân, thế nhưng số lượng đông đảo.

Bất quá chân chính uy hiếp đến Công Tôn Dạ không phải số lượng, mà là Công Tôn Điệp lên tiếng.

Hắn biết rõ bản thân đã ở vào thời khắc lựa chọn mấu chốt nhất, hắn không phải Khâu Mộng Sơn, không có năng lực phá thiên. Nếu như Công Tôn Điệp không thả hắn, vậy hắn đời này liền sẽ bị vây ở trong Tri Vi Giới , sinh tử nằm trong tay người.

Thời khắc này nhìn Công Tôn Điệp, hắn nghĩ nghĩ, nói: "Ta làm sao tin tưởng ngươi sẽ không giết ta?"

Công Tôn Điệp hồi đáp: "Giải quyết đi Thanh Mộc Lão Tổ xong, Trì Vãn Ngưng liền tự do. Nhưng nàng sẽ không bỏ qua thân phận tại Yên Vũ Lâu của bản thân, mà là sẽ tiếp tục hợp tác với Yên Vũ Lâu."

Công Tôn Dạ đã minh bạch.

Thân phận Yên Vũ Lâu của Trì Vãn Ngưng không thể bại lộ, nàng muốn chỉ là sống sót.

Cho nên nàng làm tất cả, đều chỉ là vì giải trừ Tam Thi Độc, vì giết chết Thanh Mộc Lão Tổ, chỉ cần hai chuyện này giải quyết đi, vậy nàng liền vẫn như cũ có thể hợp tác với Yên Vũ Lâu.

Đương nhiên, không còn là thân phận làm quân cờ cho người, mà là thân phận bình đẳng hợp tác.

Dưới tình huống này, nàng không cần thiết giết Công Tôn Dạ, mà sẽ lưu lại hắn, cho mình sử dụng.

Ý thức được điểm này, Công Tôn Dạ nói: "Là chủ ý của Ninh Dạ chứ?"

Công Tôn Điệp hì hì nở nụ cười: "Muốn sống, liền nghe lời. Hiện tại việc quan trọng đệ nhất chính là giết chết Thanh Mộc!"

Chương 38 : Huyết Thần Chú

Chương 38: Huyết Thần Chú

Mắt thấy Công Tôn Dạ bị Công Tôn Điệp thuyết phục, Khâu Mộng Sơn vừa kinh vừa nộ.

Hắn không phải người ngu, đối diện loại tình huống này, trong lòng đã cực không tín nhiệm đối với Trì Vãn Ngưng, trong lòng hung ác, đột nhiên hướng tới Trì Vãn Ngưng liên phách mấy chưởng, quát lên: "Trì Vãn Ngưng, Tam Thi Độc lão tử giúp ngươi giải sáu thành, còn lại bốn thành đã vì ngươi phong lại, đợi lão tử thoát vây xong lại giải cho ngươi. Mặt khác lão tử còn gieo xuống cho ngươi Thị Huyết Chú, ngươi biết chú pháp này lợi hại. Nếu như ngươi dám bán đứng lão tử, coi như ngươi có thể chống được bốn thành Tam Thi Độc còn lại, cũng sẽ trở nên như lão tử đồng dạng, từ nay không thịt người không vui!"

Nói càng là liền như vậy ngừng tay.

Trì Vãn Ngưng cũng không để ý, gật đầu nói: "Được, nếu như thế, giết Thanh Mộc, ta liền thả ngươi tự do!"

"Hảo!" Khâu Mộng Sơn cũng biết dưới tình huống này không có gì để nói, Thanh Mộc Lão Tổ nhất định phải chết.

Đã vươn mình phi khởi, lao về phía Thanh Mộc.

"Vãn Ngưng, ngươi!" Thanh Mộc Lão Tổ tức giận cả người đều bất hảo rồi, trừng mắt nhìn Trì Vãn Ngưng.

Trì Vãn Ngưng ngước nhìn trời xanh: "Sư phụ, tâm tư của ngươi, ta đều minh bạch. Bất quá muốn ta liền như vậy cam tâm ngồi chờ chết, lại là không thể. Bây giờ đệ tử bất hiếu, tính toán sư phụ, cũng là vì tự vệ. Kính xin sư phụ sơm sớm chết đi, đệ tử cũng hảo an tâm."

"Nghiệt đồ!" Thanh Mộc Lão Tổ đã quát vang nổ ra các loại thần thông, trong thiên không che kín thanh sắc quang huy, đại địa bỗng dưng thăng xuất vô số thúy thực, mạn quyển thương mang, phân phân nhiễu nhiễu dâng tới tứ phương, phần lớn càng là lao tới Trì Vãn Ngưng, lại là đã triệt để từ bỏ Trì Vãn Ngưng, muốn đem nàng tự tay kích sát.

Chỉ là Khâu Mộng Sơn lại không thể nào ngồi xem hắn giết Trì Vãn Ngưng , tương tự đáp lại công kích.

Song phương liền như vậy Ầm Ầm Ầm đối chiến, hai cái Vô Cấu cảnh đại lão tại tam cấp tiểu thế giới đối chiến, chính là cách cục một phiến thiên băng địa diệt.

Hai người này thực lực tương cận, như chỉ là bọn họ quyết đấu, nếu muốn quyết ra thắng bại cũng không dễ dàng.

Thế nhưng sau một khắc, Trì Vãn Ngưng đã kêu lên: "Thiên Cơ, giúp Khâu Mộng Sơn, giết Thanh Mộc."

Ngoài Tri Vi Giới, Thiên Cơ đã xuất thủ.

Vậy là thiên địa lại biến, thiên không nguyên bản không không đãng đãng, càng là biến hóa thành đại địa, phảng phất thế giới đã biến thành một cái vỏ trứng, trên dưới đều là đại địa.

Vô số đất đá cự trụ từ mặt đất phía trên dũng hiện, điên cuồng đâm về Thanh Mộc Lão Tổ.

Thiên Cơ tuy rằng chỉ là Hoa Luân cảnh, nhưng thân tại ngoại giới, giống như là thượng giới chi nhân, dưới thượng giới bổ trợ, uy năng đề thăng đâu chỉ trăm ngàn lần.

Dù vậy, Thanh Mộc Lão Tổ lấy thực lực cảnh giới thứ tư, kỳ thực cũng có thể lực kháng. Thế nhưng Thiên Cơ cùng Khâu Mộng Sơn song trọng giáp công, càng có vô số tu sĩ trong Tri Vi giới phụ trợ, lại khiến cho hắn triệt để rơi vào tuyệt cảnh.

Thanh Mộc Lão Tổ vừa kinh vừa nộ, hô lớn: "Khâu Mộng Sơn, ngươi cho rằng giết ta, ngươi liền có thể sống sao? Trì Vãn Ngưng tiện nhân kia, tuyệt đối sẽ không để ngươi chạy thoát."

Khâu Mộng Sơn nhất trệ.

Trì Vãn Ngưng cao giọng thét lên: "Ta thân trúng kịch độc, mệnh trong tay ngươi. Khâu Mộng Sơn, ngươi còn sợ gì?"

Khâu Mộng Sơn cắn răng một cái, vẫn là lựa chọn tin tưởng Trì Vãn Ngưng, cười gằn nói: "Thanh Mộc Lão Tổ, giết ngươi, trở lại cũng coi như có cái bàn giao!"

Oanh Oanh Oanh Oanh!

Liên tiếp phá thiên chi quyền hướng tới Thanh Mộc Lão Tổ điên cuồng nổ ra.

Thanh Mộc Lão Tổ triệt để tuyệt vọng.

Hắn biết hôm nay bản thân đã là tất phải chết, đặc biệt căm hận nhìn hướng Trì Vãn Ngưng: "Tiện nhân, ngươi cho rằng như vậy liền có thể thoát khỏi khống chế của ta sao? Ngươi đã chú định là lô đỉnh của ta, lão tử như chết, ngươi cũng sẽ không dễ chịu. Lên cho ta!"

Thân thể của Trì Vãn Ngưng càng không tự chủ được bay lên, hướng về Thanh Mộc Lão Tổ bay đi.

Hắn càng là muốn vào lúc này, cường hành luyện hóa Trì Vãn Ngưng, khiến cho cùng bản thân nhất thể.

Điều này sẽ không khiến cho thực lực của hắn tấn thăng, ngược lại sẽ bởi vì không được viên mãn, càng thêm nguy hiểm, nhưng đầy đủ giết chết Trì Vãn Ngưng rồi!

Thậm chí có thể mượn lực lượng bạo phát trong nháy mắt kia đem mấy người Khâu Mộng Sơn cũng lôi xuống nước.

Coi như chết, cũng phải cùng các ngươi đồng quy vu tận!

Công Tôn Điệp đã kêu to: "Khâu Mộng Sơn, Vãn Ngưng nếu như chết rồi, ngươi cũng không thể sống một mình!"

Khâu Mộng Sơn quát to một tiếng vồ tới, toàn lực ngăn cản.

Chỉ là Thanh Mộc Lão Tổ đã liều mạng, từng đạo từng đạo sóng gợn thanh sắc đầy trời tuôn ra, toàn lực cuốn lấy Khâu Mộng Sơn, Trì Vãn Ngưng thì không hề thụ trở ngại bay về phía Thanh Mộc.

Mắt thấy liền sắp rơi vào trong tay Thanh Mộc Lão Tổ, Khâu Mộng Sơn sốt sắng, bỗng quát lớn một tiếng, cuồng thổ một ngụm máu tươi, máu kia phi nhập không trung, hóa thành một mảnh huyết hà, càng là sinh sinh ngăn cách hai người.

"Vô dụng!" Thanh Mộc Lão Tổ kêu to một tiếng: "Chết đi, tiện nhân!"

Càng là hướng tới Trì Vãn Ngưng phát động cách không luyện hóa.

Cách không luyện hóa hiệu quả quá kém, nhưng hắn hiện tại muốn đã không phải lô đỉnh cùng tấn thăng, mà là Trì Vãn Ngưng chết, hiệu quả, hắn đã sớm không tính đến.

Liền thấy Trì Vãn Ngưng trường thổ tiên huyết, toàn thân mỗi một lỗ chân lông đều bắn ra huyết châu, khắp toàn thân từ trên xuống dưới hết thảy máu tươi đều trong nháy mắt ly thể mà xuất, bay về phía Thanh Mộc Lão Tổ, dưới một chiêu này, Trì Vãn Ngưng càng là bị hắn ép thành người khô rồi.

"Tỷ tỷ!" Công Tôn Điệp hô to.

Trì Vãn Ngưng nhưng chỉ là nở nụ cười.

Nàng còn sống.

Thân là tu tiên giả, tu hành tới trình độ nhất định, sinh mệnh cường nhận, chỉ là đơn thuần hút ra huyết dịch, đã không thể khiến cho nàng liền như vậy chết đi, nhưng cũng đã cách cái chết không xa, bởi vì nàng bị rút ra không chỉ có là máu tươi, còn có cả người toàn bộ sinh cơ.

Nhưng nàng vẫn còn đang cười.

Cười đến vui vẻ sung sướng.

Nàng nói: "Đa tạ rồi."

Đa tạ?

Đa tạ cái gì?

Thanh Mộc Lão Tổ sững sờ, đột nhiên thân thể run lên.

Máu của nàng có độc!

Tam Thi Độc!

Còn có Thị Huyết Chú!

Chuyện gì vậy?

"Huyết Thần Chú?" So với Thanh Mộc Lão Tổ, Khâu Mộng Sơn lại là càng hiểu huyết chú chi pháp.

Trì Vãn Ngưng dùng thế mà là Huyết Thần Chú!

Năm đó Trì Vãn Ngưng vì thoát khỏi khống chế, phương pháp ban đầu nghĩ tới chính là Huyết Thần Chú, chỉ là pháp này yêu cầu quá cao, khó có thể sử dụng.

Thế nhưng thời khắc này nàng lại dùng tới rồi.

Thanh Mộc muốn luyện hóa Trì Vãn Ngưng, vốn sẽ phải hút hết tất cả của Trì Vãn Ngưng, bao gồm cả huyết nhục, mà Tam Thi Độc lại là có thể chuyển di, bằng không Yên Vũ Lâu cũng sẽ không thử nghiệm thông qua loại thủ pháp này khống chế Thanh Mộc.

Vì vậy Thanh Mộc vốn là nhân tuyển tốt nhất của Huyết Thần Chú.

Chỉ bất quá Thanh Mộc Lão Tổ thực lực quá mạnh, tại tình huống bình thường, Trì Vãn Ngưng căn bản không thể nào tính toán hắn —— dù sao nàng muốn không phải huyết độc cho đối phương, mà là mạng sống của bản thân.

Nhưng hiện tại Thanh Mộc bị Khâu Mộng Sơn bức bách, không rảnh chú ý Trì Vãn Ngưng, rốt cục cho Trì Vãn Ngưng cơ hội.

Chỉ là pháp này cũng xác thực nguy hiểm cực kỳ, Khâu Mộng Sơn xuất lực cho dù là hơi hơi thiếu một ít, Trì Vãn Ngưng khả năng liền trực tiếp chết rồi.

Đây là một hồi đánh cược, đánh cược chính là Khâu Mộng Sơn sẽ không vì Trì Vãn Ngưng toàn diện giải độc, đồng thời cũng đánh cược Thanh Mộc Lão Tổ nhất định sẽ liều mạng kéo nàng xuống nước.

Đây là tính toán đối với nhân tính, nhưng rốt cục tính toán thành công.

Thời khắc này, Trì Vãn Ngưng độc tính toàn giải, ngược lại là Thanh Mộc Lão Tổ thay thế Trì Vãn Ngưng trúng độc, hơn nữa Tam Thi Độc cùng Sáp Huyết Chú trực tiếp bạo phát, tại trên người Thanh Mộc Lão Tổ dẫn động ra hậu quả đáng sợ, liền thấy trong khoảnh khắc đó, Thanh Mộc Lão Tổ toàn thân đều bắt đầu thối rữa.

Tam Thi chi độc, hủ tâm thực thần, trực tiếp từ tầng diện thần hồn tuyệt diệt đối thủ, khủng bố cực điểm.

Thanh Mộc Lão Tổ điên cuồng hô to, nhưng vô trợ với tao ngộ bi thảm của bản thân.

Thần hồn của hắn đang hòa tan, thân thể đang thối rữa, đáng sợ nhất chính là bởi Sáp Huyết Chú tồn tại, những máu tươi trong thân thể hủ hóa kia lưu lại lại vẫn hấp dẫn chính hắn —— hắn bắt đầu nuốt ăn bản thân.

Một màn này nhìn đến Khâu Mộng Sơn cũng kinh hãi không thôi, dù hắn từng làm vô số táng tận thiên lương chi sự, nhưng tại thời khắc này sinh khởi khủng bố sợ hãi tâm tình.

Nhưng mà đúng vào lúc này, dị biến tái khởi.

Thiên địa phong vân lại biến, trong thiên không mặt đất hóa thành một cái cự thủ, tóm lấy Thanh Mộc.

"Muốn báo thù không?" Thanh âm Thiên Cơ từ thiên ngoại truyền đến, phảng phất ác ma thì thầm: "Cho ngươi một cơ hội."

Hắn nói, đã đem Thanh Mộc ném về hướng Khâu Mộng Sơn.

Chương 39 : Đắc thủ

Chương 39: Đắc thủ

"Chết đi!"

Thanh Mộc Lão Tổ hô to.

Ý chí còn sót lại vẫn như cũ bảo lưu một tia thanh tỉnh, hắn biết đối thủ chỉ là đang lợi dụng hắn.

Thế nhưng phẫn nộ, căm hận, vô tận oán độc thiêu đốt lý trí của hắn, hắn không chỉ có thống hận Trì Vãn Ngưng, cũng tương tự thống hận Khâu Mộng Sơn.

Thời khắc này, cho dù là bị đối thủ lợi dụng, cũng đã không còn lựa chọn.

Đem hết thảy lực lượng đều phóng thích ra, thần thông, pháp lực, tu vi của Thanh Mộc, còn có thân thể, nguyên thần hắn, cùng với kịch độc chịu đựng, tại một khắc này đều hoàn toàn mở rộng, hóa thành một phiến thanh vân vô bờ, chụp hướng Khâu Mộng Sơn.

"Tiện nhân!" Khâu Mộng Sơn làm sao không biết bản thân chính đang đối mặt cái gì?

Qua cầu rút ván!

Đã biết nhiều bí mật của bản thân như vậy, Trì Vãn Ngưng tuyệt đối sẽ không để hắn sống tiếp trên đời.

Hắn nhất định phải chết!

Hắn thét gào, hắn giãy dụa, hắn muốn phản kích.

Nhưng thời khắc này, không còn là hắn cùng người khác đối kháng Thanh Mộc, mà là tất cả mọi người đồng thời liên hợp lại đối kháng hắn!

Thiên địa phản phục, sát cơ vô hạn.

Thanh Vân bao phủ, mặt đất sụt lún.

Vạn tu quần vũ, huyết vụ phiên đằng!

Thanh vụ Thanh Mộc Lão Tổ biến thành đã triệt để bao lại Khâu Mộng Sơn: "Cùng ta đồng thời chết đi!"

Trong thét gào thê lệ, Khâu Mộng Sơn điên cuồng giẫy giụa.

Thế nhưng Tam Thi Độc tại một khắc này tương tự xâm thực thân tâm hắn, thần hồn của hắn, tất cả của hắn.

Cùng Thanh Mộc Lão Tổ bất đồng chính là, cách hai tầng lan truyền, độc Khâu Mộng Sơn trúng đã yếu đi rất nhiều, nhưng điều này không có khiến hắn tránh được tử vong, chỉ là khiến thời gian thống khổ của hắn gia tăng.

Công Tôn Điệp đã tiếp được Trì Vãn Ngưng từ trên trời rơi rụng, cấp tốc rót vào miệng nàng một bình lớn tràn đầy Thuần Âm Nguyên Thủy.

Đã có vật này, Trì Vãn Ngưng liền tạm thời có thể bảo đảm mạng sống.

Sau đó nàng lấy ra Lưu Ảnh Thạch tráo hướng thiên không: "Lưu Vân Tiên Tôn hẳn sẽ thích hình ảnh này."

Trì Vãn Ngưng đáp lại nụ cười: "Chỉ là chưa chắc sẽ yêu thích điêu linh chi địa sau khi đại chiến này. . . Tri Vi Giới thụ tổn nghiêm trọng."

"Không sao, vô luận nhân gian biến ảo thế nào, thế giới tổng là tồn tại. . . Cũng tổng sẽ cân bằng."

"Đúng a. Vô luận nhân gian biến ảo thế nào, bạch vân thương cẩu, thế (giới) này bất động." Trì Vãn Ngưng thong thả nói một câu, sau đó nhắm mắt lại.

Trầm trầm ngủ say.

Trong thiên không gợn sóng dần dần đình chỉ.

Thanh Mộc chết rồi.

Khâu Mộng Sơn cũng chết rồi.

Thời điểm Thanh Mộc chết, thậm chí ngay cả một bộ thi hài cũng không có, hắn đem hết thảy của bản thân đều hóa thành năng lượng phục cừu cuối cùng.

So sánh ra, Khâu Mộng Sơn đến còn để lại hài cốt.

Hài cốt bị ăn mòn ban ban điểm điểm, liền như vậy sừng sững tại trên mặt đất, xem ra dữ tợn khủng bố cực điểm, tựa như một tôn hài cốt điêu tượng, chỉ là tại bên hông còn treo hộp ngọc Ngọc Hoàng Cốt kia cùng túi giới tử của hắn.

"Được rồi, sự tình xem như là đã giải quyết." Công Tôn Điệp thở phào một tiếng, nói nhìn hướng Công Tôn Dạ.

Công Tôn Dạ trong lòng căng thẳng.

Công Tôn Điệp hì hì nở nụ cười: "Đừng lo lắng, chí ít đối với ngươi, chúng ta là nói lời giữ lời, Nhạ, nuốt xuống cái này, ngươi chính là người của chúng ta rồi."

Nói ném cho hắn một viên dược hoàn.

Công Tôn Dạ cũng không nhìn, trực tiếp ăn, hiển lộ hết thành ý.

Hắn biết không thể nào chỉ dựa vào mấy câu nói liền làm cho đối phương tín phục, cách làm hiện tại này đã là kết quả tốt nhất.

"Sau khi trở về biết nên nói như thế nào chưa?" Công Tôn Điệp hỏi.

Công Tôn Dạ cười nói: "Đó là tự nhiên, Khâu đại quản sự không thể đào tẩu, cùng Thanh Mộc Lão Tổ đồng quy vu tận, vì Yên Vũ Lâu cúc cung tận tụy, hài cốt này chính là chứng minh tốt nhất . Còn cái khác, Dạ hết thảy không rõ ràng."

"Rất tốt." Công Tôn Điệp ống tay áo một vũ: "Thiên Cơ, thả chúng ta ra đi."

Sau một khắc Công Tôn Dạ thấy hoa mắt, đã xuất hiện trở lại ở bên ngoài, lại phát hiện bản thân đã là ở nơi nào đó ngoài thành, trước mắt chỉ có Công Tôn Điệp, Thiên Cơ cùng với Trì Vãn Ngưng hôn mê bất tỉnh ba cái.

Ngoài như vậy ra còn có một người, thế mà là Cừu Bất Quân.

Có Cừu Bất Quân tại, Công Tôn Dạ liền tâm tư cường đoạt thuốc giải đều chết rồi, lập tức liền nói: "Tiếp đó, chúng ta nên làm như thế nào?"

Công Tôn Điệp cũng không để ý tới hắn, mà là nhìn hướng thiên không phương xa.

Phương hướng Cửu Cung Sơn , tương tự là phong vân dũng động.

Một trận đại chiến đang ở nơi đó bạo phát.

"Lão đầu nhi, tình huống bên kia thế nào rồi?"

Cừu Bất Quân cười nói: "Giới Như Sinh chết rồi, Mộc Khôi Tông căn bản cũng không có ý định cứu hắn ra, mà là dùng hắn luyện Ác Niệm Sát Cốt."

"Ác Niệm Sát Cốt? Thật là bạo tay, dùng một cái Niết Bàn cảnh luyện chế Ác Niệm Sát Cốt!" Công Tôn Điệp chà chà than thở: "Mộc Khôi Tông quả nhiên đủ tuyệt đủ tàn nhẫn! Món đồ này giá trị, sợ là còn cao hơn Ngọc Hoàng Cốt chứ?"

"Không giống nhau, không giống nhau!" Cừu Bất Quân lắc đầu liên tục: "Ngọc Hoàng Cốt tác dụng ở chỗ tu hành, mà Ác Niệm Sát Cốt, lại là một kiện ma vật sát phạt chân chân chính chính. Đã có vật này, chú thuật của Mộc Khôi Tông liền sẽ càng thêm đáng sợ, địa vị có thể so với Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán, thậm chí càng có chỗ hơn."

"Vậy tại sao còn không chạy? Nhìn dáng dấp đánh cho rất náo nhiệt

a. Chỉ dựa vào mấy người Tử Lão bọn hắn, hẳn là không phải đối thủ của Hắc Bạch Tử cùng đại nguyên lão chứ?"

"Chỉ dựa vào bọn họ đương nhiên không đủ, bất quá ngươi sẽ không thật sự cho rằng, lần này chỉ có bọn họ đến chứ?" Cừu Bất Quân cười lạnh: "Âm Vô Cữu cùng Thiên Thi, Địa Thi cũng tới."

Công Tôn Điệp giật mình há to miệng.

Mấy vị chung cực đại lão của Mộc Khôi Tông thế mà đều đến?

Bất quá ngẫm lại cũng đúng, muốn tại trên địa bàn của Hắc Bạch Thần Cung mưu đoạt bảo vật, các đại năng làm sao có khả năng không khuynh sào xuất động.

Không chỉ có như vậy, Mộc Khôi Tông còn nham hiểm bày xuống mai phục.

Tử Lão chỉ là danh nghĩa, bảo đảm có thể đem Hắc Bạch Tử cùng đại nguyên lão hấp dẫn tới, khi bọn họ hướng Tử Lão xuất thủ thì, ba vị đại năng của Mộc Khôi Tông đồng thời xuất thủ, đánh lén Hắc Bạch Tử.

Tràng đại chiến phương xa kia, chính là tại dưới loại tình huống này phát sinh.

Bất quá so với lần trước Tử Lão đánh lén Nhạc Tâm Thiện, tràng chiến đấu này nếu muốn trọng thương đám người Hắc Bạch Tử sợ là không thể, dù sao nơi này chính là trọng địa của Hắc Bạch Thần Cung, theo đại chiến triển khai, đã có vô số người tham dự, liền ngay cả hai vị nguyên lão của Chấp Tử Thành cũng gấp gấp chạy về.

Lần chiến đấu này, mục đích thực sự vẫn là phải an toàn mang về Ác Niệm Sát Cốt, thuận tiện chủng chú, khiến Hắc Bạch Tử bọn họ làm lỡ tu hành một quãng thời gian.

Cừu Bất Quân lại đã không có hứng thú để ý tới chiến sự bên kia, chuyển hỏi Công Tôn Điệp: "Ngọc Hoàng Cốt lấy được chưa?"

"Lấy được rồi." Công Tôn Điệp lấy ra Ngọc Hoàng Cốt cùng hai cái túi giới tử, nói: "Khâu Mộng Sơn là của ta, Thanh Mộc về các ngươi."

"Hảo, hảo!" Cừu Bất Quân cũng không tính toán với nàng.

Cầm lấy Ngọc Hoàng Cốt, đã là liên hệ với Ninh Dạ cùng Cố Tiêu Tiêu.

Xa xa thiên ngoại.

Nhạc Tâm Thiện trừng mắt nhìn Lưu Vân Tiên Tôn.

Hắn không hề động thủ.

Bởi vì tình thế chính đang tiến một bước chuyển biến xấu.

Báo nguy hỏa phù một đạo tiếp một đạo bay tới, chỉ là Nhạc Tâm Thiện vẫn một mực không hề lay động.

Nhưng mà theo tin tức không ngừng truyền đến, khi nhìn thấy hỏa phù báo nguy gần nhất thì, Nhạc Tâm Thiện triệt để chấn động.

"Tình huống gì vậy?" Phong Đông Lâm nhìn ra hắn sắc mặt khác thường.

Nhạc Tâm Thiện mật ngữ đáp lại: "Mộc Khôi Tông đem Giới Như Sinh luyện hóa thành Ác Niệm Sát Cốt, Tử Lão lấy thân làm mồi, Âm Vô Cữu suất Thiên Thi, Địa Thi ngụy trang thành khôi lỗi, đột nhiên xuất thủ đánh lén, chưởng giáo cùng đại nguyên lão đều thụ thương."

Phong Đông Lâm giật nảy cả mình: "Có nghiêm trọng không?"

Nhạc Tâm Thiện lắc đầu: "Không rõ ràng."

"Vậy còn chờ gì? Lập tức đáp ứng bọn họ, mau trở về cứu viện."

"Bình tĩnh!" Nhạc Tâm Thiện nói: "Ta biết kiểu suy nghĩ của đám đàn bà Vạn Hoa Cốc này, nếu để cho bọn họ biết việc phát sinh tại hậu phương, tất nhiên sẽ tiến một bước chào giá trên trời."

Phong Đông Lâm biết Nhạc Tâm Thiện nói không sai, hiện tại không phải chuyện có bỏ được những vật tư kia hay không, mà là vô luận thế nào cũng không thể lộ ra sốt ruột, bằng không Lưu Vân Tiên Tôn nhất định sẽ tiến một bước giở công phu sư tử ngoạm —— đám nữ nhân này xưa nay đều là vô lý còn muốn ngạnh tam phân, được lý càng là không tha người.

Chỉ là bọn họ không muốn nói, nhưng ngăn không nổi có nội quỷ.

Trong thiên không một đạo hỏa phù lưu quang xuất hiện, lại là trực tiếp cho Cố Tiêu Tiêu.

Cố Tiêu Tiêu nhìn thấy tin tức hỏa phù, mắt sáng lên, cười dài nói: "Sư phụ, phía ta bên này lại có tin tức tốt."

"Ân? Có ý gì?" Lưu Vân Tiên Tôn hiện tại rất thích nghe tin tức tốt của Cố Tiêu Tiêu.

Cố Tiêu Tiêu đã giòn tan lên tiếng: "Vị bằng hữu ngài biết đến kia cho ta tin tức. Mộc Khôi Tông ba vị Âm Vô Cữu, Thiên Thi, Địa Thi đồng thời xuất động, phục kích Hắc Bạch Tử cùng đại nguyên lão, bây giờ hai vị đại nhân vật này đều đã thụ thương không nhẹ đây, xem ra chúng ta còn có thể đòi cái giá tiền càng tốt. Bất quá sư phụ, đến lúc đó ngươi cũng không thể quên ta nha."

"Cái gì?" Lưu Vân Tiên Tôn ngẩn ra, ngửa đầu cười to: "Không tệ, không tệ, quả nhiên không tệ! Nhạc Tâm Thiện, xem ra bản tôn phải tăng giá rồi, lần này ta muốn toàn bộ những vật tư kia!"

Đám người Nhạc Tâm Thiện, Phong Đông Lâm đồng thời biến sắc, làm sao lại quên, chuyện lớn như vậy, Vạn Hoa Cốc lại không phải không có người tại Hắc Bạch Thần Cung, không thể nào không biết a!

Hiện tại bọn họ thật sự bắt đầu hối hận không nghe Ninh Dạ.

Chương 40 : Ly biệt

Chương 40: Ly biệt

Tình thế đối với Hắc Bạch Thần Cung đã đến mức độ hết sức quẫn bách.

Vào lúc này, Ninh Dạ biết mình nên xuất thủ rồi.

Cứ việc cục diện trước mắt không có quan hệ gì với hắn, nhưng hắn rõ ràng tác phong làm việc của Hắc Bạch Thần Cung, nếu không tìm cõng nồi cũng không phải bọn hắn.

Lại nói hắn cũng cần Nguyên Cực Thần Quang.

Ninh Dạ đã nói: "Đại Điện Thủ, Mộc Khôi Tông đã hiện thân, sự tình liền dễ làm."

"Ân?"

Nhạc Tâm Thiện nhìn Ninh Dạ.

Ninh Dạ nói: "Mộc Khôi Tông cứu đi Khâu Mộng Sơn, như vậy bảo vật hẳn là cũng ở trên tay bọn họ."

Nhạc Tâm Thiện ngẩn ra: "Ngươi là nói, tại trên tay Tử Lão bọn họ?"

"Không!" Ninh Dạ lại lắc đầu: "Công kích Thiên Lao, phục kích chưởng giáo, việc này lớn, nếu như ta là Mộc Khôi Tông, tuyệt đối sẽ không tại dưới loại tình huống này đem trọng bảo đặt tại trên thân người xuất thủ, để ngừa xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tất cả đều không."

"Vậy ngươi biết ở đâu không?"

Ninh Dạ nở nụ cười: "Ta cảm ứng được Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán liền tại Chấp Tử Thành, xem ra là bị giấu đi rồi."

Quá tốt rồi!

Nếu như là tại trong tay đám người Tử Lão, Âm Vô Cữu, Nhạc Tâm Thiện bọn họ khả năng đòi không được Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán, nhưng nếu là bị bí mật ẩn náu tại trong Chấp Tử Thành, vậy thì dễ làm rồi.

Nhạc Tâm Thiện chăm chú nhìn Ninh Dạ: "Ta rất hối hận không nghe ngươi, ngươi lập công lớn! Như vậy việc hiện tại, ngươi định làm như thế nào?"

"Đáp ứng điều kiện của bọn họ, hóa giải ân oán cùng Vạn Hoa Cốc. Một ít vật tư nho nhỏ, không tính là gì, không cần thiết vì nhỏ mất lớn."

Nếu như là lúc trước, Nhạc Tâm Thiện, Phong Đông Lâm tuyệt đối sẽ không nghe Ninh Dạ.

Nhưng từng chuyện từng chuyện đều chứng minh Ninh Dạ là đúng, cho dù hiện tại Vạn Hoa Cốc lần nữa đề xuất yêu cầu quá mức, bọn họ cũng chỉ có thể tiếp thu.

"Hảo!" Nhạc Tâm Thiện giương tay lên, đã đem đồ vật lúc trước trao đổi được từ Cực Chiến Đạo ném cho Lưu Vân Tiên Tôn: "Hiện tại ngươi thoả mãn chưa?"

Lưu Vân Tiên Tôn cười to đem túi giới tử ném cho Cố Tiêu Tiêu: "Đồ nhi ngoan, đây là của ngươi!"

Có thể từ Nhạc Tâm Thiện doạ dẫm đến những thứ này, Cố Tiêu Tiêu nghĩ kế không thể không kể công, Lưu Vân Tiên Tôn tâm cao khí ngạo, nàng muốn chính là xả giận mà không phải tham luyến những tài vật này, cho nên trực tiếp ném cho Cố Tiêu Tiêu.

Cố Tiêu Tiêu không khách khí nhận lấy: "Đa tạ sư phụ!"

Lưu Vân Tiên Tôn vung tay lên: "Đi!"

Đã là mang theo những người khác rời đi.

Lưu Vân Tiên Tôn vừa đi, đám người Nhạc Tâm Thiện không do dự nữa, mang theo Ninh Dạ thẳng đến Chấp Tử Thành.

Đi tới bầu trời Chấp Tử Thành, Ninh Dạ một chỉ trang viên hạ phương, nói: "Ngay tại nơi đó."

"Giết!" Phong Đông Lâm quát.

Một đám lớn Hắc Bạch Thần Cung chi nhân đã trùng hướng hạ phương, liền hỏi cũng không hỏi một câu, trực tiếp đem người trong trang viên toàn bộ tru diệt —— Mộc Khôi Tông nếu đã đem đồ vật đặt ở đây, vậy thì khẳng định là cứ điểm bí mật của Mộc Khôi Tông.

Coi như tính sai cũng không sao.

Chỉ chốc lát sau, Cực Quyền Long Đằng Hổ cầm Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán tới: "Đại Điện Thủ, Phong điện, bảo vật về rồi!"

"Ha Ha Ha Ha!" Nhạc Tâm Thiện, Phong Đông Lâm đồng thời đại hỉ.

Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán mất mà lại được, chí ít bọn họ đã không còn tội.

Cho tới Giới Như Sinh, cái đó lại không phải trách nhiệm của bọn họ.

Lúc này trên Cửu Cung Sơn, chiến sự đã kết thúc. Kết thúc sớm như thế, không hỏi cũng biết, Âm Vô Cữu hẳn là đã mang theo đám người Tử Lão rời khỏi.

Vì vậy, có sai lầm chính là Hắc Bạch Tử, không phải Nhạc Tâm Thiện.

Ngược lại là Ninh Dạ sắc mặt chìm xuống: "Chỉ có Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán?"

Hắn một cái Hoa Luân cảnh, lấy khẩu khí chất vấn lên tiếng, làm cho Long Đằng Hổ cũng là ngẩn ra, nhưng vẫn là hồi đáp: "Chỉ có Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán."

Mọi người lúc này mới nhớ ra, còn có một kiện Ngọc Hoàng Cốt chưa có hạ lạc đây.

Phong Đông Lâm an ủi hắn: "Xem ra Ngọc Hoàng Cốt còn tại trên người Khâu Mộng Sơn. Mộc Khôi Tông cùng Yên Vũ Lâu chung quy là minh giao, bọn họ làm việc sẽ không quá quá đáng, cũng có thể lý giải."

"Nhưng ta lại không thể tiếp thu!" Ninh Dạ sát khí đằng đằng nói: "Ngọc Hoàng Cốt nhất định phải cầm về!"

Không có Ngọc Hoàng Cốt, liền vô pháp trao đổi Nguyên Cực Thần Quang. Không có Nguyên Cực Thần Quang, chỗ tốt đáp ứng Ninh Dạ sẽ không có, vì vậy mọi người đến là có thể lý giải Ninh Dạ tại sao không cao hứng.

Nhạc Tâm Thiện đầy hứng thú nhìn Ninh Dạ: "Vậy ngươi có thể có biện pháp tìm về Ngọc Hoàng Cốt?"

Ninh Dạ nghĩ nghĩ, kêu lên: "Dương Nhạc!"

"Thuộc hạ tại!" Hạ phương Dương Nhạc đã phi nhập không trung, thần tình kích động không ngớt.

Tuy rằng không có tư cách tham gia lần hành động này, nhưng hắn đã biết, Ninh Dạ lập công lớn. Mà bản thân là người tuỳ tùng Ninh Dạ, tương lai có lẽ cũng có thể theo Ninh Dạ đồng thời phi hoàng đằng đạt.

Ôm chặt bắp đùi trọng yếu nhất a!

Ninh Dạ trầm giọng nói: "Ngươi đem việc phát sinh lúc trước tại Chấp Tử Thành nói một chút."

Dương Nhạc lúc trước vẫn luôn trong thành, đại thể tìm hiểu tình hình, liền đem chuyện đã xảy ra nói một lần.

Nghe được Mộc Khôi Tông đem Khâu Mộng Sơn ném tới Chấp Tử Thành, còn lớn tiếng thét to hắn đến rồi, lấy đó hấp dẫn hai vị nguyên lão, Nhạc Tâm Thiện cùng Phong Đông Lâm cũng có chút không nói gì.

Lúc trước còn nói Mộc Khôi Tông làm việc cân nhắc bộ mặt minh giao, kết quả bọn họ nhưng trực tiếp lấy Khâu Mộng Sơn làm mồi, nào có chút ý tứ lưu tình?

Chỉ là cứ như vậy, kỳ thực có một chỗ tự mâu thuẫn nho nhỏ, chính là nếu đã không để lại bộ mặt, cần gì phải đem Ngọc Hoàng Cốt lại để cho Khâu Mộng Sơn.

Bất quá ai biết đối phương là nghĩ như thế nào đây?

Có lẽ đối phương xác thực không có ý định khiến Khâu Mộng Sơn chết, chỉ là muốn để hắn hấp dẫn một thoáng Hắc Bạch Thần Cung, vậy nên mới để lại cho hắn Ngọc Hoàng Cốt, để trả bộ mặt.

Kế hoạch khổng lồ, lỗ thủng liền tổng là tồn tại, nhưng chỉ cần là dính đến hành vi của người, tính cách khác nhau, cách làm khác nhau, muốn tìm lý do tổng vẫn có thể tìm được.

Vì vậy vấn đề nhỏ bé này, cũng không có gây nên Nhạc Tâm Thiện, Phong Đông Lâm lưu ý.

Ninh Dạ lại đã "hắc" một cái cười lạnh lên đến: "Đại trận hoàn hảo, chính là nói, Khâu Mộng Sơn hẳn là còn tại Chấp Tử Thành?"

Hắn xoay người nói với Nhạc Tâm Thiện, Phong Đông Lâm: "Đại Điện Thủ, Phong điện, thuộc hạ khẩn cầu cho phép ta tiếp tục thống lĩnh Thần Cung Nhân Ma, tra soát Khâu Mộng Sơn, coi như là đào đất ba thước, cũng nhất định phải đem cái gia hỏa này tìm ra."

"Chuẩn!" Nhạc Tâm Thiện, Phong Đông Lâm lập tức đồng ý.

Chiến đấu đã kết thúc, Ngọc Hoàng Cốt cũng đã đến tay, nhưng Ninh Dạ lại không có ý định liền như vậy giao nó cho Hắc Bạch Thần Cung.

Trù mưu tính kế lâu như vậy, nếu đã kế hoạch đã hoàn thành, như vậy tiếp sau đó chính là tối đa hóa lợi ích.

Tình huống bây giờ là:

Cực Chiến Đạo hoàn thành giao dịch, đồng thời cũng tìm về thời không yêu thú.

Vạn Hoa Cốc đạt được Tri Vi Giới, bù đắp Ngọc Hoàng Cốt tổn thất.

Mộc Khôi Tông đạt được Ác Niệm Sát Cốt, đồng thời cũng xóa một cái con tin trọng yếu rơi vào trong tay kẻ địch, không uổng phí công phu.

Yên Vũ Lâu mất đi tất cả.

Hắc Bạch Thần Cung nhưng còn không có gì tổn thất.

Ngô, nếu như không suy nghĩ Thanh Mộc Lão Tổ.

Làm kẻ thù đệ nhất của chính mình, Ninh Dạ muốn làm chính là bản thân lập công, mà Hắc Bạch Thần Cung lại không thể vô duyên cớ được lợi.

Các ngươi muốn Ngọc Hoàng Cốt?

Được, ta sẽ giúp các ngươi kiếm ra, nhưng nhất định phải bỏ ra đại giá càng lớn.

Cùng lúc đó, cửu tiêu vân ngoại.

Tri Vi Giới cùng đầu của Khâu Mộng Sơn đã tại trong tay Lưu Vân Tiên Tôn.

"Như thế nào, sư phụ, ta không có lừa gạt ngươi chứ?" Cố Tiêu Tiêu dương dương đắc ý nói.

"Hừ, coi như các ngươi có bản lĩnh." Lưu Vân Tiên Tôn tiện tay đem Thiên Cơ Côn trả lại Cố Tiêu Tiêu.

Cố Tiêu Tiêu đem Thiên Cơ Côn cùng túi giới tử đạt được từ Nhạc Tâm Thiện đồng thời giao cho Công Tôn Điệp: "Nhạ, đây là cho sư phụ. Ngươi trở lại nói cho sư phụ, cảm tạ hắn vì Tiêu Tiêu làm tất cả. Tuy rằng Tiêu Tiêu bây giờ đã là Vạn Hoa môn hạ, nhưng Tiêu Tiêu là đồ đệ hắn, trước đây là, sau này cũng sẽ là, vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên ân đức sư phụ dẫn ta nhập môn."

Nói đến đây, ngữ khí càng là có mấy phần nức nở lên.

"Ta sẽ" Công Tôn Điệp cười duyên vài tiếng: "Vậy bản cô nương liền rút trước."

Nói đã cười to bay đi.

Nhìn theo Công Tôn Điệp rời khỏi, Cố Tiêu Tiêu nhìn hướng Lưu Vân Tiên Tôn: "Sư phụ, ta vừa mới nói như vậy, ngài sẽ không tức giận chứ?"

"Làm sao lại?" Lưu Vân Tiên Tôn thương yêu nhìn đồ đệ: "Có tình có nghĩa, vốn nên như vậy. Chỉ cần ngươi sẽ không bởi vì Thiên Cơ

Môn mà quên bản thân cũng là đệ tử Vạn Hoa Cốc là được."

Cố Tiêu Tiêu một lau nước mắt: "Đệ tử tuyệt đối sẽ không."

Bên cạnh Diệu Pháp Thiên đã hừ nói: "Vậy nếu như có một ngày, Vạn Hoa Cốc cùng Thiên Cơ Môn chiến lên đây? Ngươi giúp ai?"

Cố Tiêu Tiêu biến sắc mặt, kêu lên: "Sẽ không đâu! Ta sẽ không để cho chuyện như vậy phát sinh."

Lưu Vân Tiên Tôn hung ác trừng mắt một cái Diệu Pháp Thiên: "Đừng nói xuẩn thoại!"

Cố Tiêu Tiêu lúc trước vẫn luôn là tại dưới Thiên Cơ Môn che chở trưởng thành, hiện tại muốn nàng làm loại này lựa chọn, sẽ chỉ làm nàng phản cảm.

Nếu muốn khiến một người chân chính quy tâm, chung quy là cần thời gian.

Còn nữa Thiên Cơ Môn một cái môn phái đã diệt vong, đối tượng cừu hận cũng là Hắc Bạch Thần Cung, lúc nào có tư cách sản sinh uy hiếp đối với Vạn Hoa Cốc?

Vô vị chi ưu!

PS: Thành tích đặt mua hiện nay không quá lý tưởng, Duyên Phận ở chỗ này khẩn cầu mọi người có thể ủng hộ chính bản nhiều hơn, đặt mua nhiều nhiều, chống đỡ của ngươi mới là động lực sáng tác của ta, cảm tạ mọi người.

Khác: Hiện nay có 'vi tính quần' cùng 'khấu khấu quần', muốn vào 'vi tính quần' các huynh đệ thêm Moerbenqing1, (Mao Mao Trùng).

Nàng sẽ kéo mọi người vào thư hữu group.

Chương 41 : Đổi lại

Chương 41: Đổi lại

"Cái gì? Ninh Dạ yêu cầu Giám Sát Đường xuất thủ?" Lạc Cầu Chân đứng bật dậy: "Hắn muốn tra Ngọc Hoàng Cốt cùng Khâu Mộng Sơn, liên quan gì tới Giám Sát Đường ta?"

Tây Giang cúi đầu đáp lại: "Hắn nói tìm người không phải chiến đấu, cần người càng có kinh nghiệm tới làm. Giám Sát Đường sở trường lục soát, thích hợp nhất làm chuyện này."

"Tên khốn kiếp này, tuyệt đối là muốn nhân cơ hội gây sự với chúng ta!" Lạc Cầu Chân minh bạch, Ninh Dạ đây là đem đầu mâu nhắm chuẩn bản thân.

Việc phát sinh ngày hôm nay quá mức ly kỳ, từng việc từng việc từng kiện từng kiện, khiến người ứng tiếp không xuể.

Cho dù Lạc Cầu Chân cũng không thể phán đoán, trong này Ninh Dạ đã làm cái gì.

Nhưng hắn biết, hiện tại cái mệnh lệnh này, tuyệt đối là nhằm vào bản thân.

Ninh Dạ muốn xuống tay với chính mình!

Nhưng Ninh Dạ hiện tại tay cầm "Thượng phương bảo kiếm", mệnh lệnh của hắn, Lạc Cầu Chân không thể không nghe.

Thời khắc này nghĩ nghĩ, Lạc Cầu Chân nói: "Ngươi mang người của Giám Sát Đường qua."

"Ta đi?" Tây Giang ngạc nhiên.

Hắn nào còn không biết Lạc Cầu Chân đây là muốn làm rùa đen rút đầu, nhưng đem mình đẩy ra ngoài chịu chết.

Trong lòng phẫn hận, nhưng lại bất đắc dĩ, chỉ có thể nói: "Ta đi, nên làm thế nào?"

"Nghe hắn dặn dò làm việc, không nên tự chủ trương." Lạc Cầu Chân nói.

Tuy rằng đem Tây Giang đẩy làm kẻ chết thế, Lạc Cầu Chân vẫn là không có ý định liền như vậy để hắn chết, tối thiểu không thể là bởi vì tự cho là thông minh bị hố chết.

Nghe lời, chính là cách giải quyết tốt nhất.

Nghe hắn nói như vậy, Tây Giang cũng thở phào một hơi: "Vâng!"

Chỉ cần ngươi không bắt ta đối nghịch cùng Ninh Dạ là tốt rồi.

Ngay sau đó liền dẫn người đi Chấp Tử Thành.

Chỉ là đến Chấp Tử Thành, nhưng chưa nhìn thấy Ninh Dạ.

Tiếp đón hắn chính là Dương Nhạc.

Nhìn thấy Tây Giang, Dương Nhạc nở nụ cười: "Lạc Cầu Chân quả nhiên không tới sao?"

Quả nhiên cái từ này dùng diệu, Tây Giang biết đối phương khẳng định là cố ý nói như vậy.

Dương Nhạc đã tiếp tục nói: "Ngọc Hoàng Cốt một chuyện, can hệ trọng đại. Lạc đường chủ sợ gánh việc, chúng ta có thể hiểu được. Nếu đã như vậy, vậy thành đông liền giao cho các ngươi. Lục soát từng nhà từng hộ, một cái cũng đừng bỏ sót, minh bạch chưa?"

Luận thân phận, Tây Giang còn cao hơn Dương Nhạc một bậc, thời khắc này Dương Nhạc lại là lấy thân phận thượng phong nói chuyện với hắn, Tây Giang cũng chỉ có thể kiềm chế phẫn nộ trong lòng: "Ninh hành tẩu đây?"

"Ninh hành tẩu tự có chủ trương của hắn, lúc nào đến phiên ngươi tới hỏi?" Dương Nhạc cười lạnh.

Hít sâu một cái, Tây Giang bỏ ra khuôn mặt tươi cười: "Nếu đã như vậy, vậy tại hạ đi đây."

Nói cũng không ngừng lại, trực tiếp dẫn người rời khỏi.

Nhìn hắn đi, Dương Nhạc cười lạnh: "Hừ, vô năng bại khuyển."

Ban ngày huyên náo đã qua, màn đêm chậm rãi hàng lâm.

Phủ đặc sứ.

Tần Thì Nguyệt cùng Ninh Dạ ngồi đối diện nhau.

Trên án đặt hai cái túi giới tử, chính là tài nguyên trao đổi lúc trước.

Chỉ bất quá lần này, là Ninh Dạ lại muốn đem đồ vật đổi lại.

Gõ nhẹ mặt bàn, Tần Thì Nguyệt ngón tay chuyển động chén trà: "Vật liệu bên trong, ta đã dùng mất một phần, liền như vậy trao đổi, ngươi chịu thiệt a."

"Vì vậy ta cũng bớt đi một phần, công bằng giao dịch." Ninh Dạ cười đáp.

"Trong này có cái gì rất trọng yếu đối với ngươi?" Tần Thì Nguyệt thay đổi cái thuyết pháp.

Cứ việc Ninh Dạ nhiều lần che giấu, Tần Thì Nguyệt vẫn là phát hiện, tại bên trong yêu cầu Ninh Dạ đề xuất, chân chính trọng yếu, chính là đổi về tài nguyên giao dịch lúc trước.

"Chỉ là một ít tài nguyên tu luyện." Ninh Dạ hồi đáp.

Tần Thì Nguyệt nhưng khe khẽ lắc đầu: "Loại nói dối này đối với ta là không có ý nghĩa. Tuy rằng ngươi yêu cầu là đổi lại toàn bộ, nhưng trả giá nhiều tâm huyết như vậy tra nội tình ta, nói rõ bên trong khẳng định có đồ vật rất trọng yếu đối với ngươi. Nếu như là tài nguyên bình thường có thể thay thế, ngươi sẽ không tìm ta, vì vậy nhất định là không thể thay. May mà trong lần giao dịch này, tuy rằng có không ít tài nguyên rất quý giá, nhưng đại thể đều vẫn có thể từ những nơi khác tìm tới. Ngược lại là có vài món như vậy, không dễ được."

"Ồ? Tỷ như đây?"

"Mảnh vỡ Thiên Cơ Điện." Tần Thì Nguyệt hồi đáp.

Ninh Dạ cười nói: "Ngươi thật giống như lầm rồi, đây cũng không phải tài nguyên hi hãn gì, mảnh vỡ có rất nhiều."

"Nhưng sẽ không có mảnh vỡ tương đồng."

"Trứng gà cũng không có tương đồng, mỗi một cái trứng gà đều có bản thân đặc tính."

"Hay là chúng ta có thể thử một chút cái này?" Tần Thì Nguyệt áp sát Ninh Dạ, dưới bóng đêm đầu trọc lòe lòe toả sáng: "Không bằng ta trừ đi mảnh vỡ Thiên Cơ Điện không giao dịch, ngươi thấy thế nào? Đằng nào ngươi cần cũng không phải cái này?"

Ninh Dạ nhe răng nở nụ cười: "Ngươi chắc chắn chứ? Không thành vấn đề, ta cũng trừ đi một phần tài nguyên trong đó. Liền Ngưng Huyết Quả thế nào?"

Tần Thì Nguyệt mặt trầm xuống: "Ngưng Huyết Quả chính là đặc sản của Liệt Châu ta, mỗi trăm năm mới kết quả một lần, bất quá mười viên, công tham tạo hóa, luyện thể chi bản. Đây là quý môn dùng Không Thanh Thạch đổi lấy, mảnh vỡ Thiên Cơ Điện làm sao có thể so với?"

"Nhưng mà các ngươi đã đem Không Thanh Thạch dùng mất rồi." Ninh Dạ mở hai tay ra: "Nếu ngươi đã muốn trừ đồ vật của ta, vậy ta cũng chỉ đành trừ của ngươi. Mặc cả giá trị với ta? Tần đặc sứ, như lời ngươi nói, ta phí đi nhiều tâm tư như vậy chỉ là muốn cùng ngươi công bằng giao dịch một lần, ngươi nhưng đến mò nội tình ta, thích hợp sao?"

"Ngươi còn rút máu bảo bối của ta!"

"Chung quy phải có chút chỗ tốt ngoại ngạch, ta làm cũng không quá đáng." Ninh Dạ vỗ vỗ túi giới tử: "Chí ít lần giao dịch này, là công bằng giao dịch, không phải sao?"

Tần Thì Nguyệt nhìn nhìn hắn, đột nhiên hì hì nở nụ cười: "Tuy rằng ngươi ngậm mồm rất chặt, nhưng ta vẫn là nghe ra rồi, ngươi không muốn từ bỏ."

"Ngươi chụp bất luận thứ gì, ta cũng sẽ không nguyện ý từ bỏ." Ninh Dạ hồi đáp.

Tần Thì Nguyệt sắc mặt nghiêm lại: "Tùy ngươi nói thế nào, đằng nào hoài nghi của ta đối với ngươi sẽ không biến mất, như vậy mới công bằng."

"Công bình chân chính chính là kẻ thắng chưởng khống tất cả." Ninh Dạ nửa bước không lùi: "Tần đặc sứ, ngươi đã đạt thành mục đích của chính mình, không nên lại có thêm rắc rối."

Tần Thì Nguyệt hất lên cái cằm kiêu ngạo: "Nhưng ta không thích loại thủ đoạn đạt thành mục đích này. Người của Cực Chiến Đạo, muốn cái gì, đều dựa vào bản thân đi lấy, mà không phải dựa vào người khác bố thí."

"Vì vậy ngươi liền phản phục thăm dò ta? Ngươi cảm thấy ngươi tại trong so đọ cùng ta thất bại một trận, liền nỗ lực thông qua tra gốc gác ta để thu được thỏa mãn?" Ninh Dạ cười lạnh.

"Đúng!" Tần Thì Nguyệt nhưng không chút do dự hồi đáp.

Đây chính là mục đích của nàng.

Người của Cực Chiến Đạo làm việc, rất nhiều lúc chính là bản thân vui vẻ là được rồi.

Tần Thì Nguyệt làm người của Cực Chiến Đạo, đã quen loại phong cách này, cho dù nàng là cố vấn của Trấn Bắc vương phủ, cũng không thể tiếp thu bại bởi đối thủ.

Vì vậy tuy rằng Cực Chiến Đạo lần này không chịu thiệt, nhưng Tần Thì Nguyệt lại rất không vui.

Nàng hiện tại thăm dò không phải vì hại Ninh Dạ, mà chính là vì tìm về bãi, tìm về bộ mặt!

Ý thức được loại tính tình không chịu thua này của Tần Thì Nguyệt, Ninh Dạ đến là thở phào một hơi.

Hắn nói: "Ta nhưng cùng ngươi bất đồng. Ngươi muốn chính là thắng, mà thứ ta muốn chỉ là có thể khiến cho mình tại cái thế giới này an ổn sống tiếp. Ta không thể thông qua khiến cho chính mình thua để thỏa mãn nguyện vọng của ngươi, bất quá giúp ngươi thắng người khác, đến vẫn là có thể."

"Lại muốn lợi dụng ta?" Tần Thì Nguyệt lạnh nhạt nói: "Ngươi cảm thấy ta còn có thể bị ngươi lợi dụng sao?"

"Không để ý a. Đằng nào đại cục đã định, còn lại cũng bất quá là chút chuyện trên gấm thêm hoa, có hay không, đối với ta đều không trọng yếu. Bất quá mục đích đến của đặc sứ lần này, chung quy là Ngọc Hoàng Cốt, không thể đạt thành cái mục đích này, cho dù không bị tổn hại gì, dù sao hẳn là vẫn là có khuyết điểm chứ?"

"Ngươi có thể tìm về Ngọc Hoàng Cốt?"

"Nếu như đặc sứ phối hợp, liền có thể."

Tần Thì Nguyệt đẩy một cái túi giới tử: "Giao dịch hoàn thành."

Chương 42 : Bổ thiên hữu thuật (vì minh hữu Wazlj thêm chương 1)

Chương 42: Bổ thiên hữu thuật (vì minh hữu Wazlj thêm chương 1)

Trong Thiên Cơ Điện.

Ba mảnh vụn tại trong Thiên Cơ Điện khuếch tán triển khai, thịnh phóng ra vô tận huyễn thải quang hoa, một mảnh vụn cuối cùng hóa thành một ngọn núi, trong núi non trùng điệp, nhất tuyền phi bộc, như ngân hà hạ từ cửu thiên.

Bất Diệt Tuyền!

Hai mảnh vỡ khác thì hội tụ một đoàn, phi nhập không trung, vậy là thiên không nguyên bản trống không trong họa quyển liền thêm ra một phiến sơn hà thịnh cảnh, có vạn dặm sơn hà, nhật nguyệt tinh thần, càng có con người rộn ràng, xuy trần niểu niểu, cứ việc chỉ là một góc của vạn lý giang sơn, lại đã sơ hiển khí tượng.

Vạn Tượng Đồ!

Nhìn thấy là hai vật này, trong lòng Ninh Dạ cũng là vui vẻ.

Hai thứ này đối với hắn mà nói quá trọng yếu.

Bất Diệt Tuyền cải tử hồi sinh, Vạn Tượng Đồ diễn hóa chúng sinh.

Trì Vãn Ngưng thân thụ trọng thương, chính cần Bất Diệt Tuyền tới cứu trị, tuy rằng hiện tại Bất Diệt Tuyền uy năng mười không được một, bất quá Trì Vãn Ngưng cũng không phải gần chết chi nhân, chỉ là trọng thương, tu vi thụ tổn khó tránh khỏi.

Nhưng đã có Bất Diệt Tuyền, hẳn là có thể giải trừ ưu này, chí ít thì cũng có thể đại đại giảm nhẹ đại giá Trì Vãn Ngưng cần phải trả.

Cho tới Vạn Tượng Đồ liền càng hữu dụng.

Ninh Dạ minh đi đao đạo, ám đi cấm chế cơ quan chi đạo, mà huyễn thuật chi đạo chính là bổ sung có lợi nhất đối với cấm chế.

Ngoài ra còn có một cái nguyên nhân trọng yếu, chính là huyễn thuật tức thuật lừa gạt.

Tại giữa một đám đại năng chơi lừa gạt, sớm muộn cũng sẽ bị lộ, như có huyễn thuật giúp đỡ, thì sau này tỷ lệ lừa gạt thành công sẽ càng cao hơn.

Đương nhiên, hiện tại thực lực của hắn không đủ, còn làm không được huyễn thuật hữu hiệu đối với đại năng, nhưng huyễn thuật cũng là thứ tối có khả năng đột phá hạn chế cảnh giới, mà đã có Vạn Tượng Đồ, Ninh Dạ ở phương diện này đề thăng chú định cự đại.

Vì thế hắn thậm chí lên kế hoạch, phương hướng tu luyện chủ yếu sau này chính là huyễn thuật, tranh thủ có thể đem Vô Cấu cảnh cũng lừa gạt được, liền dễ làm rồi.

Mà theo Bất Diệt Tuyền cùng Vạn Tượng Đồ xuất hiện, bên trong tương tự xuất hiện công pháp tương ứng.

Bổ Thiên Thuật.

Bổ Thiên Thuật là một loại chữa bệnh thần thuật, kết hợp Bất Diệt Tuyền, có thể khiến người chết phục sinh, thậm chí tu vi tẫn phục.

Cho tới hiện tại, tiên thuật bất toàn, Bất Diệt Tuyền hiệu dụng bình thường, người chết phục sinh là không thể nào, cứu sống người, chỉ cần không phải thực lực quá mạnh mẽ, Hoa Luân trở xuống cơ bản không thành vấn đề.

Sương Nguyệt Phường.

Trì Vãn Ngưng ưm một tiếng mở ra đôi mắt sáng.

Thứ đầu tiên vào mắt, nhìn thấy chính là Ninh Dạ, trên tuyệt mỹ dung nhan nổi lên tiếu nhan rung động lòng người.

"Không sao rồi." Nàng nhẹ giọng nói.

"Cũng chưa tính hoàn toàn khỏi hẳn." Ninh Dạ nói: "Huyết Thần Chú vốn là thay máu, ngươi lại là cường hành đem máu bản thân cấp cho Thanh Mộc, có trả giá mà không thu hoạch, mất máu quá nhiều, đối với tự thân tạo thành ảnh hưởng cực lớn."

Không tới Vô Cấu cảnh, liền khó có thể nguyên thần tái sinh, vẫn như cũ thụ nhục thân trói buộc. Cho dù là có Bất Diệt Tuyền cùng Bổ Thiên Thuật, sợ cũng phải tu vi giảm mạnh.

"Có thể sống là tốt rồi." Trì Vãn Ngưng đến còn nghĩ rất thoáng.

Nếu như không có Bất Diệt Tuyền cùng Bổ Thiên Thuật, lấy cách làm của Trì Vãn Ngưng, xác thực có khả năng rất lớn tu vi toàn phế, kết quả tốt nhất, cũng là rớt về Tàng Tượng cảnh.

Ninh Dạ bọn họ lúc trước làm ba bước suy tính, kết quả tệ nhất liền là mệnh cũng không thể bảo vệ, kế hoạch thất bại, kết quả trung đẳng là giữ được mạng nhỏ, nhưng tu vi toàn phế, từ đây thành người bình thường, kết quả hơi tốt chính là có thể bảo đảm tiếp tục tu hành, tốt đẹp nhất chính là liền cảnh giới đều có thể bảo vệ.

Cho tới hiện tại, tại sau khi tra nghiệm tình huống của Trì Vãn Ngưng, Ninh Dạ xác định chỉ cần sử dụng Bất Diệt Tuyền cùng Bổ Thiên Thuật, Trì Vãn Ngưng có tỷ lệ rất lớn bảo vệ Hoa Luân cảnh giới, chỉ bất quá sẽ rơi xuống tầng thứ gần giống như hắn, đây đã xem như là kết cục tốt nhất.

Vì vậy nghe xong lời nói của Ninh Dạ, Trì Vãn Ngưng hoàn toàn không thèm để ý, ngược lại vui vẻ: "Tu vi của chúng ta xấp xỉ kỳ thực cũng là chuyện tốt, vừa vặn cùng ngươi đồng thời trưởng thành. Nữ nhân thực lực mạnh hơn so với nam nhân của mình, tính là chuyện gì?"

Nàng đến là điển hình tiểu nữ nhi tâm thái, luôn cảm thấy nữ tử quá mạnh mẽ không tốt.

Ninh Dạ lại không có cách nghĩ này: "Bất quá hiện tại ta vẫn chưa thể sử dụng đối với ngươi."

"Ồ? Vì sao? Sự tình không thuận?" Trì Vãn Ngưng kỳ quái.

"Đến không phải, tất cả thuận lợi." Ninh Dạ đem chuyện sau đó đại thể nói một lần, cơ bản không ra ngoài kế hoạch: "Hiện tại còn kém chuyện Ngọc Hoàng Cốt, ta có chút ý nghĩ mới."

Để bảo đảm không sai lầm, Ninh Dạ đem mỗi cái bộ phận của kế hoạch tận khả năng độc lập, bảo đảm bất kỳ khâu nào xuất hiện chuyện ngoài ý muốn đều sẽ không ảnh hưởng những khâu khác.

Ngọc Hoàng Cốt chính là một khâu cuối cùng.

Vốn là dựa theo ý của Ninh Dạ, là muốn mượn chuyện Ngọc Hoàng Cốt hảo hảo sửa trị Lạc Cầu Chân một phen, chí ít thì cũng phải khiến hắn mất đi cái vị trí Giám Sát đường chủ này.

Nhưng lần này sau khi đạt được Vạn Tượng Đồ, thực lực huyễn thuật của Ninh Dạ đột tăng, lại cảm thấy kế hoạch có thể thoáng thay đổi một chút.

"Ồ?" Trì Vãn Ngưng nhìn hắn: "Ngươi dự định thế nào?"

Ninh Dạ nhẹ nhàng nói tại nàng bên tai.

Trì Vãn Ngưng nghe đôi mắt sáng rực rỡ: "Đến là có chút ý tứ, chỉ là há không phải tiện nghi Lạc Cầu Chân rồi?"

"Lớn mạnh bản thân mới là căn bản, Lạc Cầu Chân là một con rắn, đánh rắn không chết phản thụ hại, kế hoạch lúc đầu đánh không chết hắn, đến không bằng từ bỏ, chuyển thành lớn mạnh bản thân, liền để hắn hư kinh một hồi được rồi." Ninh Dạ nhàn nhạt nói.

"Vẫn may chúng ta đem trận chiến đấu kia đều lưu ảnh." Trì Vãn Ngưng cười nói: "Vậy mục tiêu đây?"

"Liền Huyền Cơ Quan đi, có vài thứ. . . Cũng là nên thu hồi lại."

Huyền Cơ Quan là một toà đạo quán nhỏ ở vào Chấp Tử Thành, bản thân cũng có thể tính là một cái tiểu môn phái.

Chỉ bất quá cùng tuyệt đại đa số môn phái của Mặc châu bất đồng, Huyền Cơ Quan hoàn toàn không có tính độc lập đáng nói.

Quan chủ Thanh Tâm là đại đệ tử của Thiên Thủ Lão Tổ, bởi vì là đái nghệ đầu sư (*bái sư khi đã có sẵn tài nghệ), vì vậy sau khi tu thành liền trở lại kế thừa Huyền Cơ Quan của phụ thân.

Huyền Cơ Quan tuy rằng thực lực không mạnh, nhưng có cái đặc điểm, chính là am hiểu cơ quan trận pháp.

Trong ba cái môn phái am hiểu cơ quan trận đạo nhất Mặc châu, Huyền Cơ Quan xếp hạng thứ ba, đệ nhất đương nhiên chính là Thiên Cơ Môn.

Sau khi Thiên Cơ Môn bị diệt, kỳ thực Huyền Cơ Quan đã được chỗ tốt cực lớn —— bọn họ cũng phái người tham gia chiến đấu công đả Thiên Cơ Môn. Tuy rằng bọn họ xuất lực bị nhấn chìm tại trong vầng sáng của Nhạc Tâm Thiện, thế nhưng tại trên cướp đoạt tài phú của Thiên Cơ Môn, Huyền Cơ Quan lại là đã xuất đại lực.

Mãi đến tận hiện tại, Thiên Cơ Môn còn có không ít bảo vật tại trong tay Huyền Cơ Quan, bởi vì chỉ có bọn họ có thể phát huy tác dụng lớn nhất.

Thiên Cơ Môn tại sau khi mất đi Thiên Cơ Điện, vốn có trấn môn tam bảo, phân biệt là Thiên Cơ Côn, Vụ Hoa Bàn cùng Vân Thủy Ngọc Lộ.

Trong đó Thiên Cơ Côn là chưởng môn chi vật, trong tay Ninh Dạ, mà Vụ Hoa Bàn cùng Vân Thủy Ngọc Lộ liền tại Huyền Cơ Quan.

Vụ Hoa Bàn tác dụng kỳ thực rất giống Côn Lôn Kính, đều là dùng để phụ trợ động sát Thiên Cơ, Vân Thủy Ngọc Lộ liền là một giọt lệ. Nghe nói là thượng cổ thần thú chi lệ ngưng kết mà thành, đến cùng có phải vậy không không ai biết.

Nhưng nó có cái tác dụng kỳ diệu, chính là có thể dùng để luyện bảo, bảo vật lấy nó làm dẫn luyện ra, tổng có một ít kỳ hiệu đặc thù.

Ninh Dạ không đi luyện bảo chi lộ, lại có Côn Lôn Kính, vì vậy hai thứ này đối với hắn đều không có tác dụng gì, nhưng nếu đã là đồ vật của Thiên Cơ Môn, tự nhiên vẫn là phải thu hồi.

Huyền Cơ Quan.

Bây giờ đã là đêm khuya, Huyền Cơ Quan vẫn như cũ đèn đuốc sáng choang.

Hắc Bạch Thần Cung còn đang tiếp tục lục soát đối với Chấp Tử Thành, Thần Cung tu sĩ, người trên kẻ dưới, không một để sót, mỗi nơi mỗi chỗ đều không bỏ qua.

Dưới tình huống này, Huyền Cơ Quan tự nhiên cũng không dám xem thường, trường lượng đăng hỏa, phối hợp lục soát.

Chỉ bất quá Thanh Tâm đạo nhân không có nghĩ tới, có một số việc không phải hắn cho rằng không có liền sẽ không phát sinh.

Ánh trăng trong sáng, lãnh quang thanh đạm.

Nguyên bản thanh tịnh tịch liêu Huyền Cơ Quan, đột nhiên quang minh thịnh phóng, sáng như ban ngày.

Sau đó là một tiếng gầm cuồng bạo:

"Khâu Mộng Sơn, chết đi cho ta!"

Bất ngờ là thanh âm Thanh Mộc Lão Tổ.

Chương 43 : Huyền Cơ Quan (vì minh hữu Wazlj thêm chương 2)

Chương 43: Huyền Cơ Quan (vì minh hữu Wazlj thêm chương 2)

Liền như là một đạo kinh lôi nổ vang tại thiên không.

Trong phút chốc, thanh sắc quang hoa tịch quyển thương mang.

Hạ phương một đạo nhân ảnh xông lên cao không, tán phát ra trùng thiên khí thế, chính là thân ảnh của Khâu Mộng Sơn.

Trong trường không, Thanh Mộc Lão Tổ đã cùng Khâu Mộng Sơn chiến thành một đoàn, thiên địa mênh mông, lục thụ tùng tùng, tại trong sát na tịch quyển ra vô tận thanh huy, đầy đủ hiển lộ ra thần uy mênh mông của một cái Vô Cấu đại năng, đám người bên dưới nhìn đến run run rẩy rẩy.

Khâu Mộng Sơn tựa như tự biết giờ chết đã tới, phẫn nộ gầm thét lên xuất kích, nổ ra vạn thiên khí tượng, huyết quang đầy trời, cuồn cuộn tịch quyển.

Thanh hồng lưỡng sắc quang mang tại chân trời kích dương ra hào quang rực rỡ nhất, chính là Cửu Cung Sơn đều có thể trực tiếp nhìn thấy.

"Nhìn khí thế kia, là Thanh Mộc?"

"Còn có Khâu Mộng Sơn!"

Bởi vì khoảng cách quá xa, vô pháp trực tiếp nhìn thấy chiến đấu, nhưng hai người thần thông đều có đặc điểm, lại là liếc mắt lập tức có thể phân biệt ra.

"Tìm tới Khâu Mộng Sơn rồi!"

"Mau đi hỗ trợ!"

"Giết!"

Trong Cửu Cung Sơn từng đạo từng đạo nhân ảnh đã xông ra động phủ, bay về phía chiến trường.

Theo ý nghĩ của bọn họ, lấy thực lực của Thanh Mộc cùng Khâu Mộng Sơn, chính là đánh tới ba ngày ba đêm cũng không kì lạ.

Chỉ là vừa mới chạy đến nửa đường, liền phát hiện khí thế che trời kia liền đột nhiên biến mất.

Đây là chuyện gì?

Chẳng lẽ nói để Khâu Mộng Sơn chạy rồi?

Không nên a!

Chấp Tử Thành đại trận không có dao động, Khâu Mộng Sơn chạy không ra khỏi thành, lấy thực lực của Thanh Mộc không thể nào để cho đối phương trực tiếp liền chạy mất như vậy.

Nghi hoặc trong lòng, chỉ có thể tăng tốc cuồng truy.

Chờ đi tới Huyền Cơ Quan, liền nhìn thấy Huyền Cơ Quan thình lình đã hóa thành một mảnh phế tích gạch vụn, mà Ninh Dạ ôm Trì Vãn Ngưng, trong lòng đầy ngực bi phẫn.

Tại trước người hắn là một chỗ thi thể, một người trong đó, thình lình chính là Huyền Cơ quan chủ Thanh Tâm, chỉ là thi thể toàn thân đã không ra hình người, tử trạng kỳ thảm cực kỳ.

Tại sao lại như vậy?

Thiên Thủ Lão Tổ kinh hãi: "Đây là chuyện gì? Khâu Mộng Sơn cùng Thanh Mộc đâu?"

Ninh Dạ diện hiện bi dung: "Thưa lão tổ, Thanh Mộc Lão Tổ. . . Vẫn lạc."

Cái gì?

Chúng nhân dại ra.

Đây là chuyện gì?

Ninh Dạ đang muốn giải thích, Nhạc Tâm Thiện đã nói: "Vạn Pháp, hồi tưởng!"

Vạn Pháp Lão Tổ đáp một tiếng, đối không nhất chỉ, liền thấy thiên địa đột khởi thương mang, hình ảnh của Thanh Mộc Lão Tổ cùng Ninh Dạ đã xuất hiện.

Đây chính là thủ pháp độc môn của Vạn Pháp Lão Tổ, có thể tái hiện việc phát sinh trong một khoảng thời gian nào đó. Hắc Bạch Thần Cung biết pháp này không ít, nhưng luận cao minh vẫn là lấy Vạn Pháp xưng tối.

Bất quá pháp này tuy được, nhưng không phải vô địch, có quá nhiều phương pháp có thể nhằm vào.

Lúc trước Phó Đông Lưu dùng nó cũng không tra ra cái gì.

Sau một khắc chúng nhân đã nhìn thấy, Thanh Mộc Lão Tổ đang đứng tại trước quan, đối với Ninh Dạ nói: "Ngươi xác định là ở chỗ này?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Thưa lão tổ, đệ tử cùng Trì Vãn Ngưng si tâm tương luyến, tâm hữu linh tê, vì vậy cũng có một ít thủ đoạn có thể nhận biết vị trí của nàng. Bất quá Lão Tổ xác nhận Vãn Ngưng là rơi vào trên tay Khâu Mộng Sơn?"

"Vãn Ngưng trước khi bị bắt tự thân phát tới tin tức cho ta, sẽ không sai."

"Nếu như thế, vậy Vãn Ngưng cùng Khâu Mộng Sơn hẳn là liền tại trong Huyền Cơ Quan. Bất quá Huyền Cơ quan chủ là đệ tử Vạn Pháp Lão Tổ, chúng ta có cần chào hỏi một tiếng mới vào hay không?"

Thanh Mộc hừ một tiếng: "Vậy không phải cho hắn cơ hội đào dật? Trực tiếp động thủ, Thanh Tâm dám che giấu trọng phạm Yên Vũ Lâu, không thể bỏ qua! Khâu Mộng Sơn, chết đi cho ta!"

Nói đã xuất thủ, thôi thúc mảng lớn thanh đằng, trong nháy mắt đem Huyền Cơ Quan hóa thành gạch vụn phế tích.

Một đạo nhân ảnh đã xông ra chân trời, chính là Khâu Mộng Sơn.

Sau đó chính là tràng diện hai người đại chiến, Thanh Tâm quan chủ kia tựa như biết không ổn, càng muốn đào tẩu, thế nhưng Thanh Mộc Lão Tổ tiện tay nhất chỉ: "Phản đồ, còn muốn chạy?"

Vô số thanh đằng cuồn cuộn mà tới, đã là đem Thanh Tâm quan chủ xoắn giết tại chỗ.

Thiên Thủ thấy thế, cả người đều bất hảo rồi.

Đại đệ tử của bản thân, Huyền Cơ quan chủ thế mà là phản đồ Yên Vũ Lâu, chuyện này không thể nghi ngờ mang đến cho hắn phiền toái rất lớn.

Một khắc đó hắn đã nghĩ nên làm sao trốn tránh trách nhiệm.

Trong hình ảnh hồi tưởng, Khâu Mộng Sơn cùng Thanh Mộc Lão Tổ còn đang chiến đấu, nhất thời đánh khó phân thắng bại.

Bất quá chúng tiên biết, chẳng mấy chốc sẽ có biến hóa.

Quả nhiên sau một khắc, dị biến liền khởi.

Khâu Mộng Sơn đại khái cũng biết không thể triền đấu nữa, đột nhiên cao hống: "Coi như lão tử chết, cũng phải kéo mấy cái chịu tội thay. Thanh Mộc, học trò cưng của ngươi Trì Vãn Ngưng tại trên tay ta!"

Nói đại thủ vồ một cái, từ trong hư không lấy ra một người, quả nhiên là Trì Vãn Ngưng.

"Ngưng nhi!" Thanh Mộc lo lắng hô to: "Thả đồ đệ của ta xuống!"

"Được, cho ngươi!" Khâu Mộng Sơn thế mà trực tiếp đem Trì Vãn Ngưng ném về phía Thanh Mộc.

Nhưng liền tại Trì Vãn Ngưng bay ra đồng thời, Khâu Mộng Sơn đã một quyền đánh về phần lưng Trì Vãn Ngưng, lấy thực lực của hắn, một quyền oanh sát Trì Vãn Ngưng tự nhiên không phải vấn đề, nhưng hắn lại không có làm như thế, mà chỉ là khiến Trì Vãn Ngưng trọng thương, bức cho Thanh Mộc Lão Tổ phân tâm tới cứu, đồng thời bản thân đã hướng xa xa bỏ chạy.

Không nghĩ tới Thanh Mộc Lão Tổ thế mà không cứu, thư quyển trường không, vô số lục đằng từ không trung thăng xuất cuốn về Khâu Mộng Sơn, ngăn trở đường chạy, đồng thời quát lên: "Vãn Ngưng, chớ trách sư phụ lòng dạ ác độc! Sư phụ sở dĩ hậu đãi ngươi, chính là vì để ngươi làm lô đỉnh cho ta, bây giờ ngươi tu vi chưa thành, tuy vô pháp hoàn toàn thành công, cũng dù sao cũng tốt hơn không có!"

"Sư phụ!" Trì Vãn Ngưng vừa kinh vừa nộ.

Thanh Mộc Lão Tổ đại thủ nhiếp không, Trì Vãn Ngưng toàn thân máu tươi tung toé mà ra, dâng tới Thanh Mộc Lão Tổ.

Trì Vãn Ngưng thét lên rơi xuống, xa xa Ninh Dạ thân hình chợt hiện, đã hướng Trì Vãn Ngưng bay đi.

Không nghĩ tới đúng vào lúc này, Thanh Mộc Lão Tổ thân thể run lên, cả kinh nói: "Thị Huyết Chú? Tam Thi Độc?"

Xa xa Khâu Mộng Sơn đã cười ha hả: "Thanh Mộc, ngươi cho rằng lão tử không nhìn ra ý đồ của ngươi sao? Vừa nãy liền đã gieo xuống cho con bé này Tam Thi Độc cùng Thị Huyết Chú, đợi chính là chiêu này của ngươi, ngươi hãy chờ chết đi!"

Thanh Mộc vừa kinh vừa nộ, thân thể đã tại kịch độc cùng chú thuật bắt đầu thối rữa.

Hắn biết mình không còn sống được bao lâu, hô to: "Lão tử liều mạng với ngươi!"

Đã hóa thành vô biên thanh vụ chụp hướng Khâu Mộng Sơn.

Khâu Mộng Sơn cũng không nghĩ tới đối phương thế mà tàn nhẫn như vậy, tâm trung đại chấn: "Đáng chết, thả lão tử ra!"

Chỉ là Thanh Mộc Lão Tổ toàn lực liều mạng, Khâu Mộng Sơn cũng nhất thời tránh thoát không được, dưới dây dưa cùng nhau, lại là song song vũ lạc mà chết.

"Thế mà là như vậy. . ." Chúng tiên làm sao cũng không nghĩ tới sẽ là kết cục như vậy, trong lòng nhất thời kinh hãi.

Khâu Mộng Sơn này quả nhiên là xảo trá tàn nhẫn dĩ cực, Thanh Mộc Lão Tổ nếu không có quá tham lam, vốn có thể không phải chết.

Đối với chuyện Thanh Mộc Lão Tổ ý đồ lấy Trì Vãn Ngưng làm lô đỉnh, kỳ thực thượng tầng người biết không ít, thế nhưng ai cũng không coi là chuyện to tát.

Tiên lộ vô cùng, lô đỉnh chi pháp sở dĩ có thể tồn tại, vốn là mang ý nghĩa loại chuyện này từ lâu chẳng lạ lùng gì.

Chỉ là chẳng ai nghĩ tới, sự tình phát triển kết quả sẽ là như vậy.

"Nghiệp chướng a!" Nhạc Tâm Thiện đã nhắm mắt lại, phất ống tay áo một cái, phất đi đầy trời hình ảnh kia.

Hình ảnh này, chính là Ninh Dạ dùng Vạn Tượng Đồ kết hợp Lưu Ảnh Thạch hai người chiến đấu lúc trước chế tạo, chỉ cần đem bộ phận họa diện của Lưu Ảnh Thạch hơi hơi thay đổi một chút, tương đương với thực cảnh thêm đặc hiệu, làm tiếp chút hậu kỳ phối âm, sự tình liền toàn bộ giải quyết.

Bất quá pháp này có hai vấn đề.

Một là Vạn Tượng Đồ là mảnh vỡ, công năng có hạn, không gạt được loại người như Nhạc Tâm Thiện, vì vậy Ninh Dạ không thể thi triển huyễn thuật ngay trước mặt Nhạc Tâm Thiện bọn họ. Thế nhưng dùng để ứng phó sau đó tìm hiểu, vậy thì dễ lừa gạt hơn nhiều.

Nói trắng ra, chính là dùng pháp thuật 'tố nguyên' hoàn nguyên ra hiệu quả pháp thuật của huyễn thuật mà thôi.

Hai là Vô Cấu đại năng xuất thủ, thiên địa kịch biến, hoàn cảnh tương đối cũng sẽ có biến hóa.

Cái vấn đề này cũng chỉ có thể mời người của Mộc Khôi Tông hỗ trợ xuất thủ rồi.

Đằng nào chính là phá hoại a, cái này đơn giản.

Huyền Cơ Quan chính là Mộc Khôi Tông xuất thủ giải quyết, bằng không cũng không thể nào vừa đối mặt trực tiếp kích sát Thanh Tâm loại cường nhân Vạn Pháp cảnh này.

Bất quá cứ như vậy, Ninh Dạ xem như là lại thiếu nợ bọn họ một cái nhân tình.

Không để ý, cùng lắm lại bán mấy cái người của Hắc Bạch Thần

Cung.

Thời khắc này Phong Đông Lâm nói: "Ngọc Hoàng Cốt đâu?"

Ninh Dạ lấy ra Ngọc Hoàng Cốt: "Hồi Phong điện, may mắn không làm nhục mệnh!"

Nói rầm một tiếng quỳ xuống mặt đất: "Kính xin Phong điện cứu Vãn Ngưng!"

Phong Đông Lâm giương tay lên, Trì Vãn Ngưng đã rơi vào trong tay hắn, hơi biến sắc mặt, lắc lắc đầu, nhưng vẫn đem nàng giao cho Nhạc Tâm Thiện.

Nhạc Tâm Thiện cũng làm tương tự, cảm thụ được tình hình thân thể của Trì Vãn Ngưng, chính cùng trong hình ảnh kia không khác nhau chút nào, không khỏi thở dài một tiếng: "Máu tươi toàn thân nàng bị rút khô, tuy rằng kịp thời dùng Thuần Âm Nguyên Thủy chữa trị tự thân, nhưng vẫn là thụ thương nghiêm trọng."

"Lẽ nào cứu không được nữa sao?" Ninh Dạ run giọng hỏi.

Nhạc Tâm Thiện thở dài nói: "Trừ phi tại trong vòng ba ngày, tìm tới thiên địa linh bảo, bằng không sợ là khó khăn."

Ninh Dạ là đại công thần trong sự kiện lần này.

Là hắn tìm về Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán cùng Ngọc Hoàng Cốt, tuy rằng trong đó xảy ra không ít nhiễu loạn, dẫn đến Hắc Bạch Thần Cung cũng có tổn thất, nhưng không phải trách nhiệm của Ninh Dạ.

Đối diện loại tình huống này, Nhạc Tâm Thiện cũng không muốn lạnh lẽo trái tim công thần.

Vì vậy hắn nói: "Như vậy đi, ta đi hướng chưởng giáo cầu một cây Nghịch Sinh Liên, có thể bảo toàn nàng, chỉ là sau này, liền phải xem tạo hóa của nàng."

"Đa tạ Đại Điện Thủ!" Ninh Dạ đại hỉ quỳ xuống.

Nghịch Sinh Liên là bảo mệnh thần vật của Hắc Bạch Thần Cung, đã có nó, lại thêm Bất Diệt Tuyền cùng Bổ Thiên Thuật, Trì Vãn Ngưng liền tu vi cũng sẽ không hàng rồi.

Phong Đông Lâm cũng nói: "Nghịch Sinh Liên có thể kéo dài tính mạng, cá nhân ta cho ngươi một bình Tâm Nguyên Đan cùng ba phân Thiên Sinh Tán, hy vọng có thể bảo vệ bộ phận tu vi của nàng."

Tâm Nguyên Đan cùng Thiên Sinh Tán tuy không có quý giá bằng Nghịch Sinh Liên, lại là cũng hiếm thấy lương dược, chủ yếu dùng để đền bù tự thân hao tổn lúc ác chiến thụ thương, để tránh khỏi thương căn cơ, trong đó Tâm Nguyên Đan hộ nguyên thần, Thiên Sinh Tán hộ nhục thân.

Phong Đông Lâm chú trọng cường điệu cá nhân bỏ vốn, hiển nhiên là không muốn Ninh Dạ liền như vậy bị Nhạc Tâm Thiện lôi kéo mất.

Ninh Dạ tự nhiên tâm lĩnh thần hội: "Tạ Phong điện, Ninh Dạ nhất định cúc cung tận tụy, vì Hắc Bạch Thần Cung hiệu tử!"

Chương 44 : Lợi ích rất nhiều (vì minh hữu Wazlj thêm chương 3)

Chương 44: Lợi ích rất nhiều (vì minh hữu Wazlj thêm chương 3)

Ba ngày sau.

Vị Ương Phủ.

Trì Vãn Ngưng nằm tại trong lồng ngực Ninh Dạ, thích ý khẽ hát.

Thân thể của nàng đã khỏi hẳn, chỉ là tu vi vẫn là rơi xuống Hoa Luân sơ kỳ.

Bởi vì nàng không có sử dụng Nghịch Sinh Liên, Tâm Nguyên Đan cùng Thiên Sinh Tán, mà chỉ là dùng Bất Diệt Tuyền, Bổ Thiên Thuật.

Theo cách nói của Trì Vãn Ngưng, tác dụng của ba thứ này chỉ có thể bảo đảm nàng sống sót, đồng thời vẫn như cũ có tư chất tu luyện, cho dù bảo vệ Hoa Luân cũng khó khăn.

Hiện tại có thể bảo trì tại Hoa Luân cảnh đã là "Kỳ tích", nếu như tu vi vốn có một điểm cũng không ảnh hưởng, kỳ tích này liền có chút quá đáng.

Vì vậy không bằng giữ lại, chờ sau này thời điểm càng cần thiết lại dùng.

Điều này khiến cho Ninh Dạ bất đắc dĩ, nhưng cũng chỉ có thể tiếp thu —— có Bất Diệt Tuyền tại, mấy thứ này đối với hắn kỳ thực giá trị không lớn, trừ phi là lại gặp phải một cái giống Trì Vãn Ngưng như vậy, Bất Diệt Tuyền hiệu quả không đủ giải quyết vấn đề.

"Được rồi, ngươi cũng không cần khó chịu. Chuyện lần này, ngươi ta thu hoạch không ít, có nhiều tài nguyên như vậy tại, ngươi còn sợ ta luyện không trở lại sao?" Trì Vãn Ngưng dụng 'tâm ngữ' truyền thanh nói, tùy ý vuốt Nguyên Cực Thần Quang trên cổ tay Ninh Dạ.

Trì Vãn Ngưng nói không sai, lần này đại công cáo thành, bọn họ thu hoạch nhiều hơn so với trả giá.

Đầu tiên chính là giao dịch cùng Cực Chiến Đạo đã hoàn thành.

Ngọc Hoàng Cốt trao đổi Nguyên Cực Thần Quang, lần này không ra bất kỳ vấn đề gì nữa, tại sau khi đưa đi Ngọc Hoàng Cốt, Tần Thì Nguyệt giao ra giải cấm chi pháp, Hắc Bạch Thần Cung cũng vì nàng giải độc.

Ngày hôm qua Tần Thì Nguyệt rời khỏi.

Không phải dụng thời không truyền tống chi pháp, mà chính là như thế quang minh chính đại đi.

Trước khi đi, nàng còn đặc ý đến thăm Ninh Dạ, mời hắn đi Liệt Châu làm khách.

Vì vậy Nguyên Cực Thần Quang hiện tại đã tại trên tay Ninh Dạ , dựa theo ước định, Ninh Dạ có thể nắm giữ nó mười năm.

Ngoài như vậy ra, trên tay Ninh Dạ cùng Trì Vãn Ngưng còn có thu hoạch đến từ Sương Nguyệt Phường, thu hoạch từ Thanh Mộc cùng rất nhiều vật tư đổi về từ chỗ Tần Thì Nguyệt cùng với thu hoạch từ Huyền Cơ Quan.

Trong Sương Nguyệt Phường tuy rằng có không ít thứ tốt, phần lớn vẫn là có thể dùng linh thạch cân nhắc, thêm vào Tinh Đàm Kim, tổng số ước chừng tại 30 triệu, sau khi phân cho Công Tôn Điệp một nửa, còn có ước chừng 15 triệu.

Vật tư Thanh Mộc cùng Hắc Bạch Thần Cung giao cho Cực Chiến Đạo lại là khó dùng giá trị cân nhắc.

Đặc biệt là vật tư Hắc Bạch Thần Cung cùng Cực Chiến Đạo giao dịch, phần lớn đều là tài nguyên khan hiếm, có giá mà không thị trường, tương tự đồ cổ, thật muốn tính giá trị, mấy chục ức cũng có thể, thế nhưng không có ý nghĩa.

Bởi vì tu tiên giả được loại tài nguyên này, đa phần là tự mình sử dụng, cơ bản sẽ không bán ra.

Tài nguyên của Thanh Mộc chủ yếu lấy mộc thủy làm chủ, cực kỳ thích hợp Trì Vãn Ngưng, Ninh Dạ đưa toàn bộ để cho Trì Vãn Ngưng, cũng bởi vì bộ phận này là có thể công khai —— làm đệ tử của Thanh Mộc, Trì Vãn Ngưng có tư cách kế thừa, cứ việc Thanh Mộc lúc trước muốn giết chết nàng.

Điều này khiến cho mấy tên đệ tử khác của Thanh Mộc như Hiên Mộc Lang rất là bất phẫn, nhưng cũng bất đắc dĩ, bởi vì nàng có Ninh Dạ làm chỗ dựa, mà Ninh Dạ có Phong Đông Lâm làm chỗ dựa.

Cho tới cái bút vật tư Hắc Bạch Thần Cung giao dịch kia thì đặt ở Thiên Cơ Điện Tu Di Ốc, đã có bọn chúng, cho dù không có thu hoạch gì khác, Ninh Dạ một đường thuận buồm xuôi gió tu đến Vạn Pháp cảnh cũng không có vấn đề gì.

Ngoài như vậy ra còn có thu hoạch từ Huyền Cơ Quan.

Huyền Cơ Quan bị diệt, thu hoạch từ bọn họ tự nhiên cũng quy về Ninh Dạ, bộ phận này cũng là có thể công khai, là Ninh Dạ trắng trợn lưu cho mình, ai kêu Thanh Tâm cấu kết Yên Vũ Lâu, lại bị Hắc Bạch Thần Cung phát hiện cơ chứ?

Tài nguyên có giá trị của Huyền Cơ Quan không nhiều, nhưng đối với Ninh Dạ rất có ý nghĩa.

Bởi vì có một bộ phận tương đối đều là đồ vật của Thiên Cơ Môn.

Bất quá Vân Thủy Ngọc Lộ đến là không đạt được.

Bởi vì Huyền Cơ Quan thế mà đã dùng nó luyện một cái bảo vật khác, Huyền Diệu Thiên Thiền.

Huyền Diệu Thiên Thiền là một loại trùng, bởi vì phát ra thanh âm tương tự ve kêu mà đắc danh. Huyền Diệu Thiên Thiền liền là một kiện bảo vật trùng vương chết rồi luyện hóa mà thành, có thể phát ma âm, nhiếp nhân tâm phách, đến cũng chưa chắc có bao nhiêu hi kỳ.

Thế nhưng Thanh Tâm quan chủ kế thừa y bát, cũng phải phát dương quang đại cửa nhà, cho nên năm đó tuỳ tùng Nhạc Tâm Thiện công đả Thiên Cơ Môn, mục đích to lớn nhất chính là vì Vân Thủy Ngọc Lộ.

Hắn đem vật này cùng Huyền Diệu Thiên Thiền kết hợp, lại vẫn đúng là khiến hắn luyện thành một kiện bảo vật không tệ.

Huyền Diệu Thiên Thiền vẫn như cũ là lấy ma âm làm chủ, chỉ là kỳ âm ảo diệu vô cùng, có thể mô phỏng thiên hạ chi thanh, chế tạo hiệu quả chỉ định, tuy không bằng Nguyên Cực Thần Quang Ngọc Hoàng Cốt loại thần vật này, nhưng cũng ảo diệu vô cùng.

Cơ quan cấm chế chi đạo, thủ tại chữ 'huyễn', nếu như không có huyễn thuật lừa gạt, khó có hiệu quả, khó lộ ra uy năng.

Mà huyễn chi nhất đạo, cần phải thanh hình kiêm bị.

Ninh Dạ tu Nhật Luân Kính, lấy quang đúc hình, nhưng khó được thanh sắc, dù có Vạn Tượng Đồ có thể là bù đắp, nhưng không thể dùng tại bên ngoài.

Bây giờ đã có Huyền Diệu Thiên Thiền, đến là có thể đại đại bù đắp không đủ, trọng yếu nhất là có thể dùng tại bên ngoài.

Ngoài ra Huyền Diệu Thiên Thiền cũng bảo lưu tác dụng của Vân Thủy Ngọc Lộ, vẫn như cũ có thể phụ trợ luyện bảo. Ninh Dạ luyện bảo trình độ thường thường, đã có vật này tại, đến cũng thử nghiệm luyện hóa một ít bảo vật.

Có thể nói, thu hoạch từ Thanh Mộc cùng Huyền Cơ Quan, là lợi ích bên ngoài của Trì Vãn Ngưng cùng Ninh Dạ, mà thu hoạch từ giao dịch vật tư cùng Sương Nguyệt Phường, liền là lợi ích trong tối, một là tài nguyên một là tiền.

Ngoài như vậy ra, Ninh Dạ còn có hai thứ.

Một cái là Tỏa Long Liên, Đoạt Thiên Thuật của bản thân bảo vật này Ninh Dạ vốn là có, vậy thì cũng thôi, bất quá Tỏa Long Liên đến là cái bảo vật có thể bắt người. Bởi vì bị Hắc Bạch Thần Cung một lần nữa luyện hóa, uy lực càng vượt qua tự thân mảnh vỡ. Chính bởi vậy, Ninh Dạ không có đem nó khôi phục về hình dáng ban đầu, mà là tạm thời bảo lưu nguyên bản hình thái. Tại dưới tình huống không có những mảnh vỡ Tàng Thiên Ngục khác bổ sung hồi phục nguyên hình, trái lại không bằng trạng thái hiện tại.

Cái thứ hai chính là thời không yêu thú chi huyết kia.

Sau khi tìm đọc điển tịch, Ninh Dạ đã biết, thú này tên là La Hầu, chính là một trong các thượng cổ thần thú, chỉ là huyết mạch đã mỏng manh, vạn không tồn một. Năm đó khi Nguyệt Hạ Tùng được yêu thú này, yêu thú này còn không có năng lực lớn như vậy, lại nhân phẩm chủng ít ỏi, không có đồng bạn, đang bị những yêu thú khác công kích, được Nguyệt Hạ Tùng cứu.

Nguyệt Hạ Tùng dốc lòng bồi dưỡng, lại tìm tới thiên tài địa bảo, dần dần khiến thú này huyết mạch thức tỉnh.

Thú này huyết mạch thức tỉnh chủ yếu biểu hiện chính là không gian, nhưng không phải truyền tống, mà là động sát nội bộ, tương tự tầm nhìn bốn chiều, có thể trực khuy nội bộ bí ảo, mượn La Hầu thú, bồi dưỡng yêu thú chi pháp của Nguyệt Hạ Tùng đột phi mãnh tiến.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao Tần Thì Nguyệt còn phải bố trí trận pháp không gian mới có thể lợi dụng La Hầu truyền tống rời khỏi —— nguyên lai đó không phải thứ nó chân chính am hiểu.

Thứ nó chân chính am hiểu chính là tấn công địch trong vô hình, đem hữu hình chi lực thẳng vào nội phủ.

Cực Chiến Đạo sở trường về ngạnh chiến, lực lượng vô song, nhưng cũng bởi vậy thụ hạn ở ngoài, lực lượng cần từ ngoại vào trong, khó có thể trực kích chỗ yếu, vì vậy đối thủ bị bọn họ giết chết đa phần đều thành thịt nát.

Nhưng đã có La Hầu thú này, lực lượng của Cực Chiến Đạo phát huy ra khủng bố liền có thể tưởng tượng được.

Nó so với Ngọc Hoàng Cốt trọng yếu gấp trăm lần!

Tại sau khi ý thức đến tác dụng chân chính của La Hầu, Ninh Dạ mới ý thức tới —— Kháo, lão tử lúc trước định giá thấp.

Tần Thì Nguyệt mặt ngoài giả lão nương bị thiệt lớn, không nghĩ tới cuối cùng còn chơi với hắn một chiêu này, chỉ có thể nói con mụ này xem ra hào hùng, diễn kỹ cũng là nhất lưu a.

Bất quá Ninh Dạ cũng không để ý, đằng nào hắn cùng Tần Thì Nguyệt cũng không phải địch nhân.

Hiện tại đối với hắn mà nói, mấu chốt nhất vẫn là làm sao nhanh chóng tiêu hóa những lợi ích này, đề thăng tự thân.

La Hầu chi huyết số lượng không nhiều, đến là không thể tùy tiện lãng phí, trong lúc nhất thời, Ninh Dạ lại là nghĩ không ra một cái phương pháp tốt hấp thu vận dụng.

Chương 45 : Yên Vũ Trọng Lâu

Chương 45: Yên Vũ Trọng Lâu

Cửu tiêu vân ngoại, vạn dặm sáng trong.

Ninh Dạ đoan tọa trong mây, trên gối còn đặt một chiếc đàn.

Tiêu Vĩ Dạ Quang Cầm của Trì Vãn Ngưng, trên cầm đặt một vật, Huyền Diệu Thiên Thiền.

Trước người còn lơ lửng một vật, Phù Thế Bảo Châu, tại trước bảo châu liền là Nguyên Cực Thần Quang lượn lờ chuyển động.

Thủ chỉ khẽ búng, cầm thanh phi dương.

Trong tiếng đàn réo rắt, bốn phía vân vụ đột nhiên thư quyển, liền ngay cả tia sáng cũng tùy theo biến hóa.

Tiếng đàn du nhiên hòa hoãn, như nữ tử thì thầm, vân cùng quang kia liền hóa thành từng cái từng cái thanh xuân chi nữ, tán phát ra vô tận quang vựng, tại bên Ninh Dạ vừa múa vừa hát.

Âm luật dần dần chuyển nhanh, những vũ nữ vân quang sở hóa kia liền từ sênh ca mạn vũ chuyển hóa, trong tay đã thêm ra từng thanh trường kiếm, tại không trung nhẹ nhàng phi động, hình thành kiếm vũ.

Ninh Dạ thủ chỉ liên đạn, tiếng đàn càng lúc càng gấp gáp, ẩn hiện khanh thương chi luật, trên người nữ tử múa kiếm liền xuất hiện khải giáp, kết thành trận hình, hóa thành binh trận, kim qua thiết mã, sát khí trùng thiên, nương theo chính là cao dương chiến khúc, oanh minh trận trận.

Một con kim chuẩn cao tốc lướt qua, tại lúc bay tới phụ cận, những chiến binh vân vụ kia đồng thời giơ kiếm, kiếm khí tứ dật.

Kim chuẩn như không bị ảnh hưởng bay ra.

Lại bay ra trăm nghìn trượng, đột nhiên tứ phân ngũ liệt, hóa thành huyết nhục, lạc xuống trần ai.

Ninh Dạ lúc này âm luật dần thư, những chiến binh vân vụ kia liền một lần nữa hóa thành vân vụ cùng quang, tiêu tán thối lui.

Âm luật ngưng bặt.

"Không tệ! Không tệ!"

Trì Vãn Ngưng từ đằng xa bay tới, cười nói: "Phu quân rốt cục dung hợp thành công rồi."

Một phen động tác vừa nãy, chính là Ninh Dạ đem chính mình quang đạo, đao đạo, Huyễn Đạo kết hợp hoàn thành hiệu quả.

Chuyện này tốn của hắn thời gian ba tháng.

Quang cùng thanh hình thành huyễn tượng, Sát Khí Đao thì khiến những huyễn tượng này xuất đao, trong đó còn hấp thụ bộ phận thủ pháp của Vân Quỷ Tử Lão —— vì thế Ninh Dạ lại đặc ý tìm Mộc Khôi Tông một lần. Mộc Khôi Tông đến cũng khí quyển, nếu hắn đã muốn, liền cho hắn.

Ninh Dạ lại lắc đầu: "Còn kém xa lắm, ta không thông huyền âm diệu pháp, âm luật chi đạo là mượn Huyền Diệu Thiên Thiền hoàn thành. Hơn nữa thuyết pháp hoàn thành quá mức hỗn tạp, tổng không thể mỗi lần lâm chiến gảy đàn chứ?"

Huyễn thuật huyễn ngũ giác, vậy nên có ngũ hoặc, đối ứng nhãn nhĩ tị xúc tâm năm loại, cũng chính là hoặc hình, hoặc thính, hoặc khí vị, hoặc xúc cảm, hoặc tâm thần.

Huyễn thuật lúc trước của Ninh Dạ, chủ yếu là hoặc hình, những phương diện khác cũng không sở trường, vì vậy phần lớn huyễn thuật của hắn cũng không làm được chân chính lừa dối đối thủ, mà chỉ là khiến đối thủ không tìm được bản thân, mê hoặc tầm nhìn.

Huyền Diệu Thiên Thiền, lại giúp cho Ninh Dạ bổ sung một khuyết điểm hoặc thính này, bất quá bên trong ngũ hoặc, hoặc hình cùng hoặc tâm tối trọng, ba loại khác đến không phải trọng yếu như thế, vì vậy chỉ tính tiểu bù, không tính đại tiến.

Trì Vãn Ngưng che miệng cười khẽ: "Có gì không được, Tiêu công tử cùng Cầm Thư Sinh, chính là mỗi lâm chiến sự tất chơi âm luật."

"Trang bức mà thôi." Ninh Dạ không khách khí bác bỏ: "Chiến giả, tử sinh chi địa dã, đâu ra thong dong? Cái gọi là thong dong giả, cuối cùng chưa tới mấu chốt sinh tử, dùng để bắt nạt kẻ yếu thì đủ rồi, dùng tới đối phó cường giả, chính là tìm chết."

Trì Vãn Ngưng trắng mắt hắn một cái: "Há lại là người người như ngươi, chuyên tìm người bản thân đánh không lại đi đấu."

"Nếu không phải như vậy, làm sao tinh tiến." Ninh Dạ đem Tiêu Vĩ

Dạ Quang Cầm vung lên, đã trả cho Trì Vãn Ngưng: "Kể từ hôm nay, không cần cầm này."

"Nếu đã như vậy, vậy không bằng tìm Hứa Ngạn Văn, hướng hắn thỉnh giáo âm luật chi pháp?"

"Không cần!" Ninh Dạ lắc đầu: "Ta muốn học quá nhiều, thực không tinh lực phân tâm chuyện khác. Âm luật công địch không phải sở cầu của ta, có thể dùng cho bù đắp thiếu sót là được, khiến huyễn thuật càng thật là được. Thứ ta chân chính muốn, vẫn là cái này!"

Nói hắn tay áo lớn vung lên, chu vi vân vụ thư quyển (* co duỗi, biến hóa), không ngờ biến thành một mảnh đình đài lầu các, nội có thải quang phân xạ.

Huyễn thuật.

Vạn Tượng Đồ chính là huyễn thuật trọng bảo, Khi Thiên Thuật chính là huyễn thuật chi cơ.

Trước đây Ninh Dạ, Khi Thiên Thuật chỉ có thể dùng để che lấp tự thân, nhưng theo tu vi đề thăng lại thêm Vạn Tượng Đồ, hắn đã từ từ có thể đem Khi Thiên Thuật thể hiện ra ngoài.

Huyễn thuật không có năng lực công kích, nhưng có hiệu quả ẩn giấu cùng lừa dối cường đại.

Mượn Vạn Tượng Đồ, huyễn thuật của Ninh Dạ đến thời khắc này xem như là chân chính có thành tựu. Trừ phi là đối thủ có tu chuyên môn động hư phá vọng chi năng, bằng không tu sĩ Hoa Luân bình thường, thậm chí tu sĩ Vạn Pháp cũng có thể lừa gạt được.

Dù sao huyễn thuật nhằm vào ngũ giác hạ thủ, cùng tu vi không quan hệ, trên lý thuyết là thích hợp nhất vượt giai ứng địch.

Bất quá huyễn thuật đến cùng chỉ là huyễn thuật, cũng không có sát địch chi uy.

Thứ sát địch chân chính, vẫn là Sát Khí Đao.

Sát Khí Đao có thể coi vạn vật thành nhận, thậm chí ngay cả ánh sáng cũng có thể lợi dụng, cứ như vậy, tại Sát Khí Đao ảnh hưởng, huyễn trận cũng liền đã có hiệu quả công phạt, bất quá về uy lực liền vẫn còn rất kém, có thể có hiệu quả hiện tại, vẫn là nhờ có Nguyên Cực Thần Quang.

Nguyên Cực Thần Quang vốn là thần vật, quang chi đạo tắc, khiến Ninh Dạ tại trên quang chi nhất đạo được lợi không nhỏ. Trước đây hắn chỉ có thể ngưng quang thành vũ, huyễn tượng bởi vậy sinh thành cũng chỉ có thể che lấp mà không thể lừa dối, hiện tại lại có thể đạt tới trình độ lừa dối nhất định, hơn nữa theo quang chi đạo tắc trưởng thành, lấy đó làm nhận, uy lực cũng bắt đầu đề thăng.

Ninh Dạ Ngưng Quang Thành Nhận, đặc điểm lớn nhất là tốc độ nhanh, hầu như vô pháp chống đỡ, nhược điểm lớn nhất liền là uy lực nhỏ, cho nên đối phó mục tiêu có phòng ngự tác dụng không lớn. Vì vậy Ninh Dạ mỗi lần sử dụng cái này đều là bạo khởi tập kích, như đối thủ đã có phòng bị, vậy hiệu quả liền không tốt.

Bây giờ Ninh Dạ tự thân tu vi tăng trưởng có hạn, thế nhưng bản thân Nguyên Cực Thần Quang ngưng tụ quang chi đạo tắc, coi đây là căn cơ thi triển Ngưng Quang Thành Nhận, uy lực bội tăng, hiệu quả đề thăng lại là mấy lần còn chưa hết.

Hiện tại Khổng Triêu Thăng nếu như lại thụ một cái Sát Khí Đao Ngưng Quang Thành Nhận của hắn, liền sẽ thật sự từ đây không cần chịu nhục thân ràng buộc nữa rồi.

Cứ như vậy, lấy Vạn Tượng Đồ cùng Nhật Luân Kính làm huyễn, lấy Sát Khí Đao cùng Nguyên Cực Thần Quang làm công, lại lấy Lưỡng Nghi Chân Cương dung hội quán thông, liền hình thành nên huyễn sát chi thuật công phạt nhất thể.

Đây mới là thứ hắn theo đuổi, đem tự thân sở học chân chính kết hợp lại, hình thành thủ đoạn độc nhất của bản thân.

Vì vậy một khắc sau, vạn trượng bạch vân kia đã hóa hư ảo, nhưng không phải bất tồn, mà chỉ là ẩn vào trong tối, chờ mà không phát.

Trì Vãn Ngưng nói: "Phu quân đã đi ra con đường của chính mình, cũng coi như là khai sáng một môn tiên pháp, không bằng liền vì pháp này lấy một cái tên."

Ninh Dạ nghĩ nghĩ, nói: "Liền gọi Yên Vũ Trọng Lâu đi."

"Yên Vũ Trọng Lâu?" Trì Vãn Ngưng kinh ngạc: "Vì sao gọi tên này?"

Ninh Dạ cười nói: "Khói mờ mịt là huyễn, mưa mờ mịt là sát, yên vũ mịt mù chính là lưỡng nghi chi đạo, lại thêm ta có thể có tu vi này, cũng là kéo phúc của Yên Vũ Lâu, tên này không thể thích hợp hơn."

Trì Vãn Ngưng cười to: "Yên Vũ Lâu sợ là phải hận chết ngươi rồi!"

Ninh Dạ nghiêm túc: "Đang muốn bọn họ như vậy!"

Yên Vũ Lâu càng hận hắn, công huân của Ninh Dạ liền càng lộ ra trọng yếu.

Một người muốn tại trong môn phái dựng nên uy phong của bản thân, lại có thể nào không có ngoại bộ địch nhân tôn lên?

Ninh Dạ đại hiển thần uy, chơi chết Khâu Mộng Sơn, đoạt lại Ngọc Hoàng Cốt, là thù giữa hắn cùng Yên Vũ Lâu, càng là công của hắn đối với Hắc Bạch Thần Cung.

Yên Vũ Lâu thù hận hắn thậm chí trả thù, liền tương đương với nhắc nhở Hắc Bạch Thần Cung công huân của hắn, tầm quan trọng của hắn.

Trì Vãn Ngưng vỗ tay: "Nói rất đúng!"

"Đúng rồi, Công Tôn Dạ về Yên Vũ Lâu chưa?"

"Đã trở lại, tuy rằng nhiệm vụ không thành, đến cũng không thụ chỉ trích gì."

"Ngô, như vậy là tốt rồi."

Công Tôn Dạ trở về Yên Vũ Lâu, Cố Tiêu Tiêu cũng đã đến Vạn Hoa Cốc, Công Tôn Điệp thì cũng không biết đã chạy đi nơi nào tiêu dao khoái hoạt.

Cho tới Cừu Bất Quân, hắn đang cùng tiểu hồ ly của hắn chơi vui vẻ đây.

Cừu Bất Quân không có nuốt lời, cùng ngày liền tìm một con tiểu hồ ly, đem đuôi của Cửu Vĩ Yêu Hồ kia cho nó, tận mắt thấy tiểu hồ ly kia hoan thiên hỉ địa đem hồ vĩ dung nhập bản thân.

Bất quá hắn cũng làm một chuyện bên ngoài hứa hẹn —— hắn không thả tiểu hồ ly đi, mà là dự định nuôi tiểu hồ ly, lòng tràn đầy chờ mong bồi dưỡng một cái tương lai giúp đỡ.

Lại thêm Cửu Vĩ Yêu Hồ biết thân phận của hắn, vạn nhất yêu hồ ký ức thức tỉnh, bại lộ hắn chẳng phải gay go?

Bất quá suy nghĩ đến Cửu Vĩ Yêu Hồ ly kỳ chết đi, Cừu Bất Quân nhưng nhiều thêm một con hồ ly, vì vậy Ninh Dạ thẳng thắn nghĩ kế, khiến Hắc Bạch Thần Cung đem huyết nhục Cửu Vĩ Yêu Hồ chết đi buôn bán, lại khiến Cừu Bất Quân lấy điểm công huân mua, cứ như vậy, Cừu Bất Quân dưỡng hồ cũng có thêm cái lý do danh chính ngôn thuận —— lấy cái tên đẹp là, lấy huyết nhục Cửu Vĩ Yêu Hồ bồi dưỡng hồ ly, xem có thể nuôi dưỡng được ra một con Cửu Vĩ Yêu Hồ nữa hay không.

Đối với điều này mọi người đều coi là trò cười, nhưng cũng không để ý, dù sao Cửu Vĩ Yêu Hồ tinh huyết sớm thất, lưu lại chỉ là phổ thông huyết nhục da lông, giá trị có hạn, chỉ dựa vào đó bồi dưỡng ra Cửu Vĩ Yêu Hồ, thiên nan vạn nan.

Sinh hoạt một thoáng lại trở nên bình thản, mỗi ngày ngoại trừ tu hành chính là tụ hội, Sinh hoạt một thoáng lại trở nên bình thản.

Vì vậy Ninh Dạ bắt đầu nghĩ, bản thân có phải là muốn tìm một cơ hội ra ngoài một chút.

Trì Vãn Ngưng biết tâm tư hắn: "Muốn đi xem Thanh Lâm cùng Tân Tiểu Diệp? Khuyên ngươi chớ vội. Ngươi hiện tại tuy rằng thực lực tăng mạnh, nhưng phóng tầm mắt Trường Thanh Giới, thực lực mạnh hơn ngươi còn có không biết bao nhiêu, vẫn cần củng cố tu vi. Trọng yếu nhất chính là, ngươi hiện tại có Nguyên Cực Thần Quang."

Ninh Dạ thở dài.

Nguyên Cực Thần Quang tuy rằng tới tay, nhưng cũng bởi vậy nhiều thêm cái chỗ hỏng, chính là hắn hiện tại không thể tùy ý hành động rồi.

Nguyên Cực Thần Quang dù sao chỉ là cho hắn mượn, cũng bởi vậy Nhạc Tâm Thiện bọn họ sẽ không để Ninh Dạ rời khỏi tầm mắt của chính mình. Ninh Dạ muốn đi ra ngoài có thể, nhưng Nguyên Cực Thần Quang nhất định phải lưu lại.

Bất quá suy nghĩ đến niệu tính của người Hắc Bạch Thần Cung, một khi lưu lại, lại cầm về sợ sẽ không dễ.

Vì vậy hảo hảo một cái trọng bảo, phản mà đã thành thứ hạn chế hắn xuất hành, khiến Ninh Dạ cũng buồn bực không thôi.

Đúng vào lúc này, một con vân điểu đột nhiên bay tới, bay tới bên người Ninh Dạ hóa thành quang ảnh tiêu tán, một đạo tin tức lại đã truyền cho Ninh Dạ.

"Mộc Khôi Tông muốn gặp ta?" Ninh Dạ ngẩn ngơ.

"Họ tìm ngươi chuyện gì?" Trì Vãn Ngưng hỏi.

"Còn có thể là chuyện gì? Đòi nợ chứ sao." Ninh Dạ tức giận nói.

Chuyện lần này, Mộc Khôi Tông giúp hắn lớn như vậy, liền ngay cả Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán đều cho hắn, mặc dù bản thân bọn hắn cũng mò đến chỗ tốt, nhưng Ninh Dạ biết lấy khẩu vị của người Mộc Khôi Tông, tuyệt đối sẽ không liền như vậy thỏa mãn.

Trọng yếu nhất chính là, trải qua sự kiện lần này, Mộc Khôi Tông đã có thể hoàn toàn xác nhận thân phận của Ninh Dạ.

Dưới tình huống này. . .

Ninh Dạ thở dài: "Lần này yêu cầu của bọn họ sợ là sẽ không nhỏ."

Chương 46 : Đông Phong Quan

Chương 46: Đông Phong Quan

Ngoài Chấp Tử thành, trong rừng hạnh.

Ninh Dạ nhìn thấy người hẹn mình.

Thế mà là Chung Nam Quỳ.

Ninh Dạ hơi hơi ngây ra: "Vương Sâm đâu?"

"Hắn đã về Mộc Khôi Tông, từ giờ trở đi, do ta phụ trách liên hệ cùng ngươi." Mặt mũi nhăn nheo giống như lão giả Chung Nam Quỳ cười khan nói: "Ta nói Ninh Dạ, đã hợp tác nhiều lần như vậy, liền không cần ngụy trang nữa chứ?"

Ninh Dạ kéo xuống mặt nạ, lộ ra chân dung.

Chung Nam Quỳ nhìn nhìn mặt của Ninh Dạ, chà chà nói: "Hảo một khuôn mặt anh tuấn suất khí, không biết sẽ mê chết bao nhiêu cô nương. Đây không phải là mặt của Bạch Vũ, là đã làm lại một lần? Công Tôn Điệp giúp ngươi?"

Ninh Dạ mỉm cười: "Các ngươi có thể đoán được không kỳ quái."

Chung Nam Quỳ cười gượng vài tiếng: "Hiện tại bên người ngươi có những ai, chúng ta cơ bản đều biết."

Ninh Dạ lắc đầu: "Đây không phải là phương thức nói chuyện song phương hợp tác nên có, là bởi vì nhiệm vụ các ngươi muốn giao cho ta sẽ rất khó rất nguy hiểm sao? Vì vậy tới liền dùng loại khẩu khí uy hiếp này? Không cần phải vậy, sẽ phá hư giao tình, không tốt!"

Chung Nam Quỳ nhất trệ.

Bị Ninh Dạ nói ra tiếng lòng, dẫn đến hắn nhất thời cũng không biết tiếp lời ra sao, chung quy là cười khan nói: "Cùng người thông minh giao thiệp xác thực bớt việc a. Mộc Khôi Tông quen uy hiếp người khác rồi, không quen phương thức giao dịch công bằng."

"Cũng có lẽ là bởi vì các ngươi cảm thấy ta không đủ tư cách cùng các ngươi công bằng đàm luận." Ninh Dạ nói.

Bại lộ thân phận chính là không được điểm này.

Trước đây Mộc Khôi Tông không xác định hắn là ai, vì vậy chỉ có thể Ninh Dạ nói cái gì bọn họ liền làm cái đó.

Hiện tại biết thân phận Ninh Dạ, tự tin đại tăng, khẩu khí cũng liền bắt đầu bất đồng rồi.

Ninh Dạ đến là đã sớm chuẩn bị, tranh ăn với hổ, chính là như vậy.

Nhưng cứ việc như vậy, trong lòng vẫn là có mấy phần không thoải mái, vì vậy đối diện Chung Nam Quỳ lên tiếng, một bước cũng không nhường, vô luận thế nào, không thể để cho đối phương cho rằng từ đây có thể nắm bắt bản thân.

Hắn là tự do, tự chủ!

Vì vậy Ninh Dạ lại bổ sung một câu: "Ta hy vọng có thể cùng Mộc Khôi Tông bảo trì quan hệ trước đây, chân thành hi vọng."

Chung Nam Quỳ nhìn nhìn hắn: "Vậy phải xem ngươi còn thể tiếp tục giống dĩ vãng như vậy trở tay làm mây lật tay làm mưa."

"Nghe ý của ngươi, đối với nhiệm vụ lần này cũng không quá xem trọng?"

"Mặt trên có chút gấp rồi." Chung Nam Quỳ nhàn nhạt nói.

Ninh Dạ nhíu mày lại: "Nói đi, đến cùng chuyện gì?"

"Vạn Cổ Liễu biết chưa?"

Ninh Dạ ngẩn ra, lập tức tỉnh ngộ ra: "Các ngươi muốn Đông Phong Quan? Chuyện này không thể nào!"

Đông Phong Quan ở vào phía đông Mặc châu, kề bên Thiên châu, đi quá Đông Phong Quan một chút, chính là Mộc Lưu Trấn, cũng chính là nơi năm đó Ninh Dạ cùng Mộc Khôi Tông lần đầu tiên chân chính hợp tác, khiến Hắc Bạch Thần Cung mất đi hai vị Nhân Ma.

Đông Phong Quan đã từng thuộc về Thiên châu, hai ngàn năm trước Mộc Khôi Tông cùng Hắc Bạch Thần Cung phát sinh tiên giới đại chiến, cuối cùng Mộc Khôi Tông chiến bại, Đông Phong Quan cũng liền rơi vào trong tay Hắc Bạch Thần Cung.

Nơi đây tên là 'quan', lại là một chỗ thiên tuyệt cổ địa, nội uẩn tinh hoa, sản vật phong phú.

Càng có một cây thần thụ, tên Vạn Cổ Liễu, tương truyền tồn tại đã có vạn năm.

Tọa tu tại dưới cổ thụ, có thể ngộ đạo cơ, chính là nơi các tu tiên đại năng yêu thích nhất.

Năm đó Mộc Lưu Trấn xuất Ký Hồn Cổ Mộc, rất khả năng liền có quan hệ cùng Vạn Cổ Liễu, Vạn Cổ Liễu chính là vạn mộc chi tổ, dựng hóa thần mộc, năm đó Mộc Khôi Tông cũng là nhân đó lập nghiệp. Vì vậy mất Đông Phong Quan, quả thực chính là mất đi tổ địa, ảnh hưởng chi lớn có thể tưởng tượng được.

Vạn Cổ Liễu không thể di, di chi tất tử!

Điều này khiến hai phái chỉ có thể tranh đất, không thể tranh cây.

Đối với Mộc Khôi Tông mà nói, Đông Phong Quan đã không chỉ là vấn đề Vạn Cổ Liễu, càng là tổ địa, vì vậy thu hồi Đông Phong Quan, trình độ nào đó đã là chấp niệm của bọn họ.

Bây giờ tọa trấn Đông Phong Quan, là Đông Kỳ Sứ Quân Bất Lạc.

Đông Kỳ Sứ là tứ kỳ sứ chi thủ, cũng là nhân vật Vô Cấu đỉnh phong, thực lực không thấp hơn đám người Nhạc Tâm Thiện.

Không chỉ có như vậy, càng có Hắc Bạch Đại Trận cùng với đông đảo cường giả dưới tay phụ trợ.

Coi như Âm Vô Cữu dẫn người tự thân tới, dựa vào thiên thời địa lợi, cũng có thể ngăn cản một quãng thời gian.

Đương nhiên chuyện đó không trọng yếu, Mộc Khôi Tông nếu thật quy mô lớn xâm lấn, nhất định có thể đánh hạ Đông Phong Quan, vấn đề là Hắc Bạch Thần Cung cũng tương tự có thể đoạt lại, kết quả liền là gợi ra một hồi đại chiến hoàn toàn mới.

Đây là điều mọi người đều không muốn.

Đừng xem Mộc Khôi Tông hạ thủ tàn nhẫn với Hắc Bạch Thần Cung, nhưng cho tới nay vẫn là tầng diện tranh cướp đối với tài nguyên cùng tu tiên giả, thuộc về chiến đấu cục bộ, chưa thượng thăng đến tầng diện chiến tranh.

Nếu như cướp đoạt Đông Phong Quan, công thành đoạt đất tính chất liền bất đồng rồi.

Đây là trực tiếp phát khởi chiến tranh, mà không phải ám diện so đọ.

Vì vậy đánh hạ Đông Phong Quan kỳ thực không khó, khó là làm thế nào trừ khử tiên giới đại chiến bởi vậy gợi ra.

Thời khắc này vừa nghe đến thuyết pháp của Chung Nam Quỳ, Ninh Dạ trong lòng liền mắng lên.

Ta đệt, các ngươi đây là ra cái thiên đại nan đề cho ta a!

Chung Nam Quỳ cũng biết chỗ có vấn đề, có chút ngại ngùng: "Sự tình là có chút vướng tay, đã vượt qua trợ giúp của chúng ta đối với Ninh công tử, vì vậy chưởng giáo đã nói, nếu như việc này có thể thành, điều kiện ngươi ra."

"Đây không phải là vấn đề điều kiện hay không điều kiện, mà là căn bản không có khả năng!" Ninh Dạ tức giận nói: "Vấn đề Đông Phong Quan ở chỗ tính chất, chuyện này cùng giết một người, cướp một kiện bảo vật hoàn toàn bất đồng. Không còn Đông Phong Quan, thất lạc không chỉ có là bảo vật, còn có bộ mặt, là tôn nghiêm của toàn bộ Hắc Bạch Thần Cung, sẽ làm thiên hạ tiên giả cho rằng Hắc Bạch Thần Cung sa sút, sợ hãi Mộc Khôi Tông."

Luận thực lực, thiên hạ cửu đỉnh, Hắc Bạch Thần Cung thuộc về kiều thủ, điểm này nhìn số lượng Thiên Cương cùng Nhân Ma của bọn hắn so với các phái khác đều nhiều hơn liền có thể biết.

Mặc châu vị Trường Thanh chi ương, tuy có 'tứ chiến' chi ưu, nhưng cũng 'vật hoa thiên thịnh', tài nguyên phong phú, nếu như không có đầy đủ lực lượng, khó mà xưng hùng.

Vì vậy bọn họ vô luận thế nào cũng sẽ không để chuyện như vậy phát sinh.

"Đúng a." Chung Nam Quỳ thở dài: "Bảo vật cầm cũng chỉ cầm, Hắc Bạch Thần Cung không đến nỗi vì một kiện bảo vật liền phát khởi chiến tranh. Thế nhưng đất đai bất đồng, nó liền ở đó, ngươi vĩnh viễn mang không đi. Một thứ có thể tranh đi đoạt lại, liền tất nhiên dẫn sự. Vì vậy then chốt của chuyện này, không ở chỗ lấy đi, mà ở chỗ bảo vệ. Kỳ thực đây cũng là nguyên nhân tại sao chưởng giáo muốn tìm ngươi. Ninh Dạ, ngươi có thể đi tới hôm nay, Kháo không phải lực lượng của ngươi, mà là đầu óc của ngươi. Mà then chốt giải quyết việc này, không ở chỗ thực lực, vừa vặn ở chỗ phương pháp. Chưởng giáo cảm thấy, ngươi có thể tìm tới phương pháp."

Ninh Dạ hừ lạnh: "Các ngươi vẫn đúng là để mắt ta."

"Dù sao ngươi đã làm được rất nhiều chuyện người khác không làm được." Chung Nam Quỳ lần này rốt cục không giống như vừa nãy nữa, có lẽ cũng là biết, nếu như Ninh Dạ không đồng ý, vậy cho dù bức tử hắn cũng vô dụng.

Sự tình quá khó.

Ninh Dạ hỏi: "Các ngươi đối với điều này có thể có ý kiến gì?"

Chung Nam Quỳ hồi đáp: "Mặt trên đến là ra cái chủ ý."

"Nói một chút."

"Bắt sống Hà Nguyên Thánh, bức Hắc Bạch Tử đi vào khuôn phép."

Ninh Dạ chế nhạo: "Đây chính là ý nghĩ của các ngươi? Quả nhiên rất Mộc Khôi Tông."

Hắn đến cũng không kỳ quái, tu tiên chi nhân, đã quen vũ lực giải quyết vấn đề rồi.

Sau đó Ninh Dạ trực tiếp nói: "Chuyện này không thể nào. Đừng nói Hà Nguyên Thánh không dễ bắt, coi như bắt được rồi, Hắc Bạch Tử cũng sẽ không đồng ý, coi như hắn đồng ý, Hắc Bạch Thần Cung cũng sẽ không đồng ý, liền coi như bọn họ đồng ý, người chung quy sẽ chuộc về, mà sau khi chuộc về, Hắc Bạch Thần Cung tất nhiên lại sẽ đoạt lại Đông Phong Quan, chiến sự vẫn như cũ không thể tránh khỏi."

"Chúng ta cũng biết cách nghĩ này không hiện thực, cho nên mới muốn tìm ngươi."

Ninh Dạ nghĩ nghĩ, nói: "Nếu muốn lấy được Đông Phong Quan mà không gợi ra tiên giới đại chiến, liền chỉ có hai cái phương pháp. Một là khiến Hắc Bạch Thần Cung sợ, hai là khiến Hắc Bạch Thần Cung tự nguyện từ bỏ."

Chương 47 : Dao động

Chương 47: Dao động

Nếu muốn khiến Hắc Bạch Thần Cung sợ hãi, hầu như là không thể nào.

Đừng xem Hắc Bạch Thần Cung hai năm qua tổn hại trọng đại, nhưng thương gân bất động cốt, thực lực tổng hợp của Hắc Bạch Thần Cung cũng không có bị ảnh hưởng quá to lớn, liền thuyết pháp 'lạc đà gầy vẫn lớn hơn ngựa' cũng không tính, người ta còn chưa đến mức độ gầy.

Cho tới nói liên hợp các phái ức hiếp cũng vô dụng.

Liên minh ba ba, ai cũng không sợ ai, nếu thật đánh lên, phe thứ ba khẳng định chiếm tiện nghi, đây cũng là nguyên nhân tiên giới đại chiến không thể dễ dàng nổ ra.

Vì vậy điều thứ nhất không thể được, vậy cũng chỉ có điều thứ hai.

Khiến Hắc Bạch Thần Cung tự nguyện từ bỏ.

"Làm sao mới có thể làm cho bọn họ tự nguyện từ bỏ?" Chung Nam Quỳ hỏi.

Ninh Dạ nói: "Phải về mặt mũi cùng lợi ích nói còn nghe được, có được có mất, như muốn cho Hắc Bạch Thần Cung cam nguyện từ bỏ Đông Phong Quan, như vậy bề ngoài, bọn họ hẳn là phải có chỗ tốt gì đó."

"Vậy không phải thành giao dịch rồi? Không được." Chung Nam Quỳ lắc đầu.

Mộc Khôi Tông cùng Hắc Bạch Thần Cung là tử địch, thù sâu như biển. Mặc dù nói cừu hận cũng là có thể hóa giải, bất quá cần thời gian.

Mộc Khôi Tông trước sau nhiều lần xuống tay với Hắc Bạch Thần Cung, giai đoạn hiện tại là không thể nào hóa giải, vì vậy giao dịch cũng là không thể nào.

Lại nói giao dịch chẳng khác nào không có tiện nghi gì có thể chiếm, bọn họ khiến Ninh Dạ xuất thủ, không phải chính là vì chiếm tiện nghi sao?

"Ta không nói cần các ngươi trực tiếp giao dịch cùng Hắc Bạch Thần Cung, nhưng cũng có thể gián tiếp."

"Làm sao gián tiếp?"

Ninh Dạ lắc đầu: "Hiện tại còn chưa biết, ta chỉ là đang nói lối tư duy giải quyết việc này, cụ thể ta còn cần thời gian hảo hảo suy nghĩ."

"Không có vấn đề!"

Chung Nam Quỳ cũng biết việc này lớn, đến là không có ý bức Ninh Dạ.

"Thế mà mưu đồ Đông Phong Quan, Mộc Khôi Tông khẩu vị thật lớn."

Thiên ngoại chi không, dựa tại trong lòng Ninh Dạ, Trì Vãn Ngưng tâm tình nhưng rất không tốt.

Tuy rằng đoán được Mộc Khôi Tông lần này khả năng sẽ đưa ra nhiệm vụ khá khó khăn, lại không nghĩ rằng sẽ khó như vậy.

So sánh ra, Ninh Dạ đến còn bình tĩnh.

Thấy hắn như thế, Trì Vãn Ngưng oán trách trắng mắt hắn một cái: "Ngươi đến giống như vô sự vậy."

Ninh Dạ cười nói: "Phiền phức cũng đã đến rồi, lại có thể thế nào, chỉ có thể nghĩ biện pháp giải quyết thôi."

"Loại chuyện như Đông Phong Quan, có thể có biện pháp gì giải quyết? Ngươi thật cho rằng có lợi ích gì có thể khiến cho Hắc Bạch Thần Cung từ bỏ Đông Phong Quan?"

Ninh Dạ nhưng khe khẽ lắc đầu: "Phiền phức ta chỉ không phải cái này."

"Ân?" Trì Vãn Ngưng không rõ.

Ninh Dạ nói: "Là Mộc Khôi Tông."

Trì Vãn Ngưng kỳ quái nhìn Ninh Dạ: "Mộc Khôi Tông?"

"Đúng. Ngày hôm nay bọn hắn có thể muốn ta đem Đông Phong Quan tới cho bọn hắn, ta như giúp bọn hắn làm được, vậy lần sau có thể muốn ta đem toàn bộ Mặc châu Đông cảnh tới cho bọn hắn hay không? Lần sau nữa liền chính là cả cái Mặc châu đều phải thuộc về bọn hắn? Cuối cùng, bọn hắn hẳn là đã đoán được Thiên Cơ Điện cũng tại trên tay ta, có thể tương lai còn muốn đòi lấy Thiên Cơ Điện hay không?"

"Không thể nào?" Trì Vãn Ngưng giật mình há to miệng.

"Tại sao lại không? Mộc Khôi Tông tới nay đều không phải thiện nam tín nữ, mà khẩu vị con người cũng tổng là càng lúc càng lớn. Trước đây bọn họ không xác định thân phận của ta, không tiện làm gì ta. Hiện tại đã biết thân phận ta rồi, tự nhiên sẽ từng bước bức ép, tranh thủ đem giá trị của ta tối đa hóa. Hiện tại không đòi Thiên Cơ Điện, là bởi vì lo lắng cá chết lưới rách không có thứ gì, chời giá trị lợi dụng của ta bị ép khô, đó gần như chính là thời điểm vắt chanh bỏ vỏ rồi."

"Đáng chết!" Trì Vãn Ngưng tức giận đốn quyền, quả đấm nhỏ phanh phanh rơi vào trên người Ninh Dạ, phảng phất hắn mới là địch nhân.

"Chớ vội." Ninh Dạ đến không để ý: "Chuyện như vậy sớm có dự liệu, chỉ bất quá đến có chút sớm mà thôi."

Ninh Dạ tới nay liền không ôm hi vọng đối với Mộc Khôi Tông, từ đầu đến cuối mọi người đều là hợp tác, không có giao tình gì đáng nói.

"Vậy làm sao bây giờ?" Trì Vãn Ngưng vẫn là hoảng.

Ninh Dạ cười cười: "Yên tâm đi, chí ít hiện tại, bọn họ còn sẽ không làm như thế. Chỉ bất quá phòng ngừa chu đáo, chúng ta phải cân nhắc trước đến tầng này."

Vừa nghĩ tới Ninh Dạ không chỉ phải suy nghĩ làm sao mưu Đông Phong Quan, còn phải suy nghĩ làm sao đối phó khẩu vị khả năng càng lúc càng lớn của Mộc Khôi Tông tiếp sau đó, Trì Vãn Ngưng liền có chút đau đầu: "Một cái Đông Phong Quan liền đã đủ đau đầu, còn muốn thêm vào này một tầng, há không phải càng khó."

"Cái kia đến không hẳn, có lúc hai cái phiền phức tính gộp lại, nói không chắc có thể trái lại thoải mái hơn." Ninh Dạ cười nói.

"Ân?" Trì Vãn Ngưng kỳ quái nhìn Ninh Dạ.

Ninh Dạ chậm rãi nói: "Trước đây ta coi Mộc Khôi Tông là thành minh hữu, bọn họ cần ta sẽ tận lực hoàn thành, không có chiết khấu. Tại dưới loại tình huống này, Đông Phong Quan chính là một cái vấn đề khó khăn không nhỏ. Nhưng nếu như Mộc Khôi Tông tương lai không chỉ sẽ không là minh hữu, thậm chí có thể trở thành địch nhân lớn nhất uy hiếp ngươi, tình huống liền không phải vậy nữa rồi. Có một số việc, liền không cần làm chăm chú như vậy."

Trì Vãn Ngưng không khỏi khẩn trương lên: "Ngươi muốn coi Mộc Khôi Tông là thành địch nhân? Đừng quên bọn họ nhưng mà biết thân phận của chúng ta."

"Vì vậy ta có thể coi bọn họ là địch nhân, nhưng không thể để bọn hắn coi ta là kẻ địch!" Ninh Dạ nghiêm túc nói.

Trì Vãn Ngưng có chút minh bạch ý tứ của Ninh Dạ: "Ngươi là nói. . ."

"Đem bọn họ cũng đã tính toán vào." Ninh Dạ hồi đáp.

Trước đây Ninh Dạ, chỉ là nội quỷ trong Hắc Bạch Thần Cung.

Hiện tại Ninh Dạ, nhưng cũng tương đương với là Mộc Khôi Tông nội quỷ —— nói đến hắn hiện tại có thể cũng coi như là Mộc Khôi Tông người đáng tin tưởng nhất.

Trọng yếu nhất chính là, trong lòng Ninh Dạ, tiên môn đều là có tội!

Ngoại trừ báo thù, lý tưởng của hắn là tiên cùng phàm từ đây vĩnh cách, khiến tiên không còn có thể nô dịch phàm!

Dưới tình huống này, đừng nói Mộc Khôi Tông, coi như là Vạn Hoa Cốc, cũng là có thể bị tiêu trừ.

Nhưng vấn đề này, hắn lại là liền Trì Vãn Ngưng cũng sẽ không nói —— lý tưởng quá rộng lớn, lớn đến chính hắn cũng không dám suy nghĩ nhiều.

Sau khi xác nhận đại phương hướng, vấn đề Đông Phong Quan một thoáng liền trở nên sáng sủa rộng rãi.

Đầu tiên vấn đề thứ nhất chính là, việc này tuyệt không thể nhanh chóng giải quyết.

Phải kéo!

Trước đây Ninh Dạ, làm chuyện gì cũng không quá mấy ngày thời gian, Chấp Tử Thành ngũ phái đại chiến, trước sau cũng bất quá mấy tháng.

Nhưng bây giờ muốn kéo dài thời gian, Ninh Dạ lại sẽ không hoàn thành cho bọn họ nhanh như vậy rồi.

Vì vậy hắn rất nhanh định ra một cái kế hoạch.

Một cái kế hoạch xem ra không tệ.

Ba ngày sau.

Chung Nam Quỳ nhìn kế hoạch, nhíu mày: "Điều ước thuê mướn?"

"Đúng! Điều ước thuê mướn." Ninh Dạ nói: "Muốn cho Hắc Bạch Thần Cung cắt nhượng đất đai là không thể nào, thuê nhưng có thể đàm luận."

"Nhưng chúng ta muốn chính là chiếm hữu vĩnh viễn!" Chung Nam Quỳ nói.

"Trước tiên giải quyết vấn đề có hay không, lại giải quyết vấn đề trường kỳ nắm giữ. Chỉ cần đến tay, con vịt đun sôi còn có thể để nó bay đi hay sao?"

Ninh Dạ nói sáng lên Nguyên Cực Thần Quang trên tay, trong mắt Chung Nam Quỳ tham lam vụt lóe liền qua.

Bất quá hắn đến là có chút lý giải cách nghĩ của Ninh Dạ.

Gật gật đầu, Chung Nam Quỳ nói: "Xác thực là cái phương pháp có thể thực hành được, vấn đề là làm sao mới có thể khiến cho Hắc Bạch Thần Cung đem Đông Phong Quan cho chúng ta mượn? Đây vẫn như cũ là giao dịch a! Còn có chúng ta lại phải bỏ ra cái giá gì?"

Lúc nói câu phía sau, Chung Nam Quỳ ngữ khí đặc biệt tăng thêm —— Mộc Khôi Tông muốn chính là không trả giá hoặc là trả giá cái giá thấp nhất đánh hạ Đông Phong Quan.

"Muốn giải quyết một cái vấn đề lớn phức tạp, biện pháp tốt nhất chính là đem nó phân tách thành rất nhiều vấn đề nhỏ tương đối đơn giản." Ninh Dạ cười nói: " Khiến Hắc Bạch Thần Cung đồng ý cho thuê là một vấn đề, bỏ ra cái giá gì liền là một vấn đề khác, hai vấn đề này tuy rằng cũng rất khó, nhưng không nghi ngờ chút nào đơn giản hơn so với trực tiếp đánh hạ Đông Phong Quan, mà muốn giải quyết hai vấn đề này, lại cần đem bọn chúng hóa giải thành mấy cái vấn đề nhỏ càng thấp hơn một tầng, tỷ như loại chuyện thuê mướn này, Hắc Bạch Thần Cung không thể nào cho chúng ta thuê, nhưng không có nghĩa là không thể cho người khác thuê a. . ."

Ninh Dạ dụ dỗ từng bước nói, hắn dùng cái từ 'chúng ta', không nghi ngờ chút nào đã là đem mình hoàn toàn đặt ở lập trường của Mộc Khôi Tông, khiến Chung Nam Quỳ nghe cực kỳ thoải mái.

Nếu như ngươi muốn khiến một người tin tưởng lời nói của bản thân, biện pháp tốt nhất chính là trang bức, đưa ra một bộ phương pháp luận.

Khi logic lý luận tương thông, khi đối phương nghe "Đột nhiên đại ngộ"," biểu hiện ra cảm khái 'hóa ra là thế' thì, sự tình liền đã thành công một nửa.

Chung Nam Quỳ mặc dù là Vạn Pháp đại năng, nhưng am hiểu chính là pháp thuật không phải phương pháp, thời khắc này bị Ninh Dạ nói cho ngây ra, chỉ cảm thấy hắn nói thật có đạo lý.

Mắt thấy hắn như vậy, Ninh Dạ biết đến thời điểm rồi.

Hắn nói: "Bất quá kế hoạch này quá mức khổng lồ phức tạp, muốn làm được tất cả những thứ này, cần thời gian khá dài đến bố trí."

"Bao lâu?"

"Chí ít mười năm."

PS: Tháng này một cái Minh Chủ thêm 3 chương, giới hạn tháng này nha, các ngươi thật sự không muốn ép khô tồn cảo trong tay Duyên Phận sao? Trong máy vi tính đám tồn cảo biểu thị đã đói khát khó nhịn rồi, anh em đẹp trai, mau mau hành động đi!

Chương 48 : Mưu tính từng bước

Chương 48: Mưu tính từng bước

Thời gian mười năm đối với tu tiên giới không lâu lắm, các đại năng một lần bế quan liền có thể là mười năm trăm năm.

Cũng chính bởi vậy, tu tiên giới muốn thực hiện âm mưu gì, lấy mười năm trăm năm làm đơn vị mưu tỉnh , tương tự cũng không kì lạ.

Tỷ như Yên Vũ Lâu muốn dùng Trì Vãn Ngưng tính toán Thanh Mộc Lão Tổ, cũng là làm tốt chuẩn bị trù tính mấy chục năm.

Chỉ bất quá Ninh Dạ tiết tấu quá nhanh, trái lại là cái dị loại.

Cho tới hiện tại, Ninh Dạ bất quá là khiến nó trở về đến tiết tấu bình thường mà thôi.

Chuyện Đông Phong Quan can hệ trọng đại, dùng thời gian mười năm để mưu tỉnh thực hành cũng không quá phận.

Vì vậy tại sau khi Ninh Dạ đề xuất một loạt phương án, Chung Nam Quỳ liền trở lại phục mệnh, cũng rất nhanh đạt được hồi đáp.

Kế hoạch thông qua.

Cũng không kỳ quái, dù sao kế hoạch Ninh Dạ định ra, trên lý thuyết xác thực có thể được, thậm chí có thể nói là hoàn mỹ không một tì vết.

Cũng chỉ có kế sách như thế, mới có thể làm cho Mộc Khôi Tông tin tưởng hắn là chân tâm vì Mộc Khôi Tông làm việc.

Không chỉ có như vậy, nếu muốn thực hiện kế hoạch, vẫn như cũ cần Ninh Dạ chống đỡ, điều này liền vì hành động sau này của Ninh Dạ cung cấp thuận tiện —— Ninh Dạ đã định chắc chủ ý sẽ hung ác gõ thân trúc Mộc Khôi Tông.

Cứ như vậy, Ninh Dạ xem như là vì bản thân tranh thủ đến thời gian mười năm.

Thời gian này đầy đủ hắn làm rất nhiều chuyện.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt lại là hai tháng trôi qua.

Khoảng thời gian này, Hắc Bạch Thần Cung gió êm sóng lặng, đến không phát sinh đại sự gì.

Ngày hôm nay Ninh Dạ chính đang tu hành, chợt có tin tức đưa tới.

Là Phong Đông Lâm muốn gặp hắn.

Ninh Dạ trong lòng hơi động, thời khắc mình chờ đợi hơn nửa đến rồi.

Liền tự đi Thiên Nguyên Phong Đông Lâm Thiên Phủ.

Phong Đông Lâm như trước ngồi ở trong Ngọc Tủy Thạch Trận của hắn, bên cạnh là nữ nhi của hắn Phong Ngọc Yên.

Thấy Ninh Dạ, Phong Đông Lâm tiếu mị mị nói: "Mấy tháng không thấy, tu vi tinh tiến rất nhiều a."

Ninh Dạ cúi đầu: "Đều là điện thủ ban thưởng, khiến Ninh Dạ thu được rất nhiều tài nguyên."

Phong Đông Lâm không quan tâm vung tay: "Đó đều là ngươi nên được. Tìm ngươi đến, là có một chuyện muốn cùng ngươi thương nghị."

"Phong điện xin phân phó."

"Ngươi có muốn làm Huyền Sách Sứ hay không?" Phong Đông Lâm trực tiếp nói.

Cái hồi đáp này dọa cho Ninh Dạ nở nụ cười: "Ninh Dạ không dám có hy vọng xa vời này."

"Ân, người hướng tới chỗ cao, nước chảy về chỗ thấp, điều này không có gì." Phong Đông Lâm nói: "Ngươi chỉ cần nói cho ta, ngươi có muốn làm hay không là được."

Ninh Dạ mang theo nụ cười ngại ngùng: "Cái này. . . Tự nhiên là muốn tiến bộ."

Hắn đem tiếng phổ thông kiếp trước lấy ra dùng.

Phong Đông Lâm cười nói: "Muốn làm là tốt rồi. Huyền Sách Đệ Cửu Sứ vài ngày trước bị ám sát, vừa vặn có cái chỗ trống. Nhân tuyển thích hợp không ít, nhưng ta cảm thấy luận tài hoa năng lực, ngươi thích hợp nhất. Nhưng ta thưởng thức ngươi, không có nghĩa là ngươi liền nhất định có thể thành, ngươi có biết, vấn đề lớn nhất của ngươi là cái gì không?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Nhập môn thời gian quá ngắn, tu vi không đủ."

Phong Đông Lâm gật gật đầu: "Tu vi không đủ còn chưa phải trọng yếu, Huyền Sách Sứ không yêu cầu tu vi quá cao, Hoa Luân liền đã đủ rồi. Vấn đề là ngươi nhập môn thời gian quá ngắn, lại trải qua Động Huyền chi thẩm, có kẻ mượn đó làm khó dễ, nói ngươi trung thành còn có vấn đề. Đương nhiên, ta là không nghi ngờ, chỉ bằng ngươi vì Thần Cung lập xuống nhiều công lao như vậy, trung thành tuyệt không thể nghi ngờ. Thế nhưng tại Hắc Bạch Thần Cung, không người nào có thể một tay che trời, chỉ là ta đề cử, vẫn như cũ không đủ."

Chỉ ngươi đề cử không đủ? Ngươi là Hắc điện lão đại có được hay không? Huyền Sách Cửu Sứ cái nào không phải chân chó của ngươi? Lao Huyền Minh không phải là Kháo một mình ngươi chống đỡ liền thượng vị?

Đương nhiên lời này Ninh Dạ sẽ không nói, trực tiếp quỳ xuống nói: "Phong điện như có điều động, xin mời cứ nói, Ninh Dạ thề chết cũng hoàn thành nhiệm vụ!"

Phong Đông Lâm thoả mãn trả lời của hắn: "Rất tốt. Ngươi biết, cửu sứ là bị là ai ám sát không?"

"Kẻ nào?" Ninh Dạ một mặt hồ đồ.

"Công Tôn Dạ cùng Công Tôn Điệp." Phong Đông Lâm nói.

"Là bọn họ?" Ninh Dạ đầy mặt chấn kinh.

Hắn đương nhiên biết, đây nguyên bản liền là mệnh lệnh hắn ra cho Công Tôn Dạ cùng Công Tôn Điệp.

Mệnh lệnh này đối Công Tôn Dạ đến không phải nan đề, hắn hiện tại đã là người của Yên Vũ Lâu, mà Yên Vũ Lâu lần này tổn hại nặng nề, đối với Hắc Bạch Thần Cung vốn là hận ý tràn đầy. Dưới tình huống này, Công Tôn Dạ ám sát Đệ Cửu Sứ, về đạo lý hoàn toàn nói thông, điều duy nhất khiến cho người cảm thấy kỳ quái đại khái chính là vì cái gì lại là Huyền Sách Sứ.

Bất quá nói đi nói lại, ám sát ai cũng có thể có nghi vấn như vậy.

Càng nhiều khả năng, đại khái chính là người như vậy dễ ức hiếp đi —— Huyền Sách Sứ quyền cao chức trọng, thực lực bình thường, xác thực là cái đối tượng hạ thủ rất tốt. Đệ Cửu Sứ không ở Chấp Tử Thành, lại càng không phải tại dưới mí mắt của Hắc Bạch Thần Cung.

Mà đối với Ninh Dạ mà nói, nguyên nhân làm như thế liền đơn giản.

Chính là thăng quan!

Nếu muốn lấy được Đông Phong Quan, cần phải hoàn thành rất nhiều kế hoạch, mà muốn chấp hành những kế hoạch này, liền cần Ninh Dạ có đầy đủ sức ảnh hưởng.

Đương nhiên, chỉ là ám sát một cái Huyền Sách Sứ, không có nghĩa là Ninh Dạ liền có thể bù vị.

Vì vậy hắn còn phải thêm vào một cái Công Tôn Điệp.

Thời khắc này Phong Đông Lâm nói: "Công Tôn Dạ cùng Công Tôn Điệp, đều là phản đồ của Nam Thủy Công Tôn thế gia, vì vậy có liên hệ cũng không kỳ quái. Mà Đệ Cửu Sứ liền tọa trấn Nam Thủy Lạc

Thành, vì thế chúng ta hoài nghi, hai người này ngoại trừ ám sát Huyền Sách Sứ ra, rất khả năng còn muốn báo thù Công Tôn thế gia tương tự tại Lạc thành. Đương nhiên, một cái Công Tôn thế gia không trọng yếu, trọng yếu chính là Công Tôn Dạ cùng Công Tôn Điệp."

Ninh Dạ nói: "Phong điện ý tứ là. . ."

"Công Tôn Dạ bán đứng Thần Cung, nhất định phải xử tử, Công Tôn Điệp hại chết mãn môn Lao phủ, tội ác sâu nặng, vì vậy hai người này, chúng ta phải nghĩ biện pháp đem bọn họ tìm ra, đáng giết thì giết, đáng bắt về thì bắt về."

"Đây là tự nhiên."

"Nhưng muốn bắt được bọn họ lại không dễ dàng. Công Tôn Dạ là tiền nhiệm Tứ Cửu Nhân Ma, Vạn Pháp đỉnh phong, Công Tôn Điệp càng là nhất nhân thiên diện, vài ngày trước nghe nói nàng đã tham ngộ Hóa Ảnh Ma Điển của Ma Môn, Ảnh Độn Chi Thuật có đột phá lớn, muốn bắt được Công Tôn Điệp khả năng còn khó hơn so với bắt Công Tôn Dạ. Thế nhưng có một người, nhưng rất có hi vọng."

Ninh Dạ cười lên: "Công Tôn Điệp hận ta tận xương, dù sao cũng là ta suýt nữa giết chết nàng. Ta như xuất hiện tại một vùng Nam Thủy, nàng quá nửa là sẽ tới gây sự với ta."

Phong Đông Lâm gật gật đầu nói: "Không sai. Vị trí Huyền Sách Đệ Cửu Sứ, ta đã buông lời ra ngoài, ai có thể bắt được hai người này, người đó liền có thể trở thành Huyền Sách Đệ Cửu Sứ, mà nhiệm vụ này, cũng coi như là vì ngươi lượng thân làm riêng."

Rắm chó, ngươi chính là vì muốn Hóa Ảnh Ma Điển.

Sở dĩ muốn khiến Công Tôn Điệp hiện thân ám sát, cũng là bởi vì Công Tôn Điệp thân mang bí bảo, do đó đại đại đề thăng tính tích cực bắt người của Hắc Bạch Thần Cung, mà lấy thù oán giữa Ninh Dạ cùng Công Tôn Điệp, lại thêm năng lực của Ninh Dạ, khiến cho người thích hợp nhất đối phó Công Tôn Điệp chính là Ninh Dạ.

Vì vậy đây không phải là nhiệm vụ Phong Đông Lâm chế tạo riêng cho Ninh Dạ, mà căn bản chính là nhiệm vụ bản thân Ninh Dạ chế tạo riêng cho chính mình. Phong Đông Lâm tìm hắn không kỳ quái, không tìm hắn mới là quái sự.

Sở dĩ muốn như vậy, lại không chỉ là vì thăng quan, còn có một cái lý do trọng yếu.

Chính là đi ra ngoài!

Bởi vì Nguyên Cực Thần Quang, Ninh Dạ hiện tại vô pháp dễ dàng rời khỏi Cửu Cung Sơn, vì vậy hắn nhất định phải chế tạo một cái lý do có thể giúp cho bản thân ra ngoài.

Một cái nhiệm vụ không phải Ninh Dạ xuất động không dễ hoàn thành .

Bây giờ kế hoạch đã thành, Ninh Dạ biết thời biết thế do dự: "Nhưng mà thực lực của thuộc hạ, không đủ để đối phó Công Tôn Dạ, mà ta tham ngộ Nguyên Cực Thần Quang, vừa mới có sở ngộ, liền như vậy thả xuống. . ."

Phong Đông Lâm cười nói: "Không sao, nhiệm vụ của ngươi là tìm tới người, chuyện giết hắn, có người khác phụ trách . Còn Nguyên Cực Thần Quang, ngươi mang đi là được, chỉ cần không ra Mặc châu liền không vấn đề."

Ninh Dạ đợi chính là lời này.

Ra ngoài rồi, còn tùy vào ngươi?

Bất quá sau một khắc, Phong Đông Lâm lại bồi thêm một câu: "Đúng rồi, lần làm nhiệm vụ này, ta hi vọng ngươi có thể giúp ta mang một người."

"Ai?"

"Tiểu nữ Phong Ngọc Yên." Phong Đông Lâm chỉ chỉ nữ nhi bên cạnh nói.

Ninh Dạ ngẩn ra: "Nàng?"

Phong Đông Lâm hồi đáp: "Ngọc Yên những năm này một mạch theo ta bế quan khổ tu, nhưng cũng bởi vậy, thiếu đi rất nhiều thế diện, về thế sự rất là không thông. Ngươi là cái thông minh lanh lợi chi nhân, có ngươi chỉ điểm, đối với nàng có nhiều chỗ tốt. Yên tâm đi, Ngọc Yên những thứ khác không dám hứa chắc, chí ít về thực lực, tuyệt đối sẽ không kéo chân ngươi."

"Nhưng mà ta cùng Vãn Ngưng. . ."

"Vãn Ngưng lưu lại chỗ này." Phong Đông Lâm đã nói.

Kháo, ngươi quả nhiên còn chưa đủ yên tâm, vì vậy giữ Trì Vãn Ngưng lại làm con tin!

Chỉ là nhìn biểu tình của Phong Đông Lâm cùng Phong Ngọc Yên, Ninh Dạ đột nhiên cảm thấy tựa hồ không đơn giản như vậy?

Trong đầu con hàng này không phải còn có ý nghĩ gì khác chứ?

Chương 49 : Xuất hành (thượng)

Chương 49: Xuất hành (thượng)

Mặc dù nói là Phong Ngọc Yên tuỳ tùng Ninh Dạ xuất hành, nhưng khi thật sự xuất hành thì, lại hơn xa hai người.

Còn có hai người nữa cũng tới.

Cái thứ nhất là Hà Nguyên Thánh.

Hàng này rốt cục được giải trừ cấm túc, có thể đi ra vui đùa rồi, vừa nghe nói Phong Ngọc Yên sắp đi Nam Thủy, lập tức theo tới.

So với lần trước, hắn phô trương càng lớn, dẫn theo gần trăm tên hắc bạch bí vệ, bên người còn có một tên Nhân Ma, chính là Liệt Dương Kiếm Quân Minh Tứ Dã.

Ninh Dạ cùng Minh Tứ Dã cũng coi như quan hệ không tệ, lúc trước vẫn là hắn tặng cho Ninh Dạ một đạo Liệt Dương kiếm ý. Sau đó tại Chấp Tử Thành cũng có hợp tác, Ninh Dạ đối với Minh Tứ Dã trước sau khách khí, vì vậy thời khắc này thấy cũng là nhìn nhau nở nụ cười.

Một cái khác liền là Lao Huyền Minh.

Tại sau khi biết Công Tôn Điệp xuất hiện tại phụ cận Nam Thủy, Lao Huyền Minh mang thù giết con, tự nhiên là muốn đi qua.

Người hắn mang đến không nhiều, cũng chỉ hơn hai mươi người, trong đó liền bao gồm Dương Nhạc.

Dương Nhạc nhìn thấy Ninh Dạ rất là vui vẻ: "Ninh hành tẩu, có thể cùng ngài đồng thời hành động rồi. Ngài chính là đã khá nhiều ngày không đến gặp chúng ta."

Ninh Dạ cười nói: "Quãng thời gian trước bận bịu tu hành, lại là sơ sót các huynh đệ rồi, những linh thạch này ngươi cầm phân cho mọi người."

Dương Nhạc nhưng không thu, chỉ là nói: "Ninh hành tẩu, tiểu nhân có cái yêu cầu quá đáng."

Dương Nhạc do dự một chút, có chút ngại ngùng nói: "Ta muốn theo Ninh hành tẩu."

Ninh Dạ cười nói: "Ngươi ta vốn không phải là đồng hành một phủ sao?"

Nghe nói như thế Dương Nhạc cười nói: "Được hành tẩu đánh giá như vậy, Dương Nhạc rất mừng. Ninh hành tẩu lần này xuất hành, nhất định có thể đại công cáo thành, đến lúc đó tất nhiên vinh thăng Huyền Sách Đệ Cửu Sứ. . ."

Ninh Dạ đã minh bạch ý tứ hắn: "Hóa ra là như vậy. Tốt lắm, nếu như ta may mắn trở thành Đệ Cửu Sứ, vậy ta liền tìm Lao sứ đem ngươi xin qua, làm hành tẩu cho ta."

Dương Nhạc đại hỉ: "Đa tạ Ninh hành tẩu, không, đa tạ Ninh sứ!"

"Lời này không cần nói quá sớm." Ninh Dạ rất là khiêm tốn biết điều nói: "Nghe nói ta còn có mấy vị đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ, ai biết Nam Thủy bên kia sẽ có tình huống gì? Không chừng chính là bọn họ đã giải quyết xong Công Tôn Dạ đây."

"Nói tới cái này, thuộc hạ đến là biết, đến cùng là người nào cạnh tranh cùng hành tẩu." Dương Nhạc đã thần thần bí bí lấy ra một quyển sách.

Hắn càng là đã sớm chuẩn bị.

"Ồ? Ngươi cũng thật là hữu tâm." Ninh Dạ nhận lấy cẩn thận lật xem.

Mặc dù nói nhiệm vụ lần này căn bản là an bài cho hắn, ngoại trừ hắn ai cũng không thể nào hoàn thành, thế nhưng tin tức đối với đối thủ cạnh tranh, Ninh Dạ vẫn là có hứng thú nghe một chút.

Không nhìn không biết, vừa nhìn, Ninh Dạ liền vui vẻ.

Thế mà có mấy cái người quen.

Người đầu tiên đập vào mắt, thình lình chính là Cầm Thư Sinh Dương Tử Thu.

Dương Tử Thu là đệ tử của Thiên Thủ Lão Tổ, tính thích phong hoa tuyết nguyệt, muốn thiên phú có thiên phú, muốn tài nguyên có tài nguyên, theo lý là đối với Huyền Sách Sứ không hứng thú gì.

Bất quá từ khi hắn cùng Trì Vãn Ngưng thân mật, Ninh Dạ liền trở thành địch nhân cùng Dương Tử Thu.

Chỉ bất quá mọi người đều là người có thân phận, ngoại trừ ban đầu Dương Tử Thu trở mặt yếu quyết đấu, sau đó đến cũng không gây sự với hắn, đặc biệt là sau khi Ninh Dạ "Khôi phục" dung mạo, "Kinh diễm" Thần Cung, một thoáng trở thành Thần Cung đệ nhất mỹ nam tử, lại thêm thân phận hành tẩu, vô luận thân phận, năng lực, dung mạo đều xứng với Trì Vãn Ngưng. Mà tại sau Chấp Tử Thành ngũ phái đại chiến, Ninh Dạ uy danh lan xa, lại càng không ai tìm hắn phiền phức.

Điều này khiến kẻ đố kỵ Ninh Dạ tuy nhiều nhiều, nhưng không có vì vậy phát sinh sự kiện máu chó tìm hắn quyết đấu.

Điều này khiến cho Ninh Dạ một độ tiếc nuối, cũng lấy đó trêu Trì Vãn Ngưng xinh còn chưa đủ để khiến mọi người thiêu đốt lý trí, khiến hắn ít đi rất nhiều cơ hội "đánh bại tình địch" "đại hiển thần uy".

Nhưng hiện tại xem ra, Dương Tử Thu chưa bao giờ từ bỏ.

Hắn tuyệt đối vì vị trí Huyền Sách Sứ, mà chính là vì gây sự với hắn.

Lúc trước Ninh Dạ làm đều là đại sự, Dương Tử Thu không dám ngáng chân, chuyện lần này, hắn dám!

Hơn nữa có thể danh chính ngôn thuận làm.

Cho tới người quen thứ hai liền là Lê Sơn Hà.

Người này chính là một trong các chủ nhân của Thiên Tập Phong, Lữ Dực là chân chó của Khổng Triêu Thăng, mà Khổng Triêu Thăng là chân chó của Lê Sơn Hà, Lê Sơn Hà liền là chân chó của Cực Quyền Long Đằng Hổ.

Long Đằng Hổ là Tứ Cửu Nhân Ma, về mặt thân phận không sánh được sư phụ của Dương Tử Thu, thế nhưng Lê Sơn Hà nhập môn ba mươi năm, Hoa Luân trung kỳ, đã xuất sư chi nhân, tu vi còn tại bên trên Dương Tử Thu, vì vậy về thực lực phản mạnh hơn hắn.

Điều này khiến hắn tương tự có tư cách cạnh tranh Huyền Sách Sứ.

Còn có một người là Vô Tử Bất Lạc Dung Thành.

Cũng chính là cái đệ tử Đông Kỳ Sứ đuổi ra khỏi môn tường kia.

Theo lý loại đệ tử liền sư môn cũng không có như hắn, là không có tư cách cạnh tranh Huyền Sách Sứ, cũng không biết hắn là làm sao hỗn đến.

Ninh Dạ cùng hắn xem như là sơ giao, bất quá lần này xem ra phải là đối thủ cạnh tranh.

Người này rất là thần bí, Ninh Dạ đối với quan hệ giữa hắn và Đông Kỳ Sứ cũng cảm thấy có chút hứng thú, chỉ tiếc một mạch cơ hội dòm ngó.

Trừ ba người này ra, còn có một người gọi Nhạc Lăng Không.

Hắn là đệ tử Mẫn Thương Thượng Nhân, nhập môn hai mươi ba năm, bản thân liền là Huyền Sách Đệ Cửu Sứ môn hạ hành tẩu, hiện tại liền tại Nam Thủy.

Người này Ninh Dạ không quen biết, thế nhưng Dương Nhạc đưa ra giới thiệu lại đặc biệt tỉ mỉ, đặc biệt là một câu viết to nhấn mạnh phía dưới cùng.

Lạc Cầu Chân đề cử!

Lạc Cầu Chân! ! !

Ninh Dạ ánh mắt híp lại.

Quả nhiên tiểu tử này vẫn không quên ngáng đường bản thân sao?

Thời điểm như thế này đem Nhạc Lăng Không đẩy ra, chính là không muốn bản thân trở thành Huyền Sách Sứ?

Phải biết sau khi trở thành Huyền Sách Sứ, thân phận của hắn liền lại sẽ đứng ngang hàng cùng Lạc Cầu Chân.

Bất quá nói đến, Nhạc Lăng Không xác thực là người thích hợp nhất trở thành Huyền Sách Đệ Cửu Sứ, dù sao hắn nguyên bản liền là Cửu Sứ môn hạ, quen thuộc nhất tình huống nơi đó, thật giống thời điểm Công Tôn Dạ Công Tôn Điệp ám sát Cửu Sứ, Nhạc Lăng Không liền tại hiện trường.

Làm sao cao tầng không cho cơ hội, nhất định phải không hàng, phỏng chừng hắn cũng rất phẫn nộ chứ?

Nếu là không có Lạc Cầu Chân, có lẽ hắn liền tư cách đề danh cũng không có.

Bốn người này, thêm vào Ninh Dạ, chính là năm cái tuyển thủ hạt giống tranh cướp thân phận Huyền Sách Đệ Cửu Sứ.

Thời khắc này xem qua tài liệu, Ninh Dạ tiện tay dẫn thiêu, nói: "Làm không tệ, khó được nhất chính là, không có dặn dò ngươi, đã làm tốt trước, có thể thấy được xác thực là một nhân tài."

Dương Nhạc đại hỉ, đương nhiên hắn sẽ không nói, nếu như vừa nãy Ninh Dạ từ chối hắn, hắn liền sẽ không lấy ra tài liệu này.

Thời khắc này người đã tập hợp, vân tiêu phi xa đằng không nhi khởi, một đường hướng về phương hướng Nam Thủy bay đi.

Liền tại ngày thứ hai sau khi Ninh Dạ rời đi, Cừu Bất Quân cũng hướng Ôn Tâm Dư xin nghỉ.

Đương nhiên, lần này hắn không bảo là muốn đi giết Ninh Dạ, hiện tại Ninh Dạ đã không phải hắn có thể "Động".

Vì vậy hắn tìm cái một cái cớ khác, muốn muốn đi ra ngoài vân du một phen, chuyện này đối với tu sĩ mà nói đến cũng bình thường.

Sau khi rời khỏi Cửu Cung Sơn, Cừu Bất Quân một đường hướng về Hàn châu mà đi.

Tiểu Diệp, ngươi hiện giờ có ổn không?

Sư thúc đến rồi!

PS: Nếu như ngươi cảm thấy quyển sách này rất đặc sắc, hi vọng ngươi có thể chi trì chính bản đặt mua. Chỉ có các ngươi chống đỡ chính bản đặt mua, các tác giả mới có thể có động lực tiếp tục sáng tác, mọi người đều là người, cũng là phải ăn cơm. Duyên Phận hiện tại còn phải kiếm tiền sữa bột, hi vọng mọi người có thể ủng hộ nhiều hơn nguyên sáng, ủng hộ đặt mua chính bản nhiều hơn, khiến võng văn chi lộ có thể đi lâu dài.

Lần nữa cảm tạ mọi người!

Chương 50 : Xuất hành (hạ)

Chương 50: Xuất hành (hạ)

Trên vân tiêu phi xa, Ninh Dạ ngồi khoanh chân, Nguyên Cực Thần Quang trong tay hơi hơi tỏa sáng, mỗi một tia sáng đều mịt mờ đại đạo chi tắc thần bí mạc trắc.

Cứ việc có Tuyền Cơ Xích, có Lượng Thiên Thuật, nhưng trên thực tế muốn chân chính tham ngộ thần vật này vẫn như cũ không phải chuyện dễ.

Ninh Dạ có thể cảm giác được, vật này đặc tính lớn nhất ở chỗ biến hóa bất định.

Quang vốn hư huyễn, lại không phải chân chính hư. Từ tầng diện vĩ mô mà nói, là hư, từ tầng diện vi mô mà nói, là thực, giữa lẫn nhau lại có thể chuyển hóa.

Tiên nhân nạp Tu Di vào giới tử (*Tu Di: ngọn núi trung tâm đại dương vũ trụ trong thần thoại cổ Ấn, giới tử: hạt cải), chính là như vậy.

Quang cùng ám đan lại, bản thân liền là thứ hư vô phiếu miểu nhất, khó mà nắm bắt nhất nhưng cũng uy năng 'hạo hãn vô cùng chi đạo' nhất.

Hắc Bạch Thần Cung có thể đặt chân Trường Thanh cửu châu, cũng là bởi vì bọn họ ở phương diện này đột phá lớn nhất.

Ninh Dạ từ khi có được vật này, càng tham ngộ liền càng cảm thấy ảo diệu vô cùng, bây giờ xem ra, vị tổ sư luyện thành Nguyên Cực Thần Quang trước kia, tu vi nhất định đã là thiên nhân, xác thực không tầm thường, quá nửa là tồn tại lúc trước Phá Giới Bi phá nát, đại năng đệ lục cảnh đệ thất cảnh, mới có khả năng sáng thần vật như vậy.

Thời khắc này chính đang tham tường, hương phong ập tới.

Lại là Phong Ngọc Yên đã tiến vào.

Liền như vậy ngồi tại trước mặt Ninh Dạ, nâng má thơm nhìn Ninh Dạ.

Ninh Dạ bị cử động không hiểu ra sao của nàng làm cho kỳ quái: "Ngươi làm gì vậy?"

"Ngắm vẻ đẹp của ngươi a." Phong Ngọc Yên trực tiếp nói.

Ách.

Ninh Dạ có chút không nói gì: "Ngươi có thể không cần trực tiếp như vậy."

Phong Ngọc Yên liền nói: "Ngươi có biết tại sao phụ thân muốn ta đi cùng với ngươi không?"

Ninh Dạ nhìn nàng, nàng nói: "Là ta yêu cầu."

Quả thế.

"Tại sao?" Hắn hỏi.

"Bởi vì ta muốn ngươi!" Phong Ngọc Yên trực tiếp trả lời.

Ninh Dạ run lên một cái, tuy rằng đoán được một ít việc, lại là thật không nghĩ tới nha đầu này lên tiếng lớn mật trực tiếp như thế.

Ninh Dạ bỏ ra cười khổ: "Phong cô nương nói đùa rồi."

Phong Ngọc Yên lại trả lời: "Tại sao không thể được? Thứ mỹ hảo người người đều muốn. Lại như một kiện bảo vật, ngươi nhìn trúng liền yêu thích, liền muốn có được."

Ninh Dạ hồi đáp: "Ta là người, không phải bảo."

"Cũng không có gì khác biệt. Trong Chấp Tử Thành, bao nhiêu nữ nhân vì tài bán thân, ở nơi đó, nữ nhân chính là hàng hóa. Nữ nhân có thể, nam nhân cũng đồng dạng."

Ninh Dạ nheo mắt lại: "Ngươi coi ta là hàng hóa?"

Phong Ngọc Yên lắc đầu: "Ta chỉ là đang trả lời vấn đề người không phải bảo của ngươi, nhưng nếu như ngươi coi chính mình là hàng hóa hàng hóa, ta lại là sẽ không chú ý."

Ninh Dạ lạnh nhạt nói: "Ngươi cùng Vãn Ngưng là hảo hữu, cách làm như vậy, không ngại quá đáng sao?"

"Chính bởi vì là bằng hữu, mới càng phải câu dẫn a." Phong Ngọc Yên lẽ thẳng khí hùng: "Ta như thành công, nói rõ ngươi không phải lương phối của nàng, ta đây là đang vì nàng hi sinh bản thân. Ta như thất bại, nói rõ ngươi là lương phối của nàng, ta vẫn là hi sinh bản thân đến giúp nàng thử thách ngươi."

Lý luận này nói cho Ninh Dạ trợn mắt ngoác mồm, biết rõ ràng là sai, nhưng cũng không biết nên phản bác thế nào.

Nghĩ nghĩ, hắn nói: "Ngươi đối với phụ thân ngươi, không phải cũng nói như vậy chứ?"

Phong Ngọc Yên hơi hơi nheo lại mắt to: "Đương nhiên không phải, ta chỉ là nói cho hắn, hiếm thấy có cái nam nhân khiến ta động tâm hắn cũng vừa ý, không bằng thử tiếp cận một thoáng. Đằng nào Thanh Mộc chết rồi, Trì Vãn Ngưng cũng không còn chỗ dựa, cùng nàng cướp, cha ta sẽ không để ý."

. . .

"Đương nhiên, hắn không cho ta sớm như thế liền ủy thân cho ngươi." Phong Ngọc Yên lại bồi thêm một câu.

Ninh Dạ vui vẻ, hắn gật đầu: "Hắn có thể không cần lo lắng cái này, bởi vì ta không có ý định đụng ngươi. Ta thế Vãn Ngưng cảm tạ ngươi hi sinh, ngươi đã giúp nàng trắc thí ra rồi, ta chính là lương phối của nàng."

Phong Ngọc Yên còn muốn nói gì đó, Ninh Dạ đã ngăn cản nói: "Ta muốn nghiên cứu Nguyên Cực Thần Quang, thứ không phụng bồi."

Phong Ngọc Yên nhưng không đi, nhưng cũng không quấy rầy, liền như vậy thoát hài, hướng về bên người Ninh Dạ ngồi xuống, nhìn hắn tham ngộ.

Bất quá có nàng tại, Ninh Dạ tâm tư lại là khó có thể tập trung rồi.

Thở dài, hắn thả xuống Nguyên Cực Thần Quang: "Ngươi đến cùng muốn thế nào?"

"Cũng không có gì a." Phong Ngọc Yên nâng cằm nói: "Chỉ là cả ngày ở trong núi tu hành, quá mức tẻ nhạt. Hiếm thấy có cái nhìn đến vừa mắt, nhưng lại không chịu để ý đến ta, ta liền chỉ có thể ở một bên tự mình ngắm hoa thôi."

Đây vẫn là lần đầu tiên, Ninh Dạ bị người xem là hoa để thưởng (thức).

Tuy rằng người đều thích đẹp, Ninh Dạ "Mỹ" danh thịnh truyền, nhưng trực tiếp giống như Phong Ngọc Yên như vậy, cũng là hiếm thấy.

Ninh Dạ chỉ có thể nói: "Có ngươi ở chỗ này, ta vô tâm tham ngộ."

"Vậy thì không bằng tán gẫu đi."

"Ta không cho là có cái gì đáng tán gẫu cùng ngươi."

"Chuyện đó cũng không nhất định. Ta tốt xấu là con gái của Phong Đông Lâm, chuyện trong Hắc Bạch Thần Cung này ta cơ bản đều biết, có thể tán gẫu liền nhiều rồi." Phong Ngọc Yên dẩu môi hồi đáp.

Nghe nói như thế, Ninh Dạ trong lòng hơi động: "Vậy ngươi biết Vô Tử Bất Lạc Dung Thành không?"

"Hắn?" Phong Ngọc Yên ngẩn ra: "Biết a, làm sao?"

"Ngươi biết chuyện hắn bị Đông Kỳ Sứ đuổi ra khỏi môn tường chứ?"

"Nguyên lai ngươi là định tán gẫu cái này." Phong Ngọc Yên trở nên hưng phấn: "Đây chính là một cái bí sự a, bất quá bổn cô nương ta vẫn thực sự biết một điểm như vậy. Nói như thế, ngươi có hứng thú tán gẫu cùng ta rồi?"

Ninh Dạ dùng tay làm dấu mời.

Phong Ngọc Yên nhưng không nói lời nào, liền như vậy trừng trừng nhìn Ninh Dạ, đột nhiên vươn tay ra, tại trên mặt Ninh Dạ vuốt ve một cái, sau đó trên mặt chính mình bay ra một vệt má hồng, ngay tiếp sau đó bay ra ngoài xe, một trận chuông bạc chi thanh truyền đến: "Ngươi muốn biết a, ta cứ không nói cho ngươi, câu ngươi đấy, đợi ngươi tự đến cầu ta!"

Gió thơm thoang thoảng.

Ninh Dạ sững sờ chốc lát, không khỏi bật thốt lên: "Yêu nữ!"

Ai có thể nghĩ tới, con gái của Phong Đông Lâm, thế mà là như vậy?

Không khỏi lắc đầu cười khổ, có nàng tại, lại thêm cái vai hề Hà Nguyên Thánh bên ngoài kia, chuyến này hẳn sẽ không cô quạnh rồi.

* * *

Ninh Dạ đoán không sai, có Phong Ngọc Yên cùng Hà Nguyên Thánh tại, liền đã chú định vô pháp tịch mịch.

Chỉ là bay thời gian nửa ngày, Ninh Dạ liền phát hiện xảy ra vấn đề.

Vân tiêu phi xa chính đang đáp xuống.

Ninh Dạ ngẩn ra, bay ra ngoài xe: "Chuyện gì vậy, vì sao phải hạ lạc?"

Dương Nhạc đi tới: "Hồi hành tẩu, là Hà đại thiếu, nói là một đường phi đã mệt mỏi, muốn đáp xuống nghỉ ngơi."

Ninh Dạ vừa nghe liền giận: "Hắn ngồi ở trong xe cái mông đều không động đậy, làm sao lại bay mệt được?"

Dương Nhạc cười khổ: "Phía dưới là Hoa Giang Thành."

Nghe được danh tự này, Ninh Dạ một thoáng hiểu ra.

Hoa Giang Thành là yên hoa chi địa nổi danh Mặc châu.

Đừng xem Chấp Tử Thành là quốc đô, nhưng bởi vì ở vào một góc, lại thêm tiên môn có thật nhiều tu sĩ dốc lòng đại đạo không gần nữ sắc, thậm chí có người cực kỳ phản đối, vì vậy Chấp Tử Thành cũng không phải thiên hạ hoa đô.

Ngược lại là Hoa Giang Thành này, tiếp giáp Chấp Tử Thành, là một trong tam đại hoa thành được công nhận của Mặc châu, chỉ là kỹ nữ đã đăng kí liền có mấy vạn, nghe nói còn có nữ tu trà trộn trong đó, hoa hậu đều lấy trăm mà tính.

Hà Nguyên Thánh tính hỉ ngư sắc, nếu không xuyên khóm hoa, vậy cũng không phải hắn.

Chỉ là ngươi thích đi đâu chơi liền tới đó chơi đi, kéo hành trình của ta làm cái gì?

Ninh Dạ tâm trung quang hỏa, đã bay tới đằng trước, chính nhìn thấy Lao Huyền Minh đang tranh luận lý lẽ cùng Hà Nguyên Thánh, hiển nhiên cũng là không hy vọng dừng chân ở đây.

Thế nhưng Hà Nguyên Thánh chủ ý đã định, không phải hắn có thể thuyết phục.

Thời khắc này chính đang cười to: "Các ngươi không muốn đi cùng với ta, ta không để ý, bất quá Ngọc Yên tỷ lại là có hứng thú chơi đùa một chút. Các ngươi đừng nói với ta, nói với nàng đi."

Nàng?

Ninh Dạ nhìn hướng Phong Ngọc Yên.

Phong Ngọc Yên kiêu ngạo hất cằm lên: "Nghe tiếng đã lâu Hoa Giang Thành thiên hạ tuyệt diễm đông đảo, ta cũng muốn xem xem, đến cùng có phong thái thế nào."

. . .

Tiểu nha đầu ngươi quá đáng a!

Mắt thấy bọn họ một đường đáp hướng trong thành, Ninh Dạ đứng trong hư không, mặt trầm như nước.

Lao Huyền Minh giống như hắn cực không vui, giận nói: "Hai cái tiểu hỗn đản tùy hứng làm bậy, ngươi nói chúng ta làm sao lại gặp phải hai cái tiểu tổ tông này."

Ninh Dạ hừ lạnh: "Nếu để cho bọn họ một đường chơi đùa tiếp như vậy, đợi chúng ta đến Nam Thủy, món ăn đều nguội."

"Đúng a, nếu để cho Công Tôn Điệp kia chạy mất. . ." Lao Huyền Minh vừa nghĩ tới Công Tôn Điệp, hận từ tâm khởi, không khỏi bật thốt lên: "Thật muốn hung ác đánh Hà Nguyên Thánh cái tiểu hỗn đản này."

Lời này hơi quá rồi, bên cạnh thuộc hạ tu sĩ đồng thời cúi đầu giả không nghe thấy.

Ninh Dạ lại là ánh mắt sáng lên: "Đánh hắn? Đến là biện pháp tốt."

Lao Huyền Minh nói xong lời này chính mình cũng hối hận, nghe Ninh Dạ nói như vậy không khỏi bị dọa cho nhảy dựng: "Ninh huynh đệ ngươi sẽ không thật muốn làm như thế chứ?"

Ninh Dạ có khả năng rất lớn trở thành Huyền Sách Sứ, vì vậy Lao Huyền Minh đối với hắn xưng hô đều đổi thành huynh đệ.

"Dẹp ngoại tất phải an nội trước, cổ nhân nói không sai. Ta thấy cái Hà Nguyên Thánh này, là thật cần phải hảo hảo giáo huấn một thoáng." Ninh Dạ đã trầm thấp lên tiếng.

Lao Huyền Minh ngạc nhiên, nhìn biểu tình của Ninh Dạ, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy bản thân lại nhìn không thấu người này.

Chương 51 : Không khách khí

Chương 51: Không khách khí

Cẩm Tú Lâu là một trong những kỹ trại nổi danh nhất Hoa Giang Thành.

Hoa hậu là cái Hoa Luân nữ tu, gọi Ngọc Lưu Hương, nghe nói là bởi vì đã đắc tội Hắc Bạch Thần Cung, mãn môn bị diệt, bản nhân cũng bị bán vào kỹ trại, cung người luân nhục.

Đương nhiên, giống như vậy "Hàng xa xỉ", cũng không phải phàm nhân bình thường có thể hưởng dụng, không có nhất định thực lực địa vị là không thể trở thành 'nhập mạc chi tân' (*khách vào trong màn).

Sau khi Hà Nguyên Thánh vào Hoa Giang Thành, liền đi thẳng tới Cẩm Tú Lâu, ồn ào muốn gặp Ngọc Lưu Hương: "Nghe nói nơi này của các ngươi có cái Ngọc Lưu Hương, thân hữu dư vận, hạ hữu lưu hương, hôm nay thiếu gia ta đến thưởng thức một thoáng."

Tú bà sợ hãi nghênh tiếp: "Lưu Hương cô nương chính đang yến khách, muốn gặp nàng cần phải hẹn trước, càng cần đốt hương tắm rửa, mới có thể cùng nàng cầm sắt hài minh, cộng thưởng phong nguyệt. . ."

Hà Nguyên Thánh tay mập vung lên: "Đâu ra nhiều chuyện như vậy, đem khách nhân đuổi đi không phải là xong rồi sao? Ta không cần cùng nàng thưởng hoa lộng nguyệt, chỉ cần cưỡi nàng là được."

Tú bà nghe được mộng bức.

Khách nhân tới nơi này rất nhiều, muốn gặp Ngọc Lưu Hương cũng rất nhiều, đa phần là tài tử phong lưu, từng cái từng cái bức cách trang rất cao, có chút khiến ngươi muốn gặp Ngọc Lưu Hương thậm chí không phải vì muốn cùng nàng phong lưu, mà chính là vì muốn cùng nàng chơi chút nhã nhặn, thưởng chính là tình thú.

Đương nhiên giống Hà Nguyên Thánh như vậy cũng không phải chưa từng thấy qua, tú bà đã nói: "Lưu Hương cô nương chiêu đãi chính là Ngự Phong Thượng Tiên, đuổi không được."

"Ngự Phong Thượng Tiên?" Hà Nguyên Thánh quay đầu lại nhìn nhìn Minh Tứ Dã: "Hắc Bạch Thần Cung có người nào hiệu như vậy sao?"

Minh Tứ Dã cười: "Hắc Bạch Thần Cung không có, Liệt Phong Môn có một cái, cũng là Vạn Pháp."

"Lợi hại bằng ngươi không?"

"Không có." Minh Tứ Dã hồi đáp: "Bất quá lợi hại hơn ta cũng không sao. Đại thiếu ngươi một câu, bảo hắn quỳ chịu đòn, hắn không dám đứng."

Hà Nguyên Thánh cười ha hả: "Không sai! Không sai!"

Tú bà nghe chấn kinh, đây là thiếu gia nhà ai, thế mà lợi hại như vậy?

Bất quá vẫn là run giọng nói: "Hãy để lão nô đi thông báo thượng tiên một thoáng."

"Thông báo cái gì? Trực tiếp đi vào là được." Hà Nguyên Thánh không kiên nhẫn.

Nói dẫn người liền muốn mạnh mẽ xông vào.

Tú bà kinh hãi: "Không được a!"

Liền ngay cả Phong Ngọc Yên bên cạnh cũng có chút không nhìn nổi: "Ta nói Hà Nguyên Thánh, ngươi có phải là quá hung hăng chút không? Người ta tốt xấu cũng là trưởng lão một môn."

Hà Nguyên Thánh nửa điểm không sợ: "Chuyện cười, ta là hoàn khố tử đệ (*COCC), không càn quấy sao gọi 'hoàn khố tử đệ'? Ngươi đừng nói với ta càn quấy không tốt, dễ dàng đắc tội người gì đó, những thứ đạo lý này ta đều hiểu."

"Đều hiểu ngươi còn làm?" Mặt sau Ninh Dạ đi tới.

"Bởi vì sảng khoái a." Hà Nguyên Thánh lẽ thẳng khí hùng hồi đáp.

Ách.

Thật có đạo lý.

Có chút sai lầm, trước khi phạm không hẳn không biết là sai lầm, mà liền là bởi vì phạm vào sẽ khiến cho chính mình rất vui vẻ.

Thành thật mà nói Ninh Dạ sợ nhất gặp phải người như thế.

Bởi vì người như thế là thật sự không thể giảng đạo lý.

Nhưng Hà Nguyên Thánh một mực chính là!

Hắn biết rõ bản thân có bao nhiêu hỗn trướng, nhưng rõ ràng hơn bản thân có vốn để hỗn trướng. Thậm chí ngay cả Hà Sinh Mặc thời điểm giáo dục hắn, nói nhiều nhất chính là: Không sợ ngươi gây sự, chỉ sợ ngươi trêu phải người không nên trêu.

Vì vậy Hà Nguyên Thánh cùng tuyệt đại đa số hoàn khố tử đệ đồng dạng, trước khi làm việc không nhìn có nên hay không, chỉ nhìn có thể hay không.

Chỉ cần trêu chọc được, vậy thì liền tùy tiện chọc.

Lấy địa vị của hắn, chí ít tại Mặc châu, người hắn trêu chọc không nổi quá ít.

Dù vậy, tại sau khi biết cái Ngự Phong Thượng Tiên gì đó kia, hắn vẫn là hỏi trước Minh Tứ Dã có thể đánh thắng hay không, có thể thấy được sau lưng bề ngoài càn quấy của hắn, vẫn như cũ có đúng mực nhất định. Chỉ là đúng mực này bị sự càn quấy của hắn che giấu, không người biết rõ.

Cho tới Ngự Phong Thượng Tiên, thông báo hắn để hắn đi đương nhiên không thành vấn đề?

Nhưng sao uy phong tự tại bằng với đem người trực tiếp Oanh ra được?

Mỗi ngày ở nhà bị cha đánh chửi, hiếm thấy được ra ngoài, tất nhiên là phải sái sái uy phong.

Cũng may hắn chung quy chưa kịp làm như thế.

Liền tại trước hắn muốn xông vào, Ngự Phong Thượng Tiên kia đã được tin tức ra khỏi phòng, nhìn thấy đám người Hà Nguyên Thánh, Minh Tứ Dã, sắc mặt đại biến, trực tiếp quỳ rạp xuống đất: "Ngự Phong tham kiến Hà đại thiếu, Minh Kiếm Quân, Lao đại nhân, Ninh hành tẩu."

Hàng này đến cũng là cái tai mắt linh quang, thậm chí ngay cả Ninh Dạ cũng có thể nhận ra, đến khiến Ninh Dạ xem hắn cao hơn một chút.

Hà Nguyên Thánh lại rất là bất mãn: "Ngươi chạy ra ngoài làm gì? Ta còn chưa tiến vào Oanh ngươi đây."

Ngự Phong Thượng Tiên kia cũng là cái không cần mặt mũi, nghe nói như thế càng hồi đáp: "Hà đại thiếu muốn Oanh ta? Dễ bàn dễ bàn, tiểu lão nhi giờ liền đi vào, dọn xong tư thế để đại thiếu đá, ngài muốn cái vị trí nào tùy tiện nói."

Ninh Dạ không khỏi cười nói: "Người này đến có chút thú vị a."

Lao Huyền Minh lại không kỳ quái: "Hắc Bạch Thần Cung ta xưng tôn Mặc châu, muốn tồn tại tại dưới cánh chim của Hắc Bạch Thần Cung, tự nhiên là phải thức thời vụ chút. Những kẻ không biết thời vụ kia, thông thường đều đã vong."

"Vậy cũng đúng, tỷ như Thiên Cơ Môn, tỷ như Liệt Khuyết Môn, tỷ như môn phái của cái Ngọc Lưu Hương kia." Ninh Dạ gật đầu nói.

Nhìn biểu hiện này của đối phương, Thiên Cơ Môn. . . Xác thực là có chút quá không biết thời vụ.

Bên này Hà Nguyên Thánh thấy hắn thức thời như thế , bản thân ngược lại không còn lạc thú, phất tay nói: "Thôi vậy thôi vậy, lăn

đi."

Ngự Phong Thượng Tiên kia như được đại xá rút chân liền đi.

Ninh Dạ thấy hắn định bay đi, đột nhiên trong lòng hơi động: "Chờ đã, ngươi quay lại."

Ngự Phong Thượng Tiên vừa mới chuyển thân, nghe nói như thế, thân thể run lên một cái, nhưng vẫn là không đánh chiết khấu chút nào đi tới bên người Ninh Dạ, mị tiếu nói: "Ninh hành tẩu?"

Ninh Dạ nhìn nhìn hắn: "Ngươi là trưởng lão Liệt Phong Môn?"

"Tiểu nhân chính là."

"Cảnh giới gì?"

"Vạn Pháp trung kỳ."

"Ngô, cũng xem như không tệ rồi." Ninh Dạ gật gật đầu: "Ngươi trước tiên đừng đi, lưu ở bên cạnh ta, sau đó khả năng có chỗ dùng đến ngươi."

Nếu Ngự Phong Thượng Tiên này đã thức sự vật như thế, Ninh Dạ cũng không khách khí sai khiến hắn.

Hà Nguyên Thánh kỳ quái: "Ngươi lưu hắn làm cái gì?"

Ninh Dạ tức giận hồi đáp: "Ngươi đi làm nữ nhân của ngươi, quản ta nhiều như vậy làm cái gì?"

Câu trả lời này không hề kính ý, đem mọi người dọa cho giật nảy, liền ngay cả Minh Tứ Dã Lao Huyền Minh đều giật mình nhìn hắn, Ngự Phong Thượng Tiên càng là sợ đến run rẩy.

Hà Nguyên Thánh đến không tức giận, giật mình nhìn Ninh Dạ: "Tiểu tử ngươi gần nhất vênh váo rồi a? Dám nói như vậy với ta rồi?"

Ninh Dạ trả lời: "Ngươi làm lỡ hành trình của ta, mắt thấy sắp lỡ đại sự của Thần Cung, ta hiện tại chỉ muốn thỉnh ngươi vào nhanh ra nhanh, sơm sớm lên đường."

Hà Nguyên Thánh ánh mắt híp lại: "Vào nhanh ra nhanh sơm sớm lên đường? Ngươi đang cười ta hay là trù ta?"

Ninh Dạ nửa bước không nhường, ánh mắt nhìn thẳng Hà Nguyên Thánh: "Nếu ngươi còn tiếp tục trì hoãn, vậy ta sợ là còn phải đánh ngươi một trận!"

Cái gì?

Chúng nhân đồng thời ngơ ngác.

Nhưng mà một màn khiến cho người chấn kinh phát sinh, ngơ ngác nhìn Ninh Dạ, Hà Nguyên Thánh đột nhiên rùng mình một cái, thế mà không nói gì, đột nhiên cười gượng vài tiếng, liền như vậy tiến vào gian phòng của Ngọc Lưu Hương.

Đây là tình huống gì vậy?

Mọi người đều là không rõ.

Lao Huyền Minh kỳ quái nhìn Ninh Dạ: "Đây là chuyện gì?"

Ninh Dạ mỉm cười: "Có lẽ Hà đại thiếu cho rằng ta nói có đạo lý, vì vậy liền nghe ta một lần."

Ngươi đang nói đùa? Hà Nguyên Thánh lúc nào là người chịu nói đạo lý?

Chỉ là thấy Ninh Dạ không nói, Lao Huyền Minh cũng không tiện hỏi nhiều, ánh mắt mọi người nhìn hắn nhưng nhiều hơn mấy phần quỷ dị, liền ngay cả Phong Ngọc Yên cũng vô cùng kinh ngạc nhìn hắn, nghĩ không ra trong này đến cùng đã phát sinh tình huống gì.

Chương 52 : Kéo đi

Chương 52: Kéo đi

Dùng đạo lý đương nhiên là nói không được Hà Nguyên Thánh.

Thế nhưng dùng uy hiếp có thể.

Chúng nhân không biết chính là, ngay tại trong lúc nói chuyện vừa nãy, Ninh Dạ đã lặng yên phát động Khi Thiên Thuật, cấy ghép một đạo ý niệm đối với Hà Nguyên Thánh.

Ý niệm này chính là Ninh Dạ là Hắc Bạch Tử Hà Sinh Mặc đặc biệt ủy thác đến tập trung Hà Nguyên Thánh, quản trị Hà Nguyên Thánh, lúc cần thiết có thể vận dụng tất cả thủ đoạn.

Hắc Bạch Tử biết tính tình nhi tử mình, tuy rằng không quản được, nhưng vẫn là sẽ nghĩ tận các loại biện pháp, tỷ như người phụ trách phái đi bảo vệ hắn có quyền tại dưới điều kiện nhất định khống chế Hà Nguyên Thánh, lúc cần thiết thậm chí có thể đánh hắn.

Năm đó La Oa Tử liền có cái quyền lợi này, bằng không cũng sẽ không nhiều lần xuất ngữ uy hiếp đối với Hà Nguyên Thánh.

La Oa Tử chết rồi, cái ý niệm đầu tiên của Hà Sinh Mặc là lão già này thực lực không đủ, muốn bảo vệ nhi tử còn cần người mạnh hơn một chút, vì vậy tìm Minh Tứ Dã tới, cũng tương tự trao cho hắn quyền lợi giống như La Oa Tử, có thể tại lúc cần thiết khống chế Hà Nguyên Thánh.

Thế nhưng hắn quên thân phận của Minh Tứ Dã.

Minh Tứ Dã là Tứ Cửu Nhân Ma, trên bản chất không phải gia nô của Hà gia.

Vì vậy cách nghĩ của hắn không giống với La Oa Tử, chú định không thể nào một mạch đi theo ở bên người Hà Nguyên Thánh, Minh Tứ Dã cảm thấy bản thân không cần thiết vì chút chuyện nhỏ này đi quản Hà Nguyên Thánh, đắc tội chưởng giáo chi tử, vất vả không có kết quả tốt. Lại thêm lần này cũng không phải loại đại sự kiện như Vô Thường phế tích, vì một nữ nhân, Oanh chạy trưởng lão một cái tiểu môn phái, cũng không phải là chuyện quan trọng gì, vì vậy căn bản không có ý định phản ứng.

Điều này liền cho Ninh Dạ cơ hội.

Liền tại vừa nãy, hắn mượn Khi Thiên Thuật cấy ghép ý niệm, khiến Hà Nguyên Thánh cho rằng Ninh Dạ được trao cho quyền lợi tương tự.

Khi Thiên Thuật của Ninh Dạ vốn là chỉ có thể tự vệ, nhưng khoảng thời gian này tu vi hắn tăng mạnh, thực lực tinh tiến, lại phối hợp Tiệt Thiên Thuật, đã có thể làm tới trình độ nhất định ảnh hưởng nhân tâm, cụ thể phải xem ý chí đối phương.

Tổng thể mà nói, hiện nay thủ đoạn khi tâm của Ninh Dạ so với huyễn thuật của hắn còn kém một chút, nhưng Hà Nguyên Thánh ý chí bạc nhược, tu vi Hoa Luân, tâm chí nhưng liền rất nhiều Tàng Tượng cảnh cũng không bằng.

Ảnh hưởng hắn không có bất cứ vấn đề gì.

Vì vậy sau khi một ảo giác này gieo xuống, Hà Nguyên Thánh liền đã có ý nghĩ người này có "Thượng phương bảo kiếm", mình không thể chọc, tự nhiên sẽ không đối kháng cùng hắn nữa.

Bất quá Ninh Dạ vẫn chưa vừa ý.

Hắn hiện tại muốn chính là lập uy!

Nói đến, hắn mới là chủ nhân của chuyến này, liền bởi vì bên cạnh đại lão đông đảo, hắn lại không có quyền nói chuyện, lần này địa vị cùng lúc giao dịch tại Chấp Tử Thành tuyệt nhiên bất đồng.

Đây là điều Ninh Dạ vô pháp khoan nhượng.

Đối với Phong Ngọc Yên, hắn tạm thời không thể làm gì được nàng, Hà Nguyên Thánh lại là có thể hảo hảo gõ gõ một thoáng.

Thời khắc này mắt thấy Hà Nguyên Thánh ngoan ngoãn nhập ốc, Ninh Dạ tìm một cái bàn ngồi xuống, đồng thời đã nói: "Dương Nhạc, tính giờ."

A?

Dương Nhạc ngây ra.

Ninh Dạ liếc hắn một cái, Dương Nhạc hiểu ý, vội vã lấy ra sa lậu bắt đầu tính giờ. (*sa lậu: đồng hồ cát).

Lao Huyền Minh có chút không nhìn nổi: "Ninh huynh đệ, ngươi đây là ý gì?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Ta đã nói rồi, Hà đại thiếu làm như thế, là đang làm lỡ chính sự. Điều này rất không tốt, không thể để cho hắn tùy ý làm bừa."

Minh Tứ Dã khẽ nhíu mày: "Một nữ nhân, không lãng phí mất bao nhiêu thời gian."

Ninh Dạ đối với Minh Tứ Dã khá lịch sự: "Kiếm Quân nói không sai, một nữ nhân phí không mất bao nhiêu thời gian. Vấn đề là, hắn sẽ chỉ tìm một cái nữ nhân thôi sao?"

Lời này liền Minh Tứ Dã cũng không tốt hồi đáp.

Lấy tính tình cùng thể phách của Hà Nguyên Thánh, hắn coi như chơi hơn ba ngày ba đêm cũng không kỳ quái.

Ninh Dạ nói: "Thời gian một nữ nhân ta gánh vác được, thế nhưng Hoa Giang Thành có quá nhiều nữ nhân, mà Mặc châu có quá nhiều thành. Hắn như muốn chơi đùa từng cái từng cái, chúng ta một năm cũng không đến được Nam Thủy. Ta minh bạch Kiếm Quân khó xử, có một số việc ngươi không tiện làm, liền để ta làm."

"Ngươi biết Hà thiếu nói thế nào đều là chưởng giáo chi tử, nếu như đắc tội quá đáng. . ."

Ninh Dạ nở nụ cười: "Có hậu quả gì ta gánh chịu, bất quá ta tin tưởng, Hà thiếu trên bản chất nhân phẩm không tệ, nhất định sẽ không tính toán cùng ta."

Minh Tứ Dã hắc hắc cười vài tiếng.

Hà Nguyên Thánh trên bản chất có lẽ không tính quá xấu, nhưng hắn cũng không phải loại tiện lưu manh kia, không tồn tại tật xấu "Ai ui ngươi dám giáo huấn ta, ta lớn như vậy chưa bị người giáo huấn quá, ngươi người này thật thú vị ta muốn kết giao bằng hữu cùng ngươi".

Nếu ngươi thật dám chọc giận hắn, hắn cũng tuyệt đối là sẽ trả thù.

Nhưng Ninh Dạ không sợ, đối phó thượng tầng có thủ đoạn đối phó thượng tầng, đối phó loại hoàn khố tử đệ này , tương tự có thủ đoạn đối phó với bọn họ.

Thời khắc này chúng nhân không nói gì, sa lậu chi sa chậm rãi hạ xuống.

Ninh Dạ đã hướng một tên Thần Cung bí vệ nói: "Đúng rồi, Hà thiếu thông thường một lần có thể bao lâu?"

Thần Cung bí vệ kia hồi đáp: "Hà thiếu thân thể rất khỏe mạnh, hứng thú đến rồi, một canh giờ cũng là không thành vấn đề."

"Hà thiếu yêu thích tình thú sao?"

Cái vấn đề này liên quan đến ẩn tư hơi lớn, Thần Cung bí vệ kia có chút không muốn hồi đáp, nhưng nhìn ánh mắt của Ninh Dạ, chẳng biết vì sao càng có mấy phần sợ hãi, cuối cùng nói: "Không phải rất yêu thích, thông thường hàn huyên bất quá chốc lát, liền sẽ bắt đầu."

"Đó chính là nói thời gian đã gần đến, hắn sắp bắt đầu rồi?" Ninh Dạ tự nói một câu, tiện tay móc ra một vật, gọi tú bà: "Ngươi vào trong phòng, đưa cái này cho đại thiếu."

Tú bà kia biết là người của Hắc Bạch Thần Cung, sớm bị dọa đứng đều không đứng lên nổi.

Ninh Dạ hơi nhíu mày: "Phế vật. Ngự Phong, ngươi đi đưa cho hắn."

Ngự Phong sợ đến run run một cái: "Tiểu nhân sao dám quấy rầy."

"Đây không phải là quấy rầy, đây là trợ hứng." Ninh Dạ nói mở ra đồ vật trong bao, thế mà là Cực Nhạc tán.

Cực Nhạc tán Ninh Dạ đạt được lúc trước sớm đã dùng hết, hiện tại những thứ này là sau khi hắn trở thành hành tẩu trực tiếp tìm Cực Nhạc Môn đòi. Cũng may Cực Nhạc Môn vốn là lấy đó mưu sinh, Ninh hành tẩu muốn, tự nhiên liền cho.

Thấy là vật này, chúng nhân ngạc nhiên, nghĩ không ra trong hồ lô của Ninh Dạ bán thuốc gì.

Đã có vật này, Hà Nguyên Thánh hứng thú càng cao, sợ là không chịu đi.

Thấy là Cực Nhạc tán, Ngự Phong liền nhận lấy đồ vật, tự đi cho Hà Nguyên Thánh.

Hà Nguyên Thánh bị người quấy rối vốn là phẫn nộ, nhưng thấy là Ninh Dạ cho người đưa tới Cực Nhạc tán, liền đại hỉ: "Đây chính là thứ tốt , nhưng đáng tiếc cha ta tổng là không cho ta dùng, nói sẽ mê muội mất cả ý chí. Ninh Dạ đưa tới? Ha ha, tiểu tử này đến còn tri tình thức thời chút."

Đã là hoan thiên hỉ địa nhận lấy, một lát sau, trong phòng truyền đến mùi thơm, hẳn là đã đem Cực Nhạc tán kia ra dùng.

Ninh Dạ nhìn sa lậu chi sa, tính toán thời gian, đã đứng lên, đi hướng trong phòng Ngọc Lưu Hương.

Ầm!

Hắn một cước đá văng cửa phòng.

Trong phòng một phiến kiều diễm phong quang, trên giường nằm một tên mỹ nữ tuyệt sắc, nước mắt róc rách, Hà Nguyên Thánh toàn thân trần trụi, hiển nhiên vừa muốn bắt đầu.

Mắt thấy Ninh Dạ xông tới, bị Cực Nhạc tán làm thần trí có chút không rõ Hà Nguyên Thánh chấn động trong lòng: "Ngươi tới làm cái gì?"

"Thời gian của ngươi đến rồi." Ninh Dạ đã lớn bước đi tới, nắm lên Hà Nguyên Thánh đi ra ngoài.

Hà Nguyên Thánh giận dữ, đang muốn hô hoán, bỗng nhiên trước mắt biến đổi, liền thấy phía sau Ninh Dạ đã xuất hiện một người, bất ngờ là thân ảnh của Hà Sinh Mặc.

"Súc sinh!" Hà Sinh Mặc hô to, đã một cái tát vỗ vào trên mặt Hà Nguyên Thánh.

Chát chát chát chát!

Chính phản qua lại chính là mấy chục lần, đánh Hà Nguyên Thánh đầu choáng mắt hoa, hô to: "Ta biết sai rồi!"

Chỉ là Hà Sinh Mặc tức giận không giảm, hô: "Ta tứ Ninh Dạ thần niệm, chính là vì quản lý ngươi. Ngươi tên khốn này không chỉ nửa đường chạy chơi, thậm chí còn dùng trộm Cực Nhạc tán, hỗn trướng cực điểm, lão tử ta phải đánh chết ngươi!"

"Ta biết sai rồi! Biết sai rồi!" Hà Nguyên Thánh kêu to: "Ta lập tức liền đi, giờ liền đi!"

Tại trong thế giới của hắn, nơi này thình lình đã biến thành một mảnh nhân gian địa ngục.

Nhưng ở trong mắt người ngoài, liền nhìn thấy Hà Nguyên Thánh như một con heo trần chuồng bị Ninh Dạ kéo ra, trong miệng còn liên tục xin tha.

Người đều ngạc nhiên, mỗi cá nhân đều không khỏi nghĩ đến: Lẽ nào là chưởng giáo cho hắn quyền lợi, có thể tại lúc cần thiết khống chế giáo huấn Hà thiếu? Không trách Ninh Dạ dám làm việc như vậy.

Ninh Dạ không có sử dụng Khi Thiên Thuật đối với người khác, nhưng tràng diện trước mắt, lại một cách tự nhiên khiến mọi người lầm tưởng hắn là như vậy.

Đây chính là cách dùng của huyễn thuật thêm lừa gạt chi thuật rồi, dùng huyễn thuật đối phó kẻ có thể trúng chiêu, lại dùng thuật lừa gạt đối phó kẻ không thể trúng chiêu, như vậy cũng có thể đạt thành hiệu quả.

Trong phòng, Ngọc Lưu Hương ngơ ngác nhìn tất cả những thứ này, nhìn nam tử tuấn mỹ này như kéo chó chết kéo đi Hà Nguyên Thánh, cảm giác liền giống như ý lang quân trong lòng điều khiển Ngũ Thải Tường Vân tới cứu bản thân, nhất thời càng là nhìn đến si rồi.

Chương 53 : Kích động (vì Minh Chủ Yên Vũ Giang Nam thêm chương 1)

Chương 53: Kích động (vì Minh Chủ Yên Vũ Giang Nam thêm chương 1)

"A! Ta không xong rồi, mau cho ta! Mau cho ta!"

Trong vân tiêu phi xa, Hà Nguyên Thánh thê lệ hô to.

Hắn có thể coi là bị Ninh Dạ chỉnh thảm rồi.

Vừa mới dùng qua Cực Nhạc tán, chính đang cao hứng, lại ngạnh sinh sinh bị Ninh Dạ cường hành phanh lại.

Đầy ngực dục vọng không được phát tiết, dục hỏa thiêu đốt, tất nhiên là gian nan.

Thế nhưng lại không ai có thể giúp hắn.

Bởi vì Ninh Dạ không cho.

Mang cường hành kéo đi Hà Nguyên Thánh chi uy, Hắc Bạch Thần Cung trên dưới không biết quyền hạn của Ninh Dạ, nhất thời cũng không ai dám ngăn cản hành động của Ninh Dạ.

Có thể nói thời khắc này, Ninh Dạ đã dựng nên quyền uy của chính mình tại trong tất cả mọi người.

Nhưng như thế vẫn chưa đủ.

Còn thiếu rất nhiều!

Bởi vì hắn muốn đem Hà Nguyên Thánh trị phục, trị sợ!

Không chỉ có là bởi vì chuyện này có chỗ tốt đối với hắn ngày sau làm việc, tương tự cũng chỉ có như vậy, mới có thể giải quyết hận ý đến từ chưởng giáo.

Nói tới cái vấn đề này, kỳ thực rất thú vị.

Phụ mẫu quản giáo đối với tử nữ thường là không thể làm gì, chuyện chính bọn hắn không hạ thủ làm được, liền tổng hi vọng người khác đi làm, có thể giúp bản thân quản.

Dạy dỗ kháo lão sư, ở nhà kháo tự giác, ở bên ngoài kháo bằng hữu, đằng nào cha mẹ không hợp cách chính là ai cũng có trách nhiệm quản hảo hài tử, chỉ có bản thân không có trách nhiệm.

Hà Sinh Mặc cũng là như vậy.

Tâm tình của hắn đối với con trai của chính mình tựa như thiên hạ cha mẹ, hi vọng hắn thành tài, tiến tới, nhưng vẫn bản thân không rảnh không nhẫn tâm đi quản, liền tổng là chờ mong hạ nhân tới làm.

Nhưng lại không tìm được một cái đáng tin.

La Oa Tử xem như là một cái khá là nỗ lực, lại bị Ninh Dạ đánh chết.

Vậy là hắn đem hi vọng ký tại trên người Minh Tứ Dã.

Làm sao Minh Tứ Dã giác ngộ chính trị rất thành thục, biết rõ đạo lý không làm không sai, làm nhiều sai nhiều, căn bản liền không tiếp trọng trách này.

Hắn không tiếp, Ninh Dạ cũng chỉ có thể nhận lấy.

Hắn có trăm phần trăm nắm chắc, chỉ cần mình có thể trị phục Hà Nguyên Thánh, Hà Sinh Mặc khẳng định là ước gì như vậy.

Cái gì? Hà Nguyên Thánh ngươi sợ Ninh Dạ? Hắn nói cái gì ngươi nghe cái đó?

Rất tốt rất tốt, tới tới tới, ta quản không được tên phá của này, Ninh Dạ ngươi đến quản, cứ việc trị, chỉ cần trị không chết, liền trị chết hắn đi.

Đương nhiên, nói thì nói như thế, tận mắt không thể thấy.

Muốn làm liền phải làm ở bên ngoài.

Vì vậy Ninh Dạ lấy kết quả làm nguyên nhân, chỉ cần có thể đem Hà Nguyên Thánh trị phục, coi như hắn không có Hà Sinh Mặc trao quyền, cũng sẽ lập tức thu được Hà Sinh Mặc trao quyền.

Ngược lại nếu như trị không phục hắn, đó mới là vấn đề lớn —— trả thù sẽ rất đáng sợ.

Vì vậy nếu như đã làm, liền phải làm đến cùng.

Hiện tại Ninh Dạ chính là muốn dằn vặt hắn, giáo huấn hắn, khiến tiểu tử này chỉ cần nhìn thấy bản thân, nghĩ đến bản thân, liền không dám sinh khởi tâm tư trả thù.

Ngoài như vậy ra, còn có một người cũng phải trị.

Chính là Phong Ngọc Yên.

Chuyện lần này, tiểu nha đầu này trung gian làm không ít sự, bất quá nàng so với Hà Nguyên Thánh thông minh, bản thân không nổi bong bóng, lại để cho Hà Nguyên Thánh va nòng súng.

Cũng phải trị!

Nhưng không thể giống đối phó Hà Nguyên Thánh như vậy, dù sao Phong Đông Lâm chưa từng cho rằng con gái mình là phế vật, cần người khác tới quản giáo.

Trên vân tiêu phi xa, Ninh Dạ ngồi ở trong xe, còn đang tham tường Nguyên Cực Thần Quang.

Dương Nhạc đi vào: "Thiếu gia còn đang hô, muốn chúng ta mau mau tìm cái nữ nhân cho hắn, nói là trên đường cũng được."

"Nói cho hắn, nhẫn nhịn." Ninh Dạ mặt không chút thay đổi nói.

Dương Nhạc do dự: "Làm như thế, có chút quá hay không?"

Ninh Dạ nhìn nhìn hắn: "Ngươi sợ?"

Dương Nhạc không dám hồi đáp, nhưng nhìn ra, hắn là thật sợ.

Ninh Dạ cười cười: "Sợ cũng không kỳ quái. Bất quá Dương Nhạc ngươi phải hiểu được, một người chung quy là phải có lập trường, càng phải chịu được thử thách. Nếu như ngươi sợ, hiện tại lui ra còn kịp, nhưng nếu như. . ."

Dương Nhạc cắn răng một cái: "Thuộc hạ thề chết theo hành tẩu."

"Đánh cược a." Ninh Dạ cười cười.

Dương Nhạc đỏ mặt lên.

Ninh Dạ minh bạch tâm tư của Dương Nhạc, nhưng hắn không ngại.

Hắn không hi vọng thiên hạ này có mấy người sẽ chân chính trung thành, có thể có Cừu Bất Quân, Trì Vãn Ngưng, Cố Tiêu Tiêu dạng người như vậy, hắn đã biết đủ.

Cho tới Dương Nhạc, hắn là một kẻ dùng tốt, vậy liền đủ rồi.

Thời khắc này ngẫm lại, Ninh Dạ nói: "Thôi được, nhìn hắn cũng là dằn vặt đủ rồi. Phía trước tìm cái cánh rừng thả hắn xuống, nói cho hắn, ta ở nơi đó chuẩn bị cho hắn một nữ nhân."

Chuẩn bị cho hắn một nữ nhân trong rừng phía trước? Dương Nhạc không hiểu đây là cái thao tác gì.

Bất quá hắn vẫn là gật đầu rời đi.

Cũng không lâu lắm, vân tiêu phi xa lại lần nữa rơi xuống.

Ninh Dạ tóm lấy Hà Nguyên Thánh, hướng mọi người nói: "Thỉnh chư vị chờ ở đây, ta mang Hà thiếu đi giải quyết một thoáng vấn đề của hắn."

Nói đã mang Hà Nguyên Thánh vào rừng.

Chúng nhân cũng là một trận vô danh, không hiểu trong hồ lô hắn bán thuốc gì.

Bất quá chuyện như vậy liên quan đến ẩn tư, mấu chốt nhất loại chuyện như dằn vặt Hà Nguyên Thánh, mọi người đều không muốn tham dự, vì vậy nhất trí lưu thủ, ai cũng không đi.

Phong Ngọc Yên nhưng chuyển động con ngươi, nói: "Đợi chán muốn chết, ta đi dạo phụ cận, bọn họ trở về lại nói cho ta."

Nói đã tự đi ra.

Nhìn bóng lưng của nàng, Minh Tứ Dã cười lạnh: "Tiểu yêu nữ này, tám thành là theo tới xem trò vui."

Lao Huyền Minh cười nói: "Phong điện cũng không biết làm sao có cái con gái như thế, chuyên môn gây chuyện, nhưng trơn tuột không dính tay, trảo không được bất kỳ nhược điểm."

Minh Tứ Dã liền nói: "Lao sứ, ngươi thực tin tưởng, nàng là loại yêu nữ yêu thích vô cớ sinh sự kia?"

Lao Huyền Minh ngẩn ra.

Minh Tứ Dã âm trầm nói: "Tiểu cô nương này, không đơn giản đây."

Lao Huyền Minh bị hắn câu lên hứng thú, nhưng Minh Tứ Dã nói xong câu này, mặt sau liền làm sao cũng không nói nữa.

Ở bên ngoài chạy một vòng, Phong Ngọc Yên nhiễu lộ tiến vào trong rừng.

Hà Nguyên Thánh một đường kêu rên giãy dụa, lưu lại vô số vết tích, muốn tìm hắn thực sự rất dễ dàng.

Đợi đến vào sâu trong rừng, Phong Ngọc Yên đứng ở trên một mảnh đất trống trải, nhìn chung quanh một chút, không có một bóng người, lại là có chút kỳ quái: "Rõ ràng liền ở đây, người đâu rồi?"

Trong lòng đang kinh ngạc, chợt cảm giác khác thường.

Quay mạnh đầu lại, liền thấy Hà Nguyên Thánh thân thể trần truồng xông lại, mắt mạo tinh quang, nước miếng chảy dài, hô to: "Mỹ nhân ta đến rồi!"

Phong Ngọc Yên bị dọa cho nhảy dựng, đỏ mặt lên mắng "Sắc phôi", bản năng lui lại, đồng thời dương tay một chỉ điểm hướng Hà Nguyên Thánh.

Nàng một chỉ này không hạ nặng tay, không nghĩ tới Hà Nguyên Thánh tránh cũng không tránh liền đánh tới, đồng thời còn cười to: "Muội tử thật cay, ta thích!"

Phong Ngọc Yên nằm mơ cũng không nghĩ tới sẽ tao ngộ tình cảnh như vậy, luận thực lực nàng mạnh hơn Hà Nguyên Thánh, nhưng thời khắc này Hà Nguyên Thánh trần truồng, nàng không dám nhìn, dẫn đến phản ứng không bằng bình thường, càng là bị đè ngã.

Cũng may Phong Ngọc Yên cũng là người quyết đoán, phản ứng lại đang muốn cho Hà Nguyên Thánh một cái giáo huấn hung ác, bỗng nhiên một cỗ ám kình vô thanh vô tức tịch nhập thể nội, chính trúng chỗ yếu của nàng, thân thể mềm nhũn, đã là bị Hà Nguyên Thánh đẩy ngã, miệng to liền hướng về Phong Ngọc Yên hôn tới.

Phong Ngọc Yên không kịp đề phòng bị hắn hôn mấy cái, vừa thẹn vừa giận. Nàng tuy rằng tính cách giảo hoạt, trong miệng trực tiếp, nhưng vẫn là hoàng hoa cô nương, chưa từng bị người khinh bạc quá như vậy.

Trong lòng xúc động, muốn xuất thủ, nhưng chỉ cảm thấy toàn thân vô lực.

Lúc này nàng làm sao không biết có vấn đề rồi, hô to: "Ninh Dạ! Có phải là ngươi! Ngươi đi ra cho ta!"

Ninh Dạ không đi ra, Hà Nguyên Thánh nhưng đã bắt đầu lột đồ của nàng.

Phong Ngọc Yên triệt để sợ, gào khóc nói: "Ta biết sai rồi! Biết sai rồi! Bỏ qua ta! ! !"

Theo lời này, liền thấy Hà Nguyên Thánh thân thể mềm nhũn, đã là cắm đầu ngã xuống.

PS: 'Khấu khấu group' hào 1095255 887, 'vi tính group' add Moerbenqing1(Mao Mao Trùng) kéo ngươi vào nhóm.

Hoan nghênh các huynh đệ nhảy nhót tiến quần thể.

Chương 54 : Thu thập (vì Minh Chủ Yên Vũ Giang Nam thêm chương 2)

Chương 54: Thu thập (vì Minh Chủ Yên Vũ Giang Nam thêm chương 2)

Trong tiểu lâm, Ninh Dạ ung dung đi tới, cầm trong tay Lưu Ảnh Thạch.

Phong Ngọc Yên mục hàm nộ hỏa nhìn chằm chằm hắn: "Ninh Dạ, ngươi tính toán ta?"

Ninh Dạ mắt lạnh nhìn Phong Ngọc Yên: "Không phải ta tính toán ngươi, là ngươi đang tính toán ta."

Phong Ngọc Yên trong lòng nhảy một cái: "Lời này của ngươi có ý gì?"

Ninh Dạ tiện tay lấy ra y vật trùm lên cho Hà Nguyên Thánh: "Ngươi không phải loại nữ nhân hoa si kia, ta có lẽ dáng dấp còn có thể, nhưng chí ít còn chưa tới mức khiến ngươi như thế. Nga đúng rồi, quên nói cho ngươi, quá khứ ngày hôm đó, ta tra xét một thoáng nội tình ngươi, chớ có hỏi ta làm sao tra, nói chung, cái Phong Ngọc Yên ta biết kia, tuy rằng làm việc quỷ dị, tính tình như yêu, nhưng chỉ là bề ngoài, kì thực. . . Lại là một cái cô nương rất có tâm tư đây."

Phong Ngọc Yên đã khôi phục khí lực, một cước đá văng Hà Nguyên

Thánh: "Ngươi hoài nghi ta đang hại ngươi?"

"Không phải hoài nghi, mà là xác nhận." Ninh Dạ lạnh nhạt nói: "Là Dương Tử Thu, hay là Lê Sơn Hà? Hay là Dung Thành, hay là Nhạc Lăng Không?"

Phong Ngọc Yên thân thể run rẩy, nhưng không trả lời.

Nhưng nhìn biểu tình của Ninh Dạ, một khắc đó nàng biết, Ninh Dạ không phải tự dưng hoài nghi.

Hắn là thật xác nhận rồi!

Phong Ngọc Yên khẽ cắn răng bạc: "Là Dương Tử Thu."

"Hắn?" Ninh Dạ hơi ngạc nhiên: "Hắn yêu thích chính là Vãn Ngưng, ngươi giúp hắn?"

Phong Ngọc Yên chậm rãi đứng lên: "Hắn yêu thích ai mắc mớ gì đến ta? Hắn cho ta mười vạn linh thạch, thỉnh ta bán đứng ngươi, kéo hành trình của ngươi, để cho hắn cơ hội."

"Mười vạn linh thạch liền có thể thu mua ngươi? Bảng giá của ngươi có phải là thấp chút?" Ninh Dạ kinh ngạc.

Phong Ngọc Yên kiêu ngạo cất cao đầu: "Ngươi là định nói, ta là con gái của Phong Đông Lâm, không thiếu tiền sao? Không sai, ta không thiếu linh thạch, nhưng tự mình kiếm cùng phụ thân cho, có thể đồng dạng sao?"

Nói Phong Ngọc Yên đã lớn tiếng: "Người khác đều chỉ biết rằng ta là con gái Phong điện, tài nguyên vô hạn, cũng không biết ta ghét nhất chính là cái này! Ta tuy là con gái của hắn, nhưng Phong Ngọc

Yên là Phong Ngọc Yên, Phong Đông Lâm là Phong Đông Lâm! Ta không dựa vào hắn, bản thân cũng có thể đi lên!"

Ninh Dạ đã minh bạch: "Vì vậy ngươi muốn không phải linh thạch, là chứng minh bản thân? Chứng minh bản thân không phải một kẻ Kháo phụ thân cũng có thể trưởng thành?"

"Không sai!" Phong Ngọc Yên lớn tiếng đáp lại.

Ninh Dạ cười lên: "Cách nghĩ hay, bất quá có một vấn đề."

"Cái gì?"

"Nếu như ngươi muốn hoàn toàn dựa vào chính mình, tại sao ngươi muốn thông qua Phong điện để đi cùng với ta? Ngươi nên tự mình nghĩ biện pháp tham gia nhiệm vụ lần này."

Phong Ngọc Yên nhất trệ.

"Còn có." Ninh Dạ tiếp tục nói: "Muốn chứng minh bản thân là chuyện tốt, thế nhưng để chứng minh bản thân mà bán phụ thân, lại vẫn là vấn đề. Ngươi đã quên ta là người phụ thân ngươi vừa ý? Cách làm của ngươi, chính là đang chống đối lại cha của mình a. Lẽ nào thanh danh của ngươi, còn trọng yếu hơn cả sự nghiệp của Phong điện?"

Phong Ngọc Yên thân thể mềm mại run rẩy, hô lớn: "Ta không cần ngươi dạy ta làm người!"

Đây chính là không nói lý.

Mỗi khi về đạo lý nói không lại thì, liền chơi xấu, mấu chốt nhất bản thân còn không cho là mình chơi trò vô lại.

Kiếp trước thấy nhiều rồi, Ninh Dạ cũng không kỳ quái.

Cười nói: "Được, ta không dạy ngươi làm người, ngươi muốn làm sao tùy hứng là chuyện của ngươi, nhưng ngươi không nên trêu chọc tới ta. Nếu ngươi đã chọc ta, vậy liền phải trả giá thật lớn."

"Ngươi có thể làm gì được ta?" Phong Ngọc Yên kiêu ngạo ngẩng đầu: "Ta là con gái của Phong Đông Lâm."

"Lúc này nhớ tới ngươi là con gái của hắn?" Ninh Dạ cười.

Mặc cho Phong Ngọc Yên tùy hứng, thời khắc này cũng không khỏi mặt đỏ, lại vẫn là mạnh miệng, xuất ra nữ tính vạn năm tất sát kỹ: "Không cần ngươi quan tâm!"

"Ta không muốn quản, làm sao ngươi nhất định phải đụng vào khiến ta quản." Ninh Dạ nâng lên Lưu Ảnh Thạch trong tay: "Nếu ngươi đã thích cứng không thích mềm, vậy vật này ta tuy rằng không muốn dùng, cũng chỉ có thể dùng."

Phong Ngọc Yên ý thức được cái gì, mặt mày thảm biến.

Ninh Dạ đã nói: "Ngươi đoán được ta sau đó sẽ làm cái gì, đúng không? Phong đại tiểu thư bị Hà đại thiếu khinh bạc, hắc hắc, việc này nếu như truyền đi, không phải là tin tức tốt gì a."

Phong Ngọc Yên lớn tiếng: "Ngươi dám."

Chát!

Ninh Dạ một chưởng đánh vào trên mông của Phong Ngọc Yên, Phong Ngọc Yên như thỏ con chấn kinh nhảy lên.

"Hiện tại ngươi biết ta dám?" Ninh Dạ cười.

Hắn cúi đầu nhìn Hà Nguyên Thánh: "Hà thiếu, đừng giả bộ chết nữa. Việc này nếu như lộ ra, Phong đại tiểu thư bất quá danh tiếng bị hỏng, ngươi lại là sẽ bị chưởng giáo đánh cho nát bét mông."

Hà Nguyên Thánh hậm hực bò lên: "Ninh Dạ, ngươi giỏi, ngươi có gan. Bất quá ngươi đừng tưởng rằng vậy liền có thể uy hiếp đến ta, đằng nào ta là bị ngươi mê hoặc, cũng chưa làm gì Yên tỷ. Ngày hôm nay ngươi chọc ta, chờ ta trở lại. . ."

Hắn vốn không cần mặt mũi quen rồi, đừng tưởng phạm lỗi nghiêm trọng hơn so với Phong Ngọc Yên, nhưng đối với hậu quả chuyện này chọc ra, trình độ e ngại lại so với Phong Ngọc Yên thấp.

Ninh Dạ trừng mắt: "Ta nếu không dám, thì sẽ không làm như thế. Hà thiếu, ta phụng chưởng giáo chi mệnh, tiết chế ngươi, ngươi nếu không phục, cứ việc trở về rồi bảo chưởng giáo phạt ta, nhưng hiện tại ngươi còn dám làm loạn, liền chớ trách ta đối với ngươi không khách khí."

Hà Nguyên Thánh hoảng hốt: "Ngươi cũng đã cầm nhược điểm của ta, còn muốn như thế nào nữa?"

"Nhược điểm phải có tác dụng mới được. Hiện tại xem ra ngươi vẫn là rất cứng. Ta phụng mệnh có thể tiết chế ngươi, lại nắm nhược điểm ngươi, ngươi còn có thể kiên cường như vậy, không trách liền chưởng giáo đều bó tay với ngươi. Bất quá ta người này cũng là ngạnh tỳ khí, ngươi càng là như vậy, ta lại càng là muốn khiến ngươi phục phục thiếp thiếp."

Ninh Dạ nói đã phát động Yên Vũ Trọng Lâu.

Lần này hắn là thật xuống tay độc ác, Hà Nguyên Thánh liền thấy mình thân ở không gian biến hóa, bốn phía bất ngờ là một phiến cảnh tượng sâm la địa ngục, vô số hung sát ác quỷ ập tới bản thân.

Hà Nguyên Thánh sợ hãi đến run run rẩy rẩy, trong miệng còn ngoan cố: "Huyễn tượng mà thôi, doạ không ngã ta."

Nhưng theo lời này nói ra, liền thấy một tên ác quỷ đã tóm lấy hắn một phát cắn xuống.

Một phát cắn xuống này, càng là đau cực kỳ.

Làm sao lại?

Hà Nguyên Thánh kinh hãi.

Sát Khí Đao lấy vạn vật là nhận, có thể ngưng quang thành vũ, huyễn tượng tuy là huyễn tượng, nhưng tương tự tồn tại vật chất ngưng thành, bởi vậy huyễn trận của Ninh Dạ, mượn Sát Khí Đao là thật nắm giữ lực công kích.

Chỉ bất quá lực công kích này quyết định bởi Sát Khí Đao, mà không quyết định bởi huyễn tượng, vì vậy trên bản chất vẫn là Sát Khí Đao, chỉ là kết hợp cảnh tượng âm trầm xung quanh, liền mang cấp cho người ta cảm giác vô hạn khủng bố.

Ninh Dạ lại dùng Khi Thiên Thuật ảnh hưởng tâm thần Hà Nguyên Thánh, khiến hắn chỉ cảm thấy phảng phất thật sự thân tại địa ngục. Chỉ tiếc hắn còn không làm được sửa ký ức đối phương giống như đối phó Doãn Thiên Chiếu, Hà Nguyên Thánh biết mình ở trong hoàn cảnh nào, bằng không thật sẽ cho rằng chính mình chết rồi rơi xuống địa ngục.

Dù là như vậy, cũng dọa cho hắn hết hồn, quỳ xuống đất cuồng hô: "Ta biết sai rồi! Biết sai rồi!"

Phong Ngọc Yên bên cạnh cũng là nhìn dại ra.

Huyễn cảnh của Yên Vũ Trọng Lâu là huyễn cảnh thực thể, cho nên nàng cũng thấy rõ, chỉ là thủ đoạn như thế, tại trong Hoa Luân cảnh cực kỳ hiếm thấy, nàng vẫn là lần đầu tiên phát hiện, lại có người có thể đem huyễn cảnh dùng đến mức độ như vậy, kinh ngạc nhìn Ninh Dạ: "Đây không phải là thủ đoạn của Hắc Bạch Thần Cung ta, ngươi rốt cuộc là ai?"

Ninh Dạ khinh thường nói: "Ngươi ngốc sao? Đây là Yên Vũ Trọng Lâu, ta lấy Lưỡng Nghi Chân Cương, Phù Thế Châu, Nguyên Cực Thần Quang, Huyền Diệu Thiên Thiền cùng với Sát Khí Đao kết hợp mà thành, sớm đã tại Thần Cung báo bị, ngươi không biết tự nhiên không kỳ quái."

Kỳ thực còn có Vạn Tượng Đồ, lại là sẽ không nói với Phong Ngọc Yên.

Ninh Dạ đã thu hồi Yên Vũ Trọng Lâu, giương cao Lưu Ảnh Thạch chụp vào Hà Nguyên Thánh bị dọa đến tè ra quần nói: "Hà đại thiếu, thương lượng một chút nhé? Ngươi nghe lời, ngoan ngoãn, ta liền không trị ngươi, đợi đến nơi tùy ngươi tiêu dao. Ngươi như không nghe lời, vậy thì đừng trách ta không khách khí. Đừng quên ngươi hiện tại tại trên tay ta, mặc kệ ngươi sau khi trở về càn quấy thế nào, chí ít hiện tại. . . Ta tùy lúc tùy nơi có thể trừng trị ngươi!"

Chương 55 : Đổ ước (vì Minh Chủ Yên Vũ Giang Nam thêm chương 3)

Chương 55: Đổ ước (vì Minh Chủ Yên Vũ Giang Nam thêm chương 3)

Hà Nguyên Thánh ngoan rồi.

Phong Ngọc Yên cũng ngoan.

Hai người cúi đầu cùng Ninh Dạ trở về, cả kinh Lao Huyền Minh muốn rớt cả cằm.

Trên đường hắn tới gặp Ninh Dạ, trực tiếp hỏi: "Làm sao làm được?"

"Ta đánh hắn một trận." Ninh Dạ hồi đáp.

Lao Huyền Minh tức giận: "Ngươi là thật không sợ chết a, chưởng giáo yêu con như mạng."

Ninh Dạ nhún vai: "Ta lại không giết hắn, chỉ là cho hắn một ít tiểu giáo huấn. Chưởng giáo sẽ không lưu ý."

"Ở bề ngoài không để ý, nhưng lén lút ai biết nghĩ thế nào đây?"

"Vấn đề liền ở đây, ai biết được đây?" Ninh Dạ tiếu mị mị nói: "Có lẽ lão nhân gia hắn sẽ rất cao hứng ta có thể thu thập tên tiểu tử hỗn trướng này."

Lao Huyền Minh có chút hiểu tâm tư của Ninh Dạ: "Tiền đề là ngươi thật có thể thu phục hắn."

"Không sai, vấn đề liền ở đây."

"Vậy ngươi làm đã được chưa?"

Ninh Dạ rốt cục thở dài: "Gánh nặng mà đường xa a."

Hà Nguyên Thánh là cúi đầu, bất quá muốn nói thu phục còn kém xa đây.

Hắn hiện tại bất quá là ẩn nhẫn, đợi mặt sau có cơ hội, tất nhiên là muốn trả thù.

Lao Huyền Minh nghe ra ý tứ hắn, thấp giọng nói: "Ngươi biết là tốt rồi. Vừa nãy tiểu tử này chính là muốn Kiếm Quân xuất thủ giáo huấn ngươi đây."

"Ồ? Nhanh như vậy liền bắt đầu sao? Thất bại rồi?"

"Kiếm Quân làm sao có khả năng đáp ứng hắn? Ngươi tuy rằng giáo huấn hắn, nhưng chung quy cũng chỉ là giáo huấn, lại không giết hắn, càng không thương hắn. Trọng yếu nhất ngươi là người sắp trở thành Huyền Sách Sứ, Kiếm Quân cũng không muốn gây phiền toái cho mình."

"Những Thần Cung bí vệ kia đây?"

"Bọn họ liền lại không dám, bọn họ nói ngươi có mật lệnh của chưởng giáo, có thể khống chế đại thiếu."

Ninh Dạ cười ha ha.

Lao Huyền Minh thấy hắn như thế, trong lòng ngờ vực: "Chưởng giáo thật cho ngươi mật lệnh?"

"Có hay không, có trọng yếu không?" Ninh Dạ thong thả hỏi ngược lại.

Bất kể nói thế nào, Hà Nguyên Thánh cùng Phong Ngọc Yên chí ít tạm thời không dám sinh sự.

Năm ngày sau, một đám người thuận lợi đến Nam Thủy Lạc Thành.

Lạc Thành là thành thị giàu có phồn hoa nhất một vùng nam cảnh, có tam giang tứ hồ chảy qua nơi này, đất đai màu mỡ, nên lại có danh xưng ‘Thủy Thành’.

Trong thành càng là hà đạo tung hoành, hành tẩu tại trong đường phố thành thị, khắp nơi có thể nhìn thấy phiếm chu hà đạo, thuyền ca thanh thanh. (*đường sông chằng chịt thuyền dạo tung tăng, tiếng thuyền ca văng vẳng)

Nữ tử phía nam so với bắc địa càng thêm ôn uyển thanh tú, có một phen nhu tình phong vị khác.

Hà Nguyên Thánh đến nơi này, liền có chút không nhích nổi bước chân, con ngươi thẳng hướng các nơi chuyển loạn.

Bất quá hắn người này đến có cái chỗ tốt, tuy là háo sắc, nhưng xưa nay không làm chuyện cường đoạt dân nữ, mỗi khi có nhu cầu, tất vào kỹ viện, thế nhưng miệng hoa hoa lại là khó tránh khỏi.

Thời khắc này nghênh diện một cái cô nương xinh đẹp đi tới, Hà Nguyên Thánh nhìn trực tiếp tặc lưỡi: "Yểu điệu thục nữ, không tồi không tồi. Mỹ nhân như vậy, không ở kỹ trại đãi khách, thật đáng tiếc, thật đáng tiếc."

Lời này của hắn thanh âm không nhẹ, cô nương kia nghe mày liễu dựng thẳng, hung ác trừng hắn một cái: "Vô sỉ!"

Chửi thề một tiếng, vội vã rời đi.

Hà Nguyên Thánh cũng không để ý, trái lại cười ha hả, hiển nhiên hắn làm như vậy đã không phải một hai lần.

Minh Tứ Dã nhìn ra tâm tư hắn, nói: "Nếu đã đến nơi, Ninh hành tẩu tự đi Huyền Sách Phủ đi, ta liền mang Hà thiếu chung quanh đi dạo."

Hắn nói tới chung quanh, tự nhiên là kỹ trại chung quanh.

Ninh Dạ lại nói: "Sợ là còn phải thỉnh Hà thiếu bồi ta cùng đi."

Hà Nguyên Thánh ngẩn ra: "Ninh Dạ, ý ngươi là gì? Ta không phải là người của ngươi, không cần ngươi đến chỉ huy."

Ninh Dạ nói: "Thiên Diện Ma Nữ Công Tôn Điệp, nhất nhân thiên diện, như có thể bắt được nàng, một người có thể bằng với vạn nữ."

Lời này Hà Nguyên Thánh nghe được trong lòng đại động, nhưng sau đó thế mà lắc đầu: "Ngươi dùng cái này mê hoặc không được ta. Phải biết bất đồng nữ tử phong vị bất đồng, Công Tôn Điệp tuy nhất nhân thiên diện, bản chất vẫn như cũ là một cái. Hà Nguyên

Thánh ta lập thệ là muốn vạn nhân trảm, sao có thể tại trên người một mình nàng lãng phí thời gian?"

Ninh Dạ đối với hắn lý giải đến cùng có hạn, không nghĩ tới Công Tôn Điệp thế mà dụ hoặc không được Hà Nguyên Thánh.

Hàng này lối tư duy cùng những người khác bất đồng, hắn muốn chính là nắm giữ nữ tử khác biệt, Công Tôn Điệp tuy nhất nhân thiên diện, nhưng cuối cùng một nữ, vì vậy hi hãn có hạn.

Bất quá sau một khắc Hà Nguyên Thánh lại lắc đầu: "Bất quá thiên hạ này tổng có một ít người, là ngươi chú định vô pháp chiếm hữu. . . Nếu là như vậy, thử một chút đến cũng không tệ."

Ninh Dạ không thuyết phục hắn, chính hắn đến lại tìm lý do cho mình.

Bản thân Ninh Dạ lại bắt đầu cảm thấy không thích hợp —— như tiểu tử này tìm cái nữ nhân biết huyễn hóa, khiến cho nàng hóa thành Trì Vãn Ngưng xử lí thế nào?

Fuck, ta đề cập tới Công Tôn Điệp làm cái gì?

Ninh Dạ lần đầu tiên hối hận, bản thân cũng có thời điểm xuất chủ ý nát.

Hà Nguyên Thánh nếu đã nổi hứng thú, Ninh Dạ nói: "Lần này ngươi thật sự không chỉnh ta?"

Ninh Dạ hừ lạnh: "Ngươi không gây phiền cho ta, ta cần gì phải trị ngươi?"

"Bắt được Công Tôn Điệp xong giao cho ta, thế nào?" Hà Nguyên

Thánh lại nhìn Lao Huyền Minh.

Lao Huyền Minh cười hắc hắc: "Ta hận không thể vạn đao bầm thây nữ tử này, khiến nàng nhận hết nhân gian dằn vặt, Hà thiếu như muốn hưởng dụng, Huyền Minh làm sao lại tiếc rẻ. Chỉ cần Hà thiếu chớ bị nữ tử này mê mất tâm là được."

Hà Nguyên Thánh cười to: "Cái này chính là ngươi không hiểu, kẻ đã từng trải vạn hoa, sao có thể bị một nữ mê tâm? Nếu như thế, dẫn đường!"

Đã là hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang hướng Huyền Sách Phủ mà đi.

Chỉ là đi nửa đường hàng này lại có chút phục hồi lại tinh thần: "Ninh Dạ, ngươi dựa vào cái gì nói mình nhất định có thể bắt được Công Tôn Điệp? Ngươi là cố ý muốn lợi dụng ta giúp ngươi đối phó mấy cái đối thủ cạnh tranh kia chứ? Ta cho ngươi biết, ta sẽ không giúp ngươi. Ta còn muốn báo thù đây!"

Hàng này kỳ thực không ngốc, chỉ là da mặt khá dày, cộng thêm phản ứng có chút trì độn.

Ninh Dạ cười nói: "Ngươi đã hiểu nhầm một chuyện, ta không muốn ngươi giúp ta đối phó bất luận kẻ nào, ngược lại, ta đến hi vọng ngươi giúp bọn hắn đối phó ta."

"A?" Hà Nguyên Thánh không rõ.

"Ta muốn cùng ngươi đánh cuộc, coi như ngươi giúp bọn hắn đối phó ta, cũng không bắt được Công Tôn Dạ Công Tôn Điệp, thế nhưng ta có thể! Thế nào? Có muốn thử một chút hay không?"

Hà Nguyên Thánh không rõ: "Ngươi đến cùng có dụng ý gì?"

Có dụng ý gì?

Rất đơn giản, chính là đổi phương thức khác dựng nên uy tín của bản thân.

Lúc trước giáo huấn Hà Nguyên Thánh, chính là bồi dưỡng địa vị của Ninh Dạ ở trong lòng những người khác, đồng thời chèn ép một thoáng Hà Nguyên Thánh khí diễm.

Bây giờ Hà Nguyên Thánh tuy vẫn như cũ không phục hắn, nhưng ít ra sẽ không không nhìn hắn.

Mà sau khi làm đến một bước này, tiếp sau đó liền cần chính diện thuyết phục hắn.

Cái gọi là ‘ân uy cùng thi’ chính là như vậy.

Ngươi không phải muốn đối phó ta sao? Hảo!

Ta cho ngươi cơ hội!

Liền để ngươi cùng bốn cái người tranh cử khác đồng thời, quang minh chính đại đối nghịch với ta.

Nếu như như vậy còn thua, thì đừng trách ta không cho ngươi cơ hội.

Cách làm lúc trước là khiến hắn sợ, cách làm hiện tại chính là khiến hắn phục, hai bên kết hợp, lại thêm chút lợi ích dụ hoặc, chính là kính!

Khi ngươi khiến một người đối với ngươi sản sinh ra kính trọng thì, rất nhiều chuyện liền dễ làm rồi.

Hà Nguyên Thánh không biết tâm tư Ninh Dạ, nhưng hiện tại Ninh Dạ công nhiên nói để hắn liên hợp những người khác đối phó bản thân, lại là vui vẻ ghê gớm rồi: "Được được được, vậy ta liền không khách khí. Lần này nhất định phải hảo hảo cho ngươi một cái giáo huấn! Nói đi, đánh cuộc gì?"

"Ta như thua, cái mạng này của ta chính là của ngươi, đại thiếu xử trí như thế nào thì tùy. Ngươi như thua, đại thiếu liền phải đáp ứng ta mấy cái điều kiện."

"Thành, nhưng chỉ có thể một cái!" Hàng này đến cũng biết lưu cho mình cái cơ hội, không đem lời nói chết.

Nhưng chịu bàn điều kiện, liền nói rõ hắn sẽ không quỵt nợ.

Chương 56 : Nghiệm thi

Chương 56: Nghiệm thi

Huyền Sách Phủ.

Ninh Dạ bọn họ đi tới thì, đám người Dương Tử Thu, Lê Sơn Hà, Dung Thành đã có mặt, còn có một cái nam tử mặt vuông tai lớn khuôn mặt xa lạ, hẳn chính là Nhạc Lăng Không.

Lấy Nhạc Lăng Không dẫn đầu, Huyền Sách Phủ người trên kẻ dưới đã xếp thành đội hình nghênh tiếp.

Nhạc Lăng Không cao giọng nói: "Huyền Sách Cửu Sứ môn hạ hành tẩu Nhạc Lăng Không tham kiến Hà thiếu, Phong cô nương, tham kiến Minh Kiếm Quân, tham kiến Lao sứ!"

Đối với Ninh Dạ lại là đề cập cũng không đề cập tới.

Không không chờ Hà Nguyên Thánh lên tiếng, Ninh Dạ đã đi ra nói: "Nhạc Lăng Không, thi thể Cửu Sứ ở đâu?"

Nhạc Lăng Không làm bộ không quen biết hắn: "Ngươi là ai?"

"Ninh Dạ."

"Nguyên lai ngươi chính là Ninh Dạ." Nhạc Lăng Không một mặt đột nhiên đại ngộ hình dáng: "Ninh hành tẩu là muốn tới đây nghiệm thi? Không cần phải vậy, ta cũng đã nghiệm quá, muốn biết cái gì, ta có thể nói cho ngươi."

"Có cần thiết hay không, ngươi nói không tính. Ta muốn cái gì, chính ta sẽ nhìn." Ninh Dạ nói đi vào bên trong.

Nhạc Lăng Không tâm hoả dâng lên, Hà Nguyên Thánh con mắt hơi chuyển động, đã kêu lên: "Nơi này là Huyền Sách Phủ, Ninh Dạ ngươi không thể thể tùy ý xông loạn."

Ninh Dạ dừng bước: "Ta phụng mệnh điều tra án này, giám sát tất cả, nghiệm thi là quyền lợi của ta. Hà thiếu, ta tuy chấp nhận ngươi cùng ta hát đối đài, nhưng không có nghĩa là ngươi có thể tùy ý can thiệp quyền lợi của ta. Ngươi nhất định muốn như vậy sao?"

Nói ánh mắt tựa như cười mà không phải cười nhìn Hà Nguyên Thánh, Hà Nguyên Thánh không lý do nhớ tới lúc trước bị hắn hành hạ, càng không khỏi rụt cái cổ lại.

Hắn đối với Ninh Dạ tuy còn không phục, sợ này lại là thật có chút sợ.

Chỉ là cảnh này rơi vào trong mắt đám người Dương Tử Thu, Nhạc Lăng Không, đều là kinh ngạc vô danh.

Tình huống gì vậy?

Hà Nguyên Thánh nhìn dáng dấp lại có chút sợ Ninh Dạ?

Khiến Hà Nguyên Thánh cùng những người khác cùng nhau đối kháng bản thân, cố nhiên sẽ chế tạo cho mình phiền phức. Nhưng mặt khác, nếu như đối kháng không được, liền sẽ phản thêm Ninh Dạ uy phong.

Địch nhân là chướng ngại vật, lại cũng là đá đạp chân.

Hà Nguyên Thánh ngáng không được Ninh Dạ, cũng chỉ có thể để cho Ninh Dạ giẫm.

Thời khắc này những người khác đều không nói lời nào, Ninh Dạ tuy thân phận thấp, nhưng như hạc đứng trong bầy gà, đã biểu lộ ra thanh thế, làm trong lòng mọi người đều là một trận không hiểu ra sao.

Mắt thấy Ninh Dạ liền như vậy nhập phủ, Hà Nguyên Thánh tức giận kêu to: "Ninh Dạ ngươi chớ vội đắc ý, ta là tuyệt đối sẽ không để ngươi trở thành Huyền Sách Sứ."

Hắn công nhiên đem lập trường hô ra, làm trong lòng mọi người vui vẻ.

Ninh Dạ vẫy vẫy tay: "Ngươi vẫn là trước hết nghĩ một chút, nên giúp ai đi."

Đúng vậy!

Hà Nguyên Thánh ngẩn ra.

Nơi này trừ Ninh Dạ ra còn có bốn người, bản thân nên đứng ở bên nào đây?

Trong lòng hắn đang suy nghĩ, đám người Dương Tử Thu, Lê Sơn Hà, Dung Thành đã đi tới.

Bọn họ không rõ ràng quan hệ giữa Hà Nguyên Thánh cùng Ninh Dạ, nhưng nếu Hà Nguyên Thánh đã muốn đối phó với Ninh Dạ, tự nhiên là việc không thể tốt hơn, thời khắc này dồn dập đi tới nịnh bợ. Như có Hà gia đại thiếu chống đỡ, thì việc này có thể thành!

Mắt thấy liền Dương Tử Thu đều đi hướng Hà Nguyên Thánh hiến mị rồi, Phong Ngọc Yên phấn diện hơi trầm xuống, trong lòng dĩ nhiên là cực không vui.

Rõ ràng là nàng thu tiền không làm được việc, nhưng thời khắc này lại chỉ cảm thấy Dương Tử Thu ăn cây táo rào cây sung, lại có loại cảm giác bị bán đứng.

* * *

Huyền Sách Phủ thi phòng.

Thi thể Huyền Sách Đệ Cửu Sứ đặt tại bên trong quan tài, thi thể đã bị pháp thuật phong cấm, bảo trì nguyên dạng bất động.

"Ngũ Dương Phiên, Ảnh Sát Thuật, quả nhiên là thủ pháp chiêu bài của bọn họ." Ninh Dạ thấp giọng tự nói.

"Bọn họ vốn cũng không có ý định che giấu bản thân. Thời điểm Công Tôn Dạ cùng Công Tôn Điệp ám sát, căn bản chính là lộ mặt. Đây không phải là huyền án, không cần trinh phá. Trách nhiệm của chúng ta lại càng không phải tìm ra hung phạm, mà chỉ là tìm tới người ở đâu."

Lên tiếng chính là Dương Tử Thu, hắn đang cùng đám người Hà Nguyên Thánh, Lê Sơn Hà đồng thời đi vào.

Hà Nguyên Thánh còn chưa tỏ thái độ giúp ai, vì vậy mọi người đều theo sát Hà Nguyên Thánh, chỉ sợ cái hoạt bảo này bị người khác cướp đi.

Thời khắc này Dương Tử Thu chờ đến cơ hội, đã bắt đầu chế nhạo Ninh Dạ.

Kết quả đã rõ ràng, trinh phá không có ý nghĩa, truy tra mới có.

"Lộ mặt liền nói rõ là bọn họ? Vậy trên đời này còn cần Huyễn Hóa Chi Thuật làm cái gì?" Ninh Dạ hỏi ngược lại.

"Vì vậy ngươi cho rằng không phải bọn hắn làm ra?" Dương Tử Thu hỏi ngược lại.

"Không, ta chỉ là nói logic của ngươi không thông, đạo lý không đủ." Ninh Dạ cười nói.

Dương Tử Thu bị hắn sặc một cú, tức giận mãn diện thông hồng.

Vẫn là Lao Huyền Minh nói: "Đủ rồi, đừng cãi nhau. Chuyện hiện tại, vẫn là làm thế nào bắt được hai người này."

"Còn phải hỏi, tự nhiên là tập trung Công Tôn thế gia." Lê Sơn Hà đã nói.

Hắc Bạch Thần Cung sở dĩ phán định Công Tôn Dạ, Công Tôn Điệp không có đi, liền là bởi vì hai người này xuất hiện tại phụ cận Nam Thủy. Suy nghĩ đến bọn họ cùng Công Tôn thế gia quan hệ không hòa thuận, rất có thể lần nữa ra tay, cho nên mới vội vã đi tới.

Tại dưới dạng tiền đề này, tập trung Công Tôn thế gia, chính là manh mối tốt nhất để bắt hai người.

Lao Huyền Minh đã hỏi: "Gần nhất Công Tôn thế gia có động tĩnh gì không?"

Nhạc Lăng Không nhìn nhìn một chút Ninh Dạ, lúc này mới thấp giọng đáp lại.

Thanh âm của hắn rất thấp, hiển nhiên là không dự định nói cho Ninh Dạ —— ngươi có quyền lợi nghiệm thi, bất quá tình huống Công Tôn thế gia bên kia, lão tử không có nghĩa vụ nói cho ngươi, có bản lĩnh tự mình tra đi.

Ninh Dạ cũng không nghe, chỉ là tiếp tục xem kỹ thi thể Cửu Sứ, phảng phất trên thân người chết này có rất nhiều cảnh sắc.

Lao Huyền Minh nghe qua xong, khẽ gật gật đầu: "Nếu đã phát sinh chuyện như vậy, đến xác thực là cái manh mối."

Hắn nói nhìn hướng Ninh Dạ, có chút do dự có nên đem tin tức nói cho Ninh Dạ hay không.

Hà Nguyên Thánh đã hắc tiếu nói: "Gia hỏa này lợi hại như vậy, ngươi để chính hắn tra là được rồi, cần gì phải sinh nhiều thị phi? Nói đến, Lao sứ cũng không phải người phụ trách chuyện lần này chứ? Không nên vì một người đắc tội những người khác thì hơn."

Lao Huyền Minh trệ trệ.

Hàng này cũng là cái ăn cứng không ăn mềm, sự uy hiếp của Hà Nguyên Thánh đối với hắn rất có hiệu quả.

Ninh Dạ đã nói: "Lao sứ biết cái gì, xác thực không cần nói cho ta, ta cũng không có hứng thú. Các ngươi muốn nhìn kỹ Công Tôn thế gia, tự đi trông kỹ là được. Đúng rồi, Nhạc hành tẩu, trụ sở của chúng ta đã an bài chưa?"

Nhạc Lăng Không hừ nói: "Đã an bài xong."

Đây không phải việc của hắn, lại là không thể không làm.

"Nếu như thế, vậy ta trước tiên đi nghỉ ngơi." Ninh Dạ nói đã cho người dẫn bản thân đi tới phòng, theo phía sau chính là Dương Nhạc cùng Ngự Phong Tử —— lão già này cũng coi như xui xẻo, đến hiện tại Ninh Dạ cũng không chịu thả hắn rời khỏi.

Nhìn Ninh Dạ liền như thế đi rồi, chúng nhân hai mặt nhìn nhau.

Lê Sơn Hà nhíu mày, hỏi Dung Thành: "Dung thiếu, ngươi cùng Ninh Dạ tiếp xúc khá nhiều, người này làm việc, nhất quán ương ngạnh như vậy sao?"

Dung Thành khe khẽ lắc đầu: "Ta cùng hắn gặp mặt, đa phần là tại Ngưng Tâm Tiểu Trúc của Vãn Ngưng, lẫn nhau chỉ là sơ giao, cũng không có thâm giao. Bất quá đương sơ tại trên Ngưng Tâm Tiểu Trúc, hắn xác thực không phải biểu hiện như vậy."

Dương Tử Thu hừm một tiếng mở ra cây quạt, khẽ lắc mấy lần: "Còn phải hỏi, tự nhiên là gần nhất xuân phong đắc ý, cũng liền kiêu ngạo lên."

Nhạc Lăng Không hừ nói: "Để xem hắn có thể đắc ý đến khi nào."

Xoay mặt đối với Hà Nguyên Thánh mị tiếu: "Mời Hà thiếu đi theo ta, đã đặc biệt vì Hà thiếu chuẩn bị phòng hảo hạng."

Hà Nguyên Thánh thần tình ngưng trọng: "Có cô nương không?"

"Lập tức chuẩn bị!"

Chương 57 : Phân tích

Chương 57: Phân tích

Nhạc Lăng Không sắp xếp cho Ninh Dạ chính là một gian phòng kém cỏi nhất.

Không có sân, liền ngay cả nhà cũng là lợp cỏ tranh.

Đối với kết quả này, Ninh Dạ đến là hoàn toàn không thèm để ý, trái lại rất là vui vẻ.

Chuyển cái ghế nằm, Ninh Dạ liền như vậy ngồi ở cửa du nhiên tự đắc thưởng thức Nguyên Cực Thần Quang trong tay.

Dương Nhạc đến là có chút không nhìn nổi: "Hành tẩu, cái Nhạc Lăng Không này cũng quá đáng, thế mà đối với ngài như vậy, hắn đây là đang hữu ý làm nhục ngài a."

"Ân, ta biết." Ninh Dạ nhàn nhạt nói: "Chuyện tốt."

"Chuyện tốt?" Dương Nhạc không rõ.

"Đúng, đây là chuyện tốt. Một cái người làm việc thành thục chân chính, tuyệt đối sẽ không đem địch ý phóng rõ ràng như thế. So với loại cách làm trực tiếp nhằm vào, loại mặt ngoài khách khí trong lòng giấu đao mới càng thêm khó phòng. Nhạc Lăng Không người này xem ra, đến không phải tiếu lý tàng đao, rất tốt. Như vậy ta làm việc đến cũng nhẹ nhàng chút."

Dương Nhạc nghe gật đầu liên tục: "Nhưng ta vẫn không hiểu, tại sao ngài muốn để Hà thiếu đi giúp bọn hắn hát đối đài với mình?"

Ninh Dạ nhìn nhìn Dương Nhạc: "Ngươi đã đến xem qua phòng của Dương Tử Thu, Lê Sơn Hà còn có Dung Thành chưa?"

Dương Nhạc không biết tại sao hắn hỏi cái này.

Bất quá vẫn là nói: "Chưa đến xem quá, bất quá theo ta được biết, bọn họ ở nội sương phòng, nơi đó đều là thượng phòng."

"Vậy là đúng rồi, tại sao Nhạc Lăng Không không đối xử bọn họ như vậy?"

Dương Nhạc ngớ ra, đột nhiên đại ngộ: "Bọn họ liên hợp?"

Không nghi ngờ chút nào, Ninh Dạ uy danh quá lớn, gợi ra những người khác kiêng kỵ, vì vậy trước lúc này, bọn họ liền quyết định trước tiên liên hợp đối phó Ninh Dạ, sau đó mới nội bộ tranh đoạt.

Ninh Dạ nhẹ nhàng nở nụ cười: "Không sai. Vậy hiện tại ngươi minh bạch tại sao ta muốn để Hà Nguyên Thánh đi đứng ở bên bọn họ chưa?"

Ngẫm lại lời Ninh Dạ đã nói lúc trước cùng cục diện lúc trước, Dương Nhạc đương nhiên đã minh bạch: "Bọn họ đều cho rằng chỉ cần thu được Hà thiếu chống đỡ, Huyền Sách Sứ liền nắm chắc, cứ như vậy, nội bộ tất nổi tranh chấp, liền không cách nào đoàn kết nữa. Hảo thủ đoạn!"

Một cái Hà Nguyên Thánh liền phá tan cục bốn người liên thủ, Dương Nhạc cũng cảm giác sâu sắc bội phục.

"Bất quá Hà thiếu đến cùng là Hà thiếu, vạn nhất. . ." Dương Nhạc do dự nói.

"Hắn là cái rắm!" Ninh Dạ xem thường: "Chuyện của Hắc Bạch Thần Cung, lúc nào hắn có thể làm chủ? Chưởng giáo có thể tiếp thu tiểu tử này hoành hành bá đạo, nhưng xưa nay không cho hắn quyền lực chủ sự. Vừa vặn ngược lại, người hắn đề cử, Hắc Bạch Thần Cung liền nhất định sẽ không tiếp nhận!"

Hà Nguyên Thánh địa vị cùng bá đạo, cho tất cả mọi người một cái ảo giác, chính là cho rằng hắn có thể quyết định tất cả.

Nhưng sự thực là Hà Nguyên Thánh có thể quyết định chỉ có chính hắn.

Thân phận chưởng giáo chi tử là bình chướng vô địch của hắn, không ai dám động hắn.

Nhưng điểm phòng ngự thêm quá cao kết quả liền là lực công kích đại đại không đủ.

Hắc Bạch Thần Cung phàm là người có chút thực lực địa vị, hắn đều quyết định không được, ảnh hưởng không được.

Ninh Dạ rất rõ ràng vấn đề của hắn, cho nên mới không sợ đem hắn giao cho bất cứ đối thủ nào. Chỉ bằng hàng này, lôi kéo hắn chỉ có thể tìm phiền toái cho mình, mà sẽ không có bất kỳ trợ lực.

Hắn bên này cùng Dương Nhạc đàm luận hăng say, bên cạnh Ngự Phong lại nghe trán chảy mồ hôi.

Xin nhờ, Hắc Bạch Thần Cung các ngươi nội bộ tranh đấu, kéo ta vào làm gì?

Ta chỉ là một người ngoài a!

Ngự Phong nghĩ không ra, Ninh Dạ làm gì nhất định phải đem mình một đường kéo qua, còn không quản hắn có đồng ý hay không đều mang tới hắn, thậm chí ngay trước mặt hắn thảo luận chuyện như vậy.

Hắn chỉ muốn chuồn, Ninh Dạ lại không cho hắn đi.

Thời khắc này nhìn hướng Ngự Phong, nói: "Ngươi rất kinh hoảng?"

Ngự Phong mồ hôi đổ như mưa: "Tiểu nhân chỉ là một trưởng lão của Liệt Phong Môn, thực là không nên ở chỗ này."

"Nhưng ngươi đã nghe được chuyện không nên nghe, vậy ngươi nói làm sao bây giờ?"

Mẹ nó là ngươi buộc ta nghe.

Ngự Phong nội tâm thầm mắng, trong miệng liền nói: "Tiểu lão nhi tuyệt không dám tiết lộ bất kỳ lời nào của hành tẩu."

Ninh Dạ thở dài: "Ta đến là nguyện ý tin tưởng ngươi, làm sao ngôn ngữ vừa nãy của ta thực sự là có chút đại nghịch bất đạo a."

Ngự Phong là người thông minh, khóc ròng nói: "Hành tẩu muốn giao lão nhi làm cái gì, liền trực tiếp giao đi, xin đừng dằn vặt tiểu lão nhi nữa."

Ninh Dạ lúc này mới nói: "Ngươi cũng đừng căng thẳng. Ta thấy ngươi người này thức thời vụ, biết tiến thối, cũng là một kẻ có thể dùng được, cho nên mới đặc ý mang ngươi tới đây. Ta muốn bắt hung thủ, bên người không thể không có giúp đỡ. Chính ta lại chỉ là cái Hoa Luân cảnh, thực lực không đủ, vì vậy liền vừa ý ngươi."

Nguyên lai chỉ là muốn ta giúp ngươi xuất thủ bắt người sao?

Cái này không thành vấn đề.

"Bất quá cái Công Tôn Dạ kia từng là Nhân Ma, Vạn Pháp đỉnh phong, lão nhi ta cũng không phải là đối thủ a." Ngự Phong nói.

"Đương nhiên sẽ không để ngươi đi đối phó người ngươi giải quyết không được, yên tâm đi, chỉ cần nghe lời, ngươi sẽ không có chuyện gì."

Ngự Phong vội nói: "Vâng, vâng!"

Đang muốn nói cái gì nữa, Ninh Dạ đột nhiên ngồi dậy, đối không trừng mắt: "Cút!"

Một cái chữ ‘Cút’ như sấm nổ bên tai, hóa thành âm nhận đâm ra.

Liền nghe xa xa rên lên một tiếng, một đạo quang ảnh lóe qua, đã tiêu thất vô tung.

Thế mà có người tiềm hành tới ý đồ nghe trộm bọn họ nói chuyện?

Dương Nhạc cùng Ngự Phong kinh ngạc.

Đặc biệt là Ngự Phong.

Ta Vạn Pháp trung kỳ còn không phát hiện, làm sao ngươi một cái

Hoa Luân sơ kỳ liền phát hiện?

Trong lòng hắn kinh ngạc, nhìn Ninh Dạ chỉ cảm thấy lại nhìn không thấu, trong lòng kỳ quái, đột nhiên có loại cảm giác —— nếu như người này thật sự trở thành Huyền Sách Sứ, có thể liền như vậy bái tại dưới cửa hắn, lại sao không phải chuyện tốt.

Cho tới Liệt Phong Môn trưởng lão gì đó, nào có trọng yếu bằng địa vị Hắc Bạch Thần Cung.

Hậu viện Huyền Sách Phủ.

Hà Nguyên Thánh cao tọa thượng thủ, thần tình quật ngạo.

Uy phong hắn mất tại chỗ của Ninh Dạ, hiện tại rốt cục cũng đều lấy trở về.

"Sự tình gần như chính là như vậy. Công Tôn Dạ cùng Công Tôn Trường Sách có cừu oán, năm đó hắn là người của Thần Cung, không tiện xuống tay với Công Tôn Trường Sách, hiện tại hắn trốn tránh Yên Vũ Lâu, chắc chắn nghĩ biện pháp trả thù, vì thế chúng ta phán đoán, hắn hẳn là vẫn chưa hề rời đi, đang tìm cơ hội." Nhạc Lăng Không nói.

Phong Ngọc Yên kỳ quái: "Nếu đã như vậy, tại sao Công Tôn Dạ còn phải ám sát Cửu Sứ? Trực tiếp ám sát Công Tôn Trường Sách không phải là xong rồi sao? Lấy thực lực bây giờ của hắn, muốn giết Công Tôn Trường Sách không khó lắm chứ?"

Dương Tử Thu rất là trang bức lắc cây quạt: "Điểm này chúng ta cũng phân tích quá. Chúng ta cho rằng, Công Tôn Dạ hiện tại đã là người của Yên Vũ Lâu, chung quy là phải thụ Yên Vũ Lâu khống chế. Ám sát Cửu Sứ, rất khả năng là Yên Vũ Lâu thụ ý, mục đích là trả thù Hắc Bạch Thần Cung chuyện tại Chấp Tử Thành lần trước. Công Tôn Dạ nếu như trước hết giết Công Tôn Trường Sách, liền sẽ ảnh hưởng kế hoạch của Yên Vũ Lâu. Công Tôn Dạ không dám trễ nải chuyện Yên Vũ Lâu giao, vì vậy chỉ có thể trước giết Cửu Sứ, rồi tính Công Tôn Trường Sách."

Phong Ngọc Yên nhưng không phải dễ gạt gẫm: "Cửu Sứ chết đi đã có bảy ngày, khoảng thời gian này tại sao hắn không xuất thủ?"

Lê Sơn Hà hồi đáp: "Lúc Công Tôn Dạ ám sát lộ ra hình dạng, Công Tôn Trường Sách sau khi biết được, lập tức triệu tập trưởng lão gia tộc bảo vệ chính mình, Công Tôn Dạ không còn cơ hội đắc thủ nữa."

"Hình dạng hắn là tự mình bại lộ? Hay là bị phát hiện trong lúc chiến đấu?" Phong Ngọc Yên hỏi Nhạc Lăng Không.

Nhạc Lăng Không nhất trệ, sững sờ chốc lát nói: "Là hắn lấy bộ mặt thật trực tiếp xuất thủ."

"Vậy thì kỳ quái." Phong Ngọc Yên nói: "Nếu như hắn muốn tại sau khi hoàn thành nhiệm vụ tiếp tục ám sát Công Tôn Trường Sách, chẳng lẽ không cần phải ẩn giấu thân phận sao?"

Mọi người đều không nói gì.

Chuyện này xác thực có chút không còn gì để nói, chỉ bất quá không phải không nghĩ tới, mà là không muốn nghĩ.

Vẫn là Hà Nguyên Thánh tối có thể đại biểu tâm tư của mọi người, trực tiếp nói: "Ngươi quản nhiều như vậy làm gì? Nếu Công Tôn Dạ đã là hung thủ giết Cửu Sứ, vậy chúng ta chuyên tâm đối phó hắn là được. Liền lấy Công Tôn Trường Sách là mục tiêu, tập trung hắn, liền có thể tập trung Công Tôn Dạ."

Phong Ngọc Yên hừ một tiếng: "Ta chỉ sợ mục đích của hắn không phải Công Tôn Trường Sách, căn bản sẽ không lý Công Tôn thế gia."

Phong Ngọc Yên phân tích rất có đạo lý.

Nhưng mà đánh mặt tổng là đến rất nhanh.

Ầm!

Một đạo quang trụ trực trùng vân tiêu, nương theo chính là một tiếng thét dài to rõ: "Công Tôn Dạ, hôm nay nhất định phải khiến ngươi có tới mà không có về!"

Chương 58 : Có mục đích khác

Chương 58: Có mục đích khác

Công Tôn thế gia.

Làm đại gia tộc đệ nhất Lạc thành, nơi này nắm giữ trang viên diện tích lớn nhất cũng sang trọng nhất toàn bộ Lạc thành, hào xưng ‘Công Tôn Bán Thành’.

Nhưng bây giờ, mảnh phồn hoa giàu có chi địa này đã hóa thành một cái biển lửa.

Trên bầu trời, mấy bóng người chiến thành một đoàn, một người trong đó thình lình chính là Công Tôn Dạ.

Mà đối chiến cùng hắn chính là Công Tôn Trường Sách cùng với mấy vị tộc lão Công Tôn thế gia, đều là Vạn Pháp cảnh cường nhân.

Tuy là lấy một đối chúng, Công Tôn Dạ nhưng nửa điểm không sợ, công thế cuồng dã: "Công Tôn Trường Sách, hôm nay chính là giờ chết của ngươi!"

Công Tôn Trường Sách nhưng nửa điểm không sợ: "Ngươi rốt cục vẫn là xuất hiện rồi, Công Tôn Dạ. Bất quá bổn nhân chết sống, không cần ngươi tới làm chủ. Ngươi phản bội Thần Cung, lại còn dám xuất hiện, ngươi thật sự cho rằng Thần Cung sẽ bỏ qua cho ngươi sao?"

Công Tôn Dạ đã cười to: "Chỉ bằng mấy tên kia, còn không bắt được lão tử!"

"Vậy ta đây?" Một cái thanh âm đột nhiên vang lên.

Một thanh tà đao hung lệ từ trong bóng tối đâm ra, tại không trung vặn vẹo rung động, như quỷ ảnh phiêu hốt, khó mà nắm bắt, nhìn như bình thản, nhưng quỷ dị phiêu hốt cực điểm.

"Quỷ Đao. . ." Công Tôn Dạ trầm thấp: "Trần huynh, thế mà là ngươi!"

Người tới chính là Ma Quỷ Đao Trần Khánh Nguyên trong Tứ Cửu Nhân.

Thời điểm tại Hắc Bạch Thần Cung, bằng hữu tư giao tốt nhất của Công Tôn Dạ chính là hắn.

Hắn cũng là chấp hành giả chân chính lần đối phó Công Tôn Dạ này.

Đao quang phiêu hốt, tự xà thổ tín, nhìn như nhẹ nhẹ nhàng nhàng một đao, Công Tôn Dạ lại biết tiếp không được.

Đao của Quỷ Đao, là âm ngoan nhất, hại người trong vô hình, cho dù là bị hắn vạch thương một chút, cũng sẽ ảnh hưởng pháp lực vận hành, chiến lực tổn hại.

Vì vậy Công Tôn Dạ thân hóa cấp quang, nhảy vọt bay lên.

Nhưng mà quỷ đao chi đao há lại là dễ tránh, trường đao màu đen kia khẽ hất, đi vào chỗ tối, lúc tái xuất hiện đã tại sau lưng Công

Tôn Dạ, thanh âm của Trần Khánh Nguyên đưa tới: "Không sai, chính là ta, Công Tôn huynh, ngươi ta từng là hảo hữu, bây giờ huynh trưởng ta bị ngươi liên lụy, bất đắc dĩ, cũng chỉ đành dùng đầu của ngươi để tự chứng, kính xin Công Tôn huynh đệ thể ta lượng ta, mượn đầu người dùng một lát!"

Quỷ đao kia đã vun vút hướng đầu của Công Tôn Dạ chuyển tới.

Công Tôn Dạ cười dài: "Huynh đệ như muốn những thứ khác đến là dễ bàn, nhưng cái đầu trên cổ này, Dạ đệ sợ vẫn là phải quý trọng một thoáng."

Trong khi nói, đám người Công Tôn Trường Sách đã thao quyển phong vân, liên hợp Quỷ Đao đồng thời hướng Công Tôn Dạ áp xuống.

Đúng vào lúc này, trên người Công Tôn Dạ dâng lên vạn trượng yên vụ, hóa thành một phiến ám ảnh lưu quang, càng là độn không bay đi.

"Ma Môn ảnh độn?" Trần Khánh Nguyên kinh hô.

Công Tôn Dạ thế mà biết cái này, không nghi ngờ chút nào, nhất định là Công Tôn Điệp dạy hắn.

Chỉ là ảnh độn chi pháp này thực sự cường đại, cho dù lấy quỷ đao chi năng của Trần Khánh Nguyên, thế mà cũng vô pháp lưu lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn Công Tôn Dạ rời khỏi, trong thiên không phiêu du truyền đến giọng nói của Công Tôn Dạ: "Chuyện hôm nay, chưa kết thúc. Ngày mai giờ này, ta sẽ lại tới! Công Tôn Trường Sách, ngươi liền cẩn thận cái đầu trên cổ ngươi đi, Ha Ha Ha Ha!"

Khi bọn Phong Ngọc Yên chạy đến, chiến sự đã kết thúc, chỉ nghe được chân trời truyền đến ngữ thanh càn quấy kia của Công Tôn Dạ.

Bị đánh mặt Phong Ngọc Yên phấn diện đỏ chót, giậm chân tức giận mắng chửi: "Công Tôn Dạ này cũng thực sự là cái không đầu óc, nếu đã muốn ám sát Công Tôn Trường Sách, vậy liền sớm chút ra tay, chờ chúng ta đến rồi mới ra tay là có ý gì?"

"Ân?" Trong thiên không Công Tôn Trường Sách nghe nói như thế nhìn hướng hạ phương.

Phong Ngọc Yên trừng đại nhãn châu: "Ngươi nhìn gì mà nhìn? Phế vật vô dụng, nhiều người như vậy đánh một cái còn để hắn chạy mất."

Công Tôn Trường Sách cũng là cái có nhãn lực, vội hạ xuống cười bồi nói: "Hóa ra là Phong đại tiểu thư giá lâm, Công Tôn Trường Sách thất lễ, chưa đón từ xa."

Phong Ngọc Yên không chút khách khí: "Nếu không phải là bởi vì phế vật ngươi, Công Tôn Dạ cũng chưa chắc sẽ phản bội Hắc Bạch Thần Cung ta. Lần bắt giữ Công Tôn Dạ này, Công Tôn thế gia ngươi nhất định phải xuất ra toàn bộ thành ý. Công Tôn Dạ không phải nói rõ ngày mai còn sẽ tới sao? Nếu như thế, ngươi cũng không cần mang cái gì tộc lão bảo vệ, một mình ở bên ngoài chờ hắn. Nếu không cho hắn cơ hội, hắn chưa chắc sẽ tới!"

Công Tôn Trường Sách nghe được âm thầm kêu khổ.

Công Tôn Dạ vừa mới phát lời tối mai lại tới, mặc kệ là thật hay giả, Công Tôn Trường Sách nhất định phải triệu tập gia tộc cường giả ứng đối.

Hiện giờ tốt rồi, một câu của Phong Ngọc Yên, liền khiến cho chính mình thành mồi dụ, liền cái bảo tiêu cũng không cho dẫn theo.

Lại nhìn những người khác, lại là dồn dập gật đầu, đều cảm thấy nói có lý.

Công Tôn Trường Sách trong lòng sốt sắng.

Ninh Dạ đã đi tới: "Công Tôn thế gia có bao nhiêu Vạn Pháp cảnh, bao nhiêu Hoa Luân cảnh?"

Công Tôn Trường Sách cũng là biết Ninh Dạ: "Hồi Ninh hành tẩu, trong nhà có Vạn Pháp cảnh ba người, Hoa Luân cảnh hai mươi hai người, trong đó gia phụ tu vi tối cao, Vạn Pháp trung kỳ, ta là Vạn Pháp sơ kỳ, còn có nhị bá cũng là Vạn Pháp trung kỳ."

Hai người khác mới vừa rồi cùng Công Tôn Dạ đối chiến, chính là phụ thân của Công Tôn Trường Sách Công Tôn Vô cùng nhị bá Công Tôn Lập, thời khắc này cũng dồn dập tham kiến đám người Ninh Dạ.

Ninh Dạ đã nói: "Công Tôn Dạ không phải kẻ ngốc, coi như hắn Vạn Pháp đỉnh phong, có thể lấy một địch ba, nhưng tại dưới tình huống biết rõ Quỷ Đao Vương cũng có mặt, còn dám lớn tiếng tối mai lại tới, sự tình sợ có vấn đề. Huống hồ hắn nếu như đã nói qua tối mai sẽ đến, như vậy Công Tôn Trường Sách có một mình hay không, kỳ thực cũng không quan trọng."

Công Tôn Trường Sách đại hỉ: "Đúng vậy, đúng vậy!"

Phong Ngọc Yên kỳ quái nhìn Ninh Dạ: "Ngươi đang lên tiếng giúp

Công Tôn Trường Sách?"

Ninh Dạ rất bình tĩnh: "Công Tôn thế gia tốt xấu cũng là trung lưu trụ cột của Lạc thành, càng là người ủng hộ to lớn của Hắc Bạch Thần Cung ta, Phong đại tiểu thư vẫn là đừng nên dỡ trụ cột của mình thì hơn."

"Ngươi!" Phong Ngọc Yên trợn mắt nhìn.

Ninh Dạ cười cười: "Xem ra ngươi còn không phục lắm?"

Phong Ngọc Yên không khỏi nhớ tới khối Lưu Ảnh Thạch trong tay Ninh Dạ, thấp giọng nói: "Ngươi thật sự cho rằng vậy thì có thể uy hiếp ta? Ta không tin ngươi dám lấy ra!"

Nội dung trong Lưu Ảnh Thạch xác thực sẽ tạo thành ảnh hưởng đối với danh dự của Phong Ngọc Yên, nhưng cũng là con dao hai lưỡi, tất nhiên cũng sẽ tạo thành hậu quả đối với Ninh Dạ.

Phong Ngọc Yên đầu óc so với Hà Nguyên Thánh tỉnh táo hơn nhiều, Hà Nguyên Thánh là da mặt dày "không để ý", cùng lắm lại bị cha đánh một trận, Phong Ngọc Yên lại là ăn chắc Ninh Dạ là kẻ có chừng mực.

Ninh Dạ nói: "Ta chỉ là đang nói cho ngươi, cách làm của ngươi không có ý nghĩa. Nếu ngươi nhất định muốn như vậy, chỉ sợ phản trúng đối phương tính toán."

Đối phương tính toán?

Trong thiên không rơi xuống một người, thân thể thon dài, toàn thân như trong hắc ám, không thấy rõ khuôn mặt, nhưng tán phát ra khí thế âm sâm quỷ quyệt, chính là Quỷ Đao Trần Khánh Nguyên:

"Ngươi cho rằng Công Tôn Dạ có quỷ kế gì?"

Ninh Dạ khom người: "Tham kiến quỷ Đao vương."

"Ninh hành tẩu không cần đa lễ, nói đi."

Ninh Dạ đã nói: "Ta xác thực cho rằng hành vi này của Công Tôn Dạ có vấn đề. Hắn như muốn ám sát Công Tôn Trường Sách, đã sớm làm, hà tất vào lúc này động thủ. Còn có, Công Tôn Điệp ở đâu? Rõ ràng là nàng cùng Công Tôn Dạ đồng thời ám sát Cửu Sứ, vì sao lại không xuất hiện?"

Trần Khánh Nguyên trầm ngâm một chút: "Ý của ngươi là. . ."

"Công Tôn Điệp nhất định có mặt. Nàng không xuất hiện, là bởi vì nàng biết ngày hôm nay nơi này sẽ xuất hiện ai, mà lấy thực lực của nàng, không hẳn có thể tránh được ngài truy sát. Cho nên mới có chuyện Công Tôn Dạ đơn độc xuất thủ. Nói cách khác, ngay từ đầu Công Tôn Dạ cũng không có ý định chân chính giết chết Công Tôn Trường Sách, mục đích của hắn không ở chỗ này."

"Vậy mục đích của hắn là. . ."

Ninh Dạ suy nghĩ một chút nói: "Chư vị có biết, ta cùng Công Tôn Điệp là kết thù thế nào?"

Mọi người cùng nhau nhìn hướng Lao Huyền Minh.

Lao Huyền Minh thân thể rung chuyển dữ dội, đột nhiên đã minh bạch gì đó: "Điệu hổ ly sơn! Nhất định là như vậy, Công Tôn Dạ cố ý nói tối mai giết Công Tôn Trường Sách, chính là khiến cho chúng ta bảo vệ hắn, hắn nhất định có mục đích khác, trọng thi cố kỹ!"

Chương 59 : Đông Sứ bí mật

Chỉnh sơ.

Chương 59: Đông Sứ bí mật

"Mẹ nó lại bị cái Ninh Dạ này đoạt danh tiếng."

Huyền Sách Phủ nội sương phòng, Hà Nguyên Thánh tức giận hùng hùng hổ hổ.

Dương Tử Thu đến vẫn tính tỉnh táo, nhẹ lay động quạt giấy: "Nhưng ít ra hắn nói không sai. Công Tôn Dạ sớm không động thủ muộn không động thủ, thiên vào lúc này động thủ, xác thực khả nghi, hơn nửa có mục đích khác. Có lẽ. . . Đây mới là Yên Vũ Lâu giao cho hắn chân chính nhiệm vụ."

Phong Ngọc Yên đã hỏi Nhạc Lăng Không: "Lạc thành một vùng, có thể có cái gì có giá trị đồ vật?"

Nhạc Lăng Không hồi đáp: "Lạc ngoài ngoại ô, có một phiến khe lõm, nội có Vô Độc Chu Mẫu, sản giải độc chi tài; trong thành Nguyệt Ngân Hà, dưới có Thủy Linh Châu, trấn bát phương thủy thổ; thành tây Linh Lung Tháp, nội nạm Bát Bảo lưu ly châu, khả diệu vạn hoa; ngoài ra còn có khu mỏ quặng, một mảnh tử trúc lâm, đều khó được tài nguyên. . ."

Nhạc Lăng Không một trận giới thiệu, Lạc thành địa linh nhân kiệt sản vật phì nhiêu chi địa, thứ tốt đáng giá mơ ước vẫn đúng là không ít, nghe mọi người cũng là đau cả đầu.

Phong Ngọc Yên bất đắc dĩ: "Nhiều như vậy địa phương, nhiều chỗ tốt như vậy, tổng không thể tất cả đều phái người bảo vệ chứ?"

Vào lúc ấy, Dung Thành nhưng nhẹ nhàng nở nụ cười: "Ta đến cảm thấy, việc này đơn giản."

Ân?

Mọi người cùng nhau kỳ quái nhìn hắn.

Dung Thành đã nói: "Không thể không thừa nhận, Ninh Dạ tuy không phải tu hành thiên tài, lại là một cái âm mưu thiên tài. Có lúc ngươi không thấy rõ một chuyện phát triển, như vậy biện pháp tốt nhất, chính là tìm người có thể thấy rõ tất cả những thứ này."

Mọi người nghe ánh mắt sáng lên.

Phong Ngọc Yên đã nói: "Ý của ngươi là. . . Tập trung Ninh Dạ? Ngươi cho rằng hắn có thể tìm tới mục tiêu chân chính của Công Tôn Dạ?"

Dung Thành hồi đáp: "Ta không phải cho rằng hắn có thể tìm tới, ta là cho rằng hắn đã tìm tới!"

Lời này nghe trong lòng mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Nếu như nếu như vậy, vậy này tràng so đấu chưa bắt đầu, mọi người kỳ thực liền đã thua.

Không trách Ninh Dạ như vậy bình tĩnh, liền Hà Nguyên Thánh đều không để ý.

Hà Nguyên Thánh cũng gấp: "Không được không được, tuyệt không thể để hắn thắng, ta cũng không muốn bại bởi hắn, cần phái người tập trung hắn."

Nhạc Lăng Không sắc mặt âm trầm: "Đã an bài rồi, vấn đề là Ninh Dạ kẻ này xảo trá cẩn thận vô cùng, ta lúc trước phái cái đệ tử chuyên về tiềm hành biệt tích quá khứ, kết quả người vừa tới liền bị hắn phát hiện, Oanh đi ra."

Mọi người nghe được hai mặt nhìn nhau.

Phải làm sao mới ổn đây?

Phong Ngọc Yên dĩ nhiên đứng dậy: "Hay là ta tới đi."

Sửa sang lại ống tay áo, Phong Ngọc Yên hướng tới chiếc gương bỏ ra cái khuôn mặt tươi cười, sau đó giả vờ phong tình vạn chủng ra ngoài.

Vừa tới viện phòng, liền thấy Dương Nhạc canh giữ ở cửa.

Nhìn thấy Phong Ngọc Yên, Dương Nhạc nở nụ cười: "Hành tẩu chính đang tu hành, không thích hợp gặp khách. Trước đó nói cho thuộc hạ, như thấy Phong tiểu thư đi tới, liền chuyển cáo Phong tiểu thư, so với hiện tại Phong đại tiểu thư, hắn càng yêu thích cái Phong đại tiểu thư bên trong vân tiêu phi xa ngày đó. Như Phong đại tiểu thư thiếu chút tính toán, thêm chút chân tình, có lẽ sẽ càng tốt hơn."

Phong Ngọc Yên tức giận hờn dỗi: "Ninh Dạ, ngươi có gan!"

Sáng sớm ngày thứ hai.

Phong Ngọc Yên lại tới tìm Ninh Dạ, lại phát hiện hắn đã ra ngoài rồi.

Biết được Ninh Dạ ra ngoài, Phong Ngọc Yên cười lạnh: "Thật sự cho rằng như vậy liền có thể tránh thoát ta sao? Hừm. Vạn tượng vô tung, ngọc dẫn hương điệp, lên!"

Một con tiểu hồ điệp màu hồng đã từ trong tay áo nàng bay ra, tại không trung xoay chuyển vài vòng, hướng phía ngoài bay đi.

Phong Ngọc Yên theo ngọc dẫn điệp một đường tiến tới, xuyên qua Lạc thành phố lớn ngõ nhỏ, tiếp tục lại đi một đoạn, lại là đi tới trước một toà tháp.

Linh Lung Tháp!

Linh Lung Tháp chính là Lạc thành trấn thành chi bảo, chính là Lạc thành hộ thành trận pháp hạch tâm, bản thân cũng là một toà kiến trúc.

Cư cao phóng tầm mắt tới, có thể đem Lạc thành tứ phương cảnh sắc thu hết vào đáy mắt.

Thời khắc này trên tháp, Phong Ngọc Yên nhìn thấy Ninh Dạ đang ngồi ở phía trên, dù bận vẫn ung dung buông tay chơi đàn.

Đàn của hắn kỹ là Trì Vãn Ngưng giáo, trình độ giống như vậy, cầm là phổ thông cầm, khúc âm thanh cũng không tính ưu mỹ, nhưng thanh thanh thảm thiết, ở trong chứa nhu tình, không biết đúng hay không tại tưởng niệm cách xa ở Cửu Cung Sơn Trì Vãn Ngưng.

Phong Ngọc Yên thấy thế, đi tới bên người Ninh Dạ ngồi xuống: "Còn tưởng rằng ngươi trốn đến nơi đâu rồi, nhưng hóa ra là ở chỗ này. Nói như vậy, ngươi cho rằng mục tiêu chân chính của Công Tôn Dạ là nơi đây?"

Nàng biết Ninh Dạ đã đoán ra tự kỷ tâm tư, vì vậy cũng thẳng thắn bất hòa Ninh Dạ vòng quanh.

Ninh Dạ cũng không để ý tới nàng, chỉ là tiếp tục đánh đàn.

Thấy hắn như vậy, Phong Ngọc Yên trong lòng tức giận: "Uy, lên tiếng a!"

Ninh Dạ tiếng đàn thong thả, đạn nhưng càng lúc càng gấp gáp, khúc âm thanh do thảm thiết từ từ du dương, lại tới cao vút kịch liệt, dần dần có kim qua thiết mã chi âm.

Thẳng tới cuối cùng, đột nhiên một chỉ bay ra, tiếng đàn hóa thành vô biên lợi nhận, phá không bay lên, tại chân trời hóa thành đạo đạo lẫm liệt sát khí, trực liệt trường không.

Thật là tinh nhuệ đao khí.

Phong Ngọc Yên kinh ngạc trong lòng.

Lấy Ninh Dạ tu vi bây giờ, có thể có uy năng như thế, thực lực của hắn quả nhiên không thấp.

Một khúc tấu xong, Ninh Dạ song thủ án dây đàn, minh âm ngưng bặt.

Sau đó hắn mới ngẩng đầu nhìn Phong Ngọc Yên nói: "Ta biết tại sao ngươi theo dõi ta, bất quá ta cũng có một vấn đề. Ngươi làm như thế, vẫn như cũ là vì giúp Dương Tử Thu sao?"

Phong Ngọc Yên không nghĩ tới hắn lại nói lời này, ngẩn người, lập tức khẽ cắn răng bạc: "Không có quan hệ gì với hắn."

Bắt đầu từ khi Dương Tử Thu hướng Hà Nguyên Thánh hiến mị, Phong Ngọc Yên liền đã không có hứng thú giúp hắn rồi.

Nàng hiện tại làm tất cả, cùng với nói là giúp người làm việc, đến không bằng nói là giận hờn, nhất định phải cùng Ninh Dạ tranh cái ưu khuyết mới được.

"Cái kia Hà Nguyên Thánh đây? Hắn chọn lựa giúp ai sao?" Ninh Dạ lại hỏi.

"Uy, hiện tại là ta hỏi ngươi, không phải ngươi hỏi ta."

"Trả lời vấn đề ta hỏi trước đã, ta trả lời nữa ngươi, xem như là hòa giải,?"

Bình thản ngữ khí, lại mang theo không thể nghi ngờ giọng điệu, Phong Ngọc Yên bị khí thế của hắn chấn, càng không tự chủ được đáp: "Hảo! Hắn không có làm lựa chọn. Gia hỏa này kỳ thực cũng không ngu ngốc, đã nghĩ xoay trái xoay phải. Mấu chốt nhất hắn cùng ngươi có đổ ước, vì vậy không lựa chọn, bốn người tùy tiện ai thắng rồi, đều coi như hắn thắng. Nếu như làm lựa chọn, vạn nhất người được chọn thua, vậy cũng chỉ là thế hoà."

Ninh Dạ cười cười: "Đến không tính quá ngu. Một vấn đề cuối cùng, giữa Vô Tử Bất Lạc Dung Thành cùng Đông Kỳ Sứ, đến cùng là chuyện gì?"

Phong Ngọc Yên nghĩ nghĩ, rốt cuộc nói: "Kỳ thực hắn không phải là bị Đông Kỳ Sứ đuổi ra khỏi môn tường, hắn là bản thân rời khỏi kỳ sứ môn hạ."

"Ân? Chuyện gì vậy?"

"Cụ thể ta cũng không rõ lắm, chỉ biết rằng hắn thật giống nắm giữ một bí mật lớn của Đông Kỳ Sứ. Vì tự vệ, liền chủ động thoát ly. Đông Kỳ Sứ sợ ném chuột vỡ đồ, không làm gì được hắn, nhưng kỳ thực vẫn luôn muốn hắn chết."

"Có thể biết đại khái là phương diện nào?"

"Thật giống có quan hệ cùng tu hành của kỳ sứ, nghe nói kỳ sứ tu vi thông thiên, càng có thần thông huyền thiên triệt địa, nhưng cũng có một cái nhược điểm trí mạng. Như nhược điểm này bại lộ, đối với Đông Kỳ Sứ đại bất lợi."

Vậy thì thật là một đại bí mật.

Đông Kỳ Sứ là Thần Cung đệ nhất thiện độn chi nhân, người hắn đánh không lại thế giới này có lẽ có thể tìm ra không ít, thế nhưng người có thể giết hắn, nhưng liền tìm không ra mấy cái.

Năm đó Đông Kỳ Sứ cùng Mộc Khôi Tông đối trận, Mộc Khôi Tông từng mấy lần mai phục giết hắn, nhưng đều bị hắn nhẹ nhõm đào dật, liền ngay cả Niết Bàn cảnh đại năng đều không làm gì được hắn, Vô Thiên Thần Độn Thuật của hắn, thông thiên hạ độn pháp, luận một cái chữ "chạy", có thể nói không người nào sánh được.

Dung Thành thế mà nắm giữ bí mật trọng yếu như vậy, chẳng trách hắn rời khỏi sư môn, nhưng vẫn có thể bình yên vô sự.

"Hiện tại, nói cho ta thứ ngươi biết." Phong Ngọc Yên nói.

Ninh Dạ than nhẹ một tiếng: "Ta chỉ có thể nói cho ngươi lối tư duy, đáp án cần ngươi tự mình tìm đi."

"Lối tư duy gì?"

"Chấp Tử Thành ngũ phái chi chiến, Yên Vũ Lâu trước sau tổn hại Khâu Mộng Sơn, Lạc Đông Du, mất đi Ngọc Hoàng Cốt, Tri Vi Giới. Nếu như ngươi là Yên Vũ Lâu, giết một cái Cửu Sứ liệu có thỏa mãn?"

Nghe nói như thế, Phong Ngọc Yên mặt mày bỗng nhiên biến đổi, nàng đột nhiên ý thức được cái gì: "Đến tuyệt đối sẽ không chỉ là Công Tôn Dạ!"

Nếu như Yên Vũ Lâu là vì một cái mục tiêu nào đó lớn hơn nữa, lớn đến có thể cùng Ngọc Hoàng Cốt loại này cấp bậc bảo vật đánh đồng với nhau, như vậy đến chấp hành loại nhiệm vụ này liền tuyệt đối sẽ không chỉ là một cái Công Tôn Dạ.

Từ đầu đến cuối, bọn họ đều là mồi nhử.

Ninh Dạ chầm chậm nói: "Ta đã thông báo Thần Cung, cứu binh rất nhanh liền đến."

"Còn có thời gian nửa ngày, ai còn có thể tới kịp?"

"Đông Kỳ Sứ." Ninh Dạ hồi đáp.

Chương 60 : Mục tiêu có giá trị nhất

Chương 60: Mục tiêu có giá trị nhất

Lúc trở lại, Phong Ngọc Yên biểu tình mang theo hồn bay phách lạc.

Nhìn thấy nàng dáng dấp như vậy, trong lòng mọi người đồng thời căng thẳng.

Dương Tử Thu đã sáp lại gần: "Phong tiểu thư, sự tình thế nào?"

Phong Ngọc Yên lạnh lùng liếc hắn một cái, có chút không tình nguyện, nhưng vẫn là hồi đáp: "Không cần nghĩ nữa, việc này các ngươi đã thua."

Cái gì?

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Phong Ngọc Yên lúc này mới đem lời Ninh Dạ nói lúc trước đại thể nói một lần: "Ninh Dạ đã sớm phán đoán ra tất cả, cũng sớm làm bố trí. Bây giờ Đông Kỳ Sứ sắp tới, hết thảy tất cả đều sẽ do hắn chưởng khống. Việc của chúng ta ở đây, một mình hắn liền đã hoàn thành, có cố gắng như thế nào cũng là vô dụng."

Chúng nhân đồng thời lòng sinh tuyệt vọng.

Vô Tử Bất Lạc Dung Thành trong tâm hải thì nổi lên sóng lớn, chỉ là trên mặt lại vẫn bất động thanh sắc.

Mọi người đều trở thành gà gỗ, chỉ có Hà Nguyên Thánh gấp cao giọng thét lên: "Như vậy sao được? Người đều còn chưa bắt được, ta liền như thế thua rồi?"

Phong Ngọc Yên đồng tình nhìn hắn: "Nhiệm vụ của chúng ta chính là đem người tìm ra. Bây giờ Ninh Dạ đã hiểu rõ Yên Vũ Lâu quỷ kế, cũng cướp tại chúng ta phía trước làm bố trí, ngươi còn có thể làm cái gì?"

Hà Nguyên Thánh chán nản ngã ngồi.

Bản thân Liền như thế thua rồi?

Ta còn chưa phát lực đây, làm sao liền không hiểu ra sao thua rồi?

"Một cơ hội nhỏ nhoi cũng không còn. . ." Hà Nguyên Thánh lẩm bẩm.

Thấy hắn như thế, Phong Ngọc Yên thở dài: "Đến cũng không phải."

Hà Nguyên Thánh tinh thần chấn động, tóm lấy Phong Ngọc Yên kêu: "Tỷ tỷ ngươi nói mau, còn có cơ hội gì?"

Phong Ngọc Yên nói: "Ninh Dạ tuy rằng đoán ra Yên Vũ Lâu có động tác lớn, nhưng còn không biết mục tiêu cụ thể. Hắn sở dĩ xuất hiện tại Linh Lung Tháp, là bởi vì Linh Lung Tháp chính là Lạc thành chi cơ. Yên Vũ Lâu như muốn làm đại sự, xác thực rất có thể xuống tay với Linh Lung Tháp."

Dương Tử Thu đã minh bạch: "Vì thế chúng ta hẳn là đánh cược một lần. Thẳng thắn bảo vệ Linh Lung Tháp, nếu như Yên Vũ Lâu thật ra tay ở chỗ này, vậy thì tương đương với là chúng ta xác nhận mục tiêu cụ thể trước, cứ như vậy, chí ít sẽ không thua hắn, lại có thêm đại thiếu giúp đỡ, có lẽ sự có có thể thành."

"Chính nên như vậy!" Mọi người cùng nhau hô.

Chuyện đến nước này, cũng chỉ có đánh cược Yên Vũ Lâu sẽ xuống tay với Linh Lung Tháp.

"Vậy Ninh Dạ đây? Nếu như hắn cũng tại Linh Lung Tháp xử lí thế nào?" Nhạc Lăng Không hỏi.

"Vậy liền đem hắn điều đi." Dương Tử Thu quạt giấy hợp lại, hướng tới Phong Ngọc Yên cùng Hà Nguyên Thánh bái nói: "Chuyện này sợ vẫn là phải nhờ Hà thiếu cùng Phong đại tiểu thư."

Hà Nguyên Thánh cùng Phong Ngọc Yên không phải người cạnh tranh Huyền Sách Sứ, bọn họ lập công hay không cũng không trọng yếu.

Bọn họ cũng là người thích hợp nhất ngăn cản Ninh Dạ.

"Không có vấn đề!" Hà Nguyên Thánh đáp ứng một tiếng.

Màn đêm lại lần nữa hàng lâm.

Bầu trời Công Tôn thế gia, đã là một bầu không khí túc sát.

Hết thảy Công Tôn gia dòng dõi, hộ vệ, gia nô, phàm là tu hành chi nhân, đều cầm lấy pháp khí, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Ninh Dạ cũng ở chỗ này.

Dùng lời của hắn mà nói, mặc kệ Yên Vũ Lâu sẽ hạ thủ đối với bên nào, chiến đấu dính đến cấp bậc Vô Cấu đại năng, đều không phải hắn có thể nhúng tay. So sánh ra, Yên Vũ Lâu như muốn điệu hổ ly sơn, vậy Công Tôn Dạ quá nửa là thật sự sẽ tới Công Tôn thế gia.

Vì vậy thủ tại chỗ này đối phó Công Tôn Dạ, có đám người Công Tôn Trường Sách tại, trái lại càng thêm an ổn.

Công Tôn Trường Sách đối với điều này lại là vô cùng hoan nghênh.

Dù sao đến không chỉ có là Ninh Dạ, còn có Hà Nguyên Thánh, Phong Ngọc Yên cùng Lao Huyền Minh, mà Hà Nguyên Thánh nếu đã đến, Liệt Dương Kiếm Quân Minh Tứ Dã cùng gần trăm tên Thần Cung bí vệ kia cũng đều tại, Công Tôn thế gia liền vững như thành đồng vách sắt.

Ngồi ở thượng thủ Công Tôn thế gia, Công Tôn Trường Sách tự thân tọa bồi phía dưới, liên tục chúc rượu.

Ngày hôm qua Ninh Dạ lên tiếng nói chuyện giúp hắn, hắn đối với Ninh Dạ cũng là đặc biệt cảm kích.

"Có Ninh hành tẩu cùng Hà đại thiếu tại, hôm nay sẽ khiến cho Công Tôn Dạ kia đến được đi không được. . ." Nịnh nọt không đáng giá liền như vậy được luân phiên đưa lên.

Ninh Dạ cũng không để ý, chỉ là yên lặng gõ lên bàn, bế mục dưỡng thần.

Thời gian liền như vậy từng điểm từng điểm trôi qua.

Mắt thấy đến thời gian ước định, Công Tôn thế gia nhưng chuyện gì cũng không phát sinh.

Điều này khiến cho mọi người càng lúc càng nóng lòng sốt ruột.

"Sao còn chưa tới?" Công Tôn Trường Sách phát ra cấp thiết nói nhỏ.

Hắn lúc này mới ý thức tới, nguyên lai dày vò địch nhân không tới mang đến, thế mà so với tới lại càng khiến người ta khó có thể chịu đựng.

Phong Ngọc Yên trong lòng cũng cảm giác một tia kỳ quái.

Đó là một loại cảm giác không lý do, liền giống như có thứ gì đó bị sai lầm.

Hồi tưởng lại ban ngày Ninh Dạ đáp lại, Phong Ngọc Yên cảm thấy bản thân thật giống quên cái gì.

Nhìn hướng Ninh Dạ, liền thấy Ninh Dạ vẫn như cũ bình tĩnh ngồi, trên mặt thế mà lộ ra ý cười thần bí.

Nụ cười này khiến Phong Ngọc Yên có loại cảm giác sởn cả tóc gáy.

Không đúng!

Ninh Dạ có quỷ!

Tựa như chú ý tới Phong Ngọc Yên nhìn kỹ, Ninh Dạ nhìn hướng Phong Ngọc Yên.

Hắn nói: "Ngươi phát hiện có vấn đề rồi? Nghĩ rõ ràng chưa?"

Phong Ngọc Yên giật mình nhìn hắn.

Ninh Dạ cười cười: "Còn chưa nghĩ rõ ràng?"

Phong Ngọc Yên thân thể mềm mại khẽ run: "Ngươi nói cho ta những việc kia không phải muốn cùng ta hòa giải, ngươi là đang lợi dụng ta? Ngươi đến cùng có cái mưu đồ gì?"

Ninh Dạ lạnh nhạt nói: "Nhạc Lăng Không bọn họ, hiện tại chính tại Linh Lung Tháp, đúng không? Lá gan cũng là rất lớn, vì cơ hội thắng lợi cuối cùng này, thế mà không tiếc cuốn vào trong chiến đấu của Vô Cấu đại năng. Bất quá đáng tiếc a, có một số việc nhất định phải khiến bọn hắn thất vọng rồi."

Cái gì?

Phong Ngọc Yên run rẩy trong lòng, liền ngay cả mấy người Hà Nguyên Thánh, Lao Huyền Minh, Minh Tứ Dã cũng không rõ nhìn hắn.

Minh Tứ Dã đang muốn nói gì đó, Ninh Dạ nhấc lên ngón tay: "Suỵt!"

Một tiếng ‘suỵt’ này mang theo tư thái cự độ trêu đùa, nhưng đồng thời cũng là đang khiến chúng nhân ngưng thần lắng nghe.

Nhưng kỳ thực căn bản không cần cẩn thận nghe.

Bởi vì động tĩnh tiếp sau đó phát sinh to lớn như thế, dẫn đến trong nháy mắt liền truyền khắp toàn thành.

Oanh!

Cuồng dã bạo liệt chi thanh tại thiên không Lạc thành nổ vang.

Chúng nhân xông ra đại sảnh, liền nhìn thấy ở xa thiên không đã xuất hiện ngũ sắc lưu quang hoa thải, thình lình chính là phương hướng Linh Lung Tháp.

Nhìn khí thế kia, rõ ràng là tồn tại cấp bậc Vô Cấu đại năng giao thủ.

"Làm sao lại?" Phong Ngọc Yên run giọng.

Nếu đã là cách làm điệu hổ ly sơn, vậy rõ ràng cần phải trước tiên công Công Tôn thế gia, sau đó mới hạ thủ với Linh Lung Tháp.

Tại sao nhưng lại là Linh Lung Tháp bên kia đánh lên trước rồi?

Phong Ngọc Yên chưa có minh bạch, lại nghe thấy một trận tiếu thanh cuồng phóng: "Hà Nguyên Thánh, Phong Ngọc Yên, các ngươi quả nhiên đều ở chỗ này. Rất tốt, rất tốt! Hôm nay liền dùng các ngươi, để tế anh linh của Lạc Đông Du cùng Khâu Mộng Sơn đi!"

Nói một cái già thiên đại thủ đã lăng không đè xuống.

" Trịnh Ngọc Huy?" Phong Ngọc Yên liếc mắt đã nhìn ra, người tới bất ngờ là một trong bảy vị đại đô sứ của Yên Vũ Lâu những Trịnh Ngọc Huy, tồn tại nổi danh cùng Khâu Mộng Sơn, Lạc Đông Du.

Cường nhân như vậy, coi như tất cả mọi người ở đây gộp lại cũng không thể nào là đối thủ.

Nhưng vào lúc này, lại là một tiếng trường ngâm to rõ vang lên, hoa lệ phong mang ngăn trở bát thiên thủ của Trịnh Ngọc Huy, sau đó là một cái minh lãng thanh âm treo cao: " Trịnh Ngọc Huy, chưởng giáo chi tử của bản phái, cũng là thứ ngươi có thể động?"

Vô tận hào quang đột nhiên thăng khởi, đã đem hạ phương toàn bộ bao bọc lại.

Từng đạo từng đạo pháp thuật hồng lưu đột nhiên xuất hiện, đã hướng chân trời tuôn tới, xuất hiện một thân hình vĩ đại như núi, thình lình chính là Phong Đông Lâm.

"Cha!" Phong Ngọc Yên không nghĩ tới thế mà là nàng cha tự thân tới rồi.

Phong Đông Lâm quay đầu lại trừng mắt nhìn con gái một cái: "Xú nha đầu, xem chuyện tốt ngươi làm, quay đầu lại sẽ cùng ngươi tính sổ!"

Phong Ngọc Yên lần này đã triệt để minh bạch.

Nàng trừng mắt nhìn Ninh Dạ: "Chúng ta mới là mồi nhử?"

Ninh Dạ nghiêm túc gật đầu: "Ngay từ đầu ta đã nói với ngươi, Yên Vũ Lâu muốn tìm về bãi, nhất định phải tìm mục tiêu có giá trị nhất. Mà tại trong Lạc thanh này, mục tiêu có giá trị nhất, kỳ thực chính là hai vị a! Đa tạ hai vị theo sát ta, mới khiến Ninh Dạ ta có cơ hội biểu hiện bản thân."

Chương 61 : Tử Giới Dung Lô

Chương 61: Tử Giới Dung Lô

Mục tiêu có giá trị nhất là bản thân!

Phong Ngọc Yên cùng Hà Nguyên Thánh làm sao cũng không nghĩ tới, nguyên lai sự tình thế mà là như vậy.

Tất cả nỗ lực bọn họ làm, kỳ thực đều tại bên trong tính toán của Ninh Dạ, Ninh Dạ thậm chí cố ý tiết lộ bộ phận tình báo, chính là muốn đem đám người Nhạc Lăng Không, Dương Tử Thu điều đi.

Nhưng sớm trước lúc này, hắn liền an bài xong tất cả.

Phong Ngọc Yên ngơ ngác nhìn Ninh Dạ: "Từ Cửu Cung Sơn đến chỗ này, cho dù bằng vào tu vi của cha ta, cũng cần chí ít một ngày hai đêm, nói cách khác ngươi tại trước lúc đó liền thông báo cha ta? Nhưng ngươi là hôm qua mới đến!"

Ninh Dạ gật đầu: "Trên thực tế, trước khi ta rời đi Cửu Cung Sơn, đã mời Phong điện tự thân xuất mã."

"Cái gì?" Phong Ngọc Yên quả thực không thể tin vào tai của mình: "Ngươi làm sao có khả năng biết từ sớm như vậy?"

"Ta không biết, nhưng chuyện đó không trọng yếu, bởi vì lấy tổn thất của Yên Vũ Lâu cùng tác phong của bọn họ, chỉ cần bọn họ phát hiện hai vị sẽ xuất hiện ở nơi đó, liền không có lý do không nghĩ tới cái này. Vì vậy ta không thể không làm thiết tưởng xấu nhất. . . Có một số việc không cần biết được từ trước, chỉ cần dựa theo lẽ thường suy luận một thoáng là được."

Lao Huyền Minh đã minh bạch: "Vì vậy kế hoạch ban đầu của Yên Vũ Lâu xác thực không phải Phong đại tiểu thư cùng Hà đại thiếu, thế nhưng bọn họ đến, như vậy mục tiêu liền tự nhiên chuyển biến."

"Không sai." Ninh Dạ hồi đáp.

"Như vậy nói cách khác. . ." Lao Huyền Minh phản ứng lại.

"Đúng, bọn họ hẳn là còn có một cái mục tiêu, một cái mục tiêu nguyên bản đã có."

"Là cái gì?" Mọi người cùng nhau hỏi.

Ninh Dạ đồng tình nhìn bọn họ: "Các ngươi không phải đã nhìn thấy sao?"

Linh Lung Tháp!

Mục tiêu nguyên bản của Yên Vũ Lâu xác thực chính là Linh Lung Tháp.

Chỉ bất quá cùng bọn họ suy đoán bất đồng, mục tiêu của Yên Vũ Lâu không phải cướp đi Linh Lung Tháp.

Một cái cơ sở trận pháp của Lạc thành, Yên Vũ Lâu cũng không hi hãn.

Bọn họ còn có mục đích càng hiểm ác.

Sau một khắc liền nhìn thấy Lạc thành tứ phương quang hà vạn đạo, cùng bắn lên trời.

"Lạc thành đại trận!" Công Tôn Trường Sách ngạc nhiên.

Lạc thành đại trận thế mà vào lúc này phát động.

"Không đúng, là nghịch chuyển đại trận!" Công Tôn Vô nhưng kêu lên.

Đại trận thủ hộ của Lạc thành vốn là đối ngoại, nhưng thời khắc này lại là tại đối nội phát huy tác dụng.

Mà theo trận pháp này khởi động, liền thấy huyết sắc yên vân mạn quyển, đã toàn diện bao lại Lạc thành, chậm rãi lạc hướng hạ phương.

"Tử Giới Dung Lô?" Lần này liền Ninh Dạ đều chấn kinh rồi.

Khiến Công Tôn Dạ Công Tôn Điệp ra tay với Cửu Sứ, xác thực đến từ hắn bày ra, mục đích là để hắn được ra ngoài.

Vì thế Ninh Dạ thụ ý Công Tôn Dạ, hướng Yên Vũ Lâu đề nghị, lấy Công Tôn thế gia làm mồi, hấp dẫn một ít người của Hắc Bạch Thần Cung tới, lại lạnh lùng hạ sát thủ, làm trả thù.

Trong này mục tiêu chủ yếu là bản thân Ninh Dạ.

Thế nhưng Hà Nguyên Thánh cùng Phong Ngọc Yên gia nhập, lại khiến cho tất cả xuất hiện biến hóa.

Mấu chốt nhất chính là, Yên Vũ Lâu không thể nào hoàn toàn thụ hắn bài bố.

Công Tôn Dạ có thể đề xuất kiến nghị, nhưng Yên Vũ Lâu cũng có thể có kế hoạch của chính mình.

Vì vậy bọn họ sửa chữa bộ phận đề nghị của Công Tôn Dạ, gắng đạt tới tối đa hóa lợi ích cho lần hành động tại Lạc thành này.

Chỉ là kế hoạch này đến cùng là cái gì, Công Tôn Dạ cũng không biết, vì vậy Ninh Dạ cũng không biết.

Nhưng hiện tại Ninh Dạ đã biết.

Thế mà là Tử Giới Dung Lô.

Tử Giới Dung Lô là một loại pháp môn cực kỳ ác độc thời kỳ thượng cổ, lúc trước sáng pháp này giả, vì luyện một thần vật, càng đem hết thảy dân chúng của trọn một tòa thành thị đồng thời luyện hóa, cuối cùng trở thành một kiện sát lục chí bảo sát khí trùng thiên.

Pháp này bởi quá thương thiên hòa, vì vậy sớm bị tiên giới cấm dùng, lại không nghĩ rằng lại bị Yên Vũ Lâu dùng tới, hơn nữa là dùng tại Mặc châu.

Không nghi ngờ chút nào, đây là từ Mộc Khôi Tông luyện hóa Ác Niệm Sát Cốt chiếm được linh cảm.

Mất đi Tri Vi Giới, Yên Vũ Lâu liền phải luyện lại một kiện thần vật, Công Tôn Dạ một chuyện, liền khiến bọn hắn khởi tâm, thẳng thắn mượn cơ hội này luyện hóa Lạc thành.

Biết được thủ đoạn của Yên Vũ Lâu thế mà tàn nhẫn như vậy, Ninh

Dạ cũng không khỏi run rẩy lên.

Danh môn đại phái này từng cái từng cái ra vẻ đạo mạo, thực tế lại không một đồ tốt, tất cả đều là ăn tươi nuốt sống.

Bách tính trong Lạc thành này, có thể đều là vô tội a!

Mấu chốt nhất chính là, Ninh Dạ cảm thấy việc này cùng mình có quan hệ.

Nếu như không có kế hoạch của hắn, có lẽ căn bản sẽ không có cử chỉ luyện hóa toàn thành hiện tại.

Ninh Dạ không phải thánh nhân, nhưng cũng không muốn làm tội nhân.

Nếu như một vị đại năng chạy đến nơi khác đi luyện hóa một tòa thành thị, hắn tuy rằng đồng tình, nhưng sẽ không tự trách.

Thế nhưng Lạc thành không được!

Tao ngộ của người ở đây, cùng hắn có trực tiếp liên quan!

Ta không giết Bá Nhân, Bá Nhân vì ta mà chết!

Vô luận thế nào không thể để cho tai nạn này vì bản thân mình mà xảy ra.

Nghĩ tới đây, Ninh Dạ đã nói: "Tuyệt không thể để bọn hắn thành công, nhất định phải lập tức ngăn cản."

Lao Huyền Minh tức giận nói: "Hiện tại còn nói gì ngăn cản, mau mau rời thành thoát thân đi!"

Loại thủ bút này là đại năng xuất thủ, không phải loại thực lực như bọn họ có thể ngăn cản, Lao Huyền Minh chỉ muốn nhanh chạy ra ngoài, không nên làm tế phẩm là tốt rồi.

"Không, thời gian còn kịp." Ninh Dạ đã kêu lên: "Người Yên Vũ Lâu đến là Trịnh Ngọc Huy cùng Phong Trung Túc, bọn họ đã phân biệt bị Đông Kỳ Sứ cùng Phong điện cuốn lấy, Tử Giới Dung Lô trận pháp tuy rằng khởi động. Nhưng nơi này đến cùng không phải địa bàn của Yên Vũ Lâu, không thể nào thong dong bố trí. Ta hơi biết trận pháp, chỉ cần chúng ta tìm tới mắt trận, đem nó loại bỏ, liền có thể cứu chúng nhân trong nước lửa!"

Lần này Lao Huyền Minh cũng không theo hắn rồi: "Thất bại nhất định phải chết! Thời gian không nhiều, muốn đi ngươi đi, lão phu thứ không phụng bồi!"

Nói đã hướng ra phía ngoài chạy đi.

Không chỉ có hắn, đám người Minh Tứ Dã Công Tôn Trường Sách lôi kéo Hà Nguyên Thánh Phong Ngọc Yên đồng thời hướng ra phía ngoài chạy, hiển nhiên đều không có ý tứ vì Lạc thành hiến thân.

Ninh Dạ mắt lạnh nhìn bọn họ, trong lòng hừ khẽ, lặng yên phát động Khi Thiên Thuật, nhưng là dùng đối với Hà Nguyên Thánh.

Hà Nguyên Thánh trong lòng hoảng hốt, chỉ thấy phía trước có đường, hoảng sợ hô lớn cuồng bôn, chỉ là không phương hướng mình chạy trốn không phải ngoài thành, mà là trong thành.

Minh Tứ Dã kinh hãi, đang muốn cướp lại Hà Nguyên Thánh, đã thấy chỗ tối một phiến u ám chi huy tràn tới, ngăn cản hắn.

"Công Tôn Dạ!" Minh Tứ Dã rống to.

Tiếng cười của Công Tôn Dạ đã hắc hắc truyền đến, Ngũ Dương Phiên cuốn động, tất cả mọi người đều bị hắn cản trở, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hà Nguyên Thánh đi vào hắc ám.

Chúng nhân sốt sắng, Ninh Dạ đã kêu lên: "Mau cứu đại thiếu!"

Đã đuổi theo Hà Nguyên Thánh lao xuống, kì thực là khống chế Hà Nguyên Thánh hướng phương hướng Linh Lung Tháp lao nhanh.

Ninh Dạ đối với Tử Giới Dung Lô cũng không tính quen thuộc, bất quá trận này chính là mượn Lạc thành thủ hộ chi trận đảo ngược lại mà thành, vì vậy phương pháp phá giải đơn giản nhất chính là hủy diệt Linh Lung Tháp, khiến trận pháp tự tan.

Bất quá muốn làm được điểm ấy cũng không dễ dàng.

Phía trên Linh Lung Tháp, hai vị đại năng đang điên cuồng đối oanh.

Một cái là Yên Vũ Lâu Phong Trung Túc, một cái là Đông Kỳ Sứ Quân Bất Lạc.

Hai người này đều là lấy thân pháp huyền ảo mà xưng, tinh thông độn pháp, trong thiên không chỉ thấy quang ảnh lấp loé, pháp triều mãnh liệt, nhưng từ đầu đến cuối không thấy giao thủ chi nhân.

Ẩn tại phong, nặc tại ám, vô hình vô ảnh, sát cơ vô hạn.

Chỉ là thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng cười nham hiểm của Phong Trung Túc: "Tử Giới Dung Lô đã phát động, hủy diệt Linh Lung Tháp là bảo vệ được Lạc thành. Quân Bất Lạc, ngươi không dự định thử một lần sao?"

Quân Bất Lạc ‘hắc’ một tiếng, lại hoàn toàn không để ý tới.

Hắn xác thực có thể làm như thế, nhưng không thể nghi ngờ sẽ cho Phong Trung Túc cơ hội đánh lén chính mình.

So với bản thân, một cái Lạc thành lại tính là cái gì?

Chương 62 : Linh Lung Tháp (thượng)

Edit 1/2
Chương 62: Linh Lung Tháp (thượng)

Trong Linh Lung Tháp, đám người Nhạc Lăng Không, Dương Tử Thu đã nhìn choáng váng.

Tử Giới Dung Lô vừa khởi, tất cả mọi người trong thành đều thành tế phẩm, ý thức được điểm này, bọn họ nào còn dám dừng lại, dồn dập hô to hướng ra phía ngoài cuồng bôn.

Chỉ là vừa mới chạy được không bao xa, liền thấy Hà Nguyên Thánh hô to gọi nhỏ xông lại.

"Hà thiếu?" Bốn người dại ra.

Vào lúc này ngươi chạy vào trong thành là có ý gì?

Đang muốn đặt câu hỏi, đã thấy Ninh Dạ cũng xông lại nói: "Hà thiếu muốn đẩy ngã Linh Lung Tháp, phá hoại đại trận! Các ngươi còn không mau mau cùng lên?"

Cái gì?

Mọi người nghe được kinh hãi.

Hữu tâm không đi, Ninh Dạ đã nói: "Kẻ nào dám vất bỏ Hà thiếu, giết không tha!"

Trong lòng mọi người kinh hãi.

Nếu thật đem Hà Nguyên Thánh bỏ ở chỗ này mặc kệ tự mình chạy, vậy cho dù ra khỏi thành cũng là tình thế chắc chắn phải chết.

"Không kịp!" Nhạc Lăng Không cả giận nói.

"Không, kịp!" Ninh Dạ chỉ thiên không nói: "Huyết vân lăng không, địa hỏa phần thành, tử giới tế luyện, vạn linh quy nhất. Hiện tại Tử Giới Dung Lô chỉ tới tầng thứ nhất, chưa đi tới bước cuối cùng, chỉ cần chưa tới mức độ ‘vạn linh quy nhất’, liền còn có cơ hội. Chúng ta chí ít còn có nửa canh giờ, thời gian lâu như vậy, còn sợ không đẩy ngã được Linh Lung Tháp sao?"

Nghe nói như thế, trong lòng mọi người nổi lên hi vọng.

Nguyên lai còn có nửa cái canh giờ đây?

Vậy xác thực có thể.

Đương nhiên bọn họ không có nghĩ tới Ninh Dạ đang lừa bọn họ.

Huyết vân lăng ,không địa hỏa phần thành, tử giới tế luyện, cùng vạn linh quy nhất xác thực là bốn cái quá trình của Tử Giới Dung Lô, bất quá vậy không có nghĩa là phải đến bước cuối cùng mới sẽ chết.

Huyết vân lăng không là vì xâm, xâm nhiễm bát phương, vô khổng bất nhập, tỏa không phong cấm, đoạn tuyệt đường về.

Vì vậy bước đầu tiên này là xâm nhiễm cùng phong cấm, nếu như không thể tại trước khi bước ‘huyết vân lăng không’ này toàn diện hoàn thành rời khỏi, liền sẽ rất khó rời đi.

Mà ‘địa hỏa phần thành’, sẽ khiến cho toàn thành rơi vào tai nạn, vào lúc này liền bắt đầu chết người, chỉ bất quá tu tiên giả đại để còn có thể chống đỡ, chết chỉ là bình dân bách tính.

Một khi đến mức độ ‘tử giới tế luyện’, liền ngay cả tu tiên giả cũng không thể chống đỡ.

Cho tới ‘vạn linh quy nhất’, đó bất quá là một bước luyện bảo cuối cùng, vô luận được hay không được, đều cùng người chết không quan hệ.

Vì vậy bọn họ căn bản không có nửa canh giờ, mà là chỉ có thời gian một chén trà, sau đó trong thành liền sẽ bắt đầu chết người.

Thời khắc này mọi người đuổi theo Hà Nguyên Thánh lại trở về Linh Lung Tháp.

Hà Nguyên Thánh chạy đến chỗ này, trước mắt là một mảnh sáng sủa rộng rãi, cảm giác mình đã chạy ra khỏi thành, rốt cục thở phào một hơi.

Nhưng mà sau một khắc cảnh tượng trước mắt đột biến, hắn phát hiện bản thân thế mà là ở bên Linh Lung Tháp, hoảng hốt thất thanh: "Đây là chuyện gì? Ta làm sao ở chỗ này?"

Chỉ là thanh âm của hắn lại bị Ninh Dạ nhấn chìm: "Nhanh, công kích Linh Lung Tháp, dỡ xuống Bát Bảo Lưu Ly Châu!"

Hà Nguyên Thánh ngạc nhiên ngoảnh lại, liền thấy một nhóm lớn người đã dồn dập hướng tới Linh Lung Tháp xuất thủ.

Thân tháp chiếu sáng ra thủ hộ quang huy, lại là tự thân khởi động cơ chế phòng ngự, chống đỡ công kích.

Không chỉ có như vậy, đỉnh tháp lưu ly châu cũng phóng thích ra từng đạo từng đạo pháp thuật lưu quang, lại còn có thể chủ động phản kích.

Minh Tứ Dã xông lại, một kiếm chém ở trên Linh Lung Tháp, khuấy động lên liệt diễm quang huy đồng thời, tóm lấy Hà Nguyên Thánh gầm lên: "Người điên à? Chạy đến chỗ này làm cái gì?"

Hà Nguyên Thánh trố mắt ngoác mồm, nhất thời không hiểu là xảy ra chuyện gì.

Thấy hắn như vậy, Minh Tứ Dã đến đã có chút minh bạch, phẫn nộ quát: "Ninh Dạ! Có phải là ngươi giở trò quỷ?"

Lại nhìn thấy Ninh Dạ thân thể nhất trệ, ánh mắt si mê, sau đó càng xoay người một đao hướng Minh Tứ Dã bổ tới.

Minh Tứ Dã không nghĩ tới Ninh Dạ lại công kích bản thân, bị dọa cho nhảy dựng, bất quá công kích tới từ Ninh Dạ đối với hắn hoàn toàn không có uy hiếp, tiện tay một kiếm gạt đi, Phong Ngọc Yên đã đến: "Hắn bị khống chế rồi!"

Trong thiên không một trận tiếng cười như chuông bạc vang lên: "Ninh Dạ, ngươi cũng có hôm nay! Ngày hôm nay chính là ngày chết của Hắc Bạch Thần Cung các ngươi!"

"Công Tôn Điệp!" Nghe thấy thanh âm quen thuộc này, Lao Huyền Minh phát ra phẫn nộ cuồng hống.

Trên Linh Lung Tháp đã xuất hiện thân ảnh hai người, chính là Công Tôn Điệp cùng Công Tôn Dạ.

Hóa ra là nàng.

Minh Tứ Dã lập tức phản ứng lại.

Công Tôn Điệp thân là phản đồ Ma Môn, mà Ma Môn tối thiện khống tâm nhiếp hồn chi thuật, nếu như nếu như vậy, vậy tao ngộ của Hà Nguyên Thánh liền có giải thích.

Đều là bị Công Tôn Điệp khống chế!

"Tỉnh lại cho ta!" Minh Tứ Dã đã một chưởng vỗ tại sau lưng Ninh Dạ, Ninh Dạ oa phun ra một ngụm máu, ánh mắt khôi phục thanh minh, đồng thời Công Tôn Điệp cũng hừ một tiếng, lộ ra là nhiếp hồn chi pháp bị cường hành gián đoạn, liên đới nàng cũng thụ thương.

Ninh Dạ Công Tôn Điệp tâm linh tương thông, một thoáng này phối hợp thực sự là hiểu ngầm dĩ cực.

Chỉ là Công Tôn Điệp hoàn thành bản thân bàn giao, vẫn là tức giận đối với Ninh Dạ tâm ngữ nói: "Được rồi, nồi lão nương cõng cho ngươi, các ngươi mau mau phá tháp, thật không nghĩ tới Yên Vũ Lâu tàn nhẫn như thế, chuyện như vậy đều làm được."

Ninh Dạ nhưng đáp lại nói: "Không được, diễn trò phải làm nguyên bộ, ngươi nhất định phải lưu lại chỗ này, cùng Công Tôn Dạ một khởi toàn lực ngăn cản chúng ta phá tháp."

Công Tôn Điệp sốt sắng: "Tiểu tổ tông của ta Ân, Linh Lung Tháp phòng ngự không phải dễ đối phó như vậy, thời gian của ngươi không nhiều, chúng ta toàn lực ngăn cản, vạn nhất các ngươi không kịp thời phá tan, vậy chúng ta tất cả mọi người cũng phải chiết ở chỗ này."

"Không, sẽ không đâu!" Ninh Dạ đã tập trung Linh Lung Tháp: "Đừng quên ta còn có Cấn Tự Bí."

Cấn Tự Bí?

Công Tôn Điệp ngẩn ra: "Cấn Tự Bí có thể phá Linh Lung Tháp phòng ngự?"

"Không thể." Ninh Dạ hồi đáp khiến Công Tôn Điệp khí khổ.

"Bất quá phối hợp Côn Lôn Kính cùng Vấn Thiên Thuật, nhưng có thể khiến ta tìm tới nó điểm mấu chốt, sự bán mà công bội."

"Ở đâu?"

"Người ở đây quá nhiều, đại năng tồn tại, có khả năng phát hiện ta sử dụng bí thuật."

"Ta giúp ngươi!" Công Tôn Điệp đã phát động Vụ Ảnh Thiên Huyễn bí pháp, vô biên hắc vụ tịch quyển mà lên.

Công Tôn Dạ cũng đã được tin tức, toàn lực thôi thúc Ngũ Dương Phiên, oán nữ sát hồn thê lệ tiêm tê, trong nháy mắt đem chúng nhân bao phủ tại một màu đen kịt đám mây bên trong.

Ninh Dạ thừa cơ phát động Cấn Tự Bí, đồng thời Côn Lôn Kính tại trong Thiên Cơ Điện nhanh chóng chuyển động, một cái Ký Hồn trù thiêu đốt, Ninh Dạ toàn lực thôi diễn, Linh Lung Tháp hình ảnh tại trong gương từ từ rõ ràng.

Đúng vào lúc này, Công Tôn Điệp đột nhiên phát ra a một tiếng kêu thảm.

Trong hắc vụ, Lao Huyền Minh đã phát ra cuồng bạo kêu gào: "Chết đi tiện nhân!"

Càng là Lao Huyền Minh vào lúc này kích trúng Công Tôn Điệp, hắn càng không có thụ hắc vụ ảnh hưởng.

Lao phủ huyết án sau khi, Lao Huyền Minh một mạch tìm kiếm phá Công Tôn Điệp Vụ Ảnh Thiên Huyễn bí pháp, chờ đợi chính là thời khắc này.

Liền ngay cả Minh Tứ Dã Công Tôn Trường Sách đều Vạn Pháp cảnh chi nhân đều bị Công Tôn Dạ Công Tôn Điệp liên thủ rơi vào cô lập lúc, Lao Huyền Minh lại trở thành duy nhất không bị ảnh hưởng chi nhân. Hắn cũng là nham hiểm hạng người, làm bộ bị mê hoặc, càng vào lúc này phát khởi đánh lén.

Công Tôn Điệp không nghĩ tới sẽ có này, lập tức thụ thương.

Một kích thành công, Lao Huyền Minh đã toàn lực phát động công kích.

Hai người bọn hắn đều là Hoa Luân cảnh, nhưng Lao Huyền Minh Hoa Luân đỉnh phong, Công Tôn Điệp bất quá trung kỳ, mấu chốt nhất Công Tôn Điệp cường không ở chiến lực, mà tại ẩn nấp đào dật, chính diện quyết đấu hoàn toàn không phải là đối thủ.

Nàng nếu như hiện tại đi tới còn kịp, nhưng lại muốn duy trì Vụ Ảnh Thiên Huyễn, thế mà tử cắn răng bạc không chịu lùi lại, kết quả liền là bị Lao Huyền Minh liên tục kích trúng, lúc trước trọng thương.

"Chết đi!" Lao Huyền Minh đã cười gằn hô to, ngưng tụ vô tận lực lượng một quyền đã đánh về Công Tôn Điệp.

Ninh Dạ biết không tốt, thôi diễn đã đến thời khắc cuối cùng, vô pháp xuất thủ, một khắc đó Ninh Dạ trong lòng tất cả ý nghĩ lóe qua, cuối cùng chỗ vỡ hét to: "Nàng là con gái ngươi!"

Chương 63 : Linh Lung Tháp (hạ)

Chương 63: Linh Lung Tháp (hạ)

Cái gì?

Lao Huyền Minh ngẩn ra, một kích thế tại tất đắc này, lại không oanh tiếp được nữa.

Một trương dung nhan quen thuộc phù hiện lên trong lòng, cùng Công Tôn Điệp tướng mạo trùng điệp, trong khoảnh khắc đó, Lao Huyền Minh thân thể kịch chấn, run giọng nói: "Ngươi là. . ."

Công Tôn Điệp phấn diện hàm sát: "Ninh Dạ, ngươi đáng chết!"

Lần này không phải diễn kịch.

Đối với Công Tôn Điệp mà nói, nàng tình nguyện chết, cũng không muốn bị nhận thân.

Trong thê lệ tiêm tê, Công Tôn Điệp thế mà thu lấy Vụ Ảnh Thiên Huyễn, hết thảy vụ khí hóa thành một đạo lưu quang đánh về phía Lao Huyền Minh.

Lao Huyền Minh thế mà phản ứng gì cũng không có, tùy ý một chiêu này kích trúng tự thân.

Hắn nhìn Công Tôn Điệp, trên mặt xuất hiện một tia cay đắng ý cười: "Ta sớm nên nghĩ đến. . . Sớm nên nghĩ đến. . ."

Oanh Oanh Oanh Oanh!

Cuồng dã oanh kích vô tình đánh vào trên người Lao Huyền Minh, Lao Huyền Minh bị đánh đứt gân nứt xương, nhưng trong lòng đã vô sinh ý, chỉ là lão lệ chảy dài: "Báo ứng. . . Đây chính là báo ứng của ta. . ."

"Chết!" Công Tôn Điệp tiêm khiếu, lần này đến phiên nàng muốn phát khởi công kích trí mạng đối với Lao Huyền Minh rồi.

Nhưng ngay tại một khắc đó, tay của nàng lại bị ngăn trở.

Là Công Tôn Dạ.

Vung nhẹ ống tay áo, Công Tôn Dạ thở dài nói: "Nguyên lai hắn chính là cái tiểu nhân ân đền oán trả hại chết mẹ ngươi năm đó. . . Bất kể nói thế nào, ngươi chung quy là con gái của hắn, không thể giết cha, chuyện này vẫn là để ta làm đi."

Nói đã búng một ngón tay, chính nhập trong đầu Lao Huyền Minh, trên trán Lao Huyền Minh lập tức mở ra một cái đại động, liền như vậy tự không trung té xuống.

Khi chết trên mặt càng là một phiến vui vẻ.

Minh Tứ Dã nhìn thấy cơ hội, đã cùng Công Tôn Trường Sách, đám người Công Tôn Vô đồng thời hướng Công Tôn Dạ phát động công kích, chân trời Quỷ Đao tái hiện, lại là Trần Khánh Nguyên cũng tới.

Ninh Dạ lại hô lên: "Phá tháp quan trọng, ta tìm tới điểm mấu chốt rồi!"

Nói tóm lấy Hà Nguyên Thánh, đem hắn đột nhiên hướng về trên Linh Lung Tháp ném đi.

Động tác này đem mọi người dọa đến hồn phi phách tán.

Này Linh Lung Tháp nhưng mà tự mang phản kích, ngươi đây là muốn giết hắn sao?

Minh Tứ Dã bị ép thu kiếm, chụp vào Hà Nguyên Thánh: "Ninh Dạ ngươi muốn chết!"

Có thể hắn còn là chậm một bước, liền thấy Hà Nguyên Thánh đã khoa tay múa chân va vào pháp thuật kích lưu của Linh Lung Tháp, nhưng một mực không bị bất cứ thương tổn gì, càng là trực tiếp va vào trên tháp.

"Đây là. . ." Hà Nguyên Thánh kinh ngạc nhìn bốn phía.

Bên cạnh đâu đâu cũng có pháp thuật lưu quang, thiên chỗ hắn đứng, một chút việc đều không có.

Ninh Dạ đã kêu to: "Hà thiếu! Vị trí dưới thân ngươi chính là điểm yếu của cấm chế Linh Lung Tháp, toàn lực công kích, là phá được tháp!"

Hà Nguyên Thánh có chút trì độn, còn đang ngẩn người.

Bỗng đại địa rung chuyển, một đạo cột lửa từ dưới nền đất dâng lên.

"Địa hỏa phần thành!"

Mọi người đồng thời cao giọng thét lên.

Lại là Tứ Giới Dung Lô đã chính thức tiến vào giai đoạn thứ hai, giai đoạn địa hỏa phần thành.

Theo lòng đất liệt diễm này phun trào, một ít dân chúng vô tội bị đánh trúng, tại chỗ hóa thành tro tàn.

"Nhanh!" Ninh Dạ hô to: "Còn không động thủ liền đều phải chết ở chỗ này rồi!"

Hà Nguyên Thánh như mộng sơ tỉnh, cắn răng một cái hướng tới tự thân ở phía dưới đánh tới.

Chỉ là cấm chế kia cho dù là điểm bạc nhược, vẫn như cũ cứng rắn cứng cỏi, một đòn bên dưới, càng không phá được.

Phong Ngọc Yên cả giận nói: "Tìm tới điểm bạc nhược làm sao lại để hắn đi làm? Tùy tiện đổi người khác không tốt sao?"

Ninh Dạ trả lời: "Bởi vì hắn thích hợp nhất. Thực lực quá mạnh, xúc động xung quanh, sẽ trực tiếp ảnh hưởng chu vi cấm chế, công kích nơi này. Thực lực quá yếu, thì vô pháp lay động cấm chế. Nếu muốn nhanh chóng phá cấm, nhất định phải là tu vi thấp mà chiến lực cường."

Tu vi thấp mà chiến lực cường?

Đó chẳng phải chính là ngươi sao?

Chúng nhân không rõ.

Ngược lại là Minh Tứ Dã hơi hơi động dung.

Không sai.

Không suy nghĩ ẩn giấu thực lực, thật muốn nói chiến lực siêu việt tu vi, kỳ thực vẫn chính là Hà Nguyên Thánh.

Bởi vì hắn là chưởng giáo chi tử.

Cứ việc hàng này không được điều lợi hại, lá gan cũng tiểu, không hề đấu chí, nhưng hắn đến cùng là con trai của Hắc Bạch Tử Hà Sinh Mặc.

Coi như là cường hành quán thâu, Hà Sinh Mặc cũng sẽ truyền vào cho hắn đầy đủ thủ đoạn tuyệt học.

Bất quá những thứ tiên pháp thần thông này tại đại đa số thời điểm, Hà Nguyên Thánh căn bản không có cơ hội vận dụng, cũng không cái kia quyết đoán.

Nhưng ở thời khắc mấu chốt này, Hà Nguyên Thánh đối diện cũng không phải đối thủ cường đại, mà chỉ là một bức tường, lại chân chính có không gian cho hắn phát huy.

Trong khoảnh khắc đó, tất cả mọi người đều tập trung Hà Nguyên Thánh.

"Hà thiếu, tất cả liền nhìn ngươi rồi!" Chúng nhân đồng thời hô to.

Đây là lần đầu tiên, Hà Nguyên Thánh được người coi trọng như vậy.

Hắn phản ứng đầu tiên là run lên một cái: "Ta. . . Ta không được."

"Không! Ngươi có thể!" Ninh Dạ nhìn thẳng Hà Nguyên Thánh, đã lần nữa phát động Khi Thiên Thuật.

Chỉ là lần này, hắn vô dụng huyễn thuật lừa dối hắn, mà chỉ là bảo hắn hồi tưởng lại đã từng chuyện cũ.

Hồi tưởng lại phụ thân chỉ tiếc mài sắt không nên kim, hồi tưởng lại người ngoài lén lút khinh thường, hồi tưởng lại bản thân cũng đã từng có lăng vân tráng chí, nhưng vẫn tại thực tế tàn khốc bên trong thua trận.

Ninh Dạ không biết quá khứ cụ thể của hắn, nhưng coi như không biết, cũng có thể đoán được.

Bất kỳ một người trẻ tuổi, đều miễn không được sẽ có chí hướng, sẽ có lý tưởng, nhưng vẫn tổng nhân các loại hiện thực nguyên nhân mà thất lạc, thất ý, thậm chí đồi tang, bỏ cuộc.

Hà Nguyên Thánh lại càng là điển hình trong này.

Cho dù là cái gia hỏa này hỗn đản mấy, Ninh Dạ cũng nhìn ra sâu trong nội tâm cái gia hỏa này tiềm tàng bất đắc dĩ.

Ai cũng hi vọng được người thừa nhận, ai cũng hi vọng được người tán thành.

Ngươi cái gọi là da mặt dày, kỳ thực cũng là bỏ cuộc lúc vô lực đối diện.

Hà Nguyên Thánh làm chưởng giáo chi tử, tu hành vô dụng, mỗi ngày bị cha hắn mắng, nhân sinh sớm không còn tự tin. Nhưng một phương khác, người phía dưới a dua nịnh hót, lại dưỡng thành hắn tự đại.

Đặc tính cực độ tự ti cùng tự đại mâu thuẫn , dẫn đến tác phong tự bạo tự khí hoành hành bá đạo của hắn (*tự khí = bỏ cuộc).

Sâu trong nội tâm, làm sao lại không muốn làm một phen đại sự?

Chỉ là không ai cho hắn cơ hội này.

Nhưng hiện tại, Ninh Dạ cho hắn.

Ninh Dạ không phải không có lựa chọn khác, nhưng hắn cuối cùng vẫn là lựa chọn Hà Nguyên Thánh.

Không chỉ có là bởi vì hắn xác thực thích hợp, cũng bởi vì hắn nguyên bản liền dự định cho Hà Nguyên Thánh một ít ngon ngọt.

Ngự người chi thuật, thủ tại ngự tâm.

Phải khiến hắn sợ, khiến hắn phục, còn phải khiến hắn hỉ.

Sợ cùng phục, thông qua giáo huấn cùng đánh cược, Ninh Dạ gần như làm được, nhưng còn muốn lấy lợi dụ.

Nhưng Hà Nguyên Thánh là chưởng giáo chi tử, cái gì lợi có thể dụ hoặc hắn?

Chính là trước mắt.

Hi vọng!

Tán thành!

Gánh nặng!

Bây giờ tính mệnh của toàn bộ người dân Lạc thành tại trên vai hắn, phần lớn tu tiên giả tính mệnh tại trên vai hắn.

Chỉ có hắn có thể làm được.

Chỉ có hắn có thể làm tốt!

Mà thời khắc này, Ninh Dạ càng làm cho hắn hồi tưởng lại cái kia từng bị không để ý tới thống khổ, kích phát nội tâm hắn tôn nghiêm.

Hết thảy đã từng giấc mơ tại một khắc này phục sinh, Hà Nguyên Thánh chiến chí trong lòng bắn ra.

Hắn Ngao một cổ họng cuồng hống: "Ta có thể!"

Theo tiếng gầm này, Hà Nguyên Thánh thân thể mập mạp thế mà dũng động ra chảy xiết khí lưu, cuồng dã gào thét, tịch quyển lượn vòng, cái kia một thân thịt béo càng từ từ biến thành trang thạc cơ nhục, hình thành vĩ đại thân thể, hậu não xuất hiện một vòng ấn vàng, hai tay xuất hiện kim sắc hộ tí, dưới chân xuất hiện vân lý kim ti ngoa, sau đó hướng tới hạ phương thân tháp từng quyền từng quyền cuồng dã nổ ra.

"Bất Diệt Kim Cương Thể, Phá Ngục Long Lực, Toái Tinh Thần Quyền, Phạm Thiên Ấn, Bộ Thần Ngoa, Cương Sát Hộ Thủ. . ." Minh Tứ Dã kinh hô thành tiếng.

Hảo gia hỏa, tiểu tử này thế mà một thoáng dùng ra Hắc Bạch Thần Cung nhiều loại tiếng tăm lừng lẫy cường lực tiên thuật, pháp bảo, then chốt lại còn có thể đồng thời vận dụng. . . Ninh Dạ nói không sai, hàng này thực lực kỳ thực rất mạnh, chỉ là chính hắn tới nay cũng không biết.

Oanh Oanh Oanh Oanh! ! !

Cuồng bạo chi quyền oanh tạp tại trên Linh Lung Tháp, Hà Nguyên Thánh đem hết thảy lực lượng của chính mình đều trút ra ngoài.

Yên tĩnh!

Yên tĩnh như chết.

Không thành công?

Mọi người đang tự ngạc nhiên, liền thấy trên Linh Lung Tháp kia hộ thể quang huy đột nhiên biến mất, sau một khắc trên thân tháp đã nứt ra mảng lớn vết nứt, trong khoảnh khắc che kín thân tháp, tại trong trùng thiên liệt diễm, ầm ầm sụp đổ!

Chương 64 : Hãm hại

Chương 64: Hãm hại

Trong tiếng đổ nát Ầm Ầm, Linh Lung Tháp sụp xuống, liên đới toàn bộ Lạc thành đại trận cũng thuận theo phá nát, tiêu tán.

Địa hỏa trừ khử, huyết vân phiêu tán, thiên không lại trọng hiện sinh cơ.

"Hỗn đản!" Trong thiên không truyền đến tiếng gầm nhẹ phẫn nộ của Phong Trung Túc, hiển nhiên cũng là không nghĩ tới, đối phương vậy mà làm được tại trong thời gian ngắn như vậy phá hủy Linh Lung Tháp.

Nương theo liền là Quân Bất Lạc khẽ cười: "Làm rất đẹp."

Hắn tuy không ngại dân chúng tử vong, nhưng tốt xấu cũng là tài sản của Thần Cung, có thể không chết tự nhiên là càng tốt.

Mà đã hoàn thành một tráng cử này, Hà Nguyên Thánh cũng là thân thể lảo đảo một cái, suýt nữa rơi rụng. Minh Tứ Dã kịp thời nhảy lên, đỡ lấy Hà Nguyên Thánh, trừng mắt nhìn Ninh Dạ: "Ninh Dạ, coi như ngươi. . ."

Hắn muốn nói coi như ngươi khiến Hà Nguyên Thánh thành công phá hoại Linh Lung Tháp, thế nhưng cái tội danh khiến chưởng giáo chi tử rơi vào hiểm địa này vẫn như cũ chạy không được.

Chỉ là hắn lời còn chưa dứt, Ninh Dạ đã trường thân phi khởi, lên tiếng trường hống, Huyền Minh Thiên Thiền minh động song dực, đã đem thanh âm của hắn đưa tới toàn thành: "Yên Vũ Lâu tội ác ngập trời, mưu toan lấy Tử Giới Dung Lô luyện hóa dân chúng trong thành. May mà chưởng giáo chi tử Hà Nguyên Thánh Hà đại thiếu của chúng ta, không tiếc đặt thân vào nguy hiểm, dũng phá Linh Lung Tháp, phá huỷ Dung Lô chi trận, cứu vạn dân tại trong nước lửa! Các ngươi còn không bái tạ! ! !"

Nghe nói như thế, những bách tính Lạc thành trở về từ cõi chết kia dồn dập quỳ xuống sơn hô:

"Tạ Hà đại thiếu cứu vớt chúng ta!"

"Hà thiếu vạn gia sinh phật, nhân nghĩa thiên hạ!"

"Thảo dân chúng ta cung chúc Hà thiếu, nguyện Hà thiếu vĩnh bảo an khang, sớm ngày thành tiên!"

Dân chúng đều là dân đen, nhưng cũng đều là có nhãn lực, đặc biệt là Ninh Dạ lời cũng đã nói rõ ràng như thế, mông ngựa nên vỗ tự nhiên là phải vỗ, chỉ là chưa trải qua huấn luyện, có chút không chỉnh tề, cái gì chúc Hà đại thiếu thọ cùng trời đất, vạn tuế vạn vạn tuế… thuyết pháp gì cũng có, cũng may Hà Nguyên Thánh chưởng giáo chi tử, đến cũng xứng đáng.

Thời khắc này đứng thẳng bên trên phế tích, nhìn hạ phương vạn dân hoan hô, Hà Nguyên Thánh chưa bao giờ có đãi ngộ như thế, nhất thời càng cũng ngây ngốc rồi.

Minh Tứ Dã còn muốn chửi mắng, Hà Nguyên Thánh đã nói: "Ngươi nghe đã, ngươi nghe. . . Bọn họ đang hoan hô ta, ca tụng ta đây."

Trên mặt béo của Hà Nguyên Thánh tràn trề hưng phấn, hắn chăm chú nhìn Minh Tứ Dã: "Minh thúc, ta vừa nãy đã làm một chuyện phi thường, đúng hay không?"

Minh Tứ Dã ngẩn ngơ, cuối cùng gật đầu: "Đúng, ngươi vừa nãy làm rất tốt, đã phi thường ghê gớm."

"Chân tâm?" Hà Nguyên Thánh lời hay nghe được nhiều rồi, không dễ dàng tin tưởng nịnh nọt.

Minh Tứ Dã chỉ có thể nói: "Ngươi xem, bọn họ đều đang chân tâm cảm tạ ngươi."

Lúc này, hắn đến là có chút lý giải tâm tư của Ninh Dạ.

Hà Nguyên Thánh lại lần nữa nhìn về phương xa, nhìn cảnh tượng vô số người lít nha lít nhít quỳ xuống, quỳ bái phía xa kia, còn có cảm tạ chân thành tuôn trào ra trên mặt bọn họ, trên mặt béo cũng xuất hiện ý cười: "Thật thú vị. . . Cảm giác này. . . Thật sự rất không tệ đây."

Nghe nói như thế, Minh Tứ Dã thở dài, biết là không cần thiết trách cứ Ninh Dạ.

Nếu như nhất định nói Ninh Dạ là cường hành làm như vậy, vậy thì tương đương với xóa sạch nỗ lực của Hà Nguyên Thánh.

Hà Nguyên Thánh sẽ không thích như vậy.

Minh Tứ Dã chỉ có thể nói: "Tin tưởng chưởng giáo biết việc này, cũng sẽ vui mừng."

Hà Nguyên Thánh ngẩn ngơ: "Ngươi nói cha ta sẽ vui vẻ?"

Minh Tứ Dã gật gật đầu.

Làm chưởng giáo, Hà Sinh Mặc không hẳn lưu ý Lạc thành bách tính chết sống, thế nhưng làm phụ thân, hắn tất nhiên rất vui mừng nhìn thấy nhi tử "trưởng thành" .

Cho dù trưởng thành này không phải phương hướng hắn chờ mong, cũng tổng thực sự tốt hơn nhiều so với làm cái hoàn khố tử đệ.

Chí ít thanh danh hữu ích.

Mặt khác lần này Hà Nguyên Thánh có thể phá hủy Linh Lung Tháp, cũng là phát huy toàn bộ lực lượng của bản thân, dưới tình huống này, chiếu cố của Hà Sinh Mặc đối với nhi tử, cũng sẽ có một cái lý do danh chính ngôn thuận, sau này lại muốn thiên vị nhi tử, cũng có thể có cái thuyết pháp.

Hắc Bạch Thần Cung thích nhất chính là lấy đại nghĩa chi danh, hành bất nghĩa chi sự.

Cách làm của nhi tử cho hắn đại nghĩa chi danh, rất tốt! Rất tốt!

Nhìn thấy Hà Nguyên Thánh còn đang hưởng thụ cảnh tượng được vạn dân bái lạy này, Minh Tứ Dã cũng không quấy rối hắn, tự bay đến bên người Ninh Dạ, thấp giọng nói: "Làm rất đẹp, thế nhưng đừng trách ta không cảnh cáo ngươi. Lần sau còn dám dùng đại thiếu mạo hiểm, ta nhất định không tha cho ngươi! Đừng quên, đại thiếu có chuyện, ta cũng xui xẻo!"

Ninh Dạ nở nụ cười: "Nếu như đại thiếu không thành công, tất cả mọi người đều sẽ chết ở chỗ này."

Minh Tứ Dã hít sâu một hơi, cuối cùng hừ một tiếng không nói cái gì nữa.

Hắn cùng Ninh Dạ nguyên bản quan hệ vẫn tốt, nhưng sau lần này, trong lòng đã khó tránh khỏi khúc mắc, chỉ là chưa tới lúc phát tác hậu.

Trên bầu trời, chiến đấu đã sắp kết thúc.

Có lẽ là nhìn thấy kế hoạch thất bại duyên cớ, Phong Trung Túc cũng không có tiếp tục triền chiến, mà là nhanh chóng cùng Trịnh Ngọc Huy rời khỏi. Còn Công Tôn Dạ, Công Tôn Điệp, tại trước lúc Linh Lung Tháp sụp đổ, hai người liền đã chạy rồi.

Không có truy kích.

Thiên địa khôi phục bình tĩnh, Quân Bất Lạc cùng Phong Đông Lâm chậm rãi hạ xuống.

Đây là lần đầu tiên Ninh Dạ nhìn thấy Quân Bất Lạc, liền thấy người này thân mang cửu long bào, đầu đội ngọc hoàng quan, chân đạp thải vân ngoa, hình tượng cao quý cực điểm, xem ra liền như nhân gian quân vương.

Điều này khiến cho Ninh Dạ nhớ tới một cái truyền thuyết, thật giống Quân Bất Lạc chính là xuất thân vương gia.

Chỉ bất quá Trường Thanh cửu châu, quân quyền sa sút, vương thất uy quyền bất hiển, cái gọi là vương gia trên bản chất cũng chỉ là một đại gia tộc, đưa đến tác dụng đại quản gia cho tiên môn mà thôi.

Thời khắc này Quân Bất Lạc đi tới, sắc mặt âm u: "Vẫn là để bọn hắn chạy? Nhiều người như vậy không bắt được hai người, còn bị bọn họ giết Lao Huyền Minh, thật là một đám phế vật!"

Hắn chỉ chính là Công Tôn Dạ cùng Công Tôn Điệp.

Chúng nhân đồng thời cúi đầu không nói.

Ninh Dạ đã nói: "Hồi đông sứ, Công Tôn Dạ Công Tôn Điệp nắm trận pháp chi lợi, lại có Ma Môn Ảnh Độn Chi Thuật, chúng ta lúc đó phải tập trung lực lượng phá trận, nên không rảnh ứng đối, kính xin Đông sứ thông cảm."

Quân Bất Lạc trừng hướng Ninh Dạ: "Thật can đảm!"

Dưới một trừng mắt này, càng nổ ra bình địa phong lôi, Ninh Dạ chỉ cảm thấy một cỗ âm lãnh chi ý trực nhập thể nội, hầu như sắp đem hắn trong nháy mắt phá vỡ.

Vẫn là Phong Đông Lâm ho nhẹ một tiếng, ống tay áo vung lên: "Ngươi cần gì phải nổi giận như vậy, Ninh Dạ nói cũng là nói thật. Yên Vũ Lâu bày xuống Tử Giới Dung Lô, muốn luyện hóa Lạc thành, bọn họ có thể ngăn cản âm mưu, đã là một cái đại công."

Quân Bất Lạc hừ nói: "Nói thì nói như thế, nhưng Hắc Bạch Thần Cung ta, lúc nào có thể để cho địch nhân lui tới tự nhiên như vậy?"

Ninh Dạ liếc mắt nhìn Vô Tử Bất Lạc Dung Thành bên cạnh, liền thấy đối phương cúi đầu cũng không nói lời nào, phảng phất hoàn toàn không quen biết Quân Bất Lạc.

Trong lòng hiểu rõ, Ninh Dạ nói: "Hồi đông sứ, người của Yên Vũ Lâu nếu đã ra tay, liền không thể nào không lưu lại vết tích. Coi như không thể bắt được chủ sự giả, cũng có thể đem căn cơ của bọn họ ở chỗ này nhổ một lần."

"Ân?" Phong Đông Lâm đầy hứng thú nhìn Ninh Dạ: "Ngươi lại có chủ ý tốt gì?"

Ninh Dạ nở nụ cười: "Thuộc hạ chỉ là có một ít nho nhỏ phát hiện."

"Nói."

Ninh Dạ cũng không trả lời, mà là huýt sáo một cái.

Xa xa một người bay tới, chính là Ngự Phong, kinh hoảng quỳ gối: "Liệt Phong Môn Ngự Phong tham kiến Đông Kỳ Sứ, tham kiến Phong điện!"

Phong Đông Lâm cùng Quân Bất Lạc không biết người này đi tới là có ý gì, đồng thời nhìn Ninh Dạ.

Ninh Dạ nói: "Nói đi."

Ngự Phong lúc này mới nói: "Sau khi chiến sự nổ ra, Ninh hành tẩu giao cho tiểu nhân một cái nhiệm vụ."

"Là nhiệm vụ gì?"

"Tập trung Công Tôn gia." Ngự Phong hồi đáp.

Cái gì? Nghe nói như thế, đám người Công Tôn Trường Sách kinh hãi, đồng thời nhìn Ninh Dạ.

Quân Bất Lạc cau mày: "Ngươi phát hiện cái gì?"

Ngự Phong hồi đáp: "Công Tôn Dạ, Công Tôn Điệp, rất có thể liền ẩn thân tại bên trong Công Tôn gia."

"Ngươi nói bậy!" Công Tôn Trường Sách sốt sắng: "Công Tôn thế gia ta tuyệt đối không có cấu kết cùng Yên Vũ Lâu."

"Công Tôn tiên sinh." Ninh Dạ đã nói: "Không có ai nói ngươi cấu kết cùng Yên Vũ Lâu, nhưng mà ngươi có thể bảo đảm, ngươi không có cấu kết, gia tộc ngươi bất luận kẻ nào cũng không có cấu kết sao?"

Công Tôn Trường Sách không dám tin tưởng nhìn Ninh Dạ: "Ninh hành tẩu, ngươi vì sao phải như vậy? Ngươi lúc trước còn lên tiếng giúp ta a?"

Ninh Dạ lắc đầu: "Ta không phải giúp ngươi, ta là Hắc Bạch Thần Cung hành tẩu, ta làm việc, chỉ có thể vì Hắc Bạch Thần Cung suy nghĩ. Ngươi không nên không phục, ta cũng không phải hoài nghi ngươi, thế nhưng có một chuyện, ngươi có lẽ còn chưa ý thức được."

"Cái gì?"

"Công Tôn Dạ hận ngươi như thế, vẫn luôn muốn giết ngươi, nhưng hành động của hắn, lại vẫn đều chỉ là đang lợi dụng ngươi làm mồi dụ để thực hiện kế hoạch của Yên Vũ Lâu. Như vậy ngươi thật sự tin tưởng, hắn là loại người vì Yên Vũ Lâu mà từ bỏ báo thù kia sao?"

Nghe nói như thế, Công Tôn Trường Sách trong lòng run lên.

Ninh Dạ đã nói: "Hắn sở dĩ không có chân chính hướng ngươi báo thù, là bởi vì hắn có một cái kế hoạch báo thù càng tốt hơn."

"Kế hoạch gì?" Công Tôn Trường Sách bật thốt lên.

Ninh Dạ nở nụ cười: "Khiến gia tộc của ngươi trở thành đồng lõa của Yên Vũ Lâu."

Chương 65 : Diệt môn

Edit sơ.

Chương 65: Diệt môn

Công Tôn thế gia.

Đại gia tộc từng uy chấn Lạc thành này, chỉ là trực hệ liền có hơn ba trăm người, nô bộc quá ngàn, bây giờ lại đã đều bị giam giữ lại, quỳ dưới đất.

Tây sương phòng.

Phong Đông Lâm cùng Quân Bất Lạc đứng tại trong một gian đình viện.

Trong đình viện bày đặt một vài thứ.

Hoàng tiêu phấn, toái hồng lân, liệt diễm tán, bất tử hoa. . .

Đều là chế tác Tử Giới Dung Lô đại trận vật liệu.

Nhìn những thứ này, Công Tôn Trường Sách run run rẩy rẩy: "Phong điện, kỳ sứ, những thứ này thật sự cùng Công Tôn thế gia không quan hệ a! Nhất định là Công Tôn Dạ, Công Tôn Dạ cố ý vu oan hãm hại!"

Phong Đông Lâm cũng không để ý tới hắn, chỉ là nhìn Ninh Dạ: "Ngươi thấy thế nào?"

Ninh Dạ gật đầu: "Đây xác thực hẳn là Công Tôn Dạ vu oan hãm hại."

Công Tôn Trường Sách vui vẻ.

Thế nhưng sau một khắc Ninh Dạ lại nói: "Lại không hẳn tất cả đều là vu oan."

Quân Bất Lạc đối với Ninh Dạ hứng thú dần nùng: "Lời ấy nghĩa là sao?"

Ninh Dạ trả lời: "Công Tôn Dạ cũng coi như là tâm cơ kín đáo chi nhân, hắn hẳn là nghĩ tới đến, vu oan hãm hại đơn giản như vậy, không hẳn có thể có hiệu quả. Nếu như ta là hắn, ta liền tuyệt đối sẽ không làm chuyện đơn giản như vậy, mà là khiến cái gọi là hãm hại, biến thành chân tướng."

Phong Đông Lâm ánh mắt co rút lại: "Ngươi là nói. . ."

"Ngự Phong." Ninh Dạ đã nói.

Ngự Phong liền vội vàng nói: "Vừa nãy tiểu nhân phụng hành tẩu chi mệnh, tra xét Công Tôn thế gia khoảng thời gian này sổ sách xuất nhập, đây là sổ sách, Phong điện Đông sứ mời xem."

Phong Đông Lâm tiếp nhận sổ sách, chỉ nhìn lướt qua, liền nhìn thấy mặt trên thình lình viết hoàng tiêu những vật này xuất nhập.

"Thật can đảm!" Phong Đông Lâm đem sổ sách hướng về trên mặt Công Tôn Trường Sách ném một cái: "Lần này ngươi còn giải thích thế nào?"

Công Tôn Trường Sách kinh ngạc, triệt để hiểu được: "Phong điện, Công Tôn thế gia ta quả thật có nhập vào những hàng này, nhưng đó là bởi vì có cái khách hàng lớn chủ động hướng chúng ta mua, đồ vật hắn mua rất nhiều, chúng ta hoàn toàn không nghĩ tới. . . Đây là hiểu lầm a!"

"Nhưng mà các ngươi ẩn giấu vụ giao dịch này, không phải sao?" Ninh Dạ hỏi ngược lại.

Công Tôn Trường Sách ngạc nhiên.

Bọn họ xác thực ẩn giấu, đây là bởi vì có chút tài nguyên là cấm phẩm, căn bản liền không cho phép lén lút giao dịch.

Công Tôn thế gia trước đây không lâu nhận được lớn như vậy một khoản buôn bán, lợi nhuận phong phú, liền lựa chọn đỡ lấy. Kỳ thực chuyện như vậy đối các đại gia tộc môn phái mà nói chính là việc thường có.

Ai mà không lén lút làm chút chuyện vi phạm lệnh cấm?

Nhưng hiện tại việc này cùng Tử Giới Dung Lô liên lạc được rồi, cái kia tính chất liền nghiêm trọng rồi.

Công Tôn Trường Sách đột nhiên phát hiện một cái nghiêm trọng vấn đề, Công Tôn Dạ xác thực là đang hãm hại hắn, nhưng này hãm hại bản thân lại là không có bất cứ vấn đề gì.

Đây chính là cái dương mưu, là chính ngươi tham lam gieo xuống tai họa.

Thậm chí Công Tôn Dạ đều xem thường ẩn giấu, bởi vì hoàn toàn không cần thiết.

Ngồi quỳ chân trên đất, Công Tôn Trường Sách lắc đầu liên tục: "Không, không, ta thật sự không biết. . ."

Ninh Dạ thở dài: "Ngươi còn chưa rõ sao? Công Tôn gia chủ. Cho dù là đối phương gia nhập những khác tài nguyên lẫn lộn tai mắt, nhưng trong này lượng lớn là đồ cấm cho dù không dùng để bố trí Tử Giới Dung Lô, cũng có thể dùng tới làm những khác. Người trong gia tộc của ngươi, lẽ nào thật sự liền không một điểm hoài nghi?"

Công Tôn Trường Sách ngơ ngác nhìn Ninh Dạ.

Ninh Dạ nói: "Ta nói rồi, ngươi khả năng không có bị thu mua, nhưng không có nghĩa là người trong gia tộc của ngươi không có bị thu mua a."

Công Tôn Trường Sách hận cả người đều muốn nổ rồi.

Là ai?

Đến cùng là kẻ nào đang bán đứng Công Tôn gia tộc, đẩy hắn vào vạn kiếp bất phục chi địa?

Phong Đông Lâm nhìn Ninh Dạ: "Có thể tra được sao?"

Ninh Dạ lắc đầu: "Quá khó. Từ khoản trên nhìn, qua tay chuyện này quá nhiều người. Mỗi cá nhân cũng có thể có tội, nhưng cũng bởi vậy vô pháp xác định đến cùng là kẻ nào bị thu mua. Khả năng là Công Tôn gia hạ nhân, quản gia, khả năng là trưởng lão, thậm chí cũng có khả năng chính là Công Tôn gia chủ bản thân."

Lời của hắn một thoáng phủ định tất cả khả năng, triệt để đoạn tuyệt tìm ra hung phạm ý tứ.

Nếu như là người khác nói như vậy, mọi người khả năng còn cảm thấy không hẳn, thế nhưng Ninh Dạ đều thừa nhận vô pháp làm được sự, những người khác nhất thời cảm thấy không còn hi vọng.

Nghe nói như thế, Phong Đông Lâm cùng Đông Kỳ Sứ nhìn nhìn lẫn nhau, trong mắt đồng thời lóe qua phức tạp hào quang.

Nhìn ánh mắt của bọn họ, Công Tôn Trường Sách đột nhiên ý thức được cái gì: "Không! Phong điện, không thể được!"

Phong Đông Lâm đã nói: "Công Tôn thế gia lý thông ngoại địch, buôn bán cấm phẩm, chứng cứ xác thực. Công Tôn Dạ một chuyện, càng là cùng Công Tôn Trường Sách có trực tiếp liên quan. Nếu như thế, vậy liền không bằng đơn giản chút đi."

Quân Bất Lạc càng thẳng thắn, lạnh như băng ném câu tiếp theo: "Tất cả đều giết."

"Không!" Công Tôn Trường Sách phát ra tuyệt vọng gào thét.

Nhìn một màn này, Ninh Dạ nội tâm giếng cổ không dao động.

Giúp Công Tôn Dạ báo thù, là hắn đã đáp ứng Công Tôn Dạ, nếu không Công Tôn Dạ sẽ không như thế phối hợp hắn.

Chỉ là lần này, hắn không có lại lựa chọn dĩ vãng thủ pháp, mà là thay đổi một loại kế hoạch đơn giản hơn.

Hắn cũng không ngại nói cho mọi người Công Tôn thế gia là bị hãm hại, bởi vì hắn bây giờ đã hiểu rất rõ những người này.

Bọn họ tới nay đều là thà giết lầm chứ không tha lầm.

Công Tôn thế gia buôn bán cấm phẩm là sự thực, có người cùng Công Tôn Dạ cấu kết cũng là sự thực, nếu đã không biết cụ thể là ai, vậy thì hết thảy giết được rồi.

Công Tôn Trường Sách là vô tội, Phong Đông Lâm biết, Quân Bất Lạc cũng biết.

Bất quá ngay cả nhân gia gia tộc cũng phải diệt, còn giữ gia hỏa này làm gì vậy?

Đợi tương lai đi tới báo thù sao?

Bởi vì lưu lại báo thù hạt giống cho mình trêu ra chuyện phiền phức, Hắc Bạch Thần Cung đã lịch quá nhiều.

Bọn họ không muốn lại trải qua, vì vậy cắt cỏ liền trừ tận gốc được rồi.

Huống chi Công Tôn thế gia tài lực hùng hậu, tài nguyên phong phú, diệt bọn hắn, mọi người có thể có được to lớn tài vật, cũng không để hai vị đại nhân vật ngàn dặm xa xôi chạy một chuyến này mà không có bất luận cái gì thu hoạch.

Vì vậy đây không phải là cái gì tinh diệu hơn người kế hoạch, chỉ là Ninh Dạ tính chính xác tâm tư cùng phong cách hành sự của Phong Đông Lâm.

So với những kế hoạch tinh xảo kia, loại kế hoạch đơn giản nhưng nhằm thẳng nhân tâm này mới càng bảo hiểm, càng không còn hậu cố chi ưu rồi —— chủ ý đều là điện thủ bọn họ nắm, ta chỉ là nói ra sự thực.

Một đêm này, là trường đao chi dạ.

Công Tôn thế gia người trên kẻ dưới, không một may mắn thoát khỏi, toàn bộ bị chém.

Trong này có vô tội không?

Có lẽ có đi.

Ninh Dạ không biết, cũng không để ý.

Đứng thẳng tại thiên không một góc, cư cao lâm hạ phóng tầm mắt tới hạ phương yên hỏa, Ninh Dạ nhưng trong lòng là một phiến lạnh lùng.

Bên tai vang lên thanh âm trầm thấp, là Công Tôn Dạ.

"Ta khổ tâm tu hành, trải qua nhấp nhô gian nan vô số, mới thành tựu Vạn Pháp đỉnh phong, Tứ Cửu Nhân Ma, nhưng cuối cùng không thể để cho Hắc Bạch Thần Cung đối phó Công Tôn thế gia. Không nghĩ tới ngươi chỉ là mấy câu nói, liền để to lớn Công Tôn thế gia triệt để tan thành mây khói, hiện tại ta là thật phục ngươi."

"Chỉ cần thao túng sợi dây dục vọng trong lòng người, rất nhiều chuyện vốn liền có thể là rất đơn giản." Ninh Dạ hờ hững đáp lại: "Đúng rồi, Công Tôn Điệp hiện tại thế nào?"

"Còn đang giận ngươi."

Nghe nói như thế, Ninh Dạ nở nụ cười: "Tiểu nha đầu tỳ khí lớn a. Đúng rồi, biết Yên Vũ Lâu tiếp sau đó có kế hoạch gì không?"

"Hành động thất bại, tạm thời hẳn là không có kế hoạch gì, cụ thể ta không rõ ràng."

"Yên Vũ Lâu sẽ không sau lần thất bại này liền đình chỉ hành động, nếu như tạm thời không nghĩ tới phương hướng gì tốt, ta có thể cho các ngươi một cái."

"Ngươi còn phải tiếp tục phá hoại?"

"Không, lần này là giúp các ngươi thành công."

Giúp chúng ta thành công?

Công Tôn Dạ kinh ngạc.

Ninh Dạ lạnh nhạt nói: "Bản thân ngươi là người của Yên Vũ Lâu, hai lần hành động đều thất bại, hẳn là Yên Vũ Lâu đối với ngươi sẽ có cái nhìn bất hảo chứ? Ta hiếm thấy có cái người mình tại Yên Vũ Lâu, đương nhiên phải nghĩ cách kéo ngươi một cái."

Công Tôn Dạ ngẩn ra, lập tức bắt đầu cười hắc hắc: "Ngươi có cái mục tiêu nào tốt?"

"Đông cảnh."

Chương 66 : Cơ mật

Edit sơ..

Chương 66: Cơ mật

Công Tôn thế gia đại sảnh.

Phong Đông Lâm cùng Đông Kỳ Sứ ngồi ở trên cao.

Tiện tay ném cho Ninh Dạ một cái túi giới tử, Phong Đông Lâm nói: "Chuyện lần này ngươi làm rất tốt, đây là một điểm khen thưởng nho nhỏ cho ngươi."

"Đa tạ Phong điện!" Ninh Dạ tiếp nhận túi giới tử, cũng không lật xem, bất quá lấy Phong Đông Lâm thủ bút, phỏng chừng không dưới bảy tám mươi vạn linh thạch —— đằng nào cũng không phải hắn bỏ tiền, đều là tới từ xét nhà.

Phong Đông Lâm nói: "Việc nơi này đã xong, vị trí Huyền Sách Sứ, không nghi ngờ chút nào hẳn là thuộc về ngươi. Bất quá hiện tại có một vấn đề."

Ninh Dạ nói: "Nhưng mà Lao sứ chi sự?"

Phong Đông Lâm thở dài: "Đúng a, vốn là báo thù cho Cửu Sứ, không nghĩ tới nhưng đem Lao Huyền Minh cũng phụ vào, vị trí Đệ Thất Sứ cũng trống không. Ninh Dạ, ngươi là tiếp nhận Cửu Sứ vẫn là Thất Sứ?"

Ninh Dạ không chút do dự hồi đáp: "Cửu Sứ."

"Ồ? Tại sao?" Phong Đông Lâm kỳ thực cũng không kỳ quái hồi đáp của Ninh Dạ.

Ninh Dạ trực tiếp nói: "Bởi vì Cửu Sứ ở bên ngoài."

Huyền Sách đệ thất sứ tọa trấn Chấp Tử Thành, tuy rằng địa vị cực cao, nhưng cũng tương đối thiếu rất nhiều quyền tự do.

Nào giống Huyền Sách Sứ khác, thuộc về bát phương, tự trị quyền rất lớn.

Chuyện như vậy căn bản không cần âm mưu, Ninh Dạ muốn đạt được tự do, đương nhiên phải tranh thủ Cửu Sứ mà không phải Thất Sứ vị trí.

Phong Đông Lâm cười nói: "Nếu nói như vậy, ngươi liền không có cách nào thường hay gặp được Trì Vãn Ngưng."

"Thuộc hạ có rảnh liền sẽ về thăm." Ninh Dạ rất kiên trì.

"Được." Phong Đông Lâm cũng không bắt buộc: "Vậy ngươi liền tiếp nhận Cửu Sứ. Bất quá Thất Sứ vị trí chỗ trống, vẫn như cũ cần bổ sung dần, ngươi có hay không tốt kiến nghị?"

"Thuộc hạ đề nghị, do Dung Thành đảm nhiệm."

Lời này nói ra, Quân Bất Lạc trong ánh mắt hơi sinh lẫm mang.

"Tại sao?" Phong Đông Lâm dù bận vẫn ung dung hỏi.

"Bởi vì tại trong bốn người khác, cùng ta quan hệ tốt đẹp nhất chính là hắn." Ninh Dạ không có đưa ra lý do Dung Thành thích hợp hơn gì đó, nói thẳng quan hệ.

Phong Đông Lâm sửng sốt một chút, cười ha hả: "Có ý tứ, thật là thống khoái lý do. Nếu đã muốn đề cử, tự nhiên là đẩy chính mình bằng hữu, tuy rằng trước hắn thật giống không coi ngươi là bằng hữu."

"Cạnh tranh mà thôi, không có gì." Ninh Dạ cười đáp.

"Được, nếu như thế, vậy liền định như vậy." Phong Đông Lâm đập tay vịn một phát nói: "Quân huynh, ngươi không có ý kiến chứ?"

Quân Bất Lạc hừ một tiếng: "Huyền Sách Sứ là chuyện chức quyền của Hắc điện ngươi, ta không thích hợp vượt quyền, nếu ngươi đã cho rằng có thể, vậy liền có thể đi. Ta còn có việc, muốn trước về Đông cảnh."

Nói đã đứng thẳng người lên, cũng không thấy có động tác gì, liền hóa quang biến mất, nhìn dáng dấp như vậy, lại là không quá yêu thích đối với kết quả này.

Nếu đã Ninh Dạ trở thành Cửu Sứ, địa phương khôi phục sự vụ liền giao cho Ninh Dạ phụ trách.

Phong Đông Lâm đem Phong Ngọc Yên rất là mắng một trận, sau đó đem mang đi.

Hắn vốn còn muốn mang Hà Nguyên Thánh đi, không ngờ Hà

Nguyên Thánh hưởng thụ vạn dân bái lạy hưng phấn kình còn không quá khứ, thế mà từ chối rời khỏi, cho dù Yên Vũ Lâu Phong Trung Túc Trịnh Ngọc Huy khả năng còn tại phụ cận, đều không thể doạ lui tiểu tử này.

Bất quá Ninh Dạ biết, hai người này lại là đã đi.

Trường Thanh cửu châu đều có giám sát pháp môn, tiên gia thủ đoạn vô khổng bất nhập, chợt có thẩm thấu có lẽ có thể, trường kỳ ngưng lại, sợ sinh hậu hoạn.

Đặc biệt là giống Phong Trung Túc Trịnh Ngọc Huy bực này đại nhân vật, đó chính là đáng giá Hắc Bạch Thần Cung tập trung toàn bộ lực lượng đối phó, vì vậy vì kế an toàn, một đòn không trúng viễn độn thiên lý mới là thích hợp.

Hà Nguyên Thánh bởi vậy tiêu sái tại Lạc thành khoái hoạt để ở.

Vẫn như cũ là ngày xưa công tử bột tác phong, đãi ngộ lại so với trước lại tốt hơn rất nhiều. Trước đây chiêu đãi đều là bị ép, bây giờ mọi người trở về từ cõi chết, đối với Hà Nguyên Thánh cảm động đến rơi nước mắt, các cô nương chiêu đãi lên đến là "Dụng tâm" rất nhiều, làm cho Hà Nguyên Thánh vui đến quên cả trời đất , liên đới nhìn Ninh Dạ đều vừa mắt rất nhiều.

Cho tới Ngự Phong, hắn từ đi vi trí trưởng lão Liệt Phong Môn, chính thức trở thành Ninh Dạ thủ hạ.

Lão già này tâm tư lung lay, lại là Vạn Pháp tu vi, không suy nghĩ trung thành, đến cũng thật là cái nhân tài dùng tốt.

Ngày hôm nay Ninh Dạ đang tại Huyền trên Sách Phủ làm việc, Lạc thành bách phế chờ hưng, cần phải xử lý sự vụ không ít.

Đã thấy Dung Thành đi vào.

"Dung huynh?" Ninh Dạ cười hi hi tiếp đón.

Dung Thành vẫn như cũ là cái kia phó người chết mặt, cũng không thấy tiếu ý: "Dung Thành này đến, là vì đa tạ Ninh sứ lúc trước vì ta mỹ ngôn, khiến cho ta trở thành Huyền Sách đệ thất sứ."

"Dung huynh khách khí, ngươi ta đều là Vãn Ngưng chỗ ngồi khách quen, lẫn nhau cũng coi như bằng hữu, ta không giúp ngươi thì giúp ai đây."

"Nhưng ta lúc đó lại không giúp ngươi."

"Cạnh tranh mà thôi, không có gì." Ninh Dạ một mặt rộng lượng không ngại.

Dung Thành cổ quái nhìn hắn: "Ninh huynh, ta hỏi một câu, ngươi không nên lưu ý."

"Ngươi nói."

"Ta nghe nói, Ninh huynh đối với ta cùng Đông Kỳ Sứ giữa quan hệ cảm thấy rất hứng thú?"

Ninh Dạ cười ha ha: "Phong Ngọc Yên cái xú nha đầu này, quả nhiên liền như vậy bán đứng ta. Ta liền biết đây là một cái không bớt lo hàng, xem ra ta ngày đó đối với nàng giáo huấn còn chưa đủ a."

"Nói như vậy Ninh huynh là thừa nhận?"

"Lòng hiếu kỳ mọi người đều có, đây không có gì chứ?"

"Ta chỉ là muốn biết, này cùng ngươi đề cử ta có quan hệ sao?"

Ninh Dạ nhún nhún vai: "Nếu như ngươi muốn nghĩ như vậy, ta cũng hết cách. Bất quá ngươi sẽ bởi vì ta đề cử ngươi, mà nói cho ta liên quan tới cái này bí mật sao?"

"Đương nhiên không thể." Dung Thành trực tiếp nói: "Nếu ta nói ra, chính là người chết."

Ninh Dạ gật gật đầu: "Ta cũng nghĩ như vậy. Đông sứ chính là Thần Cung đại năng, bí mật của hắn, vẫn là đừng tùy ý hỏi thăm tốt, bằng không chỉ gây họa cho bản thân. Nghĩ đến, Dung huynh khoảng thời gian này ngày, cũng không dễ chịu chứ?"

Này nói tới Dung Thành tâm khảm bên trong.

Hắn sắc mặt âm trầm: "Quân Bất Lạc mỗi giờ mỗi khắc không muốn giết ta, chỉ là sợ sau khi ta chết, bí mật liên quan tới hắn tiết lộ, cho nên mới ẩn nhẫn đến nay. Ta như nói ra, trái lại hại ngươi."

Vì vậy, liên quan tới Dung Thành nắm giữ Quân Bất Lạc bất tử bí mật sự, đúng là thật rồi?

Xác nhận điểm ấy liền đủ rồi.

Ninh Dạ nói: "Vậy ngươi liền phải cẩn thận, Đông sứ rất khả năng vẫn luôn tra ngươi đem bí mật giấu ở nơi nào."

Dung Thành cười lạnh: "Ta tự nhiên biết, bất quá ta đem bí mật đặt ở một cái hắn nằm mơ cũng không có nghĩ tới địa phương. . ."

Nói đến đây, Dung Thành đột nhiên phanh lại, hay là biết mình đã nói hơi hiềm hơn nhiều, không hề tiếp tục nói, chỉ là đứng dậy chắp tay nói: "Vô luận thế nào, đa tạ Ninh sứ tiến cử chi ân, ngươi ta đều là Huyền Sách Sứ, sau này ổn thỏa canh gác hỗ trợ, nhưng có sở cầu, xin cứ việc phân phó, chỉ cần là Dung Thành có thể làm được, định việc nghĩa chẳng từ!"

"Như vậy, đa tạ rồi!"

Nhìn theo Dung Thành rời khỏi, Ninh Dạ nhẹ giọng tự nói: "Một cái hắn có nằm mơ cũng không ngờ địa phương. . . Có ý tứ. Nói cách khác, chỉ có một chỗ tàng bí điểm? Này có thể không quá phù hợp đạo lý thỏ khôn có ba hang a."

Công Tôn Điệp quỷ mị xuất hiện: "Có muốn hay không bắt được hắn, giống đối phó Doãn Thiên Chiếu như vậy, sưu ký ức?"

"Làm sao? Không giận ta?" Ninh Dạ cười hỏi.

Công Tôn Điệp hung ác trừng hắn một cái: "Đã như vậy rồi, còn có thể làm sao? Hiện đang nói chính sự. Ngươi muốn mưu đồ Đông Phong Quan, Đông Kỳ Sứ chính là nhiễu không ra cản trở, nói đi, có muốn hay không sưu hồn?"

"Nếu như sưu hồn chi pháp tốt như vậy dùng, Quân Bất Lạc sợ là đã sớm đối với hắn làm." Ninh Dạ ung dung thong thả hồi đáp: "Ta dám khẳng định, cái gia hỏa này khẳng định có đề kháng sưu hồn thực tâm loại bí thuật."

"A?" Công Tôn Điệp kinh ngạc: "Vậy còn làm sao làm?"

"Không vội, chậm rãi tra, tổng sẽ có manh mối."

PS: Bản Nguyệt minh chủ thêm 3 chương, giới hạn tháng này nha, ta tồn cảo rất đói khát, thế các ngươi sốt ruột a!

Chương 67 : Lưu ly châu

Chương 67: Lưu ly châu

Tác giả: Duyên Phận 0 trở về mục lục gia nhập phiếu tên sách đề cử quyển sách

Đề cử xem: Phi kiếm hỏi, Cửu Dương Thần Vương, bất hủ phàm nhân, Tiên Đế trở về, nghịch thiên Tà Thần, thần hoang long đế, đạo quân, mạnh nhất thăng cấp

Bút thú các www. xbiquge. cc, nhanh nhất chương mới Thiên Cơ Điện chương mới nhất!

Nhạc Lăng Không tâm tình rất không tốt.

Cạnh tranh thời điểm toàn lực ứng phó, cạnh tranh sau khi kết thúc, mới ý thức tới một vấn đề: Ninh Dạ hiện tại là lão đai ta?

Vừa nghĩ tới thái độ của bản thân ngày đó đối với hắn, Nhạc Lăng Không liền đặc biệt thẹn thùng.

Hắn cũng từng năn nỉ Dung Thành đem mình mang tới Chấp Tử Thành đi, nhưng Dung Thành vừa mới chịu Ninh Dạ chiếu cố, làm sao có khả năng vì hắn lại đi đắc tội Ninh Dạ? Tất nhiên là từ chối.

Vậy là Nhạc Lăng Không vẫn như cũ là Cửu Sứ môn hạ hành tẩu, điều này khiến cho hắn đặc biệt gian nan, chỉ sợ Ninh Dạ tìm bản thân gây sự.

Bất quá liên tiếp ba ngày, Ninh Dạ đều không có tìm bản thân, đến là khiến Nhạc Lăng Không tâm tình thoáng tốt hơn một chút.

Thẳng tới hôm nay.

Dương Nhạc thông báo hắn, Ninh Dạ muốn gặp hắn.

Nhạc Lăng Không thở dài, biết nên đến cuối cùng sẽ đến.

Nhắm mắt đi gặp Ninh Dạ.

Ninh Dạ vừa mới xử lý tốt sự vụ trong tay, thấy Nhạc Lăng Không đi tới, cũng không bảo hắn ngồi, trực tiếp nói: "Ngươi khiến ta rất thất vọng."

Ân?

Nhạc Lăng Không ngẩn ra.

Ninh Dạ trực tiếp nói: "Ngươi đang lo lắng ta trả thù ngươi?"

Nhạc Lăng Không bị giọng điệu trực tiếp ác liệt như vậy của Ninh Dạ chấn trụ.

Ninh Dạ không phải một cái người trực tiếp, nhưng tiền đề là đối phương có vốn khiến hắn cần phải lên tiếng vòng vèo.

Đối với Nhạc Lăng Không, Ninh Dạ hoàn toàn không dự định bất kỳ vòng vèo khách khí.

Ngữ khí cũng bởi vậy đơn giản ác liệt: "Ta cho ngươi ba ngày, nhưng ngươi còn chưa có tỉnh ngộ. Xem ra ngươi thật sự không thích hợp cái vị trí hành tẩu này."

Nghe nói như thế, Nhạc Lăng Không chấn động trong lòng, rốt cục ý thức được cái gì, "rầm" một cái quỳ xuống: "Tiểu nhân biết sai rồi! Kính xin Ninh sứ cho cái cơ hội!"

Ninh Dạ đồng tình nhìn hắn: "Ta không phải loại người tâm địa hẹp hòi trừng mắt tất báo kia, cho dù lúc trước có tranh chấp, cũng bất quá là bình thường cạnh tranh. Nếu đã vị trí Huyền Sách Sứ đã bụi bặm lắng xuống, có thể đồng thời dắt tay hợp tác, biểu lộ ra sự rộng lượng của ta, cũng là không tệ, nhưng tiền đề là đối phương phải thức thời. Ta cho ngươi thời gian, cho ngươi cơ hội, ngươi nhưng tự mình bỏ qua. Ta như lại thu ngươi, há không có vẻ ta mềm yếu dễ bắt nạt?"

Nhạc Lăng Không run run rẩy rẩy, hắn vẫn luôn lo lắng Ninh Dạ trả thù bản thân, không dám gặp hắn, lại không nghĩ rằng tự mình bỏ qua thời kỳ hòa hoãn quan hệ mấu chốt nhất. Nếu như Ngự Phong tại trên vị trí của hắn, nhất định sẽ không như vậy, mà là lập tức quỳ đi tới cầu Ninh Dạ tha thứ, khiến Ninh Dạ cho mình cơ hội.

Nhưng mà hắn chung quy không có làm như thế.

Là bởi vì trong lòng có ngạo khí? Vẫn là tâm lý hậu di chứng cạnh tranh mang đến, bản năng địch ý Ninh Dạ?

Nguyên nhân không trọng yếu.

Chính như Ninh Dạ từng nói, tình huống bây giờ, lẽ ra là chính ngươi đến tranh thủ cơ hội, nhất định cần Ninh Dạ nói ra, nếu như lại cho hắn cơ hội, chẳng phải trở thành Ninh Dạ cầu hắn?

Ninh Dạ không thể nào làm như thế.

Nhạc Lăng Không mờ mịt ngã ngồi, nhất thời cũng không biết nên nói cái gì.

Thấy hắn như thế, Ninh Dạ lắc đầu một cái: "Vốn là cảm thấy ngươi vẫn tính cái nhân tài dùng được, hiện tại xem ra bất quá chỉ như vậy. Nếu như thế, cách chức hành tẩu của hắn, để hắn đi trông giữ khoáng sơn đi."

Nói tiện tay vung lên, liền như vậy đem Nhạc Lăng Không cho đi đày.

Giải quyết Nhạc Lăng Không vấn đề, Ninh Dạ đến xem văn kiện mới.

Dương Nhạc đi tới nói: "Ninh sứ?"

"Nói."

"Hà đại thiếu hiện tại còn tại Lạc thành, liên quan tới hắn. . ."

Ninh Dạ minh bạch ý tứ của hắn: "Hoa thiên tửu địa tùy hắn đi."

Dương Nhạc không rõ: "Linh Lung Tháp một chuyện, Ninh sứ đã tại Hà thiếu hiện tại đã có uy tín. Trước đây không lâu chưởng giáo càng là tự thân đưa thư. . ."

Tất cả như Ninh Dạ dự liệu như vậy, Hà Sinh Mặc sau khi biết chuyện Hà Nguyên Thánh, mới đầu chấn kinh, sau đó không giận còn mừng, càng là tự tay viết thư, hỏa phù lan truyền, giao cho Ninh Dạ, đại ý chính là ta đối với đứa con trai này thực sự là không có cách nào rồi, nhưng xem ra ngươi có thể trị hắn, mà hắn hiện tại cũng phục ngươi, không bằng liền giao cho ngươi đến giáo dục ý tứ.

Đáng tiếc Ninh Dạ chỉ xem là lời khách sáo, cũng không để ý tới nữa.

Có thể làm lão sư của Hà Nguyên Thánh, không thể nghi ngờ sẽ làm Ninh Dạ phi hoàng đằng đạt, ẩn hình chỗ tốt không thể đếm hết được, nhưng Ninh Dạ cũng biết, phiền phức sẽ càng nhiều hơn.

Ninh Dạ tới nay không ôm bất kỳ hi vọng gì đối với nhân phẩm của Hà Nguyên Thánh, cho dù hắn khiến Hà Nguyên Thánh cảm thấy tư vị mỹ hảo làm thánh nhân cũng là như vậy.

Bởi vì hắn cũng biết liệt căn bản tính của con người.

Nếu muốn khiến một người đọa lạc, khả năng chỉ cần mấy ngày, mà nếu muốn bồi dưỡng đặc tính chịu khổ chịu khó hiếu học tiến tới của một người, khả năng cần thời gian mấy chục năm cùng với áp lực hoàn cảnh khách quan.

Ninh Dạ cố nhiên lợi dụng các loại thủ pháp làm được khiến Hà Nguyên Thánh "Tỉnh lại", nhưng loại này tỉnh lại là ngẫu phát, ngẫu nhiên một lần, cảm giác mới lạ mười phần.

Nếu như trường kỳ như vậy, Hà Nguyên Thánh tuyệt đối không chịu được.

Hắn đã quen làm đại thiếu gia, loại cố sự một sớm tỉnh ngộ, từ đây bạo phát phấn đấu kia không thích hợp hắn.

Đương nhiên Ninh Dạ không phải là không thể làm được như thế, bất quá vậy sẽ mang ý nghĩa hắn sẽ bị Hà Nguyên Thánh kéo chặt, không cần làm gì khác.

Vì vậy Ninh Dạ thấy đủ liền thôi.

Giống như hiện tại là được, bản thân không tiếp tục ép hắn, trái lại có thể cho Hà Nguyên Thánh một cái ấn tượng tốt, khiến hắn sau này có chỗ coi trọng đối với ý kiến của bản thân. Nếu thật sự thành đế sư, gợi ra nghịch phản chi tâm, lúc trước khổ tâm tất nhiên uổng phí.

Ngoài ra Hà Nguyên Thánh thua đổ ước, còn nợ Ninh Dạ một yêu cầu, như trở thành đế sư, lại trái lại không tiện ra điều kiện. Bất quá trong thời gian ngắn Ninh Dạ không yêu cầu gì hắn, cái này món nợ trước tiên ghi lại đã.

Vì vậy Ninh Dạ cũng chỉ là nói: "Chơi gái chút không phải đại sự gì, chỉ cần không làm ác, cứ tùy hắn là được. Suy nghĩ đến hắn hiện tại là Lạc thành thánh nhân, cái vỏ bọc thần tượng trên thân, chính hắn làm việc sẽ tự có khống chế, quá nhiều quản chế trái lại không tốt."

"Cái gì là 'vỏ bọc thần tượng'?" Dương Nhạc không hiểu từ của Ninh Dạ.

Ninh Dạ cười cười: "Một thứ rất tẻ nhạt, không đề cập tới cũng được. Đúng rồi, Công Tôn thế gia bên kia xử lý thế nào?"

"Hết thảy tài vụ đều đã kiểm kê xong xuôi, đây là danh sách." Dương Nhạc đưa tới.

Tài nguyên tu luyện của Công Tôn thế gia tự nhiên là bị Phong Đông Lâm cùng Quân Bất Lạc chia cắt, bất quá những tài sản mang không đi kia vẫn như cũ là phải lưu lại Lạc thành.

Làm Huyền Sách Sứ, Ninh Dạ nắm giữ quyền phân phối.

Thoáng nhìn một chút, Ninh Dạ nói: "Những đất đai, điền sản kia, toàn bộ thu về Thần Cung hết thảy, trạch viện thu về Huyền Sách Phủ , còn cửa hàng, khoáng tràng cần kinh doanh, liền đem những thứ này giao cho gia tộc tại địa phương, do Thần Cung ta thu thuế là được. Chuyện này liền giao cho ngươi phụ trách."

Đây chính là công việc béo bở, Dương Nhạc đại hỉ: "Đúng!"

Nghĩ nghĩ, Dương Nhạc làm cái thủ thế nói: "Có muốn hay không. . ."

Ý kia giữ lại bộ phận, làm chỗ tốt cho Ninh Dạ.

Ninh Dạ lắc đầu: "Không cần phải vậy, bất quá các anh em dưới đáy có thể chia lãi chút."

Hắn không lọt mắt những thứ này, mấu chốt nhất không muốn bị những thứ tài sản này ràng buộc bản thân.

Dương Nhạc biết hắn lòng mang đại chí, đối với tài sản phổ thông không lọt mắt, liền nói: "Có một thứ, Ninh sứ có lẽ cảm thấy hứng thú."

"Ân?" Ninh Dạ nhìn hắn.

Dương Nhạc đã lấy ra một vật.

"Bát Bảo Lưu Ly Châu?" Ninh Dạ ngạc nhiên.

Vật này chính là bảo vật trên Linh Lung Tháp, nếu như nói Linh Lung Tháp là hạch tâm của Lạc thành đại trận, Bát Bảo Lưu Ly Châu chính là hạch tâm của Linh Lung Tháp.

Sau khi Linh Lung Tháp bị hủy, vật này đến còn bảo lưu lại, lại bị người của Huyền Sách Phủ lúc quét dọn chiến trường lấy đi.

Xem như là bảo vật hiếm có bị để sót.

Vật này đương nhiên không sánh được Nguyên Cực Thần Quang loại thần vật này, nhưng cũng giá trị không thấp.

Bất quá thứ tốt Ninh Dạ thấy nhiều rồi, đến cũng chưa chắc hi hãn.

Chỉ là khoảnh khắc lưu ly châu vào tay, Ninh Dạ đột nhiên sản sinh một tia cảm giác kỳ dị.

"Di?" Ninh Dạ nhìn kỹ lưu ly châu, trong ánh mắt đột nhiên phóng xuất quang mang.

Cho dù hắn che giấu, Dương Nhạc vẫn là nhìn ra kinh hỉ trong ánh mắt Ninh Dạ.

Chỉ là hắn không biết Ninh Dạ suy nghĩ, còn tưởng rằng là Ninh Dạ thấy bảo tâm hỉ, trong lòng tự đắc.

Nhanh chóng thu hồi Bát Bảo Lưu Ly Châu, Ninh Dạ nói: "Không tệ, lễ vật này ta liền nhận lấy. Đúng rồi, vật này. . ."

Dương Nhạc hiểu ý: "Ninh sứ yên tâm, vật này đã xử lý thỏa đáng."

"Rất tốt." Ninh Dạ ống tay áo tản ra, đã đem Bát Bảo Lưu Ly Châu nhiếp vào trong tay.

Chương 68 : Luyện hóa

Chương 68: Luyện hóa

Sương tĩnh thất trong Huyền Sách Phủ.

Ninh Dạ ngồi ở trong tĩnh thất, đã phát động Yên Vũ Trọng Lâu.

Tĩnh thất nguyên bản không không đãng đãng, lập tức biến thành một phiến phồn hoa thịnh cảnh, phảng phất một cái đô thị bị ngưng tụ tại trong tĩnh thất này, trở thành một bản Tri Vi Giới phóng đại.

Bên trong thịnh cảnh, Phù Thế Pháp Châu hư không xoay tròn, Bát Bảo Lưu Ly Châu lăng không rực rỡ, chiếu đến Ninh Dạ trên mặt phát quang.

Hắn khẽ giương tay.

Thiên Cơ Điện hiện, một bộ thải đồ họa quyển lăng không hạ xuống trong phòng, vậy là hư tượng nguyên bản còn có vẻ khô khan cứng nhắc, liền càng lúc càng linh động lên.

Nếu như đem huyễn thuật so với đặc hiệu, như vậy ban đầu đặc hiệu của Ninh Dạ liền tương đương với đặc hiệu phiên bản 5 xu, chỉ có thể ẩn giấu vị trí, khai phá Yên Vũ Trọng Lâu xong, tính thăng cấp thành đặc hiệu 5 đồng, có thể hơi hơi mê hoặc một thoáng đối thủ, nhưng chỉ cần đối thủ hơi có kinh nghiệm, vẫn như cũ khó lừa gạt.

Thế nhưng đã có Vạn Tượng Đồ, hiệu quả liền ép thẳng tới chân thực.

Vấn đề duy nhất đại khái chính là: Nếu muốn chân chính phát huy ra tác dụng của Vạn Tượng Đồ, nhất định phải đem nó từ trong Thiên Cơ Điện điều ra, động tĩnh sẽ gợi ra chú ý. Vì vậy Ninh Dạ bình thường không dám sử dụng, lần trước sử dụng cũng là lấy phương thức lưu ảnh.

Bất quá chuyện này không phải là không thể giải quyết.

Vạn Tượng Đồ chính là huyễn đạo trọng bảo, nào có đạo lý mỗi lần vận dụng đều phải trước tiên thanh thế hùng vĩ một phen, vậy bằng với nói cho mọi người: Các ngươi cẩn thận, ta sắp dùng huyễn thuật lừa các ngươi.

Sở dĩ hiện tại khó có thể che lấp, chủ yếu vẫn là vì Vạn Tượng Đồ là mảnh vỡ, hiệu quả thụ hạn.

Vốn là chuyện này rất khó giải quyết, thế nhưng sau khi có được Bát Bảo Lưu Ly Châu, Ninh Dạ lại phát hiện một tia huyền cơ ở trên vật này.

Vật này thế mà là một kiện trữ nạp chi bảo.

Trữ nạp chi bảo rất nhiều, túi giới tử chính là điển hình, nhưng chỉ có thể trữ vật thực.

Bát Bảo Lưu Ly Châu lại bất đồng, nó trữ nạp chính là tiên thuật.

Liền như phù.

Thế nhưng phù lục bình thường chỉ có thể chứa đựng một loại pháp thuật, cho dù ngọc phù đặc chế của Thiên Cơ Môn cũng bất quá là có thể phản phục sử dụng, nhưng không cách nào gánh chịu càng nhiều tiên pháp.

Bát Bảo Lưu Ly Châu lại bất đồng, nó có thể gánh chịu một bộ tiên thuật đầy đủ hoàn chỉnh, cũng đem chúng kết hợp vận dụng.

Hắc Bạch Thần Cung chính vì như vậy đem nó đặt tại Linh Lung Tháp, dùng làm mắt trận hạch tâm.

Đây cũng không phải là bí mật ẩn giấu gì, thế nhưng cùng một thứ, tại trong tay người khác nhau lại có thể phát huy tác dụng tuyệt nhiên bất đồng.

Sau khi ý thức được tác dụng của bảo này, Ninh Dạ nghĩ đến một cái phương pháp giải quyết vấn đề —— hắn hoàn toàn đem bộ phận uy năng của Vạn Tượng Đồ lạc ấn tại trong Bát Bảo Lưu Ly Châu, kết hợp với Phù Thế Pháp Châu, khiến nó trở thành bảo vật có thể ngoại bộ sử dụng huyễn thuật.

Bất quá muốn làm được điểm ấy cũng không dễ dàng, vẫn như cũ cần cẩn thận tham nghiên một phen.

Thời khắc này hư thất sinh hoa, trong tĩnh thất hào quang cao chiếu, nhưng không tiết lộ ra ngoài mảy may.

CànTự Bí luân quang cao chuyển, tại dưới phù văn thần bí ấn chiếu, phảng phất bí mật gì đều không chỗ ẩn giấu.

Thân là thiên cơ chi chủ, Ninh Dạ tĩnh tâm cảm ngộ, tham tường, phân tích tất cả về Vạn Tượng Đồ cùng Bát Bảo Lưu Ly Châu, mặc vận Khi Thiên chi thuật, huyễn hóa ngũ thải thần quang.

Vậy là trong tĩnh thất, một thoáng oanh ca yến vũ, ca vũ thăng bình, một phiến cảnh tượng tươi đẹp, một thoáng lôi đình sơn động, thiên địa rung chuyển, huyễn hóa ngũ nhạc lôi đình, kinh thiên động địa.

Nhưng mà tất cả lại đều bị cô đọng tại giữa thiên địa nho nhỏ này, bất thiệp vật ngoại.

Chỉ lấy hiệu quả huyễn thuật mà nói, huyễn thuật Ninh Dạ giờ phút này thi triển, phóng tầm mắt Trường Thanh Giới cũng có thể xưng thượng giai.

Nhưng mà đây cũng không phải thứ mà Ninh Dạ muốn.

Hắn muốn chính là thoát ly Thiên Cơ Điện tự do vận dụng.

Một lần tham ngộ này chính là bảy ngày.

Ròng rã bảy ngày bảy đêm, Ninh Dạ bế quan tại tĩnh thất, thế nhưng một tầng cuối cùng này vẫn thủy chung vô pháp đột phá.

Ninh Dạ biết điều này đã cùng thời gian công lực không quan hệ, đột phá cuối cùng, cần chính là ngộ tính, nếu như không có ngộ đến then chốt, thì có dùng bao nhiêu thời gian cũng là lãng phí.

Hắn tản đi đầy trời huyễn tượng, đi ra tĩnh thất, phi nhập không trung.

Cư cao thiếu vọng, nhìn xuống thiên lý, Ninh Dạ trong lòng hồi tưởng lại chủng chủng sự việc bản thân đã từng trải.

Từng việc từng việc từng kiện từng kiện tao ngộ kia tại tâm hải không ngừng phù hiện, mỗi một lần trải qua, mỗi một lần cảm ngộ, đều đang giúp hắn trưởng thành.

Trong đó, liệu có thứ gì có thể khiến cho mình dùng vào đây không?

Đột nhiên, một cái hình ảnh nổi lên trong lòng.

Đó là ngày đó tại trong Tri Vi Giới, hắn cảm thụ phong vân biến ảo trong tiểu thế giới, lĩnh ngộ giới trung chi lực, dẫn dắt tam tổ, nhất kích phá thiên.

Cấn Tự Bí!

Phá khốn!

Tâm hải tái khởi, nhưng lại nghĩ đến Trì Vãn Ngưng.

Cấn Tự Bí phản hướng vận dụng, hành phong cấm chi thực.

Phong cấm?

Phong cấm!

Trong đầu Ninh Dạ vang vọng thanh âm này.

Đột nhiên hắn tiện tay nhất trảo, một đoạn dây xích thô to đã xuất hiện trong tay.

Tỏa Long Liên!

Đồ vật mảnh vỡ Tàng Thiên Ngục năm đó biến thành, bị Hắc Bạch Thần Cung luyện chế thành Tỏa Long Liên.

"Sớm nên nghĩ đến." Trên mặt Ninh Dạ đã xuất hiện cuồng hỉ.

Sau một khắc CànTự Bí Cấn Tự Bí đồng thời vận chuyển, Vạn Tượng Đồ bày ra, Tỏa Long Liên giương cao, phun ra vô biên lưu quang, đã dồn dập tràn vào trong Bát Bảo Lưu Ly Châu.

Huyền Diệu Thiên Thiền tùy theo phát động, phụ trợ luyện hóa.

Bát Bảo Lưu Ly Châu trên bản chất không phải pháp bảo uy năng lớn gì, căn bản không chịu nổi Vạn Tượng Đồ chi lực, thế nhưng đã có uy năng của Tỏa Long Liên gia trì, thiên thiền luyện hóa chi năng giúp đỡ, tất cả liền bất đồng rồi.

Tỏa Long Liên cấm tuyệt thiên địa, tự thành thế giới.

Ninh Dạ lấy CànTự Bí phá đi, lấy Cấn Tự Bí ngược lại, mượn Tỏa Long Liên , tương đương với là Bát Bảo Lưu Ly Châu ngoại bộ lại bỏ thêm một tầng phòng hộ, đồng thời lại đem chính mình tại trong Tri Vi Giới ngộ đến liên quan tới Tri Vi Giới đạo tắc gia tăng vào trong, vậy là thần vận của mảnh vỡ Vạn Tượng Đồ kia thế mà có tám thành bị hắn hoàn chỉnh áp súc trong đó.

Theo một mảnh quang hoa thịnh phóng này, Bát Bảo Lưu Ly Châu huyễn thải điệp sinh, nho nhỏ châu nội, liền phảng phất có vạn ngàn sinh linh chuyển động, nghiễm nhiên một cái tiểu thế giới dáng dấp.

Tuy là huyễn tượng, nhưng cực kỳ chân thực.

Đối ứng lại, lại là uy năng trên mảnh vỡ Vạn Tượng Đồ kia chỉ chừa hai thành.

Ninh Dạ đối với điều này nhưng không ngại.

Thiên Cơ Điện vốn là không phải thiên sinh thần vật, mà là Thiên Cơ Môn đại năng luyện. Nếu bọn họ đã có thể luyện, bản thân vì sao không thể luyện? Tại sao nhất định phải tái hiện hoàn chỉnh Thiên Cơ điện? Mà không thể tự mình sáng tạo thứ càng tốt hơn?

Luôn luôn tuân theo hậu nhân cần phải mạnh hơn so với tiền nhân Ninh Dạ, chưa bao giờ muốn sống hết đời cần nhờ tổ tông di ấm đả thiên hạ.

Huống chi Thiên Cơ Điện phá nát nhiều năm như vậy, ai có thể bảo đảm liền nhất định có thể đem hết thảy mảnh vỡ thu hồi lại?

Càng nhiều mảnh vỡ khả năng vĩnh viễn thu không trở lại.

Như không hề có một chút tinh thần đổi mới, như không hề có một chút tái tạo dũng khí, lại còn nói gì tới siêu việt cổ nhân?

Ninh Dạ không muốn như vậy, dĩ nhiên là sẽ không tuần quy đạo củ.

Bất quá uy năng trên mảnh vỡ Vạn Tượng Đồ tuy rằng bị hắn một lần nữa luyện hóa, mảnh vỡ bản thân lại vẫn là bảo lưu —— Ninh Dạ để lại cái tâm tư, vật này sau này có lẽ có thể dùng để lừa người, vì vậy còn tận sức để lại hai thành uy năng.

Thời khắc này Bát Bảo Lưu Ly Châu treo cao, bên trong bảo quang lưu chuyển, biến hóa vô hạn, Vạn Tượng Đồ nghiễm nhiên trở thành Vạn Tượng Châu, tuy không có bàng bạc đại khí như thượng cổ Vạn Tượng Đồ, nhưng chí ít đã là một kiện độc lập bảo vật.

Ninh Dạ càng là đem Phù Thế Pháp Châu cùng Bát Bảo Lưu Ly Châu dung hợp, hai hạt châu lăng không xoay tròn, Nguyên Cực Thần Quang hư không chiếu diệu, cuối cùng hóa thành một viên hắc bạch âm dương ngư hạt châu.

Này lại là đem Lưỡng Nghi Chân Cương cùng Nguyên Cực Thần Quang lực lượng đều hòa tan vào.

Vậy còn chưa tính, sau một khắc Ninh Dạ phun ra một ngụm tinh huyết, hạ xuống trên châu, châu này đã cùng Ninh Dạ thành lập liên hệ.

Cứ như vậy, vật này liền trở thành bản mệnh pháp bảo của Ninh Dạ.

Bản mệnh pháp bảo có thể cùng tự thân cộng đồng trưởng thành, bởi vì là Vạn Tượng Đồ biến thành, tương lai lại đạt được mảnh vỡ Vạn Tượng Đồ mới, vẫn như cũ có thể dung nhập, khiến cho uy lực bội tăng.

Cùng lúc đó, Ninh Dạ sau đầu kim luân, hình tượng một viên âm dương pháp châu đã xuất hiện, đặc biệt chói lóa mắt, đại biểu cho vật này xuất đạo tức đỉnh phong, tại trong phả hệ thực lực của Ninh Dạ, đã chiếm cứ cực địa vị trọng yếu.

"Hô!" Thở phào một hơi.

Bảo vật này tức thành, Yên Vũ Trọng Lâu của Ninh Dạ mới coi như chân chính ý nghĩa viên mãn.

Thật muốn tìm cái đối thủ trắc thí một phen a.

Trong lòng đang tự mơ màng, chợt thấy ở xa Dương Nhạc bay vút mà tới.

Chương 69 : Đông sứ bí mật

Chương 69: Đông sứ bí mật

Bay tới bên người Ninh Dạ, Dương Nhạc chắp tay nói: "Bái kiến Ninh sứ."

"Chuyện gì?" Ninh Dạ trực tiếp hỏi.

Hắn biết Dương Nhạc vô sự sẽ không vội vã tìm bản thân như thế.

Dương Nhạc cũng quen thuộc tính khí Ninh Dạ, trực tiếp nói: "Lý Trường Hồng đến rồi."

"Lý Trường Hồng?" Ninh Dạ nghĩ nghĩ, trong ấn tượng thế mà không có người này, không khỏi kỳ quái: "Hắn là ai?"

"Một trong ba trấn thủ dưới trướng Đông Kỳ Sứ."

Đông Kỳ Sứ thân là Đông cảnh chi chủ, dưới trướng tự nhiên không thiếu cường giả.

Tam trấn thủ chính là bộ phận tạo thành trọng yếu nhất trong đó, luận thực lực, đều là tồn tại không thấp hơn Tứ Cửu Nhân Ma.

Lý Trường Hồng vốn là đệ tử một cái tiểu môn phái Đông cảnh, sau khi môn phái trên bị Quân Bất Lạc tiêu diệt, Lý Trường Hồng liền theo Quân Bất Lạc, lấy thân phận phản môn đệ tử tuỳ tùng Quân

Bất Lạc, mà có thể được trọng dụng, có thể thấy được thủ đoạn làm người.

Thời khắc này Lý Trường Hồng an vị tại trên Huyền Sách Phủ, chính dù bận vẫn ung dung thưởng trà.

Ninh Dạ nhanh chóng tiến vào, khẩu khí nhiệt tình: "Huyền Sách Đệ Cửu Sứ Ninh Dạ, tham kiến Lý trấn thủ!"

Lý Trường Hồng cũng không phí lời: "Nghe nói, ngươi đối với chuyện của Dung Thành cảm thấy rất hứng thú?"

Ninh Dạ trước lúc đến liền có dự liệu, cười nói: "Phong Ngọc Yên xem ra đối với ta rất là có ý kiến đây, khắp nơi tản ra tin tức bất lợi cho ta."

"Nói như vậy ngươi thừa nhận? Ngươi có biết, tìm hiểu bí mật của Đông sứ, chính là tối kỵ?" Lý Trường Hồng khẩu khí đột nhiên bắt đầu ác liệt.

Ninh Dạ hồi đáp: "Lòng hiếu kỳ người người đều có, lại thêm ta khởi đầu cũng không biết là đại sự dính đến kỳ sứ an nguy, chỉ là kỳ quái tình huống của Dung Thành, ai có thể nghĩ tới lại sẽ có quan hệ cùng đại sự như vậy. Trên thực tế tại sau khi biết, ta liền hối hận rồi. . . Lòng hiếu kỳ hại chết người a, nhất định đem bản thân cuốn vào tai bay vạ gió."

Lý Trường Hồng ánh mắt nhạy cảm nhìn chằm chằm Ninh Dạ, tựa như muốn từ trên mặt hắn đọc ra chút gì đó, nhưng cuối cùng chỉ là nói: "Việc này ngươi không có nói với ngoại nhân chứ?"

Ninh Dạ vội nói: "Thuộc hạ sao dám."

Lý Trường Hồng hừ một tiếng: "Lượng ngươi cũng không dám. Bất quá ngươi nếu đã nhưng đã cuốn vào, lại muốn thoát thân nào dễ như vậy."

Ninh Dạ cũng không hoảng hốt: "Đông sứ khiển trấn thủ đi tới, sẽ không chính là vì vài câu uy hiếp chứ? Có dặn dò gì kính xin cứ việc nói."

Lý Trường Hồng sắc mặt hơi kinh ngạc: "Không trách ngươi lấy tân đệ tử chi thân, lại có thể tại Hắc Bạch Thần Cung làm ra sóng gió lớn như vậy, quả nhiên là cái tư duy nhanh nhẹn chi nhân. Nếu như thế, ngươi đoán xem mục đích của ta là cái gì?"

Ninh Dạ trực tiếp nói: "Đông sứ muốn ủy trọng trách cho Ninh Dạ?"

Chén rượu trong tay Lý Trường Hồng đột nhiên vỡ vụn, ánh mắt lẫm liệt: "Ngươi đoán được?"

"Có một số việc, lực lượng giải quyết không được, liền chỉ có thể dựa vào đầu óc. Ninh Dạ thực lực không đủ, đầu óc vẫn tính đủ. Lại vừa vặn đã biết việc này. . . Đông sứ biết thuận thủy thôi chu, đến cũng không kỳ quái."

Lý Trường Hồng ha ha cười rộ lên: "Không tồi không tồi, mặc dù là phân tích đơn giản, nhưng cũng không phải ai cũng có thể làm được. Nếu như thế, ngươi nói một chút ngươi còn biết cái gì?"

"Ta đoán, đó hẳn là là một dạng bảo vật, mà không phải một loại tiên pháp nào đó."

"Ồ?" Ánh mắt Lý Trường Hồng lần nữa trở nên sắc bén: "Tại sao nói như vậy."

"Thứ nhất: Tiên pháp là thủ đoạn mềm, bảo vật là thủ đoạn cứng. Thủ đoạn mềm có thể bù đắp, cứng thiếu hụt khó có thể lảng tránh. Hơn nữa theo ta được biết, Đông sứ tu chính là Vô Thiên Thần Độn, cũng không phải là hoàn toàn tự sáng, đã là tiên pháp có truyền thừa, vậy như có nghiêm trọng tai hại, sớm đã tiết lộ."

Lý Trường Hồng gật đầu liên tục.

"Thứ hai, thời điểm ta cùng Dung Thành tán gẫu từng thăm dò hắn. Từ trong khẩu khí của hắn, hắn thật giống như đem bí mật đặt ở một chỗ. Thỏ khôn có ba hang, hắn không đạo lý chỉ thả tại một chỗ. Trừ phi đó không phải một loại pháp môn nào đó, mà là một thứ nào đó."

Lý Trường Hồng nghe được ngạc nhiên.

Bởi vì thời khắc này nghe Ninh Dạ nói, có chút là hắn cũng không biết, hoặc là nói không nghĩ tới.

Nhưng ngẫm nghĩ lại, vẫn là có đạo lý.

Lý Trường Hồng gật đầu liên tục: "Đông sứ sắp xếp ngươi đến làm việc này, ta khởi đầu không để ý lắm, hiện tại xem ra vẫn đúng là không tìm nhầm người. Bất quá ngươi cùng Dung Thành là bằng hữu, khiến ngươi đối phó hắn, có vấn đề gì không?"

Ninh Dạ nở nụ cười: "Thời điểm cạnh tranh Cửu Sứ, hắn cũng không coi ta là bạn."

"Nhưng ngươi lại vẫn là đề cử hắn làm Đệ Thất Sứ."

"Nếu không phải như vậy, lại có thể nào tìm hiểu cơ mật?"

"Vào lúc ấy ngươi liền có tính toán này?"

"Nha đầu Phong Ngọc Yên này đối với ta căm giận, nàng nếu không ngáng chân cũng sẽ không phải nàng. Ta nếu đã cuốn vào, muốn dễ dàng thoát thân đã không thể được, chỉ có thể nghĩ biện pháp lấy công chuộc tội. Huống chi. . . Ta tin tưởng Đông sứ cũng sẽ không kém đói bụng binh."

"Ngươi muốn cái gì?"

"Cái này không vội."

"Vậy ngươi có thể có phương pháp gì?"

"Ta cần trước tiên lý giải tất cả về thầy trò bọn họ." Ninh Dạ trực tiếp nói.

Lý Trường Hồng hít một hơi dài: "Yêu cầu này không tính quá đáng, nhưng ta không thể tùy ý đáp ứng ngươi, cần phải sư phụ đồng ý."

"Đây là tự nhiên."

Ngay sau đó Lý Trường Hồng đã một đạo hỏa phù bay ra.

Một ngày sau, tin tức trở về.

Quân Bất Lạc đồng ý.

Một phần tin tức cụ thể liên quan tới Quân Bất Lạc cùng Dung Thành giao tới trên tay Ninh Dạ.

Tin tức tới tay, Ninh Dạ liền đã minh bạch chuyện gì.

Nguyên lai năm đó Quân Bất Lạc vì hoàn thiện Vô Thiên Thần Độn, du lịch bát phương, tại một lần cơ duyên xảo hợp, vô ý thu được một chỗ môn hộ thượng cổ đại năng để lại, ở trong đó thu được một loại độn thuật bảo vật.

Quân Bất Lạc cũng là kỳ nhân, giống như Ninh Dạ, vì hoàn thiện Vô Thiên Thần Độn, thế mà đem bảo vật này luyện hóa nhập thể, hoàn thiện Vô Thiên Thần Độn.

Nhưng Quân Bất Lạc không nghĩ tới chính là, món bảo vật này thế mà chia âm dương hai mặt, hắn lúc trước đạt được chỉ là mặt âm, còn có mặt dương chưa có đạt được. Mà ‘dương diện chi bảo’ này, liền trở thành ngòi dẫn then chốt phá Vô Thiên Thần Độn của hắn.

Vì thế Quân Bất Lạc tìm kiếm ‘dương diện chi bảo’ khắp nơi, kết quả vẫn đúng là để hắn tìm tới, chính là tại trong tay Dung Thành gia.

Vì đạt được bảo vật này, Quân Bất Lạc giết cả nhà Dung Thành, lại thu hắn làm đồ đệ, ý đồ lừa gạt ra bảo vật.

Nhưng Dung Thành chẳng biết vì sao thế mà phát hiện, chết sống không chịu giao ra.

Quân Bất Lạc dùng hết thủ đoạn cũng là bất đắc dĩ, lại sợ Dung Thành chó cùng rứt giậu, không muốn ép hắn quá đáng, sự tình liền như vậy một mạch kéo dài. . .

Như vậy, không phải Dung Thành trộm đồ vật của Quân Bất Lạc, mà là Quân Bất Lạc mưu đồ đồ của người khác lại không tới tay?

Đối với điều này Ninh Dạ cũng là không nói gì.

Đám tiên môn đại năng này, từng cái từng cái đều không phải thứ tốt, vì tự thân lợi ích, cái gì cũng làm ra được.

Cho dù là hiện tại, nói tới những việc này, Quân Bất Lạc cũng là hoàn toàn không có hối hận, càng không che giấu.

Chẳng trách bí mật hay không, liền Phong Ngọc Yên đều biết.

Bất quá cái Dung Thành này cũng là đủ khả dĩ đó, thậm chí ngay cả Quân Bất Lạc đều bức không ra bảo vật hạ lạc, còn chỉ có thể mặc hắn tiêu dao.

Bởi vậy có thể thấy được, cái Dung Thành này là một kẻ mười phần khó chơi.

Điều này khiến cho Ninh Dạ càng lúc càng hiếu kỳ.

Hắn hỏi Lý Trường Hồng: "Năm đó Đông sứ muốn được vật này, dùng qua những thủ đoạn nào?"

Lý Trường Hồng hồi đáp: "Chỉ cần ngươi có thể nghĩ đến, nhuyễn ngạnh đều dùng quá."

"Nhưng các ngươi cuối cùng vẫn là thả hắn ra?"

"Không thả không được. Dung Thành cho lời hung ác, vật kia bị hắn thiết trí cơ quan, chỉ cần trong một khoảng thời gian hắn không giải trừ, liền sẽ tự động hiện thế."

"Các ngươi liền không đi trong bóng tối nhìn chằm chằm?"

"Làm. Vô dụng." Lý Trường Hồng thở dài: "Đông sứ tự thân xuất mã, nhưng vẫn không có tra được bất kỳ manh mối. Tên tiểu tử này, khó chơi hơn xa so với chúng ta tưởng tượng."

"Thật sao? Vậy đến có ý tứ."

Ninh Dạ nói thầm tự nói.

Nhân vật giảo hoạt đến liền Đông Kỳ Sứ cũng không thể làm gì được như vậy, làm sao lại tại trong vài câu tán gẫu đơn giản cùng mình liền dễ dàng nói lộ tin tức trọng yếu?

Còn có, nếu như hắn trầm ổn như vậy, cần gì phải lại mưu cầu vị trí Huyền Sách Sứ?

Nghĩ tới đây, Ninh Dạ nhẹ nhàng nói: "Các ngươi đã nghĩ tới, việc này còn có những khả năng khác chưa?"

Lý Trường Hồng nói: "Ngươi là định nói hắn căn bản không có cái bảo vật này? Không thể nào, đó là Đông sứ tự thân tra được, chính xác trăm phần trăm liền tại Dung gia, liền tại trong tay Dung Thành."

Chương 70 : Điều lệnh

Chưa edit.

Chương 70: Điều lệnh

Ba ngày sau.

Ninh Dạ lần nữa tới gặp Lý Trường Hồng.

Ninh Dạ lạnh nhạt nói: "Dung Thành một chuyện, ta cũng đã có chút ý nghĩ."

Lý Trường Hồng nghe xong đại hỉ: "Ngươi nói."

"Ta tra xét một thoáng Dung gia phả hệ, Dung gia xuất thân từ Đông cảnh Thiên Tinh Môn, môn phái này am hiểu chế tác các loại cơ quan, Dung gia bởi vậy am hiểu cấm chế cơ quan chi đạo, vì vậy Dung Thành từng nói, mỗi quá một quãng thời gian, cấm chế mở ra, bảo vật tự hiện cách làm, hoàn toàn có thể được."

Lý Trường Hồng nói: "Đây là đương nhiên, nếu không phải như vậy, chúng ta lại sao lại thả hắn rời khỏi."

Ninh Dạ tiếp tục nói: "Thế nhưng Dung Thành biết kỳ sứ nhất định sẽ trong bóng tối nhìn chăm chú hắn, cho nên tuyệt sẽ không tự mình đi tàng bảo chi địa, sử dụng bình dừng cơ quan cách làm, tất nhiên là viễn trình điều khiển."

"Cái "chúng ta" này cũng biết."

"Thế nhưng có thể viễn trình khống chế cơ quan thủ pháp, lại là không nhiều rồi."

"Ân?" Lý Trường Hồng híp mắt nhìn Ninh Dạ.

Ninh Dạ đã trả lời: "Ta phải cái này Thiên Tinh Môn hết thảy cơ quan cấm chế thủ pháp."

Năm đó Quân Bất Lạc diệt chỉ là Dung gia, Thiên Tinh Môn nhưng vẫn là hảo hảo tồn tại, là cùng Thiên Cơ Môn Huyền Cơ Quan đặt ngang hàng tam đại am hiểu cơ quan cấm chế tiên môn một trong những.

Ninh Dạ đối Thiên Tinh Môn thủ pháp luôn luôn cảm thấy rất hứng thú, bây giờ đã có cơ hội, đương nhiên phải đạt được.

Mấu chốt nhất chính là, này có thể đem hắn cơ quan thuật cũng đề thăng đến bên ngoài.

Ninh Dạ hiện tại là thực lực trong tối xa lớn hơn nhiều so với bên ngoài, vì vậy hắn bức thiết muốn tiến hành thực lực chuyển di, Quân Bất Lạc phải kém hắn làm việc, liền không trách hắn chào giá trên trời.

Lý Trường Hồng đến là không dễ dàng như vậy nhả ra: "Hữu dụng không?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Nếu đã Dung Thành nói rồi, mỗi quá một quãng thời gian cần xuất thủ đóng cấm chế, như vậy lý giải thủ pháp của hắn liền rất tất yếu. Tỷ như biết hắn dùng chính là thủ pháp gì, liền có thể đại thể nắm giữ nơi đây vị trí khoảng cách, thậm chí phương hướng. Thậm chí còn có khả năng từ thủ pháp bên trong đẩy ra cơ quan vị trí hoàn cảnh. . . Dung Thành tàng bảo thời điểm, hẳn là còn chỉ là cái Tàng Tượng cảnh chứ? Thấp như vậy vi cảnh giới, lại có thể viễn trình điều khiển cấm chế, hợp dụng không nhiều, sợ là tàng bảo chi địa bản thân cũng cần loại loại điều kiện làm phối hợp. Điều kiện càng nhiều, có thể lựa chọn mục tiêu liền càng ít, mà hiện tại chúng ta cần phải biết chính là. . . Hắn cần chính là cái nào điều kiện."

Lý Trường Hồng đứng thẳng người lên cũng lên tiếng: "Đông sứ quả nhiên không tìm lộn người, ta lập tức liền đi thông báo."

Ninh Dạ muốn Thiên Tinh Môn có cơ quan thuật, đây là người khác trấn môn bí mật.

Bất quá Ninh Dạ không chiếm được, đối Quân Bất Lạc nhưng không phải việc khó.

Sau mười ngày, Ninh Dạ muốn hết thảy Thiên Tinh Môn cơ quan thuật liền toàn bộ tới tay.

Ninh Dạ không có hỏi Thiên Tinh Môn kết cục.

Không ngoài chính là nghe lời, bất tử, không nghe lời, mãn môn đều diệt.

Hắn không muốn hỏi, chỉ là trong nội tâm vẫn như cũ có gan bịt tai trộm chuông bất đắc dĩ.

Những ngày kế tiếp, Ninh Dạ biến bận rộn mà không phải thanh nhàn.

Rốt cục có thể công khai nghiên cứu cơ quan cấm chế, Ninh Dạ phảng phất lại trở về tại Thiên Cơ Sơn ngày.

Thiên Tinh Môn cơ quan chi đạo cùng Thiên Cơ Môn rõ ràng bất đồng, Thiên Cơ Môn cơ quan theo đuổi chính là thiên địa tự nhiên lý lẽ, lấy tự nhiên chi đạo mà đi chi, Thiên Tinh Môn nhưng phản kỳ đạo nhi hành, dựa vào chính là tu sĩ chi lực, pháp thuật chi đạo, nhiều lấy phù lục những vật này ra roi.

Điểm ấy đến cùng Ninh Dạ giai đoạn hiện tại thủ pháp khá là giống —— hiện tại Ninh Dạ cơ quan cũng nhiều lấy phù lục thúc đẩy, tăng cường hiệu quả.

Bất quá hắn là bất đắc dĩ thay thế chi pháp, Thiên Tinh Môn lại là tự tiện đạo này.

Điều này khiến Ninh Dạ cơ quan chi đạo thu hoạch không ít.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt chính là mấy tháng quá khứ.

Có lẽ cũng biết nghiên cứu cần lúc, Quân Bất Lạc cũng không có thúc hắn.

Ngược lại là mặt khác một đám người không nhịn được nữa.

Ngày hôm nay Ninh Dạ đang nghiên cứu cơ quan, một cái đầu nhỏ từ dưới đất bốc lên.

Là Thiên Cơ.

"Sao ngươi lại đến đây?" Nhìn thấy Thiên Cơ, Ninh Dạ cười nói.

Sau khi rời khỏi Cửu Cung Sơn, Ninh Dạ đem Thiên Cơ lưu lại nơi đó bồi Trì Vãn Ngưng, đồng thời cũng đảm nhiệm cùng Mộc Khôi Tông giữa liên hệ sứ giả.

Vừa nhìn thấy Ninh Dạ, Thiên Cơ liền ấm ức: "Ngươi một lần chạy này chính là non nửa năm, ta đều tẻ nhạt chết rồi."

"Đây không phải là ngươi chạy tới tìm ta lý do."

"Là người của Mộc Khôi Tông tìm ngươi." Thiên Cơ hừ nói.

"Chuyện gì?"

"Bọn họ tìm tới ngươi muốn địa phương."

"Động tác còn rất nhanh, ở đâu?"

"Vân tuyệt cổ địa."

"Chiến trường thượng cổ? Đến xác thực là cái lý tưởng địa phương. Bất quá nơi đó đã bị khai phá gần như là đủ rồi, thật giống không có cái gì đặc sắc chỗ chứ?"

Thiên Cơ nói: "Vân tuyệt cổ địa quanh năm mù mịt dày đặc, hung hiểm khắp nơi, ít có người đến. Từng có đồn đại, nội có đại năng để lại chi bảo, khả năng còn có mảnh vỡ Thiên Cơ Điện biến thành đồ vật, bất quá chỉ là đồn đại, vẫn chưa chứng thực."

"Ngô, có đồn đại là tốt rồi, đến là cái có thể làm văn địa phương." Ninh Dạ qua lại vài bước: "Ở vào Đông cảnh, hoang vu chi địa, thần bí truyền thuyết, chiến trường thượng cổ. . . Cơ bản ăn khớp cần. Nếu đã nhưng đã tìm tới mục tiêu thích hợp, vậy xem ra ta cũng nên đi một chuyến."

"Được, ta lập tức liền thông báo Mộc Khôi Tông, khiến Bọn họ hướng đông cảnh chế tạo sự cố, đem ngươi điều tới." Thiên Cơ hưng phấn.

"Không!" Ninh Dạ lại nói: "Không cần chế tạo cùng ta có quan hệ chi sự, Đông cảnh một chuyến, ta tự có biện pháp giải quyết, bọn họ chỉ cần làm một kiện có thể đem Thường Vũ Yên dẫn chuyện đã qua là khỏi rồi."

"Thường Vũ Yên?" Thiên Cơ kinh ngạc.

Ninh Dạ hừ lạnh: "Đúng. Nữ nhân này cũng coi như là hại sư môn ta kẻ cầm đầu, nàng bất tử, việc này liền còn chưa xong, cũng là thời điểm giải quyết nàng. Đem nàng dẫn tới vân tuyệt cổ địa đi, một lần giải quyết đi."

"Hảo!"

Đưa đi Thiên Cơ, Ninh Dạ trực tiếp đi gặp Lý Trường Hồng.

Một đêm này, bọn họ nói chuyện thật lâu.

Nửa tháng sau.

Hắc Bạch Thần Cung truyền đến một cái tin dữ.

Thường Xá chết rồi.

Chết ở vân tuyệt cổ địa.

Thường Xá nguyên bản tại Cửu Cung Sơn tu hành, lần này sở dĩ xuất thủ, là bởi vì nghe nói vân tuyệt cổ địa ra đồng dạng bảo vật, có thể cải thiện gân cốt tư chất, ích thọ duyên niên.

Thường Xá tư chất bình thường, tuổi tác càng cao hơn, được nghe tin tức sau vui vẻ động dung, không nghĩ tới bảo vật không đạt được, nhưng chết ở nơi đó.

Giết hắn chính là một cái nho nhỏ tán tu.

Biết được tin tức Thường Vũ Yên, khóc lê hoa đái vũ, trực tiếp tìm Tây Phong Tử nên vì phụ báo thù.

Tây Phong Tử ảo nàng bất quá, chỉ có thể đồng ý nàng xuất hành, đương nhiên, thiếu không được nên vì nàng sắp xếp một đám hảo thủ hộ vệ.

Thường Vũ Yên xuất hành ngày thứ hai, thứ bảy Huyền Sách Sứ Dung Thành cũng thu được một tờ lệnh, muốn hắn tuỳ tùng Thường Vũ Yên, một mặt đi theo bảo vệ, mặt khác điều tra bảo vật hạ lạc, như việc này thuộc về thật, tận khả năng đem bảo vật mang về đây.

Nhận được mệnh lệnh buổi tối đó, Dung Thành một đêm không ngủ.

Trong lòng mơ hồ có loại cảm giác, chính là nhiệm vụ lần này, sợ là có chút không đơn giản.

Bất quá bọn hắn không biết chính là, trước lúc này, Ninh Dạ liền nhận được một phần điều lệnh.

Điều lệnh đến từ Đông cảnh, muốn hắn đi xem xem vân tuyệt cổ địa tình hình.

Nhìn thấy tin tức, Ninh Dạ đắc ý cười lên.

Có một vị Đông Kỳ Sứ phục vụ cho bản thân, thực sự là làm chuyện gì đều thuận tiện rất nhiều.

Chương 71 : Sương vũ

Chương 71: Sương vũ

Hàn châu.

Lương Nguyệt Sơn.

Thái Âm Môn tổng đà.

Hàn sương cốc, băng tâm trì.

Tân Tiểu Diệp đang tự đả tọa, thổ nạp hô hấp.

Khi Tân Tiểu Diệp thở ra thì, phía trên nước ao liền sẽ kết một tầng nhàn nhạt băng sương.

Mà đến nàng hấp khí thì, băng sương liền tùy theo hóa giải trừ khử.

Giữa mỗi lần hít thở, nước ao cũng tại giữa đông kết cùng lưu động không ngừng biến hóa, hàn khí tứ dật, cả phiến không gian đều phảng phất ngưng kết, chỉ có nước ao vẫn như cũ bảo trì tiết tấu vốn có.

Thiên không bắt đầu bay lên hoa tuyết, từng mảnh từng mảnh rơi vào bả vai Tân Tiểu Diệp, nhưng không tan ra, trái lại như tinh linh uyển chuyển nhảy múa, những băng tinh chi biện kia dưới ánh mặt trời chiết xạ ra chói mắt hào quang, mãi đến tận cuối cùng ngưng kết, lơ lửng tại không trung.

Cũng không rơi xuống.

Một tên nữ tử mặt vàng xuyên qua mảnh không gian phảng phất thời gian ngưng trệ này đi tới, nhìn thấy một màn này, đầu tiên là vui vẻ, lập tức lại chuyển ưu.

Nàng nói: "Sư muội ngươi hà tất phải như vậy đây? Không cần Sương Xà Huyết Mạch, Hàn Sương Chi Vũ đề thăng càng mạnh, ngươi chịu đựng băng hàn chi khổ cũng chỉ càng nhiều."

Tân Tiểu Diệp lạnh nhạt nói: "Ta là người, không phải yêu."

Nữ tử mặt vàng vẻ mặt nghiêm chỉnh: "Nếu đã vào Thái Âm Môn, liền không nên có yêu nhân phân chia. Sư muội ngươi cố chấp như vậy, lãng phí tự thân thiên phú, sư phụ đã rất không vừa ý."

Tân Tiểu Diệp nhưng ngoảnh mặt làm ngơ: "Coi như không có Sương Xà huyết mạch, cũng không phải là không thể giải quyết nỗi khổ băng hàn xâm thể. Sương Xà huyết mạch sau khi sử dụng, lạnh tựa băng sương, khó mà động tình. Thân là nhân giả, há có thể vô tình. Ta không muốn mạt sát tự thân nhân tính, lại làm sai chỗ nào?"

"Ngươi là đang nói sư phụ vô nhân tính sao?"

"Ta là đang nói ta muốn bảo lưu chút ái dục ghét hận này trong lòng mình."

"Thôi vậy thôi vậy, đều là quyết định của chính ngươi, ta cũng không khuyên ngươi nhiều nữa. Sư phụ tuy là người vô tình, nhưng đối với ngươi ta, đều là cực tốt."

Nghe đến đây, Tân Tiểu Diệp cúi đầu: "Đó là tự nhiên."

Tân Tiểu Diệp sư phụ là Tuyết Nữ Hàn Cô Sương, danh hiệu cũng gọi là Tuyết Thần Nữ, bất quá hiện tại tuổi tác đã cao, đã từng tiếng tăm lừng lẫy băng sương nữ thần, bây giờ cũng đã thành băng sương mỗ mỗ, có gan lớn giả, càng xưng là Tuyết Yêu Mỗ Mỗ.

Tuyết Yêu Hàn Cô Sương, người cũng như tên, tu hành Băng Tuyết Sương Thiên thần thông, dung hợp Sương Giao huyết mạch, sớm luyện không còn thất tình lục dục. Chỉ có đối mấy tên đệ tử coi như không tệ, nhưng không phải là bởi vì tình cảm, mà là yêu tộc cũng có hộ độc bản năng. (*hộ độc = bảo vệ bê con)

Yêu giả vô tình, nhân gian quy củ tình cảm thể nghiệm không được nhiều như vậy, thế nhưng bản năng thiên tính bảo vệ đời sau vẫn như cũ có chi, chính bởi vậy Thái Âm Môn tuy tương tự tàn nhẫn vô đạo, một mực tại đối với con cháu, làm so với tuyệt đại đa số tiên môn đều tốt.

Bất quá loại tốt này, cũng chỉ là bản thân trực hệ dòng dõi, đồ đệ nhà khác liền không cần để ý.

Mà ngoại trừ phương diện này, thụ yêu huyết ảnh hưởng, người trong Thái Âm Môn thường thường tính tình khác nhau —— nhà khác tiên sư tính cách không dễ đoán, Thái Âm Môn lại thường thường là vô cùng dễ phán đoán, chỉ cần biết thần thông cùng yêu huyết của bọn hắn là cái gì, cơ bản liền có thể phán định ra bộ phận nhân cách của đối phương.

Tân Tiểu Diệp sở dĩ kiên trì không dung hợp Sương Xà Huyết Mạch, liền là bởi vì nàng không muốn như vậy —— hàn sương một mạch, thiên tính lãnh khốc vô tình, tuyệt tình tuyệt dục.

Mà như không còn cừu hận này, Tân Tiểu Diệp cũng sẽ mất đi động lực nỗ lực.

Bất quá cũng chính là bởi vì tuyết yêu vô tình nguyên cớ, vì vậy tuy rằng bất mãn Tân Tiểu Diệp chậm chạp không dung Sương Xà huyết mạch, nhưng cũng không có bất mãn đến mức độ muốn làm gì nàng —— lão thái bà đoạn tình tuyệt dục, vạn sự đều nhạt.

Cho tới sư tỷ Hoàng Liên, nàng năm đó tu Băng Tuyết Sương Thiên thần thông không cẩn thận tẩu hỏa nhập ma, cuối cùng chỉ có thể từ bỏ, cải tu những công pháp khác, nhân tính đến vẫn là bảo lưu, chỉ là mỗi quá một quãng thời gian đều sẽ nổi giận một hồi, điên cuồng như ma, hoàn toàn dựa vào Tân Tiểu Diệp lấy Hàn Sương Chi Vũ khu chi, vì vậy hai tỷ muội quan hệ cũng càng lúc càng hài hòa.

Thời khắc này chính trò chuyện, bên ngoài một tên tôi tớ toàn thân mọc ra tỉ mỉ lân giáp đi vào: "Bái kiến Tuyết tiên tử, Liên tiên tử."

Tân Tiểu Diệp ở chỗ này tên gọi Ẩm Tuyết, tuyết đồng huyết, ý là uống máu kẻ thù, lại tu Băng Tuyết Sương Thiên thần thông, nên tên là Tuyết tiên tử.

"Chuyện gì?" Tân Tiểu Diệp hỏi.

Tôi tớ kia hồi đáp: "Sau Cức Sơn Thiên Tuyết Phong xuất hiện yêu vật hại người chi sự."

"Ân? Yêu vật hại người?" Hoàng Liên hơi kinh ngạc.

Tại Hàn châu, yêu địa vị là rất cao, Thái Âm Môn thậm chí chuyên môn tìm một khối khu vực cho yêu tộc, khiến bọn chúng ở nơi đó sinh dưỡng, mà Yêu Vương càng là do Thái Âm Môn tự thân bổ nhiệm.

Nhưng mặt khác, yêu tộc cũng bởi vậy chịu đến nghiêm ngặt quản khống, sẽ không dễ dàng xuất khu hại người, ngược lại trở thành một chỗ yêu hoạn ít nhất trong Cửu Đại châu.

Chính bởi vậy, yêu vật hại người chi sự cũng ít khi thấy.

"Đã thông báo Yêu Vương chưa?" Hoàng Liên hỏi.

Chuyện Yêu vật hại người tuy không thường thấy, nhưng dù sao vẫn là có, thông thường đều là do Yêu Vương xử lý.

"Thông báo, nhưng mà Yêu Vương nói, yêu này cũng không phải là yêu vật tương ứng địa bàn hắn quản lý, chưa từng gặp qua, hẳn là ngoại lai nhập cảnh. Theo quy củ, là do Thái Âm Môn xử lý. Bởi vì là phát sinh tại Thiên Tuyết Phong, vì vậy thông báo đến chỗ này."

"Ồ? Là yêu vật gì?" Tân Tiểu Diệp thuận miệng hỏi.

Hậu Cức Sơn là địa bàn của Tuyết Yêu Mỗ Mỗ, nếu đã không phải chuyện của Yêu Vương, vậy xác thực là do Tuyết Yêu môn hạ đến xử lý việc này.

"Thật giống như một con 'hương trần trư'."

"Ngươi nói cái gì?" Tân Tiểu Diệp tâm thần kinh hoàng, cuối cùng cũng coi như nàng nhập môn nhiều năm, tâm trí trưởng thành, lại đã luyện Băng Tuyết Sương Thiên thần thông, đến không đến nỗi tại chỗ thất sắc, nhưng trong lòng chi hưng phấn nhưng quả thực vô pháp ẩn giấu.

Bởi vì sự kiện 'hương trần trư' tập nhân, chính là tin tức gặp mặt năm đó Ninh Dạ, Thanh Lâm cùng nàng hẹn trước.

Hoàng Liên đến không để ý Tân Tiểu Diệp nho nhỏ thất thố: "Hóa ra là 'hương trần trư', kỳ quái, 'hương trần trư' chỉ là yêu vật phổ thông, nhưng tồn thế cực nhỏ, Hàn châu ta càng là căn bản không có loại yêu vật này, lại sao sẽ xuất hiện ở đây?"

Tân Tiểu Diệp cố gắng tự trấn định tâm thần: "Yêu Vương không phải đã nói, không phải địa bàn hắn quản lý quản lý sao? Tự nhiên là bởi vì từ chỗ khác chạy tới."

Hoàng Liên cười nói: "Sư muội nói đúng lắm, bất quá 'hương trần trư' không có sức chiến đấu gì, chỉ là có chút nhạy bén, quay đầu lại ta đi. . ."

"Để ta đi." Tân Tiểu Diệp đã nói: "Ta gần nhất tĩnh hoài muốn động, hiếm thấy có con tiểu yêu làm loạn, vừa vặn thử chút thủ cước."

Hoàng Liên cũng không để ý lắm: "Nếu sư muội đã có hứng thú, vậy liền giao cho sư muội là được."

* * *

Đêm.

Hậu Cức Sơn, Thiên Tuyết Phong.

Trên Thiên Tuyết Phong, quanh năm tuyết đọng, hàn sương lẫm liệt, khó thấy bóng người.

Mà từ sau khi nó trở thành lãnh địa của Tuyết Yêu Mỗ Mỗ, lại càng không có người nào dám tới nơi đây.

Dưới bầu trời đêm, một đạo nhân ảnh từ không trung lạc hạ.

Đứng ở trên tuyết đọng, nhưng không để lại một tia cước ấn.

Chính là Tân Tiểu Diệp.

Nàng hiện tại còn không quá rõ ràng đến cùng là ai tới gặp nàng, giương mắt nhìn quanh, nhưng không thấy người, đang tự kinh nghi, đã thấy một con tiểu hồ ly chạy đến.

Hồ ly kia đi tới dưới chân Tân Tiểu Diệp, thế mà đối với nàng vái một cái, sau đó hướng xa xa rời đi.

"Thế mà là chỉ linh hồ?" Tân Tiểu Diệp sư môn ngọn nguồn, liếc mắt đã nhìn ra này hồ ly lai lịch không cạn, trong lòng kinh ngạc, sao Ninh Dạ hoặc Thanh Lâm lại có một con linh hồ, đã là theo linh hồ kia hướng xa xa rời đi.

Một đường xuyên qua núi rừng, đi tới một chỗ trống trải trước vách núi.

Không thấy một người.

Linh hồ kia đã đứng thẳng người lên, gõ gõ vách núi, trên vách núi quang huy lóe lên, không ngờ là mở ra cái nội động.

"Vô Linh Cấm Chế? Là sư đệ!" Nhìn thấy một màn này, Tân Tiểu Diệp rốt cục xác nhận, đại hỉ tiến vào.

Lại nhìn thấy bên trong đứng thế mà là cái lão nhân, nhất thời ngạc nhiên.

Xuất phát từ bản năng, Tân Tiểu Diệp đã một chưởng bổ ra: "Được lắm 'hương trần trư' yêu, lại dám giả trang nhân hình mê hoặc nhân tâm, còn chưa chịu chết!"

Mang theo băng sương sương phong một chưởng bổ ra, sát khí tràn trề.

Cừu Bất Quân nhẹ nhõm đỡ lấy: "Không tệ, không tệ, khổ nạn khiến người trưởng thành, không nghĩ tới năm đó cái kia nghịch ngợm tùy hứng tiểu Diệp nha đầu, bây giờ cũng biết dễ dàng không thể tiết lộ thân phận."

Lời ấy vừa xuất, Tân Tiểu Diệp thân thể mềm mại run rẩy: "Ngươi không phải sư đệ, ngươi đến cùng là kẻ nào?"

Cừu Bất Quân tiện tay ném ra một khối Lưu Ảnh Thạch: "Tự mình xem đi."

Tiếp nhận Lưu Ảnh Thạch, Ninh Dạ âm dung tiếu mạo tái hiện, Tân Tiểu Diệp không nhịn được nữa khóc rống lên đến.

Chương 72 : Pháp ngoại chi địa (vùng đất ngoài vòng pháp luật)

Chưa edit
Chương 72: Pháp ngoại chi địa (vùng đất ngoài vòng pháp luật)

Thiên Tuyết Phong động phủ.

Tân Tiểu Diệp chính thức tham kiến Cừu Bất Quân người sư thúc này.

Đang nghe Cừu Bất Quân giảng qua Ninh Dạ những năm này hành động sau, Tân Tiểu Diệp cũng là dại ra không nói gì.

Một lát mới nói: "Quả nhiên không hổ là sư đệ, cũng chỉ có hắn mới có thể làm ra động tĩnh lớn như vậy. Đáng thương ta cơ duyên trời cho, trở thành tuyết thần đệ tử, nhưng đến hiện tại đều không làm ra quá đại sự gì."

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ là Thái Âm Môn bảy Thần Yêu một trong những, địa vị giống như là Hắc Bạch Thần Cung Thập Nhị Thiên Cương, có thể có tiến cảnh này cũng không có gì hiếm lạ.

Cừu Bất Quân xua tay: "Đây không phải lỗi của ngươi. Ngươi hiện tại còn đang trưởng thành kỳ, không động thủ so với động thủ tốt. Cái nào giống Ninh Dạ tên tiểu tử kia, làm ra nhiều như vậy thị phi, còn kém điểm đem lão nhi mạng của ta cho thua tiền a. Ngươi là không biết a, ta thiếu chút nữa bị hắn tươi sống ngược sát mà chết.

Đáng thương ta bộ xương già này, không chịu nổi dằn vặt. Đáng ghét nhất chính là, ta vẫn chưa thể trả thù lại."

Tân Tiểu Diệp cũng không khỏi bật cười: "Sư thúc nói đúng lắm, đợi tương lai thấy Ninh Dạ tên khốn này, nhất định phải rất trì hắn cái bất kính chi tội."

Cừu Bất Quân cười nói: "Hảo, hảo, nhất định phải như vậy. Ngô, đã là Hoa Luân cảnh sao? Cũng đã bảy tầng luân cảnh, còn nhanh hơn Ninh Dạ, xem ra ngươi mấy năm qua quả nhiên cũng không lãng phí, xác thực có thể giúp đỡ Ninh Dạ khó khăn."

Tân Tiểu Diệp hỏi: "Sư đệ có giúp cái gì cần ta giúp?"

"Không vội, không vội!" Cừu Bất Quân cũng là lão thành, tuy đã dùng trận pháp che lấp, nhưng thời khắc này nói đến chuyện khẩn yếu, vẫn là trước tiên dùng Vấn Thiên Thuật thôi diễn một phen, xác nhận không người dò xét sau, lúc này mới đem Ninh Dạ kế hoạch lớn nói ra.

Nghe được kế hoạch của Ninh Dạ, Tân Tiểu Diệp hai con mắt rực rỡ: "Vân tuyệt môn. . . Thiên Cơ Môn. . . Được lắm Tá Thi Hoàn Hồn kế sách."

"Lại là cần Thái Âm Môn từ bên phụ trợ. Có ngươi tại, vậy sự tình liền dễ làm rồi." Cừu Bất Quân vỗ về chòm râu nói: "Dẫn Thái Âm Môn tới được mục tiêu, Ninh Dạ đã đã có. Hiện tại vấn đề là. . ."

"Ta làm sao khiến cho chính mình tham dự trong đó?" Tân Tiểu Diệp minh bạch, đây là tốt đẹp nhất cùng Ninh Dạ cơ hội gặp mặt, hơn nữa cũng chỉ có nàng, mới có thể dẫn dắt Thái Âm Môn hướng về Ninh Dạ chờ mong phương hướng đi đi.

"Không sai!" Cừu Bất Quân khẳng định gật đầu.

Ninh Dạ kế hoạch lớn bên trong, Thái Âm Môn là cực kì trọng yếu nhất hoàn, nếu như không có Tân Tiểu Diệp này kẻ nội ứng, vẫn đúng là không dễ làm được.

Thời khắc này biết có thể hung ác âm Thái Âm Môn một thanh, Tân Tiểu Diệp cũng là cực kỳ hưng phấn.

Những năm gần đây nàng liều mạng khổ tu, là không phải là thời khắc này sao?

"Sư thúc yên tâm, ta sẽ giải quyết việc này!"

Vân tuyệt cổ địa ở vào Mặc châu đông nam, lại đi về phía nam chính là Hàn châu.

Vân tuyệt cổ địa từng là chiến trường thượng cổ, năm đó rất nhiều đại năng ở chỗ này chiến đấu, sử dụng các loại hủy thiên diệt địa thần thông, dẫn đến cho tới hôm nay, vân tuyệt cổ địa vẫn như cũ không một ngọn cỏ, nguy cơ trùng trùng.

Dù vậy, hậu thế cũng từng có vô số tiên môn đến đây thám hiểm cầu bảo, vây quanh cổ địa phát sinh tiên môn chi tranh, một độ kéo dài ngàn năm, đến cũng xác thực xuất thổ rất nhiều thượng cổ bảo vật.

Thế nhưng giống như Vô Thường phế tích, vạn năm cướp đoạt, có thể đến tay đã sớm tới tay, cái kia không thể đến tay, sợ là cũng lại vô khả năng.

Vì vậy rất sớm trước đây, nơi này liền trở thành bỏ đi chi địa.

Hàn châu là Thái Âm Môn chưởng khống, Hắc Bạch Thần Cung cùng Thái Âm Môn giao hảo, vì vậy vân tuyệt cổ địa không có bị hoa nhập bất kỳ một châu.

Là một người bỏ đi cổ địa, liền để nó trở thành hai châu bước đệm mang, trở thành một cái việc không ai quản lí khu vực, cũng bởi vậy trở thành tán tu đạo tặc các loại tụ tập vị trí.

Vân tuyệt cổ địa chia làm ba cái bộ phận, diện tích cực lớn.

Phía ngoài xa nhất là vạn dặm cát vàng, vô biên vô hạn, đỉnh đầu là lập loè quỷ quyệt sắc thái mây mù năm màu.

Đây chính là vân tuyệt cổ địa nổi danh nhất năm sát vân.

Năm sát vân phân ngũ sắc, mỗi bên kỳ tuyệt quỷ dị bất đồng, có kịch độc, có diệt linh, có hủy thần, có thực cốt. Vì vậy thân ở chỗ này, dễ dàng không được bay loạn, bộ hành chính là lựa chọn tốt nhất.

Năm đó Tử Lão vì tranh Vân Quỷ vị trí liền từng tới nơi đây, thu phục một đóa năm sát vân, coi đây là nguyên, luyện thành vân khôi, vô hình vô ảnh, thực thần đoạt mệnh, là nhất có thể sợ.

Điều này cũng đầy đủ nói rõ đối với đại năng mà nói, càng là hung hiểm, liền càng là cơ duyên.

Bất quá dù cho Tử Lão thiên tài hơn người, chung quy cũng chỉ luyện hóa một loại năm sát vân, không thể luyện hóa loại thứ hai.

Cũng chính bởi vậy Ninh Dạ hoài nghi, vân tuyệt cổ địa đề án chính là Tử Lão đề xuất —— sau đó phải chấp hành kế hoạch vô cùng lớn, mà chết lão rất có thể mượn cơ hội này luyện hóa đệ nhị đóa, thậm chí trùng kích Niết Bàn chi cảnh.

Bất quá điều này đối với hắn mà nói không để ý.

Trong biển cát có một thành, gọi không thiên thành.

Tức coi trời bằng vung chi ý.

Tại trong thành này sinh hoạt chi nhân, đa số coi trời bằng vung hạng người.

Nơi này cũng là tối không thể nào xuất thổ chỗ tốt gì, bởi vì có chỗ tốt đều bị cướp đoạt xong.

Quá biển cát hướng về nội đi, chính là cổ địa trung bộ.

Nơi này mãi đến tận hiện tại vẫn như cũ có thật nhiều thượng cổ đại năng thi thể, những thi thể này có giá trị đều đã bị tiên môn lấy đi, lưu lại liền chỉ là một đống vô dụng hài cốt, phá nát pháp bảo.

Bất quá ngẫu nhiên, còn sẽ có người may mắn ở chỗ này thu được linh tinh chỗ tốt —— tỷ như từ một cái nào đó phá nát pháp bảo bên trong đề luyện ra một chút tài nguyên có giá trị.

Hay là chính là cổ địa bản thân xuất thổ một ít tính thích ứng tài nguyên.

Ô linh thảo, chính là vân tuyệt cổ địa đặc hữu một loại sản vật.

Vật này sinh ở tuyệt địa, tự thân kỳ độc, có thể dùng tại luyện chế một ít phong linh cấm pháp đồ vật, là điển hình hại người lợi khí.

Cửu đại tiên môn mệnh lệnh cấm chỉ giao dịch vật này, bất quá lén lút nhưng thường có người đến hướng nơi này, cũng khiến cho ô linh thảo trở thành không thiên thành lớn nhất tối ổn định thu nhập khởi nguồn.

Ngoại trừ ô linh thảo ở ngoài, chính là một ít thích ứng những nơi hoàn cảnh đặc thù yêu thú. Chỉ cần số may bắt được một con, liền tổng có thể bán ra không ít giá tiền.

Lại đi vào tiếp, chính là một ít kỳ tuyệt thiên hiểm chi địa, nghe nói bên trong có một ít liền Niết Bàn cường nhân đều không dám dễ dàng đi địa phương, nơi đó cũng là duy nhất còn có khả năng tìm tới thượng cổ di bảo chi địa, nhưng bởi vì quá mức hung hiểm mà ít dấu chân người.

Trọng yếu nhất chính là, như vậy hung hiểm hoàn cảnh, khó lưu trọng bảo, vì vậy lâu dần, mọi người cũng đều từ bỏ.

Nói chung nơi này chính là một cái đỉnh cấp tiên môn không lọt nổi mắt xanh, nhưng đối với tầng dưới chót chi nhân vẫn như cũ có chút mỡ chi địa, lại thêm việc không ai quản lí khu vực đặc tính, trở thành làm ác giả thiên đường.

Bất quá những kia vi pháp làm bậy hạng người không có nghĩ tới, Ninh Dạ một cái kế hoạch, nhất định phải lật đổ nơi này đã từng cách cục.

Biển cát sạn.

Đây là ở vào cổ địa ngoại bộ vô biên biển cát một chỗ khách sạn.

Khách sạn rách rách rưới rưới, nhưng không lo chuyện làm ăn.

Bất quá nơi này lại là đi về không thiên thành tất kinh chi địa, vì vậy chuyện làm ăn là không lo.

Giờ phút này trong khách sạn, hơn mười khách nhân chính đang uống rượu ăn thịt.

Một tên đầu đội mũ nỉ thô hào khách nhân chính cạn chén rượu đầy, đột nhiên một đập bàn rượu, hô: "Chủ quán, ngươi rượu này vô ích sảm có phải là nhiều một chút?"

Tủ rượu sau chính dịch hoàng răng cửa, thản ngực lộ nhũ mập chưởng quỹ lung lay thân thể đi tới, nhấp một hớp đối phương tửu, lắc đầu nói: "Chưa nhiều, chưa nhiều, chỉ sảm một nửa thủy."

"Thả ngươi mẹ rắm, dĩ vãng ngươi chỉ sảm tam phân!" Khách nhân kia hô to.

Mập chưởng quỹ cười lạnh: "Có cái kia không vô ích ngươi đừng, nhất định phải tiện nghi. Lão tử giá tiền trướng không đi lên, cũng chỉ có thể trướng lướt nước . Không ngờ uống liền cút, không nên cùng lão tử ồn ồn ào ào."

"Ta fuck." Khách nhân kia trảo đao: "Ngươi có tin hay không lão tử một đao chặt ngươi?"

Chưởng quỹ mặt béo biến đều bất biến: "Lời này ngươi đã nói 182 khắp cả, lỗ tai ta đều nổi lên vết chai. Ngươi cái không loại hàng cả ngày tại chỗ này của ta thả những thứ này phí lời, còn không bằng rất đi đánh cướp mấy cái mắt không mở, kiếm lời tiền lại tới lão tử nơi này."

Khách nhân càng lúc càng tức giận, một thanh rách nát đao tại trên bàn rượu gõ boong boong vang vọng, làm sao rượu kia trác tinh thiết đúc thành, càng là không chút nào tổn, trong miệng thì hô: "Ngươi ngay khi đánh cướp việc tốt như vậy làm ra sao? Dám chạy cái chỗ chết tiệt này đến cái nào không chút bản lãnh? Mười người chín trộm, còn lại một con dê béo, cướp đều không giành được!"

Mập chưởng quỹ tiếp tục cười: "Ngươi đêm đồ 12 gia nhà giàu, kiếm lời đến tiền không phải còn nữa không?"

Khách nhân kia nghe lắc đầu thở dài: "Miệng ăn núi lở, cuối cùng sẽ ăn xong."

"Vậy liền ra ngoài lại mò một phát a." Chưởng quỹ dụ dỗ từng bước.

"Không được không được, 12 đại tộc đều phái hảo thủ, ta như ra ngoài, chắc chắn phải chết. Ai, tại đây vân tuyệt cổ địa, chân chính đáng giá, không phải dê béo, là chúng ta đầu của chính mình a." Khách nhân lắc lư cái đầu nói.

Rượu bên cạnh trên bàn khách nhân liền đồng thời cười to, lộ ra là rất có cộng hưởng.

Tại vân tuyệt cổ địa, phán đoán một thực lực cá nhân tiêu chuẩn không phải tu vi, mà là thưởng ngạch.

Như trước mắt này khách nhân, ở bên ngoài đầu bị 12 gia đại tộc treo thưởng, Tiền Thưởng lấy linh thạch đổi, cũng có ba hàng mấy trăm ngàn.

Nhưng này nhưng hoàn toàn không phải cao nhất.

Thời khắc này mọi người chính tại cười ngượng, đã thấy bên ngoài điếm cửa mở ra, một tên tuấn tú người trẻ tuổi đi vào, phía sau còn theo một già một trẻ.

"Chủ quán, đến chút thịt bò, lại tới rượu tốt hơn." Lão đầu nói.

Chưởng quỹ hừ nói: "Sa địa không ngưu, chỉ có đà thịt cùng người chết thịt."

"Các ngươi liền thịt người đều bán?" Lão đầu biết này không phải nơi tốt lành, nghe nói như thế vẫn còn có chút giật mình.

Quả nhiên là pháp ngoại chi địa (vùng đất ngoài vòng pháp luật), bán thịt người đều có thể công nhiên nói ra?

Lão đầu cười hắc hắc: "Chỉ cần có người mua, dĩ nhiên là có người bán."

Cái kia tuấn tú người trẻ tuổi tìm trương bàn trống ngồi xuống: "Người kia từ đâu đến?"

"Tự nhiên là đi ngang qua khách nhân." Chưởng quỹ nhìn chuyện này đối với phương "hắc" một cái cười nói.

"Tỷ như ta?" Tuấn tú người trẻ tuổi đến là khá là hứng thú.

Chưởng quỹ nhưng lắc đầu liên tục: "Ta là không sát sinh, chỉ là làm chút buôn bán nhỏ mà thôi, có người bán, ta liền mua . Còn người khác làm thế nào, lại là không quan hệ gì tới ta."

Theo hắn lên tiếng, bên cạnh một đám lớn khách nhân đã đồng thời nhìn hướng tuấn tú người trẻ tuổi, trong mắt lộ ra tham lam.

Chưởng quỹ đã lại bồi thêm một câu: "Bất quá giống công tử như vậy hình dạng, nếu như làm thành thịt người, không khỏi đáng tiếc. Ngươi hai vị đồng bạn có thể dùng đến nhắm rượu, ngươi bản nhân a vẫn là lưu cái hoàn chỉnh khá tốt, không thiên thành nhưng mà có không ít là tốt rồi công tử này một cái."

Hắn nói đã lui về phía sau, mà những khách nhân kia lại đã đứng lên.

Tuấn tú người trẻ tuổi tự nhiên chính là Ninh Dạ, hắn khẽ nhíu mày, đối Dương Nhạc nói: "Bọn họ liền đạo đều không bàn một thoáng?"

Dương Nhạc cười nói: "Ở chỗ này, thân phận không có ý nghĩa."

Chương 73 : Vô pháp chi quy

Edit 1 nửa..

Chương 73: Vô pháp chi quy

Thân phận không có ý nghĩa, quyền đầu tổng là có ý nghĩa chứ?

Quán trọ Sa Hải khách nhân, Ninh Dạ thấy rất rõ ràng, đại thể đều là chút Hoa Luân cảnh, liền ngay cả chưởng quỹ kia cũng bất quá là Hoa Luân đỉnh phong.

Hoa Luân đến Vạn Pháp là một cái hạm, không dễ qua như vậy.

Mà bên cạnh mình Ngự Phong chính là Vạn Pháp.

Riêng một mình hắn, liền có thể diệt mọi người nơi này.

Đối phương đều là người mù sao? Ngự Phong vừa không có ẩn nấp tu vi, theo lý rất dễ dàng liền có thể thấy được.

Bất quá đáp án rất nhanh liền ra rồi.

Bốn phía bỗng nhiên răng rắc răng rắc sáng lên quang huy, một phiến pháp thuật quang hoa đã tự dưới đất sinh khởi, toàn bộ mặt đất sáng lên phù chú quang huy, chiếu ra kỳ huyễn chi cảnh.

Trận pháp?

Thời khắc này theo trận pháp khởi động, tất cả khách nhân đều ẩn đi thân hình, bốn phía càng là một phiến quỷ mị kêu gào chi thanh.

Ninh Dạ hơi kinh ngạc, lại là đã có chút minh bạch.

Hắn giương giọng hỏi: "Đây chính là ngươi nói ngươi không sát sinh?"

Mập chưởng quỹ thanh âm từ chỗ mù mịt bay tới: "Âm Quỷ Trận này tuy là Bố Lương Sinh ta bố, nhưng không phải ta sử dụng, chỉ là trước nay đều cho người khác thuê. Có người muốn mượn chỗ này của ta buôn bán, tiểu lão nhi cũng không tiện cự tuyệt không phải?"

Âm Quỷ Trận?

Ninh Dạ là biết trận này.

Trận này có thể dẫn âm quỷ công kích đối thủ, vô hình chi kích, khó nhất là phòng.

Có trận này tại, lại mượn người đông thế mạnh, chẳng trách những gia hỏa kia liền Ngự Phong đều không để ý.

Bất quá. . .

Ninh Dạ cười lạnh: "Âm Quỷ Trận? Đây rõ ràng là Hắc Thủy Trận mới đúng."

Hắn nói cầm chén trong tay ném đi, hạ xuống không trung, liền thấy hắc quang xoay chuyển, một phiến Hắc Thủy sôi trào mà ra.

Âm Quỷ Trận dẫn âm quỷ xuất kích, phương pháp tốt nhất đối phó nó chính là thủ đoạn liệt dương phích lịch, nhưng chưởng quỹ này giảo hoạt đến cực điểm, dùng căn bản không phải Âm Quỷ Trận, mà là Hắc Thủy Trận, Hắc Thủy Trận tối khắc loại thủ đoạn này, một khi vận dụng, tất phản thụ hại.

Chỉ là Ninh Dạ căn bản không bị hắn lừa gạt, trực tiếp đem hắc triều xúc động.

Ngự Phong thấy thế, đắc ý cười lên, quanh người đã cuốn động cụ phong, đem hắc triều tịch quyển mà lên.

Ninh Dạ thuận tay chỉ một cái, hắc triều kia đã cuốn ngược lại.

Một tên đạo tặc ẩn giấu chỗ tối quái khiếu một tiếng, không ngờ là bị hắc triều tịch quyển.

"Giết!"

Cũng không biết là ai hô lên một tiếng, những phỉ đạo kia đồng thời nhào lên. Hắc triều dũng động, mượn trận pháp chi lợi, cho dù đối thủ là Vạn Pháp cảnh, bọn họ cũng hoàn toàn không sợ.

Ngự Phong lông mày nhếch lên: "Tự rước lấy nhục!"

Hắn đang muốn xuất thủ, Ninh Dạ lại nói: "Ta tới."

Sau đầu hào quang lần đầu xuất hiện, một vòng pháp châu như minh nguyệt cao thăng, sau một khắc bốn phía cảnh tượng biến ảo, liền nghe sát thanh nổi lên tứ phía, nhưng không một người xông tới, càng là bắt đầu chém giết lên.

Huyễn thuật?

Ngự Phong chấn động trong lòng.

Hắn tuy rằng theo Ninh Dạ không ít thời gian, nhưng xưa nay không biết thủ đoạn chân chính của hắn, thời khắc này mắt thấy pháp châu bốc lên, chiếu diệu ra kiều diễm quang huy, những phỉ đạo kia chém giết lẫn nhau, hai mắt đỏ ngầu, rõ ràng là trúng chiêu.

Hảo thủ đoạn.

Nhìn hào quang huyền ảo kia, thần bí dị thường, bản thân càng nhất thời vô pháp ngộ bí, lập tức biết hơn nửa cũng sẽ trúng chiêu.

Bất quá hắn cũng ý thức được, huyễn thuật này vẫn như cũ mạnh bên ngoài mà thiếu bên trong, là lấy huyễn tượng thủ đoạn chủ yếu, hoặc tai mắt mà không phải hoặc tâm, vì vậy như trong lòng có chuẩn bị, vẫn là có thể đề phòng.

Bất quá hắn không biết Ninh Dạ huyễn thuật căn bản vẫn là Khi Thiên Thuật, cái gọi là vô pháp huyễn tâm, bất quá là bởi vì Ninh Dạ lưu thủ một chút —— Ninh Dạ không thể nào che giấu bản thân biết huyễn thuật, nhưng có thể che giấu thực lực huyễn thuật của bản thân.

Tại trong mắt người khác, huyễn thuật của Ninh Dạ chính là hoặc hình chi thuật.

Thời khắc này chưởng quỹ mập Bố Lương Sinh kia cũng phát giác không đúng, thét lớn: "Đừng bị lừa, các ngươi giết không phải hắn, là người mình!"

Yên Vũ Trọng Lâu giờ phút này Ninh Dạ thi triển hoặc hình bất hoặc tâm, ngũ giác chỉ cường một trong số đó, mọi người tâm trí vẫn như cũ tỉnh táo, những cảm quan khác cũng không bị ảnh hưởng, bị Bố Lương Sinh một hô, dồn dập tỉnh ngộ ra, lập tức dồn dập nhắm mắt, tuân theo cảm giác hướng Ninh Dạ giết tới.

Ninh Dạ nở nụ cười: "Chưởng quỹ, ngươi vậy là làm trái quy củ a."

Tiện tay thao túng Nguyên Cực Thần Quang chỗ cổ tay.

Nguyên Cực Thần Quang có thể dùng tại tu hành cũng có thể dùng tại phụ trợ chiến đấu, thời khắc này theo Ninh Dạ một chỉ khẽ gảy, phảng phất gảy dây đàn giống như vậy, bốn phía đột ngột toả ra ánh sáng.

Ninh Dạ một đập mặt bàn, xoát xoát xoát, lưu quang ngưng nhận, đã hướng về bốn phương tám hướng vung chém mà ra.

Sát Khí Đao!

Lưu Quang Nhận!

Nơi ánh sáng chạm tới, đao khí tung hoành, trong phút chốc vô số hung đồ dồn dập trúng chiêu.

Bất quá Ninh Dạ đến cùng tu vi còn thấp, những hung đồ kia tuy rằng thụ thương nhưng càng thấy hung hãn, từng cái từng cái hô to cuồng bào, dồn dập xuất hiện hổ lang chi hình. Hắc bạch thanh hồng chư sắc ánh sáng sinh khởi, huyễn hóa ra chim muông trùng ngư đao thương kiếm kích các loại hình thái, tại nho nhỏ này phòng lớn bên trong ngưng tụ ra vô hạn sát cơ.

Đối diện loại tình huống này, Ninh Dạ cũng không thể ngạnh kháng.

Ngự Phong đang muốn xuất thủ, mập chưởng quỹ lại đã hô: "Ngừng tay!"

Này người nói chuyện còn tưởng là thật hữu hiệu, theo tiếng thét này, cả phòng sôi trào sát ý đột nhiên biến mất.

Những phỉ đạo kia càng thật sự ngừng tay.

Mây khói tan hết, Hắc Thủy tiêu vong.

Mập chưởng quỹ đã cười ha ha đi tới: "Hóa ra là Hắc Bạch Thần Cung thượng tiên đại giá quang lâm, lão nhi này sương thất lễ, chỗ đắc tội xin hãy tha lỗi."

"Đến là cái có nhãn quang." Ninh Dạ cũng không kỳ quái.

Yên Vũ Trọng Lâu lấy Lưỡng Nghi Chân Cương làm hạch tâm, âm dương rõ ràng, ám hợp sinh sát chân ý, này mập chưởng quỹ có thể ở chỗ này mở tiệm, định là cái có nhãn lực, có thể nhìn ra cũng không kỳ quái.

Mập chưởng quỹ đã nói: "Việc lúc trước có nhiều đắc tội, kính xin chớ trách."

Ninh Dạ lông mày nhếch lên: "Làm sao? Biết đánh không lại liền không đánh? Câu nói đầu tiên nhẹ nhàng bỏ qua? Nghĩ tới rất tốt a."

Mập chưởng quỹ vẫn còn đang cười: "Xin hỏi thượng tiên xưng hô như thế nào?"

"Ninh Dạ."

"Hóa ra là Huyền Sách Cửu Sứ giá lâm." Mập chưởng quỹ sắc mặt thế mà không chút nào biến hóa: "Ninh sứ uy danh ta ngược lại thật ra nghe nói qua, Hắc Bạch Thần Cung hồng nhân a. Bất quá Ninh sứ hẳn phải biết, thân phận của Hắc Bạch Thần Cung, tại vân tuyệt cổ địa là không có ý nghĩa."

"Ngươi là định nói, ngươi kêu dừng không phải là bởi vì ta là người của Hắc Bạch Thần Cung?"

"Không phải!"

"Vậy thì vì cái gì?"

"Là bởi vì Ninh sứ qua ải."

"Quan? Ngươi là định nói đây chính là cái thử thách?" Ninh Dạ vui vẻ.

"Vậy thì nhìn Ninh sứ lý giải ra sao." Mập chưởng quỹ tiếp tục cười: "Không thiên thành tuy là vô pháp chi địa, nhưng cũng có bản thân quy củ."

"Cái gì quy củ?"

"Quyền đầu!" Mập chưởng quỹ hồi đáp: "Nếu như Ninh sứ vừa nãy thực lực không đủ, cái kia chết thì chết thôi. Vân tuyệt cổ địa sản vật không nhiều, người tới nơi này, hoặc là Thợ Săn, hoặc là con mồi."

Ninh Dạ đã minh bạch ý tứ của hắn: "Ngươi là nói, cái này thử thách chỉ là dùng để phán đoán ta là Thợ Săn vẫn là con mồi?"

"Không sai!" Mập chưởng quỹ hồi đáp: "Ngài thông qua thử thách, vì vậy chính là Thợ Săn."

"Ta như không chấp nhận lời giải thích của ngươi đây? Đối với muốn giết người của ta, ta có thể luôn luôn cũng là giết chết cho yên tâm."

Mập chưởng quỹ tiếp tục nói: "Lý giải. Bất quá ta nói rồi, vân tuyệt cổ địa có vân tuyệt cổ địa quy củ. Ngài nếu như không phải đem bên ngoài quy củ mang tới nơi này, quay đầu lại rồi không thiên thành, sợ là muốn nửa bước khó đi. Chính là nhập gia tùy tục, đến rồi vân tuyệt cổ địa, tốt nhất vẫn là thích ứng một thoáng quy củ của nơi này."

"Vì vậy quy củ của nơi này chính là người khác có thể giết ta, ta không thể giết người?"

"Không phải." Mập chưởng quỹ nói: "Tại không thiên thành, sinh tử bất quá một chút chuyện nhỏ, chỉ cần ghi nhớ hai cái nguyên tắc."

"Cái gì nguyên tắc?"

"Một, mạc phải đắc tội thành chủ, ý tứ thành chủ, chính là không thiên thành quy củ."

"Hai đây?"

"Không nên lãng phí thi thể. Thi thể có thể làm thức ăn, đầu người có thể đổi tiền." Mập chưởng quỹ cười ha ha vung tay lên, chỉ hướng về phía sau một đám phỉ đạo: "Nơi này mỗi cái đầu, ở bên ngoài cũng có thể đổi tiền."

Ninh Dạ đã minh bạch: "Vì vậy ta không thể bởi vì trả thù giết người, nhưng có thể vì kiếm tiền giết người?"

"Đúng là như thế."

Ninh Dạ vui vẻ: "Ta bắt đầu yêu thích nơi này."

Hắn nhìn hướng chúng nhân, đang muốn xuất thủ.

Đã thấy cái kia một đám phỉ đạo cười ha hả, đồng thời hướng bên ngoài xông ra, từng cái từng cái hóa quang độn ảnh, có độn thổ, có thủy độn, có quang độn, còn có một cái thế mà gọi ra một đầu yêu thú, một ngụm nuốt mất bản thân, xông ra cửa lớn, từng cái từng cái liền như vậy chạy mất, tốc độ nhanh chóng, phản ứng chi mẫn , khiến cho Ninh Dạ Ngự Phong cũng là sai lầm ngạc.

Mập chưởng quỹ đã chầm chậm nói: "Bọn họ không giết được ngươi, nhưng không có nghĩa là không chạy quá ngươi, không chút thủ đoạn, muốn tại đây vân tuyệt cổ địa sống sót, lại là không dễ a. Nga đúng rồi, không thiên thành tiêu tốn nhưng mà rất cao, nếu như không có mấy người đầu chống đỡ, sợ là chống đỡ không được bao lâu."

"Nói như vậy, ta còn nhất định lưu lại mấy cái?" Ninh Dạ rung một cái mặt bàn.

Ầm!

Dưới đất đột nhiên nứt ra một cái đại động, một tên vừa mới độn thổ trốn phỉ đạo thế mà lại trở về đi tới, một mặt kinh ngạc, lộ ra là không hiểu đã phát sinh cái gì?

Ninh Dạ đã xuất thủ, chưởng duyên như cắt xuất ra: "Mượn đầu người dùng một lát!"

Một viên to bằng cái đấu cái đầu trùng thiên nhi khởi.

Chương 74 : Vô Thiên Thành

Chương 74: Vô Thiên Thành

Đầu người còn đang chảy máu, thẩm thấu khách sạn đất đai.

Mập chưởng quỹ Bố Lương Sinh nhưng bất động thanh sắc, nhấc lên đầu nhìn nhìn một chút: "Ngũ Hoa Sơn Liệp Thử Triệu Toản Sơn, cưỡng gian rồi giết chết ba mươi bảy tên nữ tử, trong đó mười bốn danh nữ tu, bị Hắc Bạch Thần Cung cùng với Ngũ Hoa Môn phân biệt treo thưởng ba mươi vạn linh thạch cùng mười vạn linh thạch, tính toán 40 vạn. Chúc mừng Ninh huyền sách sử, đem đầu người này mang đi Vô Thiên Thành, có thể đổi 20 vạn linh thạch."

"20 vạn?"

"Chung quy phải thu thuế." Bố Lương Sinh cười nói: "Đương nhiên Ninh sứ cũng có thể trực tiếp đem đầu người mang ra Vân Tuyệt Cổ Địa, liền có thể bắt được toàn bộ phần thưởng. Bất quá tin tưởng Ninh sứ sẽ không vì chút tiền lẻ này liền lãng phí thời gian của chính mình. Lại thêm, nếu như không cho Vô Thiên Thành chỗ tốt, Vô Thiên Thành cũng chưa chắc sẽ che chở Ninh sứ."

"Ngô, bất kể nói thế nào, cũng coi như là cái phương pháp kiếm tiền." Tuy rằng Ninh Dạ đã gia sản phong phú, thế nhưng lợi ích mấy chục vạn tương đối dễ dàng vẫn tương đối lưu ý.

Khó được nhất chính là loại treo thưởng cấp bậc này, tại Vân Tuyệt

Cổ Địa thật giống chỗ nào cũng có?

Hắn nhìn nhìn Bố Lương Sinh: "Vậy còn ngươi? Đầu của ngươi đáng giá bao nhiêu?"

Bên cạnh Dương Nhạc đã nói: "Bố Lương Sinh, nguyên bố y môn trưởng lão, vì một bộ công pháp, độc sát chưởng môn, giết môn hạ hai mươi bốn tên đệ tử bỏ trốn, sau lần đó du lịch ba châu, giết người doanh ngàn, các nơi treo thưởng mức luy kế ba triệu linh thạch, tu vi Vạn Pháp sơ kỳ."

Bố Lương Sinh ngạc ngạc, nhìn nhìn Dương Nhạc: "Lợi hại! Thế mà biết thân phận lão nhi. Bất quá cái đầu này của ta rất là không dễ lấy a."

Ninh Dạ mục mang châm biếm: "Bởi vì ngươi là Vạn Pháp cảnh?"

"Không!" Bố Lương Sinh hồi đáp: "Bởi vì ta là người của Cố thành chủ, đại biểu bộ mặt của Cố thành chủ."

Vô Thiên thành chủ Cố Phong Hiên, vốn là Long châu một cái tán tu, sau đó cũng không biết sao được kỳ ngộ, tu vi tăng mạnh, thành tựu Vô Cấu cảnh. Tới chỗ này sau, kích sát nguyên lai thành chủ, cuối cùng trở thành Vô Thiên thành chủ mới.

Vô Thiên Thành không có quy củ, nếu như có, cũng chỉ một cái.

Ai mạnh ai lão đại!

Vô Thiên thành chủ bởi vậy vẫn luôn biến.

Nhưng từ khi Cố Phong Hiên trở thành thành chủ, Vô Thiên Thành đã mười năm không có đổi người.

Vô luận ngoại giới phong đào vân quyển thế nào, Vô Thiên thành chủ Cố Phong Hiên tại Vân Tuyệt Cổ Địa, trước sau đều là cao cao tại thượng, không ai dám trêu chọc.

Không trách cái Bố Lương Sinh này dám kiêu ngạo như thế, nguyên lai có một tôn hậu đài như vậy.

Ninh Dạ nhìn nhìn hắn, chậm rãi nói: "Muốn tại Vô Thiên Thành hỗn, tự nhiên là không tiện đắc tội thành chủ."

Bố Lương Sinh mỉm cười: "Chính là."

"Nhưng ta không phải là trọng phạm truy nã ngoại giới a." Ninh Dạ ngón tay gõ nhẹ mặt bàn: "Nếu như ta hiện tại giết ngươi, quay đầu liền đi, rời khỏi Vân Tuyệt Cổ Địa này, ngươi nói Cố thành chủ có thể hay không vì ngươi mà chạy ra Vân Tuyệt Cổ Địa truy sát ta đây?"

Bố Lương Sinh hơi biến sắc mặt: "Ninh sứ đại giá quang lâm Vân Tuyệt Cổ Địa, nhất định có trọng trách, nếu như vì tiểu nhân vật này làm lỡ chuyện quan trọng liền không tốt lắm."

Ninh Dạ cười nói: "Ngươi dựa vào cái gì liền phán định ta có chuyện quan trọng? Có lẽ ta chỉ là đến du sơn ngoạn thủy đây? Hay là ta chỉ là đến kiếm lời chút linh thạch đây? Những gia hỏa kia chạy nhanh như vậy, ta không cách nào từng cái từng cái truy, hiện tại có cái không chạy, tốt xấu cũng đáng ba triệu linh thạch. . ."

Hắn áp sát Bố Lương Sinh: "Giết ngươi, cũng coi như không uổng chuyến này a."

Bên cạnh Ngự Phong đã bắt đầu cười hắc hắc, ma quyền sát chưởng rất nhiều xuất thủ chi ý.

Bố Lương Sinh cười gượng vài tiếng: "Lão nhi vừa nãy có thể không ra tay với Ninh sứ a."

"Có thể ngươi cũng đã nói, tại Vân Tuyệt Cổ Địa, trả thù không có ý nghĩa, phát tài mới là ý nghĩa a." Ninh Dạ hồi đáp.

Bố Lương Sinh nhất trệ.

Ninh Dạ đã lại nói: "Lại nói ngươi vừa nãy phá hoại quy củ!"

Lúc trước Ninh Dạ dùng Yên Vũ Trọng Lâu lừa dối quần phỉ tự giết lẫn nhau, chính là lão già này nói đánh thức, bằng không Ninh Dạ chí ít có thể nhiều thu gặt mấy người đầu.

Bố Lương Sinh là thành chủ chi nhân, hắn xấu quy củ tự nhiên không ai dám nói hắn.

Nhưng hiện tại Ninh Dạ nhưng tóm lại sai lầm, khiến Bố Lương Sinh nhất thời cũng không có gì để nói.

Nhìn khắp bốn phương, liền thấy Dương Nhạc Ngự Phong đã tả hữu ép tới, Ninh Dạ tựa như cười mà không phải cười nhìn hắn, ẩn nhiên Bố Lương Sinh càng là cảm giác dưới đất còn có tồn tại, trong lòng hoảng hốt, vội nói: "Lão nhi biết sai rồi, Ninh sứ có điều kiện gì cứ việc nói ra. Lão nhi chung quy là người của thành chủ, lão nhi nguyện ý vì Ninh sứ nói tốt vài câu, có lão nhi tại, Ninh sứ tại Vô Thiên Thành có thể hành tẩu tự nhiên!"

Ninh Dạ xem thường: "Ồ? Thật sao? Ta nhưng cảm thấy, ngươi quá để ý mình, cũng quá để mắt Vô Thiên thành chủ."

Nghe nói như thế, Bố Lương Sinh trong lòng rung chuyển dữ dội.

Thực sự là trong lời này hàm nghĩa quá phong phú —— Vô Thiên Thành mạnh mấy, cũng cường bất quá Hắc Bạch Thần Cung.

Thành chủ có thể tiêu dao, không phải là bởi vì Hắc Bạch Thần Cung sợ hắn, mà chỉ là bởi vì xem thường để ý tới.

Cái gọi là thân phận của Hắc Bạch Thần Cung tại Vân Tuyệt Cổ Địa không có ý nghĩa, cũng là nhìn người mà nói, nếu như đến chính là Hà Nguyên Thánh, ngươi dám nói thân phận của hắn không có ý nghĩa?

Mà Ninh Dạ hiện tại là Hắc Bạch Thần Cung hồng nhân, thực lực của hắn không đáng sợ, nhưng đồ vật hắn đại biểu lại không giống.

Chẳng lẽ nói, Hắc Bạch Thần Cung là muốn xuống tay với Vân Tuyệt Cổ Địa? Cái ý niệm đầu tiên sản sinh trong lòng Bố Lương Sinh chính là như vậy.

Trong lúc đang kinh sợ, Ninh Dạ đã đi tới, vỗ vỗ Bố Lương Sinh mặt béo: "Ta tại Vô Thiên Thành an nguy, không cần ngươi đến lo lắng, thế nhưng thiên hạ không có chân chính pháp ngoại chi địa, Vô Thiên Thành làm việc, cũng tốt nhất động não chút. Không muốn chọc ra tại họa diệt thành, liền tốt nhất phối hợp một chút."

Bố Lương Sinh tâm lĩnh thần hội: "Ninh sứ như có mệnh, Bố Lương Sinh định toàn lực phối hợp."

"Ta hi hãn ngươi phối hợp?" Ninh Dạ cười lạnh: "Ta có thể không giết ngươi, thế nhưng ngươi tốt xấu cũng nắm ra chút chỗ tốt, mua cái tiện mệnh này chứ?"

Bố Lương Sinh đầy mặt cay đắng: "Đúng, đúng, lão nhi nguyện ý dâng 20 vạn linh thạch."

"Ân?" Ninh Dạ ánh mắt lãnh khốc: "Ngươi còn có một cái cơ hội cuối cùng."

Bố Lương Sinh trong lòng cả kinh, thét lớn: "150 vạn, mua cái đầu trên cổ của lão nhi! Ngươi giết ta, cũng chính là cái giá này."

Vô Thiên Thành.

Làm một toà thành thị vô pháp giả tụ tập, nơi này xem ra vẫn là có mấy phần man hoang cổ địa ý tứ.

Trong thành căn bản không có kiến trúc cao lớn, hãy nhiều lấy cát đất kết cấu, loại kết cấu này kiến trúc rắn chắc dùng bền không nói, mấu chốt nhất một khi sụp đổ cũng nhiều sẽ rải rác, không dễ hại người. Đương nhiên, có thể tới nơi này đều là có chút thực lực, thương cũng chưa chắc đã thương được, mấu chốt nhất vẫn là cát bụi tung bay càng lợi chạy trốn —— Vô Thiên Thành phỉ đạo bản lãnh khác khó nói, bản lĩnh thoát thân đều là nhất lưu.

Vô Thiên Thành nội cao lớn nhất kiến trúc, chính là ở vào thành đông phủ thành chủ.

Phủ thành chủ xem ra ngay ngắn chỉnh tề, lại như một cái tọa lạc trên mặt đất hào phóng hộp, cao gần trăm mét, toàn diện phong kín, cho dù là bay đến bầu trời, cũng không nhìn thấy nội bộ cách cục, cùng hiện thế điện đường ngăn cách khác hẳn khác thường.

Đi ở Vô Thiên Thành trên đường phố, khắp nơi có thể nhìn thấy từng cái từng cái thần tình hung hãn người đi đường, tay cầm pháp khí, biểu tình căng thẳng, làm tùy thời cũng có thể chiến đấu chuẩn bị.

Bởi vì Vô Thiên Thành người đến từ bốn phương tám hướng, vì vậy nơi này cũng là Trường Thanh Giới cửu châu tu sĩ đều có, các châu đặc sắc đều có nhìn thấy.

Mộc Khôi Tông khôi lỗi, Vạn Hoa Cốc linh dược, Thái Âm Môn yêu thú, Hạo Thiên Môn pháp bảo Chờ đã đều có, thậm chí ngay cả Yên Vũ Lâu ám sát buôn bán đều là công khai treo lên bảng hiệu —— một chỗ tiểu cửa hàng nhỏ trên, mang theo "Chuyên tiếp ám sát, giá cả diện nghị" bảng hiệu.

Hành tẩu ở nơi như thế này, đầu tiên cảm giác được chính là bốn phương tám hướng phác diện mà tới sát khí.

Liền ngay cả Dương Nhạc cũng không khỏi nhíu mày: "Vốn tưởng rằng này vô pháp chi địa là tội phạm thiên đường, bây giờ xem ra, nhưng rõ ràng là Luyện Ngục lò nung."

"Vậy sẽ phải nhìn ngươi lý giải ra sao, chí ít vẫn còn có chút chơi vui chỗ." Ninh Dạ cười nói, đã tiến vào phụ cận một nhà cửa hàng.

Đập vào mắt, là tràn đầy cái đầu.

Đầu người!

Chương 75 : Lôi xuống nước

Chương 75: Lôi xuống nước

Nhân Đầu Dịch!

Nơi này chính là trạm dịch đầu người tiếng tăm lừng lẫy Vô Thiên Thành.

"Sinh vật" của Vô Thiên Thành đa phần là có tên trên bảng, đầu người giá trị cao, không tiện tùy ý lãng phí.

Vì vậy có người liền ở chỗ này mở ra cái nhân đầu dịch trạm, chuyên môn thu mua các loại đầu người.

Theo Ninh Dạ đi vào, một tên chưởng quỹ mặt chuột đã đi tới.

Đúng là mặt chuột, bởi vì đối phương có chính là một cái đầu chuột.

Yêu!

Xác thực nói là bán yêu.

Bán yêu chủ yếu chỉ yêu nhân hỗn huyết, coi huyết mạch hỗn tạp thông thường có yêu hóa cùng nhân hóa hai loại phương hướng.

Triệu Long Quang chính là điển hình yêu huyết nhân hóa, lấy người làm chủ.

Nhưng còn có một loại bán yêu, chính là yêu hóa.

Dựa theo pháp tắc của tu tiên giới, tiêu chuẩn của bán yêu là thể nội yêu tộc huyết mạch độ đậm đạt đến 30%.

Kẻ đạt đến con số này là Hoàn Mỹ Yêu Thể.

Thấp hơn số này là nhân hóa, vượt quá số này là yêu hóa.

Triệu Long Quang ngày đó đột phá, chính là thể nội yêu lực huyết mạch tăng vọt, thành tựu Hoàn Mỹ Yêu Thể, tức là độ đậm huyết mạch 30%. Hoàn Mỹ Yêu Thể gồm cả nhân cùng yêu hai loại đặc tính, phương diện tu hành so với người càng mạnh hơn, đồng thời còn có thể mức độ lớn nhất bảo lưu nhân chi bản tính cùng thiên phú tu hành.

Chưởng quỹ trước mắt chính là một cái yêu hóa bán yêu, độ đậm huyết mạch đã vượt quá giới hạn ba mươi, tồn tại giống như vậy, ngoại trừ Thái Âm Môn, nơi nào cũng không tốt hỗn, đại khái cũng chỉ có Vô Thiên Thành nơi như thế này sẽ tiếp nhận.

Thời khắc này Ninh Dạ đem đầu của Triệu Toản Sơn hướng về trên quầy một thả, chưởng quỹ mặt chuột cầm lên đầu người soi kỹ một thoáng, cười nói: "Triệu Toản Sơn a, tiểu tử này còn nợ ta một bình rượu đây, liền như thế mất đi rồi, lại là đáng tiếc. Đây là 20 vạn linh thạch, khách nhân xin cầm lấy."

Ninh Dạ tiện tay cầm lên mấy khối linh thạch hướng về trước người chưởng quỹ một thả: "Có mấy vấn đề muốn thỉnh giáo."

Chưởng quỹ nhìn cũng không thèm nhìn linh thạch: "Một vấn đề

100 linh thạch, dính đến cơ mật một ngàn đến mười vạn."

"Đắt như thế?" Dương Nhạc trừng mắt.

"Nơi này là Vô Thiên Thành." Chưởng quỹ tiếu a a nói.

Ninh Dạ cũng không để ý, lấy ra 100 linh thạch: "Nếu như ta muốn giết người ở trong thành, có cái gì quy củ không?"

Chưởng quỹ thu linh thạch: "Vô Thiên Thành pháp ngoại chi địa, chỉ cần không đi trêu chọc thành chủ, giết mấy người đến cũng không có vấn đề gì. Bất quá cũng chính bởi vậy, trong thành chi nhân đa số kết phái tự vệ, đắc tội một cái, khả năng chính là đắc tội một nhóm. Mặt khác, người có thể giết, kiến trúc không thể phá hoại. . . Nếu không sẽ phạt nặng."

Ninh Dạ: "Vì vậy chính là nói, chỉ có vấn đề có trêu chọc nổi không, không có vấn đề có thể trêu chọc không?"

Cái đáp án này hắn đã biết, hiện tại cũng chính là xác nhận một thoáng.

Chưởng quỹ nở nụ cười: "Đúng!"

"Được." Ninh Dạ nói, lại đưa 100 linh thạch: "Nếu như ta muốn tìm người làm việc, tìm ai thích hợp làm?"

"Nơi này là được." Chưởng quỹ không có nắm linh thạch, hiển nhiên là muốn làm buôn bán lớn.

Ninh Dạ tiện tay lấy ra một tờ bức tranh, mặt trên vẽ cái nữ tử, chính là khuôn mặt Thường Vũ Yên.

"Nữ nhân này, sẽ tại trong vòng hai ngày tiến vào Vô Thiên Thành. Tìm một người tập trung nàng, đến rồi liền nói cho ta."

"Năm ngàn."

"Có thể."

Chưởng quỹ cười xấu xa: "Cần giúp ngươi động thủ diệt đi sao?"

"Không cần, thông báo ta liền có thể." Ninh Dạ nói đi ra Nhân Đầu Dịch.

Cùng sau lưng Ninh Dạ, Dương Nhạc nhìn nhìn Ngự Phong, lão già này xảo trá, làm bộ không nhìn thấy ánh mắt của hắn.

Dương Nhạc bất đắc dĩ, chỉ có thể nói: "Ninh sứ."

"Ân?"

"Dương Nhạc có một chuyện không rõ."

"Ngươi là định hỏi, ta tại sao muốn tìm người tập trung Thường Vũ Yên?"

". . . Là."

"Bởi vì ta muốn giết chết nữ nhân này." Ninh Dạ hồi đáp.

Câu trả lời này khiến Dương Nhạc chấn động trong lòng, liền ngay cả Ngự Phong dọa cho giật nảy.

Ninh Dạ muốn giết Thường Vũ Yên? Còn công nhiên nói ra?

"Năm đó có một lần làm nhiệm vụ. . ." Ninh Dạ chậm rãi đem Tây Hà thủy yêu chi sự nói ra, trọng điểm miêu tả Thường Vũ Yên ân đền oán trả dùng bản thân chặn tai chi sự.

Dương Nhạc nghe đột nhiên đại ngộ, tình cảm Thường Vũ Yên là bởi vì cái này đã đắc tội Ninh Dạ.

Dương Nhạc: "Nhưng nàng dù sao cũng là. . . Là Tây điện cháu gái a."

Ninh Dạ cười lạnh: "Nếu không có có thân phận này, ta lại sao nhẫn nàng đến nay? Nhưng nơi này là Vô Thiên Thành, pháp ngoại chi địa, xảy ra chuyện gì, liền không nói được rồi."

Dương Nhạc nghe được mồ hôi đầm đìa, ngươi muốn làm Thường Vũ Yên ngươi liền làm, đem việc này nói với chúng ta có ý tứ gì?

Hắn đương nhiên sẽ không hiểu, Ninh Dạ liền là cố ý như vậy.

Ninh Dạ thân là Huyền Sách Sứ, lại có mang Hắc Bạch Thần Cung trọng bảo Nguyên Cực Thần Quang, không thể nào một mình xuất hành. Dương Nhạc cùng Ngự Phong đã là trợ thủ của hắn, ở mức độ nào đó cũng đại biểu Hắc Bạch Thần Cung, khiến hành vi của hắn chịu đến hạn chế.

Dưới tình huống này, Ninh Dạ phải nghĩ biện pháp đem Dương Nhạc Ngự Phong lôi xuống nước.

Thế nhưng trực tiếp nói cho bọn họ thân phận của chính mình khẳng định không được, nguy hiểm quá lớn.

Vì vậy Ninh Dạ lùi lại mà cầu việc khác, lựa chọn Thường Vũ Yên cái mục tiêu này.

Ninh Dạ muốn giết Thường Vũ Yên, đây tuyệt đối là không thể tại Hắc Bạch Thần Cung công khai. Nhưng việc này luận tính chất, lại so với thân phận thực sự của Ninh Dạ kém xa lắm, thuộc về thù riêng không thuộc về công oán.

Tiên môn trung nhân thái độ đối với thù riêng trước nay tương đối rộng rãi, nếu không phải Thường Vũ Yên thân phận đặc thù, Ninh Dạ trực tiếp giết cũng sẽ không có vấn đề gì.

Mà cho dù tương lai Ninh Dạ giết Thường Vũ Yên chi sự bại lộ, đắc tội cũng chỉ là Tây Phong Tử, Hắc Bạch Thần Cung tối đa trách phạt, nhưng sẽ không giết hắn —— dưới tình huống này, Dương Nhạc Ngự Phong đại khái sẽ không bởi vì cái chuyện này bán đứng Ninh Dạ.

Vì vậy Ninh Dạ làm như thế, kỳ thực chính là đang dùng phương thức này đem bọn họ lôi xuống nước.

Ninh Dạ hiện tại vấn đề vẫn là nhân đan lực cô, Dương Nhạc Ngự Phong hiệu trung chính là Hắc Bạch Thần Cung không phải hắn, mà Ninh Dạ liền phải nghĩ biện pháp đem bọn họ chuyển hóa thành chân chính người của bản thân.

Đọa lạc tổng là từng bước từng bước triển khai.

Trước tiên bắt đầu từ chuyện nhỏ —— tại trong mắt Ninh Dạ, giết Thường Vũ Yên chính là việc nhỏ, không thể so với một cái ức khó bao nhiêu.

Thế nhưng tại trong mắt Dương Nhạc Ngự Phong, đây đã là chuyện lớn bằng trời rồi.

Thời khắc này biết mục đích của Ninh Dạ, Ngự Phong cũng là bị dọa cho nhảy dựng, nhưng cũng bất đắc dĩ: "Ninh sứ cần gì phải đem việc này nói với chúng ta."

Ninh Dạ mắt lạnh nhìn hắn: "Nếu muốn trở thành chân chính thân cận chi nhân, không phải nhìn ngươi vì môn phái này làm bao nhiêu cống hiến, mà là nhìn ngươi vì ngươi thượng ti làm bao nhiêu chuyện bẩn. Cái đạo lý này còn cần ta nói?"

Ngự Phong trong lòng thầm mắng, nếu không phải Hắc Bạch Thần Cung, ngươi cho rằng lão tử một cái Vạn Pháp cảnh cần nghe một cái Hoa Luân cảnh như ngươi?

Nhưng đã lên thuyền giặc, muốn hạ xuống lại không dễ dàng, cũng chỉ có thể ngượng ngùng gật đầu: "Tạ Ninh sứ chỉ điểm."

So với Ngự Phong, Dương Nhạc muốn quả quyết hơn nhiều, rất nhanh quyết định: "Ninh sứ có mệnh, Dương Nhạc vạn tử không chối từ!"

Ninh Dạ lúc này mới nói: "Các ngươi cũng không cần lo lắng. Ra tay giết người sự, không dùng tới các ngươi tới làm, ta tự có biện pháp sẽ làm tất cả thiên y vô phùng. Các ngươi chỉ cần theo ý của ta làm việc là được."

Dương Nhạc Ngự Phong đồng thời thở phào một hơi: "Vâng."

Thấy bọn họ như vậy, Ninh Dạ nói: "Các ngươi trước tiên đi tìm gian khách sạn, ta ra ngoài một thoáng, các ngươi liền không cần theo."

Nếu như không có Thường Vũ Yên sự, Dương Nhạc Ngự Phong sợ là làm sao đều muốn theo Ninh Dạ. Thời khắc này nghe hắn nói như vậy, lại là đồng thanh đáp ứng, tốt nhất đối với Ninh Dạ sự hiểu biết càng ít càng tốt.

Chương 76 : Lập phái

Chương 76: Lập phái

Vô Thiên Thành Nam Giao có một phiến trang viên.

Trang viên chủ nhân gọi Vân Kình Phi, biệt hiệu Toái Tâm Đao.

Hắn sở dĩ gọi Toái Tâm Đao không phải là bởi vì hắn nhất đao toái tâm, mà là bởi vì hắn sát nhân tru tâm, trước mỗi khi giết người, tất trước tiên làm nhục đối thủ, diệt kỳ tâm chí, công kỳ tâm thần, khiến người tử mà tâm không cam, thống hận nghiến răng.

Đối thủ càng bi phẫn, hắn liền càng vui vẻ.

Mà muốn làm được điểm ấy, biện pháp tốt nhất chính là trước lúc giết người, trước tiên diệt mãn môn, hủy kỳ chí ái.

Vì vậy Toái Tâm Đao cũng gọi là Diệt Môn Đao.

Đây chính là ngươi không đoạn trường ta rơi lệ, người khác toái tâm ta vui vẻ Toái Tâm Đao.

Hai mươi năm trước Toái Tâm Đao nghe nói bởi vì đã đắc tội Cực Chiến Đạo đại năng, bị ép chạy trốn tới Vô Thiên Thành, lấy tu vi Vạn Pháp đỉnh phong thủ đoạn tuyệt diệt nhân tính, cuối cùng trở thành một trong thập đại ác của Vô Thiên Thành.

Vô Thiên Thành vô pháp vô thiên phỉ đạo đông đảo, thế nhưng đối diện Toái Tâm Đao, lại đa số chỉ có thể thành thật như hài tử.

Thế nhưng hiện tại, vị Toái Tâm Đao hung danh mãn thiên hạ này, nhưng thõng tay đứng ở hạ phương, bản thân ngoan ngoãn như đứa bé.

Đại thính thượng thủ ngồi ba người.

Một người bên trái là một nữ oa, trong tay còn ôm cái phá nát búp bê vải.

Bố Quỷ Nguyên Mục Dã.

Người phía bên phải lại là một lão đầu, tay cầm một cây kéo, chính đang cắt một cái người giấy.

Chỉ Quỷ Hà Giang Minh.

Chỗ trung ương tọa, là một phiến quỷ quyệt vân vụ ngưng tụ thành hình người, không nhìn ra tồn tại, nhưng lộ ra vô hạn sát cơ.

Vân Quỷ Tử Lão!

Mộc Khôi Tông tam đại quỷ cùng đến, tùy tiện một cái đều có thể nghiền ép Vân Kình Phi, cũng khó trách vị Vô Thiên Thành đại ác này thức thời như vậy.

Tại dưới tay bốn người này, còn đứng một người.

Một bộ bạch sam, công tử văn nhã, thế mà lại tô môi đỏ, xem ra càng cấp cho người ta mấy phần cảm giác yêu diễm.

Hắn gọi Tô Hồng Nhan.

Tuy rằng tên rất nữ tính, lại là cái hàng thật đúng giá nam nhân.

Tam quỷ không nói lời nào, Vân Kình Phi cùng Tô Hồng Nhan cũng chỉ là lặng lẽ đứng thẳng, bầu không khí giống như chết vắng lặng.

Mãi đến tận phương xa tiếng bước chân nhè nhẹ truyền đến.

Ninh Dạ chắp tay, du du nhàn nhàn đi vào trong sảnh, phảng phất trở lại chính mình trạch viện.

Ánh mắt tại tam quỷ nơi quét một vòng, cuối cùng rơi xuống trên người Vân Kình Phi.

"Toái Tâm Đao Vân Kình Phi?" Ninh Dạ nói.

Vân Kình Phi cho hắn một cái mỉm cười "Hiền lành" .

Ninh Dạ liền nhìn về phía Tô Hồng Nhan: "Ngươi là Tô Hồng Nhan?"

Tô Hồng Nhan mỉm cười: "Chính là tại hạ."

Ninh Dạ nhẹ nhàng gật đầu: "Chuyện Thường Xá, ngươi làm rất tốt."

Thường Xá chính là chết vào tay của Tô Hồng Nhan.

Nghe được Ninh Dạ lên tiếng, Tô Hồng Nhan cười nói: "Chỉ cần Ninh thiếu không nên vì lập công, đem tiểu giao ra là được."

Ninh Dạ lắc đầu: "Ta hiện tại lập công cơ sở chuẩn là Vạn Pháp cảnh, ngươi còn chưa đủ tư cách."

Tô Hồng Nhan cười khổ, cũng không biết là nên vì lời này vui vẻ vẫn là ảo não.

Nguyên Mục Dã đã nói: "Được rồi, thứ ngươi muốn chúng ta đều đã làm được, tiếp sau đó ngươi định làm như thế nào?"

"Người đâu?" Ninh Dạ hỏi.

Nguyên Mục Dã vỗ vỗ tay.

Một nhóm người đã đi ra, ước chừng hơn hai mươi người, đại thể là chút người trẻ tuổi, đều là Tàng Tượng cảnh hoặc Hoa Luân cảnh, dẫn đầu một cái niên kỷ hơi lớn, là cái Vạn Pháp cảnh.

"Điền Viễn Trung, tham kiến Ninh sứ." Người cầm đầu đối Ninh Dạ cung thi lễ, những người còn lại dồn dập hành lễ.

Ninh Dạ nói: "Các ngươi đều là từ đâu mà đến?"

Điền Viễn Trung trả lời: "Chúng ta đều là đệ tử Mộc Khôi Tông, phân tán cửu châu các nơi hành cơ mật chi sự, lần này môn phái triệu hoán, đặc ý đem chúng ta triệu hồi."

Ninh Dạ: "Thân phận có từng bại lộ?"

Điền Viễn Trung: "Ninh sứ yên tâm, chúng ta lúc trước hầu như không tiếp nhận môn phái nhiệm vụ, vì vậy thân phận tuyệt đối không có bại lộ, sở học cũng đều là các phái tiên pháp, không có quan hệ gì với Mộc Khôi Tông."

"Rất tốt." Ninh Dạ gật đầu: "Bất quá chỉ bằng những người này lại là không đủ, tiếp theo chính là lập phái chi sự rồi."

Nguyên Mục Dã cười nói: "Cái này là tự nhiên. Bất quá hiện tại vấn đề là, thực lực của bọn họ còn chưa đủ, nếu muốn tại Vô Thiên Thành đặt chân cũng không dễ dàng."

Ninh Dạ lắc đầu: "Ta muốn không phải đặt chân, là thay thế."

Hà Giang Minh đã cười nói: "Chỉ là Vô Thiên Thành, trong nháy mắt có thể diệt."

Lời này nếu như truyền đi, người của Vô Thiên Thành sợ là sẽ bị dọa hỏng, ngày tốt của đám vô pháp kia, càng là sẽ bởi vì một câu của Ninh Dạ mà kết thúc.

Nhưng mà đây chính là bá khí của cửu đại phái.

Ngươi có thể tồn tại, vẻn vẹn là bởi vì ta đồng ý ngươi tồn tại, ta như không muốn, liền lập tức hôi phi yên diệt.

Ninh Dạ nhưng tiếp tục lắc đầu: "Vấn đề liền ở đây, Mộc Khôi Tông không thể trực tiếp xuất thủ, tối đa ám trợ. Ở bề ngoài giải quyết nơi đây, nhất định phải là Vân Tuyệt Môn."

Vân Tuyệt Môn!

Đây chính là đại sự sau đó Ninh Dạ muốn làm.

Tại trên Vân Tuyệt Cổ Địa này, thành lập một cái môn phái hoàn toàn mới!

Sở dĩ như vậy tự nhiên vẫn là vì Đông Phong Quan.

Nếu muốn lấy phương thức thuê mướn từ trong tay Hắc Bạch Thần

Cung đạt được Đông Phong Quan, cơ bản là không thể nào.

Chí ít Mộc Khôi Tông không thể nào.

Vì vậy Ninh Dạ đề xuất một cái phương án chiết trung, khiến môn phái khác đi cùng Hắc Bạch Thần Cung giao dịch. Thông qua bọn họ thu được Đông Phong Quan, sau đó sẽ chuyển cho Mộc Khôi Tông.

Thế nhưng muốn làm được điểm ấy tương tự không dễ dàng, đầu tiên chính là môn phái khác dựa vào cái gì đi muốn Đông Phong Quan? Tiếp theo là coi như tới tay rồi lại làm sao chuyển được cho Mộc Khôi Tông? Lấy Hắc Bạch Thần Cung cùng Mộc Khôi Tông quan hệ, là vô luận thế nào cũng sẽ không tiếp nhận Đông Phong Quan rơi vào trên tay Mộc Khôi Tông, cho dù chuyển nhượng cũng không được.

Vì vậy Ninh Dạ nghĩ đến cái phương thức ám độ trần thương.

Lập phái!

Kiến một cái môn phái trung lập, nhìn bề ngoài cùng Mộc Khôi Tông không có bất cứ quan hệ gì, nhưng thực tế thuộc về môn phái thuộc hạ của Mộc Khôi Tông.

Cứ như vậy, Đông Phong Quan lạc tại trong tay môn phái này, chẳng khác nào rơi vào trong tay Mộc Khôi Tông.

Trước tiên được thực địa, mới tính sau đó.

Đương nhiên, mục đích sau lưng đề xuất đề nghị này, liền là Ninh Dạ muốn vì Thiên Cơ Môn tương lai trùng kiến đánh cơ sở —— nếu muốn tránh khỏi khiến Hắc Bạch Thần Cung biết quan hệ giữa môn phái này cùng Mộc Khôi Tông, như vậy người bên trong môn phái này bề ngoài liền không thể cùng Mộc Khôi Tông có bất kỳ quan hệ gì, điều này liền đặt xuống cơ sở cho kế hoạch sau này của hắn.

Kế hoạch Vân Tuyệt Môn lập phái, chính là ở dưới cái tiền đề này đề xuất.

Đối thuyết pháp của Ninh Dạ Tử Lão cũng tán thành: "Thế lực mới thành lập, tất nhiên là xây dựng ở bên trên thế lực có sẵn sụp đổ. Nếu như không có đệm chân này, như vậy Vân Tuyệt Môn coi như ở chỗ này đặt chân, cũng vô pháp đứng vững gót chân."

Vân Mục Dã cau mày: "Chỉ bằng bọn chúng, làm sao bình Vô Thiên Thành?"

Ninh Dạ đã nói: "Cái này ta sẽ nghĩ cách giải quyết."

Hà Giang Minh: "Giải quyết thế nào?"

Ninh Dạ nhân cơ hội đề xuất kiến nghị: "Đối ngoại hấp thu người mới, khuếch đại tự thân."

Những người ở trước mắt đều là người của Mộc Khôi Tông, Ninh Dạ đối với bọn họ không có hứng thú.

Nhưng dựa vào ám tử căn bản không thể nào thỏa mãn nhu cầu một cái môn phái, liền cần hấp thu lượng lớn tân huyết. Cứ như vậy, những máu mới kia liền sẽ trở thành trụ cột tương lai của Thiên Cơ Môn.

Cho tới Ninh Dạ, hắn tuy rằng không phải Vân Tuyệt Môn chi chủ, thế nhưng từ bắt đầu từ thời khắc hắn đề xuất "Vân Tuyệt Môn tự mình giải quyết Vô Thiên Thành" này , đối diện cái vấn đề khó khăn này, duy nhất có thể giải quyết chính là hắn, cũng chỉ mang ý nghĩa

Vân Tuyệt Môn tất nhiên phải bị hắn chưởng khống.

Thông qua loại phương thức này, Vân Tuyệt Môn thành lập ban đầu, Ninh Dạ liền thu được vô hình đại quyền, trở thành Vân Tuyệt Môn cái bóng môn chủ.

Thủ pháp bí ẩn, thuận lý thành chương, coi như là Mộc Khôi Tông cũng không có nghĩ tới, đằng sau bố cục của Ninh Dạ còn có tầng tầng kế hoạch như vậy.

Có thể nói từ khi Ninh Dạ ý thức được Mộc Khôi Tông khả năng khẩu vị tham lam lên, mỗi một chuyện hắn làm đều đang vì mặt sau làm phòng bị.

Cho tới hiện tại, bề ngoài tất cả còn đều là do Mộc Khôi Tông đến chưởng khống.

Thời khắc này nghe được Ninh Dạ lên tiếng, Tử Lão nói: "Hấp thu tân huyết tự nhiên là cần phải, bất quá môn chủ thực lực có hạn, có thể chiêu đến hảo thủ sợ là không nhiều."

Thân phận ám tử đã chú định thực lực của bọn họ sẽ không quá mạnh, cho dù là Mộc Khôi Tông, ám tử mạnh nhất có thể triệu tập, cũng chỉ là một cái Điền Viễn Trung —— hắn là một cái tán tu Mộc Khôi Tông cài vào tại Vân châu . Còn ám tử mạnh hơn, đại thể tại các môn phái đều có địa vị nhất định, căn bản không thể vì cái kế hoạch này từ bỏ địa vị quý giá thật vất vả mới chiếm được.

Tiên môn chung quy là lấy chiến lực tầng cao nhất quyết định địa vị, cái thế giới này lại là hiện thực như vậy, lấy thực lực của Điền Viễn Trung, liền Ngự Phong cũng không thể thu phục, đừng nói kẻ mạnh hơn nữa.

Không có chiến lực đỉnh tầng cường đại, người nhiều hơn nữa cũng chỉ là đưa món ăn.

Ninh Dạ nói: "Vì vậy còn phải chế tạo cơ hội khiến bọn hắn trở nên càng mạnh."

"Chế tạo cơ hội?"

"Đúng, đừng quên kế hoạch mồi nhử."

PS: Muốn nhóm vi tính các huynh đệ thêm Moerbenqing1(Mao Mao Trùng), chụp chụp quần thể: 1095255 887.

Chương 77 : Tham lam

Chua edit.

Chương 77: Tham lam

Cái gọi là mồi nhử kế hoạch, kỳ thực chính là giao dịch tiền vốn.

Nếu muốn từ Hắc Bạch Thần Cung nơi đó đổi đi Đông Phong Quan, liền cần có đầy đủ tiền vốn.

Mộc Khôi Tông không nghĩ ra số tiền lớn, Ninh Dạ cũng chỉ có thể đề xuất mồi nhử kế hoạch.

Tức một cái xem ra không tệ, nhưng ăn không lấy được tiền vốn.

Tỷ như nơi nào đó bí cảnh.

Chiêu này Ninh Dạ vẫn là cùng Hắc Bạch Thần Cung học —— lúc trước Hắc Bạch Thần Cung vì đối phó Mộc Khôi Tông, liền cố ý tại Vô Thường Tự bố trí bảo vật, làm mồi nhử dẫn người của Mộc Khôi Tông đến cướp.

Lần này Ninh Dạ rập khuôn, chỉ bất quá mưu đồ càng lớn, hơn cần chuẩn bị cũng phức tạp hơn.

Mà sở dĩ tuyển tại Vân Tuyệt Cổ Địa, liền là bởi vì nơi này giống như Vô Thường Tự, làm chiến trường thượng cổ, đã từng có vô số tài nguyên trân quý, hãy không bị khai phá xong xuôi.

Dưới tình huống này, nếu như một ngày nào đó, chiến trường thượng cổ đột nhiên lại nhô ra mới đồ vật, một mực nơi này lại bị một cái tân môn phái chiếm cứ. . . Tất nhiên sẽ dẫn vô số tiên môn tranh cướp.

Đây chính là Ninh Dạ đưa ra cướp đoạt Đông Phong Quan kế hoạch.

Đương nhiên, đây còn chỉ là kế hoạch mặt ngoài, nếu muốn hoàn thành một cái kế hoạch khổng lồ, còn có quá nhiều quá nhiều vấn đề cần giải quyết.

Vẻn vẹn là một cái Vân Tuyệt Môn thành lập, liền làm khó Mộc Khôi Tông.

Nếu không có giờ phút này nói lời này chính là Ninh Dạ, Mộc Khôi Tông sợ sớm đã từ bỏ.

Thời khắc này nghe được Ninh Dạ nói mồi nhử kế hoạch, vân Mục Dã cười lạnh nói: "Mồi nhử chỉ là mồi nhử, há lại có thể thật chứ? Chẳng lẽ ta Mộc Khôi Tông vẫn đúng là muốn hướng về nơi đó thả rất nhiều thiên tài địa bảo hay sao?"

"Muốn câu cá lớn, tất dưới nặng mồi, thích hợp đầu nhập là khẳng định muốn." Ninh Dạ kiên trì nói.

Tử Lão đã nói: "Mộc Khôi Tông nguyện ý đầu nhập, nhưng ra sao đầu nhập, cũng không thể nào khiến một cái Vạn Pháp cảnh tại trong thời gian ngắn đạt đến Vô Cấu cảnh mức độ."

Ninh Dạ hồi đáp: "Chỉ cần mặt ngoài đến liền đủ."

"Mặt ngoài?" Chúng đều ngơ ngác.

Nguyên Mục Dã ánh mắt hơi lạnh lẽo: "Ý của ngươi là, bề ngoài Điền Viễn Trung thông qua chúng ta chế tạo bí cảnh, tu vi nhanh chóng đề thăng đến Vô Cấu cảnh, đi khiêu chiến Cố Phong Hiên, lén lút do ta Mộc Khôi Tông xuất thủ, đặt vững uy danh? Này đến xác thực có thể được."

Tử Lão: "Chấp hành không dễ."

Điền Viễn Trung chỉ là Vạn Pháp sơ cảnh, muốn giả mạo Vô Cấu cảnh quá khó, Cố Phong Hiên cũng không phải người ngu, âm thầm xuất thủ phát giác không đúng tất nhiên sẽ có phản ứng. Mấu chốt nhất coi như lần này lừa gạt được rồi, sau này đây?

Tổng không thể về về cũng làm cho Mộc Khôi Tông âm thầm xuất thủ chứ?

Ninh Dạ nói: "Vì vậy Vân Tuyệt Môn còn cần một cái chân chính hảo thủ, một cái không phải Mộc Khôi Tông, lại có thể chống đỡ gom lại diện người."

"Ai?"

"Triệu Long Quang."

Nghe nói như thế, chúng nhân đồng thời kinh sợ.

Hà Giang Minh một thoáng đã minh bạch cái gì, "hắc" một cái quái tiếu: "Không trách ngươi nói những lời này, Ninh Dạ, ngươi là định đem Triệu Long Quang mang đi? Đây cũng quá không thành tâm chứ?"

Ninh Dạ gật đầu: "Không sai, ta là muốn cho đại sư huynh khôi phục tự do. Ba vị tuệ mục như đuốc, Ninh Dạ lừa gạt không được các ngươi, không phủ nhận có này tư tâm. Bất quá, Triệu Long Quang cũng xác thực là ứng cử viên phù hợp nhất."

"Dựa vào cái gì?" Tử Lão hỏi.

Ninh Dạ: "Chỉ có hắn đến rồi, mới có thể đưa tới Thái Âm Môn."

Nghe được Thái Âm Môn, mọi người một thoáng không nói lời nào.

Sở dĩ lại liên lụy đến Thái Âm Môn, là bởi vì Vân Tuyệt Môn coi như thành lập, cũng không thể nào cùng Hắc Bạch Thần Cung giao dịch.

Hắc Bạch Thần Cung không thể nào cùng bọn họ giao dịch.

Thế nhưng Thái Âm Môn liền bất đồng rồi.

Bọn họ cùng Hắc Bạch Thần Cung nguyên bản liền là minh hữu, có tư cách cùng Hắc Bạch Thần Cung giao dịch. Hơn nữa trước đây không lâu bởi vì Hắc Bạch Thần Cung sơ sẩy, chạy rồi Triệu Long Quang, Hắc Bạch Thần Cung hiện tại đều còn thua thiệt Thái Âm Môn.

Nếu muốn hoàn thành mưu đoạt Đông Phong Quan kế hoạch, liền cần Thái Âm Môn hỗ trợ, vì vậy nhất định phải đem Thái Âm Môn cũng liên luỵ trong đó.

Đương nhiên, trong âm thầm, Ninh Dạ cũng hi vọng nhờ vào đó nhìn thấy Tân Tiểu Diệp, lý giải tình huống của nàng, là địa vị của nàng đề thăng cung cấp trợ giúp.

Có thể nói từ khi xác nhận Mộc Khôi Tông khẩu vị tham lam không đáng tin sau, hắn hiện tại làm mỗi một chuyện đều có ẩn giấu mục đích. Đối với hắn mà nói, cướp đoạt Đông Phong Quan không phải vấn đề khó khăn nhất, càng khó là thế nào bí mật hoàn thành nhu cầu của bản thân.

Ninh Dạ cũng biết khiến Triệu Long Quang đến chủ trì đại cục động cơ không thể nào lừa gạt được Mộc Khôi Tông, vì vậy cũng thẳng thắn không phủ nhận, chỉ là trước hết để cho mọi người chuẩn bị sẵn kế hoạch, chờ tất cả lên quỹ đạo sau nhắc lại xuất ra.

Quả nhiên thời khắc này nói ra, tam quỷ cũng là hai mặt nhìn nhau.

Ngẫm lại nếu như Triệu Long Quang đi tới Vô Thiên Thành, cũng thật là cái hấp dẫn Thái Âm Môn hảo phương pháp.

Bất quá Nguyên Mục Dã vẫn là nói: "Hắc Bạch Tử bọn họ tự thân xuất thủ tại trên người Triệu Long Quang hạ xuống cấm chế, nếu như Triệu Long Quang đi tới, tất nhiên không gạt được Hắc Bạch Thần Cung."

Ninh Dạ đã nói: "Nếu như có các ngươi hỗ trợ, ta hẳn là có thể giải khai."

Ân?

Tam quỷ nhìn nhìn lẫn nhau.

"Ngươi chắc chắn chứ?" Nguyên Mục Dã đã hỏi.

Hắc Bạch Tử Nhạc Tâm Thiện bọn họ tại trên người Triệu Long Quang dưới chính là Hắc Bạch Thần Cung Định Quang Cấm, chính là Hắc Bạch Thần Cung bí thuật một trong, liền ngay cả Mộc Khôi tông chủ Âm Vô Cữu đều không giải được, Ninh Dạ dựa vào cái gì nói hắn có thể giải.

Nhưng sau một khắc, Ninh Dạ đã giơ lên Nguyên Cực Thần Quang trong tay: "Có nó, liền có thể giải."

Đệt!

Tam quỷ trong lòng đồng thời mắng to.

Làm sao đem này tra quên đi.

Nguyên Cực Thần Quang thiên phú quang chi đạo tắc, nghe nói lúc trước Định Quang Cấm chính là bởi vậy mà đến, Ninh Dạ chưởng Nguyên Cực Thần Quang, này cấm vẫn đúng là có thể giải.

"Ngươi liền không sợ mất đi Định Quang Cấm, bọn họ sẽ ý thức được là ngươi giở trò quỷ?" Hà Giang Minh hỏi.

"Không biết. Ta không phải đơn thuần sử dụng Nguyên Cực Thần Quang giải cấm, mà là thông qua vật này tìm kiếm phá cấm chi pháp. Chỉ cần tìm được, như vậy Mộc Khôi Tông cũng liền tương đương với đạt được Định Quang Cấm phá cấm chi pháp. Ta nghĩ. . . Pháp này đối với Mộc Khôi Tông hẳn là vẫn là rất hữu dụng đấy."

Lời này vừa nói ra, tam quỷ rất là động lòng.

Hắc Bạch Thần Cung Định Quang Cấm xác thực là cái khóa chặt đối thủ phiền toái lớn, Mộc Khôi Tông nếu như nắm giữ pháp này, Hắc Bạch Thần Cung một cái cấm pháp coi như bị bọn họ vỡ rồi.

Bất quá Hà Giang Minh vẫn là nói: "Ninh Dạ, chuyện như vậy đến hiện tại mới nói, có phải là ngươi có chút quá đáng?"

Ninh Dạ mỉm cười: "Là Ninh Dạ không đúng, Ninh Dạ xin lỗi. Ninh Dạ sốt ruột đại sư huynh, cũng là thật muốn gặp hắn. Đương nhiên ba vị cũng không cần lo lắng, nếu như không yên lòng Ninh Dạ, đều có thể tại Ninh Dạ cùng trên người Triệu Long Quang gieo xuống chú thuật."

Vân Mục Dã "hắc" một cái: "Ta đến thật muốn làm như vậy."

Tử Lão lại nói: "Không cần phải vậy, vô dụng."

"Ân?" Vân Mục Dã nhìn Tử Lão.

Tử Lão đối với Ninh Dạ nói: "Trì Vãn Ngưng bị Thanh Mộc thay máu nhưng liền Hoa Luân cảnh đều không té xuống, Tần Thì Nguyệt cái kia ba mảnh vụn, là đến trên tay ngươi chứ? Có phải là ngươi có Bất Diệt Tuyền mảnh vỡ?"

Ninh Dạ thở dài: "Tử Lão đại nhân lại hà tất phải như vậy đây. Ninh Dạ thật sự chỉ là hy vọng có thể cùng Mộc Khôi Tông hảo hảo hợp tác."

"Có phải thế hay không, thử một lần liền biết." Tử Lão lại nói.

Theo hắn lên tiếng, một mảnh vụn từ trong mây mù bay ra.

Thấy được vật này, Ninh Dạ tâm thần chấn động: "Mảnh vỡ Thiên Cơ Điện?"

Liền thấy cái kia mảnh vỡ Thiên Cơ Điện vòng quanh Ninh Dạ vòng một vòng, đã phát ra vui mừng réo vang, chỉ là Ninh Dạ không có triệu hoán, nó vô pháp tiến vào, tại không trung run rẩy không ngừng.

Hà Giang Minh cười nói: "Thiên Cơ Điện quả nhiên ở trên người ngươi."

Tuy rằng lúc trước phát sinh các loại khiến bọn hắn sớm có suy đoán, nhưng mãi đến thời khắc này, mới xem như là cuối cùng chứng thực.

Ninh Dạ cũng không hoảng hốt, chỉ là thở dài nói: "Mộc Khôi Tông chính là Mộc Khôi Tông, thế mà bỏ được dùng một mảnh vụn đến chứng thực."

Hắn thẳng thắn cũng lại không che giấu, liền như vậy đem mảnh vỡ nhận lấy, liền nghe Ầm một tiếng, trên người Ninh Dạ phóng ra vạn đạo hào quang, Thiên Cơ Điện đã trình hiện tại trước mắt mọi người.

"Thiên Cơ Điện!" Trong mắt mọi người đồng thời phóng ra nóng rực tham lam chi quang.

Hà Giang Minh càng là nói: "Ninh Dạ, ngươi nói. . . Nếu như chúng ta hiện tại từ bỏ Đông Phong Quan kế hoạch, trực tiếp đoạt ngươi Thiên Cơ Điện cùng Nguyên Cực Thần Quang, có phải là càng thêm đơn giản bớt việc?"

Chương 78 : Nhằm vào tính toán

Chương 78: Nhằm vào tính toán

Lời nói của Hà Giang Minh, liền như là một cây đao, đâm vào trong lòng Ninh Dạ.

Ninh Dạ lại vẫn là mỉm cười: "Thượng tiên nói đùa rồi, Ninh Dạ nếu đã dám lộ ra, tự nhiên cũng vẫn còn có chút tự tin."

Tử Lão chậm rãi nói: "Là bởi vì Côn Lôn Kính sao? Vô Thường Tự nhất chiến, ngươi hấp thu rất nhiều linh lực, di càn chuyển khôn, đại hiển thân thủ, thế nhưng hẳn vẫn còn bảo lưu rất nhiều."

Ninh Dạ cười không nói.

Năng lượng đạt được ở Vô Thường Tự, bởi vì lấy mảnh vỡ duyên cớ, cơ bản đều bị tiêu hao hết.

Bất quá Ninh Dạ kể từ khi biết bí mật Thiên Cơ Điện khả năng bị Mộc Khôi Tông phát hiện, cũng vẫn luôn nỗ lực vì Côn Lôn Kính bổ sung năng lượng.

Nguyên Mục Dã lại nói: "Chúng ta nếu đã biết ngươi có Thiên Cơ Điện Côn Lôn Kính, ngươi nghĩ rằng chúng ta sẽ không có chuẩn bị sao?"

Hắn nói nhấc tay một cái, hạ phương trạch viện đã xuất hiện một phiến trận pháp quang huy, rất rõ ràng là một cái cấm không chi trận.

Bất quá Côn Lôn Kính đến cùng là thượng cổ thần vật, cấm không chi trận này có hữu hiệu hay không lại là khó nói, then chốt vẫn là ở chỗ Ninh Dạ đến cùng vì Côn Lôn Kính sung bao nhiêu năng lượng, điểm ấy lại là ai cũng không biết, thậm chí bản thân Ninh Dạ cũng không rõ ràng, hắn hiện tại nếu như phát động Côn Lôn Kính, có thể trốn thoát địa phương này không.

Bất quá Ninh Dạ cũng không có ý định trốn.

Hắn biết rõ Mộc Khôi Tông nếu muốn đoạt bảo, đã sớm xuất thủ. Lúc trước không đoạt, hiện tại cũng không cần thiết vội vã như thế. Thời khắc này làm như thế, một là vì chứng thực Thiên Cơ Điện xác thực tại trên tay hắn, hai là vì xem hắn còn có lá bài tẩy gì, ba là vì áp chế hắn, càng tốt hơn chưởng khống hắn.

Nhưng ngược lại, nếu như Ninh Dạ thật sự không có thứ gì, vậy thăm dò cùng áp chế không bảo đảm liền thật biến thành cường đoạt.

Vì vậy Ninh Dạ cười nói: "Thiên Cơ Điện tuy là trọng bảo thần vật, nhưng thứ nhất bây giờ tàn tạ chi bảo, hiệu dụng có hạn, thứ hai không có Thiên Cơ tâm pháp, cũng khó phát huy tác dụng. Mộc Khôi Tông không cần thiết vì vật này, từ bỏ Ninh Dạ cái vẫn tính hữu dụng chi nhân này. Huống chi. . . Chính ta có lẽ chạy không thoát, Thiên Cơ Điện mang theo Nguyên Cực Thần Quang lại là khẳng định có thể chạy thoát."

Theo hắn lên tiếng, trên Thiên Cơ Điện hồ quang thiểm hiện, dẫn động ra vô tận huyền ảo không gian chi quang, phảng phất tùy thời có thể phá không bay đi.

Thiên Cơ Điện năm đó tại dưới sự hướng dẫn của Côn Lôn Kính liền có thể chu du vạn giới, tại dưới tình huống không dẫn người, xác thực có thể không nhìn kẻ khác mơ ước, đây cũng là chỗ dựa lớn nhất của Ninh Dạ.

Nguyên Mục Dã cười lạnh: "Nhưng nếu như có một ngày để ngươi thu đủ hết thảy mảnh vỡ, ngươi có muốn tái hiện vinh quang ngày xưa của Thiên Cơ Môn hay không? Có lẽ chúng ta nên làm theo Hắc Bạch Thần Cung, hiện tại liền đem uy hiếp bóp chết tại trong tã lót? Tự chúng ta có thể không có, nhưng cũng không cho người khác nắm giữ."

Về điểm này ý nghĩ của Mộc Khôi Tông cùng Hắc Bạch Thần Cung nhất trí, trọng yếu nhất không phải là mình nắm giữ, mà là người khác không thể có.

Ninh Dạ hồi đáp: "Kỳ thực không cần phải như vậy. Ta tin tưởng không cần ta nói, chư vị cũng có thể minh bạch, Thiên Cơ Điện là chú định không thể nào khôi phục hoàn chỉnh. . . Thời gian vạn năm, thương hải tang điền, năm tháng biến hóa, bao nhiêu thần vật trọng bảo yên diệt tại bên trong bụi bặm của lịch sử. Các ngươi xem mảnh vỡ Vạn Tượng Đồ này, ta thu thập ba khối, cũng bất quá là một góc băng sơn, căn bản không thấy có uy năng gì, mà hiện tại mảnh vỡ Thiên Cơ Điện lưu thế, lại nào chỉ hơn trăm? Tương lai ta dù cho thu thập đủ, sợ cũng khó hiện một phần vạn huy hoàng cùng vinh quang của bảo vật này năm đó. Thiên Cơ Môn muốn mượn Thiên Cơ Điện quật khởi, cuối cùng bất quá là si nhân thuyết mộng. Hắc Bạch Thần Cung muốn bóp chết uy hiếp, là bởi vì một cái có thể nhẹ nhõm giải quyết mầm họa, vậy liền tiện tay trừ chi, đến cũng chưa chắc là thật coi trọng. Ta lại bất đồng, vận mệnh của ta bây giờ cùng Mộc Khôi Tông quấn lấy nhau, mọi thứ của ta, Mộc Khôi Tông đều rõ như lòng bàn tay. Ta không phải mầm họa, mà khả năng là cánh tay đắc lực tương lai."

Ninh Dạ nói đã đem Vạn Tượng Đồ phóng ra.

Nguyên Mục Dã hư không nhất chỉ, rơi vào trên Vạn Tượng Đồ, Vạn Tượng Đồ kia chiếu rọi hào quang, đã xuất hiện trọng trọng huyễn tượng, chỉ là ở trong mắt Nguyên Mục Dã, nhưng buồn cười như cái thập bát lưu con hát diễn trò.

"Hiệu quả thế mà kém như vậy?" Hà Giang Minh thấy rõ, đây xác thực là ba khối mảnh vỡ Vạn Tượng Đồ, mặt trên còn có vết tích hỏng hóc.

Chỉ là uy năng ba khối mảnh vỡ hiển lộ ra nhưng nhược tiểu đến đáng thương.

Đương nhiên hắn không biết, đây là bởi vì Ninh Dạ đem tám thành uy năng của Vạn Tượng Đồ luyện hóa thu vào âm dương pháp châu.

Liền ngay cả đám người Tử Lão nhìn, nhất thời đều là không nói gì —— uy năng của Thiên Cơ Điện này, có chút nói quá sự thật a.

Đương nhiên, bọn họ càng nhiều cho rằng là Thiên Cơ Điện vỡ vụn quá nhiều gây nên —— dù sao ai cũng không biết Thiên Cơ Điện lúc trước đến cùng vỡ thành bao nhiêu khối.

Đây cũng chính là Ninh Dạ chờ mong —— muốn cho Mộc Khôi Tông bỏ đi tham niệm đối với Thiên Cơ Điện, biện pháp tốt nhất vẫn khiến cho bọn họ xem nhẹ giá trị của cái thần vật này.

Nguyên Mục Dã đã lắc đầu nói: "Ba khối mảnh vỡ chỉ có điểm ấy uy năng. . . Bây giờ truyền thế chi mảnh vỡ đã biết lại có hơn trăm cái, lại phân tán thành mười cái thần vật, trung bình ra, một kiện thần vật chỉ được tả hữu mười khối mảnh vỡ, dù cho thu phục đầy đủ hết, sợ cũng khó được việc lớn."

Tử Lão càng là nói: "Thiên Cơ Môn bị diệt có chút oan."

Ninh Dạ muốn chính là bọn họ nghĩ như vậy, đã nói: "Không sai, nhưng bất kể nói thế nào, Thiên Cơ Điện dù sao vẫn là đồ vật của Thiên Cơ Môn, bản môn tín vật, chung quy là phải thu hồi . Còn ta, ta tới nay cũng không tính ỷ lại nó. Ta vẫn luôn tin tưởng, kim tất thắng cổ, sự phát triển của thời đại, phải là càng ngày càng tốt, mà không nên ỷ lại cổ nhân."

Những lời này, Ninh Dạ đến là chân tâm.

Lúc trước thời điểm diệt môn Ninh Dạ đã nói Thiên Cơ Điện không thể dựa vào. Đối phương tuy là thần vật, cuối cùng không phải vô địch, huống chi vạn năm yên diệt, tổn hại vô số, chú định khó hiện ngày xưa huy hoàng.

Ninh Dạ có thể sử dụng Thiên Cơ Điện làm ra nhiều chuyện như vậy, cố nhiên là bởi vì Côn Lôn Kính là khó được hoàn chỉnh, nhưng càng trọng yếu chính là bởi vì hắn là Ninh Dạ!

Nếu như đổi người khác, dù cho có được Thiên Cơ Điện, sợ cũng không thể phát huy bao nhiêu tác dụng.

"Hoang đường!" Nguyên Mục Dã nhưng không hài lòng: "Thời kỳ thái cổ, thiên đạo bảy tầng, Niết Bàn bất quá trung thượng chi vị. Mà bây giờ, thiên hiện nhị khuyết, cao nhất chi cảnh chỉ được ngũ trọng. Kim không bằng cổ, chính là định số. Há có thể nói kim tất thắng cổ?"

Hắn chú ý lại là cách nói kim tất thắng cổ của Ninh Dạ.

Tại tiên giới, kim không bằng cổ, liền hầu như là chân lý không thể bàn cãi.

Ninh Dạ hỏi ngược lại: "Thiên đạo hữu khuyết, liền không thể bù sao? Chúng ta cầu đạo, cầu thiên địa chí cao, không chỉ có ở Trường Thanh chi giới này, càng phải muốn vượt qua giới này, tung hoành hoàn vũ. Giới này ngũ đạo, ai biết giới khác thế nào? Chỉ cần chịu đi ra ngoài, thiên địa rộng rãi, hoàn vũ vô hạn, đạo đồ vô hạn, theo đuổi vô hạn. Há lại có thể đem tầm nhìn đặt ở chỉ là một toà Thiên Cơ Điện? Thiên Cơ Môn cuối cùng một giới chi lực, chưa thể hoàn toàn lượng thiên thần thuật, là bởi vì bọn họ thực lực không đủ sao? Không phải, là bởi vì bọn họ không có chân chính đi ra ngoài. Một cái Lượng Thiên Thuật muốn bao quát thiên địa hoàn vũ, cuối cùng vọng tưởng mà thôi."

Mấy câu nói nói đám người Nguyên Mục Dã cũng là dại ra.

Tử Lão trầm thấp khẽ cười lên: "Nói hay lắm! Chân chính cường đại, tới nay đều ở chỗ tự thân, mà không ở chỗ ngoại vật. Thiên Cơ Điện nếu như có thể chân chính gây dựng lại, khôi phục hoàn toàn, có lẽ có thể tung hoành Trường Thanh tiên giới. Thế nhưng vật đổi sao dời, Thiên Cơ Điện đã chú định vô pháp tái hiện huy hoàng. Như có, cái huy hoàng kia cũng nên là Ninh Dạ ngươi, mà không phải thần vật. Bất quá. . ."

Hắn một cái ‘bất quá’, lại để cho Ninh Dạ trong lòng nhảy một cái.

Tử Lão đã nói: "Bất quá Thiên Cơ Điện coi như vô pháp khôi phục toàn thịnh, một khi thu thập đầy đủ, sợ là uy năng vẫn như cũ không thể coi nhẹ. Ninh Dạ ngươi chung quy không phải người của Mộc Khôi Tông ta, chúng ta như thế nào tin tưởng tương lai ngươi nhất định không sẽ cùng ta Mộc Khôi Tông là địch đây?"

Ninh Dạ lắc đầu: "Các ngươi không cần tin tưởng. Chí ít hiện tại ta, đối với các ngươi không có nửa điểm uy hiếp. Nếu như có một ngày, Mộc Khôi Tông cảm thấy ta không thể khống, đến lúc đó lại xử lý cũng là có thể."

Nguyên Mục Dã thâm trầm nói: "Chỉ sợ đến lúc đó liền không kịp."

Ninh Dạ hỏi ngược lại: "Làm sao? Đường đường cửu châu đỉnh cấp tiên môn, liền một chút lòng tin này cũng không có?"

Hắn đem nan đề quăng trở lại, làm cho Nguyên Mục Dã đều là ngưng trệ.

Vẫn là Hà Giang Minh "hắc" một cái cười nói: "Giỏi tài ăn nói. Chẳng trách có thể tại Hắc Bạch Thần Cung khuấy lên lần này mưa gió."

Tử Lão đã nói: "Nếu không có nhân tài, thì lại làm sao có thể hưng phong tác lãng? Ninh Dạ nói cũng không sai, ta Mộc Khôi Tông đường đường cửu đại tiên môn một trong, không đến nỗi ngay cả một chút lòng tin này cũng không có."

Ninh Dạ cúi đầu: "Đa tạ Tử Lão đại nhân thưởng thức!"

Hắn biết, cửa ải này bản thân tính Là quá rồi.

Quả nhiên Nguyên Mục Dã đã nói: "Thiên Cơ Điện chúng ta có thể không nắm, thế nhưng Triệu Long Quang đi ra lý do, còn chưa đủ."

Dưới tình huống này, Ninh Dạ biết không lấy ra chút chân chính chỗ tốt sợ là không được, chỉ có thể nói: "Nếu như Triệu Long Quang đi tới, đối với các ngươi cũng có chỗ tốt lớn."

"Giải thích thế nào?"

"Vân Tuyệt Cổ Địa mặc dù là chúng ta thiết kế âm mưu, nhưng địa phương này, xác thực còn có chân chính chưa khai phá bí cảnh tồn tại."

"Ngươi nói cái gì? Ở đâu?" Chúng nhân đồng thời kinh ngạc.

Ninh Dạ ném ra ba chữ: "Tuyệt Vân Lĩnh."

Nghe nói như thế, đoàn kia đại biểu cho Tử Lão vân vụ đột nhiên dâng trào: "Ngươi chắc chắn chứ?"

"Đúng!" Ninh Dạ trả lời rất khẳng định.

"Chàng dựa vào cái gì xác định như vậy nào còn có bí cảnh?"

"Bởi vì nơi đó cũng có một khối mảnh vỡ, hơn nữa rất có thể chính là Luyện Yêu Tháp mảnh vỡ." Ninh Dạ hồi đáp.

Thân là Thiên Cơ Điện chi chủ, lại lấy Côn Lôn Kính thôi diễn, Ninh Dạ được này đáp án cũng không kỳ quái.

Nguyên Mục Dã đã nói: "Này cùng Triệu Long Quang có quan hệ gì?"

"Tuyệt Vân Lĩnh hung hiểm dị thường, tổng là cần phải có người đánh trận đầu, lúc cần thiết còn muốn có hi sinh. . . Thái Âm Môn chính là thích hợp nhất. Luyện Yêu Tháp mảnh vỡ. . . Đối phó Thái Âm Môn rất thích hợp a!"

Tử Lão vắng lặng một thoáng: "Ngươi có thể phá giải?"

"Hiện tại vẫn chưa thể, trừ phi. . ."

"Trừ phi cái gì?"

Ninh Dạ nhe răng nở nụ cười: "Lại làm mấy khối mảnh vỡ Thiên Cơ Điện cho ta."

Tả hữu đều là bại lộ, Ninh Dạ thẳng thắn giở công phu sư tử ngoạm.

"Hảo!" Tử Lão đáp ứng một tiếng.

Thực sự là tuyệt Vân Lĩnh đối với hắn quá là quan trọng, bởi vì nơi đó chính là năm sát vân ngưng tụ tối đa chỗ.

Nếu như có thể nhờ vào đó nhận lấy đệ nhị đóa năm sát vân, Tử Lão thực lực tất nhiên đột phi mãnh tiến.

Chương 79 : Tạo Hóa Thần Tọa

Chương 79: Tạo Hóa Thần Tọa

Trong Thiên Cơ Điện, một trương vương tọa tại phía trên đại điện chìm chìm nổi nổi.

Tạo Hóa Thần Tọa!

Vương tọa này cổ phác trang nghiêm, khí thế khôi hoằng, tán phát ra vô tận huyền ảo chi huy. Nhưng nếu như nhìn kỹ, liền lại phát hiện trọn trương vương tọa phần lớn đều là hư ảnh, chỉ có vương tọa dưới đáy một phần nhỏ là thực thể.

Những bóng mờ kia, đại biểu cho bộ phận thiếu hụt.

Từ về quy cách nhìn, cái mảnh vỡ Tạo Hóa Thần Tọa cầm về này, chỉ có hoàn chỉnh thể một phần trăm.

Thần tọa bốn phía còn ẩn nhiên có chữ viết lưu chuyển, đây chính là Tạo Hóa Thần Tọa đối ứng bí thuật Vô Thiên Thuật.

Tạo Hóa Thần Tọa hào xưng tạo hóa vạn vật, nã tinh tróc nguyệt không gì không làm được, bản chất thực tế chính là sáng tạo.

Nghe nói Tạo Hóa Thần Tọa hoàn chỉnh cùng Vô Thiên Thuật kết hợp, nắm giữ tạo hóa vạn vật chi năng, có thể khiến vạn linh sinh trưởng, tài nguyên dồi dào, cũng có thể cải tạo hiện thực.

Dùng một câu hiện đại lý niệm mà nói, chính là có thể trực tiếp tiến hành phương diện vi mô vật chất sung túc, vô trung sinh hữu, chuyển hóa vật chất, không gì không làm được.

Bất quá đây chính là trạng thái lý tưởng của Tạo Hóa Thần Tọa, sự thực là nó giống như Tuyền Cơ Xích, Thiên Cơ Môn căn bản là không có chân chính trên ý nghĩa hoàn thành quá nó. Đừng nói có chút mảnh vỡ từ lâu tiêu vong, coi như toàn bộ thu thập đủ cũng không thể nào làm được.

Nhưng nếu chỉ là phát huy bộ phận tác dụng, lại là có thể.

Bên trong khách sạn, Ninh Dạ nguy tọa.

Đột nhiên Ninh Dạ một chỉ không trung, liền thấy mặt đất hiện lên một cái nho nhỏ thổ cầu, lăng không biến hóa, càng hóa thành một cái tiểu thổ dân, có mũi có mắt, trên mặt đất đi vài bước, sau đó liền triệt để sụp đổ.

"Hư không tạo vật?" Phía sau Ninh Dạ xuất hiện thân hình Thiên Cơ.

Nhìn ngó nhìn nghiêng đá tảng vỡ vụn trên đất: "Sớm nghe nói Cửu Thiên Thần Thuật huyền ảo dị thường, Vô Thiên chi thuật có thể hư không tạo vật, tạo hóa vô thường, quả nhiên danh bất hư truyền, ngươi càng nhanh như vậy liền học được?"

Ninh Dạ lạnh nhạt nói: "Cửu Thiên Thần Thuật ở chỗ ngộ, minh bạch là sẽ biết, không có cái gì khó. Nhưng muốn đề thăng, liền không dễ dàng nữa rồi."

"Ngươi là nói. . ."

"Ta hiện tại chỉ có thể làm đến một bước này, hơn nữa sau này khả năng cũng rất khó tinh tiến."

"Cái kia không phải là vô dụng?" Thiên Cơ kêu lên: "Còn không bằng tạo vật thuật đây."

Tiên giới cũng có tạo vật thuật, có thể hư không tạo vật, chỉ bất quá đối cảnh giới yêu cầu tương đối cao.

Ninh Dạ cười nói: "Cái đó không giống."

"Bất đồng ra sao?"

"Bản chất bất đồng."

Tiên thuật tạo vật, bản chất là lấy tiên pháp thúc đẩy; Vô Thiên Thuật tạo vật, lại là giải cấu cùng gây dựng lại vi mô.

Cái trước lấy tiên lực cường hành vì đó, thứ sau thì căn cứ vào lý giải cùng đối vi mô chưởng khống, bản chất khác biệt.

Chính bởi vậy, tiên thuật tạo vật, chỉ có thể tạo vật, nhưng khó sáng sinh.

Vô Thiên Thuật lại là có thể sáng tạo chân chính ý nghĩa sinh mệnh.

Cũng giống như dùng đao kiếm giết người cùng dùng tiên thuật giết người, đều là giết người, nhưng lực lượng tầng thứ liền có rõ ràng sai biệt.

Thiên Cơ khoanh tay: "Nhưng ít ra hiện tại, tạo vật thuật chế tạo ra đồ vật lại so với ngươi này cục đất mạnh hơn nhiều. Vô Thiên Thuật nếu muốn làm đến một bước này, sợ là cần sưu tập đến chí ít hơn mười mảnh vụn chứ?"

"Vâng."

"Đó chính là vô dụng." Thiên Cơ nói.

Ninh Dạ đến hiện tại thu thập mảnh vỡ đều không hơn mười khối, càng không nói muốn hơn mười khối mảnh vỡ Tạo Hóa Thần Tọa.

Ninh Dạ sờ sờ Thiên Cơ đầu: "Đồ ngốc, ta đã sớm nói với ngươi rồi, đừng ỷ lại thần vật, trọng yếu tới nay là người bản thân, mà không phải thần vật. Ngươi có biết, coi như lại thứ đơn giản cũng có thể phát huy đại tác dụng?"

Thiên Cơ cười ngốc nghếch: "Ta có thể không nhìn ra được, hư không sinh thạch khối này có thể có tác dụng gì."

Ninh Dạ: "Vậy ngươi lại nhìn cái này đây?"

Hắn lấy ra một trương lục phẩm phù, tiện tay quăng vào không trung.

Liền thấy tấm phù kia lục tại không trung biến hóa, dần ngưng quang trạch, huy diệu tự thanh, một vệt thần quang tại phía trên phù lục ngưng tụ, liền thấy phù lục quang hoa dần thịnh, cuối cùng một lần nữa đứng hình.

Phù vẫn như cũ là tấm phù kia, mang cấp cho người ta cảm giác nhưng đã hoàn toàn bất đồng.

Thiên Cơ trực tiếp nói lắp: "Năm. . . Ngũ phẩm. . . Phù? Sao có thể có chuyện đó?"

Một trương lục phẩm phù lục, vậy mà liền như thế bị Ninh Dạ thăng cấp trở thành ngũ phẩm.

Phải biết phù lục một khi bị họa chế thành công, phẩm cấp coi như đã định, chưa từng nghe nói còn có thủ đoạn có thể đề thăng phù lục phẩm cấp. . . Có bản lãnh đó một lần nữa họa một trương không phải càng tốt hơn sao?

Rất nhiều thủ đoạn sở dĩ không có xuất hiện, không phải là bởi vì làm không được, mà là bởi vì không có ý nghĩa.

Liền giống với tiên giới không có quái dị chưởng khống tiên pháp đồng dạng, bởi vì không cái kia nhu cầu.

Phù lục cũng là như vậy, đây là Thiên Cơ lần đầu tiên nhìn thấy, thế mà có tấn thăng phù lục chi pháp.

Ninh Dạ nói: "Đây chính là lý giải đại đạo chí lý tác dụng. Tạo hóa chi thuật, nếu đã có thể sáng tạo hiện thực, tự nhiên cũng có thể vặn vẹo hiện thực. Mà so với sáng tạo, vặn vẹo càng thêm dễ dàng. Phù lục phẩm cấp quyết định bởi vận dụng đối với tiên lực pháp thuật , chế phù cao thấp cũng bởi vậy quyết định bởi năng lực chế phù, tự thân trình độ. Một khi hạ bút, khó mà sửa chữa. Thế nhưng đã có Vô Thiên Thuật cùng Tạo Hóa Thần Tọa mảnh vỡ liền bất đồng rồi, có thể tiểu phạm vi vặn vẹo hiện thực, liền giống với đã có một cục tẩy có thể xóa vết mực, có thể mang làm không tốt xóa đi, một lần nữa chữa trị."

Thiên Cơ đại hỉ: "Vậy tiếp tục vận dụng, chẳng lẽ có thể luyện thành nhất phẩm phù lục?"

Phù lục mỗi tam phẩm là một cái đại hạm.

Ninh Dạ lấy nội tình bát phẩm lại thêm Bạch Chu Phù Bút tu phù đạo đến nay, cũng bất quá là có thể chế tác lục phẩm phù lục, mà tại dưới tình huống không có Bạch Chu Phù Bút, còn chưa có chế thành quá lục phẩm phù, bản chất vẫn như cũ là thất phẩm phù sư.

Hiện tại đã có Vấn Thiên Thuật, lại là trực tiếp đột phá, hơn nữa là trăm phần trăm hữu hiệu, còn không có hao tổn gì.

Nghe được Thiên Cơ thuyết pháp, Ninh Dạ lắc đầu: "Vô Thiên Thuật bây giờ uy năng hiệu quả có hạn, chỉ có thể đề thăng một lần. Liền như vậy, vẫn là ở trên cơ sở phù đạo của ta đã đạt đến trình độ nhất định. Như muốn đề thăng tiếp, vẫn như cũ cần hai cái cơ sở. Một là cơ sở phù đạo của bản thân ta, hai là hiệu quả của Vô Thiên Thuật. Nếu ta có thể thu thập được năm khối trở lên mảnh vỡ Tạo Hóa Thần Tọa, tự thân lại đạt đến trình độ tứ phẩm phù sư, lại thêm hai cái bảo vật phù đạo trở lên, có lẽ có thể chế ra nhất phẩm phù lục."

"Cái kia thật đáng tiếc." Thiên Cơ thở dài.

Ninh Dạ nói: "Ngươi cần học đừng chỉ nhìn mặt ngoài, Vô Thiên thần thuật ảo diệu vô cùng, có thể vận dụng địa phương rất nhiều. Dùng cho huyễn cảnh, có thể khiến huyễn cảnh càng thêm chân thực; dùng cho Sát Khí Đao, có thể khiến đao khí càng thêm ngưng luyện; dùng cho luyện bảo, cải tạo khôi lỗi, có thể đề thăng uy năng hiệu dụng; cho dù là dùng cho tu hành, cũng là có nhiều chỗ tốt. Vậy mới nói thiên hạ không có năng lực vô dụng, chỉ có người vô dụng."

"Ta vẫn là càng yêu thích đơn giản trực tiếp. Loại chuyện hãi não này, vẫn là ngươi tới làm đi." Thiên Cơ nói.

Nó tuy rằng thông minh, nhưng không thích dùng não.

Nghiên cứu khai phá năng lực mới chuyện như vậy quá không tốt chơi, tả hữu có Ninh Dạ bắp đùi này, bản thân theo học là được.

Thời khắc này Ninh Dạ nở nụ cười, đã bắt đầu thử nghiệm Vô Thiên Thuật tân cách dùng.

Hào quang trên đầu ngón tay xoay chuyển, điểm điểm lưu quang oanh động, như đom đóm vây quanh.

Nhìn như đơn giản nhẹ nhàng, kỳ thực đã là vận dụng Vô Thiên Thuật uy năng, đang thử nghiệm một lần nữa giải cấu.

Chỉ chốc lát sau, liền nghe "Bộp" một tiếng nhẹ vang lên, một điểm sáng đột nhiên bạo liệt.

Tại tầng diện mắt thường khó có thể phát hiện tiến hành gây dựng lại, sau đó càng hóa thành một dải lụa ánh sáng, phiêu nhiên mà ra.

Này lưu quang dải lụa chỉ là lóe lên rồi biến mất, lại mang theo thấm nhân tâm tỳ thư thích cảm, đó là bởi vì Ninh Dạ tại một khắc này chiết ra tự thân bộ phận tinh hoa dung nhập trong đó, hình thành sinh mệnh quang vũ, sau đó lại phản hồi tự thân.

Đây chính là Ninh Dạ nói tới dùng cho tu hành.

Loại phương thức tu hành này cũng sẽ không tăng lên thực lực của Ninh Dạ, thậm chí sẽ nhất định phạm vi giảm xuống, bởi vì bản thân việc chuyển hóa tinh hoa liền sẽ có trình độ nhất định lãng phí —— Ninh Dạ trả giá so với đạt được nhiều lắm.

Nhưng nếu như cung cấp tinh hoa chính là người khác đây? Là thiên tài địa bảo đây?

Ninh Dạ đã nghĩ đến rất nhiều phương pháp vận dụng.

Chỉ cần khai phá vận dụng được tốt, Tạo Hóa Thần Tọa cùng Vô Thiên Thuật này chính là một cái bảo tàng tiềm lực vô cùng.

Mà Ninh Dạ cái thứ nhất nghĩ đến, chính là La Hầu chi huyết.

Chương 80 : La Hầu chi huyết

Chương 80: La Hầu chi huyết

La Hầu chi huyết là máu của thời không yêu thú ngày đó kiếm được từ chỗ của Tần Thì Nguyệt.

Vật này thần dị, không gian uy năng thắng ở phá cấm, có thể trực tiếp đem lực lượng hữu hình vô hình đưa vào thể nội mục tiêu, Nói theo cách đơn giản chính là không nhìn phòng ngự, chân thực thương tổn.

Nhưng chính là bởi vì uy năng quá mạnh, Ninh Dạ một mạch không dám dễ dàng vận dụng.

Bây giờ đã có Vô Thiên Thuật, Ninh Dạ rốt cục có thể thử nghiệm hấp thu La Hầu chi huyết.

Cầm bình trong tay mở ra, La Hầu chi huyết phi nhập không trung, tại không trung xoay chuyển không ngớt.

Sau một khắc Ninh Dạ đã phát động Vô Thiên Thuật, liền thấy cái kia La Hầu chi huyết lặng yên tản ra, hóa thành một phiến sương máu mờ mịt.

Ninh Dạ há miệng hút vào, một đám sương máu lớn kia đã xâm nhập thể nội, tại thể nội Ninh Dạ lưu chuyển.

Ninh Dạ đã bắt đầu nhắm mắt đả tọa.

Một canh giờ sau, Ninh Dạ thở phào một hơi, lông mày nhưng chăm chú nhăn lại.

Thiên Cơ nhìn căng thẳng: "Thất bại?"

Ninh Dạ lắc đầu: "Không, hấp thu thành công rồi."

Thiên Cơ đại hỉ: "Vậy ngươi còn cau mày, một mặt thất bại dáng dấp."

"Thành là thành rồi, nhưng ta có thể cảm giác được, yêu huyết này nhập trong cơ thể ta, đối với ta sản sinh một tia ảnh hưởng. Liền giống như. . ."

"Thật giống cái gì?"

"Yêu hóa."

"A?" Thiên Cơ kinh hãi: "Ngươi là nói, thân thể ngươi đã có dị huyết?"

"Đừng căng thẳng, bất quá một phần vạn, rất dễ giải quyết. Mấu chốt của vấn đề là, nếu như ta hoàn toàn vứt bỏ một tia yêu huyết này, cũng sẽ mất đi năng lực tùy theo mà đến."

Ninh Dạ nói tiện tay bắn ra.

Trong nháy mắt một đạo đao quang vẽ ra, lạc ở bên cạnh trên khay trà, liền nghe "cách" một tiếng, bàn trà truyền ra nứt vang, mặt ngoài nhưng hoàn toàn vô sự.

Thiên Cơ nhấc tay một cái, đem bàn trà bổ ra, liền thấy nội bộ một đạo đao ngân rõ ràng.

Quả nhiên, đao khí thẳng vào nội bộ.

"Mấy phần?" Thiên Cơ hỏi.

"Một phần ngàn tỷ lệ đi."

Thiên Cơ vui vẻ: "Đề thăng cũng chẳng ra sao sao?"

"Đó là bởi vì ta vẫn luôn ngăn cách yêu huyết, ta muốn chính là được tinh hoa, mà không phải đem mình yêu hóa." Ninh Dạ đến không để ý: "Hiện tại xem ra, chỉ dựa vào Vô Thiên Thuật muốn hấp thu La Hầu chi huyết vẫn còn có chút gượng ép, dù sao yêu huyết chuyển hóa không phải Vô Thiên Thuật am hiểu, mà là Hoán Thiên Thuật."

Hoán Thiên Thuật cũng là Cửu Thiên Thần Thuật một trong, đối ứng chính là Luyện Yêu Tháp, có thể trực tiếp luyện hóa vạn yêu, chính là tu hành chí bảo.

"Vậy thì thật là tốt, Tuyệt Vân Lĩnh trên liền có Luyện Yêu Tháp mảnh vỡ, lấy được rồi vừa vặn dùng."

"Không, lần này ta còn nhất định phải dùng Vô Thiên Thuật để giải quyết vấn đề." Ninh Dạ lại lắc đầu.

"A? Đây lại là tại sao?" Thiên Cơ không rõ.

"Bởi vì Thiên Cơ Điện có thể dựa vào mà không thể ỷ lại, nếu muốn thành tựu đại đạo, nhất định phải đánh vỡ Thiên Cơ Điện hạn chế, đi xuất ra con đường của chính mình." Ninh Dạ hồi đáp.

Thiên Cơ Điện chú định không thể nào khôi phục ngày xưa chi huy hoàng, ngoại trừ Côn Lôn Kính cùng Tu Di Ốc, mỗi một kiện thần khí đều chú định không trọn vẹn. Dưới tình huống này, đem hi vọng đặt ở Thiên Cơ Điện trên là không đáng tin, vì vậy Ninh Dạ sẽ không cái gì đều ỷ lại Thiên Cơ Điện.

Năm đó Thiên Cơ Môn có thể chế tạo Thiên Cơ Điện, hắn lại tại sao không thể lần nữa chế tạo?

Tin tưởng kim tất thắng cổ Ninh Dạ, tuyệt đối sẽ không đem hi vọng đều đặt ở trên tìm kiếm thượng cổ di vật.

Vô Thiên Thuật nếu đã có thể tạo hóa vạn vật, trên lý thuyết sẽ có thể giúp hắn luyện hóa La Hầu chi huyết, coi như không trọn vẹn, cũng có thể tự mình nghĩ biện pháp bù đắp.

Mà ở phương diện này, Ninh Dạ dựa vào chính là bản thân đã từng tri thức cùng lý niệm.

Thiên Cơ không hiểu Ninh Dạ tâm tư cùng theo đuổi, thấy hắn có sẵn có tiên thuật không theo đuổi, trái lại muốn bản thân đi cường hành khai phá, chỉ cảm thấy rất là tẻ nhạt.

Thời khắc này Ninh Dạ nói, đã từ trong Tu Di Ốc lấy ra một cây huyết xà quả, đây là hắn tại ngũ phái đại chiến bên trong đoạt được, dưỡng nguyên bổ khí, lợi cho tu hành.

Ngũ phái đại chiến khiến Ninh Dạ thu hoạch không ít, thế nhưng thời gian có hạn, phần lớn tài nguyên cũng không kịp sử dụng.

Tại trên tay Ninh Dạ, huyết xà quả không ngừng héo rút, Lưỡng Nghi Chân Cương cùng Vô Thiên Thuật giao tương vận dụng, bên trong tinh hoa bị Ninh Dạ hấp thu, rất nhanh liền trở nên khô quắt.

Ninh Dạ chuyển hóa huyết xà tinh hoa, một hồi lâu sau lắc lắc đầu: "Không được."

Sau đó lại lấy ra một bình đan dược cho mình phục hạ.

Vận chuyển sau khi, tiếp tục lắc đầu, sau đó lại lấy ra một bình đan dược.

Hắc Bạch Thần Cung cùng Cực Chiến Đạo giao dịch vật tư mặc dù là thêm đầu, lại là cũng thường ngày khó gặp thiên tài địa bảo, mỗi một dạng thả ra ngoài đều có thể gợi ra tranh cướp, hiện tại nhưng liền như vậy bị Ninh Dạ làm thí nghiệm dùng đi, nhìn đến Thiên Cơ đều đau lòng không thôi.

Thế nhưng đối với Ninh Dạ mà nói này lại là hoàn toàn đáng giá.

Thời khắc này, hắn vận chuyển không chỉ là Vô Thiên Thuật, còn có Lượng Thiên Thuật, thậm chí càng phát động Côn Lôn Kính, sử dụng Vấn Thiên Thuật.

Tam thần thuật liên hợp, không ngừng đối với tự thân tiến hành thăm dò, điều tra, thôi diễn, lý giải, giải cấu, gây dựng lại, tại Ninh Dạ trong tâm hải, liên quan tới huyền bí của thế giới chính tại từng điểm từng điểm giải khai.

Hạ xuống thực nơi, những kia thiên tài địa bảo tác dụng mỗi một cái cũng có thể làm cho hắn càng hiểu rõ ràng.

Tại trên cơ sở này, mỗi một loại dược vật vận dụng đều có thể vì hắn mang đến tu vi tăng trưởng, nhưng mấu chốt nhất vẫn là hấp thu lợi dụng đối với La Hầu chi huyết.

Mà Ninh Dạ phải tìm, liền là thích hợp nhất.

Tại trong quá trình không ngừng thí nghiệm này, Ninh Dạ đối La Hầu chi huyết hiệu dụng phát huy cũng bắt đầu phi tốc đề thăng, từ một phần ngàn đề thăng đến hai phần ngàn, ba phần ngàn, thẳng tới cuối cùng một phần trăm.

Đừng xem chỉ là chín phần ngàn đề thăng, cũng đã tiêu hao tương đương với mấy triệu linh thạch tài nguyên. Nhưng từ trả giá cùng hồi báo tính hiệu quả nhìn, buôn bán này thiệt thòi lớn rồi.

Nhưng mà làm nghiên cứu phát minh chính là như vậy, nếu như không có trả giá, thì lại làm sao có hồi báo.

Thời khắc này Ninh Dạ lại lấy ra một vật, đó là một viên Huyền Không Cổ Xà nội đan.

Liền tại Ninh Dạ sử dụng sau, Ninh Dạ đột nhiên hai con mắt rực rỡ: "Tìm tới rồi!"

Này một viên Huyền Không Cổ Xà nội đan, vậy mà khiến hắn La Hầu chi huyết hiệu dụng, trực tiếp đề thăng ba phần ngàn uy năng.

Ninh Dạ đại hỉ: "Sớm nghe nói Huyền Không Cổ Xà là thượng cổ linh xà chi loại, quả nhiên danh bất hư truyền, thế mà có thể cổ vũ La Hầu chi huyết uy năng. Chỉ cần có đầy đủ Huyền Không Cổ Xà nội đan, ta hẳn là có thể hoàn toàn hấp thu La Hầu chi uy, đề thăng đến 5% hiệu quả."

"Chỉ có 5% a?" Thiên Cơ nhếch mép.

Ninh Dạ lắc đầu: "Ngươi không hiểu, ta muốn không phải thực lực tăng trưởng, mà là chân chính lĩnh ngộ. Hạt giống một khi gieo xuống, trưởng thành ngay trong tầm tay. Nếu không phải ta cần gấp hiện tại đề thăng thực lực, coi như là không có Huyền Không Cổ Xà nội đan, lại có thời gian, ta vẫn như cũ có thể tự mình đề thăng."

"Nhưng hiện tại ngươi còn cần. . . Huyền Không Cổ Xà nội đan có thể không dễ được, càng không rẻ."

Huyền Không Cổ Xà tồn thế cực nhỏ, nội đan giá cả cũng cao, thấp nhất hai mươi, ba mươi vạn linh thạch, cao nhất hơn mấy trăm ngàn vạn đều có, quyết định bởi Huyền Không Cổ Xà tự thân thực lực cùng nội đan phẩm chất.

"Không sao, có thể dùng tiền giải quyết vấn đề liền không phải vấn đề." Ninh Dạ cười to nói: "Huống chi nơi này là Vô Thiên Thành, nơi này mỗi cá nhân đầu, có thể đều đáng giá lắm đây."

"Muốn đại khai sát giới sao?"

"Vân Tuyệt Môn muốn hưng khởi, vốn là cần đạp lên vô số hài cốt." Ninh Dạ sâm nhiên hồi đáp.

PS: Muốn tiến 'vi tính quần' các huynh đệ thêm Moerbenqing1(Mao Mao Trùng), 'khấu khấu quần': 1095255 887

Chương 81 : Thư Vô Ninh

Chương 81: Thư Vô Ninh

Đi ra khách sạn, Dương Nhạc đã chờ ở bên ngoài.

Nhìn thấy Ninh Dạ: "Ninh sứ."

Ninh Dạ nhìn chung quanh một chút: "Ngự Phong đây?"

"Hắn đi sắp xếp Thường Vũ Yên chuyện." Dương Nhạc hồi đáp.

Ninh Dạ nheo mắt lại: "Ngươi xác định hắn không phải đi mật báo?"

Dương Nhạc trong lòng căng thẳng, vội nói: "Ngự Phong là một người thông minh, hẳn là không đến nỗi phạm như vậy ngu xuẩn sai lầm."

"Hừm. Ta cũng không sợ hắn phạm." Ninh Dạ cố ý nói: "Dương Nhạc, ngươi đi một thoáng phụ cận cửa hàng, tìm kiếm Huyền Không Cổ Xà nội đan, có bao nhiêu liền mua bao nhiêu."

Dương Nhạc ngẩn ra, Ninh Dạ muốn Huyền Không Cổ Xà nội đan làm cái gì? Bất quá hắn biết rõ mặt trên yêu cầu không nên tùy tiện hỏi đến, lập tức đáp ứng.

Đẩy ra Dương Nhạc, Ninh Dạ đi ra ngoài.

Rẽ trái lượn phải đi tới một chỗ phòng nhỏ.

Một đường tại Vô Thiên Thành đi dạo.

Hắn xem ra rất dáng dấp nhàn nhã, mỗi khi tới một chỗ cửa hàng cũng sẽ đi vào đi một chút, lượn lượn, liền như vậy một đường đi tới, rất mau liền tới trước một chỗ phòng nhỏ, trực tiếp tiến vào, trong phòng chính là đám người Điền Viễn Trung, nhìn thấy Ninh Dạ đồng thời hành lễ.

Bởi Ninh Dạ cho Vân Tuyệt Môn một cái "Nhất định phải dựa vào chính mình tại Vô Thiên Thành đặt chân" gian khổ nhiệm vụ, khiến cho Điền Viễn Trung cái môn chủ tương lai này cũng không thể không dựa vào Ninh Dạ, bằng không phải dựa vào chính hắn, là tuyệt đối không thể có thể hoàn thành nhiệm vụ này.

Ninh Dạ không phí lời, trực tiếp ở trước mặt mọi người thay đổi một bộ dung mạo cho mình, nói: "Từ giờ trở đi, ta tên Vân Trung Khách, là trưởng lão của các ngươi, mọi người hiện tại theo ta ra ngoài."

Những thứ này Mộc Khôi Tông đệ tử có thể bị phái đến các nơi khi ám tử, thực lực tuy rằng chẳng ra sao, đầu óc nhưng đều là xuất sắc nhất đẳng, cũng không nói nhiều, dồn dập theo Ninh Dạ đi ra phòng nhỏ.

Điền Viễn Trung đã đoán được ít thứ, thấp giọng hỏi Ninh Dạ: "Vân trưởng lão, có phải là phải giết người?"

Điền Viễn Trung tâm tư linh hoạt, Ninh Dạ thay đổi thân phân danh tự, liền trực tiếp lấy giả danh xưng hô, căn bản không đề cập tới nguyên lai thân phận.

Ninh Dạ ân một tiếng: "Người là muốn giết, nhưng không cần sốt ruột, trước tiên tìm tới chút người, phong phú tráng đại môn phái."

"Nơi nào tìm?"

"Chợ người."

Chợ người chính là buôn bán nhân khẩu chi địa.

Vân Tuyệt Cổ Địa ở vào hai châu giữa, là một cái thiên nhiên trọng yếu thông đạo, chỉ là bởi vì cổ địa hoang tuyệt hiểm ác, vì vậy thương lữ mỗi người đều vòng qua mà đi. Thế nhưng cự đại sinh hoạt áp lực lại khiến cho luôn có thương nhân bí quá hóa liều, đi Vân Tuyệt Cổ Địa thử vận may.

Có kẻ kia vận may tốt, không gặp phải đạo phỉ, tiết kiệm đường xá, cũng liền tiết kiệm bút lớn chi tiêu, nhưng cũng không thiếu xui xẻo giả. . .

Đối với Vân Tuyệt Cổ Địa vô pháp vô thiên đồ mà nói, những thương lữ này chính là bọn họ trừ ô linh thảo các loại số ít tài nguyên ở ngoài lớn nhất tài nguyên.

Bọn họ không chỉ cướp hàng, cũng cướp người.

Những kia bị cướp đến người liền sẽ phóng tới chợ người trên buôn bán.

Vô Thiên Thành Nhân thị liền tại thành bắc, một đám người tới chỗ này, nhìn thấy một đám lớn bãi săn trên xếp đầy lồng sắt, trong lồng đều là người.

Có thường nhân, cũng có tu sĩ.

Ngoại vi liền là lượng lớn vô pháp đồ môn tại vây quanh những nô phó kia cò kè mặc cả.

"Ta nói này anh em, đây tốt xấu cũng là cái tu sĩ Hoa Luân, ngươi liền cho một chút như thế linh thạch, cũng quá giữ của chứ?"

"Tu sĩ Hoa Luân thì thế nào? Thực lực càng mạnh, lưu ở bên người mầm họa lại càng lớn."

"Đây không phải là hạ xuống cấm chế a."

"Liền bởi vì hạ xuống cấm chế, thực lực giảm mạnh, hiện tại liền cái Tàng Tượng cảnh cũng không bằng. Vạn nhất ngày nào đó cấm chế buông lỏng, xui xẻo vẫn là lão tử."

"Vậy cũng có thể bán về cho hắn môn phái a."

"Bán thế nào? Lão tử đưa người qua, tiền còn không bắt được, đầu của chính mình trước tiên bị người xách rồi. Thôi đi, đều là lão nhân, ngươi này điểm dao động liền không cần hống lão tử. Ta a, vẫn là mua mấy mỹ nữ trở lại khoái hoạt khoái hoạt khá tốt."

Giống như vậy đối thoại, tầng tầng lớp lớp, chỗ nào cũng có.

Có lẽ cũng chính bởi vì nguyên nhân như vậy, tại trên chợ người này, tu sĩ giá cả trái lại không bằng phổ thông mỹ nữ.

Dù sao khống chế một cái tu sĩ, cần phải trả giá tâm lực cũng là không nhỏ.

Ninh Dạ trực tiếp nói: "Tìm thường nhân có tiềm lực tu hành, trực tiếp mua."

Tu hành tiềm lực?

Điền Viễn Trung nhìn Ninh Dạ một chút.

Mua thường nhân có tiềm lực tu hành, nguyên nhân hắn đương nhiên minh bạch. Nhưng vấn đề là một cái tu luyện hữu thành tu tiên giả cần mấy chục hơn trăm năm bồi dưỡng, thời gian mười năm, ngươi có thể nuôi dưỡng được cái gì?

Huống chi muốn đánh hạ Vô Thiên Thành, căn bản là sẽ không cho bọn họ thời gian mười năm.

Bất quá Điền Viễn Trung rất rõ ràng địa vị của Ninh Dạ tại trong lòng Mộc Khôi Tông, càng rõ ràng năng lực của hắn, vì vậy cũng không hỏi nhiều, trực tiếp cùng mọi người tản ra, một đường tìm kiếm.

Bản thân Ninh Dạ thì vây quanh thị trường chậm rãi loanh quanh.

Những thường nhân có tiềm lực tu hành kia, giao cho người của Mộc Khôi Tông là được, hắn muốn tìm, liền là thiên tài chân chính, giống Cố Tiêu Tiêu như vậy, tương lai có thể ủy lấy trọng trách chi nhân.

Người như vậy khó tìm, thế nhưng Ninh Dạ biết nơi này có —— bởi vì trước lúc đến, hắn đã dùng Côn Lôn Kính suy tính quá.

Thời khắc này một đường đi tới, Ninh Dạ đi tới trước một cái lồng sắt.

Trong lồng giam có hai người.

Cái thiếu niên đen gầy cùng một cái tiểu cô nương.

Thiếu niên ánh mắt như báo, quần áo lam lũ, trong cổ họng thỉnh thoảng phát ra khàn khàn gào thét.

Thiếu nữ thì khác hẳn bình thường thanh khiết sạch sẽ, không nhiễm hạt bụi dáng dấp, trong tay nắm một bát, chính uy thiếu niên kia nước uống. Bên cạnh lại vẫn thả quyển sách, uy xong thủy sau, liền tự nắm thư nhìn.

Thủy chất vẩn đục, thiếu niên nhưng không để ý lắm, chỉ là nhìn chằm chằm lung ở ngoài chi nhân.

Ninh Dạ cất giọng nói: "Hai người này, bán thế nào?"

Tu sĩ ngoài lồng là một cái trung niên đen gầy, lạnh lùng nói: "20 vạn một cái."

"Đắt như thế?" Ninh Dạ nhướn mày: "Đều chỉ là Tàng Tượng cảnh mà thôi, nam còn chỉ là sơ nhập môn. Bán đắt như vậy, không trách không ai mua."

Cái kia trung niên đen gầy nói: "Nữ hài là Tàng Tượng đỉnh phong, nhưng người rất thông minh, là cái có thân phận. Nam hài tuy rằng sơ nhập môn, nhưng khi đó ra tay thời điểm, chính là cái này mới vào Tàng Tượng tiểu tử, giết chúng ta một cái Hoa Luân cảnh."

"Tàng Tượng sơ kỳ giết Hoa Luân cảnh?" Ninh Dạ cũng không khỏi lấy làm kinh hãi.

Trung niên đen gầy nói: "Đương nhiên, có rất nhiều nguyên nhân, cũng không chỉ dựa vào thực lực của hắn. Bất quá tiểu tử này xác thực có mấy phần ngoan kình, chúng ta cái kia đồng bọn có chút sơ ý, đánh gãy hắn xương cốt toàn thân cho rằng hắn chết chắc rồi, không nghĩ tới nhưng vẫn là bị hắn sống sờ sờ cắn chết, là cái xương cứng. Nữ hài cũng không đơn giản, ngươi xem nàng thân tại trong lao, lại vẫn có thể đọc sách, phần này định lực liền không phải người thường."

"Ném quyển sách liền có thể trở thành tăng giá tư bản?" Ninh Dạ vui vẻ.

Cái kia trung niên đen gầy không để ý lắm: "Ngươi hiện tại tùy tiện ném một quyển sách cho nàng, khiến cho nàng nhìn một lần, nàng liền có thể đọc làu làu."

"Ồ?" Ninh Dạ nhìn hướng nữ hài.

Nữ hài nhẹ nhàng nâng đầu: "Nhìn một lần vẫn là làm không được đọc làu làu, xem hai ba lượt, đại thể có thể."

Ninh Dạ vui vẻ: "Ngươi rất bình tĩnh?"

Nữ hài hồi đáp: "20 vạn giới, là ta kiến nghị."

"Ồ? Tại sao?" Ninh Dạ đã nổi hứng thú.

"Hàng bán thức gia." Cô bé nói.

Ninh Dạ cười: "Ngươi không muốn về nhà?"

Nữ hài khe khẽ lắc đầu, nhưng không nói lời nào.

Ninh Dạ nhìn nhìn nàng: "Các ngươi tên gì?"

Trong lồng nữ tử đã nhìn hướng Ninh Dạ: "Hắn gọi Thư Lang, ta tên

Thư Vô Ninh."

Ninh Dạ: "Thư Lang? Ngươi cho hắn lấy tên?"

Thư Vô Ninh khẽ gật gật đầu: "Ta bản danh Thư Vô Hạ, xuất sinh thời điểm, mẫu thân khó sinh mà chết. Sau đó chiếu cố ta tỳ nữ, hạ nhân, trước sau chết rồi sáu cái, liền ngay cả ta dạy học tiên sinh cũng trượt chân rơi xuống nước mà chết. Mười tuổi lúc bản thổ đại hạn, mười bốn tuổi lúc cha đẻ ở bên ngoài bị tập kích trọng thương, bất trị mà chết. Đại nương cho rằng ta từ nhỏ bất tường, là lấy vì ta thay tên Vô Ninh. Sau đó liền phái ta tuỳ tùng thương đội, bảo là muốn lịch luyện ta."

"Sau đó liền tao ngộ việc này?" Ninh Dạ cười nói.

Thư Vô Ninh hồi đáp: "Kỳ thực mẫu thân ta không phải khó sinh chết, là bị ta đại nương hại chết. Những kia chiếu cố ta tỳ nữ, hạ nhân, dạy học tiên sinh, có chút là bởi vì không muốn hại ta, liền bị đại nương hại chết, có chút là muốn hại ta, liền bị ta giết chết. Phụ thân cái chết, cũng là bởi vì phát hiện đại nương chi mưu, bị nàng xuống tay trước một bước. Thậm chí lần này thương đội bị tập kích, cũng là nàng bí mật thông báo Vô Thiên Thành con đường của chúng ta."

Cái gọi là thiên tai, bất tường, kỳ thực đều là nhân họa.

Nhưng nàng lúc nói lời này, nhưng khẩu khí điềm tĩnh, hoàn toàn không có oán hận chi ý.

Ninh Dạ cười hỏi: "Ngươi mới vừa nói, trong những tỳ nữ hạ nhân kia, có chút là bị ngươi giết chết?"

Thư Vô Ninh hồi đáp: "Bọn họ không chết, ta liền chết."

"Khi đó ngươi bao lớn?"

"Sớm nhất lúc ra tay, ta tám tuổi, một lần cuối cùng lúc ra tay, mười bốn tuổi."

"Ngươi hiện tại bao lớn?"

"Mười sáu."

Ninh Dạ vui vẻ: "Đến là cái không đơn giản cô nương , nhưng đáng tiếc chung quy không tránh được đại nương ngươi tính toán."

Thư Vô Ninh khe khẽ lắc đầu: "Ta không phải không tránh được nàng tính toán, chỉ là đây là kế sách hại người của nàng, ta cũng là đào mạng chi pháp. Không phải như vậy, ta vô pháp thoát đi."

"Ngươi hiện tại thân hãm nhà tù, cũng coi như thoát đi?"

"Ta có dung mạo, có tư chất, càng có thân phận người thừa kế duy nhất của Lâm Lang Thư gia, đối với rất nhiều người mà nói, vẫn là có giá trị."

"Hóa ra là Lâm Lang Thư gia. . . Ngươi là người thừa kế duy nhất?"

"Đại nương có con, đã bị ta độc giết."

Hóa ra là như vậy, Ninh Dạ đã có chút minh bạch: "Vì vậy ngươi là cố ý lạc cảnh này?"

"Không có lựa chọn, ta giết con trai của nàng, nàng đã gấp không kịp đợi." Thư Vô Ninh hồi đáp: "Cũng chỉ có thể kỳ vọng ở đây được gặp quý nhân."

"Vô Thiên Thành chỉ có tội nhân, không có quý nhân."

Thư Vô Ninh cúi đầu nhìn nhìn thiếu niên, nhẹ giọng nói: "Chỉ cần ngươi có giá trị, tội nhân cũng có thể là quý nhân."

Ninh Dạ nhìn nhìn thiếu niên, đột nhiên khẽ búng chỉ tay, rơi vào cái kia trên người thiếu niên, thiếu niên liền phát ra thống khổ than nhẹ.

Một giọt máu tươi bay ra, rơi vào Ninh Dạ đầu ngón tay.

Ninh Dạ tinh tế cảm thụ, nói nhỏ: "Yêu huyết. . . Hóa ra là cái bán yêu, không trách ngươi lại thu hắn. . . Xác thực là hai thiên tài. Hai người này, ta muốn."

Lời vừa ra khỏi miệng, một cái thanh âm từ phía sau vang lên.

"Hai người này ta muốn."

Chương 82 : Lâm Đà Tử

Chương 82: Lâm Đà Tử

Vấn thiên hữu thuật, người là có cơ duyên, nhưng gặp khúc chiết.

Đây là Ninh Dạ dùng Vấn Thiên Thuật tính tới.

Hắn biết sẽ có khúc chiết, lại không biết sẽ có cái khúc chiết gì.

Hiện tại hắn đã biết.

Đột nhiên xuất hiện, là một lão đầu.

Lão đầu tóc rối bời thoạt nhìn giống cái ổ gà, lưng gù, phảng phất một cái bướu lạc đà, xem ra lại như cái ma môn tử đệ năm đó Ninh Dạ gặp phải kia.

Bất quá lão đầu không phải giả mạo, mà là gù thật.

Làm người quan chú chính là ánh mắt của hắn.

Trong một hốc mắt của hắn giật mình thế mà là một bàn tay, tay kia vươn ra hốc mắt, trong lòng bàn tay mở to một con mắt, chính đang liếc ngang liếc dọc, nhìn về bốn phía.

"Lâm Đà Tử. . ."

Trong đám người đã tán phát ra nói nhỏ trầm thấp, không ít người càng là bởi vậy tản đi.

Lão gù kia đi tới, nhìn Thư Vô Ninh cùng Thư Lang, lộ ra hắc hắc ý cười: "Không tệ người trẻ tuổi, rất có thiên phú, chính thích hợp sử dụng ta tân nghiên chi dược. Không tệ, không tệ! 40 vạn linh thạch, ta muốn."

Ninh Dạ ho nhẹ một tiếng, nhìn hướng trung niên đen gầy: "Là ta nói trước muốn."

Trung niên đen gầy phản ứng đơn giản mà trực tiếp: "Hàng hóa chưa xuất thủ, ai cũng có thể mua. Hai vị nếu đều muốn mà nói, có thể tranh giá. Người trả giá cao được."

"Tăng giá. . ." Ninh Dạ vui vẻ.

Hắn lẩm bẩm nói: "Ở tình huống bình thường, gặp phải chuyện như vậy, tăng giá xác thực là lựa chọn thích hợp nhất. Bất quá. . . Nhưng mà nơi này là Vô Thiên Thành a."

Hắn hơi hơi ngẩng đầu: "Lúc nào, quy củ của Vô Thiên Thành là dùng tiền đến nói chuyện?"

"Di?" Lâm Đà Tử nhìn hướng Ninh Dạ, 'thủ nhãn' khẽ mở, hướng tới Ninh Dạ đánh giá một thoáng: "Một cái Hoa Luân sơ kỳ, luân cảnh bất quá hai tầng tiểu tử, cũng dám nói loại lời này, lá gan hơi lớn a."

Hoa Luân cảnh theo tu vi phân sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, đỉnh phong, bất quá đây chính là cách chia thô lược.

Tu vi chân chính phân chia, kỳ thực là theo luân cảnh.

Tu tiên chi giới lấy cửu làm đầu, nên nhiều lấy chín làm đơn vị cơ sở. Như Hoa Luân bình thường chính là mười tám tầng luân cảnh, mỗi một tầng luân cảnh đều đối ứng tu vi thực lực nhất định. Ninh Dạ Cực Đạo nhập cảnh, vì vậy hoa luân của hắn là hai mươi luân, không chỉ có như vậy, bởi hắn kiêm tu hai phái, mỗi tầng luân cảnh lại so với luân cảnh bình thường phức tạp hơn một ít.

Tu sĩ bình thường tu luân cảnh, bình thường cần ba đến sáu năm, vì vậy có cách nói trăm năm Hoa Luân.

Chính là nói trăm năm còn vô pháp thành tựu Hoa Luân đỉnh phong, vậy đời này cũng không cần hi vọng tiến lên tầng nữa rồi.

Lấy tư chất của Ninh Dạ, muốn bình thường hoàn thành một tầng luân cảnh, ít nhất cũng phải thời gian ba năm.

Thế nhưng ngũ phái đại chiến hắn thu được lượng lớn tư nguyên tu hành, lại thêm Lượng Thiên Thuật động tất đại đạo, phá nghi giải khốn, có tài nguyên mà không bình cảnh, vì vậy trước đây không lâu đã hoàn thành một tầng luân cảnh, tiến vào tầng thứ hai.

Hoa Luân hai tầng, tại bên trong tuyệt đại đa số tu sĩ, còn thuộc về hạ tầng, đại biểu cho vừa mới xuất sư, chỉ là cái tiểu tử mới ra đời.

Lâm Đà Tử tu vi cũng không cao lắm, nhưng tốt xấu đã là Hoa Luân trung kỳ, chín tầng tu vi, mấu chốt nhất hắn có tu bí thuật, chiến lực chân thực càng tại bên trên luân cảnh ngang nhau bình thường, thủ pháp quỷ bí, khó mà nắm bắt, chính là thực lực mạnh hơn hắn cũng khả năng gãy ở trong tay hắn, rất nhiều người đối với hắn kính sợ tránh xa.

Chính bởi vậy nghe nói như thế, Lâm Đà Tử cũng có chút kinh ngạc.

Ninh Dạ nhưng chỉ là nói: "Cho ngươi cơ hội cuối cùng, cút ngay lập tức, bằng không ta giết ngươi."

Vô Thiên Thành đâu đâu cũng có pháp ngoại cuồng đồ, xuất khẩu thành cuồng, hơi một tí giết người, chỗ nào cũng có.

Nhưng cũng bởi vì hiểm ác, đám cuồng nhân đều cần ôm đoàn sưởi ấm, lẫn nhau khống chế, vì vậy bất động thì thôi, hơi động thường thường chính là trắng trợn chém giết.

Ninh Dạ ngữ khí hung ác, Lâm Đà Tử ánh mắt híp lại: "Ngươi là người của ai? Thiết Lang? Chiến Cửu Phong? Nguyệt Vô Thường? Vân Kình Phi?"

Hắn một hơi nói ra danh tự vài vị đại lão của Vô Thiên Thành, hiển nhiên cũng là đang thăm dò.

Ninh Dạ nhưng thẳng thắn không để ý tới hắn, chuyển hướng trung niên đen gầy kia: "40 vạn linh thạch, người là của ta. Ngươi không đồng ý, ta liền giết ngươi!"

Trung niên đen gầy kia không nghĩ tới đầu mâu đột nhiên lại nhắm chuẩn hắn, nhất thời ngạc nhiên.

Tình huống gì vậy?

Hắn trừng mắt nhìn Ninh Dạ: "Ngươi cho rằng ta dám ở chỗ này. . ."

Xoát!

Một vòng nhật quang cao khởi, lóng lánh toàn trường.

Trung niên đen gầy kia biết không tốt, quát to một tiếng lùi lại, đồng thời tứ phương đã xông ra mấy tên tu sĩ.

Thế nhưng hắn không biết Ninh Dạ, hắn không biết đối diện công kích của Ninh Dạ, phương thức chống lại tốt nhất không phải tránh né, mà là ngạnh kháng.

Sau một khắc liền nhìn thấy một vòng nhật quang kia đã hóa thành vô số quang điểm mãnh liệt tuôn ra.

Ngưng Quang Thành Nhận!

Dưới Nguyên Cực Thần Quang gia trì, Ninh Dạ ngưng quang chi nhận uy lực tăng mạnh, tuy uy lực vẫn như cũ có hạn, nhưng sự phát đột nhiên tu sĩ kia hoàn toàn không có phòng bị, liền thấy vô số quang nhận rơi vào trên người trung niên đen gầy kia, xoát xoát xoát xuyên qua thân thể hắn, trong nháy mắt đem hắn tách rời.

Miểu sát!

Một đòn mất mạng!

Cùng lúc đó, tu sĩ đồng bọn của trung niên đen gầy kia cũng xông lại, nhưng không phải hướng tới Ninh Dạ xuất thủ, mà là hướng tới Lâm Đà Tử xuất thủ.

Lâm Đà Tử kinh hãi, hắn đã triệt để không làm rõ được tình hình —— tại sao Ninh Dạ lại xuất thủ đối với bên bán, mà đối phương lại ra tay đối với chính mình.

Dưới kinh nộ, cuồng gào một tiếng, trên người đã ầm ầm nổ ra mảng lớn lục sắc bột phấn, tại không trung ngưng tụ ra từng con từng con lục sắc tiểu giáp trùng, chen chúc xông ra.

"Lâm Đà Tử, ngươi hỗn đản, càng dám như thế!" Một tên trung niên đen gầy giúp đỡ hét lớn.

Ta fuck!

Không phải các ngươi ra tay trước với ta sao?

Lâm Đà Tử chấn kinh, nhưng lập tức phản ứng lại.

Không đúng!

Hắn nhất định là dùng chướng nhãn pháp gì đó!

Lâm Đà Tử 'thủ nhãn' nắm giữ động hư phá vọng chi năng, không nhìn huyễn thuật bình thường, nhưng cũng chính bởi vậy, hắn trái lại không nhìn thấy sự vật người khác có thể nhìn thấy. Tại trong mắt người khác, kẻ kích sát trung niên đen gầy kia không phải Ninh Dạ, mà vừa vặn chính là Lâm Đà Tử.

Ninh Dạ huyễn thuật vừa phát tức thu, đạt đến mục đích liền dừng tay, người khác liền phản ứng đều không phản ứng, công kích đã như nước thủy triều mà tới.

"Không phải ta!" Lâm Đà Tử rống to.

Nhưng người đều đã chết rồi, ai còn nghe hắn dông dài.

Một đám lớn công kích chen chúc rơi vào Lâm Đà Tử.

Lâm Đà Tử giận dữ, lục giáp trùng cuồng dã xông ra, đám lục giáp trùng này nhìn như bọ cánh cứng, kỳ thực đều là kịch độc hắn tỉ mỉ luyện chế, dính phải là chết. Chỉ là Vô Thiên Thành không cho đại phạm vi chiến đấu, vì vậy hắn không dám tùy ý khuếch tán mục tiêu, bằng không nếu như bạo tán ra, ở đây không một người có thể lọt.

Nhưng thời khắc này bảy tám cái Hoa Luân cảnh tu sĩ đồng thời xuất thủ, Lâm Đà Tử một cây làm chẳng lên non, biết không tốt, hạ quyết tâm, đang định khiến độc trùng tự bạo, đã thấy Ninh Dạ vung tay lên, đã đem một tên tu sĩ xông lại tiếp qua.

Lại là Ngưng Quang Thành Nhận, mảng lớn nhận hoa lần nữa mãnh liệt tuôn ra.

Ngưng Quang Thành Nhận này thực sự là sát thủ đánh mục tiêu không phòng ngự, trừ phi là loại yêu tu thể tu thân thể cứng cỏi sinh mệnh lực cường đại kia, tu sĩ Hoa Luân sơ kỳ bình thường, trúng phải tất chết. Mà Ninh Dạ tuyển càng là một tên kiếm tu, kiếm tu kia kiếm khí lăng lệ, công phạt cường hoành, kiếm khí một đi không trở lại.

Làm sao hắn công kích mãnh mấy, cũng là hướng về Lâm Đà Tử, với Ninh Dạ hoàn toàn không trở ngại.

Một cái ngưng quang nhận vũ rơi xuống, kiếm tu kia phản ứng đến cũng nhanh, vội vàng tung kiếm tự vệ.

Nhưng hắn vẫn là chọn sai phương thức tự vệ.

Mưa kiếm tuy nhanh, lại sao bằng được quang tốc?

Oanh!

Mảng lớn quang nhận đã hung mãnh rơi vào trên người kiếm tu kia, đem hắn xuyên thủng.

"Ngươi. . . Tại sao?" Kiếm tu kia chấn kinh nhìn Ninh Dạ, huyễn thuật đã thu, hắn lần này biết là ai ra tay.

"Ngươi mạnh hơn hắn chút, chí ít còn có thể nói một câu." Ninh Dạ cười nói.

Kiếm tu kia nghiêng đầu, đã chết đi.

Chương 83 : Khai sát

Chương 83: Khai sát

Ninh Dạ điêu luyện có thừa, Lâm Đà Tử lại đã chống đỡ không nổi nữa.

Hàng này tuy rằng lấy độc xuất chúng, tự thân thực lực đến cũng không yếu, vấn đề là đối phương bảy tám người đối phó một mình hắn, Lâm Đà Tử lý nào chịu nổi, trong chốc lát liền trúng liền mấy kích, cũng may hắn nội tình tu vi cũng là không yếu, mắt thấy không được, biết chạy trước là diệu, trong tiếng tiêm khiếu, hết thảy độc trùng đồng thời tụ tập, ầm ầm nổ tung, hội tụ thành một phiến khí độc, bao lại tự thân.

Đây là pháp thuật thủ hộ đặc biệt của hắn, bất luận kẻ nào nếu muốn xuyên vào bên trong độc chướng này công kích hắn, đều sẽ phản thụ hại.

Mượn khí độc yểm hộ, Lâm Đà Tử đang muốn bỏ chạy, nhưng không nghĩ những người kia càng hoàn toàn không để ý khí độc vọt tới, rất có ý tứ liều mạng vì đồng bạn báo thù.

"Các ngươi. . ." Lâm Đà Tử kinh hãi.

Người Vô Thiên Thành đại thể ích kỷ thành tính, tuy có kết phái tự vệ chi thế, cũng không có cách làm liều mạng vì nhau.

Lâm Đà Tử trong lòng kinh ngạc, lập tức lại phản ứng lại.

Nhất định là huyễn thuật của tên khốn kia!

Không sai, chính là Ninh Dạ, tại thời khắc này lại phát động Yên Vũ Trọng Lâu, trực tiếp che đậy khí độc tồn tại. Yên Vũ Trọng Lâu năng lực hoặc hình so với hoặc tâm mạnh, thật muốn dùng để đối trận, thực tế hiệu quả có hạn, nhưng dùng để dẫn dắt lừa dối, sản sinh đoán sai lại là hiệu quả cực giai.

Những người kia căn bản không thấy khí độc, lý nào lại cố kỵ, toàn lực đoạt công, chỉ là vừa xông vào trong độc chướng, lại vẫn là lập tức cảm thụ được độc khí xâm tâm.

Lập tức hoảng loạn.

"Chuyện gì vậy?"

"Lâm Đà Tử này hạ độc lúc nào?"

"Người này thế mà đã có thể hạ ra vô hình chi độc?"

Ta vô hình muội ngươi a, ta đến là muốn, nhưng đáng tiếc thiên hạ kịch độc, càng là độc tính mãnh liệt, càng là hành tích rõ ràng, đây là thiên đạo.

Bất quá cách làm của Ninh Dạ đến là khiến hắn khai ngộ, độc không thể vô hình, lại có thể thông qua những thủ đoạn khác khiến người không cách nào cảm thấy a.

Đáng tiếc hắn khai ngộ hơi trễ, thời khắc này những người kia phát hiện trúng độc, sợ hãi không ngớt, xuất thủ nhưng càng thêm hung ác.

"Bắt hắn lại, bức ra thuốc giải!"

Lâm Đà Tử phản ứng cũng nhanh, hô to: "Dừng tay, ta cho các ngươi thuốc giải!"

Nói mấy cái bình thuốc ném ra.

Nhưng liền tại hắn hô lên đồng thời, Ninh Dạ cũng là một tiếng quát to, như sấm rền nổ vang, đem ngữ thanh của Lâm Đà Tử nhấn chìm, tiện thể lại là Yên Vũ Trọng Lâu, che đậy đi vết tích của dược bình, một tia tiên phong gột rửa, lại là bản thân đem bình thuốc thu lấy.

Năm đó Công Tôn Điệp chính là bị hắn khanh như thế, hiện tại khanh Lâm Đà Tử càng là giá ngự khinh thục.

Lâm Đà Tử không bị huyễn thuật của hắn ảnh hưởng, thấy hắn như vậy tức giận cả người đều muốn nổ rồi.

Một mực Ninh Dạ lúc này đã tiếp tục xuất thủ, càng cất giọng nói: "Ngươi chịu đựng, ta giúp ngươi giải quyết!"

Ngưng Quang Thành Nhận!

Lần này lại là tuyển hướng một cái tu sĩ tốc độ thật nhanh.

Bất quá bởi vì cùng Lâm Đà Tử chiến đấu duyên cớ, những tu sĩ này đều đã thích xuất hộ thể pháp thuật, ngưng quang chi nhận còn muốn có hiệu quả lúc trước lại không thể nào.

Mặc dù như thế, xoát xoát trăm nghìn đạo quang nhận rơi vào trên người tu sĩ kia, vẫn là hiện ra mấy chục vệt máu.

Đây chính là tác dụng của La Hầu chi huyết.

Tuy rằng chỉ là một phần trăm xuyên thấu, nhưng chỉ cần số lượng cao, liền tổng có một ít có thể có hiệu quả. Bất quá bởi vì phá chính là ngoại phòng, trải qua tầng này, liền vô pháp thương tới nội phủ, vì vậy tu sĩ kia tuy thụ thương, nhưng còn đảm đương không nổi đại sự, ngược lại hổ bào một tiếng, hướng tới Ninh Dạ nổ ra một quyền.

Một con mãnh hổ màu trắng hung mãnh xông ra.

"Bạch Hổ Hao Phong? Hóa ra là Hoa Miêu Kim Đại Bưu!" Ninh Dạ thuận miệng nói.

Kim Đại Bưu này cũng là kẻ hung hãn, trước kia từng du đãng ba châu, từng có thành tích liên đồ bảy thôn, giết đều là phàm nhân. Có người hỏi hắn vì sao chuyên giết phàm nhân, hắn hồi đáp, lão tử tu hành chính là vì có thể muốn làm gì thì làm, trong tu tiên giới làm không được, phàm giới tổng là có thể.

Người trong Vô Thiên Thành, phần lớn đều là cùng hung cực ác chi nhân, giết hết không sai.

Vì vậy Ninh Dạ sau một khắc đã nổ ra một quyền.

Lần này nhưng không phải quang nhận, mà là quyền nhận.

Nói đến uy lực, chung quy vẫn là lấy thân làm nhận uy năng mạnh hơn.

Oanh!

Một đấm xuất ra, bạch hổ bạo, nhưng tùy theo bắn ra một phiến lục vụ.

Kim Đại Bưu cười to: "Ngã này, ngã này. Đã trúng độc của Lâm Đà Tử, xem ngươi còn làm sao sống!"

Nguyên lai hàng này thế mà đem độc của Lâm Đà Tử thông qua một kích này ngạnh sinh sinh đánh ra rồi.

Quả nhiên những đại đạo ác phỉ này đều có chút bản lĩnh đặc thù.

Chỉ là độc vụ vừa mới khởi, Ninh Dạ trực tiếp lấy ra dược bình đổ vào miệng một hạt, chính là thuốc giải của Lâm Đà Tử.

Lâm Đà Tử tức giận muốn thổ huyết, chỉ nghĩ ta vừa nãy tại sao không ném thuốc giả. Đương nhiên hắn không biết Ninh Dạ có Tiệt Thiên Thuật, như hắn ném chính là thuốc giả, cũng lập tức liền phát hiện.

Ăn thuốc giải đồng thời, Ninh Dạ đã đánh ra ba trương phù lục.

Một trương cho Lâm Đà Tử, hộ thể phù.

Một trương dán hướng bản thân, chiết quang phù.

Một trương rơi vào không trung, tỏa nguyên phù.

Hộ thể phù che chở thân thể, bổ trợ cường đại; chiết quang phù thân hóa quang ảnh, quang diệu càng uy; tỏa nguyên phù khóa chặt khí cơ, khó thi độn thuật.

Ba tấm tất cả đều là lục phẩm phù, hiệu quả càng mạnh, lại là đem Lâm Đà Tử làm cho tức giận đến muốn thổ huyết.

Hộ thể phù bảo vệ bản thân, tỏa nguyên phù cấm thi độn thuật, ngươi đây là hữu ý dùng ta làm thuẫn bài a?

Hắn cũng nhìn ra rồi, Ninh Dạ chính là muốn lấy hắn là thuẫn, săn giết từng kẻ.

Nhưng hắn nhìn ra cũng vô dụng, bởi vì hiện tại mọi người đã trúng độc của hắn, đừng nói hiểu lầm chưa giải, coi như giải khai cũng phải đánh hạ hắn lấy được thuốc giải rồi lại nói —— một mực thuốc giải hắn vừa mới ném ra ngoài.

Tất cả mọi người Ầm Ầm Ầm hướng Lâm Đà Tử xuất thủ, bức Lâm Đà Tử cũng bất đắc dĩ, chỉ có thể liều mạng chiến đấu, chỉ hi vọng Ninh Dạ mau mau đem những đối thủ kia giải quyết đi, hảo giúp bản thân đào mạng.

Làm sao Ninh Dạ lại là không nhanh không chậm, sau khi dùng ra ba tấm phù, lại còn cùng đối phương chiêu hô một chút: "Cái độc kia, ngươi hoàn toàn bức ra rồi?"

Kim Đại Bưu kia cũng là loại đầu đất, bản năng nói: "Còn có một chút. . ."

Lập tức tỉnh ngộ, ta hồi đáp hắn làm gì?

Cả giận nói: "Muốn chết!"

Lại là một cái Bạch Hổ Hao Phong, ngay tiếp sau đó hai đạo u ám huyền quang quỷ bí bay tới. Kim Đại Bưu mặt ngoài cuồng dã hào mãnh, chân chính sát thủ lại là u ám huyền quang vô hình vô tích này, nếu ai cho rằng hàng này chính là cái chính trực, tất sẽ chết cực kỳ thảm.

Làm sao Ninh Dạ sớm biết tâm tư hắn, chiết quang phù ảnh hưởng, nhảy vọt như quang, tật khoái vô cùng, tại tránh thoát u ám linh quang kia đồng thời, đã nghiêng người đi tới bên người Kim Đại Bưu, lại là một cái Sát Đao rơi vào trên người Kim Đại Bưu, Kim Đại Bưu phát ra thống khổ thét gào, thể nội dũng động kích lưu trùng kích Ninh Dạ, không nghĩ tới trên người Ninh Dạ càng xuất hiện một phiến bùn cát chi thuẫn, bảo vệ bản thân.

Đây là chuyện khi nào?

Kim Đại Bưu hoàn toàn nghĩ không ra, Ninh Dạ đã tay chân đồng xuất, trong nháy mắt ở trên người hắn oanh kích mấy chục kích, mỗi một kích đều như búa rìu phách tạc, tại trên người Kim Đại Bưu mở ra sâu sắc vết máu, bộ phận công kích trong đó thẳng vào phế phủ, đem nội phủ hắn giảo đến nát bét.

Thuận tay vung lên, thi thể Kim Đại Bưu bay lên.

Hai đạo u ám huyền quang kia lại vẫn nghịch truy mà đến, khóa chặt truy tung, cho dù chủ nhân chết rồi cũng vẫn phát huy tác dụng như cũ.

"Đến là thú vị!" Ninh Dạ thuận tay chỉ một cái, trên cổ tay Nguyên Cực Thần Quang hơi hơi sáng lên, hai đạo u ám huyền quang kia đột nhiên nhất trệ, sau một khắc hóa thành u ám quang đao, phách trảm hướng một cái tu sĩ công kích Lâm Đà Tử khác.

Chương 84 : Chiến Cửu Phong

Chương 84: Chiến Cửu Phong

Sát Khí Đao, có thể hóa vạn vật làm nhận.

Tuy có nói như vậy, nhưng trên thực tế còn có cái tiền đề, chính là nhất định phải có thể khống chế.

Nếu như là công kích đối phương đánh tới, vô luận hữu hình vô hình, đều không phải Ninh Dạ giai đoạn hiện tại có thể khống chế làm đao của bản thân phản công đối thủ.

Thế nhưng u ám linh quang của Kim Đại Bưu tại Kim Đại Bưu chết rồi mất đi điều khiển chi năng, lập tức liền bị Ninh Dạ chưởng khống, thừa dịp lực lượng không giảm, phi trảm mà ra.

Một thoáng này so với Ngưng Quang Thành Nhận bình thường càng mạnh hơn, liền thấy u ám quang nhận rơi vào trên một tên tu sĩ, tu sĩ kia ai hào một tiếng, chỗ trúng đao càng đã bắt đầu thối rữa, liền pháp thuật phòng ngự cũng không chịu nổi, tan vỡ kêu to: "Kim Đại Bưu, ngươi thế mà. . ."

Hắn không hô tiếp, bởi vì hắn nhìn thấy Kim Đại Bưu đã chết rồi.

Ngược lại là Ninh Dạ lông mày nhếch lên.

Nguyên bản chỉ là phản ứng linh cơ hơi động, lại giúp cho hắn nhìn thấy một cái khả năng phương hướng phát triển tương lai của Sát Khí Đao.

Tâm niệm thay đổi thật nhanh, Ninh Dạ đã nói: "Cho ta mười con độc phong, để ta thao khống, bảo đảm tính mạng ngươi!"

Lời này là hô đối với Lâm Đà Tử.

Lâm Đà Tử đã bị đánh sứt đầu mẻ trán, nếu không phải lục phẩm bùa hộ mệnh của Ninh Dạ ra sức, sợ đã phải trọng thương.

Biết rõ Ninh Dạ không hẳn có thể tin, nhưng cũng không còn lựa chọn nào khác, mấu chốt nhất hắn cũng nhìn thấy một màn vừa nãy.

Không do dự nữa, ngưng tụ mười con ong độc bay về phía Ninh Dạ: "Cho ngươi!"

Ninh Dạ Dương tay vẫy một cái, mười con ong độc kia là Lâm Đà Tử từ bỏ khống chế, bị Ninh Dạ nhẹ nhõm giá ngự, sau một khắc ong độc hóa nhận, ‘xoát’ một tiếng trảm hướng tu sĩ trúng u ám linh nhận kia.

Tu sĩ kia hoảng hốt còn muốn né tránh, nhưng sau một khắc Ninh Dạ ngưng quang nhận cũng đã bay tới.

Tại giữa độc nhận cùng quang nhận, tu sĩ kia vẫn là lựa chọn độc nhận —— dù sao hắn vốn là đã trúng độc.

Lại lần nữa ngưng kết phòng ngự, ngăn trở quang nhận, đồng thời trên người đã ầm ầm liên trúng ba chiêu, còn có bảy con độc phong nhận lại là vô danh bản thân tiêu tán.

Cứ việc chỉ trúng ba lần, tu sĩ kia nhưng đã biết mình phạm vào cái sai lầm lớn —— độc không phải vấn đề, vấn đề là Sát Khí Đao lấy ong độc ngưng kết, so với quang nhận uy lực mạnh hơn.

Một mực hắn vận khí bất hảo, trong ba lần công kích thế mà có một kích phát động hiệu quả La Hầu chi huyết, thẳng vào nội phủ.

Một phần trăm tỷ lệ có hiệu quả, tu sĩ kia lập tức gặp vận rủi lớn.

Hắn vốn đã dùng pháp lực bảo vệ tự thân, đóng kín độc khí, một thoáng này độc nhận trực tiếp đánh vào nội bộ, trong nháy mắt du tẩu toàn thân, bộc phát ra. Lâm Đà Tử kịch độc uy lực chính thức phát tác, tu sĩ kia chỉ là nửa giây thời gian liền toàn thân thối rữa mà chết.

"Thật đáng tiếc, một cái đầu người." Ninh Dạ nói nhỏ một tiếng.

Hắn đại khai sát giới nguyên nhân có rất nhiều, có vì nhu cầu dương danh của Vân Tuyệt Môn, cũng có nhu cầu kiếm tiền.

Cứ việc cái đầu này xem như là lãng phí, nhưng Ninh Dạ cũng thí nghiệm ra phương pháp thật tốt vận dụng Sát Khí Đao.

Kết hợp La Hầu chi huyết cùng độc phong, xác thực có thể phát huy ra tác dụng vượt xa bản thân Sát Khí Đao!

Có lẽ bản thân nên nghĩ biện pháp làm điểm thiên hạ tuyệt độc như Tam Thi Độc?

Tâm tư chuyển động đồng thời, Ninh Dạ đã nhìn chuẩn mục tiêu thứ tư.

Những tu sĩ này bởi vì thân trúng kịch độc duyên cớ, cần phong ấn độc khí, thực lực khó có thể toàn diện phát huy, lại thêm Lâm Đà Tử liều mạng, Ninh Dạ phù đạo che chở, dẫn đến đánh lâu không xong, mắt thấy Ninh Dạ từng cái từng cái thu thập đi tới, trong lòng hoảng hốt, đồng thời hô: "Ngừng tay!"

Thế nhưng Ninh Dạ muốn thu cắt đầu người, sao lại thoả mãn hai cái đầu?

Tiếp tục xuất thủ, lại là một vòng quang nhận kết hợp độc nhận, hoặc là bị ta chém chết, hoặc là bị ta độc chết!

Lâm Đà Tử đến là muốn thu tay, thế nhưng Ninh Dạ không thu, hắn cũng không dám, chỉ có thể cắn răng toàn lực cùng đối phương tử chiến, trong miệng còn nói: "Nhớ tới ngươi hứa hẹn, ngươi nói rồi bảo đảm ta không chết!"

"Ngươi độc không tệ, như có dùng, quy môn hạ ta, có thể không chết."

"Ha ha, ngươi nếu như không sợ lão tử hạ độc ngươi, vậy lão tử liền theo ngươi! Thuận tiện nhắc nhở ngươi một thoáng, cái trước thu lão tử làm nô lệ, chính là bị lão tử độc chết!" Lão người gù đến cũng càn quấy, loại tình huống này khẩu khí vẫn như cũ cường hoành.

Ninh Dạ cũng không để ý: "Ngươi như có bản lãnh đó, có thể thử một chút."

Đừng nói thuốc giải, chỉ bằng hắn có bất diệt tuyền tại thân, bình thường độc dược muốn đánh chết hắn còn thật không dễ dàng.

Coi như là thuần lấy thực lực luận, Ninh Dạ không cần Thiên Cơ Điện đều có thể nhẹ nhõm thu thập Lâm Đà Tử, chỉ bất quá hắn giấu tài quen rồi, trước người chiến đấu xưa nay không thích lộ ra hết thảy thực lực.

Bây giờ Lâm Đà Tử chịu cúi đầu, Ninh Dạ cũng không khách khí, lại là mấy trương phù lục bay ra, dán hướng Lâm Đà Tử, tinh nguyên phù, hồi xuân phù, vì hắn hồi phục nguyên khí, trị liệu thương khu. Phù lục tại phương diện hồi phục tuy không hiệu quả tốt bằng dược vật, nhưng thắng ở sử dụng thuận tiện, trọng yếu nhất chính là lục phẩm phù lục, đan dược bình thường cũng chưa chắc so được.

Lâm Đà Tử nguyên bản khổ chiến lực kiệt, một thoáng này nhưng lập tức ổn định rất nhiều, song thủ khởi động, hóa thành hai cái độc vân đại thủ, một cái thủ nhãn càng là không ngừng mà bắn ra chùm sáng màu đỏ. Lão người gù này chiến lực thực tế xác thực không phải chuyện đùa, cũng khó trách có thể tại nhiều người như vậy liên hợp ra tay chống đỡ.

Ninh Dạ đã nhân cơ hội lại giết hai người, bất quá lần này học khôn rồi, tận khả năng không cho độc khí của Lâm Đà Tử nhập thân thể đối phương.

Tình thế vào lúc này triệt để nghịch chuyển, mắt thấy đối phương đã sắp chết sạch, đúng vào lúc này, một cái thanh âm từ đằng xa truyền đến: "Dừng tay!"

Cách đó không xa đã đi ra một tên trung niên nam tử, tướng mạo đường đường, không giận tự uy, mặc trên người thế mà là một thân huyền kim chiến giáp, uy phong lẫm lẫm như hãn tướng sa trường mà không phải tu sĩ.

Vô Thiên Thành nội chỉ có một người trang phục như vậy.

Chiến Cửu Phong!

Người này nghe nói nguyên bản xác thực là một tên tướng quân, sau đó sa trường được kỳ duyên, tu hành thành công. Cho dù là hiện tại, cũng vẫn như cũ bảo trì phong cách thiết huyết chiến tướng nhất quán.

Nhìn thấy là Chiến Cửu Phong xuất hiện, Lâm Đà Tử rùng mình một cái.

Người này là Vạn Pháp tu vi, cùng Vân Kình Phi nổi danh tồn tại, tại Vô Thiên Thành nội, ngoại trừ thành chủ Cố Phong Hiên, liền thuộc về thập đại ác mạnh nhất, lời của bọn họ, không ai dám không nghe.

Theo Chiến Cửu Phong nhất ngôn ký xuất, liền thấy giữa trường chúng nhân càng đồng thời ngừng tay, mấy cái tu sĩ buôn bán nhân khẩu kia càng là sắc mặt đại hỉ.

Không nghĩ tới Ninh Dạ nhưng nhân cơ hội xuất thủ, lại là một cái quang nhận như mưa oanh kích, đem một tên tu sĩ trực tiếp oanh sát.

Chiến Cửu Phong không nghĩ tới Ninh Dạ lại dám không nhìn mệnh lệnh của chính mình, biến sắc: "Lớn mật!"

Tiện tay trảo một cái, trong tay đã xuất hiện một nhánh hoàng kim chiến mâu, hướng tới Ninh Dạ ném đi.

Một mâu này tuy là bỗng dưng sinh thành, nhưng cùng vật thực không khác, trong lúc phi hành càng phóng ra loá mắt huyễn quang, y như pháp bảo.

Liền tại thời khắc sắp tới đỉnh đầu Ninh Dạ, một đạo đao quang nhưng từ thiên ngoại bay tới, chém vào trên hoàng kim chiến mâu kia, liền nghe rào rào vang lên giòn giã, hoàng kim chiến mâu đã ầm ầm tan vỡ, lạc trên mặt đất, thậm chí ngay cả hạt cát đều hóa thành kim phấn.

Chiến Cửu Phong ngẩn ra: "Vân Kình Phi?"

Không trung đã xuất hiện một người, chính là Vân Kình Phi, cười hi hi nhìn Chiến Cửu Phong: "Là ta."

Chiến Cửu Phong cau mày: "Vì sao xuất thủ?"

"Vậy phải hỏi ngươi lại vì sao xuất thủ?" Vân Kình Phi hỏi ngược lại: "Trong Vô Thiên Thành giết người không phạm pháp, làm sao lão Chiến ngươi lại nhìn không vừa mắt?"

Chiến Cửu Phong mặt lộ vẻ chán ghét: "Có người chi địa, liền có quy tắc. Vô Thiên Thành dù cho là vô pháp chi địa, cũng không thể tùy ý làm bậy. Ta nếu đã bảo bọn hắn ngừng tay, bọn hắn liền cần phải dừng. . ."

Trong khi hắn đang nói, Ninh Dạ đã lại chặt bỏ đầu một tên tu sĩ. . . Những tu sĩ kia không dám vi phạm ý chí của Chiến Cửu Phong, bản thân lại thân nhiễm kịch độc, bó tay bó chân, quả thực chính là chỉ có thể chịu đòn không thể hoàn thủ, dẫn đến Ninh Dạ giết lên đến vô cùng dễ dàng.

Chiến Cửu Phong phản mà đã thành hỗ trợ.

Lúc này chỉ còn lại hai người, đã là cố nhịn khó chi.

Chiến Cửu Phong phẫn nộ: "Vân Kình Phi, ngươi có ý gì? Hắn là người của ngươi?"

Đang muốn xuất thủ tiếp, Vân Kình Phi đã cười nói: "Hắn không phải của ta người, chỉ bất quá ta người này lại yêu thích náo nhiệt, gần nhất không có gì việc vui, liền muốn tìm chút. Hiếm thấy một hồi việc vui, lão chiến ngươi cần gì phải ngăn cản? Đúng rồi, ngươi cũng không cần trách tội hắn, là ta không cho hắn ngừng tay."

Lại là nhẹ nhàng xảo xảo liền đem hết thảy mọi chuyện đều ôm đồm vào.

Nhưng vào lúc này, lại một cái thanh âm truyền đến: "Vậy nếu như ta khiến bọn hắn ngừng tay đây?"

Nghe nói như thế, Vân Kình Phi cũng hơi biến sắc.

Chương 85 : Hỗn nguyên tán

Chương 85: Hỗn nguyên tán

Trong thiên không xuất hiện một người, trường tụ nho sam, thanh y phiêu phiêu, chỉ là trên mặt nhưng đeo một trương mặt nạ kim loại kỳ lạ, nếu như nhìn kỹ, sẽ phát hiện tứ chi thế mà là cơ quan chi do viêm kim chế thành, trên thực tế thứ nhìn như mặt nạ kia, lại căn bản không phải là mặt nạ, mà là chân chính mặt!

Bán khôi nhân!

Cái gọi là bán khôi nhân, chính là nửa người nửa khôi lỗi.

Bất quá đây nhưng không phải tác phẩm của Mộc Khôi Tông, mà là thứ Long Dương Phủ sở trường nhất.

Luận võ lực, cửu đại tiên môn Hắc Bạch Thần Cung số một, bất quá đây là bởi vì Hắc Bạch Thần Cung bác thải chúng trường, mượn thiên nguyên địa hình quảng nạp nhân tài. Luận truyền thừa, cửu đại tiên môn lại là có sở trường riêng, lẫn nhau không kém.

Trong đó Long Dương Phủ am hiểu nhất chính là loại cải tạo chi thuật này. Không chỉ có thể mang người cùng khôi lỗi kết hợp, thậm chí có thể nam nữ kết hợp, nhân yêu tương hợp vân vân

Chính bởi vậy, Long Dương Phủ chi nhân đa phần quỷ bí, đừng nói nhân khôi, liền ngay cả nam nữ cũng thường thường khó mà làm rõ.

Cố Phong Hiên vốn là người Long châu, trước đây chính là một trong những vật thí nghiệm của Long Dương Phủ, nhưng sau đó không biết sao trốn thoát ra.

Mãi đến tận hiện tại, Long Dương Phủ còn đang treo thưởng truy nã hắn, làm sao Vân Tuyệt Cổ Địa sơn trường thủy viễn, cùng Long Dương Phủ cũng không liên hệ, bản thân Cố Phong Hiên cũng thực lực cường đại, Long Dương Phủ từng phái ra hai nhóm người tới đây truy sát hắn, nhưng đều bị Cố Phong Hiên nhẹ nhõm thoát đi, thậm chí còn giết ngược lại một vị nhân vật trọng yếu.

Thời khắc này Cố Phong Hiên xuất hiện, Vân Kình Phi cũng là thần tình nghiêm nghị.

Tại trước mặt Cố Phong Hiên, hắn không có tư cách phách lối, nhưng ở sau lưng, hắn lại có tiền vốn đối kháng.

Bất quá, hiện tại không thích hợp xuất hiện.

Ngước nhìn Cố Phong Hiên, Vân Kình Phi cười nói: "Hóa ra là Cố thành chủ. Nếu như thành chủ muốn bọn họ ngừng, Kình Phi tự nhiên không dám vượt quyền. Bất quá Vô Thiên Thành có Vô Thiên Thành quy củ, tại trong những quy củ này, cũng không có cái nào là không thể giết người."

"Thế nhưng hỗn loạn quá độ, cũng không phải thứ ta thích."

Nghe nói như thế, Ninh Dạ cười dài một tiếng: "Nếu như thế, vậy thì nhanh chút giải quyết đi."

Hắn nói bỗng nhiên xông tới, trực tiếp lấn tới trong lòng một tên tu sĩ, thủ khởi đao lạc, lóa mắt chi huy tái khởi, đồng thời 12 tấm bùa bay ra, Sát Khí Đao cùng phù lục tại thời khắc này phát huy đến mức cực trí, tu sĩ kia không nghĩ tới Ninh Dạ càng còn lưu được dư lực, không kịp đề phòng, đã bị đánh giết trong chớp mắt.

Ninh Dạ thân cũng không quay lại, giương tay lại là một đám lớn phù lục nổ ra, dưới không tiếc giá thành, vẫn cứ dùng tiền đem tên tu sĩ cuối cùng sinh sinh đập chết, tốc độ nhanh chóng, liền Cố Phong Hiên cũng vì đó ngẩn ra.

Ninh Dạ đã ngừng tay.

Cố Phong Hiên hừ một tiếng: "Hiếm thấy người trẻ tuổi hung ác như thế, có chút ý tứ."

Không nói cái gì nữa, đã là trực tiếp lóe lên biến mất.

Tám đầu người tới tay, Ninh Dạ cũng không khách khí, ném cho Lâm Đà Tử, nói: "Đi Nhân Đầu Dịch đổi linh thạch, sau đó đi Tứ Hồ Quán gặp ta. Đương nhiên, ngươi cũng có thể lựa chọn không tới."

Ninh Dạ không có nói kết quả của không tới, Lâm Đà Tử nhưng nào dám nói không, đem đầu người vội vã rời khỏi.

Ninh Dạ mới đi hướng lao tù của Thư Vô Ninh.

Hơi hơi mỉm cười, hắn nói: "Hiện tại các ngươi là người của ta."

"Hống. . ." Thư Lang cho hắn một tiếng đê khiếu như lang, trong mắt tràn đầy địch ý.

Tứ Hồ Quán.

Nơi này là một chỗ trà trang của Vô Thiên Thành.

Lâm Đà Tử vội vã tới, đem một túi linh thạch đặt ở trước người Ninh Dạ: "Tổng cộng 120 vạn."

Ninh Dạ cũng không nhìn, chỉ là nhàn nhạt ân một tiếng.

Thấy hắn như thế, Lâm Đà Tử siểm mị tiếu nói: "Xin hỏi tiên sinh quý tính?"

"Liền gọi ta Vân Trung Khách đi." Ninh Dạ tùy ý bịa một cái tên.

"Hóa ra là Vân tiên sinh. . ." Lâm Đà Tử còn muốn khách sáo.

Ninh Dạ đã đánh gãy hắn: "Độc của ngươi, tên gì?"

Lâm Đà Tử ngẩn ra, hồi đáp: "Quỷ Quỳ."

"Quỷ Quỳ? Bên trong có dùng đến ‘quỳ mộc chi tinh’ chứ?" Ninh Dạ hỏi.

Lâm Đà Tử không nghĩ tới Ninh Dạ lại nói như thế, bản năng giơ ngón tay cái lên: "Nguyên lai Vân tiên sinh cũng là hảo thủ biết nghề."

Ninh Dạ khe khẽ lắc đầu: "Chỉ hiểu một ít, không tính là sở trường."

Ninh Dạ muốn học quá nhiều thứ, đối với đan dược chi đạo xác thực không dụng bao nhiêu tâm, hắn sở dĩ biết ‘quỳ mộc chi tinh’, thực sự là bởi vì vật này khí vị hình tượng quá mức đặc biệt. Bất quá Lâm Đà Tử nói cũng không sai, nếu như một điểm nội tình đều không có, đặc biệt mấy cũng là vô pháp phân biệt.

Ninh Dạ đã nói: "Độc này của ngươi, hủ cốt tiêu cơ, uy lực rất mạnh, nhưng cũng không phải vô pháp khả kháng, chỉ cần tu vi đầy đủ, vẫn như cũ có thể chống đỡ."

Lâm Đà Tử cười khổ: "Thiên hạ có thể có bao nhiêu vô địch kỳ độc, nếu thật sự có, sợ là kẻ đầu tiên độc chết chính là bản thân."

Vậy cũng đúng, vạn vật sinh khắc, dù là thiên hạ kỳ độc cũng không phải vô địch. Chỉ cần là độc người có thể nắm giữ, liền luôn có phương pháp ứng đối.

Không chỉ có như vậy, vận dụng độc cũng có quan hệ cùng thi độc giả.

Sử dụng độc dược thông thường còn cần hai cái tiền đề, một là tính kháng độc của tự thân, hai là thủ pháp thao tác chuyên môn.

Phổ thông độc dược nếu để cho người bình thường xuất ra, cũng chính là tung ra, một cái chưởng phong liền có thể đánh tan, nhất định phải là tu hành hữu thành giả, mới có thể thao túng độc vật, làm trình độ nhất định biến hóa, mới có thể đạt thành mục tiêu. Nhưng nếu như không hiểu độc tính, khả năng thủ pháp của chính mình liền sẽ trước tiên phá hoại độc tính.

Đây chính là nguyên nhân vì sao lúc trước Ninh Dạ giá ngự mười con ong độc, lại có bảy con tự mình tiêu tán, bởi vì hắn cũng không am hiểu ngự độc.

Vì vậy chuyên về dùng độc chi nhân, tuy rằng phiền phức, nhưng chưa từng vô địch. Ngược lại là bởi vì nghiên cứu độc tính, tổn thương tự thân, đối với tu hành cũng không có trợ giúp quá lớn, chú định khó có thể đi xa. Có chí lâu dài giả, bình thường đều sẽ không đi đường này.

Ninh Dạ lối tư duy lại bất đồng, hắn muốn tới nay cũng không phải là vô địch, mà là càng tốt khai phá cùng lợi dụng.

Ninh Dạ đã nói: "Không có độc vô địch, nhưng có thể có người vô địch, cũng có thể có phối hợp vô địch. Cuộc chiến hôm nay, khiến cho ta rất có dẫn dắt, xem ra độc của ngươi cùng pháp thuật của ta , rất có chỗ tương hợp."

Lâm Đà Tử một thoáng đã minh bạch ý tứ của hắn: "Quá đúng quá đúng, Vân tiên sinh hình như có một loại thủ đoạn nào đó có thể trực tiếp đem độc đưa vào thể nội đối phương, Quỷ Quỳ này của ta phối hợp thủ pháp của tiên sinh, chính là tuyệt phối, có thể xưng vô địch!"

Ninh Dạ nhưng tiếp tục lắc đầu: "Kém xa lắm. Cũng chỉ là tại cấp bậc Hoa Luân có thể khoe oai, tu vi như đến Vạn Pháp chi cảnh, thân thể cũng có thể dứt bỏ, bách độc bất xâm, đừng nói khó có thể đưa vào, chính là thành công đưa vào, cũng hiệu quả rất ít."

Lâm Đà Tử nghe được cả kinh, ngươi một cái luân cảnh hai tầng còn muốn đối phó Vạn Pháp cảnh?

Nhưng mà nếu như không có vĩ nguyện này, Ninh Dạ hà tất tìm hắn?

Ninh Dạ đã nói: "Ngoại trừ Quỷ Quỳ ra, ngươi còn có độc gì? Đều đem ra ta xem một chút."

Lâm Đà Tử liền đem độc dược hắn luyện chế từng cái lấy ra.

Lão người gù này cũng thật là cái hảo thủ luyện độc, trong tay chỉ riêng độc dược phẩm chủng liền có mười bảy mười tám loại, bất quá luận đến thực chiến tác dụng lớn nhất vẫn là Quỷ Quỳ.

Nhưng Ninh Dạ chuyên chú lại không phải Quỷ Quỳ, thời khắc này lần lượt xem tới, cuối cùng liền khóa chặt ở trên một loại độc dược.

Hỗn nguyên tán.

Thấy hắn chuyên chú độc này, Lâm Đà Tử nói: "Độc này đặc tính lớn nhất chính là đối với linh lực cũng có ảnh hưởng. Lâm chiến vận dụng, có thể trình độ nhất định ảnh hưởng đối phương, hiệu quả tốt, có thể khiến cho đối thủ liền pháp thuật đều không thể thi triển. Bất quá cũng chính bởi vậy, đối thực lực mạnh không có tác dụng gì."

"Thế nhưng nó có một chỗ tốt, chính là sử dụng đơn giản." Ninh Dạ tiện tay nhất chỉ, hỗn nguyên tán kia đã đằng không nhi khởi, tại không trung ngưng kết, càng là hóa thành một con hồ điệp nho nhỏ.

Vật này có thể ảnh hưởng linh lực, chính bởi vậy tự thân liền có linh khí kháng tính cực cường, không dễ bị phá hủy ở trong chiến đấu, cũng thuận tiện cho điều khiển.

Trọng yếu nhất chính là bởi chỉ là ảnh hưởng linh lực, đối với tự thân không tổn hại, vì vậy cũng không cần lo lắng sẽ tạo thành ảnh hưởng gì đối với tự thân, chỉ cần thông thạo cùng thích ứng là được.

Ninh Dạ không đi độc đạo, vì vậy ở trong mắt hắn, hỗn nguyên tán này lại là so với Quỷ Quỳ càng có giá trị —— nếu có thể lấy chi phối hợp cùng Ngưng Quang Thành Nhận, có thể phát huy đại tác dụng.

Thời khắc này Ninh Dạ đã nói: "Ngươi liệu có biện pháp đề thăng công hiệu vật này?"

Chương 86 : Tấn thăng

Chương 86: Tấn thăng

Đối với yêu cầu của Ninh Dạ, Lâm Đà Tử rõ ràng ngẩn ra, bất quá vẫn là nói: "Biện pháp đến vẫn là có, chỉ cần gia nhập một ít dược vật đặc thù, là có thể đề thăng, bất quá vậy phí tổn liền cao, chủ yếu vẫn phải xem tiên sinh muốn đạt tới trình độ nào."

"Nếu như ta muốn đối với Vô Cấu cảnh cũng có hiệu quả đây?"

Lâm Đà Tử bị dọa cho nhảy dựng.

Ngươi đây là muốn làm gì?

Hoa Luân cảnh muốn xuất thủ đối với Vô Cấu cảnh?

Cường hành trấn định tâm thần, Lâm Đà Tử cười bồi nói: "Vậy không phải thiên tài địa bảo không thể được. Linh tài quý giá như vậy, như lấy chi luyện độc, không khỏi đáng tiếc."

"Nhưng nếu lấy chi cứu mạng, liền đáng!" Ninh Dạ nói: "Nói cho ta cần cái gì, ta đi tìm."

Nghe hắn nói như vậy, Lâm Đà Tử cũng thẳng thắn không khách khí, trực tiếp liệt một phần danh sách thật dài.

Theo cấp bậc hiệu quả thiên tài địa bảo trên đó, luyện lại hỗn nguyên tán hiệu quả cũng sẽ có chỗ bất đồng.

Vì vậy Lâm Đà Tử cũng liền dứt khoát lấy cảnh giới tu sĩ định cấp cho chúng, có hỗn nguyên tán cấp bậc Hoa Luân sơ cảnh, có Hoa Luân đỉnh phong, đương nhiên cũng có Vạn Pháp cảnh, Vô Cấu cảnh.

Lão người gù dược lý học tri thức phong phú, chỉ riêng dược phương này liền giá trị không ít.

Thời khắc này nhìn nhìn một chút danh sách, Ninh Dạ cười nói: "Có ý tứ, vừa vặn bên trong có vài thứ ta liền có."

Nói đã lấy ra vài loại vật liệu.

Lâm Đà Tử nhìn tặc lưỡi: "Kinh hồng quả, vô sắc hoa, đây đều là bảo bối tốt a, ngươi thế mà có? Đã có vật này, liền có thể luyện ra hỗn nguyên tán đối với Hoa Luân đỉnh phong cũng hữu hiệu, coi như là đối phó Vạn Pháp cảnh, cũng có thể có chút tác dụng. . . Bất quá nếu muốn dựa vào này vật đối phó Vô Cấu cảnh vẫn như cũ không thể nào."

"Cái này không cần ngươi quản, nói chung, mau chóng luyện thành nó cho ta, tốt nhất là trong vòng mấy ngày."

"Thời gian có chút eo hẹp a."

Dược giống như vậy, muốn trong khoảng thời gian ngắn luyện thành cũng không phải là chuyện dễ.

"Nhưng ngươi có thể làm được, đúng không?" Ninh Dạ thâm trầm hỏi.

Lâm Đà Tử trong lòng nhảy một cái, vội hồi đáp: "Đó là tự nhiên, tự nhiên!"

Ninh Dạ đã đem phương thuốc thu hồi: "Vậy thì đi đi, luyện xong thông báo ta, ta sẽ tới lấy dược."

Lâm Đà Tử như được đại xá, vội vã rời đi.

Đuổi đi Lâm Đà Tử, Ninh Dạ rời khỏi trà trang, hướng về trang viên của Vân Kình Phi mà đi.

Đến trang viên, liền thấy đám người Thư Vô Ninh đã tại trong trang viên.

Thấy Ninh Dạ đi tới, Điền Viễn Trung nói: "Bái kiến Ninh sứ, tổng cộng mua được ba mươi tên người mới, trong đó có tu vi bảy người, những người còn lại đều là người bình thường. Đến là hai người Ninh sứ mua được này, xác thực rất có nội tình, là hai khối tài liệu tốt. Chỉ tiếc. . ."

Hắn không nói tiếp, ý tứ tự nhiên là thời gian quá ngắn, căn bản không thể nào đợi đến bọn họ trưởng thành.

"Cái đó không cần ngươi bận tâm, trước tiên dạy bọn họ một ít cơ sở, tranh thủ khiến bọn hắn trước tiên nhập môn, trở thành tu sĩ chính thức lại nói." Ninh Dạ đã nói: "Cho tới hai người này. . ." Ninh Dạ chỉ Thư Vô Ninh cùng Thư Lang nói: "Ta đến dạy."

* * *

Mang theo Thư Vô Ninh cùng Thư Lang đi ra trang viên, Ninh Dạ một mạch đi ra ngoài thành, hắn không nói lời nào, Thư Vô Ninh cũng liền trầm mặc , còn Thư Lang, người này bản tính liền không thích nói chuyện.

Ba người liền trầm mặc như vậy, thẳng đến đi tới trên một phiến gò đất ngoài thành, Ninh Dạ dừng lại.

Đứng tại trên thổ cầu, Ninh Dạ nói: "Nói đi."

Thư Vô Ninh nhìn nhìn Ninh Dạ: "Tiên sư lời ấy giải thích thế nào? Vô Ninh không biết nên nói cái gì."

"Ngươi biết ta có ý gì." Ninh Dạ hồi đáp: "Nhớ kỹ, hảo hảo hồi đáp, nếu như biểu hiện của ngươi khiến ta không hài lòng, vậy ta hiện tại liền giết hai người các ngươi."

Thư Vô Ninh cúi đầu: "Ban ngày tiên sư chọn hai người chúng ta, nhưng không lúc đó mang đi, mà là để Điền tiên sư mang chúng ta rời khỏi, hiện tại nhưng lại mang chúng ta rời khỏi. Loại này cách làm, hẳn là tiên sư cố ý gây ra. . . Hiện tại tiên sư đã có hỏi, tiểu nữ tử lớn mật suy đoán một thoáng."

Ninh Dạ "Ân" một tiếng.

Thư Vô Ninh liền nói: "Trong trang tổng cộng có năm mươi tám người, trong đó nô lệ mua được ba mươi người, ngoài ra còn có bốn người nguyên bản vốn là người trong trang này, còn có hai mươi bốn người, bao gồm Điền tiên sư, nhưng không phải người trong trang viên."

Ninh Dạ không có hỏi nàng làm sao phân biệt Điền Viễn Trung cùng người trong trang viên, điều này cũng không khó.

Hắn nói: "Tiếp tục."

Thư Vô Ninh trả lời: "Trang viên là của Toái Tâm Đao Vân Kình Phi, có thể lấy chỗ ở của Vô Thiên Thành đại ác làm điểm dừng chân, có thể thấy được tiên sư cùng Vân Kình Phi quan hệ không ít. Thế nhưng tính cả đám người Điền tiên sư, luận thực lực không một người có thể đánh đồng cùng Vân Kình Phi. Mà xem thái độ của Vân Kình Phi đối với bọn họ, những người này tựa như cũng không phải thuộc hạ của Vân Kình Phi. . . Vì vậy tiểu nữ tử phán đoán, Vân Kình Phi hẳn là cũng không phải trọng phạm truy nã bên ngoài nói tới, đây rất khả năng là thân phận giả của hắn, sau lưng hắn hẳn là có một cái tiên môn chống đỡ hắn, suy nghĩ đến lấy thực lực của Vân Kình Phi cũng chỉ có thể trở thành ám tử, chính là một trong Cửu Đại tiên môn."

Trên mặt Ninh Dạ lộ ra một tia thưởng thức: "Không tệ, tiếp tục."

Thư Vô Ninh được tán đồng, càng lúc càng tự tin: "Hai mươi bốn người Điền tiên sư cùng Vân Kình Phi tuy là một môn, nhưng cũng không lệ thuộc, mà bọn họ xưng hô Điền tiên sư là môn chủ, có thể thấy được hẳn là thành lập môn phái mới, phỏng chừng là Cửu Đại phái đặc ý sắp xếp. Nhưng vấn đề là, từ cách hai mươi bốn người này tiếp xúc lẫn nhau mà xem. . . Bọn họ lẫn nhau thế mà cũng chưa quen thuộc."

Ninh Dạ mỉm cười: "Có ý tứ."

Hai mươi bốn người này của Mộc Khôi Tông đều là ám tử từ các nơi điều đến, lẫn nhau chưa quen thuộc cũng là bình thường. Thế nhưng làm ám tử huấn luyện nhiều năm, kinh nghiệm xử sự phong phú, ngôn ngữ kín kẽ không hở, sẽ không dễ dàng tiết lộ điểm ấy, Thư Vô Ninh lại vẫn có thể nhìn thấu, có thể thấy được quả nhiên là người tâm tư tỉ mỉ.

Quả nhiên sau một khắc Thư Vô Ninh đã nói: "Bọn họ hẳn đều là ám tử phân bố các nơi chứ? Cũng chỉ có như vậy mới có thể giải thích, vì sao vốn là đồng nhất môn hạ, nhưng lẫn nhau chưa quen thuộc, lại bị chỉnh hợp lại cùng nhau."

"Còn nhìn ra cái gì?"

Thư Vô Ninh: "Nếu lẫn nhau đã chưa quen thuộc, nói rõ bọn họ tập trung thời gian còn rất ngắn, hẳn chính là tụ hợp tại Vô Thiên Thành. Đem nhiều ám tử như vậy tập trung đến Vô Thiên Thành, lại đơn độc thành lập một cái tiểu môn phái, có thể thấy được là muốn tại Vô Thiên Thành làm gì đó. Suy nghĩ đến bọn họ nói chuyện với nhau, cũng không có tận sức tránh khỏi chúng ta, thậm chí đối với chúng ta cũng đều khá lịch sự, mà môn phái hai mươi bốn người cũng thật sự là quá nhỏ chút, vào lúc này một thoáng mua vào ba mươi người. . . Là muốn cho chúng ta cũng gia nhập cái môn phái này sao?"

Ninh Dạ nhẹ nhàng vỗ tay: "Rất tốt, còn có gì càng có giá trị nữa không?"

Thư Vô Ninh: "Điền tiên sư tuy là môn chủ, nhưng hiển nhiên là nghe lệnh tiên sư ngài. Có thể thấy được tiên sư tuy danh nghĩa là trưởng lão trong môn phái, kì thực là môn phái này chân chính chủ nhân. Vấn đề là, tiên sư ngài chỉ là một cái Hoa Luân cảnh, Điền tiên sư lại khả năng từng là ám tử Vạn Pháp cảnh. Một cái ám tử có thể làm được Vạn Pháp cảnh, được giao cho trọng trách lập phái, nhưng phải nghe mệnh một cái Hoa Luân tiên sư, chỉ có hai loại giải thích. Một là ngài bối cảnh đặc biệt mạnh, hai là thân phận hoặc vị trí của ngài đặc biệt trọng yếu. Suy nghĩ đến lần này lao sư động chúng, đại giá rất lớn, tất là phải kẻ có năng lực mới được, tiên sư lại không phải lấy diện mạo thật sự gặp chúng ta. . . Tiên sư không phải cũng là một vị ám tử thân phận đặc thù?"

"Ha Ha Ha Ha!" Ninh Dạ cười to: "Rất tốt, tuy không trúng cũng không xa rồi. Vậy ngươi có biết, ta tại sao muốn dẫn hai người các ngươi ra đây?"

Thư Vô Ninh đôi mắt đẹp liên thiểm: "Điểm này, Vô Ninh xác thực đoán không ra."

Thứ nàng có thể đoán đều cần phải ‘hữu tích khả tầm’, nàng đối với Ninh Dạ hiểu quá ít, liền làm sao cũng không đoán được.

Ninh Dạ tra rõ nàng nói là thật, nói: "Thân phận chân thật của ta ngươi tạm thời không cần biết, liền gọi ta Vân Trung Khách là được. Gọi ngươi tới, là thấy ngươi rất có tài trí, có thể giao trọng trách. Nếu ngươi không phụ kỳ vọng của ta, tương lai tiền đồ tự nhiên vô hạn."

Thư Vô Ninh mỉm cười: "Vậy thì đa tạ Vân tiên sư. Không biết tiên sư muốn giao cho Vô Ninh chuyện gì?"

"Cái này không vội, trước lúc này, cần trước tiên đề thăng một thoáng tu vi của ngươi."

Đề thăng tu vi?

Thư Vô Ninh ngẩn ra.

Nàng là Tàng Tượng đỉnh phong, đề thăng lên nữa, đó chính là Hoa Luân.

Nàng còn đang kỳ quái, không nghĩ tới Ninh Dạ đã đè lại bả vai nàng, đem nàng ấn xuống: "Vận công, điều tức, chuẩn bị đột phá."

"Cái gì?" Dù là Thư Vô Ninh thông minh, cũng không nghĩ tới sẽ đột nhiên như vậy, nhất thời ngẩn ra: "Chuyện này. . . Đây cũng quá đột nhiên chứ? Người ta còn chưa chuẩn bị xong đây."

Đầu ngón tay Ninh Dạ đã sáng lên một phù văn huyền ảo, một chỉ rơi vào trán của nàng. . .

Chương 87 : Thường Vũ Yên đến

Chương 87: Thường Vũ Yên đến

Thiên không Vân Tuyệt Cổ Địa, vĩnh viễn là nguy hiểm như thế.

Ngũ Sát Tuyệt Vân cuồng vũ, diệu xuất từng mảng từng mảng mê ly thải quang.

Liền tại trong thải quang rực rỡ này, một chiếc hạc loan do tám con ‘thương vân thần hạc’ giá ngự phá không mà ra, lấy phong thái cuồng dã bá khí từ trời hạ xuống.

Chỉ là phương thức ra trận này, liền khiến vô số người ngước nhìn.

"Ngũ Sắc Vân Loan? Đó không phải bảo vật của Hắc Bạch Thần Cung Tây Phong Tử sao? Lẽ nào là Tây Phong Tử đến?"

Tu sĩ có kiến thức đã nhìn ra thứ kia chính là một kiện phi hành pháp bảo mà Tây Phong Tử đã từng sử dụng quát tháo phong vân.

Bảo vật này thần hiệu phi phàm, ngày đi vạn dặm, bản thân càng là một kiện tập cơ quan cấm chế đại thành, công phòng hai đầu chi thần vật, càng có nhất định không gian uy năng, cũng là một trong những bảo vật hiếm có có thể xuyên toa tại trong Ngũ Sát Vân, bất quá cũng chỉ có thể là tại đê không, cao không là vạn vạn không dám.

Sau khi Tây Phong Tử thần thông đại thành, bảo vật này dần dần theo không kịp nhu cầu của hắn, cũng liền bị bỏ đi không dùng, không nghĩ tới hôm nay lại xuất hiện ở đây.

Có đầu óc linh hoạt, lập tức nghĩ đến trước đây không lâu Thường Xá chi sự.

Ngũ Sắc Vân Loan tại Vô Thiên Thành hạ xuống, từ bên trong đi ra một nữ, chính là Thường Vũ Yên.

Ở sau lưng nàng còn theo một tên lão giả, lại là Mẫn Thương Lão Nhân Chúc Bạch Thương.

Tại sau khi hai người xuống loan, lại là một đám người từ phía sau Ngũ Sắc Vân Loan đi ra, phân hắc bạch hai đội, chính là Thần Cung bí vệ, ngoài ra còn có một người, chính là Dung Thành rồi.

Ngũ Sắc Vân Loan là đi thẳng tới phủ thành chủ.

Thời khắc này ra loan giá, Thường Vũ Yên trực tiếp nói với thủ vệ phủ thành chủ: "Bảo Cố Phong Hiên ra đây."

Không chờ thủ vệ hồi đáp, phía trên phủ thành chủ đã xuất hiện thân ảnh Cố Phong Hiên: "Hóa ra là Thường cô nương đại giá quang lâm, không biết đến Vô Thiên Thành ta có chuyện gì?"

Thường Vũ Yên mày liễu dựng thẳng: "Cố Phong Hiên, chớ giả bộ hồ đồ với ta. Cha ta Thường Xá bị Tô Hồng Nhan giết, bản thân ngươi là thành chủ, chẳng lẽ không cần cho Hắc Bạch Thần Cung ta một câu trả lời sao?"

Cố Phong Hiên hơi hơi mỉm cười: "Người của Vô Thiên Thành, kẻ nào không phải hạng người tội ác ngập trời? Trong tay nhiều nhân mệnh như vậy, có bối cảnh cũng không ít, Tây Phong Tử, cũng không tính là bối cảnh mạnh nhất a."

Thường Vũ Yên tức nói: "Ngươi thật sự cho rằng Hắc Bạch Thần Cung không làm gì được Vô Thiên Thành?"

Cố Phong Hiên nhẹ lắc đầu: "Cố mỗ đương nhiên sẽ không nghĩ như vậy, bất quá Cố mỗ cũng biết, một chỗ tồn tại, tất nhiên có đạo lý tồn tại của nó. Vô Thiên Thành có thể tồn tại đến nay, không chỉ có là dựa vào các đại tiên môn giơ cao đánh khẽ... Thường cô nương, nếu như Hắc Bạch Thần Cung thật muốn diệt ta, vậy thì đã không phải chỉ là để ngươi cùng Chúc lão đi tới."

"Ngươi!" Thường Vũ Yên bị hắn làm cho tức giận nhất thời nói không ra lời.

Cố Phong Hiên đã nói: "Đương nhiên, Vân Tuyệt Cổ Địa ở vào giữa Mặc Hàn lưỡng châu, bất kể nói thế nào, Cố mỗ cũng vẫn là phải cho Hắc Bạch Thần Cung chút mặt mũi. Ta biết các ngươi là vì Thường Xá chi sự mà tới. Tô Hồng Nhan giết Thường Xá, chư vị muốn giết Tô Hồng Nhan báo thù, Cố mỗ không có ý kiến. Vô Thiên Thành giết người không phạm pháp, chư vị muốn làm cái gì, cứ việc tự tiện là được, không cần thiết tìm ta la hét. Cố mỗ sẽ không tham gia, cũng không thèm để ý. Thế nhưng nếu muốn khiến ta giúp ngươi bắt người, sợ là không thể ra sức. Ta cái thành chủ này, chung quy cũng chỉ là cái trang trí. Ngươi xem vô pháp đồ trong thành này, lại có mấy cái chân chính nghe ta? Nơi đây vô quy, quy củ duy nhất, cũng chính là cường giả xưng tôn."

Thường Vũ Yên ánh mắt sát khí tất hiện: "Ngươi cho rằng chúng ta không đủ cường?"

Cố Phong Hiên mỉm cười: "Thường cô nương mạnh hay yếu, không ở trong phạm vi Cố mỗ quan tâm, chỉ cần không chọc đến ta, lẫn nhau liền tường an vô sự. Tin tưởng ta, Thường cô nương. Vô Thiên Thành tuy rằng không phải là đối thủ của Hắc Bạch Thần Cung, nhưng thật muốn diệt nó, vẫn là phải phí chút tay chân, mà muốn giết ta... Lại càng không dễ dàng."

Hắn nói cũng không tiếp tục để ý Thường Vũ Yên, tự về phủ thành chủ rồi.

Thường Vũ Yên tại Hắc Bạch Thần Cung quen sống trong nhung lụa, lần đầu tiên gặp phải có người không cho mặt mũi như vậy, tức giận đến hồn thân trực co giật.

Quay đầu lại nhìn Mẫn Thương Lão Nhân: "Chúc sư, ngươi liền như thế nhìn hắn càn quấy sao?"

Bản thân không bản lĩnh đè ép người khác liền đến tìm ta?

Chúc Bạch Thương trong lòng khinh bỉ, trên mặt nhưng cười hi hi nói: "Cố Phong Hiên là Vô Cấu cảnh, tu vi cụ thể không rõ ràng, lão nhi ta hiện tại còn chỉ là Vạn Pháp cảnh, cũng không phải là đối thủ của hắn."

Thường Vũ Yên giậm chân: "Thúc tổ nên phái mấy người mạnh hơn chút chứ?"

Cô nương này thực sự không biết nói chuyện, thế mà hiềm Mẫn Thương Lão Nhân thực lực không đủ.

Chúc Bạch Thương cũng không cùng nàng bực bội, chỉ là nói: "Bởi vì chúng ta chỉ là đến giết Tô Hồng Nhan, không phải đến diệt Vô

Thiên Thành."

Thường Vũ Yên một mặt chính khí: "Vô Thiên Thành 'tàng ô nạp cấu' chi địa, không nên tồn tại, trực tiếp dẹp yên há không phải tốt nhất?"

Chúc Bạch Thương nhẹ nhàng lắc đầu, một mặt trách trời thương người: "Cô nương vẫn là trẻ tuổi a. Phải biết thiên hạ kẻ ác nhiều bao nhiêu, giết là giết không xuể. Có lúc lưu một chỗ, trái lại dễ dàng làm việc hơn. Đạo lý trong này phức tạp, lão hủ liền không nói tỉ mỉ cùng cô nương. Nói chung, ngươi là người của Hắc Bạch Thần Cung, lại có ta đây, ở chỗ này làm việc, người khác không dám dễ dàng động ngươi."

Thường Vũ Yên: "Nhưng phụ thân ta không phải là bị giết sao?"

Chúc Bạch Thương trệ một thoáng: "Chuyện này xác thực có chút kỳ quái. Theo lý thuyết, lấy thân phận địa vị của Thường huynh, cho dù là vô pháp đồ của Vô Thiên Thành này, cũng sẽ không dễ dàng đi động hắn. Cái Tô Hồng Nhan kia cũng thật là to gan lớn mật. Bất quá việc cấp bách hiện tại, vẫn là trước tiên tìm tới Tô Hồng Nhan lại nói."

Cố Phong Hiên không chịu hỗ trợ, Thường Vũ Yên cũng bất đắc dĩ: "Dung Thành!"

Dung Thành đi tới: "Thuộc hạ tại."

"Ngươi không phải nói, Ninh Dạ sớm một bước đến Vô Thiên Thành rồi sao? Đi tìm hắn, người này đầu óc linh hoạt, lại là sớm tới đây, khả năng cũng đã có tin tức."

"Vâng!"

Trong khách sạn, Ninh Dạ đang chuyên tâm chế phù.

Ngự Phong cùng Dương Nhạc đứng tại bên cạnh hắn.

Bọn họ là đến báo cáo tin tức Thường Vũ Yên vào thành.

"Đã biết... Vốn tưởng rằng nha đầu này sẽ thông minh chút, bí mật tiến vào, không nghĩ tới ra trận động tĩnh lớn như vậy, đến là lãng phí linh thạch của ta." Ninh Dạ thu bút, một lá bùa đã sinh thành, lưu chuyển ra huyền ảo chi huy.

"Cũng không tính lãng phí, thử yêu kia nói, nàng còn phái Dung sứ đến tìm ngài." Ngự Phong cười lấy lòng hồi đáp: "Vậy kế tiếp..."

"Để hắn tìm, có bản lĩnh tìm tới ta lại nói." Ninh Dạ trực tiếp nói: "Đúng rồi, chút nữa thay cái khách sạn, các ngươi sau đó xuất hành, cũng dịch dung đổi diện, nói chung đừng để cho nữ nhân này phát hiện là được."

Ngự Phong cùng Dương Nhạc hai mặt nhìn nhau.

Ngươi không phải muốn giết Thường Vũ Yên sao? Tránh mà không gặp như vậy tính là ý tứ gì?

Bất quá Ninh Dạ dặn dò hai người không thể không nghe, chỉ đành tuân lệnh làm việc.

Nghĩ nghĩ, Ngự Phong hỏi: "Vậy ta có cần nhìn chăm chú bọn họ không?"

Ninh Dạ nghĩ nghĩ, hồi đáp: "Tiếp tục tập trung động tĩnh của bọn họ, nhưng ngàn vạn cẩn thận chớ bị bọn họ phát hiện."

Ngự Phong gật đầu: "Có Chúc Bạch Thương tại, muốn nhìn chăm chú bọn họ không quá dễ dàng, sợ là không thể áp sát quá gần."

Không nghĩ tới Ninh Dạ nhưng khẽ lắc đầu: "Ngươi chân chính cần phải cẩn thận không phải hắn."

A?

Đó là ai?

Ngự Phong kinh ngạc, một mực Ninh Dạ nhưng không cho hắn nửa điểm nhắc nhở, chỉ là nói: "Chiếu ý nghĩ của ngươi đi làm là được, liền thật bị phát hiện, cũng là không sao."

Ngự Phong nghe được vô danh, nhưng lại có chút không phục.

Cứ việc Chúc Bạch Thương là Vạn Pháp đỉnh phong, nhưng cùng là Vạn Pháp cảnh, lại là đại ẩn vu thị, hắn không cho là mình cẩn thận từng li từng tí, còn có thể bị đối phương phát hiện.

Nhưng mà đánh mặt tổng là đến nhanh như vậy.

Hai ngày sau.

Trong khách sạn mới đổi, Ngự Phong vừa mới trở về hướng Ninh Dạ báo cáo, liền nghe tiếng gõ cửa vang lên.

Mở cửa.

Ngoài cửa đứng chính là Vô Tử Bất Lạc Dung Thành.

Du du nhàn nhàn tiến vào trong phòng, Dung Thành nói: "Cách làm như vậy của Ninh sứ, thật có chút không đúng a. Biết rõ chúng ta đến rồi, nhưng không lộ diện, lại còn phái người theo dõi chúng ta? Ngươi đây là coi Hắc Bạch Thần Cung thành kẻ địch rồi sao?"

Ngự Phong triệt để trợn mắt.

Tình huống gì thế này?

Chương 88 : Bóc trần

Chương 88: Bóc trần

Trong khách sạn, Ninh Dạ vẫy vẫy tay, khiến Dương Nhạc cùng Ngự Phong thối lui.

Vì Dung Thành rót chén trà, Ninh Dạ nói: "Đông Kỳ Sứ cho ta chút sắp xếp, nhiệm vụ gian khổ, không thể không làm tiểu thăm dò. Cũng may Dung huynh cũng quả nhiên không khiến ta thất vọng. Liền ngay cả Chúc Bạch Thương cũng không phát hiện Ngự Phong theo dõi, lại không giấu giếm được ánh mắt Dung huynh."

Hắn càng là há mồm liền đem chuyện Quân Bất Lạc giao cho bán.

Dung Thành lại cũng không kỳ quái, bình tĩnh uống trà: "Sư phụ ta cả ngày đều muốn từ trên người ta tìm tới Thiên Hành Nguyên, cũng không biết phái qua bao nhiêu cường nhân trong bóng tối nhìn chằm chằm ta. Ta như không có chút thủ đoạn, thì nào đến phiên Ngự Phong theo dõi ta? Sợ đã sớm bị hắn diệt rồi."

Ninh Dạ gật đầu: "Ta cũng nghĩ như vậy. Bất quá Thiên Tinh Môn thiện cơ quan cấm chế, nhưng không nghe nói còn am hiểu phản truy tung chi thuật."

Dung Thành: "Tinh tượng quái diễn, bói toán chi thuật, siêu việt vô thường. Đừng nói một cái Vạn Pháp cảnh, chính là Vô Cấu đại năng tự thân tới, ta tuy vô pháp theo dõi động hướng của chúng, nhưng chí ít là có thể biết trong bóng tối có nhòm ngó."

"Không tệ! Không tệ!" Ninh Dạ vỗ tay cười to.

Theo Ninh Dạ tu vi đề thăng, Vấn Thiên Chi Thuật phát huy càng ngày càng tốt, hắn bây giờ cũng có thể dùng Vấn Thiên Thuật tra bản thân có phải là bị thăm dò trong bóng tối không, cho nên mới dám lớn mật nói chuyện như thế.

Bất quá Tinh Diễn Chi Thuật, xưa nay đều là dùng để thôi diễn thiên cơ, vốn tưởng rằng thiên hạ tu sĩ đều là như vậy.

Nhưng sự thực chứng minh, có thể có một phong cách riêng, nhảy ra khuôn cũ xa không phải một mình Ninh Dạ hắn.

Dung Thành trước mắt cũng là như vậy.

Nhưng cũng chính bởi vậy, khiến Ninh Dạ có chút kỳ quái.

Dung Thành tựa hồ quá thẳng thắn chút.

Giống như hắn lúc trước thừa nhận bản thân ẩn giấu Đông Kỳ Sứ tất đắc chi vật vậy.

Thẳng thắn là một loại tính cách, nhưng cũng có thể là một loại thủ đoạn.

Ninh Dạ không phải một người thẳng thắn, vì vậy hắn thẳng thắn đều là có mục đích. Tỷ như hắn vừa nãy thừa nhận hắn phụng Đông Kỳ Sứ chi mệnh, là bởi vì hắn biết điều này không gạt được Dung Thành, liền không bằng giả vờ hào phóng.

Hắn tin tưởng Dung Thành cũng không phải một kẻ thẳng thắn, như vậy hắn thẳng thắn lại dụng ý ở đâu đây?

Tâm niệm chuyển động, ngoài miệng lại nói: "Ngươi phát hiện Ngự Phong, lại không có thông báo Thường Vũ Yên, một mình đến gặp ta, xem ra vẫn là muốn cùng ta nói chuyện?"

Dung Thành đã nói: "Mọi người đều là người thông minh, liền không nói ám thoại nữa. Chuyện sư phụ muốn ngươi làm, ta rất rõ ràng. Nhưng ngươi cũng biết, vật này liên quan đến tính mạng của ta, ta khẳng định không thể nào giao ra. Dung Thành biết Ninh sứ chính là trí tuệ chi nhân, không chắc liền sẽ có thu hoạch. Vì vậy hiện tại tới cửa, chính là muốn thỉnh Ninh sứ giơ cao đánh khẽ, thả tiểu đệ một con ngựa. Lúc trước tiểu đệ có chỗ đắc tội, xin hãy tha thứ. Sau này như có mệnh, vạn tử không chối từ!"

Ninh Dạ cười: "Ngươi liền như thế để mắt ta?"

Dung Thành thở dài: "Ta có thể sống đến hiện tại, cũng là bởi vì ta chưa bao giờ dám xem thường bất luận kẻ nào. Nếu không phải ta đầy đủ cẩn thận, sợ là sớm bị sư phụ dò ra bảo vật hạ lạc."

Ninh Dạ lắc đầu: "Vậy nếu như ta không đồng ý đây?"

Dung Thành biến sắc: "Vậy ngươi ta chính là tử địch, Dung Thành nhất định không tiếc đại giá, đưa Ninh sứ vào chỗ chết!"

Ninh Dạ du nhiên nói: "Vậy nếu như ta cho ngươi biết, ta hiện tại liền biết bảo vật kia ở đâu đây?"

Dung Thành ngẩn ngơ, bật thốt lên: "Không thể nào! Vật kia ta giấu cực kỳ bí ẩn, tuyệt đối không lộ bất kỳ sơ sót, ngươi muốn lừa ta?"

Ninh Dạ lại lắc đầu: "Ta không phải đang lừa ngươi, ta xác thực biết ngươi đem đồ vật đặt chỗ nào rồi."

Hắn đi tới, tiến đến bên tai Dung Thành, thấp giọng nói: "Vật kia, kỳ thực một mạch liền ở trên người ngươi, đúng không?"

Dung Thành ngẩn ngơ, sau đó bắt đầu cười ha hả: "Ninh Dạ, ngươi đang đùa gì thế. Ngươi có biết ta bị Quân Bất Lạc dằn vặt lâu tới ba năm không. Trong ba năm này, trọng hình ra sao ta mà chưa từng thụ qua? Nếu như bảo vật tại trên người ta, hắn đã sớm tra được rồi!"

Nhìn vẻ mặt của hắn, Ninh Dạ nhẹ nhàng vỗ tay: "Không tệ! Không tệ! Rất bình tĩnh, biểu diễn cũng không tệ. Bất quá đáng tiếc a, chung quy là không gạt được ta. Ngươi cũng không nên hoảng, hãy nghe ta phân tích cho ngươi, tại sao ta lại nói đồ vật nhất định ở trên người ngươi."

Dung Thành chằm chằm nhìn hắn.

Ninh Dạ nói: "Kỳ thực vấn đề vẫn là xuất hiện ở trên người bản thân ngươi. Ngày đó tại Lạc thành, sau khi ta đề cử ngươi làm Huyền Sách Sứ, ngươi đến cảm ơn ta, đề cập Đông sứ bí mật, ngươi từng nói, ngươi đem đồ vật giấu ở một chỗ hắn có nằm mơ cũng không ngờ tới. Câu nói này, bản thân liền rõ ràng lọt một tin tức, tức không tồn tại ‘thỏ khôn có ba hang’, đồ vật chỉ ở một chỗ, đúng không?"

Dung Thành hừ một tiếng: "Là ta nói lỡ."

Ninh Dạ lắc đầu: "Một người bị Đông sứ truy tra nhiều năm như vậy, làm sao có khả năng tùy tùy tiện tiện liền nói lỡ? Ngươi không phải nói lỡ, ngươi là cố ý."

"Cố ý nói cho ngươi, đồ vật chỉ đặt ở một nơi?"

"Không, đó chỉ là bề ngoài. Nhìn từ bề ngoài, ngươi là đang khiến ta tại cái vấn đề 'mấy chỗ' cùng 'một chỗ' tàng bảo này quanh quẩn, nhưng tại sau khi tiếp xúc Lý Trường Hồng, ta lại phát hiện. Nếu như thứ có thể gây bất lợi cho Đông sứ chính là một kiện bảo vật mà không phải một loại công pháp nào đó, như vậy cái gọi là 'một chỗ cùng mấy chỗ cất giấu', căn bản chính là không có ý nghĩa. Bởi vì nếu đã là bảo vật, thì dĩ nhiên chỉ có thể đặt tại một chỗ. Dưới tình huống này, ngươi tận sức nói lỡ, vậy thì có ý nghĩa gì chứ? Vậy là ta nghĩ tới nghĩ lui, phát hiện còn có một cái lý do, chính là... Mục đích thực sự của ngươi không phải khiến ta cho rằng đồ vật phân ở mấy chỗ, mà là đang cố ý tạo thành cho ta một loại ảo giác, rằng ngươi đem đồ vật giấu ở bên ngoài!"

Trái tim Dung Thành đột nhiên nhảy một cái, cười lạnh một tiếng nhưng không nói lời nào.

Ninh Dạ đã tiếp tục nói: "Tại sau khi biết điểm ấy, ta còn đặc ý khiến Lý Trường Hồng đưa tới tư liệu về Thiên Tinh Môn còn có ghi chép liên quan tới ngươi. Nhìn từ ghi chép, Đông sứ giam cầm ngươi ba năm, ròng rã ba năm không đạt được bất cứ tin tức gì. Mà ngươi cũng nhiều lần cường điệu, ba năm sau, nếu ngươi còn không phát động cấm chế, như vậy bảo vật liền sẽ tự hiện. Hoàn toàn bất đắc dĩ, Đông sứ chỉ có thể thả ngươi. Nhưng ta đã xem qua tư liệu về Thiên Tinh Môn, vẫn không tìm tới có thủ đoạn nào có thể lấy từ xa khống chế cấm chế nào đó."

Dung Thành cười lạnh: "Đó chỉ là ngươi cho rằng như vậy, ai mà không có chút thủ đoạn bí mật? Lại nói Quân Bất Lạc đạt được cũng không phải toàn bộ pháp thuật của Thiên Tinh Môn."

Ninh Dạ gật đầu: "Nói không sai, đây cũng là nguyên nhân Đông sứ tin tưởng ngươi. Nhưng ta cùng hắn bất đồng, Đông sứ tin tưởng ngươi, là bởi vì hắn là Vô Cấu cảnh, Vô Cấu đỉnh phong. Ngươi biết nhân vật cấp bậc này, thường hay có cái tật xấu gì không?"

Không chờ Dung Thành hồi đáp, Ninh Dạ đã nói: "Chính là bọn họ đã quen bản thân cường đại, tín nhiệm thực lực của chính mình, càng theo thói quen dùng lực lượng của bản thân đi suy nghĩ cùng giải quyết vấn đề. Theo Đông sứ, chỉ cần tu vi đủ, bí pháp mạnh, viễn trình khống chế cấm chế không phải vấn đề, nắm chắc bài cũng rất bình thường, vì vậy hắn lý giải ngươi, tin tưởng ngươi. Nhưng ta lại bất đồng, ta không có tu vi mạnh như vậy, vì vậy ta càng quen thuộc dùng âm mưu để giải quyết vấn đề. Vì vậy ta làm một cái giả thiết... Ta giả thiết bảo vật cũng không tồn tại. Nếu như món bảo vật này tới nay đều không tồn tại, như vậy tất cả những thứ này liền nói thông."

Dung Thành lạnh nhạt nói: "Thiên Hành Nguyên xác thực tồn tại, Quân Bất Lạc Vô Thiên Thần Độn chính là dựa vào nó thành tựu."

"Không sai! Lý Trường Hồng cũng rất khẳng định nói cho ta, bảo vật xác thực tồn tại, hơn nữa chính là tại Dung gia ngươi."

Dung Thành vui vẻ: "Vì vậy phán đoán của ngươi là sai. Sự thực chính là ta đem đồ vật giấu ở một cái địa phương hắn vĩnh viễn cũng không tìm tới."

"Không!" Ninh Dạ nhưng nhẹ nhàng lắc đầu: "Nó liền ở trên người ngươi. Lúc trước ta còn chỉ là hoài nghi, hiện tại nhưng là khẳng định."

Dung Thành sắc mặt rốt cục có chút khó coi: "Ninh Dạ, ngươi đang nói nhăng gì đó?"

Ninh Dạ du nhiên hồi đáp: "Biết không? Đằng sau hết thảy những chuyện nhìn như không thể nào, nhất định tồn tại một cái sự thực siêu việt thường quy nào đó. Chính là bởi vì nó siêu việt thường quy, cho nên mới có thể lật đổ nhận thức của chúng ta. Ta không biết ngươi làm sao làm được khiến Thiên Hành Nguyên ở trên người ngươi mà không bị Quân Bất Lạc phát hiện, nhưng chính là bởi vì điểm này, vì vậy Quân Bất Lạc không có hoài nghi ngươi. Hắn quá tin tưởng thực lực của bản thân, không tin tưởng kỳ tích. Mà ta bất đồng, ta yêu thích từ góc độ âm mưu xuất phát, phân tích rõ một chuyện... Nếu như ngươi thật sự có nắm giữ một loại kỳ môn bí thuật nào đó. Như vậy loại bí thuật này có thể giúp ngươi điều khiển cấm chế bí mật từ nơi nào đó xa vạn dặm chi ngoại, tương tự cũng có khả năng khiến đồ vật ngươi đặt ở trong thân thể giấu diếm được Vô Cấu đỉnh phong thăm dò."

Dung Thành đứng bật dậy: "Ăn nói ba hoa, tùy ý phỏng đoán, không hề chứng cứ!"

Ninh Dạ cười đến càng lúc càng vui vẻ: "Thời điểm một người đề xuất đòi chứng cứ, thông thường liền mang ý nghĩa hắn đã bắt 'đầu đồ cùng chủy hiện'. Vấn đề lớn nhất của ngươi chính là ngươi quá thẳng thắn. Thời điểm tại Lạc thành, ngươi thẳng thắn chuyện ngươi đem đồ vật thả ở một cái địa phương hắn có nằm mơ cũng không ngờ tới. Vừa nãy, ngươi lại thẳng thắn ngươi là thông qua Tinh Diễn Chi Thuật phát hiện Ngự Phong theo dõi... Ngươi quá phối hợp rồi! Nhưng một mực chính ngươi cũng đã nói, nếu không phải ngươi đầy đủ cẩn thận, sợ là sớm bị sư phụ ngươi dò ra bảo vật hạ lạc... Ngươi không cảm thấy ngươi thẳng thắn cùng cẩn thận rất mâu thuẫn sao? Dạng người cẩn thận như ngươi, thật sự có khả năng hỏi gì đáp nấy tùy ý nói lỡ sao? Nếu vậy ngươi sớm đã bị sư phụ ngươi dụ ra tin tức, biến thành một kẻ đã chết rồi!"

Dung Thành khẽ run lên.

Ninh Dạ đã nói: "Hết thảy thẳng thắn của ngươi đều là đang hướng ta truyền vào ngươi Thiên Tinh pháp thuật cường đại, tiềm di mặc hóa ảnh hưởng ta, khiến ta kiên tín đồ vật liền bị ngươi giấu ở nơi nào đó, cũng thông qua Thiên Tinh thuật của ngươi đến chưởng khống. Ngươi cũng là ảnh hưởng Quân Bất Lạc như thế chứ? Quân Bất Lạc chính là quá tự tin, kiên tín thực lực của bản thân, vì vậy tại sau khi không có từ trên người ngươi tra được đồ vật, liền tin tưởng lời nói dối của ngươi. Nhưng ta bất đồng... Ta càng yêu thích phát hiện vấn đề từ bên trong ngôn ngữ cử chỉ của một người. Thẳng thắn không nên có của ngươi vừa nãy, chính là kẽ hở lớn nhất của ngươi!"

Dung Thành cơ thể hơi hơi run rẩy, bộ mặt có chút co giật, lại vẫn là đang kiên trì.

Hắn cắn răng nói nhỏ: "Không người nào có thể lừa gạt được Vô Cấu đỉnh phong! Không có ai!"

"Vừa vặn ngược lại." Ninh Dạ nhẹ nhẹ nhàng nhàng: "Thực lực càng mạnh càng tự phụ, dạng người như vậy... Kỳ thực tương đối dễ lừa gạt."

Chương 89 : Gặp lại

Chương 89: Gặp lại

Dung Thành tuyệt vọng.

Hắn không nghĩ tới ẩn giấu nhiều năm bí mật, vậy mà đã như vậy bị Ninh Dạ rất dễ dàng vạch trần.

Quả thật Ninh Dạ không có bất kỳ chứng cớ nào, thậm chí không biết hắn là dùng thủ pháp gì làm được, thế nhưng Ninh Dạ cũng không cần có chứng cứ.

Hắn chỉ cần đem suy đoán của chính mình nói cho Quân Bất Lạc, Quân Bất Lạc dĩ nhiên là sẽ đột nhiên đại ngộ.

Quân Bất Lạc đến cùng không phải người ngu, hắn chỉ là khuyết một cái bị điểm tỉnh cơ hội.

Thời khắc này nhìn Ninh Dạ, Dung Thành như nhìn thấy ma quỷ.

Chốc lát, hắn đột nhiên như quả bóng xì hơi *: "Ngươi nói không sai, đồ vật liền tại trên người ta, bất quá bị ta lấy bí pháp ẩn giấu, coi như giết ta cũng không thể nào đạt được."

Ninh Dạ lắc đầu: "Ta không biết ngươi nói thật hay giả, nhưng này kỳ thực căn bản không trọng yếu. Quân Bất Lạc muốn tìm Thiên Hành Nguyên, là bởi vì đây là duy nhất có thể phá hắn Vô Thiên

Thần Độn bảo vật. Vì vậy hắn đến không tới tay không trọng yếu, trọng yếu chính là người khác không thể đến tay. Dưới tình huống này. . . Ngươi hiểu?"

Dung Thành tâm thần chấn động, nhưng vẫn cấp tốc tỉnh táo lại: "Ngươi nếu đã cũng nhìn ra rồi, nhưng càng muốn vào lúc này nói ra, đó chính là nói, ngươi cũng không tính nói cho hắn, đúng không? Ngươi là định lấy này đến áp chế ta?"

Ninh Dạ vỗ tay: "Thế mới đúng chứ! Đây mới là cái kia có thể đem Đông Kỳ Sứ đều đùa bỡn tại vỗ tay bên trong Vô Tử Bất Lạc Dung Thành."

"Nói đi, muốn ta làm chuyện gì?" Dung Thành đã triệt để từ bỏ.

Hoặc là nói, tại ý thức đến ẩn giấu đã không có ý nghĩa sau, như vậy lựa chọn tốt nhất chính là lập tức lôi kéo đối phương.

Có thể tại Quân Bất Lạc khẩn nhìn chăm chú dưới sinh tồn nhiều năm như vậy, Dung Thành tự nhiên có một bộ bản thân sinh tồn triết học, nên nhận túng lúc tuyệt không do dự.

Ninh Dạ nhẹ lay động đầu: "Ngươi tốt như vậy dùng quân cờ, làm sao có khả năng dùng chuyện nào đó đến giải quyết xong đây?"

"Mẹ." Dung Thành liền biết Ninh Dạ không tốt phái: "Ngươi hưu muốn dùng cái này vĩnh viễn áp chế ta! Ta tối đa giúp ngươi làm ba việc, từ đây không ai nợ ai."

Ninh Dạ hỏi ngược lại: "Coi như ta đồng ý, ngươi sẽ tin sao?"

Dung Thành nhất trệ.

Đúng vậy, coi như Ninh Dạ đồng ý, bản thân sẽ tin sao?

Đáp án như trước là không tin.

Dung Thành hung ác nói: "Cùng lắm lão tử viễn tẩu châu khác. Trời đất bao la, còn có thể không có lão tử thoát thân địa phương?"

"Ngươi nếu có thể đi, còn không đã sớm đi?" Ninh Dạ cười lạnh: "Quân Bất Lạc không thể nào liền như thế thả ngươi, hắn nhất định còn ở trên người ngươi hạ xuống cấm chế. Ta dám nói, ngươi liền Mặc châu đều không ra được, cả một đời, cũng chỉ có thể tại Mặc châu cảnh nội đảo quanh."

Ầm!

Khay trà bị đánh đổ.

Dung Thành ngột ngạt hỏa khí rốt cục tại thời khắc này bạo phát, bên ngoài Dương Nhạc Ngự Phong nghe được động tĩnh, đồng thời xông tới.

"Ra ngoài!" Ninh Dạ lạnh nhạt nói.

Hai người hai mặt nhìn nhau phiên, một lần nữa đóng cửa lại ra ngoài.

Ninh Dạ một chỉ giường: "Tọa!"

Dung Thành rất "Quả quyết" rất có "Cốt khí" ngồi xuống.

Ninh Dạ lúc này mới nói: "Ngươi có thể sống đến hiện tại, cũng coi như là cái kỳ tích, ta sẽ không quá làm khó dễ ngươi. Không bằng ta cho ngươi cái chủ ý, có lẽ có thể giải quyết hết thảy sự."

"Cái gì?"

"Đem Thiên Hành Nguyên giao cho ta."

Dung Thành hừ một tiếng: "Tuyệt không có khả năng."

"Ngươi không phải là không muốn làm, là làm không được, đúng không?" Ninh Dạ lại nói.

Lần nữa bị Ninh Dạ đoán ra chân tướng, Dung Thành đều lười "Chấn kinh", chỉ là gật gật đầu: "Đúng, Thiên Hành Nguyên đã cùng ta kết thành một thể, ta chính là Thiên Hành Nguyên, Thiên Hành Nguyên chính là ta. Trừ phi tu đến Vạn Pháp cảnh ta mới có thể tùy ý lấy ra, bằng không không còn Thiên Hành Nguyên, ta liền sẽ chết."

Không trách tiểu tử này liều mạng cũng không nói ra Thiên Hành Nguyên hạ lạc.

"Ngô, vậy thì càng được bảo vệ tốt ngươi." Ninh Dạ nhưng nhẹ nhẹ nhàng nhàng nói một câu.

Dung Thành kinh ngạc nhìn hắn, Ninh Dạ đã nói: "Trở về nói cho Thường Vũ Yên, ta chính tại tra tìm Tô Hồng Nhan hạ lạc, muốn nàng bình tĩnh đừng nóng, không bao lâu nữa, Tô Hồng Nhan liền sẽ xuất hiện."

"Ta liền như thế nói với nàng?"

"Lời nói dối chính ngươi biên, gần nhất động não có chút nhiều, luy. Đằng nào khiến cho nàng tại trong khoảng thời gian sau đó cho ta yên tĩnh chút là tốt rồi. Các loại thời cơ đến, tự sẽ cho nàng cái bàn giao." Ninh Dạ nói càng đã bắt đầu đả tọa điều tức.

Dung Thành ngơ ngác nhìn hắn, một lát cúi người chào nói: "Đa tạ Ninh huynh ơn tha chết!"

Dung Thành có thể tại Quân Bất Lạc dưới sự đuổi giết nhiều năm như vậy vô sự, tự nhiên cũng là thông minh chi nhân.

Cũng không biết hắn là làm sao cùng Thường Vũ Yên bàn giao, nói chung tiếp sau đó Thường Vũ Yên quả nhiên vẫn tính yên tĩnh.

Ba ngày sau, Ninh Dạ thì rốt cục đợi đến hắn chờ mong đã lâu tin tức.

Triệu Long Quang đến rồi.

Vân Kình Phi trang viên.

Nhìn Triệu Long Quang, Ninh Dạ không nhịn được nữa kích động, ôm đi tới: "Đại sư huynh!"

Lúc này Triệu Long Quang, khí sắc so với lúc trước đã tốt hơn rất nhiều.

Hắn đã khôi phục nhân hình, chỉ là thể mao so với trước đây càng thêm tươi tốt, một đôi thủ trảo thì đặc biệt cự đại, giống như thú trảo, móng tay đột xuất như dao.

Khi hắn ôm lấy Ninh Dạ lúc, bởi vì khí lực quá lớn duyên cớ, Ninh Dạ thậm chí có thể cảm nhận được cái kia chỉ nhận đều muốn quấn tới trong thân thể hắn rồi.

Cách đó không xa, Tử Lão Nguyên Mục Dã đám người nhìn một màn này, thì trầm thấp cười lạnh.

Mộc Khôi Tông xưa nay lấy tàn nhẫn xưng, liền Thiên Thi đều có thể luyện hóa môn phái, đối đồng môn tình nghĩa từ không coi trọng, nhưng rất chống đỡ người khác coi trọng cái này —— Triệu Long Quang cùng Ninh Dạ sư huynh đệ tình cảm càng tốt, liền mang ý nghĩa càng tốt khống chế Ninh Dạ.

Bên này Triệu Long Quang đã cùng Ninh Dạ ngồi xuống.

"Mặt của ngươi là chuyện gì vậy?" Triệu Long Quang hỏi.

Bởi vì yêu hóa duyên cớ, Triệu Long Quang lúc nói chuyện tổng mang theo một ít tiếng ông ông, phảng phất thiên nhiên tự mang hồi hưởng.

"Không có gì, hủy dung trọng tố. Bằng không cũng không gạt được những gia hỏa kia, bất quá vẫn may, so với ban đầu đẹp đẽ." Ninh Dạ cười nói: "Đúng rồi đại sư huynh, tại Mộc Khôi Tông ngày vẫn tốt chứ?"

Triệu Long Quang ân một tiếng: "Bọn họ đối với ta khá lịch sự, bất quá Mộc Khôi Tông cũng không phải thiện nam tín nữ, bọn họ chỉ là muốn lợi dụng ngươi, cẩn thận tương lai giá trị lợi dụng không còn, bọn họ liền sẽ qua cầu rút ván."

Rõ ràng người của Mộc Khôi Tông liền ở bên cạnh, Triệu Long Quang nhưng vẫn là nói như vậy, cũng coi như là ruột thẳng thẳng đến cùng rồi.

Thiên hắn cái trò này Mộc Khôi Tông đến còn được lợi cực kì, căn bản liền phản bác hứng thú đều không có.

Ninh Dạ càng là cười nói: "Vậy thì càng muốn nỗ lực, khiến cho chính mình trước sau đều có giá trị lợi dụng tốt."

Triệu Long Quang: "Nhưng tương lai. . ."

Ninh Dạ ngừng lại: "Một vạn năm quá lâu, chỉ tranh sớm tối. Bất luận là Mộc Khôi Tông vẫn là ta, đều không cần thiết suy nghĩ lâu dài như vậy sự."

Triệu Long Quang lại nói: "Bọn họ có thể không hẳn nghĩ như vậy, ngươi có Thiên Cơ Điện tại tay, nếu thật sự có một ngày, ngươi trưởng thành đến bọn họ đều áp chế không nổi thời điểm, nhất định sẽ xuống tay với ngươi."

Ninh Dạ lắc đầu: "Bọn họ sẽ không đâu."

"Vì sao?" Triệu Long Quang hỏi ngược lại.

Ninh Dạ nhìn hướng Nguyên Mục Dã.

Nguyên Mục Dã cười ha hả: "Mộc Khôi Tông như muốn giết Ninh Dạ, liền tuyệt đối sẽ không cho Ninh Dạ trưởng thành đến một bước kia cơ hội. Nhưng ngược lại, như Ninh Dạ thật có một ngày trưởng thành đến liền Mộc Khôi Tông đều không thể áp chế mức độ, vậy liền Mộc Khôi Tông thay đổi triều đại, chúng ta phụng Ninh huynh đệ làm chủ cũng không là không thể."

Triệu Long Quang nghe được trợn mắt ngoác mồm, hắn một đời trung với Thiên Cơ Môn, chưa từng nghĩ tới còn có người, đặc biệt là còn là một vị Vô Cấu đại năng nói ra như vậy không biết xấu hổ.

Nhưng sự thực chính là Mộc Khôi Tông liền đồng môn đều không để ý, còn nói gì tới môn phái?

Ninh Dạ trưởng thành đối tương lai nếu như uy hiếp, vậy liền áp chế, thậm chí giết chết. Như làm không được, liền thẳng thắn đầu hàng. Các đại năng bảo mệnh hữu đạo, chỉ cần chịu vứt bỏ mặt mũi, vẫn là có lượng lớn cơ hội.

Bất quá lời này cũng chính là Nguyên Mục Dã nói một chút, Tử Lão căn bản liền không để ở trong lòng.

Nguyên Mục Dã cùng Hà Giang Minh khách khí với Ninh Dạ nguyên nhân căn bản, vẫn là Ninh Dạ hiện tại có thể làm được chuyện bọn họ không làm được.

Tử Lão liền là trên bản chất liền không quan tâm.

Hắn là cái thuần túy chỉ cầu đại đạo chi nhân, tuy hết sức vô tình, nhưng cũng hết sức chuyên chú.

Thời khắc này hắn trực tiếp nói: "Ít nói nhảm, đây là hứa hẹn đồ vật của ngươi."

Tử Lão giương tay lên, lại là một khối Thiên Cơ Điện mảnh vỡ bay ra.

Năm nay đại khái là Ninh Dạ được mùa năm.

Đầu tiên là từ Tần Thì Nguyệt nơi đó bắt được ba khối mảnh vỡ, sau đó là Mộc Khôi Tông nơi này.

Muốn nhớ lúc đầu, vì một khối mảnh vỡ, Ninh Dạ nhưng mà khanh chết rồi lượng lớn tu sĩ, thậm chí ngay cả Phá Hiểu Bạch Liên đều phá nát.

Lần này lại là một thoáng thu hàng rất nhiều.

Không có phóng ra Thiên Cơ Điện, Ninh Dạ trực tiếp lấy đi mảnh vỡ, cười hi hi nói: "Vậy thì đa tạ rồi!"

Chương 90 : Phù lục chi đạo

Chương 90: Phù lục chi đạo

Trong một cái tiểu trang viên ở ngoài Vô Thiên Thành, Thư Vô Ninh chính đang chế phù.

Bạch Chu Phù Bút nắm tại trong tay, theo nhất bút nhất họa kết thúc, phác hoạ ra đồ án thần bí mà hoa mỹ.

Mãi đến tận một bút cuối cùng kết thúc, theo phù diện quang huy lóe qua, một trương phù lục đã vẽ hoàn thành.

"Sư phụ! Đệ tử thành công rồi." Thư Vô Ninh vui vẻ giơ lên phù lục.

"Không tệ! Thật sự không tệ!" Ninh Dạ có chút giật mình nhìn Thư Vô Ninh.

Có thể tại trong thời gian ngắn như vậy hoàn thành chế tác cửu phẩm phù, nha đầu này quả nhiên là chế phù thiên tài.

Phù đạo là Ninh Dạ giúp Thư Vô Ninh tuyển, nữ tử này tâm tư thông tuệ, khó được nhất nhìn qua là nhớ, thích hợp nhất chính là chế phù.

So sánh ra, Ninh Dạ kỳ thực là không có năng lực liếc qua liền nhớ, hắn am hiểu chính là tư duy mang tính nhảy vọt cùng kinh nghiệm nhân thế kiếp trước tích lũy, tại phù chi nhất đạo tuy có thiên phú, cũng coi như thiên tài, nhưng còn xa không phải loại tuyệt đỉnh thiên tài hiếm thấy kia.

Thật lấy thiên phú so sánh, phù chi nhất đạo, Thư Vô Ninh thiên phú mạnh hơn Ninh Dạ.

Thời khắc này cầm lấy phù lục trong tay Thư Vô Ninh, tinh tế kiểm tra, Ninh Dạ gật đầu nói: "Lấy thiên phú của ngươi, nếu như cần tu đạo này, không ra hai đến ba năm, hẳn là có thể đạt đến trình độ của ta."

Thư Vô Ninh vội nói: "Đệ tử sao dám cùng sư phụ đánh đồng với nhau."

Ninh Dạ lắc đầu: "Ngươi không nên cùng ta khách sáo. Năm đó ta chọn tu phù đạo, là bởi vì đạo này thứ nhất càng thích hợp ẩn giấu thực lực bản thân, thứ hai ta vốn có cơ sở nhất định, có thể nhảy qua phí tổn kỳ, trực tiếp thu được lợi ích của chế phù. Nhưng ta thiên phú có hạn, bây giờ cũng không thiếu linh thạch, trọng yếu nhất chính là ta chí không ở chỗ này, tương lai phù đạo có thể đi tới tứ phẩm sợ đã là đỉnh phong."

Càng đi lên càng gian nan. Giống đan phù trận khí chi đạo, thất phẩm trở xuống, chỉ cần chịu dùng tiền chịu học chịu luyện, cơ bản đều có thể thành công. Lục phẩm đến tứ phẩm không đủ thiên phú liền không xong rồi. Mà muốn bên trên tứ phẩm, không những phải có thiên phú, còn phải có thâm trầm nhiệt ái, toàn lực ứng phó nghiên cứu mới có thể thành công.

Ninh Dạ rất rõ ràng bản thân có hứng thú đối với phù đạo nhưng còn xa không thể nói là nhiệt ái, trọng yếu nhất hắn chí không ở chỗ này, vì vậy tương lai tứ phẩm chính là cực hạn.

Mà Thư Vô Ninh, nàng lại là có hi vọng trở thành nhất phẩm chế phù sư.

Ninh Dạ đã nói: "Ngươi tính cách điềm tĩnh, tâm tư linh tuệ, hỉ tĩnh mà bất hỉ động. Phong cách tác chiến của một người, thông thường cùng làm người cực kỳ tương tự, người giống như ngươi, không thích hợp công pháp tiến bộ dũng mãnh, thế nhưng lấy phù chiến chi lại là rất tốt đẹp."

Thư Vô Ninh gật đầu: "Đúng, đệ tử rất là yêu thích phù đạo, bất quá đệ tử có một chuyện không rõ."

"Ngươi nói."

Thư Vô Ninh nói: "Lúc đệ tử tu nghiên phù đạo, so sánh với mấy trương phù lục sư phụ lưu lại, phát hiện một cái vấn đề kỳ quái."

"Vấn đề gì?"

"Dựa theo sư phụ từng nói, phù lục lục phẩm pháp thuật Hoa Luân, liền tương với lấy tu vi Vạn Pháp hạ thấp tiêu chuẩn thi pháp, theo lý uy lực hẳn là lớn hơn nhiều mới đúng. Nhưng mà đệ tử dùng thử xong cảm thấy, uy lực của phù lục lục phẩm, thật giống cũng không có lớn hơn bao nhiêu so với phù lục thất phẩm, còn lâu mới đến ‘xuất hiện bay vọt về chất’ như sư phụ nói."

Nghe nói như thế, Ninh Dạ cười nói: "Thế mà dùng phù lục lục phẩm làm thí nghiệm, ngươi đến là bỏ được."

Thư Vô Ninh mặt đỏ lên: "Chưa qua sư phụ cho phép. . ."

"Không sao." Ninh Dạ nói: "Ta lúc trước từng nói với ngươi, phù đạo mỗi tam phẩm là một cái đại hạm, phù lục lục phẩm pháp thuật

Hoa Luân liền tương đương với Vạn Pháp cảnh hạ thấp tiêu chuẩn thi pháp. Bất quá ngươi thật sự cho rằng Vạn Pháp cảnh thi triển ra pháp thuật Hoa Luân, liền nhất định uy lực rất mạnh sao?"

Thư Vô Ninh kỳ quái: "Chẳng lẽ không đúng sao?"

Ninh Dạ lắc đầu, tiện tay nhất chỉ bắn ra, một tia chỉ phong lạc ở trên cây khô phương xa, đánh ra một cái lỗ nhỏ.

"Đây là Vô Tâm Chỉ của Thư gia ngươi."

Ninh Dạ thu lấy Thư Vô Ninh làm đệ tử, thuận tiện cũng đòi Thư gia pháp thuật quan sát, Vô Tâm Chỉ là pháp thuật của Tàng Tượng kỳ, Ninh Dạ rất dễ dàng liền nắm giữ.

Thời khắc này đánh ra Vô Tâm Chỉ, Ninh Dạ nói: "Ngươi nhìn xem, so với ngươi thế nào?"

Thư Vô Ninh kinh ngạc: "Thật giống. . . Cũng không có khác biệt bao nhiêu?"

Nàng lời này kỳ thực nói tới còn khách khí, trên thực tế Ninh Dạ sử dụng Vô Tâm Chỉ còn không bằng Thư Vô Ninh sử dụng, dù sao Ninh Dạ không có chân chính dụng tâm đi học, hiện tại cũng chỉ là đem nó dùng đến mà thôi.

Ninh Dạ đã nói: "Pháp thuật tự có hạn chế, giả như nói Vô Tâm Chỉ uy lực là mười, như vậy điểm cuối của nó liền ngừng ở đây. Cho dù là đại năng thi triển, có thể đề thăng cũng rất có hạn, có thể từ mười đề thăng đến mười lăm, đã là rất không tệ. Đây là cơ chế hình thành pháp thuật của nó dẫn đến, cùng tu vi của các đại năng không quan hệ. Bằng không liền có thể một cái pháp thuật dùng đến già, cần gì phải lại tiến hành khai phá những thần thông thông thiên triệt địa khác đây?"

Thư Vô Ninh lại là không phục: "Nhưng mà ta cũng từng nghe nói qua, có chút đại năng đạn chỉ phong vân, cho dù là một cái pháp thuật nho nhỏ, tại trong tay bọn họ thi triển ra, cũng có uy lực thông thiên triệt địa."

Ninh Dạ nói: "Điều này cũng không giả, nhưng đó là bởi vì bọn họ gia nhập đồ vật mới, đã có lý giải mới."

Năm đó lúc Ninh Dạ đem Sát Thân Đao tu luyện đến đại thành, Trương Liệt Cuồng đã nói, Sát Thân Đao của hắn đã đại thành, nhưng đây là điểm cuối, cũng là khởi điểm.

Điểm cuối là chỉ điểm cuối của bản thân pháp thuật, Khởi Điểm thì là khởi điểm của phong cách cá nhân.

Chính bởi vậy, Ninh Dạ sau đó tự nghĩ ra Ngưng Quang Thành Nhận, sư tỷ hắn Lăng Vô Duyệt thì sáng tạo Tuyệt Cảnh Sát Nhận, Trương Liệt Cuồng sáng tạo Thiết Huyết Liệt Dương Cửu Tuyệt Đao, đều là tại trên cơ sở nguyên pháp thuật khai sáng.

Những thứ này đều là Thất Sát Đao, nhưng cũng không chỉ là Thất Sát Đao, mà là đột phá tại trên cơ sở vốn có, càng là nguyên nhân căn bản các đại năng thi triển tiểu pháp thuật nhưng có thông thiên triệt địa uy năng.

Thế nhưng tại phù đạo, những thứ này lại sẽ không hiển hiện ra.

Giả như Thư Vô Ninh đem Thất Sát Đao chế ra phù lục, vậy thì sẽ chỉ là uy lực nguyên bản của Thất Sát Đao, trừ phi nàng cũng có lý giải cá nhân của mình, cũng đem loại lý giải này lấy hình thức phù lục thể hiện ra.

Tỷ như Ninh Dạ liền có thể đem Ngưng Quang Thành Nhận của hắn chế tác thành phù lục —— bất quá vấn đề là Ngưng Quang Thành Nhận của hắn có bộ phận là mượn uy lực của Nguyên Cực Thần Quang, trên bùa chú vô pháp thể hiện Nguyên Cực Thần Quang, vì vậy phù lục Ngưng Quang Thành Nhận Ninh Dạ chế tác, trừ phi đạt đến tứ phẩm, nếu không hiệu quả sẽ còn kém một chút so với chính hắn thi triển, hắn cũng liền không có đi lãng phí tinh lực như vậy.

Đây cũng là duyên cớ tại sao Thư Vô Ninh phát hiện những phù lục cao phẩm kia không có uy lực như bản thân tưởng tượng —— bởi vì Ninh Dạ chỉ có đột phá tại Thất Sát Đao, pháp thuật khác của hắn không có đột phá, chế tác phù lục pháp thuật cũng liền bị giới hạn ở đây.

Biết là như vậy, Thư Vô Ninh có chút nhụt chí: "Đây chẳng phải là nói, nếu như ta tự thân thực lực không đủ, coi như tương lai chế ra nhất phẩm phù lục, cũng là uy năng có hạn?"

Ninh Dạ cười nói: "Trên lý thuyết, xác thực như vậy, nhưng cũng không phải là không có biện pháp cải tiến."

Thư Vô Ninh đã nổi hứng thú: "Vẫn xin sư phó chỉ điểm."

Ninh Dạ nói: "Hai con đường. Một là bản thân nỗ lực tu hành, hoặc là đề thăng tu vi, hoặc là đề thăng lý giải cùng đột phá đối với pháp thuật. Tu vi đề thăng giúp ngươi có thể học tập thần thông mạnh hơn, chế tác phù lục thần thông càng cường đại, pháp thuật đột phá, thì có thể khiến cho bùa chú của ngươi đột phá hạn chế của bản thân pháp thuật."

Thư Vô Ninh thở dài: "Ta như một lòng chế phù, tu vi sợ là sẽ phải tăng trưởng rất chậm. Mà ta lại không thích chiến đấu, pháp thuật nếu muốn đột phá sợ cũng không dễ. Bất quá như vậy cũng mới đúng, bằng không phù sư há không phải vô địch thiên hạ."

Bàng môn chi đạo cũng sẽ nhân nhiều nguyên nhân bị hạn chế, uy năng của phù lục liền bị giới hạn bởi tự thân phù sư.

Ninh Dạ đã nói: "Vậy thì loại thứ hai. Tuy rằng đại năng thi tiểu pháp, uy năng sẽ bị hạn chế, cơ chế lại sẽ không."

Cái gọi là cơ chế, chính là chỉ hiệu quả đặc biệt của một ít pháp thuật.

Có chút pháp thuật hiệu quả đặc biệt một cách tự nhiên đối lập, tỷ như trăm phần trăm xuyên giáp cùng trăm phần trăm không bị xuyên giáp, chính là đối lập về cơ chế.

Khi cơ chế của hai loại pháp thuật xuất hiện đối lập thì, nếu như bản thân pháp thuật không có cao thấp, như vậy quyết định chính là tu vi của tu sĩ. Thể hiện tại trên bùa chú, chính là phẩm cấp.

Mà tại một điểm này, cấp độ tu vi cao thấp là có tác dụng ảnh hưởng trực tiếp.

Đây chính là nguyên nhân vì sao Ninh Dạ không dùng rất nhiều thủ đoạn đối với mục tiêu tu vi cao hơn bản thân: Tu vi ảnh hưởng cơ chế.

Sự ảnh hưởng này thậm chí ngay cả La Hầu chi huyết cũng không ngoại lệ, chỉ bất quá La Hầu chi huyết pháp thuật hiệu quả ưu tiên trình độ cực cao, Hoa Luân trở xuống, hầu như không ai có thể được miễn, Vạn Pháp cũng chỉ là suy yếu.

Cùng một đạo lý, phẩm cấp phù lục cũng sẽ ảnh hưởng mức độ ưu tiên của cơ chế.

Phẩm cấp càng cao, mức độ ưu tiên của cơ chế cũng càng cao.

Trận chiến ở chợ người, Ninh Dạ sử dụng lục phẩm tỏa nguyên phù, tương đương với Vạn Pháp cảnh hạ thấp tiêu chuẩn thi triển tỏa nguyên phong cấm chi thuật, mức độ ưu tiên của cơ chế đại đại đề thăng, kết quả liền là hết thảy Hoa Luân tu sĩ, không một cái có thể bỏ chạy —— trừ phi đối thủ tại độn thuật cũng có đột phá.

Nhưng những phù lục khác, hiệu quả liền không tốt như vậy. Bằng không cấp bậc Vạn Pháp một cái hộ thân pháp thuật, đầy đủ những Hoa Luân kia Oanh cả buổi sáng.

Ninh Dạ đã nói: "Vì vậy phù lục nhất đạo, phẩm chất thấp thông thường lấy công kích phù làm chủ, trung thượng phẩm liền phần nhiều lấy phụ trợ làm chủ. Chân chính ưu tú chế phù sư, trên bản chất cũng đều là phụ trợ giả tốt nhất."

Nghe nói như thế, Thư Vô Ninh ánh mắt liên thiểm.

Nàng rốt cuộc biết đường phía sau của bản thân nên đi như thế nào.

Chương 91 : Đạo tắc cộng hưởng

Chương 91: Đạo tắc cộng hưởng

Giáo dục Thư Vô Ninh xong, Ninh Dạ lại đến xem Thư Lang.

Tiểu tử này cũng đang tu luyện, nhưng không phải tu luyện thứ Ninh Dạ dạy hắn, mà là cố chấp kiên quyết tu luyện Thư gia công pháp.

Thấy hắn như thế, Ninh Dạ hỏi: "Lâm Lang Thư gia tuy rằng cũng là gia tộc tu tiên, nhưng tại trên tu hành nhất đạo, lại còn kém xa lắm. Vì sao không học Phong Ma Trảo ta dạy ngươi?"

Phong Ma Trảo là một môn pháp thuật của Hắc Bạch Thần Cung, chiến pháp hung ác, cùng đặc tính của Thất Sát Đao có chút giống nhau, lại so với cái kia càng thêm tẩu hiểm.

Tại Hắc Bạch Thần Cung, dùng Phong Ma Trảo tốt nhất chính là Huyết Trảo Nhân Ma Lệ Cầu Sinh, một trong Tứ Cửu Nhân Ma, ngạnh sinh sinh đem một môn pháp thuật Tàng Tượng cảnh tu thành thần thông Vạn Pháp cảnh. Một chiêu Phong Ma Thần Trảo lúc toàn lực thi triển, phảng phất thương khung đều có thể vì thế xé rách.

Ninh Dạ điều tra huyết mạch Thư Lang, biết thể nội hắn có huyết mạch của Thị Huyết Ma Lang.

Thị Huyết Ma Lang không tính là yêu thú ghê gớm gì, chỉ là có cái thiên phú 'Thị Huyết', càng thương càng mạnh, sinh mệnh lực cứng cỏi, đây có lẽ là nguyên nhân tại sao tiểu tử này bị tu sĩ Hoa Luân đánh tới trọng thương còn có thể giết ngược lại được.

Bất quá chân chính khiến Ninh Dạ coi trọng vẫn là tiểu tử này ý chí rất kiên cường.

Phong Ma Trảo uy lực cực lớn, nhưng lúc tu hành dễ dàng ảnh hưởng thần trí, cực dễ điên cuồng, nếu như có thể vượt qua cửa này, đến là một môn công pháp tốc thành không tệ.

Vì vậy Ninh Dạ đem pháp này truyền cho Thư Lang, không nghĩ tới hắn thế mà không luyện.

Thời khắc này nhìn Ninh Dạ một chút, Thư Lang hừ một tiếng quay đầu sang chỗ khác, càng không để ý tới hắn.

Vẫn là Thư Vô Ninh nói: "Thư Lang, không thể như vậy đối với sư phụ."

Thư Lang giương cái cổ cứng: "Hắn không phải sư phụ ta, ta không có sư phụ."

"Ngậm miệng!" Thư Vô Ninh trừng hắn một cái, nói với Ninh Dạ: "Xin sư tôn chớ trách, Thư Lang hắn từ nhỏ lớn lên trong bầy sói, tính tình thô dã, không thông tình lý. . ."

"Không sao." Ninh Dạ không để ý lắm: "Như vậy cũng rất tốt. Hắn có thể không nghe ta, chỉ cần chịu nghe lời ngươi là được."

"Vâng." Thư Vô Ninh minh bạch ý tứ của hắn.

Ninh Dạ rất rõ ràng đạo dùng người, không cần phải đem mỗi cá nhân đều nắm giữ ở trong tay chính mình. Tổ chức lớn rồi, chân chính cần quản kỳ thực chính là mấy người bên cạnh kia.

Thư Lang nếu chỉ nghe lời của Thư Vô Ninh, vậy chỉ cần Thư Vô Ninh nghe lời là được rồi.

Ninh Dạ đã nói: "Bất quá Thư gia công pháp xác thực không có tiền đồ gì, chút nữa vẫn là phải bảo hắn hảo hảo tu luyện Phong Ma Trảo. Các ngươi không có quá nhiều thời gian, ngày kia chúng ta liền sẽ khởi hành đi một cái địa phương nguy hiểm. Ở nơi đó sẽ phát sinh cái gì, không ai nói rõ được. Không có đủ thực lực, đừng nói bảo vệ người khác, chính là tự vệ cũng khó khăn."

Nghe nói như thế, Thư Lang tâm thần chấn động.

Hắn cái gì cũng không nói, chỉ là thủ pháp biến hóa, lại là đã bắt đầu luyện tập Phong Ma Trảo.

Thư Vô Ninh nhẹ giọng nói: "Sư phụ nói chính là Tuyệt Vân Lĩnh sao?"

Ninh Dạ "Ân" một tiếng: "Ngươi đã biết rất nhiều chuyện rồi, vậy thì nên biết, mua lại các ngươi, là có trọng trách muốn ủy thác các ngươi. Các ngươi bây giờ thực lực quá kém, mà ta lại không có quá nhiều thời gian có thể chờ đợi. Đợi đến nơi, ta sẽ tận lực bảo vệ các ngươi, thế nhưng sống hay chết hay là trưởng thành, chung quy vẫn là phải xem chính các ngươi. Nếu như các ngươi vô năng, chết ở nơi đó, cũng chỉ có thể nói vận mệnh các ngươi đã là như vậy."

Thư Vô Ninh cúi đầu: "Đệ tử đã minh bạch."

"Đã minh bạch, liền cẩn thận học đi." Ninh Dạ nói xong rời khỏi.

Liền tại hắn lúc đi, Thư Vô Ninh đột nhiên nói: "Sư phụ!"

Ninh Dạ dừng bước: "Chuyện gì?"

Thư Vô Ninh nhẹ giọng nói: "Vô Ninh muốn biết, đệ tử đến cùng là đệ tử của sư phụ, hay là đệ tử của Vân Tuyệt Môn?"

Nghe nói như thế, Ninh Dạ cười lên.

Hắn nói: "Các ngươi đầu tiên là đệ tử của ta, sau đó mới là đệ tử Vân Tuyệt Môn."

Thư Vô Ninh liền đã minh bạch.

Dịu dàng nở nụ cười, nàng nói: "Nhất định không khiến sư tôn thất vọng!"

Trở lại khách sạn, Dương Nhạc đã đang chờ hắn.

"Thế nào rồi?" Ninh Dạ trực tiếp hỏi.

Dương Nhạc lấy ra ba viên Huyền Không Cổ Xà nội đan.

"Chỉ có ba viên?" Ninh Dạ hơi nhíu mày, chỉ có ba viên không nói, then chốt phẩm chất còn chẳng ra sao.

Dương Nhạc hồi đáp: "Mấy ngày nay thuộc hạ tìm khắp toàn thành, cũng chỉ được ba viên này. Mà mới ba viên này, liền tiêu hao gần trăm vạn linh thạch."

"Thôi vậy, chuyện này cũng không thể trách ngươi, Vô Thiên Thành sản vật không nhiều, có thể có ba viên đã không tệ."

Có được cổ xà nội đan, Ninh Dạ liền về phòng mình bắt đầu hấp thu.

Ba viên nội đan Huyền Không Cổ Xà này phẩm chất so với lần trước Ninh Dạ sử dụng phải kém xa lắm, hấp thu xong ba viên, cũng chỉ là khiến Ninh Dạ đề thăng hiệu quả tả hữu hai phần ngàn, khiến hiệu quả La Hầu chi huyết của Ninh Dạ đề thăng đến có thể phát huy ra 1.5% tác dụng.

Ít còn hơn không đi.

La Hầu chi huyết tạm thời không cách nào đề thăng quá nhiều, Ninh Dạ nhất thời cũng không tìm được con đường đề thăng tốt hơn, liền lấy ra khối mảnh vỡ kia.

Mảnh vỡ hóa thành lưu quang, tiến vào Thiên Cơ Điện tiêu thất vô tung, đồng thời Tuyền Cơ Xích phát ra dị động.

Một cái chữ ‘Khôn’ lấp loé sáng lên.

Khôn tự bí!

Mảnh vỡ này đối ứng thế mà là Khôn tự bí trên Tuyền Cơ Xích.

Liền tại ‘Khôn tự bí’ xuất hiện đồng thời, trong Thiên Cơ Điện, Côn Lôn Kính treo cao, chậm rãi chuyển động, phóng ra từng sợi quang hoa.

Điểm này Ninh Dạ đến không kỳ quái, bởi vì Tuyền Cơ Cửu Bí đối ứng chín loại đạo tắc, đồng thời cũng đối ứng Cửu Đại Thần Vật, Khôn tự bí đối ứng chính là Côn Lôn Kính, chủ thời không chi bí.

Mà sau một khắc, Nguyên Cực Thần Quang trên tay Ninh Dạ càng cũng phóng ra hào quang nhỏ bé, cùng quang hoa bên trong Côn Lôn Kính đồng thời, hai bên tia sáng quấn quýt, tại không trung càng hình thành một mảnh quang tuyến liên kết chi thế, hô ứng lẫn nhau, xuất hiện một loại tiết tấu vận luật kỳ lạ.

Càng sẽ như vậy?

Trong mắt Ninh Dạ xuất hiện kinh dị hưng phấn chi sắc.

Nguyên Cực Thần Quang là đại năng Hắc Bạch Thần Cung tạo nên, tự nhiên không thể nào có quan hệ gì cùng Thiên Cơ Điện, sở dĩ lại xuất hiện loại biểu hiện hiện tại này, là bởi vì song phương tồn tại chỗ tương đồng về đạo tắc.

Đây là đạo tắc chi cộng hưởng!

Giá trị lớn nhất của Nguyên Cực Thần Quang chính là ở chỗ nắm giữ quang chi đạo tắc, bởi vậy là tu hành chí bảo, so sánh ra, phụ trợ chiến đấu trái lại bình thường. Đáng tiếc Ninh Dạ thực lực quá thấp, có thể phát huy trái lại là tác dụng phụ trợ chiến đấu.

Nhưng thời khắc này Nguyên Cực Thần Quang cùng Côn Lôn Kính tại Tuyền Cơ Xích ảnh hưởng hô ứng lẫn nhau, sản sinh đạo tắc cộng hưởng, lại một lần khiến Ninh Dạ sáng sủa rộng rãi, tâm tình càng là vô cùng kích động.

Không chỉ có là bởi vì đạo tắc cộng hưởng khiến đại đạo nguyên bản không thể nhòm ngó từ ẩn tính chuyển thành hiển tính, càng trọng yếu chính là Ninh Dạ trong lúc vô tình phát hiện một loại phương pháp!

Cũng giống như hậu thế thí nghiệm khoa học, cứ việc mắt thường vô pháp nhìn thấy vi mô, lại có thể thông qua loại loại phương thức phương pháp để trắc thí cùng xác minh.

Đạo tắc cộng hưởng, chính là đem một loại đạo tắc bí bất khả kiến nào đó thông qua phương thức cộng hưởng bày ra, độ khó lĩnh ngộ liền sẽ đại đại giảm xuống!

Mà xúc động đạo tắc cộng hưởng, ngoại trừ bởi Côn Lôn Kính cùng Nguyên Cực Thần Quang có chỗ cộng thông ra, còn có một cái chống đỡ trọng yếu, chính là Tuyền Cơ Xích.

"Vậy ra. . . Đại đạo tương thông, chính là lý này sao? Liền để cho ta nhìn xem, ngươi đến cùng có huyền ảo gì đi!"

Theo Ninh Dạ lên tiếng, mảnh quang tuyến luân chuyển kia đã tràn vào thể nội Ninh Dạ, tại trong thức hải Ninh Dạ dấy lên sóng lớn ngập trời.

Chương 92 : Quang độn

Chương 92: Quang độn

"Đinh!"

Ngoài cửa sổ vang lên vân bát chi thanh đem Ninh Dạ từ nơi sâu xa thức tỉnh.

Mở mắt ra, trong đôi mắt Ninh Dạ lưu quang lóe lên, lại như nhật nguyệt tinh thần chi huy lóe qua, nhưng lập tức lại tiêu thất vô tung.

"Hô!" Ninh Dạ thở ra một hơi.

Sau đầu hào quang thiểm hiện, Hoa Luân pháp tướng xuất hiện, thình lình đã là ba tầng luân cảnh.

"Quả nhiên, sau khi lĩnh ngộ bộ phận quang chi đạo tắc, liền ngay cả tu vi đều trực tiếp tấn thăng sao? Có thể thấy được tu vi cùng đại đạo, cũng là tức tức tương thông. Không trách đại đạo dựa vào ngộ, lại vẫn là cần cơ sở tu vi. Như không có căn cơ, khó dòm bí ảo. Bất quá đã có đạo tắc cộng hưởng chi pháp, sau này rất nhiều chuyện đến là có thể thuận tiện hơn rất nhiều."

Ninh Dạ tự nói mỉm cười.

Hắn ngẩng mạnh đầu, nói: "Còn không ra?"

Thiên Cơ đã từ dưới nền đất nhô lên, xuất hiện tại bên người Ninh Dạ, cười hi hi nói: "Nói cho ngươi một tin tức tốt, Lâm Đà Tử. . ."

"Hắn luyện thành hỗn nguyên tán rồi?" Ninh Dạ trực tiếp nói.

"Di? Làm sao ngươi biết?" Thiên Cơ kinh hãi.

"Ta nhìn thấy." Ninh Dạ hồi đáp.

Nhìn thấy? Thiên Cơ không rõ. Ngươi liền tại trong phòng này, nơi nào cũng không đi, làm sao mà thấy?

Lập tức hiểu được: "Có phải là ngươi lại nắm giữ pháp thuật gì mới?"

"Không phải pháp thuật gì mới, chỉ là lĩnh ngộ một điểm quang chi đạo." Ninh Dạ nói, tiện tay trảo một cái, một luồng ánh sáng thế mà xuất hiện ở trong tay.

Ánh sáng kia ở trong tay hắn xoay chuyển, dần dần càng sinh thành một bức tranh, bất ngờ là một cái đình viện.

Lâm Đà Tử liền tại trong đình viện, chính đang thu thập dược vật, trong tay còn cầm bốn cái bình thuốc.

Thời khắc này nghĩ nghĩ, tự nói một câu gì đó, chỉ tiếc ánh sáng truyền ảnh mà không dẫn âm, lại là không nghe thấy, sau đó liền thấy Lâm Đà Tử đã đem một bình hỗn nguyên tán giấu ở dưới ngăn ngầm dưới giường.

Ngẫm lại còn chưa biết thế nào là đủ, lại đem một bình hỗn nguyên tán giấu vào trong sân.

Bình thứ ba bỏ vào trong túi giới tử, cuối cùng trên tay chỉ còn một bình, lúc này mới đánh ra một viên hỏa phù, hướng về Ninh Dạ bên này bay tới.

"Lão già này, quả nhiên đủ âm, chút lợi lộc này cũng muốn chiếm." Ninh Dạ cười nói.

Thiên Cơ thì nhìn trợn mắt ngoác mồm: "Vậy ra đạo tắc ngươi lĩnh ngộ chính là ngưng quang thành ảnh, tầm mắt có thể chuyển hướng? Xem ra có vẻ không tác dụng gì a."

"Vô dụng?" Bị Thiên Cơ lên tiếng kéo về tâm thần, Ninh Dạ cười nói: "Chẳng lẽ còn muốn ta dạy ngươi sao? Động sát chi đạo, đoán trước ý đồ kẻ địch. Còn có cái gì so với này càng trọng yếu?"

"Nhưng ngươi không phải có Côn Lôn Kính a."

"Ngoại vật không thể dựa!" Ninh Dạ vung tay lên, chùm sáng kia đã tản đi, họa diện trừ khử vô tung.

Ninh Dạ đã nói: "Côn Lôn Kính cũng vậy, Vạn Tượng Đồ cũng vậy, đều là ngoại vật. Bọn chúng có thể làm nền tảng cho chúng ta trưởng thành, nhưng không thể trở thành chỗ dựa trong tương lai! Năm đó Thiên Cơ Môn luyện Thiên Cơ Điện, đem suốt đời tâm huyết ngưng tụ tập ở đây, nội uẩn huyền ảo. Phàm phu tục tử, chỉ biết dựa là thần binh lợi khí, lại không biết, chỉ có chân chính lý giải bí ảo bên trong, mới là căn bản. Nếu có thể đem Côn Lôn Kính hoàn toàn phân tích, như vậy ta chính là Côn Lôn Kính, Côn Lôn Kính chính là ta, vấn thiên tự thành, vạn sự đều có thể biết, mới là chân chính không gì không hiểu, mới là duy nhất có thể siêu việt thần vật chi đạo."

Thiên Cơ không nghĩ tới hắn thế mà nói ra đạo lý lớn này, bất quá tiểu gia hỏa đuối lý mạnh miệng: "Nhưng hiện tại ngươi làm không được, năng lực động sát của Côn Lôn Kính vẫn như cũ mạnh hơn so với động sát chi năng của chính ngươi, vì vậy tiến bộ này không ý nghĩa gì."

"Ta cũng không nói quang chi đạo ta lĩnh ngộ giới hạn tại động sát a." Ninh Dạ cười nói.

"Còn có?"

Ninh Dạ nhẹ nhàng gật đầu.

Động sát chỉ là phụ thêm khi lĩnh ngộ quang chi đạo tắc mà thôi, Ninh Dạ lĩnh ngộ chính là quang chi đạo tắc mà không phải pháp thuật, vì vậy đại đạo chi hạ, chỉ cần lệ thuộc đạo này đều có đề thăng.

Vì vậy ngoại trừ năng lực động sát đề thăng ra, bao gồm uy năng quang chi thuật pháp của Ninh Dạ cũng có đề thăng, không chỉ có như vậy, thậm chí ngay cả vận dụng đối với Côn Lôn Kính cũng đều tăng lên trên diện rộng —— hắn hiện tại vận dụng Côn Lôn Kính, chỉ cần là địa phương có Nguyệt Ảnh Hàn Sa, liền không chỉ có thể thu được tin tức, thậm chí còn có thể lan truyền tin tức.

Nhưng đây cũng không phải cái trọng yếu nhất.

Sau một khắc Ninh Dạ tay áo lớn vung lên, càng là hóa thành một đạo ánh sáng tiêu thất vô tung.

"Quang độn?" Thiên Cơ chấn kinh há to miệng.

Lần này nó là thật bị dọa sợ.

Quang độn chi thuật chính là một trong những pháp thuật khó tu nhất, mấu chốt nhất là Ninh Dạ quang hệ pháp thuật xưa nay luôn là lấy huyễn thuật làm chủ, chưa bao giờ tu quá quang độn, thời khắc này lại là nhẹ nhẹ nhàng nhàng vận dụng đến.

"Ta fuck! Ta cũng muốn học!" Thiên Cơ đã hét to lên.

Một đạo quang ảnh lóe qua, Ninh Dạ đã xuất hiện tại trong trạch viện của Lâm Đà Tử.

Cẩn thận cảm thụ một thoáng, Ninh Dạ rất là thoả mãn.

Lần này sở dĩ có thể nắm giữ quang độn, không chỉ có là bởi vì Côn Lôn Kính am hiểu không gian chuyển hoán, cũng có quan hệ cùng hắn lúc trước tham ngộ Hóa Ảnh Ma Điển.

Hóa Ảnh Ma Điển là độn thuật thần điển, bất quá lấy ảnh độn làm chủ, Ninh Dạ thiện quang đạo, cho nên đối với ảnh độn chi pháp tuy có ngộ ra, nhưng không thể đột phá. Nhưng mà quang ám vốn là nhất thể lưỡng diện, Hắc Bạch Thần Cung am hiểu nhất âm dương chuyển hoán, hai bên kết hợp, càng khiến cho Ninh Dạ thành công đột phá.

Mấu chốt nhất đột phá này cùng pháp thuật không quan hệ, không nhờ vả pháp lực thi triển, đối với tự thân tiêu hao rất thấp, lại thi triển thuận tiện cấp tốc.

Bất quá cũng có thiếu hụt, chính là pháp này khoảng cách rất ngắn, mỗi lần quang độn chỉ có khoảng cách không tới trăm mét —— từ khách sạn đến Lâm Đà Tử trạch viện, hắn trước sau sử dụng mười hai lần độn thuật.

Đây còn là nhờ có Nguyên Cực Thần Quang, nếu như không có Nguyên Cực Thần Quang, Ninh Dạ quang độn đại khái chỉ có thể truyền ra ba mươi mét.

Đối với tu sĩ mà nói, khoảng cách này quả thực chính là bước đi có thể đụng.

Vì thế liền Ninh Dạ cũng không khỏi tự giễu: "Thay vì nói là truyền tống, đến không bằng nói là lập lòe."

Bất quá hắn cũng rõ ràng, đây dù sao chỉ là cất bước, theo trình độ lĩnh ngộ của hắn đối với quang chi đạo tắc tăng mạnh, khoảng cách hẳn là cũng sẽ càng ngày càng xa.

Tâm niệm chuyển động đồng thời, Ninh Dạ đã đi đến Lâm Đà Tử biệt viện, gõ mở Lâm Đà Tử môn.

Cửa mở, Lâm Đà Tử đi ra: "Vân tiên sư đến rồi, hỗn nguyên tán ngài muốn đã làm tốt."

Nói đã đem một bình hỗn nguyên tán lấy ra.

Ninh Dạ tiếp nhận, cũng không để ý tới hắn, trực tiếp tiến vào trong phòng của hắn, trực tiếp đi đến bên giường của Lâm Đà Tử.

Lâm Đà Tử trong lòng nhảy một cái, liền thấy Ninh Dạ đã mở ra ngăn ngầm dưới giường của hắn, lấy ra lại một bình hỗn nguyên tán, nhìn thấy trong ngăn ngầm của hắn còn có không ít đan dược, cũng cùng nhau lấy, sau đó lại đem hỗn nguyên tán hắn giấu ở trong sân cũng lấy ra.

Lâm Đà Tử kinh hãi: "Ngươi. . . Ta. . ."

Hắn chấn kinh trong lòng, nghĩ hắn làm sao biết ta tư tàng ba bình, ngươi ta nửa ngày, càng là một câu nói hoàn chỉnh đều không nói ra được, mắt thấy Ninh Dạ đem hết thảy cất giấu của mình đều lấy đi, đau lòng không thôi: "Tiên sư, lão hủ biết sai rồi!"

"Biết sai rồi nên bị trừng phạt." Ninh Dạ nửa điểm ý tứ khách khí đều không có, đi tới chỉ chỉ túi giới tử của Lâm Đà Tử, Lâm Đà Tử khóc không ra nước mắt, chỉ đành đem một bình hỗn nguyên tán cuối cùng cũng lấy ra.

"Đó là hết thảy của cải của lão nhi ta a, tiên sư tốt xấu chừa chút cho ta!" Hắn khổ sở cầu xin.

Ninh Dạ cười lạnh: "Lão tặc chính là lão tặc, nếu như muốn lấy về đồ vật của ngươi, vậy liền thu thập một thoáng, ngày mai cùng ta khởi hành. Đến nơi, đồ vật của ngươi tự nhiên sẽ trả ngươi."

"Đi chỗ nào?" Lâm Đà Tử trong lòng nhảy một cái, mẫn cảm nhận ra được một tia không ổn.

"Tuyệt Vân Lĩnh." Ninh Dạ hồi đáp.

Thời cơ đã đến, cũng không khác mấy là thời điểm xuất động rồi.

Chương 93 : Sa binh

Chương 93: Sa binh

Tuyệt Vân Lĩnh ở vào nơi sâu xa nhất của Vân Tuyệt Cổ Địa, nơi này quanh năm cụ phong, cát vàng già thiên tế nhật, thiên có 'ngũ sát tuyệt vân', địa có 'nộ đình sa bạo'.

'Nộ đình sa bạo' đại khái có thể coi là một loại bão cát đáng sợ nhất Vân Tuyệt Cổ Địa, nghe nói cát như tinh kim, bản thân liền là một loại khoáng vật trân hãn, tại thiên địa bạo loạn chi lực ảnh hưởng, sa hải cuộn sóng, mỗi một hạt cát đều như thần thông đại năng phóng thích ra, uy lực cường hãn.

Nhưng mà đó còn chưa phải đáng sợ nhất.

Thứ đáng sợ chân chính của Vân Tuyệt Cổ Địa là ở chỗ thượng cổ tu giới đại chiến triệt để phá hoại nơi đây, khiến trọn khu vực đều trở nên hỗn loạn bất kham, linh lực bạo động.

Tu sĩ pháp 'thiên địa chi lực' mà thi 'vô thượng thần thông', thế nhưng thân ở chỗ này, dưới linh lực bạo loạn, vô luận thần thông hay pháp thuật đều sẽ phải chịu hạn chế cự đại, hơi không tốt một chút, thậm chí khả năng phản phệ bản thân.

Điểm này có chút giống với Tù Tiên Cốc, chỉ bất quá Tù Tiên Cốc là ‘tuyệt thiên địa thông’, vô pháp sử dụng pháp thuật, nơi này lại là hỗn loạn bạo tẩu chi vực, pháp thuật không phải là không thể dùng, mà là dùng không tốt một cái liền sẽ trước tiên tổn thương bản thân.

Đây cũng là nguyên nhân liền các đại năng đều sẽ không dễ dàng tiến vào.

Nhưng đối với Ninh Dạ mà nói, hắn thích nhất chính là nơi như thế này.

Hoàn cảnh ác liệt đối với đại năng ảnh hưởng phải lớn hơn nhiều so với bình thường người, khi thực lực của ngươi không đủ để đánh bại đối thủ thì, vậy trước tiên hãy đem đối thủ kéo đến trên cùng một trục hoành với bản thân, sau đó lợi dụng kinh nghiệm phong phú của bản thân đi đánh bại đối thủ, có thể nói là chân lý không thể bàn cãi.

Chính bởi vậy, Ninh Dạ đối với chỗ này mang nhiều kỳ vọng.

Tuyệt Vân Lĩnh, chính là chỗ mấu chốt giúp hắn thực hiện kế hoạch.

Trong biển cát mênh mông, một đám người chính đang hành tẩu.

Chính là Ninh Dạ cùng đám người Điền Viễn Trung, Thư Vô Ninh, ngoài ra còn có thêm một lão già, chính là Lâm Đà Tử.

Cũng là vào lúc này, Lâm Đà Tử mới biết nguyên lai cái Vân Trung Khách thần bí này, là trưởng lão của Vân Tuyệt Môn gì đó.

Bất quá sau khi nhìn thấy Điền Viễn Trung chỉ là cái Vạn Pháp sơ cảnh, Lâm Đà Tử lại cảm thấy kinh ngạc.

Một cái Vạn Pháp sơ cảnh, dựa vào cái gì dọa chạy Cố Phong Hiên? Lại dựa vào cái gì dám lấy Vân Tuyệt Cổ Địa làm tên môn phái?

Còn có cái Điền Viễn Trung kia mặc dù là môn chủ, nhưng một đường đi tới nhìn thái độ của hắn đối với Ninh Dạ, lại là lấy Ninh Dạ dẫn đầu, ý vị sau lưng cái này liền càng thêm đáng giá suy nghĩ sâu sắc rồi.

Cẩn thận ngẫm lại, Lâm Đà Tử biết mình quá nửa là bị cuốn vào bên trong âm mưu ghê gớm gì đó, trong lòng không rét mà run.

Rùng mình một cái, Lâm Đà Tử hô: "Ai ui, ai ui!"

Chúng nhân đồng thời quay đầu lại nhìn hắn.

Lâm Đà Tử lắc đầu: "Ai nha không xong rồi, già rồi, không đi nổi. Ta nói chư vị, Tuyệt Vân Lĩnh này, ta sợ là không thể đi với các ngươi, những dược kia ta cũng không cần nữa, không bằng liền để ta về Vô Thiên Thành đi."

Ninh Dạ cước bộ bất đình: "Tu sĩ Hoa Luân chín tầng, lúc nào trở nên yếu đuối mong manh như thế?"

Lâm Đà Tử không ngừng kêu khổ: "Không giống nhau, không giống nhau. Lão gù ta tinh nghiên độc vật, thân thể thụ độc xâm thực, là không sánh được với các ngươi. Lại nói nơi này đã là phúc địa của Vân Tuyệt Cổ Địa, linh lực loạn triều mãnh liệt. Không thể sử dụng pháp thuật, tu sĩ cùng người thường có gì khác nhau đâu a."

Ninh Dạ cười khẩy: "Ngươi nói như vậy, chính là muốn vì lâm trận bỏ chạy tìm cái cớ chứ?"

Lâm Đà Tử hô to oan uổng: "Vân tiên sư sao lại nói vậy, Vân Tuyệt Môn ngươi nhân tài đông đúc, ta một lão gù đảm đương không nổi tác dụng gì."

Ninh Dạ khẽ cười: "Ngươi không thừa nhận cũng không sao. Ngươi không phải nói ngươi không còn khí lực gì, liền đi đều không nổi sao? Nếu như thế, vậy liền cho ngươi chút kích thích."

Hắn nói đột nhiên xuất thủ, một phát tóm lấy Lâm Đà Tử.

Lâm Đà Tử bản năng muốn phản kháng, lại phát hiện dưới chân cát vàng mạn quyển, hóa thành hai cái sa tiên trói lại bản thân, nhất thời lại càng vô pháp nhúc nhích.

Sau một khắc Ninh Dạ đã đem Lâm Đà Tử vứt lên, hướng về phương xa ném đi.

Lâm Đà Tử thân tại không trung, đang tự vô danh, bỗng cảm thấy đã có uy hiếp to lớn sắp tới.

Lòng kêu không tốt, nào còn dám do dự, lệ quát một tiếng, toàn thân dũng động ra dâng trào pháp lực.

Oanh!

Cát bụi cuồng quyển, kích đãng ra trùng thiên sa lãng.

Trong sa lãng Lâm Đà Tử lăn lộn xuống dưới, đồng thời một cái thân ảnh do cát vàng ngưng tụ mà thành đã lướt về phía Lâm Đà Tử.

"Âm hồn sa binh?" Lâm Đà Tử quái khiếu.

Thượng cổ chi chiến, vô số đại năng vẫn lạc. Nhất linh bất tán, phiêu linh biển cát, mượn tuyệt địa loạn lực, ngưng tụ âm thân, chính là âm hồn sa binh.

Âm hồn sa binh là giết không dứt, coi như đem đánh tan, chỉ cần nhất linh bất tán, là có thể trọng tụ.

Lâm Đà Tử quanh năm lăn lộn tại Vô Thiên Thành, tự nhiên là biết thứ này. Bởi vì là chiến trường oan hồn ngưng tụ mà thành, nhất niệm bất tán, trong ý thức tất cả đều là chiến đấu, vì vậy âm hồn sa binh từ tồn tại khởi nguồn liền chỉ biết chiến đấu.

Thời khắc này cái sa binh kia xông đến, Lâm Đà Tử quái khiếu một tiếng, song thủ đã Ầm Ầm liên tục nổ ra mấy chục quyền.

Hắn luôn mồm luôn miệng bản thân thụ độc dược xâm thực, thân thể suy nhược, thời khắc này đánh lên, song quyền uy thế hừng hực, mỗi một quyền đều là sóng to gió lớn, xúc động vô số cát bụi, quyền thế hùng hồn, lại nào có nửa điểm bộ dáng yếu nhược, xem ra không giống cái độc tu, đến càng giống cái thể tu.

Trên thực tế đây mới là độc tu nên làm —— độc tính lực thẩm thấu cường mà kiến hiệu chậm, hậu kỳ cường hãn, lại thêm vì đối kháng độc tính xâm thực, vì vậy độc tu có thực lực chân chính, đại thể sẽ chăm chỉ luyện thể. Bất luận vì tự vệ hay là chiến đấu, đều rất có tác dụng.

Âm hồn sa binh ngưng tụ cát bụi mà thành, biện pháp tốt nhất đối phó bọn chúng, chính là trực tiếp đánh tan sa khu.

Thời khắc này liên tục mấy chục quyền nổ ra, cái sa binh kia thân thể không chịu nổi nữa, tại chỗ tán loạn, chỉ có một linh theo gió biến mất, không biết đã đi nơi nào.

Lâm Đà Tử lúc này mới buông tay, thở liền mấy ngụm lớn: "Ai ui lão người gù ta không xong rồi, một thoáng này dằn vặt hết nửa cái mạng già của ta rồi."

Ninh Dạ cười: "Ngươi cảm thấy ta sẽ tin sao?"

Lâm Đà Tử tự giễu nói: "Thành quen rồi... 'Nghiệp tinh vu cần hoang vu hi' (*Nghề - giỏi bởi chăm, hoang phế bởi ham vui), coi như vô dụng, cũng vẫn là phải luyện tập nhiều."

Thấy hắn như thế, Thư Vô Ninh lạnh nhạt nói: "Lão già này da mặt đến là dày như tường thành."

Ninh Dạ cười nói: "Sinh tồn chi đạo mà thôi, nếu không như vậy, cũng vô pháp sống sót tại trong thế giới như địa ngục dung lô này đi."

Nghe nói như thế, lại nghĩ tới tự thân trải qua, Thư Vô Ninh rất tán thành.

Nghĩ nghĩ nàng nói: "Bất quá sư phụ, đệ tử vẫn là có một chuyện không rõ."

"Ngươi là định hỏi ta, chuyến này chúng ta rõ ràng có nhiệm vụ bí mật, vì sao nhất định phải mang người ngoài này theo?"

"Còn không phải là bởi vì các ngươi quá yếu. Lão già này tuy rằng giảo quyệt, nhưng cũng tính là cái nhân tài, thực lực cũng không tệ lắm, ta không thể nào luôn ở bên cạnh bảo vệ ngươi, có hắn tại, ngươi cũng coi như có cái giúp đỡ, hơn nữa hắn cũng có thể dạy cho ngươi không ít thứ."

Thư Vô Ninh thông minh nhanh trí: "Như vậy sư phụ là muốn đem hắn thu làm người của mình?"

Ninh Dạ nói: "Ta không có thời gian thu từng cái từng cái, cái Lâm Đà Tử này, ta liền đem hắn giao cho ngươi."

Thư Vô Ninh trong mắt rực rỡ: "Vâng! Nhất định không khiến sư tôn thất vọng!"

Thư Vô Ninh rất rõ ràng, Ninh Dạ là muốn trộn lẫn cát vào Vân Tuyệt Môn, bồi dưỡng thế lực của chính mình.

Cái Lâm Đà Tử này, tại Vân Tuyệt Môn cô lập vô viện, đến xác thực là cái có thể lôi kéo chi nhân. Bất quá người này thực lực mạnh hơn chính mình, như muốn lôi kéo, không thể thiếu vẫn phải nghĩ chút biện pháp...

Con ngươi đã bắt đầu xoay tròn lên.

Chương 94 : Một đợt tiếp một đợt

Chương 94: Một đợt tiếp một đợt

Một ngày sau khi Ninh Dạ rời khỏi Vô Thiên Thành, Vô Thiên Thành nghênh đón một nhóm khách nhân.

Người đứng đầu, nhìn lần thứ nhất là cái nam tử phổ thông, lại nhìn lần nữa lại đã biến thành ông lão, mà nhìn lần thứ ba chính là nữ tử, lần thứ tư lại trở thành hài đồng —— người kia rõ ràng liền đơn giản như vậy đi tới, nhưng chỉ cần ngươi nhìn hắn, liền phảng phất mỗi phút mỗi giây hình tượng của hắn đều đang biến hóa, liền đối phương là nam hay nữ, thậm chí có phải là người không, đều khó mà phán định.

Liệt Trọng Lâu, Hải Thận Thiên Yêu, một trong hai mươi bốn Thiên Yêu của Thái Âm Môn, am hiểu nhất chính là huyễn thuật.

So với huyễn thuật Ninh Dạ thao túng ánh sáng hình thành, huyễn thuật của Liệt Trọng Lâu càng thêm quỷ bí, thiên biến vạn hóa , khiến cho người khó mà nắm bắt.

Cho dù hắn liền đứng tại nơi đó, ngươi đều không thể xác định hắn có phải là tồn tại chân thực hay không.

Kỳ huyễn tại tâm, tại cốt, tại mỗi một nơi có thể lợi dụng trong hoàn cảnh, có mặt khắp nơi!

Tại trước mặt Liệt Trọng Lâu, huyễn thuật của Ninh Dạ quả thực chỉ là trò trẻ con cấp thấp nhất.

Liệt Trọng Lâu cũng có thể coi là tồn tại thần bí nhất bên trong Thái Âm Môn, mãi đến tận hiện tại, rất nhiều người vẫn còn không biết Liệt Trọng Lâu giới tính là gì, chỉ là từ kỳ danh cùng tác phong làm việc phán đoán, hẳn là cái nam tử.

Đi theo phía sau Liệt Trọng Lâu, là một đám đệ tử Thái Âm Môn.

Trong bọn họ có chút còn là lần đầu hạ sơn, đi tới Vô Thiên Thành này, từng cái từng cái trên mặt rất là hiếu kỳ, châu đầu ghé tai, chỉ chỉ chỏ chỏ.

"Sư tỷ, sư tỷ, ngươi xem, nơi đó còn có quán đầu người. Nghe nói Vô Thiên Thành không có quy củ, muốn giết người liền giết người, điều này là thật sao?" Một tên Thái Âm Môn đệ tử hưng phấn hỏi, xem ra rất có vẻ nóng lòng muốn thử.

Hoàng Liên cười lạnh nói: "Trong Vô Thiên Thành vô pháp đồ đông đảo, mỗi người đều có chút thủ đoạn quỷ quyệt. Thành chủ Cố Phong Hiên càng là Vô Cấu đại năng, đừng tưởng rằng học được mấy chiêu bản lĩnh mèo cào, liền có thể ở chỗ này hoành hành."

"Nga." Đệ tử Thái Âm Môn kia bất đắc dĩ đáp một tiếng.

Trong khi nói, một tên nữ tử tướng mạo yêu diễm ăn mặc một thân hồng y đã đi tới, đi tới bên người Liệt Trọng Lâu, khom người nói: "Thích Hồng Thường tham kiến Thận Lâu Thiên Yêu!"

Thích Hồng Thường là người Thái Âm Môn sắp xếp tại Vô Thiên Thành, bất quá cùng Vân Kình Phi bất đồng, thứ nhất thân phận của nàng là công khai, thứ hai nàng chỉ có Hoa Luân cảnh.

Sở dĩ như vậy tự nhiên là bởi vì Vân Tuyệt Cổ Địa ở vào giao giới Hàn Mặc lưỡng châu, liền tại dưới mí mắt của Thái Âm Môn, vì vậy Thái Âm Môn không cần thiết cài vào tồn tại trọng yếu giống như Vân Kình Phi.

Một cái Hoa Luân cảnh đại biểu cho Thái Âm Môn, liền đã đầy đủ.

Liệt Trọng Lâu thanh âm bất định, chợt nam chợt nữ nói: "Tình huống thế nào?"

"Vừa lấy được tin tức, Triệu Long Quang rời thành."

"Ân?" Trong mê quang huyễn thải, xuất hiện một gương mặt cổ phác quái dị, cả khuôn mặt ngũ quan xem ra đều là nhét chung một chỗ, đột nhiên trán phóng, liền như hoa cúc nở rộ: "Lúc nào?"

Liệt Trọng Lâu hiện tại lo lắng nhất chính là Triệu Long Quang nhận được tin tức, sớm chạy trốn.

"Liền tại mười hai canh giờ trước."

"Đi về phía nào?"

"Phương hướng Tuyệt Vân Lĩnh."

Nghe được là hướng về phương hướng Tuyệt Vân Lĩnh, Liệt Trọng Lâu lập tức nói: "Không thể chậm trễ, lập tức truy!"

Khi Liệt Trọng Lâu truy theo thì, Thường Vũ Yên rốt cục cũng thu được tin tức nàng chờ mong đã lâu.

"Ngươi nói Tô Hồng Nhan đã xuất hiện?"

Trong khách sạn, Thường Vũ Yên một mặt kinh hỉ nhìn Dung Thành.

Chờ đến mấy ngày, rốt cục đợi đến tin tức Tô Hồng Nhan.

Dung Thành phi thường bình tĩnh nói: "Đúng, Ninh sứ truyền đến tin tức, Tô Hồng Nhan đã xuất hiện, bây giờ tại phía đông tuyệt địa, hắn đã đi theo. Hiện tại đuổi theo, chính là thời điểm."

"Hảo! Ninh Dạ quả nhiên không phụ ta chờ mong. Nếu như thế, truy!" Thường Vũ Yên "Ô" một thoáng đứng lên.

"Phía đông tuyệt địa?" Mẫn Thương Lão Nhân nhưng nhíu mày: "Nơi đó chính là chỗ sâu xa của Vân Tuyệt Cổ Địa, hung hiểm chi địa a."

Thường Vũ Yên cười lạnh lên: "Địa phương một cái Hoa Luân cảnh như Tô Hồng Nhan hắn cũng dám đi, Mẫn Thương Lão Nhân cũng sợ sao?"

Chúc Bạch Thương bạch mi vẩy một cái: "Tiểu oa nhi lên tiếng chú ý chút. Một cái Tô Hồng Nhan, lão hủ tự nhiên là không sợ, bất quá Thường cô nương đến quá mức kiêu căng, khó bảo toàn Tô Hồng Nhan có thể hay không từ trước biết được phong thanh. Nếu như biết rõ chúng ta đi tới, như vậy hành vi hiện tại của hắn liền rất có khả nghi a."

Dung Thành nghe rất là bất đắc dĩ.

Quả nhiên xuẩn nhân tự có xuẩn phúc.

Thường Vũ Yên nếu muốn báo thù cho cha, đáng lẽ phải lặng lẽ vào thành, tận lực không kinh động bất luận kẻ nào.

Càng muốn đại động can qua, cứ như vậy, Tô Hồng Nhan vào lúc này hiển lộ hành tích, trái lại có khả nghi.

Thường Vũ Yên ngớ ngẩn, vẫn cứ đem kế hoạch không có vấn đề, sinh sinh bức xảy ra vấn đề.

Không trách Ninh Dạ muốn thu mua bản thân, một cái kế hoạch quá chặt chẽ, liền khó tránh khỏi các loại bất ngờ.

Theo lý mà nói, Dung Thành cần phải tận khả năng bãi bình bất ngờ, nhưng một khắc đó hắn nghĩ tới lại là: Ninh Dạ phí sức khổ tâm thiết kế tất cả những thứ này như vậy, đến cùng là vì cái gì?

Có lẽ, chế tạo một ít bất ngờ, có thể ngược lại áp chế Ninh Dạ?

Không có ai yêu thích bị thao túng, Dung Thành cũng là như vậy.

Tâm niệm điện chuyển, Dung Thành đã nói: "Chúc sư nói có lý, hành vi của Tô Hồng Nhan xác thực có chút kỳ quái. Thường cô nương, ta thấy chuyến này tốt nhất vẫn là cẩn thận chút."

"Cẩn thận, cẩn thận, ngươi đến là nói ra cái biện pháp cẩn thận cụ thể a."

Dung Thành nở nụ cười: "Tìm chút viện binh? Giả như Tô Hồng Nhan đã biết thực lực của người đến bắt hắn, như vậy chờ đợi chúng ta, khả năng sẽ là phiền phức vượt quá tưởng tượng. Nếu chúng ta vào lúc này tăng thêm giúp đỡ, có thể cho hắn cái kinh hỉ ngoài dự liệu."

"Vấn đề là Hắc Bạch Thần Cung xa cuối chân trời, trong lúc vội vàng, ai có thể trợ giúp?"

"Tìm giúp đỡ, cũng không nhất định phải từ Hắc Bạch Thần Cung tìm a." Dung Thành ý vị thâm trường hồi đáp.

Mẫn Thương Lão Nhân đã bắt đầu cười hắc hắc: "Dung Thành nói không sai, Vô Thiên Thành đa số là tu sĩ. Bằng vào danh tiếng Hắc Bạch Thần Cung ta, muốn thu nạp ít người, hẳn là không khó."

"Ồ?" Thường Vũ Yên mừng rỡ không ngớt: "Ngươi có thể tìm tới ai?"

Mẫn Thương Lão Nhân hồi đáp: "Nguyệt Vô Thường, Chiến Cửu Phong còn có Thiết Lang, đều cùng lão nhi có chút giao tình. Ba người này đều là tu vi Vạn Pháp, tuy rằng chưa đến đỉnh phong, thực lực kém hơn ta, nhưng nếu ba người liên thủ, ta cũng không phải là đối thủ, có thể ứng đối ám thủ của Tô Hồng Nhan. Bất quá lại là phải tiêu pha một ít."

Thường Vũ Yên đại hỉ: "Không sao cả! Liền đem bọn họ mời tới!"

Tin tức rất mau trở lại, ba người nguyện ý đồng hành.

Có được cường trợ, Thường Vũ Yên cũng không dừng lại, mang theo tất cả mọi người hướng về phương hướng Tuyệt Vân Lĩnh đuổi theo.

* * *

Trong thiên không, Cố Phong Hiên chắp hai tay sau lưng nhìn động tĩnh phía dưới, Ngũ Sát Vân vây quanh tại bên cạnh hắn, nhưng phảng phất người này hoàn toàn không tồn tại.

Mặt sắt vô tình, mắt lạnh nhìn xuống.

Hạ phương hành tung một nhóm người Thường Vũ Yên đều trong đáy mắt.

Cố Phong Hiên "hắc" một cái nói: "Xem ra cũng thật là có đại nhân vật nhìn chằm chằm địa phương nhỏ này của ta, thế mà một đợt tiếp một đợt đến tham dự náo nhiệt. Bán Thành!"

Phía sau đã xuất hiện một tên vô túc nam tử: "Bán Thành tại."

"Mang theo Vô Thiên vệ, chúng ta đi một chuyến, không chừng còn có thể mượn bọn họ, hoàn thành sự nghiệp chưa trọn của ta. !"

Chương 95 : Tôi luyện

Chương 95: Tôi luyện

"Giết!"

Bên trên biển cát, âm thanh hô sát vang vọng nổi lên tứ phía, lại là đệ tử Vân Tuyệt Môn đang cùng sa binh tác chiến.

Những đệ tử Vân Tuyệt Môn này thực lực chênh lệch không đều, đặc biệt là những thường nhân vừa mới mua được kia, bây giờ cũng bất quá vừa mới mới nhập môn, liền pháp thuật cũng chưa nắm giữ hoàn toàn, muốn nói có thể ở trong chiến đấu phát huy tác dụng gì, đó là nói giỡn.

Thế nhưng thực chiến cũng có chỗ tốt của thực chiến, dù cho vô pháp phát huy thực lực, lại khiến bọn hắn có thể lý giải các loại đặc điểm của chiến đấu trong tu giới, trọng yếu nhất là làm thế nào sinh tồn được tại trong hoàn cảnh như vậy.

Điểm quan chú của Ninh Dạ liền tại trên thân những người mới, vì vậy tự thân chỉ điểm.

Phía trước là người Vân Tuyệt Môn do ám tử Mộc Khôi Tông tạo thành đang chiến đấu, mặt sau Ninh Dạ không ngừng mà chỉ điểm người mới vừa nhập môn.

"Tàng Tượng cảnh bình thường chỉ có thể dựa vào pháp lực của bản thân thi pháp, vì vậy uy năng có hạn, chỉ cần bảo trì khoảng cách nhất định, là có thể tránh khỏi bị lan đến. Ở chỗ này ta dạy cho các ngươi một cái đạo lý đơn giản nhất, chính là năng lượng tại trong quá trình lan truyền là sẽ sản sinh tiêu hao, vì vậy thông thường mà nói, khoảng cách càng xa, tốc độ càng nhanh, uy lực liền sẽ càng nhỏ. Nhưng cái đạo lý này, chỉ hữu dụng đối với học đồ Tàng Tượng cảnh, đến Hoa Luân cảnh liền không phải như vậy."

"Hoa Luân chi cảnh, đã có thể pháp thiên địa chi lực mà dùng. Các loại diệu pháp tầng tầng lớp lớp, có chút pháp thuật, tiền kỳ cần súc lực, tích tụ, khoảng cách xa thường thường sẽ cho đối thủ thời gian tụ lực, vì vậy tránh ra xa rồi, trái lại khả năng khiến đối thủ có càng nhiều không gian phát huy hơn. Đương nhiên, thiên hạ pháp thuật đều có kỳ lý, cho dù là khoảng cách càng xa uy lực càng lớn, cũng là có mức cực hạn." (*kỳ~ của nó, tương ứng)

"Thế nào là lý? Cùng đạo tương thông. Đạo lý đạo lý, đạo giả, thiên địa tự nhiên chi quy, lý giả, linh khí biến hóa chi lý. Sự vận dụng pháp thuật của tu sĩ, đều hợp kỳ lý, thần thông ảo nghĩa, đều hợp kỳ đạo. Chính bởi vậy, lý là đạo chi bản. Vậy nên tu sĩ tu tiên, phải trước thông kỳ lý, mới ngộ kỳ đạo."

"Sa binh chính là thượng cổ tàn hồn nhất linh bất diệt, ký sa mà sinh, bất diệt chi linh này là đạo, nên khó có thể trừ khử. Nhưng sa binh sau khi ngưng tụ, thuật pháp sử dụng chính là linh này tàn tồn chi năng, chính là kỳ lý, có thể dụng chi diệt chi. Vì vậy sa binh dễ đối phó, nhưng khó tiêu diệt. Chỉ vì lý khả phá, đạo nan giải."

Thời khắc này Ninh Dạ chỉ điểm người mới, thao thao bất tuyệt, đến là khiến đám tân nhân đệ tử kia như 'thể hồ quán đỉnh', mỗi người hiểu được không ít.

Những thứ này phần lớn kỳ thực không phải Trương Liệt Cuồng dạy hắn, Trương Liệt Cuồng một đời bạo liệt, tu tiên chỉ tu chiến pháp sát pháp, đối với đạo lý chi sự biết rất ít.

Thiên Cơ Môn lại bất đồng, thôi diễn thiên đạo, bói toán cổ kim, tận thiên địa chi đạo, đạt vạn thế chi lý, vì vậy phương diện tu tiên cơ bản học lại là so với rất nhiều môn phái còn vững chắc hơn.

Bất quá cũng chính là bởi vì nặng lý luận mà nhẹ thực chiến, dẫn đến văn minh đánh không lại dã man, cuối cùng diệt môn.

Cho tới Ninh Dạ, hiện tại giảng những thứ này cho bọn hắn, lại là bởi vì dưới hoàn cảnh bây giờ, biết nhiều một chút, kỳ thực so với thông thạo pháp thuật càng trọng yếu.

Thời khắc này Ninh Dạ đã nói: "Thứ ta truyền cho các ngươi, tại dưới phần lớn tình huống, kỳ thực là không có tác dụng gì. Pháp thuật chung quy là phải tự mình tu luyện, có hiểu đạo lý trong đó hay không, cũng sẽ không ảnh hưởng uy lực. Minh lý giả, bất quá là vì tương lai ngộ đạo đột phá có cơ sở càng tốt hơn. Nhưng ở Vân Tuyệt Cổ Địa này, lấy thực lực bây giờ của các ngươi, nếu muốn sống sót, dựa vào không phải hạ thủ người, mà chính là những thứ đạo lý này."

"Vì sao lại như vậy?" Thư Vô Ninh hỏi.

Nàng kỳ thực đến không hẳn là không hiểu, bất quá đệ tử giỏi tuyệt đối sẽ không để sư phụ hát kịch một mình.

Ninh Dạ rất hài lòng cái vai phụ Thư Vô Ninh này, trả lời: "Vân Tuyệt Cổ Địa thiên hiểm chi địa, càng vào bên trong, hoàn cảnh liền càng hung hiểm. Linh khí bạo loạn, ác chú hoành hành, dù có triệt địa thần thông, cũng khó phát uy. Càng là người thực lực mạnh, ở chỗ này liền càng bị hạn chế. Dưới tình huống này, muốn tiếp tục sinh tồn ở chỗ này, trọng yếu nhất không phải là mình mạnh bao nhiêu, mà là có thể nhanh chóng tìm ra khu vực an toàn. Kỳ thực chúng ta vốn là có thể dùng phương pháp càng nhanh hơn đi đường, Ngũ Sát Vân tuy khủng bố, phi hành tầng trời thấp vẫn là không thành vấn đề. Sở dĩ phải đi bộ đi tới, chính là cần các ngươi sâu sắc lý giải cùng thích ứng hoàn cảnh của nơi này."

Ninh Dạ nói đã chỉ hướng bốn phía: "Các ngươi nếu như đã nhập môn, liền có thể cảm thụ linh lực. Hiện tại đều cảm thụ một chút, phương nào linh lực loạn lưu mạnh nhất."

Hơn hai mươi tên người mới đồng thời cảm thụ, chính như Ninh Dạ đã nói, nếu đã nhập môn, cảm thụ linh lực đã không vấn đề.

Một lát sau, chúng nhân đồng loạt chỉ về một chỗ cồn cát: "Nơi đó."

"Rất tốt. Vậy còn không đi qua?"

"Đi qua?" Chúng nhân dại ra không rõ.

Ninh Dạ nhưng không tiếp tục nói chuyện.

Hắn cũng không giải thích, bởi vì hắn muốn bồi dưỡng cho những người này đối với hắn phải tín nhiệm tuyệt đối.

Quả nhiên có hơn mười tên người mới đã chạy hướng cồn cát, mấy người còn lại nhưng vẫn còn ở đó do dự. Dù sao chỗ linh lực loạn lưu mãnh liệt nhất, nguy hiểm cũng lớn nhất.

Đang tự do dự, bỗng nhiên dưới chân xông ra một con yêu vật.

Đó là một con sa thử, thực lực không tính là rất mạnh, nhưng đối phó những người mới kia lại đã là thừa sức.

Công kích đột nhiên xuất hiện lập tức khiến những người mới này luống cuống tay chân, Ninh Dạ nhưng không lý không hỏi, chỉ là nhìn, Thư Vô Ninh muốn xuất thủ, nhìn Ninh Dạ một chút, thấy hắn thờ ơ không động lòng, liền cũng dừng lại.

Nàng không ra tay, Thư Lang cũng không ra tay, hai người duy nhất có chiến lực trong hết thảy người mới bất động, những người còn lại lập tức đại loạn.

Liền thấy cái sa thử kia tung hoành tới lui, chung quanh tập cắn, giết đến rất là uy phong.

Vài tên người mới bị đánh cho sứt đầu mẻ trán, chớp mắt liền bị cắn đến vết thương đầy rẫy.

Có đầu óc linh hoạt, lập tức chạy tới chỗ lúc trước Ninh Dạ chỉ, cũng có kẻ thế mà muốn cho Ninh Dạ cõng nồi, chạy tới sau lưng Ninh Dạ.

Làm sao chưa tới gần người, liền bị Ninh Dạ một cước đá bay ra ngoài.

"Thật can đảm!" Ninh Dạ "hắc" một cái nói.

Dưới Tuyệt cảnh, thấy rõ nhân phẩm nhất.

Tuy rằng rất muốn lôi kéo đám người mới này, nhưng người mới bình thường không nghe lời, lúc nguy nan mới tìm qua, không trọng dụng cũng được.

Mấy cái người mới kia không biết mình đã bị Ninh Dạ phán "tử hình", vẫn đang quỷ khốc lang hào chạy trốn tứ phía, cuối cùng cũng coi như là chú ý tới Ninh Dạ chỉ chi địa, sa thử kia càng là không khiếp, dồn dập chạy tới.

Sa thử thấy mọi người trốn tránh, thế mà cũng không truy kích, chỉ là lạnh lùng liếc mắt nhìn Ninh Dạ, sau đó hướng dưới đất xuyên một cái, đã tự tiêu thất vô tung.

Coi như là yêu vật, cũng là biết xu lợi tránh hại. Trên thực tế nếu không phải Thiên Cơ từ dưới đất đem nó quăng tới, sa thử nho nhỏ này căn bản liền sẽ không chủ động công kích.

Màn khôi hài ngừng lại, chiến đấu cách đó không xa cũng đã kết thúc.

Ninh Dạ đi tới nói: "Hiện tại đã biết rõ? Thực lực bây giờ của các ngươi, ai cũng đánh không lại. Vì vậy chân chính có thể bảo vệ các ngươi, vừa vặn chính là cái thiên hiểm tuyệt địa này. Càng là chỗ linh lực bạo loạn lợi hại, đối với tu sĩ ảnh hưởng lại càng lớn, nhưng ngược lại, đối với các ngươi ảnh hưởng lại nhỏ nhất. Đợi sau khi đến Tuyệt Vân Cốc, một khi phân tán, như vậy liền nhớ kỹ điều ta hiện tại dạy các ngươi."

"Vâng! Chỗ càng nguy hiểm càng an toàn!" Mọi người cùng nhau hồi đáp.

Ninh Dạ khóe miệng nhếch ra tiếu ý: "Ta kỳ thực là tối không tin loại phế thoại này, làm sao vận mệnh vô thường, chí ít ở chỗ này, xác thực như vậy!"

Chương 96 : Hắc Nghễ

Chương 96: Hắc Nghễ

Vân Tuyệt Cổ Địa.

Ninh Dạ bọn họ rốt cục đi ra biển cát, trước mắt là một phiến trống trải hoang vu chi địa.

Phóng tầm mắt nhìn tới, đâu đâu cũng có hài cốt toái chi.

Trong này phần lớn đều là sinh vật phổ thông, nhưng tổng có một ít, lại có khí thế tuyệt nhiên bất đồng.

Xa xa một tôn hài cốt chính ngồi trên mặt đất, cự đại như núi.

Đó là một tôn hài cốt yêu thú, khi còn sống hẳn là một loại cự viên nào đó, chết rồi trầm tịch tại đây.

Cứ việc vạn năm quang niên tinh hoa tan hết, sớm không còn thông thiên chi lực, lại vẫn là có một thứ không theo thời gian hao mòn, không bị hậu thế lấy đi, đó chính là đạo tắc.

Tại bên trên hài cốt, ngưng tụ vô số đạo văn, tán phát ra khí tức huyền ảo cổ phác, hơi có tiếp cận, liền có thể cảm thấy vĩ lực vô cùng.

"Đó chính là Thương Khung Hắc Viên?" Thư Vô Ninh hỏi.

Thương Khung Hắc Viên coi như là một chỗ phong cảnh có tiếng của Vân Tuyệt Cổ Địa, Thư Vô Ninh cũng là nghe nói qua.

"Ân. Xác thực nói, kỳ thực gọi Hắc Nghễ, Thương Khung Hắc Viên bất quá là tên người đời sau lấy." Ninh Dạ nói: "Thú này lại gọi Ám Viên, cũng xưng Dạ Chi Tử, cùng Bạch Toan nghe nói đồng nguyên dị chủng, nhất quang nhất ám, nhất thể lưỡng diện. Thời kỳ thượng cổ, từng là thần thú lục trọng cảnh."

"Thượng cổ lục trọng là cảnh giới gì?" Thư Vô Ninh hiếu kỳ.

Ninh Dạ nói: "Ngũ trọng là Niết Bàn, niết bàn trọng sinh, thoát thai hoán cốt, vì vậy lục trọng chính là Thiên Nhân cảnh, ý là bản chất sinh mệnh đề thăng, cũng gọi là Nhân Hoàng cảnh, chính là nhân trung hoàng. Thất trọng cảnh là Đăng Tiên cảnh, tức là chân chính thành tiên, phá giới phi thăng. Đáng tiếc thiên đạo lưỡng khuyết, bản giới đã không thể thành tiên, liền ngay cả phi thăng cũng trở thành vọng cầu, không đề cập tới cũng được."

Thư Vô Ninh đến là rất có hứng thú: "Nếu Hắc Nghễ này đã là tồn tại Thiên Nhân cảnh, lại để lại đạo tắc, ở chỗ này tham ngộ, có thể ngộ đạo hay không đây?"

Ninh Dạ cười lên: "Nếu như đơn giản như vậy, nơi đây đã sớm thành vạn người tranh đoạt chi địa. Nơi này là chiến trường thượng cổ, đại năng di hài đông đảo, lại là có thật nhiều đạo tắc phân bố ảnh hưởng. Tiếc rằng đạo tắc bất hiển, chỉ thấy uy năng, căn bản là không thể nào lĩnh ngộ."

Thư Vô Ninh có chút không phục: "Đạo tắc bất hiển liền không thể lĩnh ngộ?"

"Đến cũng không phải, vẫn là có khả năng, chỉ là độ khó sẽ rất lớn." Ninh Dạ hồi đáp: "Ngươi nghĩ thế này liền sẽ rõ ràng, cái gọi là đạo, chính là thiên địa tự nhiên chi lý, vạn vật tồn tại chi cơ. Đã là thiên địa tự nhiên chi quy, như vậy phóng tầm mắt nhìn tới, nhất hoa nhất thảo thậm chí không khí linh lực, không gì không phải đạo. Nếu như vậy, cũng đồng nghĩa với nơi nào cũng có thể ngộ đạo. Làm sao nhất định phải ngộ đạo ở đây?"

Thư Vô Ninh ngớ ra, nhất thời cũng không biết trả lời như thế nào.

Suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên hiểu được: "Ta minh bạch rồi, không trách đồn đại nói, các đại năng ngộ đạo, có xuất thế cũng có nhập thế. Vô luận xuất thế nhập thế, kỳ thực đều là đang thể ngộ nhân sinh, cảm ngộ thiên địa, tọa mà cầu đạo, muốn tại dưới tình huống đạo tắc bất hiển ngộ đạo."

"Không sai!" Ninh Dạ cười nói.

Đạo tắc bất hiển hóa, xác thực có thể ngộ đạo, đám đại năng kia xuất thế nhập thế, hoặc lấy chém giết để nhập đạo, hoặc lấy tình nhập đạo, thậm chí có kẻ làm buôn bán nhỏ thể nghiệm bách vị nhân sinh tự nhiên vô thường, đều là đang cầu đạo, cũng đều là cầu đạo tại trên cơ sở đạo tắc bất hiển hóa.

Mà dạng thần vật giống như Vạn Cổ Liễu liền vừa vặn ngược lại, đạo tắc hiển hóa, ngộ đạo càng dễ.

Cho tới tôn hài cốt trước mắt này, đạo uy vẫn còn, đạo tắc bất hiển, muốn nói có thể cầu đạo tự nhiên là có thể cầu, nhưng mà cùng địa phương phổ thông ở bên ngoài, hiệu quả cũng không khác biệt nhiều lắm, đương nhiên sẽ không gây nên hứng thú gì.

Nhưng liền tại thời khắc trong lúc nói chuyện này, Thư Vô Ninh lại phát hiện trên hài cốt Hắc Nghễ kia, thình lình lại có một người, sừng sững đả tọa.

"Di? Đó là. . ." Thư Vô Ninh kinh hô.

Ninh Dạ nhưng chỉ là liếc mắt nhìn, liền nói: "Ngươi chớ để ý."

Nói thế xong liền tự rời đi.

Thư Vô Ninh đầu óc mơ hồ theo sau lưng hắn, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn nam tử ngồi ở trên Hắc Nghễ kia, đối phương tóc dài xõa vai, không nhìn thấy khuôn mặt, chỉ là khí thế hùng hồn, không giận tự uy.

Trong lòng chính đang nghi hoặc, bên cạnh Thư Lang nói: "Người kia. . . Là yêu huyết."

"Yêu huyết?"

"Ân" Thư Lang nói: "Hơn nữa là Hoàn Mỹ Yêu Thể, giống như còn cùng Hắc Nghễ có chút liên quan. Ta có thể cảm nhận được, khí tức của hắn cùng Hắc Nghễ này có chút gần gũi. Có khả năng chính đang ngộ đạo?"

Khí tức gần gũi? Ngộ đạo?

Thư Vô Ninh nhìn hướng Ninh Dạ, đã thấy Ninh Dạ như không có chuyện gì xảy ra tiến lên, trong lòng hơi hơi có chút minh bạch.

Lại quay đầu, liền thấy nam tử trên Hắc Nghễ, càng đã tiêu thất vô tung.

Mang theo bí ẩn không rõ trong lòng, Thư Vô Ninh tuỳ tùng Ninh Dạ bọn họ tiếp tục đi.

Quá hoang vu cổ địa, trước mắt là một mảnh khu vực vân sơn vụ tráo, nơi đó chính là Tuyệt Vân Lĩnh.

Tuyệt Vân Lĩnh quanh năm sát vân bao phủ, bên trong hung hiểm vô cùng. Cho dù là đại năng vào chỗ này, cũng phải hết sức cẩn thận.

Mắt thấy đến Tuyệt Vân Lĩnh, Ninh Dạ không có đi qua, mà là trực tiếp tiến vào một chỗ sơn động phụ cận, nói: "Mọi người chính là ở đây nghỉ ngơi chờ đợi đi."

"Nhưng đây không phải là chưa đã tới sao?" Lâm Đà Tử kinh ngạc.

Ninh Dạ: "Bảo ngươi nghỉ, ngươi liền nghỉ. Đâu ra nhiều chuyện như vậy?"

Lâm Đà Tử cười lên ha hả: "Vâng vâng, Vân tiên sư nói nghỉ ngơi, vậy liền nghỉ ngơi."

Chúng nhân tự vào trong động, Ninh Dạ tiện tay bày xuống trận pháp, che lấp tự thân vết tích.

Kỳ thực Vân Tuyệt Cổ Địa linh khí hỗn loạn, bố cùng không bố đều không dễ phát hiện, bất quá Ninh Dạ cẩn thận, tình nguyện làm điều thừa.

Bố trí xong trận pháp, Ninh Dạ tìm một góc, tự khoanh chân đả tọa, tâm thần lại đã vào Thiên Cơ Điện.

Linh lực loạn lưu khiến cho bên trong cổ địa thông tin bất tiện, nhưng không ảnh hưởng tới Côn Lôn Kính.

Tại dưới Côn Lôn Kính động sát, Ninh Dạ dễ dàng có thể nhìn thấy động tĩnh bốn phía.

Ước chừng đợi một canh giờ, Ninh Dạ rốt cục nhìn thấy xa xa một đám người tầng trời thấp bay tới, người cầm đầu chính là Liệt Trọng Lâu.

Thời gian vừa vặn, Ninh Dạ cười trong lòng.

Một cái kế hoạch tốt, trọng yếu nhất chính là nắm chắc thời cơ. Cứ việc thời cơ trước mắt cũng không thuộc về then chốt quyết định, lại không thể nghi ngờ là cái khởi đầu tốt.

Mà sau lưng Liệt Trọng Lâu, là một đám đệ tử Thái Âm Môn, một người trong đó thình lình chính là Tân Tiểu Diệp.

Nhìn thấy Tân Tiểu Diệp, Ninh Dạ trong lòng nóng lên —— sư muội, ngươi quả nhiên đến rồi.

Tân Tiểu Diệp đã theo sau lưng Liệt Trọng Lâu, ăn mặc một thân thủy lam trường bào, màu xanh lam huỳnh quang điểm điểm —— đó là Nguyệt Ảnh Hàn Sa, chính là thông qua vật này, Ninh Dạ mới có thể tùy thời quản chế đến động hướng của Thái Âm Môn.

Một lát sau, Liệt Trọng Lâu đã mang theo người Thái Âm Môn bay tới trước Tuyệt Vân Lĩnh, liền thấy trong mây khói bao phủ, một cái vòi dài thò ra, hít sâu một thoáng, sắc bén giọng nói: "Ta cảm thụ được, trước lĩnh có khí tức của Triệu Long Quang, xem ra hắn xác thực nhập lĩnh."

"Sư phụ, nơi đây hung hiểm a." Một tên nữ đệ tử đã tiến lên nhắc nhở, nàng gọi Hồng Nghê, là đệ tử thân truyền của Liệt Trọng Lâu.

"Hừ, Tuyệt Vân Lĩnh mặc dù là hung hiểm chi địa, nhưng còn chưa tới mức độ thập tử vô sinh, Triệu Long Quang hắn dám đi vào, ta liền không dám sao?" Liệt Trọng Lâu hừ một tiếng, đã lớn bước tiến vào.

Chúng đệ tử cũng chỉ có thể nhắm mắt đuổi tới.

Bước lên Tuyệt Vân Lĩnh, trước mắt là một phiến bạch cốt trắng xóa.

Đâu đâu cũng có thi hài tàn tạ, mơ hồ còn có một ít yêu thú tại trên lĩnh lượn vòng.

"Sư phụ, ngươi xem, là thương thú!" Hồng Nghê hưng phấn chỉ vào một con yêu thú nói: "Không nghĩ tới nơi này lại có thượng cổ dị chủng."

Cái gọi là 'thương thú' là một loại gọi chung, nói chuẩn xác, chính là yêu thú có huyết mạch thượng cổ dị thú Thương Khuyết.

Thương thú có rất nhiều loại, nhân huyết mạch hỗn tạp khó có thể mệnh danh, thực lực cũng cao thấp bất đồng.

Thái Âm Môn sở trường về yêu đạo, vậy nên Hồng Nghê lập tức phân biệt ra con chính đang lượn vòng trên lĩnh kia chính là một con thương thú, quan kỳ khí thế, cảm kỳ uy năng, bất quá Hoa Luân chi cảnh, vì vậy Hồng Nghê cũng không sợ.

Liệt Trọng Lâu lạnh lùng liếc nhìn một cái, nói: "Vân Tuyệt Cổ Địa chính là chiến trường thượng cổ, Tuyệt Vân Lĩnh lại là ít dấu chân người chi địa, tồn tại một ít thượng cổ di loại cũng không kỳ quái."

Hồng Nghê hưng phấn nói: "Tốt xấu cũng là Thương Khuyết huyết mạch, không bằng sư phụ chúng ta đem nó bắt lấy đi."

"Gấp cái gì, trước tiên làm chính sự." Liệt Trọng Lâu nói: "Còn có, Tuyệt Vân Lĩnh hung hiểm chi địa, bên trong phong vân biến ảo, có rất nhiều dị tượng nguy cơ, không thể sơ ý. Ngươi xem thương thú kia, biết rõ thực lực không bằng chúng ta nhưng không trốn đi, là có thể biết nơi đây không đơn giản. Đừng để tham lam lạc lối bản thân!"

Nói đến một câu cuối cùng, Liệt Trọng Lâu khẩu khí đã rõ ràng trở nên nghiêm lệ.

"Nga." Hồng Nghê bất đắc dĩ cúi đầu.

Tân Tiểu Diệp lại đột nhiên nói: "Nhưng liền coi như chúng ta không ra tay, cũng không có nghĩa là nguy hiểm sẽ không tới, đúng không? Sư thúc."

"Ân?" Liệt Trọng Lâu sững sờ, chính muốn nói gì đó, đột nhiên có cảm giác, đột nhiên biến sắc: "Tất cả cẩn thận!"

Liền thấy trên Tuyệt Vân Lĩnh vừa mới còn gió êm sóng lặng, đột nhiên gió nổi mây vần.

Loạn lưu dũng hiện, sát vân phiên đằng.

Như hỏa diễm bốc hơi, chớp mắt tràn ngập trên toàn bộ lĩnh, nhưng đối với ngoài lĩnh không ảnh hưởng chút nào.

"Sát Vân phong bạo?" Liệt Trọng Lâu thất thanh kinh hô.

Chương 97 : Sát Vân Phong Bạo

Chương 97: Sát Vân Phong Bạo

"Sát Vân Phong Bạo?"

Trong hang núi, Ninh Dạ cũng phát ra đồng dạng kinh hô.

Cái gọi là Sát Vân Phong Bạo, chính là Ngũ Sát Tuyệt Vân trên trời từ thiên không hướng về mặt đất rơi xuống, đem hạ phương đất đai đều bao phủ tại trong phạm vi của Ngũ Sát Tuyệt Vân.

Ngũ Sát Tuyệt Vân tổng cộng có năm loại, tùy tiện một loại sát vân đều có uy lực cực lớn, giữa ngũ sát lại có sinh khắc, vừa có thể lẫn nhau triệt tiêu, cũng có thể lẫn nhau cổ vũ, nếu như ngũ sát cùng sinh, chính là Niết Bàn đại năng cũng có thể diệt, nếu như đối tiêu, thì phàm nhân cũng khó thương.

Chính bởi vậy, Ngũ Sát Tuyệt Vân giới hạn trên dưới rất lớn, biến hóa trong đó đa dạng, nếu muốn lợi dụng khó chi lại khó.

Mây này có thể luyện hóa, dẫn chi nhập thể, có thể thành chí bảo, nhưng cần tại thời gian ngũ sát tương sinh mới có thể mức độ lớn nhất bảo trì uy lực của nó.

Bởi vậy có thể thấy được Tử Lão lấy Vô Cấu cảnh giới luyện hóa một đóa sát vân, là mạo bao lớn nguy hiểm.

Mà loại tình huống ngũ sát tương sinh này, thông thường sẽ chỉ xuất hiện trong lúc Sát Vân Phong Bạo.

Vân Tuyệt Cổ Địa rất ít xuất hiện Sát Vân Phong Bạo, Liệt Trọng Lâu bọn họ vừa bước lên Tuyệt Vân Lĩnh liền gặp phải, nếu như không phải bọn hắn vận khí quá suy, liền chỉ có thể nói rõ tại trên Tuyệt Vân Lĩnh, Sát Vân Phong Bạo cũng không hiếm thấy, thậm chí chính là thường thái.

Thời khắc này sát bạo đã sinh, Liệt Trọng Lâu cũng là chấn kinh cực kỳ, phản ứng đầu tiên là kêu lên: "Mau lui!"

Bọn họ lúc này tiến vào Tuyệt Vân Lĩnh chưa lâu, chỉ cần lui ra là được.

Thế nhưng quay đầu nhìn lại, liền thấy khắp nơi mênh mông, sát vân liệt diễm, con đường lúc đến sớm bị cuồng dã vân bạo nhấn chìm, càng là không đường thối lui.

Mắt thấy như vậy, Liệt Trọng Lâu quát lên một tiếng, lại là hóa thành hình dạng giống như một con con sò lớn, chính là thận chi bản thể, vỏ sò mở ra, hiện ra ào ào hải lãng, đã cùng sát vân cuồng triều trùng kích cùng nhau, vỏ sò khép mở, phát ra tiếng gầm cuồng bạo: "Toàn bộ tiếp cận ta!" (*thận ~ sò)

Chúng đệ tử dồn dập tiếp cận Liệt Trọng Lâu, mắt thấy sóng biển cùng sát vân tuôn trào, kích đãng ra sóng lớn ngập trời, từng kẻ đều sợ hãi đến run như cầy sấy.

Một bên khác Ninh Dạ cũng đang sốt sắng.

Sớm biết Tuyệt Vân Lĩnh hung hiểm, nhưng cụ thể hung hiểm tới trình độ nào, Ninh Dạ lại không rõ ràng.

Chính bởi vậy hắn mới muốn dẫn người Thái Âm Môn đi đầu tiến vào, hiện tại vừa tiến đến liền nhìn thấy Sát Vân Phong Bạo loại đại chiêu này, cũng là bị dọa cho nhảy dựng.

Mấu chốt nhất là Sát Vân Phong Bạo đồng thời, linh lực hỗn loạn, liền ngay cả Côn Lôn Kính cũng cái gì cũng không nhìn thấy.

Không thể để cho bọn họ chết ở chỗ này, không chỉ có là bởi vì cần bọn họ tiếp tục vì chính mình dò đường, cũng bởi vì Tân Tiểu Diệp cũng ở đó.

Sau một khắc Ninh Dạ đã chuyển động Côn Lôn Kính bắt đầu diễn toán thiên cơ.

Từ khi Thiên Cơ Môn diệt môn, Ninh Dạ liền không còn tiến hành chân chính ý nghĩa Thiên Cơ bói toán.

Bởi vì hắn vô pháp đem hi vọng báo thù đặt ở trên khả năng mịt mờ, so với nhìn trước tiên cơ, Ninh Dạ càng muốn nắm chắc mỗi một điểm đã biết.

Nhưng mà Vấn Thiên Chi Thuật, trên bản chất vẫn như cũ là vấn chư thiên vận mệnh, thôi diễn quá khứ tương lai.

Khi Ninh Dạ phát động Vấn Thiên Thuật thì, Côn Lôn Kính chiếu ra hào quang trước nay chưa từng có, phảng phất cũng đang vì một quyết định này của Ninh Dạ mà hoan hô.

Theo Côn Lôn Kính lấp lóe, tâm thần Ninh Dạ cũng dần dần chìm vào trong cái mảnh chưa biết chi huy kia.

Đó là cảm giác vô pháp dùng ngôn ngữ hình dung, liền giống như ngươi thân tại trong một phiến hoàn cảnh kỳ quái lạ lùng, đâu đâu cũng có ánh sáng tràn ngập sắc thái kỳ huyễn, lóng lánh các loại họa diện rực rỡ phức tạp, các loại kỳ lạ cùng thân giao tương mà lên, vô số tin tức chen chúc mà tới, khổng lồ tin tức lưu nếu không thêm khống chế, thậm chí có thể trong nháy mắt phá hủy một người ý thức.

Tức liền có thể đề kháng, những tin tức này lưu cũng phần lớn là vô dụng, vô hiệu, xác thực nói, là khó mà phá giải.

Bói toán thôi diễn chi đạo, khó xử không ở chỗ không có tin tức, mà ở chỗ đại đa số tin tức là mịt mờ, vô dụng, thác loạn. Côn Lôn Kính tác dụng là phát hiện tin tức, Vấn Thiên Thuật tác dụng liền là phân tích tin tức.

Thời khắc này Ninh Dạ toàn lực vận chuyển, tâm thần chi hỏa hừng hực thiêu đốt, thử nghiệm đem trong vô số rắc rối phức tạp chi loạn tượng kia bóc tách ra một điểm tin tức có thể cung lợi dụng.

Hắn từng thành công —— năm đó từng nhìn thấy thời gian Thiên Cơ Môn diệt vong.

Nhưng phần lớn thời điểm, hắn là thất bại.

Ngày hôm nay không thể nghi ngờ lại là một lần thông lệ tính thất bại, cho dù Vấn Thiên Thuật vận dụng đến cực hạn, bốn phía vẫn như cũ là một phiến loạn tượng.

Không nên a?

Ninh Dạ nghi hoặc trong lòng.

Lấy Vấn Thiên Thuật thôi diễn thiên cơ, có thể biết quá khứ vị lai, trong này dễ dàng nhất chính là biết quá khứ, biết những chuyện đã thành quá khứ kia, khó nhất chính là biết tương lai. Tương lai mịt mờ, vấn thiên khó dò.

Mà hiện tại Ninh Dạ thôi diễn chính là Tuyệt Vân Lĩnh thiên tượng vận chuyển chi quy, cũng không phải là thôi diễn tương lai, theo lý không nên khó khăn như vậy mới đúng. Nhưng hiện tại cho Ninh Dạ cảm giác lại giống như thôi diễn tương lai vậy, độ khó càng không giảm chút nào.

Điều này khiến cho Ninh Dạ cảm thấy nghi hoặc.

Vì sao lại như vậy?

Ninh Dạ không phải cố chấp chi nhân, sau khi phát hiện thôi diễn độ khó lớn vượt quá bản thân dự liệu, hắn không có lựa chọn cứng rắn làm tới, mà là trước tiên phân tích lên nguyên nhân của khó khăn kia.

Vấn Thiên Thuật thoáng làm lệch một thoáng phương hướng, phân tích kiểm tra đối với tin tức chuyển thành lý giải đối với bản thân mục tiêu.

Lần này hắn rất nhanh có được đáp án.

Phương pháp đúng rồi, là có thể sự bán công bội.

"Hóa ra là như vậy!"

Vân Tuyệt Cổ Địa từng là chiến tràng thượng cổ đại năng để lại, bên trong những đại năng này có không ít là ngộ đạo chi nhân. Chết rồi còn sót lại ý chí ảnh hưởng thiên địa, khiến cho nơi đây các loại đạo tắc xung đột.

Vấn Thiên Thuật trên bản chất vẫn như cũ là lấy đạo thành thuật, tức đem đại đạo vận dụng chi pháp, lấy thuật chi hình thức vận dụng mà ra, vậy nên là thần thuật. Nhưng cũng bởi vậy đã có hạn chế, tỷ như vô pháp đột phá tu sĩ thực lực chênh lệch —— chân chính đạo thuật, không nhìn tu vi.

Mà nơi đây đạo tắc hỗn tạp, ảnh hưởng lẫn nhau, vậy là Vấn Thiên Thuật cũng liền chịu ảnh hưởng, vì vậy không phải nơi đây thiên tượng không lường được, mà là Vấn Thiên Thuật bởi tình huống này, hiệu quả bị suy yếu rồi!

Quả nhiên!

Cửu Thiên Thần Thuật không thể dựa vào.

Ninh Dạ lập tức ra được chính là cái kết luận này.

Thiên hạ từ không có vô địch chi thuật, Cửu Thiên Thần Thuật chưa từng vô địch, chỉ là trong truyền thuyết hiệu quả của nó quá mạnh, quá khứ Ninh Dạ lại dùng thuận buồm xuôi gió, vì vậy còn chưa phát hiện sự hạn chế của nó, nhưng hiện tại Ninh Dạ tiến thêm một bước xác định.

Cửu Thiên Thần Thuật công hiệu cũng không phải là vô thượng hạn, chỉ cần là thuật không phải đạo, liền chú định có mức cực hạn.

Nhưng mà thuật có hạn, người vô hạn.

Mượn thuật thành đạo, mới là chính đạo!

Chỉ có đem Cửu Thiên Thần Thuật hóa thành cửu thiên thần đạo, mới là phương hướng phát triển của tương lai!

Ninh Dạ vừa nghĩ đến đây, có cảm ngộ, tại lúc thi Vấn Thiên Thuật đã không giới hạn tại nguyên lai ràng buộc nữa, mà là càng thêm linh động, vận dụng cũng càng thêm xảo diệu, ẩn nhiên càng có một tia cảm giác siêu thoát, nhận biết đối với xung quanh cũng càng lúc càng rõ ràng.

Vấn Thiên Thuật đề thăng rồi!

Pháp thuật có điểm cuối, đã là điểm cuối, cũng là khởi điểm!

Vấn Thiên Thuật là hoàn chỉnh, nhưng cũng nhân là thần thuật duyên cớ, các đời Thiên Cơ Môn chi nhân đều khó mà đột phá hạn chế của bản thân pháp thuật.

Nhưng thời khắc này Ninh Dạ hiểu ra lý, rốt cục đánh vỡ khuôn cũ, khiến cho hắn Vấn Thiên Thuật tiến thêm một bước.

Mà tại sau khi hiểu ra điểm ấy, trước mắt càng là một phiến sáng sủa rộng rãi.

Bên trong vô số tin tức lưu hỗn tạp thình lình có một cái tin tức là rõ ràng như thế.

Tân Tiểu Diệp!

Hắn tìm tới Tân Tiểu Diệp rồi!

Tân Tiểu Diệp hắn vẫn luôn có thể nhìn thấy, nhưng thời khắc này tìm tới, lại là tìm kiếm tầng diện tin tức, Vấn Thiên Thuật cảm ứng.

Đúng rồi, Thiên Cơ vận chuyển, vận mệnh nhất thể. Ninh Dạ lập tức minh bạch.

Tân Tiểu Diệp học Khi Thiên Thuật, vì vậy cũng bí mật trùng tu Thiên Cơ tâm pháp, hai cái đệ tử Thiên Cơ Môn, tựa như đạo tắc cộng hưởng giống như vậy, trở thành vận mệnh cộng đồng thể trong đại đạo hỗn loạn chi địa này.

Đây là kết quả rất tốt!

Ninh Dạ đột nhiên trở nên hưng phấn.

"Tiểu Diệp. . . Sư tỷ. . ." Ninh Dạ phát ra nhẹ giọng hô hoán.

Tân Tiểu Diệp không có Thủy Nguyệt Kính, thế nhưng một khắc đó, nàng phảng phất nghe được Ninh Dạ hô hoán, trong ánh mắt lộ ra ngạc nhiên.

Chương 98 : Hết thảy đều là đạo

Chương 98: Hết thảy đều là đạo

Đáng chết!

Liệt Trọng Lâu chính ở trong lòng thầm mắng.

Hắn hiện tại tuy rằng miễn cưỡng gánh vác Sát Vân Phong Bạo, nhưng đó là bởi vì bọn họ hiện tại không phải ở vào vân bạo hung mãnh khu.

Xác thực nói, Sát Vân Phong Bạo không tồn ở hạch tâm khu, bởi vì nó mỗi thời mỗi khắc đều đang phát sinh biến hóa. Đan sát, Song Sát, ba sát, mỗi một tầng sát vân tương sinh, mang đến phiền phức đều là bội số tăng lên. Mà thôi Liệt Trọng Lâu thực lực, hắn tối đa chỉ có thể giang đến ba tầng tương sinh mức độ.

Chỉ cần là bốn tầng sát vân, vậy thì vạn vạn không chịu nổi.

Vậy thì cũng thôi, bốn tầng sát vân tỷ lệ không cao, then chốt nơi đây linh lực loạn lưu, hắn tự thân thực lực cũng thụ ảnh hưởng, vạn nhất xuất ra cái sự cố. . . Liệt Trọng Lâu có chút không dám nghĩ.

Có lẽ nên từ bỏ những đệ tử này, tiến hành cái khác tìm kiếm lộ tự xử?

Nếu là lấy hắn thực lực của bản thân, thân tại này trong gió lốc, chỉ cần cẩn thận chút, khi còn có tự vệ cơ hội.

Chỉ là như vậy thì, những đệ tử này nhưng là cũng không giữ nổi.

Thái Âm Môn chung quy không phải Mộc Khôi Tông, vì vậy vứt bỏ đệ tử thời điểm sẽ nhiều mấy phần do dự. . .

Nhưng cũng cũng chỉ đến thế mà thôi.

Liền tại Liệt Trọng Lâu muốn thống hạ quyết tâm tráng sĩ chặt tay thời điểm, Tân Tiểu Diệp lại đột nhiên xông ra, trực tiếp lao tới một chỗ bão táp điểm.

Hoàng Liên kinh hãi: "Ẩm Tuyết, trở về!"

Mắt thấy Tân Tiểu Diệp liền sắp bị bão táp nuốt hết, sau một khắc Tân Tiểu Diệp đến chỗ, đột nhiên bão táp dần yếu, Tân Tiểu Diệp thế mà chỉ là tùy ý một cái băng sương hộ thể, liền đã chặn lại vân bạo.

Sừng sững bên trong phong triều, Tân Tiểu Diệp bạch y phiêu phiêu, như không có chuyện gì xảy ra, nếu không có một trương xấu diện, đến cũng có thể xưng tiên tử, nhưng vẫn là đem mọi người đều kinh sợ.

"Làm sao lại?" Liền ngay cả Liệt Trọng Lâu cũng không nhịn được kinh hô.

Tân Tiểu Diệp đã hướng về lại một chỗ Sát Vân Phong Bạo mãnh liệt nơi chạy đi.

Theo nàng một đường bôn bào, liền thấy bão táp trừ khử, phảng phất hết thảy phong triều đều vọng Tân Tiểu Diệp trở ra một nửa.

Thế nhưng Liệt Trọng Lâu thấy rõ, đó là bởi vì Tân Tiểu Diệp chạy địa phương, vừa vặn là sát vân tương khắc chỗ.

Chỉ là sát vân sinh khắc biến hóa cực nhanh, khó dòm ngó đầu mối, cho dù là hắn cũng làm không được, Tân Tiểu Diệp nhưng mỗi một bước đều vừa đúng, cũng không quá sớm, cũng không quá muộn, ngạnh sinh sinh tại phong triều bên trong đi ra một cái an toàn con đường, trong lúc nhất thời khiến tất cả mọi người đều choáng rồi mắt.

Ở bên ngoài lượn quanh một vòng, Tân Tiểu Diệp đã đi trở về Liệt Trọng Lâu bên người, nói: "Sư thúc, các vị đồng môn, mời đi theo ta."

Nói lại lần nữa đi ra.

Lần này Liệt Trọng Lâu lại không thể nghi ngờ, quát lên: "Cùng trụ Ẩm Tuyết!"

Đồng thời Liệt Trọng Lâu nhìn Tân Tiểu Diệp ánh mắt cũng tràn ngập kinh ngạc cùng vui sướng, nữ tử này càng do thiên phú như thế, ta Thái Âm Môn có thể hưng thịnh a!

Hắn vừa mới gặp việc vui, tạm thời còn không nghĩ tới càng nhiều.

"Tốn vị, liệt phong!"

"Cấn vị, nguyệt hỏa!"

"Khôn vị, dương hoa!"

"Cách vị, yêu hóa, xuất thủ công kích!"

Thiên Cơ Điện nội, Côn Lôn Kính trước.

Ninh Dạ nhẹ nhõm nói, Tân Tiểu Diệp cũng còn nguyên rập khuôn, dẫn dắt Thái Âm Môn người tại Sát Vân Phong Bạo bên trong tả xung hữu đột, một đường tiến tới, thậm chí chủ động công kích, đều có thể thay đổi bão táp trạng thái. Lấy Tân Tiểu Diệp là miêu điểm, Ninh Dạ có thể càng thêm rõ ràng nhận biết tất cả xung quanh.

Sở dĩ có thể nhẹ nhõm như vậy nhận biết được Sát Vân Phong Bạo tiết điểm vị trí, không chỉ có là bởi vì Vấn Thiên Thuật đề thăng duyên cớ, cũng bởi vì Tân Tiểu Diệp tu hành chính là Thiên Cơ Môn bốn mươi chín môn huyền công bên trong Vô Cực Tâm Nhãn Đạo.

Pháp này tối trọng tâm thần huyền ảo, cường tâm thần ý thức, có thể động sát vạn vật xung quanh, thích hợp nhất dòm ngó u thám bí.

Nếu như nói Vô Cực Đạo là đối hết thảy hoàn cảnh đều có thể lợi dụng, Vô Cực Tâm Nhãn Đạo chính là đối hết thảy hoàn cảnh đều có thể nhìn thấu, bằng không phải mắt thường, mà là tâm thần, bởi vậy tu hành thành công sau, thần niệm cảm ngộ cũng là mạnh nhất.

Mà Vô Cực Tâm Nhãn Đạo, vừa vặn chính là Thiên Cơ Môn năm đó một vị đại năng tại Vấn Thiên Thuật sau khi đột phá phát triển ra đến, có thể nói là Vấn Thiên Thuật diễn sinh công pháp.

Tân Tiểu Diệp trước đây liền tu hành đạo này, bây giờ nhặt lại trò cũ, tu hành cũng là cực nhanh. Đã có Tân Tiểu Diệp Vô Cực Tâm

Nhãn Đạo, Ninh Dạ Vấn Thiên Thuật phát huy lên đến hiệu quả tăng gấp bội, vạn vật xung quanh đều tại động sát bên dưới, chính là cái kia linh khí loạn lưu, xem ra cũng chẳng phải rối loạn, mà là loạn bên trong có thứ tự, tự có đặc biệt quy tắc. . .

Bất quá Tân Tiểu Diệp cũng bởi vậy lo lắng, mắt thấy Sát Vân Phong Bạo đã từ từ yếu bớt, rốt cục có thể phân chút thần, tâm thần nàng đáp lại nói: "Sư đệ, ta lần này biểu hiện, Liệt Trọng Lâu quay đầu lại nhất định sẽ hoài nghi, phải làm giải thích như thế nào?"

Ninh Dạ cười nói: "Liền nói trong lòng xúc động, lĩnh ngộ đạo tắc là khỏi rồi."

"A?" Tân Tiểu Diệp cả kinh, nhưng lập tức phản ứng lại: "Đúng, đúng, này nhưng chính cùng chúng ta kế hoạch mồi nhử tương xứng."

Giao dịch Đông Phong Quan hạch tâm điểm mấu chốt chính là ở kế hoạch mồi nhử.

Nếu đã là mồi nhử, nhất định phải đầy đủ hấp dẫn người.

Mộc Khôi Tông lại không thể tại mồi nhử chi địa thả xuống bảo vật chân chính, cứ như vậy, mồi nhử thiết kế chính là cái vấn đề lớn.

Mà Ninh Dạ thiết kế mồi nhử, chính là nói!

Đạo giả, tu sĩ chung cực theo đuổi.

Đạo giả mờ mịt, hư vô định số, cầu đạo vạn năm không được kỳ môn mà vào cũng là bình thường.

Đông Phong Quan Vạn Cổ Liễu sở dĩ trọng yếu, liền là bởi vì đạo tắc hiển hóa, có thể ngộ đạo đồ.

Ninh Dạ muốn làm không phải tại Tuyệt Vân Lĩnh thả xuống bảo vật, mà là tại Tuyệt Vân Lĩnh bày xuống có thể lĩnh ngộ đạo tắc giả tượng, chỉ cần khiến Thái Âm Môn cảm thấy, nơi đây ngộ đạo tỷ lệ thành công so với Đông Phong Quan Vạn Cổ Liễu cao hơn nhiều, Thái Âm Môn liền tất nhiên trúng chiêu.

Lại thêm nơi này từng là chiến trường thượng cổ, có lưu lại đạo tắc di bảo, đó là không thể bình thường hơn được.

Cho tới làm sao khiến Thái Âm Môn tin tưởng điểm ấy, liền cần những kia mua được người mới.

Vân Tuyệt Môn người tại Tuyệt Vân Lĩnh ngộ đạo thành công, thực lực nhất nhật thiên lý, sau khi trở lại thay đổi triều đại, thay thế được Cố Phong Hiên, cũng chính thức lấy Tuyệt Vân Lĩnh chi địa mệnh danh, danh chính ngôn thuận cư có Tuyệt Vân Lĩnh.

Mà Thái Âm Môn bởi cũng tham dự lần hành động này, biết bảo địa bí mật.

Vì độc hưởng bảo địa, chỉ có thể lựa chọn cùng Vân Tuyệt Môn đàm phán. Vân Tuyệt Môn tầng thứ quá thấp, trước mắt cấp bách là tu vi mà không phải đại đạo, lại lo lắng Thái Âm Môn áp lực, liền có thể đề xuất đòi lấy Đông Phong Quan một chuyện —— Vân Tuyệt Môn bản thân là không tư cách cùng Hắc Bạch Thần Cung đàm phán.

Thái Âm Môn vì độc chiếm bí cảnh, liền sẽ mượn Triệu Long Quang một chuyện hướng Hắc Bạch Thần Cung đề xuất yêu cầu, lại cho lấy bồi thường, mà Thái Âm Môn cùng Hắc Bạch Thần Cung hoàn thành giao dịch sau, sẽ đem Đông Phong Quan cho thuê lại cho Vân

Tuyệt Môn, cứ như vậy, Đông Phong Quan một chuyện liền có thể giải quyết.

Đây chính là Ninh Dạ là Mộc Khôi Tông thiết kế bắt lấy Đông Phong Quan kế hoạch, kế hoạch khổng lồ mà phức tạp, mỗi bộ vòng vòng liên kết, càng trọng yếu chính là còn ngầm có ý Ninh Dạ lợi ích của chính mình.

Mà muốn làm được điểm ấy, Tuyệt Vân Lĩnh mồi nhử chính là trọng yếu nhất —— nhất định phải khiến Thái Âm Môn người tin tưởng, Tuyệt Vân Lĩnh ngộ đạo chi địa, so với Vạn Cổ Liễu phải mạnh hơn gấp trăm lần! ! !

Vốn là Ninh Dạ còn muốn nghĩ cách khiến Vân Tuyệt Môn đệ tử trưởng thành làm chứng minh, hiện tại đã có Tân Tiểu Diệp, lại là có thể "tiên nhập vi chủ" (chủ động).

Tân Tiểu Diệp là biết Ninh Dạ kế hoạch, thời khắc này minh bạch ý tứ hắn, tất nhiên là lập tức tỉnh ngộ.

Lúc này Sát Vân Phong Bạo đã lại lần nữa yếu bớt, rất nhanh liền toàn diện biến mất. Cứ việc trước mắt vẫn như cũ là mây khói cuồn cuộn, lại đã không còn lúc trước bàng bạc sát cơ.

"Sư thúc, hiện tại an toàn." Tân Tiểu Diệp nói.

Liệt Trọng Lâu ân một tiếng: "Ẩm Tuyết, vừa nãy nhờ có ngươi."

Một đường đi tới sau, Liệt Trọng Lâu dần dần thanh tỉnh, đã bắt đầu ý thức được Tân Tiểu Diệp biểu hiện có chút kỳ quái.

Tân Tiểu Diệp vẫn như cũ như cũ, một mặt băng sương không yêu lý người hình dáng: "Là đệ tử phân chính là."

Liệt Trọng Lâu nhìn Tân Tiểu Diệp biểu tình bình tĩnh, trong lòng ngờ vực cũng bị nàng thái độ ảnh hưởng, vẻ mặt ôn hòa nói: "Chuyện vừa rồi, ngươi làm sao làm được?"

Tân Tiểu Diệp lãnh khốc hồi đáp: "Ta không quá muốn nói."

Liệt Trọng Lâu hơi nhíu mày, lại không có buộc nàng, bên cạnh Hồng Nghê đã lạnh lùng nói: "Ẩm Tuyết, ngươi vừa nãy thủ đoạn thường dùng rõ ràng không phải ta Thái Âm Môn pháp thuật, như không thành thật khai báo, sợ là chỉ có coi ngươi là thành ngoại môn gian tế rồi!"

"Ngậm miệng!" Liệt Trọng Lâu trừng mắt một cái nữ đệ tử kia: "Vừa nãy nếu không là Ẩm Tuyết, lũ người các ngươi sợ là muốn chết đi hơn nửa!"

Hồng Nghê không cam lòng cúi đầu.

Liệt Trọng Lâu lúc này mới tiếp tục đối Tân Tiểu Diệp nói: "Ẩm Tuyết, ta không có hoài nghi ý của ngươi. Bất quá Hồng Nghê nói cũng không sai, ngươi vừa nãy sử dụng pháp thuật không rõ lai lịch, chung quy là muốn giải thích rõ ràng."

Tân Tiểu Diệp lúc này mới một mặt không cam lòng biểu tình: "Đó không phải thuật, là nói."

Đạo?

Chúng nhân hai mặt nhìn nhau.

Liệt Trọng Lâu trong lòng cả kinh: "Ngươi là nói ngươi ngộ đạo? Đây là khi nào sự, ngươi tài hoa luân sơ cảnh, làm sao liền. . ."

Tân Tiểu Diệp đem đầu quăng tới: "Chính là chuyện vừa rồi, đột nhiên tâm có ngộ ra, loáng thoáng hiểu ra này phương thiên địa một điểm vận chuyển chi lý. . ."

Nàng không có nói càng nhiều, ưu tú nói dối không ở chỗ bản thân đã nói bao nhiêu, mà phải cho đối phương não bù cơ hội.

Liệt Trọng Lâu đã lẩm bẩm nói: "Tuyệt Vân Lĩnh. . . Chiến trường thượng cổ. . . Ngộ nói. . . Chẳng lẽ nói, nơi đây lại có đạo tắc hiển hóa?"

Quả nhiên, Liệt Trọng Lâu bản thân liền đẩy lên phương diện này.

Ý thức được khả năng tồn tại đạo tắc hiển hóa, Liệt Trọng Lâu đã không nhịn được nữa kích động lên.

Cầu tiên vấn đạo, cầu đạo chính là mỗi cái tu tiên giả chí cao theo đuổi.

Bây giờ một khi biết được nơi đây có đạo tắc hiển hóa, ngộ đạo cơ hội, Liệt Trọng Lâu lại sao sẽ bỏ qua, liền ngay cả Triệu Long Quang cái mục tiêu này đều trở nên không trọng yếu.

"Nhất định phải rất kiểm tra nơi này!" Liệt Trọng Lâu đã hạ lệnh.

Tân Tiểu Diệp giả vờ nhắc nhở: "Sư thúc, Tuyệt Vân Lĩnh hung hiểm chi địa, nguy cơ trùng trùng, chính là đại năng hãm sâu trong đó, sợ cũng có nguy."

"Không sao cả!" Liệt Trọng Lâu lại là vô cùng kiên định lên tiếng.

Muốn tìm đại đạo, tất lịch gian nguy.

Này rất tu tiên, không tật xấu.

PS: Hai ngày nay Khởi Điểm khách hàng đoan cho một cái lớn đề cử vị, phi thường cảm tạ biên tập, hai ngày nay nhật tổng đặt mua cũng trướng không ít, cảm tạ các độc giả đối Duyên Phận chống đỡ, xin mời trước sau như một chống đỡ Duyên Phận, chống đỡ chính bản đặt mua, ngài chính bản đặt mua, mới là đối tác giả lớn lao chống đỡ cùng ưu ái, Duyên Phận sẽ tiếp tục cho mọi người sáng tác tốt tác phẩm.

Chương 99 : Tuyệt vân chi yêu

Chương 99: Tuyệt vân chi yêu

Liệt Trọng Lâu đã bị đạo tắc hiển hóa triệt để dụ hoặc —— không người nào có thể chịu đựng được đạo tắc hiển hóa dụ hoặc.

Vì vậy hắn toàn lực tiến lên, tìm kiếm tất cả thời cơ có thể ngộ đạo.

Liền tại thời điểm Thái Âm Môn tại bên trong Tuyệt Vân Lĩnh tìm kiếm, Thường Vũ Yên cũng mang theo người của nàng đến.

Thường Vũ Yên vừa kéo được ba vị Vạn Pháp cảnh cường giả, lực cường dũng khí tráng, mắt thấy Sát Vân Phong Bạo chính đang tứ ngược, lại vẫn muốn xông vào trong, cũng may Chúc Bạch Thương giữ nàng lại, một trận khuyên bảo mới khiến cho nàng dừng lại tâm tư, đợi sau khi Sát Vân Phong Bạo đi qua, mới tiến vào Tuyệt Vân Lĩnh.

Tuyệt Vân Lĩnh tuy hào xưng là lĩnh, kì thực địa vực rộng rãi, bên trong lại ẩn chứa vô số thần bí, càng có vô số di hài, tàn bảo thượng cổ đại năng sau khi chiến đấu lưu lại.

Thời khắc này một đường tiến tới, bọn họ rất mau liền tới trước một chiếc lâu thuyền cũ nát.

Nhìn cái lâu thuyền kia, Chúc Bạch Thương thổn thức một tiếng: "Thiên Tê Bảo Thuyền, thời kỳ thượng cổ, nghe nói có một vị đại năng, diệt Thiên Linh Cự Tê, lấy hài cốt chế thành vô địch chiến thuyền, lấy chi tung hoành cửu giới, tiêu dao thiên ngoại, chính là đại năng bước vào Phi Thăng chi cảnh, cuối cùng nhưng cũng chỉ được cái vẫn lạc chi cục."

Thường Vũ Yên hỏi: "Hắn cũng chết tại trong diệt Thiên Cơ chi chiến năm đó sao?"

"Ai biết được đây." Chúc Bạch Thương lắc đầu: "Thượng cổ cuộc chiến, tuy rằng nổi danh nhất chính là Thiên Cơ đại chiến, thế nhưng ngoài trận chiến này, vẫn như cũ có vô số chiến sự, đếm không đếm xuể. Thương hải tang điền, vật đổi sao dời, chân tướng từ lâu vùi lấp trong lịch sử, lại có người nào có thể chân chính biết được?"

Nói cũng không nhìn Thiên Tê Bảo Thuyền này, tiếp tục tiến lên —— thuyền này tuy từng là chí bảo, nhưng sớm tại trong vạn năm phong sương tinh hoa tan hết, biến thành rác rưởi.

Vạn năm tới nay, trừ phi bảo vật hệ thời gian, hay là dùng bí pháp bảo vệ, bằng không rất ít có bảo vật gì có thể trải qua năm tháng hao mòn. Nếu thật sự có đồ vật uy năng như vậy, cũng không phải là một giới có thể gánh chịu, chỉ là sự tồn tại của nó, liền có thể đem một giới mẫn diệt.

Một đường đi qua, bọn họ trước sau lại nhìn thấy các loại di hài cùng mảnh vỡ bảo vật, có di hài của nhân loại đại năng, cũng có thân thể tàn phế của các loại yêu ma quỷ quái, càng không ít các loại trân hi dị bảo, nhưng đáng tiếc đều trong năm tháng hao mòn, sớm vô giá trị.

Thường Vũ Yên có chút kỳ quái: "Tô Hồng Nhan không lý do tại sao lại tới chỗ này? Lẽ nào nơi đây còn có bí mật gì?"

Nàng nói lời này vốn là thuận miệng, không nghĩ tới ba người Chiến Cửu Phong, Thiết Lang cùng Nguyệt Vô Thường bên cạnh lại đồng thời phát ra hắc tiếu.

"Di?" Thường Vũ Yên kinh ngạc: "Xem biểu tình của các ngươi, đến giống như thật sự có chút bí mật?"

Nguyệt Vô Thường thân hình cao gầy, mang theo một cái mũ trắng cao đỉnh, sắc mặt cũng trắng bệch như người chết, trong tay còn cầm một cái chiêu hồn phiên, xem ra càng giống cái bạch vô thường.

Thời khắc này hê hê cười nói: "Trên Tuyệt Vân Lĩnh, có bí cảnh."

"Bí cảnh?" Thường Vũ Yên đầu tiên là cả kinh, sau đó đại hỉ: "Thế mà có bí cảnh tồn tại?"

Ngược lại là Chúc Bạch Thương bình tĩnh như thường: "Nếu đã biết có bí cảnh, các vị vì sao không đi tìm kiếm? Sợ không phải bí cảnh này không dễ được như vậy chứ?"

"Cũng không có gì." Chiến Cửu Phong nói: "Chính là bí cảnh tàng quá quá kỹ, không dễ dàng chịu hiện hình, chúng ta cũng từng dụng tâm tìm kiếm, làm sao Tuyệt Vân Lĩnh hung hiểm chi địa, Sát Vân Phong Bạo, Nộ Đình Sa Bạo, binh quỷ thiên phong, đều là nguy hiểm thường nhân khó mà chống đỡ. Bất quá đáng sợ nhất vẫn là yêu thú giấu ở bên trong Tuyệt Vân Lĩnh này."

Thường Vũ Yên: "Tuyệt Vân Lĩnh có yêu thú?"

Nguyệt Vô Thường cùng Chiến Cửu Phong đồng thời nhìn hướng Thiết Lang bên cạnh.

Thiết Lang là một trung niên nam tử, có một đôi cự lang thủ trảo, yêu hóa huyết mạch, bất quá làm cho người khắc sâu ấn tượng nhất vẫn là mặt của hắn.

Mặt của hắn liền như là bị gặm quá giống như vậy, chỉ còn nửa tấm, thậm chí ngay cả xương dưới bộ mặt đều có thể thấy rõ ràng.

Tu vi Vạn Pháp cảnh, bộ mặt thụ thương, thế mà vô pháp khép lại, thương này nặng có thể tưởng tượng được.

Thiết Lang trầm giọng nói: "Năm đó ta còn chỉ là Hoa Luân đỉnh phong, nghe nói Tuyệt Vân Lĩnh có cơ ngộ, liền đến thử xem, kết quả gặp phải một con lang yêu."

"Lang yêu gì?"

"Loại bình thường nhất kia." Thiết Lang hồi đáp: "Nhìn tu vi, cũng chính là giống như là Tàng Tượng trung kỳ bình thường."

Sau đó hắn chỉ chỉ mặt của mình: "Mặt này của ta, chính là sói yêu kia hủy."

"Làm sao có khả năng?" Thường Vũ Yên Chúc Bạch Thương đồng thời kinh hô.

Tàng Tượng trung kỳ lang yêu phá huỷ nửa gương mặt Hoa Luân đỉnh phong Thiết Lang, hơn nữa vĩnh sinh không khỏi?

Thiết Lang gật đầu: "Đây chính là sự thực. Ta giết cái lang kia, lại phát hiện chỗ bị nó cắn thương căn bản là vô pháp khép lại, thậm chí sẽ không ngừng thối rữa. Nếu không phải ta kịp thời sử dụng Luyện Huyết đan, chuyển sinh bí pháp, hấp thu huyết mạch của nó, hiện tại đã sớm thi cốt vô tồn."

Chúng nhân nghe trong lòng kinh hãi.

Nguyệt Vô Thường đã nói: "Yêu thú ở đây, số lượng không ít, cảnh giới đến cũng bình thường, nhưng hết thảy yêu thú đều có một loại đặc tính quỷ dị, chính là chỉ cần bị bọn chúng kích thương, cho dù là một điểm vết thương tối bé nhỏ không đáng kể, đều sẽ nhanh chóng thối rữa, không có thuốc chữa, cực kỳ quỷ dị. Chỉ có cảnh giới khác biệt tại trên cơ sở một cái đại cảnh giới mới có thể đối kháng. Người bình thường đối phó những yêu thú này biện pháp tốt nhất chính là nơi nào thụ thương liền lập tức khảm nơi đó. Nhưng nếu như là khuôn mặt thụ thương, vậy thì thật không có cách nào rồi."

Chiến Cửu Phong nói: "Một mực những yêu thú này xuất quỷ nhập thần, pháp thuật quỷ dị, công kích cấp tốc mà cường hãn, càng kiêm sát chi bất tuyệt, dẫn đến trở thành thứ phiền toái lớn nhất ở đây."

Yêu thú công kích quỷ dị, lại thêm hết thảy kẻ tiến vào nơi đây đều sẽ phải chịu hoàn cảnh ảnh hưởng, thần thông thụ hạn, rất khó thi triển pháp thuật thần thông uy lực lớn, kết quả liền là yêu thú phổ thông cũng sẽ tạo thành phiền toái lớn đối với bọn họ.

Chúc Bạch Thương nhíu mày: "Nơi đây không có tài nguyên, yêu thú kiếm sống bằng cách nào?"

Chúng nhân đồng thời lắc đầu biểu thị không biết.

Tuyệt Vân Lĩnh yêu thú chính là một câu đố, bọn chúng đã trở thành phiền toái lớn nhất trên Tuyệt Vân Lĩnh.

Chúc Bạch Thương nhìn chung quanh một chút: "Hiện tại yêu thú ở đâu?"

Thiết Lang lắc đầu: "Chưa tới chỗ sâu, yêu thú không xuất hiện."

"Ở đâu là sâu?"

Ba người Nguyệt Vô Thường Chiến Cửu Phong chỉ một chỗ vân vụ lượn lờ phía trước: "Vân thâm bất tri xử."

Côn Lôn Kính chuyển động quang hoa, thân hình ba người Nguyệt Vô Thường biến mất.

Ninh Dạ thu hồi tâm thần, khe khẽ thở dài.

Quả nhiên, bí cảnh chi sự, cũng không phải là bí mật.

Chỉ bất quá bọn hắn cũng không biết đó là cái bí cảnh gì.

Luyện Yêu Tháp!

Nếu như đem thập đại thần vật của Thiên Cơ Điện tiến hành xếp hạng, Tuyền Cơ Xích, Tạo Hóa Thần Tọa, Côn Lôn Kính không nghi ngờ chút nào là ba vị trí đầu, Luyện Yêu Tháp thì xếp hạng gần như tam vị cuối cùng.

Nhưng đây không phải là bởi vì nó uy năng hiệu quả thấp, vừa vặn ngược lại, nó tiền kỳ hiệu quả là mạnh nhất.

Luyện Yêu Tháp có hai cái tác dụng, một là luyện hóa yêu thú, cướp đoạt tinh hoa, dẫn cho bản thân sử dụng. Hai là ngược lại mà làm, bồi dưỡng được yêu vật mạnh hơn.

Hai bên hỗ trợ lẫn nhau, thượng cổ Thiên Cơ Môn vì tăng cường thực lực, sẽ tiến hành các loại thí nghiệm, mà chính là lấy yêu thú làm chủ thể. Phần lớn yêu thú sẽ chết đi, sống sót thì thường thường sẽ sản sinh đột biến, thu được năng lực cường đại. Sau đó Thiên Cơ Môn liền sẽ nghĩ biện pháp cướp đoạt những năng lực này cho mình.

Luyện Yêu Tháp chính là vì thực hiện cái mục đích này mà luyện chế.

Điều này cũng khiến cho Thiên Cơ Môn lúc trước đắc tội không chỉ có là hết thảy tiên môn, cũng bao gồm hết thảy yêu ma quỷ quái.

Luyện Yêu Tháp tính thực dụng mạnh phi thường, chỉ bất quá tiên môn lấy thiên đạo làm theo đuổi, loại bảo vật tính thực chiến cường nhưng đối với đạo đồ phát triển có hạn này, trái lại xếp hạng cuối cùng.

Mà từ tình huống Tuyệt Vân Lĩnh phân tích, khối mảnh vỡ Luyện Yêu Tháp này hẳn chính là bộ phận cường hóa yêu thú bên trong Luyện Yêu Tháp, hơn nữa hẳn là cường hóa công kích cùng độc tính.

May là bản thân chưa hề đem hi vọng luyện hóa La Hầu chi huyết đặt ở trên Luyện Yêu Tháp.

Bất quá Luyện Yêu Tháp cũng không có năng lực khiến yêu thú sinh sinh bất tức, nếu như thế, yêu thú trên Tuyệt Vân Lĩnh tại sao lại giết mà không dứt?

Đây đúng là cái vấn đề.

Có lẽ, trong này còn có chút nguyên nhân gì khác? Ninh Dạ không khỏi nghĩ đến.

Bất quá hiện tại không phải thời điểm nghĩ cái này ——thời điểm hành động đến rồi.

Chương 100 : Kinh cức

Chương 100: Kinh cức

Sau khi xem qua tình huống trên lĩnh, Ninh Dạ bắt đầu xuất động.

Hắn đi tới cửa sơn động, gọi tới Điền Viễn Trung nói: "Mục tiêu đã xuất hiện, tiếp sau đó ta sẽ ra trận. Ngươi mang theo mọi người trước tiên chờ ở chỗ này, chờ tin tức của ta lại tiến vào."

Điền Viễn Trung mê hoặc: "Tuyệt Vân Lĩnh thông tin bất tiện, làm sao truyền tin?"

Ninh Dạ tiện tay gắn một nắm Nguyệt Ảnh Hàn Sa ở trên vách tường bên cạnh: "Đến lúc đó mặt trên sẽ có chữ viết, các ngươi theo chỉ thị hành động là được."

Đây là năng lực sau khi hắn lĩnh ngộ quang chi đạo tắc, có thể trực tiếp đem chữ lấy hình thức tia sáng viết, mặc dù mờ nhạt không thể nhận ra, nhưng đối với tu hành giả mà nói lại đã không vấn đề.

Sau khi thông báo, Ninh Dạ trực tiếp hướng Tuyệt Vân Lĩnh mà đi.

Có Thái Âm Môn tại trước dò đường, có Tân Tiểu Diệp lan truyền tin tức, Ninh Dạ một đường tiến tới thuận buồm xuôi gió, vẫn không gặp phải bao nhiêu phiền phức.

Bất quá theo không ngừng thâm nhập, vân vụ càng ngày càng đậm, tầm nhìn cũng càng lúc càng thụ hạn, cho dù Ninh Dạ Hoa Luân tu vi, lại tu hành quang đạo, tầm nhìn thế mà cũng không kịp mười trượng ở ngoài.

Đối với một cái tu hành giả mà nói, như vậy tầm nhìn đã có thể dùng đưa tay không thấy được năm ngón để hình dung.

Ninh Dạ nhưng không vội.

Theo không ngừng thâm nhập, Thiên Cơ Điện cảm ứng càng ngày càng mạnh, cho dù không cần Côn Lôn Kính, hắn đều có thể nhận biết được, mảnh vỡ Luyện Yêu Tháp liền tại phía trước.

Theo lý lúc này chỉ cần phát động Thiên Cơ Điện, cái mảnh vỡ kia liền hẳn là tự động bay tới, nhưng mà vô luận cảm ứng mãnh liệt thế nào, nhưng cũng không phát sinh việc này.

Đối với điều này Ninh Dạ đến không kỳ quái —— liền như Tù Tiên Cốc, Tỏa Long Liên đồng dạng, Luyện Yêu Tháp mảnh vỡ khẳng định đã sớm phát sinh ra biến hóa, bằng không cũng sẽ không sinh sôi cái kia rất nhiều kỳ lạ yêu vật.

Xoạt!

Trong mây mù, một con yêu thú đột nhiên xông ra.

Nó xem ra liền như là một con thằn lằn, chỉ là kích thước nhưng lớn đến kinh người.

Bởi vì biết yêu vật nơi đây quỷ dị, Ninh Dạ không có ngạnh kháng, mà là trực tiếp thiểm hiện một cái xuất hiện tại sau lưng thằn lằn kia.

Tiện tay vung lên, đã tại sau lưng thằn lằn kia vẽ ra một đạo vết máu.

Thằn lằn kia rít gào cắn về, Ninh Dạ nhẹ giọng né qua, không nghĩ tới hàng này tốc độ cực nhanh, càng là trong nháy mắt gia tốc, bức Ninh Dạ lại là thiểm hiện một cái, lần nữa đào dật, nội tâm cũng là bị doạ mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.

Nơi này yêu vật quả nhiên linh mẫn đến đáng sợ.

Cũng may thiểm hiện của hắn là đạo không phải thuật, vì vậy không bị linh lực loạn lưu nơi đây ảnh hưởng, thời khắc này không ngừng lợi dụng thiểm hiện, Ninh Dạ gắt gao khóa chặt sau lưng thằn lằn kia, từng phát từng phát thủ đao rơi xuống, đã là đem thằn lằn kia toàn bộ cắt ra.

Yêu vật nơi đây mạnh ở công kích, tốc độ cùng số lượng, sinh mệnh lực lại là thường thường.

Bị Ninh Dạ hành hạ như thế, thằn lằn kia rốt cục không chịu nổi, kêu rên ngã xuống.

Ninh Dạ đã bắt đầu nghiên cứu lợi trảo cùng hàm răng của thằn lằn kia.

Khiến Ninh Dạ giật mình chính là, hắn thế mà không có ở trên đó tìm thấy độc tố gì.

Di?

Đây là chuyện gì?

Chẳng lẽ nói hàng này ngoại lệ?

Nghĩ nghĩ Ninh Dạ tiếp tục đi tới, đồng thời Côn Lôn Kính toàn diện mở ra.

Có Vấn Thiên Thuật bản thăng cấp kết hợp Côn Lôn Kính, Ninh Dạ rất nhanh lại tìm tới một con yêu vật lạc đàn, sau khi y như cũ mà làm kích sát, lại phát hiện trên người yêu vật kia tương tự không có độc tố gì.

Ninh Dạ ý thức được, hoặc là yêu thú nơi này đã mất đi loại năng lực kịch độc kia, hoặc chính là loại kịch độc này chỉ tồn tại ở trên vật sống.

Suy nghĩ đến bản thân hẳn là sẽ không may mắn như vậy, Ninh Dạ càng nghiêng về thứ sau.

"Vậy là. . . Còn phải bắt sống một con?"

Lần thứ ba xuất kích.

Lần này Ninh Dạ tìm tới một con xà yêu.

Ninh Dạ chém đi nửa thân thể nó, thừa dịp thời khắc nó chưa chết, dùng phù chú ổn định miệng hàng này, kiểm tra hàm răng của nó.

Lần này rốt cục có phát hiện.

"Quả nhiên, mặt trên phụ có năng lượng đặc thù nào đó." Ninh Dạ nói thầm, hắn cẩn thận nhổ răng xà yêu kia, liền thấy năng lượng phụ thêm trên đó đã biến mất.

"Như vậy đây không phải là độc." Ninh Dạ ra kết luận.

Tư liệu về Luyện Yêu Tháp, Ninh Dạ biết đến cũng không nhiều, nhưng hiện tại xem ra, Luyện Yêu Tháp không phải phụ độc cho yêu vật vậy thì đơn giản mà càng giống trao cho một loại năng lực pháp thuật thần thông nào đó.

"Có ý tứ." Ninh Dạ tự nói: "Nếu là như vậy, vậy thì hẳn là có biện pháp có thể đối kháng."

Nghĩ tới đây, Ninh Dạ đã tế xuất Thiên Cơ Điện.

Tuyền Cơ Xích quang hoa thịnh phóng, CànTự Bí bắt đầu chậm rãi chuyển động.

CànTự Bí là Thiên Cơ Môn dùng để giải thiên hạ huyền cơ bí mật, nhưng đáng tiếc chưa hoàn thành qua.

Nhưng Ninh Dạ biết, dùng để giải bí mật Luyện Yêu Tháp tuyệt không vấn đề, dù sao hai bên có cùng nguồn gốc, nếu như CànTự Bí liền năng lực bí mật của Luyện Yêu Tháp đều không tra được, vậy CànTự Bí này liền thật không có bất kỳ giá trị gì.

Huống chi Ninh Dạ còn phát động Vấn Thiên Thuật.

Côn Lôn Kính chuyển động, CànTự Bí cao diệu, chiếu rọi quang huy xuống trên một viên răng nanh khác của xà yêu.

Đồng thời Côn Lôn Kính đã bắt đầu thiểm hiện từng hàng từng hàng kỳ diệu tự phù, ở trong chứa đại đạo huyền cơ, nhưng đã bắt đầu thuận lợi tiết lộ, quá trình hoàn toàn không có khúc chiết.

Chỉ trong chốc lát, Ninh Dạ đã minh bạch.

"Hóa ra là như vậy." Tại sau khi lý giải xong tình huống, Ninh Dạ cười ha ha, thuận tay kết liễu cái xà yêu thoi thóp kia.

Nguyên lai mảnh vỡ Luyện Yêu Tháp này trao cho yêu vật, quả nhiên là một loại thần thông kỳ diệu, tên gọi ‘kinh cức chi độc’.

Tên tuy là độc, kì thực không phải độc, mà là từ trọng độc chi đạo đề luyện ra thủ đoạn tinh diệu, có thể phát huy ra hiệu quả tương tự kịch độc, khiến kẻ trúng phải khó có thể khỏi hẳn, ảnh hưởng rất lớn.

Thiên Cơ Môn năm đó sở dĩ muốn khai phá cái này thần thông, kỳ thực là vì đối phó chút những kẻ thù Thiên Cơ Môn kia.

Năm đó vì luyện chế Thiên Cơ Điện, Thiên Cơ Môn đã đắc tội vô số đồng đạo, bọn họ cũng biết đắc tội quá nhiều người, phiền phức cũng tại tăng mạnh. Tham lam không có khiến bọn hắn thả xuống luyện chế bước chân, nhưng chí ít làm ra các loại ứng đối.

Kinh cức chi độc chính là một loại ứng đối phương thức.

Nó chủ yếu tác dụng chính là vì bản thân bồi dưỡng lượng lớn có thể đối cường giả đại năng đều sản sinh uy hiếp yêu thú —— đối thủ đông đảo, vì bù đắp môn phái nhân lực không đủ quẫn cảnh, luyện chế lượng lớn yêu thú khủng bố làm thú binh chính là rất phương pháp thích hợp.

Chính bởi vậy, Luyện Yêu Tháp thôi hóa xuất ra những yêu thú này, tự thân thực lực giống như vậy, nhưng nhiều tốc độ tuyệt nhanh, độc tố hung ác. Bọn chúng nhiệm vụ không phải kích sát, mà chính là đem độc tố đưa vào thân thể đối phương.

Bất quá pháp này bởi vì là thông qua Luyện Yêu Tháp sáng tạo, chỉ thích hợp thú binh, mà không thích hợp tu sĩ.

Cho tới đối kháng chi pháp cũng rất đơn giản, bởi vì là chuyên môn dùng để đối phó Thiên Cơ Môn địch nhân, vì vậy chỉ cần vận chuyển Thiên Cơ tâm pháp, liền có thể nhẹ nhõm giải quyết.

Thời khắc này đã biết độc này hiệu dụng, Ninh Dạ tiếc nuối lắc đầu: "Đáng tiếc, lại là không thể tự mình sử dụng."

Nếu như kinh cức chi độc có thể bản thân nắm giữ, kết hợp La Hầu chi huyết, Ngưng Quang Thành Nhận, tất có thể thành sát khí, coi như là đối phó Vạn Pháp chi cảnh, Ninh Dạ đều có mấy phần chắc chắn.

Bất quá Ninh Dạ chợt ý thức được, hết thảy hạn chế cũng có thể dùng để đánh vỡ.

Bản thân nếu đã liền Thiên Cơ Điện đều không cho rằng bằng, cái kia lại vì sao phải thụ giới hạn ở này đây?

Hiện tại không thể, không có nghĩa là sau này không thể a!

Lại nói, mình không thể dùng, nhưng không có nghĩa là đại sư huynh không thể dùng a.

Hoàn Mỹ Yêu Thể Triệu Long Quang, lại là có thể sử dụng kinh cức chi độc.

Vừa nghĩ đến đây, Ninh Dạ chuyển động Côn Lôn Kính, khóa chặt Luyện Yêu Tháp mảnh vỡ vị trí sở tại, lại lần nữa rời đi.

PS: Bản Nguyệt minh chủ thêm hai canh, cũng còn có thể đi, giai đoạn hiện tại bắt đầu, cố sự tiến vào đặc sắc giai đoạn.

Kính xin các huynh đệ ủng hộ nhiều hơn Duyên Phận! !

Khác hiện nay nhóm thư hữu có chụp chụp quần thể: 1095255 887, nhóm vi tính thêm Moerbenqing1(Mao Mao Trùng).

Chương 101 : Bí ẩn môn hộ

Chương 101: Bí ẩn môn hộ

Làm Thiên Cơ Điện chi chủ, tiên thiên ưu thế lớn nhất so với người khác của Ninh Dạ chính là biết địa chỉ cụ thể của mảnh vỡ Luyện Yêu Tháp.

Nếu không phải nơi đây hung hiểm, cần phải có người đi tiền trạm, Ninh Dạ đã sớm tự mình đi lấy trước.

Thời khắc này Thái Âm Môn cùng Thường Vũ Yên ở mặt trước dò đường, vượt mọi chông gai, Ninh Dạ thì tại hậu phương du du nhàn nhàn đi tới, thỉnh thoảng sẽ cùng Tân Tiểu Diệp liên lạc một chút, tức giúp Thái Âm Môn lẩn tránh nguy hiểm, cũng khiến cho chính mình đi thoải mái hơn.

Kết quả liền là rõ ràng hung hiểm cực kỳ Tuyệt Vân Lĩnh chi lộ, hắn đi nhưng sướng thông vô trở, ngẫu nhiên có mấy cái tiểu yêu, đối với hắn cũng tạo không được uy hiếp.

So sánh ra, Liệt Trọng Lâu bên này lại là chịu khổ không ít.

Tuyệt Vân Lĩnh nội nguy cơ trùng trùng, coi như hắn là Vạn Pháp đỉnh phong, kỳ thực cũng rất khó thông qua, cuối cùng cũng coi như Tân Tiểu Diệp "Ngộ đạo" thành công, luôn có thể sớm phát hiện nguy hiểm, thực lực thêm trí tuệ tổ hợp, mới coi như một đường hữu kinh vô hiểm.

Chỉ là Tân Tiểu Diệp đều ngộ đạo, Liệt Trọng Lâu "Thiên tư tuyệt diễm" chi nhân, càng là nửa điểm cảm giác cũng không có, trong lòng cũng tự buồn bực, thầm nghĩ hẳn là thiên mệnh có số, trong số mệnh liền không nên bản thân có chỗ tốt này?

Cũng may một đường tiến tới, vân vụ dần nhạt, trước mắt đã xuất hiện một toà cung vũ.

Đó là một toà cũ nát cổ cung, xem ra không nổi bật, nhưng tự có phi phàm khí thế, biểu lộ ra vô biên uy năng.

Tại phía trên cung điện còn có ba cái cổ phác đại tự.

Liệt Trọng Lâu cũng là nhận biết cổ văn, đã niệm ra tiếng: "Cực Đạo Cung. . . Thế mà là Cực Đạo Cung."

Cực Đạo Cung cũng là một trong những đại tiên môn hiếm có thời thượng cổ, năm đó càng là chủ lực của diệt Thiên Cơ Môn chi chiến. Nghe nói bản thân cung điện liền là một kiện vô thượng đạo binh, biến hóa phi phàm, ảo diệu vô cùng.

Nhưng cuối cùng vẫn là vẫn lạc tại thượng cổ chi chiến, không nghĩ tới càng là lạc ở chỗ này.

Bây giờ vạn năm phong sương, Cực Đạo Cung cũng chưa chắc có thể bảo tồn đã từng uy năng, mặc dù như thế, Liệt Trọng Lâu vẫn là nói: "Tất cả cẩn thận, Tuyệt Vân Lĩnh nguy hiểm, rất có thể liền cùng nơi đây có quan hệ."

Đây đến không phải suy đoán vô căn cứ, bao nhiêu thượng cổ trọng bảo, tại sau khi vẫn lạc, cùng địa phương hoàn cảnh hòa làm một thể, do đó hình thành các loại dị tượng.

"Vậy thì càng phải đi vào tìm kiếm một phen." Hồng Nghê hưng phấn nói.

Người trẻ tuổi không biết trời cao đất rộng, đối diện nguy hiểm nghĩ tới càng nhiều chính là thu hoạch, mãn tâm cho rằng chính mình là thiên mệnh chi tử, có thể chiếm được kỳ duyên.

Liệt Trọng Lâu đến không có ý ngăn cản, nếu đã biết nơi đây có đạo pháp hiển hóa, vậy này hiểm liền vô luận thế nào cũng phải mạo rồi.

Hắn gật gật đầu: "Đó là tự nhiên, đi thôi, vậy thì vào xem xem. Ẩm Tuyết, ngươi đi đầu."

Càng là khiến Tân Tiểu Diệp đi ở trước.

Tân Tiểu Diệp trong lòng hừ lạnh, lại là không sợ tiến vào. Vô Cực Tâm Nhãn Đạo toàn diện mở ra, đã đem chu vi tình huống thu hết vào đáy mắt.

Côn Lôn Kính quang hoa lóng lánh, đem tình cảnh Tân Tiểu Diệp mắt thấy lại chiết nhập trong mắt Ninh Dạ, Vấn Thiên Thuật CànTự Bí đồng thời phát động, Ninh Dạ ngón tay liên bấm, không ngừng suy tính, trong miệng đã nói: "Sư tỷ cẩn thận, Cực Đạo Cung này còn bảo tồn bộ phận uy năng."

"Không kỳ quái, nếu không phải như vậy, Tuyệt Vân Lĩnh cũng sẽ không hung hiểm như thế." Tân Tiểu Diệp tiếng lòng đáp lại: "Hiện tại ta nên làm thế nào?"

"Đã có uy năng, đương nhiên phải phát động." Ninh Dạ cười nói.

Có chút nguy hiểm coi như phát hiện, cũng là tránh không thoát, phải phát động mới được.

Thái Âm Môn chính là đi tiền trạm, bọn họ không tao ngộ, ai tới tao ngộ?

Đương nhiên, Tân Tiểu Diệp không thể xui xẻo.

Vì vậy thủ pháp phát động những cấm chế kia liền cần châm chước rồi.

Cũng may Ninh Dạ đã có chuẩn bị.

Đi ở phía trước thì lại làm sao? Đi ở phía trước không có nghĩa là liền nhất định là phát động cấm chế.

Tuyệt đại đa số cấm chế đều là tầng tầng lớp lớp, vì lôi kéo người ta nhập cốc, ban đầu trái lại sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Vì vậy Tân Tiểu Diệp đạp lên bước chân mềm mại, đi ở trên hành lang của Cực Đạo Cung, nhìn như tự do vô mục đích tùy ý hành tẩu, thế nhưng mỗi một bước đều phù hợp thiên địa chân ý, cực đạo tinh túy.

Đông!

Đông!

Dưới tiếng bước chân rõ ràng, là hoang cổ cựu địa cái kia thâm thúy quỷ bí bầu không khí lượn lờ bốn phía.

Hồng Nghê tụt tại đằng sau Tân Tiểu Diệp ba cái thân vị, mang theo cười trên sự đau khổ của người khác nhìn Tân Tiểu Diệp.

Nàng không thích Tân Tiểu Diệp, ngay từ đầu liền không thích.

Có lẽ bởi vì nàng xấu?

Có lẽ bởi vì nàng lãnh?

Lại hay là bởi vì cái nguyên nhân gì khác?

Đằng nào chính là không thích.

Nữ nhân không thích nữ nhân, lại cái nào cần cái lý do thực sự gì?

Cho nên nàng mãn tâm chờ mong Tân Tiểu Diệp có thể phát động một loại cấm chế nào đó.

Bất quá xem ra, nơi này xác thực không nguy hiểm gì, một đường tiến tới càng là đều vô sự.

Đúng vào lúc này, Hồng Nghê một cước rơi xuống, đột nhiên cảm giác dưới chân có cái gì vang động.

Nàng cúi đầu nhìn lại, liền thấy chỗ đạp chân thế mà thăng khởi một phiến vòng xoáy.

Đây là. . .

Nàng đang tự kinh ngạc, Liệt Trọng Lâu giương tay lên, một cỗ cương phong đã bao lấy nàng đem nàng quấn quanh bay lên.

Sau một khắc vòng xoáy kia đột nhiên lớn lên, hình thành sức hút khủng bố, thế mà hấp đến một tên đệ tử Thái Âm Môn phụ cận hướng bên trong vòng xoáy rơi xuống, nháy mắt biến mất không thấy.

Hồng Nghê lúc này mới lạc địa, trong lòng kinh hãi.

Đây là tình huống gì vậy?

Liệt Trọng Lâu đã trầm giọng nói: "Nơi đây quả nhiên còn có cấm chế vẫn như cũ bảo lưu uy năng, đây hẳn là một cái cấm chế loại truyền tống. . ."

Hắn không có nói người bị hút vào bên trong vòng xoáy sẽ bị truyền tống đến chỗ nào, nhưng nghĩ như thế nào hẳn đều không phải là địa phương tốt.

Tân Tiểu Diệp nhàn nhạt quay đầu lại liếc mắt nhìn, nói: "Cấm chế nơi này tuy rằng bảo lưu một phần, nhưng hiển nhiên đã bị cắt rời, tuyệt đại đa số mất đi hiệu lực, vì vậy sẽ không hình thành liên hợp phát động. Nhưng cũng khiến cho cho dù là con đường ta đã đi qua, vẫn như cũ có khả năng không an toàn. Vì vậy, đều cẩn thận."

Nghe nói như thế, tất cả mọi người đều lập tức cấp cho mình pháp thuật phòng hộ.

Mặc kệ hữu dụng vô dụng, trước tiên đồ cái an lòng.

Liệt Trọng Lâu thì nhìn Tân Tiểu Diệp: "Ngươi có thể nhận ra được cấm chế nơi này?"

Tân Tiểu Diệp lắc đầu: "Ta chỉ là có thể cảm giác được, ở đâu là an toàn."

"Cũng đủ rồi."

Một đám người đã nối đuôi nhau tiến vào.

Thái Âm Môn sau khi tiến vào không bao lâu, mấy người Thường Vũ Yên cũng theo tới.

"Cực Đạo Cung?" Thường Vũ Yên kinh hô.

"Đúng, nơi này chính là Cực Đạo Cung. Nơi đây vẫn như cũ lưu giữ rất nhiều cấm chế, năm đó ta cũng chỉ là đến ngoại vi, liền bởi vì thụ thương mà không dám tiếp tục tiến lên." Thiết Lang lên tiếng.

"Liệu có ai đã đi qua nội bộ không?"

"Có, nhưng chỉ một người."

"Ai?"

"Cố thành chủ."

"Có từng đạt được cái gì?"

Ba người liền đồng thời lắc đầu.

Cố Phong Hiên từ bên trong Cực Đạo Cung thu được cái gì, bọn họ cũng không rõ ràng, bất quá liền hiện nay xem ra, chân chính hạch tâm cơ mật, khẳng định không có rơi xuống trong tay Cố Phong Hiên.

Cực Đạo Cung có hai bên hành lang uốn khúc, Thái Âm Môn là từ bên trái qua, Thường Vũ Yên thì lựa chọn phía bên phải. Tuy rằng không có Tân Tiểu Diệp dẫn đường, thế nhưng tại dưới sự hướng dẫn của đám ngựa già quen đường Thiết Lang, chí ít đến ngoại vi là không có vấn đề.

Mắt thấy hai nhóm người đi vào, Ninh Dạ biết mình cũng không khác mấy là thời điểm nên đi vào.

Nhưng vào lúc này, lại là một đám người bay qua.

Cố Phong Hiên, hắn thế mà cũng tới?

Đã có thứ này phát hiện, Ninh Dạ tạm thời dừng bước.

Hắn liền nhìn thấy Cố Phong Hiên tiến quân thần tốc đi tới Cực Đạo Cung.

Nhưng mà hắn cũng không có tiến vào tả hữu hành lang uốn khúc, mà là trực tiếp đi tới trước Cực Đạo bích ngay phía trước Cực Đạo Cung.

Đó là một bộ họa bích ẩn chứa đại đạo chí lý, chỉ là từ lâu tại dưới năm tháng hao mòn mất đi tác dụng.

Thế nhưng thời khắc này Cố Phong Hiên đứng tại trước họa bích, giương tay gõ ba cái, sau đó nói: "Cho ta đi vào."

Sau đó liền thấy trước họa bích thế mà tự động xuất hiện một cánh cửa.

Cố Phong Hiên dĩ nhiên tiến nhập.

"Ta fuck!" Ninh Dạ chấn kinh rồi.

Vẫn còn có một lớp cấm chế như thế?

Mấu chốt nhất Vấn Thiên Thuật của hắn thế mà không có phát hiện.

Chương 102 : Bí đạo

Chương 102: Bí đạo

Nhìn thấy môn hộ xuất hiện, Ninh Dạ cũng vui vẻ.

Cái Cố Phong Hiên này quả nhiên là lão nhân quen thuộc Tuyệt Vân Lĩnh.

Như vậy cũng được, đến cũng bớt đi tay chân cho mình.

Mắt thấy lại không có ai tới, Ninh Dạ trước tiên thông báo người Vân Tuyệt Môn đi tới, sau đó đứng dậy hướng về Cực Đạo Cung mà đi, đến trước Cực Đạo bích, cũng không vội tại gõ cửa, mà là trước tiên kiểm nghiệm một phen, hơi có ngộ ra: "Nguyên lai là như vậy, đường này không phải Cực Đạo Cung bảo lưu lại, mà là hậu nhân mặt khác phong tồn. Có ý tứ. . ."

Một chỗ bí địa có thể bảo tồn vạn năm, hoặc là đặc biệt cường đại, không người nào có thể phá, bí địa như vậy, lấy thực lực của Ninh Dạ coi như có Côn Lôn Kính cũng không cần nghĩ.

Hoặc chính là có ẩn tình khác, tỷ như như bây giờ, hậu nhân thêm tiền nhân, các thi thủ đoạn.

Ninh Dạ cảm thấy bản thân rất may mắn, chí ít hắn gặp phải chính là một cái bí địa trong hoàn cảnh âm mưu.

Ninh Dạ không sợ âm mưu, chỉ sợ cường đại, cái trước chí ít thủ đoạn có thể giải quyết, thứ sau liền chỉ có thể dựa vào thực lực.

Thời khắc này nếu biết như vậy, cũng liền vui vui vẻ vẻ mở ra môn hộ.

Tiến vào trong cung, nhìn thấy chỗ này là một cái hành lang hẹp dài.

Vừa mới tiến vào, Ninh Dạ liền có loại cảm giác cực kỳ quen thuộc.

Mảnh vỡ Luyện Yêu Tháp!

Quả nhiên, nó liền tại chung quanh đây.

Không có vội vã tiến vào, Ninh Dạ cẩn thận nhận biết tất cả xung quanh, vừa phá cấm tiến lên, vừa thuận tay tại phụ cận thông đạo bày xuống bản thân cấm chế.

Con đường này bởi vì là cấm chế hậu nhân thêm vào, vì vậy cơ bản bảo lưu hoàn hảo, chỉ là ở trong mắt Ninh Dạ, nhưng hết thảy bất quá như vậy —— cơ quan cấm chế chính là nghề chính của hắn.

Thời khắc này một đường tiến tới, nhẹ nhõm phá giải.

Mắt thấy sắp tới phần cuối, trước mắt đã là một phiến trống trải.

Trong lòng cảm giác liên hệ đã là càng thêm cường đại.

Đúng vào lúc này, phía trước vang lên tiếng nói chuyện.

Ninh Dạ dừng lại cước bộ, vận chuyển Côn Lôn Kính, đã nhìn thấy Cố Phong Hiên chính mang theo thủ hạ của hắn đứng tại trong một chỗ đại sảnh.

Đối diện đại sảnh kia là một con yêu thú hình dạng quỷ dị, xem ra lại như một cái cầu thịt cự đại, không có mắt, chỉ có một trương cái miệng lớn như chậu máu, thân dưới lại là một cái ống kỳ trường trong suốt, toàn bộ khốn tại trên một cây cột trụ, đi về phía sau.

Tại phần cuối cái ống, từng cái từng cái trứng tròn đang từ trong ống đi ra, một ít yêu thú nở ra từ trong trứng, tụ tập đến bên người yêu thú kia, hình thành củng vệ chi thế.

Hóa ra là như vậy?

Ninh Dạ một thoáng minh bạch lai lịch những yêu thú kia, hóa ra đều là cái gia hỏa này sinh ra.

Cố Phong Hiên giờ phút này liền đứng ở trước người cự đại yêu thú kia, lớn tiếng nói: "Trùng mẫu, gần đây khỏe không."

Yêu thú kia phát ra tiếng người trầm thấp: "Trên lĩnh lại tới nữa rồi chút người xa lạ, là ngươi tìm đến?"

Cố Phong Hiên cười nói: "Không phải, bất quá xem ra cũng không phải trùng hợp, càng giống có người hữu ý dẫn dắt bọn họ đi tới."

Yêu thú kia hừ một tiếng: "Ngươi đến là thẳng thắn. Nếu như thế, ngươi lại đi tới làm chi?"

Cố Phong Hiên nói: "Ta có một cảm giác, chuyện lần này chỉ sợ sẽ không nhỏ. Trùng mẫu, có lẽ ngày tháng khổ sở của ngươi liền sắp kết thúc rồi."

"Vậy cũng không có quan hệ gì tới ngươi!"

Cố Phong Hiên lắc đầu: "Trùng mẫu còn không chịu tin ta. Bất quá trùng mẫu, tự do là kết thúc, tử vong cũng là kết thúc. Nếu như không có người ở bên chu toàn, chỉ sợ trùng mẫu cực khổ kết thúc, không phải lấy phương thức ngươi chờ mong đây."

"Hống!"

Trùng mẫu kia đã phát ra trầm thấp muộn hống, trước người hết thẩy yêu thú làm ra hình thái chiến đấu: "Ngươi đang uy hiếp ta?"

"Chỉ là đang nói thật. Trùng mẫu, ta cho ngươi cái lời khuyên. Chỉ cần ngươi chịu đem bí thược giao cho ta, có ta đây, chí ít có thể bảo đảm tính mạng ngươi."

"Ngậm miệng!" Trùng mẫu quát: "Bí thược liền ở trong thân thể của ta, có bản lĩnh, ngươi liền nhảy vào trong miệng ta mà lấy!"

Cố Phong Hiên nhẹ nhàng lắc đầu: "Ngu xuẩn mất khôn! Những năm gần đây, nếu không phải ta vẫn luôn giúp ngươi, chỉ sợ ngươi đã sớm bị người phát hiện, luyện hóa trở thành tư nguyên tu hành của người khác."

Trùng mẫu "hắc" một cái: "Cũng được phải có bản lãnh kia mới được. . ."

Hóa ra là như vậy sao.

Ninh Dạ trong lòng dĩ nhiên có chút minh bạch.

Bản thể của trùng mẫu này, hẳn là một chủng loại yêu thú tựa như ong chúa kiến chúa, chỉ là không biết bị kẻ nào luyện hóa giam cầm tại nơi đây, trở thành thủ hộ chi thú thủ hộ Cực Đạo Cung.

Cho tới cái kia bí thược là cái gì, Ninh Dạ tạm thời vẫn chưa biết được, bất quá loại thủ đoạn này lại khiến cho hắn có loại cảm giác ngờ ngợ quen thuộc.

Nghĩ một hồi, Ninh Dạ đột nhiên nhớ tới một cái môn phái, am hiểu nhất luyện hóa yêu thú.

Môn phái này liền gọi Luyện Yêu Môn, nghe nói năm đó tư tưởng hạch tâm của Luyện Yêu Tháp chính là bọn họ đề xuất, sau đó bị Thiên Cơ Môn diệt, tiên pháp, kinh điển cùng với tài nguyên đều quy Thiên Cơ Môn, cũng liền đã có Luyện Yêu Tháp.

Mà môn phái này có chút hậu nhân không có chết, thật giống chính là gia nhập Cực Đạo Cung.

Vì vậy mảnh vỡ Luyện Yêu Tháp không phải trong lúc vô tình cùng Cực Đạo Cung kết hợp, mà là bị người của Luyện Yêu Môn tận sức luyện hóa? Trong đầu Ninh Dạ đột nhiên nổi lên cái ý niệm này.

Không đúng!

Cực Đạo Cung là vẫn lạc tại thời điểm chiến đấu cùng Thiên Cơ Môn, dưới tình huống này, luyện hóa một khối mảnh vỡ trói chặt cùng Cực Đạo Cung có ý nghĩa gì?

Ninh Dạ lập tức phủ định suy đoán này.

Trùng mẫu, mảnh vỡ, Cực Đạo Cung, bí thược. . .

Ninh Dạ đại não phi tốc chuyển động, liền ngay cả Côn Lôn Kính cũng bắt đầu tiến hành thôi diễn, tìm kiếm một tia liên hệ trong này.

Lần này hắn là chân chính ý nghĩa sử dụng Côn Lôn Kính thôi diễn chi năng, không còn là tìm kiếm những bí mật đã biết kia, mà là thôi diễn chưa biết, vì thế không tiếc tiêu hao năng lượng của Côn Lôn Kính mà hắn tích góp nhiều năm.

Dần dần, một cái manh mối mơ hồ tại hiện ra trước mắt.

Hóa ra là như vậy!

Trong mắt Ninh Dạ rực rỡ, đã xuất hiện hào quang hưng phấn.

Nếu thật sự là như thế, vậy chuyến này có thể đại hoạch toàn công!

Bất quá điều này còn cần một ít chứng minh.

Ninh Dạ lùi lại vài bước, đã bắt đầu tìm kiếm.

Lần này tìm kiếm có mục đích, Ninh Dạ rất nhanh liền tìm tới manh mối.

Đó là một chiếc đèn.

Một chiếc trường minh đăng đã tắt, tại thời kỳ thượng cổ, cũng coi như là một kiện bảo vật, bây giờ lại đã tiêu vong, lẻ loi treo trên vách tường, không người để ý tới.

Nhưng nhìn phù văn cấm chế đã từng ở trên đèn kia, Ninh Dạ nhưng không nhịn được nữa hưng phấn.

"Yên Hoa thần cấm. . . Quả nhiên là Yên Hoa thần cấm!"

Đây là một loại thượng cổ cấm chế, bản chất là một môn huyễn thuật cường đại, cứ việc đã tại dưới năm tháng hao mòn, thế nhưng hoa văn của bản thân cấm chế vẫn y nguyên tồn tại. Nếu không phải người quen thuộc cơ quan cấm chế, lại sớm đã có chuẩn bị tâm lý, vẫn đúng là không dễ phát hiện.

Ninh Dạ tiến lên vỗ về vách tường, sờ soạng chốc lát, tìm tới một chỗ nho nhỏ nhô ra, dùng sức ấn ấn, nhưng ấn không được.

Đáng tiếc, cấm chế đã hủy, vô pháp mở ra.

Bất quá này lại là làm khó không được Ninh Dạ.

Một đạo kình khí như lưỡi đao * dọc theo khe hở vách tường đâm vào, tâm thần theo kéo dài tới.

Quả nhiên, mặt sau có ám đạo!

Bất quá vách tường rất nặng, vô pháp chuyển dời, hơn nữa coi như đẩy ra cũng tất nhiên có động tĩnh lớn.

Đúng vào lúc này, Cố Phong Hiên cũng nhận ra được cái gì, bỗng nhiên quay về phía sau: "Bên kia thật giống có động tĩnh. Bán Thành, qua xem một chút."

Nam tử không chân đẩy xe đẩy hướng về phía sau mà tới.

Hắn rất cẩn thận, tiến lên tốc độ cũng không nhanh, hiển nhiên đã chuẩn bị kỹ càng.

Nhưng kẻ cẩn thận thường thường cũng thua bởi cẩn thận.

Nghe xa xa âm thanh xe đẩy chậm rãi tiếp cận, Ninh Dạ hạ quyết tâm, trong tay khí đao vẽ xuống, đem vết rách lại khai lớn một chút.

Một luồng ánh sáng dọc theo khe hở bắn vào phía sau vách tường.

Sau một khắc Ninh Dạ thân hình lóe lên, đã tiêu thất vô tung.

Nhìn nhìn vách tường trống trơn, Bán Thành trả lời: "Thành chủ, không có ai tới."

Chương 103 : Chưởng khống

Chương 103: Chưởng khống

Hào quang loé lên, Ninh Dạ đã xuất hiện tại bên trong một cái hành lang mới.

Hành lang âm sâm u ám, Ninh Dạ giơ tay, đầu ngón tay sáng lên một điểm quang huy.

Dọc theo hành lang một đường tiến tới, Ninh Dạ đi tới một gian đại sảnh.

Trong đại sảnh chứa đầy bình bình lon lon, xem ra đã có chút giống phòng thí nghiệm kiếp trước.

Trong bình đại thể là một ít yêu thú kỳ hình quái trạng, bất quá đã toàn bộ chết đi.

Đi qua đại sảnh, trước mắt bỗng nhiên rộng rãi.

Ninh Dạ phát hiện bản thân thế mà đi tới trong một mảnh sân.

Trong sân đứng sừng sững một toà bia đá, bia đá kia tại sau khi Ninh Dạ đến, đột nhiên phát ra ong ong minh động.

Mảnh vỡ Luyện Yêu Tháp!

Chỉ là bia đá kia vô luận rung động thế nào, nhưng đều không thể thoát ly mặt đất.

Ninh Dạ đi tới, sờ sờ bia đá, bia đá rung động thoáng ngừng lại.

Thời khắc này, Ninh Dạ cùng mảnh vỡ này câu thông, đã minh kỳ lý.

Quả nhiên, mảnh vỡ này đã bị khóa chặt tại trên căn cơ của Cực Đạo Cung.

"Chớ gấp, sẽ thả ngươi ra." Ninh Dạ mỉm cười nói.

Sau đó hắn nhìn hướng chữ trên bia đá.

Theo một đường đọc xem, Ninh Dạ mỉm cười: "Quả nhiên là như vậy sao? Cũng thật là người tính không bằng trời tính đây."

Thời điểm thượng cổ, bởi thiên có một khuyết, dẫn đến đăng tiên vô lộ, Thiên nhân chi cảnh liền là tối cao.

Vì bổ thiên khuyết, vân du thiên ngoại, các đại tiên môn cũng là các tầm xuất lộ.

Thiên Cơ Môn đúc Thiên Cơ Điện, đăng tận thiên đạo, chắc gì đã không có ý nghĩ vân du thiên ngoại, đột phá nhất giới khuôn khổ.

Mà trong đó, cấu tạo chủ thể của Thiên Cơ Điện, có không ít bí pháp liền đến từ chính Cực Đạo Cung, bởi vì Cực Đạo Cung là am hiểu nhất luyện chế loại bảo vật loại cung điện cỡ lớn này.

Bất quá Cực Đạo Cung so với Luyện Yêu Môn thức thời, bọn họ là tự mình ngoan ngoãn dâng, vì vậy môn phái có thể bảo toàn. Tại sau đó không lâu, Cực Đạo Cung bí mật thu nhận Luyện Yêu môn hạ đệ tử, bắt đầu tìm kiếm xuất lộ mới.

Đó chính là Yêu Cung.

Cực Đạo Cung đang thử nghiệm cách làm đem yêu thú cùng bảo vật cung điện kết hợp, dựa vào sinh mệnh lực khổng lồ của yêu thú cùng cấm chế của thần cung, tìm kiếm đột phá chi đạo.

Chỉ tiếc bọn họ còn chưa làm được, thượng cổ đại chiến đã bạo phát.

Bản thân Cực Đạo Cung cũng bởi vậy vẫn lạc, môn phái tiêu vong.

Nhưng liền như Thiên Cơ Môn bây giờ đồng dạng, môn phái tuy rằng tiêu vong, số ít đệ tử lại vẫn là tồn tại.

Thương Tinh Tử, chính là một tên đệ tử may mắn sống sót của Cực Đạo Cung.

Hắn vốn là Luyện Yêu môn hạ, sau khi gia nhập Cực Đạo Cung, dựa vào năng lực luyện yêu xuất thần nhập hóa, trở thành Cực Đạo Cung ỷ trọng chi nhân, bởi vì quý tiếc kỳ tài, thậm chí ngay cả thượng cổ đại chiến đều không để hắn tham gia.

Sau thượng cổ chi chiến, Thương Tinh Tử mang theo một khối mảnh vỡ Luyện Yêu Tháp đạt được về đến chỗ này, mượn uy năng vẫn còn tồn tại của Cực Đạo Cung cùng chiến trường thượng cổ lúc đó, ẩn giấu đi Cực Đạo Cung, từ đó bắt đầu nghiên cứu dài đến ngàn năm.

Vào lúc ấy bởi Thiên Cơ Môn đã xong đời, Thương Tinh Tử không còn báo thù chi chí, cho nên liền một lòng quy ẩn, tại trong năm tháng dài đằng đẵng tiếp tục nghiên cứu, kết quả vẫn đúng là để hắn có đột phá.

Vậy là Tinh La xuất hiện.

Cũng chính là cái gọi là ‘trùng mẫu’ bên ngoài kia.

Tinh La chi thú, ban đầu không phải Thương Tinh Tử luyện, mà là Cực Đạo Cung luyện hóa yêu cung chi cơ sở, lấy nhiều loại thượng cổ đại yêu kết hợp luyện hóa mà thành, sở hữu tiềm lực vô cùng. nửa người bị vĩnh cửu cố định tại trên căn cơ của Cực Đạo Cung, bản thân kỳ thực không mạnh bao nhiêu, nhưng có khổng lồ sinh mệnh lực.

Theo ý nghĩ của Cực Đạo Cung, Tinh La thú chính là động lực hạch tâm của yêu cung.

Bất quá đến tay Thương Tinh Tử, tác dụng của Tinh La lại bị sửa chữa.

Hắn khi đó đã không theo đuổi vân du thiên ngoại, chỉ muốn kéo dài sinh mệnh.

Vì vậy hắn không ngừng cải tiến Tinh La, cuối cùng lợi dụng sinh mệnh lực khổng lồ của nó, dành cho nó năng lực không ngừng đản sinh dòng dõi, cũng có thể thông qua thú con sinh ra phụng dưỡng sinh mệnh, từ đó thu hoạch được sinh mệnh lâu dài dằng dặc.

Sở dĩ như vậy, chủ yếu vẫn là Thương Tinh Tử muốn mượn năng lực của Tinh La để vì chính mình ích thọ duyên niên.

Con người đều có thọ hạn, cho dù là tu tiên giả cũng có đại nạn, phổ thông Hoa Luân chi cảnh, bình thường thọ linh 200, Vạn Pháp chi cảnh có thể thọ 500, Vô Cấu chi cảnh, có thể thọ 800, Niết Bàn chi cảnh, trọng sinh chi cảnh, tuổi thọ đại tăng, có thể chạm tới 1,200 năm. Thiên nhân chi cảnh, có thể thọ hai ngàn, Đăng Tiên chi cảnh, có thể thọ 3000.

Thượng cổ tiên nhân trước đây, mỗi người đều là thiên cổ đại lão, tu tiên giả bây giờ, ngàn năm thường thường chính là cực hạn.

Mượn Tinh La chi năng, Thương Tinh Tử hiếm thấy sống ba ngàn năm, nhưng đáng tiếc chung quy vẫn là đến đại nạn, liền như vậy từ trần.

Thương Tinh Tử chết rồi, Tinh La trùng mẫu lại vẫn là sống sót.

Nó bị trói buộc tại Cực Đạo Cung, căn bản là vô pháp rời khỏi, vì vậy cũng vẫn luôn tìm kiếm cơ hội thoát ly Cực Đạo Cung, thu được tự do.

Bất quá bản thể nó cùng Cực Đạo Cung là liên kết chặt chẽ, muốn rời khỏi nói sao dễ dàng.

Tại trước Cố Phong Hiên, Tinh La thú cũng từng gặp được mấy đợt tới đây tầm bảo chi nhân, lại không một người có thể giúp nó giải thoát.

Bởi vì giải thoát cần bí thược, cũng chính là đồ vật hạch tâm then chốt khống chế Cực Đạo Cung.

Vật này kỳ thực không ở trong tay Tinh La thú, mà liền tại trong mảnh vỡ của Luyện Yêu Tháp.

Nó sở dĩ nói là tại trong bụng bản thân, bất quá là lừa gạt những người kia tới cứu nó —— nếu như trực tiếp nói cho bọn họ chuyện mật đạo, đối phương khống chế được Cực Đạo Cung rồi, hơn nửa liền sẽ đổi ý, dù sao Cực Đạo Cung thụ tổn nghiêm trọng, từ lâu vô pháp khởi động, Tinh La chính là thúc đẩy giả duy nhất.

Chỉ cần thu được bí thược, thì sẽ biết điểm ấy.

Vì vậy Tinh La không thể nào nói cho bất luận kẻ nào vị trí bí thược, mà chỉ có thể lừa bọn họ bí thược khống chế tại trong bụng bản thân, chỉ có trước tiên thả ra bản thân, mới đưa ra bí thược, giao ra Cực Đạo Cung.

Nhưng mà không có bí thược, thì không cách nào giúp nó giải thoát, vì vậy liền hình thành nên một cái tuần hoàn chết.

Đương nhiên những người tu đạo đã từng tới nơi này cũng không ngốc, ít người thấy vô pháp lợi dụng Cực Đạo Cung, liền lấy các loại phương pháp phong cấm nơi đây, bản thân dùng không được, cũng không cho người khác dùng, như vậy mới hình thành nên từng vòng từng vòng cấm chế cùng bố cục trên Tuyệt Vân Lĩnh. . . Phần lớn cấm chế kỳ thực là người đến sau bày xuống.

Ghi chép trên mảnh vỡ bia đá chính là chuyện đã qua, chuyện về sau liền là Ninh Dạ tự mình suy đoán.

Thời khắc này biết đầu đuôi sự tình, Ninh Dạ cũng là hơi hơi mỉm cười: "Quả nhiên âm mưu mới là vĩnh hằng."

Bất quá như không có tư tâm của những người này, chỗ tốt như vậy cũng chưa chắc có thể rơi xuống trong tay Ninh Dạ.

Thời khắc này thủ chưởng hạ xuống mảnh vỡ trên bia đá, theo Côn Lôn Kính phát động thời không uy năng, một cái vật thể nho nhỏ dạng thủy tinh đã xuất hiện từ trong bia đá, hạ xuống trong tay

Ninh Dạ.

Sau đó Phanh một tiếng tản ra, trình hiện tại trước mắt Ninh Dạ, bất ngờ là bố cục cùng cấm chế của toàn bộ Cực Đạo Cung.

Quả nhiên, đây không chỉ có là bí thược, bản thân cũng chính là chỗ then chốt khống chế Cực Đạo Cung, hiện tại chỉ cần Ninh Dạ nguyện ý, liền có thể tùy ý khởi động bất luận cấm chế gì bên trong Cực Đạo Cung —— tiền đề là bọn chúng vẫn còn dùng được.

Cho tới hiện tại a.

Cực Đạo Cung 80% cấm chế đã mất đi hiệu lực, mà bên trong những cấm chế còn dùng tốt kia, còn có hơn nửa là người đến sau bố trí, cũng không ở trong quyền hạn khống chế của Cực Đạo Cung, dù sao những cấm chế này không có tiếp nhập chỗ then chốt.

Nhưng Ninh Dạ không để ý, bởi vì có một cái cấm chế trọng yếu nhất còn có thể phát huy tác dụng.

Chính là theo dõi!

Theo dõi hết thảy ngóc ngách nơi này.

Không cần tiêu hao năng lượng của Côn Lôn Kính nữa, bây giờ Cực Đạo Cung, không, là tất cả trên Tuyệt Vân Lĩnh, Ninh Dạ đã có thể thu hết vào đáy mắt.

Chương 104 : Linh dược (vì Đại Minh ‘nhiều như vậy lưu luyến’ thêm chương 1)

Chương 104: Linh dược (vì Đại Minh ‘nhiều như vậy lưu luyến’ thêm chương 1)

Nhìn một chút tình huống trước mắt của Cực Đạo Cung, Ninh Dạ biết coi như có Tinh La tại, coi như có thể luyện hóa Cực Đạo Cung, kỳ thực tác dụng của nó cũng có hạn.

Nó có quá nhiều địa phương cần chữa trị.

Cũng may Ninh Dạ cũng không có hứng thú kia —— hắn có Thiên Cơ Điện tại tay, mạnh mẽ hơn nhiều so với Cực Đạo Cung.

So với bản thân Cực Đạo Cung, chân chính khiến Ninh Dạ cảm thấy hứng thú chính là hai thứ.

Một thứ ở vào phía sau bí địa của Cực Đạo Cung, nơi đó là một mảnh lâm viên, bên trong càng có trồng không ít kỳ hoa dị thảo.

Thượng cổ truyền thừa đến hiện tại, chân chính có thể tại bên trong năm tháng gột rửa càng lúc càng đáng giá, đại khái chính là những thứ linh dược hiếm thấy này.

Ninh Dạ đã phóng ra Thiên Cơ: "Thiên Cơ, đi tới hậu viện, đem linh dược bên trong đều hái tới."

"Quá tuyệt rồi, những thứ này đều là thiên tài địa bảo, nếu như ngươi dùng, nhất định công lực đại tăng." Thiên Cơ hưng phấn nói.

Ninh Dạ lại lắc đầu: "Tu hành không thể một mực dựa vào ngoại vật, cực dễ căn cơ bất ổn, ngoại trừ những thứ công năng đặc thù cực kỳ hiếm thấy kia lưu lại, linh dược đơn thuần tăng trưởng tu vi, ta không cần."

"A?" Thiên Cơ kinh ngạc: "Vậy ngươi..."

"Cho những đệ tử Vân Tuyệt Môn đó dùng." Ninh Dạ đã nói.

Âm mưu muốn thành công, liền cần mồi nhử.

Đệ tử Vân Tuyệt Môn nhanh chóng tấn thăng là mồi nhử, chỉ là phải làm như thế nào để nhanh chóng tấn thăng lại là cái phiền phức.

Tu hành là cái công trình tích lũy cùng đột phá, từ sơ kỳ đến đỉnh phong cần tích lũy, từ đỉnh phong đến phá giai cần biến chất.

Nắm giữ Cấn Tự Bí Ninh Dạ, biến chất không phải vấn đề, tích lũy ngược lại là vấn đề.

Chính bởi vậy, Ninh Dạ lúc trước một mạch hướng Mộc Khôi Tông đòi hỏi linh đan diệu dược có thể nhanh chóng đề thăng tu vi, tăng cường tích lũy.

Làm sao Mộc Khôi Tông hẹp hòi vô cùng, chỉ chịu đưa ra một phần nhỏ, dẫn đến mồi nhử sức mê hoặc không mạnh.

Bây giờ tại trong lâm viên này thế mà phát hiện không ít linh dược đề thăng tu vi, Ninh Dạ đứng vững đánh chắc không thèm khát đột phá nhanh chóng, thế nhưng những đệ tử kia lại vừa vặn thích hợp.

Một thứ khác khiến Ninh Dạ cảm thấy hứng thú chính là cấm chế.

Chủ yếu là cấm chế của những người đến sau kia bố trí.

Bên trong những cấm chế này thế mà có phần lớn đều là cấm chế huyễn thuật.

Điều này cũng không kỳ quái, dù sao người đến sau vì tư dục, đối với Cực Đạo Cung luôn là lấy ẩn giấu làm chủ.

Đối với Ninh Dạ mà nói, tác dụng của những cấm chế huyễn thuật này thậm chí so với những linh dược trong vườn kia càng có giá trị.

Một cái âm mưu hoàn mỹ, thuật lừa gạt, mồi nhử, giúp đỡ, thiếu một cái cũng không được.

Mộc Khôi Tông là giúp đỡ, Vân Tuyệt Môn là mồi nhử, mà huyễn thuật chính là thuật lừa gạt!

Còn những cấm chế này, chính là căn cơ lừa gạt tốt nhất.

Vốn là theo kế hoạch của Ninh Dạ, mượn Vạn Tượng Đồ liền có thể thi triển ra huyễn thuật đại trận.

Chỉ là trong tiếp xúc lúc trước cùng Mộc Khôi Tông, Ninh Dạ suy yếu trên diện rộng công năng cùng giá trị của Vạn Tượng Đồ, tuy rằng hắn nhân cơ hội này lại tìm Mộc Khôi Tông đòi một nhóm tài nguyên chế tác huyễn trận, nhưng muốn nói có thể lừa gạt được Liệt Trọng Lâu loại tồn tại cấp bậc này, đặc biệt là còn là am hiểu huyễn thuật, luôn có chút gượng ép.

Bây giờ đã có những cấm chế huyễn thuật này, tất cả liền thuận lý thành chương. Không chỉ có thể lợi dụng những cấm chế này tăng cường hiệu quả huyễn trận, còn có thể lừa gạt được Mộc Khôi Tông.

Bất quá kế hoạch nói thì đơn giản, bắt tay vào làm còn cần rất nhiều công tác chuẩn bị.

Tỷ như đầu tiên phải cho Thái Âm Môn cùng Vân Tuyệt Môn chạm mặt, Thái Âm Môn nếu như chưa từng thấy qua Vân Tuyệt Môn, làm sao có thể biết bọn họ thực lực đột phi mãnh tiến. Thế nhưng bí cảnh phải bảo mật, vì vậy còn phải đề phòng bọn họ giết người diệt khẩu...

Nói chung, kế hoạch là mỹ hảo, hành động lại phức tạp.

Vì vậy tiếp sau đó hắn đã truyền lệnh Thiên Cơ, lập tức đem các loại tài nguyên thu hoạch được gửi đến các nơi.

Điều này khiến cho Thiên Cơ rất là không nỡ bỏ.

Đều là tư nguyên tu hành a!

Ninh Dạ lại là hoàn toàn không thèm để ý.

Một mặt khiến Thiên Cơ thả tài nguyên khắp nơi, mặt khác hắn cũng bắt đầu trước sau liên hệ đám người Tân Tiểu Diệp cùng Dung Thành...

Trong Cực Đạo Cung, các đạo nhân mã chính đang lùng sục tìm kiếm.

Liệt Trọng Lâu mang theo đệ tử Thái Âm Môn đã qua một cái mật đạo, đi tới bên trong một mảnh cung điện quần lạc.

Nơi này xem ra đã hoang vu, xem ra cũng không có cấm chế gì, mọi người đi lên đến nhẹ nhõm rất nhiều.

Tân Tiểu Diệp càng là nói: "Nơi đây chính là tĩnh dưỡng chi địa phía sau, không có lợi hại cấm chế, mọi người có thể tùy ý đi một chút, xem xem có thể chiếm được cơ duyên gì."

Nàng chỉ là đệ tử bình thường, theo lý không có tư cách nói lời này. Nhưng hiện tại nàng "cảm ngộ đại đạo", có thể biết cơ quan chế, cho nên nàng nói như vậy, mọi người cũng đều trở nên hưng phấn, dồn dập chung quanh tìm kiếm, xem xem có thể có chỗ tốt gì.

Bất quá nơi đây hoang phế quá lâu, coi như thật tìm tới chút pháp bảo, cũng từ lâu báo hỏng.

Đúng vào lúc này, Tân Tiểu Diệp đột nhiên tiến vào một chỗ đình viện, lúc đi ra, trong tay không ngờ nhiều thêm một cây thực vật màu trắng kỳ lạ.

"Tuyết thực? Lại còn là ngàn năm sinh tuyết thực!" Có đệ tử Thái Âm Môn biết hàng vui vẻ nói: "Ngươi là từ nơi nào tìm tới?"

"Liền ở phía sau trong sân mọc ra đây." Tân Tiểu Diệp thuận miệng nói.

Hoàng Liên đột nhiên đại ngộ: "Đúng rồi đúng rồi, nơi này vạn năm năm tháng, phong sương gột rửa, bảo vật đã sớm mục nát, thế nhưng thiên địa linh dược lại có thể tự nhiên sinh trưởng. Hảo hảo tìm xem, nói không chắc còn có thể tìm tới càng tốt hơn."

Vừa nghe thấy lời ấy, mọi người đều trở nên hưng phấn.

Vạn năm năm tháng a!

Nói cách khác, ngàn năm linh dược còn là ít, vạn năm linh dược mới là nhiều.

Mặc dù nói linh dược cũng không phải niên đại càng dài càng tốt, nhưng khẳng định là niên đại càng dài càng hiếm. Hơn nữa tuyệt đại đa số linh dược hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, lại là là niên đại càng dài càng tốt.

Trong lúc nhất thời người người đổ xô tới, tìm kiếm bốn phương.

Quả nhiên vẫn là có người tìm tới.

Đệ tử của Liệt Trọng Lâu, cái Hồng Nghê luôn luôn không ưa Tân Tiểu Diệp kia hưng phấn kêu lên: "Nhìn, sư phụ, ta tìm được một cây hồng nham thảo! Cũng là ngàn năm sinh. Sư phụ, cho ngươi!"

Lại là như hiến bảo giao cho Liệt Trọng Lâu, chỉ là trong ánh mắt tràn đầy không bỏ.

Liệt Trọng Lâu nhàn nhạt 'ân' một tiếng: "Không tệ, ngươi thu đi."

Hồng nham thảo không tính là linh dược quý giá gì, chỉ là niên đại đề thăng giá trị của nó. Bất quá Liệt Trọng Lâu đã là Vạn Pháp đỉnh phong, đối với hắn mà nói, tài nguyên tu luyện đã không phải trọng yếu nhất, trọng yếu nhất vẫn là đại đạo!

Hồng Nghê vô cùng phấn khởi nhận lấy.

Tân Tiểu Diệp mắt lạnh nhìn Hồng Nghê, tiếng lòng đáp lại: "Thật không nghĩ tới vậy mà để nàng kiếm được, nữ nhân này một mạch không hợp với ta, ngươi để Thiên Cơ né tránh nàng chút."

"Ồ?" Ninh Dạ thanh âm truyền đến: "Ngươi ghét nàng?"

"Ân, rất ghét."

"Vậy ngươi muốn nàng chết không?"

Tân Tiểu Diệp sững sờ: "Ngươi muốn giết nàng?"

"Đằng nào cũng phải chết mấy người."

Tân Tiểu Diệp nghĩ nghĩ, nói: "Ta đến cũng không muốn nàng chết, bất quá nếu như nhất định phải chết mấy cái, vậy nàng chết dù sao cũng tốt hơn người khác chết."

"Nếu như thế, ta khiến Thiên Cơ cho nàng thêm chút nữa."

"A?" Tân Tiểu Diệp một thoáng không phản ứng lại, lập tức tỉnh ngộ: "Có phải là còn muốn lĩnh ngộ đạo tắc?"

Ninh Dạ cười nói: "Đó là tự nhiên, cũng không thể chỉ riêng là người Vân Tuyệt Môn được chỗ tốt a. Thái Âm Môn chung quy phải có mấy người được chỗ tốt, mới càng có sức thuyết phục."

Cùng lúc đó, tại một bên khác.

Dung Thành theo sau lưng Thường Vũ Yên, đột nhiên xoay người, chỉ phía trước một cái nói: "Ta cảm giác được nơi đó, tựa như có cơ duyên."

"Ân?" Thường Vũ Yên kỳ quái nhìn Dung Thành: "Ngươi chắc chắn chứ?"

Dung Thành không có hồi đáp, mà là tung người mà đi, một lát sau trở về, trong tay đã thêm ra một cây linh dược.

Chương 105 : Huyễn trận (thượng)(vì Đại Minh Na Yêu Đa Lưu Luyến thêm chương 2)

Chương 105: Huyễn trận (thượng)(vì Đại Minh Na Yêu Đa Lưu Luyến thêm chương 2)

Linh dược phát hiện, khiến mọi người đều hưng phấn không thôi, toàn thân tâm đầu nhập vào tìm kiếm linh dược trong quá trình.

Liệt Trọng Lâu đại khái là duy nhất một cái chú ý tới có vấn đề người.

Đứng ở đó mảnh cung điện quần thể bên trong, hắn ngẩng đầu nhìn thiên không, phát ra nhẹ nhàng Di âm thanh.

Tân Tiểu Diệp chú ý tới hắn dị thường: "Sư thúc, nhưng mà có vấn đề gì."

Liệt Trọng Lâu ân một tiếng: "Thiên huyền dị sắc, quang ảnh lục ly, linh triều loạn dũng, cấm phát ngũ chế. . . Nơi đây chính đang xuất hiện biến cố, có chuyện gì chính đang phát sinh."

Tân Tiểu Diệp trong lòng căng thẳng.

Nàng tự nhiên biết, đây là Ninh Dạ đang lợi dụng Cực Đạo Cung cùng Vạn Tượng Đồ bố trí đại hình huyễn trận.

Hiện tại là lúc mấu chốt, cũng không thể khiến Liệt Trọng Lâu nhìn ra vấn đề.

Tâm niệm điện chuyển, Tân Tiểu Diệp nói: "Khả năng là có người xúc động rồi cấm chế."

"Ân?" Liệt Trọng Lâu nhìn Tân Tiểu Diệp.

Tân Tiểu Diệp nói: "Ta có một cảm giác, không chỉ là chúng ta, còn có người khác cũng tới nơi này."

Nghe nói như thế, Liệt Trọng Lâu trong mắt bạo hiện sát cơ.

Bí cảnh liên quan đến thành đạo, chính là chí bí, tuyệt đối không thể tiết lộ.

"Biết bọn họ ở đâu?" Liệt Trọng Lâu hỏi.

Tân Tiểu Diệp chỉ về một chỗ, hồi đáp: "Ở bên kia, đang hướng chúng ta đi đến. Sư thúc, nơi đây rõ ràng có chỗ tốt lớn, tốt nhất là Thái Âm Môn ta độc hữu, có muốn hay không. . ."

Nàng làm cái thủ khởi đao lạc thủ thế.

Chính hợp Liệt Trọng Lâu chi ý.

Liệt Trọng Lâu nghe vậy thi pháp, thi triển ra Hải Thị Thận Lâu pháp, một phiến màn nước quang hoa, đã soi sáng ra Tân Tiểu Diệp chỉ phương hướng.

Bất quá tại nhìn người tới sau, Liệt Trọng Lâu lại là cả kinh: "Chúc Bạch Thương, Nguyệt Vô Thường, Thiết Lang, Chiến Cửu Phong, mẹ nó, thế mà là bọn họ."

Thái Âm Môn lần này đi tới không nghĩ tới sẽ tao ngộ bực này cục diện, vì vậy đại nhân vật chỉ đến rồi một mình hắn, then chốt Chúc Bạch Thương là Hắc Bạch Thần Cung người, cứ như vậy, phải xử lý lại là có chút vướng tay —— hắn không quen biết Thường Vũ Yên, cũng liền không coi nàng là sự việc.

Tân Tiểu Diệp lại là đã sớm chuẩn bị, nói: "Sư thúc, nơi đây có ngộ đạo cơ hội, tuyệt không thể tùy ý để người ta biết."

Vấn đề là lão tử một người đánh không lại bọn hắn nhiều như vậy a, Liệt Trọng Lâu nghĩ thầm, chỉ là lời này nhưng không thể nói ra được.

Tân Tiểu Diệp lại đã nói: "Không tới người thế lớn, nếu như có thể lợi dụng cấm chế nơi đây, nên có thừa cơ lợi dụng."

"Ân?" Liệt Trọng Lâu cảm thấy có lý.

Tân Tiểu Diệp một chỉ cách đó không xa cung vũ: "Ta có thể cảm giác được, nơi đó có cấm chế."

Liệt Trọng Lâu đã nhanh chóng rời đi, có Tân Tiểu Diệp "Chỉ điểm", Liệt Trọng Lâu quả nhiên phát hiện, nơi đây vẫn còn tồn tại một cái có thể lợi dụng cấm chế, lại là một cái cường đại huyễn thuật cấm chế, rất là mừng rỡ, nói: "Lập tức đem tất cả mọi người đều kêu đến, ở chỗ này bố phục, ta muốn mượn cấm chế, bố trí huyễn trận."

Nói đã bắt đầu thi pháp.

Muốn lợi dụng một cái chưa phát động cấm chế so với đơn thuần phá giải cấm chế khó hơn nhiều, cho dù Liệt Trọng Lâu là huyễn đạo cường giả cũng cần tinh tế thôi diễn.

Nhưng thời khắc này thôi diễn bên dưới, chỉ cảm thấy vô cùng dễ dàng, tiến hành thôi diễn quả thực là phúc chí tâm linh, chỉ là ngăn ngắn thời gian liền đem cấm chế này phá giải xong xuôi. Cảm giác liền giống như cấm chế này đang phối hợp hắn chủ động mở ra bản thân.

Điều này khiến cho Liệt Trọng Lâu cũng là vừa mừng vừa sợ.

Chẳng lẽ ta ở chỗ này trong lúc vô tình cũng cũng đã có đột phá, chỉ bất quá là cấm chế phương diện, bản thân lúc trước không dùng, vì vậy chưa phát hiện?

Điều này khiến cho hắn vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ!

Quả nhiên là khối bảo địa!

Trong lòng tưởng niệm đồng thời, đã ở chỗ này gia tăng từng đạo từng đạo linh niệm chi cấm, khiến nguyên bản cấm chế trở nên càng mạnh lớn.

Liền tại Liệt Trọng Lâu ở chỗ này bố phục thời điểm, Thường Vũ Yên cũng mang người đang tới rồi.

Thiên Cơ một đường gieo rắc linh dược, Thường Vũ Yên bọn họ một đường phát hiện, cảm giác liền như là bài bắp cẩu hùng, vui vui vẻ vẻ nhạc vui cười hớn hở, thu không còn biết trời đâu đất đâu.

Liền tại một đường "Bài bắp" thời điểm, Thường Vũ Yên mắt sáng lên, một cái nhân ảnh lóe qua.

Tuy chỉ là một cái liếc mắt, Thường Vũ Yên lại đã nhìn ra, người kia một bộ bạch sam, rõ ràng là cái nam tử, lại mang theo yêu diễm nữ tử dáng dấp.

Cùng trong ký ức khuôn mặt hợp làm một thể, Thường Vũ Yên kích động đến run rẩy: "Tô Hồng Nhan! Là Tô Hồng Nhan! Giết hắn!"

Đã là hướng về phía trước phóng đi.

Phía trước người kia trở về phía dưới, nhìn thấy Thường Vũ Yên, càng là cười lên một tiếng, nhắm trước chạy đi, Thường Vũ Yên không quan tâm tất cả truy đuổi, mặt sau Chúc Bạch Thương mấy người cũng nhìn thấy, vội vàng đuổi tới.

Mẫn Thương Lão Nhân quát khẽ một tiếng, một phiến giả dối quỷ quyệt, sóng nổi mây vần vụ khí đã tráo hướng về phía trước.

Chỉ là cái kia Tô Hồng Nhan thân hình càng cực kỳ quỷ dị, liền như thế ba thiểm hai thiểm, liền thoát ly Chúc Bạch Thương công kích, khiến Chúc Bạch Thương cũng cảm thấy kinh ngạc.

Tiểu tử này dùng thân pháp gì? Thế mà có thể không thụ bản thân Bát Vân Kiến Vụ thần thông xâm tập?

Trong lòng hắn cổ quái, đã thấy bốn phương tám hướng xoạt xoạt dị tiếng vang lên, biết không tốt, vội vàng vận dụng hết hộ thể kình khí, sau một khắc cũng không biết bao nhiêu ám kình bắn trúng hắn, đánh cho Mẫn Thương Lão Nhân trường thân phi khởi, chỉ là quanh người quang hoa lưu chuyển, nhưng không một tia ám kình có thể thương tổn được hắn.

Lúc này những người khác cũng phát hiện không đúng, dồn dập xông lên xuất thủ, liền thấy vân vụ đột khởi, bên trong đã có vô số yêu thú xông ra.

"Cẩn thận!" Thiết Lang hô: "Là Tuyệt Vân Lĩnh yêu thú!"

Mọi người bây giờ đều biết Tuyệt Vân yêu thú cường đại, đã biết như vậy, nào còn dám để những yêu thú này đụng tới bản thân, dồn dập tế xuất sát chiêu, trong lúc nhất thời phong vân loạn tượng nổi lên, đâu đâu cũng có pháp thuật thần thông gào thét.

Chỉ là bọn họ không biết, bản thân nhìn thấy đều là huyễn tượng, chính là Liệt Trọng Lâu thi pháp mà thành.

Đứng ở đằng xa, nhìn đám người Thường Vũ Yên cùng không khí loạn chiến, Liệt Trọng Lâu trong lòng đắc ý.

Hắn huyễn thuật cực kỳ cao minh, có thể loạn địch tai mắt, mê hoặc nhân tâm, thường có thể khiến người tự giết lẫn nhau, không sợ nhất chính là quần chiến. Chỉ tiếc huyễn thuật vĩnh hằng nhược điểm chính là không có lực công kích chân thực, chỉ cần đối thủ cao minh, liền có thể phát hiện. May nhờ Tuyệt Vân Lĩnh này yêu thú độc tố cường đại, những người kia căn bản không dám bị Tuyệt Vân yêu thú công kích đến, từng cái từng cái đều đem mình phòng bị như thùng sắt, trái lại vô pháp phát hiện huyễn thuật.

Chờ bọn hắn pháp lực hao tận, thân bì lực kiệt lúc, mới phát hiện vấn đề thì đã muộn rồi.

Bất quá có một việc Liệt Trọng Lâu nghĩ không ra, chính là vì cái gì hắn có thể liền Chúc Bạch Thương cũng lừa gạt được.

Làm môn phái minh hữu, Liệt Trọng Lâu rất rõ ràng Chúc Bạch Thương có tu Chú Tâm Công, tâm chí kiên nghị, sát tâm như sắt, huyễn thuật đối với hắn tác dụng rất yếu, coi như mượn cấm chế nơi đây, muốn khống chế hắn cũng không dễ dàng, Liệt Trọng Lâu thậm chí đã làm tốt chuẩn bị thi triển yêu hóa cấm thuật.

Không nghĩ tới thủ đoạn cuối cùng của hắn chưa dùng ra, Chúc Bạch Thương liền đã nhẹ nhõm trúng chiêu.

Chẳng lẽ nói, bản thân thật là có đột phá?

Vừa nghĩ tới đó, Liệt Trọng Lâu liền âm thầm mừng rỡ, chỉ là lại không hiểu vì sao bản thân đột phá rồi mà không có cảm giác.

Cái này không hợp đạo lý a.

Hắn bên này tại nghi ngờ không thôi, bên kia Ninh Dạ nhưng tại cắn răng.

Mẹ nó Liệt Trọng Lâu ngươi có chút không góp sức a, nếu không phải lão tử dùng Khi Thiên Thuật phối hợp huyễn trận, cái Chúc Bạch Thương này thật sự rất khó làm.

Vấn đề là Chúc Bạch Thương tu vi quá mức thâm hậu, hiện tại ảnh hưởng hắn đồng thời, cũng mỗi thời mỗi khắc đều đang tạo thành tiêu hao đối với bản thân Ninh Dạ, hắn còn muốn hoàn thiện đại trận, thực sự không nhiều tinh lực như vậy lãng phí tại trên người một mình Chúc Bạch Thương.

Mấu chốt nhất chính là, Liệt Trọng Lâu thế mà không có dụ dỗ bọn họ tự giết lẫn nhau, mà chỉ là khiến bọn hắn lãng phí pháp lực, hàng này đến cùng là đang suy nghĩ gì đấy?

Đúng rồi, Liệt Trọng Lâu là đang kiêng kỵ!

Hắn sợ bất đồng công kích sau khi lạc thực, có khả năng khiến bọn hắn ý thức tới, dù sao trong những người này có không ít tâm trí kiên nghị giả, hơi có sai lầm khả năng phát hiện đầu mối. Liệt Trọng Lâu không chắc chắn nhất định có thể lừa gạt được những người này, vì vậy xuất thủ liền để lại chỗ trống.

Người chuyên dùng huyễn thuật, tâm nhãn thông thường đều nhiều, mà tâm nhãn nhiều rồi, thường thường liền sẽ dẫn đến bỏ qua chiến cơ.

Ý thức được điểm này, Ninh Dạ biết hắn nhất định phải làm thêm chút gì đó nữa rồi.

Chương 106 : Huyễn trận (trung)

Chương 106: Huyễn trận (trung)

Thiết Lang rất phẫn nộ, hắn không nghĩ ra tại sao trong này có nhiều như vậy yêu thú.

Đã từng bởi vì yêu thú mà mất đi nửa gương mặt hắn, lại quá là rõ ràng những yêu thú này độc có bao nhiêu đáng sợ.

Mắt thấy yêu thú không ngừng chen chúc đi tới, Thiết Lang trong lòng sợ hãi cấp tốc gia tăng.

Khủng bố bóng tối tràn ngập trong tâm.

Không được, nhất định phải giết ra một con đường máu!

Thiết Lang "A" quát to một tiếng, huyết mạch yêu thú toàn diện phát động, U Ám Lang Trảo đã toàn lực thi triển, liền thấy trước mắt yêu thú chưa tới gần người, liền dồn dập bạo liệt chết đi.

Thiết Lang choáng váng, nhớ ta móng vuốt sói khi nào trở nên như thế mạnh?

Trong lòng kinh ngạc, đột nhiên một cái ý thức nổi lên, hô lớn: "Ta đột phá rồi! Ha ha! Ta đột phá rồi!"

Càng điên cuồng lên công kích lên đến.

Nghe nói như thế, Liệt Trọng Lâu trong bóng tối kêu khổ, sao kẻ này thế mà vào lúc này lĩnh ngộ đại đạo?

Cũng may hắn còn không biết nơi đây huyền bí, chỉ cho rằng là đột phá.

Không được!

Nhất định phải giết hắn!

Liệt Trọng Lâu biết như làm cho đối phương tiếp tục nữa, sợ là khó có thể chưởng khống, cắn răng một cái, thẳng thắn phát động cấm thuật, thể nội bốc lên thận yêu hư tượng, lại là đem tự thân huyết mạch chi lực bốc lên đến mức tận cùng.

Đây là Liệt Trọng Lâu huyết mạch cấm thuật, có thể trực tiếp khống chế tinh thần một cái đối thủ thực lực cùng hắn không khác mấy.

Sau một khắc Thiết Lang trực tiếp bị quản chế, hướng tới Chúc Bạch Thương một trảo xé đi.

Xoát!

Thiết trảo rơi vào trên người Chúc Bạch Thương, đào quyển pháp lực thẳng vào Chúc Bạch Thương nội phủ, Chúc Bạch Thương làm sao cũng không nghĩ tới công kích sẽ từ phía sau tập tới, cuồng phún máu tươi. Nhưng này phun một cái huyết, hắn cũng thuận theo tỉnh táo, đầy trời huyễn tượng phá nát, quay đầu nhìn lại, lại là Thiết Lang chính như phát điên hướng bản thân tấn công tới.

"Thiết Lang?" Chúc Bạch Thương không nghĩ tới Thiết Lang lại công kích bản thân, khóe mắt sắp nứt hô to, nhưng thời khắc này Thiết

Lang đã bị Liệt Trọng Lâu khống chế, làm sao còn lo lắng được tới tất cả những thứ này, toàn lực cường công.

Chúc Bạch Thương vừa kinh vừa nộ, hắn biết Thiết Lang quá nửa là đã bị huyễn trận khống chế, nhưng ngươi chuyên môn đánh ta tính có ý gì?

Hắn cũng là lòng dạ độc ác hạng người, mắt thấy như vậy, gằn giọng nói: "Nếu ngươi đã cố ý muốn chết, lão phu liền tiễn ngươi một đoạn đường!"

Bát Vân Kiến Vụ thần thông toàn lực thi triển, một cái huyền sắc thủ chưởng đã ấn về phía Thiết Lang.

Chỉ là Thiết Lang tinh thần thụ khống, rõ ràng không phải đối thủ của Chúc Bạch Thương, nhưng vẫn là cuồng hống xông lên, hai người đã chiến thành một đoàn.

Không có Chúc Bạch Thương tiêu hao bản thân tâm lực, Ninh Dạ cũng thở phào một hơi, đang chờ gia tăng bố trí đại trận, đột nhiên cảm giác khác thường.

"Di?" Ninh Dạ nhìn hướng Liệt Trọng Lâu vị trí nơi, thức hải nổ vang, CànTự Bí vậy lại cao diệu, ẩn nhiên Ninh Dạ trong lòng lại có ngộ ra.

Thứ ngộ ra này, không phải thiên địa đạo tắc, mà là Liệt Trọng Lâu thi triển thận yêu huyết mạch cấm thuật, khi Liệt Trọng Lâu toàn lực thi triển lúc, yêu lực trùng thiên, khống chế đối thủ đồng thời, cũng đem tự thân toàn diện bạo lộ ra.

Người khác thân ở nơi đây, tự nhiên không nhìn ra đầu mối, nhưng Ninh Dạ nhưng tương đương với đứng tại chỗ cao quan sát, lòng có cảm giác, CànTự Bí tùy theo phát động, nhanh chóng phân tích Liệt Trọng Lâu huyễn thuật bí mật, vậy là Ninh Dạ chỉ cảm thấy bản thân huyễn trận lại còn có rất nhiều không gian đề thăng.

Thời khắc này hưng chi sở chí, trông hồ lô vẽ gáo, đã đem từng đạo từng đạo bí pháp cấm chế đánh vào không trung, bù đắp huyễn trận.

Liệt Trọng Lâu nhất tâm ngộ đạo, lại không nghĩ rằng bản thân trở thành đối tượng lĩnh ngộ của người khác, toàn lực chiến đấu, huyễn đạo bí mật tận nhập trong mắt Ninh Dạ. Cứ việc thụ thực lực hạn chế, Ninh Dạ không thể phát huy toàn bộ, nhưng thời khắc này hắn bố chính là huyễn trận, lại là có thể trò giỏi hơn thầy, trắng trợn không kiêng dè sử dụng, huyễn trận cũng biến thành càng lúc càng ngưng tụ.

Hoặc hình, hoặc tâm, hoặc thần, ba người gồm nhiều mặt.

Chỉ là còn thiếu chút hỏa hầu, nhưng đừng vội, có thể chờ mặt sau chậm rãi bù đắp.

Lúc này Điền Viễn Trung cũng đã đi tới phụ cận, nghe được động tĩnh phương xa, nhất thời nhưng không dám đi ra.

"Quá khứ, đánh đối mặt lại đi!" Ninh Dạ đã thúc giục.

Điền Viễn Trung trong lòng sợ hãi, nhưng cũng biết cái này đối mặt là nhất định phải đánh, cắn răng một cái mang theo Vân Tuyệt Môn đệ tử chạy tới.

Liệt Trọng Lâu cũng không nghĩ tới lúc này vẫn còn có những người khác đi tới, thấy tình hình này, không khỏi ngạc nhiên. Bất quá đang nhìn đến chỉ là một đám Tàng Tượng cùng Hoa Luân đệ tử, Vạn Pháp cảnh chỉ có một cái, còn là một sơ kỳ sau, lập tức lại thở phào một hơi.

Vận chuyển huyễn trận, đã là chuẩn bị đem bọn họ cũng khỏa đi vào.

Không nghĩ tới Điền Viễn Trung nhưng hô lên một tiếng: "Mẹ của ta nha, ta chính là đi ngang qua!"

Sau đó quay đầu liền chạy.

Cái khác Vân Tuyệt Môn đệ tử cũng là dồn dập kêu gào: "Ta là đi ngang qua, đi ngang qua!"

Đồng thời chạy trốn.

Chạy liền chạy đi, theo lý thuyết một đám này mấy chục người, phía trước người tiến vào rồi phát hiện tình huống không ổn, quay đầu chạy, cái kia mặt sau cũng có thể trực tiếp chạy rồi, một mực tất cả mọi người đều muốn tới đây một chút, nhất định phải lộ cái mặt, sau đó tiếng la đi ngang qua chạy nữa.

Có cái kia chỉ sợ Liệt Trọng Lâu không thấy rõ, thậm chí còn giả vờ giả vịt hướng tới không khí đánh mấy quyền, sau đó mới hô hoán chạy đi.

Duy nhất không hô đi ngang qua chính là Thư Lang, hắn ngạo kiều đi tới, hướng tới không khí vươn cổ ra, sau đó sẽ chậm rãi đi ra.

Diễn kỹ chi nát, khiến Ninh Dạ đều không đành lòng nhìn thẳng.

Cũng may Liệt Trọng Lâu hết sức chăm chú tại khống chế Thiết Lang, đến cũng không để ý cái này, chỉ muốn trước hết giết đi người nơi này, sau đó sẽ đi tìm những người yếu này phiền phức.

Bên kia Điền Viễn Trung chạy tới, nghĩ nghĩ, còn có chút lo lắng: "Hắn đang chiến đấu, có thể hay không không thấy rõ mọi người chúng ta thực lực?"

Thư Vô Ninh gật đầu: "Có khả năng này. Nếu không chúng ta lại trở về nhiễu một vòng?"

Điền Viễn Trung bị dọa cho nhảy dựng: "Không quá thích hợp chứ? Chúng ta vừa mới chạy đi, làm sao lại trở về?"

"Không sao, coi như là nhiễu mê chứ, đâu cái quyển, từ một bên khác quá khứ."

Chúng nhân nói, trước đây một bên khác đi, lần này là dự định vòng tới Thường Vũ Yên bên kia phía sau lại xuất tràng.

Lâm Đà Tử như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc: "Các ngươi. . . Các ngươi đến cùng đang làm gì?"

"Ít nói nhảm, dám nói nhiều một câu chặt ngươi!" Điền Viễn Trung đối Lâm Đà Tử là tự tin mười phần, Lâm Đà Tử bị dọa cho nhảy dựng, lập tức ngậm miệng không nói.

Thư Vô Ninh đi tới, vỗ vỗ hắn: "Yên tâm đi, hảo hảo theo chúng ta, tự có chỗ tốt của ngươi."

Trung ương đình viện nơi, chiến đấu còn đang tiếp tục.

Không có ai chú ý tới, phía trên thiên không, tinh la mật bố, Vạn

Tượng Đồ chi thần vận đã tràn ngập chân trời, đang từ từ bao trùm toàn bộ Cực Đạo chi cung.

Ngược lại là tại mật đạo đại sảnh Cố Phong Hiên, đột nhiên có phát giác: "Di? Bốn phía cấm chế có dị động, thật giống có là ai tại phát động cấm chế?"

Bên cạnh xe đẩy nam giương tay đánh ra một đạo quang hoa, bên ngoài cảnh tượng đã tại đáy mắt: "Là Thái Âm Môn cùng Thường Vũ Yên, bọn họ giao thủ, Liệt Trọng Lâu đang lợi dụng cấm chế đối phó bọn hắn."

Cố Phong Hiên cười nói: "Có ý tứ, thế mà có thể mượn dùng cấm chế nơi đây, quả nhiên không khiến ta thất vọng. Trùng mẫu, có lẽ ngươi giải thoát ngày liền tại hôm nay."

Trùng mẫu Tinh La lạnh nhạt nói: "Ngươi như không ra tay, chỉ dựa vào bọn họ có thể không cách nào khiến cho ta giành lấy tự do."

"Yên tâm đi." Cố Phong Hiên cười nói: "Ta đã có toàn diện kế hoạch. Sớm tại nhiều năm trước, ta đã chuẩn bị sẵn trận pháp, đợi chính là hôm nay cơ hội. Bây giờ phong vân lôi động, linh triều tuôn trào, chờ thần thông uy năng đề thăng đến lớn nhất lúc, khởi động trận pháp, là được ngưng tụ tất cả lực lượng công kích Cực Đạo Cung chi cơ sở, đến lúc đó chỉ cần căn cơ chịu đến tổn hại, trùng mẫu liền có thể thu được tự do."

Trùng mẫu cười lạnh: "Ngươi muốn chính là Cực Đạo Cung, sẽ có tốt bụng như vậy phá hoại nó?"

Cố Phong Hiên nhẹ nhàng lắc đầu: "Cực Đạo Cung tàn tạ không thể chịu nổi, coi như mang tới, lại có ý nghĩa gì? Vẫn là trùng mẫu ngươi, mới là có giá trị nhất a."

"Ngươi nói cái gì? !" Trùng mẫu phẫn nộ cuồng hô lên đến.

Cố Phong Hiên mỉm cười nói: "Trùng mẫu mạc nộ, ta dư ngươi tự do, ngươi vì ta phục vụ, này bản thiên kinh địa nghĩa chi sự. Tuy rằng cũng coi như là bị người chế trụ, nhưng ít ra sẽ không lại khốn tại nơi đây."

"Ngươi không muốn bí thược sao?"

Cố Phong Hiên lắc đầu nói: "Bí thược một chuyện, thật giả khó phân biệt, bất quá ta nếu đã đã dự định từ bỏ bí thược, có hay không, cũng chỉ không để ý."

"Ngươi!" Trùng mẫu tiêm khiếu mà lên, bên người mảng lớn trùng thú đã làm tốt súc thế chuẩn bị xuất kích.

Cố Phong Hiên nhưng du nhiên nói: "Cần gì chứ? Tuỳ tùng với ta, chí ít ngươi có thể đi ra vùng thế giới này. Ngươi nếu không có muốn đánh với ta một trận, ta cố nhiên khó có thể làm sao ngươi, nhưng nếu muốn đi, trùng mẫu cũng không giữ được a."

Trùng mẫu hít một hơi dài: "Nếu như thế, ngươi ta liền định mười năm ước hẹn, nếu như ngươi có thể cứu ta xuất ra khổ hải, ta vì ngươi chinh chiến mười năm."

"Mười năm sao đủ! Ta muốn trăm năm!"

"Hảo!" Trùng mẫu tuổi thọ lâu dài, trăm năm tại nó đến cũng không phải vấn đề lớn lao gì: "Vậy ngươi còn chưa động thủ?"

"Gấp cái gì? Hãy khiến bọn hắn trước tiên đánh, như vậy, mới hảo bọ ngựa bắt ve chim sẻ ở đằng sau." Cố Phong Hiên tràn đầy tự tin nói.

Chương 107 : Huyễn trận (hạ)

Chương 107: Huyễn trận (hạ)

Mọi người đều muốn làm chim sẻ.

Cố Phong Hiên muốn, Liệt Trọng Lâu muốn, Ninh Dạ cũng muốn, duy nhất không có cái ý thức này đại khái chính là Thường Vũ Yên.

Điều này cũng đã chú định nàng là vật hy sinh đầu tiên.

Thời điểm Liệt Trọng Lâu khống chế Thiết Lang cùng Chúc Bạch Thương điên cuồng quyết đấu, những đệ tử khác của Thái Âm Môn cũng không nhàn rỗi.

Tướng đối tướng, binh đối binh, tiểu binh đối pháo hôi.

Mấy người Tân Tiểu Diệp, Hoàng Liên, Hồng Nghê cũng là các thi thủ đoạn, hướng tới đám Thường Vũ Yên thực lực tương đối phổ thông triển khai công kích —— đánh tiểu nhân vật có một chỗ tốt, chính là ngươi không cần lo lắng công kích chân thực sẽ khiến bọn hắn từ trong huyễn cảnh của Liệt Trọng Lâu giải thoát.

Thực lực chênh lệch quá lớn, huyễn cảnh của Liệt Trọng Lâu căn bản không phải bọn hắn có thể đối kháng.

Chính bởi vậy, tại lĩnh vực hạ tầng, Thái Âm Môn chiếm cứ thượng phong tuyệt đối.

Đương nhiên điều này cũng chỉ là tạm thời.

Thường Vũ Yên bên này có bốn tên Vạn Pháp, tuy rằng Thiết Lang cùng Chúc Bạch Thương triền đấu cùng nhau, Chiến Cửu Phong cùng Nguyệt Vô Thường nhưng vẫn còn đó, hơn nữa theo Liệt Trọng Lâu toàn lực khống chế Thiết Lang, hai người đã bắt đầu phát giác không đúng, tùy thời có khả năng từ trong huyễn cảnh thoát thân.

Trận chiến này, Ninh Dạ "khâm định" Thái Âm Môn nhất định phải là kẻ thắng, tự nhiên không thể nào ngồi yên.

Mắt thấy Vạn Tượng huyễn cảnh đại trận đã có một chút thành tựu, Ninh Dạ nói: "Sư tỷ, có thể rồi."

Nghe nói như thế, Tân Tiểu Diệp đột nhiên lấy ra một vật, chính là linh dược nàng đạt được lúc trước, nhanh chóng ăn, sau đó toàn lực phát ra công kích, rơi vào trên người một tên đệ tử Hắc Bạch Thần Cung, đệ tử Hắc Bạch Thần Cung kia toàn thân ngưng kết băng sương, càng là một đòn mà chết.

Một kích này uy lực cực lớn, người bên cạnh nhìn thấy cũng dồn dập kinh ngạc.

Hoàng Liên đã nói: "Ẩm Tuyết ngươi..."

"Ta đột phá rồi!" Tân Tiểu Diệp nhanh chóng hồi đáp: "Nguyên lai linh tài ở đây trực tiếp sử dụng, có thể nhanh chóng chuyển hóa thành tự thân chiến lực."

Nghe nói như thế, tất cả mọi người đều trở nên hưng phấn.

Chỉ tiếc bọn họ vận khí bất hảo, phần lớn lúc trước cũng không kiếm được linh dược gì, ngược lại là Hồng Nghê rất là hưng phấn.

Tại dưới Ninh Dạ hữu ý an bài, nàng nhưng mà vận khí rất tốt, trước sau được ba cây, thời khắc này nghe Tân Tiểu Diệp nói như vậy, không khách khí nữa, trực tiếp đem những linh dược kia toàn bộ nuốt xuống, chỉ cảm thấy thể nội dược lực sôi trào, tu vi cuồng trướng, pháp lực dồi dào, muốn lao ra ngoài thân thể.

Tiện tay công kích, một phiến ầm ầm bạo liệt chi thanh, càng là cũng đem một tên đệ tử Hắc Bạch Thần Cung kích sát.

"Ta cũng đột phá rồi!" Hồng Nghê hưng phấn hô to.

Lại không cố kị tất cả liên tục xuất thủ, cùng lúc đó, trên người cũng dâng lên một phiến hào quang huyễn thải, tuôn trào mà ra.

"Di?" Liệt Trọng Lâu cũng phát hiện đệ tử quả nhiên đột phá, không chỉ tu vi mượn linh dược đề thăng, thậm chí pháp thuật cũng có tăng cường rõ ràng.

Lẽ nào là...

Ngộ đạo!

Hồng Nghê nhất định là ngộ đạo rồi!

Liệt Trọng Lâu hưng phấn không thôi.

Nơi đây quả nhiên không hề tầm thường, không chỉ Ẩm Tuyết ngộ đạo, liền ngay cả Hồng Nghê cũng trước sau ngộ đạo.

Mắt thấy cảnh này, những đệ tử Thái Âm Môn được linh dược khác nào còn cố được tất cả, dồn dập ăn dược xuất thủ, thể nội linh huy tăng vọt, càng là mỗi người thực lực tại trong chớp nhoáng này đột phi mãnh tiến, hơn nữa lại có hai người triển hiện ra thực lực siêu việt dĩ vãng, một người trong đó càng là sau đầu Hoa Luân thịnh phóng, trực tiếp đề thăng một vòng cảnh giới, một tên khác thì thẳng thắn phóng thích yêu lực, hóa thành hình thái yêu thú, lên tiếng gầm thét điên cuồng, đồng thời hưng phấn nói: "Ta tấn thăng Hoàn Mỹ Yêu Thể rồi!"

Cái gì?

Một cái lại một cái đột phá làm Liệt Trọng Lâu cùng với hết thảy đệ tử Thái Âm Môn đều choáng váng rồi.

Nơi đây tu hành đột phá càng đơn giản như vậy?

"Giết! Giết sạch đối thủ, nhất định phải bảo lưu bí mật nơi này!" Liệt Trọng Lâu mắt đều đỏ, khống chế Thiết Lang không quan tâm tất cả đoạt công, đằng nào không phải thân thể hắn, dưới không tiếc sinh mệnh, Chúc Bạch Thương đều đánh cực kỳ gian nan, chỉ cảm thấy hàng này thật sự điên rồi, trong lòng nộ khí dâng lên, xuất thủ cũng là càng trầm trọng.

Tân Tiểu Diệp đã nói: "Nếu sư tỷ cùng ta đều đã có đột phá, vậy chúng ta không bằng thử một chút đối phó Chiến Cửu Phong!"

Nói đã ra tay với Chiến Cửu Phong.

Chiến Cửu Phong Vạn Pháp cường nhân, không phải Hoa Luân cảnh có thể đối kháng, nhưng thời khắc này tất cả mọi người đều lạc lối tại trạng thái tấn thăng cùng đột phá, đột nhiên được vĩ lực, tâm thái bành trướng, chỉ cảm thấy thiên hạ duy ngã độc đại, chính cần hào dũng đối địch, vượt giai kích sát.

Trong lúc nhất thời mười bảy mười tám cái đệ tử Hoa Luân đồng thời hướng Chiến Cửu Phong đánh tới, Chiến Cửu Phong cũng bị đánh trở tay không kịp.

Lúc này hắn rốt cục tỉnh táo, nhìn thấy đối thủ, lạnh lùng nói: "Thái Âm Môn? Hóa ra là các ngươi, chết đi cho ta!"

Trong tay ngưng hiện hoàng kim chiến mâu, hướng tới một tên đệ tử Thái Âm Môn ném đi.

Cái đệ tử Thái Âm Môn kia đã huyễn hóa hình thú, giương nanh múa vuốt, phảng phất yêu thú chân chính, cảm giác thế giới đều tại dưới chân, thế nhưng sau một khắc hoàng kim trường mâu kích đến, hắn đã theo tiếng bay lên, cả người bị xuyên lạnh thấu tim rồi không nói, then chốt thân thể thế mà hóa thành kim dịch hòa tan.

Làm sao lại? Ta không phải đã đột phá sao? Tại sao liền một đòn đều gánh không được?

Cái đệ tử Thái Âm Môn sắp chết kia cũng không nghĩ ra vì sao lại như vậy.

Nhưng mà cái chết của hắn xem ra hoàn toàn không có khiến cho những người khác cảnh kỳ, đệ tử Thái Âm Môn vẫn như cũ nằm ở điên cuồng trạng thái, phát điên công kích Chiến Cửu Phong.

Chỉ có Liệt Trọng Lâu nhìn thấy.

Thế nhưng ở trong mắt hắn, đây không phải là đệ tử Thái Âm Môn quá yếu, mà là bởi vì —— Chiến Cửu Phong cũng đột phá rồi.

Trên người Chiến Cửu Phong ngưng tụ mãnh liệt kim sắc thiểm quang, đại biểu cho Dung Kim thần thông của hắn đã đạt đến cảnh giới mới.

Đáng chết! Đáng chết!

Có thể đột phá không phải chỉ có người mình, còn có đối thủ.

Xử lí thế nào?

Liệt Trọng Lâu cũng là gấp rồi.

Nhưng vào lúc này, Cực Đạo Cung đột nhiên lung lay một thoáng, chu vi gió nổi mây vần, linh triều bạo khởi.

Đây là...

Liệt Trọng Lâu cảm thụ dị tượng, đột nhiên ý thức được cái gì, trong lòng cuồng hỉ.

Là cấm chế Cực Đạo Cung đang vận chuyển!

Mấu chốt nhất chính là mình có thể cảm thụ được, bản thân có thể chưởng khống!

Phân ra một tia tinh thần ký thác tại trên người Tân Tiểu Diệp, Liệt Trọng Lâu kêu lên: "Ẩm Tuyết, nghe ta chỉ huy, khống chế cấm chế chỗ kia!"

Giờ thì tốt rồi, Tân Tiểu Diệp cũng không cần nghe Ninh Dạ, trực tiếp theo Liệt Trọng Lâu dặn dò, bắt đầu chưởng khống cấm chế.

Bên trong Cực Đạo Cung hào quang lưu chuyển, từng mảng từng mảng tử vong ba động từ từ thành hình.

Lần này là công kích chân chính.

Nếu muốn lừa dối Liệt Trọng Lâu cũng không phải một chuyện dễ dàng, mượn huyễn trận, Ninh Dạ có thể tạm thời giấu diếm được Liệt Trọng Lâu, nhưng che giấu không được vết tích ba động của trận pháp cấm chế ở đây, cách làm tốt nhất vẫn là mượn tay Liệt Trọng Lâu để hoàn thành.

Hết thảy mọi việc đều là ngươi làm, vậy dĩ nhiên liền không tồn tại cái gì hậu trường hắc thủ.

Mà hắn cần làm, chỉ là khiến những đệ tử Thái Âm Môn kia cho rằng chính mình đột phá là được.

Đương nhiên, không chỉ có là Thái Âm Môn, còn có Hắc Bạch Thần Cung.

Mỗi cá nhân đều sẽ có cơ hội đột phá, chỉ bất quá những đột phá chi nhân này, cuối cùng đều sẽ chết dưới tay Liệt Trọng Lâu...

Cứ như vậy, không có chứng cứ.

Oanh!

Trận pháp cấm chế toàn diện nổ vang, lực lượng cuối cùng đến từ Cực Đạo Thần Cung chính thức phát uy, vô tình dâng tới đám người Thường Vũ Yên.

Huyễn tượng biến mất, Thường Vũ Yên không nhìn thấy một con yêu thú nào nữa, chỉ là trước mắt thăng khởi, lại là một mảnh tử vong hoa thải kia.

"Không..." Nàng phát ra tuyệt vọng gầm rống, triệt để chôn vùi vào bên trong pháp lực đại triều.

Chương 108 : Bọ ngựa bắt ve

Chương 108: Bọ ngựa bắt ve

Một góc Cực Đạo Cung.

Điền Viễn Trung mang theo người Vân Tuyệt Môn đang xem kịch, chỉ có Lâm Đà Tử bị phong tai mắt ném đến một bên —— chuyện về sau không thích hợp để hắn nhìn thấy.

Thuận tiện cũng chia hưởng linh dược Thiên Cơ đưa tới.

"Nhạ, một người ba phần, sau khi uống hảo hảo hấp thu, một lần chỉ có thể sử dụng một phần, không thể tham lam, bằng không liền như tên Thái Âm Môn kia đồng dạng, bạo thể mà chết." Điền Viễn Trung nói.

Hắn chỉ chính là Hồng Nghê.

Nữ nhân này một hơi ăn ba phần linh dược, thể nội linh lực bạo tẩu, thế nhưng tại dưới huyễn thuật ảnh hưởng, còn cho rằng chính mình đột phá, dưới toàn lực công kích, cố nhiên tạo thành không ít phiền phức cho Chiến Cửu Phong, nhưng cũng khiến cho chính mình bạo thể mà chết.

Nhưng cho dù chết, nàng cũng không ý thức được bản thân là chết như thế nào, chỉ cho rằng là bị đối thủ kích sát, trong ánh mắt tràn ngập không cam lòng... Ta có kỳ ngộ, ta đột phá, làm sao có thể liền chết ở chỗ này?

Cuối cùng không cam lòng khiến cho nàng ngưng tụ hết thảy lực lượng, hóa thành một đạo trường hồng, đánh vào trên người Chiến Cửu Phong, khiến Chiến Cửu Phong cũng không khỏi phát ra một tiếng thống khổ hừ khẽ.

Các đệ tử Vân Tuyệt Môn còn đang xem kịch chà chà lắc đầu.

Có người nhìn linh dược trong tay, còn có chút không nỡ bỏ: "Đều là ngàn năm linh tài a, liền như thế dùng, có phải là có chút lãng phí? Nếu như luyện thành linh đan, mới thích hợp hơn."

"Ít nói nhảm, mau mau dùng!" Thiên Cơ thúc giục: "Như có cơ hội đột phá, liền nói cho ta, ta dẫn hắn đi gặp chủ nhân, có thể trực tiếp ban tặng tấn thăng. Bỏ qua cơ hội lần này, sau này nhưng là không còn."

Nghe nói như thế, mọi người không dám tiếp tục do dự, vội vã phục hạ.

Chỉ trong chốc lát công phu, một tên đệ tử Tàng Tượng hậu kỳ đã kêu lên: "Ta Tàng Tượng đỉnh phong, có thể lên cấp rồi."

Thiên Cơ nắm lấy hắn, thi triển độn thổ.

Đệ tử kia kinh hãi: "Uy, có phải là quá nhanh một chút, ta còn chưa quen thuộc lực lượng này... Ngô..."

Lời còn chưa dứt, đã chìm vào trong đất, lúc tái xuất hiện đã tại bên người Ninh Dạ.

Ninh Dạ phất tay một cái, thủ chưởng rơi vào trên đầu đệ tử kia, Cấn Tự Bí phát động, đệ tử kia còn chưa rõ ràng là chuyện gì, tại dưới dược lực trùng kích vào, đã tấn thăng Hoa Luân.

Hắn còn chưa kịp hoàn thiện bản thân Hoa Luân, Thiên Cơ đã Xoạt một tiếng, lại đem hắn đưa trở lại.

Những đệ tử Vân Tuyệt Môn khác liền nhìn thấy người 'Xoạt' một tiếng không thấy nữa, lúc trở lại, chính là Hoa Luân cảnh, nhất thời toàn bộ mộng bức.

Tình huống gì vậy?

Vậy liền lên cấp rồi?

Thế này cũng quá nhanh đi?

Không phải là huyễn thuật chứ?

Bọn họ biết Ninh Dạ có thủ đoạn giúp bọn hắn đề thăng, thế nhưng nhanh gọn đơn giản như vậy, lại ai cũng không nghĩ tới.

Còn tại bên trong mộng bức, Thiên Cơ đã nhìn thấy lại một cái tới gần biên giới đột phá, trực tiếp bắt lấy liền đi.

Đây là một cái Hoa Luân cảnh, bất quá không phải đỉnh phong, chỉ là đột phá luân cảnh, nhưng cũng không sao, Ninh Dạ trái lại thoải mái hơn.

Vậy là liền như thế tới tới lui lui, từng cái từng cái đệ tử Vân Tuyệt Môn bị đưa tới lại trả lại, đi lúc tiền kỳ, khi trở về chính là trung kỳ, đi lúc đỉnh phong, khi trở về liền trực tiếp tấn giai.

Điền Viễn Trung thu được nhiều linh dược nhất, ròng rã năm cây ngàn năm linh dược, lại thêm Ninh Dạ Cấn Tự Bí, đã là trực tiếp tấn thăng đến Vạn Pháp trung kỳ, khiến Điền Viễn Trung cũng là hưng phấn vô cùng.

Hắn cũng biết Kháo ngoại lực tăng trưởng như vậy, căn cơ không tốt. Nhưng lão tử vừa không muốn xưng bá cửu châu, lại càng không muốn phi thăng thiên ngoại, có thể dễ dàng đột phá như vậy lại có cái gì không tốt?

Đối với người biết đủ thường hạnh phúc mà nói, nhanh chóng tấn thăng như vậy chính là sở cầu.

Chỉ là trong nháy mắt, toàn thể đệ tử Vân Tuyệt Môn toàn bộ tu vi tiến nhanh.

Lâm Đà Tử bị phong tai mắt, không biết xảy ra chuyện gì, nhưng dù gì cũng là Hoa Luân cảnh, lại là có thể cảm nhận được khí tức bên người biến hóa, chỉ cảm thấy bên người chi nhân đột nhiên từng cái từng cái khí tức cuồng trướng, thực lực đột tăng, trong lòng kinh hãi, đang buồn bực xảy ra chuyện gì, liền thấy Thư Vô Ninh đã đi tới, giải khai cấm chế cho hắn.

"Được rồi, ngươi có thể dậy rồi."

"Ngươi..." Lâm Đà Tử chấn kinh nhìn Thư Vô Ninh.

Thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy nàng, nàng còn chỉ là Tàng Tượng đỉnh phong, sau đó liền trở thành Hoa Luân, hiện tại đến được, lại càng đã Hoa Luân tam trọng cảnh.

Thư Vô Ninh đã ném cho hắn một cây linh dược.

Lâm Đà Tử tiếp nhận, kích động cả người đều run rẩy: "Đây là ngàn năm linh dược."

"Cho ngươi." Thư Vô Ninh nói.

Lâm Đà Tử đại hỉ: "Đa tạ cô nương!"

"Không cần khách khí, hiện tại đi theo ta đi."

"Đi chỗ nào?" Lâm Đà Tử bản năng hỏi.

"Đương nhiên là giết người. Nếu tu vi đã tăng, đương nhiên phải hảo hảo uy phúc một phen." Thư Vô Ninh lẽ thẳng khí hùng hồi đáp.

Uy phúc một phen?

Ngươi đùa gì thế?

Đó chính là Liệt Trọng Lâu, Chúc Bạch Thương a!

Liền coi như các ngươi tu vi tiến nhanh, cũng không thể nào cùng nhân vật như vậy đối kháng.

Các ngươi cũng bành trướng quá lợi hại chứ?

Lâm Đà Tử còn muốn phản đối, đã thấy Điền Viễn Trung đã qua, tóm lấy hắn liền đi.

Vạn Pháp trảo Hoa Luân, Lâm Đà Tử hoàn toàn không có sức đề kháng, Điền Viễn Trung đã mang theo hắn trở lại chiến trường.

Tình thế trên chiến trường giờ phút này đã xuất hiện biến hóa.

Sau khi phát động một vòng cấm chế kia, Thường Vũ Yên chết rồi, không ít đệ tử Hắc Bạch Thần Cung cũng cáo tử vong.

Nhưng đại giá lại là đám người Chiến Cửu Phong, Nguyệt Vô Thường đều đã từ trong huyễn cảnh tỉnh táo.

Chỉ có Thiết Lang còn đang bị Liệt Trọng Lâu khống chế, điên cuồng công kích Chúc Bạch Thương, nhưng thực lực của hắn không bằng Chúc Bạch Thương, hiển nhiên đã sắp không xong. Nếu không phải Chiến Cửu Phong Nguyệt Vô Thường kiêng kỵ giao tình cùng Thiết Lang, Thiết Lang sợ là đã chết rồi.

Dù là như vậy, Chúc Bạch Thương vẫn là hô: "Là Liệt Trọng Lâu, khẳng định là hắn, tên khốn kiếp này đã khống chế Thiết Lang, các ngươi mau ra tay đem hắn tìm ra!"

Đồng thời Tân Tiểu Diệp cũng gọi nói: "Sư thúc, nữ nhân chết đi kia, nhìn có chút quen mặt... Ta biết rồi, nàng gọi Thường Vũ Yên, là cháu gái Tây Phong Tử."

Cái gì? Ngươi làm sao không nói sớm?

Liệt Trọng Lâu giật mình.

Hắn biết lần này phiền phức rồi, giết Thường Vũ Yên, Hắc Bạch Thần Cung khẳng định không để yên cho hắn, nhưng vấn đề là hắn bên này chiến lực cao tầng không đủ, coi như có ưu thế địa lợi, vẫn như cũ khó có thể chế địch a!

Liệt Trọng Lâu chính đang âm thầm kêu khổ, đám người Điền Viễn Trung đã vọt tới.

Những người kia làm sao lại trở về rồi?

Chờ đã, thực lực của bọn họ...

Thế mà toàn viên đề thăng?

Liệt Trọng Lâu kinh đến quả thực không thể tin được con mắt của chính mình.

Bảo tàng!

Nhất định là bảo tàng!

Bọn họ nhất định là phát hiện cái bí bảo gì!

Liệt Trọng Lâu ở trong lòng điên cuồng gào thét.

Nhưng đồng thời hắn cũng biết, nếu như đối thủ lúc này giết tới, bản thân chú định không còn cơ hội.

Chẳng lẽ nói, liền phải như thế từ bỏ sao?

Liệt Trọng Lâu trong lòng bất đắc dĩ.

Liền tại thời khắc tuyệt vọng, đã thấy Điền Viễn Trung một chỉ đối diện: "Giết!"

Những đệ tử Vân Tuyệt Môn kia đã chen chúc hướng Chiến Cửu Phong giết tới.

Làm sao lại?

Liệt Trọng Lâu sững sờ, liền thấy Điền Viễn Trung đã nói với Liệt Trọng Lâu: "Liệt tiên sư, nơi đây có thành tiên đắc đạo chi đại cơ duyên, chúng ta nguyện cùng Thái Âm Môn cộng hưởng chi!"

Nghe nói như thế, Liệt Trọng Lâu đại hỉ: "Hảo!"

Nếu Điền Viễn Trung bọn họ đã cuốn lấy Chiến Cửu Phong, hắn lại có hi vọng, cũng không khách khí nữa, khống chế Thiết Lang, liền thấy Thiết Lang thân thể kịch liệt bành trướng.

Chúc Bạch Thương mắt thấy cảnh này, giật nảy cả mình: "Không được!"

Hai tay áo huy vũ, như tụ vũ càn khôn, đã đem Thiết Lang toàn bộ bọc lại, hướng nơi xa đưa đi.

Nhưng sau một khắc, liền thấy Thiết Lang điên cuồng gào thét toàn thân bạo liệt, huyết vân phiên quyển, khủng bố huyết triều ẩn chứa vô biên vĩ lực, đem tụ lý càn khôn của Chúc Bạch Thương phá diệt.

Chúc Bạch Thương đã là cuồng thổ tiên huyết, tinh nguyên thụ tổn.

Không đợi hắn kịp phản ứng lại, liền thấy Nguyệt Vô Thường lại giết tới, hai mắt vô thần, xuất thủ chính là tuyệt sát chi thuật.

Thấy tình cảnh này Chúc Bạch Thương nào còn không rõ.

Đồ chó Liệt Trọng Lâu, thế mà không tiếc tiêu hao, lại lần nữa phát động cấm thuật.

"Liệt Trọng Lâu, ngươi điên rồi sao? Hắc Bạch Thần Cung cùng Thái

Âm Môn chính là minh giao a!" Chúc Bạch Thương kêu to: "Ngươi hiện tại lập tức dừng tay, chuyện vừa nãy ta coi như chưa từng xảy ra, sẽ không thượng bẩm Thần Cung."

Minh hữu là cái rắm gì, đồng môn còn tự giết lẫn nhau đây!

Nếu như không có giết Thường Vũ Yên, Vân Tuyệt Môn cũng không có tới, minh hữu có lẽ còn có tác dụng, Liệt Trọng Lâu không chừng liền dừng tay giảng hòa.

Nhưng hiện tại Thường Vũ Yên chết rồi, Chúc Bạch Thương hào xưng Mẫn Thương Thượng Nhân, là mua danh chuộc tiếng nói một đằng làm một nẻo nhất, Liệt Trọng Lâu nếu như tin lời của hắn mới gọi đầu óc có hố.

Hiện tại hắn có đám người Điền Viễn Trung giúp đỡ, mà những người này rất rõ ràng chính là một đám người yếu, dễ vò nắn cực kì.

Nếu như thế, vì sao còn phải nghe ngươi bài bố?

Liệt Trọng Lâu tâm hung ác, tự cắn đầu lưỡi, không tiếc hao tổn khống chế Nguyệt Vô Thường hướng Chúc Bạch Thương công tới.

Chương 109 : Chim sẻ đằng sau

Chương 109: Chim sẻ đằng sau

Điền Viễn Trung không phải là đối thủ của Chiến Cửu Phong.

Tuy rằng hắn thông qua linh dược có đề thăng về mặt tu vi, nhưng chung quy không thể nào bằng được loại Vạn Pháp lâu năm như Chiến Cửu Phong này, nếu không có một đám lớn đệ tử Vân Tuyệt Môn giúp đỡ, hắn sợ là đã sớm bại trận.

Dù vậy, hắn cũng chống đỡ không được quá lâu, bởi vì Chiến Cửu Phong đã bắt đầu ra tay đối với những đệ tử Vân Tuyệt Môn kia.

Xoạt!

Một nhánh hoàng kim chiến mâu phá không phi tập, nhắm thẳng một tên đệ tử Hoa Luân Vân Tuyệt Môn.

Mâu này như trúng, cái đệ tử Hoa Luân kia chắc chắn phải chết.

Nhưng liền tại thời khắc Kim mâu sắp tới, Thư Vô Ninh giương tay đánh ra một lá bùa, bảo vệ đệ tử kia, kim mâu càng không thể tới gần.

Đồng thời Thư Vô Ninh hô: "Môn chủ, đừng lưu thủ nữa, trực tiếp ra sát chiêu giải quyết hắn đi."

Điền Viễn Trung thầm nghĩ lão tử nào có lưu thủ, ta chính là đánh không lại hắn a.

Bất quá hắn cũng biết tại sao Thư Vô Ninh nói như thế, quát lớn: "Thiên địa vô cực, càn khôn tá pháp, cực đạo sát chú!"

Hướng tới Chiến Cửu Phong xa xa một chỉ.

Một chỉ này xem ra uy thế mười phần, kì thực nửa điểm hiệu quả cũng không có.

Chiến Cửu Phong bị hắn dọa cho nhảy dựng, nhìn nhìn bản thân vô sự, ha ha cười nói: "Cái gì rắm chó. . . Ân?"

Chỉ nói vài chữ, Chiến Cửu Phong liền cảm giác không đúng, thân thể của chính mình thế mà đang nhanh chóng tan vỡ, kim thân chi khu nguyên bản cường hãn tại trong sát na tan thành mây khói, lấy tốc độ hắn vô pháp lý giải khoái tốc tiêu hao, đồng thời Chiến Cửu Phong liền phảng phất một thoáng trải qua ngàn năm phong sương, cấp tốc già yếu.

"A. . . !" Chiến Cửu Phong kêu to, khí thế hiên ngang trong nháy mắt uể oải, đã trở nên như lão nhân gần đất xa trời.

Đồng thời Điền Viễn Trung nổ ra một cái hoang cuồng công kích, lần này đúng là sát thủ của chính hắn, đánh vào trên người Chiến Cửu Phong, liền thấy thân thể Chiến Cửu Phong như tượng đất, trong nháy mắt băng tan ngói giải, hóa thành bụi bay xuống.

Đây là thủ đoạn gì?

Một màn này không chỉ có khiến đám người Liệt Trọng Lâu chấn kinh, liền ngay cả Cố Phong Hiên một mạch rình cũng choáng váng.

Giống như Liệt Trọng Lâu, hắn cũng nhìn thấy Vân Tuyệt Môn toàn thể môn nhân thực lực đề thăng, chỉ bất quá Vô Cấu tu vi hắn thấy rõ ràng hơn so với Liệt Trọng Lâu, những người này đề thăng bất quá là tu vi, chiến lực thực tế tương đối có hạn. Không chỉ có như vậy, hắn tương tự nhìn ra, cái gọi là đề thăng của những người khác, đều là giả tượng, có mấy người thậm chí không phải là bị đối thủ giết chết, mà căn bản chính là ăn bậy linh dược tự bạo mà chết. Chỉ là Cố Phong Hiên cho rằng đây là Liệt Trọng Lâu hữu ý như vậy, vì độc chiếm bảo địa, liền đệ tử chính mình cũng lừa bịp lợi dụng.

Mãi đến thời khắc này, công kích không hiểu ra sao này xuất hiện, triệt để lật đổ nhận thức của Cố Phong Hiên.

"Chẳng lẽ nói, nơi đây thật sự có đạo tắc hiển hóa?" Cố Phong Hiên cũng không khỏi trong lòng sinh nghi.

Đặc biệt là cái câu ‘cực đạo sát chú’ cuối cùng kia.

Đùa gì thế? Chỗ này ta đến nhiều lần như vậy rồi, làm sao lại không gặp phải bất kỳ bí pháp Cực Đạo Cung?

Cố Phong Hiên đã quay đầu hỏi trùng mẫu Tinh La: "Nơi này có bí pháp thần thông của Cực Đạo Cung?"

Trùng mẫu mờ mịt: "Ta lại không ra được, làm sao có khả năng biết? Bất quá nơi đây đến cùng là chiến trường thượng cổ, nếu nói là có đạo tắc để lại hiển hóa, đến cũng không kì lạ."

"Phí lời, ta tự nhiên biết cái này, nhưng vấn đề là ta đã tới nhiều lần, chưa từng gặp qua, ngược lại là cái gia hỏa này, làm sao vừa đến đã được cơ duyên?"

"Đây chính là mệnh đi." Trùng mẫu hồi đáp.

Cố Phong Hiên cả giận nói: "Mệnh? Cố Phong Hiên ta tối không tin chính là mệnh. Như thượng thiên hữu mệnh, ta cũng phải nghịch thiên nhi hành, mệnh ta do ta, không phải do trời!"

"Vậy ngươi cũng phải có bản lãnh đó."

"Bản lĩnh? Ngươi chẳng mấy chốc sẽ nhìn thấy." Cố Phong Hiên lạnh nhạt nói.

Cách cục chiến trường đã hơi thành xu hướng ổn định, Chiến Cửu Phong bỏ mình, Chúc Bạch Thương còn đang cùng Nguyệt Vô Thường tử chiến, Hắc Bạch Thần Cung đã chú định xong đời, như không có gì ngoài ý muốn, như vậy tiếp đó, liền hẳn là Liệt Trọng Lâu cùng Điền Viễn Trung đối trận.

Bất quá xem ra, Điền Viễn Trung chú định không có cơ hội thắng lợi —— tại sau khi phát ra một cái cực đạo sát chú kia, Điền Viễn Trung khí thế chợt giảm, thực lực cũng rõ ràng suy vi rất nhiều, có thể thấy được tiêu hao cũng là rất lớn.

Dưới tình hình như vậy, Cố Phong Hiên biết không cần phải chờ đợi thêm nữa.

"Đến thời điểm thu thập tàn cục rồi." Cố Phong Hiên nói: "Bán Thành, có thể phát động."

Theo Cố Phong Hiên lên tiếng, tình thế chiến trường lại đột nhiên nổi lên biến hóa.

Một phiến trận pháp quang huy thăng đằng mà ra, bao phủ hơn một nửa cái chiến trường.

Đột nhiên xuất hiện biến hóa, khiến tất cả mọi người đều kinh hãi vô danh.

Tình huống gì vậy?

Theo trận pháp quang huy khởi động, liền thấy bốn phía hiện ra vô số kim chúc thủ tí, liền như thế Ầm Ầm Ầm hướng về bốn phương tám hướng ném tới, càng là đem tất cả mọi người đều bao phủ vào trong đó.

Một tên tu sĩ tự cao tu vi, không đem những kim chúc thủ tí này để ở trong mắt, cùng chúng ngạnh kháng, lại phát hiện những kim chúc thủ tí này thế mà có kỹ năng phá thuẫn, trực tiếp không nhìn pháp lực hộ tráo của hắn, ầm ầm nện ở trên người tu sĩ kia, tu sĩ kia cả người đều bị đánh xuống.

"Kim giáp chiến khôi? Là Long Dương Phủ Kim Giáp Trận!" Có kẻ kiến thức rộng rãi đã phát ra thanh âm tiêm khiếu.

Long Dương Phủ Kim Giáp Trận cùng Hắc Bạch Thần Cung Hắc Bạch Kỳ Trận đồng dạng, là trận pháp mạnh mẽ nhất của bọn họ, hoàn chỉnh Kim Giáp Trận, có thể đem hết thảy kim loại trong nháy mắt hóa thành kim giáp chiến tốt, nắm giữ năng lực công kích cường đại, đáng sợ hơn chính là không sợ công kích, cho dù là đem chúng nó đánh nát cũng có thể trong nháy mắt gây dựng lại.

Trước mắt cái Kim Giáp Trận này cũng không hoàn chỉnh, tạo thành chỉ là kim chúc thủ tí, nhưng dùng để đối phó bọn hắn đã đủ rồi.

Liệt Trọng Lâu Chúc Bạch Thương trong nháy mắt hiểu được: "Cố

Phong Hiên! Là ngươi!"

Tại Vân Tuyệt Cổ Địa, có thể thi triển ra loại Kim Giáp Trận đẳng cấp này, chỉ có Cố Phong Hiên.

Nếu đã nhưng đã phát động công kích, Cố Phong Hiên cũng không tiếp tục ẩn giấu.

Liền nghe một tiếng cười dài, xa xa cung tường đột nhiên mở ra, Cố Phong Hiên chắp hai tay sau lưng, mang thủ hạ đi ra.

Hắn trường thanh cười nói: "Đa tạ chư vị ở đây tử chiến, nếu như không có chư vị, ta còn không biết muốn đến khi nào mới có thể thu được pháp lực dồi dào như vậy, trùng kích cực đạo chi cơ này đây."

Theo hắn lên tiếng, liền thấy bốn phía gió nổi mây vần, mặt đất xuất hiện một cái lốc xoáy màu đen, xem ra đến là cùng năm đó Ninh Dạ bố trí Tinh Vẫn Thiên Diễn Trận có mấy phần tương tự, trên thực tế bọn chúng công năng cũng cực kỳ gần gũi, đều là lấy lực lượng của tu giả làm cội nguồn, ngưng tụ thành một cỗ lực lượng cường đại.

Chỉ bất quá Ninh Dạ là lấy sung năng cho Côn Lôn Kính, thi triển càn khôn na di chi pháp.

Cố Phong Hiên lại là muốn ngưng tụ lực lượng này, triệt để xông vỡ Cực Đạo Cung chi cơ sở, cứu trùng mẫu Tinh La thoát vây.

Điều khiến này cho bọn chúng biểu tượng cũng có chỗ bất đồng, liền thấy lốc xoáy màu đen kia dần dần huyễn hóa thành một cái thủ chưởng, ngưng tụ thành hình, đằng dược ra khôi hoằng chi lực.

Cố Phong Hiên lại vẫn là không hài lòng.

Hắn đột nhiên lắc mình, đã xuất hiện tại bên người Nguyệt Vô Thường, thủ khởi chưởng lạc, đặt tại đỉnh đầu Nguyệt Vô Thường.

"A!" Nguyệt Vô Thường phát ra khiếu thanh thống khổ dĩ cực, sinh mệnh chi quang trong nháy mắt ảm đạm, toàn thân pháp lực đằng quyển, đã bị vòng xoáy kia hút đi, ngưng tụ ra càng thêm bành phái chi thủ.

Ninh Dạ nhìn đến chà chà gật đầu: "Không tệ, không tệ, đến là có thể dùng đến tiến một bước tăng mạnh huyễn trận."

Đã là quyết ý đem trận pháp này của Cố Phong Hiên toàn bộ hấp thu.

Cố Phong Hiên một kích thành công, hướng Chúc Bạch Thương giết tới.

Chúc Bạch Thương kinh khiếu: "Ta là người của Hắc Bạch Thần Cung, ngươi như giết ta, Thần Cung nhất định không tha cho ngươi."

Cố Phong Hiên lạnh nhạt nói: "Đem người nơi này giết sạch toàn bộ rồi, ai lại sẽ biết? Không được nữa, lão tử còn không biết chạy sao? Long Dương Phủ còn không làm gì được ta, còn sợ Hắc Bạch Thần Cung hay sao?"

Lại là một lần xuất thủ vô cùng cuồng dã, liên tục ba chưởng vỗ vào trên người Chúc Bạch Thương, nhất chưởng diệt thể, tái kích đoạn hồn, tam kích toái thần, Chúc Bạch Thương càng đã bị triệt để kết liễu.

Trong lúc giơ tay nhấc chân, hai tên Vạn Pháp cảnh liền chết tại trong tay Cố Phong Hiên, Liệt Trọng Lâu lạnh cả tim mật.

"Vô Cấu đỉnh phong, ngươi thế mà đã là đỉnh phong?" Liệt Trọng Lâu kêu to.

Cố Phong Hiên cười dài: "Sau ngày hôm nay, ta là Niết Bàn!"

Nói đã hướng Liệt Trọng Lâu lại lần nữa xuất thủ.

Đúng vào lúc này, biến cố khiến cho người không tưởng tượng nổi đột sinh.

Điền Viễn Trung đột nhiên hô lên một tiếng: "Cố Phong Hiên, còn chưa chịu chết!"

Oanh!

Nhất quyền Oanh xuất.

Cố Phong Hiên càng cảm thụ được uy hiếp khổng lồ trước nay chưa từng có.

Chương 110 : Diều hâu tại thượng

Chương 110: Diều hâu tại thượng

Không được!

Cố Phong Hiên đã biết không ổn.

Một quyền này tiếp không được.

Cứ việc không hiểu tại sao, Cố Phong Hiên vẫn là lập tức làm ra phản ứng, trong phút chốc thi triển ra mười tám loại pháp thuật thần thông, thân ảnh biến hóa, vô pháp dự đoán.

Có thể dù hắn thủ đoạn nhiều hơn nữa, công lực mạnh mấy, nhưng vẫn là cảm thấy một cỗ không thể kháng cự chi lực từ dưới chân thăng khởi, buộc hắn không thể không thăng hướng không trung.

Không trung là Ngũ Sát Vân, nguy hiểm rất lớn, thế nhưng nguy hiểm to lớn hơn nữa, cũng không có thời khắc này đến từ Điền Viễn Trung mang đến nguy hiểm lớn.

Hàng này tại giả heo ăn hổ!

Cố Phong Hiên vừa kinh vừa nộ.

Hắn không nghĩ ra đối thủ rốt cuộc là ai, vì sao càng có như thế vĩ lực, chỉ có thể không ngừng lên phía không trung.

Đồng thời Điền Viễn Trung cũng đuổi theo.

Chỉ là tốc độ của hắn lại so với Cố Phong Hiên chậm rất nhiều, nhìn thân phận hắn, rõ ràng chỉ là cái phổ thông Vạn Pháp, này khổng lồ cảm giác uy hiếp đến cùng là từ đâu mà đến?

Cố Phong Hiên không hiểu.

Lẽ nào là huyễn thuật?

Nhất định là huyễn thuật!

Cố Phong Hiên đột nhiên nghĩ thông rồi, có lẽ chính là Liệt Trọng Lâu đang mượn dùng nơi đây huyễn trận lừa gạt mình, dụ dỗ Điền Viễn Trung cùng mình đối kháng.

Ý thức được điểm này, Cố Phong Hiên vì chính mình lúc trước sợ hãi cảm thấy phẫn nộ.

"Muốn chết, dám đối với ta sử dụng loại thủ đoạn này!"

Thân tại trường không, Cố Phong Hiên đã một chỉ hướng tới Điền Viễn Trung rơi xuống.

Lạc Phượng Chỉ!

Đây là hắn tự trốn tránh Long Dương Phủ tới nay, kết hợp Long Dương Phủ bí thuật thần thông tự nghiên mà thành cường đại tiên pháp, uy lực vô song, thời khắc này hàm nộ xuất thủ, nhất định phải giáo tên khốn này một đòn tan xương nát thịt.

Nhưng liền tại một chỉ này đâm ra đồng thời, một cỗ âm hàn sát ý tập thượng tâm lai.

Thật là khủng khiếp sát cơ, phảng phất là tại nói với mình, như một chỉ này rơi xuống, bản thân chắc chắn phải chết.

Nhưng Cố Phong Hiên chợt cảnh giác, huyễn thuật!

Đây đều là giả!

Lạc Phượng Chỉ không nhìn tất cả rơi xuống.

Sau một khắc liền nhìn thấy đầu ngón tay một điểm màu xám sáng lên.

Rõ ràng chỉ là một điểm sương xám, nhưng trong nháy mắt phóng đại, dọc theo ngón tay hướng cánh tay kéo dài, chỗ nó đi qua, Cố Phong Hiên ngón tay, cánh tay, càng là tận hóa tro bụi.

Làm sao lại?

Cố Phong Hiên ngạc nhiên.

Đây là chú pháp!

Không đúng!

Là Mộc Khôi Tông!

Hắn rốt cục tỉnh ngộ ra.

Bản thân tao ngộ thế mà là Mộc Khôi Tông thâm độc chú pháp, đáng giận nhất là chính là, bản thân lầm tưởng là huyễn thuật thế mà vô tri vô giác đụng vào. Hắn biết không tốt, kêu to lên tiếng, một cánh tay đã ầm ầm vỡ nát.

Nhưng coi như hắn tự đoạn cánh tay cũng đã chậm, kinh khủng kia chú sát chi thuật vẫn là dọc theo huyết mạch trong nháy mắt tràn ngập toàn thân hắn.

Cố Phong Hiên toàn lực đề kháng, nhưng chỉ cảm thấy này chú sát chi thuật cường hoành vô cùng.

Một khắc đó hắn ý thức được, đây không phải là bình thường chú thuật, mà chí ít là Vô Cấu đỉnh phong thậm chí lực lượng càng mạnh mới có thể làm được.

Cho dù không phải đánh lén, bản thân cũng không phải này thi chú chi nhân đối thủ.

"Ai? Đến cùng là kẻ nào?" Cố Phong Hiên điên cuồng kêu lên.

Sát chú xâm thực toàn thân hắn, đem máu thịt của hắn tất cả đều tiêu vong, vẫn may hắn là bán khôi thân, thuộc về khôi lỗi bộ phận đến là không bị ảnh hưởng, cũng bởi vậy thế mà không có trực tiếp chết đi.

Sau một khắc theo tiếng hô của hắn, liền thấy trong thiên không phong vân đột nhiên quyển, đã xuất hiện mấy cái thân hình.

"Nguyên Mục Dã, Hà Giang Minh, Tử Lão?" Cố Phong Hiên thanh âm đều thay đổi rồi.

Đùa gì thế?

Tại sao Mộc Khôi Tông tối cường tam quỷ sẽ xuất hiện ở chỗ này?

Không chỉ có như vậy, Hà Giang Minh trong tay còn cầm một vật.

Ác Niệm Sát Cốt!

Này không phải đối phó một cái Cố Phong Hiên cần trận thế, coi như là đối phó Niết Bàn đại năng đều đủ rồi.

Cố Phong Hiên sợ đến toàn thân run rẩy, mặt nạ rơi xuống, lộ ra huyết nhục tan rã chỉ chừa khôi lỗi bộ phận thân thể, liền ngay cả nguyên thần đều bại lộ ở bên ngoài.

Hắn run rẩy lên tiếng: "Phong Hiên. . . Tham kiến ba vị đại năng! Tại sao, tại sao các ngươi muốn. . ."

Hắn đến là không chạy, hay là biết mình căn bản chạy không thoát.

Nguyên Mục Dã mỉm cười: "Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ ở đằng sau? Cũng không biết còn có diều hâu tại thượng! Cố Phong Hiên, vận khí của ngươi không tốt lắm, va tiến vào chúng ta đặt ra bẫy bên trong. Nếu đã nằm ở trong cuộc, cũng chỉ có thể xin ngươi chết đi."

Hắn nói liền muốn xuất thủ.

Nhưng vào lúc này, Ninh Dạ thanh âm nhưng truyền đến: "Chớ vội."

"Ân?" Nguyên Mục Dã ngẩn ra: "Làm sao?"

Ninh Dạ nói: "Người này vẫn ẩn núp tu vi, thế mà là Vô Cấu đỉnh phong, lại là có chút phiền phức. Lấy thực lực của Điền Viễn Trung, coi như hắn lại ngộ đạo, muốn nói lấy Vạn Pháp diệt Vô Cấu đỉnh phong, vẫn là không còn gì để nói."

Vậy cũng đúng.

Cái âm mưu này hạch tâm chính là ở Vân Tuyệt Môn dựa vào Cực Đạo Cung bí địa đột phi mãnh tiến, do đó đã có cùng Thái Âm Môn đàm phán tiền vốn.

Thế nhưng đột tiến quá lợi hại, âm mưu liền không chân thực.

"Vậy ngươi nói làm sao bây giờ?" Hà Giang Minh hỏi.

"Để hắn gia nhập Vân Tuyệt Môn,?"

"Gia nhập cũng cần có cái cái cớ chứ?"

"Điền Viễn Trung nắm giữ Cực Đạo Cung bí thược, có thể khiến Cố Phong Hiên có đột phá cơ hội, Cố Phong Hiên vô ý quyền thế, vì cầu thiên đạo, tự cam làm trưởng lão, lý do này hẳn là nói còn nghe được. Mà có hắn tại, Thái Âm Môn lại càng không tiện cường đến rồi. Hơn nữa đã có hắn, còn có thể thuận lý thành chương thu phục toàn bộ Vô Thiên Thành, lớn mạnh Vân Tuyệt Môn."

Cố Phong Hiên nghe được run run rẩy rẩy.

Hắn chẳng thể nghĩ tới, bản thân càng là bị cuốn vào một cái kinh thiên âm mưu bên trong.

Nguyên đến mọi thứ nơi này, đều là Mộc Khôi Tông là cuống lừa gạt Thái Âm Môn đặt ra bẫy.

Thời khắc này Mộc Khôi Tông tam quỷ nghe xong lời này, nhìn nhìn lẫn nhau, đồng thời gật đầu: "Có thể được!"

Tử Lão đã nói: "Lại là cần khống chế xong người này, không khiến cho làm loạn mới được thích hợp."

Ninh Dạ nói: "Cái này đơn giản, hắn thân thể máu thịt cũng đã phá huỷ, còn sót lại nguyên thần, lại cho hắn nửa người không phải là xong rồi sao. Mộc Khôi Tông. . . Không phải am hiểu nhất cái này sao?"

"Không tệ, không tệ!" Nguyên Mục Dã cười to: "Nếu như thế, vậy liền thẳng thắn cho ngươi chút chỗ tốt. Nhập môn hạ ta, thụ ta xu sứ, có thể đảm bảo tính mạng! Cố Phong Hiên, ngươi có bằng lòng hay không?"

Cố Phong Hiên thở dài một tiếng: "Ta còn lựa chọn được sao?"

"Tự nhiên là không có." Nguyên Mục Dã cười to đã đem Cố Phong Hiên nhiếp tới.

* * *

Trên bầu trời, phong vân tản đi.

Điền Viễn Trung phiêu phiêu lạc hạ, tiên y vung lên, bát quái đạo bào phần phật trong gió, một bộ tiên phong đạo cốt dáng dấp.

Liệt Trọng Lâu, Cố Bán Thành đám người đều nhìn đến ngây ngốc.

Tại trong lòng bọn họ bên trong, lần này đến hẳn là Cố Phong Hiên, làm sao liền trở thành Điền Viễn Trung?

Điền Viễn Trung nhìn nhìn chúng nhân, ho nhẹ một tiếng nói: "Xin lỗi, chư vị, bản nhân đã được Cực Đạo Cung bí thược, từ giờ trở đi, chính là Cực Đạo Cung này chủ nhân. Ta tuy còn chưa phải Cố thành chủ đối thủ, nhưng nếu toàn lực phát động cấm chế nơi đây, vẫn là có cùng Cố thành chủ đồng vong tư cách. Cố thành chủ không muốn ngọc đá cùng vỡ, đã cùng ta ước định, kể từ hôm nay, cùng ta cộng sáng Vân Tuyệt Môn, ta là môn chủ, hắn là thủ tịch trưởng lão."

Cái gì?

Mọi người nghe được mộng bức.

Cố Bán Thành đã nói: "Ta không tin tưởng!"

"Nếu ngươi không tin, nghe!" Điền Viễn Trung thần thần bí bí chỉ chỉ thiên không.

Trên bầu trời, Cố Phong Hiên thanh âm dĩ nhiên truyền đến: "Bán Thành, Tinh La lừa chúng ta, bí thược không ở nó trong tay, mà là bị Điền chưởng môn được. Cực Đạo Cung bí mật bây giờ toàn diện mở ra, đạo tắc hiển hóa, ở chỗ này tu hành, có thể có ngộ đạo cơ hội. Chỉ tiếc, đạo tắc hiển hóa tối lợi ngộ đạo thời điểm đã qua, nhưng cho dù là vậy, chỉ cần ngày đêm ở chỗ này tham nghiên, vẫn như cũ có ngộ đạo cơ hội tốt. Vì vậy ta không muốn cùng Điền chưởng môn lại chiến đấu, nơi đây có thể ngộ đại đạo, kể từ hôm nay, ta đem ở chỗ này tham tu, lại không hỏi đến bên ngoài chi sự . Còn các ngươi, cũng chính thức gia nhập Vân Tuyệt Môn đi."

"Chuyện này. . ." Cố Bán Thành làm sao cũng không nghĩ tới sẽ là kết quả này.

"Đây không phải là huyễn thuật chứ?" Hắn bật thốt lên.

"Đây không phải là huyễn thuật." Liệt Trọng Lâu thở dài một hơi.

Đột nhiên nghĩ đến cái gì, cảnh giác nhìn hướng Điền Viễn Trung.

Cái gia hỏa không biết lai lịch, không hiểu ra sao này, bây giờ nghiễm nhiên đã thành nơi đây chưởng khống chi nhân, liền Cố Phong Hiên đều không làm gì được hắn, nếu như hắn muốn giết mình lấy bảo đảm bí địa. . .

Liệt Trọng Lâu không khỏi rùng mình một cái.

Điền Viễn Trung tiếu mị mị nhìn hắn: "Trọng lâu tiên sư, nhưng mà đang lo lắng ta diệt khẩu? Yên tâm đi, ta không sẽ làm như vậy."

Chương 111 : Chứng đạo chi cục

Chương 111: Chứng đạo chi cục

Không giết Liệt Trọng Lâu diệt khẩu, cần một cái lý do.

Cũng may lý do vật này, là dễ tìm nhất.

Vân Tuyệt Cổ Địa ở vào giữa lưỡng địa Hắc Bạch Thần Cung cùng Thái Âm Môn, bây giờ người Hắc Bạch Thần Cung đều chết rồi, sớm muộn còn sẽ phái người đến gây sự. Vân Tuyệt Môn nếu muốn chiếm cứ nơi đây, liền cần có cái chỗ dựa.

Nếu người của Hắc Bạch Thần Cung đều đã xong đời, đương nhiên phải tìm cái chỗ dựa Thái Âm Môn này.

Huống chi Liệt Trọng Lâu giết Thường Vũ Yên, mà trong chuyện giết Chúc Bạch Thương, hắn cũng coi như là ra lực, tương đương với Vân Tuyệt Môn cầm một cái nhược điểm của Thái Âm Môn.

Cứ như vậy, sự tình liền đơn giản.

Ta không nói ra chuyện ngươi giết Thường Vũ Yên, thế nhưng Hắc Bạch Thần Cung bên kia, ngươi phải giúp ta cản.

Cho tới nói Thái Âm Môn cũng muốn dùng chỗ này lĩnh ngộ đại đạo, dễ bàn, chỉ cần trao đổi điều kiện ngang nhau là được, cụ thể có thể chậm rãi bàn bạc.

Đối diện điều kiện như vậy, Liệt Trọng Lâu tự nhiên không có lý do từ chối.

Sự tình liền như thế kết thúc.

Khiến Liệt Trọng Lâu cảm thấy tiếc nuối chính là, đệ tử của Thái Âm Môn bên này, ngoại trừ Tân Tiểu Diệp ra, hết thảy những người ngộ đạo đột phá khác đều chết rồi.

Về phần bản thân hắn, hai độ sử dụng cấm thuật, công lực tổn hại, trong thời gian ngắn cũng đừng nghĩ có đột phá.

Có thể nói là xui xẻo về đến nhà.

Cuối cùng cũng coi như nếu đã phát hiện bí mật nơi đây, như vậy trở lại cũng còn có cái bàn giao, còn mặt sau xử trí như thế nào, liền xem bên trên cùng Vân Tuyệt Môn làm sao nói chuyện.

Dùng cường hiển nhiên là không được, Vân Tuyệt Môn đã có chuẩn bị, một khi cưỡng bức, tất nhiên đem chuyện hôm nay nói ra.

Đến lúc đó Hắc Bạch Thần Cung nhất định sẽ cùng bọn họ tranh cướp chỗ này, kết quả vẫn là cục diện chia đôi, nói không chắc còn có thể nhân chuyện Thường Vũ Yên làm khó dễ, đòi lấy càng nhiều chỗ tốt.

Nếu như thế, đến không bằng đáp ứng cho bọn họ chút chỗ tốt, đổi lấy cơ hội ở chỗ này tham ngộ.

Chỉ là trong thời gian ngắn, còn chưa thể đem cái cớ kéo tới Đông Phong Quan —— chuyện này tương tự cần một phen bố trí.

Nói chung, âm mưu một chuyện xem như là giải quyết xong.

Tiếp sau đó chính là chuyện đàm phán, phương diện này không cần tới Ninh Dạ ra tay, Điền Viễn Trung bản thân chính là cái hảo thủ, có thể giải quyết.

Liền như thế, Liệt Trọng Lâu mang người rời đi. Điền Viễn Trung cũng dẫn theo Cố Phong Hiên về Vô Thiên Thành, tin tưởng không bao lâu nữa, mọi người liền sẽ biết Vân Tuyệt Cổ Địa đã không còn Vô Thiên Thành, mà chỉ có Vân Tuyệt Môn.

Tân Tiểu Diệp cũng đi.

Ninh Dạ chung quy không có cơ hội cùng nàng thực sự tiếp xúc một lần.

Bất quá đã có cơ hội "Tham ngộ" ở đây, tin tưởng sau này vẫn sẽ có cơ hội gặp mặt.

Âm mưu kết thúc, đại công cáo thành.

Mộc Khôi Tông tam quỷ cùng Ninh Dạ vẫn như cũ chưa hề rời đi.

Ninh Dạ chính đang hấp thu chỗ tốt Cố Phong Hiên lưu lại ——một đoàn tụ tập đông đảo tiên pháp linh lực năng lượng chi thủ kia.

Hắn đem toàn bộ chuyển hóa hấp thu, thu hút vào trong Côn Lôn Kính.

Đáng tiếc, đây rốt cuộc không phải vì Côn Lôn Kính chuẩn bị, vì vậy chân chính có thể chuyển hóa được cũng không đến một nửa, nhưng cuối cùng cũng coi như vẫn giúp cho Côn Lôn Kính khôi phục bộ phận uy năng —— bây giờ Ninh Dạ lại lần nữa khởi động, thậm chí có thể trực tiếp đem chính mình truyền tống đến Cửu Cung Sơn.

Đương nhiên, chỉ có thể một lần.

Làm xong việc này, Ninh Dạ trở lại Cực Đạo Cung bí địa.

Con trùng mẫu kia còn bị giam giữ đây.

Đứng tại trước mặt trùng mẫu Tinh La, Ninh Dạ mỉm cười: "Ta nghĩ ngươi đã biết phát sinh cái gì rồi?"

Tinh La hầm hừ: "Cố Phong Hiên thất bại, ta không kỳ quái, nhưng ngươi như cho rằng có thể nhờ vào đó điều khiển ta, vậy liền mười phần sai."

"Điều khiển ngươi?" Ninh Dạ nhẹ nhàng lắc đầu: "Ngươi nghĩ đến vẫn đúng là mỹ. Đối với ta mà nói, giá trị của ngươi nếu như dùng vào đó, đó mới gọi lãng phí đây."

Cái gì?

Trùng mẫu Tinh La ngạc nhiên.

Nó thân là trùng mẫu, có thể cuồn cuộn không ngừng sinh ra binh thú, cũng không biết bao nhiêu người muốn lợi dụng nó, vì chính mình sáng tạo vô địch binh thú đại quân.

Thế nhưng Ninh Dạ lại không thấy như vậy.

Hắn trực tiếp nói: "Binh thú của ngươi quá yếu, cũng chỉ là tại trên Tuyệt Vân Lĩnh này, dựa vào linh lực loạn lưu, mọi người thực lực đều có cắt giảm, không dám sử dụng đại uy năng, mới hảo phát huy tác dụng. Nếu thật đi ra ngoài, tùy tiện một cái cường nhân xuất thủ, những trùng thú kia của ngươi chính là đưa món ăn. Lại thêm ta chí tại đại đạo, dạng tồn tại giống như ngươi, vô dụng đối với tu hành của ta, thì ta làm sao lại hi hãn? So sánh ra, ngược lại là cái sinh mệnh lực lâu dài vô tận kia của ngươi, mới là thứ ta chân chính cảm thấy hứng thú."

Nghe nói như thế, Tinh La kinh hãi: "Đừng a! Ngươi coi như giết ta, cũng không thể nào lấy đi bao nhiêu tuổi thọ của ta, loại chuyển hóa này, trăm không được một!"

"Có thể có một phần trăm cũng là không tệ, huống hồ ta chuyển hóa, không hẳn chỉ có như vậy." Ninh Dạ nói, một bàn tay đã diêu chỉ trùng mẫu.

"Các hài tử, giết hắn!" Trùng mẫu kêu to.

Vô số yêu thú đã chen chúc xông ra.

"Vô dụng." Ninh Dạ tiện tay vung lên, vạn ngàn chùm sáng như đao phách trảm.

Hắn có Thiên Cơ tâm pháp, mảnh vỡ Luyện Yêu Tháp tại tay, kinh cức chi độc đối với hắn hoàn toàn vô dụng, sau khi Cực Đạo Cung vào tay, càng là có thể cân bằng loạn lưu, bản thân liền có thể toàn lực ra tay, những yêu thú kia còn chưa tới gần người, liền bị Ninh Dạ trảm sát.

Trùng mẫu này thực lực không yếu, thế nhưng đối đầu Ninh Dạ, lại là bị khắc chế gắt gao.

Thời khắc này Ninh Dạ đã phát động chỗ then chốt khống chế Cực

Đạo Cung, cấm chế vận chuyển, càng là trực tiếp từ trên người trùng mẫu lấy ra lực lượng, lại là đem Cực Đạo Cung nguyên bản công năng, lại lần nữa phát huy ra.

"Không được!" Trùng mẫu rốt cuộc biết Ninh Dạ đúng là không thèm khát năng lực tạo binh của nó, triệt để hoảng rồi: "Bỏ qua ta, ta nguyện ý vì ngươi xu khiến a!"

"Quả nhiên tuổi thọ càng dài liền càng sợ chết sao?" Ninh Dạ mạnh mẽ nắm quyền, cấm chế Cực Đạo Cung chấm dứt vận chuyển: "Nhưng vấn đề là, ta cần ngươi làm gì?"

"Sẽ hữu dụng, nhất định sẽ hữu dụng!" Trùng mẫu cuồng khiếu.

Nó liều mạng nghĩ bản thân có thể phát huy tác dụng gì, dưới cấp thiết, vẫn đúng là khiến nó nghĩ đến một cái.

Vội vàng kêu lên: "Ngươi không phải còn muốn tiếp tục tăng cường huyễn trận sao? Huyễn trận chi đạo, cần phải hư thực kết hợp, mới là vương đạo. Bên trong hư cảnh, huyễn hóa vạn ngàn sinh linh, thật không đơn giản, có ta đây, có thể khiến hư cảnh sinh thực, huyễn cảnh khó phá!"

"Ồ? Ngươi xác định ngươi nguyện ý nhập huyễn cảnh của ta, tọa trấn trung nguyên?" Ninh Dạ mỉm cười.

"Nguyện ý! Nguyện ý!" Trùng mẫu điên cuồng hô to.

"Ngô, nghe tới đến vẫn tính có chút tác dụng." Ninh Dạ cười hắc hắc nói.

Nhìn nét cười của hắn, trùng mẫu đột nhiên đã có chút minh bạch.

"Ngươi là cố ý buộc ta?"

Ninh Dạ khuôn mặt chìm xuống: "Có phải thế hay không, có trọng yếu không? Trọng yếu chính là ngươi bây giờ, đối với ta mà nói, cũng chỉ có một cái tác dụng này. Ngươi như không muốn như thế, vậy ta liền giết ngươi, coi như lãng phí nữa, có thể đề thăng tự thân tuổi thọ cùng công lực, cũng là tốt đẹp."

"Ta nguyện ý!" Trùng mẫu hô lớn.

"Nguyện ý? Vậy thì đừng có chống cự, ngoan ngoãn vào trong trận của ta đi!" Ninh Dạ mãnh giương tay, Thiên Cơ Điện đã hiện hình.

Hắn càng là định đem trùng mẫu thu vào bên trong Thiên Cơ Điện.

Thiên Cơ Điện nếu đã là điện, tự nhiên là có thể dung nạp vật sống, chỉ là bởi vì tổn hại quá nặng, bản thân Ninh Dạ không có nhu cầu đi vào, vì vậy cũng không dung nạp cái sinh mệnh gì.

Thế nhưng lần này lại bất đồng, trùng mẫu này sinh cơ cường đại, lại cùng Luyện Yêu Tháp cùng một nhịp thở, tiến vào Thiên Cơ Điện chịu đến bài xích cực nhỏ, chính thích hợp trở thành trong điện thủ hộ chi thú, Ninh Dạ liền không khách khí đem nó thu vào.

Trùng mẫu này nói đến cũng coi như xui xẻo, đầu tiên là bị nhốt Cực Đạo Cung, bây giờ lại khốn Thiên Cơ Điện.

Thế nhưng đối diện Ninh Dạ loại hung ác chi nhân này, nó hoàn toàn không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể ngoan ngoãn nhập cốc, sau đó liền thấy Oành một tiếng, một con che trời cự thú đã xuất hiện tại đỉnh Thiên Cơ Điện, như đồ đằng vây quanh tại trên đỉnh Thiên Cơ Điện.

Thu lấy trùng mẫu, Ninh Dạ lại đem Thiên Cơ Điện cùng 'âm dương pháp châu' đồng thời tế khởi, Nguyên Cực Thần Quang vây quanh bên trên, phóng ra vạn ngàn quang huy, sinh ra hoàn toàn mới huyễn cảnh, đồng thời huyễn trận của bản thân Cực Đạo Cung cũng tùy theo phát động.

Đồng thời, trong thiên không đám người Tử Lão, Nguyên Mục Dã, Hà Giang Minh, Vân Kình Phi, Triệu Long Quang đã đồng loạt xuất thủ, hướng tới huyễn trận đánh ra toàn bộ cấm chế của bọn họ, đem tự thân sở học, hết mức dẫn vào bên trong Vạn Tượng đại trận này, hộ tống tăng cường trận này, càng có vô số kỳ trân dị bảo, đầu nhập trong đó.

Âm dương pháp châu cùng Cực Đạo huyễn trận hỗ trợ lẫn nhau, cùng thụ tế luyện, chìm chìm nổi nổi bên trong, đã huyễn hóa ra vạn ngàn cảnh tượng, chân chính triển hiện ra mấy phần hào quang của Vạn Tượng Đồ năm đó.

Đây cố nhiên là đang tăng cường Vạn Tượng huyễn trận uy năng, đồng thời cũng tế luyện âm dương pháp châu cùng Thiên Cơ Điện.

Kết hợp chúng nhân chi lực, một toà siêu việt thực lực giới hạn Vạn Tượng huyễn trận chính thức sinh thành, triệt để bao phủ tại bên trên dãy núi này.

Vạn Tượng huyền cơ trận!

Nếu như nói lúc trước trận pháp chỉ có thể lừa gạt được Liệt Trọng Lâu cấp bậc này, vậy hiện tại tập hợp đông đảo đại năng chi lực lại lần nữa tăng lên siêu cấp huyễn trận, coi như Niết Bàn chi cảnh cũng có thể lừa.

Đồng thời âm dương pháp châu cùng Thiên Cơ Điện cũng tế luyện hoàn thành, trở xuống lòng bàn tay Ninh Dạ.

Ngưng lập hư không, Tử Lão nói: "Kể từ hôm nay, nơi này chính là nơi chứng đạo của Thái Âm Môn."

"Ha Ha Ha Ha!" Tất cả mọi người đều phóng thanh cuồng tiếu lên.

Cục này thành, không có mấy trăm năm công phu, Thái Âm Môn đều sẽ không phát hiện. Đợi đến bọn họ phát hiện thời gian, đã chú định muốn làm lỡ mấy trăm năm tu hành.

Một lần cướp đoạt Đông Phong Quan kế hoạch, tiện thể còn làm lỡ Thái Âm Môn tu hành tiến độ, chính là nhất cử lưỡng tiện!

Chương 112 : Tuyệt Diệt Thiên Sát

Chương 112: Tuyệt Diệt Thiên Sát

Cửu tiêu chi không, Ngũ Sát Vân triều phân khởi, không ngừng ngưng tụ khủng bố tử vong phong triều.

Theo đủ loại sát vân ngưng kết, biến hóa ra các loại kỳ quang huyễn thải năng lượng.

Ngũ sắc sát vân lấy ngũ hành phân bố, tương sinh tương khắc, vì vậy bất đồng sát vân sẽ sinh khắc ra bất đồng đặc tính, tỷ như thủy thổ kết hợp, sẽ hình thành Hắc Thủy Sát, thủy kim kết hợp, liền hình thành Lưu Kim Sát, nếu như mộc thủy hỏa kết hợp, thì sẽ hình thành dung tương liệt sát như thiên hỏa liệu nguyên.

Nếu như ngũ hành đồng sinh, chính là Tuyệt Diệt Thiên Sát, chính là Niết Bàn đại năng cũng khó ngạnh kháng.

Nhưng mà chính là bên trong sát vân đại triều khủng bố như thế, Tử Lão nhưng bình thản như không ngồi, mặc cho gió táp mưa sa, an nhiên bất động.

Khoảng cách Tử Lão hạ phương vạn trượng chi ngoại, Ninh Dạ cùng Nguyên Mục Dã Hà Giang Minh Triệu Long Quang đám người đều đang ngước nhìn.

Ninh Dạ thực sự nhịn không được trong lòng kinh ngạc, hỏi: "Ngũ

Sát Tuyệt Vân này, chính là Niết Bàn cảnh đều có thể yên diệt khủng bố phong triều, vì sao Tử Lão lấy Vô Cấu đỉnh phong thân phận, dĩ nhiên lại vô sự?"

Nguyên Mục Dã vốn không muốn hồi đáp, bất quá cũng là cùng Ninh Dạ thời gian lâu dài, giao tình dần trường, rốt cục vẫn là nói: "Đây là Tử Lão một bí mật lớn. Ta chỉ có thể nói cho ngươi, hắn có tu một loại nào đó rất đặc thù thần thông, tuy rằng nguy hiểm rất lớn, lại là rất không dễ dàng chết ở bên dưới ngoại lực."

Ninh Dạ ngẩn ra, bật thốt lên: "Sẽ không là Diệt Thần Chú chứ?"

Nguyên Mục Dã ngẩn ngơ, không nghĩ tới chỉ là có chút nhắc nhở, Ninh Dạ vậy mà đã phản ứng lại, nhìn nhìn hắn: "Tiểu tử ngươi, thế mà biết cái này?"

Ninh Dạ tức giận nói: "Phí lời, ta làm sao lại không biết? Cái kia nguyên bản liền là Thiên Cơ Môn khai sáng."

Lần này đến phiên Nguyên Mục Dã cùng Hà Giang Minh trợn mắt rồi.

Bởi vì chuyện này bọn họ vẫn thật là không biết.

Diệt Thần Chú là một loại cực kỳ hung hiểm tiên pháp, tu chú pháp này, có thể nói là cửu tử nhất sinh chi cục, hơn nữa nơi này cửu tử, không phải 90% tử vong suất, mà là cái này tỉ lệ tử vong chỉ là cơ sở, còn có thể căn cứ tình huống không ngừng đề thăng.

100 người tu luyện chú này, có thể có một cái sống sót thế là tốt rồi.

Bởi vì pháp này mấu chốt nhất chính là phải tự hủy nguyên thần, đem tự thân nguyên thần phân liệt thành vô số phân thần.

Tự hủy nguyên thần hung hiểm chí cực, không cẩn thận chính là thân tử đạo tiêu.

Nhưng chỉ cần thành công, tu vi tiến cảnh cũng là tăng gấp bội.

Nếu có thể chia ra làm hai, đó chính là gấp đôi tu luyện hiệu suất.

Nếu như chia ra làm mười, đó chính là hiệu suất tu luyện gấp mười lần.

Nhưng phân thần càng nhiều, nguy hiểm càng lớn, chia ra làm hai chính là 90% tử vong suất, lên trên nữa, đề thăng trái lại có hạn.

Mà pháp này không chỉ có thể đề thăng hiệu suất, then chốt là còn có rồi đặc tính bất tử nhất định.

Tu vi đạt đến Vô Cấu tầng diện sau, liền có thể trình độ nhất định xin nhờ nhục thân, chỉ cần nguyên thần không tổn hại, liền có cơ hội tái sinh. Chính bởi vậy phổ thông tiên pháp rất khó đối với bọn họ tạo thành thương tổn, vì vậy chân chính khủng bố tiên pháp thần thông, đa phần là nhằm vào nguyên thần công kích.

Diệt Thần Chú tự đánh giá nguyên thần, liền tương đương với nắm giữ thật nhiều cái mạng, coi như bị diệt đi một cái nguyên thần, cũng sẽ không chết, chỉ cần cuối cùng bảo lưu một cái nguyên thần, liền có thể lần nữa khôi phục.

Vì vậy trình độ nhất định có thể tính bất tử chi thân.

Thiên Cơ Môn năm đó sáng này tiên pháp, chính là vì đề thăng tiến cảnh tốc độ, có Cấn Tự Bí tại, phá quan không phải vấn đề, như vậy đề thăng tốc độ tu hành chính là then chốt, luôn Kháo tài nguyên, sư nhiều cháo ít, phân thần cùng luyện, bất diệt bất tử, chính là lựa chọn tốt hơn.

Đáng tiếc pháp này tuy thành, cũng quá quá hung hiểm, không chỉ có phân thần lúc đó có tử vong nguy hiểm, xưa nay tu hành cũng vẫn như cũ có nguy hiểm. Là điển hình sẽ không bị người khác chơi đùa chết, nhưng rất khả năng bản thân đem chính mình chơi chết tiên pháp.

Thiên Cơ Môn đã từng từng ra ba cái tu thành Diệt Thần Chú đại năng, hoàn toàn đều không phải chết ở trong tay kẻ địch, mà là bản thân đem mình cho luyện chết rồi. Vì vậy pháp này sau đó cũng liền từ từ bị vất bỏ.

Không nghĩ tới chính là, thế mà trằn trọc lưu lạc đến trong tay Mộc Khôi Tông, hơn nữa khiến Tử Lão cho luyện xong rồi.

Chẳng trách người này chỉ dùng hai trăm năm là được liền Vô Cấu đỉnh phong.

Vừa nghĩ tới đây cái tốc độ, Ninh Dạ cũng là trong lòng cả kinh: "Hắn phân hoá bao nhiêu nguyên thần?"

"Ngươi đoán đây?" Nguyên Mục Dã hỏi ngược lại.

Nghe hắn nói như vậy, Ninh Dạ suy nghĩ thêm tốc độ của hắn, trong lòng đã có chút tính toán: "Sẽ không là chín cái chứ?"

Chín là số lớn nhất, cũng là Diệt Thần Chú tối đa phân hoá đỉnh phong.

Hà Giang Minh cười nói: "Cái kia đến không có, bản thân hắn liền là tuyệt đỉnh thiên tài, 200 năm thành tựu Vô Cấu đỉnh phong, năm lần tốc độ liền đủ rồi."

Ta fuck!

Năm cái nguyên thần.

Trâu bò!

Này cũng đã là chuyện rất khủng bố rồi, nói cách khác, muốn giết Tử Lão, phải ròng rã diệt hắn năm lần mới được.

Chẳng trách người này liền ngũ sát tụ hội đều sống sót.

Chẳng trách hắn muốn thu Ngũ Sát Vân.

Lấy ngũ thần hàng ngũ sát, nếu như có thể thành, thực lực của hắn sẽ khủng bố đến đáng sợ.

"Bất quá điều này cũng không đủ a. Có thể diệt Niết Bàn Tuyệt Diệt Thiên Sát, là có thể một lần đem năm cái nguyên thần của hắn tất cả đều tiêu diệt." Ninh Dạ nói.

"Vì vậy còn cần một ít thủ đoạn khác. Năm đó Tử Lão vì luyện hóa đệ nhất đóa Ngũ Sát Vân, làm đủ chuẩn bị, thậm chí vì thế tiêu hao một kiện hắn phí hết tâm huyết vơ vét đến thần vật. Cũng chính bởi vậy, Tử Lão vẫn luôn không còn cơ hội lại luyện đệ nhị đóa, lần này có ngươi tại, ngược lại là lại có cơ hội." Nguyên Mục Dã hồi đáp.

"Nhìn, Tuyệt Diệt Thiên Sát ra rồi!" Hà Giang Minh một chỉ trường không.

Liền thấy trong thiên không ngũ sắc sát vân chính ngưng tụ thành một đoàn, lấy một loại phương thức kỳ dị dung hợp, cuối cùng hóa thành một đoàn vô sắc vân vụ.

Xem ra không có cái khác sát vân như vậy uy mãnh, ngược lại yên tĩnh an lành.

Nhưng mà từ tồn tại chi khắc lên, chu vi hết thảy sát vân liền đều trừ khử lui bước, trong thiên không phạm vi vạn trượng, liền còn lại một đoàn vô sắc vân vụ này.

Cùng lúc đó, Tử Lão động.

Hắn hướng về vô sắc vân đoàn kia phóng đi.

Nguyên Mục Dã cũng nói: "Ninh Dạ, nhìn ngươi rồi!"

"Minh bạch!" Ninh Dạ đã tế xuất một vật.

Tạo Hóa Thần Tọa!

Đồng thời một đạo nước suối phi lưu mà lên, lao tới Tử Lão.

Bất Diệt Tuyền.

Nguyên Mục Dã Hà Giang Minh cũng dồn dập xuất thủ, ném ra liên tiếp bảo vật, chú pháp đồng thi, vì Tử Lão gia trì.

Trên người Tử Lão càng là thịnh toả hào quang, bàng bạc chi lực xông thẳng chân trời.

"Niết Bàn?" Ninh Dạ thất thanh kinh hô.

Tạo Hóa Thần Tọa cùng Bất Diệt Tuyền tuy là bảo vật, nhưng chung quy công năng có hạn, Ninh Dạ vốn còn kỳ quái Tử Lão đến cùng còn có thủ đoạn gì nữa, hiện tại lại là đã minh bạch.

Tình cảm hắn càng đã sớm Niết Bàn.

Không, không phải!

Hắn là tạm thời khiến cho chính mình đột phá đến Niết Bàn cảnh giới, lấy đó để đối kháng Tuyệt Diệt Thiên Sát.

Ninh Dạ nghe nói qua có loại công pháp này, lại là cũng một loại công pháp hết sức hung hiểm, không nghĩ tới Tử Lão không chỉ tu có Diệt Thần Chú, còn có tu loại này tiên pháp, hàng này tu đều là tìm chết công pháp, một thân tu vi quả thực chính là tìm tử đại toàn, một mực còn chính là bất tử.

Ẩn nhiên, Ninh Dạ cảm thấy chỉ sợ trên người Tử Lão còn có bí mật, đó mới là lá bài tẩy chân chính của hắn.

Bất quá điều này đã không có quan hệ gì với hắn, bây giờ tối chuyện khẩn yếu chính là giúp Tử Lão luyện hóa đệ nhị đóa Ngũ Sát Vân.

Thời khắc này tất cả mọi người toàn lực xuất thủ, thậm chí ngay cả Vạn Tượng huyền cơ trận đều phát động —— đây là huyễn trận, công dụng không lớn, chỉ bất quá Ninh Dạ lấy này mượn lực, ít nhiều gì có thể giúp Tử Lão chia sẻ một ít.

Vậy là liền thấy nguyên bản vô sắc Tuyệt Diệt Thiên Sát, đột nhiên thấy bùng nổ ra tuyệt mãnh lãng triều, tịch quyển bầu trời, cho dù Ninh Dạ rời xa vạn trượng chi ngoại, không ở trong nước xoáy, vẫn như cũ cảm thụ được dư âm kinh khủng kia muốn đem chính mình triệt để yên diệt.

Đúng vào lúc này, một bàn tay đặt tại trên vai hắn, hết thảy phong triều đến nơi, toàn bộ biến mất.

Chính là Triệu Long Quang.

Chương 113 : Mảnh vỡ nguyên thần

Chương 113: Mảnh vỡ nguyên thần

Tại sau khi trải qua một phen khủng bố chi triều kia, trong thiên không dị tượng dần dần bình tức.

Tuyệt Diệt Thiên Sát tiêu tán mà đi, không trung đi ra một người.

Chính là Tử Lão.

Chỉ là hắn lúc này, không còn là dáng dấp vân che vụ yểm ngày xưa, mà là đã lộ ra bổn tướng.

Đó rõ ràng là thiếu niên xanh lét sắc mặt trắng bệch, lại vẫn mang mấy phần anh tuấn.

Không nghĩ tới diện mạo thật của hắn, càng là như vậy.

Nhìn thấy Tử Lão trở về, Nguyên Mục Dã Hà Giang Minh đồng thời kêu lên: "Thế nào?"

Tử Lão gật gật đầu: "Xong rồi."

Nguyên Mục Dã, Hà Giang Minh đại hỉ: "Chúc mừng sư đệ, chúc mừng sư đệ! Thần công đại thành, Niết Bàn có hi vọng!"

Ninh Dạ cười nói: "Chúc mừng Tử Lão thượng tiên, luyện hóa đệ nhị đóa Ngũ Sát Vân, ngày tập hợp đủ ngũ sát, sẽ không còn cửu viễn."

Tử Lão hơi có chút bất ngờ nhìn Ninh Dạ, không nghĩ tới Ninh Dạ càng là kẻ biết tâm tư hắn.

Kỳ thực hắn như muốn trùng kích Niết Bàn, sớm liền có thể.

Hắn tu hành loại công pháp có thể tạm thời đề thăng cảnh giới kia, bản thân liền cần có cơ sở trùng kích cảnh giới mới có thể phát huy tác dụng.

Sở dĩ không muốn trùng kích, lại là bởi vì phải tập hợp đủ ngũ sát.

Lấy ngũ sát chi lực trùng kích Niết Bàn, không những độ khó giảm nhiều, dễ dàng có thể thành, trọng yếu nhất chính là ngũ thần ngũ sát ngưng làm một thể, mới có thể chân chính phát huy uy lực, nếu như lại lấy chi luyện thành năm đài bản mệnh khôi, hình thành Ngũ Thần Ngũ Sát Ngũ Khôi Thần Trận, chiến lực sẽ tăng vọt.

Tử Lão chí tại cao xa, tự sẽ không tùy tiện ham muốn cảnh giới.

Thời khắc này đã nói: "Lần này nhờ có ngươi, giúp ta một đại ân. Bây giờ đã có đệ nhị đóa Ngũ Sát Vân, coi như là không có bảo vật chống đỡ, ta hẳn là cũng có thể dựa vào lực lượng của chính mình xông qua cửa ải tiếp theo."

Luyện hóa đệ nhất đóa Ngũ Sát Vân là khó khăn nhất, vì thế Tử Lão tiêu hao một kiện thần vật bản thân thiên tân vạn khổ chiếm được.

Luyện hóa đệ nhị đóa Ngũ Sát Vân, Tử Lão liền không cần thần vật nữa, chỉ là cần một ít tư nguyên quý giá phụ trợ khác.

Nếu như luyện hóa đóa thứ ba, hơi hơi thu thập chút tài nguyên là vượt qua được. Đợi đến đệ tứ đệ ngũ đóa, cho dù không tài nguyên cũng không thành vấn đề.

Mà ba đóa sau này, Tử Lão tính toán gần như trong vòng ba mươi năm là có thể hoàn thành.

Đến lúc đó, chính là thời điểm trùng kích Niết Bàn chi cảnh kia.

Thời khắc này Tử Lão tâm tình rất tốt, nói: "Ngươi giúp ta luyện hóa Ngũ Sát Vân, không ở ngươi ta ước định bên trong. Lần này coi như ta nợ ngươi một cái nhân tình. Ta người này, xưa nay không thích nợ người, lại thêm ngươi cũng thành tâm giúp ta Mộc Khôi Tông, nếu như thế, liền cho ngươi chút chỗ tốt đem."

Hắn nói, đối với mình tâm trí một trảo, lấy ra một đoàn ngũ sắc mông lung như vân như vụ đồ vật, đối Ninh Dạ ném đi, Ninh Dạ chỉ cảm thấy tâm thần run lên, cả người phảng phất đã tiến vào huyễn cảnh thiên địa, trước mắt càng hiện ra vô số sát phạt tranh đấu tràng diện.

"Đây là. . ." Ninh Dạ thất thanh kinh hô.

"Ta bộ phận mảnh vỡ nguyên thần, ở trong chứa ta tu hành cảm ngộ. Ngươi bây giờ có không ít tu hành linh dược, chỉ là là phòng căn cơ bất ổn, không dám dùng linh tinh. Đã có những thứ này cảm ngộ, ngươi có thể lấy tùy ý sử dụng." Tử Lão hồi đáp.

Thế mà là mảnh vỡ nguyên thần, Ninh Dạ cũng là vừa mừng vừa sợ.

Mảnh vỡ nguyên thần ở trong chứa đại năng cảm ngộ, có lúc thậm chí còn bao gồm quý giá tâm pháp, nếu có thể chiếm được, xác thực có thể bằng sinh rất nhiều tu hành kinh nghiệm, bớt đi đường vòng, chính là lấy linh dược phụ tá, đề thăng tu vi, đều không lo căn cơ bất ổn.

Chỉ bất quá nguyên thần chính là tu sĩ chi sinh mạng, cho dù đại năng cũng vô pháp tùy ý tặng cho. Giống Phó Đông Lưu Thực Tâm Công, sở dĩ đáng sợ, liền là bởi vì phá hoại người chi nguyên thần căn bản.

Cũng chỉ có Tử Lão loại này tu Diệt Thần Chú người, mới có thể không để ý đưa ra mảnh vỡ nguyên thần.

Ninh Dạ đã kêu lên: "Đa tạ Tử Lão thượng tiên!"

"Cuối cùng bất quá là một vụ giao dịch thôi vậy." Tử Lão lại vẫn là bảo trì hắn cái kia bình tĩnh thái độ, xanh lét thiếu niên thân hình lại lần nữa biến mất, trọng hóa tại vụ: "Ta luyện hóa Ngũ Sát Vân, thụ thương quá nặng, muốn đi về trước tĩnh dưỡng, các ngươi liền tự tiện đi."

Nói liền phải rời đi.

Ninh Dạ kêu lên: "Tử Lão thượng tiên hãy chờ một chút."

"Còn có chuyện gì?"

"E rằng Ninh Dạ còn muốn hướng ngài đòi hỏi hai khối mảnh vỡ nguyên thần." Ninh Dạ nói.

"Ngươi nói cái gì?" Tử Lão thân hình đột nhiên xuất hiện, ánh mắt đột nhiên chuyển lạnh: "Không nên lòng tham, ta. . ."

Ninh Dạ: "Thượng tiên đừng hiểu nhầm, đây không phải là vì ta muốn, mà là vì kế hoạch kế tiếp."

Cực Đạo Cung thiên điện.

Nơi này đã bị thu thập sạch sẽ, mấy chỗ phòng xá trở thành trụ sở tạm thời.

Dung Thành liền ở nơi này.

Hắc Bạch Thần Cung một đám người, tất cả đều chết rồi, Dung Thành là duy nhất còn sống.

Này tự nhiên là bởi vì Ninh Dạ.

Cũng bởi vậy, Dung Thành tận mắt nhìn nơi đây bình sinh huyễn cảnh, huyễn hóa muôn phương, sâu sắc biết này một âm mưu —— cứ việc hắn không thấy người của Mộc Khôi Tông, lại vẫn là cảm thụ được một cái cự âm mưu lớn tồn tại.

Vấn đề là, bản thân đã đặt mình trong cục bên trong, muốn muốn thoát khỏi, lại là không dễ.

Điều này khiến cho hắn có chút phiền não, không biết Ninh Dạ sẽ thế nào đối với chính mình.

Nhưng mà hắn muốn gặp Ninh Dạ, lại bị cự tuyệt.

Hiện tại hắn, tương đương với bị giam lỏng.

Đang đợi hai ngày sau, Dung Thành rốt cục nhìn thấy Ninh Dạ.

Ninh Dạ mở miệng câu nói đầu tiên chính là: "Nói một chút ngươi đoán được cái nào?"

Dung Thành tức giận nói: "Khiến Cố Phong Hiên đầu hàng không phải Điền Viễn Trung, mà hẳn là Mộc Khôi Tông chứ? Bọn họ tuy rằng vẫn luôn chưa hiện ra hành, nhưng ngẫm lại đã từng đã xảy ra những việc kia, ta như lại đoán không ra đến, há không phải trở thành ngớ ngẩn?"

Ninh Dạ vỗ tay cười nói: "Liền biết giấu ngươi bất quá. Ai, vậy mới nói, hiện tại ta thật khó khăn a. Lúc trước là ta biết bí mật của ngươi, có thể nắm bắt ngươi, nhưng hiện tại vì bảo đảm tính mạng ngươi, cũng chỉ cho ngươi biết bí mật của ta. Phải làm sao mới ổn đây?"

Dung Thành trừng hắn một cái: "Ngươi như muốn giết ta diệt khẩu, sớm liền giết. Có lời gì, liền nói thẳng đi."

Ninh Dạ gật gật đầu: "Vậy ta liền không dối gạt ngươi, ta là Bạch Vũ."

Dung Thành trắng mắt: "Đoán được. Còn gì nữa không?"

"Mộc Khôi Tông muốn Đông Phong Quan."

Dung Thành ngạc nhiên.

Hắn nhìn nhìn Ninh Dạ, suy nghĩ thêm lúc trước việc phát sinh, cuối cùng đã rõ ràng: "Nguyên lai các ngươi làm lớn như vậy một cái bẫy, chính là vì Đông Phong Quan?"

Ninh Dạ gật đầu.

"Đùa gì thế!" Dung Thành đứng bật dậy: "Các ngươi muốn dùng này giả chứng đạo thánh địa dụ dỗ Thái Âm Môn cùng Hắc Bạch Thần Cung giao dịch, đổi lấy Đông Phong Quan? Tuyệt đối không có khả năng, Hắc Bạch Thần Cung sẽ không đáp ứng."

"Chỉ là thuê, trăm năm sau trả lại."

"Thuê sao? Cái kia đến còn có thể. Không, vẫn là không được, có Quân Bất Lạc tại, hắn tuyệt sẽ không đồng ý."

Quân Bất Lạc thân là Đông Kỳ Sứ, đối Hắc Bạch Thần Cung chi sự nhưng mà có tương đối quyền chủ đạo. Đông Phong Quan là hắn chưởng khống chi địa, muốn đem hắn lãnh địa thuê cho người khác mượn, cái kia Đông Kỳ Sứ đi chỗ nào hỗn?

Muốn hắn đồng ý cũng được, chí ít hai cái Ngọc Hoàng Cốt cấp bậc thần vật, một kiện hắn cũng chưa chắc chịu.

"Đây chính là nguyên nhân vì sao cần ngươi sống sót nguyên nhân."

"Muốn dùng bí mật của ta đến khiến Quân Bất Lạc gật đầu?" Dung Thành cười lạnh: "Không thể nào. Trừ phi ngươi thật có thể từ trên người ta bắt được Thiên Hành Nguyên, nhưng ta nói thật cho ngươi biết, ta nếu không chịu, coi như giết ta, ngươi cũng vẫn là không lấy được. Mà chỉ cần không bắt được Thiên Hành Nguyên, bí mật này sẽ không có bất kỳ ý nghĩa gì!"

"Ta biết, ta cũng không nói dùng ngươi trao đổi a." Ninh Dạ hồi đáp.

"Vậy ngươi có ý gì?"

"Có một số việc, kỳ thực có thể đơn giản xử lý. Muốn cho Quân Bất Lạc gật đầu, độ khó quá lớn, như ngươi nói, chính là dùng ngươi tới làm tiền vốn, cũng chưa chắc có thể thành. Vì vậy, ta định dùng cái đơn giản điểm phương pháp."

Hắn áp sát Dung Thành: "Giết chết Quân Bất Lạc!"

Chương 114 : Mười năm

Chương 114: Mười năm

Giết chết Quân Bất Lạc?

Dung Thành ngơ ngác nhìn Ninh Dạ, phảng phất là đang nghe một cái chuyện cười lớn.

Quân Bất Lạc Vô Thiên Thần Độn, độn thuật đã tới đạo cảnh, lai vô ảnh khứ vô tung, coi như là những kia tỏa không phong cấm chi trận, cũng vô pháp nhốt lại hắn.

Có thể nói Quân Bất Lạc chính là Trường Thanh Giới Phi Mao Thối, hắn muốn chạy, ai cũng không ngăn được.

Nếu như nói Tử Lão khó giết, cái kia Quân Bất Lạc kỳ thực so với hắn càng khó giết hơn.

Cũng chính là người này những phương diện khác thực lực bình thường, bằng không chỉ dựa vào hắn một người liền có thể quấy nhiễu các đại tiên môn gà chó không yên.

Vì vậy Dung Thành cười khổ nói: "Ngươi xác định ngươi không đang nói đùa? Ngươi hẳn phải biết Quân Bất Lạc có bao nhiêu khó giết. Ngươi có tin hay không, coi như ngươi đem Âm Vô Cữu Tam Thi Cửu Quỷ đều kêu đến, người này đều có thể chạy mất? Vô dụng, chỉ cần hắn muốn chạy, liền không còn ai có thể ngăn được."

"Không, có một người có thể." Ninh Dạ hồi đáp.

Nghe nói như thế, Dung Thành tâm thần rung chuyển dữ dội: "Ta fuck!"

Cuối cùng hắn đã rõ ràng Ninh Dạ có ý gì.

Hắn thế mà là đang có ý đồ xấu với chính mình!

Nếu như nói thiên hạ có ai còn có thể hạn chế trụ Quân Bất Lạc Vô Thiên Thần Độn, đó chính là Dung Thành.

Ninh Dạ đã cười nói: "Ngươi đã minh bạch? Đừng có nói với ta, ngươi vô pháp sử dụng Thiên Hành Nguyên."

Dung Thành gian nan yết ngụm nước bọt: "Ta là có thể hạn chế hắn Vô Thiên Thần Độn, nhưng vậy vô dụng. Hắn là Quân Bất Lạc, Vô Cấu đại năng. Coi như không cần Vô Thiên Thần Độn, đều có thể dễ dàng giết ta. Thiên Hành Nguyên cùng ta hợp làm một thể, ta như chết rồi, Thiên Hành Nguyên liền vô dụng."

"Nếu như có Tử Lão bọn họ bảo vệ ngươi đây?"

Dung Thành vẫn như cũ lắc đầu: "Vô dụng. Quân Bất Lạc tốc độ, thiên hạ xưng tối, chính là Niết Bàn đại năng cũng không đuổi kịp. Điều này khiến hắn am hiểu nhất không phải đối phó đại năng, mà chính là ức hiếp nhỏ yếu. Chỉ cần là cảnh giới so với hắn thấp, đến bao nhiêu đều là chết. Dù cho đến một đám Niết Bàn cảnh, hắn muốn tại chúng nhân bảo vệ trong lúc đó giết ta cũng không phải là việc khó. Phải biết hắn giết ta, cái kia chính là một kích sự."

Ninh Dạ còn muốn nói gì đó, Dung Thành đã nói: "Ta biết ngươi nói đại năng có thể thi pháp gia hộ, nhưng nếu muốn ta dùng Thiên Hành Nguyên chi lực hạn chế Quân Bất Lạc, bên cạnh ta lại không thể có bất kỳ tiên pháp bình chướng."

Đây chính là mấu chốt của vấn đề.

Dung Thành có thể hạn chế Quân Bất Lạc, nhưng không giữ nổi bản thân, nhất định phải bảo đảm hắn, vậy hắn liền không có cách nào hạn chế Quân Bất Lạc.

Ninh Dạ đã nói: "Ta nghĩ tới rồi điểm ấy. Vì vậy, nếu như ta có thể cho ngươi tại trong vòng mười năm đề thăng tu vi, đột phá đến Vạn Pháp chi cảnh đây? Ngươi khả năng tại Quân Bất Lạc công kích dưới sống quá một đòn?"

"Trong vòng mười năm Vạn Pháp?" Dung Thành ngạc nhiên: "Ngươi chắc chắn chứ?"

Ninh Dạ gật đầu: "Đúng, trong vòng mười năm Vạn Pháp cảnh. Không chỉ có như vậy, Quân Bất Lạc năm đó hoàn thiện Vô Thiên Thần Độn, sử dụng bảo vật cùng ngươi Thiên Hành Nguyên có tương quan trực tiếp, nếu như hắn chết rồi, từ đạo lý giảng, ngươi cũng có rất lớn cơ hội kế thừa hắn bộ phận Vô Thiên Thần Độn Thuật. Nếu như vậy, cái này hiểm, ngươi có thể còn nguyện ý mạo?"

Dung Thành há há miệng, nhất thời nói không ra lời.

Một lát, mới nói: "Ngươi xác định ngươi không gạt ta? Lẽ nào ngươi đối Vô Thiên Thần Độn liền không có hứng thú?"

"Ta còn thực sự không có hứng thú." Ninh Dạ cười nói.

"Ta không tin!" Dung Thành kêu to.

"Bởi vì ta có càng tốt đẹp." Ninh Dạ nói, thân hình lấp lóe, đã trực tiếp xuất hiện sau lưng Dung Thành.

Quang độn, thiểm hiện!

Ninh Dạ nắm giữ Côn Lôn Kính, lĩnh ngộ quang chi đạo tắc, mà quang, mới là thiên hạ tốc độ nhanh nhất.

Vô Thiên Thần Độn tuy mạnh, lại sao bằng được quang độn, lại có thời gian, Ninh Dạ đem tu vi của chính mình đề thăng, sâu sắc thêm đạo tắc lĩnh ngộ, quang độn chi thuật tất nhiên siêu việt Vô Thiên Thần Độn.

Vì vậy hắn thật không cần.

"Đương nhiên, mượn tới tham ngộ một thoáng, dung bách gia chi trường, vẫn là cần thiết." Ninh Dạ nói: "Nhưng ta còn thật không cần đi đường này."

Dung Thành triệt để không nói gì.

Mồi nhử đã tung ra, Dung Thành muốn nói không động lòng là giả.

Suy nghĩ chốc lát, hắn nói: "Thật có thể khiến ta mười năm tấn thăng Vạn Pháp?"

"Không chỉ là ngươi, ta cũng vậy." Ninh Dạ nói đã lấy ra Tử Lão mảnh vỡ nguyên thần: "Dùng đi, đã có nó, ngươi cũng có thể sử dụng linh dược nhanh chóng đề thăng. . . Ta lần này nhưng mà bỏ ra vốn lớn."

Dung Thành trên mặt vẻ hưng phấn lóe qua, ôm quyền nói: "Kể từ hôm nay, có chỗ nào càng dùng, việc nghĩa chẳng từ!"

"Ta không hiểu, ngươi vì sao phải rộng lượng như vậy. Những tư nguyên này, dù sao cũng là ngươi thật vất vả chiếm được."

Nội điện bên trong mật thất, Triệu Long Quang nhìn chính mình cái tiểu sư đệ này, hơi nghi hoặc một chút.

Thân là Hoàn Mỹ Yêu Thể, đã sớm là Hoa Luân đỉnh phong hắn, đã tại trước đây không lâu đã chính thức thành tựu Vạn Pháp, tấn thăng yêu tiên.

Thế nhưng tại kiến thức trên, hắn so với Ninh Dạ nhưng vẫn là chênh lệch quá nhiều.

Ninh Dạ cười nói: "Muốn thành đại sự, liền không nên câu nệ tiểu lợi. Một ít tư nguyên tu hành mà thôi, không nên để ở trong lòng. Tu tiên chi đạo, khởi ở thể, thành ở pháp, chung (kết) ở đạo, đại đạo mới là truy cầu, không phải những tài nguyên kia có thể bù đắp."

"Nhưng ngươi hiện tại bất quá Hoa Luân, tài nguyên vẫn như cũ hữu dụng."

"Đủ là tốt rồi, cái kia thêm ra đến, nên tán liền tán. Sư huynh, Thiên Cơ Môn muốn hưng khởi, không thể chỉ Kháo một hai người, mà là cần rất nhiều nhân tài nỗ lực. Nếu như chỉ muốn đem thứ tốt lưu cho mình, vậy dạng này môn phái, tồn tại cũng vô ý nghĩa."

"Ngươi là định đem Dung Thành nhét vào Thiên Cơ Môn?"

Ninh Dạ gật đầu: "Dung Thành người này, đầu óc không ngu ngốc, tâm trí cũng coi như quả quyết. Bởi vì cùng Quân Bất Lạc quan hệ, hắn đối Hắc Bạch Thần Cung cũng không có trung thành có thể nói. Nếu như cùng ta liên thủ giết Quân Bất Lạc, liền càng không thể quay đầu Hắc Bạch Thần Cung, là cái đối tượng đáng giá lôi kéo."

"Nhưng hắn lại không hẳn sẽ quy về Thiên Cơ Môn. Nếu ta là hắn, coi như muốn trốn tránh, cũng sẽ chọn Mộc Khôi Tông."

Ninh Dạ cười hỏi: "Tại sao ngươi muốn cho rằng, hắn sẽ chọn Mộc Khôi Tông đây?"

"Đương nhiên là bởi vì Mộc Khôi Tông mạnh hơn a."

"Không sai." Ninh Dạ nói: "Ai cũng sẽ nguyện ý lựa chọn một cái môn phái mạnh mẽ làm ỷ trợ. Vì vậy mọi người tại giao du bên trong, thường thường sẽ nguyện ý biểu lộ ra thực lực, chỉ vì người đều hướng về trên đi, nguyện ý kết giao có thực lực chi nhân. Nhưng nếu như tại dưới loại tình huống này, ta biểu hiện ra mạnh hơn Mộc Khôi Tông lực lượng đây?"

"Ngươi?" Triệu Long Quang giật mình.

Ninh Dạ nhẹ nhàng gật đầu: "Đúng, ta. Ta không có nói, ta hiện tại còn mạnh hơn Mộc Khôi Tông, nhưng người có lúc, cũng phải phóng tầm mắt lâu dài. Sư huynh, Mộc Khôi Tông tuy mạnh, nhưng Dung Thành vào Mộc Khôi Tông, nhưng cũng bất quá là thường nhân, không hẳn có thể thu được trọng thức. Nếu như có một người, biểu hiện ra cường đại tiềm lực, có thể trọng dụng ngươi, cho ngươi càng nhiều cơ hội, thậm chí còn cùng ngươi giao hảo, trở thành bằng hữu, vậy ngươi là tuyển người này, vẫn là tuyển cái kia cái gọi là cường đại môn phái?"

Triệu Long Quang đã minh bạch: "Tiền đề là ngươi muốn biểu hiện ra tiềm lực của bản thân."

"Đúng a!" Ninh Dạ đã đứng thẳng người lên.

Hắn đi tới bên cửa sổ, ngóng nhìn viễn ngoại: "Lúc trước ta, có quá nhiều chuyện phải làm, phân tâm tư, tản đi tinh lực. Nhưng bây giờ, đại sự đã định quá nửa, ta lại có Tử Lão nguyên thần mảnh vỡ, đầy đủ tu luyện dược vật, còn có một đám người giúp ta, cũng là thời điểm nhanh chóng đề thăng một thoáng bản thân. Thời gian mười năm, là ta cho Mộc Khôi Tông thu được Đông Phong Quan thời gian, là Hắc Bạch Thần Cung cho ta nắm giữ Nguyên Cực Thần Quang thời gian, ta cũng là cho thời gian của chính mình. . ."

Hắn quay đầu lại nhìn hướng Triệu Long Quang: "Ta muốn tranh thủ tại ước định hoàn thành ngày, thành tựu Vạn Pháp!"

Mười năm thành Vạn Pháp, tốc độ như vậy, phóng tầm mắt Trường Thanh Giới, đại khái cũng tìm không ra mấy người.

Chương 115 : Tâm sự khó nói

Chương 115: Tâm sự khó nói

Ninh Dạ nói là nói muốn tại trong vòng mười năm thành tựu Vạn Pháp, bất quá hắn lại không có ý định liền như thế bế quan mười năm.

Kinh nghiệm quá khứ những năm qua sớm nói cho hắn một chuyện —— người không xông pha thì không phát (hoành tài).

Hoành tài ở đây, có thể là tài nguyên, có thể là tiên pháp, cũng có thể là đạo tắc.

Nói chung, xông pha là vì thu hoạch, bế quan là vì tiêu hóa thu hoạch.

Bây giờ đã có thu hoạch, vì vậy những ngày kế tiếp, Ninh Dạ liền trước tiên ở lại tại Cực Đạo Cung này, tĩnh tâm tiêu hóa cùng tham ngộ tự thân thu hoạch.

Lần hành trình Vân Tuyệt lĩnh này, ngoại trừ quang độn thiểm hiện cùng nguyên thần mảnh vỡ hai cái thu hoạch ngoài ý muốn này ra, chủ yếu còn có hai phần thu hoạch.

Một phần tự nhiên chính là mảnh vỡ Luyện Yêu Tháp cùng Cực Đạo Cung.

Cực Đạo Cung thì cũng thôi, một khối phế tích tàn tạ, dù có cấm chế cũng là lưu tại nơi đây, ý nghĩa không lớn.

Mảnh vỡ Luyện Yêu Tháp đến là cho Ninh Dạ Hoán Thiên Thuật bản thiếu.

Cùng công năng của mảnh vỡ Luyện Yêu Tháp đồng dạng, phần bản thiếu này giảng thuật liền là làm sao cường hóa công kích cùng độc tính, chỉ bất quá giới hạn tại yêu thú.

Nhưng Ninh Dạ lại phát hiện, bản thân thế mà có thể sử dụng.

Bởi vì thể nội hắn hiện tại có La Hầu chi huyết!

Lúc trước hắn hấp thu La Hầu chi huyết, dẫn đến trong cơ thể mình có dị huyết, tới nay chưa thể giải quyết.

Nhưng hiện tại được Hoán Thiên Thuật bản thiếu rồi, lại phát hiện nhân họa đắc phúc, thế mà có thể bởi vậy sử dụng kinh cức chi độc.

Bất quá bởi thể nội hắn yêu huyết có hạn, kinh cức chi độc độc tính cũng bởi vậy yếu đi rất nhiều.

Nhưng không sao.

Ngưng quang chi nhận kết hợp La Hầu chi huyết, có thể đưa nhận khí thẳng vào thể nội đối thủ, nếu như kinh cức chi độc tại thể nội đối thủ bạo phát —— hắc hắc, kinh cức chi độc, nơi nào có độc lóc nơi đó.

Lại dung nhập hỗn nguyên tán, hỗn loạn linh lực, càng khó chống đỡ.

Bằng vào một chiêu này, Ninh Dạ có thể xưng vô địch Vạn Pháp trở xuống.

Dù sao Hoa Luân cảnh còn làm không được có thể vất bỏ nhục thân.

Bất quá so với một loại khác, những thu hoạch trên đều vẫn là bình thường.

Đó chính là Âm Dương Pháp Châu cùng Thiên Cơ Điện.

Mượn luyện chế Vạn Tượng Huyền Cơ Trận, Ninh Dạ luyện lại nhị bảo, Thiên Cơ Điện tác dụng là dung nạp trận pháp nơi đây, khiến Cực Đạo Cung chi trận cũng có thể tái hiện ở trong điện, Âm Dương Pháp Châu liền là dung luyện tự thân, khiến bản thân uy năng tăng cường.

Thường ngày sử dụng Âm Dương Pháp Châu, thời khắc mấu chốt liền Thiên Cơ Điện cùng Âm Dương Pháp Châu cùng lên.

Đương nhiên, không có những bảo vật kia của Mộc Khôi Tông, lại thêm Ninh Dạ tự thân thực lực hạn chế, Thiên Cơ Điện Vạn Tượng Huyền Cơ Trận so với Cực Đạo Cung hơi kém hơn chút, nhưng theo Thiên Cơ Điện công năng không ngừng hoàn thiện, tương lai công năng của Thiên Cơ Điện chú định sẽ siêu việt Cực Đạo Cung.

Nếu như nói ngưng quang nhận, la hầu huyết, kinh cức độc, hỗn nguyên tán kết hợp khiến Ninh Dạ đồng giai vô địch, như vậy lấy âm dương pháp châu làm căn cơ thi triển Yên Vũ Trọng Lâu huyễn thuật liền khiến Ninh Dạ đã có khả năng vượt cấp khiêu chiến, còn tỷ lệ bao nhiêu, thì quyết định bởi đối thủ cùng tự thân Ninh Dạ.

Vậy là những ngày kế tiếp, Ninh Dạ cũng là chăm chú tu hành.

Ngoại trừ nghiên cứu tiên pháp, thời gian còn lại Ninh Dạ chính là sử dụng linh dược không ngừng đề thăng bản thân, căn cơ tu vi cũng là trắng trợn không kiêng dè đột phi mãnh tiến, chỉ là thời gian một tháng, liền thành tựu tầng luân cảnh thứ ba.

Ngày hôm nay Ninh Dạ chính đang tu hành.

Chợt nghe bên ngoài tiếng người, chưa mở cửa, liền thấy một đạo gió xoáy xông tới, lao thẳng vào trong lòng của hắn.

Ninh Dạ ngẩn ra, thấy rõ người tới, vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ: "Sư tỷ!"

Người tới chính là Tân Tiểu Diệp.

Mặt sau còn theo một người, chính là Triệu Long Quang.

Tân Tiểu Diệp ôm Ninh Dạ, lệ rơi đầy mặt.

Đột nhiên biến sắc mặt, giơ tay cho Ninh Dạ một cái tát.

Ninh Dạ bị nàng đánh không hiểu ra sao: "Sư tỷ, ngươi. . ."

Tân Tiểu Diệp đã là khóc không thành tiếng: "Ngươi tên khốn này, thế mà. . . Thế mà đem mình biến thành đẹp như vậy, ta nhưng vẫn là xấu xí."

Ách. . .

Càng là vì cái này.

Ninh Dạ cầm lấy tay Tân Tiểu Diệp: "Ta cũng là. . ."

"Ta biết, đại sư huynh đều nói với ta, ta nhưng vẫn là bất phẫn! Lúc trước lời thề son sắt, vô luận thế nào cũng không thể khôi phục dung nhan. Ngươi đến được, trực tiếp đổi cho mình một gương mặt đẹp hơn. Ta mặc kệ, ngươi cũng phải đổi cho ta một trương!"

"Ta đổi! Ta đổi! Ta quay đầu lại liền tìm Công Tôn Điệp, trùng tu dung nhan cho ngươi còn không được sao?" Ninh Dạ cười khổ nói.

Thật vất vả động viên Tân Tiểu Diệp, Ninh Dạ lúc này mới có cơ hội nói đề tài chính: "Là người Thái Âm Môn, đi tới đàm phán?"

Tân Tiểu Diệp gật gật đầu: "Bọn họ tại Vô Thiên Thành, nga không đúng, hiện tại gọi Vân Tuyệt Thành, đang cùng Điền Viễn Trung thương thảo chuyện hợp tác chi sự."

Kế hoạch đã triển khai, Thái Âm Môn đương nhiên sẽ không đợi lâu, gấp không kịp đợi muốn đi vào chứng đạo chi địa này.

Bất quá Ninh Dạ cũng sẽ không để bọn hắn dễ dàng tiến vào, đàm phán chú định là phải lề mề, cuối cùng lại sẽ lấy Đông Phong Quan chi sự làm tiền vốn.

Sau đó Thái Âm Môn liền sẽ vì thế đi an tiền mã hậu đàm luận cùng Hắc Bạch Thần Cung.

Bất quá đàm phán cụ thể thế nào liền không cần Ninh Dạ phải bận tâm, tự có đám người Điền Viễn Trung Vân Kình Phi đi ứng đối.

Triệu Long Quang lúc này rốt cục đi tới, nói: "Hiện tại vấn đề là, Thái Âm Môn bên này, yêu cầu trước tiên phái người đi tới cảm thụ đạo tắc, tiến một bước chứng thực hiệu quả nơi đây."

Tân Tiểu Diệp chính là như thế tới được.

Thái Âm Môn kiên trì yêu cầu lại phái người đến tiếp tục cảm ngộ, vậy là Điền Viễn Trung liền chỉ Tân Tiểu Diệp, khiến cho Tân Tiểu Diệp rốt cục có thể nhìn thấy Ninh Dạ.

Đối với điều này Ninh Dạ cũng không kỳ quái, cười nói: "Đại đạo há lại là nói ngộ liền ngộ. Ban đầu sẽ có nhiều người như vậy lĩnh ngộ đạo tắc, là bởi vì cấm chế mở ra, đạo tắc hiển hóa. Bây giờ, lại là không có vận may lúc trước a."

Bố cục lúc trước của Ninh Dạ, đặc ý cường điệu lúc trước ngộ đạo dễ dàng, là bởi vì đạo tắc sơ hiển, chính là vì mặt sau đạo tắc khó ngộ đánh cơ sở.

"Vấn đề là nếu như mặt sau người tới không có đột phá, e rằng sức thuyết phục liền không mạnh a." Tân Tiểu Diệp nói.

"Đạo tắc bất ngộ, không có nghĩa là không thể có đột phá khác biệt. Có Cấn Tự Bí, giúp mấy người trùng kích cảnh giới, vẫn là có thể." Ninh Dạ cười nói.

Chỉ cần người của Thái Âm Môn ở chỗ này có đột phá, đó chính là công lao của nơi đây, đột phá tại phương hướng nào lại là một cái chuyện khác.

Ninh Dạ đã nghĩ kỹ một bộ nói dối, đại ý không ngoài chính là, nơi đây đạo tắc lấy trói buộc chi đạo làm chủ, vì vậy dễ nhất hình thành huyễn thuật, thăng cảnh các loại hiện tượng. Liệt Trọng Lâu huyễn thuật đại hiển thần uy, liền là bởi vì lý này. Sau đó đệ tử đột phá cảnh giới, cũng vì lí do này.

Cho tới các đại năng không đột phá, đó chỉ là cơ duyên không được, trọng yếu nhất chính là —— ban đầu sẽ không để cho đại năng đi vào.

Chuyện này không cần Ninh Dạ làm, Triệu Long Quang liền có thể làm, Ninh Dạ đã đem Cấn Tự Bí truyền cho hắn, điều này cũng khiến cho Triệu Long Quang đã có lý do danh chính ngôn thuận lưu lại Vân Tuyệt Cổ Địa. Chỉ là không có Tuyền Cơ Xích, Triệu Long Quang Cấn Tự Bí muốn phát huy tác dụng chú định không thể nào nhẹ nhõm như Ninh Dạ như vậy, một ngày chỉ có thể đề thăng một người, hơn nữa chỉ có thể là Tàng Tượng tấn thăng Hoa Luân, tấn thăng Vạn Pháp là làm không được.

Ninh Dạ hiện tại cũng làm không được, bất quá hắn chỉ là bởi vì tự thân tu vi không đủ.

Cuối cùng chính là Tân Tiểu Diệp.

Người khác không thể thật đột phá, Tân Tiểu Diệp lại là có thể từng bước thăng tiến.

Âm mưu chứng đạo đối với Thái Âm Môn là âm mưu, đối với Tân Tiểu Diệp chính là chân tài thực liệu, vừa có thể quang minh chính đại đề thăng nàng, còn có thể ngồi vững hiệu quả âm mưu. Còn người khác tiến bộ không rõ ràng như vậy, vậy chỉ có thể nói ngươi cơ duyên không đến. Lại nói, giao dịch còn chưa hoàn thành, hiện tại là thời gian thử nghiệm, căn bản liền không cho phép càng nhiều người tiến vào, trong thời gian ngắn không cần lo lắng cái này.

Chính bởi vậy Ninh Dạ mặt dày lại tìm Tử Lão muốn tới một khối mảnh vỡ nguyên thần, đã có vật này, Tân Tiểu Diệp cũng có thể cao tốc đề thăng.

Kỳ thực hắn còn muốn giúp Trì Vãn Ngưng cũng đòi một phần, bất quá suy nghĩ đến chuyện này thật không tìm được cớ, cũng chỉ có thể coi như thôi.

Sư tỷ đệ phân biệt nhiều năm rốt cục gặp mặt, muốn nói tất nhiên là rất nhiều.

Ba người ngồi cùng một chỗ, liền như thế câu được câu không nói, một lúc tán gẫu chính sự, một hồi lại ôn chuyện tình, lại qua một chút nữa lại tán gẫu lên từng người trải qua tại trong sư môn.

Cứ việc sớm biết Ninh Dạ từng làm những việc kia, nhưng thời khắc này nghe đương sự chi nhân một lần nữa nói đến, cảm thụ lại không giống nhau, đều là thổn thức không ngớt.

Vừa vì Ninh Dạ cao hứng, lại vì Ninh Dạ lo lắng.

Chỉ có lúc Tân Tiểu Diệp nghe được chuyện Ninh Dạ cùng Trì Vãn Ngưng, sắc mặt biến đổi, một lúc lâu không nói.

Triệu Long Quang mắt thấy như vậy, thở dài trong lòng.

Hắn là biết Tân Tiểu Diệp khuynh tâm Ninh Dạ, nhưng Ninh Dạ tâm không ở trên người nàng, lại thêm Tân Tiểu Diệp hủy dung, tự ti mặc cảm, chung quy chỉ có thể âm thầm thần thương.

Chỉ là sư muội a sư muội, ngươi cố nhiên một lòng hệ tại Ninh Dạ, nhưng có biết cũng có người tâm hệ với ngươi?

Vô luận ngươi biến thành dáng dấp gì, ta đều đối với ngươi như một. . .

Tương kiến tổng là hận muộn, nói không hết ly biệt tâm sự, kể không hết đồng môn chi khổ, thời gian trôi qua nhanh chóng, chớp mắt liền từ ban ngày vào hắc dạ.

Sư huynh muội ba người vẫn như cũ lời nói kéo dài, dường như muốn đem những năm trước đây ghi nợ lời nói, đều như tam giang tứ hải chi thủy kia, khuynh đảo sạch sẽ.

Mãi đến tận Lâm Đà Tử tiến vào phòng.

Hướng tới Ninh Dạ cung kính thi lễ: "Thượng tiên."

"Chuyện gì?" Ninh Dạ hỏi.

"Điền chưởng môn nhờ ta thông báo, mấy ngày nay có hai người vẫn luôn hỏi tin tức thượng tiên."

"Ai?"

"Dương Nhạc cùng Ngự Phong."

Ninh Dạ ngẩn ra, đột nhiên vỗ đầu một cái: "Làm sao đem hai người họ quên mất."

Chương 116 : Bồi dưỡng

Chương 116: Bồi dưỡng

Khoảng thời gian này, Dương Nhạc cùng Ngự Phong đều gấp trở thành con kiến trên chảo nóng.

Ninh Dạ một đi không trở lại.

Thường Vũ Yên cũng không còn tin tức.

Chỉ có một cái không hiểu ra sao Vân Tuyệt Môn đột nhiên xuất hiện, mang cựu thành chủ chi thế, đem Vô Thiên Thành thay hình đổi dạng.

Thế giới biến hóa nhanh như vậy, khiến Dương Nhạc bọn họ đều xem không hiểu.

Đương nhiên, bọn họ cũng không để ý.

Vấn đề là Ninh sứ ngươi người ở đâu nhi, tốt xấu nói với chúng ta một tiếng a.

Chờ hơn một tháng đều chưa nhìn thấy người, cũng là gấp đến độ hỏa thiêu hỏa liệu, thật vất vả liên hệ đến bây giờ "Xuân phong đắc ý" Điền Viễn Trung, vẫn là Điền Viễn Trung nói một câu Ninh Dạ có chuyện quan trọng tại thân, tạm thời không việc gì, sẽ giúp bọn hắn đem tin tức truyền quá khứ, lúc này mới yên tâm.

Chỉ là đảo mắt lại đợi hơn một ngày, vẫn như cũ không thấy Ninh Dạ, hai người cũng là triệt để không nói gì.

Cũng may ngày kế, Ninh Dạ rốt cục đã xuất hiện.

Trên mặt mỉm cười: "Khoảng thời gian này, khổ cực các ngươi rồi. Đúng rồi Huyền Không Cổ Xà nội đan sưu tập được?"

Liền một câu như vậy?

Ngươi không dự định giải thích giải thích khoảng thời gian này ngươi đi đâu làm gì vậy sao?

Thế mà còn không thấy ngại hỏi ta Huyền Không Cổ Xà nội đan. . .

Bất quá Dương Nhạc cũng biết, thượng ti sự, thuộc hạ hỏi ít hơn, chỉ có thể lấy ra Huyền Không Cổ Xà nội đan nói: "Đây là đã qua một tháng đạt được nội đan. . . Thường cô nương bọn họ một mạch không trở về."

Ninh Dạ nhìn nhìn số lượng không ít, cảm thấy hài lòng.

Phải biết đây là Dương Nhạc không biết hắn còn có thể hay không thể trở về dưới tình huống tại làm sự, có thể thấy người này đối mình quả thật vẫn tính dụng tâm.

Đã có những thứ này, Ninh Dạ La Hầu chi huyết uy năng gần như có thể đề thăng đến 5%.

Nhận lấy nội đan, Ninh Dạ nói: "Bọn họ không về được."

Nghe nói như thế, Dương Nhạc Ngự Phong đồng thời cúi đầu.

Cứ việc trong lòng đã sớm chuẩn bị, trong lòng hai người vẫn là thở dài.

Ngự Phong nói: "Cái kia Chúc Bạch Thương. . ."

Ninh Dạ nhìn nhìn hắn: "Ngươi đều gọi hắn Chúc Bạch Thương, còn không biết hắn kết cục sao?"

Ngự Phong lúng túng cười cười: "Trên đó làm sao bàn giao?"

"Bàn giao? Cần bàn giao sao?" Ninh Dạ hỏi ngược lại: "Thường Vũ Yên đi tới báo thù cha, liên quan gì tới ta? Ta nhưng mà từ đầu tới đuôi, liền mặt nàng cũng chưa từng thấy qua."

Dương Nhạc ngạc nhiên: "Có thể ngài là bị điều đi tới. . ."

Ninh Dạ giơ tay ngừng lại hắn: "Đầu tiên, điều ta tới được là Đông Kỳ Sứ, không phải Thần Cung. Đông Kỳ Sứ an bài cho ta, cũng không phải bảo vệ Thường Vũ Yên nhiệm vụ, hắn chỉ là khiến ta đến Vân Tuyệt Cổ Địa đến đi dạo, nhìn nhìn tình huống ở bên này, từ đầu đến cuối, có thể đều không nói muốn cùng ta Thường Vũ Yên liên hệ."

Quân Bất Lạc khiến Ninh Dạ đến Vân Tuyệt Cổ Địa, chính là vì Dung Thành, không phải là Thường Vũ Yên, nhưng việc này không thể nói rõ, vì vậy minh lệnh là trên bảo hắn đến Vân Tuyệt Cổ Địa, chấp hành một cái nào đó nhiệm vụ bí mật.

Thường Vũ Yên việc này nói đến, cũng chỉ xác thực cùng Ninh Dạ không có quan hệ gì. Chỉ bất quá Thường Vũ Yên tự cho là đúng, cảm thấy Ninh Dạ đi tới liền là giúp bản thân.

Đương nhiên, Tây Phong Tử bên này không hẳn nghĩ như vậy.

Cho nên trước khi tới, Ninh Dạ đã hỏa phù đưa thư, cho Quân Bất Lạc biên một cái cố sự.

Cố sự là như vậy: Ninh Dạ tận sức tiếp cận Dung Thành, đã cùng Dung Thành kết làm bạn tốt. Thường Vũ Yên truy sát Tô Hồng Nhan, không ngờ đi nhầm vào Tô Hồng Nhan cạm bẫy, Ninh Dạ vì hoàn thành Quân Bất Lạc nhiệm vụ, lựa chọn cứu Dung Thành mà không phải cứu Thường Vũ Yên, cũng giết chết bị trọng thương Chúc Bạch Thương đám người diệt khẩu.

Bây giờ Dung Thành đối với hắn tín nhiệm rất nhiều, nhưng quan hệ đến sinh tử bí mật, Dung Thành sẽ không tùy ý tiết lộ. Ninh Dạ là vẹn toàn kế, không dự định khiến Dung Thành nói thẳng ra Thiên Hành Nguyên bí mật, mà là dự định thông qua cùng với đồng hành, biết hắn một ít nội tình, do đó phân tích ra Thiên Hành Nguyên hạ lạc.

Thế nhưng Hắc Bạch Thần Cung Thường Vũ Yên một chuyện, dính đến Tây Phong Tử, còn cần Quân Bất Lạc vì đó đọ sức, tốt nhất là tìm cái kẻ chết thế.

Cứ như vậy, Quân Bất Lạc vì Thiên Hành Nguyên, nhất định sẽ giữ bí mật cho hắn, hơn nữa Ninh Dạ chủ động nói mình vì diệt khẩu giết Chúc Bạch Thương , tương đương với đưa cái nhược điểm cho Quân Bất Lạc, cũng có thể khiến cho Quân Bất Lạc càng thêm yên tâm.

Kẻ chết thế Ninh Dạ cũng có thể tìm, thế nhưng khiến Quân Bất Lạc sắp xếp sẽ thích hợp hơn.

Tây Phong Tử vấn đề do Quân Bất Lạc bãi bình, hiện tại Ninh Dạ cần suy nghĩ chính là hai việc —— Thái Âm Môn cùng Vân Tuyệt Môn.

Động viên quá Dương Nhạc cùng Ngự Phong sau, Ninh Dạ rồi phủ thành chủ.

Bây giờ phủ thành chủ, đã là phủ môn chủ.

Ngồi ở trên cao, là Vân Tuyệt môn chủ Điền Viễn Trung.

Là một người khôi lỗi môn chủ, Điền Viễn Trung vẫn tính làm khá là xuất sắc.

Cố Phong Hiên thì lại lấy thân phân phó môn chủ, bảo đảm Vân Tuyệt Môn ở chỗ này thống trị địa vị —— Mộc Khôi Tông vì hắn thay đổi nửa người, hiện tại hắn đã hoàn toàn rơi vào Mộc Khôi Tông khống chế dưới.

Bất quá Ninh Dạ đi gặp nhưng không phải hai người bọn họ cái, mà là Thư Vô Ninh.

Thư Vô Ninh chính tại gian phòng của mình bên trong vẽ bùa, nhìn thấy Ninh Dạ, hô lên "Sư phụ" vui vẻ nhào tới, trong tay còn giơ cao một tấm bùa chú: "Sư phụ ngươi xem, ta làm ra bát phẩm phù lục."

Có thể tại trong thời gian ngắn như vậy liền chế ra bát phẩm phù lục, có thể thấy được Thư Vô Ninh là rất nỗ lực.

Ninh Dạ nhưng sắc mặt hơi hơi chìm xuống: "Vì vậy quá khứ khoảng thời gian này, ngươi liền vẫn luôn nghiên cứu cái này?"

Thấy Ninh Dạ sắc mặt không hòa thuận, Thư Vô Ninh hơi hơi ngây ra, lập tức ý thức được cái gì, cúi đầu nói: "Vân Tuyệt Môn sự, môn chủ không cho ta nhúng tay."

Thư Vô Ninh rất rõ ràng, Ninh Dạ coi trọng nàng, là muốn nàng tại Vân Tuyệt Môn xây dựng nên thế lực của chính mình, nhưng việc này nói sao dễ dàng?

Điền Viễn Trung thân là môn chủ, Vạn Pháp chi cảnh, Cố Phong Hiên Vô Cấu đại năng, hai người này hiện tại đều thuộc về Mộc Khôi Tông, bọn họ cũng biết Thư Vô Ninh hiện tại tính Ninh Dạ đệ tử, tự nhiên là đối với nàng có phòng bị, không cho nàng can thiệp quá nhiều trong môn phái chi sự.

Nhưng Ninh Dạ có thể tiếp thu?

Đã nói: "Bọn họ không cho ngươi nhúng tay, ngươi liền không nhúng tay vào? Vậy ta cần ngươi làm gì?"

Nghe được lời này Thư Vô Ninh run run rẩy rẩy, trong lòng ủy khuất: "Đệ tử thực lực không đủ, chỉ là muốn mau mau đề thăng bản thân. . ."

Ninh Dạ trực tiếp nói: "Thực lực? Chưởng khống quyền lực, há lại là dựa cả vào thực lực? Ta như cần một cái Kháo quyền đầu đến tranh quyền chi nhân, cần gì phải tìm ngươi? Vẫn là nói, ngươi đã quên lúc trước ngươi là làm sao tại Thư gia giãy dụa cầu sinh?"

Thư Vô Ninh ngạc nhiên.

Đúng a, lúc trước tại Thư gia, bản thân như vậy gian nan, không cũng đi đã tới sao?

Tại sao hiện tại điểm ấy khó xử, liền dừng lại không tiến?

Chung quy vẫn là chưa tới bước ngoặt sinh tử, lại có tu hành quang minh, quên trách nhiệm của chính mình, trong lòng cũng là xấu hổ.
.

Nhìn nàng dáng dấp như vậy, Ninh Dạ biết cảnh cáo đã đến vị, lúc này mới nói: "Ta là ngươi hậu trường, điểm này Điền Viễn Trung rất rõ ràng, hắn bởi vậy phòng ngươi, cũng không kỳ quái. Nhưng nếu đã là minh lệnh sự, ngươi cũng lớn có thể dùng lên đến. Có ta theo ngươi chỗ dựa, ngươi sợ cái gì? Thật là tranh liền đi tranh, nên cướp liền đi cướp. Bây giờ Vô Thiên Thành cải thiên hoán nhật, bách phế chờ hưng, chính là tranh thủ địa vị mình thời cơ tốt."

Thư Vô Ninh lập tức nói: "Sư tôn nói đúng lắm, đệ tử đã minh bạch, đệ tử này liền đi tìm Điền chưởng giáo."

"Ngươi chuẩn bị tìm hắn muốn chức vị gì?" Ninh Dạ hỏi.

Thư Vô Ninh nói: "Chưởng giáo trước đây không lâu vừa mới định ra tam đường chi ti, phân chấp các sự, đệ tử dự định. . ."

Ninh Dạ đã ngừng lại nàng: "Những kia đều không trọng yếu. Ngươi đi nói cho Điền Viễn Trung, liền nói là ta nói, bắt đầu từ hôm nay, Tuyệt Vân Lĩnh Cực Đạo Cung sự vụ do ngươi phụ trách."

"Tuyệt Vân Lĩnh Cực Đạo Cung?" Thư Vô Ninh kinh ngạc.

Ninh Dạ gật đầu: "Có một việc ngươi nói không sai, thực lực vẫn là cần tăng cường. Cực Đạo Cung bây giờ là Vân Tuyệt Môn phục hưng chi địa. . . Nếu muốn khiến Thái Âm Môn tin tưởng Cực Đạo Cung chính là nơi chứng đạo, bản thân liền cần Vân Tuyệt Môn nội không ngừng nhảy nhót nhân tài. Mà Cực Đạo Cung tuy là ngộ đạo chi địa, thế nhưng càng nhiều người, hiệu quả liền càng không tốt. Vì vậy Vân Tuyệt Môn cũng sẽ không khiến các đệ tử đều tới đó tham ngộ. . ."

Đây đến không phải Ninh Dạ tùy ý nói bậy, mà là thiên hạ đạo cảnh, vốn là như vậy.

Cái gọi là ngộ đạo, kỳ thực chính là nhân tâm cảm thiên tâm, ngộ đạo, minh lý, lấy thân tương hợp, mà đây là cần đại đạo đáp lại.

Chính là bởi vì thiên đạo có số, bất ứng vô duyên chi nhân, cho nên tới nhiều người, tạp niệm phân khởi, đại đạo liền không đáng đáp lại, vì vậy càng là cao cấp đạo cảnh, càng là muốn hạn chế nhân số.

Vạn Cổ Liễu đạo cảnh chính là như vậy.

Thư Vô Ninh một thoáng đã minh bạch: "Nếu ta chưởng khống nơi đó, ai đi ai không đi, ai tấn thăng ai không tấn thăng, liền đều là ta quyết định."

"Không sai."

"Hắn nếu như không đồng ý đây?"

"Hắn sẽ đồng ý, bởi vì phái khác đi người, ở nơi đó một điểm chỗ tốt cũng sẽ không có."

Do Triệu Long Quang phụ trách Cấn Tự Bí, cũng chưởng khống Cực Đạo Cung nội tài nguyên, hắn không phối hợp, ai có thể dễ dàng tấn thăng?

Đã minh bạch điểm ấy, Thư Vô Ninh đại hỉ.

Ninh Dạ đã nói: "Điền Viễn Trung chưởng khống Vân Tuyệt Môn hiện tại, mà ngươi. . . Chưởng khống môn phái tương lai, đã minh bạch?"

"Đúng! Định không có nhục sư tôn chi mệnh!" Thư Vô Ninh vui vẻ nói.

Đã có thứ này việc xấu, Vân Tuyệt môn hạ đệ tử chú định duy nàng chi danh là từ.

Ninh Dạ sau đó ném cho nàng một túi linh thạch: "Hảo hảo tu hành, không nên phụ lòng ta kỳ vọng."

Chương 117 : Đi Đông cảnh

Chương 117: Đi Đông cảnh

Gặp Thư Vô Ninh xong, Ninh Dạ rốt cục phải đi rồi.

Hắn muốn đi Đông cảnh.

Muốn cho Thái Âm Môn đồng ý lấy Đông Phong Quan làm điều kiện trao đổi không phải một chuyện dễ dàng.

Không phải có bao nhiêu khó, mà là bởi vì bọn họ sẽ cảm thấy phiền phức, càng sẽ kỳ quái Vân Tuyệt Môn tại sao cảm thấy hứng thú đối với Đông Phong Quan.

Vì vậy Ninh Dạ tiếp sau đó còn phải chế tạo một lý do —— một cái lý do Vân Tuyệt Môn nhất định phải cảm thấy hứng thú đối với Đông Phong Quan, mà Thái Âm Môn lại có cơ hội cùng động cơ ra tay.

Phương pháp tốt nhất đương nhiên chính là giống như Cực Đạo Cung, chế tạo một cái bí địa giả tạo.

Nhưng hai cái bí cảnh giả, tỷ lệ bị phát hiện có vấn đề quá lớn.

Hơn nữa Thái Âm Môn là muốn đem Đông Phong Quan chuyển giao cho Vân Tuyệt Môn, đã có bí cảnh liền không muốn chuyển giao rồi, vì vậy nhất định phải tìm phương pháp khác.

Vì thế Ninh Dạ đã có kế hoạch, cũng sớm trước lúc này liền mượn Mộc Khôi Tông thực thi, chỉ là cho tới bây giờ, tạm thời còn chưa có nhanh triển quá lớn.

Lần này Ninh Dạ đi qua, chính là muốn bảo đảm kế hoạch thuận lợi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Ninh Dạ đi cùng chạy tới Triệu Long Quang Tân Tiểu Diệp cáo biệt.

Vừa mới gặp không lâu, liền phải phân biệt, sư huynh đệ ba người đặc biệt không bỏ.

Tân Tiểu Diệp lôi kéo tay Ninh Dạ nói: "Thanh Lâm sư huynh tại Hạo Thiên Môn trải qua không tốt lắm, nếu như có cơ hội, ngươi liền đi giúp hắn chút."

Ninh Dạ gật đầu: "Đúng, ta cũng nhận được tin tức. Bất quá ta hiện tại công việc bề bộn, tạm thời không thể phân thân. Quá trận này, ta tất sẽ tới."

Triệu Long Quang lại nói: "Đến cũng chưa chắc nhất định phải đợi đến lúc ấy, ta nghĩ tới một chuyện, nếu như có thể, có lẽ có thể giúp Thanh Lâm một tay."

"Ồ?" Ninh Dạ kỳ quái.

Triệu Long Quang lúc này mới nói tới một chuyện hắn biết.

Tại Đông cảnh có cái thành thị, gọi Lương thành, trên trấn có cái nhà giàu, gọi Tôn Túc, là đệ tử Hạo Thiên Môn.

Đương nhiên, thân phận này là công khai, Hắc Bạch Thần Cung cũng biết.

Người này tại Lương thành, chủ yếu là phụ trách thu mua tài nguyên địa phương, tương đương với một cái thương nhân tài nguyên tu giới, chỉ bất quá là chuyên môn vì Hạo Thiên Môn phục vụ mà thôi.

Giống như vậy tu giới thu mua các phái đều có rất nhiều, bởi vì thân phận đặc thù, là minh hữu đặc phái, bình thường cũng sẽ nhận được chiếu cố. Vì vậy Tôn Túc tại Lương thành cũng có thể nói là tương đối thoải mái, thậm chí còn tại địa phương khai chi tán diệp, thành lập gia tộc, dựa vào có Hạo Thiên Môn làm hậu trường, cuộc sống tương đối dễ chịu.

Thế nhưng trước đây không lâu, người này đột nhiên chết rồi.

Chết có chút kỳ lạ, nghe nói là đột nhiên nổ mà chết.

Vậy thì cũng thôi, then chốt vẫn là Hạo Thiên Môn thái độ phi thường quỷ dị, bề ngoài bọn họ cũng không để ý, lại ngầm phái nhân vật trọng yếu đến điều tra việc này, liền ngay cả Hắc Bạch Thần Cung đều gạt.

Việc này cùng chuyện Ninh Dạ muốn làm không có quan hệ gì, nhưng Triệu Long Quang cảm thấy, có lẽ đây là một cái chỗ đột phá trợ giúp Thanh Lâm.

"Tin tức này ngươi là làm sao biết? Là từ Thanh Lâm sư huynh?" Ninh Dạ hỏi.

Triệu Long Quang lắc đầu: "Thanh Lâm tại Hạo Thiên Môn địa vị thấp kém, trải qua rất không như ý, ta mượn Mộc Khôi Tông hỏi thăm được, là hắn lúc trước không thể thông qua đệ tử chọn lựa, không thể không bán mình làm thợ mỏ, cũng nỗ lực biểu hiện bản thân, mới rốt cục được cái thân phận đệ tử ngoại môn. Mà vì tranh cướp cái thân phận đệ tử ngoại môn này, hắn đã đắc tội một ít đệ tử nội môn. Những người kia một mạch trong bóng tối chèn ép hắn, khiến Thanh Lâm khá ăn chút vị đắng. Còn ta có được tin tức này, đến không phải là bởi vì Thanh Lâm, mà là bởi vì Vương Sâm."

"Vương Sâm?" Ninh Dạ kinh ngạc, hắn không phải về Mộc Khôi Tông sao? Làm sao việc này lại cùng hắn dính líu quan hệ.

Nghe Triệu Long Quang nói đến, Ninh Dạ mới biết.

Nguyên lai Vương Sâm sau khi trở lại Mộc Khôi Tông, bởi vì Ninh Dạ quan hệ, đạt được trọng dụng, trải qua coi như không tệ. Chính hắn cũng biết mình là dính Ninh Dạ ánh sáng, vì vậy tại sau khi Triệu Long Quang tới Mộc Khôi Tông, đặc ý cùng Triệu Long Quang thân cận —— ta không thể cùng Ninh Dạ thân cận, cùng đại sư huynh Ninh Dạ coi trọng làm bằng hữu cũng là tốt đẹp.

Triệu Long Quang đối với Ninh Dạ rất nhiều chuyện, chính là từ Vương Sâm biết.

Sau đó, Triệu Long Quang cùng Vương Sâm liền trở thành bạn tốt, có lúc Triệu Long Quang có một số việc không tiện đi làm, liền sẽ thác Vương Sâm giúp bản thân làm, tin tức liên quan tới Thanh Lâm, chính là Vương Sâm giúp hắn tìm hiểu.

Mà Mộc Khôi Tông từ khi có ý đồ với Đông Phong Quan, tin tức sưu tập liên quan tới Đông cảnh liền đặc biệt lưu ý, thỉnh thoảng liền sẽ thông báo một ít nhiệm vụ sưu tập tin tức liên quan tới Đông cảnh một vùng. Vương Sâm bởi từng tại Hắc Bạch Thần Cung làm ám tử duyên cớ, đối Mặc châu tương đối quen thuộc, đương nhiên Cửu

Cung Sơn hắn là không dám đi, thế nhưng Đông cảnh thiên trường địa viễn, hắn đến là dám đi mạo hiểm một chút, vì vậy tin tức sưu tập liên quan tới Đông cảnh của Mộc Khôi Tông, đến có không ít là Vương Sâm đi làm.

Thời điểm Tôn Túc chết, Vương Sâm chính tại Lương thành sưu tập tin tức, trong lúc vô tình phát hiện một vài vấn đề —— thân là ám tử, hắn sẽ đặc biệt chú ý những kia xưa nay không làm người chú ý chi sự, vì vậy Hạo Thiên Môn tại Lương thành hành động, lừa gạt được Hắc Bạch Thần Cung, lại không có lừa gạt được Vương Sâm.

Suy nghĩ đến Triệu Long Quang rất quan tâm tình hình Thanh Lâm, Vương Sâm sau khi trở lại liền đem việc này nói cho Triệu Long Quang.

Việc này cùng Thanh Lâm không có quan hệ gì, vì vậy Triệu Long Quang lúc đó sau khi biết cũng không để ý, nhưng thời khắc này Tân Tiểu Diệp đề cập Thanh Lâm, Triệu Long Quang cũng chỉ thuận miệng nói một câu, xem xem có thể hay không mượn cơ hội này giúp Thanh Lâm một tay, chỉ cần Thanh Lâm có thể đến Mặc châu, như vậy lấy thực lực của Ninh Dạ, liền có thể giúp hắn tăng cao thực lực.

Không được nữa đến Vân Tuyệt lĩnh cũng được.

Bất quá cái này cũng quá khó khăn, lấy địa vị bây giờ của Thanh Lâm, rất khó rời khỏi Hạo Thiên Môn.

"Là như vậy sao?" Đã biết ngọn nguồn sự tình Ninh Dạ, thoáng trầm tư một chút, hỏi Triệu Long Quang: "Chuyện này cụ thể là chuyện khi nào?"

"Ước chừng ba tháng trước."

"Vương Sâm biết Hạo Thiên Môn là ai đi tới điều tra Tôn Túc chi sự sao?"

"Chủ sự chi nhân Vương Sâm không biết, bất quá hắn chú ý tới một chuyện, do đó suy đoán ra Hạo Thiên Môn khả năng bí mật đến vị đại nhân vật."

"Cái gì?"

"Tôn Túc chết rồi không lâu, Hạo Thiên Môn đến một nhân mới thay thế, gọi Ngô Ninh. Người này tiếp nhận chuyện thứ nhất, chính là phong Tôn gia mộ tổ."

"Tôn gia mộ tổ?" Ninh Dạ kinh ngạc.

Phong Tôn gia mộ tổ làm gì vậy?

Triệu Long Quang gật đầu: "Tôn gia mộ tổ phụ cận, có cái trang viên, là Tôn phủ nhà cũ, hoàn cảnh tao nhã thanh tịnh, linh khí dồi dào, là tu hành địa phương tốt."

"Ngô. . . Chỉ vì cái này?"

"Không lâu sau khi Tôn gia mộ tổ bị phong, nơi đó nhiệt độ liền đề thăng."

"Cái gì?" Ninh Dạ chấn động trong lòng, một cái tên đã nổi lên trong lòng.

Viêm Dung Lão Tổ?

Lẽ nào là hắn?

Đến cùng là cái chuyện gì, đáng giá một vị Vô Cấu đại năng chạy đến nơi này?

Không đúng!

Nếu như là Viêm Dung Lão Tổ, tu vi của người này hóa cảnh, pháp lực vận chuyển như ý, tuyệt đối sẽ không lộ ra vết tích rõ ràng như thế.

Khả năng càng lớn, là tồn tại cấp bậc Tứ Cửu Nhân Ma này.

Bất quá coi như là loại nhân vật này, bí mật tới chỗ này, cũng đã là đại sự rất trọng yếu.

Nghĩ nghĩ, Ninh Dạ nói: "Thời gian đã qua ba tháng, đối phương còn không biết có phải là vẫn cứ ở nơi đó, ta cũng tạm thời không thể xác định sự tình đến cùng làm thế nào, không dám hứa chắc. Như vậy đi, trước hết để cho sư thúc đi một chuyến Vân châu, đưa chút tài nguyên cho Thanh Lâm sư huynh. Đúng rồi, sư huynh đã Hoa Luân chưa?"

Triệu Long Quang tiếc nuối lắc đầu: "Tính toán hiện tại, cũng chính là Tàng Tượng đỉnh phong."

Thảm như vậy?

Ninh Dạ hít một hơi dài: "Không sao, sư thúc cũng sẽ Cấn Tự Bí, trước tiên để hắn tới, giúp sư huynh phá cảnh lại nói. Còn lại. . . Ta nhìn tình huống ra quyết định sau đi."

Chuyện muốn làm quá nhiều, Ninh Dạ cũng chỉ có thể làm từng bước từng bước.

Chương 118 : Ngọc Lưu Sương

Chương 118: Ngọc Lưu Sương

Đông cảnh.

Đông cảnh chính là Mặc châu phía đông gọi chung, bao gồm bảy cái đại quận, bên dưới hơn trăm tòa thành trì.

Đông Kỳ Sứ Quân Bất Lạc, chính là Đông cảnh chi chủ.

Mà Đông Phong Quan, chính là Đông cảnh chi môn hộ.

Sau khi rời khỏi Vân Tuyệt Cổ Địa, trước tiên phái Dương Nhạc cùng Ngự Phong về Lạc thành, Ninh Dạ bản thân thì chuyển đạo đi về phía nam, bay năm ngày, tới gần Đông Phong Quan.

Bất quá Ninh Dạ hiện tại không có tới đó, mà là vòng qua Đông Phong Quan, trực tiếp trước tiên đi Lương thành.

Lương thành ở vào 800 dặm ngoài Đông Phong Quan, liền Tu Giới mà nói, đến cũng không tính quá xa.

Đến Lương thành, Ninh Dạ cũng không chậm trễ, trực tiếp đi Tôn gia mộ tổ.

Đến Tôn gia mộ tổ, phát hiện nơi này cũng không tồn tại cái gọi là nhiệt độ dị thường.

Như vậy xem ra, Hạo Thiên Môn thần bí khách kia đã rời khỏi rồi.

Điều này khiến cho Ninh Dạ có chút tiếc nuối.

Vốn cũng chỉ là tiện đường nhìn nhìn, Ninh Dạ đến cũng không để ý.

Nhưng liền tại hắn tính lúc rời đi, lại nghe được một cái thanh âm: "Di? Làm sao ngươi ở chỗ này?"

Thanh âm này khiến Ninh Dạ cũng là ngẩn ra.

Công Tôn Điệp?

Quay đầu nhìn lại, liền thấy Công Tôn Điệp đang đứng tại cách đó không xa, ôm cánh tay nhìn bản thân.

Nàng xem ra đã lại không là lúc trước Lạc thành chi sự tức giận, một đôi mắt đẹp dừng lại tại Ninh Dạ trên mặt, giống đang thưởng thức bản thân đắc ý nhất tác phẩm, lại giống đang kỳ quái Ninh Dạ xuất hiện.

Ninh Dạ cười nói: "Đây cũng thật là Thiên Nhai nơi nào bất tương phùng. Ngươi như thế nào sẽ ở chỗ này?"

Công Tôn Điệp nói: "Trước tiên nói ngươi."

Ninh Dạ cười khổ, đã dụng tâm âm thanh lan truyền, đem chính mình lúc trước sự báo cho Công Tôn Điệp.

Công Tôn Điệp mặt không lý do một đỏ: "Cẩn thận mà dùng miệng nói không được a?"

Nhưng vẫn là ngoan ngoãn tương tự dụng tâm âm thanh lan truyền trở về Ninh Dạ.

Nàng thuyết pháp lại là khiến Ninh Dạ giật nảy cả mình.

"Tôn Túc thế mà là bởi ngươi mà chết?"

Công Tôn Điệp trừng hắn một cái: "Việc này ngươi đến dùng miệng hô. Nhỏ giọng dùm một chút, người của Hạo Thiên Môn còn chưa đi hết đây."

Nguyên lai Lạc thành chi sự sau, Công Tôn Điệp não Ninh Dạ đâm thủng nàng bí mật, liền không để ý tới Ninh Dạ.

Vừa vặn Công Tôn Dạ tìm tới, hỏi nàng có muốn hay không đi Đông cảnh làm làm sự tình.

Nói đến này vẫn là Ninh Dạ xuất ra chủ ý —— hắn khiến Công Tôn Dạ vô sự đi Đông cảnh làm chút xung đột nhỏ, bản thân hảo nhìn nhìn có cơ hội gì.

Đương nhiên điều này cũng chỉ là một bước nhàn kỳ, Ninh Dạ tạm thời còn chưa có làm cái gì chặt chẽ sắp xếp.

Nhưng Yên Vũ Lâu kế hoạch sau khi thất bại, Công Tôn Dạ đại thù được báo, dù sao cũng rảnh rỗi, vẫn đúng là rồi cùng Công Tôn Điệp chạy Đông cảnh đến rồi.

Vốn là kỳ thực hắn là muốn đem Phong Trung Túc Trịnh Ngọc Huy cũng hô tới được, nhưng hai người này tại Lạc thành chi sự sau, cảm thấy bản thân chưa hoàn thành nhiệm vụ, vậy là thẳng thắn lại chạy đến một cái khác thành thị đi, lại lần nữa tư nguyên tiêu hao bố trí trận pháp, dự định lại thử một lần Tử Giới Dung Lô sự kiện, đương nhiên lần này bọn họ lại không lòng tham, chỉ muốn đem bảo vật luyện thành là tốt rồi.

Không nghĩ tới đại trận còn không khởi động, bảo vật trước hết bị người cho trộm, đem hai người này gấp trở thành con kiến trên chảo nóng, chính tìm khắp nơi trộm bảo chi nhân đây.

Vì vậy Công Tôn Dạ cùng Công Tôn Điệp chỉ đành tự mình đi tới.

Bọn họ biết Quân Bất Lạc an vị trấn Đông Phong Quan, không dám ở Đông Phong Quan làm sự tình, liền đi phụ cận thành trì loanh quanh, thuận tiện nhìn nhìn có ích lợi gì có thể mò.

Một lần loanh quanh này, vẫn đúng là khiến bọn hắn mò ra danh đường rồi.

Việc này nói đến vẫn cùng Triệu Hàn Thi có quan hệ.

Triệu Hàn Thi là một trong tam trấn thủ thủ hạ Quân Bất Lạc, cùng Lý Trường Hồng địa vị ngang ngửa, thực lực tương đương với Tứ Cửu Nhân Ma tồn tại.

Công Tôn Dạ Công Tôn Điệp đi tới Lương thành xong, trong lúc vô tình phát hiện Triệu Hàn Thi xuất hiện ở chỗ này.

Vậy là hai người một cân nhắc, cảm thấy tập hợp hai người bọn họ chi lực, nếu như ám sát đi người này, cũng coi như diệt trừ Quân Bất Lạc một cái giúp đỡ, làm ra chút động tĩnh, không uổng công đi một chuyến.

Hai người này làm việc cùng Ninh Dạ hoàn toàn bất đồng, hoàn toàn là nghĩ đến đâu làm đến đó, đối với loại vấn đề có ý nghĩa hay không này, hoàn toàn là không suy nghĩ, vì vậy đã có cái ý nghĩ này, liền quyết định làm.

Bất quá người trong tu giới đại thể đều có chút bản lĩnh thoát thân, đặc biệt là Quân Bất Lạc thủ hạ, thụ chỉ điểm, bản lãnh khác khó nói, bản lĩnh thoát thân đều là cao cấp nhất, coi như Công Tôn Dạ liên hợp Công Tôn Điệp, đánh hẳn là có thể đánh thắng, giết chết đối phương nhưng rất khó.

Vậy là hai người hợp lại kế, liền quyết định trước tiên giả mạo một người Triệu Hàn Thi có thể tiếp cận, do Công Tôn Điệp huyễn hóa tiếp cận, tùy thời hạ độc, lại do Công Tôn Dạ xuất thủ kích sát.

Kết quả này một tra, phát hiện Triệu Hàn Thi bí mật đi Tôn Túc phủ thượng.

Vậy là tại sau khi Triệu Hàn Thi rời khỏi Tôn gia, Công Tôn Điệp liền giả mạo Tôn Túc đi gặp Triệu Hàn Thi.

Không nghĩ tới đợi tới chỗ của Triệu Hàn Thi, lại phát hiện Triệu Hàn Thi đã đi rồi.

Bỏ qua cơ hội, để cho hai người áo não không thôi.

Hai người này lại hợp kế, cảm thấy lãng phí thời gian không thích hợp, nếu Triệu Hàn Thi đã nhận thức cùng Tôn Túc, hơn nữa nhìn bộ dạng hành sự quỷ bí không ồn ào, vậy có lẽ có thể lợi dụng cơ hội này, trá Tôn Túc một thoáng, được chút chỗ tốt, cũng không tính đến không.

Vậy là Công Tôn Điệp xoay chuyển cách làm, giả mạo Triệu Hàn

Thi, lại về Tôn gia, dự định lừa gạt chút gì.

Không nghĩ tới này Tôn Túc tương đối cảnh giác, chỉ là mấy câu nói công phu liền phát hiện Công Tôn Điệp là giả mạo, giả ý ứng phó, lén lút thế mà phát ra cảnh báo, vẫn may Công Tôn Dạ ẩn núp ở bên kịp thời phát hiện, bất đắc dĩ, chỉ có thể giết Tôn Túc.

Giết Tôn Túc xong, hai người tại trên người Tôn Túc lục soát ra một cái hộp, cái hộp kia bị thi bí pháp cấm chế, lấy trình độ của Công Tôn Dạ thế mà cũng vô pháp mở ra, hai người biết chắc là bảo bối, liền huề bảo mà chạy. . .

Trên một cái sườn dốc nhỏ ở ngoài Tôn gia mộ tổ.

Công Tôn Điệp đem hộp đưa cho Ninh Dạ: "Nhạ, chính là cái này."

Ninh Dạ thử mở ra hộp, phát hiện thế mà không mở ra.

"Đừng uổng tốn sức." Công Tôn Điệp lười biếng nói: "Công Tôn Dạ đều không thể mở nó ra, hắn nói là cấm chế rất cao minh, ít nhất cũng phải Vô Cấu tu vi lại thêm tinh thông cấm chế chi pháp mới có thể. . ."

Ca!

Hộp mở ra.

Công Tôn Điệp thanh âm bỗng nhiên im bặt.

Nàng trừng mắt nhìn Ninh Dạ.

Ninh Dạ cười cười: "Ngươi biết."

"Cấn Tự Bí. . ." Công Tôn Điệp nghiến răng nghiến lợi.

Cấn Tự Bí chuyên phá các loại khốn cấm chi thuật, bao gồm tu vi khốn cảnh, cũng bao gồm loại phong kín chi cấm này —— nếu như những cấm chế khác đến là không được, thế nhưng khóa chặt hộp không cho mở ra, đối Ninh Dạ liền hoàn toàn vô dụng.

Thời khắc này mở ra hộp, Ninh Dạ Công Tôn Điệp nhìn thấy, trong hộp thả chính là ba cái bình nhỏ, bình còn chưa mở ra, bình thân nhưng mịt mờ sương ý mông mông, chạm vào băng lãnh.

Ninh Dạ chỉ khinh đụng nhẹ bình thân, ngón tay càng xuất hiện màu sắc ngọc hóa.

Nhìn Ninh Dạ cũng là cả kinh: "Ngọc Lưu Sương? Càng là vật này?"

Ngọc Lưu Sương chính là một loại tài nguyên cực kỳ hiếm thấy, cần một loại hàn thuộc tính trân hi ngọc thạch Sương Tuyết Thạch, đặt tại thiên khung tuyệt đỉnh chi xử, dựa vào trận pháp, ngày ngày kinh hàn phong xuy phất, mỗi mười năm kết một tầng hàn sương, đem lấy bí pháp gỡ xuống, tức là Ngọc Lưu Sương.

Một bình Ngọc Lưu Sương, cần chí ít cả một khối ngàn năm Sương Tuyết Thạch, tiêu hao trăm năm thời gian mới được tinh luyện mà thành, chính là phụ tài trọng yếu dùng cho luyện chế bảo vật, có thể đề thăng pháp bảo uy năng cùng tỷ lệ thành công, cho dù là luyện chế thần vật, cũng có tác dụng.

Vật này bởi vì tác dụng phi phàm, chỉ ở Mặc châu có sản xuất, bị Hắc Bạch Thần Cung liệt vào cấm phẩm, Hạo Thiên Môn tuy cùng Hắc Bạch Thần Cung giao hảo, mỗi mười năm cũng chỉ có thể đạt được một một phần nhỏ tư cách giao dịch Ngọc Lưu Sương, một phần nhỏ này, cũng chính là nửa bình tả hữu.

Mà hiện tại trong hộp này, đặt ở trong hộp càng là ròng rã ba bình Ngọc Lưu Sương, tương đương với Hạo Thiên Môn 60 năm thành quả giao dịch rồi.

Không nghĩ tới Tôn Túc lấy ra càng là vật này.

Nhìn thấy đồ vật này, Ninh Dạ đột nhiên đã minh bạch.

Xem ra là Hạo Thiên Môn ngầm cùng Triệu Hàn Thi có cái gì cấu kết, vì vậy Triệu Hàn Thi thế mà bí mật bán ra Ngọc Lưu Sương cho đối phương. Ngô, bảo vật quý trọng như thế, rất có thể Quân Bất Lạc cũng có tham dự.

Ý thức được điểm này, Ninh Dạ vui vẻ cười lên.

So với Ninh Dạ, Công Tôn Điệp càng lưu ý hiển nhiên vẫn là bản thân Ngọc Lưu Sương, tay nhỏ đã hướng Ngọc Lưu Sương cầm.

Lại bị Ninh Dạ một chưởng vỗ xuống: "Ngươi biết luyện bảo?"

"Không biết"

"Vậy thì để xuống."

"Lẽ nào ngươi biết?"

"Ta không biết, nhưng ta tự có biện pháp giải quyết." Ninh Dạ cười nói: "Huống chi, nếu đã là giao dịch, vậy chắc chắn sẽ không chỉ có một loại này."

Chương 119 : Lùng bắt

Chương 119: Lùng bắt

Ninh Dạ không biết Hạo Thiên Môn cùng Triệu Hàn Thi đạt thành giao dịch gì, nhưng hắn biết Tôn Túc chết rồi, Ngọc Lưu Sương kỳ lạ mất tích, Hạo Thiên Môn vô duyên vô cớ ăn cái thiệt lớn, chắc chắn sẽ không giảng hoà, không chừng còn có thể hoài nghi là Triệu Hàn Thi bọn họ hắc ăn hắc.

Vậy thì chẳng trách Hạo Thiên Môn lại phái người tới bí mật điều tra.

Đối với Ninh Dạ mà nói, tình huống càng phức tạp càng tốt.

Càng là nước đục, càng dễ mò cá.

Bây giờ có mảnh vỡ nguyên thần Tử Lão đả căn cơ, Ninh Dạ không cần lo lắng vấn đề tiến độ quá nhanh, có chỗ tốt tất nhiên là sẽ không bỏ qua.

Thời khắc này nghe Ninh Dạ nói như vậy, Công Tôn Điệp cũng hiểu rõ ra, hai mắt rực rỡ: "Còn có thứ tốt?"

Tiểu cô nương này cũng là tham tài, vừa nghe đến có bảo bối tốt liền lập tức động tâm.

Ninh Dạ cười nói: "Đúng, bất quá hẳn là đã tại trong tay Quân Bất Lạc hoặc là Triệu Hàn Thi."

Công Tôn Điệp phiền muộn: "Vậy không phải hết kịch rồi."

"Đến cũng chưa chắc!" Ninh Dạ lại lắc đầu: "Hạo Thiên Môn nếu như hiểu lầm là Triệu Hàn Thi hắc ăn hắc, vậy thì Triệu Hàn Thi không thể thiếu phải cho Hạo Thiên Môn một câu trả lời. Cứ như vậy, đồ vật giao dịch này, bọn họ không hẳn có thể an ổn đặt ở trong tay."

"Ngươi có phải lại có chủ ý quỷ gì?" Công Tôn Điệp hưng phấn.

"Còn được để ta suy nghĩ thật kỹ."

Ninh Dạ suy nghĩ nhiều hơn nàng tưởng nhiều.

Hắn muốn không chỉ có là vật trong tay Triệu Hàn Thi, còn muốn đem việc này cùng Thanh Lâm liên hợp lại, như vậy có thể giúp Thanh Lâm một tay; còn muốn suy nghĩ có thể hay không lợi dụng việc này, đem Thái Âm Môn Vân Tuyệt Môn cũng mang vào, từ đó hoàn thiện kế hoạch ban đầu.

Đối với hắn mà nói, hoàn thành một chuyện không khó, một chuyện muốn đạt thành nhiều cái mục đích, lại không dễ dàng.

Thời khắc này chính đang suy nghĩ, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, Ninh Dạ hỏi: "Đúng rồi, Công Tôn Dạ đâu?"

"Hắn đang theo Không Viêm Tôn Giả đây."

"Không Viêm Tôn Giả?" Nghe được danh tự này, trong mắt Ninh Dạ đột sinh hàn mang.

Không Viêm Tôn Giả này chính là một trong tam đại luyện bảo tông sư của Hạo Thiên Môn, độc sáng Ngọ Chân Viêm Lưu, có thể không mượn luyện khí lô, thuần lấy chân nguyên hỏa lực tay không luyện bảo, bảo vật hắn làm ra, cấm chế tinh lương mà tỉ mỉ, bảo vật không lấy uy lực xưng, mà lấy công năng phức tạp diệu dụng vô song xưng tối.

Vì vậy Không Viêm Tôn Giả lại bị hí xưng là Trường Thanh Giới đệ nhất lòe loẹt sặc sỡ luyện bảo chân quân.

Không Viêm Tôn Giả đối với điều này không cho là ngỗ, trái lại dào dạt đắc ý.

Người này tại Hạo Thiên Môn đứng hàng một trong Thập Bát Tôn, địa vị cùng Tứ Cửu Nhân Ma gần gũi, sức chiến đấu bình thường, thế nhưng trong tay pháp bảo lòe loẹt sặc sỡ cực nhiều, cũng coi như là một cái tiểu Thiên Thủ Lão Tổ, đồng thời cũng là đệ tử Viêm Dung Lão Tổ.

Một tác dụng lớn của Ngọc Lưu Sương tại trong luyện bảo, liền tương đương với thiết bị ổn định, có thể khiến cho tỷ lệ luyện bảo thành công càng cao hơn, lấy phong cách luyện bảo tinh tế của Không Viêm Tôn Giả, nhu cầu đối với Ngọc Lưu Sương lớn nhất.

Cũng chẳng trách ba bình Ngọc Lưu Sương biến mất, lại đem hắn dẫn tới.

Không Viêm Tôn Giả nguyên lai không hề rời đi, Ninh Dạ nhất thời thở phào một hơi.

Không chịu từ bỏ là tốt rồi, không chịu từ bỏ liền có cơ hội.

Ninh Dạ liền hỏi: "Hắn đi đâu?"

"Đông Phong Quan."

"Đông Phong Quan?" Ninh Dạ kinh ngạc: "Hắn đi Đông Phong Quan làm cái gì?"

"Hẳn là tìm Triệu Hàn Thi giao thiệp. Việc này quá ba tháng, hắn nhưng nửa điểm manh mối đều không có, lão già này khẳng định là gấp rồi, không thể thiếu phải bức ép Triệu Hàn Thi một cái. Bộ phương thức làm việc kia của tiên môn, ngươi hiểu." Công Tôn Điệp cười nói.

"Vậy Công Tôn Dạ theo hắn làm chi?"

"Còn không phải là vì phá hộp này." Công Tôn Điệp lầm bầm miệng: "Rõ ràng được bảo bối, nhưng không mở ra, Công Tôn Dạ tự nhiên phải nghĩ biện pháp. Vì vậy hắn theo lão già này, xem xem có thể dò ra phương pháp mở ra hộp."

"Hoang đường! Vậy không phải là tự mình đi đưa manh mối cho người ta sao?" Ninh Dạ đứng bật dậy.

Hạo Thiên Môn bây giờ đối với ba bình Ngọc Lưu Sương chờ mong chính là cấm chế, lúc này Công Tôn Dạ tìm hiểu bí mật phá giải cấm chế, không phải tự chui vào lưới?

Đặc biệt là hắn còn gan lớn đến tại Đông Phong Quan làm mưa làm gió, vạn nhất bị Quân Bất Lạc phát hiện, vậy thì đúng là Ninh Dạ đều cứu không được hắn.

Nghe hắn nói như vậy, Công Tôn Điệp cũng là biến sắc: "Ta lập tức liền thông báo hắn, không nên manh động!"

Chỉ là nàng hỏa phù chưa truyền ra, chân trời một đạo lưu quang thiểm hiện.

Công Tôn Điệp một phát bắt được, liền thấy mặt trên hai chữ lớn: "Chạy mau!"

Chính là thư của Công Tôn Dạ.

Đông Phong Quan.

Công Tôn Dạ xông vào mây trời, hết tốc lực phi hành.

Chỉ là hắn nhanh, người truy kích mặt sau càng nhanh hơn.

Liền thấy xa xa ba bóng người như trường hồng quán nhật, cao tốc tập tới.

Công Tôn Dạ biết không tốt, cắn răng một cái, Ngũ Dương Phiên vung lên, vô số oan hồn lệ quỷ tuôn ra.

Đã thấy một phiến sí thiên chi diễm cháy lên, đầy trời âm quỷ kia tại dưới liệt diễm, toàn bộ phát ra thê lệ kêu rên.

Đáng chết, là Không Viêm lão quỷ Ngọ Chân Viêm!

Lão quỷ này tinh thông luyện bảo, năng lực thực chiến thường thường, chỉ là Ngọ Chân Viêm của hắn chí dương chí cương, thực sự là khắc tinh của Ngũ Dương Phiên của hắn.

Bất quá Không Viêm lão quỷ còn chưa phải kẻ làm cho hắn đau đầu nhất.

Chân chính đáng sợ chính là hai người kia.

Liền thấy một người thân như trường hồng, kình quán liệt nhật, độn quang hóa ảnh, thân hình mau lẹ, chính là Lý Trường Hồng, hướng thẳng bên người Công Tôn Dạ.

Một tên khác thân hình phiêu hốt, như quỷ như mị, chợt đông chợt tây, hoàn toàn không thể dự đoán, chỉ là mấy cái lắc mình, lại là trực tiếp xuất hiện tại phía trước Công Tôn Dạ, chính là Triệu Hàn Thi.

Ngăn cản đường đi của Công Tôn Dạ, Triệu Hàn Thi phất tay một cái, dưới phong vân cuốn động, toàn bộ thiên không tựa như ngưng cố vậy, Công Tôn Dạ cất bước khó khăn, tốc độ phi hành chợt giảm.

Lý Trường Hồng đã một phát hướng Công Tôn Dạ chộp tới: "Công Tôn huynh, đã lâu không gặp, Hắc Bạch Thần Cung ta đối với ngươi chính là tưởng niệm vô cùng a!"

Công Tôn Dạ phun ra một ngụm máu, máu kia vụ hóa thành dữ tợn huyết sát bổ tới cắn Lý Trường Hồng, Lý Trường Hồng nhưng chỉ là tiện tay nhất chỉ, một đạo xà hình khí kình rơi vào bên trên huyết sát, đã là triền đấu lên.

Triệu Hàn Thi cười nói: "Chớ vội, chớ vội, Công Tôn huynh có thủ đoạn gì, có thể từng cái sử ra, chúng ta tiếp lấy là được."

Công Tôn Dạ tức giận đến mắng to: "Triệu Hàn Thi, ngươi đừng buộc ta! Thật sự cho rằng chỉ bằng các ngươi liền cầm được ta sao?"

Triệu Hàn Thi cười to: "Chính muốn xem thử Công Tôn huynh độn pháp!"

Công Tôn Dạ trong lòng ấm ức, hung ác tâm, đã lấy ra một tấm bùa chú: "Đi!"

Thân ảnh đã nháy mắt biến mất không thấy.

"Ngàn Dặm Độn Quang phù? Ha ha, chẳng trách dám đến Đông Phong Quan ta hưng phong tác lãng." Thấy Công Tôn Dạ liền như thế chạy mất, Triệu Hàn Thi Lý Trường Hồng cũng không vội, ngược lại đồng thời cười rộ lên.

Sau một khắc liền thấy một đạo quang ảnh từ nơi chân trời xa lướt qua, chớp mắt đã tới.

Nhìn kỹ, lại là một bàn tay, tựa như nã tinh tróc nguyệt vậy, trong lòng bàn tay cầm chính là Công Tôn Dạ, đã là hướng về Đông Phong Quan hạ phương rơi xuống.

Triệu Hàn Thi cười to: "Dám tại Đông Phong Quan chơi độn thuật? Buồn cười a buồn cười! Chỉ là thật đáng tiếc một trương ngàn dặm độn quang phù."

Lý Trường Hồng liền nói: "Không Viêm Tôn Giả, kẻ cầm đầu đã bị bắt, lần này ngươi đã tin tưởng chúng ta chưa?"

Không Viêm Tôn Giả hừ nói: "Chỉ có vật tới tay, mới chắc chắn. Bằng không ai biết có phải là bọn ngươi tùy tiện đẩy một kẻ ra làm kẻ chết thế không?"

Lời này của hắn không hề khách khí, giữa không trung một tiếng bất mãn hầm hừ vang lên: "Chú ý ngôn từ của ngươi, Không Viêm!"

Chính là thanh âm của Quân Bất Lạc.

Không Viêm Tôn Giả trong lòng cả kinh: "Là lão nhi nói lỡ rồi!"

Chương 120 : Vô khổng bất nhập

Chương 120: Vô khổng bất nhập

Một đường cấp phi, Đông Phong Quan rốt cục thấy ở xa xa.

Lúc bay đến phía trên Đông Phong Quan, đã có hai tên tu sĩ bay ra, chặn lại đường đi: "Tu sĩ phương nào?"

Ninh Dạ vung tay lên, Huyền Sách lệnh rơi vào trong tay đối phương.

Hai tên tu sĩ kia nhìn thấy Huyền Sách lệnh, đồng thời lấy làm kinh hãi: "Hóa ra là Ninh huyền sách sứ đại giá quang lâm!"

"Ta muốn gặp Đông sứ." Ninh Dạ trực tiếp nói.

Lấy thân phận của hắn, hai tên tu sĩ tự nhiên không dám thất lễ, lập tức đi vào bẩm báo.

Một lát sau, Lý Trường Hồng đã bay tới, nhìn thấy Ninh Dạ, cười to nói: "Ngươi tới thật đúng lúc, chủ thượng đang muốn gặp ngươi đây."

"Ồ? Chuyện gì?"

Lý Trường Hồng cùng Ninh Dạ vừa hướng về Đông sứ phủ bay đi vừa nói: "Cũng không có gì, không phải là vì tin tức ngươi lúc trước phát tới sao? Tiểu tử ngươi đến là đủ khả dĩ đó, vì thủ tín Dung Thành, thậm chí ngay cả Chúc Bạch Thương đều tự tay giết, lại là làm hại Đông sứ vì thế tự thân chạy một chuyến Cửu Cung Sơn."

"Ta cũng là vì Đông sứ làm việc, làm sao năng lực có hạn, lại là khiến lao Đông sứ phải sát cái mông này cho ta."

"Không sao. Chỉ cần có thể khiến Dung Thành tín nhiệm ngươi liền dễ làm." Lý Trường Hồng biết rõ Quân Bất Lạc tâm tư, đối với hắn mà nói, một cái Chúc Bạch Thương nào có trong yếu bằng Vô Thiên Thần Độn của bản thân.

Hai người vừa nói vừa cười, trong khi nói đã đến Đông sứ phủ.

Tiến vào phòng tiếp khách, nhưng chưa nhìn thấy Quân Bất Lạc.

Ninh Dạ trong lòng hiểu rõ, trong miệng liền nói: "Đông sứ hiện tại có ở đó không?"

Lý Trường Hồng hồi đáp: "Chính tại xử lý một ít việc nhỏ, rất nhanh liền xong."

Ninh Dạ biết, cái gọi là xử lý việc nhỏ này, hơn nửa chính là thẩm vấn Công Tôn Dạ.

Công Tôn Dạ rơi vào tay địch, đối với Ninh Dạ mà nói cũng là phiền toái rất lớn, dù sao Công Tôn Dạ là biết thân phận của hắn. Hắn hiện tại lo lắng nhất chính là Công Tôn Dạ xương không phải quá cứng, dụng hình không tới vài chiêu liền nhận tội.

Chính bởi vậy, hiện tại đi tới là cực mạo hiểm.

Nhưng hắn cũng không còn lựa chọn nào khác, không muốn thân phận bại lộ, nhất định phải mạo hiểm.

May trước khi tới dùng Côn Lôn Kính Vấn Thiên Thuật bốc một quẻ, tuy nói quái tượng mê ly, khó dò huyền cơ, nhưng bản thân mê ly liền là đáp án —— như Công Tôn Dạ tới liền nhận tội, vậy thì không phải mê ly, mà là đại hung.

Chỉ cần Công Tôn Dạ ban đầu có thể chịu đựng, vậy mặt sau liền dễ làm —— chỉ cần khiến Công Tôn Dạ nhìn thấy Ninh Dạ, hắn sẽ biết Ninh Dạ nhất định sẽ nghĩ biện pháp cứu mình.

Đã có hi vọng, hắn liền có thể chịu đựng thời gian đủ dài.

Hiện tại vấn đề là, Quân Bất Lạc cùng Hạo Thiên Môn giao dịch là bí mật giao dịch, chuyện như vậy khẳng định là sẽ không nói cho Ninh Dạ.

Cần phải nghĩ một biện pháp khiến hắn mở miệng.

Tâm niệm điện chuyển, Ninh Dạ đã nói: "Lần này đi tới, thực sự là có chuyện trọng yếu muốn báo cho Đông sứ."

Lý Trường Hồng hỏi: "Chuyện gì?"

Ninh Dạ cười khổ: "Ta đến không phải là không thể nói cho ngươi, thực sự là không muốn mấy câu nói làm hai lần, hay là chờ Đông sứ ra rồi nói đi."

Nghe hắn nói như vậy, Lý Trường Hồng cười nói: "Được rồi, nếu như thế, ta đưa tin cho Đông sứ."

Hỏa phù phát ra, chỉ chốc lát sau, chỗ ngồi giữa đại sảnh đãi khách lớn, đột nhiên liền xuất hiện một người, đỉnh đầu vương quan, khí vũ hiên ngang, chính là Quân Bất Lạc.

Tuy rằng cả người xem ra trang nghiêm túc mục, khuôn mặt trầm tĩnh, nhưng Ninh Dạ thông qua Tiệt Thiên Thuật vẫn là cảm giác được, Quân Bất Lạc trong lòng chính kìm nén một cỗ hỏa khí.

Xem ra Công Tôn Dạ chí ít hiện tại còn không nói gì.

Quân Bất Lạc đã nói: "Ngươi có chuyện gì?"

Ninh Dạ chắp tay nói: "Thời điểm đệ tử tại Vân Tuyệt Cổ Địa, đạt được một cái tin, đại bất lợi cho Đông Phong Quan, nên chuyên tới để báo."

"Ân? Đại bất lợi với Đông Phong Quan ta?" Quân Bất Lạc mắt lộ ra tinh mang: "Chuyện gì?"

Ninh Dạ nói: "Yên Vũ Lâu dự định xuống tay với Đông Phong Quan."

Nghe nói như thế, Quân Bất Lạc chấn động trong lòng.

Công Tôn Dạ phản bội Hắc Bạch Thần Cung, gia nhập Yên Vũ Lâu. Mà hiện tại Ninh Dạ nói Yên Vũ Lâu dự định xuống tay với Đông Phong Quan, chẳng lẽ nói Công Tôn Dạ chính là một trong những người thi hành?

Nói đến chuyện này rất phù hợp logic —— Yên Vũ Lâu tại Lạc thành định dùng Tử Giới Dung Lô luyện chế bảo vật, kết quả chưa thành, một lần nữa lựa chọn mục tiêu mới đến cũng không kỳ quái.

Vấn đề là tại sao lựa chọn Đông Phong Quan?

Lẽ nào là bởi vì Lạc thành chi sự bản thân có tham dự?

Trọng yếu nhất chính là, nếu như Ngọc Lưu Sương chi sự không phải Công Tôn Dạ cá nhân gây nên, vậy thì phiền phức lớn rồi —— Quân Bất Lạc cùng Hạo Thiên Môn giao dịch là gạt Hắc Bạch Thần Cung tiến hành, nếu như việc này để Yên Vũ Lâu biết, liền tương đương với bắt được một cái chỗ đau của hắn rồi.

Mặc dù nói lấy thân phận của Quân Bất Lạc, coi như thật bị Hắc Bạch Thần Cung biết, cũng sẽ không đem hắn làm sao, nhưng phiền phức tổng là thiếu không được, trách phạt càng là khó tránh khỏi. Chỗ tốt lẽ ra có kia, càng là không tránh khỏi phải thượng giao.

Mặt mũi, roi, lợi ích, ba loại đều tổn.

Vì vậy một câu của Ninh Dạ, liền khiến hắn khẩn trương lên.

Bất quá bề ngoài, Quân Bất Lạc vẫn như cũ bình tĩnh: "Ồ? Bọn họ dựa vào cái gì đối với Đông Phong Quan ta ra tay? Ngươi lại là thế nào biết đến?"

Ninh Dạ trực tiếp nói: "Đông sứ cũng biết, Vân Tuyệt Cổ Địa tam giáo cửu lưu đông đảo, không thiếu các môn các phái gián điệp, đào phạm. Ta đây Vân Tuyệt Cổ Địa thời điểm, liền gặp phải một cái Yên Vũ Lâu tu sĩ ý đồ ám sát ta. Bị ta bắt giữ sau, người này uống thuốc độc mà chết. Bất quá hắn làm như thế, trái lại chứng minh trên người người này hơn nửa có việc quan trọng, ta liền thoáng tuần tra một thoáng, phát hiện người này thế mà đang bí mật liên kết Vân Tuyệt Cổ Địa một ít hung phạm đi tới Đông Phong Quan, trong lúc vô tình phát hiện ta sau, hưng khởi tham niệm... Đông sứ cũng biết, ta hiện tại tại Yên Vũ Lâu tất sát trên bảng, cũng coi như đứng hàng đầu."

Vậy cũng đúng, Chấp Tử Thành sự kiện sau, Yên Vũ Lâu liền thông báo đối Ninh Dạ tập sát lệnh, treo thưởng mười triệu linh thạch, đứng hàng Yên Vũ Lâu tập giết bảng danh sách thứ ba mươi mốt vị.

Lấy Ninh Dạ thực lực bây giờ, nhưng có như thế xếp hạng, có thể thấy được Yên Vũ Lâu đối với hắn thống hận.

Làm sao Ninh Dạ cẩn thận cực kì, mỗi lần xuất động cần phải bói toán hỏi quái, dự đoán cát hung, nếu muốn tìm cơ hội giết hắn cũng không dễ dàng, vì vậy đừng nói đã xuất thủ, liền gặp được Ninh Dạ một lần cũng khó khăn.

"Cấu kết Vân Tuyệt Cổ Địa hung phạm đến Đông Phong Quan hưng phong tác lãng?" Lý Trường Hồng vui vẻ: "Vậy tính là gì lớn bất lợi?"

Ninh Dạ nghiêm mặt nói: "Xác thực không tính. Thế nhưng Yên Vũ Lâu cũng không phải người ngu, bọn họ lẽ nào sẽ không biết Vân Tuyệt Cổ Địa đối Đông Phong Quan căn bản không uy hiếp sao? Đã như vậy, vì sao còn muốn hành động như vậy? Vì vậy ta suy đoán, phía sau của bọn họ khẳng định còn có động tác lớn , còn Vân Tuyệt Cổ Địa những người kia, chỉ là danh nghĩa."

Vừa nghe đến động tác lớn, Quân Bất Lạc tâm liền hơi hơi căng thẳng.

Hắn hiện tại thực sự không rõ ràng, Công Tôn Dạ đánh cắp Ngọc Lưu Sương, đến cùng có phải là Yên Vũ Lâu thụ ý.

Nếu như là, bí mật kia khả năng đã tiết lộ ra ngoài, phiền phức liền lớn.

Thời khắc này sắc mặt âm trầm như sắt, Quân Bất Lạc nói: "Vì vậy, ngươi liền biết cái này sao?"

Nhìn Quân Bất Lạc biểu hiện, Ninh Dạ nói: "Công khai manh mối chính là những thứ này. Bất quá thuộc hạ phân tích Yên Vũ Lâu phong cách hành sự, đến còn có chút suy đoán."

"Nói."

"Yên Vũ Lâu là không lợi không dậy sớm nổi chi nhân, nhìn bọn họ đối Lạc thành phát động Tử Giới Dung Lô một chuyện liền có thể biết, bọn họ cố nhiên muốn báo thù, nhưng tương tự cũng muốn thu hoạch. Chính là giết người phối càng hàng, mới được song toàn kế..."

Nói đến đây lúc, Ninh Dạ rõ ràng cảm thụ được Quân Bất Lạc cùng Lý Trường Hồng tâm tình kích đãng.

Biết mình đánh tới điểm, Ninh Dạ tiếp tục nói: "Mà cái kia bị ta ám sát Yên Vũ Lâu tu sĩ, tại lôi kéo người khác lúc, càng từng nói khoác, nói Đông Phong Quan có chỗ tốt lớn, đi chi ích lợi vô cùng... Còn nói... Yên Vũ Lâu vô khổng bất nhập... Bọn họ biết Đông Phong Quan tất cả."

Đùng!

Quân Bất Lạc vương tọa tay vịn, đã bị hắn một phát bóp nát.

Liền ngay cả Lý Trường Hồng cũng vì đó biến sắc.

PS: Xuyên bá một cái quảng cáo, trứng tẩu (Mao Mao Trùng) hiện tại tại vân hàng trên bình đài bán hàng, tất cả đều là hàng hiệu thanh kho chiết khấu, trên căn bản ăn uống ngủ nghỉ tất cả đều bao gồm, đồ vật mấy khối tiền đến chừng một trăm đồng tiền không giống nhau, so với Đào Bảo kinh đông nhiều bình đài muốn tiện nghi, đều là tam đại đài cùng xưởng thương kinh tiêu thương giao hàng. Cảm thấy hứng thú bằng hữu có thể trực tiếp thêm quần thể, Moerbenqing1.

Đúng rồi, trong đám sẽ không đúng giờ có đưa ta kí tên thư hoạt động, tường tình tìm Mao Mao Trùng lý giải.

Muốn vào thuần nhóm thư hữu cũng trực tiếp tìm Mao Mao Trùng, nhóm thư hữu cùng bán hàng quần thể là tách ra quản lý, không quấy rầy lẫn nhau.

Ta nói tiếp câu cuối cùng, ngày hôm qua Mao Mao Trùng vô cùng phấn khởi nói với ta, nàng kiếm lời chừng năm mươi đồng tiền, tương đương với Thiên Cơ Điện mấy trăm đặt mua, ta thật là thẹn thùng a, gần nhất đặt mua không quá ra sức, hi vọng mọi người có thể ủng hộ nhiều hơn Thiên Cơ Điện, ủng hộ nhiều hơn Duyên Phận!

Chương 121 : Gặp mặt

Chương 121: Gặp mặt

Nhìn thấy biểu hiện của Quân Bất Lạc, Ninh Dạ biết mình cơ bản đoán đúng.

Thuyết pháp vừa nãy của Ninh Dạ, kỳ thực là đang chế tạo một cái tội danh giả dối không có thật: thủ hạ Quân Bất Lạc có nội quỷ.

Ngọc Lưu Sương một chuyện cực kỳ bí ẩn, nếu như không có nội quỷ, Công Tôn Dạ làm sao lại biết giao dịch?

Mà một khi đã có nội quỷ, liền mang ý nghĩa bí mật của Quân Bất Lạc không còn là bí mật, cũng liền mang ý nghĩa chuyện Quân Bất Lạc lo lắng nhất rất khả năng sẽ phát sinh.

Chỉ cần Quân Bất Lạc lo lắng, vậy thì dễ làm rồi.

Thời khắc này Ninh Dạ đã nói: "Thuộc hạ biết Đông sứ thần thông vô song, thủ đoạn của bọn đạo chích tự nhiên không ở trong lòng. Nhưng minh thương dễ tránh ám tiễn khó phòng, nếu như có người trong bóng tối làm mưa làm gió, tổng cũng là một cái phiền phức. Bây giờ Ninh Dạ cùng Đông sứ cũng coi như là trên một cái chiến tuyến, chuyện của Đông sứ, chính là chuyện của Ninh Dạ, đương nhiên phải vì Đông sứ suy nghĩ, vậy nên tuy biết có thể có chút chuyện bé xé ra to, nhưng vẫn là chạy tới. Làm lỡ chuyện Đông sứ, kính xin Đông sứ chớ trách."

Lời nói này nói tới Quân Bất Lạc mắt dần rực rỡ.

Hắn nhìn nhìn Ninh Dạ: "Một cái chiến tuyến... Đúng a, ngươi nói không sai, Ninh Dạ, ngươi giết Chúc Bạch Thương, tội lỗi này cũng không nhỏ a, vẫn là ta tự mình đi một chuyến Cửu Cung Sơn, vì ngươi bãi bình việc này. Ngươi cũng đã biết, nếu như việc này truyền ra, Trương Liệt Cuồng cũng không giữ được ngươi."

Kháo, ngươi nắm cái này uy hiếp ta rồi?

Ninh Dạ cười lạnh trong lòng, trên mặt cũng không xuất hiện vẻ sợ hãi, cười nói: "Thuộc hạ sở dĩ dám nói cho Đông sứ việc này, chính là tin tưởng Đông sứ tuyệt sẽ không như vậy. Thuộc hạ vì Đông sứ nhảy vào nước sôi lửa bỏng, chỉ muốn hoàn thành Đông sứ giao phó."

"Được, rất tốt. Ngươi cùng Dung Thành hiện tại thế nào?"

"Quan hệ không tệ, chỉ là thời gian ngắn ngủi, vẫn cần củng cố. Thế nhưng không quá mười năm, Ninh Dạ nhất định sẽ được bí mật của hắn!" Ninh Dạ nói như chém đinh chặt sắt.

"Mười năm sao? Đến cũng không lâu lắm." Quân Bất Lạc ân một tiếng: "Ngươi có thể có tự tin này, rất tốt."

Hắn nghĩ nghĩ, lại nói: "Ninh Dạ."

"Thuộc hạ tại."

Quân Bất Lạc đã nói: "Ngươi tại Chấp Tử Thành biểu hiện không tệ, Nhạc đại điện thủ cùng Phong điện đều đối với ngươi tán dương rất nhiều. Nói đến, Hắc điện Bạch điện xưa nay luôn không hợp nhau, Nhạc huynh luôn luôn cùng Tây Phong Tử giao hảo, quan hệ cùng Phong điện cũng bởi vậy bình thường. Có thể khiến bọn họ hai bên đồng thời tán dương, lại là không đơn giản. Ta tuy là Đông cảnh trấn thủ, nhưng xưa nay không tham dự nội bộ thần cung quyền lực chi tranh, quan hệ cùng Phong điện cũng xem như không tệ. Vì vậy ngươi tuy là người của Phong điện, nhưng ta vẫn như cũ ‘cử hiền bất tị ngoại’, dùng ngươi đến giúp ta giải quyết việc này."

Đánh rắm!

Ngươi chính là tiện tay hạ một nước cờ nhàn, nghĩ đến muốn ra thì ra, lão tử vừa mới nói cho ngươi có tiến triển, ngươi liền ‘cử hiền bất tị ngoại’ rồi.

Ninh Dạ phỉ nhổ trong bụng.

Bất quá có một chút Quân Bất Lạc nói cũng không sai, chính là hắn cùng Phong Đông Lâm quan hệ xác thực vẫn tính có thể. Ninh Dạ giúp hắn làm việc, chí ít sẽ không khiến Phong Đông Lâm phản cảm, bằng không cũng sẽ không có Lạc thành Phong Đông Lâm cùng Quân Bất Lạc liên thủ chi sự.

Quân Bất Lạc bây giờ nói lời này, thay vì nói là động viên Ninh Dạ, đến không bằng nói là động viên chính hắn, vì hắn sau đó phải nói làm chút tâm lý làm nền, đến cái tự mình thuyết phục.

Ninh Dạ hiểu tâm lý hắn, đả xà tùy côn thượng (mượn thế tiến lên): "Ơn tri ngộ của Đông sứ, Ninh Dạ không dám quên."

Ngươi là tri ngộ, ‘ân’ còn không thấy đây.

Quân Bất Lạc điểm ấy vẫn là xách được rõ ràng: "Hoàng đế cũng không để quân đói bụng, ngươi vì ta làm việc, liền Chúc Bạch Thương đều giết, cũng coi như tận tâm tận lực, Trường Hồng, quay đầu lại để hắn đi bảo khố ta, chọn hai cái bảo vật."

Lý Trường Hồng đáp ứng.

Ninh Dạ đầy mặt đại hỉ: "Đa tạ Đông sứ!"

Thấy hắn như thế, Quân Bất Lạc cũng thoả mãn.

Hắn hiện tại sợ nhất chính là Ninh Dạ thanh cao.

Ninh Dạ không thanh cao, vậy thì dễ làm.

Quân Bất Lạc đã nói: "Vậy nếu như, ta còn có một chuyện muốn cho ngươi giúp ta bày mưu tính kế, nhưng ta cần ngươi bảo mật, ngươi có thể có thể làm được không?"

Hắn ý này, tự nhiên là ngươi không thể nói cho Phong Đông Lâm.

Ninh Dạ cười nói: "Dung Thành chi sự, thuộc hạ vẫn một mạch là bảo mật."

Nói xong, chắp tay nói: "Đông sứ có gì phân phó, cứ mở miệng, Ninh Dạ chỉ cần có thể làm được, tuyệt không chối từ. Nếu như làm không được, cũng thì sẽ quên thứ không nên nhớ."

"Rất tốt." Quân Bất Lạc dĩ nhiên đứng dậy: "Nếu như thế, ngươi đi theo ta."

Đông sứ phủ.

Ninh Dạ theo Quân Bất Lạc tiến vào địa lao tối hạ tầng.

Hạ tầng tổng cộng có tám lao phòng, mỗi một đều có bố cấm chế, nhưng hiện tại, nhà tù tầng tám này không không đãng đãng, càng chỉ đóng một người.

Công Tôn Dạ nửa người ngâm ở trong nước, cánh tay bị đặc chế xiềng xích khóa lại, trên người càng là bò đầy kiến lửa.

Đây là một loại độc tính sâu kiến, khi nó thôn phệ người sẽ truyền vào độc tố, mang đến thống khổ cự đại, chính là thủ đoạn hành hình giả thường dùng.

Công Tôn Dạ chỉ là bị bắt không tới nửa ngày, hiện tại đã bị dằn vặt không ra hình người, thời khắc này đã là hấp hối dáng dấp, cúi đầu, giống như chết đi.

Thấy tình hình này, Ninh Dạ lập tức nói: "Công Tôn Dạ?"

Hắn sợ Công Tôn Dạ nhìn thấy bản thân lúc biểu hiện không đúng, vì vậy đi đầu hô ra.

Quả nhiên, nghe được Ninh Dạ thanh âm, Công Tôn Dạ thân thể run lên.

Sau đó hắn chậm rãi ngẩng đầu lên.

Chính là này một trong nháy mắt, Công Tôn Dạ đã trấn định tâm thần, ánh mắt lãnh đạm nhìn Ninh Dạ một chút, lại cúi đầu.

Ngược lại là chính phụ trách tra hỏi Triệu Hàn Thi, quay đầu lại nhìn Ninh Dạ một chút: "Hóa ra là ninh Huyền Sách Sứ, ngươi đến là thật tinh tường, hắn cũng không ngẩng đầu, ngươi liền nhận ra."

Ninh Dạ cười nói: "Ta cùng Công Tôn Dạ từng có nhiều lần tiếp xúc, hắn phản bội Thần Cung lúc, ta càng là liền ở bên cạnh, hắn này thân hình, một chút là được phân biệt. Vốn tưởng rằng kẻ này không thể hoàn thành Yên Vũ Lâu giao phó, hẳn là được vời trở lại, không nghĩ tới Yên Vũ Lâu lại vẫn là phái hắn đến chấp hành họa hại ta Đông Phong Quan nhiệm vụ."

Nghe nói như thế, Công Tôn Dạ trong lòng một kỳ, vội cúi đầu suy ngẫm, Ninh Dạ lời này có ý gì?

Triệu Hàn Thi cũng có chút kỳ quái, hắn chưa hỏi, Ninh Dạ đã đối Quân Bất Lạc nói: "Đông sứ, Công Tôn Dạ chính là Hắc Bạch Thần Cung tội nhân, nếu đã bắt được hắn, vì sao không trực tiếp tăng lên đưa Hắc Bạch Thần Cung?"

Nghe nói như thế, Công Tôn Dạ trong lòng bỗng nhiên sáng ngời.

Hắn không biết trong hộp có Ngọc Lưu Sương, nhưng Triệu Hàn Thi cùng Tôn Túc bí mật tiếp xúc, sau đó bọn họ liền phải một cái Vô Cấu cảnh mới có thể mở ra hộp, bản thân liền có thật nhiều sắc thái thần bí.

Chẳng lẽ nói...

Công Tôn Dạ lập tức nghĩ đến, Ninh Dạ hơn nửa đã cùng Công Tôn Điệp có tiếp xúc.

Hắn hưng phấn trong lòng, biết mình mạng sống cơ hội tới rồi.

Chỉ là Ninh Dạ nói không tỉ mỉ, hắn tạm thời còn không biết bản thân nên làm như thế nào.

Không, hắn hiện tại duy nhất muốn làm chính là ngậm miệng!

Liền như Nhạc Tâm Thiện Quân Bất Lạc đối Ninh Dạ tự tin đồng dạng, Công Tôn Dạ đối Ninh Dạ cũng có lòng tin.

Trên thực tế hắn sở dĩ có thể kiên trì đến hiện tại, vốn là hi vọng Công Tôn Điệp đem tin tức nói cho Ninh Dạ, khiến Ninh Dạ tới cứu bản thân, chỉ là hắn cũng không nghĩ tới, Ninh Dạ sẽ đến nhanh như vậy.

Thời khắc này Quân Bất Lạc đã nói: "Đây chính là ta muốn nói với ngươi, bởi vì một chuyện, Công Tôn Dạ không thể giao cho Thần Cung xử lý."

"Ồ? Đây là tại sao?"

Quân Bất Lạc thở dài: "Nói rất dài dòng, không tất phải ở chỗ này đàm luận, người nếu đã đã xem qua, chúng ta vẫn là ra ngoài nói đi. Hàn thơ ngươi cũng đi tới, sẽ đem không viêm cũng gọi là đến."

"Nhưng mà bên này..." Triệu Hàn Thi chỉ chỉ Công Tôn Dạ.

"Không vội. Việc này khả năng đã có càng nhiều người biết, ta cần mượn Ninh Dạ chi trí tuệ, đến vì ta giải quyết phiền phức."

PS: Mao Mao Trùng ngày hôm qua nói với ta, lại có độc giả bằng hữu thêm nàng, cho nàng phát ra cái tiền lì xì, ra hiệu là bồi thường từ trước Xem ta đây đạo văn thư tịch. (cho nàng tương đương với cho ta) nàng đã lục tục thu quá như vậy một ít bồi thường, rất nhiều độc giả đều là lúc đi học nhìn đạo văn thư, đợi đến tương lai tốt nghiệp công tác liền sẽ chuyển nhìn chính bản, nói lời nói tự đáy lòng, ta đúng là đặc biệt vui vẻ.

Chúng ta những thứ này nguyên sáng tác giả, không phải là hy vọng có thể đạt được các độc giả chính bản chống đỡ cùng tán thành a!

Ta năm nay 45 tuổi, làm tác giả phần này sự nghiệp cho tới nay đã có mười ba năm, như không có gì ngoài ý muốn, viết tiểu thuyết đều sẽ xuyên qua ta nửa đời sau, sáng tác mười ba năm, ta từ một cái sẽ không viết tiểu thuyết tay mơ này đã có một hai bộ đem ra được đáng giá kiêu ngạo tác phẩm, nội tâm cảm khái đúng là rất nhiều, trong này ta thu hoạch lớn nhất chính là đạt được một nhóm độc giả yêu thích, ngẫu nhiên có lúc sẽ tự vấn chính mình, ta đến tột cùng có tài cán gì, có thể có được nhiều người như vậy yêu thích cùng chống đỡ, cũng không uổng công ta đến thế gian này đi một lần.

Cuối cùng, cảm tạ độc giả cùng gia nhân đối với ta sáng tác sự nghiệp chống đỡ, các ngươi là trên cái thế giới này người đáng yêu nhất.

Chương 122 : Ma Uyên kẽ nứt

Chương 122: Ma Uyên kẽ nứt

Đông sứ phủ hậu viện.

Đây là một gian hẻo lánh tiểu viện, không thấy cái gì trân hi dị bảo, lại là lạ kỳ đơn giản.

Nhưng Ninh Dạ nhưng có thể cảm giác được, nơi này chí ít hai bộ trận pháp, hơn mười chỗ cấm chế, bảo đảm không người nào có thể nhòm ngó nơi này.

Đứng ở trong sân duy nhất anh đào dưới cây, Quân Bất Lạc ngửa đầu nhìn trời, cũng không nói lời nào, một lát, mới thở dài một tiếng: "Ninh Dạ, sau đó phải nói cho chuyện của ngươi, quan hệ đến ta Đông Phong Quan một bí mật lớn. Ngươi nếu đã biết việc này, đó chính là người của ta, từ nay về sau, liền cùng ta họa phúc cùng, Ngươi đã nghĩ rõ ràng chưa?"

Ninh Dạ thấy hắn như thế trịnh trọng việc, trong lòng cũng là kinh ngạc.

Như vậy thái độ, xem ra còn chưa phải ba bình Ngọc Lưu Sương đơn giản như vậy tài nguyên chi sự?

Ninh Dạ gật đầu: "Thuộc hạ minh bạch."

"Rất tốt. Nếu ngươi có thể vì ta giải quyết phiền phức, ta còn có trọng thưởng . Còn cụ thể chi sự, Trường Hồng ngươi tới nói đi."

Lý Trường Hồng thanh cổ họng, lúc này mới nói: "Việc này cùng Ma Uyên có quan hệ?"

Ninh Dạ chấn kinh: "Ma Uyên?"

Cái gọi là Ma Uyên, kỳ thực cùng Trường Thanh Giới Tri Vi Giới đồng dạng, chính là một cái đơn độc thế giới.

Giới này chi bản thể, nghe nói tại vô tận tinh không chi ngoại, khó có thể hiểu rõ vị trí cụ thể.

Nhưng Ma Uyên tính chất quỷ dị, nội bộ nghe nói có không gian Luân Hồi chi vô thượng diệu dụng, có thể thông vạn giới.

Thời đại thái cổ, Trường Thanh Giới liền từng xuất hiện một đạo Ma Uyên kẽ nứt, bên trong từng hiện ra rất nhiều ma quái, đồ thán sinh linh, cũng thúc sinh ra Tiên Ma đại chiến.

Cuối cùng tiên ma chi chiến vẫn là lấy tiên môn đóng Ma Uyên cáo chung.

Nhưng mà Ma Uyên câu liền vạn giới, dù cho nhất thời đóng, sau này cũng vẫn là sẽ xuất hiện. Vì vậy Trường Thanh các đại tiên môn, thỉnh thoảng liền muốn tuần tra khắp nơi, một khi có Ma Uyên xuất hiện dấu hiệu, liền muốn kịp thời đóng.

Nếu như nói tiên môn là phàm nhân từng làm chút chuyện tốt đẹp gì, như vậy chặn đứng Ma Uyên lối vào, xem như là tiên môn ít có công tích một trong.

Bây giờ Trường Thanh Giới cũng có không ít ma vật, chính là nhiều lần Ma Uyên sau khi mở ra chạy trốn tới được ma vật , còn Ma Môn đến không phải ma vật tạo thành, mà là bọn họ nghiên cứu Ma giới lực lượng, tự thân tu ma, nên xưng Ma Môn.

Có thể nói Tiên Ma phân chia, không phải lấy làm người làm việc, mà chính là căn cứ tu hành phương thức để phán đoán.

Mà thân là người trong Ma môn, có lúc Ma Môn đệ tử cũng sẽ nuôi dưỡng một ít ma vật cũng là chuyện thường.

Thời khắc này Lý Trường Hồng đã nói: "Đông Phong Quan đã xuất hiện một đạo Ma Uyên kẽ nứt."

Cứ việc cũng đã có chuẩn bị tâm lý, Ninh Dạ vẫn là chấn động trong lòng: "Ma Uyên kẽ nứt? Có từng chặn đứng?"

Lý Trường Hồng lắc đầu: "Không cần phải vậy."

Không cần thiết?

Vẫn là Triệu Hàn Thi nói: "Ma Uyên kẽ nứt xuất hiện địa điểm, tại Tích Lạc Sơn Thiên Xu Cung di chỉ."

Lý Trường Hồng tiếp lời: "Thiên Xu di chỉ nội có một vật, chính là Ma Uyên khắc tinh, đem kẽ nứt gắt gao siết lại, dẫn đến kẽ nứt căn bản là vô pháp khuếch đại."

"Vật gì?"

"Tàng Thiên Ngục cùng Đoạn Long Đài." Quân Bất Lạc trả lời.

Thiên Xu Cung, chính là thượng cổ đại năng Thiên Xu Thần Hoàng hành cung.

Thượng cổ chi chiến vẫn lạc sau, Thiên Xu Cung vẫn lạc Tích Lạc Sơn, Thiên Xu Cung là ít có có thể bảo toàn chi địa. Sau đó bị Hắc Bạch Thần Cung cho khai phá ra đến, thu được bí bảo vô số. Nghe nói Hắc Bạch Thần Cung có chút thần vật chính là từ đây thu hoạch, thậm chí bởi vậy đặt vững Hắc Bạch Thần Cung xưng bá Mặc châu căn cơ.

Thiên Xu Thần Hoàng năm đó chính là cảnh giới thứ sáu đại năng, tu vi thông thiên, năm đó phá nát Thiên Cơ Điện, hắn chính là có phân xuất lực chi nhân.

Nghe nói năm đó vì giết hắn, Thiên Cơ Môn thậm chí vận dụng Thiên Cơ Điện đệ nhất sát khí Đoạn Long Đài.

Mà Thiên Xu Thần Hoàng trước khi chết, tuyệt tử phản kích, cuối cùng tạo thành Đoạn Long Đài phá diệt.

Bộ phận mảnh vỡ bay vào Thiên Xu thần cung, cùng Thiên Xu thần cung kết làm một thể.

Trong này có Đoạn Long Đài mảnh vỡ, cũng có Tàng Thiên Ngục mảnh vỡ —— chế tác Tỏa Long Liên Tàng Thiên Ngục mảnh vỡ, chính là từ Thiên Xu di chỉ bên trong thu được.

Mãi đến tận hiện tại, Thiên Xu di chỉ nội kỳ thực còn có hai khối mảnh vỡ Thiên Cơ Điện.

Một khối là Đoạn Long Đài, một khối là Tàng Thiên Ngục.

Sở dĩ không có bị lấy ra, là bởi vì chúng nó đã cùng Thiên Xu Cung kết làm một thể, vô pháp luyện hóa dưới, Hắc Bạch Thần Cung cũng liền tùy ý mọi tồn tại của nó.

Ma Uyên kẽ nứt, chính là rất xui xẻo khai ở nơi này.

Bởi vì có Tàng Thiên Ngục mảnh vỡ duyên cớ, Ma Uyên kẽ nứt sau khi mở ra, trực tiếp bị Tàng Thiên Ngục cùng Thiên Xu Cung kết hợp thể nhốt lại, vô pháp mở rộng. Mà đồng thời, Đoạn Long Đài mảnh vỡ vẫn còn đang phát uy, lại thêm Quân Bất Lạc bọn họ hữu tâm bố trí, dẫn đến Thiên Xu di chỉ thế mà trở thành liệp ma sát trường, ma vật từ đây đi ra chính là muốn chết.

Tại dưới loại tình huống này, nguyên bản hẳn là thượng báo đại sự, càng là bị Quân Bất Lạc đè ép xuống.

Nguyên nhân rất đơn giản: Ma là mối họa, cũng là tài nguyên.

Dưới tình huống này, Quân Bất Lạc đám người hợp lại kế, cảm thấy hẳn là rất lợi dụng này đạo kẽ nứt vì chính mình mưu lợi.

Nếu bàn về am hiểu nhất lợi dụng Ma tộc giả, tự nhiên trừ Ma Môn ra không còn có thể là ai khác.

Bất quá Quân Bất Lạc không thể nào hợp tác với Ma Môn.

Mà Ma Môn chi ngoại, am hiểu nhất lợi dụng Ma tộc liền thuộc về Hạo Thiên Môn.

Hạo Thiên Môn tối thiện luyện chế pháp bảo thần khí, Ma tộc tự thân không bảo vật gì, thân thể của chúng chính là bảo bối.

Vì phát huy đầy đủ Ma tộc giá trị, Quân Bất Lạc liền liên hệ bí mật

Hạo Thiên Môn, lẫn nhau đạt thành giao dịch.

Mỗi năm Quân Bất Lạc cũng sẽ hướng Hạo Thiên Môn cung cấp một nhóm ma vật tài nguyên, mà Hạo Thiên Môn cũng sẽ lấy các loại bản môn tài nguyên giao dịch. So với cùng Hắc Bạch Thần Cung giao dịch, Hạo Thiên Môn cần thiết trả giá càng ít, mà Quân Bất Lạc thì thực thực tại tại hoàn toàn nắm.

Chính bởi vậy, khoảng thời gian này Quân Bất Lạc ngày có thể nói tương đối thoải mái, tu vi đột phi mãnh tiến.

Lấy tu vi thực lực của hắn, vốn là muốn trùng kích Niết Bàn, độ khó rất lớn, thế nhưng đã có những thứ này tư nguyên quý giá, hắn trùng kích Niết Bàn nắm chắc liền đề thăng trên diện rộng.

Nguyên bản rất tốt một chuyện, bây giờ nhưng nhân Công Tôn Dạ chi sự, mà một thoáng rơi vào khốn cảnh.

Hiện tại Quân Bất Lạc lo lắng nhất chính là Ma Uyên kẽ nứt chi sự truyền ra.

Biết tình huống, Ninh Dạ cũng cảm thấy đau đầu.

Mẹ nó, vẫn còn có Ma Uyên kẽ nứt. Có một cái như thế tài nguyên khố tại, Quân Bất Lạc càng không thể từ bỏ Đông Phong Quan, vẫn may, người chết là không để ý từ bỏ không buông tha.

Hiện tại vấn đề mấu chốt vẫn là làm sao cứu ra Công Tôn Dạ.

Thời khắc này nghe Quân Bất Lạc kể ra ngọn nguồn cùng Ngọc Lưu Sương chi sự, Ninh Dạ nói: "Yên Vũ Lâu hẳn là còn không biết việc này."

"Ân? Lời ấy nghĩa là sao?" Chúng nhân đồng thời hưng phấn.

Ninh Dạ đã nói: "Các ngươi phát hiện Công Tôn Dạ, là bởi vì hắn giả trang người ngoài, ý đồ từ Tôn giả nơi này tìm hiểu phá cấm chi pháp?"

Không Viêm Tôn Giả gật đầu: "Người này làm cực kỳ bí ẩn, vẫn may lão phu khôn khéo, không bị hắn lừa gạt đi."

Thiết, này đều đáng giá ngươi thổi.

Ninh Dạ cũng không để ý tới hàng này, chỉ là nói: "Này liền nói rõ, chí ít đương thời Công Tôn Dạ bên người, không có Vô Cấu cảnh tồn tại, bằng không Công Tôn Dạ không cần thiết làm như thế."

"Không sai!" Chúng nhân đồng thời gật đầu.

Triệu Hàn Thi nói: "Phỏng chừng là Công Tôn Dạ biết trong hộp có bảo vật, cho nên muốn độc chiếm."

Chính bọn hắn là yêu thích độc chiếm người, vì vậy nhìn người khác cũng là như vậy, này logic thuận lý thành chương, thiên kinh địa nghĩa.

Ninh Dạ: "Trọng yếu nhất chính là, bởi hộp không bị mở ra, vì vậy bọn họ tạm thời còn không biết Ngọc Lưu Sương chi sự. . . Sự tình còn có cơ hội chuyển biến."

Nghe nói như thế, chúng nhân đồng thời đại hỉ.

Này đúng là bọn họ muốn nghe nhất.

Triệu Hàn Thi cùng Tôn Túc có giao dịch, điều này không có gì, giao dịch chính là Ngọc Lưu Sương mới là vấn đề lớn.

Ninh Dạ tiếp tục nói: "Nhưng nguy hiểm vẫn y nguyên tồn tại, dù sao hộp còn tại bên trong tay của một người. . ."

Quân Bất Lạc, Triệu Hàn Thi, Lý Trường Hồng, Không Viêm Tôn Giả trăm miệng một lời: "Công Tôn Điệp!"

Bởi vì Công Tôn Điệp giả mạo Triệu Hàn Thi chi sự, Tôn phủ có người biết, lại thêm Công Tôn Điệp Công Tôn Dạ từng nhiều lần dắt tay nhau hành động, vì vậy Công Tôn Điệp tham dự việc này, mọi người trong lòng đến là có chút mấy.

Ninh Dạ đã mỉm cười nói: "Không sai, chỉ cần tại trước khi Công Tôn Điệp mở hộp ra bắt được nàng, thì sự có có thể thành."

Chương 123 : Xuống núi

Chương 123: Xuống núi

Chỉ cần bắt được Công Tôn Điệp, liền có thể cứu vãn cục diện, chuyện này Quân Bất Lạc đám người lúc trước cũng nghĩ tới, chỉ là trật tự không Ninh Dạ như vậy rõ ràng, càng nhiều chính là bản năng.

Trọng yếu nhất chính là, làm sao bắt?

Bọn họ liền không biết.

Vì vậy Không Viêm Tôn Giả đã nói: "Công Tôn Điệp tu vi cũng chẳng ra sao, nhưng nữ tử này thiên huyễn chi thuật cao minh, hữu tâm ẩn giấu, thực khó phát hiện tung tích của nàng."

Lý Trường Hồng cũng tiếp lời: "Không sai, hơn nữa chúng ta truy Công Tôn Dạ thời điểm, tận mắt thấy người này hỏa phù đưa thư, hẳn chính là truyền cho Công Tôn Điệp, nói cách khác, Công Tôn Điệp hẳn là đã biết Công Tôn Dạ bị tóm chi sự."

Ninh Dạ lắc đầu: "Công Tôn Dạ hỏa phù đưa thư thời điểm, còn không bị tóm chứ?"

"Không có, nhưng đã bị đuổi giết."

"Vậy hắn liền không thể nào nói cho Công Tôn Điệp mình bị bắt được, mà tối đa là nói cho bản thân nàng đang bị truy sát, khả năng sẽ bị tóm, suy nghĩ đến tình huống lúc đó khẩn cấp, hắn liền nhiều viết vài chữ thời gian đều không có, nếu như ta là hắn, ta khả năng viết đến chạy mau hai chữ, liền không công phu tả càng nhiều."

Mọi người đồng thời gật đầu, chỉ cảm thấy Ninh Dạ quá có đạo lý.

Ninh Dạ đã tiếp tục nói: "Vì vậy chỉ cần khiến Công Tôn Điệp tin tưởng, Công Tôn Dạ còn chưa có bị bắt được là được."

"Đó đến là một ý kiến hay, nhưng vấn đề là làm sao khiến Công Tôn Điệp biết đây?"

"Cái này đơn giản, trực tiếp truy nã Công Tôn Dạ không phải là xong rồi sao?"

Mọi người nhìn nhìn lẫn nhau.

Đúng vậy!

Truy nã Công Tôn Dạ, Công Tôn Điệp chẳng phải sẽ biết Công Tôn Dạ không bị tóm sao?

Này đến xác thực là cái đơn giản dùng tốt biện pháp.

Ninh Dạ đã nói: "Bất quá như vậy chỉ có thể khiến Công Tôn Điệp biết Công Tôn Dạ không bị chúng ta trảo, chúng ta còn muốn cho Công Tôn Điệp biết Công Tôn Dạ đang đứng ở hiểm cảnh, cho nên mới không cách nào cùng nàng liên hệ, mà nàng còn có cơ hội cứu người. Đến lúc đó, chỉ cần tại cái kia nơi hiểm cảnh thả cái mồi nhử, Công Tôn Điệp liền sẽ tự chui vào lưới. Chư vị, có thể có thể tìm tới địa phương như vậy?"

Chúng nhân nhìn nhìn lẫn nhau, đồng thanh nói: "Thiên Xu di chỉ!"

Nơi đây chính là Ma Uyên kẽ nứt vị trí, thiên nhiên tù khốn vị trí, vào dễ ra khó, hơn nữa điểm này bản thân liền là công khai, bí ẩn chỉ là nơi đó đã xuất hiện Ma Uyên kẽ nứt mà thôi.

Công Tôn Dạ nếu như rồi nơi này, không ra được đến cũng bình thường.

Ninh Dạ tiếp tục nói: "Nếu như là Thiên Xu di chỉ, thiên nhiên khốn cảnh, coi như đem chân chính Công Tôn Dạ bỏ vào, xem ra vấn đề cũng không lớn."

Sau đó hắn rất tùy ý bổ sung một câu: "Há, đến cùng là sắp xếp thật Công Tôn Dạ hay là giả Công Tôn Dạ, tất nhiên là do Đông sứ cùng chư vị định đoạt, ta cũng chính là thuận miệng nói một chút."

Quân Bất Lạc đám người đến là cảm thấy rất có đạo lý.

Triệu Hàn Thi đã nói: "Ai biết Công Tôn Điệp cùng Công Tôn Dạ giữa có hay không có cái gì nhận biết bí pháp? Nếu như đặt hàng giả, không chừng Công Tôn Điệp liền sẽ phát hiện. Thả hàng thật đi vào, đến là ý kiến hay."

Quân Bất Lạc cũng gật đầu: "Chỉ cần Công Tôn Điệp tiến vào Thiên Xu di chỉ, vậy thì không còn phụ thuộc vào nàng nữa rồi."

Ninh Dạ tiếp tục: "Bất quá kế này còn có một vấn đề."

"Ngươi nói." Quân Bất Lạc đối với Ninh Dạ hiện tại là cực có tự tin.

Ninh Dạ nói: "Đông sứ bên người. . . Khả năng có người của Yên Vũ Lâu."

Đây chính là trước hắn nói với Quân Bất Lạc quá.

Khi đó hắn chỉ là tùy tiện tìm cái cớ, hù dọa Quân Bất Lạc, hiện tại nhưng rất hoàn mỹ nối liền lên.

Quả nhiên Quân Bất Lạc sắc mặt chìm xuống.

Ai cũng không biết Công Tôn Điệp lúc nào sẽ đến, Quân Bất Lạc đám người không thể nào chuyện khác không làm liền canh giữ ở Thiên Xu di chỉ, khẳng định cần muốn an bài nhân thủ.

Nhưng ngoại trừ bên người mấy tên này, Quân Bất Lạc hiện tại ai cũng không dám tín nhiệm —— vạn nhất phái đi người trong có người của Yên Vũ Lâu xử lí thế nào?

"Việc này. . . Đến là khó làm." Lý Trường Hồng cũng có chút đau đầu.

Ninh Dạ cười nói: "Đến cũng chưa chắc có bao nhiêu khó làm. Việc này trọng đại, không chỉ có quan hệ đến Đông sứ, cũng quan hệ đến Hạo Thiên Môn. Đông sứ không thể phái người, Hạo Thiên Môn vẫn chưa thể sao?"

Không Viêm Tôn Giả ánh mắt sáng lên.

Hắn yêu thích Ninh Dạ cái thuyết pháp này.

Đối với Hạo Thiên Môn mà nói, đây chính là có thể công nhiên nhúng tay thiên khu phế tích cơ hội.

Cơ hội hiếm có a!

Không Viêm Tôn Giả đã nói: "Ninh huyền sách sứ nói không sai, Đông sứ bên này, muốn ứng đối với Mộc Khôi Tông uy hiếp, không thể nào thời khắc khẩn nhìn chăm chú Thiên Xu di chỉ, hơn nữa Công Tôn Điệp khẳng định cũng sẽ đối Đông sứ người đề phòng nhiều hơn. Thế nhưng Hạo Thiên Môn người, Công Tôn Điệp có thể chưa quen thuộc, không bằng liền do ta đưa thư trong môn phái, xin mời trong môn phái phái những người này đi tới."

Quân Bất Lạc nghĩ nghĩ, gật đầu nói: "Ta nhìn cũng tốt."

Ninh Dạ bình tĩnh nói: "Hạo Thiên Môn người không thể bí mật đi tới, người hơn nhiều, ai cũng không biết ai sẽ để lộ sơ sót, một khi Công Tôn Điệp phát hiện Đông Phong Quan đột nhiên thêm ra Hạo Thiên Môn người, tất nhiên khả nghi. Ta cùng nữ tử này đánh qua mấy lần liên hệ, biết rõ nữ tử này tâm tư gian trá, bị lừa không dễ, chúng ta cần phải phòng bị các loại khả năng."

"Vậy ý của ngươi là?"

Ninh Dạ: "Tùy tiện tìm cái lý do, tỷ như tại Đông Phong Quan cùng Hạo Thiên Môn lẫn nhau mở ra một chỗ tài nguyên chi địa, khiến hai phái đệ tử đi tới du lịch, một mặt mở mang tầm mắt, một mặt cũng là hữu hảo giao lưu. Bề ngoài đều là chút đệ tử cấp thấp vãng lai, coi như Công Tôn Điệp đã biết, cũng sẽ không có cái gì kỳ quái."

Chúng nhân đồng thời gật đầu: "Có thể."

Tuy rằng Ninh Dạ chỉ nói là cái tỷ như, thế nhưng tại Quân Bất Lạc bọn họ nơi này, cái này tỷ như liền đã biến thành "Cứ làm như thế"
.

Vân châu, Hạo Thiên Môn.

Huyền Bảng Đài trên treo ra nhiệm vụ mới.

"Đông Phong Quan Liệt Hồn Cốc mở ra, hết thảy Hoa Luân đệ tử, có thể xin đi tới nơi đây du lịch. Chuyến này cần nộp lên đoạt được năm thành."

"Liệt Hồn Cốc mở ra? Này có ý tứ gì?"

"Thật giống như Hắc Bạch Thần Cung một chỗ bãi săn."

"Cùng chúng ta bãi săn có khác biệt gì sao?"

"Cũng không thấy khác biệt quá lớn, tối đa chỉ là yêu ma quỷ quái có sai biệt, đoạt được bất đồng. Lưỡng địa tư nguyên bất đồng, nếu như có thể từ nơi nào mang về chút tư nguyên đặc thù, ở đây hẳn đáng chút tiền."

"Lại là phải nộp lên năm thành. Ngàn dặm xa xôi chạy tới đó, liền vì những thứ này?"

"Không nhiều lắm ý tứ."

"Đúng vậy đúng vậy."

Tuyệt đại đa số Hạo Thiên Môn đệ tử, đối loại nhiệm vụ này là không có hứng thú.

Muốn đi bãi săn, chính mình bãi săn liền dùng được rồi, tuy rằng giá trị hơi thấp, nhưng cũng lui tới thuận tiện. Trọng yếu nhất chính là, chính mình bãi săn lợi ích, chỉ cần giao nộp ba thành. Tính toán như thế, đi Liệt Hồn Cốc còn thiệt thòi.

Đây cũng là Hạo Thiên Môn bản ý, bọn họ vốn là cũng không hy vọng có quá nhiều không phải sai khiến đệ tử đến nhận nhiệm vụ này.

Đúng vào lúc này, một tên mặt sẹo nam tử đi tới: "Ta nhận nhiệm vụ này."

Cái kia ghi chép đệ tử nhìn nhìn đối phương: "Viên Thanh Sơn? Ngươi xác định ngươi muốn tiếp?"

"Đúng!" Mặt sẹo nam rất khẳng định gật đầu.

Cách đó không xa, một tên bội kiếm hoa phục nam tử mang theo vài tên sư đệ đi tới: "Làm sao? Viên Thanh Sơn, ngươi cho rằng nhận nhiệm vụ này, liền có thể tránh thoát lão tử sao?"

Mặt sẹo nam hừ nói: "Chí ít có thể đồ mấy ngày thanh tịnh."

Hoa phục nam tử cười lạnh: "Vấn đề là ngươi thanh tịnh không được."

Hắn đến gần, thấp giọng nói: "Ra khỏi Thái Dương Sơn này, sinh tử liền không nói được rồi."

Nói hắn đối cái kia ghi chép đệ tử nói: "Bản nhân Lục Càn, tiếp nhiệm vụ này."

Yên lặng nhìn đối phương tiếp lấy, mặt sẹo nam thấp giọng đáp lại: "Đúng a, ra Thái Dương Sơn, ai sống ai chết, liền không nói được rồi. . ."

Chương 124 : Tham Tinh

Chương 124: Tham Tinh

Đông sứ phủ bí khố.

Theo khố môn từ từ mở ra, Ninh Dạ cùng Lý Trường Hồng đã tiến vào trong kho, trước mắt rực rỡ muôn màu bảo vật, trong nháy mắt diệu hoa Ninh Dạ ánh mắt.

Muốn nói số lượng, Quân Bất Lạc bảo khố số lượng không hẳn so với Sương Nguyệt Phường nhiều, thế nhưng nếu bàn về giá trị, nhưng là cao hơn nhiều.

Pháp bảo cũng là theo phẩm phân loại, thấp nhất cửu phẩm, cao nhất nhất phẩm, nhất phẩm bên trên, chính là thần khí.

Sương Nguyệt Phường pháp bảo, đa phần ngũ phẩm trở xuống, ngũ phẩm chính là trân phẩm.

Mà Quân Bất Lạc bảo khố, toàn bộ tại tam phẩm trở lên —— đối với hắn mà nói, tam phẩm trở xuống pháp bảo, căn bản cũng không có sưu tập giá trị.

Ninh Dạ xuất đạo đến nay, kỳ thực vẫn luôn không pháp bảo gì, đến hiện tại cũng chỉ là một cái Âm Dương Pháp Châu. Nếu như là theo phẩm cấp tính, kỳ thực chỉ có ngũ phẩm.

Pháp bảo phẩm cấp quyết định bởi tự thân phẩm chất, thủ pháp luyện chế —— Âm Dương Pháp Châu hạch tâm là Phù Thế Pháp Châu, Huyền Diệu Thiên Thiền cùng Bát Bảo Lưu Ly Châu, trong đó Phù Thế Pháp Châu là cửu phẩm, Huyền Diệu Thiên Thiền tam phẩm, Bát Bảo Lưu Ly Châu ngũ phẩm, thủ pháp kết hợp cũng không tính cao minh, vì vậy tối đa chỉ có thể tính là bốn, năm phẩm bảo vật.

Âm Dương Pháp Châu không cao minh, cao minh chính là thần thuật nó chứa đựng, cũng chính là bởi vì nó không cao minh, cho nên mới cần Tỏa Long Liên phối hợp mới có thể thành công, có thể nói Âm Dương Pháp Châu giá trị phụ thêm xa xa lớn hơn giá trị bản thân.

Thế nhưng đồ vật trong này thì lại khác rồi, mỗi cái đều là tinh phẩm cực phẩm, khiến Ninh Dạ cũng nhìn chằm chằm không chớp mắt.

Lý Trường Hồng cười nói: "Thế nào? Ninh Huyền Sách Sứ đừng chọn hoa mắt nhé."

Ninh Dạ tán thán nói: "Chấp Tử Thành chi chiến, Ninh Dạ khá được chút chỗ tốt, thậm chí một độ cho rằng thiên hạ tài phú đều tại tay ta, mãi đến tận hiện tại mới minh bạch, thế nào là ếch ngồi đáy giếng."

Cái vỗ mông ngựa này Lý Trường Hồng rất vui vẻ, cười ha hả, phảng phất hắn chính là bảo khố chi chủ *, vung tay lên nói: "Đông sứ không nói phẩm cấp, Ninh huyền sách sứ vừa ý hai cái nào, cứ việc nắm."

Ý kia, chớ ngu chọn mấy cái hàng thấp kém, muốn chọn liền chọn nhất phẩm.

Ninh Dạ nói: "Đầu tiên ta muốn một thanh đao."

Ninh Dạ đến hiện tại còn chưa có một thanh vũ khí tiện tay, chủ yếu là bởi vì Thất Sát Đao tiền tam trọng cơ bản đều là không nhờ vả vũ khí để chiến đấu, khiến tự thân thành đao.

Nhưng theo Ninh Dạ thực lực đột phi mãnh tiến, hắn đã sắp đến tầng thứ có thể học tập Sát Ý Đao.

Lúc này, hắn vẫn đúng là cần một thanh đao tốt để phát huy bản thân.

Lý Trường Hồng nghe xong, vẫy tay một cái, một thanh đao lưu chuyển thanh quang đã rơi vào trong tay, đưa cho Ninh Dạ: "Thanh Cương Đao, lúc huy động có thể xúc động cương lưu, lấy chi thi triển Thất Sát Đao, uy năng gấp bội."

Ninh Dạ lắc đầu.

Lý Trường Hồng lại lấy một thanh, lại là thanh đao đen sì sì xem ra không đáng chú ý: "Hàn Linh Đao, lấy Thiên Ngoại Vẫn Thiết tạo nên, sắc bén cực kỳ, bình thường pháp lực hộ giáp đều có thể phá, sắc bén nhất ngạnh chiến , tương tự thích hợp ngươi Thất Sát Đao."

Ninh Dạ vẫn như cũ lắc đầu.

Lý Trường Hồng lấy liền mấy thanh, Ninh Dạ xem ra đều không hài lòng.

Lý Trường Hồng cũng thẳng thắn không lấy: "Ta giúp ngươi tuyển đều là thượng hảo nhất phẩm pháp bảo, nếu ngươi đã nhìn không trúng, ngươi vẫn là tự chọn đi."

Ninh Dạ giương tay lên, một thanh nạm đầy bảo thạch, lưu quang dật thải, rực rỡ ngời ngời đao đã rơi vào trong tay.

"Lưu Quang Huyễn Thải Đao?" Lý Trường Hồng kinh ngạc: "Đao này đến cũng là một thanh đao tốt, thời khắc vung lên, có thể dẫn dị tượng, khiến người như tắm quang vũ, khó có thể biện rõ vị trí, chỉ là uy năng bổ trợ có hạn, chỉ là nhị phẩm. Cùng Thất Sát Đao thật giống không quá thích hợp chứ?"

"Nhưng mà nó dễ coi a." Ninh Dạ hồi đáp.

Lý Trường Hồng không nói gì.

Tu tiên trung nhân, trọng trường sinh, trọng đại đạo, càng gần đỉnh phong, càng đối với túi da liền không coi trọng.

Cũng giống như ngươi mua đồ không suy nghĩ tính hiệu quả, chỉ suy nghĩ dễ coi hay không, nếu như nữ tử đến còn nói nghe được, nhưng Ninh Dạ ngươi cũng là có đại trí tuệ chi nhân, sao càng chấp nhất "Dễ coi" như vậy" ?

Hắn không biết sát thủ chân chính của Ninh Dạ là huyễn thuật cùng cơ quan, đao này uy năng bổ trợ tuy không hợp với hắn, thế nhưng thiên phú dị tượng, với huyễn thuật chi đạo của hắn lại có lợi ích lớn.

Chỉ coi Ninh Dạ còn chưa thoát khỏi một chữ "Sắc" này, cười khổ nói: "Không trách ngươi có thể cùng Niểu Hoa Tiên Tử thành một đôi."

Ở trong mắt hắn, hắn cùng Trì Vãn Ngưng đều trở thành "Háo sắc chi nhân" .

Ninh Dạ cũng lười biện bác bản thân ái tình cố sự, chỉ là tiếp tục tìm kiếm cái bảo vật thứ hai.

Cơ hội hiếm có, mà hắn đối lộ tuyến trưởng thành tương lai của mình càng là có dự định sáng tỏ.

Đối với hắn mà nói, bản thân thực lực bây giờ, gặp phải Hoa Luân đã có thể xưng vô địch, gặp phải bình thường điểm Vạn Pháp đánh không lại cũng có cơ hội chạy mất, nhưng mà giao thiệp với hắn nhưng đều là Vạn Pháp đỉnh phong thậm chí Vô Cấu cảnh nhân vật, khai cục đến trung bàn, từ đầu đến cuối đều là độ khó địa ngục, có thể nói là từng bước khó khăn như băng mỏng trên giày, dưới tình huống này, Ninh Dạ hàng đầu đề thăng chính là huyễn thuật.

Đây là chỗ dựa duy nhất hắn đối phó thủ Vạn Pháp trở lên.

Nhưng lời này hắn không thể nói, vì vậy chỉ là yên lặng tìm kiếm, mong đợi có thể có vào mắt chi bảo.

Làm sao nhìn hồi lâu, đều không có bảo hắn thoả mãn, lắc đầu nói: "Đông sứ nơi này, sẽ không có thứ càng tốt sao?"

Di? Ngươi mới vừa rồi còn nói ếch ngồi đáy giếng, hiện tại liền bắt đầu không hài lòng?

Bất quá Hắc Bạch Thần Cung tự mình đánh mặt đã là chuyện thường.

Lý Trường Hồng cười nói: "Đông sứ có thể không nói khiến ngươi xem bí khố."

Ninh Dạ nói: "Như vậy đi, ngươi mở ra bí khố, khiến ta xem một chút khỏe không? Nếu ta có vừa ý, ta cũng không lấy, tự cùng Đông sứ đi đàm luận."

Lý Trường Hồng nghĩ nghĩ, gật đầu: "Có thể."

Dương phất tay một cái, quả nhiên cái kia bảo khố trên tường lại xuất hiện một môn, lộ ra nội khố.

Lại là cũng không có gì sáng tạo.

Trong bí khố tất nhiên là không còn nhiều như vậy thứ tốt, nhưng cũng có hơn mười dạng.

Bất quá đa phần không phải bảo vật, mà càng nhiều là một ít trân hãn tài nguyên.

Lý Trường Hồng nói: "Những thứ ở đây, đại thể là Đông sứ du lịch thiên hạ mà đến, có chút tuy là thứ tốt, nhưng khó có thể lợi dụng, liền để ở nơi này. Còn những thứ có thể dùng được, tự nhiên là đặt ở Đông sứ trên người. Đồ vật liền Đông sứ cũng không tiện vận dụng, ngươi liền. . ."

Lời hắn còn chưa dứt, liền thấy Ninh Dạ đã đứng tại trước một vật, trong mắt rực rỡ.

Lý Trường Hồng ngẩn ra, nhìn hướng Ninh Dạ nhìn thấy đồ vật, nói: "Đây là Tham Tinh ma tinh, vật này. . ."

"Ta biết." Ninh Dạ đã cắt ngang hắn: "Hư không ma vật Tham Tinh chi tinh."

Cái gọi là hư không ma vật, kỳ thực cũng là Ma tộc một cái chi nhánh.

Cũng không phải hết thảy Ma Uyên kẽ nứt đều sẽ khai tại sinh linh chi giới, có chút Ma Uyên kẽ nứt, cũng sẽ xuất hiện tại trong giới ngoại hư không.

Giới ngoại hư không chính là tĩnh mịch chi địa, vô linh vô pháp, chính là Phi Thăng chi cảnh thân nhập trong đó, trừ phi trong thời gian ngắn tìm tới tinh giới có thể sinh tồn, bằng không cũng khó sinh tồn.

Vì vậy Ma tộc nếu như từ hư không Ma Uyên bên trong xuất hiện, trực tiếp xuất hiện tại hư không, phần lớn cũng sẽ bị chết.

Nhưng tổng có một ít Ma tộc có thể thích ứng hoàn cảnh hư không, thậm chí diễn hóa ra tự thân đặc tính.

Nhưng mặc kệ làm sao diễn hóa, có một loại đặc tính là tất nhiên có, chính là không gian.

Đó là bọn chúng tại trong hư không sinh tồn căn cứ.

Tham Tinh, chính là một loại hư không ma vật, hơn nữa là cực kỳ cường đại hư không ma vật. Nghe nói thành niên kỳ Tham Tinh, thể lớn như sao, có thể lấy nhật nguyệt làm thức ăn, chính là tồn tại cấp bậc cảnh giới thứ bảy.

Cho tới trước mắt cái này đương nhiên không phải.

Nó là Quân Bất Lạc từ Thiên Xu Di Chỉ Ma Uyên kẽ nứt bên trong thu được.

Theo Lý Trường Hồng thuyết pháp, con Tham Tinh này là một cái Ma tộc từ Ma giới tới, căn bản chưa từng trải qua sinh tồn trong hư không, nghiêm ngặt mà nói, không tính hư không ma vật, chỉ là nhân thiên phú không gian, chỉ cần vừa vào hư không, liền có vô hạn trưởng thành khả năng. Kết quả nó không đi đến hư không, nhưng đến rồi Trường Thanh Giới.

Dù vậy, đây cũng là cái cực kỳ khó chơi gia hỏa, là Ma Uyên kẽ nứt mở ra tới nay, phiền toái nhất ma vật, Quân Bất Lạc tự thân xuất thủ, liên hợp ba tên trấn thủ, lại dựa vào địa lợi mới giết chết ma vật này, luận thực lực, nó có thể coi là Niết Bàn cấp bậc.

Thực lực như vậy ma vật tinh hoa, tự nhiên cũng là chí bảo, có thể xếp vào thần vật hàng ngũ.

Làm sao vật này cũng bởi vậy ma tính rất lớn, trừ phi là Ma Môn đại năng xuất thủ, bằng không khó có thể đi trừ ma tính.

Quân Bất Lạc không muốn nhập ma, cũng chỉ có thể đưa nó đặt ở chỗ này.

Không nghĩ tới Ninh Dạ thế mà vừa ý nó.

Điều này khiến cho Lý Trường Hồng cũng kinh ngạc: "Ngươi có thể sử dụng nó?"

Ninh Dạ lắc đầu: "Ta không thể, thế nhưng Ma Môn có thể."

"Có thể ngươi không phải người trong Ma môn."

"Nhưng Công Tôn Điệp là! Coi như nàng phản môn, nàng cũng khó nói có biện pháp, đừng quên nàng có Hóa Ảnh Ma Điển." Ninh Dạ nói dĩ nhiên mỉm cười: "Công Tôn Dạ tin tức thả ra ngoài còn là một vấn đề, như trước lúc này, có cái gì khác, tỷ như nàng căm hận ta, tỷ như này Tham Tinh ma tinh. . . Cái kia có lẽ là được vẹn toàn."

Đệt!

Ngươi ham muốn bảo vật liền ham muốn bảo vật đi, làm sao nghe tới vẫn là một bộ vì Đông sứ suy nghĩ hình dáng?

Bất quá coi như biết Ninh Dạ tư tâm, Lý Trường Hồng vẫn cảm thấy Ninh Dạ nói có lý.

Vậy là hắn đột nhiên minh bạch, vật này sợ là phải thuộc về Ninh Dạ.

Chương 125 : Tham Tinh

Chương 125: Tham Tinh

Lý do của Ninh Dạ đương nhiên là chém gió.

Thậm chí Quân Bất Lạc cũng biết lý do này thành phần chém gió chiếm đa số.

Nhưng hắn vẫn là đồng ý.

Một khối Tham Tinh ma tinh, chính hắn không dùng được, đến không bằng thẳng thắn làm một cái nhân tình.

Vạn nhất thật phát huy tác dụng, vậy liền càng tốt.

Chỉ là trong âm thầm, hắn cũng kỳ quái, Ninh Dạ nắm vật này, đến cùng mưu đồ gì?

Hơn nửa vẫn là muốn đầu cơ hàng, lấy ra bán chứ?

Người có nhân lộ, quỷ có quỷ đạo.

Nếu như Ninh Dạ thật nhận thức mấy cái người trong Ma môn, muốn lấy đó làm giao dịch, đến cũng không kỳ quái.

Quân Bất Lạc cũng không để ý cái này, Ma Môn chú định là không thành khí hậu được, nếu có thể bởi vậy được chút nhược điểm của Ninh Dạ, ngược lại càng yên tâm hơn.

Đương nhiên hắn không có nghĩ tới, Ninh Dạ căn bản cũng không có ý định tìm Ma Môn hỗ trợ.

Hắn xác thực có biện pháp sử dụng khối ma tinh này, chỉ bất quá cái phương pháp này cùng mục đích, ai cũng không nghĩ đến.

Đông Phong Quan, Tích Lạc Sơn.

Cửu tiêu vân ngoại.

Trước tiên dùng Côn Lôn Kính điều tra chung quanh một cái, xác nhận Quân Bất Lạc không có rình xong, Ninh Dạ lấy ra Tham Tinh ma tinh, đồng thời vận chuyển Côn Lôn Kính.

Từng đạo từng đạo ma khí bắt đầu oanh nhiễu tại bên người Ninh Dạ, xâm tập thân thể hắn, thế nhưng sau một khắc Bất Diệt tuyền thủy dũng hiện, lại đem ma khí toàn bộ gột rửa, khiến Ninh Dạ hoàn toàn không bị ma khí ảnh hưởng.

Sau đó Ninh Dạ giương tay, Tham Tinh ma tinh đã bay vào không trung Thiên Cơ Điện, hướng thẳng vị trí đỉnh chóp bầu trời Vạn Tượng Đồ, hóa thành một vầng mặt trời đen, treo cao bên trên, đồng thời mảng lớn ma khí oanh tán mà ra.

Bất Diệt Tuyền lại lần nữa muốn tẩy luyện ma khí, nhưng không ngờ Ninh Dạ trực tiếp ngăn cản: "Để nó xâm tập!"

Không có Bất Diệt Tuyền chi quấy nhiễu, liền thấy hải lượng ma khí tứ ngược, trong nháy mắt tràn ngập trọn Thiên Cơ Điện, đem tất cả thần vật bên trong bao phủ toàn bộ, cuối cùng hóa thành một phiến hắc vực.

Ninh Dạ lại vung tay, Thiên Cơ Điện lấy hình thái thực thể sau khi thu nhỏ xuất hiện tại trong tay Ninh Dạ, liền thấy toàn bộ Thiên Cơ Điện đều đã trở nên đen kịt như ma, chỉ có Tuyền Cơ Xích Bất Diệt Tuyền các loại thần vật vẫn như cũ cố thủ bản ngã, không bị xâm tập.

Nhưng chủ thể Thiên Cơ Điện này, xem như là hoàn toàn bị ma khí xâm nhiễm.

Đây cũng chính là mục đích của Ninh Dạ.

Thiên Cơ Điện vốn là thần vật, ảo diệu vô cùng, nhưng chỉ vì tự thân tổn hại nghiêm trọng, Ninh Dạ tu vi có hạn, một mạch khó có thể phát huy. Mãi đến tận sau hành trình Vân Tuyệt Cổ Địa, mới rốt cục có đột phá, nhưng đột phá vẫn như cũ chỉ là uy năng, mà không phải căn cơ, bản thân Thiên Cơ Điện căn cơ vẫn như cũ yếu nhược, cũng vô pháp sử dụng làm chiến trường.

Hiện tại đã có khối Tham Tinh ma tinh này, Tham Tinh vốn là thuộc tính không gian, không gian nguyên bản phá nát của Thiên Cơ Điện đạt được rất lớn vững chắc, cũng liền chân chính có không gian phát huy tác dụng.

Có thể nói bây giờ Thiên Cơ Điện, mới thực sự là một kiện thần vật có thể vận dụng —— hiệu quả cùng Tri Vi Giới khá là tương tự.

Chỉ bất quá bên trong Tri Vi Giới dựa vào chính là tu sĩ, mà bên trong Thiên Cơ Điện thì dựa vào chính là các loại thần vật cùng cơ quan bố trí.

Cho tới ma khí, lấy chi đối phó chính mình, tự nhiên là không tốt, nhưng nếu có thể lấy đó đối địch, đó chính là tốt đẹp.

Đương nhiên, làm như thế hậu quả chính là phương hướng phát triển của tương lai của Thiên Cơ Điện chú định khó liệu, đằng nào chắc chắn sẽ không giống như nguyên bản.

Bất quá này lại có quan hệ gì đây?

Mảnh vỡ chú định vô pháp sưu tập đầy đủ hết, Ninh Dạ cũng sớm lập chí muốn siêu việt con đường của tiền nhân.

Thiên Cơ Điện nhân tổn hại mà vô pháp khôi phục thượng cổ uy năng, cũng nhân phá nát, mà cho Ninh Dạ không gian cải tạo vô hạn.

Trùng mẫu, Tham Tinh ma tinh, đều là như vậy.

Mà ma hóa Thiên Cơ Điện, cũng có thể khiến cho Mộc Khôi Tông thật sự hiểu quyết tâm của hắn, biết Ninh Dạ tuyệt đối sẽ không bước lên thượng cổ chi lộ, triệt để bỏ đi tham niệm đối với Thiên Cơ Điện.

"Ai, nếu như Thiên Cơ Môn liệt tổ liệt tông có mắt, thấy ta đối xử Thiên Cơ Điện như vậy, quá nửa là sẽ phát điên. Làm sao... Làm sao..."

Ninh Dạ lắc lắc đầu, đã thu hồi Thiên Cơ Điện, hướng về xa xa bay đi.

Trở lại Đông Phong Quan, Ninh Dạ không có đi Đông sứ phủ, mà là ở trên đường một đường đi dạo.

Nhìn như hững hờ, thẳng tới đi đến trước một cái quán nhỏ bán xâu kẹo hồ lô, Ninh Dạ đứng lại.

Trong tâm đã truyền đến thanh âm Công Tôn Điệp: "Giải quyết xong?"

"Ân" Ninh Dạ đem trước cùng Quân Bất Lạc nói chi sự nói cho Công Tôn Điệp.

Nghe nói muốn lấy Công Tôn Dạ là mồi nhử câu bản thân, cô nương quầy hàng bên cạnh chính đang bán đậu hũ rất không đúng lúc mắt trợn trắng, khiến khách nhân đến mua đậu hũ cho rằng là bị ghét bỏ, tức giận đến phất tay áo rời đi.

Công Tôn Điệp: "Thiệt thòi ngươi nghĩ ra được."

"Chuyện gấp phải tòng quyền, tình huống lúc đó, ta không còn thời gian làm thêm suy nghĩ, đây là biện pháp duy nhất."

"Vậy kế tiếp đây? Tiếp sau đó xử lí thế nào?"

"Sau đó phải giải quyết mấy vấn đề. Một là cứu Công Tôn Dạ, cần phải có người cõng nồi."

"Hạo Thiên Môn?"

"Hạo Thiên Môn không thích hợp, bọn họ cùng Quân Bất Lạc là quan hệ hợp tác, ta thấy, vẫn phải là Yên Vũ Lâu."

"Ngươi tổng sẽ không để cho ta thật sự thông báo người của Yên Vũ Lâu đến đây đi?"

"Ngươi không thích hợp, nói cho cùng, ngươi chung quy không phải người của Yên Vũ Lâu."

Công Tôn Điệp không phải người của Yên Vũ Lâu, chỉ bất quá bởi vì cùng Công Tôn Dạ qua lại thân cận, vì vậy cùng Yên Vũ Lâu quan hệ coi như không tệ. Yên Vũ Lâu đến cũng từng thử lôi kéo nàng, nhưng có Trì Vãn Ngưng tấm gương đi trước, Công Tôn Điệp làm sao có khả năng gia nhập môn phái như vậy, vì vậy lấy yêu thích tự do tự tại làm lý do cự tuyệt. Bây giờ Công Tôn Điệp cùng Yên Vũ Lâu quan hệ, liền như Ninh Dạ cùng Mộc Khôi Tông, song phương trên bản chất thuộc về quan hệ hợp tác.

Chính bởi vậy, Công Tôn Điệp có thể liên hệ Yên Vũ Lâu, nhưng cũng bởi thân phận nàng, có một số việc không thích hợp quá mức chủ động.

"Vậy ngươi dự định làm thế nào? Ngươi vừa muốn cho người của Yên Vũ Lâu cõng nồi, lại không thể đem sự thật chuyện Quân Bất Lạc làm ra nói cho bọn họ, bọn họ dựa vào cái gì nghe ngươi sai khiến?"

"Vấn đề không chỉ ở chỗ này a." Ninh Dạ thở dài: "Còn có Thái Âm Môn cùng Vân Tuyệt Môn đây."

Công Tôn Điệp mở to hai mắt: "Ngươi lại muốn tới một lần ngũ phái đại chiến?"

Yên Vũ Lâu, Thái Âm Môn, Vân Tuyệt Môn, Hạo Thiên Môn, lại thêm Quân Bất Lạc cũng coi như có thể đại biểu Hắc Bạch Thần Cung, quả nhiên lại là một lần ngũ phái đại loạn đấu.

"Sợ là còn phải thêm vào Ma Môn cùng Mộc Khôi Tông." Ninh Dạ chầm chậm nói.

Thất phái loạn đấu!

Lần này Đông Phong Quan thật là phải náo nhiệt.

Công Tôn Điệp giật mình: "Tại sao phải đem Ma Môn cũng liên luỵ vào?"

"Bởi vì bọn họ có thể che giấu ta xuất thủ, cũng có thể giúp ngươi cõng nồi." Ninh Dạ hồi đáp.

Thiên Cơ Điện đã bị ma khí tiêm nhiễm, một khi sử dụng, rất giống Ma Môn xuất thủ.

Nếu như nói Yên Vũ Lâu là cõng nồi cho Công Tôn Điệp, như vậy Ma Môn chính là cõng nồi cho Ninh Dạ.

Diệu tại Công Tôn Điệp tương tự là tội phạm truy nã của Ma Môn, chỉ cần Ma Môn biết Công Tôn Điệp ở chỗ này, bọn họ vẫn đúng là khả năng làm điểm mưa gió.

Công Tôn Điệp lần nữa không nói gì.

Đột nhiên nàng phát hiện, lần đại loạn đấu này, bản thân thế mà trở thành vòng xoáy, mà Ninh Dạ cái hậu trường hắc thủ này, lại là nhàn nhã cái gì cũng không cần lo lắng.

Khẽ cắn răng bạc, Công Tôn Điệp nói: "Ninh Dạ tiểu tử ngươi nghe, lão nương nếu như bị bắt, nhất định yết gốc gác ngươi!"

"Yên tâm đi, sẽ không để cho ngươi bị tóm."

"Vậy kế tiếp ta phải làm sao?"

"Trước hết khiến cho tất cả mọi người biết, ngươi tại Đông Phong Quan. Trấn an một thoáng tâm của Quân Bất Lạc, cũng hảo danh chính ngôn thuận đem Thái Âm Môn Vân Tuyệt Môn kéo qua."

"Danh chính ngôn thuận đem Thái Âm Môn Vân Tuyệt Môn kéo qua? Làm sao danh chính ngôn thuận?"

Ninh Dạ nở nụ cười.

Hắn nói: "Đến cái khuôn sáo cũ điểm, bán đấu giá thế nào?"

"Ra Ngũ Nhạc Thành, lại quá Vạn Tuyền Hà, coi như là chính thức tiến vào Mặc Châu. Lại hướng đông phi bảy ngày, liền có thể đến Đông Phong Quan."

Đứng tại trên mây, Cừu Bất Quân chỉ vào xa xa nói với Thanh Lâm, trong tay còn ôm một con tiểu hồ ly trắng như tuyết.

Vừa nghĩ tới có thể nhìn thấy Ninh Dạ, Thanh Lâm trong lòng cũng là một trận dâng trào.

Hắn thổn thức nói: "Tiểu sư đệ những năm này làm rất tốt, ngược lại là ta người sư huynh này, nhất sự vô thành, lại còn phải lao động hắn tính kế giúp ta tới, vừa nghĩ tới đây cái, tâm ta thẹn thùng!"

Cừu Bất Quân cười to: "Người trong nhà không cần nói những lời này. Những năm này ngươi cũng không dễ, tuy rằng tự thân không có khởi sắc quá lớn, nhưng chung quy cũng không phải thu hoạch gì cũng không có. Đến lúc đó, ngươi ta trong ứng ngoại hợp, giết Hạo Thiên Môn một cái trời long đất lở, cũng tốt vì ngươi ra những năm này ác khí."

Nói đến đây, Cừu Bất Quân dừng một chút, khẽ vuốt tiểu hồ ly, nói: "Nga đúng rồi, Tiểu Bạch phát hiện đám người Lục Càn kia, thật giống liền tại hậu phương cách đó không xa. Có cần ta trước tiên đi giết bọn chúng, cũng dễ giải quyết cái phiền phức hay không?"

Thanh Lâm nhẹ nhàng lắc đầu: "Tạm thời không cần thiết, bây giờ trước mắt cấp bách là phải giúp sư đệ hoàn thành đại sự, Hạo Thiên Môn sớm muộn muốn có chuyện, đến lúc đó cũng không thể thiếu cần mấy cái lưng oa, Lục Càn hãy trước tiên giữ lại, nói không chắc liền có thể phát sinh tác dụng."

Cừu Bất Quân cười to: "Quả nhiên mấy năm qua ngươi cũng không phải uổng phí, trưởng thành rất nhiều a! Rất tốt, nếu như thế, liền hãy trước tiên giữ lại đầu chó của bọn chúng, đợi đến Đông Phong Quan lại trừng trị bọn chúng!"

Chương 126 : Phong Ma Vũ

Chương 126: Phong Ma Vũ

Đông Phong Quan.

"Nghe được không? Lần này Phượng Linh Các hội đấu giá, thế mà ra một kiện thần vật."

"Thật giống như Phong Ma Vũ."

"Phong Ma Vũ không phải đã sớm mất tích 600 năm sao? Sao lại đã xuất hiện?"

"Đúng vậy đúng vậy."

"Nắm giữ thần vật cỡ này, bản thân không cần, thế mà lấy ra bán đấu giá, quả thực chính là không cầu tiến tới a!"

"Không thể nói như thế, Phong Ma Vũ tự mang ma tính, người bình thường dùng không được. Thay vì để ở trong tay nhìn, đến không bằng đem ra bán đấu giá, đổi chút tư nguyên tu hành thích hợp hơn."

"Chỉ sợ là có mệnh nắm tiền, mất mạng hưởng thụ a."

"Chính là, bất kể nói thế nào, Đông Phong Quan này xem ra là muốn náo nhiệt."

Đầu đường cuối ngõ, bây giờ khắp nơi tại truyền lưu như vậy đối thoại.

Phong Ma Vũ xuất từ ba ngàn năm trước một con đại yêu Phong Thần Chuẩn.

Phong Thần Chuẩn chính là cảnh giới thứ năm yêu thú, pháp lực thông thiên, tu vi tạo hóa, tại bây giờ Trường Thanh Giới đã thuộc về đỉnh phong. Nhân nó toàn thân là bảo, cũng từng đưa tới vô số tu sĩ mơ ước.

Làm sao Phong Thần Chuẩn tốc độ tuyệt nhanh, các tu sĩ nhiều lần đối với hắn vây quét, nhưng đều đối với hắn không thể làm gì.

Vốn là như vậy thì cũng thôi, Phong Thần Chuẩn tuy mạnh, nhưng cũng không thị sát, phần lớn thời gian chỉ là ngao du thiên địa, tiêu dao tự tại.

Thế nhưng một lần Ma Uyên kẽ nứt mở ra, lại khiến cho Phong Thần Chuẩn trực tiếp ma hóa.

Ma hóa sau Phong Thần Chuẩn, thế mà đột phá đến cảnh giới thứ sáu, trở thành lúc đó sinh vật khủng bố nhất.

Lúc đó Cửu Đại tiên môn đã tồn tại, hiếm thấy liên thủ, đại năng ra hết, tại tận cùng bầu trời cùng Phong Thần Chuẩn triển khai đại chiến. Cũng may Phong Thần Chuẩn ma hóa sau, thực lực tuy thăng, nhưng hung tàn khát máu, thần trí mơ hồ, ngộ quần thể địch mà không trốn tránh, một trận đại chiến bởi vậy triển khai.

Trận chiến này, Cửu Đại tiên môn vẫn lạc đông đảo đại năng, rốt cục thành công đem kẻ này trảm sát, cũng thu được rút lấy tinh hoa ba cái đỉnh đầu mặc vũ, tức là Phong Ma Vũ.

Ba cái Phong Ma Vũ phân biệt rơi vào Vạn Hoa Cốc, Yên Vũ Lâu cùng Long Dương Phủ trong tay.

Thế nhưng ba ngàn năm thời gian quá khứ, này ba cái Phong Ma Vũ tao ngộ cũng trước sau phát sinh biến hóa.

Vạn Hoa Cốc đối với điều này vũ không nhu cầu gì, vì vậy đem bán cho Thái Âm Môn.

Thái Âm Môn lấy vũ này làm cơ sở, luyện thành Huyền Âm Ma Giám, có thể chế tác ma hóa yêu tiên, bất quá ma hóa yêu tiên thực lực tuy mạnh, nhưng thường xuyên nổi điên lên không chịu khống chế. 1,500 năm trước, một vị ma hóa yêu tiên nổi điên lên, thế mà đánh nát Huyền Âm Ma Giám.

Yên Vũ Lâu nắm Phong Ma Vũ, thì sáng tạo một vị lúc đó cường đại Ám Ma thích khách, chuyên thị ám sát.

Tên kia Ám Ma thích khách đến là không có bị ma tính xâm tập, nhưng nhân quá độ ngông cuồng, khắp nơi săn giết đại năng, cuối cùng vẫn là bị Hắc Bạch Thần Cung các loại vài cái tiên môn đặt bẫy giết chết, người này trước khi chết tự hủy Phong Ma Vũ, cái thứ hai Phong Ma Vũ cũng theo đó tiêu vong.

Cuối cùng một cái tại Long Dương Phủ Phong Ma Vũ, từng bị Long Dương Phủ dùng để chế tác trở thành Huyền Ma Chiến Binh lực lượng chi nguyên, xem như là thời gian sử dụng dài nhất. Mãi đến tận 800 năm trước, lại bị Ma Môn cho đánh cắp.

Long Dương Phủ là sự giận dữ, liên hợp nhiều cái môn phái truy chước Ma Môn hai trăm năm, cuối cùng tìm tới Ma Môn đương thời tổng đà vị trí, một lần đem diệt đi, Ma Môn cũng bởi vậy nguyên khí đại thương. Thế nhưng cái kia Phong Ma Vũ nhưng không có xuất hiện, mà là cứ thế biến mất.

Có người nói, nó còn trong tay Ma Môn, cũng có người nói, nó bị lúc trước tham dự công kích Ma Môn môn phái đệ tử thâu thâu giấu đi.

Nói chung, cây này Phong Ma Vũ hạ lạc liền như vậy mất tích, không người biết tăm tích của hắn.

Làm một kiện thần vật, Phong Ma Vũ có thể mang cho tu sĩ siêu tuyệt tốc độ, lực lượng cường đại, bất luận là Thái Âm Môn, Yên Vũ Lâu vẫn là Ma Môn đều đối với hắn hết sức nhu cầu.

Ngày hôm đó, liên quan tới Phong Ma Vũ xuất thế tin tức ầm ầm truyền ra, cũng nhanh chóng hướng về bốn phương tám hướng truyền bá ra đi.

Rất nhiều người vì đó hưng phấn, so sánh ra, Quân Bất Lạc nhưng là khó chịu.

"Hỗn trướng! Lúc này nháo cái gì Phong Ma Vũ chi sự?"

Đông sứ trước đường, Quân Bất Lạc phẫn nộ vỗ bàn mắng to.

Đối với hắn mà nói, hiện tại Đông Phong Quan khẩn thiết nhất chính là biết điều.

Ai có thể nghĩ tới, một cái đột nhiên xuất hiện hội đấu giá, vậy mà khiến Đông Phong Quan trở thành hàng trăm cặp mắt đổ dồn vào chi địa.

Hắn đương nhiên không có nghĩ tới, tất cả những thứ này đều là Ninh Dạ sắp xếp.

Tới nay sẽ không có cái gì Phong Ma Vũ, có chỉ là câu dẫn các môn các phái tới được quảng cáo.

Muốn làm được điểm này cũng không dễ dàng, Phượng Linh Các các chủ gọi Đậu Quân An, bản thân cũng là một vị Vạn Pháp cảnh cường giả, trọng yếu nhất chính là người này có tu linh mục, chuyên có thể động sát vạn vật, là tối khắc huyễn thuật.

Lấy ảo thuật chi pháp lừa dối, tại Đậu Quân An nơi này làm không được.

Thế nhưng Đậu Quân An còn có một cái thân phận —— hắn là Mộc Khôi Tông cài vào ở chỗ này gián điệp.

Bất quá sau chuyện này, thân phận của hắn hơn nửa cũng không giữ được.

Lý Trường Hồng đối với điều này cũng rất căm tức: "Ta hiện tại liền để Phượng Linh Các ngừng này bán đấu giá."

Ninh Dạ lắc đầu: "Không kịp, tin tức đã truyền ra, nếu như ngừng bán đấu giá, ngược lại sẽ để cho người khác cho rằng, là Đông sứ coi trọng vật này, hữu tâm độc chiếm, chỉ có thể đưa tới càng nhiều phiền phức."

Quân Bất Lạc tức giận nói: "Ta cần Phong Ma Vũ làm cái gì?"

Ninh Dạ lạnh nhạt nói: "Đông sứ Vô Thiên Thần Độn nếu như phối hợp Phong Ma Vũ, tự nhiên là biết mạnh hơn."

Quân Bất Lạc lắc đầu: "Phong Ma Vũ tốc độ chính là lấy phong độn làm cơ sở, ta Vô Thiên Thần Độn liền là không gian làm cơ sở, hoàn toàn không phải đồng nhất đạo cơ, lại thêm Phong Ma Vũ ma tính quá nặng, cũng không đủ đề kháng xâm tập chi pháp, căn bản là vô pháp sử dụng."

Nói cách khác, ngươi đối ma tính xâm tập sức đề kháng rất có hạn? Không trách không thể sử dụng Tham Tinh ma tinh.

Như vậy rất tốt.

Ninh Dạ tiêu hóa bản thân đạt được tin tức, tiếp tục nói: "Vấn đề là trừ phi Đông sứ ngươi đem mình Vô Thiên Thần Độn đặc tính công khai, bằng không những người khác chỉ sợ sẽ không nghĩ như vậy a."

Quân Bất Lạc nhìn Ninh Dạ: "Chuyện bây giờ rất phiền phức, Ninh Dạ, ngươi có thể có biện pháp?"

Ninh Dạ suy nghĩ một chút nói: "Đông Phong Quan xem ra là nhất định phải náo nhiệt, bất quá đến cũng chưa chắc là chuyện xấu. Những người kia sẽ chỉ là hướng về phía Phong Ma Vũ đến, Đông sứ nếu như không muốn liên lụy trong đó, cái kia cách làm tốt nhất chính là yên lặng xem biến. Hơn nữa... Công Tôn Điệp nói đến cũng là người trong Ma môn, đối ma tính có lợi dụng chi pháp, nói không chắc, lòng tham quấy phá, nàng còn có thể ra tay với Phượng Linh Các đây?"

Nghe nói như thế, Quân Bất Lạc chợt cảm thấy có lý: "Nếu như nếu như vậy, ngược lại là chuyện tốt... Trường Hồng, ngươi đi tập trung Phượng Linh Các, nghiêm mật chú ý tất cả người lui tới các loại!"

"Không được!" Ninh Dạ lại nói: "Phong Ma Vũ không phải mục tiêu của chúng ta, Công Tôn Điệp mới là. Như hiện tại đi nhìn chăm chú, vạn nhất bị nàng phát hiện trái lại không tốt. Chúng ta hiện tại phải làm, hẳn là tận khả năng là Công Tôn Điệp sáng tạo cơ hội, mà không phải không cho nàng cơ hội. Chỉ cần Công Tôn Điệp ra tay, tại Đông Phong Quan thiên la địa võng dưới, nàng muốn chạy lại là khó khăn."

Chúng nhân nghe xong cùng nhau gật đầu.

Nghĩ như vậy, Quân Bất Lạc quyết định thẳng thắn buông lời bản thân có chuyện muốn tạm cách Đông Phong Quan, cứ như vậy, Công Tôn Điệp lại càng dám đang tới rồi.

Nguyên bản Quân Bất Lạc thân là Đông cảnh chi chủ, lại tọa trấn Đông Phong Quan, hẳn là tránh khỏi tất cả khả năng phát sinh phiền phức.

Nhưng hiện tại tư tâm quấy phá, hắn trái lại nên vì khả năng phát sinh tất cả lớn bật đèn xanh, đúng là không sợ Phượng Linh Các có chuyện, chỉ sợ vô sự.

"Bất quá vẫn là phải suy nghĩ đến Công Tôn Điệp không đi Phượng Linh Các khả năng, kế hoạch lúc đầu không thể biến. Công Tôn Dạ có thể an bài xong?" Ninh Dạ hỏi.

Lý Trường Hồng hồi đáp: "Đã tại Thiên Xu Di Chỉ, do An Đồ tự thân trông giữ."

Bách An Đồ, Quân Bất Lạc thủ hạ tam đại trấn thủ sứ một trong, cũng là Thiên Xu Di Chỉ thủ hộ giả, một mặt kích sát Ma tộc, thu được tài nguyên, mặt khác cũng bảo vệ nơi đây, không để người ngoài biết được bí.

"Vậy thì tốt, hiện tại phải làm, chính là làm sao khiến Công Tôn Điệp biết Công Tôn Dạ hạ lạc."

"Việc này ngươi có thể có biện pháp?"

"Nếu có thể mau chóng tìm ra tên kia Yên Vũ Lâu nội ứng, có lẽ là được rồi." Ninh Dạ hồi đáp.

Quân Bất Lạc mặt trầm xuống, phí lời, ta cũng muốn tìm ra ai là bán đứng người của lão tử.

Hắn nhìn nhìn Ninh Dạ: "Nếu ta dành cho ngươi tại ta trong phủ tự do thông hành cùng làm việc quyền lực, ngươi có thể có thể làm được?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Cần một ít thời gian."

"Được." Quân Bất Lạc lập tức đồng ý.

Ninh Dạ nghĩ nghĩ, nói: "Kỳ thực có câu nói, không biết có nên nói hay không."

"Nói."

"Bây giờ Đông Phong Quan gió nổi mây vần, phiền phức tất nhiều. Có lẽ, liên quan tới Ma Uyên kẽ nứt, chúng ta muốn làm thêm mấy tay chuẩn bị."

"Cái gì chuẩn bị?"

Ninh Dạ chậm rãi nói: "Có thượng trung hạ ba sách..."

Chương 127 : Dịch quốc vương đình

Chương 127: Dịch quốc vương đình

Nói chuyện kết thúc, Ninh Dạ rời khỏi.

Một khắc đi ra đại điện, trong lúc hoảng hốt, Ninh Dạ cảm giác mình lại trở về Chấp Tử Thành.

Hắn lại một lần nữa nắm giữ đại quyền.

Chỉ bất quá lần này, là tại Đông Phong Quan.

Địa phương là nhỏ, quyền lực kỳ thực là càng lớn.

Thời điểm tại Chấp Tử Thành, cường giả hắn có thể triệu tập tuy nhiều, nhưng Thập Nhị Thiên Cương hắn không thể điều, Hà Sinh Mặc cùng tam đại nguyên lão hắn càng không thể chỉ huy, thế nhưng tại Đông Phong Quan, ngoại trừ Quân Bất Lạc cùng ba vị trấn thủ sứ, liền ngay cả Đông Phong vệ của Quân Bất Lạc, hắn đều có thể điều động —— nội gian khả năng tồn tại trong bất kỳ đội ngũ nào, Quân Bất Lạc không dám xem thường.

Vì thế, Ninh Dạ rất là tra xét một thoáng khung nhân sự cụ thể của Đông Phong Quan.

Tại Đông Phong Quan, địa vị tối cao tự nhiên là Quân Bất Lạc, sau đó chính là tam đại trấn thủ sứ.

Ngoài như vậy ra, còn có sáu ty bộ, phân biệt chấp chưởng sự vụ cụ thể, bởi vậy Đông cảnh có danh xưng ‘tam trấn lục ty’.

Bất quá sáu ty phân quản Đông cảnh các bộ, bây giờ tại Đông Phong Quan, chỉ có một cái Giám Sát Ty, phụ trách trị an, ty thủ gọi Quyền Trường Trì, cũng là một vị Vạn Pháp cảnh.

Cách quản lý của Hắc Bạch Thần Cung cũng là song hướng quản chế, một cái là địa phương quản lý, một cái là chức năng quản lý, về chức năng thượng cấp của Giám Sát Ty chính là Giám Sát Đường, nói cách khác, Lạc Cầu Chân chính là lão đại của hắn.

Bất quá tại tu tiên giới, quyền tự trị của địa phương so với chức quyền càng lớn, lại thêm thân phận của Quân Bất Lạc, vì vậy Lạc Cầu Chân đối với Đông cảnh Giám Sát Ty cơ bản chỉ là ngẫu nhiên hỏi qua một chút, sẽ không hạ mệnh lệnh gì cụ thể, muốn thông qua cái này để hố Lạc Cầu Chân cơ bản liền không cần hi vọng.

Ngoại trừ tam trấn lục ty ra, Đông Phong Quan còn có một cái bộ ngành quyền lực, chính là quan phủ bản địa.

Mặc Châu có lục quốc, trong đó quốc gia lớn nhất liền gọi Mặc quốc, thủ phủ chính là Chấp Tử Thành.

Bất quá tại dưới đại cách cục tiên pháp hiển thế, phàm nhân vô lực đối kháng tiên nhân, cái gọi là vương triều đều là hư vọng, mọi người không động đao binh, vương triều không có quân đội, chỉ có nha sai, các loại quốc chi biến cục như vương triều thay đổi, đất đai cắt nhượng đều là tiên môn chưởng khống, phàm nhân vương triều vẻn vẹn là công cụ dùng cho thống trị phàm nhân, vì vậy mọi người đều không nói tên quốc gia, mà lấy tiên môn làm hiệu, vậy nên quốc danh bất truyền, có thật nhiều bách tính thậm chí ngay cả mình rốt cuộc là quốc dân cái nước nào cũng không rõ ràng.

Nhưng ở Đông cảnh, điểm này có chút ngoại lệ.

Bởi vì bản thân Đông cảnh liền là một cái quốc gia độc lập, tên là Dịch.

Dịch quốc quốc thổ tại bên trong Mặc Châu lục quốc xếp hạng thứ ba đếm ngược, nhưng tại Mặc Châu địa vị lại cao hơn Mặc quốc nhiều lắm, nguyên nhân chính là Quân Bất Lạc —— Quân Bất Lạc bản thân liền từng là Dịch quốc thái tử, nghe nói còn là nửa cái quốc chủ, sau đó sau khi lên cấp, liền từ bỏ thân phận quốc chủ.

Chính là bởi vì có phần ngọn nguồn này, Dịch quốc vương đình tại Đông cảnh cũng hiếm thấy sở hữu quyền lực nhất định. Thậm chí có thể lấy phàm nhân thân, chiêu mộ tu sĩ.

Ninh Dạ càng là phát hiện, bên trong Dịch quốc vương đình, tựa hồ có một nhóm tu tiên giả khá là cường đại tồn tại, chỉ bất quá đám tu tiên giả này thân phận thần bí, khó có thể điều tra rõ nội tình.

Nhưng Quân Bất Lạc không thể nào không biết việc này, suy nghĩ hành vi lúc trước của hắn, hơn nửa là cố ý như vậy —— người này đang tích tụ thực lực.

Hắn là muốn làm phản sao?

Ninh Dạ lập tức phủ quyết ý niệm này.

Phản môn, Quân Bất Lạc hẳn là sẽ không, chỉ bất quá có những thủ hạ bí mật này, hắn liền dễ dàng vì chính mình mò chỗ tốt hơn rồi.

Đối với Quân Bất Lạc mà nói, nắm giữ Vô Thiên Thần Độn hắn, tuy rằng lai vô ảnh khứ vô tung, rất khó bị giết chết, nhưng cũng bởi vậy tu vi căn cơ không đủ, khó qua Niết Bàn kiếp quan. Vì vậy hắn mới phải nghĩ hết biện pháp vì chính mình gia tăng bài tẩy, tài nguyên, chỉ vì tương lai càng chắc chắn trùng kích Niết Bàn chi cảnh.

Nói chung, trong Đông Phong Quan, Dịch quốc vương đình cũng là có lực ảnh hưởng nhất định, không thể không chú ý.

Khiến Ninh Dạ cảm thấy hứng thú chính là, những tu sĩ Quân Bất Lạc đặt ở vương đình kia, Hắc Bạch Thần Cung có phải là biết?

Hắn nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy hẳn là không gạt được Hắc Bạch Thần Cung, chỉ bất quá việc này, mọi người đều mắt nhắm mắt mở, chỉ cần Quân Bất Lạc không phản môn, vậy liền tùy hắn cũng được.

Nhưng muốn nói hoan nghênh, thì không hẳn. . .

Nghĩ tới đây, Ninh Dạ trong lòng đã có tính toán.

Buổi chiều Ninh Dạ đi dạo phố một chuyến, lần nữa gặp Công Tôn Điệp.

Lần này Công Tôn Điệp, thế mà là một tiểu hài tử chơi hoa cầu bên cạnh, cao không quá 1 mét.

Nữ nhân này thiên huyễn chi thuật lại là càng lúc càng cao cường, nếu như không phải tâm linh tương thông, chỉ dựa vào động sát chi thuật, Ninh Dạ cũng nhìn không thấu.

"Yên Vũ Lâu đã chiếm được tin tức, chính đang phái người đi tới." Công Tôn Điệp nói.

"Biết là ai không?"

"Ta không phải người của Yên Vũ Lâu, làm sao biết được?" Công Tôn Điệp tức giận nói.

Từ khi Lao Huyền Minh chết, Công Tôn Điệp lên tiếng đối với hắn liền một mạch không dễ chịu, đặc biệt là hiện tại nàng đã thành trung tâm gió nổi mây vần tại Đông Phong Quan.

Công Tôn Điệp không thích làm hạch tâm, nàng càng yêu thích làm hậu trường hắc thủ, đây mới là chuyện thiên huyễn chi nhân nên làm.

Nhưng cái vị trí này bị Ninh Dạ đoạt, điều này liền khiến nàng rất không vừa ý.

Ninh Dạ cũng có chút đau đầu: "Dụng tâm chút đi, đại tiểu thư của ta. Sự tình phức tạp, thiên đầu vạn tự, nếu muốn hoàn thành đại kế, nhất định phải tận khả năng lý giải nhiều tin tức."

"Được rồi được rồi, ta biết rồi. . . Là Phong Trung Túc."

Là hắn?

Lạc thành chi chiến, người này liền từng xuất hiện.

Bất quá phái hắn đến, đến cũng hợp tình lý, bởi người này sở trường cũng là độn thuật, hơn nữa chính là phong độn.

Thuần lấy tốc độ mà nói, Phong Trung Túc so với Quân Bất Lạc không chậm hơn chút nào, chỉ bất quá Vô Thiên Thần Độn của Quân Bất Lạc cơ sở là không gian đạo, am hiểu không chỉ có là tốc độ, còn có thuấn di ngàn dặm tuyệt đỉnh độn pháp, đây lại là chỗ Súc Địa Thành Thốn của Phong Trung Túc có chỗ không bằng.

Nhưng ở trong phạm vi nhỏ na di, Phong Trung Túc không hề kém hơn so với Quân Bất Lạc.

Lấy tốc độ đối tốc độ, lại thêm Phong Ma Vũ dụ hoặc, Phong Trung Túc đến không thể bình thường hơn được.

Ninh Dạ vẫn là nói: "Sẽ không chỉ có một mình hắn, khẳng định còn có một cái."

Nơi này là Quân Bất Lạc địa đầu, coi như Phong Trung Túc mạnh mấy, cũng không thể nào một mình đối kháng Đông Phong Quan.

"Trịnh Ngọc Huy?" Công Tôn Điệp hỏi.

"Không." Ninh Dạ lắc đầu: "Trịnh Ngọc Huy am hiểu chính là trận pháp cấm chế, Đông Phong Quan không phải Lạc thành, nơi này không có chỗ trống cho hắn phát huy. Suy nghĩ đến Phong Ma Vũ tồn tại, nếu như ta là Yên Vũ Lâu, ta sẽ phái. . . Ma Hải Thọ."

Ma Hải Thọ?

Nghe đến danh tự này, Công Tôn Điệp đột nhiên đại ngộ.

Yên Vũ Lâu tam đại ác nhân, Thực Nhân Ma Khâu Mộng Sơn xếp hạng thứ nhất, Ma Hải Thọ chính là thứ hai.

Người này xuất thân Ma Môn, sau đó phản bội Ma Môn gia nhập Yên Vũ Lâu, mượn công pháp Yên Vũ Lâu, tu thành Ma Thiên thần thông, vừa ra tay chính là ma khí đầy trời.

Người này sở dĩ ác danh rõ ràng, liền là bởi vì ma khí của hắn quá mức ác độc, không chỉ có giết người vô số, còn ô nhiễm vạn vật, nơi chúng chạm tới không một ngọn cỏ. Bị giết chết chi nhân, đều sẽ trở thành ma phó, bị hắn điều khiển.

Quân Bất Lạc đối với ma khí năng lực chống cự thường thường, Phong Ma Vũ lại là ma tính chi bảo, phái Ma Hải Thọ tới đây, không thể thích hợp hơn.

Phong Trung Túc, Ma Hải Thọ, nhất phong nhất ma, chính hợp Phong Ma Vũ đặc tính, vô luận ai được, đều có đại ích lợi. Nói không chắc sau khi được bảo vật rồi, Ma Hải Thọ còn sẽ chơi một phát Ma Hóa Thiên Địa, đem Đông Phong Quan hóa thành ngàn dặm ma ngục, lấy tiết Chấp Tử Thành chi hận.

Tuy rằng Ninh Dạ chỉ là đoán mò, thế nhưng Công Tôn Điệp biết, Ninh Dạ suy đoán cơ bản là không có sai, Ma Hải Thọ rất khả năng cũng sẽ đến.

Suy nghĩ đến Lạc thành chi sự, người Yên Vũ Lâu lần này phái tới, chỉ có thể càng nhiều càng mạnh, mà sẽ không càng thiếu.

Công Tôn Điệp cười nói: "Này chuyện không liên quan ta, đó là Quân Bất Lạc phiền phức. Ngược lại là ngươi, muốn muốn như thế nào?"

"Ta lừa gạt Quân Bất Lạc nói bên cạnh hắn có Yên Vũ Lâu ám tử, vì vậy hiện tại trước tiên cần phải giúp hắn tìm ra cái ám tử."

"Từ đâu tìm ám tử?" Công Tôn Điệp hỏi.

Ninh Dạ nở nụ cười: "Cái này không cần ngươi lo lắng, ta sở trường."

Đối với Ninh Dạ mà nói, tìm ám tử đúng là lại quá là đơn giản.

Đông Phong Quan chính là Đông cảnh trọng địa, Yên Vũ Lâu lại là ám tử khắp thiên hạ, muốn nói tới bên trong không ám tử đó là không thể nào.

Vấn đề duy nhất ngược lại là, Ninh Dạ nhất định phải tìm một cái hợp tình lý do hợp lý đến phát hiện cái này ám tử.

Vân Tuyệt Cổ Địa.

Tiết Minh U rất là bất mãn nhìn vẻ mặt tiếu mị mị Điền Viễn Trung cùng mang một trương khôi lỗi mặt nạ, vĩnh viễn không nhìn ra biểu tình Cố Phong Hiên.

Ngón tay tại trên mặt bàn vô ý thức gõ gõ, Tiết Minh U ngữ khí sâm nhiên: "Quá ** đã lấy ra đầy đủ thành ý, quý phái nhưng nhiều lần ra sức khước từ, đến cùng có ý đồ gì?"

Ý muốn như thế nào?

Đương nhiên là chia sẻ Đông Phong Quan.

Điền Viễn Trung phỉ nhổ trong bụng, trong miệng liền nói: "Cực Đạo Cung bí cảnh, tuy có đạo tắc hiển hóa, nhưng trình hiện rõ ràng ba động chi thế, trong thời gian ngắn, rất khó lại xuất hiện ngày đó hiệu quả quả, điểm này, quý môn ẩm Tuyết cô nương có thể làm chứng minh. Nhưng cũng chính bởi vậy, ta phái rất khó tác giới.

Này muốn cao, quý môn người quá khứ sau khi, vừa nhìn không hiệu quả rõ rệt, sẽ cảm thấy chịu thiệt. Này muốn thấp, tại bản phái cũng có chỗ bất lợi. Vì vậy, bản phái cảm thấy, tại Cực Đạo bí địa lần nữa ngưng tụ đạo bao hàm, quy mô lớn hiển hóa lúc trước, ngươi ta đều không cần phải gấp nhập trú một chuyện."

"Ý của ngươi là, liền như thế chờ? Các loại đạo cảnh quy mô lớn hiển hóa sau khi, chào các ngươi muốn cái giá tiền cao?"

Cố Phong Hiên tiếp lời: "Đến cũng không hoàn toàn là, chủ yếu vẫn là bản phái cùng quá ** lúc trước cùng ta quá nhiều liên quan, lẫn nhau không đủ quen thuộc, khó tránh khỏi phải cẩn thận một ít. Nếu như có thể trước lúc này, nhiều hơn chút liên hợp hành động, bồi dưỡng giao tình, có lẽ sẽ càng tốt hơn."

"Ân? Ngươi có ý gì?"

Điền Viễn Trung cười nói: "Nhắc tới cũng đúng dịp, liền tại hôm qua, Điền mỗ vừa mới đạt được một tin tức, nói Đông Phong Quan Phượng Linh Các muốn bán đấu giá một kiện thần vật, gọi Phong Ma Vũ."

Phong Ma Vũ?

Tiết Minh U đứng bật dậy.

Điền Viễn Trung nói: "Vật này nghe nói thiên phú phong độn , ta nghĩ, nếu như có thể đem để vào Cực Đạo Cung đạo cảnh, có thể hay không hai bên kết hợp, khiến cho ta các loại có thể càng dòm ngó thượng tầng bí mật?"

"Ngươi muốn cần Phong Ma Vũ?" Tiết Minh U cười lạnh.

Cố Phong Hiên nói: "Hiện tại còn không đến mức đó. Nhưng mặc kệ Phong Ma Vũ rơi vào ngươi ta ai trong tay, nghĩ đến đều là một chuyện tốt."

Điền Viễn Trung tiếp tục nói: "Như tiết sư có hứng thú, không ngại ngươi ta hai nhà, đều qua xem một chút. Nếu có thể đắc bảo cố nhiên tốt nhất, dù cho không thể, cũng có thể trướng trướng kiến thức, bồi dưỡng một thoáng giao tình. Dù sao. . . Ngày dài lắm."

Chương 128 : Ngộ đạo

Chương 128: Ngộ đạo

Đông Phong Quan phía tây có một mảnh rừng cây.

Nói là rừng cây, kỳ thực chỉ có một thân cây.

Chỉ là này thụ sinh trưởng được cao lớn cực kỳ, rễ sâu lá tốt, tán cây kéo dài ngàn mét, lại buông xuống vô số chạc cây, lạc trên mặt đất, hình thành một phiến phảng phất rừng cây nhỏ tồn tại.

Này, chính là Vạn Cổ Liễu.

Vạn Cổ Liễu chính là Đông Phong Quan đệ nhất cấm địa, người ngoài dễ dàng không được ra vào.

Chỉ là Vạn Cổ Liễu ngoại vi, liền đóng quân hai trăm tên tu sĩ. Những tu sĩ này nghiêm chỉnh huấn luyện, lại là liên thủ chiến đấu, được xưng là Đông Liễu Vệ.

Bọn họ cũng là duy nhất không thuộc về Quân Bất Lạc quản hạt, mà là Hắc Bạch Thần Cung trực quản.

Đông Liễu Vệ đội trưởng là Tam Tuyệt Quân Tử Thường Thư Thành, đứng hàng bốn chín, chức trách của hắn liền là khán hộ hảo Vạn Cổ Liễu, chỉ thả Hắc Bạch Thần Cung đặc biệt cho phép chi nhân tiến vào —— bởi vì đạo cảnh càng nhiều người ngộ đạo càng khó duyên cớ, vì vậy nơi đây trước nay chỉ mở ra cho có công chi nhân.

Mỗi một ngàn điểm công huân, mới có tư cách tại dưới Vạn Cổ Liễu ngộ đạo ba ngày, có hay không có thành tựu nhìn bản thân.

Hắc Bạch Thần Cung công huân không dễ kiếm được, lấy Ninh Dạ tại Chấp Tử Thành công lao, cũng bất quá là một lần thu được 3000 công huân, tích lũy kinh niên, công huân cũng còn chưa vượt quá năm ngàn.

Những công huân này Ninh Dạ một mạch cũng không dùng, đối với hắn mà nói, tài nguyên hiện tại không trọng yếu, quyền lực mới trọng yếu, vì vậy hắn sẽ đem những công huân này dùng tại thời điểm càng mấu chốt.

Cho tới hiện tại, hắn tới nơi này lại là không cần tiêu tốn bất kỳ công huân.

Bởi vì hắn là Quân Bất Lạc đặc biệt cho phép.

Thân là Đông cảnh chi chủ, Quân Bất Lạc là duy nhất có thể không cần công huân tự do ra vào Vạn Cổ Liễu, hắn Vô Thiên Thần Độn Không Gian đạo thì nghe nói chính là mượn Vạn Cổ Liễu mà đột phá, nhưng cũng chính bởi vậy, bây giờ Vạn Cổ Liễu đối với hắn đã không có bao nhiêu trợ giúp.

Ngoài như vậy ra, Quân Bất Lạc cũng có thể đặc biệt cho phép ít người ra vào Vạn Cổ Liễu, chỉ bất quá đều có thời gian hạn chế.

Thời khắc này đi tới bên Vạn Cổ Liễu, Thường Thư Thành đã xuất hiện.

Thường Thư Thành là cái phong độ phiêu phiên trung niên nam tử, trong tay phủng quyển sách, xem ra rất có phong độ của người trí thức.

Người này đến cũng coi như Hắc Bạch Thần Cung ít có phẩm tính coi như không tệ chi nhân, trời sinh hỉ tĩnh bất hỉ động, làm người trầm ổn, cũng bởi vậy được rồi trông coi Vạn Cổ Liễu trọng trách.

Hướng tới Ninh Dạ chắp tay, Thường Thư Thành nói: "Mấy ngày trước đây biết được Ninh huyền sách sứ đến Đông Phong Quan, ta liền đang nghĩ, Ninh sứ khi nào sẽ tới xem một chút, không nghĩ tới hôm nay mới được gặp, Ninh sứ đến là hảo hàm dưỡng."

Ninh Dạ đáp lễ lại: "Bái kiến Tam Tuyệt thượng sư, nghe thượng sư nói như vậy, Hắc Bạch Thần Cung cứ phàm là đến Đông Phong Quan, sẽ không có không tới xem một chút?"

Thường Thư Thành vỗ vỗ cuốn sách trong tay, cười khổ nói: "Vạn Cổ Liễu đạo cảnh a, phàm có chí đại đạo giả, ai không muốn đến? Một mực bọn họ phần lớn mọi người lại không đủ công huân, ta không thể cho bọn hắn vào, bọn họ còn không cao hứng. Coi như là người có công huân, đến ngày phải rời khỏi, cũng sẽ trăm phương ngàn kế ngưng lại, lại cần phải khuyên đi , tương tự đầy bụng bực tức. Thực sự là không được vào oán giận ta, được vào vẫn là oán giận ta. . . Nói thật, này thật đúng là cái khổ sai a, thực sự là quá đắc tội người."

Ninh Dạ cười nói: "Thế nhưng cũng có chỗ tốt a."

Thường Thư Thành cười khổ: "Đó là, thân là Vạn Cổ Liễu trông coi, tự thân lại là không cần thụ hạn, tùy thời có thể ở chỗ này cảm ngộ. Nhưng mà này hữu duyên chính là hữu duyên, vô duyên chính là vô duyên. Hữu duyên chi nhân, một ngày liền có thu hoạch, kẻ không có duyên, tung trăm năm cũng không nhập được môn. Thư Thành không được đại đạo hậu ái, trông coi mười năm, cũng không có thu hoạch, chỉ có thể nhìn từng cái từng cái Thần Cung kiêu tử tiến vào nơi đây, thu hoạch lớn mà quay về."

"Nghe ngươi nói như vậy, có thể ngộ đạo rất nhiều sao?" Ninh Dạ hỏi.

"Đến cũng không coi là nhiều, mà đạo cũng có đại đạo tiểu đạo phân chia. Chỉ bất quá là một người vô pháp ngộ đạo chi nhân, tùy tiện ai đắc đạo, ngươi đều sẽ cảm thấy khó chịu, người lui tới nhiều, chính là năm ba người đắc đạo, ngươi đều sẽ cảm thấy rất nhiều rất nhiều. . ."

Hắn nói chuyện đến cũng thành thực, Ninh Dạ cũng vui vẻ.

Trong khi nói, Thường Thư Thành đã cùng Ninh Dạ tiến vào Vạn Cổ Liễu lãnh địa.

Vừa bước vào Vạn Cổ Liễu lãnh địa, Ninh Dạ liền cảm giác mình tựa như tiến vào một cái thế giới hoàn toàn mới.

Thụ vẫn là thụ kia, thổ cũng vẫn là thổ kia, người cũng vẫn là người kia.

Nhưng mà tất cả tại trong nhận biết của Ninh Dạ, nhưng phảng phất thay đổi cái dạng.

Nguyên bản Ninh Dạ nhìn thế giới này, như ngắm hoa trong sương, mông mông lung lung, nhưng thân tại này Vạn Cổ Liễu chi địa, lại nhìn nơi đây, nhưng cảm thấy vụ khí diện sa phảng phất mất đi một tầng, nhìn cái gì vậy, đều cảm giác có mạch có thể theo, có lạc có thể dựa.

"Di?" Ninh Dạ phát ra một tiếng ồ khẽ.

"Cảm giác được?" Thường Thư Thành cười nói: "Đây chính là Vạn Cổ Liễu đạo cảnh hiệu quả. Thiên địa chi quy, vốn thần bí mặc trắc, nhưng thân ở chỗ này, nhưng phảng phất rút đi một tầng khăn che mặt. Tiếc rằng, sa có ngàn tầng, chỉ đi một tầng, cũng bất quá là hơi đắc kỳ bí, như muốn chân chính lĩnh ngộ, vẫn như cũ không dễ."

Xác thực.

Tuy rằng lãnh địa Vạn Cổ Liễu này cho Ninh Dạ cảm giác là có thể càng thêm rõ ràng nhận thức thế giới này, liền phảng phất mắt cận thị đeo lên kính mắt, tuy hiệu quả vẫn như cũ có hạn, nhưng đối với rất nhiều người mà nói, đã là chỗ tốt cực lớn.

So sánh ra, Cực Đạo Cung cái này chứng đạo âm mưu, sẽ không có hiệu quả này, cũng may không phải hết thảy đạo cảnh đều là Vạn Cổ Liễu như vậy. Vạn Cổ Liễu đạo cảnh bản thân là không có tính khuynh hướng, tác dụng của nó là vạch trần một tầng khăn che mặt, khiến người càng dễ ngộ đạo, có thể ngộ đến cái gì, liền nhìn tự thân. Cực Đạo Cung âm mưu lại có tính khuynh hướng rõ ràng, lợi cho huyễn đạo cùng tu vi tấn thăng, vì vậy cũng không cần đồng dạng.

Chân chính cùng Vạn Cổ Liễu bí cảnh giống nhau, kỳ thực là Tuyền Cơ Xích cùng Lượng Thiên Thuật.

Thiên Cơ Môn sáng Tuyền Cơ Xích mục đích, chính là đăng tận thiên đạo, sẽ không hạn chế tại một loại đạo đồ nào đó, vì vậy Tuyền Cơ Xích giống như Vạn Cổ Liễu, luôn là lấy động sát đạo tắc vạch trần khăn che mặt bí ẩn là phương thức giải quyết vấn đề.

Mà Lượng Thiên Cửu Bí lại có chỗ bất đồng, nếu như nói Vạn Cổ Liễu cùng Tuyền Cơ Xích là nghiễm vực đạo tắc hiển hóa, Cửu Tự Bí chính là chủ công một điểm, hai bên kết hợp, mới có thể phát huy tác dụng lớn nhất. Trong này, CànTự Bí lại là trong chủ công có chứa toàn diện, xem như là hai bên kết hợp.

Dựa theo Thiên Cơ Môn ý nghĩ ban đầu, hoàn mỹ Tuyền Cơ Xích cùng Lượng Thiên Cửu Bí, là có thể vạch trần hết thảy thiên đạo thần bí.

Bọn họ đương nhiên không làm được điểm này, nhưng cho dù là không đầy đủ Tuyền Cơ Xích cùng Lượng Thiên Thuật, cũng có thể làm được bộ phận.

Hiện tại thân tại dưới Vạn Cổ Liễu, Ninh Dạ càng là cảm thấy Tuyền Cơ Xích rung động ra kích động oanh minh, phảng phất là gặp phải tri âm.

Theo Tuyền Cơ Xích động tác, CànTự Bí vận chuyển, vậy là Ninh Dạ phát hiện, thế giới thần bí tựa như lại hướng hắn vạch trần khăn che mặt mới.

Hiện tại hắn, không phải đeo kính, mà là đứng ở chỗ cao, mang theo kính viễn vọng đang quan sát thương sinh.

Sự phát hiện này, khiến Ninh Dạ cũng không khỏi kích động rồi.

Hắn nguyên bản chỉ là đến xem một chút Vạn Cổ Liễu tình huống, cũng không hi vọng bản thân có thể có cái gì đột phá, lại không nghĩ rằng Tuyền Cơ Xích cùng Vạn Cổ Liễu tương hợp, liền có thể sản sinh hiệu quả như thế.

CànTự Bí quang hoa thịnh phóng, tại trong thức hải luân chuyển ra một vòng diệu nhật chi huy, đồng thời sau đầu quang luân thịnh phóng, cùng trong thức hải Càn tự nhật diệu tương ánh sinh huy.

Không chỉ có như vậy, liền ngay cả trong tay hắn Nguyên Cực Thần Quang, đều tương tự cùng sinh quang minh.

Thường Thư Thành không nhìn thấy CànTự Bí, lại là có thể nhìn thấy Hoa Luân, mắt thấy Ninh Dạ Hoa Luân tự sinh, trong lòng kinh ngạc, đột nhiên ý thức được cái gì: "Lẽ nào. . . Ngươi. . ."

Đúng, Ninh Dạ muốn ngộ đạo.

Không chỉ có như vậy, hắn còn có thể phá thiên hoang làm ra lựa chọn.

Quang đạo.

Huyễn đạo.

Sát đạo.

Cấm chế chi đạo.

Bốn thứ này là Ninh Dạ thủ đoạn mạnh nhất, lý giải thâm hậu, cũng bởi vậy, là tối có cơ hội đột phá.

Mà CànTự Bí cao diệu, bốn cái đạo ngân tại trong thức hải hiển hóa, mang ý nghĩa hắn chỉ cần tuyển chọn một hạng, liền có thể hiểu ra lý.

Nhưng Ninh Dạ cũng biết, Vạn Cổ Liễu đạo tắc hiển hóa cũng không phải là vô hạn, mỗi ở chỗ này lĩnh ngộ một đạo, mặt sau lại muốn có ngộ ra liền sẽ gian nan gấp đôi.

Đây là thiên ý!

Vì vậy, hắn hiện tại nhất định phải làm cái lựa chọn.

Tâm niệm khẽ động, CànTự Bí đã hướng về một cái đạo ngân trong đó rơi xuống, cùng lúc đó, Ninh Dạ sau đầu Hoa Luân huyễn sinh dị thải, một phiến huyền ảo phù văn đã xuất hiện tại bên trên Hoa Luân, lập tức lại ẩn lui biến mất.

Lại tăng một vòng!

Chương 129 : Ngũ hoặc đại thành

Chương 129: Ngũ hoặc đại thành

Lúc đi ra, Thường Thư Thành còn tại thổn thức.

"Ninh huyền sách sứ chính là thượng thiên chung ái chi nhân, ngộ đạo nhanh chóng, Thư Thành trước đây chưa từng thấy , bội phục, bội phục."

Lên tiếng khẩu khí, đã là tràn ngập khiêm cung.

Tuy rằng Ninh Dạ tu vi so với hắn thấp, nhưng vô luận địa vị vẫn là ngộ đạo, đều chứng minh hắn tiền đồ vô hạn, vì vậy Thường Thư Thành cũng là càng lúc càng khách khí.

Ninh Dạ cười nói: "Thường thượng sư đừng nói lời ấy, có lẽ chỉ là cơ duyên chưa tới."

Thường Thư Thành lắc đầu liên tục: "Có duyên chính là có duyên, vô duyên chính là vô duyên. Ta cùng thiên đạo không duyên phận, cưỡng cầu không được, cưỡng cầu không được a!"

Ninh Dạ đã nói: "Đúng rồi, Đông sứ cho ta quyền hạn, là có thể tự do ra vào Vạn Cổ Liễu mười ngày, bây giờ chỉ dùng một khắc, Thường thượng sư ngươi xem. . ."

Thường Thư Thành nói: "Ngươi tùy thời có thể lại tới."

Ninh Dạ lắc đầu: "Ta không phải ý này, ta là muốn nói, ta có thể hay không đem cơ hội này chuyển cho những người khác?"

"A?" Thường Thư Thành sờ sờ da đầu: "Ngộ đạo chi sự, chưa bao giờ có chuyển nhượng chi hành, phương diện này đến cũng không có quy định, theo lý cũng không phải là không thể. Nhưng nói đến, cũng không có quy định có thể. . ."

Ninh Dạ liền nói: "Ngươi lý giải như vậy. Vạn Cổ Liễu ngộ đạo là không có quy định có thể chuyển nhượng, thế nhưng công huân lại là có thể không trả giá dâng tặng chứ?"

"Đúng a?"

"Nhưng mà công huân lại là có thể đổi lấy ngộ đạo, có đúng không?"

"Cái này. . . Đúng thế."

"Vì vậy công huân có thể chuyển nhượng, cái kia thời hạn ngộ đạo cũng là có thể mới đúng."

Thường Thư Thành bị hắn logic làm cho vui vẻ: "Đến cũng không giả, ngươi dự định chuyển nhượng cho ai?"

"Trì Vãn Ngưng." Ninh Dạ hồi đáp.

Thường Thư Thành ngạc nhiên một thoáng, cười to nói: "Nguyên lai là như vậy, vậy không có vấn đề! Nói như vậy, Niểu Hoa Tiên Tử, sắp tới Đông Phong Quan?"

"Ít ngày nữa liền đến."

Trì Vãn Ngưng xác thực đã ở trên đường.

Thứ nhất, là bởi vì Ninh Dạ cũng nhớ Trì Vãn Ngưng. Đông Phong Quan tại Đông cảnh, Trì Vãn Ngưng đi tới không tính làm trái quy tắc. Thứ hai, cũng là bởi vì hắn cần Trì Vãn Ngưng trợ giúp. Công Tôn Điệp giá ngự không được người của Yên Vũ Lâu, đối với Yên Vũ Lâu cơ mật cũng khó giải. Trì Vãn Ngưng lại không giống, nàng bây giờ là Yên Vũ Lâu địa vị trọng yếu nhất ám tử, Yên Vũ Lâu đối với nàng chờ mong cực cao. Có nàng tại, muốn thao túng Yên Vũ Lâu liền thuận tiện hơn nhiều.

Cuối cùng chính là Ninh Dạ tự thân thực lực đột phi mãnh tiến, tự nhiên cũng muốn cho người yêu mau mau trưởng thành.

Bất quá khiến Trì Vãn Ngưng tiến vào Vạn Cổ Liễu ngộ đạo, nhưng không phải mục đích thực sự của Ninh Dạ.

Hắn còn có một cái mục tiêu trọng yếu hơn.

Đông Phong quan ngoại.

Ninh Dạ cùng Công Tôn Điệp hư không ngưng lập.

Công Tôn Điệp hiếu kỳ nhìn hắn: "Kỳ quái, tại sao ngươi rõ ràng đứng ở bên cạnh ta, ta nhưng cảm giác ngươi cũng không ở nơi này?"

Nàng nói đưa tay ra, nặn nặn cánh tay Ninh Dạ.

Là thực thể không sai a.

Ninh Dạ cười nói: "Ngươi không cần thử, ta xác thực không ở nơi này. Ta ở chỗ này. . ."

Thanh âm này, càng là từ Công Tôn Điệp phía bên phải không trung truyền đến.

"Di?" Công Tôn Điệp càng lúc càng kinh ngạc, đưa tay ra, nhưng căn bản sờ không tới Ninh Dạ, rõ ràng chỉ là nắm một cái không khí, nàng càng lúc càng kinh ngạc: "Vì sao ta sờ không tới ngươi, mà huyễn tượng này lại có xúc cảm chân thực?"

"Bởi vì ta lừa dối cảm nhận của ngươi." Ninh Dạ hồi đáp.

Theo hắn lên tiếng, liền thấy Ninh Dạ trước mắt dần dần tiêu tán, nơi âm thanh xuất phát thì xuất hiện thân hình Ninh Dạ.

Đây mới là chân thân của hắn.

"Lừa dối nhận biết? Vậy là huyễn thuật của ngươi đã có thể hoặc xúc cảm?" Công Tôn Điệp bắt đầu trở nên hưng phấn.

Huyễn thuật chi đạo, chính là lừa dối chi đạo, lừa gạt kỳ thực chính là ngũ giác.

Ninh Dạ quang chi huyễn thuật, hoặc chính là hình, cũng là hắn am hiểu nhất.

Khi Thiên Thuật hoặc chính là tâm, là hắn am hiểu thứ hai.

Huyền Diệu Thiên Thiền hoặc thính giác, vì vậy thanh âm cũng có thể lừa gạt.

Thế nhưng mùi cùng xúc cảm, vẫn như cũ là chỗ Ninh Dạ còn chưa làm tới, cũng là hắn huyễn thuật lớn nhất thiếu hụt. Đối với tu sĩ bình thường đến cũng đủ, nhưng đối với tu sĩ nắm giữ kinh nghiệm đối kháng huyễn thuật phong phú mà nói, thông qua loại kẽ hở này, vẫn như cũ có thể nhìn thấu huyễn thuật.

Vạn Cổ Liễu ngộ đạo, Ninh Dạ lựa chọn chính là huyễn đạo, này một lĩnh ngộ, trực tiếp khiến cho hắn ngũ hoặc đại thành, Yên Vũ Trọng Lâu lần nữa tấn thăng.

Có thể nói hiện tại Ninh Dạ, huyễn thuật tu vi mới coi như chân chính lên một nấc thang, nếu như kết hợp với trong Thiên Cơ Điện hàm Vạn Tượng Huyền Cơ Trận cùng Âm Dương Pháp Châu, Liệt Trọng Lâu cũng không sánh được hắn —— đương nhiên Liệt Trọng Lâu đi chính là cường khống chi đạo, Ninh Dạ đi chính là lừa dối chi đạo, hai bên về mặt bản chất liền có chỗ khác biệt.

Kỳ thực nếu như có thể, Ninh Dạ càng muốn lựa chọn chính là quang chi đạo, tiến một bước đề thăng bản thân năng lực quang độn.

Nhưng hành tẩu giữa liệt cường, đối diện đều là cường giả đại năng cao hơn hắn một thậm chí hai cái đại cảnh giới, dựa vào thực lực căn bản là vô pháp bù đắp chênh lệch to lớn này, vì vậy Ninh Dạ cuối cùng vẫn là lựa chọn huyễn đạo.

Chỉ có thuật này, mới có thể giúp hắn đọ sức các cường giả.

"Có thể đối phó hay không Quân Bất Lạc?" Công Tôn Điệp hưng phấn hỏi.

Nghĩ nghĩ, Ninh Dạ hồi đáp: "Nếu như ta phát động Thiên Cơ Điện cùng Âm Dương Pháp Châu, tập hợp hết thảy uy năng, lại không thành vấn đề."

"Lợi hại như vậy?" Công Tôn Điệp một thoáng kích động lên.

Nàng biết Ninh Dạ sẽ không thuận miệng nói mò, hắn nói có thể làm được, liền nhất định là có thể.

Sau một khắc Ninh Dạ lại lắc đầu: "Huyễn thuật bản chất là âm mưu, chỉ cần sử dụng thoả đáng, coi như là Niết Bàn cảnh kỳ thực cũng là có thể lừa gạt được đi. Chân chính then chốt không ở chỗ có thể hay không lừa gạt đến, mà ở chỗ có thể lừa gạt bao lâu, có thể đạt thành mục đích không."

Ninh Dạ có lòng tin có thể sử dụng huyễn thuật đối phó Quân Bất Lạc, là bởi vì bản thân huyễn thuật liền là thứ dễ dàng đột phá cảnh giới hạn chế nhất, nhưng cũng là khó nhất thương tổn đối thủ. Vô pháp thương tổn đối thủ, đối thủ liền tổng sẽ có cơ hội phát hiện cùng phá giải.

Nhưng cũng chính là bởi vì không làm thương hại đối thủ, liền không dễ dàng gây nên cảnh giác, cũng sẽ không dễ bị phát hiện.

Nếu như Ninh Dạ lấy ảo thuật công kích đại năng, khả năng một chiêu liền bị phát hiện. Như chỉ là dùng cho lừa dối, tại dưới tình huống không làm thương hại đến đối phương, liền có rất lớn xác suất thành công.

Đây cũng là tại sao Ninh Dạ dám mang theo Công Tôn Điệp công nhiên xuất hiện ở đây duyên cớ —— hắn tại bốn phía đã bày xuống huyễn tượng, coi như Quân Bất Lạc nhìn sang, trừ phi lúc trước có chuẩn bị tâm lý, bằng không cũng chỉ sẽ thấy một áng mây.

"Vậy thì vẫn không được?" Công Tôn Điệp tiếc hận.

"Đến cũng không phải không được, then chốt vẫn là nhìn làm sao lợi dụng. Chân chính ưu tú huyễn thuật, không nên là vô trung sinh hữu, mà là nhằm vào chân thực, làm ra một chút thay đổi. Chính là chín thật một giả, dễ gạt nhất."

"Còn có thuyết pháp này?" Công Tôn Điệp kinh ngạc: "Tu tiên giới cũng không có a."

Tu tiên giới chưa từng có huyễn thuật cửu chân nhất giả chi thuyết.

Thế nhưng tu tiên giới không có, Ninh Dạ có.

Nếu muốn khiến một cái ưu tú huyễn thuật đạt thành, biện pháp tốt nhất chính là khiến giả tạo tan vào chân thực. Dưới tình huống như vậy, đừng nói Quân Bất Lạc Vô Cấu cảnh, coi như là Niết Bàn cảnh, thậm chí Nhân Hoàng Thiên nhân, cũng có khả năng trúng chiêu.

Ninh Dạ đang muốn lại giải thích, chợt thấy xa xa bay tới hai người.

Mượn quang chi đạo, Ninh Dạ xa xa đã thấy rõ, trong lòng kinh hỉ: "Tứ sư huynh!"

Chính là Thanh Lâm cùng Cừu Bất Quân.

Chương 130 : Yêu hồ

Chương 130: Yêu hồ

Đông Phong quan ngoại, Ninh Dạ cùng Thanh Lâm đoan tọa vân đầu.

Sư huynh đệ tương kiến, tất nhiên là có đếm không xuể lời muốn nói.

Thiên Cơ thật vất vả gặp được chủ nhân bị lạnh nhạt, đến là bất mãn một phen, vẫn là ở một bên bị Cừu Bất Quân dỗ cho vui vẻ.

Cũng may Thanh Lâm cuối cùng cũng coi như không như Tân Tiểu Diệp *, thấy Ninh Dạ khôi phục diện dung, trước tiên cuồng tát hắn mười mấy cái, chỉ là nhìn mặt Ninh Dạ, vẫn như cũ nhìn thế nào cũng không quen.

Điều này khiến cho Ninh Dạ cũng cảm giác có mấy phần không dễ chịu, quay đầu nhìn Công Tôn Điệp.

Công Tôn Điệp hừ một tiếng khoanh tay: "Ta hiểu, đợi việc ở đây xong, ta lại đi kiếm mấy bình Tạo Hóa Thủy đến là được."

Doãn Thiên Chiếu đã chết, trên lý thuyết Thanh Lâm khôi phục dung mạo cũng không nguy hiểm quá lớn.

Thanh Lâm lại lắc đầu: "Không sao. Ta giữ lại khuôn mặt này, vừa vặn có thể thời khắc nhắc nhở cừu hận của bản thân."

"Liền ngươi. . ." Công Tôn Điệp còn muốn trào phúng, lại bị Ninh Dạ trợn mắt rụt trở lại.

Cô nương này kỳ thực tà tính vô cùng, ai cũng không để ý, cũng ai cũng không sợ.

Trời đất bao la, bây giờ có thể làm cho nàng nghe lời đại khái cũng chỉ có Ninh Dạ.

Chỉ là bản thân Công Tôn Điệp là vạn vạn sẽ không thừa nhận điểm ấy.

Thanh Lâm đến là minh bạch, gật đầu nói: "Ta biết, hiện tại ta còn kém quá xa. Ninh Dạ, giúp ta! Cho ta lực lượng có thể đối kháng Hạo Thiên Môn!"

Lúc hắn nói lời này, ngữ khí đặc biệt trầm trọng.

Ninh Dạ nhẹ nhàng vỗ hắn: "Chớ vội, cơ duyên tổng là có, nhưng cần sau khi xuất hiện mới có thể nắm chắc. Ngươi hiện tại phải làm, không phải đề thăng bản thân, mà là học được tùy cơ ứng biến!"

"Tùy cơ ứng biến?"

"Đúng. Tiếp đó sẽ phát sinh một loạt chuyện, tuy rằng ta sẽ chặt chẽ sắp xếp, thế nhưng sự cơ thiên biến, rất nhiều chuyện ta cũng không thể nào đoán trước. Đến lúc đó, ta cần ngươi hiểu được nắm chắc thời cơ, hơi có nhắc nhở, lập tức biết ứng đối."

"Ngươi liền nói ta nên làm thế nào đi."

Ninh Dạ đã nhẹ nhàng nói lên.

Nghe Ninh Dạ kế hoạch, Thanh Lâm ánh mắt liên thiểm, mắt lộ ra hưng phấn: "Ta minh bạch rồi. Sư đệ yên tâm, ta nhất định sẽ toàn lực phối hợp tốt ngươi!"

Đã thông báo Thanh Lâm, Ninh Dạ quay đầu nhìn Cừu Bất Quân.

Xác thực nói, là tiểu hồ ly trong tay Cừu Bất Quân.

Hơi hơi mỉm cười, hắn nói: "Đã mọc ra cái đuôi thứ hai sao? Tiến cảnh đến là rất nhanh, như vậy ký ức trước kia cũng có thể khôi phục chứ? Ta là nên xưng hô ngươi Cửu Vĩ Yêu Hồ tiền bối, hay là nên gọi ngươi Tiểu Bạch?"

Tiểu hồ ly hừ một tiếng: "Ta nếu đã đã chuyển sinh, kiếp này không còn là kiếp trước, liền gọi ta Tiểu Bạch được rồi. Bất quá ta không phải là sủng vật nhà các ngươi nuôi, nếu như bởi vậy cho rằng liền có thể điều khiển ta, vậy thì mười phần sai."

Ninh Dạ cười nói: "Sư thúc có từng giam cầm ngươi?"

Tiểu hồ ly lắc đầu.

Nó một tháng trước đã thức tỉnh ký ức trước kia, biết tất cả mọi thứ, bất quá thực lực vẫn còn yếu, bên ngoài lại hung hiểm, vì vậy Cừu Bất Quân một phen hảo ngôn khuyên bảo xong, nó liền cũng không rời đi.

Nhưng Cửu Vĩ Yêu Hồ huyết mạch cao quý, chung quy sẽ không lâu dài chịu làm kẻ dưới, vì vậy tâm tâm niệm niệm, vẫn như cũ là sớm muộn muốn rời khỏi, chỉ bất quá tiêu chuẩn rời khỏi của nó là tu hành đến tứ vĩ. Dựa theo tiến độ hiện tại của nó, ước chừng ba năm có thể thành.

Ninh Dạ nói: "Ta đã biết ngươi cùng sư thúc ước định, bất quá bây giờ ta đến là có một biện pháp, có thể khiến cho ngươi nhanh chóng thành tựu tứ vĩ, nhưng điều kiện là, ngươi không thể bởi vậy rời khỏi, mà phải tiếp tục lưu lại Đông Phong Quan mười năm, ngươi có bằng lòng hay không?"

Cửu Vĩ Yêu Hồ khinh bỉ: "Đốt cháy giai đoạn chi pháp, không cần cũng được."

"Không phải đốt cháy giai đoạn, mà là đạo đồ lĩnh ngộ, không chỉ tu vi tinh tiến, càng có thể thượng ngộ đại đạo." Ninh Dạ nói.

"Ân?" Tiểu hồ ly hai cái tai dựng lên: "Ngươi chắc chắn chứ?"

"Vạn Cổ Liễu!"

Sau một ngày.

Trì Vãn Ngưng đi tới.

So với những người khác, Trì Vãn Ngưng là công nhiên xuất hiện tại Đông sứ phủ.

Nhìn thấy Ninh Dạ một khắc đó, Trì Vãn Ngưng trực tiếp bay vào trong lòng Ninh Dạ, đến là khiến đám người Lý Trường Hồng bên cạnh đều ghen tị bất đắc dĩ.

Trì Vãn Ngưng càng là hung ác cắn Ninh Dạ một cái: "Ngươi tên khốn này, liền như thế bỏ lại ta một mình chạy mất, nói mau, mấy ngày nay có từng ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt?"

Ninh Dạ kêu oan: "Ta nào dám a, những kia dong chi tục phấn, lại có người nào bằng được ngươi?"

Trì Vãn Ngưng liền nói: "Nói như vậy, ngươi như gặp phải tốt, chính là dám?"

Ninh Dạ cười khổ: "Cô nãi nãi của ta, ngươi liền đừng nói những lời này. Mấy ngày nay ta tại Đông Phong Quan có một số việc phải xử lý, làm sao ngươi liền chạy đến?"

"Hừ, bên cạnh ngươi có tai mắt của cô nãi nãi ta. Ngươi đi đâu, ta đều biết!" Trì Vãn Ngưng dương dương đắc ý.

Ninh Dạ liền nói: "Ta trở lại liền hung ác đánh tiểu tử Dương Nhạc kia."

Hai người này trong miệng nói không giới hạn, tâm thần cảm ứng, lại là còn có một phen thuyết từ.

Trì Vãn Ngưng rất nhanh minh bạch chuyện bản thân cần làm, trong miệng liền càng lúc càng không bỏ qua, ôm cái cổ Ninh Dạ: "Ta mặc kệ a, ta hiếm thấy đến Đông Phong Quan một chuyến, ta muốn ngươi bồi ta!"

Ninh Dạ cầu viện nhìn Lý Trường Hồng.

Lý Trường Hồng ho nhẹ một tiếng: "Trì cô nương, Ninh huyền sách sứ tại Đông Phong Quan, quả thật có việc quan trọng tại thân, sợ là không có thời gian bồi cô nương."

Trì Vãn Ngưng trừng mắt nhìn hắn: "Chuyện gì?"

Lý Trường Hồng lắc đầu không nói.

Trì Vãn Ngưng bày ra tùy hứng dạng: "Ngươi không nói, ta liền quấn quít lấy hắn không đi."

Ninh Dạ liền nói: "Ngươi này cần gì phải. Ta thấy không bằng như vậy, ngày hôm trước ta tại Vạn Cổ Liễu bên kia ngộ đạo thành công, lại là tiết kiệm mười ngày. Ta đã nói với Thường thượng sư quá, có thể đem thời gian bản thân tiết kiệm được chuyển nhượng cho ngươi, không bằng ngươi đi Vạn Cổ Liễu tu hành một phen, đến cũng vừa hay."

Trì Vãn Ngưng liền nói: "Không đi, một mình tu hành, tẻ nhạt cũng tẻ nhạt chết rồi."

Ninh Dạ không ngừng kêu khổ: "Người khác muốn đi đều không đi được đây, ngươi lại hà tất phải như vậy?"

Lý Trường Hồng cũng là vội vã khuyên bảo: "Đây là cơ hội tốt, cũng không phải ai đều có tư cách đi. Đông sứ đặc tứ Ninh Dạ đặc quyền, Ninh sứ thiên túng kỳ tài, tiết kiệm được thời gian đến không dễ, trì cô nương khi rất nắm chắc."

Trì Vãn Ngưng con ngươi chuyển động, làm suy nghĩ hình, sau đó nói: "Muốn ta đi cũng được, thế nhưng phải đáp ứng ta một điều kiện."

Lý Trường Hồng giận dữ, người khác đều là cầu muốn đi, ngươi tiểu dạng lại vẫn sĩ diện? Nếu không phải cần Ninh Dạ đến bãi bình nơi đây phiền phức, Lý Trường Hồng đã sớm mặc xác Trì Vãn Ngưng, hiện tại nhưng chỉ có thể khách khí nói: "Điều kiện gì?"

"Ta gần nhất mới nuôi một con sủng vật, ta muốn dẫn nó cùng đi, tu hành cũng hảo không cô quạnh."

"Cái gì sủng vật?"

"Một con tiểu hồ ly." Trì Vãn Ngưng nói: "Là ta mua từ trong môn phái, hồ ly này sử dụng tới Cửu Vĩ Yêu Hồ huyết nhục, nói không chắc liền có thể nắm giữ cửu vĩ huyết mạch, trở thành Thiên Yêu."

Lý Trường Hồng cũng vui vẻ.

Ngươi coi cổ thiên yêu huyết mạch là cái gì? Cho chút huyết nhục liền có thể trưởng thành?

Đó là cần tinh huyết, phổ thông huyết nhục tỷ lệ thành công không phải là không có, nhưng quá nhỏ quá nhỏ.

Bất quá Trì Vãn Ngưng nói như vậy, hắn đến cũng không tốt phản đối, trực tiếp nói: "Được, ta sẽ nói với Đông sứ một tiếng, không chỉ khiến ngươi mang ngươi sủng vật đi vào, còn khiến Đông sứ lại cho ngươi một phần đặc quyền, cũng là thời gian mười ngày."

Lý Trường Hồng chỉ sợ Trì Vãn Ngưng gây chuyện làm lỡ chuyện của Ninh Dạ, vì vậy Trì Vãn Ngưng ngươi liền tại Vạn Cổ Liễu nơi đó hảo hảo ở lại đi, đừng tới đây quấy rối chúng ta.

Nghe được có thể ngộ đạo hai mươi ngày, Trì Vãn Ngưng vui cười mừng rỡ: "Vậy thì quyết định như thế."

Trì Vãn Ngưng đi tới Đông Phong Quan xế chiều hôm đó, liền vào

Vạn Cổ Liễu đạo cảnh.

Liền tại nàng tiến vào Vạn Cổ Liễu cùng một canh giờ, Đông Phong Quan cũng đón một vị mới khách nhân.

Dung Thành.

Chương 131 : Hội đấu giá

Chương 131: Hội đấu giá

Ngày hôm nay là hội đấu giá ngày.

Phượng Linh Các.

Buổi đấu giá hôm nay, không thể nghi ngờ là Đông Phong Quan gần nhất mấy chục năm qua náo nhiệt nhất một lần.

Vì thế Phượng Linh Các đặc biệt mượn dùng Đông Phong Quan lớn nhất sân bãi, càng mời Dịch quốc vương đình bí vệ tới làm công tác hộ vệ.

Có thể tham gia cuộc bán đấu giá này, càng là tu giới tinh anh, tùy tiện xách một cái đi ra, cũng có thể tính danh nhân.

Vì vậy Đông Phong Quan bách tính liền nhìn thấy trên trời lạc sủi cảo *, thỉnh thoảng liền rơi xuống một vị tu sĩ.

Hạ phương cũng vì này nghị luận sôi nổi, có kẻ đa sự tự cao tầm mắt, càng là lớn mật điểm bình.

"Đây là Cụ Không Sơn Lang Yên Thượng Nhân, luyện có Ngũ Hoa Yên Vân Tráo, uy lực vô cùng."

"Đây không phải là Tuyệt Vô Tình sao? Nghe nói hắn Tuyệt Tâm Cốc tuyệt tình bất tuyệt sắc, là nhất hương diễm vô song đây."

"Long Vũ Thương Hành thiếu đông gia Vũ Thiên Tầm cũng tới, hẳn là muốn đem cái kia Phong Ma Vũ mua về, lại phóng chính mình thương hành bán?"

"Người kia là ai?"

"Cẩn thận chút, không nên nhìn hắn. Người này là Mâu Thiên Khôi, độc hành tán tu, Vô Cấu tu vi, tu vi thông thiên, then chốt tâm nhãn nhỏ cực kì, ngươi nhiều liếc hắn một cái, cũng có thể đưa tới họa sát thân."

"Vậy ngươi còn dám nói như thế?"

"Chuyện cười, nơi này là Đông Phong Quan, hắn Mâu Thiên Khôi lại tàn nhẫn, có thể tàn nhẫn quá Đông sứ đi?"

"Cái kia bên kia mấy vị kia đây?"

Lúc trước lớn tiếng không sợ nói nhiều giả rốt cục úy rụt lại: "Làm sao là vị đại lão kia?"

Những người khác dồn dập hiếu kỳ: "Ai vậy ai vậy?"

Cái kia nói nhiều giả không dám nói, mãi đến tận đối phương tiến vào bán tràng, lúc này mới áp giọng xuống nói: "Thái Âm Môn Thất Thiên Thần Yêu một trong, Liệt Không Thiên Yêu. Bên cạnh cùng chính là Tiết Minh U, Kim Hàn Triều, Liệt Trọng Lâu. Lại có thêm mấy cái liền không quen biết."

Nghe nói như thế, mọi người đột nhiên đại ngộ.

Liệt Không Thiên Yêu, huyết mạch là Liệt Không Thần Chuẩn, cũng là Thái Âm Môn tốc độ nhanh nhất giả, cũng là phong độn đại năng.

Phong Ma Vũ thiên phú phong độn, lại có yêu tộc huyết mạch, chẳng trách đối vị này đại yêu sức hấp dẫn mạnh nhất.

Cho tới cái kia Tiết Minh U Kim Hàn Triều Liệt Trọng Lâu đám người, cũng là Thái Âm Môn uy danh hiển hách đại yêu, không phải nhiều lời.

Mà những thứ này còn chỉ là ở bề ngoài, lén lút lại có bao nhiêu cường giả đại năng lấy thường nhân thân phận tiến vào, nhưng liền không nói được rồi.

Liền tại mọi người nghị luận thời khắc, một người trẻ tuổi ý đồ tiến vào, lại bị Phượng Linh Các xô đẩy đi ra.

Người trẻ tuổi bất mãn kêu lên: "Dựa vào cái gì không cho ta đi vào?"

Phượng Linh Các khán thủ cười lạnh: "Lần này bán đấu giá, liên quan đến thần vật, Vạn Pháp trở xuống tu vi, liền không cần tiến vào."

Vạn Pháp cảnh mới có tiến vào tư cách?

Điều này cũng khiến cho mọi người dồn dập lắc đầu.

Nhưng vào lúc này, lại là một người trẻ tuổi đi tới, đi tới Phượng Linh Các khán thủ trước, lung lay một tấm lệnh bài, liền trực tiếp tiến vào.

Người trẻ tuổi kia thấy hô to: "Ta nhìn hắn thật giống cũng không đến Vạn Pháp cảnh chứ? Hắn dựa vào cái gì liền có thể tiến?"

Khán thủ lạnh nhạt nói: "Chuyện cười, vị này chính là Hắc Bạch Thần Cung Huyền Sách Sứ Ninh Dạ Ninh đại nhân, địa vị cao quý, há lại là ngươi có thể so với?"

Đối phương lại lần nữa không nói gì.

Đúng vào lúc này, một cái thanh âm vang lên: "Nói như vậy, ta hẳn là cũng có thể đi vào?"

Nói lại là một tấm lệnh bài ném ra.

Cái kia khán thủ nhìn lệnh bài, vội nói: "Hóa ra là Dung huyền sách sứ đến."

Phía trước Ninh Dạ dừng lại cước bộ, quay đầu lại liếc mắt nhìn, cười to nói: "Dung Thành? Tiểu tử ngươi làm sao cũng đã tới rồi?"

Dung Thành mỉm cười: "Phong Ma Vũ tin tức đã truyền khắp thiên hạ, ta không được tới xem một chút sao? Ngươi không phải cũng là là này tới được?"

Ninh Dạ đã ôm lấy Dung Thành vai: "Đúng vậy đúng vậy, nếu đã đồng hao, vậy đi thôi, cùng đi xem xem."

Hai người kề vai sát cánh liền như vậy tiến vào.

Ở xa xa, Quân Bất Lạc nhìn một màn này, khẽ hừ một tiếng.

Vốn là hắn còn lo lắng, Ninh Dạ giúp hắn bãi bình việc nơi này, Dung Thành bên kia xử lí thế nào. Không nghĩ tới Dung Thành thế mà bản thân đang tới rồi.

Ngô, như vậy cũng tốt.

Có thể khiến cho Ninh Dạ cùng Dung Thành quan hệ càng gần hơn một bước.

Như vậy nghĩ đến, lần này Phượng Linh Các bán đấu giá chi sự ngược lại là chuyện tốt, nếu có thể sinh chút chi tiết, nói không chắc Ninh Dạ liền có thể đem hai việc cùng nhau làm.

Chờ chút!

Quân Bất Lạc đột nhiên nghĩ đến một vấn đề rất nghiêm trọng.

Hắn vội vàng hỏi: "Hiện tại có bao nhiêu người biết Ninh Dạ đang vì chúng ta làm việc?"

Lý Trường Hồng hồi đáp: "Ngài cho Ninh huyền sách sứ tự do thông hành cùng quyết đoán quyền lực, vì vậy trong phủ hiện tại có không ít người biết Ninh sứ chi sự."

Quân Bất Lạc cảm thấy phiền não: "Không được, việc này tuyệt không thể lại truyền đi. Một khi Dung Thành biết Ninh Dạ đang giúp chúng ta làm việc, tất khởi nghi tâm, lại sẽ không tin tưởng Ninh Dạ."

Nghe nói như thế, Lý Trường Hồng cũng là trong lòng cả kinh.

Đúng vậy, làm sao đưa cái này quên đi?

So với Ma Uyên kẽ nứt, Thiên Hành Nguyên việc quan hệ Quân Bất Lạc Vô Thiên Thần Độn bí mật, càng trọng yếu hơn. Bây giờ Ninh Dạ thật vất vả thu được Dung Thành tín nhiệm, nếu để cho Dung

Thành biết. . .

Lý Trường Hồng rùng mình một cái: "Thuộc hạ lập tức phân phó, tất cả mọi người cấm khẩu."

Quân Bất Lạc gật đầu: "Cũng chỉ có thể làm như vậy, nếu cần. . . Giết!"

Đông sứ phủ người, có thể đều là người mình a! Nhưng vì đại cục kế, nhưng cũng chỉ đành như vậy.

Lý Trường Hồng nhưng vẫn do dự một chút: "Nhưng mà cứ như vậy, Ninh Dạ ở chỗ này làm việc tất nhiên bất tiện, không có chúng ta chống đỡ. . ."

Quân Bất Lạc cũng là cảm thấy đau đầu.

Ninh Dạ muốn trảo Công Tôn Điệp, liền cần điều động Quân Bất Lạc người, mà muốn thu được Dung Thành tín nhiệm, lại nhất định phải ở bề ngoài cùng Quân Bất Lạc không có quan hệ.

Hai việc là mâu thuẫn, phải làm sao mới ổn đây?

Cũng may đại nhân vật tự có đại nhân vật biện pháp, hắn giải quyết không được, liền thẳng thắn đem bóng cao su đá ra đi.

Quân Bất Lạc đã nói: "Ngươi đi hỏi một thoáng Ninh Dạ, việc này xử lí thế nào?"

Phượng Linh Các.

Ninh Dạ cùng Dung Thành dĩ nhiên tiến nhập.

Đậu Quân An sớm vì bọn họ an bài xong phòng khách.

Tiến vào phòng khách, Dung Thành đang muốn nói chuyện, đã thấy Ninh Dạ chà xát tay.

Động tác này biểu thị, có người đang quan chú nơi này.

Dung Thành liền cười ha hả nói: "Vân Tuyệt Cổ Địa từ biệt, ta nhìn Ninh huynh tu vi, đến là lại tiến một tầng a?"

Ninh Dạ cười nói: "Ta nhìn Dung huynh ngươi cũng không tệ a, tu vi tinh tiến không ít."

"Tổng là phải có chút kỳ ngộ." Dung Thành một mặt ta rất thần bí liền không nói cho ngươi.

Hai người này cố làm ra vẻ nói rồi một lúc thoại, Ninh Dạ đột nhiên đánh ra một đạo vô hình pháp thuật, toàn bộ bên trong bao sương mịt mờ ra một phiến thần bí bầu không khí, Ninh Dạ lúc này mới nói: "Vừa nãy Lý Trường Hồng truyền âm cho ta, hỏi ta có thể hay không hãy mau đem ngươi đẩy ra, bởi vì có ngươi tại, ta liền không có cách nào giúp hắn làm việc."

Dung Thành cười nói: "Hắn đây là gấp rồi, chỉ sợ ta phát hiện ngươi giúp Đông sứ làm việc a."

"Đáng tiếc a, chú định là muốn phát hiện đi." Ninh Dạ huýt sáo nói.

Điều này khiến cho Dung Thành cảm giác thấy hơi kỳ quái: "Là cái gì khiến ngươi thay đổi chủ ý?"

Ninh Dạ kế hoạch ban đầu bên trong, là không có ý định khiến Dung Thành công khai đối với chính mình phát hiện.

"Thời gian." Ninh Dạ hồi đáp: "Tiến độ quá nhanh."

Ninh Dạ kế hoạch ban đầu là dùng thời gian mười năm hoàn thành Đông Phong Quan kế hoạch.

Nhưng Mộc Khôi Tông hiển nhiên so với hắn gấp đến độ nhiều, chưa tới nửa năm liền đã an bài Vân Tuyệt Cổ Địa một chuyện, sau đó hoàn thành Cực Đạo Cung bí cảnh âm mưu.

Mà Đông Phong Quan chuyện bên này, thì bởi vì Công Tôn Dạ sự dẫn đến sớm.

Theo trước mắt này tiến độ, tối đa hai năm liền có thể đi tới bước cuối cùng.

Ninh Dạ không nghĩ là nhanh như thế giải quyết việc này, vì vậy phải nghĩ biện pháp kéo dài.

"Như vậy a." Dung Thành bây giờ cùng Ninh Dạ xem như là một đảng, đến là minh bạch ý nghĩ của hắn. Gật gật đầu: "Đến cũng đúng, bất quá cứ như vậy, ngươi cũng liền không đường lui."

Ninh Dạ mỉm cười: "Ta không sao, chính là đối với ngươi nguy hiểm hơi lớn."

Dung Thành cười lạnh: "Chỉ có đánh chết Quân Bất Lạc, ta mới có thể ngủ được an ổn. Nguy hiểm to lớn hơn nữa, cũng đáng rồi!"

"Được, nếu đã như vậy, vậy thì theo kế hoạch tiến hành đi."

Dung Thành nhẹ nhàng gật đầu một cái: "Đúng rồi, làm sao ngươi về Lý Trường Hồng?"

"Ta nói với hắn, mặt khác tìm cá nhân thay thế vị trí của ta, bảo hắn nghe ta dặn dò là được."

"Ai?"

"Quân liệt."

"Dịch quốc quốc chủ?" Dung Thành ánh mắt híp lại: "Ngươi đây là muốn đối Dịch quốc vương đình ra tay a?"

Ninh Dạ cũng không khỏi bội phục lên Dung Thành đến, chỉ là một cái tên, liền phán đoán ra Ninh Dạ muốn xuống tay với Dịch quốc.

Ninh Dạ nhàn nhạt nói: "Chuyện phát sinh kế tiếp sẽ rất lớn, sự tồn tại của ta chú định là không gạt được Hắc Bạch Thần Cung. Muốn khiến bọn hắn không đúng ta có ý kiến, liền phải làm điểm khiến bọn hắn vui vẻ sự."

Dung Thành cười ha ha: "Có đạo lý! Ta xem như là lại học được một chiêu, này có tính hay không là bị ngươi bán còn được vì ngươi đếm tiền?"

Ninh Dạ cười nói: "Ha ha, này cũng không phải vấn đề. Bất quá ta hiện tại đến là có cái phiền toái nhỏ, cần ngươi giúp ta xuất ra nghĩ kế."

"Cái gì?"

"Chính là Yên Vũ Lâu cái kia ám tử."

"Ngươi không phải đã tìm đã tới chưa?"

"Vấn đề liền ở đây a. Người ta là tìm tới, nhưng vấn đề là ta được có cái tìm tới người lý do a. Ngươi đối Đông Phong Quan quen thuộc, biết đâu có thể giúp ta chi cái chiêu, tốt nhất có thể đem chuyện giữa ngươi và ta cũng liên hệ tới, một lần nhiều đến."

"Là ai?" Dung Thành hỏi.

Ninh Dạ nhẹ nhàng tại Dung Thành bên tai nói ra một cái tên.

"Là nữ nhân kia?" Dung Thành ngẩn ra, lập tức cười nói: "Được rồi, việc này ta còn thực sự giúp trên."

"Ồ? Nói một chút."

Theo Dung Thành lên tiếng, Ninh Dạ đối với mục tiêu tình huống đại thể lý giải, hắn cười hắc hắc: "Quả nhiên, cứ như vậy, sự tình liền ngay cả lên đến rồi. Hành, vậy kế tiếp chúng ta cứ làm như thế. . ."

Thương nghị định sau, Ninh Dạ huỷ bỏ huyễn thuật.

"Thời gian cũng đã gần đủ rồi, trò hay sắp sửa mở màn. . . Ngày hôm nay không ngươi diễn xuất, liền an tâm xem cuộc vui đi." Ninh Dạ ý vị thâm trường nói.

Chương 132 : Vũ Thiên Tầm

Chương 132: Vũ Thiên Tầm

Hội đấu giá chính đang bán khí thế hừng hực.

Tuy rằng Phong Ma Vũ là hàng giả, thế nhưng những thứ khác chính hàng thật.

Trong này không thiếu các loại tài nguyên trân quý, có không ít càng là Mộc Khôi Tông lấy ra. Cũng may đây không phải là tặng không, mà là buôn bán, đến cũng không tồn tại chuyện tổn thất.

"Định Hải Châu một viên, tam phẩm pháp bảo, có thể định Vạn Pháp trở xuống tuyệt đại đa số thủy thuộc tính tiên pháp, giá khởi điểm mười triệu linh thạch."

Trên đài cao, theo người chủ trì lớn tiếng hô lên, hạ phương đã có người bắt đầu nâng bài ra giá.

Ninh Dạ đến không chú ý cái này, ánh mắt càng nhiều tại tứ xứ tuần tra, bên trong thức hải, Côn Lôn Kính càng là xoay tròn vận chuyển, Vấn Thiên Thuật vận hành, không ngừng tuần tra mỗi một cái khán giả.

Theo Ninh Dạ thực lực đề thăng, bây giờ Ninh Dạ Vấn Thiên Thuật kết hợp Côn Lôn Kính, đã có thể nhìn thấu hết thảy tu vi Hoa Luân, đối với Vạn Pháp cảnh thì như ngắm hoa trong sương, mông mông lung lung, có thể nhìn thấu bộ phận, cụ thể coi thực lực mục tiêu, còn Vô Cấu tu vi, thì hoàn toàn vô pháp nhìn thấu.

Điều này khiến Ninh Dạ tuy rằng không thể tinh chuẩn tìm tới mỗi một cái mục tiêu bản thân tìm kiếm, nhưng chí ít có thể phán đoán ra thực lực mọi người.

Đặc biệt là những đại năng ngụy trang thành tu sĩ bình thường kia, Ninh Dạ lập tức liền có thể nhìn thấu.

Thời khắc này một đường đảo qua, Ninh Dạ rất nhanh chú ý tới ba cái mục tiêu.

Ba người này tuyệt đối đều là Vô Cấu tu vi, nhưng đều ngụy trang thành phổ thông Vạn Pháp.

Thái Âm Môn, Hạo Thiên Môn cùng với Long Vũ Thương Hành là không cần ngụy trang thân phận, vì vậy Ninh Dạ biết, ba người này có hai cái quá nửa chính là Yên Vũ Lâu Phong Trung Túc, Ma Hải Thọ, còn có một cái hẳn là người trong Ma môn.

Côn Lôn Kính mặc dù không cách nào nhìn thấu thực lực của bọn họ, thế nhưng trong gương hắc khí mịt mờ dày đặc chính là biểu hiện của ma tính.

Bên trong ba cái Vô Cấu, đã có hai cái là hắc khí mịt mờ, không nghi ngờ chút nào, một cái là Ma Hải Thọ, một cái là Ma Môn chi nhân.

Chỉ là cụ thể ai là ai, Côn Lôn Kính cũng vô pháp đưa ra đáp án.

Nhưng Ninh Dạ vẫn là phán đoán ra được.

Bởi vì một cái ma khí mịt mờ giả trong đó, bên người còn ngồi mấy cái đồng dạng ma khí mịt mờ chi nhân.

Người này hẳn là một vị trưởng lão của Ma Môn.

Như vậy một cái khác chính là Ma Hải Thọ.

Tìm tới mục tiêu xong, Ninh Dạ tiếp tục nhìn những người khác.

Vừa nhìn, Ninh Dạ nhưng hơi sững sờ.

Bởi vì hắn phát hiện bên trong chúng nhân đang ngồi, vẫn còn có một cái mịt mờ ma khí chi nhân.

Chỉ là người này lại tuyệt đối không phải Ma Môn chi nhân, nhân vì người nọ chính là cậu chủ Long Vũ Thương Hành, Vũ Thiên Tầm.

Long Vũ Thương Hành tại Trường Thanh Giới cũng coi như là danh hào vang dội, bản thân liền là một cái đại thương hành trải khắp cửu châu, vừa là thương hành, cũng là tổ chức tu tiên, chỉ là chuyên tâm doanh thương, cũng không chen chân tu giới phân tranh, vì vậy hiếm thấy bảo trì tiêu dao, nhân kỳ thực lực rộng khắp cửu châu, các đại phái đối với họ đều có sở cầu, đối với Long Vũ Thương Hành đến cũng khá lịch sự.

Nhưng vấn đề là dạng người giống như Vũ Thiên Tầm như vậy, là tuyệt đối không thể nào tu hành ma công.

Tại sao trên người hắn lại có ma khí?

Không đúng!

Ninh Dạ nhìn kỹ, phát hiện ma khí trên người Vũ Thiên Tầm cùng người trong Ma môn có rõ ràng bất đồng.

Ma Môn ma khí, chính là tu hành ma công gây nên, phát từ trong mà hiện ra ngoài, ngũ tạng lục phủ đều từng được ma khí cường hóa. Thế nhưng Vũ Thiên Tầm bất đồng, người này ma khí càng chỉ tồn tại ở mặt ngoài, bên trong cũng không có ma khí.

Nói cách khác. . .

Ninh Dạ đã ý thức được hắn không phải tu luyện ma công, mà là có mang ma tính chi bảo, hơn nữa nhìn ma khí này, còn cực kỳ cường đại, sợ là đã đến cấp bậc thần vật.

Thần vật?

Ninh Dạ con ngươi đột nhiên phóng đại.

Hắn đột nhiên ý thức được cái gì, lại nhìn Vũ Thiên Tầm, liền thấy hắn đang cùng người bên cạnh đàm tiếu phong sinh, hoàn toàn không có cảm giác để ý trận bán đấu giá này, cuối cùng đã rõ ràng.

Ta đệt!

Giả Lý Quỳ đưa tới thật Lí Quỳ?

Ninh Dạ hầu như dám khẳng định, trên người Vũ Thiên Tầm nắm giữ ma tính đồ vật, tám thành chính là một cái Phong Ma Vũ cuối cùng mất tích đã lâu kia.

Vật này can hệ quá lớn, Long Vũ Thương Hành được rồi, nhưng cũng không dám lộ ra.

Nhưng lần này Phượng Linh Các bán ra giả Phong Ma Vũ, nhưng khiến bọn hắn nhìn thấy cơ hội.

Có lẽ, bọn họ là muốn mượn cơ hội này, nhìn nhìn có thể hay không đem Phong Ma Vũ bán ra? Có hậu quả gì, đằng nào cũng là do Phượng Linh Các chịu trách nhiệm?

Mọi người đều là quăng nồi hảo thủ a.

Nghĩ đến đây, Ninh Dạ vui vẻ.

Nhìn hắn đang cười, Dung Thành có chút kỳ quái: "Ngươi đang cười cái gì?"

"Ta đang cười, trên đời này có thật nhiều truyền thuyết, đúng là có thể sáng tạo ra." Ninh Dạ ý vị thâm trường nói.

Không hề tiếp tục nói, Ninh Dạ đã chuyển động Côn Lôn Kính tiếp tục tra xét.

Bên trong Phượng Linh Các này, có một người tính một người, mọi người huyền bí, tận nhập pháp nhãn.

* * *

Trong hội đấu giá bán đấu giá còn đang tiếp tục, các loại kỳ trân dị bảo dồn dập xuất hiện, cũng dẫn tới chúng nhân tranh giá không ngớt, chỉ là mấy vị đại lão chân chính kia, nhưng bất động thanh sắc, chí không ở chỗ này, lộ ra là còn đang đợi Phong Ma Vũ xuất hiện.

Lúc này Ninh Dạ đã quan sát qua tất cả mọi người, trong lòng đã có tính toán, tâm niệm truyền âm cho phía trước không xa, phẫn thành một cái phổ thông bưng trà tỳ nữ Công Tôn Điệp: "Chân chính Phong Ma Vũ tại trên người Vũ Thiên Tầm."

"Dát?" Công Tôn Điệp không nghĩ tới tới liền gặp phải như thế một cái ngoài ý muốn lớn như thế, nhất thời kinh ngạc: "Phải làm sao?"

"Đi trộm nó đi."

"Đùa gì thế." Công Tôn Điệp ánh mắt cũng là rất độc, chân mày xoay một cái, đã thấy rõ thực lực hộ vệ bên người Vũ Thiên Tầm: "Một cái Vô Cấu, ba cái Vạn Pháp, mười hai tên thương hành hộ vệ có tu bí pháp, Long Vũ Thương Hành cũng là cái gia hỏa am hiểu chạy trốn, cái Vũ Thiên Tầm này bản lãnh khác không có, bản lĩnh chạy trốn khẳng định không kém."

"Lại không phải bảo ngươi đi cướp, có ta giúp ngươi, sợ cái gì."

Nghe nói như thế, Công Tôn Điệp nghĩ đến Ninh Dạ huyễn thuật, lập tức hiểu được: "Được, ngươi nói làm thế nào?"

"Phong Ma Vũ không ở trong túi giới tử, mà là tại bên trong cái áo khoác da hắn mang này, nhìn thấy cái đám lông chim bạch sắc kia không? Liền hỗn ở trong đó. Ngươi là người trong Ma môn, chỉ cần tiếp xúc được, hẳn là có thể phân biệt ra."

"Màu trắng?" Công Tôn Điệp kinh ngạc, lập tức tỉnh ngộ, khẳng định là bị thi pháp che giấu.

Như vậy cũng tốt.

Bí pháp che giấu Phong Ma Vũ, nhưng cũng mang ý nghĩa coi như là Vũ Thiên Tầm cũng đều sẽ không lập tức phát hiện Phong Ma Vũ là hàng giả.

Ngay sau đó trước tiên đi lấy giả vũ, sau đó nâng khay trà đi hướng phòng khách Vũ Thiên Tầm.

Vào sương phòng, Công Tôn Điệp vì bọn họ từng cái châm trà.

Đến bên người Vũ Thiên Tầm, Công Tôn Điệp đang định mượn run tay đánh đổ chén trà, đã thấy Vũ Thiên Tầm đột nhiên một phát bắt được tay Công Tôn Điệp, đem nàng lôi tới.

Công Tôn Điệp không ngại biến này, kêu "A" một tiếng ngã vào trong lòng Vũ Thiên Tầm.

Liền thấy Vũ Thiên Tầm nâng cằm Công Tôn Điệp lên, mắt lộ ra dâm tà ý cười: "Tiểu cô nương dáng dấp đến là rất xinh xắn."

Công Tôn Điệp vừa thẹn vừa giận, thầm mắng Ninh Dạ thế mà làm ra loại huyễn thuật này, liều mạng giãy dụa, chỉ là nàng hiện tại phẫn chính là phổ thông tỳ nữ, nhưng cũng không dám chân chính phát lực, ngược lại làm cho Vũ Thiên Tầm càng lúc càng đắc ý tiến tới, càng là muốn hôn Công Tôn Điệp.

Công Tôn Điệp tuy rằng tà tính, nhưng xưa nay giữ mình trong sạch, mắt thấy Vũ Thiên Tầm như vậy, phẫn nộ trong lòng, đang lo lắng có muốn hay không không quan tâm tất cả giãy dụa, lại nghe bên cạnh một tên lão giả đột nhiên khặc một tiếng: "Cậu chủ, không nên vì một nữ nhân bỏ lỡ đại sự."

Vũ Thiên Tầm bất đắc dĩ buông tay: "Chơi đùa một chút a."

Lại nhìn Công Tôn Điệp, đột nhiên không lý do cảm thấy cô nương này dáng dấp cũng thường thường, nhất thời không còn hứng thú, vung tay khiến cho nàng rời khỏi.

Công Tôn Điệp nhân cơ hội thoát thân, làm ra dáng dấp bị kinh hãi, hoảng không ngừng lui ra sương phòng.

"Ninh Dạ. . . Ngươi tên khốn này!" Vừa mới lui ra sương phòng, Công Tôn Điệp đã mắng lên.

Ninh Dạ đã trả lời: "Không phải ta làm."

"Ân?" Công Tôn Điệp sững sờ.

Ninh Dạ: "Là hành vi của bản thân hắn, ta chỉ là giúp ngươi thoát khỏi cục diện này mà thôi, không cần cám ơn ta."

"Ta tạ ngươi cái quỷ a!" Công Tôn Điệp mắng, trong lòng nhưng không lý do một trận mừng trộm.

Lúc trước lầm tưởng là Ninh Dạ gây nên, Công Tôn Điệp đầy ngực bi phẫn, thời khắc này biết là hắn giúp bản thân giải thoát, nhất thời vui vẻ lên. Chỉ là tiểu cô nương bản thân cũng không biết mình vì sao phải là chút chuyện nhỏ này mà vui vẻ.

"Vật tới tay?" Ninh Dạ hỏi.

"Đương nhiên. Dính lão nương tiện nghi, lại có thể nào không bỏ ra chút đại giá." Công Tôn Điệp nói.

Ninh Dạ cười: "Cái kia đến là đúng, một cái Phong Ma Vũ để làm đánh đổi, thật sự là hơi lớn."

"Thí!" Công Tôn Điệp hồi đáp: "Lão nương nói đại giá là quay đầu lại liền lấy mạng của hắn, cái này chỉ là lợi tức!"

". . ."

Chương 133 : Linh hồ tinh huyết

Chương 133: Linh hồ tinh huyết

"Vô Định Tỏa Tâm Hoàn, tứ phẩm pháp bảo. . ."

"Thiên Phù Chỉ, nhất đẳng phù chú. . ."

"Thiên Lý Độn Quang Phù mười tấm, tam phẩm phù lục. . ."

"Tân Mộc Đỉnh. . ."

"Hợi Tử Chung. . ."

"Thiên Nhãn Châu. . ."

"Minh Tâm Kính. . ."

Từng kiện từng kiện bảo vật luân phiên từ trên hội đấu giá xuất ra, đưa tới tranh nhau ra giá.

Cùng môn phái giao dịch bất đồng, hội đấu giá bán đấu giá bình thường đều là thành phẩm. Môn phái có cơ cấu luyện bảo của mình, vì vậy đa phần cảm thấy hứng thú đối với tài nguyên, mà hội đấu giá vì tối đa hóa lợi ích, thì thông thường chỉ bán thành phẩm.

Bây giờ trên hội đấu giá, phần lớn đều là pháp bảo, phù lục luyện hóa sẵn , còn tài nguyên trân quý thì tương đối hiếm thấy.

Mặc dù như thế, Ninh Dạ cũng vẫn là vừa ý vài kiện, đặc biệt là những đồ vật có quan hệ cùng huyễn đạo kia, đều có thể dùng để phong phú Thiên Cơ Điện, tiến một bước cường hóa hiệu quả.

Đương nhiên, hắn hiện tại sẽ không đi mua.

Sau khi khúc nhạc dạo tương đối bình thản kết thúc, hội đấu giá từ từ tiến vào cao trào.

Rất nhanh, chủ phách giả kia lại lần nữa hô: "Thứ sắp đấu giá tiếp theo, là ba kiện đồ tốt chân chính, tin tưởng mọi người đã đều biết, không sai, một món trong đó chính là Phong Ma Vũ."

Nghe nói như thế, Vũ Thiên Tầm cười lạnh.

Hắn lần này đi tới, là muốn mượn cơ hội bán ra chân chính Phong Ma Vũ, mà muốn làm được điểm ấy, dĩ nhiên là phải trước tiên vạch trần đối phương là hàng giả.

Bất quá việc này không vội, cần phải trước tiên xem ai có hứng thú đối với hàng giả, báo ra giá tốt xong, lại chủ động liên hệ, như vậy có thể bảo đảm không có sơ hở nào.

Thầm nghĩ, đã sờ sờ cái Phong Ma Vũ ẩn giấu tại trong áo khoác da kia.

Ngón tay nhẹ nhàng lướt qua, sau đó tiếp tục nhìn mặt trên.

Tâm tình bình tĩnh.

Hạ phương chúng nhân nghe được tin tức Phong Ma Vũ đã rõ ràng kích động lên, bất quá người chủ trì đáng ghét kia lại nói: "Nhưng trước lúc này, vẫn cần đấu giá hai cái bảo vật nữa, mọi người đừng gấp, hai kiện này tuy không phải thần vật, nhưng cũng có thể xưng trọng bảo. Phong Ma Vũ chỉ có một kiện, không phải người nào cũng có thể được, nhưng hai kiện này, mọi người còn có cơ hội."

Nói đã lấy ra một cái hồng sắc ngọc trản.

Giải trừ cấm chế, liền nhìn thấy trong chén ngọc càng là một giọt máu, tinh huyết như ngọc, tại trong chén chảy xuôi, nhưng không tan ra.

"Đây là. . ." Liệt Không Thiên Yêu đột nhiên ngồi dậy, mắt phóng tinh quang, nhưng không hề nói tiếp.

Đáng tiếc hắn không muốn nói, người chủ trì kia lại là muốn nói: "Ha ha, Liệt Không Thiên Yêu pháp nhãn không sai, hẳn là đã nhìn ra rồi. Không sai, đây chính là Cửu Vĩ Yêu Hồ tinh huyết."

Cửu Vĩ Yêu Hồ?

Chúng nhân dồn dập châu đầu ghé tai.

"Cửu Vĩ Yêu Hồ không phải là bị Hắc Bạch Thần Cung bắt rồi sao, hàng năm chiết ra tinh huyết tế luyện bí bảo, làm sao Phượng Linh Các cũng sẽ có?"

"Nghe nói trong Chấp Tử Thành chi chiến, Hắc Bạch Thần Cung Thiên Lao gặp nạn, Cửu Vĩ Yêu Hồ vượt ngục không được, đã là chết rồi."

Người chủ trì kia cười nói: "Mọi người không cần nghĩ, bình yêu hồ tinh huyết này, chính là đến từ Chấp Tử Thành chi chiến. Ngày đó chi chiến, Mộc Khôi Tông Tử Lão đám người tiềm nhập Thiên Lao, cứu đi Giới Như Sinh, lấy đi Tỏa Long Liên, vốn là muốn đem Cửu Vĩ Yêu Hồ cũng cứu đi, làm sao thiên lao đại trận quá mạnh, cuối cùng không thành, liền giết yêu hồ kia, lấy đi cuối cùng tinh huyết, cũng chính là một bình này."

"Càng là như vậy?"

"Vậy yêu hồ tinh huyết của Mộc Khôi Tông làm sao lại rơi xuống trong tay Phượng Linh Các?"

Người chủ trì một mặt vô tội: "Chúng ta là người làm ăn, chuyện làm ăn a không ngoài chính là mua bán. Mộc Khôi Tông cầm yêu hồ tinh huyết này vô dụng, liền bán cho chúng ta, lại có cái gì kỳ quái."

"Hãy, ngươi cho rằng ngươi là Long Vũ Thương Hành đây?" Có người xem thường.

Người chủ trì kia mặt trầm xuống: "Phượng Linh Các ta tốt xấu cũng là có chút phương pháp, đây là hợp pháp buôn bán, chư vị, có hậu quả gì, Phượng Linh Các ta sẽ chịu trách nhiệm, liền không cần chư vị bận tâm. Hiện tại, có muốn cửu vĩ tinh huyết này, có thể định giá. Giá quy định, mười triệu linh thạch."

Liệt Không Thiên Yêu đã nói: "50 triệu."

Hắn đến mục đích là vì Phong Ma Vũ, bất quá Phong Ma Vũ cỡ này thần vật, không phải linh thạch có thể giao dịch, khẳng định chỉ có thể lấy vật đổi vật, mà Cửu Vĩ Yêu Hồ tinh huyết tuy là máu của thần thú, nhưng chung quy chỉ là tài nguyên, không sánh được thành phẩm, dùng linh thạch vẫn là có thể giao dịch.

Hắn vừa ra giá, bốn phía càng là yên lặng như tờ.

Người chủ trì kia xem ra có chút hoảng: "Không có ai cảm thấy hứng thú sao?"

Liệt Không Thiên Yêu đã hừ nói: "Lão phu đã ra giá, ai còn dám tranh?"

Nghe nói như thế, giữa trường không ít người bất mãn trong lòng, chỉ là ngoại trừ Liệt Không Thiên Yêu có thể tại Đông Phong Quan công nhiên hiện thân, những người khác đều là bí mật thân phận, nhất thời đến cũng không tiện cùng hắn tranh chấp.

Người chủ trì kia cười nói: "Thiên Yêu vậy liền không quá thích hợp chứ? Chúng ta đây là buôn bán vốn nhỏ. . ."

Hắn vào lúc này đến buôn bán vốn nhỏ.

Liệt Không Thiên Yêu đã nói: "Vậy nên mới trực tiếp cho ngươi 50 triệu. Ngươi cho rằng lão phu là mạnh mẽ cướp đoạt chi nhân? Còn không mau mau đập búa!"

Nhưng vào lúc này, một cái thanh âm nói: "80 triệu."

Ân?

Liệt Không Thiên Yêu quay đầu lại trừng mắt nhìn, cứ việc phòng khách che đậy, nhưng tại Liệt Không Thiên Yêu phảng phất không tồn tại giống như vậy, hắn đã thấy rõ ra giá chi nhân, không khỏi sửng sốt một chút: "Ninh Dạ?"

Hắn đương nhiên biết Ninh Dạ là bây giờ Hắc Bạch Thần Cung hồng nhân, bất quá vẫn là cười nói: "Hóa ra là Ninh huyền sách sứ, ngươi không phải đệ tử cái tiểu quy trứng Trương Liệt Cuồng kia sao? Tu chính là Sát đạo, làm sao đối Cửu Vĩ Yêu Hồ chi huyết cảm thấy hứng thú?"

Hắn đem Trương Liệt Cuồng gọi thành quy trứng, tất nhiên là nhắc nhở, sư phụ ngươi ở trong mắt ta cũng chỉ là một hàng tiểu bối mà thôi, ngươi lại tính là thứ gì?

Ninh Dạ phảng phất nghe không hiểu hắn ý tại ngôn ngoại: "Vãn Ngưng gần nhất mới nuôi một con tiểu hồ ly, một lòng muốn đem nó bồi dưỡng thành Cửu Vĩ Yêu Hồ, khắp nơi tìm kiếm Cửu Vĩ Yêu Hồ huyết mạch. Hiếm thấy Phượng Linh Các thế mà có vật này, ta đương nhiên phải vì nàng tận chút tâm lực."

Ninh Dạ cùng Trì Vãn Ngưng ái tình cố sự bây giờ cũng coi như Trường Thanh Giới khiến người bàn tán say sưa nhất, vì trên phố đồn đại, đầu đường cuối ngõ, trà dư tửu hậu đề tài câu chuyện tăng sáng thêm màu.

Nghe hắn nói như vậy, chúng nhân đột nhiên đại ngộ, hóa ra là vì Trì Vãn Ngưng a.

Bất quá vừa nghĩ tới mỹ nữ đều đã tới tay, lại vẫn muốn hào quăng 80 triệu linh thạch bác mỹ nhân nụ cười, chỉ cảm thấy mỹ nhân này rước được về cũng là nuôi không nổi.

Liệt Không Thiên Yêu cũng vui vẻ: "Ngươi đâu ra nhiều linh thạch như vậy?"

Ninh Dạ buông tay: "Cái này liền không nhọc Thiên Yêu quan tâm chứ?"

Hắn đương nhiên không nhiều như vậy linh thạch.

Coi như hắn Chấp Tử Thành Tuyệt Vân Lĩnh thu hoạch gộp lại, cũng chưa chắc có nhiều như vậy.

Nhưng hắn cũng không cần bỏ ra số tiền này a.

Linh hồ tinh huyết nguyên bản liền là của hắn, đồ vật của Phượng Linh Các này hắn vừa ý loại nào, càng là có thể tùy tiện lấy đi.

Đối với hắn mà nói, linh hồ tinh huyết liền chỉ là đi ra quá cái tràng (show hàng), muốn chính là hấp dẫn sự chú ý của Thái Âm Môn.

Nghe hắn nói như vậy, Liệt Không Thiên Yêu hừ một tiếng: "Ta lại thêm 20 triệu."

Ô, đây chính là 100 triệu linh thạch.

Đây không phải là số lượng nhỏ, cái giá này, trên lý thuyết đã có thể mua thần vật.

Chỉ có thể nói, đại năng chính là đại năng, đối với Liệt Không Thiên Yêu mà nói, 100 triệu linh thạch vẫn đúng là không tính là gì.

Có trong nháy mắt như vậy, Ninh Dạ đều cảm thấy động lòng. . . Có nên liền đem tinh huyết này bán cho hắn không?

Cũng may ý niệm này cũng chỉ là một thoáng mà qua.

Ngươi thân gia nhiều hơn nữa, có thể nhiều bằng miệng pháo sao?

Không cần bỏ tiền chỉ cần miệng pháo, Ninh Dạ cũng là há mồm liền đến: "Vậy ta liền xuất ra 200 triệu đi."

Oanh!

Toàn trường ồ lên.

Chương 134 : Vô Định Mộc

Chương 134: Vô Định Mộc

Liệt Không Thiên Yêu giật mình nhìn Ninh Dạ.

Hắn đời này còn chưa từng thấy qua cường thổ chi nhân như vậy.

Thổ hào thì cũng thôi, then chốt thổ hào này chỉ là một cái Hoa Luân đệ tử, liền có chút không thể tưởng tượng nổi.

Lý Trường Hồng cũng không nhịn được truyền âm hỏi: "Ngươi đâu ra nhiều linh thạch như vậy?"

Ninh Dạ cười nói: "Ta không phải có Tham Tinh ma tinh sao?"

Ách.

Ngươi không phải nói muốn dùng cái này đi dẫn Công Tôn Điệp sao? Đánh mặt này cũng tới quá nhanh đi?

Liệt Không Thiên Yêu đương nhiên lấy ra được nhiều tiền hơn, nhưng lão già này pháp nhãn không tệ, rất rõ ràng phán đoán ra, Ninh Dạ có tự tin, có tự tin đến hắn tăng giá như thế nào đi nữa, Ninh Dạ cũng dám hô cao hơn.

Ý thức được điểm này, Liệt Không Thiên Yêu đột nhiên cảm thấy hắn hiện tại cần suy nghĩ hẳn không phải là linh hồ tinh huyết, mà là Phong Ma Vũ.

Mặc dù nói Phong Ma Vũ thần vật bực này, linh thạch bình thường không mua được, nhưng thật muốn tạp cái mười mấy hai chục ức —— lượng biến dẫn đến chất biến a.

Liệt Không Thiên Yêu không muốn bỏ lỡ đại sự, chỉ có thể hừ một tiếng: "Ngươi đối với nữ nhân của chính mình cũng thật là dụng tâm, liền không biết tiểu hồ ly kia của nàng được vật này rồi, khả năng thành công tấn thăng cửu vĩ."

"Tẫn nhân sự, nghe thiên mệnh đi." Ninh Dạ cười nói: "Vãn Ngưng bây giờ chính mang theo tiểu hồ ly trước Vạn Cổ Liễu ngộ đạo, nếu có thể vào lúc này đạt được tinh huyết, có lẽ có thể sự bán công bội."

"Hóa ra là như vậy sao, Vạn Cổ Liễu ngộ đạo. . ." Liệt Không Thiên Yêu hắc hắc cười vài tiếng: "Lão phu may mắn, từng ở nơi đó lưu qua mấy ngày, đến xác thực là chỗ tốt, nếu như tiểu hồ ly kia có cơ duyên, Vạn Cổ Liễu thêm yêu hồ tinh huyết, vẫn là có khả năng thành tựu Thiên Yêu."

Nghe hắn nói như vậy, Ninh Dạ biết kế hoạch đã thành một nửa.

Muốn cho Thái Âm Môn đồng ý nắm Đông Phong Quan trao đổi, liền phải cho Thái Âm Môn một cái lý do tương tự cảm thấy hứng thú đối với Đông Phong Quan. Cứ như vậy, nhất cử lưỡng tiện, bọn họ liền sẽ phi thường thích làm như thế.

Mà điều này liền mang ý nghĩa cần chế tạo ra ba cái cớ.

Một: Lý do Thái Âm Môn vừa ý Đông Phong Quan.

Hai: Cái cớ Vân Tuyệt Môn vừa ý Đông Phong Quan: Cái này thì đơn giản, cái lý do Vạn Cổ Liễu này là rất công khai chính đại, có thể trực tiếp đề xuất.

Ba: Giải thích Thái Âm Môn cho Hắc Bạch Thần Cung: Lời giải thích này tất nhiên cũng là minh bạch, sẽ không giấu diếm được Hắc Bạch Thần Cung, nhưng tất nhiên đối với Hắc Bạch Thần Cung không có bao nhiêu tác dụng.

Vì vậy xét tới cùng, vẫn là phải rơi vào trên thứ Thái Âm Môn am hiểu nhất —— luyện yêu.

Giả như Đông Phong Quan xuất hiện một con yêu thú có cự đại tiềm lực, thú này đối Hắc Bạch Thần Cung giá trị có hạn, đối với Thái Âm Môn lại rất trọng yếu, vậy Thái Âm Môn liền có cớ danh chính ngôn thuận thuê Đông Phong Quan.

Thuê lại Đông Phong Quan, đạt được yêu thú, lại đem Đông Phong Quan cho Vân Tuyệt Môn thuê lại, tiến vào Cực Đạo Cung, hết thảy đều thuận lý thành chương.

Vấn đề duy nhất là, nếu như chỉ là một con yêu thú, Thái Âm Môn không cần thiết phiền phức như vậy —— chào hỏi một cái, cho chút chỗ tốt, trực tiếp đem yêu thú bắt đi là được.

Vì vậy việc này nhất định phải hạn định chỉ có tại Đông Phong Quan mới có thể chấp hành, hơn nữa dính đến bí mật luyện yêu của Thái Âm Môn, cần phải không thể để cho Hắc Bạch Thần Cung tham gia, mới có cớ cho Thái Âm Môn muốn thuê Đông Phong Quan.

Vì việc này, lúc trước Ninh Dạ cùng Mộc Khôi Tông thảo luận rất lâu, cuối cùng ra được một cái phương án.

Chính là Cửu Vĩ Yêu Hồ.

Cửu Vĩ Yêu Hồ chính là thượng cổ đại yêu, tiềm lực vô hạn, như Thái Âm Môn có thể chiếm được, đừng nói sáng tạo yêu tiên, chính là Yêu Thần cũng có khả năng sáng tạo ra.

Vì vậy chỉ cần tin tức Cửu Vĩ Yêu Hồ xuất hiện ở đây để Thái Âm Môn biết, Thái Âm Môn tất nhiên cảm thấy hứng thú. Đương nhiên, đây chưa phải lý do bọn hắn nhất định phải lấy được Đông Phong Quan.

Nhưng mà không có lý do liền chế tạo lý do.

Chỉ muốn chế tạo một cái Cửu Vĩ Yêu Hồ nhất định phải ngưng lại tại Đông Phong Quan lý do, liền dễ làm.

Tiểu hồ ly của Cừu Bất Quân ở trong mắt người khác chỉ là phổ thông hồ ly, chỉ bất quá vì che dấu tai mắt người, tảo kỳ cố ý mua một chút Cửu Vĩ Yêu Hồ phổ thông huyết nhục, nói muốn đem chăn nuôi thành Cửu Vĩ Yêu Hồ.

Mà hiện tại, đã có Cửu Vĩ Yêu Hồ tinh huyết, lại thêm Vạn Cổ Liễu ngộ đạo, như vậy trên lý thuyết, phổ thông tiểu hồ ly liền thật có khả năng bồi dưỡng thành Cửu Vĩ Yêu Hồ.

Ngoài ra, loại đại yêu như vậy, một khi tu vi hữu thành, không có chuyên môn khống chế chi pháp, rất khó giá ngự.

Một khi Cửu Vĩ Yêu Hồ thoát khốn, chính là tự do, Thái Âm Môn liền có lý do đoạt hồ.

Cứ như vậy, chỉ cần khiến Thái Âm Môn tin tưởng, tiểu hồ ly nhất định sẽ lớn lên thành Cửu Vĩ Yêu Hồ, cũng nhất định sẽ thoát đi, nhưng lại bởi vì tham luyến Vạn Cổ Liễu mà không muốn rời xa, Thái Âm Môn liền có động cơ mãnh liệt thuê lại Đông Phong Quan thuận tiện trao đổi Cực Đạo Cung bí cảnh.

Một con cá ăn hai lần ai chả thích.

Vì vậy Ninh Dạ sau đó nói một câu: "Tiểu hồ ly đã nhị vĩ."

Cái gì?

Liệt Không Thiên Yêu chấn kinh.

Ninh Dạ nhàn nhạt nói: "Chủ nhân trước của hồ này lúc trước từng ở trong cung mua quá một ít Cửu Vĩ Yêu Hồ huyết nhục, lại có một chút hiệu quả, vì vậy ta cùng Vãn Ngưng mới sẽ để bụng như vậy. Nếu có thể thật bởi vậy bồi dưỡng được một con Thiên Yêu thần thú, vậy thì trả giá nhiều hơn nữa cũng là đáng giá."

Vì vậy thời khắc này Liệt Không Thiên Yêu nghe qua sau, ánh mắt liên thiểm, trong lòng đã có định niệm.

Sau đó hắn cười nói: "Hóa ra là như vậy, nếu như thế, yêu huyết này ta liền không tranh nữa. Bất quá Ninh sứ, có thời gian , có thể hay không để lão phu xem một chút tiểu hồ ly kia của ngươi? Ninh sứ có thể yên tâm, Thái Âm Môn cùng Hắc Bạch Thần Cung xưa nay giao hảo, lão phu chỉ là thấy hàng là sáng mắt, sẽ không cường đoạt."

"Tất nhiên là tin được Thiên Yêu nhân phẩm, xong việc ở nơi này, liền xin mời Thiên Yêu xem qua, nếu có thể được Thiên Yêu chỉ điểm, nói không chắc được lợi càng nhiều."

"Đó là tất nhiên." Liệt Không Thiên Yêu "hắc" một cái cười nói: "Lão phu nhất định sẽ hảo hảo chỉ điểm tiểu hồ ly kia."

Yêu hồ tinh huyết chi sự kết thúc.

Người chủ trì đã nói: "Như vậy tiếp sau đó chính là bán đấu giá cái bảo vật thứ hai."

Mở ra cấm chế, liền nhìn thấy đó thình lình là một cái mộc côn nhìn như phổ thông, nhưng ẩn nhiên có khôi hoằng khí tức, đạo ngân dày đặc, ảo diệu vô cùng.

Lần này liền ngay cả Ninh Dạ đều kinh ngạc bật dậy.

"Vô Thường Trượng?"

Đồ vật trước mắt hắn quá quen thuộc, bất ngờ là năm đó Vô Thường Tự lưỡng đại chí bảo một trong Vô Thường Trượng.

Định Càn Châu bị dung nhập Tàng Thiên Ngục, Vô Thường Trượng một mạch không biết hạ lạc, không nghĩ tới càng xuất hiện ở đây.

Mặc dù nói lần đấu giá này, có không ít đồ vật đều là Mộc Khôi Tông cung cấp, nhưng Phượng Linh Các là một cái cơ cấu độc lập, bản thân cũng sẽ thu chút thứ tốt đi ra buôn bán.

Phong Ma Vũ một chuyện truyền ra sau, càng có không ít kẻ đầu cơ hàng hóa, dồn dập tìm tới Phượng Linh Các, hi vọng mượn cơ hội này bán ra, vì vậy thứ này, chính là thông qua những tu sĩ khác ủy thác bán ra, trước lúc này, liền ngay cả Ninh Dạ cũng không biết.

Thời khắc này nhìn thấy, Ninh Dạ trong lòng cũng là nghi ngờ không thôi.

Bất quá hắn rất nhanh nhìn ra, đây không phải là hoàn chỉnh Vô Thường Trượng.

Chân chính Vô Thường Trượng do ba cái bộ phận tạo thành, phân biệt là thân trượng, đầu trượng cùng với 12 viên bảo châu khảm nạm trên Vô Thường Trượng, cũng coi như là một kiện thần vật.

Cho tới hiện tại cây Vô Thường Trượng này, nhưng chỉ là thân trượng.

Thân Vô Thường Trượng lấy Vô Định Mộc một trong bảy thần mộc làm ra, nghe nói Vô Định Mộc cũng không cố định sinh trưởng, mà là sinh ở trong biển, theo sóng mà trôi, vì vậy lại xưng Cản Hải Mộc, Hưng Ba Mộc, đi tới chỗ nào, tất là ba lãng thao thiên, phong quyển vân dũng, hình thành linh lực loạn triều.

Vô Thường Trượng tác dụng chính là loạn pháp, hết thảy tiên pháp tại dưới Vô Thường Trượng ảnh hưởng, nhẹ thì uy lực có thể đại giảm, trung thì mất đi hiệu lực, nặng thì phản phệ bản thân.

Vô Định Mộc cũng nhân cái đặc tính này mà trở thành vật liệu cơ bản của Vô Thường Trượng.

Vật này với Trì Vãn Ngưng có tác dụng lớn.

Trì Vãn Ngưng tu thủy hệ, kiêm mộc hệ, thổ khắc thủy, sợ nhất chính là thổ hệ tiên pháp. Thổ pháp dày nặng ngưng tụ, Vô Định Mộc nhưng chuyên lấy loạn pháp xưng, thủy vô thường hình, tối thiện biến hóa, nhưng có thể nghênh hợp.

Vì vậy Vô Định Mộc là bảo vật cực thích hợp Trì Vãn Ngưng.

Thời khắc này thấy vật này, hắn đến là thật động lòng.

PS: Bản Nguyệt minh chủ thêm hai canh, có hay không tiểu đồng bọn khen thưởng Minh Chủ nha?

Chương 135 : Tử giới pháp châu

Chương 135: Tử giới pháp châu

Ninh Dạ không có tham dự ra giá, chỉ là hướng Công Tôn Điệp truyền đi tâm thanh.

Đã minh bạch ý của Ninh Dạ, Công Tôn Điệp hướng về cửa hông rời đi, lúc lại trở về, nghiễm nhiên đã thành một vị khách quý tham gia đấu giá.

"80 triệu linh thạch!" Lúc này có người đã đối với Vô Định Mộc hô ra giá cao.

Công Tôn Điệp cất giọng nói: "Niết Bàn nguyên thần một viên."

Nghe nói như thế, tất cả động dung.

Nguyên thần cấp Niết Bàn, đây thật sự không phải bảo vật bình thường, đối phương thế mà nỡ lấy ra đổi một cái pháp trượng tổn hại.

Người chủ trì cười nói: "Vị khách nhân này, món đồ đấu giá này, không phải của Phượng Linh Các, mà là của khách nhân ủy thác. Vì vậy có tiếp nhận hay không, vẫn cần hỏi qua khách nhân."

Hạ phương một tên nam tử đứng lên: "Ta muốn nghiệm hàng, nếu như xác thực, có thể tiếp thu, ta nguyện thanh toán Phượng Linh

Các năm triệu linh thạch làm tạ ơn."

Chính là tán tu độc hành Mâu Thiên Khôi kia.

Người này tu vi Vô Cấu cảnh, hành tung phiêu hốt bất định, xưa nay lấy lòng dạ hẹp hòi nổi danh, không nghĩ tới Vô Định Mộc càng là của hắn.

Công Tôn Điệp nở nụ cười đi tới, lấy ra một cái hộp, một phiến khí tức mênh mông bàng bạc từ trong hộp tuôn ra.

"Quả nhiên là nguyên thần tu vi Niết Bàn!" Mâu Thiên Khôi kích động không thôi, hắn muốn đưa tay đi mò, lại bị Công Tôn Điệp khép lại hộp ngọc: "Xin lỗi, hiện tại không thể chạm."

Mâu Thiên Khôi đã nói: "Đổi!"

Vẫy tay một cái, Vô Định Mộc lạc vào trong tay, đưa cho Công Tôn Điệp.

Công Tôn Điệp thì cầm hộp ngọc trong tay giao cho Mâu Thiên Khôi, tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống.

Trong hộp đương nhiên không phải nguyên thần của sinh vật Niết Bàn, bất quá là cái nguyên thần sinh vật Vạn Pháp đỉnh phong mà thôi, thuận tiện bỏ thêm điểm vật liệu, bất quá tại dưới huyễn thuật của Ninh Dạ ảnh hưởng, biểu hiện cũng không khác gì nguyên thần sinh vật Niết Bàn.

Vật này không gạt được Mâu Thiên Khôi quá lâu, vì vậy tiếp sau đó liền lập tức tiến hành bán đấu giá Phong Ma Vũ.

Theo người chủ trì cảm xúc mãnh liệt tràn trề giới thiệu, một cái lông chim màu mực bị cấm chế phong ấn trong đồ chứa lưu ly đặc chế trình hiện tại trước mắt mọi người.

Vũ Thiên Tầm mắt lạnh nhìn cái Phong Ma Vũ kia, cúi đầu nói với lão giả bên cạnh: "Lâm sư, lông chim giả này, làm không tệ a, xem ra vẫn đúng là rất giống hàng thật."

Lão giả được xưng là Lâm sư kia cười nói: "Nếu không phải như vậy, cũng không thể lừa gạt được ánh mắt Đậu Quân An a, lão già này ánh mắt vẫn là rất độc, bất quá lần này chung quy vẫn là ngựa mất móng trước rồi."

Vũ Thiên Tầm cười nói: "Thật sự rất muốn hiện tại liền đi vạch trần bọn họ, nhìn một chút vẻ khốn quẫn của Đậu Quân An lão nhi kia, đến cũng là nhân sinh chuyện vui."

Lâm sư liền cười nói: "Chớ vội, chớ vội, chờ tìm tới người mua ra giá cao nhất xong, liền có thể."

Lúc này người chủ trì kia đã hô: "Mọi người đều biết, đây là một kiện thần vật. Thần vật như vậy, tự nhiên không phải linh thạch có thể tùy ý đổi. Bảo vật này chỉ tiếp thu ‘lấy hàng đổi hàng’, nếu như ai có thiên tài địa bảo gì bản thân không dùng được, đều có thể lấy ra, giá trị như không đủ, đến là có thể linh thạch hoặc bảo vật bổ khuyết."

Vậy là hạ phương đã dồn dập có người nhấc tay ra giá.

"Ta ra mười cái nhất phẩm pháp bảo."

"Ta ra hai mươi kiện."

"Hai mươi lăm kiện!"

Giá trị ngàn vạn nhất phẩm pháp bảo tại thời khắc này trở thành đo đơn vị, mọi người tranh nhau hô hoán, cấp cho người ta cảm giác giống như muốn dùng một đống rác rưởi đi đổi một kiện thứ tốt, cho dù tùy tiện một kiện bên trong rác rưởi này đều là thứ rất nhiều người nằm mơ cũng không dám nghĩ tới.

Bất quá mọi người đều biết, những người này chú định không có cơ hội.

Dù sao phần lớn không phải Thiên Thủ Lão Tổ, bản thân việc sử dụng pháp bảo vẫn là cần tiêu hao linh lực, không có đủ thực lực, tu sĩ rất khó đồng thời giá ngự quá nhiều bảo vật. Dạng như Thiên Thủ Lão Tổ, có thể đồng thời giá ngự hơn một nghìn kiện bảo vật, không chỉ có là bởi vì hắn tu vi cường đại, cũng là nhờ có hắn có tu độc môn bí pháp, có thể mức độ cực lớn giảm thiểu tiêu hao sử dụng bảo vật.

Đối với phần lớn người mà nói, quá nhiều pháp bảo căn bản không có ý nghĩa.

Bên này Không Viêm Tôn Giả đã nói: "Nếu như Phượng Linh Các chịu đem vật này nhường cho, Hạo Thiên Môn nguyện ý vì Phượng Linh Các luyện chế ba cái thần vật, lại thêm 50 triệu linh thạch."

Nghe nói như thế, mọi người đều vui vẻ.

Hạo Thiên Môn đến là đánh chủ ý hay, ba lần cơ hội luyện chế thần vật?

Theo lý thuyết giá trị đến cũng không thấp, dù sao có thể luyện chế thần vật đều không phải thường nhân, giá cả xuất thủ càng là cực cao.

Nhưng vấn đề là Phượng Linh Các có nhiều tài nguyên luyện chế thần vật như vậy sao?

Lại nói, luyện chế thần vật coi như là đối với Hạo Thiên Môn mà nói cũng là chuyện cực hi hãn, thật có nhiều tư nguyên như vậy, coi như không cần tiền khả năng cũng có người chịu làm —— bọn họ xuất thủ giá cả là rất cao, nhưng đó đều là việc phổ thông. Loại việc như này, thì trái lại có thể giá rẻ.

Cũng giống như diễn viên đóng phim, đối với phim nhỏ thường thường ra giá trên trời, đối với phim lớn thì thường thường nguyện ý tự xuống giá mình, đạo lý tương đồng.

Không Viêm Tôn Giả nghĩ quá hay, làm sao không ai tiếp thu.

Mặt trên người chủ trì cùng phía dưới Vũ Thiên Tầm đồng thời lắc đầu —— Long Vũ Thương Hành có lẽ có thể kiếm ra bực này tài nguyên, nhưng cũng sẽ không nguyện ý tiện nghi Hạo Thiên Môn như vậy.

Liệt Không Thiên Yêu đã nói: "Lão phu xuất ra một bình Yêu Thần Đan, nguyên thần một con Vô Cấu trung kỳ yêu thú, lại thêm một khối mục yêu bài cấp bậc Vô Cấu."

Nghe nói như thế, chúng nhân đều trầm mặc.

Nguyên thần yêu thú Vô Cấu không cần nhiều lời, bản thân liền là hàng đáng đầu cơ, cũng chỉ có Thái Âm Môn có thể dễ dàng lấy ra.

Yêu Thần Đan là thần đan giữ nhà của Thái Âm Môn, thông qua từ trên người yêu thú đề luyện tinh hoa chế tác, có thể tại trong thời gian ngắn khiến một con yêu thú phổ thông nắm giữ thực lực chí ít cấp bậc Vạn Pháp, còn tiềm lực đại tăng.

Đan này cùng Cực Chiến Đạo Thiên Thần Đan, Vạn Hoa Cốc Hoa Thần Đan, Yên Vũ Lâu Dạ Thần Đan, Mộc Khôi Tông Diệt Thần Đan, Hắc Bạch Thần Cung Lưỡng Nghi Thần Đan, Long Dương Phủ Long Thần Đan, Hạo Thiên Môn Luyện Thần Đan, Thánh Vương Các Thánh Thần Đan hợp thành Cửu Đại Thần Đan, mỗi bên đều có ảo diệu vô cùng.

Cho tới mục yêu bài liền là dùng để khống chế yêu thú.

Vô Cấu cấp bậc mục yêu bài, mang ý nghĩa có thể khống chế một đầu yêu thú cấp bậc Vô Cấu cho bản thân sử dụng.

Ba món đồ này, đều là bảo vật khó được, lấy ra cũng đều là thứ tốt đáng giá người người tranh đoạt, chẳng trách Liệt Không Thiên Yêu vừa hô như thế, đám người mười kiện hai mươi kiện nhất phẩm pháp bảo kia hết thảy ngậm miệng.

Chỉ là sau một khắc, liền có người cười lạnh nói: "Chung quy vẫn là lấy thứ đổi tốt, ta ra Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm."

Nghe nói như thế, mọi người lại lần nữa kích động lên.

Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm đến là một kiện thần khí chân chính.

Kiếm này nghe nói là bảo vật của một vị tuyệt đỉnh tán tu kiếm tiên hai ngàn năm trước, lịch ngàn năm thời gian, trảm sát vô số cường địch, mới thành kiếm này.

Kiếm này có thể đem đơn thể thần thông lấy hình thức quần thể phóng thích, uy lực hơi yếu mà phạm vi càng rộng, cũng có thể đem quần thể thần thông lấy hình thức đơn thể phóng thích, uy năng gấp bội.

Bất quá cũng sẽ bởi thế sản sinh đối ứng linh khí tiêu hao, xem như là chỗ thiếu sót.

Thần vật cũng có thượng hạ phân chia, Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm tuy là thần vật, nhưng nên tính là hạ phẩm bên trong thần vật.

So sánh ra, Phong Ma Vũ chí ít cũng coi như cái trung phẩm, đối với người có nhu cầu đặc thù, thậm chí có thể tính thượng phẩm.

Vì vậy đám người Vũ Thiên Tầm vẫn như cũ lắc đầu.

Bất quá điều này cũng không kỳ quái.

Bán đấu giá chuyện như vậy, mọi người đều là muốn dùng phí tổn thấp nhất thu được chỗ tốt lớn nhất, nếu như có cái bảo bối nào so với Phong Ma Vũ càng đáng tiền, căn bản cũng sẽ không có ai nguyện ý đổi.

Có thể nói, bản thân chuyện lấy vật đổi vật liền hạn định trả giá sẽ lớn hơn so với thu hoạch, trừ phi Phượng Linh Các chịu tiếp thu linh thạch buôn bán.

Đề xuất dùng Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm trao đổi chính là Phong Trung Túc.

Nghe nói năm đó kiếm tiên kia là đột nhiên mất tích, hiện tại xem ra, hơn nửa chính là bị Yên Vũ Lâu ám sát.

Thiên hạ bảo vật tối đa hai đại tông môn, một cái là Hạo Thiên Môn, dựa vào chính là bản thân luyện, một cái chính là Yên Vũ Lâu, dựa cả vào cướp.

Báo giá của Phong Trung Túc vẫn chưa làm cho đối phương thoả mãn, hắn cũng không kỳ quái, mà là tiếp tục đợi những người khác báo giá.

Rất nhanh, cái Ma Môn đại năng kia cũng không chịu cô đơn, kêu lên.

"Chúng ta ra một cái thượng cổ di chỉ, nội uẩn đạo cảnh."

Toàn trường lần nữa tất cả xôn xao.

Liền ngay cả Ninh Dạ đều vui vẻ.

Thời đại này đạo cảnh lúc nào biến thành không đáng giá như thế? Vạn Cổ Liễu đạo cảnh, Tuyệt Vân Lĩnh đạo cảnh, Ma Môn ngươi cũng có thể lấy ra cái đạo cảnh?

Hay là giống như Tuyệt Vân Lĩnh chứ?

Hay là nói, căn bản chính là thuần miệng pháo?

Ninh Dạ vừa mới dùng miệng pháo dao động quá hai cái ức, đối với miệng pháo buôn bán tràn đầy thể hội, đặc điểm lớn nhất chính là —— đằng nào không phải thật bỏ tiền, muốn hô thế nào thì hô thôi.

Đương nhiên, việc này không phải chỉ có hắn nghĩ tới.

Đã có người nói: "Đừng chém, nếu thật sự có thượng cổ đạo cảnh, bản thân liền dùng, còn có thể đem ra đổi tiền?"

"Đúng vậy đúng vậy."

Trưởng lão Ma Môn kia nói: "Chỗ đạo cảnh kia không nằm trong phạm vi thế lực của bên ta, mà là tại một cái khu vực đặc biệt, có môn phái khác chiếm cứ. Nhưng mọi người yên tâm, chỗ bí cảnh này là xác thực tồn tại, chỉ là chúng ta bởi vì một số nguyên nhân vô pháp đạt được, nhưng người khác có thể. Đó chỉ là một cái tiểu môn phái, dễ đối phó cực kì."

Ân?

Ninh Dạ nghe được tóc gáy dựng thẳng, không chỉ có hắn.

Cái này làm sao nghe tới giống như đang nói Tuyệt Vân Lĩnh Cực Đạo Cung?

Liền ngay cả Công Tôn Điệp, Dung Thành đều kinh ngạc.

Công Tôn Điệp tiếng lòng lan truyền: "Các ngươi để lộ tin tức?"

"Không nên a." Ninh Dạ âm thầm cắn răng: "Bất quá ban đầu người trải qua việc này không ít. . . Chẳng lẽ nói, trong này có người trong Ma môn?"

Theo lý là không nên, người tham dự hành động của Vân Tuyệt Môn đều là Mộc Khôi Tông ngàn chọn vạn tuyển mà ra, bản thân liền là ám tử, muốn nói bên trong ám tử còn bị hỗn cái Ma Môn ám tử, điều này thật đúng là khôi hài.

Nhưng loại khả năng này lại không phải là không có, Ninh Dạ càng nghĩ càng thấy bất an.

Mẹ nó.

Việc này nếu để cho Ma Môn chọc ra, phiền phức liền lớn.

Không chỉ có hắn, liền ngay cả Điền Viễn Trung, Liệt Không Thiên Yêu cũng đều khẩn trương lên.

Vô luận thế nào, không thể để cho đối phương đem chuyện đạo cảnh nói ra.

Cũng may người chủ trì kia đến cũng là cái minh bạch chi nhân, lắc đầu nói: "Phượng Linh Các cũng không có đại năng lực có thể bảo vệ một chỗ đạo cảnh như vậy. Việc này vẫn là thôi đi."

Nghe được đối phương nói như vậy, Ma Môn trưởng lão kia cũng không kỳ quái: "Quả nhiên vẫn không được sao? Vậy ta liền dùng vật này thay thế đi."

Nói một lần nữa lấy ra một vật.

Đó lại là một viên hắc hồng sắc hạt châu, ngoại phóng hồng quang, bên trong nhưng có lượng lớn hắc khí lượn lờ, phảng phất có vô số oan hồn đang hô hoán.

Đây là vật gì?

Mọi người còn đang kinh ngạc, Phong Trung Túc đột nhiên đứng bật dậy, trừng mắt nhìn trưởng lão Ma Môn kia: "Hóa ra là ngươi!"

Trưởng lão Ma Môn kia cũng là ngẩn ra, lập tức "hắc" một cái cười nói: "Hóa ra là ngươi."

Hai câu hóa ra là ngươi này, làm cho mọi người không hiểu ra sao, Ninh Dạ cùng Dung Thành liếc nhau một cái, nhưng đồng thời phát ra một tiếng: "Ta fuck!"

Bọn họ lại là đều đã minh bạch đây là vật gì.

Là cái bảo vật lúc trước bọn Phong Trung Túc bị trộm đi.

Bảo vật này tên là Huyết Nguyên Châu, công năng cùng Lạc thành Bát Bảo Lưu Ly Châu có chút giống, chủ yếu là một kiện nạp pháp chi bảo, chỉ bất quá có thể trữ nạp tiên pháp năng lượng mạnh hơn Bát Bảo Lưu Ly Châu vô số lần. Mà nó tồn tại tác dụng chân chính, kỳ thực chính là vì Tử Giới Dung Lô.

Lúc trước Phong Trung Túc, Trịnh Ngọc Huy dùng Tử Giới Dung Lô muốn luyện chế chính là bảo vật này, một khi toàn thành hiến tế, Huyết Nguyên Châu có thể nạp ngàn vạn vong linh, cũng cuối cùng hóa thành một cái huyết sát thực lực cường đại, cụ thể thực lực quyết định bởi sinh linh hiến tế. Huyết sát mệnh nguyên chính là Huyết Nguyên Châu, chỉ cần châu này không phá, huyết sát chính là bất tử bất diệt, sau khi đánh tan chỉ cần trở lại trong pháp châu tĩnh dưỡng một quãng thời gian liền có thể tái chiến.

Mà hiện tại, viên Huyết Nguyên Châu này ngay tại trong tay trưởng lão Ma Môn.

Không đúng, đây đã không phải là Huyết Nguyên Châu, mà là thành phẩm sau khi đã qua tế luyện Tử Giới Châu.

Nói cách khác hiện tại một cái thành thị nào đó, e rằng đã là một phiến quỷ thành.

Vừa nghĩ tới cảnh tượng xác chết khắp nơi, phảng phất tận thế giáng lâm kia, Ninh Dạ cùng Dung Thành đồng thời rùng mình một cái.

Đáng chết!

Ninh Dạ trong lòng sát cơ bạo khởi.

Chương 136 : U Minh Ma Ngục

Chương 136: U Minh Ma Ngục

Trên hội đấu giá, Phong Trung Túc Ma Hải Thọ đồng thời trừng mắt nhìn trưởng lão Ma Môn kia.

Bọn họ hiện tại đương nhiên đã biết tình huống.

Yên Vũ Lâu suốt ngày đánh nhạn, không nghĩ tới bị nhạn mổ mắt rồi.

Thế nhưng dưới tình huống thân phận cần bảo mật, lại không thể làm gì, chỉ có thể nhìn chằm chằm đối phương, dường như muốn nhớ kỹ khuôn mặt này *, mặc dù bọn hắn cũng biết, mặt này không có ý nghĩa.

Ngược lại là Vũ Thiên Tầm kích động lên.

Tử Giới Châu?

Thế mà là Tử Giới Châu?

Này nhưng là đúng là không thua tại Phong Ma Vũ thứ tốt.

Đương nhiên, sử dụng Tử Giới Châu cũng có vấn đề, dù sao vật này quá thương thiên hòa, dễ bị chúng nộ.

Nhưng thương hành không phải là tiên môn, bọn họ chỉ là buôn bán, Tử Giới Châu không phải bọn hắn luyện, mà là mua, nói đến vấn đề không lớn.

Đối với luyện chế Tử Giới Châu người mà nói cũng là như vậy, luyện ra vật này tối kết quả tốt chính là che dấu thân phận lặng lẽ bán đi, cũng thuận tiện sau này quăng oa —— không phải ta, ta không trách nhiệm.

Vì vậy Vũ Thiên Tầm đã ý thức được, lấy ra Tử Giới Châu chi nhân, đúng là bọn họ cần người mua —— vật này lai lịch quá huyết tính, thuận tiện ép giá mò tiện nghi.

Hắn liếc nhìn bên cạnh Lâm sư: "Chính là hắn đi."

Cái kia Lâm sư cũng gật gật đầu: "Xác thực vật này thích hợp nhất."

"Vậy ta hiện tại liền vạch trần nó!" Vũ Thiên Tầm đã nói.

"Không vội." Lâm sư cười nói: "Ngươi nghe."

Liền thấy trên đài người chủ trì đã nói: "Xem ra vị này thượng tiên bảo vật còn có chút tranh luận chỗ. Xin lỗi bản các không muốn nhiều phiền phức, đối với có tranh nghị chi vật, không thể nhận."

Đây đương nhiên không phải ý tứ của hắn, mà là Ninh Dạ ý tứ.

Bởi vì liền tại vừa nãy hắn đã đã thông suốt một vấn đề.

Vũ Thiên Tầm bọn họ nhất định sẽ vừa ý Tử Giới Châu.

Dưới tình huống này, nếu như dùng Tử Giới Châu đến giao dịch, Vũ Thiên Tầm tất nhiên sẽ đứng ra phá hoại lần giao dịch này. Tuy rằng hắn cuối cùng sẽ phát hiện Phong Ma Vũ là thật, mình bị đã đánh tráo, nhưng cũng nhất định sẽ bởi vậy gây sự.

Vốn là Ninh Dạ kế hoạch là dùng một cái giả Phong Ma Vũ đem cần dẫn tới được người dẫn đi tới coi như thành công, thuận tiện tiểu kiếm lời một chút chỗ tốt, nhưng khi trưởng lão Ma Môn kia vạch ra bí cảnh chi sự, lại lấy ra nghiêm trọng kích thích Yên Vũ Lâu Tử Giới Châu sau, Ninh Dạ liền ý thức được: Có lẽ bản thân có thể đem chỗ tốt làm lớn chút.

Dưới tình huống này, hắn ngược lại không muốn Vũ Thiên Tầm bọn họ đứng ra.

Vì vậy hắn lập tức thụ ý, không đổi Tử Giới Châu.

Người chủ trì kia hiển nhiên cũng nghĩ không thông "Cấp trên" vì sao phải an bài như vậy, nhưng nếu đã thượng phong có lệnh, hắn cũng chỉ có thể nghe theo, lợi dụng tranh luận là do từ chối.

Quả nhiên thời khắc này thấy người chủ trì kia từ chối trao đổi sau, Lâm sư đã nói: "Phượng Linh Các không muốn Tử Giới Châu, đây là chuyện tốt, ngươi tạm thời đừng vạch trần bọn họ."

"Tại sao?"

"Vạch trần bọn họ chẳng khác nào nói cho người khác biết Phong Ma Vũ tại chúng ta nơi này, việc này nếu có thể bảo mật, hãy tạm thời trước tiên bảo mật, để tránh khỏi hậu hoạn. Chờ giao dịch hoàn thành sau khi, tốt nhất là điều tra rõ ràng thân phận của đối phương, lại thông cáo thiên hạ."

Vũ Thiên Tầm ánh mắt liên thiểm: "Lâm sư anh minh! Trước hết tiện nghi này Phượng Linh Các."

"Đến cũng chưa chắc là tiện nghi bọn họ, các loại người mua cầm vào tay xong phát hiện là giả, thì sẽ có Phượng Linh Các phiền phức." Lâm sư cười nói.

Nghe được người chủ trì từ chối trao đổi Tử Giới Châu, trưởng lão Ma Môn kia cũng thở dài.

Lấy ra Tử Giới Châu lúc trước, hắn liền biết sẽ có phiền phức, chỉ là hắn đối Phong Ma Vũ chí tại tất đắc, có hiểm cũng phải mạo. Không nghĩ tới đối phương thế mà cự thu, không công bại lộ bản thân.

Bất quá này trưởng lão Ma Môn cũng không sao.

Ma Môn bị thiên hạ tiên môn gọi đánh hô giết cũng không phải một ngày, ra sao phiền phức đều gặp, này trưởng lão Ma Môn tự có niềm tin.

Nếu đã trao đổi không được, vậy liền lại nghĩ những biện pháp khác.

Trong lòng hắn có định sổ, cũng không nhìn Phong Trung Túc Ma Hải Thọ hai người, hai người cũng biết hiện tại không phải động thủ thời điểm.

Phong Trung Túc đối Ma Hải Thọ gật gật đầu, Ma Hải Thọ dĩ nhiên đứng dậy, hướng sàn đấu giá đi ra ngoài.

Thấy Ma Hải Thọ ra ngoài, trưởng lão Ma Môn kia nở nụ cười, thế mà cũng đứng dậy, chỉ là không phải đi ra phía ngoài, mà là hướng sàn đấu giá cửa hông mà đi.

Thấy tình hình này, Ninh Dạ cười đứng dậy: "Ta cũng ra ngoài đi một chút."

Phương hướng của hắn lại có chỗ bất đồng, lại là hướng sàn đấu giá hậu môn mà đi.

Ba người, ba cái phương hướng.

Cùng lúc đó, Liệt Không Thiên Yêu đã lần nữa tăng giá: "Nguyên hữu đồ vật bất biến, lại thêm 50 triệu linh thạch."

Không Viêm Tôn Giả cũng nói: "Ta thêm 80 triệu linh thạch, lại thêm bản tôn một cái Chí Tôn Luyện Bảo Lô."

Trong lòng mọi người cười thầm, người anh em này cho đều là đồ bản thân không cần, ngươi là chân viêm luyện bảo cường thủ, cái gì rắm chó Chí Tôn Luyện Bảo Lô, đặt nơi đó đều sắp rỉ sắt chứ?

Vạn Pháp cảnh chính là Vạn Pháp cảnh, quyết đoán cùng Vô Cấu cảnh không cách nào so sánh được.

Phong Trung Túc tâm tư đã không ở Phong Ma Vũ trên, đến là không lại thêm tiền.

Trọng yếu nhất chính là, tình huống bây giờ, bảo lưu Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm hiển nhiên càng tốt hơn.

Chẳng mấy chốc sẽ động thủ rồi chứ?

Hắn nghĩ.

Trò văn; đã xướng quá, tiếp sau đó chính là kịch võ ra trận thời điểm.

Chỉ là hắn cũng không nghĩ tới, người đầu tiên động thủ thế mà không phải Ma Hải Thọ.

"Hỗn đản!"

Mâu Thiên Khôi đột nhiên đứng lên, phẫn nộ quát: "Đây là hàng giả!"

Hô lên đồng thời, Mâu Thiên Khôi đã xuất thủ —— Công Tôn Điệp còn lưu chỗ ấy không đi đây.

Một cái thủ chưởng hóa thành thao thiên chi trảo, chụp vào Công Tôn Điệp.

Nhưng là tại hắn xuất thủ đồng thời, Thánh Linh Các nội cấm chế phát động, một phiến huyền quang đã ngăn trở Mâu Thiên Khôi, một trảo này càng trảo không đi xuống.

Công Tôn Điệp cười duyên một tiếng: "Nhanh như vậy liền phát hiện a, coi như ngươi lợi hại."

Đứng thẳng người lên, lại là trực tiếp hướng ngoài cửa mà đi.

Thánh Linh Các cấm chế hạn chế tiên pháp, nhưng không hạn phổ thông ra vào, Công Tôn Điệp không ra tay, chỉ dạo bước, hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Vừa đi còn vừa hiện ra thân hình.

"Công Tôn Điệp?" Một tên Ma Môn đệ tử đã kêu lên sợ hãi.

Không nghĩ tới nữ tử này thế mà ở chỗ này!

Mâu Thiên Khôi sốt sắng: "Muốn chạy!"

Một trảo vồ tới.

Đúng vào lúc này, Long Vũ Thương Hành vị kia Lâm sư đột nhiên phát hiện cái gì, bỗng nhiên một phát bắt được Vũ Thiên Tầm bên người cái kia Phong Ma Vũ, sắc mặt đại biến: "Không được, Phong Ma Vũ bị đánh tráo rồi!"

"Cái gì?" Vũ Thiên Tầm đang tự kinh ngạc, cái kia Lâm sư đã nhìn hướng Mâu Thiên Khôi, nói: "Trên người hắn có Phong Ma Vũ khí tức!"

Dương tay vồ một cái, đã nhiếp hướng Mâu Thiên Khôi trong tay hộp.

Phong Ma Vũ khí tức chính là từ trong hộp truyền tới, xuất thủ trong nháy mắt, cái kia Lâm sư thậm chí đã nghĩ đến, Công Tôn Điệp giả trang hạ nhân, đánh cắp thật vũ, sau đó cố ý làm thành Niết Bàn nguyên thần giao cho Mâu Thiên Khôi —— Mâu Thiên Khôi cố ý chỉ nhận là giả, phẫn nộ xuất thủ, kỳ thực chính là đang phủ nhận tất cả.

Thế nhưng hắn không biết mình có thể cảm ứng Phong Ma Vũ khí tức, vì vậy thời khắc này không quan tâm tất cả cũng phải đem Phong Ma Vũ cầm về.

Mâu Thiên Khôi không nghĩ tới Long Vũ Thương Hành người đột nhiên lại ra tay với chính mình, một lần xuất thủ này bị hắn cản trở, Công Tôn Điệp dĩ nhiên rời đi, trong lòng vừa kinh vừa nộ.

Tốt, nguyên lai Công Tôn Điệp cùng Long Vũ Thương Hành là một đường.

Cùng lúc đó Lý Trường Hồng cũng nhìn thấy Công Tôn Điệp, mừng rỡ trong lòng, nha đầu ngươi quả nhiên vẫn là đã xuất hiện.

Thời khắc này, Mâu Thiên Khôi Lý Trường Hồng đồng thời cần xuất thủ, nhưng vào lúc này, đã thấy che trời hắc vụ nổi lên.

"U Minh Ma Ngục? Đáng chết, là Ma Môn!" Có người đã ý thức được không đúng, kinh hãi cuồng hô.

Chính là trưởng lão Ma Môn kia càng vào lúc này đã xuất thủ —— mắt thấy Công Tôn Điệp xuất hiện, lại có Phong Ma Vũ dụ hoặc, chính là như thế nào cũng phải thử một chút.

Ma khí ngập trời, đem toàn bộ Thánh Linh Các đều đặt vào trong đó.

Đại thủ đã hướng Công Tôn Điệp chộp tới.

Công Tôn Điệp mắt thấy không tránh khỏi, ném ra một cái hộp nói: "Đồ vật cho ngươi!"

Trưởng lão Ma Môn kia cũng không tính dễ tin Công Tôn Điệp, nhưng nhìn hộp cấm chế rực rỡ, cực kỳ huyền diệu, lộ ra không phải phàm phẩm, hộp trên càng có ma khí oanh nhiễu, tham lam bản năng ảnh hưởng, cuối cùng một trảo vồ tới.

Liền tại tóm lấy hộp, lại muốn trảo Công Tôn Điệp lúc, một phiến tiêu tương kiếm vũ huyễn khởi.

"Dạ Trường Mộng Đa Kinh Dạ Trường, hóa ra là ngươi!" Phong Trung Túc quát lên.

Phong vũ tiêu tiêu, vạn kiếm mê tung, đã hướng về trong bóng tối trưởng lão Ma Môn Kinh Dạ Trường đâm tới.

"Phong Trung Túc, hóa ra là ngươi!" Liệt Không Thiên Yêu nhưng cũng cười to xuất thủ, lại là chụp vào Phong Trung Túc.

Thái Âm Môn cùng Hắc Bạch Thần Cung là minh hữu, tự nhiên cùng Yên Vũ Lâu quan hệ không hợp nhau.

Nhưng liền tại hắn xuất thủ thời khắc, Ma Hải Thọ cũng hung hãn xuất thủ, ngăn trở Liệt Không Thiên Yêu.

Oanh!

Sáu cỗ pháp lực thao thiên trùng kích, hóa thành vô biên liệt diễm, đã tịch quyển toàn bộ Phượng Linh Các.

Chương 137 : Đục nước béo cò (thượng)

Chương 137: Đục nước béo cò (thượng)

Chiến đấu vừa nổ ra, tràng diện lập tức liền rối loạn.

Theo lục đại Vô Cấu xuất thủ, Phượng Linh Các cấm chế phát động, tràng diện hỗn loạn tưng bừng.

Cũng may mọi người cũng đều là có kinh nghiệm, vừa nhìn tình hình không tốt, dồn dập rụt cổ các thi thủ đoạn tự vệ. Cũng may lục đại Vô Cấu mục tiêu không phải bọn hắn, bằng không bọn họ có cố gắng thế nào cũng là vô dụng, nhưng coi như chỉ là dư âm dập dờn, cũng làm cho mọi người cực không dễ chịu.

Đúng vào lúc này, phía sau Phượng Linh Các lại có một chỗ môn hộ mở rộng, có người ở nơi đó vẫy tay: "Chạy về phía này!"

Chúng nhân dồn dập xông qua, đương nhiên cũng không phải tất cả mọi người đều chạy, bộ phận Vạn Pháp cường giả tự cao thực lực có thể chống đỡ dư âm, còn có như đám người Thái Âm Môn Hạo Thiên Môn, tự cao bên trên có lão đại chiếu cố, cũng không thoát đi.

Một đám tán tu thực lực kém chút thì chạy theo xông ra môn hộ, vừa ra liền phát hiện một người đang đối với bọn họ vẫy tay: "Đông Phong Quan đại trận thủ hộ lập tức khởi động, bọn ngươi tạm thời vô pháp rời khỏi, trước tiên đi theo ta."

Thế mà là Lý Trường Hồng.

Lý Trường Hồng chính là Đông Phong Quan trấn thủ, hắn kêu gọi, chúng tu tự nhiên không nghi ngờ, dồn dập chạy theo.

Đi ra ngõ nhỏ, thất chuyển bát chuyển đi tới một chỗ phòng nhỏ, theo Lý Trường Hồng tiến vào, liền nhìn thấy trước mắt càng là một phiến có động thiên khác.

Phương xa là dãy núi trùng điệp, sông lớn chảy xuôi, bốn phía lại là một mảnh lục thảo phương nhân.

Mà tại trung ương đối diện, thình lình còn đứng một người.

Quân Bất Lạc.

Nhìn thấy Quân Bất Lạc, chúng nhân đại hỉ, dồn dập tiến lên kêu lên: "Nguyên lai Đông sứ không hề rời đi Đông Phong Quan. Ma Môn xâm tập, kính xin Đông sứ xuất thủ!"

Không nghĩ tới Quân Bất Lạc nhưng cười lạnh nói: "Bản tôn thiên tân vạn khổ bố trí tốt đẹp cục diện, vốn là vì câu Ma Môn này, không nghĩ tới bọn ngươi lại đến tranh vũng nước đục này suýt nữa làm hỏng đại sự của ta. Làm hại bản tôn phải tự thân xuất thủ, thu thập tàn cục."

Cái gì? Chúng nhân nghe Quân Bất Lạc khẩu khí không đúng, nhất thời ngạc nhiên.

"Đông sứ lời ấy ý gì?"

Quân Bất Lạc cũng không nói lời nào, liền nghe Ầm một tiếng, đại trận bất ngờ nổi lên, không ngờ đem trọn phiến khu vực bao phủ, một mảnh đen kịt, phảng phất sơn vũ dục lai, lại còn có thể thấy được vô số mãnh thú hung ác.

Có nhãn quang tốt, đã bật kêu lên: "Hắc Bạch Đại Trận?"

Hắc Bạch Đại Trận chính là Hắc Bạch Thần Cung đệ nhất đại trận, hắc chủ công, bạch chủ thủ, Mà thời khắc này, bọn họ thế mà là rơi vào bên trong Hắc Bạch Đại Trận.

Có biết không tốt muốn lập tức lui ra nơi đây, lại phát hiện bốn phía mờ mịt, từ lâu không thấy môn hộ.

Quân Bất Lạc đã nói: "Muốn rời khỏi nơi đây, cũng không phải là không thể, giao ra hết thảy bảo vật cùng linh thạch trên người bọn ngươi!"

Ta fuck!

Ngươi đây là ăn cướp a!

Tất cả mọi người đồng thời trong lòng mắng to.

Thế nhưng Quân Bất Lạc muốn cướp, ai dám không theo?

Lý Trường Hồng đã lại lần nữa đi tới, hung ác vươn tay ra, nói: "Đem hết thảy túi giới tử đều giao ra, còn có bảo vật giấu trên người, như có để sót, chém thẳng không tha!"

Đám tu sĩ bất đắc dĩ, chỉ có thể từng cái từng cái nộp lên túi giới tử, trong khoảnh khắc, một đám tu sĩ bị cướp đoạt cái chổng mông lên trời.

Đợi đến đem hết thảy bảo vật linh thạch đều cướp đoạt xong xuôi, Quân Bất Lạc tay áo lớn vung lên nói: "Còn không mau cút đi, chuyện hôm nay kẻ nào dám nhắc, chết!"

Được rồi, ngươi ăn cướp còn muốn chối?

Trong lòng mọi người đồng thời thầm hận, cũng chỉ thấy phong vân biến ảo, đột nhiên chúng nhân đã không ở chỗ này, càng là lại trở về trong ngõ hẻm phụ cận Phượng Linh Các, mà lúc trước tiến chi ốc, lại đã vô ảnh vô tung.

Có cái kia lòng dạ cao, thấy Quân Bất Lạc đã không còn ở, thấp giọng mắng: "Quân Bất Lạc, chuyện hôm nay, chúng ta còn chưa xong đâu!"

Sau khi chiến sự nổ ra, Lý Trường Hồng phản ứng đầu tiên chính là mặc kệ cái khác, trước tiên trảo Công Tôn Điệp.

Hắn vốn là không ở trong Phượng Linh Các, mà là ở bên ngoài lấy nguyên thần nhòm ngó.

Vì vậy Công Tôn Điệp nếu đã ra ngoài, hắn liền trực tiếp lao tới phía sau Phượng Linh Các mà đi.

Lấy tốc độ của hắn, từ Phượng Linh Các vòng ra sau, cũng chỉ là một trong nháy mắt chi sự.

Nhưng thời khắc này bay một lúc, lại phát hiện bản thân càng trước sau tựa như vẫn tại biên giới Phượng Linh Các đảo quanh, lại càng vô pháp tiếp cận.

Không đúng!

Nơi này bị bố trí huyễn cảnh mê cung?

Lý Trường Hồng lập tức ý thức được không tốt.

Phượng Linh Các nội bộ cùng chu vi có cấm chế trận pháp cái này hắn biết, dù sao muốn làm bán đấu giá lớn như vậy, không điểm thủ đoạn phòng ngự khẳng định không được.

Nhưng hắn không nghĩ tới dĩ nhiên lại là thủ đoạn loại mê cung này.

Mê cung không đáng sợ, vấn đề là này sẽ làm lỡ thời gian a!

Hơn nữa trước mắt mê cung này, bố trí trình độ khá cao, cho dù lấy thực lực của hắn, nhất thời chốc lát cũng khó mà phá giải.

Biết thời gian không chờ ta, Lý Trường Hồng vội vàng đưa tin cho Quân Bất Lạc.

Có Quân Bất Lạc tại, Lý Trường Hồng không cho là Công Tôn Điệp chạy thoát, vì vậy cũng không vội.

Diêu lập trong gió, chắp hai tay sau lưng, Quân Bất Lạc phóng mắt hạ phương.

Cứ việc ma khí mịt mờ, nhưng không ngăn được thần mục của hắn, khiến chúng sinh đều ở trong mắt.

Quân Bất Lạc đã cười lạnh tự nói: "Dạ Trường Mộng Đa Kinh Dạ Trường, Vô Ảnh Quân Tử Phong Trung Túc, Ma Diễm Thiên Lý Ma

Hải Thọ, Thiên Khôi Sát Tinh Mâu Thiên Khôi, lại thêm Liệt Không Thiên Yêu cùng Long Vũ Thương Hành Bất Kiến Quân Lâm Thượng Hiên, Đông Phong Quan ta lần này thật đúng là náo nhiệt. . . Di?"

Theo cái kia một tiếng ồ khẽ, Quân Bất Lạc đã phát hiện, Công Tôn Điệp ném ra hộp, chính là hộp thả Ngọc Lưu Sương.

Hộp hoàn hảo không chút tổn hại, mang ý nghĩa còn chưa bị mở ra.

Thế nhưng sau một khắc Quân Bất Lạc liền nhìn thấy hộp càng đã rơi vào trong tay Kinh Trường Dạ.

Quân Bất Lạc sốt sắng, Kinh Trường Dạ chính là trưởng lão Ma Môn, Vô Cấu tu vi, thực lực của hắn lại là có thể mở hộp ra.

Đang định ra tay, đột nhiên cảm thấy bên người phong vân dị động, từng mảng từng mảng đám mây kia, càng là sống lại.

Một màn này rơi vào trong mắt Quân Bất Lạc, trong lòng cả kinh, hắn lúc trước sự chú ý đều ở phía dưới, không chú ý tới bên người, thời khắc này tâm sinh cảnh giác, lập tức biết không ổn.

Trong nháy mắt kia Quân Bất Lạc đã vận dụng hết hết thảy pháp lực bảo vệ tâm thần, liền thấy bốn phía vân vụ xoay chuyển hóa thành vô số thủ trảo, hướng tới Quân Bất Lạc xa xa ấn xuống, nhìn như nhẹ nhẹ nhàng nhàng một thoáng, nhưng như trăm nghìn tầng sơn nhạc ép đến, Quân Bất Lạc như bị sét đánh, phát ra thê lệ tê khiếu.

Hết thảy vân vụ thư quyển (* co duỗi) mà tới, muốn đem Quân Bất Lạc toàn bộ bao vây lại, nhưng ở nháy mắt tiếp theo, Quân Bất Lạc thân hình lóe lên, đã biến mất không còn tăm hơi.

Đồng thời Đông Phong Quan phát ra cự đại oanh minh, Hắc Bạch Đại Trận khởi động, đã đem cả tòa Đông Phong Quan vững vàng bảo vệ, hắc quang dũng động, hóa thành vô biên hắc triều cuốn về chỗ Quân Bất Lạc đặt chân lúc trước.

Vậy là đầy trời vân vụ phiêu tán, tại dưới hắc sắc đại triều Liền như vậy yên diệt, phảng phất nơi này cái gì cũng chưa từng xảy ra giống như vậy, đại triều tiếp tục dũng động, đã tịch quyển Đông Phong Quan thiên không ngàn dặm chi địa, hết thảy phi điểu dị thú tu sĩ đi ngang qua, tại trong khoảnh khắc đó hết thảy tan biến.

Đợi đến hắc triều qua đi, tiêu tán vân vụ lần nữa cuốn động mà đến, trong đó một đoàn dũng động ra nhân hình, chính là Tử Lão.

Một con diều giấy xa xa bay tới, rơi vào trên vai Tử Lão, phát ra tiếng người: "Thế nào?"

Lại là Hà Giang Minh thanh âm.

Tử Lão hồi đáp: "Để hắn chạy rồi."

"Quả nhiên vẫn là như vậy sao." Hà Giang Minh cũng không kỳ quái, nếu như đánh lén liền có thể giết Quân Bất Lạc, mọi người cũng không cần phiền toái như vậy: "Ngươi thế nào rồi?"

"Bị hắn Hắc Bạch Sát Trận diệt một cái nguyên thần." Tử Lão hồi đáp.

"Trộm gà không xong còn mất nắm gạo a." Hà Giang Minh thở dài.

Tử Lão đến không để ý: "Không sao, hắn cũng trúng Loạn Thần Chú của ta, ta chỉ cần ba tháng là khôi phục, hắn nhưng trong vòng một năm đừng hòng khỏi hẳn."

"Vì sao phải dùng Loạn Thần Chú?" Hà Giang Minh không hiểu, Loạn Thần Chú họa loạn thần trí, đối với tu vi không có ảnh hưởng gì, đối với hắn dùng Vô Sát Chú Huyết Khôi Chú các loại chú pháp há không phải càng tốt hơn?

"Ninh Dạ ý tứ. Hắn nói đằng nào giết không được, đến không bằng động chút tay chân đối với thần trí hắn, cũng thuận tiện ngày khác hậu hành sự."

". . . Tử Lão, ngươi có cảm giác hay không, chúng ta gần nhất đối Ninh Dạ có chút nói gì nghe nấy a?"

"Ngươi nếu như có thể so với hắn thông minh, ta cũng có thể đối với ngươi nói gì nghe nấy."

"Coi như ta không nói."

Chương 138 : Đục nước béo cò (trung)

Chương 138: Đục nước béo cò (trung)

Nhìn theo đám tu sĩ kia rời khỏi, Quân Bất Lạc cười hắc hắc, đã biến trở về Ninh Dạ dáng dấp.

Tiện tay vung lên, Thiên Cơ Điện quay về thể nội, hết thảy huyễn tượng tất cả đều không tồn.

Dãy núi biến mất, lại là biến trở về Thiên Cơ dáng dấp.

Nguyên lai cái kia mặt đất núi đồi, chính là Thiên Cơ biến thành, hung ác mãnh thú, chính là trùng mẫu sở sinh.

Hai bên phối hợp, kết hợp với Ninh Dạ huyễn thuật, càng là một cái huyễn cảnh bố trí giống y như thật, đem một đám tu sĩ nhẹ nhõm lừa gạt được.

"Lại phát tài rồi!" Thiên Cơ vỗ tay cười to.

Ninh Dạ ngửa đầu nhìn lên, đỉnh đầu một phiến hắc bạch huyền quang, nói: "Đông Phong Quan Hắc Bạch Đại Trận đã phát động, xem ra là Tử Lão đã xuất thủ. Rất tốt, lần này Quân Bất Lạc liền không có cách nào quản chuyện nơi đây."

Cái kia Lý Trường Hồng cũng biến trở về Công Tôn Điệp, cười nói: "Vậy còn không mau đi?"

"Không được, còn có việc không xong xuôi." Ninh Dạ hướng Phượng Linh Các mà đi.

Công Tôn Điệp cả kinh: "Sáu cái Vô Cấu, ngươi điên sao lại tới đó? Ngươi chẳng lẽ còn thật muốn. . ."

Ninh Dạ cước bộ bất đình: "Tổng muốn nhìn một chút có cơ hội hay không."

Phượng Linh Các bán đấu giá mục đích chủ yếu đã hoàn thành. Các đại phái bị hấp dẫn đi tới, Công Tôn Điệp lộ hình dáng, nộp hộp, mục tiêu đã từ trên người nàng chuyển tới trưởng lão Ma Môn trên người, cứ như vậy, Công Tôn Điệp phiền phức tự nhiên tiêu trừ . Còn doạ dẫm tu sĩ, bất quá là tiện thể mà là —— Ninh Dạ luôn luôn quen thuộc, làm chính sự sau khi, cũng phải mò chút chỗ tốt.

Vì vậy theo Công Tôn Điệp, chuyến này thu hoạch rất dồi dào, cũng không cần thiết mạo hiểm nữa.

Nhưng Ninh Dạ hiển nhiên không làm nghĩ như vậy.

Chỉ cần điều kiện cho phép, tự nhiên là muốn tranh thủ tối đa hóa lợi ích.

Nghe hắn nói như vậy, Công Tôn Điệp giậm chân một cái: "Được, lão nương theo ngươi điên một hồi!"

Vừa mới chạy đến Phượng Linh Các, liền nghe Ầm một tiếng, Phượng Linh Các đã nổ thành bột mịn.

Sáu đại cường giả liên thủ xuất kích dưới, Phượng Linh Các cấm chế thậm chí không sống quá nửa nén hương, tức bị phá nứt.

Sáu bóng người bão táp, xuất thủ đánh lên dưới, tiên khí tung hoành, tứ ngược bát hoang.

Đúng vào lúc này Hắc Bạch Đại Trận đã khởi động, hắc quang qua đi, chuyển hóa thành bạch.

Một phiến bạch triều từ trời hạ xuống, không ngừng co rút lại, bảo vệ Đông Phong Quan trong thành.

Chỉ là lục đại Vô Cấu giao thủ, uy lực cực lớn, Đông Phong Quan Hắc Bạch Đại Trận tuy mạnh, nhưng muốn phòng thủ địa phương quá nhiều, Quân Bất Lạc lại phẩm tính ích kỷ —— hắn chỉ sợ Phong Trung Túc đám người liên hợp lại đối phó bản thân, thẳng thắn cho bọn họ một khối đất riêng khiến bọn hắn tự giết lẫn nhau, cũng hảo suy yếu, vì vậy cũng không hoàn toàn ách chế.

Kết quả liền là lấy Phượng Linh Các làm trung tâm một đám lớn quảng trường, trong nháy mắt hóa thành gạch vụn chi địa.

Sóng nổi mây vần, phong ba dâng lên dưới, hắc vụ kiếm quang gột rửa chân trời, pháp lực dư âm trùng kích được Hắc Bạch Đại Trận cũng là không ngừng thiểm hiện quang hoa.

Sáu vị đại năng tại không trung Ầm Ầm Ầm quyết đấu, trong miệng thỉnh thoảng còn chen lẫn tiếng mắng.

"XXX lão mẫu ngươi!"

"Chết đi!"

"Thao con rùa nhà ngươi!"

Không hề có nửa điểm đại năng phong độ.

Bất quá điều này cũng bình thường, vật lộn sống mái, ai còn nói cái gì phong độ a?

Mà tại bọn họ hạ phương, còn có một đám gan lớn không sợ chết tại thét to.

Chủ yếu là Thái Âm Môn cùng người của Hạo Thiên Môn, Thái Âm Môn là bởi vì có Liệt Không Thiên Yêu tại, ngoài ra Tiết Minh U, Kim Hàn Triều, Liệt Trọng Lâu cũng tại, bọn họ tuy rằng không dám tham dự Vô Cấu chi tranh, thế nhưng che chở đệ tử không bị dư âm thương tổn vẫn là không thành vấn đề.

Hạo Thiên Môn Vô Cấu đại lão không có tới, thế nhưng bọn họ cũng có Không Viêm Tôn Giả mấy vị Vạn Pháp bảo vệ, trọng yếu nhất chính là cùng Quân Bất Lạc có hợp tác, vì vậy tràn đầy tự tin, hoàn toàn không biết Quân Bất Lạc bị Tử Lão đánh lén, chính đang khôi phục thương thế —— Quân Bất Lạc thụ mặc dù là Loạn Thần Chú, tại sinh mệnh vô ngại, nhưng Tử Lão dù sao cũng là Tử Lão, cho dù không phải lấy giết làm chủ công kích, uy năng cũng không thể coi nhẹ.

Quân Bất Lạc xưa nay yêu quý bản thân, lại chỉ sợ Tử Lão có lưu lại ám thủ, vì vậy không quan tâm tất cả cũng phải trước tiên chữa thương, có vấn đề sớm trì sớm tốt.

Trừ bọn họ ra ra, còn có một đám người cũng tại thét to: "Thiên Yêu chịu đựng!"

Người của Hạo Thiên Môn nhìn sang, nhìn những người này trang phục không phải Thái Âm Môn, nhưng cùng Thái Âm Môn đứng đồng thời hô quát liên tục, trong lòng kinh ngạc, đám người kia là ai a?

Lại nhìn kỹ.

Ta fuck!

Thế mà cũng có một cái Vô Cấu cảnh? Ngươi Vô Cấu cảnh ngươi ở chỗ này làm gì a?

Cố Phong Hiên cùng Điền Viễn Trung đứng chung một chỗ, hoàn toàn không có xuất thủ tâm tư, chỉ là nhìn náo nhiệt.

Nhiệm vụ của hắn chính là bảo vệ tốt Vân Tuyệt Môn đám người kia.

Phía dưới cố nhiên là một phiến binh hoảng mã loạn, mặt trên đến cũng dần dần có chút tỉnh táo lại.

Mâu Thiên Khôi là trước tiên phát hiện vấn đề.

Hắn chú ý tới Bất Kiến Quân Lâm Thượng Hiên mục đích tựa hồ là trong tay mình cái kia Vạn Pháp nguyên thần.

Điều này khiến cho Mâu Thiên Khôi vô danh không ngớt: "Ngươi muốn cái này?"

"Phí lời! Đem đồ vật trả lại!" Lâm Thượng Hiên quát.

"Mẹ nó cho ngươi." Mâu Thiên Khôi vội vã muốn tìm Công Tôn Điệp, trực tiếp đem hộp ném quá khứ.

Toi công đánh một trận.

Hắn đang muốn rời đi, không nghĩ tới Lâm Thượng Hiên liếc nhìn hộp, biến sắc: "Ngươi đánh tráo?"

Mâu Thiên Khôi bị hắn làm cho không nói gì, ta điều muội ngươi a, muốn nói đánh tráo cũng là Công Tôn Điệp điều lão tử bao. Hắn không muốn chiến, kêu lên: "Nữ nhân kia cho ta chính là cái này. Con mẹ ngươi điên rồi? Ta lại không bắt ngươi đồ vật?"

Lâm Thượng Hiên thấy Mâu Thiên Khôi như vậy, trong lòng cũng là nghi hoặc: "Phong Ma Vũ không ở nơi này của ngươi?"

"Phong Ma Vũ?" Mâu Thiên Khôi bị hắn giận dữ: "Phong Ma Vũ không phải tại Đậu Quân An nơi đó sao?"

Những người khác nghe nói như thế, cũng nhìn về phía này, đương nhiên, hạ thủ vẫn là đánh liên tục.

Lâm Thượng Hiên cũng biết lúc này không nói rõ ràng là không xong rồi, vội nói: "Trong tay hắn chính là giả, chân chính Phong Ma Vũ tại công tử nhà ta nơi này!"

"Ngươi nói trong tay hắn chính là hàng giả?" Liệt Không Thiên Yêu Phong Trung Túc Ma Hải Thọ cùng với Kinh Trường Dạ đồng thời nhìn hướng Vũ Thiên Tầm.

Lâm Thượng Hiên bị dọa cho nhảy dựng, vội lại kêu lên: "Bất quá bị Công Tôn Điệp trộm đi."

Nghe nói như thế, mọi người đột nhiên nhớ tới điều gì, thế mà đồng thời nhìn hướng Kinh Trường Dạ.

Kinh Trường Dạ cũng là ngẩn ngơ, nhìn tay bản thân bên trong hộp.

Lẽ nào Công Tôn Điệp ném cho mình không phải ma điển, mà là Phong Ma Vũ? Không trách trên cái hộp có ma khí oanh nhiễu.

Kinh Trường Dạ kêu lên: "Chờ đã, hãy khiến ta mở ra nhìn nhìn."

Hắn đến biết trước tiên hoãn một thoáng mọi người.

Nhưng hắn nói như vậy, không nghĩ tới hạ phương Không Viêm Tôn Giả thế mà kêu lên: "Xuất thủ!"

Theo hắn lên tiếng, một phiến xích viêm hồng lưu đã hướng Kinh Trường Dạ cuốn tới.

Hàng này thế mà trực tiếp hướng Kinh Trường Dạ phát động công kích —— hắn không thể để cho đồ vật trong hộp xuất hiện, bằng không Quân Bất Lạc cùng Hạo Thiên Môn bí mật hợp tác liền sẽ bại lộ.

Kinh Trường Dạ kinh nộ, đang muốn một chưởng đập chết nho nhỏ này Vạn Pháp, đã thấy nơi chân trời xa, vô số lưu quang bắn tới.

Không được!

Là Dịch quốc vương đình bí vệ!

Kinh Trường Dạ biết, Quân Bất Lạc bí mật bồi dưỡng một nhóm tu sĩ, lấy vương đình chi danh thu tại dưới trướng, đại thể đều là Vạn Pháp tu vi, nhưng sở trường về liên thủ, hợp lực bên dưới, có thể kháng Vô Cấu.

Mà thời khắc này xuất thủ, chí ít là ba mươi tên bí vệ, đây đã là vương đình bí vệ hạch tâm chủ lực, Kinh Trường Dạ cũng không dám ngạnh kháng, điên cuồng gào thét một tiếng, đánh ra một phiến hắc ám ma khí, đem lưu quang toàn bộ cuốn đi.

Phong Trung Túc nộ kiếm vung lên, nhân cơ hội đánh lén Kinh Trường Dạ.

Kinh Trường Dạ cả giận nói: "Phong Trung Túc, con mẹ ngươi điên rồi? Nơi này là Đông Phong Quan, Quân Bất Lạc địa bàn. Ở chỗ này phát hiện thân hình, ngươi liền không sợ chết không có chỗ chôn?"

Phong Trung Túc cười nói: "Hắc Bạch Đại Trận tuy mạnh, nhưng lão tử nếu đã dám đến, liền có có thể đi biện pháp, ngươi không cũng là như vậy?"

Mọi người đều là có chuẩn bị mà đến, bằng không cũng không dám như thế trắng trợn không kiêng dè.

Kinh Trường Dạ giận dữ: "Được, ngươi có gan. Quân Bất Lạc đến nay không hiện thân, định là tại đồ ngư ông đắc lợi. Ngươi có bản lĩnh rồi cùng lão tử tử chiến đến cùng, lão tử đến phải xem xem ngươi có biện pháp gì rời khỏi này Đông Phong Quan . Còn hộp này, ngươi nhưng mơ tưởng được!"

Nói đã lấy ra tử giới pháp châu, một con huyết sát đã phá châu mà ra, đầy trời vũ xuất huyết sắc sát khí, đã là hướng tất cả mọi người cuốn tới.

Chương 139 : Đục nước béo cò (hạ)

Chương 139: Đục nước béo cò (hạ)

Phong Ma Vũ thất lạc, khiến Vũ Thiên Tầm nôn nóng cực kỳ.

Hắn tự biết thực lực có hạn, không giúp được Lâm Thượng Hiên một tay, gấp đến nhảy chân.

Nhưng vào lúc này, hắn lại nhìn thấy xa xa một người hướng tới bên này hơi hơi mỉm cười, thế mà xoay người rời đi.

Đậu Quân An?

Tên khốn kiếp này?

Nhìn thấy Đậu Quân An trong khoảnh khắc đó, Vũ Thiên Tầm trong đầu như có linh quang lóe qua, đột nhiên đã hoàn toàn minh bạch.

Đây nhất định là Đậu Quân An cùng Công Tôn Điệp hợp mưu, bọn họ cố ý dùng giả Phong Ma Vũ dẫn ra thật Phong Ma Vũ.

Mọi người tổng là yêu thích đem bản thân nhìn đến rất trọng yếu, lại thêm người nào đó hữu tâm hướng dẫn, một khắc đó Vũ Thiên Tầm có một loại cảm giác như tỉnh ngộ phát hiện chân tướng.

"Hỗn đản! Đừng để cho hắn chạy thoát!" Vũ Thiên Tầm đã đuổi theo.

Đậu Quân An thực lực bình thường, Vũ Thiên Tầm bên người còn có vài tên Vạn Pháp cường nhân, hắn cũng không úy kỵ.

Bắt được Đậu Quân An, liền có thể cầm lại Phong Ma Vũ.

Mắt thấy Vũ Thiên Tầm đuổi theo, Đậu Quân An lui nhanh, tấn tốc ly khai chiến trường.

"Đừng hòng chạy!" Vũ Thiên Tầm đã gầm lên truy theo.

* * *

Cùng lúc đó.

Không Viêm Tôn Giả còn đang điên cuồng tấn công đối với Kinh Trường Dạ.

Hắn vô luận thế nào cũng không thể để cho Kinh Trường Dạ mở ra cái rương, chỉ là Kinh Trường Dạ huyết sát vừa ra, đầy trời huyết quang, tịch quyển thương mang, Không Viêm Tôn Giả không thể tiếp cận.

Tại thời điểm hắn kinh nộ, lại nhìn thấy bên cạnh một cái nhân ảnh lóe qua.

Cứ việc chi là nhìn thoáng qua, Không Viêm Tôn Giả nhưng vẫn là nhận ra.

Là Công Tôn Điệp?

Không Viêm Tôn Giả chấn kinh.

Nàng tại sao lại đã xuất hiện?

Không chỉ có như vậy, trong tay nàng giống như còn cầm một bình Ngọc Lưu Sương.

Đáng chết!

Không Viêm Tôn Giả biết không tốt, lập tức nói với đệ tử bên người: "Theo ta truy nàng!"

Hạo Thiên Môn một chúng đệ tử vô danh: "Truy cái gì?"

"Các ngươi không nhìn thấy? Thôi vậy, các ngươi lưu lại chỗ này." Không Viêm cũng là ngẩn ra, bất quá ngẫm lại không trung chiến đấu kịch liệt, bọn họ sự chú ý đều bị hấp dẫn cũng không kỳ quái, thẳng thắn không để ý đến bọn họ, bản thân đuổi theo.

Vừa mới lao ra chưa được vài bước, lại nhìn thấy Thanh Lâm đuổi theo.

Thanh Lâm đã nói: "Sư thúc, ta theo ngươi."

Không Viêm cũng không có thời gian nghĩ nhiều, hô lên được, đã truy theo.

Công Tôn Điệp tốc độ rõ ràng không nhanh, Không Viêm mắt thấy truy gần, trong lòng nổi lên cảnh ý: "Không đúng, nữ tử này tựa như đang cố ý dụ dỗ, phía trước khả năng có phục kích!"

Thanh Lâm đã nói: "Đệ tử nguyện làm đi đầu!"

Trước tiên xông lên, trực tiếp trùng nhập vào trong ngõ hẻm phía trước.

Không Viêm Tôn Giả thấy hắn nguyện ý vì môn phái mạo hiểm, trong lòng cũng là đại hỉ, theo sau xông đến, chính nhìn thấy Công Tôn Điệp thế mà a quát to một tiếng ngã bay ra.

Trong một mảnh tiên pháp ba động, thân ảnh của Vũ Thiên Tầm xông ra: "Công Tôn Điệp!! Đem Phong Ma Vũ trả lại!"

Vũ Thiên Tầm truy kích Đậu Quân An, lại không nghĩ rằng sẽ tao ngộ Công Tôn Điệp, lập hạ sát thủ.

Công Tôn Điệp bị hắn một kích thành công, lập tức thụ thương.

Cùng lúc đó Thanh Lâm cũng vọt tới, một phát bắt được Công Tôn Điệp, kêu lên: "Công Tôn Điệp, ngươi chạy không thoát rồi!"

Công Tôn Điệp biết không tốt, ném ra một vật: "Cho ngươi!"

Thanh Lâm một phát bắt được, nhìn là cái hộp, bên trong hộp ma khí trùng thiên. Vừa buông tay, Công Tôn Điệp thế mà ảnh độn mà chạy.

"Phong Ma Vũ?" Vũ Thiên Tầm đại hỉ, không quan tâm tất cả giết tới.

Không Viêm Tôn Giả thấy thế cũng là kinh hỉ, nguyên lai chân chính Phong Ma Vũ thế mà ở chỗ này.

Vội vàng xuất thủ muốn trảo Phong Ma Vũ, đồng thời ba tên Vạn Pháp cường nhân bên người Vũ Thiên Tầm cũng đồng thời xuất thủ.

Không Viêm Tôn Giả đã là Vạn Pháp hậu kỳ cường nhân, Long Vũ Thương Hành ba tên Vạn Pháp cảnh, một người tiền kỳ, hai người trung kỳ, lấy một chọi ba, Không Viêm Tôn Giả cũng không úy kỵ.

Thế nhưng Thanh Lâm đối với Vũ Thiên Tầm nhưng rõ ràng chống đỡ không nổi.

Vũ Thiên Tầm gia học uyên thâm, tuy là Hoa Luân, lại là đỉnh phong, trên người càng pháp bảo đông đảo, thời khắc này toàn lực tấn công, càng là bức Thanh Lâm chống đỡ không nổi, mắt thấy Phong Ma Vũ sắp bị cướp đi, Không Viêm Tôn Giả biết không tốt, cắn răng một cái, tế xuất một vật: "Lên!"

Lại là một kiện bảo vật uy năng cường đại, thế mà nhiếp đến mọi người đều không thể động, Không Viêm Tôn Giả đã xông tới, tóm lấy Thanh Lâm: "Đi!"

Nhưng liền tại thời khắc hắn mang Thanh Lâm chạy đi, lại nghe một tiếng hừ khẽ, một cái đại thủ đã từ đằng xa đè tới.

"Lâm Thượng Hiên?" Không Viêm Tôn Giả kinh hãi.

Hàng này không phải còn đang cùng Mâu Thiên Khôi đối chiến sao? Làm sao càng có dư lực bận tâm nơi này?

Trong lòng hắn kinh ngạc, đã thấy Thanh Lâm thế mà vươn mình đem Không Viêm Tôn Giả đỡ, Lâm Thượng Hiên một chưởng này chính đặt tại trên lưng hắn, Thanh Lâm quát to một tiếng, phun ra một ngụm máu, máu nhuộm toàn thân Không Viêm Tôn Giả.

Dư lực không dứt, đánh vào trên người Không Viêm Tôn Giả, Không Viêm Tôn Giả cũng là hừ khẽ một tiếng.

Đáng chết!

Có độc!

"Đê tiện!" Không Viêm Tôn Giả mắng to một tiếng, Lâm Thượng Hiên hào xưng Bất Kiến Quân, xuất thủ xưa nay quỷ bí, thần long thấy đầu mà không thấy đuôi, nhưng chưa bao giờ nói hắn dùng độc.

Mà hiện tại một kích này bởi vì có Thanh Lâm ngăn cản duyên cớ, thụ thương không nặng, nhưng pháp lực thế mà thấu thể mà qua, trực nhập thể nội, mắc ói nhất càng là còn trộn lẫn hai loại độc tố, một loại tiêu cơ thực cốt, còn một loại thì hỗn loạn pháp lực.

Cuối cùng cũng coi như lực đạo lại không mạnh, Không Viêm Tôn Giả có thể chống đỡ.

Thế nhưng một kích này cũng khiến cho hai người ngã bay ra, Thanh Lâm ôm hắn nhảy nghiêng, tại không trung tìm cái hướng, thế mà bay ra một cái độ cong, chênh chếch va vào trong một căn nhà bên cạnh.

Ngã vào trong phòng, Không Viêm Tôn Giả nhìn thấy trước mắt càng là một mảnh thiên địa kỳ diệu, bốn phía điện đường cao vót, hắc vân che đậy, có vô tận khí tượng như ẩn như hiện.

"Đây là địa phương nào?" Không Viêm Tôn Giả kinh ngạc.

"Không được, là Ma Môn đại trận, chúng ta đã tiến vào trong Ma Môn trận pháp, không trách Kinh Trường Dạ dám ở Đông Phong Quan ngang ngược, hắn sớm có dự mưu!" Thanh Lâm kêu lên.

Hỏng rồi.

Không Viêm Tôn Giả biết lần này không tốt.

Bên ngoài có Lâm Thượng Hiên truy sát, bản thân thì trúng độc, bây giờ lại hãm thân tại trong Ma Môn đại trận, nếu muốn bỏ chạy đã thiên nan vạn nan.

Chết tiệt Quân Bất Lạc, hắn đang làm gì?

Tại sao vẫn chưa xuất hiện?

Trong lòng hắn còn tự kinh hoảng, nhưng thấy chung quanh ô vân mật quyển, ma khí thao thiên dũng động.

Thanh Lâm hô to: "Hỏng rồi, Ma Môn trận pháp chính đang khởi động, sư thúc, có biện pháp thoát đi không?"

Không Viêm Tôn Giả thử sử dụng độn thuật, lại phát hiện căn bản vô dụng.

Hắn thân trúng kỳ độc, bản thân vốn phải phân tâm đối kháng, mà Ma Môn trận pháp này lại cực kỳ quỷ dị, nhất thời chốc lát căn bản là vô pháp thoát thân.

Kỳ thực lấy tu vi của hắn, thật muốn toàn lực giãy dụa, không hẳn không thể thoát khốn.

Nhưng vấn đề là hắn tiên thiên đã có thành kiến, cho rằng trận pháp này là Kinh Trường Dạ bố.

Kinh Trường Dạ bản thân liền là Vô Cấu cảnh, mạnh hơn hắn, hắn bố trí trận pháp, vậy thì uy lực càng lớn, căn bản không phải một cái Vạn Pháp cảnh như hắn có thể đột phá.

Có này quan niệm tại, Không Viêm Tôn Giả liền ý nghĩ liều mạng một phen cũng không có, trong mắt đã là một phiến tuyệt vọng.

Thanh Lâm nhìn dáng vẻ của hắn, tựa như đã minh bạch gì đó, uể oải nói: "Vì vậy. . . Không có cách nào sao? Thật không nghĩ tới, chuyến này dĩ nhiên lại chết ở chỗ này, ta tuy cướp được Phong Ma Vũ này, thì có ích lợi gì."

Nói đem Phong Ma Vũ hướng về trên đất ném đi.

Phong Ma Vũ?

Nhìn thấy Phong Ma Vũ, Không Viêm Tôn Giả mắt sáng lên.

Hắn vội vàng đem Phong Ma Vũ nhặt lên, tra nghiệm một thoáng, vui vẻ nói: "Là chính phẩm, chúng ta còn có thể cứu!"

"Làm thế nào?" Thanh Lâm cũng là đại hỉ hình.

Không Viêm Tôn Giả nhìn nhìn Thanh Lâm, lại nhìn một chút Phong Ma Vũ, tựa như đang làm cái gì gian nan quyết định, rốt cục cắn răng nói: "Thôi được, hôm nay chính là tạo hóa của ngươi. Ta thân trúng kỳ độc, vô pháp lấy tự thân dung luyện vật này, cũng chỉ có thể giao cho ngươi."

"Ta?" Thanh Lâm ngạc nhiên nhìn Không Viêm Tôn Giả.

"Đúng. Ta muốn lấy Hạo Thiên Môn luyện bảo bí thuật, đem Phong Ma Vũ luyện vào thân thể của ngươi, khiến cho ngươi trở thành nhân thể ma bảo, từ nay về sau, ngươi cùng Phong Ma Vũ liền nhân bảo hợp nhất. Vật này chính là ma bảo, đã có nó, ngươi liền mang chúng ta ra ngoài. Bất quá pháp này nguy hiểm rất lớn, thống khổ rất lớn, ngươi khả năng chịu đựng?"

Thanh Lâm gật đầu một cái: "Chỉ cần có thể cứu sư thúc, đệ tử vạn tử không chối từ!"

"Hảo!" Không Viêm Tôn Giả vung tay lên, đã tế xuất luyện bảo lô.

"Thật lâu thật lâu, không dùng vật này." Không Viêm Tôn Giả thở dài một tiếng: "Còn không mau mau nhập lô của ta!"

Chương 140 : Một bước lên trời

Chương 140: Một bước lên trời

Từng đạo từng đạo liệt diễm chân khí rót vào thể nội Thanh Lâm, Thanh Lâm cảm giác mình phảng phất lại trở về một màn trong rừng cây nhỏ, phóng hỏa tự thiêu trước kia.

Chỉ là so với ngày đó thống khổ, hôm nay thống khổ càng tăng, tâm tình nhưng càng thêm kích dương.

Không Viêm Tôn Giả chính đang đem Phong Ma Vũ luyện hóa vào thân thể hắn.

Hạo Thiên Môn có một môn luyện bảo bí thuật, có thể lấy người làm đỉnh, đem bảo vật luyện vào thân thể, từ đây nhân bảo hợp nhất, lấy tế luyện chi pháp không ngừng đề thăng tự thân, không chỉ có uy năng cường đại, hơn nữa có thể mức độ lớn nhất phát huy tác dụng bảo vật.

Bất quá pháp này hiệu quả quyết định bởi bản thân bảo vật, không có bảo vật tốt chân chính, căn bản không đáng.

Nhưng Phong Ma Vũ lại là đáng giá.

Đã từng cảnh giới thứ sáu yêu thú Phong Ma Thần Chuẩn quan linh, đại biểu cho hạn mức tối đa cũng là cảnh giới thứ sáu, là có khả năng đột phá thiên địa hạn chế này nhất.

Hạo Thiên Môn đối với nó một mạch dã tâm bừng bừng, liền là bởi vì bảo vật này có khả năng tạo nên trụ cột tương lai của Hạo Thiên Môn tài năng.

Chỉ tiếc năm đó vận khí bất hảo, không thể đạt được Phong Ma Vũ, bây giờ cuối cùng cũng đến tay, lại không nghĩ rằng trước tiên tiện nghi tên đệ tử phổ thông không biết cái gì này.

Thôi được, chung quy chỉ là tạm thời!

Không Viêm Tôn Giả đã đem suốt đời luyện bảo chi năng đều dùng cho bên trên, từng đạo từng đạo huyền ảo phù văn đánh vào trên người Thanh Lâm, vì hắn chải vuốt kinh lạc, luyện hóa thân tâm. Càng dẫn dắt Ma Môn ma khí này trầm xuống tại thể nội Thanh Lâm, khiến cho có thể cùng thân thể Thanh Lâm hội hợp.

Cùng lúc đó, hắn cái kia đã từng tổn hại diện mạo cũng dần dần khôi phục.

Xác thực nói, đây không phải là khôi phục, mà là làm lại dung nhan.

Luyện bảo chi thuật, bản thân liền là một lần cải tạo đối với thân thể người.

Cải tạo kinh lạc, cải tạo các nơi cơ thể, làm lại dung nhan tự nhiên cũng không kì lạ.

Trước đây Thanh Lâm không có cơ hội này , nhưng lần này hắn rốt cục có cơ hội.

Chỉ bất quá Thanh Lâm không có đi con đường "Tuyệt mỹ" như Ninh Dạ.

Đã từng hắn, phong độ phiêu phiên, cũng coi như mỹ nam.

Thế nhưng lần này làm lại, hắn lại khiến diện mạo của chính mình trở nên càng thêm cương nghị kiên cường, như phủ điêu thạch khắc.

Diện tướng tâm sinh.

Bây giờ Thanh Lâm, tràn đầy báo thù chi chí, vì vậy tân sinh chi diện cũng là một trương tràn ngập cừu hận cùng ý chí chiến đấu cương thiết chi diện.

Không Viêm tất nhiên là không kỳ quái Thanh Lâm trọng tố diện dung, chỉ là thở dài nói: "Nguyên lai ngươi là dáng dấp như vậy."

Sau đó liền nói sang chuyện khác: "Cơ duyên của ngươi, hiếm thấy trên đời. Vốn là lấy tu vi của ngươi, căn bản không thể nào chịu đựng lực lượng Phong Ma Vũ này. Một mực thân tại bên trong ma trận này, nhưng vừa vặn có thể giúp ngươi chia sẻ lực lượng, tích lũy căn cơ. Ma trận này xem ra cũng là lấy trói buộc làm chủ, cũng không chủ sát, mới có thể làm việc cho ta, càng chẳng biết vì sao, chậm chạp không thấy phát động, chính cho ta thời cơ quý giá."

Hắn vừa nói vừa ngưng tụ toàn bộ lực lượng, đem tư nguyên quý giá mang theo trên người đổ vào thể nội Thanh Lâm, kêu lên: "Ta vì ngươi trả giá hết thảy, sau ngày hôm nay, Viên Thanh Sơn, ngươi tất là thủ tịch đại đệ tử của Hạo Thiên Môn ta, không nên quên ta trả giá!"

Thân tại trong lô, Thanh Lâm thụ ma hỏa thiêu đốt, nghiêm túc nhìn Không Viêm Tôn Giả: "Sư thúc yên tâm, sư thúc hôm nay chi ân, đệ tử vĩnh viễn không bao giờ dám quên!"

"Hảo!" Không Viêm Tôn Giả quát lớn một tiếng, đem tự thân tất cả lực lượng trút xuống mà ra, cái Phong Ma Vũ vẫn luôn lượn vòng tại đỉnh đầu Thanh Lâm kia càng là hóa thành một đạo lưu quang, đi vào thể nội Thanh Lâm tiêu thất vô tung.

Cùng lúc đó, Thanh Lâm quát lớn một tiếng, thể nội ma khí dũng hiện, sau lưng nứt ra, từng căn từng căn màu đen lông chim từ phía sau lưng sinh ra, càng hóa thành một phiến sí thiên hắc dực, tán phát ra khí thế cường đại trước nay chưa từng có, uy lực bàng bạc trùng kích tứ phương, càng là liền cái đỉnh cấp luyện bảo lô kia cũng chịu không nổi, ầm ầm nổ tung.

Đồng thời Không Viêm Tôn Giả cũng kêu to ngã bay ra, không có đầy đủ pháp lực chống đỡ, quỷ dị chi độc kia toàn diện tại thể nội hắn tràn ngập, Không Viêm Tôn Giả cảm thấy mình chính đang nhanh chóng bị ăn mòn.

Nhưng hắn cũng không úy kỵ, trái lại đại hỉ kêu lên: "Thành rồi! Rốt cục thành công rồi! Đáng tiếc không có Ngọc Lưu Sương, bằng không bảo thể của ngươi sẽ càng mạnh. Bất quá đã không sao, Thanh Sơn, nhanh tới cứu ta, lấy tu vi bây giờ của ngươi, nho nhỏ độc tố, dễ dàng có thể giải."

"Thật sao?" Hư lập không trung, Thanh Lâm cảm thụ bản thân biến hóa.

Nguyên bản hắn chỉ là Hoa Luân sơ cảnh, nhưng thời khắc này tại dưới lực lượng cường đại của Phong Ma Vũ, hắn trực tiếp thành tựu đến Hoa Luân đỉnh phong.

rõ ràng nhất biến hóa, chính là Hoa Luân sau đầu càng trong nháy mắt xuất hiện vô số huyền bí phù văn, đại biểu cho vô số pháp thuật cao minh. Những pháp thuật này đều là đến từ lực lượng của Phong Thần Chuẩn, nhưng tại thời khắc này trực tiếp gia tăng tại Thanh Lâm tự thân, khiến Hoa Luân quang diệu rực rỡ, huyền bí vô hạn.

Bất quá muốn trùng phá đến Vạn Pháp, lại vẫn là có chút khó khăn, vậy ý nghĩa là có thật nhiều lực lượng khả năng sẽ lãng phí.

Nhưng vào lúc này, trong thiên không một cái thủ chưởng ấn xuống, hạ xuống Thanh Lâm não tâm.

Thanh Lâm hoàn toàn không làm đề phòng, trái lại trong miệng đê ngâm, niệm ra kỳ dị giai điệu.

Nương theo giai điệu kỳ dị này, tràn ngập ma khí thiên không, đột nhiên xuất hiện một phiến lượng hoa, một cái thông thiên cự thước lăng tại cửu tiêu.

Cấn Tự Bí treo cao, lóng lánh kỳ dị phù văn.

Hạ xuống trên người Thanh Lâm, vậy là thân thể Thanh Lâm không ngừng run rẩy, khí thế không thấy mở rộng, trái lại bắt đầu thu liễm.

Đó là lực lượng của Phong Ma Vũ, chính đang thu vào trong cơ thể của hắn.

Đồng thời trong thiên không xuất hiện một cái bình nhỏ, từ trong bình chảy ra một phiến băng hàn sương hoa, hạ xuống thân thể Thanh Lâm, khiến Thanh Lâm bảo thể càng lúc càng trơn bóng sáng sủa.

"Ngọc Lưu Sương?" Không Viêm kinh hãi kêu to.

Nương theo Cấn Tự Bí lóng lánh, Ngọc Lưu Sương như ngân hà lạc bộc, Hoa Luân sau đầu Thanh Lâm đột nhiên kết luân ấn, hóa thành một phiến thiên địa huyền kỳ, càng là ầm ầm vỡ nát.

Thay vào đó chính là thể nội một cái đoan tọa tiểu nhân, tại đỉnh đầu như ẩn như hiện.

Vạn Pháp cảnh thành!

"Chuyện này. . . Làm sao lại?" Không Viêm Tôn Giả giật mình nhìn một màn này.

Hắn vô pháp lý giải.

Tuy rằng hắn lấy luyện bảo chi thuật đem Phong Ma Vũ giấu vào Thanh Lâm, nhưng lực lượng kỳ thực vẫn là của Phong Ma Vũ, không phải của Thanh Lâm. Có một câu Không Viêm Tôn Giả không nói, chính là hắn lưu thủ một chút, chỉ là khiến Thanh Lâm tạm thời cùng Phong Ma Vũ hợp thể, sau đó hắn còn có biện pháp đem Phong Ma Vũ thu hồi lại, chỉ bất quá đại giá sẽ lấy Thanh Lâm mạng nhỏ, cũng sẽ khiến Phong Ma Vũ uy năng hiệu quả thụ tổn.

Thế nhưng thời khắc này, theo Thanh Lâm đột phá vào Vạn Pháp, nhưng đại biểu cho Phong Ma Vũ chân chính trên ý nghĩa cùng Thanh Lâm hợp thành một thể.

Mà tại sau khi đột phá Vạn Pháp, tu vi của Thanh Lâm còn đang tiếp tục tấn thăng, càng là chớp mắt lại đến Vạn Pháp đỉnh phong.

Chỉ bất quá lần này, coi như Ninh Dạ xuất thủ, cũng vô pháp giúp hắn đột phá đến Vô Cấu cảnh.

Bất quá cũng đủ rồi.

Thanh Lâm thở dài một tiếng, nguyên thần quy về bản thể.

Lại nhìn Không Viêm Tôn Giả, hơi hơi mỉm cười: "Đa tạ rồi, Không Viêm sư thúc."

Không Viêm trong lòng đột sinh hàn ý, nhìn nhìn Thanh Lâm, lại nhìn một chút đỉnh đầu ngọc thước cùng cái bình rỗng Ngọc Lưu Sương đã tan hết kia, rốt cục đã minh bạch gì đó: "Tất cả những thứ này, đều là các ngươi giở trò quỷ? Ngươi là người của Thiên Cơ Môn?"

"Ta tên. . . Thanh Lâm." Thanh Lâm nói đã đem tay đè tại trên đầu Không Viêm Tôn Giả: "Đa tạ sư thúc tứ ta cơ duyên, sư thúc, đi đường bình an a."

Ầm!

Không Viêm Tôn Giả thân thể giật một cái, đã mềm oặt ngã xuống.

Một chưởng này không có trực tiếp kích sát hắn, mà là đem hết thảy tu vi của hắn triệt để ép khô, sau đó, độc tố xâm tâm mà chết.

Ma khí tiêu tán, Ninh Dạ thân hình tái hiện: "Ngươi thu được Phong Ma Vũ, nhập Vạn Pháp đỉnh phong, bất quá dù sao khuyết thiếu tâm cảnh cùng kinh nghiệm đối ứng. Tiếp sau đó vẫn cần hảo hảo tu hành, không nên nóng lòng đột phá."

"Ta minh bạch." Thanh Lâm gật đầu.

"Càng không nên nóng lòng báo thù." Ninh Dạ căn dặn hắn: "Thực lực nhanh chóng bành trướng, sẽ ảnh hưởng tâm lý, khiến người phát phiêu. Ngàn vạn chớ có cho là đã có chút thực lực này, liền có thể muốn làm gì thì làm, ngươi hiện tại phải làm, chính là mau chóng thu được Hạo Thiên Môn coi trọng, tại Hạo Thiên Môn đặt chân. Ngươi cùng Phong Ma Vũ triệt để luyện hóa, bắt đầu từ hôm nay, ngươi chính là trụ cột tương lai của Hạo Thiên Môn."

Thanh Lâm nhẹ nhàng gật đầu.

Chỉ là nhìn hướng Thiên Cơ Điện đã bị ma khí tiêm nhiễm này, lại không khỏi ám thở dài.

Thanh Lâm làm người tương đối truyền thống, đối với Ninh Dạ dùng ma khí xâm nhiễm Thiên Cơ Điện một chuyện, kỳ thực là rất phản đối.

Nhưng nếu như không có Ninh Dạ làm như thế, cũng chưa chắc có thể lừa gạt được Không Viêm Tôn Giả.

Đến cùng là đúng hay sai, Thanh Lâm đều có chút mờ mịt.

Bất quá hắn chí ít còn rõ ràng một chuyện: Như muốn báo thù, như vậy nghe Ninh Dạ tổng là không sai.

"Tiếp đó, chúng ta nên làm thế nào?" Hắn hỏi.

"Hôm nay trước hết đến nơi này đi, chuyện về sau rất nhiều, chúng ta cần phải đi từng bước một." Ninh Dạ nói đã đem mấy cái túi giới tử ném cho Thanh Lâm: "Trong này là linh thạch, ngươi nếu đã là cường giả, cũng nên có xứng đôi thân gia, đã có những thứ này, cũng có thể hảo vì để bản thân thành lập thành viên nòng cốt."

Ninh Dạ nói tay áo lớn vung lên, đã đem Thanh Lâm đưa ra ngoài Thiên Cơ Điện.

Chương 141 : Bỏ chạy

Chương 141: Bỏ chạy

Lúc Không Viêm Tôn Giả bị dụ dỗ rời đi, Phượng Linh Các bên này cũng đã xuất hiện biến hóa.

Sau khi Kinh Trường Dạ tế khởi huyết sát, liền thấy huyết sát kia ngưỡng không thét gào, huyết quang ngập trời, một phiến huyết vân hướng về tứ diện bát hoang lan tràn mà ra.

Càng là muốn đem tất cả mọi người đều một lưới bắt hết.

Ma môn công pháp, xâm thực tính cực cường, có thể ma hoá sinh linh, làm ma phó cho bản thân.

Mà huyết sát càng là vạn linh oán niệm tập hợp thể, sau khi Kinh Trường Dạ chiếm được, càng lấy ma công tiêm nhiễm, khi nó kết hợp cùng ma công thì, không chỉ có thể đem sinh linh hóa thành ma phó, trong quá trình này còn có thể hấp thu oán niệm, hóa thành oán niệm trùng kích càng khủng bố, ảnh hưởng tâm thần tất cả mọi người.

Nếu như hơi không tốt một chút, coi như là Vạn Pháp cảnh cũng có thể bị hắn chuyển hóa.

Đây cũng là chỗ dựa lớn nhất hắn dám ở chỗ này xuất thủ đánh lên, đối với hắn tân thành Sáp Huyết Ma Công mà nói, địch càng nhiều người, hắn trái lại liền càng mạnh.

Thời khắc này mắt thấy huyết sát ma vân cùng lên, Ma Hải Thọ biết trước không ổn, kêu lên: "Đáng chết, là Sáp Huyết Ma Công, hắn muốn đem tất cả mọi người đều chuyển hóa. Liệt Không, ngươi còn không ngừng tay, chỉ có ta có thể ngăn cản hắn!"

Nghe nói như thế, Liệt Không Thiên Yêu cũng hơi hơi trệ lại.

Cùng mấy tên này bất đồng, Thái Âm Môn cùng Hắc Bạch Thần Cung là minh hữu, Liệt Không Thiên Yêu cùng Quân Bất Lạc cũng là bằng hữu, hắn không cần lo lắng vấn đề bại lộ thân phận, nhưng cũng bởi vậy không thể ngồi coi Kinh Trường Dạ ma hóa Đông Phong Quan.

Thế nhưng hắn cũng biết, coi như không có Ma Hải Thọ, Kinh Trường Dạ muốn làm như vậy cũng không dễ như vậy, cười lạnh nói: "Không cần ngươi xuất thủ, Quân huynh cũng có thể ngăn cản."

Ma Hải Thọ còn muốn mắng, liền thấy trong thiên không bạch quang đột khởi, từng đạo từng đạo chùm sáng màu trắng từ trời hạ xuống.

Hạ xuống trên huyết sát ma vân kia, hết thảy ô uế tất cả đều tiêu trừ.

Quân Bất Lạc rốt cục đã xuất thủ, hãy vừa ra tay, liền cường hành áp chế ở Kinh Trường Dạ Sáp Huyết Ma Công.

"Di?" Kinh Trường Dạ phát ra một tiếng ồ ngạc nhiên.

Hắn từng cùng Quân Bất Lạc giao thủ ba lần, mỗi lần đều là Quân Bất Lạc bại trận, nhưng Kinh Trường Dạ cũng tới nay không thể gây tổn thương cho từng tới Quân Bất Lạc.

Quân Bất Lạc là điển hình khi mềm sợ cứng, mặc cho tu vi xấp xỉ hắn thế nào, chính diện đều có thể bắt nạt hắn, nhưng coi như ép hắn cao hơn một cái đại cảnh giới, cũng đừng nghĩ giết được hắn. Mà người này năng lực chống cự đối với ma công cực kỳ bình thường, coi như hắn có Hắc Bạch Đại Trận, bình thường cũng đừng hòng nhẹ nhõm như vậy áp chế Sáp Huyết Ma Công của bản thân.

Năng lực đối ma công của người này rõ ràng tăng cường!

Cái phát hiện này khiến Kinh Trường Dạ chấn động trong lòng.

Thuần lấy thực lực mà nói, Đông Phong Quan nội bát đại Vô Cấu, chính diện chiến lực mạnh nhất hẳn chính là Kinh Trường Dạ, tiếp theo là Ma Hải Thọ cùng Liệt Không Thiên Yêu, hai người này thực lực không khác mấy, lần nữa chính là Quân Bất Lạc, Phong Trung Túc, bất quá Phong Trung Túc thủ chưởng thần kiếm, chiến lực thực tế kỳ thực cùng Kinh Trường Dạ gần như, cuối cùng chính là Mâu Thiên Khôi, Lâm Thượng Hiên cùng Cố Phong Hiên ba người này.

Kinh Trường Dạ bản thân chiến lực mạnh, lại có thêm huyết sát giúp đỡ, Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm tuy là thần vật, lại là quần chiến lợi khí, một đối một phát huy không được tác dụng lớn.

Nhưng hiện tại Quân Bất Lạc mượn Hắc Bạch Đại Trận toàn lực công kích hắn, Phong Trung Túc cũng nhân cơ hội đoạt công, mạn thiên kiếm vũ, quang diệu bát phương, ngạnh sinh sinh đem hắn áp chế lại, thế mà hình thành nên Hắc Bạch Thần Cung cùng Yên Vũ Lâu liên thủ chi thế.

Chỗ chết người nhất chính là, những vương đình bí vệ cùng thủ quan tu sĩ kia cũng đang phát động công kích đối với chính mình —— đám tu sĩ Vạn Pháp này kinh nghiệm thực chiến phong phú cực kỳ, cũng không tới gần, trực tiếp xa xa công kích, mỗi khi Kinh Trường Dạ muốn diệt sát bọn hắn, liền có đại trận quang hoàn thiểm diệu, bảo vệ chúng nhân. Mượn đại trận gia trì, mấy chục Vạn Pháp tu sĩ phóng thích pháp thuật, uy lực thậm chí siêu việt Vô Cấu uy năng.

Kinh Trường Dạ tương đương với một đánh bốn, thực lực mạnh mấy cũng chống đỡ không được bao lâu.

Mẹ nó, các ngươi chẳng lẽ không phải là tử địch sao? Tìm Ma Môn ta làm cái gì? Chúng ta chỉ là cái tiểu môn phái a.

Kinh Trường Dạ trong lòng mắng to.

Bất quá hắn cũng biết, chuyện này hơn nửa có quan hệ cùng chiếc hộp bản thân thu được, xem ra Quân Bất Lạc cực kỳ căng thẳng chiếc hộp này, vì vậy không quan tâm tất cả toàn lực công kích bản thân.

Có thể càng như vậy, hắn liền càng là không muốn buông tay.

Con mắt hơi chuyển động, Kinh Trường Dạ đột nhiên lấy ra một vật, lại là một cái nho nhỏ pháp đàn.

Ma Hải Thọ thấy đạo, kinh khiếu: "Luyện Ngục Ma Đàn? Ta fuck Kinh Trường Dạ ngươi cái đồ chó, dám sử dụng vật này!"

Kinh Trường Dạ cười to: "Nếu như không có chuẩn bị mà đến, lại sao dám như thế? Đi ra đi, Luyện Ngục Viêm Ma!"

Theo hắn hô hoán, liền thấy trên pháp đàn một cái hồng sắc ma ảnh đột nhiên sinh thành, tại giữa không trung hóa thành một cái to lớn ma vật, càng là đột nhiên phá được Hắc Bạch Đại Trận giới hạn, hướng tới hạ phương nhấn ra thủ chưởng.

Luyện Ngục Viêm Ma, Ma Uyên thế giới một loại cường đại ma vật, tồn tại cảnh giới thứ sáu trong truyền thuyết.

Ma Môn sở dĩ khiến cho người ta chán ghét, không chỉ là bởi vì tác phong làm việc của bọn họ, mấu chốt nhất chính là bọn họ cùng Ma Uyên có liên hệ. Có thể Ma Môn chính là quân cờ Ma Uyên cài vào tại các giới, mà vì tự vệ, Ma Môn thường xuyên liền sẽ cùng Ma Uyên sinh vật đạt thành thỏa thuận, tại lúc cần thiết có thể triệu hoán yêu ma.

Trước mắt Luyện Ngục Viêm Ma đương nhiên không phải chân chính Viêm Ma, mà là Viêm Ma phân thân.

Nhưng cho dù là phân thân, cũng là tồn tại cấp bậc Niết Bàn, một chưởng ấn xuống, đất trời rung chuyển, cho dù là Hắc Bạch Đại Trận đều phát ra mãnh liệt ánh chớp.

Mắt thấy Viêm Ma đều bị triệu ra, Quân Bất Lạc cũng không dám sơ ý, tất cả mọi người đồng thời xuất thủ, hướng tới thiên không Viêm Ma đánh tới.

Trong giây lát này, Yên Vũ Lâu, Thái Âm Môn, Hắc Bạch Thần Cung các loại thế mà hình thành nên liên thủ chi thế.

Kinh Trường Dạ đã kêu lên: "Phong Trung Túc, Ma Hải Thọ, các ngươi ngu sao? Chỉ có phá được Hắc Bạch Đại Trận, chúng ta mới có thể rời khỏi!"

Không nghĩ tới Phong Trung Túc cười lạnh một tiếng: "Không cần phá, Quân Bất Lạc cũng không bắt được chúng ta, nhưng ma vật này, vô luận thế nào nhất định phải diệt."

"Rắm chó!" Kinh Trường Dạ chửi thề một tiếng.

Cái gì ma vật nhất định phải diệt chi, vẫn là hướng về phía chỗ tốt của ma này chứ?

Niết Bàn tu vi ma vật, cho dù là phân thân, diệt cũng có thể có lớn lợi ích.

Phong Trung Túc bọn họ tự cao có chạy trốn bài tẩy, lại vẫn không quên chia cắt chỗ tốt.

Kinh Trường Dạ nhưng không muốn lại cùng bọn họ quấn quýt, ống tay áo cuốn lên Ma Môn đệ tử, quát to: "Đi!"

Đã hóa thành huyền quang hướng xa xa bỏ chạy.

"Lưu lại!" Xa xa truyền đến Quân Bất Lạc gầm lên.

Từ Hắc Bạch Đại Trận rút ra một đạo thô to hắc quang, đánh về phía Kinh Trường Dạ.

Nhưng Kinh Trường Dạ không hề để ý, huyết sát đã đón hắc quang mà lên.

"Hí!" Trong tiếng thét chói tai, huyết sát tiêu tán, thế nhưng một kích cường lực ngưng tụ tương đối lực lượng của Hắc Bạch Đại Trận này cũng theo đó mất đi hiệu lực, Kinh Trường Dạ nắm lấy thời cơ, tái độn.

Nhưng vào lúc này, ưng tê trường đề.

Giữa không trung xuất hiện một cái hắc sắc vũ dực chi nhân, hướng tới chỗ Kinh Trường Dạ biến mất dùng sức một trảo.

Kinh Trường Dạ không nghĩ tới lúc này dĩ nhiên lại tao ngộ đột tập, hơn nữa đối phương rất rõ ràng cũng hiểu ma công, một trảo này thời cơ vừa vặn, chính là thời khắc ảnh độn của hắn suy yếu nhất , một trảo này bên dưới, thế mà đối với hắn tạo thành một chút thương tổn.

Cũng may đối thủ tu vi có hạn, thương thế không nặng, Kinh Trường Dạ đã hoàn toàn hóa ảnh độn ly. Liền rời đi đồng thời, Kinh Trường Dạ cuồng hô: "Phong Ma Vũ. . . Ta nhớ kỹ ngươi rồi!"

"Muốn chính là ngươi nhớ kỹ." Đạp giữa không trung, Thanh Lâm lạnh nhạt nói.

"Phong Ma Vũ?" Lâm Thượng Hiên cũng trợn mắt rồi.

Hắn cũng tương tự cảm thụ được, trên người Thanh Lâm, chính là Phong Ma Vũ.

Trong lòng đang tự kinh nộ, đã thấy không trung Luyện Ngục Viêm Ma kia thừa dịp Hắc Bạch Đại Trận lực lượng suy yếu thời khắc, cất tiếng cười to nói: "Ta cảm thụ được, khí tức quen thuộc. . . Ta còn có thể trở về. . . Ha Ha Ha Ha!"

Càng là chủ động tiêu tán, triệt để vô tung.

Quân Bất Lạc trong lòng phát lạnh.

Hắn tất nhiên là không thể hiểu rõ hơn được nữa, hàm nghĩa lời ấy của Viêm Ma kia.

Mắt thấy Viêm Ma biến mất, Phong Trung Túc cùng Ma Hải Thọ liếc nhau một cái, đồng thời kêu lên: "Cáo từ!"

Liệt Không Thiên Yêu còn muốn ngăn cản, liền thấy không trung đột nhiên nổi lên mưa bụi.

Bên trong mưa bụi mịt mờ, hai người thân ảnh đã liền như vậy nhạt đi.

"Yên Hoa Kính, Yên Ba Hạo Miểu Thần Thông, hừ, quả nhiên là cái này." Liệt Không Thiên Yêu đến cũng không kỳ quái.

Yên Vũ Lâu sở trường về ám sát cùng đào dật chi thuật, muốn bắt bọn hắn cũng không dễ dàng.

Bất quá Liệt Không Thiên Yêu đến cũng chưa chắc không có cách nào —— hướng về phía Phong Ma Vũ đến, đa phần là thiện tốc giả. Quân Bất Lạc, Liệt Không Thiên Yêu, Phong Trung Túc, còn có Bất Kiến Quân Lâm Thượng Hiên, đều là hảo thủ độn pháp đào dật.

Chỉ là hắn có thể cảm nhận được Quân Bất Lạc thụ thương rồi, thời khắc này chính đang chữa thương , còn Lâm Thượng Hiên. . .

Hắn chính vừa kinh vừa nộ nhìn Thanh Lâm, hiển nhiên là không tâm tư quản Phong Trung Túc.

Liền một mình hắn, hắn có thể không có hứng thú vì Hắc Bạch Thần Cung mà cùng Yên Vũ Lâu hai đại cường giả liều mạng.

Lúc này Lâm Thượng Hiên đã hướng Thanh Lâm bay đi.

"Đem Phong Ma Vũ trả lại!"

Nói lời này nhưng không phải Lâm Thượng Hiên, mà là Vũ Thiên Tầm.

Hắn càng là trước tiên hướng Thanh Lâm phát động công kích.

Chương 142 : Xoắn xuýt (cho Manh Chủ Túy Mộng Giang Nam thêm một canh)

Chương 142: Xoắn xuýt (cho Manh Chủ Túy Mộng Giang Nam thêm một canh)

Mắt thấy Vũ Thiên Tầm tấn công tới, Thanh Lâm diện sắc chợt dữ tợn, nhẹ nhẹ nhàng nhàng hóa giải đi công kích của Vũ Thiên Tầm, chỉ vào hắn kêu lên: "Đệ tử Hạo Thiên Môn nghe đây, ta là Viên Thanh Sơn, chính là người này, đê tiện vô liêm sỉ, hại chết Không Viêm Tôn Giả!"

"Cái gì?" Hạ phương hết thảy đệ tử Hạo Thiên Môn hoàn toàn đều choáng rồi.

Ngươi là Viên Thanh Sơn? Cái kia xấu mặt Viên Thanh Sơn? Ngươi mặt này là chuyện gì vậy? Hắc này sắc sải cánh lại là chuyện gì? Còn có Không Viêm Tôn Giả. . . Hắn chết rồi?

Liên tiếp tin tức khiến mọi người kinh hãi không thôi.

Vũ Thiên Tầm cũng là choáng váng.

Ta hại chết Không Viêm?

Lâm Thượng Hiên càng là đem công kích sắp đánh ra ngạnh sinh sinh thu lại rồi.

Hắn giật mình nhìn Vũ Thiên Tầm: "Ngươi giết Không Viêm Tôn Giả?"

Không Viêm Tôn Giả là người của Hạo Thiên Môn, Long Vũ Thương Hành tuy rằng mạnh, cũng là không dám đắc tội bọn họ.

Vũ Thiên Tầm cũng gấp: "Ta không có."

Thanh Lâm gầm lên: "Ngươi còn dám nói không có? Ngươi dám nói lúc trước không phải ngươi cùng ba người kia liên thủ đối phó Tôn giả?"

Hắn chỉ tay một cái, chính chỉ về ba cái Vạn Pháp cảnh bên người Vũ Thiên Tầm.

Vũ Thiên Tầm sốt sắng: "Đúng, chúng ta có là có đối chiến quá, nhưng không giết hắn a. Giết hắn. . . Giết hắn. . . Đó không phải ngươi sao? Lâm sư!"

Vũ Thiên Tầm đột nhiên nghĩ ra đến, buột miệng kêu lên.

Lúc trước chuyện Lâm Thượng Hiên đối với Không Viêm Tôn Giả diêu đập một chưởng, hắn cũng từng nhìn thấy.

Lâm Thượng Hiên nằm mơ cũng không nghĩ tới Vũ Thiên Tầm thế mà đem "Nước bẩn" giội đến trên đầu mình, kêu lên: "Ngươi nói nhăng gì đó? Ta vừa nãy vẫn luôn cùng Mâu Thiên Khôi tác chiến, chưa từng rút thời gian giúp ngươi?"

Nghe nói như thế, Mâu Thiên Khôi ánh mắt liên thiểm: "Nói vậy cũng chưa chắc. Lâm huynh hào xưng Bất Kiến Quân, xuất thủ xưa nay là thần long thấy đầu mà không thấy đuôi. Mâu Thiên Khôi ta tuy là Vô Cấu tu vi, thế nhưng đối diện Lâm huynh vẫn như cũ mặc cảm không bằng. Lấy Lâm huynh tu vi, muốn nói phân thần làm chuyện khác, lại là có thể làm được."

Lời này liền ác độc.

Mâu Thiên Khôi tức giận hắn lúc trước xuất thủ đối phó bản thân, làm lỡ bản thân bắt người, vì vậy tóm lấy cơ hội trực tiếp hãm hại.

Lời này vừa ra, mọi người đều nhìn Lâm Thượng Hiên.

Lâm Thượng Hiên cũng biết phiền phức rồi.

Mấu chốt nhất Vũ Thiên Tầm cái này bất tranh khí hàng thế mà chủ động chứng minh bản thân, hắn hiện tại hồn thân có miệng cũng nói không rõ, tức giận đến run cầm cập, chỉ vào Vũ Thiên Tầm mắng: "Gỗ mục không điêu khắc được vậy."

Vũ Thiên Tầm lời ra khỏi miệng, cũng biết mình câu này có vấn đề.

Nhưng lời đã ra khỏi miệng, muốn thay đổi đã là không kịp. Chỉ có thể nhắm mắt nói: "Lâm sư ngươi cũng chỉ là đánh hắn một chưởng, Không Viêm Tôn Giả tốt xấu cũng là Vạn Pháp hậu kỳ cường giả, không hẳn chính là bởi ngươi mà chết, ngược lại là bọn họ, cường đoạt chúng ta Phong Ma Vũ."

Thanh Lâm đã nói: "Không sai, Phong Ma Vũ là tại trên người ta, Tôn giả cũng có thể nói không phải các ngươi giết chết."

Ân?

Đột nhiên chuyển lời này khiến mọi người có chút ứng phó không kịp.

Thanh Lâm đã nhanh chóng nói: "Thế nhưng Vũ Thiên Tầm, ngươi tự vấn chính mình, Phong Ma Vũ là chúng ta cướp được từ trong tay ngươi sao?"

Vũ Thiên Tầm lập tức yên lặng.

Thanh Lâm đã nói: "Phong Ma Vũ lúc trước đến cùng có phải là của các ngươi không, ta không biết, nhưng ta biết chính là, vật này là ta cướp được từ trên người Công Tôn Điệp, mà các ngươi nhưng nhân cơ hội đi tới cường đoạt. Vũ Thiên Tầm, ngươi dám bảo ta nói sai sao?"

Vũ Thiên Tầm lần nữa lặng lẽ.

Đúng, Thanh Lâm đạt được Phong Ma Vũ, không phải là từ trong tay bọn họ, mà là từ trong tay Công Tôn Điệp, mà cách nói này của hắn, ngược lại trở thành Vũ Thiên Tầm cường đoạt đồ vật của Thanh Lâm rồi.

Liệt Không Thiên Yêu đã hỏi: "Vì vậy Phong Ma Vũ liền như vậy về ngươi?"

Trong mắt đã sinh mơ ước.

Lúc này đại cục đã định, Yên Vũ Lâu cùng Kinh Trường Dạ đều đã chạy trốn, còn lại một cái Mâu Thiên Khôi cùng Lâm Thượng Hiên, mà bọn họ căn bản không dám cùng Hắc Bạch Thần Cung Thái Âm Môn chống lại.

Chỉ bất quá Hạo Thiên Môn cũng thuộc về một trong tam phái liên minh, hắn đến là không quá tiện cường đoạt, thế nhưng chỉ cần đem Thanh Lâm nắm nắm ở trong tay, cho chút chỗ tốt, hình thành "Tự nguyện" lại là có thể. Chỉ là còn muốn quá một cửa của Quân

Bất Lạc, thôi vậy thôi vậy, cùng lắm lại cho hắn chút chỗ tốt.

Liệt Không Thiên Yêu còn đang nghĩ xử lý chuyện Phong Ma Vũ này như thế nào, Thanh Lâm đã nói: "Đúng, sau khi đệ tử được Phong Ma Vũ, Vũ Thiên Tầm bọn họ liền tiến lên cướp giật, may nhờ Tôn giả liều mạng bảo vệ. Thế nhưng Kinh Trường Dạ có bố ma trận, lại có Vũ Thiên Tầm bọn họ rình ở bên, Tôn giả thân thụ trọng thương, vì thoát khỏi khốn cục, bất đắc dĩ đem Phong Ma Vũ lấy luyện bảo chi thuật luyện hóa vào thân thể ta. Cũng bởi vậy hao tận tu vi, lực kiệt mà chết, "

"Cái gì?" Tất cả mọi người lần nữa kinh hãi.

Liền ngay cả xa xa Quân Bất Lạc đều mục ** quang, ngừng chữa thương, toàn lực quan chú tới.

Liệt Không Thiên Yêu giương tay lên, một đạo huyền quang rơi vào trên người Thanh Lâm, liền thấy trên người Thanh Lâm hắc quang nổi lên, hình thành một phiến huyền sắc hộ tráo, càng ngăn cản huyền quang trên đầu ngón tay Liệt Không Thiên Yêu, mặc sắc song vũ chập chờn, phấp phới ra thông thiên sát khí.

Liệt Không Thiên Yêu đến cũng không để ý, một thoáng này thăm dò, Liệt Không Thiên Yêu dĩ nhiên xác nhận Thanh Lâm không có nói dối, lại là kích động đến cả người đều bất hảo rồi: "Luyện hóa Phong Ma Vũ. . . Không Viêm tên ngu ngốc kia, hắn là điên rồi sao? Thế mà đem trọng bảo như vậy luyện hóa đến trên người một cái đệ tử bình thường như ngươi?"

Phong Ma Vũ đã cùng Thanh Lâm toàn diện kết hợp, hiện tại muốn lấy đi dĩ nhiên là không thể nào, thất vọng chi tình không thể nào hơn.

Kinh Trường Dạ thì kỳ quái, ta nào có bố ma trận?

Phía dưới những kia đệ tử Hạo Thiên Môn cũng choáng váng.

Đặc biệt là đệ tử được kêu là Lục Càn, trơ mắt nhìn cánh chim phía sau Thanh Lâm, trong miệng lẩm bẩm: "Phong Ma Vũ. . . Phong Ma Vũ. . . Hắn hiện tại là tu vi gì?"

"Nhìn không thấu. . . Bất quá. . . Hẳn là. . . Đại khái. . . Là Vạn Pháp đi." Bên cạnh hảo đồng bọn lẩm bẩm nói.

Tuy rằng không có nhìn thấu thực lực, chỉ cần thấy nhiều đại năng cường giả rồi, chỉ là nhìn khí thế hắn, đoán cũng có thể đoán được chút.

"Xong đời. Lần này xong đời." Nhìn không trung Thanh Lâm, Lục Càn ngữ thanh lẩm bẩm.

Bên này Lâm Thượng Hiên, Vũ Thiên Tầm mấy người cũng choáng váng.

Phong Ma Vũ không còn, Không Viêm Tôn Giả chết rồi. Long Vũ Thương Hành tuy rằng không phải hung thủ trực tiếp giết chết Không Viêm Tôn Giả, lại là hung thủ gián tiếp, nói cách khác vẫn là đã đại đại đắc tội Hạo Thiên Môn.

Phiền phức lớn rồi.

Lâm Thượng Hiên cũng coi như là người rõ ràng, biết chuyện đã như vậy, chỉ có thể tận khả năng nghĩ biện pháp cứu vãn cục diện.

Khom người nói: "Xin hỏi các hạ là đệ tử kẻ nào trong Hạo Thiên Môn?"

"Ta chỉ là một cái đệ tử ngoại môn phổ thông của Hạo Thiên Môn." Thanh Lâm hồi đáp.

Chỉ là một cái đệ tử ngoại môn sao? Liền sư thừa đều không có, nhưng có kỳ ngộ như thế.

Lâm Thượng Hiên trong lòng cay đắng, nói: "Chúc mừng Thanh Sơn tiểu huynh đệ, được kỳ duyên này. Phong Ma Vũ này lúc trước xác thực là Long Vũ Thương Hành ta sở hữu, Phượng Linh Các bán chính là hàng giả. Chỉ là không nghĩ tới bọn họ xảo quyệt như vậy, thế mà lấy giả câu thật. Bây giờ việc đã đến nước này, Long Vũ Thương Hành nhận thua, Không Viêm Tôn Giả một chuyện, chúng ta cảm giác sâu sắc áy náy, mong rằng Hạo Thiên Môn có thể không tính hiềm khích lúc trước, liền như vậy coi như thôi."

Thanh Lâm lạnh nhạt nói: "Ta tuy là đệ tử Hạo Thiên Môn, nhưng không có quyền làm chủ trong môn phái chi sự. Việc này ta tự sẽ như thực chất hướng thượng diện hồi báo , còn bản môn sẽ xử lý như thế nào, ta không làm chủ."

Hắn nhẹ nhẹ nhàng nhàng đem trách nhiệm đẩy ra ngoài, phản ra vẻ mình không có tự cư tự ngạo, vẫn như cũ khiêm tốn.

Lâm Thượng Hiên bất đắc dĩ, chỉ có thể gật gật đầu.

Thực sự không được, chỉ có thể chuẩn bị hậu lễ đến nhà xin lỗi, chính là không tránh khỏi cũng bị Hạo Thiên Môn gõ một lần trúc giang.

Xa xa Quân Bất Lạc thanh âm đã truyền đến: "Viên Thanh Sơn, ngươi có thể có cơ duyên này, là phúc phận của ngươi. Bây giờ Không Viêm vừa chết, Hạo Thiên môn nhân tạm thời không đầu, liền do ngươi đến đại diện lãnh đạo đi."

Lời này vừa nói ra, không người nào dám động Thanh Lâm nữa.

Chương 143 : Mỗi bên tính toán (cho Manh Chủ Túy Mộng Giang Nam thêm canh hai)

Chương 143: Mỗi bên tính toán (cho Manh Chủ Túy Mộng Giang Nam thêm canh hai)

Đông sứ phủ.

Mật thất.

Ninh Dạ đi vào mật thất, liền thấy Quân Bất Lạc chính ngồi ở nơi đó.

Hắn còn đang chữa thương, đỉnh đầu mây khói ngập đầu, không ngừng lượn vòng ra ngũ quang thập sắc hào quang.

"Đông sứ thương thế thế nào?" Ninh Dạ đứng thẳng hỏi.

"Vẫn may." Quân Bất Lạc trầm giọng hồi đáp: "Ta trúng một chưởng của Tử Lão , Thực Thần Vân, Loạn Thần Chú, còn có Tịch Diệt thần thông cùng Âm Thi sát khí, có chút phiền phức, nhưng lấy không được mạng của ta."

Đối với Ninh Dạ, Quân Bất Lạc bây giờ rất thẳng thắn.

Hắn trực tiếp nói: "Tình huống ngươi đều nhìn thấy, có thể có ý nghĩ gì?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Chuyện tốt."

"Chuyện tốt?" Quân Bất Lạc hơi nhíu mày: "Hộp rơi xuống trong tay Kinh Trường Dạ, hắn là Vô Cấu cảnh, là có thể mở ra cấm chế."

"Thế nhưng hắn không biết Triệu Hàn Thi chi sự." Ninh Dạ hồi đáp.

Quân Bất Lạc sững sờ, lập tức hiểu được.

Công Tôn Điệp nếu như mở hộp ra, xác thực là cái phiền toái lớn, bởi vì nàng rất rõ ràng hộp là bản thân giả mạo Triệu Hàn Thi lừa gạt tới tay.

Thế nhưng Kinh Trường Dạ coi như mở hộp ra, cũng chỉ là nhìn thấy Ngọc Lưu Sương, hắn không biết Ngọc Lưu Sương lai lịch, là không thể nào nghĩ đến Quân Bất Lạc cùng Hạo Thiên Môn bí mật giao dịch.

Công Tôn Điệp chỉ biết rằng Triệu Hàn Thi cùng Tôn Túc có giao dịch, nhưng không biết giao dịch chính là cái gì; Kinh Trường Dạ thì chỉ biết rằng trong hộp có cái gì, lại không biết giao dịch.

Hai người này chỉ cần tin tức không thông, như vậy bí mật liền sẽ không bị vạch trần.

Vì vậy từ phương diện này mà nói, chuyện Quân Bất Lạc lo lắng nhất, kỳ thực đã không tồn tại.

Bất quá hắn vẫn còn có chút lo lắng: "Nếu như Kinh Trường Dạ bắt được Công Tôn Điệp. . ."

"Vậy thì đừng để hắn bắt được, chúng ta trước tiên nghĩ biện pháp đối phó Kinh Trường Dạ là được." Ninh Dạ hồi đáp.

"Làm sao đối phó? Lão già này đã chạy."

"Nhưng khẳng định không hề rời đi Đông Phong Quan." Ninh Dạ hồi đáp.

"Ồ? Vì sao khẳng định như vậy?"

"Hắc Bạch Đại Trận tuy không phải vô địch chi trận, nhưng cũng không phải tùy tiện ai cũng có thể lui tới tự nhiên. Ma Môn sở trường về ẩn độn chi pháp, vụ ảnh thiên biến cũng không phải Công Tôn Điệp độc hữu, chỉ bất quá nàng tối thiện đạo này, nổi danh nhất mà vậy." Ninh Dạ nói: "Đương nhiên, trọng yếu nhất chính là, Kinh Trường Dạ có lý do lưu lại Đông Phong Quan."

Lý do?

Xác thực có, hơn nữa không chỉ một cái.

Công Tôn Điệp là một cái lý do, trên người nàng có Ma Môn chí tại tất đắc Hóa Ảnh Ma Điển.

Ma Uyên kẽ nứt cũng là một cái lý do: Luyện Ngục Viêm Ma khẳng định nhận ra được khí tức Ma Uyên kẽ nứt, vì vậy nó mới sẽ chủ động tiêu tán. Kinh Trường Dạ đã được tin tức, liền càng sẽ không bỏ qua.

Vừa nghĩ đến đây, Quân Bất Lạc càng lúc càng ưu thương: "Lần này phiền phức lớn rồi."

"Đến cũng chưa chắc là phiền phức." Ninh Dạ lại nói.

"Ân?" Quân Bất Lạc nhìn Ninh Dạ.

Ninh Dạ nói: "Thiên hạ không có bí mật vĩnh cửu, Ma Uyên kẽ nứt chuyện như vậy, vốn là rất khó bảo mật quá lâu. Kỳ thực ta cũng sớm muốn khuyên Đông sứ sớm kịp phong ấn nơi đây, chỉ là nội tâm cũng có không bỏ, mấu chốt nhất không có thời cơ thích hợp. Thế nhưng Ma Môn đi tới, liền có thời cơ."

Nghe nói như thế, Quân Bất Lạc trong lòng bừng tỉnh: "Ngươi là nói, đem chuyện kẽ nứt Ma Uyên, vu cho Ma Môn?"

Ninh Dạ nhẹ nhàng gật đầu: "Đây là dự tính xấu nhất, nhưng nếu như có thể, xác thực là cái biện pháp tốt giải quyết vấn đề."

"Không tệ! Là muốn liền như vậy làm chút chuẩn bị." Nghe được có thể triệt để hoàn thiện giải quyết chuyện kẽ nứt Ma Uyên, Quân Bất Lạc cũng là trong lòng một khối đá lớn rơi xuống: "Ngươi dự định cụ thể làm thế nào?"

Ninh Dạ: "Đông sứ chớ vội, hiện tại vấn đề cũng không chỉ có một cái Ma Môn, đừng quên còn có Yên Vũ Lâu. Ta hoài nghi, bọn họ cũng không hề rời đi Đông Phong Quan. Có bọn họ tại, rất khả năng sẽ tạo thành biến số không cần thiết."

Quân Bất Lạc gật đầu: "Ta minh bạch, ta có thể mở ra Hắc Bạch Đại Trận, để bọn chúng rời đi."

Ninh Dạ lắc đầu: "Hắc Bạch Đại Trận là muốn triệt, nhưng coi như là vậy, bọn họ cũng chưa chắc đi."

"Tại sao?" Quân Bất Lạc trong lòng cả kinh.

Đây chính là hắn tối e ngại.

Ở tình huống bình thường, tao ngộ chuyện như vậy, Quân Bất Lạc chỉ cần báo cho tổng bộ, phái đại năng đi tới. Nếu như Phong Trung Túc đám người dám lưu luyến không đi, đợi Hắc Bạch Thần Cung một đám đại năng tập kết, vậy thì đúng là muốn đi cũng đi không được.

Nhưng bởi vì Ma Uyên kẽ nứt duyên cớ, Quân Bất Lạc nhưng không thể nào kêu gọi viện binh.

Cũng liền dẫn đến hắn biết rõ Phong Trung Túc Kinh Trường Dạ đám người tại Đông Phong Quan, nhưng chỉ có thể nhìn mà không có cách nào.

Nhưng theo lý thuyết Phong Trung Túc bọn họ không thể nào biết điểm ấy, suy đoán theo lẽ thường, bọn họ một đòn không trúng, nên viễn độn thiên lý, để tránh khỏi rơi vào trùng vây.

Vì vậy Quân Bất Lạc vô pháp lý giải nguyên nhân Phong Trung Túc bọn họ ngưng lại.

Ninh Dạ đã nói: "Nội gian."

Nghe nói như thế, Quân Bất Lạc kinh hãi.

Đúng rồi.

Nội gian!

Nếu như có nội gian thông báo Phong Trung Túc bọn họ, khiến bọn hắn biết Quân Bất Lạc bởi vì nguyên nhân nào đó sẽ không kêu gọi viện binh, vậy bọn họ liền có tự tin ngưng lại không đi.

Đáng chết!

Quân Bất Lạc trong lòng cuồng mắng, trừng mắt nhìn Ninh Dạ: "Còn chưa tìm được sao?"

"Đông sứ yên tâm, liên quan tới nội ứng là ai, ta đại thể cũng đã có phương hướng. Hiện tại vấn đề là, tin tức rất khả năng đã truyền đi, coi như diệt trừ nội ứng, cũng giải quyết không được vấn đề bọn Phong Trung Túc. Phản chẳng bằng trước tiên giữ lại, nói không chắc có cơ hội lợi dụng."

"Ân?" Quân Bất Lạc ánh mắt nheo lại.

"Bọn họ không đi, vậy thì nghĩ biện pháp diệt đi bọn họ. Yên Vũ Lâu bảy vị đại đô sứ, đã chết hai người, nếu có thể lại đánh chết một hai người, với Đông sứ mà nói, cũng là một cái đại công."

Quân Bất Lạc trong lòng đại động: "Được, nếu như thế, cứ làm như thế. Ngươi còn muốn ta giúp ngươi làm cái gì?"

"Liền đem Hạo Thiên Môn đám người kia giao cho ta đi." Ninh Dạ bất động thanh sắc hồi đáp: "Cái Viên Thanh Sơn kia, được Phong Ma Vũ, thành tựu bảo thể, đến cũng là cái hảo thủ không tệ. Có thể dùng một lát. Có hắn tại, nói không chắc còn có thể đưa tới mục tiêu chúng ta cần."

"Hảo!"

Đông Phong Quan trong một khu nhà nhỏ.

Kinh Trường Dạ mở hộp ra.

Trong hộp chẳng có thứ gì, chỉ là để lại trương giấy viết thư.

Kinh Trường Dạ đến không cảm thấy kỳ quái, nhìn thư trước cười lạnh nói: "Ta đã nói nha đầu này làm sao lại dễ dàng như vậy liền buông tay, quả nhiên đã đánh tráo."

"Trưởng lão, hộp này chỉ có Vô Cấu cảnh mới có thể mở ra." Bên cạnh hắn Ma Môn đệ tử nói.

"Ân, Công Tôn Điệp gần nhất cùng Công Tôn Dạ rất thân cận, quá nửa là dựa vào Yên Vũ Lâu. Không trách bọn họ không động tâm đối với hộp." Kinh Trường Dạ nói đã lấy ra giấy viết thư.

"Trưởng lão cẩn thận." Bên cạnh các đệ tử đồng thời nói.

Kinh Trường Dạ đối với loại phương thức biểu thị trung tâm thấp kém này rất không thích, mở ra giấy viết thư, nhìn kỹ lại, hai mắt rực rỡ: "Lại có việc này!"

Giấy viết thư đã sinh ra một phiến hỏa diễm, thiêu đốt hầu như không còn.

Ánh nến dưới, mặt Kinh Trường Dạ nhấp nháy nhấp nháy.

Hắn đang suy tư.

Tin tức Công Tôn Điệp lưu cho hắn, đến cùng là thật hay giả, nữ nhân này lại có âm mưu ra sao?

Nhưng vào lúc này, Kinh Trường Dạ Luyện Ngục Ma Đàn, một tia khói xanh khẽ nhếch.

"Kinh Trường Dạ. . ."

Chính là thanh âm của Luyện Ngục Viêm Ma kia.

Mà tại Đông Phong quan nội trong một chỗ ngóc ngách khác.

Phong Trung Túc cùng Ma Hải Thọ cũng đang nghe một người báo cáo.

"Có thể xác định nàng nói là thật?" Phong Trung Túc ngữ thanh ngưng trọng.

Người kia cúi đầu hồi đáp: "Đệ tử vô pháp xác định. Bất quá từ tình huống trước mắt xem, Công Tôn Dạ bị nhốt một chuyện hẳn không giả dối."

"Hải Thọ, ngươi thấy thế nào?" Phong Trung Túc hỏi Ma Hải Thọ.

Ma Hải Thọ cười hắc hắc: "Nữ tử này không thể dễ tin, nhưng chỉ cần nàng nói hơi hơi có một điểm chân thực như vậy, chính là một cái cơ hội thật tốt. Nàng có thể có kế hoạch của nàng, chúng ta cũng có thể có kế hoạch của chúng ta. Trọng yếu nhất chính là. . . Quân Bất Lạc xem ra xác thực là bởi vì một cái nguyên nhân nào đó mà không muốn cầu viện, chỉ cần xác nhận điểm ấy, liền không có gì đáng sợ."

Phong Trung Túc cũng bắt đầu cười hắc hắc: "Chỉ cần Quân Bất Lạc không cầu viện, vậy chúng ta liền có thể đem này Đông Phong Quan nháo cái trời long đất lở!"

"Còn có Kinh Trường Dạ kia, Tử Giới Châu!"

"Đúng vậy!"

Chương 144 : Tiết lộ

Chương 144: Tiết lộ

Nghe Ninh Dạ kiến nghị, Quân Bất Lạc đem Hắc Bạch Đại Trận triệt tiêu.

Đông Phong Quan lần nữa khôi phục ngày xưa ôn hòa, chỉ là ngoài lỏng mà trong chặt, lén lút vô số thủ đoạn giám sát che kín toàn thành.

Nhưng những thủ đoạn này đối với Vô Cấu cảnh có hiệu quả hay không, liền không nói được rồi.

Tử Lão tạo thành thương thế, ngoại trừ Loạn Thần Chú ra, cái khác chí ít còn phải ba ngày mới có thể khỏi hẳn, vì vậy mấy ngày nay Quân Bất Lạc vẫn như cũ đang bế quan.

Đông sứ phủ tạm thời giao do Lý Trường Hồng xử lý, Đông Phong Quan sự vụ thì giao cho Dịch quốc vương đình.

Bất quá thực tế quyết định vẫn là Ninh Dạ.

Ngày hôm nay, Ninh Dạ chính đang tiếp đón một vị quý khách.

Liệt Không Thiên Yêu.

Phượng Linh Các chi sự sau, Liệt Không Thiên Yêu không có đi, mà là lưu lại Đông Phong Quan.

Mục đích của hắn tự nhiên là tiểu hồ ly kia.

Vì vậy nhìn thấy Ninh Dạ, chỉ là hàn huyên vài câu, liền nói: "Ninh Dạ, ta muốn gặp tiểu hồ ly của ngươi."

Ninh Dạ cười nói: "Thiên Yêu muốn gặp, tất nhiên là không có vấn đề. Nếu như thế, thỉnh cầu Thiên Yêu di giá."

Lâu chừng nửa nén nhang, người của Thái Âm Môn cùng Ninh Dạ đã đi đến trước Vạn Cổ Liễu.

Khiến Thường Thư Thành đi gọi Trì Vãn Ngưng ra, nhìn thấy Trì Vãn Ngưng ôm tiểu hồ ly, Liệt Không Thiên Yêu hai mắt rực rỡ: "Quả nhiên có khí tức của Cửu Vĩ Yêu Hồ, ngươi đã cho nó dùng qua tinh huyết của yêu hồ kia?"

Trì Vãn Ngưng thi lễ: "Hồi thiên yêu, thật là đã dùng qua, vận khí coi như không tệ. Bất quá Thiên Yêu ngươi xem, tiểu hồ ly này của ta vì sao sử dụng tinh huyết sau, trái lại tinh thần uể oải lên?"

Liệt Không Thiên Yêu cười nói: "Không kỳ quái, nó vốn là phàm hồ, đột nhiên được kỳ duyên, không hẳn tiêu thụ nổi, sinh cơ bởi vậy thụ tổn, cũng là khó tránh khỏi."

Tình huống thật lại là vì che giấu huyết mạch chân chính của Cửu Vĩ Yêu Hồ, Ninh Dạ cùng Trì Vãn Ngưng không thể không trước hết để cho tiểu hồ ly tự mình áp chế khí tức huyết mạch, nhưng loại áp chế này không hẳn có thể lừa gạt được Liệt Không Thiên Yêu, vì vậy còn phải chế tạo cho nó chút thương thế, khiến cho khí tức hỗn loạn.

Liệt Không Thiên Yêu không biết bên trong phức tạp như vậy, bản năng cho rằng là tiểu hồ ly sử dụng yêu hồ tinh huyết sau dẫn đến hiện tượng quá bổ không tiêu nổi.

Thời khắc này tham niệm trong lòng bùng lên, đã ha ha cười nói: "Thôi được, khó gặp thần thú huyết mạch. Nếu như thế, ta lại giúp ngươi một tay."

Nói lấy ra một cái bình nhỏ, từ trong bình đổ ra một hạt đan dược, đưa vào trong miệng tiểu hồ ly kia.

"Yêu Thần đan?" Trì Vãn Ngưng đại hỉ.

Yêu Thần đan chính là Thái Âm Môn bí học, bồi dưỡng yêu thú chi thần vật, tiểu hồ ly kia được đan này, tu vi tất nhiên càng thêm tinh tiến.

Thời khắc này thần đan vào miệng, kêu một tiếng, càng là trực tiếp hướng trong rừng chạy đi.

Lại là lực lượng bùng phát, áp chế không nổi nữa, vội vàng tránh khỏi.

"Tiểu Bạch!" Trì Vãn Ngưng kêu một tiếng, cũng theo qua.

Ninh Dạ áy náy nói: "Đa tạ Thiên Yêu, chỉ là đứa nhóc này còn có chút không nghe lời, lại là thất lễ rồi."

Liệt Không Thiên Yêu cười to: "Không sao, không sao. Đến cùng còn chỉ là một con tiểu yêu, có thể biết cái gì."

Hắn muốn nhưng chính là thất lễ này.

Tiểu hồ ly kích phát huyết mạch hậu quả tất nhiên là tu vi tăng lên dữ dội, Trì Vãn Ngưng bây giờ bất quá Hoa Luân, sớm muộn khống chế không được nó.

Đến lúc đó tiểu hồ ly chạy mất, hắc hắc, vậy chính mình đi bắt chính là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Tuy rằng chuyện này còn phải cần một khoảng thời gian, thế nhưng người trong tiên môn, vì thần vật coi như tiêu hao trăm năm cũng thuộc về chuyện thường. Mà trên người tiểu hồ ly này có khí tức Yêu Thần đan của bản thân, mặc cho thiên nhai hải giác cũng khó thoát truy tung.

Đêm thâm trầm.

Ninh Dạ bay ra Đông sứ phủ, dọc theo bên đường.

Côn Lôn Kính tại trong thức hải chuyển động, rất mau tìm ra mấy cái trong bóng tối rình bản thân.

Có người, có tiên pháp, nhưng không một bỏ sót.

Bây giờ theo thực lực của hắn dần tăng, Vấn Thiên Thuật cũng càng lúc càng thuần thục, dùng để lẩn tránh truy tung, cũng càng thêm đắc tâm ứng thủ.

Bất quá hiện tại Ninh Dạ, cũng không vừa lòng tại lẩn tránh tra xét, mà là muốn phản hướng truy tung.

Theo dõi giám thị hắn có sáu nơi, trong đó đến từ Đông sứ phủ cùng Dịch quốc vương đình, bất quá không phải giám thị, mà là bảo vệ.

Còn có chung quanh lại là tiên pháp.

Ninh Dạ không tra được, nhưng cũng bởi vậy biết, khẳng định là Ma Môn Kinh Trường Dạ, Yên Vũ Lâu Phong Trung Túc hoặc Ma Hải Thọ, còn một kẻ hẳn là Liệt Không Thiên Yêu, cuối cùng người kia sao, phỏng chừng chính là Bất Kiến Quân Lâm Thượng Hiên.

Làm mất đi Phong Ma Vũ, Long Vũ Thương Hành rất gấp, nhưng là cùng những thứ khác bất đồng, Phong Ma Vũ hạ lạc là công khai, đã biết, vì vậy bọn họ hiện đang nghĩ tới không phải làm sao cầm lại Phong Ma Vũ, mà là thế nào cứu vãn tổn thất.

Bất quá tập trung bản thân tính có ý gì?

Ninh Dạ cẩn thận nghĩ lại một thoáng Phượng Linh Các chi sự, trọn màn kịch hắn đều là tại hậu trường thao tác, hoàn toàn không lộ ra ngoài, theo lý là không nên đưa tới Long Vũ Thương Hành chú ý.

Thôi được, bọn họ nếu đã nhìn chăm chú, vậy liền khiến bọn hắn nhìn chăm chú được rồi.

Tùy ý đi tới một cái cửa hàng nhỏ ngồi xuống, Ninh Dạ kêu bát rượu.

Tiểu nhị bưng rượu tới cho Ninh Dạ, bát rượu trọng trọng rớt xuống, lại là cái đại tỳ khí tiểu nhị.

"Chú ý một thoáng, ngươi làm như vậy, không khéo sẽ khiến người ta chú ý." Ninh Dạ tiếng lòng truyền đến.

Công Tôn Điệp tiếng lòng đáp lại mà đến: "Tiểu nhị nơi này vốn là tỳ khí liền lớn, ta cũng bất quá học được giống chút."

"Thế nhưng những người kia lại không hẳn biết tính tình của tiểu nhị nguyên bản nơi này, ngươi học quá giống, phản lòi đuôi."

Công Tôn Điệp cảnh giác, cúi đầu, bắt đầu lau bàn rượu: "Bọn họ sẽ không phát hiện ta chứ?"

"Yên tâm, có ta đây, phát hiện không được. Chuyện dặn dò ngươi như thế nào rồi?"

"Tin tức đã cũng đã cho đi rồi, đối phương đã đồng ý, cụ thể lúc giao dịch còn chưa định ra."

Ninh Dạ chậm rãi uống rượu: "Rèn sắt khi còn nóng. Thông báo bọn họ, tối mai giao dịch."

"Minh bạch."

Uống rượu xong, tại trên đường vòng một vòng, Ninh Dạ tiêu tiêu sái sái trở lại.

Vừa tới Đông sứ phủ, liền thấy Lý Trường Hồng nghênh diện đi tới.

"Muộn như vậy ngươi đi đâu?" Lý Trường Hồng khẩu khí rõ ràng có chút bất thiện.

Hắn đương nhiên không thể nào không biết Ninh Dạ đi nơi nào, khẩu khí này chỉ có thể nói rõ hắn thời khắc này tâm tình rất tồi tệ.

"Tùy tiện đi một chút, làm sao?" Ninh Dạ bình tĩnh hỏi ngược lại.

Hắn đương nhiên biết Lý Trường Hồng vì sao gay go.

Quả nhiên Lý Trường Hồng đã nói: "Vừa nãy Dung Thành đã tới."

"Ồ? Hắn tới làm cái gì?" Ninh Dạ giả vờ kinh ngạc.

"Làm cái gì?" Lý Trường Hồng cả khuôn mặt đều vặn vẹo: "Hắn nói hắn đến tìm ngươi! Tìm ngươi! Hắn nói hắn muốn ghé thăm ngươi một chút cái lão bằng hữu này! ! !"

Lý Trường Hồng là thật gấp rồi.

Dung Thành chạy đến chỗ Đông sứ thăm Ninh Dạ cái lão bằng hữu này, kỳ thực chính là đang nói cho bọn hắn một chuyện —— lão tử biết Ninh Dạ đang làm việc cho các ngươi!

Điều này liền mang ý nghĩa hắn đối Ninh Dạ đã có phòng bị, Ninh Dạ khẳng định vô pháp từ trên người Dung Thành đạt được Thiên Hành Nguyên.

Vì vậy Lý Trường Hồng mới vội vã như thế.

Ninh Dạ giả vờ ngạc nhiên: "Hắn đã biết? Quả nhiên vẫn là tin tức để lộ sao? Uy, ngươi không cần dáng dấp như vậy nhìn ta, đây thật giống không phải trách nhiệm của ta chứ?"

Ninh Dạ một mặt vô tội.

Rõ ràng là người của ngươi nói lộ, làm hư chuyện của ta, ngươi muốn tìm trách nhiệm cũng không nên tìm ta a.

Lý Trường Hồng cũng minh bạch điểm ấy, dậm chân nói: "Không nên, ta đã đem hết thảy người biết ngươi đều điều đi, theo lý sẽ không có người biết mới đúng."

"Ngươi xác định ngươi dời tất cả mọi người?" Ninh Dạ đến là rất bình tĩnh.

"Xác định!"

"Như vậy, ngoại trừ Đông sứ phủ, còn có ai biết ta vì Đông sứ làm việc?" Ninh Dạ vẫn như cũ nhẹ nhẹ nhàng nhàng hỏi.

Lý Trường Hồng nghĩ nghĩ, đột nhiên biến sắc: "Vương đình!"

"Ồ?" Ninh Dạ huýt sáo một cái: "Xem ra chúng ta tìm tới cái ám tử giấu ở bên người Đông sứ kia."

Chương 144 : Thông báo phim online

Thông báo phim đã online

Năm ngoái khá là yêu thích xem điện ảnh loại mật thất, vì vậy đột phát kỳ tưởng, liền viết cái kịch bản, cũng không biết đi như thế nào, làm làm, liền tự mình quay lên.

Kỳ thực cũng không có gì, chính là muốn thử một chút thủy, tác giả cần phải có trải nghiệm, nhân sinh cũng cần có trải qua, có một số việc không làm a, liền là không biết.

Vì vậy liền làm cái này kịch bản giết mô thức mật thất hồi hộp điện ảnh mạng (Liệp Cục).

Lần đầu tiên chế tác, lại là đầu tư vốn nhỏ, rất nhiều phương diện kinh nghiệm không đủ, từ kịch bản đến những phương diện khác, đều còn có vẻ rất non nớt.

Bất quá đến cùng cũng là đầu nhập, cho nên, liền ở ngay đây quảng cáo một thoáng.

Có Ái Kỳ Nghệ hội viên bằng hữu, có thể tại Ái Kỳ Nghệ trên trực tiếp tìm tòi (Liệp Cục), hỗ trợ cho cái lượng view, tốt nhất là có thể xem hết bảy phần thời gian, như vậy cũng có thể hồi được chút vốn.

Cho tới bản thân điện ảnh, kỳ thực ta không quá muốn nói thêm cái gì, bởi vì là đầu tư vốn nhỏ, chủ yếu chính là giảng cố sự, vì vậy cũng không muốn khoe hay ho thế nào. Rất nhiều bằng hữu hi vọng ta nhiều giới thiệu điện ảnh, nói nó ưu điểm, nhưng kỳ thực, ta còn thực sự không quá nguyện ý.

Quay như thế nào chính ta rõ ràng, không tất yếu ở chỗ này xuy phủng bừa, chính là một bộ mật thất giết người loại hồi hộp kịch.

Cho nên, đồng ý giúp đỡ xin mời phủng cái tràng.

Bởi vì là lần đầu tiên làm kịch bản, còn có thật nhiều vấn đề kinh nghiệm không đủ. Dưới cái nhìn của ta, điện ảnh cố sự, kỳ thực còn chưa có đặc sắc bằng cố sự sau lưng điện ảnh. Tìm một cơ hội, ta sẽ đem cố sự chân thực sau lưng quay bộ phim này viết xuống, chia sẻ cho mọi người.

Đối với ta mà nói, cuộn phim thành công cùng thất bại, đến cũng không trọng yếu. Quan trọng là trải qua một đoạn sinh hoạt muôn màu muôn vẻ, đã có một đoạn cố sự muôn màu muôn vẻ.

Cuối cùng, cảm tạ hết thảy bằng hữu chống đỡ Duyên Phận, có thể chống đỡ còn xin mời ủng hộ một chút. Nếu có thể cho cái khen ngợi liền càng vui vẻ.

Chương 145 : Ám tử

Chương 145: Ám tử

Đông sứ phủ mật thất.

Quân Bất Lạc sắc mặt âm trầm: "Nói như vậy, người bán đứng bản tôn, kỳ thực là tại vương đình? Nhưng mà người của vương đình, cũng không trường kỳ đi theo bản tôn, tin tức của bọn họ cũng là có hạn."

Ninh Dạ hồi đáp: "Chính bởi vậy, có thể xác định, khẳng định là cao tầng. Cứ như vậy, mục tiêu là dễ tìm rồi."

"Ngươi có thể có đối tượng hoài nghi?"

Ninh Dạ lấy ra một phần danh sách.

Quân Bất Lạc nhìn thấy, cái tên đầu tiên chính là Quân Liệt.

Quân Bất Lạc chấn động trong lòng: "Không thể nào là hắn!"

Quân Liệt là Dịch quốc quốc chủ, cháu trai của Quân Bất Lạc, dựa cả vào Quân Bất Lạc mới có thể xưng vương.

Ninh Dạ cười nói: "Ta cũng không nói là hắn, nhưng ta cho rằng, tin tức rất khả năng chính là từ bên cạnh hắn tiết lộ. . . Quân Liệt cũng biết Ma Uyên kẽ nứt, đúng không?"

Quân Bất Lạc sắc mặt âm trầm gật đầu.

Quân Liệt đương nhiên biết, Đông sứ phủ cường giả đều là Hắc Bạch Thần Cung đăng kí quá, chỉ có Dịch quốc vương đình cường giả bởi vì không chính thức lệ thuộc Hắc Bạch Thần Cung, vì vậy không có đăng kí, cũng bởi vậy Quân Bất Lạc đem rất nhiều cường giả chiêu mộ đến đều đặt ở chỗ này.

Ma Uyên kẽ nứt phải giấu diếm được Hắc Bạch Thần Cung, vì vậy Quân Bất Lạc ngoại trừ Bách An Đồ ra, cường giả chân chính khải dụng phần lớn trái lại là những bí vệ bên trong vương đình kia.

Ninh Dạ đã nói: "Chuyện kẽ nứt Ma Uyên chưa có hoàn toàn tiết lộ, vì vậy có thể chắc chắn sẽ không là Quân Liệt, nhưng rất khả năng là Quân Liệt bên người thân cận chi nhân, ngẫu nhiên lộ miệng, đưa tới hoài nghi."

Quân Bất Lạc nhìn danh sách, mặt trên ngoại trừ Quân Liệt ra, còn có mười ba cái tên, có chính là Quân Liệt cận vệ, có chính là Quân Liệt đại thần, thậm chí còn có quân lâm sủng phi, nhưng không ngoại lệ đều là thân mật chi nhân.

Quân Bất Lạc nói: "Tra kĩ như vậy, không phải ngày hôm nay mới làm ra."

Ninh Dạ cười nói: "Ta thụ Đông sứ phó thác, tự nhiên phải đem hết toàn lực. Lúc trước sở dĩ khiến quân lâm thay ta chưởng khống, cũng có dụng ý này. Đáng tiếc, Dung Thành quá giảo hoạt, đã vậy còn quá đã sớm phát hiện ta giúp Đông sứ làm việc, đến là khiến kế hoạch lúc trước sắp thành lại hỏng."

Lý Trường Hồng cau mày: "Ám tử không phải người của Yên Vũ Lâu sao? Làm sao lại cùng Dung Thành dính líu quan hệ?"

Ninh Dạ trả lời: "Vấn đề liền ở đây. Vốn là ta còn đang suy nghĩ, mười ba người này đến cùng cái nào là Yên Vũ Lâu ám tử, không đủ thời gian rất khó tra được, thực sự không được, cũng chỉ đành xin mời Đông sứ đem bọn họ toàn bộ giết."

Quân Bất Lạc hừ một tiếng, tại sau khi nhìn đến danh sách, hắn xác thực có ý đó.

Ninh Dạ lại nói: "Nhưng hiện tại không cái này cần phải."

Hắn nói cầm bút lên, tại một cái tên trong đó khoanh một vòng [bút thú các www. biqugeso. me]: "Nếu như ta đoán không lầm, hắn chính là người này."

"Lệ phi?" Quân Bất Lạc kinh ngạc.

Lệ phi chính là Quân Liệt sủng phi, không tập tiên thuật, tối được Quân Liệt ái sủng.

Tại trong danh sách 13 người, nàng cũng là hiềm nghi ít nhất.

"Không sai, chính là nàng!" Ninh Dạ trả lời rất khẳng định.

"Tại sao?" Lý Trường Hồng hỏi.

"Dung Thành từng là Đông sứ đệ tử, sớm tại thời điểm ở Đông Phong Quan lúc trước, cũng từng nhiều tại vương cung đi lại. Thế nhưng có một việc Đông sứ có lẽ không biết, chính là Lệ phi cùng Dung Thành, từng có một đoạn tình duyên. Mà việc này, lúc trước tại Vân Tuyệt Cổ Địa, Dung Thành trong lúc vô tình từng để lộ với ta."

"Lại có việc này?" Quân Bất Lạc chấn kinh.

Chân tướng đương nhiên không phải như vậy.

Dung Thành cùng Lệ phi đích xác nhận thức, nhưng hai người tới nay không sản sinh quá tình cảm gì, ngược lại là có nhiều khập khiễng.

Cái Lệ phi này xác thực là Yên Vũ Lâu ám tử, Ninh Dạ dùng Vấn Thiên Thuật vừa tra liền tra xét ra, chỉ là một mạch không tìm được một cái lý do có thể chỉ ra của nàng.

Vẫn là Dung Thành cho hắn chi chiêu, chính là mượn chuyện Dung Thành vạch trần Ninh Dạ, chính thức chỉ nhận Lệ phi.

Quốc chủ phi tử cùng Đông sứ đệ tử từng có tư tình, chuyện như vậy khẳng định là không thể tuyên dương, vì vậy bọn họ hoàn toàn không lo lắng Lệ phi phủ nhận.

Trọng điểm là manh mối bởi vậy có thể liên tiếp lại.

Lệ phi là ám tử Yên Vũ Lâu, nhưng lại cùng Dung Thành tư thông, vì vậy Dung Thành thông qua Lệ phi biết được Ninh Dạ làm việc cho Đông sứ, đoán ra kế hoạch của hắn, mà Ninh Dạ cũng ngược lại bởi vậy phán đoán ra Lệ phi là ám tử, sự tình liền thuận lý thành chương.

Trước bắn tiễn sau họa bia, kiếm cớ thật sự quá là đơn giản.

Biết Lệ phi là ám tử Yên Vũ Lâu, cũng là nàng bán đứng Ninh Dạ chi sự, Quân Bất Lạc tức giận cả người đều bất hảo rồi, hận không thể lập tức đi giết nữ nhân kia.

Vẫn là Ninh Dạ nói: "Đông sứ chớ nổi giận, hiện tại vấn đề là làm sao bù đắp chuyện Dung Thành."

"Còn có bù đắp chi pháp sao?" Quân Bất Lạc tức giận nói. Chuyện ngươi giúp ta làm việc đã lộ, ngươi còn làm sao từ trên người Dung Thành đạt được cơ mật?

Ninh Dạ cười nói: "Cũng không phải chỉ có làm bằng hữu, mới có thể từ Du thành đạt được đáp án. Kỳ thực có một số việc, cũng là có thể ngược lại làm, mềm dẻo không được, có thể cứng rắn."

"Ngạnh phương pháp chúng ta sớm từng thử." Lý Trường Hồng tức giận nói.

"Đó là bởi vì hắn biết các ngươi sẽ không giết hắn." Ninh Dạ hồi đáp: "Nhưng nếu như thay cái lối tư duy đây?"

"Cái gì lối tư duy?" Quân Bất Lạc Lý Trường Hồng đồng thanh hỏi.

Ninh Dạ nhẹ nhàng nói ra.

Quân Bất Lạc Lý Trường Hồng ánh mắt đồng thời sáng sủa, nhìn nhìn lẫn nhau, đồng thời gật đầu: "Có thể được!"

"Nhưng vấn đề là, ai tới làm chuyện này?" Quân Bất Lạc hỏi.

Lý Trường Hồng cũng nói: "Hơn nữa còn có phiền phức Yên Vũ Lâu cùng Ma Môn chưa giải quyết."

Đối với Quân Bất Lạc Lý Trường Hồng bọn họ mà nói, cục diện trước mắt thực sự là thật là làm cho người ta đau đầu.

Ma Môn, Yên Vũ Lâu, Ma Uyên kẽ nứt đều là chuyện phiền toái.

Một mực lúc này Dung Thành nhô ra nháo yêu thiêu thân.

Dây rợ phức tạp như thế, khiến những đại năng cường giả này từng cái từng cái đều nghĩ tới choáng váng, nguyên thần đều sắp thành tương hồ rồi, cũng nghĩ không thông.

Ninh Dạ cười nói: "Chuyện phức tạp, đơn giản xử lý, có lúc vấn đề nhiều, cũng có thể đồng thời xử lý. Yên Vũ Lâu là cái phiền phức, nhưng nếu đã biết ám tử của họ là ai rồi, liền trái lại hảo lợi dụng."

Quân Bất Lạc có chút minh bạch ý tứ của hắn: "Ngươi là nói. . ."

"Phong Trung Túc Ma Hải Thọ khẳng định còn không hề rời đi, nếu đã không hề rời đi, liền nhất định có mục đích. Mà cái mục đích này, hơn nửa vẫn là cần Lệ phi phối hợp, chỉ cần tập trung Lệ phi, chúng ta liền có thể tập trung Yên Vũ Lâu. Mà đồng dạng, Lệ phi cũng cùng Dung Thành có liên hệ, vì vậy chỉ cần thông qua nàng, đến lúc đó đem Dung Thành cũng kéo tới, vài chuyện liền có thể đồng thời giải quyết."

"Kế này rất tuyệt!" Quân Bất Lạc Lý Trường Hồng nói.

Quân Bất Lạc sắc mặt nghiêm túc: "Chính là phải cẩn thận, đừng để cho hắn thật sự bị Phong Trung Túc giết chết."

"Vậy liền cần có đại năng che chở. Thế nhưng Đông sứ không thích hợp xuất thủ, Hạo Thiên Môn hiện tại cũng không có Vô Cấu đại năng, nếu không. . . Liền thỉnh Liệt Không Thiên Yêu cùng Thanh Lâm xuất thủ?" Ninh Dạ nhân cơ hội nói.

"Có thể!" Quân Bất Lạc cảm thấy đây là thích hợp nhất.

Chính là đáng tiếc, lại phải nợ Thái Âm Môn một ân tình.

"Tốt nhất lại có thêm chút bảo mệnh pháp bảo." Ninh Dạ hữu ý vô ý nhắc nhở.

Kế hoạch lần này, Dung Thành mạo hiểm rất lớn, Ninh Dạ cũng là nỗ lực nghĩ biện pháp khiến Dung Thành không chết.

Quân Bất Lạc lập tức nói: "Ta đến là có một ít hộ thân bảo vật, vấn đề là làm sao cho hắn?"

"Cái này đơn giản, chúng ta đổi người khác kết bạn với hắn. Tỷ như Thanh Lâm. Cứ như vậy, Thanh Lâm liều mình bảo vệ hắn, cũng liền hợp tình hợp lý rồi."

Lừa gạt tốt đẹp nhất chính là khiến ngươi cam tâm tình nguyện phối hợp ta.

Thời khắc này, Quân Bất Lạc cùng Ninh Dạ đạt thành một lòng, nhất định phải khiến Dung Thành tới một lần hữu kinh vô hiểm mạo hiểm lữ trình.

Chương 146 : Xá tử

Chương 146: Xá tử

Đêm dài u ám.

Dịch quốc vương đình.

Đây là một toà cung điện vẫn còn tính khí quyển, chỉ là niên đại xa xưa, kiến trúc có chút rách nát.

Một ít binh sĩ tẻ nhạt tại trong cung đình đi tới đi lui, qua loa thực hiện chức trách của chính mình.

Đối với bọn họ mà nói, nếu như thật sự có tu sĩ xông vào cung đình, đó cũng không phải là bọn hắn có thể đối kháng, duy nhất có thể làm chính là hô to gọi nhỏ, phất cờ hò reo, thẳng tới cuối cùng thu thập tàn cục, quét dọn vệ sinh.

Chính bởi vậy, đám thủ vệ không tích cực, cũng không dụng tâm.

Dẫn tới khi Công Tôn Điệp ngông nghênh xuyên qua cung đình hành lang uốn khúc, đi tới bên một mảnh quỳnh lâu miếu vũ kia thì, trong nội tâm không có một chút cảm giác thành tựu nào có thể nói.

"Cũng thật là nhẹ nhõm như tiến chính mình hậu hoa viên a." Công Tôn Điệp lười biếng ngáp một cái, đi tới bên một chỗ giả sơn đứng lại: "Đi ra đi, theo ta trốn cái gì đây."

Một người từ sau giả sơn vòng ra, đỉnh đầu phượng quan, thân mang hồng la đoạn quần, một gương mặt xinh đẹp, chính là vị vương chi sủng phi kia, Lệ phi.

"Công Tôn tiểu thư." Lệ phi mỉm cười: "Đồ vật mang đến?"

Công Tôn Điệp tiện tay ném một cái, một quyển sách đã rơi vào trong tay Lệ phi.

Chính là Hóa Ảnh Ma Điển.

Lệ phi lật xem mấy lần, trong lòng kích động: "Là thật."

"Thiết." Công Tôn Điệp nhếch mép: "Hợp tác cũng không phải một hai lần, còn như vậy. Vật mà ta muốn đâu?"

Lệ phi trả lời: "Sợ là còn muốn thỉnh Công Tôn tiểu thư đợi một quãng thời gian."

Công Tôn Điệp biến sắc: "Phong Trung Túc có ý gì?"

Lệ phi đã nói: "Phong đại đô sứ ý tứ rất đơn giản. Yên Hoa Kính tuy rằng không phải bảo vật ghê gớm gì, thế nhưng cùng Yên Ba Hạo Miểu thần thông kết hợp, có thể phát huy độn pháp cực hạn, chính là then chốt hai vị đại đô sứ có thể ở chỗ này tiêu dao. Nếu như hiện tại liền cho Công Tôn tiểu thư, nhưng khó tránh khỏi chế tạo cho mình phiền phức. Công Tôn tiểu thư cũng không nên sốt ruột, chờ xong việc ở nơi này, hai vị đại đô sứ sau khi rời đi, thì sẽ sai người cho Công Tôn tiểu thư đưa Yên Hoa Kính tới được."

Công Tôn Điệp hừ nói: "Hắn đáp ứng thời điểm giao dịch không phải là nói như vậy."

Lệ phi che miệng: "Ai nha, này có thể không phải ta có thể quyết định. Công Tôn tiểu thư nếu như không muốn, tự có thể tìm hai vị đại đô sứ nói lý lẽ."

Công Tôn Điệp hất cằm lên: "Được, rất tốt. Yên Vũ Lâu quả nhiên tín dự vô song, liền lão bằng hữu hợp tác nhiều lần đều giở trò vô lại. Bất quá Công Tôn Điệp ta thực lực tuy chẳng ra sao, lại không phải dễ ức hiếp. Nếu như các ngươi chơi như vậy, vậy cũng đừng trách ta không khách khí."

Lệ phi mỉm cười: "Công Tôn tiểu thư dự định làm thế nào? Chọc thủng thân phận của ta sao? Ta đến là rất vui vẻ đây, đằng nào chờ đợi ở đây, bồi cái hoàng thượng rắm chó kia, phiền cũng phiền chết rồi. Ngươi như phá thân phận ta, ta đến cũng có thể kịp lúc rời đi."

Công Tôn Điệp cười lạnh: "Ngươi sẽ biết ta không khách khí với các ngươi như thế nào."

Nàng nói tướng mạo biến hóa, thế mà đã biến thành hình dáng Lệ phi.

Lệ phi ngẩn ra, bản năng cảm giác được một tia không ổn.

Liền thấy Công Tôn Điệp đã hét to: "A! Công Tôn Điệp!"

Càng là chỉ vào Lệ phi hô to.

"Không được!" Lệ phi biết sắp hỏng việc.

Liền thấy một cỗ hắc khí đột nhiên cuồn cuộn mà tới, hướng tới Lệ phi chụp xuống.

Kinh Trường Dạ?

Thế mà là tên khốn kiếp này.

Hắn làm sao lại ở chỗ này?

Không đúng, nếu như hắn ở chỗ này, liền hẳn là phát hiện vấn đề, vì sao lại bị Công Tôn Điệp một câu nói liền lừa gạt được?

Lệ phi lý không rõ manh mối trong đó, thế nhưng Kinh Trường Dạ ma tác đã chụp hướng Lệ phi, Lệ phi biết không tốt, càng không kịp giải thích, cắn răng bay vọt mà ra, thân thể đã hóa thành vô biên huyễn vụ cuồn cuộn mà lên.

Yên Ba Vụ Ẩn thần thông.

Lúc này nàng, nào còn là cái gì không thông tiên pháp vương chi phi tử, bất ngờ là một tên Vạn Pháp cảnh cường nhân.

Nhưng coi như nàng là Vạn Pháp, cũng không thể nào là đối thủ của Kinh Trường Dạ.

Ma tác huyễn hóa, sậu quyển trường long, lăng không thét gào một tiếng, càng đem tất cả xung quanh toàn bộ hấp nhiếp. Yên Ba Vụ Ẩn thần thông mặc dù là tiên pháp ẩn nấp độn hình cường đại, nhưng làm sao bằng được một cái nhiếp này của Kinh Trường Dạ.

Lệ phi kinh nộ kêu to: "Ta không phải Công Tôn Điệp!"

Nhưng đối phương hoàn toàn không để ý tới, hắc vân nghịch quyển, điên cuồng hấp nhiếp, trên người Lệ phi pháp bảo chi huy lóng lánh, liên tiếp bảy tám món pháp bảo hình thành đối kháng, nhưng trong nháy mắt liền bị như bẻ cành khô phá huỷ.

Lệ phi cuối cùng đã rõ ràng.

Hóa Ảnh Ma Điển!

Là Hóa Ảnh Ma Điển!

Kinh Trường Dạ căn bản không để ý nàng có phải là Công Tôn Điệp, hắn muốn chính là Hóa Ảnh Ma Điển.

Hung ác trừng Công Tôn Điệp chính đang thối lui một cái, Lệ phi thê thanh hét lên: "Xem như ngươi lợi hại!"

Coi như biết bị Công Tôn Điệp lừa, Lệ phi cũng không thể nào liền như thế vứt bỏ Hóa Ảnh Ma Điển, tiêm tê một tiếng, trên đầu trâm phượng đột nhiên bay lên, hóa thành một vệt cầu vồng nghênh hướng không trung hắc sắc tuyền qua, đồng thời tự thân cấp tốc nhắm phương xa bay đi.

Kinh Trường Dạ cười lạnh chi thanh truyền đến: "Chạy được không?"

Hắc vân hóa thành hắc ám chi thủ, hướng tới Lệ phi chụp xuống.

Liền tại thời điểm một trảo này sắp trúng, chân trời kiếm quang bạo hiện, một phiến thải hồng quang vũ đã đem Kinh Trường Dạ ma thủ ngăn trở.

"Phong Trung Túc!" Kinh Trường Dạ hừ một tiếng.

Hắn cũng không kỳ quái Phong Trung Túc sẽ xuất hiện, dù sao bên trong tin tức Công Tôn Điệp cho hắn bản thân liền nói rõ lần giao dịch này là cùng Yên Vũ Lâu tiến hành.

Đối với Ninh Dạ mà nói, Ma Môn cùng Yên Vũ Lâu chính là hai cái quân cờ rất tiện dụng, Hóa Ảnh Ma Điển cùng Ma Uyên kẽ nứt, liền như mồi nhử thơm ngát, không thể kìm được Kinh Trường Dạ không đi theo bước chân của hắn.

Dùng Hóa Ảnh Ma Điển trao đổi Yên Hoa Kính bất quá là cái danh nghĩa, Phong Trung Túc chịu lấy ra cố nhiên tốt nhất, không chịu lấy ra cũng không sao, đằng nào muốn chính là các ngươi lại đánh một trận.

Đánh, nước liền sẽ đục.

Đục rồi, mới có thể mò cá!

Thời khắc này Phong Trung Túc vừa ra tay, liền thấy thiên không huyết vân phiên quyển, đồng thời không trung Ma Ảnh tái hiện, thình lình lại là Luyện Ngục Viêm Ma.

Chỉ bất quá lần này Luyện Ngục Viêm Ma hình chiếu thực lực rõ ràng so với thời điểm Phượng Linh Các phải kém rất nhiều, nhưng chỉ tương đương với bình thường Vô Cấu tu vi.

Huyết sát Viêm Ma đồng hiện, một tìm Phong Trung Túc, một tìm Ma Hải Thọ, ai làm việc nấy, đồng thời Kinh Trường Dạ thao thiên ma thủ lại lần nữa hướng Lệ phi chộp tới.

Hắn không muốn đánh lâu, vì vậy vừa xuất thủ liền là toàn lực, cần phải đem Hóa Ảnh Ma Điển thu hồi, xuất thủ càng không dung tình, một khi bị bắt được, Lệ phi tất phải chết.

Đúng vào lúc này, thiên không đột nhiên lóe lên một cái, liền như có thứ gì đang xé rách thương mang, ma thủ chính đang đột tiến của

Kinh Trường Dạ đột nhiên hơi hơi trệ lại, sau đó liền thấy ma thủ kia thế mà vô thanh vô tức nứt thành hai đoạn.

Không gian xé rách.

"Liệt Không!" Kinh Trường Dạ phát ra phẫn nộ gầm nhẹ: "Ngươi thế mà liên hợp cùng Yên Vũ Lâu sao?"

Liệt Không Thiên Yêu cười dài: "Bất quá là thụ Đông sứ nhờ vả, giúp hắn làm ít chuyện mà thôi."

Chỉ nghe âm thanh, không thấy một thân.

Thế nhưng từng đạo từng đạo gợn sóng xé rách không gian nhưng tuân ma khí hướng Kinh Trường Dạ truy tìm mà đi.

Nhưng mà không gian xé rách tuy mạnh, Kinh Trường Dạ ma khí nhưng không bị ảnh hưởng.

Ma khí biến hóa, đột nhiên hóa thành ngàn vạn sợi ma diễm, bắn tới Lệ phi.

Hắn không muốn tranh ưu khuyết, chỉ muốn cướp cầm lại Hóa Ảnh Ma Điển, đối với Lệ phi lại là vô luận thế nào cũng không bỏ qua.

Một chiêu Thiên Ma Chỉ này, lực phân ngàn sợi, quần thương ma công, dù cho là đám người Liệt Không Thiên Yêu Phong Trung Túc, cũng khó có thể toàn bộ chặn lại.

Lệ phi mắt thấy không cách nào tránh thoát nữa, đúng dịp thấy một người bay tới.

Lệ phi quyết tâm trong lòng, cường hành nhiếp người kia tới vì chính mình chặn đao. Không nghĩ tới người kia càng hoàn toàn không chống cự, trái lại thét lớn: "Chớ sợ, ta đến hộ ngươi!"

Thế mà chủ động tự giác đem chính mình che ở trước người Lệ phi.

Cái gì?

Lệ phi ngẩn ra, gương mặt quen thuộc kia xuất hiện ở trước mắt.

"Dung Thành?" Nàng bật thốt lên kinh hô.

Làm sao cũng không nghĩ tới, Dung Thành càng đột nhiên lại xuất hiện, cũng tại thời khắc này xá tử lực bảo đảm bản thân.

Giữa chúng ta thật giống không có giao tình sâu như vậy chứ?

Ý nghĩ chưa tận, phốc phốc phốc phốc!

Mấy đạo Thiên Ma Chỉ đã truyền thấu Dung Thành thân thể, dư thế không giảm, hung ác đánh vào trên người Lệ phi, sau một khắc Dung Thành đã ôm nàng, đồng thời rơi xuống bụi trần.

Chương 147 : Xướng tác câu giai

Chương 147: Xướng tác câu giai

"Oa!"

Dung Thành một ngụm máu lớn đã phun tại trên mặt Lệ phi, rót nàng một thân hồng.

Hắn vốn là thực lực liền so với Lệ phi thấp, nếu không phải trên người có vài món bảo vật cứu mạng, một thoáng này liền có thể miểu sát hắn.

Dù vậy, tại sau khi trúng Kinh Trường Dạ Thiên Ma Chỉ cũng là lập tức trọng thương.

Gục tại trên người Lệ phi, Dung Thành hô to: "Ngươi không sao chứ?"

Lệ phi dại ra: "Ta. . . Ta không sao."

Có Dung Thành vì nàng chặn tai, Lệ phi lại là Vạn Pháp cảnh, bị thương cũng không phải quá nghiêm trọng.

Then chốt là nàng thời khắc này trong đầu một phiến mộng bức, nghĩ không ra Dung Thành tại sao phải liều mình như thế đối với bản thân.

Hắn không phải vẫn luôn không ưa bản thân sao? Không phải sau đó đã rời khỏi Đông sứ môn hạ sao?

Tại sao hiện tại đột nhiên xuất hiện, lại liều mạng bảo vệ bản thân?

Tình cảm trùng kích đến quá nhanh, khiến Lệ phi nhất thời thậm chí đã quên thân đang trong hiểm cảnh.

Chân trời lại là hàng trăm Thiên Ma Chỉ mãnh liệt mà tới.

Lệ phi sắc mặt đại biến, đang muốn không quan tâm tất cả lại đẩy Dung Thành chặn tai, đã thấy lại là một người xuất hiện.

Hắc sắc vũ dực nghênh không triển khai, chiêu diêu ra vô biên cuồng phong, càng là sinh sinh đem Thiên Ma Chỉ đè ép trở lại.

Chính là Thanh Lâm.

Hắn người mang Phong Ma Vũ, Vạn Pháp đỉnh phong cảnh, lấy ma đối ma, Kinh Trường Dạ cái này Thiên Ma Chỉ càng là bị hắn chống đỡ được.

Quay đầu lại còn đối với Dung Thành phẫn nộ quát: "Ngươi điên rồi sao? Nàng là ám tử Yên Vũ Lâu, ngươi vì nàng liều mình như vậy làm gì?"

Thanh âm rất lớn.

Dung Thành tức giận hồi đáp: "Ta nguyện ý, ai cần ngươi lo?"

Thanh Lâm phẫn nộ xuất thủ, đem công kích của Kinh Trường Dạ toàn bộ ngăn cản —— có Liệt Không Thiên Yêu đỉnh ở mặt trước, đại chiêu giao cho Thiên Yêu, quần chiêu hắn liền bản thân giang, lại là vừa đúng hoàn thành sứ mệnh.

Lệ phi lại đã không lo được những thứ này, xoay người liền muốn bay đi.

Đùa gì thế, thân phận đều bại lộ còn chạy?

Nhưng vào lúc này, một cỗ ám kình từ trong cơ thể nàng bắn ra, chính trúng khí huyết yếu hại của nàng, vừa mới vận chuyển Yên Ba Vụ Ẩn thần thông càng là trực tiếp bị phá.

Làm sao lại?

Lệ phi giật mình nhìn Dung Thành.

Là hắn!

Hắn chính mục quang lãnh khốc nhìn bản thân, một bàn tay kề sát bụng nàng, điên cuồng truyền vào ám lực, trong miệng thì hô: "Lê Nhi, Lê Nhi, Ngươi làm sao vậy? Ngươi ngàn vạn phải chịu đựng a!"

Lê Nhi là bản danh của Lệ phi, không nghĩ tới Dung Thành càng sẽ biết.

Mẹ nó, hô ta đừng chết cái gì, rõ ràng là ngươi đang hại ta.

Lệ phi cắn răng muốn đẩy Dung Thành ra.

Nàng là Vạn Pháp, Dung Thành là Hoa Luân, theo lý diệt hắn là nhẹ nhõm chi sự.

Nhưng sau một khắc, nàng nhưng phát hiện bản thân thế mà dùng không ra nửa điểm lực đạo.

Chuyện gì vậy?

Pháp lực của chính mình bị khóa rồi?

Có người trong bóng tối đối phó bản thân?

Vô hình vô ảnh, pháp lực mặc vận, chí ít là Vô Cấu tu vi.

Lệ phi làm sao cũng không nghĩ tới nàng một cái nho nhỏ ám tử, thế mà xúc động nhiều người như vậy đối phó bản thân, thế nhưng người trong tối cường hành áp chế pháp lực của nàng, chính là không cho nàng cơ hội phản kháng, Dung Thành công kích một đợt tiếp một đợt, trùng kích nội phủ nàng, nhưng trong miệng hắn còn không ngừng hô: "Ngươi đừng chết a!"

Phảng phất thật sự đang vì nàng lo lắng.

Lệ phi biết mình đã bị cuốn vào trong một cái âm mưu cự đại, nàng ngửa đầu nhìn trời: "Đại. . . Đô. . ."

Nàng muốn hô.

Thế nhưng không chờ nàng đem lời hô xong, một đạo huyền quang đã tà phi thiên không, lướt về phía Phong Trung Túc.

Phong Trung Túc đồng thời tao ngộ hai vị Vô Cấu giáp công, nào còn cố được Lệ phi, Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm hóa xuất mạn thiên kiếm ảnh: "Vị cao nhân nào?"

"Vân Tuyệt Môn trưởng lão Cố Phong Hiên, thụ Thiên Yêu mời, chuyên tới để phụ một tay." Theo một tiếng sang sảng đáp lại, một cái quyền ảnh đã xuất hiện thiên không.

Nhìn như bình đạm vô kỳ một quyền, lại mang theo cường đại hủy diệt sát lực.

"Là ngươi?" Phong Trung Túc giận dữ.

Hắn tự nhiên là biết Cố Phong Hiên, chỉ là Cố Phong Hiên không phải Vô Thiên Thành chủ sao? Lúc nào thành Vân Tuyệt Môn trưởng lão rồi? Hơn nữa to gan lớn mật đến dám ra tay với chính mình.

Trong lòng hắn kinh nộ, thế nhưng đối diện Kinh Trường Dạ cùng Cố Phong Hiên giáp công, lại không cố kị tất cả, hướng tới Lệ phi xa xa nhiếp một cái, lại là dự định tự mình lấy đi Hóa Ảnh Ma Điển.

Nhưng mà liền tại hắn xuất thủ đồng thời, lại là một người xông đến, hướng về trên người Lệ phi một trảo, quang ảnh rơi xuống, cấp tốc vô cùng, ngưng quang thành thủ, càng là đem túi giới tử của nàng đoạt lấy.

Ninh Dạ!

Phong Trung Túc cố nhiên đã bắt được Lệ phi, lại không đạt được Hóa Ảnh Ma Điển.

Lệ phi miệng phun máu tươi: "Đại. . . Đô. . . Sứ. . ."

"Cút ngay!" Phong Trung Túc đã gầm thét lên đem Lệ phi ném ra, Kinh Trường Dạ ma diễm thao quyển, chỉ một đòn liền đem Lệ phi hóa thành tro tàn. Phong Trung Túc đã phát động Yên Ba Hạo Miểu thần thông, cùng Ma Hải Thọ đồng thời rời đi.

Hắn nguyên bản liền là hướng về phía Hóa Ảnh Ma Điển mà đến, không đạt được đồ vật dĩ nhiên là sẽ lập tức đi, mượn tay Kinh

Trường Dạ giết Lệ phi, bất quá là bởi vì không muốn đem nàng để cho đối thủ, dù sao Lệ phi thụ thương quá nặng, mang theo nàng đi, gánh nặng cũng lớn.

Bên kia Kinh Trường Dạ thấy hắn chạy trốn, cũng không muốn đợi lâu, chỉ là liếc mắt nhìn Ninh Dạ, lạnh nhạt nói: "Ninh Dạ đúng không? Đem Hóa Ảnh Ma Điển giao ra, lão phu nhất định không làm khó dễ ngươi, bằng không ngươi hẳn biết, người bị lão phu nhìn chằm chằm, lên trời xuống đất cũng khó có thể chạy thoát. . ."

Tiếng nói yểu yểu, người lại đã biến mất vô tung.

"Há, vậy sao? Vậy ta lại càng muốn lưu ở trên người." Ninh Dạ vỗ vỗ Hóa Ảnh Ma Điển cười nói.

"Lệ phi!" Hạ phương Dung Thành phát ra tiếng hô thống khổ tê tâm liệt phế.

Oa nga, diễn không tệ.

Ninh Dạ nhịn cười chạy tới, ôm lấy Dung Thành: "Dung huynh!"

"Ngươi đi ra!" Dung Thành phẫn nộ rống to: "Tại sao ngươi không cứu nàng?"

Ninh Dạ đầy mặt áy náy: "Ta cũng không nghĩ tới, Phong Trung Túc sẽ vứt bỏ người mình. Dung huynh, người yêu đã mất, ngươi nén bi thương. Ngươi thụ thương quá nặng. . ."

"Ta không cần ngươi lo!" Nằm trên mặt đất, Dung Thành kêu to.

Hắn thương là thật đến rất nặng.

Sau khhi trúng Thiên Ma Chỉ của Kinh Trường Dạ, hắn còn phải đối phó Lệ phi, mà thời điểm Ninh Dạ ôm lấy hắn, cũng không phải trị thương cho hắn, mà là tiếp tục phát động ám lực, phá hủy thân thể hắn, đem hắn đánh thành trạng thái gần chết.

Mặc dù biết kế hoạch của Ninh Dạ, nhưng một khắc đó, Dung Thành trong nội tâm vẫn còn có chút nghĩ mà sợ —— ngươi đừng xuất thủ không biết nặng nhẹ, thật đem ta đánh chết.

Nhưng sự thực chính là, nếu như trong thời gian ngắn không tới cứu, vậy Dung Thành thật chính là chắc chắn phải chết!

Vì vậy một khắc sau Ninh Dạ đã hô: "Đông sứ! Dung Thành sắp không xong rồi!"

Một tiếng khẽ than thở vang lên.

Quân Bất Lạc đã xuất hiện tại bên người Dung Thành.

Nhìn tên đệ tử này, Quân Bất Lạc ánh mắt phức tạp.

Tiện tay vung lên, một đạo tiên pháp rơi vào trên người Dung Thành, Quân Bất Lạc nhìn nhìn một chút, lắc đầu nói: "Hắn thụ thương quá nặng, kinh mạch đứt từng khúc, ngũ tạng đều vỡ, liền ngay cả nguyên thần đều chịu đến tổn thương, nếu muốn đã cứu lại. . . Khó."

Đây là Ninh Dạ dạy hắn đã nói, Quân Bất Lạc học quá thuộc.

Có thể nói thời khắc này, Ninh Dạ, Dung Thành, Quân Bất Lạc ba người đều đang diễn kịch, lẫn nhau phối hợp, ngươi tình ta nguyện, kết quả liền là nửa điểm khác biệt đều không có, hoàn toàn dựa theo kịch bản tới diễn suất.

Sau một khắc Ninh Dạ đã kêu lên: "Kính xin Đông sứ cứu hắn một mạng!"

Quân Bất Lạc lắc đầu: "Người hắn yêu đã chết, mất đi tất cả niềm tin, mang trong lòng tử chí, sợ là khó cứu a."

Ninh Dạ kêu lên: "Đông sứ, không thể được a, nếu như hắn chết rồi, vậy chuyện của ngài. . ."

Quân Bất Lạc khuôn mặt co quắp một trận, kỹ xảo của hắn không tốt bằng Dung Thành Ninh Dạ, mặt co rút này có chút giả, vì vậy trong nháy mắt chuyển hóa, quát lên: "Ngươi cho rằng ta không biết sao? Nhưng mà nghịch đồ này là vì tình chịu chết, bản thân không có dục vọng sống sót, ta có biện pháp gì? Lại thêm bản tôn những năm này đã khoan nhượng hắn đủ lâu, chẳng lẽ vì Thiên Hành Nguyên, bản tôn còn phải một mạch giữ gìn hắn sao? Chuyện hôm nay, là hành vi của bản thân hắn, không phải bản tôn hại hắn. Bản tôn không thẹn với lương tâm, hắn như cảm thấy có thể liền như vậy áp chế bản tôn, đó là nghĩ cũng đừng nghĩ. Coi như sau khi hắn chết, Thiên Hành Nguyên bị người khác thu được, bản tôn cũng là nhận. Bản tôn cũng không phải mặc người nhào nặn chi nhân!"

Mấy câu nói nói khẳng khái mạnh mẽ, người khác cảm động hay không Quân Bất Lạc không biết, đằng nào chính hắn là cảm động rồi.

Ninh Dạ đã nhìn hướng Dung Thành: "Ta biết ngươi chê ta liên thủ với Đông sứ lừa ngươi, nhưng chuyện hôm nay ngươi cũng nhìn thấy, cũng không phải là Đông sứ gây nên. Dung huynh đệ, ban đầu ta cùng ngươi kết giao tuy không phải chân tâm, nhưng nếu đã giao rồi, chính là bằng hữu. Ta chân tâm khuyên ngươi một câu, cho dù chết, cũng không cần chết uất ức như thế. Đừng quên nữ nhân của ngươi là bị ai hại chết, lẽ nào ngươi liền không muốn vì nàng báo thù sao?"

Cảm tạ Phong Trung Túc vô tình, chí ít Ninh Dạ lại tìm được một cái lí do tốt.

Đương nhiên, không có lý do này cũng bất quá là thêm vài câu thuyết từ, đằng nào Dung Thành là khẳng định sẽ bị thuyết phục.

Mà có lý do tốt điểm tốt duy nhất, chính là Quân Bất Lạc sẽ càng thêm tin tưởng.

"Báo thù?" Dung Thành nỉ non lời này, ánh mắt đã sáng lên hi vọng.

Hắn nỉ non nhìn về phương xa.

Điều này khiến cho Ninh Dạ có chút gấp, anh em ngươi cũng đừng ấp ủ tâm tình, sớm một chút vào đề tài chính đi.

Dung Thành khạc một búng máu, rốt cục "Đã thông suốt" .

Hắn quay đầu nhìn Quân Bất Lạc, lớn tiếng nói: "Sư tôn cứu ta, trong vòng mười năm, đệ tử chắc chắn lấy ra Thiên Hành Nguyên!"

"Mười năm?" Quân Bất Lạc hiển nhiên còn không hài lòng lắm cái đáp án này.

"Bản thân bí cảnh đặt Thiên Hành Nguyên liền có đại trận bí pháp thủ hộ, phá giải không dễ, cần đợi thời cơ. Đệ tử chỉ cần mười năm! ! !" Dung Thành kích động nói: "Đệ tử lấy cha mẹ chết đi trên trời có linh thiêng lập thệ, mười năm sau, nhất định đem Thiên Hành Nguyên dâng lên! ! ! Đến lúc đó là sống hay chết, Dung Thành đều theo sư ý!"

Chương 148 : Dẫn hướng bước kế tiếp

Chương 148: Dẫn hướng bước kế tiếp

Nghe được Dung Thành lấy cha mẹ chi linh lập thệ, Quân Bất Lạc rốt cục động dung.

Hắn biết Dung Thành đối cha mẹ mình rất lưu ý, nếu không phải như vậy, cũng không thể nào chết sống cũng không chịu giao ra Thiên Hành Nguyên.

Nếu hắn đã nói như thế, thì hẳn xuất phát từ chân tâm.

Cố gắng suy nghĩ, Quân Bất Lạc nói: "Đây là một lần cơ hội cuối cùng ta cho ngươi. Nếu ngươi bội thề, dù cho ngươi đem Thiên Hành Nguyên công chi thiên hạ, ta cũng sẽ tự tay truy sát ngươi."

Nói đã ném ra một hạt đan dược, đưa vào trong miệng Dung Thành.

Sau đó đối với Liệt Không Thiên Yêu nói: "Người này thụ thương rất nặng, Cửu Chuyển nguyên đan của ta khó có thể trừ tận gốc, sợ vẫn là phải mượn Vô Cấu nguyên thần của Thiên Yêu dùng một lát."

Liệt Không Thiên Yêu cười hắc hắc: "Có thể giải quyết vấn đề của quý sư đồ, đến cũng đáng giá."

Hắn bây giờ chí tại Đông Phong Quan, ước gì Quân Bất Lạc nợ hắn nhân tình, cho nên trực tiếp đem Vô Cấu nguyên thần hắn sưu tập giao cho Quân Bất Lạc.

Quân Bất Lạc đầu ngón tay phi vũ, đem Vô Cấu nguyên thần kia hóa tán ra, đã đánh vào thể nội Dung Thành: "Ngưng thần tĩnh khí, hôm nay là họa của ngươi, nhưng cũng là phúc của ngươi. Ngươi được nguyên thần này rồi, chẳng những có thể cựu thương khỏi hẳn, tu vi cũng sẽ đột phi mãnh tiến, từ nay về sau, ta cũng không hạn chế hành động của ngươi nữa, xem ngươi liệu có tuân thủ hứa hẹn, chờ ngày Thiên Hành Nguyên trở về, chính là thời điểm sư đồ chúng ta không ai nợ ai."

"Đệ tử minh bạch!" Dung Thành kêu to.

Ninh Dạ mỉm cười.

Đây đúng là một cái thu hoạch ngoài ý muốn.

Bản ý của hắn, chính là mượn sự kiện lần này, chính thức định ra kỳ hạn mười năm, đem chuyện giải quyết Đông Phong Quan cố định tại mười năm sau. Đương nhiên, từ thực tế đề xuất đến hiện tại, đã qua một năm rưỡi, nhưng tất cả thuận lợi, coi như đến trễ cái một hai năm, Mộc Khôi Tông cũng là không hề để ý.

Cho tới Dung Thành có thể bởi vậy thu được Vô Cấu nguyên thần, đến là hắn không nghĩ tới.

Như vậy cũng tốt, Dung Thành có thể thành tựu Vạn Pháp càng sớm, thực lực càng mạnh, mười năm sau cơ hội kích sát Quân Bất Lạc cũng càng lớn.

Nói đến, khoảng thời gian này làm mưa làm gió, đến là trước sau thành tựu Thanh Lâm cùng Dung Thành, ngược lại là bản thân Ninh Dạ không kiếm được bao nhiêu chỗ tốt.

Nhưng Ninh Dạ cũng không sao, hắn có Thiên Cơ Điện tại tay, đại đạo tại thượng, tiềm lực vô hạn có thể đào, cũng không để ý những thứ này.

Ngược lại là đột nhiên nghĩ đến, có một người, nhưng còn không bởi vậy đạt được chỗ tốt gì đây.

Cừu Bất Quân.

Lão sư thúc vẫn luôn ở trong bóng tối cẩn trọng tận tụy vì chính mình hối hả, đáng thương đến hiện tại cũng vẫn như cũ chỉ là Vạn Pháp sơ cảnh, còn bởi vì tu vi hỗn độn mà chiến lực đại tổn.

Có phải là cũng nên vì hắn suy tính một chút?

Bất quá trong những thứ tốt xuất hiện hiện tại, không có gì thích hợp hắn a?

Điều này đến khiến Ninh Dạ có chút khổ não.

Thôi vậy, trước tiên cứ để đó đã, chờ sau này nhìn có cơ hội gì, lại vì sư thúc giành chút chỗ tốt.

Việc cấp bách hiện tại, là bước kế tiếp.

Kẽ nứt Ma Uyên.

Sau khi liên tục hoàn thành mấy cái mục tiêu tính giai đoạn của bản thân, Ninh Dạ rốt cục cũng đã đi đến một bước này.

Hi vọng Kinh Trường Dạ có thể tiếp tục nghe lời đi.

Ngô, hắn khẳng định là sẽ nghe lời, dụ hoặc của kẽ nứt Ma Uyên đối với hắn đã thừa đủ rồi, vấn đề là Yên Vũ Lâu bên kia.

Không biết tại sao, vừa nghĩ tới Yên Vũ Lâu, Ninh Dạ lại có chút bất an.

Hôm nay Phong Trung Túc bọn họ từ bỏ quá nhanh, tuy rằng có nguyên nhân các lộ đại năng xuất hiện cấp tốc, nhưng Ninh Dạ luôn cảm giác mấy tên này còn có kế hoạch.

Người của Yên Vũ Lâu, ý nghĩ rất nhiều, thật không dễ lợi dụng a.

Đợi đã

Ninh Dạ đột nhiên cảm thấy, bản thân thật giống quên cái gì.

Đệt! Không dỡ nhà!

Dựa theo kế hoạch ban đầu của Ninh Dạ, trận đại chiến này là hẳn là đem vương đình đều dỡ sạch sẽ, thuận tiện lại đánh chết một ít vương đình bí vệ.

Bất quá kế hoạch không thể nào hoàn toàn dựa theo sắp đặt của bản thân mà bước đi, chiến đấu đồng thời, những vương đình bí vệ kia thế mà không xuất thủ, mà là toàn bộ bắt đầu trốn. Kinh Trường Dạ toàn lực đối phó Lệ phi, cũng không quan tâm dỡ nhà.

Dẫn đến cái kế hoạch họa hại Dịch quốc vương đình này cuối cùng chỉ là một phen sóng to gió lớn hữu kinh vô hiểm.

Thôi được, thôi được.

Cứ như vậy đi.

Ninh Dạ thấy đủ liền lui, mục đích chủ yếu của hắn vẫn là ở trên người Dung Thành, bây giờ mục tiêu chủ yếu hoàn thành, mục tiêu thứ yếu cũng không quan trọng.

Đúng rồi, còn có một cái mục tiêu.

Không biết Công Tôn Điệp chỗ ấy thế nào rồi.

Sau khi chiến đấu nổ ra, Công Tôn Điệp liền lập tức ảnh độn.

Thế nhưng Kinh Trường Dạ không để ý tới nàng, không có nghĩa là người khác không để ý tới.

Liền tại Công Tôn Điệp ảnh độn đồng thời, một đạo huyền quang ám ảnh thế mà vững vàng khóa lại Công Tôn Điệp.

Hai phiến độn quang tại sau khi xông ra vương đình, đi thẳng tới trong một hẻm nhỏ vắng vẻ mới xuất hiện.

Công Tôn Điệp hiện ra thân hình, cười duyên nói: "Ta còn tưởng rằng là ai đây, hóa ra là Huyền Linh sư huynh."

Trong bóng tối một cái thân hình hiển hiện, lại là một tên nam tử đầu trọc, có một cái dễ thấy mũi ưng.

Hắn đối Công Tôn Điệp cười nói: "Công Tôn Điệp, biết là ta đến rồi, còn không mau mau chịu trói?"

Công Tôn Điệp lùi về phía sau mấy bước: "Làm sao? Thật sự cho rằng tu vi cao hơn ta liền có thể bắt được ta?"

Vương Huyền Linh hơi nhíu mày: "Ngươi Ảnh Độn Chi Thuật rất có đột phá, có phải đã lĩnh ngộ Hóa Ảnh Ma Điển? Bất quá chỉ bằng cái này, không có nghĩa là ngươi có thể chạy thoát Thiên La Võng của ta a."

Vương Huyền Linh lật tay một cái, một bộ hắc võng đã xuất hiện trong tay.

Công Tôn Điệp lắc đầu: "Vương Huyền Linh, ngươi vẫn là tự đại như vậy. Ngươi hiện tại nên quan tâm hẳn không phải là có thể tóm được ta hay không, mà hẳn là nên ngẫm lại, lão nương dựa vào cái gì liền dám đem tin tức thông báo các ngươi."

Vương Huyền Linh gắt gao tập trung Công Tôn Điệp.

Hắn đương nhiên không phải không nghĩ tới.

Kinh Trường Dạ tại sau khi được tin tức, phản ứng đầu tiên chính là Công Tôn Điệp tại sao muốn nói cho hắn biết tin tức giao dịch.

Nhưng coi như biết có vấn đề, Kinh Trường Dạ cũng không thể cứ thế từ bỏ.

Kinh Trường Dạ vốn tưởng rằng Công Tôn Điệp bố trí cạm bẫy muốn đối phó hắn, vì vậy cũng làm các loại bố trí. Nhưng sự thực là, những thủ đoạn này hầu như đều không phát sinh tác dụng —— căn bản không hề có bất kỳ dấu hiệu đối phó hắn.

Công Tôn Điệp xác thực cùng Lệ phi giao dịch, Đông Phong Quan cũng xác thực không có xuất hiện những cường giả khác của Hắc Bạch Thần Cung.

Trọn sự kiện xem ra chính là Công Tôn Điệp lợi dụng hắn cùng Yên Vũ Lâu đánh một hồi, nhưng kết quả này không trọng yếu, trọng yếu chính là Công Tôn Điệp đưa ra tin tức càng là đều là thật.

Giờ phút này Kinh Trường Dạ còn đang cùng Phong Trung Túc chiến đấu, tạm thời không rảnh suy nghĩ những thứ này, Vương Huyền Linh lại là không thể không nghiêm túc đối phó cái vấn đề này.

Hắn tỉ mỉ cảm thụ tứ phương, không nhận ra được bất luận tồn tại nào.

Điều này chỉ có thể nói rõ hai vấn đề, hoặc là Công Tôn Điệp không có giúp đỡ, hoặc chính là giúp đỡ cường đại đến hắn căn bản thám tra không được.

Nhưng Công Tôn Điệp cũng là trọng phạm truy nã của Hắc Bạch Thần Cung, hiện tại lại cùng Yên Vũ Lâu trở mặt, hắn thực sự không nghĩ ra Công Tôn Điệp đâu ra chỗ dựa. Trong lòng không ngừng suy nghĩ, nhất thời càng không có nói gì.

Công Tôn Điệp nhìn ra tâm tư hắn, lười biếng nói: "Không cần nghĩ, ngươi nghĩ là không ra đâu. Như thế nào, cái di chỉ Thái Cổ đạo cảnh kia, hiện tại có thể nói chứ?"

Nguyên lai bên trong tin tức Công Tôn Điệp cho Kinh Trường Dạ lúc trước , đề xuất một điều kiện, chính là nàng sẽ đem tin tức Hóa Ảnh Ma Điển nói cho Kinh Trường Dạ, thế nhưng Kinh Trường Dạ bọn họ cũng phải nói cho bọn họ chuyện liên quan tới di chỉ Thái Cổ đạo cảnh.

Vương Huyền Linh hừ nói: "Tin tức là không giả, đồ vật chúng ta còn chưa lấy được."

"Vậy ta cũng mặc kệ. Nhạ, thành ý ta đã biểu hiện ra, hiện tại đến các ngươi biểu hiện thành ý. Nếu như các ngươi tuân thủ hứa hẹn, ta sẽ nói cho các ngươi chuyện kẽ nứt Ma Uyên."

Vương Huyền Linh hừ một tiếng, lấy ra một khối ngọc bội ném cho Công Tôn Điệp.

Công Tôn Điệp tiếp nhận, mặt lộ vẻ kinh ngạc: "Càng là ở chỗ này?"

"Được rồi, cái di chỉ Thái Cổ đạo cảnh kia đã cho ngươi, vị trí kẽ nứt Ma Uyên cũng có thể nói chứ?"

Công Tôn Điệp giương tay lên, một tờ giấy đã ném cho Vương Huyền Linh.

Vương Huyền Linh bản năng né tránh, nhưng thư thật sự chỉ là thư, không có bất kỳ cơ quan.

Vương Huyền Linh hút tới giấy viết thư nhìn lướt qua, chấn kinh trong lòng: "Quả nhiên là ở chỗ này?"

"Nhạ, tin tức đã cho các ngươi, còn không vừa lòng, có thể thử một chút đến giết ta, nhưng ta kiến nghị ngươi tốt nhất đừng làm như vậy. Nếu như ngươi thật xuất thủ, ta bảo đảm ngươi sẽ sống, nhưng cũng chỉ là sống sót mà thôi." Công Tôn Điệp nói xoay người rời đi.

Nàng thậm chí không dùng độn pháp, liền như thế rời khỏi.

Vương Huyền Linh nhìn chằm chằm phía sau lưng nàng nửa ngày, chung quy là không có xuất thủ, chỉ là ma công một vận, giấy viết thư kia đã hóa thành tro tàn.

"Tích Lạc Sơn, Thiên Xu Di Chỉ. . ." Hắn lẩm bẩm nói nhỏ.

Hắn biết Công Tôn Điệp không nói dối, bởi vì đó chính là phương hướng Luyện Ngục Viêm Ma cảm thụ được.

Chỉ là Công Tôn Điệp này vì sao tốt bụng như vậy? Thế mà lặp đi lặp lại nhiều lần cho bọn họ tin tức thật?

Thôi vậy, chuyện như vậy liền để trưởng lão đi đau đầu đi.

Chương 149 : Yên Vũ Lâu mật mưu

Chương 149: Yên Vũ Lâu mật mưu

Liền như là thao túng giật dây con rối, Ninh Dạ từng bước từng bước đem đối thủ dẫn theo ý đồ của chính mình, dẫn dắt bọn họ hướng về phương hướng bản thân chờ mong.

Thế nhưng con rối cũng là có ý chí của bản thân, càng là có cách nghĩ của bản thân.

Chỉ là Ninh Dạ cũng không nghĩ tới, phương hướng có dị động đầu tiên thế mà là đến từ Trì Vãn Ngưng.

Trì Vãn Ngưng là tới vào sáng sớm ngày thứ hai sau vương đình chi chiến.

Nhìn thấy Trì Vãn Ngưng đi tới, Ninh Dạ đi lên trước hỏi: "Làm sao không ở dưới Vạn Cổ Liễu tiếp tục ngộ đạo?"

Trì Vãn Ngưng trắng mắt hắn một cái: "Nhân gia nhớ ngươi a, đằng nào mấy ngày nay cũng không có thành quả gì, liền tới thăm ngươi một chút."

Nói đã cùng Ninh Dạ ôm lấy nhau, chàng chàng thiếp thiếp, lại là hoàn toàn không thèm để ý chu vi người khác, đại tát thức ăn cho chó.

Trong tâm thần, lại là một phen đối thoại khác.

Ninh Dạ: "Không phải đã đem Lượng Thiên Thuật truyền cho ngươi sao? Không nắm chặt thời cơ ngộ đạo, tại sao lại nghịch ngợm chạy đến?"

"Ngươi cho rằng ta muốn a? Là Phong Trung Túc."

"Phong Trung Túc? Hắn tìm ngươi?"

"Kẻ này có lẽ từ Lệ phi được tin tức, biết ta tại Vạn Cổ Liễu, thế mà không để ý thân phận của ta cường hành liên hệ ta, muốn ta giúp hắn làm một chuyện."

"Làm một chuyện? Kháo, không phải là Hóa Ảnh Ma Điển chứ?"

"Ngươi biết là tốt rồi."

Hóa Ảnh Ma Điển bị Ninh Dạ chiếm lấy, đây là chuyện công khai.

Ninh Dạ vốn chỉ là mượn cơ hội này chuyển di áp lực trên người Công Tôn Điệp. Bây giờ không còn Ngọc Lưu Sương, không còn Hóa Ảnh Ma Điển, Công Tôn Điệp áp lực trên người đại giảm, bằng không ngày hôm qua Vương Huyền Linh cũng sẽ không hơi có cố kỵ liền bỏ qua Công Tôn Điệp.

Thế nhưng không nghĩ tới Phong Trung Túc thế mà bởi vậy tìm tới Trì Vãn Ngưng.

Phong Trung Túc biết Trì Vãn Ngưng cùng Ninh Dạ là một đôi, trọng yếu nhất chính là thân phận của Trì Vãn Ngưng còn chưa có bại lộ, cho tới nay vẫn như cũ là ám tử của Yên Vũ Lâu. Vì vậy tại sau khi Ninh Dạ được Hóa Ảnh Ma Điển, liền truyền lời cho Trì Vãn Ngưng, muốn nàng nghĩ biện pháp từ trên người Ninh Dạ lấy đi Hóa Ảnh Ma Điển.

"Đám gia hỏa này, cũng thật là là nghĩ hết biện pháp mò chỗ tốt cho mình đây." Ninh Dạ hừ lạnh nói: "Ngươi không có nói với hắn, nếu ngươi bởi vậy bại lộ, trái lại cái được không đủ bù đắp cái mất?"

Trì Vãn Ngưng nói: "Nói rồi, nhưng bọn họ nói để chính ta nghĩ biện pháp."

"Ha." Ninh Dạ cũng vui vẻ.

Tự mình nghĩ biện pháp là cái cách nói hay, ý tứ chính là chúng ta không muốn ngươi bại lộ, nhưng làm sao không bại lộ là vấn đề của ngươi, việc ngươi vẫn phải làm cho ta.

Ám tử toàn thiên hạ, phỏng chừng đều từng tao ngộ loại đãi ngộ này.

Trước đây trách nhiệm của Trì Vãn Ngưng là đối phó Thanh Mộc Lão Tổ, vì vậy không có nhiệm vụ. Bây giờ Thanh Mộc Lão Tổ đã chết, bọn họ ngược lại coi Trì Vãn Ngưng là ám tử bình thường sử dụng rồi.

"Nếu như làm không được đây?" Ninh Dạ hỏi.

"Ha, khẳng định là phải có trừng phạt đi. Bọn họ đại khái là cảm thấy nắm được thân phận của ta, ta không dám không nghe đi!" Trì Vãn Ngưng hừ nói.

Thân phận của Trì Vãn Ngưng hiện tại xác thực là vấn đề lớn nhất của nàng, trước đây chỉ cố giải quyết vấn đề Thanh Mộc, chờ sau khi giải quyết xong, quay đầu lại nhìn, Trì Vãn Ngưng vẫn là bị người nắm trong tay.

Nếu không có sự tình Đông Phong Quan kéo Ninh Dạ, có lẽ Ninh Dạ đã nghĩ biện pháp giải quyết nguy cơ thân phận của Trì Vãn Ngưng.

Thời khắc này bề ngoài tiếp tục cùng Trì Vãn Ngưng nói không dinh dưỡng tình thoại, Ninh Dạ suy nghĩ chốc lát, nói: "Ngươi trở lại nói cho Phong Trung Túc, ta đã đem Hóa Ảnh Ma Điển giao cho Đông sứ, khiến bọn hắn chết hẳn ý nghĩ này. Mặt khác lại nói cho bọn họ, Quân Bất Lạc đã bí mật cầu viện, khiến bọn hắn sớm một chút rời khỏi, bằng không liền không đi được rồi."

Dẫn Yên Vũ Lâu tới, là vì để cho bọn họ cõng nồi, đồng thời cũng hấp dẫn sự chú ý của Quân Bất Lạc.

Hiện tại vài bước kế hoạch của Ninh Dạ đã hoàn thành, Yên Vũ Lâu tồn tại đã không cần thiết, Ninh Dạ đương nhiên phải điều bọn họ rời đi rồi.

Một ngày sau, Trì Vãn Ngưng cùng Ninh Dạ lại lần nữa gặp gỡ.

Bất quá lần này là Ninh Dạ đi Vạn Cổ Liễu tìm nàng —— Thường Thư Thành cùng Ninh Dạ quan hệ không tệ, ngoại lệ để hắn đi vào ngồi một chút, đương nhiên thiếu không được dặn hắn vào nhanh ra nhanh.

Vừa thấy được Trì Vãn Ngưng, Ninh Dạ liền hỏi: "Thế nào?"

Trì Vãn Ngưng hồi đáp: "Phong Trung Túc nói bọn họ sẽ không rời khỏi."

"Không đi? Đây là tại sao?" Ninh Dạ kinh ngạc.

"Ta cũng không biết. Bọn họ chỉ bảo ta tận khả năng tra ra Hóa Ảnh Ma Điển bị Quân Bất Lạc giấu ở chỗ nào."

"Nói như vậy bọn họ còn không hết hi vọng? Chẳng lẽ còn muốn công đả Đông sứ phủ, cường đoạt Hóa Ảnh Ma Điển?" Ninh Dạ kinh ngạc.

Hai cái gia hỏa này lá gan cũng thật là lớn.

Thật coi Đông Phong Quan thành chỗ bọn hắn có thể tự do lui tới rồi?

"Ta không rõ ràng, đằng nào bọn họ chính là nói như vậy, còn nói cái gì khiến ta cũng nhanh chóng rời khỏi, tránh khỏi lan đến." Trì Vãn Ngưng bất đắc dĩ nói.

"Khiến ngươi cũng nhanh chóng rời khỏi?" Ninh Dạ chấn động trong lòng: "Rời khỏi chỗ nào?"

Trì Vãn Ngưng ngạc nhiên lắc đầu: "Bọn họ không nói, hẳn là rời khỏi Đông Phong Quan chứ?"

Ninh Dạ vội nói: "Bọn họ có nói khiến ngươi trễ nhất lúc nào rời khỏi hay không?"

"Nói đến lúc đó sẽ thông báo cho ta."

"Không đúng!" Ninh Dạ lập tức ý thức được vấn đề không đúng.

Yêu cầu này của Phong Trung Túc là có ý muốn làm đại sự a?

Liền là bởi vì sợ lan đến gần Trì Vãn Ngưng, cho nên mới bảo nàng nhanh chóng rời đi.

Nhưng Trì Vãn Ngưng tại Vạn Cổ Liễu đạo cảnh, Hóa Ảnh Ma Điển tại Đông sứ phủ, lưỡng địa khoảng cách không ngắn, mặc dù nói Vô Cấu cảnh xuất thủ uy năng mênh mông, coi như tại Đông sứ phủ cũng có thể công kích đến Vạn Cổ Liễu, nhưng trừ phi là tâm thuần cố ý, bằng không bình thường dư âm là không thể nào ảnh hưởng đến bên kia.

Vậy bọn họ bảo Trì Vãn Ngưng rời khỏi là có ý gì?

Chẳng lẽ bọn họ còn muốn tại Đông Phong Quan đại khai sát giới?

Nghĩ quá nhiều chứ? Quân Bất Lạc không tìm các ngươi không có nghĩa là các ngươi liền thật sự có thể tại Đông Phong Quan hoành hành vô kỵ.

Hay là cứu Công Tôn Dạ? Không, càng không thể. Công Tôn Dạ tuy là ám tử, nhưng sau khi thân phận bại lộ giá trị đã không cao —— hắn không có ở Yên Vũ Lâu, cũng không biết bao nhiêu chuyện của Yên Vũ Lâu. Ninh Dạ hiểu rất rõ đám gia hỏa này, ngay từ đầu liền không hi vọng bọn họ sẽ đi cứu Công Tôn Dạ.

Hay là còn muốn ở chỗ này cũng làm một lần Tử Giới Dung Lô?

Điều này cũng không thể nào, Huyết Nguyên Châu đều không còn, còn làm cái rắm a.

Ninh Dạ trong phút chốc tâm niệm thiên chuyển, đã nghĩ tới vô số khả năng.

Mãi đến tận ánh mắt rơi vào trên người Trì Vãn Ngưng, nhìn ngọc dung đẹp đẽ kia, lại nghĩ tới cảnh cáo của bọn Phong Trung Túc, đột nhiên một cái ý nghĩ nổi lên trong tâm, suýt nữa hô lên.

Trì Vãn Ngưng cùng hắn tâm ý liên thông, đã cảm thụ được tâm ý của hắn, cũng là vì thế biến sắc: "Không thể nào? Bọn họ dám làm như thế? Đây chính là đại sự không chết không thôi a!"

"Có gì không dám? Sau Chấp Tử Thành chi chiến, Yên Vũ Lâu cùng Hắc Bạch Thần Cung đã sớm không chết không thôi, nếu ta là Phong Trung Túc bọn họ, ta cũng sẽ làm như vậy." Ninh Dạ hồi đáp.

Trì Vãn Ngưng sốt sắng: "Như vậy sao được? Chiến trường của chúng ta tại kẽ nứt Ma Uyên, bọn họ làm như thế, vô pháp phân thân."

"Vì vậy vô luận thế nào, cũng không thể để cho bọn hắn thành công." Ninh Dạ đã nhìn hướng cự thụ che trời trước mắt.

Vạn Cổ Liễu!

Không sai!

Mục đích của Yên Vũ Lâu nhất định là nó!

Hóa Ảnh Ma Điển chỉ là cái danh nghĩa, mục đích thực sự của Phong Trung Túc bọn hắn là Vạn Cổ Liễu.

Bọn hắn muốn phá hủy Vạn Cổ Liễu!

Chương 150 : Đại đạo khả truyền

Chương 150: Đại đạo có thể truyền

Vạn Cổ Liễu là khẳng định không thể bị hủy, nếu như nó bị hủy, Mộc Khôi Tông muốn Đông Phong Quan cũng liền không còn ý nghĩa.

Đây là chuyện ảnh hưởng đến toàn bộ kế hoạch lớn.

Nhưng hiện tại vấn đề là, tên đã tại trên dây.

Kinh Trường Dạ đã biết chuyện kẽ nứt Ma Uyên, lúc nào cũng có thể phát động tập kích đối với kẽ nứt Ma Uyên.

Một khi Kinh Trường Dạ xuất thủ đối với kẽ nứt Ma Uyên, Phong Trung Túc khẳng định cũng sẽ nhân cơ hội ra tay với Vạn Cổ Liễu —— đối với bọn họ mà nói đây chính là cơ hội.

Ngược lại, Phong Trung Túc Ma Hải Thọ nếu như xuất thủ trước, Kinh Trường Dạ cũng nhất định sẽ lập tức xuất thủ đối với kẽ nứt Ma Uyên, đây đối với hắn mà nói cũng là cơ hội.

Có thể nói Yên Vũ Lâu cùng Ma Môn, vô luận ai xuất thủ trước, đều tất nhiên sẽ gợi ra một phương khác đồng thời xuất thủ, do đó hình thành hô ứng, khiến Quân Bất Lạc quan tâm được một đầu cố không được một đầu khác.

Chỗ chết người nhất chính là, bọn họ hiện tại đều biết Quân Bất Lạc sẽ không cầu viện, bởi vậy càng thêm trắng trợn không kiêng dè.

Vừa nghĩ tới điểm này, liền ngay cả Ninh Dạ đều cảm thấy đau đầu.

"Hay là thông báo Mộc Khôi Tông?" Trì Vãn Ngưng nói.

"Không được. Mộc Khôi Tông xuất thủ không gạt được Quân Bất Lạc, một khi bọn họ lực bảo Vạn Cổ Liễu, toàn bộ kế hoạch liền có khả năng thất bại." Ninh Dạ trực tiếp phủ quyết.

"Vậy Liệt Không Thiên Yêu cùng Cố Phong Hiên đây?" Trì Vãn Ngưng hỏi.

Liệt Không Thiên Yêu cùng Cố Phong Hiên đến là không thành vấn đề, Liệt Không Thiên Yêu nén kình mưu tiểu hồ ly, nhất định sẽ đồng ý giúp đỡ, hắn xuất thủ càng nhiều, mặt sau đại giá cần phải trả liền càng nhỏ —— ta chính là đại năng a, ta xuất thủ bảng giá không thể tính cái mấy trăm triệu linh thạch sao?

Một cái niệu tính.

Nhưng vấn đề là cứ như vậy, kẽ nứt Ma Uyên bên kia thực lực đối phó Kinh Trường Dạ liền sẽ suy yếu.

Thiên Xu Di Chỉ tại Đông Phong Quan chi ngoại, Hắc Bạch Đại Trận khó có thể chiếu cố, trong Tích Lạc Sơn coi như có Hắc Bạch Đại Trận, khẳng định cũng không bằng Đông Phong Quan, lại thêm Kinh Trường Dạ còn có Tử Giới Châu cùng Luyện Ngục Viêm Ma, hợp lại liền càng khó nói.

Cứ như vậy, hai đầu khó cùng chiếu cố, sự tình liền phức tạp.

Cục diện phức tạp khiến Ninh Dạ cũng nhức đầu không thôi, đại não nhanh chóng vận chuyển, các loại kế hoạch không ngừng xuất hiện. Vì mau mau nghĩ đến phương pháp, càng là liền Vấn Thiên Thuật cùng Côn Lôn Kính đều không tự chủ phát động.

Trì Vãn Ngưng cùng Ninh Dạ tâm linh tương thông, thời khắc này cảm thụ được Ninh Dạ tâm tư kế hoạch từng cái từng cái điên cuồng dũng hiện , liên đới huyễn ảo trong Côn Lôn Kính cũng đồng thời tràn vào đầu nàng.

Trong lòng kinh ngạc, chỉ cảm thấy gia hỏa này đầu óc là làm sao tạo thành, làm sao trong nháy mắt liền nghĩ tới nhiều chủ ý như vậy?

Thế nhưng sau một khắc liền phát hiện không đúng.

Bởi vì Ninh Dạ thậm chí ngay cả Vạn Tượng Đồ đều phát động.

Thiên Cơ Điện vạn tượng biến hóa, đã diễn hóa ra vô số họa diện, lại là Ninh Dạ đang toàn lực thôi diễn các loại khả năng.

Một thoáng này lượng tin tức cự đại, Trì Vãn Ngưng nhất thời không chịu nổi, càng là ưm một tiếng ngã xuống.

Ninh Dạ vội đỡ lấy Trì Vãn Ngưng: "Ngươi không sao chứ?"

Lúc này mới ý thức được bản thân vừa nãy phạm sai lầm —— Vạn Tượng Đồ diễn hóa là tại Thiên Cơ Điện phát sinh, sẽ không phát sinh trùng kích đối với tâm linh hắn, nhưng Trì Vãn Ngưng tư duy không nhanh bằng hắn, tiếp thu tin tức lại so với hắn còn nhiều, chẳng trách không chịu nổi.

Ninh Dạ đang muốn gián đoạn tâm thần liên kết, không nghĩ tới Trì Vãn Ngưng nhưng tóm lấy hắn nói: "Đừng có ngừng!"

"Cái gì?" Ninh Dạ ngẩn ra, lập tức cũng ý thức được cái gì, đại hỉ: "Thế mà. . ."

Không do dự nữa, đã đem CànTự Bí khởi động, tâm thần lan truyền cho Trì Vãn Ngưng.

Trì Vãn Ngưng lại phun máu tươi, nhưng trên mặt nụ cười càng tăng lên, ngồi khoanh chân, theo Ninh Dạ không ngừng thôi thúc, Côn Lôn Kính Vạn Tượng Đồ CànTự Bí đồng thời chuyển động, trên người Trì Vãn Ngưng đã đằng dược ra nhàn nhạt quang huy như có như không.

Ngộ đạo!

Trì Vãn Ngưng càng bắt đầu ngộ đạo.

Hơn nữa trên người nàng lóng lánh, bất ngờ là quang chi đạo tắc!

Đây là chuyện gì?

Liền ngay cả tiểu hồ ly bên cạnh đều nhìn đến ngây người?

Tại sao Trì Vãn Ngưng lại lĩnh ngộ quang chi đạo tắc?

Nó là không hiểu, Ninh Dạ cùng Trì Vãn Ngưng nhưng cực kỳ rõ ràng.

Trì Vãn Ngưng không phải đã ngộ quang chi đạo tắc, mà là từ trong tâm thần Ninh Dạ thu được quang chi đạo tắc!

Đại đạo bất ngôn truyền!

Ngàn vạn năm nay, đạo môn tiên đồ, truyền thụ chỉ có tiên pháp, không có đạo ngộ.

Chỉ vì đại đạo bất khả truyền, chỉ có thể tự ngộ.

Thế nhưng đến Trì Vãn Ngưng lại không đúng nữa.

Nàng cùng Ninh Dạ tâm linh tương thông, lúc tâm thần hợp nhất, bản thân liền có thể nói là một thể, điều này rất lớn đánh vỡ hạn chế đại đạo bất khả truyền.

Nhưng chỉ dựa vào điều này còn chưa đủ, Ninh Dạ cùng Trì Vãn Ngưng chỉ là tâm thần liên kết, trên bản chất vẫn như cũ là hai người.

Nhưng vừa nãy Ninh Dạ huyễn hóa vạn tượng, tâm linh trùng kích, tạo thành thương tổn cho Trì Vãn Ngưng đồng thời, nhưng cũng tiến một bước tăng mạnh tâm thần liên kết cùng Trì Vãn Ngưng.

Cuối cùng còn có một cái nhân tố, chính là tác dụng của bản thân Vạn Cổ Đạo Cảnh cùng Lượng Thiên Thuật.

Tam giả hợp nhất, vậy mà khiến Trì Vãn Ngưng đánh vỡ trở ngại đạo bất khả truyền, có thể từ trên người Ninh Dạ thu được đạo tắc.

Từ phương diện này mà nói, bản thân Trì Vãn Ngưng cũng bằng với ngộ đạo —— tâm thần hợp nhất chi đạo!

Thời khắc này Trì Vãn Ngưng cùng Ninh Dạ, chân chính trên ý nghĩa tâm thần hợp nhất, hết thảy kinh nghiệm, tâm đắc của Ninh Dạ, đều không hề bảo lưu truyền cho Trì Vãn Ngưng, mà Trì Vãn

Ngưng cũng đem bản thân Yên Ba Vụ Ẩn Thần Thông, Thái Thanh Thần Thủy Quyết, Huyền Âm Diệu Thuật, Lạc Anh Chỉ, Thiên Thanh Kiếm các loại cũng hết thảy phản hồi cho Ninh Dạ, thời khắc này hai người trao đổi lẫn nhau sở đắc, tu vi đồng bộ đề thăng, đã là cộng xán phương hoa.

Tiểu hồ ly không biết tình huống phức tạp trong này, chỉ nhìn thấy Ninh Dạ cùng Trì Vãn Ngưng càng đồng thời xuất hiện dấu hiệu đột phá, nhất thời nhìn ngây ngốc, bên ngoài Thường Thư Thành cũng là ngơ ngác.

"Làm sao lại? Lẽ nào là Trì Vãn Ngưng? Nàng cũng ngộ đạo?" Thường Thư Thành ngây ngốc: "Hai người này. . . Cũng thật là hai cái miệng a. . ."

Chốc lát, Ninh Dạ cùng Trì Vãn Ngưng tâm linh giao hòa xong xuôi, hai người chỉ cảm thấy sâu trong nội tâm liên kết càng chặt rồi.

Biểu hiện điển hình nhất chính là phạm vi tâm linh liên kết của bọn họ rõ ràng đại tăng, chỉ cần khoảng cách không ra trăm dặm, cơ bản đều có thể cảm ứng được tiếng lòng đối phương.

Ninh Dạ hưng phấn nói: "Thế nào
?"

Trì Vãn Ngưng che miệng mà cười: "Lại là chiếm đại tiện nghi đây. Ngươi tu vi tuy không cao, nhưng lĩnh ngộ huyễn đạo, quang đạo, thậm chí còn có Cửu Thiên Thần Thuật. . ."

Trì Vãn Ngưng nói, thân hình lóe lên, đã xuất hiện sau lưng Ninh Dạ.

Chính là quang độn thiểm hiện của Ninh Dạ.

Nàng càng là liền như thế biết rồi.

Không chỉ có như vậy, bởi hai người đạo tắc tương đồng, quang độn của Ninh Dạ lấy Trì Vãn Ngưng làm tiết điểm, chỉ cần không vượt qua cự ly trăm dặm, đều có thể trong nháy mắt đi tới bên người Trì Vãn Ngưng.

Ninh Dạ đại hỉ nói: "Như vậy là tốt nhất, nương tử ngươi sau này an tâm tu hành, để vi phu ta khổ cực cho, sau này có thu hoạch gì, ta trực tiếp truyền cho ngươi là được."

Trì Vãn Ngưng lườm hắn một cái: "Không được, nếu hai người chúng ta sau này đã có thể hỗ hưởng đạo đồ, vậy ta liền càng cần phải nỗ lực, vì phu quân ngươi tiết kiệm nhiều chút thời gian. Ngô, xem ra phu quân ngươi phù đạo cùng cơ quan thuật, gần nhất đều có chút trì trệ không tiến đây."

Ninh Dạ thẹn thùng: "Sự tình quá nhiều, đối diện cũng đều là đại lão, bất đắc dĩ a."

Người khác tấn thăng đều là làm từng bước từng bước, chỉ có Ninh Dạ xui xẻo, bắt đầu chính là độ khó địa ngục, từ đầu tới đuôi đều là cùng các đại lão cách bản thân mấy cái đại tầng thứ giao thiệp với, làm cho Ninh Dạ cũng rất bất đắc dĩ, chỉ mong sơm sớm giải quyết phiền phức nơi đây, có thể an tâm làm từng bước tấn thăng, không cần phải hành hiểm chi sự nữa.

Trì Vãn Ngưng cười nói: "Sau này ngươi liền không cần phân tâm tạp học, chuyên tâm tu hành, thật muốn phân, cũng có ta. Đem một phần đồ vật giao cho ta, ta biết, chính là ngươi biết."

Ninh Dạ Trì Vãn Ngưng đối vọng, đồng thời vui mừng.

Lần này tâm thần hợp nhất, quả thật làm cho bọn họ được lợi không nhỏ, từ nay về sau, pháp thuật một người biết, đều có thể trực tiếp truyền cho một người khác rồi.

Bây giờ Trì Vãn Ngưng, ngoại trừ tu vi so với Ninh Dạ hơi thấp, không có Thiên Cơ Điện ra, Ninh Dạ biết, Trì Vãn Ngưng cũng đều biết.

Chỉ không biết Trương Liệt Cuồng nhìn thấy Trì Vãn Ngưng dùng ra Thất Sát Đao, lại sẽ là cỡ nào kinh ngạc.

Chỉ là sau một khắc, Trì Vãn Ngưng biến sắc, đột nhiên nộ đối với Ninh Dạ đánh một kích: "Ngươi lại vẫn nghĩ nàng!"

Ninh Dạ mặt đỏ lên: "Không phải, không phải, ta chẳng qua là cảm thấy. . . Nếu có thể thêm một người, vậy tốc độ gấp đôi không phải thành gấp ba rồi."

Cái chữ "nàng" này tự nhiên là Công Tôn Điệp.

Tâm thần liên kết vẫn tại, Ninh Dạ chỉ bất quá là thoáng thả bay một thoáng bản thân, liền bị Trì Vãn Ngưng phát hiện.

Trong lòng đang tự ảo não, đã thấy Trì Vãn Ngưng cười nói: "Ngươi chính là thật thu lấy nàng, ta cũng sẽ không chú ý."

Ninh Dạ làm sao chịu đạp vào cái bẫy này, liên tục xua tay: "Không hề nghĩ tới, Không hề nghĩ tới."

"Tâm tư phu quân, ta chính là đều rõ ràng cực kỳ nha." Trì Vãn Ngưng liền sâu xa nói.

Ai, tâm tư bị người đều biết, chính là điểm ấy không tốt.

Bất quá ngược lại từ Trì Vãn Ngưng nơi đó cảm thụ được phản hồi lại là, Trì Vãn Ngưng mặt ngoài sinh nộ, trong nội tâm phản kháng, nhưng cũng không phải mạnh lắm, lại vẫn thật sự có chút. . . ý tứ như vậy?

Hắn trong lòng hơi động, Trì Vãn Ngưng liền cho hắn một cước: "Liền biết ngươi có tâm tư này."

Mặc kệ trong lòng nghĩ thế nào, Trì Vãn Ngưng trong miệng vĩnh viễn là không ủng hộ.

Nhìn từng cái nhíu mày từng nụ cười động nhân kia, Ninh Dạ Ninh Dạ đột nhiên trong lòng hơi động, nói: "Có biện pháp rồi!"

Chương 151 : Ác sát

Chương 151: Ác sát

Tích Lạc Sơn, Thiên Xu Di Chỉ.

Đây là một phiến phế tích tàn tạ, cung điện sụp đổ vắt ngang khắp cả trong sơn cốc, hình thành một phiến hoang tàn đổ nát, viết lên sự thảm liệt của chiến tranh thượng cổ.

Bây giờ, nơi này cùng Cực Đạo Cung đồng dạng, huy hoàng từ lâu không còn.

Không những như vậy, ở trung ương mảnh phế tích này, càng nứt ra một đạo hắc sắc thâm uyên.

Vực sâu không lớn, độ dài ước chừng năm mươi trượng, rộng mười trượng, với Ma Uyên mà nói, đã là cực nhỏ.

Xung quanh kẽ nứt Ma Uyên, là một mảnh tĩnh lặng, không nhìn thấy một cái thân ảnh.

Một con ma vật xuất hiện từ bên dưới kẽ nứt Ma Uyên ló đầu ra thăm dò, sau khi thấy không có vấn đề gì, yên tâm lớn mật từ trong Ma Uyên xuất hiện.

Tiến vào trần gian, tham lam hít một hơi, phát ra kiệt kiệt quái tiếu: "Hảo một phiến linh khí mịt mờ, được trời cao chiếu cố chi địa, nếu ta đã có cơ duyên này. . . Không tốt. . ."

Nó lời còn chưa dứt, liền thấy không trung đột nhiên bạo sinh lôi quang, từng đạo từng đạo thiểm điện quang hoa đan dệt mà ra, hình thành trạng thái xiềng xích, quấn quýt mà xuống.

Ma vật kia biết không tốt, gầm lên một tiếng, thân thể trong nháy mắt lớn lên, hóa thành một con ma vật ba đầu tám tay: "Ta chính là thiên la ác sát, chỉ là trói buộc chi trận, cũng đòi khốn được ta! ?"

Vung lên tám cánh tay, hướng tới không trung xiềng xích đánh tới.

Công thế cuồng dã, càng kích đãng xiềng xích rung động.

Nhưng chính tại thiên la ác sát này phát động công kích đồng thời, liền thấy càng nhiều thiểm điện tỏa liên chen chúc mà tới, bọn chúng xem ra có chút tương tự cùng Tỏa Long Liên tại Thiên Lao Hắc Bạch Thần Cung, nhưng vẫn có sự khác biệt.

Tỏa Long Liên lấy trói buộc làm chủ, những lôi điện chi liên này lại rõ ràng có chứa đặc tính công kích càng cường đại, khi chúng nó triền nhiễu đến trên người thiên la ác sát kia thì, điện quang bùng lên chính là ác sát cường hãn kia cũng phải không ngừng run rẩy .

Đồng thời không trung đã xuất hiện một thanh đoạn nhận cự đại, vãng vãng lạc hạ.

"Đoạn Long Đài?" Thiên la ác sát phát ra sợ hãi tiêm khiếu.

Thượng cổ thần vật, sao lại xuất hiện ở đây?

Ác sát biết không tốt, bản thân đạp phải hố rồi, vội muốn nhảy về Ma Uyên.

Chỉ thấy một phiến bạch quang lóe qua, thế mà đem toàn bộ kẽ nứt Ma Uyên đều ngăn chặn.

"Hắc Bạch Đại Trận?" Ác sát giật mình.

Tích Lạc Sơn cũng có Hắc Bạch Đại Trận, tuy không bằng Đông Phong Quan chi tường, nhưng chuyên về thủ, lợi cho khốn, uy năng về phòng thủ, đã đạt tới cực hạn, ác sát kia nhất thời càng không về được.

Đồng thời một người đã xuất hiện, thân thể vĩ đại, tay cầm kỳ trường chiến đao, đứng ở cốc phong, đỉnh thiên lập địa y như cự nhân, khí thế cùng Trương Liệt Cuồng càng có mấy phần gần gũi.

Người kia đã cười to nói: "Thiên la ác sát? Ha ha, không tệ, không tệ, chờ đợi lâu như vậy, rốt cục đến một cái ra dáng rồi."

Thiên la ác sát này tốt xấu cũng là cái tồn tại cấp bậc Vô Cấu, tuy rằng chỉ là sơ cảnh, nhưng cũng đã là cực kỳ cường đại. Trọng yếu nhất chính là, làm tài liệu, khác biệt giữa Vô Cấu sơ cảnh cùng Vô Cấu đỉnh phong, còn lâu mới lớn như khác biệt giữa Vô Cấu cùng Vạn Pháp.

Cự nhân này vung tay lên, thanh đoạn đao trong thiên không kia đã gia tốc hạ lạc, đồng thời càng nhiều 'thiểm điện liên' điên cuồng tràn tới, càng vây đến ác sát kia cũng không thể động đậy.

"Ngươi là kẻ nào?" Thiên la ác sát giận dữ hỏi.

"Hắc Bạch Thần Cung, trấn thủ dưới trướng Đông sứ, Bách An Đồ!" Cự nhân gào to nói.

Đoạn Long Nhận đã lạc tới đỉnh đầu ác sát.

Thiên la ác sát tám cánh tay cùng vung, gắt gao chống đỡ: "Chỉ là một cái tàn tạ Đoạn Long Đài, cũng muốn giết ta?"

"Vậy lại thêm cái này đây?" Bách An Đồ lại vung tay.

Hắc hoa quang diệu, hạ xuống trên tuyệt long chi nhận, Đoạn Long Nhận uy năng tăng vọt, tiếp tục ép xuống. (*hắc hoa = ánh sáng đen)

Ác sát kia không chịu nổi nữa, trơ mắt nhìn Đoạn Long Nhận như thái sơn áp đỉnh đè xuống.

"Không!" Hắn điên cuồng kêu to, toàn thân ma lực thao quyển, làm thế nào cũng chống không nổi Đoạn Long Đao gia thân.

Phảng phất xử hình vậy, Đoạn Long Đao đã chạm đến đỉnh đầu hắn, hào xưng 'kiên dữ kim thiết, vạn nhận bất đắc gia thân' Tu La chi cốt thế mà tại dưới Đoạn Long Đao từng điểm từng điểm băng liệt ngõa giải.

Đao này tốc độ cũng không nhanh, thế nhưng chỗ đao chạm tới, giống như vô vật, tựa hồ bất luận thứ gì đều không thể ngăn cản hạ lạc của nó, mặc kệ ngươi ngăn cản hay không, nó đều sẽ không mau một chút hoặc là chậm một chút.

Vậy là ác sát kia trơ mắt nhìn thân thể của chính mình liền như vậy bị từng điểm từng điểm cắt ra, kinh hãi trong lòng, một đập nửa đứt não môn, một đạo huyền quang từ đỉnh đầu xông ra.

Đây là nguyên thần của nó.

Thế nhưng nguyên thần kia phi xuất thể ngoại, lại càng vây quanh Đoạn Long Đao không ngừng quay quanh, càng không rời đi.

Bách An Đồ cười lạnh nói: "Đoạn long đài thượng trảm tiên hồn, thân tại Đoạn Long Đài, cho dù là tan vỡ Đoạn Long Đài, há lại có thể cho phép ngươi nhẹ nhõm đào dật? Huống chi nơi đây còn có Tàng Thiên Ngục phong thiên tỏa địa, Hắc Bạch Trận công phạt kiêm bị, bản trấn thủ lại càng không ở chỗ này ăn chay!"

Hắn nói vung tay lên, đại trận quang hoa tứ khởi, tiến một bước đem ác sát kia vững vàng nhốt lại.

Vậy là đoạn long chi đao tiếp tục hạ lạc, rốt cục đem ác sát này liền như thế cắt thành hai đoạn.

Ác sát này đã tới hóa cảnh, nguyên thần bất diệt tức bất tử.

Thế nhưng nguyên thần nó trốn không ra, Đoạn Long Đài chém nhục thân xong, phóng ra vạn đạo quang huy, nguyên thần càng tự động hướng về nơi lưỡi đao bay đi.

"Không! Không!" Nguyên thần ác sát kia kêu to, hóa thành một trương quỷ diện dữ tợn, không ngừng đối không oanh kích, vọng tưởng nổ ra một con đường sống.

Làm sao nơi đây liền Tham Tinh cấp số Niết Bàn đều kích sát qua, huống hồ một cái Ác Sát như ngươi.

Mặc nó cố gắng như thế nào, nhưng... liền không cách nào lay động trận pháp này, liền thấy nguyên thần rơi vào dưới đao, sau đó Đoạn Long Đao tiếp tục chém qua, đem nguyên thần kia một chém thành hai, đồng thời tự thân cũng cáo biến mất.

Ác sát này vẫn tựa bất tử, hóa thành hai đạo quang ảnh tại không trung phi túng, nhất thời ngay cả thiểm điện chi liên cũng vô pháp khóa lại hắn.

Bách An Đồ thở dài lắc đầu: "Mảnh vỡ chính là mảnh vỡ, chung quy uy năng có hạn. Thật đáng tiếc."

Nhưng cũng không vội, mặc nó bay lượn.

Nguyên thần đã vỡ, kiên trì không được bao lâu, Bách An Đồ đến cùng không phải Thiên Cơ môn nhân, không có Thiên Cơ tâm pháp, cường hành thôi thúc Đoạn Long Đài, gánh nặng cũng lớn.

Vì vậy phần lớn thời điểm, hắn sẽ chọn dùng loại phương thức này hao mòn đối thủ.

Chung quy là Hắc Bạch Đại Trận dùng thuận tay hơn chút.

Nguyên thần ác sát kia tả xung hữu đột, không có nhục thân chống đỡ, nguyên thần chi lực tiêu hao cũng vô pháp bổ sung, mắt thấy chống đỡ không nổi, rốt cục nộ khiếu nói: "Lão tử coi như tự bạo, cũng sẽ không lưu cho ngươi bất kỳ chỗ tốt nào!"

Nói hai cái nguyên thần hợp hai làm một, đã hung hãn phát động tự bạo.

Bách An Đồ vẫn như cũ bình tĩnh: "Các tiền bối của ngươi, cũng đã nói như vậy."

Ác sát kia lúc này mới phát hiện, bản thân lại càng vô pháp tự bạo.

Tàng Thiên Ngục, phong thiên tỏa địa.

Tuy rằng chỉ là mảnh vỡ, lại đã có thể chặn đứng bộ phận uy năng của hắn.

Như ma này tại tao ngộ tập kích lập tức tự bạo, có lẽ còn có thể thành công, nhưng nó tâm tồn may mắn, ý đồ thoát đi, tại sau khi tiêu hao quá lớn, lại muốn tự bạo đã là không thể.

Chuyện như vậy, Bách An Đồ đã trải qua quá nhiều lần, chính bởi vậy mới chịu lấy thiểm điện chi liên tiêu hao đối phương, chính là vì muốn cho đối phương ảo giác bản thân có thể chạy trốn.

Bây giờ đại cục đã định, Bách An Đồ không do dự nữa, hô quát nói: "Lên! Phong!"

Vô số xiềng xích kia đã hóa thành một cái lôi điện quang cầu, hướng về ác sát nguyên thần bao lấy mà đi, dưới một kích, đã hao mòn đi hết thảy nguyên thần ý thức.

"Ha Ha Ha Ha, thành công rồi. Hiếm thấy một cái thật ngu xuẩn, bảo lưu tám thành Vô Cấu nguyên thần, còn có một thân ma hóa kim cốt. Không tệ, không tệ!" Bách An Đồ cười to đem thi thể ác sát này lấy đi.

Chỗ tốt hôm nay, lại là đỉnh bình thường nhiều ngày.

Đáng tiếc, kẽ nứt này cũng không phải mỗi ngày đều có thể ra mặt hàng tốt như vậy.

Càng đáng tiếc. . . Không biết còn có thể tồn tại bao lâu a.

Bách An Đồ nghĩ.

Chương 152 : Bức cung

Chương 152: Bức cung

Thu lấy ác sát di bảo, Bách An Đồ tự hướng xuống rời đi.

Chỗ biên giới phế tích có tòa hành cung nho nhỏ.

Bách An Đồ tiến vào trong cung, tự có hai tên mỹ mạo thị nữ đi lên hầu hạ.

Tại trong cung kia còn ngồi một người, bất ngờ là Công Tôn Dạ.

Hắn đến cũng không có dáng dấp của kẻ tù tội, xem ra đến càng như cái khách nhân, bên người càng tương tự có một mỹ nữ làm bạn.

Bách An Đồ tại đối diện Công Tôn Dạ ngồi xuống.

Công Tôn Dạ đã cười nói: "Chúc mừng Bách huynh, lại thu hoạch một đầu Vô Cấu đại ma."

Bách An Đồ lắc đầu một cái: "Vật ngoại thân, cuối cùng đảm đương không nổi đại đạo chi đồ. Đúng rồi Công Tôn huynh, ngươi đến Thiên Xu Di Chỉ mấy ngày nay, ta đối với ngươi coi như không tệ chứ?"

Công Tôn Dạ cười cười: "Được Bách huynh ưu ái, đến là khiến Dạ không có thụ ủy khuất gì."

"Ngô." Bách An Đồ thuận tay cầm một cái chân thú lớn lên nhai: "Nếu đã như vậy, có chút lời nói tự đáy lòng, ngươi ta có phải là cũng có thể nói một chút?"

Công Tôn Dạ nghiêm mặt nói: "Có thể nói, đã sớm nói. Kỳ thực nếu không phải là các ngươi mang ta tới nơi này, ta căn bản liền không biết nơi đây nguyên lai có kẽ nứt Ma Uyên. Nếu không phải là các ngươi nói cho ta Ngọc Lưu Sương chi sự, ta cũng không nghĩ tới, chúng ta ngày đó vô ý đoạt được, càng là Ngọc Lưu Sương có quan hệ cùng Hạo Thiên Môn."

"Ta chỉ không phải cái này." Bách An Đồ nhai đùi gà, mơ mơ hồ hồ nói: "Ngươi cũng từng là một trong Nhân Ma thuộc hạ Hắc Bạch Thần Cung, ngươi ta cũng coi như quen biết kinh niên. Ta biết ngươi người này, có chút bản lĩnh, có chút đầu óc, nhưng không tính là ý chí quá mạnh. Ngươi chi sở tu, sở học, sở hành, xưa nay không thiệp sinh tử, đối với ngươi mà nói, sinh mệnh là rất quý giá."

Công Tôn Dạ mỉm cười hồi đáp: "Sinh mệnh đối với người nào cũng quý giá."

"Nhưng ngươi không giống nhau." Bách An Đồ nhanh chóng gặm xong đùi gà, sau đó cầm lên bầu rượu ùng ục cuồng quán: "Ngươi là người thông minh, ngươi hẳn phải biết, ngươi đã thấy bí mật ở đây, liền không thể nào sống sót ra ngoài. Theo lý thuyết, dưới tình huống này, ngươi nên ăn không ngon ngủ không yên mới đúng. Coi như lão tử cho ngươi cẩm y mỹ thực ngươi cũng ăn không vô, tứ ngươi kiều thê mỹ thiếp, ngươi cũng cứng không nổi."

Công Tôn Dạ nghiêm túc hồi đáp: "Ta cứng được."

Bách An Đồ tay lớn đập bàn một cái, chấn bát đũa trên bàn nhảy loạn, lại không đập nát.

"Vấn đề liền ở đây. Ngươi quá bình tĩnh, đây không phải là ngươi." Bách An Đồ chỉ chỉ Công Tôn Dạ nói: "Ngươi không phải loại người núi non sập đổ trước mặt mà không biến sắc kia, ngươi có chỗ dựa!"

Công Tôn Dạ trong lòng nhảy một cái: "Đây không phải là Bách huynh đối với ta coi như không tệ sao?"

"Rắm chó!" Bách An Đồ nói: "Huynh đệ là huynh đệ, khách khí quy khách khí. Tốt với ngươi, là vì quan sát ngươi. Ta hiện tại có thể khẳng định, ngươi có chỗ dựa. Vấn đề là, cái chỗ dựa này từ đâu mà đến?"

Công Tôn Dạ tiếp tục mỉm cười: "Cũng khả năng chỉ là miễn cưỡng vui cười."

"Không đúng!" Bách An Đồ tiếp tục lắc đầu: "Lão tử có thể trở thành Đông sứ tọa hạ đệ nhất trấn thủ sứ, kháo không phải là nịnh nọt như Lý Trường Hồng, cũng không phải vô não mãng tiến như cái ngớ ngẩn Triệu Hàn Thi kia, mà liền là bởi vì lão tử đủ cẩn thận, cũng đủ trung thành. Vì vậy Đông sứ mới sẽ đem chuyện trọng yếu như trông coi kẽ nứt giao cho lão tử."

Công Tôn Dạ tiếp tục mỉm cười: "Ồ? Vậy Bách huynh là thấy việc này thế nào đây?"

Bách An Đồ lắc đầu: "Gần nhất bên ngoài có chút loạn, muốn biết đã xảy ra chuyện gì không?"

Công Tôn Dạ vẻ mặt bất động: "Kính xin Bách huynh chỉ giáo."

Hắn tuy được Bách An Đồ "Hậu đãi", thế nhưng tin tức bên ngoài vẫn như cũ bế tắc, đến cùng xảy ra chuyện gì, nửa điểm cũng không biết. Nhưng không ai nói cho hắn tin tức, không có nghĩa là chính hắn không thể phán đoán.

Chỉ là khoảng thời gian này kẽ nứt Ma Uyên thủ vệ rõ ràng tăng mạnh, liền khiến Công Tôn Dạ biết, bên ngoài khẳng định có tình huống.

Hắn biết hơn nửa có quan hệ cùng Ninh Dạ.

Chỉ tiếc, không biết thực tình cụ thể, hắn cũng vô pháp làm bất kỳ phối hợp.

Thế nhưng ngày hôm nay, Bách An Đồ hiếm thấy chủ động nhắc tới.

Bách An Đồ nói: "Phong Trung Túc đến rồi."

"Ồ?" Công Tôn Dạ mỉm cười.

Bách An Đồ nói: "Ma Hải Thọ cũng tới."

Công Tôn Dạ vẫn như cũ mỉm cười.

Bách An Đồ tiếp tục nói: "Kinh Trường Dạ cũng tới."

Công Tôn Dạ khẽ nhếch lông mày: "Rất náo nhiệt. Làm sao lại đến nhiều người như vậy?"

"Phượng Linh Các đột nhiên bán đấu giá Phong Ma Vũ, đưa tới không ít môn phái cường giả, Công Tôn Điệp xuất hiện tại Phượng Linh Các, lừa gạt đi Vô Cấu nguyên thần của Mâu Thiên Khôi, tiện thể còn đem hộp chứa Ngọc Lưu Sương ném cho Kinh Trường Dạ."

Công Tôn Dạ lần đầu tiên biết việc này, mắt lộ hưng phấn.

Hắn tạm thời vẫn còn chưa hiểu then chốt bên trong này, nhưng ẩn nhiên đã ý thức được đây tuyệt đối là thủ bút của Ninh Dạ.

Ma Môn? Yên Vũ Lâu?

Đúng rồi, đến càng nhiều người liền càng hỗn loạn, Ninh Dạ cũng liền càng có cơ hội.

Cho dù là có cố gắng áp chế như thế nào, tâm tình kích động vẫn như cũ biểu lộ một chút.

Trong mắt Bách An Đồ lóe qua quang huy: "Đây quả nhiên không phải vô duyên vô cớ phát sinh, đúng không? Có quan hệ cùng ngươi!"

Công Tôn Dạ trong lòng cả kinh: "Bách huynh lời ấy nghĩa là sao?"

Bách An Đồ cười hắc hắc: "Công Tôn huynh, ngươi ta đều đứng hàng Vạn Pháp đỉnh phong, ta không có bản lãnh kia, trắc suy nghĩ trong lòng ngươi. Nhưng có một số việc, không cần pháp thuật, kỳ thực dùng mắt thường cũng có thể nhìn ra. Thời điểm ngươi nghe được tin tức, tuy rằng thần tình bất động, thế nhưng ánh mắt có quang, khóe miệng khinh phiết, đó là ngươi đang cố gắng khống chế tâm tình của chính mình. Dù cho ta không biết tâm tình này đến cùng vì sao, nhưng ta biết ngươi đối với tin tức này nội tâm phản ứng rất lớn, vậy cũng đủ để ta đoán ra rất nhiều thứ."

Ta fuck!

Luận điệu này thật quen thuộc.

Công Tôn Dạ cùng Bách An Đồ quen biết nhiều năm, biết tiểu tử này nhìn như kiêu ngạo, nhưng tâm tư luôn luôn tỉ mỉ, nhưng mãi đến thời khắc này, đột nhiên bị hắn vạch trần tâm sự, trong lòng đã là rung chuyển dữ dội.

Bách An Đồ cười càng lúc càng an dật rồi: "Ngươi đang sốt sắng. . . Rất tốt. Nói cách khác, ngươi quả nhiên là có chỗ dựa, ngươi biết có người sẽ cứu ngươi. Bất quá người này, khẳng định không phải Công Tôn Điệp, nha đầu này tuy rằng xảo trá, nhưng còn không có bản lĩnh lớn như vậy."

Nghe hắn nói như vậy, Công Tôn Dạ trái lại tỉnh táo lại.

Hắn cười lạnh: "Vậy Bách huynh cảm thấy sẽ là ai chứ?"

Bách An Đồ lắc đầu: "Lão tử làm sao lại biết? Thế nhưng lão tử tuy rằng không biết ai sẽ cứu ngươi, lại biết loại gián điệp Yên Vũ Lâu quanh năm xen lẫn trong Hắc Bạch Thần Cung như ngươi, đối với Yên Vũ Lâu khẳng định biết rất ít, dưới tình huống này, Phong Trung Túc cùng Ma Hải Thọ hai con hàng kia chắc chắn sẽ không cảm thấy hứng thú đối với cứu ngươi. Mà từ một cái hành động khác của bọn họ mà xem, cũng cơ bản có thể xác định điểm này."

Công Tôn Dạ mặt trầm xuống.

Hắn đương nhiên biết Yên Vũ Lâu sẽ không vì cứu mình mà bỏ ra đại giá cao bao nhiêu, chỉ là thời khắc này nghe thấy tin tức này, tâm tình vẫn là nhịn không được có loại cảm giác muốn bạo tạc.

Bách An Đồ nói: "Nếu Yên Vũ Lâu đã không cứu ngươi, vậy sẽ là ai chứ? Đương nhiên ta cũng không biết, nhưng vấn đề là, ta biết ngươi khẳng định biết. . . Trọng yếu nhất chính là, nếu như là người khác, vì sao lại đọ hết tất cả để cứu ngươi? Vì vậy. . . Ngươi nhất định còn nắm giữ một cái đại bí mật nào đó."

Công Tôn Dạ trong lòng nhảy một cái.

Đám người Quân Bất Lạc sở dĩ một mạch không làm gì hắn, là bởi vì bọn họ không nghĩ tới trên người Công Tôn Dạ còn có mang cái bí mật gì lớn, vì vậy tại sau khi chứng thực Công Tôn Dạ không biết trong hộp là Ngọc Lưu Sương, liền đem hắn đơn thuần xem là mồi câu Công Tôn Điệp.

Nhưng hiện tại, Bách An Đồ tuy rằng không có phán đoán ra quan hệ giữa Ninh Dạ với hắn, cũng đã ý thức được, trên người Công Tôn Dạ khẳng định có mang cơ mật trọng yếu, hơn nữa cái cơ mật này, có quan hệ cùng người đến cứu hắn.

Lần này phiền phức rồi!

Công Tôn Dạ nghĩ.

Quả nhiên, Bách An Đồ thả xuống vò rượu, thở dài nói: "Ta nếu như không biết điểm ấy, còn có thể hảo hảo đối xử Công Tôn huynh. Nhưng hiện tại đã biết, sợ nhất định phải phải đem đãi ngộ của Công Tôn huynh thủ tiêu một thoáng. Không bằng như vậy đi, Công Tôn huynh, ngươi có thể lựa chọn bây giờ nói, cũng có thể lựa chọn sau khi ta đem ngươi đầu nhập ám lao, nhận hết dằn vặt lại nói."

Trên mặt Công Tôn Dạ bỏ ra khó coi mỉm cười: "Ta người này, y như Bách huynh đã nói, kỳ thực tham sống sợ chết cực kỳ. Nhưng chính là bởi vì tham sống sợ chết, vì vậy càng nhất định phải kiên trì."

Bách An Đồ: "Công Tôn huynh có thể biết, một số thời khắc, người là sẽ sống không bằng chết, chỉ mong chết đi."

Công Tôn Dạ hồi đáp: "Vậy ta chỉ có thể mong người cứu ta động tác nhanh hơn một chút, ý chí của chính mình lại kiên cường một chút, nếu như không chịu đựng được, vậy khai liền khai đi."

"Cũng tốt. Nếu Công Tôn huynh đã kiên trì như vậy, tiểu đệ ta cũng chỉ có thể đắc tội rồi." Bách An Đồ vung tay, vài tên hắc giáp vệ sĩ đã tiến vào nội điện.

"Giải vào ám lao, gia hình."

Chương 153 : Sớm phát động

Chương 153: Sớm phát động

Trong Đông sứ phủ, Ninh Dạ chính đang khoanh chân đả tọa.

Tâm thần nhập định tại Thiên Cơ Điện.

Côn Lôn Kính chậm rãi chuyển động.

Bỗng nhiên, một màn họa diện lóe qua.

Nhìn thoáng qua, nhưng Ninh Dạ vẫn là thấy rõ.

Là Công Tôn Dạ?

Hắn đang thụ hình?

Ninh Dạ giật nảy cả mình.

Khoảng thời gian này Ninh Dạ một mạch vẫn đang quan sát tình huống của Công Tôn Dạ, Công Tôn Dạ tuy là Tứ Cửu Nhân Ma, nhưng hiện tại chênh lệch thực lực giữa hắn cùng Công Tôn Dạ đã không lớn như vậy, trọng yếu nhất Công Tôn Dạ coi như minh hữu của hắn, sẽ không đề kháng hắn sưu tầm, vì vậy đại thể có thể lý giải tình trạng gần đây của Công Tôn Dạ, biết hắn tại Thiên Xu Di Chỉ không phải chịu ngược đãi.

Nhưng thời khắc này tình huống đột biến.

Hắn đang thụ hình!

Xảy ra vấn đề, Thiên Xu Di Chỉ nhất định là ý thức được cái gì.

Ninh Dạ biết thời gian không nhiều.

Công Tôn Dạ này ý chí cá nhân phổ thông, hắn e rằng không chịu đựng được bao lâu.

Nhất định phải nhanh đem hắn cứu ra.

Vừa nghĩ đến đây, Ninh Dạ đứng dậy đi ra Đông sứ phủ.

Thất chuyển bát chuyển, đi tới trước một cửa hàng hoa cảnh.

Công Tôn Điệp tâm thanh truyền đến: "Chuyện gì?"

"Công Tôn Dạ đang bị thụ hình, xem ra những sự kiện gần đây đã bị bên kia hoài nghi, ta phỏng chừng hắn chống đỡ không được bao lâu."

"Vậy làm sao bây giờ?"

"Nhất định phải mau mau phát động kế hoạch."

"Uy, chuẩn bị còn chưa hoàn thành đây, còn kém ít thứ." Công Tôn Điệp bực nói.

"Không có kế hoạch nào có thể vĩnh viễn thuận buồm xuôi gió. Hành động đi."

"Khi nào?"

"Đêm nay!"

Nếu đã quyết định làm, vậy thì làm sớm luôn, Ninh Dạ đối với ý chí của Công Tôn Dạ đó là nửa điểm lòng tin đều không có.

"Đã biết." Công Tôn Điệp tức giận nói.

Rời khỏi Công Tôn Điệp, Ninh Dạ về Đông sứ phủ.

Hắn trực tiếp đi gặp Quân Bất Lạc.

Nhìn hắn sắc mặt ngưng trọng, Quân Bất Lạc biết hơn nửa lại có việc: "Có phải có tin tức tốt rồi?"

Chuyện Dung Thành giải quyết xong, hiện tại nhiệm vụ của Ninh Dạ chính là giải quyết phiền phức Kinh Trường Dạ cùng Yên Vũ Lâu lưu lại không đi, đồng thời cũng giải quyết vấn đề kẽ nứt Ma Uyên.

Theo Quân Bất Lạc nghĩ, tốt nhất chính là Kinh Trường Dạ bọn họ hiện tại mau mau cút, lại tìm ra Công Tôn Điệp đem nàng giết chết, triệt để ngăn chặn kẽ nứt Ma Uyên chi sự.

Nhưng Ninh Dạ lại lắc đầu: "Ta vừa mới điều tra rõ một chuyện, nguyên lai Phượng Linh Các chi sự, không phải trùng hợp, là Mộc Khôi Tông ở sau lưng giở trò."

"Ngươi nói cái gì?" Quân Bất Lạc ngẩn ra.

Chuyện Phượng Linh Các đấu giá Phong Ma Vũ dẫn đến chư cường vân tập, mang cho Quân Bất Lạc phiền phức cực lớn, sau đó Đậu Quân An càng là trực tiếp mất tích, toàn bộ Phượng Linh Các không tồn tại nữa.

Điều này khiến Quân Bất Lạc sớm ý thức được chuyện có kỳ lạ.

Kỳ thực hắn cũng hoài nghi có quan hệ cùng Mộc Khôi Tông, dù sao thời điểm sự phát, hắn bị Tử Lão đánh lén, sự tình quá mức trùng hợp.

Chỉ là hiện tại, Ninh Dạ rốt cục chứng thực điểm ấy.

"Có thể xác nhận?" Quân Bất Lạc hỏi.

"Xác nhận." Ninh Dạ đã đem một xấp tài liệu đưa cho Quân Bất Lạc, mặt trên toàn bộ là tư liệu về Đậu Quân An.

Những tài liệu này tự nhiên là Đậu Quân An cho hắn, tự mình sưu tập tư liệu về bản thân, thậm chí chủ động đưa ra manh mối, tự nhiên là không thể đơn giản hơn được. Mà Ninh Dạ cầm tư liệu, nghiễm nhiên chính là giống như Lạc Cầu Chân, là hắn từ "Trong hải lượng tài liệu tìm ra đầu mối, phát hiện manh mối, cuối cùng xác nhận thân phận của Đậu Quân An", từ đó xác nhận "Lão tử khoảng thời gian này cũng không phải chuyện gì cũng không làm" .

Cứ việc điều này thực tế không có ý nghĩa quá lớn.

Quân Bất Lạc cầm lấy tư liệu nhìn kỹ, quả nhiên mặt trên viết các loại chuyện liên quan tới Đậu Quân An, bộ phận manh mối trong đó còn dùng nét bút nhỏ đánh dấu. Mỗi một cái nhìn qua đều không có quan hệ gì với Mộc Khôi Tông, nhưng tinh tế phân tích, càng là sau lưng đều có cái bóng của Mộc Khôi Tông.

Tỷ như lần này Cửu Vĩ Yêu Hồ tinh huyết, chính là Mộc Khôi Tông bán cho bọn họ, mà chuyện như vậy trước đó cũng đã xảy ra không ít, có thể thấy được Đậu Quân An một mạch chính là người của Mộc Khôi Tông.

Quân Bất Lạc tâm tình kích động: "Mộc Khôi Tông vì sao phải làm như thế?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Ta hoài nghi cũng có quan hệ cùng Lệ phi, người này có khả năng đồng thời phục vụ cho cả Mộc Khôi Tông cùng Yên Vũ Lâu."

Đằng nào Lệ phi đã chết rồi, đem tội danh đổ lên trên đầu người chết tài khẳng định là không sai.

Cứ như vậy, lời nói dối lúc trước của Ninh Dạ cũng cơ bản viên mãn.

Quân Liệt biết chuyện kẽ nứt Ma Uyên, Lệ phi làm nữ nhân của Quân Liệt, có thể biết một chút chuyện lỡ miệng, nhưng cụ thể không rõ ràng, biết được đại thể chính là Tích Lạc Sơn Thiên Xu Di Chỉ có vấn đề, nhưng khẳng định không phải kẽ nứt Ma Uyên —— bởi vì nếu như biết cái này, mặt sau liền không có cách nào hợp lý rồi.

Nhưng mà Lệ phi đem tin tức trước sau thông báo Công Tôn Dạ cùng Mộc Khôi Tông.

Công Tôn Dạ Công Tôn Điệp theo dõi Triệu Hàn Thi, thu được Ngọc Lưu Sương, nhưng không cách nào mở hộp ra.

Mà Mộc Khôi Tông liền thiết kế chuyện Phượng Linh Các bán giả Phong Ma Vũ, Tử Lão tự thân xuất thủ đánh lén, khiến Quân Bất

Lạc không rảnh bận tâm, dẫn đến Đông Phong Quan hỗn loạn, khả năng là để tra xét Thiên Xu Di Chỉ đến cùng tình huống gì —— cho tới nói tại sao Thiên Xu Di Chỉ hôm đó không có động tĩnh, Ách, cái này thật sự không vá được, ngươi tự mình nghĩ đi, khả năng là người ta đã tới xem qua mà chưa phát hiện.

Mà Yên Vũ Lâu Phong Trung Túc cùng Kinh Trường Dạ bọn họ, thì tại sau chuyện Phượng Linh Các lại bởi vì nhiều nguyên nhân lưu lại. Hai người này nguyên nhân đều có quan hệ cùng Công Tôn Điệp, liền không cần phí thần giải thích nữa.

Nói chung, nói dối cơ bản viên mãn, sẽ hơi có chút kẽ hở nhỏ, thế nhưng Ninh Dạ trực tiếp đẩy là không biết là được. Đằng nào tu tiên giả làm việc cũng thường xuyên không động não, phạm sai lầm gì cũng đều có thể lý giải.

Hoàn thành che lấp xong, tiếp sau đó chính là hoang ngôn mới.

Ninh Dạ đã nói: "Hiện tại vấn đề là, Mộc Khôi Tông rất khả năng đã chú ý tới Tích Lạc Sơn bên kia. Mặt khác, Công Tôn Điệp xem ra chính đang ý đồ hòa giải với Ma Môn, nàng cùng Công Tôn Dạ giao tình không ít, rất có thể sẽ lợi dụng Kinh Trường Dạ đi cứu Công Tôn Dạ."

Quân Bất Lạc sắc mặt âm trầm: "Vì vậy, kẽ nứt Ma Uyên đã không thể nào bảo vệ sao?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Chuyện đến nước này, cũng chỉ có thể chấp hành trung sách."

Trong những kiến nghị Ninh Dạ lúc trước cho Quân Bất Lạc, cũng như Chấp Tử Thành chi chiến *, đưa ra thượng trung hạ tam sách.

Thượng sách chính là tìm tới cùng giết chết hết thảy người biết chuyện, bảo vệ bí mật kẽ nứt Ma Uyên. Nhưng cái hi vọng này quá nhỏ, vì vậy dựa vào Phong Ma Vũ chi sự, Ninh Dạ liền đã ám chỉ quá Quân Bất Lạc, tính khả thi không lớn.

Trung sách liền là mượn cơ hội những cường giả kia đến, thẳng thắn đem kẽ nứt Ma Uyên công khai. Đương nhiên, cái công khai này là chỉ kẽ nứt Ma Uyên đột nhiên bạo phát, mà không phải đã sớm tồn tại. Cứ như vậy, kẽ nứt Ma Uyên tuy rằng bại lộ, nhưng ít ra tội danh Quân Bất Lạc "Ẩn giấu" tiêu trừ, sau này cùng lắm không cách nào ăn mảnh nữa.

Cho tới hạ sách, chính là dưới tình huống thực sự hết cách, trực tiếp chặn đứng kẽ nứt Ma Uyên, chơi chiêu "không chứng cứ".

Đây là hạ sách, coi như không có chứng cứ, Hắc Bạch Thần Cung cũng sẽ hoài nghi, vì vậy Quân Bất Lạc vô luận thế nào cũng không muốn đi đường này, mà Ninh Dạ một mạch hi vọng chính là đem kế hoạch đi đến một bước này, hơn nữa là dưới tình huống không ảnh hưởng địa vị của bản thân tại trong lòng Quân Bất Lạc đi tới bước này —— bởi vì hắn muốn thu đi mảnh vỡ Thiên Cơ Điện.

Nhưng trong này có một vấn đề.

Hiện tại Thiên Xu Di Chỉ là tại dưới chưởng khống của Quân Bất Lạc, muốn tại dưới sự chưởng khống của hắn lấy đi mảnh vỡ Thiên Cơ Điện cũng không dễ dàng, vì vậy khoảng thời gian này Ninh Dạ thông qua Công Tôn Điệp cùng Mộc Khôi Tông cũng vẫn luôn nỗ lực.

Hắn vốn là dự định bố trí một cái đại trận, mượn đại trận cùng Thiên Cơ Điện uy năng để phá hủy kẽ nứt Ma Uyên, lấy đi mảnh vỡ.

Nhưng hiện tại tình thế gấp gáp, Ninh Dạ cũng chỉ có thể trước tiên lựa chọn trung sách —— trước tiên đem Công Tôn Dạ cứu ra lại nói , còn có thể lấy đi mảnh vỡ Thiên Cơ Điện hay không, chỉ có thể tùy cơ ứng biến.

Ngoài ra điều này cũng có quan hệ cùng Vạn Cổ Liễu chi sự.

Phong Trung Túc cùng Kinh Trường Dạ đã vô hình trung hình thành liên thủ chi thế, lẫn nhau đều biết đối phương tiềm tàng Đông Phong Quan khẳng định là sẽ xuất thủ, đều dự định đợi đối phương xuất thủ rồi bản thân mới ra tay, đây cũng là nguyên nhân bọn họ mấy ngày nay một mạch không có động tĩnh.

Thế nhưng Ninh Dạ lại đợi không được, theo kế hoạch của hắn, chuyện kẽ nứt Ma Uyên nhất định phải sớm hơn Vạn Cổ Liễu.

Vì vậy hắn hiện tại muốn làm chính là bức Kinh Trường Dạ sớm động thủ.

Thời khắc này Quân Bất Lạc bất đắc dĩ gật đầu: "Việc đã đến nước này, cũng chỉ đành như vậy. Bất quá muốn chấp hành trung sách, cách làm tốt nhất chính là giá họa Kinh Trường Dạ. Chúng ta làm sao có thể khiến cho Kinh Trường Dạ xuất thủ đối với kẽ nứt Ma Uyên?"

"Cái này đơn giản." Ninh Dạ hồi đáp: "Nhân Luyện Ngục Viêm Ma kia duyên cớ, Kinh Trường Dạ khẳng định cũng biết một chút về Thiên Xu Di Chỉ. Hắn chỉ là muốn đợi bọn Phong Trung Túc xuất thủ, bản thân hảo đục nước béo cò. Mà chúng ta cần làm, chính là cho hắn biết, nếu như hắn còn không ra tay, kẽ nứt Ma Uyên liền triệt để cùng hắn vô duyên."

"Lời ấy có lý!" Quân Bất Lạc vỗ bàn đứng dậy.

Cùng Dung Thành chi sự đồng dạng, kế hoạch đẹp nhất chính là khiến đối thủ chủ động phối hợp bản thân.

Lần này lại là Quân Bất Lạc chủ động phối hợp Ninh Dạ, đem một màn kịch hay trình diễn.

Chương 154 : Ma Uyên bạo phát

Chương 154: Ma Uyên bạo phát

Màn đêm buông xuống, yên lặng như tờ.

Tích Lạc Sơn cũng như thường ngày hoàn toàn yên tĩnh.

Đột nhiên, một cỗ hắc sắc vân tiêu trùng thiên nhi khởi, kích đãng phong vân.

"Ma khí?"

Trong Đông Phong Quan có người đã nhìn ra đầu mối, thất thanh kinh hô.

Tích Lạc Sơn thế mà xuất hiện ma khí hùng hồn như vậy, đây là chuyện gì?

Sau đó liền thấy mấy đạo thân ảnh hướng về phương hướng Tích Lạc Sơn bay đi, chính là đám người Lý Trường Hồng Triệu Hàn Thi.

Nương theo chính là bọn họ hô hoán: "Tích Lạc Sơn xuất hiện kẽ nứt Ma Uyên, tất cả mọi người đóng chặt cửa nẻo, không được ra ngoài. Quan nội thủ vệ chuẩn bị khởi động đại trận, không cho bất kỳ ma vật tiến vào trong thành."

Lúc này, bọn họ rốt cục biểu hiện ra tác phong một cái tu tiên giả nên có rồi.

"Di?"

Đông Phong quan nội, Kinh Trường Dạ bỗng nhiên đứng dậy, nghi ngờ không thôi nhìn hướng Tích Lạc Sơn.

Lẽ nào là Yên Vũ Lâu, bọn họ động thủ rồi?

Thế mà cũng là cảm thấy hứng thú đối với kẽ nứt Ma Uyên?

Đúng rồi, lấy cừu hận của Yên Vũ Lâu đối với Hắc Bạch Thần Cung bây giờ, nếu như kẽ nứt Ma Uyên khuếch đại, chắc chắn tạo thành phiền toái lớn cho Hắc Bạch Thần Cung.

Như vậy rất tốt!

Hắn vốn là có kế hoạch đối với Tích Lạc Sơn, chỉ là sự phát đột nhiên, kế hoạch chưa hoàn thành, nhưng nếu là Yên Vũ Lâu xuất thủ, vậy coi như chuẩn bị của bản thân không còn đất dụng võ rồi cũng không sao.

Kinh Trường Dạ trong bóng tối tâm hỉ, lần này lão phu liền bất kể hiềm khích lúc trước, đi chống bãi một chút cho các ngươi!

Thân là người trong Ma môn, kẽ nứt Ma Uyên khuếch đại đối với bọn họ thực sự quá nhiều chỗ tốt.

Kinh Trường Dạ không do dự nữa, đã hướng thẳng Tích Lạc Sơn bay đi.

Đi tới bầu trời Tích Lạc Sơn, không thấy chiến đấu, nhưng chỉ nhìn thấy Tích Lạc Sơn nội lại là loạn thành một đống. Một đạo kẽ nứt

Ma Uyên chính vắt ngang tại trung ương Tích Lạc Sơn, tán phát ra ma khí, đồng thời không ngừng có ma vật từ trong kẽ nứt tuôn ra.

Một ít thủ vệ đang cùng ma vật xông ra kẽ nứt chiến đấu, xem ra cực kỳ hỗn loạn, liền giống như xảy ra bất ngờ, hoàn toàn không có chuẩn bị hình dáng.

Tại sao lại như vậy?

Không phải nói tồn tại kẽ nứt Ma Uyên từ lâu, Quân Bất Lạc đã đem áp chế lại sao?

Công Tôn Điệp chỉ nói cho Kinh Trường Dạ, Tích Lạc Sơn có một đạo kẽ nứt Ma Uyên bị áp chế, không nói chuyện này là bị Quân Bất Lạc lặng lẽ ấn xuống, vì vậy Kinh Trường Dạ cũng không biết nguyên do bên trong, chỉ cho rằng là Hắc Bạch Thần Cung ẩn giấu tin tức.

Nhưng cho dù là vậy, Đông Phong Quan cũng không nên hoảng loạn như vậy a?

Còn có Quân Bất Lạc đây?

Tốc độ của hắn nhanh hơn so với Lý Trường Hồng bọn họ, vì vậy trước một bước chạy tới, nhưng Quân Bất Lạc hẳn là nhanh hơn chính mình mới đúng, vì sao không thấy ra hiện?

Không phải là không có phát hiện điểm đáng ngờ, chỉ là những điểm đáng ngờ này vô pháp hình thành đáp án, ngược lại là dụ hoặc vẫn y nguyên tồn tại.

Kinh Trường Dạ càng là nhìn thấy, càng nhiều Hắc Bạch Thần Cung tu sĩ chính đang không ngừng chạy tới, đã bắt đầu bày trận, chuẩn bị lấp kín kẽ nứt —— xem ra bọn họ cũng không phải hoàn toàn không có chuẩn bị, chí ít phương pháp bổ cứu này vẫn rất có kết cấu.

Đây chỉ là một cái kẽ nứt nhỏ, nếu như mặc bọn họ làm, Quân Bất Lạc lại tự thân xuất thủ, rất khả năng cái kẽ nứt này liền sẽ bị triệt để phong kín.

Vừa nghĩ đến đây, Kinh Trường Dạ quyết định bất kể như thế nào, trước tiên thử nghiệm phá hoại lại nói.

Hắn tự phụ vũ lực, mấy ngày nay lại rộng rãi bố trí, xác nhận Hắc Bạch Thần Cung không có cường viện đi tới, vì vậy cũng là dũng khí đại tăng —— chỉ cần chơi không chết ta, coi như có âm mưu gì lão tử cũng không sợ!

Cái chỗ dựa này của hắ đến cũng không sai, chỉ là hắn không nghĩ tới, kế hoạch của Ninh Dạ vốn là không phải đánh chết hắn, mà chỉ là muốn hắn xuất thủ.

Thời khắc này Kinh Trường Dạ hung hãn phát động, U Minh Ma Ngục tái hiện.

U Minh Ma Ngục chính là trong Ma Môn tam đại ma điển, một trong những thần thông cường đại có trong Hắc Ngục Ma Điển, một khi thi triển, ma khí phong thiên triệt địa, phàm là kẻ nhập trong đó, không ai không thụ ma khí xâm tập. Người tu vi thấp, sẽ bị cấp tốc ma hóa, kẻ tu vi cường đại, cũng sẽ phải chịu ảnh hưởng cực lớn, nhẹ thì linh lực chịu đến ô nhiễm, nặng thì nguyên thần đều thụ xâm tập.

Mà tại phía trên kẽ nứt Ma Uyên thi triển U Minh Ma Ngục, càng là có ưu thế địa lợi, thời khắc này toàn diện triển khai ra, toàn bộ Tích

Lạc Sơn đều ở dưới uy năng bao phủ.

Hạ phương Hắc Bạch Thần Cung tu sĩ đồng thời phát ra kinh nộ hống thanh: "Chuyện gì vậy? Đây là chuyện gì?"

Chỉ là dưới ma khí xâm tập, hô hoán rất nhanh liền biến thành thảm khiếu, có kẻ thực lực kém chút đã bắt đầu ma hóa, toàn thân sinh ra cốt thứ dữ tợn, hóa thành ma quái, hướng tới bốn phía giết tới. Tu vi mạnh hơn chút cũng là tự lo không xong, dồn dập thi pháp tự vệ, nhất thời lại không lo được kẽ nứt Ma Uyên.

Kinh Trường Dạ đã bắt đầu cười ha hả: "Thiên địa chi ma, làm việc cho ta. Đi ra đi, Ma Uyên chi linh môn!"

Hô hào này như tuyên ngôn, hạ phương ma vật trong Ma Uyên càng là trong nháy mắt gia tăng, lượng lớn ma vật đã chen chúc bò ra ngoài kẽ nứt.

Cùng lúc đó, một tiếng quát vang lên: "Kinh Trường Dạ, ngươi thật to gan! Dám cấu kết Ma Uyên, mở ra Ma Uyên kẽ nứt, thật là Trường Thanh tu giới sỉ nhục!"

Chính là thanh âm của Quân Bất Lạc.

Một tiếng hô này càng là thanh truyền tứ phương, toàn bộ Đông Phong Quan đều nghe thấy rồi.

Kinh Trường Dạ cũng là ngẩn người, cái gì? Ta mở ra kẽ nứt Ma Uyên?

Đây không phải là thứ vốn đã tồn tại sao?

Hắn không minh bạch dụng ý của Quân Bất Lạc, bất quá cái tội danh này hắn đến là không để ý —— tuy rằng không phải hắn mở ra, nhưng hắn đích đích xác xác đang khuếch đại kẽ nứt. Hơn nữa làm người trong Ma môn, tội danh như vậy không phải tội danh, trái lại xem như là vinh quang.

Vì vậy Kinh Trường Dạ cũng lười biện giải, cười dài nói: "Kể từ hôm nay, Đông Phong Quan liền sẽ biến thành Ma Phong Quan rồi!"

Quân Bất Lạc muốn chính là lời này của hắn.

Rất tốt, có lời này của ngươi là tốt rồi.

Kể từ hôm nay, lão tử không cần lo lắng chuyện kẽ nứt Ma Uyên tiết lộ nữa.

Vì vậy một khắc sau Quân Bất Lạc đã cao giọng nói: "Khởi động đại trận!"

Theo một tiếng hô này, trên Tích Lạc Sơn, Hắc Bạch Đại Trận ầm ầm khởi động.

Vô số lôi quang chớp giật nổ vang mà ra, bổ vào trên kẽ nứt Ma Uyên, lập tức đem một phiến ma khí kia phách đến thất thất bát bát, ma vật lũ lượt tuôn ra có không ít càng bị trực tiếp kích sát —— đằng nào cũng không cách nào mò tiện nghi nữa, cuộc chiến hôm nay, nhất định phải hảo hảo thu hoạch một phen.

Kinh Trường Dạ ngạc nhiên.

Ta fuck, nơi này của ngươi có Hắc Bạch Đại Trận a?

Vậy trước ngươi làm sao không sớm phát động?

Hắn có ngốc cũng biết trong này có vấn đề.

Nhưng mấu chốt của vấn đề vẫn là, Hắc Bạch Đại Trận này rõ ràng là chủ nội không chủ ngoại, nói cách khác, thân ở bên ngoài hắn, vẫn như cũ không nguy hiểm quá lớn.

Như vậy. . . thứ này xem ra không giống như nhằm vào ta?

Kinh Trường Dạ vẫn còn đang suy tư, Quân Bất Lạc lại đã không cho hắn cơ hội suy nghĩ.

Hắc Bạch Đại Trận đã ngưng tụ huyền quang, hướng tới Kinh Trường Dạ xạ tới —— chủ nội không chủ ngoại thế nào đi nữa, thủ đoạn công kích đối ngoại dù sao vẫn là có.

Chỉ là chút thủ đoạn đó Kinh Trường Dạ đã không để vào mắt, ống tay áo vung lên, ma khí tịch quyển, lấy sức lực của một người liền hóa giải đại trận công kích. Nhưng mà Quân Bất Lạc cũng đồng thời bay tới, hướng tới Kinh Trường Dạ liên tục đánh ra 12 đạo thần thông, quát lên: "Thỉnh Thiên Yêu xuất thủ!"

Liền thấy chân trời một đạo cực quang thiểm hiện, lại là Liệt Không Thiên Yêu đã hiện hình, hướng tới Kinh Trường Dạ một đạo Thiên Liệt Thủ, không gian tựa như xé rách, hướng về Kinh Trường Dạ quét tới.

Liệt Không Thiên Yêu Thiên Liệt Thủ thần uy cực cường, Kinh Trường Dạ cũng không dám ngạnh tiếp, thân hình thiểm động, đã thấy hạ phương đã lại xuất hiện mấy người, phân biệt là Tiết Minh U, Kim Hàn Triều, Liệt Trọng Lâu, Lý Trường Hồng, Triệu Hàn Thi, Bách An Đồ, ngoài ra còn có mấy chục tên vương đình bí vệ, một thoáng mấy chục Vạn Pháp cảnh cường giả.

Còn có Cố Phong Hiên.

Hắn được Liệt Không Thiên Yêu đề cử cho Quân Bất Lạc, cũng tham dự lần quyết đấu này, xem như là hỗn cái quen mặt, cũng vì sau này làm việc thuận tiện.

Mấy chục tên Vạn Pháp cường giả liên hợp, uy năng cũng có thể so với Vô Cấu, lại thêm ba cái Vô Cấu cảnh, Kinh Trường Dạ biết đêm nay sợ là không kiếm được chỗ tốt rồi, Yên Vũ Lâu không có xuất hiện, mà đối thủ rõ ràng trọng phòng bất trọng công, lập tức liền có lòng triệt thối.

Nhưng vào lúc này, trong tai bỗng nhiên truyền tới một thanh âm.

Chương 155 : Điều động (thượng)

Chương 155: Điều động (thượng)

Tại trong mắt Quân Bất Lạc, Kinh Trường Dạ chính là cái chủ nghĩa cơ hội giả, có tiện nghi liền chiếm, không tiện nghi liền chạy.

Trên thực tế đây không chỉ có là Quân Bất Lạc, cũng là tâm thái của tuyệt đại đa số các đại năng tu tiên giới, dựa vào thực lực cường hoành, tác phong lai vô ảnh khứ vô tung, khắp nơi giật chỗ tốt, chỉ cần đủ tấn thăng, liền có thể rất sung sướng —— Quân Bất Lạc càng là đặc biệt là am hiểu.

Chính bởi vậy, tại lúc Quân Bất Lạc biểu hiện ra đầy đủ thực lực phòng ngự thì, Quân Bất Lạc tin tưởng tiếp sau đó chính là thời điểm Kinh Trường Dạ chạy trốn.

Nhưng mà sự tình nửa đoạn trước rất thuận lợi, Kinh Trường Dạ đến rồi, tội danh cũng cắm rồi, thế nhưng lúc tiến vào nửa đoạn sau, sự tình lại bắt đầu xuất hiện biến hóa rồi.

Vốn là Kinh Trường Dạ ánh mắt dao động, thấy không có tiện nghi để chiếm cũng đã có tâm thái muốn đi, nhưng chẳng biết vì sao, hắn thế mà lại ổn định lại.

Đẩy Quân Bất Lạc, Liệt Không Thiên Yêu cùng với một đám Vạn Pháp cường giả công kích, càng là tử chiến không lùi.

Điều này khiến cho Quân Bất Lạc trong lòng sinh khởi cảm giác không ổn.

Có chuyện bất quyết hỏi Ninh Dạ.

Hắn truyền âm Ninh Dạ: "Ninh Dạ, vì sao Kinh Trường Dạ còn không lui?"

Ninh Dạ thở dài: "Sợ là tình huống khó khăn nhất phát sinh."

"Cái gì? Ngươi là nói. . ."

"Yên Vũ Lâu, bọn họ nhất định sẽ có động tác. Kinh Trường Dạ biết điểm ấy, vì vậy thủ vững không lùi." Ninh Dạ rất là thời cơ biểu hiện ra cơ trí của hắn, nhưng vẫn một mực không có bất luận ảnh hưởng gì đối với đại cục.

Quân Bất Lạc tức giận hừ: "Yên Vũ Lâu lũ chuột trong cống này, có thể làm cái gì?"

Ninh Dạ nói: "Nếu như bọn họ nhân cơ hội đánh lén Vạn Cổ Liễu đây?"

"Cái gì?" Quân Bất Lạc kinh hãi.

Nhưng ngẫm nghĩ vẫn là có khả năng này.

Yên Vũ Lâu đằng nào cùng Đông Phong Quan không giáp giới, lại gần nhất cùng Hắc Bạch Thần Cung náo đến cừu oán lớn như vậy, dựa vào cái gì không xuống tay với Vạn Cổ Liễu.

Bất quá Quân Bất Lạc lập tức phủ định: "Vạn Cổ Liễu ở vào quan nội, thụ Hắc Bạch Đại Trận che chở, bọn họ không dễ đánh hạ như vậy!"

"Có trận không người, cũng là không được." Ninh Dạ một câu điểm trúng tử huyệt.

Trận pháp mạnh mấy cũng cần có cường nhân chủ trì, bằng không khó có thể phát huy tác dụng.

Quân Bất Lạc trong lòng biết không tốt.

Đúng vào lúc này, xa xa ánh lửa hiện ra, phong vân đột khởi , tương tự là một phiến ma diễm thao quyển mà sinh, càng có vô số kiếm khí tung hoành tứ ngược.

Đồng thời trận pháp bảo vệ Vạn Cổ Liễu dĩ nhiên phát động, chỉ là nhìn hùng hồn chi lực kia không ngừng kích đãng, lại là chống đỡ không được quá lâu.

Không được!

Quân Bất Lạc biết là lời của Ninh Dạ ứng nghiệm rồi, Phong Trung Túc cùng Ma Hải Thọ quả nhiên vào lúc này xuất thủ.

Quân Bất Lạc vội kêu lên: "Kinh Trường Dạ, ngươi không phải là đối thủ của chúng ta, còn không mau mau thối lui?"

Kinh Trường Dạ cười to: "Quân Bất Lạc, ngươi coi ta là người mù sao? Ngươi hậu viện khởi hỏa, ha ha. Ngươi như không quay lại đi cứu viện, Vạn Cổ Liễu sợ là liền không còn. Hảo ngươi cái Phong Trung Túc, Ma Hải Thọ, lại dám lợi dụng lão phu đến giương đông kích tây cho các ngươi. Bất quá như vậy cũng được, xem ra lão phu đối với chỗ này còn có cơ hội! Ha Ha Ha Ha!"

Quân Bất Lạc nghe hắn nói như vậy, vừa tức vừa vội.

Ninh Dạ đã kêu lên: "Đông sứ, ngươi mang Lý Trường Hồng Triệu Hàn Thi đi hồi viện, nơi này giao cho chúng ta!"

Quân Bất Lạc biết Ninh Dạ nói không sai, Hắc Bạch Đại Trận chỉ có hắn cùng tam trấn thủ mới có thể chân chính phát huy tác dụng, mà cũng chỉ có tốc độ của hắn mới có thể ngay lập tức chạy tới, trọng yếu nhất chính là, tầm quan trọng của Vạn Cổ Liễu vượt xa kẽ nứt Ma Uyên.

Suy nghĩ đến "Trách nhiệm" kẽ nứt Ma Uyên đã thoái thác được, chuyện bên này kỳ thực đã không trọng yếu như vậy, vì vậy Quân Bất Lạc trước chọn bảo vệ Vạn Cổ Liễu.

Không do dự nữa, Quân Bất Lạc kêu lên: "Nơi này liền giao cho các ngươi, Trường Hồng, Hàn Thi, đi theo ta, trước tiên đi bảo vệ Vạn Cổ Liễu!"

Thân hình cấp thiểm, đã mang theo Lý Trường Hồng Triệu Hàn Thi tiêu thất vô tung.

Mắt thấy Quân Bất Lạc rời khỏi, Kinh Trường Dạ đắc ý cười to, đang định đem Tử Giới Châu cùng Luyện Ngục Viêm Ma thả ra, bên tai lại nghe được thanh âm, hơi sững sờ, nhưng vẫn là lựa chọn tin tưởng, càng là tiếp tục giằng co.

Nhìn thấy Quân Bất Lạc rời khỏi, Kinh Trường Dạ không có phát động Tử Giới Châu cùng Luyện Ngục Viêm Ma, Ninh Dạ thở phào một hơi.

Bởi vì Bách An Đồ bức cung duyên cớ, Ninh Dạ bị bức ép sớm phát động, rất nhiều kế hoạch bị đả loạn, nhưng vậy nhưng không có nghĩa là hắn liền từ bỏ kế hoạch của chính mình, chỉ có thể xem thời cơ điều chỉnh, mà kế hoạch sau điều chỉnh có thể thành hay không, liền phải coi Kinh Trường Dạ có nghe lời hay không.

Vẫn may trước mắt xem ra, Kinh Trường Dạ là "Nghe lời" .

Nếu Kinh Trường Dạ đã nghe lời rồi, vậy kế tiếp liền phải xem Liệt Không Thiên Yêu "có nghe lời hay không" rồi.

Sau một khắc Ninh Dạ đã kêu lên: "Chư vị hãy chiến, Ninh Dạ muốn đi trước một bước."

Lên tiếng đồng thời, cho Điền Viễn Trung một cái ánh mắt.

Điền Viễn Trung chính xen lẫn trong một đám vương đình bí vệ, tại dưới sự che chở của Cố Phong Hiên mò cá, thấy Ninh Dạ ra hiệu, trong lòng hiểu rõ, một phát túm lại hắn kêu lên: "Ninh sứ vì sao vội vã rời khỏi?"

Ninh Dạ "Dùng sức" giãy dụa, nhưng giãy không ra, tức giận mắng to: "Điền Viễn Trung, ngươi là một cái môn chủ nho nhỏ Đông sứ mời tới trợ chiến, dám can thiệp chuyện của ta?"

Điền Viễn Trung nửa điểm đều không khách khí, giọng vang dội: "Chúng ta tuy là tiểu môn phái, nhưng chính đang vì Hắc Bạch Thần Cung hiệu lực khổ chiến, Ninh sứ thân là Hắc Bạch Thần Cung chi nhân, nhưng không có giao phó liền đi, có phải là có chút không còn gì để nói?"

Ninh Dạ "Bất đắc dĩ" hô: "Vãn Ngưng còn tại Vạn Cổ Liễu ngộ đạo. Phong Trung Túc bọn họ chí tại phá hủy Vạn Cổ Liễu, nhất định sẽ toàn lực xuất thủ đối với nơi đó, Vãn Ngưng gặp nguy hiểm a!"

Nghe nói như thế, Liệt Không Thiên Yêu nhưng biến sắc.

Ta fuck!

Làm sao quên cái này?

Lần này cùng vương đình, Phượng Linh Các đều không giống nhau, mục tiêu của bọn Phong Trung Túc trực tiếp chính là Vạn Cổ Liễu, một khi để bọn hắn phá hủy Vạn Cổ Liễu rồi, Trì Vãn Ngưng hắn không để ý, nhưng vấn đề là tiểu hồ ly còn ở nơi đó đây.

Đây chính là tiểu hồ ly sử dụng yêu hồ tinh huyết cùng yêu thần đan của hắn, nếu như tiểu hồ ly này chết rồi, vậy hi vọng của hắn liền uổng phí.

Quân Bất Lạc tuy rằng đuổi tới, nhưng Phong Trung Túc bọn họ chí tại phá hoại, thân tại quan nội, Quân Bất Lạc lại không thể sử dụng hắc trận quét ngang tất cả, chỉ bằng bạch trận phòng thủ, hơi có sơ hở chính là đại sai lầm.

Vừa nghĩ đến đây, Liệt Không Thiên Yêu nào còn có chút tâm tư quyết đấu cùng Kinh Trường Dạ.

Cho tới bây giờ, hết thảy động cơ hắn giúp Đông Phong Quan đều là Cửu Vĩ Yêu Hồ, không còn Cửu Vĩ Yêu Hồ, coi như là minh hữu cũng phải xem tâm tình của lão nhân gia hắn, huống chi hắn biết rõ lưỡng đại bài tẩy của Kinh Trường Dạ chưa xuất hiện, bản thân là vạn vạn không thể nào thắng.

Nghĩ tới đây, Liệt Không Thiên Yêu lập tức không còn tâm thái chiến đấu, kêu lên: "Cố huynh, Vạn Cổ Liễu chính là Hắc Bạch Thần

Cung đạo cảnh, cực kì trọng yếu, ta lo lắng chỉ dựa vào Đông sứ một người khó mà chống đỡ được, thỉnh Cố huynh lĩnh những người còn lại ở chỗ này tạm thời thủ vững, có đại trận yểm hộ, các ngươi vô sự. Đợi ta giúp Quân huynh đánh đuổi hai tên gia hỏa kia xong, lại tới đối phó Kinh Trường Dạ này. . ."

Thời điểm hắn nói chữ thứ nhất liền đã bay hướng bên ngoài, lúc nói xong một chữ cuối cùng, đã là hồng phi niểu niểu, nhân ảnh cũng không thấy rồi.

Thấy hắn chạy mất nhanh như thế, Cố Phong Hiên cũng là không nói gì, trong miệng liền nói: "Thiên Yêu cứ đi không sao, Phong Hiên nhất định cật lực ngăn cản!"

Bên này Kinh Trường Dạ cũng là kinh ngạc.

Người giúp đỡ trong bóng tối kia nói càng là thật, Liệt Không Thiên Yêu này chẳng biết vì sao thế mà cũng chạy rồi?

Chạy thật hay!

Chạy thật nhanh!

Quân Bất Lạc cùng Liệt Không Thiên Yêu không có mặt, chỉ bằng một cái Cố Phong Hiên lại thêm những Vạn Pháp cảnh kia, thì làm sao ngăn được lão phu?

Kinh Trường Dạ cười ha hả, đã tế khởi Tử Giới Châu, Luyện Ngục Ma Đàn.

Huyết Sát hiện, Viêm Ma xuất.

Thiên địa đã bị một phiến hắc hồng chi triều triệt để bao trùm.

Chương 156 : Điều động (hạ)

Chương 156: Điều động (hạ)

Đảo ngược thời gian đến trước lúc chiến đấu phát sinh.

Một khắc kẽ nứt Ma Uyên bạo phát, Phong Trung Túc Ma Hải Thọ tự nhiên cũng nhìn thấy.

Đặc biệt là tiếng hô kia của Quân Bất Lạc, càng làm cho hai người vui vẻ không thôi.

"Hảo ngươi cái Kinh Trường Dạ, thế mà tại Tích Lạc Sơn mở ra kẽ nứt Ma Uyên, đến là làm rất đẹp!" Ma Hải Thọ đã cười to nói.

Thân đã từng là người trong Ma môn, hắn tất nhiên là biết Ma Môn là có năng lực mở ra kẽ nứt Ma Uyên.

Đối với người trong Ma môn mà nói, mở ra kẽ nứt Ma Uyên trọng yếu nhất không phải những ma vật bò ra ngoài từ Ma Uyên kia, mà thực tế là một loại giao dịch —— giao dịch cùng Ma Uyên đại năng.

Ma Uyên đối với sinh linh giới xưa nay mắt hổ chằm chằm, vì xâm lấn cũng là nghĩ hết biện pháp.

Ma Môn tại một số phương diện, chính là ám tử, mật thám, gián điệp Ma Uyên phái tới!

Mà Luyện Ngục Ma Đàn, chính là liên hệ ràng buộc giữa Ma Môn cùng Ma Uyên.

Thông qua Luyện Ngục Ma Đàn, Ma Môn có thể mượn dùng Ma Uyên đại năng chi lực, tỷ như triệu hoán Viêm Ma phân thân. Nhưng tương tự, có lúc cũng cần tiếp thu một ít mệnh lệnh.

Chỉ thị Ma Uyên đại năng thích hạ nhất, chính là chế tạo kẽ nứt Ma Uyên, chế tạo cơ hội cho ma vật xâm lấn.

Có được hay không mặc kệ, nói chung ngươi làm rồi chính là công lao.

Đây cũng là duyên cớ tại sao Ma Môn nhất định là phe phản diện —— chính đạo cửu phái làm chuyện xấu được kêu là tham quan, Ma Môn chính là triệt để nhân gian.

Vì vậy theo Ma Hải Thọ, Kinh Trường Dạ mở ra Ma Uyên kẽ nứt là thiên kinh địa nghĩa chi sự.

Mà có Tích Lạc Sơn chi sự, bọn họ cũng liền đã có cơ hội.

Ngay sau đó không chậm trễ nữa, nhắm Vạn Cổ Liễu mà đi.

Vạn Cổ Liễu tuy là vạn năm cổ mộc, bản thân cũng coi như cứng cỏi, nhưng chung quy cũng chỉ là một cái cây, hơn nữa không phải chiến đấu thụ chủng gì, lấy hai người này liên thủ chi lực, lại thêm Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm, phỏng chừng không bao lâu là có thể phá hủy.

Thời gian này, Quân Bất Lạc căn bản không kịp phản ứng cùng chạy về , còn Thường Thư Thành cùng đám Đông Liễu Vệ kia, càng không ngăn được bọn họ mấy lần, điểm này là Phong Trung Túc bọn họ tính hảo xác định.

Chỉ là sau khi đến Vạn Cổ Liễu, hướng xuống vừa nhìn, Phong Trung Túc nhíu chặt lông mày: "Trì Vãn Ngưng? Nàng còn ở chỗ này? Cô nàng này, khẳng định là ham muốn đạo cảnh, không nỡ bỏ đi rồi."

"Không sao, trước tiên truyền âm khiến cho nàng rời khỏi." Chỉ cần còn không có động thủ, Quân Bất Lạc liền sẽ không phát hiện.

Sau một khắc Phong Trung Túc đã truyền âm Trì Vãn Ngưng, lần này nhưng không cần thiết phải ẩn giấu gì, trực tiếp bảo Trì Vãn Ngưng mau mau rời khỏi, bọn họ muốn phá hủy nơi này.

Trì Vãn Ngưng nghe tiếng kinh hãi, ngửa đầu nhìn trời, hiển nhiên là bị thuyết pháp của Phong Trung Túc khiến cho kinh hoảng.

Bé gái này đại khái là chưa từng trải qua chuyện như vậy, nhất thời càng có chút ngẩn người.

Phong Trung Túc rất là căm tức, quát mắng: "Còn không mau đi, không đi nữa liền ngay cả ngươi cũng đồng thời giết!"

Trì Vãn Ngưng nghe vậy, lúc này mới ôm lấy tiểu hồ ly chậm rãi đi ra ngoài.

Phong Trung Túc thấy nàng đi chậm như thế, đang muốn mắng, vẫn là Ma Hải Thọ nói: "Nàng đi chậm một chút là đúng, nếu như vội vã rời đi, sau đó nơi đây liền tao chúng ta công kích, trái lại là bại lộ nàng."

Nghe hắn nói như vậy, Phong Trung Túc cũng chỉ có thể tiếp tục chờ đợi.

Hảo tại thời gian chờ đợi cũng không lâu lắm, mắt thấy Trì Vãn Ngưng đi ra cánh rừng, Phong Trung Túc sáng lên Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm, thân kiếm ngưng tụ tiên pháp quang huy, đã là đem Cửu Thiên Ngự Lôi Thần Kiếm Thuật của hắn uẩn nhưỡng bên trên, đồng thời Ma Hải Thọ cũng làm tốt chuẩn bị phóng thích U Minh Ma Ngục.

Thế mà vào lúc này, trong thiên không lại xuất hiện một người, nghênh không thư triển ra hắc sắc vũ dực, đối hướng hai người.

Thanh Lâm.

Hai người đồng thời ngẩn ngơ.

Thanh Lâm bọn họ tự nhiên là nhớ tới, cái tiểu tử hảo vận này được Phong Ma Vũ, càng được Không Viêm Tôn Giả luyện hóa thành bảo thể, nhảy một cái mà thành tựu Vạn Pháp đỉnh phong.

Không nghĩ tới lại xuất hiện ở đây.

Bất quá ngươi cho rằng điểm ấy năng lực liền có thể đối kháng chúng ta?

Hai người đồng thời cười lạnh, căn bản không có ý định để ý đến hắn, đã là nhắm chuẩn hạ phương liền muốn chém xuống.

Nhưng mà đúng vào lúc này, Phong Trung Túc đột nhiên "Di" một tiếng, quay đầu nhìn lại, một đạo kiếm quang đã sáng lên.

Đông Phong Quan, Long Vũ Thương Hành phân bộ.

Vũ Thiên Tầm chăm chăm mà ngồi.

Phong Ma Vũ thất lạc, mang cho Vũ Thiên Tầm đả kích rất lớn, thân là Long Vũ Thương Hành thiếu đông gia, nhiệm vụ thất bại cũng khiến cho hắn trở thành bia miệng của mọi người.

Thiếu đông gia không phải chỉ có một mình hắn, lần này tổn thất nặng nề, hắn cái thiếu đông gia này phỏng chừng liền triệt để không có cơ hội chuyển chính thức rồi.

Trong lòng hắn đang tự phiền muộn, chợt nghe bên ngoài tiếng đàn vang lên.

Tiếng đàn du dương, nhu tràng bách chuyển, càng cấp cho người ta cảm giác vô hạn mỹ hảo, lay động tơ lòng, khiến Vũ Thiên Tầm càng không tự chủ được đứng lên.

Đi ra thương hành, liền nhìn thấy một cái thiến ảnh chính độc tọa dao đài, cúi đầu đánh đàn, cầm âm niểu niểu, cho người cảm giác mơ màng vô hạn.

Cô nương nhà ai, ở đây đánh đàn?

Vũ Thiên Tầm nghi hoặc trong lòng, càng là liền phiền muộn Phong Ma Vũ mang đến đều đã quên mấy phần.

Lúc này quan ngoại ma khí chưa xuất hiện, quan nội vẫn như cũ tịch tĩnh, chỉ có tiếng đàn nhiễu nhĩ, bồi hồi không đi.

Vũ Thiên Tầm nhất thời hưng khởi, nhiễu hướng phía trước nữ tử đánh đàn.

Trùng hợp nữ tử kia ngẩng đầu lên, lộ ra ngọc diện, lại là có được tuyệt sắc chi tư, nhìn đến Vũ Thiên Tầm tâm thần phiêu diêu, nhất thời càng như mất hồn.

Nữ tử kia đối Vũ Thiên Tầm hơi hơi mỉm cười, thu lại cầm, càng là hướng về phương xa rời đi.

Vũ Thiên Tầm sắc tâm nổi lên, càng là theo nữ tử mà đi.

Trong lòng hắn phiền não, đang muốn giải ưu.

Dùng cái gì giải ưu? Chỉ có mỹ nhân.

Mắt thấy mỹ nhân nhi kia thẳng đường đi tới, Vũ Thiên Tầm chính đang theo sát, bên tai nhưng vang lên thanh âm của Lâm Thượng Hiên: "Không nên theo, đó là Hắc Bạch Thần Cung Trì Vãn Ngưng, không phải ngươi có thể mơ ước."

Vũ Thiên Tầm chấn động trong lòng, thế mà là nàng?

Chẳng trách quốc sắc như vậy.

Nghe nói nàng là nữ nhân của Ninh Dạ?

Hừ, Ninh Dạ có tài cán gì, cũng xứng tuyệt sắc như vậy?

Chỉ là trong lòng hắn phẫn hận, đối với Hắc Bạch Thần Cung lại là vạn vạn không dám đắc tội, chỉ có thể trơ mắt nhìn Trì Vãn Ngưng rời khỏi.

Đột nhiên tâm thần hoảng hốt, mơ hồ càng nghe được thanh âm của đối phương: "Không nghĩ tới công tử càng là nhát gan chi nhân, rất khiến người ta thất vọng đây."

Nghe nói như thế, Vũ Thiên Tầm trong lòng hỏa khí đột sinh.

Nhân gia đã nói đến như vậy, rõ ràng là chủ động mời, đã là ngươi tình ta nguyện, lại có gì phải sợ?

Lại là lại lần nữa đi theo.

Xa xa Lâm Thượng Hiên thấy tình hình này, khẽ nhíu mày.

Trì Vãn Ngưng này đến cùng là dụng ý gì? Vì sao phải câu dẫn công tử nhà mình?

Lòng nói không ổn, nhưng hắn tính cách cẩn thận, cũng không trực tiếp ngăn cản. Mắt thấy Vũ Thiên Tầm một đường theo Trì Vãn Ngưng, càng là đi Vạn Cổ Liễu.

Vạn Cổ Liễu?

Bọn họ tới đó làm chi?

Lâm Thượng Hiên nghi hoặc.

Đang tự nghi hoặc, chợt thấy xa xa ma yên đột khởi.

"Tích Lạc Sơn?" Lâm Thượng Hiên ngạc nhiên. Sau đó liền nghe được âm thanh hô quát truyền trăm dặm kia của Quân Bất Lạc.

Nguyên lai Kinh Trường Dạ thế mà tại Tích Lạc Sơn tạo ra kẽ nứt Ma Uyên?

Không được, đêm nay Đông Phong Quan tất nhiên náo nhiệt, bản thân vẫn là mang công tử trở lại, không nên tranh vũng nước đục này thì hơn.

Lâm Thượng Hiên đang muốn cường mang Vũ Thiên Tầm rời khỏi, quay đầu nhìn lại, nhưng không thấy thân ảnh của Vũ Thiên Tầm.

Trong lòng đang tự kinh ngạc, lại thấy xa xa hai người bay tới.

Phong Trung Túc.

Ma Hải Thọ.

Bọn họ làm sao lại tới?

Lâm Thượng Hiên trong lòng hơi động , kiềm chế hạ thân hình.

Lại nhìn thấy Phong Trung Túc Ma Hải Thọ đứng ở Vạn Cổ Liễu thượng không, Phong Trung Túc tay cầm Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm, đã ngưng tụ ra thần thông quang huy.

Thấy tình cảnh này, Lâm Thượng Hiên nào còn không rõ chuyện gì.

Yên Vũ Lâu đây là muốn làm đại sự a.

Chỉ là không hiểu, bọn họ đều đã làm tốt chuẩn bị xuất thủ, nhưng vì sao vẫn chưa không động thủ.

Lâm Thượng Hiên lúc này đã vô tâm quản bọn họ, cấp thiết tìm kiếm Vũ Thiên Tầm rời khỏi.

Chính nhìn quanh, lại nhìn thấy trong Vạn Cổ Liễu một đạo thân ảnh uyển chuyển xuất hiện.

Trì Vãn Ngưng?

Chờ chờ?

Tại sao lại là một cái Trì Vãn Ngưng?

Vừa nãy cái kia. . .

Không được!

Vừa nãy cái kia là Công Tôn Điệp, chỉ là nữ tử này Huyễn Hóa Chi Thuật đã tinh xảo như vậy sao? Bản thân càng chưa nhìn thấu.

Lâm Thượng Hiên trong lòng nổi lên cảnh ý.

Cùng lúc đó, Lâm Thượng Hiên nhìn thấy một đạo nhân ảnh đột thăng thiên không.

Là Vũ Thiên Tầm.

Hắn một kiếm đâm về phía sau Phong Trung Túc.

Chương 157 : Ta nhớ kỹ ngươi rồi

Chương 157: Ta nhớ kỹ ngươi rồi

"Vũ Thiên Tầm?"

Phong Trung Túc cũng rất kinh ngạc, Vũ Thiên Tầm tiểu tử này là uống nhầm thuốc sao? Thế mà dám công kích mình?

Trong lòng kinh ngạc đồng thời, đã tiện tay một chưởng vỗ tới —— nho nhỏ Hoa Luân, còn không đáng bản thân một kiếm.

Nhưng là tại hắn xuất thủ đồng thời, chân trời cũng xuất hiện một cái thủ chưởng, chính cùng bàn tay của Phong Trung Túc ấn vào nhau, một phiến ba động vô hình đã kích phát, hạ xuống trên Vạn Cổ Liễu.

Vạn Cổ Liễu đột nhiên bị công kích, cành lá rung động, trong nháy mắt đã phóng thích ra vạn ngàn đạo huy thủ hộ tự thân.

Đồng thời Thường Thư Thành cũng phát giác không đúng, lập tức phát động hộ thụ đại trận, hô to nói: "Cảnh giới, có người đánh lén Vạn Cổ Liễu!"

Phong Trung Túc cũng không nghĩ tới đòn đầu tiên đối với Vạn Cổ Liễu thế mà là lấy loại hình thức này phát động, trong lòng giận dữ: "Lâm Thượng Hiên?"

Lâm Thượng Hiên đã nói: "Cậu chủ nhà ta bị người dụ, mê mẩn tâm trí, vì vậy công kích tiên sinh, kính xin tiên sinh đừng trách. Yên Vũ Lâu cùng Hắc Bạch Thần Cung chi sự, Long Vũ Thương Hành không dám tham dự, ta lúc này liền mang thiếu chủ rời khỏi."

Lúc này Lâm Thượng Hiên liền đã rõ ràng, Vũ Thiên Tầm khẳng định là bị lợi dụng, mục đích chính là dẫn mình và Phong Trung Túc đối kháng.

Nhưng hắn là kẻ nào, sao lại bị thủ đoạn nho nhỏ này dễ dàng nắm bắt, lập tức xin lỗi, đồng thời tóm lấy Vũ Thiên Tầm liền muốn rời khỏi. Phong Trung Túc muốn phá Vạn Cổ Liễu, nhất định sẽ không làm khó dễ hắn.

Nhưng liền tại thời khắc muốn rời khỏi, bỗng nhiên cảm thấy một cỗ uy hiếp to lớn.

Không được!

Là Cửu Thiên Ngự Lôi Thần Kiếm của Phong Trung Túc, không có sử xuất đối với hạ phương đại trận, thế mà dùng đối với mình rồi.

Làm sao lại?

Lâm Thượng Hiên vô pháp lý giải, thế nhưng bản năng cường giả, vẫn là nhanh chóng đánh ra một kích Huyền Cực Thủ.

Huyền Cực Thủ chính là thần thông Lâm Thượng Hiên sở tu, công tại thiên biến, huyễn hóa vô phương, cực huyền diệu thần kỳ, nhưng không hẳn có thể ngăn cản Cửu Thiên Ngự Lôi Thần Kiếm dưới Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm gia trì, vì vậy một kích này cũng là toàn lực ra tay.

Không nghĩ tới trong nháy mắt đánh ra Huyền Cực Thủ, lại phát hiện không đúng.

Không có Cửu Thiên Ngự Lôi Thần Kiếm?

Xác thực nói, Cửu Thiên Ngự Lôi Thần Kiếm của Phong Trung Túc, rõ ràng chính là hướng tới hạ phương vận dụng, tại sau khi nghe qua lời của hắn, Phong Trung Túc quả nhiên vô tâm dây dưa với hắn, liền như vậy coi như thôi, trực tiếp đối với hạ phương phát khởi công kích, lại không nghĩ rằng Lâm Thượng Hiên càng vào lúc này đột nhiên xuất thủ.

Một kích này đến đột nhiên, Phong Trung Túc lập tức bị phách trúng, trường khấp máu tươi, nộ khiếu lên tiếng: "Lâm Thượng Hiên, ngươi thật to gan!"

Đã là một kiếm hướng Lâm Thượng Hiên chém tới.

Lâm Thượng Hiên biết không tốt, bản thân trúng bẫy rồi.

Vừa nãy là có người dùng huyễn thuật hướng dẫn bản thân, huyễn thuật này dùng cực kỳ thần diệu, mấu chốt nhất nắm bắt thời cơ tinh chuẩn. Phong Trung Túc xác thực phát động Cửu Thiên Ngự Lôi Thần Kiếm, chỉ bất quá không phải nhằm vào chính mình, người sử dụng huyễn thuật kia chỉ là na di một thoáng cảm giác này, liền khiến cho chính mình bị lừa.

Vấn đề là Công Tôn Điệp rõ ràng không có thủ đoạn này a?

Còn có ai?

Lẽ nào là Liệt Trọng Lâu?

Chỉ là lúc này đã không có thời gian giải thích, Phong Trung Túc nộ trảm mà ra, đồng thời Ma Hải Thọ cũng cùng Thanh Lâm giao thủ rồi.

Thanh Lâm tuy là Vạn Pháp đỉnh phong, so với Ma Hải Thọ vẫn là kém xa, nhưng lúc này Thường Thư Thành phát động đại trận, cùng Đông Liễu Vệ đồng thời đối kháng Ma Hải Thọ, không cầu có công, chỉ cầu trước tiên ngăn cản hắn.

Ma Hải Thọ cũng biết, Vạn Cổ Liễu bị đánh lén, Quân Bất Lạc tất nhiên sẽ nhanh chóng chạy tới, vì vậy tương tự đem tinh lực chủ yếu đặt ở trên đại trận, toàn lực oanh kích.

Vốn là hai người phá trận có thể rất nhanh, nhưng hiện tại Phong Trung Túc cùng Lâm Thượng Hiên đối chiến, Ma Hải Thọ lại có Thanh Lâm cùng Thường Thư Thành kiềm chế, nhất thời lại càng vô pháp lập tức đem trận pháp công phá, phiền não trong lòng, hạ quyết tâm, đã là lấy ra một trương hắc sắc phù chỉ, hướng tới hạ phương ném đi.

Lúc này Trì Vãn Ngưng còn ở phía dưới biên giới Vạn Cổ Liễu chưa có đi ra khỏi, nhưng Ma Hải Thọ lại đã mặc kệ nàng chết sống.

"Càn Lôi Phù? Cẩn thận!" Hạ phương nơi biên giới Vạn Cổ Liễu Trì Vãn Ngưng đã biến sắc kêu lên, hô xong lời này, bản thân lại là một phiến yên vân chướng khởi, tầng tầng gia hộ, trước tiên đem bản thân thủ đến mật bất thấu phong.

Liền nghe Ầm một tiếng, hạ phương đã truyền đến oanh nhiên chấn hưởng.

Càn Lôi Phù tại Vạn Cổ Liễu thượng không bạo phát, từng đạo từng đạo lôi điện cuồng bạo như thiên kiếp * hạ xuống, đánh vào đại trận phía trên Vạn Cổ Liễu, liên tục không ngừng oanh kích, càng Oanh đại trận lung lay muốn sụp.

Vạn Cổ Liễu đạo cảnh bởi vì để ngộ đạo, không thích hợp có tiên pháp quá mạnh mẽ, để tránh khỏi quấy nhiễu, vì vậy Vạn Cổ Liễu đạo cảnh thủ hộ chi trận uy lực bình thường.

Thời khắc này một trương nhất phẩm thần thông phù rơi xuống, uy năng to lớn, đã siêu việt Ma Hải Thọ xuất thủ, đại trận chỉ chống đỡ chốc lát liền chống không nổi nữa, tại dưới thiểm lôi cuồng kích phá nát, xuất hiện bản thân Vạn Cổ Liễu.

Ma Hải Thọ đã phát động U Minh Ma Ngục, hướng tới Vạn Cổ Liễu chụp xuống, đồng thời Vạn Cổ Liễu cành lá rung động, thủ hộ chi huy thịnh phóng.

Đây là một cây vạn cổ thần thụ tự mình bảo vệ, nhưng làm không phải chiến chi thụ, đối diện công kích của Ma Hải Thọ, nhưng hiển nhiên cũng vô pháp đề kháng quá lâu.

Thanh Lâm giống như phát điên điên cuồng công kích đối với Ma Hải Thọ , nhưng đáng tiếc hắn chỉ có tu vi, nhưng lúc trước chỉ là phổ thông Hoa Luân, căn bản không có tiên pháp thần thông đối ứng, uy hiếp có thể phát huy có hạn.

Ma Hải Thọ càng là hoàn toàn không để ý tới Thanh Lâm Thường Thư Thành công kích, toàn lực phát động trùng kích đối với Vạn Cổ Liễu, càng ý đồ đem đạo thụ này ma hóa.

Nhưng vào lúc này, ma khí đột nhiên xuất hiện biến hóa, có một phần càng hướng về một cái phương hướng phiêu đi, uy năng đột nhiên đại giảm.

"Đây là?" Ma Hải Thọ chấn kinh, lại nhìn thấy một nữ chính đang đi tới, thình lình lại chính là một cái Trì Vãn Ngưng, tay nâng một vật, lại là một cái cung điện dáng dấp kỳ lạ, những ma khí phiêu dật kia, càng là dồn dập tiến vào trong kiến trúc cung điện này, xem ra thật giống như một loại Ma Môn chí bảo nào đó, chỉ là bản thân nhưng chưa từng thấy.

Trong Vạn Cổ Liễu , Trì Vãn Ngưng kêu lên: "Công Tôn Điệp, ngươi thế mà giả mạo ta?"

"Trì Vãn Ngưng" nâng Thiên Cơ Điện cười nói: "Trì tỷ tỷ đừng tức giận, mượn thân phận ngươi dùng một lát, cũng là giúp Hắc Bạch Thần Cung ngươi a."

"Công Tôn Điệp? Ngươi muốn chết!" Ma Hải Thọ đã hét to, hướng tới Công Tôn Điệp biến hóa thành hình dáng Trì Vãn Ngưng đánh ra một đạo Ma Liệt Thủ, trong lòng thì sinh khởi kinh ngạc giống như Lâm Thượng Hiên, Huyễn Hóa Chi Thuật của ma nữ này không ngờ đề thăng một nấc thang, bản thân cũng không nhìn ra.

Chỉ là Ma Liệt Thủ xuyên qua thân ảnh của Công Tôn Điệp, lại không tạo thành bất cứ thương tổn gì.

"Huyễn thuật?" Ma Hải Thọ cũng là ngẩn ra: "Nguyên lai ngươi có huyễn thuật gia trì?"

Công Tôn Điệp đã kêu lên: "Ma Hải Thọ, Phong Trung Túc, hai cái hỗn đản các ngươi lừa gạt Hóa Ảnh Ma Điển của lão nương, cho rằng lão nương là dễ bắt nạt như vậy sao? Coi như lão nương thực lực yếu, cũng có thể phá hỏng chuyện của các ngươi!"

Lại là đem trách nhiệm đều trước tiên ôm đồm lên người, cũng giải thích được lý do tại sao nàng muốn dẫn Lâm Thượng Hiên tới, chỉ là tại sao nàng lại biết Phong Trung Túc sẽ công kích Vạn Cổ Liễu, lại nắm bắt thời cơ tốt như vậy, liền không cần giải thích, có một số việc nhiều lời vô ích.

Ma Hải Thọ giận dữ: "Chỉ là huyễn thuật liền cho rằng có thể đối phó được lão phu sao?"

Sau đầu nguyên thần quang huy bốc lên, lại là trực tiếp phát động thần thức sưu tầm.

Nhưng liền hắn thần thức sưu tầm đồng thời, cổ điện trong tay Công Tôn Điệp kia nhưng mịt mờ ma khí, che lấp thân hình, đồng thời thanh âm phiêu phiêu mà đến: "Ma Hải Thọ, ta biết bản lãnh của ngươi, ngươi như toàn tâm đối phó ta, ta tự nhiên không phải đối thủ của ngươi. Nhưng ngươi hiện tại muốn phá Vạn Cổ Liễu, có cái công phu kia sao?"

Lời này lại là đã đâm trúng tử huyệt của Ma Hải Thọ.

Hắn hiện tại toàn bộ tinh lực đều tại đối phó Vạn Cổ Liễu, căn bản không rảnh đối phó Công Tôn Điệp, một mực Công Tôn Điệp từ trên Hóa Ảnh Ma Điển lĩnh ngộ ảnh độn, có Ma Môn chí bảo kia, cũng không biết từ nơi nào học được huyễn thuật, nhất thời chốc lát muốn giết nàng càng là làm không được.

Tâm trung bạo nộ, thần niệm nổi lên, dấy lên hạo đại uy năng, đã là đem toàn bộ thiên địa đều bao phủ, lộ ra là muốn lấy đại thần thông trực tiếp tuyệt diệt tất cả.

Công Tôn Điệp lại nói: "Vô dụng, lão nương dám đến, liền không sợ thần thông Ma Giải Càn Khôn này của ngươi."

Theo nàng lên tiếng, liền thấy bên trong cổ điện, một mảnh quang huy xoay chuyển, Ma Hải Thọ ngạc nhiên phát hiện, thần niệm của bản thân thế mà chịu đến ảnh hưởng cực lớn.

"Tuyệt thiên địa thông?" Ma Hải Thọ ngạc nhiên.

Đây là Ma Môn bảo vật gì, thế mà có uy năng tuyệt thiên địa thông?

Liền ngay cả Thường Thư Thành cũng cảm thấy kinh ngạc: Cảm giác này, làm sao có chút giống Tỏa Long Liên?

Chỉ là vô luận Ma Hải Thọ hay là Thường Thư Thành, đều không chân chính nghĩ về phương hướng Thiên Cơ Điện cùng Tỏa Long Liên, thực sự là vật này ma khí lượn lờ, nhìn thế nào cũng là Ma Môn chí bảo.

Bọn họ càng không biết, Trì Vãn Ngưng cùng Công Tôn Điệp đã sớm trao đổi thân phận.

Kẻ dẫn Vũ Thiên Tầm đến đây cùng hiện tại nói chuyện, kỳ thực vẫn luôn là bản thân Trì Vãn Ngưng, ngược lại là từ Vạn Cổ Liễu đi ra, chỉ trích đối phương giả mạo bản thân mới là Công Tôn Điệp —— nàng sở dĩ kéo dài đi ra, một bên là vì cho Trì Vãn Ngưng thời gian, mặt khác cũng là không còn đạo cảnh gia trì, nàng liền sẽ bị Phong Trung Túc Ma Hải Thọ nhìn thấu chân thân.

Từ Ninh Dạ đạt được Thiên Cơ tâm pháp, huyễn đạo chi tắc, Cửu Thiên Thần Thuật, Trì Vãn Ngưng tu vi tuy rằng không được, thế nhưng lợi dụng cục diện mê hoặc đối thủ lại không vấn đề.

Nàng cũng là người tâm tư thông tuệ, huyễn thuật dùng cực kỳ xảo diệu, rất được tinh túy mượn lực đả lực, bằng không cũng không thể lừa gạt được Lâm Thượng Hiên.

Lúc này Trì Vãn Ngưng đã đạt được Ninh Dạ tiếng lòng lan truyền, biết Quân Bất Lạc chính đang chạy về, tính toán lấy tốc độ của hắn gần như sắp đến, giương giọng kêu lên: "Đem Yên Hoa Kính giao ra, lão nương liền không phá hảo sự của các ngươi nữa!"

Mặt của chính mình, khẩu khí của Công Tôn Điệp, học ra dáng, đến cũng là cái diễn kỹ phái, liền ngay cả Công Tôn Điệp đều ngầm giơ ngón cái.

Mẹ nó!

Ma Hải Thọ trong lòng mắng to.

Yên Hoa Kính không tính là trọng bảo gì, chỉ là cùng Yên Ba Hạo Miểu thần thông phối hợp, vừa vặn có thể đột phá Hắc Bạch Đại Trận cấm chế phong tỏa, vì vậy Ma Hải Thọ cùng Phong Trung Túc mỗi người một cái, cũng coi như là bảo mệnh chi vật.

Nhưng hiện tại "Công Tôn Điệp" đề xuất yêu cầu, Ma Hải Thọ cũng biết không thể kéo dài thời gian nữa, ngẫm lại chỉ còn lại một cái cũng có thể mang hai người đi, không do dự nữa, đem Yên Hoa Kính ném ra: "Cho ngươi, mau cút!"

Trì Vãn Ngưng một phát tiếp được Yên Hoa Kính, vui sướng thu hồi: "Gặp lại."

Đã là như một làn khói chạy rồi.

Cùng nàng đồng thời chạy còn có Công Tôn Điệp, phẫn thành hình dáng Trì Vãn Ngưng, ôm tiểu hồ ly, làm ra vẻ phẫn nộ: "Công Tôn Điệp, đừng chạy! Ta giết ngươi!"

Cảm giác chính mình truy sát chính mình này đến cũng thú vị.

Nàng chạy ra Vạn Cổ Liễu, liền mất đạo cảnh che lấp, như Phong Trung Túc cùng Ma Hải Thọ lúc này chú ý cái Trì Vãn Ngưng "Hàng thật" kia, tất nhiên phát hiện khác thường, làm sao bọn họ đều đã không rảnh quan chú.

Không còn "Công Tôn Điệp" quấn quýt, Ma Hải Thọ rốt cục thở phào một hơi, đối với Phong Trung Túc hô: "Đừng lãng phí thời gian, mau cùng ta đồng thời, phá huỷ thụ này."

Bên này Lâm Thượng Hiên vừa ngăn cản Phong Trung Túc công kích, vừa càng là liên thanh kêu to: "Tại hạ không dám cùng Phong đại đô sứ giao thủ, lúc trước có chỗ nào đắc tội chớ trách!"

Mang theo Vũ Thiên Tầm vội vã lùi lại.

Tiểu tử thúi này, tổng là nhân sắc hỏng việc, Lâm Thượng Hiên cũng là đối với hắn thất vọng cực độ.

Phong Trung Túc mắt thấy Lâm Thượng Hiên chạy trốn, hung hăng nói: "Ta nhớ kỹ ngươi rồi!"

Quay trở lại, hướng tới hạ phương Vạn Cổ Liễu phách xuống.

Xa xa một cái thanh âm đã phiêu nhiên mà tới: "Lâm Thượng Hiên, ngươi thế mà thấy Vạn Cổ Liễu của ta gặp nạn mà không cứu, bản tôn nhớ kỹ ngươi rồi!"

Chính là Quân Bất Lạc.

Lâm Thượng Hiên sắc mặt một khổ, ta fuck, ta làm sao liền xui xẻo như vậy a? Long Vũ Thương Hành ta chỉ muốn bát diện linh lung a!

Chương 158 : Cứu người

Chương 158: Cứu người

Tích Lạc Sơn.

Thiên Xu Di Chỉ thượng không.

Huyết Sát giữa trời hoành vũ, càng là phát ra thê lệ rít gào, từng mảng từng mảng huyết vân hóa thành tối khủng bố lãng triều đè xuống.

Luyện Ngục Viêm Ma tái hiện, thân thể hỏa diễm khổng lồ đỉnh thiên lập địa, cự ma chi thủ hướng về Hắc Bạch Đại Trận trong núi rơi xuống, oanh minh ra hắc bạch hồng tam sắc quang lưu, xông thẳng chân trời, rọi sáng dạ không.

Lần này Viêm Ma phân thân xuất hiện, thực lực cùng vương đình đồng dạng, cũng chỉ là Vô Cấu thực lực.

Nhưng dù là như vậy, ba cái Vô Cấu cường giả cũng đủ để lực ép toàn trường.

Đối diện uy thế hừng hực này, Cố Phong Hiên tiêu sái lùi lại —— hứa hẹn đối với Liệt Không Thiên Yêu lúc trước đối với hắn mà nói tựa như cái rắm *, dễ dàng liền thả.

Hắn không liều mạng cùng Kinh Trường Dạ, Kinh Trường Dạ cũng không có ý định cùng hắn liều mạng —— mục đích của hắn là phá tan đại trận, chính thức giải phóng kẽ nứt Ma Uyên.

Trong nháy mắt, Kinh Trường Dạ, Huyết Sát cùng Luyện Ngục Viêm Ma kia đồng thời hướng tới Hắc Bạch Đại Trận cuồng oanh lạm tạc.

Bất quá Hắc Bạch Đại Trận nơi đây tuy không có mạnh như Đông Phong Quan, nhưng cũng mạnh hơn nhiều so với trận pháp bảo vệ Vạn Cổ Liễu, trong lúc nhất thời nếu muốn phá giải cũng không dễ dàng.

Mấu chốt nhất Liệt Trọng Lâu, Tiết Minh U, Kim Hàn Triều cùng với một đám vương đình bí vệ đều vẫn còn ở đó.

Mượn đại trận yểm hộ, gần bốn mươi tên Vạn Pháp cường giả toàn lực cản trở, Cố Phong Hiên dù cho xuất công không xuất lực, tốt xấu cũng phải làm dáng một chút, khiến cho Kinh Trường Dạ vẫn như cũ khó có thể tốc hạ chỗ này.

Hắn phiền não trong lòng, đột nhiên thét gào một tiếng, ma khí ngưng kết, hóa thành nắm đấm thạc đại.

Quyền này từ trời hạ xuống, lớn như thiên trụ, đánh vào trên Hắc Bạch Đại Trận, càng chấn đến đất trời rung chuyển, tinh nguyệt vô quang.

Làm rất đẹp!

Ninh Dạ ở trong lòng kêu một tiếng.

Hắn muốn chính là Kinh Trường Dạ cường công.

Lúc này thông qua tâm linh cảm ứng cùng Trì Vãn Ngưng, Ninh Dạ đối với tình huống Vạn Cổ Liễu rõ ràng cực kỳ.

Sau khi xác nhận Trì Vãn Ngưng đã đem Yên Hoa Kính cầm vào tay, tâm thanh lan truyền: "Thiên Cơ Điện cho ta."

Trì Vãn Ngưng đã thôi thúc Côn Lôn Kính.

Côn Lôn Kính bắt đầu từ từ chuyển động, đột nhiên nổ vang một tiếng, Thiên Cơ Điện từ trên tay Trì Vãn Ngưng biến mất.

Đồng thời Ninh Dạ tâm thần run lên, Thiên Cơ Điện đã trở lại thể nội.

Chính là Côn Lôn Kính hư không xuyên toa, cho dù là Quân Bất Lạc phát động Hắc Bạch Đại Trận, cũng vô pháp ngăn cản Côn Lôn Kính xuyên toa chi năng.

Thu hồi Thiên Cơ Điện, Ninh Dạ đã nhanh chóng lui về phía sau.

Hiện tại là Vạn Pháp cùng Vô Cấu đối kháng, một cái Hoa Luân như hắn lùi lại cũng không có người nào lưu ý, then chốt thân phận ở nơi đó, ngoại trừ Điền Viễn Trung "Không biết điều" một lần, những người khác cũng sẽ không can thiệp.

Ninh Dạ trực tiếp hướng hành cung bên cạnh Thiên Xu Di Chỉ rời đi.

Bách An Đồ giờ phút này liền ở chỗ này.

Hắn chính đang chủ trì Hắc Bạch Đại Trận.

Dưới chân là một phiến huyền ám quang huy, trong tay Bách An Đồ liền là vô tận quang điểm lóng lánh, mỗi một điểm sáng đều đại biểu cho mỗi cái tiết điểm năng lượng của Hắc Bạch Đại Trận, đồng thời cũng đại biểu cho đại trận biến hóa.

Bách An Đồ tay vũ như gió, quang điểm tại trong hai tay hắn điều khiển không ngừng tổ hợp, thời khắc này càng là bạch quang lẫm liệt, đã hình thành một phiến bạch sắc bình chướng, chính đang khổ sở chống đỡ công kích của Kinh Trường Dạ.

Chỗ chết người nhất chính là, công kích không chỉ có đến từ ngoại bộ , tương tự đến từ nội bộ —— bên trong kẽ nứt Ma Uyên còn đang không ngừng bò ra ma vật.

Điều này khiến cho Bách An Đồ cũng bứt không ra được, toàn bộ tinh thần ứng đối.

Mắt thấy Ninh Dạ đi tới, Bách An Đồ hô lên: "Ngươi đến làm chi?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Ninh Dạ hơi biết trận pháp, chuyên tới để giúp Bách trấn thủ sứ."

Bách An Đồ kêu lên: "Nơi này không cần tới ngươi, muốn giúp ta, liền đi kẽ nứt nơi đó, đối phó những ma vật từ kẽ nứt bò ra ngoài kia."

Ninh Dạ mặt trầm xuống nói: "Bách trấn thủ, lời này của ngươi nhưng là quá đáng. Những ma vật bên trong Kẽ nứt Ma Uyên kia, cũng là một cái Hoa Luân cảnh như ta có thể đối phó? Ngươi đây là khiến ta đi chịu chết sao?"

Bách An Đồ không nghĩ tới Ninh Dạ thế mà bật lại, nhưng Ninh Dạ thân là Huyền Sách Sứ, địa vị không kém hắn, cũng thật sự không thể coi hắn là tu sĩ bình thường để hắn đi chặn "Lỗ châu mai", chỉ có thể nói: "Ngươi không đi thì thôi, đừng đến phiền ta."

Ninh Dạ cười lạnh: "Nếu ngươi đã nói như vậy, vậy ta liền tùy ý đi một chút."

Nói đã hướng vào phía trong mà đi.

Bách An Đồ muốn nói nội bộ trọng địa, người ngoài đừng vào.

Nhưng hắn hiện tại vô pháp phân thân, lại không muốn Ninh Dạ lưu ở chỗ này loạn tâm thần mình, chỉ có thể tùy hắn đi.

Ninh Dạ liền trực tiếp mà vào, lại là một đường hướng xuống mà đi, nhìn như nhàn nhã cất bước, kì thực đi lại nhanh chóng, chớp mắt đi đến trong ngục bên dưới.

Lao ngục nơi này lại là kém xa so với Hắc Bạch Thần Cung Thiên Lao, không có cấm chế gì mạnh mẽ, đi thẳng tới nơi sâu xa nhất, cũng chỉ thấy được hai tên ngục tốt phổ thông.

Nhìn thấy Ninh Dạ, đồng thời khom người nói: "Bái kiến ninh Huyền Sách. . ."

Ninh Dạ giương tay lên.

Xoát!

Ngưng Quang Thành Nhận bay vọt, hai cái đầu đã bay lên.

Ninh Dạ lúc này mới tiêu sái đi qua, đứng tại trước cửa lao.

Trong lao chính giam giữ Công Tôn Dạ.

Chỉ là hắn giờ phút này, toàn thân máu thịt be bét, hình dạng thê thảm, đã là không nói ra được suy yếu.

Nhìn thấy Ninh Dạ, Công Tôn Dạ bi thảm nở nụ cười: "Ngươi không phải đến giết ta diệt khẩu chứ?"

Ninh Dạ lắc đầu: "Loại chuyện này thì nghĩ nhiều thế, chuyện đứng đắn thì không biết động não."

Tiện tay mở ra cửa lao, giải Công Tôn Dạ cấm chế, nói: "Còn có thể chiến?"

Công Tôn Dạ lắc đầu: "Ta thụ thương quá nặng, vô luận nhục thân nguyên thần đều hữu tổn, bây giờ đến cái Hoa Luân cảnh sợ đều có thể. . ."

Ninh Dạ cũng lười nghe hắn ồn ào, tiện tay vung lên, một đạo nước suối rơi vào trên người Công Tôn Dạ, sau đó lại là một hạt đan dược cùng một cây liên thực ném cho Công Tôn Dạ.

Công Tôn Dạ kinh hỉ: "Tâm Nguyên Đan? Nghịch Sinh Liên?"

Đã là một ngụm nuốt xuống.

Tâm Nguyên Đan cùng Nghịch Sinh Liên này vẫn là lúc trước Nhạc Tâm Thiện Phong Đông Lâm ban cho Trì Vãn Ngưng, Trì Vãn Ngưng không nỡ dùng, bây giờ nhưng tiện nghi Công Tôn Dạ.

Có Bất Diệt Tuyền lại thêm Hắc Bạch Thần Cung lưỡng đại chữa thương thần dược, thân thể Công Tôn Dạ cấp tốc khôi phục.

Ninh Dạ đã nói: "Đi theo ta, tiếp sau đó còn cần ngươi xuất thủ."

Công Tôn Dạ theo tại sau lưng Ninh Dạ: "Bên ngoài hiện tại là tình huống gì?"

Một đường đi lên, Ninh Dạ đã đem đại thể tình huống nói qua một thoáng.

Nghe được vì cứu hắn, Ninh Dạ đem Yên Vũ Lâu Ma Môn đều kéo tới, Công Tôn Dạ cũng là trong lòng mờ mịt. Quả nhiên tiểu tử ngươi tu vi không ra làm sao, thủ bút lại so với ai cũng đại đại.

Trong khi nói đã trở về hành cung trên mặt đất.

Ninh Dạ dừng lại cước bộ, nhìn nhìn Công Tôn Dạ: "Tiếp sau đó giao cho ngươi."

Công Tôn Dạ hiểu ý, đi vào đại điện.

Bách An Đồ còn đang khổ sở chống đỡ, chỉ là tại dưới công kích điên cuồng của Kinh Trường Dạ, đã sắp không chịu đựng nổi nữa.

Quay đầu lại nhìn thấy một người đi tới, thấy hoa mắt, nhưng chỉ nhìn thấy là Ninh Dạ, kêu lên: "Loại tình thế này còn đi loạn, còn không tới giúp ta một tay?"

Rốt cục chủ động cầu viện.

Công Tôn Dạ cười gằn: "Đến rồi."

Nói đã một chưởng đặt tại sau lưng Bách An Đồ.

Bách An Đồ nằm mơ cũng không nghĩ tới sẽ tao ngộ công kích, Công Tôn Dạ hàm phẫn một chưởng toàn lực xuất thủ, Bách An Đồ lập tức trọng thương, liền nguyên thần cũng vì thế thụ tổn, hắn quát to một tiếng, huyễn cảnh phá nát, nhìn thấy trước mắt ở đâu là Ninh

Dạ, rõ ràng chính là Công Tôn Dạ.

"Là ngươi?" Bách An Đồ khiếp sợ không thôi, bản năng liền muốn điều động trận pháp phản kích Công Tôn Dạ.

Sau một khắc hắc vân hiện ra, bốn phía một phiến không mang, quang vũ nổi lên, Bách An Đồ lại lần nữa thụ thương, còn chưa kịp kiểm tra thương thế, liền phát hiện bản thân không ngờ bị nhiếp nhập một phiến không gian thương mang.

Trước mắt là một phiến lầu quỳnh điện ngọc, trùng trùng điệp điệp, trong thiên không hắc vân cuồn cuộn, càng có vô số hung ác mãnh thú kêu gào tê thanh.

Công Tôn Dạ chính đứng ở sơn loan chi thượng, bất quá chính hắn hiển nhiên cũng bị cảnh tượng này chấn kinh rồi, bật thốt lên: "Thiên Cơ Điện sao biến thành dáng dấp như vậy?"

Thiên Cơ Điện?

Nơi này là Thiên Cơ Điện?

Bách An Đồ kinh hãi vô danh.

Sơn phong kia đã hóa thành Thiên Cơ mặt lớn: "Lúc này còn nói những thứ này làm chi, trước tiên làm chính sự!"

Hiếm thấy nó thúc người khác làm chính sự.

Núi non hóa thành cự quyền, hướng tới Bách An Đồ nện xuống, đồng thời không trung vô tận yêu thú điên cuồng xung phong mà đến, nương theo còn có Công Tôn Dạ toàn lực mãnh công.

Chương 159 : Thu lấy (thượng)

Chương 159: Thu lấy (thượng)

Đem Bách An Đồ đưa vào Thiên Cơ Điện, thuận tay bù thêm hắn một cái Ngưng Quang Chi Nhận mang theo kinh cức chi độc cùng hỗn nguyên tán, sau đó liền mặc cho hắn cùng Công Tôn Dạ chém giết.

Bản thân Ninh Dạ thì đứng tại trung khu khống chế của Hắc Bạch Đại Trận.

Hắn hiện tại phải nghĩ biện pháp đem hai khối mảnh vỡ Thiên Cơ Điện lấy ra.

Bất quá Ninh Dạ rất nhanh liền phát hiện, hai khối mảnh vỡ Thiên Cơ Điện này đều đã bị trói định tại trên Thiên Xu Di Chỉ, nếu muốn lấy ra, nhất định phải đem toàn bộ đại trận cùng di chỉ đều phá hoại trước.

Cũng may chuyện này đến không có vấn đề gì, Kinh Trường Dạ đang toàn lực tấn công đây.

Không có Bách An Đồ chủ trì, Hắc Bạch Đại Trận đã lung lay muốn sụp.

Bất quá Ninh Dạ cũng không tính liền như thế để Kinh Trường Dạ thuận lợi phá hoại, hắn trước tiên giống như Bách An Đồ, khống chế Hắc Bạch Đại Trận, tận khả năng kéo dài thời điểm trận phá, đồng thời ba lần truyền âm Kinh Trường Dạ: "Đừng vội vã phá hoại Hắc Bạch Đại Trận, trong trận còn có bố trí, một khi trận phá kích phát, hậu hoạn vô cùng."

Chỉ là lần truyền ngôn này, hắn tận sức để lại hồi âm thông đạo, khiến Kinh Trường Dạ có thể nhận biết được vị trí của mình.

Quả nhiên Kinh Trường Dạ sững sờ, đã chú ý tới người truyền lời cho mình chính tại di chỉ hành cung nội.

Nơi đó không phải địa phương chưởng khống Hắc Bạch Đại Trận sao?

Lẽ nào người trong bóng tối nhắc nhở bản thân là Bách An Đồ?

Hắn nghi hoặc trong lòng, đã truyền âm trở lại: "Ngươi đến cùng là kẻ nào?"

"Người thống hận Hắc Bạch Thần Cung." Ninh Dạ hồi đáp.

Kinh Trường Dạ: "Ta dựa vào cái gì tin ngươi?"

Hắn nói thì nói như thế, tay lại đã giảm bớt công kích.

Ninh Dạ hồi đáp: "Loại phế thoại này còn nói làm gì. Nơi đây trong bóng tối bố trí chính là mảnh vỡ Thiên Cơ Điện trước kia, nội có Đoạn Long Đài, Tàng Thiên Ngục, một khi tiến vào, tuyệt thiên địa thông, khó mà đào độn, Đoạn Long Đao chém xuống, Niết Bàn đại năng cũng khó thoát một kiếp. Nếu ngươi không tin, liền tự xem đi."

Nói đã kích phát Đoạn Long Đao, hắn tạm thời vô pháp thu lấy, sử dụng lại không vấn đề.

Liền thấy trong trận thiên đao đột hiện, hướng hạ trảm lạc, một loạt ma vật từ trong Ma Uyên bò ra đã dồn dập kêu rên chết đi.

Đây vốn là đòn sát thủ Bách An Đồ đợi thời điểm trận phá lưu cho Kinh Trường Dạ, bây giờ nhưng trực tiếp bị Ninh Dạ bóc trần, dùng ở trên người một đám tiểu tốt.

Mắt thấy Ninh Dạ nói là thật, Kinh Trường Dạ cũng bị dọa cho nhảy dựng, lập tức nhưng cười nói: "Hết thảy cơ quan đối nội mà không đối ngoại, bản tôn chỉ cần không tiến vào nơi đó liền vô ngại."

Mục đích của hắn chỉ là mở ra kẽ nứt Ma Uyên, chỉ cần làm được điểm ấy, coi như là giúp Ma Uyên lập một công , dựa theo Ma Uyên chi khế, tương lai liền có thể thông qua Luyện Ngục Ma Đàn thu được càng nhiều ma vật trợ lực, vì vậy xác thực không cần tự thân tiếp cận kẽ nứt.

"Nhưng vật này phối hợp những bố trí khác, lại có thể đem Ma Uyên hủy diệt, ngươi công tích lại là không còn." Ninh Dạ đã nói: "Đây là hậu chiêu cuối cùng Quân Bất Lạc lưu lại , nếu không ngươi cho rằng hắn tại sao lại giữ lại nơi này không diệt?"

Kinh Trường Dạ rốt cục không nói gì.

Hắn cũng đang kỳ quái vì sao lúc trước Quân Bất Lạc một mạch không xử lý kẽ nứt nơi này, nguyên lai đã có chuẩn bị, không còn hoài nghi, hỏi: "Bố trí cái gì?"

"Ngươi nhất định muốn ta ở chỗ này lãng phí thời gian giải thích với ngươi từng cái bố trí của hắn sao?"

Kinh Trường Dạ nhất trệ, rốt cục đổi giọng: "Ta phải làm như thế nào?"

Vậy mới đúng chứ.

Ninh Dạ nói: "Sau khi Hắc Bạch Đại Trận phá, liền phát động Vô Gian Hắc Ngục."

Vô Gian Hắc Ngục chính là Ma Môn chí cao thần thông, chính là Hắc Ngục Ma Điển bí pháp, một khi tế xuất, trừ thủ đoạn ma môn ra, hết thảy tiên pháp linh khí đều không thể dùng, có thể xưng vô địch sát chiêu, bất quá cũng nhân chí cao, cho dù là Kinh Trường Dạ cũng khó mà thi triển, không phải Niết Bàn cảnh không thể được.

Cũng may hắn có Luyện Ngục Ma Đàn tại tay, lại là có thể mượn ma đàn chi lực phát động.

Mà pháp này đến xác thực là có thể giải quyết tất cả thủ đoạn ám tàng trong Tích Lạc Sơn.

Nghe được lời này của Ninh Dạ, Kinh Trường Dạ cũng không khỏi ngạc nhiên: "Ngươi đến là rất lý giải đối với bí pháp Ma Môn ta?"

"Ta có cái Ma Môn bằng hữu."

Kinh Trường Dạ đột nhiên đại ngộ: "Công Tôn Điệp? Không trách cô nàng này hợp tác như vậy. Nguyên lai các ngươi là muốn mượn ta tay, đối phó Hắc Bạch Thần Cung."

Hắn đến là tự mình đem lý do đều tìm đủ.

Ninh Dạ thích nhất người tự đi che lấp cho mình, cũng không đáp lời, trọng yếu nhất chính là không thể cho đối thủ không gian suy nghĩ, trực tiếp nói: "Ta lập tức liền sẽ mở ra Hắc Bạch Đại Trận, ngươi làm tốt chuẩn bị."

"Hảo!" Kinh Trường Dạ đáp ứng, đồng thời thụ ý Huyết Sát cùng Viêm Ma.

Sau một khắc liền thấy Hắc Bạch Đại Trận ánh sáng lóe lên, dĩ nhiên biến mất.

Trong trận một đám cường giả đồng thời ngạc nhiên.

Đây là tình huống gì vậy?

Làm sao đột nhiên liền không còn?

Một khắc đó cảm giác, liền như là quần áo đột nhiên bị lột sạch, trần truồng đứng trước mặt đối thủ, trong lòng đồng thời kinh hãi.

Đồng thời Kinh Trường Dạ đã đem Luyện Ngục Ma Đàn tung ra, cười to nói: "Vô Gian Hắc Ngục! ! !"

Theo một phiến hắc quang kia dũng động, bao phủ toàn sơn, linh khí giai mặc, quần tu phát hiện, bản thân thế mà đã vô pháp sử dụng bất kỳ tiên pháp.

Bất quá bản thân Kinh Trường Dạ cũng không dễ chịu, tại sau khi sử dụng cấm thuật siêu cường này, khí cơ cũng thuận theo uể oải, tu vi trong thời gian ngắn càng hạ xuống tầng thứ Vạn Pháp. Cũng may hắn có Huyết Sát cùng Viêm Ma che chở, đến cũng không sợ.

Nhưng vào lúc này, Thiên Xu Di Chỉ đột nhiên nổ vang một tiếng, một đạo quang hoa lóa mắt trùng thiên nhi khởi.

"Tàng Thiên Ngục? Tuyệt thiên địa thông? Hừ!" Có Ninh Dạ nhắc nhở, Kinh Trường Dạ đã biết đây chính là mảnh vỡ Tàng Thiên Ngục bên trong di chỉ đang phát huy tác dụng.

Như thần vật này là trạng thái hoàn chỉnh, cho dù là Vô Gian Hắc Ngục cũng vô pháp chống lại, nhưng hiện tại chung quy chỉ là một khối mảnh vỡ, tuy bị luyện hóa hoà vào trong trận, vẫn như cũ không thể nào đối kháng cùng Vô Gian Hắc Ngục, tối đa chỉ là suy yếu bộ phận uy năng, khiến quần tu có thể sử dụng chút ít tiên pháp.

Kinh Trường Dạ cũng không để ý, quát lên: "Đem tất cả bọn họ đều giết!"

Trong thiên không Huyết Sát đã thê lệ bổ xuống, đồng thời Viêm Ma đại thủ thì hướng kẽ nứt Ma Uyên mò tới, lại là muốn mở rộng kẽ nứt Ma Uyên này.

Kinh Trường Dạ thi thuật, Huyết Sát giết người, Viêm Ma khoách uyên, thời khắc này ba bên đều có nhiệm vụ, như không có gì ngoài ý muốn, trận chiến này Kinh Trường Dạ đã thắng chắc.

Nhưng mà bất ngờ hầu như là tất nhiên, hơn nữa là lấy phương thức Kinh Trường Dạ cũng không nghĩ tới.

Ma khí tung hoành, tịch quyển đại địa.

Quần ma loạn vũ, tứ ngược càn quấy.

Liền tại thời khắc Kinh Trường Dạ chí đắc ý mãn, đã thấy một vật đột nhiên thăng không.

Đó là một tôn cung điện nho nhỏ, xoay tròn trên không, bốc lên vạn ngàn huyền ảo , tương tự là ma khí mịt mờ, chỉ là bên trong nhưng còn có một đạo bạch quang.

Điều này đại biểu tuy là ma bảo, nhưng hiếm thấy bảo lưu chính khí, khiến Tiên Ma tịnh tồn, hòa làm một thể.

Đây là?

Kinh Trường Dạ kinh hãi nhìn hướng vật này?

Ma Môn chí bảo? Vì sao chưa từng thấy qua? Đã cùng Ma Hải Thọ phát ra đồng dạng nghi vấn.

Sau đó liền thấy bên trong cung điện nho nhỏ kia đã phóng ra một đạo hắc bạch chi quang, như lưỡng nghi chi huy, hạ xuống Luyện Ngục Ma Đàn.

Vậy là ma đàn kia đã hướng về cung điện bay đi.

Không được! ! !

Kinh Trường Dạ kinh hãi, bản năng biết mình đã bị lừa.

Đối phương thế mà đánh chủ ý Luyện Ngục Ma Đàn của hắn.

Không quan tâm tất cả xuất thủ muốn cướp giật ma đàn.

Nhưng liền tại hắn xuất thủ đồng thời, bên trong cung điện tương tự kình xuất một cái thủ chưởng, ầm ầm cùng Kinh Trường Dạ va chạm vào nhau.

Chính là Công Tôn Dạ.

Mượn trùng mẫu Tinh La, Thiên Cơ, cùng Thiên Cơ Điện địa lợi, lại trước đó đánh lén trọng thương Bách An Đồ, hắn đã nhẹ nhõm đem Bách An Đồ kích sát.

Thời khắc này xuất thủ, chính đã chặn lại Kinh Trường Dạ.

"Ngươi đừng hòng!" Kinh Trường Dạ gầm lên dữ dội, không quan tâm tất cả đề thăng thực lực, nghiền ép nguyên thần, tu vi nhanh chóng khôi phục, lại lần nữa hướng tới tế đàn chụp xuống. Đồng thời Huyết Sát cùng Viêm Ma cũng bỏ quên quần tu không để ý, đồng thời lao tới Luyện Ngục Ma Đàn.

Đúng vào lúc này, một phiến xiềng xích quang ảnh xuất hiện, Tàng Thiên Ngục tuyệt thiên địa thông hiệu quả thế mà tại thời khắc này đột nhiên tăng cường, áp chế lại Kinh Trường Dạ tu vi đề thăng, khiến cho hắn chỉ hồi phục đến giai đoạn Vô Cấu sơ kỳ đến trung kỳ.

Đồng thời Hắc Bạch Đại Trận tái hiện, trận này vốn là bị Ninh Dạ đóng, nếu đã không phải bị phá, lại mở ra tự nhiên không vấn đề. Chỉ là không còn là phòng thủ, mà là tấn công, hắc sắc lãng triều trùng kích mà ra, cùng ma đàn chi lực hình thành đối kháng, lại lần nữa suy yếu hiệu quả của Vô Gian Hắc Ngục.

Hạ phương tu sĩ thực lực bởi vậy đạt được một chút hồi phục, từng cái từng cái điên cuồng lao về phía Huyết Sát cùng Viêm Ma, không muốn sống ngăn cản bọn chúng.

Trong thiên không một đạo đao quang xuất hiện, rơi vào Kinh Trường Dạ.

Đoạn Long Đao!

Càng có vô số yêu thú hung ác từ trong điện điên cuồng tuôn ra, lao về phía Kinh Trường Dạ.

Chiến đấu tại một khắc này trở nên gay gắt đến mức tận cùng, luôn luôn tiếc mệnh các tu sĩ tựa như phát điên triển khai huyết chiến. Chỉ có số ít mấy người như Cố Phong Hiên Điền Viễn Trung không tiến phản lùi, hướng về phía sau triệt hồi.

Luyện Ngục Ma Đàn vẫn như cũ ổn định vững vàng bay về phía Thiên Cơ Điện, liền như vậy bị Ninh Dạ dẫn dắt rơi vào nội điện.

"Không!" Kinh Trường Dạ phát ra tuyệt vọng tê thanh.

Theo Luyện Ngục Ma Đàn nhập điện, Vô Gian Hắc Ngục tiêu tán.

Ninh Dạ một tiếng: "Tản đi đi."

Oanh!

Viêm Ma tiêu tán vô tung.

Đông sứ phủ.

Lý Trường Hồng cùng Triệu Hàn Thi vội vã trùng nhập trong phủ.

Hắc Bạch Đại Trận khống chế trung khu chính là ở đây.

Quân Bất Lạc đem họ ném vào trong phủ, mệnh họ tức khắc phát động đại trận, hai người tự không dám khinh thường.

Nhanh chóng đi tới trung khu chi địa, Lý Trường Hồng đã đạp vào trong trận, đang định phát động, bỗng nhiên trong lòng cảnh ý nổi lên.

Không được!

Không chờ hắn có phản ứng, vân vụ nổi lên, đã đem hắn cùng Triệu Hàn Thi toàn bộ quấn lấy.

Tử Lão?

Hắc Bạch Đại Trận trung khu chính là thủ hộ nghiêm mật chi địa, Vô Cấu đại năng cũng khó mà phá giải, hắn là làm sao vào?

Lý Trường Hồng ý nghĩ chưa xong, liền bị một phiến hắc ám bao phủ hoàn toàn.

Vân vụ biến mất, xuất hiện hai người, lại là Tử Lão cùng Cừu Bất Quân.

Quăng trong tay khối lệnh bài thông hành được từ Ninh Dạ kia, Tử Lão có chút mất hết cả hứng: "Trận pháp ngươi đến chủ trì."

Cừu Bất Quân có chút đau đầu nhìn trung xu trận pháp trước mắt : "Ta mặc dù biết trận pháp, nhưng không phải rất am hiểu cái này."

Nói thì nói như thế, vẫn là thử nghiệm hướng những hắc bạch quang điểm kia khống đi.

Oanh!

Một đạo huyền lôi từ trời hạ xuống, đem xa xa phòng ốc đánh nát.

Cừu Bất Quân bị dọa cho nhảy dựng: "Tính sai."

Tử Lão thờ ơ không động lòng đứng tại nơi đó: "Ngươi tốt nhất nhanh lên một chút, nếu như bởi vậy dẫn đến Vạn Cổ Liễu hữu thất, coi như là mặt mũi của Ninh Dạ cũng vô dụng."

"Yên tâm, yên tâm." Cừu Bất Quân ha ha cười, toàn tâm tính toán huyền bí trận này.

Cũng may hắn xuất thân Thiên Cơ Môn, vốn là có cơ sở trận pháp, Hắc Bạch Đại Trận cũng trước đó nghiên đọc quá, rất nhanh liền mò ra môn đạo.

Sau một khắc phát động đại trận, phía trên Vạn Cổ Liễu, một phiến bạch quang sáng lên, bảo vệ Vạn Cổ Liễu.

"Xong rồi." Cừu Bất Quân cười nói, trong tay nhưng tiếp tục di chuyển quang điểm, lại đem lực độ thủ hộ của bạch trận yếu bớt, xem ra liền như một tân nhân đang chưởng khống nơi này, hiệu quả phát huy cực nhược.

Muốn phát huy mạnh không dễ dàng, nhỏ yếu vẫn là rất đơn giản.

Quay đầu lại nhìn Tử Lão còn đứng tại nơi đó, Cừu Bất Quân cười nói: "Uy."

"Ân?" Tử Lão nhìn hắn.

"Đằng nào hiện tại không có hảo thủ gì, hay là đi Đông sứ phủ bí khố dạo chút?" Cừu Bất Quân nói.

Tử Lão ngẩn ra, nghĩ nghĩ, cười nói: "Các ngươi cũng thật là biết một đá hai chim. . . Không đúng, là một đá nhiều chim a. Bất quá cũng đúng, đến cũng đến rồi, há có đạo lý nhập bảo sơn mà quay về tay không."

Quân Bất Lạc bí khố cấm chế tuy mạnh, nhưng chung quy không thể nào chặn được Tử Lão.

Tử Lão liền đi ra ngoài.

"Nhớ lưu cho ta một nửa." Cừu Bất Quân lầm bầm nói: "Những người khác đều có chỗ tốt, lão tiểu tử ta làm sao cũng phải có chút gì a."

Tay vẫn không ngừng, tiếp tục tiêu cực sử dụng Hắc Bạch Đại Trận.

Chương 160 : Thu lấy (hạ)

Chương 160: Thu lấy (hạ)

Mắt thấy Luyện Ngục Ma Đàn bị đối thủ lấy đi, biết mình bị lừa Kinh Trường Dạ phẫn nộ dĩ cực: "Ta giết ngươi!"

Trong cuồng bạo gầm thét, Kinh Trường Dạ càng là không tiếc tổn thất, thần thức tăng vọt.

Đồng thời Tàng Thiên Ngục tuyệt thiên địa thông uy năng nhưng tại thời khắc này cắt giảm, Kinh Trường Dạ khôi phục toàn bộ tu vi, thần uy mênh mông, một cái kình thiên đại thủ rơi xuống, vỗ vào trên Tích Lạc Sơn, toàn bộ sơn phong đã vì vậy bẹp xuống.

Thiên Xu Di Chỉ vỡ nát, một đám tu sĩ cũng tử thương thảm trọng, chỉ có đám người Cố Phong Hiên sớm có chuẩn bị, lại không có gì đáng ngại, Cố Phong Hiên càng là tự thân xuất thủ, bảo vệ Ninh Dạ.

Hai khối mảnh vỡ Thiên Cơ Điện bay lên, phát ra tự do vui vẻ minh khiếu, hóa thành lưu quang bay về phía Thiên Cơ Điện.

Bất quá một màn này lại đã bị Ninh Dạ thi triển huyễn thuật che đậy, chính là Kinh Trường Dạ cũng không nhìn thấy.

Mảnh vỡ tới tay, Thiên Cơ Điện nội oanh minh thanh thanh, uy năng đã lại lần nữa tăng mạnh.

Ninh Dạ không do dự nữa, thu lấy Thiên Cơ Điện, tâm thanh lan truyền: "Vãn Ngưng!"

Vạn Cổ Liễu bên này, Trì Vãn Ngưng thu được tin tức, lập tức phát động quang chi đạo tắc.

Vậy là trong thức hải Ninh Dạ đã xuất hiện một điểm sáng.

Điều khiển Nguyên Cực Thần Quang, phát động quang độn, sau một khắc Ninh Dạ đã trực tiếp xuất hiện tại bên người Trì Vãn Ngưng, phóng ra Công Tôn Dạ, nói: "Các ngươi trước tiên rời khỏi đây, còn lại giao cho ta."

Công Tôn Điệp Công Tôn Dạ cấp tốc rời đi, Ninh Dạ thì xông hướng Vạn Cổ Liễu, Trì Vãn Ngưng thì hạ xuống phía sau.

Trì Vãn Ngưng vốn là cách Vạn Cổ Liễu cũng không xa, thời khắc này Ninh Dạ trực tiếp phát động quang độn, dưới liên tục thiểm hiện nhanh chóng chạy tới.

Đi tới chiến trường, liền nhìn thấy Quân Bất Lạc Liệt Không Thiên Yêu đang cùng Phong Trung Túc Ma Hải Thọ khổ sở đọ sức.

Vốn là Quân Bất Lạc mượn Hắc Bạch Đại Trận chi lực, lấy một chọi hai cũng không sợ, nhưng chẳng biết vì sao, Hắc Bạch Đại Trận chỉ là phát động Bạch Trận Thủ Hộ, lại không phát động Hắc Trận Công Kích, hơn nữa chính là Bạch Trận Thủ Hộ này cũng nhược không ra hình thù gì, khiến cho Hắc Bạch Đại Trận hiệu quả mười không được một.

Nếu không phải Liệt Không Thiên Yêu kịp thời chạy tới, Quân Bất Lạc vẫn đúng là vô pháp ứng đối hai cái gia hỏa này.

Trong lòng cũng là cuồng mắng hai cái phế vật vô năng Lý Trường Hồng Triệu Hàn Thi này, đến cùng đang làm cái gì.

Ngược lại là Phong Trung Túc Ma Hải Thọ, nhìn thấy Hắc Bạch Đại Trận dị trạng, chỉ cảm thấy còn có cơ hội, toàn lực mãnh công, vừa cùng Quân Bất Lạc đối chiến, vừa tranh thủ mãnh công Vạn Cổ Liễu. Bạch trận kia tại dưới tiên pháp thần thông phiêu diêu, nhìn như lung lay muốn sụp, bộ dáng tùy lúc đều có thể xong đời, vậy mà vẫn gắt gao kiên trì, chính là không ngã.

Ninh Dạ thấy thế, đã hướng tới không trung đánh ra một phiến Ngưng Quang Thành Nhận.

Lấy hắn xuất thủ đối với Phong Trung Túc Ma Hải Thọ tự không có bao nhiêu uy hiếp, nhưng đây lại là một cái dấu hiệu.

Sau một khắc thiên không huyền lôi hiện ra, hướng tới Phong Trung Túc rơi xuống.

Quân Bất Lạc kinh hỉ, đồ chó Lý Trường Hồng Triệu Hàn Thi, rốt cục chân chính khởi động Hắc Bạch Đại Trận, trong miệng thì nói với Ninh Dạ: "Ngươi tới làm cái gì?"

Ninh Dạ đáp lại: "Thuộc hạ không yên lòng Vãn Ngưng, chuyên tới để trợ chiến!"

Quân Bất Lạc quay đầu lại liếc mắt nhìn phương hướng Tích Lạc Sơn, lúc này Tích Lạc Sơn tại dưới công kích của Kinh Trường Dạ đã không còn, biết kẽ nứt Ma Uyên chi sự hơn nửa đã thành định cục, trong lòng cũng là bất đắc dĩ. Nghĩ đến Ninh Dạ cũng chỉ là một cái Hoa Luân cảnh, coi như ở lại nơi đó cũng vô lực thay đổi chiến cuộc, chỉ có thể không suy nghĩ thêm, toàn lực đối phó Phong Trung Túc cùng Ma Hải Thọ.

"Lý Trường Hồng" lúc này đến là cực kỳ tinh minh, cũng mặc kệ Ma Hải Thọ, chính là hướng tới Phong Trung Túc cuồng oanh.

Hắc Bạch Đại Trận uy năng bắt đầu bạo phát, Phong Trung Túc không chịu nổi, trong lòng biết đã bỏ qua cơ hội, cả giận nói: "Đi!"

Đã phát động Yên Hoa Kính, đồng thời Ma Hải Thọ bổ tới, cùng Phong Trung Túc đứng chung một chỗ, đồng thời phát động Yên Ba Hạo Miểu thần thông.

Nhưng vào lúc này, Ninh Dạ đã kình khởi một vật, ma khí trùng thiên, Oanh quyển toàn trường.

Tham Tinh!

Lại là Ninh Dạ đem Tham Tinh từ trong Thiên Cơ Điện lấy ra.

Vật này vừa ra, ma khí tịch quyển, nhưng đồng thời Phong Trung Túc cũng không cách nào phát động Yên Hoa Kính nữa.

Không có Yên Hoa Kính trợ lực, một thoáng này Yên Ba Hạo Miểu thần thông lại là vô pháp đột phá Hắc Bạch Đại Trận trở ngại, hai người vẫn như cũ lưu lại tại chỗ.

Tham Tinh chính là không gian thần vật, khóa chặt không gian.

Có vật này tại, Yên Hoa Kính tự nhiên vô pháp phát huy tác dụng.

"Làm sao lại?"

Phong Trung Túc Ma Hải Thọ đã đồng thời kêu lên.

"Ha Ha Ha Ha! Ninh Dạ, làm rất đẹp!" Quân Bất Lạc Liệt Không Thiên Yêu Thanh Lâm đã toàn lực đoạt công.

Bởi Hắc Bạch Đại Trận chủ công Phong Trung Túc, vì vậy ba người này cũng là toàn lực đối phó Phong Trung Túc.

Đả thương địch thủ mười ngón không bằng chặt đứt một ngón, cái đạo lý này mọi người đều là hiểu.

Phong Trung Túc trong nháy mắt gặp nạn, Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm toàn lực vung lên, thần vật gia trì, công thế bàng bạc.

Có Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm tại, Phong Trung Túc chiến lực cực cường, làm sao Hắc Bạch Đại Trận thủ hộ lại chính là khắc tinh của Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm, mặc hắn công kích thế nào, đều bị đại trận trừ khử.

Dưới ba người toàn lực oanh kích, các loại thần thông rơi xuống, Phong Trung Túc không chịu nổi nữa, tiêm khiếu nhắm phương xa bay đi.

Nhưng vào lúc này, Ninh Dạ đột nhiên khẽ hừ một tiếng ngã ngồi xuống đất, Tham Tinh cấm không chi lực tiêu trừ.

Quân Bất Lạc ngẩn ra, quay đầu lại nhìn Ninh Dạ, liền thấy hắn đầy mặt hắc khí, toàn thân run rẩy, lập tức minh bạch, đây là Tham Tinh ma khí công tâm gây nên. Hắn lấy Hoa Luân tu vi cường hành vận dụng Tham Tinh ma vật, bị ma khí công tâm không thể bình thường hơn được.

Quân Bất Lạc cũng là thở dài trong lòng, biết Ninh Dạ quá nửa là không sống quá đêm nay rồi.

Bất quá đòi mạng chính là Phong Trung Túc bởi vậy thế mà lại có cơ hội sử dụng Yên Hoa Kính.

Mắt thấy không gian phong cấm giải trừ, Phong Trung Túc lại kình Yên Hoa Kính, đồng thời Ma Hải Thọ cũng nhào qua, hai người đang muốn cùng rời đi.

Không nghĩ tới Ninh Dạ thế mà lần nữa phát động Tham Tinh, lại một lần đem không gian tỏa cấm.

Người không thể rời khỏi, ngược lại là Phong Trung Túc lại trúng mấy đòn, thụ thương kỳ trọng.

"Hỗn đản!" Phong Trung Túc tức giận mắng chửi.

Ninh Dạ cắn răng kiên trì: "Hắc Bạch Thần Cung đệ tử, thà chết cũng sẽ không để cho kẻ địch đào thoát!"

Liệt Không Thiên Yêu cũng không thể không tán thán: "Quý môn có cái hảo đệ tử a , nhưng đáng tiếc."

Phong Trung Túc Ma Hải Thọ lại là muốn tức bể phổi.

Lúc này Ma Hải Thọ lại nghe được một cái thanh âm: "Ngu xuẩn, hắn vô pháp toàn diện phát động Tham Tinh uy lực, Yên Hoa Kính mang một người đi vẫn là có thể."

Ma Hải Thọ trong lòng ngẩn ra.

Đồng thời hắn nhìn thấy Thường Thư Thành đã chỉ huy Đông Liễu Vệ chạy hướng Ninh Dạ.

Không được!

Ma Hải Thọ đã minh bạch, nếu để cho Thường Thư Thành cùng Đông Liễu Vệ tiếp sức sử dụng Tham Tinh, vậy thì thật sự đi không được.

Hạ quyết tâm, nói: "Xin lỗi huynh đệ, đi trước một bước!"

Cái gì?

Phong Trung Túc ngẩn ra, liền thấy Ma Hải Thọ đã đem Yên Hoa Kính từ trong tay hắn đoạt qua.

Không được, tên khốn này lại muốn chạy một mình.

Phong Trung Túc biết không tốt, Ma Hải Thọ đã lại trảo hướng Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm của hắn.

"ĐMM!" Phong Trung Túc hồi thủ một kiếm, bổ vào trên người Ma Hải Thọ.

Chúng nhân không nghĩ tới lúc này hai người càng đấu tranh nội bộ, nhất thời đều ngạc nhiên. Ma Hải Thọ, Quân Bất Lạc, Liệt Không Thiên Yêu đã đồng thời xuất thủ đánh vào trên người Phong Trung Túc, chỉ có công kích của Thanh Lâm lại là rơi vào trên Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm.

Ba vị Vô Cấu đại năng toàn lực xuất kích, Oanh đến Phong Trung Túc chịu đựng không nổi, nguyên thần tịch diệt, Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm càng bị Thanh Lâm một kích đánh bay.

Thiên không phương xa nhất nhân phi khởi, chụp vào Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm.

Ma Hải Thọ vừa thấy là nàng, không khỏi ngạc nhiên.

Bên tai đã truyền đến Trì Vãn Ngưng truyền âm: "Kiếm tại chỗ này của ta vô sự."

Ma Hải Thọ bỗng nhiên tỉnh ngộ, xoay người một quyền, đem Quân Bất Lạc Liệt Không Thiên Yêu muốn cướp kiếm đồng thời đánh lui, Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm đã rơi vào trong tay Trì Vãn Ngưng, Quân Bất Lạc Liệt Không Thiên Yêu còn muốn cướp, đúng vào lúc này một đạo huyền quang phách lạc, vậy mà lại chặn tại trước người hai người, hai người thân hình nhất trệ, bỏ qua cơ hội, Trì Vãn Ngưng đã đem thần vật thu hồi.

Vừa vặn lúc này Ninh Dạ lại lần nữa vô lực, Tham Tinh quang mang biến mất.

Ma Hải Thọ phát động Yên Hoa Kính cùng Yên Ba Hạo Miểu thần thông, trong nháy mắt hóa thành một đạo quang ảnh tiêu thất vô tung.

Lần này hắn là thật không còn dám quay lại rồi.

Quân Bất Lạc cùng Liệt Không Thiên Yêu đồng thời nhìn hướng Trì Vãn Ngưng.

Chưa kịp nói cái gì, liền nghe Trì Vãn Ngưng đã thét lên một tiếng: "Ninh Dạ!"

Lao về phía Ninh Dạ.

PS: Đề cử cho mọi người sách mới hảo hữu của ta Liễu Liễu Nhất Sinh (mất trí nhớ chi vương), tác phẩm của Liễu Liễu vẫn luôn có bảo đảm chất lượng, xin mọi người yên tâm thực dụng.

Chương 161 : Chạy trốn

Chương 161: Chạy trốn

"Ninh Dạ!" Trì Vãn Ngưng ôm Ninh Dạ oa oa gào khóc, giờ phút này Ninh Dạ, ma khí công tâm, hiển nhiên đã sắp không xong rồi.

Thanh Lâm lớn bước đi tới: "Trì Vãn Ngưng, Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm. . ."

Trì Vãn Ngưng quay đầu đối Thanh Lâm mắng: "Ninh Dạ vì đối phó Yên Vũ Lâu, nguy trong sớm tối, hiện tại các ngươi còn muốn Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm, có nhân tính hay không a? Đồ vật liền tại chỗ này của ta, một cái Hoa Luân nho nhỏ như ta lại chạy không được, các ngươi gấp cái gì?"

Ách!

Lúc này ngươi lại nói như vậy, thế vừa nãy ngươi làm cái gì?

Bất quá ngẫm lại cũng đúng, Trì Vãn Ngưng nho nhỏ Hoa Luân, chạy không được.

Huống chi hiện tại Liệt Không Thiên Yêu cũng ở chỗ này, nếu như hiện tại đòi qua, sợ còn phải chia lãi cho hắn, dù sao lần này hắn giúp không ít. Nghĩ tới đây, Quân Bất Lạc cũng không vội yêu cầu, mà là trước tiên nhìn Ninh Dạ.

Trì Vãn Ngưng hai mắt đẫm lệ nhìn Quân Bất Lạc: "Đông sứ, ngươi có biện pháp cứu hắn không?"

Quân Bất Lạc thở dài: "Ma khí công tâm, sợ là khó khăn."

Quân Bất Lạc đối với ma khí xưa nay không có quá nhiều biện pháp tốt, bằng không cũng sẽ không đem Tham Tinh tặng cho Ninh Dạ.

Trì Vãn Ngưng quay đầu nhìn Liệt Không Thiên Yêu, Liệt Không Thiên Yêu lắc đầu: "Yêu, ta là am hiểu, ma này a liền thật sự không am hiểu."

"Không!" Trì Vãn Ngưng thê thanh tê hào, khốc thiên cướp địa.

Bên cạnh tiểu hồ ly đột nhiên nói: "Trì Vãn Ngưng, ta có thể giúp ngươi."

Ân?

Mọi người cùng nhau nhìn tiểu hồ ly.

Tiểu hồ ly nói: "Bất quá ngươi phải đáp ứng ta hai cái điều kiện, ta mới giúp ngươi cứu Ninh Dạ."

"Ngươi nói, ngươi nói." Trì Vãn Ngưng không lỗ hổng đáp ứng.

Tiểu hồ ly nói: "Điều kiện thứ nhất, ta tối đa theo ngươi mười năm, mười năm sau, ngươi cần thả ta tự do."

Trì Vãn Ngưng không chút do dự đáp ứng: "Hảo!"

Nghe nói như thế, Liệt Không Thiên Yêu cũng là đại hỉ.

Mười năm sau tiểu hồ ly tự do, vậy mình liền có thể danh chính ngôn thuận tóm nó.

Chỉ tiếc tiểu hồ ly này quá đần chút, rõ ràng Trì Vãn Ngưng cứu phu sốt ruột, ngươi hiện tại liền có thể đề xuất tự do.

"Điều kiện thứ hai, ta cần mỗi năm đều tiến vào Vạn Cổ Liễu đạo cảnh tham ngộ mười ngày, mãi đến tận ta ngộ đạo thành công mới thôi." Tiểu hồ ly tiếp tục nói.

Trì Vãn Ngưng cầu xin nhìn Quân Bất Lạc.

Quân Bất Lạc gật đầu: "Có thể."

Ninh Dạ giúp hắn nhiều như vậy, mặt sau khả năng còn có thời điểm cần hắn xuất thủ, vì vậy Quân Bất Lạc cũng không muốn hắn có chuyện.

Liệt Không Thiên Yêu thì đột nhiên đại ngộ, hóa ra là tiểu hồ ly này ham muốn tài nguyên, không bỏ đạo cảnh, ai, ngươi sớm nói, ngươi muốn, lão phu cũng có thể cho ngươi a.

Chỉ tiếc ý niệm này ở trong lòng chuyển a chuyển, nhưng không tiện nói ra.

Bên này tiểu hồ ly đã nói: "Ta tại trước khi theo ngươi, đã từng ngộ phục quá một cây ma linh thảo, vì vậy máu của ta có thể giải ma tính."

"Lại có việc này?" Trì Vãn Ngưng một mặt kinh ngạc nhìn tiểu hồ ly.

Tiểu hồ ly hừ lạnh: "Bằng không ngươi cho rằng thật là ngươi hảo vận, tùy tiện uy chút Cửu Vĩ Yêu Hồ huyết nhục, ta liền có thể thành tựu nhị vĩ?"

Tiểu hồ ly diễn kỹ không tốt, cũng may mặt hồ ly của nó cũng nhìn không ra diễn kỹ, chỉ cần theo lời thoại là được.

"Sao trước ngươi không nói." Trì Vãn Ngưng lầm bầm.

Tiểu hồ ly nói: "Ta lúc trước chưa Khai Trí, bản thân cũng không biết. Cũng là vài ngày trước được Yêu Thần đan, chân chính Khai Trí mới hiểu ra việc này."

"Được, vậy ta hiện tại liền. . ." Trì Vãn Ngưng liền muốn lấy máu cho tiểu hồ ly.

Tiểu hồ ly nói: "Ta không muốn làm ở chỗ này, ta sau khi lấy máu sẽ suy yếu, cần một cái an toàn chi địa."

Quân Bất Lạc Liệt Không Thiên Yêu đều thấy buồn cười.

Ngươi dù không suy yếu, cho rằng liền có thể né qua chúng ta sao?

Thôi được thôi được, ngươi muốn đi thì đi đi.

Quân Bất Lạc Liệt Không Thiên Yêu cũng không nói gì, để Trì Vãn Ngưng cùng tiểu hồ ly mang theo Ninh Dạ rời khỏi.

Rời khỏi Vạn Cổ Liễu, Trì Vãn Ngưng ôm Ninh Dạ đi tới trong một căn phòng nhỏ.

Đây là chỗ bọn họ đã chuẩn bị sẵn từ trước, thời khắc này sau khi tiến vào, khởi động cấm chế, Trì Vãn Ngưng đẩy đẩy Ninh Dạ: "Uy, dậy đi."

Nhưng thấy Ninh Dạ không chút nhúc nhích.

Trì Vãn Ngưng ngẩn ngơ, nhìn kỹ Ninh Dạ, thấy Ninh Dạ phảng phất khí tức đều không còn.

Bị dọa cho nhảy dựng, vội vã đẩy Ninh Dạ: "Uy, Ninh Dạ, ngươi đừng có chuyện a. . . Ngươi không được hù dọa ta. . . Ngươi sẽ không thật sự. . ."

Nước mắt đã là ào ào chảy xuống.

Ninh Dạ vươn mình ngồi dậy, ôm lấy gáy ngọc của Trì Vãn Ngưng: "Đại công cáo thành."

Trì Vãn Ngưng tao ngộ đột tập, bị hắn làm cho vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, hung ác đập nện Ninh Dạ: "Hảo a, ngươi lại dám gạt ta."

Ninh Dạ cười ha ha ôm Trì Vãn Ngưng, một cái hôn xuống.

Một nụ hôn này, Trì Vãn Ngưng cả người đều mềm nhũn rồi.

Tiểu hồ ly thực sự không nhìn nổi, ho khan vài tiếng, Trì Vãn Ngưng mặt đỏ muốn buông ra, làm sao Ninh Dạ chính là không buông tay.

Hắn từng là hiện đại trung nhân, chuyện hôn nhau bên đường này, với hắn mà nói, hoàn toàn không có chướng ngại tâm lý, đừng nói một con tiểu hồ ly, chính là đầy đường bác gái, cũng chiếu làm không lầm.

Trì Vãn Ngưng bị hắn làm cho gấp rồi, đẩy ra hắn, tiếu mục trừng hắn: "Háo sắc quỷ."

Ninh Dạ hì hì nở nụ cười: "Tổng là phải chúc mừng một phen."

"Không sai, không sai, cần phải hảo hảo chúc mừng một thoáng." Bên ngoài một người chắp tay tiến vào, chính là Cừu Bất Quân.

Nét mặt già nua tiếu mị mị đã sắp nở thành hoa rồi.

"Sư thúc. . ." Trì Vãn Ngưng lập tức xấu hổ lên.

Ninh Dạ bất đắc dĩ buông Trì Vãn Ngưng ra, nhìn nhìn Cừu Bất Quân, phát ra một tiếng ồ khẽ: "Sư thúc thân thể. . ."

"Khiến Tử Lão giúp ta điều trị khỏi rồi, tốn mất không ít tài nguyên của ta." Cừu Bất Quân chà chà lắc đầu: "Gia hỏa này, ngày thường kiêu ngạo, không gần khói lửa nhân gian, muốn hắn giúp một chuyện, dù là dễ như ăn cháo, thế mà vẫn đem chỗ tốt phân cho ta lấy lại không ít."

Ninh Dạ cũng vui vẻ: "Hắn chịu cho ngươi, ngươi liền biết đủ đi."

Tình huống lúc đó, Tử Lão coi như độc chiếm hết thảy bí khố chi vật, cũng là hợp tình hợp lý.

Hắn chịu phân cho Cừu Bất Quân bộ phận, lại giúp hắn chữa trị khỏi cựu tật trước đây, đúng là cho Ninh Dạ đủ mặt mũi.

Đối với Tử Lão, Ninh Dạ vẫn là rất có hảo cảm.

Người này tuy rằng cũng là hạng người lòng dạ độc ác, nhưng cuối cùng cũng coi như còn có nguyên tắc.

Tại cái thế giới này, người có nguyên tắc, đã có thể tính là người tốt rồi.

Cừu Bất Quân cười ha ha: "Rất đúng rất đúng, vì vậy tiểu lão nhi ta cũng thấy đủ rồi. Chuyện Đông Phong Quan lần này, có thể đi tới trình độ này, cũng coi như là đại công cáo thành."

"Các ngươi là kết thúc rồi, ta còn phải qua đó thu đuôi đây." Ninh Dạ lười biếng đứng dậy.

Đang muốn đi ra phía ngoài, đột nhiên nghĩ đến cái gì, đột nhiên quay trở lại, ôm lấy Trì Vãn Ngưng lại là một cái nhiệt tình hôn dài, Trì Vãn Ngưng vừa xấu hổ vừa tức giận, lại là nửa điểm phản kháng cũng không có.

Ninh Dạ lúc này mới đi ra phòng nhỏ.

Vạn Cổ Liễu.

Quân Bất Lạc cùng Liệt Không Thiên Yêu còn đang chờ đợi, thuận tiện cũng nói với Thanh Lâm chút cảm tạ.

Lần này thủ hộ Vạn Cổ Liễu, tiền kỳ dựa cả vào Thanh Lâm xá tử chặn lại, tuy nói tác dụng không lớn, chí ít tâm ý cảm nhân.

Quân Bất Lạc càng là hứa hẹn, quay đầu lại nhất định tự thân viết một phong thư cho Hạo Thiên Môn, tuy nói Thanh Lâm thu được Phong Ma Vũ luyện thành bảo thể, vốn là sẽ thu được trọng dụng, có thư tín của Quân Bất Lạc tại, cũng chỉ sẽ càng tốt hơn, Thanh Lâm tự sẽ không từ chối.

Chính trong lúc nói chuyện, xa xa Ninh Dạ thân hình xuất hiện.

Nhìn thấy Ninh Dạ trở về, Quân Bất Lạc cũng thở phào một hơi: "Ninh Dạ ngươi vô sự là tốt rồi, lần này nhờ có ngươi."

Ninh Dạ mỉm cười: "Nhờ có tiểu hồ ly dùng tinh huyết của chính mình cứu ta."

Nhắc tới tiểu hồ ly, Liệt Không Thiên Yêu hướng nơi Ninh Dạ đến nhìn lại, nhưng không thấy người khác, kỳ quái hỏi: "Trì Vãn Ngưng cùng tiểu hồ ly đâu?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Há, tiểu hồ ly tổn thất tinh huyết, Vãn Ngưng dẫn nó đi dạo khắp nơi một chút, xem xem liệu có đạt được thứ gì bổ dưỡng không, vì vậy trước tiên rời khỏi."

Rời. . . Rời khỏi?

Quân Bất Lạc cả kinh nói: "Vậy Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm đây?"

Ninh Dạ một mặt vô tri: "Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm? Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm gì?"

Ta fuck!

mang kiếm chạy trốn rồi!

Quân Bất Lạc cùng Liệt Không Thiên Yêu trong lòng đồng thời cuồng mắng.

Chương 162 : Luyện Ngục Ma Đàn

Chương 162: Luyện Ngục Ma Đàn

Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm là Ninh Dạ chí tại tất đắc chi vật.

Công pháp của Yên Vũ Lâu vốn là cực kỳ phù hợp cùng Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm, coi như Trì Vãn Ngưng hiện tại tu vi không đủ, không thể chân chính phát huy tác dụng của Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm, nhưng thuộc tính tương hợp, cũng có thể đại đại đề thăng thực lực của nàng. Lại thêm Vô Định Mộc được từ Công Tôn Điệp, phóng tầm mắt Hoa Luân tu vi, phỏng chừng không mấy cái có thể sánh vai cùng Trì Vãn Ngưng.

Cũng chính bởi vậy, Ninh Dạ không chỉ muốn cho Trì Vãn Ngưng đạt được, hơn nữa còn muốn quang minh chính đại đạt được —— Ninh Dạ thực lực rất mạnh, nhưng vì ẩn giấu thực lực, mỗi khi gặp phải chiến đấu đều phải giả tôn tử (*con cháu), Kháo đầu óc.

Chính hắn là chịu đủ lắm rồi phong cách cả ngày quy tôn này (*cháu rùa), vì vậy không muốn người yêu cũng như vậy.

Ta chính là muốn cho Trì Vãn Ngưng công khai đạt được thần kiếm.

Trì Vãn Ngưng là ám tử của Yên Vũ Lâu, đối với Yên Vũ Lâu mà nói, rơi xuống trong tay nàng, chẳng khác nào không mất, như vậy rất tốt, bọn họ không cần để bụng đi đoạt lại.

Quân Bất Lạc nhất định sẽ có ý đồ, vì vậy Trì Vãn Ngưng lấy được kiếm, dựa vào cứu sống Ninh Dạ trực tiếp chạy trốn. Trì Vãn Ngưng cũng là người của Hắc Bạch Thần Cung, nếu như là tại hiện trường, Quân Bất Lạc đến có thể kiếm cớ yêu cầu, nhưng nếu vì vậy truy sát cũng quá không còn gì để nói —— cơ hội đã bỏ qua chính là bỏ qua, còn đòi nữa chính là cường đoạt.

Tuy rằng Quân Bất Lạc cũng không để ý cường đoạt, thế nhưng mặt mũi của Ninh Dạ không thể không cho —— hắn biết rõ chủ ý này khẳng định là Ninh Dạ xuất ra, tuy rằng lúc đó Ninh Dạ không biết Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm, sau đó không thể nào không biết.

Nếu như lại đi cướp, vậy thì mất lòng Ninh Dạ.

Kỳ thực mất lòng Ninh Dạ vấn đề cũng không lớn, nhưng mà hắn dù sao biết chuyện của mình —— tiểu tử này xảo trá, đã an bài Trì Vãn Ngưng chạy trốn, không chừng cũng đã học Dung Thành, tàng tin tức khắp nơi.

Mẹ nó!

Quân Bất Lạc rất bất đắc dĩ, vì vậy hắn chỉ có thể nhịn.

Hắn còn lựa chọn nhịn, Liệt Không Thiên Yêu lại càng chỉ có thể nhịn.

Cũng may mục đích chủ yếu của hắn là tiểu hồ ly, tiểu hồ ly đã cùng Trì Vãn Ngưng ký kết, vậy kế tiếp liền chờ mười năm sau là được.

Tại dưới Ninh Dạ thao túng, Quân Bất Lạc cùng Dung Thành định mười năm ước hẹn, tiểu hồ ly cùng Trì Vãn Ngưng định mười năm ước hẹn, lại thêm ước định tiểu hồ ly ngưng lại Đông Phong Quan, vậy là tất cả liền trở nên thuận lý thành chương lên.

Chuyện tiếp theo, liền một lần nữa quy về Điền Viễn Trung bọn họ.

Liền để bọn hắn đi chậm rãi dằn vặt đi, Ninh Dạ đã không dự định tranh vũng nước đục.

Quân Bất Lạc không đạt được Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm, tâm khí nan bình, trực hồi Đông sứ phủ —— hai cái ngu ngốc, khống chế trận pháp kiểu gì, vậy mà khiến cho một cái tiểu nha đầu lượm tiện nghi.

Đông sứ phủ như trước là bộ dáng phong ba không nổi, đám thủ vệ bình thản như không.

Nhưng khi Quân Bất Lạc đẩy ra trung khu mật thất, triệt để choáng váng. . .

"Không được!" Quân Bất Lạc nghĩ đến cái gì, đã chạy hướng bí khố của bản thân , nhưng đáng tiếc nhanh hơn nữa cũng vô dụng.

Trong bí khố không không trống trải, chỉ lưu lại một hàng chữ lớn.

"Đông sứ tàng bảo, bất quá như vậy. Mong rằng Đông Kỳ Sứ không ngừng cố gắng, đừng khiến Tử Lão thất vọng nữa."

"Tử Lão, ta cùng ngươi không đội trời chung! ! !" Trong phủ Đông sứ truyền ra tiếng gầm tức đến nổ phổi của Quân Bất Lạc.

Tích Lạc Sơn.

Nơi này đã thành bình địa.

Kinh Trường Dạ chạy rồi, lưu lại chính là một mớ hỗn loạn —— bắt mắt nhất chính là kẽ nứt Ma Uyên ở trung ương sơn mạch kia.

Bởi Ninh Dạ "Phản bội", Kinh Trường Dạ không thể khuếch đại kẽ nứt, mấu chốt nhất khuếch đại cũng vô dụng, bởi vì khen thưởng mở ra kẽ nứt Ma Uyên đều là thông qua Luyện Ngục Ma Đàn thể hiện.

Vì vậy Kinh Trường Dạ sát lục một phen, sau khi không thể tìm ra kẻ trong bóng tối chơi mình, chỉ có thể bi phẫn rời đi.

Điều này cũng khiến cho kẽ nứt Ma Uyên tuy rằng bị phá hoại, nhưng cuối cùng cũng coi như hậu quả cũng không phải quá nghiêm trọng.

Kết quả liền là một đám tu sĩ may mắn sóng sót, chính tích cực ngăn chặn kẽ nứt.

Bất quá nhìn dáng dấp như vậy, không có một hai tháng là ngăn chặn không được.

Cũng được, vừa vặn khiến Hắc Bạch Thần Cung tiếp sau đó có thể bận rộn một trận.

Trận chiến này, Yên Vũ Lâu chết mất Phong Trung Túc, bảy tên đại đô sứ trước sau không còn ba cái, cũng không biết phải bù đắp từ đâu đây.

Quân Bất Lạc thì không còn ba cái trấn thủ khiến cùng bí tàng của bản thân, bất quá bí mật của hắn tốt xấu là bảo vệ —— sai lầm không phải Ninh Dạ, nhưng công lao khẳng định là Ninh Dạ, Quân

Bất Lạc tổn thất tuy lớn, nhưng trước sau giải quyết kẽ nứt Ma Uyên cùng Dung Thành chi sự, còn bảo vệ Vạn Cổ Liễu, phá hoại hành động của Yên Vũ Lâu, cho nên đối với Ninh Dạ vẫn là chỉ có thể cảm tạ.

Kinh Trường Dạ thì không còn Luyện Ngục Ma Đàn.

Long Vũ Thương Hành vô tội nhất, làm mất đi Phong Ma Vũ không nói, còn trước sau đắc tội Yên Vũ Lâu cùng Hắc Bạch Thần Cung, phỏng chừng mặt sau phải hảo hảo chuẩn bị dâng trọng lễ xin lỗi.

Đối với kết quả này, Công Tôn Điệp là rất yêu thích.

Ai kêu Vũ Thiên Tầm này dám động thủ động cước đối với bản thân.

Đương nhiên thu hoạch lớn nhất vẫn là Ninh Dạ.

Trì Vãn Ngưng được Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm, Vô Định Mộc.

Công Tôn Điệp được bộ phận chỗ tốt doạ dẫm được từ chỗ đám tu sĩ cùng Yên Hoa Kính, vật này có thể đột phá cấm chế, đối với ảnh độn của nàng vô cùng hữu ích.

Thanh Lâm được Phong Ma Vũ cùng với một bộ phận thu hoạch doạ dẫm được từ tu sĩ Ninh Dạ cho hắn.

Dung Thành được Vô Cấu nguyên thần.

Cừu Bất Quân cũng đạt được Tử Lão điều trị cùng bộ phận bí tàng của Quân Bất Lạc.

Mọi người đều là cả nhà vui vẻ.

Thật tính toán ra, Ninh Dạ trái lại là người thu hoạch ít nhất —— chỗ tốt đều cho đồng bạn, chính hắn chỉ lấy hai khối mảnh vỡ Thiên Cơ Điện.

Nga không đúng, còn có Luyện Ngục Ma Đàn.

Trong Thiên Cơ Điện.

Ninh Dạ Công Tôn Điệp đứng song song, trước mắt là một toà tế đàn chính đang xoay tròn chuyển động.

"Vật này sử dụng như thế nào ?" Ninh Dạ hỏi.

Lúc trước thời điểm lên kết hoạch tất cả , Ninh Dạ vốn là muốn lừa gạt Tử Giới Châu, thế nhưng Công Tôn Điệp nhưng chỉ ra Luyện Ngục Ma Đàn so với Tử Giới Châu đáng giá hơn nhiều, lại thêm Luyện Ngục Ma Đàn cùng kẽ nứt Ma Uyên quan hệ liền như ngày mưa cùng sô cô la, cũng xác thực phù hợp, Ninh Dạ liền lựa chọn lừa gạt vật này.

Chỉ là đến tay lại phát hiện, bản thân không biết dùng a.

Thời khắc này Công Tôn Điệp cười nói: "Đằng nào ngươi cũng không biết dùng, không bằng cho ta đi."

Ninh Dạ hừ lạnh: "Chỗ tốt ta cho ngươi còn ít sao?"

Công Tôn Điệp dẩu mỏ: "Hẹp hòi, liền như vậy còn muốn truy bản cô nãi nãi."

Ân?

Ninh Dạ ngẩn ra: "Vãn Ngưng nói gì với ngươi?"

Công Tôn Điệp lại là cái không xấu hổ: "Nàng nói cái gì ai cần ngươi lo? Trọng điểm là. . . Là. . ."

Nàng "là" nửa ngày không nói được, Ninh Dạ biết tâm ý nàng, cười nói: "Là 'chính ta có nguyện ý hay không'?"

Công Tôn Điệp rốt cục đỏ mặt, phẫn nộ gào lên: "Ngươi cho rằng bổn cô nương hi hãn ngươi sao? Nếu không phải trên người ta có cấm chế của ngươi, ta đã sớm đi."

Ninh Dạ tiện tay hư điểm mấy cái: "Cấm chế giải trừ."

Công Tôn Điệp trừng lên đại nhãn châu: "Uy, ngươi như vậy cũng quá qua loa chứ? Ngươi tốt xấu giả giống một chút a!"

Ninh Dạ buông tay: "Có tin hay không là chuyện của ngươi mà."

Công Tôn Điệp hung ác đá hắn một cước, chỉ vào tế đàn nói: "Vật này có thể cùng Ma Uyên liên thông, chỉ cần câu thông một cái ma vật cường đại nào đó, liền có thể tá dụng kỳ uy năng. Hiệu quả lúc trước ngươi cũng đã thấy."

"Đó chính là nói, bản thân Luyện Ngục Ma Đàn này liền tương đương với một cái kẽ nứt Ma Uyên loại nhỏ có thể mang theo bên người?"

"Không sai. Chỉ bất quá kẽ nứt Ma Uyên là ổn định, ma đàn lại là cần pháp lực duy trì, tuy rằng thuận tiện, nhưng không thể một mạch duy trì."

"Sử dụng nó phải thanh toán đại giá chứ?"

"Đúng, cần phải hướng ma đàn phụng hiến linh hồn, nếu như không có, vậy liền hoàn thành nhiệm vụ của Ma thần cũng có thể."

"Nghe tới có chút quen tai." Ninh Dạ nhớ tới một ít tiểu thuyết kiếp trước xem qua, thật giống liền có mấy món công năng tương tự như vậy, chỉ là không nghĩ tới phương thế giới này càng cũng như vậy.

Công Tôn Điệp ngón tay rơi xuống, liền thấy Luyện Ngục Ma Đàn kia liền xuất hiện từng khỏa từng khỏa tinh thể màu đen.

Chỉ vào hắc sắc tinh thể kia, nàng nói: "Nó gọi ma tinh, tác dụng chính là mở ra liên kết cùng Ma Uyên. Mỗi dâng một cái linh hồn, liền có thể căn cứ cường độ sinh mệnh, đạt được ma tinh khác nhau. Trước mắt khối ma tinh này của ngươi, tổng số tả hữu ba ngàn, hẳn chính là Kinh Trường Dạ khuếch đại kẽ nứt Ma Uyên đoạt được, lại là tiện nghi ngươi. Nếu như đem 3000 ma tinh toàn bộ dùng đi, có thể triệu hoán một cái Niết Bàn cảnh ma vật phân thân vì ngươi chiến đấu nửa canh giờ."

Chương 163 : Đạo tại kỳ thân

Chương 163: Đạo tại kỳ thân

Luyện Ngục Ma Đàn nghe nói là đại năng trong Ma Uyên làm ra, tác dụng chính là cùng các giới sinh linh thành lập liên hệ, tại thời điểm họ cần có thể triệu hoán tự thân, vì họ chiến đấu.

Ma tinh, vừa là tiền, cũng là năng lượng duy trì không gian thông đạo.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Công Tôn Điệp coi trọng vật này như thế.

Chỉ là Ninh Dạ nhưng không thèm quan tâm: "Đám ma đầu này cũng thật là biết tính toán, cái gọi là làm việc cho chúng ta, bất quá chỉ là ném chút ma vật xuống tác chiến. . . Mà mục đích vốn có của bọn hắn, cũng là đi tới giới này đốt giết cướp phá, kiểu gì cũng không ăn thiệt thòi a."

Công Tôn Điệp che miệng khẽ cười: "Đó là tự nhiên. Đám ma đầu tuy rằng tàn nhẫn, nhưng chưa từng ngu xuẩn. Càng là đại năng, liền càng là giảo quyệt. Làm sao Ma Môn thế vi, tuy biết không có lời, cũng chỉ có thể nhẫn nhượng. Nhưng mặc kệ thế nào, như nguyện mạt sát lương tâm, tàn sát vô tội, như vậy Luyện Ngục Ma Đàn này lại vẫn là dùng tốt."

Ninh Dạ lạnh nhạt nói: "Ta lại là không muốn."

"Ngươi không muốn, vậy liền cho ta đi."

"Ta cũng không hy vọng ngươi bước lên con đường này. Ngươi đã thoát ly Ma Môn, vẫn là không nên tại triêm nhiễm quá nặng thì hơn."

Công Tôn Điệp cũng không muốn tiếp tục tại trên ma đạo một đường đi tiếp, chỉ là nhìn nhìn Luyện Ngục Ma Đàn lại không nỡ lòng bỏ: "Đó không phải uổng phí loại bảo vật này."

"Đến cũng chưa chắc là uổng phí." Ninh Dạ nói.

"Di?" Công Tôn Điệp kinh ngạc nhìn hắn.

Ninh Dạ nhìn Luyện Ngục Ma Đàn kia, nói: "Vật này nếu đã có thể câu thông Ma Uyên, vậy hẳn là liền thiên phú không gian đạo tắc rồi. Rất tốt, rất tốt. . . Chính có thể nghiên cứu một phen."

Liên tục hai cái rất tốt, nghe được Công Tôn Điệp trái tim đập mạnh: "Ngươi không phải là muốn đem nó hủy đi chứ?"

"Đạo tắc tại ngộ, dỡ ra vô dụng. Cũng may ta có Thiên Cơ Điện, đến là vừa vặn có thể quan sát một phen."

Theo Ninh Dạ lên tiếng, CànTự Bí Khôn Tự Bí đồng thời thăng khởi, Côn Lôn Kính Tuyền Cơ Xích thịnh toả hào quang.

CànTự Bí là đạo chi tổng cương, Khôn Tự Bí chủ không gian chi bí.

Côn Lôn Kính cũng là bảo vật không gian, Tuyền Cơ Xích giải đạo chi bản.

Lượng Thiên Thuật Vấn Thiên Thuật, lưỡng đại thần thuật cùng lưỡng đại thần vật đồng thời vận chuyển, liền đã bắt đầu phân tích đối với Luyện Ngục Ma Đàn kia, lại là Ninh Dạ dự định làm theo ngày đó đạo tắc cộng hưởng, lại thử một lần, xem xem có thể lĩnh ngộ không gian hay không.

Bất quá khiến hắn tiếc nuối chính là, trong Luyện Ngục Ma Đàn tuy ẩn chứa không gian đạo tắc, nhưng hiển nhiên cùng Côn Lôn Kính không phải một đường, dưới thần thuật vận chuyển, Ninh Dạ nhưng không thể xúc động đạo tắc, ngược lại là Luyện Ngục Ma Đàn kia bị kích thích, không ngừng dật tán ra lượng lớn ma khí.

Một cái vòng xoáy bỗng dưng tự sinh, như hắc động cuồn cuộn, ẩn nhiên một cái ý chí cường đại đã từ trong động kia đi tới.

"Kinh Trường Dạ, ngươi đang làm cái gì?"

Chính là thanh âm của Luyện Ngục Viêm Ma kia.

Không nghi ngờ chút nào, vật này hẳn chính là Viêm Ma này chế tác mà thành.

Ninh Dạ nở nụ cười: "Kinh Trường Dạ đã chạy rồi, đồ vật của ngươi, hiện tại tại trên tay ta."

"Ân?"

Hắc vân phiên quyển, một khuôn mặt lớn hỏa diễm ngưng tụ đã xuất hiện, nhìn phía Ninh Dạ: "Ngươi chính là người từ trong tay Kinh Trường Dạ lừa gạt đi ma đàn?"

"Là ta." Ninh Dạ cũng không để ý.

"Ha ha ha ha." Viêm Ma kia cũng không tức giận: "Kinh Trường Dạ tên ngu xuẩn kia, thế mà đạp phải tròng của ngươi rồi, bất quá cũng không vấn đề. Người trẻ tuổi, ta xem trọng ngươi. Ngươi có nguyện làm ma sứ dưới trướng của ta, vì ta chinh chiến tứ phương, sát lục thiên hạ, ta có thể cấp cho ngươi vô tận vĩ lực."

Ninh Dạ nhếch mép: "Không trách Luyện Ngục Ma Đàn thứ này, phóng tầm mắt thiên hạ, tiên môn lại không một người có thể sử dụng. Vật này nối thẳng Ma Uyên đại năng, coi như là tiên môn chiếm được, cũng cần phải thỏa mãn nhu cầu Ma Uyên, mới có thể được phục vụ. Vì vậy Luyện Ngục Ma Đàn rơi vào tay người khác, không những không phải phúc, trái lại là họa."

Viêm Ma cười to: "Họa phúc trong một ý nghĩ, chỉ cần có lực lượng cường đại, lại có gì phải sợ?"

"Nghe tới không tệ, nhưng coi như là chính ngươi, cũng làm không được tung hoành vạn giới, lại dựa vào cái gì chém gió như vậy?" Ninh Dạ khinh thường nói: "Ma Môn hỗn đến hiện tại, vẫn như cũ chỉ là chuột chạy qua đường, người người gọi đánh hô giết, đã bao giờ thật sự tiêu dao quá. Mấy câu lừa dối tiểu nhi vô tri kia của ngươi, không cần đem ra lừa gạt ta."

"Ngô, ngươi thấy như vậy sao? Vậy thật là có chút đáng tiếc." Luyện Ngục Viêm Ma cũng không nổi giận, có lẽ tại trong cuộc đời của hắn, chuyện như vậy đã trải qua quá nhiều. Cho nên trực tiếp nói: "Ngươi nếu bất nguyện, vậy liền phá huỷ ma đàn là được. Vật này với ta, cũng là muốn bao nhiêu liền có bấy nhiêu."

Ninh Dạ nhếch mép: "Ngươi đừng chém nữa, không gian đạo tắc chi bảo, ngươi có thể muốn bao nhiêu liền có bấy nhiêu? Vậy Ma Môn còn không phải là mỗi người một cái rồi? Chính ngươi liền càng có thể tùy ý xuyên toa. Vật này, đối với ngươi mà nói cũng không phải dễ dàng luyện chế như vậy chứ?"

Viêm Ma hơi hơi trệ lại, cũng không để ý, trái lại cười to nói: "Có thể từ trong tay Kinh Trường Dạ lừa gạt ma đàn chi nhân, quả nhiên không dễ lừa gạt như vậy. Nhưng mà chính ngươi không cần, lại không nỡ hủy diệt, lưu ở bên người, lại sớm muộn sinh hoạn, lại có thể thế nào?"

Nói đã cười to lên.

Luyện Ngục Ma Đàn trước đây cũng không phải là chưa từng có chuyện tiên môn đạt được, chỉ bất quá chính như Ninh Dạ vừa nói, trừ phi tự cam nhập ma, bằng không chiếm được vô dụng, phản sinh mầm họa, vì vậy đại đa số thời điểm, cũng chỉ có thể nhẫn tâm hủy diệt.

Ninh Dạ lại nói: "Ngươi nói như vậy, kỳ thực chính là muốn ta phá huỷ nó chứ? Để ta đoán xem, nếu như ta hủy diệt nó, đạo tắc nương theo nó mà tồn tại kia, ngươi hẳn là liền có thể thu hồi chứ?"

Viêm Ma cười to: "Ý nghĩ thú vị, thực sự thú vị. Bất quá tiểu tử ngươi vẫn là quá non, đạo tắc cũng không phải là thực thể, chính là thiên địa vận chuyển chi lý, làm sao có khả năng xuất hiện thuyết pháp sau khi hủy đi liền trở về?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Biểu tình khống chế không tệ, cũng là cái diễn kỹ phái đây , nhưng đáng tiếc ngươi không biết ta có bí thuật, có thể nhận biết tâm tình. Lúc ta mới vừa nói lời kia, lại là nhận biết được ngươi căng thẳng đây."

"Nói bậy!" Viêm Ma quát vang: "Ta chính là Hắc Viêm Ma thần, ngươi có tài cán gì, có thể nhận biết thần chi tâm tình?"

"Nguyên lai tên đầy đủ của ngươi Hắc Viêm Ma thần a, đã biết." Ninh Dạ lạnh nhạt nói: "Ngươi có thể phủ nhận, không sao, ta cũng không tại vấn đề này cùng ngươi lãng phí thời gian. Đến là lời ngươi nói đạo tắc không phải thực thể, không tồn tại ký thác chi thuyết, ta đến muốn phản bác một thoáng. Đạo tắc tuy không phải thực thể, thế nhưng sự tồn tại của nó, lại là tồn tại chân thực a. Tựa như linh hồn của người. Người vốn vô hồn, sau khi tu hành hữu thành ý niệm hóa thành thực chất, liền đã có hồn. Vậy nên nguyên thần cũng xưng thần hồn, thần thức cũng là hồn thức. Tu sĩ chi lộ, cũng bởi vậy không ngoài hai cái, một là thân thành tiên, hai là linh thành thần. Như hai cái hợp nhất, chính là tiên thần, ta nói như vậy, không sai chứ?"

Viêm Ma ngạc nhiên: "Làm sao ngươi biết?"

Phí lời, lão tử tốt xấu cũng là xuất thân Thiên Cơ Môn. Thiên Cơ Môn từng là chí tôn tiên môn, tuy rằng thượng cổ tiên pháp thần thông tẫn trừ, nhưng thường thức liên quan tới đại đạo, lại vẫn là có.

Thế gian vạn giới, thần tiên hai chữ, liền đại biểu hai thứ linh cùng thân.

Thân cực hạn chính là tiên, linh cực hạn chính là thần.

Vậy nên có tiên pháp thần thông khác biệt.

Tiên pháp là hữu hình chi pháp, lấy lực khu chi, thần thông là vô hình chi pháp, lấy thần ngự chi.

Hai thứ không phân cao thấp, chỉ khác biệt tại phương hướng.

Trong đó tiên pháp đa uy năng, thần thông đa biến hóa.

Vô tri giả thường đem hai thứ lẫn lộn gọi chung, nhưng càng là cường đại, liền càng là phân biệt rõ.

Mà tại trên hai thứ này, chính là đạo.

Tiên có thể dụng chi, thần có thể sử chi, các hữu thủ đoạn bất đồng.

Theo lý thuyết, Viêm Ma nói không giả, đạo pháp tự nhiên, đều tại một chữ "ngộ", biết chính là biết, không tồn tại thuyết pháp đem đạo tắc để xuống bên trên một vật.

Nhưng Ninh Dạ không phải là Hoa Luân cảnh bình thường, hắn ngộ quang huyễn hai đạo, lại cùng Trì Vãn Ngưng tâm thần hợp nhất, đại đạo tương truyền, lại thêm Thiên Cơ Môn Hắc Bạch Thần Cung lưỡng đại đỉnh cấp môn phái lý niệm gia trì, lại là rất rõ ràng, tại dưới một số điều kiện đặc thù, đạo chi cảm ngộ, là có thể ký gửi.

Thời khắc này Ninh Dạ đã nói: "Ngươi tuy xưng Ma thần, kì thực đi chính là nhục thân hiển hóa chi lộ, chính là ma tiên. Lấy ma tiên chi thể lạc ấn đạo tắc, đạo tại kỳ thân, lấy thân ứng thiên. Ma Uyên bản thân đặc thù, có thể thông vạn giới, không gian đạo tắc đối với Ma Uyên chúng ma mà nói, là dễ kiếm nhất. Tham Tinh, Thực Nguyệt, Tinh Diệu, Không Luân, đều là cao thủ trong đó. Ta phân tích quá Tham Tinh, tiếc không được kỳ lý, chỉ vì ta đi chính là chân chính ngộ đạo, lấy thần ngộ đạo lộ. Ma tiên lấy thân chứng đạo, đạo tại kỳ thể, vì vậy tự thân huyết nhục xương cốt, đều có thể chứng đạo. Đây chính là nguyên nhân vì sao Tham Tinh di hài, có thể phong ấn không gian. Nếu ta đoán không sai, Luyện Ngục Ma Đàn này, hẳn là cũng là dùng một phần thân thể của ngươi luyện hóa mà thành chứ? Đồ vật như vậy, ngươi lại dám nói tùy ý chế tác, quả nhiên là đại ngôn không biết ngượng. Ta như đem hủy diệt, mới đáp lại nhu cầu của ngươi, có thể thu hồi đạo tắc."

Chương 164 : Đạt thành giao dịch

Chương 164: Đạt thành giao dịch

Mấy câu nói nói tới Hắc Viêm Ma Thần kinh hãi.

Hắn chẳng thể nghĩ tới Ninh Dạ thế mà đối tiên thần chi lý lý giải sâu sắc như vậy, nhất thời mờ mịt, rốt cục lại không làm bộ làm tịch.

Nhìn nhìn Ninh Dạ, Hắc Viêm Ma Thần cười lạnh nói: "Hảo tiểu tử, quả nhiên không đơn giản. Bất quá ngươi coi như biết thì lại làm sao? Ngươi không dám hủy ma đàn của ta, ma đàn này ta liền luôn có ngày thu hồi."

"Ta sợ ngươi đời này cũng không thu về được." Ninh Dạ lạnh nhạt nói: "Ngươi lấy thân chứng đạo, ta lấy thần ngộ đạo, ta nếu đã có sở ngộ, vậy liền có sở đắc (đã ngộ ra thì nhất định sẽ có thu hoạch). Vẫn cần đa tạ ngươi, nếu như không có lần đối đàm này, ta còn không tìm được phá giải chi lộ đây."

Ninh Dạ chi ngộ, cũng không phải là vừa chạm tức thành, cũng là theo thời gian địa điểm không ngừng tiêu hóa.

Hắn lúc trước còn không biết làm sao phân tích, thời khắc này tại trong giao đàm cùng Hắc Viêm Ma Thần, liền dần dần làm rõ lối tư duy, tâm có sở ngộ, liền có sở đắc.

Thời khắc này trong Thiên Cơ Điện tái phóng thần huy, liền thấy Luyện Ngục Ma Đàn oanh minh sinh sinh, càng sinh ra từng đạo từng đạo đạo ngân kỳ diệu, chính là không gian đạo tắc của Hắc Viêm Ma Thần kia.

Hắc Viêm Ma Thần rốt cục sợ hãi: "Làm sao ngươi. . . Không. . . Không. . ."

Thời khắc này hắn đã sáng tỏ, Ninh Dạ là chân chính lĩnh ngộ, cũng tìm tới then chốt phá giải.

Một khi để hắn đem những đạo ngân này hấp thu, không gian đạo tắc của hắn liền không cách nào thu về nữa.

Vậy ý nghĩa là hắn từ nay về sau không gian uy năng đều sẽ đại đại giảm xuống, còn muốn giáng thế sẽ thiên nan vạn nan.

Hắc Viêm Ma Thần kêu to: "Đừng, chuyện gì cũng từ từ!"

Nghe nói như thế, Công Tôn Điệp cũng kinh ngạc.

Đây vẫn là lần đầu tiên nàng, nhìn thấy một vị Ma thần cường đại ăn nói khép nép như vậy.

Đạo ngân như trước tại không gian xoay chuyển, nhưng tạm thời khôi phục bình tĩnh.

Ninh Dạ mắt lạnh nhìn Hắc Viêm Ma Thần kia: "Giữa ngươi và ta, còn có cái gì có thể nói?"

Hắc Viêm Ma Thần kêu lên: "Ngươi lấy thần ngộ đạo, không cần độc chiếm, quan sát là được, không cần thiết lấy đi."

Ninh Dạ lạnh nhạt nói: "Đạo tuy vô hình, tu đạo giả hữu hình. Đạo có cao thấp, đạo pháp cũng có cao thấp. Đạo hạnh của ngươi rất sâu, ta như vui lòng nhận, có thể tiết kiệm trăm năm công lao, như chỉ dựa vào tự thân lĩnh ngộ, tiến cảnh có hạn."

Đây là lời nói thật, Ninh Dạ xác thực có thể chỉ ngộ mà không hấp thu, nhưng đối với hắn mà nói, không gian đạo tắc thu được như vậy, đối tự thân trưởng thành tạm thời có hạn.

Nếu như trực tiếp hấp thu, không gian chi đạo của hắn liền có thể đột phi mãnh tiến, cùng quang độn kết hợp, tất có thể đại đại đề thăng.

Hắc Viêm Ma Thần kêu lên: "Thế nhưng ngươi ta con đường bất đồng, ngươi nếu y theo hấp thu, từ nay về sau, đạo này thượng thăng chi đồ cũng liền có hạn."

Ninh Dạ gật đầu: "Đúng, nhưng ta sở cầu cũng không phải tung hoành thiên ngoại, có thể hay không thượng cực thiên đạo, ta không quan tâm. Ngược lại là hiện tại trước tiên khoái hoạt một phen, từ nay về sau, tiêu dao Trường Thanh, coi như là Vô Cấu tu vi, cũng khó làm gì được ta. Thật tốt?"

"Hoang đường!" Hắc Viêm Ma Thần kêu to: "Tu hành chi nhân há có thể tự đoạn tuyệt lộ. Ta thấy ngươi thiên phú dị bẩm, thành tựu nhất định không chỉ có vậy, lại há có thể vì cực nhỏ tiểu lợi, tự đoạn trường sinh."

Hàng này cũng là thật không cần mặt mũi cực kỳ, vì bảo tồn đạo tắc của mình, cái rắm ngựa gì cũng dám đập, hoàn toàn không hề có một chút đại năng khí khái.

Công Tôn Điệp nghe không nhịn được nữa, che miệng cười nói:

"Khó mà được thấy một vị đại ma đầu bị nắn bóp như vậy. Bất quá Hắc Viêm Ma Thần, ngươi như chỉ định lấy 'không khẩu bạch thoại' liền muốn hắn bỏ qua ngươi, cũng không tránh khỏi quá ngây thơ rồi chứ?"

Hắc Viêm Ma Thần kia bất đắc dĩ: "Ngươi chỉ cần không hấp thu đạo tắc của ta, có điều kiện gì ngươi ra đi."

Ninh Dạ nghĩ nghĩ, nói: "Luyện Ngục Ma Đàn này của ngươi, chỉ có thể triệu hoán ma vật tác chiến? Lại không thể có chút gì khác? Ma Uyên tuy rằng cằn cỗi, nhưng cũng luôn có chút sản vật chứ?"

Hắc Viêm Ma Thần thở phào một hơi: "Ngươi muốn tài nguyên? Dễ bàn, dễ bàn. Luyện Ngục Ma Đàn vốn là không gian thông đạo, ta có thể cho ngươi. Bất quá a. . ."

"Bất quá làm sao?"

Hắc Viêm Ma Thần nói: "Vẫn là cần phải trả giá."

Ninh Dạ cười lạnh: "Ngươi cảm thấy ta sẽ vì ngươi sát lục thương sinh sao?"

Hắc Viêm Ma Thần vẻ mặt đau khổ nói: "Không nhất định phải là cái đại giá này, chỉ bất quá Luyện Ngục Ma Đàn nắm giữ không chỉ có là không gian đạo tắc, còn có Ma Uyên chi khế, đây là Ma Uyên vạn ma cộng đồng ký kết chi khế, không có công bằng giao dịch, không được tùy ý bỏ ra."

"Khế ước đạo tắc?"

"Coi như vậy đi, ta cũng là vô pháp vi phạm."

"Thế nhưng bán thế nào, lại là có thể thương lượng?"

"Đó là tự nhiên." Hắc Viêm Ma Thần cười nói: "Ta sẽ cho ngươi giá cả ưu đãi nhất."

Ninh Dạ cười lạnh: "Ta cảm thụ được trong lòng ngươi giảo quyệt cùng mừng trộm. Lão Hỏa Quỷ, chơi âm với ta không có tác dụng gì a."

Hắc Viêm Ma Thần vội nói: "Không lừa đảo, không lừa đảo! Ma Uyên cằn cỗi chi địa, tùy tiện cái vật tư gì cũng là hữu dụng. Chỉ bất quá ma đàn không gian thông đạo cùng kẽ nứt Ma Uyên bất đồng, không gian nơi này lấy đạo tắc mở ra, pháp lực ma tinh duy trì, những thứ trải qua con đường này, sẽ phá hư linh tính, không thích hợp truyền tống vật tư, bởi vì vật tư không có năng lực tự bảo vệ mình, vì thế chúng ta giao dịch bình thường luôn là lấy linh hồn làm chủ, chỉ vì đây là thứ duy nhất sẽ không phải chịu ảnh hưởng. Phản hồi cũng đa phần lấy ma vật hoặc truyền thụ ma công làm chủ, bởi vì ma vật hiểu được bảo vệ bản thân."

Linh hồn không bị ảnh hưởng? Đây cũng tính là một cái triết lý trọng yếu ẩn chứa trong đại đạo sao? Ninh Dạ lặng yên ghi nhớ.

Hắn nói: "Không trách Ma Môn không dùng vật này giao dịch vật tư, hóa ra là không gian thông đạo bản thân tác dụng có hạn."

"Đúng vậy, đúng vậy."

"Vậy nếu như ta có thể khiến cho truyền tống chi vật không bị hao tổn đây?" Ninh Dạ hỏi.

"A? Ngươi có thể vững chắc thông đạo?" Hắc Viêm Ma Thần ngơ ngác.

"Thử một chút đi." Ninh Dạ đã đốt lên một khối ma tinh.

Lúc trước Hắc Viêm Ma Thần chỉ là tại dưới không gian đạo tắc ý thức chiếu hình qua, không có Ninh Dạ phối hợp, thông đạo chân chính vẫn chưa hình thành, nhưng thời khắc này ma tinh cháy lên, hai bên đồng thời mở ra, một cái thông đạo loại nhỏ đã xuất hiện.

Sau đó Ninh Dạ chuyển động Côn Lôn Kính cùng Tham Tinh, hai thứ đều là không gian thần vật, Ninh Dạ đã đem một khối linh thạch ném tới.

Sau một khắc Hắc Viêm Ma Thần đã nói: "Thu được, ha ha, không nghĩ tới tiểu hữu Không Gian chi đạo càng xuất sắc như thế, không trách có thể giải đạo tắc của ta."

Sau đó chính là một khối hoả hồng đá tảng từ trong thông đạo bay ra, hạ xuống trên tay Ninh Dạ.

"Hỏa Nguyên Thạch!" Công Tôn Điệp đại hỉ: "Vật này chính là hỏa năng chi bảo, bất luận là lấy nó chế tác hỏa thuộc tính pháp bảo hay là một lần Hỏa Lôi Châu, đều là vô cùng tốt, một khối liền sánh được 100 linh thạch."

Hắc Viêm Ma Thần đã cười nói: "Thế nào? Các ngươi kiếm được chứ? Lưu lại Luyện Ngục Ma Đàn, các ngươi sau này cũng có thể giao dịch như vậy, từ nay về sau, tài nguyên vô hạn, đại phát hoành tài a."

Công Tôn Điệp gật đầu liên tục: "Rất đúng, rất đúng."

Ninh Dạ nhưng cười lạnh: "Ngươi cho rằng ta duy trì thông đạo này không cần tiêu hao sao? Lại thêm tài nguyên chỉ hữu dụng đối với

Vô Cấu trở xuống, như muốn đột phá ngũ cảnh hạn chế, lại càng không phải vấn đề tài nguyên có thể giải quyết. Không nên vì tài hoa mắt!"

Hắc Viêm Ma Thần bất đắc dĩ: "Chí ít ngươi hiện tại chỉ là nho nhỏ Hoa Luân, vẫn là hữu dụng."

Ninh Dạ hồi đáp: "Ta không thiếu tiền."

Bốn chữ này nói bá khí cực kỳ.

Hắc Viêm Ma Thần bất đắc dĩ: "Vậy ngươi còn muốn cái gì?"

"Ta muốn, tự nhiên là thứ ta không dễ dàng có được." Ninh Dạ hơi hơi cất cao đầu: "Ma Uyên chi ma, đạo tại tự thân. Nếu như thế, rảnh rỗi thời điểm, liền vì ta làm mấy khối chứng đạo ma hài giống như Tham Tinh đi."

Ta fuck.

Ngươi này khẩu vị hơi lớn a, Hắc Viêm Ma Thần cũng bị dọa cho nhảy dựng. Ngươi coi chứng đạo ma hài là dễ kiếm như vậy sao?

"Đương nhiên, ta sẽ trả tiền." Ninh Dạ bổ sung một câu.

Công Tôn Điệp trắng mắt. Không cần nghĩ cũng biết, cái gọi là trả tiền của hắn, hơn nửa vẫn là lông dê xuất tại trên mình dê, dùng lợi ích giao dịch của bản thân không gian thông đạo này để đền bù.

Nói đơn giản, chính là đối phương cho không.

Chương 165 : Trở về

Chương 165: Trở về

Sau một phen cãi cọ, song phương giao dịch rốt cục đạt thành.

Hắc Viêm Ma Thần hứa hẹn trong vòng trăm năm, vì Ninh Dạ tìm tới ba khối chứng đạo ma hài, làm giao dịch đại giá, chính là mỗi khối Ma Hài cần trăm vạn linh thạch tài nguyên.

Trăm vạn linh thạch nói đến không rẻ, bất quá so với chứng đạo ma hài, giá trị quả thực chính là không có.

Mà sau ba khối chứng đạo ma hài, Ninh Dạ lại muốn đạt được, nhất định phải bỏ ra bảng giá càng cao hơn —— cụ thể quyết định bởi giá trị của bản thân Ma Hài.

Sau trăm tuổi, Ninh Dạ nhất định phải đem Luyện Ngục Ma Đàn trả lại Hắc Viêm Ma Thần.

Vụ giao dịch này được lấy hình thức khế ước lạc ấn tại trên Luyện Ngục Ma Đàn.

Luyện Ngục Ma Đàn đệ nhất đạo tắc kỳ thực chính là khế ước, sau đó mới là không gian.

Điều này cũng khiến cho Ninh Dạ hưng khởi tâm tư sau này hảo hảo nghiên cứu đạo tắc phương diện này, không chừng trong vòng trăm năm nghiên cứu thành công, phá giải đạo tắc, liền có thể quỵt nợ.

Coi như phá giải không được, có thể học được một chút, sau này cũng có thể dùng để khống chế người khác.

Đương nhiên những thứ này đều là nói sau.

Cùng Hắc Viêm Ma Thần đạt thành giao dịch xong, Hắc Viêm Ma Thần thối lui, Luyện Ngục Ma Đàn cũng liền bị treo ở trong Thiên Cơ Điện, tạm thời tính trở thành lại một kiện thần vật trong Thiên Cơ Điện.

Ngoại trừ Luyện Ngục Ma Đàn ra, lần này Ninh Dạ còn được hai khối mảnh vỡ.

Mảnh vỡ Tàng Thiên Ngục tuy rằng thu hoạch, nhưng bởi Tỏa Long Liên bị dùng để chế tác Âm Dương Pháp Châu, vì vậy tạm thời vô pháp hợp làm một thể, phải đợi lúc nào Ninh Dạ đem Âm Dương Pháp Châu luyện lại, giải phóng Tỏa Long Liên mới có thể chân chính phát huy hiệu quả.

So sánh ra, đến là Đoạn Long Đài cũng làm cho Ninh Dạ thu được chỗ tốt cực lớn.

Đoạn Long Đài tội trảm chư tiên, chính là sát phạt thần vật, nội uẩn Chỉ Thiên Thuật, cũng là sát phạt thần thuật duy nhất trong Thiên Cơ Điện.

Đối với Ninh Dạ mà nói, thu hoạch mảnh vỡ Đoạn Long Đài, đến là khiến lực chiến đấu của hắn trực tiếp tăng vọt một đoạn —— Chỉ Thiên Thuật uy năng rất lớn, có thể đơn độc vận dụng, cũng có thể kết hợp vận dụng, đề thăng hết thảy tiên pháp thần thông uy năng.

Dùng lời đơn giản nhất mà nói, chính là toàn bộ kỹ năng uy lực đề thăng 300 %.

Bất quá bởi vì chỉ là bản thiếu duyên cớ, vì vậy thực tế chỉ có thể đề thăng khoảng ba thành.

Dù vậy, đối với Ninh Dạ mà nói cũng đã là chỗ tốt cực lớn.

Bởi vì việc nơi này đã xong, vì vậy Ninh Dạ cũng không dừng lại lâu —— Quân Bất Lạc tâm tình không tốt, vẫn là té sớm thì hơn.

Vì vậy chỉ là ở lại một ngày tại Đông Phong Quan, Ninh Dạ liền mượn cớ đòi về Lạc thành tận chức trách Huyền Sách Sứ của bản thân, sau đó vội vã rời khỏi.

Chuyện Thanh Lâm cùng Công Tôn Dạ giải quyết xong, Ninh Dạ liền muốn hảo hảo an định một thoáng, dùng thời gian thật vất vả tranh thủ được đề thăng tu vi, tranh thủ thành tựu Vạn Pháp, không có tạp sự phiền nhiễu, không cần tới mười năm liền có thể làm được.

Bất quá Công Tôn Điệp nhưng không cho hắn cơ hội này.

Bởi vì nàng lại có một cái chỗ tốt để đi.

"Thanh Tuyền Cốc? Tới đó làm cái gì?" Ninh Dạ kỳ quái.

Thanh Tuyền Cốc ở vào Liệt Châu bắc cảnh, chính là địa bàn của Trấn Bắc Vương Từ Liệt.

Công Tôn Điệp nói: "Còn nhớ đạo cảnh Kinh Trường Dạ đã nói sao?

Chính là chỗ đó."

Hóa ra là cái này a?

Ngày đó tại Phượng Linh Các, Kinh Trường Dạ đề xuất muốn dùng đạo cảnh chi bí trao đổi, còn đem Ninh Dạ Công Tôn Điệp bọn họ dọa cho nhảy dựng, cho rằng là bí mật Vân Tuyệt Cổ Địa tiết lộ.

Nhưng chưa từng nghĩ, chỉ càng là nơi này.

Cũng khó trách Kinh Trường Dạ không dám đi.

Cửu Đại tiên môn, Ma Môn sợ nhất chính là Cực Chiến Đạo.

Cực Chiến Đạo luyện thể, 'luyện thể' ở đây không phải chỉ 'tiên', mà là thuần túy thể.

Tiên tuy tu thân, nhưng tu vẫn như cũ là tiên pháp linh khí, tiên pháp cũng vậy, thể phách cũng vậy, đều là vật hữu hình, thống là tiên.

Cực Chiến Đạo liền là thuần túy tu tự thân, lấy tiên lực hun đúc tự thân, thể phách siêu cường.

Ma Môn vật tư bần cùng, cùng ma vật đồng dạng, tự thân chính là bảo, thích hợp nhất chính là luyện thể.

Vì vậy tại trong mắt Cực Chiến Đạo, người trong Ma môn đó chính là tài nguyên.

Người khác giết ma môn, tối đa chính là giết, có bảo bối gì nắm bảo bối đó, Cực Chiến Đạo giết ma môn, lại là sẽ lột da, rút gân, gõ cốt, tẩy tủy, ngao dầu, thậm chí luộc thang.

Vậy nên Ma Môn sợ nhất hận nhất chính là người của Cực Chiến Đạo.

Cái gọi là đạo cảnh này thật giả bất luận, chỉ là vị trí tại Liệt Châu, liền đầy đủ bọn họ nhượng bộ lui binh.

Bất quá Ninh Dạ vẫn là lắc đầu: "Đạo cảnh chi thuyết, chín giả một thật. Phóng tầm mắt Trường Thanh chi giới, hiện có đạo cảnh bất quá bảy chỗ, Cửu Đại tiên môn còn không đủ chia đều. Thanh Tuyền Đạo Cảnh, quá nửa là giả, không thể tin."

"Nhưng coi như là giả, hơn nửa cũng có chỗ tốt có thể mò." Công Tôn Điệp nhưng không muốn từ bỏ.

Nàng biết rõ Ma Môn nếu đã có ý nghĩ đối với nơi đó, vậy thì khẳng định có gì đó dị thường, có dị thường liền hơn nửa có chỗ tốt.

Ninh Dạ lắc đầu: "Ngươi hiện tại thu hoạch tài nguyên cũng không thiếu. Tu hành chi nhân, đừng chỉ muốn thu hoạch, còn cần tiêu hóa. Đem những chỗ tốt ngươi đạt được kia, mau chóng tiêu hóa, đề thăng bản thân mới là chính đạo."

Công Tôn Điệp hừ nói: "Cô nãi nãi ái tài, tiêu hay không đến không quan trọng."

Nàng cùng Ninh Dạ bất đồng, không chí hướng lớn như vậy, chỉ cần nhìn từng đống từng đống linh thạch kia, tựa như nông dân nhìn lúa mạch trong ruộng, hầu dũng nhìn giấy bạc trong nhà, tâm tự trấn an.

Như thiên hạ có ái tài chi đạo, nàng quá nửa là có thể ngộ.

Ninh Dạ hết cách với nàng, nói: "Ta rời khỏi Lạc thành đã gần một năm, cần phải trở về chủ trì một phen mới được. Ngươi như đi, ngươi tự tiện đi đi, ta liền không phụng bồi."

"Thiết, vậy ta tìm Công Tôn Dạ đi." Công Tôn Điệp xoay mông một cái, đã tự bay khỏi.

Thấy Ninh Dạ càng không lưu nàng lại, trong lòng liền không lý do một trận thất lạc.

Ninh Dạ là thực sự không muốn đi.

Như hắn đã nói, khoảng thời gian này trước sau đi Lạc thành, đi Vân Tuyệt Cổ Địa, đi Đông Phong Quan, hắn thu hoạch khá dồi dào.

Trước mắt cấp bách, là tiêu hóa những thu hoạch này, mau chóng tăng cường thực lực.

Mấy ngày sau, hắn trở lại Lạc thành, Dương Nhạc cùng Ngự Phong tiến lên nghênh đón.

Hai cái gia hỏa này đến cũng coi như tinh ngoan, Ninh Dạ khiến bọn hắn xử lý Huyền Sách Sứ sự vụ, tổng thể xử lý coi như không tệ.

Vậy là sau khi trở về, Ninh Dạ đem một ít chuyện cần hắn làm chủ, không giải quyết được nhanh chóng xử lý qua xong, liền toàn thân đầu nhập vào trong tu hành.

Hắn bây giờ tài nguyên dồi dào, chỉ thiếu tiêu hóa.

Vừa toàn thân tâm đầu nhập trong tu hành, tu vi cũng là nhất nhật thiên lý, tiến cảnh thần tốc.

Một bên khác, liên quan tới Đông Phong Quan chi sự, Vân Tuyệt Môn cũng chính thức cùng Thái Âm Môn triển khai đàm phán.

Sau ba tháng, Thái Âm Môn chính thức đồng ý thuê Đông Phong Quan làm trao đổi.

Tiếp sau đó chính là Thái Âm Môn cùng Hắc Bạch Thần Cung đàm phán.

Bởi vì tiểu hồ ly chi sự, Thái Âm Môn sẽ không vội vã hoàn thành, mà Vân Tuyệt Môn cũng tương tự không vội, vì vậy đây nhất định sẽ là một hồi lề mề đàm phán, Ninh Dạ càng không vội, chỉ là nỗ lực tiêu hóa tự thân đoạt được.

Một bên khác, liền là Trì Vãn Ngưng sau khi trở lại Hắc Bạch Thần Cung, chuyện đạt được Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm cấp tốc truyền vang, thanh danh đại chấn.

Có không ít người bởi vậy tìm Trì Vãn Ngưng đề xuất muốn mua Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm, trong đó liền bao gồm đám người Liệt Dương Kiếm Quân Minh Tứ Dã, lý do a không ngoài chính là Niểu Hoa Tiên Tử ngươi hiện tại tu vi không đủ, dù có thần kiếm cũng khó phát huy một phần mười uy năng, không bằng giao cho chúng ta.

Làm sao bọn họ cho ra giá tiền Trì Vãn Ngưng lại làm sao để mắt, bổn cô nương coi như không phát huy ra một phần mười tác dụng, cũng không có nghĩa là liền phải cho các ngươi a? Hiện tại không thể phát huy, sau này còn không thể sao?

Đằng nào đồ vật của ta ta làm chủ, không bán chính là không bán.

Dưới phiền muộn không thôi, thẳng thắn lấy danh nghĩa du lịch chạy ra khỏi cung, đến Lạc thành, chính thức cùng Ninh Dạ song túc song tê, trải qua sinh hoạt thần tiên quyến lữ.

Một đêm này, dưới hồng la trướng, nhu tình vô hạn, xuân quang lưu luyến.

Ninh Dạ cùng Trì Vãn Ngưng chính thức nhất thể.

PS: Dưới thần thú hài hòa, có một số việc liền lược cái mà qua. Mọi người có thể tự phát huy tưởng tượng.

Chương 166 : Đột phi mãnh tiến

Chương 166: Đột phi mãnh tiến

Trong thiên không, tiên vân kích đãng.

Ninh Dạ tay cầm Lưu Quang Huyễn Thải Đao, hướng tới Ngự Phong Tử nhất đao phách xuất.

Dấy lên một phiến lưu quang dật thải.

Tuy là quang ảnh, Ngự Phong Tử nhưng cũng không dám có bất kỳ coi khinh ý tứ, thân hình nhanh chóng thiểm động, song thủ đã bổ ra vạn ngàn sí nhiệt chưởng phong, ngạnh sinh sinh đem đao khí ảnh quang của Ninh Dạ đều che ở chưởng phong chi ngoại.

Chỉ là thỉnh thoảng lại có đao quang sẽ không giảng đạo lý đột phá Ngự Phong Tử phong tỏa, rơi vào trên người Ngự Phong Tử, trên người Ngự Phong Tử liền thêm ra một đạo vết máu.

Chờ trúng nhiều rồi, Ngự Phong Tử hành động cũng dần chậm chạp, dần dần càng là chống không nổi công kích của Ninh Dạ.

Bất đắc dĩ kêu lên: "Ninh sứ, thuộc hạ không phải là đối thủ của ngươi, còn xin bỏ qua cho lão nhi đi."

Ninh Dạ trên mặt không thấy thoả mãn: "Ngươi lão già này, xuất thủ quá là cẩn thận, rõ ràng còn có thủ đoạn, nhưng chính là không cần, chỉ thủ không công, ta gọi ngươi đến luyện tập lại có ý nghĩa gì?"

Ngự Phong Tử không ngừng kêu khổ: "Thuộc hạ đúng là đã đem hết toàn lực. Đúng, thuộc hạ xác thực còn có một chiêu thủ đoạn đáy hòm, bất quá sử dụng ra, quá mức hao tổn tự thân. Ngươi ta luận bàn, cũng không cần thiết liều mạng như vậy chứ?"

Ninh Dạ lắc đầu: "Cùng ngươi đánh quá là vô vị."

Cuối cùng bất mãn thu tay: "Coi như hoà nhau đi."

Ngự Phong Tử mồ hôi đầm đìa: "Đúng, là hoà nhau."

Nhưng trong lòng lại đang ngầm mắng, hoà nhau muội ngươi a, ngươi chỉ dùng đao liền đem ta khảm thành như vậy, ngươi coi ta không biết ngươi chân chính am hiểu căn bản không phải đao sao?

Nhưng ngẫm lại lại không khỏi hoảng sợ.

Vậy cũng quá không phải người chứ? Chỉ là thời gian năm năm, đã tu đến dùng một vòng yếu nhất cùng mình đánh ngang.

Thời gian năm năm, Ninh Dạ đã từ một cái Hoa Luân sơ cảnh phổ thông tấn thăng lên Hoa Luân thập bát trọng. Nếu không phải luân cảnh của hắn có 20 tầng, hiện tại đã có thể coi là đỉnh phong viên mãn.

Nhưng mà vậy còn chưa phải đáng sợ nhất.

Tuỳ tùng Ninh Dạ những năm này, Ngự Phong Tử đã là tương đối hiểu rõ Ninh Dạ.

Người này thực lực từ lâu siêu việt tu vi, mặt ngoài đi đao đạo, phụ thêm huyễn thuật cùng phù lục chi thuật, nhưng kì thực đao đạo là một vòng yếu nhất của hắn.

Đã từng có một lần Ninh Dạ tu huyễn thuật, Ngự Phong Tử có chuyện bẩm báo, ngộ nhập trong đó, kết quả hãm sâu huyễn cảnh vô pháp tự thoát. Đáng sợ hơn chính là huyễn cảnh của Ninh Dạ trong hư có thực, ám tàng sát cơ, lúc đó nếu không phải Ninh Dạ kịp thời thu liễm, Ngự Phong Tử liền phải chết ở trong huyễn cảnh kia.

Nhưng mà xưa nay xuất thủ, huyễn thuật của Ninh Dạ nhưng biểu hiện căn bản không mạnh như vậy, chỉ hành phụ trợ chi công, thỉnh thoảng còn phải dùng phù lục trợ giúp.

Dẫn tới người khác đều cho rằng Ninh Dạ là hảo thủ đao đạo, phù đạo làm phụ, huyễn thuật lại càng phụ, chỉ có Ngự Phong Tử Dương Nhạc số ít mấy người biết, Ninh Dạ đã thật lâu thật lâu rồi không có luyện tập phù đạo.

Phù đạo của hắn trước sau dừng lại tại trình độ năm năm trước, đao đạo lại cùng tu vi đồng tiến.

Trương Liệt Cuồng từng đến xem qua, cảm giác sâu sắc thoả mãn, cho rằng Ninh Dạ rốt cục giống một cái Thất Sát Đao truyền nhân. Đối với chuyện phù đạo huyễn đạo lạc hậu, càng là cho rằng lý nên như vậy.

Một năm trước, Ninh Dạ chỉ dựa vào Thất Sát Đao còn vô pháp thắng Ngự Phong Tử, người sau dù sao cũng là Vạn Pháp cảnh, cho dù chỉ là sơ cảnh, tiên pháp hắn sở hữu cũng đủ để nghiền ép Ninh Dạ.

Thế nhưng một tháng trước, Ninh Dạ Sát Thế Đao đại thành, Ngưng Quang Thành Nhận dung nhập trong đó, uy năng tăng lên gấp bội, Ngự Phong Tử lại muốn đối kháng liền vất vả cực kỳ.

Đương nhiên, nếu hắn toàn lực xuất thủ vẫn có sức đánh một trận, chỉ bất quá Ninh Dạ cũng không có tại trong đao sử dụng kinh cức chi độc, chỉ dùng hỗn nguyên tán, bằng không khả năng chính là lưỡng bại câu thương chi cục.

Thời khắc này nghe hắn nói như vậy, Ninh Dạ tuy không hài lòng, lại là vô pháp.

Thật muốn tìm cái hảo thủ chân chính để thử một chút cực hạn của bản thân.

Đáng tiếc hắn một mặt muốn ẩn giấu thực lực, một mặt lại muốn trắc thí cực hạn, hai cái yêu cầu tự mâu thuẫn, nhất thời đến không dễ thỏa mãn.

Đúng vào lúc này, xa xa Trì Vãn Ngưng bay tới.

Nhìn thấy Ninh Dạ, Trì Vãn Ngưng cười nói: "Lại đang dằn vặt Ngự Phong Tử. Lão nhân gia cũng thật đáng thương, mỗi ngày bị ngươi kéo qua làm củi phách."

Ninh Dạ cười nói: "Nào có như ngươi nói, Ngự Phong thượng sư tu vi thâm hậu, cùng hắn đối luyện, ta được lợi không nhỏ đây."

Trì Vãn Ngưng trắng mắt hắn một cái, hướng Ngự Phong Tử nói: "Ngươi cứ về nghỉ ngơi đi, ta cùng Ninh sứ nói chút chuyện phiếm."

Ngự Phong Tử như được đại xá, vội vã hướng hạ phương bay đi.

Không trung Ninh Dạ cùng Trì Vãn Ngưng song song ngồi cùng một chỗ.

Trì Vãn Ngưng nói: "Năm năm tấn thăng lên luân cảnh thập bát trọng, tốc độ này của ngươi, có phải là có chút quá nhanh? Hắc Bạch Thần Cung có người nghe nói tiến độ của ngươi, đã bắt đầu chê trách đây."

"Ồ? Điều này có thể có cái gì chê trách?"

"Nói cái gì sự xuất khác thường tất có yêu, Ninh Dạ tư chất phổ thông, tiến cảnh kỳ khoái, sợ không phải có cao nhân chỉ điểm. . ." Trì Vãn Ngưng cố ý dùng khẩu khí ghen tị nói.

"Thiết." Ninh Dạ cũng không kỳ quái.

Hắn vốn cũng muốn áp chế một thoáng tốc độ của chính mình, nhưng ngẫm lại mười năm thành tựu Vạn Pháp cùng sáu bảy năm thành tựu Vạn Pháp cũng không khác biệt mấy, vì vậy thẳng thắn không khách khí, toàn lực tu hành.

Bất quá đối với thuyết pháp của Hắc Bạch Thần Cung, Ninh Dạ vẫn là không hài lòng: "Sẽ không lại là Lạc Cầu Chân giở trò chứ?"

"Đến không nghe nói. Lạc Cầu Chân khoảng thời gian này rất là tinh ngoan, ngươi không ở Cửu Cung Sơn, tạm thời không va chạm cùng hắn. Hắn toàn lực làm tốt chuyện của chính mình, mấy năm qua vẫn đúng là đã vì Hắc Bạch Thần Cung làm nhiều lần cống hiến. Vài ngày trước Đại Điện Thủ càng là ban xuống linh dược, trợ hắn thành tựu Vạn Pháp đây, cứ như vậy, cũng coi như là đức phối kỳ vị rồi."

'đức' trong tu tiên giới, đó chính là thực lực.

Lạc Cầu Chân thực lực không đủ, chính là đức không xứng vị.

Bây giờ thành tựu Vạn Pháp, liền mẹ nó đức phối kỳ vị rồi.

Ninh Dạ cũng quen loại đạo đức quan này rồi, cũng không để ý: "Hắn chỉ cần không chọc đến ta, ta cũng lười để ý hắn. Tu vi tinh tiến vô pháp che lấp, tùy bọn họ làm sao suy nghĩ là được."

"Vẫn may, Chấp Tử Thành chi chiến, ngươi có thật nhiều chỗ tốt là tại bề ngoài, tổng thể vẫn tính nói còn nghe được."

Ninh Dạ cười lạnh: "Có nói nghe được hay không thì lại làm sao? Tây Phong Tử còn hoài nghi là ta giết Thường Vũ Yên đây, vậy thì thế nào?"

Đúng, Tây Phong Tử đã hoài nghi Ninh Dạ.

Không phải là bởi vì hắn có được chứng cớ gì, mà là bởi vì hắn biết Thường Vũ Yên đắc tội quá Ninh Dạ.

Điểm này liền đầy đủ hắn hoài nghi.

Nhưng hắn chẳng hề làm gì cả.

Bây giờ Ninh Dạ, tuy rằng còn chỉ là cái Hoa Luân cảnh, thanh danh nhưng không nhỏ, càng cùng Phong Đông Lâm Quân Bất Lạc đều giao hảo.

Tây Phong Tử từ sau ngày đó thụ thương, tu vi rút lui, đã không còn huy hoàng trước kia nữa, liền ngay cả Bạch điện chi chủ đều bị người vừa ý.

Trong đó có Quân Bất Lạc.

Bởi Thái Âm Môn đề xuất thuê Đông Phong Quan, Quân Bất Lạc trực tiếp tuyên bố, trừ phi lão tử trở thành Bạch điện điện chủ, bằng không Đông Phong Quan tuyệt đối không nhượng.

Chuyện này đối với Tây Phong Tử là uy hiếp lớn lao.

Sự tình cũng cương ở chỗ này.

Dưới tình huống này, Tây Phong Tử tạm thời sẽ không đi trêu chọc Ninh Dạ, bằng không bức hắn gấp rồi, đi vì Quân Bất Lạc bày mưu tính kế, mưu đoạt vị trí Bạch điện điện chủ, phiền phức liền lớn —— Bạch điện điện chủ đại biểu không chỉ có là quyền lực, còn có tài nguyên.

Tây Phong Tử càng muốn khôi phục tu vi, liền càng cần cái vị trí này.

Có thể nói thứ Ninh Dạ hiện tại dựa vào xưng hùng không phải thực lực của hắn, mà chính là đầu óc của hắn.

Đây cũng là điều Ninh Dạ muốn.

Hắn muốn cho người coi trọng bản thân, lại muốn cho người xem nhẹ bản thân, đây chính là lựa chọn tốt nhất —— về thực lực xem nhẹ bản thân, về sức ảnh hưởng coi trọng bản thân.

Ninh Dạ bây giờ tại Hắc Bạch Thần Cung cố nhiên địa vị đề thăng, mà một mặt, Tân Tiểu Diệp Thanh Lâm cũng là khác xa lúc trước.

Tân Tiểu Diệp tại Vân Tuyệt Cổ Địa, mượn Triệu Long Quang Vân Tuyệt Môn cùng Mộc Khôi Tông tài nguyên , tương tự là tu vi nhanh chóng đề thăng —— Vân Tuyệt đạo cảnh cần chứng minh giá trị của chính mình, lại không muốn dùng tại trên thân người của Thái Âm Môn, vì vậy Mộc Khôi Tông thỉnh thoảng liền sẽ đưa cho Tân Tiểu Diệp chút chỗ tốt, lấy đó cho thấy nơi đây chính là bảo địa, các ngươi xem, Tân Tiểu Diệp nhà các ngươi đều sắp Hoa Luân đỉnh phong.

Cho tới Thanh Lâm, hắn càng là trở thành Hạo Thiên chưởng giáo quan môn đệ tử, địa vị chi cao, nhất thời có một không hai.

Tương tự không khiến Ninh Dạ thất vọng còn có Cố Tiêu Tiêu cùng Thư Vô Ninh.

Cố Tiêu Tiêu quãng thời gian trước truyền đến tin tức, đã chính thức vào Vạn Hoa Đường. Vạn Hoa Đường chính là Vạn Hoa Cốc chuẩn bị vì môn hạ đệ tử xuất sắc , không nhìn sư môn, chỉ xem thiên phú. Cố Tiêu Tiêu có thể vào trong đó, xác thực chứng minh xuất sắc.

Cho tới Thư Vô Ninh, cũng đã từ từ chưởng khống Vân Tuyệt Môn.

Nữ tử này tuy rằng thực lực phổ thông, nhưng tâm trí hơn người, lại được Ninh Dạ điểm tỉnh, chuyên chú tại Vân Tuyệt Môn hạ tầng đệ tử. Phàm là người Vân Tuyệt Môn không có quan hệ gì với Mộc Khôi Tông , tám chín phần mười trở thành tâm phúc.

Nghe nói liền ngay cả Cố Phong Hiên có lúc cũng sẽ nghe Thư Vô Ninh.

Bất quá Ninh Dạ biết dựa vào Thư Vô Ninh còn làm không được điểm ấy, Cố Phong Hiên cũng là cái có nhãn lực, tám thành vân là bởi vì chính mình.

Nói chung, tất cả tốt đẹp, ngoại trừ một thứ.

Trì Vãn Ngưng nói: "Ta được một cái tin tức, không biết thực hư."

"Cái gì?"

"Công Tôn Điệp thật giống xảy ra chuyện rồi."

Chương 167 : Nhiệm vụ mới

Chương 167: Nhiệm vụ mới

Tin tức là tới từ Công Tôn Dạ bên kia.

Theo thuyết pháp của hắn, Công Tôn Điệp kể từ khi biết Thanh Tuyền Đạo Cảnh chi sự, liền một mạch kìm nén muốn đi.

Bất quá nàng cuối cùng vẫn là đã tiếp nhận kiến nghị của Ninh Dạ, trước tiên tu hành đề thăng.

Thành thật ba năm, Công Tôn Điệp liền không nhịn được nữa, giục giã Công Tôn Dạ cùng nàng cùng đi Cực Chiến Đạo bên kia lượn lượn.

Công Tôn Dạ dù sao cũng rảnh rỗi, liền đi cùng nàng.

Hai người đến Thanh Tuyền Cốc, phát hiện nơi đây quả nhiên có chút huyền ảo, nhưng khổ nỗi bất đắc kỳ môn mà vào (không tìm được cửa vào).

Vậy là tại phụ cận quanh quẩn một phen, nhưng từ đầu đến cuối không có đại thu hoạch.

Ba tháng trước, Công Tôn Dạ Công Tôn Điệp lần nữa thử nghiệm tiến vào Thanh Tuyền Đạo Cảnh, rốt cục đã có thu hoạch —— bọn họ tao ngộ một con yêu thú cường đại truy sát, ngàn cân treo sợi tóc.

"Sau đó thì sao?" Ninh Dạ hỏi.

Trì Vãn Ngưng hồi đáp: "Công Tôn Dạ cùng Công Tôn Điệp thất tán. Vốn là hai người hẹn sẵn gặp mặt, nhưng Công Tôn Dạ đến địa điểm gặp mặt, đợi nàng hơn một tháng vẫn không thấy người."

"Sau đó hắn liền đưa tin cho ngươi? Để cho ta tới cứu người?" Ninh Dạ bất đắc dĩ.

Hai cái gia hỏa này, cũng thật là một cái so với một cái biết dằn vặt.

Lần trước là Công Tôn Dạ gặp nạn, lần này lại là Công Tôn Điệp.

Cũng không nói thêm gì nữa, Ninh Dạ phát động Vấn Thiên Thuật, thôi diễn tình trạng gần đây của Công Tôn Điệp.

Một lần thôi diễn này, nhưng rốt cục phát hiện không đúng, Ninh Dạ cau mày: "Công Tôn Điệp gặp phải phiền toái lớn."

"Nàng sẽ không cũng bị người bắt được chứ?" Trì Vãn Ngưng có chút khẩn trương.

"Cái kia đến không có, bất quá xem ra thật giống như bị khốn tại nơi nào đó."

Ninh Dạ cùng Trì Vãn Ngưng nhìn nhìn lẫn nhau, đồng thời bật thốt lên: "Thanh Tuyền Đạo Cảnh?"

Không cần hỏi, nha đầu này khẳng định là tìm tới đầu mối gì, cuối cùng tiến vào rồi.

Kết quả đi vào xong nhưng không ra được.

"Ta thật là phục rồi nàng, đây chính là cái trời sinh gây chuyện." Ninh Dạ cũng là bất đắc dĩ lắc đầu.

"Uy, ngươi sẽ không thật sự mặc kệ nàng chứ?" Trì Vãn Ngưng lo lắng hỏi.

Ninh Dạ kinh ngạc: "Di? Ngươi càng là còn quan tâm nàng hơn so với ta, thật muốn nhiều cái muội muội?"

Trì Vãn Ngưng phấn diện ửng đỏ: "Ngươi nếu không muốn, vậy thì không đi là được."

Ninh Dạ cười ha ha: "Đạo cảnh thật giả bất luận, nếu đã có huyền cơ, không thể thiếu cũng là có ít chỗ tốt. Đằng nào ta gần đây tiêu hóa thu hoạch, tài nguyên cũng đã tiêu hao thất thất bát bát, nếu có thể mò chút chỗ tốt bổ sung, tất nhiên là không thể tốt hơn."

Trì Vãn Ngưng cho hắn một cước: "Anh hùng cứu mỹ nhân liền anh hùng cứu mỹ nhân, lại còn ra vẻ ích kỷ như vậy."

Ninh Dạ véo nàng khuôn mặt nhỏ một thoáng: "Ghen thì ghen, còn phải nói đại công vô tư như vậy."

Hai người đối vọng, đồng thanh cười rộ lên.

Cùng lần trước bất đồng, lần này là việc tư, vì vậy Ninh Dạ cùng Trì Vãn Ngưng dự định cùng đi.

Bất quá bởi vì Nguyên Cực Thần Quang duyên cớ, Ninh Dạ xuất hành không dễ, không thể thiếu phải về chuyến Cửu Cung Sơn xin chỉ thị một phen.

Cửu Cung Sơn, Thiên Nguyên Phong.

Phong Đông Lâm động phủ.

Ninh Dạ quy củ đứng ở hạ phương.

"Ngươi muốn đi Liệt Châu?" Phong Đông Lâm có chút kinh ngạc.

"Vâng."

"Du lịch." Ninh Dạ hồi đáp: "Khoảng thời gian này, tài nguyên Ninh Dạ thu hoạch đã hao tận, tu vi tiến độ trì hoãn, cho nên muốn đi bên ngoài tìm chút chỗ tốt."

"Tiến cảnh của ngươi đã rất nhanh rồi, nhanh tới ngay cả ta đều kinh ngạc."

"Huyền Cơ Quan cùng Sương Nguyệt Phường khiến Ninh Dạ được lợi không nhỏ."

"Cái này không sao, vấn đề là vì sao không đi Vân châu Hàn châu, nơi đó tốt xấu là minh hữu, ở nơi đó hành tẩu cũng an toàn chút."

Ninh Dạ cười hỏi ngược lại: "Thật sự an toàn sao?"

"Cái này. . ." Phong Đông Lâm ngược lại trì trệ lên.

Nói đến, trong đồng môn còn có đấu đá, huống hồ minh hữu?

Muốn nói thật an toàn, cũng thật là không hẳn.

"Vậy Liệt Châu liền an toàn?"

"Chí ít đối với ta mà nói, là an toàn. Người Liệt Châu làm việc, đa phần là thẳng tính, dễ xử lý." Ninh Dạ mỉm cười.

Phong Đông Lâm đã minh bạch ý tứ của hắn, đây là đang nói người Liệt Châu ngốc, dễ dụ.

Cũng đúng, tiểu tử này chính là kháo đầu óc đi tới, đối với hắn mà nói, chỗ nào người càng đần hắn liền càng an toàn.

Bất quá ngươi sẽ không thật cảm thấy vậy liền đủ rồi chứ?

Phong Đông Lâm nói: "Liệt Châu nhân sĩ tính cách bưu hãn, chính là tú tài gặp phải lính, có lý không nói được, những tâm tư kia của ngươi, không hẳn dùng được."

Ninh Dạ thân hình lóe lên, đã xuất hiện tại một bên khác: "Nguyên Cực Thần Quang có chút sở ngộ."

Đối diện Phong Đông Lâm, Ninh Dạ cũng không thể không lấy ra chút thủ đoạn.

"Quang độn?" Phong Đông Lâm ánh mắt thiểm động: "Khoảng cách có chút ngắn."

"Phù lục gia trì, thần quang bảo hộ." Ninh Dạ nói.

"Nói như vậy, ngươi còn muốn mang theo Nguyên Cực Thần Quang đi?"

Phí lời, bằng không ta cần gì chào hỏi qua ngươi?

Ninh Dạ mỉm cười: "Còn có Vãn Ngưng. Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm của nàng cũng là trợ lực, bây giờ chiến lực còn mạnh hơn ta."

Phong Đông Lâm hừ lạnh: "Hai cái thần vật, chỉ sợ không phải trợ lực, phản sinh mối họa."

"Thay hình đổi dạng, làm việc biết điều." Ninh Dạ hồi đáp.

"Khi nào trở về?"

"Ngắn thì nửa năm, lâu là một năm."

Phong Đông Lâm trầm tư không nói.

Việc này nếu như Ninh Dạ vừa mới được Nguyên Cực Thần Quang đề xuất, hắn chắc chắn sẽ không đồng ý.

Nhưng những năm này Ninh Dạ an thủ bản phận, làm việc gọn gàng, Nam Thủy một vùng tại dưới sự cai quản của hắn cũng là phát triển không tệ, thực lực càng là tăng trưởng cấp tốc. Trì Vãn Ngưng cùng hắn hai kiện thần vật tại tay, phỏng chừng bình thường Vạn Pháp cảnh cũng không làm gì được bọn họ . Còn Vô Cấu cảnh. . . Vô Cấu số lượng chung quy có hạn, hẳn là không đến nỗi tùy ý liền đụng tới.

Vì vậy thời khắc này, chung quy vẫn là quyết định tin Ninh Dạ một hồi, nói: "Có thể, nhưng cần phải gieo xuống Định Quang Cấm."

Ninh Dạ đáp: "Đó là tự nhiên."

Phong Đông Lâm hiện tại còn không biết Định Quang Cấm Ninh Dạ đã sớm có phương pháp phá giải, chỉ cảm thấy có cấm này tại, vô luận Ninh Dạ ở đâu đều có thể biết. Hắn đến cũng không có ý tứ truy sát, chỉ là vạn nhất Ninh Dạ có nguy, Hắc Bạch Thần Cung cũng có thể kịp thời tới cứu.

"Mặt khác, sư xuất ra cần hữu danh. Vừa vặn chỗ này của ta có một kiện Liệt Châu việc khó, không tìm được người thích hợp đi làm. Ngươi liền nhận việc khó này, đi đem sự tình cùng nhau làm đi."

"Xin điện thủ cho biết."

Phong Đông Lâm vẫy tay một cái, một tờ thư hàm đã hạ xuống trong tay Ninh Dạ.

Ninh Dạ cẩn thận lật xem, vừa xem lại là vui vẻ.

Nguyên lai trước đây không lâu Trấn Bắc vương Từ Liệt đại hiển thần uy, tại trong quyết đấu đánh bại Trấn Nam Vương, nghiễm nhiên đã thành là đệ nhị nhân chỉ đứng sau Trung Ương Chiến Vương trong ngũ vương của Cực Chiến Đạo.

Căn cứ tin tức Hắc Bạch Thần Cung thu thập được, đây là bởi vì Từ Liệt thật giống như tu thành một loại thần công nào đó, khiến cho Hám Sơn Quyền có thể không nhìn hộ thân tiên pháp, uy năng bạo tăng.

Hắc Bạch Thần Cung muốn biết bí mật thần công Từ Liệt tu, vì vậy ra cái nhiệm vụ như thế, điều tra một chút chuyện này, xem xem có phải là có quan hệ cùng Chấp Tử Thành giao dịch sáu năm trước.

Bọn họ không biết, Ninh Dạ biết a.

Này còn phải hỏi, chính là La Hầu!

Rất tốt.

Nhiệm vụ này tốt vô cùng.

Ninh Dạ tiếp lấy nhiệm vụ, nghiêm mặt nói: "Nhất định không phụ Phong điện hậu vọng!"

Vân Tuyệt Cổ Địa, Cực Đạo Cung.

Thư Vô Ninh chính tại trong phòng vẽ bùa.

Đó rõ ràng là một trương ngũ phẩm phù.

Thời gian năm năm, liền đạt đến trình độ chế ra ngũ phẩm phù lục, Thư Vô Ninh tại đạo này thiên phú quả nhiên cực cường.

Thời khắc này một tấm bùa họa xong, Thư Vô Ninh đang tự phỏng đoán không đủ, bỗng nhiên một đạo hỏa phù bay tới.

Thư Vô Ninh một phát bắt được, liếc nhìn, nhất thời mặt mày hớn hở.

"Thư Lang!" Nàng kêu lên.

Thư Lang tiến vào.

Lúc này Thư Lang, nghiễm nhiên cũng đã là Hoa Luân trung kỳ hảo thủ.

"Thu thập một thoáng, thông báo tiếp một thoáng Tân cô nương, chuẩn bị cùng ta ra ngoài."

"Đi chỗ nào?" Thư Lang hỏi.

"Liệt Châu."

Chương 168 : Long hấp thủy

Chương 168: Long hấp thủy

Liệt Châu bắc cảnh.

Thiên Mã Quận.

Thiên Mã Quận địa thế bằng phẳng, bốn phía hoang nguyên, cây cỏ phong phú, càng có huyết đề thiên mã, có thể ngự phong vân, đạp không mà đi, kỳ tốc như điện, kỳ âm như lôi.

Liệt Châu mạnh ở nhục thân, tiên pháp phổ thông, chính là đến Hoa Luân chi cảnh, phi hành chi thuật cũng kém đến đòi mạng, nên có nhiều người ngự mã mà hành.

Cực Chiến Đạo thậm chí bởi vậy tạo thành một nhánh tu sĩ kỵ binh, tất cả đều là những người chiến lực cường đại mà lực di động không đủ.

Tu sĩ kỵ binh, thiên hạ cửu châu, trừ một nhà này, không còn chi nhánh.

Thậm chí có không ít tiên môn bởi vậy trào phúng Liệt Châu, cũng đã đến Vạn Pháp tu vi rồi, bay còn không nhanh bằng ngựa.

Nhưng trào phúng quy trào phúng, Liệt Châu huyết đề thiên mã đội cũng thật là một nhánh đội ngũ thực lực cường hãn, số lượng đầy đủ, Hoa Luân cũng dám đẩy Vô Cấu.

Thanh Tuyền Cốc vị tại Tứ Hà Bình Nguyên Thiên Mã Quận.

Một đường phi hành, xa xa nhìn thấy một ngọn núi lớn tọa lạc tại phía trên bình nguyên.

Dưới núi là một con sông lớn chảy xuôi, nước sông mịt mờ vụ khí, đem hơn nửa ngọn núi đều bao phủ tại trong hơi nước, chỉ còn lại sơn phong sừng sững trong mây, từ xa nhìn lại, phảng phất không trung tiên sơn.

Đây chính là Vạn Tuyền Sơn cùng Vân Thủy Hà.

Vạn Tuyền Sơn là một trong những đại sơn hiếm có của Thiên Mã Quận, mà Vân Thủy Hà liền là một con sông lớn chảy ngang Liệt Châu thất đại quận tứ đại bình nguyên, nước sông sau khi chảy qua Tứ Hà Bình Nguyên, thụ địa mạch ảnh hưởng, nước sông bốc hơi như sương tụ tại dãy núi, phục ngưng mà thành nước, hồi lưu mà xuống, khiến cho trên Vạn Tuyền Sơn quanh năm nước chảy không ngừng, tuyền thủy vạn đạo, nên tên là vạn tuyền.

Vạn Tuyền Sơn vốn có một tiểu môn phái, nhân địa mà tên Vạn Tuyền Môn.

800 năm trước, nơi đây bị Thiên Mã Sơn Trang tiêu diệt.

Thiên Mã Sơn Trang chính là môn phái lớn nhất Tứ Hà Bình Nguyên, chủ yếu buôn bán chính là huyết đề thiên mã tinh anh, Liệt Châu cảnh nội vượt quá bốn thành huyết đề thiên mã là họ chưởng khống, trong đó huyết mã cao cấp nhất càng là hoàn toàn do họ lũng loạn.

Vạn Tuyền Sơn cũng bởi vậy thuộc về Thiên Mã Sơn Trang.

Bất quá Thiên Mã Sơn Trang chưa từng chân chính lưu ý quá đối với Vạn Tuyền Sơn, bọn họ chú ý, là vô tận khoáng dã, mênh mông cỏ xanh trên bình nguyên kia, cùng với mảnh mục mã thiên không rộng lớn kia.

Mãi đến tận cái gọi là đạo cảnh này xuất hiện.

Khi Ninh Dạ cùng Trì Vãn Ngưng đi tới Vạn Tuyền Sơn, Thanh Tuyền Cốc thì, liền nhìn thấy bên ngoài thung lũng, một đám lớn tu sĩ chính vây ở chỗ này.

"Phu quân, nhìn dáng dấp như vậy, tin tức đã truyền ra đây." Trì Vãn Ngưng cười nói.

Ninh Dạ khẽ nhíu mày, cong ngón tay búng một cái, một đạo hỏa phù lưu quang độn xuất.

Một lát sau, hạ phương bay tới một người, chính là Công Tôn Dạ.

"Ninh công tử." Nhìn thấy Ninh Dạ, Công Tôn Dạ khách khách khí khí nói, nào còn có uy phong ngày đó.

"Phía dưới làm sao nhiều người như vậy?" Ninh Dạ hỏi: "Ngươi làm ra?"

Công Tôn Dạ bị dọa cho nhảy dựng, vội vung tay: "Ngươi bảo ta 'cái gì cũng đừng làm', ta sao lại đi gây chuyện. Những người này cũng không biết là từ đâu có được tin tức, nói cái gì Thanh Tuyền Cốc có bí địa, xuất huyết tuyền chi, tam nguyệt tam, long hấp thủy, chính là linh chi xuất thế chi cơ. Này không, liền đều chạy tới rồi."

Vân Thủy Hà mỗi năm tháng ba sẽ xuất hiện long hấp thủy dị tượng, thiên không ẩn hiện cự long chi ảnh, làm long hấp thủy hình, sau đó chính là vân thủy thiên thư, như bị long quyển phong hấp nhiếp xông thẳng chân trời.

Bất quá Trường Thanh Giới đối với long quyển phong cũng không xa lạ gì, long hấp thủy này không có quan hệ gì với long quyển phong, mà chính là một loại thiên địa dị tượng, chỉ là một mạch không được đáp án.

Bây giờ cũng không biết tin tức từ đâu, nói long hấp thủy chi nhật, chính là bảo cảnh khai khải chi thì, người hữu duyên đều có thể đi vào tầm bảo.

Bây giờ còn có năm ngày, chính là ngày long hấp thủy.

Nghe được Công Tôn Dạ nói không phải tin tức hắn truyền ra, Ninh Dạ cũng có chút kỳ quái.

Làm sao mấy chuyện dồn dập này, lại cứ xảo như vậy, tại lúc mình chạy tới thì tin tức này cũng tới?

Hắn cũng không vội, trực tiếp dùng Vấn Thiên Thuật Côn Lôn Kính bắt đầu thôi diễn.

Chỉ chốc lát sau, có chút kết quả, kinh ngạc nói: "Đồn đại càng không phải giả."

"Cái gì?" Công Tôn Dạ Trì Vãn Ngưng đồng thời nhìn hắn.

Ninh Dạ gật đầu nói: "Nơi này bí cảnh mở ra, xác thực là tại long hấp thủy chi nhật."

Trì Vãn Ngưng biết rõ, Ninh Dạ được Thiên Tinh Môn Huyền Cơ Quan lại thêm Thiên Cơ Môn tam địa bí tàng, tại trận pháp cơ quan tinh thông nhất, lại thêm Vấn Thiên Thuật thôi diễn, kết luận hắn đạt được, quá nửa là sẽ không sai.

"Thế mà không phải lời đồn." Công Tôn Dạ cũng cau mày: "Đó là chuyện gì vậy? Tại sao đang yên lành lại có tin tức đột nhiên truyền ra?"

"Ngươi cùng Công Tôn Điệp, lúc trước chưa hề đem tin tức nói cho bất luận kẻ nào chứ?" Ninh Dạ hỏi.

Công Tôn Dạ lắc đầu: "Làm sao có khả năng nói ra."

Ninh Dạ gật đầu: "Vậy cũng chỉ có một giải thích."

Công Tôn Dạ tỉnh ngộ: "Ngươi nói là Công Tôn Điệp? Lẽ nào là nàng đem tin tức truyền ra? Nhưng nàng làm sao làm được?"

"Vậy cũng chỉ có thể vào gặp nàng mới biết." Ninh Dạ cũng là nâng cằm tự nói: "Thân hãm bí cảnh, vô pháp thoát ly, lại có thể đem tin tức truyền ra. . . Kỳ quái, vì sao cảm giác loại tình huống này có chút quen thuộc?"

"Sẽ không lại có quan hệ cùng mảnh vỡ Thiên Cơ Điện chứ?" Trì Vãn Ngưng cười hỏi.

Ninh Dạ lắc đầu: "Không, không có quan hệ gì với Thiên Cơ Điện, nhưng thật giống cùng Thiên Cơ Môn có như vậy một điểm liên quan. . ."

Ninh Dạ đã rơi vào trong trầm tư.

Nghĩ một hồi, hắn đột nhiên nhe răng nở nụ cười: "Thôi vậy, đằng nào cũng còn phải chờ Tiểu Diệp Vô Ninh bọn họ, đến cũng vừa hay."

Năm ngày sau, buổi sáng.

Ngày hôm nay là ngày long hấp thủy.

Lối vào thung lũng đầu người dũng động, phóng tầm mắt nhìn tới, tối thiểu có mấy trăm tên tu sĩ đang sốt ruột chờ đợi.

Ninh Dạ đứng tại trên một khối đá lớn bên cạnh sơn cốc, theo phía sau chính là Công Tôn Dạ, Tân Tiểu Diệp, Thư Vô Ninh bọn họ.

Xa xa thỉnh thoảng còn có một chút tu sĩ bay qua, khiến đám đông chờ đợi càng đông.

Công Tôn Dạ kiến thức uyên bác, đang không ngừng vì mọi người giới thiệu.

"Đó là Hắc Viêm Lão Nhân, Vạn Pháp đỉnh phong. . . Cái kia là Ngôn Vô Song, Kim Sơn Kiếm Phái thiên tài, tuy là tiểu môn phái, thực lực nhưng không thể coi nhẹ, Vạn Pháp hậu kỳ. . . Cái kia là Lâm Quan Âm, hào xưng Dục Nữ. . . Dục vọng chi dục, ta từng cùng nàng từng có một buổi tình duyên, tư vị tuyệt diệu. . ."

Công Tôn Dạ vừa giới thiệu, vừa bí mật mang theo hàng lậu.

Chính hắn chính là Vạn Pháp đỉnh phong, tầm mắt cao, vì vậy giới thiệu cũng đều là thực lực tu vi gần giống như hắn, trung kỳ trở xuống căn bản liền không chú ý.

Ngoài Thanh Tuyền Cốc trên dưới 500 tu sĩ, Vạn Pháp cảnh bất quá hơn ba mươi người, tuyệt đại đa số đều là Hoa Luân cảnh , còn Vô Cấu cảnh một cái cũng không thấy, vì vậy Công Tôn Dạ giới thiệu lên cũng đặc biệt nhẹ nhàng.

Tân Tiểu Diệp có chút hiếu kỳ: "Vì sao lần này lại không thấy một cái Vô Cấu?"

Ninh Dạ cười nói: "Ngươi coi Vô Cấu là rau cải trắng, tùy ý có thể thấy được sao?"

Ninh Dạ lúc trước trải qua đa phần là đại sự, vì vậy Vô Cấu cảnh một cái tiếp một cái xuất tức, nhưng trên thực tế, các đại năng Vô Cấu trở lên, càng nhiều thời điểm sẽ đóng cửa tu hành, trừ phi là tư nguyên đỉnh cấp chân chính hoặc đại sự, bằng không rất ít sẽ xuất động.

Lần này tin tức Thanh Tuyền Cốc, truyền ra là Huyết Tuyền Linh Chi, vật này tuy được, nhưng đối với Vô Cấu cảnh đại năng sức hấp dẫn có hạn, vì vậy hơn nửa sẽ không vì ngần ấy thu hoạch mà ngàn dặm xa xôi đi một chuyến.

Bởi vậy có thể thấy được lúc Công Tôn Điệp truyền đi tin tức cũng là động tâm tư, tận sức tránh khỏi hấp dẫn đại năng đi tới, để tránh khỏi phản vác đá đập chân chính mình.

Đây cũng là Ninh Dạ tự xuất ngoại hành tẩu tới nay, lần đầu tiên không cần cùng Vô Cấu cùng đài, liên đới tâm tình của hắn cũng tốt hơn rất nhiều —— các Vô Cấu đại năng từng cái từng cái khó hầu hạ đòi mạng, tính toán nhiều lần như vậy, hắn cũng nhọc tâm.

Xem ra lần này, không cần tính toán nhiều như vậy.

Chính trong lúc nói chuyện, xa xa lại là một đám người bay tới.

Người cầm đầu là một nữ tử, lưng đeo song loan đao, uy phong lẫm lẫm, phía sau còn theo một đám lớn tinh trang hán tử.

"Tần Thì Nguyệt?" Ninh Dạ hơi run.

Nàng làm sao cũng tới rồi?

Chương 169 : Động Thiên

Chương 169: Động Thiên

Tần Thì Nguyệt giống như trước đây, kiểu tóc tinh kiền, khí chất kiệt ngạo, chỉ là chẳng biết vì sao, khi Ninh Dạ nhìn thấy nàng thì, nhưng chú ý tới Tần Thì Nguyệt tự có tâm sự.

Nàng người tuy tới Thanh Tuyền Cốc, ánh mắt nhưng tại phiêu di, nhìn không phải sơn cốc, mà là một mảnh hư vô trống trải.

Nàng có tâm sự?

Ninh Dạ ý thức được điểm này.

"Nhìn thấy người quen cũ?" Trì Vãn Ngưng ánh mắt cũng tại trên người Tần Thì Nguyệt hơi hơi dừng lại một thoáng.

"Chẳng qua là cảm thấy thế giới này thật nhỏ." Ninh Dạ thuận miệng dùng cái huyễn thuật che chắn bản thân.

Công Tôn Dạ thì chỉ vào một tên nam tử trẻ tuổi bên cạnh Tần Thì Nguyệt nói: "Đứng tại bên cạnh Tần Thì Nguyệt gọi Ngũ Thiếu Ba, một trong tứ tú của Thiên Mã Sơn Trang."

Nơi này là địa bàn của Thiên Mã Sơn Trang, người của Thiên Mã Sơn Trang xuất hiện đến là không thể bình thường hơn được.

Thiên Mã Sơn Trang có tứ tú, hào xưng là nhân vật xuất sắc nhất thế hệ tuổi trẻ, cái Ngũ Thiếu Ba này chính là một trong số đó.

Sau lưng Ngũ Thiếu Ba còn theo mười hai tên tu sĩ, tất cả đều là kẻ cơ bắp, lưng đeo cự phủ, trọng chuy, nhìn qua như hãn tướng sa trường, mỗi kẻ dưới thân còn đều cưỡi một thớt huyết đề thiên mã, thân ngựa có mảng lớn làm sắc hoa văn, xem ra như từng đạo từng đạo bé nhỏ lôi điện đang khiêu dược, chính là kinh lôi nổi danh nhất Thiên Mã Sơn Trang.

Huyết đề thiên mã chính là chủng lớn, trong đó lại có thật nhiều phân chia tỉ mỉ, Kinh Lôi chính là một loại nổi danh nhất trong đó, nghe nói là Thiên Mã Sơn Trang dùng huyết đề thiên mã cùng yêu thú tạp giao mà thành, tự thân vô pháp sinh dục, chỉ có thể thông qua tạp giao mà được, mà kỹ thuật tạp giao này, là Thiên Mã Sơn Trang độc hữu.

Trong truyền thuyết Kinh Lôi có thể ngự lôi điện, mã đạp hư không, mỗi một bước đạp xuống đều có lôi điện tự sinh, cùng kỵ thủ kết hợp, có thể hình thành khủng bố lôi điện gia trì, thi triển lên uy thế cực đại, tốc độ như âm, kỳ âm nhược điện, kỳ hình như long, vì vậy còn có Long Mã chi xưng, bất quá cái này liền có chút khuếch đại, có tự biên tự diễn chi hiềm.

Thiên Mã Sơn Trang cũng thuộc về môn phái thuộc hạ Cực Chiến Đạo, cùng Tần Thì Nguyệt đi tới cùng nơi đến cũng không kì lạ. Nhìn biểu tình cúi đầu khom lưng lúc hắn nói chuyện với Tần Thì Nguyệt, càng là cực điểm nịnh nọt.

Chỉ là Tần Thì Nguyệt tâm tư ngưng trọng, đối với Ngũ Thiếu Ba lại hiển nhiên là lạnh nhạt.

Ninh Dạ ánh mắt thì rơi vào phía sau Tần Thì Nguyệt.

Đó là một nho sam tu sĩ, tay cầm quạt giấy, phong độ phiêu phiên, tại trong thế giới một đám lớn cơ nhục thô hán này, cùng Tần Thì Nguyệt đồng thời, liền có vẻ hạc trong bầy gà, đặc biệt chói mắt.

Trong năm ngày chờ đợi, Ninh Dạ từng cùng Trì Vãn Ngưng dạo qua trong thành phụ cận, liền bởi vì hắn quá tuấn mỹ, lại khí chất đột xuất, liền đưa tới quá không ít người chú ý, thậm chí còn có người bởi vì hắn quá đẹp trai mà không ưa hắn, muốn giáo huấn hắn, đương nhiên, không thể thiếu là bị Ninh Dạ đánh một trận.

Mà trước mắt người này, luận tướng mạo không bằng Ninh Dạ, về khí chất nhưng không thua hắn, đứng ở trong đám người, nơi ánh mắt nhìn đến, đám thô hán tính tình thô lỗ yêu nhất vô cớ sinh sự kia càng không một người dám cùng hắn đối lập.

Điều này khiến cho Ninh Dạ hứng thú, hỏi Công Tôn Dạ: "Người kia là ai?"

Công Tôn Dạ liếc mắt nhìn, cười nói: "Hắn gọi Hạ Văn Thư, Trấn Bắc Phủ tri sự."

"Hóa ra là Thiểu Bất Tri Sự Hạ tri sự." Trì Vãn Ngưng cười lên, nàng lại là cũng nghe qua người này.

Tri sự tại Trấn Bắc Phủ, kỳ thực liền tương đương với cái vị trí tham mưu, chuyên môn vì vương của họ bày mưu tính kế, Tần Thì Nguyệt bản chức cũng là tri sự.

Bất quá làm tri sự tại Cực Chiến Đạo, thật đúng là một môn khổ sai.

Đám gia hỏa đầy đầu cơ nhục cùng huyết dịch kia, từng cái từng cái tổng là miệng nói ít đọc sách, phải tôn trọng người đọc sách, vì vậy nghe nhiều ý kiến của người đọc sách, sau đó làm cái chức Tri Sự, chuyên môn mời người có học vấn giúp bọn hắn bày mưu tính kế.

Nhưng mặt khác, phàm là chủ ý những Tri Sự kia xuất ra cho bọn họ chính mình không thích, liền sẽ vỗ bàn hô to "Rắm chó, hết thảy đều là rắm chó, đâu ra phiền toái như vậy, giết tới là được" .

Sau đó ăn thiệt thòi, liền tới một câu "Hối không nghe tiên sinh nói", coi như bỏ qua.

Có kẻ không biết xấu hổ, thậm chí còn sẽ đến một câu "Đều do ngươi, là con mẹ ngươi lúc trước không nói rõ ràng, ngươi nói đơn giản chút lão tử không phải đã nghe sao?"

Vì vậy tri sự tại các đại vương phủ, đó chỉ là một khối bảng hiệu, thời điểm dùng đến ngươi ngươi không tệ, thời điểm không cần ngươi chính là cái cặn bã.

Tuyệt đại đa số tri sự đối với chủ tử của chính mình đều là bất đắc dĩ ai oán.

Hạ Văn Thư sở dĩ có tiếng, là bởi vì hắn là kẻ duy nhất bên trong hết thảy Tri Sự của Trấn Bắc Phủ dám chống đối Từ Liệt —— hắn là nghĩa tử của Từ Liệt.

Hạ Văn Thư từ nhỏ được Từ Liệt thu dưỡng, khi còn bé nghịch ngợm, thường bị Từ Liệt đánh, đánh xong còn phải quỳ xuống xin tha, nói một câu "Nhi tử thiếu bất tri sự (nhỏ không hiểu chuyện), nghĩa phụ thứ lỗi."

Sau khi lớn lên tuy rằng đọc không ít sách, tỳ khí lại vẫn là không nhỏ, như thường chống đối cùng Từ Liệt, Từ Liệt cũng là như thường đánh, sau đó liền tiếp tục quỳ xuống xin tha "Tri sự Thiếu

Bất Tri Sự, xin vương thứ lỗi."

Ngày dài ra, danh hào 'Thiểu Bất Tri Sự' Hạ tri sự cũng liền truyền ra.

Vì vậy Hạ Văn Thư này xem ra hào hoa phong nhã, thực tế là cái đầu sắt. Dùng lời của Từ Liệt nói, chính là "Đây mới là phong phạm mà người trong Cực Chiến Đạo ta nên có" .

Rất có phong phạm trâu bò người đọc sách thay đổi không được lão tử, lão tử thay đổi người đọc sách.

Mấy năm không thấy, Tần Thì Nguyệt bây giờ thế mà cũng trở thành Vạn Pháp, ngoài ra Hạ Văn Thư cùng Ngũ Thiếu Ba cũng đều là Vạn Pháp cảnh, tu vi đến cũng không thấp.

Trấn Bắc Phủ hai vị tri sự dắt tay nhau tới chỗ này, càng là hiếm thấy, chỉ không biết là có phải là ý tứ của Từ Liệt không.

Thời khắc này mắt nhìn thời gian đã gần tới, liền thấy xa xa phía trên Vân Thủy Hà, có vân long chi ảnh như ẩn như hiện, theo thiên không dị tượng, một đạo thủy lưu trùng thiên nhi khởi, như thác nước nghịch lưu, kích dương tại không, hóa thành đầy trời hạt mưa, nhưng không rơi xuống, mà là hình thành mây khói tản ra chi thế, hóa thành vân vụ, lượn lờ tại không, đem toàn bộ sơn phong đều bao phủ tại bên dưới vân vụ.

Dương quang chiết xạ qua vân vụ, liền rực rỡ ra điểm điểm mê ly quang thải, chiếu đến trên người mọi người thải quang phân trình.

Sau đó liền thấy trong Thanh Tuyền Cốc, càng phản chiếu ra một phiến huyễn tượng, liền giống như có một toà hoa viên, đứng ngược trong không trung, cùng trong cốc một trên một dưới, hình thành đối trì chi thế.

Thanh Tuyền Cốc nguyên bản vốn là mở, bất luận kẻ nào đều có thể tiến vào, chỉ là sau khi tiến vào cũng chỉ là phong cảnh bình thường, cũng không có thu hoạch.

Nhưng thời khắc này theo cảnh tượng long hấp thủy xuất hiện, Thanh Tuyền Cốc thế mà cũng xuất hiện biến hóa, bên trong sơn cốc phảng phất đồng thời tồn tại hai cái thế giới, nhất thực nhất hư, hư thực khó phân.

Rất nhiều tu sĩ thấy tình hình này, quát lên một tiếng, liền hướng bên trong sơn cốc phóng đi.

Chỉ là tiến vào cốc, lại phát hiện cốc vẫn như cũ là cốc kia, cảnh cũng vẫn như cũ là cảnh kia, bản thân vẫn như cũ là tại trong sơn cốc phổ phổ thông thông nguyên lai kia, nhưng chưa tiến vào hoa viên tươi đẹp như huyễn tượng kia.

Đây là chuyện gì?

Lẽ nào chỉ là một cái huyễn tượng?

Chúng nhân kinh ngạc.

Ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy không trung trong huyễn cảnh, thế mà đã xuất hiện bóng người.

Có người!

Có người thật sự đã vào trong vườn kia.

Chỉ là vì sao ta lại không vào được?

Quần tu kinh ngạc, có càng là hướng không trung bay đi, chỉ là mặc cho phi hành, huyễn tượng kia đều chỉ như không khí mênh mông, như trăng trong nước, ngắm hoa trong sương, nhìn thấy, mò không được, càng không nói đến thâm nhập vào trong.

Mắt thấy tình hình này, Ninh Dạ cũng là hơi cảm thấy kinh ngạc: "Càng là có động thiên khác, hảo một cái động thiên phủ địa. Xem ra chuyến này sẽ không tay không mà về rồi."

Thư Vô Ninh liền nói: "Chỗ này, thật giống tại một chỗ không gian khác, phải làm sao mới vào được?"

Ninh Dạ cười nói: "Mở không gian khác, yêu cầu quá cao, trước mắt chỗ Động Thiên này chưa đến một bước này, bất quá là một cái chướng nhãn pháp nho nhỏ mà thôi."

Công Tôn Dạ cũng cười nói: "Động Thiên, Động Thiên. Nhất động nhất thiên địa, cần gì phải chấp nhất tại nhìn thấy trước mắt."

Nói cuốn lên một cỗ sương khói, quấn lấy chúng nhân, đã hướng một cái lỗ nhỏ không đáng chú ý trong Thanh Tuyền cốc khẩu bay đi, sau một khắc, sáu người đã xuất hiện tại giữa một mảnh thiên địa cẩm tú.

Chương 170 : Vong Tình Thiên Tôn

Chương 170: Vong Tình Thiên Tôn

Đây là một phiến động thiên thế giới hoa thơm chim hót linh khí dồi dào.

Phóng tầm mắt nhìn tới, là một phiến muôn tía nghìn hồng.

Nhưng nếu như ngươi cho rằng những thứ này đều là kỳ hoa dị thảo, vậy liền mười phần sai.

Trì Vãn Ngưng đi tới trước mặt một cây hoa tươi nở rộ, nhìn kỹ một chút, sau đó lắc đầu: "Chỉ là hoa cỏ phổ thông, hơi có chút linh khí, nhưng không phải linh thực."

Chân chính linh thực, không chỉ có là tại trong hoàn cảnh linh khí mịt mờ liền có thể mọc ra, còn cần tự thân đặc tính phối hợp.

Hoàn cảnh của nơi này mặc dù không tệ, nhưng thực vật nhưng rất phổ thông.

Bọn chúng không phải linh thực, mà chỉ là cỏ dại.

Nhưng muốn nói không có linh thực đến cũng chưa chắc.

Tân Tiểu Diệp đứng tại trước mặt một cây diên vĩ hoa, cẩn thận tỉ mỉ: "Trên cây diên vĩ hoa này có ký sinh linh mộc, bất quá đã bị lấy

đi."

Ký sinh linh mộc, một loại linh thực ký sinh tính hiếm thấy, có thể bám vào trên những thực vật linh tính khác hấp thụ linh khí, bọn chúng là tài liệu thượng hảo chế tác đan dược loại cố bản bồi nguyên.

"Nơi này cũng vậy." Bên cạnh Thư Vô Ninh cũng nói.

Mọi người rất nhanh phát hiện, mảnh hoa hải này thế mà có không ít ký sinh linh mộc tồn lưu quá vết tích, bất quá không ngoại lệ, đều bị lấy đi.

"Ha ha." Ninh Dạ vui vẻ.

Không cần hỏi, đây là Công Tôn Điệp làm ra.

Tuy rằng bị vây ở nơi này, Công Tôn Điệp nhưng cũng không nhàn rỗi, trước tiên đem hết thảy có thể sưu tập đến chỗ tốt đều sưu đi lại nói.

Quả nhiên, bọn họ một đường tiến tới, liền nhìn thấy phiến không gian này, phàm là những thứ có thể nhìn ra vết tích có giá trị đều bị lấy đi, lưu lại chỉ là một phiến phổ thông hoa cỏ.

Vì thế không ít người hùng hùng hổ hổ.

"Đến cùng ai mẹ nó tay chân nhanh như vậy? Thứ tốt đều bị cầm."

"Đừng mẹ nó để lão tử nhìn thấy."

Không có lợi, cũng liền không có tranh chấp, chí ít hiện tại là hòa bình.

Một đường tiến tới, quá hoa hải, mọi người đi tới trước một mảnh rừng trúc.

Trung ương rừng trúc có một cây cầu nhỏ, dưới cầu một dòng sông nhỏ như dải lụa.

Giữa sông có ngân sắc con cá tại bơi lội.

Có người nhìn ra đầu mối, vui vẻ nói: "Là ngân ti ngư, đây chính là bảo bối tốt."

Liền muốn đi nắm bắt.

Đám người Ninh Dạ vẫn không nhúc nhích.

Ngân ti ngư xác thực là thứ tốt, ngư này sau khi luyện hóa, có thể dùng tại chế tác pháp bảo loại tơ lụa, khiến bảo vật càng thêm linh động mà giàu có biến hóa.

Nhưng nếu Công Tôn Điệp đã không động tới đồ vật trong sông, cái kia hơn nửa chính là có nguy hiểm.

Thời khắc này một tên tráng hán đã thi triển thủ đoạn nhiếp không, đi bắt cá trong sông.

Hắn đến cũng coi như cẩn thận.

Nhưng là tại cá bay lên đồng thời, từng đạo từng đạo chùm sáng màu bạc từ trong sông bốc ra, xuyên thủng thân thể tu sĩ kia, tu sĩ kia chỉ lung lay mấy lần, liền một đầu tài nhập giữa sông. Sau một khắc vô số con cá lội tới, trong nháy mắt đem phân thực, liền ngay cả huyết dịch xương cốt đều không có chút nào tồn lưu.

Một người liền như vậy không tồn tại.

Ngân ti ngư không đáng sợ, đáng sợ chính là trận pháp trên mặt sông này.

Thư Vô Ninh đã nói: "Sư phụ cẩn thận, trận pháp này không chỉ có trên mặt sông, trên cầu cũng có."

"Ngô, cảm giác được, là một loại trận pháp quang hệ nào đó." Ninh Dạ gật đầu.

Trì Vãn Ngưng hỏi: "Có thể qua không?"

Ninh Dạ mỉm cười: "Đương nhiên, bất quá còn có phương pháp đơn giản hơn."

Hắn nói điều khiển Nguyên Cực Thần Quang, một vòng quang chi đạo tắc đã vô thanh vô tức tản ra, trong Thiên Cơ Điện CànTự Bí chuyển động, lại là bắt đầu phân tích trận pháp này.

Những phương diện khác Ninh Dạ không dám nói, ba thứ quang, huyễn, không gian, Ninh Dạ chính là am hiểu nhất.

Trước mắt trận pháp nếu đã là pháp trận thuộc tính quang, vậy hắn liền không khách khí.

CànTự Bí liền đại đạo đều có thể phụ trợ cảm ngộ, huống hồ chỉ là trận pháp, chỉ trong chốc lát công phu, trận pháp này đã bị hắn phân tích hoàn thành.

Sau một khắc Ninh Dạ cong ngón tay búng một cái, trận pháp kia đã bị hắn trực tiếp loại bỏ.

Trận pháp nếu đã phá, Trì Vãn Ngưng tay nhỏ vung lên, liền thấy trong ngọc đái hà vô số ngân ti ngư liền với nước sông đã đồng thời bay lên.

Trì Vãn Ngưng thuận tay ném ra một cái bình ngọc nho nhỏ, liền thấy trong sông nhỏ hết thảy ngân ti ngư đã hết thảy rơi vào trong bình.

Thuận tay đem nắp bình đậy lại, cười hi hi thu hồi nói: "Tuy không phải bảo bối gì quá đáng tiền, đến cũng coi như thu hoạch nho nhỏ."

Ninh Dạ phá trận pháp vô thanh vô tức, chúng nhân không biết trận pháp đã phá, chỉ nhìn thấy mới vừa rồi còn có người vì một con cá không còn mệnh, thời khắc này đột nhiên liền có người đem hết thảy cá đều lấy đi, nhất thời ngơ ngác.

Tình huống gì thế này?

"Đi." Ninh Dạ đã lười biếng nói một câu, tiếp tục tiến lên.

Mục đích hắn đến lần này cũng không phải là tầm bảo, mà chỉ là cứu người, huống chi bảo vật nơi này xem ra đều đã bị Công Tôn Điệp cướp đoạt gần hết rồi, lưu lại quá nửa là phiền phức.

Những tu sĩ kia dồn dập cũng đi theo qua cầu.

Qua cầu nhỏ, vào mắt lại là một gian đình viên, nội có vô số quán các thuỷ tạ.

Chúng nhân tới chỗ này, liền một cách tự nhiên phân tán ra, tự đi tìm bảo.

Đám người Ninh Dạ tự không hề để ý cái này, lập tức Ninh Dạ liền phát động Vấn Thiên Thuật.

Chỉ là hắn còn chưa kịp suy tính, liền thấy xa xa giữa đình viện đột nhiên oanh minh thăng khởi một đạo thủy trụ, cột nước kia thăng nhập không trung, càng hóa thành một mặt cự đại thủy kính, trong gương ngồi xếp bằng một người, thình lình chính là Công Tôn Điệp.

Nàng thế mà ở trong gương?

Vừa thấy Công Tôn Điệp, Trì Vãn Ngưng đã muốn qua.

Ninh Dạ kéo nàng lại: "Đừng động!"

Trì Vãn Ngưng chú ý tới, Ninh Dạ sắc mặt càng trở nên cực kỳ ngưng trọng.

"Ninh Dạ, ngươi biết đây là cái gì?"

Ninh Dạ không có nói gì, mà là lôi kéo đám người Trì Vãn Ngưng lui về phía sau.

Thấy hắn như thế, đám người Công Tôn Dạ ý thức được không đúng, đồng thời chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Liền thấy Công Tôn Điệp trong gương kia đột nhiên mở mắt, nhìn phía Ninh Dạ, trong ánh mắt càng hiện ra sát ý.

Nàng chỉ Ninh Dạ Trì Vãn Ngưng: "Ai giết hai người kia, hết thảy bảo vật của Vong Tình Diệu Pháp Vô Thượng Thiên Tôn ta chính là của hắn!"

Cái gì?

Chúng nhân ngạc nhiên.

Mặt khác Vong Tình Diệu Pháp Vô Thượng Thiên Tôn là ai? Chưa từng nghe nói a.

Trong khoảnh khắc đó, tất cả mọi người đều nhìn phía hai người Ninh Dạ.

Cùng lúc đó, Ninh Dạ đơn thủ nhất phách mặt đất.

Oanh!

Một phiến huyễn tượng đã bốc lên tại trong đình viện, Tinh La Vạn Tượng, trong nháy mắt đem tất cả mọi người đều chụp vào trong, khiến chúng nhân lại không nhận rõ đặt thân nơi nào.

Ninh Dạ lôi kéo Trì Vãn Ngưng nói: "Những người khác vào Thiên Cơ Điện."

Nói đã đem Công Tôn Dạ Tân Tiểu Diệp Thư Vô Ninh Thư Lang thu vào trong Thiên Cơ Điện, Công Tôn Dạ muốn nói lão tử cũng là Vạn Pháp đỉnh phong, cũng là có thể chiến, nhưng Ninh Dạ căn bản mặc kệ hắn, trực tiếp cường hành kéo vào trong điện.

Tiến vào trong Thiên Cơ Điện, liền nhìn thấy Thiên Cơ chính đối với bọn họ ha ha cười: "Các ngươi tới rồi?"

Trong thiên không một tia sét tạc hiện, không nhìn huyễn trận, hướng tới Ninh Dạ Trì Vãn Ngưng đương đầu phách hạ.

Hai người trực tiếp phát động thiểm hiện tránh khỏi, liền thấy không trung đã bắt đầu ngưng tụ càng nhiều lôi điện, một đạo tiếp lấy một đạo, điên cuồng phách xuống, cảm giác lại như giống như bị điên, không giết chết bọn hắn liền không bỏ qua.

Trì Vãn Ngưng kinh hãi trong lòng, vừa liều mạng chạy trốn, vừa tâm ngữ truyền âm hỏi Ninh Dạ: "Đây là chuyện gì? Công Tôn Điệp tại sao muốn giết chúng ta? Nàng có phải là kẻ khác giả mạo?"

"Không, nàng chính là Công Tôn Điệp!" Ninh Dạ hồi đáp.

"Cái kia làm sao lại. . ." Trì Vãn Ngưng đột nhiên tỉnh ngộ ra: "Tâm thần thao túng? Có người đã khống chế tâm thần của nàng?"

"Không sai." Ninh Dạ tức giận nói: "Không trách lần này cảm giác quen thuộc như vậy, thế mà là động thiên Vong Thiên Cơ cái chó đẻ này lưu lại."

"Vong Thiên Cơ là ai?"

"Thiên Cơ Môn tử địch, năm đó phúc diệt Thiên Cơ Môn, hắn chính là một trong kẻ cầm đầu!" Ninh Dạ lớn tiếng đáp lại: "Tâm nguyện cả đời cái quy nhi tử này chính là diệt vong Thiên Cơ Môn, Thiên Cơ Môn hàng năm tế tổ bảo lưu tiết mục chính là nguyền rủa tên khốn kiếp này. Ta minh bạch rồi, thông báo bên ngoài không phải Công Tôn Điệp, là bất diệt tàn hồn gia hỏa này lưu lại!"

Chương 171 : Kịch chiến (thượng)

Chương 171: Kịch chiến (thượng)

Vong Tình Diệu Pháp Vô Thượng Thiên Tôn bản danh Vong Thiên Cơ, là đại năng thời kỳ thượng cổ, ngoài ra còn có một cái thân phận, chính là đệ tử bị đuổi khỏi Thiên Cơ Môn.

Hắn vốn xuất thân Thiên Cơ Môn, theo thuyết pháp của bản thân Thiên Cơ Môn, Thiên Cơ Môn đối với hắn ân như tái tạo, nhưng Vong Thiên Cơ vong ân phụ nghĩa, trộm lấy tông môn bí điển, cưỡng gian rồi giết chết đồng môn sư muội, ám toán sư phụ chính mình, làm ác chí cực, Thiên Cơ Môn bị ép thanh lý môn hộ, lại bị Vong Thiên Cơ đào tẩu, cũng cuối cùng trở thành tử địch của Thiên Cơ Môn, tranh đấu một đời.

Cái thuyết pháp này đến cùng là thật hay giả, Ninh Dạ không biết, chuyện không thể chỉ nghe lời của một bên, thời kỳ thượng cổ Thiên Cơ Môn dựa vào thế lớn, cũng từng tạo không ít nghiệt, tuyệt đối không phải kẻ tốt lành gì, đồng môn đấu đá chi sự cũng không thiếu. Nếu như hỏi Vong Thiên Cơ, không chừng sẽ là một loại thuyết pháp khác.

Ninh Dạ đối với thượng cổ ân oán không có hứng thú, then chốt là người này đối với người của Thiên Cơ Môn hận đến tận xương tủy.

Người này tại thời kỳ thượng cổ chính là Nhân Hoàng cảnh đại năng, chỗ mạnh nhất là lĩnh ngộ nguyên thần bí mật, Diệt Thần Chú chính là hắn khai sáng.

Không chỉ có như vậy, người này còn khai phá ra Ký Thần Thuật, có thể đem nguyên thần phân liệt bảo lưu lại.

Nguyên thần tu sĩ rất khó rời khỏi thân thể mà độc lập tồn tại, một khi nhục thân bị hủy, nguyên thần tuy có thể trốn chạy, nhưng nhất định phải lập tức đoạt xá, chuyển sinh hoặc là ký thể chi pháp.

Thế nhưng đoạt xá cùng chuyển sinh đều mang ý nghĩa từ bỏ tu vi trước kia, thậm chí còn sẽ trải qua thai trung chi mê, quên mất kiếp trước, ký thể chi pháp gửi vào vật, cũng sẽ mất đi bản chất sinh mệnh, khó mà tiến bộ.

Như không có vật để dựa vào, cho dù là đại năng đệ thất cảnh cũng sẽ bị thiên địa chi lực từ từ ma diệt.

Mà Ký Thần Thuật của người này, thế mà đột phá điểm này. nguyên thần phân liệt ra thế mà có thể không bị thiên địa chi lực ảnh hưởng, thời gian dài tồn tại, cũng liền hình thành nên nhất linh bất diệt, vĩnh sinh bất tử cách cục.

Năm đó Vong Thiên Cơ cùng Thiên Cơ Môn đối nghịch, Thiên Cơ Môn trước sau giết hắn hơn ba mươi lần, mỗi một lần Vong Thiên Cơ đều có thể quay đầu trở lại, tiếp tục chế tạo phiền phức cho Thiên Cơ Môn, cuối cùng trở thành một trong những người tổ chức mạnh mẽ liên hợp thiên hạ môn phái, lật đổ Thiên Cơ Môn.

Thiên Cơ Môn cũng tại trong lần quyết đấu cuối cùng kia, lấy vô thượng thần thuật Truy Bản Tố Nguyên, diệt sát hết thảy nguyên thần Vong Thiên Cơ phân liệt ra, nhưng cho dù như vậy, Thiên Cơ Môn cũng không thể xác định, Vong Thiên Cơ có phải là đã chết thật rồi hay không.

Vạn năm tới nay, Vong Thiên Cơ chưa từng tái xuất hiện.

Cho dù Thiên Cơ Môn cũng dần dần tin tưởng, Vong Thiên Cơ hẳn là đã thật sự xong đời, chỉ là mỗi lần tế tổ đại điển, vẫn như cũ sẽ theo thói quen mắng chửi một phen.

Vì vậy Ninh Dạ đối với danh tự này là rất tinh tường.

Bởi Trì Vãn Ngưng được Ninh Dạ truyền công duyên cớ, trên người hai người đều có Thiên Cơ tâm pháp, tàn hồn Vong Thiên Cơ kia đối với Thiên Cơ tâm pháp quen thuộc nhất, bởi vậy thế mà trực tiếp phát động hết thảy công kích nhằm vào hai người.

Thời khắc này thiên địa huy hoàng, thiên uy cuồn cuộn, một đạo lại một đạo lôi đình từ trời hạ xuống, phảng phất thiên kiếp lạc hạ.

Huyễn thuật của Ninh Dạ có thể mê hoặc những người khác, nhưng mê hoặc không được ý chí tàn hồn của thượng cổ đại năng này. Điều này khiến cho Ninh Dạ vừa chật vật chạy trốn đồng thời, vừa cũng bội phục sinh mệnh lực khiến người kinh thán của người này —— đã nhiều năm như vậy, hàng này vẫn như cũ bất tử, thậm chí ngay cả động phủ đều như cũ bảo tồn bộ phận uy năng.

Bất quá cũng may vật đổi sao dời, động phủ uy năng từ lâu suy giảm, trong thiên không kiếp lôi tuy hung, uy năng nhưng cường đại được như biểu hiện, bản thân tàn hồn kia càng là vô pháp xuất thủ, chỉ có thể thông qua Công Tôn Điệp.

Cũng may Ninh Dạ biết, tàn hồn chỉ là đã khống chế tâm thần của Công Tôn Điệp, mà không phải đoạt xá. Đến không phải Công Tôn Điệp một mạch đề kháng đến nay, mà là tàn hồn này căn bản không có năng lực đoạt xá —— tàn linh bất diệt, nhưng cũng bởi vậy bất dung, chỉ có thể tự mình trưởng thành, vô pháp đoạt xá người khác.

Nhưng kiếp lôi lại mang đến một cái phiền phức khác.

Những tu sĩ kia!

"Bọn họ ở nơi đó!"

Huyễn cảnh mê hoặc tầm nhìn, nhưng mê không được kiếp lôi, trở thành chỉ dẫn bên trong huyễn cảnh này.

Có tu sĩ đã nhanh chóng hướng Ninh Dạ phóng đi.

Giết hắn, liền có thể đạt được hết thảy bảo vật của cái gì Vong Tình Diệu Pháp Vô Thượng Thiên Tôn này, cứ việc không biết người này là ai, nhưng có chỗ tốt là được a!

Xoát!

Chiến đao kích dương ra lẫm liệt quang huy bổ xuống.

Liệt Châu tu sĩ, chiến pháp xưa nay đi cương mãnh chi lộ, sát phạt chi đạo.

Xuất thủ đơn giản, nhưng ác liệt vô cùng.

Một đao này rơi xuống, mang theo khí thế phá liệt sơn hà, liền thật là một ngọn núi, cũng phải đem chém ra.

"Muốn chết!" Trì Vãn Ngưng trong mắt sát ý lóe lên, Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm đã xuất thủ.

Phong vân biến ảo, ngưng tụ ra vạn ngàn vầng sáng, chợt lại hội tụ thành một điểm, dưới Thái Thanh Thần Thủy Quyết thôi thúc, thần kiếm uy năng trán phóng, một đạo kiếm khí sắc bén đã phá không mà ra.

Tu sĩ kia đao thế tuy mãnh, nhưng cuối cùng chống đỡ không được một kiếm có thần khí bổ trợ của Trì Vãn Ngưng, liền thấy kiếm khí xuyên tim mà qua, đao quang tiêu thất, tu sĩ kia thân thể lung lay, liền 'huỵch' một tiếng ngã xuống.

Nhưng mà càng nhiều tu sĩ lại vọt tới, từng cái từng cái đã đem Ninh Dạ Trì Vãn Ngưng xem là đại địch.

Giết người, đắc bảo!

Quy tắc máu tanh của Tu Chân Giới tại một khắc này thể hiện ra vô cùng nhuần nhuyễn.

Ninh Dạ bất đắc dĩ lắc đầu: "Ta vốn không muốn đại khai sát giới, làm sao tự tìm đường chết."

Nguyên Cực Thần Quang trên cổ tay bay lên, hóa thành vô tận quang điểm —— theo Ninh Dạ tu vi đề thăng, bây giờ hắn đối với Nguyên Cực Thần Quang vận dụng cũng càng lúc càng cường hãn.

Những điểm sáng này rơi vào trên Lưu Quang Huyễn Thải Đao trong tay Ninh Dạ, Ninh Dạ nhất đao phách xuất, vô tận quang nhận lũ lượt tuôn ra, rơi vào trên người tu sĩ xông tới, tựa như liệt nhật chiếu tuyết trắng, một đám tu sĩ thể phách cường hãn kia, thân thể càng bắt đầu hòa tan.

Sát Thế Đao!

Cùng Sát Khí Đao bất đồng, Sát Thế Đao nặng tại thế, thế chi sở chí, lực chi sở cập (thế vươn tới đâu, lực chạm tới đó).

Vô biên sát thế ngưng kết quang nhận, về uy năng đã đại đại đề thăng thiếu hụt của Ngưng Quang Thành Nhận, những tu sĩ Hoa Luân cảnh kia hầu như là vừa đối mặt liền toàn bộ chết đi.

Chỉ có tu sĩ Vạn Pháp cảnh còn có thể đối kháng.

Sau một khắc liền thấy các loại pháp tráo, hộ thân bảo vật dồn dập xuất hiện, tại không trung phóng thích uy năng, đem Ngưng Quang Thành Nhận của Ninh Dạ triệt tiêu.

Nhưng thủ đoạn của Ninh Dạ lại làm sao chỉ có như vậy.

Nếu hắn đã khai sát giới, cũng liền thẳng thắn toàn lực sinh uy.

"Lên!" Ninh Dạ đơn thủ đập không.

Ào ào ào, trong thiên không hoành không xuất hiện vô số xiềng xích, tỏa thiên phong địa, thế mà hình thành một mảnh không gian độc đặc.

Chính là tuyệt thiên địa thông của Tàng Thiên Ngục, chỉ bất quá Ninh Dạ chỉ được hai khối mảnh vỡ, không phải lấy hình thức thiên ngục bày ra, mà là lấy hình thức xiềng xích bày ra, dù vậy, chúng tu sĩ cũng chỉ cảm thấy cảm ứng của bản thân cùng linh khí trong mảnh thiên địa này càng giảm xuống một cấp, hết thảy pháp thuật bảo vật uy năng cũng vì thế đột giảm.

Sau đó một thanh kỳ trường trát đao hoành không xuất hiện, đây là một thanh tàn tạ chi đao, nhưng có vô số quang vũ hội tụ bên trên, bù đắp không đủ, Ninh Dạ lơ lửng tại thiên không, đối dưới một chỉ: "Lạc!"

Đoạn long chi đao hạ lạc, chém ở trên người một tên tu sĩ tu vi Vạn Pháp, tu sĩ Vạn Pháp kia trong nháy mắt phóng thích ra bảy tám loại pháp thuật thủ hộ, nhưng cũng vô pháp chống lại, liền thấy đoạn đao ngang trời quét qua, tu sĩ Vạn Pháp kia đã thân đầu hai đoạn, liền nguyên thần đều bị trảm diệt, trong nháy mắt tử vong.

Nhưng những tu sĩ kia cũng không phải dễ chơi, một tên tu sĩ Vạn Pháp tế khởi một mặt ngọc thước, thước ngọc kia xoay tròn phóng đại, đương đầu đối với não đại Ninh Dạ đánh tới.

Nhìn như đơn giản, Ninh Dạ nhưng cảm thụ được, như bị một kích này đập trúng, bản thân sợ sẽ phải chết.

Hắn nhưng cũng không để ý tới, thể nội đã xuất hiện Thiên Cơ Điện, từ trong điện ầm ầm duỗi ra một cái hắc sắc ma thủ, càng là đem tu sĩ Vạn Pháp kia trực tiếp kéo vào trong Thiên Cơ Điện.

Tu sĩ Vạn Pháp kia mới vừa tiến vào Thiên Cơ Điện, liền tao ngộ một phiến vây công.

Đồng thời Trì Vãn Ngưng tay trắng huy vũ, một phiến thủy mạc đã bao trùm ngọc thước, Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm lại vung, vừa vặn lúc này thiên không kiếp lôi phách hạ, lại bị Trì Vãn Ngưng dẫn dắt đập về phía đám người.

Chương 172 : Kịch chiến (hạ)

Chương 172: Kịch chiến (hạ)

Trì Vãn Ngưng thủy hệ công pháp thiện biến hóa, thiện ẩn nấp bỏ chạy , tương tự cũng thiện mượn lực đả lực, lấy thủy chi nhu phá lực chi hình.

Cứ việc nàng cũng biết những thủ đoạn Ninh Dạ biết, nhưng bởi tính tình truy cầu bất đồng, phương hướng phát triển ra cũng liền bất đồng.

Vì vậy tương tự là Cửu Thiên Thần Thuật, bí ảo Trì Vãn Ngưng sử dụng ra liền cùng Ninh Dạ có rất lớn bất đồng.

Ninh Dạ trọng sát phạt, mà nàng trọng chưởng khống.

Thời khắc này dẫn đi kiếp lôi, Trì Vãn Ngưng hướng tới Thiên Cơ Điện vẫy tay một cái, trong Thiên Cơ Điện liền hiện ra vô số yêu thú.

Những yêu thú này đều là Tinh La bồi dưỡng, tại trong Thiên Cơ Điện trưởng thành, nhưng bởi thực lực quá mức thấp kém, mà đối thủ bọn họ đối diện lại đa phần cường đại, vì vậy Ninh Dạ bình thường xem thường sử dụng.

Trì Vãn Ngưng lại bất đồng, thời khắc này một thoáng gọi ra hơn trăm yêu thú, tuy chỉ là Hoa Luân chi cảnh, nhưng Trì Vãn Ngưng lại vung tay, một phiến tiên hoa hạ xuống, tiếp theo lại là một mảnh nước suối từ trong Thiên Cơ Điện tuôn trào mà ra.

Bất Diệt Tuyền.

Thái Thanh Thần Thủy Quyết.

Yên Ba Vụ Ẩn Thần Thông.

Đồng thời gia trì tại trên mình những yêu thú kia, những yêu thú kia tề thanh tiêm khiếu, tốc độ trở nên càng thêm khoái tiệp.

Hàng trăm pháp thuật rơi vào trên người bọn chúng, thế mà chỉ phiếm động ra từng mảng từng mảng thủy dạng quang hoa.

Ngẫu nhiên có thụ thương, cũng được Bất Diệt Tuyền cấp tốc cứu trị, đồng thời những yêu thú kia đã điên cuồng lao về phía đối thủ, trong nháy mắt dấy lên một hồi sinh tử đại chiến.

Những yêu thú này hung tàn cực kỳ, cũng đều có chứa kinh cức chi độc, cho dù là Vạn Pháp cảnh tu giả trúng đòn, cũng là một trận phiền phức, trong lúc nhất thời càng bị bức luống cuống tay chân.

Mà Ninh Dạ liền một bên xuất thủ một bên không ngừng kéo người, hắn là Thiên Cơ Điện chi chủ, rõ ràng nhất tình huống bên trong Thiên Cơ Điện, Công Tôn Dạ bọn họ bên này vừa mới giết chết một cái tu sĩ Vạn Pháp, Ninh Dạ liền lại kéo một cái, đem phân cắt chi thuật phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, chính hắn thì cùng Trì Vãn Ngưng mượn huyễn trận không ngừng lẩn tránh, kích sát nhỏ yếu.

Lúc này những tu sĩ kia mới phát hiện, nguyên lai mình truy sát không phải con mồi, mà là sát thần khủng bố.

"Chuyện này. . . Sao có thể có chuyện đó? Bọn họ rõ ràng chỉ có Hoa Luân cảnh mà thôi." Một tên tu sĩ Vạn Pháp đã kinh hô.

Tuy rằng huyễn cảnh ảnh hưởng, khiến bọn hắn nhận biết không ra chân diện mục của đối thủ, nhưng vẫn là có thể cảm giác được, đối thủ chỉ là Hoa Luân cảnh mà thôi.

Hai tên tu sĩ Hoa Luân, thế mà giết chết nhiều người của bọn họ như vậy, bức chúng nhân chỉ có lực tự bảo vệ, thực sự lật đổ nhận thức của bọn họ.

"Đó là bởi vì các ngươi quá yếu rồi!" Trì Vãn Ngưng đã ném ra một đám lớn phù chú.

Những phù chú này toàn bộ là Thư Vô Ninh chế tác, lại kinh Vô Thiên Thủy đề thăng, phần phật phần phật một đám lớn đập ra, liền thấy đầy trời đều là đao quang kiếm ảnh, hỏa vũ lưu tinh.

Lại có kim quang pháp tráo, ngăn cách công kích, cả công lẫn thủ, gió thổi không lọt.

Đúng vào lúc này, một đạo huyền quang đột nhiên xông tới tại trên kim quang hộ tráo.

Hộ tráo do tứ phẩm phù lục hình thành kia, lại bị huyền quang nhất kích phá toái.

Một cái ô hắc thủ trảo thám vân liệt không chộp tới, nương theo chính là một cái thâm trầm thanh âm: "Bọn họ yếu, lão phu lại không yếu!"

"Cẩn thận, là Hắc Viêm Lão Nhân!" Trì Vãn Ngưng kêu lên.

Người này là Vạn Pháp đỉnh phong, luận tu vi hẳn là kẻ mạnh nhất bên trong đám tu sĩ lần này, tự thân thực lực cũng không phải chuyện đùa.

Hắc thủ giữa trời chụp xuống, liền tại thời điểm sắp tóm được Ninh Dạ, Ninh Dạ loé lên một cái đã tiêu thất vô tung.

Nhưng liền tại một khắc hắn xuất hiện, hắc thủ kia thế mà như bóng theo hình truy đến, Ninh Dạ liên thiểm bảy, tám lần, càng là đều chưa thể thoát khỏi, Ninh Dạ cùng Hắc Viêm Lão Nhân đồng thời phát ra một tiếng 'Di' kinh ngạc, lộ ra là đang giật mình vì thủ đoạn của đối phương.

Mắt thấy tránh không được, Ninh Dạ hạ quyết tâm, điểm ra một chỉ: "ĐMM!"

Chỉ Thiên Thuật!

Cường đại thần thuật bắt nguồn từ một trong Thiên Cơ Môn Cửu Thiên Thần Thuật này, cũng là duy nhất sát phạt chi thuật, rốt cục tại thời khắc này bị Ninh Dạ thi triển mà ra.

Trong khoảnh khắc đó, chỉ trảo va chạm, hắc thủ hóa thành bụi phấn, tiêu tán vô tung, nhưng đồng thời một cỗ hắc viêm bạo khởi, cũng đem ngón tay Ninh Dạ thiêu đốt, đáng sợ nhất chính là, liền ngay cả nguyên thần của Ninh Dạ cũng chịu ảnh hưởng. Phải biết hắn hiện tại còn chỉ là Hoa Luân cảnh, nguyên thần sức đề kháng cực nhược.

Nhưng sau một khắc, Bất Diệt Tuyền tuôn ra, đầu ngón tay Ninh Dạ hỏa diễm tức diệt, ngón tay mất đi đã một lần nữa sinh trưởng, chỉ là nguyên thần chi thương trong thời gian ngắn lại vô pháp khôi phục.

Hắc Viêm Lão Nhân lại càng thảm, hắn không có thần vật như Bất Diệt Tuyền, thủ trảo này không còn, chính là triệt để không còn.

"Ngao!" Hắc Viêm Lão Nhân thống khổ kêu gào: "Làm sao có khả năng? Ngươi rốt cuộc là ai? Là ai?"

"Người giết ngươi!" Ninh Dạ Lưu Quang Huyễn Thải Đao lại chém, lần này không còn là Ngưng Quang Thành Nhận, mà là ngưng tượng!

Trong hư không huyễn cảnh, hết thảy huyễn tượng đồng thời như sống lại, mỗi hoa mỗi thảo mỗi sa mỗi mộc, đều là công kích, tại dưới một mảnh lưu quang dật thải kia hoang cuồng tuôn ra.

Đây chính là thủ đoạn mạnh nhất của Ninh Dạ, Ngưng Quang Thành Nhận cùng Yên Vũ Trọng Lâu kết hợp, hóa hư làm thực, nhưng một mạch chưa từng vận dụng quá, nhưng vào hôm nay, khiến Hắc Viêm Lão Nhân trước tiên cảm thụ một thoáng.

Hắc Viêm Lão Nhân trong khoảnh khắc đó chỉ cảm thấy thiên địa thương mang, bản thân lại tựa như đang cùng thế giới là địch.

Toàn bộ thế giới đều đang chống lại hắn, hết thảy tất cả đều đang hướng hắn công kích.

"A! ! !" Hắn điên cuồng kêu to, nguyên thần chi lực kích đãng, một đạo lại một đạo pháp thuật nổ ra.

Người này hắc sắc hỏa diễm thực sự là cường hãn cực điểm, hết thảy tồn tại tiếp cận hắn đều bị hắc viêm quấn quít, tận hóa tro tàn.

Thế nhưng huyễn tượng vô hạn, công kích vô hạn, thật thật giả giả, khó có thể nhận biết.

Hắc Viêm Lão Nhân như di thế chi nhân, tay không đối thương mang, đưa mắt đều là địch, cho dù là có thiên lôi chỉ dẫn cũng là vô dụng, điên cuồng xuất thủ, càng là đem những người khác cũng tráo nhập trong đó.

Vậy mới đúng!

Đây mới thực sự là huyễn cảnh!

Khi huyễn cảnh ngưng kết thực thể thì, liền không còn phi chân giả!

Tuy biết là giả, cũng không thể không đối diện.

Oanh Oanh Oanh Oanh!

Chỗ hắc viêm quét qua, một cái lại một cái tu sĩ bị hắn hóa thành bột mịn.

Nhưng mà mặc hắn phá toái vạn tượng, huyễn cảnh nhưng cuồn cuộn không ngừng, tầng tầng vô tận.

Hắc Viêm Lão Nhân cũng không biết tiêu diệt bao nhiêu huyễn tượng, không biết giết bao nhiêu người, hắn chỉ là liều mạng công kích, mãi đến tận cuối cùng dầu cạn đèn tắt, rốt cục lực kiệt.

Tay chỉ là thoáng chậm một chút.

Phốc!

Một đạo kiếm quang đã đâm trúng yết hầu Hắc Viêm Lão Nhân, một kiếm đứt cổ không đáng sợ, đáng sợ chính là một kiếm này thậm chí còn đính chặt nguyên thần của hắn, khiến cho vô pháp chạy ra.

Chỉ Thiên chi kiếm.

Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm của Trì Vãn Ngưng từ trong cổ của Hắc Viêm Lão Nhân rút ra, trong máu tươi phún tung, Hắc Viêm Lão Nhân lẩm bẩm nói: "Ta. . . Không tin tưởng. . ."

Hắn không tin tưởng, hai cái tiểu bối thế mà tại dưới tình thế như vậy có thể giết đến bản thân.

Nhưng cuối cùng cắm đầu ngã xuống.

Cú ngã này, cũng triệt để lạnh lẽo trái tim đám tu sĩ còn lại.

Tu sĩ còn sống nhìn nhìn lẫn nhau, quát lên một tiếng, càng đồng thời bỏ chạy về phía sau.

Không còn chiến ý.

Trong thiên không kiếp lôi còn đang tiếp tục, bất quá không có các tu sĩ phụ trợ, uy hiếp của những kiếp lôi kia hoàn toàn vô ý nghĩa.

Ninh Dạ nhìn nhìn đỉnh đầu thiên không, thở dài nói: "Kẻ này xem ra cũng thật là hận ý mênh mông đây."

"Xem ra là không chờ được đến chính hắn ngừng tay, uy, có biện pháp gì cứu người không?"

"Biện pháp là có. . ." Ninh Dạ đột nhiên ngừng lại, nhìn phía vân vụ nơi sâu xa, sắc mặt chìm xuống: "Đi ra đi."

Một người đi ra.

Chính là Tần Thì Nguyệt.

Nàng mỉm cười nhìn Ninh Dạ: "Thật không nghĩ tới, ngươi lại xuất hiện ở chỗ này, hơn nữa còn tu thần thông như thế."

Ninh Dạ lạnh nhạt nói: "Ngươi là ai? Ta không quen biết."

Tần Thì Nguyệt lắc đầu: "Ninh Dạ, rút lại huyễn thuật của ngươi đi, ngươi tuy che đậy tự thân tướng mạo, vặn vẹo thanh âm, nhưng ngươi không gạt được con mắt của ta. . . Ta biết Vong Tình Diệu Pháp Vô Thượng Thiên Tôn là ai."

Chương 173 : Nhập linh

Chương 173: Nhập linh

Huyễn vụ tiêu trừ, lộ ra Ninh Dạ hình dáng.

Hắn dù bận vẫn ung dung nhìn Tần Thì Nguyệt: "Kịch chiến nếu đã nổ ra, có chút thủ đoạn liền khó có thể che lấp, ai. Ngươi nói, ta có nên giết người diệt khẩu hay không đây?"

Tần Thì Nguyệt cười nói: "Uy, không cần hù dọa ta. Không thấy ta đem những người khác đều đẩy ra sao?"

Nàng nói đi tới, tại trước người Ninh Dạ đứng lại, nhìn nhìn hắn, lại nhìn một chút Trì Vãn Ngưng, đột nhiên có chút hiếu kỳ: "Vong Tình Thiên Tôn tàn hồn, hẳn là chỉ đối với Thiên Cơ tâm pháp có cảm ứng, Tại sao hắn lại liền ngươi cũng muốn giết? Lẽ nào ngươi cũng là người của Thiên Cơ Môn? Không nên a, ngươi nhưng mà tại Thiên Cơ Môn phúc diệt lúc trước liền vào Hắc Bạch Thần Cung."

Trì Vãn Ngưng một bên tay chống thiên mạc chống lại kiếp lôi, một bên trả lời: "Có liên quan gì tới ngươi?"

Tần Thì Nguyệt mỉm cười nói: "Như thế xem ra, hẳn là Ninh Dạ đem Thiên Cơ Môn tâm pháp truyền cho ngươi chứ? Vừa nãy ta mơ hồ nhìn thấy thật giống có cung điện xuất hiện, nếu như không phải huyễn tượng, là Thiên Cơ Điện sao? Có thể có thể cho ta xem một chút?"

Ninh Dạ lắc đầu không nói.

Tần Thì Nguyệt nhíu mày: "Ngươi thật sự không dự định hợp tác với ta? Liệt Châu nhưng cũng là có không ít mảnh vỡ Thiên Cơ Điện."

Lời này rốt cục khiến Ninh Dạ động dung: "Ngươi muốn hợp tác với ta? Hợp tác cái gì?"

Tần Thì Nguyệt cười nói: "Rốt cục động tâm? Hợp tác cái gì tạm thời không vội, tại trước lúc đó, trước tiên giúp ta giết một người."

"Ai?"

"Hạ Văn Thư."

Giết hắn?

Ninh Dạ ngẩn ra: "Hắn không phải đồng bạn của ngươi sao?"

"Đúng a." Tần Thì Nguyệt gật đầu: "Ngươi giết hắn rồi, sau đó còn cần đối ngoại thừa nhận, là ngươi làm ra."

Ta đi, việc này nghe tới có chút quen tai a?

Thật giống năm đó bản thân đối với Vương Sâm cũng là chơi như vậy.

Ninh Dạ không nghĩ tới có một ngày bản thân cũng sẽ có thời điểm thế người cõng nồi.

Hắn cười nói: "Ta dựa vào cái gì đáp ứng ngươi? Ngươi vừa mới phát hiện thân phận của ta, hiện tại hẳn là còn không có để lại bất kỳ hậu chiêu, ta chỉ cần giết ngươi, bí mật là được bảo vệ."

"Vậy những người khác đây?"

"Bọn họ không thấy mặt của ta, cũng chưa từng thấy qua Thiên Cơ Điện, thiên hạ tiên pháp đông đảo, nói miệng không bằng chứng, không có uy hiếp."

Tần Thì Nguyệt như có suy tư gật đầu: "Nghe tới vẫn là có đạo lý. Như vậy cũng được, ngươi như muốn giết ta, hiện tại liền có thể giết."

Nàng nói ngửa đầu, một bộ giơ cổ cho chém dáng dấp.

Ninh Dạ cùng Trì Vãn Ngưng nhưng có chút sững sờ.

Hai người này làm việc xưa nay ân oán rõ ràng, có điểm mấu chốt của bản thân, Tần Thì Nguyệt như muốn dùng bí mật thân phận áp chế bọn họ, vậy bọn họ liền trực tiếp giết, cũng không có gánh nặng gì trong lòng. Một cái Vạn Pháp cảnh sơ kỳ, đối với bọn họ càng là không có uy hiếp.

Nhưng hiện tại Tần Thì Nguyệt bày ra mặc ngươi bài bố tư thái, hai người ngược lại không biết nên làm thế nào cho phải.

Ninh Dạ càng là nói: "Ngươi điên rồi?"

Tần Thì Nguyệt cũng không nói lời nào, chỉ là nhắm mắt nói: "Đừng dông dài, muốn giết thì mau giết."

Trì Vãn Ngưng trừng mắt lên: "Ngươi cho rằng cô nãi nãi không dám sao?"

Cử kiếm liền đâm.

Tần Thì Nguyệt quả nhiên không né.

Kiếm nhập yết hầu, tại cổ Tần Thì Nguyệt đâm cái động, chỉ là hàm lực không phát, thương thế tuy lớn, bản chất nhưng chỉ là vết thương da thịt.

Tần Thì Nguyệt nhìn Trì Vãn Ngưng: "Liền chút bản lãnh này? Đây chính là thần kiếm, mà ngay cả ta đều giết không chết?"

"Ngươi!" Trì Vãn Ngưng bị nàng giận dữ, có chút run, nhưng chung quy vẫn là rút kiếm, đối với Ninh Dạ nói: "Ta làm không được."

Máu tươi từ Tần Thì Nguyệt cần cổ phun mạnh, Ninh Dạ thực sự không nhìn nổi, hư không liên điểm mấy chỉ, vì nàng cầm máu nói: "Được rồi, Ta phục ngươi rồi. Ta người này thích mềm không thích cứng, ngươi thắng rồi."

Những năm gần đây Ninh Dạ tung hoành ngang dọc, liền ngay cả Vô Cấu đại năng đều bị hắn trêu chọc, lần này vẫn là phá thiên hoang lần đầu tiên nói ngươi thắng rồi lời này.

Tần Thì Nguyệt mỉm cười: "Thắng rồi liền giúp ta giết chết Hạ Văn Thư, sau đó sẽ nói chuyện hợp tác."

Ngươi đây là buộc ta giúp ngươi làm không công a.

Bất quá giết người mà thôi, Ninh Dạ đến cũng không để ý.

Hắn nói: "Ta có thể đáp ứng ngươi, bất quá trước tiên cần phải chờ ta cứu Công Tôn Điệp lại nói."

Tần Thì Nguyệt lập tức nói: "Ta có thể giúp ngươi."

Đây xem như là trả tình? Ninh Dạ nói: "Ta sẽ không tạ ngươi."

Trì Vãn Ngưng chống thủy mạc tức giận nói: "Muốn cứu người liền mau mau, chống lôi phách này rất mệt a!"

Sau một khắc Ninh Dạ đã ngồi xuống nói: "Ta muốn cùng Công Tôn Điệp thành lập tâm thần liên hệ, các ngươi bảo vệ ta!"

Công Tôn Điệp là tâm thần bị khống, phải cứu nàng, vẫn phải bắt đầu từ hướng này.

Cũng may hắn bây giờ tu vi tăng mạnh, Cửu Thiên Thần Thuật cũng càng thêm cường đại, cho dù không cần tiếp xúc Công Tôn Điệp cũng có thể tiến vào.

Thời khắc này trực tiếp tâm thần liên kết Công Tôn Điệp, quả nhiên đạt được đáp lại: Sao ngươi lại đến đây?

Chính là Công Tôn Điệp ý nghĩ.

Ninh Dạ tức giận nói: Ta không đến ngươi sớm muộn chết ở chỗ này, nhanh tiếp dẫn ta nhập thức hải ngươi.

Công Tôn Điệp tức nói: Không ngươi được đấy đừng tới đây, nó chiếm ta thức hải, ta bị nhốt lại. Ngươi như đi vào, cũng giống như ta bị giam.

Ninh Dạ nói: Không sao cả!

Tâm thần chuyển động, sau một khắc đã cường hành tiến vào Công

Tôn Điệp thức hải.

Liền nhìn thấy quanh người là một phiến điện quang lao tù, Công Tôn Điệp chính tại trong lao ôm đầu gối mà ngồi, thấy Ninh Dạ xuất hiện, kêu lên: "Làm sao ngươi vẫn là tiến vào rồi, lần này phiền phức. . ."

Liền nghe lao tù phía trên một cái thanh âm cuồng hỉ rống to: "Ha Ha Ha Ha, vào trong lồng của ta, là tù của ta! ! !"

Sau đó hiện ra một trương xa lạ mặt to, như Ma thần vũ không, già thiên tế nhật, chiếm cứ toàn bộ thiên không.

"Thiết." Ninh Dạ cười cười: "Vong Thiên Cơ, ngươi vẫn là đừng quá mức hí hửng thì hơn. Ngươi này tàn linh, tuy có bất diệt chi năng, nhưng không đoạt xá chi công. Tại mảnh thế giới này, ngươi vĩnh viễn chỉ là khách nhân, không làm được chủ nhân."

Vong Thiên Cơ đến cũng không kỳ quái Ninh Dạ biết điểm này, hắn cùng Thiên Cơ Môn giao chiến nhiều năm, lẫn nhau cũng giải đối phương rất nhiều bí mật, hừ nói: "Thiên hạ chi đạo, có bỏ có lấy. Ta nhất linh bất diệt, tạo hóa vĩnh sinh. Chỉ cần khiến ta ra nơi đây, chân linh quay về thiên địa, tự có thể từ thần nhập tiên, trọng đắc tân sinh . Còn các ngươi, chính là ta đạp chân chi giai!"

Nói phong vân dũng động, trong hiện thực, sét đánh càng điên cuồng lên phách lạc.

Trì Vãn Ngưng chính tại chặn lôi kiếp, đột nhiên nhìn thiên không lôi uy tăng mạnh, bị dọa cho nhảy dựng, kêu lên: "Uy, ngươi nhanh giúp ta một thoáng a! !"

Tần Thì Nguyệt hừ một tiếng, sau lưng song loan đao thình lình tại tay, hướng tới không trung bổ ra, lôi quang kia tại dưới đao quang của nàng, lại bị ánh đao sắc bén chém không.

Người của Cực Chiến Đạo, quả nhiên giống như làm người, xưa nay đều là cường hãn ngạnh lãng, cho dù là phòng thủ luôn là lấy công đối công.

Nhưng vào lúc này, xa xa xuất hiện một đám người.

Lại là Ngũ Thiếu Ba cùng Hạ Văn Thư, mặt sau còn có Thiên Mã sơn trang 12 thiết kỵ.

Mấy người này đến là giảo hoạt, lúc trước Ninh Dạ Trì Vãn Ngưng bọn họ đại chiến thời điểm cũng không ra tay, chờ sóng gió qua đi lại vòng trở về, đến là khá phù hợp "Lúc người tham lam ta sợ hãi, lúc người sợ hãi ta tham lam" tác phong làm việc.

Nhìn thấy Ninh Dạ, Ngũ Thiếu Ba ánh mắt sáng ngời: "Hắn thật giống nguyên thần xuất khiếu?"

Hạ Văn Thư có chút kỳ quái: "Tu vi Hoa Luân, có thể nào nguyên thần xuất khiếu? Cái kia ít nhất cũng phải là Vạn Pháp cảnh mới có thể làm được a."

"Mặc kệ nó, trước hết giết lại nói." Ngũ Thiếu Ba đã nói.

Vung tay lên, phía sau 12 thiết kỵ đã xông ra.

Chương 174 : Tiệt thiên bí mật

Chương 174: Tiệt thiên bí mật

Thời điểm bên ngoài đám người Trì Vãn Ngưng tao ngộ tập kích , nơi thức hải của Công Tôn Điệp, một hồi so đọ cũng chính thức triển khai.

Chỉ bất quá ở chỗ này, là Ninh Dạ tấn công.

Từng đạo từng đạo công kích rơi vào trên lao tù điện quang kia, Ninh Dạ chính đang thử nghiệm mở ra lao tù, chỉ là mặc hắn công kích thế nào, nhưng đều không thấy hiệu quả.

Công Tôn Điệp bất đắc dĩ nói: "Không có tác dụng, nơi này là thức hải, hết thảy công kích đều là hư vọng, đọ chỉ là nguyên thần."

"Ta biết." Ninh Dạ hồi đáp.

Ninh Dạ Công Tôn Điệp bây giờ bất quá Hoa Luân cảnh, nguyên thần chưa từng cường hóa qua, chỉ là dựa vào tâm linh liên thông có thể nhập thức hải nàng, nhưng nguyên thần chi lực so với Vong Thiên Cơ lại là kém xa lắm.

Dưới tình huống này nguyên thần đối đầu, Ninh Dạ cùng Công Tôn Điệp gộp lại cũng không phải đối thủ của hắn, cũng chỉ là dựa vào địa chủ chi lợi, Vong Thiên Cơ vô pháp chân chính phát huy bản thổ uy năng, bằng không nhẹ nhõm liền có thể nghiền ép bọn họ.

Nhưng Ninh Dạ nếu đã dám đến, liền tự có nắm chắc.

Hắn nói: "Vong Thiên Cơ, ngươi mạnh mấy, cuối cùng cũng bất quá là một tia tàn hồn mà thôi. Thiên Cơ Môn cùng ngươi tranh đấu nhiều năm như vậy, hai phe đều có lý giải. Ta biết nhược điểm của ngươi là cái gì, ngươi thật sự cho rằng vậy liền có thể nhốt lại ta sao?"

Vong Thiên Cơ cười to: "Ta biết các ngươi biết nhược điểm của ta, không sai, anh linh bất diệt của lão tử vô pháp đoạt xá, vĩnh viễn chỉ có thể là kẻ ở nhờ, bất luận là bản chủ quy vị, hay là nguyên thần bí thuật, đều có thể đối phó ta. Nhưng các ngươi lại có thể làm được cái nào? Không có thực lực, coi như biết nhược điểm lại có thể thế nào?"

Vong Thiên Cơ cũng không phải tùy ý chiếm trước, hắn chính là nhìn thấy Công Tôn Điệp chỉ có tu vi Hoa Luân, mới dám cường hành tu hú chiếm tổ, coi như không thể đoạt xá, cũng có thể tạm thời đã khống chế nàng, mượn thân thể nàng, xúc động đại trận.

Chỉ là hắn cũng không nghĩ tới dưới tình huống này, Ninh Dạ thế mà có thể cường hành tiến vào thức hải.

Cũng may đối thủ cũng bất quá là Hoa Luân cảnh mà thôi, tuy rằng dọa hắn nhảy dựng một cái, nhưng tại sau khi xác nhận nguyên thần của đối phương chưa từng cường hóa qua, liền lại thở phào một hơi.

Ninh Dạ cười lạnh: "Nguyên thần của ta là chưa từng tăng cường, nhưng không có nghĩa là ta liền không có cách nào làm gì ngươi a!"

Nói Ninh Dạ diện sắc chợt dữ tợn, quát lên: "Lên!"

Một phiến huyền bí quang huy dĩ nhiên sinh khởi, càng đem thức hải Công Tôn Điệp rọi sáng ra một vầng minh nguyệt, xua tan mù mịt, Vong Thiên Cơ mặt to đột nhiên co rụt lại, càng bị minh nguyệt chi huy áp chế.

Vong Thiên Cơ kinh hãi: "Tiệt Thiên Thuật? ! Thế mà là Tiệt Thiên Thuật!"

Tiệt Thiên Thuật tác dụng chính là nhìn thấu nhân tâm, vặn vẹo nhân tính, có thể nói là thần thuật khiến cho tu sĩ khủng bố nhất bên trong Cửu Thiên Thần Thuật.

Mà nhân tâm nhân hình, chính cùng tâm thần cùng một nhịp thở, vì vậy bản chất chính là nguyên thần chi thuật.

Chỉ bất quá Tiệt Thiên Thuật Ninh Dạ có được không đủ, tự thân nguyên thần lại chưa được lịch luyện, vì vậy bây giờ cũng chỉ có thể dùng để nhận biết tâm tình, cũng không thể chân chính tạo thành tổn thương gì đối với Vong Thiên Cơ.

Vì vậy Ninh Dạ thi pháp này cũng không phải vì công kích.

Ninh Dạ đã nói: "Vong Thiên Cơ, ngươi tuy rằng nguyên thần cường đại, nhưng dù sao chỉ là một điểm tàn linh, tuyệt đối không có khả năng không có nhược điểm. Ngươi có, có đúng không?"

Vong Thiên Cơ gào thét: "Ta không có!"

Ninh Dạ đã nhận biết tâm thanh của hắn, cười nói: "Ngươi quả nhiên có! Hơn nữa hẳn là còn không ít, dù sao chỉ là một điểm tàn linh, muốn đối phó ngươi có rất nhiều phương pháp."

Vong Thiên Cơ gào thét: "Vậy thì làm sao? Nguyên thần bí thuật, đều có thể khắc ta, làm sao ngươi chỉ là Hoa Luân, không nguyên thần bí thuật, dù có nhiều nhược điểm hơn nữa lại có thể làm gì được ta?"

Ninh Dạ lắc đầu: "Ta không vội, chậm rãi tìm, tổng là có thể tìm tới. Kỳ thực ngươi cũng biết, cho dù là tu vi Hoa Luân, cũng là có thể có biện pháp đối phó ngươi, đúng không?"

Vong Thiên Cơ kinh nộ không ngớt.

Tiệt Thiên Thuật của Ninh Dạ chỉ có thể nhận biết tâm tình, không thể trực tiếp tìm tới đáp án, vì vậy mỗi một câu hỏi của hắn đều là kiểu đúng-sai, hắn chỉ cần đưa ra câu hỏi liền có thể biết đáp án, dù cho Vong Thiên Cơ phủ nhận thế nào đi nữa đều vô dụng.

Nếu như là ở bên ngoài, lấy trình độ Tiệt Thiên Thuật cùng tự thân thực lực của hắn, không hẳn có thể nhẹ nhõm thu được như vậy, nhưng hiện tại là tại trong thức hải Công Tôn Điệp, nguyên thần trực tiếp đụng chạm, cho dù một chút xíu tâm tình ba động đều có thể nhẹ nhõm nhận biết, muốn đạt được đáp án quả thực quá đơn giản.

Sau một khắc Ninh Dạ đã biết, quả nhiên cho dù là Hoa Luân cũng là có biện pháp có thể đối phó.

Bất quá Hoa Luân cảnh cần dùng thủ đoạn gì đối phó, lại không dễ mò ra rồi.

Tiệt Thiên Thuật chỉ có thể biết tâm tư, nội dung cụ thể còn phải tự mình đoán.

Vậy là tiếp sau đó Ninh Dạ từng cái từng cái đoán qua, đem từng loại thủ đoạn pháp thuật mình biết đều đoán toàn bộ.

Chỉ là lần này, mặc hắn làm sao đoán, lại không một cái trúng.

Điều này khiến cho Ninh Dạ cũng hơi cảm thấy kinh ngạc.

Vong Thiên Cơ thấy Ninh Dạ đoán không được, đại hỉ nói: "Ha Ha Ha Ha, người mù cưỡi ngựa mù, tùy ý va loạn, muốn tìm đến phương pháp đối phó bản tôn, kém xa lắm đây!"

"Thật sao?" Ninh Dạ như có suy tư, luôn cảm giác mình thật giống để sót cái gì.

Đột nhiên, bên ngoài dị động sinh khởi.

Bên trong động thiên.

12 kỵ thiết kỵ đang muốn xung phong.

Tần Thì Nguyệt bỗng nhiên xoay người: "Ngũ Thiếu Ba, bọn họ là bằng hữu của ta, ngươi cũng dám động thủ?"

Ngũ Thiếu Ba ngẩn ra, 12 thiết kỵ đối diện Tần Thì Nguyệt nhất thời không dám xung phong, ngạnh sinh sinh "Phanh lại", từng cái từng cái nhấc cao thân ngựa, ngưỡng thiên thét dài.

Hạ Văn Thư nói: "Bằng hữu của ngươi? Thì Nguyệt, trước ngươi chưa từng nói điều này a."

Tần Thì Nguyệt hừ nói: "Lúc trước nhiều người, chưa có phát hiện."

Hạ Văn Thư nói: "Chủ nhân nơi đây đã nói, giết hai người này, bảo vật liền quy chúng ta."

Tần Thì Nguyệt cả giận nói: "Nếu ta không cho ngươi giết đây?"

Hạ Văn Thư cười cười: "Tần Thì Nguyệt a Tần Thì Nguyệt, ngươi gần nhất quả nhiên có chút không đúng lắm đây. Vong Tình Diệu Pháp Vô Thượng Thiên Tôn, tên của người này, ta cũng đã từng nghe nói. Hắn thật giống là tử địch của Thiên Cơ Môn chứ? Người này sớm tại vạn năm trước đã vẫn lạc, bây giờ còn lại, cũng chỉ là một tia bất diệt tàn linh. Có thể khiến cho hắn tâm tâm niệm niệm nhất định phải giết chết, chỉ có một loại người. . ."

Hạ Văn Thư sắc mặt đột nhiên chìm xuống: "Thiên Cơ Môn!"

Tần Thì Nguyệt trong lòng cảm giác nặng nề.

Ánh mắt của Hạ Văn Thư đã dừng lại tại trên mặt Ninh Dạ: "Mặt của người này, có chút quen thuộc, nhìn như thế nào, cũng thật giống cùng vị Ninh hành tẩu Hắc Bạch Thần Cung kia, à không, Ninh huyền sách sứ có chút giống đây?"

Nghe nói như thế, Ngũ Thiếu Ba cũng là trên mặt tỏa sáng: "Nguyên lai Ninh Dạ là người của Thiên Cơ Môn, ha ha, đến là một tin tức tốt a. Như được người này rồi, khi có thể dùng để đổi chỗ tốt cùng Hắc Bạch Thần Cung, không uổng chuyến này đây!"

Nghe nói như thế, Tần Thì Nguyệt trái lại cười lên.

"Đến là để ngươi nhìn ra rồi. Trì Vãn Ngưng, ngươi nghe được, không phải là ta bán các ngươi nha."

Trì Vãn Ngưng tiếu mục hơi trừng: "Ta có rất nhiều chuyện phải làm a."

"Vậy ngươi liền nỗ lực chút đi."

"Nói cũng đúng." Trì Vãn Ngưng tiếu mục đột sinh sát cơ: "Nếu như các ngươi tự mình muốn chết, vậy thì đừng trách cô nãi nãi vô tình."

Thuận tay nhất chỉ, thể nội Ninh Dạ Thiên Cơ Điện bay ra, nổ vang phóng đại, đã đem tất cả mọi người đều đặt vào trong điện.

"Thiên Cơ Điện!" Vong Thiên Cơ đột nhiên phát ra một tiếng sợ hãi tiêm khiếu.

Tiếng thét này truyền đến, Vong Thiên Cơ vừa mới gọi ra liền biết không đúng, kịp thời im miệng.

Ninh Dạ trước mắt nhưng đột nhiên sáng ngời.

Ta làm sao đem những thần thuật khác của Thiên Cơ Điện quên đi?

Không, không phải ta quên, là tên khốn kiếp này.

Hắn cũng nắm giữ một loại nguyên thần bí pháp nào đó, cố ý ảnh hưởng bản thân, khiến cho chính mình không nghĩ tới.

Là Tiệt Thiên Thuật!

"Nguyên lai ngươi cũng biết Tiệt Thiên Thuật. Đúng, ngươi đến cùng là Thiên Cơ Môn đi ra, bất quá ngươi biết thật giống cũng chỉ là bộ phận, không thể nhận biết tâm tình, mà là vặn vẹo ký ức." Ninh Dạ hai mắt rực rỡ: "Ngươi vẫn đúng là biết diễn a, cố ý giả sợ sệt, kỳ thực đã lựa chọn thủ đoạn nhằm vào tính toán để hướng dẫn tư duy ta. Hảo, hảo, quả nhiên không hổ là thượng cổ đại năng!"

Nói hắn đã lớn tiếng quát: "Ngươi đang sợ hãi! Ha Ha Ha Ha, ngươi đang sợ hãi Thiên Cơ Điện! ! !"

"Không, không!" Vong Thiên Cơ cuồng khiếu: "Đừng nhận biết ta. . ."

"Ngươi là đang sợ Côn Lôn Kính? Không đúng. . ."

"Ngươi là đang sợ Tỏa Yêu Tháp? Cũng không đúng. . ."

Ninh Dạ dù bận vẫn ung dung từng cái từng cái đoán tới.

Sau đó ánh mắt hắn chợt sáng, kinh nghi lên tiếng: "Tạo Hóa Thần Tọa? Nguyên lai ngươi sợ Tạo Hóa Thần Tọa? Điệp Nhi, mau thông báo Vãn Ngưng."

Nhất thời kích động, càng là hô lên Điệp Nhi.

Chương 175 : Nhược điểm

Chương 175: Nhược điểm

Thiên Cơ Điện khởi, đem tất cả mọi người đều nhét vào trong đó.

Công Tôn Dạ bị dọa cho nhảy dựng: "Làm sao một phát rớt xuống nhiều người như vậy?"

"Ít nói nhảm!" Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm trong tay Trì Vãn Ngưng huyễn vũ thần quang, kiếm ý như triều, đồng thời trong thiên không không ngừng xông ra yêu thú, càng có ma khí tứ ngược, điên cuồng xâm tập.

Hạ Văn Thư Ngũ Thiếu Ba chấn kinh.

Ngũ Thiếu Ba hô to: "Không quan hệ gì tới ta a!"

Trì Vãn Ngưng nhưng không một chút lưu tình chi ý: "Kẻ biết bí mật của chúng ta, đều phải chết!"

Oanh!

Một cái cự nhân như núi cao đột nhiên thăng khởi, đó là sơn nhạc cự nhân Thiên Cơ biến thành.

Những năm gần đây Thiên Cơ cũng không nhàn rỗi, Ninh Dạ nỗ lực đề thăng tu vi, mà Thiên Cơ đề thăng ngoại trừ thổ hệ độn pháp của hắn, càng nhiều liền chính là năng lực vận dụng tại mảnh không gian này.

Ninh Dạ hữu tâm đem Thiên Cơ Điện phát triển trở thành tương tự Tri Vi Giới, đi lại là cơ quan cấm chế chi đạo, mà Thiên Cơ chính là "Giới này chi chủ", vì vậy nó hiện tại ở bên ngoài thực lực bình thường, tại trong Thiên Cơ Điện thực lực lại siêu cường.

Kết hợp Vạn Tượng chi trận, thân hóa sơn hà, tại trong điện này đã có nửa cái Giới Chủ uy phong.

Phối hợp Tinh La quần thú, cử thiên địa chi lực mà áp xuống, mới là đòn sát thủ lớn nhất của Ninh Dạ.

Thời khắc này Hạ Văn Thư vào trong trận, liền thấy xiềng xích hoành không vũ, chính là khiến thiên địa tuyệt, một thân tiên pháp thụ đại ảnh hưởng.

Lại có Đoạn Long chi nhận nghênh không chém qua, phong vũ tiêu tương, cự nhân lăng không, bách thú bôn đằng, ma khí tứ ngược.

Không chỉ như vậy, càng có từng đạo từng đạo huyễn thải thần quang tựa giả mà thật phách xuống, thân ở chỗ này, quả thực chính là đi vào nhân gian luyện ngục, duy có cảm giác bị thiên địa nghiền ép, thậm chí so với Hắc Viêm Lão Nhân vừa nãy cảm giác càng sâu.

Hắn sợ hãi kêu to: "Thì Nguyệt, đừng a!"

Tần Thì Nguyệt nhưng chỉ là ngưỡng đầu thương mang, nhìn mảnh thế giới này, trong miệng lẩm bẩm: "Nguyên lai thủ đoạn của Ninh Dạ, đã đạt đến mức độ này sao? Ẩn giấu càng sâu như thế, bên ngoài biết, sợ là không được một phần vạn thực lực chân thực của hắn a."

Ngũ Thiếu Ba cũng điên cuồng hô to: "Tần đại tiểu thư, ta là theo phe ngươi a!"

Tần Thì Nguyệt lạnh nhạt nói: "Trước ngươi không phải là nói như vậy."

Tần Thì Nguyệt vốn vô ý đối phó Ngũ Thiếu Ba, nhưng Ngũ Thiếu Ba bị lợi ích mê muội, lựa chọn cùng nàng đối nghịch, Tần Thì Nguyệt tự nhiên cũng sẽ không bảo vệ hắn.

Trì Vãn Ngưng đã cười nói: "12 con ngựa kia không tệ, để lại, cái khác toàn bộ giết!"

"Minh bạch!" Tất cả mọi người đồng thời kêu lên, hướng tới chúng nhân trút xuống hỏa lực mạnh nhất.

Ngay vào lúc này, Trì Vãn Ngưng bỗng nhiên ngây ra, hơi biến sắc mặt mấy cái, nói: "Đã minh bạch!"

Nàng minh bạch cái gì?

Đã thấy Trì Vãn Ngưng thế mà thu hồi thần kiếm, hướng về hư không một chỉ.

Trong hư không, một trương vương tọa hiển hiện.

Tạo Hóa Thần Tọa!

Nương theo Tạo Hóa Thần Tọa xuất hiện, Trì Vãn Ngưng nói: "Tiểu Diệp, cùng ta đồng thời, Vô Thiên Thần Thuật!"

"Minh bạch!"

Tân Tiểu Diệp đã cùng Trì Vãn Ngưng cùng phát động Vô Thiên Thần Thuật.

Liền thấy phù văn bốn phía Tạo Hóa Thần Tọa xuất hiện vô biên huyền ảo, nó rõ ràng là tại trong Thiên Cơ Điện chuyển động, nhưng thời khắc này toàn bộ động thiên phủ địa càng là đều đã ầm ầm rung động lên.

Trong thức hải Công Tôn Điệp, Vong Thiên Cơ điên cuồng kêu to: "Không! Không! Không!"

Ninh Dạ nhìn thẳng mặt lớn trong thương khung: "Không trách ngươi lại sợ Tạo Hóa Thần Tọa. Nguyên lai Ký Thần Thuật của ngươi lại có quan hệ cùng Vô Thiên Thuật!"

Trong lòng đã là vui mừng vô cùng.

Vong Thiên Cơ năm đó là người của Thiên Cơ Môn, trong Cửu Thiên Thần Thuật của Thiên Cơ Môn, Vong Thiên Cơ tinh thông, chính là tạo hóa chi đạo, Vô Thiên Thần Thuật.

Chỉ bất quá vào lúc ấy Vô Thiên Thuật vẫn còn chưa hoàn thành, mà Vô Thiên Thuật tạo hóa thương sinh, có thể sáng tạo sinh linh, vốn là bao gồm vật chất cùng linh hai loại. Vì vậy Vong Thiên Cơ mở ra lối riêng, chuyên đi nguyên thần chi đạo, sáng Diệt Thần Chú, Ký Thần Thuật.

Mà những chú pháp này, xét tới cùng chính là thoát thai từ Vô Thiên Thuật.

Chính bởi vậy, Vong Thiên Cơ cái khác không sợ, sợ nhất chính là Vô Thiên Thuật.

Thời khắc này Vô Thiên Thuật vận chuyển, một tia tàn linh của Vong Thiên Cơ kia lập tức thụ ảnh hưởng, trong thức hải của Công Tôn Điệp, cự diện vặn vẹo, đã phát ra thê lệ rên rỉ: "Không! Không!"

Thời khắc này, nguyên thần cùng nguyên thần, thần thuật cùng thần thuật, triển khai va chạm kịch liệt nhất.

Công Tôn Điệp càng là hưng phấn kêu to: "Quá tốt rồi, giết chết nó!"

Thế nhưng Ninh Dạ lại vẫn là chau mày.

Cứ việc Vong Thiên Cơ điên cuồng vặn vẹo giãy dụa, nhưng hắn có thể cảm giác được, Vong Thiên Cơ cũng không có chân chính bị áp chế.

Sau một khắc hắn càng là đạt được Trì Vãn Ngưng truyền âm: "Không được, Vong Thiên Cơ chính giành với ta đoạt Tạo Hóa Thần Tọa quyền khống chế!"

Cái gì?

Ninh Dạ Công Tôn Điệp đồng thời kinh hãi.

Liền thấy Vong Thiên Cơ đã bắt đầu cười ha hả: "Nguyên lai là như vậy, nguyên lai là như vậy! Thiên Cơ Điện căn bản là không đầy đủ, các ngươi Vô Thiên Thuật còn chưa có bản tôn hoàn toàn đây! Được, rất tốt, Tạo Hóa Thần Tọa, kể từ hôm nay, liền thuộc về bản tôn rồi! Tới đây cho ta! ! !"

Hắn nói đã phát động toàn lực bắt đầu cướp giật Tạo Hóa Thần Tọa.

"Lần này toi rồi!" Công Tôn Điệp kinh khiếu.

Nếu để cho Vong Thiên Cơ được rồi Tạo Hóa Thần Tọa, nó tàn linh thực lực tất nhiên tăng vọt, nói không chắc liền có thể nhờ vào đó khôi phục bản thể.

"Đừng có gấp!" Ninh Dạ kêu lên, đã vận chuyển Vấn Thiên Thuật.

Trời không tuyệt đường người, thời khắc này hắn trấn định tâm thần, trong lòng trái lại hoàn toàn tĩnh lặng.

Vong Thiên Cơ đắc ý cuồng hiêu: "Cũng muốn hỏi thiên thuật coi như ta? Không thể nào! Ta chính là Nhân Hoàng chí tôn, há lại là ngươi có thể coi là chi?"

"Nhưng ngươi chung quy chỉ là một khối tàn linh!" Ninh Dạ cao hống, đã đem nguyên thần chi lực vận dụng đến cực hạn.

Hắn nguyên thần chưa qua tu hành, không được cường hóa, nhưng thời khắc này không quan tâm tất cả thôi thúc, trong Thiên Cơ Điện, Côn Lôn Kính chuyển động, càng có vô số huyền ảo nương theo từng bức họa xuất hiện.

Chỉ là hình ảnh này chỉ ở trong gương xuất hiện, Ninh Dạ cùng Vong Thiên Cơ đều không thấy được.

Thế nhưng Trì Vãn Ngưng nhưng nhìn thấy, tâm thần run lên, nói: "Ninh Dạ. . ."

Đã đem tự thân nhìn thấy truyền dư Ninh Dạ.

Ninh Dạ nhận biết Trì Vãn Ngưng nhìn thấy họa diện, cũng không khỏi kinh ngạc.

Sao là cái này?

Tâm niệm điện chuyển, Ninh Dạ đã kêu lên: "Vong Thiên Cơ, thiên hạ không có chân chính vĩnh hằng bất diệt chi pháp, tung thiên địa cũng có khô mục thời gian, ngươi chỉ là tàn linh, có thể sống tạm vạn năm, tất có nguyên do. Nói, ngươi nhưng mà có dựa vào?"

Vong Thiên Cơ gào thét: "Có liên quan gì tới ngươi!"

Ninh Dạ lại cười to: "Ngươi chột dạ, ta nói quả nhiên không sai. Dưới một vấn đề, ngươi nhưng mà đem tự thân tàn linh ký thác ở một cái nào đó thiên địa bảo vật trên?"

Vong Thiên Cơ thẳng thắn không để ý tới hắn.

Thế nhưng hắn không để ý tới, nhưng không có nghĩa là tâm tình của hắn thì sẽ không bại lộ.

Ninh Dạ đã biết đáp án: "Không phải? Đó chính là ký thác tại một cái nào đó sinh linh trên?"

Vong Thiên Cơ không nghĩ tới hắn đối với chính mình dùng ngón này, gấp đều muốn điên rồi.

Ninh Dạ đã nói: "Thế mà cũng không phải. . . Không phải bảo vật, không phải sinh linh, trước lúc này nơi này cũng không có ai, vậy còn có thể là cái gì. . . Khốn đốn vạn năm. . . Ta minh bạch rồi, là động thiên này, động thiên này bản thân liền là ngươi dựa vào. Ngươi tại bên trong động thiên này khốn đốn vạn năm, điểm này tàn linh đã cùng Động Thiên hoàn toàn hòa làm một thể. . . Ha ha, ta đã đoán đúng!"

Ninh Dạ cười to.

"Hỗn đản! Ngươi muốn chết! ! !" Vong Thiên Cơ điên cuồng rống to, lôi điện lao tù không ngừng lấp lánh quang huy, nhưng chính là không phách xuống.

Ninh Dạ cười nói: "Có bản lĩnh ngươi đánh vỡ lao tù đến giết ta a! Không có bản lãnh kia, ngươi liền thét gào đi. . . Chờ đã, không đúng a, nếu ngươi hiện tại chính là động thiên này chi linh, vậy tại sao còn phải không tiếc tự tổn Động Thiên linh lực đến phách lôi. . ."

Ninh Dạ đột nhiên nghĩ đến cái gì, đột nhiên đột nhiên đại ngộ: "Nguyên lai ngươi không ngừng phách lôi không phải muốn giết ta, mà chính là muốn hao tận nơi này hiếm hoi còn sót lại lực lượng. Tại chúng ta tiến trước lúc đến, động thiên này chi lực là ngươi sinh tồn căn cứ, nhưng hiện tại, ngươi muốn thoát ly nơi này mới có thể giải thoát."

"Không!" Vong Thiên Cơ đã kêu to lên, thanh âm khủng hoảng bất an.

Ninh Dạ mỉm cười: "Ta đã đoán đúng. Vì vậy, muốn đối phó ngươi kỳ thực rất đơn giản, chỉ cần ta đối động thiên này ra tay, chính là xuống tay với ngươi."

"Ngươi đã nhập ta lao tù, không ra được rồi! ! !" Vong Thiên Cơ cuồng hống.

Ninh Dạ tâm thần nếu đã nhập, liền cũng bị khốn, nếu muốn quay trở lại lần nữa bản thể, trừ phi thoát vây, bằng không là không thể nào.

Nhưng Ninh Dạ Công Tôn Điệp nhưng đồng thời cười rộ lên.

Ninh Dạ cười nói: "Vậy mới nói có nguyên nhân liền có quả, lần này mang Vãn Ngưng đến, cũng thật là quá sáng suốt."

Chương 176 : Ma thần

Chương 176: Ma thần

Trong Thiên Cơ Điện, đám người Công Tôn Dạ còn tại cùng đám người Hạ Văn Thư chiến đấu.

Hạ Văn Thư Ngũ Thiếu Ba này đến không hổ là xuất thân danh môn, bản thân liền là Vạn Pháp cảnh, mười hai tên kỵ sĩ kia cũng mỗi người thực lực không yếu, càng có một thân pháp bảo, đồng bì thiết cốt, thế mà miễn cưỡng còn có thể chống đỡ.

Đương nhiên, chủ yếu vẫn là vì Trì Vãn Ngưng Tân Tiểu Diệp Tần Thì Nguyệt không có xuất thủ.

"Tần Thì Nguyệt, ngươi còn không ra tay, làm cái gì đó?" Thư Vô Ninh tức giận nói.

Tần Thì Nguyệt hồi đáp: "Ta đến là muốn ra tay, làm sao ta xuất thủ vết tích quá nặng, sẽ bị vương nhìn ra, lại nói các ngươi thắng cục đã định, không cần phải gấp như vậy chứ?"

Trì Vãn Ngưng chợt nhìn hướng Hạ Văn Thư: "Không, rất gấp!"

Cái gì?

Tần Thì Nguyệt sững sờ.

Liền thấy Trì Vãn Ngưng tay nhỏ chỉ không, một vật phá không mà ra.

"Luyện Ngục Ma Đàn?" Chúng nhân kinh hô.

Trong Thiên Cơ Điện lại còn có Luyện Ngục Ma Đàn?

Không trách nơi đây ma khí hoành dật.

Vì cứu Ninh Dạ cùng Công Tôn Điệp, Trì Vãn Ngưng lúc này đã không quan tâm tất cả, kêu lên: "Lên!"

Ma tinh thiêu đốt, Côn Lôn Kính chuyển động, Luyện Ngục Ma Đàn đã xuất hiện Hắc Viêm Ma Thần hư ảnh: "Chuyện gì. . . Di?"

Hắc Viêm Ma Thần kinh ngạc nhìn hướng đoan tọa Ninh Dạ, còn có chính đang thao tác ma đàn Trì Vãn Ngưng.

Đây là tình huống gì vậy?

Hắn nhất thời không hiểu được.

Trì Vãn Ngưng đã kêu lên: "Ngươi không phải là muốn sinh linh chi hồn sao? Mấy cái bên kia, chính là hiến tế cho ngươi!"

Theo nàng tay nhỏ chỉ tới, Hắc Viêm Ma Thần đã nhìn hướng đám người Hạ Văn Thư: "Ngô, sinh linh không tệ. Bất quá, bọn họ còn sống đây."

"Lập tức liền giết cho ngươi!"

Trì Vãn Ngưng Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm lại phách, lần này nàng là toàn lực xuất thủ, nương theo phong vân minh động, Tân Tiểu

Diệp càng là dấy lên mạn thiên băng sương, tuyết vũ phân phi, điên cuồng dũng hiện.

Hạ Văn Thư kinh hãi: "Không, Thì Nguyệt, ta biết sai rồi. . ."

Tần Thì Nguyệt sắc mặt bất động: "Quá muộn."

Xoát! ! !

Kiếm quang như dải lụa rơi xuống, Hạ Văn Thư một kiện hộ thân pháp bảo lập tức bị hủy, ánh kiếm xuyên thủng kỳ thân.

Công Tôn Dạ nhân cơ hội xuất thủ, U Hồn Quỷ Trảo rơi vào trên người Hạ Văn Thư, Hạ Văn Thư cuồng gào giãy dụa, đã bị hắn một phát ném đến trên tế đàn.

Hắc Viêm Ma Thần nhưng chưa thu lấy, mà là đối với Trì Vãn Ngưng nói: "Các ngươi còn chưa nói muốn cái gì đây?"

"Ta muốn ngươi xuất thủ, hủy diệt mảnh thiên địa ngoại diện!" Trì Vãn Ngưng hồi đáp.

"Hóa ra là như vậy sao." Hắc Viêm Ma Thần ha ha cười rộ lên: "Lâu như vậy rồi, đây vẫn là lần đầu tiên các ngươi hướng ta hiến tế. Nếu như không phải thời khắc tất yếu, các ngươi sẽ không làm như vậy, để ta đoán xem, tên tiểu tử kia, thật giống như nguyên thần xuất khiếu? Thật thú vị, Hoa Luân chi thần, thế mà cũng có thể nguyên thần xuất khiếu. Nhìn dáng dấp là gặp phải phiền toái đây."

"Hắc Viêm!" Trì Vãn Ngưng gầm lên: "Ngươi còn đang làm cái gì?"

"Không có gì." Hắc Viêm Ma Thần cười nói: "Hiếm thấy gặp đước cái cơ hội tốt, đương nhiên phải tăng giá. Muốn ta xuất thủ cũng được, thế nhưng ước định lúc trước nhất định phải hết hiệu lực."

Trì Vãn Ngưng tức giận hừ: "Ngươi cho rằng không có ngươi, chúng ta liền hủy không được động thiên này sao?"

"Đương nhiên, các ngươi có thể. Thế nhưng các ngươi không cách nào làm được nhanh như vậy, đúng không? Mà xem ra các ngươi còn có vẻ rất gấp." Hắc Viêm Ma Thần cười to.

Trì Vãn Ngưng chính muốn nói chuyện, bỗng trệ một thoáng, mắt lạnh nhìn Hắc Viêm Ma Thần: "Ma chính là ma, không thể tin. Nếu ngươi đã không đồng ý, vậy lưu ngươi lại có tác dụng gì, không bằng liền phá huỷ tế đàn này!"

Nói thế mà trở tay một kiếm hướng Luyện Ngục Ma Đàn kia chém tới.

Toàn lực xuất thủ.

"Không!" Hắc Viêm Ma Thần kinh hãi, may là lần này bởi vì muốn hắn xuất thủ duyên cớ, thông đạo khai khá lớn, một cái cánh tay ma hóa dĩ nhiên dò ra, chính ngăn trở một kiếm này.

"Gay go! Bị lừa rồi!" Hắc Viêm Ma Thần biết không tốt.

Ma Uyên có Ma Uyên quy tắc, chỉ có hiến tế mới được đổi lấy lực lượng.

Lực lượng này, mặc kệ lấy loại phương thức nào tồn tại, đã xuất thủ chính là trao.

Nhưng vấn đề là giao dịch chưa đạt thành, hắn đã đem lực lượng tự mình đưa tới , tương đương với đơn phương chủ động đồng ý giao dịch.

Quả nhiên Trì Vãn Ngưng đã nói: "Liền lấy mệnh đám người này, đổi ngươi xuất thủ. Những điều kiện khác, ngươi đừng hòng thay đổi!"

Nói Trì Vãn Ngưng đã thu kiếm tái xuất, lần này nhưng là đâm hướng Hạ Văn Thư.

Hạ Văn Thư còn muốn phản kháng, Thiên Cơ đại thủ đã đè xuống.

Phốc!

Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm xuyên thấu đầu của hắn, đem hắn toàn bộ đính trụ.

Nguyên thần ly thể, đã nhập tế đàn, nhưng căn bản là liền không cần trải qua Hắc Viêm Ma Thần cho phép.

Sau một khắc tất cả mọi người điên cuồng xuất thủ, đám người Ngũ Thiếu Ba chống đỡ không nổi nữa, Đoạn Long Đao chém xuống, Ngũ Thiếu Ba thân đầu hai đoạn, 12 kỵ sĩ càng bị Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm toàn bộ diệt sát, thủy quá vô hình, kẻ trúng phải không dấu vết, lại đã nguyên thần câu diệt, tận phó ma đàn.

"Xem như ngươi lợi hại!"

Hắc Viêm Ma Thần thét gào nộ hống, lần này xem như là làm ăn lỗ vốn rồi.

Sau một khắc một cái thạc đại hắc sắc quyền đầu đã dọc theo thông đạo duỗi ra.

Trì Vãn Ngưng trực tiếp mở ra Thiên Cơ Điện, vậy là toàn bộ động thiên đều bị hắc sắc ma quyền này nhét đầy, rơi xuống trời, kích vào đất, động thiên chi cảnh rung chuyển mãnh liệt, không gian bắt đầu phiến phiến toái liệt, cho thấy là không giữ được rồi.

"Không! Không! Không!" Vong Thiên Cơ điên cuồng rống to.

Hắn không nghĩ tới Ninh Dạ bọn họ thậm chí ngay cả Ma thần đều có thể triệu hoán ra, cứ việc chỉ là nhất kích chi lực, lại đã cấp cho động thiên này trọng thương.

Hắn là phóng thích xong hết thảy lực lượng còn sót lại ở nơi này mới có thể giải thoát, nhưng tại trước khi hắn giải thoát, động thiên phá nát, vậy xui xẻo chính là chính hắn, tàn linh của hắn sẽ cùng động thiên chi cảnh này một chỗ xong đời.

Sau một quyền hủy thiên diệt địa, Hắc Viêm Ma Thần chi quyền đã chậm rãi thu hồi, thông đạo bắt đầu đóng.

"Ta nhớ kỹ các ngươi, lần sau, các ngươi đừng hòng có được sự giúp đỡ của ta!" Hắn phẫn nộ gầm nhẹ, tiêu thất vô tung.

"Hừ, chuyện đó không phụ thuộc vào ngươi, đừng quên ngươi còn nợ chúng ta ba cái chứng đạo ma hài!" Trì Vãn Ngưng không khách khí hét to.

Vốn là định dùng một khối chứng đạo ma hài đem đổi lấy lần này xuất thủ, không nghĩ tới đối phương lòng tham quá nặng, bức cho Ninh Dạ nghĩ kế binh hành cờ hiểm, sau khi thành công, đến cũng bớt đi một khối chứng đạo ma hài.

Thuận tay vung lên, Luyện Ngục Ma Đàn thu hồi.

Trì Vãn Ngưng kêu lên: "Còn đứng ngây hết ra đó làm gì, động thiên đã phá, còn không toàn lực công kích!"

Nói đem tất cả mọi người đều phóng ra.

Tần Thì Nguyệt kinh ngạc nhìn nhìn Trì Vãn Ngưng: "Ta tưởng rằng Trì Vãn Ngưng, vốn là nhu nhược nữ tử, như nước cô nương, nhưng không nghĩ tới, ngươi cũng có một mặt cương nghị quả cảm như thế."

Trì Vãn Ngưng tức giận nói: "Cứu nam nhân của ta, lão nương tự sẽ ôn nhu cho ngươi xem!"

Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm lại đâm, nhắm thẳng chân trời.

Liền ngay cả Tân Tiểu Diệp cũng không khỏi nói: "Ninh Dạ cũng thật là tìm đúng nữ nhân rồi."

Nàng đối với Trì Vãn Ngưng vốn là trong lòng cực độ chán ghét, nhưng thời khắc này nhưng rốt cục phá thiên hoang thừa nhận.

Thư Vô Ninh càng là trừng Thư Lang nói: "Còn đứng ngây ra đó làm gì? Đánh người không được, đánh không khí còn không được sao?"

Ầm Ầm Ầm Ầm.

Một loạt công kích cuồng dã đối không đối địa, đối tất cả xung quanh phát động.

Mảnh động thiên nguyên bản đã tổn hại nghiêm trọng này, không chịu nổi cuồng dã đả kích này nữa, ầm ầm vỡ vụn.

Toàn bộ động thiên đều hóa thành một phiến hắc động, đem vạn vật xung quanh cuốn vào.

"Không! ! !"

Trong Thức hải của Công Tôn Điệp, Vong Thiên Cơ phát ra không cam lòng tuyệt vọng nộ hào.

Chỉ kém một chút, hắn liền có thể chưởng khống Tạo Hóa Thần Tọa, trọng hoạch tân sinh, nhưng liền thấy một mảnh kinh đào hải lãng kia, đem tất cả cơ duyên cuốn đi. . .

Chương 177 : Quy hàng

Chương 177: Quy hàng

Thanh Tuyền Cốc ngoại.

Một đám người đột nhiên xuất hiện.

Chỉ là lúc tiến vào mấy trăm người, lúc đi ra nhưng chỉ có vẻn vẹn mấy chục người.

Trong này có gần nửa, là bị Ninh Dạ Trì Vãn Ngưng bọn họ giết chết, còn lại, thì đa phần là tại trong động thiên cảnh kia tự giết lẫn nhau —— trong động thiên luôn có chút bảo bối không bị Công Tôn Điệp thu nạp đi, giá trị đến không hẳn cao bao nhiêu, lại đã thừa đủ mọi người đỏ mắt. Chỉ là không ít người đang đánh đột nhiên phát hiện động thiên thế mà phá nát, có người mắt thấy chỉ thiếu chút nữa là được bảo vật tới tay, ô hô ai tai, thương tiếc không ngớt.

Chỉ là bọn họ không biết, mình coi như được bảo vật rồi, có thể không sống sót rời khỏi còn là vấn đề.

Mở mắt ra, Ninh Dạ thở phào một tiếng: "Cuối cùng cũng coi như là ra rồi."

Hắn chỉ đi ra, tự nhiên là Công Tôn Điệp thức hải lao tù.

Rõ ràng chỉ là cái phổ thông lao tù, nhưng bởi vì chính mình không có bí thuật nguyên thần mang tính công kích mà không có biện pháp, cảm giác này thực sự là quá oan uổng.

Quay đầu nhìn tới, lại nhìn thấy Công Tôn Điệp.

Công Tôn Điệp lúc này cũng đã khôi phục thanh minh, thấy Ninh Dạ nhìn sang, tiểu kiểm chợt đỏ, trái lại hừ một tiếng quay đầu đi chỗ khác.

Hiển nhiên là biết mình sai rồi, nhưng ngạo kiều không chịu thừa nhận.

Trì Vãn Ngưng đã thấp giọng nói: "Tướng công, những người kia, bọn họ khả năng nhìn thấy Thiên Cơ Điện cùng ma khí, làm thế nào?"

Nàng luôn mồm luôn miệng hỏi Ninh Dạ làm thế nào, ý tứ nhưng cực kỳ rõ ràng.

Ninh Dạ nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: "Quên đi, không cần thiết giết người."

"Nhưng mà. . ." Trì Vãn Ngưng đang muốn nói gì đó.

Ninh Dạ đã phất tay nói: "Bọn ngươi hôm nay được vào động phủ thượng cổ đại năng lưu lại, tiếc rằng động phủ lâu năm, không chịu nổi gánh nặng, cuối cùng khó có thu hoạch lớn, càng có thật nhiều vô tội bị cuốn vào bên trong không gian phá diệt, có thể thoát khỏi cái chết, đã là may mắn."

Chúng nhân ngẩn ngơ, dồn dập gật đầu: "Đúng vậy, đúng vậy!"

Trì Vãn Ngưng nhìn đến kinh ngạc, ngược lại là Công Tôn Điệp hơi có ngộ ra, đã minh bạch gì đó, che miệng nở nụ cười, tâm tư lan truyền cho Trì Vãn Ngưng: "Tỷ tỷ, chúng ta vừa nãy diệt Vong Thiên Cơ tàn linh kia, chính là được Tiệt Thiên Thuật cùng Vô Thiên Thuật của hắn đây. Ninh Dạ được, ta cũng được rồi, thế nào ? Lần này lại là ta đi trước ngươi nhé? Có muốn ta truyền cho ngươi không?"

Trì Vãn Ngưng đột nhiên đại ngộ.

Tàn linh kia lúc đó chính tại trong thức hải Công Tôn Điệp, nó vừa chết, hết thảy tu vi tri thức tận quy Công Tôn Điệp, cũng tương tự tiện nghi Ninh Dạ.

Công Tôn Điệp thì cũng thôi, tuy được lưỡng đại thần thuật bản thiếu, nhưng không có đối ứng tâm pháp, càng không lúc trước kinh nghiệm, khó có thể phát huy uy lực.

Ninh Dạ đạt được lại là trong nháy mắt bù đắp bản thân Tiệt Thiên Thuật cùng Vô Thiên Thuật, tuy tuy rằng không phải toàn bộ, đến cũng tính được là phần lớn, trong đó Tiệt Thiên Thuật vặn vẹo tâm thần công năng tại thời khắc này phát động, càng là cường hành sửa chữa ký ức chúng nhân —— cũng có thể tính là thu hoạch lớn nhất chuyến này rồi.

Trì Vãn Ngưng cũng là có thể không tạo sát nghiệt liền không tạo sát nghiệt tốt, đối với kết quả này cũng rất hài lòng, trắng Công Tôn Điệp một cái nói: "Ta cùng Ninh Dạ tâm linh tương thông, đại đạo cùng truyền, hắn biết, ta dĩ nhiên là biết. Ngược lại là ngươi, giống như còn làm không được chứ? Có muốn ta khai ân cho phép, khiến ngươi cùng Ninh Dạ linh nhũ giao hòa a?"

Công Tôn Điệp nội tâm đại xấu hổ, càng là không dám nói lời nào.

Hai người này đều là tâm linh giao lưu, đến cũng có thể nói "Câu tâm đấu giác", người khác tất nhiên là không biết.

Ninh Dạ lại là không kịp quan tâm bọn họ.

Một đám tu sĩ kia vừa mới bị Ninh Dạ tẩy não, chỉ cảm thấy chuyến này sống sót sau tai nạn đã là rất may, tại dưới Ninh Dạ ảnh hưởng, dồn dập liền đi ra ngoài.

Nhưng Ninh Dạ ánh mắt nhưng dừng lại trên người hai người trong đó, nói: "Đem hai người kia lưu lại."

Hai tên tu sĩ kia kinh hãi, đồng thời bay lên.

Công Tôn Dạ cười hắc hắc, ống tay áo tản ra: "Chạy đi đâu!"

Hai người này đều là Vạn Pháp cảnh, bất quá chỉ là sơ kỳ tu vi, thực lực so với Hạ Văn Thư Ngũ Thiếu Ba càng là kém xa lắm, nào so được Công Tôn Dạ, bị Công Tôn Dạ ống tay áo quyển về, vừa công kích hai người, Công Tôn Dạ vừa hỏi: "Vì sao phải lưu bọn họ."

Công Tôn Dạ chính mình cũng không có phát hiện, hắn bây giờ đối với Ninh Dạ đã là nói gì nghe nấy đến mức tận cùng, Ninh Dạ có dặn dò, vậy liền chấp hành trước mới hỏi tại sao.

Ninh Dạ trừng mắt một cái một đám tu sĩ kia: "Còn không mau cút đi!"

Trong ánh mắt này nội hàm vô cùng vĩ lực, dọa cho quần tu dồn dập chạy trốn, không hề nghĩa khí bỏ lại hai cái tu sĩ Vạn Pháp kia.

Ninh Dạ lúc này mới nói: "Hai người này ký ức, ta vô pháp vặn vẹo, bất quá đến là rất biết ngụy trang. Bất quá đáng tiếc a, ta có năng lực gì ta rõ ràng cực kỳ, hiện tại ta, còn chỉ có thể vặn vẹo ký ức tu sĩ Hoa Luân trở xuống."

Hóa ra là như vậy.

Nếu biết như vậy, Công Tôn Dạ Trì Vãn Ngưng đám người cũng không khách khí, liền ngay cả Tần Thì Nguyệt cũng bắt đầu xuất thủ.

Giết hai người này, nàng là không cần che giấu tự mình ra tay.

Hai tên tu sĩ kia thấy thế kinh hãi, đồng thời kêu lên: "Ninh sứ tha mạng a, chúng ta nguyện ý quy hàng!"

"Nói như vậy, các ngươi quả nhiên là nhận ra ta?" Ninh Dạ nhấc tay một cái, Công Tôn Dạ đám người ngừng tay.

Một tên tu sĩ trong đó vội nói: "Ninh huyền sách sứ uy danh bây giờ không người không hiểu, Niểu Hoa Tiên Tử mỹ danh càng là thiên hạ oanh truyền, huống chi còn có Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm cỡ này chí bảo."

Quả nhiên vẫn là Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm làm lộ.

Ninh Dạ hừ lạnh: "Liền biết những thứ này?"

Hai tên tu sĩ nhìn nhìn lẫn nhau, đồng thời cúi đầu không dám nói lời nào.

Kỳ thực lúc trước bọn họ tuy rằng nhìn thấy ít thứ, nhưng cũng chưa chắc biết là cái gì.

Nhưng mà Ninh Dạ sửa chữa ký ức, giết người diệt khẩu, bản thân liền nói rõ rất nhiều vấn đề.

Thời khắc này trong lòng do dự, vẫn là một tên tu sĩ trong đó cắn răng nói: "Vong Tình Diệu Pháp Vô Thượng Thiên Tôn chính là Thiên Cơ Môn tử địch, chỉ tên muốn giết hai vị, mà năm đó Thiên Cơ Môn bị diệt, có ba người thoát đi, nghĩ đến, Ninh huyền sách sứ cùng Trì cô nương chính là Bạch Vũ cùng Tân Tiểu Diệp."

Tân Tiểu Diệp lạnh nhạt nói: "Ta mới là Tân Tiểu Diệp. Ngươi đến là tin tức linh thông, nhưng không hoàn toàn."

Thư Lang kinh ngạc nhìn hai người.

Hắn cũng là lần đầu tiên biết, ngược lại là trong lòng Thư Vô Ninh sớm đã có phán đoán, đẩy hắn một thoáng, bảo hắn đừng một mặt vẻ mặt như gặp phải quỷ.

Hai tên tu sĩ thì quỳ xuống đất không nói, chỉ là run run rẩy rẩy.

Ninh Dạ đến là kinh ngạc, hỏi tu sĩ đáp lời kia: "Thế mà trực tiếp thừa nhận, làm sao không dứt khoát giả cái gì đều không nhìn ra?"

Tu sĩ đáp lời kia ngẩng đầu: "Nếu đã nguyện ý quy thuận, tự nhiên không dám lừa gạt. Tiểu nhân gọi Kế Toàn An, Thánh Châu một tán tu, vân du đến đây. Hắn gọi Miểu Thương Tử, cũng là người Thánh Châu, cùng Tiểu nhân chính là tương giao hợp ý hảo hữu, không quá thích nói chuyện, nhưng nhân phẩm tuyệt đối tin được."

Ninh Dạ cười cười: "Nhân phẩm mà nói, thật giống không có tác dụng gì a. Muốn ta bảo toàn các ngươi, sợ tránh không được còn cần càng nhiều biện pháp mới tốt."

Kế Toàn An cắn răng nói: "Ninh sứ có thể gieo xuống chú thuật."

Ninh Dạ khe khẽ lắc đầu: "Chú thuật cũng không phải là vô pháp khả giải, đừng nói ta chưa học qua, coi như đã học, ta bất quá là một cái Hoa Luân cảnh, hạ chú thuật đối với hai vị Vạn Pháp chi cảnh, vẫn còn có chút miễn cưỡng."

Hai người này hắn có thể nhẹ nhõm kích sát, nhưng muốn nói đến khống chế, vậy còn thật sự nhìn tu vi, không phải chiến lực vượt giai liền có thể giải quyết.

Lúc này Thư Vô Ninh lại nói: "Sư phụ, đệ tử có lẽ có biện pháp."

"Ân?" Ninh Dạ nhìn hướng Thư Vô Ninh.

Thư Vô Ninh đã lấy ra một tờ phù lục: "Sư phụ ngươi xem vật này có thể được?"

Ninh Dạ bật thốt lên: "Mộc Khôi Tông Khiên Cơ Chú phù lục? Ngươi thế mà cả cái này cũng làm ra rồi?"

Thư Vô Ninh nở nụ cười: "Sư tôn không phải đã nói, phù sư hậu kỳ nặng phụ trợ sao? Vô Ninh rất vui vẻ, rốt cục có thể vì sư tôn làm chút chuyện rồi."

Chương 178 : La Hầu vận mệnh

Chương 178: La Hầu vận mệnh

Khiên Cơ Chú chính là chú thuật bảng hiệu của Mộc Khôi Tông, tác dụng chính là khống chế tâm thần người khác.

Khiên Cơ Sát Chung Nam Quỳ tối thiện đạo này, lấy đó thành danh, năm đó thậm chí còn nghĩ tới dùng chú này đối phó Ninh Dạ, lại bị Ninh Dạ dăm ba câu bỏ đi chủ ý.

Thư Vô Ninh bây giờ cảnh giới còn thấp, chỉ có thể chế tác ngũ phẩm phù lục.

Ngũ phẩm phù lục tương đương với đề thăng một cấp hiệu quả, cũng chính là tương đương với Vạn Pháp cảnh thi triển, tự nhiên là không đủ.

Nhưng mà vận mệnh chính là như vậy.

Ninh Dạ bây giờ được Vô Thiên Thuật, trình độ đại thăng.

Thời khắc này cũng không che lấp, tiếp nhận Khiên Cơ Chú, trực tiếp lấy Vô Thiên Thuật đề thăng phẩm cấp phù này, dưới liên tục vận dụng, ngũ phẩm phù lục thế mà đề thăng hai cấp, tấn làm tam phẩm, nhìn đến Công Tôn Dạ Tần Thì Nguyệt cũng rất là chấn kinh.

"Vô Thiên Thuật càng thần kỳ như vậy?" Tần Thì Nguyệt kinh hô.

"Cuối cùng bất quá tiểu đạo mà thôi." Ninh Dạ thuận miệng hồi đáp.

Tại trong xếp hạng của Thiên Cơ Môn, Lượng Thiên Thần Thuật bởi vì giải thiên hạ đại đạo, đứng hàng số một, mạnh nhất dưới nó chính là Vô Thiên Thần Thuật, tạo hóa vạn vật.

Bất quá Lượng Thiên Thuật vốn là chưa hoàn thành xong, vì vậy chỉ là lý luận đệ nhất, Vô Thiên Thuật tuy rằng cũng chưa có đại thành, độ hoàn thành so với Lượng Thiên Thuật lại cao hơn nhiều, vì vậy tại trong Cửu Thiên Thần Thuật có giá trị thực dụng nhất liền thuộc về nó, chỉ bất quá lúc trước Ninh Dạ đạt được không hoàn chỉnh, khó có thể phát huy hiệu quả, cũng chỉ có thể dùng tại đề thăng phù lục.

Bây giờ từ Vong Thiên Cơ đạt được Vô Thiên Thuật, lại là đại đại bù đắp thuật này, cho dù vẫn còn có khiếm khuyết, cũng đã không còn đáng ngại, tác dụng đã sớm không giới hạn ở đề thăng phẩm cấp phù lục đơn giản như vậy.

Sau khi hoàn thành, Ninh Dạ đem phù lục giao cho Thư Vô Ninh: "Hai người này, liền giao cho ngươi."

"Giao cho ta?" Thư Vô Ninh vừa mừng vừa sợ.

"Ân, ngươi bây giờ tuy tại Vân Tuyệt Môn đã có địa vị nhất định, cũng có không ít thủ hạ, nhưng chung quy thực lực không đủ, có bọn họ tại, ngươi tại Vân Tuyệt Môn chỗ dựa cũng liền càng đủ."

Vân Tuyệt Môn môn chủ Điền Viễn Trung cũng bất quá là Vạn Pháp sơ kỳ, Cố Phong Hiên đến là Vô Cấu đỉnh phong, nhưng người này là cỏ đầu tường, tuyệt đối trung lập, tuyệt sẽ không tùy ý giúp ai, vì vậy Thư Vô Ninh có Kế Toàn An cùng Miểu Thương Tử giúp đỡ, xác thực thực lực tăng mạnh, nương theo chính là quyền lên tiếng tăng cường.

"Bất quá phù này chỉ tương đương với Vô Cấu thi pháp, như có Niết Bàn đại năng hoặc tồn tại giống như Tử Lão xuất thủ, vẫn như cũ có thể giải, sau này không cho hai người này tiếp xúc bất kỳ tồn tại Vô Cấu trung kỳ trở lên." Ninh Dạ dặn dò.

Cố Phong Hiên có thể giải hay không Ninh Dạ không rõ ràng, nhưng vi kế an toàn, vô sự đừng cho bọn họ chạm mặt thì hơn.

Thư Vô Ninh dùng sức gật đầu: "Đệ tử minh bạch!"

Đã là đem hai tấm Khiên Cơ Phù đối với hai người gieo xuống, từ khi khắc lên, tính mệnh hai người này liền nằm trong tay nằng.

Ninh Dạ giờ mới nói với Tần Thì Nguyệt: "Người đã giúp ngươi giết, hiện tại có thể cho chúng ta một cái giải thích chứ?"

Tần Thì Nguyệt đưa tay: "Thi thể cho ta."

Ninh Dạ vung tay, từ trong Thiên Cơ Điện đổ ra thi thể đám người Hạ Văn Thư.

Tần Thì Nguyệt mày liễu hơi nhíu: "Vết tích ma khí quá mức rõ ràng, vốn là muốn cho ngươi cõng nồi, lần này nhưng có chút khó mà giải thích."

Trì Vãn Ngưng kỳ quái: "Người của Ma môn giết bọn họ há không phải càng tốt hơn sao?"

Công Tôn Điệp cũng vỗ ngực: "Liền nói là cô nãi nãi giết chết được rồi."

Tần Thì Nguyệt trầm tư một lúc, thở dài nói: "Cũng chỉ đành như vậy. Việc này can hệ trọng đại, vẫn là ít người biết chút thì hơn, Ninh Dạ Trì cô nương, xin mời hai vị đi theo ta."

Nói hướng một bên rời đi.

Thấy Tần Thì Nguyệt muốn đối với chính mình bảo mật, Công Tôn Điệp giận dữ: "Ta cũng muốn biết! Đừng quên ngươi còn muốn ta cõng nồi đây."

Tần Thì Nguyệt dừng lại cước bộ nhìn nhìn Ninh Dạ: "Nàng tin được không?"

Ninh Dạ gật đầu: "Không có vấn đề."

Ngoài Thanh Tuyền Cốc trên một chỗ vách núi.

Tần Thì Nguyệt đứng trước vách núi, kình phong xuy phất.

Người vẫn đứng thẳng tắp như trước, chỉ là Ninh Dạ có thể cảm giác được, khí thế của nàng đã không phải phong mang tất lộ giống như lúc trước tại Chấp Tử Thành.

Liền giống một thanh lợi nhận, đưa vào vỏ đao.

Lẳng lặng suy nghĩ một lúc, Tần Thì Nguyệt nói: "Quãng thời gian trước, vương cùng Trấn Nam Vương đại chiến, nhất chiến công thành, tin tức này các ngươi đã biết?"

Ninh Dạ gật đầu: "Là La Hầu chứ?"

"Đúng." Tần Thì Nguyệt biết hắn được La Hầu chi huyết, sớm muộn cũng sẽ tham thấu huyền bí bên trong.

Tần Thì Nguyệt nói: "Chuyện trước kia của ta, ngươi đều biết. Nguyệt Hạ Tùng chính là tổ phụ của ta, ta vốn họ Nguyệt. Tổ phụ chết rồi, ta lưu lạc đầu đường, là vương thu nhận giúp đỡ ta, cho ta cơ hội. Ta cảm ân vương đức, tận tâm tận lực phụ tá vương."

Trì Vãn Ngưng không nhịn được nói: "Có phải là vương của ngươi qua cầu rút ván có lỗi với ngươi?"

Tần Thì Nguyệt nhẹ nhàng lắc đầu: "Vương chính là quang minh chính đại chi nhân, sẽ không làm chuyện như vậy. Muốn nói xin lỗi, kỳ thực là ta xin lỗi vương. . . Là ta phản bội hắn."

Ân?

Mọi người đều có chút không hiểu.

Công Tôn Điệp nghi hoặc: "Đến cùng tình huống gì vậy? Nói rõ ràng được không?"

Tần Thì Nguyệt than nhẹ một tiếng: "Kỳ thực cũng không có gì, sự tình rất đơn giản. Vương muốn thành tựu thần công, cần La Hầu tinh huyết. Ninh Dạ, lúc trước chiến đấu, ta phát hiện bên trong xuất thủ của ngươi, thật giống cũng dẫn theo một tia La Hầu uy năng?"

"Đúng." Ninh Dạ hồi đáp: "May nhờ có La Hầu chi huyết của ngươi, khiến cho Ngưng Quang Thành Nhận của ta uy năng đại tăng, đáng tiếc ít chút, hiệu quả cuối cùng có hạn."

"Hơi ít chút. . ." Tần Thì Nguyệt cười khổ: "Đúng a, theo đuổi đối với cường đại vĩnh viễn không có điểm dừng, ngươi là nghĩ như vậy, vương cũng nghĩ như vậy. . ."

Theo Tần Thì Nguyệt êm tai nói, mọi người cuối cùng đã rõ ràng.

Nguyên lai sau khi Tần Thì Nguyệt mang về La Hầu, Trấn Bắc Vương Từ Liệt liền lợi dụng La Hầu không ngừng đề thăng bản thân.

Cực Chiến Đạo am hiểu nhất từ trên người yêu thú ma vật chiết ra lực lượng làm lớn mạnh bản thân, La Hầu thiên phú không gian yêu thú, Trấn Bắc Vương lấy chi tu hành, Tuyệt Diệt Thần Quyền uy năng bạo tăng.

Bất quá hắn đến cùng là Niết Bàn cảnh, cần thú huyết cũng không phải một điểm hai điểm. Mà yêu thú tinh huyết bản thân có hạn, mặc dù có một con La Hầu vì hắn cung cấp, kỳ thực đến hiện tại cũng bất quá là có thể khiến cho Tuyệt Diệt Thần Quyền của hắn có ba thành hiệu quả đột phá không gian.

Hơn nữa hắn không có Vô Thiên Thuật, không thể tiến hành cải tạo giống như Ninh Dạ, ba thành của hắn, thật sự chính là ba thành lực lượng thấu thể, mà không phải ba thành xác suất.

Đề thăng như vậy, tự nhiên không thể khiến cho hắn thoả mãn.

Quãng thời gian trước hắn thắng được Trấn Nam Vương, nhưng cũng là khổ chiến thắng hiểm.

Dù vậy, cũng vẫn là đã kinh động Tông Chủ Cực Chiến Đạo, Trung Ương Chiến Vương Việt Trọng Sơn.

Cũng không biết Việt Trọng Sơn từ đâu có được tin tức, thế mà đã biết Từ Liệt thực lực đề thăng có quan hệ cùng một con yêu thú, vì vậy hướng Từ Liệt hạ thông điệp, yêu cầu Từ Liệt giao ra con yêu thú kia.

Từ Liệt tự nghĩ thực lực bây giờ còn không đủ để đối kháng Việt Trọng Sơn, vì vậy làm cái quyết định —— hắn muốn một lần đem tinh huyết của La Hầu chiết ra sạch sẽ.

Cách làm như vậy, La Hầu tự nhiên là phải mất mạng.

Nhưng Từ Liệt đã không lo được rồi, hắn cũng muốn tế thủy trường lưu, làm sao Việt Trọng Sơn không cho hắn cơ hội này.

Nhưng chuyện này lại động chạm Tần Thì Nguyệt.

La Hầu tuy là yêu thú, nhưng thiên tính chí thành, đãi Tần Thì Nguyệt càng như phụ mẫu, Tần Thì Nguyệt cũng sớm đem nó xem là hài tử của mình. Mỗi lần lấy ra tinh huyết, đối với La Hầu đều là một loại thương tổn, Tần Thì Nguyệt đều sẽ đau lòng, dốc lòng an ủi. Cũng là bởi vì Tần Thì Nguyệt, La Hầu nhịn xuống tất cả những thứ này.

Một người một thú này sớm đã có tình cảm thân mật, giống như người nhà.

Đối với Tần Thì Nguyệt mà nói, ngươi rút máu hài tử của ta, ta nhịn.

Nhưng ngươi muốn giết nó, nội tâm tình cảm lại là dù cho thế nào cũng không thể tiếp thu.

Chương 179 : Chiêu nạp

Chương 179: Chiêu nạp

"Hóa ra là như vậy sao."

Nghe qua Tần Thì Nguyệt trình bày, ba người Ninh Dạ cuối cùng đã rõ ràng tâm tình của Tần Thì Nguyệt.

Công Tôn Điệp không nhịn được nói: "Lẽ nào ngươi liền không ngăn cản sao?"

Tần Thì Nguyệt bất đắc dĩ nói: "Ta làm sao có khả năng không ngăn cản? Chỉ là ta ngăn cản thì có tác dụng gì? Đây là quyết định của vương, há lại là ta có thể dễ dàng ngăn cản được? Ngược lại là bởi vậy gợi ra vương chi nộ hỏa. . ."

Trì Vãn Ngưng nói: "Vậy La Hầu đây? Nó hiện tại có còn ổn?"

Tần Thì Nguyệt nói: "Ta khổ sở hướng vương khuyên can, xin hắn cho La Hầu thêm một ít thời gian, dù sao La Hầu còn sống, mới có thể cung cấp càng nhiều tinh huyết. Thế nhưng Việt Trọng Sơn áp bức quá đáng, vương không nghe ta khuyến cáo, kiên trì muốn một lần rút khô La Hầu tinh huyết. Bất đắc dĩ, ta đối với La Hầu hạ độc."

"Hạ độc?" Trì Vãn Ngưng Công Tôn Điệp kinh hô.

Tần Thì Nguyệt gật đầu: "Một loại độc sẽ không làm thương tổn đến tính mệnh nó, nhưng sẽ ảnh hưởng huyết mạch nó vận hành. Nếu như vương cường hành lấy ra, chỉ có thể phản hại tự thân."

Ninh Dạ đã minh bạch: "Từ Liệt bởi vậy nổi giận. . . Hắn không giết ngươi, đã tính rất nhân nghĩa."

Ninh Dạ rất rõ ràng tính tình những đại lão này, từ góc độ của Từ Liệt nhìn, động tác này của Tần Thì Nguyệt ngang ngửa phản nghịch, chẳng trách cho dù là cho dù tới tình huống như hiện tại, Tần Thì Nguyệt vẫn nói Từ Liệt không hề có lỗi với thuộc hạ, là bản thân có lỗi với Từ Liệt.

Chuyện này chỉ có thể nói là giá trị quan sai biệt.

Bất quá Từ Liệt tuy rằng không có giết Tần Thì Nguyệt, nhưng cũng triệt để đem Tần Thì Nguyệt cùng La Hầu chia lìa, không cho nàng cùng La Hầu chạm mặt nữa.

Không chỉ có như vậy, càng phái Hạ Văn Thư đi theo giám thị, tuyệt không cho phép Tần Thì Nguyệt làm hỏng chuyện của hắn.

Độc tổng là có thể giải, một khi La Hầu chi độc giải trừ, chính là thời điểm La Hầu chết.

Tần Thì Nguyệt bất đắc dĩ, chỉ có thể tuần du khắp nơi, vào lúc ấy, ý nghĩ của nàng là liệu có thể tìm tới một loại thiên tài địa bảo nào đó, hoặc là giúp Từ Liệt tăng cao thực lực, hoặc là giúp La Hầu nhanh chóng khôi phục tinh huyết, nói chung, nàng cũng chỉ có biện pháp duy nhất này để tận khả năng bảo vệ La Hầu.

Chính bởi vậy nàng đến Thanh Tuyền "Đạo cảnh", chỉ tiếc đạo cảnh là giả, ngay cả chỗ tốt đều bị đã Công Tôn Điệp cướp đoạt đi, ngược lại là gặp phải Ninh Dạ.

Tần Thì Nguyệt là hiểu rõ Ninh Dạ, năm đó Chấp Tử Thành chi chiến, Ninh Dạ lừa gạt được người khác, nhưng có rất nhiều chuyện vẫn là lạc ở trong mắt nàng.

Vậy là Tần Thì Nguyệt nghĩ đến, có lẽ Ninh Dạ có thể giúp bản thân cứu La Hầu ra, cũng liền đã có quyết định muốn hắn kích sát Hạ Văn Thư.

Có giết Hạ Văn Thư hay không, kỳ thực không trọng yếu.

Trọng yếu chính là trước tiên đem mình cùng Ninh Dạ quấn chặt lấy nhau.

Thời khắc này nghe minh bạch chuyện đã xảy ra, Công Tôn Điệp cùng Trì Vãn Ngưng cũng là yên lặng: "Như vậy thứ ngươi chân chính muốn chúng ta làm không phải giết Hạ Văn Thư, mà là giúp ngươi từ chỗ của Từ Liệt trộm đi La Hầu? Uây, yêu cầu này của ngươi không thấp a, đó chính là Niết Bàn đại năng."

Liền ngay cả Ninh Dạ đều phiền muộn.

Liền không thể hảo hảo từng bước từng bước thăng cấp đánh quái sao?

Tại sao mỗi lần đều muốn ta vượt cấp khiêu chiến?

Vượt cấp thì vượt cấp đi, vượt đến Vạn Pháp không phải rất tốt sao?

Hiện tại trực tiếp tấn thăng đến Niết Bàn cảnh.

Tần Thì Nguyệt ngươi thật là quá để mắt ta.

Tần Thì Nguyệt cũng biết yêu cầu này của mình quá cao, thở dài nói: "Ta cũng là lấy ngựa chết làm ngựa sống, sự gấp bất đắc dĩ, cầu viện các ngươi. La Hầu với ta, tựa như hài tử của mình. Ta thật sự làm không được nhìn nó chết đi. . ."

Cái nữ nhân nhất quán lãnh ngạo kiên cường này, phá thiên hoang lần đầu tiên ăn nói khép nép cầu Ninh Dạ, khiến ba người Ninh Dạ nhất thời cũng là không nói gì.

Nghĩ nghĩ, Ninh Dạ nói: "Không phải ta không chịu giúp ngươi, thực sự là chuyện này ta rất khó hỗ trợ."

"Nhưng ngươi liền Quân Bất Lạc đều trêu chọc, ngươi chi trí tuệ, không ai sánh bằng!" Tần Thì Nguyệt nói.

Ninh Dạ cũng vui vẻ: "Ngươi liền Quân Bất Lạc đều đoán được?"

Tần Thì Nguyệt nguyên bản là không biết, nhưng bây giờ rất nhiều chuyện của Ninh Dạ bại lộ ở trước mắt, Tần Thì Nguyệt tự nhiên có thể nghĩ đến.

Ninh Dạ đã nói: "Sở dĩ ta có thể làm rất nhiều chuyện như vậy, nguyên nhân lớn nhất chính là ta là người của Hắc Bạch Thần Cung, thân phận của ta mới là chỗ dựa lớn nhất của ta. Nhưng ta không phải là người của Cực Chiến Đạo, Từ Liệt càng là Niết Bàn đại năng, huyễn thuật của ta đối với hắn cũng khó tạo tác dụng. Nếu muốn làm được, thực sự quá khó rồi."

Tần Thì Nguyệt nói: "Nhưng ta là người của Cực Chiến Đạo!"

"Ân?" Ninh Dạ ngẩn ra, nhìn hướng Tần Thì Nguyệt.

Đúng, Ninh Dạ không phải người của Cực Chiến Đạo, nhưng Tần Thì Nguyệt là.

Hơn nữa Tần Thì Nguyệt cũng có thể coi là một nữ tử thông tuệ, bằng không cũng không thể trở thành tri sự của Trấn Bắc Phủ.

Nghĩ một hồi, Ninh Dạ nói: "Đúng, ngươi là người của Trấn Bắc Phủ, nếu ngươi ta trong ứng ngoại hợp, chuyện vẫn có cơ hội thành công."

Nghe thấy lời này, Tần Thì Nguyệt đại hỉ.

"Bất quá. . ." Ninh Dạ kéo dài ngữ điệu.

Vạn sự sợ nhất bất quá.

Tần Thì Nguyệt trong lòng run lên: "Bất quá làm sao?"

"Trước ngươi vì cứu La Hầu, hạ độc cho nó, đã kinh động đến Từ Liệt. Trấn Bắc vương sẽ không tin tưởng ngươi nữa, coi như ngươi là người của Trấn Bắc Phủ, cũng không tư cách tiếp cận La Hầu. Thân phận của ngươi, tác dụng đã không lớn."

Nghe thấy lời này, nước mắt của Tần Thì Nguyệt đã từ trong viền mắt tuôn ra.

Rốt cục vẫn là không được sao?

Một màn này khiến Ninh Dạ cũng không khỏi thở dài, Trì Vãn Ngưng Công Tôn Điệp càng là trong lòng mềm nhũn.

Nữ nhân là không chịu nổi nước mắt.

Liền ngay cả Trì Vãn Ngưng cũng không nhịn được nói: "Ninh Dạ, nếu ngươi thật có biện pháp, không bằng liền giúp nàng chút đi."

Công Tôn Điệp tốt xấu còn thực tế một ít: "Đúng vậy, cùng lắm hỏi nàng đòi chút chỗ tốt."

Ninh Dạ trừng nàng một cái.

Tần Thì Nguyệt thẳng thắn dứt khoát nói: "Chỉ cần ngươi có thể cứu La Hầu ra, muốn cái gì ngươi nói."

Ninh Dạ nhìn nhìn Tần Thì Nguyệt, nói: "Ta như muốn ngươi đây?"

"Ta?"

Tần Thì Nguyệt ngẩn ra, Trì Vãn Ngưng Công Tôn Điệp thì đồng thời hung thần ác sát nhìn Ninh Dạ.

Hảo ngươi cái Ninh Dạ, thế mà tại trước mặt chúng ta muốn cái nữ nhân thứ ba?

Ninh Dạ biết bọn họ hiểu lầm, vội giải thích: "Ta muốn ngươi gia nhập Vân Tuyệt Môn, chính thức trở thành người của Vân Tuyệt Môn ta, ngươi có bằng lòng hay không?"

Tần Thì Nguyệt ngạc ngạc, hiển nhiên không nghĩ tới hắn lại nói như vậy: "Ngươi muốn ta làm phản đồ?"

Ninh Dạ cười nói: "Trước ngươi chính mình cũng nói là bản thân phản bội Trấn Bắc vương, làm sao hiện tại còn không thích ứng?"

Tần Thì Nguyệt mặc dù nói bản thân phản bội Từ Liệt, nhưng trong nội tâm vẫn đúng là không muốn làm một cái phản đồ từ đầu đến đuôi, nàng suy nghĩ, chỉ là cứu La Hầu ra, cho dù bởi vậy chịu tội mà chết.

Nhưng nàng không nghĩ tới yêu cầu của Ninh Dạ càng là nàng chính thức bội phản Cực Chiến Đạo, đến là khiến cho nàng do dự một hồi lâu.

Thời khắc này lắp bắp nửa ngày, nhất thời đến không biết nên làm thế nào.

Ninh Dạ cũng không thúc nàng, chỉ là yên tĩnh chờ nàng.

Thấy Ninh Dạ như vậy, Tần Thì Nguyệt nhắm mắt: "Ta như trở thành phản đồ, đó chính là bất nghĩa chi nhân? Ngươi nguyện ý tiếp nhận một tên phản đồ?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Ở trong mắt các ngươi, cái này gọi là bất nghĩa, nhưng dưới cái nhìn của ta, cái này gọi là nhảy công ty. . . Không cần hỏi, nói các ngươi cũng không hiểu. Nói chung, ta là không để ý chuyện như vậy."

Tần Thì Nguyệt thấy hắn như thế, khẽ cắn răng bạc, rốt cục hạ quyết tâm: "Được. Nếu ngươi có thể giúp ta cứu Tiểu La ra, vậy ta liền gia nhập Vân Tuyệt Môn."

Ninh Dạ hài lòng nói: "Rất tốt. Xem ra Vô Ninh lại sắp thêm một cái trợ thủ đắc lực. Thiên Cơ Môn ta, có hi vọng phục hưng."

"Vậy ngươi hiện tại có thể nói biện pháp chứ?" Tần Thì Nguyệt hỏi.

"Biện pháp?" Ninh Dạ cười nói: "Không có biện pháp."

"A?" Mọi người cùng nhau nhìn Ninh Dạ.

Không biện pháp ngươi yêu cầu cái gì a?

Ninh Dạ rất ủy khuất: "Tốt xấu cho ta chút thời gian suy nghĩ a, thật sự coi ta nhãn châu xoay chuyển một vòng, liền có vô số diệu kế sao?"

Ba nữ nhìn nhìn lẫn nhau, đồng thời gật đầu: "Đúng!"

Chương 180 : Nhẹ nhõm giải quyết

Chương 180: Nhẹ nhõm giải quyết

Bóng đêm dần tới, Vạn Tuyền Sơn đã bị màn đêm bao phủ.

Trên ngọn núi nhỏ, Ninh Dạ còn đang cùng Tần Thì Nguyệt bọn họ thảo luận chuyện cứu La Hầu.

"Đúng rồi, ngươi hạ độc gì cho La Hầu?" Sau khi lý giải tình huống đại thể của Trấn Bắc Phủ, Ninh Dạ hỏi.

"Huyết linh tán." Tần Thì Nguyệt hồi đáp.

Hóa ra là huyết linh tán, vật này cũng coi như là một loại thiên hạ kỳ độc, tối thích hợp vận hành tại trong huyết mạch, cùng hỗn nguyên tán có chút giống, công hiệu lại mạnh hơn nhiều, hơn nữa không có giải dược. Vật này hỗn loạn linh khí, chẳng trách Từ Liệt tại trước khi đem độc xua tan còn chưa dám chiết ra La Hầu tinh huyết.

"Hạ bao lâu rồi?" Ninh Dạ lại hỏi.

"Nửa tháng."

Ninh Dạ lông mày nhíu chặt: "Độc này tuy vô giải dược, nhưng không phải vô giải chi độc, tối đa một tháng liền có thể tự giải."

"Vâng."

Trì Vãn Ngưng cả kinh nói: "Nói cách khác chúng ta còn chỉ có thời gian nửa tháng? Chuyện này làm sao giờ?"

Thời gian nửa tháng muốn từ trong tay Từ Liệt cứu ra La Hầu, quá khó rồi.

Đặc biệt là Tần Thì Nguyệt đã bị xếp vào danh sách phòng bị, coi như nàng là người của Trấn Bắc Phủ cũng vô dụng.

Không có nội ứng, lại không thực lực cường công.

Liền ngay cả Công Tôn Điệp đều ôm đầu: "Cái này là thật không cách nào a! ! !"

Tần Thì Nguyệt sốt ruột nhìn Ninh Dạ.

Nàng hiện tại chỉ có đặt hi vọng vào Ninh Dạ.

Làm nàng vui mừng chính là, chí ít Ninh Dạ không có mặt ủ mày chau.

Vừa vặn ngược lại, hắn trái lại cười lên.

Chú ý tới biểu tình của Ninh Dạ, Trì Vãn Ngưng cũng nói: "Phu quân ngươi có biện pháp?"

Ninh Dạ mỉm cười nói: "Vậy mà chỉ còn có thời gian nửa tháng, vốn là nếu cơ hội nhiều, ta còn phải đau đầu nên làm loại lựa chọn nào, nhưng nếu sự tình đã tiến vào tuyệt cảnh, vậy thì dễ làm rồi."

Này có ý gì?

Mọi người đều có chút không rõ.

Ngược lại là Tần Thì Nguyệt nghe ra chút ý tứ: "Ngươi có biện pháp?"

Ninh Dạ gật đầu: "Thầy thuốc có câu nói, gọi 'cứu người trước, chữa bệnh sau'. Ý tứ lời này là nói, nếu như đối diện nguy cơ sống còn, đầu tiên phải suy nghĩ khiến người sống sót đã, sau đó mới suy nghĩ làm sao đem bệnh của hắn giải quyết, sinh tử lớn hơn ốm đau, không phải sao?"

Đám người Tần Thì Nguyệt mờ mịt gật đầu.

Ninh Dạ lại nói: "Tình huống bây giờ đã đi tới tuyệt cảnh, ngươi muốn ta đem nó cứu ra, thật ngại quá, ta không cách nào."

Tâm tình của Tần Thì Nguyệt theo Ninh Dạ vừa khởi lại lạc, còn không tiện oán giận, chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn Ninh Dạ.

Trì Vãn Ngưng đến là hiểu rõ bản thân nam nhân: "Nhưng ngươi có thể để cho nó sống sót?"

Ninh Dạ gật đầu: "Đúng, có cái biện pháp rất đơn giản, có thể khiến cho nó sống sót. Khả năng này sẽ làm nó tiếp tục thụ một quãng thời gian lao ngục nỗi khổ, nhưng chỉ cần sống sót, liền có cơ hội. Mặt khác, ngươi cũng có thể có cơ hội một lần nữa ở bên La Hầu."

"Hảo!" Tần Thì Nguyệt cũng minh bạch hiện tại không tư cách đề xuất càng nhiều yêu cầu: "Ngươi nói, biện pháp gì?"

"Đơn giản." Ninh Dạ hồi đáp: "Từ Liệt sở dĩ muốn mổ gà lấy trứng, là bởi vì Việt Trọng Sơn uy hiếp. Hẳn là hiện tại, Từ Liệt ngoại trừ chờ đợi La Hầu độc tố tự giải ra, đang nghĩ hết biện pháp kéo dài thời gian."

Đây là tất nhiên.

Tuy rằng không biết Từ Liệt dùng chính là cớ gì, nhưng tốt xấu hắn cũng là Trấn Bắc Vương, kéo dài một quãng thời gian không thành vấn đề.

Ninh Dạ đã nói: "Thế nhưng Từ Liệt cần mổ gà lấy trứng, Việt Trọng Sơn lại là không nhất định phải vậy, đúng không?"

Nghe nói như thế, mọi người đầu tiên là ngẩn ngơ, lập tức hiểu được.

Tần Thì Nguyệt kích động toàn thân run rẩy: "Ngươi là nói. . . Ngươi là nói. . ."

Ninh Dạ gật đầu: "Đúng, đem tin tức trực tiếp nói cho Việt Trọng Sơn. Một khi Việt Trọng Sơn biết được kế hoạch của Từ Liệt, tất nhiên sẽ tại trước lúc độc tố tự giải tự thân chạy tới, cường đoạt La Hầu."

La Hầu tại trong tay Việt Trọng Sơn cùng tại trong tay Từ Liệt điểm khác biệt lớn nhất chính là, Việt Trọng Sơn chắc chắn sẽ không lựa chọn chỉ thấy lợi trước mắt, mà tất nhiên là muốn tế thủy trường lưu.

Dù sao phóng tầm mắt cửu châu hiện nay, cũng không có người nào có thể từ chỗ hắn bức giao La Hầu.

La Hầu tuy vẫn không có thoát khốn, nhưng sẽ không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa.

Mà nếu như Tần Thì Nguyệt nguyện ý, làm người cung cấp tin tức như nàng, xác thực khả năng được Việt Trọng Sơn tiếp nhận, một lần nữa ở bên La Hầu. Đương nhiên, tương lai nàng phải cứu La Hầu, nhập Vân Tuyệt Môn, tương đương với làm tiếp một lần phản đồ.

Hai lần phản tông, bất nghĩa chi danh tất nhiên càng nặng.

Bất quá chỉ cần Vân Tuyệt Môn cùng Tần Thì Nguyệt không để ý, đến cũng không sao.

Tần Thì Nguyệt không nghĩ tới nan đề quấy nhiễu bản thân nhiều ngày, bị Ninh Dạ nhẹ nhõm nói một câu giải quyết, liền xuất động cũng không cần, nhất thời cũng là ngơ ngác.

Ngẫm nghĩ nghĩ, đây cũng thật là biện pháp tốt nhất giải quyết nguy cơ trước mặt.

Ngơ ngác nhìn Ninh Dạ, Tần Thì Nguyệt cũng không khỏi cười khổ nói: "Ninh Dạ, ta hiện tại thật sự phục rồi ngươi."

"Bất quá từ chỗ Việt Trọng Sơn cứu La Hầu, sợ là so với từ Từ Liệt cứu La Hầu càng khó chứ?" Công Tôn Điệp hỏi.

"Không có gì khác biệt." Ninh Dạ không có vấn đề nói: "Chỉ cần có thời gian, tự có thể mưu tính kĩ càng . Còn Tần cô nương ngươi, thì càng phải chú ý lời nói của chính mình. Không nên lại khiến người của Trung Ương Vương Phủ đối với ngươi khởi nghi tâm."

Tần Thì Nguyệt nghiêm túc gật đầu.

Nghĩ nghĩ, nàng nói: "Như tương lai các ngươi giúp ta đem La Hầu cứu ra, sẽ rút ra tinh huyết của nó sao?"

"Ngươi là sợ mới thoát hang sói, lại vào hang hổ?" Ninh Dạ cười lên.

Cẩn thận suy tư một chút, hắn nói: "La Hầu tinh huyết đối với ta cũng hữu dụng, ta không có thể bảo đảm không sử dụng. Nhưng ta sẽ tận lực nghiên cứu một loại biện pháp, đề thăng hiệu suất sử dụng tinh huyết, giảm thiểu thống khổ. Nếu như ngươi có thể giúp ta tìm tới mảnh vỡ Luyện Yêu Tháp liên quan tới đề thăng yêu thú, có lẽ chỗ này của ta chỉ cần lấy ra một lần liền không cần ủy khuất nó lữa."

"Hảo!" Tần Thì Nguyệt lập tức đáp ứng.

Nàng không hi vọng Ninh Dạ nói không cần, hiện tại Ninh Dạ hồi phục, đã xem như là hứa hẹn lớn nhất đối với nàng.

Vốn cho là là một kiện thiên đại phiền phức, kết quả bị Ninh Dạ dăm ba câu nhẹ nhõm giải quyết, Tần Thì Nguyệt cũng là vô cùng cảm kích, liền ngay cả ánh mắt nhìn Ninh Dạ đều nhiều hơn càng nhiều hàm nghĩa.

Đến là khiến Trì Vãn Ngưng Công Tôn Điệp thật khẩn trương một trận.

Cũng may thời gian không nhiều, Tần Thì Nguyệt cũng không muốn trì hoãn lâu, trực tiếp cáo từ sau đó nhắm thẳng Trung Ương Vương Phủ mà đi.

Lần này nàng đã là triệt để hạ định tuyệt tâm, dù cho gánh vác phản đồ chi danh cũng sẽ không tiếc.

Tần Thì Nguyệt rời khỏi, đám người Ninh Dạ cũng liền không ở chỗ này lâu, lập tức liền hội hợp Công Tôn Dạ Tân Tiểu Diệp bọn họ về Mặc Châu.

Trên đường, Công Tôn Điệp ném cho Ninh Dạ một cái túi giới tử: "Nhạ, phần của ngươi."

Ninh Dạ tiếp nhận vừa nhìn, thế mà là không ít vật liệu, hẳn đều là Công Tôn Điệp tại Thanh Tuyền bí cảnh thu hoạch, bên trong đến cũng có không ít linh dược.

Ninh Dạ cười nói: "Vừa vặn những năm này ta chuyên tâm tu hành, những thu hoạch lúc trước kia đến cũng tiêu hao gần sạch rồi, vậy ta liền không khách khí."

"Ai muốn ngươi khách khí a." Công Tôn Điệp cho hắn một cái bạch nhãn.

Ninh Dạ còn muốn đem đồ vật trong túi giới tử phân chút cho Trì Vãn Ngưng, Công Tôn Điệp nhưng lại ném ra một cái túi giới tử cho Trì Vãn Ngưng, càng là không cần hắn đến phân.

Tiện tay còn cấp cho Công Tôn Dạ Thư Vô Ninh mấy người bọn hắn, xuất thủ đến cũng hào phóng cực kì, khiến mọi người vui mừng vô cùng.

"Nhạ, chỗ tốt cũng không phải bạch cho ngươi." Công Tôn Điệp lại nói.

"Còn có chuyện gì?" Ninh Dạ hỏi.

"Ta Hoa Luân đỉnh phong, có thể tấn thăng Vạn Pháp cảnh. Bất quá xông cảnh thật phiền phức, ngươi phải giúp ta một tay." Công Tôn Điệp nói.

"Này không thành vấn đề."

Công Tôn Điệp lại nói: "Bất quá ta muốn tại Vạn Cổ Liễu tấn thăng."

Ân? Có ý gì?

Ninh Dạ nhất thời không minh bạch.

Chỉ là nhìn Công Tôn Điệp bộ dạng nữu nữu niết niết, thật giống nàng trong lời nói còn có ý tứ gì khác?

Trì Vãn Ngưng nhẹ nhàng bấm Ninh Dạ một cái: "Đồ ngốc, đại đạo đồng truyền a!"

Chương 181 : Sự an bài của vận mệnh

Chương 181: Sự an bài của vận mệnh

Ninh Dạ hiện tại muốn vào Vạn Cổ Liễu cũng chỉ là chuyện một câu nói, tuy rằng mang Công Tôn Điệp có chút phiền phức, nhưng Công Tôn Điệp tinh thông huyễn hóa, lại có huyễn thuật của Ninh Dạ che giấu, trực tiếp giả thành hình dáng Trì Vãn Ngưng, đến cũng vấn đề không lớn.

Ngay sau đó chúng nhân liền đồng thời về Mặc Châu.

Đến biên cảnh, Ninh Dạ cùng Tân Tiểu Diệp bọn họ chia tay, Tân Tiểu Diệp Thư Vô Ninh tự mang theo Kế Toàn An cùng Miểu Thương Tử về Vân Tuyệt Cổ Địa.

Công Tôn Dạ thì về Hải Châu một chuyến. Hắn tốt xấu cũng là người của Yên Vũ Lâu, vô sự hữu sự vẫn là phải trở lại báo cáo.

Cho tới Ninh Dạ liền cùng Trì Vãn Ngưng Công Tôn Điệp đồng thời đến Đông Phong Quan.

Trên đường trong lúc rảnh rỗi, Ninh Dạ tiện thể cũng nghiên cứu một chút các loại thần thông pháp thuật được từ Vong Thiên Cơ.

Thiên Cơ Môn Cửu Thiên Thần Thuật, Vong Thiên Cơ kỳ thực nắm giữ có ba loại, ngoại trừ Vô Thiên Thuật cùng Tiệt Thiên Thuật ra, còn có Bổ Thiên Thuật. Ba loại thần thuật này Ninh Dạ lúc trước có được đều không đầy đủ, bây giờ tuy vẫn như cũ chưa hoàn chỉnh, lại là đã đại đại bù đắp.

Ngoài như vậy ra, Vong Thiên Cơ mạnh nhất chính là Diệt Thần Chú, Ký Thần Thuật, Hư Thần Chú các loại Thiên Cơ Môn bí pháp, trong đó có không ít tại trong Thiên Cơ Môn cũng đã thất truyền.

Trong này Diệt Thần Chú đến chưa thất truyền, chí ít Tử Lão liền có nắm giữ, thì cũng thôi . Còn Ký Thần Thuật , tương tự là một môn thần thông cực kỳ kỳ diệu.

Ninh Dạ cũng là tại sau khi nắm giữ mới phát hiện, thuật này xác thực khá là thần diệu, nếu bàn về giá trị, thậm chí không thua Cửu Thiên Thần Thuật. Bởi vậy có thể thấy được Vong Thiên Cơ quả nhiên là một thiên tài, mà Vong Thiên Cơ cũng dùng hành động của hắn chứng minh, một mạch dựa vào thượng cổ chi pháp cũng không thể được, sửa cũ thành mới mới là chính đạo.

Bất quá Ký Thần Thuật cũng vậy, Diệt Thần Chú cũng vậy, đều sẽ tạo thành hạn chế đối với tự thân. Diệt Thần Chú phân liệt nguyên thần, bản thân liền là một loại suy yếu, dễ thương căn bản, khó thông đại đạo, không cẩn thận còn có thể nhân cách phân liệt . Còn Tử Lão tại sao vô sự, Ninh Dạ liền không rõ ràng, nhưng coi như hắn có, suy nghĩ đến thương tới nguyên thần, khó thông đại đạo, hắn cũng tất nhiên sẽ bỏ qua.

Cho tới Ký Thần Thuật, tuy có thể gánh chịu tại thiên địa, nhưng cũng bởi vậy thụ khốn tại thiên địa.

Ninh Dạ tương lai là kỳ vọng siêu thoát giới này, vì vậy thuật này cũng sẽ không đi học.

Đồng thời từ trong ký ức của Vong Thiên Cơ, Ninh Dạ cũng rốt cuộc biết Vong Thiên Cơ năm đó cùng Thiên Cơ Môn kết oán trải qua.

Nguyên lai thuyết pháp năm đó Vong Thiên Cơ vong ân phụ nghĩa, trộm lấy tông môn bí điển, cưỡng gian rồi giết chết đồng môn sư muội, ám toán sư tôn của chính mình, quả nhiên tồn đang vấn đề.

Vong Thiên Cơ bản danh gọi Vong Yên Sầu, năm đó tại Thiên Cơ Môn cũng là một đại kinh thế tuyệt diễm thiên tài, đặc biệt là am hiểu nguyên thần cùng cơ quan chi đạo, am hiểu lấy thần ngự cấm —— bộ thuyết từ Dung Thành lừa gạt Quân Bất Lạc kia, dùng tại trên người Vong Thiên Cơ, đến là thiên chân vạn xác, hắn là thật có thể vạn dặm chi ngoại xúc động cấm chế.

Chính bởi vậy, Thiên Cơ Môn năm đó lúc luyện Thiên Cơ Điện, Vong Yên Sầu cũng tham dự trong đó, phụ trách chính là Tạo Hóa Thần Tọa, Bất Diệt Tuyền cùng Tẩy Tâm Trì ba loại.

Bên trong tam đại thần thuật có thật nhiều bí pháp chính là do hắn hoàn thiện.

Nhưng người này tự phụ tài hoa, cậy tài khinh người, tại môn nội chưa bao giờ coi người khác ra gì, nhưng cũng bởi vậy đã đắc tội không ít người.

Sự việc năm đó, thực tế chính là hắn trúng kế của người khác. Cái gọi là trộm lấy tông môn bí điển, chính là người khác hãm hại. Nhưng người này tính tình quá mức kiệt ngạo, không tự phản tỉnh, lại càng không thèm biện giải.

Dưới cái nhìn của hắn, lấy địa vị công lao của bản thân bây giờ tại trong môn phái, nào còn cần trộm lấy bí điển? Chỉ cần mở miệng liền có thể được, đạo lý bất biện tự minh.

Cũng không biết như vậy chính trúng người khác gian kế.

Thiên Cơ Môn xác thực không để ý vấn đề hắn nhìn bí điển, vấn đề ngươi lớn lối như thế, cũng nên cấp cho cảnh cáo, cho nên liền cho hắn một ít giáo huấn.

Không ngờ động tác này gợi ra Vong Thiên Cơ chấn nộ, vậy là đêm khuya xông vào Thiên Cơ Điện, lấy trộm Côn Lôn Kính, phát hiện trong số những người hãm hại hắn, bản thân đồng môn sư muội thế mà cũng có phần, liền phẫn nộ mà giết, cái gọi là cưỡng gian rồi giết chết đến là không có, bất quá là bị người lợi dụng.

Nhưng giết chính là giết, lại bị vạch trần, Thiên Cơ Môn vì đó tức giận, Vong Thiên Cơ biết mình gây họa, thẳng thắn hoặc là không làm, làm thì không dừng, liền sư tôn hắn cũng đồng thời giết, từ đây phản lại Thiên Cơ Môn.

Cái này đến là thật sự không oan uổng.

Vốn là sự tình chấm dứt ở đây, Vong Thiên Cơ không muốn cùng Thiên Cơ Môn triệt để cắt đứt. Nhưng hắn nếu đã phản bội sư môn, lại thân mang tam đại thần thuật, Thiên Cơ Môn tự nhiên là muốn tiêu diệt khẩu.

Trong quá trình đào vong, Vong Thiên Cơ kết bạn một nữ tu, dần sinh tình duyên, kết quả nhưng bởi vì Thiên Cơ Môn phái người truy sát dẫn đến người yêu chết thảm.

Từ đó trở đi, Vong Yên Sầu liền triệt để trở thành Vong Thiên Cơ, cùng Thiên Cơ Môn không chết không thôi.

Khi biết đoạn này nhân quả sau, Ninh Dạ cũng là không nói gì.

Quả nhiên phiến diện chi từ không thể tin, Vong Thiên Cơ quả nhiên có vấn đề, Thiên Cơ Môn vấn đề cũng không nhỏ.

Trên thực tế tại trong quá trình không ngừng sưu tầm mảnh vỡ Thiên Cơ Điện, Ninh Dạ cũng dần dần ý thức được, Thiên Cơ Môn cũng không phải là chân chính thiện môn.

Đã từng Thiên Cơ Môn, làm ác, sợ cũng không thua rất nhiều môn phái hiện tại.

Bây giờ Thiên Cơ Môn, sở dĩ là thiện môn, bản chất nguyên nhân là bọn họ nhược.

Nếu như tu vi cường đại, đã có vi pháp làm bậy tiền vốn, chỉ sợ cũng không có thiện như vậy.

Đương nhiên, điều này không có nghĩa là Ninh Dạ sẽ bỏ qua trùng kiến Thiên Cơ Môn, chỉ bất quá hắn lại không hi vọng Thiên Cơ Môn lặp lại huy hoàng trước đây nữa.

Ngược lại là hào ngôn trước đây tại Vô Thường phế tích nổi lên trong lòng.

Như muốn thiên hạ này thái bình, liền cần phải tiên nhân vĩnh cách, khiến tu tiên quy về tu tiên, phàm nhân quy về phàm nhân.

Ba ngày sau, ba người Ninh Dạ đi tới Đông Phong Quan.

Trì Vãn Ngưng tự tìm một chỗ trốn đi, Công Tôn Điệp thì thế thân Trì Vãn Ngưng, lấy quan hệ bây giờ giữa Ninh Dạ cùng Quân Bất Lạc, chỉ là chào hỏi một chút, liền dễ dàng cùng Công Tôn Điệp vào đạo cảnh. Đương nhiên, Công Tôn Điệp hẳn là sẽ không mang cho Quân Bất Lạc nhìn, Quân Bất Lạc thì cho rằng đây là bởi vì Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm duyên cớ, vì vậy cũng thức thời không đi gặp Trì Vãn Ngưng.

Bất quá coi như là tại Vạn Cổ Liễu đạo cảnh, đại đạo đồng truyền này cũng không phải nói ngộ liền có thể ngộ.

Có một số việc, cầu cũng không được, không cầu ngược lại đến rồi.

Vì vậy tại sau khi tiến vào Vạn Cổ Liễu, cứ việc Ninh Dạ phản phục thử nghiệm tái hiện cảnh tượng ngày đó, nhưng đại đạo đồng truyền này lại một mực không thành, đem Công Tôn Điệp làm cho tức giận không thôi. Thầm nghĩ chẳng lẽ mình thật sự cùng Ninh Dạ hữu duyên vô phận?

Ngày hôm nay là Vạn Cổ Liễu ngộ đạo ngày thứ mười.

Quá ngày hôm nay, coi như Ninh Dạ là quý khách, cũng là phải rời khỏi rồi.

Mắt thấy lại một lần thử nghiệm thất bại, Công Tôn Điệp đã triệt để nản lòng thoái chí.

Nàng rời khỏi bên người Ninh Dạ, tức giận đi tới một bên ngồi xuống.

Biết nàng tâm tình không tốt, Ninh Dạ đi tới, theo nàng đồng thời ngồi xuống, khẽ ôm lấy vai nàng, ôn nhu nói: "Không có gì, vô pháp trực tiếp truyền thụ cho ngươi, vậy ta liền chậm rãi dạy ngươi. Đạo tắc cảm ngộ là không có cách nào rồi, thế nhưng Cửu Thiên Thần Thuật ngươi muốn học, ta đều có thể truyền. . ."

Ninh Dạ còn đang an ủi nàng, Công Tôn Điệp lại đã quay mặt lại, tiếu kiểm biến trở về tự thân dung mạo, càng là nước mắt tuôn rơi.

Ninh Dạ bị nàng đột nhiên khóc làm cho ngẩn ngơ: "Ngươi cần gì phải. . ."

Công Tôn Điệp đã cắt ngang hắn: "Ngươi thật sự cảm thấy, ta là vì vô pháp cảm ngộ đạo tắc mà thương tâm?"

Ninh Dạ ngơ ngác.

Hắn dù cho lại "Đần độn", cũng có thể hiểu được Công Tôn Điệp tâm tư, huống chi Công Tôn Điệp thời khắc này đã đem tâm thần hoàn toàn hướng hắn mở rộng.

Đúng, nàng khổ sở không phải vì cái nguyên nhân này, mà là bởi vì nàng muốn giống như Trì Vãn Ngưng.

Công Tôn Điệp là cái nữ hài hiếu thắng, nàng biết Trì Vãn Ngưng đã ngầm tiếp nhận bản thân, nhưng nàng lại có ý nghĩ của chính mình. Nàng càng hi vọng đây là thiên mệnh, mà không phải vợ lớn ân thưởng.

Như thượng thiên hữu ý như vậy, vậy Công Tôn Điệp nàng giờ cũng giống như Trì Vãn Ngưng, có thể chân chính cùng Ninh Dạ tâm thần hoàn mỹ giao hòa, đại đạo đồng truyền.

Đây là thiên ý, nếu đã là thiên ý, vậy Công Tôn Điệp nàng dĩ nhiên là có thể "Đành phải chịu khó" hai nữ một chồng.

Đây cũng là lý do nàng cấp cho chính mình, khuyên giải cùng giải thích cấp cho bản thân.

Chỉ là nàng thế mà quên mất chuyện đại đạo đồng truyền có thể thất bại này.

Cho tới tại sau khi lũ thí vô công, trong lòng thất lạc, chỉ cảm thấy là thiên mệnh như vậy, nhất thời có chút bàng hoàng lên, không dám tiếp tục diện đối tình cảm của chính mình.

Biết được Công Tôn Điệp càng là nghĩ như vậy, Ninh Dạ cũng là ngơ ngác.

Chỉ cảm thấy thiên hạ nữ tử tâm tư chân chính khó đoán, cũng may hắn trong quá khứ tính ra ít có nữ tử, bằng không quá nửa là phải ăn quả đắng.

Hai người bọn hắn thời khắc này tâm linh tương thông, Công Tôn Điệp nhận biết tâm ý hắn, phát hiện hắn lại vẫn đang suy nghĩ chuyện như vậy, trong lòng càng buồn bực, càng là oa một tiếng khóc lớn lên.

Ninh Dạ bị dọa cho nhảy dựng.

Thường Thư Thành còn tại ngoài rừng đây, ngươi làm động tĩnh lớn như vậy làm chi?

Vội che miệng nàng.

Một mực Công Tôn Điệp tiểu tính tình tới, liều mạng vung tay, chính là không cho hắn cơ hội che miệng, Ninh Dạ lại không thể sử dụng thần thông công pháp đối với nàng, nhất thời tình thế cấp bách, thẳng thắn tóm lấy song thủ của nàng, một ngụm hôn lên.

Một nụ hôn này, Công Tôn Điệp trợn mắt ngoác mồm nhìn Ninh Dạ, Ninh Dạ cũng nhìn nàng.

Hai người bốn mắt tương đối, tâm thần cộng hưởng.

Đột nhiên, Công Tôn Điệp tựa như đã minh bạch gì đó.

Nàng rốt cục quyết định.

Thu hồi bàn tay bị Ninh Dạ tóm chặt, nàng rút đi quần áo, liền như thế đem bản thân trình hiện tại trước người Ninh Dạ.

Cái gì rắm chó vận mệnh an bài, cái gì thiên ý khó trái.

Trời không chiều ta, ta liền không để ý tới thượng thiên này.

Nam nhân ta muốn, đó chính là của ta!

Công Tôn Điệp đã ở trong lòng cắn răng.

Sau đó nàng lao vào trong lòng Ninh Dạ, nói: "Ngươi còn bất động, vậy ta liền động."

Ninh Dạ nói thế nào cũng là đàn ông, sao có thể chịu đựng như vậy "Uy hiếp", nhẹ nhàng đem nàng đẩy ngã, thuận tay phóng thích huyễn cảnh.

Vậy là thiên nhật biến hóa, Công Tôn Điệp đã thân ở trong hồng la tú phòng.

Phù dung trướng ấm, xuân tiêu nhất độ.

Vạn Cổ Liễu nhẹ nhàng vung lên, chiêu diêu huyền đạo bí văn, mang cho Công Tôn Điệp cảm giác mới mẻ vô biên.

Từng tia từng tia cảm ngộ, từng chương từng chương công pháp, từng cái thần thông, tất cả tràn vào thức hải, đồng thời thể nội Công Tôn Điệp dâng lên khí thế rực rỡ, thần quang huyễn hóa, nguyên thần ngưng cố.

Vạn Pháp cảnh thành.

Công Tôn Điệp càng là tại một khắc này đột phá.

Không chỉ có như vậy, đại đạo đồng truyền thế mà cũng hoàn thành rồi. . .

Chương 182 : Đánh cược

Chương 182: Đánh cược

Thời điểm nhìn thấy Công Tôn Điệp, Trì Vãn Ngưng đã minh bạch đã phát sinh cái gì.

Thực sự là cái tâm linh nhảy nhót không nhịn được kia của Công Tôn Điệp, trực tiếp bại lộ nàng.

Dịu dàng nắm chặt tay Công Tôn Điệp, Trì Vãn Ngưng cười nói: "Xem ra từ ngày hôm nay, ngươi ta đúng là phải tỷ muội tương xứng, từ đây cộng bạn phu quân."

Công Tôn Điệp phấn diện đỏ chót, thu tay về nói: "Nghĩ cũng đừng nghĩ. Ta a, lại là kẻ nhàn không nổi. Muốn ta mỗi ngày bồi tiếp hắn? Nằm mơ đi."

Nàng nói vậy cũng đúng chân tâm, thiên biến ma nữ xưa nay tính tình dã cực kì, muốn nàng lưu tại một chỗ thanh tu, một năm nửa năm có lẽ có thể, thời gian dài lại là tuyệt đối ngồi không yên.

Mà dưới tâm linh tương thông, Trì Vãn Ngưng càng là minh bạch.

Nha đầu này càng là dự định đi tìm mảnh vỡ Thiên Cơ Điện.

Sau khi cùng Ninh Dạ một thể, chuyện của Ninh Dạ cũng liền trở thành chuyện của Công Tôn Điệp, Ninh Dạ cùng Trì Vãn Ngưng thân tại Hắc Bạch Thần Cung, xuất hành bất tiện, Công Tôn Điệp liền nổi lên tâm tư này.

Đây cũng là nữ nhi tâm thái, một khi triệt để theo định một người, liền mọi chuyện đều sẽ vì hắn suy nghĩ.

Thấy nàng đã có chủ ý, Trì Vãn Ngưng nói: "Vậy tự ngươi sau này cẩn thận nhiều nhé."

"Yên tâm đi, thứ hắn hiện tại biết, ta lại cũng sẽ biết." Công Tôn Điệp ngạo kiều nói.

Ninh Dạ vốn là có tật giật mình, nhưng thấy các nàng giao đàm vui vẻ, rốt cục thở phào một hơi, nói: "Nếu như thế, vô sự liền quay về nhiều một chút."

"Mỹ ngươi." Công Tôn Điệp hung ác cho hắn một cái bạch nhãn, chỉ là trong lòng lại là một ngàn cái nguyện ý.

"Đúng rồi, có thời gian cũng đi Liệt Châu nhìn nhìn, Tần Thì Nguyệt bên kia, có lẽ còn cần ngươi." Ninh Dạ lại bồi thêm một câu.

Công Tôn Điệp lập tức trở nên nghiêm túc: "Ngươi sẽ không là còn muốn đem nàng cũng thu lấy chứ?"

Cùng Trì Vãn Ngưng bất đồng, Công Tôn đại tiểu thư lại là không hào phóng như vậy.

Ninh Dạ cười khổ: "Nghĩ gì thế. Tần Thì Nguyệt cũng coi như là một nhân tài, lại thêm không giúp nàng đem La Hầu cứu ra, chúng ta sau này làm sao đề thăng bản thân?"

"Vậy còn tạm được, ta sẽ đi." Công Tôn Điệp hừ một tiếng, quay đầu đối với Trì Vãn Ngưng nói: "Coi chừng hắn, không cho hắn trêu hoa ghẹo nguyệt."

Ninh Dạ ấm ức: "Ta khi nào trêu hoa ghẹo nguyệt quá? Lúc trước rõ ràng cũng là của ngươi chủ động. . ."

Công Tôn Điệp đại xấu hổ, phẫn nộ xuất cước: "Rõ ràng là ngươi chủ động! Là ngươi là ngươi chính là ngươi! Lão nương ta là bị ép bất đắc dĩ!"

Ngày hôm đó, Công Tôn Điệp cùng Ninh Dạ Trì Vãn Ngưng lưu luyến chia tay, liền tự rời đi.

Đi tiêu sái, không chút nào dây dưa dài dòng, chỉ là như vậy cố làm ra vẻ tại Ninh Dạ Trì Vãn Ngưng trước mặt hoàn toàn vô dụng, hai người đều biết nàng trong lòng không nỡ.

Nhìn theo Công Tôn Điệp rời khỏi, Trì Vãn Ngưng cười Ninh Dạ: "? Lần này vui vẻ?"

Ninh Dạ nghiêm mặt nói: "Nói nhăng gì đấy. Chính sự quan trọng, vẫn là mau mau hoàn hồn cung, cẩn thận Đông sứ đi tới bắt ngươi đoạt kiếm."

"Thiết, sợ ngươi a." Trì Vãn Ngưng cũng là rất tiêu sái cho Ninh Dạ một cước.

Mấy ngày sau.

Cửu Cung Sơn.

Phong Đông Lâm bí phủ.

"Chuyện đã xảy ra, đại thể chính là như vậy."

Đứng trang nghiêm Phong Đông Lâm trước người, Ninh Dạ đem Thanh Tuyền Đạo Cảnh chi sự đại thể nói một lần.

Hắn đương nhiên không nói cái gì Vong Thiên Cơ chi sự, chỉ nói là bản thân truy tìm Tần Thì Nguyệt tung tích, đang phát hiện Tần Thì Nguyệt đi tới một chỗ bí cảnh, liền tuỳ tùng đi vào.

Thế nhưng liên quan tới La Hầu chi sự, hắn đến là không có ẩn giấu.

Thậm chí ngay cả bản thân giúp Tần Thì Nguyệt nghĩ kế chi sự, đều rõ ràng mười mươi nói ra.

"La Hầu. . . Hóa ra là La Hầu yêu thú. . . Không trách lúc trước sẽ như vậy. . . Không trách. . . Không trách. . ."

Phong Đông Lâm liên tiếp vài cái không trách, đến là đem ngày đó Chấp Tử Thành chi sự lấy cái minh bạch.

Mặc dù nói vụ giao dịch này bởi vì La Hầu một chuyện, thực tế khiến Cực Chiến Đạo kiếm được, bất quá đến cùng không phải Ninh Dạ trách nhiệm, Phong Đông Lâm đến cũng không tốt quái trách hắn.

Thời khắc này tế suy nghĩ một chút, Phong Đông Lâm nói: "Ngươi vì sao phải giúp Tần Thì Nguyệt xuất ra mưu, khiến Việt Trọng Sơn cướp được La Hầu? Ngươi có biết, nếu như Từ Liệt rút khô La Hầu, như vậy được rồi chỗ tốt cũng chỉ là một cái Từ Liệt. Bây giờ rơi xuống Việt Trọng Sơn trong tay, thiên trường nhật cửu, Cực Chiến

Đạo thực lực cũng sẽ nhờ đó mạnh hơn."

Hắn mặc dù là dò hỏi, nhưng không có nửa điểm chất vấn ý tứ, hiển nhiên trong lòng mình cũng đã có đáp án.

Quả nhiên Ninh Dạ hồi đáp: "Này xác thực sẽ cho Việt Trọng Sơn mang đến rất nhiều chỗ tốt, nhưng cũng bởi vậy, ta Hắc Bạch Thần Cung mới có cơ hội. Bây giờ ta giúp Tần Thì Nguyệt nhiều như vậy, theo một ý nghĩa nào đó, nàng cũng có thể tính người của ta. Tương lai lợi dụng nàng, ta có niềm tin rất lớn mang ra La Hầu."

"Nhưng vấn đề là, Tần Thì Nguyệt mục đích chỉ là bảo đảm La Hầu bất tử. Bây giờ nàng nương nhờ vào đến Việt Trọng Sơn môn hạ, Việt Trọng Sơn sẽ không giết La Hầu, nàng là không có lý do sẽ giúp ngươi."

"Cái này đơn giản." Ninh Dạ cười nói: "Nàng như không hợp tác, bên kia nghĩ cách khiến La Hầu một lần nữa tao ngộ khốn cảnh chính là."

"Ồ? Ngươi có biện pháp gì?"

"Biện pháp quá nhiều rồi. Tỷ như ta phái chưởng giáo khiêu chiến Việt Trọng Sơn, định vị sinh tử đấu, lại ám bố tin tức, chưởng giáo thần công đột phá. Việt Trọng Sơn là bảo đảm thắng lợi, nói không chừng cũng phải hành Từ Liệt chi sự. Sau đó, chúng ta lại thủ tiêu quyết đấu là được."

Phong Đông Lâm: ". . ."

Loại này chủ ý ngươi đều nghĩ ra được? Ngươi khi chưởng giáo quyết đấu là trò đùa sao?

Bất quá nói đi nói lại, bản thân chuyện này cũng nói, Ninh Dạ xác thực còn có thật nhiều biện pháp có thể đem khống Tần Thì Nguyệt, pháp này không được, cùng lắm lại dùng những thủ đoạn khác sao?

Phong Đông Lâm đối Ninh Dạ bây giờ cũng là rất tin tưởng, gật đầu: "Ngươi vẫn là một lần nữa mưu tính một cái tân kế hoạch khá tốt. Đúng rồi, việc này ngươi dự định khi nào tiến hành?"

Ninh Dạ trả lời: "Chuyến này xuất hành, Ninh Dạ tại cái kia Thanh Tuyền cổ cảnh có chút thu hoạch, thời gian sau đó, Ninh Dạ dự định bế quan khổ tu. Chờ tu thành Vạn Pháp sau khi, lại xuất quan. Khi đó hẳn là có càng nhiều thủ đoạn, thủ đoạn nhiều rồi, biện pháp cũng sẽ nhiều lên."

Phong Đông Lâm cũng vui vẻ: "Ngươi tại Hoa Luân cảnh thời điểm liền đem một đám Vô Cấu tu vi tỏ ra xoay quanh, bây giờ trùng kích Vạn Pháp, liền muốn đi cọ rửa Niết Bàn? Tâm tư này đến là dã lắm đây."

Ngươi đây là còn không biết Đông Phong Quan cố sự đây. Ninh Dạ phỉ nhổ trong bụng.

Trong miệng liền nói: "Phú quý hiểm trung cầu, Ninh Dạ cũng là được rồi ngon ngọt, được voi đòi tiên."

"Ngô, ngươi tính toán, khi nào có thể trùng kích Vạn Pháp cảnh?" Phong Đông Lâm đổi giọng hỏi.

"Chừng một năm đi." Ninh Dạ hồi đáp.

"Một năm?" Phong Đông Lâm ánh mắt cổ quái nhìn nhìn Ninh Dạ, lập tức cười rộ lên: "Năm đó ngươi đề xuất muốn đem Nguyên Cực Thần Quang dùng đến Vạn Pháp tu vi, ta cùng Nhạc Tâm Thiện đều cảm thấy này thời gian quá dài, cho ngươi định mười năm kỳ hạn. Không nghĩ tới ngươi bây giờ chỉ dùng thời gian bảy năm liền muốn tấn thăng Vạn Pháp, phần này tốc độ, thiên hạ cũng coi như ít có. Nếu ngươi thật có thể thành, lão Nhạc sợ là muốn hối hận cùng ngươi mười năm ước hẹn."

Sau đó hắn thoại phong chợt chuyển, lại lắc đầu nói: "Bất quá ta nhưng không coi trọng. Ngươi mượn linh dược đề thăng tu vi, tiến cảnh quá nhanh, tâm cảnh bất ổn, nếu muốn đột phá, thiên nan vạn nan."

Ninh Dạ cười nói: "Nếu như thế, Phong điện có thể nguyện cùng ta đánh cuộc? Như một năm sau Ninh Dạ có thể thành công, cái kia Nguyên Cực Thần Quang liền lại mượn mười năm. Nếu như không thể thành, Nguyên Cực Thần Quang sớm nộp lên."

Phong Đông Lâm ngẩn ra: "Tiểu tử ngươi, đến là bàn tính tinh lắm đây. Ba năm đổi mười năm?"

Ninh Dạ nghiêm túc hồi đáp: "Đây không phải là còn có xác suất vấn đề sao?"

Chương 183 : Kết thúc

Chương 183: Kết thúc

Sau khi đem tin tức truyền cho đám người Nhạc Tâm Thiện, mặt trên rất mau đáp lại.

Đồng ý đổ ước.

Cũng không thể trách mọi người dễ dàng bị lừa, thực sự là trùng kích Vạn Pháp độ khó quá lớn.

Người bình thường coi như tu vi đến Hoa Luân đỉnh phong, muốn trùng kích Vạn Pháp, thường thường cũng phải chuẩn bị vài năm, trong đó không thể thiếu đốt hương tắm rửa, cầu nguyện một phen.

Thế nhưng có Cấn Tự Bí tại, Ninh Dạ hoàn toàn không lo lắng cái vấn đề này.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt chính là một năm.

Ninh Dạ tu vi tại một tháng trước đã chính thức Hoa Luân đỉnh phong.

Bất quá bởi vì hạn chóp của đổ ước chưa tới, hắn đến cũng không vội.

Bởi vì hắn còn đang đợi một chuyện.

Ngày hôm nay, cơ hội Ninh Dạ đợi rốt cục tới rồi.

Luyện Ngục Ma Đàn có dị động, đó là Hắc Viêm Ma Thần đang đưa tin cho hắn.

Mở ra ma đàn thông đạo, Hắc Viêm Ma Thần chi hư ảnh tái hiện.

Cũng không nói nhảm nhiều, Hắc Viêm Ma Thần nhấc tay một cái, một vật đã từ trong thông đạo bay vào trong tay Ninh Dạ.

Đó là một khối xương sọ màu đen, bên trong xương sọ ẩn nhiên có u hỏa khiêu động, xem ra không giống như Ma Uyên xuất phẩm, đến giống như vong linh sản vật.

Chỉ là u hỏa bên trong xương sọ kia, cùng vong linh trong truyền thuyết rất khác nhau, vẫn như cũ mang theo ma khí nồng nặc, cho dù chỉ là chạm nhẹ một thoáng, cũng có thể cảm nhận được ma khí xâm tập.

Hắc Viêm Ma Thần đã nói: "Ngươi không tập ma công, không thể trực tiếp đụng vào, nếu không sẽ bị ma hóa nguyên thần xâm nhiễm. . . Di? Ngươi thế mà cũng biết ma công? Đây là. . . Hóa Ảnh ma công?"

Ninh Dạ như không có chuyện gì xảy ra cầm xương sọ: "Ngươi không cần phải vờ vịt với ta, ngươi như muốn nhắc nhở, đã có thể nhắc ta tại trước khi đem đầu cốt đưa ta, trước tiên đặc biệt ném đến trong tay ta lại nói với ta đừng dùng tay chạm, quá đáng a!"

Hắc Viêm Ma Thần cười hắc hắc: "Nếu đã tu hành ma công, chính là người trong Ma môn ta. . ."

"Ngậm miệng đi, ngớ ngẩn, ma công của ta có lai lịch khác, không cần dùng mấy biện pháp kia của các ngươi." Ninh Dạ khinh thường nói.

Ma công của hắn đến từ Công Tôn Điệp, bao gồm Công Tôn Điệp Thiên Huyễn Chi Thuật, Ảnh Độn Bí Thuật tất cả đều nắm giữ, bất quá không phải đạo của chính mình, cũng chỉ là giới hạn ở biết dùng mà thôi.

Thời khắc này cầm xương sọ kia, Ninh Dạ ước lượng một phen, gật đầu nói: "Quả nhiên là chứng đạo ma hài."

"Vật mà ta muốn đâu?" Hắc Viêm Ma Thần hỏi.

Ninh Dạ vung tay lên, một nhóm tài nguyên đã bay qua thông đạo.

Hắc Viêm Ma Thần ba khối chứng đạo ma hài theo lý là tặng không, nhưng thứ nhất phải tuân theo nguyên tắc giao dịch , thứ hai Ninh Dạ chủ động đòi, cũng không thể không cho người ta chút chỗ tốt, bằng không Hắc Viêm Ma Thần kéo dài, bỏ qua thời cơ tấn thăng liền không tốt.

Thời khắc này cầm tài nguyên, Hắc Viêm Ma Thần cũng lười liếc mắt nhìn, trực tiếp biến mất, lộ ra là đã biết cùng Ninh Dạ phí lời không có ý nghĩa.

Ninh Dạ cầm xương sọ cẩn thận xem xét, hắn có thể cảm giác được, bên trong vật này ẩn chứa vĩ lực, thật có đạo tắc, bất quá Ninh Dạ nhưng không dự định trực tiếp hấp thu.

Thời khắc này cầm xương sọ kia, ước lượng một chút, Ninh Dạ nói: "Thiên Cơ."

Thiên Cơ đã từ trong hư không nhảy ra: "Vật này là của ngươi."

Thiên Cơ đại hỉ: "Chứng đạo ma hài? Còn là loại nguyên thần? Ha ha, đã có vật này, ta cũng có thể tấn thăng Vạn Pháp cảnh."

Thiên Cơ chính là quái dị, tu hành gian nan, hàng này lại vô tâm tu hành, đến bây giờ thực lực vẫn bình thường cực kì, chỉ có thổ độn chi thuật, có thể xưng vô song, ngoài ra chính là cùng bản thân Thiên Cơ điện tính dung hợp cực cường.

Ninh Dạ tùy theo tài năng tới đâu mà dạy, cũng không cần nó trở thành cường giả một mình chống đỡ một phương, thẳng thắn để nó đi một con đường khác: Đại chưởng Thiên Cơ Điện.

Thiên Cơ Điện phát triển, là then chốt của tương lai Ninh Dạ.

Năm đó Thiên Cơ Môn sáng tạo Thiên Cơ Điện, mục đích hạch tâm là dung nạp mười thần khí.

Nhưng bây giờ Thiên Cơ Điện phá lạc, chú định khó khôi phục hoàn toàn, Ninh Dạ đem tác dụng của Thiên Cơ Điện cũng từ từ sửa chữa, chính tại đem nó phát triển hướng về phương hướng như Tri Vi Giới.

Thiên Cơ Điện cũng sẽ bởi vậy phân hoá, mười thần khí bên trong nó sẽ tại sau khi từng bước hoàn thiện từng cái lấy ra, lấy Ninh Dạ tự thân làm vật chứa, mà Thiên Cơ Điện thì làm một kiện cơ quan thất đơn độc vận dụng.

Muốn làm được điểm ấy, liền cần Thiên Cơ chống đỡ.

Ninh Dạ đã nói: "Giao cho ngươi."

"Minh bạch minh bạch!" Thiên Cơ hoàn toàn không thèm để ý.

Ninh Dạ đã đem chứng đạo ma hài ném cho Thiên Cơ, Thiên Cơ hóa thành miệng lớn nuốt vào, trong Thiên Cơ Điện, lập tức huyễn hóa ra một mảnh ma diễm đại sơn.

Đại sơn thể hiện ra hình dạng của Thiên Cơ, ợ một cái, kêu lên: "No quá! No quá! A! ! !"

Sau một tiếng hống này, đã thấy ma hỏa trùng thiên, khuôn mặt Thiên Cơ đột nhiên biến hóa, càng trở nên thê lệ quái đản cực điểm.

Ninh Dạ cũng không kỳ quái, cười lạnh nói: "Quả thế."

Hiện tại nhược điểm lớn nhất của Ninh Dạ chính là nguyên thần, mà khối xương sọ này lại đạo tại nguyên thần, Hắc Viêm Ma Thần nhân cơ hội động tay chân, căn bản là không sợ Ninh Dạ phát hiện.

Lại không nghĩ rằng Ninh Dạ đã sớm đoán ra tâm tư của hắn, càng dùng Vấn Thiên Thuật suy tính ra.

Hắc Viêm Ma Thần bực này tồn tại hắn vô pháp suy tính, nhưng hắn có thể suy tính vận mệnh của bản thân, bất quá càng then chốt chính là, Ninh Dạ ngay từ đầu liền biết Hắc Viêm Ma Thần muốn tính kế hắn, tỷ như từ nguyên thần hạ thủ, dù sao hắn hi vọng mượn cảm ngộ cường đại cơ hội tấn thăng Vạn Pháp mang đến đi lĩnh ngộ đạo tắc, Hắc Viêm Ma Thần không thể nào không lợi dụng cơ hội này.

Vận mệnh tuy rằng khó dò, nhưng nếu ngươi ngay từ đầu liền đã trải sẵn phương hướng, khiến đối phương đi theo kế hoạch của ngươi, vậy thì khó cũng sẽ trở thành không khó.

Thời khắc này chỉ nhìn thiên cơ biến hóa, Ninh Dạ liền xác nhận thủ đoạn của Hắc Viêm Ma Thần —— cái gia hỏa này, quả nhiên là đem một tia phân thần của mình gửi ở bên trên, muốn tu hú chiếm tổ chim khách.

Đáng tiếc, hắn nằm mơ cũng không có nghĩ tới, bản thân chiếm thế mà là một phiến hư hóa núi non —— Thiên Cơ bản thân quái dị, mảnh hư hóa sơn nhạc này với nó chỉ là khôi giáp, mặc cho hắn chiếm, đối với Thiên Cơ nửa điểm ảnh hưởng đều không có.

Sau một khắc liền thấy trong Thiên Cơ Điện ma diễm đột khởi, vô số hỏa diễm tuôn ra, điên cuồng thiêu đốt mảnh núi non này.

Phân thần Hắc Viêm kia điên cuồng rống to: "Ngươi đã làm cái gì với ta?"

"Không có gì, chỉ là dùng ngươi để luyện bảo mà thôi." Ninh Dạ hư không phác hoạ, từng đạo từng đạo huyền bí phù văn đã lăng không xuất hiện.

Chính là Hạo Thiên Môn bảo thể luyện hóa chi thuật.

Thanh Lâm nếu đã vào Hạo Thiên Môn, pháp này tự nhiên cũng thu được, Ninh Dạ muốn, trực tiếp liền cho.

Mà Ninh Dạ giờ phút này sử dụng, càng không chỉ là luyện bảo chi thuật, còn bao gồm Vô Thiên Thuật.

Vô Thiên Thuật tạo hóa vạn vật, kết hợp Luyện Bảo Thuật của Hạo Thiên Môn, dưới hai bên cùng vận dụng, càng là đem đối phương xem là bảo vật để luyện.

Tiện tay còn bỏ vào thêm chút vật liệu.

Liền thấy sơn phong kia không ngừng biến hóa, bành trướng, dần dần càng tràn ngập toàn bộ nội điện không gian.

Hắc Viêm Ma Thần đã phát hiện không ổn: "Ngươi. . . Ngươi. . . Ngươi chỉ là. . ."

"Thật may quá, khiến Thiên Cơ đã có tài nguyên tấn thăng. . . Ngô, quả nhiên là Thông Hư đạo tắc, rất tốt, rất tốt."

Ninh Dạ nói thuận tay kéo một cái, đem đạo tắc kia lấy ra, nhưng không hấp thu, mà là đã bắt đầu quá trình tấn thăng Vạn Pháp.

Trong Thiên Cơ Điện huy hoàng đột thăng, nương theo chính là Hắc Viêm Ma Thần kia điên cuồng chửi mắng.

Cấn Tự Bí cao chuyển, Ninh Dạ khí cơ không ngừng kéo lên, dưới bí pháp vận chuyển, sau đầu luân cảnh tự hiện, xoay chuyển trong hư không, đem vô số huyền bí chiết xạ, đồng thời thể nội Ninh Dạ một đạo linh quang phản chiếu tại trên luân cảnh, giống như tại trong liệt hỏa bốc hơi, chính là nguyên thần ngưng tụ chi tượng.

Xác thực nói, trước Hoa Luân, tu sĩ nắm giữ chỉ là linh hồn, nguyên linh, căn bản không thể gọi nguyên thần.

Chỉ có sau khi tấn thăng Vạn Pháp, nguyên linh mới lên cấp thành nguyên thần.

Đó là một mảnh hư huyễn chi ảnh tràn ngập ánh sáng hỗn độn, không ngừng ngưng kết biến hóa, phản chiếu tự thân.

Đây nguyên bản phải là một cái quá trình dài dằng dặc mà thống khổ, trong đó tràn ngập rất nhiều gian nguy.

Nhưng ở dưới Cấn Tự Bí, hiểm trở hóa thành đường phẳng, một đường phù diêu trực thượng.

Trong lúc tấn thăng, cũng là nguyên thần sơ cảm thiên địa, chính là thời điểm linh tính tối thịnh.

Sau một khắc, Thông Hư chi tắc kia đã dung nhập trong đó, âm dương xoay chuyển, hỗn độn mở ra, càng là vi sinh song mục, thần thức mở rộng.

Vạn Pháp cảnh thành.

Hư Thần Chú thành.

Hư Thần Chú là một môn bí học thượng cổ của Thiên Cơ Môn, nguyên bản đã thất truyền, lại bị Ninh Dạ từ Vong Thiên Cơ thu được.

Đây là một môn thần thông chú thuật, tác dụng chính là cường hóa thần niệm, khiến vạn vật thông linh.

Năm đó đại năng tối thiện pháp này của Thiên Cơ Môn, lúc sử dụng Hư Thần Chú, có thể ngự vạn bảo, vì vậy cũng là thủ đoạn ngự bảo đệ nhất, nắm giữ Hư Thần Chú, liền tương đương với trở thành một cái Thiên Thủ Lão Tổ nữa.

Bất quá Ninh Dạ lại không phải vì ngự bảo mà học thuật này.

Hắn chính là vì bản thân cơ quan cấm chế chi đạo.

Cơ quan cấm chế chi đạo bao la vạn tượng, quá khứ những năm qua, bởi vì vị trí hoàn cảnh cần, Ninh Dạ vẫn luôn đề thăng chính là huyễn thuật, mà huyễn thuật chính là một trong những căn bản của cơ quan cấm chế chi đạo.

Bây giờ huyễn thuật của hắn đã đề thăng đến bình cảnh, không có thu hoạch mới khó mà đề thăng, nhưng ở những phương diện khác lại còn có lượng lớn không gian bù đắp.

Hư Thần Chú có thể thông linh vạn vật, tăng cường có cơ quan uy năng, chân chính đem hư thực kết hợp hòa làm một thể.

Đây cũng là thần thuật duy nhất không có hậu hoạn gì, vì vậy Ninh Dạ liền lựa chọn thuật này, Hắc Viêm Ma Thần đưa tới đại thông hư đạo tắc, tiến thêm một bước tăng mạnh uy năng thuật này của hắn.

Thời khắc này Vạn Pháp cảnh thành, Ninh Dạ thấy Thiên Cơ còn đang cố gắng luyện hóa phân thần, khẽ cười lắc đầu: "Đây chính là kết quả của bình thường không nỗ lực, ngươi a!"

Thiên Cơ kêu to: "Uy uy, đây tốt xấu là Ma thần phân thần nha, nào có dễ dàng đối phó như vậy."

"Thiết!" Ninh Dạ cong ngón tay búng một cái, ma diễm tăng vọt, phân thần của Hắc Viêm Ma Thần kia đã là bị hắn trong nháy mắt nhẹ nhõm luyện hóa, tiện tay nhất chỉ: "Cho!"

Lần này Thiên Cơ là thật đem hắn nuốt chửng.

Theo phân thần kia chân chính bị thôn phệ, Thiên Cơ khí cơ tăng vụt, đã bắt đầu quá trình trùng kích Vạn Pháp. . .

Chương 1 : Đệ khuyết

Chương 1: Đệ khuyết

Xuân đi thu đến, chớp mắt lại là bốn năm trôi qua.

Quá khứ mấy năm qua, Ninh Dạ không dằn vặt, tu tiên giới cũng hiếm thấy thanh tĩnh.

Ngày hôm nay cùng thường ngày, xử lý công sự xong, Ninh Dạ thuận miệng hỏi: "Còn có chuyện gì không?"

Bên dưới Dương Nhạc hồi đáp: "Phong điện đưa đến tin tức, mời Ninh sứ hồi sơn một chuyến."

"Ngô, đã biết." Biết được Phong Đông Lâm cho mời, Ninh Dạ cũng không kỳ quái.

Hắn biết Phong Đông Lâm tìm hắn có chuyện gì.

Vẫn là vì La Hầu.

Lúc trước hắn sở dĩ đem tin tức La Hầu nói cho Phong Đông Lâm, chính là hi vọng mượn lực lượng của Hắc Bạch Thần Cung mà không còn là Mộc Khôi Tông giải quyết việc này.

Mà sau khi biết việc này, Hắc Bạch Thần Cung cũng xác thực đã nếm thử mấy lần hành động cướp đoạt La Hầu.

Bất quá bọn hắn liền La Hầu cụ thể ở đâu cũng không rõ ràng, nói chi là hành động sau đó —— Việt Trọng Sơn đối với La Hầu giấu rất kĩ, liền tin tức đều không cho lộ ra ngoài.

Sau đó Phong Đông Lâm tới tìm Ninh Dạ mấy lần, hi vọng hắn tới giải quyết vấn đề La Hầu, nhưng đều bị Ninh Dạ lấy tu vi không đủ, tạm vô lực ứng đối ngoại bộ cường địch từ chối.

Thế nhưng lần này. . .

Ninh Dạ nghĩ nghĩ, cười nói: "Được, ngươi đáp tin tức, nói ta lập tức khởi hành."

Dương Nhạc lui ra, Trì Vãn Ngưng thân thể thướt tha xuất hiện: "Lại phải xa nhà rồi?"

Ninh Dạ lười biếng duỗi người: "Không đi không được a, tính toán thời gian cũng đã gần đủ rồi."

Thời gian hắn nói tới, là thời gian Đông Phong Quan.

Hai năm trước, Dung Thành cũng đã đột phá thành Vạn Pháp.

Hiện tại Dung Thành còn đang củng cố tu vi, đồng thời bí luyện một môn hộ thể thần thông Mộc Khôi Tông truyền cho hắn.

Chờ sau khi thần thông thành công, chính là tử kỳ của Quân Bất Lạc.

Vậy ý nghĩa là trở ngại cuối cùng của vấn đề Đông Phong Quan cũng sẽ rất nhanh bị kết thúc.

Dung Thành đã đưa tin cho Ninh Dạ, hi vọng Ninh Dạ cũng có thể đến tham dự cuộc quyết đấu này.

Thời gian liền tại một tháng sau.

Đây chính là nguyên nhân vì sao Ninh Dạ muốn lần lượt kéo dài.

Hắn muốn mượn thời cơ này, đem hai việc cùng nhau giải quyết.

Trì Vãn Ngưng minh tâm ý hắn, ôn nhu nói: "Ta đi thu thập một thoáng."

Ba ngày sau.

Ninh Dạ xuất hiện tại Phong Đông Lâm phủ đệ.

Nhìn Ninh Dạ, Phong Đông Lâm cười nói: "Tiểu tử ngươi rốt cục chịu đến rồi."

Ninh Dạ ôm quyền: "Hai năm qua vẫn luôn khổ tu Sát Ý Đao của sư tôn, đao pháp chưa thành, không dám xuống núi, kính xin Phong điện thứ lỗi."

Phong Đông Lâm lắc đầu: "Thôi đi, tiểu tử ngươi còn giở trò này với ta? Năm đó thời điểm Hoa Luân liền dám chung quanh hưng phong tác lãng, sao hiện tại Vạn Pháp, trái lại rụt cổ?"

Ninh Dạ ấm ức: "Nào có chung quanh."

Chấp Tử Thành, Vân Tuyệt Cổ Địa, Đông Phong Quan, rõ ràng chỉ có ba chỗ a.

Thanh Tuyền Cổ Cảnh không tính sóng gió, Ninh Dạ tự động quên.

"Thôi vậy thôi vậy, ta cũng mặc kệ chút tiểu tâm tư kia của ngươi. Ngươi chi tu vi, không ở đao đạo, tuy chổi cùn tự quý, nhưng gạt sao được hữu tâm nhân."

Ninh Dạ cười nói: "Phong điện mắt sáng như đuốc, vâng, đệ tử được Nguyên Cực Thần Quang, tại quang chi nhất đạo, có chút đột phá."

Phong Đông Lâm hầm hừ: "Ta không phải là cái hữu tâm nhân kia."

Ninh Dạ lông mày nhếch lên: "Phong điện là nói Lạc Cầu Chân?"

Quá khứ mười năm này, Ninh Dạ vẫn luôn bên ngoài, Lạc Cầu Chân không cơ hội gì gây sự với hắn, nhưng muốn nói Lạc Cầu Chân từ bỏ đối phó hắn, vậy thì chưa chắc.

Đặc biệt là Ninh Dạ gần nhất tu vi đột phi mãnh tiến, bản thân liền ám tàng bí mật.

Lạc Cầu Chân nếu không bắt cái điểm này của hắn, cũng không phải Lạc Cầu Chân.

Bất quá Ninh Dạ không sợ tu vi bản thân tiến mạnh chi sự, tu sĩ viễn hành, chợt có kỳ duyên, bí mật không nói vốn là chuyện thường. Ngươi có bản lĩnh ngươi cũng ra ngoài tìm kiếm cơ duyên a?

Loại chuyện như vậy, Ninh Dạ không động não đều có thể biên ra một đống lý do.

Không nghĩ tới Phong Đông Lâm lại lắc đầu: "Có phải là Lạc Cầu Chân, ta cũng không biết. Bất quá trong môn phái gần nhất có đồn đại, nói ngươi là gian tế của Vạn Hoa Cốc, chính là bởi vì có cái đám bà nương kia bang trợ, ngươi mới có thể tu vi tinh tiến như vậy."

Vạn Hoa Cốc?

Việc này như thế nào cùng Vạn Hoa Cốc kéo lên?

Ninh Dạ ngẩn ra.

Lập tức hiểu được: "Thiên Tú Các?"

Phong Đông Lâm cười nói: "Đây xem như là lý do đi, bất quá ta cùng Nhạc điện đều rất thưởng thức phương thức xử lý của ngươi đối với chuyện Thiên Tú Các, cũng rất ủng hộ, ngươi như là Vạn Hoa Cốc ám tử, không thể nào như vậy. Bất quá Vạn Hoa Cốc gần nhất có cá nữ đệ tử, gần nhất rất xuất phong đầu."

Cố Tiêu Tiêu?

Ninh Dạ một thoáng phản ứng lại.

Quả nhiên Phong Đông Lâm đã nói: "Nữ tử này tên Cố Tiêu Tiêu, vài ngày trước tại trong Vạn Hoa Cốc Hoa Luân cảnh đệ tử đại bỉ, lấy sức lực của một người quét ngang Vạn Hoa Cốc ba vị thiên kiêu, vị liệt danh đầu."

Ta đi!

Tiểu ny tử này hiện tại lợi hại như vậy sao?

Phong Đông Lâm tiếp tục nói: "Ta đoán ngươi biết danh tự này."

Ninh Dạ gật đầu: "Nếu như nhớ không lầm, năm đó ta xử lý qua một vụ án, trong đó có cái nữ hài liền gọi Cố Tiêu Tiêu. Vì vậy việc này cùng ta dính líu quan hệ rồi?"

Cố Tiêu Tiêu cùng Ninh Dạ nhận thức việc này là không thể chối cải, nàng không nổi danh thì cũng thôi, vừa xuất danh, liền rơi vào trong mắt hữu tâm nhân.

Tỷ như Lạc Cầu Chân.

Bất quá Lạc Cầu Chân hiện tại ổn cực kì, không có nắm chắc tuyệt không nổi bong bóng, vì vậy lời đồn tuy khởi, nhưng liền Phong Đông Lâm cũng không biết lời đồn nguyên khởi từ đâu.

Phong Đông Lâm đã nói: "Cố Tiêu Tiêu là tại trong Chấp Tử Thành đại chiến bị Lưu Vân Tiên Tôn mang đi, ta cũng là sau khi xem chân dung mới phát hiện, vậy mà lại là cái xú nha đầu lúc trước hại chúng ta tổn thất một số lớn tài vật kia."

Ninh Dạ rất bình tĩnh: "Vì vậy nếu như ta là người của Vạn Hoa Cốc, nhận thức Cố Tiêu Tiêu sau đó đem nàng giới thiệu cho Lưu Vân Tiên Tôn? Nghe tới đến còn rất hợp logic."

"Hợp cái rắm." Phong Đông Lâm cười mắng: "Phải là dạng ám tử gì mới có thể đề cử đệ tử cho Kế Lưu Vân? Cố Tiêu Tiêu có thể tại trong vòng mười năm được thành tựu như vậy, tự nhiên là bởi vì thiên tư tuyệt tiện, được Kế Lưu Vân thưởng thức, vì vậy mang đi, cùng ngươi không có quan hệ gì. Ta chỉ là đang nhắc nhở ngươi, trong tiên môn, sóng ngầm cuồn cuộn, tổng không thể thiếu kẻ tính kế người khác. Có lúc tàng quá thâm, khó tránh khỏi bị người đố kỵ, thậm chí tiểu nhân ám toán."

Ninh Dạ gật đầu: "Nếu như thế, đệ tử liền công khai sở học là được."

"Công khai cái rắm, để cho kẻ địch biết rồi càng thêm tiện nhằm vào giết ngươi sao? Nên tàng liền tàng." Phong Đông Lâm khẩu khí lại biến, làm cho Ninh Dạ cũng là không nói gì.

Ngươi đến cùng muốn nói cái gì?

Phong Đông Lâm vung tay lên, nói: "Muốn ngăn chặn đồn đại rất đơn giản, khiến cho chính mình trở nên càng cường đại, người khác sợ ngươi, dĩ nhiên là không dám chê trách ngươi."

Ách, quả nhiên vẫn là bộ phương thức tư duy này.

Ninh Dạ cười nói: "Phong điện nói rất đúng, thuộc hạ đây không phải là vẫn luôn nỗ lực sao?"

"Tu vi của ngươi ngươi tự mình nỗ lực, nhưng địa vị, không phải là khổ tu liền có thể có."

Ninh Dạ ngẩn ra: "Phong điện ý tứ là?"

Phong Đông Lâm nói: "Có hứng thú tiến thêm một bước hay không?"

Phong Đông Lâm rất yêu thích cách nói "tiến bộ" của hắn, thế mà cũng đem tiếng phổ thông này dùng đến.

Ninh Dạ nhất thời mờ mịt: "Phong điện ý tứ, hẳn là khiến Ninh Dạ tranh thủ trở thành một vị đường chủ?"

Phong Đông Lâm lắc đầu: "Huyền Sách Sứ quan chức tuy không cao, quyền thế nhưng không nhỏ, coi như thay cái đường chủ cũng chưa chắc đáng giá. Thế nhưng chức quan có thể không thăng, danh hiệu lại là có thể thăng một chút. Thế nào? Có hứng thú đệ khuyết Tứ Cửu hay không?"

Cái gì?

Đệ khuyết Tứ Cửu Nhân Ma?

Ninh Dạ cũng choáng váng.

Chương 2 : Xuất hành

Chương 2: Xuất hành

Tứ Cửu Nhân Ma không phải thực khuyết, mà là chức suông, đại biểu chính là thân phận cùng địa vị.

Bất quá nếu muốn trở thành Tứ Cửu Nhân Ma cũng không dễ dàng, đầu tiên liền nhất định phải có tu vi Vạn Pháp.

Hắc Bạch Thần Cung Tứ Cửu Nhân Ma tuy rằng chỉ có ba mươi sáu vị, nhưng Vạn Pháp cảnh cũng không chỉ ba mươi sáu cái, vì vậy có thể trở thành Tứ Cửu Nhân Ma, đa phần là Vạn Pháp hậu kỳ thậm chí đỉnh phong.

Ninh Dạ tiến vào Vạn Pháp bất quá ba năm, chỉ là sơ cảnh.

Dạng giống như hắn, tại Hắc Bạch Thần Cung vẫn như cũ là bốc một cái ra một đám lớn, vì vậy hắn là không nghĩ tới muốn đệ khuyết Tứ Cửu.

Nhưng nói đi nói lại, gần nhất cũng không nghe nói có vị nào Nhân Ma chết a?

Phong Đông Lâm đã nói: "Ngươi cũng đừng có khẩn trương, thực lực của ngươi có lẽ còn chưa đủ, nhưng tài trí tuyệt đối không thành vấn đề. Vài ngày trước Lôi Vô Tâm tấn thăng Vô Cấu, thành tựu Thiên Cương, Tứ Cửu trống một chỗ, chính có không ít người cướp đây, ta xem trọng ngươi."

Nguyên lai không phải Tứ Cửu Nhân Ma chết rồi, mà là Toái Tâm Nhân Ma Lôi Vô Tâm tấn thăng Vô Cấu?

Lôi Vô Tâm chính là sư phụ của Khổng Triêu Thăng lúc trước bị Ninh Dạ giáo huấn, người này từ sớm liền được đánh giá, là trong số Tứ Cửu hiện tại, có khả năng nhất thành tựu Vô Cấu, đến là nhất ngữ thành châm.

Thập Nhị Thiên Cương cùng Tứ Cửu Nhân Ma bất đồng, chỉ cần vào Vô Cấu tức thành, vì vậy con số này không phải cố định bất biến. Chỉ bất quá Vạn Pháp tiến Vô Cấu gian nan, thông thường trăm năm khó thành một người.

Thanh Mộc Lão Tổ chết rồi, Thập Nhị Thiên Cương thiếu một người, bây giờ Lôi Vô Tâm thành tựu Vô Cấu, đến là lại bù đắp, chỉ bất quá kính bồi ghế cuối.

Ninh Dạ đã nói: "Sợ là vẫn phải lập chút công huân mới có thể lực bài chúng nghị chứ?"

"La Hầu chi sự, tổng là phải có kết quả."

Quả thế.

Ngày hôm đó, Hắc Bạch Thần Cung chính thức truyền ra dụ lệnh.

Huyền Sách Sứ Ninh Dạ, công huân trác tuyệt, vì Hắc Bạch Thần Cung lập nhiều kỳ công, lại xử sự công chính, trì hạ an khang, tấn thăng Tứ Cửu Nhân Ma.

Tin tức truyền đến, ồn ào thiên hạ.

Đây đại khái là một vị Nhân Ma trẻ tuổi nhất tu vi thấp nhất trong lịch sử Mặc Châu.

Lúc tin tức truyền ra, không ít Vạn Pháp cường giả đều là bất phẫn.

Bọn họ không dám so đọ cùng Ninh Dạ về công huân, cũng chỉ có thể về mặt tu vi cực điểm làm thấp đi, miệng tất nói tu vi mới là căn bản, Ninh Dạ tu vi vẫn còn yếu, căn bản không đủ tư cách liệt phong tứ cửu, người như vậy đại biểu Thần Cung hành tẩu thiên hạ, sớm muộn cũng sẽ đọa Thần Cung uy danh.

Chỉ tiếc chuyện thượng tầng quyết định, dù có chê trách cũng là vô dụng.

Ninh Dạ thuận lợi thăng nhiệm Tứ Cửu, tại trên chức hàm đã là cùng Trương Liệt Cuồng cùng cấp.

Đối với điều này Trương Liệt Cuồng phản ứng là đem Ninh Dạ gọi tới, dùng Thất Sát Thiên Đao cùng Ninh Dạ chiến một hồi, Ninh Dạ không dám sử dụng thủ đoạn chân chính, kết quả liền là bị sư phụ đè lên đánh.

Một trận phát tiết qua đi, xác nhận đệ tử vẫn như cũ kém xa bản thân, lúc này mới thả Ninh Dạ rời đi.

Rất có vẻ tự trấn an đồ đệ của ta là Nhân Ma, nhưng không phải là đối thủ của ta, vì vậy lão tử chính là Tứ Cửu tôn sư.

Hai ngày sau, Hắc Bạch Thần Cung hạ cho Ninh Dạ một đạo dụ lệnh.

Làm hắn đại biểu Hắc Bạch Thần Cung, đi một chuyến Cực Chiến Đạo, đàm luận một bút giao dịch tài nguyên.

Đương nhiên, đây chính là Hắc Bạch Thần Cung mượn cớ cho Ninh Dạ đi Liệt Châu.

Đã có cái thân phận đặc sứ này, Ninh Dạ muốn tại Liệt Châu làm việc liền sẽ thuận tiện hơn nhiều.

Kỳ thực Phong Đông Lâm đến là muốn vì hắn sắp xếp vài tên trợ thủ, bất quá bị Ninh Dạ từ chối.

Hắn đem La Hầu sự tình nói cho Hắc Bạch Thần Cung, chỉ là vì danh chính ngôn thuận giải quyết vấn đề La Hầu, không phải là vì muốn mượn lực lượng của Hắc Bạch Thần Cung. Những người kia rồi không những không giúp được bản thân một tay, ngược lại sẽ mang đến phiền phức cho Ninh Dạ.

Nhận nhiệm vụ, Ninh Dạ trực tiếp trở lại Lạc thành.

Nhìn thấy Trì Vãn Ngưng, Ninh Dạ nói: "Kế hoạch có thể bắt đầu rồi."

Trì Vãn Ngưng cười nói: "Sớm chờ ngày này đây."

Nói huýt sáo một tiếng, xa xa một đạo quang ảnh xuất hiện, một con tiểu hồ ly đã hạ xuống trên vai Trì Vãn Ngưng, phía sau cái mông thình lình kéo bốn cái đuôi, đuôi trắng như tuyết lay động, thực sự hấp dẫn không ít người chú ý.

Liền giống như Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm, Trì Vãn Ngưng bồi dưỡng được huyết mạch Cửu Vĩ Yêu Hồ tương tự không phải bí mật gì. Chỉ bất quá ước hẹn mười năm giữa Cửu Vĩ Yêu Hồ cùng Trì Vãn Ngưng , ngoại trừ Quân Bất Lạc cùng Liệt Không Thiên Yêu rất ít mấy người ra, không người biết rõ.

Nếu không có Hắc Bạch Thần Cung, Yên Vũ Lâu cùng Ninh Dạ che chở, Trì Vãn Ngưng sợ là phải trải qua vô số cướp bóc phong ba.

Hiện nay, mười năm ước hẹn sắp tới, thời khắc biệt ly cũng sắp đến.

Trì Vãn Ngưng khẽ vuốt phần lưng tiểu hồ ly: "Tiểu Bạch a Tiểu Bạch, sau lần này, ngươi liền sẽ triệt để tự do, tỷ tỷ ta thật không nỡ rời ngươi a."

Tiểu hồ ly cười nói: "Trì tỷ tỷ cần gì phải không nỡ như vậy, ta tuy hoạch tự do, nhưng cũng sẽ không quên chiếu cố của các ngươi đối với ta. Với ta mà nói, ra ngoài tựa như du lịch, thiên hạ tuy lớn, đi mệt mỏi cũng vẫn là sẽ thường về thăm một chút."

Trì Vãn Ngưng vui vẻ nói: "Đúng vậy đúng vậy."

Ở chung nhiều năm, tình cảm sớm sinh.

Cho dù là hiện tại, cũng không có cái thuyết pháp gọi là không được rời khỏi. Chỉ bất quá khi đó tiểu hồ ly thực lực vẫn còn yếu, vẫn cần bảo vệ, mà sau chuyến này, tấn thăng ngũ vĩ hơn nửa không phải vấn đề, đương nhiên phải ra ngoài du lịch một phen.

Chính như tiểu hồ ly từng nói, đây không phải là chia ly, chỉ là du lịch.

"Được rồi, thời gian không nhiều, chúng ta đi thôi." Ninh Dạ đã phóng ra một đài Vân Hoa phi xa, cùng Trì Vãn Ngưng đồng thời lên xe, tiểu hồ ly thì hạ xuống ở ngoài xa giá.

Cùng với trước xuất hành bất đồng, lần này xuất hành, Ninh Dạ lại là có thể cao điệu bao nhiêu liền cao điệu bấy nhiêu, tiểu hồ ly càng là thỉnh thoảng mạn không phi vũ, tẫn triển thân tư, dẫn tới hạ phương cực kỳ quan chú. . .

Mà trạm thứ nhất của hắn, chính là Đông Phong Quan.

Đông sứ phủ.

Ninh Dạ Trì Vãn Ngưng đứng tại dưới thềm, cung cung kính kính hướng tới Quân Bất Lạc cúc cung: "Bái kiến Đông sứ."

"Ngô, đứng dậy lên tiếng đi." Quân Bất Lạc nói: "Ninh Dạ ngươi cũng là vô sự bất đăng tam bảo điện, có chuyện gì liền nói thẳng đi."

Ninh Dạ cho Trì Vãn Ngưng một cái ánh mắt, Trì Vãn Ngưng liền nói: "Các ngươi tán gẫu, ta trước tiên đi nghỉ ngơi."

Thấy nàng như vậy, Quân Bất Lạc biết Ninh Dạ khẳng định là có trọng yếu muốn cùng mình đàm riêng, liền cũng bình lui tả hữu, lúc này mới nói: "Hiện tại ngươi có thể nói."

Ninh Dạ nói: "Có người muốn mượn chuyện kẽ nứt Ma Uyên gây bất lợi cho Đông sứ."

"Ân?" Quân Bất Lạc mắt lộ ra tinh quang: "Chuyện gì vậy?"

Chuyện kẽ nứt Ma Uyên, tuy rằng khiến Kinh Trường Dạ cõng nồi, thế nhưng Hắc Bạch Thần Cung cũng không phải người ngu, muốn nói không điểm ý nghĩ, khẳng định là không thể nào.

Chỉ bất quá Quân Bất Lạc tốt xấu là Đông Kỳ Sứ, tại dưới tình huống không có chứng cứ, cũng không tiện làm khó hắn, có một số việc cũng chỉ có thể giả bộ hồ đồ.

Nhưng trong lòng đã có khúc mắc, cũng liền chung quy là cái vấn đề, ai cũng không biết sau này sẽ trồng ra loại mầm họa nào.

Khoảng thời gian này Quân Bất Lạc đặc biệt thành thật.

Nhưng hiện tại thuyết pháp của Ninh Dạ, lại một lần khiến Quân Bất Lạc khẩn trương lên.

Có một số việc, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, then chốt vẫn là phải xem ai đang lợi dụng.

Mà tại sau khi Ninh Dạ nói ra lời này, trong đầu Quân Bất Lạc thậm chí bản thân trước hết hiện ra một chuỗi dài danh sách.

Sau một khắc Ninh Dạ đã nói ra một cái tên: "Tây Phong Tử."

Quả nhiên là hắn!

Quân Bất Lạc nửa điểm cũng không kỳ quái, phẫn mà gầm nhẹ: "Lão già này, vẫn là chưa từ bỏ ý định sao?"

Chương 3 : Trù tính (thượng)

Chương 3: Trù tính (thượng)

Tây Phong Tử cùng Quân Bất Lạc, vốn là không có mâu thuẫn gì.

Sở dĩ xuất hiện vấn đề, nguyên nhân vẫn là Đông Phong Quan.

Thái Âm Môn đạt thành thỏa thuận cùng Vân Tuyệt Môn.

Chỉ cần Thái Âm Môn thuê được Đông Phong Quan, giao cho Vân Tuyệt Môn trăm năm, Vân Tuyệt Môn liền nguyện ý vĩnh viễn đem Vân Tuyệt Cổ Địa giao cho Thái Âm Môn, thậm chí ngay cả môn phái đều nguyện ý trong bóng tối thuộc về Thái Âm môn hạ.

Đây là biểu hiện rất có "Thành ý".

Vì vậy quá khứ mấy năm qua, Thái Âm Môn vẫn luôn đang cố gắng du thuyết chuyện thuê mướn.

Hắc Bạch Thần Cung chân chính có thể quyết định Đông Phong Quan sự vụ, không ngoài chính là mấy người kia, chưởng giáo Hắc Bạch Tử Hà Sinh Mặc, Đại Điện Thủ Nhạc Tâm Thiện, cùng với hắc bạch hai vị điện chủ cùng Đông cảnh chủ sử Quân Bất Lạc , còn tam đại nguyên lão, đã sớm không hỏi thế sự, chỉ cần Cửu Cung Sơn không có chuyện, sẽ không dễ dàng xuống núi.

Vì vậy Thái Âm Môn cũng vẫn luôn du thuyết mấy người này.

Trong này, ủng hộ cho thuê Đông Phong Quan nhất, vừa vặn chính là Tây Phong Tử.

Sở dĩ như vậy, vẫn là bởi vì thương thế của hắn.

Tây Phong Tử năm đó bị đám người Tử Lão trọng thương, thương thế tuy bình, nhưng nguyên khí đại thương, tu vi khó mà tinh tiến, thậm chí có xu thế giảm xuống. Những năm gần đây Tây Phong Tử cũng vẫn luôn nỗ lực tìm kiếm thiên tài địa bảo, khôi phục ám thương.

Thiên tài địa bảo, không ngoài các loại linh thảo dị đan, mà Thái Âm Môn ở phương diện này liền có được trời cao chiếu cố, các loại yêu thú trân hi họ nuôi dưỡng, trong đó có một ít đối với Tây Phong Tử trị liệu có đại ích lợi.

Chính bởi vậy, Thái Âm Môn lấy đó ra giá, Tây Phong Tử cực kỳ động tâm.

Làm sao Quân Bất Lạc không chịu: Đông Phong Quan không phải là không thể cho mượn, nhưng mẹ kiếp chỗ tốt đều là của ngươi, lão tử tính là gì? Đông Phong Quan là lão tử trấn thủ chi địa, nếu thật cho thuê, cũng phải là tám thành chỗ tốt cho lão tử mới đúng.

Đây là hạch tâm then chốt Quân Bất Lạc không muốn nhả ra.

Tây Phong Tử cũng bởi vậy cùng Quân Bất Lạc huyên náo rất không vui, Quân Bất Lạc càng là hô lên muốn lão tử nhường ra Đông Phong Quan, trừ phi đem Bạch điện điện chủ cho ta.

Sự tình vì vậy mà một mạch cương.

Dưới tình huống này, muốn nói Tây Phong Tử bởi vậy ôm hận muốn đối phó Quân Bất Lạc, xác thực là chuyện thuận lý thành chương.

Chuyện kẽ nứt Ma Uyên một khi bạo phát, Tây Phong Tử liền có sung túc "Hỏa lực", coi như không thể trách giết Quân Bất Lạc, cũng có sung túc lý do khiến Quân Bất Lạc điều chuyển cái chỗ —— tuy rằng tu tiên giới là quyền đầu lên tiếng, nhưng lý pháp cũng vẫn là hữu dụng phải không?

Vì vậy Ninh Dạ nói như thế, Quân Bất Lạc tuyệt không hoài nghi.

Đặc biệt là, Ninh Dạ cùng Tây Phong Tử cũng là có "Thù riêng", hắn càng không có lý do đứng về phía Tây Phong Tử.

Thời khắc này nghe Ninh Dạ nói như vậy, Quân Bất Lạc hừ nói: "Hắn có chứng cứ gì?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Kinh Trường Dạ chính là chứng cứ."

Quân Bất Lạc tức giận hừ: "Người trong Ma môn lên tiếng cũng có thể tin? Lại nói chính hắn lúc trước cũng thừa nhận."

Có lẽ là nhận ra được mình bị Quân Bất Lạc chơi cho một vố, Kinh Trường Dạ sớm tại mấy năm trước đã nói kẽ nứt Ma Uyên không phải hắn làm ra. Bất quá việc quan hệ Quân Bất Lạc, cũng không ai dám truyền, nhưng đây cũng là nguyên nhân Hắc Bạch Thần Cung hoài nghi.

Ninh Dạ lắc đầu: "Cái này vô dụng, Tây Phong Tử tổng là Bạch điện điện chủ, chuyên ty nội vụ, chuyện Ma Uyên, hắn xác thực là có quyền truy tra."

"Chuyện ngày hôm đó, tham dự chi nhân đã gần như chết hết, hắn còn có thể tra ra cái gì?" Quân Bất Lạc nhìn Ninh Dạ.

Ninh Dạ biết hắn đây là đang ám chỉ bản thân, chỉ một mình ngươi còn sống.

Ninh Dạ cười nói: "Hạo Thiên Môn."

Nghe nói như thế, Quân Bất Lạc lại lần nữa không nói gì.

Đúng a, người bên này của hắn là chết hết, Hạo Thiên Môn nhưng còn chưa có.

Nếu để cho Tây Phong Tử từ Hạo Thiên Môn tìm tới chứng cứ. . .

Vừa nghĩ tới đây, Quân Bất Lạc liền có chút đau đầu.

Hắn nhìn nhìn Ninh Dạ: "Ngươi hôm nay đi tới, không chỉ là vì cảnh cáo ta chứ? Nói đi, ngươi có thể có cách giải quyết gì?"

Ninh Dạ trả lời: "Kỳ thực cũng đơn giản. Việc này xét tới cùng, vẫn là ở trên người Thái Âm Môn. Chỉ cần giải quyết xong Thái Âm Môn, Tây Phong Tử cũng mất đi động lực nhằm vào ngài."

"Làm sao giải quyết xong?"

"Nói đến, điều này cũng vừa vặn có quan hệ cùng nhiệm vụ ta phải chấp hành."

Nói, Ninh Dạ đem nhiệm vụ chính mình nhận được từ chỗ Phong Đông Lâm nói ra.

"La Hầu?"

Quân Bất Lạc bởi vì một mạch chủ trấn ở bên ngoài, đối với việc này vẫn đúng là không biết, thời khắc này nghe được cũng là ánh mắt liên thiểm.

Hắn tuy rằng còn không rõ kế hoạch của Ninh Dạ, thế nhưng đem Thái Âm Môn cùng La Hầu kéo đến cùng nơi, việc này cũng quá dễ liên tưởng.

Quân Bất Lạc đã nói: "Ngươi định dùng La Hầu làm văn?"

"Không chỉ có là La Hầu, còn có Cửu Vĩ Yêu Hồ. . ." Ninh Dạ đã đem kế hoạch của hắn chậm rãi nói ra.

Quân Bất Lạc nghe gật đầu liên tục: "Đến là cái chủ ý, nguyên lai ngươi đã sớm nhìn ra, Liệt Không lão già kia đánh chủ ý tiểu hồ ly của ngươi, ta nói a ngươi cũng không phải người ngu, không trách ngươi nhận nhiệm vụ này, ngươi là sớm tính toán muốn đối phó lão già kia chứ?"

Ninh Dạ cười không nói.

Âm mưu cao nhất chính là ta cái gì cũng nói hết cho ngươi, mà ngươi lại vẫn cam tâm tình nguyện nghe ta.

Quân Bất Lạc đã nói: "Đến là cái kế hoạch nhất cử tam đắc, sai khiến bản tôn, bản tôn còn phải tạ ngươi. Ninh Dạ, ngươi đánh bàn tính thật hay a!"

Ninh Dạ cười nói: "Là nhất cử tứ đắc."

"Ồ? Còn có một đắc là cái gì?"

"Dung Thành. Nói đến, ước định của Đông sứ cùng với hắn, cũng sắp đến rồi chứ?"

Quân Bất Lạc ân một tiếng.

Thời gian ước định đã sắp đến rồi, vài ngày trước Dung Thành còn gửi hắn một phong thư, nói chưa quên hứa hẹn, chờ thời hạn đến, nhất định lấy Thiên Hành Nguyên ra dâng.

Đây cũng tính là cho Quân Bất Lạc ăn một cái định tâm hoàn.

Mặc dù như thế, Quân Bất Lạc vẫn còn có chút lo được lo mất.

Thiên Hành Nguyên một ngày chưa tới tay, hắn liền một ngày chưa thể yên tâm.

Quân Bất Lạc: "Ý của ngươi là. . ."

"Liền dùng hắn làm cái ngòi dẫn, như vậy Đông sứ xuất thủ, thuận lý thành chương, không người nào có thể chỉ trích cùng hoài nghi nữa."

Quân Bất Lạc lông mày cau lại: "Lại là nhiều thêm một tầng nguy hiểm."

Ninh Dạ nói: "Thuộc hạ nguyện đem tính mạng đảm bảo, Dung Thành tuyệt sẽ không có sai sót."

Nghĩ tới nghĩ lui, Quân Bất Lạc gật đầu một cái nói: "Được, đã như vậy, vậy ngươi liền phóng tay làm đi, bản tôn đến lúc đó tự sẽ phối hợp ngươi!"

"Đa tạ quân thượng!" Ninh Dạ lớn tiếng đáp lại.

Giải quyết xong Quân Bất Lạc, Ninh Dạ lại không chậm trễ, ngày đó rời Đông Phong Quan, một đường hướng Liệt Châu mà đi, như trước rêu rao.

Mấy ngày sau, Ninh Dạ cùng Trì Vãn Ngưng đi tới Vạn Tuyền Sơn.

Chờ ước chừng một ngày, thân ảnh của Tần Thì Nguyệt rốt cục xuất hiện.

Thời khắc này nhìn thấy Ninh Dạ, Tần Thì Nguyệt tức giận nói: "Ngươi rốt cục chịu đến rồi."

Mấy năm qua Hắc Bạch Thần Cung cố nhiên là thúc hắn sớm chút ra tay cướp La Hầu, Tần Thì Nguyệt lại làm sao không vội.

La Hầu trong tay Việt Trọng Sơn, cuộc sống tương tự không dễ chịu, mỗi hồi bị rút ra tinh huyết, khí cơ uể oải, cũng làm cho Tần Thì Nguyệt thật đau lòng một trận.

"Niết Bàn cảnh a, tổng là phải có chút thực lực mới dám đến." Ninh Dạ cười nói.

Tần Thì Nguyệt hừ một tiếng: "Làm sao ngươi cảm thấy Vạn Pháp cảnh liền có thể đối kháng Niết Bàn?"

Trì Vãn Ngưng cười nói: "Không đến mức như vậy, nhưng ít ra huyễn thuật của chúng ta có thể có chút tác dụng."

Cũng là bị Tần Thì Nguyệt bức, muốn giải quyết vấn đề La Hầu, vẫn phải là Kháo huyễn thuật, vì vậy những năm này Ninh Dạ ở phương diện này vẫn như cũ bỏ không ít công sức, liền ngay cả Trì Vãn Ngưng cũng là như vậy.

"Ngươi kế hoạch cứu nó thế nào?" Tần Thì Nguyệt nói tiện tay ném cho hắn một vật, lại là một khối mảnh vỡ Thiên Cơ Điện.

Tần Thì Nguyệt đến cùng không phải Tử Lão, bao năm như vậy cũng chỉ tìm tới một khối.

Tiện tay đem thu vào trong điện, phát hiện thế mà cũng là một khối mảnh vỡ Vạn Tượng Đồ, Ninh Dạ lắc đầu một cái: "Tác dụng không phải rất lớn, bất quá dùng cho trước mắt đến cũng còn có thể."

Nói Ninh Dạ đem kế hoạch của chính mình nói ra.

Nghe qua kế hoạch của Ninh Dạ, Tần Thì Nguyệt cũng là ngơ ngác: "Ngươi thế mà. . ."

"Làm sao? Sợ?" Ninh Dạ cười hỏi.

Tần Thì Nguyệt sững sờ chốc lát, nói: "Động tác hơi lớn a."

"Lớn sao?" Ninh Dạ nhíu mày: "Bất quá chỉ là Hắc Bạch Thần Cung, Thái Âm Môn, Cực Chiến Đạo cùng Mộc Khôi Tông bốn phái mà thôi, so với dĩ vãng, lần này động tĩnh đã rất nhỏ."

". . ."

Được rồi, ngươi trâu bò.

Đã có thể coi là một phần của Thiên Cơ Môn tương lai Tần Thì Nguyệt, tự nhiên đã biết chuyện Ninh Dạ từng làm năm đó.

Ngẫm lại hắn nói không sai, lần này lực lượng liên lụy vẫn đúng là không nhiều.

Hàn Châu Lương Nguyệt Sơn.

Thái Âm Môn tổng đà, Liệt Không Thiên Yêu động phủ.

Một tên tu sĩ vội vã từ bên ngoài bay tới: "Đệ tử có cấp báo, cầu kiến Thiên Yêu!"

Trong động phủ, đang tự đả tọa Liệt Không Thiên Yêu hơi mở hai mắt: "Nói."

Tu sĩ kia ở ngoài cửa kêu lên: "Phụng thiên yêu mệnh, đệ tử gần nhất vẫn luôn quan sát động hướng của Trì Vãn Ngưng. Hai ngày trước, Trì Vãn Ngưng mang theo Cửu Vĩ Yêu Hồ, cùng Ninh Dạ rời Mặc Châu."

"Đi về phương nào?"

"Liệt Châu!"

"Liệt Châu?"

"Đúng! Nghe nói là Ninh Dạ phụng mệnh đi sứ Cực Chiến Đạo, đàm luận một bút tài nguyên giao dịch, Trì Vãn Ngưng cũng theo chồng xuất hành."

Liệt Không Thiên Yêu cười nói: "Như vậy phải không? Đến là vừa vặn. Mười năm ước hẹn sắp tới, lão phu cũng phải đi một hồi rồi."

Nói đã đi ra khỏi động phủ, hóa thành một con Liệt Không thần chuẩn, ưng tê trường không, trực nhập cửu tiêu.

Chương 4 : Trù tính (hạ)

Chương 4: Trù tính (hạ)

Liệt Châu.

Trấn Bắc Vương phủ.

Từ Liệt bệ vệ ngồi ở trên vương tọa, nhìn Ninh Dạ.

Hắn xem ra cùng Trương Liệt Cuồng có chút tương tự, đều là bình thường khí thế biểu dương, uy thế bức nhân.

Nhưng thật muốn nói tới cảm giác, trái lại cảm thụ không mãnh liệt bằng lúc trước Ninh Dạ lần đầu gặp gỡ Trương Liệt Cuồng.

Đây tự nhiên không phải là bởi vì Từ Liệt yếu, mà là bởi vì Ninh Dạ mạnh lên rồi.

Hắn hôm nay, cho dù là đối diện Niết Bàn đại lão, cũng vẫn như cũ có thể không ti không ngạo, không bị khí thế của hắn nhiếp phục.

Thời khắc này Ninh Dạ nói: "Ninh Dạ tham kiến Trấn Bắc Vương!"

Từ Liệt nhàn nhạt ân một tiếng: "Phong Đông Lâm đưa thư, ta đã thu được. Về chuyện giao dịch lần này, Văn Nhược, liền do ngươi phụ trách đi."

Bên cạnh bạch diện nam tử dáng dấp một tên thư sinh đã đi ra: "Vâng."

Ninh Dạ cười nói: "Hóa ra là Văn tri sự, bất quá Ninh Dạ có một thỉnh cầu, không biết không biết có nên nói hay không."

"Ân?"

Ninh Dạ nói: "Mười năm trước thời điểm hai phái giao dịch, quý phủ phái tới chính là Tần Thì Nguyệt Tần tri sự, Ninh Dạ cùng Tần tri sự vừa gặp mà đã như quen, tương kiến rất vui vẻ, có thể hay không lần này vẫn là cùng nàng. . ."

Ầm!

Từ Liệt đã một chưởng vỗ tại trên vạn năm kim ti mộc chế vương tọa, đứng dậy liền đi, lại là không hề để ý Ninh Dạ nữa.

Ninh Dạ đầy mặt kinh ngạc nhìn Văn Nhược: "Văn tri sự, đây là chuyện gì? Tại hạ đã nói sai cái gì sao?"

Văn Nhược cười khổ: "Tần tri sự. . . Đã không ở trong phủ."

Ninh Dạ trên mặt kinh ngạc càng sâu: "Đây là cớ gì."

"Ai, nói rất dài dòng, vẫn là không đề cập tới thì hơn. . ." Văn Nhược lắc đầu liên tục.

Chuyện Việt Trọng Sơn cướp đoạt La Hầu, Tần Thì Nguyệt chuyển đầu Trung Phủ, cho dù tại Cực Chiến Đạo cũng là bí mật.

Trấn Bắc Vương hảo mặt mũi, hắn không cho đề cập, ai lại dám truyền?

Vì vậy Ninh Dạ "Không biết" chính là thiên kinh địa nghĩa.

Nhưng hiện tại, Ninh Dạ lại nhất định phải biết rồi.

Trong hậu hoa viên Trấn Bắc Phủ, Ninh Dạ cùng Văn Nhược chính đang đối ẩm tọa đàm, Trì Vãn Ngưng thì ở một bên vì hai người tấu đàn.

Lắng nghe tiếng đàn, Văn Nhược tán thán nói: "Tiên tử diệu âm, nghe mà như cảm thiên địa, khiến người tâm khoáng thần di, tâm tự không linh. Ninh huynh thật có phúc, càng có giai thê như vậy, thực sự khiến người hâm mộ."

Trì Vãn Ngưng một khúc tấu xong, cười nói: "Hoa nhà mình tốt mấy, lại nào thơm được bằng hoa dại. Niểu Hoa Tiên Tử ta, đối với những người không chiếm được kia tất nhiên là khát cầu, đối với người đạt được mà nói, không vất như giày rách, đã là đốt nhang."

Ninh Dạ bất mãn: "Nhìn lời này của ngươi, mười phần bình dấm chua, khiến người chê cười."

Trì Vãn Ngưng liền nói: "Ta nói sai sao? Vừa mới đến Trấn Bắc Phủ, ở ngay trước mặt ta liền hỏi Tần Thì Nguyệt. Ta thấy Văn tri sự tri thư hiểu lễ, hào hoa phong nhã, tài hoa xuất chúng, chẳng lẽ không đủ tư cách cùng ngươi nghị sự sao? Càng muốn chỉ rõ Tần Thì Nguyệt đến đàm luận, Văn tri sự, cũng chính là ngươi tính tình tốt, nếu đổi lại là ta, đã sớm lật bàn, còn cùng hắn ở chỗ này phí lời làm chi."

Ninh Dạ giận dữ, chỉ vào Trì Vãn Ngưng mắng: "Thật là duy nữ tử cùng tiểu nhân là khó nuôi, chuyến này thật không nên mang ngươi đi theo."

Trì Vãn Ngưng cũng trừng mắt: "Là ngươi muốn dẫn ta theo sao? Rõ ràng là chính ta muốn đi. Ngươi có thể không mang theo ta a, Văn tri sự, ta làm khách nhân của ngươi, ngươi có bằng lòng hay không?"

Văn Nhược bị hai vợ chồng này một đối một đáp làm bất đắc dĩ, nói nguyện ý cũng không được, nói không nguyện ý cũng không thích hợp, chỉ có thể lắc đầu cười khổ.

Trì Vãn Ngưng càng là không khách khí nói: "Ngươi chính là vừa ý bắc địa nữ tử mỹ sắc, ta nếu không trông coi ngươi, nữ nhân thiên hạ này đều sẽ bị ngươi câu lên giường."

Ninh Dạ lộ ra là tức giận rồi: "Ngươi biết cái gì? Năm đó Tần Thì Nguyệt được La Hầu, còn có công lao của ta. Tần Thì Nguyệt xem như là nợ ta một cái nhân tình, vì vậy ta mới tìm nàng thương lượng, ta đây là vì công, ngươi không biết liền không nên nói bậy nói bạ."

Văn Nhược ngẩn ra: "Nguyên lai Ninh sứ biết La Hầu chi sự?"

Ninh Dạ hừ nói: "Làm sao? Ngươi cũng không biết ta biết? Chuyện ta giúp Tần Thì Nguyệt, tại Trấn Bắc Phủ các ngươi hẳn không phải là bí mật chứ?"

Văn Nhược cười khổ lắc đầu: "Việc này Tần Thì Nguyệt vẫn đúng là chưa từng nói."

Nàng đương nhiên sẽ không nói, đây nguyên bản liền là chuyện Ninh Dạ cùng Tần Thì Nguyệt đã ước định. Lúc trước Ninh Dạ mặc dù đã gặp La Hầu, nhưng La Hầu chi danh chưa truyền, vì vậy dù có là người của Cực Chiến Đạo, cũng không cho là Ninh Dạ biết con thú kia là thú gì.

Nhưng hiện tại Ninh Dạ lại phải tự mình chọc thủng rồi.

Ninh Dạ cười nói: "Nếu như không có ta, các ngươi lúc trước cũng chưa chắc dễ dàng đạt được La Hầu như vậy. Nghe nói năm năm trước, Trấn Bắc Vương thắng được Trấn Nam Vương, trong này, liền có công của La Hầu chứ? Liền không biết hiện tại La Hầu thế nào rồi."

Nghe nói như thế, Văn Nhược thở dài lắc đầu.

Ninh Dạ ngẩn ra: "Làm sao? Xảy ra chuyện gì rồi?"

Văn Nhược chỉ là lắc đầu: "Không thể nói, không thể nói."

Ninh Dạ nhưng vuốt cằm tự nói: "Vương thượng nghe được Tần Thì Nguyệt chi danh đột nhiên phát hỏa, La Hầu chi sự không thể nói, mà vương thượng đánh bại Trấn Nam Vương xong liền không còn động tĩnh. . . Chẳng lẽ nói. . ."

Trong mắt hắn xuất hiện kinh dị hào quang.

Văn Nhược bị dọa cho nhảy dựng, vậy mà có thể bị ngươi đoán được?

Ninh Dạ vỗ bàn thủ, lắc đầu nói: "Xem ra là Tần Thì Nguyệt dẫn theo La Hầu chạy rồi, thật là thật đáng tiếc a, không trách ta tại quý phủ không cảm giác được La Hầu tồn tại."

Xoát!

Thân ảnh vĩ đại như núi của Từ Liệt đột nhiên xuất hiện.

Hắn nhìn hướng Ninh Dạ: "Cảm thụ La Hầu? Ngươi có thể cảm nhận được La Hầu tồn tại?"

Ninh Dạ đứng dậy: "Bái kiến vương thượng."

Từ Liệt đã nói: "Nói, làm sao ngươi có thể cảm nhận được vị trí La Hầu?"

Ninh Dạ có chút ngại ngùng: "Lúc trước thời điểm giao dịch cùng Tần Thì Nguyệt, ta phát hiện yêu hầu bên người Tần Thì Nguyệt khác thường, vì vậy liền rút của nó một ống huyết. Nga, việc này Chiến Thiên Quân cũng là biết đến."

"Hừ!" Kỳ thực không cần Chiến Thiên Quân, Từ Liệt cũng biết. Liền bởi vì cái gia hỏa này, dẫn đến hai tháng đầu La Hầu trở về, Từ Liệt tạm thời vô pháp sử dụng La Hầu, tương đương với hắn thiếu một lần cơ hội đề thăng.

Nếu không phải Ninh Dạ hiện tại là thân phận đặc sứ, Từ Liệt thật sẽ một chưởng phách toái đầu của hắn.

Từ Liệt đã nói: "Máu kia, ngươi không thể nào còn giữ."

Ninh Dạ nói: "Đúng, đã sử dụng, tại hạ phương pháp sử dụng có chút đặc thù, lại là bởi vậy có thể nhận biết La Hầu phương vị."

Nói hắn nhìn hướng Từ Liệt, cười nói: "Nếu như Ninh Dạ suy đoán không sai, La Hầu hẳn là không ở phủ thượng. Có cần Ninh Dạ giúp vương thượng tìm kiếm hay không?"

Từ Liệt lại lắc đầu nói: "Không cần."

Chuyện cười, hắn cũng không phải không biết La Hầu ở đâu, coi như ngươi có thể thăm dò cụ thể phương vị lại có tác dụng rắm gì?

Thấy hắn như thế, Ninh Dạ nghi hoặc nói: "Trấn Bắc Vương thế mà không định tìm về La Hầu, chẳng lẽ nói. . ."

Từ Liệt trong lòng nhảy một cái, hỏng rồi.

Quả nhiên Ninh Dạ đã một mặt đột nhiên đại ngộ: "Chỉ sợ không phải vương thượng không muốn tìm về, mà là ngươi biết nó ở đâu, thiên hạ này nếu như nói có một nơi là vương thượng cũng không thể đi lấy. . ."

"Ngậm miệng!" Từ Liệt đã quát lên.

Ninh Dạ nở nụ cười: "Dạ minh bạch tâm tình của vương thượng. Vốn tưởng rằng có thể giúp vương thượng làm chút gì đó, hiện tại xem ra, vương thượng không cần, vậy liền coi như xong. Chuyện hôm nay, trước tiên liền tới đây đi, Dạ xin cáo lui."

Ninh Dạ nói đã cùng Trì Vãn Ngưng đứng dậy, lui ra phía ngoài.

"Chờ một chút!" Từ Liệt quát lên.

Ninh Dạ dừng lại.

Từ Liệt nghĩ nghĩ, chậm rãi nói: "Ngươi nói, ngươi có thể giúp ta? Dựa vào cái gì?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Chỉ bằng ta là Ninh Dạ."

Chương 5 : Bán đứng

Chương 5: Bán đứng

Trấn Bắc Vương phủ.

Lần này, Ninh Dạ là ngồi xuống tại trong thư phòng của Từ Liệt.

Tự tay vì Ninh Dạ châm trà, Từ Liệt nói: "Ta cũng không cùng tiên sinh phí lời, việc này kỳ thực là như vậy. . ."

Nói liền đã đem Tần Thì Nguyệt phản lại Trấn Bắc Phủ, Việt Trọng Sơn cường đoạt La Hầu chi sự nói ra.

Dứt lời, Từ Liệt nói: "Năm đó thời điểm Tần Thì Nguyệt đề cập tới tiên sinh với ta, liền từng nói, tiên sinh tài trí vô song, lấy tu vi Hoa Luân, nhưng chưởng khống đại cục, trước sau đoạt lại Nguyên Cực Thần Quang, Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán, càng làm cho Yên Vũ Lâu tổn thất nặng nề, vì Hắc Bạch Thần Cung lập xuống đại công, thậm chí ngay cả tính toán của Tần Thì Nguyệt cũng vào trong cốc, nếu không phải tiên sinh có điểm tư tâm như vậy. . ."

Hắn kéo dài ngữ điệu, sau đó mới nói: "Sợ là Tần Thì Nguyệt xong không được nhiệm vụ đây."

Ninh Dạ minh bạch ý tứ trong lời nói của hắn: "Tư tâm người người đều có, chỉ cần không ảnh hưởng đại cục là được. Năm đó ta cũng không biết yêu này là La Hầu, bằng không nhất định sẽ không dễ dàng buông tay như vậy, a, nói thẳng, mong rằng vương thượng không lấy làm phiền lòng."

Từ Liệt ha ha cười vài tiếng: "Không sao, đều là chuyện đã qua. Đến là hiện tại, Tần Thì Nguyệt đã phản bội bản vương, vào Trung Ương Vương Phủ. Tiên sinh như có phương pháp gì giúp ta giải quyết việc này, Từ Liệt chắc chắn trọng tạ."

Hắn hiện tại nói chuyện khách khí, ngôn tất xưng tiên sinh, liền tự xưng đều không mang theo bản vương xưng hào, lễ hạ với người tọa đến cực trí, liền ngay cả Ninh Dạ đều kinh ngạc: Cái này không phù hợp nhân thiết thô hán của Cực Chiến Đạo các ngươi a?

Trong miệng liền nói: "Vậy phải xem dự định của vương thượng rồi?"

"Lời ấy nghĩa là sao?"

Ninh Dạ đã nói: "Kỳ thực thật muốn lấy về La Hầu, đối với vương thượng mà nói cũng chưa chắc là việc khó. Việt vương tuy mạnh, nhưng cũng không thể nào một mạch bảo vệ La Hầu, chờ thời cơ đến, vương thượng tự mình đi tới một chuyến, ai có thể cản được?"

Từ Liệt hừ một tiếng: "Phí lời."

Đúng như Ninh Dạ nói, La Hầu không phải không lấy lại được, chỉ là lấy về rồi cũng vô dụng.

Việt Trọng Sơn nhất định sẽ giết tới gây sự với hắn, lại đem La Hầu đoạt đi.

Cho nên đối với Từ Liệt mà nói, La Hầu tới nay đều không phải vấn đề có lấy về được hay không, mà là vấn đề giữ được hay không.

Điểm này cùng Đông Phong Quan đến là có chút tương tự.

Thế nhưng Đông Phong Quan còn có thể thuê, La Hầu nhưng mà không cách nào thuê rồi.

Từ Liệt mắt lạnh nhìn Ninh Dạ: "Bắc địa nam nhi ta, không thích quanh co lòng vòng, ngươi muốn nói cái gì, liền nói thẳng."

Ninh Dạ liền nói: "Nếu như vương thượng muốn bảo vệ La Hầu, vậy Ninh Dạ không có cách nào. Nhưng nếu như muốn cho Việt vương không có La Hầu, biện pháp đến vẫn là có."

"Ân?" Từ Liệt mắt to liền híp lại.

Hắn nghe hiểu ý tứ của Ninh Dạ.

Cực Chiến Đạo cùng môn phái khác bất đồng, Cực Chiến ngũ vương chưa từng đoàn kết, phân quyền rất lớn, điểm này nhìn bọn họ đều tự phong vương liền nhưng có biết.

Câu tâm đấu giác giữa ngũ vương, có lúc còn sâu hơn môn phái tranh đoạt. Nếu không phải ngũ vương cũng biết đánh đến quá ác sẽ cho bên ngoài cơ hội, sợ là sớm nội bộ giết máu chảy thành sông.

Nhưng cũng chính bởi vậy, giữa ngũ vương chỉ cần điều kiện cho phép, xuất thủ xưa nay đều không khách khí.

Từ Liệt đánh bại Trấn Nam Vương, Việt Trọng Sơn cường đoạt Từ Liệt, đều là nguyên nhân tương tự.

Mà thời khắc này lời Ninh Dạ nói, kỳ thực chính là đang chỉ ra: Từ Liệt có thể cầm về La Hầu hay không cũng đã không trọng yếu, trọng yếu chính là không thể để cho Việt Trọng Sơn tiếp tục nắm giữ nữa.

Hiện tại Từ Liệt cùng Việt Trọng Sơn về mặt lợi dụng đối với La Hầu, bởi lúc trước Từ Liệt nghiền ép quá đáng, thời gian cũng so với Việt Trọng Sơn nhiều một năm, vì vậy về mức độ lợi dụng còn cao hơn Việt Trọng Sơn, nếu như Việt Trọng Sơn tiếp tục tu hành, Từ Liệt muốn siêu việt Việt Trọng Sơn liền triệt để không có hi vọng.

Ninh Dạ nhắm thẳng hạch tâm, Từ Liệt rõ ý hắn, nhẹ nhàng gật đầu: "Việc này ta cũng từng nghĩ tới, nhưng nếu muốn làm được lại không dễ dàng."

Ninh Dạ cười nói: "Nhưng nếu như có ngoại môn giúp đỡ, liền không khó khăn như vậy."

"Ân?" Từ Liệt trong mắt sinh huy, hắn đã có chút minh bạch: "Ninh Dạ, ngươi đánh bàn tính thật hay a. Ta thỉnh người của Hắc Bạch Thần Cung ngươi xuất thủ cướp đi La Hầu, sau đó Hắc Bạch Thần Cung các ngươi liền ăn cả hai đầu? Vừa được thần thú, lại được lợi ích?"

Ninh Dạ cười nói: "Vậy phải xem Trấn Bắc Vương nhìn việc này thế nào. Nếu như vương thượng cảm thấy làm như vậy quá chịu thiệt, vậy không ngại liền trực tiếp giết chết La Hầu là được."

"Giết chết La Hầu? Đó cũng đúng là cái chủ ý."

Từ Liệt cùng Việt Trọng Sơn quan hệ cực sâu, hai bên đều có thời điểm chơi xấu lẫn nhau, chỉ bất quá hắn không phải là đối thủ của Việt Trọng Sơn, phần lớn thời điểm đều là bị Việt Trọng Sơn áp chế. Nhưng chỉ cần điều kiện cho phép, Từ Liệt cũng là tuyệt không ngại âm Việt Trọng Sơn một phen.

Cướp đi La Hầu, Việt Trọng Sơn có thể lại đoạt lại, vì vậy Từ Liệt không có hứng thú.

Nhưng nếu như là giết chết La Hầu, coi như Việt Trọng Sơn biết là hắn làm ra, cũng không làm gì được hắn.

Người của Cực Chiến Đạo chơi lẫn nhau cũng không phải một lần hai lần, chuyện như vậy chỉ cần nắm chắc đúng mực, vậy thì không thành vấn đề.

Cho nên đối với đề nghị của Ninh Dạ, hắn khá là động tâm.

Thời khắc này hắn nhìn hướng Ninh Dạ: "Vấn đề là có thể vào Trung Vương Phủ chi nhân, cũng không phải thường nhân a. Ngươi tổng không thể tìm Hắc Bạch Tử đến giúp ta việc này chứ?"

Ninh Dạ cười nói: "Vậy ta làm không được, thế nhưng giết cái La Hầu, cũng tội gì phải xuất động đến Niết Bàn cảnh? Làm chuyện như vậy, chỉ cần một cái tinh thông độn pháp chi nhân tiềm nhập trong đó, lặng yên kích sát, nhẹ nhàng rời đi, thì đại sự có thể thành."

"Tinh thông độn pháp. . ." Từ Liệt trong mắt sáng ngời: "Quân Bất Lạc?"

Đây chính là ngươi nói, không phải ta nói.

Ninh Dạ cười không đáp.

Từ Liệt lại là nhìn Ninh Dạ, trong mắt sinh huy: "Ta nghe nói, ngươi cùng Quân Bất Lạc quan hệ không tệ?"

Ninh Dạ vội nói: "Tại hạ cùng Đông sứ xác thực quan hệ không tệ, bất quá muốn bằng điểm quan hệ này liền nói động Đông sứ xuất thủ cũng không dễ dàng. Dù sao Trung Vương Phủ đầm rồng hang hổ, cho dù là Đông sứ, hẳn là cũng không muốn dễ dàng mạo hiểm."

"Vậy ngươi có thể có biện pháp gì?"

"Cái này a. . ." Ninh Dạ không có hồi đáp.

Từ Liệt nói đã lấy ra một bình đan dược đặt ở trước người Ninh Dạ.

Thiên Thần Đan?

Ninh Dạ vui vẻ.

Đây chính là thần dược nổi danh nhất của Cực Chiến Đạo, luyện thể luyện cốt vô thượng linh dược.

Đến cùng không hổ là Niết Bàn cảnh, chỉ cần ngươi cho ta ý kiến hay, ta liền cho ngươi một bình Thiên Thần Đan, so với Liệt Không Thiên Yêu hàng ngũ lại trên một cấp bậc.

Chẳng trách nói chuyện làm ăn liền phải làm cùng đại nhân vật, càng là đại nhân vật, những đồ vật có giá trị kia liền càng là không để ý.

Ninh Dạ không khách khí đem Thiên Thần Đan thu hồi, trực tiếp nói: "Quân Bất Lạc có tên đệ tử gọi Dung Thành, vương thượng có nghe nói qua?"

Từ Liệt ngẩn ra: "Dung Thành. . ."

Hắn nghĩ nghĩ, gật đầu: "Nghĩ tới, thật giống như đệ tử Quân Bất Lạc đuổi khỏi sư môn, nhưng cụ thể nội tình không biết."

Ninh Dạ liền đem Dung Thành cùng Quân Bất Lạc chi sự nói ra.

Hắn đã được Thiên Thần Đan, bán huynh đệ bán chuyện đương nhiên, lẽ thẳng khí hùng.

Nghe được Dung Thành chi sự, đặc biệt là Dung Thành hứa hẹn mười năm sau trả lại Thiên Hành Nguyên, Từ Liệt một thoáng đã minh bạch: "Bắt được Dung Thành, liền có thể khiến Quân Bất Lạc vì ta làm việc. Kế này rất tuyệt! Vậy ngươi có biết Dung Thành hiện ở đâu không?"

Ninh Dạ mặt lộ vẻ khó xử: "Dung Thành cùng ta quan hệ không tệ, hắn tốt xấu cũng coi như là huynh đệ của ta a."

Từ Liệt lại là một bình Thiên Thần Đan rơi xuống.

Ninh Dạ tay mắt lanh lẹ tiếp nhận: "Hiện tại liền vì vương thượng đưa thư, trực tiếp bảo hắn đi tới, bớt ngài đi tìm!"

Chương 6 : Thất Sát môn nhân

Chương 6: Thất Sát môn nhân

Yên Vân Sơn.

Dung Thành đoan tọa tại dưới một thân cây, đang tự đả tọa, thể nội linh khí chưng đằng, từ từ hình thành một phiến quang ảnh đạm bạc, như hư như huyễn, nhìn không chân thực.

Đột nhiên một con hổ yêu xuất hiện, hướng tới Dung Thành mở ra miệng lớn cắn xuống.

Đây là một con yêu thú Vạn Pháp đỉnh phong, nhìn như đơn giản một cắn, nhưng có thôn phệ sơn hà uy năng, chỉ là miệng hổ vừa hạ xuống, liền thấy thân thể của Dung Thành dát sát sát tan vỡ, càng là hóa thành một bộ phá nát khôi lỗi.

Hổ yêu kia ngạc nhiên nhìn quanh, nhìn thấy Dung Thành đã tự xuất hiện cách đó không xa, hổ yêu đang định tiếp tục công kích, chợt phát hiện bản thân càng không cách nào khống chế thân thể của chính mình, hết thảy yêu lực đều đang tản mát, thân thể bắt đầu co rút lại, không ngừng biến nhỏ.

Nó liều mạng giãy giụa, gầm thét lên, cuối cùng nhưng chỉ là biến thành một con rối hình hổ to bằng bàn tay.

Vân vụ thư quyển, xuất hiện thân hình ba người Tử Lão, Nguyên

Mục Dã, Hà Giang Minh, con rối hổ yêu kia chính rơi vào trên tay Tử Lão.

Tử Lão tiện tay vung lên, con rối hình hổ kia rơi vào trong tay Dung Thành.

"Cho ngươi." Tử Lão nói.

"Đa tạ Thượng Tôn!" Dung Thành khom người nói.

Nguyên Mục Dã đã nói: "Nguyên Ngẫu Phân Thân của ngươi đã có tiểu thành, có thể chặn được Quân Bất Lạc ba lần công kích, vừa vặn Ninh Dạ cũng truyền tới tin tức, chuẩn bị đi Liệt Châu đi."

Dung Thành: "Vâng."

Hà Giang Minh lại là hừ một tiếng: "Ta không hiểu, tại sao chúng ta nhất định phải bị Ninh Dạ nắm mũi dẫn đi. Đàm phán cùng Thái Âm Môn đã hoàn thành, chỉ cần giết chết Quân Bất Lạc, thì Đông Phong Quan đại sự tức định. Hà tất lại phải làm điều thừa, tự giúp Ninh Dạ làm gả y."

Nguyên Mục Dã cười nói: "Ninh Dạ đã làm giúp chúng ta không ít việc, giúp hắn một hồi cũng không quá đáng."

Hà Giang Minh lắc đầu: "Hắn hiện tại thân phận đã bại lộ, coi như không giúp hắn làm việc, hắn lại có thể thế nào?"

Nguyên Mục Dã không có nói gì, chỉ là nhìn Tử Lão.

Tử Lão lạnh nhạt nói: "Cực Chiến Đạo cùng chúng ta cũng không phải bằng hữu, có thể khiến cho Việt Trọng Sơn không còn La Hầu tổng là chuyện tốt, ngươi cần gì phải tính toán những thứ này, khí độ quá nhỏ, phản rơi xuống tiểu thừa. Ninh Dạ là một nhân tài, dạng người như vậy, làm bằng hữu tốt hơn làm địch nhân. . . Ngươi thật cảm thấy, hắn hiện tại sẽ sợ ngươi vạch trần thân phận của hắn sao? Vạch trần hắn, hắn bất quá là lưu lạc thiên nhai, Mộc Khôi Tông ta lại từ đây mất đi một cái khả dụng chi nhân. Lại thêm thuyết pháp của hắn cũng không sai, coi như có Thiên Hành Nguyên (?), Quân Bất Lạc cũng không phải dễ giết như vậy, nếu như có thể nhiều một tầng nắm chắc, tổng là tốt đẹp."

Hà Giang Minh là có chút sợ Tử Lão, nghe hắn nói như vậy, cũng không còn dám nhiều lời, ba người đã bao bọc Dung Thành mà đi.

Ba ngày sau, Dung Thành đi tới Trấn Bắc Vương phủ, được Từ Liệt nhiệt tình khoản đãi, đồng thời một phong thư tại ngày kế đã đưa tới Đông sứ phủ.

Nhận được tin tức, Quân Bất Lạc cười hắc hắc vài tiếng, đã sau khi phân phó thủ hạ, liền hướng Liệt Châu mà đi.

Trấn Bắc Vương phủ.

Ninh Dạ đang tự mật thất đả tọa, thể nội dâng lên nhiễm nhiễm bạch vụ.

Làm luyện thể thánh dược của Cực Chiến Đạo, Thiên Thần Đan hiệu dụng quả nhiên phi phàm, phạt mao tẩy tủy, huyết khí bội tăng. Ninh Dạ có thể rõ ràng cảm thụ được tự thân lực đạo tinh tiến , liên đới Thất Sát Đao cũng bởi vậy được lợi, cảm giác chỉ một hạt này liền được chống đỡ được tu sĩ bình thường năm năm khổ tu. Đương nhiên, giới hạn tại phương diện luyện thể.

Bất quá Thiên Thần Đan tuy tốt, thế nhưng mỗi sử dụng một viên, hiệu quả đều sẽ giảm xuống.

Từ Liệt tổng cộng cho hắn hai bình, tổng 12 hạt, nói là có thể bù đắp được 60 năm tu vi, nhưng thực tế có thể phát huy hai mươi năm hiệu quả liền không tệ rồi.

Hai mươi năm theo lý cũng không tệ, dù sao Ninh Dạ tu hành đến hiện tại cũng chưa tới hai mươi năm.

Bất quá Ninh Dạ nhưng không hài lòng lắm.

Thời khắc này lại niêm lên một hạt Thiên Thần Đan, đã là mặc vận Vô Thiên Thuật, CànTự Bí, xem có thể có đề thăng lợi dụng chi pháp.

Trước đây hắn được Cửu Thiên Thần Thuật, đều là dùng để đề thăng ám thủ của bản thân, thủ đoạn cũng đa phần lấy bí ẩn làm chủ.

Nhưng bây giờ theo tu vi đề thăng, cũng càng lúc càng không vừa lòng với lén lén lút lút hành sự, càng hi vọng có thể quang minh chính đại đề thăng, tăng cường chiến lực chính diện.

Vô Thiên Thuật tạo hóa vạn vật, có thể đề thăng phù lục, chắc gì không thể giải quyết vấn đề Thiên Thần Đan hiệu quả suy giảm.

Thời khắc này đang tự tham tường, chợt nghe bên ngoài tiếng người.

"Ninh Dạ ở đâu? Ta muốn gặp hắn."

Ninh Dạ nghe được thanh âm, thu hồi đan dược đi ra tĩnh thất, đã thấy một nam tử áo đen đeo đao chính đứng chắp tay.

Nhìn thấy Ninh Dạ, nam tử đeo đao kia ánh mắt chợt sáng: "Ngươi chính là Ninh Dạ?"

Ninh Dạ nghi hoặc: "Các hạ là?"

"Thất Sát Môn, Chung Vạn Hào." Đối phương đã nói.

Thất Sát Môn?

Nghe đến danh tự này, Ninh Dạ đến là có chút bừng tỉnh.

Thất Sát Thiên Đao nguyên bản liền là xuất từ Thất Sát Môn, mà Thất Sát Môn căn cơ liền tại Cực Chiến Đạo.

Chỉ bất quá Ninh Dạ không nghĩ tới, Trấn Bắc Vương phủ thế mà cũng có người của Thất Sát Môn.

"Hóa ra là Chung huynh." Ninh Dạ chắp chắp tay.

"Đừng nói nhảm." Chung Vạn Hào thủ đao: "Ngươi đã là đệ tử của Trương Liệt Cuồng, vậy liền lượng đao đi."

Lượng đao?

Ninh Dạ ngẩn ra: "Ngươi muốn khiêu chiến ta?"

"Khiêu chiến?" Chung Vạn Hào nhưng cười lạnh: "Một cái Vạn Pháp sơ kỳ như ngươi cũng xứng trung kỳ ta khiêu chiến? Ta chỉ bất quá là muốn giáo huấn một chút ngươi, cũng hảo cho ngươi biết, Thất Sát Môn chính thống tại Liệt Châu!"

Liền là này?

Ninh Dạ giật mình nhìn đối phương: "Chính thống tại Liệt Châu? Được a, ta không ý kiến. Đánh cũng không cần thiết chứ?"

"Chuyện cười! Đao môn chính thống, là ngươi nói nhượng liền nhượng sao?" Chung Vạn Hào quát: "Thân là truyền nhân Thất Sát Đao, không hề huyết tính, sao tính được là Thất Sát truyền nhân?"

Ách. . .

Ninh Dạ lần nữa không nói gì.

Những năm gần đây hắn hành động vô số, mỗi làm một chuyện đều là có lợi để kiếm, tuyệt không đánh không có ý nghĩa chiến đấu.

Nhưng sự thực là dạng giống như hắn mới là số ít, giống Chung Vạn Hào như vậy trái lại là đa số.

Chính là thân mang lợi khí sát tâm tự khởi, đã có bản lĩnh liền phải dùng.

Nào cần mọi chuyện có lợi để kiếm?

Chung Vạn Hào đã rút đao: "Đến đây đi, như một nam nhân chân chính, cùng ta chiến một hồi!"

Ninh Dạ không nói gì: "Ta là Thần Cung đặc sứ, Trấn Bắc Vương quý khách, ngươi xác định ngươi muốn cùng ta đánh? Vậy ngươi làm sao bàn giao cùng Trấn Bắc Vương?"

Chung Vạn Hào quát: "Cần cái gì bàn giao? Lại không phải giết ngươi, chỉ là giáo huấn ngươi một phen, đánh ngươi một trận là được."

"Như vậy sao?" Ninh Dạ nheo mắt lại: "Vậy ta còn muốn tạ ngươi khoan hồng độ lượng a."

Hắn không biết Từ Liệt vào lúc này có ở vương phủ hay không, bất quá Chung Vạn Hào nếu đã dám tới khiêu chiến, thì hơn nửa coi như biết cũng không để ý. Quay đầu nhìn phụ cận, đã có không ít vương phủ hạ nhân ở bên nhòm ngó, nhìn dáng dấp như vậy, càng là đều coi là bình thường.

Ninh Dạ trong lòng đã có tính toán, lắc lắc cái cổ: "Tốt lắm, ta cùng ngươi thư giãn gân cốt cũng được."

"Xem đao!" Chung Vạn Hào đã gào thét xuất đao.

Nói là xuất đao, đao nhưng chưa động, chỉ là bình địa trán phóng ra thiên vạn quang mang, như một cái thái dương tạc hiện.

Sát Ý Đao!

Chung Vạn Hào hiển nhiên đã đem Thất Sát Đao Sát Ý Đao tu hành đến mức tận cùng.

Sát Ý Đao, ý tại trước đao, ý vươn tới đâu, tức là đao chạm tới đó.

Ý giả, kỳ thực chính là ý thức mở rộng, thể hiện tại tu tiên giới, tức là thần thức.

Sát Ý Đao kỳ thực chính là thần thức ngưng luyện như đao, bản chất là một loại thủ đoạn thần thức (đả) thương người.

Thời khắc này Chung Vạn Hào đao ý vừa xuất, toàn bộ sân viện liền đều tại dưới sát ý của hắn, không khí chung quanh, thậm chí cây cỏ, càng đều mang theo vô biên sát cơ, cuồn cuộn mà tới.

Thiên địa mênh mông, càng cấp cho người ta cảm giác không chỗ để trốn.

Chương 7 : Đọ đao

Chương 7: Đọ đao

Thất Sát môn hạ, xưa nay là sùng thượng lấy công đối công.

Thời điểm Sát Ý Đao của Chung Vạn Hào xuất thủ, Ninh Dạ cũng động.

Lưu Quang Huyễn Thải Đao vũ động, đầy trời một phiến quang cảnh lưu ly óng ánh, hóa thành vô biên sát thế quyển xuất.

Ngưng Quang Thành Nhận!

Tương tự là vô biên đao vũ vung ra, cùng Chung Vạn Hào sát ý thái dương va chạm, càng phóng thích ra một mảnh quang huy xán lạn, trong phút chốc đao khí tứ ngược, tung hoành khắp nơi, trong viện hết thảy cây cỏ giả sơn nháy mắt điêu linh, hóa thành cành gãy lá úa, không còn hoàn hảo chi vật.

Chỉ là sau khi đao phong đến biên tường viện, lại tự có cấm chế thủ hộ xuất hiện, đem hết thảy đao mang tất cả đều ngăn cản, khiến thương tổn giới hạn tại không gian tiểu viện.

Một đao này va chạm, trong không khí âm thanh khí lưu cắt chém xoẹt xoẹt không ngừng vang lên, hai người trong nháy mắt đã tách ra.

Trên người Ninh Dạ cố nhiên là bị cắt ra vô số vết đao, trên người Chung Vạn Hào càng cũng tương tự xuất hiện từng đạo từng đạo sắc bén đao thương.

Hai người đồng thời cúi đầu nhìn nhìn bản thân, lại nhìn nhìn đối phương, phảng phất như đang đếm xem ai trúng nhiều đao hơn.

Chung Vạn Hào giật mình nói: "Đây chính là Ngưng Quang Thành Nhận của ngươi? Quả nhiên không tệ. Bất quá ngươi Sát Ý Đao chưa viên mãn, chung quy không bằng ta."

Lời này đến là không sai.

Thất Sát Đao mỗi một loại đao đạo, đã là đơn độc tồn tại, lại là hỗ trợ lẫn nhau.

Sát Tâm Đao tôi luyện ý chí, vạn vật vô bất khả trảm, Sát Thân Đao tôi luyện thể phách, khiến thân thể cứng cỏi, Sát Khí Đao thao túng linh khí, vạn vật là nhận, Sát Thế Đao lấy thế làm đao, thế giả, khí thế vậy, nhưng vừa có khí chi cơ, lại có ý chi diệu, kỳ thực liền bao hàm bộ phận công năng ngưng luyện nguyên thần.

Đến Sát Ý Đao, chính là thần thức chi đao, thành tựu một cái giai đoạn mới.

Mà hết thảy những thứ này đều là đá tảng, mỗi một cái Thất Sát môn nhân hợp lệ, đều cần phải đi ra đao đạo của bản thân.

Thời khắc này Chung Vạn Hào đã nói: "Nếu như thế, ngươi đón thêm một chiêu Thiên Hoa Trảm này của ta thử xem!"

Nói lại ra tay, lần này, đao trong tay hắn rốt cục động rồi.

Đó là một thanh quái đao vừa mảnh vừa dài, đao chỉ rộng tam phân, đầu đao hình thành một đạo đường cong, khá gần võ sĩ đao, chỉ là chỗ hộ thủ lấy vải thô bao phủ, vải thô kia hiển nhiên cũng không phải phàm phẩm, thoạt nhìn giống là da lông một loại trân thú nào đó, liền cả tay cũng đồng thời bao lấy.

Khi Chung Vạn Hào huy đao thì, hắn nhân cùng đao liền mượn da lông này, phảng phất cùng đao ngưng làm một thể, nhân đao hợp nhất, một đao này trảm hạ, phảng phất như chính hắn hóa thân làm đao chém xuống, mang theo hữu ngã vô địch bá khí.

"Quả nhiên không tệ!" Trong mắt Ninh Dạ cũng xuất hiện hào quang hưng phấn: "Đây chính là đao chiêu sư huynh khai sáng sao? Đã được kiến thức."

Chung Vạn Hào kiệt kiệt quái tiếu: "Tại dưới sát ý của ta, còn có thể nói chuyện, coi như ngươi có chút bản lãnh, bất quá đao ngươi sử dụng, lại là quá kém!"

Muốn nói phẩm chất của đao, Lưu Quang Huyễn Thải Đao nhị phẩm pháp bảo, tuyệt đối không tính kém.

Nhưng Lưu Quang Huyễn Thải Đao mạnh ở huyễn, yếu ở sát, tại trong mắt của Thất Sát Môn, tuyệt đối là không thích hợp.

Ninh Dạ lấy huyễn làm chủ, vì vậy lộ hắn khai sáng là Ngưng Quang Thành Nhận, Lưu Quang Huyễn Thải Đao kết hợp huyễn cảnh thi triển, uy lực vô cùng. Nhưng nếu như đơn độc sử ra, so với thủ đoạn của Thất Sát môn nhân khác liền kém xa lắm, cũng khó trách Chung Vạn Hào không lọt mắt.

Vì vậy Ninh Dạ cũng không cãi lại, nói: "Là không bằng sư huynh."

"Chém!" Chung Vạn Hào Thiên Hoa Trảm đã rơi xuống.

Khi một đao này tái phách thì, cảm giác lại cùng lúc trước có chỗ bất đồng.

Đao thế so với lúc trước càng thêm ngưng luyện, nhưng cũng càng thêm tập trung, có cảm giác không đâu không có không thể tránh né, nhưng có loại áp lực đối diện cự sơn, phảng phất đang thời thời khắc khắc nhắc nhở Ninh Dạ, đao này tiếp không được.

Nhưng Ninh Dạ cũng biết, đao này nhất định phải tiếp.

Thất Sát chi đao, thủ trọng uy thế, khí thế như yếu rồi, thì sẽ cho đối thủ cơ hội xuất thủ cuồn cuộn không ngừng.

Vì vậy hắn cũng lại lần nữa xuất đao, vẫn như cũ là Ngưng Quang Thành Nhận, chỉ bất quá lần này vạn ngàn chi quang tương tự ngưng tụ thành một đạo quang nhận, tại trên Lưu Quang Huyễn Thải Đao kéo dài mở ra, hình thành một đoạn đao mang thô to, cùng Thiên Hoa Trảm của Chung Vạn Hào va chạm, nương theo một thoáng va chạm mãnh liệt kia, liền thấy đao mang ngưng tụ trên Lưu Quang Huyễn Thải Đao càng bắt đầu từng tấc từng tấc băng liệt, cuối cùng hóa thành vạn ngàn quang vũ phiêu tán.

"Hống!" Đao của Chung Vạn Hào đã rơi vào trên người Ninh Dạ, ở trên người hắn chém ra một đạo vết thương thô to, hầu như đem cả người hắn đều phách ra.

Ninh Dạ theo tiếng bay lên, nhưng bay lên đồng thời, mưa ánh sáng phiêu tán kia cũng Xoát một tiếng tịch quyển mà về, rơi vào trên người Chung Vạn Hào, trong nháy mắt đem hắn đánh thành cái sàng.

"Ngao!" Chung Vạn Hào gào lên đau đớn ngã bay ra.

Hai người cùng rơi xuống mặt đất, Chung Vạn Hào cố nhiên là bị đánh thành cái sàng, Ninh Dạ cũng là nửa người đều bị bổ ra.

Cũng may hai người đều là Vạn Pháp tu vi, chỉ cần nguyên thần bất diệt, nhục thân thương tổn đều có thể chữa trị.

Dù cho như vậy, nhục thân chi thương này nghiêm trọng như vậy, đổi người bình thường cũng sớm không bò dậy nổi.

Ninh Dạ cùng Chung Vạn Hào lại như không có việc gì đồng thời nhảy lên, lại lần nữa huy đao.

Thất Sát môn nhân tối trọng khí thế, chỉ cần đao còn vung, liền không thể đình chỉ chiến đấu.

Thời khắc này hai người điên cuồng xuất thủ đánh lên, toàn lực đoạt công, lấy công đối công, đọ chính là đao ai càng ác hơn, thân thể ai càng kiên cường hơn, xem khí thế xuất thủ, hoàn toàn không có lưu thủ, rõ ràng chính là sinh tử chém giết, lại nơi nào giống "Chỉ là đánh ngươi một trận"?

Liền ngay cả bọn người hầu quan chiến bên cạnh cũng mỗi người giật mình.

Bọn họ giật mình, không phải hai người liều mạng, mà là Ninh Dạ thế mà có thể cùng Chung Vạn Hào chiến đến lực lượng ngang nhau.

Phải biết Thiên Hoa Trảm của Chung Vạn Hào đã làm đến mức độ ngũ sát hợp nhất, Sát Ý Đao, Sát Thế Đao, Sát Khí Đao ngũ sát ngưng tụ, sát tâm sát ý sát thực đều đã đăng phong tạo cực, vô luận cây cỏ đất đá, thậm chí linh khí, đều có thể là đao, lại ngưng luyện hùng hồn, một đao chém xuống, chính là hộ thể pháp tráo cũng là một đao phá nát.

Nhưng Ngưng Quang Thành Nhận của Ninh Dạ lại không đâu không tới, nếu thuần lấy lực lượng luận, Ngưng Quang Thành Nhận tự không bằng Thiên Hoa Trảm, nhưng hắn có La Hầu huyết mạch, quán xuyên chi thương, quang nhận như vũ, nơi đao lạc xuống, càng là lực quán da thịt , tương tự là thẳng tới nội phủ.

Dẫn đến kết quả liền là chỉ chiến chốc lát, hai người liền đều đã là thương tích đầy mình.

Chiếu theo dạng này tiếp tục đánh, nhục thân này sợ là thật sẽ giữ không nổi rồi.

Vạn Pháp cảnh tuy rằng đã có thể xá nhục thân, nhưng chung quy chưa tới mức độ siêu thoát, bản thân nhục thân đã là tu hành, càng là căn cơ thủ hộ nguyên thần, nếu thật sự không còn, đối với nguyên thần cũng tổn thất cực đại.

Vậy mà hai người này đều như không biết chết là gì, như trước điên cuồng đoạt công, hình như có thâm cừu đại hận, đối phương không ngã, liền tuyệt không dừng tay.

Mắt thấy hai người chiến đến điên cuồng, đều sắp đánh đến mức độ đồng quy vu tận, đột nhiên chu vi một phiến tĩnh lặng.

Một cỗ uy áp khổng lồ đè xuống, hai người càng là cất bước khó khăn, khó mà hành động.

"Đủ rồi." Thanh âm của Từ Liệt đã chậm rãi truyền đến: "Đánh không tệ, quả nhiên Thất Sát môn hạ đều là có huyết tính. Đặc biệt là Ninh Dạ, ta vốn tưởng rằng ngươi quen dùng đầu óc rồi, đã quên làm sao liều mạng tác chiến, lại không nghĩ rằng, càng cũng là cái hiểu được liều mình. Ta yêu thích huyết tính chi nhân, nhưng, dù có huyết tính, cũng không thể phí không tính mệnh. Cuộc chiến hôm nay, liền chấm dứt ở đây đi."

Nói một cỗ sức mạnh vô hình tràn tới, đã đem hai người tách ra.

Chung Vạn Hào nhìn nhìn bản thân, lại nhìn một chút Ninh Dạ, bỗng nở nụ cười: "Không tệ, Trương Liệt Cuồng đến cũng không có bôi nhọ Thất Sát đao đạo ta, ngươi người sư đệ này, ta nhận."

Ninh Dạ xem thường nhếch mép: "Ta lại không hẳn muốn nhận cái sư huynh như ngươi."

Chương 8 : Thăng hoa

Chương 8: Thăng hoa

Ninh Dạ đối Chung Vạn Hào không có ác cảm, chỉ là cũng không có ý định thành lập tình đồng môn gì.

Chỉ bất quá mượn trận chiến này, Ninh Dạ đến là đại thể lý giải tình hình thực lực của bản thân.

Hắn biết Chung Vạn Hào khẳng định còn có thủ đoạn chưa dùng tới, bất quá so với thủ đoạn bản thân ẩn giấu vẫn như cũ chênh lệch quá nhiều.

Hắn liền quang độn cũng không dùng.

Thật muốn đánh, Ninh Dạ lúc nào cũng có thể chơi chết đối thủ.

Nhưng cùng Chung Vạn Hào quyết đấu đến là có một chỗ tốt, chính là khiến hắn lĩnh ngộ càng sâu đối với Sát Ý Đao.

thủ đoạn chiến đấu chủ yếu của Ninh Dạ hiện tại, ngoại trừ Thất Sát Đao ra, chính là Yên Vũ Trọng Lâu cùng quang độn, trong đó Yên Vũ Trọng Lâu lấy huyễn làm chủ, quang độn lấy tránh làm chủ. Còn Cửu Thiên Thần Thuật tuy rằng cường đại, nhưng đa phần là phụ trợ, duy nhất chủ chiến Chỉ Thiên Thuật là bản thiếu, còn chưa tạo được tác dụng mang tính quyết định.

Vì vậy hắn hiện tại là điển hình mạnh tại ngụy trang, thoát thân, nhưng tại phương diện công kích cùng thủ hộ tự thân vẫn như cũ hơi nhược.

Cùng Chung Vạn Hào nhất chiến, đến là chân chính khiến hắn lại lĩnh ngộ không ít.

Chung Vạn Hào không có nghĩ tới, trận chiến vừa nãy, Ninh Dạ đã ám dụng Côn Lôn Kính, đem Thiên Hoa Trảm của hắn đều ghi chép xuống, chuẩn bị sau khi trở về chậm rãi phân tích, dùng để đề thăng bản thân.

Nếu Chung Vạn Hào này đã vô dụng, Ninh Dạ lên tiếng tự nhiên cũng xem thường khách khí với hắn —— hắn tới nơi này không phải là vì kết bạn.

Thời khắc này nghe được Ninh Dạ nói như vậy, Chung Vạn Hào sắc mặt chìm xuống, hung ác trừng hắn một cái, nhưng chung quy không hề nói gì quay đầu đi.

Từ Liệt cười nói: "Ngươi cần gì phải kết thù vô vị."

Ninh Dạ lông mày nhếch lên: "Hắn không đầu không đuôi tìm ta đánh một trận, khiến ta đầy người là thương, liền không tính kết thù?"

"Tại Liệt Châu, xác thực không tính. Ngược lại là ngôn ngữ vô lễ, mới là khiêu khích."

Liệt Châu chi nhân bản tính bưu hãn, trước khi kết bạn trước tiên đánh một trận chính là chuyện thường, vì vậy cách làm của Chung Vạn Hào theo Từ Liệt hoàn toàn không thành vấn đề.

Có thể đánh, lời nhưng không thể nói lung tung.

Ngươi xuất ngữ vô lễ, miệt thị với ta, đó chính là đại bất kính, là kết thù.

Ninh Dạ là biết tật xấu này của người Liệt Châu, chỉ là chung quy vô pháp quen thuộc —— hắn là tình nguyện bị người khác ngoài miệng chiếm một vạn cái tiện nghi, cũng không muốn thực chất chịu thiệt, làm sao nơi đây tam quan đừng nói so với thế giới trước đây của mình, chính là so với những châu giới khác cũng rất không tương đồng.

Cũng may Từ Liệt đến không để ý: "Không sao, đằng nào ngươi giúp ta làm việc này xong liền trở về Mặc châu, sẽ không cùng hắn có cái gì gặp nhau. Nga đúng rồi, Quân Bất Lạc đã đến, hắn không dám vào vương phủ ta, chỉ nói muốn gặp ngươi."

Trên một đỉnh núi ngoài trăm dặm Trấn Bắc vương phủ, Quân Bất Lạc chính đứng chắp tay.

Nhìn thấy Ninh Dạ xa xa bay tới, Quân Bất Lạc kinh ngạc nói: "Ngươi thụ thương rồi? Vừa mới cùng người giao thủ?"

Ninh Dạ phi thân rơi xuống: "Thất Sát Môn Chung Vạn Hào, nhàn rỗi không chuyện gì tìm ta giao thủ, lưỡng bại câu thương."

Quân Bất Lạc lắc đầu: "Chỉ là một cái Chung Vạn Hào, cũng có thể cùng ngươi lưỡng bại câu thương?"

Ngươi đến là để mắt ta.

Ninh Dạ hồi đáp: "Ta chỉ dùng Thất Sát Đao."

"Vậy thì chẳng trách." Quân Bất Lạc cười nói.

Kỳ thực hắn cũng không rõ ràng Ninh Dạ đến cùng có bao nhiêu bài tẩy, chỉ biết rằng Ninh Dạ còn có một môn Yên Vũ Trọng Lâu, ngoài ra hẳn là còn có thủ đoạn quang hệ, cái khác không được rõ lắm. Bất quá dưới cái nhìn của hắn, vậy đã rất lợi hại rồi.

Tiên pháp thần thông, quý không ở nhiều mà ở tinh.

Một môn tốt tiên pháp, đủ để hoành hành thiên hạ.

Giống Vạn Pháp Lão Tổ loại kia tinh thông lên tới ngàn vạn tiên pháp, hắn trái lại không thèm để mắt, cả một đời hắn, gần như cũng chính là cực hạn rồi.

Đương nhiên, loại chuyên thiện độn thuật giống như Quân Bất Lạc, kỳ thực cũng là đề thăng gian nan, Quân Bất Lạc liền tự động quên.

Thời khắc này Ninh Dạ đã nói: "Đông sứ không dự định đi gặp Từ Liệt một thoáng?"

Quân Bất Lạc lắc đầu: "Ha ha, quân tử không đứng ở dưới bức tường sắp đổ, thôi đi."

Từ Liệt là Niết Bàn đại năng, Tuyệt Diệt Thần Quyền càng là uy mãnh vô song, lại có La Hầu chi huyết gia trì, dưới toàn lực xuất kích, trên lý thuyết một quyền miểu hắn khả năng cũng là có. Quân Bất Lạc độn thuật tinh diệu nữa, đối diện tồn tại có khả năng đem mình một đòn diệt sát, cũng là có thể tránh bao xa liền tránh bấy xa.

Ninh Dạ muốn chính là lời này của hắn: "Nếu như thế, vậy liền để ta truyền lời. Bất quá Liệt Không Thiên Yêu bên kia, vẫn cần Đông sứ đi một chuyến."

"Ta đã cho hắn tin tức, hẳn là rất nhanh liền có thể liên hệ đến. Bất quá Ninh Dạ, việc này lớn, ngươi xác nhận La Hầu không tại Trung Ương Chiến Vương phủ?"

Cực Chiến Đạo có Thập Nhất Chiến Tướng, Thập Bát Tu La, trong đó Thập Nhất Chiến Tướng là Vô Cấu cảnh, Thập Bát Tu La thì đối ứng Tứ Cửu Nhân Ma.

Những vương phủ khác đều là hai vị chiến tướng, chỉ có Việt Trọng Sơn thủ hạ có tam đại chiến tướng lục đại tu la.

Chỉ riêng là tam đại chiến tướng tùy tiện xuất ra một cái, liền không phải Quân Bất Lạc có thể đối phó.

Nếu không phải Ninh Dạ lời thề son sắt, La Hầu cũng không ở vương phủ, Quân Bất Lạc cũng sẽ không đi một chuyến như thế.

Quả nhiên Ninh Dạ đã hồi đáp: "Đông sứ có thể yên tâm, Tần Thì Nguyệt hướng ta đảm bảo, La Hầu liền tại Thúy Ngọc Sơn."

"Có biết ai đang phụ trách?"

"Hoa Giải Ngữ."

"Hoa Ngữ Tu La?" Quân Bất Lạc ngẩn ngơ, lập tức cười to: "Hóa ra là nữ nhân này, vậy thì dễ làm rồi. Bất quá Thúy Ngọc Sơn khoảng cách Trung Vương Phủ cũng chỉ có trăm dặm xa, lấy tốc độ của Việt Trọng Sơn, không nói chớp mắt có thể đến, tính toán cũng không cần tới quá nhiều thời gian."

"Vậy mới nói cần phải tốc chiến tốc thắng, càng trọng yếu chính là, trong lúc động thủ cần chặn đứng tin tức. Phương diện này, liền phải xem Trấn Bắc vương."

"Ngô, kế hoạch cụ thể?"

Ninh Dạ đem kế hoạch chậm rãi nói ra, Quân Bất Lạc nghe ánh mắt liên thiểm: "Rất tốt, việc này như thành, coi như ngươi đầu công!"

Vừa nghĩ tới huyết mạch La Hầu có khả năng rơi xuống trong tay, Quân Bất Lạc cũng là hưng phấn không thôi.

Từ Liệt tìm đến Quân Bất Lạc, là xin hắn giết La Hầu, nhưng Quân Bất Lạc sao lại làm như vậy.

Hắn muốn chính là mang đi La Hầu.

Chính bởi vậy, việc này mới chịu mời Liệt Không Thiên Yêu hỗ trợ, có hắn tại, làm một cái La Hầu giả lừa gạt được Từ Liệt cũng không phải việc khó —— người của Cực Chiến Đạo mạnh là đủ mạnh, nhưng những phương diện khác năng lực liền thực sự thường thường.

So với dĩ vãng, lần kế hoạch trộm lấy La Hầu này cũng không tính quá phức tạp.

Vì vậy Ninh Dạ cùng Quân Bất Lạc xác định kế hoạch xong liền tự rời đi.

Nhất chiến cùng Chung Vạn Hào, cho hắn rất nhiều lĩnh ngộ, hiện tại trong lòng đã có chút linh cảm.

Thời khắc này sau khi rời đi, Ninh Dạ không có đi Trấn Bắc vương phủ, mà là tìm một chỗ không người tiếp tục thôi diễn Thiên Thần Đan, lại là đem Côn Lôn Kính, Tuyền Cơ Xích, Tạo Hóa Thần Tọa đồng thời vận chuyển.

CànTự Bí tham thấu đại đạo, Vấn Thiên Thuật thôi diễn Thiên Cơ, Vô Thiên Thuật tạo hóa vạn vật.

Ba thứ đồng thời vận dụng, Ninh Dạ chỉ cảm thấy vô số huyền bí trong thiên địa tất cả đều đang hướng chính mình triển khai.

Tiện tay ném ra một viên Thiên Thần Đan, đan dược kia tại không trung xoay tròn chuyển động, phóng xạ hào quang, nhưng tại dưới tam bảo chiếu rọi, hạ xuống trong mắt Ninh Dạ, thần bí trong đó càng dần dần bày ra, như thư như họa, tẫn hiển vô nghi.

"Nguyên lai là như vậy. . . Quả thế. . ." Ninh Dạ nhìn Thiên Thần Đan tự lẩm bẩm: "Thiên Thần Đan dược tính quá mức bá đạo, tại tăng lên đồng thời cũng sẽ đối với tự thân tu tiên giả tạo thành nhất định tổn thương, tu giả lấy linh tính đối kháng, chẳng trách số lần sử dụng càng nhiều, hiệu quả liền càng kém. Ta nói cái gọi là ‘kháng dược tính’ làm sao một viên liền đã sản sinh, nguyên lai vẫn là bởi vì tu giả tự thân thể chất duyên cớ. Nguyên thần nội hoa, phản kháng tự sinh. Muốn giải quyết cái vấn đề này, vẫn cần đem bá đạo chuyển thành nhu hòa. . . Cũng may Vô Thiên Thuật có thể làm được điểm ấy."

Tiện tay bắn ra một điểm quang hoa, rơi vào trên Thiên Thần Đan, Thiên Thần Đan kia liền như vậy tiêu tán, hóa thành một chùm dược khí nồng đậm, tiến vào thân thể Ninh Dạ.

Dược lực dâng trào tiến vào thể nội Ninh Dạ, nhanh chóng cải thiện căn cốt tư chất hắn, khiến thân thể Ninh Dạ lấy tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được nhanh chóng cường hoành lên.

Chỉ trong chốc lát thời gian, Ninh Dạ đã đem viên Thiên Thần Đan này hấp thu hoàn tất.

Người bình thường tại sau khi sử dụng Thiên Thần Đan, cần phải chí ít ba tháng mới có thể lại sử dụng, Ninh Dạ lại là một ngày liền dùng hai viên.

Vẫn không vừa lòng, chỉ cảm thấy toàn thân huyết khí sôi trào, gào khóc đòi ăn, liền trong nháy mắt lại ném ra một viên. . .

Chương 9 : Chiến Đạo Thư

Chương 9: Chiến Đạo Thư

Thời điểm hừng đông, Ninh Dạ nhìn nhìn chiếc lọ không không trống trải trong tay, không khỏi cũng là cười khổ.

Không nghĩ tới một đêm công phu, 12 viên Thiên Thần Đan càng đều đã bị hắn dùng mất rồi.

Cơ thể hắn cũng bởi vậy trở nên càng lúc càng cường hoành, tương đương với Cực Chiến Đạo 60 năm luyện thể chi công, lại là một điểm đều không có lãng phí.

Bất quá đây không phải là theo đuổi của Ninh Dạ.

Nhục thân cùng nguyên thần chính là tác dụng hỗ trợ lẫn nhau, nhưng lại thường thường có trường tiêu khác biệt.

Như Cực Chiến Đạo, tuy rằng tương tự là Vạn Pháp chi cảnh tu được nguyên thần, nhưng nguyên thần làm phụ, nhục thân làm chủ, tiên pháp chi lực lớn hơn thần thông, đối với bọn họ mà nói, thần không bất quá là phụ trợ, nhục thân cường hoành mới là căn bản.

Chính bởi vậy, tu hành chi đạo chính là từ trong nguyên thần rút lấy lực lượng phụng dưỡng nhục thân.

Các đại tiên phái khác lại mỗi cái bất đồng.

Như Hắc Bạch Thần Cung là âm dương song lập, nhục thân nguyên thần đều xem trọng.

Thiên Cơ Môn liền là nguyên thần làm chủ, nhục thân bất quá phụ tá, nguyên thần từ bên trong thân thể rút lấy lực lượng để lớn mạnh. Đây là bởi vì nhục thân là không có năng lực cảm ứng đại đạo, muốn thượng ứng thiên tâm, liền cần đi nguyên thần chi lộ.

Bất quá Ninh Dạ kể từ khi làm giao dịch cùng Hắc Viêm Ma Thần liền biết, nhục thân mặc dù không cách nào cảm ứng đại đạo, nhưng có thể kế thừa đại đạo.

Chính bởi vậy cường hãn nhục thân vẫn như cũ cần, chỉ là cách dùng bất đồng.

Kết hợp bí pháp, Ninh Dạ sớm có suy nghĩ, chẳng qua là ban đầu thực lực không đủ, khó có thành tựu, bây giờ nhưng rốt cục đã có cơ hội thử nghiệm.

Sau một khắc hắn đã đem Thiên Cơ Điện tế xuất, Thiên Cơ nhô ra đầu nhỏ: "Di? Có phải là lại có trò mới không?"

Ninh Dạ cười nói: "Ngươi nhìn cho kỹ đây!"

Nói đã đem Đoạn Long Đài lấy ra, mảnh vỡ Đoạn Long Đài kia hóa thành vô số quang điểm hướng trên người Ninh Dạ tuôn tới, cuối cùng hóa thành từng mảng từng mảng hoa văn dạng hình xăm khắc tại trên người Ninh Dạ, sau đó lại tiêu thất vô tung.

"Đây là. . ." Thiên Cơ kinh ngạc.

"Đoạn Long Đài từ hôm nay trở đi, liền không thuộc về Thiên Cơ

Điện nữa." Ninh Dạ hồi đáp: "Ta đem nó lưu lại trên người ta."

Thiên Cơ há to miệng, nhất thời nói không ra lời.

Kế sau Vạn Tượng Đồ uy năng giấu vào trong Âm Dương Pháp Châu, Ninh Dạ lại là đem một kiện trọng bảo nữa bóc tách ra khỏi Thiên Cơ Điện.

"Ngươi đây là muốn đem Thiên Cơ Điện dỡ xuống?" Thiên Cơ triệt để không nói gì.

"Thiên Cơ Điện chú định vô pháp trở về đến trạng thái trước đây, chuyện ta nắm giữ Thiên Cơ Điện lại có quá nhiều người biết. Hủy nó đi, vừa có thể phòng ngừa Mộc Khôi Tông thèm muốn, cũng có thể khiến cho nó đi ra con đường dĩ vãng chưa có. Thượng cổ chi lộ, ta sẽ không tuân theo, Ninh Dạ ta chung quy là muốn đi ra đạo của chính mình!"

Ninh Dạ nói tiện tay vung lên, một cái đao quang phát ra.

Một đạo đao vũ nhìn như vô thanh vô tức, xa xa một ngọn núi nhưng vô thanh vô tức gãy vỡ ra.

Nhìn thấy một màn này, Thiên Cơ cũng chà chà than thở: "Chung Vạn Hào kia nếu như bây giờ cùng ngươi giao thủ, chỉ dựa vào Thất Sát Đao ngươi liền có thể đánh hắn bất thành nhân dạng."

Hấp thu 12 viên Thiên Thần Đan, lại đem Đoạn Long Đài cùng Chỉ Thiên Thuật lấy tự thân gánh chịu, thực lực bây giờ của Ninh Dạ có thể nói là tăng vọt một đoạn dài.

Chỉ là Ninh Dạ vẫn chưa vừa ý: "Hắn chưa bao giờ là truy cầu của ta."

Cho dù không có hiện tại đề thăng, Chung Vạn Hào cũng không lọt được vào trong mắt Ninh Dạ.

Mục tiêu của hắn, từ đầu đến cuối đều là đỉnh cao của Trường Thanh Giới này.

Chỉ tiếc cho dù hắn đề thăng cự đại, lấy thực lực bây giờ tối đa cũng chỉ có thể cùng Vạn Pháp đỉnh phong quyết đấu, nếu muốn vượt cấp thắng Vô Cấu vẫn như cũ không thể nào, đối với Niết Bàn cảnh liền nghĩ cũng không cần nghĩ.

Điều này cũng khiến cho Ninh Dạ cảm thấy khó chịu, tuy có thực lực cường đại, nhưng luôn tại bên người đại lão loanh quanh, thực lực mạnh mấy cũng không thể hiện ra được. Trong lòng đã định chắc chủ ý, việc này qua đi, nhất định phải ở bên ngoài hảo hảo tiêu sái một phen.

Đến một hồi chân chính vân du, đến một phen chân chính vui sướng tràn trề.

Nghĩ như thế, Ninh Dạ trở lại Trấn Bắc Vương phủ.

Mới vừa vào phủ, liền thấy Văn Nhược nghênh diện đi tới.

Nhìn thấy Ninh Dạ, Văn Nhược hỉ khí dương dương nói: "Tin tức tốt a, Ninh huynh."

"Ồ? Tin tức tốt gì?" Ninh Dạ hỏi.

Văn Nhược thần thần bí bí tiếp cận Ninh Dạ: "Vương thượng quyết định đem Chiến Đạo Thư cho ngươi mượn xem một lần."

"Cái gì?" Ninh Dạ giật nảy cả mình: "Chiến Đạo Thư? Ngươi chắc chắn chứ?"

"Không sai!" Văn Nhược trả lời rất khẳng định.

Cực Chiến Đạo có lưỡng đại đạo tắc thần vật.

Một là Cực Đạo Việt, một là Chiến Đạo Thư.

Chính là hai kiện này thần vật, đặt vững căn nguyên của Cực Chiến Đạo.

Trong đó Cực Đạo Việt chính là Cực Đạo trọng bảo, tinh tại một cái chữ "cực", tác dụng chính là có thể mang bất kỳ tiên pháp thần thông đơn giản thôi diễn đến mức tận cùng, nên là Cực Đạo, cùng Cực đạo chi lộ mà Ninh Dạ đi về mặt bản chất là đồng dạng, chỉ bất quá Ninh Dạ đi chính là Cực đạo chi lộ, Cực Đạo Việt bản thân liền là Cực Đạo. Chính bởi vậy kẻ nắm giữ Cực Đạo Việt, đều là Cực Đạo nhập cảnh, độ khó đều thấp đi rất nhiều, có thể so với Cấn Tự Bí bổ trợ.

Cực Đạo Việt nghe nói là năm đó Cực Đạo Cung bí bảo, vì vậy mà đắc danh. Sau khi Cực Đạo Cung diệt vong, bảo vật này liền rơi vào trong tay của Cực Chiến Đạo, Cực Chiến Đạo bởi vậy cũng có thể tính là Cực Đạo Cung chi nhánh.

Cực Đạo Việt bản thể là một thanh việt (rìu chiến), trên có khắc Cực Đạo bí pháp, bây giờ liền chấp chưởng tại Trung Ương Vương Phủ.

Dòng họ của Việt Trọng Sơn chính là do cái chữ "Việt" này diễn biến mà ra, dựa vào Cực Đạo Việt, càng thị một nhà sừng sững Cực Chiến Đạo quyền lực chi đỉnh.

Cho tới Chiến Đạo Thư, thì bị chia làm bốn phần, phân biệt rơi vào trong tay bốn vương khác.

Chiến Đạo Thư là Chiến đạo chí bảo, đạo tắc pháp thư, địa vị so với Ma Môn tam đại ma điển càng cao hơn.

Nghe nói chỉ cần là người đã xem qua Chiến Đạo Thư, vô luận thiên tư, đều có thể chiến lực đề thăng, phương hướng cùng trình độ cụ thể thì nhìn cá nhân.

Từ Liệt thế mà nguyện ý đem Chiến Đạo Thư cho Ninh Dạ mượn đọc, khiến Ninh Dạ cũng giật nảy cả mình, hàng này làm sao hào phóng như vậy?

Trong lòng đã trong phút chốc chuyển qua vô số ý nghĩ, Tiệt Thiên Thuật cảm ứng tâm tư Văn Nhược, trong miệng đã nói: "Không biết Văn tri sự có từng xem qua sách này?"

Văn Nhược lắc đầu liên tục: "Ta nào có tư cách này? Ninh huynh vì ngô Vương bày mưu tính kế, ngô Vương coi trọng ngươi, đặc biệt ân thưởng ngươi, tiểu đệ cũng là hâm mộ vô cùng đây, nói thật, có chút đố kỵ đây."

Hắn ngữ xuất chí thành, thấy thế nào đều là thành ý tràn đầy, chỉ là Tiệt Thiên Thuật đáp lại lại là cười trên sự đau khổ của người khác, nào có nửa điểm ý tứ hâm mộ đố kị?

Ninh Dạ trong lòng minh bạch một chút, mỉm cười nói: "Nếu như thế, thỉnh thay ta đa tạ vương thượng hảo ý, vương thượng rộng lượng, Ninh Dạ liền từ chối thì bất kính."

"Không cần khách khí, lần này không chỉ có ngươi, còn có Trì cô nương đây."

"Nàng cũng có phần?" Ninh Dạ giật mình.

Văn Nhược cười ha ha nói: "Các ngươi phu thê nhất thể, sao có thể nhất bên trọng nhất bên khinh."

". . ."

Ngươi tâm lý tâm tình này lại không phải như vậy a.

Ninh Dạ miệng nói: "Vậy liền đa tạ tri sự."

"Không khách khí, Trì cô nương đã ở bên trong, vẫn chờ ngươi."

Lại càng đã ở trong rồi? Không trách bản thân thế mà không cảm ứng được nàng, hơn nửa tâm thần đã chìm đắm bên trong.

Ngay sau đó Văn Nhược đã dẫn Ninh Dạ đi vào.

Đi qua hành lang uốn khúc, vòng qua đường mòn, ven đường cũng không biết mở ra bao nhiêu cấm chế cơ quan, đi qua bao nhiêu thủ hộ chi nhân, hướng thẳng đi tới trước một chỗ mật thất u tĩnh.

Văn Nhược đứng lại tại cửa, nói: "Trong gian phòng này, chính là vị trí của Chiến Đạo Thư rồi. Ta không có quyền tiến vào, kính xin Ninh huynh tự tiện."

Ninh Dạ cảm tâm tư, cũng không có sát ý, biết không phải muốn bản thân chết ở chỗ này, mấu chốt nhất đến nơi này, hắn rốt cục có thể cảm nhận được một điểm tồn tại của Trì Vãn Ngưng, xác nhận nàng không nguy hiểm, liền nói: "Ta có thể đi vào bao lâu?"

"Chiến Đạo Thư là đạo tắc pháp thư, trọng tại chữ 'ngộ', mỗi người đều có thể lĩnh ngộ một lần, một lần dùng xong, lần sau liền vô hiệu. Ninh huynh có thể tùy ý, chỉ cần cảm thấy có lĩnh ngộ, liền có thể lui ra."

Đến là giống như Vạn Cổ Liễu.

Ninh Dạ minh bạch, cũng liền không khách khí, đẩy cửa mà vào.

Tiến vào mật thất, liền thấy đối diện trên tường chính treo một chữ.

Đại đại 'Chiến' tự, chiếm cứ trọn vách tường, tuy chỉ một chữ, nhưng khí thế rộng lớn, chỉ đưa mắt nhìn tới, tựa như đặt mình trong sát trường, sát ý vô hạn.

Trì Vãn Ngưng giờ phút này liền đứng tại phía trước, chính nhìn kỹ cái chữ 'Chiến' kia, hiển nhiên toàn thân tâm đều đã đầu nhập vào trong.

Mãi đến tận Ninh Dạ đi tới, mới phục hồi lại tinh thần, cười nói: "Ngươi đến rồi."

Ninh Dạ đi tới cùng Trì Vãn Ngưng đứng sóng vai: "Không trách Chiến Đạo Thư dễ dàng lĩnh ngộ như vậy, nguyên lai đạo tắc hiển hóa càng đến trình độ như thế , nhưng đáng tiếc giới hạn tại chiến. . . Ngô, đến là đích đích xác xác Chiến đạo chí bảo."

Hiện tại Ninh Dạ có thể xác định, chí ít nơi này, Từ Liệt không sắp xếp bất kỳ quỷ kế.

Chương 10 : Thúy Ngọc U Cảnh

Chương 10: Thúy Ngọc U Cảnh

Trước Chiến đạo tường, Ninh Dạ cùng Trì Vãn Ngưng ngưng thần nhìn kỹ.

Cảnh sắc bên người huyễn hóa, như tại chiến trường, đâu đâu cũng có chiến ý tung hoành, có vô số huyễn ảnh túng dược, các loại tiên pháp thần thông thăng đằng.

Trì Vãn Ngưng si ngốc nhìn 'chiến' tự tường, nói nhỏ: "Người viết chữ 'Chiến' này, nhất định là tuyệt đỉnh cường nhân, tại chinh chiến chi đạo, lĩnh ngộ đã xuất thần nhập hóa. . ."

Ninh Dạ cười nói: "Ta lại càng hiếu kỳ là, Chiến Đạo Thư này rõ ràng rất hoàn chỉnh, vì sao lại nói là bốn phần? Chẳng lẽ nói, vị đại năng kia lúc trước là viết bốn tấm chiến tự thiếp?"

Trì Vãn Ngưng liền trắng mắt hắn một cái: "Giờ mà ngươi còn nghĩ nhiều chuyện vớ vấn như vậy, vẫn là hảo hảo cảm thụ đi, hiếm thấy vương thượng ban tặng lương cơ, cho phép ngươi ta tham ngộ, nhất định không thể bỏ qua cơ hội."

Ninh Dạ liền nói: "Đúng vậy, đúng vậy."

Tự cùng Trì Vãn Ngưng đồng thời phỏng đoán.

Nhìn bề ngoài, giữa hai người không nói thêm gì nữa, tâm thần đều đã bị chiến tự thiếp này hấp dẫn đi, tâm thần nhưng còn có một phen đối thoại.

Trì Vãn Ngưng nói: "Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo, Từ Liệt có vấn đề."

"Ân, ta vốn là cũng không hi vọng hắn sẽ phối hợp như vậy."

"Vậy ngươi cảm thấy hắn vì sao hôm nay lại rộng lượng như vậy?"

"Có chút cách nghĩ, nhưng còn không hảo xác nhận. Chớ vội, đợi ta trước tiên thôi diễn một thoáng."

Ninh Dạ đã ám vận Vấn Thiên Thuật, tinh tế thôi diễn.

Bởi vì là Trấn Bắc vương phủ duyên cớ, Ninh Dạ không dám ở chỗ này thả Nguyệt Ảnh Hàn Sa, rất nhiều tin tức vô pháp đạt được. Mà muốn lấy Vấn Thiên Thuật thôi diễn Từ Liệt, càng là chuyện không thể.

Cũng may Từ Liệt không tính ra được, Văn Nhược bên kia lại là có thể —— Văn Nhược thực lực bây giờ không bằng Ninh Dạ, nhẹ nhõm có thể tính.

Thời khắc này thôi diễn bên dưới, trong Côn Lôn Kính quang hoa lóe qua, từng màn từng màn tin tức vào mắt, nhìn đến Ninh Dạ cũng là hơi hơi ngây ra.

Càng là như vậy?

"Thế nào?" Trì Vãn Ngưng đã hỏi.

Ninh Dạ liền đem chính mình biết nói cho Trì Vãn Ngưng.

Nghe được hồi đáp của Ninh Dạ, Trì Vãn Ngưng cũng là con ngươi liên thiểm: "Càng là như vậy? Từ Liệt này, cũng không phải loại người vô não như trong truyền thuyết sao?"

"Ta đến cảm thấy bất quá như vậy." Ninh Dạ xem thường.

Cách làm của Từ Liệt sớm bị Ninh Dạ đoán được, coi như không có Vấn Thiên Thuật, cũng không hề ảnh hưởng đến kế hoạch của hắn, liền ứng biến đều không cần.

Ngược lại là Chiến Đạo Thư này, chân chính trở thành đĩa bánh trên trời rơi xuống.

"Nếu đã hắn là kế hoạch như vậy, vậy tác dụng của Chiến Đạo Thư này, hẳn chính là. . ."

"Hẳn là lấy chiến ý thúc thăng tự thân." Ninh Dạ hồi đáp.

Trì Vãn Ngưng hừ nói: "Hẳn không chỉ có như vậy, Văn Nhược luôn mồm luôn miệng hơi có lĩnh ngộ liền có thể lui ra, toàn là nói bậy, thật ra chỉ sợ chúng ta không học được, lại sợ chúng ta học quá nhiều."

Ninh Dạ cũng cười: "Đáng tiếc hắn là nhất định phải thất vọng rồi."

Nếu đã nhập bảo sơn, há có đạo lý tay không mà về.

Ngay sau đó hai người cũng không do dự nữa, toàn lực tham ngộ Chiến Đạo Thư.

Chính như Ninh Dạ nói, tác dụng to lớn nhất của phần Chiến Đạo

Thư này, chính là có thể khiến cho tu sĩ sau khi ngộ đạo, lấy chiến ý thôi phát tự thân, ngắn ngủi đề thăng tu vi cùng chiến lực, nhưng lại không chỉ như vậy.

Chiến Đạo Thư chính là chiến đạo trọng bảo, người khác nhau quan sát có thể ngộ khác nhau.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt chính là ba ngày trôi qua.

Ba ngày nay hai cái miệng nhỏ tại Chiến Đạo Thư nơi này chăm chỉ tham ngộ, ngược lại là Văn Nhược tại cửa khổ sở đợi ba ngày, trong lòng còn đang buồn bực.

Theo lý 'chiến ý kích phát' chi đạo này là là đơn giản dễ hiểu nhất, Ninh Dạ Trì Vãn Ngưng cũng đều là người có ngộ tính, không nên cần ba ngày a.

Chẳng lẽ nói. . .

Văn Nhược nghĩ nghĩ, lại lắc đầu phủ định.

Chiến Đạo Thư bộ phận mặt trên dễ lĩnh ngộ nhất, nếu muốn trên cơ sở này có càng nhiều thu hoạch, liền không phải là chuyện đơn giản.

Phỏng chừng hai người này là không chịu nghe bản thân khuyến cáo, rõ ràng có đoạt được, lại vẫn là lòng tham không bỏ.

Thôi vậy, cuối cùng bọn họ sẽ hiểu bản thân chỉ là đang lãng phí thời gian.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt lại là hai ngày trôi qua.

Sau năm ngày ngộ đạo, Ninh Dạ cùng Trì Vãn Ngưng rốt cục đi ra.

Thấy bọn họ đi ra, Văn Nhược cũng thở phào một hơi: "Các ngươi cuối cùng cũng chịu ra rồi, nếu không ra, ta liền sắp vào gọi các ngươi đó.? Có thu hoạch không?"

Ninh Dạ cười to nói: "Đa tạ vương thượng cùng Văn tri sự rộng lượng, Ninh Dạ có thu hoạch lớn. Lấy chiến ý kích phát tự thân, đề thăng tu vi, nếu như Chung Vạn Hào kia lại tới, nhất định có thể đánh hắn cái đầy đất đào hoa khai."

Trì Vãn Ngưng càng là cười nói: "Phu quân ta được lợi, lại là không ta lớn đây."

Nói đã lấy ra Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm, tiện tay đâm một cái, liền thấy đầy trời sương hoa, phong vũ tiêu tiêu, nhất phiến hoa quang từ đây trực tiếp tràn ra gian ngoài, càng là đem hết thảy cấm chế vùng này tất cả đều đóng băng, khó mà hiệu quả.

Văn Nhược ánh mắt liên thiểm: "Chúc mừng Trì cô nương, chúc mừng Trì cô nương, rốt cục có thể hoàn toàn phát huy uy năng của Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm này."

Chỉ là sau một khắc, Trì Vãn Ngưng nhưng khí cơ uể oải hạ xuống: "Đáng tiếc, ta tự thân tu vi vẫn chưa đủ, chỉ có một kiếm chi lực."

"Đã là đủ rồi." Văn Nhược tiếu mị mị nói.

Nửa tháng sau.

Thúy Ngọc Sơn.

Quân Bất Lạc cùng Liệt Không Thiên Yêu đứng tại thiên không phương xa Thúy Ngọc Sơn.

Liệt Không Thiên Yêu đối không ngửi mấy lần, "hắc" một cái cười nói: "Ta ngửi được, trong núi này, quả nhiên tồn tại khí tức một loại yêu thú cường đại nào đó. Rất tốt, rất tốt! Đã nói trước, lần này ta giúp ngươi, Đông Phong Quan chi sự ngươi không được tiếp tục cản trở, mặt khác, La Hầu cũng là mỗi người một nửa."

Quân Bất Lạc cười nói: "Tự nhiên, tự nhiên, chuyện đáp ứng ngươi, ta quyết không nuốt lời."

"Nếu như thế, còn chờ cái gì." Hai người đối thị nhất tiếu, xông vào trong trong núi hạ phương.

Thúy Ngọc Sơn tuy là trọng địa, nhưng lấy thực lực của hai người này, muốn tiến vào lại là cực kỳ dễ dàng.

Theo thân pháp thiểm động, Quân Bất Lạc cùng Liệt Không Thiên Yêu đã tiến vào nội bộ Thúy Ngọc Sơn.

Đây là một mảnh hành lang tối đen, dọc theo thông đạo một đường tiến tới, xem ra không có thứ gì.

Nhưng Quân Bất Lạc cùng Liệt Không Thiên Yêu là kẻ nào, chỉ hơi dùng thần thức, liền nhận biết được bên trong còn có môn hộ.

Liệt Không Thiên Yêu chỉ phía trước một cái nói: "Bên kia có huyền cơ, có bố ẩn nấp cấm chế, xem ra thật giống còn có kỳ lạ."

"Ta tới." Quân Bất Lạc hư không điểm ra một chỉ, hạ xuống trên một chỗ vách núi phía trước, liền thấy vách núi càng như sóng nước dập dờn, dần dần càng xuất hiện một chỗ môn hộ.

Liệt Không Thiên Yêu ha ha cười nói: "Ở đây càng là ẩn giấu một cái động thiên, ha ha, xem ra chuyến này không chỉ có thể thu được La Hầu, còn có thể đạt được bộ phận tàng bảo của Việt Trọng Sơn đây."

Vừa nghĩ tới chuyến này thuận lợi, có thể trước sau được hai con thần thú cùng Việt Trọng Sơn bảo vật, Liệt Không Thiên Yêu cũng là trong lòng nóng lên.

Nhiệt huyết dâng lên, đã là trước tiên tiến vào trong cánh cửa kia.

Tiến vào môn hộ, trước mắt quả nhiên là một phiến trống trải chi địa, bốn phía đều là mênh mông đại mạc, phóng tầm mắt càng không nhìn thấy một tia nhân ảnh, lại càng không thấy cái gì La Hầu thần thú.

"Di?" Hai người kinh ngạc.

Vì sao động thiên nơi này quái dị như vậy? Càng là không mang hoang vu như vậy?

Đang kinh ngạc, đã thấy một nữ tử dạo bước từ trong đại mạc cát vàng đi tới, để trần hai chân, trên gương mặt vẫn tính đẹp đẽ, nhưng ấn đầy huyền diệu hoa văn, xem ra phảng phất dã nhân từ trong bộ lạc nguyên thủy đi ra.

"Hoa Giải Ngữ?" Quân Bất Lạc đã nhìn ra thân phận người tới.

Hoa Giải Ngữ che miệng cười nói: "U, cơn gió nào đem Đông Kỳ Sứ cùng Liệt Không Thiên Yêu đều đưa tới? Hai vị đại giá quang lâm, sao liền cái bắt chuyện đều không bắt, liền trực tiếp xông vào Thúy

Ngọc U Cảnh này của ta, đến là khiến thiếp rất kinh hoảng đây."

Nàng miệng nói kinh hoảng, trên mặt nhưng không thấy nửa điểm vẻ sợ hãi.

Liệt Không Thiên Yêu đã nói: "Xú bà nương, cùng lão phu khoe khoang cái gì phong tao? Nói, La Hầu ở đâu?"

"La Hầu?" Hoa Giải Ngữ sắc mặt chìm xuống: "Hóa ra là hướng về phía La Hầu đến sao? Vậy thì đừng trách chúng ta không khách khí."

Nàng nói cũng không nói nhiều, vung tay, đầy trời cát vàng đột quyển, cát bụi cuồn cuộn cuồn cuộn mà tới.

Liệt Không Thiên Yêu xem thường cười cười: "Lại dám tại trước mặt chúng ta động thủ? Buồn cười!"

Tiện tay vung lên, yêu phong tịch quyển, đầy trời cát vàng kia tại dưới Liệt Không Thiên Yêu xuất thủ, trong nháy mắt yên tiêu vân tán, bị hắn rất dễ dàng phá giải.

Mắt thấy cảnh này, Hoa Giải Ngữ tức giận trực giậm chân: "Các ngươi hai cái Vô Cấu, bắt nạt ta một cái Vạn Pháp cảnh, có gì tài ba. Bất quá coi như lão nương thực lực không đủ, cũng là phải cùng các ngươi đánh một hồi. Thiên tầng sa, vạn tầng sơn, lên!"

Cát vàng tái khởi, hóa thành trọng sơn cự nhạc, thình lình hình thành một cái sa nhân cao lớn, hướng tới hai người vung lên nắm đấm.

Liệt Không Thiên Yêu xem thường: "Lớn mà vô dụng."

Búng tay một cái, một đạo huyền quang đã đánh vào trên sa nhân cự đại như núi kia, sa nhân trong nháy mắt tan vỡ.

Nhưng liền tại Sa nhân tan vỡ đồng thời, một cỗ quyền phong tịch quyển mà lên, lại là hướng về Liệt Không Thiên Yêu cùng Quân Bất Lạc đồng thời kích đến.

Hai người không hề để ý, đồng thời xuất thủ đón lấy, nhưng liền tại trong nháy mắt ra tay, lại cảm giác quyền ý kia tăng vụt, mang theo uy thế bàng bạc không gì sánh được, phảng phất thiên thần xuất kích giống như vậy, đối diện quyền uy khủng bố này, Quân Bất Lạc cùng Liệt Không Thiên Yêu thế mà đồng thời sản sinh cảm giác tử vong.

"Không được!" Quân Bất Lạc bản năng quát to một tiếng, đã phát động Vô Thiên Thần Độn.

"Phong!" Trong một tiếng quát to trầm muộn, khí cơ phong tỏa, Quân Bất Lạc phát hiện bản thân lại càng vô pháp thoát ly phiến không gian này.

Dưới tình thế cấp bách, Quân Bất Lạc quát lên một tiếng, thân hình thiểm hiện, đã xuất hiện tại một đầu khác động thiên, hùng hồn quyền kình lấy phá hủy tất cả trạng thái rơi xuống, đánh vào trên người Liệt Không Thiên Yêu, chỉ một quyền liền đem Liệt Không Thiên Yêu Oanh đến tứ phân ngũ liệt, một đạo nguyên thần chi quang xuất ra, đồng thời dư âm quét ngang, Quân Bất Lạc cũng phát ra một tiếng thống khổ khẽ hừ.

"Việt Trọng Sơn!" Quân Bất Lạc phát ra hoảng loạn khiếu thanh.

Trong cát bụi cuốn động, một tên lão hán xem ra như lão nông đã từ bên trong cát bụi đi ra.

Chương 11 : Cạm bẫy

Chương 11: Cạm bẫy

Cùng Từ Liệt cao lớn uy mãnh bất đồng, Việt Trọng Sơn xem ra càng giống cái lão nông, trên mặt tràn ngập tang thương, liền ngay cả quần áo đều cực kỳ mộc mạc.

Người của Cực Chiến Đạo xưa nay tôn trọng tự thân, không mượn ngoại vật, vì vậy bọn họ bảo vật không nhiều, mà là đem hết thảy tài nguyên đều đặt ở trên tự thân tu hành, đây cũng là một cái nguyên nhân Cực Chiến Đạo đại năng tương đối nhiều đi.

Mà ngoại trừ Việt Trọng Sơn ra, thình lình còn có ba người.

Một người uy phong lẫm lẫm, tay cầm chiến đao, thân trên xích lõa, như mãnh hán trong mãng hoang đi ra.

Một người thì đầy mặt bi dung, sắc mặt đau khổ, phảng phất tổng là ở trong thương cảm tuyệt vọng.

Còn một người là một nữ tử, lấy vải quấn ngực, cầm trong tay lại là một thanh cự sóc.

"Ngô Điên, Điền Bất Si, Lâm Phượng Tú?" Quân Bất Lạc thất thanh kêu lên.

Ba người này chính là Trung Vương Phủ dưới tam đại chiến tướng.

Man hoang cự hán kia gọi Ngô Điên, làm người điên cuồng như si, hào xưng chiến cuồng, là hiếu chiến nhất.

Diện dung bi khổ giả gọi Điền Bất Si, một chiêu Khổ Si Quyền, khiến người cảm nhân sinh đại khốc đại bi hỉ nộ ai nhạc, cực điểm bi hoan.

Nhưng hai người này gộp lại đều không có đáng sợ bằng Lâm Phượng Tú.

Lâm Phượng Tú hào xưng Phượng Hoàng Tướng, địa vị tựa như Tử Lão bên trong Mộc Khôi Tông Cửu Đại Thiên Thi.

Cực Chiến Đạo nguyên bản chỉ có thập đại chiến tướng, Lâm Phượng Tú vẫn cứ giết ra địa vị cái chiến tướng thứ mười một.

Không có ai biết thực lực của nàng, chỉ biết rằng người từng thấy nàng xuất thủ đều đã chết rồi.

Trung Vương Việt Trọng Sơn, tam đại chiến tướng tụ hội ở đây, trong lòng Quân Bất Lạc đã sinh ra tuyệt vọng.

Làm sao lại?

Hắn không hiểu tại sao những người này lại đồng thời xuất hiện tại Thúy Ngọc Sơn.

Hắn vô pháp lý giải.

Nguyên thần của Liệt Không Thiên Yêu càng là sợ hãi kêu to: "Tại sao? Tại sao các ngươi lại ở chỗ này? Các ngươi không phải là đang tại Trung Vương Phủ sao?"

Thân thể hắn bị hủy, còn sót lại nguyên thần, cho nên trực tiếp bay đến trong tay Quân Bất Lạc, kêu lên: "Mau dẫn ta rời khỏi đây!"

Quân Bất Lạc gian nan lên tiếng: "Ta làm không được."

Cái gì?

Liệt Không Thiên Yêu hoảng hốt.

Liền thấy phía sau tam đại chiến tướng đồng thời phóng thích ra kinh người khí cơ.

Bọn họ cũng không am hiểu không gian phong cấm chi thuật, thế nhưng người của Cực Chiến Đạo đối phó am hiểu độn pháp chi nhân, cũng có thủ đoạn của chính mình.

Tam đại chiến tướng khí cơ khóa chặt, cường đại uy thế bắn ra, càng là cường hành áp chế lại Quân Bất Lạc, đối diện uy áp này, Quân Bất Lạc càng là ngưng tụ không ra lực lượng đủ để thi triển Vô Thiên Thần Độn.

Thuần túy lực lượng áp chế!

Việt Trọng Sơn thì dù bận vẫn ung dung: "Hừ hừ, quả nhiên là đến đánh chủ ý La Hầu sao?"

Đã sớm chuẩn bị?

Hắn thế mà sớm đã biết?

Quân Bất Lạc không hiểu đến cùng nơi nào xảy ra chuyện, Việt Trọng Sơn lại đã lần nữa dương quyền: "Không sao, bắt lấy các ngươi, trực tiếp bức vấn nguyên thần, cũng là như vậy."

Nói lại là nhất quyền đảo xuất.

Mảnh thế giới này liền tương đương với lĩnh vực của Việt Trọng Sơn, Quân Bất Lạc cho dù chạy giỏi mấy, Việt Trọng Sơn một quyền chi uy tràn ngập thiên địa, chỉ riêng dư âm cũng có thể nghiền ép chết hắn.

Mắt thấy cảnh này, Quân Bất Lạc gằn giọng nói: "Các ngươi thật sự cho rằng có thể nhốt lại ta sao?"

Quân Bất Lạc quát to một tiếng, lấy ra một vật, lại là cái tinh thể nho nhỏ, trực tiếp bóp nát, toàn thân khí cơ tăng vọt.

Xa xa Lâm Phượng Tú thấy thế, diện sắc chợt dữ tợn: "Muốn chạy?"

Đại sóc nhất đốn (giáo lớn chống mạnh xuống), bàng bạc khí cơ tái độ lạc hạ, Quân Bất Lạc phát hiện bản thân lại càng vô pháp đột phá Lâm Phượng Tú áp chế.

Mắt thấy Việt Trọng Sơn lại là một quyền Oanh đến, Quân Bất Lạc biết thời gian không chờ ta, quái khiếu một tiếng, thể nội đột nhiên xuất hiện một mặt gương.

"Lưỡng Nghi Phản Chuyển Kính?" Việt Trọng Sơn cũng lấy làm kinh hãi.

Đây cũng tính là một kiện bí bảo hiếm thấy, dù chưa đến tầng thứ thần khí, lại so với thần khí càng hữu dụng.

Sau một khắc quyền của Việt Trọng Sơn lạc đến, vô thượng quyền uy càng bị tấm gương kia phản chuyển di đi, trực kích thương không.

Liền thấy không gian trong động thiên kia một trận dập dờn, phong không tỏa cấm chi pháp kia, tại dưới một quyền này, càng xuất hiện một tia kẽ nứt, chỉ là Lưỡng Nghi Phản Chuyển Kính kia cũng tại dưới một kích này triệt để phá nát.

Quân Bất Lạc đã phát động Vô Thiên Thần Độn, thân ảnh tại trong sát na hóa đến hư vô.

Liền tại khoảnh khắc sắp thoát ly, quyền thế của Việt Trọng Sơn đã tịch quyển mà qua, Oanh tại tàn ảnh, Quân Bất Lạc nhưng như gặp trọng kích, nguyên bản hư hóa thân ảnh lại bị Việt Trọng Sơn một quyền này một lần nữa kích đến ngưng tụ, Quân Bất Lạc biết thời gian không chờ ta, phun ra một ngụm tinh huyết, một cánh tay hóa tro tiêu tán, thân ảnh lại lần nữa vặn vẹo.

Phía sau tam đại chiến tướng đồng thời hô quát, kỳ âm như lôi, chấn đãng trường không, Quân Bất Lạc tâm thần thụ chấn, biết không tốt, cắn răng một cái, lại là một chân hóa tro tiêu tán.

Hắn liên tiếp sử dụng cấm thuật, đại giá cự đại, liền ngay cả sở tàng bí bảo đều tiêu hao hết hai cái, rốt cục vẫn là tóm lấy cơ hội trong chớp mắt này, thành công dùng ra Vô Thiên Thần Độn, sau một khắc người đã tiêu thất vô tung.

"Vẫn để cho hắn trốn thoát rồi!" Bên cạnh Hoa Giải Ngữ tức giận nói.

Kết hợp một vị Niết Bàn cảnh, ba vị Vô Cấu cảnh, lại lợi dụng địa hình nhốt lại người này, không nghĩ tới Quân Bất Lạc lại vẫn có thể chạy mất.

Người này năng lực đào dật, quả nhiên là thiên hạ vô song.

Muốn giết hắn thực sự quá khó.

Việt Trọng Sơn chậm rãi thu hồi quyền đầu: "Quân Bất Lạc chính là một con chuột, bản lãnh khác không có, chính là bản lĩnh chạy trốn đủ mạnh, chỉ là ta cũng không nghĩ tới, hắn lại vẫn ẩn giấu nhiều thủ đoạn dùng cho chạy trốn như vậy. . . Cái gia hỏa này, cũng thật là sợ chết đủ khả dĩ đó. Bất quá hắn sử dụng cấm thuật cường hành đào tẩu, tự thân thụ tổn cũng là nghiêm trọng, tiếp sau đó hẳn sẽ yên tĩnh một quãng thời gian. Lần này cũng thật là nhờ có Thì Nguyệt. . ."

Xa ngoài đại mạc, Tần Thì Nguyệt chắp tay đi ra: "Vương thượng, Quân Bất Lạc nếu như đã đến, vậy Từ Liệt cũng có thể đã đến Chiến Vương Phủ."

"Hừ, tốt nhất hắn đi tới!" Việt Trọng Sơn cười to đi ra Thúy Ngọc bí cảnh.

Tần Thì Nguyệt nói: "Vương thượng, Từ Liệt tuy rằng không bằng vương thượng, nhưng nếu như hắn toàn lực chạy trốn, đến cũng khó đối phó. Nếu như có thể lại mang theo hai vị chiến tướng, có lẽ càng chắc chắn."

Việt Trọng Sơn trầm tư một chút, gật đầu: "Cũng đúng, bất quá nơi đây. . ."

Tần Thì Nguyệt nói: "Có Bất Si chiến tướng cùng Hoa Ngữ Tu La tại, hẳn không thành vấn đề."

Việt Trọng Sơn nghĩ nghĩ cũng đúng: "Cứ như vậy đi. Nơi đây như có bất cứ vấn đề gì, lập tức thông báo ta."

Trăm dặm bên ngoài Thúy Ngọc Sơn.

Quân Bất Lạc thân ảnh lóe lên, đã xuất hiện tại trên một chỗ đất trống.

Oa phun ra một ngụm máu tươi, Quân Bất Lạc hạ xuống bãi cỏ.

"Quân Bất Lạc, ngươi tên khốn kiếp đáng chết này, xem chuyện tốt ngươi làm. Ngươi thiếu chút nữa hại chết lão tử!" Liệt Không Thiên Yêu nguyên thần điên cuồng kêu to.

"Mẹ nó lần này bị Ninh Dạ hại thảm rồi!" Quân Bất Lạc cũng tức giận đến mắng to, đồng thời không quên từ trên người lấy ra lượng lớn đan dược chữa trị vết thương nhét vào trong miệng.

"Ta phải lập tức trọng tố nhục thân!" Liệt Không Thiên Yêu kêu lên: "Ngươi mau mau giúp ta tìm mấy con yêu thú, ta cần đại lượng tinh huyết."

"Ngậm miệng!" Quân Bất Lạc tức giận nói: "Không thấy lão tử cũng thụ thương nghiêm trọng sao? Ta cần trước tiên chữa trị bản thân. . . Đáng chết, ta vô pháp trục xuất quyền kình của Việt Trọng Sơn."

Hắn tuy đã thoát ly hiểm cảnh, thế nhưng quyền của Việt Trọng Sơn há lại là dễ đối phó, chỉ riêng quyền ý lưu ở trên người hắn, liền thời thời khắc khắc đang dằn vặt hắn, cho dù hắn sử dụng đều là thánh dược chữa thương, trong lúc nhất thời cũng không cách nào loại bỏ.

Hắn lại không nỡ bỏ vứt bỏ nhục thân tu hành không dễ này làm lại thân thể, chỉ có thể khổ sở đối kháng, làm sao còn lo lắng được tới Liệt Không Thiên Yêu.

Mắt thấy hắn mặc kệ bản thân, Liệt Không Thiên Yêu tức giận chửi mắng: "Mẹ nó lão tử liều mạng tất cả giúp ngươi, ngươi thế mà như vậy đối với ta."

"Ngậm miệng!" Quân Bất Lạc tức giận nói: "Ngươi không phải cũng là nhằm tới lưỡng đại thần thú, đừng nói cái gì giúp ta, ngươi chính là vì bản thân mình!"

"Hảo! Hảo! Ta nhớ kỹ lời này của ngươi." Liệt Không Thiên Yêu kêu lên tức giận: "Chờ lão phu làm lại thân thể, sẽ cùng ngươi tính sổ."

Tính sổ?

Quân Bất Lạc nhìn chằm chằm Liệt Không Thiên Yêu, ngươi còn muốn cùng ta tính sổ?

Quyền ý của Việt Trọng Sơn dằn vặt hắn, khiến hắn mỗi thời mỗi khắc đều đang chịu đựng thống khổ, dựa vào dược vật vô pháp đối kháng quyền kình tàn lưu kia, nếu như tiếp tục nữa, e rằng căn cơ hữu tổn, đời này khó mà tiến thêm nữa.

Lại thấy Liệt Không Thiên Yêu mở miệng kiêu ngạo, trong lòng Quân Bất Lạc sát ky đột khởi.

Liệt Không Thiên Yêu cảm thụ được sát ý của hắn, trong lòng cả kinh: "Quân Bất Lạc, ngươi muốn làm gì?"

Quân Bất Lạc nắm bắt nguyên thần của Liệt Không Thiên Yêu lạnh nhạt nói: "Nếu ngươi đã muốn cùng ta tính sổ, thì cũng đừng trách bản tôn tiên hạ thủ vi cường. Một cái Vô Cấu nguyên thần, có thể trợ bản tôn giải trừ quyền kình tàn lưu này."

Liệt Không Thiên Yêu kinh hãi: "Đừng a!"

Quân Bất Lạc dùng sức niết một cái, đã đem nguyên thần của Liệt Không Thiên Yêu bóp nát, hóa thành đầy trời tinh quang.

Quân Bất Lạc há miệng hút vào, đem nguyên thần tinh hoa này hút vào.

Đã có nguyên thần của Liệt Không Thiên Yêu, Quân Bất Lạc thương thế rốt cục tốt hơn một chút, liền ngay cả cánh tay cùng chân đã mất đi kia cũng bắt đầu một lần nữa sinh trưởng.

Chỉ là nhục thân chi thương có thể khôi phục, bộ phận đối ứng nguyên thần nếu muốn khôi phục liền khó rồi.

Nhưng vào lúc này, một trận tiếng vỗ tay truyền đến.

"Chà chà chà, thủ đoạn thật quả đoán, Đông sứ quả nhiên là lòng dạ độc ác, liền ngay cả minh hữu đều xuống tay được a."

Chương 12 : Kích sát

Chương 12: Kích sát

Cái gì?

Quân Bất Lạc kinh hãi nhìn lại, liền nhìn thấy Nguyên Mục Dã đang từ phía sau đi tới.

Hắn làm sao lại ở chỗ này?

Hắn làm sao lại biết địa điểm Vô Thiên Thần Độn của mình xuất hiện.

Thế nhưng sau một khắc, Quân Bất Lạc đã minh bạch.

Dung Thành!

Hắn thế mà xuất hiện sau lưng Nguyên Mục Dã.

"Dung Thành, ngươi bán đứng ta?" Quân Bất Lạc kêu to.

Dung Thành nắm giữ nửa khối Thiên Hành Nguyên khác, lấy chi thôi diễn, xác thực có khả năng rất lớn biết điểm đến của Quân Bất Lạc.

Dung Thành mỉm cười: "Sư tôn sao lại nói vậy, ta sao lại bán đứng ngươi đây? Ta đã nói, sau khi Vạn Pháp, Thiên Hành Nguyên liền sẽ lấy ra, đệ tử, trước nay là giữ lời."

Dung Thành nói đã lấy ra một vật, đó rõ ràng là một cái vật thể kỳ lạ giống như thủy tinh, lập loè ánh sáng óng ánh.

Nâng ở trong tay Dung Thành, cùng Dung Thành liền như một thể.

Thiên Hành Nguyên!

Chính là Thiên Hành Nguyên Quân Bất Lạc luôn luôn ham muốn đạt được.

Dung Thành nâng Thiên Hành Nguyên nói: "Sư tôn, Thiên Hành Nguyên liền ở chỗ này. Lời hứa năm đó của đệ tử, tới nay đã thực hiện. Sư tôn muốn, cứ đến cầm là được."

Chỉ là nhìn Thiên Hành Nguyên, Quân Bất Lạc lại làm sao dám lấy?

Thời khắc này nhìn Dung Thành cùng Nguyên Mục Dã, Quân Bất Lạc rốt cục đã có chút minh bạch: "Có phải là Ninh Dạ? Nguyên lai các ngươi đã sớm hợp mưu tính toán bản tôn! Dung Thành, ngươi cho rằng ngươi có Thiên Hành Nguyên, liền có thể hạn chế Vô Thiên Thần Độn, giết ta hay sao?"

Dung Thành du nhiên trả lời: "Được hay không được, tổng là phải thử một chút."

"Muốn chết!" Quân Bất Lạc thân hình lóe lên, đã xuất hiện tại bên người Dung Thành, đối với hắn một trảo chộp tới.

Một kích này thế tới thật nhanh, liền ngay cả Nguyên Mục Dã đều không phản ứng kịp.

Nhưng hắn cũng không có phản ứng, trái lại khóe miệng lộ ra ý cười.

Một trảo rơi xuống, giam ở đầu Dung Thành, liền thấy thân thể Dung Thành răng rắc răng rắc vỡ vụn, càng hóa thành một cái khôi lỗi, khôi lỗi kia hướng tới Quân Bất Lạc phát ra một tiếng tiêm khiếu, Quân Bất Lạc tâm thần chấn động, nhất thời càng khó có thể duy trì.

Hắn biết không tốt, quát lên lấy ra một trương phù chú, áp vào trên người bản thân, đã hóa quang phi độn.

Thế mà là một trương phù chú độn thuật.

Người này tinh thông Vô Thiên Thần Độn, trên người lại còn mang theo phù lục độn thuật những phương diện khác, thủ đoạn thoát thân chuẩn bị nhiều đến khiến cho người líu lưỡi.

Nguyên Mục Dã nhưng cười nói: "Phí đi nhiều thời gian như vậy định ra kế hoạch, như để ngươi dễ dàng chạy thoát, há không phải chúng ta quá mức vô năng?"

Theo Nguyên Mục Dã lên tiếng, liền thấy Quân Bất Lạc đột nhiên quát to một tiếng, từ không trung rơi rụng mà ra.

Rơi xuống bụi trần, Quân Bất Lạc vươn mình bật dậy, thân hình lại lần nữa hóa thành quang ảnh dật tán.

Đã thấy bốn phía vân vụ nổi lên, đem hết thảy quang điểm của hắn đều ép trở về, đồng thời Nguyên Mục Dã cũng hắc hắc quái tiếu niệm chú pháp, Quân Bất Lạc chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ.

Càng có vô số mảnh giấy từ không trung hạ lạc, hóa thành từng cái từng cái hình nhân, quái khiếu bay về phía Quân Bất Lạc.

Phô thiên cái địa, đâu đâu cũng có chỉ khôi hóa thân.

Tử Lão? Hà Giang Minh?

Bọn họ càng là đều đã đến rồi!

Quân Bất Lạc không ngừng kêu khổ.

Hắn lúc trước liên tục gặp nạn, thoát khỏi Thúy Ngọc bí cảnh dùng đi hai cái bí bảo, có Thiên Hành Nguyên tại, lại dẫn đến Vô Thiên Thần Độn khó có thể phát huy tác dụng, những độn thuật khác vốn là bài tẩy ẩn giấu, nhưng không ngờ đối thủ cẩn thận, thế mà phòng ngừa chu đáo, vẫn như cũ làm nhằm vào chi thuật.

Các loại độn pháp đều là vô dụng, tự thân lại thụ trọng thương, Quân Bất Lạc biết trốn khẳng định là trốn không thoát, trong lòng cắn răng: "Lão tử cùng các ngươi liều mạng!"

Gào thét một tiếng, đã đối không nhất trảo, dưới một trảo này, giữa thiên địa đều là trảo ảnh.

Quân Bất Lạc sở trường về không gian, không chỉ có độn pháp cường hãn, công kích cũng cực kỳ ác liệt, càng là tuân theo liên hệ giữa hai khối Thiên Hành Nguyên, trực tiếp tìm tới vị trí Dung Thành ẩn giấu.

Nhất trảo chi hạ, tất sát Dung Thành!

Nhưng mà vân vụ thư quyển, vị trí Dung Thành, lại là một đài khôi lỗi phá nát, càng vẫn như cũ chỉ là cái thế thân, ngược lại là phản kích khôi lỗi phá nát sản sinh lại một lần nữa chấn động nguyên thần.

"Vô Niệm Sát Chú?" Quân Bất Lạc cảm giác được trong cơ thể mình một trận phiên giang đảo hải, âm tà chi lực xâm tập toàn thân, không chỉ có nhục thân chính đang gặp phải xâm thực, liền ngay cả nguyên thần đều không bỏ qua.

Hắn biết mình chống đỡ không được bao lâu, nếu không thể nhanh chóng kích sát Dung Thành, thi triển Vô Thiên Thần Độn đào tẩu, vậy hôm nay chính là giờ chết của hắn.

Trong lòng sát cơ nổi lên, liền lấy ra một khối màu đen ngọc quyết bóp nát.

Ngọc quyết kia vỡ vụn phóng thích ra lượng lớn hắc khí, xâm nhiễm bốn phía, đem bốn phía nhuộm thành màu mực.

"Hóa Ma Ngọc?" Nguyên Mục Dã kiệt kiệt quái tiếu: "Ngươi quả nhiên từ trong kẽ nứt Ma Uyên lúc trước đạt được không ít bảo bối tốt a, hiếm thấy ngươi thế mà lớn mật như vậy, dám tàng ngọc này ở trong cơ thể mà không bị ma hóa, đến là không cô phụ bố trí lần này của chúng ta."

Lúc bố trí thủ đoạn đối phó với Quân Bất Lạc lúc trước, Hà Giang Minh còn cảm thấy có chút dư thừa, chỉ cảm thấy phong lại Vô Thiên Thần Độn của hắn liền đủ rồi.

Bây giờ nhìn thấy Quân Bất Lạc các loại thủ đoạn dùng ra, Nguyên Mục Dã sâu sắc cảm thấy Ninh Dạ ‘lo trước khỏi hoạ’ chi thuyết không sai.

Quân Bất Lạc này đúng là cái thoát thân lão tổ tông đại hành gia, thủ đoạn ẩn nấp nhiều đến khiến người giận sôi.

Hóa Ma Ngọc chính là một kiện Ma giới chí bảo, có thể ô nhiễm vạn vật, khiến vạn bảo mất linh.

Quân Bất Lạc sợ nhất chính là người khác ngăn chặn cấm thuật đào mạng của bản thân, hắn biết rõ mỗi một kẻ muốn giết hắn đều nhất định sẽ nhằm vào Vô Thiên Thần Độn của hắn làm chuẩn bị, vì vậy cũng ngược lại làm chuẩn bị đối với những chuẩn bị này.

Hóa Ma Ngọc chính là khắc chế chi thuật tốt nhất.

Thời khắc này Hóa Ma Ngọc vừa ra, vạn vật ma hóa, chúng sinh thất linh, liền ngay cả Tử Lão vân khôi cùng Hà Giang Minh chỉ khôi đều mất đi khống chế.

Bất quá thân thể của chính Quân Bất Lạc cũng bắt đầu xâm nhiễm ma khí —— sử dụng vật này đại giá quá lớn, ma khí đang không ngừng xâm tập Quân Bất Lạc, liền ngay cả Thiên Hành Nguyên đều tùy theo chịu ảnh hưởng.

Thừa dịp lúc này, Quân Bất Lạc đã phát động Vô Thiên Thần Độn.

Không nghĩ càng vẫn như cũ vô hiệu.

Làm sao lại?

Quân Bất Lạc kinh ngạc.

Liền thấy bốn phía sát vân cuồng quyển, thế mà đem hết thảy ma khí đều đãng không còn một mống.

Ngũ Sát Vân!

Hà Giang Minh đã cười to nói: "Quân Bất Lạc, thu hoạch của ngươi tại Đông Phong Quan, chúng ta lại rõ ràng cực kỳ đây. Ngươi cho rằng chúng ta sẽ không ngờ tới thủ đoạn này của ngươi sao? Ha Ha Ha Ha!"

Dưới Ngũ Sát Vân gột rửa, ma khí tẫn trừ, Thiên Hành Nguyên vẫn còn đang phát huy tác dụng, khiến Vô Thiên Thần Độn của Quân Bất Lạc không còn đất dụng võ rồi.

Trong lòng Quân Bất Lạc tuyệt vọng, lại nhìn thấy thân ảnh Dung Thành tại một bên xuất hiện.

Hắn biết đó là mồi nhử, lại đã không lựa chọn, chỉ có thể lại lần nữa hướng Dung Thành phóng đi.

Bốn phương tám hướng vô số công kích mãnh liệt rơi xuống, trực tiếp ngăn chặn tại con đường trùng kích của Quân Bất Lạc, Quân Bất Lạc căn bản chính là dùng thân thể của chính mình ngạnh kháng.

Thời khắc này hắn đem toàn bộ thực lực kích phát đến mức tận cùng, thế mà vẫn cứ kháng quá một làn sóng này, đi tới bên người Dung Thành, lại lần nữa một trảo phá vỡ.

Lại là một đài khôi lỗi phá nát, đồng thời sát chú phản công, Quân Bất Lạc đã lại trúng chú thuật.

Chú thuật của Mộc Khôi Tông cực kỳ âm hiểm, chỗ không tốt duy nhất chính là tính bùng nổ yếu một chút.

Nhưng thời khắc này liên tục ba lần xuất kích, không thể kích sát Dung Thành, ngược lại là Quân Bất Lạc trước sau trúng tam đại ác chú, tam chú tề phát, thân thể Quân Bất Lạc đã bắt đầu thối rữa, liền ngay cả nguyên thần cũng bắt đầu tan rã.

Quân Bất Lạc tiêm khiếu, không quan tâm tất cả phát động cấm thuật, toàn bộ thân thể tại thời khắc này đồng thời tiêu vong, nguyên thần sót lại, càng là đột phá Thiên Hành Nguyên hạn chế, phát động Vô Thiên Thần Độn Thuật.

Lần này liền ngay cả ba người Tử Lão cũng vì thế biến sắc.

Đã đến mức độ này, hắn lại vẫn có thể chạy?

Ngược lại là Dung Thành, quát lớn một tiếng: "Ngươi chạy không thoát! Quân Bất Lạc! Thiên Tinh Phong Cấm!"

Một cỗ hào quang mênh mông cuồn cuộn mà lên, cùng nguyên thần của Quân Bất Lạc giao tương huy ánh, thế mà đem nguyên thần của hắn kéo chặt lấy.

Đây là Thiên Tinh bí thuật Dung Thành khổ tu nhiều năm, chờ đợi chính là thời khắc này.

Quân Bất Lạc triệt để tuyệt vọng, hắn hô to: "Ninh Dạ! Dung Thành! Ta coi như chết rồi hóa thành lệ quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho các ngươi!"

"Lời này, cha mẹ ta năm đó cũng đã nói." Dung Thành lạnh nhạt nói.

Oanh!

Cuồng dã chi phong tịch quyển mà lên, triệt để đem Quân Bất Lạc yên diệt.

Thu tay, Tử Lão nhìn hướng Hà Giang Minh: "Thế nào? Ninh Dạ nói không sai chứ? Nếu như không có Việt Trọng Sơn vì chúng ta tiêu hao hắn một phen, lần này sợ là sẽ phải kiếm củi ba năm thiêu một giờ."

Hà Giang Minh không có gì để nói, chỉ có thể oán hận nói: "Đồ rác rưởi này, thật quá là khó giết."

Chương 13 : Ngươi lừa ta gạt

Chương 13: Ngươi lừa ta gạt

Hai mươi ngày trước.

Trung Ương Vương Phủ.

Tần Thì Nguyệt quỳ gối trước mặt Việt Trọng Sơn: "Thần đạt được tin tức xác thực, Từ Liệt bí mật cấu kết Quân Bất Lạc Liệt Không Thiên Yêu, dự định đi tới Thúy Ngọc Sơn đánh cắp La Hầu."

"Ồ?" Việt Trọng Sơn vui vẻ: "Từ Liệt tặc tâm bất tử, bản tôn biết. Bất quá hắn dựa vào cái gì cảm thấy hắn có thể bảo vệ La Hầu?"

Tần Thì Nguyệt lắc đầu: "Lần này hắn không có ý định muốn La Hầu, chỉ là hi vọng vương thượng ngài không có."

"Như vậy sao?" Việt Trọng Sơn xoa xoa cái trán: "Bản thân không có, cũng không cho bản vương có, ha ha, có ý tứ. Đây không giống như là chủ ý Từ Liệt có thể nghĩ đến."

"Là Liệt Không Thiên Yêu." Tần Thì Nguyệt nói: "Lão già này không biết từ chỗ nào hỏi thăm được tin tức La Hầu, vậy là liên hợp Quân Bất Lạc, khiến Ninh Dạ lấy đi sứ chi danh, cùng Từ Liệt cấu kết, mật mưu vương thượng."

"Từ Liệt liền như thế cam tâm để cho người khác sử dụng?"

"Chỉ là một cái La Hầu, Từ Liệt tự nhiên không cam lòng, nhưng nếu như thêm vào Cực Đạo Việt đây?"

"Ân?" Việt Trọng Sơn dùng sức đập bàn một cái: "Thật can đảm, Từ Liệt lại dám có ý đồ với Cực Đạo Việt?"

Cực Đạo Việt có thể tính là Trung Vương Phủ lập phủ chi cơ, giá trị so với La Hầu không biết cao hơn bao nhiêu lần.

Ngũ vương chi tranh xưa nay đều có cái giới hạn, mà tại trong cái giới hạn này, Cực Đạo Việt là tuyệt đối không thể động vào. Một khi vượt quá giới hạn, vậy thì đồng nghĩa với phản môn, trộm lấy La Hầu sẽ không gây nội chiến, Cực Đạo Việt lại là tuyệt đối sẽ dẫn tới nội chiến.

Chính bởi vậy vừa nghe thấy lời này, Việt Trọng Sơn trực tiếp chấn nộ.

Vì vậy thời khắc này Việt Trọng Sơn hỏi: "Khởi nguồn tin tức của ngươi có thể tin được không?"

Tần Thì Nguyệt cúi đầu đáp lại: "Thiên chân vạn xác, thần nguyện đem tính mạng đảm bảo."

Việt Trọng Sơn nhưng chẳng phải dễ tin: "Ngươi rất hi vọng hắn chết? Đúng không?"

Nếu như Tần Thì Nguyệt là nói dối, vậy thì mang ý nghĩa nàng đang hãm hại Từ Liệt.

Mà nàng cũng xác thực có cái động cơ này.

Tần Thì Nguyệt cúi đầu: "Không phải thần hi vọng hắn tử, là hắn hi vọng thần chết."

"Nói cũng đúng." Việt Trọng Sơn đắc ý cười lên: "Bất quá bản vương nhưng không thể bởi vì một câu của ngươi, liền trực tiếp xuống tay với Từ Liệt."

"Cái này đơn giản." Tần Thì Nguyệt đã nói: "Vương thượng có thể trước đem Cực Đạo Việt giấu ở một chỗ bí mật chi địa, tại chỗ cũ an bài cái hàng giả. Theo kế hoạch của Từ Liệt, Quân Bất Lạc hẳn là sẽ xuống tay với Thúy Ngọc Sơn, một khi Quân Bất Lạc động thủ, Từ Liệt liền sẽ động thủ đối với Chiến Vương Phủ, hai bút cùng vẽ, vô luận bên nào thành công, hắn cũng không thiệt thòi. Nếu như hắn không có xuống tay với Cực Đạo Việt, vậy vương thượng chỉ cần bảo vệ La Hầu là được. Nếu như hắn động thủ. . ."

Việt Trọng Sơn lạnh nhạt nói: "Đó chính là hắn tự tìm đường chết!"

Mười lăm ngày trước, Trung Ương Vương Phủ, trước khi Ninh Dạ gặp Quân Bất Lạc hồi phủ.

Văn Nhược ngồi ở trước mặt Từ Liệt: "Vương thượng triệu hoán, không biết có gì phân phó?"

Từ Liệt lạnh nhạt nói: "Quân Bất Lạc đã đến rồi, Ninh Dạ đã đi gặp hắn."

Văn Nhược nói: "Đây là chuyện tốt."

"Chuyện tốt sao?" Từ Liệt nở nụ cười: "Có lẽ đi. Ninh Dạ người này, bàn tính đến là đánh tốt vô cùng. Dùng ta để đối phó Việt Trọng

Sơn, dùng Quân Bất Lạc đi thu được La Hầu. Hắn tưởng ta không nhìn ra được, Quân Bất Lạc căn bản là sẽ không giết La Hầu, hắn nhất định sẽ nghĩ biện pháp mang đi La Hầu."

Văn Nhược cười nói: "Ninh Dạ tiểu nhi, lại dám dối gạt vương thượng, quả thực chính là tự tìm đường chết. Liệt Không Thiên Yêu xuất hiện tại Liệt Châu ta, thật coi chúng ta một chút tin tức đều không đạt được sao? Nói đến, còn phải cảm tạ Trì Vãn Ngưng kia, nếu không nhờ nàng, chúng ta cũng sẽ không nhanh như vậy liền phát hiện."

Từ Liệt vẫy vẫy tay: "Ninh Dạ tiểu nhi, chỉ có thể đùa bỡn âm mưu, không đáng để lo, ngược lại là hiện tại, Quân Bất Lạc cùng Liệt Không Thiên Yêu lòng tham quấy phá, chúng ta phải lợi dụng cơ hội này như thế nào."

Văn Nhược đã nói: "Vương thượng sao không dứt khoát lấy hai người bọn họ làm mồi?"

Từ Liệt cười to: "Quả nhiên nghĩ đến cùng nơi đi."

Nói hắn đã đứng lên, tại trong thư phòng đi lại vài bước: "Ninh Dạ lấy La Hầu làm mồi, dụ ta xuất thủ, vì Quân Bất Lạc bọn họ chế tạo cơ hội. Ta liền thẳng thắn ngược lại mà làm, dùng Quân Bất Lạc Liệt Không làm mồi, đem người của Việt Trọng Sơn đều dẫn tới đồng thời, sau đó sẽ cho Chiến Vương Phủ của hắn một bài học!"

Chẳng ai nghĩ tới, Từ Liệt thế mà từ bỏ mơ ước đối với La Hầu, mở ra lối riêng.

Thiên hạ thứ tốt nhiều lắm, làm gì nhất định phải tử thủ một cái La Hầu?

Trọng yếu nhất chính là, Từ Liệt không thích bị người điều khiển.

Người Liệt Châu, xưa nay tính tình hung hăng, không thích âm mưu quỷ kế, càng không thích bị người sắp xếp.

Kế hoạch của Ninh Dạ tốt mấy, nhưng ngươi là thứ gì? Lại dám sắp xếp ta? Lại dám khiến ta làm kẻ thế mạng cho ngươi, sau đó các ngươi mò chỗ tốt?

Nghĩ hay lắm!

Coi như Ninh Dạ nói thiên hoa loạn trụy, cũng không thể nào chân chính đem Từ Liệt làm cho dao động.

Vì vậy Từ Liệt từ đầu đã có cách nghĩ này, có Liệt Không Thiên Yêu hay không, hắn đều sẽ như thế làm, chỉ bất quá đã có Liệt Không Thiên Yêu, hắn liền càng thêm kiên quyết, cũng càng thêm hung ác.

Hắn vẫn như cũ sẽ xuất thủ, chỉ bất quá vật hắn muốn, chính hắn sẽ nắm, không cần mượn tay người khác!

Đây mới là Trấn Bắc Vương Từ Liệt!

Văn Nhược đại hỉ: "Vương thượng kế này rất tuyệt, vừa vặn trên tay chúng ta còn có một người, người này vẫn luôn đang bí mật liên hệ cùng Tần Thì Nguyệt, chỉ bất quá chúng ta giả vờ không biết, hiện tại chính là thời điểm phát huy được tác dụng."

"Tần Thì Nguyệt!" Nghe được danh tự này, Từ Liệt lại là một trận căm tức.

Nếu không phải tiện nhân kia, bản thân sao lại mất đi La Hầu.

Mà hiện tại cái kế hoạch này, cũng vừa hay có thể đem Tần Thì Nguyệt cũng đẩy lên lò lửa.

"Sau đó còn có thể đem hết thảy đều đẩy lên trên đầu Ninh Dạ." Văn Nhược tiếp một câu.

"Đẩy lên trên đầu Ninh Dạ?" Từ Liệt ngẩn người: "Ý nghĩ là tốt đẹp. Nhưng vấn đề là Ninh Dạ bây giờ bất quá là Vạn Pháp cảnh, lấy thực lực của hắn, coi như Việt Trọng Sơn cùng tam đại chiến tướng dưới tay hắn đều không ở Chiến Vương Phủ, Ninh Dạ cũng đừng hòng lay động nơi đó, dùng hắn đến gánh tội thay, sợ là gánh không nổi a."

Kỳ tập Chiến Vương Phủ khẳng định là Từ Liệt xuất thủ, Ninh Dạ cõng nồi, vấn đề là Ninh Dạ thực lực "Quá yếu", cõng không nổi cái nồi này, lại khiến cho Từ Liệt rất do dự nên xử lý như thế nào.

"Không có thực lực, có thể an bài thực lực." Văn Nhược hồi đáp.

"Ồ?" Từ Liệt đã nổi hứng thú: "Ngươi muốn sắp xếp như thế nào?"

Coi như là Việt Trọng Sơn cùng tam tướng vắng mặt, muốn công phá Việt vương phủ, cũng cần chí ít thực lực cấp bậc Vô Cấu, đây còn chỉ là ở bề ngoài, trong tối liền không nói được rồi. Đương nhiên, trong tối tự có Trấn Bắc Vương giải quyết, vấn đề cửa ải bề ngoài này cũng không dễ chịu a.

Vì vậy Từ Liệt nói: "Ngươi tổng không thể khiến ta đem hắn thoáng cái đề thăng lên đến Vô Cấu cảnh chứ? Ta cũng không có bản lãnh lớn như vậy."

Văn Nhược hồi đáp: "Kỳ thực Ninh Dạ cùng Trì Vãn Ngưng, trong tay có lưỡng đại thần khí, nếu phát huy bình thường, đã là có thể có thực lực cấp bậc Vô Cấu, chỉ bất quá tu vi vẫn còn yếu, không thể chân chính triển hiện uy năng. Nhưng vương thượng vừa vặn có một thứ, có thể khiến cho bọn họ tạm thời đạt được đột phá. . ."

Từ Liệt ánh mắt híp lại: "Ngươi là nói. . . Chiến Đạo Thư?"

"Chính là!" Văn Nhược trả lời.

Từ Liệt cẩn thận nghĩ nghĩ, "hắc" một cái cười nói: "Không sai, đến là biện pháp tốt. Đã có Chiến Đạo Thư, Ninh Dạ cùng Trì Vãn Ngưng có thể phát huy toàn bộ lực lượng của thần vật, mà một khi bọn họ vận dụng quá độ, chết ở Việt vương phủ, hắc hắc, lại không phải trách nhiệm của Từ Liệt ta."

Văn Nhược tiếp lời: "Nguyên Cực Thần Quang cùng Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm, cũng liền thuận lý thành chương rơi vào tay ngài."

Từ Liệt ngưỡng thiên cười to: "Chính là!"

Từ Liệt đối với hai kiện này thần khí đến không có nhu cầu gì, nhưng đem ra đổi tài nguyên cũng là tốt a.

Hiện tại.

Trung Ương Chiến Vương phủ.

Trong thiên không mấy đạo thân ảnh xuất hiện, chính là Từ Liệt, Ninh Dạ, Trì Vãn Ngưng, còn có một người chính là Phong Ma Chiến Tướng Đồ Thiên Quân kia.

Cư cao lâm hạ, thiếu vọng Chiến Vương Phủ, Đồ Thiên Quân diện sắc chợt dữ tợn: "Có thể động thủ rồi."

Gỡ xuống chiến phủ sau lưng, huyết sắc chiến phủ vẽ ra phá thiên chi huy, hướng hạ phương trảm khứ.

Chương 14 : Ly Hồn Chi Cấm

Chương 14: Ly Hồn Chi Cấm

Xoát!

Khai thiên chi huy phá vân liệt nhật, lấy không gì địch nổi chi thế rơi xuống. Nhưng nếu nhìn kỹ, liền sẽ phát hiện, đây không giống ánh búa, càng giống kiếm quang, thậm chí ngay cả uy thế đều không phải Khai Thiên Phủ Đồ Thiên Quân dựa vào thành danh, càng là có rất nhiều đặc tính thủy hệ.

Có lẽ vì cái nguyên nhân này, một búa này kỳ thực không lớn như trong tưởng tượng.

Cùng lúc đó, thủ hộ cấm chế trong Trung Vương Phủ cũng tự động kích phát, hình thành một phiến thủy mạc liêm hoa, đã chặn lại một búa này.

Xem ra lực lượng ngang nhau, thế nhưng sau một khắc, thủ hộ cấm chế trong Trung Vương Phủ càng vẫn là bị một búa này bổ ra.

Từ trong phủ đã bay ra mấy người, quát lên: "Là ai? Dám đến Trung Vương Phủ khiêu khích?"

Hai người dẫn đầu chính là Cực Chiến Đạo lưỡng đại Tu La.

"Chỉ hai cái sao?" Từ Liệt không thèm quan tâm nói: "Thiên Quân, ngươi cùng bọn họ chơi đùa một chút, nhưng đừng lộ thân phận."

Đồ Thiên Quân gãi đầu một cái: "Đã biết."

Muốn hắn đánh bại hai cái Tu La là chuyện dễ dàng, nhưng muốn hắn không bại lộ thân phận đến thật sự có chút làm khó hắn.

Cũng may hắn đến cùng là Vô Cấu cảnh, coi như thần thông yếu mấy, cũng vẫn là có biện pháp. Thời khắc này hô quát một tiếng, chu vi đã hình thành một phiến tiên pháp cuồng triều hướng về đối diện tuôn tới.

Hắn không thiện huyễn thuật, lấy huyễn chế địch không được, liền thẳng thắn cuốn lên đầy trời bão cát, pháp lực đại triều, lấy hùng hồn chi thế che giấu tự thân.

Đồng thời Từ Liệt đã nói với Ninh Dạ Trì Vãn Ngưng: "Các ngươi đi theo ta."

Tiện tay dùng cái thủ đoạn ẩn nấp, che lấp hai người bay xuống phía dưới.

Bất quá thủ đoạn ẩn nấp này của hắn còn không bằng Ninh Dạ, vừa mới đến phía dưới, chưa vào phủ liền bị phát hiện, hô khiếu tứ khởi, từng cái từng cái pháp thuật tra xét đã ném ra ngoài.

Từ Liệt cũng không che giấu, thẳng thắn khẽ hừ một tiếng.

Trong một tiếng hừ này, tất cả mọi người liền cảm thấy trước mắt hoa lên, hết thảy thủ đoạn thần thức không thể dùng nữa.

Từ Liệt hừ nói: "Vẫn là như vậy đơn giản."

Đối với hắn mà nói, lực lượng chính là biện pháp tốt nhất giải quyết tất cả vấn đề, cho dù là ngụy trang tiến vào, cũng là như vậy.

Bất quá ngươi cảm thấy giống như ngươi thật có thể lừa gạt quá Việt Trọng Sơn?

Ninh Dạ cũng là không nói gì.

Từ Liệt ở trước mặt hắn chơi tâm cơ thủ đoạn, cảm giác liền giống như Ninh Dạ tại trước mặt Từ Liệt show cơ nhục, đều thuộc về múa rìu qua mắt thợ, nhưng hắn lại không tiện nói, chỉ có thể yên lặng nhìn.

Thời khắc này ba người đã nhập Chiến Vương Phủ, trong thiên không còn đang Ầm Ầm Ầm đánh không ngừng nghỉ, Từ Liệt nhưng đã rơi vào một chỗ phụ cận hoa viên của Trung Vương Phủ.

Nhìn nhìn chung quanh, tự nói: "Hẳn chính là nơi này."

Trì Vãn Ngưng bắt đầu giả ngu: "Vương thượng đang tìm cái gì? Chúng ta chuyến này lại đây, không phải chí tại dụ địch, vì Đông sứ sáng tạo cơ hội sao?"

Từ Liệt hồi đáp: "Vấn đề là Việt Trọng Sơn không ở chỗ này, nếu như thế, vào bảo sơn há lại có thể tay không mà quay về? Tốt xấu cũng phải chiếm được chút gì đi. . . Ngô, là ở chỗ này!"

Trong khi nói hắn đã thần thức khóa chặt một chỗ mục tiêu.

Cũng không phí lời, giơ tay chính là một quyền.

Một quyền này Oanh ở mặt đất, cũng không thấy có động tĩnh gì, nhưng một lát sau, liền thấy đại địa một phiến rung động, từ hạ phương thế mà lắc lư sinh khởi một gian mật thất.

"Ha ha, Việt Trọng Sơn bảo khố, lão phu lần này cần không khách khí rồi!" Từ Liệt nói lại là rút ra một thanh kiếm, hướng tới mật thất kia chính là một kiếm.

Chỉ là liền tại hắn xuất thủ đồng thời, trong mật thất một đạo quang hoa sáng lên, trảm hướng Từ Liệt: "Là ai, dám. . ."

Oanh!

Từ Liệt đã một kiếm phá toái quang hoa, đem công kích của đối phương hóa giải thành vô hình.

"Vô Cấu cảnh?" Đối phương rõ ràng kinh ngạc lên tiếng.

Một kiếm này của Từ Liệt phân tấc nắm chắc vô cùng tốt, vừa vặn là biểu hiện sau khi Trì Vãn Ngưng toàn lực thôi thúc Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm nên có, dưới cái nhìn của hắn, kế hoạch thủ đoạn của chính mình quả thực chính là thiên y vô phùng.

Chỉ là theo Ninh Dạ, anh em ngươi kế hoạch này cũng thực sự quá ẩu chút.

Không nói những cái khác, ngươi cùng Đồ Thiên Quân ngay trước mặt chúng ta mô phỏng chúng ta xuất thủ, đây là hoàn toàn coi chúng ta là người mù cùng kẻ ngu a.

Thật sự, coi như không cần Vấn Thiên Thuật, coi như lúc đó bị ngươi mộng bức qua, hiện tại cũng có thể nhìn ra rồi.

Vì vậy Ninh Dạ cảm thấy bản thân hẳn là nên có biểu hiện.

Hắn cùng Trì Vãn Ngưng liếc nhau một cái, nói: "Vương thượng đây là ý gì?"

Vừa nói, người đã lui về phía sau.

Từ Liệt cười ha hả, trực tiếp lấy tiếng cười che giấu đi thanh âm của Ninh Dạ, nhưng cùng mấy lần thủ bút lúc trước của Ninh Dạ giống nhau như đúc. Chỉ bất quá khi đó Ninh Dạ là tu vi thấp, những thủ đoạn khác không có tác dụng, Từ Liệt nhưng căn bản là xem thường thủ đoạn khác, có thể bạo lực giải quyết liền bạo lực giải quyết.

Che giấu đi Ninh Dạ ngữ thanh, Từ Liệt trực tiếp ném ra một vật, lập tức huyễn vụ nổi lên, toàn bộ Chiến Vương Phủ đều bị bao phủ trong đó.

Càng có một cỗ uy áp cường đại bức bách mà xuống, khiến Ninh Dạ Trì Vãn Ngưng căn bản đi không thoát.

Ninh Dạ kinh khiếu: "Vương thượng!"

Từ Liệt đã nói: "Ngươi còn ngây ra đó làm gì, mau cùng ta đồng thời đánh hạ bí khố nơi này!"

Thế mà là Trì Vãn Ngưng thanh âm.

Đồng thời ám ngữ truyền đến: "Mau ra tay, ngươi đã đáp ứng bản vương, sẽ chống đỡ việc này, làm sao, muốn quịt nợ phải không?"

Ninh Dạ tức điên bất đắc dĩ, một đao chém ra, Lưỡng Nghi Chân Cương phát động, luân chuyển ra vô tận chân ý.

"Lưỡng Nghi Chân Cương?" Quả nhiên người bên trong mật thất kia thất thanh kêu lên: "Hóa ra là người của Hắc Bạch Thần Cung, lại dám dạ tập Trung Vương Phủ!"

Ninh Dạ cười lạnh: "Đến cũng đến rồi, còn có cái gì có dám hay không? Ngày hôm nay, hết thảy của Việt Trọng Sơn đều là của ta!"

"Si nhân thuyết mộng!"

Đúng vào lúc này, một cái thanh âm bỗng nhiên truyền đến, phiêu phiêu hốt hốt như bốn phương tám hướng mà tới.

Toàn bộ vương phủ đột khởi biến hóa, một chiếc đèn lưu ly đột nhiên phi nhập không trung, thắp sáng hắc ám.

Nhưng chính là một chút ánh lửa này, lại mang cho Từ Liệt cảm giác uy hiếp cự đại.

Ánh mắt của hắn hơi ngưng: "Ly Hồn Đăng? Loạn Ly Tang Thần Cấm? Việt Trọng Sơn, ngươi quả nhiên vẫn là dùng cái này!"

Loạn Ly Tang Thần Cấm chính là cấm chế thủ hộ mạnh mẽ nhất Trung Vương Phủ, Cực Chiến Đạo lấy nhục thân xưng tối, nguyên thần phương diện biểu hiện thường thường. Loạn Ly Tang Thần Cấm nhằm vào nguyên thần ra tay, cho dù là mạnh như Từ Liệt, cũng cần cẩn thận ứng đối, bằng không không cẩn thận khả năng liền sẽ ngã vỡ đầu.

Nhưng lần này Từ Liệt có chuẩn bị mà đến, hắn xông chính là cái này.

Bảo khố tính là gì? Một ít bảo vật phổ thông, có tư cách nhập trong mắt hắn?

Từ Liệt hắn từ bỏ La Hầu, muốn tự nhiên là đồ vật đồng giá với La Hầu, lại không giống La Hầu như vậy có thể sau đó đòi lại.

Mục tiêu của hắn, chính là Ly Hồn Đăng!

Thời khắc này mắt thấy trung ương cấm chế, Ly Hồn Đăng khởi, dưới ánh đèn lay động, nguyên thần run lên, khó có thể tự cao.

Từ Liệt đã đột nhiên khẽ quát một tiếng, sau đầu nguyên thần khởi, càng là phân liệt ra một điểm thần hồn trôi về Ninh Dạ, đồng thời thể nội Ninh Dạ khí cơ tăng vụt, trong phút chốc càng đạt đến Vô Cấu tầng thứ, không chỉ có như vậy, nguyên thần chi lực càng là thần uy đại tăng, trong lúc hoảng hốt đã thành một tôn tồn tại cấp bậc Niết Bàn đại lão.

Đây tự nhiên là Từ Liệt cố ý như vậy, người này cũng không biết dùng phương pháp gì, thế mà cũng có thể phân liệt ra một tia mảnh vỡ nguyên thần, chỉ bất quá hắn là không giống Tử Lão hảo tâm như vậy, mà thuần là vu oan giá họa.

Sau một khắc Ly Hồn Đăng đã hướng về Ninh Dạ chiếu đi.

Ly Hồn Đăng chính là Loạn Ly Tang Thần Cấm hạch tâm thần vật, một khi bị vật này chiếu trúng, nhẹ thì nguyên thần thụ tổn, tu vi đại giảm, nặng thì thần trí cũng có thể bị khống chế, từ đây trở thành khôi lỗi.

Cấm này theo lý thuyết không thích hợp trở thành trận pháp bảo vệ, thế nhưng dùng tới đối phó Cực Chiến Đạo lại có hiệu quả. Việt Trọng Sơn người khác không ngại, đệ nhất phòng chính là người bên trong Cực Chiến Đạo, vậy nên Trung Vương Phủ đệ nhất pháp trận cấm chế chính là cấm này bảo vật này.

Thời khắc này mắt thấy Ly Hồn Đăng chiếu rọi mà đến, Ninh Dạ tâm thần thất thủ, kêu thảm thiết: "Từ Liệt, ngươi hại ta!"

"Ha Ha Ha Ha!" Từ Liệt cười to: "Vô dụng!"

Tại dưới thần uy của hắn ảnh hưởng, lời nói của Ninh Dạ căn bản truyền không đi ra ngoài, trái lại bị vặn vẹo thành Hắc Bạch Thần Cung đại năng đang toàn lực đối kháng cấm này.

Cùng lúc đó, Từ Liệt thu liễm khí cơ, đã làm tốt chuẩn bị thời khắc mấu chốt kỳ tập, đoạt được Ly Hồn Đăng.

Nhưng vào lúc này, dị biến tái khởi!

Thúy Ngọc Sơn.

Một cái tiểu xà uốn lượn bò qua mầm cây, dừng lại tại trên nhánh cây, hướng tới phía trước thiên không phun ra xà tín.

Xà mục thanh u, đem tất cả thu hết vào đáy mắt, thậm chí có thể cảm thụ được vết tích thần thức đảo qua, trên mặt rắn thế mà lộ ra một chút ý cười.

Nó có chút lười biếng đem mình cuộn mình tại trên nhánh cây, theo cành cây đung đưa mà lay động, mặc cho gió thổi qua.

Một con thanh xà lặng yên tiếp cận nó, tựa như là mị lực của nó hấp dẫn, thế là nó thiếu kiên nhẫn vung lên đuôi, đem thanh xà quất bay.

Đầu rắn rơi vào trên một đóa hoa nhi, thưởng thức kiều nhan của hoa.

Rốt cục, một cái thương lão thân ảnh tự bên trong Thúy Ngọc Sơn xuất hiện.

Đi ra khỏi động phủ, phi nhập thiên tế.

Sau đó lại là hai cái.

Tiểu xà lẳng lặng nhìn bọn họ rời khỏi, trườn xuống cây, hướng về động phủ trườn đi. Dọc theo thông đạo tiến lên, hướng thẳng đi tới u cảnh môn hộ.

Tiểu xà lặng yên đứng dậy, hóa thành một tên tuyệt mỹ nữ tử.

Nở nụ cười xinh đẹp, nàng khẽ gõ môn hộ: "Có ai ở nhà không?"

Chương 15 : Lại vào u cảnh (thượng)

Chương 15: Lại vào u cảnh (thượng)

Liền tại lúc Ly Hồn Chi Quang chiếu diệu, dị biến tái khởi.

Một phiến hắc ám ma vụ đột nhiên thăng đằng tịch quyển, trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ vương phủ.

Ma khí? Làm sao lại?

Từ Liệt ngạc nhiên.

Nơi này sao đột nhiên lại có ma khí xuất hiện?

Trong lòng hắn đang tự kinh ngạc, lại nghe được một cái lớn lao thanh âm vang lên: "Từ Liệt, ngươi thật là to gan, dám đánh cắp Cực Đạo Việt, ngươi là đang tìm chết sao?"

Việt Trọng Sơn?

Hắn tại sao lại ở chỗ này?

Còn có Cực Đạo Việt là tình huống gì vậy?

Ta lúc nào mưu đồ Cực Đạo Việt?

Từ Liệt rất rõ ràng bản thân thứ khác có thể động, thế nhưng Cực

Đạo Việt là vạn vạn không thể động vào.

Nhưng thời khắc này Việt Trọng Sơn nói như vậy, đến thật giống Cực Đạo Việt đã bị hắn trộm đi.

Từ Liệt chấn kinh trong lòng, cả giận nói: "Lão tử lúc nào động Cực Đạo Việt?"

Hắn đối Việt Trọng Sơn kiêng kỵ rất nặng, không dám ra tay với hắn, mà là một quyền đánh về Cực Đạo Việt vị trí mật thất.

Liền thấy một đạo huyễn quang trùng thiên nhi khởi, Cực Đạo Việt càng là trực tiếp liền phá đất mà lên.

Từ Liệt kêu lên: "Ngươi xem đó không phải. . ."

Lập tức lại phát hiện, cái kia thế mà là hàng giả.

Chân chính Cực Đạo Việt, khí thế rộng lớn, tuyệt sẽ không như vậy.

Không được, Cực Đạo Việt lại bị người đánh cắp?

Từ Liệt trong lòng kinh hãi, quái khiếu một tiếng: "Không phải ta! Là Ma Môn!"

Lúc này hắn nhớ tới này chính tràn ngập ma khí, khẳng định là Ma Môn làm ra chuyện tốt.

Sau đó liền nghe hai tiếng thê lương thảm khiếu.

"A!"

Là Ninh Dạ cùng Trì Vãn Ngưng?

Bọn họ gặp cái gì?

Từ Liệt trong lòng kinh ngạc, phóng thích thần thức tìm tòi, lại phát hiện hai người thế mà biến mất rồi.

Biến mất rồi?

Không có?

Đây là chuyện gì?

Đang kinh ngạc, đã thấy đến xa xa một cái nhân ảnh cao tốc mãnh xông mà đến, thình lình chính là Việt Trọng Sơn.

Hắn tận mắt thấy Từ Liệt một quyền oanh kích gửi Cực Đạo Việt mật thất, bức ra hàng giả, tâm trung chấn nộ, bạo quát lên: "Từ Liệt, ngươi thật là to gan, liền Cực Đạo Việt cũng dám động! Bản tôn cùng ngươi bất tử không!"

Từ Liệt nghe được một mê.

Tình huống gì vậy?

Ngươi không phải mới vừa nói quá lời này sao?

Không đúng!

Từ Liệt đột nhiên nhận ra được một tia không đúng, chỉ là hắn còn chưa kịp phản ứng, Việt Trọng Sơn đã gào thét xông đến, đối với hắn một quyền đánh xuống.

"Không phải ta!" Từ Liệt hô to.

Hắn muốn nói là Ma Môn, thế nhưng chỉ thấy ma khí, không thấy ma nhân.

Muốn nói là Ninh Dạ Trì Vãn Ngưng, thế nhưng hai người này đã kỳ lạ mất tích, liền tại hắn dưới mí mắt mất tích.

Toàn bộ hiện trường, bây giờ ngoại trừ hắn cùng Đồ Thiên Quân, căn bản không có người khác.

Mà cái kia Cực Đạo Việt mật thất, nhưng thực thực tại tại là hắn một quyền nổ ra.

Không đúng, gửi Cực Đạo Việt mật thất, làm sao đơn giản như vậy liền bị phá giải?

Từ Liệt tâm niệm chuyển động, đã ý thức được vấn đề.

Cạm bẫy!

Đây là một cái bẫy.

Từ Liệt kêu to: "Việt Trọng Sơn, ngươi hãm hại ta! Cực Đạo Việt căn bản là không ở nơi đó!"

Việt Trọng Sơn cười lạnh: "Phí lời, biết ngươi muốn tới, lão tử chẳng lẽ còn đem Cực Đạo Việt giữ lại cho ngươi thâu sao? Ngươi nếu đã dám xuống tay với Cực Đạo Việt, cái kia cũng đừng trách lão tử không khách khí, chết đi cho ta!"

Hắn hữu tâm giết người, xuất thủ tuyệt đối không nương tình.

Cuốn động hạo hãn thiên uy, Việt Trọng Sơn bất hủ chi quyền đối

Từ Liệt cùng Đồ Thiên Quân đồng thời rơi xuống, thiên không vân đạm, ô vân tiêu tán, quyền quang trực quán chân trời, Đồ Thiên Quân tại khủng bố trong cột ánh sáng hóa thành bột mịn, Từ Liệt như bị sét đánh, thê lệ kêu thảm hướng không trung thăng lên,

Sau một khắc Việt Trọng Sơn đã trùng nhập không trung, toàn bộ thiên địa đều tùy theo phong vân động đãng lên. . .

Thúy Ngọc u cảnh.

"Có ai ở nhà không?"

Nhẹ giọng hô hoán, khiến Hoa Giải Ngữ hơi cảm thấy ngạc nhiên: "Di? Hôm nay cái nơi đây cũng thật là náo nhiệt đây."

Theo lời nói này, môn hộ tự khai, một nữ tử đã tự tiến vào.

Hoang mạc đã hóa thành đình viện, bốn phía lục dã um tùm.

Đứng ở điền trong vườn, đôi mắt đẹp nhìn quanh, nữ tử ánh mắt rơi vào Hoa Giải Ngữ trên người, che miệng mà cười: "Chưa qua khách nhân cho phép, tự ý tiến vào, không phải xin mời chớ trách u."

Hoa Giải Ngữ đầy hứng thú nhìn đối phương: "Việt vương chân trước rời khỏi, ngươi chân sau đi tới, thời cơ tốt như vậy, sợ là đã sớm chuẩn bị sẵn chứ? Có thể liền Việt vương tai mắt đều không gạt được, nhưng chỉ là Vạn Pháp tu vi, thiên hạ này có thể làm được điểm này có thể đếm được trên đầu ngón tay. Nói tên của ngươi."

Nữ tử liền cười: "Ai ui, hà tất như vậy tránh người ngoài ngàn dặm đây."

Bên cạnh Tần Thì Nguyệt đã nói: "Ta biết nàng, nàng là Công Tôn Điệp. Năm đó tại Chấp Tử Thành thời điểm, nữ tử này liền từng hưng phong tác lãng, làm ra hảo động tĩnh lớn, Huyễn Hóa Chi Thuật tương đối cao cường. Bây giờ xem ra, tu vi tinh tiến, liền ngay cả Huyễn Hóa Chi Thuật cũng lại tăng một tầng. Nhưng muốn nói nàng có thể lừa gạt được Việt vương, ta là không tin, hơn nửa còn sử dụng cái khác che lấp bí pháp, Việt vương căn bản liền không chú ý tới nàng, dĩ nhiên là chưa phát hiện."

Hoa Giải Ngữ đột nhiên đại ngộ: "Chẳng trách. Như lấy ảo thuật kết hợp thiên biến chi thuật, Việt vương không thêm phòng bị, xác thực có khả năng làm được. Bất quá Công Tôn Điệp, ngươi sẽ không liền bản thân một cái đến đây đi? Trợ thủ của ngươi đây?"

Công Tôn Điệp đầy mặt ủy khuất: "Lời này nói, Hoa Ngữ Tu La Vạn Pháp đỉnh phong, ta có hay không giúp đỡ, chính ngươi còn không nhìn ra được sao?"

Hoa Giải Ngữ thần thức tra khắp tất cả, quả nhiên phụ cận xác thực không còn người khác.

Bất quá nàng cũng là cẩn thận, lạnh nhạt nói: "Biết ta là ai, còn dám đi tới, không có sợ hãi, đến cùng có gì dựa vào?"

Thúy Ngọc Sơn có La Hầu, thậm chí còn có Cực Đạo Việt, nàng không dám khinh thường đại ý, vừa nói, đã tối làm chuẩn bị, càng là một đạo hỏa phù truyền ra, phát tin tức cho Việt Trọng Sơn.

Chỉ là hỏa phù vừa xuất thiên không, liền thấy một phiến hào quang quét qua, thế mà chưa thể bay ra này cảnh liền trực tiếp yên diệt.

"Di?" Hoa Giải Ngữ kinh ngạc.

"Ai nha nha, ngại ngùng đây." Công Tôn Điệp cười nói: "Không cẩn thận dùng trương cấm tuyệt phù, lại là tạm thời truyền không ra tin tức đây."

Hoa Giải Ngữ phẫn nộ trong lòng, ngoài miệng nhưng cười: "Không sao, tỷ tỷ không trách ngươi."

Đàm tiếu phong sinh, một chỉ ám đệ, một đạo vô thanh vô tức huyền quang dĩ nhiên phát ra.

Công Tôn Điệp thân thể hóa ảnh trong nháy mắt tiêu tán, lúc tái xuất hiện đã tại một bên khác, tiếp tục che miệng cười: "Tỷ tỷ làm như vậy nhưng là không tốt lắm, nào có không chào hỏi liền động thủ đạo lý."

"Ảnh độn. . ." Hoa Giải Ngữ hừ một tiếng: "Hóa Ảnh Ma Điển ảnh độn đạo tắc, đến khiến ngươi lĩnh ngộ không ít. Làm sao, cho rằng Kháo một chiêu này, liền có thể đối phó ta?"

Công Tôn Điệp liên tục xua tay: "Đánh thì đánh bất quá, bất quá trốn hẳn là vẫn là có thể trốn."

Tần Thì Nguyệt đột nhiên nói: "Ngươi trốn quá Hoa Ngữ Tu La, có thể trốn quá Bất Si chiến tướng?"

Theo Tần Thì Nguyệt lên tiếng, liền nghe một tiếng nhẹ nhàng thở dài vang lên.

Một tiếng này thán, phảng phất mang theo nhân sinh vô tận bi khổ si ly ái hận tình sầu, chỉ một tiếng thở dài, Công Tôn Điệp liền hồn nhi đều phảng phất bị ổn định.

Bình địa đã hiện một người, đầy mặt sầu khổ, chính là Điền Bất Si.

Hắn nhẹ nhàng lắc đầu: "Thời gian quý báu, tội gì tự tìm đường chết. Ta bản không muốn ra tay, làm sao. . . Làm sao. . ."

Nói đã hướng Công Tôn Điệp trên mặt sờ soạng.

Công Tôn Điệp phảng phất đã dọa sợ giống như vậy, liền tại Điền Bất Si muốn sờ đến Công Tôn Điệp đương khẩu, Điền Bất Si bỗng nhiên biến sắc, cải mò là đập, một chưởng vỗ ra, lại là hình thành một phiến hộ thể cương sát.

Sau đó liền nghe Ầm một tiếng, Công Tôn Điệp trên người khói đen bạo khởi, vô số huyền quang ám ảnh toàn xạ, chen chúc đánh vào Điền Bất Si hộ thể cương sát trên.

Chương 16 : Lại vào u cảnh (hạ)

Chương 16: Lại vào u cảnh (hạ)

Khói đen tiêu tán, Công Tôn Điệp đã xuất hiện tại một bên khác.

Giật mình nhìn Điền Bất Si: "Ai nha nha, vậy mà vẫn không thể tính toán được lão nhân gia ngài, Ngũ Độc Tuyệt Sát Châm này của ta liền lãng phí mất rồi, thật là đáng tiếc mà."

Ngữ khí giật mình, lại hoàn toàn không có sợ hãi chi ý.

"Hảo một cái ma nữ, hảo một chiêu huyễn thuật, hảo một chiêu độn thuật, ngươi vừa nãy dùng, không giống như ảnh độn chi pháp của Ma Môn." Điền Bất Si chậm rãi thu tay, lạnh nhìn Công Tôn Điệp.

Một thoáng so đọ vừa nãy tuy rằng đơn giản, nhưng thủ đoạn Công Tôn Điệp biểu hiện ra lại không bình thường, trước sau sử dụng một loại độn thuật, huyễn thuật nào đó chưa biết, mới có thể đào thoát chưởng khống của hắn , còn cái Ngũ Độc Tuyệt Sát Châm gì đó kia trái lại không tính là gì, đừng nói Điền Bất Si chưa trúng, coi như đã trúng, bằng tu vi cường hãn của hắn cũng có thể dễ dàng đề kháng.

Công Tôn Điệp cười nói: "Quang độn, tá quang độn hình, kết hợp ảnh độn, quang ảnh song độn, hảo bản sự đào mệnh nha. Bất quá đối với Bất Si Chiến Tướng lại là không tác dụng gì rồi, lão nhân gia ngài chính là Vô Cấu đại năng, tùy tiện xuất thủ một cái, đó đều là phô thiên cái địa uy năng, Tiểu Điệp coi như chạy giỏi mấy, cũng chạy không thoát khỏi lòng bàn tay của ngài đây."

"Nhưng ngươi lại không sợ a." Điền Bất Si than thở, tiện tay cũng đánh ra một đạo hỏa phù, thế mà cũng là đưa tin Việt Trọng Sơn.

Vô luận Điền Bất Si hay là Hoa Giải Ngữ, đều là cẩn thận chi nhân, bọn họ thân gánh trọng nhiệm, tuyệt sẽ không vì đối thủ thực lực yếu mà liền xem thường nàng, đặc biệt là Công Tôn Điệp mục đích biểu hiện quá mức cổ quái.

Nhưng mà hỏa phù kia xuất kích, càng vẫn như cũ bị chặn ở bên ngoài.

Công Tôn Điệp đã cười nói: "Đã quên nói cho chư vị, đây chính là nhất phẩm cấm tuyệt phù, trừ phi ba vị tự thân đi một chuyến, bằng không sợ là không cách nào thông báo Việt vương đây."

Tần Thì Nguyệt chau mày: "Nữ nhân này nói chuyện kỳ dị, nhưng thấy ngài vẫn không chạy trốn, nhất định có chỗ dựa, phải cẩn thận nàng lừa gạt."

Điền Bất Si gật gật đầu: "Thì Nguyệt, ngươi cùng Giải Ngữ về hậu phương trấn thủ, nơi đây có ta."

"Vâng!" Tần Thì Nguyệt khom người đáp lại, đã cùng Hoa Giải Ngữ đồng thời hướng hậu phương mà đi.

Điền Bất Si đã lại lần nữa ngưng quyền: "Đem trợ thủ của ngươi gọi ra đi."

Công Tôn Điệp ủy khuất: "Nhân gia đâu có trợ thủ gì đâu."

Điền Bất Si nói: "Tuy rằng chung quanh đây xác thực không có người ngoài, nhưng trên người ngươi còn có một vật, có thể nạp chân nhân."

Công Tôn Điệp làm ra kinh hãi dạng: "Ai nha nha, vậy mà vẫn bị ngươi phát hiện. Nếu đã như vậy, thôi cũng được."

Tràn đầy ủy khuất lấy ra một cái hồ lô: "Sư huynh a, người ta phát hiện ra ngươi rồi, ngươi cũng đừng trốn nữa."

Nói bóp nát hồ lô, từ trong hồ lô đã bay ra một người, sau lưng hắc sắc vũ dực triển khai, thao quyển ra kinh thiên ma khí.

Chính là Thanh Lâm.

Phi hành tại không trung, Thanh Lâm nhìn thẳng Điền Bất Si: "Bái kiến Bất Si Chiến Tướng."

"Vạn Pháp đỉnh phong? Cũng chẳng ra sao a." Điền Bất Si có chút kinh ngạc: "Một cái Vạn Pháp sơ cảnh, một cái Vạn Pháp đỉnh phong, liền dám đến Thúy Ngọc Sơn gây phiền phức, các ngươi là thật sự chán sống sao?"

Thanh Lâm mỉm cười: "Nếu không phải thực lực không đủ, thì sao phải nghĩ cách đánh lén? Đáng tiếc Bất Si Chiến Tướng nhãn bất hoa, tâm bất si, chút thủ đoạn đó của chúng ta, chung quy là không gạt được."

"Nhưng các ngươi vẫn là không có chút sợ hãi nào." Điền Bất Si lông mày cau lại: "Thôi được, chung quy phải đánh qua mới biết."

Nói giương tay lại là một quyền, nhìn như bình đạm vô kỳ hướng tới Thanh Lâm xa xa đè tới, nhưng một khắc đó, Thanh Lâm đã cảm thụ được vô tận uy áp, hắn biết chỉ cần mình bị một quyền này kích trúng, vậy thì chính là Vạn Pháp cảnh, sợ cũng phải trực tiếp nhục thân phá toái rồi.

Cũng may hắn hôm nay, cũng đã không phải hắn ở Đông Phong Quan.

Tuy vẫn như cũ chỉ là Vạn Pháp đỉnh phong, nhưng mười năm mài giũa, hắn đã chân chính trưởng thành, cũng chân chính có thể phát huy tự thân thực lực cùng tác dụng của Phong Ma Vũ này.

Hai cánh chiêu diêu, liệt không phi độn, Thanh Lâm đã né qua một quyền này trực kích, chỉ là dư ba chấn đãng, Thanh Lâm vẫn như cũ khẽ hừ một tiếng.

"Bất quá như vậy." Điền Bất Si lại lắc đầu: "Một quyền này, ta chỉ dùng ba phần lực."

Hắn dùng ba phần lực, không phải là bởi vì xem thường đối thủ, mà là phải đề phòng khả năng tồn tại ẩn giấu.

Chính vì hắn hiện tại không cảm giác được đối thủ khả năng đang ẩn giấu kia, vì vậy lại càng thêm cẩn thận —— đối phương nếu như không có chỗ dựa, tuyệt không thể cuồng vọng như vậy.

Thu quyền, Điền Bất Si đối không nhấn ra một chưởng.

Một chưởng này không phải đối với Thanh Lâm, mà là đối với phiến thiên địa này.

Theo một chưởng này của hắn nhấn xuống, toàn bộ Thúy Ngọc U Cảnh đều đã tại dưới một chưởng chi uy này của hắn.

"Ai nha nha!" Công Tôn Điệp đã bật kêu lên, trên người đã liên tục xuất hiện mấy đạo phù lục, đều là nhất phẩm thần thông, liền thấy không trung ầm ầm hóa xuất vô số vân vụ, hội tụ thành khôi lỗi, hết thảy chưởng lực đều hạ xuống trên vân khôi, sau đó lại ầm ầm tiêu tán, còn Thanh Lâm thì dựa vào bản thân bảo thể mạnh mẽ chống đỡ lại.

"Vân khôi phù?" Điền Bất Si kinh ngạc, sắc mặt rốt cục trở nên nghiêm túc: "Các ngươi cùng Tử Lão là quan hệ gì?"

"Bằng hữu nha." Công Tôn Điệp thuận miệng nói.

"Tử Lão ở đâu?" Điền Bất Si đã rõ ràng khẩn trương lên.

Nếu như Tử Lão ở chỗ này, Điền Bất Si là không có bất kỳ nắm chắc đối kháng.

"Yên tâm đi, hắn đi giết Quân Bất Lạc, không có thời gian giúp chúng ta. Nếu như hắn ở chỗ này, ngươi cảm thấy bổn cô nương còn cần dùng phù sao? Nhất phẩm phù rất đắt, phải bỏ đại giá thật lớn mới kiếm được đó." Công Tôn Điệp dẩu môi.

Phù lục là Ninh Dạ kiếm ra, kiếm một ít tam phẩm phù, sau đó đề thăng đến nhất phẩm, phí tổn không có cao như Công Tôn Điệp nói như vậy, nhưng cũng không tính thấp.

Công Tôn Điệp nói tất cả đều là lời thật, nhưng nàng càng là nói thật, Điền Bất Si lại càng là không tin tưởng.

Mộc Khôi Tông làm việc xưa nay nham hiểm, có thể ám toán liền tuyệt không đánh lén, coi như Tử Lão không có mặt, Nguyên Mục Dã có hay không? Hà Giang Minh có hay không?

Nếu như bọn họ hữu tâm Cực Đạo Việt?

Điền Bất Si rùng mình một cái, có chút không dám tưởng tượng kết quả kia.

Đáng chết, không nên đem Cực Đạo Việt chuyển di tới đây.

Vị trí trước đây của Cực Đạo Việt, phòng ngự nghiêm ngặt, coi như Từ Liệt cũng chưa chắc có thể dễ dàng phá vỡ.

Nhưng chính là bởi vì muốn câu Từ Liệt, Cực Đạo Việt bị chuyển đến nơi này, mà Thúy Ngọc bí cảnh thủ hộ cấm chế lại là bình thường vô cùng.

Nếu như đối thủ cường công, Điền Bất Si không có bất kỳ nắm chắc.

Trong lòng hắn lo lắng, lại không dám tùy tiện ra tay, chỉ là con ngươi chuyển động quay tròn, không ngừng đề phòng khả năng xuất hiện đánh lén.

Công Tôn Điệp cũng không vội, tiếp tục cười, thậm chí còn nói: "Tính toán thời gian, Việt Trọng Sơn cũng sắp đến Trung Vương Phủ chứ? Ai, ngươi nói, ta đến cùng là hi vọng tốc độ của hắn mau một chút? Hay là hi vọng tốc độ của hắn chậm một chút đây?"

Cái gì?

Lời này có ý gì? Điền Bất Si hoàn toàn không hiểu.

Nhưng vào lúc này, nội bộ phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng kêu sợ hãi.

Là Hoa Giải Ngữ.

Không được!

Điền Bất Si bản năng hướng về phía sau lao đi.

Thanh Lâm Công Tôn Điệp đã đồng thời xuất thủ, mấy đạo huyền quang đánh về phía Điền Bất Si, Điền Bất Si căn bản không để ý tới, hộ thể chân cương hiện, nhưng vào lúc này, hắn đột nhiên phát giác không đúng.

Đó không phải Hoa Giải Ngữ hô hoán, là huyễn thuật!

Là Công Tôn Điệp dùng huyễn thuật mê hoặc hắn, chỉ là chẳng biết vì sao lại giải trừ, khiến cho hắn lập tức phát hiện.

Nhưng giờ phút này phát hiện đã muộn, sau một khắc hắn quát to một tiếng, càng là kinh phi mà lên, sau lưng một điểm huyết hoa tạc hiện.

"Cực Dương Châm?" Hắn không dám tin tưởng nhìn Thanh Lâm.

Cực dương châm là bí bảo của Hạo Thiên Môn, chuyên phá hộ pháp chân cương, tương đương với huyết mạch La Hầu, chỉ là chi phí đắt đỏ, người này sao có thể có?

Đột nhiên hiểu ra, hắn rốt cục nghĩ ra đến: "Ngươi là Thanh Lâm đệ tử chưởng giáo Hạo Thiên Môn?"

"Quên mất nói tên cho ngươi, thật ngại quá." Thanh Lâm mỉm cười.

Làm đệ tử chưởng giáo, nắm giữ cực dương châm không thể bình thường hơn được.

Điền Bất Si chỉ cảm thấy toàn thân tê dại.

Mẹ nó, trên châm còn có độc?

"Há, quên nói cho ngươi, không cẩn thận bôi một chút hỗn nguyên tán cùng ngũ sắc độc đây."

"Muốn chết!"

Trong lòng phát hung, Điền Bất Si không cố kị gì nữa, toàn lực đối phó hai người.

Khi một vị Vô Cấu đại năng toàn lực ra tay thì, liền không phải Thanh Lâm cùng Công Tôn Điệp có thể đối kháng.

Mạn thiên uy áp tái khởi.

Công Tôn Điệp lại hô lên: "Tiến!"

Thanh Lâm đã hướng về Hoa Giải Ngữ tại hậu phương phóng đi.

Càng là đem Công Tôn Điệp một người ném cho Điền Bất Si.

Điền Bất Si sao có thể để cho Thanh Lâm tiến vào, xoay người lại chính là một quyền, đồng thời Công Tôn Điệp đã hướng tới Điền Bất Si nhào lên.

Nhưng Điền Bất Si hoàn toàn không để ý tới Công Tôn Điệp, Thanh Lâm là Vạn Pháp đỉnh phong, lại có cực dương châm, uy hiếp lớn nhất , còn Công Tôn Điệp, bất quá là có thể chạy mà thôi, không đáng để lo.

Nhưng liền tại một khắc xông tới Điền Bất Si, trên mặt Công Tôn Điệp xuất hiện giảo hoạt chi ý: "Đến!"

Sau một khắc, hai bóng người đột nhiên xuất hiện.

Đao phong khởi!

Kiếm quang lạc!

Chương 17 : Cực Đạo Việt

Chương 17: Cực Đạo Việt

Trong nháy mắt hai bóng người xuất hiện, Điền Bất Si đã cảm thụ được uy hiếp cự đại trước nay chưa từng có.

Không được!

Vẫn là bị lừa rồi!

Công Tôn Điệp mới là uy hiếp!

Xác thực nói, nữ nhân này thế mà nắm giữ một loại năng lực triệu hoán kỳ lạ nào đó, đem giúp đỡ từ nơi thần thức không với tới triệu hoán mà đến, tất cả mọi thứ nàng cùng Thanh Lâm làm, đều là vì ma túy bản thân.

Trong giây lát này, Điền Bất Si đã minh bạch.

Nhưng cũng đã chậm.

Thân hình Ninh Dạ xuất hiện, một đao mang theo uy thế vô khả bễ nghễ phách lạc, chém ở trên người Điền Bất Si, liền thấy thân thể Điền Bất Si đầu tiên là trệ một thoáng, sau đó càng từng mảnh từng mảnh phá nát, hóa thành đầy trời huyết nhục tung bay.

"Niết Bàn! ! !" Một đạo nguyên thần chi quang bay lên, mang theo

Điền Bất Si kinh hãi hô hoán.

Thế mà là Niết Bàn cảnh?

Có thực lực như thế, ngươi còn đánh lén làm gì?

Ninh Dạ lắc đầu: "Chỉ một đao này."

Một đao này, là Từ Liệt lấy tự thân nguyên thần gia trì cho hắn, nhưng Ninh Dạ từ đầu đến cuối không có sử dụng, mà chỉ là lợi dụng tự thân khí thế kéo dài, chính là vì thời khắc này.

Cùng lúc đó, Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm của Trì Vãn Ngưng cũng huyễn sinh mà ra.

Nàng xuất thủ so với Ninh Dạ chậm một đường, nhưng là cố ý như vậy.

Chờ nguyên thần ly thể đồng thời, vô biên phong vũ huyễn hóa mà ra, bao phủ u cảnh.

Điền Bất Si nguyên thần tốc độ tuy nhanh, lại phát hiện bản thân nhưng lại không nơi trốn chạy.

Kiếm quang quét qua, nguyên thần Điền Bất Si đã trúng kiếm, bất quá người này cũng thực sự hung hãn cường đại, cho dù nguyên thần thụ thương, vẫn như cũ cường hoành, quát lên một tiếng, bi khổ chi ý bắn ra, Trì Vãn Ngưng chỉ cảm thấy tâm thần kích đãng, thiên địa hiu quạnh, nhân sinh bi khổ, tội gì giãy dụa, sát ý toàn tiêu, kiếm thứ hai này lại càng đâm không xuống.

Nguyên thần Điền Bất Si đã hướng về u cảnh môn hộ lao đi.

"Vô dụng." Mượn Trì Vãn Ngưng một kiếm ngăn trở, Ninh Dạ đã ném ra một vật.

Chính là Thiên Cơ Điện.

Thiên Cơ Điện tại không trung xoay tròn phóng đại, hạ xuống môn hộ, cửa điện hướng Điền Bất Si, liền thấy nguyên thần chi quang cao tốc mãnh xông, càng là một đường xông thẳng vào trong Thiên Cơ Điện. Sau một khắc liền nghe thấy trong Thiên Cơ Điện tiếng điên cuồng hô hoán, đã là rơi vào trong vô tận giãy dụa.

Ninh Dạ thuận tay thu một cái, đã đem Thiên Cơ Điện thu hồi, liền để Điền Bất Si ở bên trong chậm rãi dằn vặt đi.

Một cái Vô Cấu nguyên thần, cũng là một kiện bảo bối, có thể hoàn chỉnh bảo lưu tự nhiên là tốt nhất.

Quay đầu lại nhìn Thanh Lâm, Ninh Dạ chạy tới: "Sư huynh!"

Thanh Lâm vừa nãy lấy thân làm mồi, trúng một quyền của Điền Bất Si, một quyền này chính là hắn toàn lực xuất kích, tuy chỉ một quyền, nhưng đánh Thanh Lâm bảo thể khai liệt, suýt nữa giống như Điền Bất Si nhục thân phá nát, nguyên thần xuất khiếu.

Ninh Dạ vội dùng Bất Diệt Tuyền vì Thanh Lâm trị liệu.

"Mẹ nó kém chút xíu liền thân tử đạo tiêu." Thanh Lâm cười to: "Bất quá cuối cùng cũng coi như đã phát huy được một lần tác dụng a."

Hắn rất vui vẻ.

Không phải là bởi vì thành công hoàn thành kế hoạch, mà là tại trong kế hoạch lần này, bản thân rốt cục có thể giúp đỡ được.

Ninh Dạ cười nói: "Đó là tự nhiên, không có sư huynh, ta làm sao dám hành hiểm như thế."

Công Tôn Điệp không phục: "Uy, rõ ràng ta mới là công lao lớn nhất!"

Trì Vãn Ngưng đẩy nàng một cái: "Đừng tiểu hài tử khí."

Bất quá nói đến, Công Tôn Điệp xác thực là công lao lớn nhất, mạo hiểm cũng nhiều.

Việc này then chốt lớn nhất vẫn là ở nắm chắc thời cơ.

Ninh Dạ Công Tôn Điệp Trì Vãn Ngưng đại đạo đồng truyền, ba người đồng tâm, có thể quang độn truyền tống, nhưng nhất định phải nắm thời cơ thật tốt.

Trung Vương Phủ cùng Thúy Ngọc U Cảnh chi sự là hỗ trợ lẫn nhau, hai bên đều phải đồng thời nắm chắc thời cơ.

Tại Trung Vương Phủ, Ninh Dạ nhất định phải tại một khắc trước lúc Việt Trọng Sơn đến, dùng huyễn thuật mê huyễn Từ Liệt, khiến hắn công kích Cực Đạo Việt, cùng với đó, hắn còn nhất định phải tận khả năng bảo lưu thực lực Niết Bàn Từ Liệt bổ trợ cho hắn.

Mà tại Thúy Ngọc u cảnh, Công Tôn Điệp nhất định phải sáng tạo cơ hội Ninh Dạ nhất định có thể chém trúng Điền Bất Si. Bởi vì chỉ có một đao chi uy, bỏ qua một đao này, liền tính bốn người bọn họ liên thủ cũng rất khó đối phó Điền Bất Si.

Điều này khiến thời cơ trở nên đặc biệt trọng yếu, vừa phải tính kế Từ Liệt, vừa phải tính kế Điền Bất Si, hai bên nhất định phải đồng bộ tiến hành.

Chính bởi vậy Công Tôn Điệp mới phải tới sớm, bởi vì nếu như nàng không tới sớm, đợi Việt Trọng Sơn trở lại Trung Vương Phủ mới đi tính toán Điền Bất Si liền không kịp.

Vì vậy chân chính nguy hiểm trái lại là Công Tôn Điệp cùng Thanh Lâm, bọn họ nhất định phải tại trước khi Ninh Dạ đến đến kéo dài thời gian, không cho Điền Bất Si toàn lực xuất thủ, mãi đến tận thời khắc mấu chốt nhất cử định càn khôn, vì thế bọn họ cũng là phản phục diễn luyện, phải làm sao ra vẻ đã định liệu trước, làm cho đối phương lòng sinh nghi ngờ, lại không được làm đến quá quá đáng.

Một đoạn tiết mục này tập luyện cũng có hơn trăm lần.

Thanh Lâm cười nói: "Xác thực là Công Tôn tiểu thư cống hiến càng lớn, Thanh Lâm chung quy chỉ là nghe lệnh làm việc."

"Ai." Công Tôn Điệp thở dài: "Lần tính toán này quá mức nguy hiểm, ta nói Ninh Dạ, ngươi sau này có thể đừng hành hiểm như vậy hay không a?"

"Nếu không hành hiểm, thì làm sao được Cực Đạo Việt đây?" Ninh Dạ đã lớn bước hướng về phía sau rời đi: "Đương nhiên, sau lần này, ta tận lực tranh thủ không cần tính toán như vậy nữa. Thành thật mà nói, ta cũng mệt mỏi. Có thể thực lực nghiền ép, ai nguyện ý tính tới tính lui đây."

Trong khi nói, Ninh Dạ đã tiến vào trong mật thất hậu phương.

Hoa Giải Ngữ nhìn đám người Ninh Dạ, Trì Vãn Ngưng tiến vào, một trái tim đã chìm thấp xuống: "Quân Bất Lạc là bị ngươi lừa tới?"

Ninh Dạ nở nụ cười.

Hoa Giải Ngữ nghĩ đến cái gì, nhìn hướng Tần Thì Nguyệt: "Là ngươi! Là ngươi bán đứng chúng ta?"

Tần Thì Nguyệt hờ hững: "Ta chỉ là muốn cứu La Hầu."

Quả nhiên, vẫn là vì La Hầu!

Hoa Giải Ngữ phẫn nộ: "Vì một con dã thú, ngươi liền bán đứng đồng môn?"

"Ban đầu thời điểm ta bội phản Bắc vương, các ngươi không phải là nói như vậy." Tần Thì Nguyệt lắc đầu.

"Cho dù chết, cũng tuyệt không để cho các ngươi đắc thủ!"

Nàng rít gào bay lên, toàn diện khởi động cấm chế nơi đây, thế nhưng một cái Vạn Pháp cảnh, bây giờ đã không ở trong mắt Ninh Dạ, tiện tay ném ra Thiên Cơ Điện, càng là đem nàng cũng chụp vào trong, để cho nàng cùng nguyên thần Điền Bất Si làm bạn, lăng không hư chỉ, từng đạo từng đạo pháp thuật quang huy hạ xuống không trung, liền thấy thủ hộ cấm chế kia quang hoa thịnh phóng, sau đó ầm ầm phiêu tán, càng là bị Ninh Dạ nhẹ nhõm giải khai.

Đối với Ninh Dạ mà nói, cấm chế thật sự cũng phải vấn đề gì.

Cấm chế mở rộng, một con yêu thú lập tức xông ra, chính là La Hầu.

"Bảo bối!" Tần Thì Nguyệt kích động hô lên một tiếng, ôm lấy La Hầu, liền thấy yêu hầu kia nâng mặt Tần Thì Nguyệt, cuồng liếm liên tục.

Ninh Dạ thì một bước bước vào nội phủ, hiện ra trước mắt, là một thanh thương mang cổ việt, mang theo khí tức tuế nguyệt tang thương, càng có vô tận mênh mông vĩ lực, trong khoảnh khắc đó, tại thời điểm nhìn thấy Cực Đạo Việt, Ninh Dạ lại có loại cảm giác tâm thần hoảng hốt.

"Ninh Dạ!" Phía sau Trì Vãn Ngưng Công Tôn Điệp đã che mắt kêu to.

Ninh Dạ tâm thần run lên, đã biết mình bị Cực Đạo Việt này mê, không dám nhìn kỹ, lại lần nữa dùng Thiên Cơ Điện đem nó thu đi.

Liền tại trong nháy mắt Cực Đạo Việt thu nhập Thiên Cơ Điện, liền nghe "Ông" một tiếng oanh minh cự đại, Ninh Dạ lòng kêu không tốt, muốn dùng gấp huyễn cảnh che giấu, nhưng đến cùng chậm một bước, một cỗ kình khí xông thẳng thương mang, phá toái cửu tiêu.

Xa xa Việt Trọng Sơn đối diện Từ Liệt cường công mãnh đả, đột nhiên nhìn thấy biến hóa phương hướng Thúy Ngọc Sơn, sắc mặt đột biến: "Không được!"

Đã là bỏ qua Từ Liệt, hướng về phương hướng Thúy Ngọc Sơn cấp phi mà đi.

Chương 18 : Phản phục hoành khiêu (thượng)

Chương 18: Phản phục hoành khiêu (thượng)

Khí cơ vừa nổi lên, Ninh Dạ đã biết không tốt, Việt Trọng Sơn nhất định đã phát hiện rồi.

"Mau rời khỏi chỗ này!" Hắn kêu lên.

Tất cả mọi người đồng thời sử dụng Thiên Lý Độn Quang Phù, nháy mắt biến mất không thấy, chỉ có Ninh Dạ vẫn chưa rời khỏi, mà là hướng tới u cảnh bố trí ra một đạo huyễn cảnh —— Cực Đạo Việt can hệ trọng đại, so với Nguyên Cực Thần Quang Ngọc Hoàng Cốt cái gì gộp lại còn giá trị hơn, Việt Trọng Sơn mất bảo vật này nhất định sẽ phát điên, vì vậy nhất định phải thanh lý vết tích, không thể cho hắn biết là mình làm ra.

Ninh Dạ vốn là đã làm sẵn hết thảy chuẩn bị, liền cõng nồi cũng đã tìm sẵn, chính là giao cho thủ hạ Từ Liệt.

Nhưng hắn không nghĩ tới Cực Đạo Việt thất lạc sẽ gợi ra rung chuyển như vậy, dẫn đến có chút ứng phó không kịp —— Vấn Thiên Thuật tính được mặt trước, duy độc tính sót tình huống sau khi đã đắc thủ.

Đến cũng không thể trách hắn, thực sự là thôi diễn quá mức gian nan.

Hiện tại hối hận đã không kịp, Ninh Dạ thẳng thắn hoặc là không làm, làm thì không dừng, phóng thích ma khí.

Đổ cho Từ Liệt đã vô dụng, Từ Liệt khẳng định không chết được, sau này hắn có cả đống cơ hội cọ rửa bản thân, vậy cũng chỉ có thể đẩy cho Ma Môn.

Chính là Kinh Trường Dạ đi!

Coi như ngươi xui xẻo!

Một phiến hình ảnh liên quan tới Kinh Trường Dạ đã xuất hiện, đồng thời cảm giác nguy hiểm trong lòng nhanh chóng đề thăng.

Ninh Dạ biết đây là Việt Trọng Sơn đã đang chạy tới, hàng này biết Cực Đạo Việt hữu thất, nhất định là không quan tâm tất cả, trăm dặm xa bất quá giây lát.

Không kịp bố trí hoàn chỉnh, Ninh Dạ thẳng thắn một đòn đánh tan, đem hết thảy họa diện đều đánh tan đả loạn, hình thành một phen thác loạn biên tập, sau đó phát động quang độn.

Liền tại hắn phát động quang độn đồng thời, phương xa một đạo nhân ảnh đã cao tốc xông tới, liền môn hộ cũng không đi, ầm ầm đụng vỡ sơn phong, trực nhập u cảnh, theo hắn tiến vào, là cả tòa Thúy Ngọc Sơn đều hóa thành bột mịn.

Đồng thời thân ảnh Ninh Dạ tại trong dư âm trùng kích hóa quang biến mất, lúc tái xuất hiện đã tại bên người Trì Vãn Ngưng.

"Hô, nguy hiểm thật." Ninh Dạ cười to nói.

"Thành công rồi!" Trì Vãn Ngưng vui vẻ ôm lấy Ninh Dạ.

Phen này mò trúng món lớn rồi, Cực Đạo Việt a!

Nhưng vào lúc này, Ninh Dạ bỗng nhiên biến sắc mặt: "Không đúng!"

Trong nội tâm đột nhiên thăng khởi một cỗ cảm giác nguy hiểm vô danh.

Trì Vãn Ngưng cũng có phát giác, hai người cùng vận Vấn Thiên Thuật, đáp án quả thực chính là tự động xông tới trong đầu, hoàn toàn cũng không cần thôi diễn.

"Việt Trọng Sơn đang đuổi tới!" Ninh Dạ Trì Vãn Ngưng đồng thời kêu lên.

Thời khắc này bọn họ rõ ràng nhận ra được, Việt Trọng Sơn chính đang trực tiếp hướng vị trí Ninh Dạ lao nhanh.

"Làm sao lại?" Trì Vãn Ngưng kinh ngạc: "Hắn làm sao lại biết ngươi ở chỗ này?"

"Là Cực Đạo Việt!" Ninh Dạ đã ý thức được cái gì.

Nhất định là Việt Trọng Sơn để lại hậu chiêu tại trên Cực Đạo Việt, có thể khóa chặt Cực Đạo Việt vị trí, liền ngay cả Thiên Cơ Điện cũng không thể chặn đứng.

Tâm thần tiến vào Thiên Cơ Điện, lúc này nơi đây đã gió êm sóng lặng.

Hoa Giải Ngữ đã chết, cùng Điền Bất Si đồng thời nguyên thần bị bắt, thiên không nội điện là Cực Đạo Việt, như một thanh khai thiên thần binh treo cao thiên không.

Chỉ là liếc mắt nhìn, liền khiến Ninh Dạ tâm khoáng thần diêu, càng không nói muốn tại trên món vũ khí này tìm tới cấm chế Việt Trọng Sơn hạ tiến hành phá giải.

Biết trong thời gian ngắn căn bản giải quyết không được cái vấn đề này, Ninh Dạ đẩy Trì Vãn Ngưng một cái nói: "Tách ra!"

Trì Vãn Ngưng minh bạch ý tứ của Ninh Dạ, quay đầu bay đi, Ninh Dạ thì hướng về một phương hướng khác bay đi.

Một đường bay thẳng, trong lòng cảm giác nguy hiểm lại là càng lúc càng mạnh.

Ninh Dạ biết, đây là Việt Trọng Sơn đã áp sát.

Hàng này tốc độ thực sự là quá nhanh, trăm dặm đối với hắn bất quá là trong gang tấc, dù là Ninh Dạ tốc độ phi hành cũng không chậm, nhưng vẫn là như ngựa so tốc độ cùng với diều hâu, mà theo Việt Trọng Sơn áp sát, cường đại uy nghiêm thậm chí đã trước tiên tràn ngập đi tới, bao phủ tại trong tâm Ninh Dạ.

Biết không đi nữa liền không kịp, Ninh Dạ đã lần nữa phát động quang độn, lần này lại là trực tiếp xuất hiện ở bên người Công Tôn Điệp.

Bởi vì Thiên Lý Độn Quang Phù không phải định điểm truyền tống duyên cớ, Công Tôn Điệp cùng Trì Vãn Ngưng cũng không cùng nhau, nhìn thấy Ninh Dạ xuất hiện, Công Tôn Điệp vui vẻ nói: "Di? Ngươi thế mà không đi gặp Trì Vãn Ngưng, thế mà trực tiếp đến chỗ này của ta? Làm sao? Có phải là lại nhớ lão nương rồi?"

Nói đã cho hắn mấy cái mị nhãn.

"Lão phu lão thê ngươi còn làm điệu bộ cái gì a." Ninh Dạ tức giận nói: "Cực Đạo Việt có cấm chế của Việt Trọng Sơn, hắn chính đang đuổi tới."

"A?" Công Tôn Điệp bị dọa cho nhảy dựng: "Hảo a Ninh Dạ, gặp nguy hiểm ngươi liền chạy tới tìm lão nương?"

"Lúc này đừng có ghen nữa, ta chốc lát nữa còn phải đi gặp nàng đây."

"Có ý gì?"

"Cấm chế trên Cực Đạo Việt ta tạm thời loại bỏ không được, hiện tại chỉ có thể mượn ngươi cùng Vãn Ngưng để tránh né tên kia truy kích, sau đó từ từ suy nghĩ biện pháp."

Công Tôn Điệp đột nhiên đại ngộ.

Ba người bọn họ đồng tâm, có thể lẫn nhau định vị quang độn lẫn nhau thiểm hiện, về tốc độ lại là nhanh hơn Việt Trọng Sơn nhiều lắm.

Vì vậy chỉ cần Công Tôn Điệp cùng Trì Vãn Ngưng không cùng một chỗ, thì Ninh Dạ liền có thể tại bên bờ nguy hiểm phản phục hoành khiêu, để lẩn tránh Việt Trọng Sơn truy kích. Mà Việt Trọng Sơn có thể truy kích chỉ là Cực Đạo Việt, vì vậy hắn là không thể nào biết Trì Vãn Ngưng cùng Công Tôn Điệp.

"Đến cũng là cái chủ ý!" Công Tôn Điệp đại hỉ.

"Chỉ là tạm thời mà thôi, ai cũng không biết gia hỏa này còn có thủ đoạn gì nữa. Hiện tại chỉ có thể trước tiên kéo dài. . . Mẹ nó, gia hỏa này lại đuổi tới, ngươi trước tiên bay về phía tây, tìm cái thành trì hạ xuống." Ninh Dạ nhìn một chút phương vị, xác nhận Công Tôn Điệp tại phía tây Trì Vãn Ngưng, vì vậy bảo nàng tiếp tục đi kéo dài khoảng cách về phía tây.

Đợi đến Việt Trọng Sơn lại lần nữa áp sát thì, Ninh Dạ lại lần nữa quang độn, lần này là lại trở về bên người Trì Vãn Ngưng.

Trì Vãn Ngưng chính đang một đường cấp phi, mắt thấy Ninh Dạ đột nhiên xuất hiện, cả kinh nói: "Nhanh như vậy đã trở lại?"

"Lão già này đuổi quá chặt, ngươi cùng Điệp Nhi khoảng cách có chút gần. Ngươi tiếp tục hướng đông bay năm mươi dặm, sau đó dừng lại, sau đó tại phụ cận tìm cái thành thị. Việt Trọng Sơn chẳng mấy chốc sẽ phát hiện vấn đề, ngươi cần lẫn vào trong đám người."

"Minh bạch." Trì Vãn Ngưng chuyển hướng đi về phía đông.

Bởi vì tấn thăng lên Vạn Pháp cảnh duyên cớ, hiện tại Ninh Dạ quang độn thiểm hiện nếu như là lấy Trì Vãn Ngưng cùng Công Tôn Điệp là tiêu điểm, có thể trực tiếp nhảy qua khoảng cách 300 dặm, xa nữa liền không xong rồi.

Khoảng cách này lấy thực lực của Niết Bàn cảnh, toàn lực trùng kích, trăm dặm khoảng cách thông thường một khắc là có thể đến, 300 dặm, cũng chính là thời gian ba khắc.

Ba khắc thời gian nói dài không dài, nói ngắn cũng không ngắn, đằng nào Ninh Dạ phản phục hoành khiêu chỉ cần một giây đồng hồ, vì vậy tạm thời không cần vội.

Vậy là tiếp đó, khi Việt Trọng Sơn lại lần nữa truy đến thì, Ninh Dạ đã lại nhảy đến bên người Công Tôn Điệp.

"Ngươi lại trở về rồi?" Công Tôn Điệp vui vẻ: "Ta còn chưa tìm được thành thị đây. Uy, tiếp sau đó ngươi có biện pháp gì?"

"Không biết." Ninh Dạ lắc đầu, suy nghĩ một chút nói: "Như vậy, ngươi trước tiên đem Thanh Lâm cùng Tần Thì Nguyệt kêu đến, việc này còn cần mọi người tính toán một thoáng."

"Hay là ngươi đem Cực Đạo Việt cho ta nghiên cứu một chút?"

"Thôi đi, ngươi cũng đừng tìm chết. Vạn nhất đụng chạm quá Cực Đạo Việt, trên người ngươi cũng lưu lại khí tức, vậy thì thật hết cứu."

Công Tôn Điệp đẹp đẽ le lưỡi: "Ta chỉ là muốn xem xem a. Uy, ngươi nhảy tới nhảy lui như thế có mệt hay không a?"

Ninh Dạ trắng mắt: "Ngươi nên hỏi Việt Trọng Sơn có mệt hay không, chạy hồng hộc qua lại như vậy cũng hơn ngàn dặm rồi chứ? Làm sao tốc độ vẫn là không thấy giảm bớt đây?"

Mắt thấy uy nghiêm cảm càng ngày càng mạnh, Ninh Dạ không dám để cho Việt Trọng Sơn phát hiện Công Tôn Điệp tồn tại, tại trước khi hắn chạy tới lần nữa nhảy đi.

Chương 19 : Phản phục hoành khiêu (trung)

Chương 19: Phản phục hoành khiêu (trung)

Khi Ninh Dạ còn đang phản phục hoành khiêu thì, Việt Trọng Sơn cũng đang điên cuồng phi hành.

Huyễn cảnh Ninh Dạ lưu tại Thúy Ngọc Sơn căn bản không phát huy tác dụng, Việt Trọng Sơn nhìn cũng không thèm nhìn liền đuổi theo Cực Đạo Việt mà đi.

Vô luận thế nào cũng không thể để cho Cực Đạo Việt thất lạc, đây chính là ý niệm duy nhất trong lòng hắn.

Nhưng mà khiến hắn không rõ cũng liền ở đây.

Bởi vì hắn phát hiện, năng lực cảm ứng của bản thân đối với Cực Đạo Việt thế mà trở nên cực kém.

Cấm chế mà Việt Trọng Sơn gia trì tại trên Cực Đạo Việt, nguyên bản là vô luận nó ở đâu, chỉ cần không ra Trường Thanh Giới, Việt Trọng Sơn đều có thể cảm ứng được.

Nhưng lần này chẳng biết vì sao, cảm ứng của bản thân hắn đối với Cực Đạo Việt thế mà chịu đến ảnh hưởng cực lớn.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao hắn phải điên cuồng truy kích, bởi vì cảm ứng suy yếu, mang ý nghĩa một khi thoát ly đầy đủ khoảng cách, hắn khả năng liền không cảm ứng được phương vị của Cực Đạo Việt nữa.

Một mực Cực Đạo Việt này thật giống đã có không gian chi năng vậy, càng còn có thể khiêu dược?

Mỗi lần hắn truy gần mục tiêu, Cực Đạo Việt liền sẽ Xoạt một tiếng, xuất hiện tại một bên khác. Cũng may khoảng cách không vượt ra ngoài phạm vi cảm ứng của hắn, Việt Trọng Sơn còn có thể phát hiện.

Việt Trọng Sơn biết, đây khả năng là bởi vì người thâu Cực Đạo Việt nắm giữ không gian thần thông duyên cớ.

Tỷ như Quân Bất Lạc.

Có thể vấn đề liền ở đây.

Nếu như là Quân Bất Lạc, hắn không cần thiết phản phục hoành khiêu chứ?

Tại sao Cực Đạo Việt rõ ràng có thể xuyên qua không gian, nhưng không trực tiếp rời khỏi, mà là một lúc tại đông, một lúc tại tây? Khoảng cách lại trước sau không vượt quá 300 dặm?

Ngươi là đang đùa ta sao?

Việt Trọng Sơn nghi hoặc trong lòng, nhưng lại không thể bởi vậy từ bỏ, coi như biết rõ có vấn đề, cũng chỉ có thể tiếp tục cố gắng phi, mong đợi đối thủ có thể khiêu mệt mỏi dừng lại.

Làm sao quang độn của Ninh Dạ là đạo thuật, một hơi liền thả bảy tám mươi cái đều có thể không cần thở dốc, Việt Trọng Sơn mệt hắn cũng không mệt.

Vậy là ngày hôm đó, liền tại trong Việt Trọng Sơn phản phục phi hành cùng Ninh Dạ phản phục hoành khiêu vượt qua.

Phương thức phi hành của Việt Trọng Sơn giống như chiến lực của hắn bình thường cương mãnh, thời điểm hắn phi quá thương không thì, đám người trên mặt đất thậm chí nghe được trong bầu trời lôi thanh Ầm Ầm Ầm, sau đó chính là một đạo khí lưu màu trắng thô to, phảng phất một loại vĩ diễm mãnh liệt nào đó vạch quá trường không.

Nhưng mà vĩ diễm này thậm chí còn chưa hoàn toàn biến mất, thường thường liền nhìn thấy thứ vừa bay qua lại bay trở lại, Xoạt một tiếng tiêu thất vô tung, chỉ là lưu lại tại không trung lại một đạo vĩ diễm thật dài.

Vậy là đông tây lưỡng địa trong phạm vi ba trăm dặm trường không, liền như vậy như thiên lôi quán đỉnh, ầm ầm lui tới, gào thét mà qua, đặc biệt là người thân ở lưỡng địa, thỉnh thoảng liền nhìn thấy chân trời dị tinh bay tới, lại bỗng nhiên bay đi, một lát sau lại tới, lại đi.

Chờ thời gian dài, dân chúng hạ phương thậm chí đều có thể nắm bắt thời gian.

Thầm đếm mười chín tám bảy, đợi đến một thì, liền thấy dị trạng bạo khởi, sau đó lại đếm ba hai một, tiếng nổ vang rền liền lại lần nữa rời xa.

Lôi Quang Thành.

Công Tôn Điệp đang ngồi tại trong một gian phòng khách sạn.

Tiếng gõ cửa vang lên, Công Tôn Điệp mở cửa, đã thấy là Thanh Lâm cùng Tần Thì Nguyệt, còn La Hầu thì bị Tần Thì Nguyệt thu lại rồi.

"Tới đây." Công Tôn Điệp vội bảo bọn hắn vào nhà.

"Ninh Dạ đâu?" Tần Thì Nguyệt hỏi.

"Đừng gấp, hắn lập tức tới ngay." Công Tôn Điệp bắt đầu đếm giây: "Mười. . . Chín. . . Tám. . . Ba. . . Hai. . . Một."

Ninh Dạ thiểm thân xuất hiện, nhìn thấy Thanh Lâm cùng Tần Thì Nguyệt, gật đầu nói: "Đến rồi?"

"Tình huống bây giờ thế nào?" Thanh Lâm hỏi.

Ninh Dạ: "Việt Trọng Sơn tập trung Cực Đạo Việt, không giải được, cực phiền phức. Ta hiện tại chỉ có thể tại Tiểu Điệp cùng Vãn Ngưng hai bên dùng quang độn nhảy tới nhảy lui."

Trên đường tới hai người đã biết chút đầu mối, Tần Thì Nguyệt cau mày nói: "Tiếp tục như vậy không được, Việt Trọng Sơn sớm muộn cũng sẽ phản ứng lại. Một khi hắn biết ngươi là lấy người làm tiêu ký tiến hành khiêu dược, rất khả năng liền sẽ tới ra tay đối với Công Tôn Điệp bọn họ."

"Ta biết, vì vậy ta mới bảo Tiểu Điệp cùng Vãn Ngưng tiến vào thành thị, có thể kéo dài một thoáng."

"Nhưng đây không phải là kế lâu dài. Ngươi không phải có CànTự Bí cùng Vô Thiên Thuật sao? Tại sao không thử giải trừ?" Thanh Lâm hỏi.

Ninh Dạ thở dài: "Niết Bàn đại lão cấm chế, nào có đơn giản dễ giải như vậy. Ta thử qua rồi, muốn giải trừ cấm chế, đầu tiên phải có thể ứng đối chấn động tâm thần của Cực Đạo Việt, cái này cho ta thời gian có thể thích ứng. Nhưng coi như có thể thích ứng, cũng còn cần chí ít hai đến ba ngày tham ngộ, không ngừng sử dụng Tuyền Cơ Xích, Tạo Hóa Thần Tọa, Côn Lôn Kính, vận chuyển tam thần thuật, mới có một tia khả năng phá giải, trong này còn không thể có gián đoạn."

"Vậy không phải là không được rồi?" Mọi người cùng nhau thở dài.

Ninh Dạ lắc đầu: "Chính là không được a, vì vậy phải nghĩ biện pháp khác."

"Thực sự không được liền đem Cực Đạo Việt từ bỏ." Tần Thì Nguyệt nói.

"Không được!" Công Tôn Điệp kêu to: "Thật vất vả chiếm được, sao có thể nói từ bỏ liền từ bỏ."

Ninh Dạ lại nói: "Ta đối với Cực Đạo Việt hứng thú đến là không lớn, thế nhưng Cực Đạo lĩnh ngộ đến là rất muốn, không tham ngộ một phen, thực khó cam tâm."

Thanh Lâm nói một câu ngốc thoại: "Vậy hay là nói với Việt Trọng Sơn một tiếng, chúng ta liền mượn xem chút, rất nhanh trả lại hắn?"

Mọi người cùng nhau nhìn Thanh Lâm như nhìn kẻ ngu.

Thanh Lâm thở dài: "Hắn sẽ không nghe, coi như ta chưa nói đi."

Tần Thì Nguyệt: "Vậy còn có biện pháp không?"

Ninh Dạ đang định nói chuyện, đột nhiên nói: "Chờ ta một lúc."

Thân hình lóe lên, tiêu thất vô tung.

Trong thiên không thanh âm Ầm Ầm Ầm vang lên, sau đó lại hướng về phương xa mà đi.

Ba người đồng thời thở dài.

Thời gian một chén trà sau, Ninh Dạ lại xuất hiện: "Mới vừa nói đến chỗ nào rồi?"

"Có còn cái phương pháp nào khác không?"

"Có." Ninh Dạ gật đầu: "Chúng ta phải nghĩ cách di động, không thể vây chết ở chỗ này. Việt Trọng Sơn tại Liệt Châu có thể trắng trợn không kiêng dè, nhưng tổng không thể vẫn hoành như thế ở những châu khác chứ?"

Công Tôn Điệp đại hỉ: "Đúng đúng đúng, về Mặc Châu, hắn dám vào Mặc Châu, chính là tự tìm đường chết. Hắc Bạch Tử cùng tam đại nguyên lão tuyệt đối đồng thời tới gây sự với hắn."

"Vấn đề là không dễ đi a." Ninh Dạ tiếp tục thở dài.

Việt Trọng Sơn rất khả năng đã ý thức được phương thức lui tới của Ninh Dạ, hiện tại hai bên đều tại trong thành thị, tạm thời còn dễ che lấp.

Một khi ra khỏi thành, mục tiêu một thoáng giảm thiểu, Việt Trọng Sơn hoặc là thủ hạ của hắn liền có thể rất dễ dàng tìm tới Trì Vãn Ngưng hoặc là Công Tôn Điệp. Một khi ba bên đồng thời bị nhìn chằm chằm, vậy ngươi làm sao trốn cũng vô dụng.

Nghe qua Ninh Dạ phân tích, mọi người đều có chút đau đầu: "Vậy phải làm sao bây giờ?"

Ninh Dạ đang định nói chuyện, bỗng nhiên cảm ứng được cái gì: "Đợi ta một chút."

Xoát!

Biến mất.

Tiếng ầm ầm khởi.

Tiếng ầm ầm lạc.

Hai khắc sau, Ninh Dạ trở về tiếp tục: "Việt Trọng Sơn tốc độ chậm lại."

Cuồng bôn qua lại như thế, không để lại dư lực, coi như Việt Trọng Sơn là Niết Bàn đại lão, cũng có cực hạn.

Hắn nhất định phải thả chậm tốc độ hồi khí một thoáng.

Chúng nhân đại hỉ, Tần Thì Nguyệt lập tức nói: "Hai khắc, không đủ Công Tôn Điệp cùng Trì Vãn Ngưng từ một cái thành thị bay đến một cái thành thị khác, bất quá trong thành phố có thôn trấn, nếu như lấy thôn trấn làm ván nhảy, hẳn vẫn là có thể. Cuối cùng chính là động tác nhất định phải nhanh, người của Trung Vương Phủ khả năng đã đang bố trí."

Nói trải ra địa đồ, đã bắt đầu tìm kiếm mục tiêu tiến lên.

Chương 20 : Phản phục hoành khiêu (hạ)

Chương 20: Phản phục hoành khiêu (hạ)

Việt Trọng Sơn xác thực đã ý thức được vấn đề.

Đối phương phản phục hoành khiêu rất khả năng không phải trêu chọc, mà là bởi vì không còn lựa chọn.

Chính là nói, loại không gian khiêu dược này là có hạn chế rất lớn, là cần một cái tiêu ký nào đó.

Suy nghĩ đến trong mấy mấy lần khiêu dược trước tồn tại dấu hiệu di động rõ ràng, mà sau đó liền đứng hình tại bên trong hai tòa thành thị, vì vậy Việt Trọng Sơn rất nhanh phán định, đối phương hẳn là lấy người làm tiêu.

Có ba người, trong đó hai cái tại bên trong hai tòa thành thị, mà người cầm Cực Đạo Việt, có thể lấy hai người này làm tiêu ký tiến hành không gian khiêu dược.

Đây mẹ nó là thủ đoạn gì?

Chưa từng nghe nói a?

Việt Trọng Sơn cảm giác sâu sắc mơ hồ, bất quá sau khi phản ứng lại, hắn vẫn là truyền lệnh Trung Vương Phủ lưỡng đại chiến tướng, lập tức đi vào hai tòa thành thị tiến hành vây chặt, bí mật tra tìm.

Nhưng vào lúc này, Việt Trọng Sơn phát hiện, điểm đến của nắm Cực Đạo Việt chi nhân thế mà thay đổi rồi.

Khi Việt Trọng Sơn lại một lần nữa bay đi Lôi Quang Thành thì, thình lình phát hiện điểm đến của đối phương thế mà là tại trong một cái trấn nhỏ phía trước mục tiêu.

Không được!

Đối phương bắt đầu di động.

Quả nhiên, khi mục tiêu lại một lần nữa nhảy đi thì, cũng là na di tiến lên.

Liền giống như một cái cự nhân, một cái chân tại đông, một cái chân tại tây, ngang qua 300 dặm, lấy tốc độ hai khắc một bước, chậm chạp tiến lên.

Đối phương muốn dùng loại phương thức này đi ra ngoài!

Ý thức được điểm này Việt Trọng Sơn cũng là vừa kinh vừa nộ.

Một khi để cho đối phương rời Liệt Châu, hắn lại là không dễ hoành hành như vậy nữa rồi.

Không được, nhất định phải cản bọn họ lại.

Việt Trọng Sơn vội vàng hạ lệnh cho Ngô Điên cùng Lâm Phượng Tú, lệnh hết thảy người của Trung Vương Phủ đi lên trước chặn đường.

Thế nhưng đối thủ cũng rất giảo hoạt.

Chỉ là tiến lên hai bước xong, đột nhiên liền thay đổi phương hướng, thế mà làm một phát toàn bộ dịch ngang. Không có tiến lên, mà là đi về phía đông một bước, sau đó lại tiến tiến tới, lại tây, sau đó. . . Sau đó lại còn mẹ nó lui một bước.

Kết quả liền là toàn bộ binh lực của Trung Vương Phủ đều bị điều động.

Vậy là đám người Liệt Châu nhìn thấy đã không còn là cảnh tượng thiên không oanh minh, mà là rất nhiều tu sĩ gào thét lui tới, chung quanh bố phục.

Làm sao bọn họ thật sự rất khó tóm lấy Công Tôn Điệp cùng Trì Vãn Ngưng.

Ba người này đại đạo đồng truyền, đều biết vụ ảnh thiên biến chi thuật của Công Tôn Điệp cùng huyễn thuật của Ninh Dạ, tối đa chỉ là về phát huy không bằng nguyên chủ.

Thế nhưng dùng tới đối phó tu sĩ bình thường, vẫn như cũ là nhẹ nhõm có thừa.

Vậy là Việt Trọng Sơn liền như là một con rối bị giật dây, bị ba người Ninh Dạ khống chế chạy qua chạy lại, toàn bộ Trung Vương Phủ đều bị điều động theo.

Đâu đâu cũng có một phiến cảnh tượng binh hoảng mã loạn.

Nhưng mà tại trong quá trình này, Ninh Dạ cũng cảm thụ được gian nan.

Xoát!

Ninh Dạ lần nữa xuất hiện tại bên người Công Tôn Điệp.

Bọn họ giờ phút này là tại trong một cái trấn nhỏ.

"Tạm thời không thể đi." Tần Thì Nguyệt nói: "Trung Vương Phủ đã triệu tập hết thảy tu sĩ, vây chặt hết thảy thành trấn nông thôn chung quanh đây, đối với hết thảy tu sĩ phi hành tiến hành ngăn chặn. Hiện tại chỉ cần vừa bay ra ngoài, mặc kệ là ai, trực tiếp trước tiên bắt lấy lại nói."

Bởi vì tình huống Thúy Ngọc Sơn không rõ duyên cớ, Việt Trọng Sơn còn không biết Tần Thì Nguyệt phản bội. Hơn nữa Điền Bất Si cùng Hoa Giải Ngữ đều là thi thể không thấy, vì vậy Việt Trọng Sơn cho rằng Tần Thì Nguyệt cũng chết, điều này khiến phương thức liên lạc của Trung Vương Phủ vẫn chưa làm cái gì thay đổi, Tần Thì Nguyệt nhẹ nhõm liền có thể biết được tin tức.

"Vậy làm sao bây giờ? Tiếp sau đó sợ là sẽ sưu thôn trấn chứ? Không rời đi, bọn họ chẳng mấy chốc sẽ đuổi tới." Công Tôn Điệp cũng sốt ruột.

Ninh Dạ thở dài một hơi: "Không sao, Tiểu Điệp ngươi sau khi rời khỏi đây, nhiễu một vòng, chạy tới chỗ này đi, chỗ này không có tu sĩ."

Ninh Dạ chỉ xuống địa đồ nói.

"Ân? Nhưng mà khoảng cách xa a, nơi này khoảng cách Vãn Ngưng tỷ tỷ tới 350 dặm."

Ninh Dạ gật đầu: "Quang độn của ta đề thăng."

Nói nhấn Công Tôn Điệp một cái, Công Tôn Điệp đã cảm thụ đạo tắc lan truyền từ Ninh Dạ, trong con ngươi xuất hiện hưng phấn: "Thật sự đề thăng. . ."

Áp lực chính là động lực.

Cứ việc Ninh Dạ tâm tâm niệm niệm chính là giải tỏa Cực Đạo Việt, nhưng sự thực là, trong hai ngày nay phản phục hoành khiêu, Ninh Dạ đối với quang đạo độn pháp lĩnh ngộ lại là đề thăng.

Hiện tại khoảng cách hắn hoành khiêu là 400 dặm.

Cứ việc chuyện này giải quyết không được vấn đề lâu dài, nhưng ít ra có thể giải quyết trước mắt.

Trong mắt Thanh Lâm tràn ngập hâm mộ: "Nếu như chúng ta cũng có thể đại đạo đồng truyền thì tốt rồi."

Chỉ cần tăng thêm một cái điểm khiêu dược, bọn họ liền có thể nhẹ nhõm đi ra ngoài.

Bất quá cái này liền đừng hy vọng.

Công Tôn Điệp nhìn nhìn Tần Thì Nguyệt: "Có lẽ ngươi có thể thử một chút?"

Tần Thì Nguyệt là biết quan hệ giữa Công Tôn Điệp cùng Ninh Dạ, mặt trầm xuống: "Ta không có hứng thú đối với hắn."

Công Tôn Điệp hừ nói: "Ta còn không nỡ lòng phân cho ngươi đây, hai người đã hiềm nhiều."

Ninh Dạ bất đắc dĩ: "Các ngươi cũng đừng nói những chuyện ngoài lề này nữa. Thời gian không nhiều, Tiểu Điệp ngươi chuẩn bị một chút, chuẩn bị đi nơi này. Thì Nguyệt, Trung Vương Phủ động hướng còn phải hơn thiệt thòi ngươi."

Thanh Lâm nói: "Vậy ta đây?"

Ninh Dạ diện sắc chợt dữ tợn: "Trung Vương Phủ bảo vật thất lạc, toàn quân xuất động, ta tính toán trong phủ bọn họ hiện tại là thật không có cao nhân gì rồi. Ta nhớ Trung Vương Phủ còn có một khối mảnh vỡ Thiên Cơ Điện, Thì Nguyệt một mạch không có cơ hội lấy được, sư huynh ngươi giúp ta đoạt lấy đi."

"Được."

"Nói đến mảnh vỡ. . . Ngô, chúng ta có phải là nên nhân cơ hội kiếm mấy khối?" Công Tôn Điệp đột nhiên nói.

"Dưới tình huống này ngươi còn muốn mảnh vỡ?" Tần Thì Nguyệt giật mình.

"Ta ủng hộ." Ninh Dạ cũng gật đầu: "Thì Nguyệt, tuy rằng quá khứ những năm qua ngươi chỉ có được một khối mảnh vỡ, nhưng tin tức hẳn là có không ít chứ?"

Tần Thì Nguyệt gật đầu.

Nàng xác thực biết còn có những địa phương nào có mảnh vỡ, thời khắc này đã trên địa đồ từng cái chỉ ra.

Ninh Dạ đã nói: "Vừa vặn Việt Trọng Sơn đã biết chúng ta có ý muốn ra ngoài, khẳng định trắng trợn ngăn chặn. Ngô, chúng ta liền cho hắn nhảy loạn thêm một chút."

Ninh Dạ nhìn địa đồ, bắt đầu cân nhắc sắp xếp lộ tuyến như thế nào: "Đến Tiểu Sơn Trấn, chính là Hoa Dương Tông, bọn họ liền có một khối mảnh vỡ. Bất quá từ Tiểu Sơn Trấn đến Hoa Dương Tông, vô pháp nối thẳng, trước tiên cần phải vòng tới Âm Thủy Hà, sau đó là Xích Độc Đình. . ."

Cấp tốc an bài xong tuyến đường, Ninh Dạ nói: "Liền định như vậy, hắn đến rồi, ta đi trước."

"Uy!" Công Tôn Điệp còn chưa kịp nói, Ninh Dạ đã nhảy đi.

Công Tôn Điệp trắng mắt một cái: "Còn chờ cái gì, hành động đi, xong việc lại nói."

Bản thân cũng đã xông ra tiểu trấn, vòng qua khu phong tỏa, hướng về cái mục tiêu tiếp theo tiến lên.

Vậy là rất nhanh, Việt Trọng Sơn phát hiện một cái sự thực khiến hắn chấn kinh: Chó chết khoảng cách hoành khiêu thế mà kéo dài rồi.

Đương nhiên, chỉ là khoảng cách hoành khiêu kéo dài cũng không sao, thủ hạ của Việt Trọng Sơn vẫn như cũ có thể vây bắt.

Vấn đề là, khi người của hắn thật vất vả vây chặt được mục tiêu, đối phương cũng là một cái thiểm hiện liền biến mất.

Vậy là Việt Trọng Sơn biết, đây mẹ nó chính là ba người đều có thể khiêu a.

Trừ phi ngươi đồng thời vây nhốt ba người, bằng không không có bất kỳ bắt sống hi vọng.

Mà tại sau khi nhảy đi, những người khác chỉ cần dùng Thiên Lý Độn Quang Phù, liền có thể lần nữa kéo dài khoảng cách.

Kết quả liền là truy sát không ngừng nghỉ, nương theo không ngừng nghỉ hoành khiêu.

Việt Trọng Sơn càng lúc càng cảm thấy đau đầu, nhưng vào lúc này lại một cái tin tức làm người chấn kinh truyền đến.

Trung Vương Phủ của hắn thế mà lại một lần bị người đánh trộm.

May mà lần này Trung Vương Phủ cũng không có gì để mất, mật thất không có bị phá, chỉ là một cái tiểu tàng bảo thất bị công phá, mất một chút pháp bảo, đan dược phổ thông, cùng đồ vật tác dụng không lớn, cụ thể Việt Trọng Sơn cũng không kịp kiểm tra.

Nhưng chuyện này vẫn là khiến Việt Trọng Sơn tức nổ phổi.

Hắn phẫn nộ không phải là bởi vì tổn thất, mà là mẹ kiếp vì cái gì phiền toái gì tổng là lặp đi lặp lại? Mà lần tập kích này, có quan hệ cùng kẻ trộm đi Cực Đạo Việt kia hay không?

Nhưng Việt Trọng Sơn không biết được rồi.

Chương 21 : Hoa Dương Tông

Chương 21: Hoa Dương Tông

Cửu Cực Sơn, Hoa Dương Tông.

Đây là một cái tiểu môn phái, cho tới nay ngưỡng hơi thở của Trung Vương Phủ mà sinh tồn, làm việc cẩn thận, chưa phạm phải sai lầm gì, cũng chưa lập được công lao gì.

Đối với bọn họ mà nói, không cầu có công chỉ cầu không phạm lỗi, chính là tốt nhất.

Nhưng mà coi như là vậy, cũng ngăn không nổi họa trời giáng xuống.

Thân hình thiểm hiện, Ninh Dạ xuất hiện tại bên người Công Tôn Điệp, lúc này Công Tôn Điệp vừa mới bay đến phụ cận Cửu Cực Sơn.

Quẹt mồ hôi một cái, Công Tôn Điệp nói: "Nơi đó là được rồi."

"Ngươi trước tiên rời khỏi đi." Ninh Dạ đã hướng Hoa Dương Tông bay đi.

Đợi đến lúc hạ xuống, đã biến thành hình dạng của Điền Bất Si.

Nhìn thấy là Điền Bất Si tới, Hoa Dương Tông Tông Chủ đã vội nghênh đón: "Thanh Dương Tử tham kiến Bất Si chiến tướng!"

Tuy rằng có thiên huyễn chi thuật của Công Tôn Điệp, nhưng về sử dụng Ninh Dạ vẫn như cũ không bằng Công Tôn Điệp, cũng may Thanh Dương Tử cũng bất quá là Vạn Pháp cảnh, kết hợp huyễn thuật lừa hắn đã là thừa sức.

Thấy dáng vẻ đầy mặt ân cần của hắn, Ninh Dạ trong lòng thở dài, xin lỗi, phải chơi ngươi một vố rồi, còn chơi tới trình độ nào ta cũng không nói được, liền xem Việt Trọng Sơn.

Trong miệng liền nói: "Ta vừa mới cùng địch nhân chiến đấu, đã thụ thương, cần mượn tĩnh thất chữa thương."

Nghe được Điền Bất Si muốn mượn tĩnh thất, Thanh Dương Tử nào dám nói không, vội vã đồng ý.

Đi theo Thanh Dương Tử một đường tiến vào, Ninh Dạ cảm ứng vị trí mảnh vỡ Thiên Cơ Điện, tiện thể còn tại ven đường đi qua động chút tay chân.

Kỳ thực lấy thân phận hắn giả mạo, trực tiếp yêu cầu, Thanh Dương Tử cũng không dám không cho, bất quá cứ như vậy, liền sẽ bại lộ chuyện người đánh cắp Cực Đạo Việt có quan hệ cùng Thiên Cơ Môn, vì vậy bất đắc dĩ, cũng chỉ đành khiến Hoa Dương Tông xui xẻo rồi.

Thời khắc này một đường thâm nhập, không ngừng cảm ứng, Ninh Dạ mượn cớ cái tĩnh thất này không được, cái tĩnh thất kia không tốt, mãn tông môn tìm loạn.

Thanh Dương Tử tuy rằng nghi hoặc trong lòng, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, thẳng đến đi tới bên một cái hương tạ, Ninh Dạ rốt cục cảm ứng được.

"Rất tốt, liền ở đây đi." Ninh Dạ đã đi hướng mật thất kia.

"Bất Si chiến tướng không thể, đó là khuê phòng của xá phu nhân a." Thanh Dương Tử kinh hãi.

Ninh Dạ thiếu kiên nhẫn vung tay: "Ai cần phu nhân của ngươi, khiến nàng đi ra không phải là xong rồi sao."

Nghe được Ninh Dạ không phải muốn cùng phu nhân mình hợp thể song tu, Thanh Dương Tử thở phào một hơi, vội đem lão bà kêu đi.

Ninh Dạ trực tiếp tiến vào, tìm khắp tứ phía, quả nhiên phát hiện trong này có một chỗ cấm chế.

Không nghĩ tới Thanh Dương Tử này thế mà đem mật thất đặt ở trong khuê phòng lão bà mình, cũng là đủ khả dĩ đó.

Ninh Dạ hiện tại đương nhiên có thể cường phá mật thất, bất quá Hoa Dương Tông chung quy là có giới hạn của bản thân, coi như hắn giả mạo Vô Cấu đại năng, muốn cường đoạt bảo vật, phỏng chừng cũng là phải phản kháng một thoáng.

Bình thường tông môn có Vạn Pháp cảnh, thủ sơn trận pháp kháng Vô Cấu vẫn là không thành vấn đề, huống hồ cái giả Vô Cấu như Ninh Dạ.

Vì vậy Ninh Dạ cũng không động thủ, mà là trước tiên đánh ra một phiến cấm pháp, đồng thời cảm ứng Việt Trọng Sơn.

Chờ một hồi lâu, rốt cục cảm giác uy hiếp Việt Trọng Sơn mang đến dần dần tăng cường, Ninh Dạ nhịn không được lắc đầu: "Ngươi tốc độ càng ngày càng chậm a."

Nói đã hướng cái cửa ngầm kia vỗ tới.

Cửa ngầm khởi động, cảnh báo tự khởi, đồng thời hoa quang thịnh phóng, lại là cấm chế thủ hộ mật thất tự mình phát động, khiến Ninh Dạ tạm thời không thể tới gần.

Bên ngoài đám người Thanh Dương Tử kinh hãi.

Tình huống gì vậy? Điền Bất Si thế mà xông mật thất?

Không tốt? Lẽ nào là kẻ xấu giả mạo Bất Si chiến tướng?

Thanh Dương Tử kêu to nhào tới: "Bất Si chiến tướng không thể như vậy!"

Trong lòng hắn ngờ vực, trong miệng thì vẫn như cũ hô chiến tướng.

Thế nhưng sau một khắc, Ninh Dạ đã phát động cấm chế bản thân bày xuống.

Theo hắn phát động, liền thấy cả tòa Cửu Cực Sơn ầm ầm sáng lên, lại là cả tòa thủ sơn đại trận đều phát động.

Cho dù lấy thủ đoạn của Ninh Dạ, trong lúc vội vàng muốn phá thủ sơn đại trận nhà khác cũng không dễ dàng, nhưng hắn hiện tại cũng không phải phá, mà là khởi. Cấm chế hạ tại các nơi kỳ thực chính là một loại thủ đoạn công kích đơn giản nhất, tác dụng chính là kích phát cơ chế tự vệ của đại trận.

Thời khắc này thủ sơn đại trận nổ vang mà ra, đồng thời trong thiên không đã vang lên thanh âm như sấm của Việt Trọng Sơn: "Hoa Dương Tông, lại dám làm bạn cùng tặc nhân trộm bảo vật của ta, thật là to gan!"

Oanh!

Cuồng dã chi quyền đã rơi xuống.

Hoa Dương Tông thủ sơn đại trận tuy mạnh, nhưng vẫn sao chịu nổi quyền của Việt Trọng Sơn.

Chỉ là một quyền, trọn toà đại trận liền bùng nổ ra ánh chớp kịch liệt.

Sau đó là Ầm Ầm Ầm liên tục không ngừng trọng quyền rơi xuống, thủ sơn chi trận hào xưng Vô Cấu đại năng một ngày cũng chưa chắc có thể công phá này, tại trong tay của Việt Trọng Sơn, mắt thấy lại là liền thời gian nửa chén trà nhỏ đều chống đỡ không nổi.

Cùng lúc đó, Ninh Dạ thì lại làm một chuyện.

Hắn trực tiếp đem mật thất cấm chế cùng thủ sơn đại trận nối liền vào một chỗ.

Vậy là theo Việt Trọng Sơn công kích, mật thất chi cấm cũng tương tự đang nhanh chóng tan vỡ.

Sau một khắc liền nghe tiếng ầm ầm bạo liệt vang lên, trọn toà đại trận đã tan theo mây khói, mật thất cấm chế giải trừ.

Ninh Dạ đã trùng nhập mật thất, mảnh vỡ Thiên Cơ Điện bay lên, thẳng vào nội điện, Ninh Dạ tay áo huy vũ, nhìn cũng không thèm nhìn đem chu vi một đống lớn đồ vật toàn bộ bỏ vào trong túi. Thật đáng tiếc còn chưa chờ hắn thu đủ, Việt Trọng Sơn đã rơi vào mật thất.

Ninh Dạ cũng không quay đầu lại, cười dài nói: "Đa tạ Việt vương vì ta phá cấm."

Câu nói này lại là vì Thanh Dương Tử giải vây, bản thân cầm chỗ tốt của người ta, lại muốn dẫn đến diệt môn, luôn có chút không còn gì để nói.

Trong quyền phong cuồn cuộn, Ninh Dạ đã lại lần nữa vô tung.

Thu quyền, Việt Trọng Sơn đứng nghiêm tại chỗ.

Lúc này hắn cũng không vội đuổi, đằng nào chạy tới chạy lui vẫn là cái bức dạng kia.

"Việt vương!" Thanh Dương Tử đã chạy tới, quỳ bái trên đất.

Hắn muốn giải thích, Việt Trọng Sơn đã phất tay nói: "Ngươi không cần giải thích, bản vương đều đã minh bạch. Vừa nãy người kia, giả mạo kẻ nào?"

"Bất Si chiến tướng!" Thanh Dương Tử run run rẩy rẩy nói.

Vừa nãy nhìn Ninh Dạ bóng lưng, Việt Trọng Sơn liền phát hiện đối phương cực kỳ giống Điền Bất Si, thời khắc này được chứng thực, Việt Trọng Sơn tự nói: "Chẳng lẽ người này không phải chỉ có không gian na di chi pháp, còn tinh thông Huyễn Hóa Chi Thuật? Nhưng tu vi, lại hẳn là chỉ là Vạn Pháp cảnh, cảm khí thế vừa nãy của hắn, hẳn là sơ cảnh."

Ninh Dạ đối với Thanh Dương Tử che giấu, tại dưới Việt Trọng Sơn hữu tâm động sát, lại là không gạt được.

Thanh Dương Tử không nghĩ tới bị một cái Vạn Pháp sơ cảnh lừa, nhất thời cũng là ngơ ngác.

Việt Trọng Sơn quan sát bốn phía, tự nói: "Làm sẵn bố trí, sau đó kích phát đại trận, liên tiếp mật thất cấm chế cùng thủ hộ chi trận, có thể trong thời gian ngắn ngủi như thế làm được điểm ấy, có thể thấy được cũng là cái tinh thông trận pháp cấm chế chi nhân."

Hắn nhìn mật thất: "Vì sao lại đột nhiên cảm thấy hứng thú đối với mật thất của Hoa Dương Tông đây?"

Việt Trọng Sơn cũng không phải kẻ ngốc, chỉ là qua nhiều năm như vậy, đã thật lâu không có ai khiến hắn ăn thiệt thòi lớn như thế.

Bây giờ hồi tưởng việc lúc trước, mọi việc rõ ràng trước mắt, Việt Trọng Sơn cũng là càng nghĩ càng thấy vấn đề không đơn giản.

Từ Liệt, Quân Bất Lạc, còn có người bí ẩn này...

Nếu như cho hắn thời gian, hắn nhất định sẽ tra cái cháy nhà ra mặt chuột.

Làm sao đối thủ mang theo Cực Đạo Việt chạy loạn, hắn không thể vất bỏ Cực Đạo Việt, đã chú định là không có thời gian suy nghĩ.

Thời khắc này hơi suy nghĩ một chút, nói: "Chờ một lúc Phượng Tú sẽ tới, ngươi hãy kiểm kê tổn thất, xem xem đã ít đi cái gì, sau đó hướng nàng bẩm báo."

"Tuân vương mệnh!" Thanh Dương Tử hô to.

Có thể đại nạn không chết, kỳ thực thiếu cái gì hắn đã không để ý.

Chương 22 : Tỏa không phong cấm

Chương 22: Tỏa không phong cấm

Độn khỏi Hoa Dương Tông, sau một khắc Ninh Dạ đã đi đến bên người Trì Vãn Ngưng.

"Thế nào?" Trì Vãn Ngưng hưng phấn hỏi.

"Còn chưa kịp nhìn đây." Ninh Dạ hồi đáp.

Tâm thần tiến vào Thiên Cơ Điện, Ninh Dạ liếc mắt nhìn, lắc đầu: "Mẹ nó là Đoạn Long Đài."

Đoạn Long Đài là bảo bối tốt, sát phạt thần khí, có nó, năng lực công kích của Ninh Dạ liền lại lần nữa đề thăng.

Làm sao đề thăng mấy cũng không đạt tới tầng thứ của Việt Trọng Sơn được, tương đương với nửa điểm tác dụng cũng không có.

Điều này khiến cho Ninh Dạ lại lần nữa phát hung, sau này vô luận thế nào cũng không tìm những phiền toái này.

Nói đến, thời điểm Tàng Tượng cảnh đối phó Vạn Pháp, thời điểm Hoa Luân cảnh chơi Vô Cấu, Vạn Pháp cảnh thẳng thắn cùng Niết Bàn đối đầu.

Ninh Dạ cảm thấy bản thân chính là cái vượt cấp khiêu chiến mệnh, hơn nữa vừa nhảy liền là hai cái đại cấp bậc.

Độ khó địa ngục lâu như vậy, cũng nên qua rồi chứ.

Trì Vãn Ngưng biết được tình huống cũng là thất vọng không ngớt.

Đối với bọn họ mà nói, hiện tại cần nhất chính là mảnh vỡ Tuyền Cơ Xích cùng Tạo Hóa Thần Tọa, chỉ có hai thứ này mới có thể giúp cho bọn họ giải trừ Cực Đạo Việt cấm chế.

"Không sao, tiếp tục tìm, cái mục tiêu tiếp theo ở đâu?"

"Kiếm Tâm Trang." Trì Vãn Ngưng nói: "Bốn lần khiêu dược gần như là đủ. Bất quá tốt nhất đừng chỉ có nhìn chằm chằm mảnh vỡ, nếu không dễ dàng bị nhìn ra."

"Minh bạch!"

Vậy là tiếp đó, bốn bận khiêu dược, Ninh Dạ trọng thi cố kỹ, lại lần nữa lẫn vào Kiếm Tâm Trang.

Lần này Việt Trọng Sơn học khôn rồi, nhìn thấy Kiếm Tâm Trang trận pháp bảo vệ xuất hiện, không có phá trận, mà là trực tiếp mệnh lệnh Kiếm Tâm trang chủ đi truy sát Ninh Dạ.

Nhưng hắn không phá trận, nhưng không có nghĩa là Ninh Dạ liền không có cách nào.

Ngươi không phá trận, ta liền tự mình bày trận.

Sớm tại Việt Trọng Sơn trước lúc đến, Ninh Dạ liền tại bên ngoài mật thất bố trí một cái tiểu trận.

Trận pháp cũng không phải mạnh lắm, chỉ là một cái mê huyễn cấm trận, then chốt là có thể kéo dài thời gian.

Thừa dịp thời gian này, bản thân Ninh Dạ liền đem cấm chế mật thất phá vỡ rồi, tiêu tiêu sái sái lấy đi mảnh vỡ Thiên Cơ Điện, tiện thể còn đem tất cả mọi thứ trong mật thất đều tịch quyển sạch sẽ.

Vậy là Việt Trọng Sơn phát hiện, bản thân còn không bằng cường phá đây.

Thời gian sau đó, Ninh Dạ liền như vậy một đường qua ải, chung quanh xâm lược.

Vì để tránh cho bị phát hiện có quan hệ cùng mảnh vỡ Thiên Cơ Điện, có mảnh vỡ hắn cố nhiên phải trộm cướp, không mảnh vỡ cũng phải trộm cướp.

Chỉ là một ngày, Ninh Dạ liền đánh cướp năm cái tông môn, ngày thứ hai càng là trầm trọng hơn, đánh cướp sáu cái.

Đồng thời Ninh Dạ cũng lại đạt được ba khối mảnh vỡ.

Phân biệt là Bất Diệt Tuyền, Tàng Thiên Ngục cùng Tạo Hóa Thần Tọa.

Cuối cùng cũng coi như được một khối mảnh vỡ Tạo Hóa Thần Tọa, đến là khiến Ninh Dạ mừng rỡ không ngớt.

Bất quá nếu muốn liền như vậy tìm hiểu thấu đáo, vẫn như cũ gian nan, chỗ tốt duy nhất chính là hắn rốt cục có thể nhìn thẳng Cực Đạo Việt.

Vì vậy tiếp sau đó Ninh Dạ còn phải tiếp tục chạy.

Ngày hôm nay Ninh Dạ lại lần nữa đi tới một chỗ tiên sơn.

Núi này nguy nga đồ sộ, tiên khí mịt mờ, gọi Lê Sơn, tiên môn trong núi kêu Thiên Lan Môn, lại là một chỗ tiên môn trung đẳng, trong môn phái chưởng giáo Lan Thương Thượng Nhân, Vô Cấu tu vi.

Ninh Dạ lần này không hóa thành Điền Bất Si, mà là biến hóa thành Đồ Thiên Quân.

Đằng nào chỉ cần là người của Cực Chiến Đạo, biến ai cũng có lực chấn nhiếp, trên thực tế quá khứ những ngày gần đây, Cực Chiến Đạo chiến tướng tu la hầu như đều bị hắn diễn qua toàn bộ, đối với Huyễn Hóa Chi Thuật lý giải đến là rất có tinh tiến.

Thời khắc này tiến vào Thiên Lan Môn, liền thấy một tên lão đạo tiến lên nghênh nói: "Lan Thương tham kiến Huyết Sát chiến tướng."

Ninh Dạ trực tiếp nói: "Ta phụng vương mệnh, truy tra gián điệp nhập cảnh. Lúc trước nhìn thấy gián điệp đã tới chỗ này của ngươi, cần phải tìm kiếm một phen."

Lan Thương thượng nhân nói: "Chiến tướng hữu danh, Lan Thương sao dám không theo, xin mời chiến tướng đi theo ta." (*hữu danh = có lí do chính đáng – sư xuất hữu danh).

Dẫn Ninh Dạ tiến vào sơn môn.

Đi được một đoạn đường, Ninh Dạ nhìn chung quanh một chút, nói: "Lan Thương, ngươi dẫn đường thật giống không đúng lắm a."

Lan Thương thượng nhân dừng lại: "Chiến tướng sao lại nói vậy?"

Ninh Dạ cười cười: "Phát hiện thì phát hiện, vờ vịt cái gì a."

Lan Thương thượng nhân đã lộ vẻ dữ tợn: "Hảo tiểu tử, giả mạo Cực Chiến Đạo, cướp giật khắp nơi, cho dù là tại dưới sự đuổi giết của Việt vương, còn dám hành sự như vậy. Nếu bàn về ngông cuồng, thiên hạ lấy ngươi dẫn đầu. Bất quá ngươi thật sự cho rằng, ngươi có thể một mạch lớn lối như thế sao?"

"Chà chà chà." Ninh Dạ lắc đầu: "Việt Trọng Sơn còn không đuổi kịp ta, ngươi lại dựa vào cái gì khẩu xuất cuồng ngôn?"

Lan Thương cười to: "Việt vương đã sớm đem thủ đoạn của ngươi thông báo hết thảy môn phái. Biết ngươi thiện không độn, thế nhưng ngươi cho rằng, ngươi hiện tại còn độn được sao?"

Theo hắn lên tiếng, liền nghe "Ông" một tiếng, cấm chế hiển hiện, bất ngờ là tỏa không phong cấm chi pháp.

Ninh Dạ cũng không kỳ quái: "Quả nhiên vẫn là làm như vậy sao? Ta bảo mà, thời gian dài như vậy Việt Trọng Sơn không thể nào không điểm động tĩnh."

Kỳ thực sớm tại ngày thứ nhất Việt Trọng Sơn liền đã truyền ra mệnh lệnh, thông báo các môn việc này, cũng yêu cầu lập tức thành lập tỏa không phong cấm chi pháp. Thế nhưng tỏa không chi trận há lại là nói kiến liền có thể kiến, đó là cần thời gian cùng bảo vật tài nguyên.

Vì để tránh cho đánh rắn động cỏ, Việt Trọng Sơn yêu cầu, nếu như phong cấm chi pháp chưa hoàn thành, mặc cho trộm bảo, tuyệt không thể biểu hiện ra là đã biết.

Vì vậy tại trong ngày trộm bảo thứ hai, những môn phái bị trộm kia kỳ thực đã biết Ninh Dạ là giả, thế nhưng Việt vương có nghiêm mệnh, bọn họ không dám không nghe, chỉ có thể phối hợp diễn kịch.

Nhưng vấn đề cũng liền ở đây.

Cách nghĩ của Việt Trọng Sơn là không sai, vấn đề là môn phái biết việc này nhiều như vậy, thành lập tỏa không đại trận lại cần rất nhiều lực, làm sao có khả năng thật sự giấu qua kẻ nắm giữ Vấn Thiên Thuật như Ninh Dạ?

Chỉ bất quá đối phương nguyện ý giả ngu, Ninh Dạ cũng vui vẻ bị lừa.

Lẫn nhau ngươi tình ta nguyện, tự nhiên là thuận buồm xuôi gió.

Đợi đến hôm nay, Thiên Lan Môn trước tiên hoàn thành tỏa không chi trận, rốt cục không cần phải giống những môn phái trước tự nguyện bị lừa như vậy nữa.

Thời khắc này Lan Thương Thượng Nhân đã cười gằn nói: "Chết đi!"

Một đạo phất trần hóa thành vạn bàn ti lũ, hướng về Ninh Dạ cuốn tới.

Ninh Dạ thân hình hơi động, đã xuất hiện tại một đầu khác đại trận, hướng ngoài trận chạy đi: "Tỏa không cấm chế, chỉ có thể phong cấm không gian, ta chạy, tổng vẫn là có thể chứ?"

"Như để ngươi chạy được, Lan Thương ta sau này cũng không cần ở giới này lăn lộn." Lan Thương thượng nhân nộ khiếu cuốn lại Ninh Dạ.

Hắn đường đường Vô Cấu, làm sao cũng không tin tưởng đối thủ có thể chạy quá bản thân.

Ninh Dạ cười to: "Chớ nói chắc như vậy."

Thân hình tái thiểm, đã là đi tới bên cạnh tỏa không chi trận.

Trực tiếp phóng ra ngoài trận.

"Phong!" Một đám lớn đệ tử đột nhiên xuất hiện, hướng tới Ninh Dạ đánh ra một mảnh quang võng, đem đường đi hoàn toàn ngăn chặn.

"Vô dụng!" Ninh Dạ thuận tay móc một cái, trong tay đã thêm ra một vật.

Cực Đạo Việt!

Hào quang lóe qua, mênh mông bát ngát chi huy tịch quyển mà lên, đừng nói những đệ tử kia, liền ngay cả Lan Thương thượng nhân đều bị kinh sợ.

"Cực Đạo Việt? Làm sao lại!" Hắn kinh hãi hét to.

Cực Đạo Việt can hệ trọng đại, Việt Trọng Sơn không thể nói cho bất luận kẻ nào.

Liền thấy chúng đệ tử ngăn cản thụ khí thế Cực Đạo Việt bức bách, đã dồn dập rơi xuống, sau một khắc Ninh Dạ đã vọt qua đệ tử phong tỏa.

"Toàn diện phong cấm!" Lan Thương thượng nhân kêu to.

Oanh minh thanh bất tuyệt, toàn bộ Thiên Lan Môn đều bị bao phủ tại dưới tỏa không phong ấn.

Nhưng Ninh Dạ căn bản cũng không có ý định nhân cơ hội chạy trốn.

Hắn hướng về một cái phương hướng chạy đi.

Hắn đã cảm giác được, mảnh vỡ liền ở đó.

Chương 23 : Rung chuyển

Chương 23: Rung chuyển

Mảnh vỡ liền tại trong một chỗ sơn cốc phía trước, Ninh Dạ rất rõ ràng cảm giác được.

Vì vậy hắn đâm đầu thẳng vào sơn cốc.

Liền tại tiến vào sơn cốc đồng thời, một tiếng quát lớn vang lên: "Là ai? Dám xông lão thân tu hành cấm địa!"

Sau đó chính là một cỗ khí cơ khổng lồ chụp xuống.

Đệt!

Thế mà lại là một cái Vô Cấu cảnh.

Tần Thì Nguyệt ngươi cho tình báo không được a, thế mà không có cái này.

Ninh Dạ trong lòng thầm mắng, thân hình tái thiểm, tránh thoát khí cơ này phong tỏa đồng thời, đã hướng về mảnh vỡ Thiên Cơ Điện phóng đi, lại nhìn thấy mảnh vỡ kia liền treo ở trên vách núi, như một khối lượng phiến, óng ánh lóe sáng.

Mẹ nó!

Ninh Dạ lại mắng.

Đây chính là chuyện hắn không hy vọng nhất —— mảnh vỡ Thiên Cơ Điện bị đặt riêng một chỗ.

Điều này sẽ nghiêm trọng chỉ rõ mục đích của hắn.

Nhưng đến cũng đến rồi, nếu liền như thế từ bỏ hắn cũng không nguyện ý, hạ quyết tâm, đã hướng về mảnh vỡ Thiên Cơ Điện kia chiêu đi.

"Lớn mật!" Người kia nộ hanh một tiếng, một đạo chỉ phong quán không mà ra.

Nếu như Ninh Dạ cường hành hái, tất trúng đòn.

Ninh Dạ cấp tốc dừng lại, thẳng thắn phát động Thiên Cơ Điện uy năng, mảnh vỡ kia cảm ứng được Thiên Cơ Điện tồn tại, hoan minh tự động bay ra.

"Di? Làm sao lại?" Người trong sơn cốc rõ ràng chấn kinh rồi.

Ninh Dạ đã một phát bắt được mảnh vỡ Thiên Cơ Điện.

"Thằng nhãi!" Lúc này Lan Thương Thượng Nhân cũng chạy tới, mắt thấy tình hình này, phất trần lại vung, một kích này bao trùm thiên địa, mặc cho Ninh Dạ quang độn thế nào, cũng kiên quyết là tránh không thoát, Lan Thương Thượng Nhân càng là thần thức phát động, khóa chặt khí cơ, hai đại thần thông đồng thời vận dụng, quyết tâm phải đem hắn nhất cử bắt lấy.

Nhưng vào lúc này, thiên không đột nhiên tạc hưởng lôi thanh: "Cút hết cho bản vương, bản vương muốn tự tay thu thập tên hỗn đản này!"

Việt Trọng Sơn!

Nghe được Việt Trọng Sơn đáp lời, Lan Thương Thượng Nhân nào còn dám ra tay, vội vã thu lấy thần thông.

Nhưng sau một khắc đột nhiên ý thức được không đúng, Việt vương đã nói, người này tinh thông huyễn thuật, mà tính toán thời gian, Việt vương hẳn chưa có chạy tới nhanh như vậy mới đúng.

Không được!

Là huyễn thuật!

Lan Thương Thượng Nhân biết có vấn đề, vội vàng lại ra tay.

Nhưng đã muộn rồi.

Trong thiên không, Việt Trọng Sơn thân ảnh tiêu tán, Ninh Dạ cười dài một tiếng: "Tạ Lan Thương Thượng Nhân không giết chi tình!"

Theo hắn lên tiếng, thân ảnh đã biến mất.

Làm sao?

Tỏa không chi cấm thế mà đối với hắn vô dụng?

Lan Thương Thượng Nhân cuối cùng đã rõ ràng Ninh Dạ tự tin ở đâu, hóa ra hàng này một mạch giả vờ!

Vọt vào sơn cốc, Lan Thương Thượng Nhân kêu lên: "Làm sao ngươi không ra tay?"

"Chuyện cười, Việt Trọng Sơn không cho phép ra tay, ngươi cũng không dám, ta như thế nào dám?"

Lan Thương Thượng Nhân hít sâu một cái: "Hắn vì sao muốn đến chỗ này của ngươi? Có từng lấy đi vật gì?"

Thanh âm trong thung lũng kia trầm ngâm một chút, nói: "Chỗ này của ta không mất vật gì, hẳn là mới vừa rồi bị ngươi truy hoảng không chọn đường chạy vào."

"Như vậy sao. . ." Lan Thương Thượng Nhân nghĩ nghĩ, nói: "Cũng được, không có tổn thất liền tốt nhất. Chờ Việt vương đến rồi, lại đem người này có thể đột phá tỏa không phong cấm chi sự nói cho hắn là được."

Lắc mình xuất hiện tại bên người Công Tôn Điệp, Ninh Dạ thở dài: "Thiên Lan Môn hoàn thành tỏa không cấm chế, vì vậy bọn họ hiện tại đã biết pháp này đối với ta vô hiệu."

Tỏa không cấm chế cũng không phải là vô địch, Ninh Dạ có Côn Lôn Kính tại, mà Côn Lôn Kính vốn là thời không thần khí, năm đó còn có thể mang Ninh Dạ xuyên việt đây, huống hồ chỉ là tỏa không cấm chế.

Khoảng thời gian này Ninh Dạ toàn lực sung năng, Côn Lôn Kính đã khôi phục không ít năng lượng.

Kỳ thực đây cũng là tin tức hạn chế —— hắn không biết cảm ứng của Việt Trọng Sơn đối với cấm chế trên Cực Đạo Việt cũng có khoảng cách hạn chế, bằng không trực tiếp phát động Côn Lôn Kính làm một cái siêu cấp truyền tống, việc này đã sớm giải quyết.

Bất quá họa phúc tương ỷ, không có Việt Trọng Sơn, Ninh Dạ còn vô pháp thu được nhiều mảnh vỡ như vậy đây.

Thời khắc này liếc mắt nhìn mảnh vỡ bản thân đạt được, Ninh Dạ đại hỉ.

"Là Tuyền Cơ Xích mảnh vỡ, Đoài Tự Bí!"

Đoài Tự Bí đối ứng Tẩy Tâm Trì, thông nguyên thần tâm tính, huyền bí vô cùng.

Công Tôn Điệp thở dài: "Nhưng vẫn là vô dụng đối với giải tỏa cấm chế."

"Không, hữu dụng." Ninh Dạ đã nói: "Ta lúc trước bù được Vô Thiên Thuật, đã có thể xác nhận, cấm chế trên Cực Đạo Việt, hẳn là có quan hệ cùng nguyên thần của Việt Trọng Sơn. Người này tại trên Cực Đạo Việt lưu lại nguyên thần lạc ấn của chính mình. Đoài Tự Bí chính thích hợp đối phó cái này. Tứ bí kết hợp, có thể phá đi."

"Vậy mau phá đi a!" Công Tôn Điệp đại hỉ.

Ninh Dạ buông tay: "Thời gian không đủ."

Coi như đã có Đoài Tự Bí, nếu muốn giải trừ cấm chế, Ninh Dạ phỏng chừng cũng cần chí ít thời gian nửa ngày.

Vấn đề là Việt Trọng Sơn sẽ không cho hắn thời gian nửa ngày.

Mà loại phá giải này là vô pháp tích lũy.

Công Tôn Điệp cũng tuyệt vọng: "Chính là nói chúng ta còn phải tiếp tục chạy."

Ninh Dạ an ủi nàng: "Chạy chạy càng phát tài."

Vừa nghe đến phát tài, Công Tôn Điệp sáng mắt.

Khoảng thời gian này bọn họ liên tục đánh cướp, quả thật có phát một món lớn rồi.

Sau đó lại phẫn nộ: "Thanh Lâm cái gia hỏa vô dụng kia, đi một chuyến Trung Vương Phủ, thậm chí ngay cả Ly Hồn Đăng đều không lấy được, chuyên thu lấy một đống rác rưởi. Chỗ này của ngươi cũng vậy, đều là rác rưởi, liền kiện thần vật đều không có."

Cô nàng gần nhất tầm mắt cao, không phải thần vật nàng đều không để vào mắt.

Ninh Dạ cười nói: "Muốn thần vật? Đơn giản, đi Bắc Vương Phủ."

"A? Trấn Bắc Vương Phủ? Ngươi còn muốn đi gặp Từ Liệt?"

Ninh Dạ hừ lạnh: "Từ Liệt không chết, Việt Trọng Sơn sớm muộn cũng sẽ hoài nghi đến trên đầu ta. Lại nói chúng ta muốn thoát ly Việt Trọng Sơn chưởng khống, còn được Kháo Từ Liệt."

Từ Liệt "Trộm" Cực Đạo Việt, xúc phạm giới hạn của Việt Trọng Sơn, nếu không phải Ninh Dạ đánh cắp Cực Đạo Việt, Việt Trọng Sơn nhất định đánh chết tươi hắn.

Nhưng vậy không có nghĩa là việc này liền đã kết thúc.

Hiện tại là Việt Trọng Sơn không để ý tới Từ Liệt, nhưng chỉ cần chuyện Cực Đạo Việt bụi bậm lắng xuống, hắn nhất định sẽ quay đầu lại gây sự với Từ Liệt, lúc này Từ Liệt phỏng chừng cũng đang đau đầu, nghĩ biện pháp xử lý đây.

Không thể cho hắn thời gian giải quyết vấn đề, vì vậy Ninh Dạ muốn họa thủy bắc dẫn.

Vậy là ba người một đường bắc tiến, ngang qua 400 dặm cự nhân bước chân, liền như vậy từng bước từng bước hướng về Trấn Bắc Vương Phủ bước đi.

Không đợi đến Trấn Bắc Vương Phủ, Việt Trọng Sơn liền đã ý thức được trộm bảo chi nhân muốn đi đâu.

Việt Trọng Sơn hừ một tiếng: "Muốn đi Trấn Bắc Vương Phủ? Rất tốt, vừa vặn tính nợ một thể."

Đã hạ lệnh hết thảy thủ hạ chiến tướng, tu la, tu sĩ hướng Trấn Bắc Vương Phủ mà đi.

Đây chính là động tác lớn, những vương phủ khác cũng dồn dập phát hiện, mà Việt Trọng Sơn cũng trực tiếp nói ra chuyện Từ Liệt ý đồ trộm lấy Cực Đạo Việt, chỉ là chuyện Cực Đạo Việt đã bị trộm đi lại không nói.

Biết được tin tức này, tam vương khác cũng biết xảy ra chuyện lớn rồi.

Có muốn nhân nhượng cho yên chuyện giả, tự nhiên cũng có chỉ sợ thiên hạ không loạn giả.

Đông Vương Phủ.

"Sự tình làm lớn a, thời cuộc rung chuyển, tiên giới bất ổn, bây giờ Cực Chiến Đạo ta lại còn muốn tự giết lẫn nhau." Hà Thăng Triêu thở dài liên tục: "Từ Liệt dám có ý đồ với Cực Đạo Việt, xác thực tội không thể tha, nhưng nếu thật giết hắn, Cực Chiến Đạo ta cũng là tự hủy tay chân. Không được, ta phải đến khuyên nhủ lão Việt, Cực Đạo Việt nếu đã không mất, thì đừng kích động như vậy."

Tây Vương Phủ.

Dương Thế Hồng mi dài mắt trắng, thân thể nhỏ gầy đang khe khẽ run rẩy.

Không biết cho rằng hắn đang khóc, người biết thì biết hắn đang cười.

Cười lệ rơi đầy mặt.

Ngưỡng thiên tự nói: "Rốt cục, liền sắp náo nhiệt rồi sao? Náo nhiệt như vậy, sao có thể không xem? Thông báo xuống, mọi người theo ta đi bắc địa một chuyến."

"Tây vương có phải muốn khuyên can?" Thủ hạ cẩn thận hỏi.

"Khuyên?" Dương Thế Hồng một đôi tế nhãn híp lại: "Khuyên cái gì khuyên? Tĩnh cực tư động (tĩnh hoài muốn động), chúng ta a, cái gì cũng không cần làm, chính là đi xem trò vui."

Trấn Nam Vương phủ.

Dương Cực Phong một đập án thư đứng dậy: "Nói như vậy, Từ Liệt chi sự đã là thiên chân vạn xác? Hay! Quá hay ! Quá diệu! Truyền mệnh lệnh của ta, đi hết bắc địa cho ta. Việt Trọng Sơn muốn giết Từ Liệt, Trấn Nam Vương Phủ ta làm sao cũng phải qua ủng hộ. Ha

Ha Ha Ha!"

Chương 24 : Vương đối vương

Chương 24: Vương đối vương

Bắc Vương Phủ.

Từ Liệt sắc mặt âm trầm ngồi.

Hạ phương là Văn Nhược cẩn thận từng li từng tí cúi đầu không dám nói.

"Như vậy, Ninh Dạ cùng Trì Vãn Ngưng đến hiện tại vẫn là hoàn toàn không biết hành tung sao?"

Văn Nhược run run rẩy rẩy nói: "Vâng. . . Đã khắp nơi. . . tìm. . . Không có phát hiện. . . tung tích của bọn họ. Sau lần đó. . . Liền như thế biến mất rồi."

Từ Liệt tức giận hừ: "Ninh Dạ Trì Vãn Ngưng không thấy, Quân Bất Lạc Liệt Không Thiên Yêu cũng không biết hạ lạc, buổi tối ngày hôm ấy, Việt Trọng Sơn đột nhiên rời đi, hiện tại lại hưng sư động chúng mà tới. . . Trong hồ lô của đám người này đến cùng bán thuốc gì?"

Văn Nhược trả lời: "Hôm trước tiểu nhân nghe được một tin tức, nói chẳng biết vì sao, Việt vương tại trung cảnh, lại giống như bị điên khắp nơi bay loạn. Hơn nữa. . ."

"Hơn nữa thường xuyên là bay qua lại tại giữa hai nơi, đúng không?

Ta có nghe nói. Không chỉ có như vậy, còn tới vài cái môn phái, nghe nói cướp không ít tiểu môn phái."

Trên phố đồn đại rất nhiều, rõ ràng là Ninh Dạ trộm thật nhiều môn phái, nhưng hắn thanh thế bất hiển, không giống Việt Trọng Sơn lui tới đều như thiên lôi cuồn cuộn, làm cho mọi người đều cho rằng là Việt Trọng Sơn đang đánh cướp trung tiểu môn phái.

Nói đến chuyện như vậy Cực Chiến Đạo cũng thường làm, chỉ là hành sự không nói lý như thế, bá đạo như vậy, lại là Việt Trọng Sơn tự thân xuất thủ liền bộ mặt cũng không cần, nghe nói liền pháp bảo rác rưởi cũng cướp, lại vẫn là lần đầu.

Đồn đại quá nhiều, liền ngay cả Từ Liệt cũng không rõ ràng đến cùng là chuyện gì.

Chỉ biết rằng Việt Trọng Sơn tuy rằng trên địa đồ vòng tới vòng lui vẽ ra một cái lộ tuyến chữ chi cự đại, nhưng phương hướng lại là hướng về bắc cảnh.

Cái này phiền phức liền lớn.

Không cần nghĩ Từ Liệt cũng biết, Việt Trọng Sơn vòng tới cuối cùng, nhất định sẽ "trải qua" Trấn Bắc Vương Phủ của hắn.

Vậy phải làm sao bây giờ a?

Từ Liệt rất rõ ràng bản thân chọc vào cái sọt bao lớn, càng rõ ràng Việt Trọng Sơn tuyệt đối sẽ không bỏ qua hắn.

Vừa nghĩ tới đây, Từ Liệt hung ác nói: "Ngươi bất nhân, ta bất nghĩa, Việt Trọng Sơn, ngươi dám đến, thì đừng trách lão tử cùng ngươi sinh tử tương bác."

Nghe nói như thế, Văn Nhược không khỏi rùng mình một cái.

Ẩn nhiên, hắn biết Từ Liệt muốn làm cái gì.

Trải qua không biết bao nhiêu lần khiêu dược, Ninh Dạ rốt cục đã tới Trấn Bắc Vương Phủ.

Để Trì Vãn Ngưng rời đi trước, Ninh Dạ biến hóa dung mạo thành một tên Bắc Vương Phủ thủ vệ quân tốt, ngông nghênh tiến vào vương phủ, tiện tay tại trong vương phủ làm chút bố trí, sau đó liền bắt đầu chờ đợi Việt Trọng Sơn đến.

Bất quá lần này, hắn đợi thời gian có chút dài.

Đầy đủ quá ba canh giờ, thân ảnh Việt Trọng Sơn rốt cục xuất hiện.

Sừng sững tại thiên không Trấn Bắc Vương Phủ, Việt Trọng Sơn có thể rõ ràng cảm thụ được, khí tức của Cực Đạo Việt liền tại trong vương phủ.

Quả nhiên, tên khốn kiếp này có liên quan tới Từ Liệt.

Chỉ là hắn không hiểu, tại sao quá khứ mấy ngày nay, Từ Liệt một mạch không có xuất thủ.

Nhưng có hiểu hay không, những thứ này đều không trọng yếu.

Từ không trung chậm rãi hạ xuống, Việt Trọng Sơn đứng tại trước Trấn Bắc Vương Phủ.

Hắn không có tiến vào, chỉ là phóng thích khí cơ, đã đủ khiến Từ Liệt biết là bản thân đang tới rồi.

Sau một khắc, Từ Liệt đã xuất hiện: "Việt Trọng Sơn, mặc kệ ngươi có tin hay không, bản vương đều không có trộm Cực Đạo Việt của ngươi, tất cả những thứ này đều là cái hiểu lầm. Ngươi đã giết Đồ Thiên Quân, chuyện này hẳn là có thể kết thúc rồi."

Việt Trọng Sơn cười lạnh: "Nếu đã như vậy, vậy thì đứng ở một bên đi, chờ bản vương đem sự tình giải quyết, mới nói chuyện khác."

Cái gì?

Từ Liệt ngẩn ra.

Hắn không hiểu Việt Trọng Sơn muốn giải quyết cái gì.

Việt Trọng Sơn đã nhìn hướng Trấn Bắc Vương Phủ: "Đem Ly Hồn Đăng giao ra, ta có thể coi chuyện lúc trước chưa từng xảy ra."

Ly Hồn Đăng?

Ly Hồn Đăng bị trộm?

Từ Liệt ngơ ngác?

Đây lại là cái gì tình huống?

Hắn không biết Việt Trọng Sơn không dám nói Cực Đạo Việt bị trộm, chỉ có thể lấy Ly Hồn Đăng thay thế, tiện thể cũng xem xem Từ Liệt phản ứng thế nào.

Chỉ là Từ Liệt tuy rằng phản ứng ngạc nhiên, Việt Trọng Sơn cũng không biết hắn có phải là diễn trò hay không, cũng không dám dễ tin, chỉ là nhìn chòng chọc bên trong.

Hắn sợ bản thân đi vào, đối phương liền chạy mất, vì vậy cũng là bảo trì cẩn thận, không muốn lại kích thích đối thủ.

Quả nhiên, một cái thanh âm đã tại trong tai vang lên: "Việt Trọng Sơn, ta không có hứng thú đối với Cực Đạo Việt, chỉ là muốn tham ngộ đạo tắc trên Cực Đạo Việt. Đợi ta tìm hiểu thấu đáo xong, tự nhiên sẽ đem Cực Đạo Việt trả lại ngươi."

"Hừ!" Việt Trọng Sơn cả giận nói: "Tuyệt đối không thể!"

Ninh Dạ cười nói: "Ngươi cần gì phải keo kiệt như vậy. Đại đạo khả ngộ bất khả truyền, ta lĩnh ngộ đạo tắc, đối với Cực Đạo Việt không có bất luận ảnh hưởng gì, thành tựu chỉ là ta, ngươi nhưng không tổn thất. Chỉ cần cho ta chút thời gian. . ."

Việt Trọng Sơn đã nói: "Tuyệt đối không thể!"

Thấy hắn cố chấp như thế, Ninh Dạ hơi nhíu mày, nghĩ nghĩ, hiểu được: "Ta biết rồi. Cấm chế ngươi lưu lại trên Cực Đạo Việt, hẳn là trực tiếp tương quan cùng đạo tắc chứ? Nếu như ta ngộ đạo thành công, liền có thể phá vỡ cấm chế. Vào lúc ấy, một khi ta lại thoát đi, ngươi liền lại không có cách nào."

Việt Trọng Sơn nhất trệ.

Ninh Dạ nói đúng.

Không phải Việt Trọng Sơn hẹp hòi không muốn cho Ninh Dạ lĩnh ngộ, dưới tình huống này, thật cho hắn mượn tham ngộ thì cũng được thôi, chỉ cần Cực Đạo Việt có thể trở về là tốt rồi.

Vấn đề chính là ở, một khi Ninh Dạ lĩnh ngộ đạo tắc, liền có thể tiêu trừ cấm chế. Vào lúc ấy Ninh Dạ một khi nói không giữ lời, Việt Trọng Sơn liền thật nửa điểm biện pháp đều không có.

Thế nhưng Ninh Dạ là thật không có hứng thú đối với Cực Đạo Việt.

Vật này tuy là thần khí, nhưng lão tử tạm thời không cách nào sử dụng, hơn nữa một khi công nhiên dùng ra, ngươi liền biết rơi vào trong tay ai, đây không phải là tìm phiền toái cho mình sao?

Vấn đề là lời này giải thích cùng Việt Trọng Sơn vô dụng, thiên hạ đa số là loại này: Ta mặc kệ có hữu dụng hay không, là chỗ tốt liền muốn lưu lại bên người.

Ân, nếu như không phải Việt Trọng Sơn bức khẩn như vậy, Ninh Dạ cũng nhất định sẽ giữ Cực Đạo Việt lại.

Hiện tại không thể dùng, sau này còn không thể dùng sao?

Nghĩ tới đây, Ninh Dạ đã nói: "Lo lắng của ngươi, ta có thể hiểu được. Nhưng đây là biện pháp giải quyết duy nhất, nếu ngươi không tin, vậy liền xông tới thử một chút là được."

"Ngươi. . ." Việt Trọng Sơn tức giận.

Hắn sợ Ninh Dạ chạy trốn, không muốn dễ dàng xông vào, chỉ có thể quay đầu nhìn Từ Liệt: "Đều là chuyện tốt ngươi làm ra!"

Từ Liệt thấy hắn lên tiếng đối với trong phủ chính mình, ẩn nhiên đã phát hiện không ổn, thời khắc này mắt thấy Việt Trọng Sơn chuyển hướng bản thân, Từ Liệt biến sắc nói: "Chỉ là một chiếc Ly

Hồn Đăng mà thôi, ngươi cần gì phải hùng hổ doạ người như vậy. . . Nói cho ta trộm bảo chi nhân ai, ta đi đem hắn tóm ra."

"Ngươi nếu có thể bắt được, lão tử còn cần phí nhiều thời gian như vậy sao? Ta thấy vẫn là bắt lấy ngươi trước, lại dùng để cùng tên kia trao đổi!" Việt Trọng Sơn nói nhất quyền Oanh xuất.

Một quyền này nhìn như bình thản, nhưng ẩn chứa lực lượng hủy diệt khủng bố.

Từ Liệt không nghĩ tới hắn một lời không hợp liền xuất thủ, biến sắc quái khiếu: "Việt Trọng Sơn, bức lão tử gấp rồi, nhất phách lưỡng tán!"

Vừa nói, cũng là nhất quyền Oanh xuất.

Quyền lực kích đãng, trong nháy mắt bùng nổ ra một phiến khủng bố lãng triều, tịch quyển bốn phương.

Đồng thời liền nghe "Ông" một tiếng, Trấn Bắc Vương Phủ thủ hộ cấm chế đã tự động mở ra, đem cả tòa vương phủ bảo vệ.

Việt Trọng Sơn lại đã là bất chấp liên tục xuất thủ.

Hắn không lấy được Cực Đạo Việt, cực kỳ hận Từ Liệt, thời khắc này mặc kệ tất cả cũng phải trước tiên bắt lấy người này. Nếu như đổi không được Cực Đạo Việt, liền đem Trấn Bắc Vương này luyện hóa, trong lòng sinh khởi sát ý ngút trời, thần quyền thiên uy mênh mông cuồn cuộn như lôi đình đè xuống.

Chương 25 : Ngũ vương tụ hội

Chương 25: Ngũ vương tụ hội

Niết Bàn đại năng một khi đã giao thủ, đó chính là hủy thiên diệt địa.

Chính bởi vậy, Niết Bàn cảnh không dễ dàng chiến đấu, muốn chiến liền đi trên trời đánh.

Thế nhưng hiện tại Việt Trọng Sơn tâm tình rất không tốt, hắn không có hứng thú quản ngươi đánh ở chỗ nào, nơi này là địa bàn của Trấn Bắc Vương, đập nát hắn cũng không tổn thất.

Không dám tiến nhập vương phủ, nhìn Cực Đạo Việt liền ở đó không cầm về được, Việt Trọng Sơn tâm tình hỏng bét.

Hết thảy khó chịu tại thời khắc này phát tiết, Việt Trọng Sơn đã bắt đầu trận đánh thống ẩu Từ Liệt.

Thật muốn luận thực lực, Việt Trọng Sơn tuy rằng mạnh hơn Từ Liệt, nhưng còn xa chưa đạt tới mức độ thống ẩu.

Nhưng vấn đề là Từ Liệt chột dạ, Việt Trọng Sơn phẫn nộ.

Tâm tình của hai người lại là một trời một vực.

Người của Cực Chiến Đạo, chiến lực chính là theo phẫn nộ mà gia tăng, càng là phẫn nộ, sức chiến đấu càng là bạo tăng.

Việt Trọng Sơn khoảng thời gian này tâm tình phẫn nộ đã tích góp đến đỉnh điểm, hết thảy hỏa khí tại thời khắc này phát tiết, cuồng dã chi quyền không ngừng nổ ra, mỗi một kích đều là cấp bậc phá diệt hoang sơn, vì vậy chỉ là mấy quyền, xung quanh Trấn Bắc Vương Phủ liền bị san thành bình địa, may mà tại trước khi chiến đấu, Từ Liệt đã đem tất cả mọi người đều điều đi, đến cũng không thương tổn đến vô tội, thế nhưng một tòa thành trì đã tại trong khoảnh khắc hóa thành hư không, Trấn Bắc Vương Phủ càng là tại trong quyền kình khủng bố của Việt Trọng Sơn lung lay muốn sụp.

Liên tiếp nổ ra hơn trăm đòn Liệt Nhật Thần Quyền, Việt Trọng Sơn càng đánh càng mạnh, cao giọng nói: "Đem Cực Đạo Việt giao ra!"

"Cái gì? Cực Đạo Việt?" Từ Liệt kinh hãi.

Việt Trọng Sơn đánh tới lên não, càng là trực tiếp đem Cực Đạo Việt kêu lên, lại là đem Từ Liệt dọa cho nhảy dựng.

Nguyên lai thất lạc không phải Ly Hồn Đăng, là Cực Đạo Việt.

Thời khắc này hắn đã hoàn toàn rõ ràng.

Không trách Việt Trọng Sơn nổi giận, ngàn dặm truy sát như vậy.

Nhưng đến cùng là kẻ nào, ai có thể từ dưới mí mắt Việt Trọng Sơn đánh cắp Cực Đạo Việt?

Hắn nghĩ tới càng nhiều, khí thế liền càng nhược.

Ầm Ầm Ầm liên tục mấy lần va chạm, lực lượng của Từ Liệt chống đỡ không nổi, đã bị Việt Trọng Sơn hung ác một quyền đập vào trên mặt, cả khuôn mặt cũng vì đó đổ nát.

Thế nhưng Niết Bàn đại năng, nhục thân hủy thần bất diệt, trong nháy mắt trọng sinh.

Từ Liệt hét to: "Cùng ta không quan hệ!"

"Hiện tại Cực Đạo Việt liền tại trong phủ ngươi, ngươi có mặt nói không quan hệ?"

"Cái gì?" Từ Liệt kêu to: "Vậy ngươi đi vào lấy là được."

"Phí lời, tiểu tử kia trơn trượt cực kì, ta nếu như tiến vào, hắn lập tức liền không gian na di chạy mất." Việt Trọng Sơn nếu đã mở lòng, tự nhiên cũng liền thẳng thắn.

Không gian na di?

"Quân Bất Lạc?" Từ Liệt kinh ngạc.

"Không phải hắn, nhưng bất kể là ai, đều là tại thời điểm ngươi công kích Trung Vương Phủ ta xuất sự, ngươi dám nói không quan hệ?" Việt Trọng Sơn hét to.

Từ Liệt đại não đã phi tốc chuyển động.

Một cái tên đã phù hiện trong lòng.

Ninh Dạ?

Không thể nào?

Từ Liệt bản năng không thể tin được là Ninh Dạ gây nên, dù sao hắn mới Vạn Pháp sơ cảnh.

Nhưng nghĩ đến buổi tối ngày hôm ấy Ninh Dạ cùng Trì Vãn Ngưng mất tích bí ẩn, Từ Liệt lại không khỏi rùng mình một cái.

Không đúng, thật sự khả năng là hắn!

Từ Liệt đã kêu lên: "Chờ một chút, ta biết là ai làm ra!"

"Ai?" Việt Trọng Sơn vội hỏi, xuất quyền cũng hoãn hoãn.

Nhưng vào lúc này, lại nhìn thấy Từ Liệt sắc mặt hung dữ: "Chết!"

Một cái Tuyệt Diệt Quyền đánh về phía Việt Trọng Sơn.

"Muốn chết!" Việt Trọng Sơn bản năng xuất thủ, toàn lực công kích.

Từ Liệt đang muốn nói ra tên Ninh Dạ, không nghĩ tới Việt Trọng Sơn đột nhiên bạo khởi tập kích, lại trúng một quyền, cuồng dã quyền kình không chỉ đập tan nhục thân, liền ngay cả nguyên thần cũng chịu ảnh hưởng.

Mặc dù nói Niết Bàn đại năng nguyên thần bất diệt liền bất tử, nhưng đây cũng là công kích đến từ Niết Bàn, mọi người đều là một cấp bậc, cái gọi là bất tử chính là chuyện cười.

Bị Việt Trọng Sơn luân phiên mãnh công, Từ Liệt thụ thương cự đại, phẫn nộ trong lòng: "Việt Trọng Sơn, ngươi con rùa này!"

Tuyệt Diệt chi quyền liên tục oanh kích.

Một tia khả năng hoà đàm duy nhất đã triệt để phá diệt, lúc này song phương đều không còn hứng thú giao đàm, chỉ có sinh tử chi bác.

Nhìn thấy một màn này, Ninh Dạ thở phào một hơi.

Huyễn thuật của hắn tuy rằng có thể lừa gạt được đối phương, nhưng Niết Bàn chi năng, thực sự không dễ lừa, chỉ có thể tóm chặt một tia thời cơ kia, vừa phát tức thu.

Mắt thấy hai người lửa giận toàn diện bốc lên, Ninh Dạ đi hướng Từ Liệt mật thất.

Mật thất của hàng này, hẳn là cũng có không ít thứ tốt.

Nhưng vào lúc này, Ninh Dạ bỗng nhiên cảm thụ được một cỗ khí thế cường đại từ phương xa mà tới.

Không đúng, không phải một cỗ.

Là ba cỗ.

Liền thấy bầu trời vương phủ, đã xuất hiện ba cái thân hình vĩ đại, kình thiên mà đứng.

Một cái thanh âm đã nói: "Việt vương, Cực Đạo Việt thật sự mất rồi?"

Việt Trọng Sơn cả giận nói: "Hà Thăng Triêu, Dương Thế Hồng, Dương Cực Phong, các ngươi tới làm gì? Làm sao? Đến coi chuyện cười của lão tử sao?"

Hà Thăng Triêu thở dài: "Việt vương hà tất phải như vậy. Ta có thể cảm giác được, khí tức của Cực Đạo Việt, xác thực là tại Trấn Bắc

Vương Phủ. Từ Liệt trộm Cực Đạo Việt, đại nghịch chi cử, phải thụ nghiêm trị. Nhưng Từ Liệt dù sao cũng là một trong ngũ vương, không thể khinh trừ. Không bằng cấp cho trọng phạt, nhưng tính mệnh vẫn là phải bảo lưu."

Dương Cực Phong cười to: "Bảo vệ cái gì? Từ Liệt trộm Cực Đạo Việt, chính là đại nghịch. Quy củ đã lập, liền không thể khinh cải, bằng không cần quy củ làm cái gì? Theo ý tứ của bổn vương, liền hẳn là trực tiếp xử tử!"

Nói Dương Cực Phong đã một chỉ hướng Từ Liệt điểm đi.

Trấn Nam Vương cùng Trung Vương liên thủ đối phó Từ Liệt, Từ Liệt sợ hãi đến hồn phi phách tán: "Dương Cực Phong, con mẹ ngươi lấy việc công trả thù tư. Cực Đạo Việt không phải lão tử nắm, có bản lĩnh các ngươi liền tự mình cầm."

"Nếu như thế, vậy để ta giúp Việt vương mang tới đi." Dương Thế Hồng cười đã đối với Trấn Bắc Vương Phủ thủ hộ cấm chế một trảo rơi xuống, kích đãng thải quang, cấm chế nổ vang.

Việt Trọng Sơn sốt sắng: "Không thể!"

Càng là trở tay một quyền hướng Dương Thế Hồng đánh tới.

Dương Thế Hồng bị dọa cho nhảy dựng, vội vàng né tránh: "Việt vương đây là ý gì?"

"Chuyện của lão tử không cần ngươi lo, ai cũng không được động thủ đối với Trấn Bắc Vương Phủ!" Việt Trọng Sơn hô to.

Hắn hiện tại thật là vừa tức vừa vội, nhưng lại không làm gì được Ninh Dạ.

Việt Trọng Sơn liên tục ba quyền đập về phía Từ Liệt, đối với bên trong kêu lên: "Đem Cực Đạo Việt giao ra, bản vương tha ngươi khỏi chết!"

Hắn không nghĩ ra biện pháp, nói đến nói đi cũng chính là lời này.

Làm sao Ninh Dạ chân tâm mặc xác hắn, chỉ là đang nghĩ làm sao đánh chết Từ Liệt.

Vừa nãy Từ Liệt biểu hiện, rõ ràng đã nhận ra được cùng mình có quan hệ, hắn nếu không chết, thân phận sợ là không giữ nổi.

Vừa nghĩ đến đây, Ninh Dạ vừa tìm tòi mật thất cấm chế, vừa truyền âm đáp lại: "Ta muốn tìm kiếm Cực Đạo Việt đạo tắc, ngươi không đồng ý, hiện tại vấn đề là, phải làm sao, ta mới có thể khiến cho ngươi tin tưởng, ta lĩnh ngộ đạo tắc xong, nhất định sẽ đem Cực Đạo Việt trả ngươi."

"Ngươi làm thế nào, lão tử đều sẽ không tin!"

"Ngươi trong não có bướu a!" Ninh Dạ cũng là không nói gì.

Việt Trọng Sơn bị hắn mắng tức điên, chỉ có thể phát hung công kích Từ Liệt, Dương Cực Phong cũng lại lần nữa xuất thủ, bên cạnh Hà Thăng Triêu không nhìn nổi, xuất thủ ngăn cản Dương Cực Phong.

Dương Cực Phong tức giận: "Hà Thăng Triêu, con mẹ ngươi có ý gì?"

Hà Thăng Triêu cau mày: "Sự tình có cổ quái, vẫn là lý giải rõ ràng rồi hãy động thủ thì hơn."

"Muốn lý giải rõ ràng còn không đơn giản, bắt lấy Từ Liệt lại nói." Dương Cực Phong đã lại hướng tới Từ Liệt ra tay, lại là nhất định muốn đem Từ Liệt đặt vào chỗ chết.

Thấy tình hình này, Ninh Dạ trong lòng hơi động.

Sau một khắc, ma khí lan tràn mà ra, kiệt kiệt quái tiếu truyền triệt mà ra.

Chương 26 : Thiên Sát

Chương 26: Thiên Sát

"Ma Môn?"

Nhìn thấy ma khí mãnh liệt tuôn ra, tất cả mọi người đều là ngẩn ra.

Việc này làm sao lại dính líu quan hệ cùng Ma Môn?

Thế nhưng Việt Trọng Sơn nhìn thấy một màn này, lại càng lúc càng tức giận: "Từ Liệt, ngươi còn dám nói không có quan hệ gì với ngươi! Lúc trước tại Trung Vương Phủ của ta, chính là ngươi liên hợp Ma Môn nhân cơ hội xuất thủ! Nhất định là ngươi, ám phái người trong Ma môn trộm Cực Đạo Việt của ta!"

Thời khắc này Việt Trọng Sơn đem đầu đuôi câu chuyện liên hợp lại, thuận lý thành chương ra được kết luận.

Từ Liệt sốt sắng: "Liên quan cái rắm, như là ta làm, Cực Đạo Việt vì sao không ở trên tay ta."

"Phí lời, Ma Môn xưa nay nói không giữ lời, ngươi muốn lợi dụng Ma Môn, lại là ngược lại bị Ma Môn lợi dụng." Việt Trọng Sơn ngôn từ tạc tạc, càng nghĩ càng cảm thấy sự tình chính là như vậy.

Từ Liệt chỉ cảm thấy bản thân giải thích thế nào cũng vô dụng, hắn hiện tại coi như nói Ninh Dạ, Việt Trọng Sơn cũng sẽ không tin.

Trên thực tế coi như là bản thân Từ Liệt, cũng vô pháp xác nhận chính là Ninh Dạ.

Chẳng lẽ nói, buổi tối ngày hôm ấy thật sự còn có Ma Môn tham dự trong đó?

Từ Liệt trong lòng kinh nghi bất định.

Mắt thấy Việt Trọng Sơn một quyền mãnh quá một quyền, Từ Liệt chống đỡ không nổi, trong lòng cắn răng: "Ngươi muốn ta chết, vậy thì mọi người cùng nhau chết!"

Nói một chưởng vỗ xuống, liền thấy đại địa đột thăng dị thải, thiên không lôi vân dày đặc.

Kiếp vân cương sát đột hiện thiên khung, đã đem cả tòa Trấn Bắc vương phủ tráo nhập trong đó, thiên không dị tượng bùng nổ, có khôi hoằng khí thịnh bốc lên, khí tượng vạn thiên, trực nhập thương khung, dẫn động tứ phương, càng hiện thiên địa rung chuyển.

Thời khắc này, xa ở cửu châu các nơi, các phái đại năng đồng thời tâm trung hữu cảm, nhìn hướng thiên không.

Hắc Bạch Thần Cung, Hà Sinh Mặc đoan tọa vân đình, chính đang tu hành, trong lòng đột sinh dị dạng, nhìn hướng chân trời, trong mắt thần thái liên thiểm: "Kiếp lôi? Lại có kiếp lôi giáng thế? Làm sao lại?"

Thời khắc này, hết thảy Niết Bàn đại năng dồn dập phát ra đồng thanh hô hoán.

Kiếp lôi, không phải cái gì độ kiếp chi lôi, mà là thiên địa chi sát, lệ khí chi tập, xuất tất hám ngũ nhạc, chấn bát phương, động cửu châu! Chính là đại năng lấy vô biên thần thông đem thiên địa tai ách chi lực hội tụ mà thành hủy diệt chi lực, tuy mang theo lôi danh, nhưng ngưng tụ thiên hạ yếu tố, mang đến chính là hủy diệt tai ương, thành tựu nhưng là cá nhân chi lực.

Nên lại xưng Thiên Sát.

Loại cách làm này tự nhiên cũng không phải tự dưng hành chi, mà là một loại biện pháp đại năng tại sau khi phía trước không đường, vì đạp phá hạn chế của cái thế giới này mà nghĩ tới.

Nói trắng ra, chính là phương pháp vì trùng kích cảnh giới thứ sáu mà nghĩ tới.

Từ điểm đó suy nghĩ, nói là độ kiếp đến cũng không sai.

Chỉ bất quá pháp này liệu có thể thành tựu cảnh giới thứ sáu khó nói, sẽ mang đến tai nạn cho người ta lại là khẳng định.

Chẳng ai nghĩ tới Từ Liệt lại hung ác như vậy, thế mà ở chỗ này bày xuống Thiên Sát chi trận, chế tạo kiếp lôi.

Chỉ bất quá hắn thời khắc này phát động kiếp lôi, hiển nhiên không phải vì trùng cảnh, mà là vì diệt sát đối thủ.

Thời khắc này dưới phát động, thiên không kiếp lôi hiện ra, hướng tới hạ phương chúng nhân trực tiếp bổ tới.

Coi như Việt Trọng Sơn là Niết Bàn đại năng, cũng không dám ngạnh kháng Thiên Sát, cuồng hô đánh ra một phiến thao quyển quyền phong, trong miệng còn nói: "Từ Liệt, ngươi dám bí dẫn Thiên Sát, dẫn tai ách giáng thế, ngươi chết chắc rồi!"

"Coi như chết, cũng phải kéo các ngươi đồng thời chết!" Từ Liệt cuồng hống hướng Việt Trọng Sơn kích xuất ba mươi hai phát Tuyệt Diệt Thần Quyền, mỗi một quyền đều mang theo diệt thế chi lực, chỗ nó chạm tới, liền ngay cả không gian cũng vì thế sụp đổ.

Chỉ là hắn vừa làm như thế, ba vị vương khác cũng tức giận rồi, ngay cả Hà Thăng Triêu tới hòa giải cũng không nhịn được nữa xuất thủ nói: "Từ Liệt, ngươi quá phận quá đáng rồi! Còn không mau dừng tay."

"Thiên Sát nếu đã khởi, đâu ra nói ngừng liền có thể ngừng!" Từ Liệt cười to: "Muốn lão tử chết, lão tử liền đem toàn bộ các ngươi lôi xuống nước!"

Nói đã toàn diện xúc động Thiên Sát chi uy, đã đem toàn bộ vùng này phong tỏa lại, lại là không cho bọn họ cơ hội trốn chạy.

Không nghĩ tới thấy tình hình này, Việt Trọng Sơn lại là mắt sáng lên, thế mà không quan tâm tất cả hướng Trấn Bắc vương phủ phóng đi.

Thiên Sát chi khốn, so với tỏa không cấm pháp phải mạnh hơn nhiều, đây chính là cơ hội tốt cho Việt Trọng Sơn đoạt lại Cực Đạo Việt.

Ninh Dạ cũng nhận ra được việc này, không khỏi kinh ngạc Việt Trọng Sơn vào lúc này vẫn còn có tâm tư cướp Cực Đạo Việt.

Không khỏi cười to: "Việt Trọng Sơn, ngươi thật sự khả dĩ a, bất quá thiên sát chi kiếp này, đối với ta thật sự cũng vô dụng thôi."

Côn Lôn Kính xuyên toa vạn giới, chỉ cần có năng lượng, chỉ là một giới thiên kiếp cũng là giữ không nổi.

Theo Ninh Dạ tu vi đề thăng, hắn hiện tại sử dụng Côn Lôn Kính là càng lúc càng thuận tay.

Liền tại thời điểm muốn phát động Côn Lôn Kính, lần nữa thoát đi thì, đã thấy trong thiên không sát lôi đã hiện, một đạo tử điện từ thiên không rơi xuống, trực kích Việt Trọng Sơn.

Nhìn như một đạo điện quang màu tím phổ thông, Việt Trọng Sơn nhưng sợ đến nhảy lên, liên tục Oanh quyền, thân hình trong nháy mắt chuyển động vô số lần, trong đó có mấy lần thậm chí liền tại phụ cận Ninh Dạ quét qua, nhưng liền cơ hội tóm hắn cũng không có.

Mà tử sắc điện quang kia càng theo Việt Trọng Sơn phi lược, cũng không thấy nó nhanh bao nhiêu, nhưng Việt Trọng Sơn càng chính là quăng không thoát, cuồng hống một tiếng, não hải nguyên thần đột nhiên xuất hiện, nguy nga như sơn, hướng tới tử sắc điện quang kia rống lên một tiếng, tử điện cuối cùng ngưng.

Việt Trọng Sơn tái xuất thần quyền, cũng không thấy tử điện biến mất kia, chỉ là lắc lư mấy lần, thế mà lại vòng trở lại, phảng phất có thần trí.

Đây là tình huống gì vậy?

Ninh Dạ cũng thấy kỳ quái.

Cấp bậc đại năng đấu pháp, rất nhiều thứ đã là xem cũng xem không hiểu.

Ninh Dạ còn đang kinh ngạc, đã thấy tử sắc điện quang kia đột nhiên tái hiện, lần này trực tiếp xuất hiện tại đỉnh đầu Ninh Dạ.

Chuyện này khiến cho Ninh Dạ bị dọa cho nhảy dựng, đang định lập tức khiêu dược rời khỏi, đã thấy tử sắc điện quang kia ngưng tụ tại đỉnh đầu hắn, cũng không rơi xuống, trái lại vặn vẹo vũ động mấy lần.

Đây lại là cái tình huống gì?

Ninh Dạ ngơ ngác nhìn màu tím tiểu điện kia, nhất thời không nói gì.

Việt Trọng Sơn lại đã hét to: "Làm sao lại? Làm sao lại? Tử cực càn lôi tại sao không công kích ngươi?"

Tử cực càn lôi?

Nguyên lai đây chính là tử cực càn lôi sao?

Ninh Dạ đến là nghe nói qua cái này.

Tử là sắc chi cực, càn là cửu cung chi cực, vậy nên tử cực càn lôi còn gọi ‘song cực lôi’, nghe nói uy năng vô biên, một cực diệt nhục thân, một cực diệt nguyên thần, kẻ trúng phải nhục thân diệt, thần hồn vẫn, khủng bố cực điểm.

Điểm này nhìn phản ứng của Việt Trọng Sơn liền có thể minh bạch.

Chỉ là này lôi vì sao không công kích bản thân?

Hắn còn đang nghi hoặc, lại nghe Từ Liệt cũng đã kêu lên: "Thiên

Cơ Môn! Ngươi là người của Thiên Cơ Môn! ! !"

Di?

Ta liền như vậy bại lộ?

Nói như vậy, tử cực càn lôi này vẫn có quan hệ cùng Thiên Cơ Môn?

Chẳng lẽ nói. . .

Ninh Dạ tâm niệm điện chuyển, đột nhiên ý thức được cái gì, bỗng nhiên phi nhập không trung, thẳng thắn hiện ra thân hình, chỉ là mặt vẫn như cũ là mặt người khác.

Quả nhiên kiếp lôi kia cũng không công kích hắn, chỉ là hướng về ngũ vương cuồng oanh.

Nhìn hướng tứ phương hoa thải, Ninh Dạ tự lẩm bẩm: "Cửu cung vị, 108 tinh, 3,600 tham, 10 vạn 8 ngàn lộ. . . Ta fuck, đây là trận pháp Thiên Cơ Môn?"

Trong khoảnh khắc đó Ninh Dạ hoàn toàn minh bạch.

Hóa ra thiên sát chi trận này, cũng là thủ bút của Thiên Cơ Môn, tụ cửu phương tai lực làm một thể, thành tựu Phi Thăng.

Thiên Cơ Môn a Thiên Cơ Môn, thời kỳ thượng cổ các ngươi đến cùng là tạo bao nhiêu nghiệt a? Liền loại trận pháp này đều nghiên cứu?

Ninh Dạ cũng là cảm giác sâu sắc không nói gì.

Không trách song cực lôi này không phách bản thân, hóa ra là bởi vì Thiên Cơ công pháp trên người chính mình?

Không đúng, là Thiên Cơ Điện!

Chương 27 : Tai ách cùng khí vận

Chương 27: Tai ách cùng khí vận

Thiên Sát Trận chính là Thiên Cơ Môn sáng tạo, ngay từ đầu mục đích chính là vì Thiên Cơ Môn Phi Thăng mà phục vụ.

Nhưng đây không phải là nói, chỉ cần là người của Thiên Cơ Môn liền không sao.

Thiên Sát Trận không có năng lực phân biệt, không thể nào bởi vì ngươi là người của Thiên Cơ Môn liền không sao, thế nhưng Thiên Cơ Điện nhưng rất khả năng sớm trước lúc này, liền có đã ứng đối. . . Không, là chuẩn bị lợi dụng Thiên Sát Trận.

Đúng, nhất định là lợi dụng!

Ninh Dạ đã nghĩ đến.

Thiên Cơ Điện mới là thần vật Thiên Cơ Môn tiêu hao tâm huyết ngưng tụ mà thành, công dụng bao quát vạn tượng, chỉ vì thời gian xa xưa, rất nhiều tác dụng hậu nhân đã không biết được.

Nhưng nếu hiện tại đã có người làm ra Thiên Sát Trận, cái kia Ninh Dạ nói không chừng làm sao cũng phải thử một chút có thể hay không được chút chỗ tốt.

Nếu đã có ý niệm này, Ninh Dạ đã chuyển động Côn Lôn Kính.

Thật đáng tiếc, không hiệu quả.

Hắn cũng không nhụt chí, lại chuyển Tạo Hóa Thần Tọa, càng vẫn như cũ không có ảnh hưởng.

Lại chuyển Tuyền Cơ Xích, vẫn như cũ không tác dụng.

Đây là chuyện gì?

Côn Lôn Kính, Tạo Hóa Thần Tọa cùng Tuyền Cơ Xích chính là trong cửu đại thần vật của Thiên Cơ Điện thông huyền chi bảo nhất, bọn chúng đều vô dụng, lẽ nào là bởi vì không hoàn chỉnh?

Nhưng coi như không hoàn chỉnh cũng có thể có phản ứng a.

Ninh Dạ cũng mặc kệ, thẳng thắn từng cái từng cái từng thử đi, đằng nào tổng cộng cũng chỉ như vậy vài món.

Mãi đến tận thử đến Bất Diệt Tuyền thì, đã thấy không trung đột nhiên xuất hiện dị tượng, hữu dị thải phân trình, đồng thời kiếp lôi đột nhiên trở nên cuồng dã, Ầm Ầm Ầm cuồng tạp đám người Từ Liệt Việt Trọng Sơn.

Bất Diệt Tuyền?

Thế mà là Bất Diệt Tuyền?

Ninh Dạ kinh ngạc.

Hắn có chút lý không rõ logic trong này.

Bất Diệt Tuyền chính là khôi phục hình thần vật, vô luận nhục thân nguyên thần đều có tác dụng, có này tuyền tại có thể đảm bảo tính mạng, đương nhiên, giống Việt Trọng Sơn như vậy, một quyền liền diệt, Bất Diệt Tuyền cũng vô dụng.

Vấn đề là này cùng Thiên Sát Trận có quan hệ gì?

Hắn không còn kịp suy tư nữa, trực tiếp gọi ra Bất Diệt Tuyền đến, nước suối tại quanh người oanh nhiễu, lại lấy Thái Thanh Thần Thủy Quyết ngự chi, hóa thành một phiến thủy liên, nâng lên tự thân.

Nhũ bạch sắc tuyền thủy bảo liên, sấn được Ninh Dạ phiêu nhiên như tiên, nếu như xuất hiện diện mạo thật sự, định là lệnh thế nhân than thở.

Mà tại bạch quang này chiếu rọi dưới, Từ Liệt Việt Trọng Sơn vận hết mục lực, cũng vô pháp nhìn thấu Ninh Dạ chân thân, chỉ biết đối phương tất nhiên là Thiên Cơ môn nhân không thể nghi ngờ.

"Trước hết giết hắn!" Việt Trọng Sơn cuồng hống nổ ra một quyền.

Đồng thời tam vương khác cũng đồng thời liên thủ, càng là giúp Việt Trọng Sơn đỡ lại kiếp lôi chi kích, liền ngay cả Từ Liệt đều không có nhân cơ hội xuất thủ, mà là nhìn chằm chằm Ninh Dạ, tựa như nhất định phải nhìn thấu thân phận của hắn mới có thể.

Nhưng Việt Trọng Sơn không ra tay vẫn may, vừa mới ra tay, liền thấy thiên sát thần lôi kia đột nhiên tăng cường, hóa thành vô biên quang võng rơi xuống, sợ đến bốn vương đồng thời lui tránh.

Dương Thế Hồng thét lên: "Từ Liệt, ngươi còn không ngừng trận này, thật muốn sinh linh đồ thán sao?"

Từ Liệt sắc mặt khó coi: "Đình không được."

Cái gì?

Liền thấy trong thiên không Ninh Dạ chậm rãi giương tay lên: "Hóa ra là như vậy sao. . . Ta đã có chút minh bạch. Từ Liệt a Từ Liệt, lần này cũng thật là phải cảm tạ ngươi."

Hắn nói hơi hơi mỉm cười, hướng tới Từ Liệt một chỉ, liền thấy song cực lôi kia xoát lướt về phía Từ Liệt.

Từ Liệt hoảng hốt trốn tránh, chỉ là Tử Cực Càn Lôi này như ảnh tùy hình, căn bản là vô pháp thoát khỏi.

"Trước tiên giải quyết địch nhân bên ngoài!" Hà Thăng Triêu kêu to.

Cực Chiến Đạo luôn luôn là bản thân như thế nào đi nữa giết trời long đất lở, một khi có ngoại địch, liền sẽ liên thủ lại. Trước đây thường xuyên có những môn phái khác nhìn Cực Chiến Đạo nội bộ giết không còn biết trời đâu đất đâu muốn tới đây kiếm lợi, kết quả không nghĩ tới Cực Chiến Đạo mới vừa rồi còn giết đến máu chảy thành sông, đảo mắt liền liên thủ đối ngoại.

Ninh Dạ nếu vẫn là không uy hiếp như vừa nãy, Việt Trọng Sơn chỉ có thể nghĩ hết biện pháp giết Từ Liệt, nhưng hiện tại mắt thấy Ninh Dạ thế mà có thể khống chế Thiên Sát Trận, càng đúng như Hà Thăng Triêu nói, quát lớn một tiếng hướng tới Tử Cực Càn Lôi nổ ra một quyền, cường đại nhiếp không chi lực lại lần nữa ảnh hưởng cái kia kiếp lôi.

Đại trận bất trừ, kiếp lôi bất tiêu, diệt là diệt không được, nhưng có thể ảnh hưởng.

Đồng thời tam vương khác đồng loạt xuất thủ, nhưng là đúng Ninh Dạ đánh tới.

Càng là một thoáng đã biến thành năm vị Niết Bàn cảnh đồng thời đối phó Ninh Dạ.

Ninh Dạ chỉ cảm thấy bản thân có tài cán gì, càng có thể đối diện đãi ngộ như thế, cũng không khỏi cười nói: "Thật là thác thiên chi hạnh đây, đến hay lắm!"

Theo hắn lên tiếng, liền thấy thiên không lôi võng càng dày đặc, mãnh liệt hạ lạc.

Tại dưới lôi võng khủng bố này, vạn vật đều thành bột mịn, toàn bộ Trấn Bắc Vương Phủ đều hóa thành phế tích.

Lần này đến được rồi, cũng không cần suy nghĩ cái gì mật thất cấm chế, trực tiếp liền tạp cái hi toái.

Cũng may Ninh Dạ nhanh tay, đến là bắt được vài món bảo vật xuất ra, cũng không kịp nhìn, trước tiên ném vào trong Thiên Cơ Điện, đồng thời xúc động Thiên Sát thần uy, tiếp tục oanh kích, nhưng chủ yếu lại là công kích Từ Liệt.

"Uy tiểu tử kia, ngươi đến cùng là làm sao làm được?" Dương Thế Hồng tức đến nổ phổi rống to.

Hà Thăng Triêu cũng nói: "Các hạ hẳn là cũng biết, thiên sát chi uy tuy mạnh, nhưng chúng ta ngũ vương tụ hội, ngươi không có cơ hội giết chết chúng ta."

"Ta biết." Ninh Dạ thoải mái nói: "Kỳ thực ta cũng không muốn giết các ngươi, chính là muốn mượn sức mạnh của các ngươi dùng một chút. Yên tâm, coi như có thể giết, ta cũng sẽ không giết."

A?

Có ý gì?

Chúng nhân không rõ, đã thấy Ninh Dạ chỉ là xúc động thiên sát chi lôi hàng lâm, bản thân thì dù bận vẫn ung dung phỏng đoán.

Hắn hiện tại đã minh bạch chuyện gì vậy.

Nguyên lai Thiên Cơ Môn lúc trước sở dĩ muốn sáng đại trận này, dẫn tai ách chi lực, mục đích đương nhiên không phải vì chế tạo tai hoạ, mà là vì phì bản thân, chỉ bất quá ai cũng không biết, làm sao cái "Phì" pháp.

Nhưng Bất Diệt Tuyền có hiệu lực sau, Ninh Dạ dĩ nhiên nhận ra được, bản thân tựa hồ đối với toàn bộ thế giới cảm thụ đều không giống nhau.

Xác thực nói, hắn liền giống như trở lại mới vào Vạn Cổ Liễu cảm giác, trong thiên địa thần bí, chính tại hướng hắn vạch trần khăn che mặt.

Ngộ đạo?

Không, không phải!

Đây không phải là ngộ đạo.

Bởi vì Ninh Dạ có thể cảm giác được, loại này thần bí vạch trần, thế mà là vĩnh viễn.

Nếu như nói thiên địa bí mật, có sa vụ che giấu, sa có ngàn tầng, như vậy đạo cảnh chi địa, chính là vạch trần bộ phận sa vụ chi địa, có thể thấy rõ không, phải xem bản thân.

Mà giờ khắc này Ninh Dạ cảm giác, không phải vạch trần sa vụ, mà là tầm nhìn biến rõ.

Liền giống như thị lực đề thăng, có thể nhìn đến đủ xa, thậm chí nắm giữ bộ phận năng lực nhìn xuyên, thiên nhiên có thể nhìn thấu mê chướng.

Nói lại trắng ra chút, chính là ngộ tính đề thăng.

Vĩnh hằng tính đề thăng.

Vì sao lại như vậy?

Trong đầu Ninh Dạ đã nổi lên một cái từ.

Khí vận!

Thiên địa có khí vận, độc chung sủng nhi.

Vậy nên mới có cách nói "khí vận chi tử".

Mà cái gọi là khí vận chi tử, bất luận căn cốt, bất luận tư chất, lại tất nhiên ngộ tính tuyệt hảo, thiên nhiên có thể phá đạo chướng, có thể thấu vụ mê.

Nhưng khí vận chi thuyết, hư vô phiêu miểu, khó mà nắm bắt, ít có người có thể chưởng khống.

Thiên Cơ Môn, nghe nói chính là một cái.

Bọn họ tin tưởng có khí vận, Thiên Cơ Chi Môn trắc tính thiên cơ, tìm kiếm khí vận.

Đoạt thiên địa chi khí, thành tựu tự thân chi sủng, vậy nên có thể trở thành thượng cổ đệ nhất kỳ môn.

Chỉ tiếc đoạt chi quá nhiều, phản thụ kỳ phệ.

Cứ như vậy, Thiên Sát Trận tác dụng cũng liền sáng tỏ rồi.

Cái gọi là dẫn tai ách chi lực, không phải mục đích, mà là thủ đoạn.

Chế tạo tai ách đồng thời, cũng ngưng tụ khí vận.

Tai ách là cho người khác, khí vận liền là lưu cho mình.

Mà Bất Diệt Tuyền, chính là chỗ gánh chịu khí vận này.

Thân là Bất Diệt tuyền chủ, Ninh Dạ tự nhiên chính là tắm rửa đại vận chi nhân.

Chính bởi vậy, thời khắc này tai hoạ thuộc về ngũ vương, khí vận thuộc về bản thân.

Tiếc nuối duy nhất của Ninh Dạ chính là, Bất Diệt Tuyền chưa hoàn chỉnh, khí vận chuyển hóa không đủ.

Nếu như thế, vậy liền chuyển hóa nhiều một chút đi.

Sau một khắc Ninh Dạ vung tay lên, Cực Đạo Việt đã tại tay.

Chương 28 : Tịch Diệt

Chương 28: Tịch Diệt

Nhìn thấy Cực Đạo Việt, Việt Trọng Sơn vừa kinh vừa nộ.

"Đem thần vật trả lại!" Hắn kêu to.

Ninh Dạ nói: "Việt Trọng Sơn, ngươi đừng có làm phiền ta, hảo hảo phối hợp, ta như có thể vào thời khắc này ngộ thấu Cực Đạo chi bí, vậy chỉ cần thỏa mãn ta một cái điều kiện nho nhỏ, liền đem Cực Đạo Việt trả ngươi."

Cái gì?

Việt Trọng Sơn nhất trệ.

Những người khác cũng là ngốc trệ ngạc nhiên.

Chuyện này. . . Đây rốt cuộc tình huống gì vậy?

Ninh Dạ nhưng cũng không để ý tới hắn, chỉ là tỉ mỉ tham ngộ Cực Đạo chi bí này.

Theo hắn không ngừng tham ngộ, Vô Thiên Thần Tọa cùng Tuyền Cơ Xích đều điên cuồng vận chuyển, Cực Đạo Việt càng là sáng lên một mảnh hào quang kinh nhân, đồng thời kiếp lôi cũng thuận theo tăng cường, cuồng phách Từ Liệt, phách đến Từ Liệt sứt đầu mẻ trán, dù hắn thần thông cái thế, đối diện kiếp lôi này càng cũng chống đỡ vô lực. Vừa không để ý một chút, một đạo kiếp lôi xuyên vào thể nội, Từ Liệt đã là thảm kêu thành tiếng, cuối cùng cũng coi như không phải Tử Cực Càn Lôi, không khiến hắn thần hồn câu diệt, lại là đã thụ thương không nhẹ.

Mà ánh mắt Ninh Dạ cũng là càng lúc càng giàu có thần thái, trong miệng lẩm bẩm: "Nguyên lai là như vậy, nguyên lai là như vậy, Cực Đạo, Cực Đạo, quả nhiên chính là một cái chữ cực. Vô luận tu pháp gì, đều có thể đem thôi diễn tới chí cực, đây mới là ý nghĩa chân chính của Cực Đạo a!"

Ninh Dạ trùng kích Hoa Luân cùng Vạn Pháp cảnh, đi chính là Cực Đạo, nhưng Cực Đạo của hắn, thành thật mà nói là gian lận, là dựa vào Cấn Tự Bí.

Vì vậy Cực Đạo của hắn tuy mạnh, nhưng chỉ là lực chi cực, mà không phải đạo chi cực.

Mãi đến thời khắc này, sau khi tham ngộ Cực Đạo Việt, Ninh Dạ mới rốt cục ý thức được bản thân sai lầm ở đâu —— quả nhiên, coi như có mảnh vỡ nguyên thần tại, thăng cấp quá nhanh cũng vẫn là có vấn đề. Dù sao Tử Lão tuy mạnh, nhưng cũng không có nghĩa chính là tu hành cực hạn.

Mà theo câu nói của hắn, khí cơ trên người Ninh Dạ không tăng mà lại giảm, tu vi càng là từng điểm từng điểm hàng xuống, sau đó liền thấy hắn Phanh một tiếng, tu vi càng là trực tiếp từ Vạn Pháp cảnh hạ trở lại Hoa Luân cảnh.

"Làm sao lại?" Việt Trọng Sơn cũng giật mình.

Hắn quá rõ điều này có ý vị gì.

Vậy ý nghĩa là đối phương thật sự tham ngộ Cực Đạo chi bí, tu vi tuy không tăng mà lại giảm, nhưng thực tế là đang bù đắp sai lầm bản thân đã từng phạm quá, đúc lại căn cơ.

Mà khi tu vi Ninh Dạ rơi xuống Hoa Luân đỉnh phong thì, rốt cục lại không hạ nữa, Ninh Dạ trực tiếp lấy ra một nắm linh đan nhét vào trong miệng, sau đó khí cơ lại lần nữa tăng vọt.

Ta fuck, ngươi thế mà liền ở chỗ này một lần nữa trùng kích Vạn Pháp?

Dương Cực Phong trong mắt hung ác, đang định công kích Ninh Dạ, Việt Trọng Sơn nhưng hô: "Không được!"

"Làm sao vậy?"

"Ngươi không giết được hắn." Việt Trọng Sơn nói: "Hắn nắm giữ phá không chi độn, hiện tại lại có Thiên Sát Trận bảo hộ, ngươi như công kích hắn, Cực Đạo Việt sợ là thật liền không về được."

Thời khắc này, Việt Trọng Sơn vẫn là có chút bắt đầu tin tưởng Ninh Dạ, tin tưởng hắn sẽ đem Cực Đạo Việt trả lại cho mình.

Dù sao hiện tại Ninh Dạ đã có thể xóa đi cấm chế trên Cực Đạo Việt, trực tiếp đào tẩu, nhưng hắn không có làm như thế, vậy thì mang ý nghĩa có thể đàm luận.

Chỉ là. . . Chỉ là bản thân thật giống một mạch không cho hắn cơ hội đàm phán.

Đáng chết! Việt Trọng Sơn bắt đầu hối hận.

Khí vận che chở, Cực Đạo gia trì, tu vi Ninh Dạ từng đoạn từng đoạn dâng lên, đồng thời không ngừng lấy ra linh dược, như ăn cơm toàn bộ nuốt xuống, mọi người nhìn kinh hãi không thôi.

Dược cũng không phải ăn như thế chứ?

Liền thấy Ninh Dạ tu vi cuồng tăng, trực tiếp siêu việt cảnh giới nguyên bản của hắn, sau đó thế mà lại một lần hạ lạc.

Ngũ vương đã là không nói gì, vừa khổ sở chống đỡ kiếp lôi, vừa nhìn Ninh Dạ tu vi triều khởi triều lạc, bọn họ biết, Ninh Dạ đây là đang mượn cơ hội tẩy luyện tự thân, lại không thể làm gì.

Liền như thế lên lên xuống xuống ba lần, Ninh Dạ sờ Tu Di Ốc, phát hiện hết thảy dược càng là đều đã ăn sạch, liền đối với Việt Trọng Sơn hô: "Có dược không? Cho chút."

"Ngươi!" Việt Trọng Sơn thổ huyết.

Ninh Dạ nghiêm túc nói: "Cực Đạo Việt ta đã tham ngộ, ta nói trả ngươi, liền nhất định trả ngươi. Dược! Không cho mà nói, ta liền đi đây."

Việt Trọng Sơn bất đắc dĩ, hắn hiện tại thật không có tư cách đàm phán: "Tất cả mọi người, đem dược cho hắn!"

Ào ào ào, một nhóm lớn linh dược dồn dập ném cho Ninh Dạ, chỉ riêng là Thiên Thần Đan liền có hơn mười bình.

Chỉ có Từ Liệt ngoại lệ, bởi vì kiếp lôi điên cuồng rơi xuống, hiển nhiên Ninh Dạ là không dự định lưu thủ, Từ Liệt phẫn nộ trong lòng, thế nhưng đối diện kiếp lôi khủng bố này, lại là liền cơ hội hô hoán đều không có.

Ninh Dạ cũng không khách khí, dựa vào Bất Diệt Tuyền cùng khí vận sự hỗ trợ, điên cuồng hấp thu, thực sự có hấp thu không được liền cho Thiên Cơ, khiến Thiên Cơ cũng thu được chỗ tốt.

Kiếp lôi càng mạnh mẽ, khí vận càng mạnh, mà hiện tại Ninh Dạ toàn lực công kích Từ Liệt, thu được lượng lớn khí vận chi lực gia trì.

Chỉ là bởi vì Bất Diệt Tuyền không đầy đủ duyên cớ, dẫn đến rất nhiều khí vận lãng phí, vì vậy Ninh Dạ liều mạng tiêu hao, chính là đang giảm thiểu lãng phí.

Mà theo kiếp lôi không ngừng đánh xuống, Từ Liệt khí cơ cũng dần dần yếu ớt.

"Cứu ta!" Từ Liệt hô to.

Ninh Dạ nói: "Người này dẫn Thiên Sát chi kiếp, tội ác tày trời, lại động Cực Đạo Việt chủ ý, vốn là tội chết. Ta cũng không giết hắn, chờ sau khi đem hắn đánh cho trọng thương, tự sẽ giao cho chư vị."

Nghe nói như thế, mọi người nhìn Từ Liệt, đồng thời ngừng tay, càng là triệt để mặc kệ hắn.

Ninh Dạ tu vi tiếp tục lên xuống, khí vận vẫn còn đang gia trì, chỉ là dần dần nhưng nhược đi.

Xem ra, Thiên Sát Trận này cũng có cực hạn của bản thân a.

Dùng hết nỗ lực cuối cùng, lại tiêu hóa một nhóm đan dược xong, đem tự thân tu vi ổn định tại mức độ đến gần Vạn Pháp trung kỳ, Ninh Dạ lúc này mới thở phào một hơi.

Hắn nhìn hướng Việt Trọng Sơn, mỉm cười.

Việt Trọng Sơn tâm tình không lý do căng thẳng.

"Ngươi đã đáp ứng, sẽ đem Cực Đạo Việt đưa ta." Khẩu khí càng có mấy phần ủy khuất.

"Ta muốn xem một chút Chiến Đạo Thư."

Đệt!

Chúng vương đồng thời thầm mắng.

Hà Thăng Triêu đã nói: "Chiến Đạo Thư, chúng ta không có mang đến."

"Không sao, chư vị biểu diễn một lượt là được." Ninh Dạ nói.

Hắn hiện tại dưới khí vận gia trì, ngộ tính phi phàm, không nói nhìn một lần liền hoàn toàn minh bạch, cũng có thể đại thể lý giải cái thất thất bát bát, còn lại có thể bản thân từ từ suy nghĩ.

Đạo giả tại ngộ, ngộ tính đủ, nhìn một lần là được.

Dương Cực Phong cười lạnh: "Cực Đạo Việt lại không phải của lão tử, ta dựa vào cái gì đáp ứng ngươi?"

Ninh Dạ nhìn hướng Việt Trọng Sơn.

Việt Trọng Sơn cả giận nói: "Chư vị vương đệ, hôm nay giúp bản vương một lần, coi như ta nợ các ngươi."

Quay đầu lại lại nhìn Từ Liệt, liền thấy hắn bị đánh sứt đầu mẻ trán, khí tức yểm yểm, này biểu thị phỏng chừng là không cần biểu thị rồi.

Hà Thăng Triêu nhất quyền Oanh xuất, quyền phong ôn hòa, không nhìn ra nửa điểm uy năng, sau đó thu hồi: "Ngươi nhìn rõ ràng chưa?"

Ninh Dạ mỉm cười: "Thấy rõ, Đông vương không hề giấu giếm."

Dương Cực Phong một chỉ hư điểm, âm phong sạ khởi, lại là cùng chiến chi cuồng bạo xem ra không có nửa điểm liên quan: "Vậy này cái đây?"

Ninh Dạ tiếp tục mỉm cười gật đầu: "Thu được."

"Vậy cái này của ta, tiểu huynh đệ có thể nhìn ra cái gì?" Dương Thế Hồng cười to nhất quyền Oanh xuất, quyền uy ngập trời, sát ý vô hạn, toàn bộ bầu trời cũng vì thế rung động, một cái chiến tự hoành quán hư không, khí thôn vạn dặm.

Ninh Dạ lại lắc đầu: "Tây vương như vậy, là không có thành ý a."

Dương Thế Hồng ngẩn ra: "Ngươi vậy mà thật sự có thể nhìn ra môn đạo?"

Hắn vừa nãy một quyền tuy rằng khí thôn sơn hà, nhưng lại là cùng chiến chi đạo ý không quan hệ, không nghĩ tới Ninh Dạ thế mà có thể nhìn thấu ảo diệu.

Sắc mặt hung ác, Dương Thế Hồng hừ nói: "Cho!"

Một tiếng “cho” ra khỏi miệng, Ninh Dạ nhưng tâm thần khẽ run:

"Hảo!"

Việt Trọng Sơn kêu lên: "Ngươi còn tiếp tục dùng kiếp lôi oanh kích Từ Liệt, hắn liền không có cơ hội vì ngươi biểu thị."

Ninh Dạ cười nói: "Nếu như thế, vậy ta thả ra là được."

Theo hắn lên tiếng, thiên không kiếp lôi đột nhiên dừng, Từ Liệt rốt cục không còn bị kiếp lôi oanh kích, vừa ra thở ra một ngụm, đã thấy Ninh Dạ đột nhiên kêu lên: "Cho ngươi!"

Ninh Dạ đột nhiên đem Cực Đạo Việt ném mạnh, vẽ ra trên không trung một đạo trường hồ.

Làm sao?

Chúng vương ngạc nhiên.

Từ Liệt bản năng chụp hướng Cực Đạo Việt.

Việt Trọng Sơn kinh nộ: "Từ Liệt, buông tay."

Nhưng ở trong mắt Từ Liệt, lại nhìn thấy Việt Trọng Sơn chính đối với mình phát ra tuyệt sát một quyền.

Từ Liệt bản năng vung quyền đón đỡ, đồng thời tóm lấy Cực Đạo Việt, liền thấy trên Cực Đạo Việt tử quang lóe lên.

Tử Cực Càn Lôi?

Không được!

Xoát!

Đạo Tử Cực Càn Lôi kia đã kích trúng Từ Liệt.

Sau một khắc Từ Liệt phát ra thê thảm đại khiếu, liền thấy tử điện lôi quang cuồn cuộn mà lên, Từ Liệt cả người tắm rửa tại dưới tử điện lôi quang.

Hắn điên cuồng gào thét, đề kháng Tử Cực Càn Lôi uy năng.

Nhưng mà cho dù là hắn thời điểm toàn thịnh, đối diện Tử Cực Càn Lôi cũng không dám nói có thể chống đỡ được, huống hồ lúc trước đã bị kiếp lôi phách đến thụ thương không nhẹ.

Liền thấy dưới tử lôi tắm rửa, Từ Liệt nhục thân nhanh chóng tan rã, nguyên thần xuất hiện, muốn tránh thoát, nhưng tử sắc điện quang kia oanh nhiễu, mặc cho tả xung hữu đột cũng vô pháp rời khỏi, cuối cùng nương theo một tiếng băng diệt, lại là triệt để tiêu vong.

Trong thiên không tiếng nổ vang rền vang lên, ô vân tiêu tán, kiếp lôi thối lui.

Thiên Sát Trận tiêu vong.

"Chết!" Việt Trọng Sơn hướng tới vị trí Ninh Dạ nổ ra một quyền.

Nhân tung yểu yểu.

Một quyền này, chung quy chỉ là đánh không khí.

Chương 29 : Tình duyên

Chương 29: Tình duyên

Thiên Sơn Nguyên.

Trên một ngọn núi đá sừng sững, Ninh Dạ đầu gối lên ngực Trì Vãn Ngưng, chân đặt trên đùi Công Tôn Điệp —— Công Tôn Điệp rất là ôn nhu vì hắn bóp chân.

"Ngươi vậy mà thật sự liền đem Cực Đạo Việt trả lại Việt Trọng Sơn. Uy, đó tốt xấu gì cũng là một kiện thần binh a, so với Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm của Vãn Ngưng dùng tốt hơn nhiều." Công Tôn Điệp hiển nhiên rất không vừa ý.

"Không làm như vậy, làm sao giết Từ Liệt? Từ Liệt không chết, thân phận của ta sớm muộn bại lộ." Ninh Dạ lười biếng hồi đáp: "Lại nói, Cực Đạo Việt là Cực Chiến Đạo đệ nhất trọng bảo, chính là cầm cũng không thể dùng. Chỉ cần vừa mới lôi ra, Việt Trọng Sơn khẳng định truy sát tới, khi đó hắn liền có thể biết ta là ai. Còn không bằng trả lại, cũng bớt chút chuyện."

Bên cạnh Thanh Lâm nói: "Vậy cũng đúng, Cực Đạo Việt là cái phiền phức, từ bỏ cũng tốt."

Công Tôn Điệp lầm bầm: "Nhưng mà nói chung là đáng tiếc a. Chúng ta hoàn toàn có thể trước tiên cất giấu, chờ sau này đánh thắng được Việt Trọng Sơn lại lấy ra dùng a."

"Đến thời điểm có thể thắng Việt Trọng Sơn, ta liền trực tiếp đi Trung Vương Phủ, đem Cực Đạo Việt lại đoạt tới, không phải đồng dạng?" Ninh Dạ hỏi ngược lại: "Lão già này luôn mồm luôn miệng nguyện ý bỏ qua ta, phút cuối cùng còn đánh ta một quyền, hắn hủy ước trước, thì đừng trách tương lai ta lần nữa ra tay đối với Trung Vương Phủ của hắn."

Công Tôn Điệp nghĩ nghĩ, gật đầu liên tục: "Đến cũng đúng nha."

Tần Thì Nguyệt nhìn bọn họ nói như vậy, nhất thời không nói gì.

Một trong cửu châu chí tôn Việt Trọng Sơn, nhưng bất luận là Ninh Dạ hay là Công Tôn Điệp, tựa hồ đều không nghi ngờ tương lai bọn họ có thể siêu việt Việt Trọng Sơn.

Vì thế Tần Thì Nguyệt cũng không nhịn được nói: "Ninh Dạ, bây giờ thực lực của ngươi đến cùng là thế nào?"

"Thực lực ta bây giờ?" Ninh Dạ sửng sốt một lúc: "Cái này có chút không dễ nói. Ta tính toán đánh loại cấp bậc như Công Tôn Dạ, hẳn là rất dễ dàng. Thế nhưng đối phó Niết Bàn, loại cấp bậc như Quân Bất Lạc, ta cũng chưa chắc có thể thắng."

Trước đây hắn liền có thể đối phó Công Tôn Dạ, nhưng hiện tại hắn vẫn là chỉ có thể đối phó Công Tôn Dạ, chỉ là đánh sẽ thoải mái hơn, Công Tôn Dạ làm thước đo, biểu thị ta rất ủy khuất.

Hết cách rồi, Vạn Pháp cùng Vô Cấu chênh lệch quá lớn, không dễ nhảy qua như vậy, Tần Thì Nguyệt đến không kỳ quái.

Nhưng sau một khắc Ninh Dạ bổ sung nói: "Nhưng chủ yếu vẫn là vì, ta tuy ngộ cực chiến nhị đạo, nhưng còn chưa có đem chúng nó chuyển hóa thành chiến lực. Lúc trước tinh thông, đều là huyễn thuật, quang độn, luận lừa người cùng chạy trốn, vẫn tính có thể. Nhưng chính diện chiến đấu chi đạo, là ta yếu nhất."

Tần Thì Nguyệt đã minh bạch: "Ngươi sức chiến đấu chính diện vẫn luôn là yếu nhất, thế nhưng hiện tại một hạng yếu nhất cũng có thể nghiền ép Vạn Pháp đỉnh phong, là ý này chứ?"

"Không sai, vì vậy mấy năm tiếp sau đó, nếu như nỗ lực đề thăng năng lực chiến đấu chính diện, ta tính toán trong vòng mười năm chiến lực hẳn là có thể đề thăng đến mức độ có thể đối kháng Quân Bất Lạc." Ninh Dạ vuốt cằm nói: "Lại là một cái mười năm a, mười năm mới có thể đối kháng cùng Vô Cấu yếu nhất."

Ninh Dạ khẩu khí rất là bất mãn.

Trì Vãn Ngưng vỗ mặt Ninh Dạ một cái: "Thấy đủ đi, thêm vào thời gian ngươi tại Thiên Cơ Môn, tu hành cũng chưa tới hai mươi năm, còn muốn làm tới trình độ nào?"

"Cũng đúng, vi phu uy phong như vậy, khen thưởng một cái?" Nằm trong vòng tay của Trì Vãn Ngưng, Ninh Dạ cười nói.

Trì Vãn Ngưng mặt đỏ lên, không muốn để ý đến hắn, Ninh Dạ nhưng cường hành đè gáy ngọc của nàng xuống, vẫn cứ hôn cho nàng một cái, xấu hổ Trì Vãn Ngưng cho Ninh Dạ một quyền.

Thanh Lâm ‘khục’ một tiếng: "Uy, quá đáng a."

Ninh Dạ nghĩ nghĩ, gật đầu: "Là có chút quá đáng."

Một thoáng ngồi dậy, ôm lấy Công Tôn Điệp: "Bên này cũng không thể bạc đãi."

Công Tôn Điệp lại là cái hào phóng, trừng mắt nói: "Biết là thế tốt!"

Lại là ôm lấy Ninh Dạ, chủ động cho hắn một cái hôn dài thâm tình.

Tần Thì Nguyệt cũng không chịu được: "Các ngươi như vậy rất không tốt a, đã quên nơi này còn có hai người độc thân sao?"

Trì Vãn Ngưng che miệng khẽ cười: "Nếu như thế, các ngươi liền cùng nhau đi, không phải cũng rất tốt sao."

Thanh Lâm cùng Tần Thì Nguyệt nhìn nhìn lẫn nhau, đồng thời nói: "Không cần!"

Tần Thì Nguyệt mày liễu dựng thẳng: "Thanh Lâm ngươi có ý gì? Bổn cô nương không xứng với ngươi sao?"

Thanh Lâm kinh ngạc: "Di? Ngươi mới vừa nói không cần."

Tần Thì Nguyệt: "Ta nói không cần là đúng, ngươi nói không cần là có ý gì?"

Thanh Lâm giận dữ: "Há, hóa ra chỉ có ngươi có thể chê ta, ta không thể chê ngươi sao?"

Tần Thì Nguyệt cả giận nói: "Đương nhiên, ngươi dựa vào cái gì chê ta?"

"Chuyện cười, dựa vào cái gì không thể? Ta tốt xấu là Hạo Thiên Môn thủ tịch đại đệ tử, hậu thiên bảo thể, Vạn Pháp đỉnh phong, luận tu vi nơi này ta cao nhất, dựa vào cái gì không thể không lọt mắt ngươi?"

"Đều dựa vào Ninh Dạ!"

"Vậy cũng là bản lĩnh!"

Hai người càng là liền như thế tranh lên.

Nhìn bọn họ đấu khẩu, Ninh Dạ Trì Vãn Ngưng còn có Công Tôn Điệp đều là nhìn nhau nở nụ cười.

Ninh Dạ khẽ gật đầu: "Vãn Ngưng ngươi nói không sai, bọn họ vẫn đúng là rất thích hợp."

Thanh Lâm còn đang lẩm bẩm: "Thật là duy nữ tử cùng tiểu nhân là khó nuôi, không thể lấy đạo lý luận. . ."

Tần Thì Nguyệt không cam lòng yếu thế: "Nữ tử Liệt Châu ta không phải là nói lý bằng miệng, là kháo quyền đầu."

"Vậy ngươi tới đây."

"Tới thì tới."

"Uy, ngươi đánh thật a. . . Ngươi còn đánh ta hoàn thủ đó. . . Uy, đau a. . ."

Hai người này một đường đánh đánh trốn trốn, lại là chạy xa.

Ba người Ninh Dạ càng lúc càng cười ngửa tới ngửa lui, vui vẻ không thôi.

Đột nhiên Ninh Dạ ngưng cười, sắc mặt trầm trọng.

Trì Vãn Ngưng thấy hắn như thế, cho rằng có chuyện gì: "Phu quân làm sao vậy?"

Ninh Dạ nghiêm mặt nói: "Ta đột nhiên nghĩ đến một chuyện rất nghiêm trọng."

Hắn nội tâm bất khai, Công Tôn Điệp không biết tâm tư hắn, cũng sáp lại gần: "Chuyện gì a?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Chúng ta giống như còn không có ba người đồng thời. . ."

Nhị nữ đại xấu hổ: "Ngươi nghĩ hay lắm."

Đồng thời chạy đi.

Huyễn vụ tập tới, hóa thành muôn vàn xúc tu, đã đem nhị nữ quyển trở về, Ninh Dạ nhân cơ hội trái ôm phải ấp.

"Đừng a, nơi này ban ngày ban mặt. . ." Trì Vãn Ngưng vừa thẹn vừa gấp.

"Đừng lo lắng." Ninh Dạ đã phóng ra huyễn trận, che lấp bốn phía.

Chỉ là hắn không cần huyễn trận còn tốt, vừa mới dùng ra, xa xa Thanh Lâm Tần Thì Nguyệt nhìn ra cảnh tượng biến hóa, đồng thời nghĩ tới chuyện gì.

Tần Thì Nguyệt mặt đỏ lên, thóa khẩu: "Không biết xấu hổ, ban ngày ban mặt, bạch trú hành dâm."

Thanh Lâm phụ họa: "Không sai, lại còn là nhóm ba người."

Tần Thì Nguyệt đá hắn: "Ngươi không cần phải nói ra a."

Thanh Lâm ngoài ý muốn không cãi lại.

Bên kia sương, liền ngay cả Công Tôn Điệp đều có chút xấu hổ: "Uy, đừng a, nhân gia không có như vậy quá."

"Chính là bởi vì không có mới phải thử nghiệm một phen."

"Chờ đã, thật giống có cái gì không đúng."

"Cái gì?"

"Luôn cảm thấy thật giống quên cái gì?"

"Quên cái gì?"

"Để ta nghĩ xem, ngươi đừng động thủ a. . . Ai nha, đừng nơi đó. . . Vãn Ngưng tỷ. . ."

"Đừng kêu ta a, ta tự thân khó bảo toàn."

"Đánh hắn!"

"Đánh không lại a!"

"Đúng vậy, lại nói các ngươi nỡ đánh sao?"

"Ngươi ngậm miệng a!"

Nhị nữ đồng thời hô.

Đột nhiên Trì Vãn Ngưng Công Tôn Điệp nghĩ đến cái gì, đồng thời hô: "Toi rồi!"

Ninh Dạ kỳ quái: "Làm sao?"

Nhị nữ đồng thời nhìn Ninh Dạ: "Thiên Cơ! Nó còn ở đây."

"Ta fuck!" Ninh Dạ cũng là biến sắc mặt: "Vẫn đúng là đem nó quên mất."

Trong nháy mắt chặt đứt liên hệ cùng Thiên Cơ Điện.

Thiên Cơ cuồng hống: "Đừng a, ta cái gì cũng không thấy. . . Ngươi không thể như vậy a. . ."

Không để ý tới cái gia hỏa này, Ninh Dạ ôm nhị nữ qua: "Hiện tại không thành vấn đề?"

Nhìn ánh mắt Ninh Dạ, nhị nữ trong lòng mềm nhũn, đồng thời ngã vào trong ngực.

Chương 30 : Cướp lấy

Chương 30: Cướp lấy

Sau khi phong lưu, còn phải trở lại chính sự.

Chờ huyễn trận tản đi, Tần Thì Nguyệt cùng Thanh Lâm đi tới, liền thấy ba người trang phục chỉnh tề, cũng không thấy có gì khác, chỉ là trên mặt nhị nữ đều có chút đỏ hồng, hiển nhiên còn có chút không quá thích ứng.

Đặc biệt là. . . Bọn họ thật giống nhìn ra cái gì.

Trì Vãn Ngưng cùng Công Tôn Điệp đồng thời chột dạ.

Vẫn là Thanh Lâm hóa giải lúng túng: "Đúng rồi, việc nơi này đã xong, tiếp đó, có tính toán gì hay không?"

"Còn có thể làm gì? Các ngươi a, đều trở lại tu hành, ta đây, dự định ở chỗ này đi dạo, đây không phải là còn có vài khối mảnh vỡ Thiên Cơ Điện chưa lấy sao? Đồng thời lấy. Đúng rồi, còn có những thứ này." Ninh Dạ đem đồ vật trước hắn đoạt được lấy ra, ném cho mọi người: "Đều phân phối một chút đi, linh dược đều bị ta ăn gần như sạch rồi, chỉ có pháp bảo, dùng không được nhiều như vậy, quay đầu lại bán đi cũng tốt."

Mọi người cũng không khách khí với hắn, trực tiếp động thủ chia của.

Tần Thì Nguyệt mắt sáng lên, đã lấy ra một vật.

"Ngọc Hoàng Cốt?" Mọi người đồng thời kinh hô.

Chẳng ai nghĩ tới, Ngọc Hoàng Cốt thế mà rơi vào trong tay Ninh Dạ.

Liền ngay cả Ninh Dạ đều ngẩn ra: "Ta lúc nào đem nó đoạt tới?"

Trấn Bắc Vương Phủ phá nát, bảo vật bay loạn, Ninh Dạ một trận loạn trảo, chỉ có thể căn cứ cảm giác trảo đồ tốt nhất, lại không nghĩ rằng thế mà đem Ngọc Hoàng Cốt cho chụp tới.

Vòng qua lượn lại một vòng, vật này lại rơi xuống trong tay Ninh Dạ, lại là làm cho người ta không nói được lời nào.

Ninh Dạ tay vung lên: "Sư huynh, vật này liền về ngươi đi."

Thanh Lâm nói: "Ngươi cũng cần."

Ninh Dạ lắc đầu: "Không sao, ta đã ăn rất nhiều Thiên Thần Đan, còn chưa toàn bộ hấp thu đây, còn cần một khoảng thời gian mới có thể chân chính phát huy tác dụng. Ngươi trời sinh bảo thể, tương tự thích hợp vật này. Chờ ngươi tìm hiểu thấu đáo, ta lại tham ngộ là được."

Thanh Lâm nghĩ nghĩ, cũng không khách khí với hắn, trực tiếp nhận lấy.

Công Tôn Điệp hỏi: "Ngươi ăn bao nhiêu Thiên Thần Đan?"

Ninh Dạ nghĩ nghĩ: "Lúc đó quá nhanh, không kịp đếm, bất quá cũng phải có chừng hơn mười bình chứ?"

"Hơn mười bình?" Công Tôn Điệp bị dọa cho nhảy dựng, lè lưỡi nói: "Không trách vừa nãy. . ."

Biết mình nói nói lộ hết, kịp thời phanh lại, Thanh Lâm Tần Thì Nguyệt mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, chỉ làm như không nghe thấy.

Tần Thì Nguyệt nói: "Lấy thực lực hiện tại của ngươi, tu sĩ bình thường đều không phải là đối thủ, thiên hạ đến là đều có thể đi. Nếu như thế, vậy ta liền đi Vân Tuyệt Môn."

Nghe nói như thế, Thanh Lâm càng vô danh có chút mất mát.

Ninh Dạ cười nói: "Có hứng thú, ngươi cũng có thể suy nghĩ Hạo Thiên Môn a."

Tần Thì Nguyệt hừ nói: "Không đi."

Thanh Lâm trong lòng thất vọng.

Tần Thì Nguyệt nói: "Ta không muốn cùng đại phái tiếp xúc nữa, tại môn phái nhỏ, ngày còn có thể trải qua tiêu dao chút. Ninh Dạ thời điểm ngươi muốn La Hầu chi huyết, trực tiếp đến Vân Tuyệt Cổ Địa là được."

Ninh Dạ gật đầu, nhìn Thanh Lâm: "Đúng, đằng nào tu sĩ cũng phải vân du thiên hạ, sau này tự chúng ta cũng có thể qua đó a."

Thanh Lâm cúi đầu không nói.

Tần Thì Nguyệt cũng không nói thêm gì nữa: "Vậy ta liền đi trước."

Nói vậy mà thật sự liền như vậy rời đi.

Thanh Lâm nghĩ nghĩ, nói: "Vậy ta cũng về Hạo Thiên Môn trước."

"Về Hạo Thiên Môn, cũng có thể trải qua Vân Tuyệt Cổ Địa." Ninh Dạ ý vị thâm trường nói: "Còn không mau một chút, một đường đồng hành cũng hảo có cái bạn."

Thanh Lâm hừ một tiếng: "Ta đối với nàng không có hứng thú."

Trong miệng như vậy, thân thể nhưng thành thật hướng phương hướng Tần Thì Nguyệt bay đi.

Mọi người cùng nhau cất tiếng cười to.

Trì Vãn Ngưng nói: "Ta xem bọn họ a, có thể thành."

"Hi vọng như vậy đi." Ninh Dạ cũng nói.

Thấy bọn họ đều rời khỏi, Công Tôn Điệp hưng phấn nói: "Vậy chúng ta cũng đi thôi."

"Làm gì vậy?"

"Lấy mảnh vỡ Thiên Cơ Điện a." Công Tôn Điệp trừng to mắt hạt châu nói.

"Gấp cái gì." Ninh Dạ đã ôm qua nhị nữ.

Nhị nữ sốt sắng: "Ngươi còn muốn a!"

"Có bọn họ tại, vừa nãy không tận hứng, các ngươi cũng không phải không biết, hơn mười bình Thiên Thần Đan a. . ."

"Đừng rồi. . . Ngô. . ."

Từ Liệt chết, không thể nghi ngờ tại trên mặt đất Trường Thanh dấy lên một hồi náo động kịch liệt.

Bất quá bởi Việt Trọng Sơn che giấu sự thực, thậm chí không nói chuyện Từ Liệt trộm Cực Đạo Việt, chỉ nói Từ Liệt cường hành đột phá cảnh giới thứ sáu thất bại, cuối cùng tử vong.

Thế nhưng Trấn Bắc Vương Phủ đều bình, Thiên Sát thần lôi xuất hiện, nói dối này cũng chỉ là lừa một ít vô tri chi nhân, lại có thể nào lừa gạt quá đại năng.

Chỉ là bọn họ chỉ biết rằng Việt Trọng Sơn nói dối, nhưng cuối cùng không biết chân tướng sự thật, một trận đại động đãng do Ninh Dạ gợi ra này, vậy mà đã như thế tại dưới đám người Việt Trọng Sơn cường hành áp chế, triệt để trừ khử.

Chỉ là lén lút, Việt Trọng Sơn cũng đang tra đến cùng là kẻ nào trộm Cực Đạo Việt.

Ninh Dạ làm Hắc Bạch Thần Cung đặc sứ, từng cùng Từ Liệt tiếp xúc, nghiễm nhiên cũng tại trong danh sách. Nhưng mà người quan hệ mật thiết cùng Ninh Dạ, đám người Từ Liệt, Đồ Thiên Quân, Văn Nhược đều đã chết, không ai biết Ninh Dạ cùng Từ Liệt giao dịch. Mà Ninh Dạ lúc trước lại cơ bản chưa tại trước mặt người hiển lộ quá độn thuật của hắn, vì vậy Việt Trọng Sơn cũng chỉ là đem liệt vào trong danh sách hiềm nghi, thậm chí chưa liệt vào trọng điểm hiềm nghi.

Vậy là tiếp đó, Ninh Dạ mang theo Trì Vãn Ngưng Công Tôn Điệp tiếp tục khắp nơi tìm kiếm mảnh vỡ Thiên Cơ Điện.

Có Tần Thì Nguyệt vì hắn cung cấp manh mối, cũng coi như là cứ tìm là chuẩn.

Chỉ bất quá lần này xuất thủ, Ninh Dạ biết điều rất nhiều, chỉ lấy đi mảnh vỡ Thiên Cơ Điện, không động cái khác, lặng yên mà đến, lặng yên mà đi, rất nhiều người thậm chí sau khi mất đồ cũng không biết, thẳng tới rất lâu sau mới phát hiện: Di? Ta dường như ít đi cái gì đó?

Các loại thần vật trong Thiên Cơ Điện cũng bởi vậy dần được viên mãn.

Bất quá vào lúc này, Ninh Dạ ngược lại không phải rất hi hãn cùng lưu ý cái này.

Đối với hắn mà nói, thượng cổ thần vật là chú định vô pháp hoàn toàn khôi phục, chờ mong thượng cổ thần vật viên mãn, liền như là ỷ lại kế thừa phát đạt, mà không phải dựa dựa vào chính mình.

Tu hành giả trọng tâm thái nhất, đừng xem bọn họ hơi một tí sát phạt, nhưng đó là bởi vì sát phạt cùng đạo tâm cũng không mâu thuẫn.

Người khác nhau có đạo tâm khác nhau, đạo tâm của Ninh Dạ chính là nhân định thắng thiên, kim tất thắng cổ, cái khác đều cùng này không quan hệ.

Cho nên đối với Thiên Cơ Điện từ từ chữa trị, Ninh Dạ bảo trì một loại thái độ siêu nhiên: Có thể dựa vào, nhưng không thể ỷ lại, chỉ có thể làm cơ sở, phát triển do bản thân.

Ôm loại tâm thái này, Ninh Dạ một mặt tham lam cướp lấy mỗi một khối mảnh vỡ, vừa lại không ngừng nhắc nhở bản thân, những thứ này đều không trọng yếu.

Tâm lý mâu thuẫn, hành vi mâu thuẫn, nhưng liền đạo tâm mà nói, lại là không có chút mâu thuẫn nào.

Hàn Thiền Tự.

Nơi này là một chỗ tiểu môn phái ở vào Liệt Châu tây cảnh, cũng là vị trí cái mảnh vỡ Thiên Cơ Điện cuối cùng trong kế hoạch của Ninh Dạ.

Theo thực lực của hắn đề thăng, khí vận tăng trưởng, Vấn Thiên Thần Thuật càng thêm cường đại.

Ninh Dạ thậm chí có thể phán đoán ra, mảnh vỡ nơi này là cái gì.

Một khối mảnh vỡ Đoạn Long Đài.

Coi như không tệ.

Ninh Dạ bây giờ thu được mảnh vỡ Đoạn Long Đài có hai khối, xem như là ít nhất bên trong hết thảy mảnh vỡ.

Mà theo thực lực đề thăng, Ninh Dạ truy cầu đối với lực lượng đã vượt quá dĩ vãng.

Đoạn Long Đài là duy nhất trực tiếp đề thăng sức chiến đấu, chính hợp cần thiết.

Thời khắc này đi tới ve Hàn Thiền Tự, tâm niệm cảm ứng được, đã biết mảnh vỡ vị trí.

Đang muốn trực tiếp mang đi, chợt trong lòng hơi động: "Di? Là ai? Đi ra!"

Chương 31 : Trưởng bối

Chương 31: Trưởng bối

Dưới bóng đêm, một điểm tinh quang hiện ra, sau đó như mây khói tản ra, xuất hiện một cái thân hình già nua.

Đó là một lão bà, trong tay chống long đầu quải trượng, đứng thẳng trong mây.

Vô Cấu cảnh!

Ninh Dạ đã nhận ra được tu vi của đối phương, trong lòng nhưng không căng thẳng.

Có Trì Vãn Ngưng Công Tôn Điệp ở bên ngoài tiếp ứng, hắn cũng không lo lắng gì.

Chỉ là khiến hắn bất đắc dĩ chính là, hắn cảm ứng được cái khối mảnh vỡ bản thân tìm kia, thế mà tại trên người lão thái bà này.

Vậy thì có chút phiền phức.

Bà lão kia đã nói: "Ngươi tên là gì? Tân Nhiễm Tử là ngươi là ai?"

Ninh Dạ dùng không phải diện mạo thật sự, vì vậy cũng không căng thẳng, cười nói: "Xem ra lần này ta là phải nhọc mà vô công, nếu các hạ đã có chuẩn bị, vậy tại hạ cáo từ."

Hắn đang muốn đi, bà lão kia đã lấy ra mảnh vỡ: "Cho ngươi."

Càng là trực tiếp đem mảnh vỡ ném ra ngoài.

Ninh Dạ bản năng né tránh, liền nhìn thấy mảnh vỡ sát hắn bay qua, bay đi không trung phía sau.

Không có phụ gia bất luận thủ đoạn gì?

Ninh Dạ giật mình nhìn nhìn bà lão, theo vẫy tay một cái, đã đem mảnh vỡ nhiếp trở về.

Lại nhìn bà lão, nói: "Đây là ý gì?"

"Nghe không ra âm thanh của ta?" Bà lão nói.

Ân?

Ninh Dạ nhìn kỹ lão thái bà, cấp tốc hồi tưởng, rốt cục nghĩ ra: "Thiên Lan Môn? Ngươi là người bên trong thung lũng kia?"

Ngày đó hắn xông Thiên Lan Môn, cường nhập sơn cốc cướp đi mảnh vỡ Thiên Cơ Điện, từng bị người xuất thủ ngăn cản, chỉ là một mạch không có cơ hội nhìn thấy. Cứ việc khi đó hắn dùng huyễn thuật huyễn hóa Việt Trọng Sơn tránh được, nhưng sau đó ngẫm lại, luôn cảm thấy liền tại một khắc mảnh vỡ Thiên Cơ Điện bay đến, đối phương là có cơ hội ngăn cản, chỉ là chẳng biết vì sao không có xuất thủ.

Bất quá bởi vì lúc đó Việt Trọng Sơn truy vô cùng chặt, việc này cũng chỉ là vừa nghĩ liền qua, mãi đến tận bây giờ nhìn thấy đối phương, Ninh Dạ rốt cục có thể xác nhận.

Đối phương tốt xấu là Vô Cấu cảnh, đương thời thật có lượng lớn cơ hội ngăn cản bản thân cướp đi mảnh vỡ.

Vừa nghĩ đến đây, đang nghĩ đến lão thái vừa nãy lên tiếng, trong đầu Ninh Dạ sinh khởi một cái ý nghĩ: "Các hạ cùng Thiên Cơ Môn. . . Là quan hệ gì?"

"Trước trả lời ta, Tân Nhiễm Tử là gì của ngươi?" Lão thái bà hỏi.

"Gia sư." Ninh Dạ hồi đáp, việc này cũng không cần thiết ẩn giấu.

"Thanh Lâm, Bạch Vũ vẫn là Tân Tiểu Diệp?"

". . . Thanh Lâm." Ninh Dạ nói.

"Nguyên lai ngươi chính là Bạch Vũ." Lão thái bà trực tiếp nói.

". . ." Ninh Dạ không nói gì: "Ta liền như thế không thể tin?"

"Không phải ngươi lên tiếng có thể tin hay không, mà là ở trong mắt ngươi, lão thái bà ta còn chưa đủ có thể tin." Bà lão hừ nói: "Cẩn thận là chuyện tốt, nếu không phải như vậy, ngươi cũng vô pháp sống đến hiện tại."

Lão thái bà nói bay đến, Ninh Dạ thân thể động động, nhưng chung quy chẳng hề làm gì cả.

Sau một khắc lão thái bà đã xuất hiện tại trước người Ninh Dạ: "Ta như hiện tại xuất thủ, ngươi cảm thấy ngươi chạy thoát được không?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Hẳn là vẫn là có cơ hội."

Lão thái bà lắc đầu: "Ngươi thử một chút."

Ninh Dạ đang muốn phát động, nhưng ngạc nhiên phát hiện bản thân thế mà vô pháp rời khỏi.

Phong không?

Không đúng!

Bởi vì hắn phát hiện bản thân liền Côn Lôn Kính đều không thể vận dụng, mà năng lực không gian của Côn Lôn Kính là không cách nào phá.

Trong khoảnh khắc đó hắn một thoáng đã minh bạch.

Bà lão khống chế không phải không gian, mà là hắn!

Nàng cường hành chặt đứt liên hệ giữa hắn cùng Thiên Cơ Điện, khiến hắn vô pháp vận dụng lực lượng của Thiên Cơ Điện, thậm chí còn bất quá chỉ như vậy, liền ngay cả tự thân lực lượng đều không thể phát huy tác dụng.

Đây là thủ đoạn gì?

Ninh Dạ giật mình nhìn bà lão.

Bà lão nói: "Thế nào? Thật sự coi chính mình đã có càn khôn na di chi năng, liền có thể trắng trợn không kiêng dè tiêu dao thiên ngoại? Kỳ thực muốn đối phó ngươi, cũng rất đơn giản, chính là khiến ngươi căn bản dùng không ra loại thủ đoạn kia là được rồi."

Ninh Dạ cười: "Ta trước lúc đến tính quá, chuyến này không có nguy hiểm."

Bà lão hừ nói: "Vấn Thiên Thuật cũng không thể dựa vào."

"Đúng vậy." Ninh Dạ gật đầu: "Nếu thật sự không sai lầm, Thiên Cơ Môn cũng sẽ không bị diệt. Tiền bối sử dụng, hẳn cũng là bí pháp của Thiên Cơ Môn ta chứ? Nếu không không thể nào chặt đứt liên hệ giữa ta cùng Thiên Cơ Điện, vì sao ta cũng không biết?"

"Ta bất quá là ảnh hưởng phán đoán của ngươi, khiến ngươi vô pháp sử dụng bí thuật mà thôi. Ngươi cho rằng ngươi đang liên kết Thiên Cơ Điện, sử dụng bí thuật, kỳ thực căn bản không phải như vậy." Bà lão trực tiếp hồi đáp.

"Ảnh hưởng phán đoán của ta? Huyễn thuật? Không, không đúng. . ." Bản thân Ninh Dạ chính là huyễn thuật đại gia, điều này không có nghĩa là hắn sẽ không trúng thuật, nhưng không thể nào tại sau khi phát hiện có vấn đề còn không cảm giác được bản thân bên trong huyễn thuật.

"Đây là. . ." Ninh Dạ cẩn thận cảm thụ một thoáng, đột nhiên hiểu được: "Tiệt Thiên Thuật?"

"Cuối cùng cũng coi như đã minh bạch." Bà lão hừ một tiếng.

Quả nhiên, đối phương cũng là người của Thiên Cơ Môn!

Ninh Dạ trở nên hưng phấn.

"Trước đây chỉ biết rằng Tiệt Thiên Thuật nhìn thấu nhân tâm, lại không nghĩ rằng, lại vẫn có thể sản sinh nguyên thần ảo giác, thi thuật thác loạn. Đây xác thực là biện pháp tốt đối phó nắm giữ bỏ chạy chi năng, may là Việt Trọng Sơn không biết." Ninh Dạ kích động bật thốt lên.

"Pháp thuật chung quy chỉ là pháp thuật, thành sự tại nhân, vận dụng tồn tử nhất tâm. Vấn đề của ngươi chính là ở thu được quá nhiều thần thuật, thiếu mất bản thân phát triển." Bà lão không khách khí chỉ ra Ninh Dạ vấn đề.

Ninh Dạ rất là thụ giáo: "Đúng, kỳ thực đệ tử cũng biết vấn đề của chính mình, chỉ là thời gian quá ngắn, không rảnh quan tâm chuyện khác."

Lúc này hắn đã lấy thân phận đệ tử tự xưng.

Thấy hắn vẫn tính khiêm tốn, lão thái hơi cảm thoả mãn: "Bất quá hơn mười năm thời gian, có thể đi đến một bước này, cũng coi như không dễ, xác thực không thích hợp khiển trách quá đáng. Thiên Cơ Điện đâu? Lấy ra ta xem một chút."

"Cái này. . ." Ninh Dạ có chút do dự.

"Làm sao? Còn sợ ta đoạt của ngươi?" Lão thái trừng mắt nhìn hắn.

"Đến không phải, chỉ là sợ lão nhân gia ngài biết. . . Không thật cao hứng." Ninh Dạ trong lòng có quỷ, lắp bắp nói.

"Cái gì không cao hứng?" Lão thái không minh bạch.

Ninh Dạ thở dài một hơi, nghĩ nghĩ, chung quy là đem Thiên Cơ Điện lấy ra.

Nhìn thấy Thiên Cơ Điện, bà lão rõ ràng ngẩn ra: "Chuyện gì vậy? Trên Thiên Cơ Điện vì sao có ma khí oanh nhiễu?"

Ninh Dạ cúi đầu không nói.

Bà lão nhấc tay một cái, một chùm quang hoa bắn vào trên Thiên Cơ Điện, sau đó liền thấy ma quang nổi lên, đem cảnh tượng bên trong toàn bộ hiển hiện tại trước mắt bà lão.

Bà lão nhìn thấy, ngoại trừ vài món thần vật kia, nội bộ Thiên Cơ Điện quả thực có thể nói là diện mục toàn phi.

Cái treo cao thiên không cổ quái trùng kia là tình huống gì vậy?

Ma Uyên tế đàn lại là chỗ nào đến?

Đâu đâu cũng có ma khí, tràn ngập không gian, huyễn tượng bằng sinh, càng có một quái dị ở bên trong chủ trì, nhìn thấy bà lão, trong lúc nhất thời Thiên Cơ cùng bà lão mắt to trừng mắt nhỏ, đồng thời đờ ra.

Bà lão kích động đến cả người đều bất hảo rồi: "Thiên Cơ Điện vì sao lại biến thành dáng dấp như vậy? Ngươi đến cùng đã làm cái gì đối với nó?"

"Ta. . . Cũng không có gì. . ." Ninh Dạ cúi đầu không biết trả lời như thế nào, chỉ có thể lắp bắp bất đắc dĩ hồi đáp: "Chỉ là đem nó cải tạo một thoáng."

"Ngươi nói cái gì?" Bà lão giọng trực tiếp đề cao tám độ: "Ngươi đem Thiên Cơ Điện đổi thành ma điện?"

"Cũng không hẳn là." Ninh Dạ quỷ biện: "Thần vật Bên trong còn không chịu đến xâm nhiễm, chỉ là bên ngoài, bên ngoài thoáng làm chút biến hóa."

"Nghiệt đồ! Bất tài tử tôn!" Bà lão đã phẫn nộ vung lên long đầu trượng hướng tới Ninh Dạ không đầu không đuôi đánh tới.

Lúc này hiệu quả Tiệt Thiên Thuật của lão thái đã thủ tiêu, Ninh Dạ đến là có thể chạy trốn.

Thế nhưng trưởng bối muốn đánh, hắn nào dám chạy, chỉ có thể ôm đầu bay loạn, trong miệng liền nói: "Đệ tử biết sai rồi, ngài muốn đánh liền đánh, nhưng mà tốt xấu nói một tiếng, đến cùng là vị tiền bối nào a?"

"Trước tiên đánh xong ngươi lại nói!"

Quải trượng đầu rồng Oành Oành Ầm Ầm rơi vào trên cái mông Ninh Dạ, phát ra bang bang tiếng vang.

Ninh Dạ mừng lớn: "Lão gia ngài nghỉ ngơi một chút khí lực, đệ tử da dầy thịt tháo, cẩn thận mệt muốn chết rồi ngài."

Bà lão càng lúc càng nổi nóng, long đầu quải quang ảnh huyễn hóa, sát ý lẫm liệt, trong miệng triệt tiêu: "Đạo pháp vô cực, thiên ý như đao!"

Xoát!

Cái mông Ninh Dạ đã bị cả da lẫn thịt gọt xuống một khối lớn.

Chương 32 : Thiên Cơ cố giao

Chương 32: Thiên Cơ cố giao

"Ta biết sai rồi! ! !"

Thiên không phương xa, Ninh Dạ bị lão thái bà đánh chạy trối chết.

Nhưng đối phương là trưởng bối, còn không thể hoàn thủ.

Được rồi, hoàn thủ cũng đánh không lại.

Bà lão một hơi chém Ninh Dạ chín chín tám mươi mốt đao, lại đánh 108 trượng, trượng trượng như núi, dù là Ninh Dạ cương cân thiết cốt, cũng đau nhe răng trợn mắt.

Thẳng đánh một hồi lâu, bà lão mới dừng tay, thở gấp nói: "Bỏ đi, bỏ đi, già rồi, đánh không nổi."

Ninh Dạ bi phẫn đầy ngực: "Không nhìn ra ngài đánh không nổi a."

Hiện tại thân thể hắn, chính là cho Tứ Cửu Nhân Ma cấp số cường công, thủ đoạn bình thường cũng rất khó tạo thành thương hại quá lớn.

Ngươi đánh lão tử. . . À không, đánh đệ tử đau như thế, còn không ngại nói đánh không nổi?

Bà lão trừng hắn: "Thứ hỗn trướng, đồ của tổ tông thế mà cũng có thể cải bừa?"

Ninh Dạ ủy khuất: "Không phải cũng là hết cách sao. Toàn bộ Trường Thanh Giới đều nhìn chằm chằm đây, ta nếu không cải, vừa lộ diện liền sẽ bị nhận ra. Thiên Cơ Điện vốn là thần vật, chỉ cần có thể phát huy hiệu quả, chính diện quyết đấu cũng có thể vượt giai thắng."

Bà lão cũng minh bạch ý tứ của Ninh Dạ, thở dài: "Không trách ngươi có thể tại Trường Thanh Giới làm ra mưa gió lớn thế. . . Ngươi là Ninh Dạ chứ?"

Ninh Dạ có chút khẩn trương: "Làm sao nhìn ra được?"

"Hừm." Lão thái hầm hừ: "Ngươi đã quên lão thân am hiểu chính là cái gì sao."

Tiệt Thiên Thuật.

Bất quá Ninh Dạ không hiểu: "Tiệt Thiên Thuật tuy là Thiên Cơ Môn truyền thừa, nhưng một mạch không đầy đủ."

"Cần gì đủ? Chuyện tiền bối có thể làm được, hậu bối liền không thể tự mình bù đắp sao? Đã có cơ sở, muốn làm được, thậm chí tiến một bước phát triển đều không phải việc khó." Lão thái kiêu ngạo nói.

"Nguyên lai ý nghĩ của chúng ta là đồng dạng." Ninh Dạ đại hỉ.

"Ai giống như ngươi? Lão thân gọi cải tiến, ngươi cái này gọi là chà đạp!" Lão thái vừa nói đến vấn đề Thiên Cơ Điện ma hóa liền phẫn nộ.

Ninh Dạ cợt nhả: "Còn không biết tiền bối xưng hô như thế nào đây, cứ gọi tiền bối tiền bối, cũng không thích hợp chứ?"

Lão thái bà tức giận hừ: "Đạo hiệu Vong Ưu."

"Hóa ra là Vong Ưu tiên sư." Trong miệng Ninh Dạ nói, chỉ là trong đầu nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra, Thiên Cơ Môn lúc nào có một vị như vậy.

"Không cần nghĩ, ta vốn không phải là người của Thiên Cơ Môn." Vong Ưu tiên bà nói.

"A?" Ninh Dạ kinh ngạc.

"Đi theo ta, kêu hai cái tiểu cô nương kia của ngươi nữa." Vong Ưu tiên bà nói đã nhắm phương xa bay đi.

Theo lão thái bà một đường phi hành, Ninh Dạ phát hiện bọn họ chính đang bay hướng một bờ hồ, đi tới một mảnh mặt hồ thanh u, lão thái vung tay, trên mặt hồ liền xuất hiện một hòn đảo nhỏ.

Hòn đảo không lớn, cũng không biết dùng thủ đoạn gì, thế mà có thể ẩn giấu ở đây, xem ra chưa từng bị người phát hiện.

Vong Ưu tiên bà nói: "Đi vào."

Nói hướng mặt hồ hạ phương đáp xuống, nhưng không lên đảo, liền thấy trong hồ nhảy ra một cái quái ngư, mở ra miệng lớn.

Vong Ưu tiên bà trực tiếp nhảy vào trong miệng cá, Ninh Dạ cùng

Trì Vãn Ngưng Công Tôn Điệp cũng đành đuổi theo.

Cá kia nuốt bọn họ, liền hướng dưới nước chìm xuống, đi tới dưới đảo, bên trong thế mà có động thiên khác, thẳng tới đi đến một chỗ trong phủ, há mồm đem bốn người phun ra.

Trì Vãn Ngưng thán phục nói: "Nguyên lai cái đảo kia cũng bất quá là cái danh nghĩa, phía dưới mới là chân thực bí địa."

Lão thái thái dẫn ba người đi vào trong: "Ngoài như vậy ra đây? Còn nhìn ra cái gì?"

Ninh Dạ nói: "Tàng Thiên Ngục, đảo này hẳn là cũng có một chỗ mảnh vỡ Tàng Thiên Ngục, ngăn cách khí tức, nặc tung vạn tượng, chẳng trách khó có thể phát hiện như vậy."

"Hừ, coi như ngươi còn có chút nội tình." Vong Ưu tiên bà khinh thường nói.

Thời khắc này mang theo ba người tiến vào chỗ sâu bên trong, liền thấy bên trong chỉ có một cái nhà tranh, không còn gì khác.

Lão thái ngồi xuống, nói: "Ngồi đi."

"Di? Cũng chỉ là một cái nhà tranh sao? Cũng không thấy có gì đặc biệt a?" Công Tôn Điệp nói.

Vốn tưởng rằng dằn vặt một phen, lão thái thái sẽ cho bọn họ kinh hỉ gì đó, kết quả vậy mà chỉ là cái nhà lá.

Vong Ưu tiên bà liếc nàng một cái: "Mấy ngày nay, các ngươi được chỗ tốt còn ít? Còn nghĩ tới điểm ấy của cải của lão bà ta? Đừng nghĩ, gọi các ngươi đến, không phải là vì cho các ngươi chỗ tốt."

Trì Vãn Ngưng cười nói: "Điệp nhi cũng chỉ là nhất thời hiếu kỳ, tiên bà chớ trách. Liền không biết, tiên bà cùng Thiên Cơ Môn là quan hệ gì?"

Chính như Vong Ưu tiên bà từng nói, mấy ngày nay chỗ tốt kiếm được đã đủ nhiều rồi, Trì Vãn Ngưng không gấp bảo vật, càng quan tâm Vong Ưu tiên bà cùng Thiên Cơ Môn quan hệ.

Vong Ưu tiên bà nói: "Cũng không có gì, chỉ là năm đó từng có chút giao tình cùng Lạc Tri Sơn Nhân kia."

"Lạc Tri Sơn Nhân?" Trì Vãn Ngưng không rõ.

Ninh Dạ nói: "Là sư tổ đạo hiệu, bản danh Phương Lạc Cơ."

Lạc Tri Sơn Nhân là sư phụ của Tân Nhiễm Tử, cùng Tân Nhiễm Tử bất đồng, Lạc Tri Sơn Nhân tuổi trẻ từng phong lưu bất kỵ, vô tâm phái vụ, vì vậy sau đó sớm đã đem vị trí chưởng giáo truyền cho Tân Nhiễm Tử, bản thân đi ra ngoài nhàn vân dã hạc du ngoạn, du hí phong trần.

Nhưng sau đó chẳng biết vì sao, lại đột nhiên biến mất, từ đó bất kiến nhân gian.

Khi còn trẻ Lạc Tri Sơn Nhân, nghe nói phong lưu thành tính, Vong Ưu tiên bà thế mà cùng hắn quen biết, Ninh Dạ biết, quá nửa là có chút tình duyên, không trách Vong Ưu tiên bà lại nắm giữ hai khối mảnh vỡ Thiên Cơ Điện cùng Tiệt Thiên Thuật —— lại nói Lạc Tri Sơn Nhân tán gái vẫn đúng là dốc hết vốn liếng a.

Thời khắc này Ninh Dạ nói: "Nguyên lai tiên bà là cố giao của Lạc Tri sư tổ, không biết sư tổ bây giờ thế nào?"

"Chết rồi." Vong Ưu tiên bà tức giận hồi đáp: "Lão già này tặc tâm bất tử, mưu toan tái hiện Thiên Cơ Môn vinh quang, bị chết thảm lắm. Bất quá các ngươi cũng không cần nghĩ báo thù cho hắn, lão già này hoàn toàn là tự mình tìm chết!"

Lão thái bà lúc nói chuyện khẩu khí đặc biệt cường ngạnh, nàng nhìn Ninh Dạ một chút: "Biết tại sao ta nói hắn đáng chết không?"

Ba người Ninh Dạ lắc đầu.

Vong Ưu tiên bà nói: "Lão già này thế mà đi ma đạo, nghịch diễn thiên cơ, để cầu vãn hồi thiên đạo khí vận của Thiên Cơ Môn."

Nghe nói như thế, ba người kinh ngạc.

Ninh Dạ đến là đã có chút minh bạch: "Nhưng ma đạo cùng Thiên Cơ Môn có quan hệ gì?"

"Vậy ma điện cùng Thiên Cơ Điện lại có quan hệ gì? Ngươi không phải cũng đem Thiên Cơ Điện ma hóa sao? Còn ở bên trong thả cái tế đàn!" Lão thái tức giận mắng.

Ách.

Mắng thật có đạo lý, Ninh Dạ phát hiện bản thân càng không có gì để nói.

Lão thái bà đã nói: "Năm đó, lão thân cùng Lạc Tri Sơn Nhân cũng coi như từng có một đoạn tình cảm. Bây giờ, ta không muốn ngươi lại dẫm vào vết xe đổ của hắn, Ninh Dạ, ta biết ngươi muốn chấn chỉnh lại Thiên Cơ Môn, thế nhưng chuyện Ma Uyên, không phải chuyện đùa, ngươi tuyệt đối không thể vì nhất thời chi lợi, mà tự cam đoạ lạc a!"

Ninh Dạ nghiêm túc gật đầu: "Đúng! Trước đây thực lực không đủ, Ninh Dạ xác thực làm rất nhiều lựa chọn bất đắc dĩ, bây giờ suy nghĩ một chút, là có chút không đúng. Bất quá vẫn may, Thiên Cơ Điện ma hóa thời gian không lâu, Ninh Dạ còn có cơ hội khiến nó khôi phục."

"Vậy mới đúng chứ." Vong Ưu tiên bà gật đầu, chấn xuống quải trượng đầu rồng: "Mấy ngày nay các ngươi tại Liệt Châu huyên náo cũng thật lợi hại, Việt Trọng Sơn một mạch không có ý định bỏ qua các ngươi, các ngươi trước tiên liền hãy nghỉ ngơi tại chỗ này của ta một quãng thời gian. Chờ sóng gió qua đi hãy đi a."

Công Tôn Điệp mở to hai mắt: "Vậy là lão thái bà ngươi đem chúng ta kêu đến, không phải muốn cho chúng ta chỗ tốt gì, chỉ vì đem chúng ta giáo huấn một trận? Vậy cũng quá phận rồi chứ? Có lời gì không thể ở bên ngoài nói?"

"Điệp Nhi, ngậm miệng!" Ninh Dạ lập tức dạy dỗ.

Vong Ưu tiên bà gọi bọn họ tới, chắc chắn sẽ không chỉ là dạy dỗ một trận, hơn nửa còn có chuyện khác, nói không chừng chỗ tốt cũng có thể sẽ có một ít.

Bất quá biểu hiện như Công Tôn Điệp, cũng không tránh khỏi quá mức nóng vội chút.

Quả nhiên Vong Ưu tiên bà đã hừ nói: "Ma nữ tâm tính, lợi ích tối thượng!"

PS: Quãng thời gian trước làm cái tiên hiệp kịch bản, vốn là cùng cuốn Thiên Cơ Điện này không quan hệ, nhưng lúc nói đến lịch sử Thiên Cơ Môn, đột phát kỳ tưởng, phát hiện lẫn nhau thế mà là có thể có quan hệ, vậy là liền đem hai cái cố sự kết nối lại, ngày hôm nay viết xuống nội dung nửa đoạn sau của chương này, cũng chính là cố sự có quan hệ cùng Lạc Tri Sơn Nhân.

Đương nhiên, lần này sẽ không còn là làm nhỏ vốn nhỏ, (Liệp Cục) chỉ là thử nghiệm, tại sau khi sáng tỏ phương thức thao tác cơ bản của làm phim, tiếp đó sẽ là tinh phẩm đầu tư lớn, nếu như có bằng hữu muốn đầu tư cũng có thể liên hệ ta —— đúng rồi, có hội viên Ái Kỳ Nghệ còn chưa xem hết bảy phần thời gian, mời hỗ trợ xem mãn một thoáng, không thích cũng giúp đỡ một thoáng, lần nữa cảm tạ.

Mặt khác bởi quan hệ bản quyền, bộ phim này ở bề ngoài sẽ không có bất kỳ liên quan cùng Thiên Cơ Điện, mọi người đến lúc đó có thể xem như phiên ngoại, nội dung cụ thể ta ở chỗ này liền không nói.

Nói chung, lần này sẽ là đại đạo diễn, đại chế tác, kịch bản cũng là phản phục đánh bóng, nhất định sẽ không khiến cho mọi người thất vọng.

Đương nhiên, khả năng phải đợi cái năm tới, ha ha, cụ thể đợi đến lúc đó thông báo mọi người đi.

Chương 33 : Hồi cung

Chương 33: Hồi cung

Liên tiếp mấy ngày, mọi người tại phúc địa trong đảo này ăn ăn uống uống, cuộc sống đến cũng thanh tịnh.

Thật đáng tiếc chỗ tốt Công Tôn Điệp chờ mong không có tới, ba người sinh hoạt đến là trải qua rất viên mãn.

Công Tôn Điệp là cái tính tình gấp, tĩnh cực tư động (tĩnh hoài muốn động), liền muốn đi ra ngoài dạo một chút, Trì Vãn Ngưng đến là rất hài lòng cùng Ninh Dạ cùng nhau an nhàn tu hành, cùng Ninh Dạ khuyên nàng lưu lại.

Ninh Dạ thì nghe lão thái bà, bắt đầu suy nghĩ làm sao đem Thiên Cơ Điện ma hóa một lần nữa tiêu trừ. Bất quá ô nhiễm dễ dàng sửa trị khó, lúc trước thời điểm gây họa nhẹ nhõm, muốn một lần nữa trị trở về lại không dễ dàng.

Đối với chuyện này, ngược lại là Thiên Cơ giúp đại ân —— tiểu tử này lúc trước trong Thiên Sát Trận theo Ninh Dạ cũng thu được chỗ tốt, nó là quái dị, không sợ ma khí xâm thực, lại thêm luôn cảm thấy bản thân vũ lực không đủ (tuy rằng nguyên nhân hạch tâm là nó không nỗ lực tu luyện), nhưng bây giờ lại có cái ý nghĩ.

Càng đề xuất muốn đem ma khí chuyển hóa thành tự thân lực lượng, vừa vặn có Công Tôn Điệp tại, đến là có thể truyền cho nó

Ma Môn pháp điển.

Ninh Dạ cảm thấy đây đến cũng là cái chủ ý.

Liền như thế lại ở hơn mười ngày, hôm nay rốt cục nhìn thấy Vong Ưu tiên bà đi tới.

Được Ninh Dạ chỉ điểm, Công Tôn Điệp cuối cùng cũng coi như không có mở miệng ngậm miệng đều là chỗ tốt, chỉ là thấy lão thái bà cũng không hề có ý cung kính.

Vong Ưu tiên bà tại bên người Ninh Dạ ngồi xuống, nói: "Nhạ, nói rõ ràng, lão thân ta không nợ Thiên Cơ Môn các ngươi cái gì, chỉ là cũng không muốn cố giao chi hậu luân lạc như vậy. Cho nên, liền muốn dùng cái thân phận trưởng bối này, chỉ điểm các ngươi một phen. Coi như ta người già lời lắm, thích giáo huấn người, nếu như muốn nghe, liền nghe, không muốn nghe, lão thân ta cũng không miễn cưỡng. Các ngươi cũng không cần lo lắng ta sẽ tiết lộ bí mật của các ngươi, lão thân tinh thiện Tiệt Thiên Thuật, người khác là đừng hòng từ chỗ lão thân đạt được tin tức, lúc cần thiết, thậm chí có thể tự hủy ký ức."

Nói cong ngón tay búng một cái, một điểm tinh quang rơi vào não hải Ninh Dạ: "Cảm ngộ về Tiệt Thiên Thuật của ta đều đã cho ngươi, quãng đường còn lại, vẫn cần chính ngươi đi."

"Vâng, đa tạ tiên bà!" Ninh Dạ đại hỉ.

Tiệt Thiên Thuật Vong Ưu tiên bà có được không đầy đủ, lại có thể đi ra cách khác, ảnh hưởng tâm linh, chính là bổ sung tốt nhất cho huyễn thuật của hắn.

Vong Ưu tiên bà đã nói: "Cũng coi như là trả lại một điểm tình nghĩa năm đó của lão già kia đi."

Nói Vong Ưu tiên bà nhìn Ninh Dạ: "Nếu muốn trọng chấn Thiên Cơ Môn, chỉ dựa vào quỷ kế cuối cùng không phải chính đạo, vẫn cần tự thân khắc khổ nỗ lực. Chỉ có khiến cho chính mình sớm ngày trưởng thành, mới có thể đối diện những hung hiểm ác địch kia. Nhạ, chớ trách ta không cho ngươi cơ hội."

Lão thái bà nói lấy ra một khối mảnh vỡ cùng một tờ giấy, mảnh vỡ chính là mảnh vỡ Tàng Thiên Ngục trên đảo này, trên giấy viết thì bất ngờ là một đống tên môn phái.

"Đây là. . ." Ba người kinh ngạc.

"Vị trí mảnh vỡ Thiên Cơ Điện còn lại." Vong Ưu tiên bà nói.

Ba người đồng thời chấn kinh.

Công Tôn Điệp bật thốt lên: "Hóa ra mấy ngày nay ngươi là đi tìm mảnh vỡ Thiên Cơ Điện?"

Lời ra khỏi miệng, lập tức cảm thấy bản thân ngu rồi.

Quả nhiên Vong Ưu tiên bà nói: "Ngươi có thể tại thời gian mười mấy ngày tìm ra vị trí hết thảy mảnh vỡ Thiên Cơ Điện? Những thứ này là tin tức ta đạt được tại trong trăm năm qua."

"Vậy trước đón ngươi làm gì?" Công Tôn Điệp không vội.

"Vui đùa." Lão thái bà hồi đáp.

Công Tôn Điệp không nói gì.

Lão thái bà hừ một tiếng: "Ngươi nha đầu này, tính tình quá không an phận, cần phải hảo hảo tôi luyện một phen. Nếu không phải suy nghĩ đến thân phận của Ninh Dạ không thích hợp ở chỗ này lâu, ta nhất định để cho các ngươi ở chỗ này mài dũa tính tình năm ba năm."

"Thiết." Công Tôn Điệp khoanh tay, chỉ là con mắt hơi chuyển động, nhưng vẫn ôm lấy Vong Ưu tiên bà cười nói: "Đa tạ lão thái thái."

"Cả ngày chỉ biết chỗ tốt, vẫn là vững vàng chắc chắn, hảo hảo tu hành đi." Vong Ưu tiên bà ngữ trọng tâm trường, nói phất phất tay: "Đi đi, ta cùng Thiên Cơ Môn, từ đây ân oán chấm dứt, lẫn nhau không còn liên quan, sau này vô sự đừng đến phiền ta."

Nói càng là liền như thế đi.

Nhìn nàng rời đi, Công Tôn Điệp thè lưỡi: "Nàng vẫn đúng là đem chúng ta mang tới nơi này giáo huấn a."

Trì Vãn Ngưng đẩy nàng một cái: "Bớt nói vài câu đi."

Bởi Từ Liệt đã chết, Ninh Dạ không thích hợp ở lâu, liền cùng Trì Vãn Ngưng đồng thời về Hắc Bạch Thần Cung.

Cho tới Công Tôn Điệp thì hưng phấn nóng lòng muốn thử, dự định mượn danh sách, hảo hảo vì Ninh Dạ vơ vét mảnh vỡ, thuận tiện cũng có thể tẩy thoát hiềm nghi cho hắn —— Ninh Dạ trở lại, người của Thiên Cơ Môn kia còn ở bên ngoài tiêu dao, bởi vậy có thể thấy được lúc trước chi nhân không phải Ninh Dạ.

Trên đường trở về, Ninh Dạ trước tiên đi gặp Dung Thành một chuyến, mượn tới Thiên Hành Nguyên tham ngộ một phen xong, lý giải đối với không gian độn pháp lại có tinh tiến, lúc này mới cùng Trì Vãn Ngưng đồng thời trở lại Cửu Cung Sơn.

Ninh Dạ tự đi gặp Phong Đông Lâm.

Phong Đông Lâm bên này cũng đã được tin tức, nhìn thấy Ninh Dạ, liền nói: "Liệt Châu bên kia đến cùng xảy ra chuyện gì? Tại sao lại có Thiên Sát Thần Lôi xuất hiện? Từ Liệt như thế nào đột nhiên chết rồi?"

Ninh Dạ đã sớm chuẩn bị sẵn thuyết từ, thời khắc này nói đến, đại ý không ngoài chính là Từ Liệt tại dưới bản thân giật dây tới Trung Vương Phủ trộm La Hầu, không ngờ ngộ xúc Cực Đạo Việt, dẫn đến Việt Trọng Sơn cho rằng hắn muốn đánh cắp Cực Đạo Việt.

Lúc này Quân Bất Lạc lại xuất hiện, xuất thủ trộm đi La Hầu, bởi Cực Đạo Việt không mất trộm, Việt Trọng Sơn liền một đường mãn Liệt Châu truy sát Quân Bất Lạc. Quân Bất Lạc lợi dụng Vô Thiên Thần Thuật của bản thân, chung quanh cướp bóc Liệt Châu tông môn, cuối cùng còn đánh chủ ý tới Trấn Bắc Vương Phủ.

Mà Từ Liệt lúc đó đã trở lại vương phủ, sau khi biết Việt Trọng Sơn tới , thấy bản thân khó thoát một kiếp, liền thẳng thắn phát động Thiên Sát Chi Trận muốn cùng Việt Trọng Sơn đọ cái sống chết, nhưng cuối cùng chết thảm tại bốn vương liên thủ.

Cho tới chuyện có cơ hội tham ngộ Chiến Đạo Thư, cũng không gạt.

Mấy câu nói nói có thật có giả, nghe Phong Đông Lâm cũng choáng.

"Không trách Quân Bất Lạc gần nhất không thấy tăm hơi, hóa ra là bị ngươi dao động chạy đi trộm La Hầu. Hảo tiểu tử ngươi thật là giỏi a, liền Đông sứ đều có thể để ngươi sử dụng."

Ninh Dạ ủy khuất buông tay: "La Hầu tại trên tay Việt Trọng Sơn, ta chung quy cũng chỉ là một cái Vạn Pháp cảnh, còn là Tứ Cửu Nhân Ma yếu nhất, dựa vào chính mình là vạn vạn làm không được, vì vậy chỉ có thể thỉnh Đông sứ ra tay, tiện thể lợi dụng một chút Từ Liệt, lại không nghĩ rằng trái lại đem Từ Liệt cùng Đồ Thiên Quân chơi chết rồi."

Bất động thanh sắc liền đem công lao cái chết của Từ Liệt cùng Đồ Thiên Quân ôm qua.

Phong Đông Lâm cười to: "Vậy Quân Bất Lạc đây? Hắn nếu đã đã đắc thủ, vì sao còn không về Đông Phong Quan?"

Ninh Dạ trả lời: "Tình huống cụ thể ta không rõ ràng, bất quá khi đó Việt Trọng Sơn khắp thế giới truy Đông sứ, Đông sứ rõ ràng có thể dựa vào Vô Thiên Thần Độn trực tiếp thoát đi, nhưng lại chợt trái chợt phải, chính là không rời xa, ta cho rằng hắn là đang trêu đùa Việt Trọng Sơn. Nhưng hắn không nghĩ tới Từ Liệt sẽ phát động Thiên Sát Chi Trận, kết quả trái lại đem hắn đều ảnh hưởng. Từ Liệt cùng bốn vương chi chiến, lan đến Đông sứ, dẫn đến Đông sứ trọng thương độn ly. Hiện tại a, ta cho rằng hắn còn đang dưỡng thương đây. Lại nói hắn hiện ở trong tay có La Hầu. . ."

Hắn không hề nói tiếp, Phong Đông Lâm đến là đã có chút minh bạch.

Quân Bất Lạc khẳng định là không muốn đem La Hầu giao ra, vì vậy mượn cơ hội dưỡng thương, tư tàng La Hầu.

Hừ một tiếng: "Tên khốn kiếp này, trong lòng chỉ có bản thân. Không trách mấy lần hỏa phù đưa thư, nhưng cũng không được tin tức, hơn nửa hiện tại còn lấy trọng thương bế quan làm lý do né tránh chúng ta đây. Như vậy cũng được, chính dễ giải quyết Đông Phong Quan chi sự."

Hắc Bạch Thần Cung đã cùng Thái Âm Môn đạt thành giao dịch, thuê Đông Phong Quan trăm năm, Quân Bất Lạc vắng mặt, đến cũng vừa hay. Tốt nhất hắn tại cái xó xỉnh nào rụt cổ trăm năm, đợi sau khi trở lại, tất cả lại nguyên tem bất động trả về.

Cho tới Ninh Dạ sở dĩ hiện tại không nói Quân Bất Lạc chết, chính là vì tránh gây phiền toái cho mình.

Chờ sau này tin Quân Bất Lạc chết truyền tới, vậy cũng là lòng tham của hắn gây nên, không có quan hệ gì với hắn. Trọng yếu nhất chính là, mấy chục năm sau lão tử sải cánh đều cứng rồi, còn sợ ngươi cái cầu!

Thời khắc này mắt thấy Phong Đông Lâm cửa này đã qua, Ninh Dạ nói: "Thuộc hạ báo cáo xong xuôi, nếu như không có những chuyện khác, liền tạm thời rời khỏi."

"Chớ vội, ngươi lần này lập công rất lớn, Cực Chiến Đạo ngũ vương thiếu một cái, đây là đại công, chưởng giáo không thể thiếu phải hảo hảo phong thưởng ngươi."

Ninh Dạ được chỗ tốt đã nhiều lắm rồi, cũng không để ý phong thưởng cái gì, phong thưởng mấy có thể cho thần vật sao?

Vì vậy cũng chỉ là nói: "Chuyến đi sứ này, hung hiểm khắp nơi, thuộc hạ cũng là mấy độ ngàn cân treo sợi tóc. Trải qua quá Niết Bàn đại năng quyết đấu, mới biết tự thân chi nông cạn, bây giờ chỉ muốn hảo hảo ra ngoài du lịch một phen, tu hành tự thân."

Phong Đông Lâm hơi ngạc nhiên: "Ngươi không phải mới trở về sao? Lại muốn rời khỏi?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Mấy chuyến xuất hành lúc trước, đều là có nhiệm vụ tại thân. Bây giờ, Ninh Dạ chỉ muốn tới một lần không có ràng buộc tự do hành trình. Thế giới rất lớn, Dạ muốn hảo hảo đi xem xem."

Chương 34 : Thánh nhân

Chương 34: Thánh nhân

Ninh Dạ là quyết tâm muốn làm một chuyến lữ hành vô câu vô thúc.

Những năm này hắn quanh quẩn ở giữa một đám đại năng, đàn tinh kiệt lực, dụng tẫn tâm tư, tuy thu được không ít chỗ tốt, nhưng cũng có cái chỗ hỏng, chính là ý niệm bất thông đạt.

Tu tiên chi nhân, khẩn yếu nhất là niệm đầu thông đạt, tâm thần thông sướng, tính toán quá nhiều, thì tâm tư rẽ trái lượn phải, thường thường cũng liền dễ mất bản tâm.

Thời điểm tu vi yếu, lấy tài nguyên làm chủ, bảo vật công pháp đều là theo đuổi.

Tu vi đến trình độ nhất định, liền cần phải rèn luyện tâm linh.

Điểm này, tại sau Thiên Sát tuyệt trận, Ninh Dạ càng có lĩnh ngộ.

Bây giờ Quân Bất Lạc đã chết, Hắc Bạch Thần Cung, Thái Âm Môn cùng Mộc Khôi Tông bận tiến hành chuyện thuê Đông Phong Quan, tạm thời sẽ không có chi tiết khác, như quá thôn này, sợ là Mộc Khôi Tông lại sẽ cấp cho hắn nhiệm vụ gì đó, khiến hắn tiếp tục hối hả.

Vì vậy lần này, hắn là thật muốn thống thống khoái khoái quên đi tất cả, vân du một phen.

Vì thế hắn liền vị trí Huyền Sách Sứ đều từ bỏ, Huyền Sách Sứ cùng tính toán đồng dạng, đều là ô dù của người yếu, bây giờ tu vi đến, cũng liền không cần, thẳng thắn tặng cho Dương Nhạc.

Dương Nhạc đối với điều này đến là đại hỉ không ngớt, tuỳ tùng Ninh Dạ nhiều năm như vậy, bây giờ cũng coi như là hết khổ.

Đương nhiên, trong miệng thì vẫn như cũ lời thề son sắt, mặc kệ Ninh Dạ là thân phận gì, bản thân trước sau đều là người của hắn.

Ninh Dạ đối với điều này đến không cho là đúng.

Dương Nhạc cùng Ngự Phong Tử, đều là lão du tử lăn lộn lâu tại tổ chức lớn, có thể dùng nhưng không thể tin cậy. Cũng may Ninh Dạ cũng không hi vọng thủ hạ của chính mình đều là tử trung, chỉ cần bọn họ vẫn tính nghe lời là được.

Trì Vãn Ngưng vốn là muốn đi cùng Ninh Dạ, nhưng trải qua lần này, khiến Trì Vãn Ngưng cũng có cảm ngộ, Thái Thanh Thần Thủy Quyết có đột phá, liền lựa chọn trước tiên lưu lại tham ngộ thần thông, Ninh Dạ liền một mình lên đường.

Tại sau một phen suy nghĩ, Ninh Dạ lựa chọn đi Hải Châu.

Hải Châu là vị trí của Yên Vũ Lâu, Trì Vãn Ngưng bây giờ vẫn là ám tử của Yên Vũ Lâu, thân phận của nàng cũng có không ít người của Yên Vũ Lâu biết, đây sớm muộn cũng là cái phiền phức.

Tuy rằng Ninh Dạ luôn mồm luôn miệng muốn một lần lữ hành vô câu thúc, nhưng đến thời điểm lựa chọn thực tế, vẫn là bản năng lựa chọn Hải Châu có liên quan lợi ích —— hắn cũng biết thể chất

"Thiên tai" của mình, đi tới đâu cũng đều có thể mang đến phiền phức. Đã như vậy, không bằng liền họa hại cho Yên Vũ Lâu đi.

Trước khi lên đường, Ninh Dạ trước tiên đi một chuyến Tàng Kinh Phong, chọn mấy môn tiên pháp tu hành, sau đó liền lập tức xuất phát.

Lần này hắn không nhiệm vụ tại thân, một đường phi hành, đến cũng coi như du nhiên.

Thiên cao vân đạm, chỉ cảm thấy tâm tình khoan khoái.

Ngày hôm đó, Ninh Dạ rốt cục đã tới tây bộ hải vực.

Ra đến biển, chính là địa giới Hải Châu.

Hải Châu hào xưng vạn đảo chi châu, hải vực bao la, hòn đảo vô số, càng có tiên sơn trên biển, theo sóng mà trôi.

Đó là tiên sơn chân chính, đạp sóng mà động, có ở bên trên cự quy, kình sa, có trôi nổi tại không, cũng có thủy tinh chi cung, ở dưới biển sâu, phiêu miểu vô tung.

Yên Vũ Lâu nghe nói chính là một toà cung điện dưới biển, bản thân tựa như Cực Đạo Cung, là một toà cung điện thần vật, có thể lên trời xuống biển, bởi vậy cũng không có vị trí cố định, giống như kỳ danh, như yên tự vũ, khó mà nắm bắt.

Ninh Dạ cũng không có ý định chủ động gây sự với Yên Vũ Lâu, tùy ý phi hành, cũng không biết đã bay bao lâu, xa xa nhìn thấy một đảo.

Liền thấy đảo kia nằm ngang trường thiên, như cự kình nằm trên mặt biển, trên đảo có thành, có thể thấy được người qua lại rộn ràng.

Liền hạ xuống đám mây.

Theo lý thuyết, có tu sĩ giám sát chi địa, phàm có đằng vân giả, tất bị giám sát, kiểm tra lui tới.

Nhưng thời khắc này Ninh Dạ công khai hạ xuống trên đảo, nhưng không thấy bất kỳ tu sĩ nào đến bàn hỏi mình, biết nơi đây hơn nửa chỉ là phổ thông tiểu đảo, cũng không có cái gì môn phái tu tiên.

Hắn chuyến này chỉ tại vân du, đến cũng không để ý, không có tu sĩ quấy nhiễu, trái lại càng thấy thoải mái, liền tùy ý hướng về một toà thành phía phụ cận mà đi.

Thân hình lấp lóe, người đã vào thành.

Vào thành, liền thấy dân chúng trong thành lui tới, đến cũng vẫn tính náo nhiệt.

Ninh Dạ liền tại đầu đường tùy ý đi dạo.

Những năm này hắn hoặc là tu hành, hoặc là tính toán, ít có lúc thanh nhàn rảnh rỗi, cũng rất ít bình tĩnh lại tâm tình cảm ngộ nhân sinh.

Bây giờ thâu được phù du nửa ngày nhàn, đi trên mặt đường, nhìn một đám phàm nhân tại trên đường du ngoạn, đứng tại trước hàng rong cò kè mặc cả, đến cũng cảm giác không tệ.

Chỉ là chẳng biết vì sao, những người kia thấy hắn, lại tự động tránh xa tam xá, phảng phất trên người Ninh Dạ có cái gì bẩn thỉu vậy.

Ninh Dạ cũng không để ý, chỉ là tùy ý đi dạo.

Bỗng nhiên dừng lại, hóa ra là có người kéo góc áo hắn.

Quay đầu nhìn lại, đã thấy là một tiểu cô nương bẩn thỉu, tay nâng một bó hoa tươi màu xanh lam, cũng không biết là hoa gì, chính rụt rè nhìn hắn, trong miệng thấp giọng nói: "Tiên sinh, mua hoa của ta đi."

Ninh Dạ vẫn còn chưa nói chuyện, liền thấy một tên mập đại thẩm xông lại, ôm lấy hài tử: "Không thể!"

Nói mập đại thẩm kia hướng tới Ninh Dạ cúi đầu khom lưng, thần tình căng thẳng: "Oa nhi của ta không hiểu chuyện, xông tới tiên gia. . ."

Ninh Dạ ngừng lại nàng: "Không sao. Bất quá ta có một câu hỏi?"

Mập đại thẩm kia thấy Ninh Dạ không có hung ý, căng thẳng hơi liễm: "Tiên gia có chuyện, xin mời cứ hỏi."

"Nhìn dáng vẻ của các ngươi, thật giống đều biết ta là người như thế nào? Các ngươi rõ ràng đều là phàm nhân, tại sao lại biết ta là tu tiên giả?"

Mập đại thẩm kia bỏ ra khuôn mặt tươi cười: "Chúng ta phàm nhân tục tử, sao có nhãn lực đó. Chỉ là tiên gia nhìn qua liền biết, là ngoại giới đến. Hôm nay trên đảo không thuyền. . ."

"Hóa ra là như vậy." Ninh Dạ đã minh bạch.

Hải đảo chi địa, không giống lục địa, vãng lai tiện lợi. Các đảo giao thông có nhiều bất tiện, vì vậy người ngoài nhìn qua liền biết.

Phàm nhân tuy không Vọng Khí Chi Thuật, nhưng tự có phương thức giản dị của mình phân rõ người tới.

Nghĩ nghĩ, Ninh Dạ tùy ý lấy ra chút tiền bạc đưa cho đại thẩm kia: "Hoa này, ta mua. Không cần sợ hãi, ta chỉ là tùy ý đi nhìn ngắm một chút."

Nghe nói như thế, mập đại thẩm rõ ràng thở phào một hơi, vui cười mừng rỡ: "Liền biết tiên gia vẫn là nhiều người tốt."

Nói hoan thiên hỉ địa nhận lấy tiền bạc.

Cách đó không xa dân chúng thấy tình hình này, nguyên bản căng thẳng tâm tình quét đi sạch sành sanh, càng đồng thời hướng Ninh Dạ vái chào.

Hóa ra đám người này cũng biết, tiên nhân cũng có tốt xấu.

Thời khắc này mắt thấy Ninh Dạ thái độ ôn hòa, xuất thủ hào phóng, biết không phải ác tiên, liền dồn dập vui vẻ lên.

Ninh Dạ cũng không tự cao tự đại, liền tùy ý đi qua, ngẫu nhiên cũng sẽ cùng người bắt chuyện.

Hắn là tu tiên giả, nơi này dân chúng cũng tôn trọng hắn, nên đều biết gì đáp nấy.

Ninh Dạ cũng liền biết, nơi đây gọi hai An đảo, trên đảo có một tiểu quốc, gọi Trì Quốc.

Tiểu quốc quả dân, thiên thủ một góc, bởi vì không có sản xuất phong phú gì, vì vậy bình thường cũng không có tiên nhân đi tới.

Tu tiên giả tuy gây họa hung mãnh, nhưng cũng không phải mỗi người đều như vậy. Thật muốn tính ra, kỳ thực phần lớn vẫn tính người tốt. Chỉ là tu tiên giả năng lực quá lớn, một người làm hại, liền thường thường là mãn thành tai ương, cũng bởi vậy tạo thành cách cục phàm nhân đàm tiên biến sắc hiện tại.

Nhưng mà tu tiên giả nếu đã tồn tại, tránh là tránh không được, chỉ có thể mong đợi chính mình số may, không đụng tới ác tiên.

Cho nên đối với Ninh Dạ, thái độ của người dân trên đảo này cũng tương đối đơn giản thuần túy, chỉ đơn thuần lấy tốt xấu phân chia, chỉ cần không có động chút giết người, vậy liền có thể tính người tốt.

Đối với điều này, Ninh Dạ cũng là cảm giác sâu sắc không nói gì.

Phàm nhân đối với tiên nhân không có yêu cầu, yêu cầu của tu tiên giả đối với chính mình tự nhiên cũng chỉ càng thấp hơn.

Thời đại này, chỉ cần ngươi không tùy tiện giết người, đó chính là cái hảo tu tiên giả.

Cho tới có tiền hay không cái gì, đều không đáng kể.

Cũng may Trì quốc địa phương nhỏ, chủ yếu tự sản tự túc, Ninh Dạ liền thật muốn ăn đồ ăn không trả tiền, mọi người cũng sẽ không có câu oán hận nào, thậm chí vẫn như cũ sẽ nói hắn là cái thiện tiên.

Hắn chịu cấp tiền, thậm chí còn có siêu lượng, vậy liền không phải thiện tiên, mà là thánh nhân.

Chương 35 : Lan đến

Chương 35: Lan đến

Tiêu chuẩn tổng là tùy người mà đổi, tùy thời mà đổi.

Tại trong mắt phàm nhân, tiêu chuẩn thánh nhân chính là thấp như vậy.

Dẫn đến tại sau khi xác nhận Ninh Dạ là cái thánh nhân, tin tức rất nhanh truyền ra, trong thành càng là vui mừng một phiến. Thỉnh thoảng liền có tiểu hài tử đi tới đòi hỏi ngân lượng, cũng may đám người lớn lại là kịp thời ngăn cản, chỉ sợ chọc giận thánh nhân, thánh nhân chuyển hóa thành ác tiên —— chuyện như vậy nghe nói trước đây cũng đã xảy ra.

Vậy là Ninh Dạ biết, bọn họ vui cười, ở mức độ nào đó, không phải thật vui vẻ Ninh Dạ "Thiện", mà càng nhiều là một loại ngụy trang.

Là thử nghiệm thông qua khuôn mặt tươi cười của chính mình, để làm mềm tâm địa sắt đá của các tiên nhân.

Đây chính là tiểu dân cầu sinh chi đạo đi.

Thế đạo chó chết này, lại là đem dân chúng đều biến thành con hát.

Ninh Dạ tới nơi đây, bản ý là tùy ngộ nhi an, hồng trần giỡn sóng (*hí lãng), bây giờ hí là hí (*giỡn, kịch), lại là một đám con hát (hí tử) đang nịnh nọt, nhìn từng gương từng gương mặt miễn cưỡng vui cười lấy lòng kia, Ninh Dạ liền có chút mất hết cả hứng, vẫy vẫy tay nói: "Bỏ đi, bỏ đi, các ngươi đều rời khỏi đi, ta muốn thanh tĩnh một chút."

Nghe hắn nói như vậy, mọi người cũng tinh ngoan cực kì, liền dồn dập tản đi.

Ninh Dạ một mình tìm cái tửu lâu ngồi xuống, bằng song viễn vọng.

Xa xa chợt nổi lên tiếng kèn.

Nhìn chăm chú nhìn tới, đã thấy là một nhóm người, khua chiêng gõ trống, chiêng trống huyên thiên đi tới, một tên thư sinh cưỡi cao đầu đại mã, thân trát hồng hoa, mặt sau còn theo một cỗ kiệu.

Hóa ra là có người kết hôn.

Bất quá tính toán thời gian, lại có chút không đúng.

Ninh Dạ nói: "Chủ quán, hôm nay giờ lành thật giống đã qua, giờ phút này đón dâu, có phải là muộn mất một chút không?"

Bên cạnh hầu bàn cúi đầu khom lưng: "Là đã muộn, là đã muộn."

Thấy hắn dáng dấp như thế, Ninh Dạ trong lòng đã có chút minh bạch: "Là bởi vì ta?"

Điếm tiểu nhị kia có chút lúng túng: "Lúc trước không biết tiên gia làm người, vì vậy. . ."

"Không sao." Ninh Dạ cũng không để ý.

Nhìn nhìn dưới lầu, Ninh Dạ nói: "Kết hôn này, xem ra hẳn là gia đình giàu có trên đảo?"

"Đúng, là công tử của Đoàn lão gia gia kết hôn, cô dâu nghe nói còn là đệ nhất mỹ nhân nhi trên đảo đây."

"Ân?" Nghe nói như thế, Ninh Dạ liếc nhìn điếm tiểu nhị kia, như có suy tư: "Ngươi cùng Đoàn lão gia gia, quan hệ bất hảo?"

Điếm tiểu nhị kia sợ đến run run một cái: "Tiểu không dám."

"Thế mà chơi những thứ chiêu trò này với ta." Ninh Dạ không lý do một trận phiền chán.

Hắn vốn là căm ghét tu tiên giả mang đến thống khổ cho người ta, nhưng thời khắc này một lời nói của điếm tiểu nhị này, lại đột nhiên khiến hắn ý thức được, có thật nhiều phiền phức, chỉ sợ vẫn là đám phàm nhân này tự mình tạo thành.

Liền bởi vì một ít ân oán cá nhân, liền muốn lợi dụng thượng tầng thế lực?

Buồn cười a!

Ninh Dạ nhẹ nhàng lắc đầu: "Nếu như là khoái ý ân cừu chi nhân, thấy ngươi làm việc như vậy, hơn nửa liền một chưởng đập chết. Chỉ là ân cừu là khoái ý, ác danh này lại vẫn trốn không thoát, chỉ dẫn tới càng nhiều sợ hãi cùng chán ghét. Vậy mới nói tiên tất có tội, phàm cũng chắc gì vô tội. Có bao nhiêu thị phi, đều là bản thân đưa tới đây? Đây chính là họa phúc tự rước."

Tiểu nhị kia sợ hãi đến run run rẩy rẩy không dám tiếp tục nói.

Thấy dọa cho hắn đủ sặc, Ninh Dạ phất tay nói: "Lăn đi."

Mắt thấy tiểu nhị kia ảo não đi ra, Ninh Dạ phi thân lao ra.

Hắn thẳng thắn cũng không tiếp tục che lấp, liền như thế phiêu phiêu lạc hạ, chính hạ xuống trước kiệu hoa.

Công tử nhà họ Đoàn kia rõ ràng khẩn trương lên, cả đám đều ngây ngốc nhìn Ninh Dạ, chỉ sợ thánh nhân biến thân.

Ninh Dạ tùy ý hướng trong kiệu nhìn lại, lấy thị lực của hắn, chỉ là màn kiệu cùng khăn voan này, lại làm sao chặn được hắn, đã thấy rõ khuôn mặt tân nương kia, cười nói: "Đến xác thực là một cô nương thanh tú, công tử nhà họ Đoàn có thể ôm mỹ nhân quy, cũng đúng diễm phúc không cạn."

Tân lang quan càng lúc càng kinh hoảng, muốn quỳ xuống, một cỗ vô hình kình lực lại đã nâng đỡ hắn, càng quỳ không đi xuống, liền thoại đều không nói ra được.

Ninh Dạ đã nói: "Xem ra ta ở đây, chung quy vẫn là tạo thành quấy nhiễu cho các ngươi. Nếu như thế, vậy ta liền rời khỏi đi."

Ném ra chút ngân lượng: "Đây là hạ nghi, xem như là cung chúc hai vị tân nhân."

Nói liền muốn bay đi.

"Tiên gia xin chờ một chút!"

Trong kiệu nhưng truyền đến một tiếng hô hoán.

Liền thấy trong kiệu tân nương thế mà đi ra, xốc lên khăn voan, lại là có được hảo dung mạo.

"Nương tử!" Tân lang kia kêu lên.

Liền thấy cô dâu kia cũng không khiếp sợ, nói: "Tửu đến!"

Bên cạnh tự có phủng rượu mừng, bưng lên một vò rượu.

Cô dâu liền nâng vò rượu đi tới trước người Ninh Dạ, dịu dàng thi lễ: "Đa tạ tiên gia lễ vật, Uyển Nhi hôm nay kết hôn, liền lấy rượu này, tạ tiên gia thiên ân."

Ninh Dạ hơi hơi ngây ra: "Ngươi đến là cái thú vị tiểu cô nương. Người nơi này thấy ta, hoặc là sợ, hoặc là giả bộ, hoặc là tránh lui, hiếm thấy ngươi đến còn có chút can đảm."

Tiếp nhận rượu, một phát vỗ bay tửu phong, đã là một hơi cạn sạch.

Sau đó cười dài nói: "Tửu rất bình thường, thịnh tình không tệ. Thụ ngươi một tửu, liền lại tứ ngươi một chút chỗ tốt đi."

Nói tiện tay nhất chỉ, ven đường một cái tiểu nê ngẫu thế mà sống lại, một thoáng nhào tới Ninh Dạ trong lồng ngực, lại bị Ninh Dạ bám vào để vào cô dâu trong tay: "Vật này thụ ta điểm hóa, tạm thời có sự sống, có thể là bạn chơi, đưa cho ngươi làm cái lễ vật."

Thủ đoạn này chính là được từ Vong Thiên Cơ Hư Thần Chú, có thể khiến vạn vật Thông Linh, như có linh thức giống như vậy, có linh tính, cho dù là từng cọng cây ngọn cỏ, đều có trí tuệ. Chú này chủ yếu là dùng để cường hóa cơ quan chi thuật, vì vậy Ninh Dạ rất ít người ở bên ngoài trước sử dụng, lần này lại là dùng ở một cái không đáng chú ý tiểu vật trên, cũng là hiếm thấy.

Không nghĩ tới cái kia cô dâu nhưng lui một bước: "Phụ thân câu cửa miệng, thất phu vô tội mang ngọc mắc tội, thảo dân không dám có bảo vật này."

Nghe nàng nói như vậy, Ninh Dạ sửng sốt một chút: "Là ta sơ sẩy."

Vậy là lại đối cái kia con rối một chỉ, liền thấy cái kia con rối khí cơ dĩ nhiên uể oải hạ xuống.

Ninh Dạ nói: "Hiện tại được rồi, vật này bây giờ chỉ có ba ngày tuổi thọ, sau ba ngày, quay về đất đá."

Không nghĩ tới cái kia cô dâu ánh mắt càng lúc càng ảm đạm đi: "Ta một câu nói này, lại là khiến vừa mới thu được sinh mệnh thứ nho nhỏ liền như vậy chết trẻ."

Thấy nàng như vậy, Ninh Dạ cười nói: "Ngươi quả thật có ý tứ. Bất quá không cần lo lắng, nó vốn là cũng không phải sinh vật, hết thảy linh tính, chỉ bất quá là biểu tượng. Nhưng coi như là, cũng không có gì hi hãn. Có chút sinh mệnh, từ nhỏ khả năng liền chỉ có thể sống ba ngày, với nó mà nói, đó chính là một đời."

Cô dâu ánh mắt hơi sáng lên: "Đúng a, chỉ cần có thể cùng nhau đi qua một đời, sinh mệnh trường cùng ngắn, lại có gì phương?"

Nói đã nhìn hướng cái kia tân lang quan.

Liền ngay cả Ninh Dạ cũng không khỏi than thở: "Phụ thân ngươi giáo huấn không sai, đúng là cái có gia dạy dỗ tốt cô nương. Bất quá tiên phàm khác nhau, Duyên Phận đã hết, liền như vậy từ biệt đi."

Hắn nói xoay người bay đi.

"Cung tiễn thượng tiên!" Hạ phương chúng nhân đồng thời cao giọng nói.

Ninh Dạ hơi hơi mỉm cười, vung tay mà đi.

Đang muốn gia tốc bay khỏi, đột nhiên lòng sinh cảnh giác.

Không đúng!

Bản năng, Ninh Dạ đã Kim thân hộ thể, đồng thời một cỗ cuồn cuộn chi lực từ trời hạ xuống, đảo qua Ninh Dạ, lại không đối với hắn tạo thành cái gì ảnh hưởng.

Nguyên lai này triều tuy mãnh liệt, nhưng rõ ràng không phải hướng về phía Ninh Dạ đến, xác thực nói, đó chỉ là chiến đấu dư âm.

Ninh Dạ đã hướng trời cao nhìn lại, liền thấy trong thiên không tiên phong kích đãng, thình lình có người đang đánh nhau.

Nguyên lai không phải đối với chính mình, Ninh Dạ thở phào một hơi.

Đột nhiên nhớ tới điều gì, quay đầu lại nhìn xuống hạ phương.

Liền thấy trong thành trên đường phố, đã là khắp nơi bừa bộn.

Tử thương vô số!

Chương 36 : Nguyên từ

Chương 36: Nguyên từ

Tạ Uyển Nhi ngơ ngác nhìn quanh người.

Tất cả mọi người đều chết rồi!

Tai nạn đột nhiên xuất hiện, như thiên hỏa giáng thế, tịch quyển trường nhai.

Nàng không chết, là bởi vì nê oa oa trong tay nàng kia.

Thông linh oa oa bản năng hộ chủ, tại thời khắc này bảo vệ nàng, đồng thời bản thân cũng hóa thành tro bụi tiêu tán.

Nó chung quy không thể đi qua một đời của bản thân.

"Đoàn lang!" Tạ Uyển Nhi phát ra một tiếng thê lương tê thanh, nhào tới.

Cách đó không xa, tân lang nằm ở nơi đó, cả người là máu.

Tạ Uyển Nhi ôm trượng phu khóc rống không ngớt.

Một tiếng thở dài nhẹ nhàng ở phía sau vang lên.

Tạ Uyển Nhi quay đầu nhìn lại, chính nhìn thấy Ninh Dạ bất đắc dĩ đứng ở sau lưng nàng.

"Cứu cứu hắn!" Tạ Uyển Nhi kêu to.

Ninh Dạ khe khẽ lắc đầu: "Hắn đã chết rồi."

Coi như hắn có Bất Diệt Tuyền, cũng cứu không được người chết.

Tạ Uyển Nhi ngơ ngác nhìn Ninh Dạ, đột nhiên cuồng loạn hô lên: "Đều là các ngươi, đều là các ngươi đám tu tiên giả này, ngoại trừ mang đến tai hoạ cho chúng ta, còn có thể có cái gì?"

Ninh Dạ thở dài một tiếng: "Ngươi nói đúng, tu tiên giả có thể mang đến cho các ngươi chỉ có tai hoạ. Bất quá chí ít ngày hôm nay, ta còn có thể giúp ngươi báo thù."

Hắn nói hướng không trung bay đi, trực nhập vân tiêu.

Trong thiên không, hai tên tu tiên giả chính đang kịch đấu, đánh không thể tách rời.

Một tên hoàng bào nam tử hô to nói: "Triệu Hâm Thành, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!"

Nói một cỗ huyền hoàng vân lãng tuôn ra.

Ninh Dạ đã nhận ra được, lan đến lúc trước, chính là hoàng bào nhân này gây nên.

Hắn xem ra hoàn toàn không kiêng dè chút nào, cho dù là phát hiện Ninh Dạ đi tới, xuất thủ vẫn như cũ hoàn toàn không kiêng dè.

Bạch y nhân đối chiến cùng hắn thì hiển nhiên khôn ngoan hơn nhiều, thét lớn: "Tiên sư cứu ta!"

Càng là hướng về Ninh Dạ bay đi.

Ninh Dạ hơi nhíu mày: "Gắp lửa bỏ tay người, cũng là cái hỗn trướng."

Người yếu không có nghĩa là liền thiện lương, người này làm như vậy, hiển nhiên là muốn đem Ninh Dạ lôi xuống nước.

Ninh Dạ cũng không động thủ, chỉ là nói: "Thiên Cơ, hắn là của ngươi!"

"Minh bạch!"

Theo một tiếng vui vẻ khiếu thanh, Thiên Cơ đã xuất hiện.

Nó xem ra liền như cái mộc ngẫu oa oa, toàn thân đều cơ quan khôi lỗi, trên mặt vẽ ra thâm hắc nhãn tuyến, thoạt nhìn giống hắc hóa bản Na Tra, sau khi xuất hiện lại toàn thân dâng lên mảng lớn liệt diễm, lại giống như tượng gỗ Hồng Hài Nhi.

Mấy ngày nay Thiên Cơ tại trong Thiên Cơ Điện luyện hóa ma khí, tu hành ma điển, đã tiểu hữu thành tựu, hỏa diễm này chính là ma khí sở hóa chi ma diễm, một khi phún thổ, trực tiếp đem Bạch y nhân kia bao trùm vào trong ma diễm, thiêu đến nam tử kêu là Triệu Hâm Thành kêu rên không ngớt.

Hoàng bào nam tử thấy thế cười to: "Được, thiêu rất hay! Đa tạ giúp đỡ. . ."

"Không cần cám ơn, ngươi cũng phải chết." Ninh Dạ theo vẫy tay một cái, xung quanh đám mây biến hóa, đã hóa thân vân nhân, dồn dập hướng về hoàng bào nam kia tuôn tới.

Một chiêu này là học từ Tử Lão, lấy mây làm tài liệu, luyện hóa khôi lỗi, hắn có Tử Lão nguyên thần ký ức, lại có Hư Thần Chú, tiện tay làm, càng thật có mấy phần Tử Lão phong thái.

Phong vân biến ảo, hoàng bào nam kia đặt mình trong vân trận, trong lòng kinh hãi: "Ngươi. . . Ngươi là kẻ nào?"

"Xuất thủ rồi mới hỏi là ai? Không ngại quá muộn sao?" Ninh Dạ cong ngón tay búng một cái, một tia chỉ phong rơi vào đối phương.

Hoàng bào nam này cũng là Vạn Pháp chi cảnh, nhưng tu vi xấp xỉ cùng Ninh Dạ.

Đối phó đối thủ như vậy, Ninh Dạ ngay cả thủ đoạn giữ nhà của mình cũng lười dùng, dưới tiện tay thi triển, hoàng bào nam đã cảm thấy cật lực, chỉ cảm thấy vân khôi liễu nhiễu, bốn phía đều là sát cơ, càng khó mà chống đỡ.

Trong lòng biết không được, đắc tội người không nên đắc tội rồi, lên tiếng kêu lên: "Ta là người của Yên Vũ Lâu!"

Chỉ tiếc danh hào này đối với Ninh Dạ hoàn toàn vô dụng: "Ta biết."

Từng đạo từng đạo vân thải đã hóa thành từng thanh từng thanh sắc bén vân kiếm đâm ra.

Người áo vàng kinh hãi, thân thể càng hóa thành thủy vụ quang hoa, hướng xa xa tản đi.

Nhưng Ninh Dạ chỉ là hừ một tiếng, liền thấy thủy vụ phá nát, người áo vàng đã một lần nữa ngưng kết.

"Làm sao lại?" Người áo vàng kinh hãi.

Ninh Dạ tiện tay vung lên, thiên không vân vụ kia càng tương tự hóa thành mạn thiên thủy lưu, mãnh liệt tuôn ra, khí thế so với người áo vàng lại không biết mạnh hơn bao nhiêu lần.

"Yên Ba Vụ Ẩn Thần Thông, làm sao ngươi cũng biết?" Người áo vàng kêu to: "Nguyên lai ngươi cũng là Yên Vũ Lâu đồng môn, hiểu lầm a!"

"Không phải hiểu lầm!" Ninh Dạ niết quyền, thủy lưu hóa thành đầy trời giọt mưa, điên cuồng đánh ra.

Năm đó Ninh Dạ có thể dĩ quang thành nhận, bây giờ lấy thủy thành nhận, lấy vân thành nhận, liền càng thấy nhẹ nhàng, uy lực càng mạnh.

Hoàng bào nam kia tuy liên tục dùng ra 12 đạo phòng thân thuật pháp, lại đạo đạo phá toái, vũ nhận thấu thể mà qua, đã đem hắn đánh thành cái sàng.

"A!" Hoàng bào nam kia kêu thảm, nguyên thần dật xuất, vẫn tự cuồng khiếu: "Ngươi dám giết ta, ta phụ nhất định không tha cho ngươi!"

Theo hắn nói chuyện, một phiến sí thiên hỏa hoàn đằng không nhi khởi, hướng Ninh Dạ rơi xuống, đồng thời lại có một con chim chở lên nguyên thần hoàng bào nam kia, nhắm phương xa bay đi.

"Mộc Linh Điểu, Hỏa Phượng Hoàn? Hóa ra là đệ tử của Ngũ Hoàn Thượng Nhân , à không, là nhi tử." Ninh Dạ cười lạnh, xa xa nhấn một cái: "Trở lại cho ta!"

Liền thấy mộc linh điểu kia thê minh một tiếng, càng là không chịu khống chế hồi phi.

Nói đến cũng coi như hắn xui xẻo, mộc linh điểu này chính là một loại cơ quan, mà tại trước mặt Ninh Dạ sử dụng cơ quan chi thuật, quả thực chính là múa rìu qua mắt thợ, dưới Hư Thần Chú, trực tiếp khống chế mộc linh điểu, đem nguyên thần người kia mang về.

Cho tới Hỏa Phượng hoàn, uy lực tuy rằng không yếu, Ninh Dạ nhưng càng không để ý, tùy ý hỏa hoàn kích ở trên người, chỉ mang ra nhất phiến quang vũ rực rỡ, thoáng đốt cháy da dẻ, càng chỉ là vết thương da thịt.

Người kia hoảng hốt: "Bỏ qua ta!"

"Nói những người vô tội bị ngươi giết chết đi." Ninh Dạ thuận tay vồ một cái, đã đem nguyên thần trảo vào trong tay.

Quay đầu lại lại nhìn Thiên Cơ bên này, Triệu Hâm Thành kia cũng đã bị Thiên Cơ thiêu gần chết rồi, lại vẫn là cường chống bất tử.

"Nhanh một chút, cả ngày không dụng công chỉ biết lười biếng, một cái mới vừa vào Vạn Pháp đều giải quyết không được." Ninh Dạ tức giận nói.

"Biết rồi!" Thiên Cơ cũng là rất không vui, ngưỡng thiên lại phun ra một cái hỏa diễm, rất có vẻ Tam Vị Chân Hỏa, chỉ tiếc thời gian tu hành ngắn ngủi, phun được hai ngụm liền không còn.

Triệu Hâm Thành kia kêu to: "Đừng giết ta, ta có bảo vật nguyện ý dâng."

Ninh Dạ lạnh nhạt nói: "Giết ngươi, của ngươi tự nhiên chính là của ta."

Ngũ Hoàn Thượng Nhân nhi tử kia, túi giới tử đã rơi vào trong tay hắn, chỉ là lật một lần, cũng không thấy có bao nhiêu thứ tốt.

Xác thực nói, không phải đồ vật không được, chỉ là không lọt nổi mắt Ninh Dạ.

Triệu Hâm Thành hô to: "Là nguyên từ sơn! Chỉ có ta biết nó ở đâu!"

"Nguyên từ?" Ninh Dạ rốt cục động dung.

Nguyên từ chính là vật liệu luyện bảo khó gặp.

Ninh Dạ bây giờ đối với pháp bảo bình thường không có hứng thú, nhưng nguyên từ sơn đối với Thiên Cơ Điện có nhiều chỗ tốt.

Thiên Cơ Điện hiện tại đã bị Ninh Dạ phát triển trở thành một kiện siêu cấp cơ quan thần khí, mặc kệ là ai, chỉ cần vừa bị nhốt vào trong Thiên Cơ Điện, Ninh Dạ liền nắm giữ địa thế chi lợi. Đừng xem hắn nói mình đánh không lại Quân Bất Lạc, nhưng nếu như đem Quân Bất Lạc đặt ở trong Thiên Cơ Điện cùng Ninh Dạ đánh, vậy Quân Bất Lạc hơn nửa liền không phải là đối thủ.

Nhưng bởi Thiên Cơ Điện bản thân tàn tạ, không gian phong cấm năng lực không đủ, vì vậy Quân Bất Lạc là có thể chạy mất.

Hiện tại Thiên Cơ Điện không gian ổn định dựa cả vào Tham Tinh, nhưng Ninh Dạ đã dự định xử lý đi họa hại này, đem nó giao tất cho Thiên Cơ hấp thu, điều này liền mang ý nghĩa hắn cần đồ vật mới ổn định không gian.

Nguyên từ có thể làm được!

"Là nguyên từ sơn!" Triệu Hâm Thành hô to: "Ròng rã một toà nguyên từ khoáng sơn! Chỉ có ta biết nó ở đâu, thả ta, ta sẽ nói cho ngươi biết."

"Không cần." Ninh Dạ đã xuất thủ, đè lên trên đầu Triệu Hâm Thành.

Tiệt Thiên Thuật phát động!

Chương 37 : Lộ tại dưới chân

Chương 37: Lộ tại dưới chân

Tiệt Thiên Thuật đạt được từ chỗ Vong Ưu tiên bà, tuy rằng không thể trực tiếp tìm tòi ký ức, nhưng có thể ảnh hưởng tâm trí, lại kết hợp Tiệt Thiên Thuật của bản thân Ninh Dạ, cũng đã có thể trình độ nhất định trực tiếp tìm tòi.

Triệu Hâm Thành này tu vi còn thấp hơn Ninh Dạ, đối phó hắn hoàn toàn không có độ khó, vì vậy Ninh Dạ trực tiếp cường hành tìm tòi, rất mau tìm đến ký ức liên quan tới nguyên từ sơn.

Quả nhiên tiểu tử này lên tiếng có giả dối.

Hắn kỳ thực cũng không biết địa chỉ cụ thể của nguyên từ sơn, mà chỉ là biết phương vị một cách đại khái, thậm chí ngay cả thật giả cũng không thể xác định. Nhưng chỉ như vậy, đã đưa tới họa sát thân cho hắn.

Tiệt Thiên Thuật so với Thực Tâm Công của Phó Đông Lưu thực sự tốt hơn nhiều, sẽ không tạo thành hậu di chứng đối với nguyên thần, làm sao người này vận khí bất hảo. Đạt được ký ức của hắn xong, Ninh Dạ thu tay nói: "Giết."

Thiên Cơ một đạo ma hỏa xuống, trực tiếp đem người này triệt để tan rã.

Ninh Dạ lúc này mới trở về mặt đất.

Trên đường phố, Tạ Uyển Nhi còn ôm thi thể phu quân.

Nàng vào lúc này đã bình tĩnh rất nhiều.

Nhìn Ninh Dạ chậm rãi hạ xuống, trong thiên không lại đã không còn động tĩnh, biết đã phát sinh cái gì, khom người nói: "Đa tạ thượng tiên, vì phu quân ta báo thù."

Ninh Dạ thở dài: "Chung quy đều là tu tiên giả gây ra họa, chỉ tiếc, chung quy là không cách nào tránh khỏi."

Thiên Cơ nếu đã hiện hình, cũng thẳng thắn không vào Thiên Cơ Điện, trực tiếp nói: "Ta không hiểu."

"Ân?"

"Tại sao tu tiên giả phải đối xử phàm nhân như vậy? Tiên môn, không phải luôn luôn đề xướng bảo vệ phàm nhân sao?"

"Nếu như không có đề xướng, phàm nhân đã sớm không còn. Nhưng chỉ kháo đề xướng thì có tác dụng gì?" Ninh Dạ cười lạnh: "Người quý tự chế (*kiềm chế), khổ nỗi lại không biết tự chế. Lực lượng, chính là đầu nguồn tai hoạ này. Chính là “thân mang lợi khí, sát tâm tự khởi”. Một người chỉ cần có lực lượng siêu phàm hơn thường nhân, rất dễ dàng liền sẽ càn rỡ, đắc chí, mất đi chính mình."

"Nhưng mà ngươi không có."

"Một trăm tu tiên giả, chỉ cần có một cái làm hại, chính là họa lớn. Huống chi loại chuyện như ức hiếp, là sẽ hình thành thói quen, lại như ôn dịch đồng dạng, không ngừng truyền bá ra, mà điểm mấu chốt, cũng tổng là không ngừng hạ thấp."

Thời điểm sớm nhất, tu tiên giả tu đức, tôn trọng bảo vệ.

Thế nhưng tiên nhân chính là tiên nhân, nắm giữ thực lực cường đại như bọn họ, nhất định sẽ bị phàm nhân vây đỡ, tựa như cổ chi quân vương. Trường kỳ ở vào dưới bầu không khí vây đỡ, tâm trí tất sẽ lặng yên thay đổi, rất nhiều chuyện nguyên bản cho rằng không chính xác, cũng sẽ dần dần trở nên tập mãi thành quen.

Cho dù là Ninh Dạ, làm sao lại không chịu ảnh hưởng đây?

Chí ít tạp vụ, hắn sử dụng nô bộc gì đó, hoàn toàn không có tâm lý trở ngại, mà tại quá khứ, thời đại hắn đã từng sinh hoạt, người với người lại là bình đẳng.

Ninh Dạ sở dĩ không có chân chính đọa lạc, một bên là bởi vì hắn thấy rất nhiều, trong lòng có tự mình cảnh giác, mặt khác cũng có quan hệ cùng vị trí hoàn cảnh của hắn. Hắn không có chân chính hưởng thụ quá chỗ tốt của loại ‘người bên trên người’, vi pháp làm bậy như vậy, tự thân lý niệm đạo đức cũng vẫn luôn ràng buộc hắn.

Nhưng ai có thể xác nhận, tương lai hắn sẽ không biến đây?

Người tổng là sẽ biến.

Người tại biến, hoàn cảnh cũng là tùy theo biến hóa.

Từ khởi đầu nho nhỏ đặc quyền, đến lúc sau tập mãi thành quen, lại phát triển đến cần đặc quyền mới, dần dần liền diễn biến thành cục diện coi phàm nhân như rơm rác.

Vì vậy đây không phải chuyện gì kỳ quái.

Tại một cái thế giới tiên nhân tồn tại ngàn vạn năm, nếu như tu tiên giả còn có thể cùng phàm nhân bình đẳng ở chung, mới là chuyện kỳ quái.

Chuyện này về mặt bản chất, liền là bởi vì tầng cấp lực lượng chênh lệch.

Khi giữa người với người không có chênh lệch thực lực cự đại thì, mọi người cần đạo đức ràng buộc, cần lôi kéo đại chúng.

Mà khi một cái tu tiên giả có thể nhẹ nhõm tiêu diệt ngàn vạn người thì, hết thảy hạn chế liền cũng không tồn tại.

Hiện tại phàm nhân còn có thể tồn tại, thật sự đã là kết quả các đại môn phái vì sinh sôi mà cường hành ràng buộc, nhưng ngẫu nhiên "tiểu sát lục", sớm liền không còn ai để ở trong mắt.

Nghe xong Ninh Dạ, Tạ Uyển Nhi bi phẫn không hiểu: "Như vậy, đây chính là chuyện vô pháp thay đổi sao?"

"Trừ phi ngươi có thể nắm giữ thực lực cường đại, khiến tiên phàm vĩnh cách." Ninh Dạ hồi đáp.

Năm đó tại Vô Thường phế tích, Ninh Dạ đã nói việc này, lần này, hắn lại lần nữa nhấc lên.

"Tiên phàm vĩnh cách?" Tạ Uyển Nhi ánh mắt sáng lên: "Có thể làm được sao?"

"Chỉ cần có lực lượng, liền có thể làm được."

"Vậy tại sao tới nay vẫn chưa từng có người làm như thế?" Tạ Uyển

Nhi không rõ.

"Bởi vì rất nhiều người sau khi đến một bước kia, liền không muốn đi làm." Ninh Dạ hồi đáp: "Tu tiên cần trải qua thiên tân vạn khổ, thật vất vả đi tới mức độ chí cao, lại muốn ngăn cách tiên phàm, từ bỏ trở thành nhân thượng chi nhân, lại có mấy người sẽ nguyện ý?"

Nói đến đây, Ninh Dạ dừng một chút: "Đã từng bị áp bức, tại sau khi vươn mình làm chủ nhân, thường thường sẽ lấy tư thái càng hung ác đối xử hạ tầng. Vì vậy từ phương diện này suy nghĩ. . . Phàm nhân cũng không đáng đồng tình."

Phàm nhân không đáng đồng tình?

Tạ Uyển Nhi giật mình nhìn Ninh Dạ.

"Đúng!" Ninh Dạ trả lời rất khẳng định: "Phàm nhân, tiên nhân, đều là người. Hết thảy tội, đều là người tạo ra. Tiên nhân cố nhiên có tội, phàm nhân làm sao lại không có? Không thể bởi vì phàm nhân là bên bị áp bức, liền ngây thơ cho rằng phàm nhân đều là người tốt. Đã từng có thật nhiều phàm nhân được cơ duyên, thành tựu đại năng, nhưng bọn họ cũng không có làm cái gì cho phàm nhân. Vì vậy, có chút tội nghiệt, chung quy là bản thân tạo thành."

Tạ Uyển Nhi há to miệng, sững sờ một lát, rốt cục dập đầu xuống đất: "Xin tiên sư thu ta làm đồ đệ, Tạ Uyển Nhi lập thệ, như có hạnh thành tiên, nhất định sẽ vì ngăn cách tiên phàm mà tận lực!"

"Ồ? Làm sao ngươi xác định, ta liền sẽ nguyện ý như vậy đây?" Ninh Dạ hỏi ngược lại.

Tạ Uyển Nhi kiên quyết nói: "Uyển Nhi minh bạch, tiên sư nói như thế, liền nhất định có chí nguyện như vậy. Chí ít. . . Ngươi bây giờ, có chí nguyện như thế. Uyển Nhi nguyện kế tiên sư chi chí, vì ngăn cách tiên phàm mà nỗ lực. Phàm nhân nghiệt, liền do phàm nhân giải quyết!"

Ninh Dạ nghe mặt lộ vẻ mỉm cười: "Nghe tới cũng không tệ lắm, nhưng ta làm sao biết, tương lai ngươi sẽ không thay đổi."

Tạ Uyển Nhi lắc đầu: "Uyển Nhi cũng không biết, nhưng Uyển Nhi sẽ ngày ngày nhắc nhở bản thân, hàng đêm nhắc nhở bản thân, chuyện hôm nay không thể quên, tu tiên chi trung không thể phế. Như có một ngày, Uyển Nhi thay đổi sơ trung, liền thỉnh tiên sư ban ta cái chết!"

"Chết? Một chữ "chết" nói đến đơn giản, chỉ sợ đến lúc đó liền sẽ không phối hợp như vậy." Ninh Dạ thổn thức.

Nghĩ nghĩ, hắn nói: "Bất quá nếu ngươi đã muốn tu tiên, ta cũng có thể suy nghĩ cho ngươi cơ hội."

Tạ Uyển Nhi đại hỉ: "Xin tiên sư chỉ điểm!"

Ninh Dạ chỉ phía sau một cái: "Ra khỏi này đảo, một đường hướng đông, có thể đạt tới một nơi, gọi là Vân Tuyệt Cổ Địa. Chỉ cần ngươi có thể dựa vào chính mình đi tới đó, đi tìm một người tên là Thư Vô Ninh, nàng sẽ thu ngươi nhập môn."

"Hảo!" Tạ Uyển Nhi đáp ứng.

Ninh Dạ tiếp tục nói: "Từ đây đến Vân Tuyệt Cổ Địa, khoảng cách ba trăm ngàn dặm, đường xá xa xôi, coi như đi tới mười năm, cũng chưa chắc có thể đến. Càng không nói ven đường hung hiểm, tai hoạ ra sao cũng có thể gặp phải. Mà ngươi như lưu tại nơi đây, chí ít còn có thể an ổn vượt qua nửa cuối cuộc đời. . . Chuyện hôm nay, chung quy sẽ không quá nhiều."

Tạ Uyển Nhi trong lòng run lên, nhưng nàng cuối cùng dập mạnh đầu xuống đất: "Tạ tiên sư chỉ điểm, Uyển Nhi tuyệt không hối cải."

"Rất tốt, lộ tại dưới chân, đi thế nào, liền xem chính ngươi." Nói Ninh Dạ đã cùng Thiên Cơ bay khỏi.

(*“Lộ tại dưới chân” là câu cuối trong bài hát phim Tây Du Ký “Cảm vấn lộ tại hà phương”).

Chương 38 : Đại đạo bất giản

Chương 38: Đại đạo bất giản

Xong việc ở nơi này, Ninh Dạ nhẹ nhàng rời đi , còn Tạ Uyển Nhi kia đến cùng có thể tới được Vân Tuyệt Môn không, hắn cũng không hỏi đến.

Những năm này theo kinh lịch tăng nhanh, tu vi dần trường, tâm tính cũng dần dần siêu phàm thoát tục. Tuy không coi mạng người như cỏ rác, nhưng cũng cho rằng người cần không ngừng tự cường. Đường đã vì Tạ Uyển Nhi chỉ ra , còn đi như thế nào, liền xem bản thân nàng.

Mà Ninh Dạ, hắn còn muốn đi tìm kiếm đạo của chính mình. Còn cái nguyên từ sơn kia, bởi vì địa chỉ không rõ ràng duyên cớ, hắn cũng không vội tìm kiếm.

Sau khi Ninh Dạ rời đi không lâu, bầu trời Lưỡng An đảo xuất hiện một người.

Người này thân mang một bộ tử bào, trên bào có thêu từng cái từng cái viên hoàn, phi hành tại không, những hoàn kia liền tại trên tử bào của hắn không ngừng du tẩu, thậm chí còn phát ra âm thanh va chạm, long tị thâm mục, tướng mạo cùng hoàng bào nam càng có mấy phần tương tự.

Thời khắc này tại trên không trung xoay chuyển vài vòng, thậm chí còn ngửi mấy lần, tự nói: "Chính là nơi này, không thấy con ta, lẽ nào là. . ."

Hắn hơi biến sắc mặt, trong lòng đã biết nhi tử hơn nửa bất tường, cố nhẫn bi thống, đối không nhất chỉ: "Hồi tưởng!"

Sau đó liền thấy bốn phía phong vân kích đãng, một phiến họa diện đã xuất hiện tại trong mắt người áo tím, chính là trường cảnh hoàng bào nam kích đấu, chỉ là người cùng hoàng bào kích đấu kia, lại diện dung mơ hồ, càng không thể nhận ra.

"Thế mà vô pháp thôi diễn người này?" Mắt thấy người trong hình như khói như sương, khó mà nhìn thấu, liền ngay cả xuất thủ của hắn cũng bị một loại lực lượng thần bí che lấp, tử bào nam trong lòng kinh nghi bất định.

Nhưng hắn vẫn là nhìn ra, người này tuy vô pháp thôi diễn thân phận, lại có thể thấy được cuối cùng bất quá là một cái Vạn Pháp tu vi, chỉ là thần thông đặc biệt cường đại.

Đột nhiên một màn họa diện rơi vào trong mắt, tử bào nam thân thể chấn động.

"Yên Ba Vụ Ẩn Thần Thông?"

Kẻ giết con trai của chính mình, dùng thế mà là Yên Ba Vụ Ẩn Thần Thông?

Đây chính là thần thông của Yên Vũ Lâu a, người này làm sao lại biết?

Vừa vặn hoàng bào nam cũng kêu lên, thanh âm người kia đã tới: "Không phải hiểu lầm. . . Mộc Linh Điểu, Hỏa Phượng Hoàn? Hóa ra là đệ tử của Ngũ Hoàn Thượng Nhân , à không, là nhi tử. . . Trở lại cho ta. . ."

Sau đó liền thấy nguyên thần nhi tử đã rơi vào trong tay người kia.

Nhìn thấy cảnh này, tử bào nam biết con trai của mình đã không còn may mắn, trong lòng tuyệt vọng.

Mắt thấy vô pháp nhìn thấu thân phận đối phương, trong lòng bi ai, đột nhiên quyết tâm, lấy ra một cái toán đồng, trong toán đồng kia chỉ có ba cái cổ phác toán trù.

Trên mặt tử bào nam lóe qua một tia đau lòng, đã lắc toán trù, đồng thời thủ chỉ kháp động, yên lặng suy tính.

Đột nhiên một cái tính trù bay ra, tử bào nam kia một ngụm tinh huyết phún thổ, tính trù yên diệt, hóa thành một mảnh quang điểm, hạ xuống chỗ trống, đồng thời tử bào nam hít dài một ngụm, đột nhiên tâm thần một phiến thanh minh, hình như có thấy, nhìn hướng phương hướng Ninh Dạ rời đi.

Chỉ dẫn trong cõi u minh, chính là vị trí hung thủ.

Tử bào nam lạnh lùng nói: "Xem ngươi có thể trốn đến đâu!"

Đã là hùng hùng hổ hổ đuổi theo.

Ninh Dạ cũng không biết Nguyên Cực Thần Quang của bản thân để lại manh mối cho Ngũ Hoàn Thượng Nhân.

Đương nhiên, coi như biết hắn hơn nửa cũng là không hề để ý, cùng lắm lại giết một hồi mà thôi.

Theo tu vi tăng trưởng, thực lực tăng trưởng, trong lòng Ninh Dạ hào khí tăng cường, Vô Cấu trở xuống, vẫn đúng là không có gì làm hắn kiêng kỵ.

Điều này cũng khiến cho hắn bắt đầu lý giải loại người như Nhạc Tâm Thiện Phong Đông Lâm, minh bạch sau khi tu vi đến trình độ nhất định, đúng là có thể không cần động não.

Hoặc là nói, mục đích của thu được thực lực cường đại, chính là vì thoát khỏi ruồi muỗi chó mèo tính toán.

Ninh Dạ chỉ là Vô Cấu trở xuống cường hoành, liền đã tâm thái như vậy, tâm thái của loại người giống Nhạc Tâm Thiện, liền càng thêm có thể tưởng tượng được.

Nhưng cũng chính là bởi vì ý thức được điểm này, Ninh Dạ cũng cảnh giác bản thân, nhất định không thể bởi vậy khinh thường sơ ý.

Chỉ là nghĩ như vậy, lại tự mâu thuẫn cùng truy cầu thoải mái tung hoành của hắn, nghĩ nghĩ cũng không khỏi cười nói: "Quả nhiên người đều là mâu thuẫn a. Thôi vậy thôi vậy, vì cầu đạo tâm kiên định, ta vẫn là trước tiên thuần phác một chút thì hơn."

Thiên Cơ trắng mắt hắn một cái: "Ngươi đây là vì thuần phác mà thuần phác, không phải tự nhiên trời sinh, huyễn tượng mà thôi."

Ninh Dạ hiếm thấy bị Thiên Cơ trách móc, then chốt hắn nói có đạo lý, nhất thời cũng không biết trả lời như thế nào, không khỏi cười to: "Nói cũng đúng. Thế nhưng đều nói “đại đạo chí giản, đạo tâm duy gian”, tâm tư ta quá nhiều, bất lợi đăng tận thiên đạo, lại cũng là cái phiền phức a. Tổng không thể đem mình biến thành ngớ ngẩn chứ?"

Thiên Cơ liền nói: "Dưới cái nhìn của ta lại là chém gió tới trời, hoàn toàn nói nhảm."

"Di?" Ninh Dạ cảm thấy thú vị: "Chuyên chú mới có thể thành sự, đây là tu tiên chí lý, ngươi xem ra lại có cách nghĩ bất đồng?"

Thiên Cơ hồi đáp: "Ngươi tới nay đều không phải chuyên chú chi nhân, không phải cũng lĩnh ngộ rất nhiều đạo pháp?"

Ninh Dạ lắc đầu: "Không giống nhau, ta quang đạo được từ Nguyên Cực Thần Quang, huyễn đạo được từ Vạn Cổ Liễu, cực chiến nhị đạo được từ Cực Chiến Đạo, đao đạo phổ thông, căn bản còn chưa tới mức độ ngộ đạo, đều là dựa vào ngoại vật, cũng không phải là tự mình đột phá."

Đây cũng là khúc mắc của Ninh Dạ, đại đa số trưởng thành của hắn đều có quan hệ cùng tài nguyên. Nhưng mà sau khi tu vi đến Vạn Pháp, còn muốn tiến lên, nhất định phải có con đường của chính mình, dựa vào ngoại vật chi pháp lại không thể làm.

Vì vậy Ninh Dạ mới phải tu luyện tự thân, khiến tâm thần chuyên chú.

Nhưng Thiên Cơ lại vẫn là lắc đầu: "Thiên địa mênh mông, phức tạp vô hạn, cái thuyết “đại đạo chí giản” gì đó, ta là không tin. Ta đến là cảm thấy, cách làm nguyên lai của ngươi, mọi việc (nghiên) cứu kỳ lý, minh kỳ ý, truy kỳ bản chất, mới là chính đạo."

"Ồ? Tại sao ngươi lại nói vậy?" Ninh Dạ hỏi.

"Bởi vì ta là quái dị a, quái dị nắm thiên địa chi khí vận mà sinh, tự thân chính là đạo." Thiên Cơ ngạo nghễ hồi đáp: "Thiên địa chi bí mênh mông vô hạn, chí thuần chi tâm, giảng hẳn là thái độ theo đuổi thiên địa chi lý, mà không phải phương pháp. Chân chính đạo, phải là phức tạp mà bao la. Đạo tắc bất hiển, kỳ thực không phải không hiện ra, mà là quá mức phức tạp, các ngươi căn bản xem không hiểu. Mà đạo tắc hiển hóa chi địa, kỳ thực không phải hiển hóa, mà là đem chân lý phương diện nào đó, càng thêm tỉ mỉ mở ra trong mắt thế nhân, mới được nhất ngộ."

"Di? Còn có thuyết pháp như vậy? Đến là thú vị." Ninh Dạ tự nói một câu, nhưng ngẫm lại vẫn đúng là cảm thấy có đạo lý.

Hắn tốt xấu là xuyên việt giả, chỉ là những năm này nỗ lực tu hành, chuyện cũ trước kia dần dần quên, ít có nhớ tới.

Thời khắc này nghe Thiên Cơ nói như vậy, chỉ cảm thấy rất có đạo lý. Thế giới trước kia, cùng thế giới hiện tại, tuy là bất đồng văn minh, bất đồng thế giới, nhưng một ít phương diện, thiên địa chi lý thù đồ đồng quy (khác đường cùng đích), đều có một bộ logic riêng. Chỉ bất quá một cái lấy khí dụng chi (lấy thiết bị máy móc vận dụng), một cái lấy người vận dụng.

Thiên địa chi lý cũng chưa từng đơn giản, đơn giản chỉ là thái độ của con người. Nhưng nếu lấy yêu cầu đối với người đi cân nhắc kết quả, đó chính là sai lầm.

Ninh Dạ chung quy là tại Hắc Bạch Thần Cung lưu thời gian dài, thụ ảnh hưởng sâu, bất tri bất giác liền bị vặn vẹo lối tư duy. Ngược lại là Thiên Cơ không cầu tiến tới, cả ngày ăn ăn ngủ ngủ, bản tính thuần phác, nhưng cũng bởi vậy vẫn như cũ bảo lưu cảm xúc thân là quái dị nên có.

Thiên địa chi lý này ảo diệu vô cùng, không phải một lời có thể nói rõ, chính là điều hắn sâu sắc nhận thức, lại khai đạo Ninh Dạ một hồi, khiến cho trong lòng hắn bỗng nhiên rộng rãi.

Chương 39 : Người cùng tự nhiên

Chương 39: Người cùng tự nhiên

Hải ngoại tiên sơn, vân vụ mờ mịt.

Ninh Dạ ngồi đàng hoàng ở đỉnh, bốn phía có tầng mây phiêu động, lúc lên lúc xuống, biến hoá thất thường, một lúc hóa thành vạn thú bôn đằng trạng thái, khí thế hiên ngang, một lúc lại hóa thành vạn ngàn mỹ nữ, uyển chuyển nhảy múa, nhân gian thắng cảnh.

Này xem ra có chút giống Ninh Dạ Yên Vũ Trọng Lâu, nhưng cũng có sự khác biệt.

Bởi vì từ đầu đến cuối, Ninh Dạ chưa sử dùng bất kỳ pháp lực.

Tâm giống!

Do tâm thành tượng!

Thời khắc này theo Ninh Dạ ý nghĩ chuyển động, họa phong đột biến, thình lình đã trở lại năm đó Thiên Cơ Sơn trên, Thiên Cơ Môn bị diệt cảnh tượng.

Chỉ bất quá không phải Nhạc Tâm Thiện một tay che trời, mà là Ninh Dạ phi thân mà lên, lấy vô biên vĩ lực trấn áp Nhạc Tâm Thiện.

Theo Ninh Dạ tâm tư chuyển động, Ầm Ầm Ầm một phen khai thiên ích địa * pháp thuật rơi xuống, Nhạc Tâm Thiện đã bị hắn trấn áp chết vong.

Sau đó tầng mây băng tiêu tán, Ninh Dạ nhưng lắc lắc đầu: "Còn muốn này rất nhiều pháp thuật làm chi, trong lòng huyễn tượng, tự nhiên là ta một niệm mà sinh, một niệm mà diệt."

Nói một lần nữa ngưng tụ ý nghĩ, lại phát hiện làm sao cũng làm không được khiến huyễn tượng kia bên trong Nhạc Tâm Thiện một niệm mà diệt, nhất định làm những gì.

Đây là đạo gì lý?

Ninh Dạ trong lòng kinh ngạc.

Liền lại rơi vào trong trầm tư, rất lâu, hắn đột nhiên nở nụ cười: "Ta minh bạch rồi, Nhạc Tâm Thiện tu vi thông thiên triệt địa, nguyên thần gửi ở thương mang, ngưng tại Tiên Linh, tuy là ta ý niệm trong lòng biến thành, lại vẫn là tuân theo vận chuyển chi lý. Này như tuy là ta tâm niệm biến thành, nhưng chung quy vẫn thụ khốn tại thiên địa hình thành cơ hội lý. Thiên đạo cho rằng, Nhạc Tâm Thiện không phải ta một niệm có thể diệt, vậy ta ý niệm này, liền làm không được một niệm diệt."

Bên cạnh Thiên Cơ bính đi ra, vỗ tay cười nói: "Chúc mừng chúc mừng, hôm nay lại minh một lý."

Mấy ngày nay Ninh Dạ tĩnh tâm tu hành, khí giản mà liền phồn, chuyên tâm tinh nghiên, thí nghiệm các * lý niệm, thử nghiệm các loại mới mẻ chiêu trò, mà huyễn thuật chính là hắn mô phỏng phương thức tốt nhất, không nghĩ tới càng chơi ra cái tâm niệm thành tượng chiêu trò. Tuy rằng không thấy có gì tác dụng lớn, lại khiến cho Ninh Dạ tại con đường tu hành trên, càng thêm loại suy, nhiều hơn rất nhiều lối tư duy.

Vì thế hắn cũng đem Thiên Cơ Môn tâm pháp lại lần nữa nhặt lên, bao gồm lúc trước Cố Tiêu Tiêu đã học Vô Cực Đạo.

Năm đó hắn không học Vô Cực Đạo, bây giờ nhưng chỉ cảm thấy Vô Cực Đạo bao quát vạn tượng, chính là tìm tòi nghiên cứu thiên địa bí mật tuyệt hảo thủ đoạn, không trách là các đời chưởng giáo tiêu phối.

Thật đáng tiếc bản thân thân mang chí bảo mà không biết, càng hoang phế nhiều năm như vậy mới nhặt lên.

Vì vậy Thiên Cơ nói thật không sai, làm người vẫn còn giản, đại đạo đến phồn.

Mà thôi Thiên Cơ Môn chi tâm pháp kết hợp Hắc Bạch Thần Cung lưỡng nghi tâm pháp liên hợp tu hành, đến một bước này, Ninh Dạ đã có dung hợp cảm giác, hai nhà trưởng dung hội quán thông, chỉ cảm thấy cả người tâm linh đều thăng hoa.

Lúc này lại nhìn Ninh Dạ tự thân chi nguyên thần, lại có mấy phần Thông Linh long lanh cảm giác.

Nguyên thần tại tu hành tới trình độ nhất định sau, liền sẽ như long lanh thủy tinh, nhìn như thuần khiết không rảnh, vậy nên xưng Vô Cấu, cũng chính là Vô Cấu cảnh nguyên do.

Chính thống cách làm, bình thường đều là theo tu vi đề thăng mà không ngừng tẩy luyện tự thân, hình thành cái gọi là không dính một hạt bụi, Vô Cấu nguyên thần.

Nhưng hiện tại Ninh Dạ xem ra, này nguyên thần Vô Cấu trình độ càng so với tu vi còn nhanh hơn như vậy một tia.

Này đến khiến Ninh Dạ cảm thấy kỳ quái.

Đột nhiên lại ý thức được một vấn đề.

Vạn Pháp tu thân, Vô Cấu tu thần.

Lấy Vạn Pháp thân tẩy Luyện Nguyên thần, kỳ thực chính là dùng nguyên thần tiến độ đến cân nhắc nhục thân tiến độ.

Cái kia nói cách khác, trên lý thuyết có phải là tồn tại, nguyên thần đã Vô Cấu, nhục thân đã trung kỳ khả năng?

Nếu như đến một bước kia, vậy ta xem như là Vạn Pháp cảnh đây? Vẫn là Vô Cấu cảnh?

Cái ý niệm này vừa nổi lên, liền tại Ninh Dạ trong lòng không ngừng quanh quẩn, thật lâu bất tán, hơn nữa càng nghĩ càng thấy được có ý tứ.

Đối với nguyên thần cùng nhục thân quan hệ, Ninh Dạ vẫn luôn có cái cách nghĩ.

Hắn cảm thấy cũng giống như tu tiên giả cùng tu tiên giới quan hệ.

Nguyên thần là nhân nhục thân mà thăng, nỗ lực đột phá, phá nhục thân mà độc lập tồn tại.

Vạn Pháp tu vi trong lúc đó, nguyên thần nhỏ yếu, vô pháp giữ lâu.

Đến Vô Cấu tu vi, niệm thông thiên địa, phiêu dật vô tung ——

đương nhiên, giống Cực Chiến Đạo loại kia nghịch luyện thần thông, dung thần tại thể coi như.

Mà tu tiên giả thì nhân thế giới này mà sinh , tương tự là đang cố gắng đột phá, phá giới Phi Thăng.

Này liền như một cái lồng hoàn, nguyên thần đột phá nhục thân, tu tiên giả đột phá tu tiên giới.

Mà nguyên thần có thể đột phá nhục thân sau, tao ngộ đầu tiên chính là trọng trọng nguy cơ, vì vậy nhất định phải ngủ đông thể nội, mãi đến tận đại thành.

Như vậy Phi Thăng đây?

Có phải là đầu tiên đối diện cũng là toàn bộ Đại thế giới ở ngoài nguy cơ?

Vì vậy tương tự hẳn là có một cái ngủ đông trưởng thành kỳ?

Liên quan tới điểm ấy, Thiên Cơ Môn kỳ thực cũng có tương tự miêu tả, chỉ là không giống Ninh Dạ cái nhìn như vậy minh bạch, chỉ là đơn giản miêu tả là thiên ngoại hữu thiên, sau khi phi thăng có lớn khủng bố, không thể dễ dàng vì đó.

Nhưng ngẫm nghĩ nghĩ, nhưng xác thực cùng nguyên thần xuất khiếu có dị khúc đồng công chi diệu.

Coi đây là cơ sở kéo dài ra đi, Trường Thanh Giới nguyên bản cấp bảy, thế nhưng hai khối Phá Giới Bi sụp đổ, dẫn đến chính là hoàn cảnh đại biến, do đó toàn bộ thế giới chỉ có thể tu đến tầng thứ năm, điều này cũng cùng nhục thân nguyên thần quan hệ cực kỳ tương tự.

Một tên tu tiên giả nếu như tao ngộ trọng thương, dẫn đến tự thân ngũ lao thất thương, liền sẽ liên quan nguyên thần thụ tổn, khó có thể đột phá.

Chỉ vì thân thể này, đã dưỡng không được càng cường đại nguyên thần.

Vì vậy cấp năm đăng đỉnh, cũng là bởi vì thế giới thụ thương rồi, vô pháp cung cấp càng tốt hơn tu hành hoàn cảnh.

Vậy nếu như, ta biết thương tại nơi nào, có hay không liền có thể vòng qua trở ngại?

Thương tại nơi nào, Ninh Dạ là biết đến.

Phá Giới Bi!

Nhưng Phá Giới Bi bị phá hoại, tại sao lại dẫn đến Trường Thanh Giới hoàn cảnh kịch biến, bên trong hạch căn bản là cái gì, Ninh Dạ lại không biết.

Nghĩ như vậy, Ninh Dạ sáng sủa rộng rãi.

"Có lẽ, ta nên đi xem xem Phá Giới Bi?" Hắn tự nói.

Nghe hắn như thế một giải thích, Thiên Cơ cũng cảm thấy có đạo lý. Bất quá vẫn là nói: "Ngươi hiện tại tu vi chỉ ở Vạn Pháp, coi như muốn nghiên cứu Phá Giới Bi, vậy cũng là Niết Bàn chuyện sau đó."

Ninh Dạ nhưng cười nói: "Lần này ngươi liền hỏng rồi. Lĩnh ngộ không hạn cảnh giới, đại đạo đến phồn, làm người phương giản. Như cái gì đều phải đợi tu vi đến lại đi nhìn, sợ là liền đã muộn rồi.

Ta hôm nay có chút đột phá, nguyên thần Vô Cấu tầng thứ siêu việt tu vi, có thể thấy được có một số việc, đúng là có thể sớm. Ta cũng muốn biết, nếu như ta đây Vạn Pháp đại thành lúc trước liền có thể đạt đến nguyên thần Vô Cấu, lại là kết quả gì. Hơn nữa ta hoài nghi, sợ là nhất định phải làm đến một bước này, mới có thể ở đây phương trong thiên địa, làm được cấp bảy tầng thứ, như vậy mới có thể tiêu dao thiên ngoại."

Nghe hắn nói như vậy, Thiên Cơ cũng cảm thấy lớn có đạo lý.

Ninh Dạ còn bỏ thêm một câu: "Hơn nữa ta đột nhiên nghĩ đến, giống Phá Giới Bi tồn tại như vậy, không có đạo lý không thuộc về đạo cảnh a."

"Đạo cảnh?" Thiên Cơ cũng giật mình: "Phá Giới Bi sẽ là đạo cảnh? Chuyện này không thể nào. Không ai tại Phá Giới Bi trước ngộ đạo quá."

"Đó chỉ là bởi vì đạo có kích cỡ." Ninh Dạ nói: "Phá giới chi đạo, liên quan đến thương mang thiên địa, chính là bầu trời vạn cổ chi đạo, coi như là đạo cảnh, cũng tất nhiên bác đại tinh thâm, thân trí trong đó, khó ngộ lý, người ở bên ngoài xem ra, đó chính là đạo tắc bất hiển chi địa, tự nhiên khó có thể có thu hoạch gì."

"Đúng vậy! Ta làm sao không nghĩ tới cái này?" Thiên Cơ hưng phấn nhảy lên: "Đi đi đi, chúng ta tìm Phá Giới Bi đi!"

Chương 40 : Vạn Tiên Tông

Chương 40: Vạn Tiên Tông

Hải Châu liền có Phá Giới Bi, tuy rằng không biết cụ thể tồn tại ở đâu, nhưng bia này lại là có thể suy tính. Vì vậy dùng Vấn Thiên Thuật thoáng thôi diễn một thoáng, Ninh Dạ đã biết phương vị, liền cùng Thiên Cơ đồng thời hướng vị trí cái Phá Giới Bi kia bay đi.

Vừa bay chính là hơn mười ngày.

Hôm nay rốt cục nhìn thấy một toà đại đảo.

Ninh Dạ nhận biết một thoáng nói: "Liền tại chung quanh đây."

Thiên Cơ liền cười nói: "Vậy liền đi xuống xem một chút."

Hắn cũng là cái thích chơi, vì vậy vừa nhìn thấy địa phương náo nhiệt liền muốn đi tham dự náo nhiệt.

Cũng may hắn bây giờ cũng là tu vi Vạn Pháp, lắc mình biến hóa, đã là biến thành cái phiêu phiên thiếu niên công tử ca.

Thấy hắn như thế, Ninh Dạ cười nói: "Ngươi muốn chơi, vậy liền đi đi."

Cũng tương tự huyễn hóa thành phàm nhân, lại là cái thành thục trung niên nam tử.

Hấp thụ lần trước Lưỡng An Đảo giáo huấn, lần này hai người đều hóa thành phàm nhân, lên đảo cũng không làm người chú ý, liền như vậy vào thành trên đảo.

Nơi đây đến là so với Lưỡng An Đảo kia náo nhiệt hơn nhiều, người đi đường qua lại rộn ràng, ngẫu nhiên cũng có thể nhìn thấy tu sĩ, nhưng tổng thể vẫn tính thủ quy củ, cảm giác được có chút giống như trở lại Chấp Tử Thành.

Tu sĩ bình thường là bất quy củ, cho dù là tu sĩ không tùy tiện giết người, muốn bọn họ tại bên trong phàm nhân thủ quy củ cũng khó.

Cảm giác ưu việt này tồn tại tại trong lòng mỗi cái tu sĩ, mà có thể khiến bọn hắn thủ quy củ chỉ có một cái giải thích, chính là chỗ này có cường đại tiên môn.

Ninh Dạ trong lòng hơi động, đã chú ý tới một toà tiên sơn phương xa trên đảo, vận hết mục lực, dưới quang chi đạo tắc, đã xuyên phá tầng mây, nhìn thấy đại tự trên sơn môn kia.

"Hóa ra là Vạn Tiên Tông." Ninh Dạ nói.

Vạn Tiên Tông này trước đây cũng là thượng cổ đại phái, sau đó sa sút, bị Yên Vũ Lâu áp chế.

Nhưng mà hổ chết vẫn còn uy, cho dù là hiện tại, cũng vẫn như cũ có căn cơ mạnh mẽ, cũng tính được là Hải Châu chi địa, một trong mấy cái môn phái mạnh nhất dưới Yên Vũ Lâu.

Nghe nói môn phái này còn có Niết Bàn cảnh tồn tại.

Trường Thanh cửu châu, Niết Bàn cảnh liền hầu như là cửu đại tiên môn độc hữu, những tiên môn khác tồn tại Niết Bàn rất ít không có mấy.

Vạn Tiên Tông này chỉ cần có một cái Niết Bàn cảnh, liền có thể bảo đảm tông môn không việc gì, cho dù là Yên Vũ Lâu cũng sẽ không dễ dàng gây sự với bọn họ. Bất quá cũng có đồn đại, nói Vạn Tiên Tông Niết Bàn lão tiên đã đi vào tịch diệt chi niên, sợ là từ lâu chết đi, chỉ là Vạn Tiên Tông vì cầu địa vị, bí mật không nói.

Nhưng mặc kệ là thật hay giả, Vạn Tiên Tông này thực lực không phải chuyện đùa.

Biết mình lại nhập cường giả chi lâm, Ninh Dạ biểu thị ta không muốn cùng đại lão khai đấu, chỉ muốn hảo hảo tham ngộ một thoáng Phá Giới Bi huyền bí —— thực sự không được, cũng không phải là không thể chuyển sang nơi khác, tỷ như Vô Thường phế tích.

Vì vậy Ninh Dạ tuyệt đối không có ý nghĩ đi Vạn Tiên Tông.

Chỉ là hắn không muốn đi Vạn Tiên Tông, trong nhận biết, Phá Giới Bi không ngờ ngay tại phụ cận tiên sơn kia.

Điều này khiến cho Ninh Dạ cũng có chút khó khăn, nghĩ tới nghĩ lui, quyết định vẫn là qua xem một chút lại nói.

Hai người đang muốn hướng về Vạn Tiên Tông, chợt thấy một xa đội từ bên chạy qua, trong xe chứa tràn đầy hàng hóa.

Ninh Dạ hơi chút suy tính, cười nói: "Là giao hàng cho Vạn Tiên Tông."

Thiên Cơ lập tức hiểu ý: "Vậy thì thẳng thắn xen lẫn vào trong xa đội đi."

"Chính là."

Ngay sau đó liền theo xa đội cùng ra khỏi thành.

Đến dã ngoại, Ninh Dạ tiện tay nhấc lên một đoàn cuồng phong, thừa dịp chúng nhân bị gió cát yểm mục, sử cái chướng nhãn pháp, đã đem một tên thiếu niên mi thanh mục tú tóm ra, thuận tay làm ngất vứt qua một bên, bản thân đã biến thành hình dạng thiếu niên kia, lẫn vào trong xa đội, Thiên Cơ thì lại vào Thiên Cơ Điện.

Bão cát qua đi, xa đội một lần nữa lên đường, một tên nam tử dáng dấp quản đầu kêu lên: "Tiểu tử còn ngây ngốc làm chi, mau tới đẩy xe!"

Ninh Dạ Ân một tiếng, tới cùng mọi người đồng thời, tự đi đẩy xe.

Chỉ là vừa ra tay, Ninh Dạ đã cảm giác thấy hơi không đúng.

Trên xe này lại có cấm chế?

Cấm chế không mạnh, chỉ là không cho phép bình thường mở ra, nhưng theo lý thuyết phàm nhân giao hàng, đưa hơn nửa cũng đều là chút vật phẩm phổ thông hằng ngày, cũng không quý giá, không có đạo lý thêm vào cấm chế.

Nghi hoặc trong lòng, đã mặc vận huyền cơ cảm ứng vật phẩm trong xe, phát hiện bên trong càng là một ít tiêu hoàng.

Tiêu hoàng chính là tiên gia dụng vật, điểm ấy đến là không sai, nhưng không tính là vật phẩm đáng giá gì, muốn nói thêm vào cấm chế cũng nói còn nghe được, nhưng không đạo lý lại dùng phàm nhân.

Chờ các loại, tiêu hoàng bản thân liền có tác dụng che giấu khí cơ.

Nói cách khác, trong tiêu hoàng này, hơn nửa còn có văn chương?

Ý thức được điểm này, Ninh Dạ lòng hiếu kỳ đại thịnh.

Trong lòng hơi động, phát lực mãnh đẩy, chiếc xe kia đi chính là sơn đạo, bánh xe đang đè qua một cục đá, thân xe lệch đi, Ninh Dạ âm thầm dùng sức, liền nghe Ầm một tiếng, xe càng là ngã xuống, rương hòm bên trên dồn dập lăn xuống.

Một cái rương trong đó càng là trực tiếp bị bung ra, lăn ra một đống lớn tiêu hoàng thạch.

Quản đầu thấy thế giận dữ, xông lại chính là một trận roi quật mạnh: "Làm ăn kiểu gì? Còn không mau đem đồ vật đều nhặt lên!"

Chúng nhân đã vội vàng tiến lên nhặt vật phẩm.

Thừa dịp này, Ninh Dạ lại lần nữa tra xét, rốt cục phát hiện dưới đáy cái rương này vẫn còn có cái ngăn ngầm, bên trong tương tự có cấm chế, lại là cực cường, khi Ninh Dạ nguyên thần ý thức đầu nhập thì, lại bị bắn trở về.

"Di? Cũng thật có ý tứ." Ninh Dạ cười thầm.

Thiên hạ này muốn nói cơ quan cấm chế chi thuật, Ninh Dạ đã có thể xưng là Niết Bàn cấp bậc, thời khắc này trong lòng động niệm, vô thanh vô tức đã giải trừ cấm chế, đồng thời ý thức lại vào, lần này rốt cục nhìn thấy.

Ở trong đó là một cục đá, nhìn như cổ phác, nhưng mơ hồ có khói nhẹ phiêu động, truyền đến từng tia từng tia mùi thơm.

"Lẫm yên thạch?" Ninh Dạ tâm thần kịch chấn, sau một khắc đã đem cấm chế lần nữa khôi phục.

Bản thân lẫm yên thạch không có tác dụng lớn gì, chỉ là tương đối hiếm thấy, nhưng nó là vật liệu Yên Vũ Lâu luyện chế thực thần yên.

Yên Vũ Lâu có một kiện thần vật, gọi Thiên Hương Đỉnh, đem lẫm yên thạch cùng với những vật liệu khác để vào trong Thiên Hương Đỉnh, liền có thể luyện chế ra thực thần yên.

Thực thần yên chính là một loại kịch độc cực kỳ đáng sợ, chỉ có Yên Vũ Lâu nắm giữ, bị vật này độc trúng, thực sự là nguyên thần tẫn hủy, coi như Niết Bàn đại năng cũng sẽ vẫn lạc.

Cũng chính bởi vậy, lẫm yên thạch một thoáng trở thành tài nguyên trọng yếu của Yên Vũ Lâu, toàn diện đem khống, không cho người khác nắm giữ.

Vạn Tiên Tông sao lại thâu vận lẫm yên thạch?

Không đạo lý a!

Bọn họ không có Thiên Hương Đỉnh, có vật này vô dụng. Muốn nói môn phái khác nghĩ biện pháp khống chế lẫm yên thạch đến còn nói còn nghe được, coi như mình không có, cũng không cho Yên Vũ Lâu nắm giữ. Nhưng Vạn Tiên Tông muốn cái này, thật sự không có ý nghĩa.

Lẽ nào là thâu vận cho Yên Vũ Lâu?

Vậy cũng không đúng.

Bây giờ đã tại lãnh địa Hải Châu, nếu nói là vì Yên Vũ Lâu thâu vận, trực tiếp đưa đến Yên Vũ Lâu là được, đưa tới nơi này làm cái gì?

Trừ phi Yên Vũ Lâu ở ngay gần đây.

Tổng bộ Yên Vũ Lâu chính là một toà cung điện dưới biển, làm việc xưa nay phiêu hốt, khó mà nắm bắt vị trí.

Muốn nói bọn họ bí mật chạy tới nơi này, tiếp thu lẫm yên thạch hoàn toàn có khả năng.

Nhưng điều này vẫn là không đúng, tiếp thu lẫm yên thạch cần gì toàn bộ Yên Vũ Lâu đều đi tới, phái ra nhân thủ đi tới lấy là được.

Vì vậy. . . Hẳn là không phải Yên Vũ Lâu, mà là một cái đại nhân vật nào đó trong Yên Vũ Lâu đi tới Vạn Tiên Tông, thuận tiện thu lấy lẫm yên thạch.

Bí mật thu lấy. . .

Ninh Dạ đã có chút minh bạch.

Không nghi ngờ chút nào, đây lại là một vở như Quân Bất Lạc, lợi dụng quyền thế ngầm kiếm tiền riêng.

Nếu đã là ngầm thu, vậy hơn nửa Thiên Hương Đỉnh cũng tại trong tay đối phương, nói không chắc liền trực tiếp luyện hóa. Mà trong Yên Vũ Lâu, có thể chưởng khống Thiên Hương Đỉnh chỉ có vẻn vẹn mấy người, trong đầu Ninh Dạ đã cấp tốc lóe qua vài cái tên.

Đột nhiên một cái tên lóe qua.

Nếu như là hắn, vậy thì dễ làm rồi!

Chương 41 : Song Long Sơn Nhân

Chương 41: Song Long Sơn Nhân

Xa đội một đường đi tới trước sơn môn của Vạn Tiên Tông.

Trước sơn môn đứng thẳng hai tên đệ tử, trên sơn môn còn treo một mặt gương đồng.

Gương đồng chính là Chiếu Huyền Kính, như có tu hành chi nhân tiến vào, chính là Niết Bàn cũng có thể nhìn thấu.

Đương nhiên, cũng chỉ là có thể nhìn ra có tu vi mà thôi, nhưng không thể thu được càng nhiều tin tức.

Có lẽ chính là vì cái nguyên nhân này, vì vậy giao hàng bí mật giống như vậy, trái lại muốn toàn bộ đều là phàm nhân.

Thời khắc này hai tên đệ tử kia thấy xa đội đến, đã phát động chiếu huyền kính chiếu tới.

Ninh Dạ đã sớm chuẩn bị, liền tại lúc chiếu huyền kính lạc ở trên người, hình ảnh trong gương đã hiển lộ ra thân phận tu sĩ của hắn.

Bất quá chiếu huyền kính chỉ là xác nhận có tu sĩ hay không, cũng sẽ không bởi vậy liền cảnh báo, bằng không tới một tu sĩ liền cảnh báo một cái, thật sự phiền cũng phiền chết rồi.

Cùng lúc đó, Ninh Dạ đã phát động huyễn thuật.

Vậy là trong chiếu huyền kính rõ ràng biểu hiện Ninh Dạ là tu sĩ, mọi người thấy lại chỉ là phàm nhân.

Hai tên đệ tử không nghi ngờ, buông tay cho bọn hắn tiến vào.

Đem xe đẩy vào sơn môn, một đường đi hướng vào trong, rất mau liền tới một chỗ viện lạc.

Quản sự nói: "Được rồi, xe liền dừng ở đây, các ngươi ở chỗ này chờ."

Lại là tự đi tìm Vạn Tiên Tông quản sự kết toán tiền công.

Thừa dịp lúc này, Ninh Dạ đã phóng ra Thiên Cơ.

Thiên Cơ biến mất ở dưới nền đất.

Làm xong việc này, Ninh Dạ du du nhàn nhàn chờ đợi, chờ quản sự kia trở về, chúng nhân lại cùng rời đi.

Tuỳ tùng xa đội trở lại lúc trước chi địa, Ninh Dạ lại hiên bão cát, dùng pháp thuật đem người chính mình thay đổi nhiếp về, nhưng đáng tiếc hắn làm không được sửa chữa ký ức, chỉ có thể khiến người trẻ tuổi kia đầu hơi hơi hỗn độn một thoáng, liền tự rời đi.

Bên này người trẻ tuổi kia tỉnh lại, ngơ ngơ ngác ngác, mờ mịt không biết vì sao, bản năng đẩy xe muốn đi, đồng bạn thấy hắn như thế, hỏi: "Uy, tiểu tử ngươi làm cái gì đấy?"

"Lên núi a."

"Ngươi ngốc a, hàng đã đưa xong, còn lên núi cái gì?"

"Đưa xong?" Tiểu tử gãi gãi đầu: "Kỳ quái, ta sao không một chút ấn tượng?"

"Giả Sơn, tiểu tử ngươi là bị gió cát mê mắt, không phải mê tâm, làm sao hồ đồ lên rồi." Chúng nhân cười to.

Một đường trào phúng về thành.

Có lẽ bởi vì cái khúc nhạc dạo ngắn này, dẫn tới trở lại bên trong thương hành, mọi người còn đang chê cười hắn.

"Rõ ràng là đã đưa xong, lại vẫn còn muốn đưa. Thật là một tiểu tử ngốc."

"Thường ngày cũng không thấy hắn như vậy a."

"Nói đến hôm nay cũng thật là tà tính, cùng một nơi, hai cỗ bão cát."

"Đúng vậy, đúng vậy."

Chính trong lúc nói cười, một tên trung niên nam tử đi tới, thình lình càng là Bất Kiến Quân Lâm Thượng Hiên.

Nguyên lai xa đội này, càng là Long Vũ Thương Hành.

Nghe được bọn họ nghị luận, Lâm Thượng Hiên nói: "Các ngươi mới vừa nói cái gì? Cái gì đưa xong còn muốn đưa nữa?"

"Bái kiến Lâm đại quản sự." Xa đội quản đầu kia cười bồi nói: "Cũng không có gì, chỉ là Tiểu Sơn mơ hồ, hàng đã đưa xong, hắn lại vẫn muốn đẩy xe lên núi."

Lâm Thượng Hiên hơi nhíu mày: "Nói tỉ mỉ."

Nghe quản đầu kia nói xong, Lâm Thượng Hiên bản năng cảm thấy được một tia không ổn: "Tiểu Sơn đâu?"

"Ngay tại bên kia." Một tên phu xe chỉ hướng về phía sau.

Lâm Thượng Hiên thân hình lóe lên đã xuất hiện tại bên cạnh Tiểu Sơn, một bàn tay đặt tại trên người Tiểu Sơn, cẩn thận tra xét.

Một lát mới nói: "Không có dấu hiệu bị khống chế, bất quá thật giống có dấu vết linh lực lưu lại."

Nhưng dấu vết linh lực lưu lại cũng không nói rõ lên vấn đề gì, bọn họ vừa xuất nhập quá Vạn Tiên Tông, tùy tiện một cái tu sĩ thi pháp, cũng có thể tạo thành linh lực lưu lại, trên thực tế trên người những phu xa khác cũng có.

Nghĩ nghĩ Lâm Thượng Hiên vẫn là không yên lòng, hỏi quản đầu kia: "Các ngươi ở đâu gặp phải bão cát?"

"Liền ở sơn đạo ngoài thành, nơi đó có cái lương đình."

Lâm Thượng Hiên thân hình lóe lên, người đã bay ra.

Đi tới chỗ lương đình, Lâm Thượng Hiên cẩn thận tra xét, rốt cục xác nhận: "Quả thật có sóng linh lực, có người ở chỗ này thi pháp."

Sau lưng Lâm Thượng Hiên, một con chim chui ra, nhưng miệng nói tiếng người: "Có thể biết là ai? Tu vi gì không?"

Lâm Thượng Hiên lắc đầu một cái: "Sóng linh lực bình thường nhất, một cái Tàng Tượng cảnh cũng có thể thi triển, quá nửa là dùng để che dấu tai mắt, vô pháp xác nhận tu vi."

"Vậy ý của ngươi là. . ."

"Sợ là có người mượn xa đội lẫn vào Vạn Tiên Tông, sau đó lại ra rồi."

"Đây có thể là đã phát hiện bí mật hàng hóa?"

"Có khả năng này."

"Vậy chúng ta xử lí thế nào? Có cần thông báo Vạn Tiên Tông hay không?"

"Tuyệt đối không thể!" Lâm Thượng Hiên lập tức nói: "Việc quan hệ Yên Vũ Lâu, liên lụy trọng đại, một khi báo lên, Long Vũ Thương Hành ta khó từ tội lỗi. Đối phương nếu đã ra rồi, vậy thì mang ý nghĩa sau này hắn làm chuyện gì, đều không có quan hệ gì với chúng ta. Không nên tự dưng sinh sự, tìm phiền toái cho mình."

Lại là liền như thế chuyện lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không rồi.

Trong thành khách sạn.

Ninh Dạ chuyển động Côn Lôn Kính, đang xem Vạn Tiên Tông các nơi.

Thiên Cơ đã đem Nguyệt Ảnh Hàn Sa rải đến các nơi, Vạn Tiên Tông nội tình cũng vào hết trong mắt.

Bây giờ hắn tu vi Vạn Pháp, đại khí vận tại thân, mượn Vấn Thiên Thuật Côn Lôn Kính cùng Nguyệt Ảnh Hàn Sa, dòm ngó người tư ẩn, coi như là Niết Bàn đại năng cũng khó có thể phát hiện.

Vì vậy Ninh Dạ trắng trợn không kiêng dè nhìn trộm, đến mắt thấy khá nhiều một ít bí mật không thể cho ai biết cùng tràng diện hương diễm.

Tỷ như ‘nào đó nào đó’ cùng ‘nào đó nào đó’ vụng trộm, người nào đó ngầm vỗ túi riêng vân vân, một vòng lưu chuyển, các loại ẩn tư trong Vạn Tiên Tông này, đến là bị hắn phát hiện không ít.

Đương nhiên, Phá Giới Bi cũng tìm tới, nguyên lai liền tại hậu sơn của Vạn Tiên Tông.

Tìm tới Phá Giới Bi xong, Ninh Dạ cũng không ngừng tay, mà là Côn Lôn Kính tiếp tục chuyển động.

Rốt cục, tại chiếu đến một chỗ nhà thuỷ tạ thì, nhìn thấy hai người từ trên cầu nhỏ đi qua.

Đây là một tên hoa giáp lão nhân cùng một tên mỹ phụ trung niên mặc áo vàng nhạt đầu đội châu sai chân đạp vân lý, phía sau hoa giáp lão nhân kia còn theo cái tiểu nha hoàn, rập khuôn từng bước, nếu như nhìn kỹ, liền sẽ phát hiện, bước tiến của lão đầu cùng tiểu nha hoàn, lại là hoàn toàn nhất trí.

Quả nhiên là bọn họ!

Lý Song Long, Hương Tích Nguyệt.

Nữ tử Hương Tích Nguyệt kia là tông chủ Vạn Tiên Tông, Vô Cấu tu vi.

Ninh Dạ đối với người này đến không để ý, ngược lại là cái Lý Song Long này, lai lịch cực không đơn giản.

Lý Song Long lại gọi Song Long Sơn Nhân, hắn là một trong Thất Đại Đô Sứ của Yên Vũ Lâu, địa vị giống như là đám người Lạc Đông Du, Khâu Mộng Sơn, Phong Trung Túc, Trịnh Ngọc Huy, Ma Hải Thọ, nhưng lại hơi thấp hơn chút.

Bởi vì hắn là tại Lạc Đông Du Khâu Mộng Sơn cùng Phong Trung Túc chết rồi đệ khuyết tới.

Nhưng người này cũng không phải là Vô Cấu cảnh, mà là Vạn Pháp đỉnh phong.

Mặc dù như thế, người này tuyệt không thể coi nhẹ, nhân vì người nọ tinh thiện dùng độc.

Luyện chế cùng sử dụng thực thần yên, chính là sở trường của hắn. Dựa vào thực thần yên, Lý Song Long coi như đối diện Vô Cấu, cũng có khả năng trở mình.

Bất quá chân chính khiến Ninh Dạ chú ý đối với hắn, vẫn là một cái thân phận khác của hắn.

Hắn là Yên Vũ Lâu Ám Đường chi chủ, phụ trách chính là Yên Vũ Lâu thiên hạ ám tử.

Nói cách khác, hắn chính là lãnh đạo tối cao của Trì Vãn Ngưng!

Một khắc nhìn thấy người này, Ninh Dạ tâm tình ầm ầm kích động lên.

Chương 42 : Viện binh

Chương 42: Viện binh

Đối với Ninh Dạ Trì Vãn Ngưng mà nói, có một kiện phiền phức là trước sau oanh nhiễu không đi, đó chính là thân phận của Trì Vãn Ngưng.

Thanh Mộc Lão Tổ chết rồi, Trì Vãn Ngưng một thoáng trở thành ám tử địa vị tối cao của Yên Vũ Lâu tại Hắc Bạch Thần Cung, giá trị bản thân đột tăng.

Chính là bởi vì điểm ấy, Yên Vũ Lâu những năm gần đây một mạch không ra cho nàng nhiệm vụ gì, mà là dốc lòng bồi dưỡng nàng, hi vọng nàng sẽ có một ngày có thể phát triển lên, tại Hắc Bạch Thần Cung thành tựu cao vị.

Vì thế liền ngay cả Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm rơi vào tay Trì Vãn Ngưng, cũng ngầm thừa nhận.

Nhưng đối với Ninh Dạ bọn họ mà nói, Yên Vũ Lâu trước sau là cái phiền phức.

Sớm muộn cũng có một ngày, quân cờ Trì Vãn Ngưng này sẽ bị vận dụng.

Đặc biệt là Ninh Dạ hiện tại tại Hắc Bạch Thần Cung địa vị dần tăng, nương theo chính là Trì Vãn Ngưng áp lực cũng sẽ lớn lên.

Trên thực tế sớm tại nhiều năm trước, Yên Vũ Lâu liền hỏi qua Trì Vãn Ngưng, có thể đem Ninh Dạ kéo xuống nước hay không —— đúng, bọn họ tuy rằng bởi vì Ninh Dạ tổn thất trọng đại, nhưng cuối cùng cũng đã thông suốt, nếu như có thể đem Ninh Dạ kéo đến Yên Vũ Lâu có lẽ càng tốt hơn.

Nhưng Ninh Dạ vì một cái Mộc Khôi Tông an tiền mã hậu đã đủ mệt mỏi, khẳng định không muốn nhiều thêm một cái chèn ép bản thân nữa. Vì vậy Trì Vãn Ngưng lấy lí do Ninh Dạ đối với Hắc Bạch Thần Cung cực kỳ trung thành từ chối. Đương nhiên ngươi nhất định phải ta đi nói cũng không phải là không thể, nhưng vạn nhất hắn không đồng ý, vậy thân phận này của ta nhưng là bại lộ.

Yên Vũ Lâu ngẫm lại chung quy không có mạo hiểm, chỉ là khiến Trì Vãn Ngưng tập trung Ninh Dạ, tuyệt đối đừng để hắn làm chuyện gì tổn thương Yên Vũ Lâu nữa.

Ninh Dạ cũng thuận lý thành chương không xuống tay với Yên Vũ Lâu.

Thế nhưng hai người tâm tâm niệm niệm, lại là như làm sao giải quyết vấn đề thân phận của Trì Vãn Ngưng.

Bởi ám tử trọng yếu sẽ không lưu trong hồ sơ, lúc trước Ninh Dạ chính là bởi vậy vô pháp biết ám tử cao cấp của Hắc Bạch Thần Cung tại Mộc Khôi Tông, vì vậy giải quyết vấn đề thân phận biện pháp tốt nhất chính là giết sạch hết thảy người biết thân phận của Trì Vãn Ngưng.

Vấn đề là biết thân phận của Trì Vãn Ngưng quá nửa là đại năng, đến cùng ai biết ai không biết, Ninh Dạ Trì Vãn Ngưng cũng không rõ ràng.

Thời khắc này nhìn thấy Lý Song Long, Ninh Dạ lập tức nổi lên tâm tư.

Có lẽ có thể thông qua hắn, tra ra đến cùng có những người nào biết thân phận của Trì Vãn Ngưng.

Chuyện như vậy, muốn lừa moi ra quá nửa là không thể nào, biện pháp duy nhất chính là bắt lấy người này, trực tiếp sưu tâm thần.

Lý Song Long chỉ là Vạn Pháp đỉnh phong, Ninh Dạ có tự tin đối phó, bất quá hắn thân tại Vạn Tiên Tông, đến không tiện ra tay lắm. Còn có thực thần yên của người này cũng là cái phiền phức, liền không biết Bất Diệt Tuyền không trọn vẹn của bản thân có thể đối kháng hay không. . .

Hắn Thời khắc này chính đang suy nghĩ, bên kia Lý Song Long đã nói chuyện với Hương Tích Nguyệt.

Hương Tích Nguyệt nói: "Đi đến một bước này, kế hoạch của Chưởng Tôn rốt cục sắp xong rồi. Tiếp đó, Thực Thần Ngọc Lộ phải xem ngươi rồi. Việc này như thành, ngươi chiếm công đầu."

Hoa giáp lão nhân kia cười nói: "Tông chủ quá khen, Song Long tự nhiên cúc cung tận tụy."

Di?

Nghe được hai người bọn hắn lên tiếng, Ninh Dạ trong lòng lông tóc dựng đứng.

Tình huống gì vậy?

Cứ việc Lý Song Long chỉ là Vạn Pháp cảnh, nhưng hắn đến cùng là đại đô sứ của Yên Vũ Lâu, tu vi so với Hương Tích Nguyệt thấp, địa vị nhưng so với Hương Tích Nguyệt cao, hai người cùng nhau, theo lý hẳn là Hương Tích Nguyệt khách khí với Lý Song Long mới đúng.

Nhưng phương thức giao đàm trước mắt, lại cho Ninh Dạ một loại cảm giác, Hương Tích Nguyệt mới là lão đại.

Còn có bản thân Hương Tích Nguyệt không phải là chưởng giáo sao? Lúc nào lại thêm ra cái Chưởng Tôn rồi?

Chẳng lẽ nói, chính là cái Niết Bàn đã chết đi trong truyền thuyết kia?

Còn có Thực Thần Ngọc Lộ lại là cái quỷ gì? ? Này cùng thực thần yên đến cùng có phải là một cái đồ vật?

Ninh Dạ đại não phi tốc chuyển động, đồng thời cũng đang nghe Lý Song Long cùng Hương Tích Nguyệt lên tiếng.

Hai người này lên tiếng câu được câu không, nửa ngày không vào đề tài chính.

Thời khắc này lại hàn huyên một lúc, Lý Song Long cuối cùng nói: "Đợi Vân Hoa Thủy đến, liền có thể khai đỉnh. Luyện chế ngọc lộ cần chín chín tám mươi mốt ngày, trong đó, Yên Vũ Lâu có lẽ có gọi đến, còn cần Tông Chủ giúp ta chống đỡ một hồi."

"Yên tâm đi, việc này ta sẽ xử lý. Bây giờ sự chú ý của người của Yên Vũ Lâu đều tại trên nguyên từ sơn, tạm thời sẽ không tới phiền ngươi, ngươi an tâm luyện chế là được."

Nguyên từ sơn?

Hóa ra chuyện nguyên từ sơn này, còn có quan hệ cùng Vạn Tiên Tông?

Là âm mưu? Vẫn là có huyền cơ khác?

Ninh Dạ phát hiện, thế giới bản thân đi tới này, cùng thế giới tu tiên mình trước đây biết đến hoàn toàn bất đồng. Cái kia thế ngoại đào nguyên, tiên cảnh vị trí chưa nhìn thấy, giả mạo tiên cảnh đào nguyên đến là một đống, mỗi cái đều có giảo quyệt.

Vốn còn cho rằng rốt cục sắp có cái bí cảnh trong truyền thuyết, kết quả nháo nửa ngày, vẫn như cũ tràn ngập âm mưu.

Đệt!

Ninh Dạ mang tính lựa chọn quên việc này hắn cũng là cấp bậc lão tổ tông.

Thời khắc này mắt thấy hai người càng đi càng xa, rời khỏi vị trí Nguyệt Ảnh Hàn Sa, tạm thời không có được tin tức mới.

Ninh Dạ tâm thần vận chuyển, đã có tính toán.

Vài đạo hỏa phù bay ra, lại là chuyển viện quân tới.

Sau mười ngày, Ninh Dạ đợi đến cái giúp đỡ thứ nhất của hắn.

Công Tôn Điệp.

Công Tôn Điệp là trực tiếp quang độn xuất hiện tại bên người Ninh

Dạ, không nghĩ tới Ninh Dạ đang tắm, một đường xông vào trong ngực của hắn, cả người đều chìm vào trong sơn tuyền, sau đó bị Ninh Dạ đang sạch trơn ôm chặt lấy.

Công Tôn Điệp sốt sắng: "Uy! Ngươi người làm gì vậy? Rõ ràng nhận biết được ta, lại còn không ra."

Ninh Dạ cười to: "Vừa vặn chính là biết ngươi đến rồi, vì vậy nhập thủy, đến đến đến, trước tiên uyên ương nghịch nước lại nói."

Công Tôn Điệp cười to: "Hảo a, tỷ tỷ không ở, ngươi liền làm càn như vậy."

Ninh Dạ nghiêm túc hồi đáp: "Nàng như tại, ta liền càng thêm càn rỡ."

Miệng rộng đã không khách khí hướng trên mặt Công Tôn Điệp hôn tới.

Hữu tâm từ chối, thế nhưng tại dưới Ninh Dạ ôm ấp, Công Tôn Điệp nhưng thân thể một trận xụi lơ, cuối cùng vô lực chống cự.

Mặc hắn khinh bạc một trận, lúc này mới khinh thường nói: "Ngươi đủ chưa?"

Ninh Dạ miệng lớn rơi vào trên cổ Công Tôn Điệp: "Làm sao có thể? Ngươi nha đầu này quá dã, cả ngày đều không gặp người. Then chốt còn yêu thích mạo hiểm, thật sợ ngươi ngày nào đó lại gặp phải cái gì hiểm, cứu đều không cách nào cứu ngươi."

Nghe Ninh Dạ nói như vậy, Công Tôn Điệp trong lòng cực kỳ hưởng thụ, khẩu khí lại vẫn là ương ngạnh cực kỳ: "Ngươi gọi ta tới đây, không phải là phải mạo hiểm sao."

"Cái kia sao tương đồng, phu thê đồng tâm, kỳ lợi đoạn kim."

"Chẳng lẽ không phải là ngươi cùng tỷ tỷ gọi phu thê?"

"Lúc này cũng đừng ăn dấm chứ?" Ninh Dạ nói tay đã không thành thật lên.

Công Tôn Điệp bị hắn làm ăn không chịu nổi, kêu lên: "Chán ghét a, quần áo đều ướt."

"Vậy liền cởi." Ninh Dạ nghĩa chính ngôn từ bắt đầu cởi quần áo cho nàng.

"Ban ngày, ngoài hoang dã." Công Tôn Điệp sốt sắng, dù nàng là ma nữ, cũng không chịu nổi Ninh Dạ như vậy.

Ninh Dạ liền tiện tay phóng ra một đạo huyễn trận, đã che lấp tứ phương, hiển nhiên không ăn đi Công Tôn Điệp, là sẽ không thỏa mãn.

Công Tôn Điệp trên mặt thẹn thùng nhưng trong lòng vui mừng, đối diện Ninh Dạ tấn công hoàn toàn vô lực chống cự, cuối cùng ưm một tiếng triệt để thất thủ.

Trong tiểu sơn tuyền, một màn đầy vườn sắc xuân.

Cùng lúc đó, trong Vạn Tiên Tông.

Hương Tích Nguyệt nhìn vật tư vận đến, thoải mái cười to: "Hảo, hảo, Vân Hoa thủy nếu đã đến, đại kế Vạn Tiên Tông ta trù tính nhiều năm, rốt cục có thể triển khai rồi!"

Chương 43 : Lâm Lang Thiên

Chương 43: Lâm Lang Thiên

Vân thu vũ hiết, Công Tôn Điệp lười biếng nằm tại trong lòng Ninh Dạ, trong mắt là vô hạn thỏa mãn.

Vừa mới còn đói khát như lang Ninh Dạ, bây giờ lại đã nghiễm nhiên trở thành thánh nhân.

Hắn chính quan chú vận chuyển Côn Lôn Kính, động sát Vạn Tiên Tông nội bộ tình hình.

Điều này khiến cho Công Tôn Điệp không lý do tức giận một trận.

"Uy, đàn ông các ngươi có phải là đều như vậy? Trước đó như ma, sau đó như thánh?"

Ninh Dạ rất bất mãn: "Ở đâu ra các ngươi? Nói thật giống như ngươi trải qua rất nhiều vậy."

"Ta chính là ma nữ a, chuyện như vậy coi như không trải qua rất nhiều, nghe cũng nghe qua rất nhiều."

Ninh Dạ cười nói: "Vậy cũng không cần phải nói kiêu ngạo như thế chứ?"

Công Tôn Điệp liền ngạo nghễ ngẩng đầu: "Cái gọi là ma nữ giả, chính tà điên đảo vậy. Lấy tà làm chính, lấy chính làm tà, tự nhiên là kiêu ngạo."

Ninh Dạ đã bị lý luận này của nàng dẫn cười.

Công Tôn Điệp nhưng thoại phong chợt chuyển: "Đúng rồi, lần này ngoại trừ gọi ta tới, hẳn là còn có Vãn Ngưng tỷ tỷ, sau đó còn có ai?"

"Một người ngươi không nghĩ tới."

"Thiết." Công Tôn Điệp xem thường nhếch mép.

Bất quá sự thực chứng minh, lần này viện binh Ninh Dạ gọi tới, cũng thật là một người nàng làm sao cũng không nghĩ tới.

Hai ngày sau Trì Vãn Ngưng đi tới.

Tiếp lấy lại quá ba ngày, lần này lại là Cố Tiêu Tiêu!

Thế mà là nàng!

"Sư phụ!" Cố Tiêu Tiêu lại là vui vẻ vồ tới, tóm lấy tay Ninh Dạ lại bật nhảy một cái.

"Di? Không tệ a? Càng đã là Hoa Luân đỉnh phong, nhìn dáng dấp đều sắp có thể tấn thăng Vạn Pháp." Ninh Dạ cười nói.

Cố Tiêu Tiêu vào Vạn Hoa Cốc cũng bất quá hơn mười năm, có thể tại trong thời gian ngắn như vậy đạt đến thành tựu như vậy, cũng thật là thần tốc.

"Đó là tự nhiên." Cố Tiêu Tiêu ngạo kiều nói: "Ta chính là Vạn Hoa

Cốc thiên tài đây."

Bất quá sau đó liền đầu lưỡi phun một cái: "Kỳ thực cũng là có quan hệ cùng Vô Cực Đạo."

Nguyên lai Thiên Cơ Môn Vô Cực Đạo, thế mà cùng công pháp của Vạn Hoa Cốc phù hợp cực kỳ, Cố Tiêu Tiêu sau khi Vô Cực Đạo hữu thành, coi đây là căn cơ, tu hành Vạn Hoa Cốc thần thông, lại có hiệu quả bổ sung lẫn nhau.

Mấu chốt nhất nàng không giống Ninh Dạ, không cần che giấu Thiên Cơ Môn công pháp của bản thân, có thể công khai sử dụng, cứ như vậy, liền có thể nhanh bao nhiêu đi bấy nhiêu.

Thế giới tu tiên giả, bản chính là thế giới kẻ mạnh càng mạnh.

Nàng biểu hiện ra tài hoa, cũng liền càng dễ dàng đạt được trọng điểm bồi dưỡng. Lưu Vân Tiên Tôn thấy nàng thể hiện xuất sắc, lẽ thẳng khí hùng hướng nàng đổ tài nguyên, Cố Tiêu Tiêu tiến bộ nhất nhật thiên lý cũng liền không kỳ quái.

"Đúng rồi, lần này đi tới, có từng hướng Tiên Tôn báo quá?" Ninh Dạ hỏi.

"Nói rồi, bất quá sư phụ, tại sao lần này ngươi muốn ta nói thẳng nói cho Tiên Tôn? Ngươi liền không sợ tiết lộ thân phận?" Cố Tiêu Tiêu kỳ quái.

"Coi như ngươi không nói, Tiên Tôn kỳ thực cũng đã sớm đoán được." Ninh Dạ hồi đáp.

Lưu Vân Tiên Tôn cũng không phải người ngu, năm đó Ninh Dạ xử lý qua Cố phủ chi sự, dẫn đến hắn cùng Cố Tiêu Tiêu có khả năng liên hệ trực tiếp, những năm này Ninh Dạ lại xuất phong đầu như vậy. Lời đồn đều truyền tới Hắc Bạch Thần Cung, muốn nói Lưu Vân Tiên Tôn không có nghĩ gì là không thể nào.

Nhưng chính như lúc trước nói, cùng Ninh Dạ có cừu oán chính là Hắc Bạch Thần Cung, không phải Vạn Hoa Cốc.

Cố Tiêu Tiêu không có ẩn giấu lai lịch, chỉ là ẩn giấu thân phận của Ninh Dạ, đây cũng là là bảo đảm ân sư, chính là hiếu đạo, tình có thể mẫn, vì vậy Vạn Hoa Cốc nắm giữ cơ mật này, cũng không có tiết lộ ra ngoài. Ngược lại là cùng trong môn phái có người ghen tỵ Cố Tiêu Tiêu, phóng ra đồn đại, kết quả không thể dao động Ninh Dạ, ngược lại làm cho tự mình xui xẻo, bị Lưu Vân Tiên Tôn trực tiếp phạt nặng.

Mà Vạn Hoa Cốc cùng Yên Vũ Lâu quan hệ, liền giống như quan hệ giữa Hắc Bạch Thần Cung cùng Mộc Khôi Tông vậy, như nước với lửa.

Nếu như thế, Ninh Dạ cũng liền thẳng thắn không khách khí, gọi Cố Tiêu Tiêu tới, tiện thể bảo Cố Tiêu Tiêu đừng ẩn giấu mục đích, để tránh khỏi đối với nàng tương lai bất lợi.

Nghe Ninh Dạ nói như vậy, Cố Tiêu Tiêu gật đầu: "Cái này đến cũng đúng. Mấy lần trước nói chuyện cùng sư phụ, nàng trong lời nói cũng để lộ ra đối sự chú ý tới ngươi, hiển nhiên hẳn là đoán được thân phận của ngươi, nhưng chưa bao giờ có biểu thị. Liền ngay cả lần này, ta nói ngươi mời ta đi Hải Châu xử lý một chuyện, nàng cũng không hỏi một chút liền đồng ý rồi. Đúng rồi sư phụ, đến cùng là chuyện gì a?"

"Cùng Vân Hoa thủy có quan hệ." Ninh Dạ nói.

"Vân Hoa thủy?" Cố Tiêu Tiêu ngẩn ra: "Đó là đồ vật của Vạn Hoa Cốc ta a."

"Không sai, đây chính là nguyên nhân vì sao lần này cần tìm ngươi tới." Ninh Dạ đem ngày trước thám thính đến tin tức đại thể nói qua một thoáng.

Cố Tiêu Tiêu nghe được ngơ ngác: "Chưa từng nghe nói thực thần yên cần dùng đến Vân Hoa thủy a? Thực Thần Ngọc Lộ? Cái kia lại là cái gì vậy?"

Nói có chút thẹn thùng, le lưỡi nói: "Xin lỗi a sư phụ, tuy nói Vạn Hoa Cốc tinh thiện đan dược, nhưng ta những năm này vẫn đúng là không làm sao ở phương diện này dụng tâm quá."

Ninh Dạ cười nói: "Ngươi không để tâm không sao, đằng nào có người biết là được rồi. Ta nói có đúng không? Lâm Lang Tiên Tử?"

Theo lời nói của Ninh Dạ, trong phòng đã xuất hiện một nữ.

Liền thấy nữ này dung mạo uyển chuyển, nhìn như chỉ có đôi tám phương hoa, nhưng lại có một cỗ phong thái ung dung hoa quý, chính là Lâm Lang Thiên trong Cửu Thiên Tiên Nữ của Vạn Hoa Cốc.

"Sư thúc?" Cố Tiêu Tiêu cũng kinh ngạc.

Sau đó phản ứng lại: "Nguyên lai sư phụ một mạch không tin ta, lại vẫn để ngươi theo dõi ta."

Lâm Lang Thiên vỗ nhẹ tay nhỏ của Cố Tiêu Tiêu: "Không cho sau lưng bôi nhọ sư phụ ngươi. Sư phụ ngươi cũng là quan tâm ngươi, sợ ngươi có sơ xuất."

Nàng tuy là cao quý Cửu Thiên tôn sư, tính tình nhưng dịu dàng cực điểm, lên tiếng ôn nhu lời nói nhỏ nhẹ, đại khái có thể tính là trong thiên hạ Vô Cấu, một cái không tranh với đời nhất.

Thời khắc này an ủi Cố Tiêu Tiêu, quay đầu nhìn hướng Ninh Dạ: "Ngươi có thể đoán được có người theo Tiêu Tiêu, ta không kỳ quái, nhưng vì sao có thể đoán được là ta?"

Lâm Lang Thiên tuyệt không tin Ninh Dạ là phát hiện nàng, hơn nửa vẫn là đoán được.

Người ta nói người này có quỷ thần khó lường chi huyền cơ, bây giờ vừa thấy, quả thật không sai.

Ninh Dạ cười nói: "Lấy đại năng tôn sư, bảo vệ một cái đệ tử nho nhỏ. Phóng tầm mắt thiên hạ, đại khái cũng chỉ có Lâm Lang Tiên Tử nguyện ý hạ mình như vậy."

Lâm Lang Thiên nghe nói như thế, vô danh mặt đỏ lên.

Lại là có chút ảo não nói: "Ta đây xem như là nổi tiếng mềm yếu dễ bắt nạt sao?"

Trong giọng nói nhưng rất nhiều bất mãn.

Đừng xem Lâm Lang Thiên tính tình mềm yếu, nhưng bản thân nàng lại không thích như vậy. Chỉ là nàng coi như không vui, cũng sẽ không làm cái gì cường hoành chi sự, ngược lại là ra vẻ mình khá là ủy khuất, đến giống như bị đại nhân răn dạy quá.

Thấy nàng như vậy, Ninh Dạ đến là bắt đầu ngại ngùng: "Là Ninh Dạ đường đột, xin tiên tử thứ lỗi."

"Không sao." Lâm Lang Thiên thấy Ninh Dạ khách khí, đến cũng không để ý, sau đó nói: "Ngươi đang yên lành, đột nhiên đem Tiêu Tiêu kêu đến, nhất định là có chuyện. Tiêu Tiêu bây giờ bất quá tu vi Hoa Luân, giúp không được ngươi cái gì. Ngươi mục đích thực sự, vốn là có ý đồ với chúng ta chứ?"

Ninh Dạ cũng không phủ nhận: "Đúng. Có một chuyện, còn cần Vạn Hoa Cốc hỗ trợ."

"Có chỗ tốt gì cho chúng ta?" Lâm Lang Thiên hỏi.

Ninh Dạ kinh ngạc: "Nguyên lai Lâm Lang Tiên Tử cũng là biết đòi chỗ tốt."

Lâm Lang Thiên liền trắng mắt hắn một cái: "Ta chỉ là không thích tranh chấp, lại không phải người ngu. Ngươi như muốn ta vì ngươi làm việc không công, đó là tuyệt đối không thể."

"Vậy nếu như là đối phó Yên Vũ Lâu đây?"

Lâm Lang Thiên lắc đầu: "Giết một hai cái Yên Vũ Lâu tiểu lâu la, cần gì cùng ngươi liên thủ."

"Vậy nếu như hủy diệt Yên Vũ Lâu đây?" Ninh Dạ hỏi lại.

"Ngươi nói cái gì?" Lâm Lang Thiên kinh hãi.

Chương 44 : Ngũ Hoàn truy đến

Chương 44: Ngũ Hoàn truy đến

"Ngươi cho rằng Vạn Tiên Tông dự định phản bội Yên Vũ Lâu?"

Sau khi nghe xong Ninh Dạ giảng thuật, Lâm Lang Thiên cuối cùng đã rõ ràng vì sao Ninh Dạ nói như thế.

Bất quá lập tức nàng lắc đầu: "Chuyện này không thể nào, Vạn Tiên Tông cùng Yên Vũ Lâu thực lực chênh lệch quá lớn, đừng nói Niết Bàn cảnh của họ bây giờ không rõ sống chết, coi như là Niết Bàn đỉnh phong, cũng không thể nào là đối thủ của Yên Vũ Lâu."

"Nhưng mà âm mưu sở dĩ là âm mưu, chính là bởi cũng không cần thực lực cường đại." Ninh Dạ nói: "Tiên tử biết chuyện của ta, những năm này, những chuyện ta đã làm ra, Kháo cũng không phải thực lực, mà là thủ đoạn."

Lâm Lang Thiên như có suy tư, cuối cùng nói: "Ngươi thật cho rằng bọn họ có thể làm được?"

"Chí ít chính bọn hắn cho rằng bọn họ có thể làm được." Ninh Dạ hồi đáp.

Vạn Tiên Tông không phải người ngu, bọn họ nếu đã dám phản bội, vậy ít nhất liền phải có cơ hội cho rằng mình có thể thắng.

Lâm Lang Thiên minh bạch ý tứ của Ninh Dạ: "Vậy mục đích của ngươi là. . ."

Ninh Dạ trực tiếp nói: "Yên Vũ Lâu là địch nhân của Vạn Hoa Cốc, cũng là địch nhân của chúng ta."

"Kẻ thù của ngươi?" Lâm Lang Thiên không rõ.

Ninh Dạ chỉ Trì Vãn Ngưng bên cạnh: "Vãn Ngưng là người của Yên Vũ Lâu."

Lâm Lang Thiên khiếp sợ không hiểu.

Ninh Dạ đã nói: "Bất quá Vãn Ngưng cũng không muốn vì bọn họ làm việc. Nếu như Yên Vũ Lâu có thể xong đời, vậy thì không thể tốt hơn. Nhưng ta không phải rất xem trọng Vạn Tiên Tông có thể thắng."

"Nhưng ngươi vừa nói bọn họ có nắm chắc."

"Bọn họ có nắm chắc không có nghĩa là bọn họ liền có thể thắng, chỉ là bản thân bọn họ cảm thấy bản thân có hy vọng thắng. Phàm là đại môn phái, đều có bài tẩy ám thủ, không phải người ngoài có thể dễ dàng biết, Yên Vũ Lâu cũng sẽ không ngoại lệ. Vạn Tiên Tông có khả năng nhằm vào, chỉ là những thứ bọn họ nắm giữ, nhưng đối với những thứ không thể biết kia, liền vô pháp nhằm vào. Nhưng những ám thủ này đến cùng là cái gì, Vạn Tiên Tông không biết, ta cũng không biết."

"Vậy chẳng phải chính là mạo hiểm?"

"Thắng làm vua thua làm giặc, muốn thành đại sự, há có lý lẽ không mạo hiểm? Ngược lại, chính là bởi vì không biết, cho nên mới có lòng tin nhất kích, nếu như toàn bộ đều biết, chỉ sợ phản không còn tự tin."

"Nếu như thế, vì sao phải vội vã làm việc như vậy?"

"Bởi vì hiện tại chính là thời cơ hành động tốt nhất của bọn họ." Lần này là Trì Vãn Ngưng lên tiếng.

Không còn ai hiểu rõ Yên Vũ Lâu hơn so với nàng.

Những năm gần đây, Yên Vũ Lâu bởi vì Ninh Dạ liên tục chịu thiệt, dẫn đến bảy tên Vô Cấu cảnh đại đô sứ chết mất ba cái.

Tuy rằng mặt sau đệ khuyết thêm ba cái đại đô sứ, nhưng chức vị dễ bù, tu vi khó tiến.

Ba cái đại đô sứ bổ sung, chỉ có một người là Vô Cấu cảnh, còn là từ bên ngoài chiêu vào, hai cái khác, bao gồm Lý Song Long, đều là Vạn Pháp đỉnh phong.

Yên Vũ Lâu thực lực tổn hại là sự thực, cũng dẫn đến Vạn Tiên Tông tà tâm nổi lên, cảm thấy đây là cơ hội tốt của bọn họ.

Bỏ qua khoảng thời gian này, đợi Yên Vũ Lâu tiếp tục bổ sung thực lực, sợ lại phải đợi không biết bao lâu rồi.

Lâm Lang Thiên lại lắc đầu: "Yên Vũ Lâu có ba vị Niết Bàn, cho dù Vô Cấu chết hết, chỉ cần Niết Bàn vẫn còn, liền không thương căn bản."

"Vấn đề liền ở đây. Đây là điều mọi người đều biết, nhưng cũng bởi vậy, dễ dàng nhất trở thành mục tiêu. Giả như có một loại phương pháp nào đó, có thể đối phó ba vị Niết Bàn kia đây?" Ninh Dạ hỏi.

Lâm Lang Thiên ngẩn ra: "Ngươi là nói. . ."

"Đây cũng là nguyên nhân tại sao nhất định cần Vạn Hoa Cốc gia nhập. Từ manh mối đã biết hiện nay mà xem, thực thần ngọc lộ này e rằng chính là then chốt." Trì Vãn Ngưng nói: "Nhưng vật này đến cùng có tác dụng gì, sợ còn cần Vạn Hoa Cốc tới cung cấp chút ý kiến, dù sao Vạn Hoa Cốc là tối sở trường về đan dược chi thuật."

Lâm Lang Thiên đã minh bạch, không khỏi suy tư lên: "Nếu đã tên thực thần ngọc lộ, quá nửa là cùng thực thần yên công năng gần gũi, Vân Hoa thủy. . ."

Nàng suy nghĩ sâu sắc chốc lát, bỗng nhiên trong mắt sáng ngời: "Ninh Dạ, sự tình e rằng không có đơn giản như ngươi tưởng."

Ninh Dạ hứng thú đại tăng: "Ồ?"

Chuyện Vạn Tiên Tông muốn phản bội Yên Vũ Lâu chỉ là một cái suy đoán, nhưng có một chút có thể xác định, chính là mặc kệ bọn hắn có phải là muốn lật đổ Yên Vũ Lâu hay không, chuyện bọn họ đang làm khẳng định là gây bất lợi cho Yên Vũ Lâu.

Vậy là được.

Mặc kệ là làm chuyện gì, Ninh Dạ đều không ngại lợi dụng một chút.

Đương nhiên, lần này hắn không phải phá hoại, mà là hỗ trợ.

Trước nay đều làm phá hoại, phá thiên hoang quay đầu, Ninh Dạ tích cực dụng tâm muốn giúp Vạn Tiên Tông một tay.

Bất quá hắn không thể chạy tới nói với Vạn Tiên Tông "Các ngươi có phải muốn đối phó Yên Vũ Lâu không, ta có thể giúp các ngươi a", vậy quá nửa là sẽ đem Vạn Tiên Tông dọa hỏng, sau đó giết người diệt khẩu.

Vì vậy Ninh Dạ còn phải tìm cái thời cơ.

Liền tại thời điểm hắn còn đang tìm kiếm cơ hội, cơ hội lại tự mình đến rồi.

Ngày hôm nay Ninh Dạ chính tại trong thành hành tẩu.

Giúp Vạn Tiên Tông đối phó Yên Vũ Lâu là chuyện tiện đường thì làm, không phải nhiệm vụ nhất định phải hoàn thành, vì vậy tâm thái Ninh Dạ cũng rất thoải mái.

Có thể làm liền làm, không thể làm coi như mời Cố Tiêu Tiêu tới chơi một chuyến, tiện thể chỉ điểm nàng Thiên Cơ Môn tâm pháp tu hành.

Điều này khiến hắn đặc biệt du nhiên, hôm nay chính tại trên đường đi dạo, chợt thấy phương xa một đạo nhân ảnh bay tới.

Người kia đằng vân giá vụ, nhìn thấy Ninh Dạ, bấm chỉ tính toán, khí cơ cảm ứng được, chính khóa chặt Ninh Dạ, biết đây chính là mục tiêu, mừng rỡ trong lòng: "Hảo tiểu tử, rốt cuộc tìm được ngươi rồi! Chết đi cho ta!"

Đã là một chưởng vỗ xuống.

Một chưởng này già thiên tế nhật, đem hơn nửa thành trì tận nhét vào trong lòng bàn tay, hiển nhiên cũng là cái không để ý dân chúng sống chết.

Ninh Dạ đã phát hiện có biến, trước tiên thấp giọng nói một câu: "Các ngươi đừng ra tay."

Đằng không phi khởi, song thủ nâng lên một phiến chống trời khí kình, đem đại thủ của người kia toàn bộ nâng lên, như thác sơn chi nhân từ từ phi không.

Nhìn thấy trên thân người áo tím vặn vẹo lấp lóe ngũ hoàn, trong lòng đã có phán đoán: "Ngũ Hoàn Thượng Nhân? Nói như vậy, là vì con trai ngươi mà đến?"

"Ngươi biết là tốt rồi, đền mạng con ta đây!" Trên tử bào của Ngũ Hoàn Thượng Nhân một cái viên hoàn bay ra, chụp vào Ninh Dạ.

Ninh Dạ biết Ngũ Hoàn Thượng Nhân này tại trong Yên Vũ Lâu cũng coi như là cường giả không tầm thường, nghe nói hắn luyện năm loại thần thông cường đại, đều lấy dạng phi hoàn xuất hiện, nhưng lần này vẫn là lần đầu nhìn thấy.

Liền thấy từng cái từng cái viên hoàn bay ra, chính là Hỏa Phượng hoàn, một phiến hồng sắc quang huy xuất hiện, ẩn chứa sát cơ vô hạn.

Ninh Dạ cũng không dám thất lễ, thân hình thiểm động, hoang cuồng đao ý tế khởi, trở tay chém ra.

Trong đao luân kích đãng, liền thấy không trung đã thiểm hiện mảng lớn vết rạn nứt, tựa như mạng nhện, phảng phất thương khung toái liệt. Chỉ thấy bên trong hồng hoàn kia bay lượn vô số hỏa điểu, so với hỏa phượng của con trai hắn nhỏ hơn rất nhiều, uy lực nhưng càng thêm kinh người, xê dịch ra kinh thế liệt diễm tịch quyển mà ra, chính là Xích Hỏa thần thông của Ngũ Hoàn Thượng Nhân.

Xích Hỏa thần thông này uy năng khổng lồ, phần kim tiêu cốt, đi tới chỗ nào, vạn vật giai dung, tối khắc đao đạo chi nhân giống như Ninh Dạ.

Ninh Dạ đao tuy mạnh, nhưng không ngăn được xích hỏa hừng hực, thấy tình hình này, Ninh Dạ lại lần nữa thư quyển tàn vân, đã hóa thành vô biên thủy lưu.

Chính là Thái Ất Thần Thủy Quyết, lấy thủy đối hỏa, thêm vào Yên Ba Vụ Ẩn thần thông, càng là đem Xích Hỏa thần thông của Ngũ Hoàn thượng nhân trừ khử trong vô hình.

Ngũ Hoàn thượng nhân kinh khiếu: "Ngươi đến cùng là kẻ nào của Yên Vũ Lâu?"

"Biết Yên Ba Vụ Ẩn thần thông thì là người của Yên Vũ Lâu sao?" Ninh Dạ cười lạnh: "Vậy ngươi lại thử chiêu này."

Thuận thế nhất quyền Oanh xuất, nhìn như đơn giản một quyền, lại khiến cho trong lòng Ngũ Hoàn Thượng Nhân thăng khởi cảm giác bất an cự đại.

Chương 45 : Ám chỉ

Chương 45: Ám chỉ

Những năm này, Ninh Dạ khổ tu chiến lực chính diện, lại hỗn hợp Trì Vãn Ngưng cùng Công Tôn Điệp sở trường, chiến lực từ lâu không còn như xưa.

Mà từ Cực Chiến Đạo trở về, toàn thân càng là ‘thể quá kim cương’, trong lúc giơ tay nhấc chân đều là khôi hoằng khí thế.

Thời khắc này nhìn như đơn giản một quyền, nhưng ngưng tụ chân ý chi giải của hắn đối với hai chữ “cực” “chiến” trong Cực Chiến Đạo, hóa phồn vi giản, đối diện một quyền này, Ngũ Hoàn Thượng Nhân chỉ cảm thấy thiên địa thương mang, bản thân nhưng không chỗ trốn chạy.

Trong lòng biết không được, hắn kêu to một tiếng, lại là một đám lớn hắc hoàn cùng kim hoàn bay ra.

Hắn hào Ngũ Hoàn Thượng Nhân, lấy ngũ hành phân chia, kim chủ phá giáp, thổ chủ phòng ngự, hỏa chủ sát phạt, thanh chủ khôi phục, thủy chủ biến hóa.

Thời khắc này đồng thời bay ra kim thổ nhị hoàn, Kim hoàn hóa thành trạc thiên chi mâu cấp thứ (đâm) Ninh Dạ, thổ hoàn thì hóa thành kiên cố bích lũy, ngăn trở Ninh Dạ quyền.

Ninh Dạ nhưng lắc lắc đầu: "Vô dụng."

Quyền phong hạ xuống trên hộ tráo của Ngũ Hoàn Thượng Nhân, liền thấy vòng bảo hộ kia đã ầm ầm vỡ nát.

Chiến chi cực giả, bẻ gãy nghiền nát.

Đấu pháp của Cực Chiến Đạo, chính là mặc ngươi giở thủ đoạn gì, ta tự nhất lực phá chi.

Lĩnh ngộ cực chiến chi đạo, liền bằng lĩnh ngộ phá diệt chi đạo, lại phối hợp uy năng của La Hầu chi huyết, dễ dàng xông vỡ Ngũ Hoàn Thượng Nhân, sau một khắc quyền của hắn rơi vào trên người của Ngũ Hoàn Thượng Nhân, Ngũ Hoàn Thượng Nhân đã kêu to bay lên, trên người tung ra trùng thiên chi huyết.

Cho tới Ninh Dạ, hắn cũng trúng một cái kim hoàn chi mâu của Ngũ Hoàn Thượng Nhân, lại là như không có chuyện gì xảy ra.

Thậm chí còn cúi đầu liếc mắt nhìn, cười nói: "Phá giáp có thừa, lực đạo nhưng hiềm yếu một chút."

"Thật can đảm!" Ngũ Hoàn Thượng Nhân triệt để tức giận rồi.

Ngũ hành hoàn đồng thời bay ra, hóa thành một phiến hào quang sắc màu rực rỡ, giữa trời chụp xuống, đồng thời vết thương Ngũ Hoàn Thượng Nhân chịu đựng cũng đang nhanh chóng hồi phục.

"Hừ! Thần thông tuy mạnh, cuối cùng bất quá thuật thôi, không phải đại đạo." Ninh Dạ khinh bỉ hừ lạnh.

Vừa nói, Ninh Dạ rốt cục xuất đao.

Lưu Quang Huyễn Thải Đao.

Một đao ra, vạn ngàn ba lan, thải quang mê ly, càng thịnh quá ngũ hành chi quang.

Đáng sợ hơn chính là mỗi một đạo thải quang này đều là sát cơ, Ngũ Hoàn Thượng Nhân thụ thải quang gột rửa, chỉ cảm thấy tâm thần rung động, khắp toàn thân từ trên xuống dưới mỗi một nơi càng đều đang chịu đựng công kích khủng bố, liền ngay cả nguyên thần cũng không ngoại lệ, công kích phảng phất có mặt khắp nơi, tựa như liệt hỏa thiêu đốt.

Một thoáng này là thuần túy cứng đối cứng, mà Ngũ Hoàn Thượng Nhân lại là hoàn toàn thất bại.

Hắn thảm khiếu bay ngược, nhưng tốc độ của hắn nhanh mấy, cũng sao bằng được Ninh Dạ quang đao.

Đao quang hóa thành công kích thực chất, tại dưới đao quang này chiếu rọi, Ngũ Hoàn Thượng Nhân da dẻ tan rã, phảng phất sinh sinh bị bới một lớp da, cả người trong nháy mắt trở nên máu thịt be bét.

Thậm chí, bốn phía không gian đều chịu Ninh Dạ chưởng khống, mặc hắn tả xung hữu đột càng không ra được.

Trong lòng biết không được, Ngũ Hoàn Thượng Nhân kêu to: "Ta sai rồi! Ta là người của Yên Vũ Lâu, ngươi không thể giết ta!"

"Giết chính là người của Yên Vũ Lâu ngươi!" Ninh Dạ thủ hạ không chút lưu tình, một đao chém xuống.

Một đao này lạc, Ngũ Hoàn Thượng Nhân thân thể đã nhất đao lưỡng đoạn.

Nhưng đáng sợ nhất không phải thân thể tổn thương, mà là nương theo một đao này, khủng bố xâm thực chi lực, cấp tốc lan tràn đến toàn thân Ngũ Hoàn Thượng Nhân, thân thể hắn mỗi một cái tế bào đều đang phá nát, yên diệt, liền tư cách hồi phục đều không có, khi một điểm thân thể cuối cùng tiêu vong thì, nguyên thần bay ra.

Ninh Dạ lại là nhất đao nộ trảm.

Sát Thần Đao!

Thất Sát Đao chi đệ lục đao, giết chính là nguyên thần!

Một đao rơi xuống, nguyên thần yên diệt.

Ngũ Hoàn Thượng Nhân kêu thảm một tiếng, triệt để hôi phi yên diệt.

Đến đây, một vị cường giả tu vi Vạn Pháp đỉnh phong hoàn toàn chết đi.

Thu đao, Ninh Dạ đang muốn hướng hạ phương bay đi, lại nghe một cái thanh âm truyền đến: "Thật là to gan, dám tại trên địa bàn Vạn Tiên Tông ta giết người. Khinh Vạn Tiên Tông ta không người sao?"

Theo lời nói này, trong thiên không một cái đại thủ đã xuất hiện, chụp vào Ninh Dạ.

Ninh Dạ cười dài một tiếng: "Người là ta giết, không có quan hệ gì với Vạn Tiên Tông. Vạn Tiên Tông cần gì phải lưu ý."

Vừa nói, người đã hướng xa xa bỏ chạy.

Người ra tay kia vẫy tay một cái: "Thu!"

Bốn phía không gian vì thế căng chặt, Ninh Dạ lại càng vô pháp chạy ra mảnh không gian này, đại thủ kia ấn xuống, nhưng vào lúc này, Ninh Dạ hóa thành quang ảnh độn xuất, đại thủ kia cuối cùng chưa bắt được Ninh Dạ.

Ninh Dạ cười dài nói: "Ta giết chính là người của Yên Vũ Lâu, Yên Vũ Lâu như muốn gây sự với ta, tự để bọn hắn tìm ta là được, ta không rời đi đảo này, các hạ coi như ta là bị giam cầm ở trên đảo này đi."

Nói càng thật sự lạc trở về mặt đất, cũng không để ý tới Trì Vãn Ngưng bọn họ, liền như vậy đi ra.

Người Vạn Tiên Tông kia thấy tình hình này, thế mà không tiếp tục truy kích, xem ra là ngầm đồng ý thuyết pháp của Ninh Dạ.

Bất quá trận chiến này cũng coi như triệt để bại lộ thân phận tu sĩ của Ninh Dạ, vì vậy Ninh Dạ cũng thẳng thắn không che lấp nữa, công khai ở chỗ này thượng tửu lâu, hạ sòng bạc, một đường du sơn ngoạn thủy, đến cũng nhạc đào đào, chỉ là không cùng Trì Vãn Ngưng Công Tôn Điệp gặp mặt, mọi người đều cho rằng hắn chỉ có một mình.

"Người này mặc dù biết Yên Ba Vụ Ẩn Thần Thông, nhưng không phải người của Yên Vũ Lâu."

Vạn Tiên Tông.

Hương Tích Nguyệt ngồi ở vị trí chưởng giáo, trước người một vòng minh kính, soi sáng ra thân ảnh Ninh Dạ.

Bên dưới nàng ngồi mấy người, chính là Vạn Tiên Tông trưởng lão, trong đó cao nhất một người, sư tị khoát nhĩ, long tị thâm mục, hình tượng khá là đặc thù, không ngờ cũng là Vô Cấu tu vi.

Hắn gọi Sư Tâm Thượng Nhân, chính là một trong hai duy nhị Vô Cấu của Vạn Tiên Tông.

Thời khắc này Sư Tâm Thượng Nhân nói: "Chưởng giáo vì sao chắc chắn như vậy? Liền bởi vìcâu nói sau đó của hắn sao?"

Hương Tích Nguyệt lắc đầu một cái: "Ta sao lại bị một câu nói của hắn lừa gạt được. Bất quá người này kích sát Ngũ Hoàn, trước sau sử dụng vài loại thủ đoạn, Liệt Châu Thất Sát, còn có Thái Ất Thần Thủy, Yên Ba Vụ Ẩn. . . Lấy nhất nhân chi thân, càng nắm giữ nhiều môn tiên pháp, bản thân liền nói rõ rất nhiều vấn đề."

Hương Tích Nguyệt ánh mắt cũng thật sự cao cường, Ninh Dạ thủ pháp tuy rằng xảo diệu, lại vẫn là bị nàng nhìn ra bản chất, không chỉ có như vậy, càng là nói: "Bất quá hắn mặc dù biết Yên Vũ Lâu Yên Ba Vụ Ẩn, chân chính tâm pháp nội tình lại không quan hệ cùng cái này. Nếu như ta không nhìn lầm, tâm pháp nền tảng của hắn, hẳn là Lưỡng Nghi Tâm Kinh."

" Lưỡng Nghi Tâm Kinh?" Chúng nhân kinh ngạc.

"Hóa ra là người của Hắc Bạch Thần Cung, người của bọn hắn chạy tới làm chi?"

Càng có người nói: "Không phải là hướng về phía chúng ta chứ?"

Hương Tích Nguyệt nhẹ nhàng lắc đầu: "Không biết. Người này có thể lấy tu vi không tới Vạn Pháp trung kỳ cường sát Ngũ Hoàn Thượng Nhân, có thể thấy được cũng là nhân trung long phượng. Bất quá trọng yếu nhất chính là, biết rõ giết chính là người của Yên Vũ Lâu, càng còn lưu luyến không đi, có thể thấy được là kẻ có chỗ dựa. Hắc Bạch Thần Cung, Thất Sát Đao, Thái Ất Thần Thủy Quyết, Yên Ba Vụ Ẩn Thần Thông, Vạn Pháp trung kỳ diệt Vạn Pháp hậu kỳ, hóa quang phi độn. . . Những thứ này gộp lại, các ngươi có nghĩ tới cái gì không?"

Chúng nhân ngớ ra, đột nhiên đồng thời kêu lên: "Là Ninh Dạ!"

Ninh Dạ khoảng thời gian này rất nổi danh, vì vậy rất nhiều thứ về hắn người khác cũng biết.

Tỷ như hắn có Nguyên Cực Thần Quang, tỷ như hắn tu Thất Sát Đao.

Mà hắn cùng Trì Vãn Ngưng là tình nhân, từ Trì Vãn Ngưng học được Thái Ất Thần Thủy Quyết, cũng rất bình thường.

Duy nhất không bình thường, là Yên Ba Vụ Ẩn Thần Thông.

Bởi vì đây là tiên pháp của Yên Vũ Lâu, ở tình huống bình thường, hắn là không nên biết.

Hương Tích Nguyệt lông mày cau lại: "Trì Vãn Ngưng là người của Yên Vũ Lâu, điểm ấy chúng ta đều biết. Nếu như người này là Ninh Dạ, như vậy Yên Ba Vụ Ẩn Thần Thông của hắn, không nghi ngờ chút nào cũng là học từ Trì Vãn Ngưng. Nói cách khác, Ninh Dạ đã sớm biết thân phận của Trì Vãn Ngưng, luyến gian tình nhiệt, đến cũng không kỳ quái. Nhưng vì cái gì. . . Tại sao hắn dám dùng đến ở chỗ này? Hắn hôm nay liên tục sử dụng nhiều loại thủ đoạn, lẽ nào thật sự cho rằng có thể lừa gạt được con mắt của ta? Như hắn biết rõ không gạt được, vì sao còn muốn sử dụng Yên Ba Vụ Ẩn? Lẽ nào liền không sợ thân phận của Trì Vãn Ngưng bại lộ sao?"

Nghĩ tới đây, Hương Tích Nguyệt hơi biến sắc mặt: "Nếu như Ninh Dạ không phải người ngu, vậy chỉ sợ hắn là cố ý để cho chúng ta ý thức được điểm này. Không được, lẽ nào hắn biết kế hoạch của chúng ta?"

Chương 46 : Mật mưu

Chương 46: Mật mưu

Trong khách sạn, Ninh Dạ chính một mình nhấp rượu.

Đăng hỏa chợt ám.

Toàn bộ đại sảnh càng bởi vậy dẫn theo mấy phần âm u.

Ninh Dạ cũng không để ý, chỉ là nói: "Hương tông chủ nếu như đã đến, sao không hiện thân gặp mặt."

Sau một khắc Hương Tích Nguyệt thân hình lóe lên, đã xuất hiện tại trước người Ninh Dạ: "Ninh Dạ?"

Ninh Dạ cười hắc hắc, đã xuất hiện nguyên lai hình mạo.

"Quả nhiên là ngươi!" Hương Tích Nguyệt hừ nói: "Ngươi thật là to gan, lại vẫn dám đến Hải Châu, không biết Yên Vũ Lâu vẫn luôn muốn ăn thịt uống máu ngươi sao?"

Ninh Dạ buông tay: "Nếu đã muốn giết ta như vậy, vậy Hương tông chủ trực tiếp bắt ta hướng Yên Vũ Lâu tranh công đi, cần gì phải nhiều lời?"

Hương Tích Nguyệt sắc mặt chìm xuống: "Đang muốn như vậy!"

Nói búng tay một cái, liền thấy bốn phía đã xuất hiện mảng lớn tia sợi, kết thành khắp trời võng lớn chụp xuống.

Ninh Dạ bất động, tùy ý Hương Tích Nguyệt trùm kín bản thân, còn nhìn nhìn một chút, bình luận: "Khiên Ti Võng, có chút ý tứ. Ngô, thật giống tránh không thoát đây."

Ninh Dạ thử phát động sức mạnh toàn thân, làm sao lưới này dẻo dai cực kỳ, mặc hắn dùng sức thế nào, đều không thể giật đứt.

Không khỏi cười nói: "Xác thực hảo thủ đoạn, liền là không biết đối phó ảnh độn thì thế nào?"

Nói đã hóa thành một phiến hắc ảnh, từ trong lưới đào dật mà ra.

"Ma Môn ảnh độn?" Hương Tích Nguyệt kinh ngạc.

Ninh Dạ lại còn biết cái này?

Hắc vụ trọng tụ nhân hình, Ninh Dạ vẫn như cũ ngồi ở chỗ cũ, chầm chậm rót một chén trà: "Chung quy phải có chút thủ đoạn, mới dám đến Hải Châu này ngang ngược. Hương tông chủ không cần thử, đánh a, ta là đánh không lại ngươi, nhưng ta muốn chạy trốn, ngươi cũng là không bắt được ta. Không bằng ngồi xuống uống chén trà, chậm rãi tán gẫu."

Hương Tích Nguyệt sắc mặt âm trầm: "Giữa ngươi và ta, có cái gì có thể tán gẫu?"

"Tâm sự Thực Thần Ngọc Lộ thế nào?" Ninh Dạ hỏi ngược lại, lên tiếng đồng thời, đã bất động thanh sắc phát động Tiệt Thiên Thuật.

Hương Tích Nguyệt giật nảy cả mình, suýt nữa ngã ngồi xuống đất:

"Ngươi. . ."

Trong lòng sát cơ bạo khởi, hận không thể lập tức đem Ninh Dạ giết tại dưới chưởng, nhưng chung quy không hạ sát thủ, chỉ có thể áp giọng xuống nói: "Làm sao ngươi biết?"

Vừa nói, đã liên tục hướng tới chu vi đánh ra vô số cấm chế, phòng ngừa bị người nghe trộm.

Ninh Dạ tự nhiên không thể nói ta đối với Vạn Tiên Tông ngươi thực hành toàn diện theo dõi, vì vậy hắn trực tiếp nói: "Ta là đuổi theo Lý Song Long đến."

"Song Long?" Hương Tích Nguyệt kinh ngạc.

Ninh Dạ mỉm cười: "Hương tông chủ cần gì phải biết rõ còn hỏi."

Hương Tích Nguyệt đã minh bạch ý tứ của hắn: "Nguyên lai ngươi là định giết Song Long, là bởi vì hắn nắm giữ bí mật của Trì Vãn Ngưng?"

Ninh Dạ mỉm cười: "Vốn là có ý này, bất quá hiện tại đổi ý."

Nghe nói như thế, Hương Tích Nguyệt cũng an tâm.

Nàng cơ bản đã minh bạch mục đích của Ninh Dạ, mỉm cười ngồi xuống: "Ngươi biết những gì?"

Ninh Dạ ung dung thong thả đem chén trà đẩy tới trước người Hương Tích Nguyệt: "Tông Chủ xin mời dùng."

Hương Tích Nguyệt cũng không khách khí, uống một hơi cạn sạch. Nhưng trong lòng có chút kỳ quái, ta làm sao cũng không nghiệm một thoáng, liền uống như thế? Liền như thế tin tưởng Ninh Dạ sẽ không hạ độc? Liền như thế tin tưởng độc của hắn không làm gì được chính mình?

Nàng không biết, đây kỳ thực là tác dụng Tiệt Thiên Thuật của Ninh Dạ.

Sau khi Vong Ưu tiên bà đem cảm ngộ đối với Tiệt Thiên Thuật của chính mình truyền cho Ninh Dạ, Tiệt Thiên Thuật của Ninh Dạ hiệu quả đại tăng, tuy rằng vẫn chưa thể sai phái nhân tâm, cũng đã vô hình trung ảnh hưởng tâm trí đối phương.

Bất quá đương sơ Vong Ưu tiên bà là trực tiếp chặt đứt liên hệ giữa hắn cùng Thiên Cơ Điện, hắn sử dụng đối với Hương Tích Nguyệt, cũng chỉ có thể là tăng cường hiệu quả thoại thuật của mình, đề thăng hướng dẫn.

Thời khắc này Ninh Dạ đã cười nói: "Hảo khí phách, chẳng trách dám tính toán Yên Vũ Lâu."

Hắn dùng chính là tính toán, mà không phải lật đổ, bởi vì chỉ dựa vào tin tức hắn đạt được, vẫn chưa thể xác định Vạn Tiên Tông nhất định là muốn lật đổ Yên Vũ Lâu.

Kế hoạch lấy suy đoán làm cơ sở, rất dễ dàng bởi vì suy đoán bất ổn mà xuất hiện vấn đề, điểm này Ninh Dạ đã học khôn, vì vậy tại trước khi chân chính đàm luận, còn muốn tận khả năng hướng dẫn Hương Tích Nguyệt nói ra lời trong lòng.

Làm sao Hương Tích Nguyệt cũng là cẩn thận, tuy rằng tâm tình căng thẳng, trong miệng vẫn như cũ gió thổi không lọt: "Không có chứng cứ, Ninh nhân ma không thể nói lung tung được a."

Ninh Dạ cười lên: "Ta thích người khác tìm ta muốn bằng cứ, một khi nói như vậy, đó cơ bản chính là thừa nhận. Đúng rồi, Lý Song Long hiện tại cũng tại quý tông môn, hắn chính đang luyện Thực Thần Ngọc Lộ chứ?"

Hương Tích Nguyệt lại vẫn là không căng thẳng: "Thực Thần Ngọc Lộ chính là vô thượng thần dược, Lý Song Long mượn Vạn Tiên Tông ta vì Yên Vũ Lâu luyện chế, chính là vì đưa một phần đại lễ cho chưởng giáo Yên Vũ Lâu, có gì hiếm lạ?"

Ninh Dạ cảm thụ được Hương Tích Nguyệt không úy kỵ, không khỏi âm thầm lấy làm kỳ.

Quả nhiên trong này còn có vấn đề.

Nhưng hắn có thể cảm giác được, Hương Tích Nguyệt là căng thẳng.

Phi thường khẩn trương.

Nói cách khác, Thực Thần Ngọc Lộ khẳng định có vấn đề.

Chờ đã, nàng nói là cho chưởng giáo Yên Vũ Lâu dùng?

Như vậy nói cách khác, chưởng giáo Yên Vũ Lâu là biết Thực Thần Ngọc Lộ?

Nếu đã biết rồi, vì sao còn phải lén lén lút lút như vậy, vì sao còn phải sốt sắng như vậy?

Liên tưởng đến một chuyện Lâm Lang Thiên nói cho hắn, trong lòng Ninh Dạ ít nhiều đã có chút suy đoán.

Hắn mỉm cười nói: "Thực Thần Ngọc Lộ này, là muốn luyện chế ba phần chứ?"

Hương Tích Nguyệt tâm tình bỗng nhiên căng thẳng.

Quả nhiên!

Vậy là vẫn là phải thông qua bỏ thuốc đối phó ba cái Niết Bàn của Yên Vũ Lâu?

Bất quá Yên Vũ Lâu cũng là sở trường về độc dược, phổ thông độc dược là đối phó không được Niết Bàn đại lão.

Nhưng có lúc lương dược cũng là có thể dẫn đến phản tác dụng, chỉ tiếc Lâm Lang Thiên biết cũng có hạn, vì vậy tin tức cụ thể còn cần bản thân Ninh Dạ tìm hiểu.

Nghĩ đến đây, Ninh Dạ đã yên lặng tính toán lên.

Thấy hắn không nói lời nào, Hương Tích Nguyệt nói: "Ninh Dạ, ngươi cho rằng ngươi được cơ mật Thực Thần Ngọc Lộ rồi, liền có thể đến áp chế ta? Thực sự là quá buồn cười. Bất quá ngươi nếu đã tự mình đưa tới cửa. . ."

"Thuốc này không độc." Ninh Dạ đột nhiên nói.

Hương Tích Nguyệt nhất trệ.

Ninh Dạ đã nói: "Thuốc này khẳng định không có độc, hơn nữa là linh dược, nếu không gạt không được ba vị Niết Bàn. Thế nhưng cũng khẳng định có vấn đề. . ."

Hương Tích Nguyệt hừ lạnh: "Thuốc không có độc, làm sao hại người? Ngươi đến dạy dỗ ta a."

"Há, nói tới cái này, vẫn là có chút biện pháp." Ninh Dạ mò cằm: "Phương pháp có rất nhiều, tỷ như tuy rằng cổ vũ tu vi, lại khả năng cùng tự thân tu hành phản lại, đương nhiên, Niết Bàn cảnh không thể không ý thức được điểm này. Nhưng cũng khả năng còn có những thủ đoạn khác, tỷ như dược tuy không độc, lại khả năng cùng những dược vật khác sản sinh hiệu quả, do đó hóa thành độc dược; hay là. . ."

Ninh Dạ một hơi đoán bảy tám loại đáp án, nhưng đổi lấy chỉ là Hương Tích Nguyệt xem thường hừ lạnh.

Hết thảy không đúng?

Vậy muội nó liền có chút tà a.

Ninh Dạ đã đem chuyện Lâm Lang Thiên nói với mình, cùng thủ pháp mình có thể nghĩ đến đều nghĩ tới, làm thế nào cũng nghĩ không thông, Hương Tích Nguyệt đến cùng dựa vào cái gì dùng Thực Thần Ngọc Lộ ám toán Niết Bàn cảnh. Hơn nữa Tiệt Thiên Thuật hiệu quả còn chưa phát huy ra, Hương Tích Nguyệt tình nguyện không nói cũng không nguyện ý để lộ nửa điểm ý tứ.

Hương Tích Nguyệt đến cũng đã bị Ninh Dạ một trận đoán mò chọc giận, bật thốt lên: "Nguyên lai ngươi cái gì cũng không rõ ràng. Nếu như thế, vậy liền đem ngươi bắt, đưa tới Yên Vũ Lâu tranh công, nói không chừng còn có thể từ chỗ Lão Tổ đổi lấy một chút chỗ tốt."

Nói liền muốn ra tay.

Thế nhưng nghe thấy lời này của nàng, Ninh Dạ lại đột nhiên ngẩn ra.

Lão Tổ?

Cùng Hắc Bạch Thần Cung bất đồng, Yên Vũ Lâu chỉ có một vị Lão Tổ.

Thần Tiêu Lão Tổ!

Người này cũng không phải bất kỳ vị nào trong ba vị Niết Bàn của Yên Vũ Lâu, nhưng hắn tại Yên Vũ Lâu địa vị lại cực kỳ đặc thù, đặc thù đến liền ba vị Niết Bàn cảnh kia đều vô cùng sợ hãi.

Thời khắc này vừa nghe đến Lão Tổ chi danh, Ninh Dạ đột nhiên nhớ tới một cái truyền thuyết.

Hắn trong nháy mắt nghĩ rõ ràng.

Ha ha, ngươi rốt cục vẫn là làm lộ rồi!

"Hóa ra là như vậy!" Ninh Dạ cười to lên: "Không trách các ngươi dám động thủ đối với Yên Vũ Lâu, nguyên lai mục đích thực sự của các ngươi là Thần Tiêu Lão Tổ! Hắn mới là hậu thuẫn của các ngươi chứ?"

Nghe nói như thế, Hương Tích Nguyệt thân thể mềm mại run lên.

Tiệt Thiên Thuật truyền đến nhận biết xác nhận, thời khắc này Hương Tích Nguyệt, là thật sợ sệt.

"Muốn chết!" Sau một khắc Hương Tích Nguyệt đã xuất thủ, một chỉ đâm hướng trán Ninh Dạ.

Huyền Thiên Cửu Cực Chỉ!

Chương 47 : Mật mưu

Chương 47: Mật mưu

Một chỉ xuất ra, Ninh Dạ chỉ cảm thấy cả người đều bị bao phủ tại dưới vô tận sát cơ , khiến cho thân thể hắn hoàn toàn mất đi năng lực đối kháng.

Nhưng vào lúc này, Ninh Dạ đột nhiên vỗ bàn một cái, liền thấy bốn phía phong vân đột biến, sát cơ bạo khởi.

Hương Tích Nguyệt kinh ngạc phát hiện, chung quanh đây hết thảy vật phẩm phảng phất đều sống lại giống như vậy, đồng thời đối với nàng phát động công kích.

Mà thân thể của Ninh Dạ đã như là quỷ mị tiêu thất vô tung, xuất hiện tại một đầu khác.

Đây không phải là Ninh Dạ hữu tâm lưu lại chỗ này, mà là tại dưới một chỉ chi uy của Hương Tích Nguyệt, quang độn của hắn thế mà chỉ có thể thoát ly xa như vậy.

Nữ nhân này thế mà có năng lực hạn chế không gian cường đại, chân chính khắc chế Ninh Dạ.

Bất quá có Trì Vãn Ngưng Công Tôn Điệp tại, Ninh Dạ cũng không úy kỵ, chỉ là ống tay áo vung lên, bốn phương tám hướng vô hình sóng khí tịch quyển mà tới, khắp nơi đều là đao quang sát ý, đồng thời Ninh Dạ lại lần nữa thiểm hiện, trong miệng đã nói: "Hương Tích Nguyệt, ngươi cho rằng hiện tại giết ta, liền có thể ngăn cản tin tức truyền đi sao? Vãn Ngưng!"

Theo Ninh Dạ lên tiếng, bên ngoài càng vang lên một phiến tiếng đàn.

Tiếng đàn dễ nghe êm tai, tại trong đêm trường đen tối này tấu xuất ra một phiến nhu tình bi thương, càng dẫn theo mấy phần tương tư lưu luyến chi ý, chỉ là cẩn thận nhận biết, liền sẽ phát hiện thanh âm tự gần mà thực xa, chỉ là bị người lấy tiên pháp trực tiếp truyền tới, nhập thính đường này, nhưng không lọt vào tai người khác.

"Trì Vãn Ngưng?" Hương Tích Nguyệt kinh hãi.

Nàng không nghĩ tới Trì Vãn Ngưng thế mà cũng tới, hơn nữa nhìn nàng cùng Ninh Dạ phối hợp, rất rõ ràng, Ninh Dạ đã dùng không biết tên phương pháp đem tin tức thả ra.

Nói cách khác, hiện tại giết Ninh Dạ cũng muộn rồi, trừ phi nàng có thể đồng thời kích sát hai người.

Nhưng đây hiển nhiên là không thể nào, ở chỗ này, lấy pháp lực của nàng có thể ngăn cản Ninh Dạ hỏa phù đưa thư, nhưng ở Trì Vãn Ngưng chỗ ấy, nàng nhưng là ngăn cản không được.

Ý thức được điểm này, Hương Tích Nguyệt đánh ra một chưởng, bốn phía sát ý bị nàng một chưởng đánh xuống, tất cả đều gột rửa vô tồn, Hương Tích Nguyệt lúc này mới nói: "Ngươi quả nhiên có chút cân lượng, thậm chí ngay cả Huyền Thiên Cửu Cực Chỉ của ta đều có thể trốn đi."

Ninh Dạ nở nụ cười: "Đánh ta là đánh không lại ngươi, chống đỡ một lúc vẫn là không thành vấn đề."

"Khẩu khí thật là lớn!"

"Có muốn thử lại hay không?" Ninh Dạ cầm lên một nén hương: "Ta đánh cược thời gian một nén hương này, ngươi tuyệt đối giết không được ta."

". . ."

Hương Tích Nguyệt thở dài một hơi: "Được, rất tốt, không cần thử. Nói đi, ngươi muốn cái gì?"

Ninh Dạ gật đầu: "Thế mới đúng chứ. Ta chính là muốn giúp các ngươi, giúp các ngươi diệt Yên Vũ Lâu."

"Hừ, không cần các ngươi chúng ta cũng có thể làm được, ngươi không thêm phiền liền rất tốt." Hương Tích Nguyệt ngạo nghễ hồi đáp.

"Chỉ bằng Lý Nguyệt Huyền Thông của Thần Tiêu Lão Tổ?" Ninh Dạ cười.

Thần Tiêu Lão Tổ người này, cùng Vong Thiên Cơ năm đó có chút giống, đã từng cũng là Yên Vũ Lâu cực thịnh một thời thiên chi kiêu tử, nhưng vẫn sau này cùng Yên Vũ Lâu trở mặt thành thù. Bất quá hắn không Vong Thiên Cơ như vậy bất tử vãng sinh năng lực, tại bị Yên Vũ Lâu bắt được sau, liền bị hạ nhập đại lao.

Mà Yên Vũ Lâu sở dĩ không giết hắn, là nhân là cái gia hỏa này thế mà luyện thành một loại bí pháp Lý Nguyệt Huyền Thông, vừa vặn khắc chế Yên Vũ Lâu tu thần bí thuật Vân Hải Thương Sinh Quyết.

Dẫn đến kết quả liền là năm đó Thần Tiêu Lão Tổ lấy Vô Cấu tu vi, ngạnh sinh sinh giết chết một vị Niết Bàn.

Cuối cùng Yên Vũ Lâu hãy tìm một đám không có tu luyện Yên Vũ Lâu tâm pháp người đi tới, dùng người chồng, mới đem gia hỏa này bắt lấy.

Nhưng cũng bởi vậy, bọn họ không dám giết Thần Tiêu Lão Tổ, nhân vì người nọ sớm đem Lý Nguyệt Huyền Thông bí pháp ẩn náu, một khi bỏ mình, bí pháp thì sẽ truyền bá. Đây không phải là giống Dung Thành như vậy mù gào to, mà là xác thực có việc này.

Chỉ bất quá ai cũng không nghĩ tới, bị vây ở Yên Vũ Lâu Thiên Lao bên trong Thần Tiêu Lão Tổ, thế mà bí mật cùng Vạn Tiên Tông đã có liên hệ.

Nói không chắc Vạn Tiên Tông cũng đã được rồi bí pháp, chính bởi vậy mới có chỗ dựa đối kháng Yên Vũ Lâu.

Không, lấy Thần Tiêu Lão Tổ làm người, hẳn là không đến nỗi liền như thế giao cho bọn họ, khả năng càng lớn là khiến bọn hắn cứu ra tự kỷ.

Nhưng chỉ dựa vào Lý Nguyệt Huyền Thông khẳng định là không đủ, vì vậy Vạn Tiên Tông còn muốn làm cái khác bố trí.

Hương Tích Nguyệt hồi đáp: "Ngươi nếu đã nhưng đã đoán được những thứ này, vậy ngươi liền tiếp tục đoán, ta nhìn ngươi một chút khả năng đoán được chân tướng."

Lên tiếng đồng thời cũng kỳ quái, ta sao phối hợp như vậy hắn? Lúc trước đã trong lúc vô tình nói lỡ miệng, không nên. . .

Nghi hoặc trong lòng nàng, Ninh Dạ lại đã nói: "Tự nhiên là cái kia ba bình Thực Thần Ngọc Lộ, vốn là ta cũng kỳ quái, nếu đã thuốc này không độc, vì sao vừa muốn trọng đãi như vậy. Hiện tại ta đến là triệt để nghĩ rõ ràng. Thực thần chi dược, nhằm vào nguyên thần, Thực Thần Ngọc Lộ, hẳn cũng là như thế, chỉ bất quá tác dụng ngược lại, mà là tăng cường, vì vậy là linh dược. Mà Yên Vũ Lâu Vân Hải Thương Sinh Quyết, chính là tu thần bí thuật, Yên Vũ Lâu rất nhiều tiên pháp thần thông, đều coi đây là bản. Thần Tiêu Lão Tổ nhằm vào Vân Hải Thương Sinh Quyết thành tựu Lý Nguyệt Huyền Thông, vừa vặn chính là nhằm vào pháp này. Cứ như vậy, thuốc này tuy rằng có thể đề thăng ba vị Niết Bàn đại năng tu vi, nhưng cũng khiến Lý Nguyệt Huyền Thông hiệu quả, đại đại tăng cường chứ?"

Hương Tích Nguyệt trong lòng run lên, nàng không nghĩ tới Ninh Dạ thật sự đoán được.

Không sai, Thực Thần Ngọc Lộ không phải độc dược, mà là có thể tăng cường nguyên thần, chỉ bất quá tăng cường phương hướng cùng Vân Hải Thương Sinh Quyết mật thiết tương quan, chính bởi vậy, một khi tao ngộ Lý Nguyệt Huyền Thông bí pháp, thụ thương càng nặng.

Dựa vào Lý Nguyệt Huyền Thông, Vô Cấu có thể bại Niết Bàn, thế nhưng muốn đối diện ba vị Niết Bàn, lại vẫn là không đủ.

Vì vậy Vạn Tiên Tông liền tỉ mỉ bày ra lần này Thực Thần Ngọc Lộ chi sự, bọn họ ẩn giấu bộ phận vật liệu, Yên Vũ Lâu đến lúc đó chỉ sẽ phát hiện vật này hiệu quả lương hảo, nhưng sẽ không phát hiện bên trong chân chính bí mật. . .

Bất quá sau đó, Ninh Dạ liền lắc đầu: "Nhưng muốn đối phó Yên Vũ Lâu, vẫn như cũ không đủ! Ta tính toán, còn cần Vạn Tiên Tông vị lão tổ tông kia cùng Thần Tiêu Lão Tổ đồng thời xuất thủ, phương có thể đối phó cái kia ba vị Niết Bàn. Thế nhưng Yên Vũ Lâu đại đô sứ đây? Bọn họ xử lí thế nào? Mặt khác Yên Vũ Lâu như vậy đỉnh cấp môn phái, khẳng định ẩn giấu hậu chiêu, ngươi xác định, chỉ bằng điểm này, liền có thể thắng bọn họ?"

Hương Tích Nguyệt sắc mặt hung ác: "Ngươi nghĩ rằng chúng ta không biết? Nhưng mà thời gian không chờ ta, lại không động thủ, sợ là liền không có cơ hội."

"Ân?" Ninh Dạ nhìn nhìn nàng.

Hương Tích Nguyệt cũng đã nói đến đây mức, thẳng thắn cũng không giấu giếm nữa, trực tiếp nói: "Sư phụ ta. . . Muốn vũ hóa."

Nguyên lai Vạn Tiên Tông vị kia Niết Bàn đại lão, đã đã sắp chết sao? Không trách. . . Không trách. . .

Yên Vũ Lâu thụ trọng thương, Vạn Tiên Tông đại lão vũ hóa sắp tới, Thần Tiêu Lão Tổ thúc giục động thủ, trọng trọng dưới áp lực, bức cho Vạn Tiên Tông cũng không thể không bí quá hóa liều.

Bọn họ không phải không biết hiện tại động thủ quá mức gấp gáp, mà là không lựa chọn. Bỏ qua cơ hội lần này, khả năng sau này đều không còn cơ hội.

Nghĩ tới đây, Ninh Dạ bỗng nhiên trong lòng hơi động: "Ta có thể gặp gỡ lão nhân gia kia sao?"

"Ân?" Hương Tích Nguyệt ngẩn ra.

Ninh Dạ đã đem một bình Bất Diệt Tuyền đặt ở trên bàn: "Đưa cái này cho hắn, hữu dụng vô dụng, quay đầu lại nói với ta một tiếng."

"Đây là. . ."

"Bất Diệt Tuyền." Ninh Dạ hồi đáp.

Hương Tích Nguyệt thân thể run lên: "Ngươi là người của Thiên Cơ Môn?"

Ninh Dạ nở nụ cười: "Ngươi xem, ta cũng coi như là thành tâm muốn cùng các ngươi kết bạn. Thử một chút đi, nếu như dùng tốt, lại bàn."

Chương 48 : Nhiếp Hồng Thường

Chương 48: Nhiếp Hồng Thường

"Liền như thế đem thân phận để lộ ra ngoài, không sợ tiết lộ?"

Trì Vãn Ngưng tựa ở bên người Ninh Dạ, không hiểu hỏi, Công Tôn Điệp lại là không có mặt.

Vì kế an toàn, hai cô nương này chỉ có thể luân phiên đi tới.

"Không để ý." Ninh Dạ lười biếng hồi đáp: "Thân phận của ta đã quá nhiều người biết. Mộc Khôi Tông, Vạn Hoa Cốc. . . Bại lộ sợ là chuyện sớm muộn."

"Cái kia Hắc Bạch Thần Cung. . ."

"Sợ hắn làm chi!" Ninh Dạ ngạo nghễ hồi đáp.

Hiện tại hắn, đã không phải năm đó hắn.

Năm đó bản thân, thực lực yếu ớt, chỉ có thể dựa vào âm mưu tính toán lẫn vào Hắc Bạch Thần Cung hưng phong tác lãng.

Nhưng bây giờ tu vi hắn Vạn Pháp, thực lực tăng vọt, coi như là đối diện Vô Cấu đại năng cũng tiến thối có thừa, rất nhiều chuyện còn không dùng trông trước trông sau.

Thân phận không bại lộ cố nhiên rất tốt, coi như bại lộ, cùng lắm cũng chính là chính diện vừa mới.

Có chỗ dựa, sợ hắn làm chi?

Hơn nữa Mộc Khôi Tông một mạch hữu dụng thân phận nắm bắt ý tứ của hắn, bây giờ Ninh Dạ phủi này lo lắng, Mộc Khôi Tông cũng đừng hòng nắm bắt hắn.

Vì vậy Ninh Dạ hiện tại cũng coi như là vì sau này thân phận bại lộ làm chuẩn bị —— hắn hiện tại là không sợ thân phận bại lộ, chỉ cần bại lộ trước thu được đầy đủ trưởng thành là tốt rồi.

Ngày kế, Hương Tích Nguyệt quả nhiên tái xuất hiện, trên mặt mang theo kích động: "Ngươi này Bất Diệt Tuyền, quả nhiên có chút hiệu quả. Sư phụ muốn gặp ngươi."

Vạn Tiên Tông hậu sơn.

Ninh Dạ đứng tại một lão bà trước người, cúi người hành lễ: "Ninh Dạ tham kiến tiền bối."

Nhưng trong lòng tự kinh ngạc.

Căn cứ Lâm Lang Thiên thuyết pháp, Vạn Tiên Tông vị kia "thạc quả cận tồn" (quả lớn còn sót lại) Niết Bàn, hẳn là cái nam tính, tên là hứa Lưu Tiên, sao hiện tại lại là cái lão thái bà?

Hơn nữa từ đối phương khí cơ nhìn, rõ ràng đúng là Niết Bàn không thể nghi ngờ.

Cuối cùng sẽ không thành Vạn Tiên Tông có hai cái Niết Bàn chứ?

Trong lòng hắn chính ngờ vực, lão thái bà kia nhưng trực tiếp nói: "Ngươi trốn ta một trảo thử một chút."

Nói trực tiếp một tay chộp tới.

Một trảo này bên dưới, Ninh Dạ chỉ cảm thấy bản thân tâm thần cũng vì đó đông kết, hoàn toàn dùng không ra bất kỳ thủ đoạn.

Lần này hắn cũng thật là không nghĩ tới lão thái bà nói ra tay liền xuất thủ, mấu chốt nhất trước khi hắn tới dùng Vấn Thiên Thuật tính quá, hoàn toàn không có loại tình huống này a!

Nhưng sau một khắc, Ninh Dạ tâm thần chấn động, Côn Lôn Kính đã "Ông" một tiếng truyền ra tiếng rung.

Kể từ cùng Vong Ưu tiên bà tiếp xúc qua sau, Ninh Dạ liền đặc biệt đề phòng loại này ngăn cách tiên pháp thủ đoạn, tâm thần thời khắc dẫn dắt, vì vậy lão thái một trảo này bên dưới, tuy rằng phong cấm hắn hết thảy pháp thuật, thế nhưng đạo cảnh không phải nàng có thể phong, sau đó Ninh Dạ thân thể đã hóa thành một đạo quang ảnh hướng xa xa bỏ chạy, trong nháy mắt xuất hiện tại thiên không phương xa, trừng mắt nhìn hạ phương.

Chỉ là còn chưa chờ hắn nói cái gì, liền thấy lão thái kia đã xuất hiện sau lưng Ninh Dạ: "Quả nhiên là Côn Lôn Kính, không tệ, xem ra đúng là không bắt được ngươi."

Ninh Dạ hỏa khí lớn mạo: "Các ngươi là thật không có hợp tác ý tứ a?"

Bà lão cười ha ha: "Bởi vì hợp tác mà bị ngươi khanh quá người, còn thiếu sao?"

Ân?

Ninh Dạ ngẩn ra, bật thốt lên: "Làm sao ngươi biết?"

"Vốn là không biết, nhưng biết Ninh Dạ chính là Bạch Vũ sau, rất nhiều vốn là không biết, cũng đã biết."

Lão thái bà nói đã hướng hạ phương đáp xuống: "Đi theo ta, lần này lão thân sẽ không lại hướng ngươi xuất thủ."

Phí lời, ngươi không bắt được ta, đương nhiên không cần thiết lại ra tay.

Trở xuống hậu sơn một khắc, Ninh Dạ cũng đã thông suốt.

Đúng, đã biết Ninh Dạ là Bạch Vũ, rất nhiều đã từng Ninh Dạ từng làm sự, cũng liền có thể đã thông suốt.

Bất luận là Chấp Tử Thành chi chiến, vẫn là Đông Phong Quan, thậm chí là Vân Tuyệt Cổ Địa, Liệt Châu vương phủ, đều có Ninh Dạ thân ảnh. Có một số việc tuy rằng không có công khai, nhưng hữu tâm nhân một tra, là được được ra biên tác. Không biết Ninh Dạ là Bạch Vũ, cũng chưa chắc liên tưởng đến trên người hắn, này một biết, cái kia rất nhiều đáp án liền không nói cũng hiểu.

Mà Hải Châu chi địa, tại phương diện tin tức xưa nay linh thông, vì vậy lão thái bà càng là trực tiếp phán đoán ra Ninh Dạ khanh quá rất nhiều đội hữu.

Nghĩ như vậy, đối với lão thái bà muốn trảo chuyện của chính mình, Ninh Dạ cũng không tức giận như vậy.

Hắn chỉ là nói: "Vô luận Quân Bất Lạc, vẫn là cái gì khác người, bọn họ đều không phải của ta bằng hữu."

"Vạn Tiên Tông cũng không phải bằng hữu của ngươi." Bà lão nói.

"Nhưng các ngươi muốn đối phó Yên Vũ Lâu, liền có thể tính."

"Cái kia Mộc Khôi Tông đây?" Lão thái bà hỏi.

"Lợi dụng lẫn nhau mà thôi."

"Lúc này như vậy vì sao công bằng?"

"Bởi vì ta nghĩ diệt Yên Vũ Lâu."

Bà lão kinh ngạc: "Ngươi tử địch, không phải làm là Hắc Bạch Thần Cung, Thái Âm Môn cùng Hạo Thiên Môn sao?"

Ninh Dạ trực tiếp nói: "Trì Vãn Ngưng."

"Nguyên lai là như vậy, quả thế!" Lão thái bà đến cũng không quá kỳ quái: "Chỉ là vì nữ nhân của chính mình, liền dễ dàng bại lộ thân phận, không khỏi không khôn ngoan."

Ninh Dạ lắc đầu: "Biết thân phận ta người đã rất nhiều rồi, ta thân phận này a, tính toán có thể lại bảo mật mười năm liền rất ghê gớm rồi, cũng không kém nhiều cái Vạn Tiên Tông. Mấu chốt nhất chính là, lần này ta là thành tâm muốn hợp tác với Vạn Tiên Tông, vì vậy không muốn có cái gì ẩn giấu."

Giết Yên Vũ Lâu một cái đại lão dễ dàng, tiêu diệt Yên Vũ Lâu liền không dễ dàng, vì vậy Ninh Dạ lần này cũng là chân tâm thực lòng.

Chỉ là hắn hư tình giả ý thời điểm, người khác đều rất tin tưởng hắn, hắn chân thành thời điểm, tao ngộ lại là phản phục thăm dò, nếu không phải hắn quang độn cùng Côn Lôn Kính độn pháp vô biên, không chừng Vạn Tiên Tông đã bắt hắn lại trực tiếp tra hỏi, cũng làm cho hắn giận dữ không nói gì.

Hơn nữa hắn hiện tại cảm thấy, lão thái bà này động thủ với hắn, không hẳn sẽ không có bắt hắn lại cường đoạt Thiên Cơ Điện cách làm, lúc trước thuyết từ, thông không thông qua là lý do thôi vậy.

Đương nhiên Ninh Dạ sẽ không nói cái này, chỉ là trong lòng cũng vẫn là đối Vạn Tiên Tông đã có khúc mắc.

Có mấy người, đúng là thuộc về phù không lên a.

Lão thái bà không biết Ninh Dạ trong lòng này rất nhiều ý nghĩ, đối Vạn Tiên Tông ấn tượng càng là đánh rơi thung lũng, ngược lại là rất hài lòng thuyết pháp của Ninh Dạ, gật đầu nói: "Ngươi có thể như vậy, vậy không thể tốt hơn. Ngươi Bất Diệt Tuyền hiệu quả không tệ, lão thân có thể cảm thấy, sinh cơ hơi có trì hoãn, nhưng đáng tiếc hiệu dụng không lớn."

Nghe nàng nói như vậy, Ninh Dạ cũng không khách khí: "Bất Diệt Tuyền không hoàn toàn, muốn hiệu quả tốt hơn, liền nhiều chút vì ta tìm mảnh vỡ Thiên Cơ Điện."

Mặc Châu, Liệt Châu cùng Thiên châu ba mảnh vỡ Thiên Cơ Điện đã gần như bị sưu tập hoàn toàn, Vân châu Hàn châu có Thanh Lâm cùng Tân Tiểu Diệp phụ trách, yên châu bên này, Ninh Dạ cũng cùng Vạn Hoa Cốc nói cẩn thận, bọn họ sẽ giúp Ninh Dạ sưu tập, vì vậy hiện tại còn kém long châu Hải Châu thánh châu ba.

Nếu đã lão thái bà muốn mạng sống, vậy cũng đừng khách khí, đem mảnh vỡ Thiên Cơ Điện lấy tới. Bất Diệt Tuyền khôi phục càng viên mãn, hiệu quả dĩ nhiên là càng tốt.

Nghe hắn nói như vậy, lão thái bà đến cũng không kỳ quái: "Vì vậy, đây chính là ngươi hợp tác với ta yêu cầu?"

Ninh Dạ nhe răng: "Tiền bối ngươi tốt nhất biết rõ, đây là ta cứu ngươi bảng giá . Còn nói làm sao đối phó Yên Vũ Lâu, vậy còn được nghe qua các ngươi kế hoạch cụ thể mới được. Nga, nói tới cái này, kỳ thực các ngươi thật hẳn là cùng ta nhiều thăm dò thăm dò, dù sao những phương diện khác khó nói, âm mưu quỷ kế a. . . Ta vẫn tính tại hành."

Lão thái bà cùng Hương Tích Nguyệt liếc mắt nhìn nhau, nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Lão thái bà lúc này mới nói: "Lão thân Nhiếp Hồng Thường."

"Hồng thường tiên tử?" Ninh Dạ nhớ tới danh tự này: "Ngươi không phải đã chết rồi sao? Hơn nữa. . ."

Nhiếp Hồng Thường nói: "Hơn nữa năm đó ta thụ quá trọng thương, đời này đều không thể đột phá, phải không?"

Chương 49 : Nguyên từ bí mật

Chương 49: Nguyên từ bí mật

Nhiếp Hồng Thường tại tu tiên giới cũng coi như là khá là có tiếng nữ nhân.

Người này xác thực xuất thân Vạn Tiên Tông, nhưng sau khi tu hành hữu thành, liền vẫn luôn vân du.

Nữ này đẹp không nói, mang tính then chốt tình còn cực phong lưu, nghe nói cùng không ít có tên tu sĩ từng có cố sự tình ái.

Bất quá cũng bởi vậy sau này trêu ra tình trái.

Nói đến, vẫn như cũ bất quá là bài cũ máu chó ái tình cố sự, đằng nào cuối cùng, yêu nàng hai cái nam nhân đều chết rồi, Nhiếp Hồng Thường bản thân cũng thụ trọng thương, lúc đó nàng còn chỉ là Vạn Pháp tu vi, nghe nói đời này đều không thể đột phá đến Vô Cấu tu vi.

Mà không lâu tại sau khi nàng trở lại Vạn Tiên Tông, càng là truyền đến tin qua đời, đến là khiến không ít ý đồ nhất thân phương trạch chi nhân bóp cổ tay.

Không nghĩ tới nàng lại vẫn sống sót, hơn nữa còn trở thành Niết Bàn.

Nhìn ra Ninh Dạ nghi hoặc, Nhiếp Hồng Thường nói: "Nếu ngươi đã thẳng thắn đối mặt, ta cũng không rất ngươi. Việc năm đó, bất quá là ta Vạn Tiên Tông thiết một cái bẫy, chính là vì chế tạo cái chết của ta chi sự."

"Lại đang làm gì vậy?"

Hương Tích Nguyệt hồi đáp: "Ta Vạn Tiên Tông có một môn bí pháp, có thể thông qua truyền công bí pháp, khiến thụ giả tu vi trực tiếp tấn thăng đến Niết Bàn."

"Không thể nào!" Ninh Dạ bật thốt lên một tiếng.

Truyền công chi sự tại tu giới không tính hiếm có, chỉ là tu vi đến Vạn Pháp bên trên, liền cần tự mình có lĩnh ngộ.

Vô Cấu tu thần, Niết Bàn thành đạo, truyền công không hiếm lạ, sinh động liền ngạc nhiên rồi, mà đến Niết Bàn chi địa, càng cần Niết Bàn ngộ đạo mới có thể thành tựu, mà đại đạo là bất khả truyền —— chờ chút!

Ninh Dạ đột nhiên muốn từ bản thân.

Ai nói đại đạo bất khả truyền?

Bản thân không phải là ví dụ sao?

Chỉ bất quá hắn cùng những người khác bất đồng, cùng Trì Vãn Ngưng Công Tôn Điệp giữa, truyền ra là đạo mà không phải công.

Nhiếp Hồng Thường đã nói: "Bất quá pháp này đại giá rất lớn, vô luận truyền công giả vẫn là thụ công giả, đều cần tại cửu tử nhất sinh trong hoàn cảnh, mới có thể thành tựu, mà sau đó vô luận thế nào, truyền công giả cũng sẽ chết."

Ninh Dạ một thoáng liền đã minh bạch: "Hứa Lưu Tiên?"

Hứa Lưu Tiên chính là Vạn Tiên Tông lúc trước truyền lại vị kia Niết Bàn.

Nhiếp Hồng Thường gật gật đầu: "Hắn tại 200 năm trước, Tịch Diệt lúc trước truyền công với ta. Ta liền đội lên tên tuổi hắn, lưu lại Vạn Tiên Tông, từ đây lại chưa hiện ra tại nhân thế."

"Đây lại là tại sao?" Ninh Dạ không rõ.

Hương Tích Nguyệt nói: "Yên Vũ Lâu vẫn luôn kiêng kỵ ta Vạn Tiên Tông. Vạn Tiên Tông từ sớm cũng là danh môn đại phái, càng có thật nhiều trấn môn tiên pháp cùng thủ đoạn, luân căn cơ, không thể so Yên Vũ Lâu kém. Trọng yếu nhất chính là, ta Vạn Tiên Tông có bí pháp này, liền mang ý nghĩa vĩnh viễn có thể có Niết Bàn tồn tại, mà Yên Vũ Lâu. . . Hừ, bọn họ cũng không có thủ đoạn này. Những năm này, Yên Vũ Lâu nhân tài héo tàn, thế lực ngày càng sa sút, tại Cửu Đại trong phái, đã cư chưa vị. Bọn họ ba vị Niết Bàn, có một vị cũng sắp đến rồi Tịch Diệt thời gian."

Ninh Dạ đã minh bạch: "Lão nhị muốn quật khởi, lão đại nhân thể suy, không muốn nhường vị liền nhất định phải chèn ép."

"Chính là." Nhiếp Hồng Thường nói: "Khoảng thời gian này là Yên Vũ Lâu suy yếu nhất thời gian, cho nên đối với ta Vạn Tiên Tông cũng đặc biệt lưu ý, cũng may chúng ta cũng không phải là không có chuẩn bị."

Cái kia đến là, liền Lý Song Long đều là các ngươi người, Yên Vũ Lâu thành quen rồi khắp nơi thả quân cờ, nhưng chung quy miễn không được bản thân cũng bị người thả quân cờ đãi ngộ.

Thời khắc này đã minh bạch Nhiếp Hồng Thường sự, Ninh Dạ nói: "Vì vậy các ngươi liền có thể chế tạo ra Vạn Tiên Tông Niết Bàn cảnh khả năng tử nhưng cũng có thể không chết tình huống, chính là vì khiến Yên Vũ Lâu không mò ra hư thực?"

"Chính là. Yên Vũ Lâu cũng không biết Vạn Tiên Tông cửa này bí pháp, nhưng bọn họ vẫn là nhận ra được, rõ ràng bản phái Vô Cấu không nhiều, nhưng dù sao có thể bảo trì một vị Niết Bàn tồn tại, trong đó tất có kỳ lạ, vì vậy cũng vẫn luôn quan chú chúng ta. Hứa Lưu Tiên không xuất hiện, Yên Vũ Lâu liền đãi không tới cơ hội ra tay. Mà nếu như thật muốn xuất thủ, bởi nhận sai mục tiêu, sư phụ chí ít còn có cơ hội." Nói Hương Tích Nguyệt liếc mắt nhìn Nhiếp Hồng Thường: "Chỉ cần sư phụ bất tử, ta Vạn Tiên Tông thì sẽ không vong!"

Nhiếp Hồng Thường nói: "Bất quá pháp này gian nan, hung hiểm càng sâu. Không cẩn thận, một khi thất bại, hai người cùng chết cũng là bình thường. Tích nguyệt tuy thiên phú dị bẩm, nhưng tại sinh tử chi đạo, cảm ngộ còn thấp. Lão thân không tiếc này mệnh, nhưng nếu cường hành truyền công, hi vọng không lớn. Cũng may Yên Vũ Lâu bên trong có đồng dạng thần vật, có thể tăng cường pháp này cơ hội."

Ninh Dạ lại không hỏi là cái gì thần vật, chỉ là nói: "Nếu ngươi có thể tìm đến ba khối Bất Diệt Tuyền mảnh vỡ, sống thêm trăm năm lại không thành vấn đề. Đến lúc đó, tự có lượng lớn cơ hội."

Nhiếp Hồng Thường nở nụ cười: "Không sai! Bất quá ngươi Bất Diệt Tuyền tuy rằng kéo dài lão thân tính mệnh, hành động lại là vô pháp chậm lại."

"Ồ? Đây lại là tại sao?"

"Nguyên từ sơn."

"Nguyên từ sơn làm sao vậy?"

Nhiếp Hồng Thường nhìn nhìn Hương Tích Nguyệt, Hương Tích Nguyệt thở dài nói: "Lý Nguyệt Huyền Thông bí pháp, liền ẩn ở chỗ kia."

Theo Hương Tích Nguyệt giải thích, Ninh Dạ cuối cùng đã rõ ràng.

Nguyên lai năm đó Thần Tiêu Lão Tổ đem Lý Nguyệt Huyền Thông bí pháp giấu ở hắn đã sớm phát hiện một chỗ nguyên từ trong núi, cũng cùng tâm thần liên kết. Một khi hắn chết, cái kia bí pháp liền sẽ truyền bá ra.

Mà khoảng thời gian này Yên Vũ Lâu cũng không nhàn rỗi, vẫn luôn tìm kiếm cửa này bí pháp.

Nhưng bọn họ không phải vì phong tỏa Lý Nguyệt Huyền Thông bí pháp truyền bá, mà là vì mượn pháp này hoàn thiện bổ túc bản môn tu thần bí thuật, tìm ra phản chế chi đạo. Như vậy, pháp này coi như truyền bá ra, cũng sẽ không đối với bọn họ có ảnh hưởng gì.

Mà tại trải qua phản phục tra xét sau, bọn họ rốt cục cũng phát hiện manh mối, tìm tới nguyên từ sơn.

"Không trách!" Ninh Dạ đột nhiên đại ngộ: "Không trách các ngươi muốn gấp như thế động thủ, bỏ qua lần này, sau này liền thật sự lại không còn cơ hội."

"?" Nhiếp Hồng Thường nhìn hướng Ninh Dạ: "Hiện tại ngươi đã biết chuyện đã xảy ra, có thể có biện pháp gì?"

Ninh Dạ cười nói: "Tự nhiên là binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn. Vốn là nguyên từ sơn ta cũng dự định đi xem xem, bây giờ đến chính là cơ hội."

Nghe hắn nói như vậy, Nhiếp Hồng Thường cũng thật là bội phục.

Không sai, Ninh Dạ nhìn thấy điểm mấu chốt.

Nếu như là vì nguyên từ sơn lợi ích, Yên Vũ Lâu khẳng định là khuynh sào xuất động, Mọi người đều nghĩ muốn chỗ tốt, tự nhiên ai cũng không muốn lạc hậu. Nhưng hiện tại chính là vì Lý Nguyệt Huyền Thông, vậy thì ngược lại, đi nguyên từ sơn người, chắc chắn sẽ không quá nhiều, mà nhất định là Yên Vũ Lâu trọng yếu nhất tối người có thể tín nhiệm được.

Nhiếp Hồng Thường đã nói: "Vì vậy ngươi là dự định đi nguyên từ sơn nhìn nhìn?"

Ninh Dạ gật đầu: "Diệt Yên Vũ Lâu không phải một sớm một chiều chi sự, nhất định phải mưu tính từng bước, vì vậy nhất định phải phá hoại bọn họ tại nguyên từ sơn kế hoạch. Chỉ cần Lý Nguyệt Huyền Thông không bị bọn họ đạt được, vậy chuyện này chúng ta liền có thể từ từ mưu cầu."

"Chính là!" Nhiếp Hồng Thường cùng Hương Tích Nguyệt đồng thời nói.

Bất quá lập tức Hương Tích Nguyệt liền phát sầu: "Vấn đề là lần này Yên Vũ Lâu chí tại tất đắc, theo ta được biết, bọn họ đi chí ít một vị Niết Bàn, hai vị Vô Cấu."

"Vậy thì nghĩ biện pháp đem Niết Bàn triệu hồi đi. Thực Thần Ngọc Lộ không phải chính đang luyện chế sao? Nói cho bọn họ, thuốc này thành sau, cần phải tại trong vòng ba ngày dùng, hiệu quả tốt nhất."

Nhiếp Hồng Thường đại hỉ: "Kế này rất tuyệt."

Hiệu quả tốt nhất chuyện như vậy, không ai nói rõ được, còn đối với chuyện như vậy, Yên Vũ Lâu mấy vị kia đại lão hẳn là ninh tín có, không tin không.

Hương Tích Nguyệt thì kinh ngạc: "Vậy còn có hai vị đại đô sứ đây?"

"Hai cái đại đô sứ kia là ai?"

"Ma Hải Thọ cùng Trịnh Ngọc Huy , còn vị Niết Bàn kia, thì không biết là vị nào."

Ninh Dạ nhe răng nở nụ cười: "Đều là người quen a. Giao cho ta đi."

"Ngươi?" Nhiếp Hồng Thường cùng Hương Tích Nguyệt đồng thời chấn kinh.

"Đúng, ta fuck thần la hải vực đối phó Yên Vũ Lâu, mà các ngươi liền phụ trách đem Niết Bàn cảnh triệu hồi đi."

"Vậy ngươi nếu như làm không được đây?"

Ninh Dạ đứng thẳng người lên: "Liền chuyện này cũng không làm được, còn nói gì diệt Yên Vũ Lâu?"

Chương 50 : Giết tới

Chương 50: Giết tới

Ninh Dạ biết Vạn Tiên Tông khẳng định không phải chỉ có Thực Thần Ngọc Lộ một hậu chiêu này, trên thực tế không cần Nhiếp Hồng Thường nói, hắn cũng có thể đoán được là cái gì, nhưng điểm ấy cũng không phải hắn quan tâm.

Thương nghị đã định, Ninh Dạ lại đợi ít ngày.

Mượn thời cơ này, cũng quang minh chính đại đi Phá Giới Bi tham ngộ đại đạo.

Lần tham ngộ này, vẫn đúng là khiến hắn có thu hoạch.

Từ sau Liệt Châu Thiên Sát trận, Ninh Dạ đại khí vận gia thân, đạo đồ tinh tiến, như mở thiên nhãn.

Những huyền bí đã từng khó có thể phát hiện kia, cũng dần dần không còn khó khăn.

Vì vậy chỉ là tại Phá Giới Bi lưu nửa ngày, Ninh Dạ liền xác định, bia này sở phá giả, không phải thế giới, mà chính là Trường Thanh Giới căn bản.

Chỉ tiếc Ninh Dạ tuy xác định điểm ấy, cũng không biết căn bản này đến cùng là gì.

Chỉ là đã có lúc ẩn lúc hiện cảm xúc, nhưng muốn truy tiếp đến cùng, lại là làm sao cũng không làm được.

Liên tiếp mấy chục ngày trôi qua, Ninh Dạ cũng không thể có thêm bất kỳ đột phá nào nữa.

Điều này cũng khiến cho Ninh Dạ ý thức được, thiên địa bí mật, quả thực là chỉ nhìn tự thân.

Ngươi cảnh giới đến, nói ngộ liền ngộ, nửa ngày có thể giải.

Cảnh giới chưa đến, hoa lại nhiều thời giờ cũng vô dụng.

Điều này cũng cùng hắn trước đây ngộ đạo gần như, chỉ cần có thể ngộ đạo, đều là rất nhanh lý giải, cái kia ngộ không tới, thì ngày tháng dài mấy cũng vô dụng.

Đã thông suốt điểm ấy, Ninh Dạ cũng không lãng phí thời gian nữa, mà là chuyển hướng Nhiếp Hồng Thường tìm tòi tu hành chi đạo.

Hiếm thấy có cái Niết Bàn cảnh đại lão chỉ điểm mình, đến cũng làm cho Ninh Dạ được lợi không nhỏ.

Thời gian trôi qua rất nhanh, mắt thấy thời gian đã gần đến, Thực Thần Ngọc Lộ sắp luyện chế hoàn thành, Ninh Dạ liền hướng Thần La Hải Vực bay đi. Mà sau lưng hắn ngoài 400 dặm, Trì Vãn Ngưng, Công Tôn Điệp, Lâm Lang Thiên cùng Cố Tiêu Tiêu thì trong bóng tối đi theo.

Chỉ là vừa bay, Lâm Lang Thiên còn vừa oán giận: "Cũng không biết hắn nghĩ sao, liền như thế muốn đi Nguyên Từ Sơn cùng Yên Vũ Lâu cứng đối cứng. Hai vị đại đô sứ Vô Cấu tu vi, há lại là dễ đối phó như vậy, ta tối đa cũng chính là ứng phó một cái, còn một kẻ xử lí thế nào? Nhưng không nghe khuyến cáo, liền cứu binh cũng không gọi thêm, quá là lỗ mãng."

Cố Tiêu Tiêu cười nói: "Sư thúc ngươi cũng đừng oán giận, sư phụ vẫn luôn nói, sư thúc thiên phú Vạn Hoa Cốc số một, lấy sư thúc chi thần thông, muốn đối phó Yên Vũ Lâu hai cái Vô Cấu cảnh, còn không phải đưa tay là bắt."

Không nghĩ tới Lâm Lang Thiên lại nói: "Tranh đấu quá cực khổ, ta một lòng đại đạo, không yêu tranh đấu. Ai, thật sự không nên đáp ứng sư phụ ngươi, theo ngươi chuyến nước đục này."

Trên mặt càng là tràn ngập sầu dung.

Trì Vãn Ngưng Công Tôn Điệp thấy nàng như vậy, đều giác buồn cười.

Đại nhân vật nhìn nhiều lắm rồi, giống Lâm Lang Thiên như vậy hoàn toàn không có uy nghiêm, lâm chiến khiếp sợ cuối cùng hiếm thấy.

Trì Vãn Ngưng cũng chỉ đành an ủi nàng: "Yên tâm đi, Lâm Lang thượng tiên, Ninh Dạ dám đi, tự có chỗ dựa của hắn. Lại nói ta đã đem Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm cho hắn, có Nguyên Cực Thần Quang cùng Tiêu Tương Kiếm tại tay, là không có gì đáng ngại."

"Tiêu Tương Kiếm coi như xong đi, không đúng người sử dụng, hiệu dụng khó có thể phát huy . Còn mấy chiêu độn thuật kia của hắn?" Lâm Lang Thiên lắc đầu: "Chạy trốn có lẽ có thể, chiến đấu là không đủ."

Công Tôn Điệp thì ngạo nghễ nói: "Đó chỉ là thượng tiên còn chưa nhìn thấy thủ đoạn chân chính của hắn."

"Ồ?" Lâm Lang Thiên hỏi: "Thủ đoạn chân chính của hắn là cái gì?"

Không nghĩ tới Công Tôn Điệp lại trả lời: "Không biết."

"A?"

Vẫn là Trì Vãn Ngưng giải thích: "Phu quân thủ đoạn rất phức tạp, ta có thể nói chính là, cho tới bây giờ, còn không có một người, khiến phu quân lấy ra toàn bộ thủ đoạn đi ứng đối. Trước đây người hắn đối phó, hoặc là mạnh hơn hắn quá nhiều, hoặc là so với hắn nhược quá nhiều, thiếu kỳ phùng địch thủ. Lần này rốt cục đã có cơ hội, nghĩ đến. . . Phu quân có thể chiến cái đã nghiền."

Lời ấy vừa xuất, Lâm Lang Thiên cũng nhất thời ngơ ngác.

Bay nhiều ngày sau, Ninh Dạ rốt cục đã tới Thần La Hải Vực.

Phóng tầm mắt nhìn tới, khắp nơi trống trải, không nhìn thấy bất luận thứ gì.

Từ Nhiếp Hồng Thường, Ninh Dạ đã biết tin tức về Nguyên Từ Sơn, biết vật này tại trong một tiểu không gian, vị trí tại thượng không Thần La Hải Vực, mỗi năm chỉ có mấy cái cố định thời gian mới sẽ mở ra.

Bây giờ khoảng cách thời điểm lần sau mở ra còn có chút thời gian, theo lý chỉ cần lẳng lặng chờ đợi là được.

Nhưng Ninh Dạ nhưng hiển nhiên không dự định như vậy.

Thời khắc này Vấn Thiên Thuật thôi diễn, rất nhanh Ninh Dạ đã đạt đến kết quả mình muốn, hừ một tiếng, hướng phương hướng một chỗ bay đi.

Chưa phi bao xa, liền thấy xa xa hai tên tu sĩ ăn mặc trang phục Yên Vũ Lâu bay tới, nhìn tu vi chỉ có Hoa Luân cảnh, đồng thanh quát lên: "Nơi đây cấm hành, lập tức rời khỏi!"

Ninh Dạ cũng không nói nhiều, trực tiếp kéo lên phong vân, đem hai tên tu sĩ khỏa quyển, sau một khắc vân vụ quấn quanh, hai bộ thi thể đã từ không trung lạc hạ.

Sưu nguyên thần, làm sao hai cái tiểu tốt này cũng không có tin tức quý giá gì, Ninh Dạ cũng không ngừng lại, tiếp tục bay tới.

Lại bay một đoạn, nghênh diện lại là hai tên tu sĩ bay tới, lần này tu vi cao một chút, gần như Hoa Luân đỉnh phong.

Lần này hắn liền thoại cũng không cần đối phương nói, trực tiếp Yên Vũ Trọng Lâu chụp xuống, một lát sau lại là hai bộ thi thể rơi xuống.

Ninh Dạ giết người như tể kê, liền như thế một đường giết tới.

Hướng thẳng lại có một tên tu sĩ đi tới, tu vi của người này đã tại Vạn Pháp đỉnh phong, trừng mắt nhìn Ninh Dạ: "Người tới là ai, ngươi làm sao tới được đây?"

Ninh Dạ cười nói: "Ngươi nói có thể làm sao lại?"

"Muốn chết!" Tu sĩ kia rung tay một phiến kim quang kích đến.

"Hóa ra là Kim Phong Thượng Nhân." Ninh Dạ cao giọng nói, nhưng trong lòng nghĩ, người này hẳn là cũng biết thật nhiều.

Người này địa vị cùng Ngũ Hoàn Thượng Nhân cùng loại, thuộc về một trong Yên Vũ Lâu Phong Vũ Nhị Thập Bát Tú, thực lực cũng coi như là rất mạnh.

Một đối một Ninh Dạ tự nhiên không sợ hắn, bất quá nơi này đã cực kỳ tiếp cận chỗ hạch tâm của nguyên từ không gian, Ma Hải Thọ cùng Trịnh Ngọc Huy hẳn là ở ngay gần đây, vì vậy Ninh Dạ cũng không cùng hắn triền đấu, trực tiếp ống tay áo tản ra, cuốn lên ngập trời sóng biển.

Cái kia Kim Phong Thượng Nhân cười lạnh: "Cùng ta Yên Vũ Lâu so thao thủy chi thuật? Buồn cười a buồn cười!"

Kim phong sạ khởi, thao quyển ra trùng thiên hải triều, mãnh liệt ép hướng Ninh Dạ, bên trong càng có vô số huyền ảo sát chiêu.

Yên Vũ Lâu xưa nay không thích chính diện tác chiến, càng thích ám sát bố phục, coi như là chính diện xuất kích, cũng nhiều tàng ám thủ.

Ninh Dạ nhưng là hiểu rõ phong cách tác chiến của đối phương, dưới yên vân chi triều, nhanh chóng bay ngược, hải triều truy kích mà tới, chỉ là tốc độ của hắn thật nhanh, càng truy không kịp.

Kim Phong Thượng Nhân sáng lên một cái minh nguyệt hoàn, đối không lay động, sóng biển hóa thành liên hoa tọa, nâng lên Kim Phong Thượng Nhân, Kim Phong Thượng Nhân liền như thế lướt sóng truy kích: "Tiểu tử, ngươi chạy được không?"

Ninh Dạ quay đầu lại liếc nhìn, cười nói: "Ngươi không phải nên đợi bắt được ta rồi lại nói lời này sao?"

"Thật can đảm!" Kim Phong Thượng Nhân lại diêu sóng gió, xa xa mặt biển liền hóa thành từng cái từng cái thao thiên cự thủ chụp vào Ninh Dạ.

Hắn đến cùng là Vạn Pháp đỉnh phong, một chiêu Tham Vân Thủ này hùng hậu thương mang, khí phách vô biên.

Ninh Dạ nhưng chỉ là vung cánh tay lên một cái, thể nội đã hiện ra hắc bạch nhị sắc vũ dực chi điểu, mảng lớn quần điểu lại là trực tiếp cùng hải lãng chi thủ triển khai bác kích.

Đây là Hắc Bạch Thần Cung một loại tiên pháp, tên gọi Thiên Phong Chi Điểu, chính thích hợp ứng đối loại cục diện này.

Ninh Dạ những năm này tu hành, tự nhiên không thể nào chỉ tu Thất Sát Đao, cũng tại Hắc Bạch Thần Cung học chút cái khác tiên pháp, chỉ là không giống chính hắn thủ đoạn giữ nhà như vậy lợi hại. Mà tại lĩnh ngộ Cực Đạo sau khi, càng là đặc biệt nhiều học một chút.

Mượn Cực Đạo chi ngộ, bất kỳ thủ đoạn phổ thông đến trong tay hắn, đều có thể phát huy ra cực hạn hiệu dụng, lại thêm chiến đạo bổ trợ, uy năng càng tăng, thời khắc này Thiên Phong Chi Điểu thi triển ra, quả thực liền như xâm dâm nhiều năm sở trường đạo này chi nhân cũng có đột phá chi nhân.

Kim Phong Thượng Nhân thấy thế cũng là giật nảy cả mình: "Thiên Phong Chi Điểu? Hóa ra là người của Hắc Bạch Thần Cung, ngươi cùng Tử Tâm Tán Nhân quan hệ gì?"

Tử Tâm Tán Nhân cũng là Tứ Cửu Nhân Ma, bên trong tiên pháp sở trường liền có này Thiên Phong Chi Điểu, càng là có đột phá.

Mà giờ khắc này Ninh Dạ thi chi Thiên Phong Chi Điểu, uy năng không chút nào so với Tử Tâm Tán Nhân nhược.

"Dùng cái Thiên Phong Chi Điểu liền có quan hệ cùng hắn?" Ninh Dạ cười nói: "Vậy ngươi lại thử cái này!"

Nhất quyền Oanh xuất.

Một quyền này xuất ra, đại xảo bất công, lại mang theo khí tức hủy diệt mãnh liệt.

"Cực Quyền Long Đằng Hổ?" Kim Phong Thượng Nhân kinh hãi tránh né, lần nữa kêu lên.

"Vậy lại thử cái này đây?" Ninh Dạ chỉ phong làm kiếm, chém ra một đạo liệt dương kiếm quang.

Lần này lại là tuyệt chiêu của Liệt Dương Kiếm Quân Minh Tứ Dã, chỉ là ở trong tay hắn sử ra, liệt diễm kiếm quang uy thế chi cường không hề kém Minh Tứ Dã một chút nào.

Kim Phong Thượng Nhân phảng phất đồng thời đối diện Minh Tứ Dã, Tử Tâm Tán Nhân cùng Long Đằng Hổ ba người liên thủ, kinh hãi trong lòng.

Người này đến cùng là kẻ nào?

Sao càng nắm giữ nhiều tiên pháp cường đại như vậy?

Tiên pháp sẽ nhiều không đáng sợ, đáng sợ chính là càng có thể nắm giữ đến mức độ như vậy.

Sau một khắc Ninh Dạ đã trước sau dùng ra Thanh Tiêu Quan Chủ Thanh Tiêu Kiếm Ý, Mẫn Thương Thượng Nhân Đại Từ Đại Bi Tịch Diệt Thủ, Quỷ Đao Vương Trần Khánh Nguyên U Minh Quỷ Đao, mỗi một kích đều là uy năng bàng đại, đem tiên pháp chân ý phát huy đến mức cực trí, đánh cho Kim Phong Thượng Nhân kinh hãi không thôi.

Hắn rốt cục đã thông suốt cái gì, kêu lên: "Ta minh bạch rồi, ngươi là đệ tử của Vạn Pháp Lão Tổ! Ngươi là Dương Tử Thu?"

Chương 51 : Đột phá

Chương 51: Đột phá

Vạn Pháp Lão Tổ hào xưng tinh thông vạn loại tiên pháp, tinh thông vạn loại không hiếm lạ, ngạc nhiên chính là mỗi một loại đều có thể vận chuyển như ý, phát huy cường đại hiệu dụng.

Bất quá đây không phải là bởi vì hắn lĩnh ngộ Cực Đạo, mà là bởi vì hắn lĩnh ngộ huyền đạo, bất kỳ tiên pháp đến trong tay hắn, đều có thể nhanh chóng lý giải, sửa cũ thành mới, lại thêm tự thân nguyên thần đặc thù, có thể thích ứng các loại tình hình, vì vậy vận dụng nhiều tiên pháp mấy cũng là thi chi vô ngại.

Đáng tiếc thành tại đây cũng thất ở đây, bác mà không chuyên, chung quy khó dòm ngó Niết Bàn chi cảnh.

Nhưng người này chiến lực chi cường, tại trong Hắc Bạch Thần Cung nghe nói đã không thua tại tứ sứ —— đương nhiên, "Quân chạy chạy" loại này liền không cần so.

Kim Phong Thượng Nhân cho rằng Ninh Dạ là đệ tử Vạn Pháp Lão Tổ, mà đệ tử xuất sắc nhất của Vạn Pháp Lão Tổ chính là Dương Tử Thu, vì vậy bản năng cho rằng là Dương Tử Thu.

Thấy hắn nhận sai, Ninh Dạ cũng không sửa lại, cười to nói: "Chính là!"

Vừa vặn Dương Tử Thu quãng thời gian trước cũng đã Vạn Pháp, dùng để cõng nồi chính thích hợp.

"Thật can đảm!" Kim Phong rống to liên tục đánh ra mấy đạo kim quang, nhưng trong lòng tự kinh ngạc, Dương Tử Thu này không phải mới tấn thăng Vạn Pháp sao? Làm sao đã sắp trung kỳ? Nhanh có chút quá đáng a!

Ninh Dạ cũng không để ý hắn, hắn hiếm thấy gặp phải đối đầu thích hợp. Lần trước đối Ngũ Hoàn, phải ám chỉ cho Vạn Tiên Tông, vì vậy không thích hợp dùng quá nhiều thủ đoạn, lần này lại là chân chân chính chính có thể sảng khoái tràn trề chiến một hồi.

Mắt thấy dẫn khoảng cách đã đủ xa, lại dùng huyễn thuật che đậy, Ninh Dạ đã toàn lực xuất thủ.

Tiên pháp ào ào, các loại thủ đoạn dùng ra, Ninh Dạ càng đánh càng là vui vẻ.

Trì Vãn Ngưng nói không sai, những năm này mục tiêu giao thủ, không phải quá mạnh mẽ chính là quá yếu, hiếm thấy có cơ hội có thể sảng khoái chiến đấu.

Tại dưới tình huống không sử dụng thủ đoạn căn bản, Ninh Dạ đối Kim Phong Thượng Nhân cũng không có quá nhiều ưu thế, nhưng cũng bởi vậy đánh đặc biệt sảng khoái.

Kim Phong Thượng Nhân kia thực lực cũng thực sự không yếu, đến cùng là Vạn Pháp đỉnh phong, mỗi một lần xuất thủ đều uy năng rất lớn, tu vi trên ép Ninh Dạ một đầu, Ninh Dạ hoàn toàn là dựa vào tiên pháp đông đảo, các loại thần thông bí thuật chống lại.

Có thể càng là như vậy, Ninh Dạ liền chiến càng là vui vẻ.

Thời khắc này đột nhiên một chỉ đâm ra, Kim Phong Thượng Nhân đột nhiên cảm giác được uy hiếp lớn lao, quái khiếu hóa thành kim phong độn khai.

Đệt!

Ninh Dạ mắng một câu, không cẩn thận thế mà dùng chỉ thiên thuật.

Vội thu tay: "Xin lỗi, một chiêu này không nên dùng, chúng ta tiếp tục."

"Ngươi nói cái gì?" Kim Phong Thượng Nhân bị hắn tức giận răng đều cắn nát.

Hóa ra ngươi còn cất giấu một tay đây?

Không cố kỵ được cái gì nữa, Kim Phong Thượng Nhân lấy ra một vật: "Tiểu bối, hôm nay liền cho ngươi thấy lợi hại của lão phu!"

Nói đã đem vật kia tung ra.

Lần này Ninh Dạ thấy rõ, nhưng hóa ra là cái kim sắc con rối, sau khi bị thả vào thiên không, liền thấy sóng biển tịch quyển mà lên, quấn ở trên con rối kim sắc, lại là hình thành nên một cái hải phong cự nhân, đứng trên mặt biển, cao gần nghìn trượng, nguy nga đồ sộ.

"Oa nga, thật lớn a." Ninh Dạ cười nói.

Hải cự nhân kia đã hướng tới Ninh Dạ đương đầu tạp hạ.

Hàng này hiển nhiên không phải chỉ đơn giản là to xác, một quyền đảo xuất ra, mang theo toái sơn chi lực, toàn bộ mặt biển đều thụ một quyền này ảnh hưởng, hình thành vòng xoáy khổng lồ.

Ninh Dạ giơ lên ngón cái: "Ta phục!"

Vừa nói, ngón tay cái đột nhiên hướng xuống nhấn một cái, đã nắn pháp quyết, liền thấy vòng xoáy bị hải cự nhân quyền lực thao quyển mà ra kia càng hóa thành hắc bạch nhị sắc, như thái cực đồ * nghênh không mà lên, chính bao lấy quyền đầu của hải cự nhân kia, càng đem hắn toàn bộ hãm vào.

"Đây là thủ đoạn gì?" Kim Phong Thượng Nhân cũng kinh ngạc đến ngây người.

"Chính ta nghiên cứu, hi vọng ngươi yêu thích." Ninh Dạ nhe răng nở nụ cười.

Tu tiên chi nhân, nếu muốn có tư cách, liền tất nhiên phải có con đường của chính mình.

Thiên Cơ Điện chú định tàn tạ, Ninh Dạ chưa bao giờ từ bỏ bồi dưỡng đạo của bản thân.

Mà đạo của hắn, lấy cơ quan bí thuật làm hạch tâm, vì vậy ở trong chiến đấu am hiểu nhất chính là lợi dụng tất cả xung quanh.

Từ khi bắt đầu tu hành Vô Cực Đạo, kết hợp Hư Thần Chú cùng Hắc Bạch Thần Cung lưỡng nghi chi đạo, lại càng là như vậy.

Thời khắc này dùng dao mổ trâu cắt tiết gà, quả nhiên thành quả phi phàm.

Thời khắc này Ninh Dạ tay phải kéo lên, tạo hình nâng bát, sau đó thuận thế xoay một cái, liền thấy hắc bạch tuyền qua kia đã bắt đầu điên cuồng chuyển động , liên đới trọn cánh tay của hải cự nhân cũng bắt đầu vặn vẹo, mảng lớn bọt nước từ trên người nó bóc ra, cấm chế hình thành thân thể khổng lồ của nó, càng đã bắt đầu bất ổn, xuất hiện dấu hiệu sụp đổ.

Kim Phong Thượng Nhân kinh hãi, cắn chóp lưỡi phun ra một ngụm máu: "Định!"

Ninh Dạ thân thể run lên, phát hiện bản thân tâm thần thế mà hơi có chút thất thủ.

Là nhiếp thần chi thuật!

Yên Vũ Lâu rất am hiểu cái này, bọn họ thích nhất trước hết dùng ngụy trang chi thuật tiếp cận mục tiêu, sau đó lấy nhiếp thần chi thuật ảnh hưởng đối thủ, cuối cùng lại lấy cường lực nhất kích ám sát đối thủ.

Vì vậy Yên Vũ Lâu sở trường về chạy trốn, ngụy trang, nhiếp thần cùng bạo kích, nhưng bất lợi đánh lâu.

Nếu đã dùng nhiếp thần chi thuật, vậy sau một khắc liền hẳn là một đòn toàn lực.

Sau một khắc Kim Phong Thượng Nhân đã ném ra một đạo Kim toa, hướng tới Ninh Dạ ném đi.

"Chết!"

"Hóa ra là Kim Dương Toa!" Liền ngay cả Ninh Dạ đều có mấy phần chăm chú lên, vật này uy năng bạo phát cực cường, có thể xuyên thủng hộ tráo, phá nát pháp thân, nhận một kích của nó, nhục thân trực tiếp tiêu vong cũng có khả năng.

Nhưng Ninh Dạ không sợ chút nào, trái lại cười nói: "Vậy thì đến đây đi!"

Hướng tới kim toa kia chém ra một đao.

Lần này hắn rốt cục dùng đao đạo của bản thân.

Sát Thế Đao!

Sát ý vô biên mạn quyển mà ra, mang theo hết thảy lý giải đối với đao, chiến, cực ba đạo của Ninh Dạ, hóa thành một đao lóa mắt quang huy, chém ở trên kim toa.

Thời gian tại một khắc này phảng phất như đình trệ, đao cùng toa đồng thời bất động.

Sau một khắc, Kim Dương Toa kia càng phiến phiến toái liệt.

Làm sao lại? Hào xưng vô kiên bất tồi Kim Dương Toa, lại bị đối thủ một đao đánh nát?

Kim Phong Thượng Nhân không thể tin được nhìn Ninh Dạ.

Hắn đột nhiên đã có chút minh bạch, nói: "Ngươi không phải Dương Tử Thu. . . Ngươi là. . ."

"Chết đi!" Ninh Dạ quát vang lại huy đao.

Đao phong lẫm liệt, tại trên mặt biển vẽ ra một đạo thâm hải liệt khích, bổ ra hải chi cự nhân kia, rơi vào Kim Phong Thượng Nhân.

Kim Phong biết không tốt, trong nháy mắt phóng thích ra vô số pháp thuật chống lại, nhưng mà đao quang lẫm liệt, như vào chỗ không người, phá diệt vạn vật, đã chém trúng Kim Phong Thượng Nhân.

Kim Phong kêu thảm một tiếng, thân thể đã bị cắt thành hai đoạn, nhưng sau một khắc thân thể hắn lập loè ra một phiến thủy dạng quang hoa, lại là một lần nữa tự động khép lại.

Như đao đoạn thủy, nhưng không thương căn bản.

Chỉ là Kim Phong Thượng Nhân sắc mặt vẫn như cũ trắng bệch một phần, dữ tợn kêu lên: "Sát Thế Đao? Nguyên lai ngươi là. . ."

Ninh Dạ không đợi hắn hô khỏi miệng, tay trái nắm quyền, dùng sức xoay một cái, liền thấy hắc bạch tuyền qua kia đột nhiên tăng lên, thế mà đem hải cự nhân toàn bộ nhiếp vào, sau đó gào thét cuốn về Kim Phong.

"Cái gì?" Kim Phong Thượng Nhân kinh hãi.

Hải cự nhân này của hắn uy lực cực cường, lại bị Ninh Dạ không biết thủ đoạn gì, càng liền như vậy giảo không còn?

Lần này hắn là thật sợ, không nói thêm lời nào, xoay người liền chạy.

Chỉ là Ninh Dạ tay vừa thu lại, hắc bạch tuyền qua kia phát ra cường đại sức hút, đã đem Kim Phong Thượng Nhân cuốn vào bên trong vòng xoáy, tầng tầng đè ép, Kim Phong Thượng Nhân phát ra tiếng gầm tuyệt vọng, lại là lại không cách nào giãy dụa.

Nhìn tuyệt vọng Kim Phong Thượng Nhân, Ninh Dạ lại là nở nụ cười: "Lần này cũng thật là đa tạ ngươi, quả nhiên có chút đột phá, còn chính là cần chiến đấu mới có thể làm được. Nếu như không có ngươi, một chiêu này ta còn vô pháp thành tựu đây."

Nói dùng sức nắm chặt quyền, vòng xoáy kia đã hóa thành hình quả đấm, đem Kim Phong Thượng Nhân sinh sinh bóp nát, thuận tay đem nguyên thần chộp tới, chính là sưu hồn đoạt phách, tác kỳ ký ức.

Chương 52 : Mở ra

Chương 52: Mở ra

Giết Kim Phong Thượng Nhân, trong lòng Ninh Dạ cũng là cảm thấy một trận sảng khoái.

Đây xem như là lần đầu tiên, Ninh Dạ ở trong chiến đấu đột phá, thế mà trong lúc vô tình đã hoàn thành sáng tạo một cái tiên pháp.

Vậy mới nói, chiến đấu vẫn là rất cần thiết.

Trước đây đều vội vàng tính toán, bây giờ tu vi hữu thành, vậy là liền phát hiện, không cần tính toán kháo quyền đầu giải quyết vấn đề, thật sự rất sảng khoái.

Không tệ! Không tệ!

Nếu như có thể, có thể như vậy giải quyết đi Ma Hải Thọ cùng Trịnh Ngọc Huy là tốt rồi.

Bất quá ngẫm lại bản thân thực lực còn chưa đủ, sợ là còn cần luyện tập một ít mới được.

Nếu như Ma Hải Thọ Trịnh Ngọc Huy biết cách nghĩ của hắn, quá nửa là muốn mắng, ngươi dùng mấy người luyện tập liền có thể đánh bại chúng ta?

Nhưng sự thực là chuyện này vẫn là có khả năng.

Những năm này Ninh Dạ thu hoạch nhiều, tiêu hóa ít.

Vô luận cực đạo, chiến đạo, đao đạo, quang đạo, huyễn đạo, đều có cự đại không gian phát triển , nhưng đáng tiếc Ninh Dạ chuyên chú huyễn đạo, những phương diện khác phát huy không đủ.

Mà hiện tại, mỗi một tràng chiến đấu, đều sẽ khiến hắn cảm ngộ đề thăng, đều sẽ khiến những thứ hắn từng nắm giữ, rõ ràng biến hóa thành chiến lực càng cường đại.

Tràng chiến đấu hiện tại này chính là như vậy, hắc bạch tuyền qua chi pháp này, dùng để cầm địch bắt người, ứng đối thể loại man lực, vẫn là tương đối không tệ.

Bất quá dùng tới đối phó tu vi cao hơn quá nhiều liền khó dùng.

Còn phải có cái thủ đoạn tuyệt sát thì hơn.

Ninh Dạ vừa tính toán, vừa điều tức tự thân, sau đó tiếp tục phi hành.

Mà tại hậu phương bên ngoài mấy trăm dặm, Lâm Lang Thiên cũng lấy pháp thuật xem xong một màn này.

"Thế nào?" Công Tôn Điệp đắc ý đối Lâm Lang Thiên nở nụ cười.

Lâm Lang Thiên liền cho nàng một cái bạch nhãn: "Là có chút thủ đoạn, nhưng dùng tới đối phó Ma Hải Thọ bọn họ, vẫn còn thiếu rất nhiều đây."

"Yên tâm đi, phu quân cũng không lấy ra có bản lĩnh. Sát chiêu chân chính của hắn là Thiên Cơ Điện, chỉ cần là tại trong Thiên Cơ Điện cùng người quyết đấu, cho dù là Ma Hải Thọ Trịnh Ngọc Huy, cũng là có thể đánh một trận." Trì Vãn Ngưng nói.

Không nghĩ tới Lâm Lang Thiên lại lắc đầu: "Thiên Cơ Điện đã bị ma hóa xâm nhiễm, Ma Hải Thọ xuất thân Ma Môn, thân ở chỗ này, trái lại như hổ thêm cánh. Thiên Cơ Điện tuy có cơ quan trọng trọng, nhưng Trịnh Ngọc Huy chính là trận pháp đại gia, Thiên Cơ Điện cơ quan bố trí, hơn nửa đối với hắn vô dụng."

Nghe nói như thế, ba nữ đều là kinh ngạc.

Liền ngay cả Cố Tiêu Tiêu đều gấp rồi: "Sư thúc ngươi là nói. . ."

Lâm Lang Thiên gật đầu: "Như hắn đối phó chính là những người khác, Thiên Cơ Điện lấy địa lợi chi thế, có lẽ có thể giúp hắn chiến thắng, nhưng hai người này, lại là chí ít có thể triệt tiêu một nửa uy năng của Thiên Cơ Điện. Hơn nữa Thiên Cơ Điện là Kháo Tham Tinh ma tinh ổn định không gian, Tham Tinh vật này, chính là ma vật. Nếu như Ma Hải Thọ nhìn ra đầu mối, nhắm thẳng Tham Tinh, phá hoại tác dụng ổn định không gian của nó, vậy đến lúc sinh ra chiến sự, nói không chắc toàn bộ Thiên Cơ Điện đều sẽ bởi thế tứ phân ngũ liệt. Đến lúc đó, liền càng phiền toái. Nga đúng rồi, giống như còn có Luyện Ngục Ma Đàn, vật này các ngươi cũng là đặt ở trong Thiên Cơ Điện chứ? Nếu như Hắc Viêm Ma Thần kia giở trò, phiền phức cũng rất lớn đây. Nói chung, Thiên Cơ Điện không thể dựa vào."

Lần này liền Trì Vãn Ngưng đều gấp rồi: "Lâm Lang thượng tiên nói có lý, không được, ta phải nhắc nhở Ninh Dạ."

"Yên tâm đi, bản thân Ninh Dạ cũng rất rõ ràng điểm ấy." Lâm Lang Thiên nói: "Yên Vũ Lâu là vì Lý Nguyệt Huyền Thông, thứ hắn nhằm vào, lại là Nguyên Từ Sơn."

Lâm Lang Thiên tuy rằng tính tình có chút nhu nhược, người nhưng không ngu ngốc, đối với Ninh Dạ nhìn rất rõ ràng.

Ninh Dạ xác thực biết điểm ấy, chính bởi vậy, hắn cũng không vội tại khiêu chiến Vô Cấu cảnh, mà là trước tiên nỗ lực đề thăng bản thân, tìm kiếm cơ hội.

Nói trắng ra vẫn là do bản tính, coi như muốn thống thống khoái khoái chiến một hồi, cũng là phải xây dựng ở trên cơ sở bản thân có thể thắng.

Thời khắc này giải quyết Kim Phong Thượng Nhân, sưu thần hồn, đã biết tình huống.

Quả nhiên Yên Vũ Lâu lần này đến chính là một Niết Bàn hai Vô Cấu, Niết Bàn đại lão kia gọi Xích Nhiêm Tử, chỉ bất quá liền tại ngày hôm qua, hắn đột nhiên có chuyện, thế mà trước một bước rời khỏi rồi.

Đây tự nhiên là Vạn Tiên Tông tung ra tin tức Thực Thần Ngọc Lộ.

Ngoài như vậy ra, Yên Vũ Lâu lần này còn tới Nhị Thập Bát Tú sáu vị, cũng coi như là đội hình cường thịnh.

Muốn tại dưới mí mắt một đám đại lão dạng này từng cái từng cái giết tới, đó căn bản chính là si nhân thuyết mộng, trên thực tế Ninh Dạ thông qua Vấn Thiên Thuật đã xác định, đối phương hẳn là phát hiện vấn đề.

Vì vậy tiếp sau đó Ninh Dạ lại nếu đi qua, chờ đợi hắn liề sẽ không lại là một cái Vạn Pháp đỉnh phong nào đó nữa, mà khả năng là phần phật phần phật một đám người cùng nhau tiến lên.

Ninh Dạ cũng không vội, mà là tìm nơi không trung hạ xuống, lặn xuống nước, chính nhìn thấy một cái cự xỉ sa bơi tới.

Ninh Dạ cười hắc hắc: Chính là ngươi rồi.

Đã là bơi tới.

Tóm lấy cự xỉ sa kia, đối với nó một chưởng nhấn xuống, một phiến hào quang phù văn lạc ấn tại trên cự xỉ sa, cự xỉ sa kia du tốc liền chậm lại.

Ninh Dạ đã nhanh chóng đánh tới liên tiếp cấm chế.

Lấy vật sống làm cấm, đây chính là tuyệt chiêu độc môn của hắn, lại là bây giờ lần nữa phát sinh tác dụng.

Bố trí xong cấm chế xong, Ninh Dạ nhận ra được xa xa có người đi tới, đã chui vào trong miệng cự xỉ sa kia.

Sa này hình thể khổng lồ, giấu một người hoàn toàn không thành vấn đề, lại thêm cấm chế che giấu, phía trên chi nhân vẫn chưa có bất kỳ phát hiện.

Ninh Dạ đã chỉ huy cự sa hướng phương hướng mục tiêu bơi đi.

Cự sa bơi so với tốc độ phi hành của Ninh Dạ chậm, bơi ước chừng một ngày sau, mới rốt cục đã tới một chỗ tiểu đảo phụ cận.

Nơi này chính là vị trí Nguyên Từ Sơn.

Nguyên Từ Sơn ở vào một chỗ không gian độc lập, nhưng từ lực cường đại của nó thậm chí có thể xuyên thấu qua chu vi ảnh hưởng phụ cận, vì vậy hấp nhiếp lượng lớn đất đá hình thành nên hòn đảo trước mắt này.

Cả hòn đảo nhỏ là một cái hình tròn rỗng ruột, bộ phận trung ương chính là một cái hồ nước biển nho nhỏ, phảng phất như bị người đào hết vậy, khoảng không này chính là lối ra không gian Nguyên Từ Sơn.

Tiểu đảo sơn phong cao vút, hình thành sơn cốc giữa hồ, như nhìn từ đàng xa vẫn đúng là không dễ nhìn ra, thế nhưng dưới biển lại có chỗ tương thông.

Vì vậy Ninh Dạ trực tiếp điều khiển cự xỉ sa từ dưới biển bơi qua.

Một đường bơi tới, thông qua cấm chế thậm chí còn có thể nhìn thấy phía dưới đáy biển cũng có các loại hải thú tu sĩ nuôi dưỡng đang phụ trách cảnh giới, ven đường càng có các loại cấm chế, hẳn là thủ đoạn của Trịnh Ngọc Huy kia.

Nhưng những thứ này đối với Ninh Dạ mà nói đều là tiểu đạo, dùng huyễn thuật lừa gạt được hải thú, lại lặng yên tránh thoát những cấm chế kia, mượn cự xỉ sa Ninh Dạ nhẹ nhõm hỗn quá phòng tuyến, đi tới đảo bên trong hồ.

Cẩn thận cảm ứng một thoáng không gian phía trên, Ninh Dạ hơi nhíu mày: "Lại còn cần bảy ngày mới có thể mở ra."

Vạn Tiên Tông tin tức cũng có hạn, chỉ biết rằng không gian Nguyên Từ Sơn hôm nay sẽ mở ra, nhưng thời gian cụ thể không rõ ràng, vì vậy chỉ có thể nói đại khái.

Nhưng đối với Ninh Dạ mà nói, thời gian bảy ngày quá dài rồi.

Dài đến đầy đủ Niết Bàn cảnh kia uống Thực Thần Ngọc Lộ xong lại chạy về.

Nghĩ tới đây, Ninh Dạ biết không thể kéo, liền thẳng thắn lấy ra Côn Lôn Kính.

Không gian Nguyên Từ Sơn vốn là sắp mở ra, lấy Côn Lôn Kính Không Gian chi năng, khiến nó sớm mở ra quá là thoải mái, chỉ là sẽ tiêu hao năng lượng khiến Ninh Dạ có chút đau lòng.

Chuyển động Côn Lôn Kính, Ninh Dạ diêu đối thiên không, cười xấu xa nói: "Vừng ơi, mở ra đi!"

Oanh!

Trên bầu trời, dị tượng đột sinh.

Chương 53 : Luyện hóa

Chương 53: Luyện hóa

Phía trên tiểu đảo giữa hồ, một vòng không gian sóng gợn đột nhiên xuất hiện.

Từng vòng từng vòng sóng gợn trán phóng, cuối cùng hình thành nên một cái không động.

Trên hòn đảo nhỏ, hai bóng người bay ra.

Chính là Ma Hải Thọ cùng Trịnh Ngọc Huy.

"Chuyện gì vậy? Nguyên từ không gian thế mà sớm mở ra?" Ma Hải Thọ giật mình, quay đầu nhìn Trịnh Ngọc Huy.

Trịnh Ngọc Huy nhíu mày, bấm chỉ suy tính, nói: "Không đúng, có không gian ba động đặc thù, là có ngoại lực mở ra."

Ma Hải Thọ trong mắt sát ý tất hiện: "Quả nhiên, nói như vậy, Kim Phong đúng là bị người giết? Có người muốn nhân cơ hội tiến vào nơi đây, thật can đảm, lại dám cướp chỗ tốt cùng Yên Vũ Lâu ta."

Trịnh Ngọc Huy nhìn hướng bốn phía: "Đã có địch rình, vậy liền trước tiên chớ vội đi vào."

Hai người này đến cũng coi như cẩn thận, thấy cảm giác khác thường, không nóng lòng tiến vào, mà là trước tiên phòng ngoại địch, đồng thời bốn phương tám hướng lượng lớn Yên Vũ Lâu đệ tử cũng đã nghe tin chạy tới, tại dưới sự chỉ huy của Trịnh Ngọc Huy, càng là kết thành đại trận, nghiêm trận sẵn sàng.

Thấy tình hình này, Ninh Dạ vui vẻ: "Các ngươi không tiến, vậy ta trước hết tiến vào."

Chuyển động Côn Lôn Kính, sau một khắc Ninh Dạ đã trực tiếp xuất hiện tại trong không gian nguyên từ kia.

Không gian nguyên từ này đến cũng đơn giản, bên trong không không đãng đãng chẳng có thứ gì, chính là một toà Nguyên Từ Sơn, lập loè ngũ thải lưu ly sắc thái, thân thể của Ninh Dạ càng là vì thế bỗng nặng, cả người càng là không tự chủ được hướng Nguyên Từ Sơn kia bay đi.

Ninh Dạ biết, đây là bởi vì sức hút cường đại của Nguyên Từ Sơn gây nên, nếu như tu vi không đủ chi nhân, chỉ cần bị Nguyên Từ Sơn này hút đi, liền sẽ sống sờ sờ bị hấp vào trong núi, cho đến chết đi.

Cho dù lấy tu vi bây giờ của Ninh Dạ, muốn đối kháng sức hút này của Nguyên Từ Sơn cũng cảm giác khá là vất vả.

Không trách chỗ này cần Vô Cấu tu vi mới có thể đến, người bình thường đi vào chính là chết a. Thật nghĩ không ra Thần Tiêu Lão Tổ kia là làm sao làm được đem Lý Nguyệt Huyền Thông bí thuật giấu ở bên trong Nguyên Từ Sơn này.

Toà Nguyên Từ Sơn trước mắt này kỳ thực không lớn, phạm vi bất quá khoảng trăm trượng, chất lượng nhưng cao lạ kỳ. Ninh Dạ bay đến trước núi đẩy một cái, thế mà vô pháp thúc đẩy, không khỏi thầm mắng.

Tu Di Ốc dung nạp vạn ngàn, chính là sơn phong kéo dài vạn dặm cũng có thể dung nạp, nhưng mà không đẩy được, liền thả không vào.

Ninh Dạ ngạc nhiên phát hiện, bản thân tuy rằng chiếm trước tiên cơ vào nơi này, nhưng thật giống như một điểm tác dụng cũng không có.

Hắn biết rõ nguyên từ nặng, lấy trước mắt Nguyên Từ Sơn này kích cỡ, sợ là cần chí ít Niết Bàn tu vi mới có thể đem vận chuyển —— không trách muốn tới cái Niết Bàn cảnh, không phải là bởi vì muốn phòng ai, thực sự là chỉ có loại nhân vật này mới có thể vận chuyển nó.

Ninh Dạ thẳng thắn hoặc là không làm, làm thì không dừng, vung lên Lưu Quang Huyễn Thải Đao, xem xem có thể hay không đem nó phân cắt vận chuyển.

Nhưng mà Nguyên Từ Sơn này tính chất cũng là cực kỳ cứng rắn, lấy tu vi của Ninh Dạ, phá tan nó đến cũng có thể miễn cưỡng làm được, nhưng mà phí đi nửa ngày kình, càng cũng chỉ là bổ xuống một khối nhỏ. Chính hắn đến còn tốt, then chốt đao nhưng có chút không chịu nổi.

Lưu Quang Huyễn Thải Đao cùng Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm đều không thuộc về công kiên lợi khí, luận tính chất cứng cỏi, so với Nguyên Từ Sơn này lại còn kém xa lắm. Nếu như không có Ninh Dạ pháp lực gia trì, một đao khảm tới, Nguyên Từ Sơn vô sự, đao và kiếm hơn nửa liền xong.

Dù là như vậy, cắt chém một khối to bằng nắm tay này, cũng làm cho thân đao chịu đựng gánh nặng rất lớn.

Ninh Dạ biết pháp này không thể làm, nhất thời cũng không biết nên làm gì.

"Vẫn đúng là có chút phiền phức đây." Ninh Dạ đau đầu.

Hắn biết Ma Hải Thọ bọn họ không thể nào ở bên ngoài đợi quá lâu, sớm muộn cũng sẽ đi vào. Nhất định phải tại trước khi bọn họ tiến vào nghĩ ra biện pháp.

Thời khắc này trái lo phải nghĩ, bỗng nhiên trong lòng hơi động.

Nếu đã không tiện mang đi, vậy ta thẳng thắn chính là luyện hóa tại chỗ đây?

Nghĩ đến, Ninh Dạ trực tiếp tung ra Thiên Cơ Điện, đồng thời lấy ra Tham Tinh ma tinh cùng Luyện Ngục Ma Đàn, Bất Diệt Tuyền tung bay, thanh tẩy Thiên Cơ Điện, xem như là đem vết tích ma hóa trước đây triệt để tiêu trừ.

Những năm này Thiên Cơ Điện dựa cả vào Tham Tinh ma tinh chống, bây giờ ma tinh nếu đã đi, Thiên Cơ Điện trở lại tổn hại dấu hiệu, thậm chí so với trước kia càng có không bằng.

Ninh Dạ đã liên tiếp ấn pháp đánh tới đi, thôi thúc Thiên Cơ Điện: "Lên!"

Thiên Cơ Điện hư không chuyển động, phóng ra vạn trượng quang huy, rơi vào trên Nguyên Từ Sơn kia, lần này quả nhiên hữu hiệu, liền thấy Nguyên Từ Sơn bắt đầu từng điểm từng điểm phân giải, hướng Thiên Cơ Điện dung đi, đồng thời Thiên Cơ Điện tự thân cũng bắt đầu xuất hiện mảng lớn rực rỡ kim chúc quang trạch.

Quả nhiên hữu dụng!

Thiên Cơ Điện vốn là thần vật, hải nạp bách xuyên, có tự mình chữa trị chi năng, chỉ là khổ nỗi khuyết thiếu vật liệu có thể dùng để chữa trị.

Bảo vệ của Tham Tinh ma tinh đối với nó, bản chất là bảo hộ phương diện không gian, cũng không phải là chữa trị đối với Thiên Cơ Điện, mà Nguyên Từ Sơn này làm tài liệu, lại là bảo bối có thể chân chính cường hóa Thiên Cơ Điện.

Thời khắc này Thiên Cơ Điện liên tục vận chuyển, chỗ đã từng tổn hại, thông qua không ngừng hấp thu nguyên từ tinh hoa mà từng bước hoàn thiện, đồng thời hạ phương cũng xuất hiện mảng lớn bột phấn vô dụng bị luyện hóa.

Nguyên Từ Sơn bản chất chính là nguyên từ khoáng thạch, Thiên Cơ Điện này chính là máy luyện khoáng, lại còn cả gia công thành phẩm đều đồng thời làm, cũng coi như là cái dây chuyền sản xuất.

Chỗ không tốt duy nhất chính là hiệu suất quá thấp.

Mắt thấy luyện hóa nửa ngày, Nguyên Từ Sơn cũng chỉ là bị luyện hóa một chút, nhìn dáng dấp như vậy, không có cái bảy tám ngày quang cảnh, sợ là luyện hóa không xong —— kỳ thực hiệu suất này cũng không tính thấp.

Điều này cũng khiến cho Ninh Dạ càng lúc càng sầu lên —— Ma Hải Thọ bọn họ là chắc chắn sẽ không chờ ở bên ngoài bảy tám ngày.

Nghĩ nghĩ, trong lòng Ninh Dạ hơi động, chỉ huy Thiên Cơ Điện đi tới bên dưới Nguyên Từ Sơn kia, từ dưới lên trên hấp thu, hơn nữa là tập trung vào một điểm, dần dần càng là tại bên dưới Nguyên Từ Sơn kia mở ra một cái lỗ nhỏ.

Ninh Dạ liền khiến Thiên Cơ Điện bay vào trong động, trực tiếp từ nội bộ bắt đầu luyện hóa Nguyên Từ Sơn, đồng thời khiến Thiên Cơ đem hết thảy bột phấn vô dụng sau khi luyện hóa toàn bộ hút vào trong Tu Di Ốc, cuối cùng lại đem khối nguyên từ thạch chính mình bổ xuống này ngăn chặn cửa động.

Cứ như vậy, từ ngoại bộ lại là ai cũng vô pháp phát hiện Nguyên Từ Sơn này biến hóa.

Làm xong việc này, sau đó mượn Côn Lôn Kính, đã là lại rời không gian này, trở lại trong nước.

Chỉ là lần này hắn không còn cự xỉ sa kia yểm hộ, vừa xuất hiện tại trong nước liền bị Trịnh Ngọc Huy phát hiện, bốn phía cấm chế đồng thời phát động, huyền quang xoay chuyển, hóa thành từng mảng từng mảng thải hồ chụp vào Ninh Dạ.

Trịnh Ngọc Huy càng là hô to: "Tặc tử!"

"Ô!" Ninh Dạ chỉ kịp kinh thán một tiếng, sau một khắc đã phát động quang độn né tránh, lúc tái xuất hiện đã tại bên người đám người Trì Vãn Ngưng Công Tôn Điệp.

Thấy ái lang xuất hiện, nhị nữ đồng thanh nói: "Thế nào?"

"Tất cả thuận lợi." Ninh Dạ cười đem chuyện đã xảy ra đại thể nói qua một thoáng.

Nghe nói Ninh Dạ trực tiếp đem Thiên Cơ Điện đặt ở trong Nguyên Từ Sơn, Lâm Lang Thiên cũng giật mình không thôi: "Ngươi lá gan cũng quá lớn, vạn nhất bị phát hiện, Thiên Cơ Điện của ngươi là không còn rồi. Hơn nữa ngươi bây giờ cùng Thiên Cơ Điện ở vào hai nơi không gian, coi như ngươi cũng vô pháp điều khiển nó chứ? Không còn Côn Lôn Kính, ngươi làm sao trở lại đây?"

"Có Thiên Cơ tại, vấn đề không lớn." Ninh Dạ nói: "Mà coi như là Ma Hải Thọ cùng Trịnh Ngọc Huy, cũng không xê dịch nổi toà Nguyên Từ Sơn kia. Vì thế chúng ta hiện tại cần suy nghĩ, không phải bọn hắn, mà là làm sao khiến Xích Nhiêm Tử đừng tới nhanh như vậy. Chỉ cần lão già này mấy ngày qua không được, vậy đợi Thiên Cơ Điện trở lại ta tay, ta nhưng là không sợ bọn họ."

"Vấn đề là làm sao khiến hắn đến không được?"

"Ha ha, cái Xích Nhiêm Tử này, nhắc tới cũng xảo, ta còn thực sự biết một ít chuyện của hắn. Mục đích của bọn họ không phải Lý Nguyệt Huyền Thông sao? Vậy ta liền show một chút cho bọn họ xem xem." Ninh Dạ cười to.

Chương 54 : Dao động (thượng)

Chương 54: Dao động (thượng)

Ngay sau đó Ninh Dạ cũng không do dự, trực tiếp đem tình huống ở bên này truyền cho Nhiếp Hồng Thường bọn họ.

Nếu như hai nữ nhân này hẹp hòi không muốn cho, Ninh Dạ cũng sẽ không cùng bọn họ dông dài, liền trực tiếp đem mật mưu của Vạn Tiên Tông nói cho Yên Vũ Lâu, nhất phách lưỡng tán, ai cũng chiếm không được chỗ tốt.

Hai cái nữ nhân hiển nhiên cũng biết điểm ấy, nếu Ninh Dạ đã muốn, vậy thì cho hắn là được, đằng nào cũng là dùng tới đối phó Yên Vũ Lâu, cái khác cũng không có tác dụng.

Ninh Dạ vốn là biết bí pháp của Yên Vũ Lâu, được thuật này rồi, hơi thêm tham nghiên liền minh lý.

Quả nhiên, Lý Nguyệt Huyền Thông này sở dĩ có thể phát huy tác dụng, nguyên nhân chỗ vẫn là ở tại bí pháp tu thần của Yên Vũ Lâu tự thân liền có thiếu hụt, Lý Nguyệt Huyền Thông nhằm vào thiếu hụt này ra tay, tự không lý nào không trúng.

Bất quá muốn chân chính nhằm vào, đối với bản thân tu sĩ cũng có yêu cầu.

Nếu như Yên Vũ Lâu được thuật này rồi, sau khi hiểu rõ, thì sẽ có kế sách ứng đối, Lý Nguyệt Huyền Thông liền không còn uy hiếp đáng nói.

Thời khắc này được thuật rồi, Ninh Dạ liền trực tiếp nhắm phương xa bay đi, thủ tại trên đường Niết Bàn đại lão kia đi qua , còn Nguyên Từ Sơn, hắn thì căn bản mặc kệ, đằng nào bọn họ cũng mang không đi.

Một lần đợi này chính là ba ngày.

Ba ngày sau, Ninh Dạ nhìn thấy xa xa một người bay tới, mặt vuông tai lớn, mặt như táo đỏ, cưỡi một đầu hoa tượng, tay cầm một cái phất trần, vẫn là có mấy phần tiên phong đạo cốt.

Ninh Dạ biết đây chính là người mình đang đợi.

Xích Nhiêm Tử.

Thời khắc này nhìn thấy mục tiêu, Ninh Dạ cũng không tránh né, càng là trực tiếp tiến lên nghênh tiếp, trong miệng càng là kêu lên: "Phía trước có phải Xích Nhiêm tổ sư?"

Xích Nhiêm Tử đang tự phi hành, thấy có người hô hoán bản thân, trong lòng kinh ngạc, liền ngừng lại: "Chính là bản tôn, ngươi là kẻ nào?"

Ninh Dạ bay tới trước người Xích Nhiêm Tử dừng lại: "Vãn bối Tân Vũ Lâm, chính là đệ tử Trường Sinh Tiên."

Trường Sinh Tiên, chính là Hắc Bạch Thần Cung đại nguyên lão Lôi Trường Sinh, cũng chính là sư phụ Băng Phách Dương Cực Thủ Chung Nhật Hàn.

Hắc Bạch Thần Cung tuy rằng cùng Yên Vũ Lâu quan hệ cực kém, thế nhưng thế lực kém mấy, nội bộ kỳ thực cũng có một hai người tư giao rất tốt.

Đại nguyên lão Lôi Trường Sinh cùng Xích Nhiêm Tử, kỳ thực liền đã từng là tương ái tương sát hảo bằng hữu.

Đương nhiên, đây không phải là chỉ tình yêu, mà là giao tình đánh ra.

Lôi Trường Sinh từ sớm vân du tứ hải, sau đó tại một lần tìm kiếm bí cảnh, trong lúc vô tình gặp phải Xích Nhiêm Tử, hai người vì đoạt bảo vật mà sinh tử hỗ bác, kết quả các thụ trọng thương, bị vây ở bí cảnh ròng rã hai mươi năm.

Mãi đến tận hai mươi năm sau bí cảnh lần nữa mở ra, hai người mới có thể thoát khốn.

Trong hai mươi năm này, hai người chém giết lẫn nhau vô số lần, ai cũng không thể làm gì được ai, ngược lại là dần dần đã có giao tình, cuối cùng thế mà trở thành hảo bằng hữu.

Bất quá bọn hắn cũng biết, hai môn phái quan hệ không hòa thuận, hữu nghị không tiện công khai, vì vậy sau khi đi ra ngoài, đều không rêu rao, nhưng trong âm thầm thường thường còn có liên hệ. Sau đó càng là liên hệ tin tức, từng người bán đứng môn phái cơ mật để mưu lợi.

Không sai!

Hai vị này từng người đều là môn phái trụ cột, năm đó đều trải qua chuyện tổn công phì tư.

Cũng chính bởi vì như vậy, hai người mới có thể nhanh chóng quật khởi, cuối cùng liền thành địa vị hôm nay.

Mãi đến tận sau khi thành tựu Niết Bàn, giao tình của hai người rốt cục không cần giấu giấu diếm diếm nữa —— lấy địa vị của bọn họ, ai còn dám xen vào?

Chính bởi vậy, quan hệ giữa Xích Nhiêm Tử cùng Lôi Trường Sinh, cũng coi như khá là đặc thù.

Mà Ninh Dạ biết cái này, liền bởi vì hắn lúc trước tại Hắc Bạch Thần Cung rải Nguyệt Ảnh Hàn Sa khắp nơi, sưu tập tin tức. Tuy rằng phần lớn đều là tin tức vô dụng, nhưng có chút tin tức lúc đó vô dụng, sau đó xem ra, nhưng vẫn là có chút tác dụng.

Liền ngay cả Xích Nhiêm Tử cùng Lôi Trường Sinh bí mật giao dịch, hắn đều biết một ít, là nghe lén Chung Nhật Hàn biết được.

Bất quá hắn biết chuyện như vậy đối với địa vị Lôi Trường Sinh sẽ không có bất luận ảnh hưởng gì, bằng không Chung Nhật Hàn cũng không thể nào biết chuyện như vậy, vì vậy cũng không có ý định lợi dụng.

Xích Nhiêm Tử không nghĩ tới đệ tử Lôi Trường Sinh đột nhiên lại tìm tới bản thân, kinh ngạc nói: "Là Lôi huynh phái ngươi tìm đến ta?"

"Đúng vậy!" Ninh Dạ hồi đáp.

Xích Nhiêm Tử cũng không có lập tức tin tưởng, mà là nói: "Vì sao ta chưa từng nghe Lôi huynh nói có người đệ là ngươi?"

Ninh Dạ cười nói: "Tổ sư cũng có năm mươi năm chưa liên hệ cùng gia sư, mà ta là đệ tử gia sư thu ba mươi năm trước, lại chưa bao giờ đăng kí tại Hắc Bạch Thần Cung, nghiêm ngặt mà nói, cũng không tính Hắc Bạch Thần Cung đệ tử, tổ sư không biết, tự nhiên không kỳ lạ."

Nghe hắn nhắc tới mình và Lôi Trường Sinh năm mươi năm không liên hệ, Xích Nhiêm Tử đến là có chút tin tưởng.

Tại sau khi thành tựu Niết Bàn chi vị, bởi thân phận hạn chế, bọn họ cũng xác thực ít có liên hệ. Bất quá đã từng giao tình vẫn còn, chỉ cần không phải liên quan đến môn phái ân oán đại sự, có chuyện gì cũng dễ nói.

Lại nhìn khí cơ trên người Ninh Dạ, lại là tu chính thống Lưỡng Nghi tâm pháp, xuất thân lai lịch xác thực không nói dối.

Vì vậy thời khắc này nghe Ninh Dạ nói như thế, liền nói: "Hắn khiến ngươi tìm đến ta, là có chuyện gì?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Năm đó sư phụ cùng tổ sư giao thủ, đối với thần thông Nhất Tuyến Thiên tổ sư độc sáng cảm giác sâu sắc bội phục, xưng là thần thông diệu pháp suốt đời khó gặp, năm đó cũng là may mắn phá giải thuật này. . ."

Xích Nhiêm Tử cười to: "Lôi Trường Sinh cái lão không biết xấu hổ kia, lúc nào phá quá Nhất Tuyến Thiên của lão tử? Hắn liền căn bản không phá quá."

Nhất Tuyến Thiên là bí thuật Xích Nhiêm Tử độc sáng, bây giờ càng bị hắn phát triển trở thành bảng hiệu thần thông, cực thần diệu khó lường. Năm đó lúc hắn cùng Lôi Trường Sinh tử chiến, thuật này chỉ là sơ thông con đường, lại đã đánh Lôi Trường Sinh khó mà chống đỡ, chỉ là Âm Dương Lưỡng Cực Lôi của Lôi Trường Sinh cũng tương tự khó đối phó, ai cũng không cản nổi ai, chỉ có thể xem ai giết chết ai trước, vì vậy mỗi lần đối chiến, đều là lưỡng bại câu thương. Thẳng đến về sau trở thành hảo hữu, mới không tiếp tục đấu như thế.

Bất quá Xích Nhiêm Tử biết Lôi Trường Sinh cùng là người tử sĩ diện, mỗi lần nhắc tới chuyện cũ, tất là: Năm đó lão phu chiếm thượng phong, nhưng nhìn Xích Nhiêm người này cũng coi như thiên tư hơn người, tu tiên kỳ tài, có ái tài chi tâm, liền mở ra một mặt lưới.

Vì vậy Ninh Dạ nói như vậy không phải là sai, trái lại xác thực là Lôi Trường Sinh phong cách.

Ninh Dạ đương nhiên không nói dối, hắn nói đều là lời Chung Nhật Hàn đã nói, chỉ bất quá Chung Nhật Hàn đối với lời của sư phụ tới nay đều tin là thật.

Thời khắc này thấy Xích Nhiêm Tử không còn hoài nghi, Ninh Dạ cười nói: "Không trách, ta còn kỳ quái, nếu sư phụ đã có thể phá thuật này, vì sao còn muốn cải tiến bí pháp, muốn ta đến cùng tổ sư so chiêu."

"Ngươi cùng ta so chiêu?" Xích Nhiêm Tử chấn kinh.

"Đúng a!" Ninh Dạ nhưng ngôn từ tạc tạc: "Sư phụ những năm này vẫn luôn nghiên cứu Nhất Tuyến Thiên, nói muốn hoàn mỹ phá giải, được rồi, hiện tại xem ra, có thể phá là tốt lắm rồi. Nhưng ngược lại, ý tứ của hắn chính là, hắn bây giờ cũng đã có bí pháp nào đó, có thể phá Nhất Tuyến Thiên của tổ sư. Bất quá hắn tự ngại thân phận, lại thêm Hắc Bạch Thần Cung cùng Yên Vũ Lâu gần nhất quan hệ. . ."

Ninh Dạ chần chờ một chút.

Xích Nhiêm Tử đến là đã minh bạch, thở dài nói: "Đúng a, quan hệ hai phái bây giờ có chút khẩn trương, Lôi Trường Sinh xác thực không quá thích hợp tìm ta. Vì vậy hắn liền để ngươi tới khiêu chiến ta?"

Ninh Dạ cười bồi nói: "Đương nhiên không phải khiêu chiến, đệ tử chỉ là nho nhỏ Vạn Pháp, nào có tư cách này. Chỉ là phụng sư mệnh, diễn hóa thần thông. . . Ngài cũng biết, sư phụ lão nhân gia hắn, tâm háo thắng có chút cường."

Xích Nhiêm Tử nghe hắn nói như vậy, gật đầu nói: "Hảo! Nếu như thế, ngươi hãy sử ra xem xem."

Chương 55 : Dao động (trung)

Chương 55: Dao động (trung)

Ninh Dạ nào có cái gì bí thuật, nghe Xích Nhiêm Tử nói như vậy, cười nói: "Thỉnh tổ sư thi pháp, ta mới tiện nhằm vào sử dụng."

Xích Nhiêm Tử nghe được sững sờ: "Nói như vậy thủ đoạn này của ngươi, vẫn là chuyên môn nhằm vào Nhất Tuyến Thiên của ta?"

Ninh Dạ cười khổ: "Đúng a, thầy của ta vì phá Nhất Tuyến Thiên, cũng coi như dùng hết tâm tư, môn bí pháp này có thể coi là chuyên môn nhằm vào Nhất Tuyến Thiên, dùng tới đối phó những khác, quá nửa là vô dụng."

Xích Nhiêm Tử cười to: "Lôi Trường Sinh cũng thật tẻ nhạt, thiên hạ tiên pháp đông đảo, phương pháp phá giải như vậy có ý nghĩa gì. Bất quá hắn yêu thích, ta liền cùng hắn chơi đùa một chút chính là, ta đến cũng phải xem xem, hắn đến cùng có năng lực gì có thể phá ta chi pháp."

Đối với Xích Nhiêm Tử mà nói, như có thật sự có tiên pháp gì có thể phá bản thân tiên thuật, vậy biết sớm chút, cũng hảo cải tiến, vì vậy hứng thú tất nhiên là rất lớn.

Lúc này liền điểm ra một chỉ, chỉ về ngực Ninh Dạ.

Nhất Tuyến Thiên giả, thiên khai nhất tuyến, chỉ chính là thuật này uy năng, có thể khai thương thiên.

Tu tiên giả nghịch thiên nhi hành, hơi một tí lấy thiên làm hiệu.

Thiên Cơ Môn Cửu Đại Thần Thuật đều là thiên thuật, Thất Sát Đao cuối cùng một đao gọi Thiên Sát Đao, Xích Nhiêm Tử xem như là khiêm tốn, chỉ là thiên khai nhất tuyến, nhưng nhất tuyến chi thiên này, lại so với thiên sát chi đao cao minh hơn không biết bao nhiêu lần.

Như lấy phương thức đơn giản nhất lý giải, chính là dưới Nhất Tuyến Thiên, thủ đoạn phòng ngự gì cũng vô hiệu, tương đương với La Hầu chi năng, nhưng lại không chỉ có như vậy.

La Hầu bất quá phá phòng khi đó, Nhất Tuyến Thiên nhưng lợi hại hơn, chỉ cần trúng chiêu, vết thương tại một quãng thời gian liền vô pháp khôi phục, mấu chốt nhất liền thủ đoạn phòng ngự đều vô pháp sử dụng, tương đương với chế ra một cái chỗ yếu trí mạng cho ngươi.

Chính bởi vậy cùng Xích Nhiêm Tử tác chiến, tối không thích hợp đánh lâu, một khi kéo lâu, vậy thì khắp toàn thân từ trên xuống dưới đều là yếu hại, thậm chí nguyên thần cũng thụ ảnh hưởng.

Ninh Dạ là biết đặc tính của Nhất Tuyến Thiên, nhưng thuật này đến cùng làm thế nào thi triển, nhưng không rõ ràng, thời khắc này lần đầu tiên nhìn thấy, kỳ thực căn bản liền không biết nên ứng đối ra sao.

Vì vậy đối sách của hắn rất đơn giản, chính là đứng tại nơi đó bất động.

Phác xích!

Xích Nhiêm Tử một đạo chỉ phong đã xuyên thấu Ninh Dạ lồng ngực, cũng may hắn một chỉ này chỉ dùng lực lượng giống như là tu vi Vạn Pháp, uy năng đến cũng không lớn, dù là như vậy, Ninh Dạ chỉ cảm thấy cái lỗ máu trên người bản thân này, phụ thêm một cỗ năng lượng thần bí khó lường, mặc hắn điều hành linh khí, nhưng đều không thể chữa trị.

Thử nghiệm phóng thích một cái hộ tráo, liền nhìn thấy trên hộ tráo thế mà cũng thêm ra một cái lỗ, phảng phất hộ tráo này tu hành không hoàn toàn, thiên nhiên tồn tại thiếu hụt giống như vậy, liền ngay cả phong đều có thể thổi vào.

Xích Nhiêm Tử cũng là ngẩn ra: "Ngươi không phải muốn phá thần thông của ta sao? Đây là cớ gì?"

Ninh Dạ cười khổ: "Sư phụ tuy rằng dạy ta biện pháp phá Nhất Tuyến Thiên, nhưng vấn đề là hắn cũng không biết Nhất Tuyến Thiên a. Ta những năm này một mạch khổ tu bí thuật, nhưng như đồ long chi thuật, không có đối thủ. Giờ đột nhiên tao ngộ. . . Liền cái chuẩn bị cũng không có. . ."

Xích Nhiêm Tử cũng bị lời này của hắn làm cho vui vẻ, nhiều năm như vậy chưa từng thấy qua chuyện buồn cười như vậy, ngửa mặt lên trời cười to: "Lôi Trường Sinh cái hàng này, cười chết lão phu. Ha Ha Ha Ha, ta còn nói hắn nghiên cứu ra thần thông bí pháp gì tới đối phó Nhất Tuyến Thiên của lão phu, hóa ra dựa cả vào tưởng tượng a?"

Ninh Dạ nhưng nghiêm túc nói: "Nếu không như vậy đi, tổ sư ngài lại tới mấy lần, để ta thông thạo một thoáng, có thể ứng đối."

Hắn trong lúc nói chuyện, kỳ thực cũng tại mặc vận Vấn Thiên

Thuật, Lượng Thiên Thuật cùng Vô Thiên Thuật, thôi diễn một chỉ này.

Đáng tiếc thần thông Nhất Tuyến Thiên của Xích Nhiêm Tử quá mức huyền diệu, Thiên Cơ Điện lại không tại trên người, nếu muốn thôi diễn nói sao dễ dàng. Nhưng mặt khác, hắn thừa Thiên Sát chúc phúc, đại khí vận tại thân, đại đạo cũng có thể giải, huống hồ thần thông, cần thiết chỉ là thời gian mà thôi.

Xích Nhiêm Tử thấy Ninh Dạ thú vị, hiếm thấy có cái khiến cho chính mình cười to, liền nói: "Tốt lắm, ngươi hãy nhìn rõ."

Lại là một chỉ đâm tới.

Ninh Dạ như trước không né, lại trúng một chỉ.

Cũng may một chỉ này so với lúc trước càng nhẹ, chỉ có Hoa Luân tu vi tầng cấp.

Ninh Dạ thương thế không nặng, cảm ngộ trái lại không nhiều như trước, liền lắc đầu nói: "Không thích hợp, tổ sư vẫn là xuất thủ nặng chút tốt."

"Tiểu tử ngươi, đến là có ý tứ. Nhạ, ta lại cho ngươi một cơ hội, nếu như vẫn chưa thể đem chiêu kia xuất ra, lão phu nhưng là không chơi với ngươi." Xích Nhiêm Tử nói lại là một chỉ đưa ra.

Lần này Ninh Dạ lại là động.

Đột nhiên giơ tay hướng trước nhấn một cái , tương tự là điểm ra một chỉ, chỉ phong va chạm.

Liền thấy chỉ phong của Xích Nhiêm Tử như kích đậu hũ giống như vậy, không chỉ đem chỉ phong của Ninh Dạ đánh tan , liên đới ngón tay của Ninh Dạ cũng phá nát, tiếp lấy thông suốt trọn cánh tay hắn, Ầm một tiếng hóa thành bột mịn.

Đây chính là Nhất Tuyến Thiên, nếu ngươi không chặn còn may, ngươi như cản, hết thảy trở ngại đều thành tro bụi.

Liền ngay cả Xích Nhiêm Tử cũng không khỏi nhíu mày lại: "Sư phụ ngươi lẽ nào không có nói cho ngươi, đối phó Nhất Tuyến Thiên, không thể như này sao?"

Đã thấy Ninh Dạ nhoẻn miệng cười: "Nguyên lai là như vậy, bí thuật sư phụ truyền lại, quả nhiên hữu dụng, thật sự có thể phá Nhất Tuyến Thiên đây?"

"Ân?" Xích Nhiêm Tử ngẩn ra.

Ninh Dạ nói: "Tổ sư hãy hơi chờ một chút, hãy để ta trước tiên khôi phục, tiếp đó, có thể phá Nhất Tuyến Thiên."

Nói đã bắt đầu làm lại cánh tay.

Vết thương Nhất Tuyến Thiên của Xích Nhiêm Tử tạo thành vốn là vô pháp khôi phục, nhưng Nhất Tuyến Thiên có cái đặc điểm, chính là vết thương càng nhỏ uy lực càng lớn, thương lớn rồi, trái lại đơn giản.

Vì vậy ngươi xem cái động này vừa lớn vừa tròn, vậy thì vô sự.

Nhưng nếu như nhỏ, phiền phức liền lớn. Bởi vì đối với tu tiên giả mà nói, chỉ cần có nhược điểm là có thể lợi dụng, kích cỡ nhược điểm trái lại không trọng yếu.

Đây cũng là duyên cớ tại sao Nhất Tuyến Thiên lại lấy chỉ phóng thích.

Ninh Dạ bị một chỉ phá cánh tay, thụ thương không nhẹ, thế nhưng đặc tính của Nhất Tuyến Thiên ngược lại không có phát huy, thời khắc này Ninh Dạ tận sức đè thấp tốc độ chậm chạp khôi phục, nhưng kỳ thực là đang tranh thủ thời gian, mau chóng tiêu hóa huyền ảo liên quan tới Nhất Tuyến Thiên.

Ba chỉ hạ xuống, Ninh Dạ đã đại thể lý giải quá một ít ảo diệu trong Nhất Tuyến Thiên của Xích Nhiêm Tử, trong lòng đã có kế hoạch.

Chờ cánh tay khôi phục xong, nói: "Có thể đã bắt đầu."

"Hảo!" Xích Nhiêm Tử lại là một chỉ rơi xuống.

Ra ngoài hắn dự liệu, Ninh Dạ càng vẫn như cũ không hoàn thủ.

Phốc!

Một chỉ này có đem Ninh Dạ thân thể đâm ra một cái động.

"Ngươi làm sao?" Xích Nhiêm Tử thật sự có chút tức giận rồi.

Đã thấy Ninh Dạ cười nói: "Tổ sư mời xem!"

Nói đối bộ ngực mình một vuốt, liền thấy lỗ máu kia cùng với cả lỗ máu lúc trước đều đã biến mất, sau đó Ninh Dạ phóng thích hộ tráo, liền thấy hộ tráo hoàn chỉnh thông suốt, không còn kẽ hở.

"Di?" Xích Nhiêm Tử kinh hãi.

Vết thương Nhất Tuyến Thiên tạo thành, trong thời gian ngắn là vô pháp phục hồi như cũ cùng vô pháp thi triển phòng hộ, nhưng thời khắc này Ninh Dạ vậy mà làm được rồi.

Nói cách khác, Ninh Dạ thật sự ở một trình độ nào đó phá giải Nhất Tuyến Thiên?

Chỉ bất quá không phải phá pháp, mà là phá giải đi một số hiệu quả đặc biệt của Nhất Tuyến Thiên.

Nhưng điều này cũng xác thực có thể tính phá giải.

Có thể làm được điểm ấy, tự nhiên là tu thần bí thuật.

Ba lần trước thăm dò trước, Ninh Dạ đã xác nhận, Nhất Tuyến Thiên của Xích Nhiêm Tử, bản chất cũng là một loại không gian uy năng, nhưng còn có chứa nguyên thần bí thuật. không gian uy năng là phá hoại, vì vậy không nhìn phòng ngự, nguyên thần bí thuật là gây ảnh hưởng, nói trắng ra cùng thủ pháp Vong Ưu tiên bà đối phó hắn lúc trước gần gũi.

Mà bí thuật nguyên thần này, chính cùng bí pháp tu thần Vân Hải Thương Sinh Quyết của Yên Vũ Lâu cùng một nhịp thở, Ninh Dạ có bí thuật Lý Nguyệt Huyền Thông, vừa vặn khắc chế bộ phận này.

Vì vậy hắn tuy rằng không thể phá Nhất Tuyến Thiên, nhưng đối với hiệu quả Nhất Tuyến Thiên tạo thành, lại có thể giải quyết.

Xích Nhiêm Tử không biết đến tột cùng, còn tưởng rằng Lôi Trường Sinh thật sự phá giải Nhất Tuyến Thiên bí thuật, trong lòng kinh hãi, đã kêu lên: "Nói mau, ngươi đến cùng là làm sao làm được?"

Chương 56 : Dao động (hạ)

Chương 55: Dao động (hạ)

Thấy Xích Nhiêm Tử như vậy, Ninh Dạ biết hắn vào tròng rồi, cố tình sợ hãi: "Sư phụ để cho ta tới phá bí pháp ngươi, lại là không cho phép ta nói ra pháp này ảo diệu."

"Lớn mật!" Xích Nhiêm Tử tóm lấy Ninh Dạ kêu lên: "Mau nói ra bí pháp của ngươi, bằng không lão phu liền giết ngươi!"

Hắn lúc trước vẫn là trưởng giả hiền lành hòa ái, thời khắc này nhưng trực tiếp trở mặt.

Ninh Dạ vẻ mặt đau khổ nói: "Ngươi buộc ta cũng là vô dụng, ngươi cảm thấy sư phụ sẽ không nghĩ tới tầng này sao? Hắn đã sớm dùng bí thuật với ta, ký ức về thuật này của ta sớm bị phong ấn, chỉ có thể bằng bản năng vận dụng, lại là vô pháp nói ra."

"Nếu như thế, vậy lão phu liền đến sưu hồn!" Xích Nhiêm Tử nói đại thủ đã đặt tại trên đầu Ninh Dạ.

Ninh Dạ kêu lên: "Sư phụ hạ xuống cấm chế, ngươi sưu cũng sưu không ra, không chiếm được thứ ngươi muốn, chỉ sẽ giết chết ta, ngược lại là ngươi giết ta, tương lai gặp sư phụ, chính là đuối lý. Sư phụ đệ tử đông đảo, không để ý ta một cái, ngươi nếu xuất thủ, chỉ có thể rơi vào chủ đề của hắn. Ngươi cho rằng hắn vì sao thu ta làm đồ đệ nhưng không thu ta nhập Hắc Bạch Thần Cung, sợ chính là vì hôm nay."

"Ngươi!" Xích Nhiêm Tử tức giận nói không ra lời.

Bất quá ngẫm lại hắn nói cũng đúng, nếu thật sưu hồn giết chết Tân Vũ Lâm này, cái gì cũng không chiếm được, trái lại đắc tội Lôi Trường Sinh.

Đến bước này của hắn, bằng hữu hiếm thấy, giao tình cùng cùng Lôi Trường Sinh, đến cũng không tính giả, Xích Nhiêm Tử vẫn là có mấy phần lưu ý. Đương nhiên nếu là vì bí pháp, giết một cái đệ tử hắn cũng làm được. Then chốt không chiếm được, liền rất là không đáng.

Nhưng Ninh Dạ nếu muốn mấy câu nói liền khiến cho chính mình bỏ qua hắn, nhưng cũng không được.

Thời khắc này nhất chỉ lạc hạ, nghiên cứu nguyên thần, chỉ cảm thấy người này nguyên thần hỗn nguyên thông thấu, huyền ảo vạn ngàn, lại có rất nhiều chỗ nhìn không thấu, hoàn toàn không phải nguyên thần một cái đệ tử tu vi Vạn Pháp nên có, bản thân như muốn cường hành làm, vẫn đúng là không hẳn có thể tìm ra cái gì.

Nếu như thường ngày, hơn nửa sẽ hoài nghi thân phận Ninh Dạ có quỷ, hiện đang phối hợp một phen thuyết từ của hắn, ngược lại bản thân có giải thích: Nhất định là cái kia Lôi Trường Sinh gây nên. Chỉ là Lôi Trường Sinh đối với nguyên thần chi ngộ cũng không mạnh bằng chính mình, vì sao ở phương diện này lại có tiến bộ như thế?

Đúng rồi đúng rồi, thủ đoạn phá Nhất Tuyến Thiên của bản thân của hắn, chính là thông qua nguyên thần bí pháp, đương nhiên phải ở phương diện này có đột phá mới phải.

Vừa nghĩ đến đây, Xích Nhiêm Tử thở dài: "Lão già này, những năm này đến cũng sống không uổng, càng là đi ở phía trước ta."

Thấy hắn như thế, Ninh Dạ mặc vận Tiệt Thiên Thuật, ảnh hưởng tâm thần.

Tiệt Thiên Thuật của hắn vốn là không ảnh hưởng tới Niết Bàn cảnh, nhưng Xích Nhiêm Tử vậy mà lại đang quan sát nguyên thần của hắn, hai người nguyên thần liên kết, theo một ý nghĩa nào đó, Xích Nhiêm Tử liền tương đương với không đề phòng.

Ninh Dạ lấy Tiệt Thiên Thuật vận chuyển tư duy, thoáng để lộ ra một chút tâm tư, Xích Nhiêm Tử liền linh cơ hơi động: "Đã có, ngươi tuy rằng bị phong ấn bí pháp, vô pháp nói ra, nhưng ngươi có thể dùng a. Chỉ cần ta khiến ngươi phản phục sử dụng, quan sát ngươi bí pháp vận hành chi quỹ tích, linh khí chi vận chuyển, nguyên thần chi biến hóa, có thể nghiên cứu mạch lạc, thám kỳ chân nghĩa, nói không chừng còn có thể phản bù tự thân, bổ thiên chi bất túc."

Bổ thiên muội ngươi a, còn bổ thiên bất túc.

Ninh Dạ mặt lộ vẻ sầu khổ: "Tổ sư người hãy bỏ qua cho tiểu nhân đi."

Xích Nhiêm Tử lại là càng đắc ý, chỉ cảm thấy thử pháp đại diệu: "Không thể thả, không thể thả, nhất định phải điều tra kỹ một phen mới được. Ngươi yên tâm, ta sẽ không đả thương tính mạng ngươi, chỉ cần thấu hiểu xong ảo diệu pháp này của ngươi, thì sẽ thả ngươi đi."

Nói đã hướng tới Ninh Dạ lại đâm một chỉ, kêu lên: "Mau mau tự liệu!"

Ninh Dạ "Bất đắc dĩ", chỉ có thể mặc vận bí pháp, khôi phục vết thương.

Vậy là tiếp đó, Xích Nhiêm Tử cùng Ninh Dạ liền một cái đâm, một cái khôi phục, ở chỗ này làm nghiên cứu lên.

Bất quá chỉ là qua mấy vòng, Ninh Dạ liền kêu lên: "Không được, không được, pháp này quá mức thương thần, tạm thời là không xong rồi."

Xích Nhiêm Tử quan nguyên thần hắn, quả nhiên đã thần quang đen tối, lộ ra là tinh lực không đủ.

Không khỏi rất là bất mãn.

Hắn bên này vừa mới quan sát mấy vòng, còn chưa mò ra manh mối đây.

Liền thẳng thắn lấy ra một hạt dược hoàn nói: "Đây là Dạ Thần Đan của Yên Vũ Lâu ta, có thể tẩm bổ nguyên thần, ngươi hãy cầm dùng."

Ta fuck, một trong Cửu Đại Thần Đan?

Yên Vũ Lâu Dạ Thần Đan xem như là linh đan diệu dược tốt nhất đối với nguyên thần.

Yên Vũ Lâu sở trường về ám sát, mà ý nghĩa của ám sát chính là ở lấy yếu thắng mạnh, cường giả đại thể thần thức nhạy cảm, động địch cơ tiên, vì vậy bí pháp tu thần của Yên Vũ Lâu tại phương diện hành nguyên thần, am hiểu nhất chính là lẩn tránh thần thức tra xét, đặc tính nguyên thần tức là thần quang nội liễm, hàm mà bất lộ, tính bạo phát cường.

Dạ Thần Đan chính là lấy này đắc danh, dạ giả, ẩn vậy.

Thành thật mà nói, Dạ Thần Đan dùng cho tẩm bổ nguyên thần, thực sự là có chút lãng phí, nhưng Xích Nhiêm Tử Niết Bàn đại lão, trên người không có rác rưởi, ngươi bảo hắn cầm Dạ Thần Đan ra dễ dàng, ngươi bảo hắn cầm ra một bình bồi nguyên dưỡng thần đan bình thường nhất, hắn trái lại không có.

Ninh Dạ không nghĩ tới còn có loại chỗ tốt này, lập tức không khách khí ăn, cấp tốc hấp thu, lớn mạnh nguyên thần.

Nguyên thần của hắn vốn là so với tu vi nhanh một đường, giờ thì tốt rồi, tiến độ lại tăng. Tu vi vẫn là không tới Vạn Pháp trung kỳ, nguyên thần tầng diện đã là thỏa thỏa trung kỳ có thừa, lại thêm Cửu Thiên Thần Thuật gia trì, Xích Nhiêm Tử càng lúc càng nhìn không ra huyền ảo nguyên thần của hắn.

Cũng may hắn vốn là cũng nhìn không ra, cũng không để ý cái này.

Mắt thấy Ninh Dạ nguyên thần hồi phục, Xích Nhiêm Tử lại là từng chỉ từng chỉ đâm xuống, tiếp tục tra xét.

Tra tra, Ninh Dạ lại không xong rồi, Xích Nhiêm Tử liền lại là một viên Dạ Thần Đan cho hắn.

Thời gian liền như thế lặng yên trôi qua.

Một già một trẻ hai người tại trong trường không, như Chu Du đánh Hoàng Cái *, một người muốn đánh, một người nguyện ăn.

Trong đó Ninh Dạ trước sau lại gõ bảy tám viên Dạ Thần Đan, nguyên thần đã là càng lúc càng thông suốt. Bất quá đối với hắn mà nói, điều này còn chưa phải trọng yếu nhất.

Trọng yếu nhất chính là, Nhất Tuyến Thiên của Xích Nhiêm Tử, hắn học được rồi.

Đúng, Xích Nhiêm Tử còn chưa thăm dò ra thủ đoạn của Ninh Dạ, Ninh Dạ đến trước tiên đem thủ đoạn của hắn lý giải.

Đây không chỉ có là bởi vì Ninh Dạ dùng Cửu Thiên Thần Thuật, đại khí vận gia trì, cũng bởi vì hết thảy thủ đoạn đều là thi gia tại trên người
Ninh Dạ.

Ninh Dạ tự cảm thụ bản thân, tự nhiên so với Xích Nhiêm Tử phải thuận tiện hơn nhiều.

Ngoài như vậy ra còn có một cái nguyên nhân, chính là Xích Nhiêm Tử này lúc nghiên cứu yêu thích thì thầm.

Thỉnh thoảng chính là vài câu bí pháp khẩu quyết nhô ra: "Thần nguyên thiên đột, kinh môn tự cố, rõ ràng nguyên thần đã cố, vì sao nhưng lại mở ra lối riêng. . ."

Không ngừng tự hỏi, không tìm ra đáp án, đến khiến Ninh Dạ thất thất bát bát đem Nhất Tuyến Thiên huyền diệu mò thấu rồi.

Ba ngày không tìm được đáp án, Xích Nhiêm Tử đến cũng không vội.

Niết Bàn đại lão a vì một môn thần thông bí pháp, coi như nghiên cứu cái vài chục hơn trăm năm cũng là bình thường, kiên trì là tuyệt đối có.

Đáng tiếc hắn có kiên trì, bên kia Ma Hải Thọ cùng Trịnh Ngọc Huy lại là không kịp đợi.

Mấy ngày nay đã là liên tục vài đạo hỏa phù đi tới, nói nguyên từ không gian sớm mở ra, nhìn dáng dấp cũng sắp sớm kết thúc, lại không tới, lần này Nguyên Từ Sơn liền triệt để không còn.

Làm cho Xích Nhiêm Tử phiền phức vô cùng, suy nghĩ một chút nói: "Thôi vậy thôi vậy, trước tiên đi giải quyết chuyện bên kia, lại tới xử lý ngươi."

Nói đem Ninh Dạ nhấc lên, liền muốn chuẩn bị đi.

Hắn tự nghĩ thực lực, đến cũng không phong cấm Ninh Dạ, Ninh Dạ lại là chuẩn bị muốn chuồn rồi.

Bởi vì sợ Xích Nhiêm Tử nhìn thấu bản thân Thiên Huyễn Bí Thuật, vì vậy Ninh Dạ đi tới là dùng diện mạo thật sự. Nếu để cho Ma Hải Thọ Trịnh Ngọc Huy nhìn thấy, hơn nửa liền nhận ra.

Đang định quang độn chạy trốn, Xích Nhiêm Tử lại đột nhiên tự nói: "Không đúng, trên người ngươi có lưỡng nghi tâm kinh, Ma Hải Thọ Trịnh Ngọc Huy hai cái nhãi con kia tất nhiên có thể thấy. Mặc dù nói lão phu thân phận là không cần để ý cái này, nhưng thời khắc phi thường này. . . Thôi vậy thôi vậy, vẫn là thiếu chút miệng lưỡi thì hơn."

Nói đối với Ninh Dạ một chỉ, càng là cường hành vặn vẹo hình tượng của hắn, đã đem hắn biến thành một cái trung niên nam tử mặt vàng như nghệ.

Sau đó nói: "Từ giờ trở đi, ngươi chính là đệ tử ta Khương Văn Vũ.

Nhạ, bản Yên Vũ Lâu công pháp này, ngươi hãy học, đừng có lòi. Ngươi nếu dám nói ra thân phận, chớ trách lão phu lạt thủ vô tình!"

Ninh Dạ đại hỉ: "Tổ sư yên tâm, đệ tử nhất định toàn lực phối hợp!"

Thấy tiểu tử này thức thời như vậy, Xích Nhiêm Tử cũng là cảm thấy hài lòng, liền như thế mang theo hắn hướng về nguyên từ không gian kia.

Chương 57 : Đột biến

Chương 57: Đột biến

Theo Xích Nhiêm Tử một đường phi hành, lại lần nữa đi tới đảo giữa hồ, lần này Ninh Dạ là ngông nghênh tới.

Ma Hải Thọ cùng Trịnh Ngọc Huy hiển nhiên cũng từng thấy Khương Văn Vũ, dồn dập gật đầu chào hỏi đối với Ninh Dạ. Ninh Dạ không biết Khương Văn Vũ cùng bọn họ giao tình thế nào, chỉ là thành thật rụt cổ lại đứng sau lưng Xích Nhiêm Tử, đến cũng không biểu hiện ra có gì dị thường.

Bên này Xích Nhiêm Tử đã nói: "Tình huống thế nào?"

Trịnh Ngọc Huy nói: "Nguyên từ không gian bị người sớm mở ra, ý đồ chia sẻ, bất quá đã bị đánh lui. Mấy ngày nay chúng ta một mạch thủ tại chỗ này, đến cũng không gặp phải đối phương tới nữa."

Trước lúc đến Xích Nhiêm Tử đã biết việc này, cũng không kỳ quái: "Nếu như thế, vậy liền không cần đi quản."

Nói liền muốn tiến nhập nguyên từ không gian.

Trịnh Ngọc Huy nhưng do dự một chút: "Xích Tôn, chẳng biết vì sao, ta luôn cảm thấy việc này có chút cổ quái."

"Cổ quái?"

"Vâng. Kẻ có ý đồ trong bóng tối kia, không hiểu ra sao mở ra nguyên từ không gian, sau đó vừa chạm liền đi, từ đầu đến cuối chưa đi vào. Muốn nói là đi ngang qua, chuyện mở ra không gian nguyên từ này, rõ ràng không phải trùng hợp. Muốn nói chủ mưu, nhưng không thấy hành động tiếp theo. . ."

Xích Nhiêm Tử hừ nói: "Là có chút kỳ quái, bất quá vậy thì thế nào? Tổng không thể bởi vì kỳ quái, liền ở chỗ này đoán bừa làm lỡ thời gian chứ?"

Đệt!

Làm lỡ thời gian rõ ràng là ngươi có được hay không?

Trịnh Ngọc Huy cùng Ma Hải Thọ đồng thời trong lòng thầm mắng, nhưng lại không dám nói gì.

Xích Nhiêm Tử đã một bước bước vào không gian, Ninh Dạ theo sau tiến vào.

Trở lại không gian này, Ninh Dạ lập tức khôi phục liên hệ cùng Thiên Cơ Điện.

Thông qua Thiên Cơ Điện, Ninh Dạ có thể cảm giác được, nội bộ Nguyên Từ Sơn này đã bị Thiên Cơ Điện hấp thu hơn nửa, có thể nói bên trong là hoàn toàn đào hết , liên đới Lý Nguyệt Huyền Thông chi thuật kia cũng đã chiếm lấy, chỉ là đối với Ninh Dạ từ lâu vô dụng.

Kỳ thực Nguyên Từ Sơn bị đào đi nhiều như vậy, vô lận chất lượng hay từ lực từ lâu đã đại đại hạ hàng, đừng nói Ma Hải Thọ bọn họ, coi như là Ninh Dạ cũng có thể trực tiếp thúc đẩy. Cũng may Thiên

Cơ Điện còn ở bên trong, chính đang thay thế Nguyên Từ Sơn phát huy tác dụng của nó, tạm thời không lo bị phát hiện, nhưng một khi thoát ly, lấy tu vi của đám người Xích Nhiêm Tử, ngay lập tức sẽ có thể phát hiện biến hóa.

Vì vậy Ninh Dạ cũng không có lập tức thu hồi Thiên Cơ Điện, mà là liền như vậy đứng.

Xích Nhiêm Tử đã đi đến bên cạnh Nguyên Từ Sơn, đơn thủ nhấn một cái, thể nội đã bắn ra pháp lực hùng hồn phảng phất hoang cổ cự thú, hóa thành vô biên cự thủ, càng là đem Nguyên Từ Sơn kia chuyển lên trên bạch tượng tọa kỵ của hắn.

Thời khắc này, hắn mới chính thức hiển hiện ra sự cường đại chân chính của một vị Niết Bàn đại năng, chỉ là không nghĩ tới, tọa kỵ của hắn càng cũng có vĩ lực như thế.

Chỉ là một đẩy này, Xích Nhiêm Tử lại nhíu mày: "Kỳ quái!"

Ninh Dạ trong lòng nhảy một cái, biết không tốt, Xích Nhiêm Tử phát hiện vấn đề.

Thiên Cơ Điện tuy rằng còn tại trong Nguyên Từ Sơn, nhưng đến cùng không phải Nguyên Từ Sơn.

Cũng giống như một cái là một quả cầu một trăm cân, một cái là quả cầu rỗng ruột 30 cân bọc một cái tiểu cầu bảy mươi cân, mặc dù trọng lượng đồng dạng, nhưng cảm giác khi đẩy không giống nhau, thứ sau sẽ sản sinh cảm giác lắc lư.

Thiên Cơ Điện tại bên trong Nguyên Từ Sơn sẽ không lắc lư, nhưng chất lượng tầng thứ có chỗ khác biệt, không còn là thống nhất, mà là tách ra, lấy năng lực nhận biết của Xích Nhiêm Tử, tự nhiên sẽ phát hiện vấn đề.

Trong lòng hơi động, Ninh Dạ đã phát động Tiệt Thiên Thuật.

Hắn khoảng thời gian này cùng Xích Nhiêm Tử tâm thần liên kết nhiều rồi, năng lực ảnh hưởng đối với hắn cũng bắt đầu tăng cường, thời khắc này hơi thêm ám chỉ, Xích Nhiêm Tử liền đã có ý nghĩ: "Ngô, hẳn là Thần Tiêu kia gây nên."

Thần Tiêu Lão Tổ nếu đã đem Lý Nguyệt Huyền Thông giấu vào trong Nguyên Từ Sơn, nhất định sẽ động chút tay chân trong đó, có dị thường cũng thuộc về bình thường.

Liền không tiếp tục để ý, trực tiếp đem Nguyên Từ Sơn kia đẩy ra không gian.

Theo "Ầm" một tiếng vang vọng, trên hòn đảo nhỏ giữa hồ, đã xuất hiện một cái kim loại sơn phong nho nhỏ sắc màu rực rỡ.

Liền tại Nguyên Từ Sơn này xuất hiện đồng thời, chợt thấy thiên ngoại xuất hiện một người thân hình cao lớn, đỉnh thiên lập địa, thân mặc đạo bào, dưới hàm năm sợi râu dài, nghiễm nhiên cũng là một bộ dáng dấp tiên phong đạo cốt, hướng tới Xích Nhiêm Tử đánh ra một chưởng: "Ha Ha Ha Ha, hảo một toà Nguyên Từ Sơn, đa tạ Xích Nhiêm đạo huynh, bảo vật này ta nhận nhé!"

Xích Nhiêm Tử không nghĩ tới lúc này thế mà có người ra tay với bản thân, bản năng hồi thủ nhất chỉ đâm ra: "Thịnh Thiên Liễu? Ngươi dám. . . Không đúng!"

Xích Nhiêm Tử đột nhiên biến sắc, liền thấy một chưởng kia đột nhiên biến hóa, đã hóa thành vô biên ma diễm rơi xuống.

"Dương Chí Thiện, là ngươi tên khốn này!" Xích Nhiêm Tử điên cuồng gào thét một tiếng, cả người đã quái khiếu bay lên.

Liền thấy ma diễm đằng không nhi khởi, thiêu đốt toàn thân hắn, trong nháy mắt đem thân thể hắn thiêu đến hôi phi yên diệt, ma hỏa chi uy, uy lực khủng bố đến mức như vậy.

Bất quá Xích Nhiêm Tử đến cùng là Niết Bàn chi cảnh, nguyên thần quang hoa toả sáng, đã bắt đầu trọng tố tiên khu.

Trong thiên không hình dạng tiên phong đạo cốt kia đã biến hóa, đã biến thành một cái đại hán quái dị trên đầu có sừng, toàn thân lân giáp, khắp toàn thân từ trên xuống dưới ma diễm chưng đằng, hiển lộ hết bất thế thần uy.

Thiên Ma Dương Chí Thiện!

Một màn này đem Ma Hải Thọ cùng Trịnh Ngọc Huy đi ra phía sau dọa hỏng rồi.

Dương Chí Thiện chính là chưởng giáo Ma Môn , tương tự là Niết Bàn tu vi, bất quá một thân tu vi thông thiên triệt địa, tại trong Niết Bàn cảnh cũng coi như là cực cường, có thể nói toàn bộ Ma Môn chính là dựa vào hắn chống đỡ.

Nhưng tu vi của người này tuy cao, xuất thủ nhưng xưa nay đê hèn.

Luận thực lực hắn vốn là mạnh hơn Xích Nhiêm Tử, nhưng mà coi như là vậy, hắn còn muốn trước tiên dùng thiên huyễn chi thuật giả mạo thành Hạo Thiên Môn chưởng giáo Thịnh Thiên Liễu, dụ dỗ Xích Nhiêm Tử làm ra phán đoán sai, do đó ứng đối sai lầm, tiếp lấy lại đột nhiên phát uy, lấy Diệt Thế Ma Diễm cường tập, lập tức đem Xích Nhiêm Tử trọng thương.

Cứ việc Xích Nhiêm Tử có thể trọng tố tiên khu, nhưng một chiêu thua, từng bước thua, Dương Chí Thiện lý nào cho hắn cơ hội.

Lại là một vòng ma hỏa liệu thiên mà lên, bàn quyển mà ra.

Dương Chí Thiện càng là cười to nói: "Xích Nhiêm Tử, tại dưới tay ta, ngươi còn muốn chống cự? Từ bỏ đi, hiện tại trốn, ngươi vẫn còn kịp, bằng không mặc ngươi nguyên thần trọng sinh, cũng chỉ có thể bị ta hao tận thần nguyên vô ích, lực kiệt mà chết! Niệm tình ngươi tu hành không dễ, bản tôn tha ngươi một mạng!"

"Ta thả ngươi rắm!" Xích Nhiêm Tử bi phẫn kêu to: "Các ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì? Còn không ra tay!"

Ma Hải Thọ Trịnh Ngọc Huy đã phản ứng lại.

Ma Hải Thọ giương tay lên, đã đem ma hỏa Dương Chí Thiện đánh vào trên người Xích Nhiêm Tử hấp thu qua, hắn biết rõ bản thân không phải đối thủ của Dương Chí Thiện, vì vậy trước mắt cấp bách là trước tiên giúp Xích Nhiêm Tử thoát khỏi khốn cảnh, đồng thời Trịnh Ngọc Huy cũng phát động trận pháp trên đảo, hào quang vạn đạo trùng thiên nhi khởi, rơi vào Dương Chí Thiện, cùng Ma Hải Thọ phối hợp đến cũng coi như bổ sung lẫn nhau.

Làm sao Dương Chí Thiện không hề để ý, cười lạnh nói: "Tiểu bối!"

Cũng không thấy hắn có động tác gì, liền thấy xa xa lại là một người xuất hiện, vung tay một cái, vô biên ma khí chụp xuống, càng là đem đại trận của Trịnh Ngọc Huy trực tiếp xâm nhiễm.

Kinh Trường Dạ.

Hàng này thế mà cũng tới?

Ninh Dạ trở nên đau đầu.

Hắn cũng không nghĩ tới lại xuất hiện biến hóa như vậy, không khỏi thầm mắng ta làm sao liền xui xẻo như vậy? Ta chỉ muốn tìm mấy cái tu vi so với ta cao nửa cấp thực lực so với ta thấp nửa cấp hảo hảo để ta khi phụ một thoáng, sảng khoái chút, tại sao đi chỗ nào cũng gặp phải đại lão?

Hơn nữa lần này tao ngộ còn đặc biệt là Ma Môn.

Kinh Trường Dạ cũng đã gặp qua bản thân, mấu chốt nhất Ma Môn tinh thiện biến hóa, rất dễ dàng liền có thể nhìn thấu bản thân, mà Kinh Trường Dạ từng thấy qua chân dung của bản thân —— Chờ đã, bản thân hiện tại dùng ngụy trang không phải thiên huyễn chi thuật, mà là Xích Nhiêm Tử xuất thủ, mà Kinh Trường Dạ mặc dù đã gặp bản thân, nhưng hắn từ đầu đến cuối cũng không biết Luyện Ngục Ma Đàn là bản thân lấy đi, cái gọi là gặp qua cũng chỉ là trong đám người tùy ý nhìn một cái, vẫn chưa chân chính lưu ý quá bản thân.

Còn có cơ hội!

Nghĩ tới đây, Ninh Dạ trước tiên một bên hướng đảo bay xuống, một bên nhãn châu chuyển động xoay tròn, thầm nghĩ liệu có cơ hội mò chỗ tốt không.

Chương 58 : Giá họa

Chương 58: Giá họa

Vừa bay xuống, Ninh Dạ vừa đang kỳ quái một chuyện.

Chính là Ma Môn vì sao lại đột nhiên xuất hiện ở chỗ này?

Theo lý thuyết Nguyên Từ Sơn việc này thuộc về cơ mật, Ma Môn không đạo lý biết đến. Trừ phi là bọn họ cũng tại Yên Vũ Lâu cài vào nhân thủ, nhưng mà lấy Ma Môn công pháp, nếu muốn giấu diếm được Yên Vũ Lâu, cơ bản không thể nào.

Trừ phi. . .

Ninh Dạ nhìn hướng Ma Hải Thọ.

Lẽ nào là hắn?

Cái này đã từng Ma Môn phản đồ?

Nhưng Ninh Dạ lập tức phủ định, hẳn là không phải. Nếu như hắn là người của Ma môn, lúc trước tại Đông Phong Quan cùng Kinh Trường Dạ liền sẽ không như vậy. Hơn nữa lấy tình huống bây giờ, Ma Hải Thọ chỉ cần trực tiếp xuất thủ đánh lén, Xích Nhiêm Tử cùng Trịnh Ngọc Huy liền Triệt để xong rồi.

Vậy vấn đề nằm ở đâu đây?

Tâm tư chuyển động đồng thời, Ninh Dạ đã hạ xuống trên đảo.

Trên đảo này có bố trận pháp của Trịnh Ngọc Huy, toàn lực phát động, theo lý coi như là Niết Bàn cũng có thể chống lại nhất thời chốc lát, nhưng Kinh Trường Dạ cũng không biết dùng chính là Ma Môn bảo vật gì, thế mà đem trận pháp xâm nhiễm, dẫn đến hiệu quả đại giảm.

Bất quá chuyện này đối với Ninh Dạ lại không có tác dụng gì, con ngươi vòng một vòng, Ninh Dạ đã đem Tham Tinh ma tinh lấy ra, rơi về phía trong trận, ma quang lóe lên, liền đã biến mất, sau đó trọn toà đại trận bỗng phạn âm cao khởi, luân chuyển oanh minh, không gian ba động đột khởi, phía trên trận pháp càng càng xuất hiện một cái vòng xoáy không gian màu đen.

Lượng lớn ma khí như dòng nước, lại là hướng về bên trong vòng xoáy kia tuôn tới, trận pháp kia cấp tốc khôi phục uy năng, xuất hiện vạn đạo thải quang, rơi vào Dương Chí Thiện, càng bức Dương Chí Thiện cũng không thể không phân thần ứng đối.

Dương Chí Thiện đang toàn lực công kích Xích Nhiêm Tử, kinh ngộ biến này, gầm lên: "Trường Dạ ngươi làm gì vậy?"

Kinh Trường Dạ cũng tự giật mình, tay cầm Hắc Ma Phiên, kêu lên: "Trong trận xuất hiện biến hóa, có đồ vật đang hấp thu ma khí. Không đúng, là cái tiểu tử vừa nãy!"

Kinh Trường Dạ nhớ tới vừa nãy bên người Xích Nhiêm Tử có người đáp xuống, bởi vì chỉ là cái Vạn Pháp cảnh, cũng không để ý.

Không nghĩ tới thời khắc này lại đem tới phiền toái lớn cho hắn, phẫn nộ trong lòng, lại muốn tìm kiếm Ninh Dạ, nhưng Ninh Dạ ẩn giấu trong trận, nhất thời cũng không biết hắn thân ở phương nào.

Trịnh Ngọc Huy lại là đại hỉ: "Khương huynh đệ làm rất đẹp, không nghĩ tới lại còn có loại thủ đoạn này!"

Hắn nhớ tới Khương Văn Vũ là không hiểu trận pháp, nhưng sư phụ hắn Xích Nhiêm Tử ở chỗ này đều không nói gì, hắn đương nhiên sẽ không hoài nghi, chỉ cho là Xích Nhiêm Tử bí mật truyền thụ.

Xích Nhiêm Tử liền càng sẽ không kỳ quái —— hắn đối với Ninh Dạ căn bản không biết, chỉ cho rằng người này là đồ đệ của Lôi Trường Sinh, mắt thấy hắn ra tay giúp bản thân, mừng rỡ trong lòng: "Hảo, hảo! Tiếp tục! Lão phu định không quên tương trợ chi tình của ngươi hôm nay!"

Trịnh Ngọc Huy Ma Hải Thọ đồng thời trong lòng rất kỳ quái: Ngươi khách khí đối với đồ đệ của chính mình như vậy làm cái gì?

Đã có trận pháp này giúp đỡ, lại thêm Ma Hải Thọ chi viện, Xích Nhiêm Tử rốt cục miễn cưỡng khôi phục một phần thân thể, vừa ra tay lại là vỗ vào Nguyên Từ Sơn, đem Nguyên Từ Sơn kia từ trên lưng bạch tượng phách xuống.

Bạch tượng tê minh một tiếng, rốt cục thoát khỏi gánh nặng, cự đại vòi voi xoay chuyển quất hướng Dương Chí Thiện.

Bạch tượng này chính là tọa kỵ của Xích Nhiêm Tử, bản thân cũng là một con thần thú, tên Bàn Sơn (*chuyển núi), đúng là có thể vác vạn vật, nghe nói là trước kia Xích Nhiêm Tử trộm được từ Thái Âm Môn —— Yên Vũ Lâu chuyên làm chuyện trộm gà bắt chó, bọn họ người không nhiều, chỗ tốt đến từ các môn các phái lại thật không ít.

Thú này lực lượng cự đại vô cùng, coi như Dương Chí Thiện cũng không muốn cùng nó ngạnh kháng.

Mắt thấy tình hình này, Dương Chí Thiện hừ một tiếng: "Bọ ngựa ngăn xe!"

Trong tay đã kỳ lạ thêm ra một thanh hắc sắc trường kiếm, hướng tới vòi voi kia chém tới.

"Chí Ác Kiếm?" Xích Nhiêm Tử kinh hãi, hai tay kéo lên ngàn tầng sóng, nhưng không phải hướng về Dương Chí Thiện, mà là hướng về bạch tượng của chính mình, càng đem bạch tượng kia trực tiếp đẩy ra.

Ma Môn chỗ đáng sợ nhất không phải vũ lực của bọn hắn, mà là đặc tính ma khí xâm nhiễm của bọn họ, có thể khiến người ma hóa.

Mà Chí Ác Kiếm này, chính là ma hóa mạnh nhất bên trong ma khí, chỉ cần mục tiêu bị nó chém trúng, mặc kệ có chết hay không, cơ bản chính là tao ngộ ma hóa vận mệnh, nên xưng chí ác.

Nếu không phải Chí Ác Kiếm cũng có bản thân hạn chế, chỉ bằng vào vật này, Ma Môn liền có thể ma hóa chúng sinh, thống nhất Trường Thanh Giới.

Xích Nhiêm Tử cũng không dám để cho thú sủng của chính mình bị ma hóa, nên trước tiên đẩy ra bạch tượng, sau đó thét dài một tiếng, lại là bỗng dưng triệu hoán ra ngàn vạn côn trùng bay về phía Dương Chí Thiện.

Đặc tính của Chí Ác Kiếm chính là ở ma hóa tầng cấp cao, coi như là Niết Bàn cảnh không cẩn thận cũng sẽ bị nó ma hóa, nhưng hạn chế chính là mỗi lần ma hóa cũng sẽ tiêu hao lượng lớn tự thân ma khí, chỉ cần đem ma khí của nó tiêu hao đến gần hết, nó liền tạm thời vô pháp phát huy tác dụng.

Vì vậy Trường Thanh Giới chúng tiên đều rất rõ ràng, biện pháp tốt nhất đối phó Chí Ác Kiếm chính là dùng phổ thông sinh mệnh đi tiêu hao nó.

Đám côn trùng này chính là Xích Nhiêm Tử dùng tự thân huyết nhục biến thành, tuy là sinh vật huyễn hóa, lại là chân linh, vì vậy cũng là có thể tiêu hao ma khí.

Dương Chí Thiện thấy, liền trực tiếp thu hồi Chí Ác Kiếm, lại là một phiến ma diễm đằng không nhi khởi, trong nháy mắt đem sâu của Xích Nhiêm Tử đốt cái thất thất bát bát.

Ngươi có kế trương lương ta có thang leo tường, mọi người đều có kế sách ứng đối.

Bên này Kinh Trường Dạ cũng tế xuất Tử Giới Pháp Châu, Huyết Sát xông ra, cùng Kinh Trường Dạ đồng thời công kích Trịnh Ngọc Huy, càng thành cục diện hai đánh một.

Trịnh Ngọc Huy một đối một đều không phải là đối thủ của Kinh Trường Dạ, lại thêm Huyết Sát làm sao địch lại, sợ hãi quái khiếu, đối hạ phương nhất chỉ, đại trận hào quang hạ xuống tự thân, kháng trụ Kinh Trường Dạ cùng Huyết Sát công kích.

Bất quá hắn vừa làm như thế, Xích Nhiêm Tử bên kia liền khó chịu.

Không có đại trận che chở, vốn là trọng thương hắn càng không phải là đối thủ của Dương Chí Thiện, tức giận mắng to: "Trịnh Ngọc Huy, con mẹ ngươi đem trận pháp dùng trở về!"

Chỉ là việc quan hệ tính mệnh, coi như hắn là Niết Bàn, Trịnh Ngọc Huy cũng sẽ không nghe hắn.

Nhìn thấy loại tình huống này Ninh Dạ cũng là âm thầm cau mày.

Hắn đương nhiên là hi vọng người của Yên Vũ Lâu đều chết ở chỗ này, nhưng nếu như bọn họ đều chết rồi, lưu lại Dương Chí Thiện cùng Kinh Trường Dạ cũng không phải hắn kỳ vọng.

Tiên môn quả nhiên không phải người tốt, Ma Môn lại là càng tệ hơn.

Nếu như có thể, tốt nhất bọn họ đều chết.

Nhưng làm sao mới có thể làm được đây?

Chỉ bằng trận pháp này của Trịnh Ngọc Huy khẳng định là không xong rồi.

Thời khắc này liếc nhìn Kinh Trường Dạ, Ninh Dạ trong lòng đột nhiên đã có ý nghĩ.

Sau một khắc hắn đã liên kết Thiên Cơ Điện, phát động Côn Lôn Kính, đem Thiên Cơ Điện trực tiếp thu hồi thể nội.

Côn Lôn Kính xuyên toa hư không, không sợ bị người phát hiện, thế nhưng trong khoảnh khắc đó, Dương Chí Thiện vẫn là cảm thấy được vấn đề, nhìn hướng Nguyên Từ Sơn trôi nổi tại không trung.

"Di?" Dương Chí Thiện phát hiện, từ lực của Nguyên Từ Sơn thế mà tại thời khắc này mức độ lớn suy yếu.

Chuyện gì vậy?

Trong lòng hắn đang tự chấn kinh, lại nghe Kinh Trường Dạ bỗng nhiên quát lớn một tiếng: "Là ngươi!"

Thế mà giống như phát điên công hướng Trịnh Ngọc Huy, càng là phóng thích ra thủ đoạn tuyệt sát Vô Gian Hắc Ngục, đem Trịnh Ngọc Huy gắt gao khốn trụ, không cho hắn cơ hội chạy trốn.

Trịnh Ngọc Huy không biết Kinh Trường Dạ vì sao điên cuồng như thế, trong lòng kinh ngạc.

Hắn đương nhiên không có nghĩ tới, ngay tại sau khi triệu hồi Thiên Cơ Điện, Ninh Dạ tiện thể đem khí tức của Luyện Ngục Ma Đàn đầu tống đến trên người Trịnh Ngọc Huy.

Kinh Trường Dạ cảm thụ được khí tức Luyện Ngục Ma Đàn, tự nhiên cho rằng là Trịnh Ngọc Huy trộm đi Luyện Ngục Ma Đàn, nói cách khác, lúc trước trêu chọc bản thân chi nhân chính là hắn, dưới sự tức giận, toàn lực xuất thủ, nhất định phải đem hắn giết chết, đoạt lại bảo vật.

Trịnh Ngọc Huy không biết lý lẽ trong đó, cảm thụ được Kinh Trường Dạ sát cơ ngập trời, trong lòng hoảng hốt.

Đúng vào lúc này, hạ phương trận pháp lại diệu quang huy, trận pháp uy năng đột nhiên tăng mạnh, thế mà gắt gao chặn lại Vô Gian Hắc Ngục của Kinh Trường Dạ. Đồng thời Trịnh Ngọc Huy đã nghe đến thanh âm của Ninh Dạ: "Chạy mau!"

Một thoáng truyền âm này vận dụng Tiệt Thiên Thuật, đối diện Kinh Trường Dạ cùng Huyết Sát liều mạng cường công, Trịnh Ngọc Huy không do dự nữa, quay đầu liền chạy.

"Nạp mạng đi! ! !" Kinh Trường Dạ cuồng gào đuổi theo.

Chương 59 : Ác chiến (thượng)

Chương 59: Ác chiến (thượng)

Mắt thấy Kinh Trường Dạ truy sát theo Trịnh Ngọc Huy, Ninh Dạ thở phào một hơi.

Đối diện cục diện phức tạp, biện pháp tốt nhất chính là đem nó phân tách ra, sau đó từng phần từng phần giải quyết.

Hiện ở chỗ này chỉ có Dương Chí Thiện, Xích Nhiêm Tử cùng Ma Hải Thọ ba người, tình huống đã dễ xử lý hơn nhiều.

Ninh Dạ điều động lực lượng trận pháp, quay đầu rơi vào Dương Chí Thiện.

Dương Chí Thiện cũng phát hiện vấn đề, trừng mắt nhìn hạ phương: "Tiểu bối, là ngươi giở trò quỷ?"

Ninh Dạ cũng không phủ nhận: "Tráng sĩ chặt tay, hành động bất đắc dĩ."

Ma Hải Thọ kinh hãi: "Ngươi dám hại đại đô sứ?"

Xích Nhiêm Tử mắng: "Trịnh Ngọc Huy tên khốn này, chết thì chết thôi, lão tử mới là trụ cột chống đỡ Yên Vũ Lâu, lão tử như có chuyện, các ngươi đều không được chết tử tế!"

Trịnh Ngọc Huy vì cầu tự vệ không dùng trận pháp giúp hắn, vốn là khiến Xích Nhiêm Tử tức đến nổ phổi. Xích Nhiêm Tử tuy không biết Ninh Dạ dùng thủ đoạn gì, nhưng hiện tại chí ít trận pháp có thể dùng, lại thêm Ma Hải Thọ, có thể chống lại Dương Chí Thiện.

Hắn vừa nãy đã truyền thư Yên Vũ Lâu, khiến bọn hắn phái người đến cứu viện, tuy rằng trong thời gian ngắn đến không được, nhưng lấy trạng huống trước mắt, chống đỡ thêm mấy ngày hẳn không thành vấn đề. Chỉ là bản thân sợ là phải nguyên khí đại thương.

Trong lòng hắn cảm kích đối với Ninh Dạ, lại là đã hữu tâm đem cái đệ tử này của Lôi Trường Sinh ôm làm của bản thân.

Nhân tài a!

Vừa hiểu trận pháp, lại biết phá giải bí thuật Nhất Tuyến Thiên, then chốt đầu óc cũng không tệ, đối với chính mình cũng rất tốt.

Thu lấy! Thu lấy! Nhất định phải thu lấy!

Trong lòng nghĩ như vậy đồng thời, liên tục xuất thủ, nguyên thần kích đãng, khổ sở chống đỡ Dương Chí Thiện mãnh công, trong miệng càng là kêu lên: "Vì ta gia trì."

Trịnh Ngọc Huy chi trận, có thể công có thể thủ, nhưng Xích Nhiêm Tử biết chỉ dựa vào trận pháp là diệt không được Dương Chí Thiện, vì vậy còn không bằng phát huy tác dụng thủ hộ, chỉ cần đem thời gian kéo dài, chờ viện binh đi tới, Dương Chí Thiện tất nhiên bất chiến tự lui.

Không nghĩ tới Ninh Dạ lại trả lời: "Không được a, ta vừa nãy cường hành kích phát trận này, hấp thu ma khí, phá giải ma ngục, bộ phận trận pháp đã hủy hoại, tạm thời vô pháp sử dụng thủ hộ chi năng, chỉ có thể công kích."

Cái gì?

Xích Nhiêm Tử kinh hãi.

Nhưng hắn hiện tại đang bị Dương Chí Thiện mãnh công, trong thiên không Ầm Ầm Ầm đâu đâu cũng có ma hỏa ngập trời, cũng không thể nào xuống kiểm tra, chỉ có thể Ninh Dạ nói cái gì thì tin cái đó, trong lòng thầm hô xui xẻo, kêu lên: "Tụ tứ hải sinh linh, như người này dùng Chí Ác Kiếm, liền xu linh (xua sinh linh) chống lại!"

"Hảo!" Ninh Dạ lập tức đáp ứng.

Cái này lại là không thành vấn đề.

Từng mảng từng mảng quang vựng nổi lên, dưới pháp lực lãng triều, trong biển vô số cá bơi phân dũng mà tới.

Vừa vặn Dương Chí Thiện lại vung Chí Ác Kiếm, Chí Ác Kiếm thúc đẩy cần một chút thời gian, Ninh Dạ đã thừa cơ cổ động hải triều, trong thiên không vô số thủy yêu dồn dập trùng thiên phi khởi, vì Xích Nhiêm Tử ngăn cản.

Dương Chí Thiện không thể không lại thu kiếm, cả giận nói: "Tiểu bối ngươi cũng quá là đáng ghét."

Nói đối với hạ phương một kích, vô biên ma diễm lượn lờ mà ra.

Chỉ là không trung hắc động kia xoay chuyển, thực sự là có bao nhiêu liền thôn bấy nhiêu, đối với hạ phương lại càng vô pháp ảnh hưởng.

"Di? Đây rốt cuộc là thủ đoạn gì?" Dương Chí Thiện kinh hô.

Sau đó đơn thủ nắm quyền, hướng tới không động kia chính là một quyền, diêu kích chấn không, nguyên từ không gian đã phát ra kịch liệt chấn đãng, thể hiện ra trạng thái không gian bất ổn.

Ta fuck!

Ninh Dạ thầm mắng.

Lão già này luôn mồm luôn miệng không biết mình dùng thủ đoạn gì, nhưng vừa ra tay chính là tìm đúng chỗ yếu.

Chỗ hấp ma hắc động này thông tới, kỳ thực chính là nguyên từ không gian, Ninh Dạ lấy trận pháp làm yểm hộ, lấy nguyên từ không gian làm dung nạp chi địa, lấy Tham Tinh ma tinh làm dẫn, lâm thời chế tạo ra cái ma khí thôn phệ chi địa này, có thể nói thiên thời địa lợi, là thích hợp nhất.

Dương Chí Thiện rõ ràng không có nhìn thấu, lại có thể đánh trúng yếu hại, điều này nói rõ người này có trực giác chiến đấu kinh người, theo một ý nghĩa nào đó, khả năng cũng là một loại đạo cảnh.

Như để hắn cứ như vậy oanh xuống, nguyên từ không gian tất hủy.

Nguyên từ không gian có hủy cũng không sao, then chốt hắn liền không còn thủ đoạn đối phó Dương Chí Thiện.

Ninh Dạ gấp vội vàng kêu lên: "Mau dùng Nguyên Từ Sơn ổn định không gian, đừng để cho hắn phá huỷ!"

Xích Nhiêm Tử cũng ý thức được, bạch tượng tê minh một tiếng, vòi dài bao lấy Nguyên Từ Sơn dời về phía lối vào nguyên từ không gian, lại là so với trước nhẹ nhõm rất nhiều.

Xích Nhiêm Tử cũng nhận ra được Nguyên Từ Sơn xảy ra vấn đề, nhưng thời khắc khẩn yếu không rảnh quan tâm chuyện khác, sưu sưu sưu liên tục mấy đạo Nhất Tuyến Thiên chỉ phong điểm ra. Ma Hải Thọ càng là phối hợp Ninh Dạ, đem hết thảy ma khí Dương Chí Thiện phóng thích ra toàn bộ đưa tới trong hố đen.

Dương Chí Thiện trong lòng hỏa khỉ: "Ngày hôm nay các ngươi toàn bộ đều đừng hòng chạy! Vô Gian Hắc Ngục!"

Ma ngục kinh khủng kia tái độ lạc hạ.

Tương tự là Vô Gian Hắc Ngục, hắc ngục Dương Chí Thiện sử dụng lại so với Kinh Trường Dạ sử dụng, uy năng mạnh hơn gấp trăm lần.

Toàn bộ không gian hòn đảo bị ma khí bao phủ, không gian phong cấm, uy năng cường tuyệt không chỉ có như vậy, mấu chốt nhất tại trong không gian ma ngục này, tất cả lực lượng của Dương Chí Thiện đều được tập trung cùng phóng đại, mà Xích Nhiêm Tử muốn độn di không mấy khả năng, chỉ có thể ngạnh kháng.

Đồng thời thân thể Dương Chí Thiện bắt đầu phóng đại, hóa thành một tên hán tử đỉnh thiên lập địa, trên lưng bốn cánh tay, sừng trên đầu ám quang luân chuyển, như ma thần chi uy.

"Thiên Ma Pháp Thân? Mẹ nó, lão già này liều mạng rồi!" Xích Nhiêm Tử tức giận đến kêu to.

Liều mạng? Muốn chính là ngươi liều mạng a!

Ninh Dạ thầm nghĩ trong lòng.

Hắn vừa nãy đã cảm thụ một thoáng, Dương Chí Thiện Vô Gian Hắc Ngục xác thực mạnh, bản thân chỉ bằng quang độn cũng không cách nào trốn thoát, thế nhưng lực lượng của Côn Lôn Kính vẫn như cũ có thể phá.

Có chỗ dựa thoát thân, Ninh Dạ liền không sợ đem chuyện làm lớn.

Thời khắc này nhìn Dương Chí Thiện bày ra toàn bộ uy năng, mỗi một kích đều phóng thích ra uy năng hủy thiên diệt địa.

Cứ theo đà này, Xích Nhiêm Tử sợ là thật muốn quải.

Ninh Dạ kêu lên: "Chống đỡ, ta chính đang chữa trị trận pháp thủ hộ."

Nói một đạo thủ hộ chi quang rơi vào trên người Xích Nhiêm Tử.

Hắn tự đánh mặt mình cũng quá nhanh, lúc trước không muốn bảo vệ Xích Nhiêm Tử, hiện tại ngay lập tức liền có thể phát huy bộ phận tác dụng.

Xích Nhiêm Tử không biết, mừng rỡ trong lòng: "Được, ngươi mau tiếp tục chữa trị! Không cần cùng hắn đấu sức, chỉ cần có thể ngăn cản là được! Hắn Thiên Ma Pháp Thân kéo dài không được quá lâu."

Ta biết, nhưng ta muốn chính là các ngươi đọ a.

Thời gian không nhiều, vì vậy cho các ngươi song phương thêm công kích mới là thích hợp nhất.

Các ngươi phụ trách liều mạng, ta phụ trách khống chế tiết tấu!

Trận pháp bảo vệ chỉ cho một đạo, có hạn độ suy yếu, bảo đảm Dương Chí Thiện tin tưởng bản thân vẫn là có thể kích sát Xích Nhiêm Tử, làm cho hắn tiếp tục cuồng công.

Ninh Dạ thì nắm chặt thời gian tại trên đảo này tiếp tục bố trí, tăng mạnh hoàn thiện cấm chế của Trịnh Ngọc Huy

Dương Chí Thiện thấy tình trạng này, cả giận nói: "Vẫn là phải trừ ngươi trước!"

Nói một cước đạp xuống.

Hắn thời khắc này là chống trời cự nhân, một cước này rơi xuống, phảng phất sơn phong đập xuống.

Ta fuck!

Trận pháp trên đảo không phải chống đỡ không nổi một cước này, nhưng mà Ninh Dạ mới nói quá, thủ hộ chi lực chỉ khôi phục một chút xíu, hiện tại nếu như toàn diện phòng hộ, đánh mặt đánh cũng quá triệt để.

Thời khắc này mắt thấy chân lớn đạp xuống, Ninh Dạ hạ quyết tâm, thẳng thắn lựa chọn không để ý tới.

Hắn liền không tin Xích Nhiêm Tử sẽ không có biện pháp nào.

Quả nhiên Xích Nhiêm Tử thấy thế sốt sắng, hô khiếu một tiếng, bạch tượng đã xuất hiện tại dưới chân Dương Chí Thiện, càng là dùng bản thân gánh vác một cước này, phát ra tiếng kêu thống khổ.

Cùng lúc đó, Dương Chí Thiện bốn tay tề xuất, ba chi cánh tay áp chế Xích Nhiêm Tử, một tay áp chế Ma Hải Thọ, nguyên lai song thủ, tay phải Chí Ác Kiếm tái hiện, hướng tới bạch tượng chém xuống, đồng thời tay trái ma diễm liệu nguyên, hướng tới trên đảo thiêu đốt mà đi, như thời khắc này Ninh Dạ lấy cá bơi ứng đối, chỉ có thể bị đốt thành thịt nướng.

Một kiếm này, nhất định phải đem bạch tượng này ma hóa!

Chương 60 : Ác chiến (trung)

Chương 60: Ác chiến (trung)

Đối diện một kiếm này, dựa vào thủy yêu trong biển là khẳng định không dựa được rồi.

Ninh Dạ thở dài: "Không lấy ra điểm bản lãnh thật sự, là thật không được a."

Vừa nói, thể nội đã tuôn ra vô số yêu thú.

Chính là những yêu thú trùng mẫu Tinh La sinh ra kia.

Những yêu thú này thực lực không mạnh, nhưng lít nha lít nhít phảng phất như vô cùng vô tận, chen chúc rơi vào trên người bạch tượng, đem nó đoàn đoàn bao quanh.

Chí Ác Kiếm rơi xuống, chính chém vào trên một con yêu thú.

Yêu thú kia rên rỉ một tiếng, liền ma hóa cũng không kịp liền tại chỗ chết đi.

"Hỗn đản!" Dương Chí Thiện phẫn nộ dĩ cực.

Hắn đã đem hết thảy đều tính sẵn, nhưng không nghĩ tới tiểu tử này thế mà có thể từ trong thân thể tuôn ra nhiều yêu thú như vậy, càng dẫn đến Chí Ác Kiếm uổng phí mất một lần cơ hội.

Nộ ý cuồng tiêu, ba cánh tay nguyên bản đối phó Xích Nhiêm Tử thế mà thu hồi một cái, đập về phía Ninh Dạ.

"Ta liền biết!" Ninh Dạ tức giận mắng.

Biểu hiện tốt rồi, liền sẽ đưa tới chú ý, dẫn đến áp lực gia tăng, cũng liền bức bản thân nhất định phải xuất ra càng nhiều thủ đoạn.

Đây chính là một cái tuần hoàn ác tính a!

Nhưng mà việc đã đến nước này, Ninh Dạ cũng không muốn uổng công từ bỏ cơ hội.

Hạ quyết tâm, đơn thủ phách lạc, đồng thời quát lên: "Thiên Cơ!"

Hống!

Trong tiếng gầm cuồng bạo, toàn bộ tiểu đảo đột sinh biến hóa.

Sơn phong, còn có cây cối trên đảo, phảng phất đồng thời sống dậy.

Sơn phong hóa thành cự nhân, hướng tới cánh tay của Dương Chí Thiện oanh tới, cây cối thì phảng phất thụ giới hàng lâm, cuốn động ra ngàn vạn cành lá thô to, bàn quyển như long, nghịch quyển mà ra.

Hư Thần Chú!

Thông linh vạn vật!

Lúc trước Ninh Dạ thu được chú pháp này từ Vong Thiên Cơ, tác dụng chính là ở trận pháp cấm chế, chỉ là những năm này cũng không đụng tới cái gì đáng giá hắn vận dụng thủ đoạn này, nhưng vào hôm nay rốt cục dùng tới.

Dưới Hư Thần Chú, tất cả vật thể trên toàn bộ hòn đảo đều phảng phất như sống lại, dũng hiện ra lực lượng khủng bố, lại lấy trận pháp kết hợp, phát huy ra uy năng càng cường đại hơn so với trận này, thế mà sinh sinh đem công kích của Dương Chí Thiện chống đỡ được rồi.

Nhìn thấy một màn này, Xích Nhiêm Tử cùng Ma Hải Thọ cũng choáng váng.

Ma Hải Thọ rốt cục phản ứng lại: "Ngươi không phải Khương Văn Vũ!"

Xích Nhiêm Tử liền nói: "Đây là thủ đoạn gì? Vì sao sớm không dùng?"

"Phí lời, thủ đoạn bảo mệnh sư phụ ta ban cho ta, vì cứu ngươi bị bức ra rồi." Ninh Dạ tức giận mắng: "Bằng không ta dám đến gặp ngươi sao?"

Ma Hải Thọ nghe giật mình nhìn Xích Nhiêm Tử: Vậy ra ngươi biết hắn không phải đồ đệ của ngươi ? Các ngươi đang chơi trò gì vậy?

Xích Nhiêm Tử không rảnh giải thích: "Hảo, hảo, tiểu tử ngươi bản lĩnh không tệ, sau trận chiến này, lão phu thu ngươi làm đồ đệ!"

"Ta không cần làm đồ đệ ngươi, nhưng ngươi phải cho ta chút thứ tốt, còn phải thả ta tự do."

Xích Nhiêm Tử tức giận đến trợn trừng mắt: "Bao nhiêu người muốn bái vào lão phu môn hạ mà không được, ngươi thế mà. . ."

Dương Chí Thiện cũng coi như đã nghe rõ ràng: "Nguyên lai ngươi không phải người của Yên Vũ Lâu, nhìn thủ pháp của ngươi, ngươi là người của Hắc Bạch Thần Cung?"

"Trường Sinh Tiên môn hạ, phụng sư mệnh đến cùng Xích Nhiêm Tổ Sư tham thảo tiên pháp, tạm mượn danh nghĩa thủ hạ hắn dùng một lát."

"Lôi Trường Sinh? Hắn đến là thu được cái hảo đồ đệ. Bất quá ta thấy ngươi đối với thủ pháp Ma Môn cũng lí giải khá sâu."

"Đường đi nhiều rồi, tổng sẽ có thu hoạch, cũng không kỳ quái."

Mọi người vừa đánh vừa nói chuyện, lên tiếng thế mà vẫn tính khách khí, hạ thủ lại là Ầm Ầm Ầm đánh không ngơi nghỉ.

Dương Chí Thiện mắt thấy trong lúc nhất thời giết không được Ninh Dạ, càng đem sự chú ý một lần nữa tập trung tại trên người Xích Nhiêm Tử, trong miệng liền nói: "Lôi Trường Sinh có tài cán gì, không xứng dạng đồ đệ như ngươi, không bằng đến theo ta, lão phu bảo đảm ngươi tương lai thành tựu Niết Bàn chí tôn."

Ninh Dạ cười to: "Đúng đúng, giống như Ma Linh Tiên kia, giống như Tùng Dương Tử kia, hay là Triệu Đình Ngọc, Lý Giang Thành. . ."

Mấy người Ninh Dạ nói này đều là đệ tử của Dương Chí Thiện, tại Ma Môn cũng từng là nhân vật uy danh hiển hách, nhưng đều không có kết cục tốt, có hai cái trong đó càng bị Dương Chí Thiện vì tu ma công mà trực tiếp tế sống.

Công Tôn Điệp xuất thân Ma Môn, đối với Ma Môn chi sự biết quá tường tận, vì vậy những việc này, Ninh Dạ cũng là rất rõ ràng.

Dương Chí Thiện không nghĩ tới Ninh Dạ càng rõ gốc gác hắn như vậy, kinh hãi trong lòng, liên xuất mấy đòn ma diễm chi quyền: "Ngươi tên là gì?"

"Ngươi gọi ta cha là được."

"Muốn chết!" Dương Chí Thiện ném ra một khối đại ấn màu đen, hướng tới tiểu đảo đập xuống, nhìn khí thế liền biết lại là công kích khủng bố cấp hủy thiên diệt địa.

Hàng này thứ tốt trong tay cũng là không ít, Ninh Dạ không muốn lại để lộ bài tẩy, thẳng thắn hướng về dưới bụng bạch tượng nấp, đồng thời chỉ huy bạch tượng, vậy là bạch tượng kia liền vươn ra vòi dài, đem Nguyên Từ Sơn kéo tới, ngăn trở hắc sắc đại ấn kia.

Liền nghe bạch tượng kêu thảm một tiếng, đối diện đại ấn kia, thế mà phát ra thống khổ tê hào.

Đường đường thần thú, càng là một kích đều chịu không nổi, cũng may Xích Nhiêm Tử kịp thời ném ra một quyển đan thư, bảo vệ bạch tượng.

Lạc Thủy Đan Thư, lại là cũng một kiện phòng hộ chí bảo gần giống như Bất Diệt Tuyền.

Dương Chí Thiện lại hướng không gian nguyên từ oanh kích, lần này không cần chỉ huy, bạch tượng liền lại đem Nguyên Từ Sơn đưa trở về.

Song phương ngươi tới ta đi đánh không ngừng nghỉ, trong lúc nhất thời càng thành cục diện giằng co.

Trận chiến này, chính là hai ngày.

Liền thấy phía trên hòn đảo, hắc khí trùng thiên, ô vân tế nhật, quyền phong mãnh liệt, gột rửa thiên địa, trong phạm vi trăm dặm, đều ở bên dưới pháp lực bao phủ.

Xa xa mấy người Lâm Lang Thiên Trì Vãn Ngưng nhìn một màn này, cũng là kinh hãi trong lòng.

Lâm Lang Thiên dậm chân nói: "Ninh Dạ này cũng thật là không biết sống chết. Niết Bàn đại năng đối đầu, hắn thế mà không nhanh chạy, lại còn dám xen vào."

Công Tôn Điệp cười nói: "Hắn như không như vậy, thì cũng không phải hắn. Yên tâm yên tâm, hắn giờ không phải là còn không có chuyện gì sao?"

"Nhưng chỉ sợ có chuyện a." Lâm Lang Thiên khổ não: "Hay là chúng ta vẫn là cách xa thêm một chút đi."

Nàng rõ ràng là thiên kiêu xuất sắc nhất Vạn Hoa Cốc, thực lực tại trong Vô Cấu cảnh sớm có thể coi là đệ nhất nhân, giống như Tử Lão, nghe nói Niết Bàn sơ cảnh đều có thể đánh một trận, vậy mà lại nhát gan muốn chết, thật đánh lên, chỉ sợ Cố Tiêu Tiêu còn chưa chạy, nàng đã chạy trước rồi.

"Không thể xa nữa, cũng đã 500 dặm, xa nữa, Ninh lang liền qua không được." Công Tôn Điệp nói.

"Hắn không phải có Côn Lôn Kính a." Lâm Lang Thiên dẩu mỏ như tiểu nhi nữ *.

"Côn Lôn Kính năng lượng không dễ kiếm được, có thể không dùng vẫn là không dùng thì hơn."

Chư nữ ngươi một câu ta một câu, sắp đem Lâm Lang Thiên khuyên đến an ổn xuống, chỉ là trong lòng cũng không vững vàng, chỉ sợ bên kia xảy ra tình huống gì.

Nàng cũng không biết, tình hình thật sự ra rồi.

Đối với Niết Bàn đại năng mà nói, nếu không có sinh tử chiến đấu, chính là so tài một năm cũng không có vấn đề gì.

Nhưng nếu là sinh tử tương đọ, toàn lực ứng phó, vậy thì hai ngày cũng đã dài dằng dặc.

Cái này liền như khác biệt giữa chạy cự ly ngắn cùng chạy cự li dài.

Mà tràng chiến đấu phát sinh tại đảo giữa hồ này, lại là chân chính sinh tử chi bác.

Dương Chí Thiện vì cầu giải quyết nhanh, đúng là đem hết thảy thủ đoạn đều dùng tới.

Chí Ác Kiếm, Hoang Tuyệt Cổ Ấn, Tâm Ma Cổ Quyển, Ma Môn tam đại ma khí, lại thêm Thiên Ma Pháp Thân, vậy mà vẫn đánh hạ không được ba người này.

Đặc biệt là cái tiểu tử không biết tên kia, rõ ràng chỉ có Vạn Pháp tu vi, vậy mà lại có trận pháp uy năng độc đặc, mỗi lần đều có thể mượn trận pháp cùng bạch tượng đào thoát sát kiếp. Liền ngay cả Nguyên Từ Sơn kia đều tại trong oanh kích biến hình, cũng làm cho

Dương Chí Thiện cùng Xích Nhiêm Tử biết, nguyên lai Nguyên Từ Sơn này thế mà từ lâu trống rỗng.

Điều này cũng khiến cho Dương Chí Thiện trong lòng càng kinh nộ.

Tự thân hắn đến là không bị thương tích gì, pháp lực cũng đủ, chỉ là rất nhiều cấm chiêu sau khi dùng qua, tạm thời vô pháp sử dụng lại, nhưng hắn vẫn không muốn từ bỏ.

Bởi vì Xích Nhiêm Tử đã sắp không xong rồi.

Dương Chí Thiện mười thành lực lượng có tám thành là dành cho Xích Nhiêm Tử, còn có hai thành, một thành cho Ma Hải Thọ, một thành cho Ninh Dạ bạch tượng.

Xích Nhiêm Tử kháng áp lực lớn nhất, ăn đòn nặng nhất, thân thể liền hầu như không hoàn chỉnh qua, ngay cả nguyên thần Niết Bàn kia, đều trở nên hỗn độn ảm đạm, tiên pháp thi đến, đều uy lực hạ hàng.

Mọi người đều đang chống đỡ.

Đám người Xích Nhiêm Tử cố nhiên là đang đợi viện binh, nhưng Dương Chí Thiện làm sao không phải cũng vậy.

Đúng lúc này, chân trời nhất thanh hô khiếu đột nhiên vang lên.

Sau tiếng hô khiếu này, Dương Chí Thiện trên mặt vui vẻ, đám người Xích Nhiêm Tử lại là sắc mặt đột biến.

Là Kinh Trường Dạ!

Hắn quay lại rồi.

Chương 61 : Ác chiến (hạ)

Chương 61: Ác chiến (hạ)

Kinh Trường Dạ nếu đã về rồi, vậy thì Trịnh Ngọc Huy không cần hỏi, quá nửa là lành ít dữ nhiều.

Yên Vũ Lâu lại chiết một tên đại đô sứ, cũng coi như là xui xẻo chí cực.

Xích Nhiêm Tử âm thầm kêu khổ, thống mạ Yên Vũ Lâu làm sao còn chưa tới cứu viện.

Mặc dù nói từ Yên Vũ Lâu tới đây, coi như Niết Bàn cũng phải bay ba ngày, nhưng tình thế cấp bách, toàn lực phi hành, hai ngày đương nhiên cũng có thể đến.

Hai tên khốn kiếp kia không phải là hi vọng bản thân chết ở chỗ này chứ?

Hắn đối mặt tuyệt cảnh, trong lòng không khỏi bắt đầu suy nghĩ lung tung lên.

Xa xa Kinh Trường Dạ lại đã bay tới gần, trong tay còn xách theo một vật, chính là Huy Diệu Kỳ của Trịnh Ngọc Huy, một kiện trận pháp bảo vật, ánh mắt nhưng nhìn chằm chằm hòn đảo phía dưới —— hắn nếu đã giết Trịnh Ngọc Huy, vậy dĩ nhiên là biết bản thân trúng kế rồi, lúc trước lừa gạt đi Luyện Ngục Ma Đàn chi nhân không phải hắn.

Vì vậy thời khắc này vừa tới, Kinh Trường Dạ liền quát lên: "Tiểu tử kia, còn không hiện ra nguyên hình?"

Ninh Dạ thở dài một hơi: "Được rồi được rồi, ngươi muốn ta hiện, ta hiện là được."

Nói đã ném ra Luyện Ngục Ma Đàn.

Oanh!

Một cái thân ảnh khổng lồ xuất hiện, hướng tới Kinh Trường Dạ chính là một quyền.

Kinh Trường Dạ không nghĩ tới sẽ có biến này, hoảng hốt thất sắc: "Hắc Viêm Ma Thần, là ta!"

"Phí lời, lão tử biết là ngươi!" Hắc Viêm Ma Thần ầm ầm kêu lên: "Nếu không phải bởi ngươi ngu xuẩn, ma đàn làm sao lại rơi vào trong tay tiểu tử này, làm hại lão tử phải vì hắn làm việc. Ngoan ngoãn để cho ta giết, cũng hảo đổi lấy tự do!"

Nói lại là nhất quyền Oanh xuất.

Vì đối phó Kinh Trường Dạ, Ninh Dạ bất đắc dĩ, chỉ có thể lâm thời cùng Hắc Viêm Ma Thần đạt thành giao dịch, lấy hắn xuất thủ đổi lấy một lần cơ hội chứng đạo ma hài, nếu như có thể kích sát Kinh Trường Dạ, liền có thể đổi lấy hai lần, nói cách khác, Luyện Ngục Ma Đàn trực tiếp từ do.

Đương nhiên, tiền đề là không thể tiết lộ thân phận của bản thân.

Dưới tình huống như vậy, Hắc Viêm Ma Thần nào còn quản ngươi là ai, trước tiên thịt lại nói.

Mắt thấy Hắc Viêm Ma Thần xuất hiện, Xích Nhiêm Tử cũng là giật nảy cả mình: "Tân Vũ Lâm, ngươi lại còn có vật này, vì sao sớm không dùng?"

Ninh Dạ tức giận nói: "Phí lời, vật này là trước ta lừa Kinh Trường Dạ chiếm được, nhất định phải bảo mật. Nếu như cho ngươi biết, còn không bị ngươi đoạt."

Hắn hồi đáp lẽ thẳng khí hùng, Xích Nhiêm Tử càng không lời nào để nói.

Chỉ là đến lúc này, hắn rốt cục cũng cảm thấy được có chút không đúng.

Nhưng còn chưa nghĩ rõ ràng đến cùng không đúng ở đâu, Thiên Ma Quyền của Dương Chí Thiện đã lần nữa rơi xuống, hắn chỉ có thể toàn bộ tinh thần ứng đối.

Nhưng Ninh Dạ biết, hiện tại lão già này không rảnh suy nghĩ, quay đầu lại nhất định sẽ nhận ra ý vị, trên thực tế liền ngay cả Dương Chí Thiện cùng Ma Hải Thọ đều cảm thấy kỳ quái.

Hai người này đều là Ma Môn, thích nhất chơi âm mưu quỷ kế, Dương Chí Thiện liếc mắt nhìn hướng Ninh Dạ, thầm nghĩ: Lẽ nào tiểu tử này là cố ý như vậy, dẫn chúng ta liều mạng, hảo tọa thu ngư ông chi lợi? Nhưng vấn đề là chênh lệch này cũng quá lớn, lão tử coi như đánh tới nguyên thần trọng thương, bảo vật mất hết, cũng không phải tiểu tử này có thể đối phó chứ? Chờ đã, ta nghĩ cái này làm gì? Dương Chí Thiện ta là kẻ nào, làm sao có khả năng nguyên thần trọng thương bảo vật mất hết?

Vội đem ý niệm này xua đi, tiếp tục toàn lực kích sát Xích Nhiêm Tử.

Đánh đến một bước này, Ninh Dạ cũng biết kế hoạch của chính mình quá nửa là sắp bại lộ, nhưng trong lòng hắn cũng phát hung rồi.

Nhiều đại năng như vậy, nhiều bảo vật như vậy, lão tử ngày hôm nay nhất định phải lưu lại một cái.

Chứng đạo ma hài a!

Mất đi một lần cơ hội chứng đạo ma hài, phí tổn cao như vậy, nếu không đổi chút gì, cũng quá thiệt thòi.

Nên lấy cái gì đây?

Là Dương Chí Thiện Chí Ác Kiếm, Hoang Tuyệt Cổ Ấn, Tâm Ma Cổ Quyển hay là Kinh Trường Dạ Tử Giới Châu, Hắc Ma Phiên, Huy Diệu Kỳ? Hay là Xích Nhiêm Tử Tùng Minh Cổ Đăng, Lạc Thủy Đan Thư, hay là Ma Hải Thọ Thanh Ma Tán?

Kháo, nghĩ nhiều như vậy làm cái gì? Mặc kệ cái nào, lấy lại nói, tốt nhất lấy hết!

Ninh Dạ trong lòng phát hung, trực tiếp truyền thanh cho Trì Vãn Ngưng nói: "Các ngươi hướng về phía tây, chú ý Yên Vũ Lâu viện binh, một khi nhìn thấy người của Yên Vũ Lâu tới, liền lập tức thông báo ta, nói cho ta người nào, vị trí nào, tốc độ bao nhiêu, bao lâu có thể đến. Ta muốn xuống tay ác độc."

Trì Vãn Ngưng kinh hãi: "Vậy ngươi không liền không có cách nào truyền tống tới?"

"Không cần, ta có Côn Lôn Kính. Ngày hôm nay không giết một cái, mò về chút chỗ tốt, lão tử liền không đi!" Ninh Dạ hung ác nói.

Thấy tâm ý hắn đã tuyệt, Trì Vãn Ngưng nói với Lâm Lang Thiên: "Ninh Dạ muốn chúng ta dịch về phía tây, chú ý Yên Vũ Lâu viện binh khi nào đến, kịp thời vì hắn đưa tin."

"Hảo a hảo a!" Vừa nghe không cần cách chiến trường gần như vậy nữa, chỉ đi làm cái báo tin, Lâm Lang Thiên đại hỉ. Chỉ sợ Trì Vãn Ngưng bọn họ cải chú ý, ống tay áo cuốn một cái, quấn lấy ba người liền chạy.

Công Tôn Điệp trắng mắt, nói với Cố Tiêu Tiêu: "Người sư thúc này của ngươi... Cũng thật là..."

Cố Tiêu Tiêu hì hì cười: "Ngươi quen thuộc là được, kỳ thực cùng sư thúc như vậy ở chung, tuy rằng lúc chiến đấu không có tác dụng gì, nhưng bình thường vẫn là rất vui vẻ."

"Đúng vậy đúng vậy." Lâm Lang Thiên nói: "Mọi người cùng nhau vui vui vẻ vẻ tu hành thật tốt, cả ngày đánh đánh giết giết, cũng quá là vô vị."

Kêu xong Trì Vãn Ngưng, Ninh Dạ đã nhìn phía Kinh Trường Dạ: "Kinh Trường Dạ, ngươi muốn cùng ta đánh? Muốn biết lão tử là ai? Ta cho ngươi cơ hội!"

Nói đã phóng ra Thiên Cơ Điện, tại bình địa xuất hiện một mảnh quần thể cung điện quỳnh lâu điện ngọc, tán phát ra khí thế bàng bạc.

Ninh Dạ đứng ở trên điện, quát lên: "Xuống cho ta!"

Thiên Cơ Điện phóng thích ra vô biên sức hút, chính là đến từ hấp lực của Nguyên Từ Sơn, lại thêm Hắc Viêm Ma Thần phối hợp, Kinh Trường Dạ chỉ cảm thấy thân bất do kỷ, thế mà hướng về hạ phương rơi xuống.

Đồng thời Xích Nhiêm Tử Dương Chí Thiện cũng phát giác không đúng, đồng thời quát lên: "Quả nhiên là ngươi!"

Nguyên Từ Sơn bị tiêu hao bọn họ đã biết, thậm chí cũng hoài nghi Ninh Dạ, chỉ là một mạch vô pháp xác nhận, hiện tại rốt cục có thể xác nhận, chỉ là bản thân Thiên Cơ Điện kia thụ Vạn Tượng Đồ ảnh hưởng biến hóa vạn ngàn, vô pháp xác nhận đến cùng là bảo vật gì.

Ninh Dạ cũng không khách khí, hướng tới Dương Chí Thiện nhe răng nói: "Chính là lão tử, Nguyên Từ Sơn này mười thành bị ta thu lấy tám thành, chính là hai thành còn lại này, cũng không cho ngươi. Có bản lĩnh, ngươi giết Xích Nhiêm Tử lại tới gây sự với ta!"

Nói Thiên Cơ Điện thần quang tái hiện, lần này là thật đem Nguyên Từ Sơn còn lại kia đều kéo vào trong điện.

Xích Nhiêm Tử rốt cục xác nhận, tức giận nói: "Tiểu tử ngươi... Ngươi dám..."

"Ngươi trước tiên sống sót rồi nói đi. Kẻ nào thắng, có tư cách cùng ta đánh một trận!" Ninh Dạ cười to phát động Vạn Tượng Đồ, vô biên huyễn tượng già vân tế nhật, đã làm cho người không thấy rõ tình hình nội bộ nữa.

Kẻ nào thắng có tư cách cùng ngươi đánh?

Hiện trường một đám đại năng cũng là tức đến phát cười rồi.

Chưa từng thấy qua cái Vạn Pháp cảnh nào khẩu khí lớn như vậy.

Nhưng có một chuyện có thể xác nhận, chính là không còn Ninh Dạ kiềm chế, Xích Nhiêm Tử cùng Ma Hải Thọ liên thủ cũng không phải là đối thủ của Dương Chí Thiện.

Dương Chí Thiện cười to toàn lực xuất thủ: "Xích Nhiêm Tử, Ma Hải Thọ, các ngươi có thể chết rồi!"

Oanh Oanh Oanh Oanh!

Liên tiếp cuồng dã oanh kích bạo khởi, đánh cho hai người khổ không thể tả.

Cùng lúc đó, trong Thiên Cơ Điện.

Ninh Dạ cùng Kinh Trường Dạ cũng đã chính thức đối đầu.

Chương 62 : Chiến Vô Cấu (thượng)

Chương 62: Chiến Vô Cấu (thượng)

Luận tu vi, Kinh Trường Dạ cao hơn Ninh Dạ không phải chỉ một cái cảnh giới.

Hắn là Vô Cấu đỉnh phong, mà Ninh Dạ lại chỉ là Vạn Pháp trung kỳ cũng còn khiếm khuyết chút.

Mà cái gọi là mượn Thiên Cơ Điện có thể cùng Vô Cấu đối kháng của Ninh Dạ, chỉ chính là Vô Cấu sơ kỳ, hoặc là loại sở trường đào vong như Quân Bất Lạc.

Nhưng cũng may còn có Hắc Viêm Ma Thần.

Lấy hai đối một, Kinh Trường Dạ tất bại.

Vì vậy sau khi đem Kinh Trường Dạ kéo vào, Ninh Dạ trực tiếp nói: "Hắc Viêm, ngươi ta liên thủ, như quả để ta giết được, có thể không tính một lần cơ hội."

"Minh bạch!" Hắc Viêm Ma Thần đã cười gằn ra tay với Kinh Trường Dạ.

Mà lúc này Kinh Trường Dạ cũng nhìn ra rồi.

"Đây là. . . Đây là Thiên Cơ Điện? Ngươi là Bạch Vũ? Không, ngươi là Ninh Dạ!" Kinh Trường Dạ kêu lớn.

Hắn rốt cục thấy rõ, nhìn rõ ràng rồi.

Người trước mắt, thế mà là Hắc Bạch Thần Cung Ninh Dạ.

"Biết cũng đã muộn rồi!" Ninh Dạ đã 'Oanh' một tiếng chém ra một đao.

Sát Thần Đao!

Kinh Trường Dạ biết cùng Hắc Viêm Ma Thần đọ không có ý nghĩa, chỉ cần giết Ninh Dạ, như vậy khế ước giữa Ninh Dạ cùng Hắc Viêm Ma Thần liền tự nhiên giải trừ, vì vậy cũng không để ý tới công kích của Hắc Viêm Ma Thần, mà là trực tiếp hướng tới Ninh Dạ xuất thủ, đồng thời còn kêu lên: "Hắc Viêm, để ta giết hắn, hết thảy khế ước liền không có ý nghĩa."

Hắc Viêm quả nhiên nhất trệ: "Ngô, đây thật giống cũng là một cái phương thức giải trừ khế ước."

Ninh Dạ cũng bị sự vô sỉ của đám yêu ma này làm cho không nói gì, hung ác nói: "Ngươi nếu như không hảo hảo đánh, ta liền lập tức phá huỷ ma đàn!"

Nói đối với Luyện Ngục Ma Đàn nhất chỉ, ma đàn không gian đạo tắc lập hiện.

Hắn lúc trước chính là Kháo một chiêu này bức bách Hắc Viêm Ma Thần, quả nhiên Hắc Viêm Ma Thần sợ, toàn lực oanh kích, bức Kinh Trường Dạ cũng không thể không lui.

Kinh Trường Dạ không nghĩ tới Ninh Dạ lại còn có loại thủ đoạn này, không trách có thể áp chế Hắc Viêm Ma Thần, cả giận nói: "Ta giúp ngươi vững chắc!"

Đã là đem Huy Diệu Kỳ ném ra.

Huy Diệu Kỳ của Trịnh Ngọc Huy chính là hộ trận chi bảo, cũng có bộ phận không gian uy năng, chỉ bất quá cũng không phải là công dụng chủ yếu, vì vậy gia cường có hạn, nhưng cũng đủ để cho Ninh Dạ nhất thời chốc lát hủy không được tế đàn.

Thấy hắn như thế, Hắc Viêm Ma Thần lại lần nữa đình trệ, hiển nhiên là đang suy nghĩ, nếu như ta không động tay, Ninh Dạ đến cùng có thể hủy diệt ma đàn hay không?

Ninh Dạ cũng là tức phát cười rồi.

Một mặt chống lại Kinh Trường Dạ, vừa nói: "Hắc Viêm, ngươi tam tâm nhị ý như vậy, không tính là thực hiện khế ước a. Cứ theo đà này, nếu như ta thắng, vậy ngươi liền một lần cơ hội đều không đáng được."

"Cái này. . ." Hắc Viêm Ma Thần chỉ cảm thấy một trận đau đầu.

Thấy hắn như thế, Ninh Dạ cũng thẳng thắn không khuyên hắn: "Chính ngươi hảo hảo nghĩ đi. Kinh Trường Dạ, ngươi nhìn cho rõ, ngươi muốn giết lão tử, cũng phải bằng bản sự! Lên!"

Theo tiếng gầm của hắn, liền thấy trong điện đã xuất hiện vô số Ninh Dạ, từ bốn phương tám hướng chen chúc mà tới.

Vạn Tượng Đồ có thể huyễn sinh vạn tượng, mà dưới tiên pháp của Ninh Dạ ảnh hưởng, mỗi một đạo huyễn tượng đều có tác dụng sát thương rõ ràng.

Bất quá loại thủ đoạn này đối với Kinh Trường Dạ mà nói hiển nhiên bất quá như vậy, sau một khắc hắn đã phóng thích ngập trời ma diễm, trực tiếp lấy phong thái thiêu đốt vạn vật tịch quyển mà lên.

Nhưng liền tại ma hỏa tuôn ra đồng thời, một mảnh bạch sắc tuyền thủy gột rửa mà lên, lại là Bất Diệt Tuyền, ngạnh sinh sinh đem ma diễm của Kinh Trường Dạ chế trụ.

Tiếp theo Kinh Trường Dạ liền cảm thấy thiên địa tựa như xuất hiện biến hóa gì đó, vô số xiềng xích hoành không xuất hiện, cảm ứng đối với linh lực của bản thân càng đại đại suy yếu, không khỏi biến sắc: "Tuyệt thiên địa thông? Tàng Thiên Ngục?"

Sau đó nhưng lại cười to: "Cuối cùng mảnh vỡ, khó tận uy năng!"

Chân chính Tàng Thiên Ngục ảnh hưởng, cho dù đại năng cũng vô pháp thiên địa tá lực, chỉ có thể dựa vào tự thân pháp lực tác chiến, vô luận pháp lực, uy năng đều sẽ đại đại giảm xuống.

Nhưng Tàng Thiên Ngục đến cùng không trọn vẹn, cho nên hiệu quả 'tuyệt thiên địa thông' cũng không tốt, Kinh Trường Dạ có thể cảm thụ được, tuyệt thiên địa thông này chỉ có thể ảnh hưởng hắn ba thành uy năng.

Chỉ dựa vào bảy thành uy năng, đã đủ để hắn đánh giết Ninh Dạ.

Nhưng kế sau Tàng Thiên Ngục, lại là một bảo xuất hiện, lại là một thanh cự đại trát đao, từ trên trời chậm rãi hạ xuống.

Đoạn Long Đài!

Lại có một tháp lơ lửng trời cao, trong tháp tuôn ra hải lượng hung thú, chen chúc xung sát.

Sơn phong Thiên Cơ biến thành, càng là đương không phách lạc.

Đồng thời Thiên Cơ Điện quang hoa toả sáng, Kinh Trường Dạ chỉ cảm thấy thân thể bản thân bỗng nặng, đằng chuyển na di đều có chút không tiện lợi, biết là Nguyên Từ Sơn này từ lực gây nên.

Thời khắc này Ninh Dạ thủ đoạn ra hết, đao khởi vô biên, hóa huyễn thành sát, che giấu vị trí chân thực của bản thân, tay trái lăng không một chỉ điểm hướng Kinh Trường Dạ, nhìn như tùy ý một chỉ, nhưng tại sau khi tiếp xúc, nhưng xuyên thủng Kinh Trường Dạ chi hộ thân ma cương, ở trên người hắn lưu lại một cái chỉ động nho nhỏ.

"Nhất Tuyến Thiên?" Kinh Trường Dạ kinh hô.

Thủ đoạn của Xích Nhiêm Tử, sao để cho hắn học được?

Hắn trong lòng kinh hãi, rung động hắc phiên, muốn đem Thiên Cơ Điện này toàn diện ma hóa.

Đây theo lý là cái hảo thủ đoạn, nhưng hắn không biết Thiên Cơ Điện sớm đã bị ma hóa quá, có thể nói đối với thủ đoạn này đã sớm thích ứng, uy năng không những không thụ ảnh hưởng, trái lại gấp bội. Sợ đến Kinh Trường Dạ kêu to phóng ra Tử Giới Châu, Huyết Sát xuất kích.

Ninh Dạ kêu lên: "Hắc Viêm, trừ ngươi nửa lần! Ngăn trở Huyết Sát này! Nếu không lão tử lập tức ném Kinh Trường Dạ ra, trước tiên đối phó ngươi!"

Hắc Viêm như mộng sơ tỉnh, ta fuck, ta làm sao lại quên, hắn còn có thể đem Kinh Trường Dạ ném ra Thiên Cơ Điện. Kinh Trường Dạ trong thời gian ngắn không vào được Thiên Cơ Điện, Luyện Ngục Ma Đàn kia nhưng là giữ không nổi rồi, mà tiểu tử này. . . Hắn đánh không lại cũng còn có thể chạy mất.

Nghĩ thông suốt điểm ấy, hắn "Ngao" quái khiếu một tiếng, đã một phát tóm lấy Huyết Sát, hướng tới nó đánh đập túi bụi.

Kinh Trường Dạ đến là không kỳ quái Hắc Viêm không thể trông cậy, thấy hắn như thế, cười to nói: "Hảo, hảo, nếu như thế, hôm nay ngươi ta liền công bằng so đọ một hồi!"

Nói thân thể lắc một cái, đã hóa xuất mấy phân thân, một cái phân thân trong đó tại chỗ bị Đoạn Long trát đao trảm sát, Kinh Trường Dạ lại như không có chuyện gì xảy ra.

Lão già này kinh nghiệm chiến đấu phong phú, lần trước trải qua Đoạn Long Đài, bây giờ đã có đầy đủ thủ đoạn ứng đối.

Ninh Dạ mắng: "Công bằng muội ngươi! Xem kiếm!"

Một phiến phong vũ đan dệt mà ra, mỗi một điểm mưa bụi đều hóa thành trí mạng chi nhận, cường tập Kinh Trường Dạ.

"Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm?" Kinh Trường Dạ quái khiếu.

"Còn có cái này!" Trên cổ tay Ninh Dạ xuất hiện Nguyên Cực Thần Quang, trong thiên không xuất hiện Tạo Hóa Thần Tọa, giao tương huy ánh, quang vũ như triều, cuồng tập Kinh Trường Dạ.

Nếu như đổi thành người bình thường, tại dưới thủ đoạn như vậy của Ninh Dạ, đã sớm tan xương nát thịt.

Nhưng mà Kinh Trường Dạ đến cùng là Kinh Trường Dạ, Vô Cấu đỉnh phong không phải nói chơi, ma cương hộ thể, công kích của Ninh Dạ đối với hắn hầu như vô hiệu.

Không, cũng không hoàn toàn.

Kinh Trường Dạ phát hiện, thế mà tổng có một ít công kích có thể chân chính thương tổn được hắn, lại còn là thực thực tại tại có thể thương tổn được bản thân.

Tại sao lại như vậy?

Kinh Trường Dạ giật mình.

Cũng may tuy rằng có thể thương tổn được hắn, nhưng hiệu quả thường thường, lấy tu vi của Kinh Trường Dạ, trong nháy mắt có thể khôi phục.

Hắn dữ tợn kêu lên: "Ngươi người này, thủ pháp cổ quái đến là không ít , nhưng đáng tiếc, chung quy chỉ là cái nho nhỏ Vạn Pháp, thủ đoạn nhiều mấy, chạm không tới lão phu cũng là vô dụng!"

Nói lại là nhất quyền Oanh xuất.

Vạn Tượng đại trận ảnh hưởng, hắn không nhìn thấy vị trí Ninh Dạ, thậm chí vô pháp phán đoán khởi nguồn thanh âm, thế nhưng có thể cảm ứng được sóng pháp lực lúc Ninh Dạ ra tay.

Ninh Dạ trực tiếp quang độn tránh khỏi: "Thật sao? Ta lại không cho là như vậy."

Kinh Trường Dạ ngẩn ra, đột nhiên cảm thấy tự thân pháp lực thế mà đã có một chút hỗn loạn.

"Độc? Ngươi thế mà dùng độc?" Kinh Trường Dạ vừa kinh vừa nộ.

"Nói như ngươi không dùng độc vậy." Ninh Dạ nhếch mép.

Ninh Dạ dùng chính là hỗn nguyên tán Lâm Đà Tử nghiên cứu.

Lúc trước Ninh Dạ khiến Lâm Đà Tử luyện chế thuốc này, mục đích chính là đối phó Vô Cấu cảnh, chỉ tiếc một mạch cũng không có cơ hội chân chính đối chiến.

Nhưng mà nuôi binh ngàn ngày dụng binh nhất thời, bây giờ rốt cục đã có cơ hội sử dụng.

Chương 63 : Chiến Vô Cấu (hạ)

Chương 63: Chiến Vô Cấu (hạ)

Hiệu quả của Hỗn Nguyên Tán đối với Kinh Trường Dạ đã suy yếu đến mức độ cực nhược, gần như chỉ giảm xuống khoảng một thành.

Sáu thành thực lực, Kinh Trường Dạ vẫn như cũ có thể nghiền ép Ninh Dạ. Nhưng tại dưới tình thế phức tạp của Thiên Cơ Điện, nếu muốn kích sát Ninh Dạ đã là rất khó.

Có thể nói tình huống bây giờ là hai bên đều không hài lòng.

Kinh Trường Dạ cố nhiên giết không được Ninh Dạ, nhưng Ninh Dạ cũng giết không được Kinh Trường Dạ.

Ninh Dạ đối với điều này cũng rất phiền muộn.

Hết cách rồi, chiến lực của hắn chủ yếu lấy linh hoạt đa dạng làm chủ, chú ý chính là công kích có mặt khắp nơi, thắng tại quỷ đạo (đạo lừa dối), nhưng yếu tại cường công. Dùng để đối phó đối thủ tu vi xấp xỉ với bản thân, đó là nghiền ép, nhưng dùng để đối phó đối thủ giống như Kinh Trường Dạ, chênh lệch quá lớn liền khiến Ninh Dạ sâu sắc cảm nhận được cái gì gọi là thực lực tuyệt đối nghiền ép hết thảy.

Hơn nữa loại trạng thái hiện tại này cũng không phải cân bằng, theo Kinh Trường Dạ không ngừng xuất thủ, lượng lớn trùng thú không ngừng tử vong, sớm muộn Tinh La trùng thú sẽ bị hắn giết sạch. Đến lúc đó, không có sinh mệnh khác che lấp bảo vệ, chỉ dựa vào Vạn Tượng huyễn cảnh cùng Bất Diệt Tuyền cũng không giữ được bản thân.

Phải nghĩ ra cái biện pháp có thể diệt sát loại nhân vật này.

Cực, Chiến lưỡng đạo?

Không được.

Hai đạo này tuy mạnh, lại vẫn là cần bản thân phải có đầy đủ tu vi mới có thể phát huy thực lực, Ninh Dạ chưa tu công pháp Cực Chiến Đạo, khuyết thiếu căn cơ phát huy.

Ở đây chân chính có thể giết Kinh Trường Dạ, chỉ có Đoạn Long Đài.

Thế nhưng Đoạn Long Đài tốc độ quá chậm, bản chất là xử hình chi quyết, mà không phải chiến trường tuyệt sát chi thuật —— Thiên Cơ Môn tinh thông các loại tiên pháp, các loại thủ đoạn đều có, thế mà chính diện quyết đấu lại yếu nhất.

Cái gì cũng không được, Ninh Dạ trong lòng nôn nóng, xét tới cùng vẫn là Hắc Viêm hàng này quá không thể trông cậy.

Liếc nhìn Hắc Viêm Ma Thần, liền thấy hắn lúc này đã bắt lấy Huyết Sát, bất quá bởi vì Huyết Sát chết rồi liền sẽ từ Tử Giới Châu trọng sinh, vì vậy không có giết nó, mà chỉ là giữ chặt con hàng này hắc hắc nhìn bản thân, hẳn là vẫn còn đang do dự.

Trong lòng hơi động, Ninh Dạ thẳng thắn không hướng Kinh Trường Dạ xuất thủ nữa, cứ như vậy, Kinh Trường Dạ trái lại không dễ công kích đến bản thân, chính hắn thì bay đến bên cạnh huyết sát kia: "Đừng động!"

Nói một chỉ hướng Huyết Sát rơi xuống, trên đỉnh đầu, Côn Lôn Kính, Tuyền Cơ Xích, Tạo Hóa Thần Tọa, ba thần vật vận chuyển, tam thần thuật đồng thời phát động, càng là bắt đầu phân tích vật này.

Hắc Viêm Ma Thần kinh ngạc: "Lâm trận tham ngộ? Kịp sao?"

"Ngươi ít nói nhảm!" Ninh Dạ tức giận nói.

Ninh Dạ bây giờ đối với ngộ đạo đã rất có kinh nghiệm, biết ngộ đạo chi sự, cũng như giải toán vậy, trình độ đủ, rất nhanh liền có thể minh bạch, trình độ không đủ, 100 năm cũng không cách nào minh bạch.

Vì vậy cũng chỉ là thử một chút, một lần thử này liền lập tức ra kết quả rồi.

Ninh Dạ đại hỉ: "Quả nhiên có thể!"

Huyết Sát chung quy chỉ là huyết sát, liền đạo cũng không phải, tại dưới ba thần thuật ba thần khí của Ninh Dạ ảnh hưởng, quả thực chính là không hề có bí mật đáng nói.

Ninh Dạ hầu như là trong nháy mắt liền đã minh bạch cơ chế tồn tại của nó, sau một khắc đã nói: "Giết nó!"

Hắc Viêm Ma Thần tuy rằng kỳ quái, lại vẫn là chiếu làm.

Oanh!

Ma hỏa bốc lên, huyết sát kia trong nháy mắt hôi phi yên diệt, đồng thời Ninh Dạ vung tay lên, trong Thiên Cơ Điện oanh minh luân chuyển, hiển hóa ra vô số quang ảnh huyễn tượng.

Trong Tử Giới Châu, Huyết Sát đã trọng tụ thân hình, gào thét xông lên.

Nhưng nếu nhìn kỹ, liền sẽ phát hiện thân thể nó tựa hồ nhỏ đi một chút.

"Tóm lấy nó!" Ninh Dạ nói.

Kỳ thực không chờ hắn nói lời này, Hắc Viêm Ma Thần đã xuất thủ, càng Di một tiếng: "Ngươi đã làm cái gì đối với nó? Nó thật giống so với trước yếu đi."

Ninh Dạ đã lại là một chỉ rơi xuống, lại lần nữa phân tích.

Chốc lát.

"Giết!"

Huyết Sát lại chết.

Tái sinh.

Liền như vậy liên tục nhiều lần, mỗi một lần kích sát trọng sinh, Huyết Sát đều đang không ngừng biến nhỏ.

Đợi đến lần kích sát thứ bảy thì, Huyết Sát đã trở nên chỉ có một phần tư kích cỡ bình thường, lần này cũng không cần Hắc Viêm Ma

Thần xuất thủ, bản thân Ninh Dạ liền đem nó tóm lấy.

Hắn đối với Huyết Sát tham ngộ càng nhiều, lý giải càng nhiều, bào mòn cũng chỉ càng nhanh, thời khắc này toàn lực phân tích, Kinh Trường Dạ rống to: "Ngươi đang làm gì?"

Vô biên pháp lực cuồng triều dâng lên.

Ninh Dạ thân hình lóe lên, đã xuất hiện tại chỗ khung đỉnh Thiên Cơ Điện.

Ầm!

Hắn một phát bóp nát Huyết Sát.

Lần này, Huyết Sát không có trọng sinh.

Tay cầm Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm, Ninh Dạ lạnh lùng nói: "Kinh Trường Dạ, hôm nay chính là giờ chết của ngươi!"

Một kiếm chém ra, vô biên phong vũ tiêu tương quá.

"Ngươi không xứng thần vật!" Kinh Trường Dạ cảm ứng được pháp lực của Ninh Dạ, lần nữa trực kích trường không.

Nhưng Ninh Dạ đã lại lần nữa né tránh, đồng thời trên người Kinh Trường Dạ đã phốc phốc phốc lại xuất hiện mấy cái lỗ nhỏ.

Kinh Trường Dạ không hề để ý: "Vô dụng! Lão phu coi như đứng ở chỗ này cho ngươi giết, ngươi cũng phải giết tới một năm."

"Vậy cũng chưa chắc!" Ninh Dạ hô khiếu một tiếng, liền thấy càng nhiều trùng thú chen chúc tràn tới.

Kiến đông cắn chết voi, Nhất Tuyến Thiên chế tạo nhược điểm, trùng thú liền thừa cơ tấn công.

Nhưng mà đối với Kinh Trường Dạ mà nói, điều này vẫn như cũ không ý nghĩa gì, loại cách làm này Ninh Dạ lúc trước từng làm, cũng không thấy có uy hiếp gì đối với hắn. Một cái U Minh Ma Thủ toàn phương vị nổ ra, chỉ một kích liền kích sát lên tới hàng trăm hàng ngàn trùng thú.

"Đến bao nhiêu, ta giết bao nhiêu!" Kinh Trường Dạ kêu gào: "Nói, ngươi đã làm gì Huyết Sát của ta?"

Thanh âm Ninh Dạ từ bốn phương tám hướng truyền đến: "Cũng không có gì, bất quá là một ít oán niệm bản nguyên, ta đem chúng nó hấp thu."

Hấp thu?

Kinh Trường Dạ ngẩn ra: "Không thể nào, ngươi đây là muốn chết, coi như là Niết Bàn cảnh cũng không dám hấp thu oán niệm. Thứ đó sẽ xâm nhiễm nguyên thần, họa loạn tự thân!"

"Không sai, ta muốn chính là cái này." Ninh Dạ thấp giọng nói: "Nếu không phải như vậy, lại làm sao giết ngươi đây?"

Kinh Trường Dạ cả kinh, đột nhiên ý thức được cái gì: "Không được!"

Toàn lực phòng bị.

Nhưng chưa nhìn thấy oán niệm công kích gì.

Trong lòng kỳ quái, theo đó lại thở ra một hơi: "Tiểu tử ngươi chỉ là đang hù dọa ta, đúng không? Ngươi nếu dám hấp thu oán niệm, chính ngươi đã sớm điên cuồng, sao còn có thể công đến kích ta?"

Ninh Dạ khẽ cười: "Ta cũng không nói là ta hấp thu a."

Không phải ngươi? Không phải ngươi còn có ai?

Chờ chút!

Không được!

Là những trùng thú kia!

Kinh Trường Dạ một thoáng hiểu được, tâm thần đột khởi nổ vang, trong thức hải vô số oan hồn kêu to.

"A!" Kinh Trường Dạ tê thanh thét dài.

Quả nhiên là trùng thú, Huyết Sát là oán niệm bản nguyên, Ninh Dạ phá giải, cũng đem chúng nó phân tán tại trên người trùng thú, khi hắn giết chết trùng thú thì, những oán niệm kia cũng liền chuyển đến trên người hắn.

Mà hiện tại, những oán niệm này đã bắt đầu đối với hắn điên cuồng trả thù.

Oán niệm về mặt bản chất, cũng là nguyên thần, chỉ bất quá là hỗn độn chi niệm sơ cấp nhất. Những ý niệm này thô bạo cuồng loạn, chỉ có bản năng, chỉ biết sát lục. Mà đối với Vô Cấu cảnh mà nói, sợ nhất chính là thứ này.

Vô Cấu giả, nguyên thần vô cấu vậy. (Vô cấu = thanh khiết, không nhiễm bẩn)

Bây giờ oán niệm xâm tập, chính là Vô Cấu nhiễm bụi.

Tu vi của Kinh Trường Dạ đã tại thời khắc này bắt đầu nhanh chóng giảm xuống, khí cơ cuồng giảm.

Càng đáng sợ là còn có càng nhiều trùng thú đang chen chúc mà đến, chủ động đem sinh mệnh đưa đến trên tay hắn, đem những kia oán niệm tặng cho Kinh Trường Dạ.

Hư không ngưng lập, nhìn hướng hạ phương.

Ninh Dạ nói: "Những thứ này oán niệm, đều là khắp thành sinh linh lúc trước ngươi luyện Tử Giới Châu, giết chết hại biến thành. Ngươi khi đó lúc giết bọn họ, không nghĩ tới bản thân cũng sẽ có ngày hôm nay đi. Bây giờ, liền nếm thử cái gì gọi là báo ứng xác đáng đi."

Chương 64 : Nguyên từ thạch

Chương 64: Nguyên từ thạch

Kinh Trường Dạ rốt cục chết rồi.

Hắn chết có chút uất ức, tiên khu chưa huỷ, nguyên thần đã tan.

Vô Cấu sinh bụi, tu vi từ Vô Cấu cảnh một đường cuồng hạ, đến cuối cùng càng là thần trí thác loạn, phảng phất trong thân thể một người có vô số linh hồn đang lôi kéo, cuối cùng hồn phi phách tán mà chết.

"Hảo nhục thân, bảo bối tốt!" Hắc Viêm Ma Thần nhìn nhục thân của Kinh Trường Dạ thổn thức nói: "Tu sĩ chi chiến, phần nhiều trước tiên hủy thân, lại diệt thần, rất khó hủy thần mà bất diệt thân. Ngươi lần này xuất thủ, lại là chỉ diệt thần, chưa huỷ thân. Hắn nguyên thần tuy diệt, nhục thân vẫn như cũ là Vô Cấu đỉnh phong, lại là một cái hảo thể xác trời sinh thích hợp đoạt xá."

"Đoạt xá?" Ninh Dạ liếc mắt nhìn Kinh Trường Dạ.

Không sai, người này nguyên thần đã diệt, nhục thân hoàn chỉnh, còn kém một linh làm chủ, xác thực là cái thân thể thiên nhiên đoạt xá.

Hắc Viêm Ma Thần càng là khuyến khích nói: "Ngươi hiện tại đã có thể nguyên thần xuất khiếu, chỉ cần đoạt thể xác Kinh Trường Dạ này, ngay lập tức sẽ là Vô Cấu đỉnh phong, đương nhiên, nguyên thần vẫn cần tu hành, nhưng có Vô Cấu đỉnh phong nhục thân nội tình này tại, tu hành chính là một con đường bằng phẳng."

Ninh Dạ hừ nói: "Ta rất hài lòng cơ thể chính mình, loại tiện nghi này, không cần cũng được. Đến là ngươi, Hắc Viêm, ngươi lần này nói chuyện không quá giống bình thường a."

"Hắc hắc." Hắc Viêm Ma Thần cũng biết đã chọc giận Ninh Dạ: "Ta tốt xấu cũng là giúp ngươi giải quyết Huyết Sát. Nửa lần, coi như nửa lần, không bằng ngươi đem nhục thân này cho ta, liền chống đỡ nửa lần này, ta vẫn như cũ nợ ngươi hai cỗ chứng đạo ma hài, được không?"

Ninh Dạ lắc đầu: "Nhục thân này, ta giữ lại có tác dụng lớn, không thể cho ngươi. Bất quá ta có thể kiếm một cái khác cho ngươi."

"Ai?"

"Ma Hải Thọ."

"Ha ha, tốt lắm tốt lắm, hắn cũng có thể!" Hắc Viêm Ma Thần cười to: "Vậy ngươi liền động thủ đi."

"Gấp cái gì." Ninh Dạ liếc nhìn bên ngoài.

Dương Chí Thiện còn đang cùng Xích Nhiêm Tử, Ma Hải Thọ liều mạng, mà Trì Vãn Ngưng bên kia cũng chưa truyền đến tin tức viện binh của Yên Vũ Lâu, nếu như thế, hắn cũng không vội, ngược lại ngồi xuống trở nên trầm tư.

Trước hắn kích sát Kinh Trường Dạ, Kháo vẫn như cũ là ngoại lực, mà không phải tự thân. Mà những oán niệm kia tiêu hao thì sẽ không có thêm nữa, bây giờ còn lại cũng bất quá khoảng một nửa. Dùng tới đối phó Ma Hải Thọ là khẳng định đủ rồi, vấn đề là còn có Dương Chí Thiện đây, mấu chốt nhất hắn cũng không muốn cho Hắc Viêm Ma Thần chỗ tốt lớn như vậy.

Vì vậy Ninh Dạ vẫn là phải nghĩ cái biện pháp có thể giết Ma Hải Thọ.

Ma Hải Thọ tu vi là Vô Cấu trung kỳ, thực lực không đáng sợ bằng Kinh Trường Dạ, nhưng muốn giết hắn, cũng vẫn như cũ là rất khó.

Chính đang suy nghĩ, trùng mẫu Tinh La đột nhiên nói: "Chủ nhân , có thể đem thi thể Kinh Trường Dạ cho ta hay không?"

"Ân?" Ninh Dạ ngẩn ra: "Ngươi muốn?"

Trùng mẫu Tinh La hồi đáp: "Ta một lòng theo đuổi tự do, nhưng đi theo chủ nhân những năm này, ta cũng coi như là nhìn thấy nhiều, đã minh bạch. Nhân gian hung hiểm, ta như độc thân tiến vào, hơn nửa chắc chắn phải chết."

Ninh Dạ khóe miệng nhếch lên: "Ngươi minh bạch là tốt rồi."

Trùng mẫu Tinh La: "Đem nhục thân Kinh Trường Dạ cho ta, ta có thể phân hoá nguyên thần, khống chế hắn, phục vụ cho ngươi. Bản thể ta vẫn còn ở đây, vĩnh viễn sẽ không phản bội."

Nghe đến đây cái, Ninh Dạ ánh mắt sáng lên: "Ngươi là nói, từ đây không rời đi?"

"Vâng. Có phân thần tại, cảm thụ của Kinh Trường Dạ chính là cảm thụ của ta, cũng giống như đã được tự do."

"Nhưng Kinh Trường Dạ cũng không phải kẻ tốt lành gì, đi ra ngoài, cũng là người gặp người giết."

"Coi như chết, cũng bất quá là mất đi một tia tàn hồn mà thôi."

"Nói đúng lắm." Ninh Dạ cười to: "Đây đến cũng là một cái biện pháp, đã như vậy, vậy liền giao cho ngươi."

Theo hắn lên tiếng, Tinh La đã phóng một tia nguyên thần tiến vào thể nội Kinh Trường Dạ.

Sau đó liền thấy nguyên bản chết đi Kinh Trường Dạ ngẩng đầu, hướng tới Ninh Dạ quỳ xuống: "Tinh La tham kiến chủ nhân!"

"Rất tốt." Ninh Dạ tra xét một thoáng thân thể hắn, sau đó thở dài: "Thật đáng tiếc, ngươi tu vi chưa đến Vô Cấu, vô pháp phát huy toàn bộ uy năng của thân thể này."

Nhục thân thi pháp, nguyên thần thi thần thông.

Bây giờ chỉ có nhục thân Vô Cấu đỉnh phong, thủ đoạn có khả năng thi triển liền đại đại giảm bớt.

Tinh La nở nụ cười: "Không sao, đã có thân này, sớm muộn cũng có thể tu thành Vô Cấu."

"Đến lúc đó, phân thần này của ngươi liền sẽ đổi khách làm chủ chứ?" Ninh Dạ hỏi ngược lại.

Tinh La cả kinh, quỳ nói: "Tiểu nhân không dám."

Hắc Viêm Ma Thần kiệt kiệt quái tiếu: "Nó nhất định sẽ làm như vậy."

Ninh Dạ nhưng cười lạnh: "Không sao. Ta ngày hôm nay có thể giết Kinh Trường Dạ, tương lai lại giết một lần cũng chỉ có thể thoải mái hơn. Tinh La, ta cho ngươi cơ hội, chính ngươi nắm chắc. Như tương lai ngươi cảm thấy sải cánh cứng rồi, muốn chủ khách đổi chỗ, cũng có thể thử một chút."

Tinh La liền hô không dám, Ninh Dạ cũng không để ý.

Đã có Tinh La khống chế nhục thân Kinh Trường Dạ, Ninh Dạ đối phó Ma Hải Thọ lại nhiều hơn mấy phần nắm chắc, nhưng hắn vẫn như cũ không vừa lòng.

Nhất định phải có một thủ đoạn bản thân có thể sát cường địch.

Nghĩ nghĩ, đơn thủ nắm chặt, trong thiên không đã xuất hiện một phiến hắc bạch vòng xoáy.

Đây chính là thủ đoạn hắn sử dụng lúc giết Kim Phong Thượng Nhân lúc trước, nhưng chưa thành hình, vẫn còn chưa tính tiên pháp tự nghĩ ra chân chính.

Nhưng hôm nay Ninh Dạ có lĩnh ngộ, ánh mắt sáng rực, liền thấy không trung ba thần khí vận chuyển, không ngừng chiếu diệu, hắc bạch vòng xoáy kia điên cuồng xoay chuyển, dần dần càng ngưng tụ thành một cái lưỡng nghi càn khôn đồ nho nhỏ.

Đoạn Long Đài, Tỏa Long Liên quang hoa thịnh phóng, càng là tiếp tục phóng uy năng lên nó, cũng khiến cho lưỡng nghi càn khôn đồ này từ từ hiển hiện ra đại uy năng, nhưng cũng bởi vậy từ từ bất ổn, mắt thấy tùy thời sẽ phá diệt, Ninh Dạ vẫy tay một cái, Nguyên Từ Sơn bị hắn thu hút vào trong điện kia tại dưới Thiên Cơ Điện ảnh hưởng, liền phân chia ra một khối nhỏ, cái hắc bạch vòng xoáy kia rơi vào bên trong nam châm, thế mà kỳ tích ổn định lại.

Kết hợp cùng nguyên từ thạch, liền hình thành nên một hòn đá nhỏ nhìn như bình đạm vô kỳ.

"Di? Đây là thủ đoạn gì?" Hắc Viêm Ma Thần kinh ngạc.

Ninh Dạ cũng không dối gạt hắn: "Một môn thần thông ta lấy Hắc Bạch Thần Cung lưỡng nghi chi đạo, kết hợp tự thân thủ đoạn ngưng luyện mà thành, là hữu cảm với ta lực sát thương không đủ mà sáng tạo, nhưng đáng tiếc chưa thành hình, chỉ có thể mượn nguyên từ thạch để thi triển. Ai, vốn định sáng tạo một môn sát lục thần thông, nhưng không nghĩ sáng tạo ra một môn ám khí. Thôi được, thôi được, trước tiên dùng lại nói."

Thuật này là hắn lấy Hư Thần Chú Vô Cực Đạo kết hợp Lưỡng Nghi Chân Kinh mà thành, bây giờ lại tăng thêm Đoạn Long Đài, Tỏa Long Liên uy năng thần khí, uy lực đã là rất lớn, nhưng bởi không có chưởng khống chi pháp, khó có thể thành hình.

Ninh Dạ kỳ tư diệu tưởng, càng mượn nguyên từ thạch chi lực đem nó ổn định lại, hình thành nên một cái tồn tại đặc thù như thùng thuốc nổ.

Thời khắc này Ninh Dạ đã lại liên tục chế tác một nhóm lớn lưỡng nghi nguyên từ thạch.

Sau khi chế tác một nhóm lớn lưỡng nghi nguyên từ thạch xong, lúc này hỏa phù đưa tin rốt cục đến.

Ninh Dạ ánh mắt sáng ngời: "Bọn hắn rốt cục đến rồi."

Đứng thẳng người lên, Ninh Dạ chỉ Ma Hải Thọ một cái: "Đem hắn kéo xuống."

"Hảo!" Hắc Viêm Ma Thần cười to xuất thủ.

Bên này Ma Hải Thọ cùng Xích Nhiêm Tử còn đang cùng Dương Chí Thiện kịch chiến, không có trận pháp của Ninh Dạ kiềm chế, đã là càng lúc càng gian nan.

Không nghĩ thiên không hắc thủ đột khởi, càng là đem Ma Hải Thọ trực tiếp kéo xuống.

Không còn Ma Hải Thọ trợ chiến, Xích Nhiêm Tử sốt sắng, kêu lên: "Dương Chí Thiện, ngươi còn không hiểu được sao? Nguyên Từ Sơn đều rơi xuống trong tay tên tiểu tử kia. Ngươi còn bắt ta làm cái gì? Muốn giết cũng giết tiểu tử kia a."

Dương Chí Thiện hừ nói: "Chỉ là một cái Vạn Pháp tiểu tử, tùy thời có thể giết, trước tiên giết ngươi, được Tùng Minh Cổ Đăng, Lạc Thủy Đan Thư của ngươi lại nói."

Xích Nhiêm Tử tức giận mắng to, làm sao tâm có dư mà lực không đủ, hữu tâm đem bảo vật nộp bảo mệnh, nhưng vẫn tâm có không nỡ.

Đột nhiên một đạo hỏa phù đưa thư mà tới.

Xích Nhiêm Tử đại hỉ: "Ha ha, viện binh của Yên Vũ Lâu ta sắp tới, ngươi còn không mau đi. Ta không tranh với ngươi, tiểu tử kia là của ngươi rồi!"

Dương Chí Thiện cũng nhìn thấy hỏa phù chi quang, trong lòng biết không được, Xích Nhiêm Tử nói quá nửa là thật.

Đang định quay đầu đối phó Ninh Dạ, nhưng nhìn thấy hạ phương Xoạt một tiếng, cung điện biến mất, hoàn toàn không còn dấu vết.

Chạy rồi?

Tiểu tử này thế mà trước tiên chạy rồi?

Dương Chí Thiện rất là căm tức, về nhìn Xích Nhiêm Tử: "Thời gian không nhiều, chỉ có thể mau mau giải quyết ngươi. Thiên Ma Pháp Thân! ! !"

Đã lại lần nữa biến hóa thành Thiên Ma chi thể, cường công mà tới.

Chương 65 : Ma hóa

Chỉ edit cái tên.

Chương 65: Ma hóa

Dương Chí Thiện tại Trường Thanh tiên giới, cũng coi như là nhân vật đỉnh cấp, thực lực có thể đối kháng cùng đám người Việt Trọng Sơn, Hà Sinh Mặc.

Thời khắc này toàn lực xuất thủ, sau lưng bốn cánh tay, mỗi cái nắm hai kiện thần vật, hai cái pháp bảo siêu nhất phẩm.

Hoang Tuyệt Cổ Ấn, Chí Ác Kiếm, Ngọc Ma Thủ, Khô Vĩ Tiên.

Đồng thời song thủ phía trước nâng lên Tâm Ma Cổ Quyển, niệm niệm hữu từ.

Liền thấy dưới hắc vân ma chướng, một phiến quần ma loạn vũ chi cảnh, Xích Nhiêm Tử càng bị hắn niệm tâm thần chập chờn, nguyên thần đều muốn thất thủ.

Nói đến này Tâm Ma Cổ Quyển cùng Ninh Dạ lúc trước thủ đoạn thường dùng đã có chút tương tự, đều là xâm nhiễm nguyên thần. Chỉ bất quá một cái là oán niệm xâm tập, một cái là ma tâm thần thông, khiến người tâm ma tự thân, khó có thể duy trì.

Xích Nhiêm Tử biết không tốt, đỉnh đầu Tùng Minh Cổ Đăng treo cao, Lạc Thủy Đan Thư dấy lên ngập trời cuộn sóng khổ sở chống đỡ.

Trong miệng thì kêu lên: "Dương Chí Thiện, ngươi bức người quá mức, lão phu coi như chết, đều sẽ không để cho ngươi từ lão phu trong tay thảo tốt đẹp."

Hắn tự biết trận chiến này quá nửa là muốn quải, coi như có thể sống, một thân tu vi cũng tất giảm nhiều, không còn nữa dĩ vãng.

Trong lòng bi phẫn, cũng là phát động cấm thuật.

Nguyên thần càng là bắt đầu tự mình thiêu đốt, đổi lấy chính là dâng trào tiên lực, càng trong khoảng thời gian ngắn kháng trụ Dương Chí Thiện Uy Áp Khủng Bố.

Dương Chí Thiện thấy nhất thời bắt hắn bất đắc dĩ, Chí Ác Kiếm nộ vung mà xuống, lại là trảm hướng bạch tượng, ma quang đại hiển.

Xích Nhiêm Tử mắt thấy không được, đối diện Dương Chí Thiện lại hoàn mỹ cứu viện, hạ quyết tâm, thẳng thắn toàn lực thôi thúc. Liền nghe bạch tượng kia càng là rên rỉ một tiếng, sinh mệnh cấp tốc suy sụp xuống.

Nguyên lai Xích Nhiêm Tử biết cứu không , càng thẳng thắn hấp thu chính mình thần sủng sinh mệnh.

Chí Ác Kiếm lạc, bạch tượng bị Chí Ác Kiếm bổ trúng, thể nội dâng lên mảng lớn ma khí, dĩ nhiên trong nháy mắt ma hóa.

Nhưng này bạch tượng sinh mệnh lực đã bị Xích Nhiêm Tử hấp thu hơn nửa, bây giờ càng bất quá là Vạn Pháp đỉnh phong tu vi.

Dương Chí Thiện chán ghét xuất thủ, một cái tử ma thủ vỗ vào bạch tượng kia trên đầu, càng là tại chỗ kích sát.

Ở trong mắt hắn, Vạn Pháp cấp bậc sủng vật, đã có bằng không có.

Chỉ là liếc nhìn Chí Ác Kiếm, cũng không khỏi thở dài: "Thật đáng tiếc."

Đã là đem Chí Ác Kiếm thu về.

Hiển nhiên kiếm này tạm thời là không thể lại dùng.

Xích Nhiêm Tử đại hỉ, kiếm này đối với hắn uy hiếp lớn nhất, Dương Chí Thiện không còn kiếm này, hắn liền còn có cơ hội.

Tùng Minh Cổ Đăng cùng Lạc Thủy Đan Thư điên cuồng chuyển động, gắt gao chống đỡ, chỉ mong cứu binh mau mau đến.

Dương Chí Thiện Hoang Tuyệt Cổ Ấn cuồng tạp, đập cho Xích Nhiêm Tử tâm thần Chấn Đãng, nguyên thần thiêu đốt càng nhanh hơn tốc, chỉ là gắt gao chống đỡ, tâm thần đã là một phiến tán loạn.

Mắt thấy dần dần chống đỡ không nổi, đã thấy xa xa xuất hiện hai đạo trùng thiên quang huy, cao tốc xông đến, chỉ nhìn khí thế liền biết tất là Niết Bàn cảnh.

"Nam Ca Tử, Thủy Tinh Tử." Dương Chí Thiện hừ một tiếng, biết không thể ở lâu, cuối cùng thở dài một tiếng, thu tay liền đi.

Thấy hắn muốn rời khỏi, Xích Nhiêm Tử trong lòng ác niệm nổi lên.

Đánh lão tử thảm như vậy, liền nguyên thần đều thiêu đốt, còn muốn chạy?

"Cho lão phu lưu lại!" Xích Nhiêm Tử đã toàn lực xuất thủ, dấy lên đầy trời nước biển, dệt thành đại võng, ngăn trở Dương Chí Thiện đường đi, đồng thời càng là liên tục điểm ra mười tám đạo Nhất Tuyến Thiên, ba mươi hai ký Tịch Diệt chỉ.

Nhưng là tại hắn toàn lực xuất thủ đồng thời, Dương Chí Thiện đột nhiên cười hắc hắc.

Sau lưng một tay đột nhiên xuất kích, Chí Ác Kiếm tại tay, càng là trực tiếp đâm hướng về phía Xích Nhiêm Tử một cánh tay.

Cái gì?

Xích Nhiêm Tử kinh hãi.

Hắn không nghĩ tới Dương Chí Thiện sẽ lại dùng Chí Ác Kiếm, chỉ cảm thấy lòng bàn tay đau xót, một bàn tay đã bị Chí Ác Kiếm đâm thủng.

Nhưng đây không phải là đáng sợ nhất.

Đáng sợ nhất chính là ma khí công tâm, Xích Nhiêm Tử chỉ cảm giác cả người mình đều phảng phất bao phủ tại vô biên ma diễm bên trong.

"Không!" Hắn hồi hộp kêu to.

Dương Chí Thiện thu sẽ Chí Ác Kiếm, mỉm cười: "Lần này là thật không cách nào lại dùng. Bất quá có thể có một cái Niết Bàn. . . Ách, Vô Cấu đỉnh phong nô bộc, cũng vẫn tính có thể."

Dương Chí Thiện thở dài.

Xích Nhiêm Tử tự cháy nguyên thần, tu vi tất nhiên giảm xuống, nhất định phải trở xuống Vô Cấu cảnh.

Lúc này xa xa một nam một nữ hai tên tu sĩ dĩ nhiên áp sát, xa xa nhìn thấy một màn này, đồng thanh rống to: "Hỗn đản! Dương Chí Thiện, ngươi không được chết tử tế!"

Dương Chí Thiện hừ một tiếng: "Đem bảo vật giao đi tới, sau đó đi ngăn trở bọn họ, chiến đấu đến chết!"

Lúc này Xích Nhiêm Tử đã hoàn toàn ma hóa, đem Lạc Thủy Đan Thư cùng Tùng Minh Cổ Đăng ném cho Dương Chí Thiện, xoay người lao tới Nam Ca Tử cùng Thủy Tinh Tử.

Dương Chí Thiện liền muốn rời khỏi.

Bỗng nhiên trong lòng hơi động: "Di?"

Nhìn xuống hạ phương, vẫy tay một cái, một vật lạc vào trong tay.

"Hắc Ma Phiên?" Dương Chí Thiện không khỏi ngẩn ra.

Vật này là tại trong tay Kinh Trường Dạ, sao đột nhiên lại xuất hiện tại dưới nước?

Đúng rồi, tiểu tử kia có Hắc Viêm Ma Thần ra tay giúp đỡ, Kinh Trường Dạ hơn nửa đã khó giữ được, vật này hẳn là hắn tận cuối cùng nỗ lực trước khi chết ném ra đến.

Vẫn tính ngươi có chút lương tâm.

Thu lấy Hắc Ma Phiên, Dương Chí Thiện nghênh ngang rời đi.

Bên này Xích Nhiêm Tử đã cùng Nam Ca Tử Thủy Tinh Tử đánh thành một đoàn.

Hắn hiện tại tạm thời vẫn là Niết Bàn, mấu chốt nhất Nam Ca Tử cùng Thủy Tinh Tử không muốn đối với hắn lạnh lùng hạ sát thủ, nhất thời càng vô pháp thoát khỏi.

Trơ mắt nhìn Dương Chí Thiện liền như thế nghênh ngang rời đi, trong lòng bi phẫn.

Nam Ca Tử khẽ quát: "Xích Nhiêm đạo huynh, ngươi đã nhập ma, thứ huynh đệ đã đắc tội!"

Cùng Thủy Tinh Tử nhìn thoáng qua nhau, cùng thi sát thủ, triệt để đem Xích Nhiêm Tử kích sát.

Chỉ là lúc này Dương Chí Thiện đã đi xa, lại nghĩ truy đã là không kịp.

Thủy Tinh Tử trong lòng bi thống: "Dương Chí Thiện! Tên khốn kiếp này, chúng ta định không xong với hắn."

Lần này tổn thất quá lớn.

Nguyên Từ Sơn không bắt được, còn liền Xích Nhiêm Tử, Ma Hải Thọ cùng Trịnh Ngọc Huy đều không còn.

Nam Ca Tử cũng rất bất đắc dĩ: "Quan người này lúc trước biểu hiện, rõ ràng đã là liên tục sử dụng cấm thuật, Đánh lâu thành mệt. Như có thể tìm tới hắn, nói không chắc còn có thể giết chết hắn."

"Trời đất bao la, chạy đi đâu tìm?" Thủy Tinh Tử tức giận nói.

Đúng vào lúc này, Nam Ca Tử đột nhiên trong lòng hơi động, nhìn Thủy Tinh Tử một chút, hai người đồng thời biến mất thân hình.

Sau đó liền thấy dưới nước bốc lên một người.

Kinh Trường Dạ?

Thủy Tinh Tử đại hỉ, đang muốn xuất thủ kích sát, Nam Ca Tử nhưng kéo nàng, lắc lắc đầu.

Liền thấy Kinh Trường Dạ trước tiên chung quanh quan sát một phen, sau đó thở phào một hơi, lại là hướng về một cái phương hướng đi.

Nam Ca Tử Thủy Tinh Tử đại hỉ, lặng yên cùng sau lưng Kinh Trường Dạ, một đường đi theo.

"Bọn họ đi!"

Bên này Trì Vãn Ngưng nhận được tin tức, đối Lâm Lang Thiên nói: "Đi, chúng ta cùng xuống."

Lâm Lang Thiên khổ não không thôi: "Một cái Niết Bàn liền quá chừng, hiện tại là ba cái. Rất đau đầu, rất đau đầu!"

Đầy mặt nhân gia hơi sợ.

Cố Tiêu Tiêu nhưng hưng phấn không thôi: "Sợ cái gì. Cái kia Dương Chí Thiện đã là cung giương hết đà, Nam Ca Tử Thủy Tinh Tử liên thủ đối với hắn, còn chưa phải đưa tay là bắt. Đến lúc đó lại liên hợp Vạn Tiên Tông diệt hai người này, thì đại sự có thể định."

Không nghĩ tới Lâm Lang Thiên nhưng cau mày: "Yên Vũ Lâu như diệt, rung chuyển tất lên. Chỉ sợ không phải chuyện tốt."

"Tại sao?" Cố Tiêu Tiêu không rõ.

Trì Vãn Ngưng minh bạch ý của nàng: "Yên Vũ Lâu nếu như không còn, ba ba liên minh tất bị đánh vỡ, đến lúc đó, tiên giới đại chiến sợ là sắp nổi lên."

Vừa nghĩ đến đây, chợt nhớ tới năm đó Ninh Dạ từng nói, không ra trăm năm, tiên giới tất lên lớn tranh.

Yên Vũ Lâu như diệt, vậy này tiên đoán sợ là muốn ứng nghiệm.

Chỉ là việc này lại là ngươi một tay vì đó, ngươi xác định đây là tiên đoán mà không phải hậu trường hắc thủ?

Thôi vậy thôi vậy, quản hắn nhiều như vậy làm chi.

Ninh Dạ lập chí tiên phàm vĩnh cách, như tiên giới đại loạn, chính là hắn thừa loạn mà lên thời cơ tốt. Chỉ là lời này, nhưng sẽ không nói với Lâm Lang Thiên.

Chương 66 : Giao dịch

Chương 66: Giao dịch

Trong Thiên Cơ Điện, Ninh Dạ chính đang xử lý thi thể Ma Hải Thọ.

Lần này giải quyết hắn tương đối nhẹ nhàng, đã có chiến lệ của Kinh Trường Dạ, mặt sau hắn chỉ cần làm như cũ là được.

Bất quá Ninh Dạ không muốn cho Hắc Viêm thể xác hoàn mỹ, vì vậy cuối cùng lúc diệt sát Ma Hải Thọ làm chút tay chân, để lại một chút oán niệm, lại lấy nguyên từ thạch nổ tung thân thể.

Điều này khiến cho Hắc Viêm Ma Thần ảo não không thôi, nhìn thi thể Ma Hải Thọ, bực tức nói: "Ta muốn chính là không linh chi thể, ngươi đem thân thể nổ thành bộ dáng như vậy, so với thân thể của Kinh Trường Dạ kia kém xa."

"Lúc trước cũng không nói cho ngươi Ma Hải Thọ ra sao a, tốt xấu cũng là cái hợp dụng, thấy đủ đi." Ninh Dạ nhếch mép: "Ngươi năm lần bảy lượt tính toán ta, ta không giáo huấn ngươi, đã là cực khách khí. Có muốn hay không nào."

"Muốn muốn." Hắc Viêm Ma Thần đã là đem thi thể thu đi, con mắt hơi chuyển động, nói: "Ngươi không phải còn muốn tính toán cái Dương Chí Thiện kia sao? Hay là ngươi đem Dương Chí Thiện cũng kiếm tới cho ta?"

Ninh Dạ kỳ quái: "Đó tốt xấu cũng đều là người của Ma môn ngươi a, ngươi liền không để ý như thế?"

"Thiết." Hắc Viêm Ma Thần nhếch mép: "Đám Ma Môn này cùng Ma Uyên ta cũng bất quá giao dịch mà thôi, bọn họ lấy Ma tộc ta là tu hành chi bảo, ngươi xem Hắc Ma Phiên, Thanh Ma Tán, Ngọc Ma Thủ, Tâm Ma Cổ Quyển kia, cái nào không phải dùng thân thể Ma tộc ta luyện tựu mà thành? Dương Chí Thiện chết liền chết, chỉ cần Ma Môn vẫn còn, liền luôn có người nguyện ý cùng ta giao dịch. Tiểu bối còn càng dễ điều khiển, đương nhiên, tiểu bối ngươi ngoại lệ."

Ngẫm lại bản thân tính toán Ninh Dạ mấy lần, càng không một lần thành công, Hắc Viêm Ma Thần cũng là nhụt chí.

Ninh Dạ cũng không để ý tới hắn, quay đầu nhìn bản thân thu hoạch.

Hắn trước sau giết Kinh Trường Dạ cùng Ma Hải Thọ, cũng đã được Tử Giới Châu, Thanh Ma Tán, Hắc Ma Phiên, Huy Diệu Kỳ cùng với bạch tượng hài cốt.

Bất quá Hắc Ma Phiên ném cho Dương Chí Thiện làm ngòi dẫn, dùng để định vị truy tìm Dương Chí Thiện. Tử Giới Châu không còn Huyết Sát, đã thành rác rưởi. Bất quá làm hộp chứa, đến cũng vẫn là kiện bảo vật. Thật đáng tiếc Ninh Dạ không biết luyện bảo, quay đầu lại tìm Thanh Lâm đến giúp đỡ, có lẽ có thể luyện thành một kiện bảo bối tốt.

Thanh Ma Tán chính là đồ vật của Ma Hải Thọ, cũng là một kiện ma đạo pháp khí, tính được là một kiện hạ đẳng thần binh. Bất quá ma khí đặc tính chính là ở ma hóa, khác biệt chỉ ở chỗ phương thức tác dụng bất đồng, đằng nào cũng không phải cái lai lịch tốt gì.

Tính tới tính lui, cũng chỉ là một kiện Huy Diệu Kỳ cùng bạch tượng hài cốt hữu dụng, bạch tượng hài cốt chỉ có thể cho Thanh Lâm dùng để luyện bảo, Huy Diệu Kỳ cũng chỉ là dùng để tăng cường Thiên Cơ Điện công năng, đối với tự thân hiệu quả không lớn.

Ninh Dạ liền nói: "Hắc Viêm, chỗ này của ta còn có một cây Thanh Ma Tán, một khối Tham Tinh ma tinh, với ta vô dụng, ngươi có thể đổi."

"Hảo a!" Hắc Viêm đại hỉ.

Bực này Ma Môn bảo vật, đối Ma Uyên mà nói cũng là rất khó được, bởi vì bản thân bọn họ không có năng lực luyện bảo gì. Tuy rằng lấy năng lực của Hắc Viêm Ma Thần đến cũng không thèm khát, nhưng làm sưu tập, tương lai thời điểm cùng các giới khác giao dịch, cũng là dùng tới được.

"Đổi ngươi xuất thủ đối với Dương Chí Thiện." Ninh Dạ nói.

"Cái kia không được." Hắc Viêm kiên quyết từ chối: "Ngươi đừng xem Dương Chí Thiện giết Xích Nhiêm Tử tiêu hao không nhẹ, nhưng hắn đến cùng vẫn là Niết Bàn đỉnh phong, không dễ đối phó như vậy. Ngươi không chịu hiến tế ta, phân thân của ta không có thực lực mạnh như vậy."

"Là thực lực không đủ, vẫn là không muốn?"

"Đều có."

"Vậy không sao. Ngươi phụ trách xuất thủ là được, có thể thắng hay không là vấn đề ta suy nghĩ. Ngươi ra tay giúp ta, Dương Chí Thiện thi thể, Thanh Ma Tán, lại thêm Tham Tinh ma tinh, tất cả đều về ngươi. Bất quá không gian đạo tắc bên trong ma tinh, ta muốn sau khi hấp thu mới có thể giao phó."

Hắc Viêm Ma Thần thấy kỳ lạ: "Vậy những ma khí khác đây?"

"Ta trước tiên giữ lại, lần sau giao dịch lại cho." Ninh Dạ nói lẽ thẳng khí hùng.

Hắc Viêm Ma Thần cảm thấy bất mãn: "Không quá thích hợp chứ?"

"Ngươi lần này cống hiến không có, thu hoạch đã là khá dồi dào, thấy đủ đi."

Hắc Viêm Ma Thần giận dữ, lão tử giúp ngươi khống chế lại Huyết Sát, mới khiến ngươi giết Kinh Trường Dạ, thu được không linh Vô Cấu đỉnh phong chi thể, chỗ tốt đều là của ngươi, ngươi còn nói ta không cống hiến.

Nhưng ngẫm lại lấy năng lực của bản thân nhưng chỉ làm chút việc nhỏ ấy, cũng thật là không tiện tranh công, hừ nói: "Muốn giết Dương Chí Thiện, lấy thực lực hiện tại của ngươi vẫn là miễn cưỡng, Nhạ, cái này cho ngươi, xem như là thực hiện một lần, bất quá ngươi cần thêm vào Chí Ác Kiếm."

Nói ném đến một vật.

Ninh Dạ ngẩn ra: "Chứng đạo ma hài? Hắc Viêm ngươi không thành thật a, sớm đã có, thế mà không cùng ta giao dịch?"

Hắc Viêm giận dữ: "Cái này không giống nhau, ngươi nhìn xem rõ ràng!"

Ninh Dạ ngưng thần nhìn kỹ, quả nhiên ma hài này lại là có chút bất đồng.

Đây là một khối vĩ cốt, kỳ trường như tiên, càng còn có mấy phần linh động phong thái.

"Di? Vật này đến là có chút cổ quái, sao xem ra vẫn là sống."

"Phí lời, chỉ là đuôi của Cốt Ma Đại Quân, lão tử năm đó cùng hắn đại chiến, hắn chém ta một cái sừng, ta chặt hắn một cái đuôi. Vốn là muốn cùng hắn đổi lại, nhưng nhiều năm như vậy, gia hỏa này cũng không biết đã đi đâu, một mạch không thấy." Hắc Viêm Ma Thần tức giận nói.

Vật này hắn vẫn luôn có, chỉ là không nỡ bỏ cho Ninh Dạ, dù sao Cốt Ma Đại Quân kia cùng Hắc Viêm Ma Thần là tồn tại cùng một cấp bậc, chứng đạo chi thể cũng giá trị phi phàm.

Ninh Dạ cũng nhìn ra bên trong quả có thần bí huyền ảo.

Nhưng không dễ dàng đi lấy, nói: "Ngươi sẽ không lại giở trò chứ?"

Hắc Viêm Ma Thần đều lười biện giải: "Không gạt được ngươi, còn lừa ngươi làm chi?"

Ninh Dạ cũng không dễ tin hắn, lại là dùng ba thần khí cẩn thận thôi diễn tính toán một phen, xác nhận không có vấn đề, lúc này mới nhặt lên, gật đầu nói: "Lại là kiện thứ tốt, hóa ra là một kiện sát lục chi bảo, nhưng còn chưa tới đâu."

Ninh Dạ thụ Thiên Cơ Môn ảnh hưởng, đối với đạo phân chia loại lấy huyền ảo thần kỳ làm tiêu chuẩn, Sát Lục chi đạo phản rơi xuống thừa.

Này cốt vĩ ẩn chứa giả chính là Sát Lục chi đạo , dựa theo Ninh Dạ phân loại, đó chính là tiểu thừa.

Hắc Viêm Ma Thần hừ nói: "Ngươi biết cái gì, đạo hạnh cũng có cao thấp sâu cạn. Đừng xem ngươi thông cực, chiến, quang, huyễn các loại các loại đạo pháp, nhưng dưới cái nhìn của ta, chỉ có huyễn đạo cũng tạm được, những phương diện khác đều đạo hạnh quá nông. Cốt ma thị sát, Sát đạo há lại là thường nhân có thể so sánh. Hơn nữa vật này không chỉ có thể dùng ngộ đạo, cũng có thể dùng để luyện chế đạo tắc bảo vật."

Đạo tắc bảo vật?

Ninh Dạ nhớ tới Cực Đạo Việt.

Cực Đạo Việt không chỉ có là thần khí, càng then chốt chính là ẩn chứa Cực Đạo chi tắc, đã dòm ngó Đạo khí huyền ảo, phóng tầm mắt toàn bộ Trường Thanh Giới, đều thuộc về hiếm thấy.

Mà đây cốt vĩ, lại là có hi vọng luyện thành Cực Đạo Việt cấp độ kia tồn tại, chẳng trách Hắc Viêm như vậy không bỏ.

"Như vậy sao. Được, bất quá ta không thể cho ngươi Chí Ác Kiếm, chỉ có thể cho ngươi Hắc Ma Phiên."

Hắc Viêm giận dữ: "Ngươi cũng quá hẹp hòi rồi!"

"Chí Ác Kiếm ma hóa vạn vật, nhất định phải hủy diệt. Tâm Ma Cổ Quyển đến là kiện không sai có thể dùng tại nghiên cứu bảo vật, đợi ta tham nghiên thấu sau, lần sau xin ngươi xuất thủ, có thể đem nó làm tiền vốn giao dịch."

Nghe được Ninh Dạ muốn hủy diệt Chí Ác Kiếm, Hắc Viêm đau lòng không được.

Hắn hung ác nói: "Chí Ác Kiếm chính là ta Ma Uyên luyện thành, tất cả mọi thứ đều có thể đừng, bảo vật này phải muốn."

"Là ngươi Ma Uyên luyện?" Ninh Dạ kinh ngạc.

"Không sai. Ta Ma Uyên không thiện luyện khí, nhưng ngẫu nhiên cũng vẫn có thể luyện chế vài món bảo vật. Ma Uyên tóc triển lớn mạnh, phải dựa vào loại này bảo vật, Ninh Dạ, đem Chí Ác Kiếm cho ta, ta nguyện ý lại dùng một khối chứng đạo ma hài trao đổi."

"Trước tiên giải quyết hiện tại vấn đề, còn lại sau này hãy nói đi." Ninh Dạ lại là dùng cái bí quyết "câu kéo".

Lấy ra Tham Tinh ma tinh, đã bắt đầu phân tích không gian bên trong đạo tắc.

Chương 67 : Truy sát

Chương 67: Truy sát

Lần chiến đấu cùng giao dịch với Hắc Viêm Ma Thần này, khiến Ninh Dạ thu hoạch không ít.

Những bảo bối thu được kia hắn đến không để ý, ngược lại là câu nói "Đạo hạnh còn thấp" của Hắc Viêm, khiến cho hắn sáng sủa rộng rãi.

Vốn hắn cũng đang nghi hoặc, bản thân trước sau nhiều lần ngộ đạo, vì sao về chiến lực chính diện còn nhược như vậy —— Kinh Trường Dạ biểu thị ngươi nhược cái muội.

Nhưng hiện tại Ninh Dạ đến là có chút minh bạch.

Đạo hạnh có sâu cạn, không phải lĩnh ngộ là được, còn cần tự thể nghiệm.

Cũng giống như pháp thuật.

Pháp thuật có cực hạn, mà người vô cực hạn.

Vì vậy mỗi vị đại năng đều có lĩnh ngộ của bản thân, có đột phá của bản thân.

Mà đạo hạnh sâu thiển liền ở chỗ này.

Ninh Dạ chỉ là ngộ đạo, tựa như chỉ là nắm giữ pháp thuật, nhưng không thể làm được tự thân đột phá.

Hắn xưa nay lấy huyễn lừa người, ít khi sinh tử huyết chiến, Cực Chiến Đao các loại đạo phát huy liền cũng chẳng ra sao.

Ngược lại là hắn một mạch lấy huyễn bẫy người, tại huyễn thuật một đạo xuất thần nhập hóa, liền ngay cả Niết Bàn cảnh đều có thể bị hắn lừa xoay quanh.

Chung quy vẫn là lựa chọn của mình quyết định đạo hạnh của chính mình, điểm này liền cùng thiên huyễn chi thuật của Công Tôn Điệp đồng dạng, rõ ràng Ninh Dạ, Trì Vãn Ngưng cũng biết, nhưng muốn nói xuất sắc, Ninh Dạ chính là không bằng Công Tôn Điệp.

Chính bởi vậy, coi như hắn ăn nhiều Thiên Thần Đan hơn nữa, lại lĩnh ngộ Cực Chiến nhị đạo, nhưng nếu như gặp phải thiên tài ngạnh chiến chân chính, lấy cứng chọi cứng, cũng chưa chắc đọ được —— hơn nữa lại phải đem đối phương lừa chết.

Hứng thú tức thiên phú!

Bất quá Ninh Dạ tuy minh bạch, nhưng không dự định thay đổi.

Phương hướng chân chính của hắn liền đăng tận thiên đạo, không cần thiết tại những phương diện này bỏ công sức.

Đăng tận thiên đạo liền giống với thăng cấp, chỉ cần cấp bậc đến, thực lực dĩ nhiên là mạnh. Lãng phí thời gian tại râu ria cành lá, là ném dưa hấu kiếm hạt vừng, không đáng.

Thời khắc này đem không gian đạo tắc của Tham Tinh Ma Tinh kia phân tích xong xuôi, Ninh Dạ tiện tay đem Tham Tinh ma tinh ném cho Hắc Viêm, qua tay lại cầm lấy Sát Lục Chi Cốt kia tiếp tục nghiên cứu.

Tinh La còn ở bên ngoài chạy theo Dương Chí Thiện, mặt sau thì là Nam Ca Tử, Thủy Tinh Tử bám đuôi, cũng không biết đã qua bao lâu.

Ninh Dạ cũng không vội, chỉ là chậm rãi thể ngộ, bỗng nhiên lòng có cảm giác, mở ra một khối lưỡng nghi nguyên từ thạch, hướng tới mặt trên bắn một chỉ, liền thấy trên lưỡng nghi càn khôn đồ kia, hắc ám chi quang lóe lên, bỗng nhiên bùng phát ra khủng bố sát lục chi tức, mắt thấy không ổn, Ninh Dạ đem nguyên từ thạch một lần nữa khép lại, liền thấy nguyên từ thạch một phen liên tục chấn đãng, đột nhiên Phanh một tiếng phá nát, phá nát nguyên từ thạch bắn ra bốn phía, có vài viên xuyên qua thân thể Ninh Dạ, trực tiếp đem hắn trọng thương.

"Ta fuck! Thật mãnh!" Ninh Dạ mắng một tiếng.

Một cái thí nghiệm nho nhỏ, thế mà đem bản thân trọng thương.

Hắc Viêm cười to: "Thế nào? Biết uy lực vật ấy chưa? Chỉ là hơi có chút cảm ngộ, đã có thể mức độ lớn tăng cường uy năng của lưỡng nghi nguyên từ thạch này của ngươi. Coi như là Dương Chí Thiện trúng phải cũng khó mà chịu nổi, chỉ tiếc ngươi tu vi nội tình quá thấp, còn không cách nào khống chế."

Nhưng trong lòng tự chấn kinh.

Tiểu tử này là cái quái thai gì? Nhanh như vậy liền lĩnh ngộ được một tia huyền ảo của Sát Lục Chi Cốt?

Ninh Dạ cũng không ngại: "Không sao, từ từ đi là được, nếu uy lực quá lớn đã không được, vậy thì thoáng suy yếu một ít."

Lại là tiếp tục thí nghiệm lên.

Nam Ca Tử cùng Thủy Tinh Tử theo Kinh Trường Dạ một đường phi, bay ước chừng hai ngày, rốt cục đã tới một chỗ hoang đảo.

Hoang đảo diện tích cực nhỏ, khắp nơi trống trải, xem ra không có người nào. Kinh Trường Dạ sau khi tới, thế mà cũng là bốn phía tìm kiếm một phen, sau đó lại là đâm đầu chui xuống.

Thấy tình hình này, hai người biết, quá nửa là đến điểm cuối rồi.

Thủy Tinh Tử mặc vận tiên pháp, tinh tế nhận biết một phen, gật đầu nói: "Liền tại phía dưới đảo này."

"Nếu như thế, vậy còn chờ cái gì." Nam Ca Tử liền muốn động thủ.

Thủy Tinh Tử nhưng ngăn cản hắn: "Chớ vội, Dương Chí Thiện tu vi quá cao, coi như hắn giết Xích Nhiêm Tử tiêu hao quá nhiều, lấy hai người chúng ta chi lực muốn giết hắn cũng không dễ dàng. Cần phải tìm cái biện pháp, tính toán một thoáng mới có thể."

Nam Ca Tử cảm thấy có lý, hai người đã đồng thời thi pháp, hướng tới chung quanh đảo này bố hạ cấm chế, sau đó ẩn nấp thân hình.

Sau đó Thủy Tinh Tử vung tay lên, càng đưa tới một con kim sí điểu, hạ xuống trên đảo, hai cánh vung lên, liền dẫn tới thiên phong gột rửa, cả hòn đảo nhỏ cũng lay động lên.

Sau một khắc Dương Chí Thiện đã hiện ra thân hình, nhìn thấy kim sí điểu kia, hơi nhíu mày: "Thứ không biết điều này, càng tại động thổ tại trên đầu bản tôn."

Nói đã chụp một phát về phía kim sí điểu kia.

Liền tại hắn xuất thủ đồng thời, đột nhiên tâm sinh cảnh giác, thầm kêu không tốt.

"Quá!" Quát lớn một tiếng, đã hiện Thiên Ma Pháp Thân.

Cùng lúc đó, công kích đến từ Nam Ca Tử cùng Thủy Tinh Tử đã lạc tại trên thân hắn.

Người của Yên Vũ Lâu tối thiện ẩn nấp đánh lén, lần này đối diện lại là một siêu tuyệt cường nhân như Dương Chí Thiện, hai người đều xuất ra thần thông mạnh nhất.

Nam Ca Tử dùng ra Trường Ca Cửu Kiếm, Thiên Đạo Chính Ấn pháp, Thủy Tinh Tử dùng ra Phụ Cốt Triền, Tình Ti Khiên, Ly Hồn Dẫn, toàn bộ nổ ra.

Cho dù Dương Chí Thiện tu vi cường hoành, đột nhiên ngộ cường tập, vẫn là lập tức trọng thương.

"Ngao! ! !"

Dương Chí Thiện quái khiếu xuất thủ, sau lưng bốn cánh tay đồng xuất, Hoang Tuyệt Cổ Ấn đập trúng Nam Ca Tử, U Minh Ma Thủ vỗ vào trên người Thủy Tinh Tử, càng là bất thủ phản công.

Nam Ca Tử cùng Thủy Tinh Tử cũng không nghĩ đến người này bưu hãn dũng mãnh như vậy, đồng thời khẽ hừ một tiếng, thể nội bảo quang xoay chuyển, thần vật chi huy thịnh phóng, đồng thời như không muốn sống hướng Dương Chí Thiện đoạt công.

Dương Chí Thiện sáu tay luân vũ, Chí Ác Kiếm phủ đầu bổ ra một đạo thiên tế lưu quang.

Hai người không biết Chí Ác Kiếm của hắn đã vô hiệu, đồng thời tránh lui, Dương Chí Thiện lại là đã khiếu hô độn không mà đi.

Lần này hắn lại là thật muốn chạy.

Đừng xem hắn vừa nãy đánh dũng mãnh, nhưng thương tổn gặp phải trong giây lát này, lại so với hết thảy thương tổn Xích Nhiêm Tử mang đến cho hắn gộp lại còn nặng hơn.

Đặc biệt là Thiên Đạo Chính Ấn của Nam Ca Tử cùng Ly Hồn Dẫn của Thủy Tinh Tử, một cái là huy hoàng chính đạo, áp chế Ma đạo của hắn, một cái liền là phụ cốt triền hồn, thời thời khắc khắc đều đang xâm thực ảnh hưởng nguyên thần hắn, hơi bất cẩn một chút, chính là tu vi giảm mạnh.

Dương Chí Thiện là dốc lòng muốn đột phá cảnh giới thứ sáu chi nhân, sao có thể tiếp thu chuyện như vậy, vì vậy cần lập tức tìm nơi chữa thương.

Ảnh Độn Chi Thuật phát động, xông ra vạn ngàn ma khí, hướng về bốn phương tám hướng tiêu tán, trong lúc nhất thời càng là không biết hắn đã chạy về phương hướng nào.

Chỉ là lần này, hắn muốn chạy lại không dễ như vậy.

Thủy Tinh Tử hừ nói: "Trúng Tình Ti Khiên (khiên = dẫn) của ta còn muốn chạy?"

Bấm chỉ tính toán, chỉ về một cái phương hướng: "Nơi đó!"

Hai người định truy theo.

"Chờ đã."

Nam Ca Tử liếc nhìn dưới nước: "Còn có cái Kinh Trường Dạ!"

Thủy Tinh Tử đột nhiên đại ngộ, diêu tủ phất một cái, dấy lên ngàn tầng lãng, càng là đem cả hòn đảo nhỏ đều nâng lên, thần thức tra xét, lại không phát hiện thân ảnh Kinh Trường Dạ, lắc đầu nói: "Kẻ này đến cũng xem thời cơ được nhanh, đã chạy rồi."

Hai người đồng thời thở dài, cũng không biết hắn dùng chính là thủ đoạn gì, càng so với Dương Chí Thiện còn thần bí.

Chỉ có thể trước tiên cùng đi truy Dương Chí Thiện.

Đợi đến hai người đã đi xa, liền thấy trong hòn đảo một toà cung điện nho nhỏ bỗng dưng phóng đại, từ bên trong đã đi ra Ninh Dạ cùng Kinh Trường Dạ do Tinh La khống chế.

Liếc nhìn xa xa, Ninh Dạ nói: "Lần này tốt rồi, rốt cục không cần khổ cực như vậy nữa. Tiếp đó, tới phiên chúng ta ở phía sau chậm rãi đuổi."

Chương 68 : Cưỡng bức

Chương 68: Cưỡng bức

Dương Chí Thiện biết phiền phức lớn rồi.

Hắn trúng Tình Ti Khiên.

Đây không phải là tiên pháp thương tổn gì, mà là truy tung tiên pháp, chỉ cần trúng, mặc kệ ở đâu, đều có thể bị truy tung tỏa tích, khó có thể trốn chạy.

Tinh thiện ám sát chi nhân, tất nhiên tinh thiện truy tung.

Đương nhiên, Tình Ti Khiên cũng không phải là không có giải pháp.

Tỷ như giết chết gieo xuống Tình Ti Khiên chi nhân; tỷ như tấn thăng cảnh giới thứ sáu; tỷ như đối ứng phá pháp chi đạo.

Thật đáng tiếc, những thứ này hắn một cái cũng làm không được.

Vì vậy hắn chỉ có thể bị một đường truy sát.

Vấn đề là hắn trên người bây giờ còn có thương.

Thủy Tinh Tử Phụ Cốt Triền, mỗi thời mỗi khắc đều tại xâm thực pháp lực của hắn, Ly Hồn Dẫn khiến hắn nguyên thần thụ thương, Trường Ca Cửu Kiếm khiến hắn mỗi thời mỗi khắc đều rơi vào trong thống khổ, thể nội nổ vang vang vọng, như ma âm triền nhĩ, đã từng tiêu hao cùng thương tổn cũng bởi vậy khó mà khôi phục. Nhưng những thứ này đều còn chưa phải đáng sợ nhất.

Đáng sợ nhất chính là Nam Ca Tử Thiên Đạo Chính Ấn, đã kích phát thể nội hắn ma lực phản phệ.

Yên Vũ Lâu hai vị đại lão này đều là cao thủ ám sát, biết không thể nào một kích giết hắn, vì vậy chủng thuật, kiềm chế, suy yếu.

Ngươi càng chạy, liền càng nhược!

Trở về Ma Môn?

Vậy thì thật là tốt, Yên Vũ Lâu thế tất quy mô lớn xuất động, diệt sạch Ma Môn.

Dương Chí Thiện tuy không phải người tốt, nhưng đối với Ma Môn vẫn tính có chút đảm đương, biết không thể đem tai họa dẫn trở lại, tình nguyện ở bên ngoài tiếp tục chạy.

Kết quả liền là liên tục không ngừng truy sát.

Mỗi khi hắn ngồi xuống điều tức chốc lát, liền có thể cảm nhận được khí tức phía sau cao tốc áp sát —— Nam Ca Tử Thủy Tinh Tử cũng không che giấu tự thân khí thế, chính là vì để hắn chạy, cũng làm cho Phụ Cốt Triền các loại tiên pháp tiếp tục tác dụng, tiến một bước suy yếu hắn.

Giống như săn bắt, trước đem đối thủ tiêu hao đến tinh bì lực tẫn lại ra tay.

Điều này khiến song phương dù chưa phát sinh kịch liệt tranh đấu, nhưng lẫn nhau vô hình giao thủ đã sản sinh vô số lần.

Vì tránh né, Dương Chí Thiện chỉ có thể chạy ra ngoài Hải Châu.

Rời khỏi Hải Châu, Nam Ca Tử cùng Thủy Tinh Tử liền không có cách nào như thế hung hăng ngang ngược truy sát bản thân, Dương Chí Thiện nghĩ.

Tốt nhất là cùng Yên Vũ Lâu không hòa thuận chi địa.

Mà khoảng cách Hải Châu gần nhất không hòa thuận chi địa, chính là Mặc Châu.

Mặc Châu nam cảnh.

Tĩnh An Thành.

Trong thiên không, một đạo hồ quang quét qua.

Dương Chí Thiện phi đến nơi này, thoáng dừng lại một thoáng.

Nơi này là Mặc Châu nam bộ trọng trấn, Hắc Bạch Thần Cung cùng Yên Vũ Lâu quan hệ hai phái xưa nay không hòa thuận, Nam Ca Tử Thủy Tinh Tử hẳn là sẽ cẩn thận một ít.

Nghĩ tới đây, Dương Chí Thiện đang định vãng hạ phương tìm một chỗ tránh một chút, lại nghĩ biện pháp đi chậm rãi loại bỏ các loại chú pháp trên người, chợt nghe tiên phong phất động, một người trùng nhập vân tiêu, ngóng nhìn bản thân, phát ra hắc hắc cười lạnh: "Dương đại chưởng giáo, đã lâu không gặp a."

Dương Chí Thiện sững sờ: "Vu Vô Cữu?"

Hắc Bạch Thần Cung Trấn Nam Sứ Vu Vô Cữu, cũng là Vô Cấu tu vi cường nhân, bất quá so với Dương Chí Thiện, rõ ràng còn kém quá nhiều.

Nhưng nhìn đến Vu Vô Cữu thời khắc đó, Dương Chí Thiện tâm vẫn là chìm xuống.

Hắn biết rõ Hắc Bạch Thần Cung những người này niệu tính, nếu như hắn không có tự tin, căn bản thì sẽ không hiện thân.

Hắn dám xuất hiện, liền nhất định có thứ gì dựa vào.

Vấn đề là nhìn dáng dấp hắn như vậy, rõ ràng là đã sớm chuẩn bị.

Dương Chí Thiện nghĩ không ra, hắn làm sao biết bản thân sẽ tới.

Dương Chí Thiện đã lạnh nhạt nói: "Nếu đã dám công nhiên đối diện bản tôn, vậy hẳn là liền không phải một mình ngươi. Còn có những ai? Hà Sinh Mặc? Lôi Trường Sinh? Vệ Xuân Nguyên? Vẫn là Khương Hồng Hào?"

Lúc hắn nói lời này, trong lòng còn ôm một tia hi vọng, đối phương chỉ tới một cái.

Đã thấy tứ phương vân động, trong thiên không đã hiện ba người.

Đông phương một người, tử diện râu dài, mắt như chuông đồng, tay cầm Ngũ Lôi Tháp, chính là Lôi Cức Thiên Tôn Lôi Trường Sinh.

Phương tây một người, bạch diện nam tử, phong thái phiêu phiên, tay cầm Kinh Vân Phiến, chính là Vô Hoa Thiên Tôn Vệ Xuân

Nguyên.

Bắc chếch một người, mặt như táo lớn, thân cao thể tráng, thân trên để trần như mãnh hán, nhưng chỉ thấy một thân thịt mỡ, chính là Đại Đỗ Thiên Tôn Khương Hồng Hào.

Hắc Bạch Thần Cung tam đại nguyên lão thế mà đồng thời xuất động, Dương Chí Thiện tâm tư đã rơi vào đáy vực.

Xa hơn chút nữa, tứ phương lại vẫn đã xuất hiện Nhạc Tâm Thiện, Phong Đông Lâm, Vạn Pháp Lão Tổ, Thiên Thủ Lão Tổ các loại một đám Vô Cấu.

Bọn họ tuy rằng không phải là đối thủ của Dương Chí Thiện, nhưng làm ngoại vi ngăn cản, ngăn cản Dương Chí Thiện chạy trốn lại là không có vấn đề.

Mà xuống chút nữa, Hắc Bạch Đại Trận dĩ nhiên phát động, tại vòng ngoài cùng hình thành nên một cái thủ hộ chi trận.

Trên trời dưới đất, trọng trọng vây chặt, có thể nói thời khắc này, Dương Chí Thiện thân hãm trùng vây, đã không đào mạng lý lẽ.

Mắt thấy loại tình huống này, Dương Chí Thiện cũng không khỏi tuyệt vọng.

Cười thảm một tiếng: "Trước khi động thủ, có thể hay không hỏi một chút. Các ngươi là làm sao biết ta sẽ tới?"

Xa xa Phong Đông Lâm cười nói: "Tự nhiên là có người phán đoán ra ngươi động hướng. Ngươi nếu là nguyện ý ở lại chờ chờ, hẳn là có thể rất nhanh nhìn thấy hắn."

Dương Chí Thiện một thoáng nhớ tới người trẻ tuổi bí ẩn ngày đó nhìn thấy tại không gian Nguyên Từ Sơn kia .

"Hóa ra là tiểu tử kia, Lôi Trường Sinh, ngươi đến là thu lấy đồ đệ tốt!" Dương Chí Thiện hung ác nhìn hướng Lôi Trường Sinh.

Lôi Trường Sinh nở nụ cười: "Ninh Dạ nói không sai, hắn quả nhiên đem ngươi lừa gạt xoay quanh, người này tuy không phải đồ đệ của ta, nhưng sau chuyện này, lão phu đến cũng không ngại thu hắn làm đồ."

Không phải đồ đệ hắn?

Ninh Dạ?

Dương Chí Thiện nghe nói qua danh tự này, chỉ là không nghĩ tới thế mà là hắn.

Hung ác nói: "Hóa ra là hắn, thật giống như bản giới những năm gần đây mới ra nhân tài mới nổi, nguyên lai thế mà là tài ở trong tay của hắn. Hảo, hảo, có thể tử tại nhiều người như vậy trong tay, bản tôn tử mà không oan."

Nói đã làm ra liều mạng tư thế.

Không nghĩ tới Lôi Trường Sinh lại nói: "Ai nói chúng ta muốn giết ngươi?"

Ân?

Dương Chí Thiện ngẩn ra: "Ngươi có ý gì?"

Lôi Trường Sinh duỗi tay một cái: "Xích Nhiêm Tử chính là huynh đệ ta, ngươi giết anh em tốt của ta, ta không thể không vì hắn làm cái chủ. Ngươi đem hắn Lạc Thủy Đan Thư cùng Tùng Minh Cổ Đăng cùng với Chí Ác Kiếm giao ra, bản tôn bảo đảm, lần này có thể tha cho ngươi khỏi chết."

"Ngươi nói cái gì?" Dương Chí Thiện chấn kinh.

Hắn đến không phải lưu ý Lạc Thủy Đan Thư cùng Tùng Minh Cổ Đăng, mà là người của Hắc Bạch Thần Cung thế mà nguyện ý bỏ qua hắn.

Dương Chí Thiện một đời làm ác, trải qua giảo quyệt cũng không biết bao nhiêu, làm sao lại có khả năng tin tưởng Lôi Trường Sinh, chỉ khi hắn là cố ý hư ngôn trá bản thân, cười lạnh nói: "Muốn dụ đến ta giao ra thần vật, sau đó giết ta lúc thoải mái hơn?"

"Không phải, không phải." Bên cạnh Vệ Xuân Nguyên huy vũ cây quạt lắc lư cái đầu: "Nói không giết ngươi, liền không giết ngươi. Như giết ngươi, ai lại đi giết cái kia Nam Ca Tử cùng Thủy Tinh Tử đây?"

Dương Chí Thiện ngẩn ra, giờ mới hiểu được ý đồ của bọn họ.

Nguyên lai càng là muốn mình và Nam Ca Tử Thủy Tinh Tử đọ cái lưỡng bại câu thương.

Bất quá nghĩ như vậy, quả là có đạo lý, Hắc Bạch Thần Cung xác thực có đầy đủ lý do bởi vậy bỏ qua bản thân.

Hắn cũng là lập tức quyết đoán chi nhân, nói: "Chí Ác Kiếm không thể giao, mặt khác hai cái có thể cho các ngươi, bằng không bản tôn tình nguyện chết chiến."

Lôi Trường Sinh cũng không kỳ quái, gật đầu nói: "Thôi được, chờ ngươi cùng Nam Ca Tử Thủy Tinh Tử đồng quy vu tận, chúng ta lại tới kiếm thi thể, cũng là như vậy."

Lời này tức giận Dương Chí Thiện muốn thổ huyết, chỉ là biết rõ có khanh, hắn cũng chỉ có thể nhảy xuống.

Lập tức ném ra Lạc Thủy Đan Thư cùng Tùng Minh Cổ Đăng.

Lôi Trường Sinh ống tay áo cuốn một cái, lấy đi thần vật.

"Hiện tại ta có thể đi được chưa?" Dương Chí Thiện hỏi.

"Chớ vội, chớ vội, chờ chốc lát." Lôi Trường Sinh mỉm cười.

Dương Chí Thiện tự nhiên biết hắn nói chờ đợi là ý gì tư.

Quả nhiên, một lát sau, Lôi Trường Sinh vung lên ống tay áo: "Đi!"

Chúng nhân xoát rời khỏi.

Theo bọn họ rời khỏi, xa xa Nam Ca Tử Thủy Tinh Tử dĩ nhiên giết tới, Dương Chí Thiện lập thi ảnh độn, nhưng không ngờ thân thể bỗng nặng, phát hiện bản thân thế mà vô pháp sử dụng.

Đáng chết, là Vệ Xuân Nguyên.

Đồ chó này là nhất buồn nôn, vô thanh vô tức thi thuật, dĩ nhiên khiến cho chính mình ảnh độn uy năng đại đại giảm xuống, chỉ có thể quay đầu hướng phương xa bay đi.

Chương 69 : Đại cục

Chương 69: Đại cục

Dương Chí Thiện vừa chạy, Nam Ca Tử cùng Thủy Tinh Tử cũng tiếp tục truy kích mà xuống, từ đầu đến cuối, bọn họ cũng không phát hiện, còn có một đám đại lão ẩn thân ở bên.

Mắt thấy ba người rời khỏi, Lôi Trường Sinh thở dài một tiếng: "Đáng tiếc, đáng tiếc."

Lôi Trường Sinh bên người đã xuất hiện một người, chính là Ninh Dạ.

Lấy Dương Chí Thiện tốc độ, Ninh Dạ tự nhiên là không thể nào nhanh hơn hắn.

Bất quá Dương Chí Thiện tránh né truy tung, đông bôn tây bào, đi không phải là thẳng tắp, Ninh Dạ lại là thông qua phán đoán Hắc Ma Phiên, mà sớm biết hắn tất nhiên muốn hướng về Mặc Châu.

Chính bởi vậy, Ninh Dạ lập tức thông báo Hắc Bạch Thần Cung.

Hắn cũng không giấu mọi người, nói thẳng bản thân giả mạo Lôi Trường Sinh đồ đệ, lừa Xích Nhiêm Tử, trộm đi Nguyên Từ Sơn, sau đó lợi dụng hai bên cơ hội dụ dỗ bọn họ tự giết lẫn nhau.

Loại cách làm này cực kỳ lớn mật, bởi vì một khi Dương Chí Thiện nói ra chuyện nhìn thấy thần bí cung điện, liền khả năng bại lộ Thiên Cơ Điện.

Nhưng đất có bao nhiêu đại sản, người có bấy nhiêu gan.

Trước đây Ninh Dạ, thực lực không đủ, chỉ sợ bại lộ thân phận.

Mà hiện tại hắn nên có cũng đã có, cũng sẽ không sợ mạo hiểm. Coi như bại lộ thân phận, chỉ cần Yên Vũ Lâu diệt, bát phái đối quyết chi cách cục cũng chú định không thể tránh khỏi.

Đại thế nếu thành, chính là quật khởi chi nhật.

Ăn nhờ ở đậu ngày, hắn cũng chịu đủ lắm rồi.

Nhưng mặt khác, Ninh Dạ vẫn như cũ hi vọng tận khả năng che dấu thân phận, hảo đối Hắc Bạch Thần Cung làm ra càng nhiều thương tổn, vì vậy tại có thể che giấu dưới tình huống vẫn như cũ che giấu, điều này cũng tạo thành hắn vừa tiếp tục che dấu thân phận, vừa lại lớn mật xuất thủ bí quá hóa liều mâu thuẫn —— hắn tính chính xác dưới tình huống này, Dương Chí Thiện không thể nào cùng Nhạc Tâm Thiện bọn họ nói quá nhiều phí lời.

Thời khắc này Ninh Dạ cười nói: "Muốn tiêu diệt Yên Vũ Lâu, thích hợp phóng ra mồi nhử vẫn là cần thiết."

Nhạc Tâm Thiện cười nói: "Hảo tiểu tử, Trường Thanh cửu đỉnh, mấy ngàn năm qua cách cục đã định, ai cũng nắm ai hết cách rồi, ai thành nghĩ, nhưng muốn cho một cái tu tiên không tới hai mươi năm tiểu tử cho đã hoàn thành rồi. Yên Vũ Lâu đã đắc tội ngươi, cũng coi như là bọn họ xui xẻo."

Khương Hồng Hào lại nói: "Ta trước sau vẫn cảm thấy giết ba kẻ này hàng sẽ càng đã nghiền một ít."

Hắn không nói càng tốt hơn, mà là nói càng đã nghiền.

Bởi vì trước lúc này, Ninh Dạ liền đã nói cho bọn họ, Hắc Bạch Thần Cung không dễ thân tự động tay.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Một là Hắc Bạch Thần Cung nếu như tự thân động thủ, ba người rất khả năng liền sẽ liên thủ. Con rết trăm chân chết còn giãy dụa, không hẳn có thể diệt sạch bọn họ, coi như làm được, người của Hắc Bạch Thần Cung sợ là cũng phải có tổn thất.

Thứ hai, cũng là điểm trọng yếu nhất, chính là Yên Vũ Lâu như diệt, cửu đỉnh cách cục biến mất, trong này thụ ảnh hưởng lớn nhất chính là Long Dương Phủ cùng Mộc Khôi Tông. Nếu để cho bọn họ biết, là Hắc Bạch Thần Cung lấy bản thân chi lợi diệt Yên Vũ Lâu, tất nhiên sinh ra lòng kiêng kỵ, rất có thể liền gia nhập Vạn Hoa Cốc Cực Chiến Đạo bên kia. Đến lúc đó, chính là ba đối năm cách cục, tại Hắc Bạch Thần Cung lớn bất lợi.

Đây đến không phải Ninh Dạ dao động, mà là thực thực tại tại hiện thực.

Những này đại lão, tu hành đều là trâu bò, có thể muốn nói đến chính trị đầu óc, vậy thì kém xa lắm. Nhưng cuối cùng cũng coi như còn có thể nghe hiểu tiếng người, Ninh Dạ nói như vậy, liền minh bạch xảy ra chuyện như vậy sẽ sản sinh hậu quả gì.

Chính là bởi vì không thể gây nên các phái khác kiêng kỵ, vừa muốn lôi kéo Long Dương Phủ, vì vậy Hắc Bạch Thần Cung kiềm chế lại diệt sát Dương Chí Thiện Nam Ca Tử đám người ý nghĩ, ngược lại bồi dưỡng Vạn Tiên Tông xuất thủ.

Nói trắng ra, đây chính là người đại lý chiến tranh.

Chỉ bất quá bản thế không này khái niệm, nhưng do Ninh Dạ nói ra.

Chỉ là người tu tiên a rất nhiều lúc làm việc chính là đồ cái sảng khoái.

Chính bởi vậy Khương Hồng Hào mới sẽ như vậy thuyết pháp, như dựa tính nết của hắn, chỉ sợ coi như ngươi có một vạn điều đạo lý, lão tử cũng phải trước tiên quá đã nghiền.

Vẫn may những người khác lực ngăn trở, mới khiến Khương Hồng Hào ấn xuống xuất thủ kích động.

Nhạc Tâm Thiện đã nói: "Làm trưởng xa kế, nhất thời được mất không cần tính toán."

Ninh Dạ đã nói: "Bọn họ sẽ chết đó. Yên Vũ Lâu Hải Châu chi đỉnh tên tuổi có thể cho Vạn Tiên Tông, mà Yên Vũ Lâu những kia chỗ tốt thực tế, thì đem quy về ta Hắc Bạch Thần Cung. Chúng ta tiếng trầm giàu to, vô luận thành bại, đều không ăn thiệt thòi, há không phải cũng là một kiện mỹ sự."

Nghe nói như thế, mọi người đồng thời cười ha hả.

Xác thực như vậy, này không, Lạc Thủy Đan Thư cùng Tùng Minh Cổ Đăng liền nhẹ nhõm tới tay.

Hai cái thần vật a, lúc trước Chấp Tử Thành đại chiến như vậy dằn vặt, cũng không kiếm được tiện nghi gì, Ninh Dạ nhưng một câu, liền kiếm được hai cái thần vật, nguy hiểm nửa điểm đều không.

Xác thực rất tốt!

"Không sai! Không sai! Hảo tiểu tử, giỏi tính toán!" Lôi Trường Sinh lớn tiếng nói: "Bắt đầu từ hôm nay, Nguyên Cực Thần Quang chính thức thuộc về ngươi."

Thiết, nguyên bản liền là lão tử.

Ngươi điểm ấy chỗ tốt, quá nhỏ chứ?

Ninh Dạ biết sẽ khóc oa có nãi ăn, chỗ tốt được bản thân chủ động muốn.

Trực tiếp nói: "Ba vị nguyên lão, Đại Điện Thủ, Phong điện, nam sứ, thuộc hạ còn có cái yêu cầu quá đáng."

"Nói." Lôi Trường Sinh nói: "Chỉ cần không phải quá phận quá đáng thỉnh cầu, đều có thể đáp ứng."

"Đệ tử muốn mượn Hắc Bạch Kỳ Bàn dùng một lát."

"Ân?" Mọi người cùng nhau nhìn Ninh Dạ.

Mỗi cái đại môn phái đều có bản thân bảo vật trấn phái.

Cực Chiến Đạo bảo vật trấn phái là Cực Đạo Việt Chiến Đạo Thư, Vạn Hoa Cốc bảo vật trấn phái là Vạn Hoa thụ, Yên Vũ Lâu bảo vật trấn phái là Thu Thủy trường Thiên đồ, mà Hắc Bạch Thần Cung bảo vật trấn phái chính là Hắc Bạch Kỳ Bàn.

Vật này cũng là một kiện trận đạo chí bảo, nhưng không chỉ là trận đạo, mà là nội uẩn lưỡng nghi đại đạo, gần đạo đồ vật.

Thần vật như vậy, xưa nay chỉ có chưởng giáo mới có thể nắm giữ.

Ninh Dạ lại muốn mượn cái này, khẩu vị hơi lớn a.

Nhưng Ninh Dạ liền Lạc Thủy Đan Thư cùng Tùng Minh Cổ Đăng đều từ bỏ, làm sao có thể đừng chút chỗ tốt?

Hắn hiện ở trong tay thần vật cũng là một đống, phổ thông thần vật không lọt mắt, chỉ có Cực Đạo Việt loại này cấp bậc hắn mới có thể coi trọng.

Cực Đạo Việt không phải rất thích hợp hắn, Hắc Bạch Kỳ Bàn lại là thật phi thường thích hợp hắn, không chỉ có như vậy, còn thích hợp Thiên Cơ Điện.

Ninh Dạ hữu tâm lấy người sau khi bù thiên không đủ, Thiên Cơ Điện chú định vô pháp bù đắp, vậy thì tự mình nghĩ biện pháp bù.

Nếu có thể đem Hắc Bạch Kỳ Bàn đặt vào trong Thiên Cơ Điện, tất nhiên lại là một phen đại tăng trường.

Đương nhiên, thoại liền phải đổi phương thức khác nói.

Ninh Dạ nói: "Đệ tử chỉ là muốn tham ngộ ba ngày, ba ngày là được."

Nghe hắn nói chỉ là tham ngộ ba ngày, mọi người liền cảm thấy được yêu cầu này cũng không quá đáng.

Lôi Trường Sinh nói: "Có thể. Khi nào?"

"Hiện tại."

"Hiện tại?"

"Muốn tiêu diệt Yên Vũ Lâu, Hắc Bạch Thần Cung không thích hợp công nhiên đứng ra, việc này còn cần đệ tử lo liệu. Mấy ngày bên trong, Dương Chí Thiện cùng Nam Ca Tử bọn họ phân không ra kết quả. Ta tham ngộ ba ngày, lại tiếp tục truy tung."

"Có thể yếu nhân hỗ trợ?" Phong Đông Lâm hỏi.

Ninh Dạ lắc đầu: "Không cần. Trận chiến này không ở dùng sức, mà đang dùng kế, đến người mạnh, trái lại gây nên chú ý."

"Đúng vậy đúng vậy!" Mọi người cùng nhau gật đầu.

"Có thể ngươi cũng tham dự, sau đó đối Long Dương Phủ bàn giao?" Phong Đông Lâm hỏi.

Ninh Dạ nở nụ cười: "Ta chỉ là một cái nho nhỏ Nhân Ma, đại biểu không được Hắc Bạch Thần Cung. Thực sự không được, liền trục xuất khỏi cung, hoặc là cảnh cáo một phen, đến cái diện bích hối lỗi, nói chung, phải cho Long Dương Phủ một câu trả lời, vẫn là rất dễ dàng."

Mọi người nghe gật đầu liên tục, đều cho rằng nói có lý . Còn trục xuất ly cung, vậy dĩ nhiên là sẽ không đâu, hơn nửa vẫn là cho Ninh Dạ tìm một chỗ đất lành để tu hành, bảo hắn diện bích hối lỗi.

Lôi Trường Sinh nhìn Ninh Dạ càng xem càng thoả mãn, hiếm thấy người này tu hành không sai, còn có đại cục đầu óc, mọi chuyện là Thần Cung suy nghĩ. Trong lòng định chắc chủ ý, như việc này thật làm cho Ninh Dạ làm được, liền chính thức thu Ninh Dạ làm đệ tử.

Chương 70 : Chuyển đạo

Chương 70: Chuyển đạo

Hắc Bạch Kỳ Bàn rất nhanh đưa tới.

Nói là Hắc Bạch Kỳ Bàn, kỳ thực do ba bộ phận tổ thành, phân biệt là kỳ phổ, bàn cờ và quân cờ.

Trong này, kỳ phổ chính là thần thông hạch tâm của Hắc Bạch Thần Cung, Lưỡng Nghi Chân Kinh chính là từ trong kỳ phổ mà ra, nhưng chỉ là bộ phận trong đó, toàn thiên không phải đệ tử trọng yếu trong môn phái tuyệt không khinh truyền.

Ninh Dạ thân là Nhân Ma, lại lũ lập đại công, đến là xác thực đã có tư cách truyền thụ. Tại trong mắt mọi người, chỗ tốt trọng yếu nhất của tham ngộ Hắc Bạch Kỳ Bàn, đại khái cũng chính là cái này, nhưng Ninh Dạ lại chí không chỉ ở chỗ này.

Cho tới quân cờ đen trắng, liền là thần vật sát phạt điển hình, công năng cùng Hắc Bạch Đại Trận đồng dạng, hắc chủ sát, bạch chủ thủ. Vật này kỳ thực đối với Ninh Dạ rất hữu dụng, lưỡng nghi nguyên từ thạch của hắn, nếu như lấy thứ này làm chất liệu, uy năng tất nhiên mạnh hơn gấp trăm lần.

Bất quá quân cờ đen trắng cũng không đủ, mà là phân tán tại trong tay chưởng giáo cùng ba vị nguyên lão, xem như là sinh sát thần khí trong tay bọn họ.

Cho tới Hắc Bạch Kỳ Bàn, mới là thần vật hạch tâm.

Đây là một khối bàn cờ nhìn như bằng đá phổ phổ thông thông, không phải vàng không phải ngọc, cũng không biết là chất liệt gì, cổ phác tự nhiên, nhưng vẫn ẩn chứa khí tức vô thượng huyền diệu.

Khi Ninh Dạ đưa tay chạm xuống bàn cờ thì, chỉ cảm thấy thiên địa biến sắc, thế giới bản thân đặt mình phảng phất đã biến thành một vùng sao trời, bốn phía có thể thấy được vô số tinh tinh điểm điểm, như ánh sao lấp lánh.

Quả nhiên!

Nghe truyền Hắc Bạch Kỳ Bàn này chính là Thần Cung đại năng cảm ngộ thiên đạo làm ra, xác thực không giả!

Ninh Dạ hưng phấn trong lòng.

Hắn tại trước Phá Giới Bi có lĩnh ngộ, nhưng không thu hoạch, chỉ có thể lùi lại mà cầu việc khác, từ Hắc Bạch Kỳ Bàn vào tay.

Thời khắc này thân tại bên trong hắc bạch tinh cảnh, lập tức cảm giác khăn che mặt bí ẩn giữa thiên địa hướng bản thân mở rộng.

Tam thần thuật vận chuyển, Ninh Dạ đã tham lam cướp lấy trí tuệ trong đó, cảm ngộ đạo niệm.

Một lần cảm ngộ, chính là ròng rã ba ngày.

Trên Trạc Thiên Phong, Ninh Dạ một mình độc tọa, quanh người phong vân biến ảo.

Xa xa đám người Nhạc Tâm Thiện nhìn thấy, cũng vì thế hoảng sợ: "Tên tiểu tử này, quả nhiên không đơn giản a. Nhìn dáng vẻ của hắn, càng là đối với lưỡng nghi chi đạo, có lĩnh ngộ đây."

Phong Đông Lâm nở nụ cười: "Nếu không phải như vậy, lại có thể nào tại thời gian không tới hai mươi năm, có thành tựu xuất sắc như thế. Người này căn cốt tư chất bình thường, nhưng ngộ tính lại là phi phàm, có đại khí vận tự thân, Hắc Bạch Thần Cung ta có người này, nói rõ thiên mệnh tại ta."

Nhạc Tâm Thiện lại không lý do trong lòng có chút buồn bực: "Nhưng người này cũng không tránh khỏi quá thích gây chuyện, lần này không có chúng ta cho phép, liền làm ra chuyện lớn như vậy. . ."

Phong Đông Lâm không cho là đúng: "Lão Nhạc lời này của ngươi liền không đúng rồi, ngươi cũng không phải không biết chuyện đã xảy ra. Ninh Dạ cũng là trong lúc vô tình phát hiện âm mưu của Vạn Tiên Tông, chúng ta đã tìm Long Vũ Thương Hành Lâm Thượng Hiên hỏi qua, xác thực lúc đó phát sinh một chút chuyện kỳ quái, cùng Ninh Dạ nói cũng không khác biệt, Ninh Dạ từ đầu đến cuối đều chưa từng gạt chúng ta. Hắn cũng bất quá là may mắn gặp dịp, liền khéo léo tuỳ thời, nói là hắn một tay bốc lên sự cố, có phần quá lời!"

Vậy mới nói, nói dối chín thật một giả vẫn là rất trọng yếu.

Phong Đông Lâm nói chỗ nào cũng có lý, Nhạc Tâm Thiện tìm không ra tỳ vết, cũng chỉ có thể lắc đầu: "Chung quy là ta nghĩ nhiều rồi, ngươi nói không sai, có thể diệt Yên Vũ Lâu cái cửu đỉnh sỉ nhục này, tiện thể trọng thương Ma Môn, cũng là một chuyện tốt. Liền xem Ninh Dạ đến lúc đó có thể làm như thế nào đi. Bất quá ta vẫn là có ý định phái một người, trong bóng tối theo hắn, lúc cần thiết, cũng có thể giúp hắn một tay."

Phong Đông Lâm biết Nhạc Tâm Thiện đây là lấy danh nghĩa bảo vệ, để bí mật giám sát, khả năng còn có ý đồ cướp giật bảo vật, dù sao Ninh Dạ thu hoạch không bằng bản thân thu hoạch, nhưng cũng không phản đối: "Việc này lớn, có cái thực lực mạnh một chút cũng tốt. Vậy ngươi dự định phái ai?"

Nhạc Tâm Thiện biết người này tốt nhất là kẻ thiên hướng Hắc điện, như vậy Phong Đông Lâm mới chịu tiếp thu, liền nói: "Chuyện lớn như vậy, người bình thường khẳng định là không được. Ba vị nguyên lão không phải chúng ta có thể giá ngự, cũng không thích hợp đứng ra, ngươi cảm thấy Lôi Vô Tâm thế nào?"

Toái Tâm Nhân Ma Lôi Vô Tâm, Vô Cấu mới lên cấp của Hắc Bạch Thần Cung, tại bên trong Hắc Bạch Thần Cung Vô Cấu cảnh xếp hạng cuối cùng.

Then chốt hắn cùng Phong Đông Lâm quan hệ coi như không tệ.

Mặc dù như thế, Phong Đông Lâm vẫn là do dự một chút, nói: "Ninh Dạ cùng đệ tử Lôi Vô Tâm Khổng Triêu Thăng từng có mâu thuẫn, để hắn đi, có thể hay không. . ."

Nhạc Tâm Thiện lắc đầu: "Vô Tâm làm người ta biết, chuyện lớn như thế, hắn sẽ không hành động theo cảm tình."

"Nếu như thế, vậy liền để hắn bí mật đi theo đi. Có hắn tại, cũng dễ dàng khống chế thế cục." Phong Đông Lâm cũng không phản đối.

Ba ngày sau, Ninh Dạ đem Hắc Bạch Kỳ Bàn trả lại.

Ba ngày này, Ninh Dạ đã đem đạo tắc Hắc Bạch Kỳ Bàn bao hàm tham ngộ không ít, dù chưa thể toàn công, nhưng cũng thu hoạch không cạn.

Quả nhiên đạo tắc chi bảo chính là bất đồng, so với bình thường ngộ đạo phải nhẹ nhõm hơn nhiều.

Cho tới Lưỡng Nghi Chân Kinh toàn giải trên Hắc Bạch Kỳ Phổ kia, tự nhiên cũng là toàn diện ghi nhớ.

Làm xong việc này, Ninh Dạ liền hướng phương hướng Hải Châu đuổi theo.

Dương Chí Thiện tuy rằng bị một đường truy sát, nhưng bởi vì Tình Ti Khiên duyên cớ, hoàn toàn không chú ý tới còn có Hắc Ma Phiên cũng đang bại lộ hành tung của hắn.

Chỉ là không nghĩ tới Dương Chí Thiện sau khi bị trấn lột một phen tại Mặc Châu, lại về Hải Châu.

Chuyện này đến là khiến Ninh Dạ nghĩ không ra hắn có ý đồ gì.

Cũng may còn có Vấn Thiên Thuật.

Vấn Thiên Thuật tuy rằng tính không ra Dương Chí Thiện, nhưng có thể tính Hắc Ma Phiên.

Thời khắc này trực tiếp thôi diễn hướng đi của Hắc Ma Phiên, được ra kết quả, Ninh Dạ cũng là ngẩn ra: "Tâm Thiện Quan?"

Tâm Thiện Quan chính là một cái tiểu môn phái ở Hải Châu, Dương Chí Thiện chạy tới chỗ ấy làm gì?

Chỉ có thể liên lạc Trì Vãn Ngưng.

Trì Vãn Ngưng đến là rất nhanh đưa ra đáp án.

Nguyên lai Tâm Thiện Quan có một kiện bảo vật, là cái Thanh Ngọc Bồ Đề, đeo tại thân, nghe nói có tĩnh tâm dưỡng thần phụ trợ tu hành công năng. Nhưng vật này còn có một cái ngoại ngạch chỗ tốt, chính là có thể trình độ nhất định che đậy tâm thần chi triền.

"Như vậy a." Ninh Dạ đã minh bạch.

Dương Chí Thiện biết chỉ dựa vào chạy là không xong, trước mắt cấp bách là giải trừ Tình Ti Khiên, vì vậy liền dự định đi Tâm Thiện Quan cướp Thanh Ngọc Bồ Đề.

Thanh Ngọc Bồ Đề không hẳn có thể giải trừ Tình Ti Khiên, nhưng trình độ nhất định áp chế hẳn là có thể.

Dương Chí Thiện động tác này cũng là bất đắc dĩ, nhưng hắn lại sợ Nam Ca Tử bọn họ ý thức được điểm này, vì vậy hiện tại còn tại trên mặt biển chung quanh chuyển loạn, không dám trực tiếp chạy qua, phỏng chừng vẫn là muốn tìm cơ hội, đợi sau khi cấm pháp của Vệ Xuân Nguyên biến mất rồi mới tranh thủ thời gian đoạt hạt bồ đề.

Nhưng nếu như Ninh Dạ đã biết rồi, thì làm sao lại cho hắn cơ hội, liền liên hệ Trì Vãn Ngưng Công Tôn Điệp bọn họ đi Tâm Thiện Quan.

Công Tôn Điệp đại hỉ: "Chúng ta giờ liền đến, cùng nhau đi."

"Đừng, Lôi Vô Tâm đang theo ở phía sau ta đây, các ngươi chính là bảo hiểm của ta." Ninh Dạ vội vã ngăn cản.

Nghe thấy tin tức này, Công Tôn Điệp rất là căm tức: "Hắc Bạch Thần Cung thật quá đáng, ngươi đã vì bọn họ làm nhiều chuyện như vậy, lại vẫn không tín nhiệm ngươi."

Lâm Lang Thiên thì hiếu kỳ: "Hắn làm sao phát hiện?"

Trì Vãn Ngưng khẽ cười: "Hiện tại ai muốn truy tung Ninh lang mà không cho hắn phát hiện, cũng không dễ dàng đây. Chính là Niết Bàn chi cảnh, cũng phải toàn lực ứng phó. Nhưng người như vậy truy tung Ninh lang, làm sao lại dốc toàn lực ứng phó cẩn thận đây."

Chương 71 : Mai phục

Chương 71: Mai phục

"Ngươi nói cái gì?"

Vạn Tiên Tông.

Nhiếp Hồng Thường giật nảy cả mình.

Hương Tích Nguyệt chỉ có thể lập lại một lần nữa: "Xích Nhiêm Tử, Ma Hải Thọ, Trịnh Ngọc Huy đều đã chết rồi, Nguyên Từ Sơn đã vào tay Ninh Dạ. Nam Ca Tử, Thủy Tinh Tử chính đang truy sát Dương Chí Thiện, Ninh Dạ theo đuôi, tùy thời đối phó bọn hắn. Mặt khác, Ninh Dạ còn đã thỉnh Lôi Vô Tâm đồng hành."

Tuy rằng Vạn Tiên Tông cùng Ninh Dạ đã đạt thành đồng minh, Ninh Dạ càng là nói chắc sẽ dựa vào chính mình đối phó Ma Hải Thọ cùng Trịnh Ngọc Huy.

Nhưng chẳng ai nghĩ tới, hắn thật sự làm được.

Không chỉ làm được, còn đem Xích Nhiêm Tử đều bẫy chết.

Điều này khiến cho nàng cũng rất là không nói gì.

"Cái Ninh Dạ này. . . Quá đáng sợ rồi." Phản ứng đầu tiên của Nhiếp Hồng Thường lại là cái này.

Sâu sắc đề phòng.

Cùng Hắc Bạch Thần Cung bất đồng, Vạn Tiên Tông tự biết thực lực có hạn, vì vậy rất nhiều chuyện khó tránh khỏi phải suy nghĩ nhiều một chút.

Nhiếp Hồng Thường bản năng phản ứng chính là một cái Ninh Dạ liền có thể làm đến mức độ này, dựa lưng Hắc Bạch Thần Cung cây đại thụ này hắn, nếu như quay đầu đối phó Vạn Tiên Tông lại sẽ thế nào?

Hương Tích Nguyệt đến không lưu ý như vậy: "Trì Vãn Ngưng là người của Yên Vũ Lâu, Ninh Dạ là Thiên Cơ Môn Bạch Vũ, chúng ta nắm chắc bí mật này, Ninh Dạ hẳn là sẽ không làm gì đối với chúng ta."

Nhiếp Hồng Thường cả giận nói: "Ngươi là nhất môn chưởng giáo, sao có thể ngây thơ như vậy. Trì Vãn Ngưng tuy là người của Yên Vũ Lâu, nhưng nàng lúc trước vẫn chưa từng làm gì cho Yên Vũ Lâu. Ninh Dạ vì Hắc Bạch Thần Cung lập xuống đại công, tương lai coi như Trì Vãn Ngưng thân phận bại lộ, lấy công lao của hắn cũng có thể bảo vệ nàng. Thậm chí bản thân Trì Vãn Ngưng liền có thể phản chiến, các phái ám tử, phản chiến chi sự lại không phải là không có quá. Diệt Yên Vũ Lâu nhất chiến, Trì Vãn Ngưng nhất định sẽ tham dự, đến lúc đó, chính là cơ hội tốt nhất nàng tẩy trắng bản thân. Còn chuyện Ninh Dạ là Bạch Vũ, càng là nói miệng không bằng chứng, Ninh Dạ hoàn toàn có thể thề thốt phủ nhận, nói là chúng ta vu hắn."

Hương Tích Nguyệt cũng không phải không nghĩ tới, chẳng qua là có lòng an ủi sư phụ, không nghĩ lại bị giáo huấn một trận, chỉ có thể nói: "Sư tôn giáo huấn rất đúng."

Nhiếp Hồng Thường hừ một tiếng: "Ninh Dạ còn nói cái gì?"

Hương Tích Nguyệt cẩn thận nói: "Ninh Dạ nói ba việc. Một là Ma Môn đột nhiên xuất hiện rất kỳ quái, hắn cho rằng trong Yên Vũ Lâu hẳn là có người của Ma môn. Muốn chúng ta thích hợp lưu ý một thoáng. Chuyện thứ hai là thúc giục mảnh vỡ Thiên Cơ Điện. Chuyện thứ ba chính là Nam Ca Tử Thủy Tinh Tử bên kia, có hắn phụ trách. Kiến nghị chúng ta chuẩn bị một chút, một khi hắn truyền đến tin tức Nam Ca Tử, Thủy Tinh Tử tử vong, liền lập tức xuất thủ đối phó."

Ba cái yêu cầu của Ninh Dạ cũng không quá đáng, Nhiếp Hồng Thường cũng không nói ra được cái gì, nhưng luôn có một loại cảm giác uất ức —— rõ ràng chúng ta mới là chủ lực đối phó Yên Vũ Lâu, làm sao hảo hảo, ba cái Niết Bàn liền biến thành bị ngươi giải quyết hết?

Thủ đoạn chuẩn bị sẵn không phát huy tác dụng a.

Điều này khiến cho Nhiếp Hồng Thường có chút khó chịu, nhưng lại không tiện bởi vậy tức giận, có người giúp nàng đem việc xử lý xong, đây là chuyện tốt, càng phải cảm tạ, chỉ có thể nói: "Cũng chỉ có thể như vậy."

Tâm Thiện Quan tọa lạc tại trên một hòn đảo nhỏ ở Hải Châu.

Tâm Thiện Quan là cái tiểu môn phái, chưởng giáo Tâm Huyền Thượng Nhân chỉ có Vạn Pháp trung kỳ, thu lấy ba cái đồ đệ, hai tên tôi tớ, toàn bộ môn phái cũng chỉ có sáu người, nói là môn phái đều đã là nhấc cao.

Thừa dịp Dương Chí Thiện chưa tới, Ninh Dạ trước một bước chạy tới trên đảo, cũng không nói nhiều, trực tiếp xông vào Tâm Thiện Quan.

Tâm Huyền Thượng Nhân kia chính tại trong quan tu hành, thấy Ninh Dạ xông tới, nhận biết khí tức đối phương, biết cũng là cái Vạn Pháp cảnh, thế mà sợ hãi đến run run rẩy rẩy, trực tiếp khom người nói: "Thượng tiên có gì phân phó?"

Không ngờ rụt cổ đến mức độ này?

Ninh Dạ biết tiểu môn phái chịu nhiều ức hiếp, nhưng thời khắc này tận mắt nhìn thấy, cũng không khỏi kinh ngạc, trực tiếp nói: "Nhát gan sợ phiền phức như vậy, ta đến là có chút kỳ quái, ngươi đến cùng là làm thế nào bảo vệ Thanh Ngọc Bồ Đề."

Nghe được Thanh Ngọc Bồ Đề chi danh, Tâm Huyền Thượng Nhân lập tức minh bạch, cười khổ nói: "Nguyên lai thượng tiên cũng là vì Thanh Ngọc Bồ Đề mà tới. Ai, vật này bản môn sớm tại mấy trăm năm trước đã bị người cướp đi, lại nào còn có."

Ninh Dạ dùng Tiệt Thiên Thuật nhận biết, đã biết thật giả: "Hóa ra là kẻ biết diễn, đây xem như là tiểu môn phái sinh tồn chi đạo? Chỉ tiếc gạt được người bình thường, nhưng không gạt được người chân chính minh bạch."

Tâm Huyền Thượng Nhân liên tục kêu oan: "Thượng tiên hiểu lầm a, thiên chân vạn xác là không có! Không tin thượng tiên có thể tùy ý lục soát!"

Ninh Dạ lắc đầu: "Ta đối với Thanh Ngọc Bồ Đề không có hứng thú, thế nhưng Dương Chí Thiện cần. Hắn cũng sẽ không có kiên trì nghe ngươi nguỵ biện."

Cái gì?

Tâm Huyền Thượng Nhân kinh hãi.

Ma Môn chưởng giáo Dương Chí Thiện?

Ninh Dạ trực tiếp nói: "Ta biết Thanh Ngọc Bồ Đề ở trên người ngươi, giấu rất khá. Thế nhưng đối với Dương Chí Thiện là vô dụng, người này lòng dạ độc ác, mặc kệ hắn có thể phát hiện ngươi nói dối hay không, hơn nữa đều sẽ thuận tay giết ngươi. Mà hắn nếu đã có chuẩn bị mà đến, hơn nữa chính là có thể xác nhận trên người ngươi có Thanh Ngọc Bồ Đề."

Tâm Huyền biến sắc: "Ngươi lời ấy là thật?"

Ninh Dạ cười: "Lần này không xưng thượng tiên? Cho ngươi cái kiến nghị, đem Thanh Ngọc Bồ Đề cho ta mượn dùng một chút, sau đó ta trả ngươi. Trong khoảng thời gian này, ngươi mang theo người mau chóng ly khai đi."

Tâm Huyền giận dữ: "Quả nhiên vẫn là có mưu đồ, ngươi. . ."

Lời hắn còn chưa dứt, Ninh Dạ vung tay lên, Tâm Huyền Thượng Nhân lập tức cả người bị quản chế. Hắn chấn kinh trong lòng, thẳng thắn không tiếp tục ẩn giấu, toàn lực bùng phát, càng là xuất hiện Vạn Pháp đỉnh phong tu vi.

"Thật sự cho rằng ngươi. . . Ách. . ."

Liền thấy Ninh Dạ ngón tay một ngoắc, phất trần trong tay Tâm Huyền Thượng Nhân đã bay lên, rơi vào trong tay Ninh Dạ.

Thuận tay lôi kéo, chỗ tay cầm phất trần kia đã rơi xuống một khối hồng ngọc.

Ninh Dạ cười nói: "Nguyên lai ở chỗ này."

Lại niết một cái, cái hồng ngọc kia phá nát, xuất hiện một cái hạt bồ đề màu xanh.

Trên hạt bồ đề còn có cấm chế, Ninh Dạ nhưng nhẹ nhõm giải trừ.

Tâm Huyền Thượng Nhân không nghĩ tới Ninh Dạ nhẹ nhõm như vậy liền lấy được Thanh Ngọc Bồ Đề, cấm chế mạnh nhất của môn phái ở trong tay hắn tựa như không tồn tại, kinh hãi trong lòng, muốn xuất thủ, Ninh Dạ vung tay lên, lưỡng nghi vòng xoáy đã bao lấy Tâm Huyền Thượng Nhân đem hắn tống ra đạo quan, bên tai là Ninh Dạ thanh âm: "Mang theo người của ngươi rời khỏi, sau đó ta sẽ đem đồ vật trả ngươi."

Tâm Huyền Thượng Nhân chỉ cảm thấy thụ Ninh Dạ ảnh hưởng, càng hoàn toàn vô pháp phản kích, biết không phải đối thủ của Ninh Dạ, kinh hãi trong lòng người này đến cùng dùng thủ đoạn gì, nhưng nghe Ninh Dạ nói như vậy, đến bắt đầu có chút tin tưởng, Ninh Dạ xác thực không có ý ham muốn bảo vật của hắn.

Không dám lưu lại, mang theo ba tên đệ tử cùng tôi tớ khoái tốc ly khai.

Trong đạo quan không còn người, Ninh Dạ lắc mình biến hóa, đã hóa thành Tâm Huyền Thượng Nhân.

Sau đó phóng ra Thiên Cơ, Thiên Cơ lấy khôi lỗi thân, chất phác hành tẩu tại trong quan, xem ra vô tri vô thức.

Bốn phía nhìn nhìn một chút, Ninh Dạ lắc đầu nói: "Vẫn là khuyết chút nhân khí."

Nói tiện tay chỉ một cái, phụ cận một phiến giả sơn, hậu viện một con dê, một con heo, đã dồn dập thông linh, càng là hóa thành nhân hình, đứng ở bên cạnh Ninh Dạ.

"Đều đi làm việc đi."

Vài tên huyễn hóa chi nhân kia liền từng người cầm lấy chổi đi quét rác.

Thiên Cơ hỏi: "Vậy có thể lừa gạt được Dương Chí Thiện sao?"

"Không cần lừa gạt được, ở trong mắt Dương Chí Thiện, kẻ thực lực không đủ, không lọt pháp nhãn, tiên môn tiểu đạo, càng không đáng nhắc tới."

Nói Ninh Dạ đã bắt đầu ở trên đảo bố trí lên.

Chương 72 : Thỉnh quân nhập úng (Mời ngài vào rọ)

Chương 72: Thỉnh quân nhập úng (Mời ngài vào rọ)

Dương Chí Thiện có một loại rất cảm giác xấu.

Nam Ca Tử truy kích, Hắc Bạch Thần Cung xuất hiện, tất cả tất cả, đều giống như có một bàn tay vô hình đang thao túng, khiến hắn mệt mỏi, khiến hắn rơi vào nan cục.

Vì vậy hắn đã nghĩ tới người trẻ tuổi bí ẩn trên đảo lúc trước kia.

Ninh Dạ?

Chẳng lẽ nói, tất cả những thứ này đều là Ninh Dạ sắp xếp?

Bất quá chung quy chỉ là một cái Vạn Pháp cảnh mà thôi, coi như xảo trá mấy, tại dưới thực lực tuyệt đối của bản thân, cũng chỉ có thể bị nghiền thành bột mịn.

Không thể không nói, Dương Chí Thiện nghĩ đến Ninh Dạ, thế nhưng xuất phát từ lòng tin đối với lực lượng, lại vẫn là bản năng quên hắn.

Ở trong mắt hắn, bây giờ chỉ có Nam Ca Tử cùng Thủy Tinh Tử.

Người này thân là Ma Môn cự nghiệt, thủ đoạn đào mạng tuy không bằng Quân Bất Lạc, nhưng tâm tư kín đáo, pháp môn đông đảo, sau khi ở trên biển phi hành mười mấy ngày, rốt cục mượn ma công dẫn dắt lừa dối hai người Nam Ca Tử, bản thân thì mượn cơ hội hướng Tâm Thiện Đảo bay đi.

Sau khi phi hành một ngày, đi tới trên đảo.

"Tâm Huyền, đem Thanh Ngọc Bồ Đề giao ra!" Dương Chí Thiện hét lớn đáp xuống Tâm Thiện Quan, nhưng không khỏi ngẩn ra.

Liền thấy Tâm Huyền Thượng Nhân đoan tọa trên bồ đoàn, tay cầm phất trần, cúi đầu nói: "Dương chưởng giáo quả nhiên vẫn là tới sao? Thanh Ngọc Bồ Đề tuy có tác dụng có thể suy yếu Tình Ti Khiên, nhưng chung quy vô pháp toàn diện giải trừ. Lại thêm còn có Ly Hồn Dẫn, Trường Ca Cửu Kiếm, Thiên Đạo Chính Ấn kia, Dương chưởng giáo lại sẽ ứng đối ra sao? Hẳn là còn phải đi Nguyệt Hoa Môn đoạt Vụ Trung Hoa, đi Phong Bình Tông cướp Chính Thần Ngọc, lại đi Cửu Long Tự đoạt Chính Tâm Bồ Đoàn?"

Dương Chí Thiện nghe được ngạc nhiên: "Làm sao ngươi biết những thứ này? Ngươi là ai? Ngẩng đầu lên!"

Lấy tu vi của hắn, tự nhiên có thể cảm nhận được trên người Tâm Huyền có tiên pháp tác dụng, nhưng không thấy hình dáng, đến cũng không tiện phán đoán là pháp thuật gì, có tác dụng gì. Nhưng thời khắc này đối phương nói như thế, trong lòng đã ẩn nhiên cảm thấy không lành.

Lần này bản thân, sợ là phải gặp sự cố.

"Tâm Huyền Thượng Nhân" thở dài nói: "Dương chưởng giáo, ngươi còn chưa hiểu sao? Ngươi chuyến này đến, sớm đã bị người phát hiện. Lão hủ chỉ là một cái mồi nhử, bây giờ ngươi đến đảo này rồi, lại muốn đi ra ngoài, sợ là liền khó rồi."

Dương Chí Thiện thầm kêu không ổn, lại nhìn bốn phía, liền thấy trên cả hòn đảo đã có đại trận khí tức.

Trên đảo có trận, cái này Dương Chí Thiện là biết, chỉ bất quá phàm là tiên môn, đều sẽ có bản thân thủ hộ chi trận, vì vậy hắn khi đến cũng không để ý.

Nhưng thời khắc này đối phương nói như vậy, lập tức ý thức được, trận này e rằng không phải trận pháp bình thường.

Dương Chí Thiện thân là Ma Môn chưởng giáo, trường kỳ bị người đuổi giết, bản tính là cực đa nghi.

Thời khắc này phát hiện có vấn đề, cũng không có lập tức xuất thủ, trái lại nhìn hướng "Tâm Huyền" : "Lão thất phu, dám lừa ta!"

Khẩu khí phảng phất như đối phương mời bản thân tới vậy.

Đang định ra tay giết Tâm Huyền này, đối phương lại đã nói: "Bố trí tất cả những thứ này, là Yên Vũ Lâu, sử dụng chính là Thì Tình Hóa Vũ Trận."

"Cái gì?" Dương Chí Thiện trong lòng cả kinh.

Thì Tình Hóa Vũ Trận này, hắn là nghe nói qua, chính là một loại khốn trận có tiếng của Yên Vũ Lâu.

Trận này phiền toái lớn nhất không ở chỗ nó không cách nào phá giải, mà ở chỗ phá giải nó sẽ rất lớn tiêu hao tự thân pháp lực tu vi, là một cái trận pháp tiêu hao tính điển hình, vô pháp phá vỡ, chỉ có thể lực khắc, nghe nói là năm đó Thiên Cơ Môn phát minh ra, mục đích của nó không ở chỗ trói buộc đối thủ, mà ở chỗ tiêu hao đối thủ.

Nghe được là Thì Tình Hóa Vũ Trận, Dương Chí Thiện liền biết trận này không thể phá, một khi phá đi, Nam Ca Tử bọn họ đến, bản thân chắc chắn phải chết.

Tâm Huyền nhưng thoại phong chợt chuyển: "Dương chưởng giáo, Thanh Ngọc Bồ Đề ở đây. Ngươi như muốn, cầm là được."

Nói đã đem Thanh Ngọc Bồ Đề đặt trên mặt đất.

Dương Chí Thiện vốn là tới lấy Thanh Ngọc Bồ Đề, nếu như Tâm Huyền ban đầu cho hắn, hắn có lẽ liền trực tiếp lấy bảo, giết người, đi thẳng một mạch.

Nhưng bây giờ đối phương đã đem lời nói tới mức này rồi, hắn làm sao có khả năng liền như thế đi?

Nhìn nhìn Thanh Ngọc Bồ Đề trên đất kia, nói: "Vật này có phải bị hạ cấm chế?"

Hắn không có từ trên Thanh Ngọc Bồ Đề cảm thụ được bất luận cấm chế gì tồn tại, nhưng hắn dù sao không am hiểu cái này, tâm tư đa nghi hắn, khó tránh khỏi liền có ý nghĩ —— nếu như Hắc Bạch Thần Cung đại năng xuất thủ, xác thực có khả năng bày xuống cấm chế có thể nhằm vào hắn.

Tâm Huyền liền lắc đầu: "Có hay không, ta làm sao biết được đây?"

Trong giọng nói, đã mang theo từng tia từng tia ai thán, rất có mùi bất đắc dĩ vận mệnh tại trong tay người khác, sinh tử không do mình.

Hắn càng là như vậy, Dương Chí Thiện liền càng là căng thẳng.

Lại nhìn bốn phía, cảm giác liền như bất cứ lúc nào cũng sẽ giết ra một nhóm người đối phó bản thân.

Nhưng cẩn thận ngẫm lại lại cảm thấy không đúng, đột nhiên đại ngộ: "Ngươi đang trì hoãn thời gian? Muốn chờ Nam Ca Tử Thủy Tinh Tử tới đối phó ta?"

"Nếu không phải như vậy, bọn họ sao lại để cho ta ở đây cùng chưởng giáo miệng lưỡi." Tâm Huyền đến cũng không phủ nhận: "Dương chưởng giáo, nơi đây đã bày xuống đại trận, cho phép vào không cho phép ra. Chưởng giáo có thể lựa chọn cường hành vượt ải, nhưng nếu là không thể tại trước lúc Nam Ca Tử bọn họ đến xông ra đi. . ."

Dương Chí Thiện tự nhiên minh bạch ý tứ của hắn, mạnh mẽ xông vào đại trận, tất thụ hại.

"Chỉ là. . . Bọn họ làm sao lại biết mục đích của bản tọa? Nếu như bọn họ đã tới, hắn như thế nào lại không cho ta biết?" Dương Chí Thiện trong lòng kỳ quái, đối với Thanh Ngọc Bồ Đề đã không còn hứng thú, mà là trực tiếp phóng thích ra pháp lực thao thiên.

Theo hắn pháp lực phóng thích, liền thấy trên cả hòn đảo, đã đồng thời kích phát ra bàng bạc tiên lực, huyễn hóa ra vô biên thần thông.

Dương Chí Thiện có thể nhìn thấy, có trọng lâu tiên sơn lượn lờ tại không, một cái đại đạo nối thẳng chân trời.

Đại đạo này, chính là đi ra Thì Tình Hóa Vũ Trận lối đi duy nhất, có thể nói là một trong những trận pháp ít có chỉ ra sinh lộ, nhưng một đường đi qua, liền chú định vô số khó khăn. Như lộ chi phần cuối có phục binh, thì sinh lộ liền cũng thành tử lộ.

"Quả nhiên là Thì Tình Hóa Vũ Trận." Dương Chí Thiện lẩm bẩm.

Hắn kỳ thực cũng chưa từng thấy qua bực này trận pháp, chỉ là trận này biểu hiện, cùng trong truyền thuyết Thì Tình Hóa Vũ Trận không khác nhau chút nào, nhất thời không còn hoài nghi.

Đối diện loại tình huống này, Dương Chí Thiện lại nhìn Tâm Huyền, đến là đã minh bạch mấy phần: "Vậy là ngươi chính là cái mồi nhử?"

Tâm Huyền thở dài: "Người yếu vận mệnh, lão hủ đã không mưu đồ, như Dương chưởng giáo muốn giết ta, cứ việc ra tay là được."

Hắn nói như vậy, Dương Chí Thiện trái lại không muốn động thủ rồi.

Đối với hắn mà nói, giết một cái Vạn Pháp trung kỳ lão đầu không có ý nghĩa gì, trước mắt cấp bách là thế nào thoát ly nơi đây.

Trong lòng hơi động, Dương Chí Thiện nói: "Trận này từ bên ngoài nhìn, hẳn là không nhìn ra được chứ?"

Tâm Huyền hồi đáp: "Đã là Thỉnh quân nhập úng, tự nhiên là ngoại bộ thanh bình không dao động."

Dương Chí Thiện cười to: "Hảo! Hảo! Hảo! Nếu Yên Vũ Lâu đã muốn giết lão tử như vậy, vậy bản tôn tựa như bọn họ mong muốn, nhìn xem rốt cục hươu chết vào tay ai."

Nói đã ngồi xuống, ngồi điều tức lên.

Hắn khoảng thời gian này bị Nam Ca Tử bọn họ truy đến lên trời xuống đất, cùng đường mạt lộ, cũng thực sự không làm sao hảo hảo nghỉ ngơi quá.

Thời khắc này phóng khai tâm hoài, cũng không để ý tự thân an nguy, mà là trực tiếp điều dưỡng nguyên thần, làm tốt chuẩn bị đại chiến.

Thấy hắn như thế, Ninh Dạ cũng không khỏi thầm khen, người này quả nhiên là cái kiêu hùng, cục diện bây giờ vẫn như cũ có thể lâm nguy bất loạn.

Bất quá cũng may nhờ hắn là cái kiêu hùng, như thay đổi là người bên ngoài, sợ làm sao cũng muốn thử một lần. Thiên Cơ Điện có lẽ có thể cường lưu nhất thời, muốn lừa dối lại là khó khăn.

Chương 73 : Thần thức khác thường

Chương 73: Thần thức khác thường

Tâm Thiện Quan bên trong, Ninh Dạ cùng Dương Chí Thiện ngồi đối diện nhau.

Ninh Dạ chú ý tới, Dương Chí Thiện đả tọa phương thức rất kỳ lạ.

Người khác đả tọa, bình thường dựa tâm pháp bất đồng, đều có đối ứng thủ ấn.

Dương Chí Thiện nhưng không phải như vậy.

Hắn đả tọa xem ra càng giống một loại nhàn nhã —— hắn thậm chí lấy ra trà cụ, vì chính mình châm dâng trà, liền yên tĩnh như thế tĩnh uống.

Nếu như không phải thần thuật khiến Ninh Dạ cảm thụ được Dương Chí Thiện thể nội mãnh liệt, hắn hầu như thật muốn lấy vì người nọ đem sinh tử không để ý, vạn vật đều làm bình thường.

Nhưng mà như vậy tu tiên giả có lẽ có, nhưng chú định sẽ không là Dương Chí Thiện.

Bề ngoài bình tĩnh, trong lòng nhưng sát cơ ngập trời.

Hắn thậm chí khả năng đang nghĩ, có nên hay không trước tiên thuận tiện bóp chết trước mắt kiến.

Hắn không niết, có lẽ chỉ là bởi vì hắn còn chưa nghĩ ra nên làm sao lợi dụng này con kiến.

Cùng Công Tôn Điệp tiếp xúc thời gian hơn nhiều, Ninh Dạ cũng dần dần lý giải người trong Ma môn.

Lòng dạ độc ác, hỉ nộ vô thường, hung hăng thành tính.

Kỳ thực Công Tôn Điệp cũng là dạng người như vậy, chỉ là theo Ninh Dạ sau khi, thay đổi rất nhiều.

Người đều là sẽ biến, gần đèn thì rạng gần mực thì đen, Công Tôn Điệp có thể bị Ninh Dạ thay đổi, nhưng không ai có thể thay đổi Dương Chí Thiện.

Chỉ là Ninh Dạ chung quy không biết hắn đang suy nghĩ gì.

Có chút căm tức Nam Ca Tử Thủy Tinh Tử tại sao còn không đi tới, Ninh Dạ nhưng không dự định liền làm như thế tọa.

Hắn nói: "Dương chưởng giáo thương không nhẹ, vì sao không chữa thương?"

Dương Chí Thiện liếc mắt nhìn hắn, có chút kỳ quái hắn lại vẫn xin hỏi thoại, đến cũng không ngại: "Nam Ca Tử cùng Thủy Tinh Tử thủ đoạn, há lại là dễ dàng có thể giải. Kỳ thực như cho ta thời gian, những thủ đoạn này, tối đa mười ngày là được hoàn toàn giải. Làm sao hai cái bọn chuột nhắt truy vô cùng, bản tôn lại là liền một ngày công năng đều không có."

"Nói như vậy, trận chiến này chưởng giáo nguy rồi."

Dương Chí Thiện hừ một tiếng: "Thiên hạ muốn giết bản tôn nhiều người, nhưng muốn muốn làm được, còn kém xa."

Ninh Dạ nghe ra trong lòng hắn hào khí.

Quả nhiên, người này kỳ thực còn có mấy phần tự tin sao?

Dương Chí Thiện tuy rằng không phải Quân Bất Lạc, nhưng quanh năm bị đuổi giết, muốn nói không có điểm thủ đoạn chạy trốn cũng không thể nào, chỉ bất quá loại này thủ đoạn đại thể đại giá cự đại, sẽ không dễ dàng sử dụng thôi vậy.

Ninh Dạ liền nói: "Như chưởng giáo có rời đi thủ đoạn, kiến nghị vẫn là sớm dùng thì hơn."

"Ân?" Dương Chí Thiện nhìn Ninh Dạ.

Ninh Dạ: "Có một số việc, đợi đến sau này làm tiếp, sợ là không kịp."

"Ngươi biết cái gì." Dương Chí Thiện xem thường: "Ta thủ đoạn, ở ngoài người vô pháp lý giải, căn bản không tưởng tượng nổi. Ta không phải sợ trả giá thật lớn, chỉ là không muốn để người ta biết sau, có thể nhằm vào tính toán mà thôi. Vì vậy, bản tôn coi như đi, cũng muốn giết sạch bọn chúng lại đi."

Nga?

Là như vậy sao?

Vì vậy ngươi ép đáy hòm thủ đoạn, cũng không phải là một loại nào đó đại giá cự đại cấm thuật, mà là một loại nào đó có rõ ràng thiếu hụt, không thể kỳ chi tại tay của người đoạn? Một khi bị người ta biết, nhằm vào tính toán liền khả năng vô hiệu?

Vậy sẽ là cái gì?

Ninh Dạ đã bắt đầu suy nghĩ Ma Môn thủ đoạn, chỉ là Ma Môn chi sự, thông qua Công Tôn Điệp, Ninh Dạ cũng biết một ít, nhưng chưa từng nghe nói có loại này thủ đoạn.

Hơn nửa không phải Ma Môn bản môn thủ đoạn.

Ma Môn bên trong có không ít là những môn phái khác nhân các loại duyên cớ chuyển đầu mà đến, mang nghệ nhập môn, tự nhiên cũng ly kỳ cổ quái các loại thủ đoạn đều có.

Dương Chí Thiện tuy rằng xác thực là Ma Môn sinh trưởng ở địa phương, nhưng thân là môn chủ, muốn từ thủ hạ nơi đó thu được một ít kỳ môn bí pháp, hoặc là bảo vật, vậy cũng là không hiếm lạ.

Ninh Dạ nhất thời không tìm được đáp án, Dương Chí Thiện nhưng cười dài một tiếng: "Ngươi lão già này đến cũng thú vị, bất quá vì sao một mạch cúi đầu nói chuyện cùng ta? Ngẩng đầu lên."

Nói ma công phát động, càng là buộc Ninh Dạ ngẩng đầu.

Ninh Dạ tự nhiên không cưỡng được hắn, trong lòng biết này vừa ngẩng đầu, thân phận hơn nửa liền muốn bại lộ, đang chuẩn bị phát động quang độn na di, đã thấy Dương Chí Thiện chỉ là liếc mắt nhìn hắn, liền nói: "Ngươi này tu vi, càng là so với biểu hiện còn cường mấy phần, quả nhiên cũng là cái giấu tài."

Ninh Dạ ngạc nhiên.

Làm sao có khả năng?

Hắn nhìn ra tự kỷ thực lực chân thực so với tu vi mạnh, nhưng không nhìn ra bản thân sử dụng thiên huyễn chi thuật?

Này không đạo lý a!

Thiên huyễn chi thuật là Ma Môn bí điển, lấy Dương Chí Thiện tu vi, hẳn là liếc mắt liền thấy phá.

Lúc trước Ninh Dạ cũng là mượn huyễn trận che đậy, lại có Dạ Thần đan mang đến nguyên thần ẩn nấp công năng, nhưng cho dù là vậy cũng không dám ngẩng đầu, chính là sợ Dương Chí Thiện nhận ra được bản thân thiên huyễn chi thuật.

Nhưng vì cái gì hắn sẽ không có phát hiện?

Hơn nữa hắn có thể phát hiện bản thân thực lực so với tu vi cao, liền hẳn là phát hiện tâm pháp của chính mình nội tình mới đúng!

Coi như Dương Chí Thiện khổ chiến lực kiệt, cũng không phải nhược đến trình độ như vậy.

Ninh Dạ trong lòng kinh ngạc, miệng nói: "Dương chưởng giáo tu vi Thiên nhân, thần thức cường đại, tâm huyền chút thủ đoạn đó, chung quy là không gạt được ngài."

Dương Chí Thiện hừ lạnh: "Có thể tại ta uy áp dưới trấn định tự nhiên, há lại là bình thường Vạn Pháp tu giả có thể là."

Hóa ra là như vậy sao?

Vì vậy ngươi cũng không phải thông qua thần thức phát hiện, mà là thông qua ngoại bộ uy áp phản hồi bản thân biết.

Nghĩ tới đây, Ninh Dạ đột nhiên nghĩ tới một chuyện.

Lúc trước dùng Kinh Trường Dạ dụ dỗ Dương Chí Thiện, thế nhưng Dương Chí Thiện từ đầu đến cuối thật giống cũng không phát hiện Kinh Trường Dạ tồn tại.

Đương nhiên, đó là bởi vì Kinh Trường Dạ vào nước sau khi, liền vào Thiên Cơ Điện.

Có thể theo lý chính là tại hắn thủy trên ngăn ngắn thời gian, lấy Dương Chí Thiện tu vi cũng có thể có thể phát hiện.

Nhưng sự thực là, Dương Chí Thiện không những không có phát hiện Nam Ca Tử Thủy Tinh Tử, cũng không có phát hiện Kinh Trường Dạ.

Cho tới hiện tại, càng không có nhìn ra Ninh Dạ vấn đề.

Thần thức!

Người này thần thức có vấn đề!

Tu vi đến Niết Bàn chi cảnh, thần thức mạnh, có thể đọc ngàn dặm, thông thiên thần thông đều Kháo thần thức thi triển.

Nhưng hiện tại Dương Chí Thiện biểu hiện xem ra, hoàn toàn không có một cái Niết Bàn cảnh nên có biểu hiện, mà là tối đa liền một cái Vô Cấu cảnh tầng cấp. Hắn chân chính thần thông, kỳ thực là thông qua ma khu thi triển, cái gọi là chứng đạo ma hài chính là như vậy, cũng bởi vậy, hắn gặp đại chiến tất hóa Thiên Ma Pháp Thân.

Nhưng vì cái gì sẽ như vậy?

Lẽ nào Dương Chí Thiện không phải bản nhân? Không phải Niết Bàn?

Đương nhiên không thể nào.

Ninh Dạ thiên chân vạn xác người trước mắt chính là Dương Chí Thiện, đến từ thân thể hắn uy áp cường đại mang theo cường đại cảm giác áp bách càng là không giả được.

Vậy tại sao hắn sẽ có trọng đại như thế thiếu hụt?

Ninh Dạ nhìn kỹ hắn, theo bản năng thoáng triệt hồi một điểm hiệu quả huyễn thuật.

Ninh Dạ chi huyễn thuật từ lâu năm hoặc đại thành, duy nhất có thể phá huyễn thuật chi pháp chính là thần thức.

Tại có ý thức động sát bên dưới, hắn huyễn thuật là rất khó lừa dối Niết Bàn đại lão quá nhiều thời gian.

Nhưng hiện tại theo huyễn thuật yếu bớt, Dương Chí Thiện nhưng không hề bị lay động.

Ninh Dạ lại triệt hồi một ít, liền thấy Dương Chí Thiện vẫn còn đang tự rót tự uống, đối ngoại tất cả, dường như hoàn toàn không có cảm giác.

Quả nhiên có vấn đề!

Ninh Dạ gắt gao tập trung Dương Chí Thiện.

Dương Chí Thiện phát hiện ánh mắt của hắn khác thường: "Ngươi vì sao nhìn ta?"

Ninh Dạ: "Dương chưởng giáo, chỗ này của ta có một hạt đan dược, có lẽ có thể vì ngươi giảm bớt thương thế."

Dương Chí Thiện nhưng chỉ là một cười: "Không cần, thương thế của ta không trọng yếu. Đến là ngươi... Nếu ngươi đã ta hữu duyên, ngươi cũng vẫn tính hợp tác. Ta nhìn ngươi tuy rằng người đã già nua, nhưng cũng vẫn tính có chút thiên phú, không bằng chỉ ta tứ ngươi một hạt đan dược đi."

Nói lấy ra một hạt đan dược giao cho Ninh Dạ trên tay.

"Đây là..."

"Ma Môn Dưỡng Thần đan, sử dụng sau có thể đề thăng thần hồn cường độ, đối với ngươi ngày sau vượt cửa ải có nhiều chỗ tốt." Dương Chí Thiện một mặt hiền lành cười, phảng phất thật là có hiểu lòng cố Ninh Dạ.

Ninh Dạ nhưng trong lòng cảnh ý nổi lên.

Lão tử hiện tại chính là một cái lão già nát rượu, cũng không ngoan ngoãn đáng yêu, cũng không vui tươi động nhân, nơi nào đã đáng giá ngươi như vậy hậu đãi?

Hơn nữa Ma Môn lúc nào có Dưỡng Thần đan? Ma Môn lấy thân chứng đạo, thần hồn hóa ma, há có Dưỡng Thần mà nói.

Lại thêm lấy ngươi hiện tại này thần thức, cũng có lỗi với Dưỡng Thần đan tên tuổi a.

Chờ chút!

Ninh Dạ đột nhiên nghĩ tới điều gì, lại nhìn Dương Chí Thiện, trong ánh mắt đã đầy là phức tạp.

Chương 74 : Yên vũ chi huyễn

Chương 74: Yên vũ chi huyễn

"Làm sao? Không dám ăn? Sợ bản tôn hại ngươi?" Dương Chí Thiện tiếu mị mị nói: "Có phải là nghĩ nhiều chút rồi? Lấy tu vi của bản tôn, như muốn hại ngươi, cần gì phải dùng thủ đoạn này."

Ha ha, lời này nói với người khác đến là hữu hiệu.

Ninh Dạ cười cười, tiếp nhận Dưỡng Thần Đan: "Nếu như thế, tiểu lão nhi xin nhận lấy. Nếu như còn có thể sống sót qua trận chiến này, nhất định sẽ bái tạ chưởng giáo trọng thưởng."

"Không cần lo lắng vấn đề sống sót." Dương Chí Thiện nói: "Trận chiến này, bản tôn sẽ bảo đảm tính mạng ngươi."

Ninh Dạ kỳ quái: "Làm sao bảo đảm."

"Ta dạy ngươi một pháp, có thể tạm thời khiến cho chính mình thể vượt kim cương, không bị ngoại lực ảnh hưởng, chỉ là trong khoảng thời gian này, không thể di động, y như người chết. Thế nhưng không sao cả, thời gian vừa đến, liền sẽ khôi phục."

"Hóa ra là như vậy. Vậy thì đa tạ chưởng giáo rồi!" Ninh Dạ khom người.

Dương Chí Thiện ngón tay khẽ gảy, một tia thần niệm tiến vào trong thức hải Ninh Dạ.

Quả nhiên là một loại giả chết chi pháp nào đó.

Chỉ là pháp này so với giả chết chi pháp bình thường phải cường đại hơn vô số lần, trong lúc giả chết, cường độ thân thể sẽ tăng lên gấp bội, bình thường tiên pháp thần thông dư âm, chỉ cần không phải đánh chính diện, liền rất khó thương tổn được, nhưng tiêu hao lại là tự thân nguyên thần.

Dương Chí Thiện cũng không có giấu hắn: "Pháp này tiêu hao tự thân nguyên thần, vì vậy cần Dưỡng Thần Đan che chở. Ngươi dùng nó, liền có thể đến một bên nghỉ ngơi đi."

"Đa tạ chưởng giáo!" Ninh Dạ đứng thẳng người lên, đi tới một bên góc, không có lập tức ăn Dưỡng Thần đan, mà là trước tiên phỏng đoán giả chết chi thuật này.

Dương Chí Thiện nhíu mày lại, hữu tâm thúc giục, lại sợ hắn nhìn ra vấn đề. Dưỡng Thần đan này thôn thực xong vẫn cần y pháp vận chuyển hấp thu, lại là ép buộc không được.

Thẳng tới khá lâu sau, cũng không thấy Ninh Dạ có động tác.

Dương Chí Thiện rốt cục hết nhẫn nại: "Vì sao còn không uống thuốc?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Giờ liền dùng!"

Nói đã đem cái Dưỡng Thần đan kia thả vào trong miệng.

Thấy hắn đem dược nuốt xuống, Dương Chí Thiện hơi hơi mỉm cười: "Rất tốt, nếu như thế, ngươi liền có thể chết đi."

Nói tay áo lớn vung lên, Ninh Dạ liền thẳng tắp ngã xuống, khí tức không còn.

Làm xong việc này, Dương Chí Thiện đứng thẳng người lên, đi ra khỏi quan.

Ngửa đầu nhìn lên, liền thấy phương xa đã hiện thân ảnh hai người Nam Ca Tử.

Thấp giọng hừ một tiếng, Dương Chí Thiện đã hóa thân thiên ma, thân thể bàng đại trong nháy mắt phóng đại, lại lần nữa hóa thân cự nhân, hướng tới Nam Ca Tử nhất quyền Oanh xuất.

Một quyền này đào sinh vạn tượng, khí thế bàng bạc, Nam Ca Tử lập tức phát hiện so với trước bất đồng, càng có mấy phần mùi vị tìm đường sống từ trong chỗ chết.

Đối diện công kích như vậy, Nam Ca Tử cũng không dám ngạnh kháng, đã tản ra phong vân, hóa thành vô biên pháp lực bảo vệ tự thân, đồng thời Thủy Tinh Tử dấy lên vô biên hải lãng, mãnh liệt quyển xuất.

Dương Chí Thiện cười lạnh nói: "Bản tôn làm nhiều chuẩn bị cùng vòng vèo như vậy, lại vẫn có thể bị các ngươi sớm phát hiện, làm sẵn bố trí, bội phục, bội phục!"

Thủy Tinh Tử kỳ quái, chúng ta lúc nào sớm phát hiện ngươi sẽ tới nơi này?

Yên Vũ Lâu xác thực đối với Dương Chí Thiện làm chút chuẩn bị nhằm vào, nhưng không bao gồm Tâm Thiện Đảo, bởi vì Thanh Ngọc Bồ Đề cũng không phải duy nhất có thể áp chế Tình Ti Khiên, lại càng không là tốt nhất, vì vậy Yên Vũ Lâu đầu tiên phòng bị chính là những địa phương càng thêm trọng yếu kia.

Mà Dương Chí Thiện cũng là bởi vì biết điểm ấy, vì vậy lựa chọn một cái Tâm Thiện Đảo không có mấy khả năng bị Yên Vũ Lâu chú ý.

Nhưng cũng bởi vậy, coi như Thủy Tinh Tử bọn họ sớm đoán được kết quả, Dương Chí Thiện cũng không cảm thấy kỳ quái, chỉ là sẽ cảm thấy những người này quả thực tâm tư kín đáo, liền Thanh Ngọc Bồ Đề đều làm nhằm vào chi sách.

Thủy Tinh Tử cũng lười để ý hắn, trực tiếp nhất thanh hô khiếu, liền thấy tứ phương vân động, lại có một đám người xuất hiện.

Dương Chí Thiện thấy rõ, hừ một tiếng: "Trầm Phỉ Vân, Đường Tật Phong, Lục Nguyên Đường, hảo gia hỏa, đại đô sứ còn sống của Yên Vũ Lâu các ngươi đều tới rồi chứ?"

Ba người hắn nói tới này, chính là ba vị Vô Cấu cảnh đại đô sứ của Yên Vũ Lâu, trong đó Trầm Phỉ Vân, Đường Tật Phong là lão nhân của Yên Vũ Lâu, Lục Nguyên Đường lại là Yên Vũ Lâu Vô Cấu cảnh sau đó mới nhập.

Cho tới đám người Lý Song Long, tu vi không đủ, lại là chưa đến.

Mà trừ ba người này ra, còn có hơn một trăm tên lam y nhân, tu vi bất quá Vạn Pháp sơ kỳ đến trung kỳ, nhưng người người tay cầm bình ngọc.

So với ba vị đại đô sứ kia, Dương Chí Thiện lại đối với hơn một trăm tên người áo lam này rõ ràng càng thêm lưu ý.

"Nguyên Lâu Vệ! Hảo gia hỏa, thế mà thủ bút lớn như vậy!"

Mỗi cái đại môn phái đều có tu sĩ đặc thù của bản thân, thông thường xưng là chiến tu, chuyên vì chiến tranh mà tồn tại.

Loại người này phần lớn thiên tư có hạn, Vạn Pháp chính là điểm cuối của bọn họ, nhưng vô luận trung thành hoặc là nghị lực đều rất mạnh, nguyện ý vì môn phái xá tử. Tuy rằng tu vi trung tầng, nhưng tinh thiện liên thủ, thích hợp nhất chiến trận xung phong, là tồn tại chân chính có thể dùng số lượng bù đắp không đủ.

Hắc Bạch Thần Cung Hắc Bạch Bí Vệ, Yên Vũ Lâu Nguyên Lâu Vệ đều là loại tu sĩ này.

Nếu như nói Niết Bàn cảnh là thiên trụ chống đỡ đại môn phái, quyết định môn phái độ cao, như vậy Vô Cấu cảnh cùng chiến tu liền quyết định môn phái này độ cứng.

Đầy đủ số lượng chiến tu thậm chí có thể cùng Niết Bàn đối kháng.

Thời khắc này hơn một trăm tên Nguyên Lâu Vệ xuất hiện, liền ngay cả Dương Chí Thiện đều trở nên động dung.

Những người này cho dù tại bên trong Nguyên Lâu Vệ cũng thuộc về tinh anh, trong tay nắm giữ là một loại bảo vật gọi Thanh Tịnh Lưu Ly Bình, mỗi người một cái, có thể liên kết tu vi, thậm chí tâm thần chi lực của tất cả mọi người.

Khi bọn họ đồng thời xuất hiện thì, tuy phân bố bát phương, nhưng phảng phất hóa thân một người, ngưng tụ ra hùng hậu khí thế, càng triển hiện ra khí phách cường đại không kém gì Dương Chí Thiện.

"Hừ, chung quy vẫn là không lừa được các ngươi a." Dương Chí

Thiện hừ nói.

Thủy Tinh Tử cười to: "Dương Chí Thiện, liền chút âm mưu quỷ kế ấy của ngươi, cũng muốn lừa gạt được chúng ta? Muốn dựa vào Thanh Ngọc Bồ Đề để suy yếu Tình Ti Khiên của ta? Làm ngươi xuân thu đại mộng, Nguyên Lâu Vệ, dùng Ma La Ấn!"

128 tên Nguyên Lâu Vệ kia đã đồng thời xuất thủ, Yên Vũ Lâu chư thiên la ấn pháp phát động, 128 đạo thủ ấn tại trong thiên không ngưng kết thành một thủ chưởng bàng đại như tiên phật hàng thế, kình không mà xuống.

Ma La Ấn!

Đây là đại thần thông chỉ có Niết Bàn cảnh trong Yên Vũ Lâu mới có thể thi triển, nhưng tại thời khắc này, bị chỉ có Vạn Pháp cảnh Nguyên Lâu Vệ vượt cấp thi triển mà ra, thiên địa vì đó biến sắc, toàn bộ thiên không đều tùy theo ảm đạm vô quang, Dương Chí Thiện thậm chí có thể cảm giác được, bản thân phảng phất trúng tuyệt thiên địa thông, cảm ứng cùng thiên địa này đều trở nên yếu đi.

Hắn nhưng cười ha hả: "Ma đạo tại thân, dù ngươi có thể ngăn cách thiên địa thì lại làm sao?"

Nói nhất quyền Oanh xuất, càng là hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Chính như hắn đã nói, Ma Môn tu pháp, chủ tu tự thân, cùng Cực Chiến Đạo rất có chỗ tương tự, tuyệt thiên địa thông đối với bọn họ ảnh hưởng là ít nhất.

Nhưng mục đích của Thủy Tinh Tử cũng không ở chỗ này.

Liền tại Dương Chí Thiện xuất thủ đồng thời, Ma La Ấn biến hóa, càng là hóa thành vô biên thủy tia, tại không trung oanh nhiễu, triền triền miên miên, Dương Chí Thiện một quyền này tựa như đánh vào bịch bông, chỉ cảm thấy hết thảy lực lượng đều bị đánh tan, càng không thể tạo thành bất kỳ hậu quả.

"Yên Ba Vụ Ẩn, Thu Vũ Mạn!" Dương Chí Thiện hừ một tiếng.

Yên Vũ Lâu tối thiện ẩn nấp biến hóa, Yên Ba Vụ Ẩn Thần Thông tu đến chỗ sâu nhất, trong khi xuất thủ liền tràn ngập giảo quyệt, 128 tên Nguyên Lâu Vệ nhìn như dùng chính là Ma La Ấn, nhưng chân thực dùng đến, lại là một loại khác thần thông gió thu mạn, lấy nhu thắng cương, chính khắc chế Dương Chí Thiện vô biên vĩ lực.

Liền ngay cả Ninh Dạ cũng vì thế chấn động tinh thần.

Trên bản chất, đây cũng là một loại huyễn thuật, chỉ là sử dụng phương thức hoàn toàn bất đồng.

Chương 75 : Phản bội

Chương 75: Phản bội

Trên Tâm Thiện Đảo, một trận đại chiến chính thức triển khai.

Dương Chí Thiện lấy lục tí thiên ma chi thân, ngạnh đấu Nam Ca Tử Thủy Tinh Tử 128 Nguyên Lâu Vệ, tay cầm Tâm Ma Cổ Quyển, niệm niệm đôi lời, vô hình ma âm nhập tâm thực não, xâm nhân tâm thần, trước tiên trùng kích chính là những Nguyên Lâu Vệ kia.

Nhưng Yên Vũ Lâu lâu năm thử thách, đối thủ đoạn này đã sớm chuẩn bị.

Hết thảy Nguyên Lâu Vệ trong tay tịnh bình đồng thời sáng lên, đồng thời Nam Ca Tử cũng phát ra một trận thấp giọng kêu khẽ, như phạn âm lượn lờ, đối mặt Dương Chí Thiện tâm ma chi âm.

Dương Chí Thiện tế Hoang Tuyệt Cổ Ấn, Thủy Tinh Tử thì ném ra một hạt bảo châu, cái kia bảo châu lăng không chuyển động, phóng ra dịu dàng chi quang, hàng ngày nâng lên Hoang Tuyệt Cổ Ấn, khiến cho vô pháp rơi xuống.

Dương Chí Thiện lại diêu Hắc Ma Phiên, xa xa tam đại Vô Cấu liền đồng thời thi pháp, liên hợp Nguyên Lâu Vệ cùng chống đỡ Dương Chí Thiện.

Dương Chí Thiện tuy là người trong kiêu hùng, tu vi thông thiên triệt địa, nhưng đối diện nhiều đại lão như vậy, cũng chỉ cảm thấy một cây làm chẳng lên non, cả giận nói: "Nam Ca Tử, Thủy Tinh Tử, các ngươi thật muốn cùng bản tôn đọ cái sống chết sao?"

"Phí lời, ngươi giết Xích Nhiêm Tử, nhất định phải dùng mệnh của bản thân, còn có hết thảy bảo vật trên người ngươi làm bồi thường."

"Lạc Thủy Đan Thư cùng Tùng Minh Cổ Đăng đã cho Hắc Bạch Thần Cung."

"Món nợ này chúng ta sẽ tìm bọn họ tính, thế nhưng liền càng không thể bỏ qua ngươi!" Thủy Tinh Tử thê thanh hét lên, trong lòng hiển nhiên là hận ý dĩ cực.

Lần này Yên Vũ Lâu tổn thất thực sự quá lớn, lớn đến Yên Vũ Lâu vô luận thế nào không thể nhịn nổi cơn tức giận này.

Chỉ có giết Dương Chí Thiện, lấy đi trên người hắn hết thảy bảo vật, tốt nhất còn có thể thu được được ma thể cường hoành kia, mới có thể hơi làm bù đắp.

Đây chính là bản chất của chiến tranh, càng là thua, liền càng là muốn đầu nhập, hoặc là thắng lợi, cả gốc lẫn lãi đều trở về, hoặc là liền thua không còn gì cả.

Những năm gần đây, Yên Vũ Lâu cũng trải qua vô số sóng gió, bọn họ từ trong chiến tranh thu hoạch, càng sẽ không e ngại một cái Ma Môn chưởng giáo khiêu chiến.

Thời khắc này Yên Vũ Lâu đông đảo đại năng dồn dập xuất thủ, Dương Chí Thiện từ từ chống đỡ không nổi.

Nhưng người này cũng thật mạnh đến đáng sợ, áp lực càng lớn, hắn trái lại biểu hiện càng mạnh.

Mắt thấy nhiều người như vậy cuốn vào chiến trường, Dương Chí Thiện âm trầm nói: "Hảo, hảo, nếu đã bọn ngươi không ngại khiến Hắc Bạch Thần Cung mò tiện nghi này, vậy bản tôn cũng không ngại thay đổi một thoáng đại thế hiện nay, giúp bọn hắn diệt các ngươi, từ nay về sau, tiên giới chiến tranh tất khởi!"

Nói sáu tay bùng nổ, đã lại lần nữa phóng thích ra Vô Gian Ma Ngục.

Vô Gian Ma Ngục chính là ma môn đệ nhất đại thần thông, một khi thi triển, cả phiến không gian đều là ma cảnh, uy năng vô cùng, thậm chí có phong tỏa không gian hiệu quả.

Nhưng pháp này một khi thi triển, coi như là người thi thuật trong thời gian ngắn cũng khó có thể bỏ chạy, vì vậy bình thường chỉ ở ưu thế lúc hay là liều mạng lúc sử dụng.

Dương Chí Thiện hiển nhiên không phải ưu thế, vì vậy hắn này liều mạng thật rồi.

Ma khí bao phủ xuống, coi như là có thanh tịnh lưu ly bình hộ thể, những Nguyên Lâu Vệ kia cũng rơi vào khổ chống đỡ bên trong.

Nam Ca Tử lấy ra một nhánh cổ tiêu, ô ô gợi lên, thanh âm thanh âm lượn lờ, là thuộc hạ trấn áp tâm ma.

Thời khắc này có thể nói song phương đều rơi vào giằng co trạng thái.

Nhưng vào lúc này, Dương Chí Thiện trong mắt đột nhiên xuất hiện giảo hoạt chi ý: "Động thủ!"

Theo hắn hô hoán, chính tại hậu phương Lục Nguyên Đường đột nhiên xuất thủ, một kiếm đâm vào trước người Đường Tật Phong sau gáy ba tấc.

Đường Tật Phong quát to một tiếng, nguyên thần chi linh bốc lên, nhưng như bị vây ở thể nội, phát ra tuyệt vọng cực điểm gào thét.

"Lục Nguyên Đường, ngươi!" Trầm Phỉ Vân kinh hô, hướng tới Lục Nguyên Đường đánh ra một phiến tươi đẹp hồng mang.

Lục Nguyên Đường nhưng quái tiếu một tiếng, Đường Tật Phong càng đột nhiên xuất thủ, song tí hợp bão, thành âm dương vô cực ấn pháp, ôm chặt lấy Trầm Phỉ Vân, càng khiến nàng vô pháp nhúc nhích, mảng lớn ma khí từ thể nội Đường Tật Phong tuôn ra, càng đem chính mình cùng Trầm Phỉ Vân đồng thời bao phủ trong đó.

Đồng thời Lục Nguyên Đường ném ra một vật, lại là một bức tranh.

Bức tranh đó triển khai, bất ngờ là một phiến U Minh Ma Ngục chi cảnh, khi nó phô triển ra thì, toàn bộ hòn đảo liền Ầm một phát bắn ra mảng lớn liệt diễm, như ma hỏa giáng thế, phối hợp Dương Chí Thiện Vô Gian Ma Ngục, càng hình thành nên một đạo kẽ nứt Ma Uyên.

"Tử Ngục Chân Quyển? Lục Nguyên Đường, ngươi là người của Ma môn!" Nam Ca Tử kinh hãi hô to.

Lục Nguyên Đường là tại Khâu Mộng Sơn Lạc Đông Du đám người chết rồi, được Yên Vũ Lâu nạp vào, mà người chiêu nạp hắn, chính là Nam Ca Tử.

Khi đó Nam Ca Tử từng tự tay điều tra hắn, có thể xác nhận, trên người người này cũng không có ma công.

Chính bởi vậy tại Xích Nhiêm Tử nhắc nhở qua hắn, Yên Vũ Lâu bên trong khả năng có người trong Ma môn sau, Nam Ca Tử cũng chưa từng hoài nghi hắn, trái lại một độ hoài nghi chính là Ma Hải Thọ.

Ma Hải Thọ chết rồi thi thể hoàn toàn không có, tiến thêm một bước ngồi vững hắn hoài nghi.

Nhưng hắn không nghĩ tới, Lục Nguyên Đường tuy không ma công, lại vẫn là là Ma Môn phục vụ.

Thời khắc này Dương Chí Thiện cười to Oanh liền mấy quyền: "Một đám ngu xuẩn, không phải chỉ có có mang ma công mới là trong bổn môn người. Hừ, nếu không phải cái kia Hắc Bạch Thần Cung tiểu tử, bản tọa đã sớm đắc thủ rồi! Hết thảy chết đi cho ta!"

Theo hắn cuồng hô, liền thấy cái kia bên trong kẽ nứt Ma Uyên, vô số ma vật lũ lượt tuôn ra, dồn dập gào thét đập ra.

Đồng thời Trầm Phỉ Vân toàn lực đề kháng Đường Tật Phong âm dương vô cực ấn pháp, trong miệng còn kêu lên: "Tật phong, mau tỉnh lại!"

Đường Tật Phong nguyên thần hô to: "Hắn tại ma hóa ta, nhanh, giết ta!"

Chỉ là Trầm Phỉ Vân nhìn Đường Tật Phong, nước mắt róc rách, nhưng vô luận thế nào không hạ thủ được.

Trầm Phỉ Vân cùng Đường Tật Phong chính là phu thê, tại Yên Vũ Lâu bên trong cũng coi như là có tiếng phu thê, thời khắc này mắt nhìn trượng phu tao này khổ nạn, trong lòng thống khổ.

Đúng vào lúc này, Lục Nguyên Đường đã lại lần nữa nham hiểm từ phía sau tập đến, hướng tới Trầm Phỉ Vân lại ra tay, trong tay một thanh chủy thủy vừa nhỏ vừa dài, chính đâm vào Trầm Phỉ Vân dưới nách, nhìn như bình thường đâm một cái, Trầm Phỉ Vân nhưng phát ra thống khổ dĩ cực khiếu thanh.

Âm thanh như Kinh Lôi, hóa thành đầy trời lôi điện phi đoạt, nhưng Lục Nguyên Đường thân ảnh thiên huyễn, nhẹ nhõm né qua, đắc ý cười nói: "Vô dụng, hai vị đạo huynh. Những năm này ta vẫn luôn nghiên cứu các ngươi, hai vị hợp thể song tu, tuy có uy năng liên thủ, nhưng cũng bởi vậy các có trí mạng thiếu hụt. Đường huynh, ngươi Tu Càn lôi bí pháp, nhưng bí hại liền tại sau gáy tình quan , còn ngươi, Trầm Phỉ Vân, ngươi tu sóng dữ bí pháp, tuy nhìn như không có chỗ yếu, nhưng Đường Tật Phong chính là chỗ yếu hại của ngươi. Hiện tại trong các ngươi ta tỏa nguyên đâm, lại đối mặt ma ngục tai ương, chú định khó thoát ma hóa chi ương! Ha Ha Ha Ha!"

"Hỗn đản!" Xa xa Thủy Tinh Tử thấy thế, giận dữ xuất thủ, kinh đào phác ngạn (sóng lớn xô bờ) tịch quyển mà lên.

Nhưng Dương Chí Thiện chỉ là một trận quyền, ma khí thao quyển xuống, Thủy Tinh Tử thần thông mười thành lập tước bảy thành, còn lại ba thành uy lực, Lục Nguyên Đường đã nhưng đối với kháng.

Chống lại Thủy Tinh Tử công kích đồng thời, Lục Nguyên Đường đã gằn giọng nói: "Thủy Tinh Tử, năm đó lão tử một nhà bị các ngươi giết sạch thời điểm, các ngươi có bao giờ nghĩ tới sẽ có hôm nay?"

Cái gì?

Thủy Tinh Tử ngẩn ra.

Hóa ra là như vậy sao?

Lại là một cái đến trả thù?

Nàng không có hỏi Lục Nguyên Đường rốt cuộc là ai.

Yên Vũ Lâu những năm này tạo nghiệt quá nhiều rồi, giết cũng không biết bao nhiêu người. Những kia đã từng cùng Yên Vũ Lâu làm người thích hợp, trong đó có không ít, liền là bởi vì cừu hận này.

Lục Nguyên Đường cùng Yên Vũ Lâu có cừu hận gì, nàng không biết, nhưng coi như Lục Nguyên Đường nói ra, nàng cũng chưa chắc nhớ tới.

Vì vậy ngược lại là khi Lục Nguyên Đường nói như vậy thời điểm, trong lòng nàng đến là tiêu tan: "Quả nhiên đây cũng là báo ứng sao? Ta đã sớm nói, thịnh cực mà suy, thân tại địa vị cao, đắc tội nhiều người, liền khó tránh khỏi sẽ có báo ứng. Chỉ là ta không nghĩ tới, dĩ nhiên lại là tại hôm nay. . ."

"Không sai! Chính là hôm nay!" Dương Chí Thiện đã cười to tận tình phóng thích bản thân hết thảy pháp lực, bao phủ tất cả xung quanh, dưới ma khí hun đúc, lại không một kẻ có thể đào thoát.

Chương 76 : Bốc lên

Chương 76: Bốc lên

Tử Ngục Chân Quyển, chính là một kiện một lần ma khí, tác dụng chính là đem thuộc về ma ngục một phần uẩn tàng tại bên trong đồ, đưa vào những thế giới khác.

Chỉ phải phối hợp ma môn thần thông, liền có thể chế tạo ra một cái kẽ nứt Ma Uyên.

Mảnh này kẽ nứt Ma Uyên duy trì thời gian sẽ không quá lâu, vì vậy thông thường là dùng để lẻn qua một ít Ma Uyên đại lão.

Nhưng lần này hiển nhiên bất đồng, Dương Chí Thiện chỉ là dùng nó tới cứu mệnh, những Ma Uyên đó đại lão tuyệt đối sẽ không tại dưới loại tình huống này đi tới.

Nhiên chỉ là phổ thông ma vật nhập cảnh, liền đủ để đả loạn Yên Vũ Lâu tay của người chân, đáng sợ nhất vẫn là vô biên ma khí bởi vì kẽ nứt Ma Uyên duyên cớ đột nhiên đề thăng, địa lợi chi thế chuyển hoán, Nam Ca Tử Thủy Tinh Tử đám người phảng phất một thoáng đi tới Ma Uyên thế giới tại cùng đối thủ tác chiến, tất cả lực lượng cũng chịu ảnh hưởng.

Bọn họ thậm chí không thể dễ dàng mượn dùng thiên địa chi lực, chỉ vì trong thiên địa này, khắp nơi đều tràn ngập ma khí, như thời gian dài điều dụng, tất sẽ xâm nhiễm tự thân.

Lấy hai vị Niết Bàn đại lão thực lực, tạm thời còn có thể tự vệ, Nguyên Lâu Vệ nhưng xui xẻo rồi.

Lượng lớn ma khí cùng ma vật điên cuồng tràn tới, đệ nhất mục tiêu công kích chính là những thứ này Nguyên Lâu Vệ.

Một hồi giữa Nhân và Ma đại chiến liền như vậy triển khai, Nguyên Lâu Vệ môn chịu đựng trước nay chưa từng có công kích. Vưu đáng sợ giả vẫn là ma khí xâm tập sẽ dần dần ảnh hưởng thần của bọn hắn trí.

Theo không ngừng công kích, một tên Nguyên Lâu Vệ dần dần không chịu nổi, đột nhiên quát to một tiếng, thân thể đã dâng lên lượng lớn tử hắc sắc ma khí, càng là đã bắt đầu ma hóa quá trình.

Thủy Tinh Tử tay mắt lanh lẹ, một chưởng đánh gục cái kia Nguyên Lâu Vệ, ném ra lại một viên bảo châu, phóng thích ra nhỏ và dài quang hoa, ngăn trở ma khí, kêu lên: "Co rút lại trận hình, toàn lực phòng ngự!"

Lúc này nàng đã bất đồ sát địch, trước tiên cầu tự vệ.

Nhưng Dương Chí Thiện sát tâm đã lên, lại làm sao chịu thả quá bọn họ, tứ ngược thét gào, đã hết tình thi triển có thần thông, chỉ là trong lòng cũng không khỏi sản sinh nghi hoặc —— có Thì Tình Hóa Vũ Trận ở đây, Nam Ca Tử Thủy Tinh Tử bọn họ vẫn là có cơ hội thoát đi, vì sao loại tình huống này còn muốn cùng mình tử chiến?

Chỉ là cửa ải sinh tử không cho phép quá đa phần tâm, Dương Chí Thiện cũng chỉ có thể kiềm chế lại nghi hoặc trong lòng, sáu tay ma quyền điên cuồng oanh kích, đem hòn đảo chu vi cả phiến không gian tất cả đều bao phủ tại hắn ma uy bên dưới.

Nhưng nếu như nhìn kỹ, liền sẽ phát hiện có một nơi chưa từng chịu ảnh hưởng.

Đó chính là "Tâm huyền" vị trí Tâm Thiện Quan.

Ninh Dạ thi thể lẳng lặng nằm trên mặt đất, không chút nhúc nhích, mặc cho bên ngoài phong vân biến ảo, đều không có quan hệ gì với hắn.

Khi Nam Ca Tử cùng Thủy Tinh Tử còn tại cùng Dương Chí Thiện ác chiến lúc, Lục Nguyên Đường bên này lại đã đem phân ra thắng bại.

Đường Tật Phong biết không tốt, Tỏa Nguyên Thứ đem nguyên thần của hắn cùng nhục thân tỏa cùng nhau, vô pháp chạy ra, bây giờ cả người đều tại ma khí xâm nhiễm, mắt thấy sắp sửa chống đỡ không nổi.

Mà Lục Nguyên Đường còn đang điên cuồng công kích Trầm Phỉ Vân, triển hiện ra thực lực, càng là vượt xa tưởng tượng cường đại.

Cho dù là công bằng dưới tình huống một đối một, Đường Tật Phong hoặc Trầm Phỉ Vân cũng không phải là đối thủ của hắn.

Tên khốn kiếp này giấu đi thật sâu!

Lục Nguyên Đường còn tại cười to: "Ai nha nha, được lắm như hoa mỹ nhân, bây giờ nhưng muốn biến thành ma vật, Chà chà chà , nhưng đáng tiếc thật đáng tiếc."

Sát nhân tru tâm, Lục Nguyên Đường mỗi một câu thoại đều kích thích Đường Tật Phong cùng Trầm Phỉ Vân tâm thần kích đãng.

Mà hắn nói tới cũng không sai, tại ma khí xâm nhiễm dưới, Trầm Phỉ Vân cùng Đường Tật Phong sắc mặt đã càng lúc càng biến đen đặc lên đến.

"Lục Nguyên Đường, chính ngươi cũng sẽ không có kết quả tử tế!" Trầm Phỉ Vân tiêm khiếu lại lần nữa phóng thích thần thông.

Nàng nhục thân bị Đường Tật Phong hạn chế, hai người nối liền một thể, chỉ có thể mượn nguyên thần phóng thích thần thông, nhưng mỗi một lần thiên địa tá pháp, đều sẽ chỉ làm ma khí xâm tập càng lúc càng mãnh liệt, hai vợ chồng thân thể thậm chí đã bắt đầu xuất hiện dị biến, thể biểu hiện ra tầng tầng hắc sắc lân giáp.

Đường Tật Phong biết, một khi khiến ma khí hoàn toàn xâm nhiễm, phu thê bọn họ liền lại chưa hề trả lời cơ hội, từ đây sắp trở thành Dương Chí Thiện chó săn.

Đường Tật Phong nguyên thần kêu to: "Phỉ vân, Vô Cấu Sinh Hoa (*hoa = ánh sáng), dùng Linh Tê Thuật!"

Trầm Phỉ Vân biến sắc: "Không!"

Lục Nguyên Đường thì trong lòng nhảy một cái.

Linh Tê Thuật? Đây là bí thuật gì?

Hắn tự tiến vào Yên Vũ Lâu sau, tận sức cùng Đường Tật Phong đám người giao hảo, mò bọn họ để, đối này hai vợ chồng thủ đoạn biết quá tường tận, lại không nghĩ rằng Đường Tật Phong thế mà còn ẩn giấu này một chiêu, quái tiếu nói: "Đường Tật Phong, ngươi có chút không bạn chí cốt a, lúc trước nói xong chưa bí mật, trao đổi bí thuật, ngươi thế mà còn ẩn giấu này một chiêu."

"ĐMM!" Đường Tật Phong đột nhiên gầm lên dữ dội một tiếng, đỉnh đầu xuất hiện một thanh trong suốt đao quang, đối với mình chính là một đao.

Tự chém nguyên thần!

Xoát!

Một đao này hạ xuống, Đường Tật Phong nguyên thần lại bị hắn sinh sinh chém thành hai nửa, nhưng rốt cục cũng thoát khỏi tỏa nguyên bí thuật ảnh hưởng, triệt để tự do.

Nhưng hắn không có chạy trốn, mà là lao về phía Trầm Phỉ Vân: "Chạy mau!"

Theo một bổ này, liền thấy Oành một tiếng.

Trầm Phỉ Vân thể nội quang huy thịnh phóng, những kia xâm nhập Trầm Phỉ Vân thể nội ma khí thế mà trong nháy mắt bị ánh sáng này toàn bộ ép đi ra.

"Không!" Trầm Phỉ Vân thống khổ thét lên.

Mất đi nguyên thần Đường Tật Phong thân thể, tại một khắc này thế mà tự động tan rã, đồng thời Trầm Phỉ Vân thân thể đã hóa thành lưu quang, càng là hướng về chân trời tung đi, hoàn toàn không nhìn Vô Gian Hắc Ngục không gian cách trở, hóa quang độn di.

"Đây là cái gì?" Lục Nguyên Đường kinh hãi.

Hắn không nghĩ tới dưới tình huống này, Đường Tật Phong lại vẫn có thể cứu đi Trầm Phỉ Vân, cắn răng một cái đuổi theo cái kia quang bay ra Vô Gian Hắc Ngục, tốc độ tương tự nhanh vô cùng.

Nhưng mà sau một khắc, hắn nhìn thấy Trầm Phỉ Vân biến thành chi quang thế mà ngừng lại, trở lại thế gian, đứng ở thiên không, trừng mắt nhìn Lục Nguyên Đường, toàn thân thế mà bốc lên một phiến khí thế kinh người, phóng thích ra vô tận quang diễm, tại đây quang diễm bên trong, Trầm Phỉ Vân thân thể thế mà đang nhanh chóng tan rã , liên đới nguyên thần cũng đồng thời biến mất.

Nhìn thấy cảnh này, Lục Nguyên Đường kinh hãi thất thanh: "Niết Bàn!"

Niết Bàn giả, trọng sinh vậy.

Vô Cấu cảnh nếu muốn thành tựu Niết Bàn cảnh, nhất định phải trải qua một lần phá rồi lại lập, tử mà trọng sinh chi nguy.

Sơ sót một cái, chính là triệt để tử vong, chính bởi vậy hung hiểm vô cùng.

Mà hiện tại, Lục Nguyên Đường kinh hãi phát hiện, Trầm Phỉ Vân thế mà đang niết bàn!

Này, chuyện này làm sao lại?

Tu vi của nàng căn bản chưa tới đỉnh phong, làm sao có khả năng Niết Bàn, sớm như thế liền Niết Bàn, nàng khẳng định là sẽ chết đó nha.

Không, không đúng!

Lục Nguyên Đường chú ý tới, Trầm Phỉ Vân cũng không phải toàn bộ tan nát, mà là vẫn như cũ có một tia nhìn như nhạt nhẽo cái bóng hư lơ lửng tại không trung.

Đó là. . . Đường Tật Phong?

Lục Nguyên Đường đột nhiên đã minh bạch gì đó.

"Linh Tê Thuật? Hóa ra là như vậy sao." Lục Nguyên Đường giật mình há to miệng: "Nguyên lai các ngươi thế mà khai sáng ra một loại hoàn toàn mới Niết Bàn chi pháp, thông qua hi sinh đến một mình tác thành một người khác."

Trong thiên không, Trầm Phỉ Vân thân thể còn đang không ngừng tan rã, nhưng đồng thời lại nhanh chóng làm lại, tán phát ra khí thế bàng đại càng bức cho Lục Nguyên Đường cũng vô pháp tiếp cận.

Mông lung hư huyễn bên trong, Trầm Phỉ Vân nhìn Lục Nguyên Đường: "Đều là tại ngươi! Đều là tại ngươi!"

Trong giọng nói là vô tận oán độc cùng thống hận.

Theo nàng lên tiếng, một cỗ vô hình chi lực đã ràng buộc trụ Lục Nguyên Đường, Lục Nguyên Đường phát hiện bản thân càng vô pháp động đậy thêm.

"Không thể nào!" Hắn sợ hãi kêu to: "Ngươi tu vi chưa đến đỉnh phong, Đường Tật Phong nguyên thần trọng thương, không thể nào giúp ngươi thành tựu Niết Bàn!"

"Nhưng đầy đủ giết chết ngươi." Trầm Phỉ Vân lạnh nhạt nói.

Theo nàng lên tiếng, Lục Nguyên Đường chỉ cảm thấy một phiến khủng bố chi triều dũng nhập, trong nháy mắt đem toàn bộ của hắn ý thức nhấn chìm. . .

Chương 77 : Hấp thu

Chương 77: Hấp thu

"A! ! !"

Lục Nguyên Đường phát ra thống khổ thảm khiếu, chỉ là mặc hắn giãy giụa thế nào, lại cũng không cách nào đào thoát Trầm Phỉ Vân thủ chưởng.

Thời khắc này Trầm Phỉ Vân, niết bàn trọng sinh, hết thảy tử vong quy về Đường Tật Phong, mà tái sinh thì quy về nàng, đổi lấy chính là vô tận lực lượng cường đại, thần thức tăng vọt, thần uy như ngục, Lục Nguyên Đường tuy rằng tu vi cao thâm, nhưng chung quy không chịu nổi áp lực cực đại, càng là tươi sống bị Trầm Phỉ Vân luyện hóa.

Kích sát Lục Nguyên Đường, Trầm Phỉ Vân thể nội thăng đằng chi quang vẫn như cũ không giảm.

Nàng biết mình thời gian không nhiều, bi thanh nói: "Phu quân, ta sẽ không để cho ngươi chết vô ích."

Nói song thủ vung lên, kình khởi vô biên pháp lực, hướng tới cái kia một màu đen kịt không gian đánh tới.

Cự đại cột sáng đánh vào Vô Gian Hắc Ngục trên, bốc lên khủng bố diễm triều, liền ngay cả thiên địa cũng vì đó biến sắc.

Trong khoảnh khắc đó, thậm chí ngay cả phương xa một ít đại năng đều cảm thụ được nơi đây chi kịch biến.

Này đến từ ngoại bộ công kích đánh vào Vô Gian Hắc Ngục trên, cả phiến không gian vì đó kích đãng.

Nam Ca Tử Thủy Tinh Tử đại hỉ, đồng thời kích phát tất cả lực lượng, song phương tại một khắc này đều đã là không để lại dư lực, toàn lực hướng Vô Gian Hắc Ngục phát khởi trùng kích.

"Ngao! ! !"

Dương Chí Thiện đã phát ra ma bình thường cuồng hô, lại là thẳng thắn mặc kệ Vô Gian Hắc Ngục, hướng tới Thủy Tinh Tử tế xuất Hoang Tuyệt Cổ Ấn.

Thần ấn từ trời hạ xuống, đập về phía Thủy Tinh Tử đỉnh đầu.

Nam Ca Tử biết không tốt, thế mà chủ động che ở phía trên Thủy Tinh Tử, toàn lực chống lại Hoang Tuyệt Cổ Ấn, đồng thời Thủy Tinh Tử thì đối Dương Chí Thiện phát khởi phản kích.

Nhưng Dương Chí Thiện bất chấp, đem tất cả lực lượng trút xuống tại cổ in lại, cổ ấn thần uy tăng vọt, Nam Ca Tử tiên pháp hộ tráo trong nháy mắt phá nát, cổ ấn đã hạ xuống đỉnh đầu Nam Ca Tử, nhục thân phá nát, nguyên thần kích đãng.

Đồng thời Dương Chí Thiện thể nội nguyên thần hóa ma mà ra, như hư không ma vật, cắn một cái tại trên nguyên thần Nam Ca Tử, càng cùng hắn quấn quýt lấy nhau.

"Nam ca!" Thủy Tinh Tử kêu to, toàn lực xuất thủ.

Nhưng mà Dương Chí Thiện xem ra càng là liều mạng cũng phải giết chết một người, trực tiếp vất bỏ nhục thân.

Không chỉ có như vậy, càng là chủ động từ bên trong thân thể rút lấy lực lượng, ma uy cuồng trướng, thần thông đối đầu, Nam Ca Tử lại không thể chịu đựng, tại Dương Chí Thiện ngập trời ma diễm bên trong không ngừng tê hào, nguyên thần chi quang càng là không ngừng tan rã.

Đừng nói sống sót, coi như là đào dật đều cực kỳ gian nan.

Đúng vào lúc này, hắc ám thiên địa chợt hiện một tia sáng.

Vô Gian Hắc Ngục phá!

Nương theo quang huy tràn vào, là Trầm Phỉ Vân thân ảnh như điện xông đến, mang vô biên chi thế trùng kích tại Dương Chí Thiện trên người.

Như lưu tinh va chạm, Dương Chí Thiện cuồng gào một tiếng, thiên ma chi khu càng tại đây trong đụng chạm từ từ tan rã tiêu vong, chỉ còn lại một cái cường đại nguyên thần, vẫn còn đang cắn nuốt Nam Ca Tử.

Nếu chỉ nhìn hai người bọn hắn nguyên thần chi đấu, nơi nào còn có đại năng giao thủ uy nghiêm, đến càng như là chó dữ chụp mồi, lấy nguyên thủy nhất cũng phương thức tàn nhẫn nhất tại lẫn nhau thôn phệ.

Thủy Tinh Tử Trầm Phỉ Vân đồng thời xuất thủ công kích, nhưng Dương Chí Thiện nhưng cười ha hả: "Đều cho lão phu chết đi!"

Theo hắn lên tiếng, liền thấy hắn thiên ma chi khu ma uy đột nhiên đề thăng.

"Không được!" Thủy Tinh Tử nhìn ra vấn đề: "Hắn muốn ma khu tự bạo!"

Thiên ma chi khu một khi tự bạo, uy năng mạnh mẽ vô khả bễ nghễ, đây không thể nghi ngờ là Dương Chí Thiện cuối cùng sát chiêu.

"Chạy mau!" Thủy Tinh Tử biết không tốt, trong tay tương tự xuất hiện một thanh trong suốt quang đao, giống như Đường Tật Phong *, hướng tới Nam Ca Tử nguyên thần chém xuống, càng tương tự đem Nam Ca Tử nguyên thần triệt để chém nứt, sau một khắc đã thi triển vô biên độn thuật, kéo Trầm Phỉ Vân cùng bộ phận Nguyên Lâu Vệ hướng xa xa bỏ chạy, sau một khắc đã xuất hiện tại bên ngoài trăm dặm.

Mới vừa xuất hiện, liền sau khi thấy phương dâng lên một phiến khủng bố ma triều, xông thẳng chân trời, hình thành một đại đoàn màu đen cái nấm dạng đám mây.

Sau đó là sóng trùng kích khủng bố tịch quyển mặt biển, hình thành một phiến ngập trời chi triều, một đường kéo dài, hướng về phương xa cuồn cuộn mà tới.

Nhìn thấy một màn này, Thủy Tinh Tử bất đắc dĩ nhắm mắt lại.

"Sư phụ!" Trầm Phỉ Vân lại là ngao một tiếng gào khóc lên, quỳ rạp xuống Thủy Tinh Tử trước mặt: "Tật Phong. . . Tật Phong hắn. . ."

Thể nội thăng đằng chi quang đã bắt đầu ảm đi.

Thủy Tinh Tử nhìn nhìn học trò cưng của chính mình, vô lực ngã ngồi tại đám mây bên trong: "Ta biết. . . Ta biết. . . Năm đó ngươi là Yên Vũ Lâu thiên chi kiều nữ, mà Tật Phong chỉ là một giới phổ thông tu sĩ. Ngươi kiên trì phải gả cho hắn thời điểm, ta còn dốc lực phản đối. Hiện tại, Tật Phong chứng minh bản thân, hắn xác thực là ngươi lựa chọn hảo vị hôn phu. Hắn là cứu ngươi, mà hi sinh bản thân, đúng là đáng giá phó thác chi nhân."

Trầm Phỉ Vân nhưng chỉ là khóc không ngớt.

Thủy Tinh Tử nhìn nhìn trong tay Nam Ca Tử nguyên thần, nhẹ nhàng lắc đầu: "Dương Chí Thiện quá ác, Nam huynh đã chú định vô pháp hồi thiên. Ngươi tu vi chưa đến đỉnh phong, cường hành đề thăng, hậu hoạn vô cùng, cảnh giới sớm muộn sẽ hạ lạc. . . Thôi được, thôi được, lợi dụng Nam huynh mệnh, tác thành ngươi đi. . ."

Nam Ca Tử tuy vong, nguyên thần ý chí còn tại, sợ hãi kêu to: "Không được!"

Thủy Tinh Tử lại lắc đầu: "Xin lỗi, Nam huynh, ngươi thụ trọng thương, chú định khó về đỉnh phong, chỉ có hi sinh ngươi đến tác thành Phỉ Vân."

Nói, đã đem Nam Ca Tử nguyên thần đưa vào Trầm Phỉ Vân thể nội.

Trầm Phỉ Vân cả kinh: "Sư phụ."

"Ngậm miệng, còn không lập tức tiếp nhận ngươi sư bá chân linh, đây là duy nhất vững chắc ngươi cảnh giới, bù đắp không đủ biện pháp."

"Nhưng mà sư phụ. . ."

"Nam huynh đã một, ta cũng chịu đến Dương Chí Thiện trọng thương. Yên Vũ Lâu, không thể ít hơn nữa một cái Niết Bàn. . ."

Nghe nói như thế, Trầm Phỉ Vân tâm thần rung chuyển dữ dội, rốt cục không tiếp tục chống lại, tùy ý Thủy Tinh Tử làm, đem Nam Ca Tử nguyên thần nạp vào, thể nội nổ vang Nam Ca Tử tuyệt vọng kêu thảm âm thanh.

Hắn hai vợ chồng năm đó là cầu Niết Bàn, cũng không biết sao liền mân mê ra Linh Tê bí thuật, có thể hai người chi lực tác thành một người. Nhưng chung quy ai cũng không nỡ lòng bỏ hi sinh đối phương, chỉ là làm như ép đáy hòm thủ đoạn, lại không nghĩ rằng ngày hôm đó rốt cục vẫn là đến rồi.

Đường Tật Phong trọng thương bên dưới, lấy tự thân tác thành Trầm Phỉ Vân, chung quy khó khắc hoàn toàn công, vì vậy Trầm Phỉ Vân phá cảnh chỉ là tạm thời, nhất định phải hạ xuống. Nhưng hiện tại đã có Nam Ca Tử nguyên thần chống đỡ, rốt cục có thể bảo vệ Niết Bàn cảnh giới.

Chỉ là đề thăng như vậy, sau này chú định khó mà tiến bộ, Thủy Tinh Tử nhưng cũng đã không cố kỵ được nhiều như vậy rồi.

Nàng rất rõ ràng, Yên Vũ Lâu liền tổn hai vị Niết Bàn, bản thân lại thân bị thương nặng, vô cùng cần thiết một vị mới định hải thần châm, vì vậy không tiếc tất cả tác thành Trầm Phỉ Vân.

Này một phen hấp thu, trước sau dằn vặt ước chừng một canh giờ.

Một canh giờ sau, mắt thấy Trầm Phỉ Vân đã đem Nam Ca Tử nguyên thần hoàn toàn hấp thu, Thủy Tinh Tử lúc này mới đứng thẳng người lên, nói với Nguyên Lâu Vệ thủ hạ: "Nàng còn cần một ít thời gian, các ngươi lưu ở chỗ này thủ hộ, ta đi Tâm Thiện Đảo một thoáng."

Nói đã hướng Tâm Thiện Đảo bay đi.

Dương Chí Thiện tự bạo ma khu, đó là ngay cả nguyên thần cũng phải yên diệt, vì vậy khẳng định đã chết rồi.

Thủy Tinh Tử hiện tại quá khứ, chính là muốn tiếp thu hắn di sản.

Chỉ là vừa nghĩ tới vì thế hi sinh Nam Ca Tử Đường Tật Phong, lại cảm thấy thật sự không đáng.

Một chuyến này, Yên Vũ Lâu thực sự là thiệt thòi lớn rồi.

"Ai, hi vọng hắn còn có thể lưu lại chút cái gì khác, bù đắp ta Yên Vũ Lâu tổn thất đi." Thủy Tinh Tử lẩm bẩm tự nói.

Chỉ là đi tới cái kia đã từng Tâm Thiện Đảo phế tích, Thủy Tinh Tử triệt để choáng váng.

Chương 78 : Tạo Hóa

Chương 78: Tạo hóa

Ma khu tự bạo uy lực rất đúng lớn.

Đó là một vị chí cường giả đem nhục thân cùng nguyên thần hết thảy lực lượng ngưng tụ lại, bạo phát cuối cùng cuồng dã.

Theo lý tại dưới loại tình huống này, Tâm Thiện Đảo toàn bộ là không tồn tại, liền ngay cả kẽ nứt Ma Uyên cũng đã biến mất.

Nhưng mà sự thực là, khi Dương Chí Thiện tự bạo một khắc đó, Tâm Thiện Đảo tuy rằng phần lớn bị hủy, nhưng còn để lại một phiến tiểu tiểu không gian.

Tâm Thiện Quan.

Liền như là có cái gì vậy đang thủ hộ mảnh này đạo quan, nơi đây càng hoàn toàn không bị ma khu tự bạo uy năng ảnh hưởng.

Xác thực nói, không phải có cái gì thông thiên pháp thuật bảo vệ nó, mà là hết thảy lực lượng đều chủ động vòng qua mảnh này đạo quan.

Trong đạo quan, Tâm Huyền Thượng Nhân "Thi thể" lẳng lặng nằm.

Đột nhiên mở mắt ra, trên mặt của ông lão lộ ra tà mị nở nụ cười.

Hắn chậm rãi ngồi dậy, khuôn mặt biến hóa, đã biến ảo về khuôn mặt của Ninh Dạ.

Sau đó hắn đứng lên, chắp hai tay sau lưng nhìn hướng bên ngoài.

Trước đạo quan, chính là hải vực, ngập trời sóng biển chính cuồn cuộn mà đến, lại cuồn cuộn mà tới, nhưng thủy chung không thể động vào đạo quan còn sót lại này mảy may.

Ninh Dạ thoải mái nói: "Đi ra đi, ta biết ngươi còn sống."

Không có động tĩnh.

Ninh Dạ nở nụ cười: "Còn vờ vịt với ta?"

Hắn tiện tay vung lên, Côn Lôn Kính đột nhiên xuất hiện, một phiến quang ảnh rơi xuống, đã lạc ở trước người trên đất trống, soi sáng ra một phiến hư ảnh, bất ngờ là Dương Chí Thiện hình tượng.

Hắn chính dại ra nhìn Ninh Dạ, hiển nhiên đang khiếp sợ.

"Ngươi đang kỳ quái? Kỳ quái vì sao vô pháp đoạt ta chi xá?" Ninh Dạ mỉm cười nhìn hắn: "Ta rõ ràng ăn ngươi dẫn thần chi dược, nhưng vì sao vô dụng? Tạo Hóa lão nhi?"

Nghe được danh tự này, Dương Chí Thiện giật nảy cả mình: "Ngươi biết?"

"Ngô, nghe nói qua tên của ngươi, chỉ là không nghĩ tới, ngươi thế mà có thể sống đến hiện tại." Ninh Dạ cũng không khỏi thổn thức.

Tạo Hóa Lão Nhân, có thể tính là thời kỳ thượng cổ một vị đại năng.

Hắn cùng Tạo Hóa Thần Tọa không có quan hệ gì, sở dĩ có hanh hiệu này, là nhân vì người nọ nắm giữ một môn đặc thù thần thông, chính là đoạt xá.

Đoạt xá chi sự, cũng không phải là dễ dàng có thể làm.

Thân thể có chủ, dựa địa lợi chi thế, có thể kháng ngoại địch.

Cho dù là đối với người bình thường đoạt xá, tỷ lệ thành công đều cực thấp, càng không nói tu vi đến Vạn Pháp cảnh cường giả.

Thế nhưng Tạo Hóa Lão Nhân bất đồng, người này vì cầu vĩnh sinh, thế mà nghiên cứu ra một môn đặc thù thần thông, mượn dẫn thần chi dược, có thể khiến bản thân đoạt xá tỷ lệ thành công đại tăng.

Người này bởi vì đoạt xá quá nhiều, một độ gây nên tu tiên giới cực kỳ kỵ đạn, sau đó liên thủ kích sát người này, xác nhận người này chưa lại chuyển sinh sau khi, lúc này mới thở phào một hơi.

Ai có thể nghĩ đến, Tạo Hóa Lão Nhân cũng không có chân chính chết đi, mà là càng chạy đến Ma Môn, trở thành Ma Môn chi chủ.

Bất quá đoạt xá chung quy không thể so tự thân tu hành, không phải thân thể của chính mình, cùng nguyên thần thường không bao quát, thực tế sẽ đối thần thức sản sinh ảnh hưởng cực lớn. Đoạt xá càng nhiều, thần thức liền sẽ tương đối càng nhược.

Đây chính là nguyên nhân vì sao trước mắt Dương Chí Thiện thần thức không mạnh, vô pháp phát hiện Ninh Dạ bộ mặt thật nguyên nhân.

Bởi vì hắn thực tế là Tạo Hóa Lão Nhân, đã sớm trải qua không biết bao nhiêu lần đoạt xá trọng sinh.

Nếu không phải Ninh Dạ từng nghe đã nói vị này Tạo Hóa Lão Nhân truyền thuyết, lại có Dương Chí Thiện trong lúc vô tình để lộ ý tứ, tiết lộ thần thức không mạnh cái nhược điểm này, hắn vẫn đúng là không có nghĩ tới điểm này.

Thời khắc này Dương Chí Thiện mặt lộ vẻ dữ tợn, hắn ngẩng đầu nhìn hướng không trung: "Côn Lôn Kính. . . Ngươi là Ninh Dạ, cũng là Bạch Vũ?"

Ninh Dạ buông tay: "Ta thân phận này là càng lúc càng nhiều người biết đi."

"Bất Diệt Tuyền. . ." Dương Chí Thiện hầm hừ.

Tại biết Ninh Dạ chính là Bạch Vũ sau, Dương Chí Thiện triệt để nghĩ rõ ràng.

Có Bất Diệt Tuyền tại, hắn dẫn thần đan là vô dụng.

Không nghĩ tới Ninh Dạ nhưng lắc lắc đầu: "Bất Diệt Tuyền xác thực có thể giải ngươi dẫn thần đan, nhưng ta khi đó không thể xác định thân phận của ngươi cùng dược vật, sẽ mạo loại này hiểm. May mắn chính là, ngươi thần thức quá yếu, vì vậy khó có thể nhìn thấu ta huyễn thuật. . . Ta căn bản cũng không có ăn đi."

Ninh Dạ nói đã lấy ra một vật, chính là Dương Chí Thiện lúc trước cho hắn đan dược.

Dương Chí Thiện hừ một tiếng: "Xem như ngươi lợi hại."

Nói cũng bất hòa Ninh Dạ nói nhiều, trực tiếp độn không rời đi.

Chiếm không được Ninh Dạ thân thể, Dương Chí Thiện cũng không sợ, cùng lắm lại tìm cá biệt thân thể đoạt xá. Tạo Hóa Lão Nhân hậu chiêu vô số, tại Trường Thanh các nơi đều có bản thân chuẩn bị sẵn "Hạt giống", lúc trước lựa chọn Ninh Dạ, cũng bất quá là đồ cái thuận tiện mà thôi.

Thấy hắn phải rời đi, Ninh Dạ cười nói: "Ta để ngươi đi rồi sao?"

Dương Chí Thiện cười ha hả: "Bản tọa phải đi, ai lại lưu được?"

Nói nguyên thần càng là trong nháy mắt hóa thành vô số lưu quang phân tán mà ra.

Tạo Hóa Lão Nhân sáng chế chi thần thông, huyền diệu cực kỳ, năm đó bao nhiêu người tại kích sát hắn sau muốn nhổ cỏ tận gốc nhưng đều thất bại, liền nhân vì người nọ nguyên thần cho dù vỡ vụn ngàn vạn, nhưng chỉ cần lưu lại một điểm, liền có thể trọng sinh, hơn nữa tốc độ thật nhanh, căn bản là vô pháp truy kích, so với Diệt Thần Chú lại cao minh không biết bao nhiêu lần. Chỉ bất quá Diệt Thần Chú là vì tu hành cùng chiến đấu, mà Tạo Hóa Lão Nhân môn thần thông này không liên quan đến tu hành, thuần túy chính là vì sống sót.

Dương Chí Thiện tuyệt không tín lấy thủ đoạn của Ninh Dạ có thể lưu lại bản thân.

Nhưng mà Ninh Dạ nhưng chỉ là nở nụ cười, nhẹ lay động đầu: "Tự tác nghiệt, không thể sống!"

Nói đã lấy ra một vật.

Tử Giới Châu.

Thuận tay đem cái kia dẫn thần đan bóp nát, một tia nguyên thần chi quang xuất ra, chính là Dương Chí Thiện bản mệnh nguyên thần.

Dương Chí Thiện dẫn thần đan nội, tàng kỳ thực chính là hắn một điểm phân thần, coi đây là dẫn, dẫn dắt bản mệnh nguyên thần, hình thành đoạt xá.

Nhưng giấu ở đan dược bên trong điểm ấy nguyên thần, nhưng không giống Dương Chí Thiện ở ngoài thần, cũng không có linh trí, sẽ không chủ động đào dật.

Sau một khắc Ninh Dạ đã đem Dương Chí Thiện bản mệnh nguyên thần đánh vào Tử Giới Châu bên trong.

"A!"

Một phiến thê lệ khiếu thanh vang lên.

Liền thấy vừa mới còn tứ tán đào dật Dương Chí Thiện nguyên thần, thế mà bản thân lại bay trở về, tranh nhau chen lấn hướng về Tử Giới Châu tuôn tới.

"Không!"

Trong hạt châu phát ra Dương Chí Thiện khiếu thanh sợ hãi cực điểm, một cái nguyên thần hư ảnh chính đang dần dần sinh thành.

"Vậy mới nói, đây chính là tự tác nghiệt a." Một cái thanh âm du nhiên vang lên, thình lình chính là Hắc Viêm Ma Thần.

Hắn nhìn Dương Chí Thiện mảnh vỡ nguyên thần như quang vũ * không ngừng tràn vào, chà chà lắc đầu: "Dẫn thần đan, chỉ dẫn nguyên thần, xâm linh đoạt xá, nhưng cũng bởi vậy phản hại ngươi, gặp phải người có chuẩn bị, liền sẽ khiến ngươi chi nguyên thần như thiêu thân lao đầu vào lửa, tự chui vào lưới."

"Hắc Viêm cứu ta!" Dương Chí Thiện điên cuồng rống to.

"Cứu?" Hắc Viêm Ma Thần xem thường: "Tên ngu xuẩn này là cầu trường sinh, tự đoạn căn cơ, liền một cái Vạn Pháp cảnh Huyễn Hóa Chi Thuật cũng không nhìn thấy, tài ở trong tay hắn, đến cũng không oan, lại có cái gì tốt cứu."

Nói đã phun ra một cỗ ma ngục chi viêm, càng là bắt đầu luyện hóa lên Dương Chí Thiện nguyên thần.

Theo ma diễm thiêu đốt, Dương Chí Thiện nguyên thần không ngừng biến hóa, dần dần càng tại Tử Giới Châu bên trong, hình thành một cái hoàn toàn mới Huyết Sát.

Huyết Sát này đã bị xóa đi toàn bộ thần trí, vô tri vô thức, nhưng hung lệ vô cùng, phô trương ra ngập trời huyết sát khí.

Năm đó Kinh Trường Dạ luyện hóa một thành đoạt được máu sát, cũng không sánh được giờ phút này Ninh Dạ luyện hóa một người đoạt được.

Chỉ là Ninh Dạ đối với điều này lại hoàn toàn không thèm để ý, trái lại lòng sinh căm hận, nói: "Thứ này, ta cũng không muốn muốn."

Nói tiện tay trảo một cái, đã đem xa xa rơi rụng Chí Ác Kiếm, Hắc Ma Phiên những vật này nắm ở trong tay.

Ninh Dạ đem Ngọc Ma Thủ Hắc Ma Phiên vứt cho Hắc Viêm Ma

Thần: "Đây là ngươi thù lao."

"Chí Ác Kiếm đây?" Hắc Viêm nhưng chỉ quan tâm Chí Ác Kiếm.

"Ta sẽ không để cho bực này ma khí lưu trên thế gian." Ninh Dạ kiên quyết nói: "Bất quá ta có thể suy nghĩ hóa giải nó, đem nguyên bản thuộc về ngươi Ma Uyên bộ phận trả lại ngươi, lại thêm Tử Giới Châu cùng Tâm Ma Cổ Quyển."

Nghe nói như thế, Hắc Viêm Ma Thần biết đây đã là Ninh Dạ lớn nhất nhượng bộ, bất đắc dĩ gật đầu: "Được rồi, nếu như thế, điều kiện của ngươi là cái gì?"

"Yên Vũ Lâu tất cả, bao gồm Thu Thủy trường Thiên đồ!"

"Vậy không quá dễ dàng đâu."

"Cho nên mới muốn ngươi toàn lực ứng phó a. Nếu như ngươi nguyện ý chân chính toàn lực xuất thủ, chính là thứ ba kiện chứng đạo ma hài, cũng không phải là không thể suy nghĩ ở bên trong."

"Ngươi là nói. . ."

"Đúng, giữa ngươi và ta trăm năm ước hẹn liền có thể giải trừ."

Chương 79 : Nguy cơ đã hiện

Chương 79: Nguy cơ đã hiện

Thân hình lóe lên, Ninh Dạ đã xuất hiện tại đám người Trì Vãn Ngưng bên người.

"Thành công rồi!" Trì Vãn Ngưng Công Tôn Điệp đã vui mừng ôm lấy Ninh Dạ.

"Ân, so với ta kế hoạch muốn thuận lợi một ít." Ninh Dạ gật đầu, tiện tay ném ra một quyển quyển sách cho Công Tôn Điệp.

Công Tôn Điệp tiếp nhận vừa nhìn, đại hỉ: "Hắc Ngục Ma Điển?"

Vật này là từ trên người Dương Chí Thiện đạt được, chính là Ma Môn tam đại bí điển một trong.

"Đúng, bất quá không cho phép ngươi tu hành, chỉ có thể cảm ngộ đạo tắc." Ninh Dạ cảnh cáo nàng.

Hắn cũng không muốn Công Tôn Điệp lại đi ma đạo.

Công Tôn Điệp thè lưỡi ra: "Đã biết."

Ma Môn tam đại bí điển, hiện tại có hai bản đã rơi vào trong tay nàng, trong lòng tất nhiên là vui mừng, đã bắt đầu tính toán, bản thân nên dùng này hai quyển ma điển cùng Ma Môn đổi chỗ tốt gì.

Trước đây nàng được rồi ma điển chỉ dám bản thân lén lút mang theo chạy, giao dịch chi sự nghĩ cũng không dám nghĩ tới, hiện tại có Ninh Dạ tại, sức lực đại tăng, căn bản liền không nghĩ tới muốn hủy diệt bọn chúng, mà là dự định bán về cho Ma Môn.

Ninh Dạ thì đem Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm trả lại Trì Vãn Ngưng, quay đầu đối Lâm Lang Thiên nói: "Dương Chí Thiện Nam Ca Tử đã chết, bất quá Nam Ca Tử bảo vật đều bị Thủy Tinh Tử mang đi, mà Dương Chí Thiện trên người gì đó phần lớn đều là Ma Môn đồ vật, ta đã dùng để cùng Hắc Viêm làm giao dịch, bảo hắn tại tiêu diệt Yên Vũ Lâu lúc toàn lực xuất thủ, chỉ có này Khô Vĩ Tiên tán gẫu tỏ tâm ý."

Khô Vĩ Tiên chính là Dương Chí Thiện trong tay một kiện siêu nhất phẩm pháp bảo, có thể khiến vạn vật đều khô, phá hủy sinh cơ. Vật này đối Vạn Hoa Cốc kỳ thực không có gì giá trị sử dụng, ngược lại là có tác dụng khắc chế, nhưng cũng chính bởi vậy, Vạn Hoa Cốc luôn luôn nóng lòng sưu tập, không cầu bản thân hữu dụng, chỉ cầu đối thủ không có.

Lâm Lang Thiên vui vẻ tiếp nhận: "Không sao, không sao, vốn là ngươi kêu ta đi tới làm giúp đỡ, ta cũng không hỗ trợ cái gì, nơi nào không ngại ngùng thu chỗ tốt của ngươi. Như bây giờ rất tốt."

Những khác đại năng nếu như giống như vậy theo Ninh Dạ khắp thế giới chạy nhưng một chút tác dụng đều không phát huy đến, chỉ làm một cái bảo tiêu, sợ là đã sớm nổi trận lôi đình.

Lâm Lang Thiên nhưng chỉ cảm thấy như vậy không thể tốt hơn.

Nàng tuy rằng không yêu động thủ, thế nhưng đối với xem trò vui vẫn là mãn yêu thích.

Vận dụng Thủy Mạc Liêm Hoa chi thuật phóng tầm mắt nhìn đại năng so chiêu lúc, thậm chí còn gọi thẳng kích thích, thỉnh thoảng còn muốn vỗ ngực hô to gọi nhỏ, giống như tiểu cô nương *, cũng làm cho Trì Vãn Ngưng Cố Tiêu Tiêu đám người dồn dập cười nàng, nàng lại hoàn toàn không thèm để ý.

Ninh Dạ mỉm cười nói: "Tiên Tôn không ngại là tốt rồi. Như mặt sau hành động thuận lợi, không thể thiếu cũng phải có Vạn Hoa Cốc một phần."

Vạn Hoa Cốc cần giúp đỡ kéo cừu hận, vì vậy nhất định phải muốn bắt chút chỗ tốt.

Lâm Lang Thiên nhưng thở dài một hơi: "Cái này lại là có chút vấn đề. Yên Vũ Lâu như diệt, tiên giới tất loạn. Ta luôn cảm thấy việc này vẫn là phải cùng sư tỷ bọn họ nói một tiếng tốt."

Ninh Dạ trực tiếp nói: "Tiên Tôn, ngã kính trọng ngươi mới nói cho ngươi chân tướng. Ngươi có thể không tham dự, nhưng không thể được bán đứng ta, nếu ngươi bán đứng ta, ta liền giết ngươi."

Cố Tiêu Tiêu biến sắc: "Sư phụ, ngươi không thể được như vậy đối sư thúc lên tiếng."

Thế nhưng Ninh Dạ nhưng rất nghiêm túc.

Như hắn đã nói, Lâm Lang Thiên có thể không giúp đỡ, nhưng không thể được bán đứng hắn.

Hắn uy hiếp này nếu như đối Vô Cấu khác đại năng nói, hơn nửa liền trực tiếp trở mặt, đối Lâm Lang Thiên lại là hữu dụng.

Thầm nói: "Biết ngươi lợi hại, ngươi có Thiên Cơ Điện, lại có Hắc Viêm Ma Thần phụ trợ, ta đánh không lại ngươi. Được rồi được rồi, đằng nào là ngươi uy hiếp ta, ta cũng không cách nào a, chỉ có thể không nói nữa."

Nói thế mà mặt mày hớn hở lên đến.

Cố Tiêu Tiêu ngẩn ra, lại là tỉnh ngộ ra.

Tình cảm Ninh Dạ nói như vậy, chính là đang cố ý cho Lâm Lang Thiên tìm cái lý do.

Lâm Lang Thiên rất yêu thích lý do này, lập tức cảm thấy không cần phiền não rồi. Càng nghĩ càng thấy được bản thân nói có lý, hưng phấn gật đầu: "Đúng, ta đánh không lại ngươi, vì vậy chỉ có thể bị ngươi cưỡng bức. Chính là như vậy!"

Sau đó hưng phấn nhìn Ninh Dạ: "Tiếp sau đó làm thế nào?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Nam Ca Tử đã chết, bảy đại đô sứ cũng không khác mấy chết hết, Yên Vũ Lâu chính là không hư thời khắc, tự nhiên là trực đảo hoàng long. Vừa vặn ta gần nhất thu hoạch khá lớn, có một chuyện hẳn là có thể làm, ta đã. . . Di?"

Ninh Dạ đột nhiên dương lông mày lên.

Thiên Ma khu tự bạo thời khắc đó, Lôi Vô Tâm vừa thấy dị thường, biết không tốt, vội vàng thi triển bí pháp bỏ chạy.

Đợi đến phong ba qua đi, Lôi Vô Tâm mới thở phào một hơi.

Này Dương Chí Thiện, quả nhiên không phải bình thường, cho dù là tự bạo chi uy cũng khủng bố như vậy.

Bất quá cứ như vậy, Ninh Dạ này quá nửa là chết rồi.

Hắn đối Ninh Dạ cũng không có hảo cảm, không chỉ có là bởi vì đệ tử của hắn Khổng Triêu Thăng duyên cớ, cũng bởi vì Ninh Dạ quá xuất phong đầu.

Mộc tú tại lâm, phong tất thúc.

Lôi Vô Tâm tuy tu Xá Thân Đạo, nhục thân hoàn toàn không có lo lắng, nhưng này đố kỵ chi tâm lại vẫn là là có.

Ninh Dạ biểu hiện như thế phong tao, hắn tất nhiên là không thích.

Thời khắc này mắt thấy dư âm đã qua, thế nhưng cái kia mảnh hòn đảo lại vẫn quỷ dị lưu lại bộ phận, trong lòng kinh ngạc, liền quyết định qua xem một chút.

Chờ hắn bay trở về hòn đảo phụ cận, Ninh Dạ dĩ nhiên không còn, hết thảy tất cả đều là không không đãng đãng, trong lòng đang tự kinh ngạc, chợt thấy không đúng.

Không được!

Lôi Vô Tâm thầm kêu một tiếng, quay đầu muốn chạy.

Cũng đã muộn rồi.

Một cỗ hùng hồn vĩ lực khống chế lại hắn, càng là đem hắn trực tiếp nhiếp lên, người đã hướng chỗ cao bay đi.

Cho dù là không có nhìn thấy, Lôi Vô Tâm cũng biết xảy ra chuyện gì.

Đáng chết!

Đáng chết!

Làm sao liền quên Thủy Tinh Tử bọn họ khả năng còn có thể trở về.

Một khắc đó, Lôi Vô Tâm cắn răng một cái, thân thể ầm ầm phá nát thành vô số mảnh vỡ, huyết vũ phân phi.

Nhưng Thủy Tinh Tử nhân vật cỡ nào, hừ một tiếng, liền thấy cái kia bay tán loạn mưa máu đồng thời ngưng cố tại không gian, lại không cách nào di động.

Sau đó Thủy Tinh Tử vẫy tay một cái, Lôi Vô Tâm thân thể lại bị nàng sinh sinh một lần nữa tụ hợp lại.

"Lôi Vô Tâm, hóa ra là ngươi. Nói như vậy, Dương Chí Thiện đồ vật là rơi xuống trên tay ngươi? Chí Ác Kiếm đây?" Thủy Tinh Tử lệ vấn.

Thiên tân vạn khổ phó lớn như vậy đại giá rốt cục giết Dương Chí Thiện, hiện tại nhưng chỗ tốt gì đều không đạt được, Thủy Tinh Tử có thể nào không giận.

Lôi Vô Tâm nhưng chỉ là thảm đạm nở nụ cười, sau một khắc, thân thể đã lại lần nữa đổ nát.

"Di?" Thủy Tinh Tử kinh ngạc hắn thế mà có thể tại bản thân khống chế dưới lại lần nữa tự sát, nhất thời cũng là kỳ quái.

"Sư phụ, hắn chết rồi?" Thẩm Phỉ Vân hỏi.

"Không, không có." Thủy Tinh Tử sắc mặt âm trầm nói: "Xá Thân Đạo liều mình không liều mình, người này tuyệt đối không có chết, chỉ là không biết dùng hà thủ đoạn, thế mà có thể tránh được ta quan sát."

Nàng thần thức tìm khắp phụ cận, cũng không phát hiện Lôi Vô Tâm tung tích, chỉ có thể thở dài nói: "Này người không ở chỗ này, nhưng hiện tại xem ra, Dương Chí Thiện ném đồ vật, cho là cùng Hắc Bạch Thần Cung không thể tách rời quan hệ. Hắc Bạch Thần Cung muốn ngư nhân đắc lợi, lần này định không thể cùng bọn họ dễ dàng."

Thẩm Phỉ Vân lại nói: "Ta hiện đang lo lắng không phải cái này."

"Ân? Làm sao?" Thủy Tinh Tử kỳ quái nhìn Thẩm Phỉ Vân.

Thẩm Phỉ Vân trầm thấp nói với Thủy Tinh Tử vài câu, theo Thẩm Phỉ Vân lên tiếng, Thủy Tinh Tử sắc mặt đột nhiên đại biến: "Không được! Tất cả mọi người, lập tức trở về Yên Vũ Lâu! ! !"

Chương 80 : Lôi Vô Tâm

Chương 80: Lôi Vô Tâm

Một canh giờ sau khi Thủy Tinh Tử mang theo Thẩm Phỉ Vân, Nguyên Lâu Vệ rời khỏi, một con thủy đồn yêu (*chuột lang khổng lồ) chậm rãi leo lên trên một hòn đảo nhỏ ở ngoài Tâm Thiện Quan 200 dặm.

Rời khỏi mặt nước, đột nhiên bắt đầu kịch liệt vặn vẹo, dần dần càng biến hóa thành một cái hình người, bất ngờ là hình dạng của Lôi Vô Tâm.

Thở dài một hơi, Lôi Vô Tâm mắng: "Nguy hiểm thật, may nhờ bản tôn còn có chút thủ đoạn."

Chỉ là nhìn nhìn thân thể này của bản thân, trong lòng lại là một trận căm tức.

Xá Thân Đạo của hắn sau khi tu luyện đến Bất Tử Kiếp, chỉ cần bảo lưu một điểm huyết nhục là có thể trọng sinh, nhưng cũng là phải trả giá, bây giờ tu vi giảm mạnh, tạm thời chỉ có Vạn Pháp cảnh giới. Cũng may nội tình vẫn còn, hẳn là không bao lâu nữa liền có thể khôi phục.

Dù vậy, Lôi Vô Tâm cũng rất là đau lòng.

Nghĩ nghĩ, trước tiên phát ra một đạo hỏa phù về Hắc Bạch Thần

Cung, thông báo Nhạc Tâm Thiện bọn họ.

Hỏa phù viết xong, hóa thành một đạo hỏa quang độn xuất.

Nhưng vừa mới bay khỏi một khoảng cách, tựa như đụng phải một bức tường trong suốt, thế mà không bay ra được.

Không chỉ có như vậy, ánh lửa không ngừng ngưng kết, thế mà một lần nữa ngưng kết lại hình dạng phù.

Cái gì?

Đây là thủ đoạn gì?

Lôi Vô Tâm kinh hãi.

Hỏa phù đưa thư hẳn có thể tính là phương thức truyền tin đáng tin nhất tiên giới hiện nay, không chỉ tốc độ nhanh, hơn nữa khó có thể chặn lại, coi như ngăn cản lại được, cũng là trực tiếp hủy diệt.

Nhưng một màn hiện tại xuất hiện lại triệt để lật đổ nhận thức của Lôi Vô Tâm, hỏa phù đưa thư của bản thân không chỉ bị chặn lại, lại còn trọng ngưng thành phù.

Hắn chấn kinh trong lòng, cẩn thận nhìn lại, liền thấy trong thiên không đã xuất hiện một đạo thân hình, chính là Ninh Dạ.

"Ninh Dạ!" Lôi Vô Tâm kêu to: "Ngươi làm sao làm được?"

Hắn lúc này phản ứng đầu tiên vẫn là Ninh Dạ đến cùng làm sao làm được chặn lại hỏa phù của bản thân.

Ninh Dạ thấy hắn hỏi như thế, mỉm cười vung tay, phía sau đã xuất hiện cái bóng của Tạo Hóa Thần Tọa: "Tạo hóa vô cực, liền sinh mệnh cũng có thể sáng sinh, huống hồ chỉ là một đạo hỏa phù."

"Tạo hóa. . . Tạo Hóa Thần Tọa. . . Không được!" Lôi Vô Tâm rốt cục phản ứng lại, kêu to nhảy lên, giương tay hướng tới Ninh Dạ đánh ra một đạo thần thông.

Ninh Dạ nhưng chỉ là khẽ búng ngón tay, một khối đá nho nhỏ bay qua, rơi vào trên người Lôi Vô Tâm, bùng nổ ra một phiến hắc bạch lưỡng nghi vòng xoáy, đem Lôi Vô Tâm toàn bộ bao lấy, lại càng không có cách nào chạy đi.

Đây lại là cái thủ đoạn gì?

Lôi Vô Tâm kinh hãi.

"Lưỡng Nghi Vòng Xoáy ta tự nghĩ ra, nhưng đáng tiếc, tu vi không đủ, tạm thời còn cần phải mượn nguyên từ thạch để thi triển, có lẽ ngươi có thể giúp ta đề thăng một thoáng." Ninh Dạ mỉm cười nói.

"Bạch Vũ!" Lôi Vô Tâm phẫn nộ trừng Ninh Dạ.

"Không sai. Xem ra ngươi cũng đã minh bạch, vậy cũng liền không có gì để nói. Vốn là ta còn muốn lưu ngươi sống một quãng thời gian, nhưng ai kêu đầu óc ngươi không tốt như vậy, lại còn dám chạy qua đây nhìn đến tận cùng, tự tìm đường chết, vậy thì thần tiên khó cứu."

Nói Ninh Dạ lại đánh ra hai viên lưỡng nghi nguyên từ thạch, hình thành ba cái hắc bạch vòng xoáy, nhốt lại Lôi Vô Tâm.

Lôi Vô Tâm tuy rằng tu vi là rơi xuống Vạn Pháp, nhưng đến cùng từng là Vô Cấu, cảnh giới bất đồng, thủ đoạn tất nhiều. Ninh Dạ hữu tâm quan sát chỗ thiếu sót của lưỡng nghi nguyên từ thạch của bản thân, vừa vặn dùng hắn để làm thí nghiệm.

Vừa nói, đã mở ra hỏa phù.

Liền thấy mặt trên viết: "Dương Chí Thiện đã chết, di bảo không thấy tăm hơi, chính là Ninh Dạ đoạt được. Nam Ca Tử chiến tử, nhưng Thẩm Phỉ Vân tấn thăng Niết Bàn, ta thụ Thủy Tinh Tử trọng thương, tạm thời vô pháp tìm kiếm tung tích Ninh Dạ."

Trên căn bản đem hết thảy mọi chuyện đều giải nghĩa.

Ninh Dạ nghĩ nghĩ, mượn Vô Thiên Thuật hướng tới hỏa phù vuốt một cái, chữ viết bên trên càng một lần nữa tổ hợp, đã biến thành "Nam Ca Tử chiến tử, Dương Chí Thiện đã chết, di bảo ta đã đoạt được, nhưng thụ Thủy Tinh Tử trọng thương."

Chữ bên trên hỏa phù đưa thư có ấn ký cá nhân đặc biệt của tu sĩ, khó có thể giả mạo, nhưng hiện tại Ninh Dạ chỉ là một lần nữa sắp xếp tổ hợp, mỗi một chữ đều là Lôi Vô Tâm viết, nội dung nhưng đã hoàn toàn biến hóa, nội dung dư thừa xóa đi là được.

Cứ như vậy, bảo vật Dương Chí Thiện lưu lại liền đều trở thành của Lôi Vô Tâm, lại không có quan hệ gì với Ninh Dạ.

Làm xong việc này, Ninh Dạ đem hỏa phù ném ra, truyền lại cho Hắc Bạch Thần Cung.

Cứ việc không nhìn thấy Ninh Dạ sửa lại cái gì, Lôi Vô Tâm cũng có thể đoán được chút, khóe mắt sắp nứt trừng Ninh Dạ: "Ngươi muốn giết ta?"

"Như ngươi nói, lưu ngươi để làm gì?" Ninh Dạ nói đã một chưởng ấn về phía đỉnh đầu Lôi Vô Tâm.

Lôi Vô Tâm quái khiếu một tiếng, thân thể lại lần nữa đổ nát.

Nhưng ba cái hắc bạch vòng xoáy đồng thời hấp thụ, cho dù là một điểm tơ máu cũng không kịp dật tán.

Ninh Dạ tay nhất thu, ba cái hắc bạch vòng xoáy hóa thành một thể, đã đem Lôi Vô Tâm toàn bộ giảo nhập vào trong vòng xoáy, yên diệt sạch sẽ.

"Thật đáng tiếc một cái vật thí nghiệm." Ninh Dạ nhàn nhạt nói một câu, lúc này mới chắp tay bay đi.

Ba canh giờ sau.

Trên một hòn đảo nhỏ cách Tâm Thiện Quan ngoài 800 dặm.

Mặt biển lại nổi lên sóng lớn, lại là một cái thủy yêu lên bờ.

Lần này lại là một con cua nhỏ, nhìn nhìn chung quanh.

Xác nhận không người xong, mới một lần nữa hóa thành hình người.

Thình lình lại là Lôi Vô Tâm.

Người này cũng thật là cái giết không chết, cũng không biết hắn dùng thủ đoạn gì, càng luôn có thể đào thoát.

Chỉ là mỗi một lần đào thoát, cũng làm cho tu vi hắn giảm xuống một tầng, bây giờ thình lình đã là tu vi Hoa Luân.

"Hỗn đản! Hỗn đản! Hỗn đản!" Lôi Vô Tâm tức giận mắng to.

Một chuyến này tổn thất thực sự quá lớn, Lôi Vô Tâm tức giận dĩ cực.

Rớt liền hai cấp, muốn trở lại lại là không dễ như vậy rồi.

"Ninh Dạ, ngươi chờ chết đi!" Lôi Vô Tâm mắng một tiếng, xoay người rời đi.

"Ngươi quả nhiên vẫn còn sống đây." Ninh Dạ cười nói.

"Cái gì?" Lôi Vô Tâm thân thể cứng đờ, ngơ ngác quay đầu lại.

Quả nhiên, Ninh Dạ liền đứng tại không xa sau lưng hắn.

"Chuyện này không thể nào!" Lôi Vô Tâm hét to: "Ngươi làm sao có khả năng biết ta ở chỗ này?"

Ninh Dạ đoán được hắn không chết không kỳ quái, khiến cho hắn nghĩ không ra chính là, Ninh Dạ làm sao có khả năng biết địa điểm hắn sống lại.

Đây chính là liền Thủy Tinh Tử đều không thể tìm tới.

Nhưng sau một khắc, không cần Ninh Dạ hồi đáp, chính hắn cũng nghĩ thông rồi: "Vấn Thiên Thuật?"

Ninh Dạ buông tay: "Xem, chính ngươi cũng biết."

Vấn đề lớn nhất cảnh giới giảm xuống mang đến chính là Ninh Dạ không chỉ có thể biết hắn sinh tử, cũng có thể tinh chuẩn tìm tới vị trí của hắn.

Lôi Vô Tâm trọng sinh, ưu thế lớn nhất chính là hắn có thể lựa chọn trọng sinh tại bất kỳ đâu, vì vậy Thủy Tinh Tử coi như biết hắn còn sống cũng không làm gì được hắn, nhưng cái ưu thế này lại bị Vấn Thiên Thuật khắc chế.

Tại sau khi Ninh Dạ lần thứ hai tìm tới bản thân, Lôi Vô Tâm liền biết mình xong đời rồi.

Bất Tử Kiếp của hắn bị Vấn Thiên Thuật của Ninh Dạ khắc chế, chú định trọng sinh 100 lần cũng vô dụng.

Vừa nghĩ đến đây, Lôi Vô Tâm mất đi tất cả niềm tin, hung ác nói: "Hảo, hảo, Ninh Dạ, ngươi có gan. Xem như ngươi lợi hại, muốn giết cứ giết đi."

Ninh Dạ lại lắc đầu nói: "Ta hiện tại ngược lại không muốn giết ngươi. Trong sinh chi pháp này của ngươi, đến cũng có chút ý tứ. Huyết nhục trọng sinh, cần có nguyên thần, mà phân thần chi pháp, xưa nay là tiên giới thần thuật. Cho đến hiện tại, ta cũng chỉ gặp qua hai người nắm giữ, nhưng mỗi bên đều có hạn chế. Diệt Thần Chú quá mức hung hiểm, Tạo Hóa Thần Thuật chỉ cầu vĩnh sinh tự hủy tương lai, thủ đoạn này của ngươi, cũng không biết là thủ đoạn gì, đáng giá nghiên cứu."

Nói tiện tay nhấc lên, đã đem Lôi Vô Tâm ném vào Thiên Cơ Điện, để hắn cùng Thiên Cơ làm bạn.

Chương 81 : Cảnh báo

Chương 81: Cảnh báo

Yên Vũ Lâu.

Đây là một toà bồng lai tiên các tự đáy biển tiên cung.

Làm tiên cung duy nhất có thể di động dưới đáy biển, tổng bộ Yên Vũ Lâu chưa bao giờ cố định, cũng bởi vậy người ngoài rất khó biết vị trí cụ thể của nó.

Nhưng vì liên lạc tứ phương môn đồ, Yên Vũ Lâu không thể nào chân chính ẩn giấu vị trí tổng bộ, vì vậy cũng có quy luật cố định.

Mỗi năm tháng ba, Yên Vũ Lâu sẽ dừng lại tại phụ cận Thiên Tâm đảo.

Thiên Tâm đảo là một toà đại đảo thuộc địa bàn quản lý của Yên Vũ Lâu, diện tích ước chừng hai cái tỉnh, có trăm vạn người ở đây trên tụ cư.

Chính giữa hòn đảo có một chỗ hải hồ, dưới thông biển sâu, lại cùng Yên Vũ Lâu liên kết.

Nơi sâu xa dưới biển ngàn trượng.

Yên Vũ Lâu như long cung dưới nước, ngừng lại tại đây.

Tại phía trên khu cung điện hạch tâm này, là một cái ống thủy tinh thô to liên kết tiên cung, nối thẳng Thiên Tâm đảo.

Nghe nói đây là bởi vì Yên Vũ Lâu di động cần tiêu hao lượng lớn linh thạch làm động lực, mà liên kết chi quản, chính là vì từ mặt đất thu được linh thạch năng nguyên, bởi vậy cũng là chỗ yếu hạch tâm của Yên Vũ Lâu.

Yên Vũ Lâu tuy tại dưới nước, thế nhưng dưới sóng nước hộ tráo cự đại, trong Yên Vũ Lâu lại là thanh thanh sảng sảng.

Tại giữa lầu các cùng hải dương, liền phảng phất có một tầng vô hình trở ngại, cá bơi đến bên này, thậm chí sẽ đụng vào trên pháp tráo, nhưng sẽ không phải chịu bất cứ thương tổn gì, tại sau mấy lần "Tấn công" không có kết quả, liền lắc đầu quẫy đuôi rời khỏi.

Tuyết Linh Nhi giờ phút này liền đứng tại trước quan cảnh đài của Yên Vũ Lâu, nâng cằm nhìn hải cảnh bên ngoài.

Một tên nha hoàn đi tới, đi tới Tuyết Linh Nhi bên người: "Đại tiểu thư, liền biết ngươi lại chạy đến nơi này rồi."

Tuyết Linh Nhi liền thở dài một tiếng: "Người ta cũng chỉ là thưởng thức hải cảnh một thoáng, đây cũng là sai sao?"

Nha hoàn liền cười lạnh: "Hải cảnh? Đám cá trong biển này ngày cũng nhìn, đêm cũng nhìn, đã sớm nhìn chán. Đại tiểu thư nghĩ tới sợ không phải cá, mà là Lệ ca ca kia chứ?"

Tuyết Linh Nhi đỏ mặt lên, bấm một cái nha hoàn: "Nha đầu chết tiệt kia nói nhăng gì đó, còn nói bậy xé nát miệng của ngươi!"

Nha hoàn nhưng không sợ nàng, nhếch miệng một cái nói: "Ngươi liền mạnh miệng đi, ta là thật không hiểu, Lệ Hải Thụ kia bất quá là một cái nho nhỏ Nguyên Lâu Vệ thống lĩnh, sao xứng đáng đại tiểu thư thiên chi kiều nữ. Vậy mà ngươi liền đối với hắn cuồng dại như vậy."

Tuyết Linh Nhi trừng mắt nhìn nha hoàn: "Ngươi biết cái gì? Ta cùng Lệ ca ca hai bên tình nguyện. Thế gian này người người cầu đạo, thanh tâm quả dục, bạc nhạt nhân tâm, nhưng thiên đạo vô tình người hữu tình, thế gian khó được có tình lang. Ta không cầu thiên trường địa cửu sáng cùng nhật nguyệt, chỉ cầu tình ý vô giá. Tiểu nha đầu ngươi, sao hiểu hai người chúng ta chi chân tình."

Nha hoàn liền nói: "Nhưng hắn không thành Vô Cấu, liền vĩnh viễn không có tư cách cưới đại tiểu thư."

Nghe nói như thế, Tuyết Linh Nhi liền ảm đạm đi: "Cũng không biết hắn theo mặt trên xuất chinh. Nếu như có thể tại trong kích sát Dương Chí Thiện lập được đại công, có lẽ có thể chiếm được hậu đãi. . ."

Nàng tuy luôn mồm luôn miệng chân tình vô giá, đại đạo không đáng nhắc tới, thật đến kết hôn tầng diện, tu vi này liền phảng phất của cải, không có là vạn vạn không được.

Trong lòng cũng là âm u.

Đúng vào lúc này, phương xa đột nhiên truyền cảnh báo, trong Yên Vũ Lâu hào quang cao chiếu, toàn bộ lầu các ầm ầm nổi lên mảng lớn ánh sáng , liên đới ngoại lâu hết thảy lũ cá đều bị đẩy ra.

"Yên La cảnh báo, Hoành Quy dị động, đây là chuyện gì?" Tuyết Linh Nhi giật nảy cả mình đứng lên, phóng thích tiên pháp, liền thấy xa xa một đám người đã tiến vào bên trong Yên Vũ Lâu, người cầm đầu chính là Thủy Tinh Tử.

Nhìn thấy Thủy Tinh Tử, Tuyết Linh Nhi trong lòng rùng mình: "Là nhị trưởng lão về rồi, còn có Thẩm đại đô sứ, nhưng làm sao chỉ có bọn họ? Những người khác đâu?"

Tuyết Linh Nhi cũng không ngốc, yên la cảnh báo chính là Yên Vũ Lâu cao giai cảnh báo, hoành quy liền là thần thú gánh chịu Yên Vũ Lâu, cảnh giới khởi, hoành quy động, mang ý nghĩa thế cục không tầm thường, Yên Vũ Lâu đã tiến vào tình trạng toàn diện giới bị.

Lại nhìn tới không hiểu sao ít đi đám người Nam Ca Tử Đường Tật Phong, Tuyết Linh Nhi trong lòng đại hoảng, vội vàng nắm lấy tay nha hoàn nói: "Ngươi lập tức tới chỗ phụ thân, nhìn xem xảy ra chuyện gì?"

"Ân" nha hoàn vội vàng chạy đi.

Khiến nha hoàn rời khỏi, Tuyết Linh Nhi nhưng hướng một chỗ ngóc ngách ở ngoài quan cảnh đài rời đi.

Đi tới bên trong nơi hẻo lánh, sốt ruột chờ đợi.

Chốc lát, một tên nam tử phong thần tuấn lãng đã đi đến bên người Tuyết Linh Nhi, tóm lấy tay Tuyết Linh Nhi nói: "Linh nhi!"

Nhìn thấy người kia, Tuyết Linh Nhi đại hỉ: "Lệ ca ca, ngươi vô sự là tốt rồi, đến cùng xảy ra chuyện gì? Tại sao lại khởi yên la cảnh báo? Liền hoành quy đều động?"

Lệ Hải Thụ trực tiếp nói: "Lục Nguyên Đường là người của Ma môn, Đại Trưởng Lão cùng Đường đại đô sứ đều chết rồi, cũng may Thẩm đại đô sứ tấn thăng Niết Bàn."

"Cái gì?" Tuyết Linh Nhi chấn kinh: "Ngươi là nói. . ."

Lệ Hải Thụ gật gật đầu: "Yên Vũ Lâu ta tao ngộ trọng thương, bảy vị đại đô sứ đã mất sạch, bây giờ chỉ có Lý Song Long cùng Thạch Nhạc hai vị, nhưng bọn họ đều chỉ là Vạn Pháp đỉnh phong, Yên Vũ Lâu bây giờ ngoại trừ chưởng giáo cùng vị kia ra, đã không có Vô Cấu cảnh."

Nghe nói như thế, Tuyết Linh Nhi lui liền mấy bước.

Vô Cấu cảnh chính là tu tiên đại phái trung lưu trụ cột, càng là đỉnh núi chống trời tương lai.

Không có Vô Cấu cảnh, mang ý nghĩa Yên Vũ Lâu trong tương lai trong vòng ngàn năm, e rằng đều rất khó đản sinh Niết Bàn cảnh mới, mà theo thế hệ trước rời đi, tất nhiên thế lực héo tàn.

Đối với tu tiên giới mà nói, thời gian ngàn năm cũng không lâu.

Chỉ là Lệ Hải Thụ lại càng rõ ràng, nguy cơ không ở ngàn năm sau, mà là hiện tại.

Hắn nói: "Nhị trưởng lão trở về, chính là định mang Yên Vũ Lâu rời khỏi nơi đây."

"Chuyện này không thể nào! Lẽ nào nhị trưởng lão là muốn từ bỏ toàn bộ Hải Châu cơ nghiệp sao?" Tuyết Linh nhi hét to.

"Chuyện này không thể nào! Lẽ nào nhị trưởng lão là muốn từ bỏ

toàn bộ Hải Châu cơ nghiệp sao?"

Cùng lúc đó, Yên Vũ Lâu nội các.

Tuyết Thiên Hồng cũng kêu lên.

Dù là Tuyết Thiên Hồng nhất quán lấy nho nhã mà xưng, bây giờ cũng vẫn là thất thái.

Thủy Tinh Tử khuôn mặt âm trầm: "Không đến mức từ bỏ, thế nhưng bây giờ tình thế nguy cấp, ngủ đông chính là lựa chọn tốt nhất."

"Không phải là còn có ngài ở đây sao?" Tuyết Thiên Hồng nói: "Nếu đã Thẩm đại đô sứ đã tấn thăng Niết Bàn, bây giờ Yên Vũ Lâu vẫn như cũ có hai vị Niết Bàn cảnh."

Thủy Tinh Tử lắc đầu: "Ta một đường trở về, ngẫm lại trận chiến này, chỉ cảm thấy bên trong việc này quá nhiều kỳ lạ, có quá nhiều vấn đề. Bây giờ Hắc Bạch Thần Cung hổ rình ở bên, rục rịch muốn động. Yên Vũ Lâu thụ thương quá nặng, hiện tại cần tạm tránh đầu sóng ngọn gió."

Tuyết Thiên Hồng trực tiếp nói: "Hắc Bạch Thần Cung không dám trực tiếp động thủ, ba ba cân bằng chi thế một khi đánh vỡ, tiên giới tất sinh chiến loạn. Hắc Bạch Thần Cung vị tại trung ương Trường Thanh, kẻ đầu tiên xui xẻo chính là bọn họ!"

Thủy Tinh Tử hồi đáp: "Ta lo lắng không phải bọn hắn."

Cái gì?

Tuyết Thiên Hồng ngẩn ra.

Thủy Tinh Tử thở dài: "Từ xưa kiên bích dễ phá hoại nhất là từ nội bộ. Yên Vũ Lâu những năm này vấn đỉnh Hải Châu, tiểu môn phái hại quá còn thiếu sao? Một khi để những gia hỏa kia biết, Yên Vũ Lâu thực lực tổn hại nghiêm trọng, lại có thêm ngoại môn trong bóng tối chống đỡ, sợ sẽ là ngày đại họa lăng đầu."

"Những tiểu môn phái kia? Bọn họ ai dám?" Tuyết Thiên Hồng vỗ ghế đứng dậy.

Hắn làm chưởng giáo Yên Vũ Lâu, đại khái là kẻ tu vi thấp nhất trong cửu đại phái, bây giờ cũng bất quá là Vô Cấu đỉnh phong, chưa Niết Bàn, nhưng thời khắc này phóng thích ra khí thế, lại không yếu hơn chút nào so với Thủy Tinh Tử.

Thủy Tinh Tử nhưng thở dài nói: "Ta cũng không cho rằng bọn họ dám, thế nhưng Phỉ Vân cho rằng bọn họ sẽ."

"Thẩm đại đô sứ?" Tuyết Thiên Hồng nhìn hướng Thẩm Phỉ Vân, hắn còn quen thuộc xưng Thẩm Phỉ Vân là đại đô sứ.

Hắn không nghĩ ra, tại sao Thủy Tinh Tử xem trọng Thẩm Phỉ Vân như vậy.

Thẩm Phỉ Vân trực tiếp nói: "Ngươi biết, thời điểm Niết Bàn, cảm ngộ thiên đạo, sẽ có một lần cơ hội nhập đạo, có thể nhòm ngó thiên cơ."

Từ Vô Cấu đến Niết Bàn, không chỉ cần trải qua niết bàn trọng sinh, càng cần cảm ngộ đại đạo, có thể nhòm ngó thiên cơ.

Nàng nói: "Ta cùng Tật Phong, Nam Ca sư bá nguyên thần kết hợp, có thể nhòm ngó thiên cơ. Tuy chỉ là nhìn thoáng qua, nhưng chung quy là nhìn thấy một vài thứ."

"Ngươi nhìn thấy gì?" Tuyết Thiên Hồng vội hỏi.

"Tai nạn!"

Chương 82 : Hiến kế

Chương 82: Hiến kế

Tuyết Thiên Hồng không dám tin tưởng nhìn Thẩm Phỉ Vân: "Ngươi đã nhìn thấy ta Yên Vũ Lâu phúc diệt?"

Thẩm Phỉ Vân hồi đáp: "Ta chỉ là nhìn thấy một chút cảnh tượng chiến đấu. . . Ta nhìn thấy Yên Vũ Lâu đang sụp đổ, vô số tu giả chính đang công kích Yên Vũ Lâu, thiên địa vì đó biến, đệ tử Yên Vũ Lâu ta đang chết đi."

"Lúc nào?" Tuyết Thiên Hồng vội hỏi.

Thẩm Phỉ Vân nhưng chỉ là lắc đầu.

Nàng tuy nhìn được thiên cơ, nhưng cuối cùng bất quá là nhòm trời qua giếng, kinh hồng thoáng qua, lại làm sao có thể hiểu rõ chân tướng?

Bây giờ cũng chỉ có thể đưa ra cảnh báo, nàng thậm chí không biết cụ thể khi nào sẽ phát sinh, có lẽ là ngàn năm sau, có lẽ là vạn năm sau.

Đương nhiên cũng khả năng chính là hiện tại.

Nhưng Thẩm Phỉ Vân nếu đã nhìn thấy, vậy thì không thể coi như không quan trọng.

Chẳng trách!

Chẳng trách Thủy Tinh Tử muốn vội vã đem Yên Vũ Lâu chuyển đi.

Kế sách hiện nay, cách làm tốt nhất chính là trước tiên bảo tồn bản thân.

Tuyết Thiên Hồng nhưng không nghĩ như vậy.

Hắn thâm trầm nói: "Thiên ý khó dò, nhưng không phải không thể thay đổi. Tu tiên chi nhân chúng ta, xưa nay hành chính là nghịch thiên cải mệnh chi sự. Há có thể nhân nhất thời thiên ý, mà dễ dàng kinh hoảng, tự phế cơ nghiệp? Thẩm đô sứ, ngươi chỉ là nhìn thấy Yên Vũ Lâu tao ngộ vây công, nhưng không có nhìn thấy Yên Vũ Lâu chân chính phúc diệt, đúng không?"

Lời này khiến Thẩm Phỉ Vân nhất trệ.

Đúng, Tuyết Thiên Hồng nói không sai, nàng nhìn thấy chung quy chỉ là Yên Vũ Lâu tao ngộ vây công, mà không phải diệt vong.

Nhưng mà bản thân “diệt vong” liền không phải một cái khái niệm tuyệt đối, nếu như Yên Vũ Lâu tao ngộ vây công, đại năng chết sạch, có tính diệt vong hay không? Coi như bản thân Yên Vũ Lâu cũng bị huỷ, thế nhưng có một ít đệ tử tinh anh chạy thoát, lại có tính diệt vong hay không?

Họa diện sẽ không cho phụ đề, ngươi có thể nhìn thấy chỉ là quá trình, mà không phải một cái kết quả tuyệt đối.

Liền ngay cả Ninh Dạ lúc trước nhìn thấy, cũng không dám nói nhất định chính là diệt vong.

Bởi vì tiêu chuẩn bất đồng.

Thẩm Phỉ Vân chỉ là nhìn thấy Yên Vũ Lâu tao ngộ vây công, cũng không thể xác định vây công này cuối cùng là kết quả gì, vì vậy cách nói của Tuyết Thiên Hồng, nàng vô pháp phản bác.

Tuyết Thiên Hồng đã nói: "Yên Vũ Lâu từ khi sáng phái đến nay, đã trải qua vô số chiến đấu, chỉ riêng bị vây công chi sự, liền từng tao ngộ không dưới mấy chục lần, đã bao giờ từng vong qua? Thẩm đô sứ, tại trong hình ảnh ngươi thấy, có đám người Hắc Bạch Thần Cung gia nhập không?"

Thẩm Phỉ Vân lần nữa lắc đầu.

Nàng không nhìn thấy bất kỳ người nào của bát đại môn phái khác.

"Vậy là đúng rồi, theo ta thấy, đấy bất quá là hành động của một ít đạo chích nho nhỏ, cho rằng đắc kế, có thể nhân cơ hội phản công. Nếu như thế, chúng ta cũng không ngại thuận thế thanh lý một phen. Dám công Yên Vũ Lâu ta, liền phải để cho bọn chúng tới được đi không được!" Tuyết Thiên Hồng nắm chặt song quyền nói.

Thủy Tinh Tử cùng Thẩm Phỉ Vân nhìn nhìn lẫn nhau, nhất thời cũng không biết nên nói cái gì.

Thủy Tinh Tử chung quy là thở dài nói: "Bây giờ ngươi là chưởng giáo của Yên Vũ Lâu, ngươi nói nên làm như thế nào liền làm như vậy đi. Nhưng việc này lớn, vì kế an toàn, ta kiến nghị ngươi vẫn là phát lệnh triệu tập, đem người của chúng ta tại bên ngoài, còn có những môn phái vẫn tính nghe lời kia kêu đến, khiến bọn hắn hiệp trợ thủ vệ Yên Vũ Lâu."

Tuyết Thiên Hồng lại không nghĩ như thế: "Nếu là như vậy, chẳng khác nào hướng ra ngoài thừa nhận Yên Vũ Lâu thế yếu, chỉ sợ phản dẫn tới càng nhiều đạo chích rình mò. Nếu như môn phái thật đến bước ngoặt nguy hiểm, liền khởi động cái kế hoạch kia. . . Nếu là như vậy, liền càng không nên gọi càng nhiều người về rồi."

Hắn lại lần nữa từ chối thuyết pháp của Thủy Tinh Tử.

Không thể không thừa nhận, hắn nói có đạo lý, nhưng mà rất nhiều ý nghĩ sai lầm tại trước khi chứng minh là sai lầm, đều là có đạo lý.

Tuyết Thiên Hồng không muốn yếu thế, không thể nghi ngờ cũng liền đã từ bỏ cơ hội cuối cùng của bản thân.

Một góc hẻo lánh của Yên Vũ Lâu.

Tuyết Linh Nhi nép tại trong ngực Lệ Hải Thụ, trong lòng một phiến thất vọng: "Lệ ca ca, chúng ta nên làm gì bây giờ?"

Lệ Hải Thụ nói: "Yên Vũ Lâu bây giờ nguy trong sớm tối, ngươi ta thân là Yên Vũ Lâu môn hạ, nhất định phải vì môn phái tận phân tâm lực."

Tuyết Linh Nhi mờ mịt nhìn ái lang: "Nhưng chuyện lớn như vậy, tự nhiên có cha cùng đại trưởng lão bọn họ làm chủ, nào có chỗ cho chúng ta xuất lực?"

Lệ Hải Thụ cười nói: "Không phải cái gì cũng cần tu vi quyết định. Đừng quên lúc trước Yên Vũ Lâu ta, chính là bị một cái Ninh Dạ bẫy chết hai vị đại đô sứ. Chỉ cần nguyện ý, kỳ thực tiểu nhân vật cũng có thể làm đại sự. Huống chi, ngươi còn không phải tiểu nhân vật gì."

Nói ngắt một thoáng mặt Tuyết Linh Nhi.

Tuyết Linh Nhi mặt đỏ lên, cúi đầu nói: "Ngươi nói cái gì đó, người ta không bản lãnh lớn như vậy."

"Không, ngươi có!" Lệ Hải Thụ rất nghiêm túc nói: "Ngươi là con gái chưởng giáo, ngươi có thể làm rất nhiều chuyện. Ta có một ý tưởng. . ."

"Ý tưởng gì?" Tuyết Linh Nhi chăm chú nhìn Lệ Hải Thụ.

Lệ Hải Thụ đáp: "Yên Vũ Lâu bây giờ tổn hại trọng đại, Hắc Bạch Thần Cung các phái rục rịch muốn động, trước mắt cấp bách là tăng cường thực lực, chúng ta cần phải lập tức truyền lệnh các môn phái nhỏ trong Hải Châu, . . ."

"Ý của ngươi là. . ."

Lệ Hải Thụ gật đầu: "Bảo bọn hắn đem hết thảy bảo vật đều giao ra, cũng phái người chất áp."

Tuyết Linh Nhi: "Như vậy nhất định sẽ kích nộ bọn họ."

"Bước ngoặt sinh tử, nào còn cố được những thứ này!" Lệ Hải Thụ nói: "Song Long đại đô sứ đã nghiên cứu ra Thực Thần Ngọc Lộ, nhưng bởi vì tài liệu có hạn, chỉ có thể cung cấp cho ba vị đại trưởng lão, liền ngay cả chưởng giáo đều không có cơ hội. Thế nhưng những tài liệu kia, tiểu môn phái có, chỉ cần chúng ta buộc bọn họ giao ra, lại thêm những bảo vật kia, liền có thể trong khoảng thời gian ngắn hoàn thiện Thu Thủy Trường Thiên Trận. Đến lúc đó, coi như Hắc Bạch Thần Cung khuynh sào xuất động, cũng không làm gì được chúng ta."

"Tát ao bắt cá, hậu hoạn vô cùng. Trận chiến này coi như có thể thắng, các phái bên trong Hải Châu tất nhiên héo tàn, từ nay về sau thanh hoàng bất tiếp, Hải Châu tất thành yếu nhất chi châu."

"Đã lửa cháy đến nơi, còn quản nhiều như vậy? Một khi Yên Vũ Lâu hoàn thiện Thu Thủy Trường Thiên Trận, Yên Vũ Lâu thành tựu đại đạo chí bảo, còn sợ những tiên môn khác sao?"

Nghe nói như thế, Tuyết Linh Nhi cũng không khỏi động lòng, ngượng ngùng nói: "Ý của ngươi là. . . Việc này. . . Để ta làm?"

"Đúng, ngươi làm! Ngươi là chưởng giáo chi nữ, ý của ngươi, chính là ý của chưởng giáo."

"Ta hỏi phụ thân một thoáng."

"Không thích hợp. Nếu như chính ngươi làm, đó chính là ngươi làm theo ý mình. Nếu thật xảy ra vấn đề, chưởng giáo có thể trốn tránh trách nhiệm đến trên đầu ngươi. Nhưng nếu như ngươi hỏi chưởng giáo, hắn như đồng ý, liền lại không cách nào trốn tránh. Linh nhi, ngươi là đang vì Yên Vũ Lâu hi sinh bản thân!" Lệ Hải Thụ tình chân ý thiết nói.

Tuyết Linh Nhi mặc dù là cái tiểu cô nương, nhưng cũng có một trái tim trách nhiệm.

Nghe được Lệ Hải Thụ nói như vậy, trong lòng ý thức trách nhiệm đại tăng, chỉ cảm thấy ái lang nói không sai, bản thân như lấy chưởng giáo chi mệnh tự ý làm việc, coi như tương lai xảy ra vấn đề, vậy cũng là bản thân gánh, sẽ không nguy hại đến Yên Vũ Lâu.

Bản thân hành động như vậy, thực sự là quá mức vĩ đại.

Lại nhìn ánh mắt tình chân ý thiết của Lệ Hải Thụ, trong lòng kích động: "Vậy đến lúc đó phụ thân trách phạt ta đây?"

Lệ Hải Thụ ôm lấy nàng: "Nếu như lập công, sao lại trách phạt? Nếu như có họa, chưởng giáo cũng sẽ không giết ngươi. Ngược lại là ngươi chịu trách phạt, địa vị giảm xuống, đến không tồn tại vấn đề ngươi ta địa vị cách xa."

Không còn gì so với điều này càng đánh động Tuyết Linh Nhi.

Trong lòng nàng sáng ngời, đúng vậy!

Nếu như lập công, liền nói tất cả những thứ này đều là ái lang hiến kế, nếu như phạm sai lầm, vậy liền trách phạt bản thân, mặc kệ loại kết quả nào, chính mình đều có thể ở bên Lệ Hải Thụ.

Nghĩ tới đây, nàng mừng rỡ trong lòng, gật đầu nói: "Ta lập tức liền đi làm."

Đang muốn đi, đột nhiên nghĩ đến cái gì, quay đầu lại ôm lấy Lệ Hải Thụ, đối với hắn thâm hôn một cái: "Có cái tin tức còn chưa nói cho ngươi."

"Cái gì?"

"Ta đã có." Tuyết Linh Nhi thấp giọng nói.

Lệ Hải Thụ biến sắc, Tuyết Linh Nhi đã vui vẻ rời đi.

Nàng lại là không nhìn thấy, trong mắt Lệ Hải Thụ lóe qua một vệt thống khổ.

"Xin lỗi. . ." Hắn lẩm bẩm nói.

Chương 83 : Liên hợp

Chương 83: Liên hợp

Khoảng cách Thiện Tâm Đảo ba ngàn dặm ở ngoài, có một hòn đảo nhỏ, gọi Hồ Quang Đảo.

Đây chính là một toà tiểu đảo không đáng chú ý, như không có triêu hà vãn chiếu, hồ quang treo cao mỹ cảnh, thậm chí ngay cả tên cũng không có tư cách nắm giữ.

Bởi vì là hoang đảo, trên đảo cũng không có cư dân, xưa nay không người.

Nhưng lần này, đảo này chú định náo nhiệt.

Chân trời bay tới một áng mây, sau khi tới Hồ Quang Đảo thượng không, phiên nhiên rơi xuống, từ trong vân vụ liền đi ra rất nhiều người.

Người cầm đầu chính là Nhiếp Hồng Thường.

Ở sau lưng nàng, còn theo Hương Tích Nguyệt, Lý Song Long, Ninh Dạ một đám người.

Đi tới trên đảo, Nhiếp Hồng Thường bốn phía liếc mắt nhìn, nói: "Đi ra đi, không cần thiết lại lén lén lút lút."

Theo nàng lên tiếng, liền thấy trên đảo đã bỗng dưng thêm ra mấy người.

Đứng đầu một cái hòa thượng mập mạp, tay cầm niệm châu, cười nói: "Nhiều năm không thấy, Niếp tỷ tỷ phong thái như trước, xem ra, tuổi thọ thế mà lại có tăng trưởng đây. Chúc mừng chúc mừng."

Nhiếp Hồng Thường lạnh nhạt nói: "Phạm Không lão trọc, ngươi cũng không tệ a. Ta còn tưởng rằng ngươi sợ chết không dám tới đây."

Phạm Không hòa thượng tiếu mị mị hồi đáp: "Cơ hội tốt như vậy, không đến chẳng phải là thật đáng tiếc."

"Chỉ sợ không phải cơ hội, trái lại cạm bẫy a." Bên cạnh Phạm Không một tên hán tử áo xanh lên tiếng.

Hán tử áo xanh này xem ra thường thường không có gì lạ, nhưng Nhiếp Hồng Thường thái độ đối với hắn nhưng rõ ràng so với Phạm Không hòa thượng muốn khách khí rất nhiều, cho dù đối phương nói như thế, Nhiếp Hồng Thường cũng chỉ là nói: "Yên tâm đi, lần này Vạn Tiên Tông ta không để lại đường lui, coi như phải chết, cũng là cùng chết với mọi người."

Nàng biết nói những khác cũng đều vô ý nghĩa, đồng thời thượng trận mới là chứng minh tốt nhất.

Thanh y hán tử kia lúc này mới hừ nói: "Ta cần Nam Ca Tử cùng Xích Nhiêm Tử tử vong chứng minh."

Nhiếp Hồng Thường liếc mắt nhìn Ninh Dạ, Ninh Dạ giương tay lên, một phần Lưu Ảnh Thạch đã nhập cái kia thanh y hán trong tay: "Vũ tiên cứ việc tra xét."

Thanh y hán này tên Vũ Hoán Trần, chính là Phi Lộ Tông Tông Chủ, cùng cái kia Đại Thiện Tự Phạm Không hòa thượng đồng dạng, đều là Niết Bàn tu vi.

Hải Châu Yên Vũ Lâu vấn đỉnh chí tôn, nhưng dưới còn có tứ đại tiên môn, mỗi bên một vị Niết Bàn tọa trấn.

Có thể nói Phi Lộ Tông cùng Đại Thiện Tự mới là Vạn Tiên Tông có can đảm đối kháng Yên Vũ Lâu chân chính chỗ dựa —— phàm là thế lực nhỏ muốn đối kháng đại thế lực, tất nhiên hợp tung chống lại, mà tổ chức lớn xưng tôn lâu ngày, khó tránh khỏi bóc lột.

Giống như Vạn Tiên Tông, Phi Lộ Tông cùng Đại Thiện Tự đều một mạch chịu đến Yên Vũ Lâu tận sức nhằm vào. Chỉ bất quá Yên Vũ Lâu thế lực cường đại, bọn họ không có cách nào.

Nhưng bây giờ Yên Vũ Lâu tổn hại nghiêm trọng, rất nhiều ẩn nấp trong bóng tối chi nhân liền rục rịch muốn động, thù mới nợ cũ liền muốn cùng tính một lượt.

Cho tới một cái tiên môn khác gọi Tứ Hải Tông, lại là Yên Vũ Lâu đáng tin tiểu đệ, là vô luận thế nào không thể nào phản bội Yên Vũ Lâu, Nhiếp Hồng Thường tự sẽ không liên hợp bọn họ.

Thời khắc này Vũ Hoán Trần xem qua Lưu Ảnh Thạch, cũng không khỏi kinh thán: "Tiểu huynh đệ ngươi là kẻ nào, thế mà có thể đạt được quý giá tư liệu như vậy, còn toàn thân trở ra?"

Ninh Dạ nở nụ cười: "Ta là người như thế nào không trọng yếu, trọng yếu chính là mọi người cùng nhau, có thể cộng đồng đối phó Yên Vũ Lâu."

Thấy hắn không nói, Vũ Hoán Trần cũng không bắt buộc, chuyển hướng Nhiếp Hồng Thường: "Nếu Xích Nhiêm Tử cùng Nam Ca Tử xác thực đã chết rồi, bằng vào lực lượng ba người chúng ta đối phó Thủy Tinh Tử cùng Thẩm Phỉ Vân, hẳn không thành vấn đề. Nhưng Yên Vũ Lâu xưng tôn mấy ngàn năm, căn cơ thâm hậu, tuyệt đối không phải dễ dàng."

Ngoại trừ hai cái Niết Bàn ở ngoài, Yên Vũ Lâu lớn nhất sức lực chính là Yên Vũ Lâu tự thân. Đây là một toà siêu cấp cung điện, nội có vô số Tiên trận, càng có Thu Thủy Trường Thiên Đồ Đạo khí tọa trấn, chỉ cần là tại trong nước tác chiến, liền bằng có vô tận pháp lực. Trận này như toàn lực ra tay, chính là năm vị Niết Bàn liên thủ, cũng khó phá đi. Bất quá kiên bích dễ nhất từ nội bộ phá hủy, Nhiếp Hồng Thường sớm có bố trí, đây ngược lại không phải thứ làm cho Vũ Hoán Trần lo lắng nhất.

Chân chính khiến nàng lo lắng vẫn là những thủ đoạn chưa biết kia.

Nhiếp Hồng Thường đã nói: "Chúng ta không thể nào lý giải hết thảy thủ đoạn của Yên Vũ Lâu, rất nhiều chuyện chung quy là phải lâm thời ứng biến. Song Long, tiếp sau đó phải xem ngươi rồi."

Lý Song Long mỉm cười: "Sư tổ yên tâm, Song Long sẽ tùy cơ ứng biến."

Hắn tốt xấu cũng là Yên Vũ Lâu đại đô sứ, cũng là Vạn Tiên Tông tại Yên Vũ Lâu tối cao cấp bậc tồn tại, có hắn tại, rất nhiều chuyện hẳn có thể kịp thời thông báo Vạn Tiên Tông bọn họ.

Nhiếp Hồng Thường từ lâu làm tốt chuẩn bị, một khi phản bội thất bại, liền lập tức triệt đào Hải Châu —— Ninh Dạ đã hướng nàng hứa hẹn, có thể tại Mặc Châu vì bọn họ tìm một khối an sinh chi địa.

Đã có đường lui, cũng liền đã có sức lực.

Kỳ thực Nhiếp Hồng Thường cũng rất rõ ràng, đây là Hắc Bạch Thần Cung đang lợi dụng bọn họ. Nhưng mà phản đồ sở dĩ là phản đồ, chính là ở bọn hắn tới nay không để ý bị ai lợi dụng, chỉ cần đạt đến mục đích là tốt rồi . Còn sau khi lật đổ Yên Vũ Lâu, cái thế giới này sẽ biến thành thế nào, liệu sẽ có binh đao tứ khởi, thiên hạ đại loạn, bọn họ càng sẽ không quan tâm.

Kẻ kích động phản loạn, thứ để ý tới, chỉ là lợi ích của bản thân.

Vì ngày hôm đó, Vạn Tiên Tông chuẩn bị sung túc, liên hợp làm sao chỉ là Đại Thiện Tự cùng Phi Lộ Tông, còn có xung quanh mấy chục tiểu tiên môn.

Những người này tuy rằng về thực lực vô pháp cùng Yên Vũ Lâu chống lại, nhưng kiến đông cắn chết voi, cũng tổng có thể phát huy tác dụng.

Tuyết Linh Nhi cách làm, càng là tiến một bước đem rất nhiều môn phái đung đưa bất định trực tiếp đẩy hướng Vạn Tiên Tông này một phương, khiến cho Yên Vũ Lâu một thoáng chúng bạn xa lánh.

Đương nhiên, liên hợp môn phái càng nhiều, nguy cơ bại lộ cũng lại càng lớn.

Nhiếp Hồng Thường không biết Yên Vũ Lâu đã phát hiện động hướng hay chưa, nhưng tên đã lắp vào cung không phát không được.

Thời khắc này an bài xong xuôi, Lý Song Long liền dự định trước về Yên Vũ Lâu.

Ninh Dạ lại đột nhiên nói: "Ta cũng đi."

"Ngươi?" Nhiếp Hồng Thường nhìn nhìn hắn.

"Ân" Ninh Dạ gật đầu: "Tiên Tôn biết thủ đoạn của ta, không nói những cái khác, thủ đoạn tự vệ vẫn còn có chút, ta qua đó, hẳn là có thể giúp được chút ít. Đương nhiên, ta cũng là vì chính mình suy nghĩ. Nếu như đã đến một chuyến này, tổng phải nghĩ biện pháp được chút chỗ tốt."

Nghe hắn nói như vậy, Nhiếp Hồng Thường cười nói: "Được, nếu ngươi đã nguyện đi, vậy liền càng tốt hơn. Song Long, giao cho ngươi, tất cả theo kế hoạch làm việc."

Lý Song Long gật gật đầu, đối Ninh Dạ nói: "Từ giờ trở đi, ngươi chính là ta tân thu thủ hạ, đi theo ta."

Nói đã cùng nha hoàn phía sau kia đồng thời phi nhập không trung, Ninh Dạ cũng theo bay đi.

Thấy bọn họ bay đi, Vũ Hoán Trần nói: "Người này, có chút ý tứ a. Nghe khẩu khí hắn nói chuyện, cũng không phải rất tôn trọng Nhiếp tỷ ngươi đây."

Nhiếp Hồng Thường hừ một tiếng: "Hắn là Ninh Dạ, cũng là Thiên Cơ Môn Bạch Vũ."

Nàng lại là không chút khách khí đem Ninh Dạ cho bán.

Đối với nàng mà nói, Vũ Hoán Trần cùng Phạm Không hòa thượng mới thực sự là đáng giá tín nhiệm.

"Thế mà là hắn." Phạm Không hòa thượng cùng Vũ Hoán Trần đồng thời giật mình.

"Thiên Cơ Môn? Bạch Vũ?" Vũ Hoán Trần trong mắt đã hiện tham sắc.

"Nói như vậy, Hắc Bạch Thần Cung muốn tham gia việc này?" Phạm Không đã nghiêm túc nói, hắn thì càng quan tâm mưu nghịch đại sự.

Nhiếp Hồng Thường lắc đầu: "Yên Vũ Lâu như diệt, tiên giới tình thế tất loạn. Ba ba cách cục đánh vỡ, mà chúng ta nhưng vô lực thay thế. Đến lúc đó, ba châu động hướng liền sẽ trở thành vấn đề lớn. Hắc Bạch Thần Cung cùng Mộc Khôi Tông thế thành nước lửa, nếu muốn không thua kẻ nào, Hắc Bạch Thần Cung liền tất nhiên muốn lôi kéo Long Dương Phủ, vì vậy không sẽ tự thân xuất thủ."

"Vậy chúng ta há không phải là bị bọn họ lợi dụng?" Phạm Không hòa thượng hỏi.

Nhiếp Hồng Thường nở nụ cười: "Đang muốn bị bọn họ lợi dụng a. Nếu như Mộc Khôi Tông cùng Long Dương Phủ đều vào Cực Chiến Đạo Vạn Hoa Cốc bên kia, ai còn sẽ để ý Hải Châu? Chúng ta tiểu môn tiểu phái, nếu muốn tại kẽ hở bên trong sinh tồn, liền cần xoay trái xoay phải, dĩ nhiên là cần tình thế ngang nhau. Vì vậy tại một điểm này, chúng ta lợi ích cùng Hắc Bạch Thần Cung là nhất trí. Yên Vũ Lâu xong đời sau khi, Long Dương Phủ nhất định phải gia nhập Hắc Bạch Thần Cung một phương, như vậy chúng ta mới sẽ trở thành bị tranh cướp đối tượng, mới có thể thu được được lợi ích lớn nhất."

"Chính nên như vậy!" Vũ Hoán Trần cùng Phạm Không hòa thượng đồng thời nói.

"Cái kia Ninh Dạ đây?" Vũ Hoán Trần hỏi.

Bên cạnh Hương Tích Nguyệt đã nói: "Hắn là Bạch Vũ, bí mật này nếu bọn ta đã biết, liền không sợ hắn có thể nhảy ra tay của chúng ta lòng bàn tay. Có hắn tại, chúng ta chẳng khác nào tại Hắc Bạch Thần Cung đã có cái trọng yếu người mình."

"Hắn liền như thế cam tâm tình nguyện vì chúng ta chưởng khống?"

"Mặc kệ hắn có nguyện ý hay không, hắn đều sẽ làm như vậy. Dù sao hắn muốn, nhưng mà diệt Hắc Bạch Thần Cung a!" Nhiếp Hồng Thường cười to.

Chương 84 : Thiên Lao

Chương 84: Thiên Lao

Có một điểm Nhiếp Hồng Thường nói không sai, chính là Ninh Dạ, Vạn Tiên Tông cùng Hắc Bạch Thần Cung bọn họ, tại một khắc này theo đuổi là nhất trí.

Mỗi cá nhân đều có ý nghĩ của chính mình, nhưng chỉ cần đại phương hướng nhất trí, liền có thể hợp tác.

Thời khắc này cùng Lý Song Long một đường phi hành, đi tới Yên Vũ Lâu.

Có Lý Song Long vì hắn đảm bảo, tiến vào Yên Vũ Lâu cũng không phí sức.

Đem một khối thông hành bài giao cho Ninh Dạ, Lý Song Long nói: "Từ giờ trở đi, ngươi chính là ta Song Long các hạ một vị chấp sự. Bất quá ngươi vừa mới gia nhập, quyền hạn còn thấp. Này tấm lệnh bài là ra vào Yên Vũ Lâu các nơi bằng chứng, chỉ có cấp 1 quyền hạn, có thể đi địa phương có hạn. Ngươi có thể tùy ý đi dạo, không thể đi địa phương, cũng không nên mạnh mẽ xông vào. Ta trước tiên đi gặp chưởng giáo."

"Được." Cầm thông hành lệnh, Ninh Dạ tự tại Yên Vũ Lâu bên trong tùy ý hành tẩu.

Chính như Lý Song Long từng nói, tuy rằng hắn thành công trà trộn vào Yên Vũ Lâu, nhưng bởi vì quyền hạn duyên cớ, có không ít địa phương hắn căn bản là không thể vào, thậm chí lấy này để phán đoán ở đâu là trọng địa cũng không được.

Ninh Dạ cũng không vội, mà là trước tiên ở Yên Vũ Lâu nội chung quanh loanh quanh, quen thuộc địa hình nơi này, tâm thần nhưng từ lâu xâm nhập khối này thông hành lệnh bên trong, vận chuyển Vô Thiên Thuật, bắt đầu phân tích.

Ninh Dạ ngoại trừ chính diện chiến trước sau hiềm nhược ở ngoài, làm loại này bàng môn tà đạo đã có thể tính Niết Bàn cấp, rất nhanh liền phát hiện vấn đề.

Khối này thông hành lệnh nội tổng cộng có năm tầng cấm chế, mỗi tầng đều đại biểu cấp 1 quyền hạn.

Cấm chế thủ pháp rất khéo léo, hầu như chỉ có đối ứng cảnh giới mới có thể giải khai. Nhưng đối với Ninh Dạ mà nói, này lại không phải vấn đề.

Hắn bây giờ Tạo Hóa Thần Tọa cũng sưu tập tốt một chút khối mảnh vỡ, uy năng đề thăng, giải trừ cấm chế cũng không phải việc khó.

Bất quá Ninh Dạ thiên tính yêu thích những thứ này cơ quan cấm chế, bởi vậy vừa giải trừ vừa cũng tinh tế nghiên cứu, mãi đến tận đem hết thảy cấm chế thuộc nằm lòng, lúc này mới bắt đầu phá giải.

Giải trừ cấm chế đồng thời, Ninh Dạ cũng đem Yên Vũ Lâu đại thể chuyển qua một vòng.

Dựa theo kế hoạch, muốn đối phó Yên Vũ Lâu đầu tiên chính là muốn phá Yên Vũ Lâu đại trận thủ hộ.

Yên Vũ Lâu đại trận thủ hộ cùng Hắc Bạch Thần Cung bất đồng, nó là có 108 cái tiểu trận liên hợp mà thành, mỗi cái trận pháp đều có thể độc lập tồn tại.

Vì vậy giống đối phó Thiên Cơ Môn phương pháp như thế đi đối phó Yên Vũ Lâu là làm không được, đây cũng là Yên Vũ Lâu đặc ý như vậy, sợ chính là nội bộ mối họa, dẫn đến đại trận thủ hộ một điểm phá, toàn diện mất đi hiệu lực.

Cũng may trận pháp nhiều hơn nữa cũng có cộng đồng nhược điểm —— năng nguyên.

Trận pháp năng nguyên chính là linh thạch.

Mà Yên Vũ Lâu trung ương liên kết Thiện Tâm Đảo cái kia đường ống, chính là linh thạch vận chuyển đường ống, chỉ cần phá hoại nơi này, liền có thể toàn diện chặt đứt Yên Vũ Lâu năng lượng cung ứng.

Lý Song Long chủ yếu trách nhiệm chính là cái này.

Ngoài như vậy ra kỳ thực còn có một cái nhiệm vụ, chính là cứu ra Thần Tiêu Lão Tổ.

Thần Tiêu Lão Tổ bị Yên Vũ Lâu giam giữ tại thủy lao, năm đó Lý Song Long từng có may mắn cùng hắn tiếp xúc, cũng là trải qua thử thách phương thu được sự tin tưởng của hắn, đạt được bên trong nguyệt huyền thông bí pháp.

Nhưng nếu như Ninh Dạ không đến giúp vội, Vạn Tiên Tông có lẽ sẽ nghĩ biện pháp cứu Thần Tiêu Lão Tổ, dù sao người này một người là được chiến Niết Bàn.

Mà hiện tại Yên Vũ Lâu thực lực tổn thất lớn, Vạn Tiên Tông bọn họ đã có sức lực, cứu viện Thần Tiêu Lão Tổ bức thiết tính liền giảm mạnh, vì vậy Nhiếp Hồng Thường chỉ thị là ưu tiên phá hoại linh thạch quản , còn Thần Tiêu, có thể cứu liền cứu, không thể cứu từ bỏ thôi được.

Lúc cần thiết thậm chí khả năng dùng hắn làm mồi dụ.

Ninh Dạ cùng Thần Tiêu Lão Tổ không giao tình, tự nhiên cũng sẽ không quan tâm hắn, nhưng Ninh Dạ rõ ràng hơn một chuyện —— diệt Yên Vũ Lâu chuyện lớn như vậy, tuyệt đối sẽ không đơn giản, mà Thần Tiêu Lão Tổ, cũng tuyệt không phải một cái có thể tùy tiện khiến người lừa gạt nhân vật.

Những năm gần đây, hắn tuy rằng lấy yếu thắng mạnh tính toán quá vô số người, nhưng đó là bởi vì hắn có so với những đại nhân vật kia môn càng đặc biệt tư duy ưu thế, bất luận là thân phận, năng lực, vẫn là tư tưởng, Tool, hắn đều cẩn thận vận dụng, mỗi một lần lớn mật làm việc sau lưng, đều là chặt chẽ tính toán.

Nhưng mà coi như là vậy, vẫn như cũ không tránh khỏi có ngoài ý muốn, có sai lệch.

Cho tới Vạn Tiên Tông?

Cách làm của bọn họ vẫn là quá tháo.

Phải dựa vào bên trong nguyệt huyền thông, Lý Song Long các loại mấy cái ám tử cùng với liên hợp chi thế liền có thể bãi bình Yên Vũ Lâu?

Quá đơn giản.

Nhưng mà từ tu tiên giới suy nghĩ, này đã thuộc về sách lược vẹn toàn.

Tu tiên giới thực lực như vậy chỗ nói chuyện, chung quy không có quá nhiều cao chất lượng âm mưu có thể nói.

Nhưng Ninh Dạ không biết.

Hắn biết Yên Vũ Lâu nắm chắc bài, nhưng hắn không biết đó là cái gì.

Vấn Thiên Thuật tính không ra, nhưng ít ra hắn có thể nhìn thấy, việc này tiền đồ một phiến chưa biết, tràn ngập hung hiểm!

Chính bởi vậy, Ninh Dạ nhất định phải nỗ lực xoay chuyển tất cả những thứ này.

Thần Tiêu Lão Tổ chính là trọng yếu nhất.

Khi Vạn Tiên Tông đã lại không đem Thần Tiêu Lão Tổ coi là chuyện to tát lúc, Ninh Dạ vòng một vòng sau, nhưng hướng về Thiên Lao mà đi.

Thiên Lao liền tại Yên Vũ Lâu phía sau.

Ninh Dạ tới chỗ này, sáng lên giấy thông hành sau, nhẹ nhõm tiến vào.

Việc này chính trực Yên Vũ Lâu héo tàn thời khắc, bảy đại đô sứ Vô Cấu cảnh chết hết, còn sót lại Vô Cấu cảnh, hắn chính là chưởng giáo Tuyết Thiên Hồng.

Như hôm nay lao tuy rằng thủ vệ trọng trọng, nhưng ở trong mắt Ninh Dạ đều không đáng nhắc tới.

Thời khắc này tự do tự tại tiến vào, bên người một tên quản ngục cười bồi nói: "Vị tiên sinh này lạ mặt cực kì, xin hỏi nhưng mà tân nhập?"

Ninh Dạ nhưng chỉ là hừ một tiếng: "Thân phận của ta ngươi không cần hỏi, có cái gì không yên lòng, tự có thể đi hướng chưởng giáo báo."

"Sao dám, sao dám." Quản ngục vội nói.

Đối phương quyền hạn đủ để tiến vào Thiên Lao, cái kia quản ngục tự nhiên không dám tùy tiện thượng báo, bằng không làm tức giận đại nhân vật, coi như hắn trung với chức thủ, cũng miễn không được sau thu tính sổ.

Người đều vì kỷ, độc chức một chuyện không thể bình thường hơn được.

Ninh Dạ liền nhẹ nhàng như vậy đi tới Thiên Lao hạ tầng.

Đến một nhà tù trước, chính nhìn thấy một tên lão đạo ngồi ở trong lao.

Lão đạo kia quần áo lam lũ, toàn thân da bọc xương, xem ra như cái bao bì xương khô giống như vậy, chỉ là tinh thần vẫn như cũ quắc thước.

Thấy Ninh Dạ đi vào, hai mắt đột nhiên thả tinh mang, đã rơi vào trên người Ninh Dạ.

"Kẻ nào!" Hắn nói.

Thanh âm khàn giọng khó nghe, như kim thiết ma sát.

Ninh Dạ cười nói: "Thần Tiêu Lão Tổ? Ta tên Ninh Dạ, Hắc Bạch Thần Cung Ninh Dạ, ngươi hẳn nghe nói qua chứ?"

Thần Tiêu ngạc nhiên, bỗng nhiên nhìn hướng Ninh Dạ bên cạnh quản ngục.

Cái kia quản ngục cũng giật mình nhìn Ninh Dạ.

Ninh Dạ vẫn chưa xuất thủ, chỉ là đối cái kia quản ngục cười cười: "Không cần sốt sắng, ta biết ngươi là người của Thần Tiêu."

Quản ngục ngạc nhiên, Thần Tiêu lão đạo nhưng chậm rãi ngồi dậy: "Tiểu tử, ngươi biết ngươi đang nói cái gì sao?"

Ninh Dạ đi về phía trước mấy bước: "Tiến trước lúc đến, ta cũng không nghĩ tới, nguyên lai toàn bộ Thiên Lao, càng là đều đã đã là người của ngươi. Thần Tiêu lão đầu, ngươi được lắm a. Thân tại trong lao, thế mà có thể bất động thanh sắc bố trí xuống lớn như vậy một cái bẫy. Vạn Tiên Tông dự định lấy ngươi làm mồi, lại không nghĩ rằng ở trong mắt ngươi, bọn họ mới là quân cờ."

Nói đến đây, Ninh Dạ thở dài, thế mà lộ ra mấy phần khổ não vẻ: "Ta vốn là nghĩ đến cứu ngươi, nhưng tiến vào rồi mới biết, nguyên lai ngươi căn bản cũng không cần ta cứu. . . Ngươi đã sớm tự do."

Nghe nói như thế, Thần Tiêu lão đạo rốt cục không che giấu nữa.

Hắn kình hấp trường không, theo một cỗ linh khí truyền vào, cái kia nguyên bản da bọc xương thân thể thế mà trong nháy mắt khôi phục bình thường, biến thành một tiên phong đạo cốt đạo nhân.

Hắn liền như thế đi ra Thiên Lao, bên cạnh quản ngục dĩ nhiên quỳ xuống mặt đất.

Chương 85 : Cách cục

Chương 85: Cách cục

Đi ra khỏi Thiên Lao, Thần Tiêu trên dưới đánh giá Ninh Dạ.

Hắn gật gật đầu: "Ta nghe nói qua tên của ngươi, không trách tu tiên không tới hai mươi năm, liền có thể có như thế danh tiếng, quả nhiên lợi hại. Liền ngay cả Tuyết Thiên Hồng đều không nhìn ra sự, ngươi thế mà liếc mắt đã nhìn ra đến rồi. Ngươi làm sao làm được?"

Ninh Dạ mỉm cười: "Chuyện đó không trọng yếu. Vạn Tiên Tông đã liên hợp hơn bảy mươi cái môn phái, chẳng mấy chốc sẽ tấn công Yên Vũ Lâu."

"Nhưng bọn họ lại không phái người tới cứu ta." Thần Tiêu Lão Tổ hừ nói.

Quả nhiên, hắn biết rõ chuyện bên ngoài.

"Ngươi không phải đã sớm chuẩn bị sao?" Ninh Dạ hỏi ngược lại.

"Hừ!" Thần Tiêu Lão Tổ tức giận hầm hừ nói: "Này quần thể ăn cây táo rào cây sung hỗn trướng, Lão Tổ ta cho bọn họ cơ hội, có thể lật đổ Yên Vũ Lâu, lại vẫn dám đem Lão Tổ sinh tử của ta bỏ mặc. Bất quá tiểu tử ngươi đến là có thể, thế mà biết muốn tới cứu ta."

Ninh Dạ lắc đầu: "Thần Tiêu Lão Tổ, ta cùng ngươi có thể không tốt như vậy giao tình, cũng không nợ ngươi cái gì. Ta cứu ngươi, tự nhiên là có mưu đồ. Chỉ bất quá hiện tại xem ra, mọi người tối đa là hai phe thế lực đứng tại trên một cái chiến tuyến, ngươi không cần ta cứu ngươi, ta tự nhiên cũng không tư cách khai điều kiện gì."

Thần Tiêu Lão Tổ vung tay lên, một cỗ vô hình chi lực đã nắm Ninh Dạ cái cổ, một trảo này bên dưới, Ninh Dạ coi như muốn nguyên thần xuất khiếu cũng làm không được: "Chỉ bằng ngươi cũng xứng cùng ta bàn điều kiện?"

Ninh Dạ cũng không để ý: "Ngươi tuy tại trong lao, nhưng biết chuyện thiên hạ, ta xứng hay không xứng, ngươi rõ ràng trong lòng. Vạn Tiên Tông cho rằng tình huống bây giờ dưới, chỉ cần vỡ rồi Yên Vũ Lâu thủ hộ chi trận, liền có thể thắng, nhưng bọn họ căn bản không biết Yên Vũ Lâu còn ẩn giấu bao nhiêu thủ đoạn. Nhưng ta đoán, ngươi hẳn phải biết rất nhiều. Nhưng ngươi không nói cho bọn hắn biết, đúng không? Ngươi rõ ràng sớm liền có thể chạy, nhưng chính là không đi, không chính là vì ngày hôm đó sao? Ngươi cũng muốn diệt Yên Vũ Lâu. Chỉ bất quá, Mọi người đều nghĩ dùng đối phương tới làm tế phẩm, bản thân hảo ngư nhân đắc lợi."

Nghe nói như thế, Thần Tiêu Lão Tổ bắt đầu cười hắc hắc: "Có ý tứ, ngươi người trẻ tuổi này, quả nhiên có ý tứ. Nói một chút ngươi còn biết cái gì?"

Ninh Dạ nói: "Vạn Tiên Tông đều sẽ tại Yên Vũ Lâu đại trận thủ hộ bị phá sau xuất thủ, mà muốn phá đại trận thủ hộ, cái kia đi về Thiện Tâm Đảo linh thạch đường ống chính là trọng yếu nhất hạch tâm. Nhưng ta rất kỳ quái, như thế địa phương trọng yếu, vì sao lại bãi rõ ràng như thế? Xem ra Yên Vũ Lâu liền như là tại nói cho tất cả mọi người, nơi này chính là chúng ta chỗ yếu, mau tới công đả đi!"

Nghe nói như thế, Thần Tiêu Lão Tổ kinh ngạc, lại lập tức cười ha ha lên đến: "Thú vị! Thú vị! Quả nhiên thú vị! Ngươi không đem cái suy đoán này nói cho Vạn Tiên Tông chứ?"

Ninh Dạ nhẹ nhàng lắc đầu: "Có một số việc, thế nào cũng phải có người làm mới biết."

Thần Tiêu Lão Tổ vung tay lên, buông ra Ninh Dạ: "Có một số việc, ngươi vẫn là không biết thì hơn."

Lão đạo này đến cũng miệng dán kín, sẽ không dễ dàng lỡ miệng, không những như vậy, càng là đối Ninh Dạ: "Bất quá ngươi nếu đã đoán được nơi đó có vấn đề, vậy liền. . ."

Hắn còn chưa hết lời, liền thấy thấy hoa mắt, Ninh Dạ đã tiêu thất vô tung.

Độn thuật?

Đây là cái gì độn thuật? Thế mà có thể ở trước mặt mình đào thoát?

Hắn kinh hãi trong lòng, lại nghe Ninh Dạ thanh âm thong thả truyền đến: "Thần Tiêu Lão Tổ, Yên Vũ Lâu khó đối phó, lẫn nhau chân thành đoàn kết, mới có thể cộng kháng cường địch. Như lại muốn câu tâm đấu giác, không cần yên vũ lâu động thủ, chúng ta bản thân liền phải xong đời. Không muốn ta bại lộ bí mật của ngươi mà nói, liền khách khí với ta chút."

Ti!

Thần Tiêu Lão Tổ hít vào một ngụm khí lạnh.

Hắn ngụy trang bị bắt, ở chỗ này đã đợi chờ nhiều năm, chính là vì thời khắc này.

Nhưng không nghĩ Ninh Dạ trực tiếp phát hiện vấn đề, một lời đâm thủng đồng thời, vậy mà đã như thế lưu.

Vốn là muốn dùng cứu người đem đổi lấy tiền vốn, bây giờ cứu người là không có cơ hội, Ninh Dạ liền thẳng thắn uy hiếp.

Thần Tiêu bất đắc dĩ, chỉ có thể nói: "Ngươi đến cùng muốn cái gì?"

"Thu Thủy Trường Thiên Đồ."

"Ha!" Thần Tiêu cười to: "Yên Vũ Lâu trấn phái thần khí, cũng là của ngươi tiểu bối này có thể mơ ước?"

Thu Thủy Trường Thiên Đồ nhưng mà Thần Tiêu một mạch mơ ước đồ vật, chịu buông tay.

Ninh Dạ thanh âm lại đến: "Ngươi chỉ phải nói cho ta nó ở đâu, còn lại ta tự mình giải quyết."

"Ngươi có bản lãnh đó?"

"Như không cái bản lĩnh kia, ngươi không phải càng vui vẻ?"

"Ta chỉ sợ ngươi bản lĩnh không có, đánh rắn động cỏ!"

"Ta tự sẽ chọn thích hợp thời cơ. Vạn Tiên Tông động thủ sau khi, khói lửa tứ khởi, mặc kệ nơi nào xuất hiện vấn đề, cũng không kỳ quái. Có ta ra tay giúp Lão Tổ chia sẻ, Lão Tổ cũng có thể càng tốt hơn thi hành kế hoạch của chính mình. . ."

Thần Tiêu trong mắt tinh mang tăng vọt: "Tìm tới ngươi rồi!"

Đột nhiên xuất thủ hướng một chỗ không trung chộp tới.

Này một thanh nhưng chỉ lấy ra một phiến huyễn ảnh, thế mà cái gì cũng không được đến.

Thần Tiêu Lão Tổ thân là Vô Cấu đỉnh phong đại năng, thậm chí ngay cả một cái Vạn Pháp cảnh tiểu tử đều không tìm ra được, nhất thời cũng là ngạc nhiên.

Ninh Dạ thanh âm lại đến: "Đây là ngươi một lần cuối cùng xuất thủ, lại dám ra tay, ta liền đem ngươi đã sớm tự do tin tức truyền cho Yên Vũ Lâu."

"Hừ!" Thần Tiêu tức giận bất đắc dĩ: "Còn có thể chỗ nào, tự nhiên là tàng trân các."

"Ngươi sẽ không có lần thứ hai nói dối cơ hội."

"Ngươi. . ." Thần Tiêu không mò ra Ninh Dạ nội tình, nhưng nghe khẩu khí của hắn, biết là không gạt được đi, chỉ có thể nói: "Tuyết Thiên Hồng chưởng giáo bảo tọa, đó chính là Thu Thủy Trường Thiên Đồ."

Thu Thủy Trường Thiên Đồ thế mà là một cái ghế?

Ninh Dạ ngạc ngạc, bất quá hắn nghe được, lần này Thần Tiêu không có nói dối.

"Được, ta biết rồi. Lý Song Long động thủ sau khi, chính là Vạn Tiên Tông tấn công thời gian, đến lúc đó còn cần Lão Tổ lấy sách chu toàn."

Thần Tiêu Lão Tổ hừ một tiếng: "Bản tọa tự biết lấy hay bỏ."

Lần này nhưng lại không còn Ninh Dạ tiếng động.

Thần Tiêu suy nghĩ chốc lát, đối cái kia quản ngục nói: "Ngươi cũng nghe thấy rồi?"

Quản ngục gật đầu: "Đúng, Lão Tổ có gì phân phó?"

Thần Tiêu Lão Tổ thanh âm đột nhiên trầm thấp xuống.

Hàng này đến cũng cẩn thận, tuy rằng thần thức tra xét, xác nhận Ninh Dạ không ở bên người, lại còn là nguyên thần truyền thức, không cho đối thủ chút nào cơ hội.

Thiên Lao ở ngoài, Ninh Dạ nhìn Côn Lôn Kính vận chuyển, nhưng không thu được bất cứ tin tức gì, cũng không khỏi lắc đầu.

Côn Lôn Kính cũng có hạn chế.

Đối phương đã có cảnh giác, muốn muốn dò la xem chút gì liền khó rồi.

Bất quá Ninh Dạ vẫn là mẫn cảm ý thức được, kỳ thực Thần Tiêu Lão Tổ chân chính lưu ý tựa hồ cũng không phải Thu Thủy Trường Thiên Đồ?

Còn có cái kia cái gọi là linh thạch quản, đến cùng là cái gì?

Là cạm bẫy?

Nếu như là cạm bẫy, Thần Tiêu Lão Tổ không nên liền như thế bỏ mặc Vạn Tiên Tông bọn họ chết đi. Dù sao hắn còn cần Vạn Tiên Tông lực lượng làm tốt hắn lật đổ Yên Vũ Lâu.

Nhưng nếu như không phải, như vậy Yên Vũ Lâu cố ý chế tạo như thế một nơi nơi yếu hại, lại có ý nghĩa gì đây?

Ninh Dạ không nghĩ ra, nhưng hắn biết đáp án tổng sẽ xuất hiện.

Vấn đề duy nhất là, bản thân cần trong lúc này làm những gì dạng chuẩn bị?

Bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, Ninh Dạ hồi thủ nhìn Yên Vũ Lâu, như có suy tư.

Hắn nói: "Thiên Cơ, ngươi có hay không chú ý tới. . . Này Yên Vũ Lâu cách cục, cùng cái gì có chút tương tự?"

Chương 86 : Tấn thăng

Chương 86: Tấn thăng

Yên Vũ Lâu có cửu cung mười tám các, bên trong đình đài dày đặc, nhà thuỷ tạ thêu dệt, kiến trúc cách cục phức tạp.

Nhưng khi Ninh Dạ đem toàn bộ Yên Vũ Lâu bố cục thu hết vào đáy mắt sau, lại phát hiện nó cách cục thế mà cùng Thiên Cơ Điện giống nhau đến mấy phần.

Bọn chúng luôn là lấy cửu cung cách cục phân bố, trong đó ương chủ điện cùng Thiên Cơ Điện chủ điện đồng dạng, đứng hàng trung cung.

Quấn quanh chủ điện là tám tầng phân điện, các chiếm bát phương.

Trong đó chấn vị là hình điện, ty hình phạt, mà Thiên Cơ Điện chấn vị, chính là Đoạn Long Đài, cũng là ty hình phạt sát lục.

Cấn vị chính là Thiên Lao vị trí, mà tại trong Thiên Cơ Điện, liền là Tàng Thiên Ngục vị trí.

Tốn vị là tu hành chi điện, nội trí Linh Tuyền, mà tại trong Thiên Cơ Điện, chính là Bất Diệt Tuyền vị trí.

Đoái vị chính là Ám Đường vị trí, chưởng thiên hạ ám tử, mà tại trong Thiên Cơ Điện, chính là Tẩy Tâm Trì vị trí.

Khảm vị là chưởng giáo chi điện, nghị chính vị trí, không ở chính giữa cung, mà là ở vào trung cung phía sau, Thu Thủy Trường Thiên Đồ biến thành chi bảo toà, liền ở đó, mà tại Thiên Cơ Điện, đây là Tạo Hóa Thần Tọa vị trí.

Cho tới cái kia linh thạch chi quản, nối thẳng trung cung, vốn là Ninh Dạ còn kỳ quái, linh thạch đường ống vì sao phải tiếp tại trung cung chi địa, có chút không ra ngô ra khoai, nhưng hiện tại hắn đã minh bạch.

Bởi vì nơi này là Tuyền Cơ Xích vị trí.

Tuyền Cơ Xích là chín thần tôn sư, đứng hàng càn vị, nắm giữ trung cung.

Mà cái kia đại biểu cho Yên Vũ Lâu "Yếu hại" cái ống, xem ra vẫn là có chút giống Tuyền Cơ Xích. . .

Toàn bộ Yên Vũ Lâu nội bố cục, so với Thiên Cơ Điện muốn hỗn tạp nhiều lắm, dù sao nhiều người phòng ốc nhiều, mới nhìn còn thật không dễ dàng nhận biết, nhưng chỉ cần loại bỏ những kia không quan hệ đồ vật, chân chính quan sát, liền sẽ phát hiện cách cục tác dụng, thật sự cùng Thiên Cơ Điện khá là tương tự.

Ý thức được điểm này, Ninh Dạ cũng vui vẻ.

Vì vậy, này Yên Vũ Lâu sáng phái chi nhân, năm đó hẳn là cũng là Thiên Cơ Môn có chút quan hệ?

Mà hắn sáng này Yên Vũ Lâu, chẳng lẽ còn muốn tái tạo một cái Thiên Cơ Điện?

Nghĩ tới đây, Ninh Dạ có chút vui mừng bản thân không nói cho Thần Tiêu, bản thân thân phận của Bạch Vũ.

Liền hiện tại xem ra, tất cả những thứ này đều cùng Thiên Cơ Môn không thể tách rời quan hệ.

Mà cứ như vậy, lại nhìn cái kia linh thạch quản, Ninh Dạ đến là đã có chút minh bạch tác dụng.

"Vì vậy, ta lúc trước hoài nghi không có sai? Nơi này không phải cạm bẫy, nhưng cũng không phải là chỗ yếu, mà hẳn là còn có tác dụng. Mà nếu là như vậy, vậy chỉ sợ là này Yên Vũ Lâu nội mảnh vỡ Thiên Cơ Điện, so với ta tưởng tượng còn nhiều hơn chút. Rất tốt, rất tốt!" Ninh Dạ mỉm cười.

Trước hắn đã từ Nhiếp Hồng Thường nơi đó thu được bộ phận mảnh vỡ Thiên Cơ Điện, bây giờ có thể tiến một bước bù đắp, tất nhiên là vui vẻ.

Lúc này liền phát ra một cái tin tức ra ngoài.

Một lát sau, một người đi về bên này, ngó dáo dác, bất ngờ là Công Tôn Dạ.

Nhìn thấy Ninh Dạ, Công Tôn Dạ giật nảy cả mình: "Làm sao ngươi liền đến? Lại vẫn là dùng mặt của chính mình?"

Công Tôn Dạ lúc trước đã cùng Công Tôn Điệp thông qua khí, biết bọn họ sẽ tới, nhưng cụ thể không biết, bây giờ nhìn Ninh Dạ liền như thế nghênh nghênh ngang ngang xuất hiện, cũng là bị hắn dọa cho nhảy dựng.

Ninh Dạ cười nói: "Yên Vũ Lâu giam thấy nghiêm mật, ta như huyễn hóa, tất bị phát hiện, còn không bằng liền dùng diện mạo thật sự. Đừng lo lắng, huyễn thuật tương tự có thể che đậy."

Công Tôn Dạ đã nói: "Xích Nhiêm Tử cùng Nam Ca Tử chết rồi, Yên Vũ Lâu như kinh cung chi điểu, bây giờ đề phòng nghiêm ngặt. . . Thôi đi thôi đi, ngươi người này gan to bằng trời, nói cho ngươi cái này cũng vô dụng. Cái chết của bọn họ, cùng ngươi có quan hệ chứ?"

"Ngô, là có chút liên quan, nhưng cũng không tính là ta làm, ta bất quá là. . . Khuếch đại một thoáng chiến quả mà thôi." Ninh Dạ rất tùy ý tại trên đường hành tẩu, cùng Công Tôn Dạ sóng vai mà đi: "Ngươi gần nhất xem ra cũng không tệ lắm? Tu hành phương diện?"

Công Tôn Dạ cười khổ: "Khoảng thời gian này chuyên tâm tu hành, nhưng một mạch cũng không có quá nhiều tiến bộ. Vô Cấu chính là lạch trời, nếu muốn đột phá, khó a!"

Ninh Dạ cười nói: "Coi như ngươi vận khí tốt. Ta gần nhất được rồi chút chỗ tốt, tại tu hành chi đạo rất có lĩnh ngộ. Như không có gì ngoài ý muốn, ta Cấn Tự Bí hẳn là có thể giúp ngươi đột phá làm Vô Cấu."

"Ngươi nói cái gì?" Công Tôn Dạ giật nảy cả mình.

Ninh Dạ nhưng nghiêm túc gật đầu: "Đúng, có thể giúp ngươi đột phá."

Trước sau kích sát Kinh Trường Dạ Ma Hải Thọ Dương Chí Thiện đám người, lại trải qua đại năng hỗn chiến, thu được rất nhiều bí bảo, khiến Ninh Dạ đối con đường phía trước càng lúc càng rõ ràng, đạo hạnh sâu sắc thêm, kết quả liền là tự thân hắn tu vi còn không đề thăng bao nhiêu, lại phát hiện bản thân đã có thể giúp Vạn Pháp đỉnh phong đột phá Vô Cấu.

Lúc trước cùng Lâm Lang Thiên bọn họ nói có thể làm sự kiện kia, chính là chỉ việc này.

Vì thế hắn đã đưa thư Triệu Long Quang, Thanh Lâm đám người chạy tới, nếu đã là trợ lực, cũng là giúp bọn hắn đột phá.

Hai người này bây giờ đều là Vạn Pháp đỉnh phong, chỉ là căn cơ còn thấp, đột phá duy gian, hiện tại lại thêm Công Tôn Dạ, tương đương với Ninh Dạ chẳng mấy chốc sẽ có ba cái Vô Cấu cảnh trợ thủ.

Đây mới là hắn dám tới nơi đây lớn nhất sức lực.

Biết được Ninh Dạ có thể giúp hắn đột phá Vô Cấu, Công Tôn Dạ cũng là vừa mừng vừa sợ.

Ninh Dạ đã nói: "Bất quá ngươi cũng đừng quá vui vẻ, mượn sự giúp đỡ của ta đề thăng đến Vô Cấu, mang ý nghĩa ngươi sau này muốn dựa vào lực lượng của chính mình đề thăng đến Niết Bàn, không mấy khả năng, từ nay về sau lại nghĩ đột phá, cũng phải dựa vào ta."

Công Tôn Dạ minh bạch ý tứ của hắn, hưng phấn nói: "Ninh công tử yên tâm, Công Tôn Dạ đối công tử tuyệt không hai lòng!"

"Rất tốt. Ngươi đi tìm một chỗ, chúng ta bây giờ sẽ bắt đầu đi. Đại chiến sắp sửa đến, ngươi đột phá, hẳn là cũng sẽ khiến Yên Vũ Lâu bọn họ rất vui vẻ."

Sau bốn canh giờ.

Yên Vũ Lâu bên trong, trường linh các nội.

Một đạo hào quang xông thẳng mà ra, thanh âm hô khiếu vang lên, mây xanh sấm dậy, một cỗ mênh mông thế lực đột nhiên mở rộng mà ra, tràn ngập toàn cung.

Chính tại Yên Vũ Lâu Nghị Chính điện nội nghị sự Tuyết Thiên Hồng đột nhiên đứng lên, kinh ngạc nhìn hướng mây này tiêu xuất hiện phương hướng: "Là trường linh các, Công Tôn Dạ? Kẻ này thế mà đột phá rồi!"

Thân hình lóe lên, Tuyết Thiên Hồng đã xuất hiện tại trường linh các phía trên, phát hiện Thủy Tinh Tử cùng Thẩm Phỉ Vân đã tới chỗ này , tương tự nghi ngờ không thôi nhìn các bên trong.

Các nội, Công Tôn Dạ ngạo nghễ đi ra, bay vào khung đỉnh, đối diện Tuyết Thiên Hồng đám người thi lễ: "Thủy trưởng lão, Thẩm trưởng lão, tuyết chưởng giáo!"

"Công Tôn Dạ, ngươi quả nhiên thành tựu Vô Cấu rồi. Hảo, hảo, không tệ!" Thủy Tinh Tử hưng phấn nói.

Yên Vũ Lâu bảy đại đô sứ sắp chết sạch rồi, Vô Cấu cảnh một cái đều không có, hiện tại Công Tôn Dạ đột phá, tự nhiên khiến Thủy Tinh Tử cảm thấy vui mừng.

Tuyết Thiên Hồng càng là nói: "Công Tôn Dạ, từ giờ trở đi, ngươi chính là Yên Vũ Lâu đại đô sứ một trong."

"Đa tạ chưởng giáo!" Công Tôn Dạ cũng không khách khí.

Thủy Tinh Tử nói: "Nếu ngươi đã đã tấn thăng Vô Cấu, hiện tại có thể nhập bí các, thu được một kiện hạ phẩm thần khí ban thưởng."

Yên Vũ Lâu không có Vô Cấu cảnh liền nhất định phải thần khí quy củ, thần khí hiếm thấy, nhất định phải có đầy đủ cống hiến.

Nhưng hiện tại Yên Vũ Lâu phong vũ phiêu diêu, vì mau chóng đề thăng chiến lực, Thủy Tinh Tử tự nhiên cũng vui lòng ban thưởng.

Công Tôn Dạ lại lắc đầu: "Yên Vũ Lâu không có thích hợp thuộc hạ thần khí, thuộc hạ không muốn, chỉ cầu một cái cơ hội."

"Cơ hội gì?"

"Tham ngộ Diêu Quang Kính Các cơ hội."

Chương 87 : Diêu Quang Kính Các

Chương 87: Diêu Quang Kính Các

Diêu Quang Kính Các là Yên Vũ Lâu một tầng tu hành bí địa, nghe nói là đạo cảnh chi địa, bất quá là nhân công mà không phải thiên nhiên.

Đạo cảnh đều là thiên sinh, nhân công làm sao có thể tạo?

Vì vậy thế nhân nhiều cho rằng là tin đồn nhảm.

Nhưng Ninh Dạ biết, đây là có thể.

Dù sao Tuyền Cơ Xích chính là bảo vật con người sáng tạo vì phân tích đạo tắc.

Mà Diêu Quang Đạo Các, vị liệt côn địa, chính đối ứng Côn Lôn Kính vị trí.

Vì vậy Ninh Dạ phán đoán, nơi đây hẳn là giống như Côn Lôn Kính, chủ thời không luân hồi.

Bây giờ Ninh Dạ có Nguyên Cực Thần Quang, có Côn Lôn Kính, am hiểu quang độn, vì vậy Diêu Quang Đạo Các cực cảm thấy hứng thú.

Hơn nữa hắn phán đoán, nơi đây rất khả năng cũng là Yên Vũ Lâu một cái trọng yếu hậu chiêu.

Quả nhiên, nghe được Công Tôn Dạ thuyết pháp, Thủy Tinh Tử nhíu mày một cái, lại là nhìn hướng Tuyết Thiên Hồng.

Tuyết Thiên Hồng nói: "Công Tôn Dạ, Diêu Quang Kính Các chính là quang huyễn chi địa, cùng ngươi tu hành cũng không phải là đồng nhất con đường, ngươi ở nơi đó, không hẳn có thể có thu hoạch."

Công Tôn Dạ nhưng rất kiên trì: "Có thu hoạch hay không, tổng là muốn đi qua mới biết."

Nghe hắn kiên trì như vậy, Tuyết Thiên Hồng nghĩ nghĩ, gật đầu nói: "Được, đạo tâm duy kiên, ngươi nếu đã đã quyết định, ta cũng không tiện ngăn cản ngươi. Vậy ngươi liền đi đi."

Nói vẫy tay một cái, một đạo quang huy rơi vào Công Tôn Dạ thông hành bài trên, đã là đề thăng quyền hạn của hắn.

Làm xong việc này, Tuyết Thiên Hồng nói: "Yên Vũ Lâu chính gặp ngàn năm hiếm thấy nguy hiểm cục, ngươi tu hành thành công, chính cần vì môn phái hiến lực. Hy vọng ngươi đừng quên môn phái ân điển."

Công Tôn Dạ nhe răng nở nụ cười: "Đó là tự nhiên."

Một khắc thời gian sau, Ninh Dạ đã xuất hiện tại trước Diêu Quang Kính Các, chỉ bất quá ở trong mắt người ngoài, lại là Công Tôn Dạ hình dạng.

Chỉ muốn quyền hạn mà nói, Ninh Dạ nhẹ nhõm có thể tiến. Chỉ là

Diêu Quang Kính Các chính là trọng địa, hắn một trương khuôn mặt xa lạ nếu như đi vào, lại có thêm quyền hạn cũng sẽ kinh động Tuyết Thiên Hồng bọn họ.

Hiện tại đã có Công Tôn Dạ chiêu bài này, lại là lại vô sự rồi.

Tiến vào các bên trong, Ninh Dạ nhìn thấy kính các nội bốn phía bố trí 3,600 diện gương đồng, quả nhiên là Thiên Cơ Môn đường lối.

Mà tại kính các phía trên, thình lình cao hơn nữa huyền một chiếc gương cổ, cùng với dưới gương đồng chiếu rọi lẫn nhau.

Này thình lình cũng là một kiện thần vật, chỉ là so với Côn Lôn Kính lại kém đến xa.

"Quả thế. Uy năng thần khí không đủ, lợi dụng trận pháp thay thế, có thể cụ Côn Lôn Kính một chút công hiệu." Ninh Dạ cười nói.

Côn Lôn Kính tác dụng, so với này Diêu Quang Kính Các lớn hơn nhiều lắm, nhưng nguyên nhân chính là quá mạnh, Ninh Dạ trái lại khó có thể hoàn toàn phỏng đoán, khó khắc công, cho tới nay cũng bất quá lĩnh ngộ một chút đạo tắc, thu được quang độn chi pháp.

Nếu như nói Côn Lôn Kính là một tòa núi cao, như vậy Ninh Dạ liền tương đương với đứng ở dưới chân núi, bây giờ bất quá là đi một phần mười lộ trình, chỉ vì núi này vô luận, cần được tự mình mở ra.

Mà này Diêu Quang Kính Các tác dụng, không phải mang cho hắn lực lượng càng cường đại, mà là bảo hắn cùng Côn Lôn Kính giữa xuất hiện một cái thông đạo, để hắn có thể càng thêm nhẹ nhõm cấp tốc leo tới đỉnh cao.

Ngay sau đó Ninh Dạ cũng không do dự nữa, xếp bằng ở kính các trung ương, tỉ mỉ phỏng đoán.

Trong Thiên Cơ Điện Côn Lôn Kính treo cao sáng rực, Nguyên Cực Thần Quang tiêm hoa thịnh phóng, đạo tắc nổ vang, không dứt bên tai, cái kia đã từng thần bí chưa biết thế giới, lại lần nữa hướng Ninh Dạ liêu lên khăn che mặt.

Hết thảy đều thuận lợi làm người không thể tin được, chỉ là một ngày, Ninh Dạ cảm giác mình quang độn bí pháp đã đột phi mãnh tiến.

Nguyên Cực Thần Quang không chỉ thiểm hiện, thế mà tại dần dần tiêu thất, từng điểm từng điểm tiêu tán tại thể nội Ninh Dạ.

Hắn thế mà là đang hấp thu vật này!

Nguyên Cực Thần Quang vốn là quang thì chuyển hóa mà thành, từ hư nhập thực, nhưng thời khắc này, Ninh Dạ vậy mà khiến một lần nữa do thực nhập hư.

Một đạo ánh sáng kia dung nhập thể nội Ninh Dạ, mang cho Ninh Dạ biến hóa vô cùng khổng lồ, nhưng vẫn ngoại bộ không có chút rung động nào.

Chờ một ngày qua đi, Ninh Dạ bỗng nhiên mở mắt, hai mắt tinh mang tất hiện.

Sau một khắc nhân ảnh biến mất, càng là trực tiếp xuất hiện tại Công Tôn Điệp đám người Trì Vãn Ngưng bên người.

"Di? Ngươi sao đang tới rồi?"

Công Tôn Điệp bọn họ giờ phút này chính tại một hòn đảo nhỏ trên, nhàm chán vô vị câu cá chơi, đột nhiên nhìn thấy Ninh Dạ xuất hiện, tập thể lấy làm kinh hãi.

Bởi vì các nàng không dám khoảng cách Yên Vũ Lâu gần quá, bây giờ vị trí chi địa, khoảng cách Yên Vũ Lâu đầy đủ hai khoảng cách ngàn dặm.

Khoảng cách này, Ninh Dạ là vô pháp mượn các nàng lực lượng khiêu dược, nói cách khác, Ninh Dạ mượn chính là Côn Lôn Kính lực lượng?

Vì vậy Trì Vãn Ngưng đã nói: "Bọn họ phát hiện thân phận ngươi?"

Ninh Dạ nhẹ nhàng lắc đầu: "Không có, chỉ là muốn các ngươi, liền đến xem các ngươi."

"A?" Chúng nữ đồng thời giật mình.

Đùa gì thế, nhớ chúng ta liền vận dụng hiếm thấy Côn Lôn Kính lực lượng?

Trì Vãn Ngưng là hiểu rõ Ninh Dạ, người này không phải là loại kia vì lãng mạn sẽ theo liền vận dụng quý giá lực lượng người.

Trong lòng bừng tỉnh, Trì Vãn Ngưng đã nói: "Ngươi có đột phá?"

Ninh Dạ mỉm cười gật đầu.

Xác thực là cái lớn đột phá.

Hấp thu Nguyên Cực Thần Quang, Ninh Dạ tại quang độn trên tu vi đột phi mãnh tiến, mượn đám người Trì Vãn Ngưng, có thể trực tiếp độn xuất khoảng cách ba ngàn dặm.

Mà đây còn chỉ là cất bước, theo tu vi và cảm ngộ đề thăng, Ninh Dạ độn thuật còn sẽ tiếp tục tinh tiến.

Ngoài ra Ninh Dạ hiện tại có thể tại bất kỳ địa phương nào lưu hạ nhất cá con trỏ, cái này con trỏ liền tương đương với đám người Trì Vãn Ngưng, trợ giúp Ninh Dạ thực hiện độn di. Bất quá con trỏ thời gian kéo dài tạm thời vô pháp quá dài, thông thường chỉ có thể duy trì ba ngày tả hữu, bất quá tại có quang hệ bảo vật dưới tình huống, thì có thể kéo dài thời gian rất lâu.

Mà Ninh Dạ hiện tại một lần có thể lưu lại ba cái con trỏ tả hữu.

Vậy ý nghĩa là lý tưởng trạng thái dưới, Ninh Dạ có thể thuấn di vạn dặm, hãy hầu như không tiêu hao.

Cho dù tại không có con trỏ, Trì Vãn Ngưng cùng Côn Lôn Kính dưới tình huống, Ninh Dạ dựa vào chính mình cũng có thể độn xuất trăm dặm khoảng cách.

Nghe đến đây cái, mọi người đều dọa sợ.

Đùa gì thế, liền ngay cả Quân Bất Lạc Vô Thiên Thần Độn cũng không đạt tới trình độ như vậy.

Nói cách khác, Ninh Dạ hiện tại độn thuật, đã là Trường Thanh Giới đệ nhất.

Mới ninh chạy chạy chính thức hàng sinh.

"Vậy nếu như lại mượn Côn Lôn Kính đây?" Lâm Lang Thiên hỏi.

Ninh Dạ nở nụ cười: "Ngươi sẽ không thích đáp án kia."

Lâm Lang Thiên trắng mắt hắn một cái.

Mượn Côn Lôn Kính, Ninh Dạ Trường Thanh Giới nội tùy ý tiêu dao, chỉ cần hắn nguyện ý, hiện tại hẳn là một cái ý nghĩ liền có thể chạy đến Trung Vương Phủ, lấy Cực Đạo Việt lại trở về.

Bất quá hắn hiện tại tu vi không đủ, đối Cực Đạo Việt tạm thời không nhu cầu.

Nhưng mà Ninh Dạ đề thăng còn không chỉ có như vậy.

Huyễn thuật của Ninh Dạ cũng là lấy quang làm cơ sở, vậy ý nghĩa là hắn huyễn thuật cũng tăng lên trên diện rộng, chỉ bất quá lúc trước liền có thể lừa gạt Niết Bàn, hiện tại vẫn là lừa gạt Niết Bàn, bất quá là lừa gạt thời gian kéo dài hơn chút, đến không có bản chất tính đột phá.

Nhưng những thứ này Ninh Dạ cũng không cần thiết cùng Lâm Lang Thiên nói rồi.

Hắn trực tiếp nói: "Lý Song Long còn tại tìm cơ hội phá giải linh thạch quản, đại chiến lúc nào cũng có thể sẽ phát sinh. Đại sư huynh bọn họ khi nào sẽ tới?"

Trì Vãn Ngưng hồi đáp: "Còn có ba ngày liền có thể đến."

"Thông báo bọn họ tăng nhanh tốc độ, nhất định phải tại trước khi đại chiến chạy tới. Có khác người mời khách còn ăn không được nóng hổi." Ninh Dạ cười nói.

Ninh Dạ nói thân hình lóe lên, đã trở lại Diêu Quang Kính Các.

Trước tiên ở kính các nội bố trí xuống bản thân hậu chiêu, sau đó Ninh Dạ đi ra khỏi kính các, rời khỏi nơi đây sau, Ninh Dạ thân hình tái thiểm biến mất, lần này lại là đi tới Yên Vũ Lâu khác một tầng bí địa.

Đã có siêu việt Quân Bất Lạc độn pháp, Ninh Dạ trong lòng sức lực đại tăng, nhất định phải đang đại chiến đến trước, trước đem chỗ tốt nơi này mò một cái.

Chương 88 : Sách cổ

Chương 88: Sách cổ

Lần này Ninh Dạ xuất hiện chi địa, chính là Vũ Sát Đài.

Nơi này là phảng Đoạn Long Đài tạo nên chi địa, vì vậy không hỏi cũng biết, chủ sát phạt chi thuật.

Đã có vô địch thiên hạ thủ đoạn chạy trốn, Ninh Dạ cái thứ nhất nghĩ tới chính là đề thăng bản thân thủ đoạn sát phạt.

Hắn Lưỡng Nghi Nguyên Từ Thạch tuy rằng uy lực khá lớn, nhưng dù sao phải tiêu hao nguyên từ thạch, ngược lại là Cực Chiến nhị đạo kết hợp Chỉ Thiên Thuật cùng Thất Sát Đao, kỳ thực là có thể đề thăng trên diện rộng tự thân sát phạt chiến lực.

Chỉ bất quá trước đây Ninh Dạ chí không ở chỗ này, hiện tại hắn muốn đề thăng tự thân, ý nghĩ liền rõ ràng bất đồng.

Bất quá khiến Ninh Dạ cảm thấy tiếc nuối chính là, Vũ Sát Đài cũng không phải là đạo cảnh, mà là một cái sát trận, tên Thiên Vũ Sát Trận.

Tối khôi hài chính là, trận này hạch tâm thế mà là Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm.

Lấy Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm là mắt trận, có thể phát huy trận này chi chân chính uy năng , nhưng đáng tiếc Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm rơi xuống trong tay Trì Vãn Ngưng, trận này uy năng bởi vậy đại giảm. Chính bởi vậy, Yên Vũ Lâu đã phát tin tức cho Trì Vãn Ngưng, muốn nàng nhất định phải giao ra Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm, chỉ là Trì Vãn Ngưng bỏ mặc, cự không lên giao.

Yên Vũ Lâu không nỡ bại lộ thân phận ám tử của nàng, lại nắm nữ tử này hết cách rồi, chính nghĩ biện pháp bức bách nàng đây.

Vì vậy Ninh Dạ ở chỗ này cũng không có thu hoạch quá lớn, chung quy chỉ là đem trận này lạc ấn xuống, tương lai mang tới Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm, dùng tại trong Thiên Cơ Điện, đến là có thể khiến cho Thiên Cơ Điện sát phạt năng lực đại đại đề thăng.

Đáng tiếc, không tăng lên tự thân.

Vũ Sát Đài không có thu hoạch, Ninh Dạ liền chuyển đạo đi cái khác các nơi, đều không có thu hoạch quá lớn, khiến Ninh Dạ cũng là âm thầm bất mãn.

Tại phiền muộn bên trong đi tới Ám Đường, lại là mắt sáng lên.

Ám Đường chính là Yên Vũ Lâu trọng địa, có thể nói Trường Thanh các phái bên trong, sẽ không có so với Yên Vũ Lâu càng trọng thị Ám Đường.

Khiến Ninh Dạ mắt sáng lên, là Ám Đường bên trong phiến thủy trì kia.

Chính Tâm Trì.

Cùng Tẩy Tâm Trì chỉ có kém nhau một chữ.

Tẩy Tâm Trì tác dụng là gột rửa nhân tâm, nói trắng ra chính là tẩy não.

Năm đó Ma Môn liền là bởi vì được một khối mảnh vỡ Tẩy Tâm Trì, đem ma hóa sau trở thành Ma Tâm Trì, khiến nhập giả ma tâm ma tính, trở thành Ma Môn trung phó.

Chính Tâm Trì nhưng vẫn có chỗ bất đồng, nó cũng không có mảnh vỡ Tẩy Tâm Trì, cũng không có tẩy não công hiệu, ngược lại là có thể để người ta kiên định bản tâm.

Không sai, nó là khiến người không dễ dàng bị tẩy não, tâm thần kiên định.

Yên Vũ Lâu bồi dưỡng ám tử, đại thể là phải tiến nhập môn phái khác, mà tại bên trong những môn phái này, ai cũng không biết sẽ phải chịu ra sao dụ hoặc dẫn đến phản bội.

Chính bởi vậy, Chính Tâm Trì chính là muốn kiên định bọn họ bản tâm, không dễ dàng bị bên ngoài dụ dỗ, không chỉ có như vậy, phụ trợ tu hành cũng là cực có chỗ tốt.

Bất quá đây hiển nhiên không phải là vô địch.

Trì Vãn Ngưng năm đó cũng thụ quá Chính Tâm Trì hun đúc, nhưng nàng vẫn là "Phản".

Tiên môn luôn yêu thích thông qua tiên pháp để giải quyết vấn đề, nhưng quên tư tưởng, nhưng mà tiên pháp cũng không phải là vạn thế linh dược, khuyết thiếu tư tưởng chỉ đạo thống nhất, người người vì bản thân, dẫn đến cho dù Chính Tâm Trì cũng không thể nào khiến hết thảy ám tử không gặp sự cố.

Ninh Dạ sở dĩ đối với điều này cảm thấy hứng thú, là bởi vì Tâm Ma Cổ Quyển.

Tâm Ma Cổ Quyển là Ma Môn thần vật, khiến người tâm ma tự sinh, ma hóa, loạn thần các loại đều có hiệu quả. Đáng tiếc là ma vật, Ninh Dạ tuy có vật này, nhưng không muốn sử dụng.

Nhưng khi Ninh Dạ đi tới Chính Tâm Trì lúc, nhưng cảm thụ được Tâm Ma Cổ Quyển rung động.

Hai thứ này, chính là tương phản chi đạo.

Ở tình huống bình thường, giống như vậy đối nghịch chi bảo, là không thể cùng lúc tồn tại. Hai bên nếu như đồng thời phát huy tác dụng, đó chính là triệt tiêu lẫn nhau.

Nhưng Hắc Bạch Thần Cung am hiểu nhất lại là lưỡng nghi sinh khắc chi đạo, vì vậy thời khắc này nhìn thấy Chính Tâm Trì sau, Ninh Dạ lại là hơi động trong lòng.

Có thể hay không đem Tâm Ma Cổ Quyển cùng Chính Tâm Trì này dung hợp đây?

Cũng không biết sẽ luyện hóa ra thứ đồ gì nhi?

Đằng nào Tâm Ma Cổ Quyển hắn cũng không thể dùng, Chính Tâm Trì cũng không phải là của mình.

Vốn là Tâm Ma Cổ Quyển là chuẩn bị cho Hắc Viêm, nhưng hiện tại Ninh Dạ nhưng trực tiếp nuốt lời, căn cứ nguyên tắc không phải đầu tư của chính mình không cần quý trọng , đã lặng yên lấy ra Tâm Ma Cổ Quyển. Trước tiên thả cái huyễn thuật che đậy xung quanh, sau đó đem Tâm Ma Cổ Quyển ném vào bên trong Chính Tâm

Trì.

Lưỡng nghi tâm ** chuyển ảnh hưởng, Tâm Ma Cổ Quyển vô thanh vô tức chìm vào đáy ao.

Tâm Ma Cổ Quyển xuất hiện màu đen gợn sóng, mà trong ao bạch quang dũng động, một phiến hắc bạch dũng động vòng xoáy bắt đầu sinh thành, nhưng vẫn tại huyễn thuật che lấp dưới, khiến người không nhìn ra chút nào đầu mối.

Cuối cùng hóa thành một phiến lưỡng nghi đồ, ấn tại sách cổ trên.

Bất quá làm đến một bước này, Ninh Dạ biết tạm thời vô pháp tiến thêm bước nữa, chủ yếu vẫn là hạn chế tại tự thân tu vi.

Liền đem Tâm Ma Cổ Quyển thu hồi, nhẹ nhàng rời đi.

Tiếp sau đó ba ngày, Ninh Dạ mỗi ngày đều trở lại Chính Tâm Trì lượn một vòng, hấp thu bộ phận Chính Tâm Trì tinh hoa đến luyện hóa Tâm Ma Cổ Quyển.

Mượn quang độn cùng huyễn thuật, Ninh Dạ tại đây Yên Vũ Lâu bên trong hành tẩu như tại chính mình hậu viện, càng không một người có thể phát hiện hắn dị động.

Có thể nói chính diện tác chiến, Ninh Dạ cố nhiên còn kém rất xa, trộm gà bắt chó đã là vô địch thiên hạ.

Ba ngày sau, Thanh Lâm cùng Triệu Long Quang rốt cục chạy tới.

Ninh Dạ lại lần nữa rời khỏi Yên Vũ Lâu đến thấy hai người.

Triệu Long Quang cùng Thanh Lâm đều đã là Vô Cấu đỉnh phong, đặc biệt là Thanh Lâm, sớm tại Đông Phong Quan lúc chính là đỉnh phong, chỉ là nhân Phong Ma Vũ chi lực còn cổ vũ, căn cơ còn thấp, vì vậy đột phá xa xa khó vời.

Bây giờ có Ninh Dạ sự giúp đỡ, lại là nhẹ nhõm đột phá.

Theo trước sau hai đạo quang trụ trùng phá vân tiêu, Thanh Lâm cùng Triệu Long Quang chính thức thành tựu Vô Cấu, khiến Lâm Lang Thiên cũng nhìn đến tặc lưỡi. Đổi thành nhà khác đại năng, chỉ sợ sớm có không làm việc cho ta liền giết chúng ý nghĩ, nàng lại chỉ muốn người này trêu chọc không nổi, tuyệt đối không thể nhạ, vì vậy hiếm thấy ở chung vui vẻ, Ninh Dạ cũng thẳng thắn không kiêng kị nàng.

Theo Thanh Lâm đột phá, Ninh Dạ đem cái kia hấp thu Chính Tâm Trì lực lượng Tâm Ma Cổ Quyển giao cho Thanh Lâm.

Thanh Lâm thấy giật nảy cả mình: "Thứ tốt, nhất chính nhất phản hai loại sức mạnh, đồng thời tồn tại, hãy có thể hỗ trợ lẫn nhau, chỉ tiếc thủ pháp luyện chế quá mức thô ráp."

"Nào có cái gì thủ pháp luyện chế, ta bất quá là lấy lưỡng nghi chi đạo cường hành ràng buộc. Tứ sư huynh, luyện bảo nhưng mà ngươi am hiểu, liền giao cho ngươi." Ninh Dạ cười nói.

"Hảo!" Thanh Lâm rất là hưng phấn: "Ngươi muốn luyện thành ra sao bảo vật? Có muốn hay không kết hợp mảnh vỡ Tẩy Tâm Trì, khiến nó phát huy Tẩy Tâm Trì tác dụng?"

Hắn thân là Hạo Thiên Môn chưởng giáo đệ tử, luyện bảo chi thuật được Hạo Thiên Môn bí truyền, lại có Thiên Cơ Môn kỳ môn bí thuật, tự thân càng là bảo thể, tấn thăng Vô Cấu sau, đối với luyện hóa cỡ này thần vật càng có thể cản trở.

Chỉ là thần khí hiếm thấy, cho tới nay cũng không có cơ hội nào bảo hắn dụng thần khí bắt đầu, chỉ có đồ long chi thuật, nhưng không long có thể đồ, trong lòng cũng là khổ sở.

Không nghĩ tới tại Ninh Dạ nơi này nhưng được rồi cơ hội.

Ninh Dạ cười nói: "Tâm Ma Cổ Quyển cùng Chính Tâm Trì đều là nhằm vào nguyên thần tác dụng, nhưng ta Tẩy Tâm Trì tuy là chính đạo thần khí, nhưng cường hành xoay chuyển thần trí người khác, cũng quá là đáng sợ, đúng là ma đạo, ta không muốn vì đó."

"Đối đối, thứ này, không cần cũng được." Lâm Lang Thiên vui vẻ nói.

Tẩy Tâm Trì tuy không lực sát thương, nhưng cường hành xoay chuyển người khác tư duy, xác thực không phải chính đạo. Nghe được Ninh Dạ không dự định muốn vật này, Lâm Lang Thiên cũng là vui mừng.

Bằng không vạn nhất Ninh Dạ dùng vật này đối với chính mình tẩy não, khiến cho chính mình biến thành trung thành của hắn thuộc hạ, thậm chí dũng mãnh tác chiến —— vừa nghĩ tới bản thân yểu điệu liều mạng xung phong hình dáng, Lâm Lang Thiên liền không rét mà run.

Thanh Lâm đến là có thể hiểu được Ninh Dạ ý nghĩ, do dự nói: "Có thể vật này nhằm vào nguyên thần, nếu như không coi đây là cơ sở, đến là có chút thật đáng tiếc."

"Vậy cũng chưa chắc." Ninh Dạ nói: "Vài ngày trước ta tham ngộ hắc bạch kỳ, có lĩnh ngộ. Lưỡng nghi chi đạo, có thể hoà hợp sinh khắc, kết hợp Thiên Cơ chi đạo, bao la vạn tượng, có thể là không thể là giả. Tứ sư huynh, có hứng thú hay không, cùng ta đồng thời luyện chế một kiện chân chính siêu phàm nhập thánh thần vật?"

Nói Ninh Dạ đã lại lấy ra một vật, lại là bạch tượng kia hài cốt cùng Huy Diệu Kỳ.

Một kiện thần thú hài cốt, một kiện hạ phẩm trận đạo thần khí, Thanh Lâm thấy thế cũng là chấn động trong lòng: "Ngươi đây là muốn chơi lớn a!"

"Đúng là như thế!" Ninh Dạ cười nói.

Chương 89 : Mưu nghịch

Chương 89: Mưu nghịch

Khoảng thời gian này Ninh Dạ thu hoạch tuy nhiều, nhưng một mạch không có gì thích hợp bản thân.

Hiếm thấy Thanh Lâm cái hảo thủ luyện bảo này đến giúp đỡ, Ninh Dạ tự không khách khí, thẳng thắn đem những bảo bối tự mình không dùng được hoặc là không muốn dùng đều lấy ra.

Không chỉ có bọn họ, Triệu Long Quang Thanh Lâm mấy người cũng không keo kiệt, mỗi người đều đem trân tàng của chính mình lấy ra.

Chỉ riêng thương thảo muốn luyện hóa ra bảo vật ra sao, liền phí đi một ngày.

Chờ sau khi thiết kế hoàn thành, Thanh Lâm liền lập tức động thủ.

Tế khởi Hạo Nhật Thần Hỏa, tế luyện Tâm Ma Cổ Quyển này, Ninh Dạ thì lại lấy lưỡng nghi chi đạo phụ trợ, Triệu Long Quang càng là hoàn mỹ chi huyết của chính mình đều cống hiến ra.

Huy Diệu Kỳ, Tâm Ma Cổ Quyển dồn dập trở thành tài liệu, nếu như có thể làm được, Ninh Dạ đại khái sẽ đem Chí Ác Kiếm cùng Hoang Tuyệt Cổ Ấn đều ném vào.

Luyện bảo kéo dài ròng rã bảy ngày, trong bảy ngày này Lý Song

Long đến là liên lạc qua Ninh Dạ mấy lần, cũng may Ninh Dạ độn thuật vô song, mỗi lần đều là trở lại chào hỏi một cái, xác nhận hắn không xông cái gì tai họa, Lý Song Long cũng không để ý hắn.

Sau bảy ngày, Tâm Ma Cổ Quyển rốt cục tế luyện hoàn thành.

Lúc này sách cổ đã không còn hình dạng nguyên bản, mà là biến thành một quyển sách cổ hai màu trắng đen.

Không có ma khí thường ngày, thay vào đó chính là vô số bí văn huyền ảo.

Cho dù là Lâm Lang Thiên nhìn thấy bảo vật này, cũng không khỏi một trận tâm thần trống rỗng, trong lòng biết bảo vật này chắc chắn có mạc đại uy năng.

"Bảo vật này đến cùng có tác dụng gì? Lâm Lang Thiên hỏi.

Ninh Dạ cũng không trả lời, chỉ là nói: "Thỉnh Lâm Lang Tiên Tôn ra tay với ta."

Lâm Lang Tiên Tôn sửng sốt một lúc, bất quá vẫn là xuất thủ, hướng tới Ninh Dạ điểm ra một chỉ.

Nàng xuất thủ có lưu lại chỗ trống, liền nghe chỉ phong phác một tiếng, Ninh Dạ dĩ nhiên trúng chiêu, sách cổ kia động cũng không động.

Tình huống gì vậy?

Chúng nhân ngạc nhiên.

Kế hoạch show hàng của Ninh Dạ thất bại, cũng có chút xấu hổ:

"Thỉnh Tiên Tôn dụng thần thông."

"Nga." Lâm Lang Thiên liền lại là điểm ra một chỉ, lần này lại là một loại Vạn Hoa Cốc thần thông, uy năng không kém.

Nhưng liền tại một chỉ này điểm ra đồng thời, liền thấy Tâm Ma Cổ Quyển kia quang huy thịnh phóng, Lâm Lang Thiên một chỉ này càng biến mất không còn tăm hơi, ngược lại là trên sách cổ thêm ra một phiến hoa văn rực rỡ.

Sau đó Ninh Dạ giương ra sách cổ, liền thấy tương tự một đạo chỉ phong kích xuất, Lâm Lang Thiên tiện tay phá giải, lại là kinh hãi không ngớt: "Thế mà có thể lấy đi thần thông của ta, phản dùng lên bản thân ta?"

"Đúng vậy!" Ninh Dạ hồi đáp.

Thần thông lấy nguyên thần chi lực thúc đẩy, mà Tâm Ma Cổ Quyển cùng Chính Tâm Trì đều là tác dụng tại nguyên thần, lại thêm Hắc Bạch Thần Cung cùng Thiên Cơ Môn hai phái bí pháp, lại trải qua Thanh Lâm luyện hóa sau, quyển này tác dụng đã chuyển hóa thành có thể dung nạp thiên hạ thần thông cũng lạc ấn bên trên.

Đương nhiên, nói thu lấy thiên hạ có thần thông có chút khuếch đại, trên thực tế quyển này bây giờ đối với thần thông tác dụng phân ba tầng.

Tầng thứ nhất chính là thu lấy, hết thảy công kích không những không thể tạo thành thương tổn đối với người cầm sách, ngược lại sẽ bị lạc ấn sau phản dùng.

Tầng thứ hai chính là triệt tiêu, khiến thần thông tác dụng vô pháp có hiệu quả, thế nhưng vô pháp lạc ấn.

Tầng thứ ba chính là cấp bậc tối cao thần thông, liền triệt tiêu cũng không làm được, chỉ có thể suy yếu.

Nói trắng ra, vẫn là nhìn song phương tầng thứ cao thấp.

Lâm Lang Thiên tuy là Vô Cấu, nhưng công kích lúc trước sử dụng bất quá cấp bậc vạn pháp, vì vậy có thể bị lạc ấn, đến Vô Cấu cấp bậc cũng chỉ có thể triệt tiêu, nếu như Niết Bàn cấp bậc thần thông, cũng chỉ có thể là suy yếu.

Đương nhiên, giới hạn tại nguyên thần thi pháp thần thông, đối tiên pháp tắc không hiệu quả này.

Mặc dù như thế, cái thần vật này tác dụng vẫn như cũ là không phải chuyện đùa.

Đặc biệt là Thanh Lâm vì chính mình sư đệ luyện chế, có thể nói dốc hết thảy. Quyển này hiện nay tuy chỉ có thể đến một bước này, nhưng bản thân vẫn như cũ cụ có tiềm lực trưởng thành, có thể theo chủ nhân mà đề thăng hiệu dụng.

Có thể nói tới hôm nay mới thôi, Ninh Dạ rốt cục nắm giữ cái thứ nhất chân chính thích hợp chiến đấu thần khí, chỉ tiếc là một kiện phòng ngự chí bảo.

Vì thế Ninh Dạ cũng chính thức đem đổi tên là Lưỡng Nghi Càn Khôn Quyển.

Cho tới cái kia Hoang Tuyệt Cổ Ấn, cũng không thích hợp Ninh Dạ, Ninh Dạ đem cho Triệu Long Quang.

Cứ như vậy, Triệu Long Quang có Hoang Tuyệt Cổ Ấn, Thanh Lâm dung hợp Ngọc Hoàng Cốt, cũng đều tấn thăng Vô Cấu, coi như là đối diện Yên Vũ Lâu cũng đều có sức đánh một trận.

Đến đây, đối với diệt Yên Vũ Lâu một chuyện, Ninh Dạ có thể nói là sức lực lại tăng.

Có thể phòng có thể trốn, hắn còn sợ ai cả?

Chỉ tiếc này Yên Vũ Lâu hiện nay có thể mò chỗ tốt tạm thời đã mò gần như là đủ rồi, lại muốn tiếp tục mò chỗ tốt, liền phải các loại đại chiến bạo phát.

Những ngày kế tiếp, Ninh Dạ tĩnh tâm chờ đợi.

Trong lúc đó cũng cùng Lý Song Long liên hệ mấy lần, thậm chí còn giúp Lý Song Long hoàn thành một ít việc, khiến cho Lý Song Long kế hoạch cực kỳ thuận lợi.

Ước chừng đợi hơn mười ngày.

Ngày hôm đó, Yên Vũ Lâu bên trong chợt sinh dập dờn.

Trung cung chi địa, một cỗ chảy xiết lãng triều như biển gầm * đào quyển mà ra, xông thẳng toàn bộ Yên Vũ Lâu lung lay muốn sụp, huyễn thải chi quang bắn ra bốn phía, thậm chí từ đáy biển xông thẳng xuất ra mặt nước, như có vậy không biết tình, có lẽ còn tưởng rằng dưới nước có bảo vật gì muốn hiện thế.

Gợn sóng đồng thời, Tuyết Thiên Hồng Thủy Tinh Tử đám người đã xuất hiện tại Yên Vũ Lâu phía trên.

Tuyết Thiên Hồng sắc mặt lạ kỳ trầm tĩnh: "Xảy ra chuyện gì?"

Một tên nguyên lâu vệ bay tới, sợ hãi kêu lên: "Linh đạo chịu đến phá hoại, chính đang dò xét. Bất quá. . ."

Thủy Tinh Tử cũng không kỳ quái: "Không có phát hiện người xuất thủ?"

Cái kia nguyên lâu vệ lo sợ bất an: ". . . Là!"

Thủy Tinh Tử vẫy tay một cái, một khối lục lăng tinh thể xuất hiện, ánh sáng chiếu diệu, chỉ nhìn thấy một cái mơ hồ hắc ảnh tại tinh thể bên trong xuyên hành, nhưng không nhìn ra đến cùng là kẻ nào.

Thủy Tinh Tử hừ một tiếng: "Quả nhiên là có chuẩn bị mà đến, chúng ta thủ đoạn đều bị nhằm vào đây."

Thẩm Phỉ Vân nói: "Nói như vậy, tiếp sau đó chính là xem hư thực thời điểm."

Tuyết Thiên Hồng tức giận hừ: "Nên đến quả nhiên vẫn là đến rồi. Cũng được, liền để bản tọa mở mang kiến thức một chút, đến cùng là kẻ nào lớn mật như thế."

Vừa nói, đã truyền ra một đạo hỏa phù.

Toàn bộ người của Yên Vũ Lâu cũng bắt đầu vội lên, làm tốt chuẩn bị chiến đấu.

Đồng thời Yên Vũ Lâu các nơi, trận pháp bảo vệ cũng bắt đầu sáng lên quang huy, chỉ là bởi vì linh đạo thụ tổn duyên cớ, rất rõ ràng trận pháp cũng chịu ảnh hưởng, đã vô pháp hình thành liên hợp chi thế.

Thủy Tinh Tử mấy người cũng không để ý, chỉ là lẳng lặng chờ đợi.

Không cần thiết bao lâu, Thủy Tinh Tử trước hết có phản ứng: "Bọn họ đến rồi. . . Là Vũ Hoán Trần cùng Phạm Không."

Tuyết Thiên Hồng kinh ngạc: "Thế mà là bọn họ, chẳng trách. Nếu đã bọn họ đến rồi, cái kia Vạn Tiên Tông cũng nên đến rồi mới đúng."

Thẩm Phỉ Vân: "Không thấy Hứa Lưu Tiên, chỉ nhìn thấy một lão thái bà, nhưng hẳn là Niết Bàn cảnh."

"Vạn Tiên Tông. . ." Tuyết Thiên Hồng nói thầm một thoáng: "Quả nhiên môn phái này có vấn đề. Năm đó chúng ta thiết kế hại Hứa Lưu Tiên, theo lý người này hoặc là tử, hoặc là di lưu, kết quả lại đã xuất hiện một cái mới Niết Bàn. Hừ, vạn năm cổ phái, xác thực có nội tình, lưu chi chính là cái hậu hoạn a."

Thủy Tinh Tử liếc mắt nhìn hắn, nhưng không nói gì.

Cửu Đại tiên môn đối với mình trì hạ tiên môn xưa nay bảo trì rất lớn cảnh giác, nhưng cửu túc đỉnh lập xuống, lại không thể thật sự đem chính mình trì hạ hết thảy tiên môn đều sát quang, dù sao vậy cũng là chiến lực.

Cũng cho nên hình thành nên nội ưu ngoại hoạn chi thế.

Tại Cửu Đại tiên môn mà nói, những kia tiểu môn phái đã là lính hầu, cũng là tâm phúc hoạn, liền nhìn xử trí như thế nào.

Bây giờ, hoạ ngoại xâm chưa đến, nội ưu đã lên.

Chuyện này ý nghĩa rằng, trận chiến này vô luận thắng bại, Hải Châu thực lực tất đại đại suy yếu.

Thủy Tinh Tử cũng không khỏi thở dài.

Yên Vũ Lâu vốn là chín trong môn phái yếu nhất một môn, bây giờ lại trải qua chiến dịch này, sợ là càng muốn nguyên khí đại thương.

Nhưng mà tu tiên giả chính là tu tiên giả, ôn nhu chi tâm vụt lóe liền qua, thay vào đó chính là giết sạch hết thảy kẻ xâm lấn tàn nhẫn.

Thủy Tinh Tử ống tay áo vung lên, cuốn lên vô biên phong vân: "Vũ Hoán Trần, ngươi thật là to gan, ngươi có biết, đây là mưu nghịch!"

Chương 90 : Bách gia liên minh

Chương 90: Bách gia liên minh

Phi lộ Tông Chủ Vũ Hoán Trần, từ sớm cùng Thủy Tinh Tử cũng từng có một đoạn giao tình.

Luận tài hoa tư chất, Vũ Hoán Trần thậm chí còn tại Thủy Tinh Tử bên trên, nhưng chung quy bởi vì môn phái tài nguyên nguyên cớ, tu vi so với Thủy Tinh Tử chênh lệch một bậc.

Thời khắc này chưa gần đến Yên Vũ Lâu, liền cảm thụ được đến từ Thủy Tinh Tử vô biên uy áp.

Vũ Hoán Trần cười dài một tiếng nói: "Cái này lão yêu bà giao cho ta."

Nói một đập dưới khố cò trắng, đằng không nhi khởi.

Mặt nước sóng lớn thoan động, Thủy Tinh Tử càng là bay ra Yên Vũ Lâu, trực nhập không trung truy sát Vũ Hoán Trần.

Vũ Hoán Trần cò trắng tê minh, sóng âm như có thực chất * từng vòng từng vòng kích đãng mà tới, Thủy Tinh Tử cũng là đầy trời thủy quang kình tập, lập tức liền tại không trung dấy lên sóng dữ.

Đồng thời Nhiếp Hồng Thường cùng Phạm Không hòa thượng mang theo lượng lớn tu sĩ cũng lao xuống mặt nước.

Vừa mới vào nước, liền nhìn thấy vô số điện quang kích xông.

"Cẩn thận, Yên Vũ Lâu đã khởi động thủ hộ chi trận." Nhiếp Hồng Thường thần thức truyền âm nói.

Phạm Không cười hắc hắc: "Giao cho lão nạp đi."

Một chưởng vỗ ra, phạn âm cao minh.

Một vòng kim sắc nhật quang đằng nhảy ra, tựa như tại dưới nước thăng khởi một vòng kiêu dương, càng là đem điện quang này toàn diện áp chế.

Phạm Không hòa thượng tối thiện phòng ngự, Đại Nhật Như Lai Kim Luân Hộ Thể Thần Thông của hắn, có thể kháng cự vạn ngàn thần thông, có thể xưng bất phôi, chỉ luận phòng ngự, thậm chí có thể cùng Việt Trọng Sơn chống đỡ được.

Yên Vũ Lâu nội đại trận thủ hộ đã toàn diện phát động, từng vòng từng vòng điện quang sóng lớn, càng đều bị đại hòa thượng này một người liền chống đỡ được.

Đồng thời Thẩm Phỉ Vân cũng đã xuất hiện, hướng tới Nhiếp Hồng Thường đánh ra một đạo huyền hoàng kình khí.

Nhiếp Hồng Thường hai mắt chợt mở, hồng bào vũ động, huyết hồng quang huy chặn lại cái kia mảnh huyền hoàng chi khí: "Thẩm Phỉ Vân?"

"Ngươi là kẻ nào?" Thẩm Phỉ Vân xuất thủ liên tục, quát hỏi.

"Vạn Tiên Tông, Nhiếp Hồng Thường."

"Được, rất tốt, quả nhiên là ba phái các ngươi, không hết lòng gian, càng vọng tưởng lật đổ Yên Vũ Lâu. Thật lớn tặc đảm!" Thẩm Phỉ Vân ngữ thanh xích lệ, từng đạo từng đạo huyền huyễn kình khí liên hoàn phún thổ.

Nhiếp Hồng Thường cùng nàng triền đấu, đồng thời nói: "Tích Nguyệt, đại trận do Phạm Không đối phó, nữ nhân này giao cho ta, cái khác liền giao cho các ngươi rồi!"

"Minh bạch!" Hương Tích Nguyệt hô lên một tiếng, đã cùng ba phái những người khác các loại xông đến Yên Vũ Lâu trước.

Lần này tấn công, kỳ thực hơn xa ba cái môn phái, mà là tổng cộng bảy mươi tám gia tiên môn, hào xưng bách môn.

Đương nhiên, phần lớn tiên môn thực lực yếu nhược, mạnh nhất không hơn vạn pháp.

Trừ Vạn Tiên Tông các loại ba phái ở ngoài, mạnh nhất còn có sáu phái, mỗi bên một vị Vô Cấu cảnh, lại thêm ba phái có năm vị Vô Cấu, tổng cộng mười một vị Vô Cấu cảnh, hơn hai trăm vị Vạn Pháp.

Tại Vạn Pháp trở xuống tầng diện, bách gia liên minh cũng không thể so Yên Vũ Lâu càng chiếm ưu thế, thế nhưng Vô Cấu cảnh phương diện, bách gia liên minh liền rõ ràng chiếm ưu.

Vì vậy tại Yên Vũ Lâu hai vị Niết Bàn bị Vũ Hoán Trần cùng Nhiếp Hồng Thường ngăn cản dưới tình huống, Nhiếp Hồng Thường đem hi vọng liền đặt ở Vô Cấu tầng cấp.

Chỉ cần phá tan Yên Vũ Lâu Vô Cấu giai tầng tồn tại, có bọn họ giúp đỡ, liền có thể khống chế Yên Vũ Lâu, giết ngược lại Niết Bàn.

Kế hoạch tổng là mỹ tốt đẹp.

Bất ngờ lại là tất nhiên.

Thời khắc này lên tới hàng vạn tu sĩ giết vào Yên Vũ Lâu, nghênh diện liền nhìn Tuyết Thiên Hồng cùng Công Tôn Dạ.

Yên Vũ Lâu nhân tài héo tàn, bây giờ xem ra cũng chỉ có hai vị này Vô Cấu, trong đó Công Tôn Dạ vẫn là vừa mới thăng cấp.

Tuyết Thiên Hồng lại hoàn toàn không thèm để ý, trái lại đối Công Tôn Dạ nói: "Địch quy mô lớn tới chơi, Công Tôn tiên sinh đáng sợ?"

Công Tôn Dạ trở thành Vô Cấu, Tuyết Thiên Hồng nói với hắn thoại cũng khách khí hơn nhiều.

Công Tôn Dạ cười nói: "Sợ cái gì, chúng ta tu sĩ, hà sợ nhất chiến."

"Ha ha!" Tuyết Thiên Hồng cười to: "Nói hay lắm. Thật sự cho rằng nhiều người liền có thể giải quyết vấn đề? Yên Vũ Lâu sừng sững vạn năm mà không ngã, há lại là bọn tiểu bối này có thể mưu toan lật đổ? Thiên Hải Lưu Sa Trận!"

Theo hắn hô hoán, hạ phương hải giường đã bốc lên vô số hải sa, cuồn cuộn mà ra.

Một tên Vạn Pháp tu sĩ bị này hải sa tịch quyển, hộ tráo trong nháy mắt phá nát, thân thể hóa thành bột mịn tiêu tán.

Hương Tích Nguyệt ánh mắt ngưng lại: "Cẩn thận, đây là Thiên Hải Lưu Sa Trận. Tất cả mọi người, lấy mộc khắc thổ!"

Một đám tu sĩ đồng thời thi triển mộc hệ tiên pháp, mượn quần tu chi lực, giảo động phong vân, ngạnh sinh sinh đem cái kia Thiên Hải Lưu Sa Trận dừng đi.

Tiên gia pháp thuật, tương sinh tương khắc, bất luận là trận pháp, tiên pháp, vẫn là thần thông, tiên có vô địch chi thuật, dù sao đã có vô địch chi thuật, chẳng khác nào đã có vô địch chi nhân. Vì vậy tu sĩ so đấu, ngoại trừ tiên pháp, chính là tu vi.

Trận Pháp chi đạo, lấy thiên địa chi lực tự nhiên mà thành, nhưng cao thấp bản chất cùng tu vi tương đồng.

Một cái tiên gia đại trận, theo một ý nghĩa nào đó, cũng chính là Vô Cấu, Niết Bàn, hoặc là mấy cái Niết Bàn chênh lệch.

Yên Vũ Lâu thủ hộ chi trận, tuy mạnh, cũng không ra này phạm trù chi ngoại.

Thời khắc này Thiên Hải Lưu Sa Trận thụ trở, Tuyết Thiên Hồng cũng không kỳ quái, đã truyền lệnh đệ tử, lại là lại một vòng trận pháp kích đãng mà ra, đối ứng chính là các tu sĩ các tế pháp bảo, tranh diễm rực rỡ, nhằm vào tính toán.

Một trận này bách gia liên minh đối Yên Vũ Lâu tấn công, liền như là phàm nhân thời đại vũ khí lạnh chiến tranh, một phương người đông thế mạnh, một phương có địa lợi chi thế. Tại chính thức giết vào Yên Vũ Lâu lúc trước, bách gia liên minh đầu tiên muốn làm chính là công phá Yên Vũ Lâu đại trận thủ hộ bức tường này.

Mà theo tiên pháp kích đãng, Yên Vũ Lâu bốn phía nước biển đã cơ hồ bị đãng không, nước biển vô pháp tràn vào, ngạnh sinh sinh lấy Yên Vũ Lâu làm trung tâm, hình thành nên một phiến dài tới mấy chục dặm trống trải khu vực.

Hết thảy tu sĩ đều ở nơi này phóng thích bản thân uy năng, hỏa diễm, lôi điện, đại dương, kỳ thụ, các loại thủ đoạn tranh nhau trình diễn.

So với phàm nhân chiến tranh, tu sĩ chiến tranh nhân số càng ít, nhưng thủ đoạn càng nhiều, quả thực mỗi người chính là tự mang kỹ năng, lại chiêu trò chồng chất.

Mà phòng ngự một phương thủ đoạn phòng ngự tương tự các loại thủ đoạn cổ quái kỳ lạ đều có, nhưng xét tới cùng, vẫn như cũ là lực lượng chống lại, ngươi có mâu ta có thuẫn, thảo phạt lẫn nhau.

Sinh mệnh liền tại đây không ngừng công phòng chuyển hoán bên trong héo tàn, một tên lại một tên tu sĩ ở trong chiến đấu ngã xuống. Có bách gia liên minh tu sĩ, cũng có Yên Vũ Lâu tu sĩ.

Đây không phải là Ninh Dạ lần đầu tiên chân chính trên ý nghĩa thấy được tiên giới chiến tranh, lúc trước tại Tri Vi Giới bên trong hắn đã từng kiến thức, khi đó tràng diện càng thêm lớn lao.

Thế nhưng so với Tri Vi Giới, Yên Vũ Lâu chi chiến lại rõ ràng có chỗ bất đồng.

Tri Vi Giới chiến tranh, hoàn toàn là dùng số lượng tại chồng. Đương thời Nhạc Tâm Thiện đám người số lượng tuyệt đối thế yếu, tu vi ưu thế tuyệt đối, vì vậy lấy mấy chục người chi lực liền chống lại trăm vạn tu sĩ.

Mà ở chỗ này, tu vi tầng cấp chênh lệch thu nhỏ, số lượng tầng cấp chênh lệch cũng thu nhỏ, điều này khiến khốc liệt trình độ không có Tri Vi Giới kinh người như vậy, thế nhưng đấu pháp cao minh tính nhưng cao hơn không ít, chính là Ninh Dạ cũng nhìn đến mở mang tầm mắt, càng là dùng một đống lớn Lưu Ảnh Thạch từ mỗi cái góc độ đem chiến đấu họa diện ghi chép xuống —— đối với hắn mà nói, đây không thể nghi ngờ là đem đến bổ sung huyễn trận tuyệt hảo vật liệu.

Ghi chép chân thực chiến đấu họa diện đồng thời, bản thân Ninh Dạ cũng không nhàn rỗi.

Hắn biết đừng xem lúc này đánh náo nhiệt, nhưng hết thảy đều chỉ là vừa mới bắt đầu, bất luận là bách gia liên minh vẫn là Yên Vũ Lâu, đều còn có thủ đoạn không dùng tận.

Ninh Dạ nhưng không dự định chờ bọn hắn chậm rãi tiêu hao —— hắn biết như bản thân đã không còn rồi, Yên Vũ Lâu phần thắng càng lớn, hơn vì vậy nhất định phải bức bách Yên Vũ Lâu trước tiên sử dụng thủ đoạn.

Hắn hướng về lưu hà các rời đi.

Lưu hà các, Yên Vũ Lâu bí khố vị trí, tại toàn bộ Yên Vũ Lâu bố cục bên trong, chính là Tu Di Ốc vị trí.

Chương 91 : Cự Ma Khôi

Chương 91: Cự Ma Khôi

Tu Di Ốc tại trong bố trí của Thiên Cơ Điện, thuộc về điển hình tàng bảo chi địa, tuy có vô hạn không gian, nhưng ngoài như vậy ra không còn uy năng.

Lưu Hà Các cũng là như vậy.

Đây là một cái thạch ốc xem ra rất đơn giản, nhưng bên trong tự có động thiên.

Đối với Ninh Dạ mà nói, bảo vật bên trong Lưu Hà Các kỳ thực đã không có quá nhiều giá trị —— đại chiến vừa nổ ra, hết thảy bảo vật khẳng định là có thể lấy ra dùng đều lấy ra dùng, trên căn bản bên trong coi như có bảo vật, cũng đa phần là không thích hợp chiến đấu.

Hắn tới đây không phải vì bảo vật, mà là có nguyên nhân khác.

Thời khắc này đi tới trước Lưu Hà Các, Ninh Dạ đang muốn động thủ, lại nhìn thấy Lý Song Long cùng cái nha hoàn kia của hắn thế mà cũng xuất hiện ở chỗ này.

Lý Song Long cười nói: "Ninh công tử, ngươi quả nhiên cũng là đang đánh chủ ý bảo khố ở đây sao?"

Ninh Dạ cười nói: "Bên ngoài đánh náo nhiệt, ngươi không đi giúp một tay?"

Lý Song Long cười nói: "Chiến tranh liền nhất định phải có thu hoạch, mà bảo vật bên trong Lưu Hà Các này, có thể bảo đảm Vạn Tiên Tông ta vô luận thành bại, cũng không thiệt thòi trận chiến này. Ninh công tử, ngươi liền không cần cùng ta tranh đoạt chứ?"

Hắn tuy là Vạn Pháp đỉnh phong, nhưng biết Ninh Dạ thực lực khủng bố, đối đầu hắn cũng không có quá lớn nắm chắc, cho nên nói chuyện cũng còn tính khách khí.

Ninh Dạ lắc đầu: "Ta kiến nghị ngươi vẫn là đừng động vào Lưu Hà Các này thì hơn."

"Ân?" Lý Song Long ngẩn ra: "Ngươi có ý gì?"

Ninh Dạ trực tiếp nói: "Đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, Yên Vũ Lâu không thể nào ngu đến mức ở chỗ này không thêm phòng hộ. Chúng ta đều biết, lấy căn cơ của Yên Vũ Lâu, nhất định sẽ lưu hậu thủ. Mà dưới cái nhìn của ta, bố trí có khả năng làm ra nhất, liền ở ngay đây."

Lý Song Long mắt lộ ra kinh nghi: "Ngươi là nói. . ."

Ninh Dạ gật đầu: "Câu cá. Tại sao Yên Vũ Lâu đến hiện tại còn chỉ là dựa vào trận pháp đối kháng, không có lấy ra bất kỳ sát khí gì, chính là bởi vì bọn họ cũng đang tìm kiếm, đến cùng ai mới là tiềm nhập Yên Vũ Lâu chi nhân. Lưu Hà Các chính là mồi nhử tốt nhất, ngươi như đi, vậy thì sẽ phản trúng gian kế của bọn họ, thân phận khó giữ được."

"Ngươi không phải cũng tới sao?"

Ninh Dạ lắc đầu: "Ta cùng ngươi bất đồng, ta vốn không phải là người của Yên Vũ Lâu, không để ý bại lộ thân phận. Lại nói ta tự tin cho dù thân ở khốn cảnh, cũng có biện pháp đào thoát. Nhưng các hạ ngươi liền. . ."

Lý Song Long minh bạch ý tứ hắn, hừ nói: "Ngươi là ta mang vào, ngươi như bại lộ, ta cũng sẽ bằng bại lộ . Còn nói đào mạng chi pháp, Ninh công tử, không phải chỉ có ngươi mới có độn thuật. Lưu Hà Các cực kì trọng yếu, bản tọa không thể nào liền dễ dàng từ bỏ như vậy."

Thấy không khuyên nổi hắn, Ninh Dạ cũng không bắt buộc: "Vậy ngươi xin cứ tự nhiên."

Lý Song Long nhưng không đi vào, chỉ là nhìn hắn.

Biết hắn là không yên lòng bản thân, Ninh Dạ cười cười lắc đầu, trực tiếp xoay người rời đi.

Hàng này tự mình muốn tìm chết, hắn không ngăn được, tự cũng sẽ không cưỡng cầu, chỉ là để lại cái quang tiêu ở đây, tùy thời còn có thể vòng lại.

Thấy Ninh Dạ thật sự đi, Lý Song Long cho nha hoàn phía sau một cái ánh mắt: "Ngươi ở đây lưu ý, ta liền vào xem xem."

Nói Lý Song Long ngắt cái thủ hộ ấn pháp, đã vào trong các.

Vừa mới vừa bước vào, liền phát hiện cảnh tượng trước mắt chợt biến, chỗ đặt mình, thình lình đã thành một toà đại điện kim bích huy hoàng.

Trên đại điện, còn có một tôn sư thân điêu tượng.

Bức tượng kia đột nhiên mở mắt ra, truyền đến ngữ thanh ầm ầm: "Người tới là ai?"

Đây là tình huống gì vậy?

Lưu Hà Các bản thân trước đây đã tới, chưa từng thấy qua như vậy a?

Lý Song Long trong lòng kinh ngạc, nhưng đã được Ninh Dạ nhắc nhở, đến cũng không đến nỗi quá mức giật mình, trầm giọng nói: "Yên Vũ Lâu đại đô sứ, Lý Song Long, phụng mệnh tới lấy bảo vật ứng địch."

Điêu tượng "hắc" một cái cười nói: "Lý Song Long? Hóa ra là ngươi. . . Hóa ra là ngươi. . . Nói như vậy, kẻ cùng Vạn Tiên Tông hợp mưu kia, chính là ngươi rồi?"

Lý Song Long lùi lại nửa bước: "Ngươi là yêu vật phương nào, vì sao lúc trước chưa từng gặp qua?"

Bức tượng kia liền hắc hắc cười vài tiếng: "Ngươi như từng thấy ta, đó mới gọi có vấn đề. Đáng tiếc a, xuất đạo chi chiến của ta, thế mà chỉ là một cái nho nhỏ Vạn Pháp đỉnh phong. Bất quá cũng được, trước hết dùng ngươi, đến tác thành bản tôn chi chân linh đi!"

Nói bức tượng kia nhân hình đứng dậy, hóa thành một cái chống trời đạp đất cự ma thần tượng.

Mắt thấy vật này, Lý Song Long kinh hãi kinh hô: "Cự Ma Khôi?"

Cự Ma Khôi chính là tác phẩm kiệt xuất của Mộc Khôi Tông, chính là một trong những chiến khôi tiếng tăm lừng lẫy.

Bất quá Yên Vũ Lâu cùng Mộc Khôi Tông thuộc về minh hữu, nắm giữ Cự Ma Khôi đến cũng không kỳ quái. Vì vậy Ninh Dạ nói không sai, nơi này chính là một trong những bài tẩy Yên Vũ Lâu ẩn giấu ?

Bất quá chỉ là một bộ Cự Ma Khôi, Lý Song Long cũng không sợ.

Lý Song Long gằn giọng nói: "Một bộ khôi lỗi nho nhỏ, cũng dám càn rỡ! Diệt!"

Một đạo chú pháp mãnh liệt đã đánh về phía Cự Ma Khôi kia.

Đây là một trong những thủ đoạn cường lực nhất của Lý Song Long, chính là Vô Cấu cảnh cũng không nguyện ý ngạnh ăn một kích này của hắn.

Nhưng Cự Ma Khôi kia không tránh không né, càng là trực tiếp chịu đựng, như không có chuyện gì xảy ra cười nói: "Vô tri! Ngươi biết cái gì!"

Nói đại thủ đè xuống, già vân tế nhật, càng khiến Lý Song Long sinh ra cảm giác vô lực chống đỡ.

Lý Song Long biết không tốt, song thủ cùng vung, đã đánh ra liên tiếp quỷ dị ấn pháp, phù văn diệu tự lăng không lóng lánh, ngăn cản trụ Cự Ma Khôi công kích.

Nhưng Cự Ma Khôi kia chỉ là há miệng hút vào, thế mà đem phù văn của Lý Song Long toàn bộ hấp thu, đồng thời tự thân sáng lên từng mảng từng mảng quang huy.

Cười to nói: "Thú vị, thú vị, ngươi người này tu vi mặc dù bình thường, nhưng thực lực cũng tạm được, khoảng cách Vô Cấu xem ra cũng chỉ có khoảng cách nửa bước. Không tồi không tồi, giết Vô Cấu chung quy vẫn là phải bỏ ra chút đại giá, dạng như ngươi, vừa vặn!"

Cười to lại đạp một cước.

Nghe nó nói như vậy, Lý Song Long nhưng sợ đến hồn phi phách tán, trong lòng đã biết Cự Ma Khôi này tuyệt đối không phải bình thường Cự Ma Khôi, hơn nửa có huyền ảo khác. Đối phương nếu đã miệng nói có thể tru Vô Cấu, vậy hơn nửa liền là thật.

Không còn tâm đối kháng, thét lên một tiếng hướng ra phía ngoài phi độn.

Thế nhưng đại điện nổ vang, vô số kim sắc phù văn lóng lánh, Lý Song Long thế mà xông không ra.

Cự Ma Khôi kia cười lạnh khinh miệt: "Lưu Hà Các tự thành động thiên, há lại là ngươi có thể dễ dàng ra vào. Vẫn là ngoan ngoãn lưu lại, trở thành nguyên linh cho ta đi!"

Trở thành nguyên linh cho ta?

Lần thứ hai nghe nói như thế, Lý Song Long đột nhiên tâm có ngộ ra: "Long Dương Phủ nhân khôi?"

"Ha ha! Ngươi cuối cùng đã rõ ràng rồi!" Cự Ma Khôi kia đã cuốn động vô biên cự lực, hướng về Lý Song Long đè ép mà tới.

Long Dương Phủ tối thiện cải tạo chi thuật, Cố Phong Hiên chính là bán khôi nhân bị Long Dương Phủ cải tạo ra.

Chính bởi vậy, Long Dương Phủ cùng Mộc Khôi Tông giao hảo, thường xuyên chính là Mộc Khôi Tông cung cấp khôi lỗi, Long Dương Phủ tiến hành cải tạo.

Nhiều năm tới nay, Long Dương Phủ vẫn luôn thử nghiệm luyện chế bán khôi nhân càng cường đại, mà cường đại chi pháp, không ngoài tu sĩ cùng khôi lỗi hai cái phương hướng.

Lấy Cự Ma Khôi làm căn cơ luyện chế, chính là một cái phương hướng hợp tác của Long Dương Phủ cùng Mộc Khôi Tông, chỉ là chưa từng nghe nói có thành công quá.

Lại không nghĩ rằng lại xuất hiện tại nơi này của Yên Vũ Lâu?

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Lý Song Long không nghĩ ra, cũng không kịp nghĩ rõ ràng.

Nhưng hắn chí ít biết, cụ Cự Ma Khôi trước mắt này, còn kém một bước.

Chính là nguyên thần tu sĩ cường đại.

Nó muốn đoạt nguyên thần của chính mình, thành tựu chân linh!

Chương 92 : Cái chết của Song Long

Chương 92: Cái chết của Song Long

Yên Vũ Lâu trung cung chi đỉnh.

Tuyết Thiên Hồng mắt nhìn phương xa, chỉ huy như định.

Đột nhiên, lông mày nhảy một cái, nói: "Lý Song Long là người của Vạn Tiên Tông."

"Ồ?" Công Tôn Dạ có chút hứng thú: "Chưởng giáo làm sao biết?"

Tuyết Thiên Hồng mỉm cười: "Tên khốn kiếp này, thế mà thừa dịp chiến đấu, lặng lẽ mò tới Lưu Hà Các, mưu toan trộm bảo."

Công Tôn Dạ lắc đầu: "Vậy thì chẳng trách. Xem chưởng giáo hờ hững như vậy, hẳn là có chuẩn bị."

Tuyết Thiên Hồng ân một tiếng: "Bất quá chỉ là thả ở nơi đó một đài Cự Ma Khôi."

"Cự Ma Khôi?" Công Tôn Dạ kinh ngạc.

Tuyết Thiên Hồng trả lời: "Mộc Khôi Tông cùng Long Dương Phủ một mạch hy vọng có thể luyện chế ra nhân khôi càng cường đại có thể đối kháng Niết Bàn cảnh, nhưng điều này cần nguyên thần của tu sĩ cường đại làm chống đỡ."

Công Tôn Dạ: "Tu sĩ nguyên thần không hiếm thấy a."

Tuyết Thiên Hồng: "Vấn đề là muốn dung hợp nguyên thần, cần cường đại trận pháp lực lượng thúc đẩy."

Công Tôn Dạ ngẩn ra: "Ngươi là nói. . ."

"Đại trận thủ hộ cấp bậc trận pháp chi lực thúc đẩy, hơn nữa sau khi luyện thành, cũng chỉ có thể tồn tại thời gian có hạn." Tuyết Thiên Hồng cũng không có nói cụ thể có thể tồn tại bao nhiêu thời gian.

Công Tôn Dạ đến là đã minh bạch: "Nguyên lai là như vậy, đầu nhập cự đại, hồi báo quá nhỏ, cái được không đủ bù đắp cái mất. Thế nhưng dùng tại thời khắc then chốt, lại là có thể phát huy đại tác dụng."

Tuyết Thiên Hồng nở nụ cười: "Cự Ma Khôi tác dụng quá mức gân gà, nhưng dùng để làm bài tẩy, đúng là vô cùng tốt, vì vậy ta liền hướng bọn họ mua tới một bộ, trấn tại Lưu Hà Các. Ta từng hi vọng nó vĩnh viễn sẽ không xuất thế, làm sao thiên đạo vô thường, nên đến chung quy sẽ đến. Hiện tại đến là có chút đáng tiếc, Lý Song Long nguyên thần vẫn là yếu một chút, thời gian có thể chống đỡ cũng sẽ khá ngắn."

Công Tôn Dạ cười to: "Ta đoán, chưởng giáo vốn là cảm thấy ta khả năng là đối phương ám tử, chờ mong ta đến làm chút gì đó đây."

Tuyết Thiên Hồng cũng cười nói: "Lúc trước xác thực có hoài nghi. Nhưng từ khi ngươi xuất hiện ở bên cạnh ta, ta đối với ngươi liền lại không nghi ngờ."

"Ồ?"

"Những ám tử kia, hiện tại sẽ không công nhiên xuất hiện, mà hẳn là ẩn nấp tại chỗ tối bốn phía hành động. Kỳ thực chỉ cần đối chiếu một thoáng, xem xem có những người nào rõ ràng tại Yên Vũ Lâu, lại chưa từng xuất hiện, đại thể liền có thể nghĩ đến những kẻ này có vấn đề."

Công Tôn Dạ ý vị thâm trường: "Yên Vũ Lâu nội, có mấy vạn người đây."

Tuyết Thiên Hồng trả lời: "Thế nhưng Diêu Quang Kính Các kết hợp Thu Thủy Trường Thiên Đồ, lại có thể trung thực ghi chép tất cả."

Nói Tuyết Thiên Hồng vẫy tay một cái, một đạo lưu quang xuất hiện tại trong tay Tuyết Thiên Hồng.

Tiện tay bóp nát, Tuyết Thiên Hồng đem tin tức truyền cho Công Tôn Dạ: "Tổng cộng bảy mươi bốn người, những người này, liền giao cho ngươi."

Công Tôn Dạ tiếp thu tin tức, phát hiện thân phận Ninh Dạ biến thành, thình lình cũng ở trong đó.

Quả nhiên, hết thảy thân tại Yên Vũ Lâu, nên xuất hiện mà chưa xuất hiện giả, thời khắc này đều đã bị Tuyết Thiên Hồng đánh là nội quỷ.

Không chỉ có như vậy, Diêu Quang Kính Các thậm chí còn tìm tới vị trí của bọn họ.

"Ta đi giải quyết bọn họ, vậy bên này. . ." Công Tôn Dạ hỏi.

Tuyết Thiên Hồng miệng cong lên: "Không sao, bọn họ không vào được."

Lưu Hà Các nội.

Đối diện Cự Ma Khôi kia chi uy, Lý Song Long biết không tốt.

Lúc này hắn đã vô tâm chiến đấu, đột nhiên vỗ đỉnh đầu một cái, nguyên thần xuất khiếu, hướng ngoài điện bay đi.

Cự Ma Khôi kia cười to: "Như có thể cho ngươi chạy mất, mới. . . Di?"

Cự Ma Khôi kinh nghi một tiếng, liền thấy Lý Song Long nguyên thần thế mà ở trong mảnh không gian phong kín này từ từ nhạt đi.

"Không được!" Cự Ma Khôi biết không ổn, kình khởi vô biên thần uy, toàn lực tranh cướp Lý Song Long chi nguyên thần.

Lý Song Long nguyên thần tại trong không gian như ẩn như hiện, phát ra hồi hộp kêu to: "Nhanh tiếp dẫn ta rời khỏi!"

Theo hắn kêu gào, một cái ngọc thủ thon thon thế mà xuyên qua không gian trở ngại, xuất hiện tại đỉnh đầu Lý Song Long, đồng thời Cự Ma Khôi kia cũng một phát bắt được Lý Song Long nguyên thần.

Loạt xoạt một thoáng, Lý Song Long nguyên thần loạt xoạt một thoáng, càng là bị chia làm hai đoạn.

Cự Ma Khôi há mồm nuốt vào nửa cái nguyên thần của Lý Song Long, mặt khác nửa cái lại đã bị kéo ra ngoài điện.

Ngọc thủ thu về, chính là nha hoàn đứng ở ngoài Lưu Hà Các kia.

Lý Song Long nửa đoạn nguyên thần điên cuồng kêu to: "Nhanh giúp ta khôi phục!"

Nha hoàn kia nhưng cười khúc khích: "Ca ca, ngươi đã như vậy rồi, còn khôi phục cái gì a? Không bằng liền dùng bản thân đến tác thành ta đi."

Lý Song Long kinh hãi: "Ngươi. . ."

Liền thấy nha hoàn kia chu cái miệng nhỏ, đã đem Lý Song Long nguyên thần nuốt vào, tự thân khí cơ bắt đầu xuất hiện rõ ràng biến hóa, dĩ nhiên bắt đầu nhanh chóng kéo lên, càng là hướng thẳng Vô Cấu tầng cấp.

Nếu như hai bên đối chiếu, liền sẽ phát hiện, bí pháp nàng sử dụng, càng cùng Đường Tật Phong Thẩm Phỉ Vân giống nhau đến mấy phần.

Nha hoàn kia cười ha hả: "Đợi nhiều năm như vậy, rốt cục đợi đến hôm nay. Đáng tiếc, đáng tiếc, ngươi chung quy chưa đột phá Vô Cấu, ta cũng chỉ có thể chấm dứt ở đây. Bất quá không sao, còn có cái Thẩm Phỉ Vân kia, tương lai cũng có thể thành hạt giống của ta."

Nói thân thể xoay một cái, dĩ nhiên tiêu thất vô tung.

Một đầu khác, Ninh Dạ nhìn một màn này, cũng không khỏi phát ra chà chà than thở.

Quả nhiên mỗi cá nhân đều có lá bài tẩy của bản thân, cũng đều có kế hoạch của chính mình.

Ai có thể nghĩ tới một cái tiểu tiểu nha hoàn, thế mà cũng thành công là BOSS tiềm lực đây?

Nói như vậy, Linh Tê Thuật kia của Thẩm Phỉ Vân cùng Đường Tật Phong, kỳ thực cũng cùng nha hoàn này có quan hệ.

Hảo tâm cơ!

Ninh Dạ đang tự thán phục, liền thấy Lưu Hà Các ầm ầm phá nát, từ bên trong đã xông ra một vật, chính là cái cự ma thần khôi kia.

Gào thét như sấm, xông thẳng chân trời, lại là lao về phía Phạm Không hòa thượng.

Phạm Không hòa thượng vẫn chưa cùng bất kỳ Niết Bàn đối chiến, bất quá hắn lại là thủ hộ chủ lực đối kháng Yên Vũ Lâu đại trận.

Bây giờ cự ma thần khôi này xuất hiện, Phạm Không hòa thượng không thể không rút tay ứng đối, xui xẻo chính là một đám tu sĩ trung hạ tầng kia.

Không có đại năng che chở, trận pháp chi uy chân chính bày ra tác dụng, từng đạo từng đạo tiên pháp thần thông thoả thích tứ ngược, tại dưới Yên Vũ Lâu đệ tử liên thủ ra oai, càng lúc càng càn rỡ hung lệ. Liên minh tu sĩ tử thương đột nhiên tăng nhanh.

Bất quá Ninh Dạ không vội, hắn biết Bách Gia Liên Minh khẳng định cũng có thủ đoạn của chính mình.

Trước khi các bên thủ đoạn dùng hết, hươu chết vào tay ai còn chưa thể biết được.

Vốn là muốn giúp Bách Gia Liên Minh trước tiên giải quyết vấn đề Cự Ma Khôi, Lý Song Long tự tìm đường chết, lại là giúp Yên Vũ Lâu một chuyện, nếu như thế, trước hết để bọn hắn đánh xong rồi nói.

Ninh Dạ đối Lưu Hà Các không còn hứng thú, xoay người liền thay cái nơi đi.

Lần này hắn đi chính là Hình Điện.

Hình Điện đối ứng chính là Đoạn Long Đài, Ninh Dạ lúc trước đã tới, vẫn chưa ở chỗ này phát hiện thần vật gì.

Thế nhưng Vấn Thiên Thuật lại cho hắn biết, trong những hậu chiêu sát chiêu của Yên Vũ Lâu, có một cái chính là ở chỗ này.

Ninh Dạ muốn diệt Yên Vũ Lâu, dĩ nhiên là muốn giở thủ đoạn đối với lá bài tẩy của bọn họ, cho nên liền tới đây nhìn nhìn đến tột cùng.

Đi tới Hình Điện, chưa tiến vào, Ninh Dạ lại nhìn thấy một người lén lén lút lút mò vào.

Là cái Nguyên Lâu Vệ thống lĩnh?

Trong lòng Ninh Dạ ngẩn ra.

Vào lúc này không ở bên ngoài vi tác chiến, phản mò tới đây, hơn nửa đều là người của liên minh rồi.

Trong lòng Ninh Dạ hơi động, đi theo phía sau người kia tiến vào.

Chương 93 : Diệt Thần Nỗ (thượng)

Chương 93: Diệt Thần Nỗ (thượng)

Lệ Hải Thụ kỳ thực không tính lén lén lút lút, hắn là ngông nghênh vào, chỉ là tâm tư khó lường, tại dưới Tiệt Thiên Thuật của Ninh Dạ, nhìn qua liền biết.

Đi tới trước Hình Điện Đường, Lệ Hải Thụ sáng lên một cái thông hành lệnh, thuận lợi tiến vào.

Hình điện nội lúc này không có một bóng người, các đệ tử đều đã ra ngoài tác chiến.

Trên đại điện chỉ có một cái cự đại trát đao, phảng Đoạn Long Đài mà chế, cũng coi như là một kiện bảo vật, Lệ Hải Thụ lại không thèm để ý, mà là đi tới một góc khác của trát đao, dùng sức đẩy ra một cái án thư bên cạnh.

Liền nghe răng rắc răng rắc một thanh âm vang lên, phía sau Hình Điện thế mà xuất hiện một cái mật đạo.

Lệ Hải Thụ hướng mật đạo rời đi.

Ngay vào lúc này, lại nghe được một cái thanh âm run rẩy: "Là ai? Dừng lại!"

Lệ Hải Thụ thân thể nhất trệ, chậm rãi xoay người, trên mặt bỏ ra một nụ cười: "Linh nhi, là ta."

Tuyết Linh Nhi tay cầm Thất Bảo Kim Sai (kim sai = trâm vàng), ngơ ngác nhìn Lệ Hải Thụ: "Lệ ca ca? Tại sao lại là ngươi? Ngươi hiện tại không phải nên ở bên ngoài cùng với những tu sĩ kia tác chiến sao?"

Lệ Hải Thụ nở nụ cười: "Linh nhi, chưởng giáo bảo ta đến Hình Điện lấy một vật, để đối phó những tu sĩ có can đảm mưu nghịch kia."

Không nghĩ tới Tuyết Linh Nhi nhưng run rẩy lên: "Là ngươi! Là ngươi phản bội Yên Vũ Lâu ta? Vì sao lại như vậy?"

Lệ Hải Thụ ngẩn ra: "Linh nhi, ngươi chớ nên hiểu lầm. Ta. . ."

"Ngậm miệng!" Tuyết Linh Nhi hét to: "Phụ thân nói rồi, đại chiến một khi nổ ra, bất luận kẻ nào tự vào Hình Điện, tất là phản nghịch! Chỉ là ta không nghĩ tới, sẽ là ngươi. . . Dĩ nhiên lại là ngươi. . ."

Nàng thống khổ hô to lên.

Hóa ra là như vậy sao? Tuyết Thiên Hồng quả nhiên đã sớm chuẩn bị?

Lệ Hải Thụ mị ánh mắt một thoáng.

Hắn không có lại phủ nhận, ngược lại thống khổ lắc đầu: "Xin lỗi, Linh nhi, là ta lừa ngươi. . . Ta cũng chẳng còn cách nào khác a. . . Bọn họ đã bắt muội muội ta! Còn nhớ ta đã nói với ngươi sao? Thân muội muội duy nhất của ta! Nàng không có chết, mà là bị Vạn Tiên Tông bắt được, những năm gần đây một mạch bức bách ta vì bọn họ bán mạng. Ta cũng chẳng còn cách nào khác!"

Tuyết Linh Nhi thống khổ nhìn ái lang: "Vì vậy ngươi liền gạt ta? Ngươi vẫn luôn lợi dụng ta?"

"Không phải!" Lệ Hải Thụ kêu to đi về phía trước vài bước: "Ta đối với ngươi yêu là chân tâm! Vì ngươi ta nguyện ý trả giá tất cả, ngươi nếu như không tin tưởng, ta có thể đem tâm của ta móc ra cho ngươi xem!"

Lệ Hải Thụ nói vậy mà thật sự thủ khởi đao lạc, một đao đâm vào bộ ngực mình.

Một đao này nhìn đến Tuyết Linh Nhi đau xót trong lòng: "Không được!"

Nàng bản năng đi ngăn cản Lệ Hải Thụ.

Nhưng liền tại nàng xuất thủ đồng thời, Lệ Hải Thụ trong mắt lệ mang lóe lên: "Nguyệt Âm Chỉ!"

Nhất chỉ điểm tại đầu ngón tay Tuyết Linh Nhi, mảng lớn băng sương tại trên người Tuyết Linh Nhi mạn khởi.

Tuyết Linh Nhi thân thể cứng đờ, Lệ Hải Thụ đã như lang xông lên, hướng tới Tuyết Linh Nhi Oanh liền bảy quyền, mỗi một quyền đều tràn ngập túc sát chi uy, thương thân, hủy thân, trong nháy mắt đem Tuyết Linh Nhi đánh cho trọng thương.

"Lệ ca ca, ngươi. . ." Tuyết Linh Nhi chỉ kịp phát ra không dám tin tưởng kinh hô, Lệ Hải Thụ đã một phát bắt được nàng, đơn thủ thi ấn án tại trước ngực nàng, hổ lang chi lực tràn vào, trùng kích nàng cuồng phún máu tươi.

Lệ Hải Thụ cẩn thận từ trong tay Tuyết Linh Nhi gỡ xuống Thất Bảo Kim Sai: "Xin lỗi, ta xác thực đã từng yêu ngươi. Nhưng thân mang sứ mệnh, không thể không theo!"

Lại là một cỗ hùng hồn tiên lực tràn vào, triệt để kích sát Tuyết Linh Nhi.

Lệ Hải Thụ mặt không cảm xúc thả xuống thi thể của nàng, hướng mật đạo rời đi, ngực vết thương vẫn còn đang nhỏ máu, hắn nhưng tựa như hoàn toàn không có cảm giác.

Tiến vào mật đạo, Lệ Hải Thụ đem Thất Bảo Kim Sai hướng về trên tường động cắm xuống.

Lại là một đạo bí môn mở ra.

Một chỗ động thiên hiển hiện.

Động nội có vài tên Nguyên Lâu Vệ, nhìn thấy là Lệ Hải Thụ, đồng thời ngẩn ra: "Lệ thống lĩnh?"

Lệ Hải Thụ cũng không đáp lời, trực tiếp kình khởi sát chiêu xông ra, bên trong tiêu sắt phong sát, dấy lên một phiến kinh hô cùng thảm tê.

Một lát sau, Lệ Hải Thụ thu tay, vài tên Nguyên Lâu Vệ kia đã ngã xuống, chỉ là Lệ Hải Thụ cũng chịu chút thương.

Hắn khặc mấy búng máu, nhẹ nhàng xóa đi, tiếp tục đi hướng vào trong, sau đó lại mở ra một đạo bí môn.

Bên trong Hình Điện này, càng là cơ quan trọng trọng, ám đạo khắp nơi.

Liên tiếp quá ba tầng bí môn, Lệ Hải Thụ rốt cục đã tới trong một cái thạch thất.

Lúc này hắn cũng đã là vết thương đầy rẫy, thụ thương không nhẹ, chỉ là trên mặt thần tình vẫn như cũ kiên nghị.

Thạch thất này xem ra rất là đơn giản, chỉ là có một cái kỳ lạ cái rương.

Thấy được vật này, Lệ Hải Thụ thở phào: "Quả nhiên ở đây."

Nói đã đem Thất Bảo Kim Sai kia hướng cắm vào trong rương.

Theo ca tháp một tiếng vang nhỏ, cái rương mở ra.

Từ trong rương thế mà thăng khởi một tôn cổ quái hắc nỗ, trên nỗ còn có ba cái mũi tên kim sắc.

"Diệt Thần Nỗ!" Lệ Hải Thụ tham niệm trong lòng bùng lên, đã hướng về cung nỏ chộp tới.

Nhưng ngay tại thời khắc hắn đụng vào, bỗng nhiên trong lòng báo động nổi lên, Lệ Hải Thụ đã ngay lập tức phóng thích cho mình hai đạo tiên pháp hộ tráo.

Sau đó liền nghe một thanh âm răng rắc vang lên, vô số ti tuyến bỗng dưng sinh ra, lấy toái vân liệt bạch (phá mây xé vải) ngang trời rót tới.

Lệ Hải Thụ tiên pháp hộ tráo hoàn toàn vô dụng, thân thể càng là trong nháy mắt bị cắt thành mấy đoạn.

Cũng may hắn cũng là Vạn Pháp tu vi, dưới nguyên thần kích đãng, vỡ vụn thân thể trọng ngưng.

Nhưng vào lúc này, lại nghe một tiếng thở dài.

Một bàn tay đen đủi khô gầy chụp vào Lệ Hải Thụ, càng là đem hắn toàn bộ nắm lên, thân thể lại không cách nào ngưng tụ.

"Ngươi là kẻ nào?" Lệ Hải Thụ giật mình kêu to: "Ta chính là Yên Vũ Lâu Nguyên Lâu Vệ thống lĩnh. . ."

"Phản đồ chính là phản đồ, ồn ào có gì khác nhau đâu." Một cái thanh âm già nua truyền đến, tiện tay trảo một cái, Lệ Hải Thụ nguyên thần không ngờ bị hắn đánh tan.

Sau đó bên Diệt Thần Nỗ kia mới xuất hiện một lão giả.

Nhìn như khô cạn vô vi, nhưng chính là một người như vậy, lại rất dễ dàng liền kích sát Vạn Pháp đỉnh phong cấp bậc Lệ Hải Thụ.

Làm xong việc này, lão nhi kia ngẩng đầu lên nói: "Đi ra đi."

"Chà chà chà!" Ninh Dạ vỗ tay đi ra: "Ta đã nói rồi, coi như bảy đại đô sứ chết rồi, Yên Vũ Lâu làm sao lại có khả năng ngoại trừ chưởng giáo ra, không còn Vô Cấu. Quả nhiên, vẫn là có ẩn giấu cường giả."

Lão giả trước mắt này, bất ngờ là một tôn Vô Cấu cảnh đại năng, chỉ là thanh danh không nổi, bên ngoài chưa từng có ai biết.

Lão nhi hừ một tiếng: "Thiên hạ ám thủ, không ngoài người cùng vật. Chỉ là lão phu không nghĩ tới, ngươi nho nhỏ Vạn Pháp chi thân, thế mà cũng dám ra mặt khiêu chiến."

Ninh Dạ cười nói: "Rõ ràng là Vô Cấu tu vi, nhưng muốn một đời ẩn trốn trong chỗ tối tăm không mặt trời này, ngươi hẳn là cũng rất ủy khuất chứ?"

Lão nhi hừ một tiếng: "Ngươi không cần gây xích mích ly gián, lão phu đã đem một đời dâng cho Yên Vũ Lâu, kiệt một đời để trả. Bây giờ Yên Vũ Lâu gặp nạn, chính là lão phu hiện tự thân giá trị thời điểm. Giết ngươi xong, lão phu liền dùng Diệt Thần Nỗ này nhưng giết chết mấy tên khốn kiếp bên ngoài kia."

Ninh Dạ lại lắc đầu: "Diệt Thần Nỗ thần vật bực này, há lại là dễ dàng có thể vận dụng. Cường hành vận dụng, bản thân cũng là một con đường chết."

Lão nhi kia cười nói: "Đối phó ngươi, làm sao cần Diệt Thần Nỗ."

Nói hắc thủ đã hướng Ninh Dạ chộp tới.

Ninh Dạ nhưng cười nói: "Ta nhưng cùng ngươi bất đồng, đối phó ngươi, ta thậm chí không cần tự mình ra tay."

Lão nhi kia ngẩn ra, liền thấy trước mắt đột nhiên xuất hiện một toà thần cung nguy nga.

Thần trong cung thình lình còn đứng một đám người.

Chính là Thanh Lâm, Triệu Long Quang, Lâm Lang Thiên, Công Tôn Điệp, Trì Vãn Ngưng cùng Cố Tiêu Tiêu.

Không được!

Lão nhi kia giật nảy cả mình, muốn nắm Diệt Thần Nỗ, cũng là đã chậm.

Dưới vô biên thần uy, lão nhi kia đã bị thu hút trong điện.

Ninh Dạ quả nhiên cũng không cần tự mình ra tay, liền nhẹ nhàng như vậy đi tới trước cái cung nỏ kia, nhìn kỹ một chút, lại lắc đầu: "Mẹ nó Yên Vũ Lâu vẫn đúng là biết chơi âm, thế mà là cái hàng giả."

Chương 94 : Diệt Thần Nỗ (hạ)

Chương 94: Diệt Thần Nỗ (hạ)

Diệt Thần Nỗ chính là thượng cổ truyền thuyết thời kì, một ít tu sĩ tu vi hơi thấp, chuyên vì đối phó đại năng nghiên cứu chế tạo.

Vật này luyện chế không dễ, vận dụng thiên tài địa bảo càng là rất nhiều, nhưng cũng uy năng cực cường.

Truyền thuyết nỏ này như toàn lực thi triển, có thể diệt đỉnh phong.

Đỉnh phong ở đây, không phải là chỉ Niết Bàn cảnh, mà là bao gồm càng cao Thiên Nhân cảnh, Đăng Tiên cảnh.

Bất quá sử dụng vật này đại giá cũng rất lớn, cần phải tiêu hao tự thân. Nếu như vượt giai kích sát, cơ bản chỉ có thể phóng thích ba mũi tên, sau ba mũi tên, bản thân cũng liền theo đó tiêu vong, hơn nữa Diệt Thần Nỗ Tiễn sử dụng xong là vô pháp thu về.

Có thể nói, Diệt Thần Nỗ chính là một trong những bài tẩy mạnh mẽ nhất của Yên Vũ Lâu.

Bất quá thủ đoạn Yên Vũ Lâu bố trí cũng xác thực là đủ âm.

Không chỉ mật đạo trọng trọng, cửa ngầm khắp nơi, ẩn náu Vô Cấu, liền ngay cả Diệt Thần Nỗ này thế mà cũng có thật giả.

Nếu không phải Ninh Dạ am hiểu nhất loại thủ đoạn này, vẫn đúng là liền bị lừa gạt.

Bản thân Diệt Thần Nỗ giả này liền ẩn giấu cực cường cấm chế, một khi chạm vào, dưới không quan sát chắc chắn phải chết.

Đáng sợ hơn chính là, nỏ thật liền tại nỏ giả bên trong, không phá cấm chế, liền vô pháp lấy được nỏ thật.

Thời khắc này Ninh Dạ biết ngay chân tình, lúc này liền bắt đầu phá cấm.

Cấm chế này cũng coi như là cấm chế phức tạp nhất hắn từng nhìn thấy, cho dù lấy Ninh Dạ chi năng, cũng phí đi mất một hồi lâu công phu.

Lúc này lão nhi kia đã cùng Thanh Lâm Triệu Long Quang chém giết lên, Lâm Lang Thiên cùng đám người Công Tôn Điệp lại là ở bên cạnh xem cuộc vui, càng không ra tay.

Lão đầu tuy là lấy một chọi hai, lại là không rơi xuống hạ phong chút nào.

Đến cùng là Vô Cấu lâu năm, đồng thời đối phó hai cái mới vào Vô Cấu, càng là nghiền ép hai người đánh, nếu không phải Thanh Lâm cùng Triệu Long Quang mỗi người một kiện thần vật, lại thêm Thiên Cơ Điện địa lợi chi trợ, hai người bọn hắn sợ là phản bị lão già này đánh giết.

Đối với tình hình này Ninh Dạ cũng không để ý, để hai người khổ chiến một phen, cũng là rèn luyện.

Thời khắc này toàn lực phá giải, Tạo Hóa Thần Tọa quang ảnh luân chuyển, rốt cục, theo một tiếng rắc rắc, cấm chế trên Diệt Thần Nỗ giả kia rốt cục bị hắn phá giải.

Trong Thiên Cơ Điện lão nhi kia cảm thụ được biến hóa, giật nảy cả mình, tâm thần thất thủ, đã bị Triệu Long Quang Thanh Lâm đồng thời kích trúng.

Ninh Dạ đã dễ dàng mở ra Diệt Thần Nỗ giả, từ bên trong lấy ra một cái cung nỏ càng càng khéo léo tinh xảo.

Bên trên tương tự có ba chi tiểu tiễn, chỉ là toàn thân tối đen, ảm đạm vô quang.

"Thế mới đúng chứ. Thần vật tự hối (bản thân tối màu), quang hoa bất sinh, như đây mới là lợi khí ám sát." Ninh Dạ hài lòng nói: "Đáng tiếc, sử dụng vật này đại giá quá lớn, vẫn là phải nghĩ một biện pháp mới tốt."

Bên kia Thanh Lâm đã nói: "Có thể mỗi người bắn một tiễn không?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Có thể thì có thể, nhưng loại hao tổn này là hao tổn trên căn bản, cho dù là chỉ dùng một tiễn, cũng thuộc về tự đoạn tiền đồ, tiến lên không đường. Nếu như dùng hai mũi tên, thì nguyên khí đại thương, tu vi rút lui. Ba mũi tên thì chắc chắn phải chết."

Triệu Long Quang: "Phân thần chi pháp có được không?"

Ninh Dạ lắc đầu: "Được đến cũng được, thế nhưng phân thần không phải chủ thần, sẽ khiến cho Diệt Thần Nỗ uy năng có hạn, khó diệt đại năng. Bất quá vẫn may, ta đến là có một vật, có thể giá ngự nỏ này."

Ninh Dạ nói đã lấy ra Tử Giới Châu.

Huyết sát trong Tử Giới Châu, vốn là nguyên thần của Dương Chí Thiện biến thành, lại là có thể sử dụng Diệt Thần Nỗ.

Ninh Dạ chán ghét huyết sát thứ này, không muốn dùng nó chiến đấu, nhưng hiện tại đã có Diệt Thần Nỗ, lại là vừa vặn kết hợp. Lấy huyết sát Dương Chí Thiện biến thành, phóng thích Diệt Thần Nỗ, chính là Niết Bàn cảnh cũng dễ dàng có thể giết.

Thanh Lâm Triệu Long Quang thấy thế cười to: "Lại là ông trời tác hợp!"

Đã là đồng thời toàn lực xuất thủ, cùng lão nhi kia liều mạng.

Mắt thấy nơi này đã không còn thu hoạch gì, Ninh Dạ liền quang độn rời khỏi.

Mục đích chủ yếu của hắn chính là phá hoại những thủ đoạn ẩn giấu kia của Yên Vũ Lâu, bây giờ hoàn thành một cái mục tiêu, hiện tại tự nhiên chính là đi chỗ tiếp theo.

Trở lại bên ngoài, liền thấy Bách Gia Liên Minh chẳng biết từ lúc nào phóng ra ba con cự đại yêu thú, đang cùng Cự Ma Khôi kia tác chiến.

Quả nhiên, Bách Gia Liên Minh vẫn là có thủ đoạn.

Bất quá lúc này phương hướng thú lan của Yên Vũ Lâu cũng đã phóng ra mấy con hải thú cường đại, tham dự chiến đấu.

Những Hải thú này cũng là Yên Vũ Lâu huấn luyện đặc thù quá, cũng không phải là thần thú, nhưng thông qua một loại dược vật, có thể đem hải thú tạm thời đề thăng đến tầng diện thần thú, chiến lực tăng vọt.

Cự Ma Khôi, Diệt Thần Nỗ, hải thú, hầu như đều có một cái đặc điểm chung, chính là bọn chúng đều không phải là đồ vật có thể một mạch dựa vào, mà chỉ có thể dùng tại thời khắc then chốt.

Vậy mới phù hợp đặc tính của bài tẩy, nếu như tùy thời có thể vận dụng, như vậy đem ra bên ngoài hiệu quả kỳ thực còn tốt hơn so với lén lút cất giấu.

Thú lan vốn là chỗ Ninh Dạ muốn đi , nhưng đáng tiếc vô pháp phân thân, chung quy chưa kịp.

Chưa thể ngăn chặn chỗ này, Ninh Dạ liền hướng về phương hướng Thiên Lao rời đi.

Khu vực Thiên Lao cũng có ám thủ của Yên Vũ Lâu, đương nhiên không phải Thần Tiêu, mà là một chỗ mộ địa phía sau Thiên Lao.

Thời khắc này đi tới mộ địa, liền nhìn thấy mấy tên đệ tử đã đứng tại nơi đó, trung ương mộ địa là một cái trận pháp kỳ lạ, rực rỡ lấp lánh, chính tại trạng thái sắp động mà chưa động.

Thấy tình hình này, Ninh Dạ cười nói: "Còn đang đợi mệnh lệnh của Tuyết Thiên Hồng? Bất quá cũng đúng, đến cùng là lão tổ tông, sao có thể dễ dàng thức tỉnh. Hết thảy hậu chiêu, đều đại giá cự đại. Cái trước mắt này, sợ là cái Tuyết Thiên Hồng không muốn dùng nhất rồi."

"Ngươi là ai?" Một tên đệ tử Yên Vũ Lâu nghe hắn nói như vậy, đã biết lai giả bất thiện, bất quá vẫn là nói một câu phế thoại.

Ninh Dạ cũng không ra tay, chỉ là nói: "Cho các ngươi cơ hội. Đừng đợi Tuyết Thiên Hồng truyền lệnh, hiện tại liền đem cái xác chết di động kia gọi ra đi."

"Lớn mật!" Vài tên đệ tử Yên Vũ Lâu đồng thời xuất thủ.

Ninh Dạ như không có chuyện gì xảy ra ứng đối, tiện tay một cái ngưng quang chi nhận, đầy trời quang vũ vung quá, đệ tử Yên Vũ Lâu kia tựa như bị vạn đao bầm thây giống như vậy, lập tức thụ trọng thương.

Ninh Dạ lạnh nhạt nói: "Các ngươi không phải là đối thủ của ta. Nếu như chờ ta xuất thủ, vậy lão quỷ dưới mộ địa này, sợ sẽ thật sự chỉ có thể thành lão quỷ."

Nghe nói như thế, vài tên đệ tử Yên Vũ Lâu kia biết không ổn.

Đồng thời quát lên một tiếng, đơn thủ nhấn lên mặt đất.

Theo trận pháp phát động, một bộ quan tài đã đằng không xuất hiện.

Đó là một tôn hắc sắc quan mộc cự đại , thân quan khắc đầy hoa văn huyền ảo, càng bị phù văn xiềng xích trọng trọng trói chặt. Tại phía trước quan tài thậm chí còn có bốn con thi thú, chỉ còn hài cốt, nhưng bốn vó đạp hỏa, nhân uân ra tử tịch chi tức.

Quan tài này vừa xuất hiện, một cỗ khí tức cực lớn liền tịch quyển toàn trường.

"Kẻ nào, dám thức tỉnh bản tôn?"

Các đệ tử đồng thời lùi lại quỳ bái: "Bái kiến Thiên Tôn, Yên Vũ Lâu gặp nguy cơ, nhu cầu Thiên Tôn xuất thủ!"

Oanh!

Nắp quan tài tung bay, một cái thân thể như xương khô đã bay ra quan tài.

Hư huyền thiên không, xương khô kia mở hé hai mắt: "Thật can đảm!"

Theo hắn lên tiếng, thể nội đã phóng thích ra khí tức khủng bố, những đệ tử đang quỳ kia càng đồng thời phát ra thê lệ tê thanh, toàn thân huyết nhục đều bị hắn hấp thu. Bọn họ đại khái nằm mơ cũng không nghĩ tới, đãi ngộ của thức tỉnh lão tổ tông nhà mình, thế mà là bị hiến tế.

Mà theo những đệ tử này huyết nhục héo tàn, Thiên Tôn như xương khô kia thân thể đã từ từ khôi phục, khí cơ càng lúc càng khổng lồ, liền ngay cả Bách Gia Liên Minh còn ở bên ngoài công kích thậm chí cũng có thể cảm nhận được, có tuyệt thế hung nhân chính đang xuất tử.

Tu vi này, chí ít cũng là Niết Bàn đỉnh phong!

Đây chính là căn cơ của Yên Vũ Lâu sao?

Trong khoảnh khắc đó, trong lòng tất cả mọi người kinh hoảng.

Duy nhất không để ý đại khái chính là Ninh Dạ.

Hắn đứng ở trận pháp chi ngoại, không chút nào thụ đối phương ảnh hưởng, thậm chí còn đang mỉm cười.

Thiên Tôn xương khô kia đã nhìn hướng Ninh Dạ: "Ngươi chính là địch nhân của Yên Vũ Lâu? Bản tôn. . ."

Ninh Dạ lắc đầu: "Ta không muốn biết tên của ngươi, đối với ta mà nói, người chết huy hoàng không có ý nghĩa."

Theo hắn lên tiếng, sau đầu Ninh Dạ đã xuất hiện một cái huyết hồng thân ảnh.

Chính là huyết sát.

Hướng tới người xuất hiện kia chính là một tiễn.

Khoảnh khắc mũi tên này bắn ra thì, toàn bộ thiên địa đều phảng phất tại một khắc này bị khóa chặt.

Cho dù là không bị khóa chặt Ninh Dạ, cũng có thể cảm nhận được một cỗ băng hàn thấu xương, bản thân thậm chí vô pháp di động.

Mà Thiên Tôn xương khô kia nhìn thấy một tiễn này, càng là phát ra tuyệt vọng kêu to: "Diệt Thần Nỗ? Không! ! !"

Trong tuyệt vọng thê khiếu, Diệt Thần Nỗ đã xuyên việt thời không giới hạn, trực tiếp đóng ở trên người xương khô Thiên Tôn kia.

Thời gian tại một khắc này phảng phất bị cố định lại.

Tịch tĩnh!

Vạn vật im lặng.

Sau đó Ninh Dạ liền nhìn thấy Thiên Tôn xương khô kia đã ầm một tiếng vỡ vụn, cả thân thể lẫn nguyên thần, trực tiếp yên diệt, không còn tồn tại.

Vị tồn tại cường đại này, liền như thế một tiễn không còn.

Hoa lệ ra trận.

Hiu quạnh kết thúc.

Ninh Dạ lẩm bẩm nói: "Đáng tiếc a, ngươi chưa nói ngươi thiên hạ vô địch."

Chương 95 : Hậu chiêu chân chính

Chương 95: Hậu chiêu chân chính

Sau khi bắn ra mũi tên này, huyết sát khí cơ rõ ràng suy giảm rất nhiều.

Ninh Dạ đã thuận thế đem huyết sát cùng Diệt Thần Nỗ thu hồi.

Đây đại khái là một tràng chiến đấu hắn đánh thoải mái nhất từ xưa tới nay, diệt lại là đối thủ mạnh nhất.

Ninh Dạ không biết cái xương khô Thiên Tôn này đến cùng là vị lão tổ tông kéo dài hơi tàn nào của Yên Vũ Lâu, hẳn là lịch sử huy hoàng quá khứ của hắn, nói ra cũng có thể khiến người ta kinh rớt quai hàm.

Nhưng huy hoàng mấy, chết rồi liền không có ý nghĩa.

Nhưng đồng thời cũng là một tràng chiến đấu Ninh Dạ trả giá tối đa, lợi ích ít nhất.

Quả nhiên có một số việc chính là như vậy, càng là phức tạp, mới càng có bạo lợi.

Cách làm đơn giản thô bạo giống như hiện tại, sảng khoái là sảng khoái, hồi báo lại nhỏ đi rất nhiều.

Ngô, cũng không phải hoàn toàn không có hồi báo.

Ninh Dạ thuận tay nhất thu, đem quan tài cùng xiềng xích kia thu tới.

Quả nhiên, quan tài này cũng là một kiện bảo vật hiếm thấy, cùng Bất Diệt Tuyền có chút tương tự, chỉ cần thân ở trong đó, liền có thể nằm ở trạng thái chết giả, khiến tuổi thọ mức độ lớn kéo dài.

Vật này, chính là dùng để bảo toàn một ít đại năng thực lực cường đại, dùng để làm môn phái trấn phái chi cơ.

Nhưng đáng tiếc, vừa ra trận liền quải, liền cơ hội phát uy đều không.

Bởi vì có Bất Diệt Tuyền duyên cớ, vật này đối với Ninh Dạ ý nghĩa cũng không lớn, ngược lại là xiềng xích kia có chút ý tứ, thế mà cũng là một kiện phòng ngự bảo vật.

Ninh Dạ không dùng tới, nhưng trong tay Công Tôn Điệp cùng Cố Tiêu Tiêu còn không bảo bối gì tốt, hẳn là tương đối thích hợp.

Đem hai vật thu hồi, Ninh Dạ quay đầu lại nhìn nhìn Yên Vũ Lâu, tự nói: "Hiện tại liền còn lại Thu Thủy Trường Thiên Đồ cùng. . . Tuyền Cơ Xích. Tạm thời liền gọi ngươi Tuyền Cơ Xích đi. Ngô, còn có Thần Tiêu lão quỷ, lão già này đến cũng giữ được bình tĩnh, xem ra cũng là đang đợi thời khắc cuối cùng đây."

* * *

"Làm sao lại?" Tuyết Thiên Hồng chấn kinh nhìn hướng mộ địa phía sau.

Đầu tiên là lão tổ tông chưa qua hắn đưa tin liền tự động thức tỉnh, sau đó chính là đột nhiên khí cơ biến mất.

Đến cùng là chuyện gì?

Trong lòng hắn đã ý thức được không tốt, biết không thể tiếp tục kéo dài. Hung ác tâm, đưa tin cho Thủy Tinh Tử Thẩm Phỉ Vân: "Mộ địa bên kia thật giống xảy ra vấn đề."

Thủy Tinh Tử đã hồi phục: "Sư tổ đã chết rồi."

Cái gì?

"Là Diệt Thần Nỗ." Thẩm Phỉ Vân cũng đưa tin nói.

Tuyết Thiên Hồng triệt để choáng váng.

Chuyện gì vậy? Yên Vũ Lâu hậu chiêu còn chưa sử dụng, liền bị người phá rồi?

Hơn nữa là dùng Diệt Thần Nỗ giết lão tổ tông?

Không được! Linh nhi!

Tuyết Thiên Hồng biết, nữ nhi của bản thân quá nửa là lành ít dữ nhiều.

Bất quá sau một khắc, hắn liền trấn định tâm thần nói: "Đó chính là nói, đối phương còn có hai chi Diệt Thần Nỗ?"

"Không sai." Thủy Tinh Tử thanh âm đến vẫn như cũ bình tĩnh, phảng phất lão tổ tông chết không có liên quan gì tới nàng.

Tuyết Thiên Hồng hít một hơi dài, quay đầu quát: "Công Tôn Dạ, ta bảo ngươi đi thanh lý môn hộ, làm sao lại vẫn để đối phương đắc thủ?"

Công Tôn Dạ đã đáp lại đi tới: "Chưởng giáo, ta là theo danh sách từng cái từng cái giết tới, bất quá kẻ xuất thủ trong tối kia, hiển nhiên là liệt tại cuối cùng danh sách, ta cũng không biết là cái nào."

Lý do này rất tốt, rất cường đại.

Hơn 70 cái mục tiêu, đều giấu ở Yên Vũ Lâu các nơi, về đạo lý mà nói, Công Tôn Dạ xác thực không thể nào một hơi giải quyết nhiều như vậy.

Thẩm Phỉ Vân đã nói: "Thôi vậy, chết thì chết thôi, đằng nào chẳng là sắp chết chi nhân. Lão già này tính tình quái dị tàn nhẫn, năm đó thật vất vả khiến hắn ngủ say, một khi tỉnh lại, quá nửa là không chịu ngủ say nữa, đến lúc đó trái lại là cái phiền phức. Bây giờ hắn chết rồi, cũng coi như là vì Yên Vũ Lâu chi đại kế góp một viên gạch."

"Thẩm trưởng lão, ngươi!"

Thủy Tinh Tử lại nói: "Nàng nói không sai, lão già này, còn sống cũng là cái phiền phức, chết rồi cũng tốt. Nói không chừng, chỉ có thể dùng cái kia."

Thẩm Phỉ Vân: "Giờ đã khởi động? Có phải là sớm chút?"

"Thiên hạ cuối cùng không hoàn mỹ chi sự." Thủy Tinh Tử ngữ khí giếng cổ không dao động: "Vũ Hoán Trần có Lý Nguyệt Huyền Thông chi thuật, Thần Tiêu lão quỷ bí pháp đã truyền ra ngoài, ta đã dùng Thực Thần Ngọc Lộ, Tu Thần bí thuật bị hắn khắc chế, cũng may hắn cũng là tân học, cũng chưa quen thuộc, nhưng nếu đánh lâu, ta tất chiến bại."

Thẩm Phỉ Vân bên này cũng trả lời: "Chỗ này của ta cũng vậy, ta tối đa lại chống đỡ một canh giờ."

Hết thảy âm mưu đến đây đã cơ bản đều vạch trần, nhưng bất luận là Thủy Tinh Tử hay là Thẩm Phỉ Vân, đều tâm tình bình tĩnh, cũng không có dao động quá lớn.

Tuyết Thiên Hồng gật đầu: "Nội ưu ngoại hoạn, xác thực so với dự đoán muốn phiền phức chút. Đã như vậy, vậy thì khởi động kế hoạch đi "

Tuyết Thiên Hồng đã truyền lệnh nói: "Các đệ tử nghe lệnh, lập tức rút khỏi ngoại vi, tiến nhập hậu điện, hết thảy trận pháp đình chỉ vận hành!"

"Cái gì?" Đệ tử Yên Vũ Lâu đang tại phía trước khổ chiến nghe tin ngạc nhiên.

Nhưng đây là chưởng giáo thân truyền chi mệnh, bất dung vi phạm.

Chúng đệ tử dồn dập hướng về phía sau triệt hồi, trận pháp càng là toàn diện đóng lại.

Thấy tình hình này, Bách Gia Liên Minh tu sĩ còn tưởng rằng đắc kế, còn tưởng rằng là linh đạo thụ tổn, trận pháp tàn dư năng lượng rốt cục hao tận, dồn dập kinh hỉ hô quát xung phong tiến Yên Vũ Lâu.

Đại chiến đến đây, Bách Gia Liên Minh rốt cục tiến vào Yên Vũ Lâu.

Nếu như nói lúc trước là công thành chiến, như vậy thời khắc này, công thành chiến liền biến thành hạng chiến.

Đối với bên tấn công mà nói, đây không thể nghi ngờ là tin tực cực kỳ tốt lành, lúc trước là đánh đổi sinh mệnh, hiện tại chính là thu gặt sinh mệnh.

Chỉ là ai cũng không có nghĩ tới, đặt chân ở trên đỉnh của Yên Vũ Lâu Tuyết Thiên Hồng, giờ phút này trong mắt tất cả đều là sát ý.

Ngửa đầu nhìn thiên không một cái, Tuyết Thiên Hồng nói: "Phần lớn tu sĩ đều đã vào Yên Vũ Lâu, Thủy trưởng lão, phiền thỉnh đem Vũ Hoán Trần kia cũng dẫn xuống đi."

Thủy Tinh Tử lại nói: "Có chút phiền phức, người này xảo trá cực kì, vô luận ta dẫn dụ thế nào, chính là không chịu xuống nước."

"Nói như vậy, vẫn phải lưu một cái rồi." Tuyết Thiên Hồng nhìn nhìn một chút Phạm Không hòa thượng cùng Nhiếp Hồng Thường, hai người này lại đã là theo chiến đấu tiến vào Yên Vũ Lâu, chỉ bất quá lòng đề phòng nhưng mạnh, cũng không có khinh thường chủ quan.

Thế nhưng vậy thì làm sao?

Chỉ cần tiến vào Yên Vũ Lâu, liền không do các ngươi nữa.

"Thôi được, liền chừng này đi." Tuyết Thiên Hồng hừ một tiếng, hướng tới không trung khinh miêu mấy bút.

Theo một cái kỳ lạ tự phù lộ ra, bên trong Yên Vũ Lâu đột nhiên "Ông" một tiếng, truyền ra một trận ông minh kỳ lạ.

Nương theo âm thanh ong ong, Yên Vũ Lâu ngoại bộ xuất hiện một cái cự đại trong suốt hộ tráo, đồng thời cả tòa Yên Vũ Lâu thoát ly dưới nước, hướng không trung thăng lên.

Đây là chuyện gì?

Chúng nhân đang tự kinh ngạc, liền thấy bốn phương tám hướng thải quang bí hiện, quang huy tứ xạ, toàn bộ Yên Vũ Trọng Lâu, đã bốc lên một phiến cảnh tượng mê ly.

Mà tại bên trong vạn thiên quang thải, có thể thấy được vô số đạo tắc lóng lánh, lộ ra vũ trụ chi huyền ảo thần diệu.

"Đạo tắc? Thế mà là đạo tắc hiển hóa? Sao lại như vậy?" Chúng nhân dồn dập kinh hô.

Bọn họ phát hiện, Yên Vũ Lâu cũng không biết dùng thủ đoạn gì, thế mà đã đem nơi đây biến thành một cái cự đại nhân công đạo cảnh, thế giới vạn vật chi thần bí bản chất, tại một khắc này như Vạn Cổ Liễu đạo cảnh *, hướng thế nhân mở rộng.

Không, so với Vạn Cổ Liễu đạo cảnh hiển lộ càng mạnh.

Nếu như nói đạo cảnh ngàn tầng sa, Vạn Cổ Liễu bất quá yết sa tam trọng, như vậy nơi đây chính là yết sa trăm tầng, tầng thứ vạch trần cao hơn xa Vạn Cổ Liễu đạo cảnh.

Tại sao lại như vậy?

Yên Vũ Lâu tao ngộ diệt môn nguy cơ, nhưng tại thời khắc này thể hiện ra đạo cảnh chi hoa?

Bọn họ là điên rồi sao?

Tất cả mọi người đều không nghĩ ra.

Chỉ có Ninh Dạ cùng Thần Tiêu trong thiên lao kia, đồng thời nở nụ cười, nói ra đồng dạng một câu: "Tuyền Cơ đạo cảnh, ngươi quả nhiên xuất hiện rồi!"

Chương 96 : Tuyền Cơ đạo cảnh

Chương 96: Tuyền Cơ đạo cảnh

Tuyền Cơ đạo cảnh danh tự này, tự nhiên là được từ Tuyền Cơ Xích.

Từ khi Ninh Dạ phát hiện linh quản tồn tại cùng Tuyền Cơ Xích vị trí tọa độ trùng hợp sau, liền đã ý thức được Yên Vũ Lâu chân chính bài tẩy là cái gì. Tuyền Cơ đạo cảnh bất quá là hắn căn cứ Tuyền Cơ Xích thuận miệng lấy tên, nhưng cũng chính là này tên gọi chân chính của bố trí này.

Năm đó bày xuống cục này chi Yên Vũ Lâu đại năng, nghĩ tới sợ sẽ là tái diễn Thiên Cơ Môn Tuyền Cơ Xích chi thần diệu.

Yên Vũ Lâu bố cục vạn năm, không ngừng cường hóa toà tiên cung này, chính là vì đem Yên Vũ Lâu có thể chuyển hóa thành một toà tu đạo tiên cảnh.

Nhưng mà này lại nói sao dễ dàng.

Năm đó Thiên Cơ Môn có một không hai cửu châu, vơ vét thiên hạ, cũng không thể hoàn toàn thành công.

Yên Vũ Lâu bất quá một châu chi địa, lại tao ngộ thế giới tổn hại, muốn muốn hoàn thành lại càng khó khăn.

Nhưng cũng chính bởi vậy, Yên Vũ Lâu mở ra lối riêng.

Bọn họ không cầu Tuyền Cơ đạo cảnh có thể giống Tuyền Cơ Xích như vậy thượng truy thiên đạo, mà là chuyên tấn công một hạng, tức trở lại cảnh giới thứ sáu!

Bọn họ muốn đem Yên Vũ Lâu chế tạo thành một cái dựa vào Trường Thanh Giới, nhưng cao hơn Trường Thanh Giới một bậc tiểu thế giới.

Một khi hoàn thành, như vậy Yên Vũ Lâu tương lai, liền có thể xuất hiện cường nhân đệ lục cảnh.

Đám nhân vật này vừa ra, thì thiên hạ tất cả nằm trong lòng bàn tay.

Đây chính là Yên Vũ Lâu hùng vĩ lý niệm.

Dựa theo đạo lý, theo đuổi giống như vậy, cùng thủ hộ Yên Vũ Lâu không có quan hệ gì.

Nhưng tại sau khi trải qua quá Từ Liệt Thiên Sát trận, Ninh Dạ liền biết, như muốn đại thành, cần phải đại hi sinh.

Không có đủ đại giá, là không thể nào hoàn thành tráng cử như vậy.

Thiên Sát Trận chính là chế tạo một chỗ tuyệt vực, thông qua lượng lớn sát lục cùng tử vong, cướp đoạt khí vận, thành tựu tự thân.

Tuyền Cơ đạo cảnh trên bản chất cũng là như vậy, chỉ bất quá thành tựu không phải một người, mà là một toà tiên cung, chuyện này ý nghĩa rằng nó cần càng nhiều.

Vẻn vẹn là sát lục không đủ, còn muốn có phẩm chất tử vong.

Tu tiên giả!

Lượng lớn tu tiên giả!

Đẳng cấp cao tu tiên giả!

Nói đơn giản một câu: Hiến tế!

Cho nên khi Tuyền Cơ đạo cảnh xuất hiện một khắc, bản chất chính là một hồi sát lục không khác biệt đối với tất cả mọi người bên trong tiên cung.

Là sát lục không khác biệt, đừng nói là người tấn công, coi như là đệ tử Yên Vũ Lâu lưu thủ cũng không ngoại lệ, hết thảy đều sẽ trở thành vật hy sinh chế tạo Tuyền Cơ đạo cảnh. Chỉ có đám người Tuyết Thiên Hồng thân là kẻ chưởng khống mới sẽ ngoại lệ.

Nói cách khác, khi thủ đoạn này dùng ra thì, bản thân Yên Vũ Lâu cũng bằng điêu vong, đây cũng là tại sao Tuyết Thiên Hồng không muốn đem đệ tử Yên Vũ Lâu bên ngoài gọi trở về nguyên nhân —— Tuyết Thiên Hồng xuất phát từ tư tâm, hi vọng Tuyền Cơ đạo cảnh có thể hoàn thành ở trong tay của hắn —— chỉ cần Tuyền Cơ đạo cảnh tồn tại, Yên Vũ Lâu coi như vong cũng có thể trùng kiến.

Cũng bởi vì nguyên nhân như vậy, vì vậy vô luận Tuyết Thiên Hồng Thủy Tinh Tử bọn họ, đối với cục diện trước mắt, theo một ý nghĩa nào đó trái lại là vui mừng đứng xem.

Tuyền Cơ đạo cảnh vừa xuất hiện, toàn bộ Yên Vũ Lâu liền bắt đầu hướng không trung thăng lên, đồng thời trong Yên Vũ Lâu, đã hình thành một phiến sát vực.

Sát vực này cùng sát phạt chi thuật các tu sĩ nhìn thấy lúc trước hoàn toàn bất đồng, không nhìn thấy bất kỳ hung hiểm, chỉ là không hiểu tại sao, đột nhiên liền sẽ có người hóa thành bột phấn tiêu tán.

Bị chết hoàn toàn không dấu vết, bị chết không hiểu ra sao.

Liền phảng phất có người tại nơi vô cùng xa xôi búng tay tách một cái.

Đây chính là đạo cảnh chi uy.

Đạo giả, thiên địa chi quy vậy.

Thiên địa chi quy muốn ngươi chết, vậy ngươi liền trực tiếp chết rồi, nào còn cần thủ đoạn công phạt gì, mà là trực tiếp từ trên hình thức tồn tại trực tiếp mạt sát. Mà hết thảy những người chết đi tại trong đạo cảnh này, cũng đều sẽ chuyển hóa thành động lực cho đạo cảnh trưởng thành.

Có thể đối kháng này đạo cảnh mạt sát, chỉ có thực lực của bản thân.

Vì vậy trước hết chết đi, chính là những kẻ thực lực thấp kém.

Tu sĩ tu vi thấp, hầu như là tại giai đoạn ban đầu của đạo cảnh liền bắt đầu tiêu vong, điều này cũng cho những người khác cảnh giác, dồn dập thi pháp tự vệ.

Nhưng mà đạo cảnh mạt sát, căn bản không phải pháp thuật có thể đề kháng.

Liền thấy một cái lại một cái tu sĩ liền như thế tiêu vong, liền sức chống cự cũng không có, mọi người đều sợ rồi, dồn dập hướng ra phía ngoài bỏ chạy.

Nhưng mà sự thực tuyệt vọng chính là, đạo cảnh một khi thành, đoạn tuyệt xuất nhập.

Từ một khắc này, không có Tuyết Thiên Hồng cho phép, bất luận kẻ nào đều đừng hòng ra vào.

Bất quá chuyện này đối với Ninh Dạ mà nói hiển nhiên không phải vấn đề, hắn có thể rõ ràng cảm thụ được, cho dù là đạo cảnh này phong tỏa, Côn Lôn Kính vẫn như cũ có thể khiến cho hắn tự do ra vào.

Lẫn nhau đều là đạo, Côn Lôn Kính Không Gian đạo tắc rõ ràng càng tại bên trên Tuyền Cơ đạo cảnh.

Vì vậy hắn cũng không vội, chỉ là đem Công Tôn Dạ gọi gấp tới.

Công Tôn Dạ cũng đã phát hiện cơ sự không ổn, đồ chó Tuyết Thiên Hồng, thế mà đem toàn bộ Yên Vũ Lâu đều hiến tế, không quan tâm tất cả phi bôn mà tới, nhìn thấy Ninh Dạ liền kêu lên: "Mau mang chúng ta ra ngoài."

Nói không cần Ninh Dạ xuất thủ, bản thân liền tự động tự giác tiến vào Thiên Cơ Điện.

Tiến vào nội điện vừa nhìn, không khỏi ngạc nhiên.

Thanh Lâm cùng Triệu Long Quang còn đang cùng lão đầu kia đánh đây, bật thốt lên: "Các ngươi còn chưa giải quyết? Lâm Lang Thiên làm sao ngươi không ra tay?"

Nói liền muốn ra tay.

Thanh Lâm cả giận nói: "Không cần ngươi xuất thủ, lão thất phu này thực sự đủ hung, ngày hôm nay sư huynh đệ ta nhất định phải dựa vào chính mình giải quyết hắn."

Hắn cũng là đến rồi tỳ khí, chỉ cảm thấy hai đánh một còn không thể thắng, thực sự thật mất mặt.

Thời khắc này nói Phong Ma Vũ phấp phới, tuôn ra lượng lớn màu đen ma khí, tịch quyển mà lên, Triệu Long Quang cũng phóng ra Hoang Tuyệt Cổ Ấn, cuồng tạp đối thủ.

Làm sao lão nhi kia thân không vật dư thừa, thực lực tu vi nhưng thật sự cao cường, đánh được kêu là một cái náo nhiệt.

Lâm Lang Thiên liền là có thể không ra tay liền không ra tay, cùng Công Tôn Điệp lại bên cạnh xem trò vui, vừa nhìn còn vừa vỗ ngực: "Thật hung nha."

Công Tôn Dạ cũng chỉ có thể lắc đầu xem trò vui, không quên nhắc nhở Ninh Dạ: "Còn không mau đi? Đợi Hoa Luân chết sạch liền đến phiên Vạn Pháp."

"Nếu đã nhập bảo sơn, há có tay không mà quay về đạo lý." Ninh Dạ vẫn như cũ ung dung thong thả.

Công Tôn Dạ tức giận mắng to: "Ngươi liền Diệt Thần Nỗ đều cầm, nơi nào tay không? Đạo cảnh vừa xuất, ngươi ngăn không nổi."

"Yên tâm đi, không chết được." Ninh Dạ như trước du nhiên.

Hắn xác thực không chịu nổi đạo cảnh, nhưng Thiên Cơ Điện có thể, nhưng coi như không có Thiên Cơ Điện, Ninh Dạ cũng có biện pháp tự vệ.

Thời khắc này nói chuyện, Ninh Dạ đã tiến vào Thiên Lao, trực tiếp xuất hiện tại tầng sâu nhất.

Càng là đi tới bên người Thần Tiêu Lão Tổ.

Lúc này Thần Tiêu, đã rời khỏi Thiên Lao, bên người thình lình còn một đám lớn tu sĩ, hiển nhiên đều là thủ hạ bị hắn thu phục.

"Hắc!" Ninh Dạ hướng tới Thần Tiêu vung tay lên, cười nói.

Nhìn thấy Ninh Dạ, Thần Tiêu ngẩn ra: "Ngươi tới làm gì?"

"Tự nhiên là đến tị nạn đi." Ninh Dạ song thủ hướng về sau đầu một thả, càng liền như thế nhàn nhã tựa ở trên cửa lao: "Thần Tiêu lão đầu nhi, đừng nói với ta ngươi đối với tất cả những thứ hiện tại này không biết gì cả. Ngươi đợi, không phải là thời khắc này sao? Nhiều người như vậy đi vào, tất cả đều sắp trở thành Tuyền Cơ đạo cảnh tế phẩm, chờ đạo cảnh vừa thành, ngươi liền nhân cơ hội đoạt Yên Vũ Lâu quyền khống chế, từ đây chưởng khống Yên Vũ Lâu, phi thăng thiên ngoại, chẳng phải quá đẹp? Đương nhiên, trọng yếu nhất chính là, ngươi nếu đã có thể chờ đợi thời khắc này, liền khẳng định có chuẩn bị. Hiện tại Yên Vũ Lâu này chính đang trở thành tử ngục thế giới, ta đoán ngoại trừ bên người Tuyết Thiên Hồng Thẩm Phỉ Vân, chỗ an toàn nhất, đại khái chính là ngươi nơi này."

Nghe được Ninh Dạ lên tiếng, Thần Tiêu cười to: "Hảo tiểu tử, quả nhiên cái gì đều không gạt được ngươi. Bất quá Ninh Dạ, ngươi cho rằng sự tình đến một bước này, uy hiếp khi đó của ngươi còn có tác dụng sao?"

Ninh Dạ lắc đầu: "Đương nhiên vô dụng. Vì vậy ngươi là quyết định giết ta sao? Vô Cấu đỉnh phong a, ta đến cũng rất muốn cùng ngươi đánh một trận, xem xem ta còn cách cảnh giới như vậy, đến cùng còn kém bao nhiêu. Bất quá ta cảm thấy không cần phải vậy, ta là nói. . . Ngươi xác định ngươi có thể đối phó ta?"

Ninh Dạ nói, sau lưng huyết sắc quang huy vừa hiện, huyết sát đã nắm Diệt Thần Nỗ nhắm chuẩn Thần Tiêu.

"Diệt Thần Nỗ?" Thần Tiêu Lão Tổ kinh đến thanh âm đều biến vị rồi.

Ninh Dạ du nhiên nói: "Ngao cò tranh nhau ngư nhân đắc lợi tự nhiên là tốt, nhưng luôn ôm cây đợi thỏ, liền dễ dàng bỏ mất cơ hội tốt. Bất luận là ngươi vẫn là Tuyết Thiên Hồng, các ngươi đều muốn đợi thời cơ tốt nhất, kết quả liền cho ta cơ hội. Thần Tiêu, đàng hoàng một chút đi, ta muốn tiết kiệm một nhánh Diệt Thần Nỗ, vì vậy, hiện tại có thể hợp tác chứ?"

Chương 97 : Trá

Chương 97: Trá

Thần Tiêu rất căm ghét loại tình huống này.

Hắn mưu tính ngàn năm, chờ đợi chính là thời khắc này.

Nhưng hiện tại, đột nhiên nhô ra một cái mao đầu tiểu tử, thế mà đến hái trái cây của hắn.

Nhưng mà đối diện Diệt Thần Nỗ, Thần Tiêu cũng chỉ có thể kiềm chế lại ngụm khí này.

Hắn nói: "Ngươi muốn cái gì? Tuyền Cơ Đạo Cảnh?"

Ninh Dạ mỉm cười: "Tuyền Cơ Đạo Cảnh là thứ tốt, nhưng ta không có hứng thú."

A?

Thần Tiêu giật mình nhìn hắn.

Ninh Dạ nhưng nghiêm túc gật đầu: "Ta thật sự không có hứng thú. Ta đã qua Vạn Cổ Liễu đạo cảnh, thấy qua đạo binh, học qua đạo thư, trải qua Thiên Sát chi kiếp, lĩnh ngộ quá thiên địa chi bí, thậm chí bản thân còn chế tạo quá giả đạo cảnh. Ngươi muốn biết cảm thụ của ta sao?"

Hắn lời nói ôn hòa, khẩu khí mềm mại, dẫn theo mấy phần chân thành, càng khiến Thần Tiêu đều chăm chú lên.

Thần Tiêu gật đầu: "Thỉnh tiểu hữu chỉ giáo."

Khẩu khí rõ ràng tôn trọng.

Ninh Dạ nói: "Thiên địa chi đạo, ở chỗ tự ngộ, chỉ có bản thân lĩnh ngộ, mới là bản thân. Mà quá trình lĩnh ngộ này, chính là quá trình bóc trần khăn che mặt bí ẩn kia."

Nghe qua lời này, Thần Tiêu vì thế chấn động: "Thế mà là như vậy? Đối với ngươi mà nói, đạo cảnh chi ngộ, lạc ấn không đủ sâu sắc, ngươi tình nguyện tự ngộ thiên địa, cũng không muốn mượn đạo cảnh chi lực? Hảo chí hướng! Bội phục!"

Thần Tiêu giơ ngón tay cái lên.

Thay vì nói là hắn bội phục chí hướng của Ninh Dạ, đến không bằng nói hắn càng yêu thích chí hướng của Ninh Dạ —— ngươi muốn dựa vào chính mình ngộ đạo, phá tan cảnh giới thứ sáu? Hảo a hảo a, ta chống đỡ!

Cũng giống như có một món di sản trên trời rớt xuống, thế nhưng người thụ hưởng có hai người, lúc này có người nói, ta muốn dựa vào hai tay của chính mình đi kiếm tiền, tiền kiếm được như vậy mới là của bản thân, một tên khác tự nhiên vui vẻ không ngớt.

"Vậy ngươi muốn cái gì?" Thần Tiêu hỏi.

"Thu Thủy Trường Thiên Đồ." Ninh Dạ hồi đáp.

Thần Tiêu lập tức lắc đầu: "Không được. Thu Thủy Trường Thiên Đồ là căn cơ chỉ ra Tuyền Cơ đạo cảnh, nếu như không có vật này, thì đạo cảnh bằng với hiệu quả đại giảm."

Ninh Dạ kỳ quái: "Thu Thủy Trường Thiên Đồ không phải huyễn hệ chi bảo sao? Làm sao lại có quan hệ cùng Tuyền Cơ đạo cảnh?"

Thần Tiêu Lão Tổ khinh thường nói: "Cái gì huyễn hệ chi bảo, thiên hạ ngoại trừ Vạn Tượng Đồ, lại có loại huyễn hệ chi bảo gì có thể là trấn phái bảo vật? Thu Thủy Trường Thiên Đồ chính là một kiện tạo hóa chi bảo, chính là đại năng sáng phái Yên Vũ Lâu năm đó, phảng Tạo Hóa Thần Tọa cùng Vạn Tượng Đồ mà thành, tạo hóa vạn vật, sinh sinh bất tức. Đáng tiếc chung quy chưa đạt tới mức độ của Tạo Hóa Thần Tọa, mặc dù như thế, cùng Linh Quang Xích kia kết hợp, lại dựa vào đại trận, hiến tế sinh linh, cuối cùng miễn cưỡng có thể thành Tuyền Cơ Đạo Cảnh, cụ thể thành tựu, phải xem kết quả hiến tế thế nào rồi. Đáng tiếc a, lần này cường nhân đến, vẫn là hơi ít chút."

Nguyên lai linh đạo kia gọi Linh Quang Xích a, quả nhiên là khắp nơi học Thiên Cơ Điện.

Ninh Dạ gật đầu: "Hóa ra là như vậy, nói như vậy, Thu Thủy Trường Thiên Đồ là không cách nào cho ta, Linh Quang Xích kia tự nhiên cũng là không được, nói như vậy, ta chuyến này há không phải là không có chỗ tốt rồi?"

Ninh Dạ đầy mặt tiếc nuối.

Thấy hắn như thế, Thần Tiêu Lão Tổ cảm thấy không cho hắn chút chỗ tốt cũng không còn gì để nói, liền nói: "Lưu Hà Các Cự Ma Khôi có thể cho ngươi, vật này sau khi nguyên thần hao tận, tuy tạm thời vô pháp lại đạt đến cấp độ Niết Bàn, nhưng dù gì cũng là một kiện bảo bối có đầy đủ nền tảng, chỉ cần lại để vào nguyên thần thích hợp, coi như chưa đạt tới mức độ Niết Bàn, cũng có thể đạt đến Vô Cấu cảnh giới."

Ninh Dạ lắc đầu: "Ta không có hứng thú đối với ngoại lực. Như vậy đi, Thần Tiêu Lão Tổ, chờ một lúc nữa, người bên ngoài chết sạch, chúng ta ra ngoài cùng Tuyết Thiên Hồng bọn họ đánh. Ta giúp ngươi xuất thủ, ngoại trừ Linh Quang Xích cùng Thu Thủy Trường Thiên Đồ, những bảo vật khác đều quy ta, thế nào?"

Thần Tiêu Lão Tổ nghĩ nghĩ, nói: "Có thể, nhưng có một chỗ bí địa, ngươi không thể lấy."

"Nơi nào?" Ninh Dạ hỏi.

"Thiên Chung Điện."

Thiên Chung Điện?

Ninh Dạ biết nơi này, nơi đó là một chỗ tiểu điện không đáng chú ý tại Yên Vũ Lâu, nội có chuông lớn ngàn toà, nên tên là Thiên Chung.

Chỗ này cũng không đối ứng bất kỳ một chỗ nào của Thiên Cơ Điện, vì vậy Ninh Dạ cũng vô pháp phán đoán giá trị của nó.

Nhưng thời khắc này theo Thần Tiêu Lão Tổ lên tiếng, trong Thiên Cơ Điện, Côn Lôn Kính lóng lánh, dưới Vấn Thiên Thuật vận chuyển, Ninh Dạ tâm tư đã bỗng nhiên mở rộng: "Nguyên lai nơi đó chính là trung tâm điều khiển của Tuyền Cơ Đạo Cảnh."

Nghe nói như thế, Thần Tiêu Lão Tổ chấn động trong lòng, rốt cục phản ứng lại: "Ngươi lừa ta?"

Nói giương tay một đạo thần thông đánh ra.

Nhưng Ninh Dạ thân thể bất động, một đạo thần thông này đánh vào trên người Ninh Dạ, liền như trâu bùn nhập biển, hoàn toàn vô dụng.

Làm sao lại?

Ninh Dạ cười to: "Ha Ha Ha Ha, đa tạ lão tổ điểm tỉnh, tiểu tử đã minh bạch. Nếu như thế, vậy chúng ta liền bằng bản lãnh của mình, xem ai có thể chưởng khống Tuyền Cơ Đạo Cảnh này đi!"

Nói thể nội hào quang bùng lên, tại dưới Thiên Cơ Điện bảo hộ, Ninh Dạ đã độn xuất Thiên Lao.

Không sai, hắn chính là đang gạt Thần Tiêu Lão Tổ.

Cái gì rắm chó hoàn toàn dựa vào chính mình lĩnh ngộ.

Thất tâm phong mới làm như vậy.

Cũng giống như người nào đó nói muốn dựa vào một mình bản thân giải khai toàn bộ huyền bí của thế giới vũ trụ.

Có sẵn có tại sao không học?

Có di sản làm gì không muốn?

Muốn chứng minh bản thân có thể a, đem di sản biến thành gấp mười lần là được, đó cũng là thể hiện của năng lực. Nhất định phải cự tuyệt, sau đó dựa vào chính mình từ không đến có? Đầu óc ta có khuyết sao?

Hắn nói như vậy, bất quá là khiến Thần Tiêu Lão Tổ thả xuống cảnh giác.

Nắm giữ Diệt Thần Nỗ hắn, làm cường thế một phương, nói ra tự nhiên cũng dẫn theo mấy phần uy tín, Thần Tiêu Lão Tổ bản năng tin, lại không nghĩ rằng bị Ninh Dạ dụ ra cơ mật.

Thời khắc này mắt thấy Ninh Dạ rời khỏi, Thần Tiêu Lão Tổ bạo nộ như lôi: "Hỗn đản! Tên khốn kiếp đáng chết này! Tất cả mọi người lập tức xuất kích, đi Thiên Chung Điện!"

Thiên Chung Điện chính là hạch tâm chi địa chưởng khống Tuyền Cơ Đạo Cảnh, nếu như bị Ninh Dạ khống chế nơi này, hết thảy mưu tính của Thần Tiêu Lão Tổ liền đều uổng phí.

Ngay sau đó quần tu không do dự nữa, đồng thời xông ra khỏi thiên lao, trên người Thần Tiêu Lão Tổ càng là xuất hiện một phiến thổ hoàng sắc quang hoa, bảo vệ quần tu, bảo đảm bọn họ không bị đạo cảnh này hiến tế chi hại.

Một đám lớn tu sĩ rời khỏi Thiên Lao, cấp tốc hướng Thiên Chung Điện bay đi.

Bên người khắp nơi là tu sĩ, chính sợ hãi kêu gào, nhưng mà mặc bọn họ thi pháp thế nào, lại cũng không cách nào đối kháng đạo cảnh này mạt sát chi lực, nhìn điệu bộ này, người chết đã tăng lên đến Vạn Pháp cảnh giới.

Thần Tiêu cũng mặc kệ những người này, vừa mới bay tới Thiên Chung Điện, liền thấy một người đứng ở chỗ này, chính là Tuyết Thiên Hồng.

Nhìn thấy Thần Tiêu Lão Tổ, Tuyết Thiên Hồng hơi kinh ngạc:

"Thần Tiêu, ngươi quả nhiên vẫn là ra rồi. Không trách. . . Không trách. . . Lần này có không ít người đều nắm giữ Lý Nguyệt Huyền Thông chi thuật."

Thần Tiêu tức giận nói: "Bản tôn không có công phu cùng ngươi cãi cọ, ta hỏi ngươi, tiểu tử Ninh Dạ kia đã vào Thiên Chung Điện chưa?"

"Ninh Dạ?" Tuyết Thiên Hồng ngẩn ra, việc này có quan hệ gì cùng Ninh Dạ?

Cứ việc hắn không hồi đáp, Thần Tiêu nhưng vẫn là nhìn ra, Tuyết Thiên Hồng rất rõ ràng không gặp Ninh Dạ.

Hỏng rồi, lại đạp vào tròng của tiểu tử này rồi.

Hắn cố ý chạy trốn, chính là dẫn bản thân sớm xuất hiện để đối đầu cùng Tuyết Thiên Hồng, như vậy mới có thể đi vào Thiên Chung Điện, chưởng khống hạch tâm!

Tâm niệm đến đây, Thần Tiêu không phí lời cùng Tuyết Thiên Hồng nữa, giương tay đánh ra một phiến vân sơn vụ tráo, lại là dự định mượn thần thông yểm hộ, cường xông Thiên Chung Điện.

Chương 98 : Tranh cướp (thượng)

Chương 98: Tranh cướp (thượng)

Thần Tiêu nếu đã xuất thủ, Tuyết Thiên Hồng lại làm sao có thể để cho hắn qua?

Thiên Chung Điện vốn có hộ pháp thần trận, bất quá đối với Thần Tiêu hiển nhiên vô dụng. Mà hai người này đều là Vô Cấu đỉnh phong, chỉ là Thần Tiêu sáng bí thuật Lý Nguyệt Huyền Thông, chính khắc chế Tuyết Thiên Hồng.

Nhưng mà Tuyết Thiên Hồng thân là chưởng giáo, cũng có thủ đoạn của chính mình.

Thời khắc này dương tay vung lên, một toà bảo tháp hiện thế.

Bảo tháp kia lóng lánh hào quang, đương không trấn hạ.

Đồng thời lại có một dải lụa màu hoành không phiêu vũ, tịch quyển bát phương.

Càng có một viên bảo châu, phiếm sinh quang hoa, như mưa bụi rơi xuống, mỗi một điểm mưa bụi đều tràn ngập sát ý. Một tên tu sĩ không cẩn thận bị mưa bụi đụng chạm, lập tức hóa thành nước đặc chết đi.

Thứ càng đáng sợ còn tại hậu phương.

Thiên Chung Điện minh thanh đột khởi, ngàn chiếc cự chung đồng thời nổ vang, tựa như phạn âm cao khởi, một tôn ngọc khánh càng là đông đông vang vọng, truyền vào trong tai, khiến người nghe tâm thần hoảng loạn.

Nhưng âm này chính là tâm thần chi âm, chính là tự hủy thính lực, cũng không cách nào chống cự.

Thần Tiêu quái khiếu xuất thủ, trong khoảnh khắc liền thi mấy đạo thần thông: "Hảo, hảo, hảo, Tuyết Thiên Hồng, ngươi nếu đã không biết sống chết như vậy, liền để ngươi mở mang Lão Tổ uy năng!"

Theo hắn thê lệ khiếu thanh, bốn phía vạn vật đều hóa phong trần, phảng như vô biên tuế nguyệt, xuy phất mà ra, Tuyết Thiên Hồng chỉ cảm thấy tâm thần một mảnh thương mang, toàn thân tâm cảnh cũng bởi thế già yếu đi.

Hắn biết đây là thần thông của Thần Tiêu Lão Tổ, chỉ là tại Lý Nguyệt Huyền Thông ảnh hưởng, đối với bản thân ảnh hưởng đặc biệt rõ ràng.

Tâm trung chấn nộ, hừ nói: "Đạo cảnh gia trì, bảo hộ thân ta!"

Theo hắn lên tiếng, Yên Vũ Lâu hào quang lóng lánh, rơi vào trên người Tuyết Thiên Hồng, Tuyết Thiên Hồng khí cơ tăng vọt, xem ra càng cấp cho người ta cảm giác đạp đất phi thăng.

Hắn đang tấn thăng!

Tuyền Cơ Đạo Cảnh chính là tồn tại có thể khiến cho tu sĩ đột phá cảnh giới thứ sáu, khiến đã sớm đỉnh phong Tuyết Thiên Hồng đột phá đến cảnh giới thứ năm, tự nhiên cũng không kỳ quái.

Thần Tiêu thét to: "Bản tọa mưu tính ngàn năm, chính là vì thời khắc này, há có thể tùy theo ý ngươi!"

Nói từ trong miệng phun ra một viên hạt châu màu vàng, hạt châu kia đón gió phấp phới, thế mà đem đạo cảnh hào quang dẫn hướng tự thân.

Tuyết Thiên Hồng không nghĩ tới hắn vẫn còn có thủ đoạn này, nhìn thấy hạt châu, giật nảy cả mình: "Huyền Mẫu Châu? Quả nhiên là ngươi!"

Năm đó Yên Vũ Lâu có ba cái thần vật chống đỡ Tuyền Cơ Đạo Cảnh, phân biệt là Linh Quang Xích, Thu Thủy Trường Thiên Đồ cùng Huyền Mẫu Châu, nhưng sau đó Huyền Mẫu Châu ly kỳ mất trộm, dẫn đến kế hoạch Tuyền Cơ Đạo Cảnh chết non, Yên Vũ Lâu sau đó lại nghĩ rất nhiều biện pháp, dựng lên Thiên Chung Điện, mới bù đắp thương tổn mất đi Huyền Mẫu Châu mang đến.

Lại không nghĩ rằng nó thế mà vẫn luôn trên tay Thần Tiêu.

Thần Tiêu kiệt kiệt quái tiếu: "Bản tọa ngàn năm đại kế, chỉ vì hôm nay. Vẫn là ngoan ngoãn đem quyền lực chưởng khống đạo cảnh nhường lại đi!"

Nói Huyền Mẫu Châu kia luân chuyển, Thiên Chung Điện nội huyền âm đột nhiên trầm thấp xuống, liền ngay cả Tuyền Cơ Đạo Cảnh cũng bắt đầu trở nên bất ổn, đây hiển nhiên là kết quả Thần Tiêu tranh cướp quyền khống chế.

Dựa theo kế hoạch ban đầu của Thần Tiêu, chờ sau khi Tuyết Thiên Hồng đem đối thủ của Yên Vũ Lâu thanh lý gần hết, hắn lại đột nhiên xuất thủ, lấy Huyền Mẫu Châu cường đoạt quyền khống chế

Thiên Chung Điện, song trọng chưởng khống, tất có thể đem đạo cảnh chiếm làm của riêng, đến lúc đó quyền sinh quyền sát tất cả mọi người nơi này đều do bản thân.

Bây giờ bị Ninh Dạ bức bách sớm xuất thủ, vô pháp kỳ tập chỉ có thể ngạnh cương, nhưng hắn tự cao Lý Nguyệt Huyền Thông khắc chế Yên Vũ Lâu bí pháp, vẫn như cũ có cơ hội thắng lợi, vì vậy toàn lực xuất thủ không do dự nữa.

Nhưng vào lúc này, phương hướng Nghị Chính Điện nhưng phiếm sinh hoa quang, một trương bảo tọa đằng không phi khởi, hạ xuống thiên không, lại hóa thành một quyển trường đồ, chiếu rọi trường thiên.

"Thu Thủy Trường Thiên Đồ?" Tuyết Thiên Hồng Thần Tiêu đồng thời chấn kinh.

Thần Tiêu càng là cao giọng hô lên: "Ninh Dạ?"

Tại bên cạnh Thu Thủy Trường Thiên Đồ kia sừng sững một người, thình lình chính là Ninh Dạ.

Tên khốn kiếp này thế mà không có đến Thiên Chung Điện, mà là đi lấy Thu Thủy Trường Thiên Đồ.

Cùng Thần Tiêu bất đồng, Ninh Dạ xưa nay là cho người cá không bằng dạy người câu.

Cướp đoạt Thiên Chung Điện, chưởng khống Tuyền Cơ Đạo Cảnh tất nhiên là kết quả tốt nhất, nhưng thứ nhất hắn không biết cấm chế bên trong, quen thuộc cần thời gian, mà bản thân là tuyệt đối không có cái thời gian này. Thứ hai làm trung khu chi địa, tranh cướp tất liệt.

Thực lực của hắn không đủ, không cầu tốt nhất, liền thẳng thắn lùi lại mà cầu việc khác.

Cho nên khi Thần Tiêu cho rằng hắn đi Thiên Chung Điện thì, hắn nhưng vẫn như cũ là dựa theo kế hoạch ban đầu, đi Nghị Chính Điện.

Thời khắc này cười dài một tiếng nói: "Được, rất tốt. Thu Thủy Trường Thiên Đồ này, chính hợp bù đắp thần tọa của ta!"

Nói vung tay lên, một vệt thần quang chụp vào Thu Thủy Trường Thiên Đồ.

"Không thể!" Tuyết Thiên Hồng kêu to.

Thu Thủy Trường Thiên Đồ như thất, Tuyền Cơ Đạo Cảnh tất phá.

Nhưng sau một khắc, hắn nhưng kinh ngạc nhìn thấy Tuyền Cơ Đạo Cảnh không có bất kỳ tổn thương gì, ngược lại là thẳng tắp đề thăng, uy năng càng trướng.

Đây là tình huống gì vậy?

Vô luận Tuyết Thiên Hồng vẫn là Thần Tiêu đều không thể hiểu được.

Bọn họ đương nhiên không biết, đây là Ninh Dạ lấy ảo thuật che giấu.

Nghị Chính Điện nội cũng có cấm chế mạnh mẽ bảo vệ, Ninh Dạ coi như có thể phá giải, không cái hai ngày cũng làm không được.

Vì vậy hắn không phá cấm chế, mà là đem Tạo Hóa Thần Tọa thả ra, kích phát Thu Thủy Trường Thiên Đồ, khiến cho hiện hình.

Nhưng Thu Thủy Trường Thiên Đồ như trước tại dưới cấm chế bảo vệ, Ninh Dạ kỳ thực là lấy không tới.

Vì vậy Ninh Dạ cũng không phải lấy bảo, mà là đưa bảo.

Hắn đem Tạo Hóa Thần Tọa đưa vào.

Rất sớm trước đây Ninh Dạ đã nói, Thiên Cơ Điện là chú định vô pháp khôi phục nguyên dạng, thay vì khổ sở theo đuổi những mảnh vỡ kia, còn không bằng dùng lực lượng của bản thân, phương thức của bản thân một lần nữa bù đắp.

Chỉ là khổ nỗi không có vật liệu thích hợp.

Nhưng một trận chiến đối với Yên Vũ Lâu này, Ninh Dạ đạt được đầy đủ "Vật liệu" !

Thu Thủy Trường Thiên Đồ tuy không phải mảnh vỡ Tạo Hóa Thần Tọa, nhưng bản thân cũng là một kiện tạo hóa chi bảo, Ninh Dạ đem Tạo Hóa Thần Tọa dung hợp cùng nó, chính là như cá gặp nước. Mà Tuyền Cơ Đạo Cảnh này, chính là lò nung, càng là đem đại đạo thần dị nạp nhập vào trong, chân chính thể hiện tạo hóa thần kỳ.

Chỉ là tất cả những thứ này, đều bị Ninh Dạ thần thuật che giấu, cho dù là Tuyết Thiên Hồng Thần Tiêu cũng không thể biết được, chỉ cho rằng Ninh Dạ phá giải cấm chế, lấy Thu Thủy Trường Thiên Đồ, nhưng chẳng biết vì sao Tuyền Cơ Đạo Cảnh công hiệu chưa mất.

Trong lòng đang tự kinh nộ, liền thấy chân trời hai đạo lưu quang xông ra, bắn tới Ninh Dạ.

Lại là Nhiếp Hồng Thường cùng Thẩm Phỉ Vân.

Nhiếp Hồng Thường càng là hô to nói: "Ninh Dạ, thả xuống Thu Thủy Trường Thiên Đồ!"

Lão yêu bà này, quả nhiên vào lúc này trở mặt đối đầu.

Nhưng mà Ninh Dạ xuất hiện lúc này chỉ là giả thân, thân ở đạo cảnh, phảng phất có mặt khắp nơi, Ninh Dạ thanh âm phiêu phiêu mà đến: "Nhiếp lão hà tất như vậy, ta lấy Thu Thủy Trường Thiên Đồ, cũng là vì phá đạo cảnh. Ngươi cũng không hy vọng người nơi này đều chết sạch chứ? Chờ Yên Vũ Lâu diệt xong, Trường Thiên Đồ lại đưa ngươi là được."

Nhiếp Hồng Thường thét lên: "Ta mặc kệ, mau đưa Thu Thủy Trường Thiên Đồ cho ta!"

Ta fuck, các ngươi cái đám tu tiên này, từng cái từng cái đều tu đến vô nhân tính.

Trong lòng Ninh Dạ thầm mắng, trong miệng nhưng cười nói: "Hảo, hảo, hảo. Ngươi muốn, cho ngươi là được."

Theo hắn lên tiếng, họa quyển tái hiện, Nhiếp Hồng Thường đã chộp tới.

Sau một trảo này, Nhiếp Hồng Thường trước mắt quang huy biến đổi, chỉ cảm thấy thể nội bản thân tu vi tăng vọt, thần thông tăng mạnh.

Trong lòng cuồng hỉ, hô quát nói: "Bảo đồ tại tay, hết thảy chết đi cho ta!"

Nói một chưởng bổ ra, Thẩm Phỉ Vân lại bị nàng một kích trọng thương.

Nàng vốn không phải là đối thủ của Nhiếp Hồng Thường, thời khắc này lại bị thương nặng, lập tức tiêm khiếu bay ngược.

Nhiếp Hồng Thường đắc thế không tha người, thế mà hướng về Tuyết Thiên Hồng Thần Tiêu bay đi, thần thông tịch quyển, đem hai người đồng thời chụp xuống: "Hết thảy chết đi cho ta!"

Nhìn đến chúng nhân cũng là vô danh.

Lão thái bà này là điên rồi sao? Sao đột nhiên liền điên cuồng như thế?

Thần Tiêu càng là phẫn nộ quát: "Nhiếp Hồng Thường, bà già đáng chết này, gan chó thật to. Thật sự cho rằng bản tọa trị không được ngươi sao? Đừng quên Lý Nguyệt Huyền Thông của ngươi là bản tọa cho ngươi!"

Nói càng không sợ chút nào đón nhận.

Cùng lúc đó, phía sau Nhiếp Hồng Thường, Thẩm Phỉ Vân hình ảnh tái hiện, xem ra càng hoàn toàn không có vẻ bị trọng thương.

Nhiếp Hồng Thường nhưng tự vô tri vô giác giống như vậy, điên cuồng hô to: "Bảo đồ tại tay, vô địch thiên hạ!"

Ầm Ầm Ầm đem tất cả mọi người đều bao phủ vào trong.

Chương 99 : Tranh cướp (trung)

Chương 99: Tranh cướp (trung)

Ninh Dạ đưa ra tự nhiên không phải Thu Thủy Trường Thiên Đồ, mà là Vạn Tượng Đồ.

Vạn Tượng Đồ của Ninh Dạ, đại khái là trừ Côn Lôn Kính cùng Tu Di Ốc ra, một kiện Thiên Cơ Điện thần vật sưu tập mảnh vỡ tối đa cũng cực kỳ hoàn chỉnh, bây giờ tập hợp gần hai mươi viên mảnh vỡ.

Mấu chốt nhất là còn dung nạp Tuyệt Vân Lĩnh huyễn tượng đại trận, dưới toàn lực thi triển, Niết Bàn cũng có thể lừa gạt.

Vốn là lấy tu vi đám người Nhiếp Hồng Thường, coi như có thể lừa gạt được cũng chỉ là nhất thời, vậy mà lão yêu bà này không biết sống chết, nhất định phải đi đoạt Vạn Tượng Đồ, quả thực chính là tự đem chính mình đưa vào trong huyễn cảnh.

Lúc người khác còn đều đang vì hành vi của Nhiếp Hồng Thường chấn kinh thì, Nhiếp Hồng Thường chứng kiến, lại là tất cả mọi người trước mắt đều tại dưới "Tuyệt thế thần uy" của nàng bị đánh sứt đầu mẻ trán.

Trong lòng nàng phấn chấn, xuất thủ càng lúc càng hung ác, chỉ là tự thân cũng đang không ngừng chịu đựng thương tổn.

Huyễn thuật vô pháp che giấu thương tổn, nhưng có thể cho nàng ảo giác, khiến cho nàng thứ mình chịu đựng bất quá vết thương nhẹ, bởi vậy hoàn toàn không thèm để ý.

Xuất thủ càng hung hãn, tiên pháp mênh mông, thần thông vô biên, như muốn điên cuồng.

Xa xa Phạm Không hòa thượng vội vã bay tới: "Lão thái bà, ngươi điên rồi sao? Tiếp tục đánh như vậy ngươi sẽ chết đó!"

Bởi vì biết Ninh Dạ thân phận duyên cớ, Phạm Không hòa thượng đến là mơ hồ ý thức được, Nhiếp Hồng Thường khả năng là trúng huyễn thuật của Ninh Dạ.

Dù sao Vạn Tượng Đồ huyễn thuật chi danh, năm đó cũng là họa hại quá vô số môn phái.

Cũng may phật âm thanh tâm chính bản, vừa vặn khắc chế huyễn thuật, hắn chỉ cần phật âm minh xướng thức tỉnh Nhiếp Hồng Thường, đã thấy Nhiếp Hồng Thường toàn lực oanh kích Thiên Chung Điện: "Tuyền Cơ Đạo Cảnh là của ta rồi!"

Niết Bàn đại năng không quan tâm tất cả phát uy, uy năng là khổng lồ, trong thời gian ngắn, Thẩm Phỉ Vân, Tuyết Thiên Hồng còn có Thần Tiêu thế mà đều bị nàng áp chế lại, ngược lại là Thiên Chung Điện trong tiếng oanh minh, xuất hiện trung ương ngọc khánh, phát ra ngọc thạch khinh minh, toàn bộ Tuyền Cơ Đạo Cảnh đều bởi vậy luân chuyển, đạo tắc sinh huy.

Phạm Không hòa thượng nhân vật cỡ nào, vừa nhìn ngọc khánh cùng Huyền Mẫu Châu kia giao tương rực rỡ, lập tức ý thức được đây rất khả năng chính là hạch tâm khống chế Tuyền Cơ Đạo Cảnh.

Hắn vốn định ngăn cản Nhiếp Hồng Thường, nhìn thấy cảnh này, trong lòng hơi động, đột nhiên cảm thấy để lão thái bà liều mạng một phen cũng không phải không thể.

Xoay chuyển chủ ý, giơ tay chụp vào cái ngọc khánh kia.

Tuyết Thiên Hồng sốt sắng, bảo tháp bảo châu cùng dải lụa đồng thời xuất thủ.

Tam thần khí hiển uy, càng là ngạnh sinh sinh áp chế lại Phạm Không hòa thượng.

Tuyết Thiên Hồng tuy rằng chỉ là Vô Cấu đỉnh phong, nhưng đến cùng là chưởng giáo, tại trong Vô Cấu cảnh cũng thuộc về Tử Lão Lâm Lang Thiên cái cấp số này, thủ chưởng tam thần khí, càng là liền Phạm Không đều có thể đối kháng.

Phạm Không mắt thấy đoạt bảo thụ trở, than nhẹ phật hiệu, một cái Đại Từ Đại Bi Thủ Ấn xuất ra.

Giữa thiên địa một Phật Đà hiện thế, mi khai mà mục tiếu, làm vẻ trong sáng hiền lành, phật thủ ấn xuống, tuy tên là đại từ đại bi, lại là xuất thủ vô xá, phô thiên cái địa.

Tuyết Thiên Hồng bảo tháp chi quang thịnh phóng, ngăn cản Đại Từ Đại Bi Thủ, diêu kích nội điện, thiên chung oanh minh, đã phá vỡ Phạm Không phật hiệu.

Đồng thời Thẩm Phỉ Vân cũng hướng tới Phạm Không xuất thủ.

Vốn là lấy mấy người bọn họ chi lực, không hẳn có thể đối phó Nhiếp Hồng Thường Phạm Không lại thêm Thần Tiêu ba người, thế nhưng ba người này các hoài tư tâm, Thần Tiêu chỉ muốn cướp đoạt quyền khống chế đạo cảnh, Nhiếp Hồng Thường thụ huyễn cảnh ảnh hưởng, càng là không khác biệt công kích, kết quả liền là năm người đại chiến.

Nhân số tuy ít Thẩm Phỉ Vân cùng Tuyết Thiên Hồng trái lại chiếm thượng phong, chỉ là ở trong mắt Nhiếp Hồng Thường, thế giới này nghiễm nhiên đã là để nàng độc tôn.

Tuyết Thiên Hồng biết, bởi vì hiện tại Ninh Dạ lại không thấy tăm hơi rồi.

Vội vàng kêu lên: "Công Tôn Dạ, mau đi bảo vệ Linh Quang Xích!"

Hắn lúc này vẫn còn mong đợi Công Tôn Dạ đây.

Nào ngờ Ninh Dạ căn bản là không đi Linh Quang Xích.

Linh Quang Xích tuy cũng là một kiện thần khí, nhưng then chốt chống đỡ nó vẫn là trận pháp, chỉ dựa vào tự thân Linh Quang Xích căn bản đảm đương không nổi tác dụng của Tuyền Cơ Xích. Vì vậy Ninh Dạ căn bản không cần thiết vì nó đi liều mạng.

Tuyết Thiên Hồng nói như vậy, bất quá là muốn lừa gạt Ninh Dạ tự chui vào lưới, chỉ vì nơi đó cũng có cấm chế, hung hiểm trọng trọng.

Làm sao lừa người chuyện như vậy, Ninh Dạ trong nghề, Tiệt Thiên Thuật tại thân, càng là không ai lừa được hắn.

Nghe nói như thế, chỉ là hì hì nở nụ cười, tiếp tục núp trong bóng tối dung luyện Tạo Hóa Thần Tọa cùng Thu Thủy Trường Thiên Đồ.

Tại dưới tác dụng của Tuyền Cơ Đạo Cảnh, Tạo Hóa Thần Tọa cùng

Thu Thủy Trường Thiên Đồ dung hợp cực kỳ thuận lợi, theo dần dần hợp thành một thể, Tạo Hóa Thần Tọa bộ phận hư ảnh đột nhiên thực hóa một khối lớn.

Chỉ là hoa văn đạo tắc cùng nguyên bản quỹ tích cũng không tương đồng, chú định sẽ bước lên con đường khác.

Nhưng mà chỉ cần là tạo hóa chi đạo, thì bản chất liền không có gì khác biệt.

"Rất tốt, một thoáng này tương đương với hấp thu mười khối mảnh vỡ, Tạo Hóa Thần Tọa, rốt cục cũng có thể thể hiện một ít chân chính tạo hóa uy năng." Ninh Dạ hài lòng nói.

Tạo hóa giả, tạo hóa vạn vật vạn pháp, theo một ý nghĩa nào đó, có sáng đạo chi công, ảo diệu vô cùng.

Trước đây Tạo Hóa Thần Tọa uy năng quá thiển, khó có thể phát huy tác dụng, hiện tại mới coi như rốt cục ra dáng.

Công năng tạo hóa có thể tác dụng rất nhiều địa phương, nhưng Ninh Dạ thích nhất vẫn là bộ phận từ hư nhập thực của nó, để cho kết hợp cùng Vạn Tượng Đồ, hết thảy giả tạo đều có thể trở thành chân thực.

Nói thí dụ như Vạn Tượng Đồ chế tạo ra huyễn tượng một cái Niết Bàn nào đó, như vậy Tạo Hóa Thần Tọa liền có thể làm cho cái huyễn tượng này thật sự tạm thời nắm giữ Niết Bàn tu vi chiến lực.

Bất quá đây là tạo hóa cực hạn, trên thực tế liền Thiên Cơ Môn đều không làm được.

Chưa phá toái Tạo Hóa Thần Tọa, đại khái có thể tạo hóa ra 50% uy năng của tồn tại chân thực.

Cho tới hiện tại Tạo Hóa Thần Tọa, đại khái cũng chính là sáng tạo ra 10% uy năng.

Nhưng đối với huyễn thuật mà nói, đã đủ rồi.

Bởi vì Ninh Dạ thực tế cần không phải chiến lực, mà là cảm thụ.

Trăm phần trăm chân thực cảm thụ!

Tại dưới tình huống vất bỏ tất cả chiến lực, dựa vào Tạo Hóa Thần Tọa, Ninh Dạ có thể khiến cho hết thảy huyễn tượng càng thêm không dễ bị phá giải.

Thời khắc này một chỉ Tạo Hóa Thần Tọa, Ninh Dạ hô quát: "Lên!"

Theo hắn hô quát, trước mắt đám người Tuyết Thiên Hồng, Phạm Không, Thẩm Phỉ Vân, Thần Tiêu quang cảnh biến đổi, ai cũng không biết bọn họ nhìn thấy gì, chỉ biết rằng năm người này đột nhiên sát ý lẫm liệt, lẫn nhau phảng phất như kẻ thù vậy, toàn lực chém giết.

Thậm chí ngay cả Tuyết Thiên Hồng cùng Thẩm Phỉ Vân đều không chút lưu tình giao thủ lẫn nhau.

"Ta fuck, đây là tình huống gì vậy?"

Trong Thiên Cơ Điện, Thanh Lâm, Triệu Long Quang, Thiên Cơ cùng Công Tôn Dạ đồng thời trợn mắt ngoác mồm nhìn một màn này —— bọn họ rốt cục giải quyết xong lão đầu kia.

Huyễn thuật của Ninh Dạ lúc nào lợi hại như vậy?

"Ít nói nhảm!" Ninh Dạ tức giận nói: "Đây chỉ là tạm thời, mẹ nó, tu vi ta vẫn là quá thấp, chống đỡ không được quá lâu."

Sử dụng Cửu Thiên Thần Thuật đối với tự thân cũng là có tiêu hao, chỉ là trước đây Ninh Dạ sử dụng huyễn thuật đối với cấp bậc Vô Cấu Niết Bàn, đều là vừa thả tức thu, không cầu lừa dối thiên trường địa cửu, chỉ cầu tạm thời nắm giữ.

Lần này cần họa loạn bọn họ tự giết lẫn nhau, nhất định phải tiếp tục kéo dài, hơn nữa lại là đồng thời sử dụng đối với nhiều người như vậy, tự thân gánh nặng cũng từ từ tăng thêm.

Thời khắc này nhìn nhìn bọn hắn đánh náo nhiệt, Ninh Dạ nói: "Mấy tên này quá lợi hại, đừng xem đều đang liều mạng, đánh tới ba ngày ba đêm cũng chưa chắc đã chết. Ta lại chống đỡ không được lâu như vậy."

"Ngươi có thể chống đỡ bao lâu?" Thanh Lâm hỏi.

Ninh Dạ một nhe răng: "Nửa canh giờ."

PS: Cho mình điểm áp lực, bắt đầu từ tháng sau, một ngày 3 chương, kéo dài một tháng.

Chương 100 : Tranh cướp (hạ)

Chương 100: Tranh cướp (hạ)

Nửa canh giờ. . .

Câu trả lời này khiến mọi người không nói gì.

Công Tôn Dạ nói: "Nếu như bọn hắn tỉnh lại, lại muốn dùng huyễn thuật đối phó bọn hắn, sợ là không được chứ?"

Ninh Dạ lắc đầu.

Đúng, không được nữa.

Huyễn thuật chính là huyễn thuật, trải qua một lần huyễn thuật, cũng sẽ tại đáy lòng đối phương gieo xuống hạt giống đề kháng. Bọn họ không biết còn tốt, một khi biết, lại muốn lừa dối liền khó rồi.

"Hay là trước tiên đoạt Thiên Chung Điện?" Thanh Lâm hỏi.

"Không được. Thiên Chung Điện là mồi nhử, là căn nguyên bọn họ tự giết lẫn nhau. Mấu chốt nhất coi như đoạt, cũng nhất định phải tuân theo đạo cảnh tự nhiên pháp tắc, không thể nào lấy tốc độ giết bọn họ."

Tuyền Cơ Đạo Cảnh từ thấp tới cao từng cái mạt sát, tu vi càng sâu, đạo pháp càng cao, năng lực đối kháng liền càng mạnh.

Đám gia hỏa này, cho dù không có thủ đoạn thủ hộ, chỉ riêng bằng tu vi của bản thân, muốn cho đạo cảnh mạt sát đều cần mấy ngày.

Mọi người đều có chút không nói gì.

Đến một bước này, lại vẫn là không cách nào diệt sát mấy tên đại năng này sao? Quả nhiên đại năng chính là đại năng, giết không dễ.

Vẫn là Triệu Long Quang nói: "Ngươi tổng có biện pháp chứ?"

"Biện pháp?" Ninh Dạ hừ một tiếng: "Đơn giản, tự nhiên là gia tốc cái chết của bọn họ. Mấy người các ngươi cũng có thể xuất thủ rồi."

"Cái gì?" Lâm Lang Thiên kinh hãi: "Ta cũng phải xuất thủ?"

Ninh Dạ mắt trợn trắng: "Ngươi sẽ không thật dự định toàn bộ hành trình xem cuộc vui chứ? Xin nhờ tốt xấu ngươi cũng là thiên tài số một Vạn Hoa Cốc, Vô Cấu đỉnh phong, tám đánh một ngươi còn sợ?"

"Tám đánh một?" Mọi người cùng nhau giật mình.

"Đúng! Tám đánh một!" Ninh Dạ nói: "Sau khi đi ra ngoài nghe ta dặn dò, trước tiên công Tuyết Thiên Hồng!"

Nói Ninh Dạ đã đem Lâm Lang Thiên Triệu Long Quang Thanh Lâm Công Tôn Dạ đồng thời phóng ra.

Bốn cái Vô Cấu cảnh bay ra, hi hãn chính là đám người Thẩm Phỉ Vân thế mà không để ý tới, mà là cùng Nhiếp Hồng Thường Phạm Không Thần Tiêu đồng thời, đồng thời ra tay với Tuyết Thiên Hồng.

Giờ phút này ở trong mắt nàng, Tuyết Thiên Hồng sớm đã biến thành Lục Nguyên Đường, cái nam nhân giết chết trượng phu nàng, mà những người khác đều là đồng bạn của nàng.

Tuyết Thiên Hồng tuy là chưởng giáo, chiến lực cường đại, lại nắm tam thần khí.

Nhưng hiện tại là ba Niết Bàn thêm năm cái Vô Cấu đối phó hắn, tràng diện kia quả thực chính là một đám người lớn bạo kích một đứa bé.

Coi như đứa nhỏ này tay cầm lợi nhận, cũng vẫn là tất tử vận mệnh.

Vì vậy một lần xuất thủ này, quả thực chính là miểu sát.

Ninh Dạ vẫy tay một cái, tam thần khí của Tuyết Thiên Hồng đã vào tay.

Lâm Lang Thiên chỉ là tùy tiện ra tay một thoáng, liền nhìn thấy Tuyết Thiên Hồng liền nhục thân lẫn nguyên thần, đã như băng tuyết tan rã * yên diệt, đường đường chưởng giáo Yên Vũ Lâu, thế mà liền như thế mất đi rồi, nhất thời cũng kinh đến liền vỗ ngực: "Ninh Dạ huyễn thuật này của ngươi quá đáng sợ rồi."

Ninh Dạ nổi giận: "Ngươi ngậm miệng, đừng nói huyễn thuật, vẫn may ta kịp thời che đậy lời nói của ngươi."

Lâm Lang Thiên ủy khuất dẩu mỏ: "Nhân gia chỉ là nói một chút a, ngươi sau này chớ có sử dụng pháp này đối với Vạn Hoa Cốc ta."

"Chỉ cần Vạn Hoa Cốc nghe lời liền không sao." Ninh Dạ không khách khí hồi đáp: "Hiện tại giết Nhiếp Hồng Thường!"

Nhiếp Hồng Thường lão yêu bà này biết nội tình của hắn, nhưng lại chó chết hướng những môn phái khác bán đứng thân phận của mình, Ninh Dạ sớm thông qua Vấn Thiên Thuật biết được, đương nhiên sẽ không thả nàng đường sống.

Nhiếp Hồng Thường là Niết Bàn, giết nàng muốn khó một ít, nhưng nàng lúc trước điên cuồng xuất thủ, sớm bị Thẩm Phỉ Vân trọng thương, thời khắc này đồng thời gặp nhiều người như vậy công kích, tự nhiên cũng khó có thể ứng đối, mắt thấy cũng là chống đỡ không được quá lâu.

Nhưng vào lúc này, xa xa lại là một người bay tới.

Thế mà là Hương Tích Nguyệt.

Nàng đến là không thụ huyễn thuật ảnh hưởng, thời khắc này nhìn thấy nhiều người như vậy vây công sư phụ của mình, giật nảy cả mình: "Sư phụ!"

Không được!

Ninh Dạ hiện tại thực sự vô lực lại đem Hương Tích Nguyệt cũng đưa vào trong huyễn cảnh, đặc biệt là nàng cũng đã có chuẩn bị tâm lý.

Hừ một tiếng, nói: "Vẫn may ta còn lưu thủ một chiêu, Tinh La!"

Theo tiếng hừ của hắn, trong Thiên Cơ Điện lại ra một người, chính là Kinh Trường Dạ Tinh La phân thần khống chế, lại là cùng Hương Tích Nguyệt đại chiến lên.

Hương Tích Nguyệt tới nhắc nhở Ninh Dạ một chuyện —— Bách Gia Liên Minh cũng có không ít Vô Cấu cảnh.

Nếu thật sự để bọn hắn đi tới làm rối, sự tình liền xong.

Mà hiện tại Ninh Dạ lại thực sự không có càng nhiều tinh lực đi đối phó.

"Tốc độ đều mau một chút!" Ninh Dạ đã thúc giục, nói đem tam thần khí ném ra, bảo tháp ném cho Công Tôn Dạ, dải lụa ném cho Lâm Lang Thiên, bảo châu ném cho Kinh Trường Dạ.

"Ta cũng có? Uy, cái này ta sẽ không trả đâu!" Lâm Lang Thiên đại hỉ.

"Ngươi xuất toàn lực, liền cho ngươi." Ninh Dạ nói.

"Hảo!" Lâm Lang Thiên lớn tiếng đáp lại.

Nàng tuy rằng khiếp chiến, nhưng tiền tài động lòng người, huống hồ là loại quần ẩu này, chính mình không nguy hiểm gì, chỉ cần ở phía xa cuồng oanh tiên pháp thần thông là được, tự nhiên là không lỗ hổng đáp ứng, toàn lực ra tay.

Đã có tam thần khí chi trợ, chúng nhân chiến lực lại lần nữa tăng vọt, Nhiếp Hồng Thường thụ thương đột nhiên tăng thêm.

Nhưng vào lúc này, trong mắt Nhiếp Hồng Thường nhưng xuất hiện một tia thanh minh: "Di?"

Ta fuck!

Ninh Dạ thầm mắng.

Hàng này lại vẫn là tỉnh lại.

Niết Bàn chính là Niết Bàn, mà huyễn thuật chung quy cũng chỉ là huyễn thuật, Nhiếp Hồng Thường chịu nhiều trọng thương, trái lại khiến cho nàng càng dễ dàng từ trong huyễn thuật tỉnh lại.

Tỉnh thì tỉnh đi, một mình ngươi tỉnh lại lại có thể thế nào?

Ninh Dạ đã nói: "Mặc kệ hắn, toàn lực công kích!"

Tất cả mọi người càng là giống như phát điên xuất thủ.

Nhiếp Hồng Thường ý thức được không tốt, kinh khiếu lên: "Đáng chết, Ninh Dạ, nhất định là ngươi. . . Phạm Không, mau tỉnh lại!"

Nàng đã nhận ra được vấn đề, mà trong những người đối phó nàng hiện tại, chỉ có Phạm Không là đồng bọn của nàng, nhưng chỉ cần thức tỉnh Phạm Không, như vậy sự tình liền vẫn có khả năng.

Theo tiếng hô này của nàng, Phạm Không tâm thần chấn động, quả nhiên có xu thế tỉnh lại.

Hắn vốn là Phật môn đại năng, không dễ bị mê hoặc, thời khắc này Nhiếp Hồng Thường vừa gọi, lập tức bắt đầu chuyển tỉnh.

"Cùng ta đồng thời giết bọn chúng!" Nhiếp Hồng Thường thét lên.

"Đồng thời giết? Ngươi nghĩ hay lắm!" Ninh Dạ hầm hừ.

Phía sau huyết sát tái hiện, Diệt Thần Nỗ xuất thủ, một tiễn này, lại là đối với Phạm Không hòa thượng.

Diệt Thần Nỗ xuất ra, Phạm Không hòa thượng vừa mới tỉnh lại, liền nhìn thấy màu đen cung nỏ đã nhập thân.

Hắn thê lệ kêu gào một tiếng, đã là tại dưới uy năng khủng bố của Diệt Thần Nỗ hôi phi yên diệt, nương theo chính là Tuyền Cơ Đạo Cảnh tiến một bước đề thăng.

Một chuỗi phật châu rơi xuống, đó là bảo vật của Phạm Không hòa thượng, Ninh Dạ thu lấy thuận tay ném cho Công Tôn Điệp vẫn luôn trong điện xem cuộc vui. Phật châu thêm xiềng xích, vừa vặn Công Tôn Điệp cùng Cố Tiêu Tiêu mỗi người một kiện.

"Sao sớm không dùng Diệt Thần Nỗ?" Lâm Lang Thiên tức giận nói.

"Phí lời, ta muốn tiết kiệm chút còn không được sao?" Ninh Dạ tức giận nói: "Lại nói đại hòa thượng này sống sót mới có thể giúp các ngươi diệt lão yêu bà, hiện tại lại phải kéo dài thêm một hồi rồi."

Nhiếp Hồng Thường tức giận rồi: "Ninh Dạ, ngươi giỏi, tất cả mọi người đều nghe, Ninh Dạ chính là Bạch Vũ, là Thiên Cơ Môn dư nghiệt!"

Thanh âm của Nhiếp Hồng Thường tại bên trong Yên Vũ Lâu ầm ầm vang vọng.

Ninh Dạ nhưng lông mày bất động, cười lạnh nói: "Ta sợ ngươi nói cái này? Ngươi làm như thế, cũng chỉ là khiến bọn hắn đều rơi vào tử địa. . . Nga, đúng rồi, bọn họ vốn là thân tại tử địa."

Nói, Ninh Dạ đã ném ra mấy viên Lưỡng Nghi Nguyên Từ Thạch, lại là hướng về phía sau bay đi.

Một tên tu sĩ Vạn Pháp đỉnh phong vừa mới chạy tới, vẫn còn chưa kịp xuất thủ, liền thấy Lưỡng Nghi Nguyên Từ Thạch kia bạo liệt ra một phiến khủng bố vòng xoáy, xé toạc hắn, trong nháy mắt đem hắn xé thành bột mịn.

Ninh Dạ tiện tay lại ném, lại là một đám lớn Lưỡng Nghi Nguyên Từ Thạch, lần này lại là hướng về phía một tên tu sĩ Vô Cấu của Bách Gia Liên Minh.

Chương 101 : Quần ẩu

Chương 101: Quần ẩu

Thật muốn nói áp lực, Ninh Dạ hiện tại kỳ thực trái lại là áp lực lớn nhất.

Hắn một mặt phải duy trì huyễn thuật, ảnh hưởng đám người Thẩm Phỉ Vân, Thần Tiêu, một mặt phải ngăn tu sĩ đi tới.

Nhưng vào lúc này, chỗ tốt của Cực Chiến nhị đạo truyền thừa Ninh Dạ đạt được trái lại thể hiện ra, ý chí kiên cường, thể lực dồi dào, cho dù là gánh nặng nặng hơn, cũng vẫn như cũ kiên quyết kiên trì chống đỡ được.

Tu sĩ Vô Cấu xông lại kia đối diện Lưỡng Nghi Nguyên Từ Thạch công kích cũng không dám coi nhẹ, trong tiếng quái khiếu liền thi thần thông, thế mà thoát khỏi Lưỡng Nghi Nguyên Từ Thạch công kích, đồng thời còn không quên ra tay với Ninh Dạ.

Nhưng mà Ninh Dạ có Lưỡng Nghi Càn Khôn Quyển tại thân, một phát thần thông này rất dễ dàng bị trừ khử.

Tu sĩ Vô Cấu kia không khỏi ngẩn ra, đây là thủ đoạn gì.

Đáp lại hắn chính là lại một nắm Lưỡng Nghi Nguyên Từ Thạch.

Bất quá Vô Cấu chính là Vô Cấu, cho dù Ninh Dạ có Càn Khôn

Quyển, có nguyên từ thạch, nếu muốn kích sát vẫn như cũ rất khó, cũng chỉ có thể là miễn cưỡng ngăn cản.

Mà theo nơi này động tĩnh tăng mạnh, càng lúc càng nhiều tu sĩ chính đang chạy tới.

Vô danh, Ninh Dạ phát hiện, một cái hậu trường hắc thủ như hắn, thế mà bất tri bất giác bước lên trước sân khấu, trở thành tồn tại đơn đả độc đấu Yên Vũ Lâu cùng Bách Gia Liên Minh.

"Mẹ nó vẫn có chút nóng vội a." Ninh Dạ chửi bới.

Quả nhiên sau khi dung hợp Thu Thủy Trường Thiên Đồ, tâm thái của chính mình có chút bành trướng.

Tâm thái như vậy không được, không được, lần sau nhất định phải hấp thụ giáo huấn.

Hắn vừa nghĩ như thế, vừa tiếp tục đại tát thạch đầu, ngăn cản tên tu sĩ Vô Cấu kia, đồng thời gọi ra Hắc Viêm Ma thần.

Hắc Viêm Ma thần cười to: "Rốt cục đến thời điểm ta xuất thủ sao?"

Ninh Dạ hừ nói: "Thu Thủy Trường Thiên Đồ đã tới tay ta, ngươi hiện tại xuất thủ, chỉ có thể chống đỡ bộ phận lúc trước ta thanh toán."

Hắc Viêm Ma thần hừ một tiếng: "Tiểu tử ngươi, quả nhiên gian trá cực kì. Chứng đạo Ma Hài ta có thể cho ngươi, thế nhưng Chí Ác Kiếm, ta chí tại tất đắc!"

"Đã nói, chờ ta hóa giải xong, tự nhiên sẽ cho ngươi."

"Hỗn đản!" Hắc Viêm Ma thần đã tức giận mắng một tiếng, kình xuất hắc thủ chụp vào tu sĩ Vô Cấu kia.

Lần này hắn không lưỡng lự nữa, chủ yếu cũng là không ai đàm điều kiện với hắn, dưới toàn lực xuất kích, triển hiện ra bất ngờ là Niết Bàn uy năng.

Tu sĩ kia không nghĩ tới lại vẫn sẽ bốc lên một cái Niết Bàn đại năng, sợ hãi đến vội vàng lùi lại: "Ta không muốn làm địch!"

Nói vậy càng tự lui rồi.

Hắc Viêm Ma thần ngẩn ra: "Như vậy có tính hay không?"

"Tính cái rắm!" Ninh Dạ mắng: "Đừng nghĩ, bọn họ còn sẽ tới. Không lấy được Thiên Chung Điện, tất cả mọi người đều sẽ chết ở chỗ này, ngươi liền thống thống khoái khoái chiến một hồi đi."

Nói Ninh Dạ đã đem Hắc Viêm Ma thần toàn diện phóng thích.

Quả nhiên, tu sĩ Vô Cấu kia không phải lui, mà là đang chờ đợi những tu sĩ khác.

Hiện tại mọi người đều đã minh bạch, trung khu liền tại Thiên Chung Điện, không đánh hạ nơi đây, mọi người đều phải trở thành tế phẩm của đạo cảnh.

Dưới tình hình như thế, đừng nói ngươi là Niết Bàn tu vi, coi như là Thiên Nhân cảnh cũng phải liều mạng.

Một đám lớn tu sĩ, chỉ riêng là Vô Cấu cảnh liền có tám chín vị, đem Hắc Viêm Ma thần cũng dọa cho nhảy dựng, chỉ có thể kêu to: "Buôn bán này thiệt thòi! Thiệt thòi!"

"Đừng ồn ào." Ninh Dạ giương tay lên, trong thiên không trát đao xuất hiện, chậm rãi hướng Nhiếp Hồng Thường rơi xuống: "Khống chế nàng lại!"

Tất cả mọi người đồng thời phát uy, cường hành đè lại Nhiếp Hồng Thường.

Nhiếp Hồng Thường kinh hãi nhìn thiên không trát đao, kêu lên: "Ninh Dạ, ta biết sai rồi, tha ta một mạng!"

"Ngươi vẫn là chết đi thì hơn." Ninh Dạ mặt không cảm xúc, đơn thủ vung xuống.

Oanh!

Dưới Đoạn Long Đài vô tiên linh!

Một đòn lạc, Nhiếp Hồng Thường tan xương nát thịt.

Không có Nhiếp Hồng Thường, Tuyết Thiên Hồng cùng Phạm Không, huyễn thuật của Ninh Dạ áp lực cũng đại đại giảm nhẹ.

"Giết Thẩm Phỉ Vân!" Ninh Dạ đã nói.

Lần này rốt cục đến phiên Thẩm Phỉ Vân.

Bất quá do vào lúc này Niết Bàn chết hết, liền còn lại một cái Thẩm Phỉ Vân, cho dù lấy thực lực của đám người Lâm Lang Thiên, nếu muốn kích sát Thẩm Phỉ Vân cũng không dễ dàng.

Chuyện làm cho đầu người đau nhất tại thời khắc này xuất hiện.

Trong mắt Thần Tiêu thế mà cũng xuất hiện tỉnh táo.

Lão đạo này quả nhiên cũng là có chút nội tình, thế mà tỉnh lại càng sớm hơn so với Thẩm Phỉ Vân.

Bất quá huyễn thuật vốn là không chỉ hoàn toàn nhìn tu vi, còn nhìn tâm tính. Thẩm Phỉ Vân trượng phu chết thảm, tu vi là trượng phu hi sinh bản thân cường hành đề thăng, còn hấp thu nguyên thần Nam Ca Tử, tâm cảnh bất ổn, chính là thiếu hụt lớn nhất của nàng.

Thần Tiêu lão quỷ ngàn năm mưu tính, thậm chí có thể đem Thiên Lao ngục tốt đều xúi giục, có thể thấy được tâm trí kiên nghị.

Thời khắc này tỉnh lại, lập tức minh bạch xảy ra chuyện gì, trong lòng bạo nộ: "Ninh Dạ!"

"Thiết." Ninh Dạ nhếch mép: "Khống chế không được ngươi, vậy thì đổi người khác."

Theo hắn lên tiếng, Thần Tiêu liền nhìn thấy Hương Tích Nguyệt thế mà vọt tới.

Nguyên lai lúc này theo Thẩm Phỉ Vân bị vây công, Thần Tiêu tỉnh táo, Ninh Dạ kỳ thực đã không cần mượn huyễn thuật khống chế ai nữa, vì vậy thẳng thắn đem lực lượng tập trung tại trên người Hương Tích Nguyệt.

Thời khắc này ở trong mắt Hương Tích Nguyệt, Thần Tiêu chính là kẻ cầm đầu giết sư phụ nàng, toàn lực xuất kích.

Mà Tinh La khống chế Kinh Trường Dạ, thì gia nhập chiến đoàn Lâm Lang Thiên vây công Thẩm Phỉ Vân.

Tràng diện cũng bởi vậy biến hóa.

Hắc Viêm Ma thần lấy Niết Bàn chi uy, đối kháng hết thảy những tu sĩ khác.

Hương Tích Nguyệt đối Thần Tiêu.

Lâm Lang Thiên, Thanh Lâm, Công Tôn Dạ, Triệu Long Quang cùng Kinh Trường Dạ đối Thẩm Phỉ Vân.

Năm tên Vô Cấu đánh một tên Niết Bàn, thật tình ra, hẳn là bên tám lạng người nửa cân. Bất quá Thẩm Phỉ Vân sơ thăng Niết Bàn, lúc trước chiến đấu lại thụ thương không nhẹ, hao tổn trọng đại, không giống đám người Lâm Lang Thiên, thời điểm đánh đều rất cẩn thận bảo vệ chính mình, hoàn toàn không liều mạng, vì vậy thật liều mạng, hẳn vẫn là Thẩm Phỉ Vân sẽ bại. Nhưng Thẩm Phỉ Vân như liều mạng, năm tên Vô Cấu phỏng chừng cũng phải chết đến tả hữu ba cái.

Vì vậy thế cục bên này, trái lại là nguy hiểm nhất.

Có nên dùng Diệt Thần Nỗ hay không?

Ninh Dạ nghĩ nghĩ, lại là nhìn hướng thiên ngoại.

Đồ chó Vũ Hoán Trần cùng Thủy Tinh Tử, hai hàng này còn ở trên trời đánh.

Hai cái Niết Bàn, không được, phải lưu lại một nhánh Diệt Thần Nỗ cuối cùng này.

Xử lí thế nào đây?

Ninh Dạ đang suy nghĩ, Thiên Cơ bỗng nhiên lên tiếng: "Để cho ta tới đi."

"Ngươi? Ngươi lấy cái gì đối phó nữ nhân này?" Ninh Dạ kinh ngạc.

"Bên kia." Thiên Cơ chỉ xa xa.

Trong Yên Vũ Lâu, Cự Ma Khôi kia đang ngồi trên mặt đất.

Nguyên thần đến từ Lý Song Long hao tận, không có trận pháp chống đỡ, nó đã không còn chiến đấu chi lực.

"Di? Ngươi là định thay cái thân thể?" Ninh Dạ đã minh bạch.

"Không sai." Thiên Cơ cười hi hi nói: "Khôi lỗi này, so với thân thể nguyên lai này của ta phải mạnh hơn quá nhiều rồi."

"Nhưng ngươi không có nguyên thần, khó có thể phát huy tác dụng."

"Ngươi không phải còn có nguyên thần của Lôi Vô Tâm sao?"

Ninh Dạ híp mắt lại: "Thú vị, ta thế mà quên mất hàng này."

Lôi Vô Tâm chết rồi, nguyên thần rơi vào trong tay Ninh Dạ, nghiên cứu bí pháp của hắn, đại thể đã có hiểu biết. Bây giờ lưu chi vô dụng, đến là vừa vặn có thể phát huy tác dụng.

Tất cả thu hoạch tại thời khắc này đều phát sinh tác dụng, Ninh Dạ cũng không thể không nói, đây chính là thiên ý.

"Nếu như thế, vậy ngươi đi đi." Ninh Dạ nói.

Thiên Cơ cười dài một tiếng, mang theo nguyên thần Lôi Vô Tâm trùng nhập thể nội Cự Ma Khôi kia.

Sau một khắc liền thấy Cự Ma Khôi kia ầm ầm đứng lên, lại một lần nữa phát ra công kích thạch phá thiên kinh, đánh về Thẩm Phỉ Vân.

Chương 102 : Lại một cái tự bạo

Chương 102: Lại một cái tự bạo

Lôi Vô Tâm nguyên thần có hạn, thời gian có thể chống đỡ cũng rất ngắn.

Nhưng dùng tới đối phó Thẩm Phỉ Vân đã đủ rồi.

Bởi vì Thiên Cơ sử dụng chính là đấu pháp đơn giản nhất cũng ngang ngược không biết lý lẽ nhất —— Cự Ma Khôi thi triển ra vô biên thần uy, toàn lực áp chế.

Đồng thời Thiên Cơ hô: "Ninh Dạ, Đoạn Long Đài!"

"Tiểu tử ngươi, gần đây quả nhiên là càng lúc càng thông minh." Ninh Dạ cười nói.

Đoạn Long Đài lại lần nữa phát động.

Nhưng liền tại thiên không trát đao xuất hiện đồng thời, ngân trạc trong tay Thẩm Phỉ Vân, chiết xạ ra ngàn đạo quang ảnh, trong cùng một lúc càng xuất hiện ngàn cái Thẩm Phỉ Vân.

Ninh Dạ hơi nhíu mày, Đoạn Long Đài uy lực lớn là rất lớn, nhưng tốc độ chậm, không biện thật giả, đối với loại thủ đoạn này vẫn đúng là không có biện pháp gì tốt.

Quả nhiên, cứ việc sau một khắc, những phân thân này liền bị đám người Lâm Lang Thiên lấy thần thông diệt đi, nhưng Đoạn Long Đài vẫn là ngộ trúng phó xa, Thẩm Phỉ Vân nhẹ nhõm né qua.

Mẹ nó, nữ nhân này hiện tại là trạng thái tỉnh táo, nàng như toàn lực kéo dài, trong thời gian ngắn tuyệt giết không được nàng.

Nghĩ tới đây, Ninh Dạ hạ quyết tâm, từ trong Thiên Cơ Điện lại lấy ra một vật, lại là ném cho Thiên Cơ.

Chính là cái chứng đạo ma hài thứ hai Hắc Viêm Ma thần cho hắn, Sát Lục Chi Cốt.

"Dung đi!" Ninh Dạ quát lên.

"Được rồi!" Thiên Cơ hưng phấn đại hỉ, đã tiếp nhận Sát Lục Chi Cốt, đem dung nhập vào trong thân thể cự ma, mà theo Sát Lục Chi Cốt dung nhập, Cự Ma Khôi kia đã bắt đầu xuất hiện biến hóa, toàn thân các khớp sinh ra từng chiếc từng chiếc gai nhọn, hiển lộ ra vô biên hung uy.

Mấu chốt nhất đây là đề thăng về bản chất, cùng nguyên thần không quan hệ, chính là nói cho dù Lôi Vô Tâm nguyên thần hao tận, chiến lực của Cự Ma Khôi này cũng tương đương với cái nhóm Cực Chiến Đạo thể tu cuồng nhân kia, như thường có thể phát huy ra chiến lực Vô Cấu đỉnh cấp.

Hắc Viêm thấy thế kinh hãi: "Đây là lãng phí! Đây là lãng phí!"

"Đâu ra nhiều phế thoại như vậy, đồ vật của ta ta muốn dùng sao liền dùng vậy." Ninh Dạ khinh thường nói.

Hắc Viêm giận dữ: "Sát Lục Chi Cốt nếu như dung nhập vào trong khôi lỗi, đạo tắc khó mà hiển hóa, quá lãng phí rồi! Ngươi vẫn chưa hoàn toàn lý giải Sát Lục chi đạo, sao có thể như vậy!"

Ninh Dạ lạnh nhạt nói: "Ta bản tính nhân thiện, không thích sát lục, đạo này vốn không phải là ta sở cầu."

Hắc Viêm bị Ninh Dạ vô liêm sỉ chấn kinh rồi: "Ngươi bản tính nhân thiện? Ngươi còn cần mặt không?"

Ninh Dạ hỏi ngược lại: "Ngươi đường đường ma đầu đàm luận tôn nghiêm mặt mũi với ta, ngươi còn cần mặt không?"

Hắc Viêm Ma thần nhất trệ, đột nhiên cảm thấy hắn nói thật có đạo lý.

Ta mặt hàng này có tư cách gì cùng người khác đàm luận muốn mặt?

Chờ đã, hiện đang thảo luận chính là Sát Lục Chi Cốt có được hay không?

Hắc Viêm đau lòng cách dùng Sát Lục Chi Cốt, chỉ cảm thấy thiên hạ chi lãng phí cùng lắm như vậy, Ninh Dạ nhưng không để ý, lấy thủ đoạn của hắn, coi như là dung nhập vào trong Cự Ma Khôi, cũng chưa chắc không thể một lần nữa phân tích, hai bên nền tảng bất đồng, lập trường bất đồng, ý nghĩ tự nhiên cũng hoàn toàn bất đồng.

Nhưng vô luận Hắc Viêm đau lòng thế nào, Ninh Dạ lại là quyết tâm cần phải tốc sát Thẩm Phỉ Vân.

Thiên Cơ được Sát Lục Chi Cốt rồi, Cự Ma thần uy càng tăng, Sát Lục chi đạo tràn ngập, Cự Ma Khôi mỗi một lần công kích, đều mang theo lực lượng hủy diệt cường đại.

"Giúp ta chế tạo cơ hội!" Thiên Cơ cao giọng thét lên.

Thiết quyền lại Oanh!

Đồng thời năm người bọn Lâm Lang Thiên đồng thời thi triển tiên pháp thần thông, toàn lực khống chế Thẩm Phỉ Vân.

Thẩm Phỉ Vân cũng biết là đến thời khắc liều mạng, cứ tiếp tục như vậy, bản thân chắc chắn phải chết.

Trong mắt nàng sát cơ đại thịnh, thần tình nhưng tràn đầy bi ai: "Phu quân, ta đến đây!"

Thể nội quang hoa thịnh phóng, càng là trong nháy mắt bốc lên một mảnh khí thế khủng bố.

"Ta fuck! Nàng sắp tự bạo rồi!" Hắc Viêm thét lên.

Nữ nhân này thế mà liều mạng.

Trên thực tế tự bạo không chỉ có là nàng, còn có hết thảy bảo vật trên người nàng, nữ tử này tính tình cương liệt, coi như chết cũng không lưu cho đối thủ bất kỳ chỗ tốt nào.

Mà một vị Niết Bàn cảnh lại thêm hết thảy bảo vật tự bạo, uy năng đủ để giết chết tuyệt đại đa số người nơi này, thậm chí Niết Bàn cũng khó mà may mắn sống sót.

Đối diện một màn này, mọi người đều kinh ngạc, sợ hãi, Lâm Lang Thiên càng là kêu lên: "Liền biết, liền biết là như vậy mà, lần này xong rồi, hu hu hu, ta liền không nên tới."

Ninh Dạ lại là nở nụ cười: "Thú vị, ở trước mặt ta chơi tự bạo? Thế nhưng đối với ta vô dụng a. Chỉ là thật tiếc những bảo vật kia, ba, hai, một. . ."

Ninh Dạ quang độn lấp lóe, đã xuất hiện tại bên người Thẩm Phỉ Vân, đơn chưởng đặt tại sau lưng Thẩm Phỉ Vân, lòng bàn tay quang hoa thịnh phóng.

Sau một khắc liền thấy ánh sáng lóe lên, Thẩm Phỉ Vân thế mà tiêu thất vô tung.

"Đâu rồi?" Chúng nhân kinh ngạc.

"Tự nhiên là ra ngoài." Ninh Dạ cười nói.

Lâm Lang Thiên tỉnh ngộ: "Ngươi dùng Côn Lôn Kính đem nàng truyền tống đi? Ngươi đã sớm chuẩn bị?"

"Phí lời, ta lại không phải lần đầu tiên nhìn thấy Niết Bàn tự bạo." Ninh Dạ nhếch mép. Lúc trước Dương Chí Thiện tự bạo, hắn chính là kiến thức quá, đã sớm nghĩ tới đối diện loại tình huống này xử lý như thế nào.

Muốn truyền tống người khác cũng không phải là chuyện dễ dàng, đặc biệt là loại cấp bậc như Thẩm Phỉ Vân, nhưng có Côn Lôn Kính, liền không phải vấn đề.

"Vậy ngươi sớm không dùng, còn đếm cái gì ba hai một!" Lâm Lang Thiên tức giận nói.

"Ta sớm dùng nàng không phải có thể đình chỉ tự bạo sao." Ninh Dạ hồi đáp lẽ thẳng khí hùng.

Người có thể đưa đi, nhưng tự bạo không thể đình, nếu không liền lãng phí không đi năng lượng của Côn Lôn Kính.

Lên tiếng đồng thời, liền nghe bên ngoài ầm ầm vang vọng, một đạo hồng lưu cuồng dã xông thẳng mà đến, đánh vào trên Yên Vũ Lâu hộ tráo, đánh tới thải quang liên thiểm, nhưng chung quy không thể làm gì được thủ hộ chi lực của Tuyền Cơ Đạo Cảnh này.

Thẩm Phỉ Vân tự bạo.

"Ngươi không đem nàng đưa đi thật xa?" Lâm Lang Thiên vẫn còn có tâm tình quan chú những phương diện khác.

"Ân" Ninh Dạ hồi đáp: "Ta đem nàng đưa đến bên người Thủy Tinh Tử cùng Vũ Hoán Trần."

". . ."

Thiên không.

Yên Vũ Lâu lúc này đã hoàn toàn trôi nổi tại trong thiên không, nghiễm nhiên là một toà thiên thượng tiên cung.

Mà tại bên cạnh Yên Vũ Lâu, Thủy Tinh Tử cùng Vũ Hoán Trần chật vật ngưng lập không trung.

Hai người lúc này đều đã thụ thương không nhẹ.

Chỉ là công kích đến từ đối thủ, gộp lại cũng không sánh nổi Thẩm Phỉ Vân tự bạo.

Còn đối với Thủy Tinh Tử mà nói, khiến cho nàng lo sợ nhất vẫn là cái chết của Thẩm Phỉ Vân.

Thẩm Phỉ Vân, lại bị bức đến tự bạo.

Nếu không phải Thẩm Phỉ Vân tu vi còn thấp, nàng lại vì bảo vệ Thủy Tinh Tử chủ động chuyển di phương hướng trùng kích, Thủy Tinh Tử sợ là đã vẫn lạc.

Trong Yên Vũ Lâu đến cùng xảy ra chuyện gì?

Vì sao lại như vậy?

Không nên a!

Từ khi Tuyền Cơ Đạo Cảnh xuất hiện, từ bên ngoài lại không cách nào quan sát nội bộ, Thủy Tinh Tử cũng không biết nội bộ đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ là tại Thủy Tinh Tử nghĩ đến, Tuyết Thiên Hồng cùng Thẩm Phỉ Vân thủ chưởng đạo cảnh, nắm quyền lực sinh sát, vô luận thế nào cũng không nên gặp sự cố.

Tại sao?

Tại sao lại như vậy?

Nàng không hiểu, nhưng ẩn nhiên đã biết, kế hoạch rất khả năng đã thất bại.

Yên Vũ Lâu không thể cứu vãn.

So sánh ra, Vũ Hoán Trần rõ ràng hưng phấn hơn nhiều.

Hắn quái tiếu nói: "Tinh nhi, Thẩm Phỉ Vân tự bạo, xem ra Yên Vũ Lâu đã chú định phúc diệt. Ngươi vẫn là ngoan ngoãn làm về nữ nhân của ta, chẳng phải là tốt!"

"Ngậm miệng!" Thủy Tinh Tử thống mạ.

Có rất ít người biết, Thủy Tinh Tử cùng Vũ Hoán Trần từng là phu thê.

Bọn họ kết hôn thời gian rất ngắn, chỉ là ngăn ngắn thời gian nửa năm liền mỗi người một ngả, như người dưng nước lã.

Thời khắc này nghe nàng nói như vậy, Vũ Hoán Trần cười to: "Ngươi không phải là đối thủ của ta, Yên Vũ Lâu không thể cứu vãn, Lý Nguyệt Huyền Thông lại khắc bí thuật của ngươi, ngươi chú định sẽ một lần nữa về làm nữ nhân của ta. Đừng lo lắng, ta nhất định sẽ đối xử thật tốt với ngươi. Ta sẽ phế bỏ tu vi của ngươi, xóa đi ký ức của ngươi, khiến ngươi vĩnh viễn yêu ta, sau đó tại trước mặt ngươi ngày ngày cùng những nữ tử khác nô đùa, khiến đố phụ như ngươi ngày ngày thụ nỗi khổ tình ái dày vò, cho đến trước khi chết lại tỉnh ngộ tất cả. Mà tại ngươi chết rồi, ta còn có thể vì ngươi lập một cái kỹ nữ phường, thụ vạn người phỉ nhổ. Ngươi xem, ta có phải là đối với ngươi vô cùng tốt không?"

Chương 103 : Đạo cảnh Phi Thăng

Chương 103: Đạo cảnh Phi Thăng

Thẩm Phỉ Vân vừa chết, trong Yên Vũ Lâu thế cục đại biến.

Dựa theo sắp xếp tiếp sau đó, chỉ cần chưởng khống Tuyền Cơ Đạo Cảnh, chẳng khác nào chưởng khống toàn bộ Yên Vũ Lâu cùng sinh sát đại quyền những người khác.

Nhưng vào đúng lúc này, Thần Tiêu nhưng mắt lộ ra sát cơ: "Hảo, hảo, hảo! Ninh Dạ, tính ngươi có gan, thế mà có thể đem bản tọa bức đến một bước này. Bất quá Tuyền Cơ Đạo Cảnh này, bản tọa không chiếm được, những người khác cũng đừng hòng chiếm được."

Nói trong tay Huyền Mẫu Châu tái sinh quang huy, càng là hướng Thiên Chung Điện rơi xuống.

Nguyên lai Tuyết Thiên Hồng vừa chết, Yên Vũ Lâu này liền không còn ai cùng hắn cướp quyền khống chế đạo cảnh, dựa vào Huyền Mẫu Châu, Thần Tiêu càng là có thể thuận lợi chưởng khống đạo cảnh.

Một màn đột biến sát nách này, liền ngay cả Ninh Dạ cũng ứng phó không kịp, liền thấy trong Thiên Chung Điện quang hoa thịnh phóng, một toà kim chung Ầm Ầm lạc hạ.

Chuông này không phải thực thể, mà là Thiên Chung Điện ngưng tụ phòng ngự chi trận, tại thời khắc này rốt cục lần nữa khởi động, tiếp ứng Thần Tiêu tiến vào nội điện.

Thần Tiêu đã cười ha hả: "Ninh Dạ, mặc ngươi thiên toán vạn toán, không nghĩ tới chung quy đạo cảnh vẫn là rơi vào trong tay ta chứ?"

"Thiết. Còn tưởng rằng ngươi có thủ đoạn gì đây." Ninh Dạ bĩu môi: "Người chết là không để ý chưởng khống."

Sau một khắc, trong kim chung thạc đại của Thiên Chung Điện kia, đột nhiên truyền đến Thần Tiêu sợ hãi dĩ cực gầm rống: "A! ! ! Chuyện gì vậy? Tại sao lại như vậy? Ninh Dạ, ngươi đến cùng đã làm cái gì với ta?"

Không nhìn thấy tình hình bên trong, bên ngoài đều không biết bên trong phát sinh chuyện gì.

Đám người Lâm Lang Thiên kinh ngạc nhìn Ninh Dạ: "Ngươi đã làm gì đối với hắn?"

Ninh Dạ cười lạnh: "Ta chẳng hề làm gì cả, là thủ bút của Yên Vũ Lâu. . . Hắn thật sự cho rằng cơ quan trung khu của Yên Vũ Lâu là dễ xâm nhập như vậy?"

Ninh Dạ cùng đám đại phái này giao thiệp nhiều rồi, biết bọn họ tuyệt đối không có khả năng ở hạch tâm trọng địa một điểm hậu chiêu đều không có.

Trên thực tế Tuyết Thiên Hồng tuy rằng chưởng khống Thiên Chung Điện, nhưng vẫn luôn là khống chế tại ngoại điện, bản thân liền nói rõ rất nhiều vấn đề.

Nếu như không có Ninh Dạ bức bách, Thần Tiêu nhất định cũng là tra xét một phen giải quyết nguy hiểm rồi mới nhập chủ, nhưng bị Ninh Dạ bức như thế, chỉ có thể toàn lực đi cướp quyền khống chế, kết quả liền là lại một lần nữa trở thành pháo hôi chặn ở mặt trước, chịu đựng cấm chế trong Thiên Chung Điện.

Cấm chế này Ninh Dạ tuy không thấy được, nhưng chỉ nghe Thần Tiêu tuyệt vọng thét gào, cũng biết tất là khủng bố cực điểm.

Mọi người cùng nhau thổn thức, lão già này thực sự là tự mình tìm chết.

Nhưng mà đúng vào lúc này, Yên Vũ Lâu thế mà lần nữa chuyển động, lại lần nữa hướng tới không trung bay đi.

"Di? Đây là chuyện gì vậy?" Mọi người đều phát hiện khác thường, lần này Yên Vũ Lâu là trực tiếp hướng cửu tiêu vân ngoại bay đi.

Trường Thanh giới ngoại tràn ngập cương sát, cho dù là Niết Bàn cảnh tiến vào cũng chắc chắn phải chết, chỉ có đột phá đến cảnh giới thứ sáu mới có thể chịu được cương sát chi phong, từ đây tiêu dao thiên ngoại.

Nhưng hiện tại, Yên Vũ Lâu càng là có vẻ muốn phá không phi thăng a.

"Là Thần Tiêu." Ninh Dạ đã ý thức được cái gì.

Quả nhiên, trong Thiên Chung Điện truyền đến Thần Tiêu hô hoán: "Ta coi như chết, cũng phải kéo toàn bộ các ngươi xuống nước! ! !"

Ta fuck, lão già này quả nhiên hung.

Hắn tuy thụ cấm chế xâm hại, nhưng đến cùng là chưởng khống đạo cảnh, thế mà khống chế Yên Vũ Lâu nhất lộ phi thăng, lộ ra là muốn cùng mọi người đồng quy vu tận.

"Ninh Dạ, mau nghĩ biện pháp!" Mọi người cùng nhau nói.

Ninh Dạ lông mày nhếch lên: "Cái này còn cần nghĩ sao? Luận thoát thân, ta sợ quá ai?"

Nói Thiên Cơ Điện tái hiện, Ninh Dạ cười dài nói: "Còn không vào trong điện của ta."

Hắn vốn muốn đem điện biến hóa thành hình dáng bát, nói ra câu danh ngôn kia, làm sao đối phương là không biết cái câu này, cũng liền coi như thôi.

Đám người Lâm Lang Thiên không do dự nữa, dồn dập trở lại nội điện, liền ngay cả Hắc Viêm Ma thần đều bỏ qua đối thủ.

Thu hồi Thiên Cơ Điện, Ninh Dạ thân hình lóe lên, đầu tiên là đi Diêu Quang Kính Các, đem mặt gương đồng cổ kia gỡ xuống, sau đó lần nữa biến mất vô tung.

Lúc tái xuất hiện, người đã đến bên ngoài Yên Vũ Lâu, trở lại bên trong càn khôn sáng sủa này.

Chúng nhân cũng thuận theo một lần nữa đi ra, ngước nhìn không trung, liền thấy Yên Vũ Lâu như trước đang hướng chỗ cao phi hành, xem ra là không có dự định rơi xuống nữa.

"Liền như thế chạy mất?" Lâm Lang Thiên thổn thức nói.

Công Tôn Điệp cười duyên: "Chạy được mới là lạ, các ngươi đã quên thủ đoạn của Ninh Dạ."

Đúng nha!

Hàng này hiện tại lại là có thể thuấn di ngàn dặm.

Trong Yên Vũ Lâu bị hắn sắp đặt quang chi đạo tiêu, chỉ cần hắn nguyện ý, hắn tùy thời đều có thể trở lại.

Nghĩ như vậy, Yên Vũ Lâu chạy đến cửu tiêu vân ngoại trong tầng cương sát trái lại là việc tốt, bởi vì như thế thứ nhất, liền không cần lo lắng môn phái khác tranh đoạt nữa.

Lâm Lang Thiên trắng mắt Ninh Dạ một cái: "Đây sợ không phải cũng tại trong tính toán của ngươi chứ?"

Ninh Dạ nghiêm túc phủ định: "Ta nào có lợi hại như vậy. Chỉ bất quá khéo léo tuỳ thời, nếu kết quả đã càng tốt hơn như thế, vậy dĩ nhiên cũng sẽ không từ chối."

Đúng như Ninh Dạ nói, hắn xác thực không thể nào đem cái này cũng tính tới, nhưng kết quả này đối với hắn càng tốt hơn, hắn tất nhiên cũng liền tiếp nhận.

Bằng không lấy quang độn chi năng của hắn, cường nhập Thiên Chung Điện cùng Thần Tiêu đọ một hồi cũng là có thể.

"Xem như ngươi lợi hại." Lâm Lang Thiên hừ một tiếng, đến cũng không tính toán Tuyền Cơ Đạo Cảnh này được mất.

Chỉ là vừa nghĩ tới kết quả trận chiến này, lại không khỏi thở dài: "Đường đường Yên Vũ Lâu, vậy mà liền như thế xong đời."

"Đừng vội chúc mừng, còn có việc chưa làm xong đây." Ninh Dạ nói đã hướng hạ phương phóng đi.

Hạ phương, Thủy Tinh Tử còn đang cùng Vũ Hoán Trần kịch chiến.

Thẩm Phỉ Vân tự bạo, Yên Vũ Lâu rời đi, tự thân thụ trọng thương, Thủy Tinh Tử biết đã không thể cứu vãn.

Trong lòng nàng bi phẫn, xuất thủ cũng không để lối thoát nữa.

Thiên phong tuôn trào, toái liệt thương khung, kkích vân hạo đãng, liệp liệp trường không.

Vũ Hoán Trần thi triển Nhất Vũ Khinh Trần thần thông, mặc cho tật phong kình vũ tịch quyển, tự thân nhưng linh động dị thường, không nhiễm hạt bụi.

Vô luận chiến đấu kịch liệt thế nào, đều là một bộ tiên nhân phong cách, đến cũng gánh được đại gia chi phong.

Vô luận Thủy Tinh Tử đào sinh đào diệt thế nào, hắn đều nhẹ nhẹ nhàng nhàng, thong dong hóa giải.

Thời khắc này ống tay áo phất ra, lại lần nữa tản đi Thủy Tinh Tử mạn thiên vân vũ, cười dài nói: "Tinh nhi, ngươi khí cơ đã suy, nguyên thần chi quang ảm đạm, tuy lấy Niết Bàn chi thần uy, cũng khó trọng sinh. Vẫn là ngoan ngoãn đi theo ta, để ta tu cải. . ."

"Chết!" Thủy Tinh Tử lại là ác liệt một chỉ.

Bị cắt đứt lên tiếng Vũ Hoán Trần, thở dài một tiếng: "Được được

được, ngươi tuy tên là Thủy, tính tình nhưng vẫn như cũ cương liệt như vậy. Thôi được, thôi được, nhìn điệu bộ này của ngươi, là muốn cùng ta ngọc đá cùng vỡ, ta nhưng không dự định cùng ngươi đồng quy vu tận. Diệu toán của ta, cuối cùng vô pháp thực hiện, cũng chỉ đành thỉnh ngươi lên đường."

Trong khi lên tiếng, vi phong thổi qua.

Thủy Tinh Tử tâm thần run lên, vô số hồi ức trước đây thế mà tại thời khắc này tề dũng trong lòng.

Nàng nhớ tới thời gian bản thân còn là thiếu nữ tình cảm hồ đồ, nhớ tới bản thân cũng từng lập tráng chí cứu giúp thiên hạ, nhớ tới các loại bất đắc dĩ cùng thống khổ lúc tu hành, tương tự nhớ tới quá khứ cùng nam nhân đáng chết Vũ Hoán Trần này. . .

Chỉ là một khắc đó, tất cả những thứ này đều hóa thành mây khói phù vân.

Nàng khép hờ hai mắt, thế mà khẽ cười một tiếng: "Vạn sự cuối cùng kết thúc, ta giờ chết đã tới. Thôi được, thôi được. Thế nhưng Hoán Trần, ta cũng nhìn thấy kết cục của ngươi. . ."

Miệng nàng, thế mà nhếch ra vẻ mỉm cười.

Sau đó nàng triệt để từ bỏ tất cả chống cự, liền như vậy tùy ý cỗ lực lượng kia toàn diện nhấn chìm bản thân. . .

Chương 104 : Khống chế chi pháp

Chương 104: Khống chế chi pháp

Nhìn Thủy Tinh Tử liền như thế thúc thủ chịu chết, Vũ Hoán Trần trong lòng đột nhiên không lý do một trận thất lạc.

Liền như thế từ bỏ?

Không có tự bạo.

Không có trước khi tuyệt tử hào ngôn tráng ngữ, tật ngôn lệ sắc?

Liền nhẹ nhàng như thế đã tiếp nhận tất cả?

Vũ Hoán Trần cũng giống như nhìn thấy người yêu cũ ban đầu của mình, một khắc đó, đáy lòng một điểm mỹ hảo lại nổi lên trong tâm.

Vũ Hoán Trần lập tức lắc đầu phất đi tâm tư phồn tạp này, ý chí kiên định, nhưng lại càng phiền não, tức giận nói: "Cái gì rắm chó đàn bà, lúc này còn nói loại lời này. Kết cục của lão tử? Kết cục của lão tử chính là thọ ngang với trời!"

Vũ Hoán Trần hung hãn nói như vậy.

Ngẩng đầu mắt nhìn thiên không, Yên Vũ Lâu đã theo không ngừng bốc lên càng bay càng xa.

Vũ Hoán Trần hạ quyết tâm, hướng Yên Vũ Lâu đuổi theo.

Nhưng vào lúc này, hắn nhìn thấy một người bay xuống.

Di?

Đây không phải là cái Ninh Dạ kia sao?

Vũ Hoán Trần ngạc nhiên, hắn là làm sao đi ra?

Tâm niệm nhất động, Vũ Hoán Trần đã hướng Ninh Dạ chộp tới.

Lấy hắn Niết Bàn chi năng, trảo Ninh Dạ còn không phải đưa tay là bắt, sau một khắc Ninh Dạ đã xuất hiện tại bên cạnh hắn.

Vũ Hoán Trần nói: "Ninh Dạ, bên trong đến cùng. . ."

Hắn còn chưa hết lời, liền thấy Ninh Dạ nhe răng nở nụ cười: "Ngươi không nên bắt ta."

Cái gì?

Ninh Dạ thấp giọng nói: "Thẩm Phỉ Vân là ta đưa ra. . ."

Lời này có ý gì?

Không được!

Vũ Hoán Trần đột nhiên phản ứng lại, nhưng hắn chưa động thủ, người đã "Xoát" một tiếng tiêu thất vô tung.

Âm thanh của Ninh Dạ từ đằng sau thong thả truyền ra: "Ta có thể đem nàng truyền ra, dĩ nhiên là có thể đem ngươi truyền vào."

Đáng tiếc, lời này Vũ Hoán Trần là không nghe thấy.

"Vậy liền giải quyết?"

Đám người Lâm Lang Thiên nhất thời ngạc nhiên.

Vốn còn cho rằng Ninh Dạ muốn sử dụng cái Diệt Thần Nỗ thứ ba đây, không nghĩ tới Ninh Dạ nhưng trực tiếp đem Vũ Hoán Trần truyền tống vào Tuyền Cơ Đạo Cảnh.

"Đúng vậy, có thể sử dụng phương pháp nhẹ vốn, tại sao phải dùng cao phí tổn?" Ninh Dạ hỏi ngược lại.

Lâm Lang Thiên không nói gì.

Công Tôn Điệp thì hưng phấn nói: "Vậy sau này há không phải nói, chỉ cần đụng tới đối thủ mạnh hơn ngươi, ngươi trực tiếp đem hắn truyền tống đến bên trong đạo cảnh là được?"

Ninh Dạ cho nàng bốn chữ: "Khoảng cách, năng lượng."

Công Tôn Điệp lập tức minh bạch.

Truyền tống Niết Bàn cảnh tiêu hao năng lượng cũng không nhỏ, Ninh Dạ tích góp năng lượng Côn Lôn Kính nhiều năm như vậy, sau khi trước sau truyền tống Thẩm Phỉ Vân, Vũ Hoán Trần cùng chính mình , đã tiêu hao quá nhiều.

Mà theo Yên Vũ Lâu một đường bay lên, khoảng cách càng ngày càng xa, nếu muốn dùng lại pháp này, năng lượng tiêu hao cũng sẽ tăng lên gấp bội, hiển nhiên là không hiện thực.

Vẫn là Trì Vãn Ngưng an ủi nàng: "Thiên hạ cuối cùng không có vô địch chi thuật, có thể làm được như vậy, đã là vô cùng tốt."

"Đúng vậy đúng vậy." Mọi người cùng nhau vui mừng.

Bất kể nói thế nào, Yên Vũ Lâu cuối cùng diệt.

Vừa nghĩ tới tráng cử như vậy càng là tại trong tay mình hoàn thành, mọi người đều có cảm giác hào hùng tham dự thay đổi thiên hạ.

Chỉ là vừa nghĩ tới vấn đề khắc phục hậu quả, Lâm Lang Thiên liền lại đau đầu lên : "Yên Vũ Lâu nếu đã vong, binh tai tất khởi, thiên hạ tất là không được yên tĩnh."

Ninh Dạ lạnh nhạt nói: "Thiên hạ này lúc nào yên tĩnh quá?"

Lâm Lang Thiên liền cũng là không nói gì.

Nhìn Ninh Dạ ánh mắt quỷ dị nhìn bản thân, Lâm Lang Thiên đột nhiên trong lòng nhảy một cái: "Uy, ngươi không phải muốn giết người diệt khẩu chứ?"

Nàng tham dự nhiều chuyện của Ninh Dạ như vậy, bây giờ nơi này biết bí mật của Ninh Dạ mà lại tính người ngoài liền chỉ có một mình nàng, lúc này mới phản ứng lại, dựa theo thông lệ, thật giống như đến thời khắc dỡ hàng giết lừa.

Nghe nàng nói như vậy, Ninh Dạ ngược lại kinh ngạc: "Lẽ nào trước ngươi liền không cân nhắc qua khả năng ta giết người diệt khẩu sao?"

Lâm Lang Thiên lắc đầu: "Không có."

"Tại sao?" Ninh Dạ không rõ.

Ngươi chỉ là nhát gan, không phải ngốc a.

Ngược lại là Cố Tiêu Tiêu giải thích: "Sư phụ ngươi đừng hù dọa sư thúc. Sư thúc người này tuy rằng nhát gan, thế nhưng có tu bí thuật Vạn Hoa Cốc ta, trực giác tối cường đại. Nàng làm việc, không phải Kháo phân tích, là Kháo cảm giác."

Như vậy phải không?

Vậy tức là cảm giác của ngươi nói cho ngươi, không gặp nguy hiểm ngươi mới dám như thế?

Ta fuck, vậy ngươi còn mỗi lần hô to gọi nhỏ sợ chết như vậy?

Đúng rồi, trực giác cường đại, mang ý nghĩa nhận biết đối với nguy hiểm cũng mạnh, vì vậy tiểu nguy hiểm tại trong mắt người khác, ở trong mắt nàng, sợ lại là sẽ phóng đại vô số lần.

Đây có lẽ chính là nguyên nhân tại sao Lâm Lang Thiên rõ ràng đã Vô Cấu đỉnh phong còn sợ hãi như thế.

Không chỉ là bởi vì tính cách, cũng có quan hệ cùng tâm pháp.

Lâm Lang Thiên đẩy một thoáng Cố Tiêu Tiêu: "Ngươi không nên giải thích cùng hắn những thứ này, đằng nào hắn muốn giết ta cũng không dễ dàng như vậy, dầu gì ta còn có thể đem tin tức truyền đi."

Nàng biết rõ không gặp nguy hiểm nhưng vẫn là sợ sệt, liền không biết là do tâm pháp, hay là bản tính như vậy.

Ninh Dạ cười nói: "Vậy ngươi làm sao hướng ta bảo đảm, ngươi sẽ bảo thủ bí mật?"

Lâm Lang Thiên ngạo kiều quay đầu: "Không bảo đảm, ngươi tin hay không thì tùy. Đằng nào ta sẽ không chủ động nói."

"Nghe ý này của ngươi, nếu như có người buộc ngươi, ngươi liền sẽ nói?" Cùng Ninh Dạ chơi câu chữ, đó là vạn vạn không được.

Lâm Lang Thiên không thể làm gì: "Cái này thật sự không cách nào bảo đảm."

Vừa nghĩ tới đám người Lưu Vân Tiên Tôn buộc nàng nói ra chân tướng, nàng thực sự không có tự tin bản thân nhất định có thể cắn chặt hàm răng không mở miệng.

Ninh Dạ cũng không khỏi khổ não lên: "Ngươi thẳng thắn như thế, khiến ta rất khó khăn a."

Vẫn là Cố Tiêu Tiêu nói: "Hay là sư phụ ngươi liền sửa chữa một thoáng ký ức của sư thúc đi."

Lâm Lang Thiên kinh hãi: "Không thể được, vạn vạn không được!"

Những người khác nhưng đồng thời gật gù: "Kế này nghe được."

Ninh Dạ lại lắc đầu: "Tu vi ta không cao như vậy, làm không được, miễn cưỡng làm được cũng có thể nhẹ nhõm phá giải. Hay là vẫn là nhốt lại đi. Đúng, nhốt lại là cái biện pháp không tệ, vừa sẽ không hại tính mạng ngươi, cũng sẽ không tiết lộ bí mật."

Lâm Lang Thiên tức giận: "Không cần ngươi đến nhốt, ta có một môn bí thuật, có thể truyền thụ cho ngươi. Một khi ta muốn tiết lộ bí mật của ngươi, ngươi liền có thể nhận biết được, vô luận ngàn vạn dặm, đều có thể khống chế ta lại, khiến ta không thể thổ lộ cơ mật."

"Di? Còn có bí thuật bực này?" Ninh Dạ kinh ngạc.

Lâm Lang Thiên đỏ mặt nói: "Đây là bí thuật Vạn Hoa Cốc đặc biệt vì ta nghiên cứu. Ta tốt xấu cũng là một trong Cửu Thiên, nhưng lại sợ chuyện. Các sư tỷ sợ ta ra ngoài để lộ nội tình môn phái, liền nghiên cứu ra pháp này, chuyên môn nhằm vào ta. Một khi ta muốn để lộ bí mật, sẽ có thể giúp ta bảo mật."

"Hóa ra là như vậy." Ninh Dạ cười to.

Hóa ra bí pháp này là nhằm vào một mình nàng mà dùng.

"Uy, trước tiên nói rõ cho ngươi. Pháp này nhằm vào ta mà tồn tại, sẽ hiểu rõ hết thảy cơ mật của ta, ngươi. . . Ngươi tuyệt đối không thể dùng pháp này để cảm nhận ta. . ." Lâm Lang Thiên đỏ mặt nói.

Ninh Dạ không để ý lắm, lập tức đồng ý.

Bất quá tại sau khi Lâm Lang Thiên truyền thụ cho hắn môn bí pháp này, Ninh Dạ liền đã minh bạch tại sao Lâm Lang Thiên lưu ý như vậy.

Hóa ra đây cũng là một loại tâm thần liên kết chi thuật a.

Theo một ý nghĩa nào đó, nó cùng Ninh Dạ, Trì Vãn Ngưng, Công Tôn Điệp ba người liên kết chi pháp gần giống.

Duy nhất bất đồng chính là, làm người thi thuật Ninh Dạ, đối với

Lâm Lang Thiên có lực chưởng khống mạnh hơn, có thể ở một mức độ nào đó cưỡng chế ý nguyện của nàng. Nói cách khác, nếu như Ninh Dạ nguyện ý, hắn thậm chí có thể khiến cho Lâm Lang Thiên đầu hoài tống bão. . .

Ách. . .

Chẳng trách nàng lại sốt sắng như vậy.

"Yên tâm, ta sẽ không dùng nó làm cái gì đối với ngươi." Ninh Dạ an ủi.

Lâm Lang Thiên lại trả lời: "Trực giác của ta nói cho ta, sớm muộn cũng có một ngày, ngươi sẽ làm như vậy."

". . ."

Trong lòng tất cả mọi người đồng thời nổi lên cảm giác cổ quái.

Chương 105 : Lưu Thương

Chương 105: Lưu thương

Giải quyết xong chuyện Yên Vũ Lâu, mọi người cũng không dừng lại, tấn tốc ly khai.

Trận chiến này khiến mọi người đều thụ ích rất nhiều.

Lâm Lang Thiên, Công Tôn Dạ, Công Tôn Điệp, Cố Tiêu Tiêu mỗi người một cái thần vật, tuy rằng đại thể không phải rất hợp dụng, nhưng có dù sao cũng tốt hơn không có.

Ninh Dạ tự nhiên là kẻ được lợi lớn nhất.

Hắn tuy rằng chỉ được gương đồng cổ cùng Thu Thủy Trường Thiên Đồ, Diệt Thần Nỗ cũng chỉ còn một nhánh, nhưng then chốt Tuyền Cơ Đạo Cảnh hiện tại bằng với rơi vào hắn tay. Mà trong đó còn có vô số bảo vật, bao gồm chỗ tốt của Thủy Tinh Tử cùng Vũ Hoán Trần hai cái Niết Bàn đại lão —— hi vọng Vũ Hoán Trần học chút điểm tốt, chớ cùng Thẩm Phỉ Vân đồng dạng tự bạo là được.

Mà trải qua chiến dịch này, Yên Vũ Lâu xem như là triệt để xong rồi.

Tin tức rất nhanh truyền ra, gợi ra tự nhiên là toàn bộ Trường Thanh Giới đều vì thế mà chấn động.

Bởi Yên Vũ Lâu phi thăng giới ngoại, không có ai biết tin tức tràng chiến tranh chân chính phát sinh tại trong Yên Vũ Lâu này.

Cũng may Thiện Tâm đảo vẫn còn, mà tại Ninh Dạ bọn họ hữu tâm dẫn dắt, đồn đại liên quan tới trận chiến Yên Vũ Lâu phúc diệt cũng rất nhanh truyền ra.

Tất cả liền như kế hoạch như vậy.

Yên Vũ Lâu là bị Hải Châu tiểu môn phái cùng vây công mà dẫn đến diệt vong.

Tên Ninh Dạ thậm chí chưa từng xuất hiện ở bên trong cái đồn đại này.

Mà theo Yên Vũ Lâu diệt vong, toàn bộ Trường Thanh cửu châu thế cục cũng bởi vậy xuất hiện biến hóa. . .

Mấy ngày sau, Ninh Dạ trở lại Cửu Cung Sơn.

Vừa tới Cửu Cung Sơn, liền bị chưởng giáo Hà Sinh Mặc gọi tới, cùng có mặt còn có Lôi Trường Sinh ba vị nguyên lão, cùng với đám người Nhạc Tâm Thiện.

Bọn họ tự nhiên là muốn hỏi tình huống cụ thể liên quan tới Yên Vũ Lâu.

Ninh Dạ từ lâu chuẩn bị sẵn thuyết từ, liền đem Tuyền Cơ Đạo Cảnh một chuyện nói ra.

Đương nhiên không thể thiếu Lưu Ảnh Thạch biên tập một phen làm chứng cớ, Ninh Dạ cảm thấy nếu như thế giới này kỹ thuật lưu ảnh lại tốt một chút, chính mình cũng có thể làm đạo diễn.

"Tuyền Cơ Đạo Cảnh!" Nghe nói như thế, Hà Sinh Mặc hừ nói: "Yên Vũ Lâu quả nhiên đủ hung, thế mà có thể nghĩ ra loại biện pháp này. Không tiếc hiến tế đệ tử chính mình, chỉ vì tác thành đạo cảnh."

"Vì tận thiên đạo, các thi thủ đoạn, cũng không kỳ quái đi." Lôi Trường Sinh đến là không có để ý.

Ninh Dạ nghe huyền âm mà biết nhã ý, biết Hắc Bạch Thần Cung hơn nửa cũng có sắp xếp tương tự.

Vô luận Từ Liệt, vẫn là Yên Vũ Lâu, đều là hạng người dã tâm bừng bừng, bọn họ như vậy, Hắc Bạch Thần Cung sao có thể ngoại lệ?

Vẫn là Phong Đông Lâm lặp lại một thoáng: "Nói như vậy, Bách Gia Liên Minh cùng Yên Vũ Lâu, thế mà là đồng quy vu tận?"

Lời này ý tại ngôn ngoại tự nhiên là 'chỉ đơn giản như vậy?'

"Gần như, cũng may có biến số Thần Tiêu Lão Tổ này." Ninh Dạ hồi đáp cơ bản là thật, chỉ bất quá những chuyện hắn làm kia, đều đã biến thành Yên Vũ Lâu Bách Gia Liên Minh cùng Thần Tiêu Lão Tổ ba bên tự giết lẫn nhau.

Bất quá thành thật mà nói, hắn coi như thật không ra tay, kết cục cũng không khác mấy là bộ dáng này.

Khác biệt chỉ là không có Ninh Dạ, Yên Vũ Lâu ba bên chi chiến liền sẽ có một cái kẻ thắng chân chính, mà đã có Ninh Dạ cái phe thứ tư này, vị trí kẻ thắng liền quy Ninh Dạ.

Nhạc Tâm Thiện nói: "Vậy ngươi là làm sao chạy ra?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Chuyện còn nhờ vào Vô Tâm Lão Tổ hỗ trợ."

"Ân?"

Ninh Dạ nói: "Ngày đó Dương Chí Thiện chết rồi, Vô Tâm Lão Tổ thu được Dương Chí Thiện bảo vật. Tại Tuyền Cơ Đạo Cảnh, Vô Tâm Lão Tổ lợi dụng Chí Ác Kiếm, Hoang Tuyệt Cổ Ấn cùng Tâm Ma Cổ Quyển oanh tạp đạo cảnh, thế mà lâm thời mở ra một cái lỗ hổng nhỏ. Chỉ tiếc đạo cảnh quá mạnh, cho dù lấy tam thần khí chi năng, cũng chỉ là mở ra một cái khe nhỏ, chỉ có thể cho vạn pháp qua, hơn nữa thời gian quá ngắn, chỉ có thể quá một người. Vô tâm Lão Tổ muốn qua đi, chỉ có thể trước tiên xuất huyết nhục phân thân, tốc độ liền chậm mất một tia. . ."

Nghe nói như thế, mọi người đột nhiên ý thức được cái gì.

Nhạc Tâm Thiện nói: "Ngươi giành trước ra ngoài?"

"Vâng." Ninh Dạ cũng không kiêng kị: "Ta đoạt thông đạo đào mạng của Vô Tâm Lão Tổ."

"Hỗn trướng!" Tất cả mọi người đồng thời vỗ bàn mắng to.

Ninh Dạ cũng không úy kỵ, liền như thế đứng thẳng.

Ngược lại là Lôi Trường Sinh hắc hắc cười lên một tiếng: "Hảo tiểu tử, có khí phách. Nói như vậy, Vô Tâm thế mà là bị ngươi hố chết?"

Ninh Dạ nói thẳng: "Vì cầu mạng sống, đúng là bất đắc dĩ."

Ninh Dạ hiện tại cũng coi như đã học minh bạch.

Không muốn để đối thủ túm vấn đề lớn của mình, vậy thì cho đối phương một ít vấn đề nhỏ.

Hiện tại hắn hố chết Lôi Vô Tâm, tuyệt đối là sai lầm, Hắc Bạch Thần Cung tội gì phải tra tìm những cái khác, tại vấn đề này bỏ công sức là được.

Như vậy, những vấn đề khác trái lại biến mất.

Phong Đông Lâm đại khái là kẻ duy nhất thực sự không muốn tra tìm Ninh Dạ.

Hắn hơi nhíu mày: "Coi như như vậy, lấy thủ đoạn của Lôi Vô Tâm, ngươi làm sao lại có khả năng cướp được trước hắn?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Nếu đã nhập bảo sơn, há có đạo lý tay không mà về. Đáng tiếc Thu Thủy Trường Thiên Đồ cùng đạo cảnh kết hợp, ta vô pháp mang đi. Nhưng cuối cùng cũng coi như còn lấy được vật này, cũng coi như không bạch đi một chuyến. Cũng nhờ nó, mới có thể giúp cho ta có thể càng nhanh hơn so với Vô Tâm Lão Tổ."

Nói hắn ngửa cổ tay một cái, cổ gương đồng đã vào tay.

"Lưu Thương Kính?" Hà Sinh Mặc đã nhận ra được.

Nguyệt Hoa Lưu Thương, cũng coi như hai cái thần vật nổi danh của Yên Vũ Lâu, phân biệt là Nguyệt Hoa Châu cùng Lưu Thương Kính. Nguyệt Hoa Châu đã theo Thẩm Phỉ Vân ngọc đá cùng vỡ, Lưu Thương Kính này đến là vẫn luôn ở Diêu Quang Kính Các.

Tác dụng của vật này chính là không gian, bị Yên Vũ Lâu dùng để kết hợp những cổ kính khác hình thành kính các, có thể phát huy bộ phận tác dụng của Côn Lôn Kính, cũng là một trong những bộ phận tạo thành Tuyền Cơ Đạo Cảnh.

Nhưng bởi vì không phải chủ thể, chủ yếu là dùng để duy trì phong ấn không gian của Tuyền Cơ Đạo Cảnh.

Ninh Dạ đem Tạo Hóa Thần Tọa lưu lại đạo cảnh, thay thế tác dụng của Lưu Thương Kính, vật này liền có thể lấy ra.

Nhưng Hắc Bạch Thần Cung cũng không biết quan hệ giữa Lưu Thương Kính cùng Tuyền Cơ Đạo Cảnh, vì vậy cũng không thể nào nghĩ tới một tầng này, nhìn thấy Lưu Thương Kính, đồng thời vui vẻ.

Hà Sinh Mặc đã nói: "Được, rất tốt. Ninh Dạ, ngươi hại chết Lôi Vô Tâm. . ."

Hắn muốn nói ngươi hại chết Lôi Vô Tâm, liền dùng Lưu Thương Kính làm bồi thường đi.

Phong Đông Lâm lại nói: "Chưởng giáo, lúc đó tình huống đó, Ninh Dạ vì cầu mạng sống cướp trước rời khỏi, cũng là sự thuộc về đột nhiên, tình thế cấp bách bất đắc dĩ, không thể chỉ trách Ninh Dạ."

"Ân?" Mọi người cùng nhau nhìn Phong Đông Lâm.

Phong Đông Lâm nói: "Từ bố trí của Yên Vũ Lâu Ninh Dạ nói tới lúc nãy có thể thấy được, Bách Gia Liên Minh vốn là không có lý thắng. Tuy rằng bọn Tuyết Thiên Hồng chết là bởi vì Thần Tiêu, nhưng cũng có công lao của Ninh Dạ. Nếu không có hắn ở giữa điều đình, giúp Bách Gia Liên Minh cân bằng trạng thái, chỉ sợ kết quả liền sẽ xuất hiện loại nát nhất kia."

Kết quả bết bát nhất, tự nhiên chính là Yên Vũ Lâu cùng Bách Gia Liên Minh đồng thời xong đời, Tuyết Thiên Hồng, Thẩm Phỉ Vân, Thủy Tinh Tử mang theo Yên Vũ Lâu phi thăng, vắng lặng trăm năm, sau đó lấy phong thái Thiên Nhân cảnh giới thứ sáu trọng lâm thiên hạ.

Nếu thật sự đến một bước kia, thế giới này hươu chết vào tay ai liền không nói được rồi.

Nghe xong lời này, mấy người Hà Sinh Mặc cũng thoáng trầm mặc một chút.

Vẫn là Lôi Trường Sinh nói: "Nói như vậy, đám người Vũ Hoán Trần, Thủy Tinh Tử, còn có Vô Tâm đều đã thất hãm tại trong Yên Vũ Lâu, bây giờ Yên Vũ Lâu phi thăng thiên ngoại, vô số thần khí đều mai một trong đó?"

"Đúng, nhưng không phải không có cơ hội cầm về." Ninh Dạ hồi đáp.

Nghe nói như thế, chúng nhân đồng thời tinh thần chấn động.

Chương 106 : Thế cục (thượng)

Chương 106: Thế cục (thượng)

Dựa theo thuyết pháp của Ninh Dạ, đại bộ phận người của Yên Vũ Lâu cùng Bách Gia Liên Minh đều là thất hãm tại Yên Vũ Lâu, bây giờ nơi này liền giống như là một toà thượng cổ tiên cung, nội có vô số trân tàng.

Qua loa tính toán, chỉ riêng thần khí thực tế tồn tại, khả năng liền có bảy tám kiện.

Càng khỏi nói giá trị của bản thân Tuyền Cơ Đạo Cảnh.

Trọng địa như thế, nhưng phi thăng thiên ngoại, thực sự khiến rất nhiều người đều vì thế bóp cổ tay.

Hiện tại Ninh Dạ nói như vậy, lại là cho bọn họ một tia hy vọng mới.

Phong Đông Lâm trực tiếp nói: "Làm sao lấy?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Phong điện biết, đệ tử am hiểu quang độn."

"Đúng."

Ninh Dạ vung tay lên, một cái quang ấn lạc trên mặt đất.

Ninh Dạ nói: "Đây là cách dùng quang đạo quãng thời gian trước ta lĩnh ngộ, chỉ cần lưu lại quang chi ấn ký, liền có thể cảm thụ được vị trí."

Quang chi đạo tiêu của Ninh Dạ đã qua cắt giảm, cho dù như vậy, thời khắc này triển hiện ra, vẫn tương đương với một loại ấn ký truy tung. Tại trong tiên giới, loại thủ đoạn này cũng không có gì hiếm lạ. Nếu như nói có chỗ nào xuất sắc, đó chính là quang chi đạo tiêu của Ninh Dạ đủ xa.

Chúng nhân đã minh bạch ý tứ của hắn.

Nhạc Tâm Thiện trực tiếp nói: "Ngươi có thể tìm tới vị trí của Yên Vũ Lâu?"

Ninh Dạ gật đầu: "Vâng."

"Ấn ký này có thể lưu giữ bao lâu?" Lôi Trường Sinh càng quan tâm hiệu quả tiên pháp, thuận tiện cũng đàm một chút hư thực thủ pháp này của Ninh Dạ.

Ninh Dạ hồi đáp: "Ấn ký này dưới tình huống bình thường chỉ có thể duy trì mấy tháng. Nhưng ta là tại Diêu Quang Kính Các lưu lại ấn ký, Tuyền Cơ Đạo Cảnh, quang cảnh chi địa, ấn ký này được đạo cảnh cùng kính các gia trì, chỉ cần Yên Vũ Lâu không hủy, ấn ký liền sẽ vẫn tồn tại, mà ta mượn Lưu Thương Kính, liền có thể cảm ứng được nó."

Nghe nói như thế chúng nhân đại hỉ.

Phong Đông Lâm thì cười thầm: Quả nhiên tiểu tử ngươi lấy ra Lưu Thương Kính đến cũng không có ý định giao cho mọi người.

Hà Sinh Mặc đập tay vịn một phát kêu lên: "Hảo! Chỉ cần có thể tìm tới vị trí của Yên Vũ Lâu, vậy thì không sợ nó chạy mất."

Nhị nguyên lão Vệ Xuân Nguyên lại nói: "Vấn đề là thiên ngoại chi thiên, cương sát chi địa, coi như là Niết Bàn chi cảnh cũng không đi được. Coi như biết lại có thể thế nào? Yên Vũ Lâu có thể bảo toàn tại địa phương kia, đạo cảnh phải cực kỳ kiên cố, nếu muốn đi vào cũng không dễ dàng."

Ninh Dạ gật đầu: "Nhị nguyên lão nói không sai, đây xác thực là hai cái nan đề. Nhưng ta cho rằng, vấn đề tổng là có thể từng bước từng bước giải quyết. Cương sát tuy mãnh, nhưng không phải là không có đối kháng chi pháp. Đạo cảnh tuy cường, cũng không phải không thể phá đi. Chỉ cần có chuẩn bị, liền tổng là có thể thành."

Lời này nói mọi người gật đầu liên tục.

Mỗi một cái tu tiên giả tu hành đến chỗ cao, đều có theo đuổi xông phá thiên địa hạn chế, tiêu dao thiên ngoại.

Cương sát là bích lũy, vẫn như cũ là đột phá chi cục.

Nói tới chuyện đối kháng cương sát ở ngoài Trường Thanh Giới này, những Niết Bàn đại lão này kinh nghiệm thực sự là quá phong phú.

Trên thực tế, nếu như phi thăng đối diện chỉ là cương sát, phi thăng giả khả năng đã sớm xuất hiện.

Chỉ bất quá cương sát chi ngoại chính là hư không vô tận, tại trong hư không vô tận tìm được điểm đến mới mới là vấn đề.

Chính bởi vậy, cương sát tuy là lạch trời, nhưng còn xa chưa đến không thể vượt qua.

Chỉ bất quá trước đây mọi người không có cái ý định này, bởi vì không có gì cần đến.

Bây giờ Ninh Dạ nói như vậy, trong lòng mỗi người lập tức nghĩ ra một đống phương pháp đột phá cương sát.

Vì vậy tiếp đó, mọi người liền bắt đầu thảo luận đột phá tầng cương sát, đi tới Yên Vũ Lâu.

Có đề nghị chế tạo Lưu Kim Toa, đây là một loại phi toa có thể kháng cương sát, bất quá chỉ có thể chở rất ít người, hơn nữa phí tổn không thấp, mấu chốt nhất còn cần đến Hạo Thiên Môn; có người đề nghị bố trí không gian đại trận, trực tiếp truyền tống, bất quá tiêu hao cự đại, tốn nhiều thời gian; có người đề nghị liên hợp thi triển siêu cấp thần thông, đem Yên Vũ Lâu trực tiếp kéo xuống —— đó đến cũng là cái hảo biện pháp, bất quá Yên Vũ Lâu nếu như hạ xuống, chỗ tốt lại không hẳn là của riêng Hắc Bạch Thần Cung nữa rồi, đặc biệt là khi đó các đại năng của Thần Cung hao tổn nghiêm trọng, phản thành vì người khác may áo cưới a.

Các loại biện pháp cổ quái kỳ lạ đề xuất một đống lớn, Ninh Dạ cũng là nghe được trong lòng vô danh —— ta fuck, ta còn tưởng rằng cương sát đối với các ngươi mà nói là cái vấn đề khó khăn không nhỏ đây, hóa ra chỉ riêng là phương pháp đột phá cương sát liền có bảy tám loại a?

Cũng may những phương pháp này đều không dễ thực hiện như vậy, mỗi bên đều có đại giá.

Hơn nữa Tuyền vấn đề bản thân Cơ Đạo Cảnh cũng không dễ giải quyết —— bọn họ lo lắng không phải phá không được phòng ngự của đạo cảnh, mà là sợ phá phòng ngự rồi dẫn đến đạo cảnh tổn hại.

Bởi không biết nội bộ tình huống, rất nhiều chuyện liền không tiện tùy ý ra tay.

Nói chung, tràng hội nghị này khai đến lúc sau, đã diễn biến thành vấn đề làm sao tiếp thu Yên Vũ Lâu.

Tiền tài động lòng người, đã không có người nào quan chú Ninh Dạ trải qua cùng Lưu Thương Kính.

Tại sau một phen tranh luận kịch liệt, một đám lớn Thần Cung cao tầng rốt cục định ra phương án.

Chế tác Lưu Kim Toa.

Lưu Kim Toa là phương án phí tổn thấp nhất, tốn thời gian ngắn nhất, nguy hiểm ít nhất cho tới hiện tại.

Vấn đề duy nhất là, không có Hạo Thiên Môn xuất thủ, bọn họ làm không được.

Nhưng Yên Vũ Lâu chỗ tốt lớn như vậy, Hắc Bạch Thần Cung khẳng định là không muốn phân cùng Hạo Thiên Môn.

Vì vậy Hắc Bạch Thần Cung dự định tìm cái cớ.

Kiếm cớ việc này đơn giản, Ninh Dạ am hiểu nhất.

Vậy là dưới một phen tính toán, mọi người quyết định làm cái giả bí cảnh —— không sai, lại cùng Vân Tuyệt Cổ Địa đồng dạng.

Tại Hắc Bạch Thần Cung chế tạo một chỗ tuyệt cảnh tương tự cương sát chi địa, chỉ có Lưu Kim Toa có thể đi vào thám hiểm, sau đó liền có thể danh chính ngôn thuận thỉnh Hạo Thiên Môn hỗ trợ chế tác, thậm chí có thể đồng ý cho người của Hạo Thiên Môn cũng đồng thời thám hiểm, như vậy liền chế tác phí cũng bớt đi. Cuối cùng a, tự nhiên chính là phát hiện cái bí cảnh này không hề có giá trị, đầu tư thất bại, mọi người cộng đam nguy hiểm, ai cũng không trách ai.

Bởi vì là lừa gạt người mình, liền ngay cả việc chế tạo một cái siêu cấp huyễn trận như tại Vân Tuyệt Cổ Địa cũng không cần thiết, càng không cần Ninh Dạ xuất thủ.

Bất quá coi như là vậy, toàn bộ kế hoạch hoàn thành xong, phỏng chừng cũng được cần cái thời gian bảy, tám năm.

Các đại lão đợi được.

Sự tình định ra xong, không ai tìm Ninh Dạ đòi Lưu Thương Kính nữa, Ninh Dạ rốt cục cũng có thể bảo vệ Lưu Thương Kính.

Đối với Ninh Dạ mà nói, tác dụng của Lưu Thương Kính so với Côn Lôn Kính kém xa, nhưng ý nghĩa lại rất lớn.

Bởi vì đã có Lưu Thương Kính, Ninh Dạ liền có thể công khai vận dụng quang độn, mà đem hết thảy đều đẩy lên trên đầu Lưu Thương Kính. Người khác chỉ có thể cho rằng đây là thần khí chi uy, nào sẽ nghĩ đến đường đường thần khí thế mà chỉ là dùng để cõng nồi.

Thời gian sau đó, Ninh Dạ liền một thoáng nhàn rỗi.

Hắn là nhàn rỗi, thế giới lại bắt đầu náo nhiệt.

Yên Vũ Lâu diệt vong, mang cho cửu châu chi giới cự đại chấn động, một mảnh khu vực thực lực trống không, gợi ra vô số thế lực mơ ước.

Tám đại môn phái người người đều muốn từ bên trong chia một chén canh, chia cắt thế lực, tài nguyên cùng với nhân tài Hải Châu.

Mà Hải Châu không có Yên Vũ Lâu, bây giờ môn phái mạnh nhất chính là Tứ Hải Tông.

Cái chó săn trung thực của Yên Vũ Lâu trước đây này, tại bên trong Yên Vũ Lâu diệt môn chi chiến không có xuất hiện, đột nhiên lắc mình biến hóa liền trở thành Hải Châu tối cường.

Nhưng đây không phải là chuyện tốt mà là chuyện xấu.

Bởi vì bọn họ cũng bởi vậy bị tám đại phái nhìn chằm chằm.

Tứ Hải Tông bởi vậy hoảng sợ, trước sau hướng Mộc Khôi Tông cùng Long Dương Phủ cầu cứu.

Thế nhưng Mộc Khôi Tông cùng Long Dương Phủ hiển nhiên cũng có ý nghĩ của chính mình.

Vì vậy tại ngày thứ mười hai Ninh Dạ trở về, một vị lão bằng hữu tìm tới cửa.

Chương 107 : Thế cục (hạ)

Chương 107: Thế cục (hạ)

Chấp Tử Thành quan cảnh hồ.

Một chiếc thuyền con vi hiện.

Ninh Dạ nằm tại trên thuyền, dương dương tự đắc phơi nắng.

Đột nhiên xa xa một con chim phành phạch bay tới, lạc ở đầu thuyền.

Nhìn kỹ, lại là một con mộc điểu.

Mộc điểu miệng nói tiếng người: "Ngươi đến là tiêu dao khoái hoạt."

Ninh Dạ mỉm cười: "Vương Sâm? Thế mà là ngươi. Làm sao bọn họ lại đem ngươi phái tới rồi? Không phải là Chung Nam Quỳ sao?"

"Chung Nam Quỳ chết rồi."

"Ồ? Chết như thế nào?"

"Không trọng yếu. Người trong tiên môn, sinh sinh tử tử còn không phải tầm thường chi sự. Lại nói gia hỏa này ngày ngày chỉ biết tu hành, liền động hướng của ngươi cũng không biết, cô phụ tông môn kỳ vọng. Vì vậy tông môn vẫn để cho ta đến liên hệ ngươi."

"Tìm ta có chuyện gì?"

"Yên Vũ Lâu chi diệt vong, có liên quan tới ngươi không?" Vương Sâm hỏi.

Chuyện này Ninh Dạ cũng không chiêu hô với Mộc Khôi Tông, vì vậy bọn họ cũng không rõ ràng. Sở dĩ hiện tại hỏi hắn, đại khái cũng là cảm thấy chuyện như vậy lấy thủ bút của Ninh Dạ, không đạo lý không tham dự một thoáng.

Chỉ là việc này lớn, bọn họ cũng không thể tin được, tất cả những thứ này đều là Ninh Dạ sau lưng thao túng, chỉ là tin tưởng hắn có đục nước béo cò, đổ thêm dầu vào lửa.

Ninh Dạ cũng không phủ nhận: "Ta có ở đó."

"Cụ thể?"

Ninh Dạ liền đem cố sự chính mình nói cho Hắc Bạch Thần Cung lại nói một lần.

Nghe được chuyện Yên Vũ Lâu bây giờ thành tựu đạo cảnh, liền tại thiên ngoại, Vương Sâm cũng là trở nên kích động: "Thế mà là như vậy. . . Tuyền Cơ Đạo Cảnh. . . Ninh Dạ, chuyện lớn như vậy, tại sao không gọi chúng ta?"

"Hừ, may mà ta không gọi các ngươi. Lúc đó tình huống có bao nhiêu hung hiểm các ngươi không biết, như các ngươi ở đó, cũng phải chết ở bên trong, đến lúc đó còn sẽ trách ta. Đúng rồi, Đông Phong Quan bây giờ thế nào?"

"Đã tới tay." Vương Sâm hồi đáp.

Khoảng thời gian Ninh Dạ tại Hải Châu tác nghiệt này, Vân Tuyệt Môn chính thức thông qua Thái Âm Môn hoàn thành thuê lại, bây giờ Đông Phong Quan đã toàn diện rơi vào chưởng khống của Mộc Khôi Tông.

Chỉ bất quá thời điểm chưa đạt được luôn luôn ham muốn, chờ sau khi đến tay, đột nhiên phát hiện. . . Cũng chỉ chuyện như vậy.

Ý nghĩa bản chất của Đông Phong Quan là ý nghĩa tượng trưng, giá trị thực dụng không cao.

Mộc Khôi Tông được kỳ thực mà không được kỳ danh, ý nghĩa tượng trưng không phát huy ra tác dụng, vì vậy thời điểm tranh đoạt thì toàn lực ứng phó, sau khi tới tay liền phảng phất lão bà đã cưới về nhà, cảm giác cũng không có tốt đẹp như nguyên lai tưởng tượng.

Lúc này lại phát sinh Yên Vũ Lâu diệt vong chi sự, Mộc Khôi Tông đột nhiên liền cảm thấy, bản thân thật giống vì một cái Đông Phong Quan, lãng phí quá nhiều thời gian rồi —— tiểu tử Ninh Dạ này năng lực gây chuyện mạnh như vậy, chúng ta tại sao lại chỉ dùng hắn để đồ một cái Đông Phong Quan a?

Quá lãng phí rồi!

Đương nhiên, đây là cảm thụ từ từ mới có.

Mà tại hồi vị xong, thực tủy biết vị Mộc Khôi Tông hiển nhiên là phải tìm việc cho Ninh Dạ làm rồi.

Ninh Dạ biết Vương Sâm không chỉ là tới dò hỏi đơn giản như vậy, nhưng hắn cũng không có ý định để Mộc Khôi Tông nắm mũi dẫn đi: "Yên Vũ Lâu đã xong đời, đến cùng có bao nhiêu quan hệ với ta đã không trọng yếu, trọng yếu chính là Mộc Khôi Tông sau này sẽ đi theo con đường nào."

Vương Sâm hồi đáp: "Đây là chuyện của mặt trên, ta không cách nào hồi đáp."

Ninh Dạ nói: "Vậy liền để cho mặt trên của ngươi đến nói cùng ta. Tử Lão đâu?"

Theo Ninh Dạ lên tiếng, một đạo vụ khí mông lung xuất hiện.

Bất quá truyền đến cũng không phải thanh âm của Tử Lão, mà là Nguyên Mục Dã.

Nguyên Mục Dã cười nói: "Tử Lão chính tại Vân Tuyệt Cổ Địa thu lấy Ngũ Sát Vân mới, tạm thời không rảnh tới. Ninh Dạ, ngươi là định cùng chúng ta đàm luận vấn đề hướng đi của Mộc Khôi Tông? Ngươi giờ lòng dạ hơi lớn a. Lúc nào ám tử của Mộc Khôi Tông ta cũng có thể quyết định hướng đi của tông môn?"

Ninh Dạ cười lạnh: "Ta lại lúc nào thành ám tử của các ngươi? Ta thấy Tử Lão không phải thu lấy Ngũ Sát Vân, mà là hắn đối với ta quá tốt, trong tông môn có người không thích tác phong của hắn, vì vậy cố ý phái ngươi đến làm việc chứ?"

Nguyên Mục Dã nhất trệ.

Lần này vẫn đúng là bị Ninh Dạ nói trúng rồi.

Tử Lão làm người làm việc, chỉ thuận bản tâm, chưa bao giờ sợ mạnh, cũng không thích bắt nạt yếu. Hắn đối với Ninh Dạ hảo cảm rất nhiều, cũng khá quan tâm, rất nhiều thời điểm Mộc Khôi Tông đối với Ninh Dạ chiếu cố, chính là bởi vì Tử Lão kiên trì.

Nhưng loại cách làm này tại trong mắt phái cứng rắn trong tông môn, khẳng định không được hoan nghênh.

Bọn họ trên bản chất vẫn như cũ coi Ninh Dạ là quân cờ, nếu đã là quân cờ thì phải nghe bài bố, há có đạo lý khắp nơi nhường.

Vì vậy tận sức chọn vào lúc này cử Nguyên Mục Dã cùng Vương Sâm tới, bằng không lấy tốc độ phản ứng của Mộc Khôi Tông, lập tức liền đến, không cần thiết đợi mấy ngày này.

Nguyên Mục Dã nói: "Ngươi có thể không chấp nhận. . ."

Ninh Dạ cắt ngang hắn: "Mấy lời tổn thương cảm tình, ta kiến nghị ngươi vẫn là đừng nói. Loại chuyện như để lộ bí mật, ta hiện tại đã không để ý. Đúng rồi, ngươi khả năng còn không biết, kỳ thực thời điểm ta tại Yên Vũ Lâu, liền để tất cả mọi người nơi đó biết thân phận của ta."

"A?"

"Đương nhiên, bọn họ đều chết rồi." Ninh Dạ nở nụ cười.

Nguyên Mục Dã trong lòng căm tức: "Ngươi đang uy hiếp chúng ta?"

"Không, ta chỉ là nói cho ngươi, lão tử sải cánh cứng rồi!" Ninh Dạ lạnh nhạt nói.

Lời này hồi đáp đủ bá khí, Nguyên Mục Dã cũng vì đó ngạc nhiên, một lát mới nói: "Ngươi bất quá một cái Vạn Pháp trung kỳ, cũng xứng xưng sải cánh ngạnh?"

"Không sai, nhưng Vạn Pháp trở xuống, ta không sợ bất luận kẻ nào. Vô Cấu cảnh ta tuy rằng đánh không lại, nhưng ta chạy quá. Trời đất bao la, bản nhân lui tới tự do. Muốn hại ta? Ngươi có thể thử một chút a. Nhạ, đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, ta đếm ba tiếng, đợi sau khi ta đếm xong liền rời khỏi. Nguyên Mục Dã, nếu ngươi có thể tóm lại ta, vậy ta liền nghe ngươi bài bố. Ba, hai, một. . ."

Nói Lưu Thương Kính trên tay Ninh Dạ ánh sáng lóe lên, người đã biến mất.

Nguyên Mục Dã thế mà không phát hiện Ninh Dạ đi đâu, càng không nói xuất thủ ngăn cản.

Ta fuck, hàng này làm sao thành Quân Bất Lạc rồi?

Một lát mới nhìn thấy, trên mặt hồ xuất hiện một hàng chữ viết: "Nghĩ kỹ làm sao nói chuyện với ta, liền đến nơi này tìm ta."

Nửa canh giờ sau.

Thiên Tú Các.

Ninh Dạ nằm tại trong một chỗ hương khuê, hưởng thụ một vị mỹ nữ hầu hạ.

Nguyên Mục Dã hóa thân lão đầu đi vào trong khuê.

Ninh Dạ vẫy vẫy tay, cô nương kia lui ra.

Ninh Dạ du nhiên nói: "Hiện tại có thể nói chuyện?"

Nguyên Mục Dã hừ nói: "Rất tốt, ngươi hiện tại bản lĩnh cũng thật là tiến bộ không ít a, những khác không đề cập tới, bản lĩnh thoát thân này đến là đã có mấy phần hỏa hầu của Quân Bất Lạc. Là Vô Thiên Thần Độn của hắn sao?"

Ninh Dạ nhếch mép: "Cùng hắn bất đồng, ngươi liền không cần hỏi. Đằng nào ta hiện tại không sợ thân phận bại lộ, Mộc Khôi Tông nếu muốn hợp tác với ta, có thể đàm luận. Muốn uy hiếp, không có cửa."

Nguyên Mục Dã gật đầu: "Được. Vậy trước tiên nói một chút ý nghĩ của ngươi."

Ninh Dạ lúc này mới nói: "Yên Vũ Lâu nếu đã vong, cách cục ba ba đã phá. Ý của ta, Mộc Khôi Tông không bằng liền triệt để từ bỏ thế cục bây giờ, gia nhập vào phe Vạn Hoa Cốc, Cực Chiến Đạo." "Cái gì?" Nguyên Mục Dã ngẩn ra: "Vậy Long Dương Phủ đây?"

"Tự nhiên là gia nhập một bên khác."

"Chuyện này không thể nào!" Nguyên Mục Dã lập tức đã minh bạch tâm tư của Ninh Dạ: "Ngươi muốn một lần nữa chế tạo cân đối?"

"Một lần nữa chế tạo cân đối?" Ninh Dạ cười lên: "Làm sao có khả năng. Vừa vặn ngược lại, đại chiến sắp nổi lên a. . ."

Chương 108 : Mật nghị

Chương 108: Mật nghị

Tiền đề cho chiến tranh bạo phát, không phải thực lực song phương chênh lệch lớn, mà là vừa vặn ngược lại, là thực lực song phương chênh lệch cũng không lớn, đều cảm thấy bản thân có ưu thế, có thể trở thành kẻ thắng cuối cùng.

Trước đây là cách cục ba ba.

Bất kỳ hai bên nào tranh đấu, đều có thể tạo thành phe thứ ba được lợi, vì vậy đại chiến không thể nổ ra.

Một khi Cửu Đại phái biến thành cách cục bốn bốn đôi trì, vậy tình huống liền ngược lại.

Bởi vì vậy ý nghĩa là song phương coi như đánh tới ngươi chết ta sống, cũng sẽ không tồn tại trích trái cây chi nhân. Không còn nỗi lo về sau, dũng khí mạo hiểm liền sẽ đại tăng.

Không phải là đánh cược một lần sao, ai sợ ai a.

Mà tại tiên giới, chiến tranh cũng không tính chuyện xấu.

Tài nguyên tổng là có hạn.

Đại chiến cắt giảm nhân khẩu, một lần nữa phân phối tài nguyên, bản thân liền là một loại tuần hoàn.

Trường Thanh Giới vạn năm chưa từng trải qua đại chiến gì ra dáng, kết quả liền là tu tiên giả số lượng quá nhiều, đã có loại cảm giác người đông sinh họa.

Thịnh cực tất suy.

Dấu hiệu đại chiến sớm hiện, Yên Vũ Lâu phúc diệt, vừa vặn chính là ngòi dẫn cho tràng chiến tranh này.

Chỉ bất quá , dựa theo ý nghĩ của Mộc Khôi Tông, là Long Dương Phủ cùng Mộc Khôi Tông cùng phe Vạn Hoa Cốc sáp nhập, lấy năm đối ba.

Nhưng hiển nhiên, Ninh Dạ sẽ không đồng ý, Hắc Bạch Thần Cung cũng sẽ không đồng ý.

Ninh Dạ đã nói: "Mộc Khôi Tông cùng Hắc Bạch Thần Cung thế thành nước lửa, khẳng định là sẽ không cùng Hắc Bạch Thần Cung kết minh. Mà Long Dương Phủ cùng Thánh Vương Các quan hệ cũng là cực kém, song phương khoảng thời gian này sinh tử chi đấu cũng không ít. Biến chiến tranh thành tơ lụa chuyện như vậy, nói thì đơn giản, nhưng đều hi vọng người khác ủy khuất, thành toàn bản thân. Trên thực tế, nếu đã làm không được, cần gì phải miễn cưỡng?"

Nguyên Mục Dã nhìn Ninh Dạ: "Hắc Bạch Thần Cung thực lực cường đại, bốn bốn đôi trì, chúng ta không chắc chắn."

"Có ta đây, các ngươi sợ cái gì? Hắc Bạch Thần Cung hiện tại hết thảy tinh lực đều tại trên Yên Vũ Lâu, bọn họ đang cố gắng thiết trí bí cảnh giả, chế tạo Lưu Kim Toa. Điều này cũng khiến cho bọn hắn quên một chỗ."

"Nơi nào?"

"Hải Châu."

Nguyên Mục Dã hừ một tiếng: "Ta còn tưởng rằng ngươi nói chỗ nào đây. Hải Châu bây giờ thế lực suy vi, từ lâu không còn uy hiếp. Tám đại phái cũng không có quên nơi đây, đều đã phái ra nhân thủ."

Ninh Dạ nói: "Vậy mới nói đây chính là sai lầm của các ngươi. Các ngươi quá coi nhẹ thế lực bản thổ Hải Châu, chỉ trọng tài nguyên."

"Ân? Ý của ngươi là. . ."

"Tứ Hải tông."

"Nho nhỏ Tứ Hải tông, lại có sức ảnh hưởng gì."

Ninh Dạ lắc đầu: "Yên Vũ Lâu vì cầu đạo cảnh, không tiếc đem toàn bộ đệ tử của chính mình trong Yên Vũ Lâu đều hiến tế. Nhưng ngươi cho rằng bọn họ không có suy nghĩ qua tương lai một lần nữa quật khởi chi sự sao?"

Nguyên Mục Dã ngẩn ra: "Ngươi là nói. . ."

Ninh Dạ gật đầu: "Đúng, Tứ Hải tông kỳ thực chính là chi nhánh của Yên Vũ Lâu. Yên Vũ Lâu biết rõ thực lực bản thân là yếu nhất cửu châu, vì vậy từ sớm đã bố trí hậu chiêu. Theo kế hoạch của bọn họ, đạo cảnh công thành, ngày đột phá đệ lục cảnh, chính là lúc bọn họ trở về Hải Châu, lấy Tứ Hải tông làm cơ sở, lập lại huy hoàng. Vì vậy, căn cơ của Tứ Hải tông, phải cường đại hơn nhiều so với ngươi tưởng."

Nguyên Mục Dã hít vào một ngụm khí lạnh.

Việc này hắn vẫn thật là không biết.

Ninh Dạ đối với việc này không lừa hắn, Tứ Hải tông xác thực là Yên Vũ Lâu chi nhánh, vì vậy những thứ khác không dám nói, các loại bí pháp tu tiên nhân tài dự trữ trong Yên Vũ Lâu, Tứ Hải tông đều có, thậm chí còn có một chút tài nguyên chi địa bí mật.

Nếu như quên cái tông môn này, Tứ Hải tông tương lai vẫn là có cơ hội vùng lên.

Nhưng bây giờ nghe Ninh Dạ nói như vậy, Nguyên Mục Dã đã minh bạch ý tứ của hắn: "Ngươi là nói, đem Tứ Hải tông lôi kéo tới?"

"Hải Châu biên hoang chi địa, liền coi như các ngươi phái nhiều người mấy qua đó, cũng khó có thể chiếm lâu. Bây giờ tám đại phái không có ai đem Tứ Hải tông để ở trong mắt, nếu như Mộc Khôi Tông có thể vào lúc này quăng đi hữu nghị, lấy không quên minh hữu chi danh, bồi dưỡng Tứ Hải tông, liền có thể danh chính ngôn thuận thu được lượng lớn tài nguyên chi địa của Hải Châu. Vừa được đại nghĩa chi danh, lại được thực địa chi lợi."

Nguyên Mục Dã gật đầu liên tục, rất tán thành.

Đây chính là người đại lý chiến tranh rồi, chỉ bất quá tại cái thế giới này, cũng chỉ có Ninh Dạ quen thuộc bộ này nhất, coi như hắn đã dạy Hắc Bạch Thần Cung, những tu sĩ đầy đầu tiên pháp kia cũng là dùng xong liền quên, không hề để ý.

Đối với bọn họ mà nói, nắm giữ thực lực cường đại còn phải đi tính toán, quả thực chính là khinh nhờn đối với lực lượng.

Dựa theo ý tứ Ninh Dạ, tám đại phái tại Hải Châu tranh đoạt lợi ích, khẳng định khó tránh khỏi tranh đấu, khiến hiềm khích ngày càng sâu. Lúc này Mộc Khôi Tông đề xuất khẩu hiệu Hải Châu tự trị cùng Hải Châu trung lập, khiến Hải Châu thoát ly tại tám phái chi ngoại, đồng thời khiến Tứ Hải tông cắt nhượng bộ phận lợi ích của Hải Châu cho tám phái, cứ như vậy, bề ngoài liền hình thành nên chia cắt chi cục.

Nhưng trong bóng tối Mộc Khôi Tông lôi kéo cùng nâng đỡ Tứ Hải tông, mượn địa chủ tiện lợi, một mặt ngầm chiếm lợi ích Hải Châu, mặt khác cũng tương đương với thu được bộ phận lực lượng của Yên Vũ Lâu.

Cứ như vậy, cái gọi là bốn bốn đối quyết, phái yếu trung lập, trên thực tế Tứ Hải tông lại là kì binh, có thể tại thời khắc then chốt phát huy kỳ hiệu.

"Ý nghĩ là không tệ, nhưng còn chưa đủ." Nguyên Mục Dã nói.

Lực lượng của Tứ Hải Tông vẫn là quá yếu, điểm ấy tiền vốn dùng làm kì binh không thành vấn đề, muốn dùng để lật úp chiến cuộc liền còn kém chút phân lượng.

Ninh Dạ nói: "Vì vậy ta mới phải nói cho các ngươi Yên Vũ Lâu chi sự a. Đợi sau khi Lưu Kim Toa hoàn thành, Hắc Bạch Thần Cung sẽ phái người đi Yên Vũ Lâu, đến lúc đó, Mộc Khôi Tông liền có thể nhân cơ hội bố phục."

"Nhưng chúng ta không có Lưu Kim Toa, Hạo Thiên Môn sẽ không chế tạo cho chúng ta."

"Thanh Lâm."

". . ."

Mộc Khôi Tông đã biết Hạo Thiên Môn chưởng giáo đại đệ tử Thanh Dương Tôn Giả Viên Thanh Sơn, kỳ thực chính là Thanh Lâm Thiên Cơ Môn năm đó, đây đến không phải Ninh Dạ nói, mà là Phong Ma Vũ dĩ nhiên là bại lộ.

Chỉ bất quá Mộc Khôi Tông giả vờ không biết, cũng một mạch không có chủ động liên lạc qua Thanh Lâm.

Bởi vì ở trong mắt bọn họ, Thanh Lâm bất quá là may mắn được Ninh Dạ trợ giúp mới có hôm nay, giá trị chung quy là không bằng Ninh Dạ.

Hiện tại Ninh Dạ một lời nói toạc ra, Nguyên Mục Dã cười nói: "Ngươi nói đúng, Thanh Dương Tôn Giả có thể giúp chúng ta chế tạo Lưu Kim Toa."

Nghĩ như vậy, Nguyên Mục Dã vẫn đúng là cảm thấy kế hoạch này có thể.

Lôi kéo Tứ Hải tông, đột tập Hắc Bạch Thần Cung, trọng thương Hắc Bạch Thần Cung đại năng đồng thời, có thể có được Yên Vũ Lâu trọng bảo cùng Tuyền Cơ Đạo Cảnh. . . Chờ đã, trong này thật giống có cái gì không đúng?

Nguyên Mục Dã nhìn nhìn Ninh Dạ: "Ngươi liền dễ dàng như vậy từ bỏ Tuyền Cơ Đạo Cảnh?"

Ninh Dạ trừng hắn một cái: "Ta lúc nào từng nói ta muốn từ bỏ? Làm sao, các ngươi liền một điểm khái niệm gác lại tranh luận, cùng nhau khai thác đều không có?"

Danh từ mới này làm cho Nguyên Mục Dã nhất thời mơ hồ, một lát mới tỉnh ngộ ra ý tứ.

Cuối cùng cười nói: "Gác lại tranh luận, cùng nhau khai thác. Không sai, không sai, thuyết pháp này rất tốt. Ninh Dạ, ngươi nếu đã dụng tâm giúp chúng ta, chúng ta cũng sẽ không bạc đãi ngươi. Đến lúc đó Tuyền Cơ Đạo Cảnh tự nhiên có ngươi một phần."

"Ngươi vẫn là đi về trước đem Mộc Khôi Tông cao tầng bãi bình rồi nói đi." Ninh Dạ lười biếng hồi đáp.

Mộc Khôi Tông cùng Long Dương Phủ là nhiều năm minh hữu, bây giờ muốn một thoáng mỗi người đi một ngả, mỗi người thủ một phương, trong nội bộ Mộc Khôi Tông cũng sẽ có thật nhiều người không ủng hộ.

Bất quá đây lại không phải vấn đề hắn cần suy nghĩ.

Chương 109 : Trở lại đạo cảnh

Chương 109: Trở lại đạo cảnh

Có một số việc, nói miệng đơn giản, bắt tay vào làm khó.

Ninh Dạ cùng Long Dương Phủ không có qua lại gì, có thể ảnh hưởng chỉ là Mộc Khôi Tông.

Nhưng hắn càng rõ ràng, đại thế như vậy, Mộc Khôi Tông nhất định sẽ không hỗn cùng Hắc Bạch Thần Cung, dưới tình huống Long Dương Phủ lại cùng Thánh Vương Các là tử địch, nhiều năm minh hữu mỗi người đi một ngả đã là sự thực chú định.

Vì vậy hắn không cần phải đi làm cái gì, thoáng đổ thêm dầu vào lửa một chút là được.

Mà tại sau khi ý thức được điểm này, Nguyên Mục Dã cũng không có cho hắn nhiệm vụ mới gì nữa, mà là vội vã hồi báo.

Trước mắt cấp bách, vẫn là môn phái liên hợp chi đại sự.

Điều này khiến toàn bộ tiên giới cố nhiên gió nổi mây vần, Ninh Dạ nhưng chân chính thanh nhàn xuống.

Xét thấy bản thân thể chất tai hoạ, Ninh Dạ hiếm thấy không đi nơi khác họa hại nữa, mà là hảo hảo tại Cửu Cung Sơn an tâm tu hành một phen, tiêu hóa tự thân thu hoạch.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt chính là hai năm.

Hai năm qua có thể tính là hai năm tiên môn náo nhiệt nhất, mà Hải Châu càng là trở thành gió nổi mây vần chi địa.

Người của tám đại tiên môn dồn dập tràn vào nơi này, quả thực chính là như cơn sốt đào vàng vậy, Hải Châu tông môn không có địa chủ, thường ngày thống hận Yên Vũ Lâu, đột nhiên phát hiện, bết bát hơn so với bạo chính chính là không có chính quyền.

Tùy tiện một cái quá giang long liền có thể tới đây khoanh chiếm đất đai, bá cứ vị trí linh khí dồi dào.

Đạo lý là hoàn toàn không giảng, lâu dài phát triển càng là không suy nghĩ.

Các lộ sát phạt càng là luân phiên trình diễn.

Vì thế liền ngay cả đám người Công Tôn Dạ, Công Tôn Điệp, thậm chí Thanh Lâm, Triệu Long Quang đều lại trở về rồi —— bọn họ là quang minh chính đại xuất hiện, quang minh chính đại cướp đoạt.

Tu vi đến bọn họ một bước này, lại tay cầm thần khí, còn phải sợ ai.

Liền ngay cả Trì Vãn Ngưng cũng chạy tới, dựa vào tên tuổi Hắc Bạch Thần Cung cùng Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm trong tay uy phong một phen.

Vật cực tất phản.

Chính là bởi vì tình hình rối loạn như vậy, Tứ Hải Tông thừa cơ quật khởi, lôi kéo lượng lớn tiểu môn phái còn lại của Hải Châu, thuận buồm xuôi gió đem mọi người ngưng tụ lại, hình thành Tứ Hải Liên Minh. Sau đó lại từ bỏ ba phần tư lãnh thổ Hải Châu, lui giữ lấy Thiên Tâm Đảo làm trung tâm cố địa, cũng tuyên bố "Vĩnh cửu trung lập" .

Cứ việc cái Tứ Hải Liên Minh này thực lực cũng không đặt ở trong mắt mọi người, nhưng tám phái tâm tư bất đồng chung quy vô pháp chân chính giải quyết cái liên minh này, cuối cùng tại dưới Mộc Khôi Tông thổi gió trợ sóng, ngầm thừa nhận sự tồn tại của nó.

Hải Châu từ nay phân liệt, tuy tên là một châu, nhưng phân liệt thành phạm vi quản hạt của các thế lực bất đồng lấy tám phái đứng đầu.

Điều này cũng khiến cho Hải Châu như trước trở thành trung tâm chiến loạn, nó liền như là chòi canh, mồi dẫn hỏa trước tiên giới đại chiến, báo trước tương lai biến hóa.

Nhưng vào lúc này, Long Dương Phủ cùng Mộc Khôi Tông vẫn như cũ không làm ra bất kỳ quyết định gì.

Bọn họ xem ra còn đang ngoan cường bảo vệ cách cục cũ, rất có ý ôm đoàn sưởi ấm, thậm chí còn từng phát ra hào ngôn 'Long Dương Phủ Mộc Khôi Tông vĩnh viễn không chia cách'.

Chỉ là thanh thế càng hùng vĩ, Ninh Dạ liền càng là rõ ràng, ngày hai phái này ôm đoàn sắp tới phần cuối —— bọn họ hô hoán, theo một ý nghĩa nào đó càng nhiều chính là vì tranh thủ tiền vốn cho chính mình khi gia nhập một liên minh khác.

Nhưng những thứ này Ninh Dạ hết thảy lại không quan tâm.

Hai năm tĩnh tâm tu hành, khiến tu vi Ninh Dạ càng lúc càng vững chắc, đã chính thức thành tựu Vạn Pháp trung kỳ.

Ninh Dạ rốt cục quyết định đi Yên Vũ Lâu nhìn nhìn.

Côn Lôn Kính vận chuyển, sau một khắc Ninh Dạ đã xuất hiện tại Diêu Quang Kính Các trong Yên Vũ Lâu.

Xuất phát từ cẩn thận, Ninh Dạ không có lập tức ra ngoài, mà là trước tiên quan sát một thoáng bên ngoài.

Một phiến tử tịch.

Người bên trong, hẳn là đều chết sạch.

Dựa theo hiệu quả thực tế của Tuyền Cơ Đạo Cảnh, coi như là Niết Bàn cảnh, ở bên trong đợi mấy ngày cũng không khác mấy đã chết rồi.

Nhưng quá khứ hai năm, Ninh Dạ mỗi lần sử dụng Vấn Thiên Thuật xem bói Yên Vũ Lâu hành trình cát hung, càng là đều đã biểu hiện đại hung, làm cho Ninh Dạ không thể không chờ đợi.

Thẳng tới hôm nay, mới rốt cục đại hung chuyển thành tiểu hung.

Điều này cũng khiến cho Ninh Dạ không thể không tấm tắc khen kỳ —— quả nhiên thiên hạ tu sĩ kỳ tài xuất hiện lớp lớp, vẫn còn có kẻ có thể tại Tuyền Cơ Đạo Cảnh chống đỡ hai năm.

Hơn nửa chính là Vũ Hoán Trần.

Thời khắc này nhìn một chút chu vi, xác nhận không gặp người nào.

Ninh Dạ vẫn như cũ bảo trì cảnh giác, khiến Tinh La điều khiển Kinh Trường Dạ ra ngoài.

Mượn Kinh Trường Dạ, Ninh Dạ đã nhìn thấy, toàn bộ Yên Vũ Lâu bây giờ xác thực là một phiến tử khí trầm trầm, không nhìn thấy một cái nhân ảnh.

Nhưng nếu quái tượng đã biểu hiện có hung hiểm, Ninh Dạ liền sẽ không sơ ý.

Chỉ huy Kinh Trường Dạ vòng một vòng, thấy không phát hiện gì, Ninh Dạ lúc này mới đi ra ngoài.

Mượn Kinh Trường Dạ chung quy không bằng tự mình thăm dò, giờ vừa đi ra, Ninh Dạ lập tức cảm thụ được không đúng.

Vấn Thiên Thuật vận chuyển, Ninh Dạ đã biết, hung hiểm xuất hiện ở Linh Quang Xích bên kia.

Nói như vậy, quả nhiên vẫn là Linh Quang Xích bên kia có sinh cơ?

Ninh Dạ nghĩ, đã đi hướng Linh Quang Xích phụ cận.

Theo không ngừng tiếp cận, mắt thấy Linh Quang Xích đã gần trong gang tấc, Ninh Dạ đột nhiên dừng lại cước bộ.

Hắn đứng trên một mảnh đất trống trải, mặt đất xem ra không có thứ gì.

Thế nhưng trong mắt Ninh Dạ vi hiện quang huy, trong mơ hồ, lại phảng phất như cảm thụ được cái giới hạn vô hình kia.

Hắn lui về phía sau.

Lui ra ba bước.

Cùng lúc đó, một cái thanh âm cực kỳ già nua đã truyền đến: "Ngươi không cần thiết sợ hãi, ta sẽ không làm thương tổn ngươi."

Trước Linh Quang Xích xuất hiện một lão đầu, ngờ ngợ có thể thấy được chính là Vũ Hoán Trần.

Chỉ là thời gian hai năm, hắn không ngờ già nua như thế?

Ninh Dạ cũng sẽ không nhân hắn như vậy liền thả lỏng cảnh giác: "Nếu như ta tiến vào, ngươi sợ sẽ không phải là thái độ như vậy."

Vũ Hoán Trần thở dài một tiếng: "Ngươi không tin ta, ta cũng không kỳ quái. Chỉ là ta không hiểu, ngươi vì sao hiện tại mới đến?"

"Thời gian hai năm cũng không tính dài đi."

"Hai năm? Ngươi nói ngươi ở bên ngoài mới lưu hai năm?" Vũ Hoán Trần đột nhiên kích động lên.

Ninh Dạ giật mình nhìn Vũ Hoán Trần: "Như vậy, ngươi không phải là bị đạo cảnh này ảnh hưởng mà già nua, mà là. . . Tự nhiên suy lạc?"

"Hai ngàn năm a!" Vũ Hoán Trần kêu lên: "Lão phu ở chỗ này quá ròng rã hai ngàn năm!"

Ta fuck!

Trong lòng Ninh Dạ thầm kêu một tiếng.

Thời gian không đồng bộ?

Còn có chuyện như vậy sao?

Tuyền Cơ Đạo Cảnh không phải trợ người tấn thăng cảnh giới thứ sáu sao?

Không đúng.

Tấn thăng cảnh giới thứ sáu kỳ thực chỉ là một kết quả.

Đạo cảnh chính là đạo cảnh, bản thân là ngộ đạo. Tuyền Cơ Đạo Cảnh công năng mạnh hơn Vạn Cổ Liễu, muốn nói là tại trên Thời Không chi đạo có thành tựu, đến cũng không kỳ quái.

Bất quá Ninh Dạ biết, Thời Không chi đạo vốn là một thể, càng không để ý thời gian xuyên toa, nó về mặt bản chất vẫn là một loại vận động tốc độ vật chất.

Nói cách khác, Tuyền Cơ Đạo Cảnh này vật chất di động, so với bên ngoài nhanh hơn một ngàn lần?

Là như vậy sao?

Ninh Dạ nhìn kỹ Vũ Hoán Trần.

Chẳng biết vì sao, Tiệt Thiên Thuật của hắn thế mà không thể tạo tác dụng đối với Vũ Hoán Trần, điều này khiến hắn không thể xác định Vũ Hoán Trần nói là thật hay giả, trừ phi hắn ở chỗ này nghỉ ngơi một năm, sau đó lại về xem xem.

Chờ một hồi.

Ninh Dạ đột nhiên ý thức được cái gì: "Hai ngàn năm? Coi như ngươi là Niết Bàn, cũng khó có thể sống quá thời gian dài như vậy chứ?"

Niết Bàn cảnh đại nạn bình thường là ba ngàn năm tả hữu, nhưng Vũ Hoán Trần tu hành 1,500 năm, nếu quả như lời hắn nói, hắn hẳn là đã ngỏm rồi.

Vũ Hoán Trần hừ nói: "Niết Bàn tự nhiên không sống nổi lâu như vậy, bất quá ngươi đã quên nơi này là Tuyền Cơ Đạo Cảnh? Ta đã đặt chân Thiên Nhân cảnh."

Chương 110 : Phá cục

Chương 110: Phá cục

Đệ lục cảnh!

Vũ Hoán Trần đã thành công tấn thăng đệ lục cảnh?

Từ trên đạo lý nói, điều này xác thực có thể.

Dù sao nơi này là Tuyền Cơ Đạo Cảnh.

Vì vậy đây chính là nguyên nhân Tiệt Thiên Thuật không có tác dụng?

Ninh Dạ tiếp tục hỏi: "Nếu như thế, ngươi hẳn là có thể phi thăng mới đúng."

Vũ Hoán Trần nhưng bi thống lắc đầu: "Ta như toàn diện thành tựu Thiên nhân chi cảnh, tự nhiên là có thể bay thăng. Làm sao ngươi đã quên, ta đồng thời còn là tế phẩm a!"

Đúng nha!

Ninh Dạ nhớ tới.

Tuyền Cơ Đạo Cảnh muốn thành tựu đạo cảnh, bản thân liền là cần tế phẩm, tại trước khi đạo cảnh đại thành, tất cả mọi người trong đạo cảnh này đều là tế phẩm.

Vũ Hoán Trần cũng không ngoại lệ.

Nói cách khác, hắn một mặt hưởng thụ chỗ tốt của đạo cảnh, một mặt thì chịu đựng áp lực của đạo cảnh.

Điều này liền khiến cho hắn kỳ thực vô pháp hoàn toàn thành công, tuy rằng tu vi đến Thiên Nhân cảnh, lại vẫn là chịu đến Diêu Quang đạo cảnh trấn áp, ý đồ mạt sát hắn.

Nói cách khác, thẳng tới hôm nay, đạo cảnh vẫn còn chưa chân chính đại thành đây.

Mà Vũ Hoán Trần cũng bởi vậy chỉ có thể tiếp tục kéo dài hơi tàn tại trong Linh Quang Xích, ngay cả ra ngoài một bước cũng không dám.

"Hóa ra là như vậy." Ninh Dạ cười nói: "Không trách ngươi tấn thăng Thiên nhân, tuổi thọ 5,000 năm, mà vẫn già nua như vậy. Tuyền Cơ Đạo Cảnh cho ngươi tấn thăng, nhưng cũng đang cướp đoạt ngươi. . . Ngươi không còn nhiều thời gian."

"Đúng vậy." Vũ Hoán Trần thở dài nói: "Ta tuy đã nhập Thiên nhân, nhưng tại dưới đạo cảnh trấn áp, khí cơ sớm suy, tu vi mười không được một. Ngươi không cần phải lo lắng ta, tới tới tới, ngươi đến bên cạnh ta, ta nguyện đem một đời sở học, đều dạy cho ngươi."

Ninh Dạ làm sao có khả năng nghe hắn nói như vậy liền đi vào, như trước đứng ở bên ngoài Linh Quang Xích, cười nói: "Không bằng liền nói ở ngay đây, cũng là như vậy."

Vũ Hoán Trần thở dài nói: "Ngươi chung quy là không tin tưởng ta

a. Thôi được, thôi được. Nếu như thế, ngươi hãy nghe ta nói. . ."

Nói liền như vậy ngồi xuống, càng đã bắt đầu giảng đạo.

Tiên môn giảng đạo vốn là chuyện thường, Ninh Dạ đến cũng nghe qua vài lần.

Chỉ là Niết Bàn, à không, Thiên Nhân cảnh giảng đạo, đến là lần đầu.

Ninh Dạ thấy hắn như thế, liền chăm chú nghe hắn giảng thuật, lập tức cảm giác những lời hắn nói, quả nhiên huyền ảo dị thường, xác thực có vô tận ảo diệu, nhất thời nghe được có mấy phần chăm chú.

Chỉ là nghe hắn giảng đạo đồng thời, trong lòng lại không khỏi kỳ quái.

Vũ Hoán Trần này sao lại đột nhiên dễ nói chuyện như vậy?

Theo lý thuyết là bản thân đưa hắn tiến vào nơi đây, coi như thời gian qua đi hai ngàn năm, hắn cũng nên lòng sinh oán hận.

Nói như vậy tất cả những gì hắn làm, chính là vì lừa gạt mình đi vào?

Nhưng giảng đạo như vậy thì lại làm sao lừa gạt mình?

Dụ bản thân trước tiên thả xuống cảnh giác?

Nếu là như vậy, sát chiêu lại ở nơi nào?

Ninh Dạ đột nhiên nhớ tới cố sự Ỷ Thiên Đồ Long Ký bản thân trước đây từng xem. Năm đó Trương Vô Kỵ bị truy sát rớt núi, cùng hắn đồng thời rớt núi Chu Trường Lĩnh bị vây ở trên vách đá, dựa cả vào Trương Vô Kỵ cho trái cây sống qua ngày, kết quả đợi lúc Trương Vô Kỵ đi ra nhưng xuất thủ ám tập, đem Trương Vô Kỵ đánh rơi khỏi vách núi. Mà hết thảy những thứ này đều là bởi vì hắn tại trên vách đá nhàm chán vô vị, đã sớm tính sẵn tất cả rồi. . .

Vũ Hoán Trần tại chỗ này lưu hai ngàn năm, mà hắn là biết mình có thể ra vào đạo cảnh, vậy hắn liệu có chuẩn bị hay không.

Nếu như hắn có chuẩn bị, như vậy hết thảy trước mắt có phải là sớm tại trong kế hoạch của hắn?

Vừa nghĩ đến đây, Ninh Dạ lại lần nữa phát động Vấn Thiên Thuật.

Quả thật không sai, Ninh Dạ phát hiện nguy hiểm thế mà đang gia tăng.

Mẹ nó, không thể nghe gia hỏa này giảng đạo, giảng đạo tuyệt đối có quỷ (quỷ trá= lừa dối)!

Ninh Dạ kêu lên: "Ngậm miệng!"

Vũ Hoán Trần liền dừng lại, nhìn hướng Ninh Dạ: "Làm sao?"

Ninh Dạ tiếp tục mặc vận Vấn Thiên Thuật, lại phát hiện nguy hiểm cũng không có tiêu trừ, trái lại đang từng bước gia tăng.

Nhưng mà Vũ Hoán Trần hiện tại chẳng hề làm gì a.

Là nguy hiểm gì trái lại đề thăng?

Ninh Dạ nhanh chóng lùi về phía sau mấy bước, Vũ Hoán Trần cũng không gọi hắn, chỉ là lẳng lặng nhìn hắn.

Nguy cơ còn tại.

Ninh Dạ biết không tốt, quyết định trước tiên rời khỏi lại nói.

Nhưng vào lúc này, Vũ Hoán Trần đột nhiên nói: "Ngươi không tín nhiệm ta, ta có thể hiểu được. Vì vậy ta sẽ không gọi ngươi vào nữa, tu vi ta mạnh mấy, ngươi không tiến vào, cũng là vô sự, sao lại lo lắng?"

Không đúng!

Trong lòng Ninh Dạ nổi lên cảnh ý.

Làm chuyên gia lừa người, Ninh Dạ rất rõ ràng cái gì gọi là sát nhân tru tâm.

Vũ Hoán Trần rõ ràng là nhìn ra hắn có thủ đoạn rời đi, vì vậy xuất ngôn ổn định bản thân.

Cái gia hỏa này tuyệt đối rắp tâm hại người.

Vấn đề là hắn thật sự không hề làm gì cả a!

Hắn không hề làm gì cả, cũng không bước ra Linh Quang Xích nửa bước, vì sao còn có thể đối với chính mình tạo thành uy hiếp lớn như vậy?

Lại không cố kị tất cả, Ninh Dạ liền muốn phát động quang độn.

Nhưng mà vừa tiếp xúc, thế mà không có phản ứng.

Chuyện gì vậy?

Tại sao lại như vậy?

Ninh Dạ nhìn hướng Vũ Hoán Trần.

Thiên Nhân cảnh!

Đúng rồi, nhất định là hắn, phong lại cơ hội vận chuyển Côn Lôn Kính của bản thân.

Năng lực của Thiên Nhân cảnh, Ninh Dạ không biết, nhưng muốn nói có thể vô thanh vô tức phong lại nguyên thần, nghĩ đến cũng không phải quái sự gì.

Chỉ là không nghĩ tới Vũ Hoán Trần nhìn như bình tĩnh, nhưng bất động thanh sắc liền làm được điểm ấy.

Điều này khiến cho trong lòng Ninh Dạ cũng là một trận cay đắng.

Mẹ nó, chung quy vẫn là bất cẩn rồi a.

Vũ Hoán Trần lại vẫn là ngữ khí ôn hòa: "Ninh công tử không cần sợ hãi, ta nói rồi, ta thật sự sẽ không làm thương tổn ngươi. . ."

Chỉ là giọng điệu ôn hòa kia, ở trong mắt Ninh Dạ đã trở nên cực kỳ đáng sợ.

Hắn hiện tại nửa điểm đều không thể tin được Vũ Hoán Trần lên tiếng, chỉ cảm thấy mỗi một chữ của hắn đều là ma âm lọt vào tai.

Hắn biết giờ phút này bản thân đã rơi vào trong mạc đại nguy cơ, đáng sợ hơn chính là, bản thân đối mặt chính là Thiên nhân chi cảnh, liền ngay cả phương pháp ứng đối đều không có.

Đây có lẽ là nguy cơ lớn nhất từ xưa tới nay Ninh Dạ tao ngộ.

Nhưng càng là như vậy, Ninh Dạ trái lại càng bình tĩnh hơn.

Đại não nhanh chóng vận chuyển, Ninh Dạ biết còn có cơ hội.

Bởi vì nguy hiểm đang tăng lên.

Đề thăng, bản thân liền mang ý nghĩa cơ hội.

Chân chính diệt vong chi cục, là không cần đề thăng tiếp.

Hắn nhất định phải tìm tới mấu chốt của vấn đề.

Thời khắc này nhanh chóng nghĩ, Ninh Dạ đột nhiên nghĩ tới một chuyện: "Ta thật giống tới nay chưa từng hỏi ngươi, sinh tử của những người khác? Những người khác đâu?"

Vũ Hoán Trần hơi hơi ngây ra, sau đó cười nói: "Tự nhiên là đều chết rồi."

"Cũng bao gồm Thần Tiêu?"

"Đúng vậy." Vũ Hoán Trần hồi đáp: "Ta là Niết Bàn cảnh duy nhất ở đây, vì vậy cũng là người cuối cùng bị đạo cảnh mạt sát. May vào lúc này, ta cuối cùng cũng coi như kịp thời phá giải bộ phận cấm chế của Linh Quang Xích, có thể tiến vào nơi đây, kéo dài hơi tàn."

"Nói như vậy, bảo vật của tất cả mọi người, cũng đều tại nơi này của ngươi?"

"Đúng. Tám cái thần khí, hơn vạn món pháp bảo, đều tại chỗ này của ta, ngươi như muốn, ta có thể cho ngươi a." Vũ Hoán Trần cười nói.

Ninh Dạ nhưng bất động thanh sắc: "Tám cái thần khí nào?"

Vũ Hoán Trần không nghĩ tới hắn hỏi cụ thể như thế, bất đắc dĩ hồi đáp: "Thủy Tinh Tử Ngọc Thanh Huyền, Nam Ca Tử Thiên Ca Kiếm, Minh Thúy Địch, Vô Tâm Vũ của ta, Yên Vũ Lâu Vạn Dân Tán, Bách Gia Liên Minh Kim Long Đỉnh, Liệt Thần Đao, còn có. . . Thần Tiêu Huyền Mẫu Châu."

Ninh Dạ khóe miệng nổi lên mỉm cười: "Thu Thủy Trường Thiên Đồ, Linh Quang Xích cùng Thiên Chung Điện Bi Phong Ngọc Khánh đây?"

"Dung nhập đạo cảnh, chưa từng đạt được."

"Vậy tại sao ngươi không phá giải Thiên Chung Điện? Nơi đó mới là trung khu hạch tâm của Tuyền Cơ Đạo Cảnh. Khống chế nơi đó, liền khống chế được đạo cảnh, ngươi muốn thoát khốn, cũng sẽ đơn giản hơn nhiều chứ?"

Vũ Hoán Trần lại lần nữa ngơ ngác, sau đó lắc đầu: "Không đủ lực."

"Vậy ngươi làm sao chiếm được Huyền Mẫu Châu?" Ninh Dạ hỏi ngược lại, hắn mỉm cười nói: "Nếu như ta nhớ không nhầm, Thần Tiêu Lão Tổ, chính là chết ở trong Thiên Chung Điện a. Ngươi nếu đã không vào được Thiên Chung Điện, sao có thể đạt được Huyền Mẫu Châu?"

Vũ Hoán Trần ngạc nhiên.

Ninh Dạ lại nói: "Hơn nữa ngươi nói còn thiếu một cái thần vật.

Nếu như ta nhớ không lầm, đó là một kiện thần vật của Bách Gia Liên Minh, tên của nó thật giống gọi. . . Hoặc Tâm Hoàn?"

Vũ Hoán Trần sắc mặt đại biến.

Ninh Dạ đã hừ nói: "Mẹ nó quanh năm đánh nhạn, không nghĩ tới càng bị nhạn mổ mắt rồi. Không trách thần thuật của ta vô công, quang độn vô dụng, hóa ra là nguyên nhân này. . . Huyễn thuật thật là hay, còn không phá cho ta!"

Theo Ninh Dạ hô quát một tiếng, cảnh tượng trước mắt phong vân đột biến.

Chương 111 : Khí linh

Chương 111: Khí linh

Cảnh tượng trước mắt biến ảo, Ninh Dạ phát hiện bản thân càng là đứng tại một chỗ mặt đất che kín huyền bí phù văn.

Trận pháp!

Hơn nữa là một cái trận pháp chính đang bố trí.

Cách Ninh Dạ không xa, còn đứng một người.

Một nữ nhân.

"Là ngươi?" Ninh Dạ chấn kinh.

Người trước mắt, bất ngờ là nha hoàn kia của Lý Song Long, cũng chính là em gái của hắn, Lý Nhất Phượng.

Đối phương nhìn thấy Ninh Dạ thế mà đã phá huyễn thuật của bản thân, Lý Nhất Phượng hiển nhiên cũng khá là giật mình, tức giận nói: "Đáng ghét, kém một chút liền có thể hoàn thành."

Nói đã đối với Ninh Dạ một chưởng ấn xuống.

Vẫn là tu vi Vô Cấu.

Trong lòng Ninh Dạ đại định, quang độn phát động, đã xuất hiện tại một đầu khác.

Né qua một kích này của Lý Nhất Phượng, Ninh Dạ nhìn nhìn mặt đất trận pháp: "Ngô, là cái trận pháp cầm cố, vì vậy ngươi bố huyễn thuật, chính là biết ta có thể lui tới tự nhiên, muốn muốn rời khỏi nơi đây lại không thể giết ta, vì vậy liền bố trận pháp muốn bắt sống ta?"

Thời khắc này Ninh Dạ đã hoàn toàn sáng tỏ dụng ý của đối phương.

Huyễn tượng Vũ Hoán Trần sở dĩ biểu hiện như vậy, kỳ thực chính là muốn khiến Ninh Dạ không dám tiến nhập Linh Quang Xích, muốn chính là hắn do dự quanh quẩn, Lý Nhất Phượng mới hảo nhân cơ hội bày trận.

Về mặt tâm lý, chơi một trò hư hư thực thực, cũng xác thực làm không tệ, cơ bản liệu đúng tâm tư của Ninh Dạ, có thể nói Ninh Dạ suýt nữa bị hủy trong tay sự cẩn thận của bản thân.

Bất quá hắn vẫn là kỳ quái nhìn nhìn Lý Nhất Phượng: "Thú vị. Vũ Hoán Trần xem ra là đã chết rồi, ngươi lại vẫn còn sống. Nơi này đến cùng xảy ra chuyện gì. Vì sao ngươi thế mà có thể tự do hành tẩu tại trong đạo cảnh?"

Lý Nhất Phượng sắc mặt thảm đạm: "Coi như ngươi lợi hại, rõ ràng huyễn thuật của ta đã thành công, ngươi thế mà có thể từ trong lời nói của ta tìm ra kẽ hở. Kế hoạch đã thất bại, nói những thứ này còn có tác dụng gì?"

Huyễn thuật chính là thuật lừa gạt.

Không chỉ cần có cường đại huyễn thuật tiên pháp, càng trọng yếu còn phải có thể tự bào chữa, bằng không một khi logic xuất hiện vấn đề, cũng rất dễ dàng bị người phát hiện.

Ninh Dạ chính là từ trong tám thần khí phát hiện vấn đề.

Lý Nhất Phượng lúc trước theo hắn nói tới, thừa nhận bản thân có được tám thần khí.

Nhưng nàng không nghĩ tới Ninh Dạ sẽ hỏi nàng là tám cái thần khí nào.

Lý Nhất Phượng bản năng liền lẩn tránh Hoặc Tâm Hoàn, chỉ vì cái thần khí này chính là một kiện huyễn hệ trọng bảo hiếm thấy.

Nhưng tám cái chính là tám cái, bất đắc dĩ, Lý Nhất Phượng chỉ có thể dùng Huyền Mẫu Châu đến góp đủ số.

Kết quả sau một khắc Ninh Dạ liền hỏi nàng tại sao không đi Thiên Chung Điện, tự mâu thuẫn, liền làm lộ.

Mãi mới đợi đến cơ hội, kết quả sắp thành lại hỏng, thời khắc này nàng mất đi tất cả niềm tin, biết mình giết không được Ninh Dạ, càng là thẳng thắn không để ý tới hắn.

Ninh Dạ lại lắc đầu: "Ta cũng là tinh thông huyễn thuật chi nhân, cùng một thủ đoạn, đối với ta không thể dùng được lần thứ hai a."

Nói khẽ hừ một tiếng, yên tiêu vân tán, bản thân liền đã biến mất.

Liền thấy cái Lý Nhất Phượng vừa nãy còn đứng ở cách đó không xa kia, chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện tại vị trí lúc trước của Ninh Dạ.

Lại lần nữa đánh lén vô công, Lý Nhất Phượng là thật từ bỏ, bất đắc dĩ nói: "Mang ta ra ngoài, mọi thứ nơi này đều là của ngươi."

Ninh Dạ cũng không để ý tới nàng, mà là tiếp tục đánh giá xung quanh: "Ngô, hóa ra là như vậy. Tuyền Cơ Đạo Cảnh. . . Càng là đã thành rồi."

Tuyền Cơ Đạo Cảnh đã thành, dĩ nhiên là không cần tế phẩm nữa, cũng chẳng trách Lý Nhất Phượng có thể tiếp tục tồn tại ở chỗ này.

Chỉ là cứ như vậy, một cái vấn đề mới lại xuất hiện.

Lý Nhất Phượng là làm sao lẩn tránh qua đạo cảnh mạt sát, khiến đạo cảnh trực tiếp hoàn thành?

Lý Nhất Phượng cũng biết Ninh Dạ cảm thấy hứng thú đối với vấn đề này, nhưng chỉ là nói: "Ta có thể nói cho ngươi, nhưng ngươi nhất định phải bảo đảm mang ta rời khỏi."

Ninh Dạ tử tế quan sát nàng, lông mày hơi trứu: "Khí cơ của ngươi cùng lúc trước có chỗ bất đồng. Vậy là, thời gian nơi này trôi qua xác thực vẫn còn có chút bất đồng, chỉ là không có nhiều tới một ngàn lần như vậy. Uy, ngươi ở chỗ này bao lâu?"

Lý Nhất Phượng bất đắc dĩ hồi đáp: "Hai mươi năm."

Nguyên lai chỉ có gấp mười lần sao?

Nhưng cũng ghê gớm rồi.

"Đến là cái địa phương tốt để tu hành a, ngươi đến là bỏ được rời khỏi." Ninh Dạ nói thầm.

Lý Nhất Phượng đều muốn điên rồi: "Không nỡ bỏ thì có tác dụng gì? Nơi này chính là một toà lao ngục, trân tàng phong phú mấy, cuối cùng cũng có phần cuối. Đến lúc đó ta cái gì cũng không có, còn không phải sẽ bị sinh sinh vây chết ở đây?"

"Đạo cảnh đã thành, ngươi hoàn toàn có thể tại sau khi tấn thăng đệ lục cảnh lại đồ đột phá a." Ninh Dạ không để ý nói.

Lý Nhất Phượng lại lắc đầu: "Ta không thể có bất kỳ tiến bộ nào ở chỗ này."

Ân?

Ninh Dạ rốt cục phát hiện.

Nguyên lai tu vi của Lý Nhất Phượng, trong hai mươi năm này, thế mà không có tiến thêm.

Tại sao lại như vậy?

Ninh Dạ nghĩ nghĩ, đột nhiên giương tay, liền nghe Oanh một tiếng, bên trong đạo cảnh quang hoa luân chuyển, đã xuất hiện một vật, chính là Tạo Hóa Thần Tọa.

Vật này sau khi bị hắn dung hợp Thu Thủy Trường Thiên Đồ, liền đặt ở chỗ này, thay thế Thu Thủy Trường Thiên Đồ phát huy tác dụng, khiến cho đạo cảnh càng thêm cường đại.

Lý Nhất Phượng nhìn thấy Tạo Hóa Thần Tọa xuất hiện, ánh mắt lập tức trở nên phức tạp: "Quả nhiên là ngươi. . . Quả nhiên là ngươi. . ."

Ngữ khí thổn thức, thế mà dẫn theo mấy phần bất đắc dĩ chi ý.

Ninh Dạ ngưng thần quan sát Tạo Hóa Thần Tọa, như có suy tư: "Quả nhiên, ngươi có thể sống sót, vẫn là có quan hệ cùng Tạo Hóa Thần Tọa ta lưu lại sao?"

Nghe hắn nói như vậy, Lý Nhất Phượng biết không che giấu nổi nữa, rốt cục thừa nhận: "Đúng, là nó cứu ta, nhưng cũng là nó, khiến ta vĩnh viễn vô pháp rời khỏi nơi đây, thậm chí ngay cả tấn thăng cũng khó khăn!"

"Ha ha, tạo hóa chi năng, hư thực tương sinh. Nguyên lai là như vậy. . . Nguyên lai là như vậy. . ."

Theo Lý Nhất Phượng giảng thuật, cùng khí tức Tạo Hóa Thần Tọa để lại, Ninh Dạ đã minh bạch ngày đó tại Yên Vũ Lâu xảy ra chuyện gì.

Sau khi Tuyền Cơ Đạo Cảnh mở ra, Lý Nhất Phượng liền biết không tốt, tất cả mọi người đều khó mà đào mạng.

Nhưng nữ nhân này rất thông minh, sau khi nhìn thấy Ninh Dạ kích phát Thu Thủy Trường Thiên Đồ, sau đó lấy Vạn Pháp thân nhưng hoàn toàn không nhìn đạo cảnh mạt sát, thậm chí phóng ra một đống lớn Vô Cấu cường giả đại sát tứ phương, liền ý thức được người này có lẽ là cơ hội đào mạng duy nhất của bản thân.

Ninh Dạ thực lực quá mạnh, nàng không dám cùng Ninh Dạ đối kháng, liền ngược lại mà làm, thế mà đi tìm Thu Thủy Trường Thiên Đồ.

Linh Quang Xích, Thu Thủy Trường Thiên Đồ cùng Thiên Chung Điện đều là hạch tâm bí địa, cấm chế siêu tuyệt, căn bản là vô pháp cường đột.

Liền ngay cả bản thân Ninh Dạ cũng là lợi dụng Tạo Hóa Thần Tọa xúc động Thu Thủy Trường Thiên Đồ tự mình xuất hiện, mà không phải đột phá cấm khu, mà vì vững chắc đạo cảnh, còn đem Tạo Hóa Thần Tọa lưu lại.

Lý Nhất Phượng tự nhiên cũng không cách nào phá giải cấm chế, nhưng vấn đề là Tạo Hóa Thần Tọa gia nhập, cố nhiên khiến cho Tuyền Cơ Đạo Cảnh trở nên càng mạnh, nhưng cũng khiến bản thân cấm khu nơi này trở nên buông lỏng hơn.

Vì vậy Lý Nhất Phượng thế mà lợi dụng một loại bí pháp, khiến cho chính mình cách cấm khu liên kết cùng Tạo Hóa Thần Tọa.

Đó chính là Linh Tê Bí Thuật của nàng.

Nàng lấy mình làm hạt giống, chủng thuật tại trên Tạo Hóa Thần Tọa.

Tạo Hóa Thần Tọa tạo hóa vạn vật, có thể từ hư nhập thực, tự nhiên cũng có thể từ thực nhập hư.

Kết quả liền là Tuyền Cơ Đạo Cảnh tại sau khi mạt sát đi kẻ cuối cùng mạnh nhất là Vũ Hoán Trần, liền phán đoán trong cảnh đã không còn người nào tồn tại, kết thúc tấn thăng, đạo cảnh hoàn công.

Lý Nhất Phượng lại mượn hư thực chuyển hóa trọng ngưng tự thân, từ đó mà trở thành người còn sống duy nhất trong Tuyền Cơ Đạo Cảnh này.

Không thể không nói, có thể tại trong thời gian ngắn như vậy làm đến một bước này, Lý Nhất Phượng cũng coi như trâu bò.

Bất quá bản thân nàng cũng bằng biến tướng khiến cho chính mình trở thành "Khí linh" của Tạo Hóa Thần Tọa, cứ như vậy, thế mà ngược lại chịu đến Tạo Hóa Thần Tọa hạn chế.

Càng đáng hận là, nàng không thiện cấm chế, mãi đến tận hiện tại cũng không cách nào phá giải cấm chế trong Nghị Chính Điện, không vào được Nghị Chính Điện, liền ngay cả mang đi Tạo Hóa Thần Tọa cũng là vọng tưởng.

Vì thế nàng đối với Ninh Dạ là hận thấu xương, mãn tâm nghĩ tới chính là Ninh Dạ chỉ cần vừa tiến đến liền giết hắn.

Vì vậy hai năm trước Ninh Dạ cảm giác nguy hiểm, kỳ thực không phải vấn đề thực lực, mà là vấn đề sát cơ của Lý Nhất Phượng.

Nàng thủ chưởng tám thần khí, lại quen thuộc tình huống nơi này, như có tâm đánh lén, Ninh Dạ cũng thật là chắc chắn phải chết.

Hận Ninh Dạ "hai mươi năm", hận ý rốt cục cắt giảm, Lý Nhất Phượng ngược lại suy nghĩ nếu như có một ngày Ninh Dạ trở về, bản thân có lẽ hẳn là nên bắt sống hắn, giải thoát tự thân.

Theo ý nghĩ biến hóa, nguy cơ thu nhỏ, Ninh Dạ lúc này mới đi tới.

Coi như bản thân Lý Nhất Phượng cũng không nghĩ tới, nàng khô thủ ở chỗ này hai mươi năm, đều cùng ý nghĩ của nàng có liên quan trực tiếp.

Chương 112 : Bố trí lại

Chương 112: Bố trí lại

"Hóa ra là như vậy."

Biết được chuyện đã xảy ra, Ninh Dạ cũng là không nói gì.

"Nói như vậy, Đường Tật Phong Thẩm Phỉ Vân Linh Tê Thuật, vẫn là ngươi truyền cho bọn họ?" Ninh Dạ hỏi.

"Đến cũng không hoàn toàn là. Lúc trước pháp này kỳ thực là ca ca ta sáng chế, mục đích của hắn, chính là muốn hi sinh ta để tác thành cho bản thân hắn." Lý Nhất Phượng hừ nói: "Bất quá hắn đến cùng tu vi có hạn, vô pháp thành công, liền thông qua thủ đoạn khác, bí mật đem pháp này để lộ một ít cho phu thê Đường Tật Phong, hy vọng có thể mượn phu thê bọn họ chi lực viên mãn pháp này. Có thể nói, pháp này kỳ thực là bốn người liên hợp sáng chế. Mà cuối cùng, cũng là nam nhân tác thành nữ nhân."

Nói đến điểm này, Lý Nhất Phượng "hắc" một cái cười lạnh.

"Mà hiện tại, ngươi bởi vậy tránh thoát sát kiếp, nhưng cũng trở thành khí linh. . ." Ninh Dạ nhịn không được cười nói.

Lại còn có chủ động làm khí linh.

"Uy, ngươi đến cùng có cứu hay không ta a?" Lý Nhất Phượng tức giận nói.

Nàng mặc dù là Vô Cấu cảnh, nhưng biết Ninh Dạ đến Yên Vũ Lâu đều có thể lui tới tự nhiên, giết hắn thù không nắm chắc, cũng chỉ đành ăn nói khép nép.

"Trước tiên đem ngươi đạt được thứ tốt cho ta." Ninh Dạ nói.

"Nghĩ cũng đừng nghĩ, ngươi nếu như không cứu ta, ta liền đem tất cả thần khí pháp bảo toàn bộ bạo hết!" Đây đại khái là Lý Nhất Phượng cuối cùng tiền vốn.

Ninh Dạ cổ quái nhìn nàng: "Ngươi thật giống như đã quên một chuyện, ta mới là chủ nhân của Tạo Hóa Thần Tọa, bản thân ngươi là thần tọa khí linh, lại dám phản kháng ta? Còn không nghe mệnh làm việc cho ta!"

Tạo Hóa Thần Tọa đột phóng huyền quang, Lý Nhất Phượng thình lình phát hiện bản thân thân thể lại càng vô pháp tự chủ.

Song thủ vung lên, phần phật phần phật vô số bảo vật đã ném về phía Ninh Dạ.

Ninh Dạ ống tay áo vung lên, đem hết thảy bảo vật thu hết vào trong Tu Di Ốc, lúc này mới nói: "Ngươi vẫn là cho ta thành thật chờ đợi ở đây đi, đợi ta phá giải ba chỗ cấm chế sau, rồi quyết định chuyện của ngươi."

Nói Ninh Dạ đã hướng Thiên Chung Điện rời đi.

Thiên Chung Điện nội cấm chế hung hiểm, phá giải càng khó, cho dù là Ninh Dạ cũng phí đi ba ngày công lao, mới đem nó phá giải.

Phá giải nội bộ cấm chế, tiến vào trong điện, Ninh Dạ nhìn thấy một bộ xương khô.

Hẳn chính là cái kia Thần Tiêu lão đạo.

Đạo cảnh mạt sát vốn không xương khô, bất quá lão đạo này không phải đạo cảnh mạt sát, mà là bị cấm chế giết chết, ngược lại trở thành duy nhất tại thế gian này lưu lại di hài.

Trong tay khô cốt, thình lình còn bày đặt Huyền Mẫu Châu.

Đáng tiếc hắn tuy có Huyền Mẫu Châu, nhưng chung quy vô pháp tự vệ.

Tiện tay cầm lên Huyền Mẫu Châu, nhìn nhìn đỉnh đầu Bi Phong Ngọc Khánh, vật này là đạo cảnh chống đỡ then chốt, lại là không thể lấy, Ninh Dạ nghĩ nghĩ, hướng tới Huyền Mẫu Châu thi pháp, theo ánh sáng chuyển động, trên Huyền Mẫu Châu đã lạc ấn xuất ra Bi Phong Ngọc Khánh dáng dấp.

Này hai vật vốn là khống chế đạo cảnh trung khu chi bảo, bất quá năm đó Huyền Mẫu Châu là Thần Tiêu đánh cắp, dẫn đến Yên Vũ Lâu không thể không dùng Thiên Chung Điện thêm Bi Phong Ngọc Khánh thay thế, hai bên công năng tương đồng, vì vậy Ninh Dạ luyện hóa lên đến đặc biệt thuận tiện.

Một phen luyện hóa sau, giữa nhị bảo đã sinh liên hệ.

Chỉ cần nắm giữ Huyền Mẫu Châu, cho dù là ở bên ngoài, cũng có thể điều khiển từ xa nơi đây nội bộ.

Làm xong việc này, Ninh Dạ thu hồi Huyền Mẫu Châu lại chuyển hướng Linh Quang Xích.

Lý Nhất Phượng thành thật theo ở phía sau.

Ninh Dạ y như cũ mà làm, đem Linh Quang Xích cấm chế cũng loại bỏ sau lại lần nữa tiến vào.

Vắt ngang tại trước mặt bất ngờ là một thanh cự đại ngọc thước.

Chính là vật này, nhiều năm tới nay vẫn luôn giả mạo Yên Vũ Lâu linh đạo, khiến mọi người lầm tưởng nơi đây là Yên Vũ Lâu chỗ yếu, nhưng không biết cái gì phá hoại linh đạo, kỳ thực chính là giải trừ Linh Quang Xích phong cấm, khiến cho nó chân chính có thể phát huy tác dụng.

Linh Quang Xích là Yên Vũ Lâu đại năng phảng Tuyền Cơ Xích mà tạo, Tuyền Cơ Cửu Bí, ứng đối thiên hạ chúng đạo.

Yên Vũ Lâu không bản lĩnh lớn như vậy, vì vậy Linh Quang Xích hạch tâm phương hướng là sinh mệnh, linh khí, nhắm vào chính là bản thân tu hành, vì vậy tại bên trong danh sách của Tuyền Cơ Xích, tương đương với Tốn tự bí, đối ứng chính là Bất Diệt Tuyền.

Ninh Dạ bây giờ nắm giữ mảnh vỡ Tuyền Cơ Xích chỉ có Càn Khôn Cấn Đoài tứ bí, Tốn tự bí vừa vặn không có, Ninh Dạ phỏng chừng cũng là không tìm về được.

Nếu như có thể dùng vật này thay thế, đến là cái lựa chọn không tồi.

Vấn đề duy nhất chính là, Linh Quang Xích một khi lấy đi, đạo cảnh tất nhiên sụp đổ.

Nhưng Ninh Dạ đã sớm chuẩn bị, trực tiếp đem Tuyền Cơ Xích cũng sáng lên, ném vào không trung, Tuyền Cơ Xích cùng Linh Quang Xích hợp làm một thể, nương theo Ninh Dạ thi pháp, đã bắt đầu từ từ hòa làm một thể.

Một cái Tốn tự mơ hồ, đã từ từ sinh thành.

Sở dĩ là mơ hồ, tự nhiên là bởi vì Linh Quang Xích cũng không thể bao quát hết thảy đạo tắc dưới Tốn tự bí.

Bất quá không sao, cùng lắm sau này mình chậm rãi bù. Thiên Cơ Môn đại năng có thể làm được sự, bản thân cũng có thể.

Tuyền Cơ Xích luyện hóa Linh Quang Xích sau, liền thay thế Linh Quang Xích trở thành đạo cảnh hạch tâm, Tuyền Cơ Đạo Cảnh bây giờ rốt cục có thể coi là danh xứng kỳ thực.

Làm xong việc này, Ninh Dạ lại trước sau mở ra Nghị Chính Điện các loại các nơi cơ quan cấm chế, cũng từng cái đem Bất Diệt Tuyền, Luyện Yêu Tháp các loại thần vật phóng ra, hoặc dung hợp, hoặc luyện hóa, hoặc thay thế, nhìn Lý Nhất Phượng trợn mắt ngoác mồm.

Hắn đây là đang làm cái gì?

Rốt cục.

Ninh Dạ đem trong Thiên Cơ Điện trừ Tu Di Ốc ở ngoài chín thần khí toàn bộ thích xuất ra, toàn diện thay thế được Tuyền Cơ Đạo Cảnh, sau đó phóng ra Thiên Cơ Điện, quát một tiếng: "Thu!"

Liền thấy chín thần khí đồng phóng quang huy, hướng về trong Thiên Cơ Điện rời đi.

Lý Nhất Phượng cuối cùng đã rõ ràng.

Hắn đây là muốn đem Tuyền Cơ Đạo Cảnh toàn bộ lấy đi!

"Không thể được, ngươi đem Tuyền Cơ Đạo Cảnh lấy đi, Yên Vũ Lâu sẽ triệt để sụp đổ!" Lý Nhất Phượng kêu to.

Ninh Dạ lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái: "Ngươi cho rằng ta sẽ không biết cái này sao?"

Lên tiếng hắn đã ném ra một vật, chính là Tu Di Ốc, đằng không xuất hiện, đem toàn bộ Yên Vũ Lâu chụp vào trong.

Tu Di Ốc có vô hạn không gian, thiên nhiên Không Gian Bích Lũy, năm đó Thiên Cơ Môn diệt môn đều không thể đem nó phá hủy.

Thời khắc này thay thế đạo cảnh thủ hộ Yên Vũ Lâu, cho dù là cương sát chi địa cũng vô pháp tồi.

Bất quá cũng chỉ có thể đưa đến bảo vệ tác dụng, đạo cảnh là không tồn tại.

Sau đó song thủ huy động liên tục, liền thấy lúc trước thu hoạch một đám bảo vật, trừ Hoặc Tâm Hoàn ra, Ngọc Thanh Huyền, Thiên Ca Kiếm, Minh Thúy Địch, Vô Tâm Vũ, Vạn Dân Tán, Kim Long Đỉnh, Liệt Thần Đao các loại bảy cái thần khí đồng thời bay ra, lại thêm trong tay Kinh Trường Dạ được từ Tuyết Thiên Hồng bảo châu cùng với khô cốt lão tổ quan tài, vừa vặn cũng là chín cái, phân trí chín nơi, chín cái thần vật đồng phóng quang huy, chí ít tại thanh thế trên, xem ra so với nguyên bản Tuyền Cơ Đạo Cảnh càng thêm trâu bò.

Ninh Dạ càng là đem chính mình Âm Dương Pháp Châu các loại cũng ném đi ra ngoài, tung ra hơn hai ngàn món pháp bảo, đem nơi đây biến thành một phiến châu quang bảo khí chi địa.

Sau đó không ngừng thi triển ấn pháp, điều động Yên Vũ Lâu nguyên bản cấm chế, càng là bắt đầu bố trí một cái trận pháp mới.

Lúc này Lý Nhất Phượng cũng triệt để thấy rõ: "Ngươi đang làm cạm bẫy? Ngươi đem Tuyền Cơ Đạo Cảnh lấy đi, nhưng đem bảo vật lưu lại, dùng cho đem tới đối phó những người khác?"

Ninh Dạ hắc âm thanh: "Ngươi minh bạch là tốt rồi."

"Nhiều như vậy thần khí, ngươi cũng bỏ được?" Lý Nhất Phượng tham kiến tát mồi nhử, chưa từng thấy qua như thế tát mồi nhử.

Ngoại trừ Hoặc Tâm Hoàn, đồng dạng đều không lưu.

Ninh Dạ lạnh nhạt nói: "Ta chỉ có hai bàn tay, muốn nhiều như vậy thần vật có tác dụng gì? Bảo bối vật này, không dùng được chính là trang trí."

Ngươi đến là nhìn thoáng được, ngươi không dùng được ta dùng tới được a!

Lý Nhất Phượng thầm mắng trong lòng, nhưng chỉ có thể ám cắn răng bạc.

Ninh Dạ chết tiệt này, thực sự là kẻ ăn không hết, người lần chẳng ra.

Nghèo chết đói, phú chết no!

Chương 113 : Bế quan

Chương 113: Bế quan

Đây đại khái là đại trận xa hoa nhất Ninh Dạ từng bố trí.

Chín cái thần khí, mấy ngàn món pháp bảo, lại thêm Yên Vũ Lâu nguyên bản cấm chế tài nguyên, kết hợp Thiên Cơ Môn, Thiên Tinh Môn, Hắc Bạch Thần Cung các loại các phái trận pháp bí yếu, có thể nói Ninh Dạ đem một đời sở học cơ quan cấm chế của mình dùng đến cực hạn, có thể xưng Trường Thanh Giới gần trăm năm qua đệ nhất tuyệt sát chi trận.

Ninh Dạ phỏng chừng, chỗ này coi như là tiến mấy cái Niết Bàn cảnh, cũng có thể nhẹ nhõm diệt sát.

Làm xong việc này, Ninh Dạ mới liếc mắt nhìn Lý Nhất Phượng nói: "Chuyện nơi đây, ta đã xử lý xong. Tiếp đó, chính là vấn đề của ngươi."

Lý Nhất Phượng trong lòng căng thẳng.

Ninh Dạ nói: "Ngươi hữu tâm hại ta, nhưng ta không muốn cùng ngươi tính toán. Bản thân ngươi là khí linh của Tạo Hóa Thần Tọa, ta cũng có thể giúp ngươi giải trừ."

Lý Nhất Phượng đại hỉ.

"Bất quá. . ." Ninh Dạ kéo dài ngữ điệu.

Thiên hạ ghét nhất chi sự chính là bất quá.

Lý Nhất Phượng kéo dài mặt: "Ngươi muốn cái gì, liền nói thẳng đi."

Ninh Dạ nói: "Ngươi biết bí mật của ta, lại là không thể để cho ngươi tùy ý tiêu dao. Như vậy đi, ta sẽ đem ngươi mang về Trường Thanh Giới, sau đó ngươi lấy thân phận dã tu gia nhập Vân Tuyệt Môn, nghe lệnh của Thư Vô Ninh. Đợi lúc nào thân phận của ta thiên hạ đều biết, không cần tiếp tục phải ẩn giấu, ta liền thả ngươi tự do."

"Ngươi nói cái gì?" Lý Nhất Phượng tức giận.

Ninh Dạ hừ nói: "Ngươi cũng có thể không đáp ứng, ta hiện tại liền đem ngươi ném ra ngoài, khiến ngươi tự sinh tự diệt."

"Hảo! Ta đồng ý." Lý Nhất Phượng lập tức đáp ứng.

Đại nữ tử co được dãn được, làm nha hoàn cho ca ca bao năm như vậy không phải cũng qua được rồi, Lý Nhất Phượng đối với làm người hầu có kinh nghiệm.

"Vậy mới đúng." Ninh Dạ ống tay áo cuốn một cái, đã đem Lý Nhất Phượng cuốn vào trong Thiên Cơ Điện, mang theo nàng trở lại Cửu Cung Sơn.

Trở lại Cửu Cung Sơn chỉ một ngày, Ninh Dạ liền tuyên bố muốn bế quan ba năm.

Kì thực là độn tới Vân Tuyệt Cổ Địa.

Trì Vãn Ngưng, Công Tôn Điệp, Tân Tiểu Diệp, Cừu Bất Quân đám người từ lâu đã được tin tức ở chỗ này chờ hắn.

Tại sau khi nhìn thấy chúng nhân, Ninh Dạ liền đem chúng nhân nhét vào trong Thiên Cơ Điện Tuyền Cơ Đạo Cảnh.

Đã có Tuyền Cơ Đạo Cảnh, liền tương đương với đã có một cái không gian tốc độ chảy gấp mười lần bên người.

Mười năm bên trong Đạo cảnh, cũng bất quá một năm bên ngoài.

Trường Thanh Giới đại chiến sắp nổ ra, vô luận Ninh Dạ vẫn là đám người Trì Vãn Ngưng, đều cần nhanh chóng đề thăng tự thân tu vi, dù sao tu vi mới là căn bản. Đáng tiếc Tuyền Cơ Đạo Cảnh cùng Vạn Cổ Liễu đạo cảnh đồng dạng, đều không phải có thể vô hạn dung nạp chi địa, càng nhiều người hiệu quả liền càng thấp, vì vậy Ninh Dạ cũng không thể đưa quá nhiều người đi vào.

Hơn nữa chỉ dựa vào thời gian cũng không đủ, tương tự còn cần tài nguyên.

Cũng may Yên Vũ Lâu pháp bảo có lên tới hàng vạn, Ninh Dạ cũng không có toàn bộ đặt ở Yên Vũ Lâu, mà là để lại hai phần ba, lấy ra bộ phận giao cho đám người Công Tôn Dạ giúp bản thân bán đi, đổi về bút lớn tài nguyên, phụ trợ tu hành.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt chính là ba năm qua đi.

Mà tại bên trong Tuyền Cơ Đạo Cảnh, kì thực đã là ba mươi năm tu hành.

Ba mươi năm bế quan khổ tu, lại thêm Tuyền Cơ Đạo Cảnh công lao, khiến đám người Ninh Dạ Trì Vãn Ngưng tu vi càng là tinh tiến.

Trong đó tu vi tối cao trái lại là Cừu Bất Quân, lão đầu này dù sao ban đầu chính là Vạn Pháp cảnh, sau khi Tử Lão vì hắn đi trừ thân thể mầm họa, những năm này chuyên tâm tu hành, vốn là cơ sở hơi cao, vì vậy đến là người đầu tiên chạm đến hậu kỳ, khoảng cách đỉnh phong viên mãn đã là không xa.

Ninh Dạ cùng Trì Vãn Ngưng Công Tôn Điệp ba người thì hơi kém một ít, cũng đã đến hậu kỳ, đỉnh phong thì còn có chút khoảng cách.

Sở dĩ tiến độ hoàn toàn tương tự, chủ yếu vẫn là bọn hắn ba người đại đạo đồng truyền, ảnh hưởng hiệu quả lẫn nhau.

Nhưng tu vi tiên pháp thần thông có thể đồng dạng, mọi người thi triển ra thủ đoạn hiệu quả nhưng rất khác nhau.

Tỷ như thiên huyễn chi thuật, rõ ràng Ninh Dạ cùng Công Tôn Điệp là một cấp bậc, nhưng mà Công Tôn Điệp huyễn hóa chính là so với Ninh Dạ trâu bò. Mà đồng dạng huyễn thuật, cho dù Công Tôn Điệp sử dụng Hoặc Tâm Hoàn, cũng không sánh nổi Ninh Dạ.

Đối với cái vấn đề này, phu thê ba người thảo luận rất lâu, cuối cùng nhất trí nhận định: Thiên hạ này tiên pháp quả nhiên vẫn là có thiên phú.

Thiên phú liền như là chỉ tiêu vô hình, không nhìn thấy mò không được, đều tại tự thân.

Bất quá như vậy cũng tốt, như ba người thật sự hoàn toàn tương tự, ngược lại vô vị.

Trong ba năm này, bọn họ tuy rằng chuyên tâm tu hành, nhưng cũng không phải hoàn toàn không chú ý bên ngoài chi sự.

Ba năm thời gian, Trường Thanh Giới lại phát sinh mấy chuyện lớn.

Đầu tiên chính là Mộc Khôi Tông cùng Long Dương Phủ triệt để phân liệt.

Chính như Ninh Dạ sở liệu như vậy, Long Dương Phủ gia nhập phe Hắc Bạch Thần Cung, mà Mộc Khôi Tông thì vào phe Cực Chiến Đạo Vạn Hoa Cốc.

Hải Châu thì vẫn như cũ là một nồi loạn cục, Tứ Hải Tông minh diện xưng đại, ổn định Hải Châu, thực tế chỉ nắm giữ một phần tư lãnh địa, mặt khác ba phần tư liền là lưỡng đại tiên giới liên minh đối kháng tranh cướp.

Tiên đoán của Ninh Dạ bởi vậy có một cái sai lầm: Hắn đã từng phán đoán Mặc Châu ở vào Trường Thanh trung ương, tất nhiên là chiến họa hạch tâm.

Nhưng trên thực tế, chiến hỏa là từ Hải Châu bắt đầu.

Cũng may đánh mặt cũng là chính hắn đánh, không để ý.

Yên Vũ Lâu diệt vong năm năm này, toàn bộ Trường Thanh tiên giới rơi vào cục diện nháo bài một lần nữa, Hải Châu thì trở thành nơi chiến đấu bạo phát, các loại sự kiện va chạm gây gổ tầng tầng lớp lớp.

Mỗi ngày đều có thể nghe nói có thật nhiều tiên nhân đã từng có tiếng cường đại vẫn lạc, cũng có thể nghe được một ít nhân tài mới nổi quật khởi.

Hắc Bạch Thần Cung cũng vậy, những nhân tài mới nổi trước kia, có không ít bây giờ cũng đã xông ra danh tiếng.

Năm đó Ngưng Tâm Tiểu Trúc bằng hữu đồng thời nâng cốc dạ thoại, đám người Hứa Ngạn Văn, Dương Tử Thu, Chung Nhật Hàn, bây giờ đều đã triển lộ tài năng, cũng đều vào Vạn Pháp cảnh.

Thần Cung Tam Vô, Vô Thường Diệp Thiên Thương, Vô Định Luân Tư Nguyệt Đường đều trước sau ở trong chiến đấu vẫn lạc. Lại thêm một cái Vô Tử Bất Lạc Dung Thành phản bội chạy trốn, tổ hợp Tam Vô triệt để không tồn tại nữa.

Tương tự vẫn lạc còn có Khổng Triêu Thăng tên đệ tử kia của Lôi Vô Tâm, sư phụ chết rồi, hắn không còn chỗ dựa, tiểu tử này thường ngày ương ngạnh quen rồi, đã đắc tội không ít người, kết quả chết cũng kỳ quái —— hắn là bị người mình giết chết.

Ngược lại là tuỳ tùng tiểu đệ lúc trước chém Ninh Dạ một đao Lữ Dực, cũng không biết được chỗ tốt gì, thế mà phát rồi.

Tương tự ra danh tiếng còn có vị tâm địa cực tốt kia, đã từng tốt bụng giúp đỡ Trương Đại Thắng, người này không những không có bị bản thân tốt bụng hại chết, trái lại cũng thực lực tinh tiến, phát triển không ngừng.

Cuối cùng chính là Lạc Cầu Chân.

Lạc Cầu Chân vẫn như cũ là Giám Sát Đường đường chủ, cũng vẫn như cũ cẩn trọng tận tụy.

Sau khi lựa chọn từ bỏ đối phó Ninh Dạ, hắn hoạn lộ một đường thuận buồm xuôi gió, vì thanh lý vấn đề nội bộ cho Hắc Bạch Thần Cung, lập xuống vô số công lao, bây giờ cũng đã là Vạn Pháp cảnh giới.

Đương nhiên, luận thực lực, Ninh Dạ sớm không để hắn vào trong mắt.

Thế nhưng trong lòng, Ninh Dạ vẫn như cũ đem hắn liệt vào kình địch số một.

Ninh Dạ có một loại cảm giác, chính là nếu như có một ngày, thân phận của mình bại lộ, vậy hơn nửa không phải là bởi vì những kẻ biết mình thân phận của mình kia, mà càng khả năng là bởi vì Lạc Cầu Chân.

Nhưng bây giờ tâm thái cùng quá khứ bất đồng, Ninh Dạ đối với Lạc Cầu Chân trái lại có một loại chờ mong.

Nếu như có một ngày, Lạc Cầu Chân thật sự làm được —— vậy hẳn cũng là một chuyện rất thú vị đây.

Nhưng nếu như có thể, Ninh Dạ hi vọng ngày hôm đó vẫn là tới chậm một ít tốt.

Ngày hôm nay cùng thường ngày, Ninh Dạ bọn họ còn đang tu hành.

Phụ trách ở bên ngoài tiếp thu tin tức Thiên Cơ đột nhiên đi vào.

Hắn nói: "Liên minh khai chiến."

Chương 114 : Cái tròng

Chương 114: Cái tròng

Trở lại Cửu Cung Sơn, đã là chuyện ba ngày sau.

Là người Hắc điện, Ninh Dạ trực tiếp trước tiên đi Thiên Nguyên Phong gặp Phong Đông Lâm.

Nhìn thấy Ninh Dạ, Phong Đông Lâm hơi cảm thấy kinh ngạc: "Tu vi của ngươi. . ."

"Thác điện chủ phúc, được một cây vạn năm Đông Thanh Tử, bỗng dưng đề thăng ba mươi năm tu vi." Ninh Dạ há mồm liền xạo.

Phong Đông Lâm lắc đầu: "Ngươi nói ngươi là đi bế quan, gặp gỡ này của ngươi không giống như là bế quan thu hoạch a."

Nhà ai bế quan có thể có được thiên tứ thần vật? Đó rõ ràng gọi du lịch cùng thám hiểm được không?

Ninh Dạ hì hì cười: "Vận khí tốt."

Phong Đông Lâm hừ một tiếng: "Ngươi vận khí tốt hay không, ta mặc kệ. Lần này truyền cho ngươi trở về, ngươi cũng đã biết là vì chuyện gì."

"Đúng, hai bên sắp đánh."

"Ngươi đến là không kỳ quái."

"Ta nếu như kỳ quái, đó mới gọi quái."

Vậy cũng đúng, thời điểm khuyên Hắc Bạch Thần Cung bỏ qua Dương Chí Thiện lúc trước, Ninh Dạ lại đã tiên đoán quá cục diện này.

Thật muốn nói kỳ quái, vậy cũng là kỳ quái các ngươi lại vẫn có thể nhịn năm năm mới khai chiến.

Xác thực nói, là chính thức tuyên chiến.

Phong Đông Lâm đã nói: "Cách cục ba ba một khi đánh vỡ, chiến tranh liền không thể tránh khỏi, ai cũng không thể trốn tránh. Ninh Dạ, ngươi tuy rằng chỉ là Vạn Pháp cảnh, nhưng đầu óc của ngươi còn mạnh hơn xa thực lực của ngươi. Đến, đến, đến, lần này lại cần ngươi đến vì chúng ta xuất chút chủ ý."

Ninh Dạ cũng không khách sáo: "Ta cần trước tiên tìm hiểu một chút thế cục."

Phong Đông Lâm chỉ tay một cái, một điểm tinh quang rơi vào thức hải Ninh Dạ.

Ninh Dạ tiếp thu được, suy nghĩ chốc lát, dĩ nhiên sáng tỏ: "Hóa ra là như vậy. Không nghĩ tới, thế mà là bởi vì Hàn Cực Sơn."

Hàn Cực Sơn là một chỗ cùng sơn tích nhưỡng ở Mặc Châu, không có tài nguyên gì, tiên nhân ít tới.

Thế nhưng hai năm qua, nhưng trở thành hạch tâm chú ý của chúng nhân.

Bởi vì nơi này chính là vị trí bí cảnh giả Hắc Bạch Thần Cung bố trí.

Không sai, vì thu được bảo bối trong Yên Vũ Lâu, Hắc Bạch Thần Cung bố trí bí cảnh giả, dụ dỗ kỳ thực là Hạo Thiên Môn, khiến bọn hắn vì chính mình chế tác Lưu Kim Toa.

Dựa theo kế hoạch, Lưu Kim Toa cần thời gian năm năm hoàn thành.

Nhưng trước lúc này, phải hạ mồi, vì vậy Hắc Bạch Thần Cung còn hoa ba năm công phu bố trí Hàn Cực Sơn giả bí cảnh, bởi vì toàn lực đầu nhập duyên cớ, chuyện nguyên bản bảy tám năm mới có thể làm được, ba năm liền giải quyết xong.

Coi đây là thời cơ, thỉnh cầu Hạo Thiên Môn đến chế tác Lưu Kim Toa tiến hành cái gọi là thám hiểm.

Kết quả Lưu Kim Toa còn chưa xong, Hàn Cực Sơn cái giả bí cảnh này nhưng đưa tới không ít người chú ý.

Trước đây không lâu một đám cuồng nhân Cực Chiến Đạo liền chạy tới nơi này, muốn tìm kiếm bí cảnh.

Hắc Bạch Thần Cung tự nhiên không thể để cho bọn họ như ý, bằng không phát hiện đây là một cái bí cảnh giả liền gay go.

Kết quả liền là Hắc Bạch Thần Cung đuổi đi tiểu, nhưng đưa tới lão.

Hắc Bạch Thần Cung vì thế cùng Cực Chiến Đạo xuất thủ đánh lên.

Hai bên càng đánh hỏa khí càng lớn, dần dần liền phát triển trở thành đối kháng chi thế.

Lại thêm vào lúc này, Hải Châu bên kia cũng xuất hiện một cái điểm tài nguyên trọng yếu, gợi ra tranh cướp, vậy là hai bên tài nguyên chi tranh liền trở thành mồi dẫn hỏa, cuối cùng dẫn đến tám phái chính thức tuyên chiến.

Bây giờ tám đại môn phái, tại Hải Châu, Mặc Châu lưỡng địa, phân biệt bố trí chiến trường, đại chiến đã là động chút liền nổ.

Mà Hắc Bạch Thần Cung cũng bởi vậy sản sinh hai loại ý kiến bất đồng.

Một loại ý kiến là, Hàn Cực Sơn giả bí cảnh không có giá trị, không đáng tranh cướp. Hẳn là tập trung binh lực tại Hải Châu bên kia.

Một loại ý kiến khác thì ngược lại. Hàn Cực Sơn tuy rằng không có giá trị, thế nhưng nó không thể bại lộ a. Một khi bạo lộ, kế hoạch Lưu Kim Toa liền sẽ phá sản, không chỉ như thế, còn có thể dẫn đến Hạo Thiên Môn phát hiện bị lừa, nội bộ minh hữu một khi sản sinh kẽ nứt, vấn đề liền nghiêm trọng rồi.

Phong Đông Lâm đem Ninh Dạ kêu đến, chỉ là muốn hỏi một chút ý kiến của hắn.

Thời khắc này Ninh Dạ nghĩ nghĩ, hỏi: "Phong điện chống đỡ phương nào?"

Phong Đông Lâm hồi đáp: "Phóng tầm mắt lâu dài, Hàn Cực Sơn bí cảnh tuy là giả, nhưng không thể sai sót."

Di? Lúc này ngươi đến phóng tầm mắt lâu dài?

Lúc trước vì một kiện thần khí mà không tiếc trở mặt muốn xuống tay với Cực Chiến Đạo nhưng cũng là các ngươi a.

Ninh Dạ trong bụng phỉ nhổ, bản thân thì gật đầu liên tục: "Không sai, Hàn Cực Sơn không thể sai sót. Bất quá phóng tầm mắt lâu dài cố nhiên trọng yếu, trước mắt chi lợi cũng không thể đãi chợt. Vì một chỗ bí cảnh giả bản thân không có giá trị mà đầu nhập quá nhiều nhân lực, xác thực không đáng."

"Ân?" Phong Đông Lâm kinh ngạc: "Ý của ngươi là?"

Ninh Dạ nói: "Ý của ta là, nên trọng điểm công lược Hải Châu. Hàn Cực Sơn bên này, kỳ thực không cần thiết tranh. Mục đích của chúng ta, không phải bắt lấy Hàn Cực Sơn, mà là bảo đảm những người khác không phát hiện Hàn Cực Sơn bí mật là được."

Phong Đông Lâm cau mày: "Chỉ cần bọn họ đi, làm sao lại có khả năng không phát hiện?"

Ninh Dạ cười nói: "Nếu như dễ dàng phát hiện như vậy, còn cần Lưu Kim Toa làm cái gì?"

Nghe nói như thế, Phong Đông Lâm hơi hơi kinh ngạc.

Hàn Cực Sơn mặc dù là bí cảnh giả, thế nhưng Hắc Bạch Thần Cung về bố trí lại rất phí công phu. Nếu như dễ dàng như vậy liền có thể đi vào, xác thực cũng không có lý do tìm Hạo Thiên Môn luyện chế Lưu Kim Toa.

Phong Đông Lâm nghe ra ý tứ Ninh Dạ: "Vì vậy ngươi là nói. . ."

Ninh Dạ gật đầu: "Hàn Cực Sơn chủ thủ, Hải Châu chủ công. Kỳ thực nói đến, điều này rất thú vị không phải sao? Bên phòng ngự, tổng là chiếm hữu ưu thế địa lợi. Chỉ bất quá chính là bởi vì chiếm cứ địa lợi, phe tấn công tổng là sẽ nghĩ biện pháp lảng tránh. Dẫn đến có lúc chúng ta tuy có thủ đoạn thông thiên, cũng khó có thể thi triển. Bây giờ, Hàn Cực Sơn chúng ta nghĩ hết biện pháp không muốn cho đối phương đến, đối phương nhưng như thiêu thân lao đầu vào lửa chủ động đưa ra. Dưới tình huống này, thay cái lối tư duy ngẫm lại, chẳng phải chính là một hồi thủ thành chiến? Chúng ta cần suy nghĩ, kỳ thực cũng không là làm sao bảo vệ chỗ nào, mà là. . ."

Lời nói của hắn dừng một chút, sau đó nói: "Làm sao tối đa hóa sát thương đối thủ!"

Nghe nói như thế, Phong Đông Lâm chấn động trong lòng: "Đúng vậy, ta làm sao không nghĩ tới."

Hàn Cực Sơn căn bản chính là cái trời sinh mồi nhử chi địa, bản thân liền bị Hắc Bạch Thần Cung bố trí hung hiểm trọng trọng. Nếu như tại trên cơ sở này lại cải tiến thêm, hóa phòng thủ làm sát thương, mà những tu sĩ muốn từ Hàn Cực Sơn đạt được lợi ích kia, chẳng khác nào là thiêu thân lao đầu vào lửa.

Ai cũng không có nghĩ tới, Hàn Cực Sơn không những không có lợi, ngược lại sẽ trở thành huyết nhục chiến trường.

"Nhưng nếu như chiến đấu quá hung, phá huỷ Hàn Cực Sơn, bí mật bị phát hiện lại nên làm gì?" Phong Đông Lâm vẫn là lo lắng đến kế hoạch tiếp sau.

Ninh Dạ mở hai tay ra: "Phát hiện thì phát hiện thôi. Lưu Kim Toa đã đang chế tạo, dừng lại chẳng phải bỏ dở nửa chừng. Lại nói cách khác, cho dù kế hoạch thất bại, nếu có thể lấy này diệt sát bốn phái cường nhân, cũng đáng. Yên Vũ Lâu liền ở trên trời, nó chạy không được, chúng ta tùy thời có thể lại thay cái phương pháp đi tranh thủ. Thế nhưng cơ hội có thể chôn giết lượng lớn hảo thủ của đối thủ, nhưng cũng không nhiều a."

Phong Đông Lâm hai mắt rực rỡ: "Không sai! Xác thực như vậy!"

Trước đây Hắc Bạch Thần Cung muốn bố phục đặt bẫy, còn phải trăm phương ngàn kế dụ dỗ đối phương bị lừa, chỉ sợ đối thủ cài vào nội bộ phe mình chi nhân tiết cơ mật.

Nhưng lần này, Hắc Bạch Thần Cung là thật muốn bảo vệ Hàn Cực Sơn, phản khiến những môn phái có ám tử tại Hắc Bạch Thần Cung kia, dồn dập tin tưởng Hàn Cực Sơn giá trị trọng đại.

Một cái thiên nhiên cái tròng đã hình thành, còn muốn câu nệ kế hoạch lúc đầu, liền có chút ngu xuẩn.

Ninh Dạ một lời đánh thức Phong Đông Lâm, Phong Đông Lâm đứng thẳng người lên: "Ta lập tức liền đi nói cùng chưởng giáo."

Chương 115 : Trắng đen ăn sạch

Chương 115: Trắng đen ăn sạch

Đã có Ninh Dạ đánh thức, cách làm của Hắc Bạch Thần Cung lập tức thay đổi.

Bọn họ không còn định ngăn cản đối thủ tiến vào Hàn Cực Sơn, mà là ngược lại tăng mạnh sát lục trận pháp nơi đó, bố trí lên một cái kinh thiên cạm bẫy, quyết tâm một lần chôn giết đại năng tinh anh của bốn phái đối thủ.

Bất quá có một số việc, bọn họ cũng là chú định không nghĩ tới.

Ngày thứ bảy trở lại Cửu Cung Sơn.

Ninh Dạ lại lần nữa nhìn thấy người của Mộc Khôi Tông.

Lần này là Tử Lão.

Tử Lão trực tiếp nói: "Chuyện Hàn Cực Sơn, Hắc Bạch Thần Cung là tính thế nào?"

Môn phái khác không biết, Mộc Khôi Tông lại là rất rõ ràng, Hàn Cực Sơn chính là một cái mồi nhử.

Thế nhưng Mộc Khôi Tông một mạch giả vờ không biết, cũng không có nói cho ba phái khác, cho nên mới sẽ có chuyện Cực Chiến Đạo hứng thú bừng bừng chạy tới tìm bảo bối.

Ninh Dạ thì kinh ngạc nhìn Tử Lão: "Ngươi Niết Bàn rồi? Ngũ Sát Vân tập hợp đủ? Tốc độ so với ta tưởng tượng nhanh a."

Tử Lão ân một tiếng: "Quãng thời gian trước tông môn phân phối một nhóm tài nguyên cho ta, khiến ta có thể sớm thành tựu."

Tử Lão sớm liền có thể tấn thăng, nhưng vẫn áp chế không thăng, chính là muốn tập hợp đủ Ngũ Sát Vân.

Suy nghĩ đến đại chiến sắp tới, Mộc Khôi Tông vô cùng cần thiết một tôn Niết Bàn đại lão mới trấn tràng diện, liền phân phối tài nguyên tác thành Tử Lão.

Vị Niết Bàn đại lão mới lên cấp này đến cũng không có cái giá của nhân vật đỉnh cấp, như trước là tự thân đi tới gặp Ninh Dạ.

Dùng cách nói của hắn, chính là chỉ có lão tử cùng Ninh Dạ quan hệ tốt, ta đi liên hệ, hiệu quả tốt nhất.

Trên thực tế lấy thực lực bây giờ của hắn, hắn coi như không có lý do gì, muốn làm cái gì, Mộc Khôi Tông cũng sẽ không cản hắn.

Ninh Dạ cười nói: "Đây cũng đúng là một chuyện đáng giá chúc mừng."

"Hiện tại có thể nói kế hoạch Hàn Cực Sơn?"

Ninh Dạ cũng không giấu hắn, đem chính mình vì Hắc Bạch Thần Cung hiến kế hợp bàn bê ra.

Tử Lão nghe cũng trở nên động dung: "Rất ác độc. Nếu như kế này của ngươi thành công, bốn phái chúng ta sẽ tổn hại trọng đại. Không được, ta nhất định phải lập tức trở về thông báo khắp nơi."

Ninh Dạ lười biếng nói: "Thông báo? Làm sao thông báo? Nói cho người của Vạn Hoa Cốc, Cực Chiến Đạo cùng Thánh Vương Các, chúng ta sớm biết chuyện Hàn Cực Sơn là giả, chỉ là bởi vì tích trữ tư tâm, một mạch không nói cho các ngươi?"

Tử Lão nhất trệ.

Ninh Dạ tiếp tục: "Sau đó bọn họ hỏi lại, vậy ngươi làm sao biết? Các ngươi liền lại bán đứng ta? Người biết nhiều rồi, không dám chắc liền có người bên này, sau đó ta cũng liền xong đời?"

". . ." Tử Lão không nói gì.

Nghĩ nghĩ hắn nói: "Vậy ngươi nói nên làm thế nào?"

Ninh Dạ đứng dậy nhìn hướng bên ngoài: "Tứ tứ đối trì chi cục đã thành, Trường Thanh tiên giới, nhất định phải trọng tẩy cách cục cũ. Có lúc chúng ta phải nhìn lâu dài chút, không chỉ cần phải suy nghĩ làm sao thắng đối thủ, thậm chí còn phải suy nghĩ làm sao thắng minh hữu."

Tử Lão ánh mắt vi ngưng: "Ngươi là nói. . ."

"Làm một ví dụ, nếu như có một ngày, Hắc Bạch Thần Cung, Hạo Thiên Môn, Thái Âm Môn còn có Long Dương Phủ bốn phái bị các ngươi diệt, đến lúc đó, quý tứ phái lại nên tự xử thế nào? Là liền như vậy chia đều thiên hạ? Vẫn là lại nổi lên tranh chấp mới?"

Tử Lão minh bạch ý tứ hắn, ngưng thần suy tư một chút, hồi đáp: "Nếu như đại chiến đúng là chúng ta thắng, tái khởi tân tranh là có khả năng, nhưng khả năng càng lớn, vẫn là tạm thời ngừng chiến tranh, sau đó. . . Sau đó căn cứ thế lực mỗi bên, phân phối lãnh địa."

Nói tới đây, Tử Lão đã có chút minh bạch: "Mặc kệ tương lai nội bộ có nổ ra chiến tranh mới không, trình độ nhất định tranh cướp, tổng là sẽ tồn tại."

"Không sai!" Ninh Dạ nói: "Hơn nữa đến lúc đó chính là quả đấm của người nào lớn, kẻ đó càng có lý."

Nói tới đây, Ninh Dạ nở nụ cười: "Các ngươi không muốn nói ra sự tồn tại của ta, không muốn nói ra Hàn Cực Sơn chi sự, không phải cũng là bởi vì vậy sao? Minh hữu thứ này, muốn cố nhiên là muốn, nhưng cũng vẫn là không thể giao tâm. Chung quy là lợi ích chính mình trọng yếu nhất."

Tử Lão nói: "Hàn Cực Sơn nếu như hi sinh quá nhiều người tam phái, đối với toàn thể cách cục bất lợi. Đến lúc đó coi như Mộc Khôi Tông ta một nhà độc đại, cũng không ngăn được bốn phái."

"Cho nên mới cần song hướng hi sinh a. Ta ở chỗ này làm gì? Không phải là để giúp các ngươi sao." Ninh Dạ đến gần: "Hiện tại có hai chỗ chiến trường. Một chỗ tại Hàn Cực Sơn, còn có một chỗ, lại là tại Hải Châu."

Tử Lão đã minh bạch ý tứ của hắn: "Ngươi là nói. . ."

"Từ bỏ Hàn Cực Sơn, tranh thủ Hải Châu. Hàn Cực Sơn chết bao nhiêu người của quý liên minh, liền để Hải Châu bên kia, chết bấy nhiêu ngươi bên này. Đằng nào chỉ cần không phải người của Mộc Khôi Tông chết là được."

Tử Lão triệt để choáng váng.

Ngươi hung ác a!

Phía trước khanh đám người Cực Chiến Đạo, quay đầu liền khanh Hắc Bạch Thần Cung bên này, hai bên khanh, trắng đen ăn sạch a!

Then chốt Mộc Khôi Tông biết rõ cũng bị khanh, còn phải chủ động vươn cổ cho chém.

Bởi vì thuyết pháp của Ninh Dạ rất có đạo lý.

Bát phái đối chiến, trọng yếu nhất chính là đạt được thắng lợi, trọng yếu nhì chính là bản thân trở thành bên được lợi lớn nhất.

Mà kế hoạch của Ninh Dạ, không thể nghi ngờ chính là khiến Mộc Khôi Tông trở thành bên được lợi lớn nhất.

Ngươi không có lý do từ chối a!

Chỉ có một vấn đề.

Tử Lão nói: "Ngươi dựa vào cái gì bảo đảm Hàn Cực Sơn bên này, bên ta tổn thất bao nhiêu người, Hải Châu bên kia liền có thể mò về bao nhiêu?"

"Cái này ai cũng không không cách nào bảo đảm, chỉ có thể bàn bạc kỹ càng, ngươi ta phối hợp. Nếu đã là hai nơi chiến trường, một thua một thắng, vậy thì sắp xếp một thoáng, lưỡng lưỡng phân bố. Hàn Cực Sơn bên này, là nhất định phải thắng, liền để Hắc Bạch Thần Cung cùng Long Dương Phủ trở thành kẻ thắng. Hải Châu bên kia, liền để Hạo Thiên Môn cùng Thái Âm Môn qua đó. Lần này, chúng ta trước tiên ra tay từ bọn họ. Các ngươi bên này, chính là Mộc Khôi Tông cùng Vạn Hoa Cốc phụ trách Hải Châu , còn Thánh

Vương Các cùng Cực Chiến Đạo liền làm kẻ thua. Nói đến, các ngươi cùng Long Dương Phủ cựu tình còn tại, làm như vậy, cũng coi như là cho Long Dương Phủ một bộ mặt. Hơn nữa người của Long Dương Phủ giết Thánh Vương Các, hẳn là cũng sẽ đặc biệt ra sức một ít."

"Vạn Hoa Cốc. . . Ta nghe nói ngươi cùng bọn họ giao tình không tệ?"

"Chỉ là cùng người cá biệt giao tình còn có thể, trước đại thế, giao tình cá nhân không có ý nghĩa. Đương nhiên, tại dưới tình huống có thể, ta vẫn là sẽ giúp một phen."

Tử Lão gật gật đầu: "Vậy hiện tại chúng ta phải làm, liền là an bài như thế nào rồi."

Ninh Dạ nhe răng nở nụ cười: "Chuyện này đối với ngươi không phải nan đề, đúng không?"

Tử Lão hừ một tiếng.

Xác thực, lấy thân phận địa vị của hắn bây giờ, nửa điểm không khó.

"Như vậy, ngươi dự định làm sao khiến Hạo Thiên Môn cùng Thái Âm Môn thua?"

"Thanh Lâm đã tấn thăng Vô Cấu, bây giờ là đệ tử đắc ý của chưởng giáo Hạo Thiên Môn Thịnh Thiên Liễu, hắn như qua đó, liền có quyền chỉ huy. Tân Tiểu Diệp tại Thái Âm Môn địa vị tuy rằng không cao bằng Thanh Lâm sư huynh, nhưng cũng không tính thấp. Thêm vào ta cùng Long Quang sư huynh, còn có Tứ Hải Tông trong bóng tối giúp đỡ. . . Tử Lão tiền bối, loại tình huống này còn chơi không được Hạo Thiên Môn, Thái Âm Môn, Mộc Khôi Tông cũng sẽ không cần lăn lộn chứ?"

Tử Lão nghĩ nghĩ, nói: "Có thể. Vậy chúng ta tại Hải Châu chờ ngươi."

Tử Lão nói đã tiêu thất vô tung.

Nhìn Tử Lão rời khỏi, bản thân Ninh Dạ nhưng rơi vào trong suy tư thật dài.

Hắn vừa nãy nói tới, nửa điểm không có nói quá.

Mà hiện tại hắn cần suy nghĩ, thì là làm sao gia tăng tự thân lợi ích.

Xác thực nói, không phải là của mình, là của Vân Tuyệt Môn.

Làm Thiên Cơ Môn tương lai, Vân Tuyệt Môn cũng nên phát triển một thoáng.

Chương 116 : Đêm trước đại chiến

Chương 116: Đêm trước đại chiến

Sau khi hoàn thành giao dịch Đông Phong Quan, Vân Tuyệt Môn thực tế đã chuyển ra Vân Tuyệt Cổ Địa, tiến vào Đông Phong Quan.

Dù sao bọn họ là dùng Vân Tuyệt Cổ Địa cùng Thái Âm Môn làm trao đổi.

Mà trong Vân Tuyệt Môn, bây giờ ước chừng một nửa người là người của Mộc Khôi Tông, bọn họ lấy thân phận đệ tử Vân Tuyệt Môn, giả mạo là người của Thái Âm Môn, lại tiến vào Vạn Cổ Liễu đạo cảnh.

Nửa kia liền là đệ tử Vân Tuyệt Môn chân chính Thư Vô Ninh phát triển ra.

Những người này tu vi đại thể bình thường, bây giờ phần lớn đều chỉ là Hoa Luân cảnh.

Nhưng bọn họ lại là "Thiên Cơ Môn" tương lai.

Ninh Dạ muốn cho Vân Tuyệt Môn cơ hội đề thăng, liền không thể để cho bọn họ đặt thân bên ngoài chiến trường hồng lưu này.

Chiến tranh là tử vong, cũng là cơ hội!

Vì vậy sau khi cân nhắc, Ninh Dạ rốt cục vẫn là đưa tin cho Thư Vô Ninh, muốn nàng lập tức mang theo thuộc hạ trung thành, đi tới Hải Châu.

Tại dưới Ninh Dạ bí mật an bài, một hồi đại chiến lan đến toàn bộ Trường Thanh tiên giới, hai nơi chiến trường, đã bắt đầu khua chiêng gõ trống trù bị.

Nửa năm sau.

Kinh Đào Đảo.

Nơi này ở vào khu vực trung ương Hải Châu, đã từng lệ thuộc vào một cái tiểu môn phái.

Bây giờ môn phái đã điêu vong, thay thế vào đó chỉ là một mảnh hoang phế.

Cư dân trên đảo từ lâu rời đi, hòn đảo diện tích không lớn, bây giờ đã bị tu sĩ Hạo Thiên Môn cùng Thái Âm Môn chiếm cứ.

Mà tại trên một hòn đảo khác cách Kinh Đào Đảo ngòi một ngàn dặm, Liệp Lộc Đảo, chính là Mộc Khôi Tông cùng Vạn Hoa Cốc.

Hai bên mỗi bên chiếm một đảo, cư hải đối vọng.

Chân chính hấp dẫn lưỡng đại liên minh đối kháng, không phải Kinh Đào Đảo cùng Liệp Lộc Đảo, mà là một vùng biển bên trong vòng xoáy ở vào vị trí trung ương hai đảo.

Ma Nhãn Tuyền Qua.

'Ma' này không có bất cứ quan hệ gì cùng 'Ma Uyên', chỉ là cái vòng xoáy này hình dạng kỳ lạ, thế mà là hình bầu dục, phảng phất một con mắt dọc.

Ma Nhãn Tuyền Qua là một loại dấu hiệu tương đối hiếm thấy ở Trường Thanh Giới, bản thân không có giá trị, có giá trị chính là nguồn gốc của nó.

Ma Nhãn Tuyền Qua là bởi vì một loại đồ vật gọi Quỷ Nhãn Thạch mà hình thành, Quỷ Nhãn Thạch là một loại tài liệu luyện khí hiếm thấy, công dụng rất nhiều, tính được là một loại tư nguyên mang tính chiến lược. Bản thân có thể tán phát ra linh khí ba động quỷ dị, khi tồn tại tại dưới nước thì, liền sẽ tại mặt nước hình thành vòng xoáy tương tự con mắt.

Thông thường chỉ cần quan sát kích cỡ của Ma Nhãn Tuyền Qua, liền có thể phán đoán ra trữ lượng Quỷ Nhãn Thạch.

Mảnh Ma Nhãn Tuyền Qua xuất hiện tại Kinh Đào Đảo cùng Liệp Lộc Đảo này, phạm vi rất lớn, bởi vậy có thể phán đoán phía dưới có một cái mỏ quặng Quỷ Nhãn Thạch không nhỏ.

Mà theo hai bên đối lập, tranh cướp vây quanh mỏ quặng Quỷ Nhãn Thạch cũng chính thức triển khai.

Vì thế bốn phái đều đầu nhập lượng lớn tu sĩ, vây quanh Ma Nhãn Tuyền Qua bố trí trận pháp, phân phối pháp bảo dụng cụ, điều phái đại năng cường giả.

Mà theo khắp nơi tăng binh, ai cũng không nhường, dần dần hình thành ngang hàng chi thế.

Hạo Thiên Môn cùng Thái Âm Môn mỗi bên xuất một vị Niết Bàn, hai vị Vô Cấu, mấy chục tên Vạn Pháp cảnh cùng lên tới hàng vạn Hoa Luân đệ tử.

Mộc Khôi Tông cùng Vạn Hoa Cốc cũng không ngoại lệ.

Song phương bởi vậy cương trệ, xem ra ai cũng vô pháp làm gì đối phương, nhưng sau lưng mặt ngoài bình tĩnh, lại là ám lưu mãnh liệt.

Liệp Lộc Đảo.

Một cây đại thụ kỳ lạ ở trên đảo rậm rạp nở rộ, tuy chỉ một thụ, nhưng như Vạn Cổ Liễu kia, chiếm cứ phạm vi mấy chục dặm đất đai, hình thành một mảnh rừng rậm.

Mà tại trên cây, thình lình còn có một toà cung điện.

Trong cung điện, một vị nữ tính đầu đội phượng quan ngồi trên điện cao.

Tại bên tay trái của nàng, đoan tọa ba vị nữ tính, hai người trong đó chính là Lưu Vân Tiên Tôn cùng Lâm Lang Thiên.

Mà tại đối diện bọn họ, thì ngồi Tử Lão, Hà Giang Minh, Nguyên Mục Dã, còn có một vị lão giả ở thượng thủ, sắc mặt tiều tụy, hình cùng cương thi.

Thời khắc này phượng quan nữ tử kia nói: "Hôm qua quỳ thủy tam đội tao ngộ Hạo Thiên Môn phi lưu toa, hai bên đánh lên, quỳ thủy tam đội tử thương không ít, Sắc Vi trận cũng bởi vậy bố trí thụ trở."

Hà Giang Minh hồi đáp: "Ta đã phái Dương Ba đi xử lý việc này."

Phượng quan nữ tử liền gật gật đầu nói: "Vạn Thụ Thiên Hoa Trận đã hoàn thành ba mươi sáu, vẫn còn dư bảy mươi hai trận cần phải gia tăng hoàn thành. Đúng rồi, Hạo Thiên, Thái Âm bên kia hoàn thành thế nào?"

Nguyên Mục Dã nói: "Ba thần trận đã thành một, luận tiến độ, đại khái còn nhanh hơn chúng ta một ít."

Phượng quan nữ tử khẽ nhíu mày: "Vạn Thụ Thiên Hoa Trận tại thuỷ vực hiệu quả không thể so với lục địa, phải chịu chút ảnh hưởng. Nếu như lại để cho đối phương giành trước hoàn thành, chúng ta sẽ rơi vào bất lợi. Thiết lão quỷ, người của các ngươi, cũng nên có động tĩnh rồi chứ?"

Lão giả tiều tụy kia cười hắc hắc nói: "Phượng tiên tử cần gì phải gấp gáp. Hết thảy đều ở trong dự liệu, lúc nên động thủ, tự nhiên sẽ động thủ."

Người này tên Thiết Tiêu, Mộc Khôi Tông đương đại Thiên Thi, cũng là nhân vật số hai Mộc Khôi Tông. Lúc trước giết Giới Như Sinh luyện thành Ác Niệm Sát Cốt, chính là hắn dốc lực chủ trương.

Lưu Vân Tiên Tôn hừ một tiếng: "Sợ là các ngươi căn bản giá ngự không được Ninh Dạ chứ?"

Thiết Tiêu hắc hắc cười lên một tiếng.

Quá khứ nửa năm này, Vạn Hoa Cốc vẫn luôn suy đoán là người phục vụ Mộc Khôi Tông chính là Ninh Dạ, mà Mộc Khôi Tông cũng là không mặn không nhạt không để ý đến.

Chuyện đến nước này, cho dù không có Lâm Lang Thiên, Vạn Hoa

Cốc cũng có thể đại thể đoán được là Ninh Dạ, chỉ là từ đầu đến cuối không có chứng cứ, mà Mộc Khôi Tông cũng là tư thế mặc kệ ngươi đoán, đến là hình thành nên hiểu ngầm.

Vẫn là Tử Lão nói: "Những thứ này đều không trọng yếu, nói chung, nên đến đều sẽ đến."

Phượng quan nữ nhưng không quá yêu thích hồi đáp này: "Nếu muốn chân thành hợp tác, cần phải không hề bảo lưu. Che che giấu giấu như vậy, thực không phải hợp tác chi đạo."

Nguyên Mục Dã nói: "Phượng tiên tử cần gì phải lưu ý những thứ này, kỳ thực liền tại ngày hôm qua, chúng ta đã thu được tin tức của hắn."

"Ân?" Phượng quan nữ nhìn hướng Nguyên Mục Dã.

Nguyên Mục Dã nở nụ cười: "Hắn mang đến cho chúng ta một cái tin tức."

"Cái gì?"

"Huyền Ưng Môn bị Hạo Thiên Môn mua chuộc."

Trong mắt phượng quan nữ đột hiện sát cơ.

Đại chiến nếu đã nổ ra, liên luỵ liền không chỉ là tám đại môn phái nữa, kỳ thực cũng bao gồm môn phái nhỏ các châu.

Cửu châu bát đỉnh, ra lệnh một tiếng, các đại trung tiểu môn phái liền đều phải xuất người xuất lực.

Vì vậy chiếm giữ hai đảo ngoại trừ tứ môn chi ngoại, còn có nhiều đến mấy trăm cái tiểu môn phái.

Những người này đừng xem thực lực bình thường, nhưng người đông thế mạnh, đã chú định cũng sẽ trở thành lực lượng chiến đấu chủ yếu, thậm chí tiền mã tốt.

Nhưng cũng chính bởi vậy, khó tránh khỏi mỗi người đều có tư tâm.

Các phái bởi vậy tranh nhau lôi kéo, kẻ lâm trận phản chiến cũng thật sự không ít.

Huyền Ưng Môn chính là một cái môn phái trung đẳng lệ thuộc vào dưới Vạn Hoa Cốc.

Quá khứ những năm qua, Vạn Hoa Cốc đối với bọn họ coi như không tệ, lại không nghĩ rằng, lại bị Hạo Thiên Môn mua chuộc rồi.

Điều này khiến cho phượng quan nữ sao không phẫn nộ trong lòng.

Sát cơ nổi lên, đang muốn hạ lệnh, Tử Lão lại nói: "Giữ đi, sẽ hữu dụng."

"Dùng như thế nào?"

"Tự nhiên là cho những kẻ cần lập công kia."

Phượng quan nữ đã minh bạch.

Nàng "hắc" một cái cười lạnh: "Cũng được, ta sẽ cho bọn họ cơ hội này. Bản tọa cũng vừa hay xem xem, đến cùng sẽ là ai tại đối diện lập xuống công lao như vậy."

"Vậy ngươi có thể sẽ thất vọng." Nguyên Mục Dã cười nói.

Nghe nói như thế, phượng quan nữ minh bạch, xuất thủ chắc chắn sẽ không phải Ninh Dạ.

Chương 117 : Gánh nặng

Chương 117: Gánh nặng

Thượng không một chỗ hải vực cách Kinh Đào Đảo ngoài 300 dặm.

Thư Vô Ninh ngồi ở trong một chiếc vân loan phi xa, trên phi xa còn bày án thư.

Thư Vô Ninh chính đang nghiêm túc chế phù.

Tam phẩm phù lục.

Bây giờ Thư Vô Ninh, tu vi còn chỉ là Hoa Luân cảnh, nhưng trình độ phù đạo đã cực kỳ tinh thâm, nghiễm nhiên đã thành đại gia.

Đây không chỉ có là bởi vì nàng thiên phú dị bẩm, tương tự cũng bởi vì Ninh Dạ truyền nàng Vô Thiên Thuật.

Một đạo phù vẽ xong, Thư Vô Ninh cẩn thận tỉ mỉ một phen, thở dài nói: "Chung quy vẫn là thụ giới hạn ở tự thân tu vi a. Uyển Nhi, đi đem đám phù này, phân phát cho phía dưới một thoáng."

Bên cạnh một tên thị nữ đi tới, thình lình chính là vị cô nương tại Lưỡng An Đảo ngày đó, Tạ Uyển Nhi.

Nữ tử này vậy mà thật sự tìm tới Vân Tuyệt Môn, hơn nữa chỉ dùng thời gian một năm.

Nàng sở dĩ có thể làm được, là bởi vì nữ tử này vẫn tính thông tuệ. Biết kháo tự mình đi bộ là không thể nào, cho nên nàng trực tiếp tìm tới Long Vũ Thương Hành, lấy miễn phí giúp việc làm danh, tiến vào thương hành.

Thương hành chỉ cho rằng nàng muốn kiếm ăn qua ngày, có cái lao lực miễn phí tất nhiên là nguyện ý.

Kết quả nữ tử này nghiêm túc cẩn thận cẩn trọng tận tụy, rốt cục đạt được một lần cơ hội xuất hành Đông cảnh, mượn thương đội chi lực, thuận lợi tới mục đích.

Bây giờ, Tạ Uyển Nhi tuỳ tùng Thư Vô Ninh tu hành đã có bốn năm, thuận lợi tấn thăng Hoa Luân, tuy rằng tu vi còn rất thấp, nhưng xuất thân gian nan, trải qua khốn khổ nàng, nhãn mi lại là rất linh hoạt, lại thêm là Ninh Dạ đề cử, vì vậy Thư Vô Ninh liền đưa nàng điều làm thị nữ bên người.

Thời khắc này an bài xong Tạ Uyển Nhi, Thư Vô Ninh vươn vai một thoáng, dịu dàng nói: "Sư phụ, ngươi cũng nhìn thấy, dưới tay ta liền chừng này người. Muốn cho ta đi đối phó Huyền Ưng Môn, thật là có chút làm khó ta a."

Trong xa giá bỗng dưng sinh ra một cái thân ảnh, chính là Ninh Dạ.

"Ta còn tưởng rằng, ngươi sẽ không kêu khó đây." Ninh Dạ cười nói.

Thư Vô Ninh khổ não nâng cằm lên: "Không phải là vẫn đang nghĩ biện pháp sao. Vấn đề là ta thực sự không tìm được biện pháp. Ngươi xem, Huyền Ưng Môn có một cái Vô Cấu cảnh, mười hai tên Vạn Pháp cảnh. Mà phía ta bên này, không tính ngươi, chỉ có một cái Vô Cấu cảnh Lý Nhất Phượng. Vạn Pháp cảnh liền một cái Lâm

Đà Tử, chính ngươi còn nói ngươi không ra tay, ngươi bảo ta làm sao đánh với bọn họ a."

Vân Tuyệt Môn có Điền Viễn Trung, có Cố Phong Hiên, nhưng những người này đều là nghe lệnh Mộc Khôi Tông, Ninh Dạ sẽ không đi bồi dưỡng bọn họ, vì vậy lần này đám người đó một cái cũng không gọi.

Mà thế lực của Thư Vô Ninh đều tại cơ sở, kết quả liền là Hoa Luân đệ tử một đám lớn, Vạn Pháp cảnh chỉ có một cái Lâm Đà Tử.

Liền một cái Lý Nhất Phượng, cũng là Vô Cấu sơ cảnh, không hẳn đã là đối thủ của vị Vô Cấu trung kỳ Huyền Ưng Môn kia.

Nếu như Ninh Dạ chịu ra tay, mười hai tên Vạn Pháp tự nhiên không để vào mắt.

Nhưng Ninh Dạ nói rõ bản thân chỉ phụ trách tối hậu bảo hộ, Thư Vô Ninh phải tự mình nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề, Thư Vô Ninh liền gặp khó rồi.

Một đường này, nàng cũng coi như dốc hết tâm sức, nghĩ đến rất nhiều chủ ý, nhưng thấy thế nào cũng không thể trông cậy.

Mười hai tên Vạn Pháp cảnh lại như là thiên khiển, Vân Tuyệt Môn tập trung toàn lực có lẽ có thể đối phó hai cái, còn có mười cái triệt để hết cách, càng không nói Huyền Ưng Môn Hoa Luân đệ tử cũng chưa chắc ít hơn bọn họ.

Ninh Dạ lạnh nhạt nói: "Sư phụ ngươi tại thời điểm cảnh giới giống như ngươi, lại đã khanh chết một đống đại lão rồi."

Thư Vô Ninh dẩu mỏ: "Ta lại không phải ngươi. Lại nói ngươi tốt xấu có Thiên Cơ Điện chi trợ, ta nhưng không có thứ gì."

Ninh Dạ liền nói: "Vậy nếu như ta đem Thiên Cơ Điện cho ngươi mượn đây?"

"A?" Thư Vô Ninh giật mình.

Ninh Dạ nhưng rất khẳng định: "Ngươi không nghe lầm. Thiên Cơ Môn Cửu Đại Thần Thuật, ta cũng đã truyền cho ngươi. Nếu như ta lại đem Thiên Cơ Điện cho ngươi, ngươi cũng có thể vận dụng tự nhiên, thế nhưng Thiên Cơ cùng Tinh La sẽ không trợ ngươi. Dưới tình huống này, ngươi có thể có thể giải quyết Huyền Ưng Môn?"

Thư Vô Ninh trầm tư chốc lát, cắn răng nói: "Nhất định phải có thể! Bất quá đệ tử có một vấn đề."

"Nói."

"Vì sao nhất định muốn đệ tử phải dựa vào chính mình đi giải quyết? Là vì thử thách thực lực đệ tử?"

Ninh Dạ lắc đầu: "Thực lực? Cái đó không cần thử thách, đưa tay liền biết có hay không. Ta cần thử thách không phải thực lực của ngươi, mà là trí tuệ của ngươi, là năng lực tổ chức của ngươi, là ngươi có nắm giữ dũng khí tuy phía trước vực sâu vạn trượng, vẫn dũng cảm tiến lên hay không. Vô Ninh, ngươi là đệ tử ta lựa chọn. Cùng đệ tử khác bất đồng, ta lựa chọn ngươi, là bởi vì ngươi thông minh. Một cái môn phái, cần không chỉ là đại năng thực lực cường đại, càng cần người có tầm nhìn xa có trí tuệ lãnh đạo. Bên cạnh ta không thiếu cường giả, nhưng thiếu hụt trí giả có thể dẫn dắt môn phái đi tới hưng thịnh."

Thư Vô Ninh: "Nhưng không phải là còn có sư phụ ngươi sao?"

Ninh Dạ lại lắc đầu: "Năm đó thời điểm Thiên Cơ Môn phúc diệt, ta từng lập thệ muốn khôi phục Thiên Cơ Môn. Chính bởi vậy, mới có các ngươi. Thế nhưng những năm này, ta một đường tiến tới, báo thù đồng thời, cũng truy tìm qua lại. Sau đó ta bất đắc dĩ phát hiện một sự thật. . . Thiên Cơ Môn chết chưa hết tội."

Nói đến chuyện này, Ninh Dạ thở dài một hơi.

Cướp bóc thiên hạ, sáng tạo Thiên Sát chi trận, năm đó Thiên Cơ Môn, nếu bàn về làm ác, không hề ít hơn những môn phái hiện nay.

Thiên Cơ Môn của Tân Nhiễm Tử là thiện môn, nhưng bọn họ thiện bản chất, là bởi vì bọn họ nhược!

Như bọn họ đầy đủ cường đại, còn có thể làm việc thiện hay không, Ninh Dạ đối với điều này cũng bảo trì hoài nghi.

Người là sẽ biến!

Ninh Dạ không dám ôm hi vọng đối với nhân tính.

Đương nhiên, người đều đã chết rồi, suy nghĩ những thứ này không có ý nghĩa.

Thế nhưng đối với trọng chấn Thiên Cơ Môn, ý nghĩ của Ninh Dạ đã hoàn toàn thay đổi.

Thiên Cơ Môn vẫn là phải một lần nữa quật khởi, nhưng không còn là thường ngày theo đuổi.

Ninh Dạ theo đuổi là tiên phàm vĩnh cách, Thiên Cơ Môn có thể tồn tại, nhưng sẽ không siêu thoát tại bên ngoài cái theo đuổi này.

Chính bởi vậy, Ninh Dạ cũng không có hứng thú làm môn chủ Thiên Cơ Môn.

Hắn chỉ muốn tìm một người, một người có thể đem Thiên Cơ Môn phát dương quang đại, tận trách nhiệm làm đệ tử Thiên Cơ Môn của bản thân, sau đó, liền ngăn cách tiên phàm, phiêu nhiên đi xa, chu du vạn giới.

Mà người này, bây giờ Ninh Dạ tuyển chọn chính là Thư Vô Ninh.

Thời khắc này đem suy nghĩ trong lòng mình nói cho Thư Vô Ninh, Thư Vô Ninh cũng là vì thế ngơ ngác: "Vì vậy. . . Tương lai Thiên Cơ Môn phục hưng chi chủ, không phải ngươi. . . Là ta?"

"Đúng!" Ninh Dạ nói: "Vì vậy ngươi nhất định phải dựa vào chính mình hoàn thành trận chiến này."

Ninh Dạ nói đem Thiên Cơ Điện lấy ra, giao vào trên tay Thư Vô Ninh: "Đừng lo lắng, mặc kệ ngươi có kế hoạch gì, mặc kệ là tốt hay xấu, sư phụ đều sẽ giúp ngươi chống."

Hít sâu một hơi, Thư Vô Ninh nói: "Đệ tử đã minh bạch, đệ tử. . . Nhất định sẽ không khiến cho sư phụ thất vọng!"

Nói nàng tiếp nhận Thiên Cơ Điện, đã bắt đầu vận chuyển Côn Lôn Kính.

Yên lặng thôi diễn, yên lặng tính toán.

Rất lâu, trong mắt nàng bỗng nhiên sáng ngời: "Sư phụ, ngươi không có quy định ta không được mượn binh, đúng không?"

Ninh Dạ chống cằm, phảng phất như đang ngủ: "Ân. Nhưng Huyền Ưng Môn là người của Hạo Thiên Môn, nếu như ngươi hướng bọn họ mượn binh, bọn họ liền sẽ ngăn cản ngươi xuất thủ."

"Nhưng chuyện như vậy, cuối cùng không thể nào tất cả mọi người đều biết." Thư Vô Ninh nói: "Mà chúng ta muốn giải quyết chỉ là Vạn Pháp cảnh, mà Vạn Pháp cảnh, hẳn là sẽ không đủ tư cách biết tin tức này chứ?"

Ninh Dạ rốt cục mở mắt: "Ngươi định tìm ai?"

"Tự nhiên là kẻ đáng ghét."

Chương 118 : Lập công

Chương 118: Lập công

Cảnh Vô Châu mở to một đôi nhãn cầu trắng bệch nhìn Thư Vô Ninh.

Hắn rõ ràng là cái người mù, trong con ngươi bốc ra lại là ánh sáng tham lam.

Không có ai biết hắn đến cùng có thể thấy hay không, nhưng mỗi cá nhân đều biết, Vô Mục Thiên Yêu môn hạ, tới nay đều là mắt mù tâm không mù.

Bởi vì chuyện giao dịch Đông Phong Quan, Vân Tuyệt Môn cùng Thái Âm Môn cũng coi như là quan hệ đặc thù.

Theo một ý nghĩa nào đó, Thái Âm Môn là đem Vân Tuyệt Môn xem thành nửa cái môn phái dưới trướng bản thân.

Nhưng Vân Tuyệt Môn bây giờ chuyển tới Đông Phong Quan, trên lý thuyết vẫn là lãnh thổ của Hắc Bạch Thần Cung, vì vậy Thái Âm Môn cũng không tiện quá mức sai khiến Vân Tuyệt Môn, mà Đông Phong Quan lại bị cho "Thái Âm Môn" thuê, dẫn đến Hắc Bạch Thần Cung cũng không quá tiện sai khiến Vân Tuyệt Môn.

Dẫn đến tràng chiến tranh tiên giới này, Vân Tuyệt Môn phản mà trở thành tồn tại hiếm có có thể đặt thân bên ngoài.

Lại không nghĩ rằng lúc này, vị phó môn chủ của Vân Tuyệt Môn kia, thế mà tự mình dẫn đội tới rồi.

Tuy rằng đến đều là người yếu.

Thời khắc này Cảnh Vô Châu cười nói: "Như vậy, ngươi là định cùng ta hợp tác?"

Thư Vô Ninh cười nói: "Chuyện Đông Phong Quan, khiến tình cảnh Vân Tuyệt Môn bây giờ có chút lúng túng. Vô Ninh cảm thấy, cỏ đầu tường cũng không phải một cái lựa chọn tốt. Mà chúng ta đã từng cùng Thái Âm Môn có hợp tác sâu như vậy, vì vậy muốn tiếp tục hợp tác, tự nhiên cũng là ưu tiên lựa chọn Thái Âm Môn."

"Vậy Điền Viễn Trung hẳn là nên tự thân đi tới."

"Ai, đây là ý nghĩ của Vô Ninh, nhưng không phải ý nghĩ của Điền môn chủ. Điền môn chủ người này, ngài cũng là biết, kỳ thực là tính tình rất lười nhác, ánh mắt thiển cận, tổng muốn được chăng hay chớ. Ta cũng là không có cách nào, chỉ có thể mang theo những người vẫn tính trung thành với ta, còn không phải sao, liền đến nhờ vả ngài a."

Cảnh Vô Châu cười nói: "Vì sao tìm ta?"

Thư Vô Ninh liền trắng mắt hắn một cái: "Ngài muốn nghe nói thật, hay là nói dối."

"Tự nhiên là nói thật."

"Nói thật này, lại là không dễ nghe nha."

"Nói nghe một chút, mới biết có được hay không."

Thư Vô Ninh liền nói: "Bởi vì ngài không nhìn thấy."

Cảnh Vô Châu liền sắc mặt chìm xuống.

Bất quá hắn đến là minh bạch ý tứ của Thư Vô Ninh: "Ta nghe nói ngươi là cái mỹ nhân, làm sao, cảm thấy ta người mù không nhìn thấy, thì sẽ không có ý đồ với ngươi? Phải biết bên cạnh ta, nhưng cũng là có kiều thê mỹ thiếp."

Thư Vô Ninh liền đầy mặt ủy khuất nói: "Đã bảo nói thật không êm tai rồi. Đằng nào a, Vô Ninh nếu như lấy sắc thị nhân, sớm liền làm. Bây giờ, cũng chỉ muốn vì Thái Âm Môn mà tận tâm lực, nếu như Thiên Yêu nhất định muốn thân thể Vô Ninh, vậy Vô Ninh cũng chỉ đành rời đi."

Cảnh Vô Châu liền nói: "Ta mắt không thấy vật, đẹp xấu với ta cũng không có ý nghĩa. Ngươi tuy là mỹ nhân, ta đến cũng chưa chắc hi hãn. Nếu ngươi đã đem lời nói rõ, vậy cũng tốt. Kể từ hôm nay, ngươi liền theo ta đi."

Thư Vô Ninh đầy mặt tươi cười: "Đa tạ thượng yêu ưu ái. Đúng rồi, lần này chúng ta đi tới, còn có cái nho nhỏ phát hiện, nói không chừng, có thể vì Thiên Yêu dâng một phần đại lễ đây."

"Nói nghe một chút."

"Tây Bắc hải vực, có người của Vạn Hoa Cốc bên kia, chính đang bố trận."

Cảnh Vô Châu hừ nói: "Ta còn tưởng là chuyện gì đây. Vạn Hoa Cốc liên thủ với Mộc Khôi Tông, bố Vạn Hoa Thiên Thụ Trận, chúng ta bên này cũng đang bố trí Tam Thần Trận, mọi người đều đang làm chuẩn bị, lại có cái gì hi hãn. Khoảng thời gian này, vì phá hoại đối phương cùng bảo vệ chính mình, song phương đánh cũng không phải một lần hai lần."

"Nhưng lần này lại có chỗ bất đồng nha, thật giống như một trong Cửu Hoa Trận."

"Ân?" Cảnh Vô Châu lập tức động dung.

Vạn Hoa Thiên Thụ Trận là đại trận thủ hộ của Vạn Hoa Cốc, phóng tầm mắt Trường Thanh Giới cũng coi như là tiếng tăm lừng lẫy, mà hạch tâm chính là Cửu Hoa Trận.

Biết đối phương đang bố Vạn Hoa Thiên Thụ là một chuyện, biết cụ thể hạch tâm mắt trận ở đâu lại là lại một chuyện khác rồi.

Khoảng thời gian này mọi người ngươi tới ta đi, quy mô nhỏ tranh đấu vô số, không chỉ là cản trở đối thủ, trì hoãn tốc độ đối thủ bày trận, đồng thời cũng vì tìm kiếm đối phương mắt trận hạch tâm then chốt, vì mặt sau tranh đấu làm chuẩn bị.

Như Thư Vô Ninh nói là thật, đến xác thực là một cái tin tức rất quan trọng.

Cảnh Vô Châu lập tức nói: "Việc này lớn, ta cần thượng báo!"

Thư Vô Ninh lại nói: "Phụ trách chỗ kia chỉ là một cái môn phái trung đẳng, thực lực bình thường, nếu chúng ta có thể tự mình giải quyết, công lao này lớn, nhưng vẫn là của chúng ta rồi."

"Ân?" Cảnh Vô Châu trong lòng hơi động: "Mắt trận trọng yếu như vậy, liền phái một cái môn phái trung đẳng đến xử lý?"

"Nhân gia tốt xấu cũng có một vị Vô Cấu tọa trấn đây. Bất quá sư thúc ta bây giờ cũng đã thành tựu Vô Cấu, đến là không sợ. Chỉ là bên kia có mười hai tên Vạn Pháp, trong số người ta mang, lại là thiếu mất lực lượng trung kiên."

Cảnh Vô Châu cười to: "Vạn Pháp đơn giản, bản tọa liền có thể điều động. Nếu ngươi nói là thật, đây xác thực là một cái đại công lao đây."

Thư Vô Ninh liền cười nói: "Vân Tuyệt Môn không cần công lao, tất cả những thứ này, đều là công lao của Vô Châu thượng yêu."

Hiển nhiên Cảnh Vô Châu là có thể đem tất cả công lao đều ôm đồm tại trên người bản thân.

Ba ngày sau, một tin tức truyền đến.

Tây Bắc hải vực, một chỗ mắt trận Vạn Hoa Cốc bố trí ở chỗ này bị phá huỷ, phụ trách thủ hộ Huyền Ưng Môn chiến tử toàn bộ.

Tin tức truyền lại, hai phái đều vì thế mà khiếp sợ.

Tại trong đối kháng quy mô nhỏ, đây có lẽ là tổn thất lớn nhất phía Vạn Hoa Cốc Mộc Khôi Tông từng gặp phải.

Ngược lại là Hạo Thiên Môn cùng Thái Âm Môn bên này, một phiến hoan hô.

Trận đầu cáo tiệp, phảng phất đang báo trước tương lai trận chiến sự này.

Thời điểm hạ tầng tu sĩ hoan hô nhảy nhót, thượng tầng tu sĩ lại là triệt để tức giận rồi.

Ầm!

Cửu long lưu ly trản phẫn nộ đập xuống đất, bắn tung ra một mảnh lóng lánh quang hoa.

"Hỗn đản!" Liệt Nhật Viêm điên cuồng gầm thét lên.

Bản thân liền là đầu sư tử hắn, thời khắc này mãn đầu bộ lông cũng vì đó dựng thẳng, xem ra càng lúc càng giống một cái đại sư tử.

"Ai bảo tên khốn kiếp này tự ý hành động? Hà Khuê, việc này ngươi phải cho chúng ta một câu trả lời!" Liệt Nhật Viêm chỉ vào hạ phương Vô Mục Thiên Yêu chửi ầm lên.

Vô Mục Thiên Yêu Hà Khuê cũng là sắc mặt khó coi dĩ cực: "Việc này không thể trách Vô Châu, hắn cũng không biết Huyền Ưng Môn là người của chúng ta, cũng không biết chỗ mắt trận kia đã bị chúng ta động chút tay chân."

"Vậy tại sao trước lúc hắn xuất động cũng không nói với ngươi một tiếng? Ngay cả chào hỏi cũng không?" Lên tiếng chính là Viêm Dung Lão Tổ.

Vô Mục Thiên Yêu bất đắc dĩ nói: "Hắn cũng là muốn cho ta niềm vui bất ngờ. Hơn nữa lấy chức quyền của hắn, điều động mười tám tên tu sĩ Vạn Pháp, cũng xác thực là có thể không cần thượng báo. Chỉ là ai có thể nghĩ tới. . . Ai, nói chung, chuyện này là cái hiểu lầm."

"Hiểu lầm!" Liệt Nhật Viêm hung ác nói: "Ngươi biết ta vì lôi kéo Huyền Ưng Môn hoa bao nhiêu tâm tư, trả giá bao nhiêu đại giá sao?"

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ Hàn Cô Sương đã nói: "Không phải là phần lớn đại giá đều còn chưa bỏ ra sao. Một chút tổn thất, liền không cần để ý."

"Bất kể nói thế nào, sự tình đã chú định, then chốt là khắc phục hậu quả. Không thể nói ra Huyền Ưng Môn là người của chúng ta, bằng không tất thương sĩ khí." Lên tiếng chính là Thanh Lâm.

Hắn sau khi tấn thăng Vô Cấu, bây giờ cùng Viêm Dung Lão Tổ đồng thời, trở thành một trong lưỡng đại Vô Cấu ở đây của Hạo Thiên Môn.

"Ngươi là nói, việc này chỉ có thể nuốt hết cả răng lẫn máu?" Liệt Nhật Viêm cả giận nói.

"Không sai." Thanh Lâm gật đầu: "Không những như vậy, còn phải hảo hảo khen thưởng Cảnh Vô Châu, bằng không há không có vẻ chúng ta thưởng phạt bất công?"

Cái gì? Hắn phá hỏng chuyện của lão tử, lão tử còn phải thưởng hắn?

Liệt Nhật Viêm càng nghĩ càng giận, hận không thể đem Cảnh Vô Châu kêu đến, phản phản phục phục bạt tai cho mấy chục cái.

Chương 119 : Lai chi tắc chiến

Chương 119: Lai chi tắc chiến

Phía nam Kinh Đào Đảo, Vân Tuyệt Môn quân trướng.

Các phái thế lực xưa nay là phân bố rõ ràng, càng đi vào trong địa vị càng cao. Một ít tiểu môn phái, thậm chí căn bản không có tư cách lên đảo.

Bởi vì lập công duyên cớ, Vân Tuyệt Môn đến là có cơ hội lên đảo, bất quá lại là vòng ngòi cùng trên đảo.

Bên trong quân trướng, Thư Vô Ninh vui vẻ nói với Ninh Dạ: "Sư phụ, đại công cáo thành."

"Tương lai ngươi là người sẽ phục hưng Thiên Cơ Môn, chút chuyện nhỏ này, cũng đáng giá ngươi mừng rỡ như thế sao?" Ninh Dạ nhưng hỏi ngược lại.

Thư Vô Ninh le lưỡi: "Ý của sư phụ, đệ tử minh bạch. Đệ tử gánh nặng tại thân, gánh nặng đường xa, há có thể nhân một lần nho nhỏ thành công mà đắc ý vênh váo, càng không thể dừng lại không tiến."

"Tiếp tục."

Thư Vô Ninh bất đắc dĩ, chỉ có thể nói: "Sư phụ muốn hỏi Vân Tuyệt Môn tiếp sau đó có kế hoạch gì, đệ tử ý nghĩ rất đơn giản, chính là không có bất kỳ kế hoạch, cũng sẽ không có bất kỳ hành động lớn."

"Ồ? Vì sao?" Ninh Dạ cũng không tức giận, đầy hứng thú nhìn Thư Vô Ninh.

Thư Vô Ninh nói: "Lần này tứ phái đối chiến, chúng ta minh là người của Thái Âm Môn, ám là người của Mộc Khôi Tông, bản chất hành chính là nằm vùng chi trách, không thích hợp biểu lộ quá mức. Hơn nữa sát trường lập công, lấy sát địch làm chủ. Chúng ta như lên chiến trường, giết cũng đều là người mình. Thứ hai thực lực cũng không đủ, thật lên chiến trường, phát huy không được bao lớn tác dụng, phản khả năng uổng phí hết tính mệnh. Vì vậy đệ tử cho rằng, Vân Tuyệt Môn tiếp đó, hẳn là lấy tu hành cùng nội vụ làm chủ."

Ninh Dạ ánh mắt hơi hơi nheo lại: "Tu hành cùng nội vụ?"

"Vâng." Thư Vô Ninh cười nói: "Trong Thiên Cơ Điện có Tuyền Cơ Đạo Cảnh. Sư phụ nếu đã đem Thiên Cơ Điện giao cho đệ tử, đệ tử liền muốn lớn mật khải dụng. Nói đến, những người bên cạnh ta này, trung thành là có, chính là tu vi quá thấp. Có Thiên Cơ Điện chi trợ, cũng có thể khiến cho bọn họ nhanh chóng tấn thăng. Đương nhiên, đệ tử sẽ khải dụng Vạn Tượng Đồ, che đậy chân tướng, liền khiến bọn hắn cho rằng là bí bảo đề thăng. Cứ như vậy, nội bộ Vân Tuyệt Môn còn có thể hình thành công huân, khiến đệ tử càng lúc càng dụng tâm dụng mệnh."

"Ngươi đến là tính toán hay, ta nhưng không có nói sẽ cho ngươi mượn."

"Sư phụ. . ." Thư Vô Ninh cầm lấy tay Ninh Dạ lay lay: "Sư phụ thần uy cái thế, Thiên Cơ Điện lấy phụ trợ làm chủ, chiến đấu trái lại công dụng ít. Sư phụ thời điểm không cần, liền mượn cho đệ tử dùng dùng a. Ngươi cũng không hy vọng, đệ tử một mạch dừng lại tại cảnh giới hiện tại, khó có thể ra mặt đi."

Nữ tử làm nũng là hữu hiệu nhất.

Ninh Dạ cười nói: "Coi như ngươi có lý. Thế nhưng nội vụ một chuyện, nên làm thế nào? Ngươi phải biết, tuy rằng xử lý nội vụ không cần đến tu vi, nhưng cũng nhất định phải có thân tín chi nhân mới có thể."

"Thiết. Có Thanh Lâm sư bá, Tân Tiểu Diệp sư bá tại, một cái nho nhỏ nội vụ còn không chiếm được?"

"Nhưng ta lại không dự định để bọn hắn bên ngoài giúp ngươi. Vân Tuyệt Môn nếu muốn triển lộ tài năng, nhất định phải mạo hiểm, nhất định phải làm ra cống hiến xuất sắc hơn so với bọn họ, nguy cơ bại lộ cũng lớn. Các ngươi cùng bọn họ, chí ít bề ngoài cần phải không có quan hệ. Nếu ngươi có thể dựa vào chính mình ở chỗ này thu được chức vụ trọng yếu, như vậy ta có thể đáp ứng ngươi, cho các ngươi mượn Thiên Cơ Điện tu luyện một quãng thời gian. Còn cụ thể bao lâu, ngươi liền mong đợi ta trong thời gian ngắn không cần tới đi."

"Được, một lời đã định!" Thư Vô Ninh hưng phấn hô to.

Tiếp sau đó Thư Vô Ninh vẫn đúng là bắt đầu vì liên minh nội vụ chi chức chung quanh hối hả.

Chính như Ninh Dạ từng nói, liên minh nội vụ tuy không hạn chế tu vi, lại là chỗ béo bở, không biết bao nhiêu người mơ ước.

Nhưng mà Thư Vô Ninh tiểu nha đầu này, tại xử lý quan hệ nhân tế vẫn là có thủ đoạn.

Bất quá ngăn ngắn hơn tháng, liền rất nhanh cùng các môn các phái giao hảo.

Lại thêm quan hệ của nàng cùng Cảnh Vô Châu, rất nhanh liền được một cái chức vụ giám chân phó sứ.

Giám chân phó sứ tại nội bộ liên minh, chủ yếu phụ trách giám sát phân biệt, bao gồm hiệu quả các loại vật tư tài nguyên, trận pháp vân vân, xem như là nhân viên giám sát phương diện hàng hóa, theo một ý nghĩa nào đó có chút hải quan ý tứ, lại so với cái kia cao cấp hơn.

Bất quá bản thân giám chân phó sứ không tính cao cấp, liên minh nội bộ giám chân chính sứ chỉ có mười hai tên, phó sứ nhưng có mấy trăm, tại trên giám chân sứ còn có Giám Chân Ty, Giám Sát Đường.

Thư Vô Ninh trước tiên từ đơn giản nhất tới tay, nha đầu này tu vi mặc dù bình thường, nhưng đầu óc linh hoạt, lại có Vấn Thiên Thuật, lại thêm có Mộc Khôi Tông hỗ trợ —— khiến Mộc Khôi Tông, Vạn Hoa Cốc đưa một đám Vạn Pháp đầu người vì nàng lập công tự không có mấy khả năng, nhưng tặng kèm một ít tiểu âm mưu làm tốt chuẩn bị thất bại, phí tổn nhỏ mà hồi báo lớn, lại là tuyệt đối có thể.

Vì vậy coi đây là thời cơ, Thư Vô Ninh lập công cấp tốc, ngăn ngắn mấy tháng thời gian liền liên tục lập được vài cọc đại công lao.

Sau đó không lâu, Thư Vô Ninh an bài một lần ám sát, mượn tay Mộc Khôi Tông kích sát một tên giám chân chính sứ, vậy là tại Thanh Lâm, Tân Tiểu Diệp ủng hộ, Thư Vô Ninh sơ lý thành chương trở thành chính sứ.

Nàng cũng là kẻ duy nhất, lấy tu vi Hoa Luân trở thành chính sứ.

Trở thành chính sứ, coi như đạt đến tiêu chuẩn của Ninh Dạ, Ninh Dạ cũng không có nuốt lời, chính thức đem Thiên Cơ Điện cho Thư Vô Ninh mượn.

Thư Vô Ninh liền đem Thư Lang, Tạ Uyển Nhi, Lâm Đà Tử cùng với một tên thủ hạ tín nhiệm khác đưa vào trong Thiên Cơ Điện tu hành.

Mắt thấy Thư Vô Ninh trưởng thành cấp tốc, làm việc so với bản thân, tuy thiếu mất một chút quyết đoán cùng cấp tiến, nhưng càng thấy thận trọng, Ninh Dạ cũng rất yên tâm, liền tự rời đi.

Đúng, hắn không có ý định ở chỗ này lâu.

Ninh Dạ muốn chính là chiến trường sát lục, ở chỗ này, hắn không thể nắm Mộc Khôi Tông, Vạn Hoa Cốc ra tay, tự nhiên không phải địa phương thích hợp hắn. Bây giờ an bài xong Vân Tuyệt Môn, lợi dụng quang độn chi pháp, không ngừng na di, đi tới Hàn Cực Sơn.

Hàn Cực Sơn.

Nơi này bây giờ đã là tinh kỳ phần phật, quân trướng vô số.

Lượng lớn tu sĩ lấy Hàn Cực Sơn làm trung tâm, bố trí xuống liên miên mấy dặm quân doanh.

Mà tại một chỗ cách Hàn Cực Sơn không xa, là một phiến lục vụ mông lung, nơi đó chính là bí cảnh giả Hắc Bạch Thần Cung chế tác, Hàn Cực Bí Cảnh.

Xa hơn chút nữa là Đống Thổ Cao Nguyên.

Trên cao nguyên, tương tự có lượng lớn tu sĩ đóng quân, Trì Vãn Ngưng cũng ở chỗ này.

Cực Chiến Đạo, Thánh Vương Các.

Đi tới Hàn Cực Sơn, Ninh Dạ trực tiếp xuất hiện tại bên người Trì Vãn Ngưng, cùng nàng ôn tồn một phen xong, liền đi hướng đỉnh núi.

Vừa tới sườn núi, liền thấy Phong Đông Lâm xuất hiện, cười dài nói: "Tiểu tử ngươi lại chạy chạy đi đâu? Ta mấy lần hỏi Vãn Ngưng, đều nói ngươi lại bế quan. Ai, tu hành chi sự, nặng tại thiên trường nhật cửu, nào có lâm trận ma đao đạo lý."

"Lâm trận mài đao, bất khoái cũng quang." Ninh Dạ hiện tại nói chuyện với Phong Đông Lâm cũng không khách khí như thế, mang theo giọng trêu chọc hồi đáp.

Phong Đông Lâm nửa điểm không ngại: "Xem ra tiểu tử ngươi lại có chút thu hoạch a. Thế nào? Có muốn lộ đôi chiêu cho ta nhìn một chút?"

Ninh Dạ lắc đầu: "Tại trước mặt Phong điện xuất thủ, đó thật là múa rìu qua mắt thợ, làm trò cười cho người trong thiên hạ. Bất quá nếu là có mấy cái Vạn Pháp cảnh cho ta giết, ta đến là rất có hứng thú."

"Ồ? Ngươi đây là có ý thỉnh chiến?" Phong Đông Lâm cười hỏi.

Hai người vừa nói vừa đi về phía đỉnh núi.

Ninh Dạ trực tiếp nói: "Trước lúc đến Vãn Ngưng nói với ta tình huống ở bên này. Khu vực Hàn Cực Sơn, bố trí mười tám cái trận điểm. Hắc Bạch Thần Cung thủ, Cực Chiến Đạo bọn họ công. Nghe ý kia, đánh còn rất giằng co?"

"Ngô. Cực Chiến Đạo cái đám người điên kia, từng cái từng cái đều là không sợ chết. Nếu không phải vì câu cá lớn, cũng không cần phải ẩn nhẫn bọn họ đến hiện tại."

Ninh Dạ lắc đầu: "Phong điện nhưng là sai rồi."

Phong Đông Lâm sững sờ: "Có ý gì?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Cực Chiến Đạo tuy rằng mãng, nhưng cũng không phải người ngu. Hắc Bạch Thần Cung càng là ẩn nhẫn, liền càng là có vấn đề, bọn họ liền càng không dám trọng quyền xuất kích."

Phong Đông Lâm hơi nhíu mày: "Vậy ý của ngươi là. . ."

"Muốn đánh thế nào liền đánh thế đó, đánh càng hung ác, bọn họ liền càng không nghi ngờ."

Ninh Dạ nói bỗng nhiên nở nụ cười: "Dạ, thỉnh cầu xuất chiến!"

Chương 120 : Đơn đả độc đấu (thượng)

Chương 120: Đơn đả độc đấu (thượng)

Lạc Cơ Hạp.

Nơi này là một trong mười tám mắt trận của Hắc Bạch Đại Trận.

Phụ trách trấn thủ chính là Liệt Phong Môn trong số các môn phái bên dưới Hắc Bạch Thần Cung.

Không sai, chính là môn phái của Ngự Phong Tử năm đó.

Liệt Phong Môn là cái tiểu môn phái, toàn phái cũng chỉ có năm vị Vạn Pháp cảnh, sau khi Ngự Phong Tử bị Ninh Dạ bắt cóc, Liệt Phong Vạn Pháp cảnh cũng chỉ còn lại bốn vị.

Bất quá đối với Liệt Phong Môn mà nói đây đến không phải chuyện xấu.

Sau khi Ninh Dạ từ đi vị trí Huyền Sách Sứ, Dương Nhạc kế vị, Ngự Phong Tử trở thành phó thủ của Dương Nhạc.

Ngự Phong Tử tu vi cao hơn Dương Nhạc, cho nên địa vị cũng cao, lại thêm đều là người của Ninh Dạ, vì vậy đi lại cũng rất gần. Mà Ngự Phong Tử tuy rằng gia nhập Hắc Bạch Thần Cung, nhưng lão già này biết rõ chính mình tại Hắc Bạch Thần Cung nền tảng thiển, xoay đầu lại lại lần nữa lôi kéo Liệt Phong Môn, hữu ý nâng đỡ.

Chuyện này tại trong chính trị cũng coi như chuyện thường.

Vì vậy Liệt Phong Môn cùng Ngự Phong Tử rất nhanh liền lần nữa câu đáp lên, đã có Huyền Sách Sứ bên này nâng đỡ, Liệt Phong Môn dựa thế phù diêu trực thượng, không chỉ có như vậy, Ngự Phong Tử càng là mượn quyền hạn trong tay vì Liệt Phong Môn sáng tạo không ít cơ hội tốt thu được lợi ích.

Kết quả liền là trước đây không lâu, Liệt Phong Môn môn chủ Trịnh Thần Vân thành công tấn thăng Vô Cấu.

Sau khi lưỡng đại liên minh tuyên chiến, Ninh Dạ sắp xếp Dương Nhạc trở thành Hắc Bạch Thần Cung hậu cần tổng quản, phụ trách hậu phương vật tư áp vận chi sự, cũng coi như là thực quyền yếu chức, Ngự Phong Tử liền mượn cơ hội đem Liệt Phong Môn đặt ở Lạc Cơ Hạp, chưởng quản mắt trận Hắc Bạch Đại Trận.

Hắc Bạch Đại Trận mười tám cái mắt trận thật, ba mươi chín cái mắt trận giả, mỗi một nơi đều có thủ vệ cường đại, lấy thực lực của Liệt Phong Môn, vốn còn hơi thiếu một chút, nhưng vẫn cứ bị Ngự Phong Tử sắp xếp thành công.

Đương nhiên, điều này cũng có nguyên nhân Ninh Dạ chống đỡ.

Dương Nhạc cùng Ngự Phong Tử tốt xấu xem như là người của hắn, thông qua hắn thử thách, mà Liệt Phong Môn thụ Ngự Phong Tử chiếu cố, cũng tương đương với quấn vào trên thuyền của Ninh Dạ.

Chính bởi vậy, Ninh Dạ trận đầu liền lựa chọn nơi này.

Ngoài Lạc Cơ Hạp.

Ninh Dạ giờ phút này liền đứng tại chỗ trung tâm mắt trận.

Bên cạnh một tên hồng nhiêm lão giả (râu đỏ), chính là Liệt Phong môn chủ Trịnh Thần Vân.

Tuy là Vô Cấu cảnh, diện đối với Ninh Dạ, Trịnh Thần Vân lại là khách khí cực điểm: "Ninh thượng tiên mời xem, phía trước hai mươi dặm, chính là quân trướng của Thánh Vương Các. Bọn họ lựa chọn khoảng cách vô cùng tốt, cường giả Vạn Pháp trở lên, có thể tại khoảng cách này phát động công kích đối với chúng ta. Mỗi khi nhân viên bên ta bắt đầu bày trận, chính là thời điểm bọn họ xuất thủ. Tới nay liền không thể để cho chúng ta an tâm bày trận."

Ninh Dạ cười nói: "Bọn họ nếu không làm như vậy, mới không bình thường. Đúng rồi, bên kia hiện tại là là ai phụ trách?"

"Kim Quang Tự dưới Thánh Vương Các, chủ trì Đại Đức Thượng Nhân là Vô Cấu cảnh, tu vi so với ta cao chút. Dưới có bốn vị kim cương hộ pháp, đều là Vạn Pháp đỉnh phong, còn có mười tám vị La Hán, cũng là Vạn Pháp cảnh, tổng thể thực lực mạnh hơn chúng ta. Nhưng cũng may bên ta có trận pháp địa lợi, ngoài ra còn có Khinh Hà Môn cùng Tử Sơn Các tương trợ, có thể chống đỡ."

Cùng Hải Châu bên kia bất đồng, Hàn Cực Sơn bên này, cơ bản là Cực Chiến Đạo, Thánh Vương Các chủ công, Hắc Bạch Thần Cung, Long Dương Phủ chủ thủ.

Mà căn cứ quy tắc ngầm tiên giới giao chiến, bình thường là đồng cấp đối kháng.

Tức trong đại chiến, cấp bậc cao sẽ không dễ dàng động thủ đối với cấp bậc thấp.

Đây chủ yếu cũng là để tránh cho tử thương vô ý nghĩa.

Đương nhiên, quy tắc ngầm chỉ là quy tắc ngầm, thiên hạ luôn có kẻ bất tuân quy củ muốn đánh vỡ quy tắc.

Cũng may Lạc Cơ Hạp bên này, tạm thời chưa phát hiện loại tình huống đó, cũng khiến cho Lạc Cơ Hạp tạm thời nằm ở một loại trạng thái cương cục —— trên thực tế cương cục tại mỗi cái phương diện đều tồn tại.

Ai lại sẽ nguyện ý thật sự liều sống liều chết đây?

Nhưng cương cục luôn có thời điểm bị đánh vỡ.

Thời khắc này Ninh Dạ khóe miệng nhếch lên ý cười: "Vậy là, tổng cộng cũng chỉ là hai mươi hai cái Vạn Pháp cảnh? Ngô, đáng giá thử một lần."

Nghe nói như thế Trịnh Thần Vân bị dọa cho nhảy dựng?

Cái gì gọi là đáng giá thử một lần?

Ngươi mẹ nó là muốn làm gì?

Hai mươi hai cái Vạn Pháp cảnh không phải là số lượng nhỏ, thế giới này cấp bậc cao đánh cấp bậc thấp, cũng không phải là khái niệm vô địch quét ngang.

Nếu như tầng thứ tương đồng, lại liên thủ vô ngại, như vậy Vô Cấu đối Vạn Pháp đỉnh phong, thông thường cũng chỉ là một cái đánh bảy đến mười hai cái tả hữu, đánh Hoa Luân, phỏng chừng có khả năng đánh hơn một nghìn cái. Nói cách khác, trừ phi cao hơn ba cảnh trở lên, bằng không rất khó quét ngang.

Hai mươi hai tên Vạn Pháp cảnh, trên lý thuyết đã tương đương với một tên Vô Cấu cảnh.

Ngươi nói có thể thử một chút, ý là mấy tên?

Ninh Dạ đã nói: "Ngươi vì ta lược trận, nếu như Đại Đức lão trọc đi ra, ngươi liền cùng bọn Ngự Phong Tử đi đối phó. Cái khác giao cho ta."

Nói cũng không chờ hắn đáp lời, đã tự phiêu phi mà ra.

Đi tới trước quân trướng Kim Quang Tự, lớn tiếng nói: "Hắc Bạch Thần Cung tọa hạ, Ninh Dạ, tới khiêu chiến."

Thấy hắn làm như thế, Trịnh Thần Vân ngược lại thở phào một hơi.

Loại trước trận đơn đả độc đấu này vẫn tính bình thường, thông thường đều là một đối một.

Thời khắc này theo tiếng hô của hắn, trước trận xuất hiện một đám hòa thượng.

Một tên hòa thượng dẫn đầu nhìn hướng Ninh Dạ: "Ngươi chính là Ninh Dạ? Vì sao tới nơi đây?"

"Muốn tới thì tới, nào có vì sao." Ninh Dạ nhếch miệng nở nụ cười: "Chúng ta động tác mau một chút, diệt các ngươi, ta còn muốn đi những nơi khác."

Khẩu khí ngông cuồng kích hòa thượng kia trán nổi cả gân xanh.

Kích thiền trượng một cái: "Nhược Ngu, ngươi đi!"

Một tên hòa thượng đã phiêu thân bay ra, cũng không nói nhiều, hướng tới Ninh Dạ chính là một quyền.

Nhìn thấy một màn này, Trịnh Thần Vân rõ ràng bị dọa cho nhảy dựng: "Đại Đức lão trọc thật không phải là người, tới liền phái ác nhất."

Nhược Ngu hòa thượng nhìn như si ngốc ngơ ngác, thực tế lại là đệ nhất nhân trong Vạn Pháp cảnh của Kim Quang Tự, đứng đầu tứ đại hộ pháp kim cương.

Hắn ban đầu từng là người Cực Chiến Đạo, sau đó rời Cực Chiến Đạo, vào Kim Quang Tự.

Loại chuyện từ bỏ đại phái gia nhập tiểu môn phái này cực kỳ hiếm thấy, người người đều cho rằng người này tiền đồ chú định xong. Không nghĩ tới sau khi trở thành Nhược Ngu hòa thượng, tu vi của người này lại tinh tiến, thế mà một đường phù diêu trực thượng, trở thành Kim Quang Tự đệ nhị nhân. Hắn sở tu Kim Quang Tự chi Khổ Thiền Công, càng là xuất thần nhập hóa, rất có vài phần vị đạo đại xảo bất công của Việt Trọng Sơn.

Thời khắc này nhất quyền xuất, nhìn như bình thản dĩ cực, lại mang theo thiên địa hiu quạnh túc sát chi ý.

Liền ngay cả Ninh Dạ cũng không khỏi nhíu mày một cái: "Hảo quyền!"

Thân hình độn khai, cũng không cùng Nhược Ngu ngạnh đấu, mà là trực tiếp thiểm thân tới sau lưng hắn, hướng tới phía sau Nhược Ngu hòa thượng một chưởng bổ tới.

Sát Thần Đao!

Nhược Ngu hòa thượng nhưng chỉ là ngâm khẽ một tiếng, áo cà sa thịnh hiện ra kim mang, nhẹ nhõm đỡ một chưởng này của Ninh Dạ.

Người trong phật môn đa phần thiện phòng ngự, hộ thể thần thông không phải chuyện đùa.

Ninh Dạ một đao vô công, Nhược Ngu hòa thượng một tiếng phật hiệu trực kích tâm thần, xoay người lại là nhất quyền Oanh xuất.

"Không tệ! Không tệ!" Ninh Dạ cười dài nói: "Xác thực có chút cân lượng, nhưng đáng tiếc, đối với ta vô dụng."

Thân như con quay chuyển động, vẽ ra trên không trung từng đạo từng đạo phong quyển, Ninh Dạ đã liên tục huy trảm xuất thủ, càng là lựa chọn chính diện ngạnh cương.

Không có huyễn thuật, không có cơ quan, không dụng thần khí, càng không có tất cả thủ đoạn hoa xảo Ninh Dạ am hiểu, Ninh Dạ rốt cục lại một lần lựa chọn chính diện ngạnh đấu.

Ngạnh chiến là tối ỷ lại tu vi, ai tu vi cao, tiên pháp mạnh, thần thông mãnh, phòng ngự thâm, kẻ đó liền có thể thắng.

Mà ở phương diện này, cho dù là lấy gặp gỡ của Ninh Dạ, đối diện Nhược Ngu hòa thượng càng cũng không chiếm bao nhiêu ưu thế.

Song phương ngươi tới ta đi, trong nháy mắt đánh tới mấy trăm hiệp.

Thiên phong cuồn cuộn, liền thấy hai người tiên pháp thần thông cuồng vũ, kích đãng vân tiêu, toái liệt trường không, cũng khiến hạ phương chúng nhân nhìn tới giật mình.

Đại Đức hòa thượng tán thán nói: "Không nghĩ tới cái Ninh Dạ này quả như đồn đại, thiên tư hơn người, 20 năm thành tựu Vạn Pháp trung kỳ không nói, tu vi căn cơ lại vẫn vững chắc như vậy, không chút nào nhanh chóng tăng trưởng căn cơ bất ổn. Thể phách càng là cường hãn, càng có thể đối kháng cùng Nhược Ngu, không trách trở thành nhân vật thiên tài thanh danh vang dội của Hắc Bạch Thần Cung mấy năm gần đây."

Bên cạnh một tên hòa thượng đã nói: "Nhân vật như vậy, nếu có thể kích sát, tất là một cái đại công."

Nghe nói như thế, Đại Đức hòa thượng đã suy nghĩ lên.

Phương diện nhân số, phe mình chiếm ưu, như quần khởi công kích, Liệt Phong Môn coi như dốc toàn lực tới cứu viện, cũng chưa chắc hữu hiệu.

"Bất quá. . ." Đại Đức hòa thượng vẫn là chần chờ một chút: "Nghe nói người này có Nguyên Cực Thần Quang, lĩnh ngộ quang chi đạo tắc, còn được Lưu Thương Kính, hẳn là có độn pháp. Nếu là như vậy, giết không dễ."

Bạo khởi tập kích không phải không thể, nhưng nếu đánh vỡ quy tắc ngầm lại không đạt được chỗ tốt, vậy thì không đáng.

Hắn bên này còn đang suy tư, Ninh Dạ lại đã bắt đầu mất kiên nhẫn.

Bà nó, lão tử ăn nhiều Thiên Thần Đan như vậy, còn lĩnh ngộ Cực

Chiến nhị đạo, nếu như ngạnh đấu còn giáo huấn không được ngươi, đạo pháp này cũng quá không đáng tiền chứ?

Chung quy vẫn là phải bức bả thân một phen!

Tâm niệm chuyển động, thể nội Ninh Dạ đã bộc phát ra dồi dào chiến ý.

"Thắc!" Hắn nhất quyền Oanh xuất.

Chương 121 : Đơn đả độc đấu (trung)

Chương 121: Đơn đả độc đấu (trung)

Theo những năm này khổ tu, Ninh Dạ đã minh bạch, đạo pháp tại ngộ, càng tại hành!

Những năm này, hắn ngộ nhiều, hành ít, liền giống với một người, hiểu được rất nhiều đạo lý, nhưng một mạch không có đem ra dùng đến, cũng liền chỉ là tri thức sách vở.

Cần phải đem dùng trong thực tế, mới có thể phát huy hiệu quả.

Hiếm thấy Nhược Ngu hòa thượng là cái đối thủ thích hợp tu hành, Ninh Dạ hữu tâm tôi luyện tự thân, huyễn thuật phản hướng vận dụng, trước mắt Nhược Ngu hòa thượng phảng phất đã hóa thân Nhạc Tâm Thiện diệt Thiên Cơ Môn năm đó, bản thân thì đưa thân vào Thiên Cơ Môn diệt môn hỏa diễm chi trung.

Hận ý tăng, chiến ý khởi!

Nhiệt huyết phí đằng.

Chiến lực cuộn dâng!

Oanh!

Thiết quyền nổ ra, Nhược Ngu hòa thượng chấn kinh phát hiện, một quyền này của Ninh Dạ thế mà so với lúc trước uy năng lớn hơn không biết bao nhiêu lần, một khắc đó hắn phảng phất nhìn thấy cường giả Cực Chiến Đạo, tứ ý trương cuồng, chiến ý vô hạn.

"Ngươi. . ." Nhược Ngu chỉ là giật mình hô lên một tiếng, hộ thể kim quang đã bị Ninh Dạ một quyền oanh trúng.

Dưới thiết quyền, kim quang kích đãng, thế mà chập chờn ra hào quang không thể chịu đựng nổi, hóa thành quang vũ tiêu tán.

Nhược Ngu hòa thượng vội vàng lại lần nữa thủ hộ, thế nhưng thiết quyền của Ninh Dạ đã một quyền tiếp một quyền như như cuồng phong bạo vũ nổ xuống.

Mỗi một quyền đều đánh hắn linh khí chấn đãng, khí huyết sôi trào.

Bất quá lão hòa thượng này đến cũng không phải nhược tra, thấy Ninh Dạ phát uy, trái lại kêu một tiếng 'Hảo': "Đến hay lắm! Hôm nay liền cùng ngươi thống khoái nhất chiến."

Cũng là trọng quyền hồi kích.

Hai người lại lần nữa triển khai đại chiến, Ninh Dạ càng đánh càng sảng khoái.

Trong lòng nổi lên chiến đạo chân đế.

Chiến chi nhất đạo, duy chiến mà thôi.

Xá sinh tử, vong thắng bại, duy chiến mà thôi.

Chính bởi vậy chiến chi nhất đạo trọng tại khí, tại thế, tại ý, tại thần, mà không ở hình.

Năm đó Dương Thế Hồng sử Chiến đạo chi quyền, khí thế tuy tráng, nhưng không chiến chi chân ý, vì vậy bị Ninh Dạ nhìn ra.

Thế nhưng Ninh Dạ minh bạch là minh bạch, nhưng chưa từng tự thể nghiệm quá.

Thời khắc này rốt cục gặp phải đối thủ có thể so đọ, toàn diện thi triển, trong lòng chiến ý không ngừng sôi trào.

Cái gì câu tâm đấu giác tỉ mỉ tính toán, thời khắc này đều tại dưới hắn tự mình thôi miên hết thảy quên mất, tâm thần đã hoàn toàn bị chiến ý sung đầy.

Chiến đạo chân đế chân chính thức tỉnh, đột nhiên thủ pháp biến hóa, xuất thủ hơi hoãn một chút, nhưng không còn là quyền, mà là chưởng.

Quyền là thế chi cực, vậy nên Cực Chiến Đạo đa phần lấy quyền làm phương thức chiến đấu chủ yếu.

Nhưng hiện tại Ninh Dạ cải dụng chưởng, thi Thất Sát Đao, chiến ý nhưng không có vì vậy cắt giảm, ngược lại uy năng càng tăng.

Nhược Ngu kinh hãi, đối phương đây là "lĩnh ngộ" Chiến đạo chân ý a?

Chân chính Chiến đạo, thì làm sao lại câu nệ tại một loại hình thức nào đó, tùy tiện xuất thủ, đều là cuồn cuộn quyết chiến chi thế.

Mà hiện tại, Ninh Dạ chính là đang đem lý giải của bản thân đối với Chiến đạo cùng Thất Sát Đao hòa làm một thể, chân chính thể hiện ra uy năng.

Nhược Ngu chấn kinh trong lòng, tâm tình nhưng trái lại càng dâng cao: "Hiếm khi nhìn thấy người có thiên phú như vậy, chưa duyệt Chiến tự thư, càng cũng có thể lĩnh ngộ Chiến đạo chân đế, xác thực cao cường. Khổ Tận Thần Quyền!"

Nói nhất quyền tái đảo, Khổ Tận Thần Quyền này, chính là thần thông hắn tự nghĩ ra, sau khi khổ tận, chính là cam lai.

Làm sao đối thủ cường hãn, cam này tới là tới không được, trái lại khổ ý càng nồng, Thất Sát Đao ngưng tụ Chiến đạo chân ý của Ninh Dạ sử ra, lão hòa thượng chỉ cảm thấy hộ thể thần thông khó mà chống đỡ nữa, khắp toàn thân từ trên xuống dưới mỗi một nơi đều đang đau đớn.

Chỉ có đau đớn, đâu ra chữ "sướng"?

Nhược Ngu biết không tốt, lấy ra một vật, lại là một hạt phật châu: "Xin lỗi, lão nạp không thể không sử dụng pháp bảo."

Lão hòa thượng lại vẫn mở miệng giải thích.

Phật châu kia phật quang thịnh phóng, lại lần nữa xuất hiện một phiến hộ thể thần quang.

"Không sao!" Ninh Dạ đánh hưng khởi, lại là điểm ra một chỉ.

Lần này lại là Nhất Tuyến Thiên.

Từ Thất Sát Đao chuyển Nhất Tuyến Thiên, lại vẫn là tràn ngập Chiến đạo chân ý, Ninh Dạ chính đang đem chính mình sở học dung hội quán thông, khiến cho siêu việt nguyên lai tầng diện.

Mà theo hắn không ngừng xuất thủ, thể phách trải qua Thiên Thần Đan lịch luyện cũng chân chính bày ra.

Chính là thép tốt cũng cần đánh bóng.

Thân thể này của Ninh Dạ, cường là đủ cường, nhưng đánh bóng không đủ.

Nhược Ngu hòa thượng xuất thủ, lại là đem nhục thân của Ninh Dạ lại hảo hảo ngưng luyện một phen, chân chính khiến cho đồng bì thiết cốt lên.

Nhất Tuyến Thiên rơi vào trên người lão hòa thượng, phật châu hào quang kia cũng vô pháp ngăn cản, xuất hiện một cái lỗ nhỏ.

Khủng bố kình khí coi đây là đột phá, thoả thích tràn vào.

Cả kinh Nhược Ngu hòa thượng thầm hô không tốt.

Chỉ là Ninh Dạ xuất thủ nhưng càng lúc càng hung mãnh, tả thủ chỉ hữu thủ chưởng, chỉ chưởng cùng dùng, đao khí tung hoành, phòng ngự "vô địch" của lão hòa thượng tại trước mặt Ninh Dạ từ sắt thép cấp giảm xuống đến gỗ đá cấp, cuối cùng rơi thẳng đến giấy cấp.

Lão hòa thượng bị đánh liên tục thổ huyết, rốt cục chống đỡ không nổi, trong lòng biết không ổn. Nhưng hòa thượng này đến cũng là kẻ hung hãn, dù vậy cũng không chịu thua, càng vẫn như cũ tử chiến không lùi, ngược lại làm cho Ninh Dạ tâm sinh kính ý.

Bên này Đại Đức chủ trì đã nhìn ra không đúng, kêu lên: "Nhược Si, Nhược Sân, Nhược Khổ, các ngươi đi giúp hắn!"

Ba tên kim cương hộ pháp đã đồng thời xuất thủ.

"Không được!" Nhược Ngu hòa thượng kêu to.

Thế nhưng ba tên kim cương hộ pháp đã bay ra.

Ninh Dạ cười dài: "Lão hòa thượng, ngươi thật là không chính trực. Bất quá ta luôn luôn yêu thích người không chính trực, Nhược Ngu hòa thượng, thấy ngươi còn có mấy phần cốt khí, tha cho ngươi khỏi chết!"

Nói Ninh Dạ đột nhiên xuất thủ, trong lòng bàn tay hắc bạch vòng xoáy chuyển động, thế mà quấn lấy Nhược Ngu đánh bay ra ngoài.

Đồng thời Ninh Dạ tay áo triển khai, đã hướng không trung bay đi, không chỉ có như vậy, càng là hướng một đám tu sĩ hạ phương chỉ phong liên đạn: "Có bản lĩnh liền cùng lúc tiến lên đánh đi, hôm nay Ninh Dạ liền lấy một đánh nhiều, đơn đả độc đấu các ngươi. Có bao nhiêu Vạn Pháp cảnh, đều có thể đến, Đại Đức không ra, bản nhân liền sẽ không chạy!"

Nghe nói như thế, Kim Quang Tự Vạn Pháp cảnh đồng thời gào thét trùng nhập vân tiêu.

Bên này Trịnh Thần Vân giậm chân liên tục: "Hắn rốt cục vẫn là làm như vậy."

Vốn là thấy Ninh Dạ cùng Nhược Ngu đơn đả độc đấu, còn tưởng rằng hắn là dự định từng cái từng cái đánh tới, Trịnh Thần Vân thở phào một hơi.

Nhưng đánh nửa ngày thật vất vả chiếm điểm phong, Ninh Dạ xoay người một cái lại cùng lúc khiêu chiến hơn hai mươi cái Vạn Pháp cảnh.

Xin nhờ, ngươi đánh một cái Nhược Ngu hòa thượng đều như thế vất vả, đồng thời đối phó nhiều người như vậy không phải tìm chết sao?

Thế nhưng Ninh Dạ đã như vậy, hắn cũng bất đắc dĩ.

Càng then chốt là Đại Đức hòa thượng đã mang theo những người còn lại tập trung hắn, rất hiển nhiên là muốn ngăn trở hắn xuất thủ.

"Xử lí thế nào? Chưởng giáo, có đánh hay không?" Những người khác đã hỏi Trịnh Thần Vân.

Trịnh Thần Vân giậm chân một cái: "Đánh, làm sao không đánh?"

Nói đã hướng Đại Đức nhào tới.

Trịnh Thần Vân nghĩ rất rõ ràng, Ninh Dạ tự mình tìm chết, bay ra xa, Đại Đức chặn ở giữa, không cứu kịp.

Nếu như thế, cường cứu là không có cơ hội gì, còn không bằng thừa dịp hiện tại dốc toàn lực tấn công Kim Quang Tự.

Như có thể nắm lấy thời cơ kích sát Đại Đức, vậy coi như Ninh Dạ chết rồi, tốt xấu cũng là lập một công.

Hi vọng. . . Hi vọng độn thuật của hắn đúng như truyền thuyết như vậy, sẽ không chết đi.

Trịnh Thần Vân nghĩ, đồng thời xuất thủ.

Một cỗ cuồn cuộn liệt phong đã cuốn về chúng nhân Kim Quang Tự.

Đại Đức hòa thượng thường ngâm phật hiệu: "Vô dụng, Trịnh thí chủ. Coi như ngươi bây giờ người đông thế mạnh, nhưng lấy thực lực của Nhược Sân bọn họ, không tới nhất thời nửa khắc, là sẽ kích sát Ninh Dạ. Đến lúc đó, hết thảy nỗ lực của ngươi đều chú định uổng phí. Mà chúng ta, chỉ cần thủ vững là được!"

Nói một phiến phật quang tuôn ra, ngăn trở đám người Trịnh Thần Vân.

Chương 122 : Đơn đả độc đấu (hạ)

Chương 122: Đơn đả độc đấu (hạ)

Trong thiên không, Ninh Dạ còn đang phi hành.

Mặt sau là Nhược Sân một đám người truy đuổi sát nút.

Bỏ đi quang độn, tốc độ phi hành của Ninh Dạ đến là thường thường, vì vậy hòa thượng phía sau rất nhanh liền đuổi kịp.

Một tên hòa thượng tung ra một cái hoàn, hướng tới Ninh Dạ hô lên "Định" !

Đây là Phật môn Định Thân Quyết, nếu như dùng tới đối phó tu sĩ bình thường, có thể trực tiếp định thân.

Đối phó Ninh Dạ tự nhiên không thể, nhưng Ninh Dạ vẫn cảm thấy dưới chân bỗng nặng, tốc độ đại đại chậm lại.

Quần tu đã nhân cơ hội áp sát, đem Ninh Dạ tầng tầng vây nhốt.

Đại khái là lấy nhiều đánh thiếu không vẻ vang duyên cớ, cũng không có nói nhảm, bắt đầu chính là một mảnh phật chưởng đè xuống.

Ninh Dạ cười nói: "Chính như ta sở phán. . . Yên Vũ Trọng Lâu, đi ra đi!"

Theo Ninh Dạ lên tiếng, một mảnh trọng lâu hào quang trùng thiên nhi khởi, quần tu phát hiện bản thân đã đặt mình trong tại một mảnh mê ly quang ảnh, đâu đâu cũng có nhân ảnh trọng trọng, lại không thấy rõ vị trí Ninh Dạ.

"Không phải sợ, huyễn thuật mà thôi!" Có người kêu lên.

"Xác thực là huyễn thuật." Ninh Dạ cười dài, lần này hắn không có ý định chơi thuật lừa gạt, chỉ vì đối với những người này, không cần thiết.

Sau đó liền nghe "A" hét thảm một tiếng, có người đã trúng chiêu.

Người công kích bất ngờ là một tên hòa thượng bên cạnh.

"Từ Tâm ngươi. . ."

"Không phải ta!"

"Cẩn thận, là huyễn thuật, đừng bị lừa!"

"A! Không đúng, ta trúng chính là Từ Bi Thủ, chính xác trăm phần trăm Từ Bi Thủ."

"Từ Hoài, ngươi sao lại đánh ta?"

"Nhược Sân ngươi tên khốn này, đột nhiên đánh lén là dụng ý gì?"

"Ổn định a, tất cả những thứ này đều không phải thật sự!"

Chúng nhân dồn dập kêu to.

Nhưng huyễn thuật của Ninh Dạ há lại là huyễn thuật bình thường, coi như tâm thần không mê, trước mắt nhìn thấy vẫn như cũ đều là hư cảnh. Mượn huyễn thuật cùng thiên huyễn chi thuật, Ninh Dạ trực tiếp hóa thành một kẻ trong số những hòa thượng kia, càn quét lui tới, cuồng bạo xuất thủ.

Những hòa thượng kia bị hắn đánh sứt đầu mẻ trán, chỉ có thể bản năng phản kích.

Thế nhưng càng phản kích, liền càng trúng ý muốn của Ninh Dạ.

Lưỡng Nghi Càn Khôn Quyển ảnh hưởng, công kích của hết thảy những hòa thượng này đều bị lạc ấn bên trên, lại phản kích mà ra.

Mỗi một chiêu đều là công kích chân thực đến từ đối thủ, cũng khiến cho Ninh Dạ vô luận ngụy trang thành ai, đều có thể tinh chuẩn xuất ra thủ đoạn đối phương am hiểu, khiến cho huyễn thuật càng thật, khó mà động sát.

Nói cách khác, tại dưới loại tình huống này, vô luận ngươi có biết là tại huyễn cảnh hay không, đều vô dụng, đằng nào cũng là người bên cạnh ngươi đang đánh ngươi.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao Ninh Dạ có can đảm đối phó hơn hai mươi cái Vạn Pháp, tại dưới đạo pháp đặc biệt của hắn, đối thủ nhiều hắn trái lại không sợ, mặc kệ bao nhiêu người, đều chỉ là quân cờ mặc hắn bài bố, giống như lý niệm của Hắc Bạch Thần Cung, điều khiển người khác.

Mà hiện tại những Vạn Pháp cường giả này chính là quân cờ của hắn, tại dưới hắn thao trì tự giết lẫn nhau.

Lưỡng Nghi Càn Khôn Quyển không ngừng lạc ấn thần thông của đối phương, quả thực chính là điển phạm lấy đạo của người trả lại cho người, bản thân Ninh Dạ cũng là tự mình ra trận, truy tìm cảm thụ đối trận Nhược Ngu hòa thượng, xuất thủ đại khai đại hợp, Ngưng Quang Thành Nhận, Thất Sát Đao, Nhất Tuyến Thiên, từng cái sử ra, càng chiến càng đắc tâm ứng thủ, chỉ cảm thấy bản thân từ tu hành tới nay, còn chưa từng có thời điểm chiến sảng khoái như vậy.

Chiến đến chỗ sảng khoái, Ninh Dạ cười dài một tiếng, càng là thẳng thắn hiện ra thân hình cùng đối phương tác chiến.

Thân hình hắn nếu đã hiện, mọi người chí ít không rối loạn, chỉ là Ninh Dạ không tiếp tục ẩn giấu bản thân đồng thời, cũng tiện thể đem quang độn phát huy đến mức tận cùng, thân hình thiểm hiện, phiêu hốt lui tới, Yên Vũ Trọng Lâu thịnh cảnh còn tại, Ninh Dạ liền xuất hiện ở bất kỳ một điểm nào trong phiến phồn hoa thịnh cảnh này, hoặc là từ trong cung điện lầu các, hoặc là từ trong lương đỉnh phi diêm, hoặc là từ trong nước, trong bùn, trong giả sơn, bất kỳ một chỗ đều có thể đột ngột xuất hiện, phát động công kích.

Quỳnh lâu điện ngọc này vốn là hắn huyễn hóa mà thành, kết hợp thi vi, cho dù không lấy trá làm chủ, vẫn như cũ tràn ngập ly kỳ quỷ dị, khó mà nắm bắt, khiến cho đối phương hữu lực khó thi.

Đương nhiên cũng không phải hoàn toàn không có biện pháp.

Có một tên Vạn Pháp cảnh tế xuất một cái hồ lô, trong hồ lô kia bốc lên bạch quang, Vạn Pháp cảnh kia lẩm bẩm: "Bảo bối, ổn định hắn!"

Một đạo vô hình ràng buộc liền rơi vào Ninh Dạ.

Bảo này thuật này vô hình vô tích, chỉ cần tầm mắt nhìn đến, chính là pháp thuật chạm tới.

Làm sao Ninh Dạ vẫn như cũ nửa điểm vấn đề đều không có, trái lại cười dài một tiếng: "Bảo bối, ổn định hắn!"

Liền thấy ánh sáng bên trong hồ lô kia phản ổn định đối phương.

Vạn Pháp cảnh kia hoảng hốt, liền thấy một đạo ánh sáng hóa thành phong nhận tràn tới, đã đem đầu Vạn Pháp cảnh kia gọt xuống.

Nguyên thần bay lên, chính muốn trốn chạy.

Đã thấy giả sơn bên cạnh bỗng sống lại, tóm lấy nguyên thần một ngụm nuốt xuống.

"Làm sao có khả năng?" Chúng nhân đồng thời kinh khiếu.

Cũng không biết Ninh Dạ Vô Thiên Thuật cùng Hư Thần Chú kết hợp, Vô Thiên Thuật từ hư nhập thực, Hư Thần Chú thông linh vạn vật, sáng sinh chi lực ảo diệu vô cùng, chính là sự vật hắn huyễn hóa ra, cũng có chiến lực.

Sau một khắc bão cát lại nổi lên, mỗi một điểm phong trần đều hóa thành yêu quỷ dữ tợn xông ra.

Một tên Vạn Pháp cảnh mắt sắc quát lên: "Cẩn thận, người này tựa như có thể phản chế đối với thần thông, dùng tiên pháp, hoặc là thuần pháp bảo chi uy!"

Càng để hắn nhìn ra vấn đề rồi.

Một tên Vạn Pháp cảnh đã cắn chóp lưỡi, phun ngụm máu, quát lên: "Trói!"

Lộ ra là dùng một loại chú thuật nào đó.

Ninh Dạ thân thể nhất trệ, tốc độ càng chậm mấy phần.

Lại có một tên Vạn Pháp cảnh, kình khởi mõ gỗ, đương đương cuồng gõ, âm như hồng chung cự lãng, càng khiến Ninh Dạ cũng là một trận mắt hoa.

Còn có một tên đại hòa thượng, kình khởi vô biên kim quang, hộ vệ chúng sinh.

Càng là đem thế yếu chuyển trở về.

Chúng nhân đại hỉ, dồn dập xuất thủ, một phiến pháp lực cuồng triều lại đến.

Ninh Dạ nhìn hướng kẻ nói ra khiếm khuyết của Càn Khôn Quyển của mình, lại không phải hòa thượng, mà là một tên bạch diện thư sinh.

Cười nói: "Ngươi đến là kẻ có nhãn lực, nhưng đáng tiếc, vô dụng."

Ninh Dạ đã phát động Bổ Thiên Thuật, Bổ Thiên Thuật đối ứng Bất Diệt Tuyền, có công năng tái sinh bất tử, cũng có thể giải vạn ngàn chú thuật.

Mảnh vỡ Bất Diệt Tuyền Ninh Dạ sưu tập trình độ thường thường, Bổ Thiên Thuật cũng bất quá non nửa cuốn mà thôi, thế nhưng giải trừ những chú pháp cấp bậc Vạn Pháp này đã đầy đủ.

Đồng thời Ninh Dạ phốc phốc phốc ném ra mấy khối nguyên từ thạch.

Liền thấy từng mảng từng mảng lưỡng nghi vòng xoáy bỗng dưng sinh thành, quả thực liền như từng cái từng cái hắc động, cuốn chúng nhân bay vào bên trong vòng xoáy.

Đồng thời Ninh Dạ lại vận huyền công, giương cao thải sắc quang đao, đối hạ nhất phách, liền thấy một phiến mê ly chi cung, đại thiên điện vũ kia, đã dồn dập phá nát, hóa thành vô số lưu quang sắc màu rực rỡ tuôn ra.

Vẫn như cũ là Ngưng Quang Thành Nhận lộ số, chỉ bất quá lần này là đem toàn bộ huyễn cảnh đều làm tư nguyên vung trảm mà ra, uy năng tăng vọt, bên trong lưỡng nghi vòng xoáy đã nổ ra một phiến huyết hải.

"Đốt!"

Lại có người cao giọng thét lên, lại là có hòa thượng Kim Quang Tự đang sử dụng một loại pháp thuật nào đó, liên hợp lực lượng của tất cả mọi người cùng chống đỡ Ninh Dạ xuất thủ.

Ninh Dạ làm sao có thể để cho bọn hắn chân chính liên hợp, hừ nói: "Thử gần như là đủ rồi, Thiên Cơ, ngươi đến thử xem."

"Vẫn chờ lời này." Một tiếng kiệt kiệt quái tiếu vang lên, sau đó là trong thiên không một nhánh cánh tay khôi lỗi cực kỳ thô to, sinh mãn cốt thứ sắc bén phá không mà ra, ầm ầm tạp hướng hạ phương.

Một quyền lạc, như sơn nhạc áp đỉnh.

Hoành thi biến dã. (Xác chết ngang dọc khắp nơi).

Từng đạo từng đạo nguyên thần chi quang dật xuất.

Ninh Dạ nắm chặt quyền, lưỡng nghi vòng xoáy đột nhiên bóp chặt, lại là đem nguyên thần của tất cả người ở đây toàn bộ xoắn giết.

Chương 123 : Truyền

Chương 123: Truyền

Thời điểm Ninh Dạ tại thiên không cùng bọn họ tương đấu, Đại Đức hòa thượng cũng đang đối chiến cùng Trịnh Thần Vân.

Lấy một đối một, Đại Đức hòa thượng không sợ đối thủ.

Bất quá Trịnh Thần Vân lĩnh hết thảy Vạn Pháp cảnh ba cái môn phái quần khởi công kích, Đại Đức hòa thượng cũng không chiếm thượng phong. Cũng may hắn chí không ở sát địch, mà chỉ là ngăn cản.

Phật môn hộ thể thần thông toàn lực thi triển, ngăn trở Trịnh Thần Vân xuất thủ, phóng thanh cười nói: "Trịnh Thần Vân, Ninh Dạ tự tìm đường chết, chú định khó có thể sống sót. Ngươi vẫn là suy nghĩ thật kỹ, quay đầu lại làm sao bàn giao với thượng diện đi."

Nghe nói như thế, Trịnh Thần Vân tức giận đến muốn thổ huyết.

Ninh Dạ là hồng nhân của Hắc Bạch Thần Cung, càng là lão đại của Ngự Phong Tử, nếu hắn thật xảy ra chuyện gì, không chỉ là Liệt Phong Môn mất đi chỗ dựa, Hắc Bạch Thần Cung còn sẽ gây sự với hắn.

Trong lòng kinh nộ dĩ cực, hướng Ngự Phong Tử kêu lên: "Ngươi còn chưa đi xem xem?"

Ngự Phong Tử nghĩ thầm bên kia có hơn hai mươi cái Vạn Pháp cảnh, ta coi như đột phá trở ngại xông tới có thể làm cái gì? Còn chưa phải thêm một cái chịu chết?

Trên mặt nhưng hơi hơi mỉm cười, trong miệng đã nói: "Chưởng giáo hà tất kinh hoảng. Ninh sứ làm người, ta xưa nay là rõ ràng, tuy rằng thích mạo hiểm, thế nhưng chưa bao giờ làm chuyện không nắm chắc. Hắn nếu đã dám đơn đả độc đấu nhiều người như vậy, tất là có chỗ dựa."

Lời này vốn là qua loa chi từ, nhưng nói ra, bản thân cũng cảm thấy có khả năng này.

Dù sao hắn lúc trước chính là từng bị Hoa Luân cảnh Ninh Dạ bắt nạt, càng biết Ninh Dạ đấu Nhược Ngu, hoàn toàn không dùng thủ đoạn tối sở trường của bản thân.

Lấy huyễn thuật của hắn. . . Ngô, có khả năng, có khả năng.

Nửa thật nửa giả, tự mình lừa dối, đằng nào muốn cho lão đầu này xông qua xem một chút, đó là tuyệt đối không thể.

Trịnh Thần Vân biết tính tình lão già này, thấy hắn nói thật dễ nghe, căn bản không tin, nhưng vẫn tức giận bất đắc dĩ, đã bắt đầu nghĩ tiếp sau đó nên làm gì khắc phục hậu quả.

Cũng may hắn bàng hoàng thời gian không tính là quá lâu, liền nghe trong thiên không một cái thanh âm truyền đến: "Di? Thời gian dài như vậy, các ngươi còn chưa giải quyết xong?"

"Ninh Dạ?" Trịnh Thần Vân đại hỉ nhìn hướng Ninh Dạ: "Làm sao ngươi?"

Đại Đức hòa thượng thì cả kinh nói: "Bọn họ đâu?"

"Tự nhiên là chết rồi." Ninh Dạ đã đáp xuống: "Xem ra bọn họ muốn thu thập ngươi còn cần chút thời gian. Nếu như thế, ta đến giúp một phen."

Ninh Dạ nói đã chụp vào Đại Đức.

Đại Đức kinh nộ, bản thân tốt xấu cũng là Vô Cấu cảnh, Ninh Dạ này thế mà. . . Không đúng, như hắn vừa mới nói là thật. . .

Đại Đức hòa thượng hóa công làm thủ, đem chính mình thủ gió thổi không lọt.

Nhưng Ninh Dạ cũng không phải là công kích, mà là trực tiếp xuất hiện tại bên người Đại Đức hòa thượng, quát to: "Đi!"

Đã là vận dụng độn pháp, trực tiếp đem Đại Đức hòa thượng đưa vào trong trận phía sau.

Cho dù không có Côn Lôn Kính, Ninh Dạ hiện tại cũng có thể truyền tống tồn tại cấp bậc Vô Cấu.

"Còn không khởi động!" Ninh Dạ quát lên.

Trịnh Thần Vân như mộng sơ tỉnh, đã phát động trận pháp.

Trận pháp chưa toàn diện hoàn thành, nhưng đã có thể phát huy bộ phận công hiệu.

Trịnh Thần Vân khởi động trận pháp, đồng thời đã giết vào trong trận.

Đúng vào lúc này, ánh vàng lóe lên, Đại Đức hòa thượng thế mà lại từ trong trận ra rồi.

Cũng không biết hắn dùng chính là thủ đoạn gì.

Nhưng liền tại hắn xuất hiện đồng thời, Ninh Dạ đã tái xuất hiện: "Trở về!"

Lại là đem hắn một lần nữa tống về trong trận.

Ngự Phong Tử nhìn thấy cũng giật mình không thôi: "Xin hỏi Ninh sứ, đây là thủ đoạn gì."

"Độn thuật a, ngươi chưa từng thấy qua?" Ninh Dạ hỏi ngược lại.

Ngự Phong Tử lúng túng cười: "Thiên hạ độn thuật, đa phần dùng tại tự thân, có thể dùng cho người khác giống như Ninh sứ, vẫn là không nhiều."

Vậy cũng đúng.

Vấn đề độn thuật của Ninh Dạ chính là thu hoạch sau khi lĩnh ngộ Nguyên Cực Thần Quang, Côn Lôn Kính, Diêu Quang Kính Các, đã nhập Đạo cảnh, há lại là tầm thường có thể so sánh.

Ninh Dạ đã sớm nghĩ tới, hắn muốn tại thế gian này triển lộ tài năng, nhất định phải lấy ra chút bản lĩnh.

Có chút bản lĩnh không thể hiện thế, có chút nhưng có thể.

Bản lĩnh truyền tống người khác này, vừa vặn chính là có thể hiển lộ.

Thứ nhất hắn có Lưu Thương Kính cùng Nguyên Cực Thần Quang, độn pháp có xuất xứ, không cần giải thích, không dẫn hoài nghi. Thứ hai, truyền tống người khác cũng có thể đặt vững căn cơ cho ngày sau hắn chiến thắng cường địch. Sau này đụng tới trên lý thuyết đánh không lại, liền đem hắn tống vào trong trận. Đến cũng có thể coi là một loại thủ đoạn tuyệt sát.

Vừa không ra vẻ mình quá trâu bò, vừa có thể thuận lý thành chương hoàn thành các loại nhiệm vụ vượt cấp khiêu chiến.

Vì vậy Ninh Dạ đã nói: "Vừa nãy hơn hai mươi người kia, cũng là chết như vậy."

Ân? Ngự Phong Tử ngẩn ra, lúc trước không thấy bọn họ bị đưa vào trong trận a, trận pháp vừa mới khởi động đây.

Nhưng nhìn ánh mắt Ninh Dạ, lập tức hiểu được, cười bồi nói: "Đúng, đúng, Ninh sứ tu thành cái thế thần thông, có thể tại. . . Trong phạm vi nhất định truyền tống. . ."

"Phạm vi hai mươi dặm, cùng cảnh giới." Ninh Dạ nói.

"Có thể truyền tống người cùng cảnh giới tiến vào trong trận trong phạm vi hai mươi dặm phụ cận, tuyệt đối sát chiêu." Ngự Phong Tử vội cười nói, nghĩ thầm hai mươi dặm cũng không tính cự ly ngắn, ngươi giấu tài còn là hai mươi dặm, thực tế lại có bao nhiêu?

Sau đó nhìn nhìn phía sau: "Vậy Đại Đức hòa thượng này. . ."

"Tự nhiên là các ngươi cường hành đem hắn kéo vào, cùng ta có quan hệ gì đâu."

"Đúng, đúng!" Ngự Phong Tử vội nói.

Hắn biết đây là Ninh Dạ che giấu tự thân lực lượng, bằng không những Vô Cấu cường giả kia biết mình cũng có thể bị truyền vào, tất là sẽ cách xa Ninh Dạ, chí ít thì cũng phải cách địa phương có trận pháp xa một chút.

Nhưng lại không nhịn được hiếu kỳ trong lòng, nhịn không được nói nhỏ: "Ninh sứ có thể truyền Niết Bàn không?"

"Ân?" Ninh Dạ liếc mắt nhìn hắn.

Ngự Phong Tử lúng túng cười cười, quay đầu quát lên: "Các ngươi đều nghe thấy rồi! Ninh sứ vừa nãy là đem hơn hai mươi tên Vạn Pháp chi nhân kia đều truyền vào trong trận mới có thể diệt sát . Còn Đại Đức hòa thượng này. . . Ta fuck, hắn lại ra rồi. . ."

Trong trận, Đại Đức hòa thượng lại lần nữa xông ra, như một đạo ánh sáng hướng thẳng phương xa mà đi.

Nhưng Ninh Dạ chỉ thiểm hiện, trực tiếp xuất hiện tại bên người Đại Đức hòa thượng, Đại Đức hòa thượng đã có chuẩn bị, đã đánh ra một đạo tuyệt sát thần thông, Ninh Dạ lại tựa như không có cảm giác, tóm lấy Đại Đức hòa thượng, lại lần nữa đem hắn tống về trong trận.

Mọi người thấy được trong lòng kinh hãi.

Ngự Phong Tử quát lên: "Đây là chúng ta trên dưới tất cả mọi người đồng loạt xuất thủ, đem Đại Đức hòa thượng vây chết tại trong trận, đều minh bạch?"

"Minh bạch!" Mọi người cùng nhau hô.

Đồng thời tự mình thôi miên, quên một màn doạ người vừa nãy.

Quá bất khả tư nghị, Vô Cấu cảnh một đòn toàn lực, hoàn toàn không cảm giác?

Đến Vô Cấu cảnh cũng không làm được chứ?

"Trước tiên đem hòa thượng nơi này đều giết sạch!" Ngự Phong Tử hô lên một tiếng.

Tất cả mọi người đồng thời xuất thủ, không để nơi này chạy thoát một người.

Đại Đức hòa thượng trước sau ba lần xông ra trận pháp, nhưng mỗi lần đều bị Ninh Dạ tống về.

Đến cuối cùng chính hắn cũng tuyệt vọng, chung quy là bất đắc dĩ thở dài một tiếng, tự sát mà chết.

Đến đây, Kim Quang Tự không tồn tại nữa.

Ngự Phong Tử tiến đến bên người Ninh Dạ: "Chúc mừng Ninh sứ, vừa tới đã vì Thần Cung lập xuống đại công. Bất quá. . ."

"Bất quá làm sao?"

"Kim Quang Tự còn có một người chạy thoát."

"Ngươi là nói Nhược Ngu hòa thượng kia? Không sao, hắn cũng chỉ là Vạn Pháp cảnh, ta truyền hắn rời khỏi, là chuyện đương nhiên."

"Nhưng khoảng cách kia. . . Không phải hai mươi dặm chứ?"

"Không sao." Ninh Dạ nhẹ nhẹ nhàng nhàng hồi đáp: "Ta muốn, bất quá là giết càng nhiều đối thủ. Ẩn giấu thực lực, mới có thể phát huy hiệu dụng. Coi như thật để bọn hắn biết, bản tọa có thể truyền càng xa, thậm chí có thể truyền Vô Cấu, cũng không tính là lừa gạt chi sự gì. Tất cả ngủ đông, chung quy đều là vì bạo phát!"

Chương 124 : Công huân

Chương 124: Công huân

Lần này Ninh Dạ không nói dối.

Hắn ẩn giấu chuyện ở đây, vẻn vẹn là vì săn giết càng nhiều hảo thủ, mà không phải vì lừa gạt Hắc Bạch Thần Cung.

Trước đây Ninh Dạ cần nhờ đầu óc, nhờ tính toán để lấy lòng Thần Cung.

Nhưng hiện tại, Ninh Dạ càng hi vọng dựa vào lực lượng, dựa vào tu vi.

Tu tiên giả, chung quy vẫn là muốn quyền đầu lên tiếng.

Lạc Cơ Hạp nhất chiến, Kim Quang Tự toàn quân bị diệt, khiến Cực Chiến Đạo cùng Thánh Vương Các cũng giật mình không nhỏ, mà sau khi biết là Ninh Dạ xuất thủ, nhất thời càng là không nói gì.

Truyền tống?

Đem người khác cường hành truyền tới bên trong trận pháp?

Có minh bạch giả lập tức ý thức được, đây tuyệt đối là độn pháp của Ninh Dạ đã nhập Đạo cảnh, mà đạo hạnh đã sâu.

Liền ngay cả đám người Nhạc Tâm Thiện, Phong Đông Lâm cũng giật mình, lý giải của Ninh Dạ đối với độn thuật thế mà đến loại tầng thứ này.

Sau đó không lâu, Cực Chiến Đạo một lần nữa phái một cái môn phái trung đẳng đi tới, bất quá lần này bọn họ ở cách xa xa, hiển nhiên là sẽ không cho Ninh Dạ cơ hội truyền tống vào trận.

Vấn đề là ngươi cách xa như vậy, muốn ngăn cản trận pháp hoàn thiện cũng liền khó rồi.

Ninh Dạ cũng không trì hoãn, thấy đối thủ học khôn, tự quay đi một chỗ khác.

Y như cũ mà làm.

Đoạn Đao Nhai, Lực Vương Cốc, Thanh Lang Nham, Hồng Sương Lâm. . .

Một chỗ lại một chỗ, đều trở thành Ninh Dạ tung hoành tứ ngược chi địa.

Thời gian dài, mọi người đều hình thành nên quen thuộc.

Chỉ cần Ninh Dạ vừa đến, địa phương trấn thủ liền bắt đầu toàn diện tăng mạnh trận pháp phòng ngự cùng cấm khốn chi năng, sau đó liền chờ Ninh Dạ ném người vào là được.

Đối thủ cũng học khôn rồi, vừa thấy Ninh Dạ, trực tiếp tránh lui, nhất định không cho Ninh Dạ cơ hội.

Nhưng mà Ninh Dạ độn pháp tinh kỳ, tốc độ thật nhanh, càng khiến người tức điên là người này còn biết huyễn thuật, thường thường đến bên người mới phát hiện Ninh Dạ đã tới rồi.

Kết quả liền là cường giả một cái lại một cái môn phái bị Ninh Dạ ném vào trong trận.

Những người này có may mắn đào mạng, cũng có chiến tử tại chỗ, càng có bị bắt sống.

Chỉ là ngăn ngắn hơn tháng thời gian, liền có bảy chỗ cứ điểm bị Ninh Dạ dọn đi, càng có hơn mười cái cứ điểm dồn dập lùi lại, để tránh tai ương.

Ngày hôm nay vận khí không tốt lắm.

Ninh Dạ chạy qua ba cái địa phương, nhưng đều không tìm được cơ hội hạ thủ, chỉ có thể trước về Hàn Cực Sơn.

Đi tới trong núi, hết thảy hạ tầng đệ tử thấy Ninh Dạ, đều cung kính thi lễ, liền ngay cả đám người cùng cảnh giới với hắn, cũng đều là cực kỳ khách khí. Cho dù là loại nhân vật như Vạn Pháp Lão Tổ, Thiên Thủ Lão Tổ, thấy Ninh Dạ, cũng là vuốt râu mỉm cười, tràn ngập tán thưởng.

Phải biết quá khứ một tháng này, Ninh Dạ đã trước sau khanh chết hơn sáu mươi tên Vạn Pháp cảnh, bao gồm một tên Vô Cấu cảnh.

Cống hiến của một mình hắn, liền bù đắp được cống hiến của một tên Vô Cấu cường giả.

Then chốt còn chỉ là thời gian một tháng.

Hàn Cực Sơn phần cuối có cái công huân điện, ghi chép công huân của tất cả mọi người, dùng cho khen thưởng, bất quá cao nhất chỉ đến Vạn Pháp, đến Vô Cấu tầng cấp, tương đương với quản lý cao tầng, sẽ không có cái gọi là công huân khen thưởng.

Mà giờ khắc này trên công huân điện, Ninh Dạ nhìn thấy tên của chính mình chính xếp ở vị trí thứ bảy.

Ở trên hắn còn có sáu người, Hắc Bạch Thần Cung cùng Long Dương Phủ mỗi bên ba người.

Xếp ở vị trí thứ sáu chính là Chung Nhật Hàn.

Chung Nhật Hàn bây giờ đã là Vạn Pháp đỉnh phong, làm đệ tử của Lôi Trường Sinh, tu vi tinh tiến, thực lực cường đại. Chiến tích của hắn là trước sau kích sát mười tám tên Vạn Pháp cảnh, liên hợp người khác kích sát một tên Vô Cấu cảnh.

Đừng xem hắn giết Vạn Pháp không có nhiều bằng Ninh Dạ, nhưng công huân lại cao hơn Ninh Dạ. Bởi vì Ninh Dạ là đem người đều quăng tiến trong trận, không thể xem như là hắn độc lập kích sát, vì vậy công huân là phải đánh không ít chiết khấu. Mà Chung Nhật Hàn lại thực thực tại tại, mười tám tên Vạn Pháp cảnh đều là chính hắn kích sát, lại thêm thời gian hắn đến dài hơn so với Ninh Dạ, chẳng những có kích sát, còn có công lao thủ hộ, vì vậy công huân trái lại cao hơn Ninh Dạ.

Xếp ở vị trí thứ năm lại là một kẻ chẳng ai nghĩ tới.

Lữ Dực.

Chính là kẻ lúc trước khảm Ninh Dạ một đao, chó săn của Khổng Triêu Thăng.

Khổng Triêu Thăng chết rồi, cái gia hỏa này lại ngẩng cao, cũng không biết có kỳ ngộ gì, bây giờ cũng là Vạn Pháp cảnh.

Hắn kích sát đến là không nhiều, nhưng người này trong lúc vô tình phát hiện kế hoạch đột kích của Cực Chiến Đạo cùng Thánh Vương Các, công lao rất lớn, vì vậy một thoáng được một bút lớn công huân, tạm thời còn tại bên trên Chung Nhật Hàn.

Nhưng thực lực của hắn so với Chung Nhật Hàn còn kém chút, phỏng chừng lại quá chút thời gian, liền sẽ bị Chung Nhật Hàn đuổi kịp.

Vị trí hai, ba, bốn thì đều là thiên tài Long Dương Phủ.

Xếp ở vị trí thứ nhất thì tương tự là một người ra ngoài dự liệu.

Phong Ngọc Yên.

Nữ tử này là con gái Phong Đông Lâm, những năm này cũng coi như thể hiện xuất sắc, bây giờ cũng là Vạn Pháp cảnh, kích sát đồng cấp Vạn Pháp ba người.

Nàng chân chính cống hiến không phải sát địch cùng tình báo, mà là nàng thế mà kéo một người trở về.

Một tên Vô Cấu cảnh.

Người này gọi Tuyệt Vô Thường, Thánh Châu tán tu.

Sau khi liên minh đối chiến, Tuyệt Vô Thường bị nhét vào hệ thống Thánh Vương Các.

Nhưng chẳng ai nghĩ tới, Tuyệt Vô Thường thế mà đã sớm cùng Phong Ngọc Yên quen biết, kết quả lâm trận làm phản, vì Thánh Vương Các mang đến tổn thương không nhỏ.

Sau đó mới biết, người này là người theo đuổi Phong Ngọc Yên.

Bây giờ hắn mỗi ngày đi theo ở bên người Phong Ngọc Yên, nghiễm nhiên chính là hộ vệ.

Có Tuyệt Vô Thường làm hộ vệ, Phong Ngọc Yên tự nhiên là vui vẻ sung sướng, Hắc Bạch Thần Cung cũng rất cao hứng có thể nhiều một vị Vô Cấu cảnh. Bất quá Tuyệt Vô Thường đến cùng xuất thân Thánh Châu, không dám trọng dụng. Cũng may Tuyệt Vô Thường xem ra cũng không có tâm tư chính thức gia nhập Hắc Bạch Thần Cung, chỉ quan chú Phong Ngọc Yên, điều này đến khiến cho mọi người ở chung bình yên.

Chỉ là Phong Đông Lâm có chút không yên lòng, nhưng lại không thể làm gì.

Đương nhiên, chuyện tốt như thế cũng không phải chỉ có Hắc Bạch Thần Cung cùng Long Dương Phủ có, Cực Chiến Đạo cùng Thánh Vương Các bên kia tương tự có bản thân thu hoạch.

Trước đây không lâu, một tên Hoa Luân đệ tử Hắc Bạch Thần Cung đột nhiên làm phản, dẫn tới một chỗ mắt trận trọng yếu của Hắc Bạch Đại Trận bị phá huỷ.

Vạn Pháp Lão Tổ bởi vậy thụ trọng thương.

Mà Vô Cấu cảnh chưởng giáo một môn phái khác cũng bởi vậy vẫn lạc.

Có thể nói, hai bên chiến đấu đến hiện tại, đều đã trả giá không ít.

Chính bởi vậy, hai bên cũng đều có nhiệm vụ treo thưởng riêng.

Loại người giống như Phong Ngọc Yên, Chung Nhật Hàn, Ninh Dạ này, tại đối phương bên kia đều đã lên bảng xếp hạng treo thưởng.

Mà Hắc Bạch Thần Cung bên này, tương tự cũng có danh sách treo thưởng của mình.

Đáng lưu ý chính là, tên Dung Thành thình lình cũng ở trong hàng ngũ đó.

Cái gia hỏa này, thế nào chạy tới Thánh Vương Các bên kia rồi?

Từ sau khi kích sát Quân Bất Lạc, Dung Thành liền vào Mộc Khôi Tông, lại là cái tính tình không ngồi yên được, chạy loạn khắp nơi, bây giờ lại đã trở thành người Thánh Vương Các, ngươi hàng này gia nô ba họ a?

Trong đó Ninh Dạ ngẫu nhiên cũng sẽ cùng hắn liên hệ, nhưng liên hệ không nhiều, chỉ biết rằng tiểu tử này sau khi có Vô Thiên Thần Độn, nghiễm nhiên đã lại là một tên "Quân chạy chạy".

Liền không biết 'Ninh chạy chạy' cùng 'Dung chạy chạy' gặp mặt, ai có thể chạy quá ai.

Nhưng Dung Thành chỉ có thể chạy bản thân, giống như Ninh Dạ như vậy khiến cho người khác cũng chạy theo, lại là làm không được.

Nhìn một chút con số sau lưng Dung Thành, Ninh Dạ không khỏi cười lên: "100 điểm thượng đẳng công huân, Ô, xem ra ngươi cũng đã gây không ít chuyện a."

Công huân bên trong công huân điện phân thượng trung hạ 3 cấp, phân biệt đối ứng Vạn Pháp, Hoa Luân cùng Tàng Tượng cảnh, thượng có thể đổi hạ, hạ không thể đổi thượng.

Bất đồng công huân đối ứng chính là bảo vật phẩm cấp bất đồng.

Tỷ như hạ đẳng công huân cũng chỉ có thể hối đoái bảo vật cấp thấp nhất, trung đẳng công huân liền có thể hối đoái trung tam phẩm, thượng đẳng công huân mới có thể hối đoái thượng tam phẩm.

Nếu như ngươi có bản lĩnh giết chết Vô Cấu cảnh, không cần công huân, trực tiếp mặc cả, đưa ra thần khí khen thưởng cũng có khả năng.

Ninh Dạ đối với pháp bảo thần khí đều không có hứng thú.

Hắn càng muốn hơn vẫn là quyền lực.

Nhân Ma phẩm cấp tuy cao, lại nào có trọng yếu bằng thực quyền.

Đã có quyền, liền có tất cả!

Ánh mắt Ninh Dạ đã dừng lại tại trên một chỗ treo thưởng.

Chương 125 : Nhiệm vụ mục tiêu

Chương 125: Nhiệm vụ mục tiêu

"Kích sát Bạch Tùng Nguyệt, thượng đẳng công huân hai trăm điểm, là Thần Cơ Đường đệ nhị phó đường chủ bị tuyển."

Ninh Dạ nhìn chữ bên trên, trên mặt lộ ra mỉm cười.

Bạch Tùng Nguyệt là Long Dương Phủ một tên thiếu niên thiên tài, tinh thông trận pháp cơ quan chi thuật.

Nhưng chẳng ai nghĩ tới, người này thế mà là Thánh Vương Các bày xuống ám tử. Hắn tại trước khi phản bội, giết chết Thần Cơ Đường đường chủ Lý Huyền Cơ.

Lý Huyền Cơ là một trong Tứ Cửu Nhân Ma của Hắc Bạch Thần Cung, bất quá chân chính xuất sắc vẫn là trình độ trận đạo.

Trận đạo tại bình thường công dụng bất hiển, có thể mỗi khi gặp đại chiến ắt gặp trọng dụng.

Hàn Cực Sơn bởi vì lệ thuộc Mặc Châu, vì vậy ở chỗ này bố trí đại hình hắc bạch trận chức trách liền rơi vào trên người Lý Huyền Cơ, Long Dương Phủ Thần Cơ đường chủ Vưu Chi Đống là phó, Bạch Tùng Nguyệt chính là đệ tử của Vưu Chi Đống.

Hai tháng trước, Ninh Dạ còn chưa đến, tại một lần thị sát bên trong, Bạch Tùng Nguyệt đột nhiên bạo khởi xuất thủ, ám sát Lý Huyền Cơ, sau đó tại dưới Thánh Vương Các tiếp ứng thành công thoát đi.

Việc này truyền ra, tất cả cùng ồ lên, cũng trở thành Hắc Bạch Thần Cung thụ thương nghiêm trọng nhất một lần.

Vì thế, kích sát Bạch Tùng Nguyệt treo thưởng cũng trở thành trên bảng treo thưởng cao nhất một loại.

Hai trăm điểm thượng đẳng công huân đã không hề ít, nhưng trọng điểm vẫn là Thần Cơ Đường phó đường chủ.

Thần Cơ đường chủ chưởng Hắc Bạch Đại Trận, trở thành phó đường chủ, liền tương đương với chưởng khống bố trí trọng yếu nhất của Hắc Bạch Thần Cung ở chỗ này.

Bây giờ Thần Cơ Đường bởi vì là hai phái kết hợp, tạm thời do Vưu Chi Đống chưởng quản.

Nhưng vấn đề là, thứ nhất Hắc Bạch Đại Trận là của Hắc Bạch Thần Cung, rất nhiều bí mật Hắc Bạch Thần Cung không thể nào để cho Long Dương Phủ biết. Thứ hai Bạch Tùng Nguyệt là đệ tử của Vưu Chi Đống, ra chuyện như vậy, Vưu Chi Đống cũng khó từ tội lỗi. Cứ việc Nhạc Tâm Thiện đám người luôn mồm luôn miệng, người này chi sự không có quan hệ gì tới ngươi, nhưng thực tế Vưu Chi Đống tại Thần Cơ Đường bên này quyền lên tiếng còn lâu mới có được Lý Huyền Cơ cao, rất nhiều người làm theo điều mình cho là đúng, vì vậy hiện tại Thần Cơ Đường thực tế do phó đường chủ Chu Thủy Tiền chủ trì.

Chu Thủy Tiền là Khương Hồng Hào đồ đệ, bất quá cùng năm đó Thường Xá đồng dạng, là bởi vì cùng Khương Hồng Hào có chút huyết mạch quan hệ mới có thể trở thành danh đồ, bản thân cũng không có bản lĩnh quá lớn, xa không đủ để đẩy lên tràng diện.

Ninh Dạ lấy Hắc Bạch Thần Cung đệ tử thân phận, nếu như có thể trở thành đệ nhị phó đường chủ, rất có thể liền thay thế được Vưu Chi Đống cùng Chu Thủy Tiền, chính thức chưởng khống Hắc Bạch Đại Trận —— Long Dương Phủ sẽ không cùng hắn tranh, Hắc Bạch Thần Cung thì khả năng vui mừng đứng xem.

Mà Ninh Dạ chân chính cảm thấy hứng thú cũng không phải Hắc Bạch Đại Trận, mà là lần này Hắc Bạch Đại Trận, hạch tâm là Hắc Bạch Kỳ Bàn.

Đó mới là hắn quan chú.

Lần trước quan sát ba ngày, khiến Ninh Dạ được lợi không nhỏ, Lưỡng Nghi Càn Khôn Quyển tồn tại, liền có Hắc Bạch Kỳ Bàn công lao.

Nếu như có thể được bảo vật này, thì Ninh Dạ thực lực tất nhiên tiến thêm một bước.

Hán rất ít khi để ý bảo bối, nhưng nếu là coi trọng, vậy liền vô luận thế nào cũng phải tranh thủ một phen.

Thời khắc này nhìn danh tự trên bảng treo thưởng, Ninh Dạ tự nói: "Bạch Tùng Nguyệt. . ."

"Làm sao? Ninh nhân ma là đối Bạch Tùng Nguyệt cảm thấy hứng thú?"

Phía sau truyền tới một thanh âm, lại là Phong Ngọc Yên.

Ninh Dạ quay đầu nhìn lại, liền thấy Phong Ngọc Yên đang đứng sau lưng hắn, xuyên rồi một bộ toái hoa thủy phấn quần, kết chính là một đôi song kế, đến là hình ảnh quá khứ của nàng rất là khác biệt.

Ở sau lưng nàng còn đứng một tên mặt lạnh nam tử, hắc y hắc diện, hông đeo trường kiếm, hẳn chính là Tuyệt Vô Thường.

Nghe nói người này là cái thuần túy kiếm tu, một thanh Thu Thủy Kiếm, có thể quán nhật nguyệt.

Quán nhật nguyệt cái này trâu bò thổi đến mức hơi lớn, liền mảnh thế giới dưới chân này đều không ra được, quán cái lông nhật nguyệt, nhưng ít ra cũng nói người này kiếm đạo sắc bén.

Vì vậy hắn cười nói: "Đúng a, rất có hứng thú. Nói vậy vị này chính là Vô Thường kiếm, Tuyệt Vô Thường chứ?"

Đối phương hừ một tiếng, xem như là hồi đáp.

Nhìn hắn như thế cao lạnh, Ninh Dạ cũng không để ý, chuyển hướng Phong Ngọc Yên: "Phong muội muội cũng đối Cái Bạch Tùng Nguyệt này cảm thấy hứng thú?"

"Thần Cơ Đường a, ai sẽ không có hứng thú đây?" Phong Ngọc Yên liêu một thoáng tóc dài: "? Có thể có hứng thú đồng thời?"

Một quãng thời gian không thấy, muội muội ngươi lúc nào trở nên như thế sẽ liêu người?

Ninh Dạ nhìn nhìn nàng, lại nhìn nhìn Tuyệt Vô Thường, cười nói: "Đồng thời? Thần Cơ Đường đệ nhị phó đường chủ vị trí, nhưng mà chỉ có một cái a."

Tuyệt Vô Thường đã nói: "Tự nhiên là của Ngọc Yên, lẽ nào ngươi cũng xứng?"

Này người thanh âm nói chuyện lạnh lẽo, cho dù chỉ là nghe một chữ của hắn, đều có loại cảm giác hàn đến trong xương.

Ninh Dạ cười cười: "Nghe nói Vô Thường kiếm, kiếm xuất ra vô tình, bất tử bất thu, mỗi khi gặp chiến đấu, tất là sinh tử chi chiến?"

Tuyệt Vô Thường kiêu ngạo hết đầu lên, tính là khẳng định.

Ninh Dạ nhưng tự nói: "Đây có phải là nói, ngươi xuất đạo đến hiện tại, liền không thua quá?"

Tuyệt Vô Thường tiếp tục hừ một tiếng.

Ninh Dạ cười: "Cái kia không phải chính là vô địch? Lợi hại như vậy, chẳng lẽ nói, Niết Bàn cảnh cũng không phải là đối thủ?"

Tuyệt Vô Thường nhất trệ.

Hắn tự nhiên không thể nào nói như vậy.

Ninh Dạ đã tiếp tục: "Không phải? Như vậy nói cách khác, Vô Thường kiếm mỗi lần xuất thủ, trước đó đều muốn chọn một phen? Chỉ có đánh thắng mới đánh? Đánh không thắng. . . Đúng vậy, tổng sẽ gặp phải đánh không thắng, vậy làm sao bây giờ?"

Ninh Dạ nhìn nhìn Tuyệt Vô Thường, cười một tiếng nói: "Xem ra cũng chỉ có thể chạy trốn."

Một câu "Xem ra chỉ có thể chạy trốn", mang cho Tuyệt Vô Thường chính là vô hạn trào phúng.

Kỳ thực tu tiên giả gặp mạnh liền chạy vốn là chuyện thường, thế nhưng Ninh Dạ vừa mới dùng lời thổi phồng quá hắn, đem hắn nhấc đầy đủ cao, sau một khắc liền nói hắn gặp mạnh liền chạy, cái gọi là đánh đâu thắng đó, hóa ra là chỉ tìm quả hồng nhũn niết, cái gọi là cường hãn bá đạo cũng một thoáng liền đã biến thành khi mềm sợ cứng, này về mặt tình cảm liền làm người ta không thể nào tiếp thu được.

Tuyệt Vô Thường biến sắc: "Ngươi muốn chết?"

Tay đã đặt tại kiếm đem trên.

Ninh Dạ nhưng không hề bị lay động, chỉ là nhìn hắn: "Rút kiếm a, có bản lĩnh ngươi đến là lập tức rút kiếm đối phó ta. Ta cũng muốn xem xem, tại chỗ này ra tay với ta, ngươi sẽ có kết cục gì."

Tay của Phong Ngọc Yên đã đặt tại trên bàn tay vịn kiếm của Tuyệt Vô Thường.

Đương nhiên, nàng không theo, Tuyệt Vô Thường cũng sẽ không thật sự xuất thủ, chỉ là này nhấn một cái, xem như là cho hắn một cái lý do không rút kiếm.

Phong Ngọc Yên đã nói: "Ninh Dạ, đối đầu kẻ địch mạnh, nội bộ hẳn là chân thành đoàn kết mới là, ngươi cách làm như vậy, nhưng mà rất không tốt a."

"U, hiếm thấy nghe Phong cô nương nói biết đại thể như thế." Ninh Dạ cười hi hi nói.

Nhìn nét cười của hắn, Phong Ngọc Yên không lý do nghĩ đến một màn trong rừng cây nhỏ lúc trước.

Nàng hận nghiến răng, ngoài miệng lại nói: "Lúc trước chi sự, là ta không đúng, Ngọc Yên hướng ngươi bồi tội."

Nàng miệng nói bồi tội, trong ánh mắt có thể không có nửa điểm bồi tội ý tứ, chỉ là hung ác trừng Ninh Dạ.

Ninh Dạ cũng không để ý: "Nếu đã là bồi tội, vậy thì lấy ra chút hành động thực tế đi. Cái Bạch Tùng Nguyệt này, là mục tiêu của ta. Phong cô nương liền không cần theo ta đoạt chứ?"

Phong Ngọc Yên cười nói: "Bạch Tùng Nguyệt hiện tại nhưng mà Thánh Vương Các hồng nhân, hắn biết rõ nội tình của Hắc Bạch Đại Trận ta, biết được phá trận chi pháp, Thánh Vương Các phái hai tên Vô Cấu cảnh hộ vệ hắn. Muốn giết hắn, không dễ như vậy đâu."

Ninh Dạ buông tay: "Xác thực không dễ dàng, nhưng vậy thì làm sao? Phong cô nương, không bằng ngươi ta liền thử một chút, xem ai có thể đắc thủ?"

Phong Ngọc Yên sắc mặt chìm xuống: "Tốt! Bất quá có thể không trách ta nhắc nhở ngươi, ngươi nếu như còn ỷ vào lúc trước bộ kia, cho rằng đem Bạch Tùng Nguyệt ném vào Hắc Bạch Đại Trận, nhưng là nhất định phải thất bại. Người này nắm giữ một viên quân cờ đen trắng, lại tinh thông Hắc Bạch Đại Trận, như vào trong trận, sợ là phản cho hắn phá hoại cơ hội."

Quân cờ đen trắng?

Hàng này trong tay thế mà có một viên quân cờ đen trắng?

Trong lòng Ninh Dạ đại động.

Vậy thì càng là không giết hắn không được rồi.

Chương 126 : Chủng quang

Chương 126: Chủng quang

Tinh Quang Lĩnh.

Nơi này ở vào khu vực cực nam của Hàn Cực Sơn.

Ninh Dạ nằm tại trên lĩnh, ngưỡng vọng tinh không, trong nội tâm nghĩ tới lại là, thiên không cương sát dày đặc, tinh quang lại có thể xuyên thấu qua cương sát đầu tống đến nơi này.

Quang chi nhất đạo, cấp tốc vô cùng, thế nhưng về sức mạnh lại trước nay không đủ, thế nhưng lại có thể xuyên qua cương sát chi cảnh liền Niết Bàn cảnh cũng không dám khiêu chiến kia.

Đương nhiên Ninh Dạ lĩnh ngộ quang đạo, là biết đáp án.

Đây là bởi vì những ánh sáng này đã nhỏ bé đến căn bản không đủ để bị bất cứ rung động gì của tầng diện vĩ mô ảnh hưởng đến.

Mà Ngưng Quang Thành Nhận của Ninh Dạ, thực tế là đem hạt ánh sáng một lần nữa ngưng tụ, từ đó sản sinh uy năng, nhưng cũng bởi vậy uy lực thụ hạn.

Vì tăng mạnh uy lực của Ngưng Quang Thành Nhận, Ninh Dạ một mặt lĩnh ngộ quang đạo, có thể càng tốt hơn ngưng tụ quang nhận, mặt khác cũng đang đề thăng hiệu quả của Nhật Quang Thuật, nói trắng ra là ngưng tụ càng nhiều quang hạt.

Nhưng thời khắc này nhìn tinh quang hạ xuống trên lĩnh, Ninh Dạ chợt có ngộ ra.

Tại sao mình cứ nhất định phải cố gắng tăng mạnh uy lực quang nhận đây?

Kỳ thực bản thân ánh sáng liền có tính xuyên thấu, chỉ bất quá sau khi ngưng tụ quang nhận, trái lại không còn loại hiệu quả này. Bản thân lúc trước là mượn La Hầu chi huyết để khiến Ngưng Quang Thành Nhận sở hữu tính xuyên thấu nhất định, không gian cùng quang đạo, đạo tắc không hợp, mà La Hầu chi huyết càng đi về phía sau cũng càng khó đề thăng.

Tại sao bản thân không suy tính một chút ngược lại mà làm?

Bản thân quang liền có tính xuyên thấu, nếu như có thể đem quang đưa đến thể nội mục tiêu lại ngưng kết. . .

Ninh Dạ nhớ tới Nhật Quang Tán.

Thủ pháp Nhật Quang Tán của hắn, kỳ thực chính là đem lượng lớn dược vật có thể sản sinh quang hạt đưa vào thể nội đối phương, sau đó bỗng nhiên nổ tung, hình thành lực trùng kích cường đại.

Nếu như có thể thông qua tiên pháp thi triển, chẳng phải chính là đem hiệu quả của Nhật Quang Tán biến thành tiên thuật, hơn nữa uy lực càng lớn, sử dụng càng thuận tiện?

Trọng yếu nhất chính là, nó là trăm phần trăm hữu hiệu, uy lực cũng sẽ mạnh hơn.

Pháp này khó không ở chỗ đưa quang nhập thể, mà ở chỗ tích lũy, ngưng tụ.

Muốn đem quang hạt đưa vào bên trong thân thể đối phương không khó, nhưng muốn lưu giữ tích lũy liền không dễ dàng, muốn tại thời khắc then chốt lấy hình thức tiên pháp xúc động bạo phát lại càng không dễ dàng.

Nhưng đột nhiên Ninh Dạ phát hiện, bản thân tựa hồ đã nắm giữ cơ sở giải quyết pháp này.

Trong thân thể chính mình có lưu lại La Hầu chi huyết, một mạch chưa trừ khử, mà Nhất Tuyến Thiên tương tự là không gian cùng nguyên thần chi năng, hai bên kết hợp, lấy Không Gian chi đạo ổn định.

Nhưng dẫn bạo lại là cái vấn đề.

Dù sao cách một cái tu tiên giả, liền tương đương với cách một tầng sơn.

Kỳ tiên pháp bình chướng, sẽ bản năng ngăn cách liên hệ.

Ninh Dạ không khỏi rơi vào trong suy tư.

Đại não phi tốc chuyển động, trước mắt là ánh sao lấp lánh, chợt nhớ tới Hắc Bạch Kỳ Bàn.

"Lưỡng nghi chi đạo?" Ninh Dạ bỗng nhiên sáng mắt lên.

Bỗng đối không đánh ra một phiến quang điểm, những điểm sáng này tại không trung không ngừng ngưng kết, dần dần áp súc hình thành một cái quang cầu bé nhỏ, nếu như nhìn kỹ, liền sẽ phát hiện đó kỳ thực là một cái tiểu vòng xoáy, thông qua không ngừng quay tròn để ổn định, khiến tự thân sẽ không tiêu tán.

"Quả nhiên có thể." Ninh Dạ đại hỉ.

Đang định ra tay, một cái nhân ảnh rơi xuống.

Lại là Dung Thành.

Dung Thành nói: "Gọi ta đến có chuyện gì?"

"Suỵt!" Ninh Dạ dựng lên ngón tay, tiếp tục hướng tới quang cầu thi pháp, không ngừng ngưng tụ tích lũy, vòng xoáy màu trắng nho nhỏ cũng càng chuyển càng lớn.

Cùng lúc đó, trong tay Ninh Dạ thế mà cũng vô danh xuất hiện một cái hắc sắc tuyền qua, cùng vòng xoáy màu trắng xa xa diêu tương đối ứng.

"Đây là cái gì?" Dung Thành kinh ngạc.

"Một loại pháp thuật ta vừa mới tự nghĩ ra, đang nghiên cứu, ngươi đừng quấy rối ta." Ninh Dạ nói đã phóng ra một đạo pháp thuật bình chướng, đem cái bạch cầu kia hoàn toàn bao phủ.

Dung Thành tức giận nói: "Ngươi gọi ta đến, chính là để ta nhìn tiên pháp ngươi tự nghĩ ra?"

"Lâm thời có lĩnh ngộ, cơ hội hiếm có. Đã nói rồi đừng quấy rầy." Ninh Dạ nói cầm trong tay hắc sắc tuyền qua xúc động.

Liền nghe Ầm một tiếng, xa xa vòng xoáy màu trắng trong pháp thuật bình chướng, đột nhiên hóa thành một phiến cường quang trùng kích mà ra, đem bình chướng phá tan.

"Ta fuck!" Dung Thành bị dọa cho nhảy dựng.

Hắn không phải kinh ngạc uy lực của bạch cầu, mà là một thoáng này tạo thành thanh thế quá lớn, ánh sáng xông thẳng chân trời.

Dung Thành quái khiếu: "Đây là bí mật ước kiến a, ngươi muốn hại ta liền nói thẳng."

"Chuyển sang nơi khác!" Ninh Dạ tóm lấy tay Dung Thành, hai người thân hình đã nháy mắt biến mất không thấy.

Hai người này đại khái là chạy giỏi nhất Trường Thanh Giới, nói đi là đi, nửa điểm cũng không có dây dưa dài dòng.

Chỉ chốc lát sau, trên Tinh Quang Lĩnh xuất hiện vài tên tu tiên giả, vòng một vòng, thấy không xảy ra chuyện gì, cũng liền rời đi.

Một đỉnh núi nhỏ ngoài ba mươi dặm , Ninh Dạ vui vẻ cười to: "Thành công rồi!"

Dung Thành cổ quái nhìn hắn: "Một chiêu vừa nãy của ngươi, ta thấy cũng không có gì hi hãn a."

"Hiện tại là không có gì hi hãn, dù sao mới là sơ thí, vẫn cần đề thăng quá nhiều." Ninh Dạ cười nói.

Chính như đã nói, một chiêu vừa nãy đừng xem hoa lệ, uy lực nhỏ đến đáng thương, phỏng chừng liền cái Hoa Luân đều nổ không chết.

Thế nhưng Ninh Dạ vui vẻ là bởi vì hắn chứng minh con đường này là đi thông.

Quang hạt sau khi tiến vào thể nội tu tiên giả, thụ tu vi đối phương ảnh hưởng, hầu như không thể nào khống chế. Nhưng lấy Hắc Bạch Thần Cung lưỡng nghi chi đạo phụ chi, ngay từ đầu Ninh Dạ chế tạo chính là một cái pháp thuật lưỡng nghi chi đạo.

Lưỡng nghi pháp thuật thiên nhiên có một loại diệu dụng, chính là âm dương tương sinh tương khắc, ảnh hưởng lẫn nhau.

Này khá giống lượng tử quấn quýt, khi hai cái pháp thuật xuất phát từ đồng nguyên cộng đồng tồn tại thì, thiên nhiên liền siêu việt thời không giới hạn, khi một cái phát sinh phản ứng thì, một cái khác cũng sẽ phát sinh phản ứng.

Ninh Dạ mượn loại phương thức này, liền có thể vòng qua tu tiên giả tự thân tiên lực bình chướng, từ đó sản sinh hiệu quả dẫn bạo.

Hiện tại vấn đề duy nhất liền là làm thế nào đề thăng uy lực cùng càng tốt hơn vận dụng.

Nói chung, lộ đã thông.

Ninh Dạ cũng không nghĩ tới đợi cái Dung Thành, vậy mà khiến bản thân trong lúc vô tình khai ngộ.

Lưỡng nghi vòng xoáy của hắn trước đây tuy rằng cũng không tệ, nhưng vẫn chưa siêu việt thủ đoạn tự thân nắm giữ —— không phải hết thảy đổi mới đều nhất định có hiệu quả cao.

Nhưng thủ pháp nhật quang dẫn bạo xây dựng ở trên cơ sở lưỡng nghi vòng xoáy, một khi toàn diện hoàn thành, rất có thể sẽ trở thành sát chiêu chân chính của Ninh Dạ, trở thành thần thông lực sát thương mạnh nhất của hắn trong chính diện quyết đấu.

Dung Thành không biết ảo diệu của pháp này, cũng không để ý: "Được rồi, mau nói ngươi tìm ta có chuyện gì đi."

"Ta muốn giết Bạch Tùng Nguyệt." Ninh Dạ lúc này mới nói.

"Bạch Tùng Nguyệt?" Dung Thành hơi chút kinh ngạc: "Hàng này không dễ giết a, có hai tên Vô Cấu cảnh bảo vệ hắn đây."

"Vốn ta cũng không có quá lớn nắm chắc, bất quá hiện tại, ta đến là đã có." Ninh Dạ phỏng đoán thủ đoạn bản thân vừa nắm giữ, tính toán một chốc, nói: "Ta không cần ngươi làm cái gì, chỉ cần ngươi nói cho ta vị trí của hắn là được."

Dung Thành minh bạch ý tứ hắn: "Lấy độn thuật của ngươi, muốn chạy trốn hẳn vấn đề không lớn, nhưng muốn giết hắn, ngươi chỉ có một lần cơ hội ra tay. Ngươi chắc chắn nhất kích thành công?"

"Vốn là không có, hiện tại đã có." Ninh Dạ nói tiện tay tát ra một phiến quang điểm.

Quang điểm rơi vào trong cự thạch phụ cận.

Một lát sau, cự thạch Ầm một tiếng, quang vũ kích đãng mà ra, cự thạch đã vỡ vụn thành cặn bã.

May lần này đã có chuẩn bị, liền tại quang vũ trùng kích mà ra đồng thời, Ninh Dạ đã đem hết thảy quang hạt trừ khử trong vô hình.

"Di? Thật giống có chút ý tứ." Dung Thành rốt cục nhìn ra chút then chốt: "Thủ pháp này của ngươi, là đem ánh sáng như hạt giống chủng nhập vào trong thân thể đối phương, sau đó dẫn bạo?"

"Không sai."

"Nhưng uy lực giống như còn nhược một chút."

So với một cục đá, thân thể Vạn Pháp cảnh phải cường hãn hơn quá nhiều rồi.

"Vì vậy còn cần một quãng thời gian để đề thăng. Ngô, pháp này cùng cái chết của Doãn Thiên Chiếu ngày đó quá mức giống nhau, còn cần một ít ngụy trang. . . Cái này đơn giản, thêm chút huyễn thuật là được rồi." Ninh Dạ cười một tiếng nói: "Bảy ngày, cho ta bảy ngày, hẳn là có thể giải quyết xong."

Dung Thành giống như nghe truyền thuyết vậy, giật mình nhìn Ninh Dạ: "Ta không nghe lầm, ngươi là vừa mới lĩnh ngộ? Sau đó dùng bảy ngày thời gian, liền có thể hoàn thiện một môn tiên thuật?"

"Thời gian là dài chút." Ninh Dạ bất đắc dĩ: "Ta chung quy căn cơ tu vi còn quá thiển."

Dung Thành tức giận: "Ta không phải ý này!"

Chương 127 : Tiềm nhập

Chương 127: Tiềm nhập

Tự nghĩ ra một môn tiên pháp, đối với tuyệt đại đa số tu tiên giả mà nói, luôn là lấy năm làm đơn vị.

Nhưng mặt khác, cũng không chỉ như vậy.

Nói trắng ra, cái gọi là đổi mới đều là tiến hành tại trên cơ sở cũ.

Chỉ cần căn cơ đầy đủ, như vậy đổi mới cũng có thể rất nhanh.

Ninh Dạ sở dĩ chắc chắn trong vòng bảy ngày hoàn thành, chính là bởi vì hắn đã hoàn toàn nắm giữ cơ sở hoàn thiện pháp này.

Đây thực tế là một loại chỉnh hợp đối với năng lực vốn có của hắn, khai sáng chỉ là phương thức vận dụng.

Chính bởi vậy, Ninh Dạ biết bảy ngày đã đủ rồi.

Thời gian sau đó, Ninh Dạ phá thiên hoang không ra ngoài, mà là chuyên tâm tu hành, nghiên cứu pháp này.

Chủng quang chi pháp uy năng đề thăng, trên bản chất vẫn là đề thăng về lượng.

Chỉ cần tại thể nội đối phương chủng nhập đầy đủ lượng hạt ánh sáng, quang bạo dẫn phát ra liền sẽ đầy đủ cường đại.

Nhưng bản thân chuyện này lại cần đầy đủ thời gian.

Vậy là theo nghiên cứu, Ninh Dạ phát hiện, đây mặc dù là một cái sát chiêu cường đại không nhìn phòng ngự, nhưng cũng bởi vậy có thời gian dự nhiệt đầy đủ dài —— thả ở trong game, cái này kêu là kỹ năng trước trễ.

Người khác trước trễ đại khái chỉ là chuyện nửa giây một giây, cái chủng quang chi thuật này của Ninh Dạ, muốn tích tụ đến tầng thứ đầy đủ miểu sát Vạn Pháp sơ kỳ, liền cần chí ít một phút.

Muốn miểu Vạn Pháp hậu kỳ, đại khái cần năm đến mười phút.

Muốn miểu Vô Cấu cảnh, đại khái cần gần nửa canh giờ.

Liền này, còn phải là đối phương không có phát hiện, không có sớm ứng đối.

Đối với cái vấn đề này, Ninh Dạ tại sau khi phản phục nếm thử, xác nhận hầu như không có giải quyết chi pháp.

Nếu đã vô pháp giải quyết vấn đề thời gian, vậy Ninh Dạ liền ngược lại mà làm, hắn cần đề thăng không phải thời gian, mà là vấn đề hành động của bản thân trong lúc sử dụng pháp này.

Giả như có thể vừa chiến đấu vừa gieo thuật, như vậy chờ đợi một chút thời gian cũng là đáng giá.

Phương pháp giải quyết cái vấn đề này đến là đơn giản, trong tiên môn có quá nhiều phân tâm lưỡng dụng pháp, chỉ cần tu vi đủ, thân thể chống đỡ được, hoàn toàn có thể làm được đồng thời thi triển nhiều loại pháp môn.

Bất quá chủng quang chi đạo cần tập trung tinh lực, Ninh Dạ sau khi thử nghiệm phát hiện, nếu như hắn lấy phân tâm lưỡng dụng chi pháp gieo thuật, vậy liền tương đương với một mặt suy yếu tự thân chiến lực, một mặt sẽ kéo dài thời gian gieo thuật.

Nói chung, không có hoàn mỹ như mình tưởng.

Bất quá ngẫm lại thủ đoạn có thể một đòn miểu sát cường địch, nếu như thật có thể nhẹ nhõm vận dụng, vậy thì đúng là vô địch rồi, Ninh Dạ cũng liền trong lòng thoải mái.

Lại thêm hắn tinh thông huyễn thuật, nếu như lấy huyễn thuật kéo dài, toàn lực chủng quang, thì hiệu quả hẳn là không tệ.

Cho tới vấn đề ứng đối sau khi bị đối thủ phát hiện, cái này liền không nói được rồi, bởi vì phải xem đối thủ.

Một số đối thủ, có lẽ có thể dễ dàng phát hiện, dễ dàng loại bỏ, thậm chí có thể đề kháng, một số đối thủ lại khả năng liền phát hiện cũng sẽ không phát hiện, chết cũng không biết bản thân là chết như thế nào.

Nhưng biện pháp tốt nhất, chính là khiến đối thủ ngay từ đầu liền không biết bản thân có loại thủ đoạn này.

Vì vậy. . . Đây mẹ nó còn là một cái ám sát chi thuật?

Vốn tưởng rằng đã sáng một bộ sát lục thần thông vô địch chiến trường, không nghĩ tới cuối cùng lại vẫn là cái thần thông ám sát, điều này khiến cho Ninh Dạ cũng là không nói gì.

Được rồi được rồi, coi như là loại 2 cũng là có thể dùng ở trên chiến trường a.

Bảy ngày sau, Ninh Dạ chuẩn bị sẵn sàng, liền ra Hàn Cực Sơn, mò hướng quân trận Thánh Vương Các.

Thánh Vương Các quân trướng phân 'tam đình thập bát tiến', bên trong cũng có bố trận pháp, tuy rằng không có huyền ảo thần kỳ như Hắc Bạch Đại Trận, cũng là không dễ đối phó.

Được tin tức của Dung Thành, Ninh Dạ biết Bạch Tùng Nguyệt giờ phút này liền tại bên trong Diêu Quang trại tiền đình của Thánh Vương Các.

Diêu Quang trại!

Tên rất hay, chính hợp hành động hôm nay.

Ninh Dạ thầm nghĩ.

Cũng không phí lời, Ninh Dạ sau khi đến gần, trực tiếp hóa thành một tên đệ tử Thánh Vương Các, nghênh nghênh ngang ngang tiến nhập tiền đình.

Trong quân trận, Chân Tri Kính lấp lánh quang huy, Ninh Dạ trực tiếp huyễn thuật che đậy, không lừa bảo kính lừa hộ vệ, dù cho Chân Tri Kính phát ra cảnh cáo, những hộ vệ kia cũng mù tịt vô tri, ngược lại là hậu phương quân trận đạt được thông báo, dồn dập lao ra.

Nhưng Ninh Dạ dựa vào thời gian chênh lệch này, đã tiến vào trong quân trận.

Thiên không phía trên, vài tên Vạn Pháp cường giả tại cửa vòng một vòng, không thấy bất luận kẻ nào, trong lòng kinh ngạc. Chung quy cũng chỉ là đem hộ vệ mắng một trận, liền tự trở lại.

Vượt qua cửa ải này, Ninh Dạ tiếp tục tiến lên, rất mau liền tới trước một chỗ lều vải.

Chính nhìn thấy một tên nha hoàn bưng nước trà đi vào trong trướng.

Ninh Dạ trực tiếp đi tới, tóm lấy nha hoàn kia.

Nha hoàn kia giật mình nhìn lại, còn chưa kịp phản ứng, đã bị Ninh Dạ đưa ra ngoài hai mươi dặm. Nha hoàn này bất quá Tàng Tượng cảnh, đoạn khoảng cách này đủ nàng chạy một trận.

Tiếp được khay trà, Ninh Dạ đã hóa thân nha hoàn kia, đi vào trong trướng.

Hắn cũng là người tài cao gan lớn, rõ ràng bên trong liền có Vô Cấu cảnh, hắn lại vẫn dám tại khoảng cách gần như thế thi pháp, vậy mà bên trong vẫn không người phát hiện. Chỉ có thể nói ẩn nặc chi thuật của Ninh Dạ cũng xác thực đạt đến cảnh giới nhất định.

Vào được trong trướng, liền nhìn thấy Bạch Tùng Nguyệt đang ngồi tại trước trận bàn phân tích: "Ta từ đầu đến cuối đều cảm thấy, Hàn Cực Bí Cảnh không phải then chốt, Hắc Bạch Thần Cung mới là. Chúng ta lần này lao sư động chúng, mục đích không nên là bí cảnh, mà hẳn là bản thân đối thủ. Chỉ cần diệt đối thủ, bí cảnh tại trong tay ai, kỳ thực không trọng yếu. . . Hơn nữa phương hướng phòng ngự chủ yếu của Hắc Bạch Đại Trận là Hàn Cực Bí Cảnh, chỉ cần chúng ta chơi một chiêu thâu lương hoán trụ minh tại bí cảnh, ám tại Hàn Cực Sơn, liền có thể đại công cáo thành."

Bên cạnh hai người, một tên bạch diện nam tử nói: "Cách nghĩ này của ngươi rất tốt, bất quá thượng tầng tự có suy nghĩ của thượng tầng."

"Hừ, cuối cùng bất quá là trong lòng có e dè, sợ đầu sợ đuôi mà thôi." Bạch Tùng Nguyệt hừ nói.

Một nam tử râu tím khác đã nói: "Đây cũng là chuyện nhất định phải suy nghĩ. Đại chiến đã nổ khó thu, bây giờ tuy đã tuyên chiến, nhưng còn chưa tới chỗ sinh tử. Ai cũng không muốn tại thời điểm chưa nắm chắc chiến thắng, liền toàn lực đầu nhập. So sánh ra, toàn lực tranh cướp bí cảnh, trái lại có thể đem tranh đấu khống chế tại trong phạm vi nhỏ, vạn nhất tương lai tình thế bất lợi, cũng dễ cứu vãn."

"Chiến tranh nếu đã nổ ra, liền phải toàn lực ứng phó, nào có đạo lý trông trước trông sau như thế." Bạch Tùng Nguyệt hừ nói.

Hắn tuy rằng chỉ là Vạn Pháp cảnh, nhưng ngôn ngữ thái độ, lại so với hai tên Vô Cấu cảnh kia địa vị cao hơn.

Đây không chỉ có là bởi vì hắn lập xuống đại công, tinh thông trận pháp, cũng bởi vì bản thân hắn xác thực là một thiên tài, tinh thông trận lược chi đạo. Chỉ tiếc, rất nhiều ý nghĩ của hắn, không hẳn cùng thượng tầng tương đồng.

So sánh ra, Ninh Dạ đến là càng tán thành Bạch Tùng Nguyệt.

Đáng tiếc, đáng tiếc.

Người này đến là cái tri kỷ.

Bản thân lại đến giết hắn.

Đứng ở bên cạnh, nghe bọn họ giảng qua, thở dài một tiếng trong lòng, Ninh Dạ rốt cục nhìn được cơ hội, đem nước trà dâng, nhưng vẫn cố ý thất thủ, đem nước trà đánh đổ trên đất.

Ninh Dạ vội vã cả kinh nói: "Tiểu nhân sai rồi, thượng tiên xin đừng trách phạt, tiểu nhân giờ liền dọn sạch sẽ."

Hắn làm như thế tự nhiên là cố ý kéo dài thời gian —— bắt đầu từ thời khắc vào cửa, hắn liền không ngừng đem hạt ánh sáng ngưng nhập thân thể đối phương, mà Bạch Tùng Nguyệt hoàn toàn không có cảm giác.

Nhưng mà tại thời điểm hắn cúi người lau chùi, nam tử râu tím kia ống tay áo cuốn một cái, thế mà đem Ninh Dạ cuốn vào trong ngực, cười tà nói: "Phạm phải sai lầm, há có lý lẽ lại không bị trừng phạt?"

Ta fuck!

Ninh Dạ giật mình trừng mắt nhìn nam râu tím này, trong nội tâm lập tức nổi lên một loại cảm giác chó đẻ.

Chương 128 : Cướp đoạt hôi phi yên diệt

Chương 128: Cướp đoạt hôi phi yên diệt

Bạch Tùng Nguyệt cùng bạch diện nam đối với tác phong của râu tím nam tử hiển nhiên từ lâu lý giải, cũng không hi hãn.

Vẫn là Bạch Tùng Nguyệt nhíu mày nói: "Lạc Hoa Thượng Nhân, chúng ta đang nói chính sự, đủ rồi."

Tử cần nam nhưng không buông tay, cười nói: "Không ảnh hưởng. Hắc Bạch Đại Trận uy năng tuy mạnh, nhưng không thiện biến hóa. Bên trong chỉ có 312 loại phương thức biến hóa, Bạch thiếu ngươi đã toàn bộ nắm giữ, lại thêm trước ngươi liền có bố trí, Hắc Bạch Đại Trận không hoàn thành thì cũng thôi, một khi hoàn thành, trái lại muốn tự ăn quả đắng."

Ân?

Nằm tại trong lòng tử cần nam, Ninh Dạ nghe trong lòng cả kinh.

Vậy ra Bạch Tùng Nguyệt còn động chút tay chân đối với Hắc Bạch Đại Trận?

Đáng tiếc không đợi hắn nghĩ cẩn thận, liền phát hiện tay nam tử râu tím kia đã hướng thân thể hắn sờ soạng.

Ninh Dạ tức giận dĩ cực, nhưng chỉ có thể cố ý nhăn nhó tránh né.

May vào lúc này hắn không cần thi pháp chiến đấu, toàn lực tụ hợp hạt ánh sáng, một phút thời gian đã qua, thể nội Bạch Tùng Nguyệt đến là đã hoàn thành cơ sở dẫn bạo.

Nhưng lúc này Ninh Dạ trái lại không muốn đi.

Đồ chó Lạc Hoa Thượng Nhân này, lại dám khinh bạc bản thân, nhất định phải đem hắn cũng giết mới được, bằng không một khi truyền đi, bản thân cũng không cần làm người.

Trong lòng càng nộ, Ninh Dạ liền càng bình tĩnh hơn, tiếp tục ngưng tụ hạt ánh sáng, lần này lại là tống hướng thể nội Lạc Hoa Thượng Nhân.

Hắn đồng thời hướng hai người sử dụng chủng quang chi thuật, trong nghiên cứu còn chưa có từng làm như thế, cũng coi như là mạo hiểm.

Nhưng Ninh Dạ không quan tâm tất cả phải hảo hảo giáo huấn đối phương một phen, dưới toàn lực điều động, lượng lớn hạt ánh sáng vô thanh vô tức tập nhập.

Bên này ba người còn đang nói chuyện.

Bạch Tùng Nguyệt nói: "Trước mặt người ngoài, đừng nhắc việc này!"

Lạc Hoa Thượng Nhân cười nói: "Không sao, cô gái nhỏ này cũng coi như ngon miệng, đợi sau khi ta hưởng dụng xong, giết chết là được. Tin tức không thoát đi."

Bạch Tùng Nguyệt nghe hắn nói như vậy, cũng liền không kiên trì nữa, chỉ là nói: "Ta luôn cảm thấy, sau lưng việc này còn có quỷ dị. Ta luôn cảm thấy biểu hiện của Hắc Bạch Thần Cung có chút không bình thường, nhưng đáng tiếc các ngươi nhất định muốn ta động thủ giết Lý Huyền Cơ, nếu như lại cho ta chút thời gian, điều tra rõ tin tức rồi động thủ, có lẽ liền không cần bị động như vậy."

Bạch diện nam nói: "Ngươi tại Long Dương Phủ địa vị có hạn, trong thời gian ngắn là không thể nào đạt được càng nhiều tin tức. Khiến ngươi xuất thủ, cũng là bởi vì Lý Huyền Cơ mang đến cho chúng ta quá nhiều phiền phức. Những thứ này đừng quan tâm đến. Trước mắt cấp bách, vẫn là trước tiên nắm lấy bí cảnh. Các chủ đã điều đến Ảnh Vụ Chu, một khi vận dụng, liền có thể tiến vào bí cảnh."

Bạch Tùng Nguyệt tiếp tục lắc đầu: "Đây cũng chính là chỗ ta không hiểu, nếu Ảnh Vụ Chu liền đã có thể xuyên qua Hàn Cực Bí Cảnh, vì sao Hắc Bạch Thần Cung còn phải gióng trống khua chiêng thỉnh Hạo Thiên Môn giúp bọn hắn luyện chế Lưu Kim Toa đây?"

Giả chính là giả.

Hắc Bạch Thần Cung chế tạo bí cảnh giả vì che giấu mục đích thật sự đối với nhu cầu Lưu Kim Toa, tự nhiên không thể nào khiến bí cảnh giả cường hãn như thiên ngoại cương sát. Long Dương Phủ cùng Cực Chiến Đạo mấy ngày nay đối với Hàn Cực Bí Cảnh phản phục trắc thí, có được kết luận chính là, Ảnh Vụ Chu liền có thể thông qua mảnh khu vực này, căn bản không cần đến cấp bậc Lưu Kim Toa.

Bạch Tùng Nguyệt chính đang suy tư, lại nghe "A" một tiếng.

Ngẩng đầu nhìn tới, liền thấy nha hoàn kia đã lăn khỏi vòng tay Lạc Hoa Thượng Nhân, ngã trên mặt đất, run run rẩy rẩy nhìn Lạc Hoa Thượng Nhân.

Bạch Tùng Nguyệt cảm thấy bất mãn: "Lạc Hoa Thượng Nhân."

Lạc Hoa Thượng Nhân ha ha cười nói: "Đã biết, đã biết. Các ngươi sắp xếp, ta nghe lệnh là được."

Bạch Tùng Nguyệt lúc này mới cúi đầu nói: "Coi như ta từng động tay chân, Hắc Bạch Đại Trận uy năng vẫn như cũ không thể coi nhẹ, cách làm tẩu tốn vị, ta vẫn cảm thấy nguy hiểm quá lớn, theo ta thấy, chúng ta hẳn là hành trung cung, sau đó sẽ đi cấn vị. . . Di?"

Bạch Tùng Nguyệt đột nhiên im miệng, giật mình ngẩng đầu.

Hai người thấy hắn sắc mặt dị dạng nhìn nha hoàn kia, đều có chút không rõ, đồng thời hỏi: "Làm sao vậy?"

Bạch Tùng Nguyệt nhìn nha hoàn, nói: "Ngươi đang sợ hãi?"

Nha hoàn cúi đầu không nói.

Bạch Tùng Nguyệt nhìn nàng: "Nếu như ta nhớ không lầm, thượng nhân, ngươi mới vừa nói, sau khi chơi đùa nàng, liền đem nàng giết?"

Lạc Hoa Thượng Nhân ngẩn ra: "Đúng!"

Bạch Tùng Nguyệt tử tế quan sát nha hoàn: "Ngươi một tay ôm ngực, một tay bảo vệ hạ thân, tuy đầy mặt sợ hãi, nhưng từ phong thái phòng bị nhìn, sợ rõ ràng là Lạc Hoa đùa giỡn, mà không phải giết ngươi. Điểm sợ hãi này của ngươi, thật giống không đúng lắm a!"

Nghe nói như thế, hai người cũng ý thức được không đúng.

Đúng rồi, nha hoàn này khi nghe đến Lạc Hoa Thượng Nhân nói muốn đùa bỡn qua đi liền giết nàng, lẽ ra nên sợ hãi sinh tử, nhưng hiện tại biểu hiện của nàng, thấy thế nào cũng không giống như là đang lo lắng sinh tử, mà chỉ là tận khả năng tránh khỏi bị Lạc Hoa Thượng Nhân chiếm tiện nghi.

Điều này trái với lẽ thường.

Vô Cấu cảnh đến cùng là Vô Cấu cảnh, hai người cảm thấy khác thường, khí cơ đồng thời tăng vọt, đã thả ra thần thức.

Ninh Dạ thở dài một tiếng: "Chung quy vẫn là lộ kẽ hở a. Đáng chết, thời gian không đủ!"

"Muốn chết!" Lần này không dụng thần thức phát hiện, ba người đều ý thức được không ổn.

Hai tên Vô Cấu đồng thời xuất thủ chụp vào Ninh Dạ, Bạch Tùng Nguyệt lại là lập tức phóng ra hộ tráo bảo vệ tự thân.

Nhưng liền tại hộ tráo của hắn bốc lên đồng thời, trong tay Ninh Dạ đã xuất hiện một cái hắc sắc tuyền qua.

Hắn mỉm cười: "Bạo!"

Bạch Tùng Nguyệt chỉ cảm thấy thân thể run lên, thể nội đột nhiên bốc lên năng lượng khổng lồ, tựa như một cái quang cầu * nổ tung. Bất quá Ninh Dạ sử dụng huyễn thuật, lại là trực tiếp đem quang mạc che chắn, khiến cho hắn xem ra càng giống bị một loại chú pháp nào đó kích sát.

Đồng thời Ninh Dạ thuận tay vồ một cái, đã đem tất cả trên người

Bạch Tùng Nguyệt thoả thích cướp đoạt.

Hắc Bạch Kỳ Tử tới tay.

"Tùng Nguyệt!" Bạch diện nam cùng Lạc Hoa Thượng Nhân đồng thời kinh hô.

Cuồng dã năng lượng tịch quyển toàn trường.

Sau đó Lạc Hoa Thượng Nhân phát hiện thể nội bản thân thế mà cũng có năng lượng kích đãng, biết không tốt.

Hắn đến cùng là Vô Cấu cảnh, thế mà lập tức làm ra phản ứng, nguyên thần phi độn.

Liền thấy trong ầm ầm bạo liệt, nhục thân đã bị phá hủy, kinh đến Lạc Hoa Thượng Nhân đau lòng không thôi.

Bạch diện nam nộ khiếu chụp vào Ninh Dạ.

Ninh Dạ đã quang độn rời khỏi, giương tay lấy ra một cái bảo bình, hướng tới Lạc Hoa Thượng Nhân nguyên thần một chỉ, nguyên thần Lạc Hoa Thượng Nhân lại bị Xoạt một tiếng nhiếp tiến vào.

Sau một khắc Ninh Dạ lại lóe lên thân ảnh đã tiêu thất vô tung.

Nhìn thấy cảnh này, bạch diện nam nào còn có thể không biết là ai.

"Ninh Dạ!" Hắn cuồng hống lên, người nhưng đã sớm tiêu thất vô tung.

Lúc tái xuất hiện, Ninh Dạ đã tại dưới Hàn Cực Sơn.

Nhìn nhìn một chút bảo bình trong tay, liền thấy bảo bình thế mà đã nứt ra một đạo vết nứt, hiển nhiên là chống đỡ không được bao lâu.

"Đáng tiếc." Ninh Dạ thở dài.

Bảo bình này có thể nhiếp nguyên thần, hiệu dụng thần kỳ, nhưng đáng tiếc chỉ có tứ phẩm, đối với nguyên thần Vô Cấu cảnh, chống đỡ không được quá lâu.

Cũng may Ninh Dạ đã trở lại Hàn Cực Sơn, tiện tay đem chiếc lọ hướng một chỗ trong trận ném đi.

Mới vừa vào trận, liền thấy bảo bình phá nát, Lạc Hoa Thượng Nhân nguyên thần đã xông ra.

Nhưng lần trở lại này hắn muốn chạy lại là khó khăn.

Trận pháp khởi động, trực tiếp đem nguyên thần Lạc Hoa Thượng Nhân khống chế lại, một đám lớn tu sĩ đã dồn dập chạy tới.

Không ít người còn đang kỳ quái: Tình huống gì vậy? Trong trận làm sao liền thêm cái nguyên thần cường đại rồi.

Có kẻ biết Ninh Dạ lại là biết việc này, thấy tình hình này cũng bị dọa cho nhảy dựng: Ta fuck, Ninh Dạ ngươi mang về đây cả một cái nguyên thần Vô Cấu cảnh?

Kinh hãi trong lòng, hạ thủ lại không dung tình.

Lạc Hoa Thượng Nhân điên cuồng hô to: "Ta biết sai rồi, ta nguyện ý đầu hàng! Ta biết rất nhiều bí mật của Thánh Vương Các!"

Nghe nói như thế, trong lòng mọi người đồng thời hơi động.

Ninh Dạ đã nói: "Giết hắn, ai bảo vệ hắn, chính là đối địch với ta."

Con chó rác rưởi này "khinh bạc" bản thân, vô luận thế nào không thể để hắn sống sót.

Bất quá vừa nghĩ tới bạch diện nam kia, Ninh Dạ lại có chút đau đầu.

Bí mật này. . . Hơn nửa không thủ nổi a.

Chương 129 : Thay thế

Chương 129: Thay thế

Chuyện Ninh Dạ thành công kích sát Bạch Tùng Nguyệt, tiện thể còn diệt một cái Vô Cấu cảnh rất nhanh truyền ra.

Đặc biệt là lần này hắn chỉ đem về nguyên thần Vô Cấu, so với đem một cái hoàn chỉnh Vô Cấu, công huân chiết khấu liền nhỏ hơn nhiều, kết quả liền là trên Công Huân Bảng, Ninh Dạ nhất phi trùng thiên, trực tiếp trở thành thứ nhất.

Công Huân Bảng có thể đổi pháp bảo, nhưng Ninh Dạ không có hứng thú đối với pháp bảo, muốn chỉ là quyền lực.

Thần Cơ Đường, đệ nhị phó đường chủ.

"Làm rất tốt, thành công kích sát Bạch Tùng Nguyệt, cũng miễn nỗi lo về sau cho Hắc Bạch Thần Cung ta." Phong Đông Lâm vỗ vai Ninh Dạ nói: "Dự định muốn được thưởng cái gì?"

"Đem chữ "bị tuyển" xóa đi là được." Ninh Dạ cười nói.

Phong Đông Lâm cười to: "Vậy thì không được, quy củ chính là quy củ. Thần Cơ Đường đệ nhị phó đường chủ, không phải có công lao liền có thể đảm nhiệm, còn cần có thực lực trận đạo tương ứng. Ngươi ở phương diện này, lại không tính rất mạnh a."

Ninh Dạ trận đạo rất mạnh, nhưng tới nay không hiển lộ quá. Chỉ bất quá phù trận tương thông, Ninh Dạ ít nhiều cũng biểu hiện ra một ít, chỉ là tại Hắc Bạch Thần Cung không tính xuất chúng.

Vậy ra ta còn phải tiếp tục lộ ra a.

Ninh Dạ tâm thán.

Hắn nói: "Gần nhất có nghiên cứu."

"Ồ? Ta cho rằng ngươi nghiên cứu chính là quang chi đạo tắc. Độn thuật của ngươi rất không tệ, đặc biệt là liền cấp bậc Vô Cấu đều có thể truyền tống. Như tại hãm địa cùng ngươi giao thủ, liền ngay cả ta cũng có thể bị ngươi chôn giết."

Ninh Dạ hồi đáp: "Đây chính là nguyên nhân tại sao ta muốn trở thành phó đường chủ. Ta có thể đem người đưa vào trong trận, nhưng Hắc Bạch Đại Trận lại không hẳn có thể phối hợp ta. Còn nhớ thời điểm lần đầu tiên làm như thế, Đại Đức hòa thượng trốn ra được ròng rã ba lần. Trong này cố nhiên có nguyên nhân trận pháp cũng chưa hoàn thiện, những cũng là bởi vì ta vô pháp chưởng khống đại trận, không thể đem đối thủ đưa đến địa phương thích hợp. Nếu như có thể chưởng khống, đưa tới vị trí càng chuẩn, hiệu quả cũng càng tốt hơn."

"Ngô." Phong Đông Lâm sờ sờ cằm: "Đến cũng xác thực là cái lý do nói còn nghe được. Đúng rồi, viên Hắc Bạch Kỳ Tử của Bạch Tùng Nguyệt, ngươi đã thu hồi lại chưa?"

Ninh Dạ gật đầu, nhưng không lấy ra.

Phong Đông Lâm hiểu tâm tư hắn, cười nói: "Tiểu tử ngươi, còn giấu làm của riêng với ta? Lấy ra."

Ninh Dạ không tình nguyện lấy ra Hắc Bạch Kỳ Tử.

Phong Đông Lâm một phát tiếp nhận, hướng tới quân cờ đánh ra một đạo cấm chế.

Một lát sau giao cho Ninh Dạ: "Hắc bạch kỳ đối ứng hắc bạch trận, mỗi một quân đều có huyền diệu, có thể dùng để xúc động trận pháp. Ta đã tại trên quân cờ này chủng hạ cấm chế, thông qua nó, ngươi liền có thể giải toàn bộ tình huống bên trong Hắc Bạch Đại Trận, thậm chí khởi động bộ phận trận pháp uy năng."

Ninh Dạ nhưng rất không vừa ý: "Nghe ý này của ngài, ta hẳn là không làm được phó đường chủ?"

Phong Đông Lâm mặc dù là đang giúp hắn, nhưng rất hiển nhiên, bản thân liền nói rõ Ninh Dạ là không được làm phó đường chủ.

Đây cũng là chỗ Ninh Dạ không hiểu, tuy rằng trên Công Huân Bảng đưa ra đãi ngộ là bị tuyển, nhưng Ninh Dạ tin tưởng, lấy thực lực danh vọng cùng cống hiến của bản thân, không đạo lý lại lạc tuyển.

Phong Đông Lâm thở dài: "Vị trí này bị Kiều Nhật Quan nhìn trúng."

Kiều Nhật Quan?

Ninh Dạ nhớ tới, người này là đệ tử của Vệ Xuân Nguyên, tu tiên hơn 100 năm, cũng coi như là tiền bối, bây giờ là Vạn Pháp đỉnh phong, tinh thông trận đạo.

Người này so với Chu Thủy Tiền đến là mạnh hơn, nhưng cũng không tính được thiên tư tuyệt diễm, chỉ bất quá phụ thân đã từng là công thần của Hắc Bạch Thần Cung, đã cứu mệnh Vệ Xuân

Nguyên, vì vậy trở thành Vệ Xuân Nguyên môn hạ —— đồ đệ của các đại lão, hoặc là liên hệ máu mủ, hoặc là thiên tư cực kỳ tốt, hoặc chính là bối cảnh đặc biệt ngạnh.

Kiều Nhật Quan liền thuộc về bối cảnh ngạnh, nghe nói phụ thân hắn năm đó cùng một đám đại lão Hắc Bạch Thần Cung đều quan hệ tốt, mãi đến tận hiện tại, bao gồm cả đám người Hà Sinh Mặc, cũng có không ít người nợ hắn một nhân tình.

Kiều Nhật Quan không tính quá tranh khí cũng không tính bất tranh khí, tại bên trong tu sĩ thuộc về điển hình trên không ra trên dưới không ra dưới, nhưng cũng chính bởi vậy, hắn rất thiện ẩn nhẫn.

Thời điểm Lý Huyền Cơ tại, hắn không nổi bong bóng, Lý Huyền Cơ vừa chết, Thần Cơ Đường tuy rằng có kẻ mạnh hơn hắn, nhưng chênh lệch không đến mức độ có thể vượt trên tư lịch của hắn. Vì vậy hắn muốn lên, thượng tầng cũng liền đồng ý.

Nếu như Ninh Dạ lấy ra toàn bộ bản lĩnh, có lẽ có thể vượt trên Kiều Nhật Quan, nhưng hắn muốn giấu giấu diếm diếm, liền làm không được.

Vì vậy nghe nói là Kiều Nhật Quan, Ninh Dạ liền minh bạch tại sao bản thân hết phim.

Nghĩ nghĩ, hắn nói: "Đúng rồi, thời điểm ám sát Bạch Tùng Nguyệt, ta lấy được một cái tin tức."

"Cái gì?"

"Cực Chiến Đạo cùng Thánh Vương Các đã đang điều Ảnh Vụ Chu tới rồi."

Nghe thấy điều này, Phong Đông Lâm nhíu chặt lông mày: "Nhanh như vậy? Phỏng chừng bao lâu có thể đến?"

Dựa theo đề nghị của Ninh Dạ, Hắc Bạch Thần Cung làm cái kế hoạch. Hắc Bạch Đại Trận bố trí ở ngoài Hàn Cực Sơn chỉ là cái danh nghĩa, trong Hàn Cực Bí Cảnh mới thực sự là đòn sát thủ.

Cực Chiến Đạo cùng Thánh Vương Các, thiên tân vạn khổ tiến vào Hàn Cực Bí Cảnh, chờ đợi bọn hắn lại là một cái cạm bẫy cự đại, cuối cùng dẫn đến tổn thất nặng nề, đây là tính toán của Hắc Bạch Thần Cung.

Nhưng tất cả những thứ này đều cần thời gian.

Thời gian càng dài, chuẩn bị liền càng đầy đủ, hiệu quả dĩ nhiên là càng tốt.

Vì vậy tin tức của Ninh Dạ, mang ý nghĩa thời gian chuẩn bị của Hắc Bạch Thần Cung không còn bao lâu nữa.

Ninh Dạ hồi đáp: "Ảnh Vụ Chu không giống Lưu Kim Toa, là tồn tại sẵn có, nếu đã là điều tới, hẳn là không cần quá lâu, phỏng chừng cũng chỉ là mấy ngày. Bất quá. . ."

"Bất quá làm sao?"

"Một cái Vô Cấu khác còn sống, hắn biết ta nghe được bọn họ nói chuyện, có thể bởi vậy thay đổi kế hoạch hay không cũng khó nói."

"Ngươi cho là thế nào?"

"Ta cho rằng sẽ không."

"Tại sao?"

"Hàn Cực Bí Cảnh là mục tiêu, đây vốn là chuyện công khai. Khác biệt gần như chỉ ở lúc nào bọn họ mới phát động tổng tiến công. Vốn bọn họ khả năng là sẽ tại mấy ngày sau, Ảnh Vụ Chu đến rồi xuất thủ. Nhưng nếu đã biết bí mật đã lộ, liền khả năng sẽ một lần nữa điều chỉnh thời gian. Nói chung, mục tiêu không cần thiết thay đổi, chỉ là thời gian do bọn họ chưởng khống. Cho nên đối với chúng ta mà nói, trọng yếu cũng không phải Cực Chiến Đạo bọn họ có thể tiến vào hay không, mà là bọn họ khi nào sẽ vào. . . Bí cảnh nội bố, có phải Cửu Đinh Kim Giáp Trận?"

Phong Đông Lâm gật gật đầu.

Cửu Đinh Kim Giáp Trận là đệ nhất đại trận của Long Dương Phủ, nhưng trận này kỳ thực thiện công mà không thiện thủ. Hàn Cực Bí Cảnh bị Hắc Bạch Thần Cung bố trí qua, thiên nhiên hãm địa, tại bên trong bí cảnh lặng yên bày xuống Cửu Đinh Kim Giáp Trận, tuyệt đối sẽ làm cho hai phái chịu không nổi.

Ninh Dạ trực tiếp nói: "Nếu ta đã không thể trở thành phó đường chủ, có thể cho ta đi chủ trì Cửu Đinh Kim Giáp Trận không?"

Phong Đông Lâm không nghĩ tới tư duy Ninh Dạ nhảy nhanh như thế, nhất thời ngơ ngác: "Tại sao?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Ta muốn làm Thần Cơ Đường phó đường chủ, là bởi vì muốn tiếp tục tham ngộ Hắc Bạch Kỳ Bàn. Hiện tại không có cơ hội, vậy thì tham nghiên một thoáng Cửu Long Đỉnh của Long Dương Phủ cũng tốt."

Cửu Long Đỉnh chính là trấn phái thần vật của Long Dương Phủ, Cửu Đinh Kim Giáp Trận chân chính, chính là lấy vật này làm hạch tâm mà thành.

Cùng Thu Thủy Trường Thiên Đồ công năng tạo hóa bất đồng, Cửu Long Đỉnh kỳ thực là một kiện thần khí luyện hóa điển hình. Nếu như nói tạo hóa thần vật là ban tặng sinh cơ cho vật thể không phải sinh mệnh, như vậy Cửu Long Đỉnh liền vừa vặn ngược lại, nó là cướp đoạt sinh cơ, trao cho tự thân, từ đó thu hoạch được uy năng cường đại.

Chính bởi vậy Cửu Long Đỉnh là thần khí sinh sát song trọng, có thể luyện hóa tu sĩ thành binh khôi, tự thân cũng có bàng đại uy năng.

Thậm chí cái thần khí này chính là căn nguyên Mộc Khôi Tông cùng Long Dương Phủ giao hảo —— Mộc Khôi Tông quá muốn nó rồi.

Vì vậy trong một quãng thời gian rất dài sau này, Mộc Khôi Tông cùng Long Dương Phủ giao hảo. Mộc Khôi Tông mượn Cửu Long Đỉnh luyện chế ra rất nhiều khôi lỗi cường đại, mà Long Dương Phủ cũng bởi vậy từ Mộc Khôi Tông thu được không ít khôi lỗi chi thuật, cũng hình thành nên hệ thống đặc biệt của bản thân.

Ninh Dạ đối với Cửu Long Đỉnh không có nhu cầu, nhưng chỉ cần là thứ tốt, ai còn lưu ý nhu cầu đây?

Chương 130 : Chiến tốt

Chương 130: Chiến tốt

Thiên Cơ bây giờ đã nhập trú Cự Ma Khôi.

Cự Ma Khôi bây giờ chỉ là thực lực Vô Cấu sơ kỳ, nhưng cũng không phải là không thể đề thăng. Bất quá nguyên thần đề thăng quá mức ác độc, hơn nữa Thiên Cơ vào ở, bản thân liền đồng nghĩa với nguyên thần, vô pháp hấp thu nguyên thần mới nữa.

Vì vậy muốn muốn tiếp tục đề thăng, liền cần Cửu Long Đỉnh hoặc là Cửu Đinh Kim Giáp Trận.

Nếu Hắc Bạch Thần Cung bên này đã có Kiều Nhật Quan, Ninh Dạ cảm thấy thay vì khổ tranh vị trí này, không bằng lùi lại mà cầu việc khác, xem xem có thể từ Long Dương Phủ được chút chỗ tốt hay không.

Lại nói Long Châu địa giới cũng có không ít mảnh vỡ Thiên Cơ Điện, hắn còn chưa có thu thập qua đây.

Phong Đông Lâm không nghĩ tới hắn lại đề xuất yêu cầu này, do dự một chút: "Ngươi ở nơi đó, chú định không thể trở thành người nói chuyện."

"Cũng không cần phải vậy." Ninh Dạ cười nói: "Ta qua đó, chính là học trộm, có thể học được cái gì đều là kiếm lời."

Hắn nói tất cả đều là nói thật, Phong Đông Lâm cũng cho rằng nói có lý, liền gật đầu: "Được, lại thêm thủ đoạn truyền tống của ngươi ở nơi đó cũng xác thực có thể phát huy đại tác dụng. Nếu như thế, liền dùng toàn bộ công huân của ngươi đi trao đổi, ngươi có bằng lòng hay không?"

"Tự nhiên!"

"Được." Phong Đông Lâm lấy ra một cục đá giao cho Ninh Dạ: "Đây là thiên lý truyền âm thạch, nói là ngàn dặm, kỳ thực cũng chỉ là trong vòng trăm dặm, luyện chế không dễ, còn không dễ bảo tồn, thông thường chỉ có thời chiến, mấy vị thượng tầng mới có tư cách sử dụng. Ngươi tuy rằng tu vi không đủ, nhưng đầu óc vô cùng tốt. Ta cho ngươi một cái, có tin tức gì, có thể trực tiếp dùng vật này liên hệ ta, lại là dùng tốt hơn so với hỏa phù nhiều."

"Đa tạ Phong điện!"

Sự tình liền định như vậy.

Xế chiều hôm đó, Ninh Dạ trực tiếp tới Hàn Cực Bí Cảnh.

Hàn Cực Bí Cảnh tuy có kịch độc vân chướng, nhưng là Hắc Bạch Thần Cung bản thân bố, tự nhiên có thông qua chi pháp.

Ninh Dạ nhẹ nhõm tiến vào, nghênh diện là một tên nam tử đi tới.

Hướng tới Ninh Dạ chắp tay nói: "Bất Quy Tử Chu Trác, tham kiến Ninh thượng tiên."

"Hóa ra là Bất Quy Tiên, ngưỡng mộ đã lâu!"

Bất Quy Tử Chu Trác, một cái trong Bát Cửu Huyền Cơ của Long Dương Phủ, địa vị gần giống Tứ Cửu Nhân Ma, thế nhưng tầng diện Vạn Pháp, nhân số lại là khổng lồ nhất.

Đây chủ yếu là bởi vì Long Dương Phủ sở trường về luyện hóa chi thuật, có thể thông qua thủ đoạn tương tự luyện bảo thể của Hạo Thiên Môn, cường hành cất cao tu vi một người. Bất quá Hạo Thiên Môn luyện chế bảo thể có thể không có hậu di chứng gì, mà Long Dương Phủ luyện chế nhân khôi, hậu di chứng liền lớn rồi, coi như luyện hóa thành công, cũng khó mà tiến bộ thêm.

Chính bởi vậy, Long Dương Phủ thực tế nắm giữ nhiều đến mấy ngàn viên Vạn Pháp cảnh, có thể xưng tiên môn trung cao tầng số lượng khổng lồ nhất.

Mà điểm khác biệt lớn nhất giữa Bát Cửu Huyền Cơ cùng những Vạn Pháp cảnh khác, vừa vặn chính là bọn họ không phải luyện hóa mà ra, là dựa vào tự thân tu luyện. Nhưng cũng chính bởi vậy, Bát Cửu Huyền Cơ không lấy cảnh giới làm ranh giới, mà là lấy tiềm lực phân chia, cho dù là Vạn Pháp sơ cảnh cũng có tư cách đứng hàng Bát Cửu, cũng chẳng trách số lượng nhiều.

Chu Trác chính là như vậy, hắn kỳ thực bất quá là một cái tu sĩ Vạn Pháp trung kỳ cũng không đến, nhưng ở trong Bát Cửu Huyền Cơ, đã tính là không tồi rồi.

Thời khắc này thấy Ninh Dạ, Chu Trác cười nói: "Ninh thượng tiên khách khí, so với ngươi, Long Dương Phủ ta còn kém xa lắm. Đến, ta trước tiên dẫn ngươi xem một chút Cửu Đinh Kim Giáp Trận."

Nói đã dẫn Ninh Dạ vào trận.

Cửu Đinh Kim Giáp Trận cùng Hắc Bạch Đại Trận bất đồng, ảo diệu không ở bên trong thiên địa, mà ở chỗ chiến tốt, điển hình đại trận lấy người làm hạch tâm bố trí. Chiến tốt cấu trận đều là kim cương thiết cốt, mang kim giáp, phối phù lục, cho dù chỉ là Tàng Tượng cảnh, chỉ cần trở thành trận tốt, đều có thể phát huy ra uy lực mạc đại.

Long Dương Phủ ban đầu là một cái tiểu môn phái lệ thuộc Hải Châu, vì phát triển lớn mạnh, cũng là dùng hết thủ đoạn, chung quanh trộm cướp. Cùng Yên Vũ Lâu bất đồng, Yên Vũ Lâu có truyền thừa của chính mình, đa số lấy trộm bảo làm chủ, Long Dương Phủ cảm thấy hứng thú lại là các loại bí pháp.

Bọn họ từ Yên Vũ Lâu học được ẩn nấp nguyên thần chi công, từ Hạo Thiên Môn thu được luyện bảo chi thuật, từ chỗ Ma Môn đạt được luyện ma chi pháp, từ Cực Chiến Đạo đạt được cường thể chi thuật, từ Vạn Hoa Cốc thu được y dược chi pháp, từ Thái Âm Môn học tập yêu thể luyện hóa, từ Thánh Vương Các đánh cắp Cửu Long Đỉnh, từ Mộc Khôi Tông học tập khôi lỗi chi thuật, cuối cùng lại thông qua các trung tiểu môn phái thu được trận pháp phù đạo chi thuật, cuối cùng hình thành năng lực luyện hóa đặc biệt của bản thân, cuối cùng vấn đỉnh Long Châu, từ tiểu đệ của Yên Vũ Lâu trước đây một thoáng trở thành minh hữu của Yên Vũ Lâu.

Loại cách làm bác thải chúng trường này, dựa vào chồng chất, khiến cho Long Dương Phủ trung hạ tầng tu sĩ đề thăng cấp tốc, trong đó tu sĩ hạ tầng vô luận số lượng vẫn là thực lực đều vượt xa tám môn phái khác, chỉ là cao tầng quá ít.

Toàn bộ Long Dương Phủ, chỉ có bốn Vô Cấu, hai Niết Bàn, hào xưng Nhị Thánh Tứ Đỉnh.

Điểm này đến là ngược lại với Cực Chiến Đạo, Cực Chiến Đạo trung hạ tầng tương đối bạc nhược, cao tầng nhưng cường. Bọn họ đi sinh tử lịch luyện chi đạo, hoặc là sống hoặc là chết, sống sót đều là cường đại, nếu không phải Từ Liệt chết rồi, Cực Chiến Đạo chỉ ở bề ngoài liền có năm vị Niết Bàn.

Thời khắc này hành tẩu tại giữa Cửu Đinh Kim Giáp Trận, Ninh Dạ nhìn thấy chính là một đống tượng đá.

Bề ngoài là tượng đá, bất quá Ninh Dạ biết, bọn chúng đều là chiến tốt.

Chiến tốt bị Long Dương Phủ lấy bí thuật luyện hóa, hình cùng khôi lỗi, cho dù là hắn cũng nhận biết không được nửa điểm khí tức của người sống.

Chu Trác đã nói: "Vì lần đại chiến này, Long Dương Phủ ta đã an bài ở chỗ này chín chín tám mươi mốt tôn long giáp vệ sĩ, 1200 tôn kim giáp vệ. Chỉ cần bọn chúng dám vào, coi như là Niết Bàn cũng phải chết ở chỗ này."

Ninh Dạ biết, long giáp vệ chính là Vạn Pháp đỉnh phong, kim giáp vệ chính là Vạn Pháp trung kỳ, bất quá bọn hắn đều là bị luyện hóa mà thành, luận năng lực đơn đả độc đấu, một cái Vạn Pháp đỉnh phong phỏng chừng cũng không bằng một cái Vạn Pháp sơ kỳ, nhưng nếu luận năng lực quần chiến, vậy thì ngược lại.

Bọn họ còn am hiểu liên thủ hơn so với Nguyên Lâu Vệ, thậm chí không cần lưu ly bình phụ trợ.

Ninh Dạ chú ý tới những tượng đá này mỗi cái đều đứng theo vị trí đặc biệt, bên trên còn dán có phù lục.

Hiếu kỳ qua xem một chút, Chu Trác nhắc nhở: "Ngàn vạn lần đừng bóc đi, yết chi tắc tỉnh."

"Tỉnh rồi sẽ thế nào?" Ninh Dạ hỏi.

Chu Trác hồi đáp: "Những thứ này đều là chúng ta dùng bí pháp thôi hóa mà thành, chỉ có cơ hội sử dụng một lần. Yết, chẳng khác nào sử dụng."

Trong lòng Ninh Dạ chấn động.

Đây đều là người sống a!

Ninh Dạ nghĩ nghĩ, nói: "Ta cần nghiên cứu một chút, xem xem liệu có thể cung cấp chút trợ giúp gì."

"Không có vấn đề, mời đi theo ta, mặt sau có chuẩn bị dùng." Chu Trác đến là hào phóng, tự dẫn Ninh Dạ đi tới một chỗ khố phòng.

Ninh Dạ hiếu kỳ: "Cửu Đinh Kim Giáp Trận, hẳn cũng coi như là tuyệt mật của Long Dương Phủ chứ? Liền như thế thả ra cho ta nghiên cứu?"

Chu Trác cười cười: "Mọi người đều là người mình, ta cũng không dối gạt ngài. Cửu Đinh Kim Giáp Trận chân chính then chốt, không ở chỗ luyện hóa, mà ở chỗ khống chế. khống chế những trận tốt bị luyện hóa này, mới là then chốt . Còn luyện hóa, ngài cũng biết, Long Dương Phủ là được từ các môn, còn chưa thể coi là đại bí mật. Lại thêm ngươi nếu có thể từ bên trong phát hiện đề thăng chi pháp gì, nguyện ý chỉ giáo, Long Dương Phủ ta cao hứng còn không kịp đây. Hơn nữa, chuyện này đối với trận chiến này cũng có chỗ tốt. . ."

Ý tại ngôn ngoại liền là, ngươi nếu như chịu dụng tâm nghiên cứu, không cướp thực quyền, vậy cho ngươi chút tri thức cũng không sao.

Ninh Dạ minh bạch ý tứ của hắn, hơi hơi mỉm cười: "Hóa ra là như vậy."

Mục đích chính Ninh Dạ muốn thực quyền là cường đại, nếu đối phương đã chịu dùng cường đại đem đổi lấy hắn không hỏi đến, vậy hắn đến cũng không ngại hợp tác một chút.

Hơn nữa đối với Long Dương Phủ mà nói, luyện hóa chi thuật xác thực không phải bí mật lớn, nhưng đối với Ninh Dạ mà nói, muốn hắn đi sưu tập các môn bí học vẫn còn có chút phiền phức.

Ngược lại là cái khống chế chi pháp kia, hắn đến không phải quá để ý.

Thiên Cơ Điện Cửu Thiên Thần Thuật, không thiện chính diện quyết đấu, một mực lại là am hiểu những thứ bàng môn chi thuật này.

Ngay sau đó liền tới khố phòng, lấy hai tôn chiến tốt, tinh tế nghiên cứu thủ đoạn cấm chế phía trên.

Chương 131 : Hạch tâm

Chương 131: Hạch tâm

Sau khi đạt thành thỏa thuận hiểu ngầm, Ninh Dạ tựa như Long Dương Phủ mong đợi đồng dạng, tinh lực chủ yếu đều đặt ở trên nghiên cứu chiến tốt cùng Cửu Đinh Kim Giáp Trận, ngẫu nhiên cũng sẽ đi xem một chút Cửu Long Đỉnh, tiến hành nghiên cứu.

Bất quá khiến hắn tiếc nuối chính là, Cửu Long Đỉnh chính là một kiện công sát thần khí tiêu chuẩn, cũng không có đại đạo gì đáng nói, lại là không có quá nhiều giá trị nghiên cứu.

Ngược lại là chiến tốt nho nhỏ kia, dính đến phù đạo, cấm chế, sinh mệnh luyện hóa chi thuật, đến là có vô cùng huyền bí có thể tìm tòi nghiên cứu.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt chính là bảy ngày trôi qua.

Ngày hôm đó, Ninh Dạ đang nghiên cứu chiến tốt, bỗng nhiên trong lòng hơi động, lấy ra Lưu Thương Kính.

Lưu Thương Kính mặt kính lưu chuyển, thế mà xuất hiện họa diện mờ mờ ảo ảo.

Lưu Thương Kính chung quy không phải Côn Lôn Kính, hiệu quả không tốt như vậy, nhưng chỉ nhìn chu hình, Ninh Dạ đã biết là vụ ảnh chu.

Là người của Cực Chiến Đạo cùng Thánh Vương Các tiến vào rồi.

Vụ ảnh chu ước chừng có gần trăm chiếc, xem ra lần này Cực Chiến Đạo bọn họ là chí tại tất đắc a.

Ninh Dạ vốn định thông báo Long Dương Phủ, bất quá nghĩ nghĩ vẫn là thôi, lại tiếp tục nghiên cứu chiến tốt trước mắt.

"Bí thuật của Long Dương Phủ xem ra đều là lắp bảy ghép tám tập hợp mà thành, nhưng thú vị chính là, cách làm nhìn như hỗn độn này, lại đạt thành hiệu quả hài hòa hoàn mỹ. Thú vị nhất chính là, coi như ta học pháp này, cũng vô pháp thực hiện. Thiên Cơ, ngươi nói đây là tại sao?"

"Tự nhiên là bởi vì còn có bí pháp khác không có lộ ra với ngươi." Thiên Cơ hồi đáp: "Long Dương Phủ lại không phải người ngu, làm sao có khả năng đem bí mật hạch tâm liền như thế giao cho ngươi."

Ninh Dạ lại lắc đầu: "Ta lại không cho là nguyên nhân này."

"A? Có ý gì?" Thiên Cơ không rõ.

Ninh Dạ giải thích: "Bí pháp giả, tự thành một bộ, có hệ thống hoàn chỉnh, mới là bí pháp. Chiến tốt chúng ta nhìn thấy trước mắt, là kết quả tập hợp điển hình của ghép bảy ráp tám. Loại thủ pháp này, nhìn thế nào cũng không giống là bí thuật luyện hóa hoàn chỉnh. Nếu như là bí thuật chân chính, không nên là như vậy. Coi như là chỉ bộ phận lộ tại mặt ngoài, cũng là có bộ phận hài hòa thống nhất."

Thiên Cơ thành thật trả lời: "Ta vẫn là không hiểu."

Vẫn là Tinh La nói: "Ý của chủ nhân, chính là làm bí thuật, nó quá thô ráp, không giống như biểu hiện một đại môn phái nên có. Nhưng nhìn từ hiệu quả thực tế, nó lại xác thực là Long Dương Phủ Cửu Đinh chiến tốt, điều này rất mâu thuẫn."

Thiên Cơ phát hiện sự thông minh của chính mình còn không bằng trùng mẫu, rất là bất mãn: "Ta biết, không cần ngươi giải thích. Vấn đề là vì sao lại như vậy?"

Cái này xác thực Tinh La cũng không trả lời được.

Vẫn là Ninh Dạ nói: "Đơn giản, bởi vì đây là Long Dương Phủ cố ý gây ra. Đặc tính của chiến tốt, là năng lực liên thủ mạnh, cá thể nhược. Một khi sử dụng, không giữ nổi vậy thì sẽ rơi vào trong tay người khác bị tiến hành nghiên cứu. Nếu ngươi đã không chắc chắn ẩn giấu được bí thuật, vậy thì thẳng thắn đừng để bí mật chân chính có giá trị ở trên."

Thiên Cơ thất vọng: "Vậy không phải là vô dụng?"

Ninh Dạ cười lạnh: "Vừa vặn ngược lại, phi thường hữu dụng. Ngươi biết loại cách làm này khó bao nhiêu sao? Ngươi muốn phát minh một thứ, nhưng còn muốn hết thảy hạch tâm then chốt, đều không tại bản thân vật này, mà tại nơi khác, điều này có ý vị gì?"

Thiên Cơ tỉnh ngộ ra: "Gọi. . . Gọi. . . Ngàn dặm chưởng khống?"

Nó nhất thời không nghĩ ra nên lấy cái tên gì, liền bật ra cái thuyết pháp ngàn dặm chưởng khống.

Ninh Dạ cười nói: "Có chút ý tứ như vậy, nhưng ta càng yêu thích gọi nó là 'dịch vụ đám mây'."

"Dịch vụ đám mây?" Tinh La cùng Thiên Cơ đồng thời không rõ.

Ninh Dạ cũng lười giải thích: "Há, chính là nói, hết thảy hạch tâm then chốt đều phảng phất tại đám mây, như Thiên Cơ vừa nói, ngoài ngàn dặm liền có thể ảnh hưởng cùng chưởng khống."

Thiên Cơ đại hỉ: "Đó không phải là thuyết pháp của ta sao. Nói như vậy, then chốt vẫn là ở trên Cửu Long Đỉnh?"

Ninh Dạ lại lắc đầu: "Không phải Cửu Long Đỉnh, đó chỉ là cái giả tượng."

"A?" Thiên Cơ cùng Tinh La đồng thời không rõ.

"Cửu Long Đỉnh không phải hạch tâm sao?"

"Không, Kim Giáp Trận hẳn là có ba chỗ then chốt. Cửu Long Đỉnh là sát phạt chi hạch, trong trận là chỗ giá ngự, nhưng ngoài như vậy ra còn có một cái then chốt, chính là then chốt đem hết thảy tất cả những thứ này liên tiếp lại, mà ta có một loại cảm giác. . ."

"Cái gì?"

"Hẳn là có quan hệ cùng mảnh vỡ Luyện Yêu Tháp của Thiên Cơ Môn."

"Mảnh vỡ Luyện Yêu Tháp?" Tinh La kinh hô.

Tinh La cả kinh nói: "Ngươi là nói, Long Dương Phủ thông qua mảnh vỡ Luyện Yêu Tháp chưởng khống? Nhưng mảnh vỡ Luyện Yêu Tháp không có công năng này a."

"Không, có!" Ninh Dạ trả lời rất khẳng định.

Luyện Yêu Tháp là thứ Thiên Cơ Môn năm đó dùng để luyện hóa yêu thú, phụ trợ tác chiến.

Mà muốn giá ngự yêu thú, nhất định phải có khống chế chi đạo.

Ninh Dạ là đệ tử Thiên Cơ Môn, rất rõ ràng bản thân Luyện Yêu Tháp liền có thể khống chế yêu thú, chưởng khống Luyện Yêu Tháp chi nhân, giá ngự yêu thú như tay chân mình.

Long Dương Phủ chiến tốt, bao hàm bí thư của nhiều môn phái, Hạo Thiên Môn luyện bảo thuật dùng để chế tạo chiến tốt giáp trụ, Mộc Khôi Tông khôi lỗi thuật dùng để cải tạo thân thể, Vạn Hoa Cốc y dược chi thuật dùng để bạt cao tu vi, cơ quan trận đạo phù lục chi thuật dùng để liên hợp cùng tăng cường chiến lực, Ma Môn bí thuật dùng để đề kháng độc tố ma hóa các loại thủ đoạn xâm thực, mỗi một cái đều có tác dụng của chính mình, chỉ có Thái Âm Môn luyện yêu chi thuật, tồn tại tại trên người chiến tốt, lại không nhìn thấy phát huy bất kỳ tác dụng gì.

Hiện tại xem ra, liền ứng với mặt đó rồi.

Chính bởi vì là công năng chia lìa, vì vậy chiến tốt không cần bí pháp quá mức cường đại chống đỡ, chỉ cần đơn giản ghép vào là được, không chỉ phí tổn thấp, còn không sợ bị người đánh cắp bí pháp.

Vì vậy Ninh Dạ dám khẳng định, trên tay Long Dương Phủ hơn nửa có một khối mảnh vỡ Luyện Yêu Tháp dùng cho liên kết hết thảy giáp vệ, vật này là hạch tâm then chốt, nhưng điều khiển không cần nó, vì vậy chỉ cần ẩn giấu ở trong trận liền có thể phát huy tác dụng.

Nhưng dựa vào mảnh vỡ Luyện Yêu Tháp không đủ, hơn nửa còn giống như Tỏa Long Liên, trải qua luyện hóa, thậm chí phối hợp bí thuật chuyên môn.

Đây mới thực sự là then chốt.

Vấn đề là nó đến cùng ở đâu đây?

Côn Lôn Kính không ở trong tay, Ninh Dạ nhất thời cũng không biết nên làm sao tra xét.

Chính đang suy nghĩ, lại nhìn thấy trong Lưu Thương Kính, chiến khởi phân vân.

Lại là Long Dương Phủ đã phát hiện đối thủ xâm lấn, dồn dập xuất kích ứng địch, bất quá Cửu Đinh Kim Giáp Trận chưa khởi động, hiển nhiên là muốn xác nhận có cá lớn mắc câu mới sẽ vận dụng.

Lần đại chiến này, hết thảy đều tại trong kế hoạch của Ninh Dạ, Cực Chiến Đạo, Thánh Vương Các không biết lý lẽ trong đó xông vào trong, thua là khẳng định thua, khác biệt chỉ ở chỗ phải bỏ ra bao nhiêu đại giá.

Ninh Dạ đối với chuyện kết quả chú định không quá cảm thấy hứng thú, hắn hiện tại càng muốn biết cái mảnh vỡ Luyện Yêu Tháp kia ở đâu, cho dù hỏa phù đưa tin, thông báo hắn địch nhân đến, hắn cũng không có thời gian để ý.

Thời khắc này nghĩ nghĩ, Ninh Dạ nói: "Hạch tâm hẳn là sẽ không quá xa, bằng không khó có thể phát huy tác dụng. Tốt nhất là chỗ không người chú ý, vì vậy khẳng định không ở trọng địa yếu địa. Nhưng phải phòng vạn nhất, cũng tuyệt không phải tùy tiện là ai cũng có thể vào. . . Nếu như là ngươi, ngươi cảm thấy địa phương như vậy nơi nào thích hợp nhất?"

"Tịnh phòng!" Thiên Cơ lập tức nói.

Hắn đến còn chưa quên Ninh Dạ lúc trước gõ trần nhà tịnh phòng Thiên Tú Các gõ ra chỗ tốt.

Ninh Dạ lắc đầu cười khổ: "Sẽ không là nơi này. Hạch tâm bí địa, muốn phát huy tác dụng, kinh không được ô uế, hơn nữa khẳng định phải là tại trong trận, bằng không khó có thể phát huy tác dụng."

Tinh La bật thốt lên: "Vậy thì hẳn là tại Tử Môn chi địa."

"Ân?" Ninh Dạ ngẩn ra, lập tức tỉnh ngộ, kêu lên: "Không, sẽ không phải Tử Môn. Tử Môn sinh tử chi địa, xoắn giết vị trí, không thích hợp. Ta biết rồi, Luyện Yêu Tháp đối ứng trung vị, trung vị trung dung chi địa, phi sinh phi tử, là thích hợp nhất. Nhất định là chỗ ấy!"

"Vậy liền đi nơi đó, cướp mảnh vỡ Luyện Yêu Tháp!" Tinh La Thiên Cơ đồng thời đại hỉ.

"Không!" Ninh Dạ lại lắc đầu: "Đại chiến trước mặt, chúng ta không thể động thủ, bằng không liền sẽ làm lỡ đại kế."

"Vậy làm sao bây giờ?"

Ninh Dạ đang suy nghĩ, lại nhìn thấy trên Lưu Thương Kính hình ảnh một người lóe qua.

Dung Thành!

Chương 132 : Long giáp vệ

Chương 132: Long giáp vệ

Cứ việc sớm có chuẩn bị tâm lý, nhìn thấy lít nha lít nhít một đám lớn tu sĩ Long Dương Phủ chém giết tới thời điểm, Dung Thành trong lòng vẫn là thầm mắng.

Cực Chiến Đạo cùng Thánh Vương Các cái kia một đám óc heo, biết rõ Hàn Cực Bí Cảnh khả năng có vấn đề, vẫn là phải vào trong xông.

Không phải đám gia hỏa này có cái gì hùng tài đại lược, mà chính là trường kỳ cao cao tại thượng, không coi ai ra gì, dẫn đến bọn họ coi trời bằng vung, tin tưởng thực lực tuyệt đối có thể bãi bình tất cả.

Hàn Cực Bí Cảnh đến cùng có hay không cạm bẫy bọn họ căn bản không quan tâm, chỉ là đơn thuần tự phụ, sau đó liền như thế giết tới.

Cùng Ninh Dạ so với, đám gia hỏa này quả thực liền đơn thuần giống cải thìa.

Nếu không phải mình hiện tại là Dung chạy chạy, coi như có Ninh Dạ chiếu cố, hắn đều sẽ không tiến địa phương quỷ quái này đến.

Bây giờ Hàn Cực Bí Cảnh này, ở ngoài có độc vân vụ chướng, Hắc Bạch Đại Trận phong tỏa, nội có tu sĩ Long Dương Phủ tre già măng mọc, lưỡng đại tiên môn lại như không đầu con ruồi bình thường tông thẳng tới, hoàn toàn tự chui vào lưới.

Dung Thành biết, ngày hôm nay lưỡng đại tiên môn khẳng định là muốn chết một đám lớn người.

Mà hắn quan tâm hơn là thế nào từ bên trong mò chỗ tốt.

Đang suy nghĩ, chợt được Ninh Dạ truyền âm: "Đi trung môn."

"Ninh Dạ?" Dung Thành đại hỉ: "Tiểu tử ngươi rốt cục nổi bong bóng. Ngươi ở chỗ nào?"

"Ngươi đừng quản ta ở đâu, ngươi hiện tại đi trung môn, đúng rồi, tốt nhất mang cái Vô Cấu cảnh quá khứ."

"Ta đi!" Dung Thành mắng: "Ta có tư cách gì mang Vô Cấu cảnh."

"Nói dối a lý do ngươi tùy tiện biên. Đằng nào nơi đó có chỗ tốt, then chốt lúc nói không chắc còn có thể cho ngươi lập một công."

Nghe nói như thế, Dung Thành tinh thần chấn động: "Hảo!"

Giống như Ninh Dạ, Dung Thành cũng là không lợi không dậy sớm nổi, nghe nói có chỗ tốt, lập tức liền có biện pháp.

Hắn trực tiếp chạy đến bên người một tên tu sĩ, nhắc tới cũng xảo, chính là ngày đó Ninh Dạ kích sát Bạch Tùng Nguyệt lúc bạch diện nam kia.

Dung Thành nói: "Cổ Tùng tiên trưởng, Long Dương Phủ ẩn giấu ở nơi này, có thể thấy được Hàn Cực Bí Cảnh chính là cái cạm bẫy, ta hoài nghi, bọn họ từ lâu chuẩn bị sẵn Cửu Đinh Kim Giáp Trận, chỉ chờ thời cơ phát động."

Cái kia Cổ Tùng tiên đánh ra tiên pháp bức lui đối thủ, về nhìn Dung Thành: "Vậy thì làm sao? Mặt trên tự có phương pháp, ngươi không cần bận tâm."

Phương pháp gì? Còn không chính là khinh xuất? Con mẹ ngươi liền xả đi!

Dung Thành phỉ nhổ trong bụng, trong miệng liền nói: "Mặt trên có mặt trên chủ ý, nhưng người phía dưới, cũng vẫn là phải vì chính mình ngẫm lại. Thuộc hạ trước đây xuất thân Thiên Tinh Môn, vẫn tính hiểu một ít cơ quan cấm chế chi thuật. Đối Cửu Đinh Kim Giáp cũng có chút lý giải."

"Ồ?" Lời này rốt cục khiến cái kia Cổ Tùng tiên đã có chút hứng thú: "Ngươi có ý gì?"

Dung Thành há mồm liền đến: "Cửu Đinh Kim Giáp Trận tuy là lấy người làm chủ, nhưng cũng có trận cơ, mà trong các trận cơ, có không ít địa phương càng là chất đầy tư nguyên quý giá. . ."

Hắn đặc ý đem tư nguyên hai chữ trọng âm cường điệu, Cổ Tùng tiên tinh thần chấn động: "Sau đó thì sao?"

Dung Thành nói: "Thừa dịp hiện tại Cửu Đinh Kim Giáp Trận còn không phát động, chính là thời cơ. Nếu ngươi ta có thể đi vào nơi yếu hại, không chỉ có thể phá địch đại trận, càng có thể được không ít chỗ tốt a!"

Lúc hắn nói chuyện ngữ khí chân thành, ánh mắt tham lam, ngôn từ tạc tạc, ngữ khí khẳng định dĩ cực.

Từ khi hợp tác với Ninh Dạ qua đi, Dung Thành liền biết, một cái nói dối muốn thành công, trọng yếu nhất không phải nói dối bản thân hoàn thiện, càng trọng yếu vẫn là biểu diễn phải hoàn mỹ.

Nếu như nói Ninh Dạ là văn bản lưu, yêu thích đem văn bản làm đến mức tận cùng, như vậy Dung Thành chính là biểu diễn lưu, văn bản giống như vậy, nhưng biểu diễn tuyệt đối chân thực cảm động.

Cổ Tùng tiên bị hắn tự tin cường đại cùng ngữ điệu tham lam hấp dẫn, tham niệm trong lòng bùng lên: "Có thể chắc chắn chứ?"

Dung Thành làm ra cắn răng một cái không cam lòng hình dáng, thấp giọng nói: "Thuộc hạ lấy tự thân tu nghiệp là thề, nơi đó tuyệt đối có chỗ tốt lớn."

Lời này tuyệt đối không giả, kỳ thực mặc kệ cái nào trận môn hạch tâm, đều sẽ có chỗ tốt.

Chỉ bất quá nương theo nguy hiểm là một chuyện khác.

Nghe hắn nói như vậy, Cổ Tùng tiên quả nhiên gật đầu: "Được, vậy ngươi dẫn đường. Mấy người các ngươi, đi theo ta!"

Hàng này đến cũng cẩn thận, thế mà lại điểm ba tên Vạn Pháp hộ tống.

Đằng nào có nguy hiểm thủ hạ lên, có chỗ tốt bản thân trước tiên mò, thực sự không được liền giết người diệt khẩu, ba cái Vạn Pháp đối với hắn mà nói vấn đề không lớn.

Liền như thế, Dung Thành nhẹ nhõm dẫn người đi vào.

Vừa mới đi không bao xa, liền nghe cách đó không xa tiếng giết nổi lên, vô số chiến tốt xung phong mà ra, dấy lên một phiến sát ý ngút trời.

"Quả nhiên là Cửu Đinh Kim Giáp Trận!" Cổ Tùng hừ nói.

Cửu Đinh Kim Giáp Trận rốt cục phát chuyển động, vậy ý nghĩa là Thánh Vương Các cùng Cực Chiến Đạo cường nhân đã xuất thủ, chiến đấu tại thời khắc này chính thức bạch nhiệt hóa.

Nhưng giấu trong lòng kế vặt mấy người nhưng không để ý tới, tự vòng hướng hậu phương, tại dưới sự chỉ dẫn của Dung Thành, một đường hướng trung môn vị trí mà đi.

Trong lúc đó tuy rằng cũng sẽ gặp phải tu sĩ Long Dương Phủ, thế nhưng tại dưới thủ đoạn của đám người Cổ Tùng, nhưng đều nhẹ nhõm giải quyết, thật gặp phải cường địch, Ninh Dạ cũng sẽ sớm thông báo bọn họ.

Một đường hữu kinh vô hiểm đi tới, rất mau liền tới một chỗ thạch lâm.

Thạch lâm nội đứng sừng sững mười hai tôn kim giáp thạch tượng.

Nhìn thấy kim giáp thạch tượng, Cổ Tùng sắc mặt chìm xuống: "Là long giáp vệ, chưa thức tỉnh, cẩn thận, đừng kinh động bọn họ. Chúng ta vòng quanh đi."

Mười hai tên long giáp vệ, Cổ Tùng có thể không nắm chắc có thể đối phó.

Dung Thành nhưng cười nói: "Hóa ra là như vậy, ta nói Long Dương Phủ dùng cái gì ẩn tàng bảo bối của bọn họ đây, hóa ra là dùng long giáp vệ. Đúng rồi, đúng rồi, long giáp vệ thực lực cường hãn, tinh thông liên thủ, nếu như không có chỗ tốt, ai cũng sẽ không nguyện ý cùng bọn họ đối nghịch. Chỉ cần đem bảo vật ngụy trang thành hình dáng long giáp vệ, như vậy mọi người liền sẽ tự động tránh khỏi. Dù có cường giả, cũng chỉ có thể chú ý long giáp vệ thủ vệ chi địa, sẽ không chú ý bản thân long giáp vệ. Vì vậy cái kia hạch tâm cơ mật, hẳn là liền tại những trên người long giáp vệ này."

Cổ Tùng kinh ngạc: "Ngươi nói cái gì?"

Dung Thành vung tay: "Không có gì, Cổ Tùng thượng tiên, bảo bối liền tại thể nội những long giáp vệ này, ngươi có dám cùng đánh một trận?"

"Đùa gì thế?" Cổ Tùng giận dữ: "Nơi này là chiến trường, ta coi như có thể thắng bọn chúng, cũng tất tiêu hao trọng đại, mặt sau xử lí thế nào?"

"Vậy sẽ phải xem chỗ tốt là cái gì." Dung Thành nói đã tung ra một vật, chỉ có chừng hạt gạo, hạ xuống giữa mười hai tên long giáp vệ, liền thấy mười hai tên long giáp vệ đồng thời sống lại, tập thể nhìn phía năm người.

Cổ Tùng kinh hãi, đang muốn quát mắng thoát đi, Dung Thành lại nói: "Thượng tiên mời xem, bọn họ không có công kích."

Ân?

Cổ Tùng chú ý tới, này mười hai tên long giáp vệ quả nhiên không có xuất thủ, mà là liền đứng tại chỗ bất động, rất nhiều địch không động, ta không động chi thế.

Dung Thành đã nói: "Long giáp vệ xuất thì tất tiến, bây giờ nhưng lui giữ không trước, trái với lẽ thường. Chính là là trù phòng tất có yêu, thượng tiên, ngươi thật sự không dự định thử một lần?"

Thấy tình hình này, Cổ Tùng rốt cục ý thức được Dung Thành nói chính xác.

12 long giáp vệ này quả thật có vấn đề.

Vừa nghĩ đến đây, tham niệm đại thịnh.

Cổ Tùng gằn giọng nói: "Theo ta đồng loạt xuất thủ, trước hết giết cái thứ 3 bên trái."

Người này tuy rằng cẩn thận, nhưng ánh mắt đến là độc ác, liếc mắt đã nhìn ra cái long giáp vệ thứ ba bên trái chính là trận pháp hạch tâm then chốt.

Ngay sau đó năm người đồng thời xuất thủ, đã hướng tới đài long giáp vệ kia đánh tới.

Chương 133 : Món ăn khai vị

Chương 133: Món ăn khai vị

"Bọn họ đánh lên rồi!"

Chỗ tối, Thiên Cơ hưng phấn hô.

Nếu như Ninh Dạ đoán không sai, như vậy theo như hắn nói, hạch tâm chưởng khống Cửu Đinh Kim Giáp Trận liền giấu ở đây.

Thế nhưng Ninh Dạ lại vẫn như cũ vẻ mặt bình tĩnh, nhìn hình ảnh trong Lưu Thương Kính, hắn đột nhiên nói: "Dung Thành, 12 long giáp vệ vừa phá, bảo vật bên trong xuất hiện, ngươi ngàn vạn lần đừng lấy, tùy thời làm tốt chuẩn bị thoát đi."

Dung Thành ngẩn ra, sau đó yên lặng gật gật đầu, chỉ coi như không biết, tiếp tục cùng Cổ Tùng cùng 12 long giáp vệ kia đối chiến.

Thiên Cơ kỳ quái: "Tại sao?"

"Nếu như là hạch tâm chân chính, thì tuyệt đối sẽ không chỉ có chút lực lượng thủ vệ như vậy. Bọn họ không dễ lấy được như vậy."

"Ngươi là nói, trong bóng tối còn có thủ hộ chi nhân?"

"Đúng thế."

"Vậy vì sao không ra tay?"

"Cửu Đinh Kim Giáp Trận là một cái trận pháp bề ngoài bí mật đều công khai, tất cả mọi người đều cho rằng hạch tâm là Cửu Long Đỉnh. Vì vậy đối với Long Dương Phủ mà nói, đầu tiên là cơ mật không thể tiết lộ ra ngoài. Bọn họ hiện tại hẳn là cũng đang phán đoán, đối phương đến cùng là trùng hợp va phải chỗ này, hay là cố ý nhằm vào. Nếu như trùng hợp, vậy thì trực tiếp kích sát, nếu như nhằm vào mà đến, vậy thì cần điều tra rõ ràng, bí mật đến cùng là làm sao tiết lộ ra ngoài. Dưới tình huống này, bọn họ sẽ không dễ dàng xuất thủ, mà là sẽ yên lặng xem biến."

Thiên Cơ tỉnh ngộ: "Nhưng nếu là như vậy, kẻ trong bóng tối kia, hẳn phải là cực mạnh mới đúng."

Nghe nói như thế, Ninh Dạ cũng nhíu mày lại.

Long Dương Phủ chỉ có hai vị Niết Bàn.

Một vị trong đó trấn thủ bản châu, tới được một vị, đang cùng Thánh Vương Các bên kia quyết đấu sinh tử đây.

Cứ như vậy, Long Dương Phủ liền không có mấy khả năng là Niết Bàn cảnh ẩn náu ở bên.

Nhưng nếu như là Vô Cấu cảnh, Ninh Dạ tính toán một chốc Vô Cấu cảnh của Long Dương Phủ tới lần này, toàn bộ đều đã xuất thủ, cũng không thấy ẩn giấu.

Lại thêm Vô Cấu đối Vô Cấu, cũng không có tuyệt đối nắm chắc có thể bảo vệ bảo vật.

Mà muốn nói ẩn giấu một đống lớn tu sĩ trung tầng, lấy năng lực động sát của Ninh Dạ, là không thể nào giấu giếm được hắn.

Vậy thì là chuyện gì?

"Việc này có ý tứ, xem ra hẳn là trương bài tẩy nào đó mà chúng ta không biết." Ninh Dạ chính đang suy tư, lại nghe bên ngoài có âm thanh nói: "Ninh thượng tiên, bên ngoài chiến đấu đã khởi, Ninh thượng tiên vì sao còn lưu ở chỗ này?"

Là Chu Trác.

Ninh Dạ đứng dậy đi ra: "Hoảng cái gì, hiện tại bất quá là khai vị ăn sáng. Đánh thế nào rồi?"

Chu Trác hồi đáp: "Sào Quân Hải cùng Long Thánh đối đầu, Thập Nhị Sát tới sáu cái, người của chúng ta cũng đang toàn lực đối kháng. Cực Chiến Đạo là Dương Thế Hồng tới, Trường Sinh Tiên chính đang chiến đấu cùng hắn. Nhạc đại điện thủ, Phong điện thủ cũng cùng bọn Lâm Phượng Tú đánh không thể tách rời, món chính đều đã lên bàn, đâu ra khai vị chi thuyết?"

Ninh Dạ đến không để ý thuyết pháp này, chỉ là nghe thấy những người Chu Trác nhắc tới, bỗng nhiên ngẩn ra: "Dương Thế Hồng? Ngươi xác nhận Dương Thế Hồng tiến vào Hàn Cực Bí Cảnh?"

"Chính xác trăm phần trăm."

Trong lòng Ninh Dạ càng cảm giác không ổn.

Không phải đối với việc, mà là đối với người.

Cực Chiến Đạo ngũ cự đầu hắn đều đã tiếp xúc qua, Đông Vương Hà Thăng Triêu làm người ôn hòa, đại cục làm trọng, xem như là có cái nhìn đại cục nhất trong ngũ vương; Nam Vương Dương Cực Phong khí lượng nhỏ hẹp, tính khí nóng nảy; Tây Vương Dương Thế Hồng liền là cái tiểu nhân nham hiểm điển hình, phong cách tác phong cùng Cực Chiến Đạo hoàn toàn bất đồng.

Lúc trước thụ pháp chiến đạo thư, hắn là kẻ duy nhất làm bộ.

Dạng người như vậy, lại lỗ mãng vọt vào Hàn Cực Bí Cảnh như vậy?

Nhất định là có chỗ dựa!

Nhưng mà chỗ dựa của hắn là cái gì?

Long Dương Phủ, Cực Chiến Đạo mỗi bên đều có bàn tính, cho dù là chiến cuộc xem ra đã đến cực hạn, nhưng hiển nhiên mỗi bên đều còn có hậu chiêu.

Nghĩ tới đây, Ninh Dạ liền biết.

Đây mới chỉ là món khai vị!

Món chính tuyệt đối còn chưa tới.

Hắn trong lòng hiểu rõ, trong miệng liền nói: "Được, nếu như thế, vậy cũng đến thời điểm ta hiệu lực. Chu tiên sinh có thể có sắp xếp gì?"

Chu Trác đại hỉ: "Có lời này của Ninh thượng tiên là tốt rồi. Cửu Đinh Kim Giáp Trận, còn có năm chỗ chưa toàn diện khởi động, mặt trên muốn thăm dò một thoáng, dụ địch thâm nhập, thế nhưng Cực Chiến Đạo cùng Thánh Vương Các đều rất cẩn thận. Tại sau khi phát hiện nội có phục kích, thế mà không tiếp tục tiến lên, mà lại khổ chiến ngay tại chỗ. Vì vậy thỉnh Ninh thượng tiên xuất động, tận khả năng đem nhiều một chút tu sĩ, trực tiếp quăng vào trong trận, để cho Cửu Đinh Kim Giáp Trận của ta toàn diện phát uy."

"Nhưng bọn họ cũng không có thử nghiệm đột vây, đúng không?" Ninh Dạ lập tức nói.

Chu Trác ngẩn ra: "Vâng."

Mẹ nó, đám gia hỏa này quả nhiên có quỷ. Ninh Dạ thầm nghĩ, trong miệng liền nói: "Nếu ngươi đã nói như vậy, vậy ta qua đó là được."

Nói đã hướng phương vị một chỗ bay đi.

Đi tới chiến trường phía trước, liền thấy nơi này đã đánh thành một nồi cháo nóng.

Đâu đâu cũng có tu sĩ đang chiến đấu, tiên pháp thần thông tứ ngược hoành hành.

Bọn họ giờ phút này chính tại chỗ sâu trong Hàn Cực Bí Cảnh, ngoại có độc chướng, nội có đại trận, chỉ có khu vực biên giới này vẫn còn tính an toàn, chiến đấu cũng liền chủ yếu phát sinh ở chỗ này.

Cửu Đinh Kim Giáp Trận đã khởi động chung quanh, đâu đâu cũng có giáp vệ phô thiên cái địa tràn tới, hung hãn không sợ chết xung phong, phía sau liền là các môn phái tu sĩ bên dưới Long Châu phụ trợ tấn công.

Mà tại bên ngoài khí độc, Hắc Bạch Thần Cung cũng đã khởi động đại trận, phong tỏa toàn diện đường lui, càng có Hắc Bạch Thần Cung đại năng thân nhập bí cảnh, tìm tới mục tiêu của mình từng đôi chém giết.

Xem ra, Cực Chiến Đạo cùng Thánh Vương Các đã cùng đường mạt lộ.

Ninh Dạ mắt thấy tình hình này, cũng không phí lời, khiến Thiên Cơ tập trung Lưu Thương Kính, bản thân bay thẳng đến bên người một tên tu sĩ Vạn Pháp.

Tu sĩ Vạn Pháp kia giương tay chính là vạn ngàn kiếm quang tập tới.

Ninh Dạ "Sỉ" một tiếng, tu sĩ kia chấn động, kiếm quang càng tự đứng hình, nhìn thấy trước mắt, bất ngờ là mười mấy vị Niết Bàn đồng thời ra tay với hắn, sợ đến hồn đều bay. Huyễn thuật như vậy, tự nhiên là lập tức tỉnh táo.

Nhưng mà chỉ là trong một nháy mắt này, Ninh Dạ đã độn đến bên người đối phương, tóm lấy hắn, trực tiếp đem truyền tống đến bên trong Kim Giáp Trận phía sau, tu sĩ kia tỉnh lại, thấy mình thân ở trong trận, thấy vô số kim giáp vệ đem chính mình bao vây, còn tưởng rằng là huyễn thuật, cười gằn nói: "Diệt!"

Một cái tiên pháp đại uy năng đãng xuất ra, đã thấy phong ba không nổi, công kích đại triều của một đám kim giáp vệ đã như sóng biển, trong nháy mắt đem hắn nhấn chìm.

Ninh Dạ thân hình như điện, ở trong đám người khoái tốc xuyên toa, đến bên người mỗi một người, liền đem hắn quăng đến phía sau.

Đây là chiến thuật đưa món ăn điển hình, phía sau giáp vệ liên thủ xử lý, Ninh Dạ đưa một cái, bọn họ giết một cái, vô cùng dễ dàng, độ an toàn cao, chỉ trong chốc lát thời gian, khu vực này đã bị Ninh Dạ thanh không.

Một đám người còn đang chiến đấu kia nhìn thấy một cái nháy mắt, địch nhân liền đều không còn, nhất thời đều có chút mờ mịt.

Ninh Dạ đã nói: "Còn ngây ngốc ra làm gì, nhanh đi nơi khác chi viện."

Chúng nhân như mộng sơ tỉnh, lúc này mới dồn dập giết tới.

Ninh Dạ cũng hướng một chỗ khác bay đi.

Hắn không biết Cực Chiến Đạo bọn họ chuẩn bị cái gì, nhưng mặc kệ là cái gì, cách làm tốt nhất chính là đả loạn tiết tấu của bọn họ.

Vì vậy lần này Ninh Dạ là thật dùng toàn lực, quang độn thiểm hiện, liên trảo liên tống, đem một tên lại một tên tu sĩ đưa đi.

Đột nhiên một cái lực triều cường hãn vô cùng tràn tới, trước mắt xuất hiện bất ngờ là một tên tu sĩ Vô Cấu, người kia hung ác trừng Ninh Dạ: "Thật can đảm, ngươi là kẻ nào, dùng chính là yêu pháp gì, thế mà. . . Ai ui. . ."

Lời còn chưa dứt, Ninh Dạ đã nghiêng người mà tới.

Tu sĩ kia giương tay một cái đại thần thông, rơi vào trên người Ninh Dạ, đối phương càng hoàn toàn không có phản ứng.

Trong lòng biết không được, còn chưa kịp lui, liền thấy tay của Ninh Dạ đã đụng tới hắn.

Sau một khắc, nhân ảnh biến mất.

Chương 134 : Gọi về

Chương 134: Gọi về

Không thể không nói, truyền tống của Ninh Dạ xác thực là cái tồn tại cấp BUG, là năng lực thứ hai có thể xưng vô giải kế sau huyễn thuật của hắn.

Đương nhiên, bởi vì Côn Lôn Kính không ở bên người, hắn hiện tại chỉ có thể truyền tống Vô Cấu sơ cảnh cái cấp bậc này, cho dù là Vô Cấu trung kỳ cũng không thể truyền tống.

Nhưng mà coi như là vậy, bị Ninh Dạ từng cái từng cái truyền qua, những tu sĩ kia cũng chẳng khác nào là tử vong.

Tu sĩ chiến đấu, mỗi bên bí pháp bảo mệnh vô số, đồng cấp tác chiến, kích sát càng không phải chuyện dễ.

Nhưng có Ninh Dạ tên biến thái này tại, hiệu suất kích sát lập tức đề thăng vô số lần.

Hắn lại chuyên tìm tu sĩ Vạn Pháp trung kỳ đến Vô Cấu sơ cảnh ra tay, quả thực chính là giống như khảm quái thăng cấp vậy, một đao một cái, vô cùng dễ dàng.

Điển hình chính là một quả cân nhỏ trên cán cân, mượn trận pháp cái đòn bẩy này, khiêu động lực lượng đủ để lật đổ chiến trường, lại thêm Cực Chiến Đạo, Thánh Vương Các hai phái nguyên bản liền ở thế yếu, kết quả liền là ưu thế Ninh Dạ cái quả cầu tuyết này mang đến ở trên chiến trường cấp tốc khuếch đại.

Nhưng càng như vậy, trong lòng Ninh Dạ liền càng không vững vàng.

Cực Chiến Đạo bọn họ không phải có chuẩn bị sao?

Tại sao còn không xuất động?

Chẳng lẽ giống như Yên Vũ Lâu, phải diệt sạch mới hữu dụng?

Không thể nào.

Đây không phải là phong cách của Cực Chiến Đạo.

Chờ đã, phong cách của Cực Chiến Đạo?

Cực Chiến Đạo là cái phong cách gì?

Bọn họ không phải âm mưu chi nhân, xưa nay tôn trọng dĩ lực phá xảo.

Đối với bọn họ mà nói, coi như đối phương có âm mưu thì lại làm sao? Xông tới, giết tới, dựa vào thực lực cường đại trực tiếp nghiền ép, mới là phong cách của bọn họ.

Như vậy hiện tại. . .

Trong lòng Ninh Dạ lóe lên linh quang, Vấn Thiên Thuật phát động.

Không có Côn Lôn Kính, những thứ nguyên bản hắn không thể nào suy tính đến, thế mà tại một khắc này dưới tình huống tâm hữu linh tê, nhìn thấy rồi, minh bạch rồi!

Mẹ nó, thế mà là như vậy!

Đệt!

Ninh Dạ không do dự nữa, đã lấy ra truyền âm thạch liên hệ Phong Đông Lâm: "Phong điện."

"Ta đây đây, chuyện gì nói mau?" Phong Đông Lâm đáp lại, hắn đang cùng một vị chiến tướng Tây Vương phủ đánh náo nhiệt, đột nhiên Ninh Dạ truyền lời, khó tránh khỏi khiến hắn có chút không vui, ngữ khí cũng rất là không khách khí.

Ninh Dạ đã nói: "Lần này Cực Chiến Đạo, Thánh Vương Các đến tuyệt đối không chỉ là Dương Thế Hồng cùng Sào Quân Hải. Ta hoài nghi đám người Việt Trọng Sơn, Hà Thăng Triêu khả năng cũng tới."

"Ngươi nói cái gì?" Phong Đông Lâm kinh hãi, phản ứng chậm mất một tia, đã bị đối thủ kích trúng một chưởng, cũng may tu vi hắn cường hãn, so với điểm thụ thương kia, tin tức Ninh Dạ cho hắn càng khiến cho hắn chấn kinh: "Ngươi chắc chắn chứ?"

"Không thể xác định, nhưng Cực Chiến Đạo tại sau khi phát hiện bí cảnh có mai phục, không lùi phản thủ, bản thân liền là vấn đề."

"Đó là bởi vì bọn họ biết Hắc Bạch Đại Trận đã khởi động, lui ra ngoài chỉ sẽ tao ngộ đả kích càng nặng nề!" Phong Đông Lâm tức giận nói: "Nếu như ngươi chỉ là suy đoán, vậy cũng không cần thiết nói lời này."

"Đây là suy đoán, nhưng ta dám khẳng định ta đoán không sai." Ninh Dạ lớn tiếng nói: "Phong cách của Cực Chiến Đạo xưa nay là cường thế nghiền ép. Bọn họ không am hiểu âm mưu, nhưng không có nghĩa là đối với âm mưu sẽ không có ứng đối. Bề ngoài cùng chúng ta ngang tài ngang sức, thực tế ở trong bóng tối đại quân áp cảnh, cường thế một đòn, đem tiền tiểu chiến biến thành quyết chiến, cũng không phải là không thể."

Ta fuck!

Ninh Dạ lên tiếng dọa cho Phong Đông Lâm hồn phi phách tán.

Nếu thật là như vậy, hai phái chính là quy mô lớn xuất động, bọn họ liền sào huyệt đều mặc kệ?

Đúng rồi, lúc này còn cân nhắc sào huyệt làm cái gì?

Cân nhắc thăm dò cái gì?

Cho dù chỉ là ở bề ngoài, Hàn Cực Bí Cảnh cũng có nhiều vị Niết Bàn, một đám lớn Vô Cấu.

Nếu có thể nhất chiến tiêu diệt một phần năm chiến lực đối thủ, đó chính là đáng giá.

Khuynh sào xuất động, cường thế nghiền ép, còn có cái gì so với cái này càng tốt hơn?

Địa bàn trọng yếu, người càng trọng yếu!

Phong Đông Lâm không nghĩ tới bản thân tính toán đối thủ, lại bị đối thủ phản tính toán, trong lòng sốt sắng: "Đây là chủ ý ngươi xuất!"

Ta fuck, lại tới!

Lão tử chỉ là khiến ngươi mai phục tại Hàn Cực Bí Cảnh, nhưng không nói đối thủ sẽ ngoan ngoãn vào tròng. Các ngươi nắm giữ địa lợi chi tiện, kết quả còn bị người đánh phản kích, việc này cũng có thể trách ta?

Bất quá hắn cũng quen tác phong của đám người này rồi, chỉ có thể nói: "Nếu như viện quân thật sự tồn tại, vì tránh khỏi bị phát hiện, nhất định phải giấu ở khoảng cách đủ xa, mãi đến tận sau khi chiến sự nổ ra mới sẽ chạy tới. Mà bằng vào phạm vi tra xét của chúng ta, ta tính toán còn cần hai canh giờ, bọn họ mới có thể chạy tới."

Cái này đến không cần Ninh Dạ giải thích, Phong Đông Lâm cũng có thể tính rõ ràng: "Hai canh giờ? Ngươi là nói. . ."

"Nhất định phải tại trong hai canh giờ giải quyết chiến đấu." Ninh Dạ hồi đáp.

"Ngươi đùa gì thế?" Phong Đông Lâm bị hắn chọc cho tức đến phát cười.

Hai canh giờ giải quyết chiến đấu?

Niết Bàn quyết đấu có khả năng đánh tới trên một năm, coi như là liều chết giống như Dương Chí Thiện cùng Nam Ca Tử, cũng chịu đựng được ba ngày.

Hai canh giờ muốn diệt tất cả mọi người của hai cái đại môn phái tại nơi này, căn bản là không thể nào.

Trên thực tế liền ngay cả Ninh Dạ, hiện tại muốn tiếp tục quăng người vào trận cũng khó khăn.

Bởi vì mọi người đã nhận ra hắn đến, chỉ cần nhìn thấy Ninh Dạ, lập tức sử dụng phân thân, độn di, huyễn thuật, pháp bảo chủng chủng thủ đoạn, không cho Ninh Dạ cơ hội gần người. Mà Ninh Dạ truyền tống hiệu quả tuy mạnh, lại vẫn là phải gần người đụng vào mới có thể phát huy tác dụng.

Điều này khiến hiệu suất của hắn cũng từ từ giảm xuống.

Dưới tình huống này, hai canh giờ diệt đối thủ, đó chính là nói mơ giữa ban ngày.

Ninh Dạ trực tiếp nói: "Vậy cũng chỉ có một biện pháp."

"Cái gì?"

"Lập tức rút lui, toàn diện dẫn bạo hết thảy trận pháp!"

Phong Đông Lâm hít vào một ngụm khí lạnh.

Phương án của Ninh Dạ, là kế hoạch cuối cùng Hắc Bạch Thần Cung cùng Long Dương Phủ chỉ định, một khi đối thủ khó chơi, vì để tránh cho tử thương quá nhiều, liền lặng yên triệt thối, đồng thời toàn diện xúc động trận pháp uy năng, có thể khanh bao nhiêu đối thủ tính bấy nhiêu.

Nhưng loại cách làm này cũng sẽ khiến đối thủ cảnh giác, hiệu quả chưa chắc đã tốt, nhưng ngược lại sẽ khiến bố trí của hai phái ở chỗ này, tận hóa nước chảy, thuộc về thủ đoạn cuối cùng.

Nhưng nếu như Ninh Dạ nói là thật, vậy pháp này chính là thích hợp nhất.

Phong Đông Lâm đã nói: "Ta muốn cùng bọn họ đàm luận một thoáng."

Kháo, lúc này ngươi còn muốn họp mặt?

Hết thảy đại lão đều đang chiến đấu, vừa chiến đấu vừa mở họp, có thể đàm ra cái kết quả tốt gì?

Bất quá Ninh Dạ đã tận lực, hắn biết gặp đại sự tất mở họp là bệnh chung của hết thảy tổ chức lớn, thành hay bại không trọng yếu, trọng yếu chính là thuận tiện quăng nồi.

Hắn không thể nào khiến Phong Đông Lâm một mình chịu đựng tội danh tự tiện, cũng chỉ có thể tùy hắn đi, bản thân thì bắt đầu con ngươi xoay tròn chuyển, tính toán làm sao mới có thể từ bên trong tràng bại cục có khả năng đã chú định này cứu vãn chỗ tốt.

Dung Thành bên kia còn đang cùng 12 long giáp vệ đối chiến, 12 long giáp vệ đã chết mất hai, nhìn dáng dấp như vậy, muốn toàn bộ kích sát còn cần chút thời gian.

Điều này khiến cho Ninh Dạ cũng rất thiếu kiên nhẫn.

Hiệu suất quá thấp.

Càng then chốt Thiên Cơ Điện còn không ở trên tay.

Ai, nếu như lúc này có thể đem Thiên Cơ Điện gọi về đến là tốt rồi.

Chờ đã, tại sao lại không thể?

Ninh Dạ bỗng nhiên trong lòng hơi động.

Bản thân là Thiên Cơ Điện chi chủ, tâm thần liên kết, năm đó lúc

Côn Lôn Kính mang bản thân xuyên việt, hư không vạn dặm một sớm đã đến, không đạo lý không thể truyền về. Chỉ là bản thân trước đây chưa từng có cơ hội thử.

Nghĩ tới đây, Ninh Dạ tâm thần liên kết Thiên Cơ Điện, Lưu Thương Kính chuyển động, mặc vận quang chi đạo tắc, vậy mà thật sự đã có hiệu quả.

"Quả nhiên rất nhiều chuyện, ngươi không thử nghiệm liền không biết có được hay không." Ninh Dạ đại hỉ.

Sau một khắc hắn đã truyền lệnh Côn Lôn Kính, lập tức trở về bên cạnh mình.

Trong Thiên Cơ Điện, đám người Thư Vô Ninh chính đang tu hành.

Đột nhiên, Côn Lôn Kính quang hoa thịnh phóng, mấy người bọn Thư Vô Ninh chưa từng gặp loại tình huống này, trong lòng đang tự ngạc nhiên, sau đó liền thấy một phiến trời đất quay cuồng, chúng nhân đã bị quẳng ra ngoài.

Ngẩng đầu nhìn tới, bản thân đã trở lại trên Kinh Đào Đảo, chỉ có chân trời một điểm lượng quang, trong nháy mắt độn khứ vô tung.

"Xảy ra chuyện gì?" Đồng bạn Vân Tuyệt Môn đồng thời kinh ngạc nhìn Thư Vô Ninh.

Thư Vô Ninh nhìn chân trời lưu quang, trong lòng bừng tỉnh, phiền muộn muốn khóc, trong miệng nhưng chỉ có thể nói: "Không có gì, chỉ là ngày tốt kết thúc rồi."

Chương 135 : Dung Đạo

Chương 135: Dung Đạo

Thiên Cơ Điện vừa trở về, Ninh Dạ liền an tâm.

Hiện tại hắn có thể truyền Niết Bàn.

Bất quá truyền Niết Bàn kỳ thực ý nghĩa không lớn, người như thế, coi như truyền tới tuyệt sát chi trận, cũng có thể chống đỡ thời gian rất dài, cho dù là loại nhân vật Vô Cấu đỉnh phong như Nhạc Tâm Thiện, cũng không phải có thể tùy tiện tuyệt sát.

Ninh Dạ cần cũng không phải truyền tống, mà là một thứ khác.

Mảnh vỡ Luyện Yêu Tháp.

Thời khắc này mượn cảm ứng với mảnh vỡ Luyện Yêu Tháp, Ninh Dạ lập tức cảm thấy được, bên trong 12 long giáp vệ quả nhiên có mảnh vỡ Luyện Yêu Tháp tại.

Một lần tra này, lại là ngạc nhiên, đã truyền âm cho Dung Thành: "Ngươi không cần nói chuyện, bây giờ nghe ta nói. Ta đã tìm tới, đồ vật tại trên người long giáp vệ đã chết."

Dung Thành ngơ ngác, thủ hạ lại là liên tục.

Ninh Dạ đã tiếp tục nói: "Ta biết các ngươi đã kiểm tra. Ta phỏng chừng hẳn là nội bộ có thể chuyển di. Long Dương Phủ đủ giảo hoạt, 12 long giáp vệ nội bộ liên hệ, một khi một cái nào đó bị giết, tại sau khi đã kiểm tra dĩ nhiên là từ bỏ, sau đó hạch tâm then chốt liền sẽ chuyển đến trên người người chết. Cứ như vậy, liền không ai phát hiện nữa."

Dung Thành cũng bị thủ đoạn của bọn họ làm không nói gì, hắn đang muốn lại đi tìm tòi thi thể kia, Ninh Dạ đã nói: "Ngươi hiện tại đừng động thủ, phụ cận 12 long giáp vệ hẳn là còn có người trong bóng tối khán hộ. Tu vi của người này hẳn là không cao, nhưng sở trường về ẩn nấp, mấu chốt nhất có thể khống chế bảo vật, tùy thời đem nó lấy đi. Các ngươi kích sát 12 long giáp vệ, làm bộ không có thu hoạch rời khỏi. Người kia khẳng định cho rằng bí mật không có bị phát hiện, tự sẽ xuất hiện tới lấy bảo vật. Đến lúc đó ngươi lại vòng trở lại, đánh lén kích sát, ta thì sẽ bố trí huyễn thuật, đem tất cả quăng đến trên người tên Vô Cấu cảnh kia."

Dung Thành nghe trong lòng thầm khen, ngươi quả nhiên đủ âm, tùy lúc tùy nơi tìm cõng nồi. Có mình và Cổ Tùng tiên nhân song trọng cõng nồi, làm sao tìm cũng không tìm tới được trên đầu Ninh Dạ.

Cũng không đáp lời, tự cùng Cổ Tùng toàn lực xuất thủ.

Mỗi kích sát một bộ, liền lục soát một bộ, sau đó còn sẽ hùng hùng hổ hổ, nói vận khí bất hảo.

Làm cho Cổ Tùng cũng kinh ngạc, ngươi không phải nói nơi này có thứ tốt sao? Lừa gạt ta sao?

Nhưng đánh cũng đã đánh, cũng chỉ có thể kiên trì.

Ninh Dạ chê bọn họ chiến đấu hiệu suất quá thấp, càng là trực tiếp hướng Dung Thành điểm danh vị trí yếu hại của long giáp vệ, trận pháp vận chuyển chi lý, đã có chỉ điểm, Dung Thành cũng không khách khí, lại lấy ra một vật, nói: "Đây chính là ngươi nợ ta."

Nói đem vật kia ném ra, nhìn như một viên bồ đề, hạ xuống trên long giáp vệ, liền thấy mấy cái long giáp vệ đồng thời phát ra tiếng vang cọt kẹt, bộ phận tạo thành thân thể khôi lỗi, càng xuất hiện vận chuyển mất linh chi thế.

"Phá trận?" Ninh Dạ cũng nhìn ra rồi, đây là bí thuật luyện khí của Thiên Tinh Môn, chuyên phá trận pháp, không nghĩ tới Dung Thành đã luyện ra rồi, cười nói: "Chỗ này của ta còn có mấy ngàn món pháp bảo, ngươi tùy ý chọn vài món."

Dung Thành bị con số này dọa cho suýt nữa một cái lảo đảo ngã sấp, bên kia Cổ Tùng đại hỉ: "Được, tính bản tọa nợ ngươi!"

Lại là nhận thoại tra, toàn lực xuất thủ, nhân cơ hội đem long giáp vệ còn lại từng cái kích sát.

Chỉ là sau một phen đã kiểm tra, chỗ tốt gì cũng không được đến, Cổ Tùng giận dữ: "Đây chính là nói ngươi nói nơi đây có bảo?"

Dung Thành một mặt ủy khuất: "Dưới tình huống bình thường, 12 long giáp vệ trấn thủ chi địa, tất có trọng bảo, ta nào biết vận khí kém như vậy, thượng tiên chớ vội, ta lại dẫn ngươi đi một nơi khác. . ."

"Cút mẹ ngươi đi." Cổ Tùng một cái tát đem Dung Thành đập bay, trận chiến này hắn tiêu hao trọng đại, liền linh dược đều nốc không ít, nhưng liền sợi lông cũng không có, trong lòng đã là giận dữ, không giết hắn đã là khách khí, mang người tự mình rời khỏi.

Dung Thành một mặt hậm hực đi ra.

Một lát sau, trong thạch lâm hai người đã chui khỏi mặt đất, mắt nhìn xa xa, một người trong đó trầm giọng nói: "Hẳn là chỉ là cái trùng hợp."

"Nhưng ta vẫn cảm thấy có chút cổ quái."

"Mặc kệ nó, chính sự quan trọng. Cấp trên đã truyền lệnh, Cửu Đinh cùng mở."

Một tên khác liền giương tay hướng long giáp vệ trước hết chết đi một chiêu, thể nội long giáp vệ kia liền bay ra một vật.

Ngay khi vật kia rơi xuống trong tay đối phương thì, bỗng nhiên một người bay vọt mà ra.

"Không được!" Hai người đồng thời kêu một tiếng, hướng hai nơi phi độn.

Bỗng thấy trước mắt hoa lên, đã thân ở một phiến vân sơn vụ tráo huyễn tượng chi trung. . .

Khoảng thời gian một chén trà sau, đồ vật đã vào trong tay Ninh Dạ.

Đây là một khối lệnh bài nho nhỏ, mặt trước có khắc chữ "long", mặt sau có khắc chữ "dương".

Khi Ninh Dạ nắm lệnh tại tay thì, Luyện Yêu Tháp càng là phát ra hoan khoái oanh minh, tại trong Thiên Cơ Điện chấn đãng không ngớt.

Ninh Dạ đã phát hiện, vật này tuy chỉ là một khối tiểu lệnh bài, nhưng tỉ lệ chiếm cứ ở trong Luyện Yêu Tháp lại là không nhỏ.

"Hóa ra là bốn khối mảnh vỡ hợp thành." Ninh Dạ nói thầm.

Long Dương Phủ thế mà kiếm được bốn khối mảnh vỡ Luyện Yêu Tháp, sau đó bí mật luyện hóa, hình thành nên trung xu hạch tâm của Cửu Đinh Kim Giáp Trận này.

Vật này không chỉ có bảo, càng có bí pháp hoàn toàn mới Long Dương Phủ căn cứ bí thuật trên mảnh vỡ diễn hóa mà thành.

Thời khắc này Ninh Dạ đem bí pháp thu nhận, làm xong việc này, Ninh Dạ cũng không có đem lệnh bài lấy đi, mà là trực tiếp đánh lên quang tiêu lạc ấn, cùng Thiên Cơ Điện liên kết —— vật này còn phải ở lại chỗ này phát huy tác dụng, đợi sau khi kết thúc mới thu hồi.

Tiện tay đem lệnh bài ném đến bên cạnh thi thể, Ninh Dạ rời khỏi, đồng thời nghiên cứu bí thuật của Long Dương Phủ trên lệnh bài.

Đây là một loại bí thuật dung hợp, càng là đạo pháp, tên là Dung đạo.

Lấy từ "hữu dung nãi đại" chi ý.

Thuật này là biểu hiện phong cách hành sự của Long Dương Phủ, có thể đem tất cả pháp môn, bảo vật lộ số bất đồng, dung hợp làm một.

Loại cách làm này là thuần túy chồng chất về lượng, dùng cho ngộ đạo phi thăng phá cảnh, hiển nhiên là không được, nhưng dùng cho thực chiến, đặc biệt là tăng trưởng chiến lực trung hạ tầng, lại cực có hiệu quả.

Đối với Ninh Dạ càng là tác dụng cự đại.

Sở học của hắn hỗn tạp, có Hắc Bạch Thần Cung, có Thiên Cơ Môn tiên pháp thần thông, còn có lợi ích đạt được từ Cực Chiến Đạo, Yên Vũ Lâu các nơi, nếu như nguyện ý, bí pháp của Hạo Thiên Môn, Thái Âm Môn, Mộc Khôi Tông, cũng đều có thể nắm giữ. Chỉ là hắn cũng biết quá mức hỗn tạp không phải chuyện tốt, vì vậy không làm như vậy.

Nhưng đã có thuật này, đến là có thể tiến thêm một bước bao quát tích trữ.

Mấu chốt nhất hắn còn có Cực đạo bí pháp.

Dung đạo là lắp ghép tổ hợp, Cực đạo liền là kéo lên cực hạn, hai bên kết hợp, liền mang ý nghĩa càng tiến một bước đề thăng.

Chỉ tiếc Cực Đạo chỉ tồn tại ở trên Cực Đạo Việt, Việt Trọng Sơn lại keo kiệt vô cùng, tất nhiên là vô luận thế nào cũng sẽ không cho Long Dương Phủ mượn.

Đợi đã

Nghĩ đến Cực Đạo Việt, Ninh Dạ bỗng nhiên trong lòng hơi động.

Đúng vậy!

Lần đại chiến này, Việt Trọng Sơn có khả năng rất lớn sẽ tới.

Vậy Cực Đạo Việt đây?

Hắn có thể mang tới hay không?

Nghĩ nghĩ, Ninh Dạ cảm thấy Việt Trọng Sơn rất có thể đem Cực Đạo Việt mang tới.

Sự kiện Cực Đạo Việt thất lạc lần trước, tuyệt đối lưu lại cho Việt Trọng Sơn bóng ma rất lớn trong lòng, lần này nếu như xuất kích, là tuyệt sẽ không yên tâm đem Cực Đạo Việt lưu lại.

Đối với Việt Trọng Sơn mà nói, Cực Đạo Việt chính là sinh mệnh của hắn.

Nếu như. . .

Trong đầu Ninh Dạ đã trong nháy mắt nghĩ ra một cái phương án.

Thời gian không nhiều, Cực Chiến Đạo, Thánh Vương Các đại năng lúc nào cũng có thể chạy tới.

Ninh Dạ tâm niệm điện chuyển, đã liên hệ Trì Vãn Ngưng: "Vãn Ngưng, ngươi hiện tại ở đâu?"

"Còn ở bên ngoài đây, ngươi bên kia thế nào?" Trì Vãn Ngưng hỏi.

Phong Đông Lâm chiếu cố Trì Vãn Ngưng, không để cho nàng vào Hàn Cực Bí Cảnh tử chiến, mà là cùng những người khác đồng thời, trấn thủ tại bên ngoài Hắc Bạch Đại Trận.

Ninh Dạ lúc trước đã đem tin tức đám người Việt Trọng Sơn khả năng sẽ đến nói cho Trì Vãn Ngưng, vì vậy thời khắc này trực tiếp nói: "Ta dự định thịt Việt Trọng Sơn, lại đoạt Cực Đạo Việt."

"A?" Trì Vãn Ngưng bị dã tâm của Ninh Dạ dọa cho nhảy dựng.

"Đây là phương thức tốt nhất cứu lại chiến cuộc." Ninh Dạ đối với thượng tầng hội nghị không ôm bất kỳ kỳ vọng.

"Đó không phải là chuyện ngươi chờ mong sao? Ngươi không phải vẫn muốn diệt Hắc Bạch Thần Cung sao?"

"Trận chiến này sẽ không tiêu diệt Hắc Bạch Thần Cung, sẽ chỉ khiến cho bản thân ta xui xẻo. Bất quá càng trọng yếu chính là, nhất định phải bảo trì hai bên cân đối, mới có thể khiến cho bọn hắn tiếp tục đánh, chúng ta mới có cơ hội thu lợi." Ninh Dạ ngữ khí lạnh lẽo phảng phất một cái con buôn chiến tranh, tất cả mọi người ở trong mắt hắn, đều chỉ là quân cờ.

Chương 136 : Hoài nghi

Chương 136: Hoài nghi

Việt Trọng Sơn xác thực đến rồi.

Phong cách hành sự của Cực Chiến Đạo, xưa nay bá khí, coi như là chơi âm mưu cũng thuộc về cường thế nghiền ép hình.

Cũng chỉ có bọn họ mới có thể làm ra loại chuyện sào huyệt đều mặc kệ, khuynh sào xuất động.

Thời khắc này phi hành tại phía trước, tay cầm Cực Đạo Việt, đầu đội Yên La Cái, Việt Trọng Sơn thiếu kiên nhẫn liếc mắt nhìn tu sĩ phía sau, quát lên: "Khiến tốc độ bọn họ nhanh hơn một chút!"

Nếu không phải vì đợi đám gia hỏa này, Việt Trọng Sơn chỉ dựa vào bản thân phỏng chừng đã đến Hàn Cực Bí Cảnh.

"Việt vương, mọi người đã tận lực, không cần phải gấp, phía trước đưa tin, người của chúng ta tuy bị tổn thương, nhưng còn chống đỡ được." Hà Thăng Triêu khuyên giải hắn nói.

Việt Trọng Sơn tức giận mắng: "Một đám phế vật vô dụng, không cố gắng tu hành, ngày ngày chỉ biết đánh nhau, thật đến thời gian sử dụng, liền đi cái đường cũng chậm như thế!"

Mọi người đã quen phong cách không nói lý của Việt Trọng Sơn rồi, cũng không nói lời nào, chỉ là quyết tâm liều mạng phi hành.

Hà Thăng Triêu không thể không đánh thức hắn: "Đừng thúc giục nữa, còn gia tốc, đợi đến nơi rồi cũng sẽ không còn pháp lực chiến đấu."

"Hừ!" Việt Trọng Sơn hừ một tiếng, cuối cùng không nói cái gì nữa.

Một đường phi hành, mắt thấy khoảng cách Hàn Cực Bí Cảnh đã không xa.

Đúng vào lúc này, xa xa thế mà xung phong ra một đội tu sĩ, một người phía trước càng là thét lớn: "Ha ha, Việt Trọng Sơn, ngươi bị lừa rồi!"

Thanh âm này?

Việt Trọng Sơn con ngươi đột nhiên phóng đại.

Cùng lúc đó, hoàn toàn là bản năng, phần phật phần phật vô số tu sĩ đồng thời hướng tới những tu sĩ kia xuất thủ.

Bọn họ chuyến này tới đây là bí mật hành quân, dựa cả vào Yên La Cái che đậy khí cơ.

Nhưng thời khắc này vừa ra tay, Yên La Cái cũng không giấu được.

Phải biết lần này khuynh sào xuất động, người không nhiều, nhưng cơ bản đều là tu sĩ cấp cao, gần như là không có thấp hơn Vạn Pháp đỉnh phong trở xuống. Mấy ngàn tên tu sĩ đồng thời trùng kích, bùng phát ra lại là cảm giác mênh mông của đại quân cấp ngàn vạn.

Một tên tu sĩ liền dường như một nhánh quân đội, hô phong hoán vũ, đất trời rung chuyển.

Mấy ngàn tên cường giả đại năng liên hợp xuất thủ, lượng biến dẫn đến chất biến, toàn bộ thiên địa cũng vì thế lay động, quang mang thịnh phóng tứ hải, như một vầng mặt trời thăng đến bầu trời.

Liền thấy Oành một tiếng, tu sĩ xung phong mà ra phía trước kia, trong nháy mắt tiêu tán vô tung.

"Ha! Vậy cũng là phục binh? Căn bản chỉ là trò đùa sao?" Mọi người đồng thời cười nói.

Đột nhiên nhô ra phục binh dọa bọn họ nhảy một cái, nhưng mắt thấy một đòn tan vỡ, mọi người lập tức nhẹ nhõm.

Hà Thăng Triêu nhưng biến sắc: "Là huyễn thuật! Không được, bị lừa rồi!"

Xuất thủ động tĩnh lớn như vậy, Yên La Cái không giấu được, khẳng định là sẽ bị người của Hắc Bạch Thần Cung cùng Long Dương Phủ phát hiện.

Xác thực cũng là như vậy.

Hàn Cực Bí Cảnh bên này, Phong Đông Lâm cùng Lôi Trường Sinh bọn họ còn đang "Họp mặt" .

Ninh Dạ chung quy chỉ nói là "có khả năng", nếu đã là có khả năng, vậy thì quyết định lại không dễ hạ.

Là lập tức triệt binh? Hay là ngay tại chỗ phản kháng? Hay là tính chính xác thời gian mò một đợt lại đi?

Mọi người mỗi bên đều có ý kiến, tranh chấp không thôi.

Mãi đến thời khắc này bất ngờ xảy ra chuyện, nhìn cảnh tượng phảng phất một vòng nhật quang bốc lên tại chân trời kia, đám người Lôi Trường Sinh, Phong Đông Lâm hít vào một ngụm khí lạnh.

Đây không phải là một cái Niết Bàn cảnh có thể làm ra.

Tuyệt đối là lượng lớn tu sĩ liên hợp thi pháp.

"Còn chờ cái gì? Lập tức rút lui!" Phong Đông Lâm kêu lên.

Hắn hiện tại rốt cục có chỗ dựa hạ lệnh.

"Chờ một chút!" Ninh Dạ nhưng tại thời khắc này dùng truyền âm thạch gia nhập vào, phảng phất một cái khách không mời xông vào hội trường.

"Ninh Dạ?" Lôi Trường Sinh giật mình nói: "Ngươi có ý gì?"

Ninh Dạ trực tiếp nói: "Ta vừa nãy dùng huyễn thuật lừa Việt Trọng Sơn bọn họ, dụ dỗ bọn họ xuất thủ."

Tới trước tiên tranh công.

Mọi người giờ mới hiểu được là chuyện gì.

Chỉ là vấn đề nối gót mà đến.

"Khoảng cách xa như vậy, ngươi làm sao làm được?"

Ninh Dạ đương nhiên không thể nói bản thân có Côn Lôn Kính cùng quang độn, khoảnh khắc ngàn dặm, chỉ có thể nói: "Kỳ thực ta sớm liền đã cân nhắc qua phương diện này, vì vậy từ trước làm chút bố trí ở nơi đó. Bọn họ che lấp khí cơ mà đến, khó mà quan sát, không thể tránh được xúc động cấm chế."

"Làm rất tốt!" Mọi người cùng nhau khen.

Nhạc Tâm Thiện vừa giao thủ cùng một vị Vô Cấu Thánh Vương Các, vừa nói: "Hiện tại tình thế bất lợi, ngươi còn có dự định gì?"

Ninh Dạ trực tiếp nói: "Bọn họ hiện tại hẳn là đã biết mình bại lộ, tất nhiên toàn lực chạy tới. Thế nhưng lấy tốc độ của những người kia, chí ít còn có một canh giờ. Ta biết Việt Trọng Sơn người này, hắn tính tình gấp, kiên quyết là sẽ không chờ đợi thêm nữa, rất có thể thoát ly đại đội trực tới đây."

Nguyên nhân trọng yếu hơn, tự nhiên là cố ý dùng hình tượng lúc trước xuất hiện, Việt Trọng Sơn phát hiện là kẻ lúc trước trộm Cực Đạo Việt của hắn, tất nhiên sẽ truy sát tới.

Ninh Dạ muốn chính là cái này.

Đám người Nhạc Tâm Thiện đồng thời vui vẻ: "Ngươi có thể chắc chắn chứ?"

"Xác định! Ta dùng Lưu Thương Kính nhìn thấy." Ninh Dạ kỳ thực muốn nói mình phán đoán là như vậy, nhưng chỉ cần hắn nói như vậy, đám lão già này liền chắc chắn sẽ không phối hợp kế hoạch của hắn, chỉ có thể tiến một bước bại lộ năng lực điều tra ngàn dặm của bản thân.

Được rồi được rồi, bài tẩy tổng là phải dùng, chỉ cần thực lực chân thực mạnh hơn so với thực lực biểu hiện ra là được.

Chúng nhân đại hỉ.

Phong Đông Lâm đã nói: "Ngươi có thể có kế hoạch gì?"

Ninh Dạ trực tiếp nói: "Thời điểm ta tại Yên Vũ Lâu, được một kiện thần vật gọi Hoặc Tâm Hoàn, có thể dùng huyễn thuật, thêm vào Yên Vũ Trọng Lâu của ta có chỗ đề thăng, trong thời gian ngắn hẳn là có thể lừa gạt được Việt Trọng Sơn. Chỉ cần ta dùng huyễn thuật khiến hắn cho rằng ta là kẻ hắn thống hận nhất, hẳn là liền sẽ dốc toàn lực truy sát ta. Đến lúc đó ta sẽ đem hắn dẫn đi, vì mọi người tranh thủ thời gian."

"Hoặc Tâm Hoàn? Ninh Dạ, ngươi chưa từng báo qua cái này?" Nhạc Tâm Thiện lập tức nói.

Ninh Dạ trắng mắt: "Ai mà không điểm tư tâm? Đại Điện Thủ, lúc này nói lời này không thích hợp chứ?"

Lôi Trường Sinh cười to: "Đó là tự nhiên, bất quá Ninh Dạ, Việt Trọng Sơn truy sát ngươi, ngươi có thể chống đỡ bao lâu?"

Ninh Dạ cười nói: "Ta thiện chế phù, xuất môn tại ngoại, những cái khác không trọng yếu, trọng yếu chính là chạy nhanh. Ta luyện chế hàng trăm tấm Độn Quang phù, lại thêm vào một ít thủ đoạn của bản thân ta, hẳn là đủ kéo dài một quãng thời gian rồi."

Lôi Trường Sinh lập tức nói: "Được, chỉ cần ngươi đem Việt Trọng Sơn dẫn đi, mặt sau liền dễ làm."

Việt Trọng Sơn là tông chủ của Cực Chiến Đạo, chỉ cần hắn không có mặt, mượn Hắc Bạch Đại Trận, Thần Cung liền không dễ ngã như vậy.

Chỉ là nhìn Ninh Dạ rời khỏi, Nhạc Tâm Thiện lại nói: "Đông Lâm, tiểu tử Ninh Dạ này, ngươi không cảm thấy hắn ẩn rất sâu sao? Trước đây hắn thật giống chưa từng nói, huyễn thuật của hắn có thể ảnh hưởng đến Việt Trọng Sơn loại tầng thứ này. Ngươi nói, hắn liền Việt Trọng Sơn cũng có thể lừa gạt, vậy chúng ta đây?"

Phong Đông Lâm cười nói: "Ngươi nghĩ quá nhiều rồi, Hoặc Tâm Hoàn là hắn đạt được từ Yên Vũ Lâu, hẳn là nhờ vào đó vật mới thu được đề thăng. Còn Thiên Lý Phù, hắn vẫn luôn am hiểu phù đạo, ngươi cũng không phải không biết. Lại nói thời gian hắn cần phải gạt cũng không dài, nháy mắt công phu, xuất thủ là được, xác thực là có thể làm được."

Nhạc Tâm Thiện ngẫm lại cũng đúng là cái lý này, huyễn thuật là thứ dễ vượt giai nhất, đại năng cũng không dám nói sẽ không trúng chiêu, khác biệt chỉ ở trúng chiêu thời gian ngắn, tốc độ tỉnh lại nhanh.

Mà cách làm của Ninh Dạ, chỉ là lừa bọn họ một giây, xác thực không vấn đề.

Mặc dù như thế, Nhạc Tâm Thiện vẫn như cũ bất an trong lòng: "Nhưng đây đều là hắn nói, đúng không? Nếu trước đây hắn đã có thể ẩn giấu Hoặc Tâm Hoàn, sau này hẳn là cũng có thể chứ? Hơn nữa, hắn cũng chưa từng nói, huyễn thuật của hắn từ đâu mà tới. . . Tổng không thể là Trương Liệt Cuồng dạy đi."

Phong Đông Lâm hơi nhíu mày: "Tu tiên chi nhân, xuất ngoại tìm cơ ngộ, lại nào sẽ mọi chuyện báo lên. Liền ngay cả Quân Bất Lạc, lúc trước không phải là tại Đông Phong Quan làm ra loại chuyện kia sao? Mãi đến tận hiện tại cũng không có xuất hiện."

Nói chuyện đến Quân Bất Lạc, Phong Đông Lâm liền tự nhiên tức giận.

Hai bên liên minh cũng đã đại chiến, hàng này vẫn còn mất tích, hẳn là ngỏm rồi chứ?

"Vấn đề liền ở đây. Những năm gần đây, xảy ra đại sự chi địa, hầu như đều có thân ảnh của hắn. Mà lần này, hắn càng là muốn chủ động dẫn đi Việt Trọng Sơn, đây không phải là chuyện một cái Vạn Pháp cảnh tùy tiện có thể làm được, mà Ninh Dạ, ta càng không cảm thấy hắn là người đại công vô tư như vậy. . . Không thể kìm được không nghĩ nhiều a."

Nghe nói như thế, Phong Đông Lâm cũng không khỏi ngơ ngác: "Ý của ngươi là?"

Nhạc Tâm Thiện vừa chiến đấu, vừa hồi đáp: "Ta cũng không nói hắn nhất định có vấn đề, bất quá vẫn cần thiết khiến Lạc Cầu Chân phát huy tác dụng một thoáng."

Chương 137 : Dụ địch

Chương 137: Dụ địch

Chính như Ninh Dạ sở liệu, sau khi ý thức đến đánh lén thất bại, hành quân đã bại lộ, lại gặp phải kẻ lúc trước trộm Cực Đạo Việt của bản thân, Việt Trọng Sơn liền đã rõ ràng, kẻ lúc đó rất khả năng chính là người của Hắc Bạch Thần Cung.

Dưới tình huống này nào còn kiềm chế được, kêu lên: "Ta đi trước, các ngươi mau chóng đuổi theo!"

Nói đem Yên La Cái ném cho Hà Thăng Triêu, bản thân đã như cuồng phong xông ra, tốc độ trong nháy mắt đề thăng gấp mười lần.

Không tới thời gian nửa chén trà nhỏ, Việt Trọng Sơn đã tới Hàn Cực Bí Cảnh, chưa động thân, liền thấy xa xa một đạo nhân ảnh phi độn mà ra.

Là hắn!

Là tên tiểu tử kia!

Tên khốn kiếp đáng chết này!

Việt Trọng Sơn điên cuồng gào thét một tiếng, đã như liệt hỏa như lôi đình truy theo.

Cho dù là hiện tại, Ninh Dạ cũng không thể nào đấu tốc độ cùng Việt Trọng Sơn, cũng may hắn độn pháp đủ mạnh, trực tiếp quang độn na di, trong nháy mắt xuất hiện tại một đầu khác, nhưng vẫn không phải quá xa, đủ có thể bị Việt Trọng Sơn cảm ứng được.

Điều này càng thêm chứng thực cảm ứng của Việt Trọng Sơn.

Quả nhiên là hắn!

Việt Trọng Sơn gầm thét lên cuồng truy theo.

Thời khắc này, cái gì đại cục đều không trọng yếu, bắt được cái tiểu tử này, đem hắn chém thành muôn mảnh, mới có thể giải mối hận trong lòng.

Hắn tâm trung nộ hỏa rừng rực, nộ khí hóa thành thực chất, trong thiên địa phảng phất có một tôn cự thần xuất hiện, hướng tới Ninh Dạ dữ tợn xuất ra kình thiên khí diễm.

Ninh Dạ không thể không tiếp tục quang độn đào ly, trong miệng còn nói: "Uy, lúc trước đã hẹn rõ, ta từ bỏ Cực Đạo Việt, ngươi liền chuyện cũ bỏ qua đây? Ngươi tốt xấu là đại nhân vật, liền như thế lật lọng, không còn gì để nói a."

Chỉ là Việt Trọng Sơn nào quan tâm tới hắn tào lao, trong thiên không lôi đình cuồn cuộn mà đến, Ầm Ầm Ầm một đường truy sát.

Chỉ là vừa truy, Việt Trọng Sơn cũng vừa kỳ quái.

Độn pháp của hàng này làm sao lại không giống lúc trước?

Hắn không phải tả hữu hoành khiêu sao?

Tại sao hiện tại có thể một đường trực khiêu rồi?

Thăng cấp?

Đệt!

Đây lại là một cái Quân Bất Lạc a!

Vậy còn làm sao truy?

Mắt thấy không đuổi kịp, tâm thái "đại cục làm trọng" của Việt Trọng Sơn lập tức phù hiện, nghĩ có nên trước về Hàn Cực Bí Cảnh, diệt sát những gia hỏa kia của Hắc Bạch Thần Cung hay không.

Chỉ là hắn bên này vừa mới động tâm tư, liền thấy xa xa chi nhân thế mà không có thiểm hiện, mà là dùng một trương Thiên Lý Phù.

Quả nhiên vẫn là có hạn chế!

Việt Trọng Sơn đại hỉ.

Thiên Lý Phù chỗ không tốt chính là tùy cơ nhảy loạn, cự ly bất định, phương hướng bất định.

Đã như vậy, vậy mình vẫn còn có cơ hội.

Việt Trọng Sơn lập tức thả xuống đại cục, tiếp tục truy sát.

Chỉ là người này dùng Thiên Lý Phù nhảy mấy lần xong, thế mà lại bắt đầu độn di, sau khi độn vài lần, mới tiếp tục dùng Thiên Lý Phù.

Việt Trọng Sơn cũng coi như nhìn ra. Độn pháp của người này vẫn là có hạn chế, gần như chỉ có thể liên tục sử dụng năm lần, sau đó liền phải Kháo Thiên Lý Phù để kéo dài thời gian.

Vấn đề Thiên Lý Phù của hàng này thật giống cũng rất nhiều, giờ cũng đã dùng hơn mười trương, làm sao còn không thấy đáy?

Ngươi so với Quân Bất Lạc còn quá đáng a?

Liền như thế một đường cuồng truy, mắt thấy đến một chỗ sơn cốc, đối thủ lóe lên một cái, đã trực tiếp tiến vào trong sơn cốc.

"Đây là nơi nào?" Việt Trọng Sơn có thể cảm giác được trong sơn cốc hình như có khí tức không tầm thường, nhưng chỉ là trong đầu lóe lên cái ý nghĩ này, liền đuổi tới.

Địa phương đối phương cũng dám tiến vào, bản thân không đạo lý không dám vào.

Lại nói đối phương bởi vì Thiên Lý Phù tùy cơ bay loạn, không đạo lý làm sẵn bố trí, vì vậy Việt Trọng Sơn càng thêm không sợ.

Nhưng ngay tại một khắc tiến vào, Việt Trọng Sơn chợt thấy thân thể bỗng nặng, hết thảy pháp lực giống như bị che đậy vậy, thế mà vô pháp sử dụng.

Hắn là tại không trung truy đuổi, một thoáng này đột nhiên pháp lực mất đi hiệu lực, đằng vân tiên thuật vô công, càng là cắm đầu ngã xuống, ầm ầm va trên đất, hung ác đập ra một cái hố to.

"Tuyệt thiên địa thông?" Việt Trọng Sơn rốt cục tỉnh ngộ ra: "Nơi này là Tù Tiên Cốc?"

Không sai, chính là Tù Tiên Cốc, địa phương lúc trước Ninh Dạ tàng Thiên Cơ Côn .

Nơi đây là mảnh vỡ Tàng Thiên Ngục biến thành, cùng thiên địa tự nhiên chi đạo kết hợp, liền ngay cả Niết Bàn cũng không thể ứng đối, chỉ cần thân ở trong đó, liền vô pháp thi pháp, thời gian dài, còn có thể vĩnh khốn trong đó.

Lần này, Ninh Dạ chính là đem Việt Trọng Sơn dẫn tới đây.

Hắn muốn mượn địa lợi Tù Tiên Cốc, kích sát Việt Trọng Sơn!

Quay đầu nhìn lại, Việt Trọng Sơn đã nhìn thấy Ninh Dạ.

Hắn liền đứng tại cách đó không xa, mỉm cười nhìn bản thân.

Lúc này, Việt Trọng Sơn cũng đã minh bạch gì đó: "Ngươi là cố ý dùng Thiên Lý Phù? Ngươi có thể khống chế phương hướng của Thiên Lý Phù? Đây là pháp môn gì?"

"Ngươi đoán." Ninh Dạ hồi đáp.

Việt Trọng Sơn lúc này rất nhịn được: "Ngươi là người của Thiên Cơ Môn, Thiên Cơ Điện chi chủ, khống chế phương hướng của Thiên Lý Phù. . . Hẳn là Tạo Hóa Thần Tọa chứ? Vì vậy ngươi đem ta dẫn tới đây, nơi đây chính là mảnh vỡ Tàng Thiên Ngục biến thành, ngươi đem ta mang tới đây, hẳn là có địa lợi chi ưu."

Ninh Dạ mỉm cười nhấc tay, trong lòng bàn tay xuất hiện một điểm pháp thuật quang huy.

Quả nhiên!

Bây giờ Ninh Dạ, cho dù là tại trong Tù Tiên Cốc, cũng có thể sử dụng pháp thuật, chỉ bất quá uy năng còn bị hạn chế.

Hắn nói: "Ngươi đoán không sai. Đem ngươi dẫn tới đây, hoặc là ngươi chết vào trong Tù Tiên Cốc, hoặc là ngươi liền đánh vỡ Tù Tiên Cốc này, giúp ta thu hồi này mảnh vỡ Tàng Thiên Ngục."

Việt Trọng Sơn cười to: "Hảo tiểu tử, bàn tính đến là đánh không tệ. Bất quá, ngươi đã chọn sai người a! Ta là Cực Chiến Đạo chi chủ, Kháo không phải là tiên pháp thần thông, mà là một thân cuồng lực này!"

Việt Trọng Sơn nói rống to xuất quyền.

Bất Hủ Thần Quyền!

Quyền ý lẫm liệt, mang theo hoang cuồng sát cơ, xem ra hoàn toàn không bị tuyệt thiên địa thông ảnh hưởng.

Chính như Việt Trọng Sơn vừa nói, người Cực Chiến Đạo không sợ nhất là tuyệt thiên địa thông, tiền vốn lớn nhất của bọn họ là thân thể của chính mình, tiên pháp thần thông? Đó bất quá là phụ trợ mà thôi.

Oanh!

Cuồng dã chi lực đánh vào vị trí Ninh Dạ lập thân, đập ra một cái hố sâu cự đại.

Ninh Dạ lại đã biến mất không còn tăm hơi.

Lúc tái xuất hiện, lại là tại một phía khác.

"Vô dụng!" Việt Trọng Sơn kêu to tái xuất quyền, thể nội lực triều như hồng lưu cuồn cuộn mà ra.

Lực lượng tuyệt đối, thuần túy lực lượng, nhưng bùng phát ra cảm giác đại dương mênh mông như tiên pháp.

Tại dưới cự lực khủng bố này, thủ đoạn của Ninh Dạ có vẻ là nhỏ bé như vậy.

Ninh Dạ thậm chí ngầm hạ cho Việt Trọng Sơn một cái ám thủ, Nhất Tuyến Thiên rơi vào trên người đối phương, nhưng tác dụng lông gì cũng không có.

Hoàn toàn bất phá phòng, bản thân Ninh Dạ lại bị bức không thể không lại lần nữa quang độn đào tị.

"Ngươi chỉ có chút thủ đoạn đó sao?" Việt Trọng Sơn cười to, Cực Đạo Việt trong tay đột nhiên giương cao: "Cái Cực Đạo Việt này, tới nay chưa từng thất lạc qua tại trên tay bản tọa. Ngươi mang cho nó sỉ nhục, liền dùng máu tươi của ngươi để bồi hoàn đi!"

Hắn nói chiến việt trong tay bổ ra, việt quang như dải lụa, cày ra trên mặt đất một đạo rãnh sâu.

Nhìn dáng dấp như vậy, coi như hắn đem toàn bộ sơn cốc đều đánh nát cũng có khả năng.

Ninh Dạ giơ ngón tay cái lên: "Bội phục, xem ra ngày hôm nay ta chỉ có thể nghĩ biện pháp được khối mảnh vỡ Tàng Thiên Ngục này, giết ngươi hi vọng không lớn."

"Còn muốn giết ta?" Việt Trọng Sơn giận dữ cười, Cực Đạo Việt uy năng hạo hãn, đạo pháp chi huy thiểm hiện, càng là không bị tuyệt thiên địa thông ảnh hưởng.

"Khai Thiên Tam Tuyệt Nhận! Thương Lãng Trảm!"

Oanh!

Lại là một cái phách trảm uy lực tuyệt đại nghênh không mà ra.

Chỉ là một trảm này, lạc ở trung ương sơn cốc phương xa, nửa đoạn trong đó càng đột nhiên biến mất, chỉ có tại chỗ cách trung ương xa hơn một chút, mới chính thức tạo thành phá hoại.

"Di?" Ninh Dạ cùng Việt Trọng Sơn đồng thời phát ra kinh dị.

Chương 138 : Hám sơn chi uy

Chương 138: Hám sơn chi uy

Một phát trảm kích này, hai người đều nhìn ra dị dạng.

Trong khoảnh khắc đó Ninh Dạ cùng Việt Trọng Sơn nhìn nhau một cái, đột nhiên đồng thời hướng cái kia mảnh khu vực trung ương phóng đi.

Chỉ là vừa xông, Việt Trọng Sơn còn vừa xuất thủ phách trảm Ninh Dạ, Ninh Dạ thì không ngừng thi triển huyễn thuật, nhưng không phải muốn Việt Trọng Sơn tâm thần mê loạn, mà là khiến hắn không phân biệt được phương vị.

Tù Tiên Cốc cần mười hai canh giờ mới có thể làm cho đối phương vô pháp rời khỏi, không có Ninh Dạ hạn chế, Việt Trọng Sơn nhất định sẽ chạy mất.

Ninh Dạ cũng không biết sau mười hai canh giờ, bản thân còn có thể hay không thể rời khỏi nơi đây, dù sao hắn hiện tại Vô Cực Đạo trình độ giống như vậy, chân chính ỷ lại chính là Cửu Đại Thần Thuật cùng đạo tắc cùng Thiên Cơ Điện.

Nhưng mảnh vỡ nơi đây trải qua tự nhiên diễn hóa, đã nói không rõ có công hiệu gì, vì vậy Ninh Dạ vô pháp rời khỏi tỷ lệ vẫn là tồn tại.

Dưới tình huống này, tốt nhất chính là thừa dịp bây giờ còn có năng lực tự do hành động, nắm chặt thời gian nghiên cứu nơi đây.

Việt Trọng Sơn hiển nhiên cũng là ý nghĩ tương tự, ta không thấy rõ vị trí, vậy thì thẳng thắn không nhìn, trong tiếng thét gào, thiết quyền như pháo tùy ý loạn Oanh, nổ ra từng cỗ từng cỗ hoang ngông cuồng kình, mỗi một đạo quyền kình đều cấp cho người ta cảm thụ sơn băng địa liệt, liếc mắt nhìn qua, quả thực chính là hỏa tiễn cuồng vũ.

Ninh Dạ cũng không nghĩ tới hàng này bưu như vậy, vừa mới quang độn tránh khỏi xuất hiện tại một đầu khác, liền nhìn thấy một đạo bá tuyệt cuồng dã quyền kình đánh hướng bản thân.

Hắn lại không kịp né tránh.

Ầm!

Ninh Dạ đã kết kết thực thực đã trúng một quyền.

Niết Bàn đỉnh phong quyền kình kinh khủng đến mức nào, cho dù Ninh Dạ dập đầu lượng lớn Thiên Thần Đan, tại trước mặt Việt Trọng Sơn vẫn như cũ như khối đậu hũ * yếu đuối, chỉ là một đòn, thân thể của Ninh Dạ dĩ nhiên sụp đổ.

Đây vẫn là lần đầu tiên, Ninh Dạ bị đánh tới tan vỡ.

Cũng may hắn đến cùng là Vạn Pháp tu vi, mà Việt Trọng Sơn vô pháp sử dụng thần thông tiên pháp, dùng chỉ là thuần túy nhục thân chi lực, vì vậy nguyên thần hoàn hảo.

Sau một khắc Ninh Dạ đã gây dựng lại thân hình.

Bất quá đến cùng chỉ là Vạn Pháp tu vi, có thể không sánh được Vô

Cấu Niết Bàn loại nhân vật này, đối với hắn mà nói, nguyên thần trọng tụ là một chuyện cực kỳ phí sức.

Mấu chốt nhất vẫn là, Việt Trọng Sơn quyền kình còn tại cuồng tiêu lạm tạc, căn bản không cho hắn cơ hội khôi phục.

Ninh Dạ biết không tốt, đã phóng ra Thiên Cơ Điện, lắc mình tiến vào.

Mượn Thiên Cơ Điện che chở, Bất Diệt Tuyền thăng đằng mà ra, Hồi Thiên Thuật phát động, Ninh Dạ lúc này mới trở về từ cõi chết.

"Ta fuck!" Đối với điều này, Ninh Dạ cũng là mắng một câu.

Cùng đại lão chơi trò kích thích chính là hiểm như thế, hơi bất cẩn một chút chính là chết a!

Không còn Ninh Dạ trở ngại, Việt Trọng Sơn đã vọt tới chỗ đỉnh núi trung ương kia, hướng tới đỉnh núi một quyền oanh tới: "Đi ra cho ta!"

Cuồng dã chi quyền kích đãng sơn dã, nhưng mà sơn phong lại vẫn là sừng sững.

Ninh Dạ lần nữa từ trong Thiên Cơ Điện xuất hiện, nhìn Việt Trọng Sơn một quyền lại một quyền Oanh, trong lòng cũng là lẫm liệt.

Tuy rằng Tù Tiên Cốc hào xưng Niết Bàn đã không cách nào phá, thế nhưng lúc trước thật giống tới nay chưa từng vào Cực Chiến Đạo Niết Bàn.

Tù Tiên Cốc đối thực lực của Việt Trọng Sơn ảnh hưởng quá nhỏ, lấy thực lực của hắn, có thể hay không liền phá giải cơ chứ?

Ninh Dạ không biết.

Hắn chỉ là đứng ở đằng xa, nhất thời không còn dám quấy rầy.

Ăn lần này thiệt thòi, Ninh Dạ cũng là càng lúc càng cẩn thận lên.

Thời khắc này mắt thấy Việt Trọng Sơn đấu với thiên vui vẻ vô cùng, thiên địa hoàng hoàng, đều ở tại dưới dâm uy run rẩy, trong lòng khẽ động, vận chuyển Côn Lôn Kính, lại là bắt đầu suy tính lên mảnh thiên địa này.

Thiên Cơ Điện có thể cảm thụ được mảnh vỡ Tàng Thiên Ngục tồn tại, thế nhưng không có cái gọi là dị động trọng tổ.

Tình huống như vậy, mang ý nghĩa nơi đây trừ mảnh vỡ Tàng Thiên Ngục ra, nhất định còn có năng lượng khổng lồ khác, mới có thể duy trì mảnh thiên địa này.

Mà hiện tại Việt Trọng Sơn hám sơn, chính cho Ninh Dạ cơ hội.

Vì vậy hắn lập tức điều chỉnh sách lược, bắt đầu thôi diễn.

Tù Tiên Cốc thôi diễn không dễ, then chốt thần thông của hắn thụ ảnh hưởng, nhưng theo Việt Trọng Sơn điên cuồng công kích, Ninh Dạ càng cảm thụ được một chút khác thường.

Đó là mảnh vỡ Tàng Thiên Ngục biến hóa.

Nó bắt đầu đã xuất hiện dị động, tuy rằng rất yếu ớt, nhưng xác thực là đang hô ứng, đang hưng phấn.

Việt Trọng Sơn công kích hữu dụng?

Ninh Dạ vừa mừng vừa lo.

Hỉ tự nhiên là có lẽ có thể nhờ vào đó thu hồi mảnh vỡ, phá giải huyền cơ, ưu chính là cứ như vậy, sợ là giữ không nổi Việt Trọng Sơn.

Thôi vậy, lão tử tẫn nhân sự nghe thiên mệnh, có khốn được hay không, đều nhìn ông trời, như ông trời muốn Hắc Bạch Thần Cung hôm nay nhất định phải thụ trọng thương, vậy cũng không phải trách nhiệm của hắn, cùng lắm nhất phách lưỡng tán.

Hạ quyết tâm, Ninh Dạ thẳng thắn mặc kệ, tiếp tục thôi diễn.

Việt Trọng Sơn còn đang không ngừng công kích, hàng này thể lực tựa như vô cùng vô tận vậy.

Tại dưới công kích khủng bố của hắn, sơn thể dần dần lay động, càng bắt đầu không ngừng có đá vụn từ trên núi rơi xuống.

Điều này khiến cho Ninh Dạ cũng chấn động theo.

Cái gì gọi là nhất lực phá vạn pháp?

Đây chính là.

Nơi đây cấm cố chi cường, có thể xưng Ninh Dạ ít thấy, nhưng vẫn là ngăn không nổi Việt Trọng Sơn công kích.

Bất quá đúng vào lúc này, Việt Trọng Sơn nhưng ngừng tay.

Hắn hắc thanh nói: "Hữu dụng? Hắc hắc, hữu dụng là tốt rồi a!"

Hắn nói càng là xoay người lại, nhìn hướng vị trí Ninh Dạ.

Cứ việc không nhìn thấy hắn, nhưng thời khắc này Việt Trọng Sơn vẫn là cảm giác được, hắn cười nói: "Ngươi rất giỏi chạy, xem ra, bản tọa là không đuổi kịp ngươi. Vì vậy ngươi dự định đợi sau khi bản tọa đánh nát hạch tâm bí địa này, lấy mảnh vỡ Tàng Thiên Ngục chạy trốn, đúng không?"

Ninh Dạ hầm hừ: "Đó là chuyện của ngươi, có bản lĩnh, ngươi liền đến giết ta."

Hắn hấp thụ một lần giáo huấn, tuyệt đối sẽ không để vương bát loạn quyền của Việt Trọng Sơn kích trúng bản thân nữa, cho dù lên tiếng cũng là cách rất xa, một khi Việt Trọng Sơn xuất thủ, liền hướng nhảy ra thật xa.

Việt Trọng Sơn lại không có, mà là nói: "Ngươi là Ninh Dạ chứ?"

Ninh Dạ chấn động trong lòng.

Việt Trọng Sơn nói: "Ngươi có thể không thừa nhận, nhưng ta biết là ngươi. Năm đó Từ Liệt chi sự, ngươi vốn là một trong những người ta hoài nghi. Chỉ bất quá, trong tin tức ta tìm kiếm, chưa từng có chuyện ngươi biết độn pháp. Nhưng lần này bản môn tấn công Hắc Bạch Thần Cung, ngươi đột nhiên xuất hiện, ta như lại không nghĩ tới, chẳng phải thành heo?"

Nghe hắn nói như vậy, Ninh Dạ cũng thẳng thắn không che lấp thân hình nữa, lộ ra nguyên trạng: "Việt vương đương nhiên không phải trư, còn giảo hoạt vô cùng đây."

Nhìn hình dáng Ninh Dạ, Việt Trọng Sơn hừ một tiếng: "Ta không hiểu, ngươi là người của Thiên Cơ Môn, hiện tại nhưng muốn cứu

Hắc Bạch Thần Cung?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Hàn Cực Bí Cảnh là giả, là chủ ý ta ra, dùng để khanh các ngươi. Chỉ là không nghĩ tới, Việt vương càng hào hùng như vậy, khuynh sào xuất động. . . Ta là thật phục người Cực Chiến Đạo các ngươi rồi, bắt đầu minh bạch cái gì gọi là tú tài gặp phải lính, có lý giảng không rõ. Kế hoạch tốt mấy, đụng tới mãng nhân cũng là vô dụng."

"Ha Ha Ha Ha!" Việt Trọng Sơn ngưỡng thiên cười to: "Nguyên lai là như vậy, Ninh Dạ, ngươi thông minh quá sẽ bị thông minh hại. Trận chiến này Hắc Bạch Thần Cung như bại, ngươi nhất định chiếm không được chỗ tốt, vì vậy không tiếc mạo hiểm mà dẫn ta đi."

"Chính là."

"Bất quá ngươi cho rằng như vậy, liền có thể cứu vãn bại cục sao?"

"Không thể, nhưng cũng không phải là không có biện pháp. Ngươi là người điên, Thánh Vương Các không điên. Vì vậy chỉ cần giết ngươi, lại lấy đầu của ngươi hướng về chỗ người của Cực Chiến Đạo ném một cái, thì trận chiến này có thể định."

"Cách nghĩ hay, bất quá ngươi có bản lĩnh đó sao?"

Ninh Dạ gãi gãi da đầu: "Xác thực có chút phiền phức. Nói đến đám lão đại các ngươi cũng thật đúng là, làm chính trị, thống trị thiên hạ, hoàn toàn mẹ nó là ngớ ngẩn nhược trí, nhưng vừa đụng đến tư nhân lợi ích, lại từng cái từng cái đều thông minh cực kì. Việt Trọng Sơn, ngươi không có cái đầu ngu xuẩn, cũng quá lãng phí một thân thần lực này."

Chương 139 : Quỷ dị (thượng)

Chương 139: Quỷ dị (thượng)

Thân phận bị phát hiện, đánh thì đánh không lại, Ninh Dạ thật giống một thoáng rơi vào tử cục.

Nhưng càng là vào lúc này, Ninh Dạ trái lại càng là bình tĩnh.

Hắn cười nói: "Xem ra ta đây Hắc Bạch Thần Cung ngày, chú định là muốn kết thúc ở trong tay ngươi."

Việt Trọng Sơn nhưng cười nói: "Ai nói? Ninh Dạ, ngươi không tệ. Ngươi là cho tới hiện nay, duy nhất một cái có thể khiến cho ta ăn quả đắng người. Đáng tiếc a, Cực Chiến Đạo ta không có người trẻ tuổi ưu tú như ngươi."

Ân?

Ninh Dạ ngẩn ra: "Việt vương đây là ý gì?"

Việt Trọng Sơn nói: "Ngươi dùng quá Thiên Thần Đan của Cực Chiến Đạo ta, lại tham ngộ Cực đạo Chiến đạo, không bằng nhập Cực Chiến Đạo ta đi, ta có thể thu ngươi là đệ tử."

Ninh Dạ cười nói: "Ngươi đùa giỡn? Ban đầu ta. . ."

Việt Trọng Sơn vung tay lên: "Ân! Ngươi khi ta Việt Trọng Sơn là là ai? Há lại là tính toán chi li hạng người?"

Đệt!

Không tính đến trước ngươi truy ta như vậy hung?

Việt Trọng Sơn đã nói: "Cực Chiến Đạo ta coi trọng nhất cường giả, hữu năng chi sĩ. Ninh Dạ, ngươi tuy rằng lúc trước đối địch với ta, nhưng thể hiện xuất sắc, ta phi thường thưởng thức. Chỉ cần ngươi nguyện ý quy thuận ta, quá khứ này điểm sự lại đáng là gì? Nếu ngươi nguyện ý, ngươi cũng có thể tiếp tục lưu lại Hắc Bạch Thần Cung, vì ta sách ứng. Ngươi xem coi thế nào?"

Ninh Dạ minh bạch ý tứ hắn: "Hóa ra là như vậy, Việt vương đến là đánh thật hay bàn tính a. Nhưng nếu như như vậy, ta chẳng phải liền thụ ngươi khống chế rồi?"

Việt Trọng Sơn cười to: "Không phải người trên người, lại nào có lý lẽ không bị người chưởng khống? Ninh Dạ, hôm nay ta cho ngươi cơ hội, chẳng lẽ, ngươi cho rằng cục diện hiện tại, còn có thể làm khó ta sao?"

Hắn quyền phá khai sơn, tràn đầy tự tin, lên tiếng cũng là tràn ngập bá khí.

Trong lúc nói cười, trong tay Cực Đạo Việt đã vào tay.

Đúng rồi, hắn vừa nãy lấy quyền phá núi, liền Cực Đạo Việt đều không có, có như thế thần khí, muốn phá tan nơi đây, tuyệt không phải việc khó.

Ninh Dạ nhưng cười nói: "Vậy ngươi liền hẳn là trước tiên vỡ rồi Tù Tiên Cốc này, để ta chết tâm, tái xuất chiêu nạp chi ngôn."

"Hảo! Nếu như thế, liền để ngươi mở mang kiến thức một chút!" Việt Trọng Sơn hét lớn một việt phách xuống.

Tại hắn nghĩ đến, một việt này kết hợp toàn bộ lực lượng của hắn, nhất định khiến toàn bộ ngọn núi vỡ vụn, Tù Tiên Cốc cấm chế tự giải.

Nhưng thời điểm Cực Đạo Việt rơi xuống, trong sơn cốc xuất hiện một vầng sáng, Việt Trọng Sơn phát hiện, bản thân Cực Đạo Việt thế mà không có phát huy nửa điểm uy năng.

Đây là chuyện gì?

Việt Trọng Sơn giật mình.

Mới vừa rồi còn hảo hảo, làm sao đột nhiên lại mất linh?

Hắn thử tái xuất quyền, lại phát hiện như cũ hữu hiệu.

Việt Trọng Sơn đã có chút minh bạch.

Tù Tiên Cốc này thực sự là tuyệt thiên địa thông tuyệt được lợi hại, coi như là lực lượng mượn thần khí thi triển, cũng sẽ bị phong chặn.

"Được, nếu như thế, vậy lão tử liền dốc lực khai thiên chính là! Bất quá Ninh Dạ, chờ bản tọa phá tan Tù Tiên Cốc này sau, ngươi như vẫn là không hàng, mưu toan chạy trốn, thì đừng trách bản tọa muốn yết thân phận của ngươi rồi!" Việt Trọng Sơn lại lần nữa hướng tới sơn phong kia Ầm Ầm Ầm cuồng tạp.

Ninh Dạ mỉm cười: "Vậy thì nhìn ngươi bản lĩnh đi."

"Hống!"

Việt Trọng Sơn đã hướng tới núi kia đầu tiếp tục phát uy.

Hàng này cũng nên thật là mạnh mẽ, càng đánh quyền lực càng nặng, trọn vùng thung lũng đều tại dưới quyền uy của hắn chấn động.

Đồng thời Ninh Dạ Côn Lôn Kính cũng phi tốc vận chuyển, không ngừng lóe lên huyền ảo phù văn, ánh hiện ra từng mảng từng mảng mê ly không rõ họa diện.

Nhìn họa diện trên đó, Ninh Dạ cũng đang nhanh chóng phân tích.

Đến cùng là cái gì, đang ảnh hưởng tất cả những thứ này?

Đột nhiên?

Một màn họa diện lóe qua trước mắt Ninh Dạ.

Di?

Ninh Dạ hơi cảm thấy kinh ngạc.

Tâm niệm điện chuyển, Ninh Dạ đã kêu lên: "Không thể lại đánh!"

"Cái gì?" Việt Trọng Sơn nhìn lại Ninh Dạ.

Ninh Dạ kêu lên: "Tù Tiên Cốc này không phải tiên thiên sinh thành, có cấm chế, chính là con người tạo ra. Nơi đây là hãm địa, đánh tiếp nữa, liền sẽ phát động cấm chế!"

Việt Trọng Sơn cuồng tiếu: "Ngươi đang nói nhăng gì đó? Tù Tiên Cốc chính là mảnh vỡ Tàng Thiên Ngục cùng thiên địa chung linh chi địa kết hợp mà thành, ai không biết? Nơi này xác thực có cấm chế, nhưng đều là thiên nhiên mà thành, chính là thiên địa chi lý, lại là cùng người không quan hệ!"

Ninh Dạ liền nói: "Ngươi nói không sai, Tù Tiên Cốc xác thực là tự nhiên mà thành, nhưng mảnh linh địa này, lại là người là chế tạo. Nếu như ta không nhìn lầm, ngươi oanh kích chỗ, chính là vị trí hạch tâm trận pháp, bên trong hẳn là có hung vật khủng bố. Mảnh vỡ Tàng Thiên Ngục chính là cùng cấm chế nơi đây kết hợp, cho nên mới có uy năng như thế. Nếu như ngươi cường hành đánh vỡ, khủng sinh bất trắc."

"Ngươi đánh rắm!" Việt Trọng Sơn căn bản không tin hắn, xuất quyền càng lúc càng cuồng dã.

Thấy hắn như thế, Ninh Dạ lắc đầu một cái: "Nên nói ta đã nói rồi, nếu ngươi đã cố ý như vậy, vậy được, ta nhìn ngươi đến lúc đó kết thúc như thế nào."

Nói hắn thẳng thắn không để ý tới, trực tiếp ngồi xuống.

Liền nghe Việt Trọng Sơn Ầm Ầm Ầm tiếp tục oanh kích.

Theo không ngừng oanh kích, sơn phong sụp đổ càng lúc càng lợi hại, ẩn nhiên, đã xuất hiện từng tia từng tia lam sắc quang huy.

Chiếu vào trên mặt Việt Trọng Sơn, càng xuất hiện hắn từng tia từng tia vặn vẹo biểu tình.

Giống như điên cuồng.

"Uy!" Ninh Dạ đột nhiên nói.

"Chuyện gì?" Việt Trọng Sơn tức giận nói.

"Ta thật sự nhắc nhở ngươi, đừng công kích nữa. Hiện tại còn chưa tới mười hai canh giờ, ta có thể mang ngươi rời khỏi. Tất cả liền kết thúc như vậy." Ninh Dạ nói.

Việt Trọng Sơn ngẩn ra: "Ngươi sao đột nhiên tốt bụng như vậy? Bất quá ta không tin ngươi."

Ninh Dạ lắc đầu một cái: "Ai! Càng là thực lực cường đại giả, liền càng là mê tín dùng sức mạnh để giải quyết tất cả. Có lúc, các ngươi không phải đần, chỉ là theo thói quen nhất lực phá vạn pháp. Nhưng thiên hạ này, lại có mấy người có thể chân chính làm được đây? Cái kia cái gọi là nhất lực phá vạn pháp, cho dù là thất cảnh chi đỉnh, cũng chắc gì có thể làm được đây? Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, cấm chế nơi đây rất rõ ràng là trước lúc Thiên Cơ Môn vẫn lạc liền tồn tại, hung hiểm, nói là cấp bậc đệ lục cảnh trở lên, ta cũng tin. Ngươi nhưng thiên không tin, nhất định phải tự chuốc nhục nhã. . ."

Hắn tiếng nói không lớn, nhưng cũng không nhỏ, theo lý Việt Trọng Sơn là hẳn là có thể nghe được, cũng hảo hảo suy nghĩ một thoáng.

Một mực hắn nhưng ngoảnh mặt làm ngơ, như trước đang tiếp tục oanh kích.

Ninh Dạ sắc mặt dần dần trở nên nghiêm túc: Như vậy đi, "Ta có thể đồng ý điều kiện của ngươi, vì ngươi làm việc, yêu cầu chính là lập tức ngừng tay."

Lam sắc quang huy không ngừng lóe sáng.

Việt Trọng Sơn quát to: "Ngậm miệng!"

"Ngươi không muốn nghe, ta nhưng càng muốn nói." Ninh Dạ sắc mặt cũng biến thành ngưng trọng: "Ngươi đã bị vật trấn áp cấm chế này hoặc là tùy tiện cái gì ảnh hưởng tâm trí, hiện tại không thu tay lại, kết cục khả năng sẽ không tốt lắm nha."

"Lão tử còn lâu mới tin ngươi đây!" Việt Trọng Sơn thân thể nhất trệ, lam quang đột nhiên tăng cường.

Việt Trọng Sơn hô to: "Lão tử còn lâu mới tin ngươi đây."

Ninh Dạ lạnh nhạt nói: "Thừa dịp ngươi bây giờ còn có lý trí, nếu như ngươi đồng ý, ta có thể đem Thiên Cơ Điện cho ngươi."

Việt Trọng Sơn quyền thế lại trệ.

Nhưng sau một khắc, hắn nhưng gào giận dữ nói: "Ngậm miệng! Ta nói rồi, không có cái gì có thể ngăn cản ta đánh vỡ nơi này!"

Ninh Dạ chăm chú nhìn hắn.

Hắn đột nhiên nói: "Kỳ thực, ta là thật hi vọng ngươi có thể thắng. Dù sao ta có Diệt Thần Nỗ, đó chính là liền Niết Bàn đều có thể giết."

Theo hắn lên tiếng, phía sau huyết sát chi linh tái hiện, tay cầm Diệt Thần Nỗ, nhắm chuẩn Việt Trọng Sơn.

Đến một bước này, Việt Trọng Sơn vô luận thế nào cũng nên cảnh giác.

Nhưng mà hắn nhưng như giống như bị điên, tiếp tục điên cuồng công kích.

Trong trời rung đất chuyển, sơn phong không ngừng vỡ vụn, lam sắc quang huy càng tụ càng dày.

Mà tại nhìn thấy một màn này, Ninh Dạ rốt cục không tiếp tục nói chuyện.

Hắn thu hồi Diệt Thần Nỗ, chậm rãi lui về phía sau.

Chỉ là trong tay đã xuất hiện mảng lớn hiếm quý dị bảo, các loại tài nguyên trân quý, bị hắn bày ra các nơi, bất ngờ là tại bố trí một cái trận pháp.

Bất quá tại dưới tình huống tuyệt thiên địa thông, trận pháp này hiệu quả lại là cực nhược.

Đồng thời Ninh Dạ còn lẩm bẩm trong miệng, đọc lại là Thanh Tâm Phổ Thiện Chú, một loại tiên pháp có thể ngưng thần tĩnh khí, chỉ là tương tự bị tuyệt thiên địa thông suy yếu rất lớn.

Việt Trọng Sơn ánh mắt nhưng vẫn là một phiến hoảng hốt, đột nhiên tự nói một câu: "Ta đang làm gì?"

Hắn quay mạnh đầu lại nhìn hướng Ninh Dạ: "Ngươi vừa nãy đã nói cái gì?"

Thấy hắn tỉnh táo, Ninh Dạ nhưng đột nhiên câm miệng: "Không có gì, ngươi tiếp tục công kích đi. Đánh vỡ hạch tâm, chúng ta mới có thể ra ngoài."

Theo lời này xuất ra, Việt Trọng Sơn liền giống như tượng đất, tiếp tục hướng sơn phong kia công kích.

Sơn phong không ngừng sụp đổ, lam quang càng tụ càng mạnh, dần dần càng xuất hiện một khuôn mặt quỷ dị, nhìn hướng Ninh Dạ.

Khuôn mặt này, bất ngờ là mặt của Việt Trọng Sơn.

Chương 140 : Quỷ dị (hạ)

Chương 140: Quỷ dị (hạ)

Công kích còn đang tiếp tục.

Một quyền tiếp một quyền, không ngừng phá hoại Tù Tiên Cốc cấm chế.

Theo Tù Tiên Cốc cấm chế không ngừng suy yếu, Ninh Dạ có thể cảm thụ được, tuyệt thiên địa thông uy năng tại hạ thấp.

Rõ ràng nhất chính là hắn vị trí trận pháp, hiệu quả chính tại rõ ràng tăng cường.

Ninh Dạ nhìn lam quang kia tạo thành khuôn mặt, lẩm bẩm nói: "Bị trấn áp vạn năm, ngươi biệt cũng rất khổ cực chứ? Thật vất vả có cái cơ hội, làm sao lại bỏ qua? Bất quá đừng lo lắng, ta sẽ cho ngươi cơ hội."

Hắn nói cười hắc hắc, tiện tay lấy ra một món pháp bảo.

Thanh tâm trạc.

Đây là một kiện Minh Tâm tịnh tính bảo vật.

Sau đó liền thấy cái kia vòng tay quang hoa nhất thiểm, chiếu hướng Việt Trọng Sơn.

Việt Trọng Sơn chấn động tinh thần, trong ánh mắt lần nữa xuất hiện mấy phần tỉnh táo.

Nhưng sau một khắc, lam quang đột nhiên tăng mạnh, Việt Trọng Sơn sắc mặt lại lần nữa dữ tợn.

Thanh tâm trạc chỉ là một kiện phổ thông bảo vật, rất hiển nhiên có thể mang cho Việt Trọng Sơn trợ giúp có hạn.

Nhưng Ninh Dạ tiện tay nhất chỉ, cái kia thanh tâm trạc quang hoa thịnh phóng, uy năng đột nhiên tăng mạnh gấp ba.

Ninh Dạ càng là nói: "Hạo Thiên Môn thăng hoa thuật, có thể cực hạn nghiền ép pháp bảo uy năng, sau đó pháp bảo hủy diệt. Sư huynh của ta dạy ta, lúc đó ta cảm thấy không có tác dụng gì, không nghĩ tới hiện tại đến cử đi chút tác dụng."

Lam quang không ngừng dũng hiện, lại lần nữa áp chế.

Thanh tâm trạc rất nhanh liền xuất hiện từng tia từng tia vết rách, cuối cùng càng đùng một cái vỡ vụn.

Ninh Dạ cũng không hoảng hốt, mà là lại lấy ra một kiện, càng tương tự là Minh Tâm tịnh tính đến bảo vật.

Sau đó lại là chỉ điểm một chút lạc, tiếp tục thúc hoa cái kia pháp bảo uy năng.

Lần này hắn lấy ra chính là một kiện nhất phẩm pháp bảo, hiệu quả rất tốt, thế mà áp chế lại hào quang màu xanh lam kia ảnh hưởng, chỉ thấy đến kết quả này, Ninh Dạ nhưng lại độ trì hoãn pháp bảo uy năng, cười nói: "Xem ra ngươi còn được lại tăng thêm sức a."

Sơn phong kia lam quang vặn vẹo ra khuôn mặt càng lúc càng dữ tợn, không ngừng hiện ra lam sắc quang huy, càng như dòng nước.

Nhìn thấy loại tình huống này, Ninh Dạ nghi hoặc: "Ngươi vẫn đúng là đọ a? Xem ra trí tuệ cũng không sao thế? Ha ha, thú vị, là trường kỳ giam giữ khiến ngươi mất đi trí tuệ, vẫn là vốn là xuẩn."

Thế nhưng lần này, lời này không đưa đến hiệu quả.

Ninh Dạ cũng không để ý, mà là tiếp tục liền như thế cùng đối phương hao tổn.

Tình huống trước mắt đã rất rõ ràng.

Sơn phong bên trong tồn tại, rõ ràng đang sử dụng thủ đoạn nào đó, ảnh hưởng Việt Trọng Sơn, mà Ninh Dạ thì trợ giúp Việt Trọng Sơn chống đỡ bộ phận, nhưng hắn lại lưu thủ một chút, nói trắng ra chính là lấy Việt Trọng Sơn làm chiến trường, tiêu hao đối phương.

Mà hắn sở hữu đích thuyết thoại, cố nhiên là đang nhắc nhở Việt Trọng Sơn, tăng cường ý nghĩa chí, khuếch đại cấm chế dưới cái kia tồn tại tiêu hao, đồng thời cũng là đang thăm dò, tiến một bước xác nhận suy đoán của bản thân.

Thời gian liền như vậy từng điểm từng điểm trôi qua.

Việt Trọng Sơn xuất quyền càng ngày càng chậm, thế nhưng sơn phong sụp đổ chi thế nhưng càng ngày càng mạnh, theo không ngừng sụp đổ, màu xanh lam quang sóng triều hiện càng lúc càng lợi hại, tựa như đại dương chi hải giống như vậy, từ từ lan tràn mà ra, nhưng thủy chung chỉ ở sơn phong phạm vi trăm trượng nội quanh quẩn, nhưng vẫn từng điểm từng điểm khuếch đại.

Mà Ninh Dạ lấy ra thanh tâm loại pháp bảo, cũng là càng lúc càng nhiều, khoảng thời gian này, chỉ riêng hắn vỡ vụn loại này bảo vật đã có trăm cái.

Ninh Dạ tại Yên Vũ Lâu đạt được lên tới hàng vạn pháp bảo, bố trí lại bí cảnh tiêu hao mấy ngàn kiện, chuyên tâm tu hành lại bán đi bộ phận, bây giờ trong Thiên Cơ Điện vẫn như cũ có lượng lớn pháp bảo.

Pháp bảo số lượng tuy nhiều, nhưng công năng tới tới lui lui cũng chỉ như vậy chút, Ninh Dạ phóng ra tuyệt đại đa số là chiến đấu pháp bảo, thế nhưng có một loại pháp bảo, hắn đồng dạng đều không bán —— chính là thanh tâm tĩnh thần chi bảo.

Dù sao hắn am hiểu chính là huyễn thuật, mà đây loại pháp bảo, đối với hắn mà nói là có tác dụng khắc chế.

Vì vậy Ninh Dạ toàn bộ lưu lại, bản thân đừng, cũng không cho người khác.

Vào lúc ấy, Ninh Dạ chỉ là đem chúng nó giữ lại, tạm thời còn không nghĩ tới sử dụng, lại không nghĩ rằng tại một khắc này thế mà phát huy tác dụng lớn.

Chỉ là khiến Ninh Dạ chấn động chính là, này bị trấn áp đồ vật, lực lượng càng tựa như vô cùng vô tận vậy, vô luận Ninh Dạ như thế nào cùng nó ma, càng đều cuồn cuộn không ngừng.

Điều này khiến cho Ninh Dạ cũng tấm tắc khen kỳ.

Tồn tại như vậy, quá nửa là đệ lục cảnh trở lên.

Chỉ là cho dù là đệ lục cảnh, theo lý cũng là không cách nào trấn áp vạn năm mà bất tử —— Ninh Dạ là tới nay không tin trời dưới thật sự có vĩnh sinh bất tử tồn tại.

"Xem ra như vậy là không quá đủ đây, Tổng phải thử một chút ngươi biên giới ở đâu." Ninh Dạ lẩm bẩm một câu.

Hắn đột nhiên búng tay tách một cái, liền thấy Việt Trọng Sơn quyền thế phiến diện, thế mà đánh vào nơi khác, vẫn chưa có thể rơi vào phía trên ngọn núi kia.

Trên ngọn núi lam quang khuôn mặt, đột nhiên xuất hiện dữ tợn phẫn nộ thần tình.

Ninh Dạ cười nói: "Nho nhỏ huyễn thuật, không cần để ý. Vốn là muốn gạt Việt Trọng Sơn loại này cấp bậc, đặc biệt là hắn có chuẩn bị dưới tình huống, cũng không dễ dàng. Bất quá hắn hiện về tâm trí vì ngươi mê, đến là giúp ta một đại ân. Mắt thấy lao tù sắp sửa phá tan, nhưng một mực chính là không đánh tan được, cảm giác không tốt lắm chứ?"

"Hí!" Màu xanh lam Việt Trọng Sơn khuôn mặt hướng tới Ninh Dạ trương dưới miệng lớn.

Ninh Dạ đáy lòng bỗng nhiên sinh khởi cảm giác sợ hãi to lớn, liền giống như đáy lòng có cái gì ma quỷ tại sinh sôi, phải đem hắn trong nháy mắt lật úp.

Nhưng liền đồng thời ở nơi này, Bất Diệt Tuyền đã bao phủ lấy hắn toàn thân, chỉ là nhưng không có một chút tác dụng nào.

Công kích này không phải nhằm vào nhục thân.

Sau một khắc Tạo Hóa Thần Tọa, Côn Lôn Kính, Tuyền Cơ Xích đồng thời chuyển động, ba thần thuật vận chuyển dưới, Ninh Dạ mới rốt cục có thể bảo vệ tâm thần, đồng thời Ninh Dạ ngồi xuống pháp trung ương trận, chát chát chát chát, liên tiếp pháp bảo nổ tung.

Ninh Dạ sắc mặt đột nhiên một trận trắng xám.

Trong khoảnh khắc đó, hắn cảm thụ được chính là uy hiếp tử vong to lớn.

Thật là khủng khiếp thủ đoạn!

Đây đến cùng là thủ đoạn gì?

Không giống thần thông, cũng không giống tiên pháp.

Quá quỷ dị.

Ninh Dạ thậm chí hoàn toàn vô pháp lý giải.

Nhưng Ninh Dạ cũng không nhúc nhích, mà là tiếp tục ngồi ở khoảng cách sơn phong ngoài trăm trượng trung ương trận.

Hắn tiện tay lại ném ra một phiến pháp bảo, nói: "Rất mạnh thủ đoạn, ngươi nếu có thể liên tục dùng, sớm đã dùng chứ? Xem ra, đây mới là đối với ngươi chân chính tiêu hao. Uy, có bản lĩnh ngươi tiếp tục đến a!"

Cái kia màu xanh lam mặt nhưng chỉ là trừng mắt hắn.

Ninh Dạ cười nói: "Ta biết ngươi khó chịu. Bất quá ngươi cũng không thể trách ta, ngươi mạnh như vậy, ta nếu như không suy yếu ngươi, như thế nào dám để cho ngươi đi ra? Nhạ, đừng trách ta không nói cho rõ ràng. Ta có đầy đủ thủ đoạn, giúp Việt Trọng Sơn khôi phục tỉnh táo, đến lúc đó, cơ hội của ngươi liền không còn. Không bằng ngươi phối hợp ta một thoáng, đem mình đem yếu, vậy ít nhất, ta sẽ cho ngươi xuất ra một cái đi ra cơ hội."

Nhưng mà cái kia màu xanh lam mặt nhưng chỉ là thê lệ tiêm tê, không để ý chút nào thuyết pháp của Ninh Dạ.

"Này cũng không được?" Ninh Dạ vẫn như cũ mỉm cười: "Quả nhiên, ngươi không phải một cái chân chính có trí tuệ tồn tại. Bất kỳ có chút đầu óc, nghe được kiến nghị của ta, cũng sẽ giả bộ một chút, ngụy trang bản thân dầu cạn đèn tắt, sau đó các loại ra rồi lại đột nhiên phát uy. Ta thích ngu ngốc, ngu ngốc mới hảo đùa giỡn. . . Bất quá. . ."

Ninh Dạ lại đau đầu lên đến: "Quá đần, cũng có phiền phức. Ngươi nói, ta phải làm sao mới có thể tại ngươi xuất lai chi tiền, đem ngươi hao tận đây?"

Cái kia màu xanh lam mặt không để ý tới hắn.

Ninh Dạ nhưng búng tay tách một cái: "Có biện pháp."

Nói hắn vung tay lên: "Thiên Cơ!"

Ô!

Thiên Cơ khổng lồ cự Ma thần khu đột nhiên xuất hiện, mảng lớn đất đá chụp vào sơn phong, thế mà là phải đem Việt Trọng Sơn sụp đổ sơn phong, toàn diện lần nữa khôi phục. Tại cấm chế ảnh hưởng, trực tiếp chuyển hóa thành cường đại cầm cố chi lực, ngăn cản Việt Trọng Sơn phá hoại.

Chương 141 : Quái dị

Chương 141: Quái dị

"Hí!"

Khuôn mặt lam sắc kia lại lần nữa tiêm tê.

Lại là một cỗ lực lượng xâm thực tâm linh tự Ninh Dạ đáy lòng nổi lên, lần này trước mắt hắn thậm chí đã xuất hiện huyễn tượng.

Nhưng lần này Ninh Dạ có chuẩn bị, Tạo Hóa Thần Tọa, Côn Lôn Kính, Tuyền Cơ Xích đồng thời hiện hình, lơ lửng giữa trời, bảo vệ Ninh Dạ.

Mảnh vỡ Tàng Thiên Ngục càng là oanh minh lên tiếng —— theo sơn phong băng liệt, cấm chế thụ tổn, liên kết giữaTàng Thiên Ngục cùng mảnh vỡ trong Tù Tiên Cốc cũng càng lúc càng chặt chẽ, thời khắc này, càng là trực tiếp ảnh hưởng Tù Tiên Cốc, khiến cho ảnh hưởng áp chế đối với tu vi Ninh Dạ hạ xuống thấp nhất.

Ninh Dạ cảm thụ một thoáng, bản thân đã gần như khôi phục bảy thành tu vi.

Kết quả liền là Ninh Dạ nhẹ nhõm chống được một kích này.

Ninh Dạ ánh mắt tỏa sáng, nhưng đột nhiên phun ra một ngụm máu, nâng ngực kêu to: "Ai nha, không xong rồi!"

Động tác này có chút giả, nhưng khuôn mặt lam sắc kia vậy mà lại thật sự bị lừa rồi.

Lại là một tiếng thê lệ tê khiếu.

Cảm giác quái dị không ngừng bốc lên, cùng đám thần vật Tạo Hóa Thần Tọa va chạm, không có khí lãng quay cuồng sóng nổi mây vần chi đồ sộ, ngược lại là xuất hiện mảng lớn bí văn huyền ảo, như đặt mình trong đạo cảnh.

"Di?" Ninh Dạ cũng bị cảm thụ này kinh ngạc đến ngây người.

Công kích của tồn tại quỷ dị bị trấn áp này, thế mà có thể tạo thành hiệu quả của đạo tắc hiển hóa?

Thú vị!

Thú vị!

Ninh Dạ càng lúc càng nổi lên tinh thần.

Lúc này Việt Trọng Sơn còn đang điên cuồng oanh kích, nhưng sắc mặt dữ tợn, nghiễm nhiên đã thành như công cụ người rồi.

Ninh Dạ đối với hắn một chỉ, lại lần nữa thức tỉnh một chút thanh minh.

Hắn chưa hề quên dằn vặt hàng này, nếu không đến lúc đó cũng là cái phiền phức.

Chiến đấu liền như vậy tại một loại trạng thái cực kỳ quỷ dị triển khai, lấy Việt Trọng Sơn làm hạch tâm, thậm chí lấy hắn làm chiến trường, Ninh Dạ mượn cấm chế nơi đây cùng Thiên Cơ Điện, cùng tồn tại bên dưới cấm chế kia không ngừng đọ sức, một lần tiếp một lần tiêu hao đối phương.

Theo không ngừng tiêm khiếu, khuôn mặt lam sắc cũng dần dần thu nhỏ, chùm sáng lam sắc kia thế mà có loại xu thế thu về.

"Thiên Cơ!" Ninh Dạ nói.

Thiên Cơ minh bạch ý tứ hắn, đình chỉ tu bổ.

Trở xuống đến bên người Ninh Dạ, thân hình khổng lồ hóa thành kích cỡ thường nhân nói: "Ninh Dạ, ta có gan cảm giác quen thuộc."

"Ân? Cảm giác quen thuộc?" Ninh Dạ giật mình: "Ngươi là nói?"

"Quái dị!" Thiên Cơ khẳng định nói: "Gia hỏa này là cái quái dị."

Tồn tại bị trấn áp này, thế mà là cái quái dị?

Ninh Dạ cũng là ngạc nhiên: "Vậy thì trách không được hàng này trí tuệ chẳng ra sao rồi."

Lúc trước Ninh Dạ cùng nó hảo ngôn, lại cố ý diễn xuất tiết mục vụng về, mà biểu hiện của đối phương nhưng hoàn toàn không bằng thường nhân.

Không trách, nó vừa không phải là người, cũng không phải thông linh chi yêu.

Mà chính bởi vì là quái dị, cũng chẳng trách có thể tồn tại vạn năm mà không chết.

Chỉ là, một cái quái dị làm sao lại bị trấn áp ở chỗ này?

Ninh Dạ hứng thú càng lúc càng nồng: "Cẩn thận một chút đi, quái dị này không đơn giản. Liền Việt Trọng Sơn bực này tồn tại, đều có thể bị nó ảnh hưởng tâm thần, hơn nửa cũng là cái gia hỏa tà dị cực điểm."

Vừa nói, Ninh Dạ cũng đang hồi tưởng Thiên Cơ Môn điển tịch, hồi tưởng thời kỳ thượng cổ, đến cùng từng có những tồn tại nổi danh nào.

Chỉ là tìm khắp ký ức, cũng không tìm được tư liệu tương quan.

Còn đang nghi hoặc, bỗng nhiên Việt Trọng Sơn ngừng tay, quay đầu nhìn hướng Ninh Dạ.

"Ta fuck!" Ninh Dạ lập tức tỉnh ngộ ra.

Hàng này cũng không phải hoàn toàn không có trí lực, mà là khống chế Việt Trọng Sơn đến tìm mình phiền phức.

Việt Trọng Sơn tại trong trường kỳ công kích, tâm thần thất thủ, bây giờ thần trí đã hầu như hoàn toàn bị quái dị kia khống chế, thời khắc này gầm thét xông lên, Ninh Dạ nghĩ cũng không nghĩ, trực tiếp quang độn nhảy ra.

Việt Trọng Sơn nhất quyền Oanh xuất, mắt thấy không kích trúng Ninh Dạ, thế mà cũng không truy, mà là tiếp tục hướng tới Ninh Dạ thét gào, phát ra uy hiếp chi thanh.

"Vậy ra, khoảng cách không thể quá xa, đúng không?" Ninh Dạ cười.

Điểm này hắn đã sớm nhìn ra rồi, Việt Trọng Sơn sở dĩ lại bị khống chế nhẹ nhàng như vậy, chính là bởi vì hắn khoảng cách quá gần rồi.

"Hống!" Mượn Việt Trọng Sơn, quái dị kia lại lần nữa phát ra phẫn nộ gào thét.

Bọn nó chờ vạn năm, thật vất vả nghênh đón thoát thân cơ hội, nhưng đụng tới con hàng như Ninh Dạ.

Vừa không phá hỏng nó thoát khốn, nhưng vẫn không cho nó nhẹ nhõm thoát khốn, khiến cho nó vô cùng phẫn nộ.

Nhưng hàng này cũng là cái tính tình quật cường, thế mà không để ý tới Ninh Dạ đàm phán, nhất định phải cùng Ninh Dạ ngạnh cương.

Lam sắc quang triều dũng động, Việt Trọng Sơn tả quyền Oanh Ninh Dạ, hữu quyền Oanh cấm chế, như người điên.

Đằng nào không phải thân thể của chính mình, hàng này cũng là sử dụng nghiền ép đến cực hạn.

Mà Ninh Dạ thì vẫn như cũ không chút hoang mang tiếp tục ảnh hưởng Việt Trọng Sơn.

Hắn hiện tại liền như là một cái trọng tài, cẩn thận từng li từng tí giữ gìn ba bên cân đối.

Bất luận là Việt Trọng Sơn vẫn là đồ vật bị cấm chế áp chế kia, đều mạnh mẽ hơn hắn, nhưng lại đều có bản thân hạn chế, hắn chỉ có lợi dụng được hạn chế này, mới có thể đặt vững càn khôn.

Nhưng Ninh Dạ cũng biết, chỉ dựa vào điểm này còn còn thiếu rất nhiều.

Thực sự là thực lực chênh lệch quá lớn, đối phương cho dù chỉ cần có một hơi, cũng có khả năng diệt hắn.

Mà Diệt Thần Nỗ, cũng chỉ có một nhánh.

Nên làm gì?

Ninh Dạ tâm niệm nhất động, đã liên kết Luyện Ngục Ma Đàn.

Hắc Viêm Ma thần tái xuất hiện: "Lần này càng nhanh như vậy liền hoán ta, lại có gì sự. . . Di?"

Hắc Viêm Ma thần giật mình nhìn hướng lam triều trong núi kia: "Thế mà là. . ."

Hắn không nói tiếp.

Ninh Dạ biết hàng này xưa nay không thành thật, cười lạnh nói: "Hàng này lai lịch ta rõ ràng cực kỳ, ngươi nếu như muốn cùng ta chơi chiêu trò, liền chớ trách ta không khách khí đối với ngươi."

Hắc Viêm Ma thần cười hắc hắc: "Nguyên lai ngươi không phải đến tìm ta hỏi lai lịch, cái kia vì sao hoán ta?"

"Đương nhiên là hỏi một chút ngươi chuyện liên quan tới chứng đạo ma hài rồi, đằng nào nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi."

Hắn hữu tâm bộ thoại, vì vậy lời này nói tiến có thể công lui có thể thủ, không công vào đâu được.

Hắc Viêm Ma thần nhưng một cách tự nhiên đem sự tình kết hợp đến một chỗ, xuất hiện vẻ đột nhiên đại ngộ: "Nguyên lai ngươi thế mà muốn đem đạo tắc lạc ấn tại trên chứng đạo ma hài, cách nghĩ hay, cũng thật tham lam."

Cái gì?

Cái gì đem đạo tắc ấn tại trên chứng đạo ma hài?

Ấn đạo tắc gì?

Hắn là nói quái dị này?

Quái dị này có đạo tắc?

Đúng rồi!

Ninh Dạ nhớ tới đến.

Quái dị vừa đều thiên phú đại đạo, đây chính là công nhận chi sự a. Chính bởi vậy vô số người khát cầu quái dị, muốn đem chúng bắt giữ luyện hóa, nhất cầu ky duyên.

Thiên Cơ tự thân liền ẩn chứa Thổ đạo, thổ độn chi pháp hắn thiên hạ vô song , nhưng đáng tiếc không cầu tiến tới, chỉ am hiểu độn thổ, cái khác tiên pháp thần thông liền rất bình thường. Bất quá khoảng thời gian này hắn cũng coi như nỗ lực, cuối cùng cũng coi như là có chút tiến bộ.

Mà quái dị trước mắt này, vạn năm trước phong cấm đến nay, có khả năng là thực lực đệ lục cảnh, đó chính là nói, thiên phú đạo tắc đã sớm trưởng thành.

Lại liên tưởng đến Việt Trọng Sơn mất khống chế, Ninh Dạ một thoáng liền đã minh bạch.

Nhất định là một loại đại đạo nào đó có thể ảnh hưởng nhân tâm!

Cũng chỉ có như vậy, mới có thể liền Việt Trọng Sơn đều giá ngự được.

Trong lòng Ninh Dạ đại hỉ.

Bất quá sau một khắc, Hắc Viêm Ma thần lại lắc đầu: "Chà chà chà, lạc ấn Tà đạo, cũng thiệt thòi ngươi nghĩ ra được. Nếu đã như vậy, còn không bằng nhập ma đạo ta."

Nghe nói như thế, trong lòng Ninh Dạ lại lần nữa chấn động, trong lòng đột nhiên dấy lên sóng lớn ngập trời.

Tà đạo?

Nguyên lai đây là một tôn Tà đạo quái dị! ! !

Chương 142 : Tà đạo

Chương 142: Tà đạo

Thiên hạ chi đạo, vốn vô chính tà.

Cái gọi là chính tà, bất quá là người chi phân chia.

Đây là nhận thức chung từ sớm của tu tiên giới.

Nhưng cái nhận thức chung này, nhưng sau này bị lật đổ.

Đại khái tại trước khi Thiên Cơ Môn xưng hùng, Trường Thanh Giới từng ra một tôn tuyệt thế yêu nghiệt, cũng không biết tu chính là đạo đồ gì, sau khi tu thành, thế mà tính tình đại biến, trở nên hung tàn lãnh khốc, khát máu tàn nhẫn, không chỉ có như vậy, thủ đoạn cũng biến thành cực kỳ ly kỳ quỷ dị, khó mà lường được.

Vậy thì cũng thôi, then chốt là tất cả đệ tử của hắn, vô luận tồn tại ra sao , một khi tu thành, tính tình đều sẽ trở nên giống hắn.

Tiên pháp thần thông sẽ ảnh hưởng tâm trí, này cũng không kì lạ, thế nhưng giống giống như tuyệt thế yêu nghiệt kia, ảnh hưởng triệt để như vậy, nhất trí như vậy, lại là gần như không tồn tại, bất quá khi đó, mọi người chỉ đem thuật pháp của người này coi là tà thuật.

Tà thuật dịch tâm, không thể tu hành.

Nhưng theo thời gian chuyển dời, những người tu tiên dần dần phát hiện, hầu như mỗi quá một quãng thời gian, đều sẽ xuất hiện tình huống tương tự. Những người này có xuất thân danh môn chính phái, có xuất thân vi mạt, tiên pháp lộ số hoàn toàn bất đồng, nhưng đều có một cái đặc điểm chung, chính là thiên phú dị bẩm, đều là bản môn bất thế xuất thiên tài, một lòng cầu đạo, nhưng cuối cùng tại trong quá trình cầu đạo tâm tính đột biến.

Nhưng loại đột biến này cũng không hoàn toàn là lãnh huyết tàn nhẫn, cũng có thật nhiều không hiểu ra sao.

Có đột nhiên biến thành hung hăng tự đại, có sẽ trở nên kích động dễ tức giận, tính tình biến hóa bất định, điểm giống nhau duy nhất chính là tu đạo, mà một khi đã chuyển biến rồi, liền hầu như vô pháp biến trở về đến, tính tình cũng cuối cùng tà ác cực điểm.

Mãi đến tận một vị nghe nói là thiên ngoại tiên nhân xuất hiện, mới giải quyết nghi hoặc này, xác nhận Tà đạo chi thuyết.

Cái gọi là Tà đạo giả, tức một khi tu hành, liền nhập tà đồ.

Tà đạo cùng ma đạo bất đồng, ma đạo chỉ là xưng hô, bản chất vẫn là biến hóa của thế giới Ma Uyên.

Tà đạo lại là đạo đồ, nghe nói chỉ cần là bước lên Tà đạo chi nhân, tính tình quỷ dị, vĩnh sinh vô giải. Mấu chốt nhất chính là, Tà đạo vô lý có thể theo, không ở bên trong đại đạo, khó mà thăm dò, càng khó có thể ứng đối, thậm chí là vĩnh sinh bất diệt.

Cái quái dị trước mắt này, chính là một cái Tà đạo quái dị.

Tà đạo am hiểu nhất chính là mê hoặc nhân tâm, chỉ bất quá hoặc địch trước tiên hoặc kỷ, theo một ý nghĩa nào đó, kỳ thực là một loại đồng hóa. . . Chẳng trách hàng này ảnh hưởng Việt Trọng Sơn, bản thân cũng biến hóa ra hình dạng của Việt Trọng Sơn.

Xác nhận hàng lai lịch này, Ninh Dạ biết đây chỉ sợ là nguy cơ lớn nhất kiếp này tới nay hắn gặp phải.

Tà đạo không thể so với cái khác, biểu hiện quá mức quỷ dị, không phải thủ đoạn bình thường có thể đề kháng. Liền ngay cả Việt Trọng Sơn cũng sẽ trúng chiêu là có thể biết, then chốt Ninh Dạ đối với phương diện này biết rất ít.

Bất quá Hắc Viêm Ma thần đến thật giống như đã có hiểu biết đối với Tà đạo, Ninh Dạ hữu tâm thăm dò, liền nói: "Ta sợ cái gì. Ta có mảnh vỡ Tẩy Tâm Trì."

Tẩy Tâm Trì tác dụng chính là gột rửa nhân tâm, ở mức độ nào đó cùng Tà đạo gần gũi, trên lý thuyết cũng có thể bảo vệ Ninh Dạ.

Hắc Viêm Ma thần nhưng cười cười nói: "Thiên Cơ Môn lấy thuật thành đạo, nghĩ thì đẹp, nếu ngươi có hoàn chỉnh Tẩy Tâm Trì, đến có khả năng đối kháng. Thế nhưng ngươi thu hoạch bất quá chỉ là mảnh vỡ, lại dựa vào cái gì đối kháng? Sơ sót một cái, nào chỉ toàn bộ cái Thiên Cơ Điện đều bị tà hóa."

Tà hóa Thiên Cơ Điện?

Vậy ra vật này chẳng những có thể ảnh hưởng nhân tâm, còn có thể ảnh hưởng bảo vật? Thậm chí là dạng thần vật như Thiên Cơ Điện?

Ninh Dạ bị dọa cho nhảy dựng.

Mặt ngoài thì tiếp tục giếng cổ không dao động: "Nó thụ cấm chế vây khốn, không phát huy ra uy năng lớn như vậy."

Hắc Viêm Ma thần hừ nói: "Nhưng nếu ngươi muốn luyện hóa nó, nhất định phải đem nó lôi ra. Tà đạo quái dị này đạo hạnh không cạn a, xem ra ít nhất cũng là cái đệ lục cảnh. Một khi thoát khốn, Trường Thanh Giới sợ là không có kẻ nào kiềm chế được nó. Bất quá Trường Thanh Giới cách cục đã biến, nó coi như thật thành tựu đệ lục cảnh, thiên địa này cũng sẽ không dung nó, đến là không cần quá lo lắng."

"Thiên địa bất dung?" Ninh Dạ giật mình.

"Làm sao ngươi còn chưa biết cái này?" Hắc Viêm Ma thần kiệt kiệt quái tiếu: "Ngươi cho rằng Phi Thăng là theo đuổi? Cũng không biết, Phi Thăng cũng là bất đắc dĩ. Mảnh thế giới này, chỉ có thể chịu đựng lực lượng của cảnh giới thứ năm, đến đệ lục cảnh, tu vi thông thiên, có thể phá thế giới. Thiên địa làm sao có thể chứa? Tất là ngưng tụ tai ách hàng lâm kỳ thân, bức ép rời khỏi, như vậy mới có thể tự vệ."

Nguyên lai là như vậy sao?

Phi Thăng không chỉ có là theo đuổi, cũng là ép buộc!

Không trách vĩnh viễn đều không có vượt qua cảnh giới chi tiên giả tồn tại, chỉ vì tu vi đến, liền thiên địa bất dung.

Đây giống như là sủng vật nuôi lớn ở trong lồng, theo hình thể tăng trưởng, lồng sắt nhỏ vô pháp dung nạp hình thể, nhất định phải vì nó thay cái lồng sắt càng lớn hơn.

Mà Thiên Cơ Môn sáng Thiên Kiếp Trận, chính là ngược lại mà làm, trước tiên dẫn thiên tai, lại thành tự thân.

"Nguyên lai là như vậy, nguyên lai là như vậy." Ninh Dạ lẩm bẩm nói: "Nhưng coi như là như vậy, nó muốn cường chống một quãng thời gian, cũng là có thể chứ?"

"Đó là tự nhiên." Hắc Viêm Ma thần nói: "Quái này một khi hiện thế, tất mang đến tai ương cho thiên hạ. Nếu ngươi có thể trừ nó, nói không chắc còn có thể được chung thiên địa khí vận."

Vì Trường Thanh Giới diệt quái dị này, có thể chung thiên địa khí vận?

Lần trước Ninh Dạ thác phúc Từ Liệt, có thể đại khí vận gia thân, sau lần đó thực lực đột phi mãnh tiến, chỉ tiếc khi đó tu vi hắn còn thấp, tạm thời còn không chịu đựng nổi càng nhiều.

Nhưng bây giờ cùng lúc trước có chỗ bất đồng, tu vi Ninh Dạ tinh tiến, có thể chịu đựng chi khí vận so với trước cũng nhiều hơn.

Hắc Viêm Ma thần đã nói: "Bất quá lấy tu vi bây giờ của ngươi, muốn luyện hóa quái này còn có khó khăn, cũng không thể đem lợi ích tối đa hóa, nếu có thể dung nhập vào trong chứng đạo ma hài, xác thực có thể chậm rãi tiêu hóa, cũng khó trách ngươi có cách nghĩ này. Thế nhưng không dễ a, không dễ!"

Ninh Dạ nguyên bản chỉ là kiếm cớ, không nghĩ tới cái cớ lại muốn trở thành sự thật.

Vội nói: "Nhưng ngươi có biện pháp, đúng không?"

Hắc Viêm Ma thần hừ một tiếng: "Ta xác thực còn nợ ngươi một khối chứng đạo ma hài, nhưng phương pháp đem quái dị này dung nhập vào trong Ma Hài, lại không thuộc về ta khoản ta thiếu ngươi."

"Vậy nếu như ta không cần ngươi cho ta chứng đạo ma hài đây?" Ninh Dạ hỏi ngược lại.

"Không cần?" Hắc Viêm Ma thần ngẩn ra: "Vậy ngươi lấy cái gì để gánh chịu cùng luyện hóa nó? Đây chính là Tà đạo quái dị, Tà đạo là vạn vạn không thể chạm vào, chỉ có tu vi đệ lục cảnh của nó mới có ý nghĩa."

Ninh Dạ chỉ cự ma thần khôi bên cạnh: "Ta không phải có nó sao?"

Hắc Viêm Ma thần đột nhiên nhớ tới, hàng này dung hợp sát lục ma cốt, bản thân liền là một kiện chứng đạo ma hài.

Ta fuck!

Ta làm sao quên cái này, Hắc Viêm trong lòng mắng to.

Kỳ thực sau khi hắn thấy vật này cũng là tâm động không ngừng, dù sao Tà đạo quái dị cấp bậc đệ lục cảnh, chính là chí bảo chân chính, vì vậy cũng đã có dự định, muốn từ chỗ Ninh Dạ lừa tới.

Không nghĩ tới Ninh Dạ vậy mà có đủ điều kiện thu phục vật này, nhất thời cũng là vồ hụt, ấp úng nói: "Cái này. . . Có thể dùng là có thể dùng, bất quá ngươi không phải để sủng vật của ngươi làm chủ cự ma thần khôi sao, nếu như lại dung hợp. . ."

"Có thể đi vào, tự nhiên cũng có thể đi ra. Không ngại." Ninh Dạ tiếu mị mị nói.

Thiên Cơ cũng gật đầu theo: "Đúng, đúng, có thể đi ra. Trước tiên thu lấy lại nói."

Chỉ cần có thể nhận lấy quái dị này, cho dù tạm thời vô pháp lợi dụng, chậm rãi dằn vặt, chỗ tốt luôn có thể từ từ tiêu hóa.

Tà đạo quái dị này là quái dị, mà mình cũng là quái dị, xét tới cùng, chỗ tốt sẽ là của bản thân.

Hắc Viêm sốt sắng: "Thương lượng được không? Ngươi ít nhiều phân ta một ít? Khối chứng đạo ma hài này, coi như ta vẫn nợ ngươi như cũ."

Ninh Dạ tiếu mị mị: "Đây chỉ là một cục đá, không dễ phân lắm a."

"Không phải vậy, cây cỏ đất đá đều có thể thành quái. Vật này đừng xem thân tại trong núi, nhưng không phải thạch quái, mà là 100% kim loại quái dị, nếu ta không nhìn lầm, bản thể hẳn là một khối Hóa Linh Kim."

"Hóa Linh Kim? Chính là loại kim loại hiếm có thể ảnh hưởng nguyên thần, chế tác thần binh kia?"

"Không sai."

"Nhưng kim loại cũng không dễ phân a."

Hắc Viêm xua tay: "Dễ phân, dễ phân, không phải là vừa vặn có Cực Đạo Việt sao. Chỉ cần lấy Tàng Thiên Ngục, ngoại trừ tuyệt thiên địa thông, liền có thể sử dụng Cực Đạo Việt. Sau đó áp chế linh trí nó, lại lấy hỏa hệ thần thông luyện hóa, khiến uy năng của nó tiêu thất, cuối cùng lấy Cực Đạo Việt. . . Ta fuck!"

Hắc Viêm bỗng nhiên ngậm miệng, sợ hãi nhìn Ninh Dạ.

Ninh Dạ mỉm cười: "Hóa ra là như vậy a, xem ra ta không cần tìm ngươi đòi phương pháp nữa. Ngô, mấy cái điều kiện ngươi nói này, thật giống ta cũng đều có thể đạt đến."

Nói Ninh Dạ vung tay lên, Kinh Trường Dạ hóa thân đã xuất hiện, hướng tới sơn phong kia đánh ra một phiến ma hỏa.

Chương 143 : Dung hợp (thượng)

Chương 143: Dung hợp (thượng)

Tà đạo quái dị bản thể là kim, hỏa khắc kim, sợ kỳ thực là hỏa.

Ninh Dạ thiện quang độn mà không thiện hỏa, vì vậy làm thế nào, về bản chất cũng không nguy hại tới hắn.

Nhưng đã có Hắc Viêm nhắc nhở, Ninh Dạ liền biết nên làm thế nào.

Ma Môn lại là am hiểu nhất chơi lửa.

Không chỉ làm người đùa lửa, chiến đấu cũng là ma diễm xông trời.

Kỳ ma hỏa uy năng cực kỳ cường đại.

Hơn nữa bản thân ma diễm có tác dụng ma hóa , tương tự là ảnh hưởng tâm chí, vừa vặn có thể đối kháng Tà đạo xâm nhiễm của quái dị này.

Thời khắc này ma hỏa hừng hực, quả nhiên quái dị kia sợ hãi lên, Việt Trọng Sơn trở tay đối với Kinh Trường Dạ giết tới.

Làm sao Việt Trọng Sơn phải giữ khoảng cách, Kinh Trường Dạ nhưng không cần.

Thiên Cơ Điện oanh minh mà lên, hóa thành một phiến quỳnh lâu ngọc các ngăn trở Việt Trọng Sơn, Ninh Dạ lần này là thật lấy ra thủ đoạn đáy hòm rồi.

Dưới ma hỏa hừng hực, quái dị kia điên cuồng tê hào, đồng thời Ninh Dạ đã tế xuất luyện bảo thuật của Hạo Thiên Môn.

Ma hỏa của Kinh Trường Dạ tại dưới Ninh Dạ điều khiển, trực tiếp bắt đầu luyện hóa đối với quái dị kia, càng là coi vật này là bảo bối để luyện.

Luyện bảo theo lý là phải dưới trạng thái hoàn toàn thụ khống, nhưng Ninh Dạ ngược lại mà làm, tự nhiên là không thể nào thành công, chỉ kích quái dị kia tức giận không thôi, quang triều cuồng thiểm, nhìn Hắc Viêm cũng không hiểu: "Ngươi đây là đang làm gì? Giống như ngươi là không cách nào luyện hóa nó."

Ninh Dạ nhếch mép: "Phí lời, đây là đệ lục cảnh, lão tử mới đệ tam cảnh, cách biệt ba cảnh a, ta có tư cách gì luyện hóa nó?"

Ách.

Ngươi cũng biết cái này a?

Hắc Viêm nhanh chóng nói: "Vì vậy ngươi càng nên là để ta xuất thủ."

Ninh Dạ nhìn nhìn hắn: "Phân thân này của ngươi cũng bất quá thực lực đệ ngũ cảnh sơ kỳ, lại có tư cách gì?"

Hắc Viêm vội nói: "Nó không phải là bị cấm chế sao. Dưới cấm chế, thực lực khó có thể phát huy, có Thiên Cơ Điện của ngươi hỗ trợ, chỉ cần từ từ hao mòn. . ."

Hắc Viêm lần nữa im miệng: "Ngươi lại đang lừa ta?"

Ninh Dạ nở nụ cười: "Chỉ là xác nhận một thoáng. Bất quá lần này, xác thực không cần ngươi xuất thủ. Có sẵn có đại lão tại, ngươi vẫn là phụ trách xem cuộc vui đi."

Nói tam thần khí chuyển động, quang huy rơi vào trên người Việt Trọng Sơn, Việt Trọng Sơn thân thể lại ngưng, tinh thần lại lần nữa tỉnh táo mấy phần.

Hắc Viêm vừa nhìn liền biết, Ninh Dạ quả nhiên đã nắm trúng then chốt rồi.

Hắn vẫn là muốn cho Việt Trọng Sơn cùng quái dị kia lẫn nhau đọ.

Bất quá Hắc Viêm vẫn là nói: "Quái dị bị áp chế, có ngươi giúp đỡ, tất nhiên không phải đối thủ của Việt Trọng Sơn. Bất quá chừng mực a, lại là không dễ nắm chuẩn. Một khi quái dị vô pháp ảnh hưởng Việt Trọng Sơn, hắc hắc, tiếp sau đó sở là Việt Trọng Sơn liền sẽ phản phệ ngươi. Ngao cò tranh nhau tuy là diệu chiêu, cũng cần ngươi có năng lực thu thập tàn cục mới được."

Ninh Dạ sáng lên Diệt Thần Nỗ, Hắc Viêm triệt để tuyệt vọng.

Hắn kêu rên nói: "Ngươi hoặc là liền thẳng thắn không gọi ta tới, ta không nhìn thấy bảo bối cỡ này thì cũng thôi. Còn nhất định phải gọi ta đến xem, lại nửa điểm chỗ tốt cũng không chia, còn cái gì dằn vặt hơn thế a."

Ninh Dạ lại lắc đầu: "Ngươi chớ giả vờ với ta, ta biết muốn luyện hóa vật này, còn kém chút then chốt. Ngươi sợ là muốn chờ khi đó, lại cùng ta cò kè mặc cả. Bất quá ngươi chú định là phải thất vọng, ta liền để ngươi nhìn xem, tiếp sau đó đến cùng sẽ phát sinh cái gì đi."

Ninh Dạ nói một chỉ hướng chỗ trống cách đó không xa rơi xuống.

Theo nhất chỉ này lạc hạ, thiên không lại nổi lên biến hóa, cấm chế quang huy thịnh phóng, quái dị kia chi uy đột nhiên tăng mạnh, cảm giác cấm chế đối với hắn đã hoàn toàn vô hiệu, dường như muốn tùy thời thoát khốn giống như vậy, một cỗ khí thế cường đại đến khủng bố cũng đột nhiên lan tràn mà ra, bức cho Ninh Dạ cùng Kinh Trường Dạ cự ma thần khôi đồng thời lùi lại.

Hắc Viêm Ma thần chấn kinh: "Ngươi đang làm gì? Ngươi còn tiếp tục như vậy, nó liền muốn thoát vây rồi."

"Ta biết!" Ninh Dạ lớn tiếng hồi đáp, tiếp tục từng chỉ từng chỉ đâm ra, trên mặt lại mang theo bình tĩnh thong dong tự tin.

Chỉ là hắn mỗi một lần xuất thủ, quái dị kia uy năng liền tăng cường một phần, đồng thời trên mặt Việt Trọng Sơn cũng liền càng lúc càng thống khổ.

Ma hỏa lượn lờ tại bên cạnh hắn, thế mà vô pháp thương hại tới hắn mảy may, trái lại khiến hắn toàn thân lóng lánh lên.

"Đây. . . đây là chuyện gì?"

Đến một bước này, Hắc Viêm đều nhìn không hiểu.

Hắn duy nhất có thể nhìn ra chính là, Ninh Dạ bảo là muốn đem quái dị luyện vào thể nội cự ma thần khôi, nhưng hiện tại thấy thế nào, đều đang chui vào trong thân thể Việt Trọng Sơn.

Tên khốn kiếp này nói cùng làm hoàn toàn liền bất nhất a!

Đúng vào lúc này, Việt Trọng Sơn bỗng nhiên gầm lên một tiếng, thân thể trong nháy mắt bành trướng lớn lên, càng là chớp mắt bành trướng thành một tên cự nhân.

"Hỏng rồi, nó thoát vây rồi!" Hắc Viêm Ma thần kinh hãi kêu gọi.

Tại dưới Ninh Dạ xuất thủ, Tà đạo quái dị này đã hoàn toàn thoát khốn, tiến vào thân thể Việt Trọng Sơn, mà thực lực của Việt Trọng Sơn cũng bởi vậy nhanh chóng tấn thăng.

Liền thấy Oành một tiếng, Việt Trọng Sơn điên cuồng gào thét ra hống thanh chấn động bát hoang, kình khí trùng vân tiêu, y hệt năm đó Từ Liệt làm ra Thiên Sát chi sự *, khiến cho tất cả mọi người trong Trường Thanh Giới đều chấn động trong lòng.

Đã phát sinh cái gì?

Vì sao lại có năng lượng khổng lồ như vậy?

"Tấn thăng!" Hắc Viêm Ma thần đã cuồng bạo hống lên: "Con mẹ ngươi điên rồi? Vậy mà khiến hắn tấn thăng lên đệ lục cảnh rồi!"

Thời khắc này Việt Trọng Sơn, tại sau khi cùng Tà đạo quái dị kia dung hợp, nghiễm nhiên đã là tồn tại đệ lục cảnh.

"Ta không điên." Ninh Dạ lẩm bẩm nói: "Đây là biện pháp tốt nhất."

Theo Ninh Dạ lên tiếng, giữa thiên địa, trứu khởi ô vân, vô số lôi quang lóng lánh, mạc đại khí thế đè xuống, cảm giác liền như là trời cũng sắp sụp.

Đối diện thiên uy mênh mông này, Ninh Dạ phảng phất tiên nhân bên trong Tri Vi Giới đối diện tu sĩ thượng giới vậy, cảm giác được chính là vô tận nhỏ bé.

Nhưng nhỏ bé này không có khiến hắn sợ hãi, trái lại khiến hắn càng lúc càng hưng phấn.

Thiên Cơ Điện oanh minh quang hoa, đã đằng không vũ động, càng cùng thiên uy này chiếu rọi lẫn nhau.

Sau đó liền thấy từng mảng từng mảng lôi đình chi quang từ không trung phách lạc, lại là rơi vào Việt Trọng Sơn.

"Ngao!" Việt Trọng Sơn phát ra cuồng bạo hống thanh, tay vũ Cực Đạo Việt, đối thiên cuồng phách, phảng phất một vị hám thiên dũng sĩ.

Tử Cực Càn Lôi tái hiện, đánh về phía Việt Trọng Sơn.

Năm đó Từ Liệt chính là bị Tử Cực Càn Lôi này một đòn diệt sát.

Thế nhưng khi lôi này rơi vào trên người Việt Trọng Sơn, nhưng chỉ là đem hắn bổ ra một mảnh cháy đen.

Đệ lục cảnh, Nhân Hoàng cảnh, cũng xưng Thiên Nhân cảnh, cho dù là Tử Cực Càn Lôi cũng khó diệt sát.

Hắc Viêm Ma thần nhìn đến run run rẩy rẩy, trong miệng chỉ là không ngừng hô: "Người điên! Người điên, ngươi chính là người điên!"

Hắn hiện tại cuối cùng đã rõ ràng kế hoạch của Ninh Dạ.

Không sai, hắn chính là cố ý khiến Việt Trọng Sơn thành tựu đệ lục cảnh.

Hắc Viêm đã nói, đệ lục cảnh thiên địa bất dung.

Nếu đã như vậy, còn sợ hắn làm chi?

Đương nhiên, cho dù thiên địa bất dung, hắn muốn diệt sát Ninh Dạ cũng chỉ là dí chết một con giun dế.

Vấn đề là Tà đạo quái dị này cường hành chiếm cứ Việt Trọng Sơn, mà Ninh Dạ lại đang giúp Việt Trọng Sơn khôi phục thần trí, nói cách khác, giờ phút này Việt Trọng Sơn vẫn còn chưa hoàn toàn thất trí, đang cùng quái dị kia tranh cướp quyền khống chế.

Đây mới thực sự là ngao cò tranh nhau!

Nhất định phải đem bọn họ bỏ vào trong một cái hoàn cảnh một mất một còn, sau đó Ninh Dạ mới có cơ hội.

Thời khắc này Việt Trọng Sơn nội ưu ngoại hoạn, vừa phải tại nội bộ kháng tranh cùng Tà đạo quái dị, còn vừa phải ngoại bộ đối kháng thiên địa lôi đình.

Mà Ninh Dạ thì nhân cơ hội tái động ma hỏa, tiếp tục thiêu đốt Việt Trọng Sơn.

Hắn là muốn đem Việt Trọng Sơn cùng Tà đạo quái dị đồng thời luyện hóa.

Chỉ là ma hỏa của Kinh Trường Dạ rơi vào trên người Việt Trọng Sơn, liền cái lông của hắn cũng thiêu không nổi.

Hắc Viêm nhìn cười to: "Ha Ha Ha Ha, Ninh Dạ a Ninh Dạ, ngươi tuy rằng tính toán ngàn tầng, thế nhưng đệ lục cảnh há lại là ngươi có thể dễ dàng luyện hóa? Quái dị Hóa Linh Kim này vốn là kiên cố cực kỳ, Việt Trọng Sơn lại là luyện thể cường nhân, hai bên kết hợp, thiên kiếp khó diệt. Vô luận bọn họ đến cuối cùng là ai thắng, cuối cùng đều sẽ giết ngươi. Ninh Dạ, ngươi chung quy là vác đá tự đập chân mình. Ha ha ha!"

Chương 144 : Dung hợp (hạ)

Chương 144: Dung hợp (hạ)

Hắc Viêm bên này còn tại cười trên sự đau khổ của người khác, Ninh Dạ lại đã nói: "Vì vậy, một bước then chốt cuối cùng còn thiếu này, chính là bản thân thủ pháp luyện hóa, đúng không?"

"Ngươi biết là tốt rồi. Để ta ra tay đi, ta có thể không tiếc hao tổn, truyền ta bản thể uy năng đi tới, nhất định luyện hóa hắn. Bất quá lần này ta muốn hai phần ba." Hắc Viêm Ma thần ngạo kiều nói.

Hàng này bản thể cũng là cái tồn tại đệ lục cảnh, hắn như toàn lực xuất thủ, xác thực có thể làm được.

Ninh Dạ lại lắc đầu: "Không cần tới. Người nhìn là được rồi!"

Ninh Dạ nói lại một chỉ lạc xuất, vẫn như cũ là rơi vào không trung Tù Tiên Cốc.

Liền thấy Tù Tiên Cốc toàn bộ nổ vang mà động, càng là trong nháy mắt hóa thành một cái biển lửa, thăng đằng mà ra, cùng thiên không lôi kiếp chiếu rọi lẫn nhau, đồng thời hướng hạ phương đáp xuống.

Cùng lúc đó, sơn cốc hạ phương, một khối mảnh vỡ từ từ thăng khởi, chính là mảnh vỡ Tàng Thiên Ngục cùng nơi đây dung hợp.

Chỉ là mảnh vỡ này so với hết thảy mảnh vỡ Tàng Thiên Ngục dĩ vãng Ninh Dạ đạt được gộp lại đều lớn hơn, thời khắc này một khi bay ra, trực tiếp bay vào trong Thiên Cơ Điện.

Ầm một tiếng, trong Thiên Cơ Điện biến hóa đột khởi.

Tỏa Long Liên hoàn toàn vỡ vụn, rốt cục hồi phục hoàn toàn thành bản thể mảnh vỡ Tàng Thiên Ngục, cùng khối đại hình mảnh vỡ này dung hợp lại cùng nhau.

"Đây là tình huống gì vậy?" Hắc Viêm Ma thần triệt để kinh ngạc.

Tất cả tao ngộ ngày hôm nay của hắn đều đang lật đổ thường thức của hắn.

Nhưng cũng chính là thời khắc này, nhìn bốn phía liệt diễm kia, Hắc Viêm đột nhiên đã minh bạch gì đó, nhảy chân hô: "Thiên Cơ Môn trận pháp! Cấm chế nơi này mẹ kiếp là Thiên Cơ Môn bố! ! !"

Ninh Dạ đã bắt đầu cười ha hả.

Không sai.

Tại sau khi vận dụng Côn Lôn Kính, Ninh Dạ nhìn ra, nguyên lai cấm chế trấn áp Tà đạo quái dị này, chính là Thiên Cơ Môn bố.

Năm đó Thiên Cơ Môn không biết duyên cớ gì, trấn áp Tà đạo quái dị này.

Mà sau đó, sau khi Thiên Cơ Môn bị diệt, một khối đại hình mảnh vỡ Tàng Thiên Ngục lạc tại nơi đây, đang cùng trận pháp nơi đây kết hợp, hình thành mạc đại uy năng, tạo thành Tù Tiên Cốc khốn cục.

Trận này bởi vì là Thiên Cơ Môn đại năng trấn áp tồn tại cấp bậc đệ lục cảnh mà bố, vì vậy coi như là Niết Bàn cảnh cũng không cách nào phá giải, Ninh Dạ cũng vô pháp giá ngự.

Nhưng tất cả những thứ này, nhưng tại dưới sự phối hợp của ba người Ninh Dạ, Việt Trọng Sơn cùng Tà đạo quái dị, rốt cục đánh vỡ.

Việt Trọng Sơn chủ ngoại lực cường công, Tà đạo quái dị chủ nội lực đột phá, Ninh Dạ thì phối hợp vận chuyển, ảnh hưởng cấm chế, cũng tại thời khắc then chốt tạo thành cục diện này.

Bây giờ quái dị tuy rằng đột phá, nhưng bởi vì không phải cường phá, mà là Ninh Dạ hữu ý ảnh hưởng cấm chế tạo thành nó thoát ly, vì vậy cấm chế vẫn là hảo hảo.

Mà khối mảnh vỡ Tàng Thiên Ngục này bởi vì đã cùng Tù Tiên Cốc cấm chế kết hợp lại duyên cớ, cho nên khi nó trở về thì, thông qua khối mảnh vỡ này, Ninh Dạ liền có thể điều khiển cấm chế nơi đây.

Có thể nói tất cả vừa là xảo hợp, cũng không phải xảo hợp, mà là Ninh Dạ căn cứ tình huống hiện hữu suy tính ra, cách làm có khả năng thực hiện nhất.

Việt Trọng Sơn cùng Tà đạo quái dị sau khi dung hợp thành tựu đệ lục cảnh, dẫn tới thiên kiếp, nếu như không có cấm chế, hắn kỳ thực có thể chống đỡ thật lâu, suy nghĩ Việt Trọng Sơn nguyên bản liền là tồn tại đệ ngũ cảnh đỉnh phong, thậm chí khả năng cường đẩy thiên kiếp hoành tảo tứ phương, mãi đến tận cuối cùng phi thăng rời đi.

Nhưng hiện tại bất đồng.

Việt Trọng Sơn đối diện không chỉ là thiên kiếp, còn có Tù Tiên Cốc cấm chế.

Mà thiên kiếp cùng Thiên Cơ Môn cấm chế thế mà là có thể dung hợp —— Thiên Cơ Môn vốn là sư phát tự nhiên chi đạo, tối thiện thiên địa tá lực.

Thiên kiếp nếu đã hạ, nào còn phải khách khí gì nữa.

Thời khắc này đại trận cùng thiên kiếp đồng huy, liệt diễm cộng lôi đình nhất sắc.

Ninh Dạ thân ở trong trận, nhưng không bị ảnh hưởng chút nào, liền như thế nhìn Việt Trọng Sơn tại trong liệt diễm lôi đình điên cuồng thét gào, trường vũ kiền thích (kiền thích = thuẫn rìu), phong vân biến sắc, thiên diêu địa động.

Phương xa càng có tu sĩ bay tới, muốn nhìn một chút nơi đây đến cùng xảy ra chuyện gì.

Chỉ là chưa tiếp cận, liền thấy hoang cuồng lôi quang rơi xuống, kẻ trúng phải trực tiếp hôi phi yên diệt.

Dọa cho một đám chưa tiếp cận giả đều không quay đầu lại chạy chối chết.

Hắc Viêm cũng là nhìn trợn mắt ngoác mồm: "Lấy thiên kiếp làm lôi hỏa, lấy Niết Bàn đỉnh phong, Tà đạo quái dị làm tài liệu, lại lấy tiềm lực vô hạn chi cự ma thần khôi làm vật chứa, hảo thủ đoạn, hảo khí phách. Bất quá chung quy vẫn là thiếu mất hảo lô đỉnh a! Không bằng ta cho ngươi một cái luyện bảo lô, có thể nạp thiên địa, có thể dung càn khôn, chỉ cần cho ta một phần ba là được."

Hắn lần này chủ động hạ điều kiện rồi.

Ninh Dạ nở nụ cười, tay chỉ Thiên Cơ Điện: "Vậy này cái đây?"

Thiên Cơ Điện lại lần nữa mở rộng, tràn ngập thiên địa, đem vùng thế giới này đều dung nạp vào.

Hắc Viêm Ma thần triệt để không nói gì.

Làm sao lại quên còn có cái này đây?

Trong Thiên Cơ Điện có Tuyền Cơ Đạo Cảnh, vốn là có thể thai nghén tồn tại đệ lục cảnh, là thích hợp trở thành luyện bảo chi lô a.

Bất quá hắn vẫn không cam lòng: "Lô đỉnh đã có, lôi hỏa đã có, vật liệu đã có, gánh chịu cũng đã có. Thủ pháp đây? Luyện bảo thuật của Hạo Thiên Môn tuy rằng cao minh, thế nhưng dùng để luyện hóa tồn tại đệ lục cảnh, vẫn là thiếu một chút a. Ta có tuyệt diệu tiên thuật, chỉ cần một phần năm là được rồi."

"Ngô, nói đến ta gần nhất vận khí cũng không tệ lắm. Mới từ chỗ Long Dương Phủ thu được một điểm cảm ngộ liên quan tới dung hợp chi đạo, dùng tại nơi đây, đến là vừa vặn." Ninh Dạ nói đã đem Dung đạo bí thuật được từ Long Dương Phủ dùng ra.

Dung Đạo bí thuật chính là có thể đem hết thảy những thứ nguyên bản trái ngược dung hợp lại cùng nhau, Long Dương Phủ chiến tốt, bản thân liền là một loại thủ đoạn luyện bảo, bây giờ lại cùng luyện bảo thuật của Hạo Thiên Môn đồng thời, càng hiển uy năng.

Không những như vậy, còn có thể khiến cho Việt Trọng Sơn cùng quái dị kia kết hợp càng chặt chẽ, cũng có thể khiến cho bọn chúng cùng cự Ma thần kết hợp càng chặt chẽ.

So với Hắc Viêm cái gì tiên thuật phải mạnh hơn nhiều.

Hắc Viêm Ma thần hoảng sợ: "Dung Đạo là tốt, nhưng chỉ là đơn giản dung hợp, khó có thể phát huy cực hạn a. Ta có thể giúp ngươi, chỉ cần một phần sáu là tốt rồi."

"Đúng nha, cũng may ta còn có Cực đạo bí thuật." Ninh Dạ tiếp tục làm.

Hắc Viêm Ma thần đều sắp tuyệt vọng, run rẩy nói: "Quái dị thân mang Tà đạo, Tà đạo nhất định phải trừ tận gốc, bằng không phản thành mối họa. Cái này ngươi có biện pháp gì? Nếu như không có. . ."

Ninh Dạ cười to: "Cái này liền càng đơn giản rồi."

Hắn trực tiếp ném ra Tử Giới Châu, phóng ra huyết sát: "Giao cho nó không phải là xong rồi sao."

Huyết sát này được từ nguyên thần Dương Chí Thiện, vốn là cực kỳ cường đại, thế nhưng bởi vì sử dụng Diệt Thần Nỗ duyên cớ, chú định là sẽ tiêu vong.

Thời khắc này Thiên Cơ Điện luân chuyển, huyết sát hướng tới Việt Trọng Sơn tiêm tê một tiếng, đồng thời Bất Diệt Tuyền cùng Tẩy Tâm trì thủy xông ra, giúp Việt Trọng Sơn đối kháng tà túy.

Việt Trọng Sơn vốn là đang chống cự quái dị xâm thực, thừa cơ đem hết thảy tà túy ý niệm bức khỏi thể nội, một cỗ Tà đạo ý niệm kia trực tiếp xông vào trong huyết sát, huyết sát tà ý đại thăng , nhưng đáng tiếc nó chưa kịp làm ra bất cứ tổn thương gì, đã bị Ninh Dạ thu về Tử Giới Châu.

Tà túy diệt hết, trong mắt Việt Trọng Sơn xuất hiện một phần tỉnh táo, kinh ngạc nhìn hướng Ninh Dạ.

Nhưng dưới thiên kiếp, hắn đã vô pháp làm được bất cứ chuyện gì.

Hắc Viêm Ma thần run rẩy: "Tà túy tuy trừ, nhưng vật này đệ lục cảnh còn tại, nếu như toàn diện dung hợp vào cự thần khôi, hoặc là nó không chịu nổi, dẫn đến tự thân băng liệt, hoặc là nó chịu đựng được, cũng thành tựu đệ lục cảnh, sau đó tiếp tục dẫn tới thiên kiếp, ta có. . . Ngươi có biện pháp không?"

Ninh Dạ ân một tiếng: "Vì vậy không thể toàn bộ luyện hóa vào trong, phải chia để trị. Vừa vặn thập đại thần khí của Thiên Cơ Điện ta, có tám cái vĩnh khó kiếm đủ, liền dùng nó, để đền bù ta thần khí chi khuyết đi."

Nói một đạo kiếp lôi phách hạ, lần này, thân thể của Việt Trọng Sơn đã ầm ầm vỡ nát.

Lôi hỏa đan xen, tại dưới Ninh Dạ điều khiển, Việt Trọng Sơn cả thân thể lẫn nguyên thần toàn bộ chia làm chín khối, đồng thời tám cái thần khí trừ Côn Lôn Kính cùng Tu Di Ốc ra toàn vũ mà ra, thêm vào Cự Ma Khôi, mỗi mảnh đối một kiện, đã bắt đầu quá trình luyện hóa dung hợp.

Mắt thấy cảnh này, Hắc Viêm Ma thần hô to một tiếng: "Tức chết ta rồi!"

Xoay người trở về Luyện Ngục Ma Đàn, lại là không lý Ninh Dạ nữa.

Chương 145 : Xoay chuyển chiến cuộc

Chương 145: Xoay chuyển chiến cuộc

Trận thiên kiếp này, tiếp tục tồn tại ròng rã mười hai canh giờ.

Trải qua mười hai canh giờ luyện hóa, Ninh Dạ mới rốt cục đem Việt Trọng Sơn cùng quái dị kia luyện hóa xong xuôi.

Lúc này lại nhìn nội điện mười thần khí, nghiễm nhiên đã cùng quá khứ có rõ ràng bất đồng.

Đã từng phá nát mười thần khí, đã từ từ hoàn chỉnh lên, nhưng không còn là khôi phục dọc theo vết tích vốn có, mà là căn cứ ý chí Ninh Dạ, đã có biến hóa mới.

Trong này, Tuyền Cơ Xích ảnh hưởng là ít nhất.

Tuyền Cơ Xích trên tham thiên đạo, không cầu uy năng, vì vậy đệ lục cảnh cái gì đối với nó không có ý nghĩa, Tà đạo lại không thể dùng. Vì vậy hấp thu lấy giả, trái lại là đạo niệm Ninh Dạ tự thân lĩnh ngộ.

Đoạn Long Đài liền là ảnh hưởng lớn nhất.

Đoạn Long Đài là sát phạt chí bảo duy nhất trong Thiên Cơ Điện, hoàn chỉnh Đoạn Long Đài, chính là hào xưng có thể trảm đệ thất cảnh thậm chí cao hơn.

Thế nhưng nhược điểm lớn nhất của Đoạn Long Đài là khó có thể công kích đến đối thủ, thuộc về thủ đoạn xử hình.

Đối với Ninh Dạ mà nói, nó uy năng không cần tăng mạnh, thủ đoạn đả thương địch thủ lại là phải đại đại gia cường.

Chính bởi vậy, đừng xem là chín phần luyện hóa, thực tế Đoạn Long Đài độc chiếm một phần ba, Cự Ma Khôi độc chiếm một phần ba, còn lại một phần ba mới là bảy cái thần khí khác phân.

Mà luyện hóa một phần ba hợp thể Việt Trọng Sơn cùng cái Tà đạo quái dị kia xong, Đoạn Long Đài rõ ràng hình tượng đại biến, không còn là hình dạng trát đao, mà là hình dạng một thanh liêm đao cổ quái.

Hình dạng kia là Ninh Dạ định, ý chỉ lưỡi hái tử thần, nhất nhận chi hạ, chúng sinh giai vong.

Đến đây, Ninh Dạ cũng coi như rốt cục đã có một thanh vũ khí thuộc về chính mình —— hắn hiện tại coi như đem Tử Liêm lấy ra dùng, phỏng chừng cũng không ai có thể nhìn ra vật này là Đoạn Long Đài.

Mà ngoại trừ Tử Liêm, Ninh Dạ tự nhiên cũng thu được Cực Đạo Việt.

Luận uy lực, Cực Đạo Việt không kém Tử Liêm chút nào, nhưng hai bên lại có khác biệt rất lớn.

Tử Liêm truyền thừa tại Đoạn Long Đài, vì vậy đặc tính chủ yếu của nó vẫn như cũ là trúng giả tất trảm.

Mà đặc tính chủ yếu của Cực Đạo Việt kỳ thực là đem tự thân thần thông tiến một bước đề thăng, tương đương với một cái là ngàm dặm tất trúng, một cái là gấp mười lần uy năng.

Hai cái thần binh hiệu dụng bất đồng, bất quá so sánh ra, Ninh Dạ vẫn là thích hợp Tử Liêm hơn. Dù sao bản thân Ninh Dạ liền là Thiên Cơ Điện chi chủ, sử dụng Tử Liêm hoàn toàn không có vượt cấp sử dụng lúng túng.

So sánh ra, Cực Đạo Việt là thần binh thấp nhất Vô Cấu cảnh mới có thể sử dụng, Niết Bàn cảnh mới có thể vận dụng bình thường, lấy thực lực bây giờ của Ninh Dạ, sử dụng Cực Đạo Việt có thể chém ra bảy, tám nhát liền sẽ đem bản thân hao cạn.

Cũng may còn có Cự Ma Khôi.

Hàng này cũng lên cấp rồi.

Nó nguyên bản liền là Vô Cấu cấp bậc, bây giờ trực tiếp thành tựu đệ ngũ cảnh.

Thiên Cơ làm chủ khôi này, cảm giác mình toàn bộ đều khác biệt rồi, hưng phấn không thôi.

Ninh Dạ đem Cực Đạo Việt ném cho hắn, nói: "Từ giờ trở đi, đây chính là của ngươi."

"Quá tuyệt rồi!" Thiên Cơ hưng phấn hô to.

Bản thân chẳng những có một cái thân thể cấp số Niết Bàn, còn có Cực Đạo Việt loại thần binh này, bảo hắn sao không hưng phấn.

Ninh Dạ lại nói: "Chung quy là ngoại vật, không phải tự thân. Thiên

Cơ, Cự Ma Khôi không thể dựa vào, ta muốn ngươi mau chóng hấp thu lực lượng của Cự Ma Khôi, thành tựu bản thân. Thẳng đến có một ngày, chính ngươi thành tựu Niết Bàn cảnh, mới có ý nghĩa!"

"Minh bạch, minh bạch!" Thiên Cơ gật đầu liên tục: "Vậy còn chờ gì, ta đi vào tu luyện."

Nói đã điều khiển Cự Ma Khôi tiến vào trong Thiên Cơ Điện.

Cũng hiếm thấy hắn tích cực nỗ lực tiến tới như vậy.

Sau khi đi vào, Thiên Cơ hưng phấn nói: "Oa, thật giống đạo cảnh đều đã đề thăng rồi!"

"Phí lời." Ninh Dạ tức giận nói.

Toàn bộ Thiên Cơ Điện đề thăng, hiệu quả của Tuyền Cơ Đạo Cảnh tự nhiên cũng đề thăng, bất quá không phải về thời gian biến hóa, mà là tốc độ tu hành trực tiếp đề thăng gấp ba.

Tuyền Cơ Đạo Cảnh vốn là có hiệu quả gấp mười lần thời gian, cứ như vậy, tương đương với ba mươi lần hiệu quả, có thể xưng là trong thiên hạ, đệ nhất tu hành thần vật.

Làm xong việc này, Tù Tiên Cốc cũng coi như là triệt để phế bỏ.

Từ nay về sau, Trường Thanh Giới không còn Tù Tiên Cốc.

Đem túi giới tử của Việt Trọng Sơn thu hồi, Ninh Dạ hướng Hàn Cực Bí Cảnh độn đi.

Đến Hàn Cực Bí Cảnh, liền thấy nơi này còn đang đánh đây.

Bất quá xem ra, Hắc Bạch Thần Cung cũng không có ăn thiệt thòi quá lớn —— Hắc Bạch Thần Cung vốn là có địa lợi chi thế, mà không có Việt Trọng Sơn, thì đại đại ảnh hưởng chiến lực của Cực Chiến Đạo bên này, dẫn đến bọn họ tuy rằng tạm thời chiếm thượng phong, nhưng rất khó đem ưu thế này chuyển thành thắng thế.

Thấy tình hình này, Ninh Dạ cũng không vội, liên hệ trực tiếp Trì Vãn Ngưng: "Vãn Ngưng."

"Về rồi sao? Việt Trọng Sơn thế nào?"

"Chết rồi."

"Chết rồi?" Trì Vãn Ngưng bị dọa cho nhảy dựng.

Nàng vốn tưởng Ninh Dạ có thể đem Việt Trọng Sơn vây ở Tù Tiên Cốc liền đã ghê gớm, không nghĩ tới thế mà ngỏm rồi.

Tuy rằng thành quen rồi Ninh Dạ lũ sáng kỳ tích, lần này Trì Vãn Ngưng vẫn còn có chút không chịu nổi.

Ninh Dạ đại thể đem tình huống nói cho Trì Vãn Ngưng nghe, nghe được Trì Vãn Ngưng cũng là vui mừng không ngớt: "Quá tuyệt rồi. Đây chẳng phải là nói, sau này chúng ta liền Niết Bàn cũng không cần sợ?"

"Trên lý thuyết, xác thực như vậy."

Không đề cập tới Thiên Cơ Điện, chỉ là một cái Cự Ma Khôi, liền đủ để kháng Niết Bàn, bất quá cự ma khôi đối phó Việt Trọng Sơn loại cấp số này vẫn như cũ không đủ, phàm là đại năng, nắm giữ không chỉ có là tu vi, mà luyện hóa hấp thu, lại chỉ có thể đạt được tu vi, chiến đấu cảm ngộ gì đó là không thể nào.

"Bên này tình huống hiện tại thế nào?" Ninh Dạ hỏi.

"Cực Chiến Đạo quy mô lớn xuất động, bất quá Thánh Vương Các cuối cùng cũng coi như không phát điên với bọn hắn, vì vậy thế cục tuy rằng bất lợi cho ta, nhưng còn có thể chống đỡ. Hà Sinh Mặc đã đang mang người chạy tới, phỏng chừng không bao lâu nữa liền có thể chạy tới. Việt Trọng Sơn vừa chết, Cực Chiến Đạo không còn người tâm phúc, tiếp sau đó tất nhiên là đại bại thua trận."

Ninh Dạ nghe lông mày nhếch lên: "Đây không phải là thứ ta muốn."

Thời điểm Cực Chiến Đạo quy mô lớn xâm chiếm, Ninh Dạ nghĩ hết biện pháp muốn ngăn cơn sóng dữ.

Bây giờ mắt thấy thế cục ổn định, một khi Hắc Bạch Thần Cung hết thảy đại năng xuất động, Cực Chiến Đạo nguy hiểm, Ninh Dạ lại xoay chuyển ý nghĩ.

Lúc này hắn phải giúp Cực Chiến Đạo.

Đằng nào, ai cũng đừng nghĩ chiếm đại tiện nghi, tổng thể thế cục nhất định phải cân đối.

"Ngươi muốn làm thế nào?"

Ninh Dạ cười hắc hắc: "Chớ vội, trước tiên hãy xem đã."

Nói đã lắc mình vào trong trận.

Hắn dẫn đi Việt Trọng Sơn, vốn là muốn lấy được Cực Đạo Việt xong tuyên dương chuyện Việt Trọng Sơn đã chết, bây giờ tình thế đã ổn định, hắn liền không cần thiết làm như thế nữa, cho nên trực tiếp đi gặp Phong Đông Lâm.

Phong Đông Lâm thấy Ninh Dạ trở về, đại hỉ hỏi: "Thế nào?"

"Ta còn sống." Ninh Dạ cười nói.

"Việt Trọng Sơn đây?"

Ninh Dạ nhún vai: "Ta làm sao biết. Ta bị hắn truy lên trời không đường xuống đất không cửa, chỉ có thể chạy loạn khắp nơi, sau đó Việt Trọng Sơn thật giống không biết bị sự vật gì đó hấp dẫn qua, liền không truy ta nữa, ta mới có thể chạy về. . . Phong điện, lần này ta nhưng mà dùng hàng trăm tấm Thiên Lý Độn Quang Phù a, ngươi phải bồi thường cho ta."

"Ngươi lập công lớn, đây là tự nhiên." Phong Đông Lâm vỗ vai Ninh Dạ một cái.

Tuy rằng Nhạc Tâm Thiện đã biểu thị ra hoài nghi đối với Ninh Dạ, nhưng Phong Đông Lâm vẫn là nguyện ý lựa chọn tin tưởng Ninh Dạ.

Dù sao Ninh Dạ nếu thật sự là phản đồ, vậy lần này, hắn thực sự không có lý do đánh bạc mệnh để dẫn Việt Trọng Sơn đi.

Theo Phong Đông Lâm, Nhạc Tâm Thiện hoài nghi Ninh Dạ, là bởi vì Ninh Dạ thần bí, cũng bởi vì hắn giấu làm của riêng. Nhưng một người giấu làm của riêng không đáng sợ, trọng yếu chính là có tâm tận trung vì tông môn không.

Bây giờ Ninh Dạ, giấu làm của riêng nhiều mấy, cũng một mạch đang vì tông môn làm việc, nhiều lần lập công, chính bởi vậy, Phong Đông Lâm đối với cái nhìn của Nhạc Tâm Thiện không cho là đúng.

Thời khắc này trở lại trong trận, Ninh Dạ không giống lúc trước biểu hiện đột xuất như vậy, mà là du du nhàn nhàn té nước, đồng thời cũng yên lặng chờ đợi.

Ước chừng lại quá hai canh giờ.

Xa xa phong vân đột khởi, khiếu âm niểu niểu.

Phong Đông Lâm mặt lộ hỉ sắc, vậy là Ninh Dạ biết, là Hà Sinh Mặc bọn họ đến rồi.

Ninh Dạ đắc ý cười lên, phát động chú pháp.

Sau một khắc, chiếc lệnh bài hạch tâm kia của Long Dương Phủ , đã vô thanh vô tức rơi vào trong tay hắn.

"Phá!"

Sau một khắc, hết thảy giáp vệ trong Kim Giáp Trận liên kết gián đoạn.

Giáp vệ liên kết chính là then chốt tụ nhược thành cường , kết nối vừa đứt, lập tức trở thành từng kẻ tự chiến, không cách nào phát huy liên thủ chi uy nữa.

Vậy là Hàn Cực Bí Cảnh phong vân đột biến.

Cực Chiến Đạo cùng Thánh Vương Các nguyên bản bị Long Dương Phủ đè lên đánh phát hiện những giáp vệ kia trận hình đại loạn, uy hiếp giảm mạnh, đồng thời phấn chấn xuất thủ.

Lần này Long Dương Phủ gặp xui xẻo rồi.

Long Dương Phủ xưa nay là lấy trung hạ tầng tu sĩ đông đảo mà xưng, liên thủ chi pháp là hạch tâm của bọn họ, không còn cái này, biến thành một bãi cát rời, nào còn là địch thủ của đối phương, tình thế trong nháy mắt trở nên nghiêng về một bên.

Một tên tu sĩ Vô Cấu một cái đại thần thông đánh ra, trước mắt hơn trăm tên giáp vệ tận tại trong đó, tại chỗ chết thảm.

Long Dương Phủ uy danh hiển hách kim giáp vệ, trong khoảnh khắc trở thành đậu hũ, bị quét sạch sành sanh như bẻ cành khô.

Mắt thấy cảnh này, Ninh Dạ cũng không khỏi mắng một câu: "Ta fuck, thế này cũng quá giòn rồi."

Chương 146 : Thánh Nhân Lâm Thế

Chương 146: Thánh Nhân Lâm Thế

Theo ý nghĩ của Ninh Dạ, trận chiến tranh tiên giới này, tốt nhất là mọi người đánh lưỡng bại câu thương, nhưng đồng thời Cực Chiến Đạo, Thánh Vương Các tổn thất càng lớn, xác định Hắc Bạch Thần Cung thắng lợi, như vậy mới có thể cùng tình thế Hải Châu bên kia cân bằng.

Nhưng hắn đến cùng không thể nào mọi chuyện đều nắm giữ, bắt đầu từ khi Việt Trọng Sơn suất lĩnh người Cực Chiến Đạo mà tới, rất nhiều chuyện liền nằm ngoài dự đoán của hắn, hắn cũng chỉ có thể tận lực mà làm.

Tình huống bây giờ chính là, Hắc Bạch Thần Cung viện quân sắp tới, ở ngoài Hàn Cực Bí Cảnh, chẳng mấy chốc sẽ hình thành cục diện Hắc Bạch Thần Cung ưu thế, mà tại trong Hàn Cực Bí Cảnh, Kim Giáp Trận sụp đổ, dẫn đến Long Dương Phủ thụ thương thảm trọng, cứ như vậy, cục diện rất khả năng biến thành hai bên đánh hòa, cuối cùng thụ tổn giả là Cực Chiến Đạo cùng Long Dương Phủ.

Cực Chiến Đạo không còn Việt Trọng Sơn, Long Dương Phủ thì mất đi trung khu hạch tâm kim giáp vệ.

Hắc Bạch Thần Cung thì sẽ ở trong chiến dịch này đại xuất phong đầu, chiếm hết ưu thế.

Đây không phải là điều Ninh Dạ muốn, nhưng xem ra cũng không cách nào.

Tất cả chính như Ninh Dạ phán đoán như vậy.

Theo Kim Giáp Trận tan vỡ, tình thế bên trong Hàn Cực Bí Cảnh trong nháy mắt chuyển hóa. Cực Chiến Đạo cùng Thánh Vương Các chiếm thượng phong.

Nhưng liền tại bọn họ dự định thanh chước Long Dương Phủ, hồi viện ngoại bộ thì, viện quân của Hắc Bạch Thần Cung cũng đã tới.

Hà Sinh Mặc thân mang Hắc Bạch Thánh Bào, uy phong lẫm lẫm đứng tại thiên không, trong tay Hắc Bạch Kỳ Bàn vung lên, thiên địa biến sắc, không còn màu sắc nào khác ngoài hắc bạch.

Hết thảy tu sĩ đứng ở trong hắc bạch thiên địa này, đều cảm thấy vô tận túc sát chi ý.

Khí tức khủng bố kia cuồn cuộn mà tới, tu sĩ tu vi yếu chút, thậm chí tại chỗ hóa thành nê thạch mộc điêu.

Cũng may Cực Chiến Đạo cùng Thánh Vương Các cũng không phải hoàn toàn không có chuẩn bị, dồn dập các kình bảo vật, các thi tiên pháp.

Tại hắc bạch thương mang này, nỗ lực dũng động ra một phiến hoa thải thuộc về mình, giống như giãy phá thương khung, ngạnh sinh sinh giết ra một mảnh thiên địa.

Oanh!

Thải quang sạ hiện.

Một cỗ hùng hồn khí trụ càng là từ phương xa hoành kích mà tới, đánh vào giữa hắc bạch thương khung, xuất hiện một cái thạc đại thiên lậu (lỗ thủng thạc đại trên bầu trời).

Quyền kia ngũ trảo bung ra, liền thấy một tôn thần tượng hoành không xuất thế, đỉnh thiên lập địa, đem toàn bộ lỗ thủng chống đỡ, tiếp lấy một bàn tay xuyên vào trong Hàn Cực Bí Cảnh , trực nhập độc huyệt, càng là hóa thành một cái hành lang.

Sau đó trong bí cảnh vô số tu sĩ xung phong mà ra.

"Hảo thủ đoạn, hảo một chiêu Thánh Nhân Lâm Thế! Vạn dặm chi ngoại, vẫn có thể có uy năng như vậy, Kim Thế Chung, thực lực ngươi lại có tinh tiến a." Hà Sinh Mặc hừ một tiếng: "Việt Trọng Sơn đâu? Vì sao hắn không thấy xuất hiện?"

Viễn phương thanh âm kia xa xa mà tới: "Hắn nếu như trở về, Hắc Bạch Thần Cung ngươi liền bại cục đã định."

"Thật sao?" Lại một cái thanh âm xa xa mà tới.

Trùng thiên sát khí đằng không khởi, hóa thành vô biên ngân hà cuồn cuộn mà đến, chỗ ngân hà đi qua, từng cọng cây ngọn cỏ đều thành quân trận, vô hạn sát phạt chi khí, lại có một đạo phá thiên kim nhận phá không phi tập, lại bị một mảnh thương mang lam hải cản trở, nhưng lại thấy một phiến lôi đình chi quang lạc hạ.

"Hoa Thương Minh, Long Tại Dã, Lôi Trường Sinh! ! !" Thánh Vương Các đại lão Kim Thế Chung kia đã phát ra một tiếng hống thanh phẫn nộ dĩ cực.

Chỉ là đối diện mấy vị đại lão Hắc Bạch Thần Cung cùng Long

Dương Phủ đồng thời xuất thủ, Kim Thế Chung cũng biết chỉ dựa vào chính mình vô pháp chiến thắng, quát một tiếng: "Còn không mau mau rời đi!"

Theo hắn gầm rống, sau lưng tôn lâm thế thánh nhân tượng kia tương tự hiện ra ngàn vạn binh tốt, cùng ngân hà chi thủy kích dũng va chạm, đồng thời Thánh Nhân Tượng song tí hợp bão, đồng thời mở ra miệng lớn, càng là một ngụm đem hết thảy người của Cực Chiến Đạo cùng Thánh Vương Các đều nuốt xuống.

"Muốn đi?" Đám người Hà Sinh Mặc, Hoa Thương Minh, Lôi Trường Sinh đồng thời xuất thủ, lưỡng nghi lôi đình chi huy oanh kích tại trên thánh nhân tượng kia.

Thánh Nhân Tượng ầm ầm vỡ nát, đã như trường hồng quán nhật * phá tan Hắc Bạch Thiên Địa.

Hà Sinh Mặc hắc một tiếng, trong tay vô số quân cờ trắng đen hiển hiện, hóa thành vạn ngàn tinh quang kích xạ, đồng thời trên thân quán nhật chi hồng kia cũng xuất hiện vô số binh tốt, như sâu kiến bâu lại, điên cuồng cắn nuốt.

Sau đó liền thấy lại có hai người xuất hiện, bất ngờ là Vệ Xuân Nguyên cùng Khương Hồng Hào, đồng thời đối với quán nhật hồng quang kia xuất thủ, đánh cho hồng quang chập chờn, thải sắc phân trình, nhưng vẫn có hai phát trọng quyền từ trong hồng quang xuất hiện, bất ngờ là Dương Thế Hồng cùng Hà Thăng Triêu xuất thủ.

Thời khắc cuối cùng, đại lão quyết đấu.

Trong thiên không không ngừng loang lổ ra mảng lớn nghê hồng chi huy, nhìn như quang mang sạ hiện, lúc hạ xuống, lại là thiên hoa loạn trụy, càng tại mảnh thiên địa này dâng lên một phiến mạn diệu cảnh tượng.

Một màn này Ninh Dạ thấy cũng chà chà than thở.

Niết Bàn đỉnh phong đại lão xuất thủ, chính là khác biệt a!

Trước hắn cũng từng gặp hai vị Niết Bàn đỉnh phong, Dương Chí Thiện cùng Việt Trọng Sơn.

Nhưng hai người này đều là luyện thể xuất thân, lúc ra tay khí thế tuy hoành, lại không có thiên địa dị tượng như vậy, càng giảng cứu lực ngưng một chỗ, tồi khô lạp hủ.

Mãi đến thời khắc này nhìn thấy Hắc Bạch Thần Cung Thánh Vương Các mấy vị chung cực đại lão xuất thủ, thiên địa dị tượng tần hiện, lại thêm thần khí chi trợ, cuối cùng hiển xuất uy năng cải thiên hoán địa. Dẫn đến Ninh Dạ đều có loại cảm giác —— ta lúc trước tiếp xúc đều là đại lão giả chứ?

Đương nhiên hắn cũng biết chiến đấu không phải nhìn tràng diện.

Luận tràng diện chi hoa lệ, Hà Sinh Mặc nghiền ép Việt Trọng Sơn, nhưng thật đánh lên, ai thua ai thắng liền không nói được rồi.

Mà theo Kim Thế Chung kia lấy Thánh Nhân Tượng mang đi chúng sinh, trận Hàn Cực Bí Cảnh chiến đấu này rốt cục cũng có một kết thúc.

Hà Sinh Mặc phiêu phiêu lạc hạ, hết thảy tu sĩ đồng thời quỳ xuống sơn hô: "Bái kiến chưởng giáo, chưởng giáo thần uy, Cực Chiến Đạo, Thánh Vương Các bại trận mà chạy!"

Liên tục kêu gào chín lần, thanh triệt tứ phương.

Hà Sinh Mặc đến là không thấy có bao nhiêu vui vẻ, hừ một tiếng: "Đáng tiếc, vẫn không thể nào đem mấy cái Sào Quân Hải, Dương Thế Hồng lưu lại."

Một trận quyết đấu này, chết không ít người, nhưng cơ bản đều là trung hạ tầng, Niết Bàn cảnh một cái không chết, chỉ là giết mấy cái Vô Cấu cảnh, góp cho đủ số.

Xa xa bay tới một người, đầu giác tranh vanh, thân mang hoàng bào, chính là một trong nhị thánh của Long Dương Phủ Long Tại Dã.

Cao giọng nói: "Tuy không thể giết chết một cái Niết Bàn, thế nhưng Thánh Nhân Tượng trải qua trận này, tổn hại không nhỏ, trong vòng trăm năm khó mà động dụng, cũng coi như là đại thu hoạch rồi."

Thánh Nhân Tượng là một trong lưỡng đại chí tôn thần khí của Thánh Vương Các, nghe nói là một tôn thượng cổ đệ thất cảnh đại năng tự tay tạo nên, uy năng vô hạn.

Thánh Vương Các năm đó chính là bởi vì được bảo vật này, mới thành tựu hôm nay, bởi vậy cũng là Thánh Vương Các lập phủ chi bảo, sau lại được Cửu Long Đỉnh, nên tên là Thánh Long Các.

Cho tới một kiện chí tôn thần khí khác chính là Cửu Long Đỉnh, nhưng sau này bị Long Dương Phủ đánh cắp. Vì bù đắp tổn thất, Thánh Vương Các cùng Long Dương Phủ dấy lên trăm trận đại chiến, sát lục ngàn vạn, luyện thành một kiện thần khí mới: Long Huyết Vương Quan.

Long ở đây, chỉ chính là Long Dương Phủ.

Thánh Long Các cũng bởi vậy đổi tên Thánh Vương Các.

Vừa nãy Kim Thế Chung cứu đi chúng nhân, dựa vào chính là lực lượng của Thánh Nhân Tượng, vật này quả thực uy năng cường đại, vạn dặm chi ngoại thần uy hàng thế, vẫn như cũ có thể đẩy một đám đại năng liên thủ cứu đi mọi người, bất quá đại giá chính là bản thân cũng thụ thương không nhẹ.

Đối với Long Dương Phủ mà nói, có thể làm cho Thánh Nhân Tượng bỏ ra cái giá cực đắt như vậy, như vậy trận chiến này cũng đáng.

Chỉ là vừa nghĩ tới Kim Giáp Trận vô danh tan vỡ, Long Tại Dã tâm tình liền không tốt.

Hắn hiện tại còn không biết Kim Giáp Trận tại sao tan vỡ, còn tưởng rằng là đối phương dùng thủ đoạn gì.

Vì vậy đợi sau khi tra xét chi nhân hồi báo, Long Tại Dã liền thật sự tan vỡ.

"Ngươi nói cái gì? Long Dương Lệnh không thấy nữa?" Long Tại Dã lập tức phát cuồng.

Chương 147 : Nghi hoặc

Chương 147: Nghi hoặc

Long Dương Lệnh không tính là gì đỉnh cấp thần khí, lại là Kim Giáp Trận liên kết hạch tâm.

Không còn cái này, Long Dương Phủ Kim Giáp Trận tức cáo xong đời.

Lấy lượng lớn trung hạ tầng tu sĩ là sức mạnh chủ yếu Long Dương Phủ, đúng là tình nguyện không có Cửu Long Đỉnh, cũng không thể mất đi Long Dương Lệnh.

Vì vậy tin tức này khiến Long Tại Dã có thể nào không gấp?

Hắn vừa mới còn vui mừng Thánh Nhân Tượng thụ tổn nghiêm trọng, hiện tại lại nghe nói Long Dương Lệnh không còn, hận không thể trận chiến này không phát sinh, nhà các ngươi Thánh Nhân Tượng có thể vô sự, chỉ cần ta Long Dương Lệnh có thể trở về.

Kết quả liền là, thắng là thắng rồi, Long Dương Phủ nhưng vội trở thành gà bay chó chạy.

Long Tại Dã tại chỗ phát điên, tuyên bố muốn từng cái lục soát, nhìn nhìn đến cùng là kẻ nào trộm đi Long Dương Lệnh.

Chỉ là sao có thể có chuyện đó?

Hà Sinh Mặc coi như lại lý giải hắn, cũng không thể nào khiến Long Dương Phủ đến soát người.

Trận chiến này thắng lợi, Hắc Bạch Thần Cung cống hiến lớn nhất, Long Dương Phủ tân nhập chi môn, vô luận thực lực địa vị đều tại bên dưới Hắc Bạch Thần Cung. Muốn sưu chúng ta? Phản rồi ngươi phản rồi!

Lập tức thẳng thắn từ chối yêu cầu của Long Tại Dã.

Kết quả liền là song phương đại sảo một hồi, Hà Sinh Mặc nể tình đồng minh một hồi, cho phép hắn tra Vạn Pháp trở xuống.

Ninh Dạ cũng ở trong đó.

Đáng tiếc coi như cho hắn tra cũng vô dụng.

Hết thảy chỗ tốt đều tại trong Thiên Cơ Điện, trừ phi giết Ninh Dạ, bằng không Long Tại Dã làm sao có khả năng tra ra.

Hắn tra không ra kết quả, nhưng sẽ không bởi vậy bỏ qua, trái lại đem mục tiêu đặt ở Vô Cấu trở lên.

Tại hắn nghĩ đến, Long Dương Lệnh thứ này, cũng chỉ có cấp bậc Vô Cấu trở lên mới có thể đắc thủ, chỉ là Hắc Bạch Thần Cung bây giờ thế lớn, lại là có hoài nghi mà không dám nói.

Chiến tranh qua đi, chính là kiểm kê tổn thất.

Trận đại chiến này, hai bên cũng có không ít tử thương.

Bất quá phần lớn tử thương đều là trung tiểu môn phái dưới trướng, bản môn cường giả tử thương có hạn.

Cuối cùng thống kê tổn thất, Hắc Bạch Thần Cung chết rồi năm vị Nhân Ma.

Tổn thất này vẫn may, Hắc Bạch Thần Cung có lượng lớn Vạn Pháp cảnh gào khóc đòi ăn đây.

Long Dương Phủ tổn thất liền lớn.

Bọn họ Bát Cửu Huyền Cơ chết rồi hơn ba mươi, nhưng tổn thất lớn nhất vẫn là giáp vệ, dưới một trận chiến, ba vạn giáp vệ thương vong quá nửa, đúng là tổn thất thương gân động cốt.

Bất quá Long Dương Phủ trâu bò liền trâu bò tại trung hạ tầng tu sĩ có thể cuồn cuộn không ngừng chế tạo, vì vậy tổn thất lớn nhất vẫn là ở trên Long Dương Lệnh.

Điều này cũng khiến cho mọi người tuy rằng hô hoán bản thân thắng rồi, nhưng tả tính hữu tính, đều cảm thấy bản thân thua.

Nếu không phải tin tức Việt Trọng Sơn mất tích đến.

Trên Hàn Cực Sơn.

Hà Sinh Mặc tọa trấn công đường: "Việt Trọng Sơn vẫn không có tin tức?"

Hạ thủ hồi đáp chính là Ôn Tâm Dư, nàng bây giờ đã là Truy Phong Đường đường chủ, Tứ Cửu Nhân Ma, nhân xưng Đoạn Trường Phu Nhân.

Ôn Tâm Dư nói: "Đúng, đường hạ 420 tên đệ tử đã toàn bộ xuất động, tra xét tin tức. Xác nhận Việt Trọng Sơn không có cùng người của Cực Chiến Đạo về Liệt Châu. Trên thực tế, người của Cực Chiến Đạo cũng tại giống như chúng ta, chính khắp nơi tìm kiếm Việt Trọng Sơn đây."

"Bọn họ cũng đang tìm Việt Trọng Sơn?" Hà Sinh Mặc giật mình vuốt một thoáng râu mép: "Cái gia hỏa này, đến cùng giở trò quỷ gì? Ninh Dạ!"

"Ninh Dạ tại!" Ninh Dạ ra khỏi đám người.

Hà Sinh Mặc nói: "Nói một chút tỉ mỉ quá trình ngươi dẫn Việt Trọng Sơn rời khỏi."

"Vâng." Ninh Dạ từ lâu biên hảo nói dối, vẫn chờ thời khắc này ni: "Đệ tử tuy có độn pháp, nhưng về tốc độ chung quy không kịp Việt Trọng Sơn. Vì vậy một đường dựa cả vào Thiên Lý Độn Quang Phù thoát thân, đây là địa đồ, mặt trên đã tiêu chuẩn đệ tử một đường đào vong cùng độn quang phù độn cách chi điểm."

Nói đem địa đồ đưa tới, mặt trên lít nha lít nhít tràn ngập Ninh Dạ sử dụng độn quang phù địa chỉ.

Hà Sinh Mặc vừa nhìn, liền cảm thấy hoa hết cả mắt: Ta fuck, ngươi họa là cái thứ gì nhi?

Ninh Dạ xem ra chuẩn bị sung túc, đem mỗi một lần trốn chạy chi điểm đều tiêu ký đi ra, nhưng ngươi nói một chút đây mẹ nó có ý nghĩa gì?

Ta có thể từ địa điểm ngươi sử dụng độn quang phù phân tích ra cái kết quả gì?

Nhưng Hà Sinh Mặc cũng chưa thể nói như vậy, chỉ có thể khen một câu: "Ngươi đến là tỉ mỉ, liền này đều làm tốt tiêu ký. Bất quá, Việt Trọng Sơn cuối cùng vì sao không có truy ngươi?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Việt Trọng Sơn vốn là vẫn luôn truy, chỉ là chẳng biết vì sao, phía đông đột xuất dị tượng. Sau đó, Việt Trọng Sơn liền không lại đuổi tới. Đệ tử phân tích, hẳn là có dị bảo xuất hiện, Việt Trọng Sơn tại đệ tử cùng dị bảo giữa, lựa chọn bảo bối."

Tù Tiên Cốc chi chiến , tương tự là kinh thiên động địa, ngay cả thiên kiếp đều làm ra, mọi người sớm có phát hiện, chỉ bất quá tại Ninh Dạ trong miệng, nhân quả điên đảo một thoáng, không phải là bởi vì Việt Trọng Sơn mà dẫn đến tất cả những thứ này, mà là bởi vì phát sinh cái này, dẫn đến đem Việt Trọng Sơn dẫn đi.

Hà Sinh Mặc liền nói: "Chuyện nơi đó ta biết, là tại Tù Tiên Cốc. Đại chiến thời gian, Tù Tiên Cốc chợt hiện dị động, lại có thiên kiếp xuất hiện, có thể thấy được nếu như không phải thiên kiếp chi trận, chính là có thiên kiếp chi bảo. . ."

Kỳ thực Hà Sinh Mặc lúc đó cũng là muốn qua xem một chút, chỉ bất quá hắn còn chưa kịp cảm thấy, thiên kiếp liền biến mất, Hà Sinh Mặc lúc này mới tiếp tục chạy tới Hàn Cực Bí Cảnh.

"Nói như vậy, Việt Trọng Sơn mất tích, hẳn là cùng Tù Tiên Cốc có quan hệ?" Nhạc Tâm Thiện nói: "Tâm Dư, ngươi đã phái người đi thăm dò chưa?"

Ôn Tâm Dư hồi đáp: "Đệ tử đã phái người đi thăm dò, vừa mới đạt được tin tức. . . Tù Tiên Cốc không tồn tại."

"Không tồn tại?" Chúng nhân đồng thời kinh hô.

"Vâng." Ôn Tâm Dư giương tay lên, một khối Lưu Ảnh Thạch phóng ra họa diện, chính là kiếp nạn qua đi Tù Tiên Cốc.

Nơi này bây giờ đã triệt để san thành bình địa, chỗ trung ương còn có cái siêu cấp hố to.

Hà Sinh Mặc một chút nhận ra: "Là Bất Hủ Thần Quyền của Việt Trọng Sơn lưu lại."

"Nói như vậy, hắn xác thực là đến nơi này, cũng không biết cùng kẻ nào giao chiến, lưu lại khu phế tích này, liền Tù Tiên Cốc đều phá nát." Lôi Trường Sinh nói.

Nhạc Tâm Thiện hơi nhíu mày: "Tù Tiên Cốc chính là mảnh vỡ Tàng Thiên Ngục biến thành, chính là Niết Bàn cũng khó phá đi. Muốn nói hai cái Niết Bàn đối chiến liền có thể san bằng Tù Tiên Cốc, vậy chỗ này sớm đã bị bình. Lại nói Tù Tiên Cốc không còn, vậy mảnh vỡ Tàng Thiên Ngục đây?"

Ninh Dạ nghe rất là căm tức.

Nhạc Tâm Thiện xác thực là nói đến điểm mấu chốt rồi.

Tù Tiên Cốc không còn, mảnh vỡ Tàng Thiên Ngục đi đâu?

Mấu chốt nhất chính là, lần này Việt Trọng Sơn đi Tù Tiên Cốc, cùng mình có quan hệ rất lớn.

Tuy rằng Ninh Dạ bề ngoài đã rũ sạch quan hệ, nhưng đối phương có tin hay không lại là cái vấn đề.

Nếu như chỉ có lần này, cái kia Ninh Dạ còn nói được.

Vấn đề là trải qua nhiều năm như vậy, Ninh Dạ du tẩu trong đó, trải qua sự kiện quá nhiều rồi.

Coi như là kẻ ngu, cũng có thể nhận ra được vấn đề.

Quả nhiên, sau một khắc ánh mắt đám người Hà Sinh Mặc đã đồng thời dừng lại tại trên người Ninh Dạ.

Nhưng sau đó, Hà Sinh Mặc đã nói: "Việc này còn nghi vấn, tạm không thích hợp làm bất kỳ kết luận, Tâm Dư, ngươi trước tiên phái người tra. Nếu như Việt Trọng Sơn vì vậy mà chết, vậy không thể tốt hơn, trận chiến này của Hắc Bạch Thần Cung ta, cũng không tính không có thu hoạch. Nếu như chưa chết, vậy cũng muốn tra ra hắn đến cùng gặp phải cái gì."

Nói Hà Sinh Mặc nhìn hướng Ninh Dạ, mỉm cười nói: "Ninh Dạ, ngươi trước đó động sát Cực Chiến Đạo động hướng, đưa ra nhắc nhở, lại một mình mạo hiểm dẫn đi Việt Trọng Sơn, lập xuống đại công. Trận chiến này, ngươi cư công chí vĩ. Nói đi, ngươi muốn ban thưởng cái gì?"

Chương 148 : Lần nữa bế quan

Chương 148: Lần nữa bế quan

Trên một đỉnh núi ngoài Hàn Cực Sơn.

Ninh Dạ lẳng lặng ngồi.

Trì Vãn Ngưng bồng bềnh mà tới, ôm tại bên cạnh hắn: "Chúc mừng phu quân, được như sở nguyện, Lạc Thủy Đan Thư tới tay."

Lạc Thủy Đan Thư, chính là lần này Ninh Dạ lập công tưởng thưởng.

Hắn muốn cái này đến không phải là mình hữu dụng, mà là vì Bất Diệt Tuyền sử dụng đánh cơ sở.

Liền như Lưu Thương Kính che giấu Côn Lôn Kính tồn tại, Lạc Thủy Đan Thư tồn tại che giấu Bất Diệt Tuyền.

Thế nhưng Ninh Dạ đối với điều này nhưng không có nửa điểm ý mừng, trực tiếp tiếng lòng lan truyền nói: "Hà Sinh Mặc bọn họ cũng hoài nghi ta."

"Ồ? Bọn họ thật giống không nói gì a?"

Ninh Dạ thở dài nói: "Ai, ngươi cũng là người làm ám tử, đạo lý này vẫn chưa rõ sao? Chính là bởi vì hoài nghi, cho nên mới sẽ không nói ra."

Trì Vãn Ngưng trệ trệ, lắc đầu cười khổ: "Đúng rồi, đúng rồi, Yên Vũ Lâu diệt, ta hậu hoạn đã không, nhưng cũng bắt đầu lơ là rồi. Vậy làm sao bây giờ?"

"Xử lí thế nào?" Ninh Dạ hừ một tiếng: "Điều tra nhưng không tìm được chứng cứ, bọn họ có thể làm sao? Lại nói lão tử hiện tại cũng không sợ bọn họ biết thân phận ta."

"Ngươi chung quy vẫn chỉ là Vạn Pháp, có thể tiếp tục lưu lại Thần Cung, tổng là tốt đẹp."

"Vậy thì bế quan, tu hành." Ninh Dạ đã đứng thẳng người lên: "Lão tử không ra tay, bọn họ liền bắt không được sai lầm của ta, hoài nghi cũng liền chỉ là hoài nghi."

Trì Vãn Ngưng cười nói: "Này là không giống cách làm của ngươi."

Ninh Dạ cười to: "Liền biết không gạt được ngươi."

"Nói đi, ngươi lại có kế hoạch gì?"

Ninh Dạ hừ một tiếng: "Tất cả những thứ này chủ yếu vẫn là tên khốn Nhạc Tâm Thiện này giở trò quỷ. Lão tử hảo hảo vì môn phái cống hiến, hắn thế mà hoài nghi ta. Thứ rác rưởi này quá gian giảo, lưu hắn không được."

"Ngươi muốn giết hắn?" Trì Vãn Ngưng nắm cả kinh.

Ninh Dạ lắc đầu: "Hắn là Đại Điện Thủ, ta nào có bản lãnh đó. Bất quá giết người không cần động đao. . . Thân là tu sĩ, kỳ thực ai mà không có chút bí mật? Nhạc Tâm Thiện một đường tiến tới, làm người cẩn thận, lại xảo trá dị thường. Dạng người như vậy, muốn nói chưa từng làm chuyện trái lương tâm là không thể nào."

"Muốn dùng chuyện trái lương tâm nắm bắt hắn mới gọi không thể nào đây."

"Vậy thì phải xem là chuyện trái lương tâm ra sao, vài ngày trước, ta dùng Nguyệt Ảnh Hàn Sa giám thị Nhạc Tâm Thiện, trong lúc vô tình đạt được một tin tức."

"Cái gì?"

"Nhạc Tâm Thiện thật giống có một số việc, vẫn luôn gạt Hà Sinh Mặc."

"Chuyện gì?"

"Nhạc Tâm Thiện làm sao có khả năng nói ra, lần kia cũng là hắn đối nguyệt tự nói, trong lúc vô tình nghe được vài câu mơ hồ không rõ. Đáng tiếc, tu vi ta còn chưa đủ, vẫn chưa thể trực tiếp suy tính hắn, chỉ có thể xác định người này có đại bí mật tại thân. Bất quá chờ sau khi ta Vô Cấu, ta hẳn là liền có thể triệt để tra ra bí mật của cái gia hỏa này."

Nói cho cùng, Ninh Dạ vẫn là phải tu hành.

Thực lực là tiền vốn tốt nhất đối kháng hoài nghi, cũng là chỗ dựa chủ động xuất kích.

Bất luận là vì tự vệ vẫn là vì phản kích, Ninh Dạ đều phải nhanh chóng đề thăng bản thân.

Sau một tháng, Hải Châu bên kia cũng truyền đến tin tức.

Hạo Thiên Môn, Thái Âm Môn đại bại thua trận, Mộc Khôi Tông, Vạn Hoa Cốc thắng lợi, Tử Lão càng là tự tay kích sát Hạo Thiên Môn Viêm Dung Lão Tổ.

Bất quá Ninh Dạ biết, Viêm Dung kỳ thực là Thanh Lâm giết, Tử Lão bất quá là giúp hắn một tay.

Đến đây, tam đại thủ phạm diệt Thiên Cơ Môn năm đó, rốt cục có một người đền tội, Thiên Cơ Môn phục cừu chi lộ, cũng coi như triệt để bước lên chính quy.

Tại dưới loại tình huống này, Ninh Dạ lần nữa hiến kế, kiến nghị tạm thời đình chiến.

Lý do đình chiến của hắn rất đơn giản: Việt Trọng Sơn mất tích, lấy Cực Chiến Đạo niệu tính, nhất định sẽ vì tranh vị trí lão đại đánh lên.

Hà Thăng Triêu lòng mang đại cục thì cũng thôi, thế nhưng hai người Dương Thế Hồng, Dương Cực Phong tất nhiên sẽ trở mặt quyết đấu.

Như có áp lực ngoại bộ, bọn họ khả năng còn có thể liên hợp lại cùng nhau.

Ngoại bộ binh phong không nổi, nội tất tự quyết.

Tin tức này thu được Hắc Bạch Thần Cung cùng Long Dương Phủ nhất trí tán thành —— Long Dương Phủ vô cùng cần thiết thời gian, lần nữa chế tạo một kiện bảo vật có thể thay thế Long Dương Lệnh.

Mà Hạo Thiên Môn, Thái Âm Môn bởi vì tổn thất nặng nề duyên cớ, cũng cần thời gian thở dốc, Thánh Vương Các tương tự cần thời gian chữa trị Thánh Nhân Tượng, Trường Thanh bát phái, bởi vậy tiến vào ngắn ngủi đình chiến kỳ.

Bất quá vậy không có nghĩa là Hắc Bạch Thần Cung liền sẽ đình chỉ động tác.

Trận chiến này Hắc Bạch Thần Cung tổn thất khá nhỏ, Cực Chiến Đạo cùng Thánh Vương Các tạm thời sẽ không xuất thủ, cho nên bọn họ liền đem sự chú ý chuyển đến trên người đối thủ cũ.

Mộc Khôi Tông.

Mộc Khôi Tông giống như Hắc Bạch Thần Cung, cũng là phe thắng lợi ở trong trận chiến đấu này, thuộc về kẻ thắng, tổn thất nhỏ mà thu hoạch lớn.

Tại dưới tình huống Vạn Hoa Cốc tạm thời không muốn mở rộng , tương tự đem mục tiêu đặt ở trên Hắc Bạch Thần Cung.

Luận thực lực bề ngoài, Hắc Bạch Thần Cung mạnh hơn Mộc Khôi Tông.

Nhưng hiện tại Mộc Khôi Tông tay cầm lưỡng đại trọng khí. Một là Ninh Dạ, hai là Đông Phong Quan.

Hắc Bạch Thần Cung đến hiện tại còn không biết Đông Phong Quan kỳ thực là tại dưới chưởng khống của Mộc Khôi Tông, nếu như ở nơi đó giao thủ, Mộc Khôi Tông có niềm tin rất lớn cho Hắc Bạch Thần Cung một cái việc vui.

Chính bởi vậy, hai bên tại Đông cảnh ma sát đột nhiên gia tăng.

Vì thế Hắc Bạch Thần Cung cùng Mộc Khôi Tông đều trước sau muốn cho Ninh Dạ xuất thủ.

Hắc Bạch Thần Cung là muốn tiếp tục tra Ninh Dạ, Mộc Khôi Tông liền là muốn lợi dụng Ninh Dạ tiếp tục vì chính mình phục vụ.

Nhưng lần này Ninh Dạ cứng rắn cực kì, kiên trì yêu cầu bế quan ba năm, tiêu hóa chỗ tốt Lạc Thủy Đan Thư mang cho mình, ba mươi lần tu luyện hiệu quả, không cần cũng quá lãng phí rồi.

Hắc Bạch Thần Cung đối với điều này đến là cho phép, ngược lại là Mộc Khôi Tông bên kia, có chút không chịu bỏ qua.

Bên Chấp Tử Hồ.

Ninh Dạ ngồi ở trên thuyền nhỏ, cau mày: "Ta nói rồi, ta muốn bế quan ba năm. Làm sao? Các ngươi liền này chút thời gian cũng không thể cho ta?"

Đối diện Quỷ Kiêu mộc điểu kiệt kiệt quái tiếu nói: "Không phải là không muốn cho ngươi, thực sự đây là một cái cơ hội ngàn năm một thuở. Bây giờ Hắc Bạch Thần Cung đã bắt đầu hoài nghi ngươi, Lạc Cầu Chân phụng mệnh tra rõ hết thảy những chuyện ngươi đã từng tham dự. Bí mật Đông Phong Quan. . . Khả năng sắp giữ không nổi rồi nha."

Ninh Dạ lạnh nhạt nói: "Yên Vũ Lâu Tuyền Cơ Đạo Cảnh còn bay ở trên trời đây, kế hoạch Lưu Kim Toa phá sản, bọn họ cần phương pháp mới tiến vào Tuyền Cơ Đạo Cảnh. Tại trước khi đạt đến cái mục đích này, bọn họ coi như phát hiện thân phận của ta, cũng sẽ giả như không phát hiện."

"Nhưng đó chỉ là bảo đảm ngươi an toàn, một khi bọn họ xác nhận, ngươi còn muốn làm cái gì, lại là khó khăn."

"Chỗ này ngươi sai rồi. Chỉ cần thân phận của ta không có công khai bại lộ, như vậy trên thực tế, tuyệt đại đa số người của Hắc Bạch Thần Cung liền không thể nào biết. Thậm chí vì bảo mật, liền cao tầng phần lớn mọi người cũng sẽ không biết. Điều này liền mang ý nghĩa ta trước sau đều là có cơ hội."

Nguyên Mục Dã trầm mặc một chút, nói: "Ta thừa nhận lời ngươi nói có đạo lý, nhưng mặt trên vẫn là hi vọng ngươi có thể xuất thủ. Hơn nữa nếu như ngươi lặng lẽ qua làm một phen đại sự, người người đều biết ngươi đang bế quan, hoài nghi của bọn họ đối với ngươi liền ngược lại sẽ giảm bớt."

Ninh Dạ nhếch mép: "Không thèm khát."

Ninh Dạ rất rõ ràng, hạt giống hoài nghi một khi chân chính gieo xuống, liền rất khó thanh trừ.

Trước đây là không nghi ngờ hắn, vì vậy hắn rửa sạch tội danh dễ dàng.

Bây giờ hoài nghi hắn, hắn làm cái gì cũng có thể là giấu đầu hở đuôi. Cái gì? Thời điểm ngươi đang bế quan có chuyện? Ta mẹ kiếp làm sao biết có phải là ngươi lặng lẽ chạy ra ngoài vì chính mình tẩy tội danh? Ngươi càng làm như thế, ta trái lại càng hoài nghi.

Ngược lại là ngươi rõ ràng bị hoài nghi, vẫn như cũ công khai tu hành, xem ra thanh thản không thẹn với lương tâm, càng làm cho mọi người khó mà nắm bắt.

Lừa người có lúc Kháo không phải nói dối, càng trọng yếu vẫn là biểu diễn.

Biểu diễn tốt, đủ để che giấu kịch bản không đủ.

Ninh Dạ không cho là bây giờ còn có kịch bản gì có thể bù đắp tất cả những thứ này, vì vậy liền thẳng thắn dùng tâm thái một cái người vô tội đến ứng đối.

Lão tử chính là vô tội, lão tử không thẹn với lương tâm!

Lão tử bế quan tu hành, các ngươi thích làm gì thì làm.

Biểu diễn hợp lý, liền có thể kéo dài thời gian.

Ninh Dạ hiện tại muốn không phải tẩy trắng, chính là kéo dài.

Thời gian kéo càng lâu, bản thân thực lực liền càng mạnh.

Hiện tại Ninh Dạ đã có thể kích sát Vô Cấu, sau khi hắn Vô Cấu, coi như là Niết Bàn cũng cơ bản không sợ.

Đến lúc đó, công nhiên trở mặt thì lại làm sao?

Nguyên Mục Dã bất đắc dĩ: "Nếu đã như vậy, vậy ngươi đáp ứng chúng ta một điều kiện, nếu ngươi đồng ý, trong vòng ba năm ngươi có thể tự do bế quan, thế nào?"

"Chuyện gì?" Ninh Dạ hỏi.

"Cực Đạo Việt."

Đệt!

Trong lòng Ninh Dạ mắng to.

Chuyện giết Việt Trọng Sơn, không thể nào giấu Mộc Khôi Tông, chỉ là Ninh Dạ không nói Tà đạo quái dị chi sự, mà là nói lợi dụng Tù Tiên Cốc cấm chế khiến hắn cùng Tù Tiên Cốc đồng quy vu tận.

Mà hiện tại, Mộc Khôi Tông nhưng đem chủ ý đánh tới trên đầu Cực Đạo Việt.

Nguyên Mục Dã biết hắn khó chịu, nói: "Cực Đạo Việt tại trên tay ngươi, vô pháp phát huy tác dụng. Chúng ta thu hồi lại, cũng có thể giúp ngươi cọ rửa tội danh."

"Thôi đi, bọn họ nếu đã hoài nghi ta, liền nhất định sẽ nghĩ đến các loại kỳ lạ lúc cùng Mộc Khôi Tông minh tranh ám đấu năm đó. Nếu các ngươi được Cực Đạo Việt rồi, tội danh của ta mới chính thức tẩy không rõ."

Nguyên Mục Dã cười nói: "Yên tâm, Cực Đạo Việt đối Mộc Khôi Tông ta kỳ thực cũng không tác dụng lớn, vật này chung quy vẫn là sẽ về đến trong tay Cực Chiến Đạo."

Nghe nói như thế, trong lòng Ninh Dạ ngẩn ra, chợt hiểu được: "Các ngươi muốn nâng đỡ ai thượng vị?"

Cực Chiến Đạo không còn Việt Trọng Sơn, tam vương tranh vị, thế nhưng không có Cực Đạo Việt, tất cả đều là danh bất chính ngôn bất thuận.

Lúc này Mộc Khôi Tông yêu cầu Cực Đạo Việt, muốn kỳ thực không phải Cực Đạo Việt thanh thần binh này, mà là ý nghĩa đại biểu sau lưng nó.

Nguyên Mục Dã cũng không nghĩ tới, Ninh Dạ từ một câu nói của hắn liền nghe ra hư thực, nhất thời ngơ ngác, sau đó cười khổ nói: "Dương Thế Hồng."

Hóa ra là cái tiểu nhân nham hiểm này?

Nghĩ nghĩ, Ninh Dạ nói: "Có thể, bất quá ta cũng có một điều kiện."

"Cái gì?"

"Ngũ Sát Vân."

Chương 149 : Nghi điểm trọng trọng

Chương 149: Điểm đáng ngờ trọng trọng

Ngũ Sát Vân cũng coi như là tuyệt phẩm vật liệu, thiên hạ ít có người có thể thu thập dung luyện.

Nhưng Tử Lão có thể.

Ninh Dạ muốn cái này, chủ yếu là dùng để đề thăng Thiên Cơ Điện uy năng.

Bây giờ theo tu vi Ninh Dạ tăng cường, hắn tu bổ Thiên Cơ Điện đã càng lúc càng đã có ý nghĩ của chính mình.

Thiên Cơ Điện nguyên bản là nơi dung nạp mười thần khí, nhưng ở Ninh Dạ cải tạo dưới, bây giờ đã trở thành một cái công năng cường đại cấm chế chi cung.

Bên trong chẳng những có Tuyền Cơ Đạo Cảnh có thể cung tu hành, càng có sát phạt chi trận.

Vừa vào trong đó, chính là hãm địa.

Mà Ngũ Sát Vân gia nhập, có thể khiến cho uy năng công kích của trận pháp càng tăng , tương tự cũng có thể cường hóa Cự Ma Khôi.

Hai bên lập tức liền như vậy làm giao dịch, Ninh Dạ đem Cực Đạo

Việt giao cho Nguyên Mục Dã.

Vì thế Thiên Cơ tiếc nuối cực kỳ: "Hai độ tới tay, hai độ giao ra, Cực Đạo Việt này thực sự là không có duyên với chúng ta a."

"Không sao, lần sau làm tiếp Dương Thế Hồng, Cực Đạo Việt dĩ nhiên là lại tới tay lên." Ninh Dạ hời hợt nói: "Tới một lần, bán một lần, kỳ thực cũng không tệ."

Lần này Cực Đạo Việt tại trên tay hắn lưu thời gian dài, Ninh Dạ đã sớm lạc ấn xuống khí tức việt này, vô luận nó ở đâu, Ninh Dạ đều có thể nhẹ nhõm nắm giữ. Cũng liền ý nghĩa rằng sau khi Dương Thế Hồng được bảo vật này, từ đây không cách nào ẩn giấu động hướng đối với Ninh Dạ nữa.

Thậm chí có thể nói sau này ai nắm vật này, chẳng khác nào bại lộ tại dưới Côn Lôn Kính của Ninh Dạ.

Thiên Cơ cười hắc hắc: "Đúng vậy, đúng vậy!"

Bắt đầu từ hôm nay, Ninh Dạ cùng Trì Vãn Ngưng liền chính thức lại lần nữa bế quan, tranh thủ trong vòng ba năm thành tựu Vạn Pháp đỉnh phong, tiến vào Vô Cấu.

Mà một bên khác, đám người Công Tôn Dạ, Thanh Lâm, Tân Tiểu Diệp thì chung quanh đi lại, vì Ninh Dạ tìm kiếm những mảnh vỡ khác.

Thế lực phục hưng Thiên Cơ Môn dần thành cánh chim, rất nhiều chuyện không còn cần Ninh Dạ tự mình đi làm.

Chỉ có Công Tôn Điệp, nàng bị Ninh Dạ an bài đi làm một chuyện khác.

Đông Phong Quan.

Phủ Trấn Thủ.

Nơi này đã từng là trụ sở của Đông sứ Quân Bất Lạc, hiện nay lại là phủ đệ của La Minh Hiên.

La Minh Hiên là một trong hai mươi bốn vị Thiên Yêu của Thái Âm Môn, Vạn Pháp đỉnh phong, bán nhân bán yêu, thực lực đến cũng coi như mạnh mẽ.

Mặc dù nói Thái Âm Môn từ lâu làm giao dịch cùng Vân Tuyệt Môn, bí mật đem nơi đây cho Vân Tuyệt Môn thuê lại, nhưng việc này là bí mật tiến hành, vì vậy ở bề ngoài vẫn là cần Thái Âm Môn phái vị đại lão đến tọa trấn.

Lại thêm Vạn Cổ Liễu Đạo Cảnh là thứ tốt, Thái Âm Môn cũng không muốn cứ thế từ bỏ.

Thời khắc này La Minh Hiên ngồi ở vị trí của chính mình, uống trà, ung dung thong thả nói: "Lạc đường chủ hôm nay làm sao rảnh rỗi đến chỗ của ta?"

Lạc Cầu Chân ngồi tại hạ thủ, mỉm cười nói: "Phụng Đại Điện Thủ chi mệnh, muốn đến tìm hiểu một chút chuyện liên quan tới Đông sứ."

La Minh Hiên cười nói: "Quân Bất Lạc mất tích tại Liệt Châu, cái chết của hắn, không có quan hệ gì cùng Thái Âm Môn ta chứ? Lại thêm, Liệt Không Thiên Yêu của Thái Âm Môn ta, nhưng cũng là mất tích đây."

Lạc Cầu Chân như trước cười theo: "Chính bởi vậy, mới càng phải hảo hảo tra một chút. Quý môn lẽ nào liền không muốn tìm đến Liệt Không Thiên Yêu hạ lạc sao?"

La Minh Hiên lắc đầu: "Năm đó sau khi Liệt Không Thiên Yêu mất tích, bản môn phái người đi thăm dò quá. Từ chỗ Trung Vương Phủ đạt được một cái tin, không biết Lạc đường chủ có hứng thú nghe một chút không?"

Lạc Cầu Chân gật đầu.

La Minh Hiên nói: "Nghe nói, năm đó Quân Bất Lạc cùng Liệt Không Thiên Yêu liên hợp đi Thúy Ngọc U Cảnh, ý đồ đánh cắp Cực Đạo Việt, không ngờ Việt Trọng Sơn đã sớm chuẩn bị, thế mà sớm ẩn ở chỗ kia, xuất thủ phục kích, càng là bố hạ cấm chế, không để Đông sứ đào thoát."

Lạc Cầu Chân ngẩn ra: "Lại có chuyện như thế? Vì sao Thái Âm Môn một mạch không nói với chúng ta?"

La Minh Hiên tiếp tục nói: "Vốn là muốn nói, thế nhưng người của chúng ta tại Mộc Khôi Tông, trong lúc vô tình đạt được một cái tin."

"Cái gì?"

"Tại trong đoạn thời gian đó, Tử Lão, Nguyên Mục Dã, Hà Giang Minh đột nhiên cũng biến mất rồi, sau khi trở về, vui cười mừng rỡ. Có người càng là nhìn thấy trong tay Hà Giang Minh xuất hiện một vật."

"Vật gì?"

"Lưỡng Nghi Phản Chuyển Kính."

"Hí!" Lạc Cầu Chân hít vào một ngụm khí lạnh: "Ngươi là nói. . ."

La Minh Hiên gật gật đầu: "Bọn họ tao ngộ Việt Trọng Sơn, trọng thương tháo chạy, nhưng rất khả năng trúng mai phục của đám người Tử Lão. Tại sau khi phát hiện Lưỡng Nghi Phản Chuyển Kính, người của chúng ta thám thính cơ mật, càng là trong lúc vô tình nghe được một cái tin. Nói. . ."

"Nói cái gì?"

"Nói Quân Bất Lạc vì đào mạng, thế mà luyện hóa nguyên thần của Liệt Không Thiên Yêu."

Lạc Cầu Chân đứng bật dậy: "Chuyện này không thể nào! Nhất định là địch nhân hồ ngôn loạn ngữ, phá quan hệ hai phái ta!"

La Minh Hiên bình tĩnh liếc mắt nhìn hắn: "Nếu là như vậy, coi như công kỳ, lại vì sao phải lén lút đề cập, bí mật không nói?"

Lạc Cầu Chân nhất thời yên lặng.

Hắn hiện tại cuối cùng đã rõ ràng tại sao Thái Âm Môn không nói chuyện này.

Này nếu như nói ra, tuyệt đối là chấn động lớn, sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng quan hệ hai phái.

Thế nhưng Thái Âm Môn cũng rất rõ ràng, quan hệ hai phái không thể dễ dàng phá, mà tình huống lúc đó nếu như là thật, cũng là Quân Bất Lạc xuất phát từ bất đắc dĩ, càng là hành vi cá nhân của hắn, không có quan hệ gì với Hắc Bạch Thần Cung.

Như thật chọc ra, sẽ chỉ làm tổn thương hòa khí hai phái, đến lúc đó, đối diện hạ tầng phẫn nộ, Thái Âm Môn lại không tiện trở mặt cùng Hắc Bạch Thần Cung, nên xử lý thế nào?

Vì vậy liền dứt khoát bí mật không nói, không cần nói đi ra thì hơn.

Đã minh bạch điểm ấy, Lạc Cầu Chân bất đắc dĩ nói: "Ta minh bạch rồi, hóa ra là như vậy sao. Vậy nói như thế. . . Kẻ đánh cắp Cực Đạo Việt Việt Trọng Sơn truy năm đó, tuyệt đối không phải Đông sứ."

"Ta nói rồi, sự tình thật giả, vô pháp chứng thực."

"Nếu như thế, vì sao còn phải nói cho ta?"

La Minh Hiên nở nụ cười: "Hàn Cực Bí Cảnh nhất chiến, Thái Âm Môn ta dù không tham dự, nhưng chuyện Việt Trọng Sơn mất tích, lại không phải chuyện nhỏ. Mặt khác, bản môn gần nhất cũng có một ít nghi hoặc, bức thiết muốn tìm được đáp án. Đáng tiếc a, Thái Âm Môn ta không có chuyên về động sát chi nhân. Nghe nói Lạc đường chủ chính là ty án thiên tài của Hắc Bạch Thần Cung, trừ một người ra, chưa từng bại trận. Vừa vặn, chúng ta đối với người này, cũng có chút hứng thú. . . Nói đến, phàm nơi nào có chuyện, đều có dấu vết của hắn đây."

Lạc Cầu Chân đã minh bạch.

Thái Âm Môn cũng hoài nghi Ninh Dạ.

Liệt Châu chi sự, bọn họ sớm biết Việt Trọng Sơn lúc trước truy kích không phải Quân Bất Lạc, chỉ là không thể tin được một cái Ninh Dạ có thể tiêu dao tự tại tại dưới sự truy kích của Việt Trọng

Sơn.

Thế nhưng Hàn Cực Bí Cảnh nhất chiến, Ninh Dạ dẫn đi Việt Trọng Sơn, lại là sự thực không thể bàn cãi.

Cứ việc Ninh Dạ giải thích bản thân là dùng huyễn thuật lừa Việt Trọng Sơn, nhưng lý do này có chút gượng ép, trọng yếu nhất chính là, Ninh Dạ từ một góc độ khác chứng thực —— bản thân có năng lực sinh tồn tại dưới sự đuổi giết của Việt Trọng Sơn.

Cứ như vậy, còn không nghi ngờ hắn liền có vấn đề.

Kỳ thực ngoài những thứ này ra còn có một cái lý do.

Chính là Vân Tuyệt Cổ Địa.

Vân Tuyệt Cổ Địa đã giao dịch hơn mười năm, nhưng ngoại trừ ban đầu có thu hoạch ra, Thái Âm Môn phát hiện bọn họ gần nhất tại Vân Tuyệt Cổ Địa ngộ đạo, tựa hồ không có tiến triển gì.

Đương nhiên, nhìn từ phương diện ngộ đạo, hơn mười năm không có tiến triển cũng không kỳ quái.

Nhưng vấn đề là lúc trước Vân Tuyệt Cổ Địa không phải là biểu hiện như vậy a.

Mà Ninh Dạ, cũng từng xuất hiện tại Vân Tuyệt Cổ Địa.

Liệt Châu, Vân Tuyệt Cổ Địa, Hàn Cực Bí Cảnh.

Từng cọc từng cọc từng kiện từng kiện sự việc gộp lại, dẫn đến Thái Âm Môn tuy rằng không có trải qua nhiều chuyện như Hắc Bạch Thần Cung, nhưng đều rất then chốt, cũng khiến bọn hắn sản sinh hoài nghi đối với đối thân phận của Ninh Dạ.

Tại dưới loại tình huống này, Lạc Cầu Chân đến, Thái Âm Môn hiếm thấy phối hợp.

La Minh Hiên đã nói: "Lời đã nói ra, người này đến cùng là người hay quỷ, Thái Âm Môn ta không có quyền xen vào, thế nhưng tin tưởng thủ đoạn của Lạc đường chủ, có thể tra được. Lạc đường chủ muốn tra cái gì, bản môn chắc chắn phối hợp."

Chương 150 : Truy tra (1)

Chương 150: Truy tra (1)

Phủ Trấn Thủ.

Lạc Cầu Chân ngồi ở trước đường, cầm hồ sơ lật qua từng tờ từng tờ.

Những hồ sơ này, có chút là Thái Âm Môn cung cấp, có chút là Lạc Cầu Chân sắp xếp thủ hạ tìm kiếm.

Chủ yếu chính là liên quan tới sự kiện Ma Uyên Đông Phong Quan.

Quá khứ những năm qua, Ninh Dạ tuy rằng làm không ít chuyện, nhưng Liệt Châu hắn đi không được, không cách nào tra, Hải Châu hiện tại cũng là Mộc Khôi Tông cùng Vạn Hoa Cốc chủ khống, Vân Tuyệt Cổ Địa tuy rằng có chuyện, nhưng quan hệ không lớn cùng Hắc Bạch Thần Cung, không có hấp dẫn chú ý của Lạc Cầu Chân, vì vậy phương hướng chủ yếu của Lạc Cầu Chân, liền rơi vào trên sự kiện Ma Uyên.

Ma Uyên chi sự, có hai cái mảnh vỡ Thiên Cơ Điện.

Sau đó hai khối mảnh vỡ này cũng tiêu thất vô tung.

Cứ việc lúc đó là đem tất cả giao cho Kinh Trường Dạ, nhưng tin tức của Hải Châu bên kia, là Kinh Trường Dạ đã chết, nguyên nhân cái chết không rõ, đằng nào mảnh vỡ là không nhìn thấy.

Trọng yếu nhất chính là, Lạc Cầu Chân cũng không tin tưởng mảnh vỡ lại ở chỗ của Kinh Trường Dạ, vì vậy hắn đem Ma Uyên chi sự làm chỗ đột phá chính của mình.

Thời khắc này lật xem tư liệu, Lạc Cầu Chân cau mày, ngón tay vô ý thức gõ gõ mặt bàn.

Trợ thủ Lý Tri Tùng đứng tại bên dưới thấy tình hình này, biết thói quen của Lạc Cầu Chân, nói: "Đường chủ có phải có phát hiện?"

Năm đó Tây Giang quá mức vô năng, đã bị Lạc Cầu Chân đuổi cút, hiện tại trợ thủ mới đổi, năng lực phương diện so với Tây Giang tốt hơn quá nhiều.

Lạc Cầu Chân ân một tiếng: "Chuyện Ma Uyên, Quân Bất Lạc báo cáo nói là Kinh Trường Dạ âm thầm xuất thủ, gợi ra Ma Uyên bạo động. Kỳ thực việc này, lúc trước mọi người đều biết có kỳ lạ, nhưng muốn cho Đông sứ mặt mũi, ai cũng không tra. Hiện tại không tra thì thôi, vừa tra ra, kinh tâm động phách a!"

Lạc Cầu Chân gõ gõ hồ sơ nói: "Được lắm Quân Bất Lạc, vì bản thân tư lợi, thế mà tư khải Ma Uyên."

Lý Tri Tùng nghe hoảng sợ: "Đường chủ ý tứ là. . ."

"Ma Uyên đã sớm mở ra rồi!" Lạc Cầu Chân nói rất khẳng định: "Ta đã điều tra động hướng tư nguyên mấy năm kia của Đông Phong Quan, ngươi xem. Chỉ trong mấy năm này, lấy Đông Phong Quan làm trung tâm, phụ cận ba quận mười tám thành, đến từ Ma Uyên xuất sản đột nhiên tăng thêm ba thành. Vậy còn chưa tính, tại Vân châu, Ma Uyên xuất sản tương tự mức độ lớn gia tăng. Thời gian ngăn ngắn mười năm, pháp bảo Hạo Thiên Môn luyện chế chứa đựng Ma Uyên xuất sản nhiều thêm bốn thành trở lên. Mà tại sau sự kiện Ma Uyên, sản lượng liền đột nhiên ngã xuống."

Lý Tri Tùng hoảng sợ: "Ngài là nói, Ma Uyên tồn tại không phải một sớm, mà là mười năm?"

"Đúng! Chí ít mười năm! Chỉ bất quá bởi vì xuất hiện tại Thiên Xu Bí Cảnh duyên cớ, Quân Bất Lạc liền giấu đi." Lạc Cầu Chân hừ nói.

"Nhưng nếu đã như vậy, tại sao lại còn phát sinh Ma Uyên chi sự? Hắn đều có thể lấy tiếp tục giấu diếm đi a."

"Điều này liền liên quan đến một chuyện khác, một sự kiện. . . Quân Bất Lạc không có thượng báo quá. Công Tôn Điệp, Công Tôn Dạ!"

Lạc Cầu Chân vỗ hồ sơ nói.

Chuyện Công Tôn Dạ bị tóm là cơ mật, nhưng năm đó vì ổn định Quân Bất Lạc, Ninh Dạ đề nghị công khai truy nã Công Tôn Dạ, cứ như vậy, Công Tôn Dạ cùng Công Tôn Điệp tồn tại liền lại không còn là bí mật.

Chỉ là khi đó Lạc Cầu Chân không có tới, ai cũng không đem hai chuyện này liên hệ cùng nhau.

Nhưng mà Lạc Cầu Chân thì khác, chỉ riêng từ thời gian điểm, Lạc Cầu Chân liền ý thức được không đúng.

Công Tôn Dạ tự dưng bị truy nã, mà Ninh Dạ đúng vào lúc này xuất hiện, tiếp theo liền phát sinh sự kiện Phượng Linh Các bán đấu giá, sau đó chính là sự kiện Ma Uyên.

Một loạt sự kiện này muốn nói không có liên hệ, Lạc Cầu Chân là không tin.

Đặc biệt là Công Tôn Điệp!

Năm đó sau khi Ninh Dạ dùng Tạo Hóa Thủy khôi phục dung mạo, Lạc Cầu Chân đã nghĩ đến một khả năng —— Ninh Dạ nhất định là dùng thủ đoạn nào đó trọng tố dung nhan, mà Ma môn vừa vặn có thủ đoạn này, mà Công Tôn Điệp còn cùng Ninh Dạ từng có gặp mặt.

Chỉ là khi đó Công Tôn Điệp cùng Ninh Dạ là kẻ thù, vì vậy Lạc Cầu Chân còn không nghĩ tới, nhưng sau đó Lạc Cầu Chân liền dần dần chuyển biến ý nghĩ.

Chuyện Ninh Dạ bị Công Tôn Điệp hủy dung lần thứ hai, tiến thêm một bước chứng thực hoài nghi của hắn.

Chỉ là tất cả những thứ này đều chỉ là suy đoán, không có bất kỳ chứng cớ nào, Lạc Cầu Chân không dám nói ra, nhưng trong lòng đã đem Ninh Dạ cùng Công Tôn Điệp kết nối lại.

Bây giờ tại Đông Phong quan nội, Công Tôn Điệp Công Tôn Dạ cùng Ninh Dạ lại lần nữa đồng thời xuất hiện, Lạc Cầu Chân trực tiếp đem bọn họ nối liền vào một chỗ, biết trong này tất có kỳ lạ.

Chỉ là Công Tôn Dạ bị tóm chi sự không có tiết lộ, vì vậy hắn tạm thời còn vô pháp đem tất cả những thứ này liên kết lại, càng không hiểu Ninh Dạ ở trong này đến cùng đóng vai trò gì, có mục đích gì.

Lý Tri Tùng cũng xem qua hồ sơ, biết ý Lạc Cầu Chân, nói: "Quân Bất Lạc truy nã Công Tôn Dạ, sau đó Ninh Dạ liền xuất hiện, sau đó liền phát sinh chuyện Phượng Linh Các bán đấu giá, tiếp lấy chính là sự kiện Ma Uyên cùng Vạn Cổ Liễu, đúng rồi, Dịch quốc vương đình cũng xảy ra chuyện. Tất cả những thứ này nhìn như riêng biệt, nhưng thuộc hạ cho rằng, rất có thể lẫn nhau có quan hệ. Nếu chúng ta có thể tìm tới điểm liên kết, có lẽ là có thể phá mê án này. Vấn đề là lúc trước tham dự chi nhân, bây giờ hầu như đều chết sạch, còn lại sống sót, cũng không mấy cái tìm hiểu tình hình."

"Không, còn có hai người, có lẽ có thể cung cấp chút manh mối." Lạc Cầu Chân lại nói.

"Đường chủ là chỉ. . ."

"Quân Liệt, Vũ Thiên Tầm."

Dịch quốc vương đình.

Dịch quốc trước đây, có thể tính là quốc độ quyền lực lớn nhất Mặc Châu.

Nhưng tại sau khi Quân Bất Lạc chết rồi, Dịch quốc mất đi chỗ dựa lớn nhất, địa vị xuống dốc không phanh.

Đặc biệt là Đông Phong Quan đều đã cho Thái Âm Môn thuê, Dịch quốc lại càng là hết chỗ.

Cũng may Quân Liệt đến cũng khôn ngoan, ngoan ngoãn nhường ra tất cả quyền lực, giải tán vương đình hộ vệ, an tâm làm một cái phú ông đội danh nghĩa quân vương.

Thời khắc này Lạc Cầu Chân ngồi ở trước vương tọa, tuy rằng Quân Liệt ngồi chính là vương tọa, nhưng thần tình run run rẩy rẩy, lại nào có chút khí thế của vương.

Lạc Cầu Chân trực tiếp nói: "Lần này đi tới, là muốn tìm ngươi hỏi một chút ngày đó vương đình phát sinh chi sự."

Quân Liệt nói: "Lạc đường chủ muốn biết cái nào?"

"Hết thảy, phàm phát sinh chi sự, không từ chuyện gì, từng cái nói ra."

Quân Liệt liền đem ngày đó chi sự toàn bộ nói ra.

Lạc Cầu Chân nghe xong, suy nghĩ một chút nói: "Nói như vậy, Lệ phi cùng Dung Thành nguyên bản từng là tình nhân, nhưng đồng thời lại là Yên Vũ Lâu chi nhân? Trước đó ngươi có biết không?"

Quân Liệt cười khổ: "Ta như biết những thứ này, làm sao lại dung nàng? Nữ nhân này, lừa ta thật là khổ."

Lạc Cầu Chân tiếp tục hỏi: "Sau đó, Lệ phi chết thảm, Dung Thành nhưng cùng Đông sứ chính thức hòa giải?"

"Vâng."

"Vì vậy, trong đồn đại, chuyện Dung Thành sở hữu thứ ảnh hưởng đến độn pháp của Đông sứ, cũng là thật?"

Quân Liệt gật đầu, đến một bước này, hắn cũng không có gì phải ẩn giấu, liền đem quan hệ Quân Bất Lạc cùng Dung Thành nói thẳng ra.

"Như vậy sao." Lạc Cầu Chân sờ sờ cằm: "Như vậy, Quân Bất Lạc vẫn là nghe Ninh Dạ, mượn cơ hội cứu Dung Thành, định ra ước hẹn mười năm. . . Mười năm. . . Mười năm?"

Lạc Cầu Chân bỗng nhiên hai mắt rực rỡ.

Đó không phải là thời điểm Quân Bất Lạc có chuyện?

Mà sau đó, Dung Thành liền bỗng nhiên biến mất, lúc tái xuất hiện, đã là người của Thánh Vương Các, cũng tương tự tại trong Hàn Cực Bí Cảnh lập xuống không ít công lao, độn pháp nghe nói rất có Quân Bất Lạc chi thần vận.

Vừa nghĩ đến đây, Lạc Cầu Chân hít vào một ngụm khí lạnh.

Rất tốt, tối thiểu có một đầu mối đã kết nối rồi.

"Công Tôn Điệp, Công Tôn Dạ, Dung Thành. . . Còn có ai?" Lạc Cầu Chân tự lẩm bẩm.

Một khắc đi ra Dịch quốc vương đình, Lạc Cầu Chân hạ lệnh: "Tra một chút cái Dung Thành này, hành tung tại Đông Phong Quan đoạn thời gian đó. Vào lúc ấy hắn còn là người của Hắc Bạch Thần Cung ta, hẳn là không khó tra."

Chương 151 : Truy tra (2)

Chương 152: Truy tra (2)

Long Vũ Thương Hành, Đông Phong Quan phân hành.

Vũ Thiên Tầm mặt mày ủ rũ ngồi ở nơi đó, nhìn Lạc Cầu Chân.

Tiểu tử này từ sau khi làm mất đi Phong Ma Vũ, liền triệt để thất thế, cũng có thể coi là xui xẻo cực điểm, sau khi trở về càng bị giam lỏng trong nhà, không còn khí diễm trước kia.

Lạc Cầu Chân muốn tra án, Long Vũ Thương Hành không dám không phối hợp, vì vậy chỉ là một đạo hỏa phù, liền đem Vũ Thiên Tầm kêu đi tới.

Lạc Cầu Chân vẫn là như cũ, khiến Vũ Thiên Tầm đem chuyện Phượng Linh Các bán đấu giá lúc trước, rõ ràng mười mươi giảng thuật một thoáng.

Lạc Cầu Chân hỏi cực tỉ mỉ, muốn không bỏ qua mỗi một chi tiết nhỏ, liền ngay cả đấu giá bản thân đều hỏi một thoáng, đặc biệt là đấu giá Ninh Dạ tham dự.

"Chờ đã, ngươi mới vừa nói, Ninh Dạ cùng Liệt Không Thiên Yêu tranh cướp Cửu Vĩ Yêu Hồ chi huyết? Định giá 200 triệu linh thạch?"

"Vâng."

"Hắn lấy cái gì trả tiền?"

"Hắn nói hắn có Tham Tinh ma tinh."

"Tham Tinh ma tinh?" Lạc Cầu Chân hai mắt đột nhiên rực rỡ.

Rất tốt, khớp rồi!

Kẽ nứt Ma Uyên sớm khai, Quân Bất Lạc nắm giữ Ma Uyên xuất sản, mà Ninh Dạ nắm giữ Tham Tinh ma tinh. . . Chờ đã, coi như nắm giữ Tham Tinh ma tinh, hắn muốn linh hồ tinh huyết làm cái gì?

Cho Trì Vãn Ngưng bồi dưỡng tiểu hồ ly?

Tiểu hồ ly này. . .

Tiểu hồ ly?

Lạc Cầu Chân bỗng nhiên đứng lên.

Hắn nhớ tới đến, tiểu hồ ly nguyên bản là của Cừu Bất Quân.

Cừu Bất Quân. . .

Năm đó điện thẩm chi sự rõ ràng trước mắt.

Chấp Tử Thành nhất chiến, Cửu Vĩ Yêu Hồ ly kỳ tử vong, Cừu Bất Quân nhưng tại sau đó không lâu mua một con tiểu hồ ly, sau đó từ Hắc Bạch Thần Cung mua Cửu Vĩ Yêu Hồ huyết nhục, mà chủ ý bán ra Cửu Vĩ Yêu Hồ huyết nhục này. . . Là Ninh Dạ!

Lạc Cầu Chân kích động run rẩy.

Nối liền rồi!

Một thoáng này, Chấp Tử Thành chi chiến cùng Đông Phong Quan cũng nối liền rồi.

Trực tiếp một đạo hỏa phù phát ra, lần này lại là ra lệnh cho thủ hạ tra một chút, lúc sự kiện Ma Uyên Đông Phong Quan phát sinh, Cừu Bất Quân có phải là cũng ra ngoài.

Nhân vật liên quan càng lúc càng nhiều, một sợi dây rõ ràng cũng đã trình hiện trước mặt tại Lạc Cầu Chân.

Chỉ là cho tới bây giờ, người cố nhiên là xâu chuỗi lên, thế nhưng nguyên nhân sự kiện còn không tìm ra được.

Quân Bất Lạc tại sao lại đem Tham Tinh ma tinh cho Ninh Dạ, Ninh Dạ lại tại sao muốn đấu giá Cửu Vĩ Yêu Hồ chi huyết?

Nhất định còn có điểm mấu chốt nào bản thân quên.

Qua lại vài bước, Quân Bất Lạc đột nhiên nghĩ tới một chuyện: "Đúng rồi, ngươi nói lúc Ma Uyên chi sự phát sinh, ngươi bị Trì Vãn Ngưng mê hoặc, đi Vạn Cổ Liễu Đạo Cảnh, nhưng đánh bậy đánh bạ hướng Phong Trung Túc xuất thủ?"

Vũ Thiên Tầm bất đắc dĩ thở dài: "Đúng, chính bởi vậy, chúng ta trước sau đã đắc tội Yên Vũ Lâu cùng Hắc Bạch Thần Cung, không thể không bỏ ra lượng lớn bồi thường. Ta cũng bởi vậy. . ."

Lạc Cầu Chân đối với tao ngộ của Vũ Thiên Tầm không có hứng thú, cắt ngang hắn: "Nói cụ thể chút."

"Là huyễn thuật, ta lúc đó thật sự trúng phải huyễn thuật a!"

"Huyễn thuật?" Lạc Cầu Chân trong lòng tái lẫm.

Quả nhiên là huyễn thuật!

"Còn gì nữa không?"

"Ta. . . Ta lúc đó nhìn thấy hai cái Trì Vãn Ngưng."

"Hai cái?"

"Một cái dẫn ta qua đó, còn một kẻ từ đạo cảnh đi ra, ta đến hiện tại cũng không làm rõ ràng được, đến cùng là chuyện gì." Vũ Thiên Tầm kêu rên nói.

Lạc Cầu Chân bị hắn khóc thiếu kiên nhẫn, một tát đem tiểu tử này đập bay: "Khóc lóc sướt mướt, giống cái gì nam nhân! Chiếu lời ngươi nói, Phong Ma Vũ cuối cùng vẫn là bị Công Tôn Điệp mang đi, Không Viêm Tôn Giả đuổi theo, kết quả Không Viêm chết rồi, cái Thanh Dương Tôn Giả Viên Thanh Sơn này nhưng được Phong Ma Vũ?"

"Vâng." Vũ Thiên Tầm liền khóc cũng không dám.

"Các ngươi liền không có ý đồ đòi về?"

"Chúng ta nào dám a."

"Hừ, phế vật vô dụng." Lạc Cầu Chân biết từ chỗ Vũ Thiên Tầm không có được tin tức gì, không để ý đến hắn nữa, trực tiếp đi ra

Long Vũ Thương Hành.

Vừa đi vừa trầm tư, một lát sau nói: "Tri Tùng."

"Thuộc hạ tại."

"Cái Viên Thanh Sơn này, có vấn đề."

Lý Tri Tùng nói: "Đường chủ là bởi vì hắn được Phong Ma Vũ liền hoài nghi hắn?"

Lạc Cầu Chân hừ nói: "Chỗ nào Ninh Dạ đi qua, không một ngọn cỏ! Phàm là chỗ tốt có thể đến tay hắn, liền tuyệt sẽ không dễ dàng chắp tay dâng cho người. Lại thêm Phong Ma Vũ là tại trong tay Công Tôn Điệp, nếu như nói là Không Viêm Tôn Giả chiếm được, tại sao hắn không giết Công Tôn Điệp? Mà tại sao hắn lại hi sinh bản thân, trợ giúp Viên Thanh Sơn?"

"Nhưng nếu như Viên Thanh Sơn có quan hệ cùng Ninh Dạ, hắn lại dựa vào cái gì có thể làm được tất cả những thứ này?"

"Huyễn thuật!" Lạc Cầu Chân lạnh nhạt nói: "Không nghi ngờ chút nào, chỗ cường đại chân chính của Ninh Dạ, vẫn luôn là huyễn thuật, mà chúng ta đều bị phù đạo cùng đao đạo của hắn che đậy. Bất quá ngẫm lại cũng đúng, lấy tu vi của Ninh Dạ, muốn cùng Hắc Bạch Thần Cung bực này quái vật khổng lồ đối kháng, nói sao dễ dàng. Chỉ có kích động nội bộ tự tranh đấu, hắn mới có thể nhân cơ hội được lợi, mà huyễn thuật chính là thủ đoạn tốt nhất."

Lý Tri Tùng hít vào một ngụm lãnh khí: "Khi đó hắn mới chỉ có Hoa Luân cảnh a, dùng huyễn thuật lừa gạt Vô Cấu?"

Lạc Cầu Chân trả lời: "Hiện tại hắn rất khả năng tương tự dùng huyễn thuật khanh chết Việt Trọng Sơn rồi a!"

Lý Tri Tùng há há miệng, nhất thời không nói gì.

Lạc Cầu Chân đã nói: "Đi đi, tra một chút nội tình của Viên Thanh Sơn. Hắn là đại đệ tử của chưởng giáo Hạo Thiên Môn Thịnh Thiên Liễu, nội tình của hắn, hẳn là không khó tra."

"Vâng." Lý Tri Tùng lĩnh mệnh mà đi.

Long Vũ Thương Hành.

Nhìn Lạc Cầu Chân rời khỏi, Vũ Thiên Tầm thở dài một hơi, lẩm bẩm tự nói: "Cùng đám đại phái này giao thiệp với, thật là quá mệt mỏi, tả hữu không phải là người a!"

Vừa nghĩ tới đó, Vũ Thiên Tầm liền có xung động muốn khóc.

Nhưng vào lúc này, một cái thanh âm từ đằng sau vang lên: "Đây chính là bi ai của tiểu nhân vật đi, chính mình thực lực không đủ, cũng chỉ có thể bị sai khiến."

Vũ Thiên Tầm một phát nhảy bật lên, quay đầu nhìn lại, liền thấy một cái cô nương xinh đẹp đang đứng sau lưng bản thân.

Nàng làm sao vào được?

Vũ Thiên Tầm không dám tin tưởng nhìn đối phương: "Ngươi là ai? Người đâu a!"

"Không cần kêu, bọn họ không nghe được." Công Tôn Điệp tùy ý vẫy

vẫy tay: "Làm sao? Giờ liền không quen biết? Vậy ta đổi khuôn mặt cho ngươi nhận thức một thoáng a."

Nói khuôn mặt biến hóa, đã biến thành một cái cô nương dung nhan xinh đẹp khác.

Một thoáng này Vũ Thiên Tầm nhận ra, kích động hô to: "Là ngươi! Ngươi là Công Tôn Điệp! Trả ta Phong Ma Vũ!"

Càng là hướng Công Tôn Điệp đánh tới.

Công Tôn Điệp một cước đá vào trên đầu gối Vũ Thiên Tầm, trực tiếp đem hắn đá ngã: "Phế vật, lại vẫn muốn tìm ta đòi Phong Ma Vũ? Ngươi chẳng lẽ không nên nghĩ tới cái mạng nhỏ của chính mình sao?"

Nhìn Công Tôn Điệp giẫm chân ở trên mặt, Vũ Thiên Tầm đáy lòng phát lạnh: "Ta biết sai rồi! Đừng giết ta!"

Công Tôn Điệp: "Chỉ cần ngươi phối hợp, thì sẽ không giết ngươi đi."

"Ngươi muốn ta làm cái gì?"

"Đơn giản." Công Tôn Điệp nói: "Vừa nãy Lạc Cầu Chân đã hỏi ngươi những cái gì, đều nói ra cho ta."

Lạc Cầu Chân thực lực không mạnh, nhưng bên cạnh hắn đến là có mấy cái hảo thủ, then chốt người này cực kỳ cẩn thận, trên người mang theo vài kiện độn đào giám sát chi bảo, Công Tôn Điệp không dám tiếp cận, chỉ có thể sau đó truy vấn.

Vũ Thiên Tầm không dám không phối hợp, chỉ có thể đem những gì mình biết từng cái nói ra.

Công Tôn Điệp nghe rất là căm tức: "Vậy là ngươi ngay cả nhìn thấy hai cái Trì Vãn Ngưng, còn có Phong Ma Vũ bị ta đánh cắp đều nói rồi? Hỗn trướng."

Lại một bàn tay tát vào trên mặt Vũ Thiên Tầm.

Vũ Thiên Tầm ủy khuất không ngớt, ngươi trộm đi bảo bối của ta, ta thậm chí ngay cả nói cũng không thể nói?

Nhưng chỉ có thể cúi đầu không dám lên tiếng.

"Ai. Quan hệ này là không giấu được đi. Thôi được, đằng nào cũng là chuyện hắn phiền não." Công Tôn Điệp nở nụ cười, một đạo hỏa phù đã truyền ra.

Sau đó móc ra một hạt đan dược nhét vào miệng Vũ Thiên Tầm: "Chỉ cần ngươi không nói ra chuyện đã gặp ta, ngươi liền có thể sống. Quy củ này, hiểu chứ?"

Vũ Thiên Tầm tuyệt vọng gật đầu.

Chương 152 : Truy tra (3)

Chương 153: Truy tra (3)

Cửu Cung Sơn, Vị Ương Phủ.

Trì Vãn Ngưng đi tới trước Vị Ương Phủ, hư không vài chỉ, giải khai cấm chế, trực tiếp tiến vào.

Đi tới chỗ sâu trong động phủ, tự có động thiên, Thiên Cơ Điện liền tọa lạc tại đây.

Đám người Hà Sinh Mặc, Nhạc Tâm Thiện nằm mơ cũng không có nghĩ tới, Ninh Dạ liền tại dưới mí mắt của bọn họ, mở ra Thiên Cơ Điện, đi vào tu hành.

Trì Vãn Ngưng trực tiếp tiến vào Thiên Cơ Điện, nói: "Điệp nhi đưa đến tin tức, Lạc Cầu Chân đã tra tới chỗ của Quân Liệt cùng Vũ Thiên Tầm, hơn nữa phái người đi thăm dò nội tình của sư huynh Thanh Lâm. Phỏng chừng không bao lâu nữa, liền sẽ lý giải tất cả."

"Ngô." Ninh Dạ vẫn như cũ nhắm mắt tĩnh tọa, vẫn không nhúc nhích.

"Ngươi đến là không vội." Trì Vãn Ngưng ngồi xuống tại bên cạnh hắn: "Tiếp tục như thế, Lạc Cầu Chân sớm muộn sẽ phát hiện chân tướng."

Ninh Dạ nở nụ cười: "Hắn đã sớm biết ta là Bạch Vũ, đối với hắn mà nói, hiện tại truy tìm căn bản không phải chân tướng, mà là chứng cứ cùng với quá trình."

Chỉ có đối thủ là hiểu rõ ngươi nhất.

Ninh Dạ rất rõ ràng đối Lạc Cầu Chân ẩn giấu đã vô ý nghĩa.

"Nhưng những thứ hắn biết kia, một khi trình lên, chính là phiền phức." Trì Vãn Ngưng nói: "Lần này không giống với trước, lần này là Nhạc Tâm Thiện bọn hắn chủ động hoài nghi ngươi, vì vậy coi như không có chứng cứ, chỉ cần tra được manh mối đủ tỉ mỉ, cũng đủ để cho bọn họ đối phó ngươi."

"Yên Vũ Lâu chưa định, bọn họ không sẽ động thủ."

"Nhưng cũng không thể liền để bọn hắn biết chứ?"

Ninh Dạ rốt cục từ trong đả tọa tỉnh lại: "Đúng, tổng không thể liền như thế nhận thua. Sắp chết còn phải giãy dụa một thoáng đây."

Trì Vãn Ngưng liền đánh hắn một cái, cho hắn cái liếc mắt: "Miệng quạ đen. Nếu không, chúng ta trực tiếp giết hắn đi là được. Để Thiên Cơ đi, bên người Lạc Cầu Chân có bao nhiêu hảo thủ cũng là vô dụng."

Thiên Cơ đại hỉ: "Hảo a hảo a!"

Cự Ma Khôi hắn chưởng khống cũng Niết Bàn rồi, nhưng còn chưa có cơ hội xuất thủ, tựa như cẩm y dạ hành, lòng ngứa ngáy khó nhịn.

Ninh Dạ nhưng trực tiếp phủ định: "Lạc Cầu Chân không thể chết được, hắn vừa chết, chẳng khác nào ngồi vững."

Ninh Dạ hiện tại cách bị bóc trần, còn kém một khúc giết người diệt khẩu này, chỉ cần hắn làm, liền đừng hòng khiến bọn Nhạc Tâm Thiện tín nhiệm hắn nữa.

Trì Vãn Ngưng khổ não nói: "Cái này cũng không được, cái kia cũng không được, lẽ nào liền nhìn Lạc Cầu Chân đem nội tình của chúng ta vạch hết ra sao?"

Ninh Dạ thở dài một tiếng: "Lạc Cầu Chân xác thực là cái phiền phức. Bất quá người này, cũng xác thực là một nhân tài. . . Nói đến, Thiên Cơ Môn tương lai muốn hưng thịnh, vẫn đúng là không thể thiếu loại nhân tài này đây."

Trì Vãn Ngưng ngẩn ra: "Ngươi có ý gì?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Lạc Cầu Chân sở dĩ còn chưa có tìm được chân tướng, là bởi vì hắn khuyết hai cái manh mối. Một cái là Ngọc Lưu Sương, đây là tiết điểm ta hợp tác với Quân Bất Lạc. Không có cái này, hắn liền tìm không ra chân tướng. Còn có một cái, chính là Vân Tuyệt Cổ Địa cùng Đông Phong Quan. . ."

Đông Phong Quan là nguyên nhân của tất cả , mà Vân Tuyệt Cổ Địa là hạch tâm của kế hoạch.

Lạc Cầu Chân hiện tại còn chưa tìm được tầng này, nhưng Ninh Dạ biết, hắn sớm muộn cũng sẽ tra được.

Trì Vãn Ngưng còn không kịp phản ứng lại: "Sau đó thì sao?"

Ninh Dạ thở dài, chọc lông mày nàng một thoáng: "Ngươi nha đầu này cũng không ngu ngốc, sao sau khi làm nữ nhân của ta, trái lại lười suy nghĩ cơ chứ? Muốn tra ra ta, liền phải đem kế hoạch Đông Phong Quan điều tra rõ. Mà chuyện này, ảnh hưởng nhưng mà rất lớn a! Ngươi cảm thấy, Thái Âm Môn sẽ nhìn việc này thế nào?"

Trì Vãn Ngưng ngẩn ra, đột nhiên đại ngộ: "Thái Âm Môn là tuyệt đối không có khả năng khiến Lạc Cầu Chân biết Đông Phong Quan bị cho Vân Tuyệt Môn thuê lại."

"Không sai." Ninh Dạ cười cười: "Vì vậy ngươi đã hiểu?"

Trì Vãn Ngưng đứng dậy: "Ta liền đi sắp xếp. Đúng rồi, ngươi cảm thấy để cho ai xuất thủ thì hơn?"

"Sư thúc thật lâu không có động thủ, liền để hắn đi đi, hắn làm việc ta cũng yên tâm." Ninh Dạ quay đầu lại nhìn nhìn Thiên Cơ: "Đã có thực lực, nín điên rồi chứ? Ngươi cùng Tinh La mang theo Kinh Trường Dạ, bồi sư thúc cùng đi đi."

"Đúng!" Thiên Cơ đại hỉ.

Đông Phong Quan.

Mười ngày sau.

Lạc Cầu Chân rốt cục đạt được tin tức liên quan tới Viên Thanh Sơn.

Khoảnh khắc nhìn thấy tin tức, Lạc Cầu Chân liền vỗ bàn đứng dậy.

Thực sự là tình huống liên quan tới Viên Thanh Sơn quá khiến hắn đã chấn kinh.

"Hắn thế mà cũng là hủy dung! ! !" Lạc Cầu Chân cao giọng thét lên.

Viên Thanh Sơn trong tài liệu, thình lình viết đây cũng đã từng là cái người trẻ tuổi bị huỷ dung.

Càng trọng yếu chính là, thời gian hắn tiến vào Hạo Thiên Môn, là cùng năm với Ninh Dạ.

"Thanh Lâm! Hắn nhất định chính là Thanh Lâm." Lý Tri Tùng kích động nói: "Không trách Phong Ma Vũ lại rơi vào trong tay hắn. Nhất định là Công Tôn Điệp cùng Ninh Dạ cấu kết, sau khi lấy được Phong Ma Vũ, dùng huyễn thuật lừa Không Viêm Tôn Giả, sau đó lại lấy luyện bảo chi thuật giúp Thanh Lâm thành tựu Vạn Pháp đỉnh phong. Không trách, không trách Hải Châu chi chiến, Hạo Thiên Môn đại bại thua trận, ha ha, chưởng giáo đại đệ tử thế mà là người của đối thủ. Chuyện này quả thật là quá buồn cười rồi!"

Lạc Cầu Chân cười ha hả.

Tuy rằng không phải tận mắt nhìn, nhưng manh mối ở chỗ này, kẻ ngốc cũng có thể phân tích ra.

Lạc Cầu Chân suy nghĩ lại càng xa hơn so với Lý Tri Tùng: "Ta minh bạch rồi. Năm đó ba tên đệ tử của Thiên Cơ Môn, nhất định là sau khi hủy dung, trước sau gia nhập ba cái môn phái Hắc Bạch Thần Cung, Hạo Thiên Môn cùng Thái Âm Môn. Ninh Dạ là Bạch Vũ, Viên Thanh Sơn là Thanh Lâm, như vậy Tân Tiểu Diệp đây?"

"Nàng tại Thái Âm Môn!" Lý Tri Tùng đã nói.

"Không sai. Mà muốn tra được, cũng không khó, đúng không?"

"Đúng vậy, chỉ cần tra một chút nữ đệ tử hủy dung năm ấy tiến vào Thái Âm Môn, một tra biết ngay. Mà dạng người như vậy. . . Nhất định sẽ không rất nhiều. Có lẽ chỉ cần hỏi một chút La Minh Hiên, liền có thể biết."

"Đi, đi gặp La Minh Hiên!" Lạc Cầu Chân đã đứng thẳng người lên.

Phủ Trấn Thủ tiền đường.

Nghe được câu hỏi của Lạc Cầu Chân, La Minh Hiên khẽ nhíu mày: "Muốn nói đến hủy dung gia nhập môn phái, những năm này cũng có mấy cái. Lạc đường chủ nói tới năm đó, ta phải tra một chút mới có thể xác định là cái nào. Bất quá nữ đệ tử như vậy không nhiều, hẳn là dễ tra. Đúng rồi, Lạc đường chủ vì sao phải quan tâm việc này?"

Lạc Cầu Chân cười nói: "La tiên sinh biết, Ninh Dạ năm đó. . . Cũng là hủy dung nhập phái."

Nghe nói như thế, La Minh Hiên đã minh bạch ý tứ của hắn.

Nghĩ nghĩ, hắn gật đầu nói: "Được, ta lập tức liền phái người đi thăm dò, trong vòng năm ba ngày hẳn là có kết quả."

"Như vậy, liền đa tạ tiên sinh." Lạc Cầu Chân chắp tay trí tạ: "Bất quá điều này cũng chỉ là hoài nghi của Cầu Chân, tại trước khi kết quả xác định, tốt nhất tiên sinh vẫn là đừng nói ra."

"Ta đỡ phải, yên tâm đi." La Minh Hiên cũng không muốn tìm phiền toái cho mình, chỉ khiến người bí mật tìm hiểu một thoáng là được.

Ra Phủ Trấn Thủ, Lạc Cầu Chân trong lòng một trận nhẹ nhõm.

Qua nhiều năm như vậy, vẫn luôn muốn bắt Ninh Dạ.

Bây giờ đột nhiên trắng đen rõ ràng, tự nhiên hiểu ra, mù mịt đã từng tích tụ ở trong lòng kia, cũng theo đó yên tiêu vân tán.

Tâm tình sảng khoái, đi trên đường, ngắm phong cảnh đều là tư vị một phen đặc biệt.

Đúng vào lúc này, một trận gió đem tiếng nói chuyện thổi tới trong tai hắn.

Nghe được nội dung, Lạc Cầu Chân không tự chủ được dừng bước.

Chương 153 : Truy tra (4)

Chương 154: Truy tra (4)

Trong tửu xá Bên cạnh, hai tên tu sĩ chính đang vừa uống rượu một vừa chuyện phiếm.

Một tên tu sĩ mang chút men say nói: "Thái Âm Môn chính là một đám gia hỏa bất nhân bất yêu, bên trong liền không một kẻ giống người."

Một tên tu sĩ khác nói: "Chú ý chút, nơi này hiện tại tốt xấu là địa bàn của Thái Âm Môn."

"Ha, ngươi biết cái rắm. Nói là Thái Âm Môn, trên thực tế ngươi lúc nào nhìn thấy Thái Âm Môn quản sự? Lão tử là người Vân Tuyệt Môn bảo hộ, cũng không sợ chúng!"

Nghe nói như thế, Lạc Cầu Chân hơi hơi ngây ra.

Danh tự Vân Tuyệt Môn này, Lạc Cầu Chân là nghe nói qua.

Thật giống tại Đông Phong Quan rất là đắc thế, quyền lực rất lớn, mà thái độ của Thái Âm Môn đối với họ thì khá là kỳ quái, có chút dung túng ý tứ. Nghe nói có một số việc Thái Âm Môn tổng mặc kệ, đều giao cho Vân Tuyệt Môn xử lý.

Đương nhiên đây là việc nhà của Thái Âm Môn, bọn họ muốn uỷ quyền ai đó là chuyện của bọn họ, Lạc Cầu Chân không thể nào đi quản lý.

Nhưng đối thoại tiếp sau đó, lại khiến cho Lạc Cầu Chân giật nảy cả mình.

Liền nghe một tên tu sĩ khác nói: "Nói đến cũng lạ a, Thái Âm Môn bỏ ra cái giá thật lớn từ trong tay Thần Cung thuê lại Đông Phong Quan, tại sao lại phải giữ gìn Vân Tuyệt Môn như vậy?"

Tu sĩ say rượu lúc trước nói: "Tự nhiên là có giao dịch ở trong đó. Phải biết tại trước khi sự kiện Ma Uyên phát sinh không lâu, Vân Tuyệt Cổ Địa chính là nơi đã xảy ra một kiện ngạc nhiên chi sự, dẫn đến Vân Tuyệt Môn đột nhiên quật khởi, liền ngay cả Vô Thiên Thành chủ Cố Phong Hiên, đều trở thành người của Vân Tuyệt Môn."

Không lâu trước khi sự kiện Ma Uyên phát sinh ? Vân Tuyệt Cổ Địa?

Lạc Cầu Chân đột nhiên nhớ tới, tại trước khi sự kiện Ma Uyên phát sinh, Ninh Dạ không phải đi Vân Tuyệt Cổ Địa sao?

Mà hắn đi Vân Tuyệt Cổ Địa nguyên nhân là cái gì?

Thường Vũ Yên!

Hơn nữa là Quân Bất Lạc để hắn đi!

Đúng rồi, còn có Dung Thành, Dung Thành cũng đi, hắn là bồi Thường Vũ Yên đi.

Kết quả Thường Vũ Yên cùng Chúc Bạch Thương đều chết ở nơi đó, Ninh Dạ cùng Dung Thành nhưng hoàn hảo không chút tổn hại. Mà tại sau đó không lâu, Vân Tuyệt Môn dị quân đột khởi, sự kiện Ma Uyên bạo phát, Thái Âm Môn thì không hiểu ra sao yêu cầu thuê Đông Phong Quan.

Còn có Cửu Vĩ Linh Hồ, cái này lại cùng Thái Âm Môn có liên quan gì?

Một loạt sự kiện này nối liền vào một chỗ, Lạc Cầu Chân đột nhiên rùng mình một cái.

Lạc Cầu Chân xoay người liền đi hướng Phủ Trấn Thủ, đồng thời kêu lên: "Tri Tùng, nhanh, cho ta tư liệu về Vân Tuyệt Cổ Địa."

Một ngày sau.

Khách sảnh Phủ Trấn Thủ.

Lạc Cầu Chân nhìn tư liệu cau mày.

Có vấn đề!

Tư liệu có vấn đề!

Lạc Cầu Chân trực tiếp nói: "Chuyện gì vậy? Tại sao tư liệu về Vân Tuyệt Cổ Địa ít như vậy?"

Lý Tri Tùng hồi đáp: "Vân Tuyệt Cổ Địa bị phong toả, hết thảy tin tức của chúng ta, đều là lời truyền miệng, người không vào được chỗ đó."

"Ngươi nói cái gì? Một cái nho nhỏ Vân Tuyệt Môn cũng có thể phong tỏa Vân Tuyệt Cổ Địa?"

"Không phải Vân Tuyệt Môn."

"Vậy là ai?"

"Là Thái Âm Môn."

Lạc Cầu Chân ngẩn ra: "Thái Âm Môn? Ngươi nói là Thái Âm Môn phong tỏa Vân Tuyệt Cổ Địa?"

Lý Tri Tùng gật gật đầu.

Lạc Cầu Chân hít vào một ngụm khí lạnh.

Vân Tuyệt Cổ Địa là của Vân Tuyệt Môn, bây giờ lại bị Thái Âm Môn chưởng khống; mà Đông Phong Quan là Thái Âm Môn thuê, kết quả Vân Tuyệt Môn lại quyền lên tiếng rất lớn.

Lạc Cầu Chân nếu như lại không hiểu trong này có cái vấn đề gì, hắn cũng không cần lăn lộn.

Lạc Cầu Chân vỗ bàn đứng dậy: "Hảo ngươi cái Thái Âm Môn, nhất định là đã nắm Đông Phong Quan cùng Vân Tuyệt Môn làm giao dịch gì rồi!"

Lý Tri Tùng không rõ: "Đường chủ, việc này có quan hệ gì cùng Ninh Dạ?"

"Hiện tại còn không quá rõ ràng, nhưng tuyệt đối có quan hệ cùng Ninh Dạ!" Lạc Cầu Chân nói: "Ta muốn đi hỏi một chút La Minh Hiên."

Phủ Trấn Thủ tiền đường.

Luôn luôn khách khí La Minh Hiên lần này nhưng rốt cục đổi mặt rồi.

"Lạc đường chủ, Đông Phong Quan bất kể nói thế nào, hiện tại cũng là địa bàn của Thái Âm Môn ta, là Thái Âm Môn ta dùng giá cao thuê tới. Chúng ta cho phép ngươi ở đây tra án, đã rất cho Hắc Bạch Thần Cung mặt mũi. Ngươi nên quan tâm chính là Ninh Dạ, mà không phải quan hệ giữa Thái Âm Môn ta cùng Vân Tuyệt Môn."

Nghe hắn nói như vậy, Lạc Cầu Chân trong lòng càng suy đoán: "La thượng tiên, Thái Âm Môn có phải là đem Đông Phong Quan ta, làm giao dịch cùng Vân Tuyệt Môn?"

"Càn rỡ!" La Minh Hiên vỗ bàn đứng dậy: "Lạc Cầu Chân, chú ý ngôn từ của ngươi, không có chứng cứ, không thể hồ thuyết bát đạo!"

Lạc Cầu Chân hừ lạnh: "Vân Tuyệt Cổ Địa chính là hai phái trung lập chi địa, Thái Âm Môn là không có quyền tự ý phong tỏa a. Thượng tiên đã không nguyện nói rõ, vậy Cầu Chân cũng không làm khó thượng tiên, chỉ có thể thỉnh Thần Cung ra tay, tự đi Vân Tuyệt Cổ Địa tìm hiểu ngọn ngành. Bất quá thượng tiên cũng nên minh bạch, đem địa bàn từ Thần Cung mượn tới, tự ý chuyển cho những môn phái khác, đây chính là tối kỵ a!"

La Minh Hiên hung ác trừng mắt Lạc Cầu Chân: "Ngươi nếu đã biết là tối kỵ, lẫn nhau thuộc về minh hữu, lại càng không nên phá hoại giao tình!"

Lạc Cầu Chân lắc đầu: "Ta chỉ cầu chân tướng! Cao tầng đại sự, không phải thứ ta cần suy nghĩ."

Hắn nói xoay người đi ra ngoài.

Nhìn theo Lạc Cầu Chân rời khỏi, La Minh Hiên sắc mặt âm trầm ngồi xuống.

"Sư phụ, Lạc Cầu Chân xem ra là phát hiện vấn đề, làm sao bây giờ?" Tại bên cạnh hắn một tên đệ tử hỏi.

La Minh Hiên tức giận nói: "Còn có thể làm thế nào? Lập tức thông báo chưởng giáo bọn họ. Việc này nhất định phải giải quyết, bằng không hai phái giữa tất sinh khúc mắc, đến lúc đó liền Đông Phong Quan cũng có thể bị sớm thu hồi, chúng ta lại không gánh nổi trách nhiệm này."

"Vâng." Đệ tử kia xoay người muốn đi ra ngoài.

"Đúng rồi, bảo ngươi tra cái nữ đệ tử hủy dung kia, tin tức thế nào?"

"Vẫn đang tra. Vốn là phái một tên đệ tử đi thăm dò, nhưng chẳng biết vì sao, đột nhiên liền đắc tội một vị sư huynh, bị người sư huynh kia một chưởng đập chết."

"Phế vật, tiếp tục tra xét. Chỉ mấy người như vậy, còn có gì khó hay sao?" La Minh Hiên mắng.

Tin tức nữ đệ tử hủy dung còn chưa có, Thái Âm Môn thượng tầng hồi phục đến là trước một bước đến rồi.

Ba ngày sau.

La Minh Hiên thu được hỏa phù đưa tin.

Xem qua hỏa phù, La Minh Hiên nói: "Thanh Tùng!"

"Đệ tử tại." Một tên đệ tử đã xuất hiện.

La Minh Hiên nói: "Mặt trên khiến chúng ta nghĩ biện pháp, ngăn cản Lạc Cầu Chân truy tra, nhưng tận lực đừng thương tính mạng hắn. Ngươi có thể có biện pháp gì?"

Đệ tử Được kêu là Thanh Tùng cười khổ: "Kỳ thực Lạc Cầu Chân hẳn là đã biết chân tướng, kém chỉ là chứng cứ cùng Vân Tuyệt cổ cảnh cái sự thực cụ thể này. Coi như không cho hắn tra ra, hắn đem tin tức hiện tại đã biết hướng về trên báo cáo, đổi người khác đi tới tra, chúng ta vẫn là phiền phức."

La Minh Hiên thở dài: "Đúng a, xác thực là cái phiền phức. Đúng rồi, Lạc Cầu Chân còn chưa có thượng báo chứ?"

"Ta đã cho hắn tin tức, hi vọng hắn cẩn thận làm việc, không nên tùy ý phá hoại quan hệ hai phái. Lạc Cầu Chân nói, điều hắn muốn là bí mật liên quan tới Ninh Dạ, Vân Tuyệt Cổ Địa chi sự, hắn chỉ muốn tìm hiểu một chút là được. Nếu chúng ta phối hợp, hắn có thể suy nghĩ không thượng báo."

"Suy nghĩ? Đó chính là nói vẫn có khả năng thượng báo?" La Minh Hiên mắng: "Tên khốn này chính là dùng cái này để áp chế chúng ta đây. Vân Tuyệt Cổ Địa cùng Ninh Dạ có liên quan gì? Hắn muốn tra Ninh Dạ, tra Vân Tuyệt Cổ Địa có tác dụng rắm gì?"

"Hiện tại vấn đề là chúng ta nên xử lý như thế nào?"

La Minh Hiên đi qua lại vài bước, nói: "Việc này, nói đến cũng có quan hệ cùng Vân Tuyệt Môn. Sự tình nếu chọc thủng, bọn họ cũng không thể tách rời quan hệ. Gần nhất khoảng thời gian này, người Vân Tuyệt Môn lén lén lút lút càng lúc càng nhiều, ta luôn cảm thấy bọn họ có vấn đề. Như vậy đi, ngươi đem tin tức thông báo Điền Viễn Trung, để hắn đi giải quyết."

"Giao cho hắn?" Thanh tùng ngạc nhiên: "Vậy nếu như vạn nhất chọc ra cái điểm trọng yếu gì. . ."

La Minh Hiên ngữ khí trầm thấp: "Chưởng giáo nói chính là tận lực. . . Ngươi hiểu tận lực là có ý gì?"

Chương 154 : Truy tra (5)

Chương 154: Truy tra (5)

Vân Tuyệt Môn.

Điền Viễn Trung ngồi ở vị trí môn chủ, bên trái là Cố Phong Hiên, phía bên phải là Thư Vô Ninh.

Nhìn thông báo trong tay, Điền Viễn Trung có chút ít đau đầu nói: "Lạc Cầu Chân đang tra tin tức Ninh công tử, cũng không biết sao tra được Vân Tuyệt Cổ Địa. La Minh Hiên bảo chúng ta phái người đi giải quyết Lạc Cầu Chân."

Cố Phong Hiên: "Bọn họ tại sao không tự mình ra tay?"

Thư Vô Ninh hừ một tiếng: "Tự nhiên là bị vướng bởi hai phái tình cảm, không thể xuất thủ, đương nhiên, cũng chưa chắc không có ý tứ tính toán chúng ta."

Lần xuất chinh Hải Châu này, Thư Vô Ninh thu hoạch không ít, tuy rằng Hạo Thiên Môn, Thái Âm Môn là thất bại, nàng nhưng lập công không nhỏ, càng trở thành hảo hữu cùng Cảnh Vô Châu, vì vậy trong lời nói sức lực càng đủ.

"Tính toán?" Điền Viễn Trung nhìn Thư Vô Ninh một chút.

Thư Vô Ninh nói: "Vân Tuyệt Đạo Cảnh chung quy là cái đạo cảnh giả, những năm này, dựa cả vào tiến độ của Ẩm Tuyết cô nương chống. Nhưng Thái Âm Môn chỉ một mình nàng thu hoạch, những người khác thu hoạch ít ỏi, coi như không khả nghi tâm, hơn nửa cũng vẫn sẽ có ý nghĩ."

Cố Phong Hiên gật gật đầu: "Đây xác thực là cái vấn đề. Giả chính là giả, làm không được thật. Bây giờ còn có thể lấy đại đạo huyền ảo, khó mà lường được đến đối phó, nhưng ngày tháng lâu dài, sợ sẽ là đối phó không được. Nói là thuê trăm năm, ta thấy tối đa lại quá mười năm, liền sẽ lòi. Kế hoạch của Ninh Dạ, chung quy vẫn là khiếm khuyết."

Điền Viễn Trung hừ một tiếng: "Chỉ sợ cũng là kế sách đối phó."

Lần này hắn đến nói trúng rồi.

Đạo cảnh giả cố nhiên là để đối phó Thái Âm Môn, kế hoạch của Ninh Dạ làm sao không phải là đối phó Mộc Khôi Tông.

Bây giờ kế hoạch tuy rằng thành công, nhưng nếu muốn lừa dối trăm năm, không thể nghi ngờ si nhân thuyết mộng, đây cũng là nguyên nhân tại sao Mộc Khôi Tông gấp như thế muốn lợi dụng Đông Phong Quan cho Hắc Bạch Thần Cung một điểm màu sắc.

Điền Viễn Trung là đệ tử trung thành của Mộc Khôi Tông, tự nhiên là bất mãn kết quả như thế.

Mà hiện tại, phân phó đến từ Thái Âm Môn, không thể nghi ngờ liền cho hắn một nan đề.

Cố Phong Hiên nói: "Thư phó môn chủ, việc này ngươi thấy thế nào?"

Thư Vô Ninh trực tiếp nói: "Tự nhiên là từ chối."

Điền Viễn Trung lại lắc đầu: "Không thích hợp! Thái Âm Môn hiện tại chính cố nhịn tìm chúng ta phiền phức. Cũng bởi vì việc này không thể chọc ra, bọn họ không thể công nhiên trở mặt. Nhưng một khi chọc ra, vậy bọn họ liền thật sự sẽ lập tức bội ước đem chúng ta đuổi khỏi Đông Phong Quan."

Thư Vô Ninh cũng không kỳ quái hắn nói như vậy: "Vậy ý của môn chủ là?"

Điền Viễn Trung: "Vô luận thế nào, không thể để cho Lạc Cầu Chân tra ra chân tướng. Nếu La Minh Hiên đã công khai muốn chúng ta xuất thủ, ta thấy, liền phái mấy người qua thì hơn, cũng cho bọn họ một bộ mặt, không cho bọn họ cái cớ làm khó."

Thư Vô Ninh cười lạnh: "Môn chủ quyết định, ta không tiện bình luận. Bất quá cũng đừng trách ta không nhắc nhở các ngươi, bên người Lạc Cầu Chân, là có hai cái hảo thủ Vạn Pháp đỉnh phong theo bảo vệ, một kẻ trong đó còn là Nhân Ma, muốn đối phó bọn hắn cũng không dễ dàng. Hơn nữa những năm này người của Mộc Khôi Tông mượn danh nghĩa chúng ta ra vào Vạn Cổ Liễu Đạo Cảnh, tuy rằng thân phận là ẩn giấu, nhưng Thái Âm Môn không hẳn không có phát hiện. Lần này khiến chúng ta xuất thủ, chắc gì đã không có ý thăm dò. Nếu như chúng ta để người của Mộc Khôi Tông xuất thủ. . . Mặt có thể biến, xuất thủ này lại là gạt không được."

Đối điểm này, Điền Viễn Trung đến cũng rất tán đồng.

Hắn tự thân thực lực không mạnh, muốn đối kháng Nhân Ma là không thể nào, liền nhìn hướng Cố Phong Hiên: "Xem ra, chỉ có thể thỉnh Cố phó môn chủ xuất thủ rồi."

Cố Phong Hiên nhưng liếc mắt nhìn Thư Vô Ninh.

Thư Vô Ninh bây giờ vẫn như cũ chưa đến Vạn Pháp, nhưng Cố Phong Hiên biết rõ sau lưng nàng là Ninh Dạ, đối với nàng trước sau khách khí.

Thư Vô Ninh liền nói: "Ta vẫn là phản đối."

"Tại sao?"

"Đông Phong Quan mặc kệ bên ngoài thế nào, hiện tại đều là của Vân Tuyệt Môn, dựa vào cái gì Thái Âm Môn hắn đến chỉ đạo chúng ta?"

"Ngươi đây là hành động theo cảm tình!" Điền Viễn Trung nói: "Ngươi có hiểu cái gì gọi là đại cục làm trọng hay không?"

Thư Vô Ninh lười biếng hồi đáp: "Đằng nào, ta đã nói rõ thái độ của ta. Điền môn chủ như cố ý muốn làm, ta cũng không ngăn được, bất quá ta sẽ đưa thư Mộc Khôi Tông, đem ngọn nguồn sự tình báo cho, tất cả hậu quả, cùng ta vô can."

Nghe nàng nói như vậy, Điền Viễn Trung lòng sinh lửa giận.

Những năm này Thư Vô Ninh dựa lưng Ninh Dạ cùng hắn tranh quyền đoạt lợi, Điền Viễn Trung đã sớm không ưa nàng, nhưng lại không thể làm gì được nàng. Cũng chính bởi vậy, Hải Châu chi chiến, Thư Vô Ninh đi, hắn liền không đi.

Lần này Thư Vô Ninh nói rõ thái độ muốn bứt ra ngoài chuyện, nhưng nàng càng như vậy, Điền Viễn Trung liền càng là muốn đem chuyện làm xong rồi.

Hừ nói: "Tùy ý ngươi, việc này ta sẽ đích thân xử lý."

Lại là dự định cùng Cố Phong Hiên đồng thời ra trận, đối phó Lạc Cầu Chân.

Vốn Vân Tuyệt Môn còn có cái Lý Nhất Phượng, nhưng Lý Nhất Phượng chỉ nghe Thư Vô Ninh, Điền Viễn Trung không điều động được. Ngẫm lại bên người Lạc Cầu Chân cũng bất quá là hai cái Vạn Pháp đỉnh phong, chỉ dựa vào Cố Phong Hiên liền đầy đủ giải quyết, liền chưa để ở trong lòng.

Tích Lạc Sơn, Thiên Xu Cung.

Từng kẽ nứt Ma Uyên trước đây sớm đã biến mất, để lại chỉ là một mảnh chiến trường cháy đen.

"Lúc đó Kinh Trường Dạ chính là ở chỗ này, điên cuồng công kích đại trận." Một tên tu sĩ lên tiếng.

Hắn gọi Toàn Cơ Tử, là một trong vương đình bí vệ năm đó, tham dự quá Thiên Xu chi chiến, lại bị Lạc Cầu Chân tìm tới, thời khắc này rõ ràng mười mươi đem chuyện lúc trước bản thân nhìn thấy nói ra.

Theo Toàn Cơ Tử lên tiếng, trong đầu Lạc Cầu Chân nổi lên cái kia một tràng chiến đấu.

Kinh Trường Dạ công kích Hắc Bạch Đại Trận, kẽ nứt Ma Uyên ma vật xuất thế, nội ngoại giao công.

Nhưng vào lúc này, Hắc Bạch Đại Trận đột nhiên vô danh thất thủ, Bách An Đồ tiêu thất vô tung, chết sống không biết, Luyện Ngục Ma Đàn ly kỳ biến mất, Kinh Trường Dạ vì đó bạo tẩu, liên tục kêu gào bị lừa rồi. . .

"Ngươi xác định hắn hô chính là bị lừa rồi?" Lạc Cầu Chân cắt ngang Toàn Cơ Tử thoại vấn.

Toàn Cơ Tử cười khổ: "Thời gian cách lâu như vậy, muốn mỗi một chữ đều lặp lại không sai sót, tiểu nhân cũng làm không được. Nhưng khi đó biểu tình của Kinh Trường Dạ, rất rõ ràng là bị người lừa dối, kinh nộ không ngớt. Mà Luyện Ngục Ma Đàn ly kỳ biến mất, vì vậy hắn nói cái gì, ta nhớ không rõ, nhưng Kinh Trường Dạ tuyệt đối là bị người hãm hại, chúng ta vẫn là có thể thấy."

"Tại sao chuyện này không người nói?"

"Không đầu không đuôi, ai sẽ đi nói? Liền ngay cả chính bản thân Kinh Trường Dạ cũng không nói, hết thảy đều là tự mình phân tích, không có chứng cứ, nói ra cũng chỉ là chọc cười người khác. Hơn nữa. . ."

Toàn Cơ Tử do dự một chút, nói: "Đông sứ cũng không hy vọng người khác nhắc lại việc này."

Lạc Cầu Chân minh bạch ý tứ của hắn, rất hiển nhiên, mặc kệ Kinh Trường Dạ ăn cái thiệt thòi gì, Quân Bất Lạc đều không quan tâm, hắn chính là không hy vọng bí mật kẽ nứt Ma Uyên bị chọc ra. Kinh Trường Dạ đã cõng nồi rồi, nếu thật đi truy tra, đem chuyện kẽ nứt Ma Uyên chọc ra, với Quân Bất Lạc trái lại bất lợi, vì vậy coi như biết có vấn đề, Quân Bất Lạc cũng sẽ không đi hỏi.

"Vào lúc ấy, ngươi có nhìn thấy Ninh Dạ không?" Lạc Cầu Chân hỏi.

Toàn Cơ Tử cười khổ: "Binh hoảng mã loạn, mọi người đều vội vàng tự vệ, nào có thời gian nhìn người khác. Bất quá. . ."

Nghĩ nghĩ, Toàn Cơ Tử nói: "Sau khi Vạn Cổ Liễu Đạo Cảnh có chuyện, Ninh Dạ đến xác thực là muốn tới đó, chỉ bất quá bị người kéo không cho rời khỏi, vì vậy hắn lúc đó hẳn là có mặt."

"Bị ai kéo?"

"Vân Tuyệt Môn Điền Viễn Trung."

"Điền Viễn Trung?" Lạc Cầu Chân kinh ngạc: "Hắn có lá gan lớn như vậy? Dám cường lưu Ninh Dạ?"

Toàn Cơ Tử cười khổ: "Cái này ta liền không biết được rồi."

Lạc Cầu Chân hừ một tiếng: "Vân Tuyệt Môn, Điền Viễn Trung. . . Hừ hừ, quả nhiên có vấn đề."

"Đúng rồi." Toàn Cơ Tử đột nhiên nói: "Tiểu nhân đột nhiên nhớ tới một chuyện."

"Nói."

"Sau khi đại trận phá giải, Thiên Xu Cung cấm chế phát động, kẽ nứt Ma Uyên bắt đầu bình phục, nhưng ngay tại lúc này, tiểu nhân trong lúc vô tình nhìn thấy một người."

"Ai?"

"Công Tôn Dạ."

"Cái gì?" Lạc Cầu Chân kinh hãi: "Ngươi nói ngươi nhìn thấy Công

Tôn Dạ ở chỗ này?"

"Vâng."

"Nhưng trước khi các ngươi tới, Công Tôn Dạ không ở chỗ này, đúng không?"

"Vâng."

"Vậy hắn là làm sao xuất hiện?"

Toàn Cơ Tử lắp bắp nói: "Tiêu nhân nhìn thấy, Công Tôn Dạ là từ trong Thiên Xu Cung đi ra, hắn lúc đó mặc. . . Là một kiện y phục tù nhân."

Oanh!

Lạc Cầu Chân đầu óc chấn động.

Trong khoảnh khắc đó, hắn đã hoàn toàn rõ ràng.

Chương 155 : Chặn giết (thượng)

Chương 155: Chặn giết (thượng)

"Công Tôn Dạ bị Quân Bất Lạc bắt được. Ninh Dạ là vì cứu Công Tôn Dạ mới tìm tới Quân Bất Lạc. Cái gọi là truy nã Công Tôn Dạ, chỉ là cái danh nghĩa, mục đích là tìm ra Công Tôn Điệp. Thế nhưng Quân Bất Lạc không biết, Công Tôn Dạ cùng Công Tôn Điệp kỳ thực đã sớm trở thành người của Ninh Dạ."

Trên đường trở về, Lạc Cầu Chân hưng phấn không thôi, hắn hiện tại cơ bản đem sợi dây này làm rõ rồi.

Lý Tri Tùng thì kỳ quái: "Công Tôn Điệp quy thuận Ninh Dạ, rất khả năng có quan hệ với truy sát lúc trước Ninh Dạ bày ra với Công Tôn Điệp. Thế nhưng Công Tôn Dạ đây? Hắn là lúc nào trở thành người của Ninh Dạ?"

"Quá nửa là Chấp Tử Thành chi chiến." Lạc Cầu Chân nói: "Chấp Tử Thành nhất chiến, Công Tôn Dạ lừa gạt đi Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán, nhưng sau đó, Ninh Dạ thế mà dễ dàng liền đem Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán tìm trở về, mà Công Tôn Dạ thì không biết hạ lạc. Rất khả năng vào lúc đó, Công Tôn Dạ liền bị Ninh Dạ bắt được, ép hắn cho mình sử dụng, cái chết của Thanh Mộc Lão Tổ cùng Khâu Mộng Sơn, thậm chí cũng khả năng có quan hệ cùng việc này. Mà tại sau đó không lâu, liền phát sinh Lạc thành chi sự. Lạc thành chi sự, mặt ngoài nhìn chỉ là Ninh Dạ phụng mệnh làm việc, nhưng bây giờ suy nghĩ một chút, rõ ràng chính là Công Tôn Dạ cùng Ninh Dạ vì mục đích của chính mình, công tư lưỡng tiện chi cử. Ninh Dạ giúp Công Tôn Dạ diệt Công Tôn phủ, vì hắn báo thù, mà Công Tôn Dạ thì giúp Ninh Dạ lên làm Huyền Sách Sứ."

Lý Tri Tùng hít vào một ngụm khí lạnh: "Quá đáng sợ rồi. Nói cách khác, cho tới nay, Chấp Tử Thành, Lạc thành, còn có Đông Phong Quan những việc này, đều là Ninh Dạ một tay bày ra thao túng. Thậm chí ngay cả Liệt Châu Hải Châu chi sự đều cùng hắn có quan hệ?"

"Xác thực như vậy." Lạc Cầu Chân cũng là lắc đầu than thở: "Năm đó Hoa Luân tiểu tử, liền trêu đùa một đám Vô Cấu cường giả trong lòng bàn tay, đợi sau khi thành tựu Vạn Pháp, liền ngay cả Niết Bàn cũng bị điều khiển. Hàn Cực Bí Cảnh chi chiến, Việt Trọng Sơn quá nửa là lành ít dữ nhiều, chỉ sợ cũng là thủ bút của tiểu tử này."

"Hắn làm sao mà làm được?"

"Một mặt, là bản thân đủ xảo trá, mặt khác, hẳn là Thiên Cơ Điện. Truyền thuyết Côn Lôn Kính kết hợp Vấn Thiên Thuật, có công năng tiên tri, những thần khí còn lại cũng là công năng huyền kỳ. Ninh Dạ tại sao có thể lần lượt hại Hắc Bạch Thần Cung ta, có chút tin tức hắn căn bản không biết, nhưng cũng có thể kiếm. . . Tỷ như Vô Thường Tự chi chiến. Hừ, hiện tại xem ra, hơn nửa đều là có yếu tố này."

Có thể nói ngoại trừ số ít chi tiết nhỏ, Lạc Cầu Chân bây giờ đúng là đem hành động của Ninh Dạ mò rõ rõ ràng ràng.

"Hóa ra là như vậy." Lý Tri Tùng cũng thở dài nói: "Chẳng trách Ninh Dạ đáng sợ như thế. Thiên Cơ Điện. . . Bại vào tay Thiên Cơ Điện, Lạc đường chủ năm đó tuy bại còn vinh. Mà lần này, nhất định phải khiến hắn triệt để xong đời."

Lạc Cầu Chân nhưng lắc lắc đầu: "Nói tới cái này, ta cũng kỳ quái. Lần này Đại Điện Thủ mệnh ta điều tra Ninh Dạ, nguyên nhân rất lớn nhân chính là bởi vì Hải Châu chi chiến cùng Hàn Cực Bí Cảnh chi chiến. Đặc biệt là Hàn Cực Bí Cảnh chi chiến, Ninh Dạ vì cứu Hắc Bạch Thần Cung, thế mà không tiếc mạo hiểm, dẫn đi Việt Trọng Sơn. Kết quả lập xuống đại công, nhưng đưa tới Đại Điện Thủ hoài nghi. Ngươi không cảm thấy chuyện này rất nói không thông sao?"

Lý Tri Tùng ngẩn ra: "Đến đúng a. Nếu đã Ninh Dạ chính là Bạch Vũ, vì sao hắn còn phải làm như thế? Thậm chí không tiếc bại lộ bản thân, cũng phải cứu Hắc Bạch Thần Cung, cái này nói không thông a."

Lạc Cầu Chân thở dài: "Còn có một việc nói không thông."

"Cái gì?"

"Nếu như Côn Lôn Kính tính toán không chỗ sai sót, như vậy hiện tại Ninh Dạ hẳn là đã biết hành động của ta, tại sao hắn còn không có nửa điểm phản ứng?"

Nghe nói như thế, Lý Tri Tùng tâm tình căng thẳng.

Đúng vào lúc này, hai tên tu sĩ hộ tống hộ vệ Vạn Pháp đỉnh phong phía sau Lạc Cầu Chân đồng thời biến sắc: "Có người đến, cẩn thận!"

Đồng thời xuất thủ, một phiến tiên lực hộ tráo kình không mà lên.

Sau đó liền thấy một cái đại thủ đột ngột xuất hiện, bỗng nhiên đè xuống.

Hộ tráo hai tên Vạn Pháp đỉnh phong thi triển ra tựa như vỏ trứng ầm ầm vỡ nát.

Sau đó là một cái nam tử mang mặt nạ kim loại, đột ngột xuất hiện, theo hắn vẫy tay một cái, vô số kim sắc thủ tí từ dưới đất thăng khởi, chụp vào bốn người.

"Cố Phong Hiên!" Bốn người đồng thời kêu to.

Hai tên tu sĩ Vạn Pháp đỉnh phong kia lấy ra phù lục hướng về trên người Lạc Cầu Chân đè tới: "Chạy mau!"

Cố Phong Hiên nhưng chỉ là hừ một tiếng: "Đi được sao?"

Một lá bùa nghênh không bay ra, dĩ nhiên đem cả phiến không gian phong tỏa.

Cố Phong Hiên có chuẩn bị mà đến, tự nhiên không thể nào để bọn hắn liền như thế chạy mất.

Đồng thời Điền Viễn Trung cũng đã xuất hiện, hướng tới Lạc Cầu Chân một trảo vồ tới.

Lạc Cầu Chân hừ lạnh nói: "Vân Tuyệt Môn? Thế mà là các ngươi? Đến là ra ngoài dự liệu của ta a."

Hắn lời nói bình tĩnh, hoàn toàn không sợ hãi chi ý.

Điền Viễn Trung vốn là đa nghi chi nhân, thấy hắn như thế lòng kêu không tốt, càng ngừng ra tay.

Đã thấy Lạc Cầu Chân đã tung người về phía sau chạy đi, phiến không gian này phong cấm chỉ là độn pháp, nhưng không cấm xê dịch chi thuật của hắn, trong khoảnh khắc Lạc Cầu Chân đã đem tốc độ phát huy đến mức cực trí, càng là tương đối cấp tốc.

Điền Viễn Trung mắt thấy bị lừa, giận dữ truy kích.

Tu vi hắn cao hơn Lạc Cầu Chân, thực lực mạnh hơn hắn, một thoáng này toàn lực xuất thủ không còn bảo lưu.

Không nghĩ tới Lạc Cầu Chân thế mà lần nữa dừng bước, xoay người hướng tới Điền Viễn Trung một trảo vồ tới.

Điền Viễn Trung trải qua một lần, nào còn có thể tin hắn, toàn lực xuất thủ, đã thấy một trảo kia yểm thiên tập địa, uy năng hạo hãn, càng phảng phất đối diện núi cao sừng sững.

"Nhạc Tâm Thiện!" Điền Viễn Trung quái khiếu một tiếng.

Hắn muốn tránh, nhưng nào còn kịp.

Liền thấy nhất trảo tập diện, chính trúng khuôn mặt Điền Viễn Trung, chỉ một đòn liền đem hắn triệt để băng diệt.

Cũng may nguyên thần vẫn còn tồn tại, Điền Viễn Trung gấp hướng Cố Phong Hiên bay đi.

Lạc Cầu Chân nhưng ném ra một mặt gương, hướng tới Điền Viễn Trung nhiếp một cái, Điền Viễn Trung nguyên thần càng không tự chủ được hướng trong gương bay đi.

"Không!" Hắn tuyệt vọng kêu to.

Nguyên thần đã là bị Lạc Cầu Chân lấy đi.

Cố Phong Hiên cũng là trong lòng cả kinh: "Nhiếp Thần Bảo Kính, Thần Thông Ký Linh, Nhạc Tâm Thiện đãi ngươi không bạc a!"

Nhạc Tâm Thiện tự nhiên không có đến, nhưng hắn ủy trọng trách cho Lạc Cầu Chân, đương nhiên phải tứ hắn bảo mệnh chi pháp. Lạc Cầu Chân không chỉ thân mang bảo kính, càng được Nhạc Tâm Thiện thi gia ba đạo đại thần thông, chính là vì phòng bị thời khắc này.

Thời khắc này Lạc Cầu Chân kích sát Điền Viễn Trung, đã đối Cố Phong Hiên nói: "Cố Phong Hiên, ngươi tới thật đúng lúc, nếu ngươi không tìm ta, ta còn muốn tìm ngươi đây. Các ngươi cùng Ninh Dạ còn có Thái Âm Môn đến cùng đã làm giao dịch gì? Mau chóng nói ra, ta có thể tha cho ngươi một lần."

Cố Phong Hiên cười gằn nói: "Ngươi bất quá là được Nhạc Tâm Thiện ban tặng thần thông, không phải là Nhạc Tâm Thiện thật sự đến đây. Ta cùng hắn đều thuộc về Vô Cấu đỉnh phong, coi như Nhạc Tâm Thiện tự thân tới, cũng chưa chắc có thể giết được ta. Ngươi lại dựa vào cái gì nói lời này?"

Nói một cái đại thần thông tịch quyển mà lên, hai tên Vạn Pháp đỉnh phong kia đã đồng thời vì thế trọng thương.

Lạc Cầu Chân vẫn như cũ bình tĩnh: "Đánh, ta tự nhiên là đánh không lại ngươi. Thế nhưng thần thông Đại Điện Thủ ban tặng, cũng không hoàn toàn là dùng cho tác chiến, cũng có thoát thân. Cố Phong Hiên, không gian cấm chế của ngươi, có thể không ngăn được thần thông bí thuật của Đại Điện Thủ a."

Cố Phong Hiên chấn động trong lòng.

Vậy cũng đúng. Tuy rằng hắn cùng Nhạc Tâm Thiện đều là Vô Cấu đỉnh phong, nhưng luận thực lực hắn chênh lệch Nhạc Tâm Thiện quá xa, không gian cấm chế tầng cấp càng không có cao như vậy.

Nếu như Nhạc Tâm Thiện thật ban tặng hắn thoát thân chi pháp, hắn không hẳn cản được.

Ngô, khẳng định là sẽ cho.

Trong lòng do dự, xuất thủ cũng chậm mấy phần.

Lạc Cầu Chân nhìn ra mâu thuẫn trong lòng hắn, quát lên: "Còn không ngừng tay, lẽ nào thật sự muốn Hắc Bạch Thần Cung ta quy mô lớn mà đến, san bằng cái tiểu môn phái này của ngươi sao?"

Chương 156 : Chặn giết (trung)

Chương 156: Chặn giết (trung)

Phủ Trấn Thủ.

La Minh Hiên đang uống trà, đồng thời cũng nghe đệ tử báo cáo.

"Tích Lạc Sơn. . . Lạc Cầu Chân này, cũng thật là đủ chịu khó. Đúng rồi, Vân Tuyệt Môn bên kia nói thế nào?"

"Điền Viễn Trung cùng Cố Phong Hiên đã xuất hành."

"Cố Phong Hiên động thủ? Vậy thì tốt, vậy thì tốt." La Minh Hiên bắt đầu cười hắc hắc.

Thái Âm Môn muốn hắn tận lực đừng giết Lạc Cầu Chân, thế nhưng không giết Lạc Cầu Chân, bản thân lấy cái gì ngăn cản hắn?

Vì vậy La Minh Hiên khiến Vân Tuyệt Môn xuất thủ, nhưng cố ý không nói chuyện không nên giết người, kỳ thực chính là khiến Vân Tuyệt Môn hiểu lầm.

Cứ như vậy, Vân Tuyệt Môn ra tay giết đi Lạc Cầu Chân, coi như Hắc Bạch Thần Cung vấn tội, vậy cũng là trách nhiệm của Vân Tuyệt Môn, không có quan hệ gì với chính mình. Nói không chắc còn có thể nhờ vào đó diệt trừ Vân Tuyệt Môn, giải trừ thỏa thuận, danh chính ngôn thuận chiếm cứ Đông Phong Quan —— Vân Tuyệt bí cảnh không hiệu quả gì, quả thật làm cho Thái Âm Môn cảm thấy vụ giao dịch này bản thân thiệt thòi.

La Minh Hiên nghĩ như thế nào cũng đều cảm thấy tính toán này của mình thiên y vô phùng, càng nghĩ càng đắc ý, đã là bắt đầu cười hắc hắc lên.

Đúng vào lúc này, bên ngoài có người thông báo: "Trấn thủ, tông môn có người tới."

"Vị nào?"

"Không biết, người tới không có để lộ thân phận, nói là bí sứ, chỉ biết rằng là nữ."

Bí sứ?

La Minh Hiên ngẩn ra: "Thỉnh nàng vào đi."

Chốc lát, một nữ tử tiến vào Phủ Trấn Thủ.

Thân mang tuyết sắc váy dài, trên mặt còn đeo khăn che mặt, tiên pháp bao phủ, không thấy rõ hình dáng, chỉ là vật chứng trong tay chứng thực, đối phương chính là người của Thái Âm Môn.

La Minh Hiên nói: "Xin hỏi sư tỷ là của phong nào?"

Đối phương khàn khàn cổ họng hồi đáp: "Đã là bí sứ, thân phận tự nhiên bất tiện để lộ, ngươi hà tất hỏi nhiều câu này."

La Minh Hiên lúng túng nói: "Vậy thượng sứ không biết đến làm gì?"

"Lạc Cầu Chân."

Lạc Cầu Chân? Mặt trên không phải khiến tự mình xử lý sao? La Minh Hiên không hiểu, bất quá vẫn là nói: "Thượng sứ vì Lạc Cầu Chân mà đến? Vậy ngươi phí công đi một chuyến rồi. Ta đã mệnh Vân Tuyệt Môn đi xử lý người này."

"Ngươi cho rằng Vân Tuyệt Môn liền có thể xử lý tốt việc này? Nếu như không xử lý tốt đây?" Đối phương khẩu khí cực kỳ bất thiện.

La Minh Hiên trong lòng có hỏa: "Tổng không thể ta tự thân xuất thủ chứ?"

Đối phương đã nói: "Vậy ngươi cũng ít nhất phải ở bên cạnh nhìn để ngừa bất ngờ phải không? Còn ở chỗ này làm cái gì, mau đi cùng ta, phòng khi sinh biến!"

Nói đã đi ra ngoài.

"Ngươi. . ." La Minh Hiên giận dữ bất đắc dĩ, chỉ có thể đi theo ra.

Ngoài Tích Lạc Sơn.

Lạc Cầu Chân còn đang cùng Cố Phong Hiên đối lập.

Cố Phong Hiên tuy rằng đồng thời đối diện hai vị Vạn Pháp đỉnh phong, lại vẫn là chưởng khống thế cục, chỉ là đối diện Lạc Cầu Chân, lại nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải.

Trong lòng đang do dự, Lạc Cầu Chân đã nói: "Ngươi lại vẫn dám do dự. Cố Phong Hiên, xem ra ngươi là thật sau lưng có người a. Ngươi do dự không phải là bởi vì sợ Hắc Bạch Thần Cung, mà là sợ bí mật tiết lộ chứ?"

Cố Phong Hiên trong lòng kinh hãi, lời này của Lạc Cầu Chân lại là một thoáng chọc vào chỗ đau của hắn.

Lại nhìn Lạc Cầu Chân, trong tay đã hiện đưa tin hỏa phù.

Cố Phong Hiên cũng không phải hạng đơn giản, thấy tình hình này, cười lạnh nói: "Ngươi nếu như đem tin tức truyền đi, lão phu xuất thủ cũng chỉ càng không kiêng kỵ."

Lần này đến là đến phiên Lạc Cầu Chân do dự.

Cố Phong Hiên nói không sai, nếu như hiện tại tin tức truyền đi, Cố Phong Hiên vẫn đúng là có thể không cần kiêng kỵ, trực tiếp ra tay giết người.

Hai bên đều có chỗ dựa, nguyên bản Cố Phong Hiên có thể khoái đao trảm loạn ma giải quyết chiến đấu, càng bởi vậy kéo dài.

Nhìn như còn đang chiến đấu, nhưng kỳ thực đã là đang đàm phán.

Lạc Cầu Chân đã nói: "Cố Phong Hiên, Thái Âm Môn muốn giết ta diệt khẩu, tại sao không tự mình động thủ? Theo ta thấy, bọn họ là muốn dùng các ngươi gánh tội thay. Ta không biết các ngươi cùng bọn họ có giao dịch lén lút gì, nhưng rất hiển nhiên, nếu như Vân Tuyệt Môn đội lên tội danh giết ta, vậy giao dịch quá khứ kia, sợ là cũng sẽ bởi vậy một bút xóa bỏ."

Cố Phong Hiên hừ nói: "Cùng ta có quan hệ gì đâu."

Ân?

Lạc Cầu Chân trong lòng cả kinh.

Cố Phong Hiên không để ý cái này?

Đó chính là nói, vụ giao dịch này bên được lợi chân chính, hơn nửa không phải Cố Phong Hiên.

Mà hắn lại không sợ Hắc Bạch Thần Cung.

Không được!

Lạc Cầu Chân đã ý thức được không đúng, Vân Tuyệt Môn e rằng chỉ là cái danh nghĩa, trong âm thầm, Đông Phong Quan này còn có một cái đại môn phái đỉnh cấp tham gia, chỉ là tới nay chưa từng xuất hiện.

Sẽ là ai?

Đáp án vô cùng sống động.

Mộc Khôi Tông!

Nhất định là bọn họ!

Trong khoảnh khắc đó Lạc Cầu Chân nghĩ rõ ràng, nhất định là Mộc Khôi Tông giả Vân Tuyệt Môn chi danh, lại thông qua tay Thái Âm Môn chưởng khống Đông Phong Quan.

Đáng chết!

Ninh Dạ!

Tất cả những thứ này đều là Ninh Dạ làm ra chuyện tốt, hắn thế mà thần không biết quỷ không hay liền đem Đông cảnh trọng địa của đưa cho môn phái địch.

Lạc Cầu Chân kinh đến cả người đều bất hảo rồi, chuyện lớn như vậy cũng bị hắn làm ra rồi, nhưng liền nửa điểm phong thanh đều không tiết lộ.

Trong lòng hắn kinh nộ, Cố Phong Hiên cũng nhìn ra, thở dài nói: "Xem ra ngươi vẫn là nghĩ đến rồi, vậy thì càng không thể để ngươi sống nữa. Thôi được, thôi được, kế hoạch sợ là chung quy đến đây là hết rồi."

Hắn nói không lưu thủ nữa, toàn lực xuất kích, coi như là đắc tội Hắc Bạch Thần Cung khả năng dẫn đến kế hoạch thất bại, cũng là không có cách nào rồi.

Lạc Cầu Chân hô to nói: "Ngăn cản hắn!"

Vừa nói đã hướng tới hỏa phù viết lên.

Trước hắn đã đem bộ phận tin tức tả tại hỏa trên bùa, bây giờ chỉ là nhanh chóng thêm vào vài nét bút, tốc độ cực nhanh, hai tên Vạn Pháp cảnh kia đồng thời kình xuất pháp bảo, toàn lực ngăn cản.

Sau một khắc Lạc Cầu Chân hoàn thành hỏa phù, sau đó lấy ra một món pháp bảo đem phá nát, đạo hỏa phù kia đã đột phá cấm chế lăng không mà đi, lấy Cố Phong Hiên chi năng, càng cũng vô pháp ngăn cản.

Nhưng mà tại phá không đồng thời, hỏa phù tại thiên không tích lưu lưu xoay một vòng, rơi xuống trong tay một nữ tử.

"Ai ui, Cố Phong Hiên ngươi vẫn thật là vô dụng, vậy mà để Lạc

Cầu Chân đem tin tức truyền ra ngoài đây."

Công Tôn Điệp?

Lạc Cầu Chân, Cố Phong Hiên đồng thời giật mình.

Nàng làm sao có khả năng cản được hỏa phù?

Lạc Cầu Chân càng là run sợ, đây không phải là trùng hợp, Ninh Dạ quả nhiên vẫn là nhìn mình chằm chằm sao?

Hắn đã hô to lên: "Ninh Dạ, đi ra!"

Công Tôn Điệp cười lạnh: "Ta không biết ngươi đang nói cái gì, các ngươi muốn đánh muốn giết, liên quan gì tới bổn cô nương, ta bất quá là nhìn Hắc Bạch Thần Cung ngươi không vừa mắt, thuận tiện liền đến phá một thoáng chuyện tốt."

Nói thân hình nhất chuyển, lại biến mất.

Nàng thế mà chạy rồi?

Này có ý gì?

Lẽ nào ngươi không nên giết ta diệt khẩu sao?

Lạc Cầu Chân trong lòng có loại phẫn nộ như bị miệt thị.

Lại nhìn Cố Phong Hiên, liền thấy hắn cau mày, hạ thủ thế mà nhẹ đi mấy phần.

Hắn không biết?

Hắn cũng không biết Công Tôn Điệp ở chỗ này, không biết nàng sẽ xuất thủ, càng không biết nàng tại sao rời đi?

Đây lại là tại sao?

Lạc Cầu Chân tâm niệm bách chuyển, lập tức đã minh bạch một chuyện.

Hắn thét lớn: "Cố Phong Hiên, ngươi vì Ninh Dạ làm việc, nhưng hắn chưa từng coi ngươi là người mình chứ?"

Lời này chân chính chọc vào chỗ đau của Cố Phong Hiên.

Nói đến, Cố Phong Hiên chính là bởi vì quá mức lưỡng lự, tới nay không được Ninh Dạ tín nhiệm, hắn trên bản chất chỉ là người của Mộc Khôi Tông, không phải người của Ninh Dạ, Thư Vô Ninh mới là.

Chờ chút!

Cố Phong Hiên đột nhiên nghĩ đến cái gì.

Kế hoạch lần này, Thư Vô Ninh mặt ngoài phản đối, nhưng thực tế cũng không có xướng đối đài, chỉ là bản thân bứt ra ngoài chuyện này.

Mà mình và Điền Viễn Trung đi tới, kết quả Điền Viễn Trung một chiêu bỏ mình. . .

Lẽ nào?

Cố Phong Hiên không khỏi rùng mình một cái, trong lòng đã nổi lên cảm giác không ổn.

Lạc Cầu Chân lại hô: "Có Đại Điện Thủ độn pháp thần thông tại, coi như hỏa phù bị cản cũng vô dụng. Ta chỉ cần độn di rời khỏi, liền có thể lại lần nữa hỏa phù đưa tin, mà ngươi, chú định là quân cờ bị vứt bỏ. Ngươi cam tâm sao? Điền Viễn Trung đã chết rồi, ngươi lưu lại Vân Tuyệt Môn, còn có ý nghĩa gì?"

Cố Phong Hiên nắm một thoáng quyền đầu, xuất thủ càng lúc càng vô lực.

Đột nhiên, hắn hừ một tiếng, thế mà bỏ qua Lạc Cầu Chân tự mình rời đi.

Giải quyết?

Thấy Cố Phong Hiên liền như thế từ bỏ, Lạc Cầu Chân cũng thở phào một hơi.

Nhưng vào lúc này, một cái thanh âm du nhiên truyền đến: "Cố Phong Hiên, ngươi thế mà bỏ địch mà đi, quả nhiên là vô pháp tín nhiệm a."

La Minh Hiên?

Chương 157 : Chặn giết (hạ)

Chương 157: Chặn giết (hạ)

Nhìn thấy La Minh Hiên, Cố Phong Hiên mặt cũng là một trận vặn vẹo.

La Minh Hiên cả giận nói: "Cố Phong Hiên, ngươi cũng thật là khiến ta thất vọng đây. Nếu không phải sứ giả nói nhắc nhở, lần này liền thật sẽ gây nên sai lầm lớn."

Cố Phong Hiên hừ một tiếng: "Có một số việc, ngươi còn không minh bạch bằng Lạc Cầu Chân đây, ta không muốn cùng ngươi nhiều lời. Có bản lĩnh, ngươi liền giết Lạc Cầu Chân, lại không để hắn tiết lộ bí mật. Làm không được, ta thấy Vân Tuyệt Môn cùng Thái Âm Môn hợp tác, cũng phải đến đây là hết rồi. Ta bất quá là một cái phó môn chủ khôi lỗi, ta không có vấn đề."

"Khôi lỗi?" La Minh Hiên ngẩn ra: "Ngươi có ý gì?"

Sứ giả che mặt phía sau kia đã nói: "Lâm chiến thời khắc, thoại nhiều như vậy? Muốn để hắn chạy mất sao?"

La Minh Hiên trong lòng run lên, hướng tới Lạc Cầu Chân nhất quyền Oanh xuất: "Lạc Cầu Chân, ngươi vẫn là tiếp tục lưu lại phủ của ta hảo hảo làm khách đi!"

Hắn một kích này không cầu đả thương địch thủ, chỉ cầu khốn địch, vì vậy nhìn như quyền, kì thực là một chiêu trói buộc thần thông, quyền lực hóa thành trường xà tịch quyển mà tới, lại là một cái Bàn Sơn Cự Xà bổn tướng.

Mọi người tuy rằng đều là Vạn Pháp cảnh, luận thực lực La Minh Hiên mạnh hơn Lạc Cầu Chân quá nhiều.

Hai tên Vạn Pháp cảnh Hắc Bạch Thần Cung kia thấy, đồng thời xuất thủ đón nhận.

Nhưng La Minh Hiên lần này đi tới không phải là một người, phía sau lại có mấy tên tu sĩ bay ra, đã cùng hai người kia chiến lên.

Lạc Cầu Chân lông mày hơi nhíu.

Hỏa phù bị Công Tôn Điệp hạn chế, bây giờ thứ hắn duy nhất có thể dựa vào chính là thần thông Nhạc Tâm Thiện cho hắn.

Nhưng Công Tôn Điệp có thể ngăn trở hỏa phù của hắn, lại có thể ngăn trở độn pháp của hắn hay không đây?

Mấu chốt nhất chính là, tại sao Ninh Dạ không có tới?

Từ môt khắc Công Tôn Điệp xuất hiện kia, Lạc Cầu Chân liền biết, Ninh Dạ đã chưởng khống nơi này.

Chỉ là hắn còn chưa nghĩ rõ ràng, tại sao Ninh Dạ không ngăn cản bản thân điều tra.

Kỳ thực hắn như ngăn cản, vậy trái lại là chuyện tốt, Lạc Cầu Chân sớm có sắp xếp, nhưng hiện tại Ninh Dạ không xuất hiện, Công Tôn Điệp cũng thề thốt phủ nhận có quan hệ cùng Ninh Dạ, điều này khiến cho hết thảy sắp xếp của Lạc Cầu Chân đều không có tác dụng, trong lòng nôn nóng, lại thấy La Minh Hiên từng chiêu tiên pháp công tới, quyết đem chính mình bắt lấy, trong lòng càng phẫn nộ: "La Minh Hiên, ngươi đây là tự mình chuốc lấy cực khổ, giao tình giữa hai phái, sợ là liền sẽ bởi vì ngươi mà gieo xuống kẽ nứt."

Hắn nói treo cao Nhiếp Thần Bảo Kính, trong gương kia quang hoa lưu chuyển, càng xuất hiện chiến đấu chi cục trước mặt.

"Đây là. . ." La Minh Hiên trong lòng cả kinh, đột nhiên hiểu được.

Không được!

Mẹ cái chim, đồ chó Lạc Cầu Chân lại vẫn ẩn giấu một chiêu này.

Cái gì hỏa phù đưa tin, căn bản chỉ là biểu tượng!

Lạc Cầu Chân chí cao hơn trời, hắn muốn chính là chứng cứ càng xác thực.

Nhiếp Thần Kính không chỉ có thể nhiếp nguyên thần, còn có thể truyền hình thực tế, chỉ bất quá cần phải tiêu hao nguyên thần. Mà vừa nãy Lạc Cầu Chân chính thu được nguyên thần của Điền Viễn Trung, hắn vốn là định dùng đến thời khắc mấu chốt vạch trần Ninh Dạ, nếu như Công Tôn Điệp không xuất hiện, không chừng hắn liền một mạch kìm nén không cần, nhưng Công Tôn Điệp xuất hiện, Ninh Dạ không xuất hiện, không còn hi vọng, Lạc Cầu Chân cũng chỉ có thể trước tiên vạch trần La Minh Hiên.

La Minh Hiên tâm trung chấn nộ: "Hỗn đản! Mau giết hắn!"

Hắn đã là gấp điên rồi, càng là hoặc là không làm, làm thì không dừng thẳng thắn đổi bắt thành giết!

Bàn Sơn Cự Xà mở ra miệng lớn, hướng tới Lạc Cầu Chân điên cuồng cắn nuốt, một màn này tương tự rơi vào trên đại điện của Hắc Bạch Thần Cung.

Nhạc Tâm Thiện vỗ bàn đứng dậy: "Hỗn trướng! La Minh Hiên, ngươi thật là to gan!"

Hắn nghĩ tới một vạn loại khả năng, nhưng chỉ có không nghĩ tới, Ninh Dạ không có giết Lạc Cầu Chân, ngược lại là Thái Âm Môn hướng Lạc Cầu Chân xuất thủ rồi.

Trong hình, La Minh Hiên đã toàn lực xuất thủ.

Mà Lạc Cầu Chân nhưng vẫn còn đang hô lớn: "Đại Điện Thủ, Ninh Dạ. . . Vân Tuyệt Môn. . ."

Hắn liên tục hô hoán, chỉ là chiến trường phong vân kích đãng, sớm nhấn chìm thanh âm của hắn, có thể truyền tới chỉ là vài chữ lẻ tẻ, nhưng căn bản không đạt được tin tức cụ thể.

Hỏa phù không đến, Nhạc Tâm Thiện cũng không biết tin tức cụ thể, nhìn thấy lòng như lửa đốt, hận không thể tự mình chạy tới.

Đúng vào lúc này, trước mắt hoa lên, lại là Hà Sinh Mặc đột nhiên xuất hiện.

Hắn nhìn họa diện bên trong Nhiếp Thần Kính, khuôn mặt trầm túc: "Vấn đề rất nghiêm trọng, Lạc Cầu Chân không thể chết được. Hay là ta tới đi."

Nói Hà Sinh Mặc cởi hắc bạch tráo bào trên người ra, hướng không trung vung lên.

Đồng thời trong tay đã xuất hiện Hắc Bạch Kỳ Bàn.

Hắc bạch chi huy chiếu rọi, một tia quang hoa tiến vào công đường bảo kính.

Vậy là Lạc Cầu Chân bên này, trong Nhiếp Thần Kính đột sinh hào quang, chính rơi vào trên người Cố Phong Hiên.

Cố Phong Hiên biến sắc, càng hướng tới La Minh Hiên nhất chỉ điểm tới.

La Minh Hiên kinh hãi: "Cố Phong Hiên, ngươi làm cái gì?"

Cố Phong Hiên cũng là kinh hãi: "Không phải ta, ta bị khống chế. Hắc Bạch Kỳ Bàn, Chấp Tử chi đạo, là Hà Sinh Mặc, Hà Sinh Mặc đang khống chế ta! ! !"

Trong lòng cũng là hoảng hốt.

Cửu Cung Sơn khoảng cách Đông cảnh vạn dặm xa xôi, Hà Sinh Mặc thế mà chỉ dựa vào một cái Nhiếp Thần Kính liền đem lực lượng của bản thân truyền tới, cường khống bản thân.

Quá khủng bố rồi!

La Minh Hiên sợ hãi không ngớt.

Hà Sinh Mặc?

Hắn nhìn thấy?

Lần này hoàn toàn xong đời.

Hắn cao giọng thét lên: "Ngươi mau chống cự a! Ngươi tốt xấu cũng là Vô Cấu, hắn xa như vậy khống chế ngươi, ngươi có thể chống cự."

Cố Phong Hiên nghĩ thầm ta chống cự muội ngươi a!

Hắn là có thể đối kháng, nhưng Hà Sinh Mặc cũng đã tự thân xuất thủ, hắn hiện tại chống cự có ý nghĩa sao? Sâu sắc thêm thù hận?

Hàng này cũng là cái cỏ đầu tường, liều mạng đối kháng không có ý nghĩa, đối với chính mình càng không có chỗ tốt, lại thêm nghĩ đến Ninh Dạ rất khả năng đang mượn đao giết người, diệt trừ Vân Tuyệt Môn cùng Thư Vô Ninh tranh quyền chi nhân, lại càng không có quyết tâm kia rồi.

Nếu đã vô pháp chống cự cưỡng gian, vậy thì hưởng thụ là được.

Vì vậy hắn thẳng thắn mặc cho Hà Sinh Mặc điều khiển bản thân đối với La Minh Hiên toàn lực xuất thủ, cứu viện Lạc Cầu Chân, còn không gian cấm chế kia, càng là trực tiếp giải trừ.

Lúc này Lạc Cầu Chân đã có thể không dùng độn pháp trực tiếp chạy rồi, nhưng hắn cũng không vội, chỉ là nhìn chằm chằm thế cục trước mắt. Hắn muốn biết dưới tình huống này, đối thủ còn có thể làm cái gì.

Ta có thể chết!

Nhưng ta phải tìm được chân tướng!

Đây là ý niệm duy nhất của hắn.

Chấp nhất, kiên trì!

Nhưng vào lúc này, cái đặc sứ che mặt phía sau La Minh Hiên kia đột nhiên hừ một tiếng.

Dưới một tiếng hừ nhẹ này, Cố Phong Hiên xuất thủ đột nhiên ngưng trệ.

Cố Phong Hiên, Hà Sinh Mặc đồng thời cả kinh.

Trong khoảnh khắc đó, bọn họ đều cảm thụ được một cỗ áp lực khổng lồ sản sinh.

Đây là. . .

"Niết Bàn!" Nhạc Tâm Thiện đã kêu lên.

Lực lượng cấp số Niết Bàn!

Làm sao lại?

Đặc sứ che mặt kia không nhìn ra hình tượng, thế nhưng thông qua Nhiếp Thần Kính, Hà Sinh Mặc Nhạc Tâm Thiện đều đã nhận ra được, đây tuyệt đối là lực lượng cấp số Niết Bàn.

Hà Sinh Mặc nếu như tại Đông Phong Quan, tự không sợ đối thủ, nhưng vạn dặm điều khiển từ xa, lực lượng mười không được một, bị đối thủ tại chỗ nghiền ép.

Liền nghe "Bộp" một tiếng, liền giống như là mở ra bình cảnh gì đó vậy, Nhiếp Thần Kính dĩ nhiên phá toái, hình ảnh cuối cùng bọn họ nhìn thấy, chính là bàn tay của Cố Phong Hiên lại đã xuyên thủng đầu của La Minh Hiên.

"Không!" Hà Sinh Mặc phẫn nộ thét dài.

Họa diện biến mất.

Mà tại Tích Lạc Sơn, La Minh Hiên bị Cố Phong Hiên một trảo phá lô, nguyên thần bay vọt.

Hắn còn chưa hiểu đây là chuyện gì, liền thấy một đạo cánh tay thô to từ trời hạ xuống, oanh tại sau người, chính nện ở trên người Cố Phong Hiên.

Một đòn đem hắn nện thành bột mịn , liên đới La Minh Hiên cùng hộ vệ của Lạc Cầu Chân cũng đồng thời bị tồi khô lạp hủ, quét sạch sành sanh.

Đám người Lạc Cầu Chân run run rẩy rẩy.

La Minh Hiên thì đại hỉ nhìn hướng đặc sứ: "Là vị tổ sư nào xuất thủ?"

Đặc sứ phát ra tiếng cười như chuông bạc: "Như vậy, ngươi cũng cho rằng là ta ra tay, phải không?"

Cái gì?

La Minh Hiên ngẩn ra.

Đặc sứ cười nói: "Rất tốt, tốt vô cùng. Tin tưởng Hà Sinh Mặc bọn hắn cũng sẽ cho là như thế."

Trong khi nói, đặc sứ đã xốc lên khăn che mặt, lộ ra một gương mặt tràn đầy vết thương.

"Ẩm Tuyết cô nương?" La Minh Hiên cả kinh: "Tại sao là ngươi? Không phải ngươi ra tay, vừa nãy cái kia. . ."

Hắn đang lên tiếng bỗng nhiên im bặt, sợ hãi nhìn đối phương.

"Tại sao không nói chuyện?" Tân Tiểu Diệp cười hi hi hỏi.

La Minh Hiên thân thể run lên, về nhìn Lạc Cầu Chân.

Lạc Cầu Chân thở dài: "Ta đoán, vị này chính là nữ đệ tử hủy dung ta muốn tìm."

La Minh Hiên lộ ra thần tình khó coi: "Lạc Cầu Chân, con mẹ ngươi hại khổ lão tử rồi."

Chương 158 : Đầu hàng

Chương 158: Đầu hàng

Tích Lạc Sơn, Thiên Xu Cung di chỉ.

Lạc Cầu Chân yên tĩnh ngồi, bên cạnh là La Minh Hiên.

Hai cái tù nhân dưới thềm, đối diện tay Cừu Bất Quân, Công Tôn Điệp, Thiên Cơ, Tân Tiểu Diệp cùng với Thư Vô Ninh.

Nhìn thấy Cừu Bất Quân, Lạc Cầu Chân cũng không kỳ quái, chỉ là lạnh nhạt nói: "Quả nhiên các ngươi đều là một nhóm đây. Năm đó xướng hảo một vở khổ nhục kế a."

Cừu Bất Quân nét mặt già nua bỏ ra một tia tiếu dung: "Còn không phải bái ngươi ban tặng, hiếm thấy ngươi lại vẫn dám chủ động đề cập."

Lạc Cầu Chân hừ một tiếng.

Lúc trước giết Cừu Bất Quân chi sự, kỳ thực không tính chủ ý hắn xuất, nhưng nói đến, không có chuyện hắn làm, cũng xác thực sẽ không có việc này.

Lạc Cầu Chân cũng không để ý, chỉ là nói: "Để ta đoán xem. Vân Tuyệt Môn hẳn là môn phái bí mật của Mộc Khôi Tông chứ? Ninh Dạ cùng Mộc Khôi Tông cấu kết, chế ra Vân Tuyệt Môn, sau đó tại

Vân Tuyệt Cổ Địa làm bố trí, sau đó mượn cơ hội này, cùng Thái Âm Môn giao dịch. Ngô, không trách lại có Cửu Vĩ Yêu Hồ xuất hiện, đó kỳ thực là cái ngòi dẫn, là làm nổi lên hứng thú của Thái Âm Môn."

Cửu Bất Quân cười cười: "Tiếp tục."

Lạc Cầu Chân nói: "Vân Tuyệt Cổ Địa có bố trí cái gì? Không phải cũng là cái bí cảnh giả chứ?"

"Bí cảnh giả?" La Minh Hiên chấn kinh: "Bí cảnh là giả?"

Lạc Cầu Chân nhìn nhìn hắn: "Vậy ra đúng là cái bí cảnh?"

La Minh Hiên vội nói: "Nhưng mà chúng ta xác thực có người ở nơi đó thu hoạch a. . ."

Sau đó hắn bỗng nhiên khựng lại, nhìn hướng Tân Tiểu Diệp.

Cái nhìn này, Lạc Cầu Chân đã minh bạch: "Được lợi chính là vị Ẩm Tuyết cô nương này? Thú vị! Thật là thú vị! Ha ha, ha ha, quá buồn cười rồi!"

Hắn ngửa mặt lên trời cười to.

Ninh Dạ tại Vân Tuyệt Cổ Địa làm cái bí cảnh giả, sau đó toàn lực bồi dưỡng Tân Tiểu Diệp, thuận tiện còn lừa gạt Thái Âm Môn xoay quanh.

Đây thực sự là. . .

Khiến người rất không nói gì a!

Cho tới La Minh Hiên, hắn thì triệt để tuyệt vọng.

Ta fuck!

Ta tại sao phải biết?

Ta không biết còn có hy vọng sinh tồn, hiện tại triệt để không có a!

Cừu Bất Quân tiếp tục mỉm cười: "Tiếp tục đoán, để tiểu lão nhi xem xem, Lạc đại đường chủ của chúng ta, còn được tin tức quý giá gì."

Lạc Cầu Chân hừ một tiếng, hắn hiện tại cũng không sợ cái gì, dứt khoát nói: "Ninh Dạ hợp tác với Quân Bất Lạc, hắn giúp Quân Bất Lạc che lấp Ma Uyên chi sự, thực tế là vì cứu Công Tôn Dạ, đúng không? Bất quá Công Tôn Dạ làm sao lại bị tóm? Cái này ta không biết."

"Nguyên lai còn có chuyện ngươi không biết." Cừu Bất Quân cười đem chuyện Ngọc Lưu Sương nói ra.

Hóa ra là như vậy sao.

Lạc Cầu Chân cũng là không nói gì: "Như vậy, ngoại trừ chuyện Ngọc Lưu Sương ra, những chuyện khác, phán đoán của ta đều không có sai?"

"Đúng vậy!" Tân Tiểu Diệp cùng Cừu Bất Quân đồng thời gật đầu, đối với Lạc Cầu Chân đến vẫn là có mấy phần bội phục.

"Rất tốt!" Lạc Cầu Chân cao giọng nói: "Sớm nghe đạo tối chết cũng mãn nguyện, ta biết không có sai lầm, vậy liền chết cũng tâm cam."

Ngươi muốn chết, ta nhưng không muốn chết a! La Minh Hiên tội nghiệp nhìn Tân Tiểu Diệp.

"Thiết! Ngươi đây xem như là vì chính mình thất bại kiếm cớ sao?" Công Tôn Điệp nhưng xem thường: "Ninh Dạ đã sớm nói, chân tướng sớm muộn là sẽ bị phát hiện, vấn đề chỉ ở khi nào. Có chút chân tướng, tới chậm, vậy thì tương đương với không tới."

"Là như vậy sao?" Nghe nói như thế, Lạc Cầu Chân đến là đã có chút minh bạch: "Không trách Ninh Dạ không có xuất hiện. Hắn bây giờ thực lực mạnh rồi, sải cánh cứng rồi, cũng dần dần không sợ bại lộ thân phận, vì vậy liền dứt khoát để cho các ngươi đến chủ trì chuyện nơi đây?"

"Coi như vậy đi." Tân Tiểu Diệp nói: "Lạc Cầu Chân, ngươi mặc dù không tệ, nhưng đã không đáng Ninh Dạ động tâm tư."

Lạc Cầu Chân cười lạnh: "Nếu đã như vậy, vì sao còn không giết ta?"

Lần này là Thư Vô Ninh lên tiếng: "Thiên quân dễ kiếm, một tướng khó cầu. Sư phụ nói, ngươi cái nhân tài hiếm thấy, giết có chút đáng tiếc."

Lạc Cầu Chân đã minh bạch: "Muốn chiêu hàng ta?"

Cừu Bất Quân ba ba hút tẩu: "Kỳ thực ta đối với chiêu hàng ngươi là phản đối. Ngươi người này, quá mức nguy hiểm, giữ lại ngươi, chẳng biết lúc nào liền sẽ xảy ra chuyện."

La Minh Hiên nghe ra sinh cơ, kêu lên: "Ta cũng là nhân tài, ta nguyện ý đầu hàng."

"Ngậm miệng!" Tân Tiểu Diệp trừng hắn một cái.

La Minh Hiên lập tức ngậm miệng.

Hắn hiện tại biết, bản thân tại trong mắt đối phương không có trọng yếu bằng Lạc Cầu Chân, đã không biểu lộ được bản sự, cũng chỉ có thể biểu lộ ra nghe lời.

Lạc Cầu Chân cười nói: "Chỉ sợ còn ôm tâm tư dùng ta để chứng thực hắn vô tội chứ?"

Cừu Bất Quân lắc đầu: "Nhạc Tâm Thiện tín nhiệm ngươi, nếu như ngươi tự thân điều tra, nhưng cuối cùng chứng minh Ninh Dạ là vô tội, tự nhiên không thể tốt hơn. Nhưng đáng tiếc ngươi đã bỏ qua cơ hội."

Lạc Cầu Chân vừa nghĩ cũng đúng.

Tuy rằng Nhiếp Thần Kính đã hủy, nhưng trước khi hủy, Niết Bàn cấp bậc xuất thủ đã nói rõ rất nhiều vấn đề.

Vào lúc này Lạc Cầu Chân nếu như lại nhảy ra nói Ninh Dạ là vô tội, Nhạc Tâm Thiện cũng sẽ không tin tưởng.

Cứ như vậy, trái lại chứng thực Ninh Dạ xác thực không có ý muốn tẩy thoát chính mình.

Điều này cũng khiến cho hắn không hiểu: "Ninh Dạ nếu đã muốn bảo toàn bản thân, lại vì sao không thiết kế lại xảo diệu chút?"

"Bởi vì Ninh Dạ không có ý định này."

"Không có ý định này?" Lạc Cầu Chân ngạc nhiên.

Hắn thế mà không dự định tẩy thoát hiềm nghi.

Công Tôn Điệp ngạo kiều nói: "Ngươi vĩnh viễn sẽ không hiểu tâm thái của cường giả, bởi vì ngươi tới nay cũng không phải một cường giả, chỉ là có mấy phần tiểu thông minh mà thôi. Lạc Cầu Chân, ngươi là may mắn, Ninh Dạ không dự định giết ngươi, nhưng hắn cũng sẽ không bởi vì yêu nhân tài, liền tùy tiện bỏ qua một kẻ cùng hắn đối địch. Hiện tại, ngươi có thể lựa chọn. Nếu như ngươi nguyện ý quy hàng, chúng ta sẽ thu ngươi. Nếu như không muốn, vậy ngươi liền đi chết được rồi."

Lạc Cầu Chân cúi đầu nghĩ một hồi: "Nếu ta đồng ý, các ngươi sẽ ở trên người ta hạ cấm chế?"

"Chúng ta tự có phương pháp của chúng ta, cụ thể ngươi không cần hỏi."

"Tốt lắm, ta đồng ý."

"Vậy liền đồng ý rồi?" Công Tôn Điệp Tân Tiểu Diệp kinh ngạc.

Lạc Cầu Chân cười nói: "Làm sao? Ta đáp ứng quá thẳng thắn, các ngươi trái lại không muốn tín nhiệm? Vậy ta liền không có cách nào rồi."

Công Tôn Điệp ý vị thâm trường nhìn nhìn hắn: "Được, nếu ngươi đã nói như vậy, vậy chúng ta sẽ tin ngươi."

Nói ngón tay liên hạ, đã tại trên người Lạc Cầu Chân bày xuống nhiều lớp cấm chế.

Lạc Cầu Chân đợi nàng cấm chế hoàn thành, lúc này mới nói: "Tiếp đó, muốn ta làm cái gì? Về Hắc Bạch Thần Cung?"

Cừu Bất Quân nói: "Chuyện này chúng ta tự có sắp xếp, ngươi chỉ cần nghe lệnh là được, không cần hỏi nhiều."

Lạc Cầu Chân đã minh bạch, nhìn dáng dấp như vậy, bản thân tạm thời là không thể quay về, mà coi như mình bị chủng hạ cấm chế, Ninh Dạ hiển nhiên cũng sẽ không tin nhiệm hắn.

Ninh Dạ có thể bị hoài nghi, nhưng không muốn bị chứng thực.

Vấn đề là dưới tình huống này, hắn làm thế nào khiến cho chính mình phát huy tác dụng đây?

Lạc Cầu Chân không hiểu, hắn cũng thẳng thắn không nghĩ nữa, chỉ là nói: "Tốt lắm. Vậy hắn đây?"

Hắn chỉ chỉ La Minh Hiên.

"Chúng ta tự có tác dụng, ngươi cũng không cần hỏi." Công Tôn Điệp nói: "Đi theo ta."

"Đi chỗ nào?"

"Ma Môn."

"Ma Môn?" Lạc Cầu Chân kinh ngạc.

Hắn không hiểu Công Tôn Điệp vì sao phải mang bản thân đi Ma Môn, Thiên Cơ nhưng một phát nhiếp lấy Lạc Cầu Chân: "Đi là được, đâu ra lắm lời như vậy."

Nhìn theo Lạc Cầu Chân cùng Công Tôn Điệp rời đi, Thư Vô Ninh nói: "Cái kia biện pháp. . . Thật sự dùng tốt sao?"

Cừu Bất Quân hồi đáp: "Chung quy phải thử một lần."

"Nhưng một khi thất bại, sư phụ tất nhiên nguy hiểm."

"Ngươi cũng là biết sư phụ ngươi làm người, hắn nếu không mạo hiểm, liền cũng không phải hắn."

Chương 159 : Mâu thuẫn trọng trọng

Chương 159: Mâu thuẫn trọng trọng

Cửu Cung Sơn, Vị Ương Phủ.

Ninh Dạ đi ra Thiên Cơ Điện, nhìn truyền đến hỏa phù, thở dài một hơi, thuận tay đem tin tức hủy diệt.

"Tình huống thế nào?" Trì Vãn Ngưng hỏi.

"Lạc Cầu Chân chưa có nói ra chuyện hắn đang lưu lại mật hàm." Ninh Dạ lạnh nhạt nói.

"Dạng người như vậy, nếu muốn quy tâm, cũng không dễ dàng." Trì Vãn Ngưng đến không kỳ quái.

"Không sao cả, ta chỉ cần người của hắn, cần tâm của hắn làm gì. Chờ Điệp nhi bên kia sau khi xong việc, Lạc Cầu Chân tự nhiên không lật được trời." Ninh Dạ lạnh nhạt nói.

"Đúng rồi, chuyện Lạc Cầu Chân tạm thời giải quyết, vị trí Giám Sát Đường chủ chỗ trống, ngươi xem có muốn hay không. . ." Trì Vãn Ngưng nhắc nhở hắn.

"Ân?" Ninh Dạ sờ sờ cằm: "Giám Sát Đường chủ?"

Giám Sát Đường chủ cái vị trí này vô cùng trọng yếu, lúc trước một mạch bị Lạc Cầu Chân nắm giữ, nhưng hiện tại Lạc Cầu Chân không còn, đến xác thực là cái cơ hội.

Nghĩ nghĩ, hắn nói: "Ngươi cảm thấy Dương Nhạc thế nào?"

Trì Vãn Ngưng nở nụ cười: "Vẫn tính có thể. Ngươi lại dìu hắn một đoạn đường, hẳn là sẽ cảm ân báo đáp. Cũng đối kế hoạch sau này của ngươi có trợ giúp."

"Nhưng sau đó phải đối phó nhưng mà tên kia a, Dương Nhạc. . . Hắn dám sao?"

Trì Vãn Ngưng du nhiên nói: "Xuống nước tổng là làm từng bước từng bước. Chỉ cần đi đầy đủ sâu, hắn liền không còn chỗ trống không quay đầu lại."

"Nói cũng đúng." Ninh Dạ nhẹ nhàng gật đầu: "Nếu như thế, liền giúp hắn một tay đi."

Cửu Cung Sơn đại điện.

Hà Sinh Mặc sắc mặt âm trầm nhìn báo cáo.

Đây là một cái tin tức do Thái Âm Môn truyền đến.

Đại ý chính là: Quý phái đệ tử Lạc Cầu Chân tại Đông Phong quan ngoại Tích Lạc Sơn một vùng, đột nhiên tao ngộ cường địch đánh lén, đám người La Minh Hiên, Cố Phong Hiên kịp thời xuất thủ cứu giúp, không ngờ đối thủ cường đại, chung quy không địch lại chiến tử. Sau đó Thái Âm Môn kiểm tra hiện trường, phát hiện vết tích Niết Bàn cảnh xuất thủ, có vết tích của Ngũ Sát Vân, xác nhận là

Mộc Khôi Tông Tử Lão gây nên.

Tin tức này Hà Sinh Mặc nhìn thấy cũng tức đến phát cười.

Lão tử là tận mắt nhìn thấy tình huống hiện trường, hiện tại các ngươi biên cho ta cái lời nói dối này, quá đáng a!

Coi ta là kẻ ngu si sao?

"Thái Âm Môn đây là ăn chắc chúng ta sẽ không trở mặt cùng bọn họ, cố ý như vậy a." Nhạc Tâm Thiện cũng trong lòng căm tức.

Thái Âm Môn làm như vậy cũng quá đáng, Quy Dã Vọng đây là ăn chắc Hắc Bạch Thần Cung sao?

"Xem ra, bọn họ là biết chuyện Lưu Kim Toa rồi." Phong Đông Lâm liền nói.

Hàn Cực Bí Cảnh nhất chiến, tuy rằng lấy Hắc Bạch Thần Cung cùng Long Dương Phủ thắng lợi mà kết thúc, thế nhưng cũng bại lộ ra chuyện đây là bí cảnh giả.

Điều này dẫn đến Hạo Thiên Môn rất là không vui —— các ngươi dùng Hàn Cực Bí Cảnh gạt chúng ta giúp ngươi làm Lưu Kim Toa, kết quả làm nửa ngày là cái giả, đây là nói rõ tính toán chúng ta a.

Hạo Thiên Môn cũng không phải ngốc.

Yên Vũ Lâu vừa xảy ra chuyện, Hắc Bạch Thần Cung liền bốc lên cái bí cảnh giả muốn đả tạo Lưu Kim Toa.

Lưu Kim Toa ngoại trừ có thể đi Hàn Cực Bí Cảnh, còn có thể đi cương sát chi địa.

Lại thêm Yên Vũ Lâu thần bí biến mất, vừa liên tưởng, ngay lập tức liền ý thức đến là có ý gì.

Vì vậy khoảng thời gian này, Hạo Thiên Môn vẫn luôn cùng Hắc Bạch Thần Cung cãi cọ mục đích cụ thể của Lưu Kim Toa.

Hắc Bạch Thần Cung không muốn Hạo Thiên Môn dính líu chuyện Yên Vũ Lâu, tình nguyện đổi kế hoạch, không cần Lưu Kim Toa cũng không chịu nói, nhưng Hạo Thiên Môn không muốn a, Lưu Kim Toa lão tử đã hoàn công một nửa, ngươi một câu nói không cần là không cần, đã muốn gạt qua?

Vì vậy khoảng thời gian này, Hắc Bạch Thần Cung cùng Hạo Thiên Môn nháo đến có chút cương.

Dưới tình huống này, lại xảy ra chuyện này, Hắc Bạch Thần Cung chỉ cần đầu óc không phạm hồ đồ, chắc chắn sẽ không cùng Thái Âm Môn cũng làm căng.

Vì vậy về đạo lý mà nói, Thái Âm Môn xác thực có thể đối phó lấy lệ.

Đối phó thì đối phó đi, then chốt đối phó này quá không trình độ.

Một cỗ kiệu hoa người nâng người, ngươi cho cái bậc thang ta mới dễ xuống đài, hiện tại lý do này liền bậc thang cũng không cho, khiến đám người Hà Sinh Mặc, Nhạc Tâm Thiện đều cực kỳ nổi nóng.

Tu sĩ tối trọng thể diện, bộ mặt chi tổn quan trọng hơn tất cả, bây giờ chỉ cảm thấy Thái Âm Môn làm việc quá đáng, trong lòng đều tức giận không ngớt.

Hà Sinh Mặc cũng là lão đại bất đắc dĩ: "Việc đã đến nước này, Lạc Cầu Chân quá nửa là chết rồi. Chuyện Ninh Dạ, điều tra nhưng không tìm được chứng cứ, ta thấy trước tiên vẫn là kéo dài một thoáng đi."

Nhạc Tâm Thiện lại lắc đầu: "Chưởng giáo, Ninh Dạ hiện tại hiềm nghi rất lớn, nếu như hắn thật sự chính là Bạch Vũ, người này lưu lại Thần Cung, với Thần Cung ta mối họa rất lớn a."

Phong Đông Lâm cười lạnh: "Ta đến là không nhìn ra mối họa gì, chỉ nhìn thấy Ninh Dạ làm bản phái lập công vô số. Mà lý do hắn bị hoài nghi, thế mà cũng là bởi vì hắn lập xuống công lao không thuộc về tu vi của hắn nên lập. Đại Điện Thủ, ta thấy ý nghĩ của ngươi rất có vấn đề a."

Nhạc Tâm Thiện nói: "Nhưng chính là bởi vì hắn, bản phái mới cùng Hạo Thiên Môn sinh oán."

"Đó là lỗi của hắn sao?" Phong Đông Lâm hỏi ngược lại.

Thời điểm không cần trốn tránh trách nhiệm, Phong Đông Lâm là công bằng.

Phong Đông Lâm cười lạnh nói: "Trên đời vốn vô sự, dong nhân tự nhiễu chi. Ninh Dạ không làm gì sai, bất luận là Hạo Thiên Môn vẫn là Thái Âm Môn, vấn đề đều không phải xuất ra ở trên người hắn. Vì vậy mà hoài nghi hắn, vạn nhất bị đệ tử phía dưới biết, lại là sẽ lạnh lẽo nhân tâm."

"Vì vậy ngươi liền nửa điểm không có hoài nghi?" Nhạc Tâm Thiện thẳng thắn hỏi ngược lại.

Phong Đông Lâm lắc đầu: "Không, ta cũng hoài nghi."

Di?

Ngươi có ý gì?

Phong Đông Lâm nói: "Ta hoài nghi, chỗ tốt Ninh Dạ đạt được từ trong Yên Vũ Lâu chi biến, hơn xa những gì hắn nói. Thậm chí thời điểm Ninh Dạ tại Liệt Châu, tại những nơi khác du lịch, cũng được không ít chỗ tốt, hắn đều giấu đi. Nhưng điều này thuộc về chuyện thường, cũng không có gì hiếm lạ."

Nguyên lai ngươi hoài nghi chính là cái này.

Nhưng không thể không thừa nhận, Nhạc Tâm Thiện hoài nghi có chút quá đáng, Phong Đông Lâm hoài nghi mới càng phù hợp lẽ thường.

Liền ngay cả Hà Sinh Mặc đều gật đầu nói: "Nếu như Lạc Cầu Chân tra ra vấn đề, hắn đã sớm hỏa phù đưa tin. Cho dù có chuyện, hắn cũng không đưa tin về, có thể thấy được đoạn thời gian đó, hắn cũng không có cái gì chứng minh vấn đề của Ninh Dạ. Ta thấy, đối với chuyện Ninh Dạ, tạm thời nên ổn thỏa. Cần phải lưu ý, nhưng không thích hợp quá độ. Như thực sự không yên lòng, sau này thời điểm dùng hắn, lưu thêm cái tâm nhãn là được. Chí ít, phải đợi sau khi Yên Vũ Lâu chi sự kết thúc lại tra!"

"Chính nên như vậy." Phong Đông Lâm hồi đáp.

Hắn không ngại lúc sử dụng Ninh Dạ lưu thêm một chiêu, nhưng muốn nói lại lần nữa phái người đi thăm dò —— ngươi hiện tại cũng không có người thích hợp đi tra, tra không ra vấn đề, sẽ chỉ tạo thành ảnh hưởng không tốt trong nội bộ.

Hắc Bạch Thần Cung đã cùng Hạo Thiên Môn, Thái Âm Môn giữa sản sinh mâu thuẫn, không thích hợp nội bộ tái động diêu.

Nghe Hà Sinh Mặc nói như vậy, Nhạc Tâm Thiện cũng chỉ đành đồng ý: "Nếu như thế, vậy vẫn chờ sau khi Yên Vũ Lâu chi sự kết thúc đi. Đúng rồi chưởng giáo, chuyện Lưu Kim Toa đã thành bọt nước, tiếp đó, chúng ta nên dùng biện pháp gì?"

Nghe được cái vấn đề này, Hà Sinh Mặc cũng rất là đau đầu.

Hạo Thiên Môn cũng đã có phát hiện, hiện tại mạc kệ dùng biện pháp gì, chỉ sợ bọn họ cũng sẽ phát hiện.

Nghĩ nghĩ, hắn nói: "Thực sự không được, chỉ có thể thỉnh Hạo Thiên Môn đồng thời xuất thủ, vẫn là chế tác Lưu Kim Toa, như vậy cũng có thể bớt đi rất nhiều thời gian."

"Chưởng giáo! Đây chính là một số lớn tư nguyên a!" Nhạc Tâm Thiện Phong Đông Lâm đồng thời đau lòng.

Hà Sinh Mặc hừ một tiếng: "Các ngươi không phải muốn phòng Ninh Dạ sao? Nếu như Ninh Dạ thật có vấn đề, động hướng trong Thần Cung sợ là không gạt được hắn, để Hạo Thiên Môn làm hậu chiêu cho chúng ta, có lẽ chính là lựa chọn tốt nhất."

Nghe nói như thế, Nhạc Tâm Thiện cùng Phong Đông Lâm nhìn nhìn lẫn nhau, đồng thời nói: "Vẫn là để bọn họ đánh tiền trạm thì hơn!"

Tử đạo hữu bất tử bần đạo, thời khắc này bọn họ vẫn là lựa chọn bán minh hữu.

Chương 160 : Lôi kéo

Chương 160: Lôi kéo

Thiên Mộc Sơn

Tổng bộ Mộc Khôi Tông.

Âm Vô Cữu cao tọa thượng thủ, đỉnh đầu cao quan, thân mang bạch y, hình dung tiều tụy, giống như tử thi.

Đây nên tính là phong cách tiêu chuẩn của các đại năng Mộc Khôi Tông, không chỉ có hắn, bao gồm Mộc Khôi Tông dưới trướng Thiên Thi Thiết Tiêu, Địa Thi Cổ La, Nhân Thi Ti Tà đều là một cái niệu tính.

Giờ phút này Tam Thi cùng Tứ Lão liền phân ngồi ở hai bên dưới tay Âm Vô Cữu.

Xuống chút nữa, chính là đám người Nguyên Mục Dã, Hà Giang Minh.

Năm vị Niết Bàn đại lão, tụ hội một đường, không hỏi cũng biết, nhất định là đang mở hội nghị gì đó trọng yếu.

Âm Vô Cữu đã nói: "Chuyện Vân Tuyệt Môn, các ngươi đều biết. Cảm thấy thế nào ?"

Địa Thi Cổ La hừ một tiếng: "Điền Viễn Trung cùng Cố Phong Hiên chết rồi, nhìn như là Thái Âm Môn gây ra, bất quá lừa được người khác, nhưng lừa gạt không được ta. Hừ, việc này nhất định là Ninh Dạ đang giở trò quỷ."

Âm Vô Cữu không lên tiếng, mà là nhìn hướng Tử Lão: "Tử Lão, ngươi thấy thế nào?"

Tử Lão cười nói: "Cái này không có gì khó nhìn ra. Người khác không biết Ninh Dạ, chúng ta còn không biết sao?"

Cổ La sắc mặt chìm xuống: "Tử Lão ngươi có ý gì?"

Tử Lão trực tiếp nói: "Ý tứ chính là ngươi không cần ở chỗ này show trí lực đáng thương của ngươi, mọi người đều vừa nhìn đã hiểu, Ninh Dạ cũng biết không thể nào lừa gạt được chúng ta."

Một phát phản pháo mạnh mẽ, chọc cho Cổ La tức giận trực tiếp đứng dậy.

Âm Vô Cữu giơ tay nhấn một cái: "Đừng kích động."

Hắn nói chuyển hướng Tử Lão: "Vậy là, Ninh Dạ là ăn chắc chúng ta sẽ không làm khó hắn?"

Tử Lão 'ân' một tiếng: "Hắn tốt xấu cho chúng ta cái bậc thang."

Hồi đáp của Thư Vô Ninh, không phải dùng để thoát khỏi hiềm nghi, mà chính là cho Mộc Khôi Tông bậc thang.

Lần này liền ngay cả Thiết Tiêu đều không hài lòng: "Hắn cho chúng ta bậc thang, chúng ta liền phải xuống? Ninh Dạ là càng lúc càng kiêu ngạo a."

Tử Lão không lên tiếng, chỉ là liếc nhìn Nguyên Mục Dã.

Nguyên Mục Dã hiểu ý, vội nói: "Ninh Dạ cánh chim đã cứng, từng chính miệng đã nói, không để ý bại lộ thân phận."

Ti Tà giọng nói khàn khàn: "Vì vậy ý của ngươi là, Vân Tuyệt Môn liền như thế cho hắn?"

"Hắn muốn, cho hắn là được. Kỳ thực Ninh Dạ cũng không có giấu chúng ta, hắn muốn chấn chỉnh lại Thiên Cơ Môn, Vân Tuyệt Môn chính là căn cơ của hắn."

"Thiên Cơ Môn tuyệt đối không thể trùng kiến!" Đám người Thiết Tiêu đồng thời nói.

Tử Lão lại lắc đầu: "Thiên Cơ Môn tới nay đều không trọng yếu."

Ân?

Âm Vô Cữu đến là minh bạch ý tứ của hắn: "Đúng, Thiên Cơ Môn lúc trước cũng từng tồn tại, nhưng có khi nào dấy được sóng gió. Thất thế môn phái, cho dù thời đại thượng cổ huy hoàng thế nào, cũng khó quật khởi. Trọng yếu không phải Thiên Cơ Môn, là Ninh Dạ, là Thiên Cơ Điện."

Tử Lão liền chưởng giáo mặt mũi cũng không cho: "Thiên Cơ Điện cũng không trọng yếu, trọng yếu chỉ là Ninh Dạ."

Hàng này lên tiếng xưa nay như vậy.

Hắn tuy rằng mới vừa vào Niết Bàn, nhưng thực lực nghiễm lại đã là đệ nhất cường giả của Mộc Khôi Tông, càng là chỗ dựa lớn nhất của Mộc Khôi Tông đối kháng Hắc Bạch Thần Cung —— nhìn từ bề ngoài Niết Bàn cảnh, Mộc Khôi Tông đã nhiều hơn một cái so với Hắc Bạch Thần Cung, hơn nữa còn là Tử Lão phi đồng phàm hưởng.

Ngũ Sát Ngũ Tuyệt Ngũ Khôi Thần Trận của hắn, nếu như không nắm giữ thần khí, Âm Vô Cữu cũng không nắm chắc đối kháng.

Thực lực chính là chỗ dựa lên tiếng của tu tiên giả, vì vậy Tử Lão muốn nói thế nào liền nói như thế.

Âm Vô Cữu cười nói: "Thiên Cơ Điện chú định khó hoàn chỉnh, xác thực Ninh Dạ càng trọng yếu chút. Vậy ý của ngươi là. . ."

Tử Lão hồi đáp: "Đã có Thiên Cơ Môn, Ninh Dạ cũng chẳng khác nào nhiều thêm cái ràng buộc, đây là chuyện tốt. Trước đây, chúng ta có thể nắm bắt thân phận của hắn, hiện tại hắn không để ý thân phận, quan tâm thân phận của hắn chỉ là chúng ta. Hiện tại, chúng ta cần một thứ mới để có thể nắm bắt hắn, Vân Tuyệt Môn chính là."

Mọi người đã minh bạch ý tứ của hắn, dồn dập cho rằng có lý.

Cổ La nhưng hừ nói: "Hắn muốn Vân Tuyệt Môn, nói thẳng là được, hà tất như vậy. Cố Phong Hiên cũng coi như là nhân tài hiếm có, thật đáng tiếc. Đáng ghét nhất là, người này chưa bao giờ đem Mộc Khôi Tông ta để ở trong mắt."

Đối với các đại lão mà nói, bị không để ý tới mới là đáng phẫn nộ nhất.

Tử Lão khẽ cười: "Hắn chính là lập chí muốn tiêu diệt Hắc Bạch Thần Cung, Thái Âm Môn cùng Hạo Thiên Môn, chí hướng như vậy, lại phải đem Mộc Khôi Tông để ở trong lòng, há không buồn cười?"

Cổ La tức điên: "Ngươi đến cùng là ở bên nào?"

"Chỉ nói là lời nói thật mà thôi." Tử Lão nở nụ cười: "Ta và các ngươi không giống nhau, xuất thân vi hàn, then chốt tộc độ đi lên vẫn tính nhanh, còn chưa kịp quên vấn đề của hạ tầng, cũng còn nhớ rất nhiều lời thật. . . Mà các ngươi. . . Có lẽ đã thật lâu không được nghe nói thật rồi."

Nghe nói như thế, Âm Vô Cữu cũng trệ trệ, thở dài một tiếng: "Đúng a, đã thật lâu không có ai giảng chân thoại với chúng ta rồi."

Thân là thượng vị giả, lại có mấy người dám chân chính nói ra nghịch nhĩ trung ngôn?

Các đại lão tính khí bất hảo, hơi có không thuận, lập tức sát chi.

Có lẽ có cái kia dễ tính, khí độ lớn, nhưng 100 câu trung ngôn, chỉ cần phạm sai lầm một câu, vẫn như cũ liền khả năng đưa tới họa sát thân.

Rất nhiều người ý nghĩ thay đổi, chính là tại trong loại hoàn cảnh không được nghe nói thật này.

Cho tới Tử Lão, như hắn đã nói, nhân tấn thăng quá nhanh, chí ít còn chưa kịp thoát ly hoàn cảnh nói thật kia, tư tưởng của hắn, trái lại càng tiếp cận chân thực.

"Bất quá. . ." Âm Vô Cữu vẫn là nói: "Ninh Dạ làm như thế, vẫn còn có chút quá đáng. Cũng tổng không thể để hắn tùy theo tính tình càn quấy tiếp. Bằng không, Mộc Khôi Tông ta chẳng phải là tùy ý hắn nắm mũi dẫn đi?"

Tử Lão trực tiếp nói: "Kỳ thực có một số việc, không ngại nghĩ ngược lại."

"Nói thế nào?"

"Trước đây là Mộc Khôi Tông ta ngoài sáng, Ninh Dạ ở trong tối. Bây giờ hắn thông qua Thư Vô Ninh triệt để chưởng khống Vân Tuyệt Môn, lại đã biến thành Vân Tuyệt Môn ngoài sáng, Mộc Khôi Tông ta ở trong tối."

Âm Vô Cữu mắt sáng lên: "Ý của ngươi là nói. . ."

Tử Lão nhẹ nhàng gật đầu: "Ninh Dạ tuy rằng thanh lý Cố Phong Hiên cùng Điền Viễn Trung, nhưng chung quy không thể nào đem hết thảy người Vân Tuyệt Môn của Mộc Khôi Tông đều giết sạch. Một lần nữa sắp xếp, lúc cần thiết lại cài vào một ít người mới. Vân Tuyệt Môn chính tại giai đoạn trưởng thành, chính là thời điểm thích hợp nhất cài vào nhân thủ."

Chúng nhân đại hỉ: "Biện pháp này được!"

Âm Vô Cữu ha ha cười rộ lên: "Ta vẫn cho là ngươi chống đỡ Ninh Dạ."

Tử Lão gật đầu: "Ta chống đỡ hắn, là bởi vì hắn có thể giúp chúng ta làm được chuyện chúng ta làm không được. Ta phản đối, cũng chỉ là phương thức xử sự của các ngươi. Nhưng vô luận thế nào, ta đều sẽ không quên ta là người của Mộc Khôi Tông."

Nguyên Mục Dã lo lắng nói: "Có một vấn đề."

"Cái gì?"

"Ninh Dạ có Côn Lôn Kính, Vấn Thiên Thuật, nếu là ám tử, không gạt được hắn."

"Vì vậy còn phải lôi kéo một người." Tử Lão hồi đáp.

"Ai?"

"Thư Vô Ninh." Tử Lão hồi đáp.

Lời này vừa ra, chúng nhân giật nảy cả mình.

Hà Giang Minh trực tiếp nói: "Thư Vô Ninh là đệ tử Ninh Dạ, nàng không thể nào phản bội Ninh Dạ."

"Nhưng nếu như nàng phản bội, Ninh Dạ là vô pháp sớm biết, đúng không?" Tử Lão hỏi ngược lại.

Mọi người trệ trệ, phát hiện đúng thật là như vậy.

Bởi vì Thư Vô Ninh cũng biết Vấn Thiên Thuật.

Ninh Dạ là không thể nào dùng Vấn Thiên Thuật đi thăm dò người tương tự biết Vấn Thiên Thuật.

"Vấn đề là làm sao làm được?"

Tử Lão hồi đáp: "Thư Vô Ninh là cái nữ nhân có dã tâm. Có dã tâm, liền có ý nghĩ của chính mình, có theo đuổi của chính mình. Ninh Dạ đã từng nói với ta, bất kỳ chí tại cao xa chi nhân, đều không muốn chịu làm kẻ dưới. Ta, rất tán thành. Nếu như các ngươi là Thư Vô Ninh, các ngươi sẽ cam tâm vĩnh viễn làm một cái chưởng giáo khôi lỗi sao?"

Chúng nhân đồng thời gật đầu.

Càng là người có năng lực, càng là không cam lòng dưới người.

Thư Vô Ninh, nàng hẳn cũng là như vậy.

Chương 161 : Vĩ thanh

Chương 161: Kết thúc

Những ngày kế tiếp, tạm thời rốt cục không phát sinh nữa đại sự gì.

Ngoại trừ hai cọc.

Một kiện là Ma Môn đột nhiên tao ngộ tập kích.

Ma Môn tổng đà xưa nay thần bí, nhưng lần này, người tập kích nhưng đối Ma Môn tình huống rõ như lòng bàn tay. Mà Dương Chí Thiện Kinh Trường Dạ chết rồi, Ma Môn không còn cường giả, kết quả bị trắng trợn đánh cướp, nghe nói liền Ma Môn bí điển cùng vài món Ma Môn thần vật đều bị cướp . Còn cụ thể nhưng không người biết rõ, dù sao Ma Môn là người người hô đánh, ai cũng không khả năng vì vậy nổi bật.

Một kiện khác chính là Dương Thế Hồng chính thức nắm Cực Đạo Việt trở thành Trung Vương.

Mà Cực Đạo Việt đổi chủ, cũng từ mặt bên xác nhận cái chết của Việt Trọng Sơn.

Dương Thế Hồng càng là tuyên bố Việt Trọng Sơn là bị Hắc Bạch Thần Cung hại chết, nhất định phải tàn sát Hắc Bạch Thần Cung, vì Cực Chiến Đạo báo thù.

Chỉ là khẩu hiệu hô vang dội, hành động nửa điểm không có.

Đối với Dương Thế Hồng mà nói, hắn sơ đăng chủ vị, đang muốn lôi kéo nhân tâm, chỉnh đốn nội vụ.

Mà Hắc Bạch Thần Cung Hạo Thiên Môn cũng bởi vì đạt thành nhất trí, trước tiên khai phá Yên Vũ Lâu, mà tạm thời không dự định tại đại động can qua, Long Dương Phủ cũng đang toàn lực sáng tạo thay thế Long Dương Lệnh chi bảo.

Nhiều như vậy thế lực đều cần tu sinh dưỡng tức, đại chiến tạm thời là không dậy nổi, chỉ là tiểu tranh chấp nhưng không ngừng lên xuống, vẫn chưa ngừng lại.

Đông cảnh một vùng, Mộc Khôi Tông không ngừng thông qua Đông Phong Quan hướng Hắc Bạch Thần Cung phúc địa phát động xâm tập, làm cho Hắc Bạch Thần Cung sứt đầu mẻ trán.

Sau đó không lâu, Vệ Xuân Nguyên tự thân dẫn người đi tới Đông cảnh cùng Mộc Khôi Tông đại chiến một trận, trận này, trảm sát Mộc Quỷ một trong Cửu Sát của Mộc Khôi Tông, nhưng Hắc Bạch Thần Cung cũng tổn hại một người.

Tây Phong Tử.

Bất quá những thứ này liền đều không có quan hệ gì với Ninh Dạ.

Khoảng thời gian này chính hắn chỉ làm một chuyện, chính là lợi dụng thủ đoạn cùng năng lực của chính mình, giúp Dương Nhạc trở thành Giam Sát đường chủ, sau đó chính là an tâm tu hành, tận khả năng tại trong thời gian ba năm đạt đến Vạn Pháp đỉnh phong, thành tựu Vô Cấu, sau đó. . . Sau đó liền có thể vô địch thiên hạ.

Đúng, Ninh Dạ hiện tại tâm thái rất đơn giản.

Lão tử chỉ cần thành tựu Vô Cấu, liền có thể quét ngang Vô Cấu cảnh, coi như đấu Niết Bàn cũng có phần thắng.

Những năm gần đây thu được nhiều chỗ tốt như vậy, có nhiều tiền vốn như vậy, nếu như còn không thể dương mi thổ khí, Ninh Dạ đều cảm thấy bản thân bạch lăn lộn rất nhiều nỗ lực cùng tính toán như vậy.

Trì Vãn Ngưng luôn cảm thấy tuy rằng hắn phóng túng Hắc Bạch Thần Cung hoài nghi mình cố nhiên có mưu tính của hắn duyên cớ, nhưng về căn bản chính là hắn đã làm tốt dự định trở mặt động thủ.

Điểm này vị tất đã sai.

Năm tháng vội vã, đảo mắt thời gian ba năm trôi qua.

Bên ngoài ba năm, trong Thiên Cơ Điện chính là ba mươi năm, hiệu suất tu hành gấp ba, tương đương với trăm năm tu hành.

Ninh Dạ cùng Trì Vãn Ngưng rốt cục cũng chính thức thành tựu Vạn Pháp đỉnh phong.

Bất quá Ninh Dạ thành tựu không chỉ có là tu vi.

Trong Thiên Cơ Điện tu hành những năm này, Ninh Dạ cũng chính là đem lưỡng nghi vòng xoáy cùng chủng quang chi thuật của mình hoàn thiện, hình thành nên hai đại thần thông đặc hữu của hắn, phân biệt mệnh danh là Quang Ám Sát Chú, chính là chính diện sát phạt chi thuật, kỳ thực không phải chú thuật. Ninh Dạ xảo trá quen rồi, cố ý làm cái danh tự không tương xứng cùng đặc tính thần thông, sau này dùng đến, hô một tiếng xem Quang Ám Sát Chú của ta, không biết còn tưởng rằng là chú thuật, ứng đối không đúng, phản thụ hại.

Thứ sau thì là Quang Phệ, lại là một môn pháp môn ám sát cực kỳ cường đại, bởi vì là ám sát chi pháp, cũng không cần thiết động thủ cước tại trên danh tự.

Cho tới Công Tôn Điệp, nha đầu này ở bên ngoài chơi thời gian tương đối dài, còn kém một chút. Cũng may mắt thấy chính mình bị rơi xuống, cũng rốt cuộc biết kiềm chế, đặc biệt trở về cùng với Ninh Dạ một trận, nỗ lực truy đuổi tiến độ, phỏng chừng tối đa nửa năm cũng có thể đạt đến đỉnh phong.

Cho tới Cừu Bất Quân, hắn hơn 2 năm trước liền Vạn Pháp đỉnh phong, sau đó tại dưới sự giúp đỡ của Cấn Tự Bí tấn thăng Vô Cấu.

Bất quá chính là bởi vì tấn thăng Vô Cấu rồi, lão đầu tử rất là ở bên ngoài chu du hai năm, sau đó mới lấy kỳ ngộ làm danh (nghĩa) trở về.

Ôn Tâm Dư thấy hắn thế mà Vô Cấu, cũng rất là kinh ngạc. Bất quá nếu đã thành tựu Vô Cấu, cũng không tiện để hắn làm người hầu nữa, kết quả liền là Cừu Bất Quân thế mà trở thành lại một cái mới nhận chức Thập Nhị Thiên Cương, phụng bồi ghế cuối, vị liệt sau Tuyệt Vô Thường.

Ngày xưa lão bộc lắc mình biến hóa, vượt long môn rồi, trong lúc nhất thời đến là trở thành đề tài câu chuyện cho mọi người.

Ninh Dạ cùng Trì Vãn Ngưng, thì tại sau khi tấn thăng, lấy Vô Thiên Thuật ẩn giấu tu vi của chính mình, cũng không người biết.

Mà tại sau khi tấn thăng chuyện đầu tiên Ninh Dạ làm chính là vận dụng Côn Lôn Kính, Vấn Thiên Thuật, lại tiêu hao cường đại nguyên thần đối với hết thảy nhân vật có thể thôi diễn ở Hắc Bạch Thần Cung tiến hành thôi diễn.

Một lần thôi diễn này chính là ba ngày ba đêm.

Ba ngày sau, Ninh Dạ nói: "Ngưng nhi, ngươi có biết. . . Nguyên lai Hà Sinh Mặc kỳ thực không chỉ có một đứa con trai là Hà Nguyên Thánh. . . Hắc hắc, Hắc Bạch Thần Cung này xấu xa tin tức, thật sự là không thiếu đây!"

Hắn nói bắt đầu cười ha hả.

Hai tháng sau.

Động phủ của Phong Đông Lâm.

"Ngươi rốt cục bỏ được xuất quan. Ngô, xem ra không tệ, ba năm tu hành, thế mà đã sắp hậu kỳ, tốc độ này của ngươi thật sự rất nhanh a." Phong Đông Lâm có ý vị khác lên tiếng.

Ninh Dạ hiểu ý tứ hắn, cười nói: "Yên Vũ Lâu bên kia, xác thực ẩn giấu không ít chỗ tốt, Phong điện chớ trách."

"Không sao, ta nghe nói rồi. Ngươi đoạn thời gian đó, chính là bán không ít pháp bảo đây."

Ninh Dạ thật ngại quá nở nụ cười: "Lúc này là thật xử lý gần như là đủ rồi."

Tin tức này là hắn tận sức lưu lộ ra, cũng coi như là cho tu vi của chính mình tinh tiến một câu trả lời.

Phong Đông Lâm nói: "Hừ, chỉ là chút pháp bảo phổ thông mà thôi, thần khí đây? Ngoại trừ Lưu Thương Kính cùng Hoặc Tâm Hoàn, còn có cái gì?"

Ninh Dạ một mặt sầu khổ: "Thật sự không còn. Không tin ngài nhìn!"

Ninh Dạ vỗ vỗ thân thể.

Phong Đông Lâm hừ một tiếng: "Ngươi liền giấu giấu diếm diếm đi, ta là không tin ngươi không có giấu làm của riêng, nhưng mà, đó cũng là bản lĩnh của ngươi, chỉ cần ngươi không phải đem Yên Vũ Lâu dọn sạch rồi, sau đó lại để chúng ta chạy qua là được."

"Cái kia làm sao có khả năng. Ngọc Thanh Huyền, Thiên Ca Kiếm, Minh Thúy Địch, Vô Tâm Vũ, Vạn Dân Tán, Kim Long Đỉnh, Liệt Thần Đao. . . Cửu Đại thần khí, đều ở nơi đó đây." Ninh Dạ một hơi nói ra tên chín cái thần khí, nghe Phong Đông Lâm cũng tâm động không ngừng.

"Được, rất tốt!" Phong Đông Lâm gật đầu: "Nếu đã là như vậy, vậy thì không thể tốt hơn. Còn có không tới trăm ngày, Lưu Kim Toa liền có thể hoàn thành rồi. Đến lúc đó, ngươi liền có thể đi cùng với chúng ta."

"Vâng! Đệ tử tuân mệnh!" Ninh Dạ lớn tiếng đáp.

"Bất quá Vãn Ngưng liền không cần đi." Phong Đông Lâm bồi thêm một câu.

Ngô, lại là con tin sao?

Ninh Dạ minh bạch ý tứ của Phong Đông Lâm.

Từ khi đối với Ninh Dạ đã có hoài nghi, rất nhiều chuyện Hắc Bạch Thần Cung liền sẽ làm sẵn phòng bị.

Nếu như Yên Vũ Lâu nơi đó có vấn đề, như vậy Trì Vãn Ngưng lưu lại Hắc Bạch Thần Cung liền tất nhiên gặp xui xẻo.

Nhưng mà đây cũng chính là điều Ninh Dạ chờ mong.

Lộ ra đầy mặt không tình nguyện, Ninh Dạ ân một tiếng, cuối cùng còn bù một câu: "Vãn Ngưng có thể không đi, nhưng phải tính một phần."

Phong Đông Lâm cười mắng: "Tiểu tử ngươi, Nguyên Cực Thần Quang, Lạc Thủy Đan Thư, lại thêm Lưu Thương Kính cùng Hoặc Tâm Hoàn, ngươi một cái Vạn Pháp cảnh đều có bốn cái thần khí, còn chưa biết thế nào là đủ."

Hừ, ngươi còn không thêm Lưỡng Nghi Càn Khôn Quyển, Chí Ác Kiếm cùng Thiên Cơ Điện thập thần khí đây.

Ninh Dạ hiện tại là điển hình thần khí bảo bảo, lại vẫn là cợt nhả: "Ai sẽ thấy đủ đây?"

"Đúng a." Phong Đông Lâm thở dài một tiếng: "Ai sẽ thấy đủ đây. Được rồi, nếu như chuyến này thuận lợi, hứa ngươi lại được một kiện. Không phải ta nói ngươi, thần khí nhiều không phải chuyện tốt, ngươi tu vi không tới, thứ nhất khó có thể phát huy tác dụng thần khí, thứ hai dễ bị sát kiếp."

"Phong điện yên tâm, lần này qua đó, ta chỉ cầu một kiện thần khí, còn lại liền đều chiết đổi thành tư nguyên tu hành, tranh thủ sớm ngày tấn thăng Vô Cấu."

"Ngươi coi Vô Cấu là rau cải trắng, nói tấn thăng liền tấn thăng?" Phong Đông Lâm cười mắng: "Bao nhiêu Vạn Pháp đỉnh phong liền kẹt ở một tầng này. Bất quá ta xem trọng tiểu tử ngươi, có lẽ ngươi thật có thể thành."

Trở lại Vị Ương Phủ, Ninh Dạ tiến vào Thiên Cơ Điện.

Công Tôn Điệp chính ở trong đó tu hành.

Ninh Dạ nói: "Kế hoạch đã định, sau trăm ngày, chính là thời gian đi Yên Vũ Lâu."

"Gấp như thế? Cô nãi nãi ta đến lúc đó không hẳn có thể thành tựu đỉnh phong." Công Tôn Điệp tính toán một chút, thật giống còn kém một điểm thời gian như vậy, gấp muốn thổ huyết.

Bắt đầu hối hận bản thân ở bên ngoài lãng quá nhiều thời gian rồi.

"Vì vậy ngươi cũng không cần phải đi, lưu lại chỗ này phối hợp Vãn Ngưng."

"Thiết!" Công Tôn Điệp nhếch mép: "Vậy quá vô vị. Lại nói đại đạo đồng truyện, ngươi biết ta cũng biết, dựa vào cái gì ngươi có thể tấn thăng nhanh như vậy ta liền không được a."

Chỉ là lời này lừa gạt mình đều gạt không được đi, tâm tình càng lúc càng khó chịu, liền cảm thấy là đồng truyền không đủ ra sức, hận không thể ôm lấy Ninh Dạ tăng ca "Đồng truyền" một phen.

Ninh Dạ thì chuyển đối với Trì Vãn Ngưng nói: "Ngươi sẽ lưu lại, cùng Điệp nhi phối hợp với nhau."

Trì Vãn Ngưng cười nói: "Chính là ngươi chờ mong, đúng không?"

Ninh Dạ gật gật đầu: "Là thời điểm cùng Hắc Bạch Thần Cung tính toán một chút tổng nợ rồi. Thông báo Mộc Khôi Tông đi, cơ hội của bọn họ đến rồi."

Người người đều muốn chỗ tốt, người của Hắc Bạch Thần Cung đi Yên Vũ Lâu lần này, tuyệt đối sẽ không ít, càng sẽ không nhược.

Vào lúc này nếu như Mộc Khôi Tông quy mô lớn xâm chiếm Cửu Cung Sơn, lại có Trì Vãn Ngưng Công Tôn Điệp nội bộ sách ứng, tuyệt đối sẽ tạo thành thương tổn to lớn cho Hắc Bạch Thần Cung.

Mà tại Hắc Bạch Thần Cung đặt cược lớn, cũng liền ý nghĩa rằng Mộc Khôi Tông đối với Yên Vũ Lâu bên kia tất nhiên phải có từ bỏ.

Đây chính là kế hoạch của Ninh Dạ.

Đại cục cùng bảo vật, các ngươi chỉ có thể chọn một mà thôi.

Trọng yếu nhất chính là, các ngươi còn phải nghe lời.

Chương 1 : Vạn Hoa Cốc (thượng)

Chương 1: Vạn Hoa Cốc (thượng)

Yên châu.

Vạn Hoa Cốc.

Vạn Hoa Cốc nói là một cốc, nhưng kỳ thực là một thân cây.

Một khỏa siêu cấp cự đại thần thụ, Trường Thanh Bất Lão Tùng.

Nó cắm rễ tại trên một toà Phá Giới Bi, bi thụ liên kết, thụ khai ngàn tầng, tuy chỉ một thụ, nhưng cao có thể che trời, trực nhập vân tiêu, viễn vọng như kình thiên nhất trụ.

Một ngọn núi cao liền giá tại trên cây này, bị phân cách thành 1,300 cái đại đại tiểu tiểu đỉnh núi, phân bố tại các cành cây của Trường Thanh Bất Lão Tùng.

Điều này cũng khiến cho Bất Lão Thần Thụ xem ra càng giống một toà sơn phong thẳng tắp, chỉ có thâm nhập nội bộ, mới có thể nhìn thấy bộ phận kết cấu dạng thụ.

Cũng nhân kết cấu thụ trạng độc đặc, khiến cho ngọn núi trát tại trên cây này kết cấu đặc biệt, đâu đâu cũng có khe lạch sơn cốc, giữa đỉnh núi cùng đỉnh núi, là vô số cao thấp chằng chịt, nếu không dùng phi hành chi thuật, sợ sẽ là nửa bước khó đi.

Vạn Hoa Cốc nguyên danh Vạn Cốc, kỳ thực chỉ chính là nơi này phong cốc khắp nơi, hào xưng Vạn Cốc.

Sau đó bị một đám nữ tử chiếm cứ, mới thành Vạn Hoa Cốc.

Vạn Hoa Cốc bốn mùa như xuân, vĩnh viễn nở đầy hoa tươi.

Chính bởi vậy, các cốc cũng đa phần lấy hoa làm tên.

Thược Dược Cốc.

Một tên thải y nữ tử vội vã bay qua, tiến vào trước một chỗ hốc cây, nhẹ nhàng gõ mấy lần, hốc cây tự mở ra.

Nữ tử tiến vào trong động, dọc theo trống rỗng trong cành cây một đường tiến lên, mãi đến tận phần cuối, lại là một phiến liễu ám hoa minh, hóa ra là ra khỏi thụ đạo (đường trong thân cây), là tới trong một mảnh tân cốc.

Lâm Lang Thiên chính ngồi ở nơi đó, lấy tay chống trán, đối diện ngồi Cố Tiêu Tiêu, đang cùng nàng đánh cờ.

Liền thấy Cố Tiêu Tiêu hạ cờ sát phạt ác liệt, Lâm Lang Thiên bại cục đã định, thời khắc này chính đang suy tư đây.

Thấy Lâm Lang Thiên chậm chạp không hạ, Cố Tiêu Tiêu nói: "Sư thúc a, ngươi cũng đừng nghĩ nữa. Ngươi nghĩ nhiều hơn nữa cũng vô ích, then chốt ngươi căn bản liền không có nghĩ chuyện cờ."

Lâm Lang Thiên liếc nàng một cái, tiện tay hạ cờ: "Ta nghĩ cái gì, ngươi biết được sao."

"Ta như không biết mới kỳ quái đây." Cố Tiêu Tiêu lại hạ một quân: "Đại thế đã thành, sư thúc lại thua nha."

Lâm Lang Thiên cũng không để ý, hất đi bàn cờ: "Không chơi nữa."

Thải y nữ tử kia đi tới, dịu dàng thi một lễ: "Tham kiến Tiên Tôn, tham kiến Cố cô nương."

"Chuyện gì?"

"Chưởng giáo cho mời."

Lâm Lang Thiên ôm trán một cái: "Ta chỉ sợ nàng tìm ta, không cần hỏi, nhất định là lại có chuyện gì. Linh chi, ngươi nói với chưởng giáo một tiếng, liền nói ta thân thể không thoải mái, không thể gặp người."

Linh chi hé miệng khẽ cười: "Tiên Tôn ngươi kiếm cớ cũng không tìm cái tốt một chút. Lấy tu vi của ngài, nếu thân thể còn không thoải mái, vậy thì chính là đại sự rồi."

Lâm Lang Thiên thở dài: "Ta coi như tìm cớ gì, nàng cũng đều sẽ không tin. Ai nha thật đau đầu, đúng là không muốn đi a."

Đúng vào lúc này, xa xa truyền đến một tiếng hừ khẽ: "Lâm Lang, cho ngươi mặt mũi ngươi còn không muốn đúng không? Còn không ngoan ngoãn lăn qua cho bản tôn!"

Lâm Lang Thiên bị dọa cho nhảy dựng: "Đã biết, giờ liền đến."

Vội đứng lên, đang muốn rời đi, quay đầu lại nhìn nhìn Cố Tiêu Tiêu, nói: "Ngươi đi cùng với ta."

Cố Tiêu Tiêu kinh hãi: "Ta một cái tiểu bối, đi làm cái gì?"

Lâm Lang Thiên nói: "Ta có trực giác, lần này chưởng giáo tìm ta, hơn nửa có quan hệ cùng Ninh Dạ."

Cố Tiêu Tiêu vừa nghe lời này, vội vàng đứng dậy nói: "Ta đi là được."

Lâm Lang Thiên ống tay áo vung lên, bình địa xuất hiện một đóa hoa. Nàng bao bọc Cố Tiêu Tiêu hướng về trong hoa tâm kia nhảy một cái, cánh hoa hợp lại, đã tiêu thất vô tung, sau một khắc hai người đã xuất hiện tại đại điện trên đỉnh núi.

Trên đại điện, Phượng Tiên Lung ngồi ở trên cao, đỉnh đầu phượng quan, một phái ung dung hoa quý phong thái.

Hạ thủ liền là đám người Lưu Vân Tiên Tôn.

Trước đường nhất hoa thịnh phóng, Lâm Lang Thiên cùng Cố Tiêu Tiêu xuất hiện.

Nhìn thấy Lưu Vân Tiên Tôn, Cố Tiêu Tiêu thè lưỡi ra: "Sư phụ."

Sau đó đối Phượng Tiên Lung thi một lễ: "Bái kiến chưởng giáo."

Phượng Tiên Lung khẽ vuốt cằm, đến cũng không để ý nàng tham gia loại trọng hội này.

Lưu Vân Tiên Tôn hừ một tiếng: "Trong mắt ngươi còn có cái sư phụ này sao? Ngày ngày chỉ biết chạy tới chỗ của sư thúc, đều sắp không biết Lưu Vân Các ở đâu chứ?"

Cố Tiêu Tiêu thè lưỡi ra, tiến lên vì Lưu Vân Tiên Tôn bóp vai, kéo dài ngữ điệu nói: "Sư phụ, ngài cả ngày chính là tu hành. Đệ tử trong lúc rảnh rỗi, liền tìm sư thúc chỉ điểm một chút. Trong cốc này, ngoại trừ ngài, liền thuộc về sư thúc đối với ta tốt nhất."

"Đúng vậy, bí mật nhỏ giữa các ngươi, nhưng mà nhiều đếm không hết đây." Lưu Vân Tiên Tôn dùng hung ác trừng nàng một cái.

Cố Tiêu Tiêu thè lưỡi ra: "Nào có thể giấu giếm được sư phụ ngài cái nào."

Phía trên Phượng Tiên Lung đã nói: "Nếu đã biết không gạt được, cần gì phải lại giấu."

Lúc nàng nói lời này, là nhìn Lâm Lang Thiên.

Lâm Lang Thiên ngượng nghịu mấy cái: "Nếu như các ngươi đều rõ ràng, cần gì phải hỏi ta nữa."

"Hỏi ngươi, là xem xem ngươi đến cùng có phải là đem Luyến Điệp truyền cho Ninh Dạ." Lưu Vân Tiên Tôn đã nói.

Nghe nói như thế, Lâm Lang Thiên thân thể run lên, cúi đầu không dám nói.

Phượng Tiên Lung tức giận hầm hừ nói: "Lâm Lang, ngươi thật là giỏi. Luyến Điệp là tiên thuật trong môn phái đặc biệt vì ngươi nghiên cứu, ngươi thế mà giao cho người ngoài, dùng tới đối phó ngươi! Ngươi còn có chút cốt khí nào không?"

Lâm Lang Thiên cúi đầu nói: "Này không phải cũng là không cách nào a."

Lưu Vân Tiên Tôn đã nói: "Vẫn may lúc trước đã sớm chuẩn bị. Ninh

Dạ như lấy này tới đối phó ngươi, tất nhiên phản gặp tai hoạ ương."

"A?" Lâm Lang Thiên giật nảy cả mình: "Luyến Điệp các ngươi truyền cho ta là giả?"

"Chuyện cười, đó nguyên bản liền là tiên pháp nghiên cứu đề phòng ngươi xương cốt nhuyễn, sao có thể đem đồ thật cho ngươi!" Phượng Tiên Lung hừ nói: "Thật sự coi trong môn phái đều là kẻ ngu a."

Lâm Lang Thiên cúi đầu không dám nói.

"Đáng tiếc, thời gian dài như vậy, hắn thế nhưng không dùng cái này đối phó ngươi, đến vẫn tính là cái quân tử." Lưu Vân Tiên Tôn nói.

Lâm Lang Thiên chỉ cảm thấy ủy khuất không ngớt.

Hóa ra ta chính là cái mồi nhử a.

Trong lòng bất phẫn: "Nếu đã như vậy, hiện tại lại nói cho ta làm chi."

"Xú nha đầu, cùng người ngoài đến không thấy ngươi khẩu khí cứng như vậy." Phượng Tiên Lung trừng nàng một chút: "Gần nhất tu hành thế nào? Vì sao còn không thấy đột phá? Tử Lão đã tấn thăng Niết Bàn, ngươi là người duy nhất trong môn phái ta có thể so sánh Tử Lão, sao có thể lạc hậu hơn hắn!"

"Lẫn nhau cũng đã là minh hữu, còn tranh cái gì a." Lâm Lang Thiên lầm bầm, bất quá nàng cũng biết lời này không thảo hỉ, lại vội vã đổi giọng: "Gần nhất cũng không biết sao, luôn cảm thấy chênh lệch chút gì. Còn kém một đường, lại cho ta chút thời gian, hẳn là là được."

"Lại cho ngươi thời gian? Đã sắp đổi trời rồi, nào còn có thời gian cho ngươi!"

"A?" Lâm Lang Thiên giật mình: "Sắp phát sinh cái gì chuyện?"

Đám người Phượng Tiên Lung nhìn nhìn lẫn nhau.

Cố Tiêu Tiêu hiểu ý: "Đệ tử xin cáo lui."

"Không cần. Việc này có quan hệ cùng Ninh Dạ, ngươi cũng lưu lại đi." Lưu Vân Tiên Tôn đã nói.

Quả nhiên là có quan hệ Ninh Dạ sư phụ a, thế nhưng khiến ta lưu lại. . . Đó chính là nói, không phải đối địch với hắn?

Vậy thì tốt.

Cố Tiêu Tiêu đáy lòng thở phào một hơi.

Lâm Lang Thiên đã nói: "Sắp phát sinh chuyện gì sao?"

Phượng Tiên Lung nói: "Vài ngày trước, Mộc Khôi Tông đưa đến tin tức, hy vọng có thể liên thủ với chúng ta, tại Đông cảnh Mặc Châu chế tạo chiến sự."

"Đã sắp khai chiến?" Lâm Lang Thiên vừa nghe muốn đánh liền đau đầu.

Lúc này mới yên tĩnh bao lâu a.

"Không đơn giản như vậy." Phượng Tiên Lung nhưng hừ một tiếng: "Mộc Khôi Tông cho là chúng ta không biết, thế nhưng người của chúng ta tại Hạo Thiên Môn cùng Mộc Khôi Tông, đã chiếm được một cái tin tức. Như không sai lầm, như vậy rất khả năng. . . Hắc Bạch Thần Cung cùng Hạo Thiên Môn sắp có dị động. Mộc Khôi Tông vào lúc này mời mọc chúng ta xuất động, túy ông chi ý bất tại tửu a!"

Chương 2 : Vạn Hoa Cốc (hạ)

Chương 2: Vạn Hoa Cốc (hạ)

Nghe được Phượng Tiên Lung lên tiếng, Lâm Lang Thiên đã sáng tỏ ý của nàng.

Sau đó mặt một khổ: "Chưởng giáo ngươi biết, ta thụ Luyến Điệp ảnh hưởng, không thể nói."

"Mới phải tạ ngươi dẫn theo Tiêu Tiêu đến a." Lưu Vân Tiên Tôn đã nhìn hướng Cố Tiêu Tiêu: "Tiêu Tiêu a, những năm này, sư phụ đãi ngươi thế nào?"

Cố Tiêu Tiêu cúi đầu: "Sư phụ đãi đệ tử, đó là cực tốt."

Lưu Vân Tiên Tôn tiếp tục: "Ta biết thời điểm Yên Vũ Lâu có chuyện, ngươi cùng Lâm Lang cũng ở bên kia. Vào lúc ấy, các ngươi biên một bộ lời nói dối để ứng phó. Ngươi có biết, chúng ta vì sao biết rõ ngươi nói dối, lại không có chọc thủng?"

Cố Tiêu Tiêu gật đầu: "Sư phụ là muốn cho ta cơ hội."

"Đáng tiếc, ngươi vẫn luôn không có chủ động. Ta rất thất vọng." Kế Lưu Vân trực tiếp nói.

Cố Tiêu Tiêu rầm một tiếng quỳ xuống: "Sư phụ tha thứ cho đệ tử, sư phụ Ninh Dạ đối với đệ tử cũng là cực tốt. Lần kia tại Hải Châu, chúng ta cũng không có đưa đến tác dụng gì, không giúp đỡ được hắn, nhưng bạch được rất nhiều chỗ tốt. Thực sự không thể bán đứng hắn để lấy niềm vui của sư phụ."

Lưu Vân Tiên Tôn gật đầu: "Khô Vĩ Tiên, Thiên Vân Đoạn, Tiếp Tinh Liên, Ninh Dạ đối với các ngươi quả thật không tệ."

Ba loại này chính là lúc trước Ninh Dạ cho hai người bọn họ, Khô Vĩ Tiên được từ Dương Chí Thiện, pháp bảo siêu nhất phẩm, Thiên Vân Đoạn được từ Tuyết Thiên Hồng, hạ phẩm thần khí, Tiếp Tinh Liên được từ cái lão đầu Yên Vũ Lâu bị Ninh Dạ một Diệt Thần Nỗ bắn chết kia, quan tài cùng xiềng xích đều là thần vật, quan là Trấn Âm Quan, không phải chiến đấu thần vật, nhưng người nhập trong đó, sinh cơ bảo lưu, vạn năm bất tử, bị Ninh Dạ dùng chống đỡ đại trận ở Yên Vũ Lâu. Tiếp Tinh Liên liền là một kiện tu hành bảo vật, khiến người cho dù tại dưới hoàn cảnh cực đoan cũng có thể tu hành, thông thường thích hợp với tu luyện đặc thù thần thông dưới hoàn cảnh đặc thù, năng lực chiến đấu cũng có, nhưng liền bình thường.

Mấy món bảo vật này cũng không phải rất thích hợp hai người bọn họ, vì vậy sau khi trở lại liền từng người giao cho môn phái, đổi lấy nhu cầu của mình.

Lâm Lang Thiên được một cây Bất Lão Hoa, tên tuy Bất Lão, nhưng không phải trú nhan chi vật, mà là một kiện phòng ngự hình chí bảo, có thể chống đỡ chú thuật.

Cố Tiêu Tiêu liền là được lượng lớn tư nguyên tu hành, tu vi nàng một đường đột phi mãnh tiến, đồng thời Tri Vi Giới cũng lần nữa giao cho nàng chưởng quản.

Phải nói, Vạn Hoa Cốc cho các nàng đãi ngộ cũng không tệ, có lẽ cũng là hi vọng các nàng có thể chủ động bàn giao sự thực đi.

Nhưng ý nghĩ của Lâm Lang Thiên cùng Cố Tiêu Tiêu lại là: Chúng ta đều đem thần vật nộp lên, có mấy lời liền không cần phải nói minh bạch như vậy rồi, mọi người trong lòng có phán đoán là được.

Bọn họ đến là muốn bảo trì hiểu ngầm, làm sao đám lão đại không phải nghĩ như vậy.

Thời khắc này từng cái từng cái dùng ánh mắt chỉ tiếc mài sắt không nên kim nhìn hai người, làm cho hai người rất khổ sở.

Cố Tiêu Tiêu bất đắc dĩ, chỉ có thể quỳ xuống nói: "Đệ tử biết sai rồi. Sư phụ muốn biết cái gì, đệ tử nói là được."

Trong lòng thì đang hô: Sư phụ a sư phụ, đừng trách ta bán ngươi, việc này vốn là không gạt được ngươi, lão nhân gia ngài hẳn là cũng rõ ràng trong lòng.

Phượng Tiên Lung đã nói: "Yên Vũ Lâu, có phải là bay đến cương sát thiên rồi?"

Cố Tiêu Tiêu cúi đầu: "Vâng."

"Hàn Cực Bí Cảnh chi sự, kỳ thực vì Lưu Kim Toa, đúng không?"

"Ngài đã rõ ràng còn hỏi." Cố Tiêu Tiêu lầm bầm.

Phượng Tiên Lung tiếp tục nói: "Bọn họ lần này là muốn đi Yên Vũ Lâu?"

Cố Tiêu Tiêu lắc đầu: "Cái này thì đệ tử không rõ ràng."

Lưu Vân Tiên Tôn nói: "Ninh Dạ có phải là tùy thời có thể đi Yên Vũ Lâu?"

Cái vấn đề này liền then chốt.

Cố Tiêu Tiêu cùng Lâm Lang Thiên nhìn nhìn lẫn nhau, nhất thời không nói gì.

Bọn họ không nói, thế nhưng đám người Phượng Tiên Lung tự nhiên vẫn là nhìn ra rồi.

Phượng Tiên Lung hừ một tiếng: "Quả thế. Vì vậy bây giờ Yên Vũ Lâu, chỉ sợ đã là khắp nơi hiểm cảnh chứ? Người của Hắc Bạch Thần Cung cùng Hạo Thiên Môn qua đó, chính là tự tìm đường chết."

Lâm Lang Thiên cười bồi nói: "Chưởng giáo, đây không phải là chuyện tốt a."

"Ngươi biết cái rắm!" Phượng Tiên Lung đột nhiên quát mắng lên.

Lâm Lang Thiên bị dọa cho nhảy dựng, lập tức cúi đầu không dám nói ngữ.

Lưu Vân Tiên Tôn đã nói: "Hắc Bạch Thần Cung cùng Hạo Thiên Môn xong đời, đây là chuyện tốt. Thế nhưng cục diện sau đó, không thể không suy nghĩ. Di sản của Yên Vũ Lâu, hết thảy rơi vào trong tay của Ninh Dạ, người này thực lực tất nhiên đột phi mãnh tiến, tương lai có khả năng trở thành đại họa tâm phúc của chúng ta."

Lâm Lang Thiên vội nói: "Sẽ không đâu. Ninh Dạ một lòng chỉ muốn diệt Hắc Bạch Thần Cung, Hạo Thiên Môn cùng Thái Âm Môn, đối với chúng ta cũng không có ác ý."

"Hắn đối với chúng ta là không có ác ý, nhưng hắn muốn phục hưng Thiên Cơ Môn, ngươi cũng có thể nói, chuyện này đối với bản môn có lợi sao?" Phượng Tiên Lung hỏi ngược lại.

Lâm Lang Thiên lại lần nữa cúi đầu: "Kỳ thực điều hắn muốn cũng không phải cái này."

"Ngươi nói cái gì?" Đám người Phượng Tiên Lung, Lưu Vân Tiên Tôn đồng thời nói.

Lâm Lang Thiên run lên một cái, run run rẩy rẩy nói: "Ta không thể nói chuyện của hắn, bất quá ta đến là có thể nói cho các ngươi. . . Kỳ thực. . . Ninh Dạ đã không để ý Thiên Cơ Môn."

Phượng Tiên Lung bọn họ rốt cục thấy có chuyện bản thân không biết rồi.

Nhất thời ngơ ngác, nhìn nhìn lẫn nhau.

Phượng Tiên Lung nói: "Ngươi nói hắn không để ý Thiên Cơ Môn?"

Lâm Lang Thiên cho Cố Tiêu Tiêu một cái ánh mắt: "Ngươi tới nói đi."

Cố Tiêu Tiêu bất đắc dĩ: "Ninh Dạ là thật không để ý Thiên Cơ Môn. Được rồi, đến một bước này, ta nói hết là được. Kỳ thực Vân Tuyệt Môn, chính là Ninh Dạ sắp xếp, bọn họ chính là Thiên Cơ Môn tương lai."

Đám người Phượng Tiên Lung nhìn nhìn lẫn nhau: "Vân Tuyệt Môn? Đông Phong Quan Vân Tuyệt Môn?"

Cố Tiêu Tiêu gật đầu.

Lưu Vân Tiên Tôn hầm hừ: "Hảo thủ đoạn! Nếu đã như vậy, tại sao nói hắn không để ý Thiên Cơ Môn?"

Cố Tiêu Tiêu hồi đáp: "Hắn sẽ không trở thành môn chủ Thiên Cơ Môn, Thư Vô Ninh mới là chưởng giáo Thiên Cơ Môn tương lai hắn lựa chọn. Chờ sau khi hắn đem Thiên Cơ Môn trùng kiến, liền sẽ bứt ra rời khỏi, không quản tương lai của Thiên Cơ Môn nữa."

"Vì sao?" Chúng nhân đồng thanh hỏi.

"Bởi vì hắn cảm thấy tiên môn là tội ác!" Cố Tiêu Tiêu cắn răng hồi đáp: "Có tiên nhân tồn tại, phàm nhân liền mãi mãi không có ngày bình yên. Hắn hi vọng sẽ có một ngày, có thể tiên quy tiên, phàm quy phàm, tiên phàm vĩnh cách, lẫn nhau không vãng lai."

"Khẩu khí thật là lớn!" Lưu Vân Tiên Tôn một đập án thư đứng lên: "Hắn cũng xứng?"

Tất cả mọi người đều giật nảy cả mình đối với ý nghĩ này.

Phượng Tiên Lung lúc này đến trấn định.

Nàng khẽ cười: "Có ý tứ, hóa ra là như vậy sao? Như vậy, thứ hắn theo đuổi không phải thống nhất tiên giới, cũng không phải chấn chỉnh lại Thiên Cơ Môn, mà là tiên phàm vĩnh cách?"

Cố Tiêu Tiêu gật đầu.

"Hắn dựa vào cái gì làm được?"

Cố Tiêu Tiêu lắc đầu: "Ta không biết. Ta nghĩ, liền ngay cả chính hắn, cũng chỉ là có ý nghĩ này, lại không có kế hoạch cụ thể đi. Nhưng ta biết chính là, đó chắc chắn là phương hướng đời này hắn nỗ lực."

Nghe qua lời này, Phượng Tiên Lung thế mà hiếm thấy gật gật đầu: "Nếu là như vậy, ta ngược lại yên tâm."

"Chưởng giáo!" Đám người Lưu Vân Tiên Tôn đồng thời hô lên.

Phượng Tiên Lung giương tay một cái: "Theo đuổi của người này, thật là đại chí hướng, so với thành tựu đệ lục cảnh đệ thất cảnh, lại cao hơn không biết bao nhiêu lần. Có đại chí hướng, kỳ thực là chuyện tốt. Không hoàn thành được, đối với chúng ta cũng không có tổn hại. Nếu như hoàn thành được, cũng chưa chắc đã là tổn hại. Trọng yếu nhất chính là, như hắn có thể làm được một bước kia, nghĩ đến chỉ bằng Vạn Hoa Cốc ta cũng là vô lực chống cự."

"Vậy thì hiện tại trước tiên loại trừ hắn!" Có người đã nói.

"Trừ? Hà tất phải trừ?" Phượng Tiên Lung híp hai mắt lại: "Tiêu Tiêu nói cũng không sai, tiên môn đối với phàm nhân, xác thực tội ác. Những năm này, cho dù là đệ tử Vạn Hoa Cốc ta, quản thúc nghiêm ngặt, lẽ nào đối với phàm nhân hành ác, liền ít sao? Kỳ thực năm đó ta, cũng từng có cách nghĩ này đây."

"Chưởng giáo ngươi!" Chúng nhân kinh hãi.

Phượng Tiên Lung hơi hơi mỉm cười: "Bất quá ta cùng Ninh Dạ bất đồng, ta không có vĩ đại như hắn. Ta hi vọng ngăn cách phàm nhân, vẻn vẹn là bởi vì ta cảm thấy phàm nhân thấp kém, hỗn tạp cùng họ, phản ảnh hưởng chúng ta thuần khiết."

Lời này vừa ra, mọi người đều thấy cũng đúng.

Vạn Hoa Cốc lấy nữ tử làm chủ, nữ tử thích sạch sẽ, đã có tu vi, càng dễ kiêu ngạo.

Vì vậy rất nhiều Vạn Hoa Cốc nữ tu, đều cảm thấy phàm nhân không sạch sẽ, không muốn tiếp cận với họ.

Cô phương cố nhiên tự thưởng, vạn phương cũng là tự thưởng.

Vì vậy thời khắc này sau khi biết được, Phượng Tiên Lung nói: "Nếu như Ninh Dạ có thể từ đầu tới cuối duy trì tâm này, ta đến cũng không ngại xem xem hắn có thể làm được đến mức độ nào."

Lưu Vân Tiên Tôn nhắc nhở: "Chưởng giáo. Đem người giết sạch, nhưng cũng là một loại ngăn cách chi pháp a!"

"Không sai. Người là sẽ biến, ai có thể biết, tương lai Ninh Dạ sẽ nghĩ như thế nào. Ta tuy rằng không phản đối ý nghĩ của hắn, nhưng không thể không phòng ngừa chu đáo." Phượng Tiên Lung nói nhìn hướng Lâm Lang Thiên: "Lâm Lang, ngươi cấu kết người ngoài, phạm vào lỗi lớn, ngươi có biết tội của ngươi không?"

Lâm Lang Thiên run lên một cái, ủy khuất nói: "Chưởng giáo, không cần hung như thế chứ? Có phân phó gì ngươi nói thẳng là được, cần gì dọa người."

"Rất tốt. Lần hành trình Yên Vũ Lâu này, ngươi có thể không cần đi, thế nhưng Hắc Bạch Thần Cung bên kia, ngươi phải đi một lần."

"Đi làm cái gì?"

Phượng Tiên Lung nói: "Nếu Ninh Dạ đã dẫn theo người của Hắc Bạch Thần Cung đi Yên Vũ Lâu, vậy thì khẳng định là sẽ ra kết quả, kết quả này mặc kệ là cái gì, thân phận của hắn quá nửa là giữ không nổi rồi. Dưới tình huống này, Ninh Dạ muốn báo thù, biện pháp tốt nhất chính là tại trong sự kiện này mượn Mộc Khôi Tông xuất thủ. Vì vậy đến lúc đó, Hắc Bạch Thần Cung tất nhiên cũng sẽ náo nhiệt một phen. Ngươi qua, lúc mấu chốt giúp đỡ một phen. Vừa có thể lấy lòng cho hắn, cũng có thể lôi kéo hắn, khiến hắn thực sự trở thành người của Vạn Hoa Cốc ta."

Phượng Tiên Lung này cũng thật là lợi hại, thế mà phán đoán ra Hắc Bạch Thần Cung đến lúc đó tất sinh biến cố.

Nàng biết dưới tình huống này cho Lâm Lang Thiên theo Ninh Dạ, hơn nửa không giúp đỡ được gì, nhưng nếu là tại Hắc Bạch Thần Cung nhân số đông đảo chi địa, nói không chừng lại có thể phát huy đại tác dụng —— cô nàng này nhát gan, nhưng cũng chính là bởi vì vậy, năng lực làm việc trong bóng tối kỳ thực cực cường.

"Làm sao lôi kéo?" Lâm Lang Thiên vẫn còn ngây thơ hỏi.

"Ngươi nói xem?" Phượng Tiên Lung ý vị thâm trường đáp lại.

Lâm Lang Thiên nghĩ đến cái gì, đột nhiên biến sắc: "Chưởng giáo, ngươi không phải chứ?"

Phượng Tiên Lung tiếu mị mị nói: "Bản tọa không có nói cho ngươi phải dùng biện pháp gì. Làm thế nào, chung quy là lựa chọn của chính ngươi. Nhưng vô luận thế nào, ngươi nhất định phải tại giữa lôi kéo hắn cùng giết chết hắn làm cái lựa chọn. Nếu như kéo không tới, ngươi liền giết hắn, cũng bao gồm nàng. . ."

Phượng Tiên Lung chỉ tay một cái Cố Tiêu Tiêu.

Cố Tiêu Tiêu kinh hãi, nhìn hướng Lưu Vân Tiên Tôn: "Sư phụ!"

Lưu Vân Tiên Tôn mỉm cười: "Không muốn chết, liền giúp sư thúc ngươi chút!"

Chương 3 : Gặp mặt

Chương 3: Gặp mặt

Mười ngày sau.

Lâm Lang Thiên rất là không tình nguyện xuất hiện tại bên người Ninh Dạ, thoại còn chưa nói, thân thể trước tiên nhăn nhó lên.

Dẫn đến Ninh Dạ không thể không nói: "Ngươi không cần thiết như vậy, ta có hai cái thê tử, vậy đã đủ rồi."

Lâm Lang Thiên kinh ngạc: "Ngươi biết?"

Lập tức ý thức được bản thân nói lỡ, không khỏi che miệng, chỉ là tức giận nhìn Ninh Dạ.

Ninh Dạ khẽ cười.

Bản thân làm sao có khả năng không biết?

Lâm Lang Thiên đem Luyến Điệp dạy cho hắn, điều này liền mang ý nghĩa Lâm Lang Thiên đối với Ninh Dạ là không đề phòng, Ninh Dạ liền Nhạc Tâm Thiện đều có thể thôi diễn, dưới tình huống này nếu như còn thôi diễn không ra Lâm Lang Thiên mới là quái sự.

Hắn nói: "Vạn Hoa Cốc nguyện ý hợp tác, đây là chuyện tốt. Cách nghĩ của Phượng chưởng giáo, ta cũng lý giải. Ninh Dạ ta làm người, ân oán rõ ràng. Nếu Vạn Hoa Cốc đã không muốn cùng ta là địch, ta tự nhiên cũng sẽ không tìm Vạn Hoa Cốc ra tay. Đối thủ chung của chúng ta là Hắc Bạch Thần Cung."

"Sau đó đây?" Lâm Lang Thiên không tình nguyện hỏi.

"Chuyện sau đó, nói quá sớm không có ý nghĩa. Nhưng chỉ cần là bằng hữu, ta liền nhất định sẽ vì bằng hữu suy nghĩ." Ninh Dạ nói: "Nếu Phượng chưởng giáo đã để ngươi tới, vậy thì vừa vặn. Ta có cái kế hoạch, vẫn còn còn thiếu chút điều kiện. Ngươi tới, đến là có thể giúp ta một việc vội."

"Sẽ không lại muốn ta chiến đấu cho ngươi đi." Lâm Lang Thiên bất đắc dĩ hỏi.

"Không cần, chỉ là muốn biết một chút tiên pháp thần thông của Vạn Hoa Cốc ngươi."

"Di?" Lâm Lang Thiên kinh ngạc: "Ngươi muốn học pháp môn của Vạn Hoa Cốc ta?"

"Trước tiên tìm hiểu một chút."

"Được được, chỉ cần không phải đánh nhau là tốt rồi." Lâm Lang Thiên vui vẻ nói: "Ngươi muốn lý giải cái gì?"

Ninh Dạ trầm tư một lát, nói: "Quý môn liệu có có một loại bí pháp, không phải đơn độc sử dụng, mà là có thể dung nhập pháp thuật thần thông khác, liền như bị động bổ trợ hay không. . . Nga, ý của ta là nói, một loại tiên pháp hoặc là thần thông kiểu phụ trợ, đối với phần lớn pháp thuật đều có tác dụng trợ giúp."

Lâm Lang Thiên gật đầu: "Có a."

"Nhưng cần phải có đặc thù của Vạn Hoa Cốc rõ ràng."

"Cái này a đến là không nhiều, nhưng cũng là có."

"Vậy thì tốt, ngươi trước tiên đều viết ra, ta chọn một cái."

Khiến Lâm Lang Thiên đem thần thông của Vạn Hoa Cốc từng cái bày ra cho Ninh Dạ chọn, loại lời này đại khái cũng chỉ có Ninh Dạ có thể nói, vậy mà Lâm Lang Thiên cũng không cảm thấy có gì sai, tràn đầy phấn khởi từng cái viết xuống , liên đới công năng giảng thuật rõ rõ ràng ràng.

Ninh Dạ liền đối với những thứ này không ngừng suy tính.

Lâm Lang Thiên nhìn hình dáng nghiêm túc của hắn, anh mi tuấn lãng, trong lòng không khỏi khẽ động, lập tức lại ngượng ngùng lên , kiềm chế không được hiếu kỳ hỏi: "Tiên pháp của Vạn Hoa Cốc ta, đa phần thích hợp nữ tử học tập. Ngươi nếu như học, ít nhiều sẽ hơi thất dương cương, sợ là không quá thích hợp đây."

Ninh Dạ cười nói: "Ta không học, có người khác học, ta chỉ là vì nàng chọn một môn mà thôi."

Lâm Lang Thiên có chút không vui: "Là cho Trì Vãn Ngưng hay là Công Tôn Điệp? Hừ, ngươi đến là rất vì các nàng suy nghĩ."

Ninh Dạ không hiểu kinh ngạc, ngươi đây là ghen sao?

Hắn lắc đầu cười nói: "Ngươi nghĩ quá nhiều rồi, cũng không phải bọn họ học."

"Di? Lẽ nào ngươi bên ngoài còn có nữ nhân khác?" Lâm Lang Thiên kinh hô.

Ninh Dạ liếc nàng một cái, lúc này Vấn Thiên Thuật rốt cục đã có phản ứng, nhìn họa diện trong Côn Lôn Kính, Ninh Dạ nở nụ cười: "Chính là cái này sao? Tiếp đó, ta muốn ngươi dạy cho Điệp nhi sử dụng thần thông này."

Lâm Lang Thiên tức giận: "Còn nói không phải cho nàng học."

Ninh Dạ lắc đầu: "Thật sự không phải là nàng học, nàng cũng chính là cái người chuyển giao thứ hai mà thôi."

Lâm Lang Thiên một trận không hiểu.

Nam nhân này tốt thì rất tốt, chỉ là có thời điểm nói chuyện thật là làm cho người ta nghe không hiểu.

Tuy rằng đã tấn thăng Tứ Cửu Nhân Ma, Ôn Tâm Dư lại vẫn là phụ trách sự vụ lớn nhỏ trong Chấp Tử Thành.

Đối với nàng mà nói, xử lý các loại sự vụ Chấp Tử Thành, vừa là công vụ, cũng là tiêu khiển.

Nhìn từng cái từng cái phàm nhân kia quỳ bái tại dưới gối bản thân, run run rẩy rẩy, một lời có thể quyết sinh tử, trong lòng Ôn Tâm Dư liền luôn có thể cảm thấy mấy phần vui sướng —— đó là thời khắc nàng vui sướng nhất.

Có lúc nàng sẽ khinh bỉ những tu sĩ mỗi ngày chỉ biết bế quan khổ tu kia.

Người một đời này, lực cầu tiến tới, muốn chính là cái gì?

Không phải là đứng trên kẻ khác sao?

Trở thành người trên người, liền cần phải hảo hảo hưởng thụ khoái cảm chưởng khống vận mệnh chúng sinh, liên tục mài đá tiến lên, dù cho đi xa mấy, lại có ý nghĩa gì?

Ôn Tâm Dư là cái nữ nhân nghĩ thoáng, nàng biết chân chính đỉnh phong vĩnh viễn chỉ có một cái, có lúc thậm chí một cái đều không có —— Trường Thanh Giới đến hiện tại cũng không tồn tại thiên hạ đệ nhất được công nhận.

Người trên người chung quy chỉ là cái danh từ tương đối, ngươi làm không được đặt chân đỉnh núi, vậy liền cần hiểu được có chừng có mực, tận hưởng lạc thú trước mắt.

Ôn Tâm Dư biết mình thiên phú có hạn, có lẽ cả đời đều vô duyên Vô Cấu, vì vậy biết mệnh yên vui, sau khi thành tựu Vạn Pháp, liền không nỗ lực nữa, mà dành phần lớn thời gian tiêu sái, mỗi ngày chỉ theo lệ làm chút công khóa, vững bước tiến lên.

Thực tế đây cũng là cách làm của tuyệt đại bộ phận tu sĩ, chính là tiểu phú tức an đi.

Ngày hôm nay cùng thường ngày, Ôn Tâm Dư đi tới Chấp Tử Thành nha môn, thông lệ nhìn một chút hồ sơ.

Chấp Tử Thành có phủ nha xử lý mọi chuyện, Ôn Tâm Dư ở chỗ này thuộc về thái thượng hoàng, muốn quản nàng chính là lão đại, không muốn quản cũng tự nhiên có người phụ trách. Vì vậy Ôn Tâm Dư thông thường chỉ là chọn một ít vụ án nàng có hứng thú hỏi một chút, sau đó tương tự là bằng hứng thú đi phán.

Đại đa số thời điểm, nàng xử lý đều là chuyện có quan hệ cùng nữ nhân, tình ái.

Đặc biệt là những chuyện có quan hệ cùng chồng mất, vụng trộm kia.

Nữ nhân này thời điểm làm ác thì đủ kiểu đủ màu hoàn toàn tùy vào tâm tình, làm việc thiện thì hầu như chỉ có một loại, chính là vì nữ nhân làm chủ.

Có thể coi là phần tử nữ quyền điển hình của thời đại này.

Thời khắc này chính đang lật hồ sơ, bỗng nhiên một vụ án ánh vào trong mắt.

"Di? Đây là chuyện gì vậy?" Ôn Tâm Dư nói.

Sư gia bên cạnh tiến lên, không cần nhìn hồ sơ hắn cũng biết Ôn Tâm Dư quan tâm chính là cái gì, cười bồi nói: "Cô nãi nãi hỏi có phải là vụ án Lý gia trang? Cái cô nương gọi là Dao Cơ này, là nữ hài của Thiên Tú Các, vài ngày trước bị Lý gia đại thiếu vừa ý, này không, ngày hôm trước mới phái người đón dâu về nhà, kết quả không nghĩ tới, buổi tối hôm đó đã chết rồi. Người của Lý gia nói là Dao Cơ hại, liền cáo lên nha môn. Trình phủ chủ nhìn thấy vụ án này, cảm thấy ngài khả năng sẽ có hứng thú, lúc đó liền áp đi, đợi ngài phê bác đây."

Ôn Tâm Dư đối với điều này cũng không kỳ quái, nhìn hồ sơ chỉ là nói: "Nhìn khẩu cung trên này, cái Dao Cơ này nói, Lý gia đại thiếu chết, là bởi vì hắn tu luyện tiên pháp hắn không nên tu luyện? Đây là chuyện gì?"

Sư gia kia liền nói: "Điều này có chút kỳ quái. Lý gia kia vốn là phàm nhân, nào biết tiên thuật gì. Dao Cơ này muốn tìm những lý do khác thì cũng thôi, lại cứ tìm một cái cớ như thế, vậy cũng quá buồn cười. Nào có chuyện như vậy a."

Ôn Tâm Dư liền nói: "Vậy cũng chưa chắc. Năm đó. . . Ta cũng từng gặp được một vụ án tương tự như vậy, còn bởi vậy vận may được một môn bí pháp. Di? Lần này sẽ không lại có hảo vận chứ? Đến cũng có hứng thú."

Ôn Tâm Dư nói khanh khách cười rộ lên.

Nếu như thật có thể bởi vậy đạt được tiên pháp thú vị gì đó như Biện Tình Bí Pháp như vậy, đến cũng là cái cơ duyên không tệ đây.

Người khác muốn có cơ duyên, đều phải lên trời xuống đất, du lịch thiên hạ. Ôn Tâm Dư nàng lại là đóng cửa ngồi trong nhà, phúc tự trên trời đến.

Nghĩ tới đây, Ôn Tâm Dư nói: "Đi đem cái Dao Cơ kia mang tới cho ta. . . Dao Cơ. . . Đây là cái tên quái gì, không phải là yêu cơ a. . ."

Ôn Tâm Dư xem thường cười lạnh.

Cũng trong lúc đó.

Thành phủ phòng giam.

Công Tôn Điệp tức giận hồn hển ngồi ở trong lao, trong miệng còn đang mắng: "Cái kết hoạch nát, kế hoạch thối gì. Thế mà vì kế hoạch của ngươi, khiến lão nương vì ngươi phải gả cho một kẻ khác! Ninh Dạ ngươi thật là hỗn đản!"

Tuy rằng thực tế không để cái kẻ xấu xa kia chiếm tiện nghi gì, nhưng nữ hài tử là tối trọng nghi thức cảm.

Vừa nghĩ tới bản thân thế mà cùng một cái hỗn đản buồn nôn bái đường, tuy rằng thực tế là huyễn thuật, nhưng ít ra tại trong mắt người khác xem là chuyện thật a, Công Tôn Điệp liền giận không chỗ phát tiết, âm thầm phát thệ, việc này mà xong, nhất định phải hảo hảo trả thù Ninh Dạ một phen.

Nên làm gì trả thù đây?

Ngô, liền một đêm mười lần đi!

Đại đạo đồng truyện, truyền truyền truyền!

Chương 4 : Việt Vãn Tiêu

Chương 4: Việt Vãn Tiêu

Cửu Cung Sơn.

Trăm ngày thời gian búng tay liền qua, nháy mắt liền tới sắp ngày xuất phát.

Lưu Kim Toa đã chế tạo xong, tổng cộng hai chiếc.

Mỗi toa có thể chở mười người.

Ai đi, ai không đi, đây là một cái vấn đề lớn.

Dựa theo ước định của Hắc Bạch Thần Cung cùng Hạo Thiên Môn, Hắc Bạch Thần Cung ra mười lăm người, Hạo Thiên Môn ra năm người, lấy nhân số phân chia thu hoạch, trên lý thuyết là Hạo Thiên Môn được một phần tư.

Bất quá tình huống thực tế lại không đơn giản như vậy.

Người phân cao thấp, thu hoạch há lại có thể công bằng?

Vì cái vấn đề ai đi ai không đi này, Hắc Bạch Thần Cung cùng Hạo Thiên Môn cũng là một độ tranh chấp hồi lâu mới cuối cùng kết thúc.

Hắc Bạch Thần Cung bên này, do Lôi Trường Sinh, Khương Hồng Hào dẫn đầu, Phong Đông Lâm, Trấn Bắc Sứ Ngư Bạch Môn, Cừu Bất Quân, Tuyệt Vô Thường bốn vị Vô Cấu phụ tá, sau đó chính là Trương Liệt Cuồng, Liệt Dương Kiếm Quân một đám Nhân Ma, cùng với cái Lữ Dực mới lên cấp kia.

Tại sắp xếp nhân tuyển, Hắc Bạch Thần Cung lần này cũng là dụng đủ tâm tư.

Lôi Trường Sinh, Khương Hồng Hào, Ngư Bạch Môn đều là tuyệt đối trung thành với Hắc Bạch Thần Cung, bọn họ là trụ cột, cũng là hạch tâm. Lần đi thám bảo này, nhất định phải có người tuyệt đối tín nhiệm.

Mà đám người Phong Đông Lâm Trương Liệt Cuồng thì cùng Ninh Dạ quan hệ không bình thường, nếu như Ninh Dạ không có vấn đề, vậy tất nhiên là không thể tốt hơn. Nếu như hắn có vấn đề, những người như Phong Đông Lâm, Trương Liệt Cuồng này, rất có thể liền sẽ trở thành Ninh Dạ làm việc chi ràng buộc.

Cừu Bất Quân là kẻ thù của Ninh Dạ, nếu như thật, có thể dùng để kiềm chế nhằm vào, nếu như giả, cũng có thể thăm dò hư thực.

Tuyệt Vô Thường là người theo đuổi Phong Ngọc Yên, lai lịch bí ẩn , tương tự không dám hứa chắc độ trung thành. Để hắn tham gia, cũng có thể thăm dò hư thực. Như có lập công, được chỗ tốt rồi, có thể thông báo thiên hạ, biểu hiện lòng dạ; như có vấn đề, Yên Vũ Lâu hung hiểm chi địa, chính thích hợp trắc chi, sát chi.

Lữ Dực là Nhân Ma vừa mới thăng cấp của môn phái, xem như là một vị thiên tài kế sau Ninh Dạ, hiển nhiên là có kỳ ngộ. Hắn cũng là có kỳ ngộ giấu giấu diếm diếm, có lẽ có thể mượn cơ hội thăm dò một thoáng.

Nói chung, tất cả nhân tuyển, đều có dụng ý, hoặc là cánh tay dựa vào, hoặc là nhằm vào kiềm chế, hoặc là trắc thí bí ẩn.

So sánh ra, năm người của Hạo Thiên Môn liền đơn giản hơn nhiều.

Hạo Thiên Môn trừ chưởng giáo Thịnh Thiên Liễu ra, còn có Tứ Đỉnh, cũng là tồn tại Niết Bàn cảnh.

Lần này tới chính là Đông Đỉnh Tăng Hiển Sơn, nhân xưng Tử Cực Tiên, lại tên Lôi Hỏa Thiên Tôn, cùng Hắc Bạch Thần Cung Lôi Cức Thiên Tôn Lôi Trường Sinh, Thánh Vương Các Lôi Linh Thiên Tôn Nhậm Phượng Long cũng xưng Tam Đại Lôi Tôn.

Trừ Tăng Hiển Sơn ra, còn có bốn người, phân biệt chính là Thanh Dương Tôn Giả Viên Thanh Sơn, cũng chính là Thanh Lâm, Ác Quỷ Đạo Nhân Kế Chung, Thập Tuyệt Lão Nhân cùng Băng Lô Việt Vãn Tiêu.

Thanh Lâm hiện tại là đại đệ tử của Thịnh Thiên Liễu, hậu thiên bảo thể, sau khi dung hợp Phong Ma Vũ lại dung nhập Ngọc Hoàng Cốt, đồng bì thiết cốt, nghiễm nhiên đã là luyện thể cường nhân. Ninh Dạ còn đem bí thuật được từ Cực Chiến Đạo giao cho hắn, khiến cho phong cách tác chiến của hắn càng thêm dũng mãnh. Năm đó Thanh Lâm lấy kiếm nghe danh, xuất thủ tới nay là phiêu phiêu dục tiên tự cho là phong lưu, không nghĩ tới hôm nay lại trở thành luyện thể cường nhân, liền ngay cả chính hắn cũng không khỏi than thở tạo hóa trêu người.

Để hắn đi, tự nhiên là Thịnh Thiên Liễu chiếu cố đối với đệ tử của chính hắn. Thịnh Thiên Liễu từng thu quá ba vị đệ tử, nhưng tất cả đều chết rồi.

Thanh Lâm thứ tư nhập môn, bây giờ lại là đệ tử duy nhất của Thịnh Thiên Liễu, cái thân phận đại đệ tử này cũng coi như là nhặt được.

Ác Quỷ Đạo Nhân Kế Chung liền là sát phạt cuồng nhân đứng đầu trong Thất Sát của Hạo Thiên Môn.

Tu vi của người này bất quá Vô Cấu trung kỳ, thủ đoạn nhưng cực kỳ độc ác, các loại chú pháp quỷ dị, khá được Mộc Khôi Tông chi tinh diệu, càng nuôi một cái ác quỷ Vô Cấu đỉnh phong, tuy là một người, nhưng tương đương với hai tên Vô Cấu đỉnh phong tồn tại.

Thập Tuyệt Lão Nhân liền là Hạo Thiên Môn đệ nhất trận đạo hảo thủ. Lần đi Yên Vũ Lâu này, cần phải đối diện Tuyền Cơ Đạo Cảnh đại trận, tự nhiên là cần một cái trận đạo hảo thủ. Hắc Bạch Thần Cung chết mất Lý Huyền Cơ, không tìm được nhân tuyển xuất sắc hơn, vì vậy lần này phá trận liền cần lao động Thập Tuyệt Lão Nhân của Hạo Thiên Môn, hơn nữa đối với Hạo Thiên Môn mà nói, bọn họ người không nhiều, vì vậy nắm giữ then chốt liền trở thành theo đuổi.

Băng Lô Việt Vãn Tiêu liền là đệ nhất luyện bảo cường giả của Hạo Thiên Môn, không lấy hỏa mà lấy băng luyện chi, nên xưng Băng Lô. Đừng xem tên hắn lấy tình thơ ý hoạ, kì thực là cái chân chân chính chính mãng hán. Đầy mặt râu rậm, cả ngày phanh ngực lộ vú, huy vũ Toái Kim Chuy, Băng Nhật Lô của hắn, còn có Tam Giang Tứ Hải Tửu Hồ Lô, mở miệng ngậm miệng chính là lão tử, làm cho vô số người tiếc hận, hàng này rõ ràng chính là Việt Đại Ngưu, nào có tí phong độ khí vận lương hồ vãn tiêu yểm nguyệt sắc nào?

Để hắn đi, tự nhiên là bởi vì có hắn tại, liền có thể lựa chọn những tư nguyên đối với Hạo Thiên Môn càng có lợi kia, nói không chắc còn có thể hiện trường luyện hóa, bạch nuốt một chút chỗ tốt.

Một Niết Bàn, bốn Vô Cấu, Hạo Thiên Môn lần này một cái Vạn Pháp cảnh đều không, mà Hắc Bạch Thần Cung cũng là ra hai Niết Bàn bốn Vô Cấu, đội hình có thể coi là cường thịnh chưa từng có.

Đối diện ba Niết Bàn tám Vô Cấu, liền ngay cả bản thân Ninh Dạ đều lo sợ trong lòng —— đại trận ta bố trí tại Yên Vũ Lâu, đến cùng có thể đối phó nhiều cường giả như vậy hay không a?

Ta fuck, cảm giác có chút huyền.

Cũng may còn có hai cái Vô Cấu là người mình.

Hôm nay là thời điểm xuất phát, Ninh Dạ mới tới đại điện, liền nhìn thấy mọi người.

Việt Vãn Tiêu bưng hồ lô rượu của hắn cười ha hả đi tới: "Đây chính là cái đệ tử Thần Cung Ninh Dạ khóa chặt địa chỉ Yên Vũ Lâu kia? Hảo tiểu tử, khí vũ phi phàm, quả nhiên không tệ. Yên Vũ Lâu xong đời, Bách Gia Liên Minh cũng xong đời, vậy mà ngươi sống tiếp, ngươi không đơn giản a."

Mãng hán không nhiều tâm tư như vậy, nhìn vấn đề cũng càng thêm trực tiếp, nói chuyện trực chỉ hạch tâm.

Ninh Dạ cũng không khách khí với hắn, cười nói: "Ta bản lãnh khác không có, chỉ có bản lĩnh thoát thân (mê) hoặc địch, vẫn còn có chút tự tin."

Việt Vãn Tiêu trừng ngưu nhãn: "Hảo tiểu tử, lên tiếng khẩu khí đủ cuồng a!"

Ninh Dạ cười nói: "Lần này qua đó, thu hoạch của ta là dựa theo

Niết Bàn cảnh tính. Chỉ lấy riêng thu hoạch mà nói, Thiên Tôn lại ở bên dưới ta đây."

"Ngươi!" Việt Vãn Tiêu bị hắn chọc cho trừng mắt.

Bên cạnh Tăng Hiển Sơn ho nhẹ một tiếng, Việt Vãn Tiêu xoay mặt cười to: "Ha ha, hảo tiểu tử, chỉ có ngươi. Mời ngươi uống rượu!"

Nói đem hồ lô rượu đưa cho Ninh Dạ.

Ninh Dạ tiếp nhận, chỉ cảm thấy trầm trọng vô cùng, suýt nữa tuột tay, cười nói: "Thường nghe nói, hồ lô rượu của Thượng Tôn chính là chí phẩm trong tửu cụ, có thể dung nạp tam giang tứ hải chi tửu, xem ra đồn đại không ngoa a, quả nhiên là một kiện thần vật hiếm thấy."

Việt Vãn Tiêu ngửa đầu cười to: "Đó là tự nhiên! Hồ lô này chính là phí đi của ta không ít công phu cùng tư nguyên. Thế nhưng những người khác đều nói đem một cái hồ lô chỉ có thể đựng rượu chế tạo thành thần vật, quá mức lãng phí của trời. Hây, bọn họ biết cái gì. Không có rượu ngon, đâu ra chí bảo!"

Thiên hạ ít có bảo vật có thể dung nạp tam giang tứ hải, lượng biến đến mức tận cùng chính là chất biến, nếu thật sự có dung lượng như thế, đó chính là thần khí.

Như Tu Di Ốc, như hồ lô rượu này, chính là như vậy.

Chỉ bất quá hồ lô này của Việt Vãn Tiêu chỉ có thể đựng rượu, không thể thả cái khác, so với Tu Di Ốc liền kém quá nhiều rồi. Mà đối với người khác mà nói, muốn đả tạo một cái hồ lô rượu như vậy tiêu hao tư nguyên loại không gian quý giá thực sự là quá nhiều rồi, bởi vậy dồn dập cảm thấy không đáng, chỉ có Việt Vãn Tiêu chưa từng cho là đúng.

Thời khắc này nghe xong hắn, Ninh Dạ cười nói: "Không phải cái gì cũng nhất định phải thực dụng. Tu tiên giả chúng ta cũng là người, cũng có nhân chi thất tình lục dục, chỉ cần mình yêu thích, đó chính là tốt đẹp."

Nói đã đối với hồ lô rượu kia uống một ngụm lớn, mỹ tửu vào ngực, Ninh Dạ chỉ cảm thấy cả người đều thăng đằng rồi, bật thốt lên: "Hảo tửu! Tửu trung cực phẩm!"

"Không sai, ta bắt đầu thích ngươi rồi." Việt Vãn Tiêu một bàn tay trọng trọng vỗ vào trên vai Ninh Dạ, đập hắn nửa người đều nhũn xuống.

Lúc này Ninh Dạ lại tiếp tục tham kiến những người khác.

Việt Vãn Tiêu lùi tới phía sau.

Tăng Hiển Sơn truyền ngôn nói: "Ngươi cảm thấy người này thế nào?"

Việt Vãn Tiêu miệng cong lên: "Mặt ngoài nhìn, không ti không kiêu tiến thối có độ, kì thực dã tâm rộng lớn, tâm tư vô độ. . . Ta không thích."

Nghe nói như thế, Tăng Hiển Sơn nói: "Chú ý quan sát, nhất thiết cẩn thận."

"Minh bạch."

Có rất ít người biết, Việt Vãn Tiêu cứ việc bề ngoài thô hào, kì thực tâm tư cẩn thận, hắn thường ngày liền dùng phong thái thô lỗ của bản thân để che đậy người khác, dụng pháp này vẫn đúng là từng câu được không ít cá.

Chương 5 : Cửu tiêu vân động

Chương 5: Cửu tiêu vân động

Cùng chúng nhân gặp mặt xong, Ninh Dạ liền theo mọi người cùng tới hậu điện, Lưu Kim Toa đã ở nơi đó.

Lưu Kim Toa toàn thân hiện xích kim sắc, nhìn như đồng đỏ chú tạo, thực tế dùng bảy mươi hai loại kim loại đặc thù, lấy bí pháp dung luyện mà thành, có thể kháng sát phong, vì vậy bản thân cũng là một kiện trọng bảo loại phòng ngự.

Chỉ là bảo vật này có một thiếu hụt, chính là trận pháp khắc chế không dễ, sau khi tổn hại càng khó chữa trị, thậm chí chính là đặt ở nơi đó, cũng sẽ từ từ mất đi trận pháp công năng, lại thêm tự thân trận pháp ảnh hưởng, vô pháp nhét vào túi giới tử, vì vậy rất khó cất giữ, mà chỉ có thể là lúc cần luyện chế.

Bất quá Ninh Dạ có Thiên Cơ Điện, nếu như có vật này, đến là có thể bỏ vào trong Thiên Cơ Điện.

Ngô, tương lai như có một ngày tiêu dao thiên ngoại, đến xác thực cần mấy chiếc. Ninh Dạ đã đem vật này bỏ vào trong "danh sách sưu tập" của bản thân.

Lưu Kim Toa tuy rằng chỉ có thể chứa đựng mười người, thể tích nội bộ đến không coi là nhỏ, Ninh Dạ sau khi tiến vào, càng nhìn thấy còn có không ít địa phương trống không, có chút kinh ngạc:

"Rõ ràng có thể chứa không chỉ mười người."

Phong Đông Lâm cười nói: "Ngươi đây liền có chỗ không biết. Lưu Kim Toa không chỉ có là dùng để xuyên toa cương sát, thân ở trong đó tu sĩ, cũng là có thể đối ngoại thi triển thần thông. Bất quá muốn làm được điểm ấy, liền cần trong toa bản thân có đầy đủ không gian, bằng không tiên pháp chưa khởi, tự thân trước tiên bị thương tổn."

Ninh Dạ giờ mới hiểu được.

Tu sĩ xuất thủ, tụ thiên địa chi khí, càng là thủ đoạn uy năng bàng đại, càng là cần không gian thi triển nhất định.

Nếu như này Lưu Kim Toa thật chứa đầy tràn ăm ắp, vậy thì rất nhiều thủ đoạn thật sự chính là chưa đả thương địch thủ trước tiên tự thương.

Bất quá lại còn có thể đối ngoại công kích.

Ninh Dạ đã tán thán nói: "Quả nhiên bảo bối tốt."

"Nếu như ngươi thích, cái này sau khi dùng qua, có thể cho ngươi. Bất quá ngươi phải từ bỏ một ít tư nguyên trong kia." Lôi Trường Sinh nói.

"Vậy ta hay là thôi đi. Vật này sau khi dùng qua liền sẽ tổn hại, vô pháp giữ lâu. Lại thêm ta sau này không có chỗ dùng a."

Chúng nhân cười ha hả: "Liền tiểu tử ngươi lanh lợi."

Trong khi nói, Lưu Kim Toa đã lăng không phi khởi, hướng về cao cao thiên ngoại bay đi, xích sắc hào quang sáng lên hồ quang xuyên phá thiên không, chính là bên ngoài ngàn dặm, cũng thấy rất rõ ràng.

Mà liền tại một chỗ ngàn dặm ngoài Cửu Cung Sơn, Thiên Thi Thiết Tiêu ngưỡng vọng thương khung, hắc thanh cười nói: "Bọn hắn đi rồi, tiếp đó, cũng đến phiên chúng ta rồi. Đi thôi, các hài tử, hôm nay nhất định phải khiến Hắc Bạch Thần Cung, hảo hảo ăn trên một phen vị đắng!"

"Hống!"

Phía sau là nhóm lớn tu sĩ Mộc Khôi Tông, đồng thời phát ra sơn hô hò hét chi thanh.

Sau khi Lưu Kim Toa phá tan tầng mây, một đường bay về phía trời cao.

Ninh Dạ ngồi ở vị trí trước nhất, thông qua một cái lục lăng tinh thể, không ngừng vì phụ trách giá ngự Lưu Kim Toa Việt Vãn Tiêu chỉ dẫn phương hướng: "Tiếp tục thượng thăng."

"Vẫn còn bay lên? Đi lên trên nữa, liền sẽ xông ra cương sát khu." Việt Vãn Tiêu nói.

Lưu Kim Toa tốc độ không tính quá nhanh, thế nhưng bay hai canh giờ, cũng là đã cách mặt đất cực xa. Bây giờ nhìn bên ngoài, có thể nhìn thấy chính có vô số cương phong xá khí, thải vân phiên quyển, xem ra lưu quang tứ xạ, quang huy vạn đạo, trông rất đẹp mắt, như nhập trong đó, lại chính là đãi ngộ tiêu cơ hủy cốt.

"Ngô, ta cũng không nghĩ tới nó lại bay cao như thế." Ninh Dạ buông tay nói.

Hắn vẫn thật là không biết vị trí thực tế của Yên Vũ Lâu, dù sao trước hắn là quang độn trực tiếp truyền qua.

"Đúng rồi Thượng Tôn, bên ngoài cương sát này, có phải là chính là hư không vô tận?" Ninh Dạ đột nhiên hỏi.

Việt Vãn Tiêu lắc lắc đầu: "Lão tử lại không đi qua, làm sao biết cái này? Bất quá nghe nói cương sát chi ngoại, là càng thêm hung hiểm chi địa, chỉ có qua nơi đó, mới có thể chân chính tiến vào hư không."

"Còn có chỗ hung hiểm hơn?" Ninh Dạ đã nổi hứng thú.

Phong Đông Lâm nhìn ra tâm tư hắn: "Làm sao? Muốn đi xem?"

Ninh Dạ nở nụ cười: "Hiếu kỳ chi tâm a. Bất quá Phong điện yên tâm, ta sẽ không cầu đi đâu."

Việt Vãn Tiêu hừ một tiếng: "Ngươi coi như muốn đi, lão tử cũng không thể đồng ý."

Đại Đỗ Thiên Tôn Khương Hồng Hào kia lại nói: "Bất quá còn tiếp tục như vậy, xem ra là thật sẽ ra khỏi cương sát khu."

Chúng nhân ngẩn ngơ, liền ngay cả Ninh Dạ đều bật thốt lên: "Không phải chứ?"

Trương Liệt Cuồng đã nói: "Dạ nhi, ngươi xác định ngươi không có tính sai?"

Ninh Dạ khẳng định nói: "Sư phụ yên tâm, đệ tử tuyệt đối không có lầm. Ta có thể cảm ứng được, tối đa lại quá thời gian một chén trà, liền có thể đến."

"Đó chính là nhất định phải ra khỏi cương sát khu." Lôi Trường Sinh đã đứng lên nói.

Thân là Niết Bàn đại năng, Lôi Trường Sinh thần thức mênh mông, lập tức liền xác nhận lấy tốc độ bây giờ của Lưu Kim Toa, thời gian một chén trà tuyệt đối sẽ thoát ly nơi đây.

Chúng nhân sắc mặt vì đó túc mục.

Cương phong chi ngoại có cái gì? Ai cũng không biết.

Hết thảy đều chỉ là truyền thuyết, chỉ là không nghĩ tới lần này thế mà có cơ hội kiến thức.

Lưu Kim Toa tiếp tục tại trong cương phong xuyên hành.

Rốt cục!

Nó bay ra một mảnh thương khung thải quang đầy trời kia, thình lình tiến vào một phiến vân vụ lượn lờ chi địa.

Vân vụ rất dầy, đưa tay khó thấy năm ngón, mấu chốt nhất thần thức càng là cũng khó có thể xuyên thấu.

Lôi Trường Sinh đã nói: "Tất cả cẩn thận, thần thức của ta ở chỗ này, phạm vi càng không đủ hai mươi dặm."

Niết Bàn đại năng nếu như tại trên bầu trời Trường Thanh giới nội, dưới không che chắn, thần thức có thể chạm mấy trăm dặm, nhưng ở chỗ này lại thụ đại ảnh hưởng.

Khương Hồng Hào liền nói: "Bất quá xem ra, những vân vụ này không phải cương phong, càng không có gì nguy hại."

Việt Vãn Tiêu đã nói: "Lưu Kim Toa trận pháp bảo vệ không chịu đến thử thách nữa. . . Bên ngoài này có thể sinh tồn!"

Nghe nói như thế, chúng nhân rõ ràng trở nên hưng phấn, dù sao ai cũng không muốn chỉ có thể vây ở trong Lưu Kim Toa này, Lưu Kim Toa tốt mấy, chung quy là hạn chế quá lớn rồi.

Có người đã nóng lòng muốn thử nói: "Có nên ra ngoài xem xem không?"

Lôi Trường Sinh nói: "Đừng sinh sự, bên ngoài tuy có thể sinh tồn, nhưng không có nghĩa là sẽ không có nguy hiểm, vẫn là cẩn thận chút thì hơn."

Vừa dứt lời, Việt Vãn Tiêu đột nhiên quát lớn một tiếng: "Cẩn thận!"

Liền thấy trên đỉnh đầu đã xuất hiện một cái cự trụ lăng không nện xuống.

Cự trụ này xuất hiện kỳ lạ, bởi vì thần thức thụ hạn duyên cớ, vừa xuất hiện liền tại đỉnh đầu, nhanh chóng đập xuống.

Cũng may Việt Vãn Tiêu phản ứng kịp thời, toàn lực phát động, Lưu Kim Toa kịp thời chuyển hướng, một chiếc Lưu Kim Toa khác cũng tại dưới sự điều khiển của Thập Tuyệt Lão Nhân theo biến hướng, liền thấy cái kia cự trụ Ầm Ầm Ầm rơi xuống, xuyên qua tầng mây, mãi đến tận đặt chân cương sát chi vực phía sau lại lần nữa thu lại rồi.

"Bay lên!" Lôi Trường Sinh đã bật kêu lên.

Hai chiếc Lưu Kim Toa toàn lực bứt phá, nhắm thẳng vân ngoại, liền nhìn thấy bốn phương tám hướng, thế mà không ngừng có cự trụ rơi xuống, không ngừng lên xuống, phảng phất như cự mộc đại trận vậy, chỉ là mỗi một cái đều như thiên trụ, như đặt ở hạ giới, đó chính là một tòa núi non.

Đây là cái gì?

Chúng nhân kinh hãi.

Lúc này Lưu Kim Toa rốt cục vọt tới phía trên, xông ra vân ngoại, thần thức đột nhiên trống trải, trình hiện tại trước mắt bọn hắn, bất ngờ là một con cự thú trăm chân to lớn vô bỉ.

Nó liền như vậy nằm tại trong mây, không ngừng di động, mỗi một cái chân rơi xuống, đều như thiên trụ oanh tạp.

Nhìn đến chúng nhân toàn bộ đều choáng rồi.

Chẳng ai nghĩ tới, tại địa phương cửu tiêu vân ngoại này lại còn có cự vật to lớn như vậy.

Chương 6 : Thiên Tàm

Chương 6: Thiên Tàm

Cự thú trước mắt thân dài không nói vạn dặm, mấy ngàn dặm là có, mỗi một cái chân lớn, đều dài đến vạn trượng, thô như sơn phong.

Bởi vì thân thể quá dài, thần thức đều không thể nhìn thấy phần đầu của nó, lưu kim toa không thể không bay về phía trước một đoạn, mới mơ hồ nhìn thấy, đó là một cái đầu có hai cái kỳ trường xúc tu, xem ra cùng rết đến là có chút tương tự, chỉ là không có vỏ giáp cứng rắn kia.

Phần lưng nó lóng lánh mảng lớn dày đặc huyền ảo hoa văn, ẩn nhiên còn có thể nhìn thấy loại vân vụ ngăn cản thần thức kia như ẩn như hiện, khiến cho khó có thể động sát kỳ nội bộ, thế nhưng căn cứ bộ phận biểu hiện ra có thể thấy được, tựa hồ cũng không tính cứng rắn.

Nó di động tốc độ cũng không nhanh, chỉ là mỗi một bước bước ra, đều là lít nha lít nhít trăm chân khởi động, liền như một đám lớn sơn phong đang hướng ngươi đi tới.

Nhìn thấy cự trùng như vậy, liền ngay cả Lôi Trường Sinh đều run sợ: "Đây là. . . Thiên Tàm! Trong truyền thuyết Thiên Tàm vậy mà thật sự tồn tại!"

Thiên Tàm?

Ninh Dạ hồi tưởng Thiên Cơ Môn điển tịch.

Đúng rồi, Thiên Cơ Môn có miêu tả liên quan tới vật này.

Nói là thiên ngoại chi thiên, có cự trùng Thiên Tàm, thân dài vạn dặm, hoàn giới mà đi, có thể thôn nhật nguyệt.

Có thể thôn nhật nguyệt có lẽ có ít khuếch đại, nhưng thân dài vạn dặm, xem ra là thật sự không tính khuếch đại.

Chỉ là. . . Làm sao lại sẽ có sinh vật khổng lồ như thế?

Đây thực sự là quá bất khả tư nghị.

Một khắc đó Ninh Dạ càng là bật thốt lên: "Nó ăn cái gì lớn như vậy?"

Mọi người cùng nhau nhìn hắn.

Vẫn là Phong Đông Lâm nói: "Thiên địa thần vật, há lại là chúng ta có thể lý giải. Bất quá Thiên Tàm xem ra không có lưu ý chúng ta, vẫn là đừng trêu chọc nó thì hơn."

Công kích vừa nãy, hẳn chỉ là vừa vặn đi ngang qua, cũng không phải là cố ý.

Ác Quỷ Đạo Nhân Kế Chung kia lại nói: "Cự thú như vậy, chính là thiên địa chung linh chi tồn tại, tuyệt đối không phải phổ thông, nếu có thể chiếm được. . ."

Trong mắt tất cả đều là vẻ tham lam.

Vẫn may Việt Vãn Tiêu kêu lên: "Kế Chung, đừng gây sự. Vật này tồn tại không biết bao nhiêu năm, tuyệt đối không phải bình thường. Chọc nó, chúng ta sợ là đều không có cơ hội trở lại."

Liền ngay cả Lôi Trường Sinh đều nói: "Thiên địa kỳ dị vô số, đừng tùy ý trêu chọc. Ninh Dạ, hiện tại ngươi còn có thể biết phương vị của Yên Vũ Lâu?"

"Ta thử một chút. . ." Ninh Dạ tỉ mỉ cảm thụ một thoáng, bỗng nhiên biến sắc: "Ta fuck!"

"Làm sao?" Mọi người cùng nhau hỏi.

Trên mặt Ninh Dạ khó coi lên: "Yên Vũ Lâu. . . Tại trong bụng nó."

Cái gì?

Chúng nhân giật nảy cả mình.

Yên Vũ Lâu lại bị nó nuốt xuống?

"Ngươi chắc chắn chứ?" Lôi Trường Sinh toàn bộ đều gấp rồi.

"Ân, bất quá hẳn là vẫn là hoàn hảo không chút tổn hại." Ninh Dạ nói.

"Dựa vào cái gì nói như vậy?"

"Tuyền Cơ Đạo Cảnh là dùng không gian chi lực phong cấm, sẽ không chịu đựng ăn mòn. Hơn nữa ta tại Diêu Quang Kính Các lưu lại đạo tiêu, nếu như Yên Vũ Lâu hư hao, đạo tiêu vô tồn, căn bản không thể nào khiến ta cảm thụ được."

"Vậy chúng ta cũng không thể chạy đến trong bụng cái gia hỏa kia chứ?" Những người khác đều gấp rồi.

Liền ngay cả bản thân Ninh Dạ cũng không nghĩ tới sẽ có loại bất ngờ này.

Lần trước đi tới không thấy tình huống này a, khi đó hắn còn có thể nhìn thấy bên ngoài là tầng cương sát.

Đúng rồi!

Bản thân cải tạo Yên Vũ Lâu, Tuyền Cơ Đạo Cảnh bị chuyển đến trong Thiên Cơ Điện, lưu lại Yên Vũ Lâu chính là cửu đại thần khí cùng trận pháp của Ninh Dạ.

Tuy rằng Yên Vũ Lâu vẫn như cũ cường đại, nhưng sau khi không còn là đạo cảnh, xem ra vẫn là có ảnh hưởng, thế mà tiến một bước bay lên, kết quả liền là bay ra tầng cương sát, sau đó bị Thiên Tàm này một ngụm nuốt mất.

Ta đây là tự vác đá đập chân mình a.

Ninh Dạ đối kết quả này cũng là không nói gì.

Bất quá sau một khắc, trước mắt Ninh Dạ lại là sáng ngời —— Vấn Thiên Thuật thế mà có thể không trở ngại chút nào nhìn thấu thú này.

Ninh Dạ kêu lên: "Trong bụng nó là an toàn!"

Cái gì?

Mọi người cùng nhau nhìn hắn.

Ninh Dạ nói: "Thú này bẩm thiên địa chi linh mà sinh, bất thực yên hỏa, thể nội tự thành không gian, cũng không có nguy hiểm."

Phong Đông Lâm vội nói: "Ngươi chắc chắn chứ?"

"Đúng!" Ninh Dạ há mồm liền đến: "Ta có thể rõ ràng cảm thụ được đạo tiêu ta lưu lại, xác nhận bên trong cũng không có nguy hiểm."

"Đi vào đến là đơn giản, vấn đề là làm sao đi ra?" Lôi Trường Sinh đã nói.

Ninh Dạ hồi đáp: "Cái này cũng đơn giản. Ta có truyền tống chi pháp, chỉ cần tại trong lưu kim toa này lưu lại quang tiêu, lại đem lưu kim toa lưu lại trên lưng Thiên Tàm, liền có thể đem tất cả mọi người đều truyền tống đi ra. Bất quá nơi đây không có quang cảnh, quang tiêu của ta chỉ có thể lưu giữ ba ngày."

"Vậy không phải là mệnh của tất cả mọi người, đều giao thác đến trong tay ngươi?" Ác Quỷ Đạo Nhân đã thâm trầm nói.

Ninh Dạ mở hai tay ra: "Các ngươi nếu không tin ta, ta cũng không cách nào."

Mọi người nhìn nhìn lẫn nhau, nhất thời cũng không biết nên làm gì.

Vẫn là Phong Đông Lâm nói: "Ngươi xác định có thể truyền tới?"

Ninh Dạ gật đầu: "Xác định! Kỳ thực không gian nội bộ thú này cũng không có khó đối phó như vậy, cho dù là lấy độn pháp của chư vị, hơn nữa cũng có thể đi ra. Chỉ bất quá bị khí thế của nó chấn, kỳ thực chúng ta đừng đem nó nhìn thành thần thú, mà là xem thành một ngọn núi lớn, liền sẽ phát hiện nó cũng không có đáng sợ như vậy."

Nghe nói như thế, mọi người lại tinh tế cảm thụ, quả nhiên phát hiện bản thân thần thức thế mà có thể chạm tới nội bộ Thiên Tàm kia. Thần thức chạm tới, độn pháp liền có thể chạm, nơi đây tuyệt đại đa số tu sĩ đều biết một chút độn pháp, tuy rằng không có mạnh như Quân Bất Lạc, nhưng dù sao nội tình ở nơi đó đây.

Thời khắc này ý thức được điểm này, dồn dập phấn chấn lên.

"Nguyên lai chỉ là lớn mà vô dụng." Ác Quỷ Đạo Nhân cười to nói.

Thật muốn nói lớn mà vô dụng, đến cũng chưa chắc. Chỉ dựa vào hình thể khổng lồ cùng lực lượng siêu cường của Thiên Tàm này, liền đủ để nghiền ép chúng nhân. Ra sao thần thông cũng khó tạo thành thương tổn đối với nó, chỉ là so với nó thân thể khổng lồ1 kia của no, tại phương diện thần thức liền có vẻ yếu hơn rất nhiều.

Thời khắc này trong lòng đã có sức lực, Lôi Trường Sinh đã nói: "Vậy còn chờ gì? Đi!"

Đã là trước tiên ra lưu kim toa, vận triển thần thông, nhanh chóng hướng trên lưng Thiên Tàm kia rơi xuống.

Đối với Thiên Tàm mà nói, những người này nhỏ bé như hạt bụi, vì vậy coi như là rơi xuống trên lưng cũng căn bản không cảm giác. Tiếp tục trăm chân khởi động, Ầm Ầm Ầm tại trong thiên không ba hành.

Việt Vãn Tiêu đem lưu kim toa cố định tại trên lưng Thiên Tàm, bên cạnh Thập Tuyệt Thượng Nhân bọn họ cũng đã đáp xuống.

Đặt chân Thiên Tàm, cảm giác tựa như chân đạp đại địa, càng là lạ kỳ vững vàng.

Ninh Dạ chỉ phía trước một cái: "Phía trước có địa phương đang không ngừng phún thổ bạch khí, có lẽ là tồn tại tương tự khí khổng, chúng ta hẳn là có thể từ nơi nào chui vào."

Chúng nhân liền một đường phi trì, rất mau liền tới trước một chỗ hố to.

Hố to kia sâu không thấy đáy, thỉnh thoảng bốc lên bạch sắc khí trụ, thực tế lại là linh khí, phun trào như dịch.

Lôi Trường Sinh thấy, bật thốt lên: "Linh khí thật nồng đậm."

Đông Đỉnh Tăng Hiển Sơn nói: "Quả thực chính là thiên sinh linh tuyền. Nguyên lai Thiên Tàm này đúng là bỉnh thiên địa chi linh mà sinh, như có thể đem phân giải, đó chính là vô hạn tài nguyên a."

Bản tính của tu tiên giả, nhìn thấy thứ tốt liền muốn thu làm của riêng.

Như Thiên Tàm này thật có thể hóa thành tài nguyên, đến cũng xác thực có thể xưng là hải lượng tư nguyên.

Ninh Dạ cười nói: "Vẫn là trước xem tình huống một chút rồi nói đi. Thiên Tàm nếu đã có kỳ danh, có thể thấy được sớm có đại năng biết tới, lại vẫn là tiêu dao thiên ngoại, nhất định không phải dễ đối phó như vậy. Chúng ta không chọc giận nó thì cũng thôi, như chọc nó, nói không chừng đập chết chúng ta cũng chỉ như đập ruồi."

Tăng Hiển Sơn hơi nhíu mày: "Tiểu bối, cũng dám ăn nói ngông cuồng?"

Trước hắn khách khí với Ninh Dạ, bây giờ mắt thấy Yên Vũ Lâu sắp sửa tới tay, liền lại không còn phong độ chiêu hiền đãi sĩ kia nữa.

Nho nhỏ Vạn Pháp đỉnh phong, lại dám nói đập chết bản thân như đập con ruồi? Cho dù nói chính là Thiên Tàm kia, hắn cũng rất là khó chịu.

Đặc biệt là tại sau khi nhìn thấy khí khổng này, trên lý thuyết, coi như là rời khỏi cũng không cần Ninh Dạ.

Không còn nhu cầu đối với Ninh Dạ, khẩu khí liền lập tức khôi phục cuồng ngạo.

Chương 7 : Phá giải

Chương 7: Phá giải

Đối với Tăng Hiển Sơn thái độ, Ninh Dạ cũng không để ý, chỉ là cúi đầu mỉm cười.

Cũng may Phong Đông Lâm vẫn tính giữ gìn hắn: "Được rồi, nếu đã không nguy hiểm gì, vậy thì đi xuống xem một chút đi. Chư vị, người nào dám đi đầu một bước?"

Chúng nhân nhìn nhìn lẫn nhau, mới vừa rồi còn khẩu khí càn quấy Tăng Hiển Sơn, thời khắc này nhưng không nói lời nào.

Ninh Dạ cười nói: "Vậy thì ta tới trước đi."

Nói đã trực tiếp nhảy vào trong khí khổng kia.

Dọc theo Thiên Tàm khí khổng một đường rơi xuống, bên người thỉnh thoảng linh khí gào thét mà qua, cảm giác lại như là tắm rửa tại trong linh tuyền, khiến người mỗi cái lỗ chân lông đều thoải mái.

Một đường rơi xuống, động này càng là như sâu không thấy đáy.

Rơi xuống thời gian ước uống cạn một chén trà, Ninh Dạ rốt cục xuống tới đáy, lại phát hiện dưới chân càng là một phiến đại địa.

Đỉnh đầu mênh mông linh vụ, tứ phương trống trải, ẩn nhiên càng có thể thấy được thanh sơn lục thủy, xanh um tươi tốt.

"Quả nhiên là một mảnh không gian độc lập, thật là một chỗ thế ngoại tiên cảnh."

Bên cạnh đã vang lên thanh âm Phong Đông Lâm.

Hắn ống tay áo phiêu phiêu đứng tại Ninh Dạ bên cạnh, mừng rỡ nhìn bốn phía.

Sau đó là đám người Lôi Trường Sinh, Tăng Hiển Sơn trước sau đáp xuống.

Chỉ là tùy tiện liếc nhìn một cái, Tăng Hiển Sơn đã kích động nói: "Tuyết Tiêu, nơi này thế mà có Tuyết Tiêu."

"Còn có Hoàn Châu Thảo."

"Đó là Lang Huyên Hoa!"

Chúng nhân dồn dập kinh hô thành tiếng, trong nháy mắt đã chỉ ra bảy tám loại tài nguyên trân quý khó được một kiện, càng có chút kỳ hoa dị thảo, bọn họ liền thấy cũng chưa từng thấy qua, nghe đều chưa từng nghe nói.

Trong lúc nhất thời đều là hưng phấn cực kỳ, có người liền muốn đi hái.

Ninh Dạ lại nói: "Đừng động, có nguy hiểm."

Cái gì? Chúng nhân kinh ngạc nhìn hắn.

Bây giờ đứng ở chỗ này mỗi người đều là đại lão, tu vi thấp nhất cũng là Vạn Pháp đỉnh phong, bọn họ đều không nhìn ra vấn đề, đối với Ninh Dạ nói, đương nhiên sẽ không tin.

Ninh Dạ nhưng nói rất khẳng định: "Các ngươi có thể không tin, nhưng những thứ này đều là cạm bẫy. Như đi hái, tất thụ tai ương."

Lôi Trường Sinh hỏi: "Ninh Dạ, làm sao ngươi xác nhận đây là cạm bẫy? Thiên Tàm thể nội, vì sao lại sẽ có cạm bẫy?"

Điều này xác thực không hợp đạo lý, Thiên Tàm chính là thiên sinh chi vật, trong thân thể của nó coi như có nguy hiểm, cũng không nên là lấy loại phương thức mồi nhử này tồn tại.

Ninh Dạ còn nhìn trái phải, chậm rãi nói: "Bởi vì chúng ta không hẳn là cái thứ nhất đi tới trong thân thể Thiên Tàm."

Nghe nói như thế, trong lòng mọi người cảnh ý nổi lên.

Đúng rồi, thời kỳ thượng cổ, đã có giới thiệu về Thiên Tàm.

Nếu đã người khác có thể nhìn thấy, ai có thể bảo đảm sẽ không tiến vào nội bộThiên Tàm giống như bọn họ?

Nếu là như vậy, vậy nơi đây có cạm bẫy, cũng chẳng có gì lạ.

Tăng Hiển Sơn lại nói: "Chỉ dựa vào lý do này, khả năng không đủ sức thuyết phục a."

Ninh Dạ mỉm cười: "Ta cũng chỉ là nói ra phán đoán của ta, Thượng Tôn không tin, tự có thể đi lấy."

Tăng Hiển Sơn hừ một tiếng, bất quá đã có Ninh Dạ nhắc nhở, hắn đến cũng không có trực tiếp liền đi hái, mà là tay áo lớn vung lên, trong tay áo liền bay ra một con chim, hướng về xa xa bay đi.

Điểu nhi kia hạ xuống trên một mảnh phồn hoa, mỏ dài ngậm xuống một đóa hoa, ngậm tại trong miệng, đập cánh bay lên.

Tăng Hiển Sơn thấy thế, đáy lòng thở phào một hơi: "Vô sự."

Vừa dứt lời, liền thấy một trận gió thổi qua, điểu nhi kia thế mà hóa thành một phiến tro bụi, cứ thế biến mất.

Đây là thủ đoạn gì?

Mọi người thấy được đồng thời sợ run tim mật.

Đáng sợ không phải uy năng, mà là từ đầu đến cuối, bọn họ thế mà không có phát hiện bất kỳ sóng linh khí.

Mà rơi ở trong mắt Ninh Dạ, càng là chấn động trong lòng.

Một màn này hắn lại đã từng thấy.

Đạo cảnh mạt sát!

Đây rõ ràng chính là mạt sát chi lực khi Tuyền Cơ Đạo Cảnh sơ thành lúc trước, lại không nghĩ rằng tại thể nội Thiên Tàm này lần nữa xuất hiện.

Lẽ nào nơi này cũng là một chỗ đạo cảnh hiến tế nào đó?

Nhưng nếu là như vậy, vì sao vạn năm chưa thành?

Bất quá nhân công đạo cảnh chi pháp cũng có thật nhiều loại, chưa chắc phải nhất định là cách làm giống như Yên Vũ Lâu, Ninh Dạ cũng không thể xác định.

Chí ít Tuyền Cơ Đạo Cảnh mạt sát lại không cần điều kiện phát động gì.

Điểu nhi kia của Tăng Hiển Sơn nhìn như phổ thông, kỳ thực một kiện dị bảo, liền như thế mất đi rồi, cũng là đau lòng.

Bất quá cái nhìn của hắn đối với Ninh Dạ đến là trong nháy mắt đổi mới: "Tiểu tử, lần này coi như ngươi lại đúng một lần. Ta nói, ngươi là làm sao biết?"

Ninh Dạ mỉm cười trả lời: "Ta tu vi nông cạn, duy nhất có thể dựa vào chính là đủ cẩn thận. Mọi việc cẩn thận một ít, tổng là không sai."

Lần này Phong Đông Lâm hiếm thấy xướng phản điều (hát vai phản đối - hát kịch): "Những việc ngươi làm lúc trước, lại không tính cẩn thận a."

Ninh Dạ cười nói: "Đại sự cần dũng mãnh cẩn thận, chi tiết nhỏ cần dụng công tỉ mỉ."

Hắn đem công lao của Vấn Thiên Thuật quy cho mình, cái bức này trang cũng là đầy đủ.

Lôi Trường Sinh đã nói: "Nơi đây quỷ bí, tất cả cẩn thận. Đi thôi, trước tiên đi tìm Yên Vũ Lâu. Yên Vũ Lâu kia chính là hậu nhập chi địa, hẳn vô sự."

Chúng nhân đã một đường bay tới đằng trước, không nhìn những thứ kỳ hoa dị thảo này nữa, chỉ có Ninh Dạ quay đầu lại liếc mắt nhìn.

Hắn phát hiện, đóa hoa lúc trước bị điểu nhi ngậm lên kia, đã xuất hiện trở lại.

Một đường bay lượn, chúng nhân rốt cục đã tới một phiến trống trải chi địa.

Nơi đây tịch tĩnh vô thanh, cũng không thấy hoa thảo trân kỳ gì, duy thấy một phiến lầu quỳnh điện ngọc hư không mà đứng.

Chính là Yên Vũ Lâu.

"Ha ha, Yên Vũ Lâu! ! !" Chúng nhân đồng thời đại hỉ lên tiếng.

Khổ cực một trận, cũng coi như tìm tới rồi.

Ninh Dạ nói: "Yên Vũ Lâu đã tới, bất quá nội có không gian trận pháp phong tỏa, phá giải như thế nào, liền phải xem chư vị."

Nói thành thật lưu ở một bên.

Chúng nhân đã sớm chuẩn bị, lúc này liền dồn dập xuất thủ.

Liền thấy Đông Đỉnh Tăng Hiển Sơn kia đã lấy ra một kiện ngọc bình, Lôi Trường Sinh thì lấy ra một mặt gương đồng, Khương Hồng Hào lấy ra thì chính là Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán.

Một bình một kính một tán, đồng thời kình hướng không trung, ba người càng là đồng thi thần thông, liền thấy bốn phía phong vân lôi động, ẩn nhiên đã xuất hiện một cái không động như ẩn như hiện, nhìn như uy năng bất hiển, nhưng Ninh Dạ chỉ là liếc mắt nhìn không động kia, liền có thể phát hiện huyền ảo bên trong.

Quả nhiên là không gian đạo tắc.

Niết Bàn cảnh ngộ đạo là tiền đề, chỉ là cùng là ngộ đạo, mỗi bên cao thấp bất đồng.

Ba người này am hiểu cũng không phải là không gian, nhưng tại thời khắc này mượn liên thủ chi lực, thần vật chi năng, vẫn như cũ hình thành nên một mảnh không vực.

Nhưng dựa vào cái này còn chưa đủ.

Liền thấy Phong Đông Lâm, Thập Tuyệt Lão Nhân đã dồn dập xuất thủ, đặc biệt là Thập Tuyệt Lão Nhân kia, tung ra mảng lớn tài nguyên, đã nhanh chóng bố thành một cái trận pháp huyền ảo. Mấy người Phong Đông Lâm từng người hỗ trợ, ngay ngắn trật tự, hiển nhiên là sớm có diễn luyện quá.

Ba Niết Bàn tám Vô Cấu đồng thời xuất thủ, chính là vì tại một khắc này phá tan Yên Vũ Lâu đạo cảnh, dù vậy, bọn họ kỳ thực cũng không có nắm chắc quá lớn, dù sao Tuyền Cơ Đạo Cảnh quá mức cường đại, chính là đòn sát thủ Yên Vũ Lâu vây giết đông đảo đại năng, vì vậy bọn họ muốn cũng không phải toàn diện phá tan, mà chỉ là ngắn ngủi hình thành một cái không gian thông đạo, có thể khiến cho bọn họ đi vào là được.

Nhưng khi pháp trận này chân chính thi triển ra thì, liền thấy không gian thông đạo kia càng là cực kỳ thuận lợi mở ra, đã xuất hiện không gian nội bộ của Yên Vũ Lâu.

"Di? Thế mà thuận lợi như thế?" Liền ngay cả đám người Tăng Hiển

Sơn đều lấy làm kinh hãi.

Bọn họ không biết Tuyền Cơ Đạo Cảnh sớm bị Ninh Dạ chuyển đến trong Thiên Cơ Điện, bây giờ Yên Vũ Lâu này dựa cả vào Tu Di Ốc chống.

Tu Di Ốc tuy rằng kiên cố, nhưng chung quy chỉ là cái chỗ dung nạp, mà không phải chỗ phòng ngự, Ninh Dạ bố chi trận, càng là nặng tại sát phạt, mà không phải cự địch tại ngoài cửa, bởi vậy phá giải đến thoải mái hơn nhiều so với chúng nhân tưởng tượng.

Đạo cảnh nếu đã khai, mọi người tất nhiên là mừng rỡ.

Chính muốn tiến nhập, Lôi Trường Sinh cùng Khương Hồng Hào nhưng nhìn thoáng qua nhau.

Lôi Trường Sinh đã nói: "Ninh Dạ, Đông Lâm, Liệt Cuồng, Liệt Dương, Thập Tuyệt, Bất Quân, mấy người các ngươi theo ta tiến vào, những người khác trước tiên hãy chờ ở bên ngoài."

Ninh Dạ biết, đây là Lôi Trường Sinh có hoài nghi.

Hơi hơi mỉm cười, đã là theo thông đạo tiến vào trong Yên Vũ Lâu.

Chương 8 : Tài Quyết Thần Trận

Chương 8: Tài Quyết Thần Trận

Ninh Dạ là người đầu tiên vào Yên Vũ Lâu.

Sau khi tiến vào, liền thành thật đứng ở một bên, bất ngôn bất động.

Tiếp lấy là đám người Phong Đông Lâm, Trương Liệt Cuồng.

Vào Yên Vũ Lâu, chúng nhân đảo mắt nhìn quanh, liền thấy trong Yên Vũ Lâu không không đãng đãng, chẳng có thứ gì, nhưng có thể thấy được vô số bảo quang trùng thiên, càng có thần vật quang hoa lóng lánh.

"Thiên Ca Kiếm!"

Phong Đông Lâm nhìn phía một chỗ không trung phía đông, một thanh thần kiếm treo cao phía trên, thân kiếm hoa quý, trên có huyền ảo bí văn, ẩn nhiên có thể nghe được có từng tia từng tia tiếng nhạc, chính là Thiên Ca Thần Kiếm.

Bảo vật này chính là Nam Tinh Tử đồ vật, cùng Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm tịnh xưng Yên Vũ Song Thần Kiếm. Kiếm này vĩnh hằng hạo đãng chính khí huyền âm, có thể phá tà túy, có thể thanh bản chính nguyên, chính là tu hành chiến đấu song thành chi bảo vật, chỉ bất quá tác dụng không phải công phạt, mà là thủ hộ.

"Liệt Thần Đao."

Trương Liệt Cuồng cũng kinh hô.

Một phương hướng khác, một thanh cổ phác đoạn đao cũng lơ lửng tại thiên không.

Liệt Thần Đao chính là thượng cổ truyền thừa, nghe nói là một vị đại năng đệ lục cảnh sử dụng, uy năng hạo hãn, pháp lực vô bỉ, hào xưng Nhất Kích Đoạn Sơn Hà, Nhất Đao Toái Tiên Hồn.

Thật đáng tiếc sau thượng cổ chi chiến, đại năng vẫn lạc, đao này thụ tổn.

Dù vậy, vẫn như cũ là một kiện thần khí, có uy năng cường đại.

Thân là đao trung cường giả, Trương Liệt Cuồng càng lưu ý bảo vật này.

"Vạn Dân Tán."

Thập Tuyệt Lão Nhân thì càng lưu ý cái ô lớn cổ phác kia.

Tán này là một kiện bảo vật chiến lược, tối lợi trận đạo sử dụng, có thể che chở chúng sinh, đơn đả độc đấu trái lại hiệu quả bình thường. Là trận đạo hảo thủ, Thập Tuyệt Lão Nhân càng coi trọng vật này.

"Vô Tâm Vũ."

Lôi Trường Sinh cũng tham lam nhìn hướng một vật, vật này nghe nói là một cái lông chim của Vô Tâm Thần Điểu rơi xuống, công tham tạo hóa. Lôi Trường Sinh Niết Bàn chi lộ đã sắp tới phần cuối, đối với tất cả tạo hóa chi bảo đều cảm thấy hứng thú.

"Kim Long Đỉnh."

Phía sau truyền đến thanh âm của Tăng Hiển Sơn.

Hắn chính tham lam nhìn tôn đại đỉnh cổ phác kim long hoàn nhiễu kia.

Vật này có thể dùng tại chiến đấu, nhưng dùng để luyện bảo lại càng tốt hơn.

Lôi Trường Sinh liếc nhìn Tăng Hiển Sơn: "Tăng Huynh, không phải bảo ngươi chờ ở bên ngoài sao?"

Tăng Hiển Sơn nở nụ cười: "Lôi huynh, bảo vật trước mặt, lão phu không nhịn được nữa a."

Lôi Trường Sinh trong lòng thầm mắng.

Hắn cố nhiên có ý mượn hoài nghi, đi đầu thăm dò, nhưng lại làm sao không muốn đụng tới chỗ tốt trước tiên mò một phen.

Làm sao Tăng Hiển Sơn mặc xác hắn, thấy bọn họ đi vào vô sự, cũng liền theo sát tiến vào, trực tiếp đem lời của hắn coi như đánh rắm.

Lôi Trường Sinh trong lòng căm tức, nhưng thời khắc này nhìn chung quanh một chút vô sự, rõ ràng không cạm bẫy gì, đến cũng không tiện nói gì, chỉ có thể nói: "Thập Tuyệt, ngươi nhìn xem tình huống nơi đây."

Thập Tuyệt Lão Nhân cau mày: "Thật có đại trận, nhưng thật giống không có cảm giác đạo cảnh a."

Đạo cảnh chi địa, đạo tắc hiển hóa, vì vậy trừ phi có đại hình huyễn trận giống như Vân Tuyệt Cổ Địa, bằng không vẫn là rất dễ dàng phát hiện vấn đề.

Lôi Trường Sinh đã nhìn hướng Ninh Dạ.

Ninh Dạ buông tay: "Lúc trước đại chiến vừa nổ ra, ta chỉ muốn bảo mệnh, sau đó thật vất vả trốn ra được, nơi này sau đó đến cùng xảy ra chuyện gì, ta cũng không rõ ràng."

Hắn trực tiếp đến cái nhất vấn 'tam bất tri' (không nghe không thấy không nói), nhưng lại lẽ thẳng khí hùng, liền ngay cả Lôi Trường Sinh cũng bớt không ra tì vết, chỉ có thể hỏi Thập Tuyệt Lão Nhân: "Có nguy hiểm không?"

Thập Tuyệt ân một tiếng: "Trận này hung hiểm, thần khí tuy trước mặt, nhưng cũng là bộ phận tạo thành đại trận. Nếu muốn đạt được thần vật, liền cần trước tiên phá giải trận này, bằng không tất thụ hại."

Nói đã thăm dò tính đánh ra mấy đạo pháp thuật.

Liền thấy trong thiên không nổ vang một tiếng, Liệt Thần Đao đột nhiên xuất hiện quang hoa, đã hướng về hạ phương chúng nhân chém xuống.

Liệt Thần Đao chiếm cứ chính là vị trí Đoạn Long Đài, phát huy cũng là công hiệu của Đoạn Long Đài, một đao chém xuống, cho dù là Niết Bàn cảnh đều cảm thấy nguy hiểm.

"Cẩn thận!" Lôi Trường Sinh quát một tiếng, song thủ cùng vung, không trung đã xuất hiện lưỡng nghi lôi cương, càng là chính diện ngạnh cương Liệt Thần Đao.

Đao phong lôi cương gặp gỡ, liền thấy Liệt Thần Đao quang huy lóng lánh, lưỡng nghi lôi cương của Lôi Trường Sinh lại bị cắt thành hai đoạn, đao thế không giảm tiếp tục hạ lạc.

Lôi Trường Sinh cũng không để ý, trái lại nói: "Có chút ý tứ, lại thử cái này!"

Theo hắn nói chuyện, phía sau càng xuất hiện một tôn lôi quang hư ảnh, như lôi thần giáng thế, song mục trừng to, một đạo điện quang đánh vào trên Liệt Thần Đao kia, Liệt Thần Đao càng ngừng lại thế rơi.

Nhưng vào lúc này, toàn bộ Yên Vũ Lâu oanh minh lên, chín cái thần khí đồng thời vận chuyển, mấy ngàn pháp bảo thịnh phóng quang minh, cổ cầm, ngọc khánh, bảo tán, lọng che, kim chung, đồng la, bảo bình, tinh hoàn vân vân các loại bảo vật hiển hiện, một cỗ uy thế khổng lồ chí cực đã tịch quyển mà lên.

Vừa nãy chỉ là Liệt Thần Đao một đao chi uy, thời khắc này lại là toàn bộ đại trận chân chính vận chuyển lên.

Tăng Hiển Sơn quái tiếu nói: "Lão Lôi đầu, ngươi chọc vào tổ ong vò vẽ rồi."

Vừa nói, đã ném ra một phiến vân thải.

Đám mây kia xoay tròn phóng đại, càng hóa thành một mảnh trường hà, giữa sông bảo quang phân hiện, lại có đến hàng ngàn pháp bảo, chính là Bảo Đái Hà tiếng tăm lừng lẫy của Tăng Hiển Sơn.

Chỉ có thể nói người của Hạo Thiên Môn chính là trâu bò, mỗi người đều là Thiên Thủ Lão Tổ, bảo vật trong tay nhiều đến khiến người giận sôi, mà Tăng Hiển Sơn sử ra, càng là so với Thiên Thủ Lão Tổ kia càng thấy mênh mông hạo hãn, cho dù lấy đại trận chi uy, càng là đều đã có thể chống lại.

Sau một khắc, liền thấy trong Yên Vũ Lâu đã tuôn ra mảng lớn thải quang, trong thiên địa càng xuất hiện hư tượng cửu thiên thập địa chư thiên thần phật.

Những tượng thần này đại thể là tiên thần đại năng thời kỳ thượng cổ, thế mà tại thời khắc này lấy hình ảnh hư thần huyễn hóa mà ra, phối hợp sinh ra hạo hãn uy năng, càng có thiên âm cuồn cuộn, phảng phất thẩm phán.

"Cửu Thiên Tài Quyết?" Thập Tuyệt Lão Nhân quái khiếu kêu lên: "Đây là Cửu Thiên Thập Địa Tài Quyết Thần Trận, là thượng cổ tuyệt sát chi trận của Thiên Cơ Môn!"

Thiên Cơ Môn Tố lấy huyền môn kỳ thuật mà xưng, lại thi pháp tự nhiên.

Cửu Thiên Thập Địa Tài Quyết Đại Trận này, chính là một loại trận pháp có tiếng trong đó. Là lấy thần hồn của đại năng đã chết đi làm dẫn, lấy trận làm cơ sở, tái hiện đại năng chi uy. Một khi trận thành, chính là chúng thần thẩm phán hàng lâm.

Vật nên thành thần phạt chi trận.

Năm đó lúc Thiên Cơ Môn đối kháng vạn tiên, liền từng khởi động quá trận này. Sau khi khởi động, chúng tiên chết đi, thần hồn trở về, cùng niệm hồn trở về, đạo sinh tự nhiên, diễn hóa vạn tượng, nghiền ép quần tiên.

Chỉ tiếc trận này lấy vong hồn chết đi làm cơ sở, vì vậy là thủ đoạn thời khắc cuối cùng của Thiên Cơ Môn, tuy mang đến cho đối thủ thương tổn to lớn, nhưng chưa thể xoay chuyển chiến cuộc.

Ninh Dạ ở đây bày xuống, chính là Cửu Thiên Thập Địa Tài Quyết Thần này, mà bố trí trận này then chốt, một là có đầy đủ trận pháp tài nguyên, thần khí chi trợ, hai là có đầy đủ đại năng nguyên thần, ba chính là Hư Thần Chú.

Nhiếp Hồng Thường, Phạm Không Hòa Thượng, lão tổ trong quan tài, Vũ Hoán Trần, Tuyết Thiên Hồng, Thần Tiêu các loại, thậm chí ngay cả chết ở bên ngoài Thẩm Phỉ Vân, Thủy Tinh Tử đều tính ở bên trong, một đám lớn Niết Bàn cảnh Vô Cấu cảnh đại năng, đều ở trong đó, tại Cửu Thiên Thập Địa Tài Quyết Trận ảnh hưởng, lấy phong thái hư thần hiện ra hậu thế, càng có đông đảo cường giả của Yên Vũ Lâu, Bách Gia Liên Minh, hình thành phong thái vạn tiên hàng lâm thế gian, thời khắc này gào thét mà ra, lấy phong thái nghiền ép hướng tới đám người Lôi Trường Sinh đè xuống.

"Không được! Đây không phải là Tuyền Cơ Đạo Cảnh!" Thập Tuyệt Lão Nhân hét to.

Trận này nếu đã hiện, hắn nào còn không rõ.

Đây rõ ràng chính là một cái tuyệt sát chi cục đã chuẩn bị sẵn từ lâu.

"Hỗn đản!" Lôi Trường Sinh biết bị lừa, xoay người lại hướng tới Ninh Dạ chính là một kích.

Chương 9 : Ba tầng khốn cảnh (thượng)

Chương 9: Ba tầng khốn cảnh (thượng)

Ninh Dạ một mạch đứng tại nơi đó, không chút nhúc nhích.

Lôi Trường Sinh xuất thủ, lại phát hiện dưới lưỡng nghi lôi quang phích lịch, Ninh Dạ lại vẫn là không hề bị lay động, lôi điện xuyên qua thân thể hắn, kích tại không trung.

"Huyễn thuật?" Lôi Trường Sinh tỉnh ngộ ra.

Chẳng biết từ lúc nào, Ninh Dạ thế mà đã dùng huyễn thuật chạy mất?

"Hảo tiểu tử." Lôi Trường Sinh ngữ thanh dữ tợn: "Vậy là, ngươi chung quy là hiện về nguyên hình sao? Bất quá vô dụng, vẫn may lão phu đã sớm chuẩn bị!"

Hắn nói hóa thành một đạo lôi điện, đã hướng không gian thông đạo kia độn đi.

Không gian thông đạo vẫn luôn mở đây, bên ngoài còn có đám người Khương Hồng Hào đóng giữ.

May là bản thân có chuẩn bị, Lôi Trường Sinh cũng là vì thế vui mừng.

Nhưng liền tại trong khoảnh khắc hắn xuyên qua không gian thông đạo kia, lại nhìn thấy chu vi một phiến lầu quỳnh điện ngọc, khung đỉnh là một phiến sơn hà tráng lệ, nhưng có vô số trùng thú dữ tợn bên trên.

Càng có một ngọn núi, hóa thành thác thiên cự nhân, ngang nhiên sừng sững.

"Đây là. . ." Lôi Trường Sinh ngạc nhiên.

Phía sau oanh minh đột khởi.

Lôi Trường Sinh quay đầu nhìn lại, liền thấy không gian thông đạo càng đã đóng.

Đồng thời toàn bộ Yên Vũ Lâu bắt đầu co rút, hóa thành một mảnh đại điện, lạc tại giữa khu lầu quỳnh điện ngọc kia, nghiễm nhiên trở thành một phần trong đó. Chỉ là dưới thần thức cảm ứng, Lôi Trường Sinh vẫn như cũ có thể cảm giác được đám người Thập Tuyệt Lão Nhân vẫn tại trong đó, đang cùng vô số hư thần tác chiến.

Nhìn thấy cảnh này, Lôi Trường Sinh tâm thần hoảng hốt, rốt cục phản ứng lại: "Thiên Cơ Điện, nơi này là Thiên Cơ Điện! Đó là Tu Di Ốc? Nguyên lai. . . Nguyên lai ngươi thế mà đem Yên Vũ Lâu đặt vào trong Tu Di Ốc. . . Vậy ra. . . Chúng ta vừa nãy đối diện. . . Chỉ là Tu Di Ốc."

"Hồi đáp chính xác." Ninh Dạ thân hình rốt cục hiển hiện, không ngờ cũng là một tôn cự nhân, đỉnh thiên lập địa, cùng Thiên Cơ sơn phong song song mà đứng.

Hắn mỉm cười quan sát Lôi Trường Sinh: "Lôi Tôn!"

"Thật can đảm! Ngươi quả nhiên đã hiện nguyên hình. Vậy là, hôm nay chi cục, chính là kế hoạch của ngươi? Bất quá ngươi thật là to gan, bất quá là một cái Vạn Pháp đỉnh phong, thế mà cũng dám mưu tính nhiều người chúng ta như vậy? Ngươi thật sự cho rằng, bằng thủ đoạn của ngươi, ăn được chúng ta?" Khương Hồng Hào bạo phẫn nộ quát.

Hắn là thủ ở bên ngoài Yên Vũ Lâu, vốn tưởng rằng không đi vào thì không sao, không nghĩ tới Ninh Dạ trực tiếp đem Thiên Cơ Điện thả ra, đem tất cả mọi người nhét vào trong điện. Cứ như vậy, kỳ thực liền hình thành nên hai chỗ chiến trường.

Nội là Yên Vũ Lâu, nhốt lại đám người Tăng Hiển Sơn, Thập Tuyệt Thượng Nhân, ở ngoài là Thiên Cơ Điện, nhốt lại Lôi Trường Sinh, Khương Hồng Hào.

Thậm chí Lôi Trường Sinh cũng là hắn cố ý thả ra, chỉ vì Tài Quyết Thần Trận của hắn chung quy không bằng thượng cổ Thiên Cơ Môn bố, cũng không nắm chắc đối phó nhiều như vậy, vì vậy lựa chọn chia để trị.

Thời khắc này Khương Hồng Hào trong tiếng gào thét, đã hướng tới Ninh Dạ mở ra miệng lớn.

Hắn hào xưng Đại Đỗ Thiên Tôn, sở trường nhất chính là Thôn Thiên Công, thể nội tự thành không gian, hào xưng có thể thôn nhật nguyệt.

Da trâu tuy hơi lớn, cũng may đối thủ cũng không phải nhật nguyệt.

Miệng này vừa hạ xuống, liền thấy khung đỉnh phía trên vô số trùng thú kia đã dồn dập hướng về trong miệng Khương Hồng Hào rơi xuống.

Ninh Dạ không hề lo lắng, hô nhẹ một tiếng: "Tuyệt!"

Một tiếng "Tuyệt" này vừa xuất, liền thấy đám người Khương Hồng Hào, Lôi Trường Sinh khí thế chợt giảm xuống, khí thế nguyên bản 'nhất khí thôn sơn hà' của Khương Hồng Hào đột nhiên biến mất, một con trùng thú chính va vào trong miệng hắn, hắn 'rộp rộp' một thoáng nhai nát, làm bản thân đầy miệng lưu nùng, trong lòng rất có cảm giác buồn nôn cắn nát một con con gián.

Lôi Trường Sinh thì kinh hô: "Cẩn thận, đây là tuyệt thiên địa thông!"

Bây giờ Ninh Dạ, tuyệt thiên địa thông so với thời điểm năm đó đối phó Kinh Trường Dạ đã mạnh hơn rất nhiều, bất luận là mảnh vỡ bù đắp, hay là tự thân thực lực, đều trên diện rộng tăng trưởng. Tuy vô pháp hoàn toàn thành công, nhưng vẫn khiến cho đám người Lôi Trường Sinh tu vi trực hàng, hai người kinh hãi phát hiện, uy năng thần thông của bọn hắn thế mà giảm xuống ròng rã những năm thành.

Lôi Trường Sinh là Niết Bàn hậu kỳ, tồn tại tiếp cận đỉnh phong, cho dù suy yếu thực lực bình thường, cũng vẫn như cũ là tu vi cấp Niết Bàn sơ cảnh, Đại Đỗ Thiên Tôn Khương Hồng Hào liền thảm rồi, một thoáng tuyệt thiên địa thông này, tu vi trực tiếp rơi xuống cảnh giới Vô Cấu hậu kỳ.

Sau một khắc liền thấy Thiên Cơ cùng Ninh Dạ đã đồng thời xuất thủ.

Thiên Cơ tìm tới chính là Lôi Trường Sinh, Niết Bàn đối Niết Bàn, là thích hợp nhất.

Ninh Dạ tìm tới liền là Khương Hồng Hào.

Thời khắc này hắn, chân chính triển hiện ra tự thân thực lực, tu vi đột tăng, Khương Hồng Hào nhìn thấy khiếp sợ không thôi: "Vô Cấu? Ngươi lại càng đã Vô Cấu rồi!"

"Phí lời, nếu không phải như vậy, dựa vào cái gì đối phó bọn ngươi?" Ninh Dạ nói trong tay đã xuất hiện một thanh kỳ trường liêm đao, hướng tới Khương Hồng Hào một đao chém xuống, chính là Tử Liêm.

Khương Hồng Hào quái khiếu "Ngao" một tiếng, trong miệng phun ra một vật, lại là một cái sự vật như Ngưu Hoàng, tỏa ngũ sắc quang vựng, xoay tròn chuyển động, Tử Liêm này của Ninh Dạ càng là chém chi không xuống.

Ninh Dạ hơi nhíu mày.

Mẹ nó, Đoạn Long Đài sau khi cải tạo thành Tử Liêm, xác thực không có tật xấu chậm rì rì trước kia kia, tuy nhiên không phải vô pháp chống đợ. Niết Bàn chính là Niết Bàn, lão già này tiện tay một cái bảo vật, một kiện thần thông, đều có thể ngăn cản bản thân xuất thủ. Quả nhiên tu vi hàng rồi, đạo tắc gì đó lại là không bị ảnh hưởng a.

Tâm niệm chuyển động đồng thời, Ninh Dạ đã dò ra hai đạo chỉ phong, hình thành quang ám hai màu, hóa thành hắc bạch vòng xoáy, chính là Quang Ám Sát Chú.

"Ở trước mặt ta dụng thần thông? Buồn cười, buồn cười!" Khương Hồng Hào cười to đánh ra một đạo thần thông, hóa thành kình không thần ấn rơi xuống. Không hề nghĩ rằng sau đầu Ninh Dạ một trương thạc đại thư quyển trình hiện, mở ra không trung, kình không thần ấn kia rơi vào trên sách, càng là trực tiếp tiêu thất vô tung, chỉ là trên sách thêm ra dấu vết một cái thần ấn.

Sau đó lần nữa xuất hiện , tương tự thần ấn, lại là đập về phía Khương Hồng Hào, nhìn đến Khương Hồng Hào kinh hãi đến biến sắc: "Làm sao có khả năng?"

Đây chính là tác dụng phản ngược công kích của Lưỡng Nghi Càn Khôn Quyển.

Vốn là Ninh Dạ là chỉ có thể phản chuyển Vạn Pháp cảnh, nhưng Lưỡng Nghi Càn Khôn Quyển bị hắn luyện thành một trong bản mệnh thần vật, hiệu quả theo thực lực đề thăng, dưới ta tăng ngươi giảm, Vô Cấu đối Vô Cấu, coi như là thần thông của Khương Hồng Hào cũng bị phản chuyển hồi kích.

"Hảo tiểu tử, quả nhiên không đơn giản!" Theo một tiếng quát, một thanh kim sắc tiểu chuy đột nhiên thăng không, hướng tới Tử Liêm của Ninh Dạ gõ tới.

Chính là Việt Vãn Tiêu Toái Kim Chuy.

Đây là một kiện thần vật, bình thường có thể dùng để rèn bảo, lúc chiến đấu có thể phá vạn binh.

Toái Kim Chuy có thể hủy diệt Tử Liêm hay không? Ninh Dạ không biết, cũng không muốn thử nghiệm, tiện tay thu lại Tử Liêm chuyển động tránh thoát một nện này của Toái Kim Chuy.

Toái Kim Chuy này đặc tính cùng Tử Liêm có chút giống, đều là uy năng bàng đại, nhưng tiền đề là phải kích trúng mục tiêu mới được, một đòn thất bại, thế mà trệ trệ, sau đó mới tiếp tục truy kích.

Đồng thời lại có một người xuất hiện, chính là cái kia Ác Quỷ Đạo Nhân, giương tay ném ra một cái quỷ quái, mặt xanh nanh vàng, chính là hắn nuôi dưỡng Thanh Diện Quỷ.

Thanh Diện Quỷ vốn là quỷ vật bình thường nhất, cũng không biết sao, càng bị Ác Quỷ Đạo Nhân này bồi dưỡng thành tồn tại Vô Cấu đỉnh phong, cũng coi như một kỳ.

Tại trong hoàn cảnh tuyệt thiên địa thông này, tuy rằng hết thảy thực lực chịu đến suy yếu, thế nhưng có chút thần thông đặc thù nhưng không bị ảnh hưởng.

Thời khắc này thanh diện ác quỷ kia mở ra miệng lớn răng nhọn, một cỗ gió tanh đã phác diện mà tới.

Cự xú!

Cự độc!

Càng có vô số độc trùng lẫn lộn trong đó chen chúc như nước thủy triều.

Độc, vừa vặn là không bị tuyệt thiên địa thông ảnh hưởng.

Liền tại bọn họ liên hợp hướng Ninh Dạ xuất thủ đồng thời, lại có một người bay tới: "Ninh Dạ nhận lấy cái chết!"

Hắc sắc vũ dực bùng nổ, toàn vũ ra cự lực khủng bố, nghiền ép mà ra.

"Thanh Sơn cẩn thận, kẻ này dám chính diện cùng bọn ta đối kháng, tất có hậu chiêu!" Ác Quỷ Đạo Nhân còn nhắc nhở một tiếng.

Sau một khắc đột nhiên cảm thụ được uy hiếp to lớn.

"Không được!"

Oanh!

Một đòn ngưng chú tất cả lực lượng của Thanh Lâm, đã hung ác rơi vào sau lưng Ác Quỷ Đạo Nhân.

Một đòn sụp đổ!

Chương 10 : Ba tầng khốn cảnh (trung)

Chương 10: Ba tầng khốn cảnh (trung)

"Ngao!"

Ác Quỷ Đạo Nhân phát ra hét thảm thống khổ nhất từ khi có sử tới nay, nhục thân trong nháy mắt phá nát, nguyên thần phi thăng.

"Thanh Sơn, ngươi!" Đám người Việt Vãn Tiêu đồng thời không dám tin tưởng nhìn hướng Thanh Lâm.

Thanh Lâm song thủ hợp bão, hướng tới Việt Vãn Tiêu một cung: "Thiên Cơ Môn đệ tử Thanh Lâm, tham kiến chư vị tiền bối!"

Hắn luôn mồm luôn miệng tham kiến tiền bối, một thoáng khom người này, lại là một đạo đại thần thông, gọi là Vạn Phật Triêu Thánh!

Nguyên thần của Ác Quỷ Đạo Nhân vừa mới lên, liền thấy luân quang nở rộ, bảo khí chiếu diệu, rơi vào trên nguyên thần của Ác Quỷ Đạo Nhân, nguyên thần càng như băng tuyết sơ dung bắt đầu tiêu vong.

"Hỗn đản, ngươi muốn chết!" Lại là một người xuất hiện.

Lại là Trấn Bắc Sứ Ngư Bạch Môn kia.

Giương tay ném ra một vật, lại là ba viên quân cờ màu đen ba viên quân cờ màu trắng, tại không trung chuyển động, hóa thành một phiến huyền quang, càng là bảo vệ nguyên thần Ác Quỷ Đạo Nhân.

Chính là Hắc Bạch Kỳ!

Đồng thời Ngư Bạch Môn cũng hướng tới Thanh Lâm đại xuất một đạo huyền sắc quang hoa.

Không nghĩ tới Thanh Lâm càng không hề để ý hắn, Phong Ma Vũ trương dương, ma khí xông trời, đã nhốt lại nguyên thần của Ác Quỷ Đạo Nhân, đồng thời song quyền liên oanh, nổ ra một phiến lẫm liệt quyền uy, đánh về phía thanh diện ác quỷ kia.

"Bất Hủ Thần Quyền?" Chúng nhân kinh hãi.

"Đúng vậy!" Thanh Lâm cuồng tiếu xuất thủ, đã đem Cực Chiến Đạo Cực Chiến nhị đạo chân lý phát huy đến mức cực trí.

Ninh Dạ lúc trước kích sát Việt Trọng Sơn, từ trong túi giới tử của hắn thu được không ít thứ tốt, trong đó liền bao gồm một ít bí pháp tu hành của Cực Chiến Đạo, hắn đem những thứ này hết thảy cho Thanh Lâm. Thanh Lâm là hậu thiên bảo thể, nhục thân cương cường, lại có Ngọc Hoàng Cốt Phong Ma Vũ gia trì, chính thích hợp công pháp của Cực Chiến Đạo, trong lòng diệt môn chi hận càng khiến cho hắn không quan tâm tất cả, trái lại so với Ninh Dạ càng tốt hơn phát huy ra huyết chiến chân đế của Cực Chiến Đạo.

Thời khắc này quyền uy hiển hách, vẫn là có mấy phần uy thế của Việt Trọng Sơn, ngạnh sinh sinh đem Thanh Diện Quỷ kia áp chế lại, nguyên thần của Ác Quỷ Đạo Nhân càng là tại trong ma khí của Phong Ma Vũ chịu đến xâm nhiễm, thê lệ tê hào, mắt thấy là chống đỡ không được bao lâu.

Lúc này lại có mấy người xuất hiện, chính là vài tên Nhân Ma của Hắc Bạch Thần Cung, nhưng bọn họ còn chưa kịp xuất thủ, liền thấy một người xuất hiện.

Kinh Trường Dạ!

Kinh Trường Dạ thụ Tinh La khống chế, trực tiếp đem mấy tên Nhân Ma kia cuốn vào chiến trường.

Nhìn thấy cảnh này, Việt Vãn Tiêu biết không tốt.

Lúc này Thiên Cơ đối Lôi Trường Sinh, Ninh Dạ đối Khương Hồng Hào, Thanh Lâm đối ác quỷ, Kinh Trường Dạ đối mấy người khác, chỉ có chính hắn xem như là còn rảnh tay xuất thủ, tuy rằng Tinh La phái ra lượng lớn trùng thú quấn quýt, nhưng những trùng thú này chung quy thực lực quá thấp, tạo không được quá lớn kiềm chế.

Như vậy, muốn cứu vãn cục diện, chung quy vẫn là phải dựa vào chính mình sao?

Việt Vãn Tiêu nghĩ đến.

Hắn từng vô số lần ảo tưởng qua bản thân ngăn cơn sóng dữ chi cục, lại không nghĩ rằng là vào hôm nay, thời khắc này.

Cười hắc hắc, Việt Vãn Tiêu tế khởi Băng Nhật Lô, khẽ quát: "Bảo bối, xoay chuyển càn khôn đi!"

Theo hắn lên tiếng, liền thấy Băng Nhật Lô kia chậm rãi chuyển động.

Đồng thời trong thiên không, một bình một kính một tán đã đồng thời chuyển động.

Chính là ba cái thần khí Lôi Trường Sinh, Tăng Hiển Sơn ba người bọn họ sử dụng.

Ba cái thần khí này là dùng để mở ra không gian thông đạo, chỉ tiếc đi vào dễ dàng đi ra khó, sau khi Cửu Thiên Thập Địa Tài Quyết Thần Trận phát động, Ninh Dạ liền phóng ra Thiên Cơ Điện, Côn Lôn Kính vặn vẹo thời không, kết quả liền là chỉ có một mình Lôi Trường Sinh ra được, những người khác đều bị vây ở bên trong, mà ba kiện thần vật này vẫn còn đang bản năng phát huy tác dụng, kỳ thực là đang đối kháng cùng Côn Lôn Kính, Tạo Hóa Thần Tọa.

Thế nhưng ai cũng không có nghĩ tới, Việt Vãn Tiêu lại vẫn có thể khống chế bọn chúng.

Tam thần khí chuyển động, một mảnh không gian kia đột nhiên đảo ngược, càng là hướng ra ngoài mở rộng.

Đúng, hắn muốn lợi dụng ba thần khí này, một lần nữa mở ra thông đạo đi ra bên ngoài Thiên Cơ Điện.

Chỉ cần rời khỏi Thiên Cơ Điện, Ninh Dạ liền đừng hòng lại kiêu ngạo nữa!

Nhìn thấy một màn này, liền ngay cả Ninh Dạ cũng hơi cảm thấy ngơ ngác: "Ngươi quả nhiên hảo thủ đoạn a."

Hắn muốn ngăn ngăn trở, nhưng Khương Hồng Hào đã toàn lực xuất thủ.

Lúc này hắn đã thăm dò ra đặc tính của Lưỡng Nghi Càn Khôn Quyển, chỉ có thể phản chuyển thần thông, thời khắc này toàn bộ lấy tiên pháp xuất thủ.

Lưỡng Nghi Chân Cương hóa thành che trời cự thủ, không tiếc bản thân cuốn lấy Ninh Dạ, bức Ninh Dạ thế mà không thể rảnh tay ra đối phó Việt Vãn Tiêu.

Không chỉ có hắn, liền ngay cả Lôi Trường Sinh đều liều mạng chịu đựng Thiên Cơ công kích, thi triển đại uy năng ngăn cản Ninh Dạ, chỉ là trong lòng cũng giật mình: Coi như mình chịu đến tuyệt thiên địa thông ảnh hưởng, cũng mạnh hơn xa Vô Cấu, người này lấy Vô Cấu sơ cảnh chi thân, thế mà có thể chiến đấu đến mức độ này bất hiển bại tượng, tu vi căn cơ thâm hậu, vượt xa tưởng tượng a!

Hắn xem ra không giống như là ba mươi năm thành tựu Vô Cấu, đến càng như là ba ngàn năm đứng vững đánh chắc thành tựu.

Trong lòng càng là kinh hãi, sát cơ lại càng dày đặc.

Biết tương lai của Hắc Bạch Thần Cung liền tại trong trận chiến này, gầm thét lên phun ra một đạo lôi đình.

Cuồng bạo cức lôi nổ vang mà xuống, đồng thời rơi vào Thiên Cơ cùng Ninh Dạ.

Trong khoảnh khắc đó, cự đại uy năng liền ngay cả Ninh Dạ đều khó có thể chịu đựng, nhục thân hầu như là muốn trực tiếp tan vỡ, thế nhưng Lạc Thủy Đan Thư cùng Bất Diệt Tuyền đồng thời xuất hiện, cấp tốc tu bổ toàn thân, càng khiến Ninh Dạ ngạnh sinh sinh chặn lại.

Chỉ là hắn cũng bởi vậy mất đi cơ hội ngăn cản Việt Vãn Tiêu.

Việt Vãn Tiêu toàn lực điều khiển tam thần khí, một cái không gian thông đạo đi ra bên ngoài Thiên Cơ Điện đã từ từ xuất hiện đường viền.

"Rời khỏi đây!" Việt Vãn Tiêu kêu to.

Đúng vào lúc này, Ninh Dạ nhưng hừ một tiếng: "Ngươi là người thông minh, người thông minh nhưng cũng tổng là chết mau."

Theo hắn lên tiếng, Việt Vãn Tiêu Ngư Bạch Môn còn có mấy tên Nhân Ma kia đồng thời thân thể run lên, khắp toàn thân từ trên xuống dưới đột nhiên phóng ra quang hoa mãnh liệt.

"Đây là. . ."

Chúng nhân kinh ngạc.

Lôi Trường Sinh, Khương Hồng Hào đột nhiên nhớ tới điều gì.

Doãn Thiên Chiếu!

Một màn Doãn Thiên Chiếu năm đó tại thời khắc này tái hiện, chỉ bất quá là xuất hiện ở trên người Việt Vãn Tiêu.

"A! ! !" Việt Vãn Tiêu thê lệ kêu thảm, hắn cảm giác thân thể của chính mình đều sắp bị hòa tan.

Vô tận ánh sánh từ thể nội hắn chiếu ra, mang đi năng lượng sinh mệnh của hắn.

Việt Vãn Tiêu biết không tốt, mãnh cắn răng một cái.

Ầm!

Hắn thế mà tự bỏ nhục thân.

Cùng lúc đó, mấy người Ngư Bạch Môn cũng dồn dập tự bỏ nhục thân.

Nhục thân tan vỡ, vô tận chi quang mãnh liệt tuôn ra, cường quang bức tất cả mọi người đều mắt không thấy vật, cũng may thần thức như cũ hữu hiệu. Có thể cảm ứng được, Việt Vãn Tiêu tuy rằng nhục thân bị hủy, thế nhưng nguyên thần còn tại.

"Đáng tiếc." Ninh Dạ than thở một tiếng.

Chủng Quang Chi Thuật của hắn không dám dùng tại trên người Niết Bàn cảnh, như vậy chỉ dám dùng tại trên người đám người Việt Vãn Tiêu, Ngư Bạch Môn.

Làm sao vẫn còn có chút vội vàng, bạo phát chi lực không đủ, kết quả liền là đối phương còn có thời gian làm ra phản ứng, kịp thời từ bỏ nhục thân, bảo vệ nguyên thần, thế mà sống tiếp.

"Bất quá. . . Vô dụng!" Ninh Dạ vung tay lên.

Ngưng Quang Thành Nhận!

Mưa ánh sáng hóa thành vạn ngàn lợi nhận lần nữa phi tước, đem tất cả mọi người đều cuốn vào trong đó.

"Chỉ là quang nhận, cũng muốn giết ta?" Việt Vãn Tiêu gầm thét lên.

Ngạnh đẩy quang nhận, Việt Vãn Tiêu nguyên thần trọng ngưng, chỗ đáng sợ là, hắn thế mà dưới tình huống này đều không từ bỏ vận chuyển tam thần khí, không gian thông đạo đã lại lần nữa mở ra một chút.

"Không chỉ có là quang nhận a." Ninh Dạ than thở một tiếng.

Việt Vãn Tiêu cả kinh, liền thấy bên cạnh một tên Nhân Ma đột nhiên ai hào một tiếng, nguyên thần triệt để bạo liệt, lại là hóa thành vô tận thải quang phi tán.

"Ngũ Sát Vân?" Lôi Trường Sinh kinh hô.

"Không sai, đây là Thực Thần Vân, chết đi!"

Theo Ninh Dạ tiếng la.

Ầm Ầm Ầm Ầm!

Nguyên thần của vài tên Nhân Ma đã trong nháy mắt tiêu vong, liền ngay cả Ngư Bạch Môn, Việt Vãn Tiêu cũng bắt đầu vô pháp chống đỡ kêu gào lên, mắt thấy là sắp chống đỡ không nổi, thông đạo tam thần khí kia mở ra cũng chậm rãi đóng lại.

Đúng vào lúc này, một người đột nhiên xuất hiện, hướng tới thiên không tam thần khí một chỉ, không gian thông đạo nguyên bản đã bắt đầu khép kín kia càng như kỳ tích lại lần nữa mở ra.

"Lữ Dực?" Ninh Dạ giật mình.

Kẻ có thể mở ra không gian thông đạo này, thế mà là Lữ Dực?

Lữ Dực cười dài một tiếng: "Các ngươi chậm rãi chơi, bản nhân liền không phụng bồi."

Nói tung người nhảy một cái, đã nhảy vào không gian thông đạo, tiêu thất vô tung.

Chương 11 : Ba tầng khốn cảnh (hạ)

Chương 11: Ba tầng khốn cảnh (hạ)

Nhìn thấy Lữ Dực thoát khốn mà ra, Lôi Trường Sinh đầu tiên là vui vẻ, sau đó chính là cả kinh, mắng: "Hỗn đản!"

Bởi vì hắn nhìn thấy, tại sau khi Lữ Dực từ không gian thông đạo, sau một khắc, không gian thông đạo kia thế mà lại bắt đầu thu về.

Tên khốn kiếp này căn bản cũng không có ý định đem bọn họ cứu ra.

Khương Hồng Hào càng là chửi ầm lên: "Nghiệt súc, càng dám như thế!"

Nhưng vào lúc này, Ninh Dạ nhưng bật cười: "Quả nhiên có chút cân lượng, đến là không nhìn lầm tiểu tử ngươi a. Bất quá, đi bao nhanh, liền phải về nhanh bấy nhiêu."

Hắn lời còn chưa nói xong, liền thấy không gian thông đạo bỗng nhiên mở ra.

Lữ Dực đã Xoạt một tiếng, vậy mà thật sự lại bay trở về Thiên Cơ Điện.

Hắn mắt lộ ra kinh hãi, cuồng hô: "Tử Lão! Tử Lão!"

Một phiến vân vụ lượn lờ mà vào, tràn vào trong Thiên Cơ Điện, bao bọc chúng nhân xuất hiện.

Người cầm đầu chính là Tử Lão.

Sau lưng hắn, thình lình còn đứng đám người Nguyên Mục Dã, Hà Giang Minh, Triệu Long Quang.

Mọi người thấy đồng thời tâm hàn, ngược lại là Khương Hồng Hào một lần nữa hưng phấn nhìn hướng Lữ Dực.

Ánh mắt lãnh khốc nhìn lướt qua bốn phía, Tử Lão nói: "Xem ra không có chúng ta, ngươi cũng có thể xử lý bọn hắn rồi."

Ninh Dạ cười dài nói: "Đến cũng chưa chắc. Con rết trăm chân chết còn giãy dụa, đám lão gia hỏa này ai mà không có chút thủ đoạn đáy hòm ? Thông đạo nếu đã hiện, tuyệt thiên địa thông này của ta hiệu quả cũng đang yếu bớt, ngươi như còn không ra tay, ta còn thực sự phải hô cứu mạng."

Liền như là tiên đoán giống như vậy, Lôi Trường Sinh, Khương Hồng Hào đồng thời có hành động.

Thể nội hai người thần quang tăng vọt, nguyên thần chi huy lóng lánh.

Chính như Ninh Dạ từng nói, tuyệt thiên địa thông đang yếu bớt, mà theo suy yếu này, hai người rốt cục cũng bắt được cơ hội, đồng thời sử dụng cấm thuật.

Liền thấy Lôi Trường Sinh đỉnh đầu một vầng sáng xoay chuyển, dần dần càng ngưng tụ ra hư ảnh một nhánh lôi điện trường mâu.

Đó là Quán Nhật Lôi Mâu, ngưng tụ hết thảy thần uy của Lôi Trường Sinh, thậm chí ngay khi Quán Nhật Lôi Mâu hiện hình thì, tự thân khí thế của Lôi Trường Sinh đều đang uể oải —— hắn thụ tuyệt thiên địa thông ảnh hưởng, thật vất vả rốt cục có thể thi triển thủ đoạn này, không thể không nghiền ép toàn bộ thần lực của bản thân.

Một bên khác trong tay Khương Hồng Hào cũng xuất hiện một vật, lại là một tôn bụng bự thần tượng, hạ xuống thiên không liền phóng đại, hướng tới không trung một trảo, thế mà đem Quán Nhật Lôi Mâu của Lôi Trường Sinh trảo tại trong tay, sau đó một mâu hướng Thiên Cơ đâm tới.

Thiên Cơ quái khiếu "Ngao" một tiếng, Cự Ma Khôi cấp bậc Niết Bàn cảnh kia của nó, tại dưới lôi thần chi mâu này đâm đâm xuống, nổ ra mảng lớn lôi quang, thế mà vô pháp chống đỡ, khắp toàn thân từ trên xuống dưới mỗi một khối đều đang điên cuồng bóc ra.

Thiên Cơ quái khiếu: "Không xong rồi! Ta sắp không xong rồi!"

Ninh Dạ quay đầu nói: "Ngươi còn không ra tay!"

Tử Lão nở nụ cười: "Ta không cho là ngươi đến tuyệt cảnh, bất quá. . . Vẫn là không cần thiết kích nộ ngươi thì hơn."

Nói trong thiên không đã xuất hiện ngũ phiến vân thải, hóa thành khôi lỗi chi hình hướng lôi thần chi mâu kia nâng lên, chính là Ngũ Sát Ngũ Tuyệt Ngũ Khôi Thần Trận của Tử Lão.

Ngũ Sát Vân bị hắn luyện hóa thành Ngũ Tuyệt Khôi của Mộc Khôi Tông, lại phối hợp thần chú bí pháp của hắn, một khắc đó, phảng phất đồng thời có năm cái Tử Lão đang đối kháng xuất thủ lôi vân minh động, thiên băng địa liệt, liền ngay cả Thiên Cơ Điện đều phát ra khủng bố oanh minh chi thanh.

Thiên Cơ Điện càng bắt đầu không chịu nổi uy lực khủng bố của Niết Bàn đấu pháp này, phát ra không chịu nổi gánh nặng chi thanh.

Liền ngay cả Ninh Dạ đều nhíu mày: "Còn chưa đủ sao?"

Trong tay Tử Liêm vung lên, đối không chém ra một đòn.

Một kích này chính là Đoạn Long Đài chi lực, uy thế chi cường, cho dù là Niết Bàn cũng không dám ngạnh kháng.

Nhưng vào lúc này, Việt Vãn Tiêu, Ngư Bạch Môn đồng thời cao ngâm lên tiếng, trong thiên không tam thần khí chuyển động, không gian thông đạo quay lại, thế mà là chuyển hướng Tu Di Ốc.

Hóa ra là Việt Vãn Tiêu chú ý tới vấn đề của Thiên Cơ Điện, chỉ cần đem người bên trong Tu Di Ốc thả ra, liền có thể dựa vào uy năng này cường hành đánh nát Thiên Cơ Điện.

Ninh Dạ cũng biết sự tình đến lúc mấu chốt, bất đắc dĩ thở dài: "Có chút thủ đoạn, ta là thật không muốn dùng."

Nói đơn thủ nâng lên, trong thiên không Côn Lôn Kính chuyển động, một tia hào quang rơi xuống, chính chiếu vào trên người Lôi Trường Sinh.

Liền thấy Lôi Trường Sinh thân hình lóe lên, tiêu thất vô tung.

Ninh Dạ càng là đem hắn đưa ra Thiên Cơ Điện.

Đồng thời Ninh Dạ nói: "Chỉ một cái Lôi Trường Sinh, ngươi có thể đối phó chứ?"

"Có thể!" Tử Lão tay thu một cái, ngũ khôi hóa vân trở về trong tay hắn, Ninh Dạ lại ra tay, đã đem Tử Lão cũng đưa ra Thiên Cơ Điện.

Để hai người bọn họ quyết đấu sinh tử ở ngoài là được.

Bất quá đây cũng là biện pháp bất đắc dĩ cuối cùng, bởi vì ra khỏi Thiên Cơ Điện, Lôi Trường Sinh liền lúc nào cũng có thể chạy mất.

Nhưng dù sao so với Thiên Cơ Điện phá nát cũng tốt hơn nhiều.

Không còn Lôi Trường Sinh, Khương Hồng Hào bụng bự thần tượng uy năng giảm hơn nửa, bất quá Thiên Cơ ma tượng chi khu cũng đã bị hắn hao mòn không ít, Khương Hồng Hào phẫn nộ phát uy, Ầm Ầm Ầm liên kích mấy chục đạo trừng giới chi quyền, nổ đến Thiên Cơ gào gào kêu loạn.

Hắn đến cùng chỉ là Niết Bàn sơ cảnh, cho dù tuyệt thiên địa thông hiệu quả còn tồn tại bộ phận, vẫn như cũ khó có thể chịu đựng lão gia hỏa này liều mạng, thân thể càng là nhanh chóng phá nát.

Thực lực của hắn đều tại trên ma tượng chi thể này, như thân thể bị hủy rồi, vậy thì thật sự cái gì cũng không có. Kêu lên: "Nhanh giúp ta a!"

Ninh Dạ nhưng hừ nói: "Thiên Cơ, họa phúc tương ỷ, cự ma chi tượng tuy rằng cường đại, nhưng tới nay cũng không phải con đường của ngươi. Hủy liền hủy đi, ngươi cần phải suy nghĩ, là làm thế nào niết bàn trọng sinh, chân chính thành tựu bản thân!"

Nghe nói như thế, Thiên Cơ chấn động trong lòng, kêu lên: "Hảo! Tiểu gia ta liều mạng với ngươi!"

Nói đã xuất hiện bản thể.

Nó vốn là quái dị, thiên phú Thổ hành chi đạo, nhưng một mạch lười tu luyện, biếng chiến đấu, thoát thân chi năng thiên hạ vô song, chiến đấu chi năng tiêu chuẩn thường thường.

Mà Cự Ma Khôi dung hợp sát lục chi cốt, tối hợp sát phạt chi ý, Thiên Cơ lại một mực không thể phát hủy tác dụng.

Thời khắc này liều mình xuất hiện bản thể, liền thấy mỗi một khối đồ vật bóc ra trên người Cự Ma Khôi kia, càng đều bị nó hấp thu tới, ngưng tụ thành một cái tượng đá, bùng nổ ra sát ý ngút trời.

"Thế mà. . ." Khương Hồng Hào cũng khiếp sợ không thôi.

Đối phương thế mà đang dựa vào công kích của bản thân để luyện hóa Cự Ma Khôi này.

"Muốn chết!" Khương Hồng Hào gầm lên, cự thần chi tượng hóa làm vô tận kiếp hỏa thiên lôi, Ầm Ầm Ầm rơi xuống.

Mỗi một đạo kiếp hỏa thiên lôi rơi vào trên người Thiên Cơ, đều khiến nó đau đến oa oa kêu loạn. Nhưng gia hỏa này càng chống chịu được, thậm chí còn cao giọng nói: "Thiên kiếp hàng, lục cảnh xuất. Tiểu gia ta còn chưa tới ngũ cảnh, liền hưởng thụ thiên kiếp chi tẩy này, ha ha, cơ duyên a cơ duyên!"

Nó phóng thanh cuồng tiếu, đồng thời Ninh Dạ cũng phát động Tuyền Cơ Đạo Cảnh, vì Thiên Cơ gia trì thủ hộ, Bất Diệt Tuyền Lạc Thủy Đan Thư dạt dào mà ra, gắt gao bảo vệ Thiên Cơ, khiến một tràng lôi cức thịnh yến này, biến thành tấn thăng chi đồ dành cho Thiên Cơ.

Khương Hồng Hào biết không tốt, hắn hiện tại đã không có đường lui, hoặc là tại trước khi Thiên Cơ dung hợp Cự Ma Khôi kích sát nó, hoặc chính là bị hắn mượn nguy cơ chuyển hóa tấn thăng, chỉ có thể tiếp tục cuồng oanh lạm tạc, đồng thời đối với Việt Vãn Tiêu kêu lên: "Mở ra Tu Di Ốc!"

Nguyên thần sót lại của Việt Vãn Tiêu trợn to song mục, đột nhiên một ngụm đem ác quỷ đang ác chiến cùng Thanh Lâm kia nuốt xuống, nguyên thần bạo hiển quang huy, tam thần khí thông đạo đột nhiên khuếch đại.

Nhưng liền tại hắn xuất thủ đồng thời, đám người Nguyên Mục Dã đồng thời quát lên một tiếng, các dụng thần thông, ngạnh sinh sinh áp chế lại không gian thông đạo, bất quá không gian thông đạo kia vẫn là có một cái đầu kịp chen ra, chính là Tăng Hiển Sơn.

Chỉ là hắn vừa mới ló đầu ra, Triệu Long Quang đã kình xuất Hoang Tuyệt Cổ Ấn, hướng tới đầu Tăng Hiển Sơn nện xuống.

Chương 12 : Biệt khi phụ lão thực nhân

Chương 12: Đừng bắt nạt người hiền lành

Hoang Tuyệt Cổ Ấn là thần vật trong tay Dương Chí Thiện năm đó, ấn này uy năng phi phàm, đặc điểm liền một cái từ: Uy lực lớn!

Năm đó Dương Chí Thiện dùng ấn này tạp Xích Nhiêm Tử, liền như chày sắt đập hạch đào vậy, mặc cho Xích Nhiêm Tử nhục thân trọng sinh, đều có thể đưa hắn sinh sinh tạp đến nhục thân tan vỡ.

Đối với nguyên thần vô thương có lẽ là thiếu hụt duy nhất của nó, nhưng đối với nhục thân thương hại chi đại, lại siêu việt tất cả, có thể nói là thể tu khắc tinh.

Đương nhiên, tại trong tay Triệu Long Quang, Hoang Tuyệt Cổ Ấn không có uy năng giống như tại trong tay Dương Chí Thiện, nhưng mà coi như là vậy, uy năng đã là không kém.

Tăng Hiển Sơn cũng là bảo thể, thân thể luận cường độ không thua gì thể tu, nhưng một ấn này lại trực tiếp khiến bảo thể của hắn hầu như tan vỡ, nếu không phải tu vi cường hãn, trước khi ra lại kịp thời thần thông hộ thể, một kích này liền có thể khiến cho hắn tại chỗ tan vỡ. Dù là như vậy, vẫn là đập cho hắn não đại ong ong, đầu váng mắt hoa.

Tăng Hiển Sơn giận dữ, đang muốn xuất thủ, lại phát hiện bản thân lại bị kẹt ở trong thông đạo, chỉ một cái đầu lộ ở bên ngoài, tiến,

tiến không được, lui, thế mà cũng lui không xong.

Trong lòng hắn kinh hãi, liền thấy Hoang Tuyệt Cổ Ấn kia lại lần nữa tế khởi, lại một lần hóa thành giống như sơn phong nện xuống.

Tăng Hiển Sơn bất đắc dĩ, chỉ có thể nguyên thần hiển uy, thần thông ngạnh đỉnh.

Người này tại bên trong Niết Bàn cũng coi như hạng người tu vi cường đại, tuy không bằng hàng ngũ Dương Chí Thiện, cũng cách biệt không xa, nhưng thời khắc này chỉ có một cái đầu ở bên ngoài, càng là chỉ có thể bị Triệu Long Quang Ầm Ầm Ầm cuồng tạp, trực đập cho cả người đều mông, cảm giác lại như là con trai bị cha cuồng đánh.

Vừa kinh vừa nộ, khổ nỗi một thân thần thông lại không cách nào thi triển.

Bên này Triệu Long Quang cũng là nện tức giận không thôi, ta tốt xấu cũng là Vô Cấu cảnh, Hoàn Mỹ Yêu Thể, lại chưởng thần khí, lại vẫn tạp không toái cái đầu này? Tức giận trong lòng, toàn lực phát uy, càng lúc càng cuồng hãn oanh tạp.

Tăng Hiển Sơn trong lòng giận dữ: "Ngươi cái . . . Hỗn đản này!"

Hắn thịnh nộ dĩ cực, nghĩ thầm ta không bằng thẳng thắn bỏ đi thân thể này, nguyên thần trọng ngưng.

Chỉ là hắn chính là bảo thể, như bỏ đi nhục thân, lại muốn trọng ngưng, bảo thể cũng sẽ chịu ảnh hưởng.

Đây cũng là khác biệt lớn nhất giữa tu thần giả cùng tu thể giả, tu thần giả lấy thần làm chủ, nhục thân dễ dàng có thể bỏ. Tu thể giả, nhục thân lại là bảo bối, lấy thân làm (vũ) khí, không thể dễ dàng vất bỏ.

Nhưng hiện tại Triệu Long Quang đập quá hung ác, hắn ngoại trừ từ bỏ đã không còn cách khác, đặc biệt là đầu hắn cố nhiên đang bị Triệu Long Quang tạp, thân thể đằng sau cũng không dễ chịu.

Trong Tài Quyết Thần Trận, Cừu Bất Quân đã chính thức trở mặt, đang cùng đám người Thập Tuyệt Lão Nhân chiến sảng khoái, tình thế đã từ từ chống đỡ không nổi, những tàn linh kia đang điên cuồng cắn nuốt hắn, hắn hiện tại có thể nói là đầu đuôi ngộ tập.

Hạ quyết tâm, Tăng Hiển Sơn đã hạ quyết đoán, bảo thể băng liệt, vất bỏ kỳ thân, đồng thời nguyên thần phản nhiếp tinh hoa, tận khả năng bảo lưu bảo thể chi tinh.

Nhưng vào lúc này, Tăng Hiển Sơn lại phát hiện, bảo thể băng liệt của bản thân thế mà không chịu khống chế hướng về thiên không bay đi.

Đây là tình huống gì vậy?

Tăng Hiển Sơn ngạc nhiên nhìn lại, liền thấy sơn phong xa xa, Cự Ma Khôi đổ nát, một cái ý chí cường đại chính đang đản sinh.

Đây là. . .

Không được!

Thế mà có người giống như hắn chính đang vất bỏ thể xác, luyện hóa trọng ngưng?

Hơn nữa đối phương tại trước hắn, lại có địa lợi chi cơ, trước một bước cướp đoạt thiên địa.

Xong! Xong!

Tăng Hiển Sơn biết không tốt, bảo thể tinh hoa này của mình càng là cũng bị đối phương toàn bộ cướp đi.

Liền ngay cả Khương Hồng Hào đều tức giận rồi: "Tăng Hiển Sơn, con mẹ ngươi có ý gì? Thế mà vất bỏ bản thân tác thành đối phương?"

Kiếp hỏa thiên lôi kia của hắn uy năng hạo hãn, mắt thấy Thiên Cơ đã sắp chống đỡ không nổi, không nghĩ tới lúc này thế mà bốc lên cái Tăng Hiển Sơn đến, vất bỏ bản thân mà tác thành đối phương, đường đường Niết Bàn cảnh, thế mà cũng là người của Thiên Cơ Môn?

Hắn không nghĩ ra, trừng mắt nhìn Tăng Hiển Sơn, càng là phân ra một đạo kiếp hỏa thiên lôi đánh về phía Tăng Hiển Sơn.

Tăng Hiển Sơn kinh hãi: "Hiểu lầm!"

Chỉ là hắn có hô cũng vô dụng, Khương Hồng Hào kiếp lôi biết bao cường đại, đánh Tăng Hiển Sơn nguyên thần kích đãng, lập tức trọng thương.

Cũng may Khương Hồng Hào một đòn xuất thủ xong, cũng ý thức được bản thân có chút không khống chế được —— hắn không phải không thấy Triệu Long Quang xuất thủ, chỉ là giận dữ không thêm suy nghĩ.

Hàng này cũng là cái sĩ diện, kêu lên: "Ninh Dạ, ngươi lại dùng huyễn thuật!"

Ninh Dạ ngẩn ra, lão tử không dùng huyễn thuật a.

Huyễn thuật tuy mạnh, nhưng chung quy là phải xuất kỳ bất ý, chỗ này đánh Thiên Cơ Điện đều sắp không chịu nổi, Ninh Dạ có cái gì huyễn thuật cũng không dùng được.

Bất quá lập tức minh bạch, Khương Hồng Hào đây là quăng nồi đây.

Ninh Dạ cũng vui vẻ: "Loại tình huống này ngươi còn quăng nồi? Thú vị, quả nhiên là tử sĩ diện sao? Nếu như thế, ta tác thành ngươi!"

Hắn nói Tử Liêm tà phách, hướng tới Tăng Hiển Sơn một đao chém xuống, đồng thời phát động huyễn thuật.

Tại trong mắt Tăng Hiển Sơn, một đao này lại là kiếp hỏa thiên lôi của Khương Hồng Hào.

Huyễn thuật tại dưới loại tình huống này vốn không dễ thành công, nhưng vẫn là lời kia, huyễn thuật công tâm, nếu như tự thân trước tiên đã có ý nghĩ, vậy thì huyễn thuật khó mấy cũng dễ dàng thành công. Tỷ như đối tượng dễ bị lừa đảo lừa gạt nhất, chính là kẻ ngốc bản thân đã có sẵn chấp niệm mãnh liệt.

Tăng Hiển Sơn hiển nhiên chính là như vậy, hắn nhìn thấy kiếp hỏa thiên lôi hạ hàng, đã giận dữ: "Muốn giết ta? Lão tử liều mạng với ngươi!"

Không quan tâm tất cả, liền bảo thể bị Thiên Cơ hấp thu đều mặc kệ, nguyên thần toàn diện ly thể bay ra, cuối cùng từ bên trong lối đi kia trốn thoát ra, hóa thành một tòa bảo tháp, hướng tới Khương Hồng Hào đương không áp hạ.

Nguyên thần bảo tháp này uy năng cũng là cực cường, Khương Hồng Hào thấy hắn liều mạng, cũng là giật mình: "Cái lão tiểu tử ngươi quả nhiên là phản đồ!"

Bỏ qua Thiên Cơ, đem hết thảy kiếp lôi đều đánh tới.

Làm Thiên Cơ một trận không hiểu: "Đây lại là cái tình huống gì?"

"Ít nói nhảm! Mau chút thành tựu bản thân!" Ninh Dạ nói đã đối với Thiên Cơ nhất chỉ điểm tới.

Cấn Tự Bí!

"Nga!" Thiên Cơ như mộng sơ tỉnh, toàn lực hấp thu.

Không chỉ có hắn, liền ngay cả Thanh Lâm cũng thừa cơ hấp thu lên —— hắn cũng là bảo thể, bảo thể của Tăng Hiển Sơn đối với hắn cũng là vô cùng hữu ích.

Tình thế biến rồi lại biến, làm cho mọi người đều mộng bức, ai cũng nhìn không hiểu.

Liền ngay cả Nguyên Mục Dã, Hà Giang Minh đều có chút trợn mắt: "Đây đến cùng là cái tình huống gì?"

Không chờ bọn hắn phản ứng lại, liền nghe thấy "Ầm" một tiếng vang vọng, lại là toàn bộ Thiên Cơ Điện đều rung chuyển lên.

"Chuyện gì vậy?" Mọi người cùng nhau nhìn Ninh Dạ.

Ninh Dạ cũng là ngẩn ra: "Bên ngoài! Là Tử Lão cùng Lôi Trường Sinh."

Hai người này đều đi ra bên ngoài, vốn là Ninh Dạ còn lo lắng Lôi Trường Sinh chạy trốn, đã làm tốt chuẩn bị toàn diện bại lộ, nhưng hiện tại xem ra, hai người càng là đang vây quanh Thiên Cơ Điện mà đánh.

Lôi Trường Sinh hắn là choáng váng sao? Vẫn cảm thấy bản thân còn có thể lực ngăn sóng dữ.

Không đúng!

Lôi Trường Sinh không có năng lực lay động Thiên Cơ Điện.

Ninh Dạ đột nhiên nghĩ đến cái gì, biến sắc nói: "Là Thiên Tàm! Thiên Tàm bị đã kinh động!"

Nguyên Mục Dã bị dọa cho nhảy dựng: "Ngươi không phải nói tiến vào nội bộ Thiên Tàm vô sự sao?"

Ninh Dạ một mạch giữ liên lạc cùng bọn họ, hắn nói với đám người Lôi Trường Sinh, tự nhiên cũng sớm truyền cho đám người Nguyên Mục Dã, bằng không bọn họ cũng sẽ không đi tới.

Ninh Dạ tức giận mắng: "Ta cũng biết có hạn. Lại nói chúng ta tại trong bụng nó quyết đấu sinh tử, giảo động phong vân, nó có tỳ khí cũng rất bình thường chứ?"

Một đám người này đều tại trong Thiên Cơ Điện đánh, theo lý là kinh động không được Thiên Tàm, như vậy hơn nửa vấn đề vẫn là xuất hiện ở trên người Tử Lão cùng Lôi Trường Sinh.

Hai cái đỉnh cấp Niết Bàn đại lão, toàn lực xuất thủ, tại dưới tình huống không có hạn chế, ảnh hưởng ngàn dặm cũng có thể.

Thiên Tàm cái bụng to lớn hơn nữa, phỏng chừng cũng có cảm giác.

"Vậy kế tiếp sẽ phát sinh cái gì?" Hà Giang Minh vội hỏi.

Ninh Dạ gấp vận Vấn Thiên Thuật.

Một lần thôi diễn này, sắc mặt đột nhiên đại biến: "Điềm đại hung!"

"Cái gì?" Mọi người đồng thời kinh hô.

Ninh Dạ cũng là sắc mặt khó coi: "Vậy mới nói không thể bắt nạt người hiền lành a. Người hiền lành hoặc là không phát hỏa, vừa phát hỏa liền không được a!"

Chương 13 : Nội đấu

Chương 13: Nội đấu

Cửu tiêu vân ngoại, thiên ngoại chi thiên.

"Ngao! ! !"

Trăm chân Thiên Tàm đột nhiên ngửa đầu phát ra một tiếng cuồng bạo dĩ cực khiếu thanh.

Thân thể khổng lồ kia của nó đột nhiên vặn vẹo lên, ba ba ba ba tuôn ra mảng lớn linh khí loạn lưu, thao quyển ra trùng thiên sóng khí, liền ngay cả hạ phương cương sát cũng vì đó cuốn động.

Đáng tiếc bởi vì khoảng cách quá cao, Trường Thanh Giới nội trái lại không động tĩnh gì, chỉ là ẩn nhiên cảm thấy thiên không tự có dị động, nhưng không mò ra từ đâu mà tới.

Mà tại Thiên Tàm thể nội.

Tử Lão đang cùng Lôi Trường Sinh đánh cho khó phân thắng bại.

Lôi Trường Sinh hóa thân lôi thần, mà Tử Lão thì cùng Ngũ Sát Khôi Trận của hắn đồng thời, như sáu vị ma tôn, cùng Lôi Trường Sinh đấu đến chính hàm.

Còn chân chính gợi ra Thiên Tàm cuồng bạo, vừa vặn chính là Ngũ

Sát Tuyệt Vân của Tử Lão.

Ngũ Sát Tuyệt Vân bản chất chính là cương sát, chỉ bất quá tại Vân Tuyệt Cổ Địa nhân địa phương hoàn cảnh mà có biến hóa, nhưng cương sát bản chất bất biến, uy năng tuyệt đại.

Mà thứ Thiên Tàm sợ, vừa vặn chính là cương sát.

Đây cũng là nó vạn năm tới nay, chỉ có thể tiêu dao thiên ngoại nhưng không cách nào hạ giới duyên cớ.

Bây giờ có cái tu sĩ tại bên trong thân thể nó chơi cương sát, Thiên Tàm phản ứng có thể tưởng tượng được.

Đối với nó mà nói, đây chính là độc tố dính tại trên da cũng có thể khiến cho nó không chịu đựng nổi, hiện tại trực tiếp tiến vào thân thể nó, dẫn đến Thiên Tàm điên cuồng dũng động.

Liên quan Tử Lão cùng Lôi Trường Sinh hai người tại trong bụng của Thiên Tàm này cảm thụ chính là "Trời đất quay cuồng" !

Thiên không cùng mặt đất tại thời khắc này không ngừng quay cuồng, một lúc thiên không biến thành mặt đất, một lúc mặt đất biến thành thiên không.

Đáng sợ hơn chính là thế mà có vô tận huyết sắc vân vụ chính đang lan tràn tới.

Những huyết sắc vân vụ này Lôi Trường Sinh không biết là vật gì, nhưng không cần nghĩ cũng có thể đoán được, tuyệt đối không phải thứ gì tốt lành.

Hắn giương tay bắn ra một đạo kình khí, hóa thành một cái phân thân nghênh hướng huyết vụ kia, phân thân một điểm thần thức ngưng tụ này gặp phải sương máu, càng là trong nháy mắt bị hóa đến không vô.

Lôi Trường Sinh giật nảy cả mình, quát lên: "Tử Lão, vật này không dễ chọc, khẳng định là ngươi ta chiến đấu dẫn đến Thiên Tàm phát điên, nó đang dùng thứ trong thân thể nó thanh trừ chúng ta. Nếu ngươi còn tiếp tục đánh như thế, ngươi ta hôm nay liền đều khó thoát khỏi cái chết!"

Tử Lão nhưng hừ một tiếng: "Người tu đạo, ngại gì sống chết. Lôi Trường Sinh, ngươi quả nhiên là sống thời gian quá dài, liền đấu chí đều hao mòn."

"Hỗn đản!" Lôi Trường Sinh bị hắn khiến cho tức đến cắn răng.

Đối thủ không sợ chết, Lôi Trường Sinh lại không muốn cùng hắn đồng quy vu tận, một đạo nộ lôi phách hạ, người hướng về chỗ lối ra độn đi.

Tử Lão làm sao có khả năng để hắn chạy mất, hừ một tiếng: "Ngũ Hành Vân Nê!"

Liền thấy năm cụ sát khôi kia đồng thời hóa thành mảng lớn bùn cát, thế mà đem toàn bộ không gian nội bộ Thiên Tàm đều phong chặn chặt chẽ.

Ngũ Sát Vân có ngũ hành sinh khắc, Ngũ Thần Trận có ngũ thần biến hóa, ngũ khôi có ngũ tuyệt bí chú.

Tử Lão luyện thành ngũ sát tuyệt trận này, uy năng chi đại, biến hóa chi đa, vượt xa tưởng tượng, có thể nói một người chính là một cái siêu cấp đại trận.

Lôi Trường Sinh kinh hãi phát hiện, lấy tu vi của chính mình thế mà cũng vô pháp phá tan trói buộc của Tử Lão.

Trong lòng sốt sắng: "Tử Lão, ngươi thật muốn cùng ta đồng thời chết ở chỗ này sao?"

Tử Lão gật đầu: "Thứ nhất, ta không để ý chết. Thứ hai, ta cũng chưa chắc đã chết!"

Nói Vân Hải quay cuồng, ngũ sát nghịch quyển, liền thấy huyết vân kia tại sau khi tao ngộ Ngũ Sát Tuyệt Vân của Tử Lão, thế mà ngừng lại.

Thấy tình hình này, Lôi Trường Sinh nào còn không rõ.

Thiên Tàm sợ hãi cương sát, như vậy Ngũ Sát Vân của Tử Lão vừa vặn khắc chế.

Nói cách khác, hiện tại chỗ an toàn nhất, trái lại là tại bên người Tử Lão?

Đệt!

Lôi Trường Sinh trong mắt hung quang thiểm hiện: "Được, nếu như thế, lão phu liền liều mạng với ngươi! Lôi chi đạo, kỳ tính bản liệt, hướng tử mà sinh!"

Theo tiếng gầm của hắn, không trung đột nhiên xuất hiện một cái đám mây thạc đại.

Vân đoàn này mịt mờ cuồng bạo lôi quang, nhưng tụ mà không tan, chỉ là tại trong mây xuất hiện một cái môn hộ cổ quái, trên cánh cửa vô số lôi điện bí văn.

Liền ngay cả Tử Lão nhìn thấy cũng không khỏi giật mình, tâm tình bỗng nhiên chấn động, chỉ là biểu tình nhưng càng lúc càng hưng phấn: "Lôi Trường Sinh, ngươi quả nhiên tại trên Lôi chi đạo đã đi ra bản thân cực hạn. Loại này, cùng chân chính thiên kiếp chi lôi, cũng cách biệt không nhiều chứ?"

Lôi Trường Sinh cất tiếng cười to: "Không sai! Cảm thụ thiên khiển chi uy đi!"

Hắn nói trong thiên không tử sắc lôi quang kia đã ầm ầm phách xuống.

Lôi điện này so với thủ đoạn Khương Hồng Hào, Tăng Hiển Sơn sử dụng lúc trước cao minh hơn không biết bao nhiêu lần, Tử Lão thậm chí có thể cảm nhận được, như chân chính bị phách trúng, dù cho bản thân thần chú bí pháp mạnh mấy, sợ cũng là kết cục tại chỗ hồn phi yên diệt.

Hắn đê khiếu một tiếng, thân hình đột nhiên ngũ phân, càng là đi vào thể nội năm cụ vân khôi kia, ngũ khôi giương cao mười cánh tay, hóa thành Kim Cương Chiến Thể, đan dệt ra cường hãn hộ thể tiên pháp, sau đó liền nghe Ầm Ầm Ầm cuồng lôi chi thanh đại động, Thiên Tàm thể nội đã dâng lên mảng lớn cuồng bạo lực lưu.

Vậy là Thiên Tầm kia lăn lộn lại càng điên cuồng hơn.

Trong Thiên Cơ Điện.

Chấn động đem toàn bộ Thiên Cơ Điện lắc lư như thiên băng địa liệt, đến cũng làm cho Tăng Hiển Sơn cùng Khương Hồng Hào đang hỗn chiến đồng thời tỉnh táo.

"Đáng chết, vẫn là bị lừa rồi!" Tăng Hiển Sơn kêu to: "Khương Hồng Hào, chúng ta là một đường, chớ bị tiểu tử kia lợi dụng!"

Nói trọng ngưng tiên khu.

Chỉ là hắn bảo thể tinh hoa đã bị Thiên Cơ hút đi, thời khắc này trọng ngưng, thực lực không thể nghi ngờ là sẽ đại đại giảm xuống, nhưng không quan tâm được rồi.

Khương Hồng Hào con mắt hơi chuyển động, lại có ý định khác, đột nhiên đưa tay chụp vào Lữ Dực: "Tới đây cho ta! Nuôi binh ngàn ngày, dụng binh nhất thời, hôm nay chính là ngươi vì bản tôn cống hiến chi thì!"

Nói mở ra miệng lớn, liền muốn đem Lữ Dực một ngụm nuốt xuống.

Lữ Dực quái khiếu một tiếng, thân thể thiểm hiện, thế mà như kỳ tích thoát ly Khương Hồng Hào chưởng khống.

Khương Hồng Hào cũng là ngẩn ra: "Quả nhiên tiểu tử ngươi vẫn là ẩn giấu, bất quá ngươi chạy được không?"

Nói há to miệng rộng, thân thể Lữ Dực đã bị ổn định, hướng thẳng trong miệng Khương Hồng Hào rơi xuống, ở trong mắt Lữ Dực, miệng của Khương Hồng Hào đáng sợ tựa như Thâm Uyên.

Hắn bỗng nhiên hét to: "Ninh Dạ, cứu ta, ta có bí mật của Khương Hồng Hào! Có bí mật đột phá đệ lục cảnh!"

Ninh Dạ hừ một tiếng: "Ta có Tuyền Cơ Đạo Cảnh, bí mật này của ngươi không đáng giá a!"

Trong miệng hắn nói như vậy, đỉnh đầu Côn Lôn Kính nhưng bỗng nhiên chuyển động một chút, liền thấy thân thể Lữ Dực đột nhiên lệch đi, lại là rơi vào nơi khác.

Lữ Dực tiếp tục kêu to: "Như để hắn ăn ta, hắn liền có thể rời khỏi nơi này. Người này có Không Gian đạo tắc, nhưng giấu ở trên người ta!"

"Ân? Còn có chuyện như vậy sao?" Ninh Dạ Côn Lôn Kính tái chuyển, Lữ Dực đã bị hắn chuyển đến bên cạnh mình.

Khương Hồng Hào đã tức điên: "Ngươi muốn chết!"

Đột nhiên há to miệng, thế mà hướng Tăng Hiển Sơn thôn đi.

Tăng Hiển Sơn không nghĩ tới Khương Hồng Hào lại sẽ xuống tay với chính mình, kinh hô: "Người mình, đừng tiếp tục bị huyễn thuật của Ninh Dạ che đậy!"

Khương Hồng Hào hắc tiếu: "Ta không nhầm!"

Không được, lão hỗn đản kia là muốn hi sinh ta tác thành cho bản thân hắn!

Đồ chó này nhìn như lỗ mãng, vừa đến thời khắc mấu chốt so với ai khác đều âm. Trong lòng hắn kinh nộ, nguyên thần chi quang thịnh phóng, một đạo luân quang đánh vào trên đầu Khương Hồng Hào: "Dám thôn ta? Ngươi cũng chết đi cho ta!"

Oanh!

Hai người lại là một lần cường lực va chạm.

Đúng vào lúc này, liền nghe một tiếng hưng phấn cuồng gào: "Ha ha ha! Ta rốt cục đột phá rồi!"

Chính là Thiên Cơ.

Thời khắc này hắn, được sự giúp đỡ của Ninh Dạ, trở lại Niết Bàn chi cảnh, lại là chân chân chính chính, thuộc về tự mình đột phá rồi.

Thành công đồng thời, Thiên Cơ đang muốn xuất thủ, lại bị Ninh Dạ ngăn trở: "Đừng quấy rầy bọn họ."

"Cái gì?" Thiên Cơ vừa mới thành Niết Bàn, đang muốn triển hiện thần uy, lại nhìn thấy Tăng Hiển Sơn thế mà đang cùng Khương Hồng Hào liều mạng. Nháy mắt một cái, hỏi: "Huyễn thuật của ngươi còn chưa phá giải?"

"Không, đây không phải là huyễn thuật." Ninh Dạ hồi đáp: "Bọn họ là thật tự mình đánh lên rồi."

Chương 14 : Mảnh vỡ

Chương 14: Mảnh vỡ

Lúc này, trong Thiên Cơ Điện cục diện đại thể đã định.

Đám người Việt Vãn Tiêu, Ngư Bạch Môn, Ác Quỷ Đạo Nhân đã chết, cái ác quỷ kia của hắn cũng tại dưới đám người Triệu Long Quang, Thanh Lâm, Nguyên Mục Dã liên thủ bị triệt để kích sát.

Tu Di Ốc nội có Tài Quyết Thần Trận, thời điểm Tăng Hiển Sơn tại còn không chịu nổi, vắng hắn lại càng chịu không nổi, không cần nhọc tâm.

Mà bên này, Tăng Hiển Sơn nhục thân bị hủy, còn sót lại nguyên thần, lại giống như phát điên cùng Khương Hồng Hào liều mạng.

Hai người này xem ra đều là cấp nộ công tâm thiêu hôn đầu, liền đám người Ninh Dạ đều mặc kệ.

Như vậy Ninh Dạ cũng thẳng thắn không vội, khiến mọi người hãy trước tiên ngừng tay, ngược lại là nhìn hướng Lữ Dực.

Lữ Dực chính cười ngượng nhìn Ninh Dạ.

Ninh Dạ đã nói: "Nói như vậy, cơ duyên của ngươi là được từ Khương Hồng Hào?"

Lữ Dực do dự một chút, Ninh Dạ đã nói: "Ngươi bây giờ đã biết thân phận ta. Thiên Cơ Môn Cửu Thiên Thần Thuật, trong đó một môn gọi Tiệt Thiên Thuật, giỏi nhất phân biệt thật giả. Ngươi nếu như gạt ta, ta chỉ sợ sẽ không cho ngươi cơ hội sống sót."

Lữ Dực bị dọa cho nhảy dựng, vội nói: "Hồi Ninh thượng tiên, cũng không hoàn toàn là."

"Vậy thì cẩn thận nói, xem ra chúng ta còn có thời gian." Ninh Dạ vừa thưởng thức Tăng Hiển Sơn cùng Khương Hồng Hào lẫn nhau ẩu, vừa nói.

Lữ Dực liền nói: "Đúng, bất quá ngài có thể phải chú ý, ngàn vạn lần đừng cho Khương Hồng Hào nuốt nguyên thần Tăng Hiển Sơn, người này có một môn bí thuật, có thể đem người khác chi nguyên thần luyện hóa, hình thành một loại không gian uy năng, độn pháp không kém gì Quân Bất Lạc. Thiên Cơ Điện này của ngài. . . Không hẳn có thể nhốt lại hắn."

Ninh Dạ ân một tiếng.

Tăng Hiển Sơn bây giờ nhục thân bị hủy, chỉ lưu nguyên thần, tuyệt đối không phải là đối thủ của Khương Hồng Hào.

Ninh Dạ liền nói: "Tăng Hiển Sơn, nếu ngươi chịu từ đây xưng thần với ta, ta có thể suy nghĩ lưu lại mạng chó cho ngươi."

Tăng Hiển Sơn không chút do dự kêu to: "Hảo!"

Ninh Dạ nếu như lúc trước nói như vậy, Tăng Hiển Sơn hơn nửa sẽ không đồng ý.

Nhưng hiện tại hắn trải qua Khương Hồng Hào đấu tranh nội bộ, hận ý dĩ cực, bảo thể vô tồn, tu vi hạ hàng, tâm tình đã rơi xuống đến đáy vực, lúc này Ninh Dạ cho hắn cơ hội, hắn cũng chỉ có thể tóm lấy.

Ninh Dạ liền cho chúng nhân một cái ánh mắt, chúng nhân không do dự nữa, đồng thời hướng Khương Hồng Hào xuất thủ.

Lần này, là chân chính Khương Hồng Hào một người đối diện một đám lớn người công kích.

Thiên Cơ, Thanh Lâm, Triệu Long Quang, Hà Giang Minh, Nguyên Mục Dã, Kinh Trường Dạ vân vân, đông đảo đại năng thủ đoạn đồng xuất, mặc cho Khương Hồng Hào hô hoán liên tục cũng là vô dụng.

Khương Hồng Hào kêu to: "Bỏ qua ta, ta nguyện ý đầu hàng!"

Ninh Dạ lắc đầu: "Ta nói rồi, không ai có thể gạt ta. Lời ấy của ngươi không thật, vẫn là thôi đi."

Nói nhìn hướng Lữ Dực.

Lữ Dực minh bạch, vội nói: "20 năm trước, ta được kỳ ngộ, thu được một dạng bảo vật, chính là một khối giới thạch."

"Giới thạch?"

"Đúng vậy." Lữ Dực dừng một chút, mới nói: "Là mảnh vỡ của Phá Giới Bi."

Mảnh vỡ của Phá Giới Bi?

Vật này thế mà có mảnh vỡ?

Đừng nói Ninh Dạ, liền ngay cả những người khác đều thất kinh, Khương Hồng Hào càng là cuồng gào: "Hỗn đản, hỗn đản, hỗn đản! Ngàn năm đại kế của ta a! ! !"

Lữ Dực đã nói: "Phá Giới Bi vốn không mảnh vỡ, một khi phá nát, liền tiêu vong giữa thiên địa. Thế nhưng dưới một ít tình huống đặc biệt, mảnh vỡ có thể lưu lại."

Trong lòng Ninh Dạ hơi động, nói: "Không gian?"

"Đúng vậy!" Lữ Dực nói: "Đó là một chỗ tiểu không gian kỳ dị độc lập, bên trong không gian chỉ có một vật, chính là giới thạch. Chỉ cần vật này đi vào thế giới chân thật, liền sẽ tiêu vong giữa thiên địa."

"Vậy ngươi làm sao lại lấy được nó?"

Lữ Dực cười khổ: "Ta cũng không thể lấy ra, vì vậy ta trực tiếp đem không gian độc lập này, nhét vào trong cơ thể mình."

Hắn nói dùng tay vung một cái, thế mà làm một phát mổ bụng phá ngực bản thân, chỉ là chảy ra không phải máu, mà là một mảnh huyền ảo kinh kỳ chi không.

Ẩn nhiên, thậm chí có thể nhìn thấy bên trong có một vật đang luân chuyển.

Chỉ là trong nháy mắt nhìn thấy vật kia, Ninh Dạ liền lập tức tỉnh ngộ.

Đây là mảnh vỡ Phá Giới Bi, không sai!

Nó liền giống như là mở rộng tại trong mắt mọi người, bất luận kẻ nào nhìn thấy, đều có thể vừa nhìn đã hiểu.

Lữ Dực cười khổ nói: "Ta vì đạt được nó, đem bản thân đào rỗng."

"Đại giá rất lớn a." Ninh Dạ nói nhỏ một tiếng: "Sau đó thì sao? Vẫn là bị Khương Hồng Hào phát hiện?"

Lữ Dực gật gật đầu: "Khương Hồng Hào cũng tu không gian, chỉ bất quá là giới tử nạp tu di chi đạo, cũng không phải là xuyên toa không gian chi đạo. Trong cơ thể ta tàng bảo, không gạt được hắn. Hắn tại sau khi phát hiện bí mật của ta, thế mà không có cường đoạt, trái lại bí mật thu ta làm đệ tử, cho ta tư nguyên tốt nhất, giúp ta tu luyện."

Ninh Dạ vui vẻ: "Sợ là dự định lấy ngươi làm lô đỉnh, luyện thành bảo bối, đem tác dụng của mảnh vỡ này chân chính phát huy ra chứ? Nếu không phải như vậy, vì sao phải bí mật thu đồ đệ?"

Lữ Dực thê thảm nở nụ cười: "Đúng vậy, ta cũng là sau đó ý thức được điểm này. Đáng tiếc đã tại trong bàn tay hắn, muốn đi cũng không có cơ hội."

"Hắn dự định đem ngươi luyện thành cái gì?"

Lữ Dực lắc đầu: "Ta không biết. Ta chỉ biết, Khương Hồng Hào tâm chí cao xa. . . Mỗi cái Niết Bàn cảnh, đều có đại theo đuổi. Phá Giới Bi ẩn chứa thiên đạo chi bí, ta đoán Khương Hồng Hào là dự định lấy đây làm căn cơ, tấn thăng đệ lục cảnh."

Quả nhiên cũng là như vậy a.

Từ Liệt làm Thiên Sát Trận, Yên Vũ Lâu bố Tuyền Cơ Đạo Cảnh, Khương Hồng Hào bí mật bồi dưỡng Lữ Dực, mỗi một kẻ đều là vì tấn thăng cao hơn, mà thủ pháp bất nhất.

So với Từ Liệt cùng Yên Vũ Lâu, thủ đoạn của Khương Hồng Hào có thể coi là đơn giản nhất. Tuy rằng Ninh Dạ không biết thủ đoạn của hắn, nhưng hắn biết rõ mục đích của Khương Hồng Hào, tính tới tính lui, không ngoài chính là khiến khối mảnh vỡ này phát huy tác dụng.

Thế nhưng phương pháp Khương Hồng Hào dùng quá phức tạp, đối với Ninh Dạ, phương pháp liền đơn giản hơn rất nhiều.

Côn Lôn Kính, Tuyền Cơ Xích, Tạo Hóa Thần Tọa tam thần khí đồng thời chuyển động, Ninh Dạ đã bắt đầu suy tính.

Thiên đạo khó lường, theo lý là rất khó suy tính, vậy mà thời khắc này thôi tỉnh ra, Ninh Dạ phát hiện càng hoàn toàn không có cản trở, dễ dàng được kết quả, thậm chí không cần tam thần khí, kỳ thực Ninh Dạ cũng có thể suy tính ra.

"Thế mà là như vậy?" Ninh Dạ cũng hơi cảm thấy kinh ngạc, hắn nhìn hướng Khương Hồng Hào: "Nguyên lai mảnh vỡ Phá Giới Bi này, đúng là đang chủ động hướng tất cả mọi người biểu lộ ra thiên đạo bí mật, nghĩ đến ngươi cũng biết phương pháp vận dụng của nó chứ, cho nên mới như vậy đối với Lữ Dực chứ?"

Lữ Dực giật mình: "Ngươi đã biết phương pháp sử dụng?"

"Ngô. Phương thức vận dụng Phá Giới Bi này, kỳ thực vô cùng đơn giản. . . Đơn giản đến khó có thể tưởng tượng a. Vấn đề duy nhất là, nó chỉ có một loại phương pháp vận dụng."

"Phương pháp gì?" Lữ Dực bản năng hỏi.

Lập tức lại hối hận, phương pháp này, làm sao lại có khả năng nói với mình?

Ninh Dạ lại hoàn toàn không thèm để ý: "Đơn giản, chính là để nó quay về thiên địa tự nhiên."

"A?" Lữ Dực giật mình: "Để nó quay về thiên địa tự nhiên, ngươi là nói để nó biến mất?"

"Không sai!" Ninh Dạ gật đầu: "Cái gọi là mảnh vỡ, bản thân liền là đạo tắc ngưng hiện, nhân cố hóa, vô pháp nhòm ngó, vô pháp lý giải. Chỉ có đem nó thả ra, một khắc quay về thiên địa, tựa như cá vào nước, nó mới sẽ trọng hoán sinh cơ, biểu lộ ra đạo tắc. Đây chính là nguyên nhân vì sao, Phá Giới Bi cũng không che lấp cơ mật, nhẹ nhõm có thể tra xét. Bởi vì chỉ có như vậy, nó mới có thể hồi quy thiên đạo."

"Vậy tại sao Khương Hồng Hào còn muốn bồi dưỡng ta? Ta vẫn cho là hắn là muốn dùng ta để luyện hóa bảo vật này." Lữ Dực không rõ.

Ninh Dạ lắc đầu: "Không phải luyện hóa, bất quá cũng đúng là muốn lấy mạng của ngươi. Phải biết đạo tắc chỉ là nháy mắt, tại trong khoảnh khắc đó, đến cùng có thể lĩnh ngộ bao nhiêu thiên đạo chi bí, ai cũng không nắm chắc. Ngàn năm cơ duyên, mới được một khối mảnh vỡ Phá Giới Bi như thế, cho dù là ai, đều không muốn đem nó bạch bạch lãng phí. Lại thêm Khương Hồng Hào còn chưa đến đỉnh phong, đương nhiên phải dốc lòng bồi dưỡng một phen, hảo tranh thủ tối đa hóa lợi ích. . ."

Nói đến đây, Ninh Dạ vui vẻ rồi.

Hắn nhìn hướng Khương Hồng Hào: "Ta thật là không nghĩ tới a, đường đường Hắc Bạch Thần Cung tam nguyên lão, thế mà cũng biết Ma Môn bí thuật. Ngươi thế mà muốn đem Lữ Dực luyện thành chứng đạo ma hài, từ đó vĩnh cửu lưu lại đạo tắc. Không có biện pháp, liền sáng tạo biện pháp, tuy rằng có thể làm được hay không chưa biết, nhưng lối tư duy của lão già ngươi xem ra đến là không có bao nhiêu vấn đề!

Chương 15 : Mộc Khôi Bát Tổ

Chương 15: Mộc Khôi Bát Tổ

Nghe được Ninh Dạ lên tiếng, Khương Hồng Hào liền biết xong.

Ninh Dạ nói không sai, kế hoạch ban đầu của hắn chính là tận lực bồi dưỡng Lữ Dực, chờ bản thân thành tựu Niết Bàn đỉnh phong, sau khi tiến lên không đường, khi đó Lữ Dực hẳn chí ít cũng là Vô Cấu cảnh, lúc đó sẽ phóng ra mảnh vỡ, lạc ấn đạo tắc.

Như vậy, dù chưa chắc có thể đem toàn bộ đạo tắc trên mảnh vỡ lạc ấn lên hắn, chí ít có thể bảo lưu một bộ phận tương đối, bản thân lại chậm rãi hấp thu.

Thế nhưng trận chiến hôm nay rơi vào hiểm cảnh, Khương Hồng Hào không thể không thử nghiệm sớm thôn phệ Lữ Dực.

Khương Hồng Hào hào xưng Đại Đỗ Thiên Tôn không phải hư danh, trong thân thể hắn cũng có một cái tiểu không gian độc lập, tuy không mênh mông như Thiên Tàm, huyền ảo như Tu Di Ốc, nhưng chí ít đã có thể đem Lữ Dực đặt vào bên trong tiến hành luyện hóa, sau đó lại mượn Không Gian chi lực cùng đạo tắc cảm ngộ kia cường hành mở ra thông đạo thoát đi.

Thế nhưng hiện tại tất cả những thứ này đều bị phá hoại.

Thôn Lữ Dực không thành, thôn Tăng Hiển Sơn cũng không thành.

Đại Đỗ Thiên Tôn thôn không được người, tuy có thần thông bí pháp cũng khó phát huy tác dụng.

Trong lòng biết hôm nay chính là ngày đại nạn lâm đầu, phẫn nộ quát: "Ninh Dạ, ta chết rồi, Hắc Bạch Thần Cung cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Ninh Dạ nhếch mép: "Nói thật giống như ta sẽ bỏ qua cho Hắc Bạch Thần Cung vậy. Nguyên huynh, các ngươi bên kia, hẳn là đã động thủ rồi chứ?"

Nguyên Mục Dã nghe hắn xưng bản thân là Nguyên huynh, rất là bất đắc dĩ.

Bất quá đừng nói Ninh Dạ hiện tại đã là Vô Cấu, coi như hắn còn là Vạn Pháp, một tiếng Nguyên huynh này hắn cũng chỉ có thể chịu, nói: "Đó là tự nhiên. Thời điểm chúng ta đến, chưởng giáo bọn họ đã tại Cửu Cung Sơn."

Nghe nói như thế, Khương Hồng Hào trong lòng cả kinh.

Bất quá hắn vẫn còn mạnh miệng: "Hắc Bạch Thần Cung căn cơ hùng hậu, không dễ bị các ngươi đánh đổ như vậy."

Nguyên Mục Dã cười to nói: "Đó là tự nhiên. Hắc Bạch Thần Cung chính là hào xưng cửu châu đệ nhất đại phái. Chỉ tiếc ngoại trừ Hà Sinh Mặc cùng ba người các ngươi, đến cùng còn có cái gì ám thủ, ai cũng không biết. Một chuyến này xuất thủ, không có ý định diệt Hắc Bạch Thần Cung, chỉ là muốn xem một chút bài tẩy của Hắc Bạch Thần Cung, tiện thể tạo thành chút phá hoại, như là những bài tẩy không thể thường dùng kia, cũng tiện thể tiêu hao một thoáng."

Kỳ thực điều này còn là nhờ Ninh Dạ nhắc nhở.

Mộc Khôi Tông bản thân là muốn đem hết dồn vào một lần, nhưng Ninh Dạ nói cho bọn họ, chỉ là thiếu cái Khương Hồng Hào cùng Lôi Trường Sinh, mà Mộc Khôi Tông cũng phái Tứ Lão đi tới. Dưới tình huống này, Mộc Khôi Tông đối với Hắc Bạch Thần Cung không có thực lực tuyệt đối chênh lệch, như vậy cũng đừng làm mơ mông ban ngày quá lớn, mà là kiến nghị bọn họ không giết cao tầng, chuyên trừ trung kiên.

Chiến lược thay đổi rồi, cách làm của Mộc Khôi Tông liền không giống nữa, như vậy xuất thủ sẽ càng thêm thận trọng, hiểu được thấy đủ liền thôi.

Đối với bọn họ mà nói, tràng chiến đấu phía dưới kia, chỉ có vấn đề thắng quả lớn nhỏ, không có vấn đề thành hay bại.

Nghe đến đây, Khương Hồng Hào biết, Hắc Bạch Thần Cung lần này là ăn chắc thiệt lớn rồi.

Cửu Cung Sơn.

Một trận đại chiến chính ở chỗ này triển khai.

Hắc Bạch Đại Trận đã khởi động, thiên địa trình hiện ra hắc bạch nhị sắc.

Mà giữa thiên địa huyền sắc này, là mấy vị đại năng chính ở trên không xuất thủ.

Hà Sinh Mặc, Vệ Xuân Nguyên, Âm Vô Cữu, Thiên Thi Thiết Tiêu, Địa Thi Cổ La, Nhân Thi Ti Tà, ngoài ra còn có hai vị khuôn mặt xa lạ chi nhân, tám người đã chiến thành một đoàn.

"Huyết Quỳ Tử, Vạn Thương Sinh, quả nhiên là hai cái lão bất tử các ngươi! Ha Ha Ha Ha, Hắc Bạch Thần Cung thậm chí ngay cả các ngươi cũng dám thu nhận, coi tiên giới chi quy là cái gì?" Âm Vô Cữu vừa xuất thủ vừa càn rỡ cười to.

Hắn xuất thủ âm khí sâm sâm, hầu như khiến cho huyết dịch người ta đều đông cứng.

Liền ngay cả Hà Sinh Mặc cũng không muốn bị âm khí của hắn triêm nhiễm, một trương mặt già lại là trở nên âm u cực kỳ khó coi.

Huyết Quỳ Tử cùng Vạn Thương Sinh đều là đại nhân vật tiếng tăm vang động ngàn năm trước, lại là người người hô đánh loại này.

Huyết Quỳ Tử nguyên bản là Ma Môn chi nhân, sau đó phản lại Ma Môn.

Nhưng hắn cùng Ma Hải Thọ bất đồng, Ma Hải Thọ tuy rằng cũng tạo sát kiếp, nhưng rất rõ ràng ai có thể trêu ai không thể chọc, không đắc tội đại nhân vật.

Cái Huyết Quỳ Tử này lại là cái sát tính cuồng nhân, hắn tu luyện Ma Môn Huyết Sát Thần Thông tẩu hỏa nhập ma, trở nên thị sát thành tính, một khi sát tính tới, căn bản chính là bất chấp một đường cuồng giết, cái gì có bối cảnh, hữu danh, có quan hệ, hết thảy không nể mặt mũi, dưới huyết sắc tâm thái, căn bản vô lý tính có thể nói.

Kết quả liền là phản bội Ma Môn chỉ là thời gian một năm, liền trêu chọc đến Cửu Châu Cửu Đại Môn Phái đồng thời tức giận, liên hợp lại truy sát Huyết Quỳ Tử.

Nhưng tại sau đó không lâu, Huyết Quỳ Tử nhưng tỉnh táo.

Nhưng hắn tỉnh táo cũng đã chậm, cửu đại môn phái đều bị hắn giết qua nhân vật trọng yếu, nào còn chịu bỏ qua hắn.

Kết quả liền là 800 năm trước, tại trong một trận đại chiến, Huyết Quỳ Tử bị năm phái liên thủ kích sát.

Ai có thể nghĩ tới hàng này thế mà không chết, mà là bị bí mật giấu ở Hắc Bạch Thần Cung.

Cho tới Vạn Thương Sinh cũng không phải kẻ tốt lành gì.

Hàng này có cái bí danh, gọi Bố Thiên Hạ (*thề nguyên văn Hán Việt!), xác thực nói, là Bố Chủng Thiên Hạ (* rải giống thiên hạ).

Chỉ là người khác bố chủng, chính là lưu tình, hắn bố chủng, lại là lưu huyết, chưa bao giờ tán tỉnh chỉ cưỡng hiếp, giống như Huyết Quỳ Tử, cũng là tinh trùng lên não liền bất chấp loại này.

Thẳng đến về sau bị người thiến, còn hạ tối ác độc chú pháp, khiến cho vĩnh sinh vô pháp phục hồi như cũ, Trường Thanh Giới mới coi như yên tĩnh. Sau đó không lâu, người này liền cáo mất tích.

Bất luận là Huyết Quỳ Tử hay là Vạn Thương Sinh, đều là hung nhân đắc tội cửu đại môn phái, dẫn đến sau đó coi như không làm ác nữa, cũng vô pháp chường mặt ra thế gian, nhưng chưa từng nghĩ càng đều đã bị Hắc Bạch Thần Cung bí mật thu nạp.

Đối với Hà Sinh Mặc mà nói, để hai người này xuất thủ, cũng là hết sức bất đắc dĩ —— không nghi ngờ chút nào, hắn sẽ đối mặt với áp lực từ một đám lớn môn phái.

Thậm chí không chỉ có là mấy môn phái Thái Âm Môn, Hạo Thiên Môn, Long Dương Phủ, chính là các tiểu môn phái cũng có không ít bị bọn họ tàn hại quá, hận ý tràn đầy.

Nhưng Hà Sinh Mặc cũng không cách nào.

Mộc Khôi Tông quy mô lớn xuất động, tứ đại Niết Bàn liên thủ tấn công. Mà Hắc Bạch Thần Trận mấy chỗ cơ mật then chốt lại bị ám tử phá hoại, uy năng phát huy không đủ ba thành.

Hắc Bạch Thần Cung tuy rằng bài tẩy đông đảo, nhưng bài tẩy thứ này, nói trắng ra đều là không thích hợp công khai xuất hiện mới để làm bài tẩy.

Tỷ như lão tổ bên trong Trấn Âm Quan kia, tỷ như Diệt Thần Nỗ, tỷ như Tuyền Cơ Đạo Cảnh.

Hắc Bạch Thần Cung cũng đồng dạng, mặc kệ dùng loại thủ đoạn nào, kỳ thực đều là Hà Sinh Mặc không tình nguyện. Trọng yếu nhất chính là, Mộc Khôi Tông tuy rằng không có ý định nhất chiến diệt Hắc Bạch Thần Cung, nhưng Hà Sinh Mặc không biết a, đối phương dốc toàn lực mà tới, rất khả năng cũng đem những thủ đoạn ẩn giấu kia mang tới đây, bất đắc dĩ, chỉ có thể khiến Huyết Quỳ Tử cùng Vạn Thương Sinh xuất thủ.

Thời khắc này mắt thấy hai người này xuất hiện, Âm Vô Cữu hoàn toàn không có cảm giác bị thất bại bởi thắng cục thụ trở, trái lại cười to nói: "Hảo, hảo, hảo! Nếu như hai cái lão già các ngươi cũng ra hết rồi, vậy bảo bối ép đáy hòm của Mộc Khôi Tông chúng ta cũng đi ra đi."

"Vâng!"

Mộc Khôi Tông tam thi đồng thời quát lên một tiếng.

Sáu tay cùng nâng, liền thấy trong thiên không tám toà cự đại quan tài xuất hiện.

Quan môn Ầm một tiếng mở ra, bên trong đều tự xuất hiện một vị tồn tại đầu đội cao quan mặt như tử thi.

"Mộc Khôi Bát Tổ!" Hà Sinh Mặc hung ác nói.

Mộc Khôi Bát Tổ, chính là các đời chưởng giáo của Mộc Khôi Tông.

Những chưởng giáo này mỗi một kẻ đều là Niết Bàn chi cảnh, sau khi tọa hóa, không có quy về thiên địa, mà là bị Mộc Khôi Tông luyện hóa thành khôi lỗi tối đỉnh cấp, tu vi tuy không bằng khi còn sống, nhưng chỉ là bảo lưu nhục thân, kết hợp Mộc Khôi Tông khôi trận chi diệu, uy năng tuyệt đại.

Đây có thể nói là một trong những thủ đoạn mạnh mẽ nhất của Mộc Khôi Tông, chỉ bất quá tuy là đòn sát thủ, nhưng không tính là bài tẩy (*bài úp chưa lật).

Bởi vì chuyện này không phải bí mật, mà là các phái đều biết.

Thụ Ninh Dạ chỉ điểm, Mộc Khôi Tông dùng đã biết đổi chưa biết, chính là muốn xem một chút Hắc Bạch Thần Cung đến cùng còn ẩn giấu bao nhiêu căn cơ.

Như vậy, lần sau tái chiến liền có thể chuẩn bị mà đến!

Chương 16 : Bí hỏa

Chương 16: Bí hỏa

Nhìn thấy Mộc Khôi Bát Tổ xuất hiện, Hà Sinh Mặc biết chuyến này không lấy chút đồ thật ra là đánh không lui được đối thủ rồi.

Bất đắc dĩ, tế xuất Hắc Bạch Kỳ Bàn.

Liền thấy tràn ngập không trung, vô số quân cờ trắng đen toàn vũ, lưỡng nghi chi lực oanh nhiễu bên trên.

Mộc Khôi Bát Tổ kia thân ở trong đó, tựa như hãm đầm lầy, cất bước khó khăn.

Nhưng mà bọn họ cũng không cần bước đi, chỉ là đồng thời ngẩng đầu lên, tám cái thi khôi, mười sáu con mắt rơi vào Hà Sinh Mặc, Hà Sinh Mặc kêu lớn không tốt, liền cảm thấy toàn bộ thân thể đều ma mộc rồi, bản thân thế mà chính đang hướng tử thi chuyển hóa.

Hắn quát to một tiếng, Hắc Bạch Kỳ che chở bản thân, miễn cưỡng chặn lại bát tổ chi công.

Âm Vô Cữu nhưng cười dài nói: "Thần vật ngươi có, chúng ta lại không có sao?"

Liền thấy thiên không vân khai, xuất hiện một bộ cự đại hài cốt.

Hài cốt này hình tượng có chút kỳ lạ, xem ra tàn tạ không thể chịu nổi, trên xương sọ thiếu xương hàm, xương ngực xương sườn cũng là tàn khuyết không đầy đủ, hai chân càng là hoàn toàn không có.

Thế nhưng một khắc khi nó xuất hiện, toàn bộ thiên địa đều rơi vào trong một mảnh ác niệm, hạ phương vô số tu sĩ chính đang chiến đấu, thế mà đồng thời quát lên một tiếng, như trúng huyễn chú, càng là bắt đầu tự giết lẫn nhau.

"Ác Niệm Sát Khôi?" Hà Sinh Mặc chấn kinh.

Ác Niệm Sát Khôi!

Một bộ đặc thù cốt khôi toàn thân do Ác Niệm Sát Cốt tạo thành, nó tổng cộng chỉ có bốn mươi hai cái xương cốt, nhưng mỗi một cái đều là Ác Niệm Sát Cốt, chỉ là kích cỡ bất đồng.

Năm đó Mộc Khôi Tông luyện hóa Giới Như Sinh thu hoạch một cái, bây giờ cũng ở bên trên.

Đây chính là Mộc Khôi Tông vạn năm tâm huyết luyện hóa mà thành, là cường đại thần khí có thể sóng vai cùng Hắc Bạch Kỳ Bàn, cũng là thứ duy nhất không có đạo tắc, thuần kháo uy năng mà xưng. Sau lưng nó, chính là tính mệnh của ròng rã bốn mươi hai cái Niết Bàn cảnh.

Có thể nói sau lưng mỗi một kiện thần vật của Mộc Khôi Tông, đều là máu tươi!

Có của kẻ địch, cũng có của người mình!

Mà khi vật này xuất thế, uy năng chi hạ, vạn pháp giai hưu, không còn người nào có thể bảo trì ý chí độc lập, mà là điên cuồng tự giết lẫn nhau, thậm chí ngay cả người của chính Mộc Khôi Tông cũng không ngoại lệ.

Chỉ bất quá Mộc Khôi Tông đã sớm chuẩn bị, liền tại Ác Niệm Sát Khôi xuất hiện đồng thời, liền dồn dập phóng thích Mộc Nhân Chú. Chú này cường ở hộ thể mà nhược ở chiến đấu, thậm chí ngay cả hành động cũng sẽ trở nên cực chậm chạp, vậy nên xưng Mộc Nhân Chú. Như vậy giữa bọn họ tuy rằng cũng đang tàn sát lẫn nhau, lại là binh binh bang bang dường như gõ mộc vậy, đánh tuy rằng náo nhiệt, thương tổn nhưng nhỏ bé không đáng kể.

Trong thiên không bát đại Niết Bàn là duy nhất có thể không bị ảnh hưởng tâm trí, thế nhưng tâm trí không ảnh hưởng, một cỗ ác niệm cường đại kia lại vẫn là đang quấn lấy bọn họ, các loại chú thuật dồn dập điệp ấn mà lên.

Hà Sinh Mặc bất đắc dĩ kêu lên: "Xuân Nguyên, dùng cái kia!"

Vô Hoa Thiên Tôn Vệ Xuân Nguyên thở dài một tiếng: "Cũng chỉ đành như vậy."

Nói khẽ búng chỉ tay, liền thấy đỉnh Cửu Cung Sơn, một đạo hỏa quang đột nhiên xuất hiện, xông thẳng chân trời, lướt về phía Mộc Khôi Bát Tổ.

"Di?" Âm Vô Cữu lấy làm kinh hãi: "Đây là cái gì?"

Hắn đánh ra một đạo âm thi khí, liền thấy âm thi khí bị hỏa diễm kia xông một lần, thế mà trong nháy mắt tiêu vong.

Điều này đem Âm Vô Cữu dọa cho nhảy dựng, không dám khinh thường, vội vàng niệm động chú ngữ, trong thiên không Ác Niệm Sát Khôi chỗ hốc mắt đã bắn ra hai đạo hắc sắc quang huy, rơi vào trên lưu quang hỏa kình kia, âm dương hai cỗ lực lượng đồng thời bùng phát, lẫn nhau xông tới.

Chỉ là thật nói đến, lại vẫn là cỗ lực lượng kia của Hắc Bạch Thần Cung chiếm cứ thượng phong, chỉ vì cho dù đến hiện tại, chúng nhân cũng không nhìn ra, đầu nguồn của lực lượng này.

Nếu đã còn có thực lực che giấu bản thân, có thể thấy được hẳn là còn mạnh hơn Ác Niệm Sát Khôi một tia.

Điều này cũng khiến cho đám người Âm Vô Cữu trong bóng tối hoảng sợ.

Hắc Bạch Thần Cung này quả nhiên căn cơ thâm hậu, thế mà vẫn còn có thể che giấu tự thân.

Nhưng vào lúc này, thiên không đột nhiên hạ xuống một phiến lạc hoa.

Hoa vũ tung bay, có tiên âm linh động, kỳ âm phiêu phiêu, khiến người nghe tâm thần mê say.

Hà Sinh Mặc lại giật nảy cả mình: "Lạc Anh Thần Thông, Thiên Hồng Nhất Lục. . . Là người của Vạn Hoa Cốc. . . Không được!"

Theo hắn kêu một tiếng này, liền thấy trong ngọn lửa đối kháng cùng Ác Niệm Sát Khôi kia, đột nhiên phát ra một tiếng phẫn nộ oanh đề, đột nhiên ánh lửa tăng vọt, hóa thành vô biên chi diễm lao tới Ác Niệm Sát Khôi.

Ác Niệm Sát Khôi kia cũng há to miệng, phún thổ ra càng thêm mịt mờ tử khí, cùng ánh lửa quấn quýt thành một đoàn.

Âm Vô Cữu thế mà không có thừa cơ xuất kích, trái lại suy ngẫm lên: "Hỏa này cảm giác làm sao có chút kỳ quái, thật giống từng thấy ở đâu?"

Bên cạnh Thiên Thi đã nói: "Thật giống như phượng đề!"

"Phượng đề? Lẽ nào là Hỏa Phượng nguyên thần? Nhưng mà không đúng a, Trường Thanh Giới long phượng sớm thất, đã sớm không còn Hỏa Phượng thứ này. Lại thêm như là vật này, Hắc Bạch Thần Cung không cần thiết giấu giấu diếm diếm. Hơn nữa ta cảm giác then chốt không phải phượng đề, mà là một cỗ lực lượng đặc thù bên trong có chút quen thuộc. . . Đợi đã . . Lẽ nào là. . ." Âm Vô Cữu sắc mặt đột biến.

Hà Sinh Mặc sốt sắng: "Nhận lấy cái chết!"

Càng là không để ý tự thân an nguy, Hắc Bạch Kỳ hóa thành một đạo hung mãnh hắc quang, cấp lược mà qua.

Thế nhưng Âm Vô Cữu lại đã không tâm tư cùng hắn đánh, cười to nói: "Ha Ha Ha Ha, nguyên lai là như vậy, càng là như vậy! Hà Sinh Mặc, Hắc Bạch Thần Cung ngươi quả nhiên giấu đủ sâu, bất quá tiếp sau đó các ngươi liền gặp phải phiền toái lớn rồi!"

Liền tại trong lúc nói, một đạo cấp quang từ trong Hắc Bạch Thần Cung xông ra, trực nhập thiên không, lướt về phía Âm Vô Cữu.

Âm Vô Cữu ống tay áo cuốn một cái, nhưng hóa ra là một đạo hắc bạch sắc kỳ đặc phù tấn, tiếp nhận tin tức vừa nhìn, Âm Vô Cữu cười to: "Đại sự đã thành, chúng ta triệt!"

Nói tản ra ống tay áo, càng là không chút do dự mang người rút lui, Ác Niệm Sát Khôi kia càng là cuốn lên ngập trời sát niệm, đem dị hỏa kia bức lui, ác niệm xông trời, dẫn loạn bát phương, yểm hộ chúng nhân rời khỏi.

Hà Sinh Mặc hữu tâm truy kích, thế nhưng rời khỏi nơi này, sẽ không có Hắc Bạch Đại Trận chi viện, càng thêm không nắm chắc phần thắng, huống chi người của Vạn Hoa Cốc tự dưng xuất hiện, hắn không biết đối phương còn có hậu chiêu thế nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ rời khỏi.

Quay đầu lại nhìn, liền thấy hạ phương đệ tử tử thương thảm trọng.

Ác Niệm Sát Khôi gợi ra các đệ tử tự giết lẫn nhau, cứ việc cao tầng không có thương gân động cốt, thế nhưng trung hạ tầng lại gặp phải thương tổn cực lớn —— Mộc Khôi Tông vạn dặm xa xôi đến một chuyến này, tự nhiên không thể nào tay không mà về.

Nhưng hết thảy những tổn thất này, gộp lại cũng không bằng ảnh hưởng bí mật phượng đề kia mang lại.

Vệ Xuân Nguyên cũng là sắc mặt cực kỳ khó coi: "Bị hắn nhìn ra rồi, lần này phiền phức."

Hà Sinh Mặc trường hấp một ngụm lãnh khí, đầu tiên là đem đoàn liệt diễm kia lấy đi, sau đó nói: "Lão già này đã sớm chuẩn bị, hắn lần này là có chuẩn bị mà đến, không phải vì diệt Hắc Bạch Thần Cung ta, mà chỉ là vì thăm dò nội tình chúng ta. Hiện tại cơ mật đã tiết, nhất định phải nghĩ một biện pháp lấp liếm cho qua, bằng không phiền phức liền lớn."

Vệ Xuân Nguyên hận nói: "Lão Lôi lão Khương chân trước vừa rời đi, Mộc Khôi Tông chân sau liền giết tới, liền người của Vạn Hoa Cốc cũng đều xuất thủ. Việc này tuyệt đối không đơn giản như vậy, Thần Cung cao tầng, có người của bọn hắn!"

Một khắc đó, Hà Sinh Mặc, Vệ Xuân Nguyên liếc mắt nhìn nhau, đồng thời nghĩ đến một người.

Ninh Dạ!

"Không được!" Vệ Xuân Nguyên đột nhiên biến sắc: "Nếu như là Ninh Dạ, lão Lôi bọn họ sợ là gặp nguy hiểm."

Hà Sinh Mặc thì lắc đầu: "Chỉ bằng Ninh Dạ?"

"Lại thêm Mộc Khôi Tông, Tử Lão lại không xuất hiện."

Nghe nói như thế, Hà Sinh Mặc tâm tình bỗng nhiên căng thẳng. Đột nhiên nghĩ đến cái gì: "Hắc Bạch Thần Trận. . . Trì Vãn Ngưng? Lập tức dẫn nàng tới gặp ta!"

Chương 17 : Tẩy Tâm Trì

Chương 17: Tẩy Tâm Trì

Hắc Bạch Thần Cung đại điện.

Hà Sinh Mặc đoan tọa điện thượng, Trì Vãn Ngưng thì kiên cường đứng ở phía dưới, cũng không quỳ lạy, trái lại cao giọng nói: "Chưởng giáo đây là ý gì?"

Bên cạnh Nhạc Tâm Thiện đập ngồi bàn nói: "Trì Vãn Ngưng! Ngươi còn không thành thực khai nhận! Tại sao Ninh Dạ vừa dẫn người rời khỏi, người của Mộc Khôi Tông liền thừa hư giết tới. Nắm giữ thời cơ tốt như vậy, ngươi dám nói không phải ngươi cùng Mộc Khôi Tông nội thông ngoại hợp?"

Trì Vãn Ngưng vui vẻ: "Đại Điện Thủ, lời này của ngài thật là có ý tứ. Ngươi là nói, liền bởi vì là Ninh Dạ mang theo mọi người rời khỏi, như vậy chính là ta nội thông ngoại hợp Mộc Khôi Tông? Đây là đạo lí gì? Thứ cho Vãn Ngưng vô pháp lý giải."

Nhạc Tâm Thiện chính muốn nói chuyện, Hà Sinh Mặc nhấc tay nói: "Trì Vãn Ngưng, thời điểm Mộc Khôi Tông tấn công, ngươi ở nơi nào?"

Trì Vãn Ngưng trả lời: "Cùng sư huynh Hiên Mộc Lang đồng thời, cùng chống đỡ Mộc Khôi Tông. Không tin ngươi có thể hỏi hắn a, ta chính là vẫn luôn không rời khỏi."

Theo bình thường trình tự, tiếp sau đó liền hẳn là dò hỏi Hiên Mộc Lang.

Nhưng Hà Sinh Mặc, Nhạc Tâm Thiện nghe Trì Vãn Ngưng nói như vậy, liền biết cơ bản không cần hỏi, Hiên Mộc Lang hồi đáp khẳng định là có.

Cho tới làm sao làm được?

Tiên gia pháp môn nhiều lắm, bọn họ cũng vô tâm suy nghĩ.

Đối với đám người Hà Sinh Mặc mà nói, nghi tâm nếu đã khởi, chứng cứ cái gì liền không còn quan trọng nữa.

Đây có lẽ chính là lý do vì sao Phó Đông Lưu lại xuất hiện trên điện.

Thời khắc này Phó Đông Lưu cười nói: "Có phải thế hay không, vẫn để cho lão phu đến thẩm một chút đi. Trì tiên tử, đã đắc tội!"

Hắn nói đã đi hướng Trì Vãn Ngưng.

Trì Vãn Ngưng cười lạnh: "Phó Đông Lưu, ngươi là cái thá gì. Thần thức của bổn cô nương, ngươi cũng xứng sưu?"

Nói đã phóng thích khí tức, một cỗ cường hãn ý chí xuất hiện, Phó Đông Lưu tâm thần run lên: "Đạo ý? Ngươi thế mà ngộ đạo?"

"Phí lời, bổn cô nương ta đã từng đi qua Vạn Cổ Liễu!" Trì Vãn Ngưng lẽ thẳng khí hùng.

Phó Đông Lưu Thực Tâm Công tuy rằng mạnh, thế nhưng Trì Vãn Ngưng đã Nhập Đạo cảnh, tâm trí chi cường, căn bản không phải là

Phó Đông Lưu có thể xuyên thủng, Thực Tâm Công căn bản phát huy không được tác dụng.

Then chốt đây là bản lãnh thật sự, liền chơi xấu cũng không tính, làm cho đám người Hà Sinh Mặc, Nhạc Tâm Thiện đều là một trận không hiểu.

Nhạc Tâm Thiện đã nói: "Có chút cân lượng a? Trì Vãn Ngưng, ngươi tàng đủ sâu a."

"Phí lời, tu đạo chi nhân, ai không tàng?" Trì Vãn Ngưng lẽ thẳng khí hùng nói: "Nhạc đại điện thủ, đừng nói ta, ngươi không phải cũng vậy sao? Năm đó ngươi kích sát Hàn Thu Đông, không phải là Kháo giấu tài chi kế, cuối cùng thi triển thủ đoạn lôi đình, một kích thành công? Lúc ngươi thành tựu Vô Cấu sử dụng tam đại linh dược, cho tới hôm nay đều còn lai lịch bí ẩn, không người nào biết là từ đâu mà đạt được. Còn có ngươi năm đó tu luyện Chấp Tử Thần Thông thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma, nhưng như kỳ tích phục hồi như cũ, không phải cũng chưa từng hướng người ngoài nói qua?"

Nhạc Tâm Thiện sắc mặt đại biến, vỗ bàn đứng dậy: "Ngươi nói nhăng gì đó?"

Trì Vãn Ngưng mấy câu nói cũng thật là nói đúng rồi.

Tu hành chi nhân, một đường tiến tới, nào có không che giấu chỗ tốt? Tu vi không đủ, như hiện bảo ra ngoài, vậy thì tương đương với tiểu nhi cầm vàng đi dạo chợ.

Chỉ bất quá những việc này của Nhạc Tâm Thiện, có mấy cái đều là cực bí mật, liền ngay cả Hà Sinh Mặc cũng không biết, không nghĩ tới lại bị Trì Vãn Ngưng chọc ra rồi, điều này khiến cho Nhạc Tâm

Thiện có thể nào không sợ hãi.

Quả nhiên thời khắc này Hà Sinh Mặc giật mình nhìn Nhạc Tâm Thiện: "Nguyên lai năm đó ngươi đột nhiên bế quan, là bởi vì tu luyện Chấp Tử Thần Thông tẩu hỏa nhập ma? Nhưng mà Chấp Tử Thần Thông tẩu hỏa nhập ma tỷ lệ rất thấp, Tâm Thiện, ngươi đến cùng là xảy ra chuyện gì mới dẫn đến tẩu hỏa nhập ma?"

Nhạc Tâm Thiện trong lòng chìm xuống, vội nói: "Chưởng giáo, không hề có chuyện này."

Trì Vãn Ngưng lập tức nói: "Không có? Nếu như ta cho ra chứng cứ đây?"

Nhạc Tâm Thiện trừng mắt nhìn Trì Vãn Ngưng: "Hoang đường, ngươi có thể có chứng cớ gì?"

Trì Vãn Ngưng cười nói: "Có phải là ngươi mỗi khi gặp ngày trăng tròn, liền sẽ thiên môn táo nhiệt, khâu khư sinh hàn, cần dược vật chí âm chí dương chế thang tắm rửa?"

Nhạc Tâm Thiện lập tức biến sắc.

Lần này Hà Sinh Mặc cũng không đạm định nữa rồi, trừng mắt nhìn Nhạc Tâm Thiện: "Đây là âm dương bất điều, lưỡng nghi hữu khuyết, không trách ngươi vẫn luôn sử dụng 'thông minh thảo' cùng 'dương cực tán'. Tâm Thiện, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

Nhạc Tâm Thiện kinh đến run run rẩy rẩy, hắn trừng mắt nhìn Trì Vãn Ngưng: "Ngươi làm sao biết. . . Đúng rồi, đúng rồi, Vấn Thiên Thuật! Ninh Dạ chính là Bạch Vũ, hắn có Thiên Cơ Điện, hắn có thể thông qua Côn Lôn Kính cùng Vấn Thiên Thuật tra ra chuyện của ta. Tên khốn kiếp này! Trì Vãn Ngưng, ngươi còn dám nói ngươi cùng

Ninh Dạ không phải ám tử?"

Trì Vãn Ngưng kiêu ngạo cất cao đầu: "Nhạc đại điện thủ, ngươi tốt nhất làm rõ. Người người đều biết, Vấn Thiên hữu khuyết, khó dòm ngó thượng tiên. Ngươi chính là Vô Cấu đỉnh phong a, coi như Ninh Dạ thật sự chính là Bạch Vũ, coi như hắn thật sự có Thiên Cơ Điện Côn Lôn Kính, hắn lại dựa vào cái gì có thể suy tính tư mật của Nhạc đại điện thủ Vô Cấu đỉnh phong ngươi?"

Cái phản vấn này có lý có cứ, liền ngay cả Nhạc Tâm Thiện đều không có gì để nói.

Bất quá hắn vẫn là kêu lên: "Ninh Dạ những năm này trong bóng tối bồi dưỡng thế lực, tăng trưởng thực lực, ngươi đều ngộ đạo, hắn tự nhiên cũng có thể. Như hắn đạo đồ tinh tiến, nói không chừng liền có thể đột phá giới hạn."

Trì Vãn Ngưng lắc đầu nói: "Vấn đề của Vấn Thiên Thuật, chính là ở hết thảy đều Kháo suy tính, là không có chứng cứ có thể nói. Thế nhưng Nhạc đại điện thủ, chuyện ta biết về ngươi, lại không có vấn đề đó a. Ta là nói. . ."

Nàng mỉm cười nhìn Nhạc Tâm Thiện, sau đó nhấn từng chữ một: "Ta có chứng cứ!"

Có chứng cứ, liền mang ý nghĩa có ngọn nguồn!

Nếu thật sự là như thế, Trì Vãn Ngưng biết bí mật của Nhạc Tâm Thiện, cũng không kỳ quái rồi.

Nhưng đợi đã.

Nhạc Tâm Thiện đột nhiên đứng bật dậy: "Chưởng giáo, là Tâm

Thiện không đúng, ẩn giấu một ít việc, nhưng những này đều cùng chuyện bây giờ không quan hệ. Hôm nay là tra vấn đề của Ninh Dạ cùng Trì Vãn Ngưng!"

Hà Sinh Mặc hung ác trừng Nhạc Tâm Thiện một chút, bất quá hắn biết Nhạc Tâm Thiện nói không sai, như vậy cũng chỉ là nói: "Quay lại ngươi hãy hảo hảo báo cáo một thoáng vài chuyện cho ta . Còn Trì Vãn Ngưng. . ."

Hắn lời còn chưa dứt, Trì Vãn Ngưng đã nói: "Chưởng giáo, chuyện của Nhạc Tâm Thiện, cũng không hẳn không có quan hệ cùng chuyện hôm nay Mộc Khôi Tông công kích a."

"Ân?" Hà Sinh Mặc đột nhiên cả kinh.

Liền ngay cả Vệ Xuân Nguyên đều đột nhiên xuất hiện: "Nha đầu, ngươi nói cái gì?"

Trì Vãn Ngưng ngạo nghễ cất cao đầu: "Ta nói cái gì? Chư vị còn không nghe rõ sao?"

Nàng đột nhiên giương tay một cái, chỉ về Nhạc Tâm Thiện: "Ta đang nói, kẻ trong bóng tối phá hoại Hắc Bạch Đại Trận, cấu kết người của Mộc Khôi Tông, chính là ngươi, Nhạc Tâm Thiện, Nhạc đại điện thủ!"

Ngữ xuất như kinh lôi, chấn động toàn trường.

Thiên Ngoại Thiên.

Thiên Cơ Điện trong bụng Thiên Tàm.

Ninh Dạ mắt lạnh nhìn Khương Hồng Hào, thứ sau chính bị một đám đại năng vây công, liền ngay cả Tăng Hiển Sơn đều bởi vì Ninh Dạ mở ra một mặt lưới duyên cớ khôi phục bộ phận pháp thân, chỉ là pháp thân thực lực giảm mạnh, kém xa lúc trước.

Hàng này khôi phục pháp thân, theo lý liên thủ với Khương Hồng Hào, kỳ thực đã có sức đánh một trận với Ninh Dạ rồi.

Nhưng hắn một mặt không có lòng tin —— Thiên Cơ là Niết Bàn, Ninh Dạ chưởng Thiên Cơ Điện, thần vật vô số, mặt khác cũng là đối với Khương Hồng Hào thống hận dĩ cực, vì vậy càng là bất chấp cũng phải thống hạ sát thủ.

Khương Hồng Hào quả thực đã sắp bị hắn đánh bạo rồi, điên cuồng hô to: "Tăng huynh, lúc trước là ta sai rồi. Nhưng ngươi thật sự cho rằng nương nhờ vào Ninh Dạ, hắn liền sẽ tín nhiệm ngươi sao? Ngươi là một trong Tứ Đỉnh của Hạo Thiên Môn, dưới một người, trên vạn người. Ngươi sẽ cam tâm thần phục bên dưới Ninh Dạ? Ninh Dạ sẽ tin tưởng ngươi có thể cam tâm thần phục?"

Nghe nói như thế, Tăng Hiển Sơn cũng là trong lòng run lên, xuất thủ thoáng trệ mấy phần.

Ninh Dạ mỉm cười: "Ta xác thực không yên lòng, bất quá vẫn may, kỳ thực có một biện pháp có thể giải quyết cái vấn đề này."

Cái gì?

Ninh Dạ nhấc tay nhất chỉ, một mảnh hồ nước hiện ra ở trước mắt mọi người.

Ninh Dạ đã nói: "Thiên Cơ Điện có thập đại thần vật, tuy rằng tàn khuyết không đầy đủ, nhưng phần lớn đã có thể phát huy tác dụng. Chỉ có vật này, một mạch vẫn khó phát huy, là điều ta tiếc nuối. Cũng may trước đây không lâu, vợ ta rốt cục vì ta đạt được một khối mảnh vỡ, đem nó thoáng bù đắp, miễn cưỡng có thể sử dụng."

Nhìn thấy vật này, Khương Hồng Hào sắc mặt đại biến: "Tẩy Tâm Trì?"

Tẩy Tâm Trì, gột rửa nhân tâm, chuyển hoán tính tình, chính là thần khí khủng bố khiến người trung thành chịu chết, tuy rằng không có công năng chiến đấu gì, lại là thứ khiến người ta thống hận sâu nhất trong tất cả thần khí của Thiên Cơ Điên.

Có lẽ cũng là vì cái nguyên nhân này, năm đó thượng cổ chi chiến, Tẩy Tâm Trì là bị đập tan triệt để nhất. Ninh Dạ tìm kiếm nhiều năm như vậy, cũng bất quá được rất ít mấy khối mảnh vỡ, nhưng thủy chung khó có thể phát huy tác dụng.

Mãi đến tận trước đây không lâu, Công Tôn Điệp cùng Thiên Cơ đi một chuyến Ma Môn.

Nàng mang về Ma Tâm Trì.

Ma Tâm Trì vốn là mảnh vỡ Tẩy Tâm Trì luyện hóa mà thành, sau khi đã có vật này, Tẩy Tâm Trì rốt cục có thể phát huy một ít tác dụng.

Ninh Dạ đã nói: "Tăng Hiển Sơn, Tẩy Tâm Trì chính là Thiên Cơ Điện thần vật, hoàn chỉnh Tẩy Tâm Trì, cho dù là diệt môn tử địch, đều có thể khiến cho trở thành môn hạ trung cẩu."

"Không được!" Tăng Hiển Sơn kêu to.

Coi như hắn nguyện ý đầu hàng, cũng không nguyện ý bị Tẩy Tâm Trì triệt để cải hoán bản thân đến loại mức độ đó.

Ninh Dạ nói: "Ngươi cũng không cần lo lắng. Tẩy Tâm Trì tuy có chút khôi phục, chung quy là không đến mức độ kia. Bây giờ Tẩy Tâm Trì này, sẽ không thay đổi ý chí tự do của ngươi, nhưng ta có thể thông qua nó, đối với ngươi thi gia một đạo cấm chế, khiến ngươi vô pháp sinh ra ý niệm phản bội, nhưng tiền đề là ngươi tự nguyện phối hợp. Nếu như ngươi chân tâm đầu hàng, liền tiếp thu Tẩy Tâm Trì này cùng chủng thuật của ta, như vậy ngươi có thể sống sót, mà còn có thể sống tiêu dạo tự tại. Nếu ngươi không muốn, hay là giả ý hợp tác, lại là không gạt được Tẩy Tâm Trì, vậy ngươi liền chết đi được rồi."

Chương 18 : Đổi trắng thay đen (thượng)

Chương 18: Đổi trắng thay đen (thượng)

Cửu Cung Sơn, Hắc Bạch Đại Điện.

"Chính là ngươi!"

Theo Trì Vãn Ngưng chỉ nhận, tất cả mọi người đều choáng rồi.

Trì Vãn Ngưng thế mà nói Nhạc Tâm Thiện là kẻ cầm đầu bán đứng Hắc Bạch Thần Cung?

Chuyện này. . . Điều này quá cuồng cũng quá khiến cho người ta không dám tin tưởng rồi.

Thế mà tại dưới tình huống này, thế mà không một người lên tiếng, thậm chí ngay cả chỉ trích Trì Vãn Ngưng một câu "Hoang đường" đều không có.

Liền ngay cả Hà Sinh Mặc lúc này cũng trầm mặc.

Hắn trầm mặc là bởi vì hắn đột nhiên ý thức được một chuyện —— hết thảy hoài nghi chỉ về Ninh Dạ, bản thân liền là Nhạc Tâm Thiện đề xuất ra.

Nhạc Tâm Thiện sở dĩ hoài nghi Ninh Dạ, là bởi vì Hàn Cực Bí Cảnh nhất chiến, Ninh Dạ dẫn đi Việt Trọng Sơn.

Nói đến thì việc này đúng là quá không hợp đạo lý rồi —— Ninh Dạ bị hoài nghi, thế mà là bởi vì hắn không sợ nguy hiểm vì môn phái lập công.

Đây cũng là điều Phong Đông Lâm một mạch lên án.

Nếu như Ninh Dạ là Bạch Vũ, hắn thật không cần thiết vì Hắc Bạch Thần Cung làm như thế.

Cái này không hợp logic a!

Bạch Vũ hẳn là rất vui vẻ Hắc Bạch Thần Cung xui xẻo mới đúng.

Vì vậy luận điệu của Phong Đông Lâm rõ ràng càng hợp logic: Ninh Dạ chỉ là ẩn giấu chỗ tốt đạt được từ Yên Vũ Lâu, nhưng từ đầu đến cuối, hắn đều không có bán đứng cùng phản bội Hắc Bạch Thần Cung.

Mà mọi người sở dĩ chống đỡ Nhạc Tâm Thiện, trình độ rất lớn nguyên nhân chính là bởi vì hắn là Nhạc Tâm Thiện!

Hắn là Đại Điện Thủ!

Hắn nói muốn hoài nghi, vậy mọi người cũng chỉ có thể hoài nghi.

Nếu như nhất định lại phải tìm một cái lý do, đó chính là mọi người quá muốn tìm ra cái kẻ bán đứng Hắc Bạch Thần Cung này rồi.

Dưới đói bụng ăn quàng, đã có mục tiêu liền cắn đã rồi nói.

Vậy là hoài nghi liền như thế một mạch tồn tại, nguyên nhân không có động thủ cũng chỉ là Yên Vũ Lâu chi sự còn chưa giải quyết.

Mãi đến thời khắc này, Trì Vãn Ngưng đột nhiên cắn ngược lại Nhạc Tâm Thiện.

Mọi người đột nhiên cảm thấy, cái luận điệu này rất có đạo lý a!

Giả như. . .

Giả như Nhạc Tâm Thiện mới là cái tội khôi họa thủ chân chính kia, như vậy việc phát sinh quá khứ những năm qua liền có giải thích.

Bởi vì những bí mật kia, Ninh Dạ không hẳn biết, Nhạc Tâm Thiện xác thực đều biết.

Thiên Cơ Môn nhất chiến, là Nhạc Tâm Thiện suất lĩnh, kết quả chạy mất ba cái.

Vô Thường Tự nhất chiến, là Nhạc Tâm Thiện suất lĩnh, kết quả hao binh tổn tướng.

Triệu Long Quang một chuyện, là Nhạc Tâm Thiện chủ trì, kết quả trốn đến Mộc Khôi Tông.

Tử Lão phục kích chiến, là Nhạc Tâm Thiện cùng Tây Phong Tử bị đánh lén, kết quả Tây Phong Tử thụ thương, tu vi trì trệ không tiến, Nhạc Tâm Thiện thí sự không có.

Chấp Tử Thành chi chiến, là Nhạc Tâm Thiện lãnh đạo, kết quả bị Vạn Hoa Cốc doạ dẫm mất một nhóm chỗ tốt, Mộc Khôi Tông nhân cơ hội đánh lén giết Giới Như Sinh thu được Ác Niệm Sát Cốt.

Đại điện điện thẩm, cũng là Nhạc Tâm Thiện chủ trì, vừa là thiêu đốt Cừu Bất Quân, vừa là thẩm vấn Ninh Dạ, quay đầu lại bán đứng

Thần Cung chính là Doãn Thiên Chiếu. Sau đó Nhạc Tâm Thiện lại vẫn lực bài chúng nghị, đề bạt kẻ thua là Lạc Cầu Chân.

Hàn Cực Bí Cảnh nhất chiến, Ninh Dạ đề xuất nghi vấn, Nhạc Tâm Thiện giống như Phong Đông Lâm, cũng là quăng nồi không chịu quyết đoán, quay đầu lại chứng minh Ninh Dạ là đúng, còn thiệt thòi Ninh Dạ lực ngăn sóng dữ, Nhạc Tâm Thiện nhưng hoài nghi lên Ninh Dạ, khiến Lạc Cầu Chân truy tra Ninh Dạ, đem công thần xem là phản thần đối xử.

Nếu như không nhìn thân phận, Nhạc Tâm Thiện làm việc mới là vấn đề đại đại.

Chuyện xui xẻo có hắn tham dự, sau đó lại còn hoài nghi công thần, nhằm vào công thần, nhìn thế nào cũng là nằm vùng địch nhân cài vào bên người, phụng mệnh thanh trừ trung lương a!

Đương nhiên, Đại Điện Thủ là có hi vọng trở thành chưởng giáo.

Vì vậy mọi người làm sao cũng không nguyện ý tin tưởng Nhạc Tâm Thiện sẽ ngu đến mức từ bỏ tiền đồ tốt đẹp làm công cho Mộc Khôi Tông.

Thế nhưng nếu như loại chuyện không hợp tình lý như hoài nghi Ninh Dạ có thể xuất hiện, dựa vào cái gì Nhạc Tâm Thiện không hợp tình lý liền không thể tồn tại đây?

Đặc biệt là. . . Trì Vãn Ngưng còn vạch ra Nhạc Tâm Thiện từng có ẩn giấu.

Những thứ ẩn giấu này, nếu như thêm cái chú giải: Tỷ như gặp gỡ trước đây của hắn, có quan hệ cùng Mộc Khôi Tông.

Vậy có lẽ liền có thể giải thích được rồi.

Đã không có nghi ngờ, thì nhìn thế nào cũng thấy người này đều rất bình thường.

Đã nghi ngờ thì, đó chính là nghi hàng xóm trộm rìu, nhìn thế nào cũng cảm thấy người này có vấn đề.

Vậy là thời khắc này, ánh mắt tất cả mọi người nhìn Nhạc Tâm Thiện cũng bắt đầu cổ quái lên.

Nhạc Tâm Thiện lúc này ngược lại bình tĩnh.

Hắn hắc hắc bật cười.

Nhẹ nhàng vỗ tay mấy cái, hắn nói: "Hảo! Hảo! Hảo! Quả nhiên có dũng khí! Không hổ là nữ nhân của Ninh Dạ! Ta đến muốn nghe xem, ngươi dự định làm thế nào vu oan giá họa cho ta?"

Hắn hiện tại đến là có chút nghĩ rõ ràng.

Ninh Dạ khẳng định chính là Bạch Vũ, hết thảy đều là mật mưu sẵn rồi.

Mà Trì Vãn Ngưng sở dĩ không có chạy trốn sau khi tất cả những thứ này phát sinh, chính là vì đối phó bản thân.

Được lắm Ninh Dạ, hắn là cố ý như vậy.

Hắn không muốn ám sát.

Cái kia quá vô vị rồi.

Hắn chính là vu oan bản thân, hãm hại bản thân, khiến cho chính mình chết cái minh minh bạch bạch.

Chỉ là hắn không nghĩ ra, Ninh Dạ phải làm sao mới có thể làm được điểm ấy.

Trì Vãn Ngưng đã nói: "Hết biện pháp rồi, yêu cầu chứng cứ? Hết thảy người trong lòng có quỷ, đều là như vậy, không kỳ quái."

Nhạc Tâm Thiện bị nàng chọc cho tức giận vô ngữ.

Đúng, người trong lòng có quỷ đều đòi chứng cứ, lẽ nào không quỷ liền không thể đòi chứng cứ sao?

Vậy cũng có thể trở thành lý do.

Bất quá hắn chợt cũng ý thức được, Trì Vãn Ngưng nói như vậy, kỳ thực không phải vì muốn chứng minh cái gì, mà chính là muốn tăng thêm nghi ngờ của mọi người đối với hắn.

Nhưng lúc này Nhạc Tâm Thiện cũng không đường lui, chỉ có thể hừ nói: "Nữ nhân! Ngươi liền chỉ biết há cái miệng sao?"

"Tự nhiên không phải!" Trì Vãn Ngưng ngạo nghễ nói: "Ngươi muốn chứng cứ, ta liền cho ngươi chứng cứ. Trước hỏi Đại Điện Thủ, ngươi năm đó tu hành Chấp Tử Thần Thông tẩu hỏa nhập ma, là dùng vật gì phục hồi như cũ?"

Nhạc Tâm Thiện hừ nói: "Không có quan hệ gì tới ngươi."

"Vậy cũng không hẳn." Trì Vãn Ngưng nói: "Ngươi dùng chính là Long Thần Đan của Long Dương Phủ chứ? Là Mộc Khôi Tông vì cứu ngươi, đặc ý tìm Long Dương Phủ thỉnh cầu đến."

"Đánh rắm!" Nhạc Tâm Thiện vỗ bàn đứng dậy: "Long Thần Đan tuy là thần dược, nhưng giải không được dương hỏa nghịch sinh chi khổ, ngươi cái gì cũng không biết, tiện miệng nói bừa!"

"Dương hỏa nghịch sinh chi khổ?" Trì Vãn Ngưng che miệng: "Nguyên lai Đại Điện Thủ tẩu hỏa nhập ma là dương hỏa nghịch sinh, vậy thì xác thực không phải Long Thần Đan có thể giải, nhưng đây thật giống không phải tẩu hỏa nhập ma bình thường a, thật giống. . . Thật giống. . ."

Hà Sinh Mặc đã nói: "Chỉ có Nhật Mộ Hắc Liên có thể giải!"

Lúc nói lời này, trên mặt đã xuất hiện biểu tình phẫn nộ, trong mắt như phun hỏa diễm.

Nhật Mộ Hắc Liên?

Nghe thấy cái này, tất cả mọi người đều thất kinh, không dám tin tưởng nhìn Nhạc Tâm Thiện.

Vệ Xuân Nguyên càng là bật thốt lên: "Lẽ nào. . . Hà Dao là ngươi giết?"

Nhạc Tâm Thiện lui liền mấy bước, sợ hãi nhìn Hà Sinh Mặc: "Chưởng giáo!"

Hà Sinh Mặc trong mắt sát cơ đã nồng: "Những năm này, ta vẫn luôn tìm hung thủ giết Dao nhi, không nghĩ tới a, thế mà là ngươi!"

Hắc Bạch Thần Cung có hai cái thần vật, một cái là Phá Hiểu Bạch Liên, một cái là Nhật Mộ Hắc Liên.

Phá Hiểu Bạch Liên tại trong trận chiến tại Vô Thường Tự phá nát, mà Nhật Mộ Hắc Liên, càng là sớm tại trăm năm trước liền ly kỳ biến mất.

Đồng thời biến mất cùng với nó, là một cái nữ tu tên là Hà Dao.

Nữ tử này lúc đó tại Hắc Bạch Thần Cung khá có danh tiếng, nghe nói thiên tư hơn người, tu vi tiến cảnh cấp tốc.

Thế nhưng có rất ít người biết, kỳ thực Hà Dao là nữ nhi của Hà Sinh Mặc.

Tư sinh nữ.

Hà Sinh Mặc từng đem tất cả hi vọng đặt ở trên người nàng, chỉ là bởi vì thân phận duyên cớ, chưa bao giờ đối ngoại công khai.

Nhưng cuối cùng, con gái của hắn lại không hiểu chết thảm, Nhật Mộ Hắc Liên tiêu thất vô tung.

Chương 19 : Đổi trắng thay đen (trung)

Chương 19: Đổi trắng thay đen (trung)

Nhìn ánh mắt phẫn nộ như hỏa của Hà Sinh Mặc, Nhạc Tâm Thiện cũng tuyệt vọng.

Hắn rầm một tiếng quỳ xuống mặt đất: "Chưởng giáo, ta cũng là chuyện có nguyên nhân a. Năm đó ta cùng Hà Dao du lịch thiên hạ, đối với nàng cũng coi như chiếu cố. Chỉ vì một viên yêu nguyên nội đan không có cho nàng, nàng liền đối với ta lòng sinh tật ý. Ta tu luyện Chấp Tử Thần Thông, cần lưỡng nghi càn định chi khắc, nhật nguyệt tinh quang giao hội chi thì mộc luyện bản thân (mộc = tắm), thế nhưng Hà Dao nhưng thừa dịp ta tu hành then chốt chi thì, đột nhiên nghịch chuyển càn khôn, thác loạn âm dương, dẫn đến ta tẩu hỏa nhập ma. . ."

Vệ Xuân Nguyên run sợ: "Như vậy ngươi liền giết nàng?"

Nhạc Tâm Thiện kêu to: "Ta không muốn giết nàng. Là nàng dùng Nhật Mộ Hắc Liên buộc ta, muốn ta từ đây làm trâu làm ngựa, làm nô bộc cho nàng. Ta lúc đó chỉ muốn cướp được Nhật Mộ Hắc Liên, lại không nghĩ rằng. . ."

Hắn không hề nói tiếp, thế nhưng mọi người đều minh bạch đã phát sinh cái gì.

Hà Sinh Mặc sắc mặt tái nhợt không nói lời nào.

Trì Vãn Ngưng nhưng cười lạnh: "Đây đều là lời nói một bên của ngươi, có lẽ sự tình căn bản không phải như vậy đây? Có lẽ lúc đó chính là ngươi bản thân tu hành không cẩn thận tẩu hỏa nhập ma, mưu đồ hắc liên, Hà Dao không thích ngươi, không muốn cho ngươi mượn hắc liên, ngươi liền táng tận nhân tính lạnh lùng hạ sát thủ. . ."

"Ngậm miệng!" Nhạc Tâm Thiện gầm thét lên một chưởng hướng đỉnh đầu Trì Vãn Ngưng đánh tới.

Chỉ là này một kích chấn thiên hám địa này, lại bị Hà Sinh Mặc nhẹ nhàng một tụ vung tới, bất hiển phong trần.

Hắn nói: "Để nàng nói tiếp."

Nhạc Tâm Thiện run lên trong lòng: "Tâm Thiện phạm lỗi lầm, nguyện ý nhận phạt, thế nhưng ta tuyệt đối không có phản bội Thần Cung!"

Trì Vãn Ngưng lại nói: "Chưởng giáo, Nhạc Tâm Thiện giết Hà Dao cô nương dĩ nhiên là thật, nếu như hắn xác thực không có phản bội Thần Cung, chưởng giáo sẽ bởi vậy giết hắn sao?"

Mẹ nó!

Nhạc Tâm Thiện hầu như muốn điên rồi.

Nữ nhân này là muốn bức tử bản thân a!

Hà Dao mặc dù là nữ nhi của Hà Sinh Mặc, nhưng nàng là tư sinh nữ.

Hà Sinh Mặc sẽ không công khai thừa nhận, liền càng không thể lấy lý do này giết hắn.

Trên thực tế Nhạc Tâm Thiện thân là Đại Điện Thủ, Vô Cấu đỉnh phong, bản thân địa vị cũng cực cao, coi như ở trong bóng tối, Hà Sinh Mặc cũng rất khó giết hắn.

Như vậy khả năng càng lớn, là phế truất vị trí Đại Điện Thủ của Nhạc Tâm Thiện, trong bóng tối làm khó dễ hắn, mãi đến tận thời điểm có cơ hội, Hà Sinh Mặc lại tự thân động thủ giết hắn.

Nhưng chỉ cần Nhạc Tâm Thiện không cho cơ hội, Hà Sinh Mặc liền rất khó ra tay.

Hiện tại Trì Vãn Ngưng nói như vậy, chẳng khác nào là đang nhắc nhở Hà Sinh Mặc: Con gái ngươi việc này, đánh không chết Nhạc Tâm Thiện.

Vậy Hà Sinh Mặc sẽ nghĩ như thế nào?

Ý niệm của hắn có lẽ chính là: Mặc kệ Ninh Dạ có phải là Bạch Vũ, cái tội danh này của Nhạc Tâm Thiện ngươi dễ thấy nhất rồi!

Đúng, đây chính là kế hoạch của Ninh Dạ.

Muốn đẩy đổ người như Nhạc Tâm Thiện, nói sao dễ dàng?

Thực lực quá mạnh, địa vị quá cao!

Muốn đối phó hắn, liền nhất định phải là mặt trên có ý tứ đối phó hắn.

Vì vậy sau khi hắn tấn thăng Vô Cấu, không tiếc tiêu hao, tính mất ba ngày ba đêm, mới rốt cục bắt được cái bí mật này của Nhạc Tâm Thiện.

Đã có thứ này, Hà Sinh Mặc liền có động cơ đối phó hắn.

Chuyện về sau, liền dễ làm.

Quả nhiên, Hà Sinh Mặc đã nói: "Chuyện nào ra chuyện ấy. Hà Dao chi sự, vật đổi sao dời, Tâm Thiện tuy rằng có lỗi, nhưng cũng không quá tất yếu phải truy cứu. Trước mắt cấp bách, vẫn là giải quyết Hắc Bạch Thần Cung ta phản đồ chi sự."

Hắn đã không nói ám tử, mà là nói phản đồ.

Bởi vì Nhạc Tâm Thiện khẳng định không thể nào là Bạch Vũ, như vậy cái tội danh phản đồ này không thể nghi ngờ liền thích hợp hơn.

Nhạc Tâm Thiện trong lòng lạnh lẽo, nhìn hướng Vệ Xuân Nguyên.

Hắn cùng Vệ Xuân Nguyên quan hệ vô cùng tốt, có thể nói là đồng bọn tin cậy, Vệ Xuân Nguyên khẽ cau mày, nói: "Trước hết nghe nàng nói tiếp. Nàng nếu đã chỉ nhận ngươi, tự nhiên là hẳn là có chứng cứ."

So với sát cơ trong lòng Hà Sinh Mặc, Vệ Xuân Nguyên hiển nhiên là muốn nhìn một chút tình thế.

Quả nhiên Trì Vãn Ngưng đã nói: "Đệ tử nếu đã chỉ nhận Nhạc đại điện thủ, tự nhiên là có chứng cứ. Nói cách khác lần này Hắc Bạch Đại Trận đột nhiên mất đi hiệu lực, chưởng giáo có thể tra ra là nguyên nhân gì?"

Hà Sinh Mặc hừ nói: "Có ba chỗ tiết điểm then chốt bị phá hoại."

Trì Vãn Ngưng hỏi: "Ninh Dạ có thể biết vị trí tiết điểm?"

Mọi người cùng nhau lắc đầu.

Trì Vãn Ngưng lại hỏi: "Vậy ta có thể biết?"

Mọi người tiếp tục lắc đầu.

Trì Vãn Ngưng còn hỏi: "Vậy Nhạc đại điện thủ có thể biết?"

Chúng nhân liền đồng thời trầm mặc.

Nhạc Tâm Thiện hừ nói: "Chỉ bằng cái này?"

Trì Vãn Ngưng cười hi hi trả lời: "Lúc trước Đại Điện Thủ nhưng mà liền cái này đều không có, liền vu chỉ là ta đây."

"Chuyện cười! Ngươi cũng xứng so với bản tôn?" Nhạc Tâm Thiện cả giận nói.

Nói lý giảng bất quá, liền thẳng thắn không nói lý.

Nhưng ở mức độ nào đó, đây cũng là chính là lý.

Ta quyền đầu lớn hơn ngươi, ta hoài nghi ngươi, ngươi liền phải thụ thẩm. Ngươi hoài nghi ta, liền phải lấy ra đầy đủ chứng cứ, lời nói mới rồi, có thể không tính chứng cứ.

Trì Vãn Ngưng đã nói: "Vậy ta liền lại nói cái mạnh mẽ chút. Lúc trước đối kháng Ác Niệm Sát Khôi, không biết chưởng giáo cùng nguyên lão sử dụng chính là vật gì. Đương nhiên, đã là bí mật không nói chi bảo, không thể nói cũng bình thường. Bất quá phen xuất thủ kia, thật giống như là bị người của Vạn Hoa Cốc phá mất ẩn tàng, lộ ra hành tích, không biết có phải như vậy không?"

Hà Sinh Mặc thở dài: "Đúng, việc này liên quan tới một cái đại bí mật, nhưng chưa từng nghĩ. . . Bất đắc dĩ a, bất đắc dĩ!"

Trì Vãn Ngưng đã nói: "Vậy nếu như ta nói, việc này kỳ thực không phải người của Vạn Hoa Cốc làm, mà là Nhạc đại điện thủ đây?"

Nhạc Tâm Thiện biến sắc đứng dậy: "Ngươi nói nhăng gì đó?"

Trì Vãn Ngưng cười nói: "Đại Điện Thủ ngươi tâm tình bây giờ có phải là có chút khẩn trương? Ngươi tự nhiên là có thể phủ nhận, dù sao thủ pháp kia, dùng chính là Vạn Hoa Cốc Lạc Anh Thần Thông, Thiên Hồng Nhất Lục, chuyên phá ẩn nấp hành tàng chi thuật. Theo lý thuyết, Đại Điện Thủ là không biết môn thần thông này. Vậy nếu như ta có biện pháp chứng minh, Đại Điện Thủ biết thủ đoạn này đây?"

Nhạc Tâm Thiện giận quá hóa cười: "Nha đầu chết tiệt kia, thời điểm như thế này lại vẫn dám phàn cắn. Ngươi đến là nói một chút, ngươi dựa vào cái gì chứng minh?"

Hắn tự hỏi mình là không biết môn thần thông này, bởi vậy thẳng khí hùng, hoàn toàn không sợ hãi.

Trì Vãn Ngưng đã nói với Hà Sinh Mặc: "Đệ tử có biện pháp chứng minh, chỉ cần thỉnh Ôn Tâm Dư lên điện, bất quá. . ."

Nàng nói liếc mắt nhìn Nhạc Tâm Thiện.

Hà Sinh Mặc hiểu ý, nhấc tay nhất chỉ, một đạo bế khẩu thiền chỉ điểm ra, rơi vào trên người Nhạc Tâm Thiện: "Truyền Ôn Tâm Dư lên điện."

Cũng không lâu lắm, Ôn Tâm Dư đến rồi.

Nàng hiển nhiên không biết Nhạc Tâm Thiện đã trở thành đối tượng hoài nghi, sau khi lên điện trước tiên đối với Hà Sinh Mặc thi lễ, kêu một tiếng chưởng giáo, lại đối với Nhạc Tâm Thiện hô lên sư phụ.

Nhạc Tâm Thiện diện như băng sương, chỉ là hung ác trừng mắt nàng, hận không thể dùng ánh mắt nói cho nàng, ngươi đừng có tới nói năng bậy bạ a!

Ôn Tâm Dư bị ánh mắt của hắn làm không hiểu, không biết tại sao hôm nay sư phụ bộ dạng hung thần ác sát như vậy.

Lúc này Trì Vãn Ngưng đã nói: "Ôn tiên tử, có một vấn đề, Vãn Ngưng muốn thỉnh giáo."

"Chuyện gì?" Thấy là Trì Vãn Ngưng lên tiếng, trong lòng Ôn Tâm Dư liền càng nhiều cổ quái.

Cuộc chiến hôm nay, kỳ lạ dĩ cực, mà Hắc Bạch Thần Cung tổn hại trọng đại.

Mà Ôn Tâm Dư làm đệ tử của Nhạc Tâm Thiện, tự nhiên là biết hắn hoài nghi đối với Ninh Dạ.

Vào lúc này, Trì Vãn Ngưng nói chuyện cùng chính mình. . .

Lẽ nào là có quan hệ cùng Ninh Dạ?

Chỉ là cái này lại có quan hệ gì tới mình?

Ôn Tâm Dư không biết, đột nhiên nghĩ đến một người.

Cừu Bất Quân?

Lẽ nào là hắn?

Chương 20 : Đổi trắng thay đen (hạ)

Chương 20: Đổi trắng thay đen (hạ)

Trong lòng nàng còn đang tưởng tượng lung tung, Trì Vãn Ngưng lại đã giương tay đánh ra một đạo tiên pháp.

Đó là một đóa hoa nở rộ, xem ra kiều diễm ướt át.

Trì Vãn Ngưng nói: "Ôn tiên tử, ngươi liệu có nhìn ra, ta dùng chính là pháp thuật gì?"

Ôn Tâm Dư nói: "Sinh Liên Pháp, một loại tiên pháp dùng để khôi phục."

"Liền này?" Trên mặt Trì Vãn Ngưng mang theo châm biếm, khóe miệng thậm chí còn phiết ra mấy phần đắc ý.

Nhìn thấy vẻ mặt này của nàng, Ôn Tâm Dư lại chú ý tới vẻ mặt hung ác của Nhạc Tâm Thiện, trong lòng biết không đúng.

Nàng cũng là tâm tư tỉ mỉ chi nhân, liên tưởng đến các loại dấu hiệu trước sau, ẩn nhiên ý thức được hồi đáp của bản thân khả năng rất trọng yếu.

Chỉ là chúng nhân không nói, nàng cũng không biết tình hình, trong lòng bản năng cảnh giác nổi lên, chú ý nhìn bông hoa kia.

Chợt có ngộ ra, nói: "Ta có thể dùng pháp thuật thăm dò không?"

"Tự nhiên!" Trì Vãn Ngưng nói.

Ôn Tâm Dư đã nhất chỉ điểm tới.

Liền thấy hoa kia tùy theo thịnh phóng, sau đó cánh hoa thế mà từng mảng từng mảng bác lạc xuống, cuối cùng xuất hiện thế mà là một giọt nước.

"Hóa ra là Bích Hải Triều Tâm Thuật." Ôn Tâm Dư đột nhiên đại ngộ: "Trì tiên tử đến là hảo thủ pháp, thế mà có thể sử dụng sinh liên diệu pháp ẩn giấu Bích Hải Triều Tâm Thuật, nếu như người khác cho rằng đây là tiên thuật khôi phục, không thêm phòng bị, tất sẽ trúng Bích Hải Triều Tâm Thuật của ngươi."

Một phen thoại thuyết này của nàng tự hỏi khéo léo dĩ cực, hoàn toàn không có bất kỳ sai lầm, lại không chú ý tới trong mắt hai người Hà Sinh Mặc, Vệ Xuân Nguyên đã hiện ánh sáng.

Lạc Anh Thần Thông!

Một chiêu vừa nãy kia của Ôn Tâm Dư, thế mà dẫn theo khí tức của Lạc Anh Thần Thông.

Liền ngay cả Nhạc Tâm Thiện cũng cảm giác được.

Ôn Tâm Dư dùng rõ ràng là tiên pháp bản thân dạy nàng, làm sao lại có chứa khí tức của Lạc Anh Thần Thông?

Hắn không hiểu.

Nhưng hắn đã biết đại sự không ổn.

Trì Vãn Ngưng còn đang hỏi: "Di? Pháp thuật kia của Ôn tỷ tỷ, đến là diệu vô cùng đây. Làm sao ta chưa từng gặp qua? Tỷ tỷ là từ đâu mà học được?"

Nàng vừa nói vừa cười, lạc ở trong mắt Ôn Tâm Dư lại là hàn ý đại mạo.

Nữ tử này biết không đúng, có vấn đề.

Nàng không biết vấn đề nằm ở đâu, chỉ có thể nhìn hướng Nhạc Tâm Thiện, đã thấy vị trí Nhạc Tâm Thiện, vân che vụ tráo, căn bản liền không nhìn thấy, lại là Hà Sinh Mặc xuất thủ, không cho nàng xem sắc mặt của Nhạc Tâm Thiện.

Nhưng mà coi như là vậy, nàng cũng phản ứng lại.

Thân thể hơi hơi run lên một cái, ngầm hạ quyết đoán nói: "Là chính ta lĩnh ngộ, có gì vấn đề?"

"Nói bậy!" Hà Sinh Mặc đã vỗ bàn kêu lên: "Ngươi sử dụng rõ ràng là Quy Linh Bí Thuật, chính là tiên pháp của Hắc Bạch Thần Cung ta, làm sao liền thành chính ngươi lĩnh ngộ?"

Ôn Tâm Dư thầm kêu không tốt.

Bị Trì Vãn Ngưng lừa, nàng là cố ý như vậy, dẫn bản thân nói dối.

Ôn Tâm Dư vội quỳ nói: "Là đệ tử nói sai, Quy Linh Bí Thuật này, là đệ tử tự mình học từ Thần Cung tàng kinh các."

"Còn dám nói dối! Người đâu, tra một chút Ôn Tâm Dư quá khứ những năm qua, bên trong tiên pháp chọn tu liệu có Quy Linh Bí

Thuật không." Hà Sinh Mặc đã quát lên.

Ôn Tâm Dư toàn bộ thân thể đều mềm nhũn.

Quy Linh Bí Thuật này tự nhiên là Nhạc Tâm Thiện dạy nàng, có sư phụ giáo, nàng bị thần kinh mới chạy đi tàng kinh các học?

Chỉ là nàng không hiểu, tại sao chuyện này lại dẫn tới chưởng giáo tức giận.

Chờ chút!

Không phải Quy Linh Bí Thuật!

Ôn Tâm Dư đột nhiên nghĩ tới điều gì.

Ôn Tâm Dư biến sắc kêu to: "Chưởng giáo, đệ tử biết sai. Kỳ thực đệ tử lúc trước sử dụng chi pháp, còn có một môn bí pháp khác. . ."

"Ân?" Đám người Hà Sinh Mặc đã phát ra trầm thấp uy nghiêm chi thanh, hiển nhiên là đối với câu "hậu bù" này của Ôn Tâm Dư rất không vừa ý.

Bất quá Ôn Tâm Dư vẫn là lắp ba lắp bắp đem tình huống đại thể nói ra.

Chỉ là nàng nói chưa dứt lời, một thuyết này, Hà Sinh Mặc trái lại cười to lên: "Ôn Tâm Dư, lời nói dối này của ngươi cũng chẳng ra sao a. Cái bí pháp này của ngươi, làm sao nghe tới cùng chuyện Cửu Bất Quân năm đó giống nhau như đúc?"

Trì Vãn Ngưng khẽ cười: "Đột nhiên thẩm vấn, chuẩn bị không đủ, chỉ có thể đem kinh nghiệm đã từng trải qua lấy ra xào lại một phen, cũng là khổ cực Ôn tiên tử."

Ôn Tâm Dư nghe được run run rẩy rẩy.

Nàng còn không rõ đến cùng đã xảy ra chuyện gì, nhưng đã biết tuyệt đối là đại sự, kêu lên: "Ta không có nói dối, việc này chính xác trăm phần trăm, chưởng giáo có thể phái người đi Lý gia trang kiểm chứng."

Tra tự nhiên là sẽ tra, hiệu suất cũng coi như là cao.

Chỉ là kết quả thu được lại khiến cho Ôn Tâm Dư triệt để tuyệt vọng.

Công tử nhà họ Lý không chết, chỉ là sinh tràng trọng bệnh, nằm một đoạn thời gian.

Thiên Tú Các cũng không có vị cô nương nàng nói kia, tất cả tựa như bọt nước trống rỗng, căn bản là không tồn tại.

Ôn Tâm Dư biết xong đời.

Mình đã triệt để rơi vào bên trong một cái cạm bẫy tỉ mỉ bện dệt.

Cái gì bay tới bí pháp, thiên hàng chi phúc, hết thảy đều là âm mưu.

Đáng sợ nhất là, nàng đến hiện tại còn không biết âm mưu này đến cùng là cái gì, bí pháp này đến cùng lại ý vị thế nào.

Mà Hà Sinh Mặc lại đã không có hứng thú giải thích.

Hắn chỉ là nhìn hướng Nhạc Tâm Thiện, giải trừ bế khẩu quyết nói: "Ngươi có lời gì nói."

Nhạc Tâm Thiện đoan tọa, mặt xám như tro tàn. Hắn nói: "Tâm Thiện không biết pháp này, bất quá việc này không thể kiểm chứng, xem ra Tâm Thiện cũng vô pháp biện bác. Nếu như chưởng giáo nhất định muốn cho rằng, Tâm Thiện cùng Mộc Khôi Tông, Vạn Hoa Cốc cấu kết. . ."

Trì Vãn Ngưng nói: "Biết thần thông của Vạn Hoa Cốc, không có nghĩa là chính là cùng Vạn Hoa Cốc cấu kết. Khả năng càng lớn, là Mộc Khôi Tông truyền thụ, như vậy mới thuận tiện Nhạc đại điện thủ đẩy qua người khác."

Cái gì?

Ôn Tâm Dư chấn kinh: "Đây là thần thông của Vạn Hoa Cốc?"

"Ồn ào!" Hà Sinh Mặc nhưng vô ý nhìn nàng "Biểu diễn", tiện tay một tụ quyển xuất, một phiến hắc bạch chi lung đã đem Ôn Tâm Dư nhốt lại, sau đó hóa thành một điểm quang huy bay ra.

Nhạc Tâm Thiện cả giận nói: "Chưởng giáo, hỏa diễm kia đến cùng là cái gì, Tâm Thiện vẫn là biết một hai. Ta như muốn giúp Mộc Khôi Tông, trực tiếp nói rõ là được, hà tất còn phải xuất thủ phá pháp? Lại nói lúc đó ta đang cùng Thạch Quỷ quyết đấu, có vô số đệ tử nhìn thấy, thì lại làm sao phá pháp?"

Lời này vừa ra, Hà Sinh Mặc cũng do dự một chút.

Việc này đến là Ninh Dạ không tra xét ra, Trì Vãn Ngưng không nghĩ tới cơ mật trọng đại như vậy, Nhạc Tâm Thiện càng có thể biết một ít, vô hình trung tẩy thoát hiềm nghi.

Bất quá nàng vẫn là cười lạnh nói: "Chuyện liên quan tới Hắc Bạch

Thần Cung cơ mật, Vãn Ngưng không biết, không tiện nói nhiều. Bất quá Nhạc đại điện thủ cái gọi là lúc đó chính tại chiến trường, vô pháp xuất thủ, lại là không đứng vững. Ác Niệm Sát Khôi vừa ra, quần hùng khó tự khống, tâm trí bất toàn, hỗn loạn tự tàn. Dưới tình huống tâm trí bị mê, Đại Điện Thủ muốn làm điểm mờ ám, sợ là rất đơn giản chứ? Cho tới chuyện hỏa diễm cơ mật kia. . . Vãn Ngưng không rõ ràng, bất quá nghĩ đến, Đại Điện Thủ biết cũng không hoàn toàn, mấu chốt nhất không hề chứng cứ. Không có chứng cứ, đó chính là hồ thuyết bát đạo, Mộc Khôi Tông như muốn lên án Hắc Bạch Thần Cung tự không có sức thuyết phục. Mà lần này xuất thủ liền bất đồng rồi, ta đoán, Mộc Khôi Tông sớm dùng Lưu Ảnh Thạch đem trận chiến hôm nay ghi chép. Chỉ cần thả ra, vậy thì chứng cứ xác thực, Hắc Bạch Thần Cung ta sợ liền phải có phiền toái lớn."

Mấy câu nói đem Nhạc Tâm Thiện biện giải chi từ trực tiếp bác bỏ, khiến Nhạc Tâm Thiện tức đến co giật, một đập án thư nói: "Nói đến nói đi đều là cô vọng chi ngôn. Nhạc Tâm Thiện ta một lòng vì công, chưa từng bao giờ làm bất kỳ chuyện gì có lỗi với Thần Cung!"

"Ồ?" Trì Vãn Ngưng cười to: "Nhạc Tâm Thiện, ngươi xác định là như vậy sao? Vừa vặn ta còn có cái nhân chứng, có lẽ có thể chứng minh Đại Điện Thủ cũng không phải một lòng vì công như vậy đây."

Còn có nhân chứng?

Nhạc Tâm Thiện chấn kinh: "Ngươi còn có thể có nhân chứng gì?"

Trì Vãn Ngưng chậm rãi phun ra ba chữ: "Lạc Cầu Chân!"

Chương 21 : Thỉnh quân nhập úng

Chương 21: Thỉnh quân nhập úng

Tăng Hiển Sơn chung quy là khuất phục.

Theo Tăng Hiển Sơn khuất phục, chiến sự trong Thiên Cơ Điện xem như là có một kết thúc.

Mở ra Tu Di Ốc, liền thấy Cừu Bất Quân cũng toàn thân đẫm máu đi ra.

Bất quá còn sống không phải chỉ có một mình hắn.

Còn có Phong Đông Lâm cùng Trương Liệt Cuồng.

Hai người này đều là sắc mặt như tro tàn.

Phong Đông Lâm ánh mắt phức tạp nhìn Ninh Dạ, cuối cùng là thở dài một tiếng nói: "Ngươi trực tiếp giết ta, không phải là tốt sao, hà tất lại lưu tính mạng cho ta."

Ninh Dạ cười nói: "Phong điện đối với ta cũng coi như là có ân, ta có thể nào lại liền như thế giết?"

"Vậy ta đây?" Trương Liệt Cuồng hừ một tiếng hỏi.

Ninh Dạ cười nói: "Ngươi người sư phụ này tuy rằng rất không xứng chức, không giúp ta được bao nhiêu, nhưng tốt xấu ta cũng gọi ngươi một tiếng sư phụ, học Thất Sát Đao của ngươi. Đã là sư phụ, lại há có lý lẽ thí sư. Yên tâm đi, sư phụ, ta đã vì ngươi cùng Phong điện làm sắp xếp, các ngươi đều sẽ tiếp tục sống."

Trương Liệt Cuồng híp mắt nhìn hắn: "Là sắp xếp gì?"

Ninh Dạ lắc đầu: "Chỉ cần các ngươi vào Tẩy Tâm Trì, trở thành người của ta, sự tình liền giải quyết."

Quả nhiên!

Lần này Ninh Dạ là muốn dùng Tẩy Tâm Trì đem tất cả mọi người một lưới bắt hết.

Phong Đông Lâm, Trương Liệt Cuồng trầm mặc không nói, Ninh Dạ cũng không thúc, chỉ tùy bọn họ suy nghĩ.

Nguyên Mục Dã lập tức nói: "Ninh Dạ, đã nói trước, chỗ tốt ở đây, chúng ta cũng có phần."

Ninh Dạ mắt lạnh nhìn hắn: "Ta có nói với các ngươi là sẽ phân chia lợi ích, nhưng cách chia, là dựa theo cống hiến của mỗi người. Bây giờ người ở đây, phần lớn đều là ta giải quyết. Cống hiến của các ngươi ở đây, lại không nhiều lắm a."

Hà Giang Minh hừ nói: "Không có Tử Lão vì ngươi ngăn cản Lôi Trường Sinh, ngươi sợ cũng không dễ thắng như vậy chứ? Một con kiến nho nhỏ cũng có thể thay đổi thắng bại, huống hồ Lôi Trường Sinh."

Ninh Dạ giơ tay, trong Viêm Ma tế đàn, hình ảnh của Hắc Viêm Ma Thần đã xuất hiện: "Chuyện gì. . . Di? Làm sao nhiều người như vậy?"

Hắn chính đang kinh ngạc, Ninh Dạ đã nói: "Vô sự, chỉ là thỉnh ngươi tới chào hỏi một cái. Hiện tại có thể trở về rồi."

Nói vung tay lên, lại đem Hắc Viêm Ma thần đưa trở lại.

Hắc Viêm Ma thần: "Ninh Dạ ngươi chọc ta sao. . . A, đừng, tốt xấu nói vài câu a. . . Hỗn đản. . ."

Lần nữa biến mất.

Mấy người Nguyên Mục Dã, Hà Giang Minh nhìn nhìn lẫn nhau, đồng thời không nói gì.

Tử Lão nói không sai, quả nhiên không có bọn họ, bản thân Ninh Dạ cũng có thể làm được.

Hà Giang Minh cả giận nói: "Vì thế chúng ta lần này là đến không?"

"Làm sao lại thế?" Ninh Dạ nhấc tay một cái, túi giới tử của đám người Khương Hồng Hào, Ngư Bạch Môn, Việt Vãn Tiêu đã bay lên, rơi vào trong tay đám người Nguyên Mục Dã: "Nếu đã làm việc, liền khẳng định có chỗ tốt. Này, cũng đừng nói ta hẹp hòi, ngoại trừ thần vật của Việt Vãn Tiêu, Tăng Hiển Sơn cùng Lữ Dực quy chúng ta, đồ vật của những người khác các ngươi phân."

Lôi Trường Sinh, Khương Hồng Hào hai cái Niết Bàn bảo vật tuyệt đối không ít, trong đó liền bao gồm Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán, lại thêm bảo vật trên người đám người Ngư Bạch Môn, Ác Quỷ Đạo Nhân, Tuyệt Vô Thường, Thập Tuyệt Lão Nhân, Nguyên Mục Dã bọn họ đến cũng thu hoạch không nhỏ.

Vấn đề chỗ tốt từ Lôi Trường Sinh khẳng định là của Tử Lão, chỗ tốt từ Khương Hồng Hào phải cho Mộc Khôi Tông, đám Vô Cấu cảnh, Vạn Pháp cảnh còn lại tuy rằng tư nguyên không ít, nhưng có thể thấy vừa mắt liền không nhiều rồi.

Nói trắng ra, thu hoạch không hề ít, nhưng chân chính đáng giá Nguyên Mục Dã, Hà Giang Minh thoả mãn lại không nhiều.

Nhân tâm không biết đủ, Hà Giang Minh đã nói: "Ninh Dạ, hẹp hòi a. Tốt xấu chín cái thần khí kia, cũng chia lợi cho chúng ta một ít."

Ninh Dạ lạnh nhạt nói: "Không phải ta hẹp hòi, Tài Quyết Thần Trận nếu như mất chín cái thần vật này, hiệu quả liền khó có thể phát huy hoàn toàn. Tăng Hiển Sơn đã quy thuận ta, đồ vật của hắn đương nhiên phải giữ lại. Bảo bối của Việt Vãn Tiêu là dùng để luyện bảo, các ngươi lấy cũng vô dụng."

Nguyên Mục Dã hừ nói: "Ngươi lại vừa có Tuyền Cơ Đạo Cảnh, lại có Tài Quyết Thần Trận, cũng không sợ chết no sao?"

Ninh Dạ buông tay: "Nơi này nguyên bản liền là của ta, chia lãi cho bọn ngươi đã không tệ. Đương nhiên, ta cũng có thể hiểu được tâm tư của các ngươi. Kỳ thực một chuyến này, chư vị thu hoạch cũng không hề ít, nhưng vì sao không hài lòng? Chủ yếu còn không phải là bởi vì trong Yên Vũ Lâu chỗ tốt quá nhiều, chư vị chờ mong quá lớn? Các ngươi không hài lòng, một là bởi vì vào bảo sơn, nhưng chỉ đào về một xẻng. Hai là bởi vì chỗ tốt lấy được, cũng phần lớn phải thượng giao cho Mộc Khôi Tông, có thể lưu không nhiều."

Mấy câu nói trúng tâm thái của Nguyên Mục Dã cùng Hà Giang Minh rồi.

Xác thực không phải chỗ tốt không nhiều, mà là không thể so được với thu hoạch của Ninh Dạ.

Vừa so sánh, tâm thái liền thất hành.

Ninh Dạ tiếp tục nói: "Vì vậy ta có một ý tưởng. Lúc trước Mộc Khôi Tông biết Yên Vũ Lâu ở trong tay ta, cũng biết có một ít chỗ tốt, nhưng may mắn chính là, ta kỳ thực chưa từng nói cho bọn họ cụ thể có cái gì. Nếu như hai vị sau khi trở về, hơi hơi ẩn giấu một thoáng thu hoạch ở đây, vậy có lẽ có thể vẹn toàn đôi bên."

Nguyên Mục Dã cười lạnh: "Làm sao ẩn giấu? Năm đó Yên Vũ Lâu chi chiến, chết những người nào, mọi người trong lòng là hiểu rõ. Không còn cái bảo nào, mọi người cũng là tính rõ. Coi như ngươi không nói ra chín thần khí, lẽ nào Mộc Khôi Tông lại không biết trong Yên Vũ Lâu ẩn giấu bao nhiêu chỗ tốt sao?"

"Thế nhưng có thể đem bọn chúng tiêu hao hết a. Tăng Hiển Sơn, Khương Hồng Hào căn cơ thâm hậu, liều mình tương đọ, chúng ta thực lực không đủ, chỉ dựa vào chúng ta, làm sao đối kháng Tăng Hiển Sơn, Khương Hồng Hào loại nhân vật này? Tự nhiên là phải liều mạng. Thần khí tự bạo là cái biện pháp không tệ, vì diệt đối thủ, chín cái thần khí bạo tám cái, rốt cục gian nan thủ thắng a. Như vậy, tâm lý của Âm Vô Cữu bọn họ có phải là tốt hơn rất nhiều rồi?"

Ta fuck!

Ninh Dạ ngươi đủ hắc a!

Loại làm giả sổ sách này ngươi cũng làm ra được?

Ninh Dạ dụ dỗ từng bước: "Thần vật có chủ, khó có thể ẩn giấu, các ngươi được rồi cũng phải nộp lên, còn không bằng để ở chỗ này của ta , còn ta, cũng sẽ không bạc đãi hai vị."

Hắn nói lại lấy ra Lạc Thủy Đan Thư cùng Lưu Thương Kính.

Hai thứ này tuy là thứ tốt, nhưng đối với Ninh Dạ đều tác dụng không lớn, chủ yếu là dùng để che lấp Côn Lôn Kính cùng Bất Diệt Tuyền.

Thời khắc này hắn nói: "Hai thứ này, đều là của chính ta, rơi vào trong tay hai vị, là tặng phẩm tư nhân của ta, Mộc Khôi Tông coi như biết, cũng không tiện nói gì chứ?"

Nghe nói như thế, Nguyên Mục Dã, Hà Giang Minh rốt cục động lòng.

Bất quá Nguyên Mục Dã vẫn là nói: "Cứ như vậy, Mộc Khôi Tông ta không có bao nhiêu thu hoạch, chung quy là khó bàn giao."

"Làm sao lại thế chứ." Ninh Dạ cười nói: "Đồ của Khương Hồng Hào, các ngươi có thể lấy về nộp lên Mộc Khôi Tông, Lưỡng Nghi Càn Khôn Tán cũng là thần vật không tệ. Đồ của Lôi Trường Sinh, tự nhiên là quy Tử Lão. Đồ vật của những người khác, giao cho Mộc Khôi Tông có lẽ ngại ít, như vậy. . ."

Ninh Dạ vung tay lên, trong Tu Di Ốc đã bay ra năm trăm món pháp bảo.

Chất không đủ, lượng đến bù.

Ninh Dạ có nhiều pháp bảo như vậy vô dụng, chọn chút đối với Tài Quyết Thần Trận ảnh hưởng ít nhất, trực tiếp đưa cho Nguyên Mục Dã bọn họ.

Nguyên Mục Dã giận dữ vô ngữ: "Chúng ta lúc nào trở thành thu rác rưởi?"

Ninh Dạ cười to: "Hai mươi kiện pháp bảo nhất phẩm, hơn trăm kiện pháp bảo nhị, tam phẩm, tại trong miệng chư vị càng là đều đã thành rác rưởi, những thứ này đưa trước đi? Hẳn cũng có thể báo cáo kết quả rồi."

Nguyên Mục Dã, Hà Giang Minh nhìn nhìn lẫn nhau, đồng thời gật đầu.

Như thế tính được, Ninh Dạ cũng coi như là cho bọn họ bốn cái thần vật, mấy trăm món pháp bảo, tuy rằng còn chưa đạt tới Mộc Khôi Tông mong muốn, nhưng chỉ cần chém gió đủ tốt, xác thực có thể báo cáo kết quả.

Nguyên Mục Dã đã nói: "Vậy liền định như thế, Lôi Trường Sinh còn ở bên ngoài, chúng ta hay là trước tiên xử lý người này đi."

"Không vội." Ninh Dạ cười nói: "Ta rõ ràng thực lực của Tử Lão, dù cho giết không được Lôi Trường Sinh, cũng sẽ không thua hắn. Giữa chúng ta, nhưng vẫn là phải đem lời nói rõ ràng ra. Bằng không ta trả giá nhiều như vậy, Mộc Khôi Tông lại không hài lòng, hay là các ngươi sau khi trở lại quạt gió thổi lửa, làm địch nhân, ta một phen khổ tâm cùng trả giá chẳng phải đều uổng phí?"

Nguyên Mục Dã biến sắc: "Ninh Dạ, lời này của ngươi có ý gì?"

Ninh Dạ chắp tay: "Ý của ta rất đơn giản. Vụ giao dịch này, Mộc Khôi Tông hài lòng hay không ta không biết, nhưng đối với ta mà nói, trả giá đã không ít. Mấy vị cùng ta cũng coi như lão hữu sóng vai nhiều năm, ta không hy vọng sau này lại bởi vì loại chuyện này mà sinh khập khiễng. Vì vậy ta cũng muốn hai vị một cái bảo đảm, bảo đảm sau này có thể trước sau đứng về phía Ninh Dạ ta."

Hà Giang Minh cười nói: "Cái này là tự nhiên."

Ninh Dạ lắc đầu: "Nói miệng không bằng chứng."

"Vậy ngươi còn muốn cái gì bảo đảm?"

Ninh Dạ vẫy tay một cái, Tẩy Tâm Trì xuất hiện, lại là hóa thành một cái rọ lớn.

Hắn nói: "Thỉnh quân nhập úng."

Chương 22 : Thượng báo

Chương 22: Thượng báo

Nghe được Ninh Dạ lên tiếng, Nguyên Mục Dã, Hà Giang Minh đồng thời biến sắc: "Ninh Dạ, ngươi dám!"

Ninh Dạ ngẩng đầu nhìn bầu trời: "Tử Lão hiện tại ở bên ngoài, không có lệnh của ta, hắn không vào được. Hai vị, là địch là hữu, trong một ý nghĩ a!"

Đám người Nguyên Mục Dã lúc này mới ý thức được, bọn họ hiện tại đối mặt Ninh Dạ, chính là có Thanh Lâm, Triệu Long Quang, Cừu Bất Quân, Tăng Hiển Sơn, Thiên Cơ đám người giúp đỡ, có Thiên Cơ Điện Tài Quyết Thần Trận địa lợi chi trợ tồn tại.

Lấy thực lực bây giờ của bọn họ, căn bản không thể nào cùng Ninh Dạ đối kháng.

Lại nhìn những người khác, càng là cùng nhau đối với bọn họ cười lạnh.

Ta đi!

Làm sao tình thế một thoáng liền biến thành như vậy?

Hà Giang Minh kêu lên: "Ninh Dạ, ngươi thật sự muốn cùng Mộc Khôi Tông ta là địch sao?"

Ninh Dạ khinh bỉ nhìn hắn: "Đừng nói ngốc thoại, tất cả những gì ta làm hiện tại, là vì tiếp tục làm bằng hữu. Các ngươi cũng không cần lo lắng, ta sẽ không khống chế các ngươi giống như Tăng Hiển Sơn, chỉ là cần mượn bảo vật này, xác định hai vị sẽ không đối địch với ta là được. Nếu như một ngày nào đó, Mộc Khôi Tông muốn làm chút chuyện nghĩ không ra, như vậy bên người Âm chưởng giáo, chí ít cũng có mấy người có thể vì ta lên tiếng. Ta tốt xấu đem tư gia trân tàng của bản thân cũng đều cống hiến ra, chút yêu cầu nho nhỏ này, không tính quá đáng chứ?"

Nguyên Mục Dã kêu lên: "Đồ vật của ngươi chúng ta không cần nữa!"

Ninh Dạ nhẹ nhàng lắc đầu: "Lại là không thể tùy vào chư vị đây."

Hắn nói nhe răng nở nụ cười: "Một kiện thần vật đổi một cái Vô Cấu, rất tốt! Anh linh của Tài Quyết Thần Trận này của ta, thời gian tồn tại chung quy có hạn, thần trận cũng không phải là không thể triệt. Mộc Khôi Tông nếu như còn có càng nhiều Vô Cấu cảnh đưa tới, ta bán sỉ một thoáng, toàn bộ bán ra cũng là không thành vấn đề."

Trước hắn còn nói thần trận không thể triệt, hiện tại tự mình đánh mình mặt cũng là đánh vui vẻ.

"Đệt mỗ mỗ mài!" Hà Giang Minh giương tay phi xuất một con hạc giấy, hóa thành già thiên cự hạc thần khôi lạc hạ.

Chỉ là còn chưa đợi có hành động, Thiên Cơ đã đem hạc thần khôi kia vồ vào lòng bàn tay, quái tiếu nói: "Vừa nãy chưa đánh đã nghiền, hai cái tiểu nhi các ngươi vừa vặn đến góp chút?"

Hắn trước đây đối với mấy người bọn Hà Giang Minh cũng là ngước nhìn, bây giờ rốt cục thành tựu Niết Bàn, khẩu khí đều trở nên bất đồng lên.

Hà Giang Minh nhìn như chống trời cự nhân * Thiên Cơ, kích động run run rẩy rẩy.

Một kích vừa nãy kia, chung quy là lỗ mãng.

Vẫn là Nguyên Mục Dã thở dài nói: "Được lắm Ninh Dạ! Tuy rằng sớm đoán được ngươi sớm muộn cũng sẽ có một ngày trở mặt, lại không nghĩ rằng, lại nhanh như thế!"

Ninh Dạ mỉm cười: "Ta biết các ngươi không phải người ngu, nếu như đợi đến lông cánh đầy đủ làm tiếp, sợ sẽ không kịp. Hiếm thấy cơ hội trời cho, thỉnh hai vị tha thứ. Chỉ cần các ngươi phối hợp, chúng ta liền vẫn như cũ là hảo bằng hữu a!"

Hai người nhìn nhìn lẫn nhau, đồng thời thở dài một tiếng.

Việc đã đến nước này, bọn họ hiển nhiên cũng cũng không có lựa chọn nào khác.

Cửu Cung Sơn.

Nghe được tên Lạc Cầu Chân, Nhạc Tâm Thiện ngạc nhiên.

Không chỉ có hắn, Hà Sinh Mặc cũng chấn động rồi.

Hắn không phải hẳn là đã chết rồi sao?

Tại sao Trì Vãn Ngưng lại nói ra tên Lạc Cầu Chân?

Hà Sinh Mặc đã nói: "Lạc Cầu Chân còn sống?"

Trì Vãn Ngưng khe khẽ gật đầu: "Hắn xác thực còn sống."

"Người ở nơi nào?"

Trì Vãn Ngưng nhìn hướng Nhạc Tâm Thiện: "Vậy thì phải hỏi Nhạc đại điện thủ."

Nhạc Tâm Thiện tức giận: "Ta làm sao biết được tung tích của hắn?"

Trì Vãn Ngưng cười lạnh: "Đại Điện Thủ lời này liền không đúng rồi, Lạc Cầu Chân những năm này vẫn luôn tại Mộc Khôi Tông, ta còn biết, ngươi lại không biết?"

Cái gì?

Lạc Cầu Chân tại Mộc Khôi Tông?

Hà Sinh Mặc, Vệ Xuân Nguyên đám người giật mình nhìn Trì Vãn Ngưng, lại nhìn Nhạc Tâm Thiện.

Nhạc Tâm Thiện tức giận trực co giật: "Ngươi nói nhăng gì đó? Ta làm sao biết được chuyện Lạc Cầu Chân?"

Trì Vãn Ngưng giật mình che miệng: "Thời điểm như thế này Đại Điện Thủ lại vẫn nói loại lời này? Giám Sát Đường nhưng mà đã sớm thông báo cho Đại Điện Thủ chuyện Lạc Cầu Chân, tin tức liền Giám Sát Đường đều biết, Đại Điện Thủ dĩ nhiên lại không biết?"

Cái gì?

Giám Sát Đường lúc nào cho ta tin tức?

Hà Sinh Mặc quát lên: "Truyền Dương Nhạc lên điện!"

Chốc lát, Dương Nhạc vội vã lên điện, hướng tới Hà Sinh Mặc quỳ xuống: "Bái kiến chưởng giáo!"

Hà Sinh Mặc trực tiếp nói: "Dương Nhạc, ngươi có biết chuyện Lạc Cầu Chân?"

Dương Nhạc quỳ rạp xuống đất: "Thưa chưởng giáo, một năm trước, thuộc hạ thông qua nhân thủ cài vào tại Mộc Khôi Tông đã xác nhận, Lạc Cầu Chân Lạc đường chủ liền tại Mộc Khôi Tông."

"Vậy ngươi có từng thượng báo?"

"Tổng cộng đã báo ba lần, hai lần báo cho Kim Chấn Lương, một lần báo cho Đại Điện Thủ."

Nhạc Tâm Thiện đại kinh kêu lên: "Ngươi nói bậy! Ngươi chưa từng báo cho ta!"

Dương Nhạc ngẩng đầu, giật mình nhìn Nhạc Tâm Thiện: "Đại Điện Thủ nói gì vậy? Thuộc hạ mỗi tháng đều theo lệ báo cáo. Ba tháng trước thuộc hạ tới báo cáo theo lệ thì, lúc đó Đại Điện Thủ chính đang lý sự, thuộc hạ chính là từng cái hướng ngài báo quá a, còn đặc biệt đem hồ sơ lưu tại chỗ của ngài."

Ba tháng trước?

Nhạc Tâm Thiện nghĩ nghĩ, nói: "Là thời điểm ta chính đang tiếp kiến khách tới từ Hạo Thiên Môn?"

"Chính là!"

Nhạc Tâm Thiện mơ hồ nhớ tới khi đó hắn chính đang gặp Hạo Thiên Môn quý khách, là Thanh Dương Tôn Giả Viên Thanh Sơn, Viên Thanh Sơn rất là nhiệt tình, cùng mình lĩnh giáo vấn đề về mặt tu hành. Chính gặp Dương Nhạc đến báo, vì vậy hắn cũng không cẩn thận nghe, chỉ nghe cái đại khái liền để Dương Nhạc đem hồ sơ thả xuống.

Nói cách khác, Dương Nhạc là vào lúc đó báo cáo chuyện liên quan tới Lạc Cầu Chân?

Bản thân hoàn toàn không nghe thấy a.

Sau đó cũng là đem hồ sơ giao cho người khác, chỉ dặn dò có chuyện quan trọng lại nói với mình.

Làm sao lại?

Làm sao chuyện trọng yếu như thế thế mà không ai thông báo?

Nhạc Tâm Thiện một trận choáng váng.

Dương Nhạc vào lúc này bù đao: "Giám Sát Đường dâng thư hồ sơ đều có ghi chép, Đại Điện Thủ không tin có thể tra."

Có thể tra?

Vừa tra chỉ sợ chính là ngồi vững chứ?

Nhạc Tâm Thiện nhìn Dương Nhạc, đột nhiên nhớ tới điều gì.

Vị Giám Sát đường chủ trước mắt này, thật giống đã từng. . . Đã từng. . . Từng theo hầu Ninh Dạ?

Con ngươi của hắn dần dần phóng đại.

Tay của hắn run run rẩy rẩy chỉ về Dương Nhạc: "Ngươi là người của Ninh Dạ?"

Dương Nhạc một mặt không rõ: "Đại Điện Thủ lời ấy ý gì? Dương Nhạc là người của Hắc Bạch Thần Cung, vẫn luôn luôn vì Hắc Bạch Thần Cung làm việc a."

"Ngươi từng theo hắn!" Nhạc Tâm Thiện rống to.

Dương Nhạc làm suy nghĩ hình, suy nghĩ một chút nói: "Năm đó thời điểm làm hành tẩu, đến là từng theo Ninh Dạ một quãng thời gian, sau đó xưng Huyền Sách Sứ, liền trực tiếp hướng Phong điện báo cáo, lại sau đó nhậm chức Giám Sát Đường, thuộc hạ là trực tiếp chịu trách nhiệm với Đại Điện Thủ."

"Ngươi!" Nhạc Tâm Thiện giận dữ không nói gì.

Dương Nhạc lại bồi thêm một câu: "Hơn nữa việc này, thật không có cần thiết ẩn giấu Đại Điện Thủ, bởi vì trên thực tế, Hắc Bạch Thần Cung có không ít người biết. Tỷ như Trì tiên tử liền rõ ràng, còn có. . ."

Hắn nhìn nhìn chung quanh, đột nhiên nhìn hướng Ôn Tâm Dư.

Hắn nói: "Ôn tiên tử, thật giống ngươi cũng biết chứ?"

Ôn Tâm Dư biến sắc mặt.

Nhạc Tâm Thiện chuyển hướng Ôn Tâm Dư: "Ngươi biết?"

Ôn Tâm Dư mờ mịt gật đầu: "Đúng, sư phụ. Chỉ là đệ tử cũng chỉ là một lần ngang qua ngẫu nhiên nghe thấy nói, vẫn chưa từng để ở trong lòng."

Nghe nói?

Ngươi cũng có thể nghe nói đến?

"Oa!" Nhạc Tâm Thiện một cái lão huyết phun ra ngoài.

Chương 23 : Chiến cái sảng khoái (thượng)

Chương 23: Chiến cái sảng khoái (thượng)

Tin tức Lạc Cầu Chân tại Mộc Khôi Tông này, bản thân không nói rõ vấn đề gì.

Vấn đề là Nhạc Tâm Thiện thế mà "Không biết" !

Hắn không biết, theo một ý nghĩa nào đó xem ra càng giống "Ngoảnh mặt làm ngơ", cố ý gây ra.

Mà một khi sản sinh loại hoài nghi này, như vậy rất dĩ nhiên là sẽ có một cái suy đoán mới —— tại sao hắn muốn như vậy?

Điều này khiến cho Hà Sinh Mặc không khỏi nghĩ đến chuyện Lạc Cầu Chân gặp nạn lúc trước.

Vào lúc ấy, hắn xuất thủ cứu Lạc Cầu Chân mà không được, xuất thủ nhưng rõ ràng là Niết Bàn đại năng của Thái Âm Môn.

Nhưng cuối cùng, hắn không chết, lại rơi vào trong tay Mộc Khôi Tông.

Chuyện này liền khó tránh khỏi khiến người liên tưởng liên liên rồi.

Nhạc Tâm Thiện phái Lạc Cầu Chân đi thăm dò Ninh Dạ kẻ có công lớn đối với Hắc Bạch Thần Cung, sau đó Lạc Cầu Chân phát hiện bí mật gì đó liên quan tới Thái Âm Môn bị Thái Âm Môn chặn giết, Mộc Khôi Tông nhưng đột nhiên xuất thủ cứu đi Lạc Cầu Chân, sau đó Nhạc Tâm Thiện thế mà "Ta không biết Lạc Cầu Chân tại Mộc Khôi Tông" .

Đây xem ra quả thực liền như cái chuyện cười lớn, liền như là có một cái vô hình ti tuyến, đem Nhạc Tâm Thiện cùng Mộc Khôi Tông liên kết lại.

Bất quá trong này còn có một vấn đề.

Hà Sinh Mặc đã vấn đạo: "Mộc Khôi Tông vì sao phải che chở Lạc Cầu Chân?"

Dương Nhạc hồi đáp: "Cư thuộc hạ tra rõ. . . Lạc Cầu Chân rất khả năng chính là Bạch Vũ."

"Ngươi nói cái gì?"

Tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Ta fuck!

Chậu c*t này chụp xuống, Nhạc Tâm Thiện liền không phải phân cũng thành phân.

Nhạc Tâm Thiện kêu to: "Không thể nào! Lạc Cầu Chân sớm tại trước khi Thiên Cơ Môn phúc diệt liền nhập Thần Cung."

Trì Vãn Ngưng cười lạnh: "Thiên Cơ Môn có Thiên Cơ Điện, Côn Lôn Kính, vấn thiên hữu thuật, sớm tính tới môn phái diệt vong sắp tới, cửu tử nhất sinh. Vì lưu mồi lửa, Tân Nhiễm sớm có sắp xếp, khiến Bạch Vũ lẫn vào Hắc Bạch Thần Cung. Chờ thời điểm Đại Điện Thủ diệt Thiên Cơ Môn, tùy tiện tìm cá nhân thay thế Bạch Vũ là được. Nếu không phải như vậy, ngày đó diệt môn nhất chiến, làm sao lại có khả năng có ba người thoát đi? Liền bởi vì Tân Nhiễm sớm có sắp xếp."

Nhạc Tâm Thiện kêu lên: "Tân Nhiễm sớm an bài chính là mật đạo."

"Như vậy ngươi cũng thừa nhận bọn họ đã sớm dự liệu được nguy cơ, đúng không?" Trì Vãn Ngưng hỏi ngược lại.

Nhạc Tâm Thiện ngưng trệ.

Nói vậy cũng là không sai, sau khi Thiên Cơ Môn diệt vong, Hắc Bạch Thần Cung sớm từ trong dấu vết phán đoán ra, Thiên Cơ Môn có khả năng dự liệu được nguy cơ, chỉ là cuối cùng vô lực chống cự.

Nhưng hiện tại lại trở thành chứng cứ Lạc Cầu Chân chính là Bạch Vũ.

Dù sao về đạo lý, Thiên Cơ Môn có chuẩn bị, như vậy sớm cài vào cũng là nói còn nghe được.

Nhạc Tâm Thiện cả giận nói: "Thiên Cơ Môn là bản tọa tự tay tiêu diệt, Lạc Cầu Chân nếu như là Bạch Vũ, bản tọa còn có thể giúp hắn?"

Trì Vãn Ngưng hừ nói: "Tiền đề là khi đó ngươi không biết hắn là Bạch Vũ. Nhưng sau đó ngươi đã biết, hoặc là chính là bởi vì cái nguyên nhân này, lại thêm Hà Dao chi sự, ngươi trong lòng có quỷ, cuối cùng bất đắc dĩ bị Lạc Cầu Chân kéo xuống nước. Mượn Lạc Cầu Chân đi hãm hại Ninh Dạ, bị hắn từng bước từng bước kéo lên thuyền giặc."

Được.

Lần này liền động cơ nguyên nhân cũng đã có.

Tất cả vừa khớp.

Quả nhiên, Hà Sinh Mặc đã nói: "Nhạc Tâm Thiện, ngươi còn có lời gì để nói?"

Nhạc Tâm Thiện trường thở mấy hơi hồng hộc: "Chưởng giáo! Ta không có cấu kết Mộc Khôi Tông, Trì Vãn Ngưng Ninh Dạ bụng dạ khó lường, bọn họ đã sớm chuẩn bị sẵn tất cả, chính là vì muốn giá họa cho ta! Bằng không. . . Bằng không ngươi là làm sao biết tất cả những thứ này?"

Hà Sinh Mặc nhìn hướng Trì Vãn Ngưng: "Xác thực. Trì Vãn Ngưng, ngươi còn chưa nói quá, Ngươi làm sao biết những thứ này đây."

Trì Vãn Ngưng trả lời: "Những thứ này đều là Phong điện nói cho ta."

Phong Đông Lâm?

Chúng nhân ngạc nhiên.

Là hắn?

Nhạc Tâm Thiện cao giọng thét lên: "Chuyện này không thể nào!"

Trì Vãn Ngưng cười lạnh: "Nếu không phải Phong điện thông báo, chúng ta làm sao lại biết được chuyện của ngươi. Cũng chính bởi vì Phong điện nhắc nhở, vì vậy khoảng thời gian này lưu ý ngươi đặc biệt nhiều. Chỉ tiếc. . ."

Nàng căm giận nói một câu: "Chỉ tiếc ngươi người này quá xảo trá, từ đầu đến cuối chưa bắt được chứng cứ trực tiếp ngươi nội thông ngoại địch. Vốn còn muốn đợi thêm đoạn thời gian, không nghĩ tới ngươi thế mà nhiều lần muốn hãm hại ta cùng Ninh Dạ, bức bất đắc dĩ, cũng chỉ đành đem những thứ hiện tại biết đều nói ra. Ta biết chứng cứ không đủ, không đủ để làm gì ngươi, nhưng ít ra, cũng không thể để cho ngươi quá mức tiêu dao."

Chứng cứ không đủ?

Nhạc Tâm Thiện trước mắt một phiến tối tăm.

Hắn biết mình phiền phức.

Bản thân đã rơi vào trong một cái cự đại cạm bẫy.

Một tấm lưới lớn Ninh Dạ đã sớm bện dệt sẵn.

Tấm lưới này không phải trực tiếp động thủ đối với Nhạc Tâm Thiện, mà là hạ thủ đối với người bên cạnh hắn.

Ôn Tâm Dư, Kim Chấn Lương, Lạc Cầu Chân, mỗi một kẻ có quan hệ cùng hắn. Nhạc Tâm Thiện dám khẳng định, hiện tại đi thăm dò Kim Chấn Lương, hơn nửa cũng có thể tra ra vấn đề.

Ninh Dạ đã sớm đem tấm lưới này bện dệt gió thổi không lọt, nhưng vẫn làm cực kỳ cẩn thận.

Cái gì rắm chó chứng cứ không đủ, kỳ thực đều là giả.

Ninh Dạ liền là cố ý không cần chứng cứ trực tiếp.

Đây là bởi vì chứng cứ trực tiếp quá rõ ràng, thứ nhất dễ dàng bị Nhạc Tâm Thiện phát hiện, thứ hai làm quá cũng sẽ khiến Hà Sinh Mặc phản sinh nghi tâm, kỳ quái Nhạc Tâm Thiện tại sao lại xuẩn như vậy, càng kỳ quái Ninh Dạ, Trì Vãn Ngưng thế mà có thủ đoạn có thể thu thập tội danh của Nhạc Tâm Thiện.

Vì vậy hắn chỉ cho chứng cứ gián tiếp.

Tự do tâm chứng a.

Hắc Bạch Thần Cung các ngươi không phải am hiểu nhất cái này?

Chỉ cần các ngươi hoài nghi một người, vậy thì dễ làm.

Như vậy, chứng cứ gián tiếp liền đủ rồi.

Mà chứng cứ gián tiếp cũng xác thực dễ kiếm hơn so với chứng cứ trực tiếp rất nhiều.

Chứng cứ gián tiếp đã có, động cơ đã có, chuyện về sau, liền do đám lão đại xem mà làm.

Nhạc Tâm Thiện đã minh bạch điểm ấy, nhưng hắn không cách nào nói.

Trên đại điện, ánh mắt mỗi một người nhìn hắn đều bao hàm thâm ý.

Bầu không khí đột nhiên trở nên trầm mặc.

Rất lâu, Hà Sinh Mặc nhấc tay lên: "Truyền lệnh, Nhạc Tâm Thiện thủ chức thiếu sót, không thích hợp tiếp tục đảm nhiệm chức vụ Đại Điện Thủ, tạm thời cách chức, đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm.

Chuyện còn lại, chậm rãi tra."

Hắn thế mà không có nhân cơ hội giết Nhạc Tâm Thiện, liền ngay cả Trì Vãn Ngưng đều hơi cảm thấy bất ngờ.

Lão già này đến thật là không đơn giản đây.

Bất quá có cái chuyện Hà Dao này tại, Nhạc Tâm Thiện tương lai chú định không dễ chịu rồi, Trì Vãn Ngưng cũng không lo lắng.

Nàng trực tiếp nói: "Nếu như thế, chưởng giáo như vô sự, vậy đệ tử liền xin được cáo lui trước."

Nói nàng lại bồi thêm một câu: "Đệ tử khoảng thời gian này sẽ không ra ngoài, tùy thời nghe truyền, chưởng giáo có thể yên tâm."

Một mặt không thẹn với lương tâm.

Nhìn theo Trì Vãn Ngưng rời khỏi, Hà Sinh Mặc nói: "Xuân Nguyên sư huynh, ngươi thấy thế nào?"

Vệ Xuân Nguyên suy tư một chút, nói: "Tâm Thiện chi sự, còn có nghi vấn, tạm không thể kết luận. Thế nhưng Trì Vãn Ngưng. . . Ta hiện tại có thể trăm phần trăm khẳng định, nữ tử này tuyệt đối có vấn đề!"

Hà Sinh Mặc thở dài một tiếng: "Ta cũng cảm thấy có vấn đề. Nhưng vấn đề có rất nhiều loại, nàng là loại nào đây?"

Mỗi cá nhân đều có tư tâm, cũng mỗi cá nhân đều có vấn đề.

Biểu hiện hôm nay của Trì Vãn Ngưng quá mức kinh người, vì vậy khẳng định là có vấn đề.

Then chốt không ở chỗ nàng có vấn đề hay không, mà ở chỗ vấn đề của nàng là cái gì!

Đối với điều này, Vệ Xuân Nguyên cũng trả lời không được.

Hà Sinh Mặc nói: "Sự tình chung quy phải có cái chấm dứt. Trước tiên coi chừng nữ tử này, chỉ cần nàng không rời đi, liền tùy thời có thể bắt lấy. Có chuyện gì, trước tiên đợi Đông Lâm bọn họ trở lại hẵng nói đi."

Nếu Trì Vãn Ngưng đã nói tin tức là Phong Đông Lâm cung cấp, vậy cũng chỉ đành đợi Phong Đông Lâm trở về lại tiếp tục hỏi.

"Cũng chỉ đành như vậy." Vệ Xuân Nguyên bất đắc dĩ nói.

Cửu tiêu vân ngoại.

Trong bụng Thiên Tàm.

Trong Thiên Cơ Điện, Ninh Dạ đã đem sự tình còn lại bãi bình.

Cứ như vậy, hắn hiện tại tương đương với nắm giữ Thiên Cơ, Tăng Hiển Sơn hai vị Niết Bàn, Thanh Lâm, Triệu Long Quang, Kinh Trường Dạ, Cừu Bất Quân, Phong Đông Lâm các loại một đống lớn Vô Cấu cảnh, thật muốn tổ chức thế lực, cũng có thể tổ lên một cái môn phái cỡ lớn.

Sải cánh cứng rồi, làm việc cũng có vẻ cứng rắn hơn nhiều.

Sau một khắc Ninh Dạ trực tiếp mang theo chúng nhân độn di ra

Thiên Cơ Điện, trở lại trong bụng Thiên Tàm, liền thấy Tử Lão còn đang cùng Lôi Trường Sinh chiến đây.

Đến cùng là Niết Bàn, đánh lên thiên diêu địa động, thế giới cũng vì đó như muốn lật úp.

Nguyên Mục Dã, Hà Giang Minh đang muốn tiến lên hỗ trợ, Ninh Dạ lại nói: "Chớ vội, để hắn chiến cái sảng khoái đi."

Nguyên Mục Dã mắt lạnh nhìn hắn: "Ngươi là định chờ Tử Lão chiến đến kiệt lực, sau đó khống chế hắn chứ?"

Ninh Dạ cười nói: "Tử Lão người này tỳ khí ta biết, đó là thà chết cũng không nguyện bị khống chế. Ta chẳng qua là cảm thấy, hiếm thấy Niết Bàn chi chiến, đại năng so chiêu, có rất nhiều cơ hội có thể học tập, nếu như bỏ qua, há không đáng tiếc?"

Hắn nói đứng thẳng người lên, bay về phía chiến trường, cao giọng nói: "Các ngươi đều ở bên cạnh nhìn, ta cũng tới tham gia chút náo nhiệt!"

Hắn thế mà muốn độc thân tham gia chiến đấu cấp bậc Niết Bàn?

Mọi người cũng vì thế kinh ngạc.

Không có Thiên Cơ Điện chi trợ, ngươi chung quy cũng chỉ là cái Vô Cấu sơ cảnh a!

Liền ngay cả Tử Lão đều liếc mắt nhìn hắn nói: "Ta cùng hắn công bằng quyết đấu, không cần ngươi hỗ trợ."

Ninh Dạ cười dài nói: "Ta chỉ là muốn đánh một trận, không nói nhất định phải giúp ngươi. Nếu như ngươi cảm thấy không công bằng, vậy cũng đơn giản, ta hai cái đều đánh còn không được sao?"

Nói trong tay Tử Liêm vung lên, xoát xoát bổ ra hai đao, càng là phân biệt bổ về phía Tử Lão cùng Lôi Trường Sinh.

Chương 24 : Chiến cái sảng khoái (hạ)

Chương 24: Chiến cái sảng khoái (hạ)

Tử Liêm vung lên, chém ra tử vong chi phong.

Một đao này hạ xuống, Ninh Dạ không có nửa điểm lưu thủ.

Tử Lão thấy thế, không kinh còn lấy làm mừng: "Đến đúng lúc!"

Ngũ Sát Vân động, hóa thành bát hoang tứ hải chi diễm, phiên quyển Ninh Dạ.

Hắn vậy mà thật sự ra tay với Ninh Dạ.

Đồng thời Lôi Trường Sinh cũng bổ ra một đạo lưỡng cực kinh lôi.

Hắn đối với Ninh Dạ đã sớm hận thấu xương, một lần xuất thủ này, dốc hết toàn lực, hoàn toàn không lưu dư lực.

Ninh Dạ phía sau liền xuất hiện hình ảnh một quyển thiên thư, chính là Lưỡng Nghi Càn Khôn Quyển.

Hai đạo thần thông rơi vào trên Lưỡng Nghi Càn Khôn Quyển, tựa như nhập thâm hải, càng là liền như vậy vô tung.

Lưỡng Nghi Càn Khôn Quyển này là thần vật đám người Thanh Lâm, Ninh Dạ, Triệu Long Quang khuynh lực chế tạo ra, cũng xác thực ra sức, cho dù là thần thông của Niết Bàn đại năng đều có thể triệt tiêu.

Đáng tiếc vô pháp triệt tiêu tiên pháp.

Sau một khắc Tử Lão Lôi Trường Sinh lại ra tay, đã là trực tiếp tiên thuật công kích.

Ninh Dạ đương nhiên cũng sẽ không ngốc đứng cho bọn hắn phách, quang độn lóe lên, đẩu chuyển tinh di, đã cấp tốc thay đổi phương hướng.

Niết Bàn xuất thủ mênh mông cuồn cuộn, một đòn chính là một khoảng lớn, nhưng một khoảng lớn thế nào, dù sao vẫn là đánh không tới phía sau. Ninh Dạ trực tiếp xuất hiện sau lưng Lôi Trường Sinh, chỉ là hắn chưa kịp xuất thủ, phía sau Lôi Trường Sinh lại là một cỗ tiên triều dâng lên.

Tu vi đến một bước như hắn, đã sớm là cảnh giới niệm động pháp sinh, sở dĩ còn cần giơ tay nhấc chân niệm động chú ngữ, bất quá là vì thi triển tiên pháp uy lực càng lớn , nhưng đối phó với Ninh Dạ, ngược lại là niệm động pháp sinh càng hữu hiệu —— trong đầu Lôi Trường Sinh sớm lóe qua trăm ngàn lần tràng diện ngược sát Ninh Dạ, ngay cả xuất thủ đều đã nghĩ, như vậy ứng đối khoái chuẩn hung.

Ninh Dạ thở dài một tiếng: "Quả nhiên vẫn phải là chịu đòn!"

Vừa nói, một phiến quang ám chi ảnh tái khởi, chính là Quang Ám Sát Chú của hắn, chỉ là không phải dụng lực kích sát, mà là dùng để ngăn cản.

Hai bên va chạm đồng thời, Ninh Dạ đã tại trong tiên lực đại triều kích lui, thể nội vân vụ phiếm quyển, chính là Ngũ Sát Vân, hình thành một phiến cương sát hộ tráo, đã chặn lại công kích của Lôi Trường Sinh.

"Quả thế!" Trong mắt Tử Lão lóe lên tinh mang.

Trước hắn liền hoài nghi Ninh Dạ dám tại dưới loại tình huống này xuất thủ, có lợi dùng Ngũ Sát Vân ý tứ, hiện tại xem ra không sai rồi.

Tử Lão tuy rằng cho Ninh Dạ Ngũ Sát Vân, nhưng hiển nhiên Ninh Dạ nắm giữ kém xa Tử Lão, mà trận chiến này, Ninh Dạ chính là muốn mượn chiến đấu đem sở học của chính mình hóa thành một thể, tái độ đề thăng.

Tu luyện bất quá là tấn thăng, chiến đấu mới là tiêu hóa.

Ninh Dạ chính là tại sau nhiều lần đại chiến minh bạch lý này, mới không muốn bỏ qua cơ hội lần này.

Thời khắc này hắn toàn lực xuất thủ, hắc bạch chi quang chiếu diệu, Ngũ Sát Vân động, Tử Liêm huy vũ ra hắc sắc liêm quang, sắc bén vô cùng, càng là cùng hai vị Niết Bàn cũng chiến đến hữu thanh hữu sắc.

Lôi Trường Sinh cả giận nói: "Ninh Dạ, ngươi còn có mặt mũi sử dụng Hắc Bạch Thần Cung tiên pháp?"

"Có cái gì không mặt mũi?" Ninh Dạ cười dài: "Bất quá ngươi cũng đừng tưởng ta không có Hắc Bạch Thần Cung không được. Ta tốt xấu cũng là đệ tử Thiên Cơ Môn, hôm nay liền thỉnh ngươi lĩnh giáo một thoáng thủ đoạn của Thiên Cơ Môn ta."

Nói Ninh Dạ liêm nhận lại vung, liền thấy bốn phương tám hướng đều là liêm quang.

Lôi Trường Sinh cười lạnh: "Điêu trùng tiểu kỹ!"

Mảng lớn lôi đình chi huy hiện ra, Ầm Ầm Ầm nổ tại trên những liêm nhận kia, liền thấy liêm nhận nghịch thế tung bay, một đạo liêm quang thế mà cắt ra lôi điện của Lôi Trường Sinh, rơi vào trên cánh tay của Lôi Trường Sinh, cánh tay của Lôi Trường Sinh như là đậu hũ bay khỏi tứ chi.

Lôi Trường Sinh cũng giật nảy cả mình, liêm quang này càng có uy lực như thế?

Đáng sợ hơn là, liêm nhận này chém không chỉ có là nhục thân, còn có nguyên thần.

Lôi Trường Sinh cảm thấy nguyên thần của bản thân đều sắp bị Tử Liêm bổ ra rồi.

"Làm sao lại?" Lôi Trường Sinh kinh hô.

Ninh Dạ chuyển động tử thần chi liêm: "Đoạn Long Đài, trúng giả tất trảm! Ngươi coi thần vật trong tay ta là đồ chơi sao?"

"Ta nhổ!" Lôi Trường Sinh cuồng gào một tiếng, nguyên thần mắt thấy sắp sụp đổ kia thế mà một lần nữa ngưng tụ, liền ngay cả cánh tay tiêu thất cũng thuận theo trở về.

Hắn cất tiếng cười to: "Cái gì rắm chó trúng giả tất trảm, bất quá như vậy, ha ha ha!"

Đánh mặt đến nhanh như vậy, Ninh Dạ da mặt dày cũng có chút lúng túng: "Vẫn là tu vi chênh lệch hơi lớn a, không sao, chúng ta từ từ đi. Vô trung sinh hữu, tạo hóa huyền kỳ!"

Nói đến tám chữ sau, Ninh Dạ đối không nhất chỉ, giữa bầu trời ngũ sát chi vân kia đã dồn dập hóa hình, càng là biến thành từng con từng con sát vân quái vật lao tới Lôi Trường Sinh.

Tử Lão mắt sáng lên: "Vô Thiên Thuật? Thế mà có thể khống chế sát vân của ta?"

"Lại thêm Vô Cực Đạo cùng với một ít đạo tắc ta lĩnh ngộ." Ninh Dạ cười nói: "Đương nhiên, trọng yếu nhất là ngươi không chống cự. . . Uy, cho ta cái cơ hội phát huy."

Tử Lão: ". . ."

Vô Cực Đạo chưởng khống tự nhiên, Tử Lão trải rộng Ngũ Sát Vân, đối với Ninh Dạ mà nói, mảnh sát vân chi địa này chính là tự nhiên chi đạo của hắn, chính thích hợp mượn để sử dụng.

Đồng thời trong tay hắn tử thần chi liêm lại vung, đã chém ra hùng hồn một đao.

Một đao này xuất ra, thiên địa vi ảm, liền thấy đao quang tung hoành, thiên hạ đều tại bên trong một đao trảm kích này.

"Thiên Sát Đao?" Trương Liệt Cuồng kinh hô.

Một đao này chính là Thiên Sát Đao, bởi vì chưa đến Vô Cấu, Trương Liệt Cuồng chính mình cũng chưa luyện thành, nhưng tại trong tay Ninh Dạ hiển hiện.

Lấy tử thần chi liêm vung ra Thiên Sát chi đao, uy năng càng tăng, Lôi Trường Sinh sợ hãi phát hiện, một đao này bản thân càng không có quá lớn nắm chắc có thể kháng trụ, càng là lớn tiếng kêu lên: "Đã nói ngươi đồng thời đối phó hai cái mà!"

Lời này lại vẫn thật sự hữu hiệu.

Ninh Dạ ngẩn ra, cười nói: "Xác thực như vậy!"

Liền thấy đao quang kia đột nhiên tách ra làm hai, phân biệt rơi vào Tử Lão cùng Lôi Trường Sinh.

Một lần phân lực này, Thiên Sát Đao uy năng giảm mạnh.

Lôi Trường Sinh kình xuất lôi mâu đỡ lấy, đồng thời điện quang nhập xà đánh về phía Ninh Dạ.

Ninh Dạ hiện tại là điển hình công cường thủ yếu, cũng không dám cùng Lôi Trường Sinh ngạnh cương, lần nữa độn di. Nhưng liền tại hắn xuất hiện tại một phía khác thì, đã thấy một bộ sát khôi đột nhiên xuất hiện, đối thẳng mặt hắn chính là một quyền.

Một quyền này đem đầu Ninh Dạ đều đánh bẹp rồi, sát vân chi lực tràn vào, sinh sinh đem đầu Ninh Dạ nổ nát.

Cũng may Bất Diệt Tuyền rót tưới, cái đầu Ninh Dạ trọng tân sinh thành, sắc mặt cũng là nhất bạch, sợ hãi nhìn Tử Lão: "Ngươi thật muốn giết ta?"

Tử Lão lạnh nhạt nói: "Nếu đã động thủ, há có đùa giỡn chi lý."

"Nói hay lắm, là ta không đủ nghiêm túc!" Ninh Dạ nghiêm mặt.

Thiên Sát Đao lại tế, đao quang tung hoành, chân chân chính chính cùng hai vị Niết Bàn triển khai một trận đại chiến.

Trận chiến này, cũng chân chính khiến mọi người được kiến thức thực lực của Ninh Dạ.

Cứ việc Lôi Trường Sinh cùng Tử Lão kiềm chế lẫn nhau, thế nhưng du tẩu tại giữa hai vị đại năng, thỉnh thoảng còn có khả năng đánh ra công kích khiến Lôi Trường Sinh, Tử Lão đều kiêng kỵ , cũng làm cho đám người Nguyên Mục Dã kinh hãi không thôi.

"Không nghĩ tới, hắn thế mà trưởng thành đến mức độ này." Nguyên Mục Dã âm trầm nói.

Chỉ nhìn biểu hiện của Ninh Dạ giờ phút này, Nguyên Mục Dã liền biết mình đã không phải là đối thủ của hắn.

Cái nhận thức này khiến hắn cảm giác có chút không vui, nhưng vẫn thở phào một hơi.

Bị một kẻ tiềm lực vô hạn như vậy khống chế, cũng nói còn nghe được chứ?

Bất giác, tâm thái liền đã có một chút xoay chuyển.

Mọi người tổng là yêu thích đi theo cường giả, trước đây Ninh Dạ, chính là bởi vì không đủ mạnh, mặc hắn phiên vân phúc vũ, cũng sẽ không có cường giả nào nguyện ý tuỳ tùng.

Nhưng lần này, triển lộ thực lực Ninh Dạ, liền muốn khiến những người này đối với chính mình chân chính tâm phục khẩu phục.

Oanh!

Lại là một đạo cuồng dã chi kích nổ ra, thể nội Lôi Trường Sinh đột nhiên bùng nổ ra mảng lớn quang minh.

Quang Phệ!

Lôi Trường Sinh thống thanh kêu thảm: "Ninh Dạ, ngươi không công bằng! Ngươi thế mà chỉ hạ ám thủ đối với ta!"

Ninh Dạ nhếch mép: "Ngươi là ngớ ngẩn sao? Ta cùng Tử Lão chỉ là thi đấu, đối với ngươi mới là tất sát a! Nhận lấy cái chết!"

Thiên Sát chi đao lấy toái liệt thương khung chi thế lạc hạ.

Chương 25 : Trước khi rời đi

Chương 25: Trước khi rời đi

Khi Ninh Dạ vung ra một đao này thì, hắn tinh khí thần rốt cục đạt đến đỉnh phong cực hạn.

Thời khắc này, hết thảy lực lượng, hết thảy ý chí đều rót vào trong đó, ngưng tụ ra không gì địch nổi phong hoa.

Lúc nhìn thấy một màn này thì, Tử Lão trong lòng đều khẽ động.

Hắn đã nhìn ra, Ninh Dạ một đao này đã tiến vào 'hữu địch vô ngã' ý cảnh chi trung, khi một đao này của hắn bổ ra lúc, đại biểu cho lý giải cùng vận dụng đối với tự thân tu vi của hắn đã đạp lên một cái bậc thang mới, nhưng đồng thời, đây cũng là thời khắc quan trọng nhất của hắn.

Nếu như lúc này có người phá hoại, như vậy Ninh Dạ không chỉ một đao này sẽ thất bại, thậm chí Ninh Dạ cảm ngộ, Ninh Dạ ý cảnh đều sẽ chịu ảnh hưởng, nghiêm trọng giả thậm chí sẽ phản phệ bản thân.

Mà bản thân, chính là người có thể phá hoại một đao này.

Bởi vì Ninh Dạ một đao này, không phải nhắm chuẩn hắn.

Một khắc đó Tử Lão nghĩ đến rất nhiều.

Ninh Dạ tiến bộ quá nhanh;

Ninh Dạ thực lực cũng đã quá mạnh rồi;

Hắn chính đang siêu thoát khống chế của Mộc Khôi Tông;

Nếu như đây là một con heo, vậy thì heo đã nuôi béo, có lẽ là đến thời điểm nên chết rồi!

Phá hoại một đao này của hắn, khiến hắn phản phệ, sau đó giết hắn, thu hoạch hết thảy tất cả của hắn!

Tử Lão trong đầu nhanh chóng lóe lên cái ý nghĩ này.

Hắn biết đây là cách làm chính xác, là tối đa hóa lợi ích, lý trí của hắn, lập trường của hắn, cũng đều không có bất kỳ lý do gì phản đối làm như thế.

Nhưng mà nhìn một đao kia rơi xuống, Tử Lão lại không hề động thủ.

Thật là kỳ quái.

Tư duy cùng hành vi tại thời khắc này phảng phất sản sinh chia lìa, hắn rõ ràng nghĩ tới là hẳn là nhân cơ hội giết Ninh Dạ, nhưng xuất thủ lại là. . . Ngũ Sát Thần Khôi đồng thời xuất thủ, gắt gao nhốt lại Lôi Trường Sinh.

Kiếp lôi oanh tạp, Ngũ Sát Khôi Trận ngạnh đẩy Lôi Trường Sinh cuối cùng phản công, mà tử thần chi liêm thì mang theo khí thế bàng bạc không gì sánh kịp vạch xuống.

Xoát!

Đao quang cắt ra thân thể Lôi Trường Sinh, thời gian tại thời khắc này ngưng cố.

Lôi điện bất hiển, sát vân vô động.

Liền ngay cả Ninh Dạ xuất thủ đều trệ ở nơi đó, chỉ có tử thần chi liêm huyền quang lưu chuyển, lóng lánh khiếp người quang huy.

Chốc lát.

Thân thể Lôi Trường Sinh đột nhiên vỡ thành hai mảnh.

Hắn có chút không dám tin tưởng nhìn Tử Lão, trong miệng lẩm bẩm: "Tại sao. . . Ngươi. . ."

Tử Lão hồi đáp: "Ta không biết."

Không biết?

Đây là đáp án gì?

Lôi Trường Sinh muốn nói chuyện, nhưng chung quy không nói ra được.

Một đao này phá huỷ hết thảy tất cả của hắn, hắn đã không cách nào ngưng tụ lại nữa.

Hắn lẩm bẩm nói: "Hảo đao. . . Thật là lợi hại đao. . ."

Sau đó ầm ầm tiêu tán.

"Hô!" Ninh Dạ trường ô một hơi, khí thế bàng đại vừa nãy đột nhiên uể oải hạ xuống, khí cơ bức nhân bất hiển, tu vi phảng phất một thoáng rơi xuống Vạn Pháp sơ kỳ.

Nhưng hắn lại không để ý, chỉ là nhìn hướng Tử Lão: "Vừa nãy tại sao ngươi không ra tay giết ta?"

Tử Lão hỏi ngược lại: "Giết thì sao?"

Ninh Dạ nghĩ nghĩ, hồi đáp: "Ta không biết."

"Không biết?" Tử Lão rốt cục kinh ngạc: "Ta cho rằng ngươi mọi việc đều sẽ có chuẩn bị mới đúng."

"Nhưng ta không thể nào chuẩn bị bản thân đột phá." Ninh Dạ cũng trả lời.

Vậy cũng đúng, Ninh Dạ có thể tính rất nhiều chuyện, nhưng chỉ có không thể tính bản thân khi nào có sở ngộ, khi nào có đột phá.

Mà khi thời cơ tới thì, Ninh Dạ không muốn bỏ qua.

Hắn biết điều này rất nguy hiểm, nhưng hắn muốn thử một chút.

Hắn muốn xem xem Tử Lão liệu có động thủ với mình hay không.

Nếu như hắn động thủ, bản thân sẽ chết sao?

Không biết.

Là thật không biết.

Nhưng hắn biết, tối thiểu có khả năng này.

Vậy là hắn nói: "Nếu như ta chuẩn bị đầy đủ, ngươi cũng sẽ không do dự, đúng không?"

Tử Lão hồi đáp: "Ta không do dự. Ta biết nên xuất thủ, nhưng ta chính là không muốn làm."

Ninh Dạ liền cũng cười lên: "Đây đến xác thực là ngươi. Ngươi chỉ làm chuyện bản thân muốn làm, mà không phải làm chuyện nên làm."

Tử Lão: "Nhưng ngươi lại không phải. Ngươi tới nay chỉ làm chuyện ngươi nên làm, mà không phải chuyện muốn làm."

"Chỉ là bởi vì thực lực quá kém, không thể không như vậy mà thôi. Nếu như có thể, ai lại không muốn tận tình tứ hoài đây." Tử thần chi liêm trong tay Ninh Dạ lưu quang lóe lên, đã tiêu thất vô tung.

Hắn bay đến bên người Tử Lão, nói: "Động não rất mệt, luôn lý tính đối đãi càng mệt. Có thể không động não giải quyết vấn đề, dùng thủ pháp phù hợp tâm ý nhất giải quyết vấn đề, kỳ thực thật sự so với máy móc tính toán thoải mái hơn nhiều. Không trách những thứ ta được tuy nhiều, thậm chí ngay cả Cực đạo đều có lĩnh ngộ, lại luôn cảm thấy chênh lệch chút gì, có lẽ chính là bởi vì một mạch suy nghĩ quá nhiều, khó có thể phát huy tận hứng. Hôm nay rốt cục xem như là chân chính đột phá một phen."

Ninh Dạ thổn thức nói.

"Như vậy sau này, ngươi đã có thể phóng túng một phen." Tử Lão nhìn nhìn chỗ Lôi Trường Sinh tiêu vong, nói: "Có thể một đao giết Lôi Trường Sinh, tuy rằng có ta giúp đỡ duyên cớ, nhưng một đao này chi uy, cũng đủ để hoành hành thiên hạ, lại thêm Thiên Cơ Điện cùng đông đảo thần khí, phóng tầm mắt cửu châu, phỏng chừng không có mấy người có thể chọc giận ngươi."

Ninh Dạ lắc đầu: "Sợ là còn không được nha. Sau khi trở về, còn có một phen tay chân phải làm đây."

Tử Lão ánh mắt liền hơi hơi nheo lại: "Diệt Hắc Bạch Thần Cung?"

Hồi đáp ra ngoài dự liệu của hắn.

Ninh Dạ nói: "Ta không biết."

"Không biết?"

"Đúng, không biết." Ninh Dạ trả lời rất khẳng định: "Ta phải trước tiên xem một chút, phía dưới hiện tại cái tình huống gì mới hảo làm quyết định."

"Nhưng có một chuyện có thể khẳng định, ngươi lần này, sẽ là cường thế trở về."

Ninh Dạ liền nở nụ cười: "Đó là tự nhiên."

Hắn nói lấy ra một ít hài cốt ném cho Tử Lão: "Đây là một điểm tâm ý cảm tạ ngươi không xuất thủ đối phó ta."

"Đây là. . ." Tử Lão nhất thời không nhìn ra đây là cái gì, thế nhưng có thể cảm giác được, những tàn hài này nội uẩn lực lượng cường đại, ẩn nhiên lại còn có khí tức đạo tắc.

"Hài cốt Cự Ma Khôi phá nát sau lưu lại, Thiên Cơ không có hấp thu hoàn toàn, nội có Sát Lục đạo tắc."

"Sát Lục đạo tắc?" Tử Lão trong lòng cả kinh: "Không trách một đao kia của ngươi bén nhọn như vậy."

"Ta không thiện đạo này, lĩnh ngộ có hạn, nhưng hẳn là rất thích hợp ngươi." Ninh Dạ hồi đáp.

Từ Thiên Tàm thể nội đi ra, lại trở về cửu tiêu vân ngoại.

Thiên Tàm rốt cục cũng khôi phục yên tĩnh.

Bất quá bị dằn vặt một phen như thế, Thiên Tàm này cũng có chút uể oải, thế mà lười biếng nằm tại không trung, không chút nhúc nhích.

"Thiên Tàm này đến cũng đáng thương, một đời cô đơn, thật vất vả khách tới, lại còn bị dằn vặt một phen như thế." Ninh Dạ cười nói: "Thôi được, thôi được, vì ngươi làm chút bồi thường đi."

Nói điều động Bất Diệt Tuyền, hạ xuống trên người Thiên Tàm.

Bất Diệt Tuyền so với hình thể Thiên Tàm, căn bản chính là như muối bỏ biển, nhưng Thiên Tàm vẫn là phát ra một tiếng minh thanh vui mừng, có vẻ rất là thoải mái.

"Di?" Ninh Dạ khẽ ồ lên một tiếng.

Cho Thiên Tàm dùng Bất Diệt Tuyền chỉ là tiện tay mà làm, theo lý hẳn là tác dụng không lớn, làm sao gia hỏa này lại có vẻ rất là được lợi?

Chờ chút!

Ninh Dạ nhớ tới tình huống lúc vừa mới tiến vào thể nội Thiên Tàm.

Trong bụng hàng này có tồn tại tương tự đạo cảnh, tùy ý lấy đi thiên tài địa bảo bên trong liền sẽ bị mạt sát —— Ngô, cũng may Tử Lão bọn họ không tại vị trí có vật hoa thiên bảo chiến đấu.

Nhưng bản thân chuyện này cũng mang ý nghĩa Thiên Tàm quá nửa là từng bị người làm qua công khóa.

Sẽ không. . . Lại là Thiên Cơ Môn chứ?

Thế nhưng cẩn thận ngẫm lại, vẫn là có khả năng này.

Nếu là như vậy, vậy Thiên Tàm này có thể mang cho mình cơ duyên gì không đây?

Nghĩ tới đây, Ninh Dạ đã bắt đầu từng cái thử nghiệm lên.

Côn Lôn Kính những vật này từng cái dùng qua, lại không thấy có động tĩnh gì.

Mãi đến tận Luyện Yêu Tháp thì, Thiên Tàm chợt có dị động.

Một khắc đó cảm thụ được lẫn nhau liên kết, trong lòng Ninh Dạ đột nhiên nhảy một cái.

Không phải chứ?

Cuối cùng hắn đã rõ ràng "Đạo cảnh" trong thể nội Thiên Tàm là cái thứ gì rồi.

Chương 26 : Thực chuy

Chương 26: Xác thực

Lưu Kim Toa một đường hạ hàng, sau khi xuyên qua cương sát vân tầng, rốt cục lại trở về Trường Thanh giới nội.

Lúc này Ninh Dạ cũng thu được tin tức của Trì Vãn Ngưng, biết nàng đã thuận lợi "tóm được" Nhạc Tâm Thiện, triệt để yên tâm.

Lưu Kim Toa tại không trung một đường phi hành, rốt cục cũng tới Cửu Cung Sơn.

Chúng nhân từ trong toa đi ra, nhìn thấy trở lại chỉ mấy người như vậy, Hà Sinh Mặc trong lòng chìm xuống.

Tuy rằng sớm biết hành trình Yên Vũ Lâu lần này quá nửa là sẽ có chuyện, thế nhưng liền Lôi Trường Sinh cùng Khương Hồng Hào đều không trở về, vẫn là ra ngoài dự liệu của hắn.

Hắn run run rẩy rẩy nói: "Đông Lâm, làm sao chỉ có từng này người trở lại? Đến cùng xảy ra chuyện gì? Trường Sinh Tiên đâu? Hồng Hào đâu? Bọn họ ở đâu?"

Phong Đông Lâm "Rầm" một tiếng quỳ nói: "Đệ tử vô năng, Lôi Cực Tiên Tôn cùng Đại Đỗ Tiên Tôn. . . Mất rồi!"

Nói oa oa gào khóc lên.

Hà Sinh Mặc, Vệ Xuân Nguyên như bị sét đánh, đồng thời choáng váng.

Mất rồi?

Hắc Bạch Thần Cung hai trụ giá hải kim lương, liền như thế mất đi rồi?

"Nói! Đến cùng chuyện gì!" Hà Sinh Mặc cuồng hống nói.

Phong Đông Lâm đã đem câu chuyện bện dệt sẵn nói ra.

Nói dối cũng không phức tạp, không ngoài chính là chúng nhân sau khi tìm tới Thiên Tàm dự định tiến vào Thiên Cơ Điện, không ngờ Mộc Khôi Tông theo đuôi mà đến, đánh lén Lôi Trường Sinh, càng dùng Ngũ Sát Vân xúc động Thiên Tàm, dẫn đến Thiên Tàm dị động, cách cục đại loạn. Chúng nhân liều mạng lực chiến, cuối cùng đánh lui đám người Tử Lão, thế nhưng đám người Lôi Trường Sinh, Khương Hồng Hào nhưng bởi vậy bỏ mình.

Hà Sinh Mặc lại là nghe run run rẩy rẩy.

Hắn trừng mắt nhìn Ninh Dạ: "Ninh Dạ, là ngươi dẫn bọn họ đi thiên ngoại thiên, hiện tại tao ngộ chuyện như thế, ngươi có lời gì nói?"

Ninh Dạ không có nói gì, ngược lại là Tăng Hiển Sơn nói: "Hà chưởng giáo, việc này là âm mưu của Mộc Khôi Tông, không có quan hệ gì với hắn. Thiên ngoại thiên nhất chiến, nếu không phải Ninh Dạ xá tử tương đọ, lại lâm chiến bạo phát tấn thăng Vô Cấu, chúng ta cũng chưa chắc có thể sống sót trở về."

"Ngươi tấn thăng Vô Cấu?" Hà Sinh Mặc, Vệ Xuân Nguyên chấn kinh.

Người này tấn thăng cũng quá nhanh đi?

"Vâng!" Ninh Dạ trả lời: "Đệ tử may mắn tấn thăng thành công."

Nghe nói như thế, Hà Sinh Mặc trái lại bình tĩnh lại.

Hắn nhìn hướng Phong Đông Lâm, Phong Đông Lâm nói: "Đông Đỉnh nói không sai, trận chiến này đúng là Ninh Dạ lâm nguy bất loạn, mới mang chúng ta thoát ly hiểm cảnh. Mặt khác. . ."

"Mặt khác cái gì?" Hà Sinh Mặc vội hỏi.

Phong Đông Lâm nói: "Mặt khác, từ Mộc Khôi Tông đạt được tin tức, là Nhạc đại điện thủ bán đứng chúng ta!"

Lúc hắn nói chuyện còn khóc nức nở, nhưng thực sự không khóc nổi.

Ninh Dạ có thể khống chế người của hắn, nhưng khống chế không được kỹ xảo của hắn, diễn kỹ này thực sự quá nát, vì vậy cũng chỉ có thể cúi đầu.

Cũng may Hà Sinh Mặc, Vệ Xuân Nguyên hoàn toàn không ý thức được điểm này —— bọn họ bị thuyết pháp của Phong Đông Lâm chấn động rồi.

Quả nhiên là hắn?

Xác thực rồi?

Trì Vãn Ngưng không cần bằng chứng thép, bởi vì Phong Đông Lâm bọn họ chính là bằng chứng thép!

Tin tức thiên cổ đệ nhất nội gian tại Hắc Bạch Thần Cung tại thời khắc này ngồi vững, Hà Sinh Mặc bọn hắn lại không có nửa điểm hưng phấn, chỉ có choáng váng.

Đúng là hắn!

Vệ Xuân Nguyên chỉ cảm thấy đau xót trong lòng.

Liền ngay cả Hà Sinh Mặc cũng đều cảm giác giống như nuốt phải con ruồi, khó chịu nói không nên lời —— đó là một loại cảm giác rất kỳ quái, một mặt rốt cục có thể báo mối thù mất con, nhưng mặt khác, Nhạc Tâm Thiện đến cùng là Đại Điện Thủ a! Hắn thế mà là thủ phạm bán đứng Hắc Bạch Thần Cung, có ám tử như vậy tại, Hắc Bạch Thần Cung cũng không biết bao nhiêu bí mật liền như vậy chảy ra ngoài, Thần Cung chi tương lai, tối tăm không mặt trời a!

Đúng, Hà Sinh Mặc rất mâu thuẫn.

Hắn một mặt hi vọng là Nhạc Tâm Thiện, một mặt lại không hy vọng là hắn.

Người đều là mâu thuẫn.

Có tư tâm, cũng có công tâm.

Về tư tâm, Hà Sinh Mặc hy vọng có thể bồi dưỡng cái hài tử xuất sắc kế thừa đại nghiệp, ái nữ có tiền đồ duy nhất chết rồi, Hà Nguyên Thánh lại siêu cấp bất tranh khí, hận không thể giết Nhạc Tâm Thiện cho hả giận, nhưng về công tâm, là Hắc Bạch Thần Cung nhất phái chi chủ, hắn cũng vô pháp tiếp thu Hắc Bạch Thần Cung liền như vậy tại trong tay chính mình sa sút.

Hiện nay, Nhạc Tâm Thiện phản bội, Lôi Trường Sinh, Khương Hồng Hào chiến tử, Yên Vũ Lâu chỗ tốt nửa điểm không được, ngược lại là Thần Cung bí mật lộ ra.

Hắc Bạch Thần Cung chính đang đối mặt nguy cơ lớn trước nay chưa từng có từ khi lập phái tới nay.

Điều này khiến hắn đau lòng, nóng lòng, lòng như lửa đốt.

Nhất thời cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Tâm tình như vậy, tự nhiên cũng không rảnh nghĩ nhiều, thịch thịch lui liền mấy bước, khí thế toàn thân cũng vì thế uể oải xuống, phảng phất một thoáng từ Niết Bàn cảnh rơi xuống đến Tàng Tượng cảnh.

Hoàng hôn thương mang, tẫn hiển suy thái.

Ninh Dạ nhưng vẫn không nhúc nhích.

Hắn biết rõ, đây có lẽ là có cự đại tâm linh trùng kích duyên cớ, nhưng nói không chắc cũng có Hà Sinh Mặc cố ý như vậy.

Tiệt Thiên Thuật lặng yên vận chuyển, cảm thụ tâm tình Hà Sinh Mặc, trong miệng liền nói: "May mà lúc đó lực chiến, Yên Vũ Lâu vẫn chưa rơi vào tay địch, bây giờ còn tại trong bụng Thiên Tàm."

"Ngậm miệng, lúc này ngươi còn đề cập với ta Yên Vũ Lâu cái gì?" Hà Sinh Mặc rống to.

Phong Đông Lâm nói: "Chưởng giáo, chúng ta vừa nãy hạ xuống, phát hiện Cửu Cung Sơn tựa như trải qua chiến sự. Xin hỏi. . ."

Vệ Xuân Nguyên hừ nói: "Mộc Khôi Tông đánh tới. Trên trời dưới đất, hai lộ giáp công. . ."

Phong Đông Lâm vội hỏi: "Trong môn phái có bị tổn thất?"

Vệ Xuân Nguyên bất đắc dĩ nhắm mắt: "Trung hạ tầng đệ tử chết không ít, cao tầng đến là không có tổn thất quá lớn. Chỉ là. . ."

Hắn quay đầu lại liếc mắt nhìn Hà Sinh Mặc, nói: "Chưởng giáo, việc đã đến nước này, bi phẫn vô dụng, vẫn là mau mau suy nghĩ ứng đối cục diện tiếp sau đó ra sao đi."

Hà Sinh Mặc cũng biết lúc này nổi nóng là không có ý nghĩa, hít sâu một hơi: "Tăng huynh hãy nghỉ ngơi trước, các ngươi. . . Đi theo ta."

Ống tay áo cuốn một cái, đã đem đám người Ninh Dạ, Phong Đông Lâm cuốn lên, trước mắt một phiến quang ảnh biến ảo, sau một khắc, Ninh Dạ nhìn thấy bản thân đã thân tại trong một phiến không gian kỳ diệu.

Nơi này hiển nhiên là một cái không gian độc lập, bốn phía có sơn thủy trùng ngư, trong thiên không không có thái dương, chỉ có một vầng ngân bàn, phát ra ánh sáng như thái dương.

Mà ở chỗ trung ương bầu trời, là một cái thạc đại bàn cờ, chính là Hắc Bạch Kỳ Bàn.

Hai bên bàn cờ mỗi bên ngồi một người.

Chính là Huyết Quỷ Tử cùng Vạn Thương Sinh.

Địa phương cách bàn cờ xa hơn một chút, còn có một ngọn núi nhỏ, núi là núi lửa, đỉnh núi thiêu đốt hỏa diễm, ẩn nhiên có thể thấy được nhất điểu mộc hỏa mà sinh (mộc hỏa = tắm lửa), lại hóa thành tinh quang tiêu tán, không ngừng ngưng tụ, không ngừng tán lạc, như không bao giờ dừng, phản phục luân hồi. . .

Lúc trước đã từ Trì Vãn Ngưng đạt được đầy đủ tin tức, Ninh Dạ biết, hỏa kia, hơn nửa chính là đòn sát thủ Hắc Bạch Thần Cung coi là cấm kỵ rồi.

Chỉ bất quá không biết là lai lịch ra sao, thế mà có thể so với Huyết Quỷ Tử cùng Vạn Thương Sinh càng khiến Hắc Bạch Thần Cung khó có thể mở miệng.

Bên này Vệ Xuân Nguyên đã hướng mọi người giới thiệu Huyết Quỷ Tử, Vạn Thương Sinh hai người, thuận tiện giảng thuật một thoáng lúc trước Cửu Cung Sơn chiến đấu, đám người Ninh Dạ tự nhiên là chiếu lệ "chấn kinh" một phen, thổn thức không ngớt.

Phong Đông Lâm tuy rằng đã bị Ninh Dạ khống chế, nhưng tâm tư vẫn là hướng về Hắc Bạch Thần Cung, không khỏi nói: "Không nghĩ tới rời đi bất quá một ngày, trong môn phái liền phát sinh chuyện trọng đại như vậy. Chỉ là chưởng giáo, hỏa diễm kia đến cùng là hỏa gì? Vì sao phải kiêng kỵ để lộ bí mật như vậy?"

Hà Sinh Mặc bất đắc dĩ nói: "Đây chính là một cái thiên cổ bí mật tiếp sau đó sẽ nói cho các ngươi. Bây giờ, tin tức để lộ, sợ là cần hợp mưu hợp sức, mới ứng đối được. Ninh Dạ, ngươi tới nay tâm tư cơ xảo, lần này cũng phải tới xuất chút chủ ý, xem xem có thể giải quyết được nguy cơ ngàn năm chưa từng có này của Thần Cung không . . . Bằng không, Hắc Bạch Thần Cung sợ là sẽ hết sức nguy ngập rồi."

Chương 27 : Tuyệt mật

Chương 27: Tuyệt mật

Trong không gian huyền ảo, Hà Sinh Mặc tay áo lớn vung lên, đám lửa trên núi lửa kia rốt cục đình chỉ khiêu dược, hóa thành một con hỏa điểu nho nhỏ nhìn như tinh linh.

Nó ánh mắt chú thị nơi này, trong nhãn thần lại có linh tính.

"Di? Đây là... Quái dị?" Ninh Dạ hô khẽ.

Quái dị giả đông đảo, cây cỏ đất đá đều có thể thành quái, hỏa diễm cũng vậy, chỉ bất quá làm năng lượng tồn tại, tỷ lệ hỏa diễm thành quái dị so với tỷ lệ của cây cỏ đất đá lại nhỏ hơn nhiều.

Vạn năm tới nay, Trường Thanh Giới chỉ nghe nói qua một lần quái dị loại này, cũng là thủy mà không phải hỏa.

Thủy tốt xấu vẫn là có thực chất, hỏa thì càng khó.

Hà Sinh Mặc nói: "Đúng, nhưng không hoàn toàn là."

Chúng nhân đồng thời hỏi: "Chưởng giáo lời ấy giải thích thế nào."

Hà Sinh Mặc nói: "Bên trong hỏa chi quái dị này còn ẩn chứa có một cái nguyên thần cường đại."

Nguyên thần cường đại ?

Nghe nói như thế, mọi người đồng thời ý thức được, chỉ sợ nguyên thần này mới là then chốt.

Phong Đông Lâm nói: "Chưởng giáo, đây là nguyên thần của sinh vật gì?"

Ninh Dạ thì hỏi: "Chưởng giáo, đây là nguyên thần cảnh giới gì?"

Hai người đều là hỏi nguyên thần, nhưng mỗi bên quan chú bất đồng.

Đối mặt cái vấn đề này, Hà Sinh Mặc nhất thời lại có chút mờ mịt.

Hắn nói: "Ta cũng không biết."

Ngươi cũng không biết?

Mọi người ngươi nhìn ta một chút, ta nhìn ngươi một chút, nhất thời không hiểu.

Vẫn là Vệ Xuân Nguyên nói: "Nguyên thần này cùng hỏa chi quái dị, cũng không phải đến từ Trường Thanh Giới, mà là đến từ tiên giới khác thiên ngoại."

"Càng là như vậy?" Chúng nhân kinh ngạc.

Phong Đông Lâm đứng thẳng người lên: "Phi Thăng chi cảnh?"

Hà Sinh Mặc gật gật đầu: "Đúng, Phi Thăng chi cảnh."

"Vậy chẳng phải chính là đệ bát cảnh?" Cửu Bất Quân run rẩy một thoáng.

Hà Sinh Mặc lắc đầu: "Không phải. Phi Thăng chi cảnh, chính là cao hơn bản giới chi cảnh. Thiên địa có hạn chế, một khi đánh vỡ cực hạn này, liền thế giới bất dung, siêu thoát thiên ngoại, có thể tự do tiêu dao tại vạn giới. Vì vậy Phi Thăng chi cảnh, nhìn không phải cảnh giới cao thấp, mà là thiên địa hạn chế."

"Nhưng nói như vậy, chẳng phải là nói, tại tiên giới cấp thấp, khả năng Vạn Pháp cảnh liền có thể vân du vạn giới?" Ninh Dạ bật thốt lên.

"Cấp thấp?" Hà Sinh Mặc cổ quái liếc mắt nhìn hắn: "Đến là cái thuyết pháp có ý tứ. Bất quá, vốn cũng chính là như vậy, phi thăng chỉ chính là phá giới, vốn là cùng vân du không quan hệ. Chỉ cần tu vi đạt đến tầng thứ phá cảnh, dĩ nhiên là có thể phá cảnh phi thăng, đột phá cương sát. Trên thực tế chưa đạt tới cũng không sao, các ngươi mượn Lưu Kim Toa xông ra khỏi cương sát khu, theo một ý nghĩa nào đó, cũng là phi thăng."

"Nhưng mà chúng ta không thể rời khỏi thiên ngoại thiên quá xa, giữa vạn giới, không mang hư vô, vô có phương hướng, một khi tiến vào, liền khả năng vĩnh cửu lạc lối trong đó. Không có đủ thực lực, làm sao tiêu dao?" Phong Đông Lâm hỏi.

Lần này là Huyết Quỳ Tử kia hồi đáp.

Hắn quái tiếu nói: "Si nhân! Tiêu dao vạn giới, cùng thực lực có quan hệ gì? Chính như Lưu Kim Toa có thể phá cương sát, muốn tiêu dao ngoại giới, cần cũng không phải tu vi a. Chỉ cần một con sinh vật hư không, liền tự có thể vạn tái tiêu dao. Tu vi cùng thực lực, quyết định bất quá là sau khi ngươi đến được nơi nào đó, liệu có tiền vốn xưng bá tiên giới hay không mà thôi."

Phi thăng chân lý thế mà là như vậy? Đây chẳng phải là nói, chỉ cần có công cụ phi hành, chúng ta hiện tại liền có thể phi thăng?

Thiên Tàm? Trong đầu mọi người đột nhiên bốc ra ý nghĩ này.

Phảng phất nhìn ra tâm tư của mọi người, Hà Sinh Mặc nói: "Đúng, kỳ thực phi thăng vốn cũng không khó, khó chỉ là làm thế nào đạt được sinh vật hư không, khó chỉ là sau khi tiến vào giới khác, làm sao sinh tồn."

Lời này rốt cục gây nên mọi người coi trọng.

"Làm sao sinh tồn? Chưởng giáo ngươi là nói..."

Hà Sinh Mặc gật gật đầu: "Hỏa chi quái dị này cùng nguyên thần cường đại kia, chính là từ giới khác tới. Hắn tại sáu ngàn năm trước tới chỗ này, lúc đó đã thân bị thương nặng, vốn muốn mượn chỗ tu hành, lại bị Trường Thanh thất đại môn phái liên thủ kích sát tại thiên ngoại thiên."

Phong Đông Lâm, Ninh Dạ đều giật mình há to miệng.

Bảy đại phái liên thủ kích sát thiên ngoại thiên!

Không cần giải thích, Ninh Dạ một thoáng đã minh bạch: "Nhưng chỗ tốt là Hắc Bạch Thần Cung ta độc chiếm?"

Hà Sinh Mặc gật đầu: "Trận chiến năm đó, trừ Cực Chiến Đạo cùng Long Dương Phủ không tham gia ra, bảy phái khác toàn bộ tham dự. Ba mươi hai vị Niết Bàn cảnh, 268 vị Vô Cấu cảnh, chiến một tên ngoại lai giả trọng thương, cuối cùng thương vong gần một phần ba, mới đem hắn kích sát."

Thương vong to lớn như vậy, mọi người nghe được cũng run rẩy.

Người này coi như không phải đệ bát cảnh, hơn nửa cũng là đệ thất cảnh.

Vệ Xuân Nguyên nói: "Người này chết rồi, lưu lại không ít di bảo, một ít trong đó liền phân lạc ở các môn phái. Như Thánh Vương Các Thánh Nhân Tượng, Yên Vũ Lâu Thu Thủy Trường Thiên Đồ, Mộc Khôi Tông Huyền Âm hỏa, liền đều là di vật của người này ... Bên trong Huyền Âm Hỏa kia tương tự có một chút mảnh vỡ nguyên thần của người này, vì vậy... Ai!"

"..."

Nguyên lai Thánh Nhân Tượng cái gọi là 'thượng cổ đại năng tạo nên' căn bản chỉ là chém gió, thật nhiều đồ vật đều là hàng ngoại lai.

Vạn Thương Sinh nói: "Thế nhưng quý giá nhất nguyên thần, lại là bí mật rơi vào trong tay Hắc Bạch Thần Cung ta, không người biết rõ. Lúc đó vì che giấu bí mật này, bản phái thậm chí trả giá tính mệnh một vị Niết Bàn đại năng, cũng cuối cùng dùng hỏa chi quái dị được phân đến, đem hắn dung nạp."

Ninh Dạ nói: "Chí ít cảnh giới thứ bảy nguyên thần chi bí, quan hệ trọng đại, cũng khó trách..."

"Không chỉ là như vậy." Hà Sinh Mặc nhưng thở dài nói: "Người này trước lúc vẫn lạc từng nói, chỉ cần chúng ta thả hắn không chết, hắn có thể hỗ trợ chúng ta khôi phục thiên đạo bi đã phá nát ."

"Cái gì?" Mọi người lại lần nữa chấn động.

Người này lại còn có năng lực khôi phục thiên đạo bi?

Không trách bí mật này không thể tiết lộ.

Huyết Quỳ Tử, Vạn Thương Sinh bất quá là đắc tội một nhóm người các phái, tổng còn có chỗ trống cứu vãn, thế nhưng hỏa chi quái dị này liên lụy quá mức trọng đại, thậm chí ảnh hưởng đến tiền đồ toàn bộ Trường Thanh tiên giới.

Nhưng Hắc Bạch Thần Cung lại vì bản thân tư lợi, vẫn cứ đem hắn nặc tàng.

Lần này nếu không phải là bởi vì Mộc Khôi Tông công đả, lại ôm lòng cầu may sử dụng, bí mật này e rằng đến cuối cùng cũng sẽ không bị phát hiện.

Hà Sinh Mặc cũng biết cách làm này thực sự quá đáng, giải thích: "Kỳ thực cũng không phải chúng ta ích kỷ, thực sự là người này mạnh mẽ quá đáng, lưu hắn mạng sống, chờ hắn khôi phục nguyên khí, chúng ta tất không có may mắn. Mà hắn đi lạc đến đây, căn bản là không thể nào khôi phục thiên đạo bi, chúng ta không tin hắn nói, còn không bằng đem nguyên thần nhốt lại, tìm kiếm bí mật của hắn."

"Có từng đạt được cái gì?" Phong Đông Lâm nhịn không được hỏi.

Hà Sinh Mặc cười nói: "Ngươi cho rằng những huyền kỳ diệu thuật bên trong Thần Cung kia có chút đều là từ đâu mà đến?"

Ách...

Vệ Xuân Nguyên nói: "Nhưng hắn đến cùng tu vi quá mạnh, đạo tắc căn cơ hùng hồn cường đại, coi như là thực lực của chúng ta, cũng nan giải bí, cần phải tự thân không ngừng đề thăng, mới có thể nhìn thấy thiên không càng lớn hơn."

Nói Vệ Xuân Nguyên cũng thở dài.

Bảo tàng ngay tại nơi đó, thế nhưng tự thân thực lực không đủ liền vô pháp tìm kiếm.

Nguyên thần chí ít cảnh giới thứ bảy, nói cách khác, coi như đến đệ lục cảnh cũng khó mà phá giải toàn bộ bí mật.

Nhưng coi như mình phá giải không được, Hắc Bạch Thần Cung cũng không muốn lấy ra cho mọi người, tình nguyện lãng phí của trời, cũng phải giấu diếm.

Hiện giờ tốt rồi, chỗ tốt không hưởng thụ được bao nhiêu, bí mật đến sắp bị bóc trần.

Huyết Quỳ Tử, Vạn Thương Sinh, lại thêm bí mật nguyên thần của hỏa chi quái dị này, Hắc Bạch Thần Cung một thoáng trở thành chúng tiễn chi đích.

Trong khoảnh khắc đó, ánh mắt của mọi người đồng thời ném hướng Ninh Dạ, nhìn đến Ninh Dạ một trận không hiểu.

Các ngươi đều nhìn ta làm gì?

Chương 28 : Thả ra lòng dạ

Chương 28: Thả ra lòng dạ

Thiên Tú phong.

Vụ hóa thiên hải.

Nơi này là linh khí hội tụ chi địa trên Cửu Cung Sơn, đã từng Ninh Dạ vô số lần muốn tới nơi này tu hành, nhưng một mạch nhân các loại nguyên nhân mà bỏ qua.

Bây giờ hắn đến là có thể tùy tiện đến rồi, nhưng cũng không cần.

Tuyền Cơ Đạo Cảnh so với nơi này tốt gấp trăm lần.

Giờ phút này Ninh Dạ liền đoan tọa tại sâu trong Vụ Hoa Thiên Hải.

Nhất nhân độc tọa, linh khí mịt mờ.

Chỉ là Ninh Dạ lại không phải tu hành, mà đang suy tư.

Ninh Dạ rời khỏi sau khi rời khỏi không gian huyền ảo kia, liền ở chỗ này tĩnh tư.

Kỳ thực cũng là tiêu hóa tự thân thu hoạch.

Thời khắc này hắn chính tại minh tư, xa xa linh vụ đẩy ra, một người bay tới.

Lại là Phong Đông Lâm.

Đi tới bên người Ninh Dạ, Phong Đông Lâm ngồi xếp bằng xuống, cung kính nói: "Chủ nhân."

Ninh Dạ mở mắt liếc mắt nhìn hắn: "Ở chỗ này, không cần khách khí như thế, có chuyện nói thẳng đi."

Phong Đông Lâm bất đắc dĩ: "Lúc trước chưởng giáo dặn dò chi sự, ngươi nghĩ như thế nào?"

Ninh Dạ khóe miệng lộ ra ý cười châm chọc: "Làm sao? Ngươi vẫn còn suy nghĩ vì an nguy của Hắc Bạch Thần Cung?"

Ninh Dạ tuy rằng đã dùng Tẩy Tâm Trì khống chế hắn, thế nhưng Tẩy Tâm Trì công năng không đủ, trọng yếu nhất chính là Ninh Dạ cũng hứa hẹn quá không tẩy đi thần trí của bọn hắn, vì vậy Phong Đông Lâm tư duy tình cảm vẫn là thuộc về mình, chỉ là hắn không thể nào làm bất kỳ chuyện gì tổn hại tới lợi ích của Ninh Dạ, bằng không cấm chế xâm tập, liền sẽ chân chính tẩy não —— mỗi lần chỉ cần muốn gây bất lợi cho Ninh Dạ, liền sẽ tự động tẩy não một phần.

Loại cưỡng bức này khiến cho đám người Phong Đông Lâm, Trương Liệt Cuồng vì không bị tẩy não mà không thể không từ bỏ đối kháng.

Thế nhưng không đối kháng Ninh Dạ, không có nghĩa là lại không thể có ý nghĩ của chính mình.

Phong Đông Lâm nói: "Mộc Khôi Tông đã biết việc này, nhưng tạm thời còn không có động tác, có lẽ cũng là đang suy nghĩ nên làm gì lợi dụng tin tức này đạt được lợi ích."

"Ngô, hẳn là như vậy." Ninh Dạ nói.

Mộc Khôi Tông đã trở lại, tin tức nhưng còn chưa truyền ra, phỏng chừng bản thân nội bộ cao tầng của Mộc Khôi Tông cũng đang thảo luận làm sao lợi dụng tin tức này để tối đa hóa lợi ích đây.

Phong Đông Lâm thấy Ninh Dạ không hề bị lay động, không nhịn được nói: "Ta biết Hắc Bạch Thần Cung cùng ngươi có thâm cừu đại hận, thế nhưng Nhạc Tâm Thiện đã bị hạ ngục, thủ ác sắp sửa đền tội. Hắc Bạch Thần Cung bất kể nói thế nào cũng là môn phái thụ nghiệp của ngươi, vạn năm tiên phái, không thể liền như thế ngã xuống a!"

Ninh Dạ kỳ quái nhìn hắn: "Ngươi thế mà muốn ta cứu Hắc Bạch Thần Cung?"

"Đúng!" Phong Đông Lâm nói: "Loại cục diện hiện tại này, chỉ có ngươi có thể cứu."

Ninh Dạ cười nói: "Ngươi quá để mắt ta."

Phong Đông Lâm lại lắc đầu: "Đây là sự thực. Ngươi bây giờ tuy chỉ là Vô Cấu cảnh, nhưng có Thiên Cơ Điện tại tay, Thiên Cơ, Tăng Hiển Sơn đều là thủ hạ của ngươi, có thể chống đỡ nửa cái Hắc Bạch Thần Cung."

Nga?

Thực lực của ta đã mạnh như thế sao? Chính ta cũng không có chú ý đến đây.

Ninh Dạ không nói lời nào, chỉ là nhìn Phong Đông Lâm.

Phong Đông Lâm tiếp tục nói: "Mấu chốt nhất ngươi có thể nói chuyện cùng Mộc Khôi Tông."

"Ân?"

Phong Đông Lâm nói: "Chỉ cần ngươi nguyện ý, ngươi hoàn toàn có thể nghĩ cách phục kích Mộc Khôi Tông, đánh bọn họ không kịp trở tay, lại bắt giữ một ít nhân vật trọng yếu của họ, tỷ như Tử Lão, sau đó lấy làm thế chấp, bức bách bọn họ lập xuống đại thệ, không được nói ra việc này."

"Vậy Vạn Hoa Cốc đây?" Ninh Dạ hỏi.

"Nữ nhân kia, là Lâm Lang Thiên chứ?" Phong Đông Lâm hỏi ngược lại.

Ninh Dạ ngẩn ra: "Vậy mà ngươi cũng đoán ra được?"

Phong Đông Lâm đau thương nở nụ cười: "Mấy con mụ Niết Bàn cảnh Vạn Hoa Cốc kia là tính tình gì, chúng ta hiểu rất rõ. Bọn họ làm việc tuyệt sẽ không không công may áo cưới cho người như vậy, càng sẽ không tùy ý thụ ngươi chưởng khống. Mà Vô Cấu cảnh có thể phá giải được thủ pháp Lưỡng Nghi Bí Tàng của Hắc Bạch Thần Cung chỉ có một cái, chính là Lâm Lang Thiên. Nữ tử này tuy là Vô Cấu, nhưng cùng ngươi, cùng Tử Lão đồng dạng, đều là thiên tài có thể phá cảnh kích sát."

Ninh Dạ vui vẻ: "Ở trong mắt ta nàng chính là cái tiểu khả ái."

Phong Đông Lâm nói: "Lâm Lang Thiên tuy là thiên tài, nhưng kiến thức thiển, khẳng định không nhìn ra bí ẩn sau lưng việc này, coi như nhìn ra rồi, ngươi cũng có thể khiến cho nàng không nói lời nào. Then chốt chính là Mộc Khôi Tông, chủ. . . Ninh đệ, chỉ có ngươi có thể làm được."

"Cho ta cái lý do." Ninh Dạ hờ hững hỏi: "Ta dựa vào cái gì bỏ qua kẻ thù diệt Thiên Cơ Môn năm đó?"

Phong Đông Lâm hiển nhiên sớm nghĩ kỹ thuyết từ: "Vân Tuyệt Môn chính là Thiên Cơ Môn tương lai chứ?"

Ninh Dạ mặt trầm xuống: "Chuyện này không giống có thể đoán được. Sư thúc, là ngươi nói chứ?"

Bên cạnh xuất hiện thân hình của Cừu Bất Quân.

Mặt già nở nụ cười: "Hắn hiện tại cũng tốt xấu cũng coi như là người mình, phải biết chút sự."

"Nhưng cái người mình này, tâm nhưng không hướng về chúng ta đây."

Cừu Bất Quân thở dài một hơi: "Thế nhưng ý nghĩ của hắn, ta lại là chống đỡ."

Ân?

Ninh Dạ ngẩn ra, nhìn hướng Cừu Bất Quân.

Cừu Bất Quân nói: "Kỳ thực, ngươi làm sao không phải là như vậy? Ngươi khiến Thư Vô Ninh chưởng quản Vân Tuyệt Môn, thậm chí sáng tỏ biểu thị sẽ không trở thành môn chủ. . . Ngươi có theo đuổi của ngươi, tại trong theo đuổi này, phục hưng Thiên Cơ Môn, đã không còn quan trọng nữa, đúng không?"

Ninh Dạ nhất thời yên lặng.

Hắn nghĩ một hồi, nói: "Thiên Cơ Môn là phải phục hưng, nhưng sẽ không trở lại thành cái Thiên Cơ Môn đã từng chấn động vạn cổ kia nữa."

"Đúng a!" Cửu Bất Quân gật gật đầu: "Cường đại, có lúc chính là một loại tội nghiệt. Tiên nhân sở dĩ làm ác, không phải là bởi vì thiên tính ác, mà là bởi vì cường đại, liền không người khống chế. Thiên Cơ Môn cũng vậy, cửu đại môn phái thôi vậy, đều là bởi vì mạnh mà làm ác. Chính bởi vậy, ngươi không phải mới hi vọng ngăn cách tiên phàm sao? Khiến tiên nhân quy tiên nhân, phàm nhân quy phàm nhân."

"Đúng!" Ninh Dạ gật đầu: "Nhưng cái này cùng bỏ qua Hắc Bạch Thần Cung có quan hệ gì?"

"Không có quan hệ gì. Chỉ là một khi nhảy ra tầng diện ân oán lại nhìn những việc này, liền sẽ cảm thấy phù du ân oán, bất quá như vậy. Hay là ta lớn tuổi, tâm thái tang thương, cũng khả năng bộ phận cừu hận đã báo, liền cảm thấy vẫn như cũ chấp nhất tại ân oán, cũng không có ý nghĩa. . . Lần Mộc Khôi Tông đột kích này, đã chết rất nhiều người. Phần lớn trong bọn họ, tới nay đều không đắc tội quá ngươi, cũng có một ít người, cũng từng tạo phúc quá bách tính."

Lời này vừa nói ra, Ninh Dạ rốt cục không nói gì.

Đúng, con đường nợ máu, nào có vô tội?

Nếu như là Phong Đông Lâm nói lời này, Ninh Dạ chưa chắc sẽ nghe.

Nhưng Cừu Bất Quân, Ninh Dạ không thể không thận trọng đối xử.

Một đường này đi tới, xác thực đã chết rất nhiều người!

Hai tay của chính mình, lại có bao giờ từng sạch sẽ?

Hắn nhìn hướng tay của mình, cảm giác trong mắt tất cả đều là huyết sắc.

Nguyên lai, ta chung quy vẫn là đã quên cảnh tỉnh đối với bản thân trước kia sao?

Cừu Bất Quân nhìn ra tâm tư của hắn.

Hắn nói: "Ta sẽ không ngăn cản ngươi báo thù, nhưng ta cảm thấy, cũng thích hợp biến hóa phương thức một chút."

"Vậy ý của sư thúc là. . ."

"Oan có đầu nợ có chủ, thủ ác phải trừ, những người khác liền bỏ qua đi." Cừu Bất Quân hồi đáp.

Ninh Dạ trầm tư chốc lát.

Sau đó hắn lắc đầu.

Động tác này khiến Phong Đông Lâm trong lòng chìm xuống, Cừu Bất Quân thì chỉ là lặng lẽ thở dài.

Sau đó Ninh Dạ nói: "Thủ ác phải trừ, từ bỏ những người còn lại, không phải là không thể, nhưng vấn đề là sự tình đi đến một bước này, khả năng thân phận của ta bại lộ cũng càng lúc càng lớn. Nếu như có một ngày thân phận của ta bại lộ, các ngươi cảm thấy Hà Sinh Mặc bọn hắn sẽ làm thế nào? Sẽ bỏ qua cho ta sao?"

Phong Đông Lâm nhất trệ, cái vấn đề này hắn vẫn đúng là không nghĩ tới.

Ninh Dạ đã nói: "Muốn cho ta bỏ qua Hắc Bạch Thần Cung? Cũng không phải không thể. Đơn giản. . . Khiến Hắc Bạch Thần Cung triệt để nghe lệnh của ta là được!"

Chương 29 : Đào hoa

Chương 29: Đào hoa

Khiến Hắc Bạch Thần Cung triệt để quy thuận bản thân.

Cái ý niệm này Ninh Dạ trước đây chưa từng có, thế nhưng lần này, hắn đến là thật có.

Tất cả đều trở thành thủ hạ của chính mình, vậy đương nhiên có thể cân nhắc bỏ qua mọi người.

Ngô.

Đây xác thực là cái biện pháp tốt, không phải sao?

Chỉ là Phong Đông Lâm một thoáng luống cuống rồi.

Yêu cầu của Ninh Dạ bằng với đang nói, Hà Sinh Mặc, Vệ Xuân Nguyên, Huyết Quỳ Tử, Vạn Thương Sinh tất cả đều phải chết —— phàm là có cái Niết Bàn cảnh tại, đều không cho phép hắn Ninh Dạ làm lão đại, Vô Cấu đến còn nói được, giai đoạn hiện tại này, sẽ không có cái Vô Cấu cảnh nào có thể khiêu chiến Ninh Dạ, thế nhưng nhân gia khiêu chiến không nổi, tổng còn đào thoát được.

Báo thù chính đang hướng soán vị diễn biến, mà chỉ cần xảy ra chuyện như vậy, liền vẫn như cũ miễn không được náo loạn cùng phản bội chạy trốn, Hắc Bạch Thần Cung cũng chú định thực lực suy yếu, nương theo chính là địa vị giảm nhiều.

Đây là điều Phong Đông Lâm không muốn.

Nhưng Ninh Dạ lại rất xác định điểm ấy.

Hắn đối Phong Đông Lâm nói: "Nếu như ngươi không muốn bọn hắn chết, liền khiến bọn hắn thụ ta chưởng khống cũng được."

Phong Đông Lâm cười khổ: "Tẩy Tâm Trì của ngươi có thể được không?"

Tăng Hiển Sơn mặc dù bị hắn chưởng khống, nhưng đó là bởi vì hắn sau khi lực chiến thực lực thụ tổn, thực lực giảm xuống, trọng yếu nhất tham sống sợ chết tự nguyện thụ khống.

Huyết Quỳ Tử, Vạn Thương Sinh khó nói, hai người này hàng có khả năng vì mạng sống mà cẩu thả, nhưng Hà Sinh Mặc thân là chưởng giáo, quá nửa là thà chết bất khuất, Vệ Xuân Nguyên cũng khó nói, khả năng khuất phục cũng không phải rất lớn.

Nói chung, bốn vị Niết Bàn đại lão, Ninh Dạ có thể khống chế hai cái đã là rất may.

Ninh Dạ nói: "Lại thêm Thiên Cơ cùng Tăng Hiển Sơn, cũng coi như bốn cái."

Phong Đông Lâm lắc đầu: "Nhưng chú định không ngăn được Mộc Khôi Tông."

"Không sao." Ninh Dạ nói: "Nếu như Hắc Bạch Thần Cung rơi vào ta chưởng khống, Mộc Khôi Tông bên kia vấn đề cũng sẽ không lớn."

"Không lớn?" Cửu Bất Quân không nhịn được nói: "Chỉ cần Mộc Khôi Tông vạch trần thân phận của ngươi, vậy vấn đề liền lớn rồi."

Ninh Dạ nhếch mép: "Vu oan hãm hại, ta là chưởng giáo, ta nói không phải, ai còn có thể chỉ trích?"

Không nói lý chính là lớn nhất nói lý.

Nhìn sắc mặt cứng rắn của Ninh Dạ, Phong Đông Lâm đột nhiên ý thức được, Trường Thanh Cửu Đại Tiên Môn, kế sau Tuyết Thiên Hồng, lại sắp có một cái chưởng giáo Vô Cấu cảnh. Suy nghĩ đến Ninh Dạ mới sơ cảnh, càng là chưa từng có —— Tuyết Thiên Hồng người ta tốt xấu cũng là Vô Cấu đỉnh phong đây.

Nhưng mà đối với Phong Đông Lâm mà nói, đây cũng đã là cực hạn hắn có thể tranh thủ đến. Hà Sinh Mặc có thể chết, Hắc Bạch Thần Cung truyền thừa không thể tuyệt.

Hắn hỏi: "Ngài dự định làm thế nào?"

"Từng cái từng cái đi, trước tiên giải quyết chuyện trước mắt." Ninh Dạ hồi đáp.

Tầng chín Thiên lao.

Nhạc Tâm Thiện ngồi ở trong lao.

Tại bên cạnh hắn chính là vị Thần Cơ Thư Sinh kia.

Thần Cơ Thư Sinh tay cầm cuốn sách, cười nhìn Nhạc Tâm Thiện: "Làm sao? Ngươi còn chưa có nghĩ rõ ràng bản thân là tại sao thua?"

Nhạc Tâm Thiện hừ nói: "Ta đã nghĩ rất rõ ràng rồi, Phong Đông Lâm hẳn là đã bị Tẩy Tâm Trì khống chế."

Thần Cơ Thư Sinh lắc đầu: "Ngươi đã đem lời này nói với Hà chưởng giáo chứ? Hắn là làm sao hồi đáp ngươi?"

Nhạc Tâm Thiện bất đắc dĩ: "Hắn nói Tẩy Tâm Trì không khôi phục hoàn toàn, là không thể nào chưởng khống Phong Đông Lâm. Hắn quá quen thuộc với nhận thức cũ, nhưng không biết Ninh Dạ đã sớm đột phá hạn chế. . . Thiên Cơ Điện ở trong tay hắn phát huy tác dụng, vượt quá tưởng tượng."

"Đáng tiếc, ngươi cũng là sau đó minh bạch." Thần Cơ Thư Sinh cười nói.

Nhạc Tâm Thiện không nhịn được nữa nhào tới, tóm lấy cửa lao: "Tiền bối, ngươi sớm biết Cừu Bất Quân là người của Ninh Dạ, vì sao không nhắc nhở chúng ta?"

Thần Cơ Thư Sinh xem sách, cũng không ngẩng đầu lên nói: "Năm đó ta, cũng bất quá là nhìn thấy một cái nát lão tử đi tới, dùng Thiên Cơ Điện lấy đi đồ vật, ta cũng không biết tên của hắn, cũng không biết Ninh Dạ nào. Lại thêm ta cũng chỉ là một cái tù nhân, Hắc Bạch Thần Cung tồn vong, cùng ta có quan hệ gì đâu? Nói ra. . . Tự mình muốn chết sao?"

"Ngươi!" Nhạc Tâm Thiện bi phẫn không ngớt: "Ngươi cũng từng là người của Hắc Bạch Thần Cung a!"

"Sai lầm của ta năm đó, đang dùng một đời tự do để bù đắp, không nợ Hắc Bạch Thần Cung cái gì. Ngược lại là Hắc Bạch Thần Cung nợ ta, chưa bao giờ bồi thường. Ngươi đừng nói nữa, ta sẽ không vì ngươi làm bất kỳ chứng minh. Ta chỉ muốn tại trong lao này, yên lặng vượt qua quãng đời còn lại."

"Không nghĩ tới Thần Cơ Thư Sinh lại là một người nhìn thoáng như vậy."

Ngoài cửa lao truyền đến một câu nói.

Nhạc Tâm Thiện run lên, ngẩng đầu nhìn tới, liền thấy Ninh Dạ đã ung dung đi vào.

Theo sau lưng hắn chính là Phong Đông Lâm cùng Cừu Bất Quân.

Trên mặt Phong Đông Lâm vẻ xấu hổ hướng Nhạc Tâm Thiện nói: "Xin lỗi, Nhạc huynh."

Nghe nói như thế, Nhạc Tâm Thiện bất đắc dĩ nhắm mắt: "Ta biết. . . Không thể trách ngươi. . . Ngươi cũng là thân bất do kỷ."

"Ha ha, năm đó cầm cương thiên hạ, oai phong lẫm liệt Chấp Tử Chi Thủ bây giờ cũng có thời điểm thiện giải nhân ý như thế." Ninh Dạ cười nói: "Sư thúc ngươi xem, người tại thung lũng, liền sẽ khiêm hoài. Đại Điện Thủ năm đó tại trên đại điện thẩm án, ý khí hăng hái nhất ngôn cửu đỉnh, lại không có thể tuất nhân tâm như vậy a (thể tuất = thông cảm)."

Cừu Bất Quân cũng cười nói: "Đúng a, năm đó ngươi vì Hắc Bạch Thần Cung trù tính bày mưu, Nhạc đại điện thủ lại hơi có như không như ý, liền đem nồi đẩy lên trên đầu ngươi, vào lúc ấy, lại không thấy như vậy."

"Ngươi!" Nhạc Tâm Thiện hít một hơi dài, nỗ lực bình phục tâm tình, sau đó hừ nói: "Đúng, người tại dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. Năm đó ta là Chấp Tử Chi Thủ, nhưng hiện tại, lại trở thành quân cờ trong tay Ninh Dạ ngươi. Ngươi giỏi, ngươi độc, ngươi lợi hại! Nhập môn bất quá ba mươi năm, liền có thể ngửa tay thành mây, lật tay thành mưa, vô luận tu vi tính toán đều nhanh đến kinh người. Nhạc Tâm Thiện ta bội phục! Ninh Dạ, ngươi hiện tại đến cùng muốn như thế nào?"

Ninh Dạ nhìn nhìn hắn, nói: "Ta không phải đến tìm ngươi."

Hắn nói nhìn hướng Thần Cơ Thư Sinh.

Thần Cơ Thư Sinh cũng đầy hứng thú nhìn hắn: "Ngươi chính là Ninh Dạ? Khoảng thời gian này nghe qua rất nhiều chuyện liên quan tới ngươi, lại không nghĩ rằng là nam tử trẻ tuổi anh tuấn như vậy, không cần tu vi, chỉ riêng bằng khuôn mặt này, liền có thể mê đảo vô số thiếu nữ chứ?"

Ninh Dạ cười nói: "Nghe nói Thần Cơ Thư Sinh năm đó cũng là nhân vật phong lưu thiên hạ, đương nhiên, so với Vạn Thương Sinh kia tốt hơn không biết bao nhiêu lần, chưa bao giờ ép buộc, chuyên bắt mỹ nhân phương tâm. Còn ta, đáng tiếc cho khuôn mặt này, cơ bản liền không mấy khi khiến nó phát huy tác dụng."

Thần Cơ Thư Sinh liền nói: "Báo thù chi tâm, thiêu đốt thần trí, ngươi trong lòng có hận, tự nhiên không yêu. Hiếm thấy ngươi còn có bạn lữ, sợ là cũng vẫn luôn chịu đựng ngươi đây."

Ninh Dạ không nghĩ tới hắn lại nói như vậy, hơi hơi ngây ra, cẩn thận ngẫm lại, cảm thấy hắn nói khá có đạo lý.

Trì Vãn Ngưng thiên tính hỉ tĩnh, Công Tôn Điệp thiên tính hiếu động, hai cô bé này đều có theo đuổi của chính mình, nhưng những năm này vì Ninh Dạ, kỳ thực đều thả xuống tư thái, nghênh hợp với hắn, phối hợp cùng hắn, chỉ là tới nay không nói, bản thân lại là có chút quên mất cảm thụ của bọn họ.

Ngược lại là Thần Cơ Thư Sinh nói tới, Ninh Dạ lẩm bẩm nói: "Ngươi nói đúng, những năm này, là ủy khuất bọn họ."

"Bọn họ?" Thần Cơ Thư Sinh cũng hứng thú rồi: "Không trách ngươi trên mặt mang theo đào hoa, tam hoa cao chiếu, nguyên lai là như vậy."

Ninh Dạ muốn nói ta chỉ có hai đóa đào hoa, nhưng theo bản năng nhớ tới Lâm Lang Thiên, lời này lại không nói ra được.

Vấn đề là hắn chân tâm không có ý định lại đi quyến rũ nàng, nhưng nghe ý tứ của Thần Cơ Thư Sinh, thật giống hoa đào vận này lại có vẻ như tránh không thoát.

Hắn bật thốt lên: "Bản lĩnh nhìn đào hoa này của ngươi, chuẩn không?"

Thần Cơ Thư Sinh liền cười nói: "Ngươi không phải tới hỏi ta cái này chứ?"

Chương 30 : Thần Cơ Thư Sinh

Chương 30: Thần Cơ Thư Sinh

Ninh Dạ đương nhiên không phải đến hỏi cái này.

Thời khắc này ngừng lại, tiện tay phóng ra một đoàn vụ khí, đem ngũ giác của Nhạc Tâm Thiện che đậy.

Lúc này mới nói: "Ta nghe nói năm đó Thần Cơ Thư Sinh là ngộ sát một người của Hắc Bạch Thần Cung, tự trách tại tâm, tự cam chịu trói."

Thần Cơ Thư Sinh sắc mặt chìm xuống: "Nếu đã biết rõ, hà tất phải hỏi."

Thần Cơ Thư Sinh sở dĩ ngồi tù, là bởi vì năm đó hắn ngộ sát sư phụ của chính mình, cũng là bạn lữ của hắn.

Thầy trò chi luyến, ở thời đại này chính là tối kỵ.

Mà đồ đệ giết sư phụ, lại càng là kiêng kỵ bên trong kiêng kỵ.

Thần Cơ Thư Sinh liền phạm vào kỵ húy, chẳng trách phải thành tội nhân.

Ninh Dạ liền nói: "Nhưng theo ta được biết, việc năm đó, ngươi cũng là bị người hãm hại."

Thần Cơ Thư Sinh liền hừ nói: "Cái này không cần ngươi nhắc nhở, ta biết kẻ hãm hại ta là ai, nhưng ta đã làm chính là đã làm, tự nhiên phải chịu phạt."

"Nhưng ngươi không có ý định giải quyết kẻ hãm hại ngươi sao?" Ninh Dạ cười hỏi.

Thần Cơ Thư Sinh cả giận nói: "Nhóc con miệng còn hôi sữa, muốn dùng loại lời này, liền khiến ta để ngươi sử dụng sao? Ngươi vẫn là đừng có uổng phí tâm cơ. Ta tự nguyện ngồi tù, lấy một đời tự do tẩy ta chi tội nghiệt, không cần ngươi đến dạy ta làm việc thế nào."

Ninh Dạ ung dung đi tới: "Thứ nhất, ta chưa từng nói, muốn cho ngươi làm việc cho ta, ngươi cả nghĩ quá rồi. Thứ hai, ngươi nếu đã biết ta là Thiên Cơ Điện chi chủ, thì nên biết có một số việc, ngươi chính là không nói, ta cũng rõ ràng. Ngươi sở dĩ tự nguyện ngồi tù, cũng chưa chắc đơn giản như lời ngươi nói như vậy chứ?"

Thần Cơ Thư Sinh biến sắc.

Ninh Dạ đã nhìn về bốn phía xung quanh nhà tù: "Thiên Lao chi địa, âm khí tối trọng. Lại là vị trí yên tĩnh, không bị quấy rối. Tại nơi như thế này tu âm thi khí, đến cũng là cái lựa chọn không tồi."

Thần Cơ Thư Sinh tức giận: "Ngươi nói nhăng gì đó? Âm thi khí chính là bí pháp của Mộc Khôi Tông, ngươi là định vu ta là Mộc Khôi Tông chi nhân?"

"Ngươi đương nhiên không phải người của Mộc Khôi Tông, nhưng không phải người của Mộc Khôi Tông, liền không thể biết âm thi khí sao? Thiên hạ bí pháp, truyền đến truyền đi, lại có bao nhiêu bí mật chân chính có thể thủ được." Ninh Dạ hừ nói: "Bất quá, ý nghĩ muốn mượn âm thi khí phục sinh ái lữ của ngươi quá mức kỳ hoa, dùng cách của quê nhà ta để nói, lẽ nào ngươi là luyến thi sao?"

"Câm miệng!" Thần Cơ Thư Sinh đột nhiên gầm thét lên, gương mặt luôn luôn ôn văn nho nhã đột nhiên trở nên dữ tợn khủng bố.

"Suỵt!" Ninh Dạ nhưng đưa ngón tay đặt ở bên mép, làm cái thủ thế suỵt: "Hà Sinh Mặc biết mục đích của ngươi, đây có lẽ là nguyên nhân các ngươi có thể tường an vô sự. Bất quá hắn cũng biết ngươi làm không được."

"Ta cũng không nghĩ làm được!" Thần Cơ Thư Sinh run rẩy nói: "Ta không muốn phục sinh nàng, ta chỉ là muốn... Lại nhìn nàng một chút... Lại nhìn nàng một chút... Ngươi không hiểu, ngươi không hiểu!"

Tiếng nói của hắn chìm thấp xuống, trở nên u oán mà thê lương.

Ninh Dạ đồng tình nói: "Ta minh bạch. Đây là một loại chấp niệm. Mỗi cá nhân đều có chấp niệm mình muốn hoàn thành, có thể làm được hay không, kỳ thực cũng không trọng yếu, trọng yếu chính là chúng ta vì đó truy tìm."

Thần Cơ Thư Sinh không nghĩ tới Ninh Dạ vậy mà thật sự hiểu tâm tư của hắn, hắn nhìn Ninh Dạ: "Đúng rồi, ngươi cũng có chấp niệm của bản thân. Ngươi muốn đối phó Hắc Bạch Thần Cung?"

"Đó là chuyện đã qua." Ninh Dạ hồi đáp: "Ta vừa mới đáp ứng Phong điện bọn họ một chuyện, sẽ bảo vệ Hắc Bạch Thần Cung."

"Bảo vệ Hắc Bạch Thần Cung?" Thần Cơ Thư Sinh không rõ.

"Ân. Hắc Bạch Thần Cung đại nạn lầm đầu rồi." Ninh Dạ nói: "Sở dĩ đến tìm ngươi, cũng là để nói cho ngươi cái này. Ta không có ý định uy hiếp ngươi, thế nhưng Hắc Bạch Thần Cung có nguy, ngươi muốn an an tâm tâm ở chỗ này ngồi tù, sợ là cũng không được chứ?"

"Ngươi nói là thật?" Thần Cơ Thư Sinh hung ác hỏi.

Đời này của hắn sớm không còn lo lắng, chỉ muốn lợi dụng Thiên Lao âm khí ngưng tụ âm nguyên, có thể duy trì một điểm âm hồn của ái lữ, cùng nàng quấn quýt.

Nói là luyến thi có chút không thích hợp, quấn quýt trong mộng hư ảo chi luyến đến là chuẩn xác hơn một ít.

Nhưng nếu Hắc Bạch Thần Cung có chuyện, Thiên Lao có nguy, hắn muốn ở chỗ này trung thực ngồi tù cũng không có mấy khả năng.

Ninh Dạ đã đem chuyện ngoại giới thánh nhân kia nói ra.

Sau khi nghe xong trải qua, Thần Cơ Thư Sinh hừ nói: "Nói đến, chuyện này vẫn như cũ là ngươi làm ra."

"Đúng, bất quá vậy thì thế nào?" Ninh Dạ hỏi ngược lại: "Ta nắm đại thế, vận mệnh của giun dế chi nhân, không nằm trong suy nghĩ của ta a."

"Ngươi nói ta là giun dế?" Thần Cơ Thư Sinh khí thế đột tăng.

"Ngươi tự cam chịu trói, khô tọa khổ lao, bên ngoài không uy không quyền, dù có Niết Bàn tu vi, lại không hề có lực ảnh hưởng gì đáng nói, cùng giun dế có gì khác nhau đâu? Chẳng lẽ ta làm chuyện gì, còn phải cùng tù nhân dưới thềm như ngươi thương lượng hay sao?"

Thần Cơ Thư Sinh bị hắn phản bác nhất thời im lặng, cả giận nói: "Ngươi muốn khích ta vì ngươi làm việc?"

"Ta nói rồi, ngươi có nghe ta hay không, ta đều không hề để ý. Thiên Lao nguy hiểm ngươi để ý nhất, như nơi đây gặp nạn, mặc kệ ta có lên tiếng hay không, ngươi đều sẽ xuất thủ. Vì vậy ta chỉ cần đem một vài bố trí để ở chỗ này, như có địch tập, dẫn địch công đến, ngươi liền tự sẽ làm việc cho ta. Nếu như thế, ta cần gì phải lưu ý ý chí của ngươi? Ngược lại là ngươi như trở thành thuộc hạ của ta, ta đến còn phải bận tâm ý nghĩ của ngươi, vô sự hữu sự còn phải cùng ngươi thương lượng."

Thần Cơ Thư Sinh yên lặng.

Nghe tới hảo có đạo lý?

Thần Cơ Thư Sinh nhất thời không nói gì, Ninh Dạ đã đứng thẳng người lên: "Thoại đã nói, tiền bối muốn đi con đường nào, tự có thể suy nghĩ. Ninh Dạ, trước hết cáo từ."

Hắn nói xoay người rời đi.

Thần Cơ Thư Sinh kêu lên: "Ngươi liền không sợ ta đem chuyện ở đây đều nói cho Hà Sinh Mặc?"

Ninh Dạ dừng chân: "Ngươi nếu bất kể hiềm khích lúc trước muốn mật báo cho hắn, ta cũng không ngại a, ngươi cho rằng ta hiện tại còn sẽ quan tâm hắn?"

Hắn cười lạnh: "Ta bây giờ có Thiên Cơ cùng Tăng Hiển Sơn lưỡng đại Niết Bàn là thủ hạ, một đám Vô Cấu nghe lệnh ta, Thiên Cơ

Điện Yên Vũ Lâu đều trong lòng bàn tay, ở ngoài còn có Mộc Khôi Tông giúp đỡ, coi như thật đánh lên, ta lại sợ hắn? Ngươi cho rằng Hà Sinh Mặc liền thật sự hoàn toàn tin tưởng lời nói của ta sao? Không, hắn không phải là người dễ gạt như vậy."

"Ta dám nói, Hà Sinh Mặc kỳ thực đã sớm tỉnh táo lại, đã sớm nghiêm trọng hoài nghi ta. Nhưng hắn không dám trở mặt, bởi vì hắn biết nếu như phán đoán của hắn là chính xác, như vậy sau khi trở mặt, tình huống của hắn sẽ càng nát. Hiện tại hắn, không phải là bị ta lừa gạt được, mà là tự mình lừa gạt bản thân... Hắn không thể tin được cái sự thực này, chỉ có thể mong đợi những thứ này đều không phải sự thực. Lại như một con rùa đen rúc đầu, đem đầu co vào trong mai, sau đó tự nhủ, bên ngoài tất cả thái bình, có phiền toái gì, ta cũng có thể vì hắn bãi bình."

Thần Cơ Thư Sinh không thể tin được: "Hắn không phải người như thế."

"Chớ đem đại nhân vật nhìn thành rất ghê gớm, kỳ thực đều là người, đều có tật xấu của con người. Hắn trước đây không có, chỉ là bởi vì hắn trước đây không gặp phải loại nguy cơ này mà thôi. Nếu như hắn không phải người như vậy, tại thời điểm ta trở về hắn nên động thủ. Nhưng hắn do dự, sợ sệt. Lúc đó không có động thủ, sau này lại càng không có dũng khí động thủ. Hắn nói cho ta thiên nhân chi bí, chẳng khác nào là từ bỏ chủ động, đem tất cả ký thác tại ảo tưởng."

Nói đến đây, Ninh Dạ nở nụ cười: "Nhưng sự lựa chọn của hắn cũng xác thực không sai. Chính là bởi vì như vậy, ta mới tiếp nhận đề nghị của Phong điện, Hắc Bạch Thần Cung mới có được một tia sinh cơ."

Nghe đến đây, Thần Cơ Thư Sinh triệt để không nói gì.

Hắn thở dài một tiếng nói: "Ngươi đến cùng muốn cái gì?"

Ninh Dạ lúc này mới quay trở lại: "Ta muốn ngươi cứu đi Nhạc Tâm Thiện."

Chương 31 : Khiên Cơ Nghĩ

Chương 32: Khiên Cơ Nghĩ (Nghĩ ＝ con kiến)

Đối với Hà Sinh Mặc Ninh Dạ phán đoán nửa điểm cũng không sai.

Tại trước đại điện nhìn thấy Ninh Dạ trở về, sau khi nghe tin Lôi Trường Sinh, Khương Hồng Hào qua đời, Hà Sinh Mặc liền biết chuyện này không ngoài hai cái đáp án.

Một cái là Nhạc Tâm Thiện xác thực là ám thông Mộc Khôi Tông chi nhân, hết thảy tất cả đều là hắn tạo thành.

Mà một cái đáp án khác liền đáng sợ rồi, hết thảy đều là Ninh Dạ giở trò quỷ.

Mà sở dĩ nói nó đáng sợ, là bởi vì đám người Tăng Hiển Sơn, Phong Đông Lâm đã đứng tại hắn bên này.

Vậy là Hà Sinh Mặc biết, nếu như là cái đáp án này, như vậy Hắc Bạch Thần Cung nguy rồi.

Nhưng chính vì nguyên nhân này hắn không thể động thủ.

Một khi động thủ, vô luận kết cục thế nào, đều sẽ khiến Hắc Bạch Thần Cung lại một lần nữa nguyên khí đại thương.

Đến lúc đó, Mộc Khôi Tông hoặc là tứ phái lai tập (bốn phái tới đánh), Hắc Bạch Thần Cung sẽ không thể chống đỡ.

Hà Sinh Mặc làm chưởng giáo rất nhiều năm, kỳ thực xử sự không nhiều, cái gọi là đầu óc chính trị cũng là không tồn tại, nhưng lần này hắn hiếm thấy thanh minh, cũng liền khó được hồ đồ.

Tự cam tự nguyện bị lừa gạt.

Giống như Ninh Dạ từng nói, làm ô quy súc đầu.

Sau đó chính là ảo tưởng.

Ảo tưởng có thể có chứng cứ tiến thêm một bước đến chứng thực chuyện đã xác nhận kia.

Chính bởi vậy, khi hắn nghe được tin tức Nhạc Tâm Thiện vượt ngục thì, phản ứng đầu tiên thế mà không phải phẫn nộ cùng chấn kinh, trái lại là mừng rỡ.

Sau đó mới là phẫn nộ: Quả nhiên là hắn, lão tử còn chưa giết hắn đây, hắn vậy mà đã chạy rồi.

Hai loại tâm tình bất đồng dày vò hắn, khiến sắc mặt của hắn cũng theo tâm tình không ngừng biến hóa, đệ tử bên dưới nhìn đến kinh hãi không thôi, chỉ cho rằng Hà Sinh Mặc đang dựng dục nộ hỏa.

Chốc lát, Hà Sinh Mặc nói: "Bản thân Thần Cơ không đi?"

"Vâng!" Đệ tử kia run run rẩy rẩy nói: "Hắn đem người cứu đi xong, lại tự mình trở lại. Hắn nói, hắn năm đó nợ Nhạc đại điện thủ một ân tình, lần này trả lại."

"Đã biết, đi xuống đi."

Chờ đệ tử kia xuống, Hà Sinh Mặc mới nói: "Xuân Nguyên, ngươi thấy việc này thế nào?"

Vệ Xuân Nguyên đã xuất hiện: "Là ta nhìn lầm hắn, bây giờ xem ra, Nhạc Tâm Thiện bố cục đã sâu, thế mà tại trong Thiên Lao cũng đều bố trí ám thủ. Ta lập tức liền đi bắt hắn!"

"Cứ chờ một chút." Hà Sinh Mặc nói: "Ngươi đi xem xem Ninh Dạ, xem hắn ở đâu?"

Có lẽ là bước ngoặt nguy hiểm, Hà Sinh Mặc rốt cục đã có chưởng giáo khí độ, lập tức suy nghĩ không phải Nhạc Tâm Thiện, mà là Ninh Dạ.

Bất quá khi Vệ Xuân Nguyên đi tới động phủ của Ninh Dạ thì, liền nhìn thấy Ninh Dạ đang cùng Trì Vãn Ngưng vai tựa má kề, nói ôn tồn tri kỷ thoại.

Không tìm được bất cứ vấn đề gì, Vệ Xuân Nguyên cũng chỉ có thể rời khỏi.

Lúc này Hà Sinh Mặc mới hạ lệnh đuổi theo Nhạc Tâm Thiện.

Nhưng mà trời đất bao la, đi đâu mà tìm?

Bên này thấy Vệ Xuân Nguyên rời khỏi, Ninh Dạ cười nói với Trì Vãn Ngưng: "Vi phu đi đây."

Thân ảnh đã tiêu thất vô tung.

Thiên Tinh Xuyên.

Công Tôn Điệp chính đang nhàm chán vô vị ngồi ở đó, trước người đứng, bất ngờ là Nhạc Tâm Thiện.

Đã từng Chấp Tử Chi Thủ, bây giờ đã không còn phong phạm ý khí phong phát bễ nghễ thiên hạ năm đó.

Hắn mặc áo tù nhân, đứng ở phía dưới Công Tôn Điệp, chỉ là khí vũ vẫn như cũ hiên ngang, thân thể cũng ưỡn lên đến mức thẳng tắp.

Ninh Dạ thân ảnh lóe lên, đã xuất hiện tại bên người Công Tôn Điệp.

"Ninh Dạ!" Nhạc Tâm Thiện từ trong kẽ răng bắn ra mấy chữ này: "Hay là ta phải gọi ngươi Bạch Vũ."

Ninh Dạ lạnh nhạt nói: "Vẫn là gọi Ninh Dạ đi, ta đã quen danh tự này. Bạch Vũ với ta, đã là hôm qua chi sự, không muốn nhắc lại."

Nhạc Tâm Thiện cười lạnh: "Ngươi quyết chí báo thù, lại không giống như vứt bỏ quá khứ a."

Ninh Dạ hơi nhíu mày: "Ta không thích kiểu nói chuyện của ngươi với ta hiện tại, năm đó ngươi hại Thiên Cơ Môn gia phá nhân vong, tuy rằng ta bây giờ có thể thản nhiên đối diện, nhưng không có nghĩa là ngươi liền có thể thản nhiên ở trước mặt ta như vậy."

Hắn nói bắn ra một tia chỉ phong, Nhạc Tâm Thiện khống chế không được bản thân nữa, quỳ xuống tại trước người Ninh Dạ.

Nhạc Tâm Thiện phẫn nộ: "Ninh Dạ! Ngươi coi như làm nhục ta như thế nào đi nữa, cũng đừng hòng ta khuất phục!"

Ninh Dạ lại bắn một chỉ: "Ngươi khuất phục hay không, cùng ta có quan hệ gì đâu?"

Một chỉ này, trực tiếp xuyên thủng lồng ngực Nhạc Tâm Thiện, ở trên người hắn mở ra một cái lỗ nhỏ.

Sau đó là lượng lớn sâu kiến từ miệng lỗ kia tiến vào, cắn nuốt Nhạc Tâm Thiện, Nhạc Tâm Thiện đau kêu thành tiếng, nhưng vẫn là cất tiếng cười to: "Buồn cười a buồn cười, Ninh Dạ, đây chính là thủ đoạn báo thù của ngươi sao? Quá mức thấp kém chứ?"

Ninh Dạ lạnh nhạt nói: "Đây là một loại đồ chơi nhỏ ta thu được từ trong di chỉ Yên Vũ Lâu, ngươi cũng biết, sau khi Yên Vũ Lâu diệt vong, nhiều người như vậy chết ở nơi đó, kỳ thực để lại không ít thứ tốt. Ta tuy rằng không có cái tinh lực đi học từng cái kia, nhưng vẫn là nghiên cứu một phen, đến cũng tìm tới một chút hợp dụng. Nếu như ngươi cho rằng tất cả những gì ta làm hiện tại chỉ là vì khiến cho ngươi thống khổ, vậy thì ngươi sai rồi. Như lời ngươi nói, như vậy quá thấp kém. Những thứ sâu kiến này, không phải chỉ đơn giản là phệ thịt, bọn chúng gọi Khiên Cơ Nghĩ, khi chúng nó thôn thực thân thể của ngươi thì, tự thân cũng sẽ trở thành một phần thân thể của ngươi."

Cái gì?

Nhạc Tâm Thiện trong lòng cả kinh.

Ninh Dạ nói: "Loại dung nhập này, lại là chạm đến tầng diện nguyên thần. Chính là nói, khi chúng nó hoàn toàn thay thế hết thân thể của ngươi thì, từ nay về sau, ngươi liền sẽ trở thành trùng khu, coi như nguyên thần trọng sinh, cũng không thể thay đổi. Thành thật mà nói, đây kỳ thực là một loại phương thức khống chế rất tốt, chỉ là quá mức ác độc, hơn nữa luyện chế không dễ, ta cũng chỉ có thể dùng nó để chưởng khống một người. Vốn ta là muốn dùng nó để chưởng khống Tăng Hiển Sơn, thế nhưng tỷ lệ thành công không cao, then chốt Đông Đỉnh thức thời, tự nguyện tiến vào Tẩy Tâm Trì, vì vậy nhìn tới nhìn lui, chưởng khống ngươi chính là thích hợp nhất."

Thời khắc này Nhạc Tâm Thiện cuối cùng đã rõ ràng tâm tư của Ninh Dạ: "Ngươi muốn ta làm khôi lỗi cho ngươi? Đừng hòng!"

Hắn muốn tự sát, nhưng bây giờ toàn thân bị quản chế, linh lực bất hành, dù có thông thiên thủ đoạn cũng khó có thể đối kháng.

Ninh Dạ nhàn nhạt nói: "Pháp này sở dĩ ác độc, không chỉ ở chỗ thống khổ lúc thay nhục thân, càng ở chỗ ý thức của ngươi là tỉnh táo. Ngươi biết không? Có lúc hồ đồ cũng là một chuyện tốt. Giống Phong điện bọn họ, sau khi trải qua Tẩy Tâm Trì gột rửa, tuy rằng không có thay đổi thần trí, nhưng vẫn là tiềm di mặc hóa đối với Thiên Cơ môn đã có hảo cảm, chỉ là làm không được triệt để quy tâm mà thôi."

"Quả nhiên là Tẩy Tâm Trì!" Nhạc Tâm Thiện đau lòng.

Hắn lúc trước nghĩ đến điểm ấy , nhưng đáng tiếc quá muộn, đã là vô ích.

Ninh Dạ tiếp tục nói: "Nhưng Khiên Cơ Nghĩ bất đồng, thần trí, tư tưởng của ngươi, là hoàn toàn vẫn là của chính ngươi, nhưng ngươi một mực không cách nào khống chế bản thân. Mỗi tiếng nói mỗi cử động của ngươi, đều sẽ thụ ta chưởng khống, ngươi chỉ có thể nói lời ta khiến ngươi nói, làm việc ta muốn ngươi làm. Ngươi có bao nhiêu ủy khuất, liền có bấy nhiêu thống khổ. . . Dằn vặt thân thể của ngươi? Không, ta không cần. Ta muốn dằn vặt, cũng là dằn vặt linh hồn của ngươi. Còn tiên khu Vô Cấu đỉnh phong này của ngươi, ta vẫn là phải hảo hảo sử dụng. Ngươi sẽ trở thành khôi lỗi trung thực nhất của ta, xem ta làm sao từng bước từng bước vì Thiên Cơ Môn báo thù."

Nói hắn nở nụ cười: "Cho tới hiện tại, ngươi đầu tiên phải thừa nhận ngươi là người của Mộc Khôi Tông, giúp ta triệt để bỏ đi nghi tâm của lão già Hà Sinh Mặc kia đối với ta. Sau đó, chính là thời điểm hành động."

Chương 32 : Thời cuộc

Chương 33: Thời cuộc

Một canh giờ sau, Nhạc Tâm Thiện rốt cục không run rẩy nữa.

Khiên Cơ Nghĩ đã hoàn toàn dung nhập thân thể hắn.

Từ thời khắc này, hắn đã vô pháp thoát khỏi Ninh Dạ chưởng khống.

Ninh Dạ đem một khối mộc bài giao cho Công Tôn Điệp: "Hắn liền giao cho ngươi."

Công Tôn Điệp cười duyên: "Khôi lỗi Vô Cấu đỉnh phong, thú vị thú vị! Lần này bổn cô nương hành tẩu thiên hạ, càng không cần sợ cái gì."

"Trước tiên làm chính sự." Ninh Dạ ngón tay chọc Công Tôn Điệp một thoáng.

"Biết rồi." Công Tôn Điệp tức giận phiên cái bạch nhãn: "Không phải là khiến Nhạc Tâm Thiện công kích Hắc Bạch Thần Cung, chính thức hiển lộ thân phận mình sao? Chuyện nhỏ."

Ninh Dạ vốn là đã không để ý thân phận của chính mình, thế nhưng Phong Đông Lâm cùng Cừu Bất Quân cầu xin, khiến Ninh Dạ thay đổi kế hoạch.

Nếu như thế, hắn nhất định phải một lần nữa bảo vệ thân phận, như vậy tội danh của Nhạc Tâm Thiện nhất định phải bị ngồi vững.

Từ giờ trở đi, những thương tổn Ninh Dạ tạo thành đối với Hắc Bạch Thần Cung kia, liền đều là Nhạc Tâm Thiện làm ra.

Mà đã có Nhạc Tâm Thiện cõng nồi, Ninh Dạ thậm chí không cần lo lắng Mộc Khôi Tông uy hiếp —— Mộc Khôi Tông hiện tại nếu lại nhảy ra nói Ninh Dạ là người của bọn hắn, chỉ có thể bị cho rằng là kế ly gián, Nhạc Tâm Thiện đều thừa nhận rồi, các ngươi lúc này còn khiêu cái gì? Ngược lại chỉ có thể chứng thực Mộc Khôi Tông đang kiêng kỵ Ninh Dạ, đề thăng địa vị của Ninh Dạ tại Hắc Bạch Thần Cung.

Muốn cứu Hắc Bạch Thần Cung, liền phải đối kháng Mộc Khôi Tông.

Vì vậy thoát khỏi khống chế của Mộc Khôi Tông là bước thứ nhất!

Tiếp sau đó chính là lôi kéo giúp đỡ.

Ninh Dạ quay đầu nói: "Lâm Lang."

Thân ảnh của Lâm Lang Thiên tâm bất cam tình bất nguyện xuất hiện, nhăn nhó nói: "Chuyện gì?"

Cô nàng này hiện tại là điển hình không dám gặp Ninh Dạ, mỗi lần vừa thấy hắn, liền tổng sẽ nhớ tới chưởng giáo giao phó, trong lòng chính là một trận loạn tung tùng phèo.

Ninh Dạ đến cũng không để ý, trực tiếp nói: "Ta muốn hợp tác với Phượng chưởng giáo, ngươi có thể giúp truyền lời không?"

Lâm Lang Thiên tiếp tục nhăn nhó: "Chưởng giáo nguyên bản liền là ý này, không biết ngươi muốn hợp tác ra sao."

Ninh Dạ nói: "Đầu tiên ta muốn trước tiên chưởng quản Hắc Bạch Thần Cung, đợi ta chấp chưởng đại quyền, Hắc Bạch Thần Cung sẽ chuyển hoán trận doanh, đứng về phía Vạn Hoa Cốc."

Lâm Lang Thiên liếc mắt nhìn hắn, đến không có bao nhiêu kỳ quái: "Thực lực tiến cảnh của ngươi mặc dù nhanh, nhưng chung quy chỉ là Vô Cấu, muốn trở thành chưởng giáo, vẫn còn có một đoạn khoảng cách đây."

Ninh Dạ cười nói: "Đem Hà Sinh Mặc giết không phải là xong rồi sao."

Diệt sát tồn tại đỉnh phong của tiên giới, Ninh Dạ lại nói nhẹ nhẹ nhàng nhàng.

Nhưng mà Lâm Lang Thiên đã không cảm thấy chấn động, nói: "Coi như như vậy, cũng còn có đám người Vệ Xuân Nguyên, Huyết Quỳ Tử, Vạn Thương Sinh."

Ninh Dạ lắc đầu: "Huyết Quỳ Tử, Vạn Thương Sinh đều là tiên giới tội nhân, không có tư cách thống lĩnh Hắc Bạch Thần Cung, ngược lại là Hắc Bạch Thần Cung nên vì ám tàng hai người này, cho thiên hạ một câu trả lời. Duy nhất có thể cân nhắc là Vệ Xuân Nguyên. Nhưng Vệ Xuân Nguyên là nguyên lão, chưa bao giờ lý sự, cơ bản sẽ không nhậm chức chưởng giáo."

Đối rất nhiều đại lão mà nói, làm chưởng giáo cũng không phải chuyện đáng giá theo đuổi, tu hành, thượng cầu thiên đạo mới là.

Ý nghĩa tồn tại duy nhất của các loại trưởng lão, nguyên lão chính là đưa đến tác dụng 'giá hải tử kim lương' (giá = khung chống, lương = cột), tại lúc môn phái có nguy chiến đấu.

Chỉ cần giải quyết Hà Sinh Mặc, Ninh Dạ mang đại thế mà cư, lại xác thực vì Hắc Bạch Thần Cung sinh tồn làm ra cống hiến, như vậy Vệ Xuân Nguyên cơ bản sẽ không phản đối.

Nói khó nghe hơn chút nữa, cho dù vào lúc ấy Vệ Xuân Nguyên biết Ninh Dạ chính là Bạch Vũ, nhưng chỉ cần Ninh Dạ bảo vệ Hắc Bạch Thần Cung, phỏng chừng Vệ Xuân Nguyên cũng không dám làm cái gì.

Đây là đại thế!

Xu hướng đại thế, đối thủ liền không thể không cúi đầu.

Lâm Lang Thiên thở dài: "Nếu ngươi đã cảm thấy được, vậy hẳn là được rồi. Vậy ngươi cụ thể muốn Vạn Hoa Cốc làm cái gì?"

"Giúp ta đối kháng áp lực đến từ Cực Chiến Đạo còn có Thánh Vương Các." Ninh Dạ thở dài một hơi.

Thời điểm ám toán Hắc Bạch Thần Cung là sảng khoái, hiện tại muốn đến phiên bản thân thu thập hỗn loạn, liền ngay cả Ninh Dạ kỳ thực đều cảm thấy đau đầu.

Ban đầu ta làm sao lại không nghĩ tới sẽ có một ngày đi tranh thủ cái vị trí chưởng giáo Hắc Bạch Thần Cung này đây?

Lâm Lang Thiên kinh ngạc: "Cực Chiến Đạo? Thánh Vương Các? Chẳng lẽ không phải là Mộc Khôi Tông sao?"

Ninh Dạ lắc đầu: "Ta chỉ cần các ngươi giúp ta giải quyết chuyện Quỳ Tử Vạn, Thương Sinh là được , còn Mộc Khôi Tông bên kia, ta tự có phương pháp ứng đối, liền không cần nhọc lòng."

Từ thiên ngoại thiên trở về, thời gian đảo mắt liền quá khứ ba ngày.

Trong ba ngày này, Mộc Khôi Tông đánh lén Hắc Bạch Thần Cung một chuyện cũng chính thức truyền khắp thiên hạ.

Tương tự truyền khắp thiên hạ còn có Huyết Quỳ Tử Vạn Thương Sinh một chuyện.

Vừa nghe đến Huyết Quỳ Tử cùng Vạn Thương Sinh thế mà tại Hắc Bạch Thần Cung, không ít môn phái cũng vì thế phẫn nộ.

Đặc biệt là Vạn Hoa Cốc.

Vạn Thương Sinh chính là đệ nhất thiên hạ đại dâm tặc, Vạn Hoa Cốc có không ít cô nương thụ làm hại. Tuy rằng thời gian quá lâu, nhưng năm đó tồn tại một nhóm người, bây giờ cũng trở thành Vạn Hoa Cốc trung lưu trụ cột.

Lưu Vân Tiên Tôn có cái sư muội nghe nói chính là bị Vạn Thương Sinh cưỡng gian rồi giết chết.

Mà bây giờ trong Cửu Thiên Huyền Nữ , nghe nói cũng có một vị thụ quá Vạn Thương Sinh vũ nhục.

Vì vậy việc này truyền ra, quần tình kích phẫn.

Mà một cái tin tức chấn kinh thiên hạ khác, liền là Nhạc Tâm Thiện phản bội chạy trốn.

Nghe được tin tức Hắc Bạch Thần Cung Đại Điện Thủ thế mà là ám tử của Mộc Khôi Tông, mọi người đều choáng váng rồi.

Tình huống gì vậy?

Đại Điện Thủ người thừa kế Chưởng giáo, thế mà là người của Mộc Khôi Tông?

Điều này không phải quá khôi hài rồi sao?

Liên tiếp tin tức thức tỉnh u mê, cũng làm cho vô số người kinh ngạc.

Nhưng mà mọi người không biết rằng, còn có một cái tin tức càng thêm làm người chấn kinh chính đang nổi lên.

Mà hiện tại Ninh Dạ đang nghĩ trăm phương ngàn kế chính là muốn tận khả năng đè xuống việc này.

* * *

Vạn Hoa Cốc.

Phượng Tiên Lung ngồi trên điện cao, dù bận vẫn ung dung uống trong miệng trà: "Thú vị, Ninh Dạ thế mà muốn trở thành chưởng giáo Hắc Bạch Thần Cung. Hắn thế mà không dự định tiêu diệt bọn họ?"

Bên cạnh Lưu Vân Tiên Tôn đều cười to nói: "Tu tiên bất quá ba mươi năm, liền muốn vị cực thiên hạ, đến là hảo dã tâm."

Lâm Lang Thiên không nhịn được nói: "Hắn cũng không nói hiện tại thượng vị, lại nói Hắc Bạch Thần Cung chưởng giáo chỉ có thể tính vị cực Mặc Châu, đảm đương không nổi thiên hạ."

Lưu Vân Tiên Tôn liền hung ác trừng nàng một chút: "Làm sao? Còn chưa xuất giá, liền bắt đầu giúp nam nhân của mình nói chuyện rồi?"

Lâm Lang Thiên sốt sắng: "Hắn không nói muốn ta, sư tỷ ngươi không nên nói bậy."

"Là hắn không muốn ngươi, hay là ngươi không muốn gả a?" Bên cạnh mấy vị Cửu Thiên Huyền Nữ liền đồng thời trêu đùa.

Lâm Lang Thiên gấp trực giậm chân.

Cũng may Phượng Tiên Lung nghiêm mặt nói: "Nói chính sự, không được đùa giỡn. Lâm Lang, yêu cầu Ninh Dạ đề xuất rất cổ quái, Mộc Khôi Tông bên kia đến cùng là chuyện gì?"

Lâm Lang Thiên nói: "Thật giống như có quan hệ cùng một kiện đại bí mật của Hắc Bạch Thần Cung, cụ thể ta lúc đó cũng không rõ lắm. Ngươi biết, ta tuy rằng xuất thủ phá giải che giấu của cái hỏa diễm kỳ quái kia, thế nhưng ta sợ bọn họ phát hiện, vì vậy khoảng cách xa, nhìn không chân thực."

"Ninh Dạ không có nói cho ngươi biết?"

Lâm Lang Thiên lắc đầu.

"Đồ vô dụng!" Mấy cái phụ nữ đồng thời mắng.

Lâm Lang Thiên chỉ cảm thấy ủy khuất cực kỳ.

Phượng Tiên Lung hừ nói: "Nhưng ngươi chí ít nghe được Âm Vô Cữu lên tiếng, đúng không? Xem ra bí mật này thực sự không phải là chuyện nhỏ, vậy mà khiến Ninh Dạ đều cảm thấy đau đầu, mới muốn chúng ta giúp hắn chia sẻ áp lực."

Lưu Vân Tiên Tôn đã nói: "Bất quá hắn không nói ra chân tướng, liền muốn lợi dụng Vạn Hoa Cốc ta, thật sự coi Vạn Hoa Cốc ta là dễ lừa sao?"

Lâm Lang Thiên lầm bầm: "Sợ là sợ nói cho các ngươi chân tướng, các ngươi liền muốn ngược lại áp chế Ninh Dạ."

"Ân?" Mọi người cùng nhau nhìn nàng.

Hiếm thấy Lâm Lang Thiên thế mà không rụt đầu, còn quật cường trả lời một câu: "Nguyên bản liền là như vậy a."

Phượng Tiên Lung cũng bật cười: "Nói cũng đúng. Nếu như thế, ngươi đi nói cho Ninh Dạ. Giúp hắn trụ vững Cực Chiến Đạo, Thánh Vương Các áp lực, cũng không phải là không thể, nhưng nếu đã hắn không nói với chúng ta chân tướng, chúng ta cũng chỉ có thể lượng sức mà làm. Mặt khác, hắn cũng cần vì chúng ta làm vài chuyện."

"Chuyện gì?" Lâm Lang Thiên hỏi.

"Thứ nhất, hắn nhất định phải giao ra Vạn Thương Sinh." Phượng Tiên Lung nói, mặt lộ vẻ hung sắc: "Tên khốn kiếp này tàn hại đệ tử Vạn Hoa Cốc ta, Vạn Hoa Cốc ta thề báo thù này. Điều kiện này, tuyệt đối không thể đàm luận, nhất định phải đồng ý!"

"Vâng!" Lâm Lang Thiên thống khổ đáp ứng, đều là nữ tính, Lâm Lang Thiên cũng là chống đỡ điểm ấy.

Phượng Tiên Lung nói: "Điều kiện thứ hai a. . ."

Nàng nhìn nhìn Lâm Lang Thiên, đột nhiên nở nụ cười: "Hắn phải cưới ngươi, khiến ngươi chính thức trở thành thê tử của hắn."

Chương 33 : Phiền phức tiếp sau đó (thượng)

Chương 34: Phiền phức tiếp sau đó (thượng)

Khi Phượng Tiên Lung đề xuất yêu cầu thì, xa cuối chân trời Ninh Dạ chính đang xử lý một đống lớn phiền phức sau khi chuyện Huyết Quỳ Tử, Vạn Thương Sinh truyền ra đưa tới.

Trên Thiên Nguyên Điện, Ninh Dạ cao tọa ở bên trung ương chủ tọa.

Liền tại ngày hôm qua, Ninh Dạ đã chính thức thông qua bổ nhiệm, trở thành một trong Thập Nhị Thiên Cương.

Chuyện này cũng không có gì, quy củ của Hắc Bạch Thần Cung, chỉ cần là Vô Cấu, liền tự động tấn thăng Thiên Cương chi vị.

So sánh ra, ngược lại là cao tọa trên Thiên Nguyên Điện càng thêm ý vị sâu xa.

Thiên Nguyên Điện chính là đại điện trên Thiên Nguyên chủ phong của Hắc Bạch Thần Cung.

Trên Thiên Nguyên Điện có hai cái chỗ ngồi, một cái là trung ương chủ tọa, đây là vị trí Chưởng Giáo.

Một cái là chếch tọa, đây là vị trí của Đại Điện Thủ, hành chức vụ đại quản lý.

Đại Điện Thủ chi danh, vì vậy mà đến.

Hà Sinh Mặc thân là Chưởng Giáo, xử lý chủ yếu là đại sự, rất nhiều thời điểm việc quan trọng trong Thần Cung, đều là do Đại Điện Thủ cùng Hắc Bạch lưỡng điện điện chủ phụ trách, nếu không làm sao lại xưng Đại Điện Thủ là Chưởng Giáo tương lai đây?

Giờ phút này Ninh Dạ an vị tại vị trí Đại Điện Thủ.

Đương nhiên, hắn còn chưa có trở thành Đại Điện Thủ.

Vừa mới thăng Thiên Cương, liền nhậm chức Đại Điện Thủ, về lý không hợp, trọng yếu nhất quá khứ những năm qua phát sinh nhiều chuyện như vậy, tuy rằng Nhạc Tâm Thiện đem nồi cõng đi rồi, thế nhưng nghi ngờ đối với Ninh Dạ vẫn chưa diệt hết.

Sở dĩ để hắn ngồi ở chỗ này, thực sự là bởi vì không ai có thể giải quyết cục diện trước mắt. Ngoại trừ Ninh Dạ, vẫn đúng là không ai dám tọa, cũng nguyện ý tọa cái vị trí này.

Bên dưới đại điện, đang ngồi ba nhóm người.

Phía trên bên trái một tên nam tử, râu đen mặt đỏ, y như Quan Nhị Gia.

Đây là Hồng Vân Lão Tổ, một trong Thất Sát của Hạo Thiên Môn, cũng là Vô Cấu cảnh đại năng, bất quá hiện tại tại trong mắt Ninh Dạ, Vô Cấu cảnh cũng không có gì to tát.

Phía trên bên phải một người, đầu giác tranh vanh, sau lưng cưa xích đuôi dài, hốc mắt không động, chính là Vô Mục Thiên Yêu.

Phía sau Vô Mục Thiên Yêu còn ngồi một người, lại là cái hán tử bụng bự như Di Lặc, đầy mặt tươi cười.

Người này là Vân Hải Sơn Nhân, nguyên bản là phái chủ một cái tiểu môn phái, nhưng tại trước đây không lâu vào Long Dương Phủ. Nghe nói để chứng minh trung tâm, hắn tự tay diệt hết trên dưới môn phái của bản thân. Nhưng mà ngươi như cùng hắn giao đàm, tất nhiên tổng là "Vâng vâng vâng" "Hảo hảo hảo", có cái bí danh, Khiếu Hảo Hảo Sơn Nhân.

Hạo Thiên Môn, Thái Âm Môn, Long Dương Phủ, ba phái thế lực toàn bộ tới, mục đích không hỏi cũng biết, tất nhiên là vì Huyết Quỳ Tử cùng Vạn Thương Sinh chi sự.

Huyết Quỳ Tử cùng Vạn Thương Sinh năm đó đắc tội thiên hạ các phái không ít người, các môn các phái hầu như đều không bỏ qua. Nhưng thời điểm phiền phức thật tới, đầu tiên tìm tới chính là minh hữu —— môn phái đối địch đối với điều này trái lại không để ý.

Đằng nào cũng là kẻ thù, đằng nào cũng đã khai chiến, thêm một cái kẻ thù bớt một cái kẻ thù cũng không quan trọng như vậy.

Vì vậy chuyện Huyết Quỳ Tử, Vạn Thương Sinh, chân chính cần bàn giao, chính là liên minh ba phái.

Thời khắc này Vô Mục Thiên Yêu đã trước tiên nói: "Hà chưởng giáo đâu? Vì sao hắn không thấy ra mặt, lại để cho ngươi cái mao đầu tiểu tử đến xử sự?"

Ninh Dạ cười nói: "Ninh Dạ tuy rằng tu tiên tư lịch còn thấp, nhưng bây giờ cũng đã là Thần Cung Thiên Cương, luận địa vị, cùng Lão Tổ ngang hàng, Lão Tổ nói như vậy, về lý không hợp a."

Vô Mục Thiên Yêu hừ một tiếng: "Vấn đề là ngươi có thể ra quyết định sao?"

"Vậy thì phải xem là cái quyết định gì."

"Đương nhiên là giao ra Huyết Quỷ Tử. Lão cẩu này năm đó giết sư huynh của ta, Hắc Bạch Thần Cung thế mà nặc tàng hắn, cách làm như vậy, không thể coi là hành vi của minh hữu a."

Ninh Dạ dù bận vẫn ung dung cầm lấy chén trà, dùng trà nắp giả vờ giả vịt gạt gạt mấy lần, đem bức trang đủ.

Năm đó đều là hắn tại dưới điện, người khác tại trên điện, người ta là ngồi quát hỏi, hắn đãi ngộ tốt nhất cũng là đứng nghe huấn, bây giờ cũng coi như là một khi đắc chí, tuy rằng nhắc nhở bản thân không nên kiêu ngạo, nhưng bức này nên trang còn phải trang.

Vừa du nhiên phiết trà, vừa thuận miệng nói: "Huyết Quỷ Tử năm đó xuất thân Ma Môn, muốn nói giết người, đúng là giết không ít. Sau đó hắn hoàn toàn tỉnh ngộ, bỏ xuống đồ đao, các vị cần gì phải bước bước tương bức? Lại nói, chúng ta tu tiên chi nhân, trên tay người nào mà không có điểm sát nghiệt đây?"

Vô Mục Thiên Yêu hừ nói: "Vậy cũng phải xem giết chính là ai chứ? Huyết Quỷ Tử sát nghiệt quá nặng, trước sau tàn sát Thái Âm Môn ta 124 tên đệ tử, trong đó còn bao gồm một vị sư thúc của ta, thù này không đội trời chung!"

"124 tên cũng coi như nhiều?" Ninh Dạ xem thường: "Năm đó Thái Âm môn hạ Huyết Nguyên Thiên Yêu, vì tu Huyết Sát, đồ nhất trấn chi dân. Nếu như ta nhớ không nhầm, trấn kia thật giống như cũng là địa giới Mặc Châu ta chứ?"

Vô Mục Thiên Yêu vỗ bàn đứng dậy: "Phong Diệp Trấn khi đó còn chưa thuộc về Mặc Châu!"

"Huyết Quỳ Tử khi đó cũng chưa thuộc về Thần Cung." Ninh Dạ trả lời. Hắn cười lạnh: "Đúng rồi, mặc kệ là Huyết Nguyên Thiên Yêu, còn có Hắc Vô Thường, Bạch Quỷ, Ngô Sở Kinh Thạch Kiếm... Những người này, trong tay cũng đã có Mặc Châu nhân chi huyết chứ? Thật giống cũng có tính mệnh của không ít Hắc Bạch Thần Cung chi nhân."

Các phái tuy là minh hữu, nhưng môn hạ hành tẩu thế gian, lại sao có đạo lý không nhuốm máu?

Thật muốn tính nợ cũ, từng cái từng cái kỳ thực đều có thể tìm ra tra đến.

Chỉ bất quá vấn đề của Huyết Quỳ Tử không ở chỗ giết qua người của minh hữu, mà ở chỗ hắn giết quá nhiều, cấp bậc quá cao, quá điểm mấu chốt liền không thể nhịn được nữa!

Nhưng điểm mấu chốt thứ này, còn không phải miệng người hai miếng da, tùy ngươi nói thế nào sao?

Dù sao các phái ai cũng sẽ không nói: Đến, vạch cái ranh giới, cấp bậc này trở xuống ngươi tùy tiện giết.

Chuyện này không có khả năng, điểm mấu chốt cũng vì vậy mà mơ hồ, rất nhiều chuyện liền không dễ nói rồi.

Vô Mục Thiên Yêu phẫn nộ, chính định nói nữa, Ninh Dạ lại nói: "Bất quá những thứ này đều là chuyện rất xa. Ngược lại là có một chuyện, rất gần! Gần vô cùng! Đến là cần Thái Âm Môn cho Hắc Bạch Thần Cung ta một câu trả lời."

Vô Mục Thiên Yêu ngẩn ra, nhạy cảm ý thức được không đúng.

Quả nhiên Ninh Dạ đã nói: "Năm đó Giám Sát đường chủ Lạc Cầu Chân của bản phái, đột nhiên tao ngộ tập kích. Bản phái chưởng giáo lại là tận mắt nhìn thấy, kẻ ra tay... La Minh Hiên!"

Mẹ nó!

Liền biết là như vậy.

Vô Mục Thiên Yêu trong lòng tức giận mắng to.

Lạc Cầu Chân chi sự, Thái Âm Môn đúng là tự biết đuối lý.

Mấu chốt nhất chính là, chính bọn hắn kỳ thực cũng không biết lúc trước đến cùng xảy ra chuyện gì.

Tin tức duy nhất đạt được chính là, La Minh Hiên thế mà không có nghe theo mệnh lệnh, tự thân truy sát Lạc Cầu Chân, kết quả giống như còn không thành công. Lạc Cầu Chân chết sống cho tới nay không rõ, ngược lại là La Minh Hiên bản thân ngỏm rồi.

Cho tới Tân Tiểu Diệp, thật ngại quá, sự xuất hiện của nàng căn bản không người biết, ai cũng không rõ ràng Tân Tiểu Diệp có mặt, tự nhiên cũng không thể nào tra lên.

Vì vậy việc này đừng nói tại Hắc Bạch Thần Cung là huyền án, chính là tại Thái Âm Môn cũng là huyền án.

Chỉ bất quá Thái Âm Môn trong lòng có quỷ, chuyện Đông Phong Quan không thể tiết lộ, vì vậy chỉ có thể cường hành đè xuống.

Vốn là việc này đáng lẽ đã qua, nhưng hiện tại Ninh Dạ lại chủ động nhắc tới, Vô Mục Thiên Yêu bắt đầu bồn chồn trong lòng.

Quả nhiên Ninh Dạ đã nói: "Về Lạc đường chủ chi sự, ta một mạch nghi hoặc trong lòng. Đang định phái người đi Đông Phong Quan, hảo hảo tra một chút..."

Lúc hắn nói lời này, tại trên ba chữ "Đông Phong Quan" đặc biệt nhấn mạnh một ít.

Nghe nói như thế, Vô Mục Thiên Yêu trong lòng lại là nhảy một cái.

"Bất quá a..." Ninh Dạ tiếp tục nói: "Kỳ thực, ta là không hy vọng tra ra cái gì. Dù sao việc này dính đến quan hệ hai phái. Kỳ thực, mọi người đều là tu tiên trung nhân, ai mà không có chút nhu cầu? Có một số việc, mở một con mắt, nhắm một con mắt, đối với mọi người đều tốt, Thiên Yêu ngài nói có phải không?"

Vô Mục Thiên Yêu nhất thời không nói gì.

Hắn đột nhiên có loại cảm giác, chính là Ninh Dạ thật giống đã biết tin tức Đông Phong Quan.

Nói cách khác, Ninh Dạ đang ám chỉ hắn, nếu như Thái Âm Môn không theo đuổi chuyện Huyết Quỷ Tử nữa, vậy Hắc Bạch Thần Cung cũng sẽ không truy cứu Đông Phong Quan chi sự?

Nghĩ tới đây, Vô Mục Thiên Yêu lập tức bình tĩnh lại.

Hắn gật gật đầu, sau đó mặt già nở rộ hoa cúc: "Ha ha, Ninh công tử quả nhiên không hổ là thiên tài vạn năm khó gặp một lần, không chỉ tu tiên tư chất tốt, chính là tâm tư này cũng không ai sánh bằng. Ngươi nói đúng, kỳ thực đều là chuyện đã qua, có một số việc, là không đáng đeo đuổi mãi."

"Đúng vậy!" Ninh Dạ tiếu mị mị gật đầu.

Vừa nghĩ tới bản thân thế mà dùng chuyện Đông Phong Quan ngược lại uy hiếp Thái Âm Môn, bản thân Ninh Dạ cũng muốn cười nở hoa rồi.

Nếu như lão già này biết Đông Phong Quan chi sự từ đầu tới đuôi đều là tác phẩm của mình... Vẻ mặt hẳn là rất đặc sắc.

Không tệ, không tệ, ha ha, ha ha!

Ninh Dạ đã tại trong lòng cười to ba tiếng.

PS: Tồn cảo không nhiều rồi, tháng sau khôi phục hai chương.

Chương 34 : Phiền phức tiếp sau đó (hạ)

Chương 35: Phiền phức tiếp sau đó (hạ)

Giải quyết xong Thái Âm Môn, Ninh Dạ chuyển nhìn hướng Vân Hải Sơn Nhân.

Vân Hải Sơn Nhân đầy mặt mỉm cười: "Ninh công tử quả nhiên răng miệng linh lợi, Kim Lương bội phục, bội phục."

Ninh Dạ chán ghét ngụy quân tử này, trực tiếp nói: "Ngươi là vì Vạn Thương Sinh mà đến?"

Vân Hải Sơn Nhân gật đầu: "Đúng vậy."

Huyết Quỳ Tử cùng Vạn Thương Sinh chính là hai cái gây sự tinh, lôi ra một đống phiền phức, thế nhưng trọng điểm lại có sự khác biệt.

Tỷ như Thái Âm Môn đối với Vạn Thương Sinh liền không lưu ý như vậy.

Bởi vì Thái Âm Môn đa phần là bán yêu, Vạn Thương Sinh mặc dù háo sắc, nhưng vẫn là có điểm mấu chốt của bản thân, đối với những mặt hàng bán nhân bán yêu kia không có hứng thú, ngẫu nhiên có mấy cái có thể xúc động hứng thú của hắn, cũng không cần hắn cưỡng ép, nhân gia tự mình liền cám dỗ lên rồi —— có thật nhiều yêu thiên tính kỳ dâm, đối với loại người như Vạn Thương

Sinh thậm chí là chủ động khát cầu.

Vì vậy Vạn Thương Sinh rất nhanh liền phát hiện bản thân tại Thái Âm Môn không tìm được vui, ngược lại khả năng bị người khác tìm vui, cũng ngay lập tức chạy trốn.

Long Dương Phủ lại là bất đồng.

Long Dương Phủ là một cái môn phái nhân số tu tiên tối đa, hơn nữa là vì mở rộng, ngưỡng cửa cực thấp.

Số lượng nhân khẩu lớn rồi, mỹ nữ cũng liền nhiều.

Vì vậy Vạn Thương Sinh tại Long Dương Phủ đến là rất tác nghiệt một phen, trình độ tác nghiệt đại khái cũng chỉ đứng sau Vạn Hoa Cốc.

Bất quá Long Dương Phủ làm môn phái mới gia nhập liên minh, tại trong tứ phái liên minh địa vị thấp nhất, lại thêm Hàn Cực Bí Cảnh nhất chiến, thụ tổn trọng đại, coi như Hắc Bạch Thần Cung chết mất hai cái Niết Bàn, thế lực vẫn mạnh hơn bọn họ.

Vì vậy Hắc Bạch Thần Cung tối không lo lắng trái lại là Long Dương Phủ.

Nhưng Ninh Dạ lại không nghĩ như vậy.

Hắn biết rõ bản thân sắp sửa phải đối diện chính là cái gì, vì vậy mồm miệng nhúc nhích, lại là trực tiếp truyền âm cho Vân Hải Sơn Nhân.

Vân Hải Sơn Nhân nghe ngạc nhiên, chung quy nói: "Ta biết rồi, nếu như thế, ta liền sẽ trở lại bẩm báo. Bất quá Huyết Quỳ Tử. . ."

Huyết Quỳ Tử năm đó cũng là tại Long Dương Phủ tạo không ít sát nghiệt.

Ninh Dạ nói: "Biết đủ thường hạnh phúc."

Vân Hải Sơn Nhân cười bồi: "Nói đúng lắm, nói đúng lắm."

Thế mà cũng không tiếp tục nói chuyện.

Thấy Vân Hải Sơn Nhân không nói nữa, Ninh Dạ nói: "Nói như vậy, mọi người đều không có vấn đề gì?"

Hồng Vân Lão Tổ hừ nói: "Ninh Dạ, ngươi cũng quá không coi ai ra gì chứ? Làm sao? Hạo Thiên Môn ta liền như thế không đặt ở trong mắt Ninh Dạ ngươi?"

Ninh Dạ cười nói: "Hồng Vân Lão Tổ, không phải ta không đem Hạo Thiên Môn để ở trong mắt, mà là Huyết Quỳ Tử một chuyện, ta không cần thiết cùng ngươi đàm luận."

"Ân? Vậy ngươi muốn cùng ai đàm luận?" Hồng Vân Lão Tổ cả giận nói.

"Tự nhiên là cùng ta đàm luận." Bên ngoài một cái thanh âm đã truyền đến.

Theo thanh âm này, trên đại điện đã xuất hiện một người.

Đông Đỉnh Tăng Hiển Sơn.

"Sư thúc!" Hồng Vân Lão Tổ liền vội vàng đứng lên thi lễ, liền ngay cả Vô Mục Thiên Yêu cùng Vân Hải Thượng Nhân cũng liền vội hành lễ.

Tăng Hiển Sơn dửng dưng vung tay lên: "Huyết Quỳ Tử chi sự, tại trước khi các ngươi tới, ta liền đã cùng Ninh Dạ, Hà Sinh Mặc nói qua. Việc này Hắc Bạch Thần Cung tự sẽ bồi thường, bọn ngươi liền không cần tính toán."

"Bồi thường?" Hồng Vân Lão Tổ ngạc nhiên: "Sư thúc, Huyết Quỳ Tử năm đó đã giết không ít người của bản môn a!"

Tăng Hiển Sơn trừng lớn mắt: "Ta không biết sao? Cần ngươi tới nhắc nhở? Chỉ là đó cũng đã là chuyện đã qua, người chết không thể phục sinh, đều là người mình, hà tất lại tính toán chi li. Lại nói ta cũng vừa nói rồi, Hắc Bạch Thần Cung đã có bồi thường."

Đệt!

Bồi thường kia đều rơi vào trong tay ngươi chứ? Hồng Vân Lão Tổ trong lòng thầm mắng.

Nhưng mà hắn là Niết Bàn, là đại năng, đại năng nhận hối lộ, thiên kinh địa nghĩa.

Đừng nói Hồng Vân Lão Tổ vô pháp, coi như chưởng giáo Thịnh Thiên Liễu cũng không làm gì được hắn.

Kỳ thực Ninh Dạ cũng là không cách nào. Hạo Thiên Môn hắn không có nhược điểm gì, chỉ có thể dùng Tăng Hiển Sơn đến cõng nồi.

Cùng lắm quay đầu lại cho hắn chút bảo vật, để hắn trở lại bàn giao.

"Vậy. . . Vạn Thương Sinh kia đây?" Hồng Vân vẫn không cam lòng.

Vạn Thương Sinh năm đó tại Hạo Thiên Môn cũng là tạo không ít nghiệt.

Tăng Hiển Sơn cả giận nói: "Bảo ngươi đừng hỏi nhiều như vậy, ngươi còn hỏi? Việc này đến lúc tự sẽ có dặn dò!"

Hắn nắm thân phận ép người, Hồng Vân Lão Tổ cũng là bất đắc dĩ, chỉ có thể hung ác trừng Ninh Dạ một cái.

Hữu tâm hỏi lão nhân gia ngài khi nào về Hạo Thiên Môn, nhưng ngẫm lại lão gia hoả tỳ khí, hơn nửa lại là một trận quát mắng, không chừng còn sẽ đánh, cũng không dám hỏi nhiều, chỉ có thể vẩy tay áo, trường thân nói: "Nếu như thế, sư điệt hiện tại liền trở lại hướng chưởng giáo phục mệnh."

Hắn cũng là có tỳ khí, không chờ Tăng Hiển Sơn lên tiếng, càng là liền như thế đi rồi.

Thấy hắn rời khỏi, Ninh Dạ nhìn hướng Vô Mục Thiên Yêu.

Vô Mục Thiên Yêu cười hắc hắc: "Nếu như thế, bản yêu cũng chỉ đành liền như thế trở lại hướng môn chủ phục mệnh. Vân Hải, ngươi đây?"

Vân Hải Sơn Nhân kia cười hi hi nói: "Ta lại là còn muốn lưu lại mấy ngày."

Vô Mục Thiên Yêu hừ một tiếng, cũng không nói cái gì, trực tiếp hóa thành một đạo ánh sáng độn đi.

Thấy bọn họ đều đi, Ninh Dạ thở ra một hơi, nói: "Người đâu, mang Sơn Nhân đi khách điện nghỉ ngơi."

Tự có đệ tử dẫn Vân Hải Sơn Nhân rời đi.

Trên đại điện, rốt cục khôi phục yên tĩnh.

Ninh Dạ tĩnh tư không nói.

Tăng Hiển Sơn cũng ngồi ở nơi đó không nói lời nào.

Tình hình thế mà tại một khắc này trở nên quỷ dị lên.

Chốc lát, Ninh Dạ đột nhiên nói: "Nếu như đã đến, có vấn đề gì, liền hỏi đi, hà tất lại giấu giấu diếm diếm."

Theo lời nói này, sau điện trụ đã xuất hiện một người.

Chính là Vạn Thương Sinh.

Hắn sắc mặt khó coi, trực tiếp nói: "Có phải là ngươi đã đáp ứng Vân Hải, đem lão phu giao ra? Dùng đầu của lão phu, để đổi bình an của Hắc Bạch Thần Cung?"

Vạn Thương Sinh rất rõ ràng tình huống bây giờ.

Thân phận của hai người bọn hắn, vốn là phiền phức, nhưng cũng không phải phiền phức. Then chốt chính là ở nếu như chỉ là chuyện hai người bọn họ, Hắc Bạch Thần Cung còn có thể gánh được. Chính bởi vậy, lúc Mộc Khôi Tông đánh đến, Huyết Quỳ Tử cùng Vạn Thương Sinh mới xuất thủ. Đối với bọn họ mà nói, như vậy cố nhiên sẽ có phiền phức, nhưng còn không đến mức vô pháp ứng đối.

Vấn đề xuất hiện ở thánh nhân chi sự.

Thánh nhân chi sự lúc nào cũng có thể truyền ra, một khi truyền ra, Hắc Bạch Thần Cung nguy rồi.

Dưới tình huống này, Hắc Bạch Thần Cung tuyệt đối không thể cùng mấy cái minh hữu trọng yếu khác xuất hiện vấn đề, nếu như cứng rắn giải quyết, như vậy quá nửa chính là kết quả bị quần khởi công kích.

Vì vậy Huyết Quỳ Tử cùng Vạn Thương Sinh đều đã đoán được, dưới loại cục diện này, Hắc Bạch Thần Cung rất có thể sẽ chặt tay cầu sinh, giao ra Huyết Quỳ Tử, Vạn Thương Sinh, để cầu tự vệ.

Nhưng mà sự tình đến một bước này, bọn họ cũng đã không còn lựa chọn nào khác —— rời khỏi Hắc Bạch Thần Cung, bọn họ có thể đi chỗ nào?

Vì vậy kỳ vọng duy nhất của bọn họ, chính là Hắc Bạch Thần Cung tại sau khi mất đi hai vị Niết Bàn, sẽ suy xét vấn đề chiến lực, không vất bỏ bọn họ.

Nhưng kỳ vọng này, tại sau khi Ninh Dạ cùng Vân Hải đàm luận, Vạn Thương Sinh phát hiện huyền rồi.

Hắn phát hiện cách làm của Ninh Dạ thế mà rất có thể là bảo vệ Huyết Quỳ Tử mà quăng bản thân.

Mẹ nó!

Tại sao lại là như vậy?

Tại sao lại là vứt bỏ mình?

Rõ ràng Huyết Quỳ Tử đắc tội người càng nhiều a!

Bản thân tốt xấu còn không mấy đắc tội Thái Âm Môn đây, Huyết Quỳ Tử lại là hết thảy đại phái một cái không sót toàn bộ đều đắc tội a!

Hắn phẫn nộ trong lòng, khó tự kiềm chế, sự kích động càng là lộ rõ trên mặt.

Một khắc đó hắn thậm chí tâm khởi sát niệm, thực sự không được, liền lập tức giết tiểu tử này, sau đó chạy tới chỗ nào thì tới đi.

Sau đó hắn liền nghe thấy Ninh Dạ nói: "Ngươi đoán đúng phân nửa."

Chương 35 : Kéo

Chương 36: Kéo

Một nửa?

Một nửa là có ý gì?

Vạn Thương Sinh không hiểu.

Ninh Dạ đã nói: "Vạn trưởng lão, đầu tiên ngươi phải hiểu một chuyện, Ninh Dạ ta chỉ là tạm thay chưởng giáo ở đây cùng ba phái đàm phán, bản thân ta, cũng không thể làm chủ Hắc Bạch Thần Cung."

Vạn Thương Sinh ngẩn ra, biết nói vậy cũng là không sai.

Ninh Dạ sở dĩ xuất hiện ở đây, nói trắng ra vẫn là Hà Sinh Mặc đang trốn việc.

Hắn không muốn cùng ba phái trở mặt, lại không biết nên xử lý như thế nào, lúc này Ninh Dạ nói ta đến, ta chỉ là tiểu bối, nếu ta làm hỏng rồi, ngài còn có thể đi ra thu thập hỗn loạn, Hà Sinh Mặc cảm thấy lời ấy có lý, liền thẳng thắn giao cho hắn.

Nhưng thực tế Ninh Dạ nếu thật làm quyết định gì, vẫn cần đám người Hà Sinh Mặc gật đầu mới được.

Huyết Quỳ Tử cùng Vạn Thương Sinh tuy rằng tại Hắc Bạch Thần Cung không quản sự, nhưng tốt xấu là Niết Bàn. Bây giờ Lôi Trường Sinh, Khương Hồng Hào đã chết, vô hình trung hai người này vừa là họa chi nguyên, vừa là thiên trụ chống đỡ, đối với sự tình của Hắc Bạch Thần Cung cũng là có lực ảnh hưởng.

Ninh Dạ dưới tình huống này, làm sao có khả năng dễ dàng đem Vạn Thương Sinh giao ra?

Đây hẳn chính là một nửa Ninh Dạ nói.

Vạn Thương Sinh nói: "Nhưng ngươi lại là ủng hộ đem ta giao ra, đúng không?"

"Đúng vậy!" Ninh Dạ thế mà thẳng thắn thừa nhận.

"Hỗn trướng!" Vạn Thương Sinh tức giận liền muốn một chưởng đập chết Ninh Dạ, chỉ là Tăng Hiển Sơn đã xuất thủ, một cỗ nhu hòa chi phong áp chế lại khí diễm hắn bốc lên, Tăng Hiển Sơn nói: "Vạn huynh sao không nghe Ninh Dạ nói tiếp?"

"Còn có cái gì có thể nói? Tiểu súc sinh mà dám bán lão tử, lão tử là kẻ đầu tiên muốn hắn chết!" Vạn Thương Sinh mắng.

Ninh Dạ trực tiếp nói: "Ta nếu không bán ngươi, toàn bộ Hắc Bạch Thần Cung đều nguy trong sớm tối."

Hắn nói dựng lên ba ngón tay: "Thế cục trước mắt, không ngoài ba trường hợp. Một là Hắc Bạch Thần Cung chết không cúi đầu, thế nhưng Mộc Khôi Tông biết bí mật thánh hỏa, tứ phái nội bộ cắt rời, tất cho ngoại phái thừa cơ mà vào, đến lúc đó cục diện khả năng là bảy đại phái vây công Cửu Cung Sơn."

Vạn Thương Sinh hừ nói: "Bọn họ sẽ không đâu, Hắc Bạch Thần Cung như xong đời, ba phái khác cũng khó tự lo thân mình."

Ninh Dạ lắc đầu: "Đạo lý người người đều hiểu, nhưng không phải người người đều làm. Nếu như kháo giảng đạo lý liền có thể hành khắp thiên hạ, mọi người còn tu tiên làm gì?"

Vạn Thương Sinh nhất trệ.

Xác thực như vậy.

Hắn năm đó thời điểm làm những việc ác kia, chẳng lẽ không biết hậu quả?

Nhưng không phải vẫn là làm?

Tại sao?

Lúc đó sảng khoái a!

Lúc đó sảng khoái liền đủ rồi, nào suy nghĩ nhiều chuyện về sau như vậy. Như phải trông trước trông sau, cần gì tu tiên, đây có lẽ là chuẩn tắc tu tiên giới người người yên lặng thừa hành.

Ninh Dạ đã tiếp tục nói: "Loại tình huống thứ hai, chính là Hắc Bạch Thần Cung ta đem hai vị giao ra, nhưng loại kết quả này, cũng không thể thay đổi Mộc Khôi Tông hành động chi sự, ngược lại là Hắc Bạch Thần Cung ta bởi vậy thống thất giúp đỡ, đối diện cường địch, càng không còn sức đánh trả."

Lời này khiến Vạn Thương Sinh trong lòng thoải mái rất nhiều, hừ nói: "Ngươi biết là tốt rồi."

Ninh Dạ tiếp tục: "Loai tình huống thứ ba, kỳ thực chính là loại tình huống thứ hai kéo dài. Hắc Bạch Thần Cung muốn giao ra hai vị trưởng lão, hai vị trưởng lão thề sống chết không theo, giết ra Hắc Bạch Thần Cung. Từ nay về sau, hai vị trưởng lão lưu lạc thiên nhai, cố nhiên khó có kết quả tốt, Hắc Bạch Thần Cung cũng vẫn như cũ không đạt được kết cục tốt gì."

Lần này liền Huyết Quỳ Tử đều đã xuất hiện: "Ngươi đến là nghĩ rất rõ ràng a."

Ninh Dạ cười nói: "Ba loại kết quả này, đều không phải kết quả tốt, ta đều không muốn, vì vậy ta chỉ có thể tận lực tranh thủ loại kết quả thứ tư."

"Bảo vệ ta? Xá vạn huynh?" Huyết Quỳ Tử nhíu mày hỏi.

Cho dù trong biểu hiện lúc trước, Ninh Dạ toát ra ý tứ bảo vệ Huyết Quỳ Tử, nhưng Huyết Quỳ Tử cũng không có thật cao hứng.

Một mặt những năm này hắn cùng Vạn Thương Sinh đồng mệnh tương liên, sớm thành bạn thân, mặt khác hắn cũng có ý nghĩ của chính mình. Liệu cách làm của Ninh Dạ, kỳ thực có phải là đang cắt rời bọn họ hay không? Trước tiên vứt bỏ Vạn Thương Sinh, lại vứt bỏ bản thân? Mục đích chính là vì hạ thấp trình độ phản kháng? Đợi Vạn Thương Sinh xong đời, bản thân lại muốn phản kháng, sợ sẽ càng khó.

Loại tâm thái này, khiến cho Huyết Quỳ Tử cũng không hy vọng Vạn Thương Sinh trở thành đối tượng bị vứt bỏ.

Ninh Dạ lắc đầu: "Không, là kéo dài."

"Kéo dài?" Huyết Quỳ Tử, Vạn Thương Sinh đồng thanh hỏi.

Ninh Dạ vung ống tay áo lên: "Tọa!"

Huyết Quỳ Tử, Vạn Thương Sinh không hẹn mà cùng ngồi xuống tại phía dưới Ninh Dạ.

Tuy rằng luận thực lực địa vị bọn họ cao hơn Ninh Dạ, nhưng thời khắc này, bọn họ nhưng đã bắt đầu bị Ninh Dạ nắm mũi dẫn đi.

Nhìn thấy đã nắm giữ quyền chủ động nói chuyện, Ninh Dạ lúc này mới nói: "Thời gian kỳ thực là một vị lương dược. Rất nhiều chuyện, nếu như ngươi lúc đó không thể giải quyết, đặt đó một cái, theo thời gian chuyển dời, ngươi sẽ phát hiện, những vấn đề nguyên bản lớn kia, sẽ tại trong năm tháng trôi qua, dần dần bị hao mòn thành vấn đề nhỏ."

Vạn Thương Sinh hừ một tiếng: "Lão tử ẩn cư tám trăm năm, cừu hận của đám gia hỏa kia cũng chưa chắc đã nhỏ."

Ninh Dạ lắc đầu: "Điểm này tiền bối ngài lại là sai rồi. Bọn họ sở dĩ phẫn nộ, không chỉ có là bởi vì hai vị, càng là bởi vì Hắc Bạch Thần Cung ẩn giấu, là bởi vì bọn họ phát hiện nguyên lai các ngươi không có chết, nhận thức trước đây tao ngộ lật đổ, lại thêm một điểm bán đứng nho nhỏ của minh hữu, các loại tâm tình phẫn nộ xoắn xuýt cùng nhau, do đó sản sinh phẫn nộ tâm lý."

Lời này nói mọi người sững sững sờ sờ, nhưng cẩn thận ngẫm lại, giống như vẫn thật là cái lý như thế?

Phẫn nộ cũng là có thời hạn.

Nói đến kẻ ác, ai còn có thể so với Dương Chí Thiện càng ác?

Thế nhưng tại sao Ninh Dạ một câu 'đại cục làm trọng', Hắc Bạch Thần Cung liền bỏ qua hắn?

Thật sự thuần là bởi vì đại cục sao?

Không phải, nguyên nhân càng nhiều là, đối với Dương Chí Thiện đã không có hận.

Xác thực nói, là không có tình cảm kích động hận.

Hàng này là cái kẻ thù, có cơ hội liền giết chết hắn, nhưng tội gì mỗi ngày đối với hắn ngày nhớ đêm mong, đêm không chợp mắt.

Cừu hận to lớn mấy, cũng tại trong thời gian biến mất, thay thế chính là trách nhiệm cùng lý trí.

Gặp mặt, có thể giết tự nhiên là sẽ giết, không thích hợp giết, vậy thì liền chờ một chút.

Bởi vì vào lúc này lý trí chiếm cứ cao điểm, hành vi liền không kích động nữa.

Cho nên đối với Dương Chí Thiện, mọi người là truy sát mà không kích động.

Ninh Dạ biết rõ các phái tại sau khi biết Huyết Quỳ Tử, Vạn Thương Sinh còn sống, lửa giận trong nháy mắt điểm nhiên, lúc này làm quyết định gì cũng có khả năng.

Dưới tình huống này đàm phán với bọn hắn là không có ý nghĩa, trọng yếu nhất chính là kéo dài thời gian.

Thời gian dài ra, sau khi lửa giận dần dần bình tĩnh, lý trí lại chiếm thượng phong, mọi người lại bàn, ít nhất so với hiện tại phải dễ đàm luận hơn nhiều.

Huyết Quỳ Tử đã minh bạch ý tứ Ninh Dạ, nhưng hắn còn không hiểu: "Vì vậy ngươi cố ý nguyện ý đàm luận Vạn huynh chi sự? Ngươi là đang cố ý đối ngoại tạo thành ảo giác Hắc Bạch Thần Cung ta nội bộ ý kiến không thống nhất, từ đó kéo dài?"

Ninh Dạ gật gật đầu: "Đúng vậy. Chưởng giáo không tiện tỏ thái độ, Ninh Dạ ta đến biểu hiện. Đến lúc đó ta sẽ kiên trì yêu cầu giao ra Vạn trưởng lão, mà những người khác sẽ phản đối. Bọn họ nhìn thấy hi vọng, liền sẽ cho chúng ta thời gian hạ quyết định. Niết Bàn chi sự, quốc chi đại sự, kéo cái ba năm bảy tám năm đều rất bình thường. Chúng ta trước tiên đem sự tình làm thành cương cục, mới thuận tiện chuyện tiếp sau đó."

Huyết Quỳ Tử hừ nói: "Chỉ bằng ngươi còn chưa có tư cách tại nội bộ Thần Cung thành cương cục chứ?"

Vạn Thương Sinh thì hỏi: "Vì sao là ta?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Đây là hai vấn đề. Ta trước trả lời vấn đề của Vạn trưởng lão. Sở dĩ muốn xá ngươi mà bảo vệ Huyết trưởng lão, là bởi vì có một cái môn phái sẽ không bỏ qua ngươi, mà ta nhất định phải lôi kéo bọn họ."

Vạn Thương Sinh đã minh bạch: "Vạn Hoa Cốc?"

Ninh Dạ gật đầu.

"Đúng."

"Vạn Hoa Cốc vốn là môn phái đối đầu, cái nhóm đàn bà này làm sao cần lôi kéo?" Vạn Thương Sinh hừ nói, sau đó lại vẫn liếm môi: "Bất quá cái đám đàn bà này tư vị quả thật không tệ."

Hàng này đến hiện tại còn không hết lòng gian, trong lòng Ninh Dạ thầm hừ, trong miệng vẫn như cũ tiếu mị mị nói: "Tự nhiên là bởi vì ta muốn đi sứ Mộc Khôi Tông."

"Đi sứ Mộc Khôi Tông?" Chúng nhân kinh hãi.

"Đúng, đi sứ Mộc Khôi Tông." Ninh Dạ nói rất khẳng định: "Bí mật thánh hỏa mới là phiền toái lớn. Nếu như giải quyết vấn đề Mộc Khôi Tông, vấn đề hai vị, liền nhẹ nhàng giải quyết. Nhưng nếu như vấn đề Mộc Khôi Tông giải quyết không được, vậy thì vấn đề hai vị cũng chỉ là cái bắt đầu, đến lúc đó Hắc Bạch Thần Cung ta tao ngộ nguy cơ, dưới tổ lật, hai vị khó làm trứng lành."

Nói Ninh Dạ nhìn hướng Huyết Quỳ Tử: "Huyết trưởng lão không phải nói ta không có tư cách tại trong Thần Cung hình thành cương cục sao? Then chốt liền ở đây. Nhạc Tâm Thiện đã phản bội chạy trốn, Hắc Bạch Thần Cung không thể không có Đại Điện Thủ. Mà muốn đàm phán cùng Mộc Khôi Tông, không có đủ thân phận cũng không được. Cái vị trí Đại Điện Thủ này, đến là có thể đồng thời thỏa mãn điều kiện tại mấy phương diện."

Nghe nói như thế, hai người rốt cục đột nhiên đại ngộ, đồng thời kêu lên: "Ngươi muốn làm Đại Điện Thủ?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Ta hiện tại tọa, chính là vị trí Đại Điện Thủ."

Chương 36 : Nghênh tiếp (thượng)

Chương 37: Nghênh tiếp (thượng)

Kế hoạch của Ninh Dạ chấn cho chúng nhân nhất thời choáng váng.

Huyết Quỳ Tử nuốt ngụm nước bọt: "Ngươi vừa mới tấn thăng vị trí Thiên Cương, đảo mắt liền thành Đại Điện Thủ, thăng này. . . Cũng quá nhanh đi?"

Lần này, Ninh Dạ nhưng không giải thích.

Hắn nhàn nhạt nói: "Ta chỉ là đưa ra phương án giải quyết vấn đề, có tiếp thu hay không, phải xem ý của Chưởng Giáo, Vệ nguyên lão, còn có hai vị trưởng lão. Cái vị trí Đại Điện Thủ này tuy rằng thơm, nhưng hiện tại cũng phỏng tay cực kì, ai muốn ngồi, người đó liền tới ngồi, Ninh Dạ ta không tranh."

Đệt!

Mọi người cùng nhau thầm mắng trong lòng.

Ngươi nói là không tranh, nhưng vấn đề là hiện tại trừ ngươi ra, thật giống thật sự không còn ai dám tiếp cái chiếu này.

Nhạc Tâm Thiện phản bội chạy trốn, Tây Phong Tử sớm chết, theo thuận vị, hẳn là Phong Đông Lâm tiếp nhận.

Nhưng Phong Đông Lâm hiện tại cũng có mặt, hắn rất rõ ràng không có ý muốn ra mặt.

Xuống chút nữa là Tứ Sứ, nhưng Quân Bất Lạc mất tích, quá nửa là đã chết rồi, Ngư Bạch Môn cũng đã ngủm, còn sót lại hai vị, cũng không có ý tứ muốn tiếp mớ hỗn loạn này.

Nếu như Ninh Dạ đem nguy cơ trước mặt giải quyết, bọn họ đến có khả năng có ý đến cướp một thoáng trái cây.

Xuống chút nữa mấy vị Lão Tổ lại càng đừng có nhắc tới, giao cho bọn họ còn không bằng liền giao cho Ninh Dạ đây.

Vị trí Đại Điện Thủ quyền cao chức trọng, thay mặt chưởng giáo, rất nhiều chuyện là không cần thông qua chưởng giáo trực tiếp quyết định. Hiện tại nếu liền như thế giao cho Ninh Dạ, mọi người cũng xác thực là trong lòng lo sợ.

Hà Sinh Mặc cùng Vệ Xuân Nguyên không có nổi bong bóng, nhưng bọn họ khẳng định cũng đang quan chú chỗ này, hiện tại không có đứng ra biểu thị phản đối, trong âm thầm phỏng chừng cũng đang suy nghĩ biện pháp này có được hay không.

Chốc lát, Vạn Thương Sinh thật giống như đã được nhắc nhở, hỏi: "Coi như ngươi trở thành Đại Điện Thủ, cũng không đủ thủ tín các phái."

Ninh Dạ chậm rãi xoay người: "Vì vậy ta mới phải nỗ lực lôi kéo Vạn Hoa Cốc a. Những người muốn ngươi chết kia, tất nhiên sẽ cực kỳ ủng hộ ta thượng vị, ta cho bọn họ hi vọng, bọn họ liền sẽ cho ta thời gian, thậm chí còn sẽ giúp ta. Mà bọn họ giúp ta, cũng chẳng khác nào giúp Hắc Bạch Thần Cung."

Cái vòng này lượn hơi lớn, nhưng mọi người vẫn là đã nghe minh bạch.

Chỉ là cái biện pháp đường vòng cứu quốc này, làm sao nghe tới, thật giống như là vì bản thân Ninh Dạ đo ni đóng giày đây?

Hảo tiểu tử, sự tình nếu như thật như lời ngươi nói, ngươi đem nguy cơ của Hắc Bạch Thần Cung giải trừ, bên trong Hắc Bạch Thần Cung, sợ cũng liền là ngươi nhất ngôn cửu đỉnh chứ?

Đây xác thực là phương án Ninh Dạ vì chính mình đo ni đóng giày.

Tuy rằng năm đó hắn lôi kéo đám người Dương Nhạc, Ngự Phong Tử, nhưng vào lúc ấy hắn dù sao không nghĩ tới muốn chưởng quản Hắc Bạch Thần Cung, vì vậy thực tế lôi kéo không nhiều người.

Chờ đến kế hoạch xuất hiện, mới phát hiện: Di? Lực lượng ta nắm giữ trong phái giống như vẫn là quá yếu rồi.

Coi như có đám người Phong Đông Lâm, Cừu Bất Quân chống đỡ, những Thiên Cương cùng Niết Bàn kia, vẫn là không một kẻ đứng về phía mình.

Vì vậy Ninh Dạ tại nghĩ kế hoạch cứu vớt Hắc Bạch Thần Cung đồng thời, cũng đang nghĩ phải làm sao củng cố địa vị của chính mình.

Danh chính ngôn thuận lôi kéo, chính là khâu trọng yếu nhất trong đó.

"Danh bất chính tất ngôn bất thuận", nhất định phải khiến Hắc Bạch Thần Cung phối hợp bản thân, chủ động đem một nhóm người đưa đến trong tay mình.

Tại dưới loại tình huống này, hắn liền làm một bộ chiêu trò như thế.

Cho tới bảo vệ Huyết Quỳ Tử bỏ Vạn Thương Sinh, nói trắng ra một là vì ứng đối nhu cầu của Vạn Hoa Cốc, mặt khác cũng là vì lôi kéo Huyết Quỳ Tử.

Tuy rằng bây giờ nhìn tới hiệu quả không lớn, nhưng chung quy chỉ là vấn đề thời gian.

Có một điểm hắn không nói dối ——giải quyết nguy cơ của Hắc Bạch Thần Cung cần thời gian, sự trưởng thành của chính hắn cũng cần thời gian!

Thời khắc này nghe xong Ninh Dạ lên tiếng, chúng nhân cũng đều rơi vào trong trầm mặc.

Rất lâu, vẫn là Huyết Quỳ Tử nói: "Việc này lớn, cần cùng chưởng giáo bọn họ thương lượng một phen."

Nói cũng không cùng Ninh Dạ chào hỏi, thân hình lóe lên, càng là liền như thế rời đi.

Vạn Thương Sinh thì cân nhắc nhìn Ninh Dạ một chút: "Ninh Dạ, ta hi vọng ngươi minh bạch, Vạn Hoa Cốc bà nương không phải dễ lợi dụng như vậy, mà lão phu, lại càng không phải dễ bị đùa bỡn như vậy."

Nói cũng dĩ nhiên rời đi.

Ninh Dạ mỉm cười.

Ngươi đương nhiên không phải dễ trêu, vì vậy ta sẽ rất nỗ lực trêu ngươi!

Ba ngày sau, Lâm Lang Thiên đi tới Cửu Cung Sơn.

Theo quy tắc cũ, nàng phát tin tức cho Ninh Dạ, chuẩn bị lén lút gặp mặt.

Không nghĩ tới tin tức không đợi được, liền thấy phương xa bỗng nhiên một đám người từ trong tầng mây xuất hiện.

Ninh Dạ đi đầu, tọa cửu hạc vân tiêu xa, đỉnh đầu tử vân cái (*lọng), hai bên trái phải bất ngờ là 108 tên Hắc Bạch Thần Cung bí vệ, tu sĩ đánh xe kia tuy vô danh khí, nhưng thực thực tại tại là một vị Vạn Pháp cảnh.

Thời khắc này, Lâm Lang Thiên cảm giác liền như là mình nhìn thấy đế vương xuất hành.

Tình huống gì vậy?

Ta chỉ là chào hỏi ngươi một cái, làm sao ngươi lại gióng trống khua chiêng như thế?

Lâm Lang Thiên nhất thời ngạc nhiên.

Liền thấy Ninh Dạ đã đứng thẳng người lên, một cái quang độn thiểm hiện đến bên người Lâm Lang Thiên, cười to nói: "Không nghĩ tới tin tức vừa mới phát ra không lâu, Lâm Lang Huyền Nữ liền đã tới, xem ra năm đó chi giao tình, Ninh Dạ không có uổng phí a!"

Lâm Lang Thiên ngây ngốc nhìn Ninh Dạ, trong tâm hải đã vang lên Ninh Dạ thanh âm: "Liền nói phụng sư mệnh đến cùng ta nói chuyện."

"Nga." Lâm Lang Thiên ngây ngốc 'nga' một tiếng, lúc này mới lặp lại lời nói của Ninh Dạ.

Ninh Dạ cầm lấy tay Lâm Lang Thiên nói: "Huyền Nữ cần gì phải gấp gáp, ở xa tới là khách, tới tới tới, hôm nay Ninh Dạ dẫn ngươi đi dạo Chấp Tử Thành một phen. Chấp Tử Thành nội có Lưu Ly Lâu, đăng cao ngắm cảnh, có tư vị khác."

Lâm Lang Thiên không biết nên trả lời như thế nào, bỏ ra cái nụ cười: "Ta bay lên trên trời cũng có thể nhìn."

Ninh Dạ lắc đầu: "Ân, thú vị bất đồng, thú vị bất đồng!"

Nói lôi kéo Lâm Lang Thiên, trực tiếp hướng Lưu Ly Lâu trong Chấp Tử Thành bay đi.

Lưu Ly Lâu này đến xác thực là một chỗ mỹ cảnh của Chấp Tử Thành, không phải tiên sư chế tạo, mà là phàm nhân nhất thủ nhất cước tự thân tạo thành, hào xưng phàm nhân công tượng cực hạn, đại khái là giống như khác biệt giữa bản hiện đại cơ khí cùng nhân công.

Tuy là phàm nhân thủ bút, nhưng chỉ tiếp tiên nhân.

Vì vậy lầu này không cửa, tiến vào đều là từ đỉnh lâu bay vào.

Thời khắc này Ninh Dạ mang theo Lâm Lang Thiên bay vào trong lâu, trong lâu đang có hai tên tu sĩ uống trà.

Ninh Dạ tay áo lớn vung lên: "Bọn ngươi thối lui."

Hai tên tu sĩ kia tu vi cũng không thấp, đang muốn nổi giận, vừa nhìn thấy là Ninh Dạ, sợ hãi đến vội vã cúi đầu, trong nháy mắt chạy không còn cái bóng.

Trong lầu lập tức không không đãng đãng, không còn một ai.

Tự có tu tiên sai vặt vội vàng tới thu thập trà cụ, vì Ninh Dạ cùng Lâm Lang Thiên một lần nữa dâng trà.

Không cần Ninh Dạ dặn dò, tự nhiên chính là loại tốt nhất, cái gì 'bát bảo kỳ lân bôi', 'vân đỉnh hạc tiên trà', 'nguyệt hoa lưu hương lô' vân vân...

Lâm Lang Thiên lại là vô tâm hưởng thụ, chỉ là tà nhãn nhìn Ninh Dạ, xem hắn đến cùng giở trò quỷ gì.

Ninh Dạ tiếu mị mị dùng một cái 'thanh mộc giáp' (*đồ gắp), gắp chén trà, lại dùng vừa mới đun xong 'thiên tuyền hàn đàm thủy' tráng qua, sau đó thả từng mảnh từng mảnh lá trà vào trong, nói: "Vân đỉnh hạc tiên trà này là rất là hiếm có, một lần chỉ có thể thả ba mảnh, nhiều tắc quá chi, phản thành không đẹp. Chỉ ngâm một lần, liền cần bỏ đi. Cần phải tinh tế thưởng thức, mới được dư vị vô cùng."

Lâm Lang Thiên cường đè lại kích động mở ra đầu óc hắn xem xem hắn đến cùng đang suy nghĩ cái gì, khẽ nhấp một cái, bí mật truyền âm hỏi: "Ngươi đến cùng làm gì vậy?"

"Không có gì." Ninh Dạ tương tự truyền âm hồi đáp: "Chỉ là hai ngày trước khi ngươi đến, đã phát cho cho Vạn Hoa Cốc một phong thư hàm, mời Vạn Hoa Cốc phái sứ tiết đi tới cùng ta đàm phán."

Lâm Lang Thiên giật mình: "Vậy là ta liền trở thành sứ tiết?"

"Đúng a. Vì vậy ngươi liền không cần lén lén lút lút cùng ta gặp mặt." Ninh Dạ mỉm cười.

Nghe được cái từ lén lút này, Lâm Lang Thiên đỏ mặt lên, trừng hắn một cái, lập tức nghĩ đến cái gì, nói: "Nhưng mà thời gian có phải là quá sát rồi? Từ Vạn Hoa Cốc tới đây, bình thường phải ba ngày đây."

"Yên tâm đi, phi hành hết tốc lực, lấy tu vi của ngươi, hai ngày cũng đủ rồi. Ta không phải có Luyến Điệp sao, tính được rồi."

"Vậy cũng là quá gấp." Lâm Lang Thiên lầm bầm: "Đến có vẻ Vạn Hoa Cốc ta vừa nhận được tin tức liền phái người tới, chạy gấp đến gặp ngươi."

Sau đó biến sắc, giật mình nhìn Ninh Dạ.

Ninh Dạ hì hì nở nụ cười: "Đúng, ta cố ý. Nếu không, làm sao thể hiện Vạn Hoa Cốc thành ý đây?"

Chương 37 : Nghênh tiếp (hạ)

Chương 38: Nghênh tiếp (hạ)

Một phen giao đàm, Lâm Lang Thiên cuối cùng đã rõ ràng mục đích của Ninh Dạ.

Tên khốn kiếp này, chính là cố ý xây dựng cục diện hiện tại, để biểu hiện ra Vạn Hoa Cốc coi trọng đối với hắn.

Bang đàn bà Vạn Hoa Cốc này, kỳ thực từng cái từng cái đều ngạo kiều cực kì.

Bọn họ coi như thật coi trọng ai, trong miệng cũng sẽ không nói, càng sẽ không biểu hiện cấp thiết.

Nếu ngươi đã không muốn biểu hiện, vậy ta cũng chỉ đành giúp ngươi biểu hiện.

Ninh Dạ bên này phát lời mời, hai ngày sau Lâm Lang Thiên liền chạy tới, bất luận là ai vừa nghĩ đến việc này, cũng đều sẽ cảm thấy Vạn Hoa Cốc phi thường trọng thị quan hệ cùng Ninh Dạ.

Cứ như vậy, địa vị của Ninh Dạ liền nước lên thì thuyền lên.

Hiện tại Ninh Dạ không thiếu thực lực, ngược lại khuyết thế lực.

Hắn không thể nào công khai những tiền vốn bản thân ẩn giấu, vậy cũng chỉ có thể dùng phương pháp khác.

Vạn Hoa Cốc chính là một cái công cụ rất tiện dụng.

Đã minh bạch điểm ấy, Lâm Lang Thiên ngược lại không tức giận, hiếu kỳ nhìn Ninh Dạ, thấp giọng nói: "Ngươi người này, đầu óc là làm sao trường? Làm sao mỗi ngày đều có rất nhiều chủ ý cổ quái như vậy?"

"Đừng nói như là ngươi mới nhận thức vậy ta." Ninh Dạ hồi âm cười thầm.

"Vậy ngươi biết ta chuyến này, chưởng giáo giao cho ta nhiệm vụ gì không?" Lâm Lang Thiên hỏi.

Ninh Dạ giơ lên chén trà: "Lâm Lang Huyền Nữ nếm thử cái này đi."

Trong bóng tối hồi âm nói: "Ta cái khác không rõ ràng, Vạn Thương Sinh khẳng định là muốn định."

"Ngươi biết là tốt rồi." Lâm Lang Thiên hừ một tiếng: "Vậy còn ngươi?"

Ninh Dạ vừa tiếp tục nói lời khách sáo không bờ bến, vừa trả lời: "Vạn Thương Sinh ta sẽ giao cho các ngươi, nhưng cần cho ta thời gian. Hiện tại hắn còn chưa thể có chuyện."

"Bao nhiêu thời gian?"

"Ba mươi năm." Ninh Dạ tính toán một chốc, bản thân muốn tấn thăng Vô Cấu đỉnh phong, coi như mượn Tuyền Cơ Đạo Cảnh, cũng cần khoảng ba mươi năm.

Tuy rằng Ninh Dạ thời gian tu hành không dài, nhưng thời gian ba mươi năm đối với tu tiên giới mà nói, tương tự chỉ là một cái búng tay.

Mặc dù như thế, Lâm Lang Thiên vẫn là nhíu mày lại: "Chưởng giáo sợ là sẽ không tiếp nhận."

"Bọn họ tám trăm năm cũng chờ rồi, ba mươi năm lại đợi không được sao? Tốt xấu chờ ta nắm được đại quyền, ổn định môn phái, sau đó mới tiện đem Vạn Thương Sinh giao cho các ngươi chứ?"

"Sợ chỉ sợ ngươi thành chưởng giáo rồi, liền sẽ không nghĩ như vậy nữa."

"Sẽ không đâu, lại nói chưởng giáo các ngươi không phải còn có điều kiện khác sao?"

"Làm sao ngươi biết?" Lâm Lang Thiên kỳ quái.

"Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của ngươi viết đây."

Lâm Lang Thiên giật mình che mặt, khuôn mặt nhỏ lập tức dâng lên một phiến đỏ ửng.

Lần này đến phiên Ninh Dạ kỳ quái, hắn có thể phán đoán ra Vạn Hoa Cốc khẳng định còn có điều kiện khác, chỉ là nghĩ không thông tại sao Lâm Lang Thiên đỏ mặt.

Lâm Lang Thiên cũng nhìn ra Ninh Dạ không biết, kinh ngạc: "Ngươi không phải có thể thôi diễn sao?"

Ninh Dạ nở nụ cười: "Gần đây có chút bận, lại nói ngươi cũng sẽ không thích."

"Vậy... Vậy ngươi liền thôi diễn một chút đi, ta vẫn là không muốn tự mình nói." Lâm Lang Thiên cắn môi nói.

Nhìn biểu tình của Lâm Lang Thiên, trong lòng Ninh Dạ đột nhiên hồi hộp.

Hắn đột nhiên ý thức được, bản thân thật giống không cần thôi diễn, cũng có thể biết điều kiện của Vạn Hoa Cốc, bật thốt lên: "Không phải chứ?"

Nhìn biểu tình một mặt không thể tin được thậm chí còn mang chút không tình nguyện của hắn, Lâm Lang Thiên không lý do trong lòng bốc lửa.

Nàng tức giận nói: "Không phải chứ cái gì ? Ngươi... Thế mà..."

Lời này là công nhiên nói ra miệng, nàng không tiện nói hết, càng nghĩ càng ủy khuất, trong lòng không lý do khổ sở, nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải.

Vừa vặn trong tay còn cầm chén trà, vậy là thẳng thắn đem trà trong chén hướng tới mặt Ninh Dạ giội qua.

Ninh Dạ trợn mắt ngoác mồm bị nàng giội một mặt trà, Lâm Lang Thiên trong lòng đại xấu hổ, chỉ cảm thấy không ngồi nổi nữa, càng là quay người, 'xoạt' một cái bay không còn cái bóng, chỉ lưu lại Ninh Dạ nhất nhân độc tọa.

Khung cảnh này chúng nhân Hắc Bạch Thần Cung tuỳ tùng bên ngoài nhìn thấy cũng trợn mắt ngoác mồm, lại không dám hỏi, chỉ có thể mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, vờ như không thấy.

Vẫn may Trì Vãn Ngưng kịp thời xuất hiện, liền như vậy ngồi xuống tại bên người Ninh Dạ, ngữ tiếu yên nhiên: "Di? Kế hoạch này của ngươi thật giống xảy ra vấn đề đây? Vạn Hoa Cốc nhiệt tình còn chưa truyền ra, tin tức Lâm Lang tiên tử nộ hất nước trà sợ là phải trước một bước truyền ra a."

Ninh Dạ tức giận trừng nàng: "Ngươi còn cười? Nếu như ngươi biết bọn họ nhắc tới điều kiện gì, ngươi sợ sẽ là không cười nổi."

"Điểm này, tướng công nhưng là sai rồi." Trì Vãn Ngưng dù bận vẫn ung dung vì chính mình châm trà: "Chỉ có nữ nhân mới lý giải nữ nhân. Bọn họ sẽ nhắc tới điều kiện gì, ta còn biết càng sớm hơn so với các nàng."

"Ngươi không ngại?" Ninh Dạ kinh ngạc.

"Ta như chú ý, sớm tại thời điểm Điệp nhi liền chú ý." Trì Vãn Ngưng than nhẹ một tiếng: "Thời đại này, không phải vốn là như vậy sao?"

Ninh Dạ ngớ ra, cười khổ nói: "Đúng, thời đại như vậy."

Thời đại ở đây, không phải nam tôn nữ ti, mà là cường tôn nhược ti.

Trong hoàn cảnh cường giả xưng tôn, một nam nhiều nữ hoặc một nữ nhiều nam cũng không phải chuyện gì hiếm lạ.

Ninh Dạ bây giờ đã không còn là Ninh Dạ quá khứ, nếu như hắn nguyện ý, đừng nói đào hoa ba đóa, chính là ngàn đóa cũng thuộc về bình thường.

Trì Vãn Ngưng đã nói: "Ngươi vẫn là trước tiên đem nàng khuyên trở lại hẵng nói đi. Nhân gia tốt xấu cũng là Vạn Hoa Cốc thiên chi kiều nữ, đưa tới cửa lại còn bị ngươi ghét bỏ, cũng phải cần mặt mũi chứ."

"Tổng không thể khiến ta đi quỳ cầu nàng chứ?"

"Quỳ là không cần quỳ, cầu quá nửa là phải cầu." Trì Vãn Ngưng cười nói.

Bên Chấp Tử Hồ.

Lâm Lang Thiên đứng trên mặt nước, đang tự tức giận, bộ ngực mềm chập trùng bất định.

Vừa nghĩ tới bộ dáng kinh ngạc, không dám tin tưởng, đồng thời một mặt không tình nguyện kia của Ninh Dạ, nàng liền không hiểu phát cáu.

Đặc biệt là bộ dáng không tình nguyện.

Bổn cô nương ủy khuất ngươi sao?

Nàng phẫn nộ trong lòng, bên người liền nổi lên từng đoá từng đoá phồn hoa, lấy nàng làm trung tâm xoay quanh, huyễn làm một phiến hoa hà, ào ào ào hóa thành một đóa hoa thụ, tại trong nước không ngừng sinh trưởng.

Xa xa người thấy đầu tiên là dồn dập lấy làm kỳ, sau đó nhưng vẫn sợ hãi đến dồn dập chạy trốn.

Ninh Dạ thân hình đáp xuống, chính đứng ở dưới hoa thụ, nhìn xung quanh phồn hoa như gấm, nhưng cười khổ nói: "Lễ gặp mặt này quá lớn, ta lại là có chút không chịu đựng nổi đây."

Những đóa hoa kia nhìn như xinh đẹp, kì thực ám tàng sát cơ, thân ở trong bụi hoa, trong lòng Ninh Dạ càng nổi lên cảm giác nguy hiểm.

Thấy hắn đi tới, Lâm Lang Thiên tiếu mục rực rỡ: "Vô tình nhân, chết đi!"

Nói quyển ống tay áo, hoa hải tràn tới, liền sắp đem hắn bao lấy.

Ninh Dạ bị dọa cho nhảy dựng, vội tự cấp cho mình pháp tráo thủ hộ, làm sao hoa kia hoàn toàn không nhìn thủ hộ của Ninh Dạ, lít nha lít nhít phụ thể mà lên, Ninh Dạ bất đắc dĩ, chỉ có thể hướng không trung bay đi: "Uy, chuyện gì cũng từ từ a!"

"Cùng ngươi có cái gì đáng nói." Lâm Lang Thiên quyển ống tay áo, bao lấy vô biên hoa lãng, trùng thiên nhi xuất, đã đuổi theo Ninh Dạ giết tới, xuất thủ càng thật là hung ác lăng lệ.

Ta đi!

Cô nàng này trước đây không phải như vậy a, vốn là gặp chiến liền tránh, lúc này làm sao lại phát khởi uy phong rồi?

Ninh Dạ bất đắc dĩ, chỉ có thể tiếp tục hướng không trung né tránh: "Lâm Lang Huyền Nữ hà tất như vậy, việc lúc trước, mọi người có thể lại thương nghị a."

Lời này của hắn kỳ thực là cho những người khác nghe, cũng coi như là giảng hòa.

Làm sao Lâm Lang Thiên nghe xong càng tức giận: "Chuyện như vậy còn có thể thương lượng?"

Lại là một cái đại thần thông phát ra.

Ninh Dạ cũng tức rồi: "Nha đầu ngươi quá không biết điều, ta không tin lại không trị được ngươi."

Nói cũng là một cái tiên pháp giáng trả, nhưng không ngờ Lâm Lang Thiên nhẹ nhõm phá giải, một cái ngọc thủ thon thon liền như thế xuất hiện tại trước mặt hắn, sau đó 'Đùng' một cái, cho hắn một cái bạt tai vang dội.

Ta fuck!

Ninh Dạ lúc này mới nhớ ra, cô nàng trước mắt này chính là Vạn Hoa Cốc thiên tài giống như Tử Lão, Vô Cấu đỉnh phong, là tuyệt đỉnh cường nhân có năng lực phá cảnh đối kháng Niết Bàn.

Nếu như bản thân không lộ những thủ đoạn đáy hòm kia...

Ta chẳng lẽ đánh không lại nàng?

Sau một khắc, công kích của Lâm Lang Thiên đã bài sơn đảo hải tập tới, triệt để đem Ninh Dạ nhấn chìm.

Chương 38 : Đàm phán (1)

Chương 39: Đàm phán (1)

"Ai! Ngươi nhẹ chút. Đau!"

Vị Ương Phủ.

Ninh Dạ nằm nhoài trên giường đá, chính khiến Trì Vãn Ngưng vì hắn bôi thuốc.

Trì Vãn Ngưng không nhịn được cười: "Lại không phải thần thông bí thuật, ám thương trớ chú gì, chính ngươi tiên pháp chữa trị là được, nhất định phải làm điều thừa bôi thuốc gì a?"

"Phí lời, đây không phải là vì để cho nàng nhìn vui vẻ a." Ninh Dạ hừ hừ nói: "Ngươi biết, chiến đấu giữa tu giả này a, có lúc đã cùng tiểu hài tử đánh nhau là đồng dạng. Không chỉ muốn thời điểm đánh đã nghiền, còn muốn sau đó tiếp tục đã nghiền một phen, nhất định phải thấy hắn ở trên giường kêu rên trằn trọc, mới thấy thỏa mãn. Lâm Lang Thiên đại tiểu thư của chúng ta hiếm thấy phát uy, ta đương nhiên phải thỏa mãn nàng. Đáng tiếc a. . . Chỉ hung đối với người mình."

Cách đó không xa Lâm Lang Thiên ngồi ở nơi đó, hừ một tiếng, tức giận, trên khuôn mặt nhỏ lại là nhịn không được ý cười.

Đối với nàng mà nói, vui vẻ không phải Ninh Dạ thụ thương, điểm thương tích này thật ra vô sự, then chốt là Ninh Dạ đang làm hề lấy lòng bản thân.

Hắn tốt xấu cũng là đại nhân vật, tương lai còn sẽ làm chưởng giáo, lại có thể có thái độ như thế, Ngô, xem ra cũng là biết sai rồi. Lâm Lang Thiên nghĩ.

Bất mãn trong lòng thư giải, liền giơ tay điểm ra một chỉ: "Được rồi, đừng cố làm ra vẻ nữa."

Một chỉ này hạ xuống, Ninh Dạ đau đớn toàn tiêu, lập tức ngồi dậy: "Thủ đoạn trị liệu này của Vạn Hoa Cốc, xác thực cao a."

Lâm Lang Thiên liền hừ nói: "Ý tứ của chưởng giáo, ngươi đã minh bạch, còn có cái gì muốn nói?"

Ninh Dạ rốt cuộc thu hồi bộ dáng cợt nhả, nghiêm mặt nói: "Khoảng thời gian này, ngươi liền ở lại Cửu Cung Sơn, trước tiên làm khách nhân một quãng thời gian, chờ ta xử lý chuyện trong môn phái xong, chúng ta lại cùng xuất hành."

Lâm Lang Thiên bản năng nga một tiếng.

Ninh Dạ tiếp tục nói: "Mặt khác, Hoa Thần Đan của Vạn Hoa Cốc ngươi, kiếm một ít cho ta, lại khiến quý phái chưởng giáo tiếp tục vì ta tại Yên Châu sưu tập mảnh vỡ Thiên Cơ Điện."

"Đã biết." Lâm Lang Thiên gật đầu.

Ninh Dạ tiếp tục: "Ngươi từ lâu là Vô Cấu đỉnh phong , nhưng đáng tiếc một mạch không đột phá. Khoảng thời gian này trước tiên tại Tuyền Cơ Đạo Cảnh tu hành, chờ tu vi ta lại cao một chút, vì ngươi dùng Cấn Tự Bí, trước tiên trợ ngươi thành tựu Niết Bàn lại nói.

Thành tựu Niết Bàn liên quan đến đạo đồ, ta cần phải chuẩn bị thật nhiều, cẩn thận thêm chút. Tốt nhất là trước tiên có cái người khác thử tay. Ngô, liền Phong Đông Lâm đi."

Lâm Lang Thiên trong lòng mừng rỡ.

Ninh Dạ lúc này mới đứng thẳng người lên: "Sự tình trước hết định như thế, ngươi hãy trước tiên cùng Vãn Ngưng ở chung, chờ tìm cơ hội, Vãn Ngưng dẫn ngươi đi gặp Điệp nhi. Ta còn có chuyện phải làm."

Nói hắn tự hướng ngoài động phủ rời đi.

Lâm Lang Thiên một trận không hiểu, nhìn Ninh Dạ sắp rời khỏi, nhịn không được kêu lên: "Uy ngươi người này làm sao vậy? Cái chuyện kia. . . Ngươi còn chưa nói đây."

Trì Vãn Ngưng che miệng khẽ cười: "Nha đầu ngốc, chuyện như vậy vẫn không nên nói rõ được không."

Lâm Lang Thiên nghe vui vẻ, lập tức đại xấu hổ, trừng mắt mắt nhìn Trì Vãn Ngưng: "Ta lớn hơn ngươi!"

Trì Vãn Ngưng cười lạnh: "Vậy cũng là cái nha đầu ngốc!"

Đi tới Thiên Nguyên Phong, đi qua một phiến đình đài thuỷ tạ kia, Ninh Dạ trực tiếp đi tới trong một gian tiểu đình.

Tiểu đình nội, Vân Hải Sơn Nhân đang ngồi.

Ba phái đến đây tìm nợ cũ, Thái Âm Môn cùng Hạo Thiên Môn đều bị Ninh Dạ mời đi rồi, chỉ lưu lại Vân Hải Sơn Nhân.

Tự nhiên là bởi vì Ninh Dạ đã đáp ứng chuyện Vạn Thương Sinh.

Thế nhưng xử lý như thế nào, vẫn như cũ cần gặp mặt nói chuyện.

Vân Hải Sơn Nhân đợi mấy ngày, ngày hôm nay rốt cục đợi đến thời điểm gặp Ninh Dạ.

Thấy Ninh Dạ đi tới, Vân Hải Sơn Nhân đứng dậy nghênh nói: "Ninh Đại Điện Thủ!"

Ninh Dạ phất phất tay: "Hiện tại còn chưa phải đây."

Vân Hải Sơn Nhân cười bồi nói: "Ninh thiên cương nhân trung tuấn kiệt, thiên phú dị bẩm, tài trí cao tuyệt, vị trí Hắc Bạch Thần Cung Đại Điện Thủ này, ta thấy ngoại trừ Ninh thiên cương, không người thích hợp."

Ninh Dạ bình tĩnh ngồi xuống: "Vạn nhất ta không phải Đại Điện Thủ, rắm ngựa này của ngươi bị tân nhậm Đại Điện Thủ nghe được, sợ là sẽ không tốt đi."

Vân Hải Sơn Nhân trong lòng nhảy một cái, nghĩ hắn nói cũng đúng, bản thân vỗ mông ngựa có chút sớm, sợ là sợ chưa trúng, phản gây phiền toái cho mình, lập tức hối hận lên, nhất thời cũng không biết nên nói như thế nào.

Ninh Dạ đã cười nói: "Đương nhiên, chuyện là do người. Chủ yếu, vẫn là Ninh Dạ vào cung thời gian quá ngắn, một mạch chưa vì Thần Cung làm cái gì cống hiến."

Vân Hải Sơn Nhân nghe hắn nói như vậy, hơi rõ ý nghĩa, vội nói:

"Năm đó Chấp Tử Thành nhất chiến, đều là quy Ninh thiên cương trù vận trong trướng. Hàn Cực Bí Cảnh càng là nhờ có ngài!"

Ninh Dạ ân một tiếng: "Nhưng chung quy là không đủ. Nếu như lần này có thể giải quyết vụ phiền toái này, vậy có lẽ là được rồi."

Vân Hải Sơn Nhân nghe mặt một khổ.

Ninh Dạ giải quyết, đó chính là ba phái bất mãn.

Cái nịnh nọt này hắn liền vô luận thế nào cũng đập không ra.

Nghĩ nghĩ, chỉ có thể nói: "Ninh thiên cương lúc trước đã nói, Vạn Thương Sinh có thể giao cho chúng ta xử trí."

Ninh Dạ lạnh nhạt nói: "Ta chỉ là đáp ứng các ngươi, chuyện Vạn Thương Sinh sẽ có cái bàn giao, nhưng không nói giao cho các ngươi xử trí. Long Dương Phủ muốn, bất quá là đầu người của Vạn Thương Sinh, không cần thiết nhất định tự tay giết hắn mới yên tâm đi?"

Vân Hải Sơn Nhân lúng túng: "Vấn đề là nếu không phải như vậy. . . Ngài biết, lúc trước mọi người đều cho rằng bọn hắn đã chết rồi đây."

"Vấn đề là Vạn Hoa Cốc cũng đang tìm ta đòi người a." Ninh Dạ bình tĩnh nói.

Chuyện Lâm Lang Thiên đến không phải bí mật, Vân Hải Sơn Nhân tự nhiên là đã biết. Hơi nhíu mày: "Vạn Hoa Cốc chung quy là môn phái đối địch, Ninh thiên cương hà tất vì môn phái đối địch mà làm hỏng giao tình người trong nhà đây?"

Ninh Dạ châm biếm lại: "Nhưng mà có người lại dự định vì Vạn Thương Sinh, Huyết Quỳ Tử muốn làm hỏng hòa khí a."

Mẹ nó, dùng môn phái đối địch đến áp chế?

Vân Hải Sơn Nhân cũng không kỳ quái, thậm chí trước lúc đến, mấy vị đại lão Long Dương Phủ liền nói cho hắn, món nợ Vạn Thương Sinh, Huyết Quỳ Tử nhất định phải tính, nhưng cũng không thể bức đối phương quá gấp, vạn nhất Hắc Bạch Thần Cung chó cùng rứt giậu, khí minh phản bội, vậy vấn đề liền nghiêm trọng rồi.

Cũng chính bởi vậy, Vân Hải Sơn Nhân trong lòng hiểu rõ.

Hắn biết Ninh Dạ gióng trống khua chiêng tiếp Lâm Lang Thiên, chính là đang ám chỉ cho ba phái khác, mỉm cười nói: "Huyết Quỳ Tử, Vạn Thương Sinh đắc tội quá nhiều người, vô luận bên nào, sợ đều sẽ không tha cho bọn họ. Vạn Hoa Cốc chung quy là môn phái đối địch, không thể tín nhiệm, chung quy vẫn là người mình dễ thương lượng hơn chút a."

Hắn ý là, liền coi như các ngươi ruồng bỏ đồng minh, gia nhập vào phe Vạn Hoa Cốc Cực Chiến Đạo, Vạn Thương Sinh, Huyết Quỳ Tử vẫn là không giữ nổi, vẫn là bớt tâm tư này đi, chuyện của nhà mình, chung quy là người trong nhà thương lượng thì hơn.

Ninh Dạ lạnh nhạt nói: "Đem Vạn Thương Sinh giao cho Long Dương Phủ, cũng không phải là không thể. Bất quá ta hiện tại người nhỏ lời nhẹ, lời của ta nói vô dụng."

Vân Hải Sơn Nhân hơi biến sắc mặt: "Ninh thiên cương, ngươi nói như vậy, vậy chẳng phải là lời ngài nói với ta lúc trước, đều uổng phí? Ta ở chỗ này lãng phí thời gian rồi?"

Ninh Dạ liếc nhìn hắn một cái: "Ngươi ở chỗ này, Hắc Bạch Thần Cung cũng không bạc đãi ngươi chứ? Làm sao? Ngồi mấy ngày liền ủy khuất?"

"Ngươi. . ." Vân Hải Sơn Nhân nhất thời giận dữ.

Ninh Dạ đã nói: "Kỳ thực ta là ủng hộ các ngươi, làm sao thực lực không đủ, tổng phải nói chuyện có chút phân lượng mới có thể đẩy mạnh việc này."

Vân Hải nghi hoặc nhìn hắn: "Ngươi muốn cái gì?"

Ninh Dạ nói: "Huyền Âm Hỏa."

Chương 39 : Đàm phán (2)

Chương 40: Đàm phán (2)

Huyền Âm Hỏa?

Vân Hải Sơn Nhân nghe được không hiểu.

Ngươi đang nói đùa sao?

Huyền Âm Hỏa là bảo bối của Mộc Khôi Tông a, ngươi tìm Long Dương Phủ ta đòi là có ý gì?

Còn có hiện tại là chúng ta tìm ngươi tính món nợ Huyết Quỷ Tử, Vạn Thương Sinh, ngươi nhưng phản tới tìm chúng ta muốn chỗ tốt? Cái này liền quá đáng chứ?

Vân Hải Sơn Nhân không hiểu Ninh Dạ có ý gì, có tài cán gì xuất ra cuồng ngôn này, dù hắn là Hảo Hảo Tiên Sinh, trong lòng cũng là một trận phẫn nộ.

Ninh Dạ cười nói: "Đương nhiên, ta cũng không phải bạch muốn. Nếu như Long Dương Phủ nguyện ý đem Huyền Âm Hỏa cho ta, ta cũng có thể giúp quý phủ một đại ân."

Vân Hải Sơn Nhân nghe được cười cười: "Ninh thiên cương có thể giúp chúng ta cái gì?"

Ninh Dạ ung dung thong thả: "Hàn Cực Bí Cảnh nhất chiến, Cực Chiến Đạo, Thánh Vương Các đại bại thua trận, nhưng theo ta được biết, trong trận chiến này, quý phái Long Dương Lệnh không còn, tổn thất cự đại?"

Vân Hải Sơn Nhân sắc mặt đại biến.

Chuyện Long Dương Lệnh thất lạc, đã bị Long Dương Phủ hạ lệnh cấm truyền ra.

Thế nhưng giấu không được Hắc Bạch Thần Cung cao tầng.

Bởi vì lúc trước vì tìm về Long Dương Lệnh, Long Tại Dã từng hạ lệnh lục soát tất cả mọi người, cũng vì chuyện này cùng Hà Sinh Mặc đại sảo một hồi.

Cũng may Hà Sinh Mặc cũng biết can hệ trọng đại, cho phép hắn khám xét nhân vật Vạn Pháp trở xuống, cũng yêu cầu hết thảy người biết chuyện cấm khẩu.

Chính bởi vậy, đây mặc dù là cái bí mật, nhưng ở cao tầng không phải.

Ninh Dạ vào lúc ấy chỉ là Vạn Pháp, theo lý hẳn là không biết, nhưng hắn hiện tại địa vị đề thăng, có biết cũng không kỳ quái.

Mà hiện tại xem ra, Ninh Dạ thế mà là định dùng chuyện này để uy hiếp Long Dương Phủ?

Điều này khiến cho Vân Hải Sơn Nhân hận đến nghiến răng.

Bất quá người này có thể được phái tới chủ sự, đến cũng không phải người ngu, hừ nói: "Ninh thiên cương, thủ đoạn ngươi sử dụng, cũng không tính cao minh a. Ngươi lúc trước đối với Vô Mục Thiên Yêu, cũng là cưỡng bức chứ? Dùng biện pháp cưỡng bức, ép buộc minh hữu, nội bộ lục đục, tuy có thể giải nhất thời nguy hiểm, nhưng không phải kế lâu dài. Ta lại nghe nói, lần này Mộc Khôi Tông công đả Hắc Bạch Thần Cung, giống như còn phát hiện bí mật ghê gớm gì đó của quý môn chứ."

Bọn họ tuy rằng không biết thánh nhân nguyên thần chi sự, nhưng chuyện Mộc Khôi Tông có đại phát hiện lại là rõ ràng, nếu không phải như vậy, cũng sẽ không vào lúc này tới bức Hắc Bạch Thần Cung cúi đầu.

Có thể nói hiện tại mọi người đều đang đoán, đều đang lợi dụng tình thế bây giờ vì chính mình tranh thủ.

Ninh Dạ dù bận vẫn ung dung: "Ngươi nói không sai, cưỡng bức chi pháp, chỉ có thể giải nhất thời nguy hiểm, giải không được một đời, càng chỉ có thể lưu lại hạt giống nguy cơ. Ta cũng không hy vọng có kết quả như thế, vì vậy ta cũng không phải muốn dùng chuyện Long Dương Lệnh áp chế quý phái. Long Dương Lệnh thất lạc, quý phái hẳn là chính đang nghĩ biện pháp tìm kiếm đồ vật thay thế. Có lẽ, ta có thể hỗ trợ?"

Vân Hải Sơn Nhân hừ nói: "Ngươi có thể hỗ trợ cái gì?"

Ninh Dạ nhe răng nở nụ cười: "Kỳ thực có một số việc, các ngươi hẳn là cũng nghe nói chứ? Tỷ như Yên Vũ Lâu?"

Vân Hải Sơn Nhân trong lòng căng thẳng.

Các phái tuy là minh hữu, nhưng lẫn nhau kỳ thực vẫn là có cài vào ám tử, chỉ bất quá loại ám tử này khá là thoải mái, chỉ phụ trách tìm hiểu tin tức, không chịu trách nhiệm phá hoại.

Yên Vũ Lâu diệt vong, Ninh Dạ là người tự thân tham dự, liên hợp Hạo Thiên Môn, chế tạo Lưu Kim Toa vân vân, những việc này tuy không biết được, nhưng mơ hồ đều có manh mối. Lại thêm Cửu Cung Sơn nhất chiến, Lôi Trường Sinh, Khương Hồng Hào không hiểu ra sao không có xuất hiện, liên tưởng đến, cũng là có thể suy ra chút kết quả.

Vân Hải Sơn Nhân mắt lạnh nhìn Ninh Dạ: "Ngươi muốn nói cái gì?"

"Trong tay ta có rất nhiều thứ tốt, có chút đối với chính mình vô dụng, lại khả năng đối với quý môn hữu dụng. Cũng có không ít bí pháp, cũng là học không hết. Nga đúng rồi, ta nhớ tới năm đó Long Dương Phủ lập phái, vẫn là sư thừa không ít từ Yên Vũ Lâu, nhưng đáng tiếc, có chút bí pháp, các ngươi trước sau không chiếm được, vì vậy chỉ có thể đi dung hợp đề thăng chi đạo, lớn thì lớn rồi, nhưng không đủ cường. Nếu như có thể đạt được một ít những thần thông bí thuật kia của Yên Vũ Lâu, lại thêm một ít tư nguyên tất yếu, có lẽ có thể bù Long Dương Lệnh chi khuyết?"

Vân Hải Sơn Nhân nghe được kích động không thôi: "Ninh thiên cương có thể xác nhận?"

"Đem đồ vật các ngươi muốn liệt một trương biểu, ta xem một chút ta có cái nào." Ninh Dạ trực tiếp nói.

"Nhưng mà Huyền Âm Hỏa, chúng ta thật không có a." Vân Hải Sơn Nhân khổ não nói.

Ninh Dạ hiện tại đã đem sự tình đề thăng một cấp độ, việc quan hệ Long Dương Lệnh, liền ngay cả Vạn Thương Sinh, Huyết Quỳ Tử đều không trọng yếu.

Vấn đề Ninh Dạ không phải dùng Vạn Thương Sinh làm trao đổi, mà là muốn Huyền Âm Hỏa.

Ngươi cho dù là tìm Long Dương Phủ ta đòi những thần vật khác đều dễ nói a?

Làm sao Ninh Dạ chắc chắn nói: "Ta liền muốn Huyền Âm Hỏa. Các ngươi cũng đừng nói không kiếm được, ta rất rõ Long Dương Phủ là thế nào lập nghiệp."

Muốn nói đạo tặc, đệ nhất Long Dương Phủ.

Đám gia hoả này kế thừa nặc tích chi thuật của Yên Vũ Lâu, không phải dùng để ám sát, mà chính là dùng để trộm cắp chắp vá tiên pháp bảo vật nhà khác, thậm chí ngộ ra dung hợp chi đạo hiếm thấy.

Vì vậy tại vấn đề trộm đồ vật này, Long Dương Phủ là tuyệt đối trâu bò.

Mà Huyền Âm Hỏa tuy rằng thần dị, nhưng ở Mộc Khôi Tông còn không coi là thần vật nan đắc, Long Dương Phủ chỉ cần chịu bỏ công sức, vẫn là có khả năng lấy tới.

Vấn đề là ngươi muốn món đồ kia làm gì vậy?

Vân Hải Sơn Nhân nghĩ không ra, hắn cũng thẳng thắn không nghĩ nữa, trực tiếp đem lời nói của Ninh Dạ hỏa phù đưa tin cho Long Dương Phủ.

Quả nhiên, tin tức vừa truyền về, Long Dương Phủ thượng tầng ngay lập tức vỡ nồi rồi.

Từ khi Long Dương Lệnh thất lạc, Long Dương Phủ một mạch vẫn nghĩ biện pháp đúc lại bảo vật bổ sung thay thế.

Nhưng bảo vật thay thế thay thế bổ sung này cũng không dễ có, vì thế Long Dương Phủ dốc sức thiết kế một bộ phương án, nếu có thể thực hiện, đại khái có thể tái hiện bảy thành uy năng của Long Dương Lệnh.

Nhưng mà coi như là vậy, cũng có thật nhiều vật liệu không dễ kiếm.

Tỷ như mảnh vỡ Luyện Yêu Tháp.

Mảnh vỡ Thiên Cơ Điện ở Trường Thanh tiên giới này, những năm này bị Ninh Dạ thông qua các đạo nhân mã, đã vơ vét thất thất bát bát gần như là đủ rồi , còn Long Châu bản địa, càng là sớm tại lúc luyện chế Long Dương Lệnh liền vơ vét quá một phen.

Ngoài như vậy ra, càng then chốt là cần một khối ma hài có thể lạc ấn đạo tắc.

Món đồ này cũng là cực kỳ hiếm có, chỉ có thông qua Ma Môn mới có thể đạt được, nhưng Ma Môn hiện tại Dương Chí Thiện, Kinh Trường Dạ đều xong đời, Luyện Ngục Ma Đàn cũng đến trong tay Ninh Dạ, còn lại một đám nhóc con vô dụng, phỏng chừng trong thời gian ngắn là không cách nào câu thông Ma Uyên. Dẫn đến Long Dương Phủ thậm chí đã từng có hội nghị, thảo luận có nên bồi dưỡng Ma Môn hay không. . . Vậy mới nói người chỉ cần bức gấp rồi cái gì cũng làm ra được.

Hai thứ hạch tâm này là tìm cũng tìm không ra, mà ngoài như vậy ra còn có rất nhiều những tư nguyên khác, cũng chưa chắc dễ kiếm, then chốt có quyền có tiền cũng vô dụng.

Thời khắc này đột nhiên Ninh Dạ nói hắn có thể hỗ trợ, mọi người lập tức kích động rồi.

Nhưng lúc này còn chưa xác định hắn có thể hỗ trợ cái gì, liền thẳng thắn trước tiên liệt cái danh sách gửi qua, chủ yếu đều là thứ chính bọn hắn không tìm được, đương nhiên, bởi có tư tâm, liệt khá cường hãn, như toàn bộ trao quyền, cơ bản chính là lại một cái Long Dương Lệnh.

Ninh Dạ vừa nhìn liền vui rồi.

Trực tiếp tại trên mảnh vỡ Luyện Yêu Tháp, chứng đạo ma hài mỗi món tích một cái, sau đó tại trên các loại vật đáng giá không đáng giá phía dưới đại tích đặc tích, trong nháy mắt đem vật phẩm trên danh sách tích bảy thành.

Tiện thể ghi chú rõ, Huyền Âm Hỏa chỉ có thể đổi một trong hai thứ 'mảnh vỡ Luyện Yêu Tháp' cùng 'chứng đạo ma hài', cái khác phải bù thêm. Đương nhiên, suy nghĩ đến Vạn Thương Sinh duyên cớ, có thể ngoại ngạch biếu tặng bộ phận vật tư.

Tin tức truyền lại, vừa nhìn Ninh Dạ đối với danh sách đánh dấu, Long Dương Phủ lần này là thật nổ rồi.

Ta fuck!

Đồ vật trên này Long Dương Phủ ta cũng chỉ có thể đạt được ba thành, một mình hắn liền có thể cho bảy thành? Như thật sự như vậy, vậy Long Dương Lệnh này liền có thể tái hiện.

Tại sau khi phản phục xác nhận, thậm chí Vân Hải Sơn Nhân khiến Ninh Dạ lấy ra một khối mảnh vỡ Luyện Yêu Tháp xem qua xong, Long Dương Phủ lập tức vỗ bàn.

Làm!

Cho tới Vạn Thương Sinh?

Nga, hắn đã không trọng yếu.

Chương 40 : Đàm phán (3)

Chương 41: Đàm phán (3)

Một hồi đại biểu Long Dương Phủ đàm phán liền như vậy tại giữa Vân Hải Sơn Nhân cùng Ninh Dạ triển khai.

Ninh Dạ vốn tưởng rằng đây sẽ là một hồi môi thương khẩu chiến đàm phán, nhưng sự thực so với tưởng tượng đơn giản.

Đối với người ở tầng diện đỉnh phong mà nói, phổ thông tư nguyên không trọng yếu, trọng yếu chính là đỉnh phong tư nguyên. Vì vậy chỉ cần Ninh Dạ có thể giải quyết vấn đề mảnh vỡ Luyện Yêu Tháp cùng chứng đạo ma hài, như vậy những tư nguyên khác bọn họ đều nguyện ý bỏ ra nhiều tiền để mua.

Mà Ninh Dạ muốn chính là tư nguyên tu hành.

Nhưng không phải vì chính hắn, chính hắn tu hành cần thiết, Yên Vũ Lâu xuất sản đã đầy đủ, mà là vì những người khác.

Sau khi chiến lược thay đổi, Ninh Dạ liền biết, bản thân cần nỗ lực không chỉ có lại là bản thân cá nhân, còn có thủ hạ.

Bây giờ dưới tay hắn có Trì Vãn Ngưng, Công Tôn Điệp, Lâm Lang Thiên, Thanh Lâm, Triệu Long Quang, Tân Tiểu Diệp, Cừu Bất Quân, Thiên Cơ, Tăng Hiển Sơn, Công Tôn Dạ, Phong Đông Lâm, Trương Liệt Cuồng các loại cả đám người, ngoài ra còn có Kinh Trường Dạ cùng Nhạc Tâm Thiện hai cái "khôi lỗi" Vô Cấu đỉnh phong này ", nhưng khôi lỗi không cần tu luyện, không cần suy nghĩ.

Thiên Cơ, Tăng Hiển Sơn cũng không cần suy nghĩ vấn đề tu hành, nhưng những người khác đều cần suy nghĩ.

Cấn Tự Bí có thể đột phá bình cảnh, nhưng giải quyết không được vấn đề tích lũy, liền cần đại lượng tư nguyên tu hành.

Yên Vũ Lâu nhiều bảo vật như vậy để không cũng phí, nên đổi liền đổi, nên bán liền bán.

Trên thực tế, Ninh Dạ chính là định đi một thoáng con đường của Long Dương Phủ —— chọn một nhóm thủ hạ, sau đó mượn Long Dương Phủ dung hợp chi đạo luyện hóa bí pháp nhanh chóng đề thăng một nhóm người, lại mượn Cấn Tự Bí trợ giúp tấn thăng.

Đương nhiên, hắn sẽ không đem thủ hạ luyện thành nhân khôi, nhưng cũng may hắn có Thiên Cơ Điện, có đầy đủ tư nguyên tu hành cùng bí pháp chống đỡ, lại thêm Cấn Tự Bí sự chi trợ, muốn tốc thành một nhóm tu sĩ cũng không khó.

Phong Đông Lâm sẽ là cái Niết Bàn thứ ba dưới tay hắn.

Lâm Lang Thiên sẽ là thứ tư.

Trương Liệt Cuồng cũng sẽ tấn thăng Vô Cấu, Tân Tiểu Diệp khoảng cách Vạn Pháp đỉnh phong còn có một đoạn thời gian, nhưng chỉ cần để cho nàng lấy vân du làm danh đón vào Tuyền Cơ Đạo Cảnh, hẳn là rất nhanh cũng có thể tấn thăng.

Mộc Khôi Tông bên kia, Nguyên Mục Dã cùng Hà Giang Minh cũng là Vô Cấu đỉnh phong, nếu như bọn họ thức thời, cũng có thể giúp bọn hắn tấn thăng, nhưng tiền đề là vào lúc ấy bọn họ đã chính thức thuộc về bản thân.

Cứ như vậy, Ninh Dạ hạ thủ liền tương đương với có bốn đến sáu cái Niết Bàn, lại thêm một đống Vô Cấu cảnh, lại lấy phương pháp tốc thành thu được một nhóm tu sĩ Vạn Pháp, tràng diện này coi như là chống được rồi.

Nói trắng ra, quyền đầu ngươi lớn bao nhiêu, lên tiếng liền có bấy nhiêu uy nghiêm.

Muốn cho Mộc Khôi Tông cúi đầu, nhất định phải khiến Mộc Khôi Tông minh bạch, hiện tại Ninh Dạ đã không phải Ninh Dạ quá khứ.

Ngoài như vậy ra, Ninh Dạ còn muốn từ bản bộ Hắc Bạch Thần Cung kéo chút hảo thủ.

Mấy cái Thiên Cương như vậy, không nói những cái khác, hai vị kia tứ phương sứ cũng là nhân vật Vô Cấu đỉnh phong, nếu như nghe lời, cũng không phải là không thể dùng.

Có thể nói thời khắc này Ninh Dạ, rốt cục có cảm giác quát tháo vạn giới của Thiên Cơ Môn năm đó, cuối cùng đã rõ ràng, Thiên Cơ Môn đến cùng dựa vào cái gì có thể cường đại như thế.

Chỉ tiếc Thiên Cơ Môn tuy rằng có đông đảo bí pháp, nhưng chung quy vẫn là diệt rồi.

Chính là bởi vì bọn họ quá tín nhiệm thực lực.

Mà hiện tại, Ninh Dạ liền là hai tay nhuyễn ngạnh đều gom hết.

Kế hoạch còn đang trong quá trình tiến hành, phiền phức mới đến đã trước tiên tới rồi.

Bên Chấp Tử Hồ, Ninh Dạ lại lần nữa du thuyền trên hồ, tay cầm một cái cần câu, không có dây câu, chỉ có một tia chân khí duy trì lưỡi câu, trên mặt hồ lắc lư.

Lưỡi câu kia bất ngờ là một hạt đan dược, liền như thế tại không trung lắc lư.

Chốc lát, một con rắn bơi qua mặt hồ, đột nhiên một ngụm đem đan dược kia nuốt vào, liền muốn rời đi.

Ninh Dạ cười nói: "Mắc câu rồi!"

Cũng không thấy hắn có động tác gì, liền thấy rắn kia đã phi nhập không trung, sau đó hỏa diễm bỗng dưng tự sinh, không ngờ là đem rắn kia bắt đầu luyện hóa.

Một thanh âm êm tai từ phía sau Ninh Dạ vang lên: "Đây là Thái Âm Môn luyện đan pháp, trước tiên lấy linh đan uy chi, chờ sau khi dược lực tiến vào huyết nhục, lại đem một lần nữa luyện hóa thành đan. . . Bất quá Ninh thiên cương xuất thủ thật giống sớm chút, dược lực vẫn còn chưa hoàn toàn dung nhập, đan này sợ là sẽ hiệu quả không tốt đây."

"Không sao, chỉ là trong lúc rảnh rỗi, học thêm một hai chiêu, đến cũng không hi vọng có thể làm ra thành tựu gì." Ninh Dạ tùy tay búng một cái, rắn kia liền hóa thành tro tàn.

Hảo hảo một viên luyện yêu chi đan, liền như thế phá huỷ.

Ninh Dạ nhưng không để ý.

Không gì khác, tài đại khí thô mà thôi.

Quay đầu lại, Ninh Dạ nhìn thấy phía sau là một nữ tử, thân mang áo xám, tướng mạo bình thường cũng không xuất chúng, nhưng tự có một cỗ khí chất đặc biệt.

Khí chất độc thuộc về người chết.

Nữ tử kia dịu dàng thi lễ: "Tân nhậm Mộc Quỷ Tảo Mộ Thanh, tham kiến Ninh thiên cương."

"Ngươi họ Tảo? Cái họ này đến là hiếm thấy. Nghe nói Thiên châu có cái Tảo gia, chính là một cái đại gia tộc ở trung bộ nam vực, thiện ngự cổ trùng, ngươi hẳn chính là?"

Tảo Mộ Thanh cười nói: "Ninh thiên cương đến là kiến thức rộng rãi đây."

Ninh Dạ nhìn nhìn nàng: "Ngươi ta tính là đồng bối, ngươi hà tất khách khí như thế."

Tảo Mộ Thanh che miệng cười nói: "Bối phận đến là tương đồng, nhưng địa vị này a, lại là một trời một vực. Mộ Thanh hiểu rõ Ninh thiên cương lợi hại, làm sao dám vô lễ đối với thiên cương."

"Tại sao lần này không phải Nguyên Mục Dã bọn họ đi tới?" Ninh Dạ trực tiếp hỏi.

"Chưởng giáo đối với thu hoạch lần trước của bọn họ, không hài lòng lắm đây." Tảo Mộ Thanh mỉm cười hồi đáp.

Ninh Dạ sớm biết đáp án.

Tuy rằng cũng đều đã có sắp xếp, nhưng Âm Vô Cữu hiển nhiên là không hài lòng. Chỗ tốt thu được tuy rằng không ít, nhưng đều là những bảo vật tầm thường kia, chỗ tốt từ Yên Vũ Lâu, chỉ được hai cái thần vật cùng năm trăm pháp bảo.

Đối Âm Vô Cữu mà nói, thu hoạch như vậy thực sự quá ít, hắn tất nhiên là không thể thoả mãn. Nhưng mà việc đã đến nước này, hắn cũng hết cách rồi, chỉ cho rằng chuyện này có quan hệ cùng Nguyên Mục Dã bọn họ vô năng, càng khả năng là bị Ninh Dạ mua chuộc. Hắn không biết Nguyên Mục Dã, Hà Giang Minh đã bị khống chế, nhưng từ kết quả suy ngược, kết luận có được đến cũng không khác mấy.

Vì vậy lần này, lại là phái Mộc Quỷ Tảo Mộ Thanh đi tới.

Ninh Dạ cười nói: "Không phải đã nói rồi sao? Một trận đại chiến, khó tránh khỏi tiêu hao, chúng ta cũng chỉ là kịp thời cướp được bộ phận chỗ tốt. Biết đủ thường hạnh phúc a."

Tảo Mộ Thanh liền nói: "Chỉ sở đều toái ở trong Thiên Cơ Điện đây."

Ninh Dạ cười hỏi: "Làm sao? Ngươi muốn kiểm tra?"

Tảo Mộ Thanh hỏi ngược lại: "Vậy Ninh thiên cương có nguyện để Mộ Thanh nhìn một chút không?"

"Không thành vấn đề." Ninh Dạ vung tay lên, hồ nước kia đã xuất hiện một cái lốc xoáy nho nhỏ, hạ phương ẩn hiện cung điện hình bóng.

"Đây là lối vào, ngươi có muốn vào không?" Ninh Dạ hỏi.

Đùa gì thế?

Vào Thiên Cơ Điện?

Ta muốn tìm chết sao?

Chính là Âm Vô Cữu cũng không dám đơn độc vào Thiên Cơ Điện, chỗ này đã bị Ninh Dạ biến thành tuyệt sát chi địa, trừ phi một lần bảy tám cái Niết Bàn, bằng không tùy tiện một cái đi vào, đều là chắc chắn phải chết.

Tảo Mộ Thanh thở dài: "Đáng tiếc a, ta sợ là không có cái phúc phận này, trong Thiên Cơ Điện này huyền ảo trọng trọng, nhưng Mộ Thanh vô duyên, vẫn là không xem thì hơn."

"Vậy chuyện này chính là xong rồi?" Ninh Dạ hỏi ngược lại.

". . ." Tảo Mộ Thanh bị hắn làm cho bất đắc dĩ: "Ninh thiên cương bây giờ cũng là đại nhân vật, vô lại như vậy, không ổn a?"

Ninh Dạ nở nụ cười: "Dù sao còn trẻ a. Có lời gì, sớm một chút nói, sớm một chút giải quyết. Hiện tại có thể vào chính đề?"

Chương 41 : Đàm phán (4)

Chương 42: Đàm phán (4)

Ninh Dạ dù bận vẫn ung dung ngồi ở đầu thuyền.

Hắn biết Tảo Mộ Thanh sẽ nói cái gì, lại là dáng vẻ hoàn toàn không thèm để ý.

Nhìn dáng vẻ của hắn, Tảo Mộ Thanh liền biết nhiệm vụ lần này của mình, quá nửa là lại huyền.

Trong lòng bất đắc dĩ, Tảo Mộ Thanh nói: "Ninh thiên cương tu hành bất quá ba mươi năm, lại đã đi đến một bước này, tiến cảnh chi nhanh chóng, đại đại vượt qua bản phái dự liệu."

"Ngô, các ngươi vốn là cảm thấy còn có thể lợi dụng ta một vài năm nữa, sau đó sẽ tá ma giết lừa, kết quả phát hiện tính sai tiến độ, có chút ứng phó không kịp?" Ninh Dạ cười hỏi.

Tảo Mộ Thanh cố tình phẫn nộ: "Thiên Cương nói đi đâu vậy, những năm gần đây, Mộc Khôi Tông cùng Ninh Dạ vẫn luôn là hợp tác vui vẻ mà."

"Vui vẻ chỉ là các ngươi." Ninh Dạ lạnh nhạt nói: "Những năm này ta đã giúp các ngươi làm không ít việc, nhưng chưa từ các ngươi được chỗ tốt gì chứ? Nhưng liền bởi vì Yên Vũ Lâu thu hoạch không nhiều, các ngươi liền không hài lòng đối với ta? Làm sao? Ta nợ các ngươi sao?"

Nói đến, Ninh Dạ một đường tiến tới, tuy rằng được không ít chỗ tốt, nhưng đều là chính hắn tranh thủ.

Chỗ tốt Mộc Khôi Tông cho hắn, đúng là thật sự rất ít, ngược lại là Ninh Dạ xác thực giúp Mộc Khôi Tông rất nhiều việc lớn.

Phải biết Ninh Dạ chung quy không phải ám tử của Mộc Khôi Tông, hắn là người tự do!

Nghe hắn nói như vậy, Tảo Mộ Thanh cũng cảm thấy bản thân đuối lý, nhất thời cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Trệ trệ, Tảo Mộ Thanh mới nói: "Chung quy là chúng ta giúp ngươi suy yếu Hắc Bạch Thần Cung."

Ninh Dạ hừ lạnh: "Ta hiện tại cùng ngươi giảng chính là lợi ích, không phải cừu hận. Chuyện cừu hận, dễ giải quyết. Thực lực đến, tự mình liền có thể làm được. Một cái Nhạc Tâm Thiện, ta không để vào mắt. Không nên nói với ta cái gì giúp ta suy yếu Hắc Bạch Thần Cung, sự thực là ta đang giúp các ngươi đối phó bọn hắn. Không có ta, các ngươi cũng không có ưu thế hôm nay, lại càng không có vấn đề mà ngươi sẽ nói với ta hiện tại . Cái bí mật này, ta đã biết, nói đi, dự định của các ngươi."

Quyền chủ động lên tiếng của Tảo Mộ Thanh liền như thế rơi vào trong tay Ninh Dạ, bất đắc dĩ chỉ có thể nói: "Chúng ta muốn nguyên thần thánh nhân kia."

Quả thế.

Cái đáp án này, Ninh Dạ sớm đã đoán được rồi.

Mộc Khôi Tông rõ ràng đã biết bí mật nhưng không tuyên dương, không cần hỏi, chính là muốn chiếm riêng cho mình.

Chính như Ninh Dạ từng nói, đánh bại Hắc Bạch Thần Cung không phải trọng yếu nhất, chính mình trưởng thành mới là trọng yếu nhất.

Đem bí mật nói ra Hắc Bạch Thần Cung sẽ xong đời, Mộc Khôi Tông nhưng không được chỗ tốt gì.

Dưới tình huống này, khẳng định là lựa chọn trước tiên phì tự thân.

Đối với điều này Ninh Dạ trả lời: "Tuyệt đối không thể!"

"Ngươi..." Tảo Mộ Thanh giật nảy cả mình, nàng nghĩ tới Ninh Dạ sẽ từ chối, lại không nghĩ rằng hắn từ chối mạnh mẽ như thế.

Tảo Mộ Thanh phẫn nộ trong lòng: "Ninh Dạ, ngươi phải biết, tin tức này một khi truyền ra..."

Ninh Dạ trực tiếp nói: "Truyền đi, cùng lắm chính là Hắc Bạch Thần Cung từ bỏ thánh nhân nguyên thần, nhất phách lưỡng tán, sự tình không phải giải quyết xong?"

A?

Còn có loại giải quyết chi pháp này?

Nhưng ngẫm lại cũng đúng.

Đập nồi dìm thuyền, có lúc chính là giải quyết chi đạo đơn giản nhất.

Ninh Dạ rất rõ ràng, nếu như không làm dự tính xấu nhất, liền không thể nào bỏ đi tham niệm của Mộc Khôi Tông, vì vậy hắn ban đầu liền chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất.

Cùng lắm nhất phách lưỡng tán ai cũng không có.

Tảo Mộ Thanh trừng mắt nhìn Ninh Dạ: "Ngươi đến cùng là người bên nào?"

"Ta là người của chính ta." Ninh Dạ hồi đáp: "Các ngươi thế mà muốn dùng bí mật của Hắc Bạch Thần Cung để áp chế ta? Âm Vô Cữu hắn đầu óc hỏng rồi sao?"

Lời này lại lần nữa khiến Tảo Mộ Thanh ngưng trệ.

Đúng vậy, ta dùng cái này đến áp chế hắn làm cái gì?

Đúng rồi.

Tảo Mộ Thanh bị Ninh Dạ nhiễu hôn đầu óc kịp thời tỉnh lại: "Nhưng hiện tại là ngươi đang chủ trì đại cục, ngươi là Đại Điện Thủ!"

Ninh Dạ dựng lên ngón tay: "Thứ nhất, ta chỉ là tạm thời chủ trì, ta còn chưa phải Đại Điện Thủ, Hắc Bạch Thần Cung chủ sự chi nhân vẫn như cũ là chưởng giáo, hắn không lên tiếng, ai nói chuyện cũng vô dụng. Chỉ bất quá có một số việc để ta làm, có thể thích hợp hơn so với hắn làm. Nhưng nếu như các ngươi cho rằng ta liền có thể toàn quyền làm chủ, vậy thì mười phần sai. Thứ hai, coi như là ta làm chủ, ta cũng sẽ không đem nguyên thần thánh nhân cho các ngươi. Động não chút, nếu như các ngươi thật cầm thánh nhân nguyên thần, vậy thì quyền chủ động lại rơi vào tay của Hắc Bạch Thần Cung rồi."

Tảo Mộ Thanh há to miệng, nhất thời nói không ra lời.

Không sai, nếu như Mộc Khôi Tông thật lấy được thánh nhân nguyên thần, tình thế lập tức phản chuyển.

Đương nhiên, Mộc Khôi Tông có thể nói đây là tự chúng ta kiếm được, không phải lúc trước giở trò.

Nhưng mà tu tiên giới nào có nhiều đạo lý có thể giảng như vậy? Trọng điểm là thánh vật ở trong tay ngươi!

Hậu quả chuyện này Mộc Khôi Tông không phải là không có nghĩ đến, chỉ là tiền tài động lòng người, vô luận thế nào cũng phải thử một lần.

Tảo Mộ Thanh nhất thời không nói gì, Ninh Dạ đã nói: "Việc này ngươi không đủ tư cách đàm luận cùng ta, vẫn để cho Âm Vô Cữu bọn họ đi ra đi."

Cái gì?

Tảo Mộ Thanh kinh hãi: "Làm sao ngươi biết?"

"Phí lời, trọng đại chi sự như thế, bọn họ nếu không tự thân đi tới cùng ta đàm luận, cũng không phải bọn hắn."

Tảo Mộ Thanh hít sâu một hơi, nhìn chung quanh một chút: "Ta biết ngươi có bí thuật có thể che lấp, bất quá chưởng giáo hiện tại không ở chỗ này. Ngày mai lúc này, ngươi đi Thiên Tinh Xuyên, bọn họ sẽ ở nơi đó gặp ngươi."

Ninh Dạ đứng thẳng người lên: "Sớm nói như vậy không phải là xong rồi sao?"

Người đã phiêu nhiên đi xa.

Tối hôm sau.

Thiên Tinh Xuyên.

Ngày đó luyện hóa Nhạc Tâm Thiện chi địa.

Ninh Dạ phiên nhiên bay tới, liền thấy Mộc Khôi Tông chưởng giáo Âm Vô Cữu, còn có Thiên Thi Thiết Tiêu đều đã tại liệt.

Nói đến, đây vẫn là lần đầu tiên Ninh Dạ chính thức nhìn thấy Âm Vô Cữu bản nhân.

Thời khắc này gặp mặt, Ninh Dạ cũng không tiện quá mức kiêu cuồng, thi một lễ nói: "Bái kiến Âm chưởng giáo, tham kiến Thiên Thi!"

Âm Vô Cữu 'ân' một tiếng, tiện tay vung lên, chu vi đã hóa thành một mảnh không gian tử ngục.

Âm Vô Cữu cười nói: "Ninh tiểu hữu chớ trách ta cẩn thận, thực sự là lão già Hà Sinh Mặc kia, cũng không phải kẻ tầm thường, hắn sợ là vẫn luôn chú ý ngươi đây."

Ninh Dạ hồi đáp: "Ta biết, nhưng nếu như ta có thể để hắn giám thị được, vậy sớm liền chết rồi. Đương nhiên, Âm chưởng giáo vì cầu an lòng, muốn làm như vậy, ta cũng hết cách."

Nghe ra lời nói của hắn mang theo châm chọc, Thiên Thi Thiết Tiêu hừ một tiếng: "Tiểu tử khẩu khí đến là không nhỏ. Thật là một sớm đắc chí liền càn rỡ a!"

Ninh Dạ trực tiếp tìm cái mộ phần ngồi xuống, mộ phần kia một cái đầu âm u quỷ quyệt vừa mới ngóc lên, liền bị hắn đặt mông ngồi trở lại.

Ninh Dạ lúc này mới nói: "Ta không phải tới để cãi nhau, nếu hai vị đã cẩn thận như thế, vậy thì đừng làm lỡ thời gian. Mộc Quỷ hẳn là đã nói với các ngươi, thánh nhân nguyên thần việc này, liền không cần nghĩ."

Thiết Tiêu tức giận nói: "Vậy chúng ta cũng chỉ thể có vạch trần bí mật chuyện Hắc Bạch Thần Cung nắm giữ thánh nhân nguyên thần này."

"Cái vấn đề này ta cũng đã trả lời rồi. Các ngươi muốn vạch trần liền vạch trần, cùng lắm ai cũng đều không có."

Âm Vô Cữu mỉm cười nhìn Ninh Dạ: "Mọi người đều là người trưởng thành, không nói khí phách thoại. Ninh Dạ, ngươi nếu đã tới đây, vậy thì khẳng định có cái biện pháp giải quyết nào tốt phải không. Ngươi sẽ không định để Mộc Khôi Tông ta lao sư động chúng, chỗ tốt gì cũng đều không có chứ?"

Ninh Dạ trực tiếp nói: "Âm chưởng giáo, kỳ thực các ngươi cũng biết, thánh nhân nguyên thần tuy là chí bảo, nhưng lợi ích chí bảo này mang đến, lại là cực nhỏ. Hắc Bạch Thần Cung có được nó nhiều năm như vậy, tuy lấy chi khai phá một vài thần thông bí thuật, nhưng chung quy không phải căn bản. Nó liền giống như là một tòa kim sơn, làm sao chúng ta tu vi có hạn, căn bản là không ai có thể khai quật. Tác dụng duy nhất, chính là làm thần vật xuất thủ chiến đấu, nhưng lại không thể để cho người khác biết, công dụng hiệu quả giảm mạnh. Một kiện thánh vật như vậy, thực như gân gà, ăn không biết vị, bỏ thì tiếc. Muốn dùng một cái bí mật gân gà như thế đến cùng ta làm giao dịch... Không thích hợp a!"

Yếu tố đầu tiên của đàm phán, trước tiên làm thấp đi giá trị của lá bài đối thủ nắm giữ trong tay.

Điểm này, Ninh Dạ am hiểu sâu sắc.

Nhưng hắn nói đến cũng không sai, thánh nhân nguyên thần vật này, đúng là thụ hạn quá lớn, giống như thiên đạo chi bi kia, người người đều biết là bảo bối, nhưng lại đều không thể làm gì đối với nó.

Vậy là Âm Vô Cữu cùng Thiết Tiêu phát hiện, tiểu tử trước mắt này trơn tuột không dính tay, bọn họ thật giống càng thật không có cái gì có thể nắm bắt đối phương?

Rất lâu, Âm Vô Cữu thở dài một tiếng: "Vậy ngươi muốn như thế nào?"

Nghe nói như thế, Ninh Dạ cười lên.

Chương 42 : Đàm phán (5)

Chương 43: Đàm phán (5)

Đối với Âm Vô Cữu lên tiếng, Ninh Dạ không có hồi đáp.

Hắn chỉ là ngửa đầu nhìn trời, lẩm bẩm nói: "Đêm nay ánh trăng thật đẹp."

Trong thiên không một vầng viên nguyệt treo cao, nguyệt quang như nước chảy, vuốt ve đại địa, vì hắc ám tráo lên một phiến mông lung chi huy.

Ninh Dạ ngửa đầu vọng thương thiên, trong lòng giếng cổ không dao động, nhìn không ra bất kỳ ý nghĩ.

Âm Vô Cữu cùng Thiết Tiêu đến cùng là đại năng tung hoành nhiều năm, thấy tình huống này, cũng không vội, thế mà đồng thời bình tĩnh lại tâm tình.

Âm Vô Cữu thậm chí còn phụ họa hắn một câu: "Quả thật không tệ."

Ninh Dạ lúc này mới quay lại, ném ra trà cụ: "Hiếm thấy hảo nguyệt sắc, chính nên thưởng trà tế đàm. Chính là mỗi khi gặp đại sự nên tĩnh khí, càng là đại sự, càng là phải tâm bình khí hòa nói chuyện mới đúng."

Nói đã bắt đầu vì hai người dâng trà.

Âm Vô Cữu, Thiết Tiêu triệt để bình tĩnh.

Vậy mà liền như thế nhìn hắn pha trà, châm trà, dâng trà.

Tiếp nhận nước trà, Âm Vô Cữu nói: "Trà là trà ngon, liền không biết ý nghĩ của Ninh thiên cương có phải biện pháp hay không?"

Ninh Dạ thần tình lãnh đạm: "Ý nghĩ của ta rất đơn giản , ta muốn làm chưởng giáo Hắc Bạch Thần Cung."

Âm Vô Cữu Thiết Tiêu đồng thời động dung.

Bọn họ nhìn nhìn lẫn nhau.

Thiết Tiêu nói: "Ngươi khi đó là muốn diệt Hắc Bạch Thần Cung, chúng ta cũng vì thế mà trợ ngươi."

"Là ta đang trợ giúp các ngươi." Ninh Dạ cải chính nói: "Mặt khác, ta trở thành chưởng giáo, cũng bằng với báo thù."

Trà trong tay Thiết Tiêu đột nhiên kết thành khối băng: "Nhưng điều này không phù hợp kế hoạch của chúng ta. Ninh Dạ, chúng ta vốn chỉ cảm thấy hứng thú đối với nguyên thần thánh nhân, nhưng hiện tại xem ra, chúng ta phải suy nghĩ không chỉ có là tung ra bí mật nguyên thần, còn có chuyện liên quan tới ngươi."

Ngược lại là Âm Vô Cữu nói: "Nếu hắn đã dám nói thế với, hẳn là có tự tin khiến chúng ta đồng ý. Ninh Dạ, nói một chút ngươi có thể cho chúng ta cái gì đi."

Ninh Dạ nở nụ cười: "Thiên Thi thật là lãng phí trà ngon."

Đem chén trà trong tay Thiên Thi Thiết Tiêu xử lý, một lần nữa vì hắn rót ra một chén, nói: "Ta như thành chưởng giáo, liền đem Đông cảnh cắt nhượng cho các ngươi, thế nào?"

"Ngươi nói cái gì?"

Âm Vô Cữu, Thiết Tiêu đồng thời chấn kinh.

Ngươi đây là bán đất cầu vinh a!

"Không sai, chính là cắt nhường Đông cảnh." Ninh Dạ hồi đáp: "Đông Phong Quan thuê bất quá trăm năm, hiện tại, ta trực tiếp đem toàn bộ Đông cảnh, một phần năm Mặc Châu cho các ngươi, các ngươi nếu như còn không vừa lòng, vậy ta cũng không thể nói gì được."

"Tại sao?" Âm Vô Cữu không rõ.

Không phải chỗ tốt Ninh Dạ cho không đủ, mà là quá đủ rồi!

Đất đai chính là tư nguyên, tư nguyên chính là tu vi, tu vi chính là lực lượng!

Nắm giữ Đông cảnh, liền mang ý nghĩa có càng nhiều tư nguyên, càng nhiều người mới, thế lực càng mạnh mẽ hơn.

Hiện tại bát phái hình thành đối lập chi cục, tạm thời là cương, tạm thời không nổi đại chiến.

Lúc này Mộc Khôi Tông nếu như không cần chiến tranh liền thu được một khối lớn lãnh địa, đó chính là dài rộng phát ra.

"Tại sao?" Ninh Dạ cười lạnh: "Bởi vì ta không để ý a! Chính như hai vị biết, ta cùng Hắc Bạch Thần Cung chính là quan hệ cừu hận. Tuy rằng sư thúc ta khuyên ta thả xuống cừu hận, trong thần cung có mấy người cũng nguyện ý ủng hộ ta, ta cũng đồng ý bảo đảm một bộ phận người không đáng chết không cần chết. Nhưng cừu hận chính là cừu hận, ta làm chưởng giáo, Hắc Bạch Thần Cung lại không sao? Vậy cũng quá buồn cười rồi!"

Lúc hắn nói lời này nghĩa chính từ nghiêm, kết hợp với thân thế kinh lịch của hắn, đến là khiến người sinh không nổi nửa điểm hoài nghi chi niệm.

Ninh Dạ đã hừ nói: "Ta sẽ cứu người nên cứu, nhưng những kẻ đáng chết kia, cũng vẫn là phải chết. Những kẻ năm đó tham dự diệt Thiên Cơ Môn sẽ không sống, kẻ chủ trì quá việc này, sẽ không sống, coi như là tự thân Hắc Bạch Thần Cung cũng có tội nghiệt, cũng là phải gặp báo ứng. Ta sẽ không diệt môn phái này, nhưng Hắc Bạch Thần Cung, bọn họ đừng hòng tiếp tục làm Mặc Châu chi đỉnh nữa. Bằng không, ta báo thù còn có ý nghĩa gì?"

Âm Vô Cữu, Thiết Tiêu nghe được thất thần.

Hóa ra là như vậy sao?

Ninh Dạ có thể bảo đảm Hắc Bạch Thần Cung, nhưng bảo đảm không phải Mặc Châu chi đỉnh cường đại kia, mà chỉ là bản thân môn phái.

Bọn họ sẽ giống như Thiên Cơ Môn năm đó, từ đỉnh phong suy sụp, cuối cùng trở thành bình thường không có gì lạ tiểu môn phái.

Đây, mới là báo thù!

Vừa là tuyết cừu hận, lại lưu điểm mấu chốt.

Suy yếu, tách rời môn phái này, thỏa mãn dục vọng báo thù của Ninh Dạ, cũng không mất điểm mấu chốt.

Thời khắc này nghe Ninh Dạ nói, Âm Vô Cữu bản năng tin mấy phần.

Dù sao điều này xác thực phù hợp tác phong của Ninh Dạ.

Chỉ là cứ như vậy, tâm tư của bọn họ lập tức hoạt động lên.

Thiết Tiêu đã nói: "Nếu là như vậy, một cái Đông cảnh khả năng không đủ."

Hắn lúc trước còn cảm thấy rất đủ đây, hiện tại liền bắt đầu cảm thấy không đủ.

Ninh Dạ cười lạnh: "Đó là tự nhiên, bất quá vấn đề là các ngươi nuốt trôi sao? Lại không nghĩ tới môn phái khác sẽ nghĩ như thế nào?"

Ách...

Vậy cũng đúng a.

Nếu để cho những môn phái khác biết việc này, đừng nói những môn phái đối lập như Hạo Thiên Môn, coi như là Cực Chiến Đạo, Thánh Vương Các phỏng chừng cũng không thể tiếp thu.

Ninh Dạ đã nói: "Cơm phải từng miếng từng miếng một mà ăn. Đầu tiên là Đông Phong Quan, có ta thượng vị, các ngươi liền không cần lo lắng phiền phức sau đó. Thái Âm Môn bây giờ cũng bắt đầu ý thức được Vân Tuyệt Cổ Địa không đúng chứ? Có ta đây, liền không cần lo lắng bọn họ. Tiếp sau đó chính là từng bước xâm chiếm Đông cảnh. Đợi đem Đông cảnh tiêu hóa thành địa bàn chân chính thuộc về chính mình, mới tính sau đó."

"Vào lúc ấy, ngươi sợ là lại sẽ nói ra điều kiện chứ?" Âm Vô Cữu cũng coi như có chút lý giải Ninh Dạ.

Ninh Dạ mắt trợn trắng lên: "Ta coi như muốn chỗ tốt như thế nào đi nữa, chỗ tốt còn có thể lớn hơn các ngươi sao? Ta không cầu thiên hạ chí tôn, chỉ cầu thiên ngoại tiêu dao. Đợi sau khi ta suy yếu Hắc Bạch Thần Cung, làm bản thân nên làm chi sự, tương lai sở cầu giả chính là vân du thiên ngoại."

"Phi thăng?"

"Không cần phi thăng, Thiên Cơ Điện liền có thể làm được." Ninh Dạ trực tiếp nói.

Nghe nói như thế, Âm Vô Cữu cùng Thiết Tiêu đều là một trận hâm mộ.

Thiên Cơ Điện này quả nhiên không hổ là thượng cổ thần vật, chỉ là không nghĩ tới lại còn có phi thăng thiên ngoại chi năng.

"Chúng ta làm sao tin tưởng ngươi nói được là làm được?" Thiết Tiêu hỏi.

Ninh Dạ tiện tay ném ra, một khối Lưu Ảnh Thạch đã bay đến trong tay Thiết Tiêu.

"Cuộc nói chuyện hôm nay, đều đã bị ghi lại ở trong. Chứng cớ này, đủ mạnh mẽ chứ? Coi như ta trở thành chưởng giáo, cũng không thể biện bác. Ta như nuốt lời, các ngươi đem vật này tung ra, ta liền một bách khẩu nan biện, so với thủ đoạn lúc trước của các ngươi không phải càng hữu dụng?"

Thiết Tiêu cùng Âm Vô Cữu nhìn nhìn lẫn nhau.

Ninh Dạ đem sự tình làm đến một bước này, có thể thấy được thành ý, suy nghĩ tới lời vừa nãy hắn nói, xác thực rất có đạo lý, hai người cuối cùng gật đầu nói: "Được, nếu như thế, vậy chúng ta chờ ngươi tới!"

Sự việc hôm nay là bí mật, quay đầu lại Ninh Dạ vẫn là phải đi sứ Mộc Khôi Tông một chuyến, đi cái hình thức, mới có thể chân chính đem sự tình kết thúc, cũng hảo lộ ra bản sắc ngăn cơn sóng dữ của hắn.

Đương nhiên, thiếu không được cũng là phải gõ trúc giang Hà Sinh Mặc một phen —— điều kiện mặt ngoài thế nào cũng phải có phải không?

Cùng Âm Vô Cữu bọn họ đàm luận xong, Ninh Dạ rời khỏi.

Trên đường trở về, Trì Vãn Ngưng, Lâm Lang Thiên đã từ trong Thiên Cơ Điện đi ra.

Lâm Lang Thiên cắn ngón tay nhìn Ninh Dạ, thấp giọng nói: "Thật không nghĩ tới, nguyên lai bí mật là nguyên thần thánh nhân, mà ngươi... Ngươi thế mà dùng ra bán Hắc Bạch Thần Cung để đổi Thần Cung bình an. Cách làm này của ngươi... Cách làm này..."

Nàng không nghĩ ra nên dùng ngôn ngữ gì để đánh giá Ninh Dạ.

Thực sự là lối tư duy của Ninh Dạ quá kỳ hoa.

Đại khái sẽ không có người nào nghĩ đến, phương pháp Ninh Dạ cứu vớt Hắc Bạch Thần Cung là bán đứng Hắc Bạch Thần Cung, thực sự là quá mâu thuẫn.

Nhưng mà đây nguyên bản liền là tâm tình của Ninh Dạ.

Tâm tình của hắn khi cứu Hắc Bạch Thần Cung là mâu thuẫn, vì vậy liền cách làm cũng đầy mâu thuẫn, nhưng cũng bởi mâu thuẫn, trái lại có thể nhảy ra cựu tư duy, khai thác lối tư duy mới, đưa ra phương án giải quyết người khác chú định không nghĩ tới.

Trì Vãn Ngưng thì hiếu kỳ hỏi: "Ngươi thật sự sẽ đem toàn bộ Đông cảnh đều giao cho Mộc Khôi Tông?"

Ninh Dạ cười nói: "Ta đã đem chứng cứ trọng yếu như vậy cho bọn họ, còn có thể quỵt nợ sao? Tự nhiên là phải làm."

Lâm Lang Thiên lập tức bất mãn: "Không được, Vạn Hoa Cốc ta cũng phải có."

Nàng đến giống cái bà nương mười phần dán nhà mẹ đẻ, mọi chuyện không quên chỗ tốt của Vạn Hoa Cốc.

Ninh Dạ nói: "Đó là tự nhiên, đến lúc đó, Vạn Hoa Cốc cũng sẽ có một cảnh chi địa."

Ta đi, ngươi là thật muốn đem Mặc Châu hủy đi a.

Trì Vãn Ngưng cũng đều cảm thấy hơi nghẹt thở: "Vậy Mặc Châu, cũng chỉ còn lại ba cảnh chi địa."

"Ngô, vậy mới nói, chúng ta vẫn là có rất nhiều thứ có thể bán." Ninh Dạ nở nụ cười: "Bán đến chỉ còn một cảnh, các ngươi thấy thế nào?"

Nhị nữ: "..."

Lâm Lang Thiên nói: "Vậy ngươi cái Hắc Bạch Thần Cung chi chủ này, làm sợ cũng không có tư vị chứ?"

Ninh Dạ nở nụ cười: "Ngươi đã hiểu nhầm một chuyện."

"Cái gì?"

"Một cái môn phái cường đại, không chỉ có ở lãnh địa, càng trọng yếu chính là người. Đất đai có thể không có, nhưng không có nghĩa là người của ta liền nhược a!"

Ninh Dạ nắm chặt quyền đầu: "Lượng lớn tư nguyên, lại thêm Cấn Tự Bí, chỉ cần trên tay chúng ta có đủ thực lực, ai dám coi thường chúng ta? Nói khó nghe hơn chút, nếu như có một ngày ta không muốn cho, như vậy những thổ địa đã đưa đi kia... Cũng không phải là không thể cầm về."

Nhị nữ đồng thời giật mình há to miệng.

Vậy ra ngươi không chỉ có là Hắc Bạch Thần Cung cứu thế giả, còn là căn nguyên nó suy sụp, cuối cùng còn có thể là phục hưng chi chủ?

Mà hết thảy những thứ này, liền hoàn toàn quyết định bởi tâm tình của ngươi lúc đó?

Vậy thì chẳng trách Ninh Dạ lại chủ động để người nắm chuôi.

Thực lực cường đại tới trình độ nhất định, liền có thể không nói lý!

Ninh Dạ trước đây yếu, liền liều mạng giảng đạo lý, bây giờ cách đỉnh phong đã không xa, vì vậy tạm thời giảng đạo lý kéo dài thời gian, chính là vì tương lai không nói lý!

"Không sai!" Ninh Dạ cười to: "Hưng suy đều tại nhất niệm, các ngươi không cảm thấy như vậy mới có ý tứ sao?"

Lâm Lang Thiên gật đầu: "Đúng, đây mới là đại nhân vật!"

Chương 43 : Thăng chức (thượng)

Chương 44: Thăng chức (thượng)

Trước sau bãi bình Long Dương Phủ, Mộc Khôi Tông, Hạo Thiên Môn cùng Thái Âm Môn cũng vấn đề không lớn.

Cho tới Cực Chiến Đạo, Thánh Vương Các, bọn họ nguyên bản liền là đối đầu, áp lực cũng không lớn tới đâu đi, có Vạn Hoa Cốc đứng ra, vấn đề cũng không lớn.

Có thể nói đến một bước này, hết thảy đều tạm thời giải quyết.

Vì vậy tiếp đó, Ninh Dạ muốn làm chính là nội bộ.

Mấy ngày nay hắn hối hả khắp nơi, Hà Sinh Mặc một mạch Lã Vọng buông cần, vừa không lên tiếng ủng hộ, cũng không phản đối.

Ninh Dạ biết, lão già này đây là đang xem mình rốt cuộc có thể làm tới mức độ nào.

Hắn không tỏ thái độ, chính là vì trở mặt làm chuẩn bị.

Nhưng khi Ninh Dạ đem sự tình giải quyết xong thì, hắn coi như muốn trở mặt cũng khó khăn.

Vì vậy ngày hôm nay, cũng đến thời điểm yêu cầu hồi báo.

Thiên Nguyên Điện.

Ngày hôm nay đặc biệt đông đủ.

Hà Sinh Mặc, Vệ Xuân Nguyên, Huyết Quỳ Tử, Vạn Thương Sinh, bốn vị Niết Bàn đều tại thượng toạ.

Hai bên theo trình tự là Hắc điện điện chủ Phong Đông Lâm, Trấn Nam Sứ Vu Vô Cữu, Trấn Tây Sứ Thành Tự Lệ, Vạn Pháp Lão Tổ, Thiên Thủ Lão Tổ, Ma Âm Lão Tổ, Thiên Tàn Lão Tổ, Cửu Bất Quân cùng Ninh Dạ, tổng cộng chín vị.

Nhạc Tâm Thiện phản bội chạy trốn, Tây Phong Tử, Thanh Mộc Lão Tổ, Lôi Vô Tâm, Tuyệt Vô Thường, Quân Bất Lạc cùng Ngư Bạch Môn chiến tử, đã từng Thập Nhị Thiên Cương bây giờ chỉ còn chín vị, sáu Niết Bàn cũng chỉ còn bốn vị, có thể nói là tổn thất trọng đại, tốc độ bù không kịp tốc độ chết.

Nhưng mà coi như là vậy, sinh hoạt còn phải tiếp tục.

Thời khắc này Hà Sinh Mặc trước tiên hắng giọng một cái, mới nói: "Vài ngày trước, Thần Cung xảy ra chút chuyện. Nhạc Tâm Thiện thân là Đại Điện Thủ, thế mà cấu kết Mộc Khôi Tông, đánh lén Cửu Cung Sơn, càng khiến cho nhóm người đi tới thiên ngoại thiên thương vong nặng nề, Trường Sinh Thiên Tôn cùng Vô Hoa Thiên Tôn hai vị nguyên lão vì vậy mà mất, thật là Thần Cung chi ai. Thế nhưng Hắc Bạch Thần Cung còn tại, sẽ không bởi vì những việc này liền dễ dàng ngã xuống."

Hắn nói dừng một chút, nhìn hướng mọi người: "Cũng đến thời điểm, trọng cử chức vụ Đại Điện Thủ rồi. Chư vị, nói năng thoải mái đi."

Mọi người nhìn nhìn lẫn nhau.

Chung quy vẫn là Ma Âm Lão Tổ nói: "Chức vụ Đại Điện Thủ, trách nhiệm trọng đại, ta cảm thấy vẫn là thuận theo thứ tự thì hơn, ta đề cử Phong điện."

Phong Đông Lâm cười cười: "Đa tạ Lão Tổ ưu ái, bất quá chính là bởi vì trách nhiệm trọng đại, Đông Lâm không dám gánh trọng trách này. Những năm này, Thần Cung phát sinh rất nhiều chuyện, Đông Lâm phụ với chức trách, xử lý cũng không tốt. Điều này cũng khiến cho Đông Lâm biết được, thân tại yếu chức (*trọng yếu), có lúc thật sự không phải tu vi đủ liền có thể giải quyết. Theo ta thấy, chức vụ Đại Điện Thủ, nặng nhất trung thành, thứ hai năng lực. Cái năng lực này, không phải chỉ tu vi chiến lực, mà là xử sự chi năng. May mắn chính là, Thần Cung ta đến vẫn là có một vị thiên túng anh tài, tuy tuổi vẫn còn rất trẻ, nhưng tài hoa hoành dật, tài trí đủ để đảm đương. Hơn nữa khoảng thời gian này, những chuyện hắn làm vì Thần Cung, chư vị cũng nhìn thấy. . ."

Hắn không cần phải nói tên, mọi người cũng biết nói tới ai.

Nhưng hiển nhiên không phải mỗi cá nhân đều nghĩ như vậy.

Trấn Tây Sứ Thành Tự Lệ hừ một tiếng: "Ninh thiên cương vừa mới tấn thăng Vô Cấu, liền muốn trở thành Đại Điện Thủ? Điều này thật đúng là tiền vô cổ nhân a."

Phong Đông Lâm mỉm cười: "Chuyện hắn làm cũng là tiền vô cổ nhân. Thành sứ nếu như cảm thấy hắn làm chưa đủ tốt, ngươi cũng có thể thế hắn đi làm, hà tất đợi đến hiện tại đây?"

Thành Tự Lệ giận dữ: "Ngươi là nói ta hái quả đào?"

Phong Đông Lâm nở nụ cười: "Đây là ngươi nói."

Nếu như nói lúc trước bị Ninh Dạ khống chế, Phong Đông Lâm hoàn toàn bất đắc dĩ, như vậy hiện tại hắn cũng là thật tâm muốn giúp Ninh Dạ thượng vị —— hắn không biết kế hoạch hóa giải Hắc Bạch Thần Cung của Ninh Dạ, tại trong ý nghĩ của hắn, đem Ninh Dạ lôi kéo tới, trở thành chưởng giáo Hắc Bạch Thần Cung, không chỉ hóa giải ân oán, còn thành tựu cả tương lai của Hắc Bạch Thần Cung, vì vậy vẫn luôn ước mơ viễn cảnh Hắc Bạch Thần Cung tại dưới sự lãnh đạo của Ninh Dạ nhất phi trùng thiên đây.

Đối diện viễn cảnh như vậy, đã từng thù hận lại tính là cái gì?

Có thể nói không có Tẩy Tâm Trì, hắn nói không chắc đều cam tâm tình nguyện xưng thần.

Thành Tự Lệ tức giận trực co giật: "Ngươi đây là bị Ninh Dạ tẩy sạch não sao? Thế mà một điểm theo đuổi đều không có!"

Phong Đông Lâm ngạo nghễ: "Ta một lòng vì Hắc Bạch Thần Cung suy nghĩ, chính bởi vậy, mới cử hiền bất tị thân. Huống hồ Ninh Dạ cũng không phải thân nhân của ta, hắn trước đây là thuộc hạ của ta, hắn như thượng vị, liền trở thành cấp trên của ta. Ta liền phần lúng túng này đều chịu được, ngươi cần gì phải như vậy? Tây sứ tại tây cảnh tự thành một phái, ngày tháng dễ chịu cực kì, cần gì phải tranh vũng nước đục này?"

Tứ phương sứ đều là đại quan địa phương, màu mỡ phong phú, thành thật mà nói thật không hẳn hi hãn vị trí Đại Điện Thủ này.

Nhưng Thành Tự Lệ là kẻ có dã tâm, Đại Điện Thủ mặc dù là làm việc tại dưới mí mắt chưởng giáo, nhưng tầng diện tiếp xúc lại bất đồng.

Không nói những cái khác, các loại trấn phái thần vật như Hắc Bạch Kỳ chính là tùy tiện điều dụng.

Tu vi càng cao, chỗ tốt truy cầu liền càng đỉnh cấp.

Cũng giống như người có tiền theo đuổi chính là 'vạn trung vô nhất', mà không phải ta có tiền, gạo liền ăn 100 tấn.

Tư nguyên phổ thông dựa vào số lượng dẫn không nổi hứng thú của hắn, tư nguyên đỉnh cấp mới là, mà điểm này liền không sánh được Đại Điện Thủ, vì vậy hắn là rất có hứng thú đối với cái vị trí Đại Điện Thủ này.

Hơn nữa lấy tư lịch của hắn cũng xác thực đủ.

Thời khắc này nghe hắn nói như vậy, Thành Tự Lệ cũng không nói lời nào, mà là cho Vu Vô Cữu một cái ánh mắt.

Vu Vô Cữu cùng Thành Tự Lệ là hảo hữu, then chốt Trấn Nam Sứ hắn liền tại bên cạnh Hải Châu, Yên Vũ Lâu diệt vong, Hải Châu trở thành vô chủ chi địa, các phái tranh đấu kéo dài đến hiện tại, vì vậy Vu Vô Cữu vô luận quyền lực hay là chỗ tốt đều cực đại tăng gia, hơn nữa hắn cũng không đến Vô Cấu đỉnh phong, độ khát cầu đối với tư nguyên cũng vẫn như cũ cao.

Vì vậy đừng nói Đại Điện Thủ, coi như là vị trí chưởng giáo cũng chưa chắc có thể hấp dẫn hắn từ bỏ Nam sứ chi vị.

Chính bởi vậy, hắn không ngại dùng bản thân chống đỡ đổi chút chỗ tốt.

Thấy Thành Tự Lệ cho mình ánh mắt, Vu Vô Cữu ho nhẹ một tiếng: "Ninh Dạ là không tệ, nhưng tư lịch xác thực thiển chút. Kỳ thực ngoại trừ chức vụ Đại Điện Thủ ra, Thần Cung bây giờ còn có nhị sứ cùng Bạch điện chỗ trống. . ."

Nghe nói như thế, Vạn Pháp Lão Tổ hừ một tiếng.

Tây Phong Tử chết rồi, Bạch điện điện chủ chỗ trống, tạm thời là do Vạn Pháp Lão Tổ tiếp nhận, bất quá chỉ là tạm thời, còn chưa chuyển chính thức.

Thần Cung mấy vị Lão Tổ đều là tính tình nhàn tản, không thích quản sự. Thời điểm tại vị, Vạn Pháp Lão Tổ không quản lý Bạch điện bao nhiêu, chỉ lĩnh bổng lộc, nhưng thật nếu để cho hắn đem vị trí điện chủ Bạch điện nhường lại, hắn lại không muốn.

Ninh Dạ là người có thể làm việc, nhưng mà người có thể làm việc, thích hợp nhất làm thủ hạ a, làm lãnh đạo không thích hợp.

Làm sao Ninh Dạ tại trong Thiên Cương mặc dù là non mới, lập công nhưng quá lớn, Vạn Pháp Lão Tổ biết mình quá nửa là giá ngự không được, quá có năng lực cũng không thích hợp làm thủ hạ của chính mình, vì vậy hắn chỉ có thể cái gì cũng không nói, liền ngồi ở nơi đó thổi râu trừng mắt, biểu thị ta đối với thuyết pháp của Vu Vô Cữu ngươi không thích.

Phong Đông Lâm đến cũng không nói gì, tại cái vị trí hiện tại này của hắn, không thích hợp biểu hiện quá cấp thiết, bằng không liền thật sẽ ngồi vững bị Ninh Dạ tẩy não chi sự, liền thản nhiên nói: "Không sao, ta cũng chỉ là đề nghị. Mấy vị khác lại có cách nhìn thế nào?"

Bên cạnh Thiên Thủ Lão Tổ nói: "Ta cũng cảm thấy, đông bắc lưỡng cảnh nhưng khuyết đại quan, như có Ninh Dạ trấn thủ, có thể bảo đảm một phương không thất."

Ha ha, đây là cảm thấy Hắc Bạch Thần Cung nguy cơ đã qua, liền muốn qua cầu rút ván sao?

Cũng may thỏa thuận giữa lão tử cùng Mộc Khôi Tông còn chưa có xuất hiện, Mộc Khôi Tông hiện tại vẫn cứ là uy hiếp.

Chỉ cần là uy hiếp, liền không thể tùy bọn họ sinh tâm tư.

Quả nhiên, Thiên Tàn Lão Tổ đã nói: "Vấn đề là, hiện tại không phải vấn đề một phương được mất, là môn phái chi ưu. Chưởng giáo, ta nghe nói, lần trước Mộc Khôi Tông đột kích, thật giống đạt được một ít cơ mật chi sự của phái ta?"

Sắc mặt của Hà Sinh Mặc liền chìm xuống.

Chương 44 : Thăng chức (hạ)

Chương 45: Thăng chức (hạ)

Ngày hôm đó, chuyện Ninh Dạ trở thành Đại Điện Thủ chính thức chiêu cáo thiên hạ.

Không nghi ngờ chút nào, lại là một lần chấn kinh.

Liên tiếp hai ba tin tức chấn kinh truyền ra nhiều rồi, cũng liền mất cảm giác.

Khoảng thời gian này Ninh Dạ mang cho mọi người quá nhiều "kinh hỉ", vì vậy mọi người cũng liền mất cảm giác.

Huống chi bọn họ biết Ninh Dạ đây là nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, nói trắng ra chính là tới thu thập hỗn loạn.

Vì vậy cũng có không ít người ôm tâm thái xem trò vui muốn nhìn Ninh Dạ làm sao thu thập.

Nhưng kết quả lại khiến bọn hắn giật nảy cả mình.

Vụ Huyết Quỷ Tử cùng Vạn Thương Sinh, tuy rằng nổ vang cả trời, nhưng sự tình lại không như mọi người dự liệu, thế mà không có đoạn sau.

Các đại môn phái khí thế hùng hổ muốn tìm Hắc Bạch Thần Cung gây sự, nhưng chỉ là điều môn cao, hành động không có.

Đương nhiên, hành động kỳ thực có, chỉ bất quá bị Ninh Dạ kích phá từng phần, lại là không ai sẽ nói.

Mà tại một tháng sau khi Ninh Dạ kế nhiệm chức vụ Đại Điện Thủ, liền bí mật đi sứ Mộc Khôi Tông.

Bởi vì đã sớm cùng đám người Âm Vô Cữu đạt thành thỏa thuận duyên cớ, vì vậy lần đi sứ này cũng bất quá chỉ là đi cái quá tràng. Bất quá Ninh Dạ cũng sẽ không khách khí, sau khi trở lại trực tiếp thay thế Mộc Khôi Tông giở công phu sư tử ngoạm, đòi một đống lớn tư nguyên, cũng lời thề son sắt đây đã là kết quả ta cực kỳ nỗ lực.

Đương nhiên, những tư nguyên này đều rơi vào miệng túi của Ninh Dạ.

Đã có những thứ này, Ninh Dạ cũng chính thức bắt đầu mở rộng thế lực của bản thân tại Hắc Bạch Thần Cung.

Đầu tiên chính là mấy vị Thiên Cương.

Lần trước nội điện nghị chính, Ninh Dạ đã rõ ràng ai là bằng hữu ai là địch nhân.

Thành Tự Lệ, Vu Vô Cữu là địch nhân, không cần lôi kéo —— chung quy phải có mấy cái đối thủ làm làm đá đạp chân.

Cừu Bất Quân, Phong Đông Lâm là người mình, không cần lôi kéo.

Vì vậy còn lại chính là Vạn Pháp Lão Tổ, Thiên Thủ Lão Tổ, Ma Âm Lão Tổ, Thiên Tàn Lão Tổ bốn vị.

Trong này Ma Âm Lão Tổ cùng Thiên Tàn Lão Tổ vô tâm quyền thế, một lòng tu hành, lôi kéo trái lại không dễ. So sánh ra, Vạn Pháp Lão Tổ cùng Thiên Thủ Lão Tổ ngược lại sẽ dễ lôi kéo hơn chút, chỉ bất quá hai vị Lão Tổ này cũng là lợi ích tối thượng, coi như lôi kéo tới, độ trung thành cũng có hạn.

Ninh Dạ rảnh rỗi liền hướng bốn vị Lão Tổ đưa chút lễ vật, lĩnh giáo một thoáng tu vi, tận lực giao hảo, mọi người minh bạch tâm tư hắn, đến cũng không có nhiều mâu thuẫn, chỉ là vừa đến tiết điểm then chốt, thì sẽ cười ha hả, hiển nhiên là không hề dễ dàng bị lay động.

Ninh Dạ cũng không vội, hắn biết rõ then chốt lớn nhất trong này vẫn là tu vi.

Tư duy truyền thống sẽ không dễ dàng thay đổi, khiến một đám Vô Cấu trung kỳ, hậu kỳ thậm chí đỉnh phong đại lão hướng một cái tu hành tiểu bối cúi đầu, đối với bọn họ mà nói đúng là có chút làm khó.

Vì vậy Ninh Dạ cũng chỉ là bảo trì liên lạc, càng nhiều thời gian tinh lực dùng tại trên người tu sĩ Vạn Pháp cảnh.

Vô Cấu quá ít, lấy tu vi bây giờ của hắn lại không nắm chắc giúp người đề thăng đến Niết Bàn, thế nhưng Vạn Pháp liền bất đồng rồi.

Đường đường Hắc Bạch Thần Cung, Vạn Pháp đỉnh phong đều có thể bốc ra một nắm lớn.

Nếu như đem những người này thông qua Cấn Tự Bí đề thăng đến Vô Cấu cảnh, trong thời gian ngắn Hắc Bạch Thần Cung một thoáng liền có thể thu được hơn hai mươi vị Thiên Cương.

Đương nhiên Ninh Dạ sẽ không làm như thế, như vậy quá dễ thấy, quả thực chính là đang nói cho người khác biết ta chính là Bạch Vũ.

Nhưng bí mật tấn thăng một ít vẫn là có thể.

"Huyết Sát Nhân Đồ Quy Thiên Sầu này thế nào? Vài ngày trước đã hướng ta biểu hiện trung thành." Trong Vị Ương Phủ, Trì Vãn Ngưng cầm một tờ Hắc Bạch Thần Cung Vạn Pháp cảnh tư liệu dò hỏi Ninh Dạ.

Ninh Dạ chính đang hưởng thụ Lâm Lang Thiên bóp vai, thứ sau tức giận, vừa tận tâm hầu hạ vừa thấp giọng oán giận, đại ý không ngoài là ta đường đường Cửu Thiên Huyền Nữ thế mà chỉ có thể bóp vai cho ngươi.

Ninh Dạ hồi đáp: "Tứ Cửu Nhân Ma thế hệ trước, tâm tính quá ác, sát lục vô số, không phải thứ gì tốt. Thu có thể thu, thế nhưng tấn thăng hắn thì miễn đi. Người như thế nếu như trở thành Vô Cấu, thiên hạ lại phải xui xẻo một nhóm lớn. Hiếm thấy hắn vì trùng kích Vô Cấu chuyên tâm tu hành, liền để hắn thành thật đợi đi."

"Vậy này cái đây? Tru Tâm Tà Vương Hạ Trung Đường?" Trì Vãn Ngưng hỏi lại.

"Ha ha, Lâm Lang, đây chính là lão đông gia (ông chủ) của Thiên Tú Các các ngươi." Ninh Dạ cười lên.

Lâm Lang Thiên nhếch mép: "Bất quá là một con hàng bị lợi dụng để đánh yểm hộ mà thôi, lại không phải người của Vạn Hoa Cốc ta, cũng chẳng phải kẻ tốt lành gì, háo sắc như mạng."

"Nhưng không phải cưỡng đoạt. Thời đại này, không cưỡng đoạt cũng có thể tính người tốt rồi."

Tru Tâm Tà Vương tham hoa háo sắc, lừa gạt tình cảm, thường ngày đùa bỡn xong liền đem người quăng, thực thực tại tại đại cặn bã nam, nhưng vẫn đúng là không thích sát lục, bất hỉ cưỡng đoạt.

Người ta kháo phong độ thực lực tiền tài đùa bỡn nữ tính, tại cái thời đại này đã thuộc về người tốt.

Đương nhiên, nữ tính khẳng định không thấy như vậy.

Làm sao hiện tại là Ninh Dạ thu người.

Tiêu chuẩn của hắn hiện tại chính là ngươi không cướp đoạt cường sát, vậy thì cơ bản liền có thể tiếp thu. Hết cách rồi, nếu như định điểm mấu chốt đạo đức cho tu hành giả của thế giới này cao hơn chút, vậy thì hắn cũng đừng thu người —— trên người ai mà không điểm nghiệt trái?

Trong tay Trương Liệt Cuồng đều một đống vô tội đây.

Lâm Lang Thiên không hài lòng hừ một tiếng.

"Vậy này cái đây? Tam Tuyệt Quân Tử Thường Thư Thành?"

Ninh Dạ vui vẻ: "Đây chính là lão bằng hữu, có thể, có thể. Bất quá trước tiên vẫn phải là dùng một quãng thời gian, xác định trung thành."

Thường Thư Thành đến là không có ác danh gì, người này thư sinh xuất đạo, phẩm tính thượng giai, lại không thích gây sự, tại toàn bộ Hắc Bạch Thần Cung đều tiếng lành đồn xa. Sau khi cho Thái Âm Môn thuê Đông Phong Quan, hắn tạm thời thất nghiệp, trở về Cửu Cung Sơn.

Cầm bút lên, lại tiện tay khoanh tròn vài cái, Ninh Dạ nói: "Liền mấy người bọn hắn đi. Trước tiên dùng khoảng nửa năm một năm, quay đầu lại lại cho bọn họ một ít nhiệm vụ, thử một chút trung thành, thấy có thể dùng, liền gọi đến giúp bọn họ đột phá."

Nói ra lời này, trong lòng Ninh Dạ cũng có mấy phần tự đắc.

Năm đó lúc nhỏ yếu, chỉ có thể tiếp môn phái nhiệm vụ đạt được lợi ích, bây giờ bản thân rốt cục cũng có thể phát nhiệm vụ.

Các đệ tử thường vì hoàn thành nhiệm vụ thu được thu hoạch mà đắc chí, lại không biết lãnh lương nào có sảng khoái bằng phát tiền lương?

"Đúng rồi. Tiểu Diệp khoảng cách thành tựu đỉnh phong còn có chút thời gian. Nàng muốn qua mấy ngày mượn vân du chi danh, nhập Tuyền Cơ Đạo Cảnh tu hành."

"Sớm nên làm như vậy, mấy cái đồng môn này, chỉ còn thiếu nàng, cũng là phải nhanh chút giúp nàng tấn thăng." Ninh Dạ lập tức đồng ý: "Mặt khác thông báo Thanh Lâm sư huynh cùng Tiểu Diệp bọn họ, cũng không nên chỉ để ý bản thân tu hành, cũng cần phải lôi kéo một ít người mình."

"Làm sao? Chưởng khống một cái Hắc Bạch Thần Cung còn chưa đủ, còn muốn chưởng khống Hạo Thiên Môn cùng Thái Âm Môn?" Trì Vãn Ngưng vui vẻ.

"Ai biết được đây. Như có cơ hội, cũng không ngại thử một lần." Ninh Dạ đến là không để ý cái này.

Lâm Lang Thiên đã nói: "Vạn Hoa Cốc cũng có không ít đệ tử đã là Vạn Pháp đỉnh phong, nhưng đột phá không được. Không bằng ngươi cũng giúp bọn họ một tay?"

"Ta có thể giúp, cứ phàm là được ta đề thăng chi nhân, ngày sau lại muốn đột phá, liền đều không thể rời bỏ ta. Ngươi xác định trung lưu trụ cột tương lai của Vạn Hoa Cốc, đều sẽ rơi vào chưởng khống của ta?"

"Vậy ngươi đem Cấn Tự Bí truyền cho ta không phải được sao?"

Ninh Dạ cười lớn nói với Trì Vãn Ngưng: "Nhìn thấy không? Cửa còn chưa tiến vào đây, liền mỗi ngày nghĩ dán nhà mẹ đẻ."

Lâm Lang Thiên tức giận, một quyền đánh vào trên vai Ninh Dạ: "Không để ý tới ngươi nữa!"

Nàng tính tình nhu nhược, biểu hiện hung ác nhất cũng chính là như vậy, chỉ là quyền đầu này lực đạo lại không yếu, Ninh Dạ đau đến nhe răng trợn mắt, nhưng lại vui vẻ ung dung.

Chương 45 : Dẫn dắt

Chương 46: Dẫn dắt

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt chính là mười năm trôi qua.

Đây có lẽ là mười năm tối bình tĩnh của Trường Thanh Giới trong quá khứ những năm qua —— liên minh đối lập chi cục vẫn y nguyên tồn tại, thế nhưng lẫn nhau đã không dễ dàng tái khai chiến.

Hải Châu bên kia, cách cục đã từ từ ổn định, tranh đấu yếu bớt.

Lưỡng đại liên minh, lại thêm Tứ Hải Tông, ở chỗ này hình thành thế chân vạc.

Chỉ là nhìn từ bề ngoài cân đối, thực tế sớm đã có biến hóa —— Tứ Hải Tông lén lút nương nhờ vào Mộc Khôi Tông.

Phong ba bởi vì chuyện Huyết Quỳ Tử, Vạn Thương Sinh gây nên, tại dưới "kéo tự quyết" cùng kích phá từng phần của Ninh Dạ, cũng dần dần dẹp loạn.

Đương nhiên Hắc Bạch Thần Cung vẫn phải vì vậy trả giá một nhóm lớn tư nguyên, nhưng phần lớn đều bị Ninh Dạ vỗ no túi riêng —— hắn dùng các loại thủ đoạn lôi kéo, dụ dỗ, uy hiếp khiến các phái đè xuống việc này, bản thân thì mượn áp lực các phái trắng trợn cướp đoạt chỗ tốt.

Tỷ như thu mua Tăng Hiển Sơn, tỷ như thu mua Long Dương Phủ, tỷ như thu mua Mộc Khôi Tông, tỷ như. . . Tỷ như rất nhiều rất nhiều.

Hắn hiện tại là Đại Điện Thủ, sự tình bình thường đều không cần thượng báo cho Hà Sinh Mặc, bản thân liền làm chủ. Vì vậy Ninh Dạ cướp đoạt tư nguyên chính là tự mình xin phép bản thân, sau đó tự mình thông qua, cuối cùng rơi vào miệng túi của chính mình.

Chính là vừa ra sân đá bóng còn làm trọng tài.

Hà Sinh Mặc chỉ cầu sự tình lắng xuống, mắt thấy hắn làm tốt, vậy thì càng sẽ không hỏi đến.

Ai còn không rõ chút chuyện kia.

Chỉ là hắn chỉ biết Ninh Dạ tham ô, lại không biết hắn tham ô bao nhiêu. Theo mọi người, thỏa hiệp giao dịch giống như vậy, mười thành có thể tham một thành đã không tệ, ai có thể nghĩ tới Ninh Dạ lại là mười thành tham chín thành?

Phía bên Tăng Hiển Sơn, Ninh Dạ có thể không cho hắn chỗ tốt, Mộc Khôi Tông dùng tương lai Đông cảnh đổi, cũng chưa cho chỗ tốt. Chân chính cho chỗ tốt cũng chỉ là Long Dương Phủ —— Long Dương Phủ tìm Ninh Dạ đòi không ít tư nguyên, vì dẹp chuyện này, Ninh Dạ thậm chí nhịn đau nhường ra ba khối mảnh vỡ Luyện Yêu Tháp, lại tìm Hắc Viêm Ma thần đòi một khối chứng đạo ma hài, cùng Hắc Viêm Ma thần cũng coi như là triệt để kết thúc thỏa thuận.

Long Dương Phủ thì đúng hẹn trộm đến Huyền Âm Hỏa —— vì thế đem Mộc Khôi Tông chọc cho đủ sặc.

Ngoài ra bọn họ còn đem hai cái bảo vật khác của Long Dương Phủ Thương Thạch cùng Tử Tinh cho hắn.

Ninh Dạ sở dĩ muốn ba món đồ này, thực sự là bởi vì hai thứ này đều là di vật của thánh nhân năm đó.

Đối với Ninh Dạ mà nói, ngũ cảnh trở xuống đã không phải vấn đề hắn cần quan tâm, tấn thăng lên Niết Bàn đỉnh phong cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Thế nhưng ngũ cảnh trở lên liền cần suy nghĩ.

Bây giờ có quan hệ cùng ngũ cảnh trở lên có Tuyền Cơ Đạo Cảnh, mảnh vỡ Thiên Đạo Bi, sau đó chính là thánh hỏa nguyên thần kia.

Trong đó Tuyền Cơ Đạo Cảnh chắc chắn nhất, nhưng hiệu quả kém cỏi nhất, chỉ là cung cấp một cái hoàn cảnh có thể tu hành đến đệ lục cảnh.

Nhưng chỉ có hoàn cảnh không đủ a, tiên pháp, thần thông tương quan, có quá nhiều đều đã thất truyền.

Mảnh vỡ Thiên Đạo Bi hẳn là tính cao cấp nhất, nhưng đáng tiếc chỉ ngộ đạo, bất thiệp pháp.

Pháp là tu hành chi cơ, vì vậy nếu muốn đột phá còn được kháo thánh hỏa nguyên thần kia.

Nhưng vật này tại trong Hắc Bạch Thần Cung nhiều năm như vậy, cũng không phát huy đại tác dụng, chung quy là tầng thứ cách biệt quá nhiều. Ninh Dạ tự hỏi có Cửu Thiên Thần Thuật tại tay, cũng không có quá lớn nắm chắc, vì vậy liền đem chủ ý động đến trên thánh nhân di vật.

Hắn biết rõ một chuyện: Nếu đã là thánh nhân di vật, hơn nửa liền có chỗ tương quan.

Năm đó hắn tự mình luyện bảo, Âm Dương Pháp Châu chính là kết hợp đặc tính của bản thân hắn mà luyện thành, tuy rằng chỉ là pháp bảo bình thường, nhưng coi như là nhất phẩm pháp bảo, cũng sẽ không cung cấp cho hắn nhiều trợ giúp hơn so với Âm Dương Pháp Châu, chính là bởi vì thích hợp.

Ninh Dạ đạt được rất nhiều thần vật, nhưng thích hợp nhất vĩnh viễn là thứ tự mình luyện.

Tỷ như Tử Liêm của hắn, tỷ như Lưỡng Nghi Càn Khôn Quyển.

Di vật của thánh nhân kia rất có thể liền có thứ vạch ra bí mật nguyên thần thánh giả.

Hắc Bạch Thần Cung chỉ có hỏa chi quái dị không có cái khác, dĩ nhiên là vô pháp vạch trần.

Chính bởi vậy, Ninh Dạ hiện tại cũng đang nghĩ biện pháp sưu tập thánh giả di vật.

Nói đến, ngoại trừ mấy khối ở Long Dương Phủ kia ra, những mảnh vỡ khác của Thiên Cơ Điện Ninh Dạ đã sưu tập gần như là đủ rồi, Trường Thanh Cửu Châu tại dưới chúng nhân nỗ lực, có thể sưu tập cơ bản đều đã sưu tập đủ, mà Thiên Cơ Điện chung quy cũng chỉ hồi phục khoảng một phần ba.

Cũng may Ninh Dạ đã bước lên con đường tự mình hoàn thiện, đối với điều này cũng không để ý.

Chỉ là không nghĩ tới, Thiên Cơ Điện mới sưu tập hoàn công, bản thân thế mà vừa phải bắt đầu sưu tập thánh giả di vật.

Cùng mảnh vỡ Thiên Cơ Điện bản thân giá trị không cao rải rác các nơi bất đồng, thánh giả di vật lại là tập trung tại Cửu Đại phái, nếu muốn sưu tập cũng không dễ dàng.

Ngày hôm nay Ninh Dạ chính tại lăn qua lật lại nhìn Thương Thạch.

Đây là một khối thạch đầu xem ra phổ phổ thông thông, chỉ là vào tayu cực trầm.

Đặc tính duy nhất của nó chính là vô luận ngươi lấy hỏa diễm gì đều không thể luyện hóa nó.

Nói đến nếu không phải bởi vì nó là thánh nhân di vật, mọi người đại khái đều sẽ cho rằng nó vô dụng.

Chính bởi vậy tại thời điểm phân phối chỗ tốt, nó cũng là làm khuyến mãi cho Yên Vũ Lâu, sau đó bị Long Dương Phủ chọc cho một cú tới cuốn gói sạch sẽ.

Tử Tinh là của Thánh Vương Các, cũng bị cho là khuyến mãi đưa ra, kết quả bị Long Dương Phủ trộm cắp thu hoạch —— bảo vật của môn phái này dựa cả vào thâu.

Tử Tinh chính là một khối tử sắc tinh thể, nhìn lâu sẽ khiến người tâm thần chập chờn, vì vậy đa phần được dùng để phụ trợ thi triển thần thông loại mê hoặc.

Mọi người cũng biết đây là đại tài tiểu dụng, làm sao thực sự khai phát không ra càng nhiều tác dụng.

Thời khắc này chính đang xem, Công Tôn Điệp phong phong hỏa hỏa xông tới.

Hưng phấn nói: "Đoán ta tìm tới cái gì?"

Ninh Dạ cũng không ngẩng đầu lên: "Có thể khiến cho ngươi hưng phấn như thế, không ngoài chính là vài chuyện như vậy. Thần vật, bảo khí, mảnh vỡ Thiên Cơ Điện, thánh giả di vật. Thần vật bảo khí chỗ này của ta quá nhiều, dùng không hết, ngươi sẽ không hưng phấn. Mảnh vỡ Thiên Cơ Điện, ta đoán ngươi cũng không đến nỗi quá hưng phấn. Sẽ không phải thánh giả di vật chứ?"

Công Tôn Điệp quyết miệng: "Liền biết không gạt được ngươi. Nhạ."

Nói ném cho Ninh Dạ một vật, lại là một cái luân bàn.

Đây là một cái luân bàn, hình như trăng lưỡi liềm, màu sắc xám bạc, mặt trên điêu khắc hoa văn kỳ lạ, xác thực nói không phải điêu khắc, mà hẳn là một loại đạo văn nào đó tự động lạc ấn bên trên.

Tại mặt trên còn có một vài chỗ lõm, nói rõ mặt trên vốn nên có đồ vật, chỉ là hiện tại không thấy nữa.

"Di? Vật này ngươi kiếm được từ đâu?" Ninh Dạ hỏi.

"Thái Âm Môn, Tiểu Diệp hỏi thăm được. Vài ngày trước ta qua đó chơi, Tiểu Diệp liền liên hợp ta, chúng ta mò vào Thái Âm Môn bảo khố, liền đem cái này thuận tiện mò ra rồi." Công Tôn Điệp dương dương đắc ý, đương nhiên nàng thuận tay dắt dê còn được không ít những chỗ tốt khác, liền không cần thượng giao rồi.

Ninh Dạ lắc đầu cười nói: "Long Dương Phủ có người nối nghiệp, Bách Biến Ma Nữ ngươi sau này phải đổi thành Thiên Thủ Ma Nữ."

"Vậy Thiên Thủ Lão Tổ không phải cưỡi ở trên đầu ta? Không được!" Công Tôn Điệp lập tức phủ định.

Ninh Dạ không nghĩ tới lối tư duy của nàng kỳ hoa như thế, đang muốn nói gì đó, bỗng nhiên nhìn nhìn chỗ lõm trên ngân bàn kia có chút quen mặt.

"Di?"

Hắn nắm lên Thương Thạch trên tay mình, hướng tới khay bạc sắp xếp mấy lần, tìm ra một chỗ lõm thả xuống.

Vừa vặn khảm vào, liền nghe "Ông" một tiếng, ngân bàn kia thế mà phát ra một trận trầm thấp tiếng rung.

Minh âm này không vang, nhưng tại trong sát na, truyền khắp toàn bộ Trường Thanh Giới, liền giống như đại địa mạch động vậy, thế giới cũng vì thế tâm khiêu (tim đập mạnh) một cái.

Chương 46 : Thiên nhân nhất thể

Chương 47: Thiên nhân nhất thể

Vừa cảm thụ đến đê minh này, Ninh Dạ lập tức biết không ổn.

Thân hình cuốn một cái, đã đem Công Tôn Điệp đưa vào trong Thiên Cơ Điện.

"Hô!" Ninh Dạ hô khẽ một tiếng: "Thánh nhân di vật, quả nhiên không hề tầm thường. Tùy tiện một thoáng rung động, càng là đều đã lay động cửu châu."

"Lay động cửu châu?" Công Tôn Điệp kinh ngạc, nàng lại không cảm ứng được.

"Ngươi a, tốt xấu cũng là Vô Cấu, tu pháp bất tu tâm." Ninh Dạ lắc đầu.

Nhìn nhìn ngân bàn trong tay, lại nắm lên Tử Tinh, chỉ là vật này làm thế nào cũng lắp không khớp.

"Thật là kỳ quái." Ninh Dạ nhìn ngân bàn.

Một cái chỗ lõm trên ngân bàn, cùng Tử Tinh kích cỡ bằng nhau, rõ ràng hẳn cũng là một phần của ngân bàn, nhưng chẳng biết vì sao không có công hiệu giống như Thương Thạch.

Bất quá Ninh Dạ biết thánh nhân chi vật không hề tầm thường, hơn nửa còn có rất nhiều quy củ.

Bây giờ nếu Thương Thạch cùng ngân bàn này đã hai hợp làm một, tổng là một chuyện vui, chỉ là còn cần sưu tập nhiều chút, khôi phục nguyên trạng, mới có thể thấy công dụng.

Nhưng vào lúc này, Ninh Dạ bỗng nhiên không lý do một trận khiếp đảm.

Không đúng!

Ninh Dạ bỗng nhiên sắc mặt đại biến, đột ngột đem ngân bàn trong tay ném ra.

"Làm sao vậy?" Công Tôn Điệp vội vàng nắm lấy tay của Ninh Dạ.

Ninh Dạ như là gặp ma nhìn ngân bàn kia: "Vật này. . . Vừa nãy thật giống đã khống chế nhịp tim đập của ta."

Khống chế tim đập?

Công Tôn Điệp không vội.

Tu hành chi nhân, coi như thân thể hủy diệt, chỉ cần nguyên thần bất diệt cũng có thể trọng sinh, khống chế tim đập lại tính là gì?

Ninh Dạ nhưng khẽ lắc đầu: "Không giống nhau, ta vừa nãy có loại cảm giác. Liền giống như nếu như nhịp tim đập của ta đình chỉ, ta khả năng liền thật sự triệt để chết rồi."

Cái gì?

Công Tôn Điệp kinh hãi.

Ninh Dạ nhưng xuất hiện mừng rỡ: "Quả nhiên là bảo bối, đây mới thực sự là bảo bối."

Công Tôn Điệp sợ hãi: "Ngươi còn vui vẻ, vừa nãy thiếu chút nữa liền hại ngươi."

Ninh Dạ nhìn nhìn nàng: "Ngươi đến vô sự?"

Công Tôn Điệp kinh ngạc: "Đúng vậy, ta làm sao vô sự?"

Nàng cũng không làm rõ được.

Ninh Dạ đã nói: "Khả năng là bởi vì ngươi không có đụng chạm nó đi. Thiên Cơ, ngươi thử một chút đem nó cầm lên."

Thiên Cơ đã xuất hiện, nắm lên ngân bàn kia, nhìn nhìn một chút, lắc đầu: "Ta vô sự."

Ninh Dạ liền triệu ra một đầu yêu thú, khiến yêu thú kia cầm. Một lát sau, liền thấy yêu thú kia cắm đầu ngã xuống, triệt để bất động.

Ninh Dạ kiểm tra một chút, nói: "Chết rồi, chết vì tim ngừng đập. Bất quá đây chỉ là Hoa Luân yêu thú, vốn là cũng không có năng lực tái sinh."

"Ta đi trảo cái Vạn Pháp cảnh đến."

Công Tôn Điệp đã xông ra Thiên Cơ Điện.

Một lát sau đã mang về một con yêu thú Vạn Pháp cảnh, khiến yêu thú kia nắm bàn, chỉ chốc lát sau, quả nhiên yêu thú này cũng ngã xuống đất chết đi.

Vạn Pháp cảnh liền có nguyên thần trọng sinh chi năng, chỉ là yêu thú này chết rồi, nhưng căn bản cũng không có trọng sinh.

Ninh Dạ kiểm tra một chút, nói: "Nguyên thần của nó không tồn tại rồi."

"Cái gì?"

Thiên Cơ cùng Công Tôn Điệp đều ngạc nhiên: "Lẽ nào đây là một kiện bảo vật loại diệt thần?"

Ninh Dạ lại lắc đầu: "Không, cũng không phải là diệt thần."

Hắn nói nắm lên thi hài yêu thú kia cẩn thận kiểm tra, trong mắt thần huy tất lộ: "Quả thế! Đây là dấu hiệu của thiên nhân nhất thể!"

Chúng nhân không rõ, Ninh Dạ đã giải thích: "Thượng cổ điển tịch của Thiên Cơ Môn truyền lưu quá một ít giới thiệu liên quan tới lục cảnh trở lên. Tu tiên chi cảnh, không ngoài tu thân cùng tu thần. Đệ nhất đệ nhị cảnh tu thân, đến đệ tam tứ cảnh chính là tu thần, sau khi đến đệ ngũ cảnh niết bàn trọng sinh, chính là một lần toàn diện thăng hoa, mà đến đệ lục cảnh, chính là tu đạo. Mà muốn làm đến bước này, nghe nói cần nguyên thần cùng tiên khu lại lần nữa nhất thể, lấy thân chứng đạo."

Thiên Cơ hỏi: "Lại như chứng đạo ma hài?"

Ninh Dạ lắc đầu: "Kém xa lắm. Chứng đạo ma hài bất quá là lạc ấn đạo tắc, nhưng mà con đường của đạo, kỳ thực cũng là lộ đồ mênh mông. Ban đầu chính là ngộ đạo, thứ hai chính là tu đạo. Tu hành chi lộ, chính là một cái quá trình trước lĩnh ngộ, sau tự thân nỗ lực thực hiện. Lúc tu thân ngộ thần, lúc tu thần ngộ đạo, lúc ngộ đạo tu đạo, thời điểm tu đạo thành đạo, cuối cùng mới chứng được đạo. Chứng đạo ma hài tên lấy khí quyển, nhưng chung quy bất quá là nhìn hồ lô vẽ gáo, tựa như cách biệt giữa chân dung cùng chân nhân, một trời một vực rồi."

Những năm này Ninh Dạ ngấm ngầm tu hành, cũng nghiên cứu kinh điển. Những điển tịch của Thiên Cơ Môn năm đó, lúc trước hắn vô pháp lý giải, bây giờ liền dần dần hiểu ra, cũng bởi vậy tầm nhìn càng mở rộng.

Thiên Cơ không hiểu: "Nếu đã tiên thần nhất thể, thánh nhân kia tại sao còn có nguyên thần?"

Lần này Ninh Dạ cũng không dễ giải thích: "Ta hiện tại nói tới cũng bất quá là căn cứ một ít điển tịch thượng cổ di lưu, làm vài câu chỉ ngữ giải thích, khó tránh sai lầm. Tiên thần chi bí huyền ảo khó liệu, chưa đến một bước kia, chung quy là vô pháp lý giải. Muốn chân chính giải thích tất cả những thứ này, sợ là phải đến đệ lục cảnh mới có thể hiểu."

Công Tôn Điệp đến là có chút lý giải: "Như vậy vật này kỳ thực chính là khiến nguyên thần cùng thân thể hợp lại làm một rồi. . . Nó. . . Nó không phải để giết người. . . Nó là để phụ trợ tu hành?"

"Không sai." Ninh Dạ cười khổ: "Đây hẳn là một kiện bảo vật phụ trợ tu hành, chỉ bất quá tu vi không đến, bị nó phụ trợ, liền trực tiếp chết rồi."

Thiên Cơ Công Tôn Điệp: ". . ."

Quả nhiên đồ chơi của đại năng chính là nguy hiểm, một kiện vật phẩm phụ trợ tu hành không trọn vẹn, cũng có thể nhẹ nhõm giết chết một cái Vạn Pháp cảnh.

Cũng may Ninh Dạ có Cửu Thiên Thần Thuật, lại là Vô Cấu tu vi, vì vậy kịp thời phát hiện dị dạng, bằng không liền như thế chết đi, cũng thực sự uất ức.

Nhưng vật này chỉ hữu hiệu đối với sinh mệnh tu hành, quái dị giống như Thiên Cơ đến là vô hiệu, bởi vì Thiên Cơ cũng không phải là sinh mệnh thể.

Ngay sau đó Ninh Dạ liền để Thiên Cơ giữ vật này, một lần nữa đem Thương Thạch kia từ trên Ngân Bàn gỡ xuống, lúc này mới tính an toàn.

Kỳ thực hai thứ này rất dễ phát hiện, năm đó thất đại môn phái chia của, hơn nửa chính là các hoài tâm tư, chỉ nghĩ đến chỗ tốt của mình, vì vậy cũng không lưu ý. Bằng không tuyệt sẽ không cho Ninh Dạ được cái tiện nghi như thế.

Vật này chí ít là bảo vật tu hành của đệ lục cảnh, như có thể kiếm đủ, phối hợp Tuyền Cơ Đạo Cảnh, tấn thăng đệ lục cảnh sẽ không còn vấn đề.

Được rồi, hiện tại mới Vô Cấu cảnh, còn sớm lắm, Ninh Dạ cũng không vội suy nghĩ.

Bất quá tâm tình sưu tập đủ thánh nhân di vật của hắn đến càng thêm bức thiết.

Đối Công Tôn Điệp nói: "Lần này ngươi làm rất tốt. Hiện tại xem ra, thánh nhân di vật tổ hợp lại diệu dụng vô cùng, chỉ là các phái các hoài tư tâm, vô pháp tổ hợp. Nếu đã như vậy, chúng ta trước tiên đem hết thảy thánh nhân di vật hạ lạc đều điều tra rõ ràng, sau đó lại nghĩ biện pháp mưu chi. Việc này không thể hỏi Hà Sinh Mặc, còn cần ngươi nghĩ biện pháp."

Công Tôn Điệp được trọng trách, thật là vui vẻ: "Yên tâm đi, kỳ thực trước đây ta liền đã tìm hiểu thất thất bát bát. Di vật của thánh nhân kia kỳ thực không ít, nhưng có không ít giá trị không rõ. Rất nhiều lúc đó được coi là trân bảo, mấy trăm năm không nghiên cứu ra kết quả, cũng liền vất như giày rách, tháng ngày dài ra, liền có không ít lưu chuyển ra ngoài. Vì vậy bây giờ thánh nhân di vật sớm không phải thất đại phái độc hữu, mà là không ít tiểu môn phái đều có, chúng ta không ngại trước tiên từ những tiểu môn này ra tay."

Ninh Dạ ánh mắt híp lại: "Đó đến là một ý kiến hay. Đằng nào cũng là cần thống hợp thế lực, không bằng liền coi đây là thời cơ đi."

Công Tôn Điệp che miệng mà cười: "Thâu bảo bối ta thích nhất."

Ninh Dạ liếc nàng một cái: "Ngươi hiện tại tốt xấu cũng là Vô Cấu cảnh, chú trọng thân phận chút, không nên hơi một tí liền nghĩ trộm có được hay không?"

"Không trộm làm sao có?" Công Tôn Điệp lẽ thẳng khí hùng.

Ninh Dạ hừ nói: "Đại nhân vật phải có tác phong của đại nhân vật, Ninh Dạ ta hiện tại muốn cái gì, còn cần trộm sao?"

Công Tôn Điệp cười to: "Đúng vậy, đúng vậy! Ninh đại điện thủ của chúng ta, cuối cùng muốn lộ ra răng nanh. Hì hì!"

"Cũng không phải cướp." Ninh Dạ xem như là triệt để vô ngữ với nàng: "Là giao dịch, sinh ý!"

"Ngươi muốn làm ăn?"

"Đúng, một là vì mình, hai là vì danh." Ninh Dạ gật đầu: "Tại kỳ vị, mưu kỳ chính (*ở vị trí nào thì mưu tính chuyện tương ứng). Quá khứ những năm qua, ta một mạch thống hận tiên gia không ra gì, muốn ngăn cách phàm nhân. Nhưng trước lúc này, ta chưa từng nghĩ tới bản thân cần phải làm chút gì. Bây giờ đại thù đã báo, mười năm tích lũy, quyền thế đã cố, cũng đến lúc nên đề xuất chút yêu cầu đối với chính mình, mới không phụ tâm này."

PS: Ngày hôm qua chương mới ra sai, đem chương 44, 45 thành nội dung giống nhau, hiện tại đã đem nội dung phía trước cải chính.

Chương 47 : Nguyên thần dị động

Chương 48: Nguyên thần dị động

Nhiệt đi hàn đến, chớp mắt lại là mấy xuân thu.

Mặc Châu năm nay thu hoạch đặc biệt tốt, mưa thuận gió hòa.

Mưa thuận gió hòa là bởi vì các tu sĩ rốt cục làm chính sự.

Đại Điện Thủ hạ tử quy củ, tu sĩ các nơi nhất định phải điều tiết thuỷ lợi, phong sản nông điền. Vì thế còn thiết lập tu sĩ chuyên môn giám sát, giám sát tu sĩ phân quản các nơi, không để họ ngồi không ăn bám.

Kỳ thực có một số việc, vốn cũng không phức tạp như thế.

Năm đó tu hành giới vì điều hòa quan hệ tiên nhân cùng phàm nhân, cũng từng lập ra rất nhiều quy củ, chỉ là tiên nhân cường đại, rất nhiều quy củ chung quy chỉ là hình thức.

Chỉ mỗi một cái điều tiết mưa gió, liền có vô số tu sĩ có chức vụ mà không trách nhiệm, dẫn đến hạn hán ngập lụt các loại tai hoạ vẫn như cũ lâu lâu lại phát sinh.

Nhưng bây giờ Ninh Dạ thượng vị, tại sau khi bãi bình quan hệ các châu, từng bước từng bước nâng đỡ lên thế lực của bản thân, cũng liền đã bắt đầu xử lý đối với nội chính.

Việc quan trọng nhất, không phải đưa ra chính sách gì mới, mà là làm một lần giám sát chức trách đại quy mô, đem hết thảy tu sĩ độc chức tất cả đều trục xuất, tiện thể cài vào người mình thượng vị.

Điều này cũng khiến cho hành vi của Ninh Dạ xem ra càng giống một lần củng cố quyền thế, lấy chấn chỉnh tác phong làm tên, trắng trợn bài xích dị kỷ.

Hơn nữa độc chức so với tham hủ dễ tra hơn nhiều, hầu như là vừa tra là chuẩn, kết quả liền là không quá mấy năm, Hắc Bạch Thần Cung các nơi tu sĩ liền đã đại thay máu một lần.

Những tu sĩ ngồi không ăn bám kia bị bắt lấy, đổi đều là nhân thủ Ninh Dạ quá khứ bồi dưỡng, cựu tu sĩ cũng không có nhàn rỗi, mà là được sắp xếp vào Hắc điện, tiến hành chức thủ chi trách phòng vệ an toàn các nơi.

Thuộc về công tác có nguy hiểm không mỡ điển hình.

Điều này khiến rất nhiều tu sĩ oán giận liên tục.

Nhưng mà tu hành giới tới nay cường giả vi tôn, Ninh Dạ mang Đại Điện Thủ chi uy, có đông đảo cường giả chống đỡ, hạ tầng phản đối căn bản không có uy hiếp.

Mà từ lúc này trở đi, Ninh Dạ càng là đại lực đề xướng kinh doanh, cổ vũ thương mại.

Buôn bán chi sự, cổ đã có chi, chỉ là thời đại hạn chế, thượng tầng chưa từng xem trọng, bán dạo ngồi sạp càng bị người khinh bỉ. Tu tiên giả tuy trọng lễ, trong miệng thường thường nhân nghĩa lễ tín, không muốn dễ dàng đàm luận tiền, chỉ là ngươi như cho hắn, vậy tất nhiên là tiểu mị mị nhận lấy.

Đến Ninh Dạ nơi này, liền là đại cử thương sự, trọng thị thương nhân.

Tốt xấu cũng là người xuyên việt, những cố sự trước kia, Ninh Dạ tự nhiên cũng hiểu.

Trước đây không làm, là bởi vì khi đó hắn không quyền không thế, hành vi động chạm thiên hạ tập quán như vậy, chỉ có thể mang đến phiền phức cho mình.

Bây giờ không cần sợ ai, tất nhiên là buông tay làm lớn.

Mà để bảo đảm thương lộ thông suốt, Ninh Dạ càng khiến tu tiên giả lấy tiên nhân chi lực mở đường sửa cầu, đả thông quan ải, càng chủ động liên hệ các châu, mở rộng mậu dịch.

Hạo Thiên Môn, Thái Âm Môn, Long Dương Phủ nguyên bản vốn là liên minh, giao thương sớm có, bây giờ bất quá là khuếch đại, tự không vấn đề.

Mộc Khôi Tông, Vạn Hoa Cốc cùng hắn quan hệ đặc thù, cũng ngoại lệ biểu thị đồng ý "Gác lại tranh chấp, buôn bán giao thương" đề nghị.

Chỉ có Cực Chiến Đạo cùng Thánh Vương Các vẫn còn quật cường, bất quá chỗ tốt giao thương mang đến là rõ ràng như vậy, các nơi bù đắp lẫn nhau, tư nguyên bởi vậy phong phú, tu hành càng thêm thuận tiện, dần dần đỏ mắt, vậy là không tới mấy năm cũng liền gia nhập.

Trường Thanh cửu châu thế mà bởi vậy đã xuất hiện cục diện hài hòa khó được, tranh chấp cũng bởi vậy mức độ lớn giảm thiểu.

Đương nhiên ai cũng biết đây chỉ là tạm thời.

Giao thương chỗ tốt tuy nhiều, cuối cùng không so được với thôn tính đối thủ. Tu tiên giả tu tiên pháp cũng là lấy chiến đấu làm chủ, tu thành sát nhân kỹ, không phải là vì làm ăn.

Bất quá mọi người đều có tính toán riêng, hết thảy đều chỉ là tạm thời ẩn nhẫn mà thôi.

Theo quy mô giao thương khuếch đại, Ninh Dạ càng là làm một cái Thiên Nguyên Phường Thị, hào xưng cửu châu đệ nhất đại phường thị, bất luận môn phái, bất luận quan hệ địch ta, mỗi năm một lần, hấp dẫn cửu châu tiên gia thương hộ tập hợp lại đây, giao dịch buôn bán.

Mượn cơ hội như vậy, Ninh Dạ bất động thanh sắc liền sưu tập đến bộ phận thánh nhân di vật, thậm chí còn lại đạt được mấy khối mảnh vỡ Thiên Cơ Điện để sót, cũng coi như niềm vui bất ngờ.

Như hắn đã nói, lấy thực lực địa vị bây giờ của hắn, muốn đồ vật nào còn cần đi trộm cùng cướp?

Thủ đoạn kinh doanh kiếp trước tùy tiện dùng chút, ở chỗ này chính là thiên tài thủ bút, nếu như Ninh Dạ nguyện ý, hắn vẫn đúng là có thể chuyển hình thành thương mại tu tiên.

Đáng tiếc Ninh Dạ không có kia hứng thú cái, tùy tiện làm cái mô thức thương mại mò lấy một mớ là được, nếu như người khác chính là học theo làm theo, hắn cũng không để ý, thật sự mở rộng ra, đối với toàn bộ Trường Thanh Giới cũng là một chuyện tốt.

Đáng tiếc, có lẽ Ninh đại điện thủ uy danh quá nặng, ở cái niên đại không có luật pháp bảo vệ bản quyền này, thế mà không ai dám sao chép hắn, đến là khiến "đại công vô tư" Ninh đại điện thủ, thở dài một tiếng, thâm biểu tiếc nuối.

Hôm nay như mọi ngày, Ninh Dạ chính tại đạo cảnh tu hành, chợt được tin báo.

Lại là Hà Sinh Mặc muốn gặp hắn.

Những năm này Ninh Dạ đem Hắc Bạch Thần Cung chủ trì không tệ, rất nhiều chuyện Hà Sinh Mặc sau khi hỏi qua cảm thấy hắn xử lý không có vấn đề, cũng liền buông tay giao cho hắn, cũng không hỏi nhiều, ít có đưa tin.

Hôm nay đưa tin, Ninh Dạ biết quá nửa là lại có đại sự.

Ninh Dạ gặp Hà Sinh Mặc không ở Thiên Nguyên Điện, mà là trực tiếp đi Thanh Huyền Thiên —— cũng chính là cái không gian huyền ảo gửi thánh hỏa kia.

Đến Thanh Huyền Thiên, liền thấy Hà Sinh Mặc chính khoanh chân ngồi dưới thánh hỏa, cách đó không xa còn có Vệ Xuân Nguyên, Huyết Quỳ Tử cùng Vạn Thương Sinh.

Những năm này Ninh Dạ gánh lên đòn gánh, đám người Hà Sinh Mặc cũng vui vẻ bỏ gánh, chuyên tâm tu hành.

Thời khắc này thấy Ninh Dạ đến, Hà Sinh Mặc trực tiếp nói: "Thánh nhân nguyên thần xuất hiện dị động."

Nguyên thần xuất hiện dị động?

Ninh Dạ hơi run: "Lúc nào? Loại dị động gì?"

Hà Sinh Mặc nói: "Liền tại giờ tý đêm qua, nguyên thần trong lửa bỗng nhiên truyền đến một cỗ gợn sóng kỳ lạ, liền giống như là đang đáp lại cái gì."

Giờ tý đêm qua?

Khi đó ta đang tu hành, không làm cái gì a?

Ninh Dạ khoảng thời gian này tuy rằng kiếm được một ít thánh nhân di vật, nhưng đại thể không thành hệ thống, khó có thể hình thành tổ hợp hữu hiệu, vì vậy sau đó cũng không phát sinh sự kiện giống như lần trước nữa.

Chuyện Hà Sinh Mặc nói lúc này, khẳng định là không có quan hệ gì với chính mình.

Nghĩ nghĩ, Ninh Dạ nói: "Thánh nhân nguyên thần sẽ không vô cớ dị động, sợ là có liên quan tới tồn tại nào đó. Qua ít ngày nữa, chính là ngày Thiên Nguyên Phường Thị năm nay tổ chức. Tu sĩ các châu đã tập hợp mà đến, trong này hẳn là có người xúc động nguyên thần."

Vệ Xuân Nguyên nói: "Chúng ta cũng nghĩ như vậy, ngươi nói, liệu có khả năng là cái thánh nhân di vật nào đó hay không?"

Ninh Dạ nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: "Không quá giống. Nếu như có thánh giả di vật có thể xúc động nguyên thần, vậy thì năm đó lúc phân phối liền hẳn là có phát hiện. Năm đó cũng không phát hiện, sáu ngàn năm trôi qua, lại có cảm ứng, không còn gì để nói a."

Mọi người gật đầu liên tục.

Điều này quả thật có chút không đạo lý.

"Nhưng khẳng định vẫn là có cái gì đó hấp dẫn hắn." Huyết Quỳ Tử nhìn nhìn hỏa chi quái dị kia, nói: "Các ngươi nói. . . Liệu có khả năng thánh nhân này căn bản không có chết hay không? Chỉ là một mạch ngủ đông trong đó, bây giờ rốt cục đã có bảo vật gì, muốn thức tỉnh hắn?"

Nghe nói như thế, mọi người cùng nhau biến sắc.

Cuộc chiến năm đó, tuy rằng người nơi này đều không có tham dự qua, thế nhưng trình độ khốc liệt của một trận đại chiến kia lại đều trung thực ghi lại ở trong tông môn điển tịch.

Tập hợp đến nhiều đại năng như vậy, vẫn như cũ tử thương thảm trọng.

Nếu như thánh nhân này phục sinh, muốn tuyết tẩy thù oán, vậy thì việc vui lớn rồi.

Thời khắc này nhìn nhìn lẫn nhau, càng là cùng sinh kiêng kỵ.

Ngược lại là Ninh Dạ không cho là thế: "Ta biết thánh nhân rất cường đại. Nhưng năm đó thời điểm còn là một người sống, còn bị chúng ta giết. Bây giờ coi như phục sinh, ta không tin hắn còn có thể mạnh hơn so với năm đó."

Hà Sinh Mặc cau mày: "Thiên đạo vô thường, không thể sơ ý."

Ninh Dạ lại nói: "Thiên đạo cố nhiên vô thường, tiên đạo nhưng hữu quy, coi như là thánh nhân, ta cũng không tin thánh nhân đã chết có thể mạnh hơn so với còn sống. Đương nhiên, mặc kệ có phải là nguyên thần này khởi tử hoàn sinh hay không, tồn tại xúc động nguyên thần kia, đến là nhất định phải tìm ra!"

Ninh Dạ nói đứng thẳng người lên: "Ta lập tức liền phái người đi thăm dò, ngày hôm qua đến cùng ai tới Chấp Tử Thành."

Chương 48 : Dùng người

Chương 49: Dùng người

Giám Sát Đường.

Ninh Dạ ngồi ở điện thủ, chau mày nhìn báo cáo.

Dương Nhạc có chút khẩn trương: "Tạm thời cũng chỉ được nhiều như vậy."

Ninh Dạ ngón tay gõ nhẹ mấy lần mặt bàn: "Con số không đúng. Không phải đã nói, hết thảy tham gia phố chợ, đều phải báo chuẩn bị sao?"

"Thông báo là xuống, các lộ thuộc hạ cũng đều làm theo. Thế nhưng ngài cũng biết, tu hành trung nhân, tính cách tản mạn, thật không thích quy củ, lại có bao nhiêu lòng mang ý đồ xấu giả, tâm tư khác nhau, thỉnh thoảng lại có tiềm hành nhập thị giả. Nếu như tu sĩ bình thường đến vẫn may làm, chỉ sợ là tu vi cao thâm chi nhân, xác thực không dễ tra ra."

Ninh Dạ biết điều này cũng không thể trách hắn.

Chính như Dương Nhạc từng nói, tu vi thấp tra tu vi cao vốn là khó.

Đừng nói cái này, năm đó Nhạc Tâm Thiện muốn tra Ninh Dạ đều khó hơn lên trời đây.

Tiên pháp không phải vạn năng, ngươi có Trương Lương kế, ta có quá tường thê, nguyên nhân chính là như vậy, tu tiên chi nhân muốn ẩn bí hành sự, có rất nhiều biện pháp.

Chỉ là năm đó Ninh Dạ thân ở trong bóng tối, đều là người khác bố cục hắn tới phá.

Bây giờ thời di thế dịch, tu vi Ninh Dạ mạnh, thân phận cao, hắn bố cục, tự nhiên cũng không tránh khỏi có người muốn đến sinh sự.

Đặc biệt là quá khứ những năm qua, Ninh Dạ vì bồi dưỡng tâm phúc, lại đã đắc tội quá không ít người.

Này là không giống quá khứ, là điển hình hắn ở ngoài sáng, người khác ở trong bóng tối.

Dưới tình huống này, Dương Nhạc cũng là " hữu lực khó thi ".

Liền lấy tu sĩ vào thành làm thí dụ, một tháng qua tổng số tu sĩ vào thành báo lại tại tả hữu ba ngàn, nhưng thực tế Chấp Tử Thành nội thêm ra tu sĩ, căn cứ khắp nơi thăm dò, gần như có năm ngàn tả hữu.

Nói cách khác, có 40% người là lén lén lút lút hỗn vào.

Nguyên bản liền là mò kim đáy biển, còn muốn ngấm ngầm lưu hỗn, dưới tình huống này muốn tìm được mục tiêu, nhưng là không dễ.

Mặc dù nói Dương Nhạc cũng là có nỗi khổ trong lòng, nhưng ngược lại cũng chứng minh, năng lực của hắn vẫn là có hạn.

Này đến khiến Ninh Dạ có chút nhớ Lạc Cầu Chân.

Hàng này tuy rằng tổng cùng mình không hợp nhau, nhưng về năng lực là thật sự không tệ.

Cho tới Ninh Dạ, hắn tuy rằng năng lực đủ, nhưng làm sao tinh lực không đủ, chung quy không thể nào đem toàn bộ thời gian đều dùng ở đây —— phải tu hành, còn phải xử lý các loại đại sự.

Điều này khiến cho hắn đã có một loại bất đắc dĩ của Nhạc Tâm Thiện năm đó.

Quả nhiên, thân là thủ lĩnh, trọng yếu nhất không phải ngươi có bao nhiêu năng lực, mà là ngươi năng lực dùng người.

Vẫn phải là tìm cái năng lực mạnh hơn a. Ninh Dạ nghĩ.

Trong lòng nghĩ như vậy, Ninh Dạ trong miệng liền nói: "Trước tiên đem danh sách những người đã đăng ký tra một chút nội tình đi."

Nói đã tự rời khỏi.

Dương Nhạc biết Ninh Dạ là không hài lòng công tác của hắn, nhưng cũng bất đắc dĩ.

Ra Giám Sát Đường, một đạo nhân ảnh bay qua.

Chính là Trì Vãn Ngưng.

Có thể thấy Ninh Dạ trên mặt bất hảo, Trì Vãn Ngưng cười nói: "Chuyện này. . . Liền trọng yếu như vậy?"

"Việc quan hệ thánh nhân, không thể không cẩn thận a."

"Có phải là nhớ Lạc Cầu Chân?" Trì Vãn Ngưng hỏi lại.

Quả nhiên biết phu không ai bằng thê, Trì Vãn Ngưng liếc mắt đã nhìn ra tâm tư của hắn.

Ninh Dạ cười nói: "Đúng, ta vẫn thực sự có chút nhớ hắn. Ai, ta luôn cảm giác, lần này phố chợ sợ sẽ gặp sự cố."

"Nhìn ngươi một mặt lo lắng như vậy, năm đó ngươi, lại là chỉ sợ thiên hạ không loạn a." Trì Vãn Ngưng hì hì cười.

Ninh Dạ lẽ thẳng khí hùng: "Còn không phải là cái mông quyết định cái đầu sao. Hiện tại ta là Đại Điện Thủ, Thiên Nguyên Phường Thị này là ta chủ trì, tự nhiên là muốn quy củ làm đầu."

"Vô liêm sỉ!" Trì Vãn Ngưng trắng mắt hắn một cái, trong lòng cũng rất là tự đắc, thoại phong chợt chuyển, nói: "Vậy không bằng liền đem hắn điều đi tới."

"Điều hắn?"

"Đúng, những năm này, Lạc Cầu Chân bị bỏ không, hắn hẳn là cũng biệt hoảng rồi."

Ninh Dạ nhíu mày: "Lạc Cầu Chân cùng những người khác bất đồng, người này có đầu óc, ta có chút không dám dùng hắn."

Mặc dù nói Lạc Cầu Chân cùng Phong Đông Lâm đám người đồng dạng, đều trải qua Tẩy Tâm Trì gột rửa, nhưng Ninh Dạ biết rõ Tẩy Tâm Trì công hiệu không đủ tin cậy. Dùng tới đối phó những kẻ kháo thực lực giải quyết vấn đề có lẽ vẫn được, dùng tới đối phó Lạc Cầu Chân như vậy liền không nói được rồi.

Không chừng hắn đã sớm trong bóng tối liền bày ra gì đó nhằm vào biện pháp chậm chạp tẩy não của Tẩy Tâm Trì, đưa ra một bộ phương pháp ứng đối, một khi dùng hắn, vậy thì cho hắn cơ hội.

Cũng chính vì nguyên nhân này, năm đó lúc thiết kế Nhạc Tâm Thiện, Ninh Dạ mới không có xuất động Lạc Cầu Chân cái chứng nhân này, không phải là không muốn dùng, thực sự là không dám dùng.

Trì Vãn Ngưng minh bạch tâm tư hắn, nói: "Sử dụng Lạc Cầu Chân quả thật có chút nguy hiểm, nhưng nay đã khác xưa. Bây giờ ngươi không chỉ tu vi đã sâu, cánh chim cũng lớn. Năm đó thời điểm ngươi không có thứ gì còn không sợ đây, hiện tại lại càng không cần thiết sợ a?"

"Ây. . . Khi đó ta không phải không có ý định chưởng khống Hắc Bạch Thần Cung a." Ninh Dạ ngượng ngùng.

"Nhưng coi như hiện tại, chưởng khống Hắc Bạch Thần Cung vẫn như cũ bất quá là ngươi cho Phong Đông Lâm bọn họ một câu trả lời, một câu trả lời tránh khỏi tử thương lượng lớn vô tội , một câu trả lời đối với lương tâm của chính ngươi. Những năm này ngươi đã vì Hắc Bạch Thần Cung làm không ít việc, khiến thiên hạ yên ổn, bách tính giàu có, thiếu thụ xâm hại, nhưng ngươi lưu ý chung quy không phải những thứ này. Hắc Bạch Thần Cung như nguyện ý tiếp tục nghe lệnh của ngươi, tự nhiên tốt nhất. Nếu như không muốn, cũng bất quá là đem kế hoạch hơn mười năm trước gác lại một lần nữa nhấc lên. Ngươi tiến thối đều có lộ, lại có gì phải sợ?"

Nghe nói như thế, trong mắt Ninh Dạ sáng ngời: "Vẫn là Vãn Ngưng hiểu ta, đúng là ta những năm này có chút lạc mất phương hướng, đã quên bản tâm."

Bản tâm?

Mẹ nó, bản thân lão tử hiện tại cũng mơ hồ bản tâm của chính mình rồi.

Bản tâm là báo thù, bản tâm là thiên hạ vi công, bản tâm là tiên phàm ngăn cách.

Vì vậy diệt Hắc Bạch Thần Cung là bản tâm, bốc lên tiên giới chiến tranh là bản tâm, bảo vệ Hắc Bạch Thần Cung là bản tâm, cắt nhường thổ địa là bản tâm, dẹp loạn chiến tranh cũng là bản tâm, rồi lại quay lại tiếp tục phản Hắc Bạch Thần Cung vẫn như cũ là bản tâm?

Ninh Dạ phát hiện, chỗ tốt của bản tâm nhiều chính là ngươi vô luận đi về cái hướng nào, cũng đều là không quên sơ tâm.

Cái phát hiện này khiến hắn mừng lớn, không khỏi ngưỡng thiên cười to vài tiếng.

Bên cạnh có người nghe được tiếng cười kỳ quái thằng ngu nào đang cười loạn, vừa nhìn là Ninh Dạ, lại sợ hãi đến dồn dập cúi đầu, chỉ cảm thấy tiếu dung của Đại Điện Thủ anh tư thần vĩ, xác thực là tấm gương của chúng ta.

Đã có Trì Vãn Ngưng nhắc nhở, Ninh Dạ cũng lại không lo lắng cái gì, lập tức liền hướng Mộc Khôi Tông đòi nhân.

Mộc Khôi Tông đối với Lạc Cầu Chân đến cũng không để ý, dù sao thứ Lạc Cầu Chân biết, bọn họ cũng đều biết, nếu Ninh Dạ đã muốn người, vậy thì cho hắn là được, chỉ là tâm tâm niệm niệm không quên nhắc nhở hắn, ngươi đã làm Đại Điện Thủ hơn mười năm, nên cân nhắc bước tiếp theo thượng vị làm chưởng giáo rồi.

Ninh Dạ cũng chỉ đành biểu thị, hợp đồng Đông Phong Quan còn chưa hết đây, các ngươi gấp Đông cảnh như thế làm cái gì? Người tu tiên trăm năm bất quá một cái búng tay, định lực nên có vẫn là phải có.

Mộc Khôi Tông biểu thị trăm năm thời gian đối với tu sĩ xác thực không lâu lắm, nhưng đối với nợ nần mà nói, vẫn là có chút dài rồi.

Ninh Dạ liền ngửa đầu cười lên ha hả chỉ coi như nghe không hiểu.

Mấy ngày sau, Lạc Cầu Chân xuất hiện tại trước mặt Ninh Dạ.

Đương nhiên, hiện tại hắn, đỉnh không phải là hình dạng năm đó.

Để tránh khỏi phiền phức, Ninh Dạ khiến Công Tôn Điệp thay đổi khuôn mặt cho hắn.

Chỉ là một khắc nhìn thấy Lạc Cầu Chân, Ninh Dạ vẫn là choáng váng rồi: "Nàng làm sao đem ngươi biến thành bộ dáng này?"

Năm đó Lạc Cầu Chân tuy không siêu cấp suất ca bằng Ninh Dạ, nhưng dù gì cũng là cái nam tử phong độ phiêu phiên, hình dạng cũng vẫn tính nói còn nghe được.

Nhưng thời khắc này trình hiện tại trước mắt Ninh Dạ, thế mà là một cái đại thúc trung niên mặt rỗ đầy mỡ mũi hồng đầu hói.

Chương 49 : Công tư lưỡng tiện

Chương 50: Công tư lưỡng tiện

Nghe được Ninh Dạ, Lạc Cầu Chân cũng là một mặt xấu hổ.

Hắn tức giận nói: "Đây không phải là lệnh của ngươi sao?"

Ninh Dạ lắc đầu: "Ngươi biết ta sẽ không tẻ nhạt như thế. . . Xin lỗi, ta là thật không nghĩ tới nàng lại làm như vậy. Nha đầu này, thực sự là quá bướng bỉnh chút."

Nghe được hắn lên tiếng xin lỗi, Lạc Cầu Chân đến là hơi hơi ngẩn ra, chung quy chỉ có thể nói: "Ngươi là Đại Điện Thủ, ngươi không cần phải nói xin lỗi với ta."

Ninh Dạ đến là không có Đại Điện Thủ cái giá: "Sai chính là sai, việc này ta phải thế Điệp nhi xin lỗi ngươi, quay đầu lại ta khiến nàng một lần nữa làm lại khuôn mặt cho ngươi."

Lạc Cầu Chân thở dài một tiếng: "Bỏ đi, bỏ đi, liền như bây giờ, cũng rất tốt. Ta hiện tại bộ dạng như vậy, hẳn là sẽ không có ai tin tưởng ta chính là Lạc Cầu Chân, ngược lại an toàn."

Nghe hắn nói như vậy, Ninh Dạ nhàn nhạt nói: "Vậy cũng tùy ngươi, lúc nào muốn đổi, nói với ta một tiếng, ta sẽ sớm dặn dò hảo nàng."

Lạc Cầu Chân: "Nói chính sự đi. Tìm ta tới, ngươi là gặp phải phiền phức chứ?"

Ninh Dạ liền đem sự tình nói ra.

Nghe Ninh Dạ nói xong, Lạc Cầu Chân hơi hơi ngạc nhiên một thoáng: "Hóa ra là như vậy. Bí mật Mộc Khôi Tông phát hiện năm đó, nguyên lai dính đến thánh nhân. . . Không nghĩ tới a, Ninh Dạ, ngươi bây giờ theo đuổi, đã là bí mật thánh nhân. Ta so với ngươi. . . Đúng là kém quá xa rồi."

Nói thở dài một tiếng.

Ninh Dạ không nghĩ tới một bí mật thế mà lại gợi ra Lạc Cầu Chân cảm thán như vậy, bất quá ngẫm lại cũng đúng.

Người khác nhau theo đuổi chính là tầng thứ khác nhau, bây giờ bảo hắn quay đầu lại đi xử lý loại sự kiện như Chấp Tử Thành năm đó, Ninh Dạ hơn nửa chính là sẽ cười to ba tiếng, nói một câu "Chỉ vì một kiện thần vật cũng đáng giá đại phí công phu như vậy" ?

Chung quy là địa vị bất đồng, cảnh giới bất đồng, theo đuổi cũng bất đồng.

Hiện tại Ninh Dạ, theo đuổi so với đám người Nhạc Tâm Thiện năm đó còn cao hơn, cũng khó trách Lạc Cầu Chân nghe xong, cái cảm xúc đầu tiên chính là cái này.

Hắn cười nói: "Ngươi hảo hảo làm việc cho ta, tương lai có lẽ cũng có cơ hội đi đến một bước này."

Lạc Cầu Chân hỏi ngược lại: "Ngươi tin ta sao?"

Ninh Dạ ngẩn ra.

Hắn muốn nói tin, nhưng hắn biết thuyết từ này gạt không được Lạc Cầu Chân.

Ngươi nếu như tín nhiệm ta, quá khứ nhiều năm như vậy quẳng đi đâu rồi?

Vì vậy Ninh Dạ chỉ có thể nói: "Tín nhiệm là làm ra, không phải nói ra."

"Hảo!" Lạc Cầu Chân gật đầu: "Nếu như thế, ta cũng không cần hướng ngươi biểu hiện trung tâm gì. Việc ngươi giao, ta tận lực đi làm. Ngươi là tin cũng tốt, không tin cũng chẳng sao, phòng cũng tùy ngươi, ta tự thính thiên tùy mệnh."

"Nghe cách nói này của ngươi, đã có ý nghĩ?"

"Đúng." Lạc Cầu Chân nói: "Thánh nhân nguyên thần dị động, liền nói rõ nhất định có cái gì đó gợi ra dị động. Vì vậy câu hỏi thứ nhất của ta là, cái dị động này bọn ta biết, như vậy đối phương có biết hay không?"

Nghe được Lạc Cầu Chân nói như vậy, Ninh Dạ thoả mãn gật đầu: "Cái vấn đề này ngươi đưa ra rất tốt. Ngươi đến khoảng thời gian này, ta cũng từng nghĩ tới điểm ấy. Nhưng thật đáng tiếc, ta không tìm được đáp án, coi như là dùng Vấn Thiên Thuật, cũng không tìm tới đáp án."

Lạc Cầu Chân liền nói: "Không tìm được đáp án rất bình thường, nhưng muốn tìm được đáp án cũng rất đơn giản."

"Nói một chút."

"Chuyện như vậy không ngoài hai loại kết quả. Một loại là đối phương không biết, điểm ấy là phiền toái nhất. Nếu như đối phương xúc động thánh nhân nguyên thần, bản thân lại không biết, vậy thì mang ý nghĩa hắn sẽ không có bất kỳ hành động gì. Chúng ta mò kim đáy biển, rất khó có thu hoạch. Nếu như là thứ sau liền không phải vậy nữa rồi, đối phương mặc kệ là bởi vì sao xúc động thánh nhân nguyên thần, một khi phát hiện dị thường, tất sẽ có chờ mong, nói không chừng cũng sẽ có hành động."

"Tiếp tục giảng."

"Khả năng thứ nhất không cần phân tích, coi như là ta cũng không có cách nào. Mà loại khả năng thứ hai cũng có hai trường hợp. Một là người kia tuy rằng phát hiện đồ vật bản thân mang theo có dị thường, cũng không biết dị từ đâu đến. Hai là kẻ xúc động thánh nhân nguyên thần kia, biết thánh hỏa chi sự. Nếu như là loại tình huống thứ nhất, cũng sẽ khá là phiền toái, bởi vì hắn không biết dị từ đâu đến, cũng sẽ không biết nên làm gì. Nếu như biết mà nói, vậy thì hành động liền sẽ có tính nhằm vào."

"Ngô." Ninh Dạ mỉm cười lên: "Quả nhiên vẫn là ngươi đầu óc rõ ràng. Ngươi tiếp tục nói đi."

Nghe Ninh Dạ nói như vậy, Lạc Cầu Chân hơi hơi ngây ra.

Nhìn ra hắn dị dạng, Ninh Dạ hỏi: "Làm sao?"

Lạc Cầu Chân lúc này mới phục hồi lại tinh thần: "Không có gì, chỉ là hình dáng ngươi lên tiếng vừa nãy, khiến ta nhớ tới Nhạc đại điện thủ."

Ninh Dạ không nghĩ tới hắn lại nói như vậy, không khỏi ngẩn ngơ, hồi tưởng ngữ khí vừa nãy của bản thân. . . Kháo, đúng là có điểm mùi vị của Nhạc Tâm Thiện.

Quả nhiên sau khi ngồi trên vị trí đồng dạng, liền thần tình tư thái nói chuyện cũng đều trở nên gần gũi.

Hắn khẽ cười lắc đầu: "Đều là việc nhỏ."

Sau đó lại cảm thấy liền động tác này cũng giống, nhất thời cũng là không nói gì.

Lạc Cầu Chân nói: "Ta đang nghĩ, nếu kẻ trong bóng tối kia đã có thể xúc động thánh nhân nguyên thần, vậy có khả năng hay không, làm chút gì đó đối với thánh nhân nguyên thần, cũng có thể ngược lại xúc động bên kia?"

Ninh Dạ gật đầu: "Đây xác thực là ý kiến hay, nhưng vấn đề là chúng ta nhất định phải tại trước lúc đó, trước tiên đem mục tiêu hiềm nghi khoanh ra, bằng không coi như xúc động phản ứng, chúng ta không nhìn thấy, cũng chỉ cấp cho đối phương nhắc nhở."

Lạc Cầu Chân nở nụ cười: "Đây không phải là mục đích ngươi tìm ta tới sao?"

Đúng a, đây không phải là mục đích bản thân gọi hắn đến sao?

"Đã như vậy, liền giao cho ngươi. Từ hôm nay trở đi ngươi gọi Lý Chân, đảm nhiệm Huyền Sách Phủ hành tẩu, đại hành giám sát chi trách phố chợ lần này." Ninh Dạ ý vị thâm trường nói: "Năm đó, ta cũng là tại vị trí này lập nghiệp. Cơ hội cho ngươi, chính ngươi nắm chắc."

Lạc Cầu Chân ngẩng đầu lên: "Nhất định không khiến Đại Điện Thủ thất vọng."

Nhìn cái đầu hói kia của hắn, Ninh Dạ quyết định, quay đầu lại nhất định phải hung ác đánh mông Công Tôn Điệp.

Nha đầu này làm việc cũng quá tùy hứng rồi.

Đem chuyện truy tra bí ẩn nguyên thần dị động giao cho Lạc Cầu Chân xong, Ninh Dạ liền đi Thanh Huyền Thiên, hướng Hà Sinh Mặc báo cáo kế hoạch của chính mình.

Hà Sinh Mặc đối với ý nghĩ của Ninh Dạ rất là thoả mãn, bất quá nói đến xúc động nguyên thần thánh nhân, lại lắc đầu liên tục.

Ninh Dạ kỳ quái: "Chưởng giáo, chúng ta tham ngộ nguyên thần thánh nhân nhiều năm như vậy, lẽ nào liền chuyện này cũng không làm được?"

Hà Sinh Mặc hồi đáp: "Không phải làm không được, mà là nguyên thần thánh nhân phi đồng phàm hưởng, một khi xúc động, cho dù một cái tim đập, cũng là xúc động toàn giới chi đại sự."

Nghe thấy cái này, Ninh Dạ nghĩ đến bản thân lúc trước đem Thương Thạch khảm vào ngân bàn chi sự.

Một chuyến kia, thực sự chính là toàn bộ Trường Thanh Giới cũng vì thế run nhẹ một thoáng.

Cuối cùng cũng coi như động tĩnh không lớn, đến cũng không gây ra rung chuyển gì.

Lần này nguyên thần dị động, không có gây nên toàn giới chấn động, nguyên nhân không rõ, nhưng nếu như Hà Sinh Mặc bọn hắn tái dẫn động, chỉ sợ liền lại là một vòng.

Lấy thực lực của cửu châu các đại môn phái chí tôn mà nói, làm thêm vài lần, không chừng liền có thể phát hiện chỗ có vấn đề.

Đến lúc đó cũng không cần Mộc Khôi Tông đến trở mặt, các đại phái liền tự mình chạy tới gây sự với Hắc Bạch Thần Cung.

Nghĩ tới đây, Ninh Dạ cũng biết việc này cần phải cẩn thận.

Hắn nói: "Ta muốn tham ngộ."

"Ngươi muốn tham ngộ nguyên thần thánh nhân?" Hà Sinh Mặc hơi hơi giật mình: "Ngươi hiện tại chỉ có Vô Cấu cảnh, tham ngộ đệ thất cảnh, vẫn còn quá sớm chứ?"

"Chỉ là tham ngộ mà thôi, được hay không được, đều thử một lần." Ninh Dạ hồi đáp.

Lão tử năm đó Vạn Pháp cảnh liền còn diệt sát đệ lục cảnh Việt Trọng Sơn đây.

Không phải là vượt ba cảnh sao? Thành quen rồi.

Có thể có thu hoạch là tốt nhất, không có cũng chẳng mất mát gì.

Lần nữa "khôi phục" bản tâm Ninh Dạ, đem công tâm chuyển thành tư tâm, trước tiên lấy tư lợi làm chủ.

Chương 50 : Hàn Đàm Hoa

Chương 51: Hàn Đàm Hoa

Thanh Huyền Thiên.

Ngồi ở phía dưới trước hỏa chi quái dị kia, Ninh Dạ phóng thích thần thức của bản thân, yên lặng cảm ứng.

Nhưng mà cảm thụ được, lại chỉ là một mảnh biển lửa vô tận.

Lực lượng hỏa chi quái dị phóng thích lại như là một đạo thiên nhiên tâm linh bích chướng, trực tiếp ngăn cản thần hồn của hắn nhận biết.

"Thế nào? Có phải là phát hiện, ngươi liền cửa ải tối ngoại vi này cũng không qua được?" Bên cạnh Huyết Quỳ Tử nhìn nhìn hắn, cười nói.

"Hỏa chi quái dị này thật là cường đại." Ninh Dạ ân một tiếng.

Vệ Xuân Nguyên nói: "Nếu không phải như vậy, thì làm sao có thể chứa đựng thánh nhân chi thần. Đáng tiếc a, cũng chính bởi vì làm nguyên thần thánh nhân chi hộp chứa, trái lại dẫn đến bảo vật này vô pháp phát huy những tác dụng khác. Năm đó Hắc Bạch Thần Cung ta được vật này, bao nhiêu người đều chờ bởi vậy đản sinh mấy cái hỏa hành thần khí, Hạo Thiên Môn thậm chí chủ động đề xuất nguyện ý giúp chúng ta luyện hóa miễn phí. Nhưng kết quả, nhị bảo tương hợp, trái lại không có thứ gì. Vì vậy có lúc ta cũng nghĩ, đây có phải là chính là kết quả của tham lam không?"

Ninh Dạ hỏi: "Vậy còn có thể lấy ra không?"

Hà Sinh Mặc lắc đầu: "Không lấy ra được. Giữa hai thứ, liền phảng phất hợp làm một thể, khó mà tách ra."

Vạn Thương Sinh cũng nói: "Chính là bởi vì Hỏa chi quái dị này, thần thức của chúng ta, cho dù chỉ là thông qua cản trở của nó, cũng phải mười thành tiêu hao bảy thành, còn lại ba thành, đối diện chỉ là một mảnh thần bí vô biên, tựa như đặt mình trong Thiên Đạo chi hạ, mênh mông thâm thúy, khó mà dòm ngó, chợt có chiếm được, cũng chỉ là phượng mao lân giác."

"Hóa ra là như vậy." Ninh Dạ biết thần thức của mình không bằng Niết Bàn đại năng, nếu bọn họ cũng còn không được, bản thân cũng không cần lãng phí cái khí lực này nữa.

Chỉ là thủ đoạn của hắn lại không chỉ có như vậy.

Mặc vận Vấn Thiên Thuật, luân chuyển Côn Lôn Kính, Ninh Dạ bắt đầu thôi diễn.

Kỳ thực trước lúc này hắn đã thôi diễn qua nhiều lần, chỉ là một mạch không thôi diễn ra kết quả gì.

Nhưng lần này liền tại ngay bên dưới nguyên thần thánh nhân này, trực tiếp hướng tới mục tiêu, có lẽ có thể có chỗ tiến ích.

Nhưng mà bi kịch chính là, coi như ngồi ở dưới mí mắt thánh hỏa, Ninh Dạ cũng vẫn như cũ không có được đáp án.

Chỗ Côn Lôn Kính chiếu tới được, chỉ là một phiến hư vô.

Chung quy vẫn không được sao?

Cũng đúng.

Năm đó lúc Thiên Cơ Môn đúc Thiên Cơ Điện, bất quá đệ lục cảnh tu vi.

Mà nguyên thần thánh nhân chính là tồn tại đệ thất cảnh, tồn tại như vậy, phỏng chừng coi như mình đạt đến Niết Bàn đỉnh phong, đều khó mà lường được.

Những ngày kế tiếp, Ninh Dạ mỗi ngày đều tới tham ngộ một phen, dùng hết các loại thủ đoạn, thí tận các loại bảo vật, nhưng cuối cùng vẫn không thể được.

Điều này khiến cho Ninh Dạ cũng không khỏi cảm thấy một trận tuyệt vọng.

Hắn sâu sắc lý giải loại tiếc nuối đối mặt bảo sơn mà không thể làm gì của một đám đại lão Hắc Bạch Thần Cung kia.

Tham ngộ vô công, dẫn động không được, Ninh Dạ không thể không đem hi vọng một lần nữa thả lại đến trên người Lạc Cầu Chân.

Hi vọng hắn có thể có thu hoạch đi.

Lạc Cầu Chân quả nhiên có thu hoạch.

Tiến vào Vị Ương Phủ, Lạc Cầu Chân cũng không phí lời, lại càng không thi lễ, trực tiếp dửng dưng hướng bên cạnh hắn ngồi xuống: "Tra ra ít thứ."

"Nói."

"Nguyên thần thánh nhân dị động, ta cảm thấy có hai loại khả năng. Một là vật này cùng nguyên thần thánh nhân chỉ cần đạt đến khoảng cách nhất định, liền sẽ sản sinh dị động. Bất quá điều này liền mang ý nghĩa, vật chúng ta muốn tìm, không hẳn liền tại Chấp Tử Thành, nếu như là bên ngoài ngàn dặm có cảm ứng, như vậy nó khả năng tồn tại ở trong bất kỳ thành thị tại trong cảnh nội. Thế nhưng sáu ngàn năm trôi qua, trừ phi vật này chưa bao giờ xuất thế quá, bằng không không có đạo lý sáu ngàn năm qua chưa từng xảy ra cảnh tượng kỳ dị như vậy. Mà loại khả năng thứ hai chính là lúc đó còn xảy ra chuyện gì đó."

Ninh Dạ thoả mãn gật đầu: "Ngươi tiếp tục."

"Ta căn cứ thời gian nguyên thần thánh nhân dị động, tìm đọc hết thảy hiện tượng dị thường đã xảy ra tại Chấp Tử Thành trong phạm vi trăm dặm. May mắn chính là lúc đó chính vào giờ mão, thời điểm bữa tối, Chấp Tử Thành lại là Mặc Châu trọng địa, chưa từng xảy ra tranh đấu gì lớn, chỉ có ba chỗ tiểu tranh đấu. Mà ở ngoài Chấp Tử Thành, đến là từng có 12 tràng tranh đấu, không thấy dị tượng. Chỉ có một chỗ, có chút cổ quái."

Ninh Dạ chờ hắn nói tiếp, Lạc Cầu Chân nhưng không nói nữa.

Ninh Dạ kỳ quái: "Làm sao?"

Lạc Cầu Chân nói: "Ta giúp ngươi làm việc, có ích lợi gì?"

Nghe nói như thế, Ninh Dạ vui vẻ: "Ngươi tìm ta đòi chỗ tốt?"

"Hoàng đế còn không để lính đói bụng đây. Coi như năm đó ta nhằm vào ngươi, đó cũng là nằm trong chức trách, sự thực còn chứng minh ta không có sai. Hiện tại ta nếu đã để ngươi sử dụng, ngươi cũng không thể khiến ta làm không công chứ?"

"Hảo!" Ninh Dạ gật đầu: "Ngươi muốn pháp bảo gì? Cứ việc nói."

Lạc Cầu Chân lại lắc đầu: "Ta không cần pháp bảo. Ta thiên tư có hạn, coi như ngươi dùng Cấn Tự Bí dẫn dắt ta, ta phỏng chừng Vô Cấu cũng chính là điểm cuối của ta, không được còn phải lãng phí lượng lớn tư nguyên. Ta chỉ muốn tuỳ tùng toàn bộ chuyện này, ta muốn nhìn thấy toàn bộ sự tình trải qua."

"Tại sao?"

"Danh tiếng này của ta, dựa vào chính là một đôi mắt vẫn tính am hiểu phát hiện chân tướng. Đối với ta mà nói, chân tướng chính là dụ hoặc lớn nhất."

Nghe nói như thế, Ninh Dạ đến là cảm giác sâu sắc ý động.

Hắn gật đầu liên tục: "Người chung quy phải có theo đuổi, thậm chí chính là theo đuổi của chúng ta, mới tạo nên thành tựu của chúng ta. Có thể, ta đáp ứng ngươi."

Lạc Cầu Chân lúc này mới nói: "Ở ngoài Chấp Tử Thành có một cái Hàn Tuyền Cốc, nội có trăm năm Hàn Đàm Hoa. Ngày ấy, Hàn Đàm Hoa vừa vặn xuất thế, cũng coi như là cái bảo vật không tệ, đưa tới không ít tu sĩ đi ngang qua tranh đoạt, xem như là một lần tranh đấu lớn nhất lúc đó phát sinh."

"Hàn Đàm Hoa? Vật này không phải sau khi hoa nở, nhất định phải tại trong một khắc lấy xuống, bằng không tất nhiên héo tàn sao?"

"Không sai, dị sự liền ở chỗ này. Phụ cận Hàn Đàm Hoa băng khí bức người, Vạn Pháp trở xuống linh lực vô hiệu, cận giả nan hành, mà lúc đó tranh đấu thậm liệt, ai cũng muốn cướp Hàn Đàm Hoa, dẫn đến ai cũng không chiếm được, kết quả càng đã bỏ qua thời gian. Một mực Hàn Đàm Hoa thế mà không có héo tàn, mà là kéo dài có gần nửa canh giờ, cuối cùng vẫn là bị một tên tu sĩ Vạn Pháp gọi Nguyệt Ảnh Tử chiếm được."

Hàn Đàm Hoa nở vượt quá thời gian dự đoán?

Quả thật là dị sự rồi.

Ninh Dạ gật gật đầu: "Chuyện này xác thực có khả năng có quan hệ cùng nguyên thần thánh nhân dị động chi sự, tham dự chi nhân, ngươi đã điều tra rõ chưa?"

"Điều tra rõ." Lạc Cầu Chân đem danh sách giao cho Ninh Dạ.

Ninh Dạ nhìn lướt qua, nói: "Trước tiên tìm người tập trung bọn họ. Còn cái Nguyệt Ảnh Tử kia, Vãn Ngưng, ngươi đi một chuyến, đem hắn mang tới."

Nửa canh giờ sau, Nguyệt Ảnh Tử xuất hiện tại trước mặt Ninh Dạ.

Cung kính đem Hàn Đàm Hoa dâng lên.

Hàn Đàm Hoa bị đặt ở trong một cái hộp ngọc, nội có cấm chế, có thể bảo trì tư thái mở ra.

Ninh Dạ cũng không đi đụng nó, chỉ là mặc vận Côn Lôn Kính, thi triển Vấn Thiên Thuật.

Sau một khắc, trong mắt hắn tinh mang đột thịnh.

Thấy tình cảnh này, Nguyệt Ảnh Tử bị dọa cho nhảy dựng: "Đại Điện Thủ muốn, tiểu nhân nguyện ý đem hoa này phụng hiến Đại Điện Thủ!"

Ninh Dạ cũng không để ý tới hắn, chỉ là nhìn chằm chằm hoa kia, chốc lát mới nói: "Đem toàn bộ quá trình ngươi được hoa này kể lại một lần, ta muốn hết thảy chi tiết nhỏ, đặc biệt là những người đã tiếp cận đóa hoa này."

Nguyệt Ảnh Tử lúc này mới lắp ba lắp bắp đem ngọn nguồn nói một lần.

Đáng thương hắn lúc đó chỉ lo cướp hoa, kỳ thực cũng không làm sao lưu ý tình huống xung quanh, thời khắc này cũng là nát óc hồi ức.

Nghe hắn giảng gần như là đủ rồi, Ninh Dạ nói: "Rất tốt, đóa hoa này ta nhận lấy. Bất quá ta cũng không lấy không đồ vật của ngươi."

Nói ống tay áo vung lên, trước mắt Nguyệt Ảnh Tử đã rơi xuống một đống lớn pháp bảo.

Ninh Dạ nói: "Ngươi có thể tùy ý lựa chọn hai cái bảo vật. Một kiện trao đổi Hàn Đàm Hoa này, một kiện khác. . . Ngươi đi tìm Lý Chân, hắn sẽ cho ngươi tư liệu, ta muốn ngươi án đồ tác ký, hảo hảo hồi ức, đem hết thảy người chạm qua hoa này lúc đó, đều tìm ra cho ta!"

Chương 51 : Phường thị mở cửa

Chương 52: Phường thị mở cửa

Đưa đi Nguyệt Ảnh Tử, Trì Vãn Ngưng hỏi: "Có phát hiện?"

Ninh Dạ lúc này mới lộ ra nụ cười: "Đại phát hiện."

Trì Vãn Ngưng không rõ: "Phát hiện gì?"

Ninh Dạ cũng không trả lời, lại là trực tiếp đem Hàn Đàm Hoa kia lấy ra, sau đó vứt qua một bên trên đất.

Vất như giày rách.

Động tác này khiến Trì Vãn Ngưng cũng là ngẩn ra.

Ninh Dạ đã nói: "Cho ngươi cơ hội, ngươi không chạy sao?"

A?

Trì Vãn Ngưng ngẩn ra, lập tức phản ứng lại, lại nhìn Hàn Đàm Hoa kia, liền thấy rễ cây Hàn Đàm Hoa kia thế mà hóa thành hai cái chân, hoa kia càng là vắt chân lên cổ chạy lên.

Chỉ tiếc chưa đến cửa động, liền đụng phải một bức vách tường vô hình, sau đó 'Phanh' một tiếng ngã ngồi, đĩa mật liêu xiêu, cảm giác liền giống như một cái tiểu nhân bị va đầu váng mắt hoa.

"Nó. . ." Trì Vãn Ngưng kinh ngạc.

"Thông linh, thành tinh." Ninh Dạ nói.

"Không trách nó không hề khô héo." Trì Vãn Ngưng tỉnh ngộ.

Nếu đã thành tinh, đương nhiên sẽ không khô héo, bởi vì đó chính là hình thái của nó.

Thực vật đều có khả năng thành tinh, nhưng rất khó tồn tại tại trên người loại thực vật 100 năm nở một lần, một lần chỉ có một khắc thời gian như Hàn Đàm Hoa này, chỉ vì thời gian quá ngắn, bản thể lại là tại dưới nước, hầu như không có khả năng hấp thu linh tính.

Nhưng đóa hoa này, thế mà tại thời gian ngắn như vậy liền thông linh thành tinh, điều này liền không thể tưởng tượng nổi.

Hoa tinh kia tựa như cũng biết chạy không thoát được, quay đầu một cái, đĩa mật thế mà hóa thành miệng lớn, hướng tới Ninh Dạ một phát cắn xuống, lại là hung ác cực kỳ.

Ninh Dạ tiện tay đem một cục đá huyễn hóa thành con thỏ ném cho hoa tinh kia, liền thấy yêu tinh kia đĩa mật hạ xuống, một ngụm đem con thỏ thôn phệ, sau đó điên cuồng cắn nuốt, còn không ngừng phát ra sắc nhọn khiếu thanh.

"Thế mà máu tanh tàn bạo như vậy?" Trì Vãn Ngưng kinh ngạc.

Tinh quái sau khi sinh thành, phần nhiều tỉnh tỉnh mê mê, vô thiện vô ác, thiện ác nhiều cùng hậu thiên trải qua có quan hệ, đương nhiên cũng có trời sinh khát máu giả, nhưng cũng ít khi thấy.

Mà hoa tinh này thực lực tuy rằng không sâu, mức độ hung tàn lại không bình thường, dù cho biết rõ không địch lại, vẫn như cũ hung ác cực kỳ.

Thời khắc này hai ba ngụm nuốt con thỏ kia, liền hướng Ninh Dạ bổ tới.

Đáng tiếc nó chưa kịp nhào tới, con thỏ kia đã biến trở về tảng đá, hoa tinh kia thân thể bỗng nặng, thế mà ngã xuống đất.

Dù là như vậy, vẫn như cũ kiên cường bò hướng Ninh Dạ, đĩa mật miệng lớn khép mở, tựa như nhất định phải cắn hắn một cái mới cam tâm.

"Tuy đã thành tinh, nhưng chưa thành hình, thiên tính lại hung tàn khát máu hiếu chiến. . . Ta có thể cảm nhận được nó có oán niệm rất mạnh." Ninh Dạ nói.

"Oán niệm? Từ đâu mà đến?"

"Hiển nhiên không phải của chính nó." Ninh Dạ hồi đáp.

Nói tiện tay nhất chỉ, một phiến hỏa diễm tự trên hoa tinh kia thiêu đốt mà lên, một lát sau đã hóa thành tro tàn.

Ninh Dạ khẽ thổi một hơi, tro bụi tiêu tán, bên trong tro tàn, một vật màu tím óng ánh cực kỳ bé nhỏ hiển hiện.

"Vật này. . . Sao xem ra có chút quen mắt?"

"Tử Tinh." Ninh Dạ nói.

"A!" Trì Vãn Ngưng giật mình che miệng lại.

Đây quả thật là Tử Tinh, chỉ là so với khối Ninh Dạ đạt được này nhỏ hơn quá nhiều.

Lấy ra khối Tử Tinh của bản thân, Ninh Dạ cầm khối nhỏ trong tay lên thả một cái, liền thấy tiểu Tử Tinh kia đã dung nhập vào trong đó, hóa thành một thể.

Hắn hơi hơi mỉm cười: "Tìm đúng phương hướng rồi."

Ngày hôm nay là ngày Thiên Nguyên Phường Thị khai trương.

Thiên Nguyên Phường Thị tổ chức địa vị tại khoảng cách Cửu Cung Sơn bên ngoài trăm dặm Bình Thiên Đài.

Bình Thiên Đài thực tế là một kiện pháp bảo, bình thường chỉ to bằng một bàn tay, sau khi thích phóng ra có thể hóa thành một cái phi thiên đại bình đài, tùy không hạo hãn hùng vĩ công năng phồn đa như phi thiên tiên cung, nhưng dùng tới tiếp ứng bát phương khách tới, tổ chức đại quy mô tiên gia tụ hội lại là cực tốt.

Mà bản thân Bình Thiên Đài cũng có thể bố trí trận pháp, hình thành phòng ngự kiên cố, lại có thể phi thiên di động, bởi vậy là tiên thương tất bị chi bảo . Còn Bình Thiên Đài Thiên Nguyên Phường Thị sử dụng càng là pháp bảo siêu nhất phẩm, kỳ thực là bảo bối ép đáy hòm của Long Vũ Thương Hành khi tổ chức tiên gia phường thị.

Ninh Dạ muốn làm phường thị, liền tìm Long Vũ Thương Hành giao dịch đi tới.

Tuy rằng hắn cũng không phải cường đoạt, nhưng đối với Long Vũ Thương Hành mà nói, chuyện này tựa như dùng gà đổi lấy một sọt trứng gà, giá trị là không thiệt thòi, gà đẻ trứng nhưng không dễ tìm, cũng là một loại tổn thất.

Có lẽ vì cái nguyên nhân này, suy nghĩ thêm đến lúc trước cũng xác thực hãm hại Long Vũ Thương Hành, vì vậy sau đó Thiên Nguyên Phường Thị tổ chức, có đến vài lần đều là khiến Long Vũ Thương Hành chủ trì, đến cũng coi như là bù đắp bọn họ một ít.

Trên Bình Thiên Đài huyền một tiên điện, cũng là một kiện thần vật, tên Yên Lang Điện, lại là bảo bối của chính Hắc Bạch Thần Cung.

Ninh Dạ từ sau khi trở thành Đại Điện Thủ, nội tình của Hắc Bạch Thần Cung hắn coi như triệt để thăm dò rõ ràng, liền ngay cả thần khí, chỉ cần không phải có chủ đều có thể tùy ý điều dụng.

Thần khí bình thường phân môn phái nắm giữ cùng tư nhân nắm giữ hai loại.

Trong đó thần khí thuộc về môn phái cộng mười cái, Hà Sinh Mặc cùng ba vị đại nguyên lão mỗi người một kiện, Nhạc Tâm Thiện, Phong Đông Lâm, Vạn Pháp Lão Tổ mỗi người một kiện, thuộc về chức vụ nắm giữ, rời chức liền phải giao ra, cá nhân chi vật không tính trong đó. Trừ bảy kiện này ra, còn có ba cái thần khí, vĩnh trấn trong cung, không đại sự không thể lấy dùng.

Của cải so với Yên Vũ Lâu nhưng mà phong phú hơn nhiều.

Bất quá Thiên Ngoại Thiên nhất chiến, thần khí thuộc về môn phái trực tiếp không còn ba cái, tổn thất trọng đại.

Trong đó thần vật Nhạc Tâm Thiện chưởng quản chính là Yên Lang Điện. Yên Lang Điện là một kiện thần vật cung điện phi hành, bên trong tương tự có vô tận trận pháp cấm chế, Hắc Bạch Đại Trận, theo một ý nghĩa nào đó, nó chính là một cái Hắc Bạch Thần Cung loại nhỏ có thể ra ngoài công kích.

Thời khắc này Ninh Dạ an vị tại trong Yên Lang Điện, trước mắt một màn ánh sáng, lại là đem cảnh tượng trên Bình Thiên Đài thu hết vào đáy mắt.

Phường thị sắp khai, nơi này từ lâu chuẩn bị sẵn sàng.

Đến từ bốn phương tám hướng tu sĩ càng là đã sớm làm tốt thủ tục, thuê lại quầy hàng, lập hảo bảng hiệu, nói trắng ra, đến cũng cùng phàm nhân không quá nhiều bất đồng.

Duy nhất bất đồng có lẽ chính là khách nhân, từng cái từng cái đều là cao lai cao khứ. Thiên không chi đài, tiên thiên tính liền đoạn tuyệt khả năng phàm nhân đăng nhập.

Mà sau khi lên tới Bình Thiên Đài, liền chịu đến trận pháp áp chế, chính là Vô Cấu tu vi, cũng không thể không thu hồi pháp lực, hạ xuống mặt đài.

Vậy là rất nhanh, trên đài cao rộn rộn ràng ràng, có tới bảy, tám vạn tu sĩ hội tụ một đường.

Có lúc Ninh Dạ nhịn không được hồi tưởng, này nếu như một cái tuyệt sát bên dưới đại trận đi, Trường Thanh Giới phỏng chừng liền có thể thanh bình trăm năm.

Ngô, càng khả năng là loạn hơn trăm năm.

Thời khắc này Lâm Thượng Hiên đứng ở hạ thủ, cung kính đối với Ninh Dạ nói: "Đại Điện Thủ, canh giờ đã đến, có thể khai trương."

"Ngô." Ninh Dạ vuốt cằm, nhưng không trả lời.

Nghĩ một hồi, hắn nói: "Truyền lệnh, lần này khai trương không đóng cửa hộ, đến muộn giả cũng có thể ra trận."

Lâm Thượng Hiên cả kinh: "Đại Điện Thủ, không đóng cửa hộ, hộ thị đại trận liền khó có thể phát huy tác dụng, áp chế có hạn, dễ xảy ra sai lầm a."

"Ra thì ra đi." Ninh Dạ lạnh nhạt nói: "Bao năm như vậy đều chưa từng ra nhiễu loạn, ta cũng muốn xem xem, có người sẽ nhân cơ hội này làm chút gì hay không. Ngày tháng thanh bình dài rồi, đến cũng hơi hiềm tịch mịch đây."

A.

Chiêu hô sớm đánh, xảy ra chuyện đừng tìm ta cõng nồi là được. Lâm Thượng Hiên thầm hừ.

Tuy nói Ninh Dạ cùng Nhạc Tâm Thiện bất đồng, đến hiện tại còn không thấy hắn khiến thuộc hạ cõng nồi sự, nhưng thế sự khó liệu, ai biết được đây? Dù sao trước đây là chưa từng xảy ra đại sự a.

Nhưng mà thượng lệnh đã hạ, hắn cũng bất đắc dĩ, chỉ có thể truyền thanh nói: "Truyền, phường thị mở cửa, môn hộ không bế, người tới trễ tự do cho đi!"

"Phường thị, khai!"

Theo một trận vân khánh chi thanh vang vọng trường không, mỗi năm một lần Thiên Nguyên Phường Thị, chính thức mở ra.

Chương 52 : Nhan Tiểu Bảo

Chương 53: Nhan Tiểu Bảo

"Nhanh, nhanh, sư phụ, ngươi đến là nhanh lên a! Đã sắp quá giờ rồi."

Nhan Tiểu Bảo hưng phấn phi ở phía trước, không ngừng thúc giục đằng sau.

Phía sau là một cái lão giả già nua, tay chống gậy, tuy là giá vân mà phi, lại là thở hồng hộc, phảng phất hắn dùng không phải pháp lực mà là thể lực.

Vừa bay vừa sát mồ hôi trán: "Ngươi đừng thúc dục nữa, Thiên Nguyên Phường Thị kia coi như thôi đi, ngươi có thể được chỗ tốt gì? Liền chút linh thạch này trên người ngươi? Hừ hừ."

Nhan Tiểu Bảo lập tức không phục: "Cũng không thể nói như vậy, ngươi đã quên ta có cái kia?"

Lão giả lắc đầu: "Ai, ta biết, nhưng không phải vẫn là có hạn chế sao? Đồ vật ngươi có khả năng luyện hóa, không phải thiên tài địa bảo không được, mà phàm là thiên tài địa bảo, cái nào cũng không rẻ a."

Nhan Tiểu Bảo chu mỏ: "Nói không chắc liền nhặt được hàng tốt để lọt đây."

"A, tiền đề cũng là phải có lọt có thể kiếm mới được. Thiên Nguyên Phường Thị này nhân tài đông đúc, đại năng đông đảo, luận nhãn lực, luận thần thức, luận trực giác, cái nào lại yếu? Ngươi có thể nhìn ra, bọn họ không hẳn liền không nhìn ra được a."

"Nói vậy cũng chưa chắc." Nhan Tiểu Bảo không chút nào khiêm tốn, kiêu ngạo dị thường.

Lão giả liền thở dài một hơi không tiếp tục nói chuyện.

Chỉ là một đường này vẫn là chậm, chờ bay tới Bình Thiên Đài, liền thấy phường thị đã mở ra.

Nhan Tiểu Bảo rất là nhụt chí: "Nhìn xem, nhìn xem, đều là tại ngươi. Phường thị mở rồi, không vào được."

Lão giả nhìn nhìn phường thị: "Kỳ quái, không đúng a. Phường thị mở ra, không phải sẽ quan bế xuất nhập, khởi động đại trận thủ hộ sao? Vì sao đại trận thủ hộ chỉ khởi động bộ phận, pháp lực uy áp này, thế mà bất quá ba thành? Hơn nữa ngươi xem. . . Còn có người đang ra vào đây."

"Đúng vậy." Nhan Tiểu Bảo cũng là kinh ngạc: "Làm sao lần này lại bất đồng?"

Lão giả mặt đã chìm xuống: "Sự xuất ra khác thường, sợ không phải không có lí do a. . ."

"Ai nha sư phụ ngươi cả nghĩ quá rồi, đây chính là đệ nhất thiên hạ phường thị Hắc Bạch Thần Cung Đại Điện Thủ Ninh Dạ tự thân chủ trì, ai dám ở chỗ này làm loạn? Đi thôi đi thôi." Nhan Tiểu Bảo đã hứng thú bừng bừng vọt vào.

Lão giả nhất thời không ngăn cản, cũng chỉ đành theo sau tiến vào.

Vào phường thị, liền thấy bốn phía đâu đâu cũng có tu sĩ, náo nhiệt cực kỳ.

Theo quy củ nguyên bản của phường thị, sau khi đóng chợ, đại trận khởi động, tu sĩ Vô Cấu trở xuống, tu vi cơ bản đều bị áp chế tại ba thành trở xuống, chính là vì bảo đảm bớt gây chuyện.

Nhưng lần này đại trận chưa hề hoàn toàn khởi động, vì vậy thực lực của tu sĩ có thể bảo trì tại bảy thành trở lên, vậy là từng cái từng cái thoải mái phô trương khí thế, có kiêu căng giả càng là trực tiếp tự cấp cho mình các loại đặc hiệu ánh sáng âm thanh, phảng phất chỉ sợ người khác không nhìn ra thực lực bản thân, không coi trọng bản thân.

Đương nhiên, đối với bọn họ mà nói, cái này gọi là có cơ nhục liền phải show. Ngươi thực lực mạnh rồi, lúc cò kè mặc cả cũng có tự tin.

Tuy rằng phường thị không cho chiến đấu, nhưng ngăn không nổi lúc trả giá ngươi chêm một câu "Tiểu tử, chính là cái giá này. Ngươi nếu như không hợp tác, cẩn thận sau khi đi ra ngoài. . . Hắc hắc. . ." Đại loại như vậy.

Đầu lưỡi uy hiếp tại cái thế giới này xem như là bình thường, chính là Ninh Dạ cũng lười đi quản.

Không có chút dũng khí kia thì cũng đừng tu tiên.

Kết quả là, vì nhu cầu an toàn, trên người từng cái từng cái tu sĩ đều sáng lên các loại pháp tráo, chen vai thích cánh ra vào, thường ngày chính là pháp tráo va chạm, đánh là sẽ không đánh, khóe miệng một phen lại là khó tránh khỏi.

Cũng khiến cho tràng phố trợ lần này đặc biệt nóng nảy.

Thời khắc này Nhan Tiểu Bảo cùng sư phụ một đường tiến tới, đi dạo xung quanh, thỉnh thoảng liền phát ra ngạc nhiên hô hoán: "Oa, sư phụ ngươi xem, là quỷ chu (nhện quỷ), quỷ chu thật lớn a, ta chưa từng thấy quỷ chu lớn như vậy. . . Ngươi xem cái kia, đó là cái gì? Là yêu đan, làm sao sáng như vậy? Cái này ít nhất phải là Vô Cấu chứ? Cái gì? Mới Vạn Pháp. . . Vạn Pháp yêu thú cũng có thể kết ra yêu đan lợi hại như vậy sao. . . Sư phụ sư phụ ngươi xem, đó là cái gì. . . Tam phẩm pháp bảo, ta nhìn thấy tam phẩm pháp bảo. . . Oa, đó là thiên lôi phù, tứ phẩm thiên lôi phù đó. . . Sư phụ nơi này thứ tốt thật nhiều."

Một đường ngạc nhiên hô hoán đi qua.

Lão đầu bất đắc dĩ: "Đồ đệ ngoan ngươi liền đừng làm chúng ta mất mặt nữa, những thứ này đều là vật tầm thường. Thứ tốt chân chính, đều sẽ không bãi ở chỗ này. Nhìn thấy dãy nhà đằng sau kia không? Đó là Trân Bảo Phường, bên trong mới là thứ tốt đây."

Nhan Tiểu Bảo rất là hưng phấn: "Vậy chúng ta vào bên trong xem."

"Không đi được, không đi được, muốn vào phòng, chí ít cũng phải là Vạn Pháp tu vi, còn cần trước tiên giao phó một vạn linh thạch thế chấp, nếu như cái gì cũng không mua, một vạn linh thạch này liền không còn."

"Bá đạo như vậy?"

"Cũng không thể coi là bá đạo, chỉ bất quá vãng lai giả đông đảo, nếu như người người chỉ nhìn không mua, vậy thì trái lại làm lỡ buôn bán."

"Nhưng đó là một vạn linh thạch a!"

"Đối với tu sĩ chân chính mà nói, điểm này chẳng là cái gì." Lão đầu trả lời.

Nhan Tiểu Bảo không nhịn được le lưỡi: "Ta tu hành năm năm, đến hiện tại cũng bất quá tích góp bảy ngàn linh thạch, không nghĩ tới đi tới nơi này, thậm chí ngay cả phí nhập môn đều chưa đóng nổi."

Lão giả tiếu a a nói: "Hiện tại biết chênh lệch?"

Nhan Tiểu Bảo nhưng ngẩng đầu, lộ ra hai hàng răng trắng toát, cười nói: "Không sao, sư phụ, ta có thể kiếm được, ai kêu ta có kỳ ngộ đây."

"Suỵt!" Lão giả một trảo Nhan Tiểu Bảo: "Chớ nói bậy, cẩn thận họa từ miệng ra."

Nhan Tiểu Bảo liền cúi đầu nga một tiếng.

Chỉ là thiếu niên tâm tính, đầu là hạ thấp xuống, con ngươi lại vẫn là xoay tròn chuyển loạn, muốn xem xem có thể có cơ hội gì.

Bỗng nhiên một vật ánh vào trong mắt, Nhan Tiểu Bảo đột sinh cảm ứng.

Hắn nhẹ nhàng lôi lão đầu một thoáng: "Sư phụ, đã có."

"Cái gì?" Lão đầu ngẩn ra, theo phương hướng ngón tay Nhan Tiểu Bảo nhìn tới, lại nhìn thấy là cái búp bê khắc gỗ.

Lão đầu nhìn nhìn Nhan Tiểu Bảo, Nhan Tiểu Bảo khẳng định gật gật đầu.

Vậy là lão đầu cùng Nhan Tiểu Bảo đồng thời bay lên, đi tới trước sạp hàng rong kia.

Trước tiên làm bộ nhìn một lúc, lão đầu cầm lấy búp bê gỗ kia nói: "Vật này của ngươi, bán thế nào?"

Chủ sạp là người của Mộc Khôi Tông, mặt như cương thi, lúc nói chuyện da mặt cũng không kéo một cái, dùng giọng nói âm trầm trả lời: "Đây là quỷ oa của Mộc Khôi Tông ta, chính là ta tự tay luyện chế, có thể cho một cái đệ tử Tàng Tượng trung kỳ sử dụng, hơn nữa trên có khắc trận pháp, có thể kháng cự một đòn toàn lực của Hoa Luân đỉnh phong, chỉ cần năm ngàn linh thạch. Tiểu tử ta thấy ngươi bất quá Hoa Luân cảnh giới, đến là thích hợp a."

Nhan Tiểu Bảo kỳ quái: "Mộc Khôi Tông cùng Hắc Bạch Thần Cung quan hệ không phải rất kém cỏi sao? Thế mà cũng có thể tới làm ăn?"

Chủ sạp kia vẫn như cũ nghiêm mặt: "Thiên Nguyên Phường Thị, bất luận quan hệ địch ta, bất luận kẻ nào cũng đều có thể đến làm ăn. Ta nói, vật này ngươi có muốn hay không a?"

Lão đầu cười nói: "Năm ngàn có chút quá đắt. Nói là có thể ngăn Hoa Luân đỉnh phong một đòn, nhưng tốc độ của Tàng Tượng trung kỳ, sợ là căn bản không kịp chặn, hơn nữa một khi phát động, kỳ thực vô luận công kích ra sao, cũng sẽ dẫn đến trận pháp này tan vỡ đi."

Lão đầu đến cũng mắt độc, nhìn ra chủ sạp quảng cáo hư trương thanh thế.

Chủ sạp kia chào giá trên trời, cũng đợi đối phương trả tiền dưới đất, thấy hắn nói như thế, liền nói: "Ngươi như thành tâm muốn, kết giao bằng hữu, bốn ngàn rưỡi bán cho ngươi."

Thế đạo này người thích chặt chém, trình độ đến cũng là không khác biệt lắm.

Lão đầu không có hứng thú cùng hắn kết bạn, duỗi ra ba ngón tay.

Mặt người chết rất thoải mái: "Thành giao."

Quỷ oa này liền đã rơi vào trong tay Nhan Tiểu Bảo, đối với chủ sạp kia mà nói, khôi lỗi oa oa bản thân luyện chế lúc còn là học đồ, có thể bán được cái giá này, hắn đã rất hài lòng.

Chương 53 : Luyện hóa

Chương 54: Luyện hóa

"Thế nào?"

Rời khỏi chủ sạp kia, Nhàn Vân Lão Nhân hỏi đệ tử.

Nhan Tiểu Bảo thưởng thức búp bê, truyền âm cho sư phụ: "Không nhìn lầm, chủ sạp này là cái kẻ ngu, quỷ oa này không đáng giá, thế nhưng bên trong vật liệu sử dụng có một ít vân đàm sa, phỏng chừng là hắn có được nhưng không biết hàng, xem là vật liệu phổ thông luyện vào."

"Ngươi là nói thứ này có thể?"

"Ân, thứ này có thể!" Nhan Tiểu Bảo rất khẳng định gật đầu.

"Cẩn thận chút, đừng lạm dụng." Nhàn Vân Lão Nhân không yên lòng nói.

"Ta biết, người khác không nhìn ra được." Nhan Tiểu Bảo nói tìm một nơi yên tĩnh, lấy ra một cái tiểu lô, đem búp bê ném vào, bề ngoài nhìn như đang luyện bảo, kỳ thực liền là đem búp bê hóa giải.

Chỉ chốc lát sau, đổ ra một ít hạt cát nhỏ vụn trắng noãn, tại trong tay Nhan Tiểu Bảo chuyển động, một lát sau càng ngưng kết thành một quả cầu nho nhỏ màu trắng, đồng thời sinh ra mặt mày, thình lình đã là trở thành tinh quái.

"Sư phụ ngươi xem, thành rồi!" Nhan Tiểu Bảo vui vẻ nói.

"Quái dị! Quái dị!" Liền ngay cả Nhàn Vân Lão Nhân đều kích động lên: "Lần này phát tài."

Nhan Tiểu Bảo thì rõ ràng có chút tinh lực không đủ.

Hắn tinh thần uể oải ngồi ở dưới đất, Nhàn Vân Lão Nhân vội lấy ra một bình dược cho hắn uống xuống, Nhan Tiểu Bảo lúc này mới tinh thần tốt hơn một chút.

Nhan Tiểu Bảo hưng phấn nói: "Sư phụ, vật này có thể đáng bao nhiêu tiền?"

"Quái dị a, đó không phải chuyện dùng tiền có thể giải quyết. Ngươi biết cái rắm!" Nhàn Vân Lão Nhân nói.

"Vậy chúng ta chẳng phải là phát tài to rồi?" Nhan Tiểu Bảo hưng phấn.

"Đến cũng không phải." Nhàn Vân Lão Nhân lắc đầu: "Ngươi tuy đem vật này đề thăng trở thành quái dị, nhưng chung quy chỉ là thần thức sơ khai, lại còn lệ khí oanh nhiễu, chính là bất tường chi vật. Mấu chốt nhất vật này không phải thiên nhiên sinh thành, cũng không có đạo tắc, giá trị cũng không có cao như quái dị chân chính."

"Chúng ta không nói, người khác cũng không biết a."

"Đừng coi người khác là kẻ ngu, lại nói ngươi coi như thật lừa được rồi, cũng chỉ sẽ đưa tới đối đầu. An toàn là số một, an toàn là số một, vẫn là đem nó xử lý một phen đi."

Lão đầu nói thế mà lại đem quái dị vừa mới luyện hóa ra kia trực tiếp mạt sát, trừ đi lệ khí.

Chỉ là bản thân lão giả cũng không có chú ý đến, trên đất lặng yên thêm ra một cái tinh điểm màu tím.

Tuy rằng cứ như vậy, vật này không còn là quái dị, nhưng cũng bởi vậy đề thăng phẩm chất, lại là so với vân đàm sa bình thường quý giá hơn nhiều.

"Thật đáng tiếc." Nhan Tiểu Bảo lầm bầm một câu, lập tức lại mặt mày hớn hở: "Không sao, cùng lắm luyện hóa thêm mấy cái. Đằng nào bán nó, chúng ta liền có tiền vốn mua thiên tài địa bảo."

"Đúng vậy!" Nhàn Vân Lão Nhân gật đầu.

Trên Yên Lang Điện.

Màn hình không ngừng chuyển động, Ninh Dạ ánh mắt quét qua đám người.

Bất quá thay vì nói là hắn đang nhìn, đến không bằng nói là Nguyệt Ảnh Tử, Lạc Cầu Chân bọn họ đang nhìn.

Vừa quan sát, Nguyệt Ảnh Tử còn vừa thi thoảng chỉ ra người nào đó từng thấy tại Hàn Đàm chi địa. Có lúc còn vỗ mạnh đầu nói "Người này, người này lúc đó rất gần gũi Hàn Đàm Hoa" .

Vậy là tại dưới tình huống không người biết rõ, bên cạnh những người bị Nguyệt Ảnh Tử chỉ ra đã thêm ra mấy vị hắc bạch bí vệ cải trang giả dạng, nghiêm mật quan sát bọn họ.

Ninh Dạ nhìn đến hơi không kiên nhẫn, chống cằm đã tiến vào nhập định.

Chính đang "ngủ gà ngủ gật", bỗng nhiên Côn Lôn Kính hơi động.

"Di?" Ninh Dạ bỗng nhiên mở mắt.

Trong Côn Lôn Kính soi sáng ra một cái tinh điểm màu tím.

Là Tử Tinh?

Ninh Dạ vội vàng chuyển động Côn Lôn Kính, đồng thời màn ảnh trước người cũng không ngừng biến hóa.

Một cái đại cước vừa vặn đạp vào trên Tử Tinh kia, đem Tử Tinh mang đi.

Đáng chết!

Mắt thấy Tử Tinh bị mang rời khỏi vị trí, Ninh Dạ tức giận đến cắn răng.

Hắn muốn tìm vị trí trước mắt của Tử Tinh, giờ vừa bị mang đi, phạm vi khác biệt nhưng lớn rồi, hận không thể lập tức hạ lệnh tất cả mọi người đều đứng nguyên tại chỗ không được nhúc nhích.

Bất quá hắn chung quy không làm như thế, quang mạc họa diện điên cuồng thiểm động, Nguyệt Ảnh Tử chính đang truy tìm, đột nhiên họa diện điên cuồng khiêu chuyển, trong lòng không hiểu: Ta còn chưa nhìn rõ đây? Làm sao ngươi liền đổi kênh?

Rốt cục, điên cuồng luân chuyển họa diện đình trệ.

Thời khắc này, màn ánh sáng trên Yên Lang Điện cùng họa diện trong Côn Lôn Kính đồng bộ.

Ninh Dạ ánh mắt xuyên thấu đại điện, đã lạc ở trên người cái tiểu hồ tử tu sĩ mang đi Tử Tinh phía dưới kia (*tiểu hồ tử = người để ria mép).

"Dừng bước!"

Một cỗ uy nghiêm mênh mông chi thanh vang lên tại trong tai tu sĩ phía dưới, chấn cho tiểu hồ tử tu sĩ kia một cái thất thần.

Ai?

Không đợi hắn kịp phản ứng lại, liền nghe thanh âm kia đã nói: "Ta là Ninh Dạ."

Đại Điện Thủ?

Tiểu hồ tử tu sĩ kia bị dọa cho nhảy dựng, suýt nữa quỳ lạy xuống.

"Đừng lộ ra, ngươi hiện tại lập tức dọc theo con đường vừa nãy đi qua trở về, không bảo ngươi ngừng thì đừng có ngừng! Nhớ kỹ, là theo bước tiến nguyên lai."

Tiểu hồ tử tu sĩ kia nào dám thất lễ, vội vàng quay trở lại, chỉ là dựa theo bước tiến nguyên lai đi về, thực sự có chút làm khó người. Ta vừa nãy đi như thế nào? Thật giống lướt ngang một bước, vậy thì di một bước, sau đó giống như còn đụng người. . .

Ầm!

Tiểu hồ tử tu sĩ kia đã cùng người khác va chạm.

"Con mẹ ngươi không có mắt à?" Đối phương tức giận mắng chửi.

Tiểu hồ tử tu sĩ giận dữ: "Lão tử đang vì Đại Điện Thủ làm việc!"

Đối phương ngẩn ra, lập tức cúi đầu rời khỏi.

Tiểu hồ tử tu sĩ thấy Ninh Dạ dùng tốt như vậy, mừng rỡ trong lòng, nhớ ta vừa nãy giống như còn đụng phải một cái em gái, đang định tìm cái nữ tu lại tới một phát, bên tai đã vang lên thanh âm Ninh Dạ: "Ngươi đang tìm chết sao? Hảo hảo làm việc!"

Tiểu hồ tử bị dọa cho nhảy dựng, chỉ có thể tiếp tục quy củ đem bước chân đi xong.

Mắt thấy họa diện trở lại lúc trước chi địa, Ninh Dạ nói: "Được rồi, ngươi có thể rời khỏi rồi."

A?

Tiểu hồ tử kia một trận không hiểu.

Nhìn chung quanh, không thấy thân ảnh Ninh Dạ.

Liền như thế bị sai khiến một vòng, liền bóng người của Đại Điện Thủ đều không thấy, trong lòng cũng là phiền muộn, không khỏi nghĩ đến, ta hẳn là bị giả mạo lừa gạt chứ?

Trong lòng chính đang phẫn nộ, liền thấy cách đó không xa đã đột nhiên xuất hiện một người.

Liền như thế tự nhiên xuất hiện, một thân trường bào màu trắng, dung mạo trẻ tuổi mà đẹp trai phi phàm, chỉ riêng một gương mặt, cũng đủ khiến cho vô số mỹ nữ thét lên.

Đại Điện Thủ?

Tiểu hồ tử hít vào một hơi, không dám tiếp tục nhiều lời, vội vã rời đi.

Ninh Dạ vung tay lên, Tử Tinh dưới chân cái tiểu hồ tử kia lạc vào trong tay.

Tiện tay thu hồi, hắn nhìn nhìn chung quanh.

"Nơi này là góc kín, nói rõ người vừa nãy luyện hóa ra vật này lúc đó cũng không muốn để cho người khác biết. Thế nhưng vứt bỏ Tử Tinh, nói rõ cũng không biết tác dụng của vật này, mục đích hẳn là bản thân đồ vật luyện hóa ra. Nếu đã đem thiêu huỷ, nói rõ cũng biết vật này có vấn đề, cho nên muốn làm việc biết điều, chỉ đem vật này làm một kiện vật liệu quý hiếm tiến hành giao dịch. Nếu là như vậy, vậy thì hẳn là rất nhanh còn sẽ có vụ giao dịch thứ hai, thứ ba."

Ninh Dạ cấp tốc tính toán, đã truyền âm Lạc Cầu Chân cùng Nguyệt Ảnh Tử: "Hiện tại bắt đầu quan sát hết thảy giao dịch vật liệu quý hiếm trong Trân Bảo Phường chung quanh đây, đặc biệt là bán ra, lại nhìn một chút liệu có người từng xuất hiện trong hàn đàm hay không."

Trong Yên Lang Điện, Lạc Cầu Chân vận chuyển màn ánh sáng, đã đem hết thảy giao dịch trong Trân Bảo Phường phụ cận toàn bộ thu vào đáy mắt.

Nguyệt Ảnh Tử cũng là đem con ngươi đều trừng ra rồi.

Trong hình lóe qua thân ảnh Nhàn Vân Lão Nhân cùng Nhan Tiểu Bảo, Nguyệt Ảnh Tử cẩn thận nghĩ nghĩ, nói: "Đúng, một già một trẻ này, cũng từng xuất hiện, thật giống lúc đó. . . Còn ngay tại phụ cận đóa hoa kia."

Chương 54 : Điểm hóa

Chương 55: Điểm hóa

Đã có tiền vốn, liền không cần phải kiếm lọt nữa.

Nhan Tiểu Bảo vui vẻ chọn mấy loại tài nguyên trọng yếu, sau đó giống như lúc trước, tới một góc tấn thăng luyện hóa.

Một phen dằn vặt như vậy, rất nhanh liền lại nhiều hơn một ít vật liệu bản thăng cấp.

Đương nhiên, Nhan Tiểu Bảo không có nghĩ tới, lần này tất cả những gì hắn làm, đều đã bị Ninh Dạ thu hết vào đáy mắt.

Trên Yên Lang Điện, nhìn Nhan Tiểu Bảo, Ninh Dạ thở dài một tiếng: "Tìm tới."

Hắn vẫy vẫy tay, Lạc Cầu Chân hiểu ý, nói với Nguyệt Ảnh Tử: "Ngươi có thể đi, quy củ ngươi hiểu."

"Vâng, vâng." Nguyệt Ảnh Tử cười bồi nói: "Tiểu nhân minh bạch, chuyện hôm nay, tiểu nhân sẽ toàn bộ nát tại trong bụng, à không, là toàn bộ quên! Vĩnh viễn sẽ không nói với người khác."

Nói cẩn thận rời khỏi.

Hắn vốn còn lo lắng Ninh Dạ giết người diệt khẩu, dù sao một màn Nhan Tiểu Bảo thế mà có thể đem tử vật thăng cấp thành quái dị hắn cũng nhìn thấy, vì vậy một đường căng thẳng.

Mãi đến thời khắc này rời khỏi, mới thở phào.

Vỗ ngực tự nói: "May quá may quá, Đại Điện Thủ không phải giết người diệt khẩu chi nhân. . . Bất quá việc này vẫn là cần quên, cần quên. . . Kỳ quái, ta dường như đã quên chuyện gì. . ."

Hắn nghĩ nghĩ, lập tức lại vỗ đầu: "Ai nha, đã nói phải quên rồi, còn đi nhớ lại làm chi."

Liền như thế rời đi.

Trên đại điện, Lạc Cầu Chân hỏi: "Muốn ta đem hắn mang tới không?"

Ninh Dạ ân một tiếng: "Tìm cái danh nghĩa, đừng làm ra động tĩnh lớn."

"Vâng."

Lúc này Nhan Tiểu Bảo còn đang vui vẻ.

"Phát tài, phát tài, sư phụ!" Nhan Tiểu Bảo vô cùng phấn khởi nói.

"Ngô." Nhàn Vân Lão Nhân đến là có chút phờ phạc, xem ra lười biếng.

Nghĩ nghĩ, Nhàn Vân Lão Nhân đột nhiên nhìn thấy gì, tinh thần chấn động nói: "Đồ nhi ngoan, ngươi cho ta chút linh thạch."

Nhan Tiểu Bảo theo ánh mắt của hắn nhìn tới, liền thấy cách đó không xa một tên nữ tu tư sắc xinh đẹp, chính đang nhàm chán vô vị nhìn chung quanh, cứ việc xem ra không có gì đặc thù, thế nhưng phong tình giữa mi mắt lại bạo lộ ra cái gì đó.

Nhan Tiểu Bảo một thoáng hiểu ra: "Sư phụ, ngươi lại muốn. . ."

Nhàn Vân Lão Nhân cười nói: "Ai nha, đã có tiền không phải là phải khoái hoạt sao? Mau lên mau lên, đồ đệ tốt."

Nhan Tiểu Bảo bất đắc dĩ cho Nhàn Vân Lão Nhân một túi linh thạch, nhìn sư phụ vui cười hớn hở qua đó, lắc đầu tự nói: "Lão sắc quỷ."

Đang định rời khỏi, đã thấy phía sau vài người ăn mặc trang phục Hắc Bạch Thần Cung đứng sau lưng hắn.

Đây không phải là bí phục ngụy trang, mà là công nhiên hiện thân.

Lạc Cầu Chân mỉm cười nói: "Đại Điện Thủ muốn gặp ngươi."

Nhan Tiểu Bảo run lên trong lòng: "Đại Điện Thủ. . ."

Hắn con ngươi xoay chuyển vòng vòng, lùi về phía sau mấy bước, bỗng nhiên quay đầu liền chạy, hô to: "Không được a, Hắc Bạch Thần Cung giết người cướp của a!"

Chỉ là lời ra khỏi miệng, lại nhìn thấy quanh người chẳng biết từ lúc nào một người cũng không còn rồi.

Vân vụ lượn lờ, Nhan Tiểu Bảo như tại đám mây.

Một bàn tay đã từ trong mây mò xuống, tóm lấy Nhan Tiểu Bảo:

"Tiểu đông tây đến là giảo quyệt khả dĩ, có chút ý tứ."

Sau một khắc Nhan Tiểu Bảo phát hiện thời không chuyển hoán, bản thân đã tại trong Yên Lang Điện, trước mắt một người cao tọa, không phải Ninh Dạ thì là ai?

Nhan Tiểu Bảo giật mình nhìn Ninh Dạ: "Ninh. . . Ninh đại điện thủ?"

Ninh Dạ cũng không cùng hắn phí lời, tiện tay một cái pháp thuật đã rơi vào trên người Nhan Tiểu Bảo: "Thủ đoạn này của ngươi là từ đâu mà đến? Hãy để ta xem một chút. . . Di?"

Ninh Dạ đột nhiên cả kinh, có chút không dám tin tưởng nhìn Nhan Tiểu Bảo, trong ánh mắt tràn đầy quái dị.

Nhan Tiểu Bảo bị ánh mắt của hắn dọa cho nhảy dựng, kêu lên: "Ninh đại điện thủ, mọi người đều truyền rằng ngươi là người lương thiện, tạo phúc thiên hạ. . . Đúng, tiểu tử có chút bản lĩnh, bất quá đó là bản lĩnh trời sinh của tiểu tử, ngươi muốn dùng, ta cống hiến cho ngươi là được, không cần giết ta chứ?"

Ninh Dạ nhưng không nói lời nào, chỉ là biểu tình đã từ từ nghiêm túc. Lông mày càng là nhíu chặt: "Tại sao lại như vậy? Kỳ quái. . . Kỳ quái. . ."

Bên cạnh Trì Vãn Ngưng hiếm khi thấy Ninh Dạ như thế, nghi hoặc hỏi: "Làm sao vậy?"

Ninh Dạ đang định hồi đáp, bên ngoài Lạc Cầu Chân đã tiến nhập.

Đối với Ninh Dạ thi một lễ: "Đại Điện Thủ, lão đầu kia nhìn thời cơ nhanh, đã chạy."

"Cái gì? Sư phụ ta vứt bỏ ta?" Nhan Tiểu Bảo gấp kêu to: "Hắn tại sao có thể như vậy, lão già này."

Nói càng ngồi phịch xuống khóc lớn lên.

Ninh Dạ chậm rãi nói: "Năng lực có thể điểm hóa quái dị này của ngươi, là khi nào nắm giữ?"

Nhan Tiểu Bảo vội nói: "Chính là mấy ngày trước, đột nhiên liền có."

"Có phải là ngày Hàn Đàm Hoa nở ra kia?"

"Đúng vậy đúng vậy." Nhan Tiểu Bảo gật đầu liên tục.

"Là tại trước khi nở ra, hay là sau khi nở ra?" Ninh Dạ lại hỏi.

Nhan Tiểu Bảo trong mắt càng xuất hiện một phiến mê man: "Cái này. . . Ta nhớ không rõ. . . Đại Điện Thủ, ta thật sự nhớ không rõ, ngươi. . . Ngươi đừng có giết ta có được không. . ."

Hắn nói lại lần nữa khóc lên.

Liền ngay cả Trì Vãn Ngưng cũng không nhịn được nói: "Ngươi yên tâm, Đại Điện Thủ không phải người hiếu sát như vậy, ngươi hảo hảo hợp tác, sẽ không việc gì."

"Không, hắn không sống được." Ninh Dạ lại nói.

Cái gì?

Trì Vãn Ngưng cùng Lạc Cầu Chân đều là ngẩn ra, giật mình nhìn

Ninh Dạ.

Ninh Dạ ngươi không phải người như thế a?

Nhan Tiểu Bảo càng là sợ hãi nhìn Ninh Dạ, thân thể run run rẩy rẩy.

Ninh Dạ đã chậm rãi nói: "Ngươi vốn không phải là nhân loại, thì lại làm sao có thể sống?"

"Cái gì?" Nhan Tiểu Bảo ngạc nhiên một thoáng: "Ta không phải là người?"

Theo câu nói này của Ninh Dạ, Nhan Tiểu Bảo đột nhiên thân thể run lên một cái, hắn nhìn thấy thân thể của chính mình chợt bắt đầu hóa thành khói nhẹ phiêu tán, từng điểm từng điểm, phiêu tại không trung.

Nhan Tiểu Bảo kinh hãi: "Đại Điện Thủ, đừng có giết ta a!"

Ninh Dạ nhưng chỉ là lắc đầu: "Ta nói rồi, không phải ta giết ngươi. . . Ngươi vốn không phải là người, chỉ là chính ngươi cho rằng chính mình là người mà thôi. . . Mà khi ngươi hiểu ra chân tướng thì, cũng chính là tiêu tán chi khắc."

Theo hắn lên tiếng, thân thể Nhan Tiểu Bảo tiến một bước tiêu tán, dần dần càng hóa thành một khối thuần bạch sắc nhân hình thạch đầu, thạch đầu kia có thân có mặt, còn đang vặn vẹo hô hoán, nhưng theo trở về hình thể vốn có mà dần dần bất động, cuối cùng chỉ lưu lại một cái khuôn mặt sợ hãi.

Thạch nhân?

Bản thể của thiếu niên này thế mà là một cái người đá?

Mọi người đều ngây ra rồi.

Đúng vào lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên một cái thanh âm.

"Đại Điện Thủ! Ta có việc gấp muốn gặp Đại Điện Thủ, có tin tức trọng yếu thông báo!"

Là Nguyệt Ảnh Tử.

"Để hắn tiến vào!" Ninh Dạ đã nói.

Sau một khắc Nguyệt Ảnh Tử điệt điệt chàng chàng xông vào, "rầm" một cái quỳ xuống tại trước Ninh Dạ: "Đại Điện Thủ, ta nhớ ra rồi, ta nhớ ra rồi!"

"Ngươi nhớ ra cái gì?"

"Hàn Đàm Hoa!" Nguyệt Ảnh Tử hô: "Đụng tới Hàn Đàm Hoa không phải thiếu niên kia, là lão già kia!"

Cái gì?

Lạc Cầu Chân cùng Trì Vãn Ngưng đều thất kinh.

Lão giả kia?

"Quả nhiên! Lão già này mới là chính chủ, vẫn là bị hắn lừa rồi!" Ninh Dạ một chưởng vỗ toái án thư, đứng thẳng người lên: "Thông linh thạch nhân, điểm hóa quái dị, thậm chí còn có thể khiến cho thạch nhân sản sinh ý thức, cho rằng chính mình là chân nhân. Hảo thủ đoạn! Truyền lệnh, lập tức phong tỏa phụ cận, không cho một cái tu sĩ rời khỏi!"

Đúng vào lúc này, bên ngoài Ầm một tiếng, nổ ra trùng thiên sóng khí, nương theo chính là một tiếng hống thanh cuồng bạo vô bỉ.

Chương 55 : Bạo nộ

Chương 56: Bạo nộ

Thiên Nguyên Phường Thị.

Một cỗ khí thế bạo liệt mênh mông trùng thiên nhi khởi, phát ra khí thế cường đại này bất ngờ là một tên tu sĩ mặt đỏ tóc dài, tay nắm một thanh tử kim cự chuy, điên cuồng gào thét nói: "Phường thị cái rắm chó gì, ngày hôm nay lão tử liền sẽ đập nát nơi này, tất cả mọi thứ ở đây, hết thảy đều là của lão tử!"

Hắn nói Ngao kêu to một tiếng, càng là hóa thành một con yêu viên lớn vô cùng, huy vũ chiến chuy hướng tới Thiên Nguyên Phường Thị liền nện xuống.

"Là Thiết Vương!" Có người đã nhận ra được, sợ hãi kêu lên.

Thiết Vương là một trong các đại yêu của Thái Âm Môn, tồn tại Vô Cấu trung kỳ, bản danh Thiết Đương Sơn, sau khi dung hợp huyết mạch Phiên Sơn Cự Viên, hiềm bản danh quá thổ, từ đó liền lấy tên Thiết Vương.

Phiên Sơn Cự Viên có thể tính là một trong những yêu thú kích thước lớn nhất trên mặt đất của Trường Thanh Giới, bản tính nôn nóng dễ tức giận, mà Thiết Vương tại sau khi dung hợp cự viên huyết mạch, cũng là tính tình nóng nảy dễ tức giận điển hình, cực dễ gây sự, hơi một tí xuất thủ.

Nhưng hắn dễ tức giận như thế nào đi nữa, cũng sẽ không tại Thiên Nguyên Phường Thị ra tay chứ?

Nhưng thời khắc này Thiết Vương hiển nhiên là đã điên cuồng, hám sơn chuy ầm ầm nện xuống, càng là có tư thái đem Thiên Nguyên Phường Thị toàn bộ hất bay.

Một mực lần này phường thị là mở rộng, đại trận vô pháp hoàn toàn phát huy uy lực, có thể chịu nổi Thiết Vương hám sơn chuy cuồng tạp hay không cũng là một vấn đề. Thời khắc này mắt thấy cự chuy đập xuống, quần tu chính đang kinh hãi, một cỗ tiên phong vân quyển mà ra, tuy nhìn như nhẹ nhàng, hám sơn chuy rơi vào trong mây này, lại như rơi vào chồng bông, mười thành lực lượng tản đi tám thành, còn lại hai thành hạ xuống bên trên trận pháp, nhưng chỉ bùng nổ ra một trận oanh minh như lôi đình.

Yên Lang Điện nội, thanh âm Ninh Dạ đã truyền đến: "Thiết Vương, ngươi đang làm gì vậy? Coi như ngươi là người của Thái Âm Môn, không nể mặt ta như vậy..."

"Ta đệt mỗ mỗ mài! Ninh Dạ, một cái rắm chó tiểu nhi như ngươi, đánh cắp đại vị, cũng xứng đứng ngang hàng lão tử, ta đập nát Yên Lang Điện của ngươi!"

Hám sơn chuy lại lần nữa Oanh xuất.

"Cho mặt không cần!" Nương theo Ninh Dạ phẫn nộ ngữ thanh, một phiến hắc bạch vòng xoáy đã tự sinh thành, chính là Quang Ám Sát Chú.

Chỉ là so với năm đó, bây giờ Quang Ám Sát Chú của Ninh Dạ đã mạnh hơn không biết bao nhiêu lần. Hám sơn chuy nện vào dòng xoáy, lực lượng bạo phát ra càng là đem hám sơn chuy sinh sinh nâng lên.

Thiết Vương cuồng gào tiếp tục vung chuy, đầu búa thạc đại tựa như sơn nện xuống: "Dựa dẫm Yên Lang Điện chi lực? Ngươi là cái rắm gì!"

Ninh Dạ nói với Lạc Cầu Chân cùng Trì Vãn Ngưng: "Vãn Ngưng, ngươi phụ trách ổn định phường thị, không cho những người khác sinh loạn! Lý Chân, ngươi phụ trách truy tra lão nhi kia!"

"Minh bạch!" Hai người đã đồng thời xuất động.

Đồng thời Ninh Dạ bay ra Yên Lang Điện, trực nhập thiên không, Cũng không nói nhiều, trực tiếp một lần Yên Vũ Trọng Lâu đè xuống: "Đối phó ngươi, còn không cần phải mượn Yên Lang Điện."

Nói trong tay Tử Liêm tái hiện, hướng tới Thiết Vương chém xuống.

"Hống!" Thiết Vương cuồng hống đối với Ninh Dạ nổ ra một mảnh chuy ảnh.

Phong cách tác chiến của hắn cùng Việt Trọng Sơn có chút tương tự, đều là loại đại lực uy mãnh. Chỉ là hình thể càng lớn, xem ra khí thế càng đủ, nhưng thực tế lực lượng so với Việt Trọng Sơn lại chênh lệch quá xa.

Ninh Dạ đứng tại trước người hắn, liền như là hài đồng so với cự nhân, nhưng chính là "hài đồng nho nhỏ" này, trong lúc vung tay nhấc chân chính là một mảnh sơn hải ba lan.

Dưới Yên Vũ Trọng Lâu huyễn hóa, toàn bộ thiên không đều trở thành sát cảnh của Ninh Dạ, mà Ninh Dạ Tử Liêm càng là tế khởi

Thiên Sát Đao, uy năng cường đại, nhất thời vô lưỡng.

Trong khoảnh khắc đó Thiết Vương đột nhiên có loại cảm giác, nếu như bị một đao này bổ trúng, bản thân sợ là liền phải chết thật rồi.

Nhưng mà nộ hỏa trong lòng dâng lên, lại có một loại kích động khắc chế không được.

"Ta liều mạng với ngươi!" Càng là bất chấp đập qua, mặc ngươi có thủ đoạn gì, lão tử đều dốc lực toái chi!

Liền ngay cả Ninh Dạ mắt thấy một màn này cũng hơi giật mình một chút, hàng này là điên rồi sao?

Không đúng!

Ninh Dạ đã chú ý tới, Thiết Vương trong mắt có hồng quang.

Đó là...

Hắn bị khống chế rồi!

Là lão đầu kia!

Quả thế, lão đầu kia biết sắp bị phát hiện, vì vậy trước khi rời đi dùng thủ đoạn nào đó ảnh hưởng Thiết Vương.

Người này nguyên bản vốn là tính cách dễ tức giận, mà lão giả kia cũng thủ pháp kỳ diệu, thế mà có thể trực tiếp kích phát hung tính nguyên thủy của hắn.

Đã minh bạch điểm ấy, Ninh Dạ kỳ thực có biện pháp phá giải.

Nhưng hơi suy nghĩ, Ninh Dạ lại không có làm như thế.

Trong khoảnh khắc đó, hắn kỳ thực đã suy nghĩ rất nhiều, trên mặt nhưng bất động thanh sắc, chỉ làm không biết, thu hồi Tử Liêm lui về, cả giận nói: "Thiết Vương, ta là xem ở ngươi là người của Thái Âm Môn, nể mặt ngươi. Ngươi thế mà đem mạng ra đọ cùng ta, ngươi điên rồi sao?"

"Ha Ha Ha Ha!" Thiết Vương càn rỡ cười to, trên mặt hung lệ càng rõ ràng: "Ninh Dạ cái rắm chó gì, Thái Âm Môn ta sớm nhìn ngươi không vừa mắt."

Muốn chính là lời này của ngươi.

Tử Liêm thích hợp sát lục mà không thích hợp ngạnh cương, Ninh Dạ không muốn giết hắn, thẳng thắn thu hồi Tử Liêm, song thủ đồng xuất, âm dương nhị khí đồng hiện, đã bị hắn cụ hóa thành hắc bạch hai con cự xà đem Thiết Vương kéo chặt lấy, đồng thời vô số quang điểm như mưa rơi vào Ninh Dạ, tự thân thì không ngừng quang độn thiểm hiện.

Thiết Vương thế đại lực trầm, uy phong a a, mà Ninh Dạ thì đem linh xảo cùng biến hóa phát huy đến mức cực trí, vô số thần thông huyền ảo từng cái sử ra, hạ phương Hắc Bạch Thần Cung đệ tử nhìn thấy dồn dập kinh hô.

"Đây là Lưỡng Nghi Thông Huyền Thuật của Thần Cung ta, ta cũng đã học, lại không nghĩ rằng tại trong tay Đại Điện Thủ càng lợi hại như vậy."

"Đây là Càn Nguyên Kiếm Cương a! Đại Điện Thủ không phải sử đao sao? Sao kiếm cũng dùng lợi hại như vậy?"

"Then chốt còn là ngưng linh thành kiếm a!"

"Khô Huyết Chưởng, đó là Khô Huyết Chưởng, thật là lợi hại Khô Huyết Chưởng, đứng ở chỗ này mà cũng cảm giác sắp bị một chưởng hút hết tinh huyết."

"Linh Hỏa Trận? Đây là trận pháp a, Đại Điện Thủ thế mà có thể trực tiếp lấy tiên pháp thi triển ra trận pháp uy năng."

Một đám người dồn dập hò hét.

Trong này cố nhiên có nhân tố Ninh Dạ xác thực tu vi tăng mạnh, thực lực cường hãn, càng nhiều vẫn là mọi người nắm chặt cơ hội nịnh hót.

Đáng tiếc Ninh Dạ thủ đoạn tuy nhiều, Thiết Vương nhưng nhất chuy phá vạn pháp, điên cuồng oanh tạp, tiên pháp thần thông gì đều chỉ một chuy tận diệt, điên cuồng cười to: "Chết đi! Chết đi!"

Ninh Dạ tiếp tục quấn quýt, miệng nói: "Thiết Vương, Hắc Bạch Thần Cung ta đến cùng đã đắc tội ngươi chỗ nào? Thế mà đối với ta như vậy! Ngươi có biết Thiên Nguyên Phường Thị đối với ta vô cùng trọng yếu, chính là con đường ta nhất định phải có để sưu tập tư nguyên tu hành, ai phá hỏng đại sự của ta, kẻ đó chính là tử địch của ta!"

"Tử địch thì lại làm sao? Ngươi dẫn dắt Hắc Bạch Thần Cung xoay trái xoay phải chung quanh giao hảo, liền kẻ thù ngươi đều lôi kéo, Hạo Thiên Môn, Thái Âm Môn đã sớm không ưa ngươi, ta thấy Hắc Bạch Thần Cung tại ngươi dẫn đầu sớm muộn cũng sẽ phản lại liên minh, còn không bằng để lão tử kịp lúc diệt ngươi, giết!"

Lại là một vòng cự chuy oanh tạp.

Lúc này mấy người Phong Đông Lâm, Vạn Pháp Lão Tổ cũng đến rồi, thấy tình huống như vậy đang muốn xuất thủ, Ninh Dạ kêu lên: "Các ngươi không cần ra tay, ta hôm nay đến muốn nghe xem, Thái Âm Môn đến cùng còn có ý kiến gì."

"Còn có thể có cái gì? Đương nhiên là lại khiêu chiến sự, thế nhưng lần này, Hắc Bạch Thần Cung ngươi phải đánh trận đầu!" Thiết Vương nói ha ha cuồng tiếu.

Rất tốt!

Ninh Dạ vô thanh vô tức búng tay một cái.

Thiết Vương đột nhiên giật mình, tâm tình nóng nảy thế mà trong nháy mắt bình phục rất nhiều.

Sau đó hắn sắc mặt đại biến: "Ta vừa nãy nói cái gì?"

"Đã nói thứ không nên nói!" Ninh Dạ Tử Liêm một lần nữa tại tay.

Lần này hắn là dùng toàn lực.

Thiên Sát Đao!

Xoát!

Thương huyết ánh trường thiên!

Chương 56 : Thạch nhân dị tượng

Chương 57: Thạch nhân dị tượng

Thanh Huyền Thiên.

Hà Sinh Mặc ngồi ở trước một quyển sách cổ, chậm chạp lật xem.

Sách cổ kia không ngừng phù hiện tự phù kỳ lạ, tại không trung như yên hỏa chợt minh chợt diệt.

Mà Ninh Dạ an vị tại bên dưới hắn, không chút nhúc nhích nhìn hắn.

Chốc lát.

Hà Sinh Mặc đem sách gấp lại, vậy là toàn bộ toàn bộ Thanh Huyền Thiên chính là một trận nổ vang.

Hà Sinh Mặc lắc đầu: "Già rồi, sách cũng xem không nổi."

Ninh Dạ liền cười nói: "Huyền Thiên Sách chính là thượng cổ thần thư, chưởng giáo xem ròng rã ba canh giờ, Dạ hâm mộ cực điểm."

Huyền Thiên Sách là một trong những thần khí trấn cung của Hắc Bạch Thần Cung, đại đạo di bảo, cùng Hắc Bạch Kỳ đồng xưng trấn phái thần vật, chỉ bất quá tác dụng giới hạn tại tu hành.

Sách này quá mức huyền ảo, chính là một kiện thượng cổ thần vật chân chính, chuyên tu nguyên thần, chỉ là lúc tu hành sẽ chịu đựng áp lực thật lớn.

Ninh Dạ cũng từng thử qua, kết quả lần đầu tiên chỉ chịu được thời gian một nén nhang, liền nguyên thần trọng thương.

Hà Sinh Mặc bây giờ lại đã chịu đựng ba canh giờ, có thể thấy được thực lực mạnh mẽ thế nào.

Hà Sinh Mặc cũng không để ý, chỉ là nói: "Thiết Vương đã bắt lấy rồi?"

"Ân"

"Ghi chép đều có?"

"Vâng."

"Rất tốt." Hà Sinh Mặc trầm tư một chút, nói: "Thái Âm Môn có ý kiến đối với chúng ta, cũng không kỳ quái. Dù sao ngươi khi đó, cũng là cường áp bọn họ cúi đầu. Đông Phong Quan. . . Thật không nghĩ tới, bọn họ thế mà đem Đông Phong Quan làm giao dịch."

Chuyện Đông Phong Quan, Hà Sinh Mặc đã biết.

Tự nhiên là Ninh Dạ nói cho hắn, thuyết từ a chính là bản thân tra được, Thái Âm Môn dùng Đông Phong Quan làm trao đổi cùng Vân Tuyệt Môn, nửa đoạn đằng sau hắn đương nhiên sẽ không đi nói.

Biết việc này Hà Sinh Mặc tự nhiên cũng là cực kỳ căm tức, chỉ là ván đã đóng thuyền, lại thêm lúc đó tình huống nguy cấp, cũng chỉ có thể ngầm thừa nhận.

Vì vậy theo Hà Sinh Mặc, Thái Âm Môn ngươi có lỗi với chúng ta, vẫn còn có mặt đối với chúng ta bất mãn?

Thói đời đều điên đảo a?

Tuy rằng Hắc Bạch Thần Cung đổi trắng thay đen đã là quen thuộc, nhưng tự mình điên đảo đây là hợp lý, người khác điên đảo liền rất bất hợp lý, dù sao chúng ta là Hắc Bạch Thần Cung, đổi trắng thay đen đó là thiên phú của chúng ta a.

Ninh Dạ đã nói: "Thiết Vương là bị cái lão đầu thần bí kia ảnh hưởng, vốn ta có thể khiến cho hắn tỉnh táo, nhưng nghĩ tới vấn đề cùng Thái Âm Môn, cảm thấy hay là thẳng thắn để hắn nháo một hồi thì hơn."

Chuyện lần này, Ninh Dạ không có giấu Hà Sinh Mặc, cơ bản nói hết rồi.

Hà Sinh Mặc rất hài lòng: "Ngươi làm rất đúng, bây giờ có Thiết Vương tại tay, Thái Âm Môn liền bị động rồi, đến lúc đó nhất định phải cùng bọn họ hảo hảo nói chuyện một phen."

"Đúng là như thế." Ninh Dạ mang chút tà ác cười nói.

Thiết Vương mặc dù là bị lợi dụng, nhưng Ninh Dạ lại không có ý định nói ra, hàng này nhất định phải cõng nồi, cụ thể dùng như thế nào, Ninh Dạ còn chưa nghĩ ra, dù sao còn có chuyện lão đầu kia cần xử lý.

Hà Sinh Mặc đã nói: "Thiết Vương tính thu hoạch ngoài ý muốn, Lão nhi kia mới là vấn đề lớn, người này thậm chí ngay cả Vô Cấu cảnh đều có thể ảnh hưởng, còn có thể điểm hóa vật chết, lại tâm cơ thâm trầm, xem ra là cùng thánh nhân có quan hệ rất lớn. Ngươi nói. . . Liệu có thể là thánh nhân kia chưa chết, chuyển thế tái sinh?"

Ninh Dạ nhìn nhìn một chút nguyên thần trong lửa: "Nguyên thần vẫn còn, theo lý là không có khả năng chuyển thế. Nhưng thánh nhân chi cảnh, huyền ảo nan giải, nếu nói là phân ra một tia ý thức chuyển thế tái sinh, đến cũng nói còn nghe được. Chỉ là sáu ngàn năm trôi qua, một mạch cũng không có xuất hiện, bây giờ lại đột nhiên xuất hiện, Đến có chút kỳ lạ."

Hắn nói thì nói như thế, thầm nghĩ tới lại là năm năm trước ngân bàn dị động.

Không phải là có quan hệ cùng cái kia chứ?

Vậy mới nói, hết thảy đều là có nhân quả liên hệ.

Hà Sinh Mặc gật đầu: "Lão nhi kia đã chạy, có biện pháp tìm ra hắn không?"

Lần này Ninh Dạ mặt lộ vẻ khó xử: "Khó, lão già này xảo trá dị thường. Từ hắn chuẩn bị liền có thể thấy được, tuyệt đối không phải dễ dàng bị lừa chi nhân."

"Nhưng mục đích của hắn là nguyên thần thánh nhân, cái mục tiêu này rất rõ ràng." Hà Sinh Mặc không rõ.

Thiết, cái này liền hữu dụng sao?

Năm đó mục tiêu của Bạch Vũ chính là báo thù, cũng rất rõ ràng, sau đó thì sao? Lão tử không phải là trở thành Đại Điện Thủ của ngươi?

Nguyên thần thánh nhân mục tiêu quá lớn, có thể chính là bởi vì quá lớn, lão nhi kia chỉ cần không ngu, liền chắc chắn sẽ không kích động. Hắn lần này tới mục đích chủ yếu chỉ là thăm dò Hắc Bạch Thần Cung có cảnh giác đối với nguyên thần thánh nhân dị động hay không, bây giờ biết Hắc Bạch Thần Cung có chuẩn bị, đương nhiên sẽ không tùy tiện đến tìm chết nữa.

Đương nhiên, mấu chốt nhất chính là Ninh Dạ coi như bắt được lão nhi kia, cũng không thể nào nộp lên.

Vì vậy hắn trực tiếp lắc đầu nói: "Nếu ta là hắn, nhất định sẽ chọn bày mưu rồi hành động. Sáu ngàn năm cũng chờ được rồi, còn nóng lòng nhất thời sao? Trong thời gian ngắn, liền không cần nghĩ."

Hắn trực tiếp mạt sát ý nghĩ của Hà Sinh Mặc ở phương diện này.

Một canh giờ sau.

Vị Ương Phủ.

Ninh Dạ xếp bằng ở trong Thiên Cơ Điện, đỉnh đầu Côn Lôn Kính treo cao, Tuyền Cơ Xích thịnh phóng, càng có mấy nhánh ký thần trù từ từ thăng khởi.

Bây giờ thực lực của hắn mạnh, địa vị cao, tư nguyên phong phú, chế tác ký thần trù cũng là đơn giản, hết thảy ký thần trù trong tay càng là nguyên thần cấp bậc Vô Cấu, lại thêm tự thân thực lực, dưới toàn lực thôi diễn, chính là Niết Bàn tu vi, cũng phải bị hắn suy tính ra ít thứ.

Nhưng mà coi như là vậy, mặc cho Côn Lôn Kính chuyển động thế nào, càng trước sau chỉ là một phiến trống không.

Mắt thấy ba cái ký thần trù đều đốt rụi cũng không ra được kết quả, Ninh Dạ lắc đầu: "Lão già này tu vi không cao, thế nhưng thủ đoạn thủ hộ cơ mật bản thân, lại đã không tầm thường, càng là nửa điểm đều suy tính không ra."

"Dù sao cũng là tồn tại có quan hệ cùng thánh nhân." Trì Vãn Ngưng đến cũng không kỳ quái.

"Vấn đề là không biết người này đến cùng có thủ đoạn gì, lại cùng nguyên thần thánh nhân kia có quan hệ gì, cũng liền khó mà phán đoán hành động a." Ninh Dạ khổ não.

Kế hoạch tới nay đều có quan hệ cùng chấp hành lực.

Mà thế giới siêu phàm, tiên nhân thủ đoạn đa dạng, cũng liền đã chú định rất nhiều kế hoạch xem ra bất khả tư nghị, đều có thể thông qua thủ đoạn đặc thù để thực hiện.

Năm đó Ninh Dạ sở dĩ có thể thực hiện rất nhiều kế hoạch kinh người kia, trình độ rất lớn liền có quan hệ cùng năng lực Thiên Cơ Điện của hắn.

Côn Lôn Kính động triệt huyền ảo, Vạn Tượng Đồ bố trí huyễn cảnh, Tiệt Thiên Thuật khả biện thật giả, Tuyền Cơ Xích ngộ đạo phá cảnh.

Bây giờ lão đầu này có năng lực gì không thể biết được, nếu muốn biết mưu đồ cùng kế hoạch cũng liền khó càng thêm khó.

Vẫn là Trì Vãn Ngưng nói: "Ta cảm thấy phu quân ngươi vẫn còn có chút nóng lòng cầu thành rồi. Có lẽ có thể lùi lại mà cầu việc khác, trước tiên thử một chút cái khác?"

Lùi lại mà cầu việc khác?

Thử một chút cái khác?

Nghe được Trì Vãn Ngưng lên tiếng, Ninh Dạ bỗng nhiên trong lòng hơi động, phi thân xuất điện.

Một lát sau trở về, trong tay đã thêm ra một cái tượng đá.

Tượng đá này chính là Nhan Tiểu Bảo kia, sau khi biến trở về đá tảng, cũng chính là một khối Ngọc Cơ Thạch coi như không tệ linh tài.

Ninh Dạ thấy trên đó cũng không có lưu lại cái gì, cũng liền không để ý, tiện tay gác lại.

Nhưng thời khắc này bị Trì Vãn Ngưng một lời đánh thức, cảm thấy bản thân có lẽ cần phải lại điều tra một thoáng khối đá này từ đầu.

Côn Lôn Kính tại chuyển, Tuyền Cơ Xích nổ vang, ký thần trù thiêu đốt.

Không nghĩ tới lần này vẫn đúng là có kết quả.

Lại là Tạo Hóa Thần Tọa kia đã có phản ứng.

Chưa qua triệu hoán tự động bay lên, một chùm hoa quang lạc xuống trên thạch nhân kia, ẩn nhiên lại có thể nhìn thấy một cái hư ảnh mông lung.

Chính là Nhan Tiểu Bảo kia.

Chương 57 : Truy tra

Chương 58: Truy tra

"Di?"

Trong Thiên Cơ Điện, Trì Vãn Ngưng phát xuất kinh hô: "Đây không phải là Nhan Tiểu Bảo kia sao? Hắn làm sao. . . Còn chưa có chết?"

"Thú vị." Ninh Dạ nhìn chằm chằm không trung hư ảnh: "Hóa ra là ý thức lưu lại? Tạo hóa chi năng! Quả nhiên là tạo hóa chi năng!"

Nhan Tiểu Bảo chỉ là tác phẩm lão nhi kia sáng tạo, cũng không phải là sinh mệnh chân chính, nhưng coi như là sinh mệnh giả tạo, thế mà cũng vẫn sản sinh ý thức của bản thân.

Đây là tạo hóa chi năng, Ninh Dạ cũng biết, lại tuyệt đối làm không được thần kỳ như lão nhi kia.

Không trách Tạo Hóa Thần Tọa lại có phản ứng.

Trì Vãn Ngưng nghi hoặc: "Tảng đá kia không phải là mảnh vỡ Thiên Cơ Điện chứ?"

Ninh Dạ lắc đầu: "Tự nhiên không phải, chỉ bất quá cùng thuộc về tạo hóa chi đạo, nhưng so với Tạo Hóa Thần Tọa còn cao minh hơn.

Hừ, cũng may thủ đoạn này quá mức cao minh, ngược lại dẫn đến thạch nhân đến bây giờ còn có thể lưu lại ý thức, nếu như thủ đoạn phổ thông, sớm liền hôi phi yên diệt, nào còn có thể lưu lại? Đạo tắc tương hấp, dùng để đền bù Tạo Hóa Thần Tọa, đến là nửa điểm vấn đề cũng không có, đến là tiện nghi ta."

Ninh Dạ cũng không có lập tức làm như thế, mà là hư không nhất chỉ, nói: "Nhan Tiểu Bảo, ngươi vốn không phải nhân loại, lại được người điểm hóa mà tạm thời đã có thần trí, lại bị lợi dụng mất đi tất cả. Đối với người kia mà nói, ngươi chính là một cái công cụ, tất cả những gì ngươi trải qua, đều là hư vọng, ngươi liệu có cam tâm?"

Ý thức Nhan Tiểu Bảo kia xuất hiện vẻ thống khổ, phát ra vô thanh thét gào.

"Vậy thì nói cho ta, chân tướng của lão nhi kia."

Nhan Tiểu Bảo há miệng, nhưng nói không ra lời, đột nhiên quang điểm tan rã, hóa thành một bức họa diện.

Lại là một tên lão giả ngang trời bay tới, rơi vào trên một khối Ngọc Cơ Thạch trắng noãn, nhìn nhìn đá tảng, gật đầu nói: "Không tệ, không tệ, chính thích hợp làm việc cho ta."

Nói liền tự chém một tay, đem huyết nhục hoà vào trong đá kia, vậy là khối Ngọc Cơ Thạch này vặn vẹo biến hóa, dần dần càng hóa thành nhân hình, biến thành hình dạng Nhan Tiểu Bảo, giương mắt nhìn quanh, nhất thời ngơ ngẩn.

Lão nhân quát lớn một tiếng: "Si nhi? Còn không tỉnh dậy!"

Lại là nhất chỉ lạc hạ.

Nhan Tiểu Bảo ánh mắt thoáng mê, kêu một tiếng "Sư phụ", đã quỳ xuống.

"Quả thế." Ninh Dạ đến cũng không kỳ quái: "Vậy là, ngươi mặc dù là hắn sáng tạo, Nhưng kỳ thực, ngươi chính là hắn, hắn chính là ngươi. Hắn là dùng một phần ý thức của bản thân thành tựu ngươi. . . Hắn mới là Nhan Tiểu Bảo."

Nhan Tiểu Bảo kia ngửa đầu phát ra một tiếng nộ hào không cam lòng, lại không thể chịu đựng đả kích này, tại chỗ tiêu tán.

Ninh Dạ tiện tay vung lên, ý thức còn sót lại của Nhan Tiểu Bảo đã dung nhập Tạo Hóa Thần Tọa.

Ý thức không trọng yếu, trọng yếu chính là ý thức này ngưng tụ tạo hóa đạo tắc.

Theo đạo tắc dung nhập, thần tọa đạo đồ đột nhiên gia tăng một khối lớn, một thoáng này thu hoạch lại là còn cao hơn nhiều so với bất kỳ mảnh vỡ nào.

Trì Vãn Ngưng thì vì đó kinh hãi: "Ngươi nói lão nhi kia chính là Nhan Tiểu Bảo? Vậy hắn há không phải là tự hại bản thân."

"Chính là như vậy. Đủ hung chứ?" Ninh Dạ cười nói: "Muốn thành đại sự, không chỉ phải hung đối với kẻ địch, còn phải ác đối với chính mình. Không tệ, hảo một chiêu trí mệnh ma thuật."

Ninh Dạ bắt đầu cười hắc hắc.

Kiếp trước Ninh Dạ xem qua một bộ phim gọi Trí Mệnh Ma Thuật, chính là có cái ma thuật sư dùng thủ pháp nhân bản tự hại chính mình.

Không nghĩ tới kiếp này thế mà cũng gặp phải thủ đoạn tương tự.

"Quả nhiên đạo tắc tinh thâm, vượt xa bình thường, chỉ có thể là thánh nhân chi đạo." Trì Vãn Ngưng chỉ nhìn mức độ tăng trưởng của Tạo Hóa Thần Tọa, liền biết trong này đạo tắc căn cơ thâm hậu, xác thực mạnh hơn Thiên Cơ Điện.

Điều này cũng khó trách, năm đó lúc Thiên Cơ Môn chế tạo Thiên Cơ Điện, cường giả đều là đệ lục cảnh, Thánh nhân kia lại là đệ thất cảnh.

Ngũ cảnh chi thượng, đọ chính là đạo.

Trì Vãn Ngưng chỉ là kinh thán, Ninh Dạ cảm thụ lại càng có sự khác biệt.

Hắn nhìn Tạo Hóa Thần Tọa, gật đầu lần nữa: "Quả thế. Cũng giống như đọc sách, tảo kỳ chỉ là học được tri thức, chính là ngộ đạo, mặt sau chính là vận dụng tri thức, chính là tu đạo, nhưng đến cuối cùng nếu có thể vận dụng những kiến thức này mở ra lĩnh vực mới, trở thành nhất đạo tôn sư, mới là chứng đạo. Tu giả khẩu khí lớn, động một chút là thiên hạ vô pháp, chứng đạo vô cực, tuy không có nghĩa là hiện tại đã có thực lực như vậy, nhưng có thể đại biểu theo đuổi trong tương lai. Tạo hóa chi đạo. . . Chân chính tạo hóa. . . Đây mới thực sự là tạo hóa a!"

Trong lòng đã là mừng rỡ vô hạn.

Đối với hắn mà nói, thu hoạch thời khắc này, không chỉ là Tạo Hóa Thần Tọa tăng mạnh, càng trọng yếu chính là con đường tương lai càng rõ ràng.

Quá khứ những năm qua, hắn ngộ đạo tuy nhiều, nhưng trước sau khó có tinh tiến. Cố nhiên có nguyên nhân tu vi hắn không đủ, cũng có quan hệ cùng con đường phía trước của hắn mê man. Dù sao Trường Thanh Giới chỉ có ngũ cảnh, mà bản thân ngũ cảnh cũng chỉ là ngộ đạo cảnh —— sau khi Niết Bàn tất nhiên ngộ đạo, đấy bất quá là một ngưỡng cửa.

Cho tới Ninh Dạ sớm ngộ đạo, cũng giống như học sinh trung học sớm học chương trình đại học, cũng không kỳ quái. Nhưng chỉ cần chưa bước vào ngưỡng cửa đại học, hắn liền vào không được khu thí nghiệm.

Nhưng thật sự không được sao?

Cũng chưa chắc!

Trên lý thuyết nếu như chính mình có đầy đủ tài lực, liền có thể sớm vì chính mình làm cái phòng thí nghiệm.

Tu đạo cũng là như vậy.

Chỉ bất quá Ninh Dạ trước đây không biết cái "phòng thí nghiệm" tu đạo này phải kiến tạo như thế nào.

Nhưng hiện tại sau khi Tạo Hóa Thần Tọa đề thăng, hắn cuối cùng đã rõ ràng rồi.

Chính là bản thân Tuyền Cơ Đạo Cảnh!

Cái gọi là trùng kích đệ lục cảnh của cái đạo cảnh này, nguyên lai tác dụng chân chính, chính là dùng cho tu đạo hạnh.

Mà Ninh Dạ trước lúc này đều là đem nó dùng để tu hành, thực sự là lãng phí.

Đương nhiên điều này cũng không thể trách hắn, dù sao khi đó hắn, tu vi không đủ, nội tình còn thấp.

Nhưng hiện tại Vô Cấu cảnh hắn, kỳ thực đã có tư cách sớm tiến vào tầng diện tu đạo, mà tạo hóa chi đạo này xuất hiện, mang đến không chỉ là Tạo Hóa Thần Tọa đề thăng, mà là chỉ dẫn phương hướng cho toàn bộ tu đạo!

Điều này khiến cho Ninh Dạ cực kỳ hưng phấn.

Nghe qua Ninh Dạ giải thích, Trì Vãn Ngưng cũng trở nên hưng phấn: "Bí mật dính đến thánh nhân, quả nhiên không hề tầm thường, đây há không phải là nói, nếu như bắt được lão nhi kia, thu hoạch càng nhiều hơn?"

Sau đó lại nhụt chí: "Lão già này thủ đoạn huyền ảo, giảo quyệt vô cùng. Tuy rằng thông qua thạch nhân này đã biết một ít bí mật của hắn, nếu muốn bởi vậy bắt hắn, lại là không dễ."

Ninh Dạ cười nói: "Đến cũng chưa chắc. Ta nếu đã nhìn được bộ phận bí mật của hắn, lại thôi diễn, lại là không khó khăn như vậy."

Nói lại vận Côn Lôn Kính.

Lần này, trên Côn Lôn Kính vậy mà thật sự đã xuất hiện một bức họa diện.

"Di? Thái Âm Môn?" Trì Vãn Ngưng kinh ngạc.

Trong hình xuất hiện bất ngờ là một đám tu sĩ Thái Âm Môn.

Thiên Nguyên Phường Thị đã kết thúc, những tu sĩ này cũng tự hồi phủ.

Trong hình không nhìn thấy lão nhi kia, nhưng Ninh Dạ biết, lão nhi kia khẳng định là đã lẫn vào trong đó.

"Hắn thế mà đi Thái Âm Môn? Mục đích là gì?" Ninh Dạ đang tự nghi hoặc, lại nhìn thấy Côn Lôn Kính họa diện lại chuyển, thế mà tự động nhảy ra họa diện mới, phi tốc chuyển động, nhanh khiến người hoa cả mắt, hầu như đều là vừa nhìn thoáng qua đã lập tức biến mất.

Nhưng Ninh Dạ bây giờ là cỡ nào nhãn lực, chỉ quét một cái liền đã xem hiểu.

Chấn động trong lòng, cười to lên: "Ha ha, hảo cái lão tiểu tử ngươi, nguyên lai cũng là muốn sưu tập thánh nhân di vật. Đúng rồi, đúng rồi, ngươi cùng thánh nhân kia có quan hệ, di vật của thánh nhân kia ngươi tự nhiên biết cần phải vận dụng thế nào. Nếu như sưu tập đầy đủ, thực lực tăng mạnh, lại quay đầu lại mưu nguyên thần thánh nhân, nắm chắc càng lớn. Quả nhiên, đến cũng là cái gia hỏa biết bày mưu rồi mới hành động! Đáng tiếc ngươi xui xẻo, vừa vặn liền gặp phải ta!"

Ninh Dạ cố nhiên không biết nội tình của lão nhi kia, lão nhi kia tương tự không biết nội tình Ninh Dạ, làm sao có thể nghĩ tới trong tay Ninh Dạ lại có Côn Lôn Kính bực này thần khí, có thể dòm ngó bí ẩn, tuy chỉ một tia manh mối, nhưng liền như thế thuận đằng mò dưa đem hắn tóm ra rồi.

Trì Vãn Ngưng cười nói: "Nếu như thế, vậy có nên tóm hắn không?"

"Tóm?" Ninh Dạ lông mày nhếch lên: "Cần gì phải gấp? Ngươi nghe nói qua nuôi heo chưa? Heo, là phải nuôi béo mới thích hợp giết."

Trì Vãn Ngưng hồi đáp: "Ta đến là minh bạch tại sao Mộc Khôi Tông lại một mạch khoan nhượng ngươi đến nay."

Nghe nói như thế, Ninh Dạ ngẩn ra, như có suy tư.

Chương 58 : Tuyệt tình

Chương 59: Tuyệt tình

Dưỡng trư không thể nghi ngờ là chuyện nguy hiểm, dưỡng không được, dưỡng trư liền sẽ biến thành dưỡng hổ.

Dưỡng hổ di hoạn.

Nhưng mà muốn thành đại đạo, làm sao có thể không mạo phong hiểm?

Cùng người chiến đấu nguy hiểm, dưỡng hổ di hoạn cũng là nguy hiểm.

Tu giả nghịch thiên nhi hành, phong hiểm ra sao cũng đều dám mạo.

Chính bởi vậy, thời khắc này Ninh Dạ, rốt cục có chút lý giải lựa chọn của đám người Mộc Khôi Tông năm đó.

Vị trí thay đổi rồi, tâm thái cũng liền thay đổi theo.

Đương nhiên Ninh Dạ có đầy đủ tự tin, so với Mộc Khôi Tông, năng lực nắm chắc thời cuộc của hắn mạnh hơn.

Đặc biệt là hiện tại.

Sau khi Tạo Hóa Thần Tọa thu được lên cấp, hiệu quả đột phi mãnh tiến.

Tuy rằng Ninh Dạ còn không làm được như lão nhi kia có thể đem linh tài lên cấp thành quái dị, nhưng đã có thể làm được sáng sinh cấp bậc càng cao hơn.

Buổi tối hôm đó, Ninh Dạ liền tìm tới một đám chuột, quạ, hồ ly các loại sinh vật phổ thông.

Nhìn một đám lớn động vật nhỏ phía dưới, Ninh Dạ ống tay áo vung lên, Tạo Hóa Thần Tọa cùng Luyện Yêu Tháp đồng hiện, một phiến linh quang rơi xuống, tựa như nhật nguyệt chi tinh, những động vật kia liền đồng thời đê ngâm lên, càng là trực tiếp tấn thăng thành yêu thú.

Tạo Hóa Thần Tọa điểm hóa chúng sinh, Luyện Yêu Tháp cường hóa bầy yêu, chỉ là trong nháy mắt, Ninh Dạ liền đã được một đống yêu thú. Tuy rằng thực lực không mạnh, nhưng yêu thú do hắn tự tay điểm hóa mà thành, lại cùng người khác có chỗ bất đồng, bị hắn điểm hóa đồng thời, liền đã lấy từ mỗi con một điểm hồn thức dùng cho khống chế.

Trong đó một con bạch hạc càng là trực tiếp hóa thành nhân hình, hướng tới Ninh Dạ quỳ gối: "Bái kiến thượng tiên."

Những yêu thú khác tuy còn vô pháp Hóa Hình, nhưng cũng dồn dập miệng nói tiếng người: "Bái kiến thượng tiên!"

Bọn chúng vốn là sinh linh, bây giờ thành tựu yêu thân, linh trí mở ra, càng là biết rõ người trước mắt vì bọn chúng mang đến một trận tạo hóa này chính là cỡ nào tồn tại, dồn dập cảm kích hoan hô, nhảy nhót không ngớt.

Đến cùng là thú tính, có càng là trực tiếp chơi đùa lên.

Nhưng Ninh Dạ chỉ là ho nhẹ một tiếng, chúng yêu liền dồn dập cúi đầu, ngoan ngoãn quỳ xuống.

Ninh Dạ đã nói: "Hôm nay ta tứ các ngươi tạo hóa, bọn ngươi cũng cần vì ta dụng mệnh. Từ hôm nay trở đi, các ngươi có thể mỗi kẻ đi một phương, tự mình tu hành, nhưng cần phải vì ta chú ý thiên hạ đại sự, lan truyền tin tức cơ mật."

Ninh Dạ nói lại tát ra một phiến quang điểm, hạ xuống trên người mỗi một con yêu thú.

"Đây là đạo tiêu ta tĩnh tâm chế tác, các ngươi cần dùng tâm bảo tồn. Có đạo tiêu, là có thể cùng ta thành lập liên hệ. Như ngộ nguy nan, ta cũng có thể xuất thủ cứu viện. Thế nhưng ghi nhớ kỹ không được sinh sự lung tung."

Bầy yêu dồn dập sơn hô tuân mệnh.

Ninh Dạ càng là ném cho bạch hạc kia một mặt cờ, nói: "Ngươi thiên phú không tệ, cờ này chính là một kiện bảo vật, ta liền tặng cho ngươi, bằng cờ này, ngươi có thể hiệu lệnh bầy yêu được ta điểm hóa tại phụ cận."

Bạch hạc kia đại hỉ nhận lấy, mang theo bầy yêu tản đi.

Ninh Dạ vung tay lên, hồn thức của một nhóm yêu thú này đã đánh vào trong Côn Lôn Kính, sau này mỗi tiếng nói mỗi cử động của chúng, liền đều có thể thông qua Côn Lôn Kính quan sát được.

Giải quyết một nhóm yêu thú này, Ninh Dạ cách nhật lại chế tạo một nhóm mới, mỗi một nhóm yêu thú thần thức, cũng đều sẽ bị hắn y như cũ mà làm.

Đối với hắn mà nói, những yêu thú này không phải dùng để chiến đấu, mà chính là tai mắt của hắn? Khiến cho hắn có thể quan sát cái thiên hạ này càng tốt hơn, hiểu rõ kỳ bí.

Hắc Bạch Thần Cung hào xưng chấp tử thiên hạ, lấy thiên hạ làm bàn cờ, thế nhưng tự thân nội bộ lại như cái cái sàng, khắp nơi đều là lỗ thủng.

Bây giờ Ninh đại điện thủ tạo hóa chi đạo hữu thành, bố cục thiên hạ, tùy ý vừa ra tay, mật thám liền trải rộng toàn giới, so với Hắc Bạch Thần Cung đến là cao minh không biết gấp bao nhiêu lần.

Một tháng sau.

Tân Tiểu Diệp tiếu mị mị ngồi ở trước mặt Ninh Dạ.

Nàng là đại biểu Thái Âm Môn mà tới.

Thiết Vương tại Thiên Nguyên Phường Thị gây sự, bị Đại Điện Thủ Ninh Dạ bắt tại trận, việc này chứng cứ xác thực, không thể biện bác.

Nhưng Thiết Vương chung quy là cường giả của Thái Âm Môn, tự không thể nào liền như thế để Hắc Bạch Thần Cung trấn áp, cần phải có người đi tới giao thiệp.

Một mực Ninh Dạ cũng không phải là kẻ dễ nói chuyện, trở thành Đại Điện Thủ tuy bất quá hơn mười năm, thế nhưng uy vọng rất cao, thâm phu chúng vọng, đặc biệt là tại dưới Hà Sinh Mặc dung túng, thủ chưởng đại quyền, hầu như có thể coi là nhất ngôn cửu đỉnh.

Thiết Vương chọc người khác thì cũng thôi, vậy mà lại đi chọc Ninh Dạ.

Vừa nghĩ tới tác phong ăn người không nhả xương của kẻ này, rất nhiều người liền không muốn cùng hắn giao thiệp.

Mấu chốt nhất Thiết Vương kẻ này cũng không phải người tốt gì, kích động dễ tức giận, ở trong môn phái cũng không có mấy cái tri tâm bằng hữu, vì vậy ai cũng không muốn vì hắn đi chịu đựng Ninh Dạ làm khó.

Cứ như vậy, Tân Tiểu Diệp thỉnh chiến, liền thuận lý thành chương tới rồi.

Thời khắc này ngồi ở trước người Ninh Dạ, Tân Tiểu Diệp cũng không cùng hắn khách sáo, trực tiếp nói: "Nói một chút ngươi lại có ý định quỷ quái gì đi, vì sao đột nhiên muốn ta đi sứ? Có lợi ích gì?"

Ninh Dạ liếc nàng một cái: "Ngươi hiện tại đến cũng học được, mở miệng trước tiên đàm luận chỗ tốt?"

"Thôi đi, luận tư ngươi có Yên Vũ Lâu, Thiên Cơ Điện, luận công ngươi là Hắc Bạch Thần Cung Đại Điện Thủ, tư nguyên vô số, nếu như không có chỗ tốt, lại gọi ta chạy một chuyến này, xem ta có xé miệng của ngươi ra không."

"Tu hành chi nhân, cần phải phóng tầm mắt lâu dài. Tư nguyên chung quy chỉ là tiểu đạo, nếu như có tư nguyên là thành được sự, thiên hạ sớm đã Niết Bàn vô số."

"Ta mặc kệ, đằng nào ta còn chưa tới Niết Bàn cảnh, tạm thời suy nghĩ không được lâu dài như thế. Lại nói đằng trước không đường, không phải còn có ngươi mở đường sao?"

Ninh Dạ nghiêm mặt nói: "Đây chính là điều ta muốn nói với các ngươi. Như muốn thành tựu càng cao hơn, liền cần đi ra con đường của chính mình, không thể mọi chuyện ỷ lại. Quá khứ những năm qua, ta đối với các ngươi trợ giúp quá nhiều, đã ảnh hưởng chính các ngươi phát triển. Từ giờ trở đi, ta sẽ không giúp các ngươi nữa, các ngươi cần dựa vào chính mình đi ra thiên địa hoàn toàn mới."

Thấy hắn nghiêm túc, Tân Tiểu Diệp cũng không khỏi nghiêm túc lên: "Yên tâm đi, ta cùng Thanh Lâm, Long Quang đều suy nghĩ đến điểm này, cũng đã có phương hướng của chính mình. Ninh Dạ ngươi chờ xem, chúng ta sẽ không làm gánh nặng của ngươi, sẽ chỉ là trợ lực của ngươi."

Chung quy là gian nan trưởng thành, bây giờ Tân Tiểu Diệp cũng sớm không phải Tân Tiểu Diệp trong quá khứ.

Ninh Dạ lúc này mới nói: "Các ngươi có tính toán liền tốt. Lần này gọi ngươi tới, tự nhiên là để ngươi lập công."

Tân Tiểu Diệp minh bạch ý tứ của hắn: "Vậy là ngươi không dự định mượn Thiết Vương chi sự áp chế Thái Âm Môn?"

Ninh Dạ lắc đầu: "Thiết Vương chi sự còn chưa thể coi là đại sự gì, năm đó chuyện Huyết Quỳ Tử, Vạn Thương Sinh, bọn họ có thể nhẫn, Thiết Vương chi sự lại càng không có lý do tính toán, cuối cùng bất quá là thêm cái thuyết từ, cũng hảo khiến bọn hắn đừng dây dưa Huyết Quỳ Tử chi sự nữa."

"Đây cũng là ý tứ của chưởng giáo. Bọn họ nói, thả Thiết Vương, bọn họ sẽ không làm khó Hắc Bạch Thần Cung chuyện Huyết Quỳ Tử, Vạn Thương Sinh nữa."

Ninh Dạ hừ một tiếng: "Tính toán khá lắm."

Thái Âm Môn chịu nhả ra, là bởi vì Huyết Quỳ Tử, Vạn Thương Sinh đắc tội quá nhiều người, liền coi như bọn họ thả xuống việc này, những môn phái khác cũng còn có thể nhớ kỹ, cũng tìm cơ hội đòi về món nợ này.

Nếu như thế, không bằng thẳng thắn lấy đó làm lí do, khiến Ninh Dạ bỏ qua Thiết Vương.

Đương nhiên bọn họ cũng biết Ninh Dạ không dễ gạt gẫm, cũng không hi vọng việc này có thể thành, nhưng không nghĩ tới Ninh Dạ có ý định khác.

Thời khắc này Ninh Dạ đã nói: "Thái Âm Môn đối với Vân Tuyệt Cổ Địa sợ là sắp mất đi kiên trì chứ?"

Tân Tiểu Diệp không nghĩ tới hắn lại đề cập cái này, gật gật đầu: "Đúng."

"Đằng nào cũng là sẽ phát hiện, vậy thì thẳng thắn chủ động một ít, miễn cho mặt sau bị động. Ngươi trở lại chủ động nói cho bọn họ, lần này đi tới, ngươi phát hiện Vân Tuyệt Cổ Địa là cái âm mưu."

"A?" Tân Tiểu Diệp ngẩn ra: "Ngươi muốn đem việc này trực tiếp vạch trần ra? Vậy Vân Tuyệt Môn không phải thảm?"

Ninh Dạ hơi hơi mỉm cười: "Vân Tuyệt Môn sẽ không xui xẻo, Mộc Khôi Tông hẳn sẽ bảo vệ họ. Khoảng thời gian này yên tĩnh có chút lâu rồi, cũng thích hợp tìm chút chuyện cho bọn họ làm."

Chương 59 : Buông tay

Chương 60: Buông tay

Cứ việc Ninh Dạ đưa ra lý do, nhưng Tân Tiểu Diệp những năm này chung quy không phải uổng phí, vẫn là nghe ra vấn đề.

Nàng hỏi: "Thư Vô Ninh. . . Nàng có vấn đề?"

Ninh Dạ nở nụ cười: "Người trẻ tuổi a, có chút dã tâm cũng là bình thường. Yên tâm đi, nàng đến hiện tại vẫn là trung thành với ta."

"Hiện tại?"

"Ai có thể bảo đảm tương lai đây?" Ninh Dạ hỏi ngược lại: "Thế sự vô thường, tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, chung quy là nói không rõ."

"Nếu như thế vì sao không sớm ngăn cản nàng? Dừng cương trước vực vẫn chưa muộn, nếu như Thái Âm Môn ra tay với Vân Tuyệt Môn, Mộc Khôi Tông xuất thủ cứu chi, tâm của nàng khả năng liền ngã về Mộc Khôi Tông."

"Vậy cũng không có gì không tốt." Ninh Dạ nhưng nhàn nhạt nói.

"Cái gì?" Tân Tiểu Diệp vô pháp lý giải.

Ninh Dạ than nhẹ một tiếng: "Mộc Khôi Tông đối với ta, cũng không phải là không có đề phòng chi tâm. Như không có một cái thủ đoạn bọn họ cho rằng có thể kiềm chế ta, chỉ sợ sớm đã nhảy ra làm loạn."

Tân Tiểu Diệp nghe ra ý tứ của hắn: "Vì vậy ngươi liền muốn hi sinh Vô Ninh, liền vì để cho bọn họ yên tâm?"

Ninh Dạ nở nụ cười: "Ta không có hi sinh nàng, lựa chọn thế nào đều là chuyện của nàng."

"Nhưng nếu như Thái Âm Môn hạ thủ, ngươi lại thấy chết mà không cứu, dưới tình huống này, nàng hoàn toàn ngã về Mộc Khôi Tông cũng là thuận lý thành chương chứ?"

Ninh Dạ không có hồi đáp.

Tân Tiểu Diệp lại là đã minh bạch.

Nàng không ngừng run rẩy lên: "Nàng là đệ tử của ngươi!"

Ninh Dạ cười lên: "Ta biết, hơn nữa là đệ tử ưu tú nhất của ta. Nàng rất thông minh, học rất nhanh. Kỳ thực, rời khỏi ta đối với nàng cũng là một chuyện tốt. Tiểu Diệp, ngươi cảm thấy một cái chưởng giáo chân chính, sẽ cam tâm bị người chế trụ sao? Sẽ làm khôi lỗi cho người khác sao?"

Tân Tiểu Diệp nhất thời ngơ ngác, không biết nên nói cái gì.

Ninh Dạ nói: "Năm đó ta đã từng hỏi ngươi, có hứng thú tại sau khi Thiên Cơ Môn trùng kiến trở thành chưởng giáo, thế nhưng ngươi nói ngươi chỉ hy vọng Thiên Cơ Môn trùng kiến, nhưng không hy vọng làm chưởng giáo. Ta cũng đã từng hỏi Thanh Lâm sư huynh, Long Quang sư huynh, làm sao bọn họ đều không có ý này. Ngươi nói đây là vì sao?"

Tân Tiểu Diệp hồi đáp: "Trải qua rất nhiều chuyện kia, chỉ cảm thấy quyền thế gì cũng như mây khói phù vân. Coi nhẹ phong vân, chỉ muốn tiêu dao, không muốn vì ngoại vật phiền nhiễu. . . Đương nhiên, cũng có những câu ngươi nói kia. . . Thiên Cơ Môn, không có tốt đẹp như chúng ta tưởng như vậy."

"Không sai." Ninh Dạ gật đầu: "Môn phái chi tranh, những năm này ta cũng thấy đủ rồi, chán rồi. Thân là tu hành trung nhân, chung quy là nên siêu thoát vật ngoại, không bị thế tục ảnh hưởng mới đúng. Chuyện môn phái này, liền giao cho người yêu thích đấu tranh quyền lực đến làm thì hơn. Thư Vô Ninh nếu muốn trở thành một cái chưởng giáo tốt, liền phải trước tiên học được lạt thủ vô tình, không bị chưởng khống. Chỉ có kẻ ham muốn quyền lực mới có thể nắm quyền. . . Nếu như nàng liền điểm ấy cũng không làm được, vậy thì nàng cũng không thích hợp cái vị trí này."

Có lẽ là bởi địa vị bất đồng, bây giờ Ninh Dạ suy nghĩ vấn đề cũng không giống với trước đây.

Thời điểm làm bình dân nhìn bên trên, đối với tranh quyền đoạt lợi giả chỉ cảm thấy đức hạnh không đủ, đức không xứng vị, đối với một lòng tu hành vô dục vô cầu giả, lại cảm thấy ngồi không ăn bám, như xác chết di động.

Đợi đến khi tự mình tại vị, cảm thụ lại có sự khác biệt, cuối cùng đã rõ ràng cái gọi là đại nhân vật, chung quy cũng bất quá là thường nhân. Chỉ là đứng cao hơn, nhìn xa hơn một chút so với thường nhân, nhưng thất tình lục dục cũng không có bất đồng.

Vì vậy hắn không yêu cầu cao vị giả nhất định phải đạo đức kiêm bị gì nữa, ngược lại dưới cái nhìn của hắn, tình nguyện để dã tâm chi nhân nắm quyền, cũng không muốn để cho người vô năng tại vị. Chỉ vì có dã tâm thường thường vì thực hiện dã tâm còn muốn làm chút sự tình, hạng người vô năng thì triệt để cái gì cũng làm không được —— tiền đề là dã tâm dùng đúng phương hướng.

Chính bởi vậy, Ninh Dạ không hi vọng sẽ tồn tại loại nhân tài vừa chí tại cao xa lại trung thành tuyệt đối, vừa mọi chuyện nghe lời lại có thể lập tức quyết đoán kia —— những yêu cầu này nguyên bản liền là tự mâu thuẫn.

Một cái ưu tú chưởng giáo? Tất nhiên là có theo đuổi của chính mình.

Thư Vô Ninh nếu như quá mức trung thành, cũng liền đã chú định nàng vô năng.

Ninh Dạ lại không dự định nắm giữ Thiên Cơ Môn, vậy muốn nàng trung thành làm cái gì?

Nếu nàng có dã tâm, đó là chuyện tốt, chỉ sẽ thúc giục nàng dẫn dắt Thiên Cơ Môn tương lai hướng tới cường thịnh.

Tân Tiểu Diệp đã minh bạch ý tứ của hắn, nhưng nàng cũng biết cách làm như vậy, có lẽ tốt cho Thư Vô Ninh, tốt cho Thiên Cơ Môn, nhưng cũng đã chú định quan hệ giữa Thư Vô Ninh cùng Ninh Dạ sẽ càng ngày càng xa.

Tân Tiểu Diệp chung quy là nữ tử.

Nữ tử nặng tình.

Cách làm đem người của chính mình đẩy ra ngoài như vậy, nàng cảm thấy quá lãnh khốc.

Thời khắc này nhìn Ninh Dạ, nàng run giọng nói: "Chỉ có thể như thế sao?"

"Đương nhiên không phải, nhưng đây xác thực là lựa chọn tốt nhất." Ninh Dạ hồi đáp.

"Vậy như tương lai có một ngày, nàng đối địch với ngươi đây?"

"Chỉ cần là tốt cho nàng, vậy thì cũng không sao."

Tân Tiểu Diệp tức giận rồi: "Đó chỉ là ngươi cho rằng là tốt cho nàng. Làm sao ngươi biết đó chính là thứ nàng cần? Những năm này ngươi tại Cửu Cung Sơn tu hành, cùng Trì Vãn Ngưng, Công Tôn Điệp chàng chàng thiếp thiếp, cùng nàng tiếp xúc không nhiều. Nhưng ngươi có biết nàng vẫn tôn trọng ngươi, lấy điều ngươi chỉ giáo làm minh đăng. Ở trong mắt nàng, ngươi vừa là thầy vừa là bạn, thậm chí cũng có cảm mến. Mà cách làm hiện tại của ngươi, chính là đem nàng đẩy ra ngoài."

Ninh Dạ thở dài: "Ta biết, ta đã có ba vị thê tử, đủ rồi."

"Ngươi đánh rắm!" Tân Tiểu Diệp mắng to lên.

Nàng tức giận nhìn Ninh Dạ, trong lòng bỗng nhiên một trận bi thương.

Nàng nói chính là Thư Vô Ninh, làm sao không phải là nói chính mình.

Nhưng mà Ninh Dạ tâm ý đã quyết, căn bản không phải nàng có thể ngăn cản.

Nàng mang chút bi thương nhìn Ninh Dạ, run giọng nói: "Ngươi lựa chọn, vĩnh viễn là tối đa hóa lợi ích. Thế nhưng lựa chọn lợi ích lớn nhất, không hẳn đã là chính xác nhất, tốt đẹp nhất, càng không hẳn là thứ nàng muốn."

"Ta biết." Ninh Dạ ngữ thanh ôn nhu: "Chính bởi vậy, ta càng nhất định phải như vậy. Có lẽ đây là số mệnh đi. Nàng gọi Thư Vô Ninh, trong số mệnh chú định không Ninh Dạ ta. Nàng có con đường của nàng, liền để nàng hảo hảo đi đi thôi."

Tân Tiểu Diệp không nhịn được nữa kêu lên: "Ninh Dạ, ngươi tự cho mình siêu phàm, luôn mồm luôn miệng thiên hạ thương sinh, nhưng ngươi kỳ thực chính là đệ nhất thiên hạ lãnh huyết vô tình chi nhân!"

Thật sao?

Có lẽ đi.

Ninh Dạ không nói gì.

Ngày kế, Tân Tiểu Diệp mang theo Thiết Vương rời khỏi.

Mà theo tin tức Tân Tiểu Diệp mang về, Thái Âm Môn cũng nổ lên một phiến sóng lớn mênh mông.

Tuy rằng đã sớm hoài nghi Vân Tuyệt Cổ Địa có vấn đề, nhưng thời khắc này rốt cục xác nhận, vẫn khiến cho mọi người tức giận không thôi.

Càng có không ít người đem đầu mâu nhắm chuẩn Tân Tiểu Diệp —— lúc trước ngươi tại Vân Tuyệt Cổ Địa chính là tiến cảnh phi tốc, có phải là ngươi liên hợp cùng Vân Tuyệt Môn?

Đối với điều này Tân Tiểu Diệp cũng không sợ, nàng hiện tại tốt xấu cũng là Vô Cấu cảnh. Trực tiếp khinh bỉ nói, Vân Tuyệt Cổ Địa tuy là âm mưu, thượng cổ huyễn cảnh lại là chuyện thật. Lão nương thiên phú dị bẩm, tại trong huyễn cảnh lịch luyện mà có thể thành công, đó là bản lĩnh của lão nương. Chính các ngươi xuẩn, có thể trách được ai đây, bây giờ chân tướng vẫn là ta tra được, lại còn dám hoài nghi ta, các ngươi là tìm chết sao?

Nàng là phủi sạch sành sanh, Vân Tuyệt Môn nhưng bởi vậy tao đến phiền toái lớn.

Mười ngày sau, Thư Vô Ninh nhận được tin tức.

Thái Âm Môn muốn chính thức thu hồi Đông Phong Quan.

Không chỉ có như vậy, còn muốn cùng bọn họ tính toán một chút quá khứ những năm qua lừa dối chi sự.

Chương 60 : Quyết đoán

Chương 61: Quyết đoán

Đông Phong Quan.

Tổng bộ Vân Tuyệt Môn.

Thư Vô Ninh ngồi ở vị trí chưởng giáo, lông mày cau lại.

Tại bên tay trái nàng là Lý Nhất Phượng, bên tay phải liền là Thư Lang.

Bây giờ hai người này đã thành phụ tá đắc lực, cánh tay nể trọng nhất của nàng.

Dưới tay Lý Nhất Phượng là Lâm Đà Tử, dưới tay Thư Lang là Tạ Uyển Nhi.

Tiếp sau đó chính là một ít hảo thủ những năm này Thư Vô Ninh thu nạp cùng bồi dưỡng, có thể nói đều là tâm phúc nòng cốt của nàng.

Mà thời khắc này, mọi người đều là sắc mặt túc mục.

Thời khắc này Thư Vô Ninh nói: "Sự tình các ngươi đều đã minh bạch, đều nói một chút đi."

Lâm Đà Tử ho nhẹ một tiếng: "Chưởng giáo, ta không hiểu, tại sao lần này Ninh đại điện thủ không muốn đứng ra."

Thư Vô Ninh nói: "Sư phụ nói rất rõ ràng, chuyện Đông Phong Quan, bề ngoài chính là giao cho Thái Âm Môn. Giao dịch giữa chúng ta cùng Thái Âm Môn, là bí mật tiến hành. Hắn không thể nào biết, càng không thể để ý tới. Coi như thật biết, ở bề ngoài cũng tất nhiên là phải đứng về phía của Thái Âm Môn. Vì vậy, việc này chúng ta không cần hi vọng hắn."

"Vậy cũng chỉ có thể thỉnh Mộc Khôi Tông xuất thủ." Một tên nam tử trung niên bên dưới Lâm Đà Tử nói.

Hắn gọi Mộc Nguyên Cực, là một tên đệ tử Mộc Khôi Tông cài vào Vân Tuyệt Môn, chuyên môn phụ trách quan hệ Vân Tuyệt Môn cùng Mộc Khôi Tông. Bất quá những năm này, sớm bị Thư Vô Ninh lôi kéo tới, trở thành người của nàng.

Lý Nhất Phượng hừ nói: "Mộc Khôi Tông cũng là không thích hợp công nhiên đứng ra."

Hiện tại vấn đề lớn nhất của Vân Tuyệt Môn là, không chỉ có về thực lực không chiếm ưu thế, về đạo lý cũng không chiếm ưu thế. Thái Âm Môn chịu thực hiện hứa hẹn nguyên nhân rất lớn chính là vì Vân Tuyệt Cổ Địa, bây giờ chứng thực nơi này chỉ là âm mưu, chỗ dựa lớn nhất không còn, lập tức sẽ đối mặt chính là cuồng phong bạo vũ sau khi Thái Âm Môn trở mặt.

Mà Mộc Khôi Tông có nguyện ý tại dưới loại tình huống này đứng ra chống đỡ hay không, cũng rất khó nói.

Mấu chốt nhất chính là, Thư Vô Ninh kỳ thực cũng không muốn như vậy.

Nàng là cái cô nương thông minh nhanh trí, biết rõ mục đích Mộc Khôi Tông lôi kéo nàng những năm gần đây.

Không ngoài chính là đào góc tường Ninh Dạ, lưu cái hậu chiêu.

Nhưng cũng chính bởi vậy, Thư Vô Ninh rất rõ ràng, như bản thân thật sự ngã về Mộc Khôi Tông, trái lại không còn giá trị.

Vì vậy mấy năm nay nàng một mạch xoay trái xoay phải, nỗ lực lớn mạnh bản thân.

Thế nhưng lần này sự phát đột nhiên, sau khi Thiết Vương có chuyện, Thái Âm Môn đột nhiên liền biết chuyện Vân Tuyệt Cổ Địa, mà theo tin tức nàng đạt được, người đi đón Thiết Vương chính là Tân Tiểu Diệp.

Tất cả những thứ này liền dấy lên gợn sóng tại trong lòng Thư Vô Ninh.

Lẽ nào là sư phụ phát hiện cái gì? Bất mãn đối với chính mình?

Cố ý như vậy thử thách bản thân?

Điều này khiến cho trong lòng nàng có chút hoảng sợ.

Nhưng bản thân cũng bất quá là thoáng biểu thị một chút thân cận đối với Mộc Khôi Tông? Bất quá là muốn thừa cơ ổn định Mộc Khôi Tông, sư phụ hẳn là không đến nỗi keo kiệt như vậy chứ?

Nàng thông minh mấy cũng đoán không được một tầng tâm ý càng sâu của Ninh Dạ, trong lòng cũng là khó tránh khỏi kinh hoảng.

Chỉ là ở trước mặt thuộc hạ vẫn như cũ cần trấn định, tâm tư lại là bách chuyển.

"Có thích hợp hay không, Mộc Khôi Tông đều là người chưởng khống thực tế của Đông Phong Quan, tổng không thể liền như thế nhìn nó trở lại trong tay Thái Âm Môn chứ? Lại nói Mộc Khôi Tông cũng không phải người nói lý, thực sự không được, cùng lắm chính là đánh a."

Một người trẻ tuổi bên dưới Tạ Uyển Nhi nói.

Hắn gọi Khuê Liệp, nguyên bản là một tên thợ săn phụ cận Đông Phong Quan, sau đó được Thư Vô Ninh khai quật, thu nhập môn, tư chất tu hành coi như không tệ, càng từng được Thư Vô Ninh đưa vào Thiên Cơ Điện tu hành.

Trước đây không lâu vừa mới vào Vạn Pháp, bây giờ cũng coi như là một viên tướng tài của Thư Vô Ninh.

Khuê Liệp lên tiếng, khiến Thư Vô Ninh trong mắt sáng ngời.

Lẽ nào đây chính là dụng ý của sư phụ?

Khiến Thái Âm Môn cùng Mộc Khôi Tông tranh đấu?

Nhưng mà cứ như vậy, ngươi lại đặt ta tại nơi nào? Mặc ta tự xử?

Vậy ra chúng ta chung quy chỉ là một quân cờ của ngươi sao?

Thư Vô Ninh không khỏi trong lòng ấm ức.

Đáng giận nhất là, Ninh Dạ thậm chí còn không hề giải thích gì với nàng.

Lý Nhất Phượng đến là nhìn ra chút tâm tư của Thư Vô Ninh, ôn nhu nói: "Chưởng giáo không nên ảo não, có lẽ, đây cũng là thử thách sư phụ ngươi cho ngươi đây?"

"Thử thách?" Thư Vô Ninh ánh mắt hơi hơi sáng lên: "Như vậy? Hắn là muốn xem ta tử xử lý thế nào sao? Nhưng mà thử thách như vậy, hậu quả cũng quá nghiêm trọng rồi chứ?"

Lần này Lý Nhất Phượng cũng không nói lời nào.

Bầu không khí tại thời khắc này lại lần nữa ngưng trọng lên.

Mỗi một người đều cẩn thận, không dám nhiều lời.

Ngược lại là Thư Lang hừ một tiếng: "Hắn có phải là thử thách hay không, có quan hệ gì tới chúng ta đâu? Theo ý ta, căn bản là không cần để ý tới hắn có ý gì."

"Không có Ninh đại điện thủ, sẽ không có chúng ta hiện tại." Tạ Uyển Nhi trầm giọng nói.

Thư Lang nhưng hừ nói: "Nhưng mà Vân Tuyệt Môn là chưởng giáo một tay kiến lập nên. Ninh Dạ hắn đã làm cái gì? Cuối cùng bất quá là vài câu hư khẩu nói suông. Bây giờ Vân Tuyệt Môn thân hãm nguy cảnh, hắn lại mặc kệ."

"Hắn cũng là khó xử."

"Khó xử? Hắn từng trải qua nhiều chuyện như vậy, thứ nào mà không khó hơn hiện tại?" Thư Lang không phục nói.

Lời này lại khiến cho Thư Vô Ninh ánh mắt sáng lên.

Đúng rồi.

Sư phụ trải qua còn thiếu sao? Chuyện gì hắn làm không phải đại sự?

Khi đó hắn đã bao giờ từng sợ khó?

Vì sao lần này lại nói không tiện đứng ra?

Chung quy là lý do mà thôi.

Hắn chính là muốn để cho chính mình tự đối diện tất cả những thứ này!

Nghĩ tới đây, Thư Vô Ninh ngược lại bình tĩnh lại.

Nàng lẩm bẩm nói: "Sư phụ từng nói, làm người làm việc, tối kỵ trông trước trông sau, thân là chưởng giáo, liền cần phải có ý nghĩ của chính mình, mà không phải quá mức lo lắng người khác. Làm chuyện cần làm, phóng tầm mắt lâu dài, đặt chân tại trước mắt, mới là chính đạo. Thử thách cũng được, tuyệt tình cũng được, bây giờ ta cũng vẫn là chưởng giáo Vân Tuyệt Môn. Chuyện ta làm, cũng nên xuất phát từ Vân Tuyệt Môn, mà không nên tổng là suy nghĩ sư phụ nghĩ như thế nào. Nếu như ta làm bất kỳ quyết định gì, đều phải suy nghĩ sư phụ. . . Vậy có lẽ hắn cũng sẽ cảm thấy ta vô năng chứ?"

Nghe nói như thế, Lý Nhất Phượng hơi hơi mỉm cười.

Nàng biết, chí ít thời khắc này, về tâm lý, Thư Vô Ninh đã điều chỉnh xong.

Nói đến, đây cũng thật là công lao của Thư Lang.

Trong mắt của hắn chỉ có Thư Vô Ninh, không có Ninh Dạ, chính bởi vậy cũng không để ý ý nghĩ của Ninh Dạ, ngược lại là tại một khắc này nhảy ra cựu tư duy.

Làm chuyện cần làm, đừng lo lắng quá nhiều!

Vấn đề của chính mình, liền chính mình nghĩ biện pháp giải quyết.

Thời khắc này Thư Vô Ninh trong lòng tỉnh ngộ, không suy nghĩ tới Ninh Dạ dự định thế nào nữa, trí tuệ trở lại cao điểm, Thư Vô Ninh nhanh chóng suy tư một thoáng, nói: "Coi như là hướng Mộc Khôi Tông cầu cứu, Mộc Khôi Tông cũng chưa chắc sẽ hỗ trợ, càng giúp không được bao nhiêu. Thứ nhất, về lý không hợp, vô cớ xuất binh. Thứ hai, bọn họ cũng nhất định sẽ giở công phu sư tử ngoạm, quá nửa là muốn mượn thời cơ thôn tính chúng ta. Bây giờ sư phụ đã buông tay để ta tự xử, ta như lại dấn thân vào Mộc Khôi Tông, chẳng phải là. . ."

Nàng muốn nói 'mới ra hang sói lại vào miệng cọp', nhưng ngẫm lại thuyết pháp này thực sự không thích hợp, nhất thời không tìm được hảo thuyết từ, liền nói: "Tự do khó được, Vân Tuyệt Môn tương lai muốn trở thành Thiên Cơ Môn, liền không thể phụ thuộc, ăn nhờ ở đậu. Nếu như không có năng lực chính mình đối mặt nguy cơ, liền vĩnh viễn đừng hòng tự cường."

"Nhưng chúng ta là tiểu môn phái, chỉ dựa vào chính mình, khó độ nan quan a." Lâm Đà Tử ưu tâm lo lắng.

"Không thể phụ thuộc, không có nghĩa là không thể mượn lực mà làm." Thư Vô Ninh nói: "Sư phụ đã thể hiện cho ta xem, chúng ta cần phải học tập sinh tồn tại trong kẽ hở. Mộc Khôi Tông có thể mượn lực mà không thể dựa dẫm, trừ bọn họ ra, vẫn cần cầu phương hướng khác, như vậy mới có thể xoay trái xoay phải, lớn mạnh tự thân."

"Phương hướng nào?" Mọi người cùng nhau hỏi.

Trong mắt Thư Vô Ninh lóe lên tinh mang: "Đông Phong Quan danh nghĩa là của Thái Âm Môn, nhưng chung quy vẫn là của Hắc Bạch Thần Cung. Như Đông Phong Quan có chuyện, Hắc Bạch Thần Cung tất không thể đáp ứng."

"Vậy không phải là lại tìm Ninh đại điện thủ?" Mọi người nghi hoặc.

"Không. Là Thành Tự Lệ!" Thư Vô Ninh hồi đáp.

Chương 61 : Cầu tồn trong kẽ hở

Chương 62: Cầu tồn trong kẽ hở

Thư Vô Ninh nghĩ rất rõ ràng.

Hiện tại nguy cơ lớn nhất của Vân Tuyệt Môn, kỳ thực không phải thực lực yếu, mà là không có danh phận đại nghĩa chưởng khống Đông Phong Quan.

Nguyên nhân chính là giao dịch là bí mật tiến hành.

Vì vậy chỉ cần Thái Âm Môn không để ý Vân Tuyệt Cổ Địa, vậy thì có thể đem Đông Phong Quan triệt để thu hồi.

Mà muốn giải quyết cái vấn đề này, Mộc Khôi Tông kỳ thực làm không được.

Nhưng Hắc Bạch Thần Cung có thể.

Đông sứ hiện tại là Thành Tự Lệ, sau khi Ninh Dạ thăng cấp thành Đại Điện Thủ, liền đem hắn điều tới trấn thủ Đông cảnh, thế nhưng không có Đông Phong Quan, lại có Mộc Khôi Tông mắt hổ rình bên, Đông cảnh chung quy kém xa so với tây cảnh.

Vì vậy Thành Tự Lệ cũng rất là khó chịu.

Nếu như có thể có cơ hội nhúng tay vào chuyện Đông Phong Quan, Thành Tự Lệ nhất định sẽ rất vui vẻ.

Mà Mộc Khôi Tông là chắc chắn sẽ không đồng ý Hắc Bạch Thần Cung nhúng tay vào, vì vậy nhất định phải giúp Vân Tuyệt Môn vượt qua áp lực của Thái Âm Môn —— cứ như vậy, liền không phải Vân Tuyệt Môn cầu Mộc Khôi Tông, mà là Mộc Khôi Tông cầu Vân Tuyệt Môn.

Vì vậy, Thư Vô Ninh lập tức làm ra quyết đoán.

Nàng đầu tiên là gửi một phong thư cho Thái Âm Môn, chỉ ra nếu như Thái Âm Môn nhất định muốn tính nợ cũ, vậy thì Vân Tuyệt Môn cũng chỉ đành đem tin tức nói cho Hắc Bạch Thần Cung.

Thái Âm Môn tự nhiên không bị uy hiếp này —— Ninh Dạ đã sớm biểu thị hoài nghi chuyện Đông Phong Quan, Hắc Bạch Thần Cung đã có phát hiện, nhưng cũng không nói gì, vì vậy uy hiếp này là không có giá trị.

Vậy là Thư Vô Ninh lại viết thư cho Mộc Khôi Tông, Mộc Khôi Tông quả nhiên yêu cầu Vân Tuyệt Môn vô luận thế nào cũng phải chống đỡ, bản thân thì không phát binh.

Thư Vô Ninh mặt ngoài bất đắc dĩ cầu xin, sau đó liền thư cho Thành Tự Lệ, trực tiếp đem chuyện bí cảnh giả ở Vân Tuyệt Cổ Địa cùng bí mật trao đổi Đông Phong Quan nói rõ.

Thành Tự Lệ xem thư đại hỉ.

Những năm này tọa trấn Đông cảnh, kỳ thực hắn cũng sớm đã có hoài nghi đối với Đông Phong Quan, chỉ là một mạch khổ không chứng cứ.

Bây giờ Vân Tuyệt Môn tự mình đem tin tức truyền đến, vậy hắn liền không cần khách khí, trực tiếp phát hàm chất vấn Thái Âm Môn.

Thái Âm Môn đến cũng thẳng thắn, trực tiếp nói rõ việc, tự thừa nhận sai, cũng biểu thị sẽ lập tức thu hồi Đông Phong Quan, bù đắp sai lầm.

Nhưng Thành Tự Lệ nào chịu dừng tay đơn giản như vậy a.

Muốn thu cũng không phải các ngươi thu!

Là lão tử đến thu.

Vì vậy hắn trực tiếp nghiêm khắc quát lớn: Giao dịch chính là giao dịch, các ngươi đã đem Đông Phong Quan giao dịch cho Vân Tuyệt Môn, làm ăn phải giữ chữ tín, nếu đã nói trước trao đổi trăm năm, vậy thì thiếu một năm cũng không được. Từ giờ trở đi, người của Thái Âm Môn nhất định phải lập tức lui khỏi Đông Phong Quan, trở lại Vân Tuyệt Cổ Địa.

Cho tới Đông Phong Quan, lão tử tự mình cướp từ trong tay của Vân Tuyệt Môn.

Không sai, hắn chính là muốn mượn cơ hội này sớm thu hồi Đông Phong Quan.

Thái Âm Môn vừa nghe tin tức gấp rồi, vậy làm sao được? Tự nhiên là kiên quyết không đồng ý.

Vậy là hai bên trực tiếp phát khởi một vòng tranh chấp.

Vậy là Mộc Khôi Tông liền choáng váng rồi.

Vốn là Thái Âm Môn phát hiện Vân Tuyệt bí cảnh là giả, bọn họ đã có chút luống cuống, làm sao danh nghĩa không thuộc về bản thân, thực sự không thể xuất thủ can thiệp, cho nên muốn cơ hội tạo áp lực cho Vân Tuyệt Môn cùng Ninh Dạ.

Không nghĩ tới Ninh Dạ buông tay mặc kệ, Thành Tự Lệ nhưng dính líu vào, còn Thư Vô Ninh, thẳng thắn biến thành nữ tử yếu đuối, cả ngày chính là khóc lóc sướt mướt ta biện pháp gì cũng không có a, thế nhưng điều kiện Mộc Khôi Tông đề xuất, nàng một cái cũng không đáp ứng.

Cứ như vậy, sự tình là chơi vui rồi, ngược lại đã biến thành Thái Âm Môn kiên quyết muốn đối phó Vân Tuyệt Môn, Thành Tự Lệ lại chết sống bảo vệ bọn họ.

Vân Tuyệt Môn tuy rằng không cường đại bằng Thái Âm Môn, nhưng những năm này làm người chưởng khống thực tế của Đông Phong Quan, thực quyền chính là trong tay của Vân Tuyệt Môn, bất luận là nhân lực, vật lực, hạch tâm then chốt chưởng khống, lực ảnh hưởng Thái Âm Môn tại Đông Phong Quan đều không bằng Vân Tuyệt Môn, nếu như Thái Âm Môn không phái cường giả tới, vậy thì thật sự không cách nào đuổi bọn hắn đi.

Mà Thành Tự Lệ xuất hiện, trực tiếp đem vấn đề lên cấp thành tranh chấp giữa hai cái đại phái minh hữu, dẫn đến Thái Âm Môn tại trước khi giải quyết được Thành Tự Lệ, Không thích hợp phái người cường đoạt. Một mực Thiết Vương chi sự vừa mới phát sinh không lâu, Thái Âm Môn cũng coi như là thiếu nợ Ninh Dạ một ân tình, bọn họ không chắc thái độ của Ninh Dạ tại chuyện này, nhất thời không dám mạnh tay, kết quả sự tình liền như thế cương.

Còn đối với Thành Tự Lệ mà nói, Thái Âm Môn không buông tay, hắn cũng không tiện trực tiếp cường đoạt Đông Phong Quan.

Vậy là hai bên liền như thế oanh oanh liệt liệt ầm ĩ lên, thân tại bên trong vòng xoáy Vân Tuyệt Môn, còn có hậu trường Mộc Khôi Tông ngược lại trở thành đặt thân bên ngoài, nhìn hai bên tranh đấu.

Đương nhiên, Thành Tự Lệ không thể nào chỉ dựa vào chính mình liền trừng lui Thái Âm Môn, tin tức cũng là lập tức truyền cho Hà Sinh Mặc.

Hà Sinh Mặc đối với chuyện Đông Phong Quan cũng sớm có nghe thấy, sau khi biết tin tức, đến cũng không quá khiếp sợ, chỉ là đem Ninh Dạ kêu đến hỏi han một phen.

Biết được việc này Ninh Dạ, cũng là ngạc nhiên.

Nha đầu này khả dĩ a, thế mà đem Thành Tự Lệ kéo xuống nước.

Chuyện này đến khiến Ninh Dạ khá là thoả mãn.

Hắn thoả mãn không chỉ có vì Thư Vô Ninh đem tâm tư của Thành Tự Lệ tính rất chuẩn, càng trọng yếu chính là, Thư Vô Ninh không có liền như vậy ngã về Mộc Khôi Tông, mà là lựa chọn tự lực giải quyết, đi con đường cầu sinh tồn tại trong kẽ hở.

Đây là con đường càng tốt hơn so với Ninh Dạ mong muốn.

Đây mới là chưởng giáo hợp lệ!

Một khắc đó, nhìn tin tức, trong lòng Ninh Dạ thở dài một tiếng "Nha đầu xuất sư."

Dẫn đến thời điểm Hà Sinh Mặc hỏi hắn đến cùng nên làm thế nào thì tốt, Ninh Dạ cũng là đến nửa ngày mới phục hồi lại tinh thần.

Sau đó hắn cười nói: "Có ý tứ, quả thật có ý tứ."

Hà Sinh Mặc có chút tức giận: "Vậy tính là ý tứ gì?"

Ninh Dạ lúc này mới nói: "Thành Đông sứ muốn sớm thu hồi Đông Phong Quan, ý định là tốt đẹp. Bất quá cách làm vẫn là có chút nóng vội. Tuy rằng việc này là Thái Âm Môn đuối lý trước, nhưng việc thiên hạ, há lại là một chữ lý có thể giải quyết. Thái Âm Môn chung quy là minh hữu, giữa lẫn nhau đều có chuyện có lỗi với đối phương. Bọn họ có Đông Phong Quan, Thiết Vương chi trách, chúng ta cũng có Huyết Quỳ Tử, Vạn Thương Sinh khó khăn, xem như là huề nhau."

Hà Sinh Mặc tức giận nói: "Ta muốn không phải huề nhau!"

"Nhưng huề nhau có lúc chính là kết cục tốt đẹp nhất."

"Ân?" Hà Sinh Mặc ngẩn ra: "Lời này của ngươi ý gì?"

Ninh Dạ liền nói: "Đông Phong Quan bây giờ tình thế đặc thù, chủ quyền tại ta, quyền thuê tại Thái Âm Môn, thực tế chưởng khống lại là Vân Tuyệt Môn. Ba phái đều có đạo lý, đều có chủ trương, mà quyền trách khó phân."

Hà Sinh Mặc lắc đầu: "Vân Tuyệt Môn không trọng yếu."

Ninh Dạ nói: "Bọn họ xác thực không trọng yếu, nhưng bây giờ lại là quân cờ. Quân cờ không ở chỗ lực lượng, mà ở chỗ vị trí. Vị trí hiện tại của Vân Tuyệt Môn rất vi diệu, cũng liền then chốt lên."

Hà Sinh Mặc nghe như có suy tư.

Ninh Dạ tiếp tục nói: "Hắc Bạch Thần Cung cùng Thái Âm Môn thuộc về minh hữu, ai cũng không muốn dễ dàng trở mặt, điều này liền mang ý nghĩa chuyện Đông Phong Quan, rất khó bốc lên chiến sự. Mà vấn đề của Thành Tự Lệ chính là ở hắn bước chân vượt quá lớn, đã động đến điểm mấu chốt của Thái Âm Môn. Tại sao không suy nghĩ lui một bước đây?"

Hà Sinh Mặc ngạc nhiên: "Lui một bước? Bỏ qua việc này?"

"Làm sao có khả năng đó. Thái Âm Môn phạm lỗi lầm, nhất định phải trả giá thật lớn. Chỉ bất quá Hắc Bạch Thần Cung muốn toàn diện thu hồi, cũng không hiện thực. Nếu như thế, vì sao bất dứt khoát lợi dụng Vân Tuyệt Môn?"

"Ngươi là nói tiếp tục để cho Vân Tuyệt Môn chưởng khống?" Hà Sinh Mặc đột nhiên đại ngộ, lập tức lắc đầu liên tục.

Loại tiện nghi này làm sao có khả năng để cho một cái tiểu môn phái chiếm lấy?

"Xác thực nói, thẳng thắn mở ra Đông Phong Quan." Ninh Dạ nói: "Thế cục bây giờ của Đông Phong Quan, nếu đã ai cũng không thể độc chiếm, vậy thì không bằng mở ra, để cho các phái đều có thể vào. Vân Tuyệt Môn chung quy chỉ là môn phái nhỏ, bọn họ chỉ là người quản lý. Thành Tự Lệ có một chút ý nghĩ là không sai, chính là ở trong tay bọn họ, dù sao cũng tốt hơn trong tay Thái Âm Môn."

Hà Sinh Mặc hít vào một ngụm khí lạnh: "Làm như vậy, thì chính là triệt để phù chính Vân Tuyệt Môn rồi." (*phù chính = nâng đỡ lên thành chính thức - đưa thiếp lên làm vợ)

"Chí ít thu hồi được một phần ba." Ninh Dạ nhàn nhạt nói.

Vô Ninh, thứ ta có thể giúp ngươi làm, cũng chính là những thứ này.

Chương 62 : Áp chế

Chương 63: Áp chế

Tại dưới Ninh Dạ thúc đẩy, một hồi tân đàm phán triển khai.

Lần này, Thành Tự Lệ không theo đuổi khiến Thái Âm Môn toàn diện rút khỏi Đông Phong Quan nữa, mà là yêu cầu mở ra Đông Phong Quan, khiến Đông Phong Quan tại trong thời gian cho thuê còn lại trở thành một tự do chi địa.

Hơn nữa lần này hắn có Hắc Bạch Thần Cung làm chỗ dựa, tự tin tràn đầy.

Đối với yêu cầu này, Thái Âm Môn cũng rất kinh ngạc.

Bọn họ không nghĩ tới sự tình lại phát triển thành như vậy, chỗ chết người nhất chính là, Vân Tuyệt Môn phối hợp Thành Tự Lệ, căn bản không cần chào hỏi gì Thái Âm Môn, đã tiến hành thực chất mở cửa, tạo thành sự thực đã định.

Đã như vậy Thái Âm Môn liền tương đương với bị gạt ra rồi.

Ngươi không muốn đồng ý? Ngươi không có nắm quyền thực tế trong tay, chỉ bằng nhân thủ phái trú lúc trước, vô pháp chi phối Vân Tuyệt Môn. Ngươi muốn cường đoạt, Hắc Bạch Thần Cung không đồng ý, sẽ cho rằng ngươi mở ra chiến sự.

Nhưng nếu như đồng ý, tổn thất lại lớn rồi.

Vậy là Thái Âm Môn đặc biệt phái người đi cùng Thành Tự Lệ trao đổi một phen.

Cuối cùng, Thái Âm Môn đồng ý mở ra Đông Phong Quan, để chỗ này tạm thời trở thành một mảnh tự do chi địa, mà Thành Tự Lệ cũng hứa cho phép Thái Âm Môn phái một vị đại yêu tới tọa trấn.

Thái Âm Môn sở dĩ làm cái nhượng bộ này, tự nhiên cũng có ý nghĩ của bọn họ.

Đó chính là tất cả tổn thất từ trên đầu Vân Tuyệt Môn cầm về.

Thành Tự Lệ muốn chỉ là Đông Phong Quan, đối với Vân Tuyệt Môn cũng không có tình cảm.

Mà Thái Âm Môn bị Vân Tuyệt Môn lừa nhiều năm như vậy, lần này chính là muốn cùng Vân Tuyệt Môn hảo hảo tính toán một chút nợ nần quá khứ rồi.

Điều này khiến vấn đề Đông Phong Quan tuy rằng đã giải quyết, thế nhưng phiền phức của Vân Tuyệt Môn vẫn còn ở đó.

Hơn nữa Thành Tự Lệ sẽ không bảo vệ bọn họ —— nếu như Thái Âm Môn mượn cơ hội này đem Vân Tuyệt Môn triệt để đuổi ra ngoài, vậy thì tương đương với Hắc Bạch Thần Cung cùng Thái Âm Môn liên hợp khống chế Đông Phong Quan.

Vân Tuyệt Môn.

"Lần này phái chính là Vô Mục Thiên Yêu? Xảo như vậy?" Thư Vô Ninh nhìn tin tức đưa tới cười nói.

Bởi vì thỏa thuận lúc trước duyên cớ, Thái Âm Môn tại Đông Phong Quan một mạch không có đại yêu tọa trấn.

Thế nhưng lần này, không có Hắc Bạch Thần Cung trở ngại, Vô Mục Thiên Yêu đang tới rồi.

Tuy rằng Lý Nhất Phượng cũng là Vô Cấu cảnh, nhưng đến cùng là tân nhập Vô Cấu chưa bao nhiêu năm, so với đại năng lâu năm như Vô Mục Thiên Yêu, chung quy vẫn là kém không ít.

Mặc dù như thế, Thư Vô Ninh nhưng hoàn toàn không có lưu ý.

Sau khi đã nghĩ thông suốt phải dựa vào chính mình cầu sinh tồn tại trong kẽ hở, bản năng cầu sinh của Thư Vô Ninh bắt đầu phát huy tác dụng, đối với cục diện trước mắt sớm có dự liệu, càng có đối sách.

So với Thái Âm Môn, nàng càng quan chú vẫn là Ninh Dạ bên kia.

Trước đây không lâu nàng vừa mới phái Lâm Đà Tử đi qua Cửu Cung Sơn một chuyến, mà Lâm Đà Tử cũng mang về tin tức nàng muốn.

Mở ra Đông Phong Quan, có ý của Ninh Dạ.

Đã có điều này, Thư Vô Ninh liền đã hiểu.

Chim non cuối cùng cũng phải bay cao, chuyện lần này không chỉ là thử thách, càng là khảo thí!

Trong lòng đã có phán đoán, Thư Vô Ninh làm việc cũng càng lúc càng lớn mật.

Thời khắc này suy nghĩ một chút nói: "Mặc kệ Thái Âm Môn phái ai tới, đều sẽ không ảnh hưởng kế hoạch của chúng ta. Mộc Nguyên Cực, thông báo Mộc Khôi Tông đi."

Mộc Nguyên Cực gật gật đầu, lấy ra một trương hỏa phù đã sớm chuẩn bị sẵn, đem tin tức truyền ra.

Tạ Uyển Nhi đến là có chút lo lắng: "Chưởng giáo? Vô Mục Thiên Yêu là kẻ thù của Đại Điện Thủ, chúng ta có cần phải mượn cơ hội này, giết hắn? Vì Đại Điện Thủ báo thù?"

Thư Vô Ninh mỉm cười: "Ngươi đến là rất vì Đại Điện Thủ suy nghĩ a."

Tạ Uyển Nhi cúi đầu: "Bất kể nói thế nào, chung quy là Đại Điện Thủ cho ta cơ hội."

"Thế nhưng không cần thiết." Thư Vô Ninh nói: "Đại kế đã định, không thể bởi tình cảm riêng tư mà hủy diệt kế hoạch. Nếu ta thật sự vì giúp sư phụ báo thù mà dẫn đến tự loạn trận cước? Sư phụ ngược lại sẽ thất vọng. Tất cả liền theo kế hoạch tiến hành đi."

"Đúng!" Chúng nhân đồng thanh nói.

Thiên châu Thiên Mộc Sơn.

"Hỗn trướng!"

Âm Vô Cữu đập án thư một cái đứng thẳng người lên.

Tin tức thu được trước mắt khiến Âm Vô Cữu tức đến thổ huyết.

Tin tức rất đơn giản.

Thư Vô Ninh dự định đồng ý kế hoạch bồi thường Thái Âm Môn!

Không có phụ thêm bất kỳ điều kiện, Thái Âm Môn định giá thế nào, Thư Vô Ninh liền dự định đáp ứng như vậy.

Đây là đang đem Mộc Khôi Tông gạt ra a!

Tuy rằng Vân Tuyệt Môn hiện tại là Thư Vô Ninh chưởng khống, nhưng môn phái này lại là Mộc Khôi Tông xây dựng. Bên trong càng có hai phần ba số người là người của Mộc Khôi Tông, là căn cứ trọng yếu giúp Mộc Khôi Tông ra vào Đông Phong Quan, thu được tư nguyên, tìm hiểu đạo cảnh, sưu tập tin tức.

Dựa vào cái vỏ Vân Tuyệt Môn này, Mộc Khôi Tông mỗi năm đều có thể từ Đông Phong Quan thu được lượng lớn tiền thuế, các loại tư nguyên, cũng phái ra đệ tử có thiên phú trong môn phái đi tới Vạn Cổ Liễu Đạo Cảnh tham ngộ, một ít đệ tử có thiên phú càng là từ trong đó được lợi, ngộ đạo thành công.

Vì vậy nó trên bản chất vẫn là thuộc về Mộc Khôi Tông, chỉ bất quá Mộc Khôi Tông hữu ý khống chế Thư Vô Ninh, bỏ mặc Thư Vô Ninh chưởng quản bộ phận quyền lợi. Mà sau khi sự việc Vân Tuyệt Cổ Địa bại lộ, Mộc Khôi Tông liền muốn mượn áp lực của Thái Âm Môn, bức bách Thư Vô Ninh chính thức dựa vào chính mình, trở thành người của mình.

Không nghĩ tới Thư Vô Ninh ngược lại đem bọn họ gạt ra.

Các ngươi không để ý đúng không? Vậy được, ta càng không để ý. Thái Âm Môn muốn bồi thường, vậy thì đáp ứng là được, cô nương ta liền Lã Vọng buông cần là được. Đằng nào thu hoạch đều phải cho Mộc Khôi Tông, tổn thất cũng là Mộc Khôi Tông.

Nếu như nói là tại trước khi Đông Phong Quan mở ra, Thư Vô Ninh không dám chơi như vậy.

Bởi vì nàng muốn dựa vào Mộc Khôi Tông ổn định thế cục, bằng không Thái Âm Môn truy sát đến, Thư Vô Ninh liền hết đường chơi.

Nhưng hiện tại Đông Phong Quan mở cửa, Vân Tuyệt Môn đã có thể từ trong tối đi ra bên ngoài, thế cục trong sáng, Thái Âm Môn muốn tính cũng chỉ là nợ nần quá khứ.

Thư Vô Ninh chỉ cần chịu cắt thịt, vậy thì nửa điểm vấn đề đều không có.

Vậy thì nàng còn cứng đầu làm gì?

Mộc Khôi Tông ngươi muốn bảo kê ta?

Thôi đi, hiện tại là ta áp chế các ngươi.

Các ngươi nếu như không giúp ta, vậy ta liền hi sinh lợi ích của Vân Tuyệt Môn.

Đối với Thư Vô Ninh mà nói, môn phái quan trọng nhất là người, có người liền có phái; thứ hai là quyền, làm bên chưởng khống thực tế ở Đông Phong Quan, nàng khống chế Hắc Bạch Đại Trận, có quyền liền có lợi.

Vì vậy tổn thất sẽ chỉ là Mộc Khôi Tông, mà không phải nàng.

Nếu như Mộc Khôi Tông ngồi yên không để ý đến đối với tất cả những thứ này, vậy rất có thể liền sẽ hình thành mấy chục năm kỳ hạn thuê tiếp sau đó, Vân Tuyệt Môn đều sẽ làm công cho Thái Âm Môn, Thái Âm Môn bởi vậy thu hoạch đại tăng, cũng coi như bù đắp tổn thất; Hắc Bạch Thần Cung thu được bộ phận thu hoạch, cũng rất vui vẻ. Thư Vô Ninh đến cùng là bên khống chế, vì bản thân nàng cùng thủ hạ của nàng mưu lợi ích, cũng không có vấn đề gì.

Xui xẻo sẽ chỉ là Mộc Khôi Tông.

Bọn họ cái gì cũng không có.

Điều này khiến cho Âm Vô Cữu làm sao có thể không ức chế?

Nhìn tin tức này, Âm Vô Cữu tức giận toàn thân phát run.

Đông Phong Quan này liền giống với vợ của người ta, thời điểm vụng trộm đặc biệt hăng hái, thời điểm vừa tới tay cũng mới mẻ, thời gian dài cảm thấy vô vị, đợi đến sắp rời khỏi, lại phát hiện bản thân còn không nỡ bỏ...

Vì vậy nhìn cái tin tức này, Âm Vô Cữu hận không thể lập tức giết tới Đông Phong Quan, đem Thư Vô Ninh xử trí một phen.

Nhưng hắn chung quy vẫn là nhịn xuống khẩu khí này, gọi chúng nhân tới hỏi: "Bây giờ tình thế như vậy, chư vị liệu có lương phương?"

Chương 63 : Bạch Sương chi chiến

Chương 64: Bạch Sương chi chiến

Âm Vô Cữu hỏi cái vấn đề này là, nhìn chính là Tử Lão.

Bất kể nói thế nào, chủ ý lôi kéo Thư Vô Ninh là ngươi đề xuất, chuyện bây giờ nháo thành như vậy, ngươi cũng có trách nhiệm.

Hắc Bạch Thần Cung cũng vậy, Mộc Khôi Tông cũng vậy, có một người tính một người, đều là quăng nồi hảo thủ.

Đáng tiếc cái nồi này Tử Lão là sẽ không cõng.

Giảng đạo lý, nồi này vốn cũng không nên do hắn cõng, dù sao hắn chỉ là cho chủ ý, chấp hành chính là người phía dưới, người phía dưới chấp hành bất lực, không thể nói chiến lược có vấn đề.

Huống chi Tử Lão cũng không phải cái người nói lý.

Âm Vô Cữu nhìn hắn hỏi, Tử Lão nhưng ngồi ngẩn ra đó, phảng phất hoàn toàn không nghe thấy.

Mãi đến tận Thiên Thi Thiết Tiêu ho nhẹ ba tiếng, Tử Lão mới phảng phất phục hồi lại tinh thần.

Ánh mắt vẫn như cũ mê ly, nhìn thiên ngoại, lại vẫn phát ra một tiếng cảm thán: "Cuối thu khí sảng, chính là giết người hảo thời tiết a."

Âm Vô Cữu giận dữ: "Tử Lão, chuyện này..."

"Chuyện này liên quan rắm gì đến ta." Tử Lão lười biếng nói: "Liền Ninh Dạ còn thả xuống, ta cần gì phải để ý tới."

Ninh Dạ?

Việc này có quan hệ gì cùng Ninh Dạ?

Hạ thủ Nguyên Mục Dã khặc một tiếng, nói: "Chưởng giáo, nếu như có Ninh Dạ chống đỡ, Thư Vô Ninh tuyệt không đến nỗi này."

Nghe nói như thế, Âm Vô Cữu trong lòng ngạc nhiên: "Ngươi là nói..."

Nguyên Mục Dã nói: "Thời điểm Ninh Dạ vừa mới trở thành Đại Điện Thủ, còn đã làm không ít việc. Thế nhưng mấy năm gần đây, Ninh Dạ phần lớn thời gian đều tại đóng cửa tu hành, bên ngoài chi sự, phần lớn giao cho đám người Phong Đông Lâm, Vạn Pháp, Lạc Cầu Chân."

"Hắn cánh chim đã cứng, hẳn nên như vậy. Tu đạo chi nhân, quyền lực chỉ là công cụ, công cụ đã vào tay, nào có lý lẽ ngày ngày đánh bóng." Thiết Tiêu hừ nói.

"Đúng là như thế." Nguyên Mục Dã nói: "Ninh Dạ lúc trước đã nói, hắn theo đuổi thiên đạo, muốn phi thăng giới này, ngao du thiên ngoại, hắn cũng xác thực đang vì lời ngày đó nói mà nỗ lực."

"Chuyện này cùng chuyện hôm nay có quan hệ gì?"

"Đến cũng không có quan hệ gì, ý tứ của Tử Lão chính là: Ninh Dạ sẽ không tham dự. Mà Ninh Dạ tham dự, Hắc Bạch Thần Cung liền sẽ không tham dự."

Nghe nói như thế, Âm Vô Cữu đã có chút minh bạch.

Hắn sờ sờ cằm: "Vì vậy ý của ngươi là..."

"Ninh Dạ hứa hẹn với chúng ta, chờ hắn kế thừa đại thống, thì sẽ cắt nhượng Đông cảnh. Nếu như thế, cũng không phải vội tại nhất thời một chỗ chi được mất. Thậm chí không cần thiết cùng Hắc Bạch Thần Cung tái khởi bất kỳ tranh chấp. Dù sao cùng một cái môn phái nhất định sẽ suy sụp tranh đấu, chỉ có thể vô ích hao tổn chúng ta." Nguyên Mục Dã nói.

"Xác thực như vậy!" Mọi người cùng nhau gật đầu.

Hắc Bạch Thần Cung đã nhất định sẽ suy sụp, hiện nay xác thực vô ý nghĩa tái tranh đấu.

Mà nếu Thư Vô Ninh đã đưa tin tới trước, vậy hiển nhiên chính là còn chưa có ra quyết định, còn đang chờ bọn hắn, muốn xem qua hồi đáp của Mộc Khôi Tông rồi mới quyết định sau.

Thời khắc này, Mọi người đã minh bạch.

Âm Vô Cữu nói: "Không thể để cho nha đầu Thư Vô Ninh này nắm mũi dẫn đi, nhưng cũng không thể mặc cho Thái Âm Môn liền như thế từ trên người chúng ta vơ vét chỗ tốt. Mục Dã? Ngươi có ý kiến gì hay không?"

Nguyên Mục Dã cười nói: "Thay cái mục tiêu thì sao?"

"Nơi nào?"

Lúc này Tử Lão rốt cục mở miệng: "Bạch Sương Lĩnh đi."

Thái Âm Môn cùng Mộc Khôi Tông cũng không phải hoà hợp êm ấm. Bạch Sương Lĩnh ở vào Hàn - Thiên lưỡng châu giáp giới chi địa, có một cái mỏ linh thạch cùng sáu loại tài nguyên trân quý. Hai phái cũng thường bởi vậy mà sản sinh tranh đấu.

Mỗi năm Thái Âm Môn cùng Mộc Khôi Tông đều sẽ phái ra đệ tử tới nơi này thí luyện, có lúc đụng độ, song phương liền lại ở chỗ này lại tranh đấu chém giết. Tử Lão năm đó chính là ở chỗ này giết ra uy vọng.

Những năm này, mỏ linh thạch ở Bạch Sương Lĩnh từ từ khô cạn, lợi ích giảm thiểu, song phương tranh đấu cũng giảm bớt.

Nhưng hiện tại Tử Lão tĩnh cực tư động, lúc hắn muốn động thủ thì, lợi ích cái gì cũng không trọng yếu, muốn làm liền làm.

Bạch Sương Lĩnh một khi xảy ra chuyện, liền sẽ hấp dẫn Thái Âm Môn chú ý, vậy không thể nghi ngờ sẽ chia sẻ lực lượng của bọn họ.

Cho tới điều này có thể giúp Thư Vô Ninh giải quyết bao nhiêu phiền phức, liền xem bản lãnh của chính nữ nhân này đi.

Từ góc độ của Mộc Khôi Tông mà nói, loại lựa chọn này là tốt nhất.

Ngươi muốn lợi dụng ta, ta cũng muốn lợi dụng ngươi.

Chúng ta kiềm chế lẫn nhau, liền xem bản lĩnh mọi người.

Nói trắng ra, làm quân cờ của nhau.

Mà Mộc Khôi Tông có sung túc tự tin, có thể nắm chắc cơ hội tốt hơn.

Ba ngày sau.

Mộc Khôi Tông đột nhiên tập kích Bạch Sương Lĩnh, Tử Lão càng là công nhiên hiện thân, bất quá lại không có xuất thủ.

Bởi vì lúc này Bạch Sương Lĩnh, vẫn chỉ là một tên Vô Cấu cảnh tọa trấn.

Đại năng có đại năng tôn nghiêm, các phái giữa càng có quy củ ngầm thừa nhận. Trừ phi chính diện khai chiến, bằng không đột nhiên tập kích, cũng không thể lớn ép nhỏ.

Nhưng mặc dù như thế, nhìn thấy Tử Lão đột nhiên xuất hiện, Thái Âm Môn lưu thủ chi nhân cũng tuyệt vọng, không còn chiến ý, vất lĩnh mà chạy.

Thái Âm Môn biết được tin tức cũng rất là chấn kinh.

Bởi vì Tử Lão đã nhập Niết Bàn duyên cớ, Tuyết Yêu Mỗ Mỗ Hàn Cô Sương càng là thân phó Bạch Sương Lĩnh.

Lần này Tử Lão không khách khí nữa, trực tiếp cùng Hàn Cô Sương tại Bạch Sương Lĩnh thiên ngoại triển khai đại chiến.

Chiến đấu kéo dài bảy ngày.

Trong bảy ngày đó, Bạch Sương Lĩnh hóa thành một phiến băng thiên tuyết địa, sương tuyết phi linh, trong thiên không càng có thể thấy được một cái hàn sương cự xà nghênh không bay lượn. Mà bốn phía đều là ngũ sát kiếp vân, sấm vang chớp giật, âm phong sát khí, cùng hàn sương chi vực, hình thành một mảnh khí tức khủng bố.

Cho dù chỉ là dư âm chiến đấu, cũng làm cho vùng thế giới này tràn ngập cảm giác hạo kiếp tận thế, càng làm cho những kẻ nhìn thấy sợ run tim mật.

Sau bảy ngày, băng tiêu sương giải, gió lặng mây tan.

Tất cả lại lần nữa khôi phục tịch tĩnh, phảng phất chưa từng xảy ra gì cả.

Chỉ có một phiến đại địa trắng xóa kia chứng kiến, nơi này đã từng đã xảy ra chém giết kịch liệt.

Sau đó không lâu, Tử Lão cùng Hàn Cô Sương các về bản môn, đối với lần đại chiến này không hề nhắc tới, cũng khiến cho mọi người vô pháp phán đoán trận này thắng thua.

Chỉ là Tử Lão vẫn như thường ngày vân đạm phong khinh, Hàn Cô Sương phủ đệ, lại thêm ra mấy cỗ tử thi thị nữ.

"Đồ ngu! Phế vật! Đều là một đám đồ vô dụng!"

Hàn Sương Phủ ngoại, mơ hồ truyền đến tiếng quát lớn phẫn nộ của Hàn Cô Sương.

Băng sương chi ý mạn quyển bát hoang.

Tân Tiểu Diệp đoan tọa sương thiên chi ngoại, lấy tay nâng má, phảng phất hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Sư tỷ Hoàng Liên vội vã chạy tới: "Ẩm Tuyết, mau đi khuyên nhủ sư phụ đi, lão nhân gia lại nổi nóng."

Tân Tiểu Diệp nhưng thờ ơ không động: "Nàng yêu khí thất hành, tâm tình khó tránh khỏi hỗn loạn, như không phát tiết một phen, trái lại hữu tổn tu vi, cứ để cho nàng hảo hảo phát tiết một phen đi, chỉ là đừng tiếp tục phái thị giả tới... Đi cũng chết."

Hoàng Liên bất đắc dĩ.

Nàng tuy là sư tỷ, nhưng bây giờ cũng bất quá là Vạn Pháp cảnh, sư muội Ẩm Tuyết lại đã là Vô Cấu, tuy rằng tôn xưng nàng là sư tỷ, nhưng cũng không dám có bất kỳ thất lễ sai khiến.

Cũng may nàng cùng sư muội quan hệ rất tốt, Tân Tiểu Diệp đối với nàng đến cũng vẫn tính không tệ.

Chỉ là vừa nghĩ tới sư phụ, Hoàng Liên lại ưu tâm lo lắng: "Sư phụ là người sĩ diện, lần này thế mà... Thế mà..."

Nàng có chút nói không được.

Hàn Cô Sương đánh với Tử Lão một trận, người khác không biết, Hoàng Liên lại là rõ ràng.

Mặt ngoài nhìn, lúc đó hai người ngang tài cân sức sau đó từng người rời khỏi.

Nhưng Hoàng Liên biết, đó là bởi vì Hàn Cô Sương bị ép phát động cấm thuật, mới có thể đánh ngang cùng Tử Lão.

Sau đó Tử Lão vô sự, Hàn Cô Sương đang phải nhận cấm thuật phản phệ.

Trận chiến này, chung quy là thua.

Với Hàn Cô Sương mà nói, cấm thuật phản phệ không phải thứ khiến cho nàng không chịu được nhất, bại bởi một cái tiểu tử mới lên cấp, mới càng làm cho nàng không thể chịu đựng hơn, cũng là căn nguyên nàng phẫn nộ.

Dù là nàng tu hành Băng Tuyết Sương Thiên thần thông, tuyệt tình tuyệt dục, thời khắc này vẫn là giận đến phát điên rồi.

Đúng vào lúc này, một tên nữ đệ tử vội vã đi tới: "Ẩm Tuyết sư thúc!"

"Chuyện gì?" Tân Tiểu Diệp lạnh nhạt nói.

"Sư tổ cho mời."

Chương 64 : Khó tuyệt

Chương 65: Khó tuyệt

Hậu Cức Sơn, Tuyết Thần Cung.

Tân Tiểu Diệp phiên nhiên tiến vào.

Toàn bộ Tuyết Thần Cung, bây giờ đã hóa thành một phiến băng phong chi địa, vạn vật giai băng.

Tiến vào nội điện, đập vào mắt càng là nhìn thấy một cái băng tuyết cự xà nhiễu trụ mà đi.

Ngước nhìn sương xà, Tân Tiểu Diệp nói: "Sư phụ!"

Băng tuyết cự xà kia uốn lượn xoay chuyển, miệng nói tiếng người: "Ẩm Tuyết, ta chịu đến Ngũ Sát Tuyệt Thần của Tử Lão công kích, nguyên thần thụ tổn, lại tao ngộ cấm thuật phản phệ, yêu lực tăng vọt, chính đang không ngừng yêu hóa."

Tân Tiểu Diệp cũng không kỳ quái: "Đệ tử minh bạch, bất quá đây hẳn chỉ là tạm thời chứ?"

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ đã nói: "Vốn ta cũng cho rằng là tạm thời, bất quá vấn đề còn nghiêm trọng hơn một chút so với ta tưởng. Tử Lão xác thực thiên tư hơn người, thủ đoạn độc ác. Xem tình hình này, ta trong vòng một năm cũng rất khó khôi phục nhân hình."

"Thời gian một năm không lâu lắm." Tân Tiểu Diệp nói.

"Nhưng ta không đợi được!" Tuyết Yêu Mỗ Mỗ gầm lên: "Ẩm Tuyết, đi, vì ta sưu tập ba mươi sáu con băng tuyết yêu thú Vạn Pháp cảnh, lại tìm bốn mươi hai cây Khô Miên Thảo luyện thành Cực Âm Hàn Sương Chi, cuối cùng hướng Hạo Thiên Môn xin một viên Luyện Thần Đan."

Tân Tiểu Diệp ngạc nhiên: "Sư phụ muốn dùng Tiên Hà Nghịch Lưu Chi Thuật? Pháp này tuy có thể hóa yêu lực sôi trào thành trợ lực, nhưng cũng sẽ hữu tổn bản thân, thậm chí. . . Thậm chí. . . Sư phụ thận trọng, động tác này sẽ bị mất tiền đồ, tuyệt đối không thể!"

"Tiền đồ? Còn có cái gì tiền đồ?" Tuyết Yêu Mỗ Mỗ nổi giận nói: "Ta đã là Niết Bàn, tu hành 3,000 năm, đệ lục cảnh xa không thể vời, sớm không còn tiền đồ, còn muốn tiền đồ làm cái gì? Ta muốn phục hồi như cũ, ta muốn đề thăng, coi như từ đây đoạn tuyệt tiền đồ cũng không vấn đề. Ta muốn giết Tử Lão tên khốn kia! ! !"

"Vẫn là quá nguy hiểm rồi!" Tân Tiểu Diệp không quan tâm tất cả kêu lên: "Vạn nhất sai sót, sinh mệnh đáng nguy a!"

Nàng tuy rằng căm hận Thái Âm Môn, thế nhưng nhiều năm như vậy qua đi, Tuyết Yêu Mỗ Mỗ đối với nàng là tốt thật sự, tình cảm sớm thâm.

Cho nên đối với Tuyết Yêu Mỗ Mỗ cũng là chân tâm cảm kích.

Trên thực tế đây cũng là tâm thái chung của mỗi một kẻ nằm vùng, đối diện người chân chính quan tâm mình, khó tránh khỏi thống khổ.

Cũng chính bởi vì như vậy, khi Ninh Dạ thay đổi chủ ý, đổi tiêu diệt thành chưởng khống thì, vô luận Tân Tiểu Diệp hay là Thanh Lâm, kỳ thực đều không có quá phản đối.

Chỉ vì bọn họ cũng đã có bằng hữu của chính mình.

Chỉ vì bọn họ cũng dần dần đã có tình cảm.

Cừu hận trước đây, tại trong tháng năm dài đằng đẵng cùng tình cảm từ từ tăng trưởng biến mất.

Báo thù càng nhiều chính là một loại trách nhiệm.

Khi Cửu Bất Quân đề xuất một loại phương thức càng thêm nhu hòa thì, mọi người cũng liền đã tiếp nhận.

Hiện tại, Tân Tiểu Diệp là thật không hy vọng Tuyết Yêu Mỗ Mỗ đi ra một bước này.

Bước này như thành, bất quá là yêu lực một lần nữa cân bằng, thân thể tổn hại phục hồi như cũ, tu vi tiểu tiến một bước, thế nhưng cũng từ đây đoạn tuyệt tiền đồ.

Nhưng nếu như thất bại, đó chính là thân tử đạo tiêu.

Vậy quá không đáng.

Nhưng mà Tuyết Yêu Mỗ Mỗ trong lòng nộ ý đã quyết? Nàng đằng nào cũng không có quá nhiều tiền đồ, lại thêm tỷ lệ thất bại cũng không lớn, lại là quyết ý buông tay một kích.

Lấy địa vị cùng quan hệ của Thái Âm Môn, từ Hạo Thiên Môn thu được một viên Luyện Thần Đan cũng không khó.

Mấy ngày sau, Tân Tiểu Diệp liền tập hợp đủ tài nguyên Tuyết Yêu Mỗ Mỗ cần.

Cự xà vẫn như cũ cuộn tròn tại điện thượng.

"Đồ vật đều đã mang đến?" Tuyết Yêu Mỗ Mỗ trầm giọng hỏi.

"Vâng, sư phụ!" Tân Tiểu Diệp đã đem tư nguyên dâng lên.

"Rất tốt!" Tuyết Yêu Mỗ Mỗ nói mở ra miệng lớn một hấp, đã đem những tài nguyên kia toàn bộ nhiếp vào trong miệng, sau đó nói: "Ta muốn hành tiên hà nghịch lưu, kích lưu dũng tiến, Ẩm Tuyết, ngươi làm hộ pháp, thời gian sau đó, không được để bất luận kẻ nào tiếp cận nơi đây."

"Vâng!" Tân Tiểu Diệp đáp.

Tiếp sau đó, Tuyết Yêu Mỗ Mỗ đã bắt đầu lượn vòng, trong thân rắn hóa ra một cái hình người, chính là bản thể của Hàn Cô Sương.

Tiên Hà Nghịch Lưu Chi Thuật, tên như ý nghĩa, tức là ngược lại mà làm.

Thái Âm Môn lấy yêu lực tu hành, cuối cùng cân bằng, phàm đại thành giả đều là Hoàn Mỹ Yêu Thể.

Nhưng một khi cân bằng này bị đánh vỡ, liền sẽ hình thành hậu quả nghiêm trọng.

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ sử dụng cấm thuật, lại thụ thương bởi Ngũ Sát Tuyệt Thần Thông của Tử Lão, thể nội yêu lực thất hành, dẫn đến khó có thể duy trì nhân hình. Mà Tiên Hà Nghịch Lưu cũng không phải là áp chế yêu lực, mà là tiến một bước phóng thích yêu lực, cũng phản hướng kích thích tự thân, khiến tự thân tu vi tinh tiến, một lần nữa đạt thành cân bằng tầng diện càng cao.

Bất quá pháp này hung hiểm, hậu quả nghiêm trọng, chính là thành công cũng sẽ tiềm lực hao tận, tiền đồ thụ trở, bại thì khả năng thân hủy nhân vong.

Hàn Cô Sương quyết tâm đã định, thời khắc này nghịch vận yêu lực, tuyết xà yêu lực điên cuồng đề thăng, một phiến trùng thiên yêu khí quán đỉnh mà ra, trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ Hậu Cức Sơn, nhiệt độ đột hàng, băng phong thiên lý.

Tình hình như vậy kỳ thực cũng không cần Tân Tiểu Diệp hộ pháp, cao tầng trong Thái Âm Môn đã ý thức được xảy ra chuyện gì, chấn kinh đồng thời, liền lập tức làm ra phản ứng, tổ chức ra, không cho bất kỳ người ngoài tiếp cận.

Tân Tiểu Diệp thân ở trong điện, như đặt mình trong băng tuyết thiên địa, nhưng nàng Vô Cấu chi cảnh, băng tuyết thiên địa này với nàng hoàn toàn không trở ngại, chỉ là quan tâm nhìn Tuyết Yêu Mỗ Mỗ.

Dưới Yêu lực, Hàn Cô Sương bản thể mờ mờ ảo ảo, chính đang không ngừng chịu đựng trùng kích, lấy nghịch lưu chi pháp kích thích bản thân, đề thăng đối kháng, ý đồ đạt đến cân bằng mới.

Hai cỗ lực lượng kịch liệt va chạm, thỉnh thoảng chính là một đại cỗ thoan lưu tuôn trào mà ra.

Mà Hàn Cô Sương trong quá trình trùng kích này, bản thể càng là xuất hiện vẻ thống khổ, nguyên thần chi quang như nến tàn trong gió, trước sau kiên trì không ngã.

Theo thời gian trôi qua, Băng Phong Chi Lực dần dần yếu bớt, đây là tuyết xà yêu lực tại trong đối kháng từ từ suy nhược, nhưng Hàn Cô Sương cũng không dễ chịu.

Nguyên thần chi quang của nàng càng lúc càng ảm đạm, phảng phất nhẹ nhàng thổi một hơi liền có thể tức diệt.

Vào lúc ấy, Tân Tiểu Diệp đột nhiên lòng sinh một cái ý nghĩ.

Nếu như mình lúc này xuất thủ, hẳn là có thể nhẹ nhõm kích sát nàng chứ?

Tiên Hà Nghịch Lưu, trọng bình yêu lực, dày vò đến đây, đã là dầu cạn đèn tắt.

Cho dù là lấy Tuyết Yêu Mỗ Mỗ chi đại năng, lấy thực lực bây giờ của bản thân, cũng có thể một lần kích sát.

Bản thân thậm chí không cần kích sát, chỉ cần đề thăng tuyết xà yêu lực, liền có thể làm cho sư phụ chết vào tự nhiên.

Nhưng mà sư phụ những năm gần đây đối với chính mình ơn trọng như núi, bản thân thật sự muốn làm như thế sao?

Trong khoảnh khắc đó, trong đầu của nàng lóe qua thảm trạng lúc Thiên Cơ Môn diệt môn.

Cha đẻ chết thảm, sư huynh gặp nạn, vô số môn nhân tất cả đều chết tại dưới đao.

Không được!

Nhất định phải giết chúng!

Vừa vặn lúc này tuyết xà cùng Tuyết Yêu Mỗ Mỗ đồng thời khí tức yếu bớt, vậy ý nghĩa là đã đến thời khắc mấu chốt.

Trong lòng nàng hung ác, liền định xuất thủ.

Chỉ là liền tại lúc muốn động thủ thì, trong đầu đã hiện ra quá khứ điểm điểm tích tích, sư phụ đối với chính mình chiếu cố cùng trăn trăn giáo huấn, đặc biệt là có một lần, bản thân lúc tu hành suýt nữa tẩu hỏa nhập ma, càng là sư phụ đem chính mình ôm vào trong ngực ba ngày ba đêm, lấy tự thân chi lực vì nàng xua tan hàn độc. . . Nghĩ tới những thứ này, một kích này nàng liền vô luận thế nào cũng không đánh ra nổi.

Đúng vào lúc này, Tuyết Yêu Mỗ Mỗ đột nhiên hô to một tiếng, khí tức đột hàng, tuyết xà chi lực cuồng vũ.

Không được!

Sư phụ không chịu nổi.

Hoàn toàn là bản năng, Tân Tiểu Diệp một đòn phát ra, nhưng không phải kích sát, mà là áp chế lại tuyết xà chi lực kia. Sau một khắc Tuyết Yêu Mỗ Mỗ khí cơ tăng vọt, nguyên bản hư vô chi nhân hình đột nhiên xuất hiện thực thể, một tiếng hô quát, tuyết xà kia ai hào một tiếng, hóa thành mây khói tiêu tán.

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ phiên nhiên rơi xuống, lại là thành công rồi.

Quay về Hoàn Mỹ Chi Thể, tu vi càng là tăng vọt một đoạn, chân chính thành tựu Niết Bàn đỉnh phong.

Ánh mắt phức tạp liếc mắt nhìn Tân Tiểu Diệp, Tuyết Yêu Mỗ Mỗ than nhẹ một tiếng: "Si nhi, chung quy là không hạ thủ được sao? Đến cũng không uổng phí vi sư yêu thương ngươi những năm này."

Tân Tiểu Diệp tâm thần chấn động, vô lực ngã ngồi trên mặt đất.

Chương 65 : Phản tướng (thượng)

Chương 66: Phản tướng (thượng)

Đông Phong Quan, Vân Tuyệt Môn.

Thư Vô Ninh ngồi ở vị trí chưởng giáo, nhìn chiến báo liên quan tới Bạch Sương Lĩnh, trầm tư không nói.

"Chưởng giáo, việc này có chút kỳ quái a?" Lâm Đà Tử đã nói: "Tại sao chúng ta truyền tin tức cho Mộc Khôi Tông, lựa chọn của bọn họ lại là khai chiến cùng Thái Âm Môn tại Bạch Sương Lĩnh đây?"

Thư Vô Ninh nhìn hướng Lý Nhất Phượng: "Lý trưởng lão, việc này ngươi thấy thế nào?"

Lý Nhất Phượng cười lạnh: "Còn có thể thấy thế nào? Mộc Khôi Tông làm như thế, chính là một loại tỏ thái độ, biểu thị bọn họ không sẽ quan tâm uy hiếp của chúng ta. Mà quyết đấu cùng Thái Âm Môn tại Bạch Sương Lĩnh, gây ra tranh đấu, liền là nghĩ ngược lại lợi dụng chúng ta hấp dẫn Thái Âm Môn chú ý, hảo thuận tiện bọn họ làm việc."

Khuê Liệp nghi hoặc: "Vấn đề là chúng ta tối đa hấp dẫn một cái Vô Mục Thiên Yêu, dùng làm mồi nhử, lại câu không tới cá lớn."

"Vì vậy chung quy là hình thức lớn hơn ý nghĩa. Tu tiên chi nhân làm việc, rất nhiều thời điểm chỉ đồ sảng khoái, lại sao lại cân nhắc quá nhiều lợi hại được mất? Nếu như bọn họ có thể suy nghĩ chu đáo như vậy, sư phụ cũng chưa chắc có thể quật khởi nhanh như vậy." Thư Vô Ninh lạnh nhạt nói.

Những năm này nàng tuy rằng không một mạch tuỳ tùng Ninh Dạ, nhưng chung quy thường ngày thụ chỉ điểm, chính là gần đèn thì rạng, rất nhiều chuyện cũng nhìn đến rất thấu, biết rõ thói quen làm việc của tu hành trung nhân, không thể lấy lẽ thường so sánh.

Những người này có chính là thụ công pháp ảnh hưởng, có chính là thụ địa vị ảnh hưởng, trong đó khá nhiều tâm tư bách biến, tính cách bất định chi nhân, làm người xử sự cũng rất khó dự liệu, vì vậy hậu quả tạo thành chính là làm việc thường thường không chọn đúng, chỉ chọn quý.

Như lần này chính là như vậy, nói là lấy Vân Tuyệt Môn làm quân cờ, kỳ thực lực lượng căn bản của Vân Tuyệt Môn không phát huy ra tác dụng kiềm chế, chung quy là Tử Lão ngứa tay muốn đánh một trận, vậy là tùy tiện tìm lý do liền xuất thủ.

Thư Vô Ninh tuy rằng không biết lý do chân thực, nhưng bản chất vấn đề đến là nhìn không sai.

Vấn đề là. . .

Chuyện này là giải quyết không được hiện trạng của Vân Tuyệt Môn a.

"Như vậy, chuyện chúng ta muốn dùng Mộc Khôi Tông giải quyết Thái Âm Môn, chung quy là không được?" Tạ Uyển Nhi thở dài nói.

"Đúng a, kế hoạch thất bại đây." Thư Vô Ninh cười.

"Chưởng giáo lại vẫn cười được." Lý Nhất Phượng tức giận nói: "Chớ trách ta nói trước, Vô Mục Thiên Yêu nếu tới, bổn cô nương ta không phải là đối thủ của hắn, đừng hy vọng ta vì thế liều mạng."

"Đừng lo lắng, sư phụ thường nói, kế hoạch thành công chân chính, chính là nhất định phải vì thất bại làm chuẩn bị." Thư Vô Ninh lạnh nhạt nói.

"Liền biết chưởng giáo còn có chủ ý." Chúng nhân đồng thời cười to.

Mộc Nguyên Cực hỏi: "Không biết chưởng giáo còn có cách gì?"

"Cách gì?" Thư Vô Ninh cười lạnh: "Nếu Mộc Khôi Tông đã không dựa dẫm được, tự nhiên là chỉ có thể lại tìm nhà khác."

"Ai sẽ hỗ trợ?" Mọi người kinh ngạc.

"Đại đệ tử chưởng giáo Hạo Thiên Môn, Thanh Dương Tôn Giả Viên Thanh Sơn." Thư Vô Ninh hồi đáp.

"Hắn?" Lý Nhất Phượng ngẩn ra: "Hắn không phải. . ."

"Không sai, sư bá của ta!" Thư Vô Ninh cười nói: "Ta đã đưa thư cho Hạo Thiên Môn, nói cho bọn họ, Vân Tuyệt Môn nguyện ý nương nhờ vào, mỗi năm nộp lên bộ phận thu hoạch. Hạo Thiên Môn tại Đông Phong Quan cũng không có cơ hội gì, nếu Mộc Khôi Tông đã không để ý chúng ta, vậy ta cũng không ngại hàng bán hai nhà. Mấu chốt nhất chính là, sư bá sớm muốn giết Vô Mục Thiên Yêu, bây giờ lại là đã có cơ hội danh chính ngôn thuận đây."

Nói Thư Vô Ninh khanh khách cười rộ lên.

Tạ Uyển Nhi cả kinh nói: "Đại Điện Thủ không biết chuyện này chứ?"

"Đương nhiên không biết? Ta chưa nói cho hắn biết? Thậm chí còn bảo Đại sư bá cũng đừng nói cho hắn biết, bằng không hắn tất sẽ phản đối. Vô Mục Thiên Yêu chính là kẻ thù hủy Thiên Cơ Môn, sư bá nhẫn hắn cũng không phải một ngày hai ngày, có ta cõng cái nồi này cho hắn, hắn cũng là rất vui vẻ buông tay một hồi đây."

Thư Vô Ninh nói cười to lên.

Chúng nhân nghe được hai mặt nhìn nhau.

Lý Nhất Phượng cau mày nói: "Ngươi làm như vậy? Ninh đại điện thủ như biết, sẽ không cao hứng chứ?"

"Vừa vặn ngược lại." Thư Vô Ninh nói: "Hắn hẳn sẽ rất cao hứng mới đúng."

"Tại sao?"

"Bởi vì một cái chưởng môn nhân ưu tú, cần phải như vậy!" Thư Vô Ninh lẽ thẳng khí hùng hồi đáp.

Nếu Ninh Dạ đã hi vọng nàng có thể tự cường tự lập tự mình trưởng thành, vậy thì cũng đừng trách nàng liền sư phụ cũng tính kế một lượt.

Cửu Cung Sơn, Vị Ương Phủ.

"Ngươi nói cái gì?"

Ninh Dạ giật mình nhìn Cừu Bất Quân.

Cừu Bất Quân có chút ngại ngùng: "Thanh Lâm sắp sửa đi Đông Phong Quan, đại biểu Hạo Thiên Môn, tiếp nhận một bộ phận sinh ý của Vân Tuyệt Môn tại Đông Phong Quan, người còn chưa tới, thủ hạ đến đã qua. Hiện tại chỗ này, từ ba phái tranh quyền, biến thành bốn phái. Vô Mục Thiên Yêu rất là căm tức, đã đưa thư chất vấn Hạo Thiên Môn. Nhưng Hạo Thiên Môn ngôn từ tạc tạc, nói là Vân Tuyệt môn chủ động mời, mà Vân Tuyệt Môn cũng ngôn từ tạc tạc, nói là quyền lợi của bọn họ đã thu được Hắc Bạch Thần Cung cho phép, đồ của chính bọn họ, bọn họ cho ai là vấn đề của bọn họ. Thành Tự Lệ thì nói. . ."

"Nói tất cả những thứ này đều là ta cho phép?" Ninh Dạ mở lớn mắt.

Ta fuck, các ngươi đều rất biết quăng nồi a?

Ninh Dạ ngồi ở trong nhà, nồi từ trên trời úp xuống.

Việc này lòng vòng thế nào thế mà vòng tới trên đầu mình?

Được rồi, cũng không tính quăng nồi, dù sao mình là Đại Điện Thủ, trên lý thuyết bất cứ chuyện gì đều cùng hắn có quan hệ.

Nếu như hắn không muốn Hạo Thiên Môn tham gia, vậy xác thực có thể phủ định quyền hạn của Thư Vô Ninh.

Nhưng vấn đề đây là Thư Vô Ninh, Hạo Thiên Môn phái tới lại là Thanh Lâm.

Hắn làm sao mới tốt?

Nha đầu chết tiệt kia, tính toán cả sư phụ?

Ta không giúp ngươi, ngươi liền đem sư bá lôi xuống nước, đem nồi quăng lên đầu ta?

Cừu Bất Quân cũng minh bạch điểm ấy, cười khổ nói: "Nha đầu này, lần này làm có chút quá đáng."

Ninh Dạ lại lắc đầu: "Không, nàng làm rất tốt, còn tốt hơn so với ta dự đoán."

Nói trên mặt Ninh Dạ đã hiện lên vi tiếu.

Thư Vô Ninh cùng Ninh Dạ bất đồng, ở vào vị trí của nàng, có thể mượn xoay trái xoay phải, cầu sinh tồn trong kẽ hở như vậy, đã là làm được cực xuất sắc, Ninh Dạ tự hỏi coi như là bản thân, cũng bất quá là làm đến một bước này mà thôi.

Cho tới Thư Vô Ninh "ám toán" bản thân, Ninh Dạ không để ý.

Nếu đã muốn đối phương trưởng thành, nhất định phải để cho nàng buông tay làm lớn, có thể đem sư phụ của chính mình đều tính vào, thậm chí có khả năng suy nghĩ đến thái độ của bản thân, chỉ có thể nói rõ trí tuệ chính trị của nàng đã đạt đến độ cao nhất định.

"Bất quá vẫn còn có chút mạo hiểm, phải cẩn thận kích nộ Thái Âm Môn cùng Mộc Khôi Tông, dẫn đến chuyện khó cứu vãn." Ninh Dạ nói.

"Vì vậy nha đầu kia còn nói thêm một điều kiện."

"Nàng lại vẫn dám đề cập điều kiện với ta?" Ninh Dạ cười hỏi: "Điều kiện gì?"

"Nàng cần một nhóm tư nguyên, mau chóng đề thăng một ít người trong môn phái."

"Hảo gia hỏa, giờ đã vội vã bồi dưỡng thế lực tâm phúc? Không chỉ muốn tấn thăng, còn muốn tư nguyên." Ninh Dạ vui vẻ.

"Còn không phải là bị ngươi bức." Cừu Bất Quân cũng cười nói: "Hiện tại tình thế nguy cấp như vậy, nàng vô cùng cần thiết đầy đủ nhân thủ."

Ninh Dạ gật đầu: "Có thể đồng ý, bất quá ngươi nói cho nàng, tấn thăng a ta miễn phí xuất thủ. Tư nguyên lại không thể cho không, nàng phải dùng tiền mua."

"Phần lớn thu hoạch của Vân Tuyệt Môn đều là giao cho Mộc Khôi Tông, hiện tại Hạo Thiên Môn chen vào, cũng là phải cho chỗ tốt, nàng mặc dù là chưởng giáo, lại là chưởng giáo nghèo nhất thiên hạ, nào có đầy đủ linh thạch đi mua a."

"Đó chính là vấn đề của nàng. Làm lão đại, phải đối diện không chỉ có là lôi kéo nhân tâm, xoay trái xoay phải, còn phải biết kiếm lấy tư nguyên, trọng yếu nhất chính là, nàng cũng phải biết dùng người." Nói Ninh Dạ nở nụ cười: "Đương nhiên, ta có thể trước tiên bán chịu cho nàng một nhóm."

Chương 66 : Phản tướng (hạ)

Chương 67: Phản tướng (hạ)

Hậu Cức Sơn, Tuyết Thần Cung.

Tân Tiểu Diệp ngơ ngác ngồi ở dưới đất.

Vào lúc này, tâm tình của nàng trái lại vô cùng bình tĩnh.

"Nguyên lai sư phụ đã sớm biết, sư phụ tuệ nhãn như đuốc, đệ tử biết tội."

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ ngồi trở lại chính tọa, ánh mắt phức tạp nhìn ái đồ: "Tuệ nhãn? Cái này cùng tuệ nhãn có quan hệ gì? Hàn Cô Sương ta tu hành một đời, tới nay Kháo đều là tu vi thông thiên này, muốn nói thức nhân, ta là không có bản lãnh kia, nếu không phải như vậy, năm đó cũng sẽ không thu ngươi làm đồ đệ, càng sẽ không cho tới bây giờ mới phát hiện vấn đề."

Tân Tiểu Diệp ngạc nhiên: "Vậy sư phụ làm sao phát hiện?"

"Cần gì phát hiện." Tuyết Yêu Mỗ Mỗ than nhẹ một tiếng: "Những năm này, xảy ra nhiều chuyện như vậy, chuyện liên quan tới Thiên Cơ Môn, càng là sôi sùng sục, thật thật giả giả. Ta tuy vô năng động sát tỉ mỉ, nhưng cũng không ngu đến mức ngay cả đệ tử của mình thiên phú đến tột cùng như thế nào cũng nhìn không ra. Ngươi tuy có thiên tư, nhưng vẫn còn không xứng với biểu hiện của ngươi. Lại thêm ngươi trong ngày thường im lặng ít nói, lúc tu hành tiến bộ dũng mãnh, lúc hành sự tàn nhẫn quả đoán, càng ít cùng người giao tâm, cự người ngoài ngàn dặm. Người bên ngoài chỉ cho rằng tu hành Băng Tuyết Sương Thiên thần thông, lãnh khốc vô tình, ta nhưng biết ngươi trong lòng đa tình, chỉ là hận ý áp chế."

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ nhu tình nhìn nàng: "Ngươi trong lòng có hận, dù cho áp chế mấy, cũng khó tránh khỏi có biểu lộ. Thiên trường nhật cửu, sư phụ có thế nào, cũng nên nhìn ra vấn đề."

Nguyên lai là như vậy sao?

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ không phải là bởi vì phân tích chẩn mật chuyện nào đó, mà chỉ là vẫn luôn quan chú nàng.

Rất nhiều chuyện, vốn cũng không cần phân tích, chỉ cần đầy đủ lý giải một người, liền đủ rồi.

Tân Tiểu Diệp hai mắt đẫm lệ nhìn Tuyết Yêu Mỗ Mỗ: "Nhưng mà sư phụ không có giết ta."

"Từng có ý niệm này." Tuyết Yêu Mỗ Mỗ than thở: "Nhưng chung quy là làm không được a."

Nói bất đắc dĩ nhắm mắt: "Tác nghiệt a! Năm đó ta đã nói rồi, tu tiên vô đức, ắt gặp thiên khiển. Đáng tiếc, tu được đại thần thông, tiêu dao thiên hạ du. Nếu đã tiêu dao khoái ý, lại sao có thể không phương hại người khác?"

Tân Tiểu Diệp cũng liền cúi đầu: "Sư đệ cũng từng nói, mỗi cá nhân đều có ranh giới của bản thân, mà lực lượng chính là căn cơ chống đỡ biên giới này. Lực lượng mạnh , biên giới liền rộng rãi, biên giới của người khác cũng liền tùy theo co rút lại, mãi đến tận ngày nào đó, không chỗ để lui."

"A? Hắn đến là thấy rõ. Người này đến cùng là Lạc Cầu Chân? Hay là Ninh Dạ?" Tuyết Yêu Mỗ Mỗ hỏi.

Tân Tiểu Diệp cúi đầu không nói.

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ gật đầu: "Bây giờ người người đều cho rằng Bạch Vũ là Lạc Cầu Chân, ngươi nếu không nói, vậy dĩ nhiên liền không phải hắn. Nguyên lai thật là Ninh Dạ. . . Hảo gia hỏa, thế mà để cho hắn trở thành Hắc Bạch Thần Cung Đại Điện Thủ rồi, cũng chỉ có hắn. Ta có một chuyện không rõ."

Tân Tiểu Diệp cúi đầu: "Sư phụ là muốn hỏi, Ninh Dạ rõ ràng có cơ hội hủy diệt Hắc Bạch Thần Cung, vì sao không động thủ?"

"Đúng."

"Bởi vì hắn cũng do dự, hắn không muốn làm như vậy, như vậy sẽ hại chết quá nhiều vô tội."

"Tu tiên giả lại có mấy cái là vô tội?" Tuyết Yêu Mỗ Mỗ cười gằn.

"Nhưng chung quy vẫn là có." Tân Tiểu Diệp thấp giọng nói.

"Ngô. Vì vậy, các ngươi bây giờ là dự định chỉ truy thủ phạm, những người còn lại không truy xét, hay là có dự định gì khác?"

Tân Tiểu Diệp kêu lên: "Sư phụ, đệ tử có tội, thỉnh sư phụ ban cho cái chết! Thế nhưng chuyện sư phụ hỏi, đệ tử không thể đáp."

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ hừ một tiếng: "Ngươi đáp hay không đáp, trong lòng ta đều nắm chắc."

Tân Tiểu Diệp run rẩy không nói.

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ đã nói: "Ngươi nói, nếu ta hướng Hà Sinh Mặc chỉ rõ, Đại Điện Thủ của hắn chính là Bạch Vũ, ngươi cho rằng kết quả sẽ thế nào?"

Tân Tiểu Diệp cắn răng một cái, trả lời: "Hắc Bạch Thần Cung tất nhiên lập tức phúc diệt."

"Ân?" Tuyết Yêu Mỗ Mỗ ngẩn ra.

Tân Tiểu Diệp nói: "Sư phụ, Ninh Dạ bây giờ, đã không phải Ninh Dạ quá khứ, kỳ thực biết thân phận của hắn, cũng đã không ít. Hắn hiện tại không bại lộ, chỉ là vận khí, nhưng hắn cũng biết, thân phận của hắn sớm muộn cũng sẽ bị càng nhiều người biết được, nhưng hắn đã không để ý."

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ hai mắt nheo lại: "Chỉ bằng hiện tại hắn?"

"Chỉ bằng Lôi Trường Sinh, Khương Hồng Hào, Dương Chí Thiện, Việt Trọng Sơn, đều chết ở trong tay hắn!" Tân Tiểu Diệp cắn răng một cái, dứt khoát nói rõ.

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ tâm thần run lên.

Nàng lúc trước đối với tất cả những thứ này đều chỉ là mơ hồ khái niệm, biết đệ tử có vấn đề, nhưng kỳ thực cũng vô pháp chân chính xác nhận, đương nhiên cũng không phải là không thể xác nhận, thực tế vẫn là không muốn xác nhận.

Vẫn là lần này thời khắc tối hậu, tâm tư do dự bất quyết của Tân Tiểu Diệp bị nàng phát giác, muốn không xác nhận cũng không được, cũng bởi vậy rất nhiều chuyện còn chưa kịp nghĩ rõ ràng.

Thời khắc này Tân Tiểu Diệp nói chuyện, Tuyết Yêu Mỗ Mỗ cũng chấn kinh rồi.

Nhiều Niết Bàn đại lão như vậy đều chết ở trong tay hắn?

"Quả nhiên cánh chim đã cứng a!" Tuyết Yêu Mỗ Mỗ thở dài một tiếng: "Ta chung quy vẫn là biết quá muộn sao?"

Tân Tiểu Diệp đã kêu lên: "Sư phụ. Ninh Dạ đã bỏ qua Hắc Bạch Thần Cung, Thái Âm Môn cũng chú định không còn là đối tượng báo thù tất yếu."

"Thế nhưng Vô Mục lão quỷ, sợ là không giữ nổi chứ?" Tuyết Yêu Mỗ Mỗ lạnh nhạt nói.

Tân Tiểu Diệp run rẩy cúi đầu.

Vô Mục Thiên Yêu nhất định phải chết.

Đây là điểm mấu chốt.

Thế nhưng đối diện Tuyết Yêu Mỗ Mỗ, nàng lại không có cách nào nói như vậy.

Trong lòng bi thương, nước mắt lại lần nữa chảy xuống.

Nhìn biểu tình bi thương của ái đồ, Tuyết Yêu Mỗ Mỗ thở dài một tiếng.

Nàng hỏi: "Ngươi có thể đảm bảo, Vô Mục chết rồi, Ninh Dạ sẽ không tìm Thái Âm Môn báo thù nữa?"

Tân Tiểu Diệp quỳ xuống đất trường hô: "Đệ tử lấy tính mệnh đảm bảo."

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ lại lắc đầu: "Không khẩu vô bằng. Ngươi muốn ta tin ngươi, vậy liền đi làm một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Giết Tử Lão."

"Cái gì?" Tân Tiểu Diệp chấn kinh: "Đệ tử làm sao có khả năng giết được hắn?"

"Ngươi không phải có cái hảo sư đệ sao? Hắn không phải là rất lợi hại sao?" Tuyết Yêu Mỗ Mỗ nói: "Ta cũng đã nghĩ rõ ràng, Ninh Dạ có thể đi tới hôm nay, sợ là không thể tách rời quan hệ cùng Mộc Khôi Tông chống đỡ chứ? Thái Âm Môn ta cùng Mộc Khôi Tông chính là môn phái đối địch, Hắc Bạch Thần Cung tại dưới Ninh Dạ chưởng khống, tương lai sợ là sẽ rơi vào trong tay đối thủ. Muốn ta buông tay? Đơn giản. Giết chết Tử Lão, cùng Mộc Khôi Tông triệt để thoát ly quan hệ, quá khứ chi sự, ta liền chuyện cũ bỏ qua. Bằng không. . ."

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ một chỉ Tân Tiểu Diệp, Tân Tiểu Diệp toàn thân rùng mình một cái.

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ nói: "Ngươi đã bị ta gieo xuống Tuyết Thần Chú. Ta nghe nói Thiên Cơ Điện tạo hóa thần kỳ, huyền ảo vô phương. Ngươi không ngại tìm Ninh Dạ thử một chút, xem xem liệu có thể giải Tuyết Thần Chú này của ta."

Vị Ương Phủ, trong Thiên Cơ Điện.

Ninh Dạ đang tự đả tọa tu hành.

Đột nhiên lông mày nhếch lên, bấm chỉ suy tính, không khỏi thấp giọng hô lên: "Toi rồi."

Trì Vãn Ngưng nghe vậy nhìn tới: "Xảy ra chuyện gì rồi? Phu quân."

"Thân phận của Tiểu Diệp bị sư phụ nàng phát hiện."

"Cái gì?" Trì Vãn Ngưng cũng giật nảy cả mình: "Nàng hiện tại tình huống thế nào?"

"Vẫn may, chỉ là bị sư phụ nàng hạ Tuyết Thần Chú. . . Nàng muốn lợi dụng ta giết Tử Lão." Ninh Dạ cười khổ.

Ngươi nếu như chọn kẻ nào khác của Mộc Khôi Tông thì cũng thôi, làm sao lại cứ phải chọn Tử Lão.

Trong Mộc Khôi Tông nhiều người như vậy, độc hữu Tử Lão, Ninh Dạ đối với hắn đối xử đặc biệt. Lại suy tính, phát hiện lại vẫn có quan hệ cùng Bạch Sương Lĩnh, mà Bạch Sương Lĩnh nhất chiến, nguyên nhân liền là Thư Vô Ninh, Thư Vô Ninh. . . Nguyên nhân tại mình.

Vậy ra, chung quy vẫn là tự mình vác đá tự đập chân mình sao?

Ninh Dạ nhất thời im lặng.

Rất lâu, hắn nói: "Ta bắt đầu nhớ những ngày tháng không ràng buộc trong quá khứ."

Chương 67 : Tuyết Thần Chú

Chương 68: Tuyết Thần Chú

Thế lực lớn, thủ hạ nhiều, làm việc cố nhiên thuận tiện, cản tay cũng liền nhiều.

Chuyện Tân Tiểu Diệp là cái bất ngờ, nhưng bên trong bất ngờ này, cũng tồn tại tất nhiên —— nhiều năm như vậy, nhiều người như vậy, muốn nói một mạch vô sự, mới gọi có vấn đề đây.

Chỉ bất quá không nghĩ tới, gặp sự cố không phải Ninh Dạ, mà là Tân Tiểu Diệp.

Cuối cùng một cái chữ "tình" hỏng việc a.

Nếu như khi đó Tân Tiểu Diệp không nương tay, có thể kích sát Tuyết Yêu Mỗ Mỗ hay không?

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ đến cùng có hậu chiêu phòng bị hay không?

Chuyện không có phát sinh, lại việc quan hệ Niết Bàn, Ninh Dạ cũng không biết đáp án.

Nói chung, sự tình đã phát sinh, liền cần tích cực đối diện.

Thời khắc này Trì Vãn Ngưng nói: "Tuyết Thần Chú kia, ngươi giải được không?"

Ninh Dạ trả lời: "Lão yêu bà tự tin như thế, quá nửa là có chút chỗ dựa, rất khả năng còn dính đến đạo. Tuy rằng phương hướng ta ngộ đạo nhiều hơn so với nàng, nhưng về chiều sâu, e rằng không bằng nàng, hơn nữa Tuyền Cơ Xích phá nát không đầy đủ, ta thấy a, quá nửa là giải không được."

"Vậy chẳng phải phiền phức?" Trì Vãn Ngưng hoảng sợ.

"Phiền phức?" Ninh Dạ lại là nở nụ cười: "Lão thái bà nếu như không nói lý, vậy ta cũng không làm gì được nàng. Nhưng nàng đã làm như vậy, nói rõ vẫn để tâm sư tỷ. Vậy ta sợ cái gì?"

Sau một ngày.

Ninh Dạ thu được Tân Tiểu Diệp hỏa phù đưa thư.

Quả nhiên mặt trên nói rõ nàng gặp phải tình huống cùng Ninh Dạ lúc trước biết không khác nhau chút nào.

Ninh Dạ đã sớm chuẩn bị, trực tiếp hỏa phù hồi đáp: Đồng ý điều kiện của Tuyết Yêu Mỗ Mỗ, chắc chắn nghĩ cách trảm sát Tử Lão. Bất quá Tử Lão chính là thiên tài của Mộc Khôi Tông, lúc Vô Cấu đã có thể chiến Niết Bàn, bây giờ tự thân là Niết Bàn tu vi, giết không dễ, cần phải suy tính kỹ càng, chậm rãi trù bị.

Trì Vãn Ngưng vừa thấy cái này, liền biết Ninh Dạ lại là chơi "kéo (dài) tự quyết".

"Kéo tự quyết" đừng xem đẳng cấp thấp, nhưng có lúc cũng thực sự là một thủ đoạn cực tốt.

Rất nhiều cừu hận, hiềm khích, chính là tại trong thời gian sông dài chậm rãi hòa tan. Rất nhiều cục diện khó có thể ứng đối, một khi kéo thành cương cục, cũng chậm chậm liền có giải quyết chi đạo.

Mà khác với vụ Huyết Quỳ Tử, Vạn Thương Sinh, chuyện của Tân Tiểu Diệp vận dụng "Kéo tự quyết", hiệu quả càng tốt.

Bởi vì chuyện của Huyết Quỳ Tử, Vạn Thương Sinh, bản thân lúc trước đã kéo tám trăm năm, vì vậy lại kéo thêm mấy chục năm nữa, cừu hận còn lại cũng sẽ không tiêu trừ, chung quy vẫn là phải giải quyết. Đặc biệt là Vạn Hoa Cốc, nhất định phải cho các nàng một câu trả lời.

Thế nhưng chuyện Tân Tiểu Diệp thì khác.

Chuyện của Tân Tiểu Diệp, Ninh Dạ kéo dài.

Nguyên nhân chính là hắn đã nhìn trúng Tuyết Yêu Mỗ Mỗ kỳ thực cũng không nỡ giết ái đồ của mình.

Mặc kệ là đã từng trả giá, hay là Tân Tiểu Diệp cuối cùng lựa chọn từ bỏ, cứu sư phụ, đều làm cho Tuyết Yêu Mỗ Mỗ trong lòng kỳ thực càng thêm yêu quý tên đệ tử này.

Chỉ là thân là đại nhân vật của Thái Âm Môn, Tuyết Yêu Mỗ Mỗ không thể nào liền như thế ngồi xem Tân Tiểu Diệp ăn cây táo rào cây sung, nàng nhất định phải làm chút gì đó.

Dùng Tuyết Thần Chú bức bách Tân Tiểu Diệp giết Tử Lão, thay vì nói là vì đối phó Tử Lão, chẳng bằng nói là cho chính mình một câu trả lời: Ta không có bởi vì nàng là đồ đệ của ta liền lơ là thân phận chức trách của chính mình.

Chính là bởi vì như vậy, Ninh Dạ rất rõ ràng, chỉ cần Tân Tiểu Diệp tiếp sau đó không còn làm chuyện nhằm vào Thái Âm Môn, Tuyết Yêu Mỗ Mỗ là tuyệt đối sẽ không giết nàng.

Vì vậy chuyện này của Tân Tiểu Diệp là có thể kéo tới thiên trường địa cửu.

Kéo tới sẽ có một ngày, Ninh Dạ thực lực tinh tiến đến có thể giải trừ Tuyết Thần Chú.

Đây chính là ý nghĩ của Ninh Dạ —— có thể dùng sức mạnh giải quyết, liền tận lực dùng sức mạnh giải quyết, không thể dùng lực lượng giải quyết? Liền kéo tới có thể dùng lực lượng giải quyết.

So với trước Ninh Dạ dùng hết thủ đoạn lừa bịp phải đơn giản thẳng thắn hơn nhiều.

Đương nhiên, xuất phát từ bản năng của âm mưu gia, Ninh Dạ vẫn là lập tức phát ra cho Thanh Lâm một tin tức: Tốc sát Vô Mục.

Thừa dịp hiện tại vừa mới đáp ứng Tuyết Yêu Mỗ Mỗ, thời gian đã tranh thủ đến, trước tiên phải nhanh chóng đem kẻ cần giải quyết giải quyết đi.

Bằng không tháng ngày dài ra, Tử Lão không chết, Vô Mục lại ngỏm, không chừng Tuyết Yêu Mỗ Mỗ liền thật sự tức giận.

Thế nào cũng phải cho người ta cái bậc thang phải không?

Hạo Thiên Môn? Quan Nhật phong.

Một đám tu sĩ chính vây quanh một người luân phiên xuất thủ, các loại tiên pháp thần thông Oanh tại trên người trung ương chi nhân, bạo khởi quang huy rực rỡ.

Trung ương chi nhân này chính là Thanh Lâm.

Thời khắc này hắn thân trên xích lõa, toàn thân giản vượt tinh cương, tùy ý quần tu vây đánh, cũng không đánh trả, trái lại thỉnh thoảng hô to: "Tiếp tục, bọn ngươi chỉ có chút thủ đoạn đó sao?"

Chúng tu giả vây công càng lúc càng hung mãnh lên.

Chỉ là người trước mắt phảng phất sắt thép đúc, không, so với cái kia càng thêm cường đại đáng sợ, nghiễm nhiên giống như cường nhân luyện thể của Cực Chiến Đạo vậy, mặc cho bọn họ oanh kích thế nào, đều chỉ như đánh sắt thép, chỉ đánh thân thể Thanh Lâm boong boong vang vọng.

Đánh đến lúc sau, một đám tu sĩ đều mệt sắp mềm nhũn, Thanh Lâm một thân cổ đồng da dẻ lại vẫn là không tổn hại.

Chúng nhân không thể không thán phục: "Tiên Tôn đại thành bảo thể, xác thực phi phàm, chúng ta đã hết lực."

Thanh Lâm hơi nhíu mày: "Còn chưa đủ, còn thiếu rất nhiều!"

Hắn nói nổ ra một quyền, liền thấy xa xa một ngọn núi đã tại dưới một quyền này ầm ầm chấn sụp.

Mọi người thấy thế thở dài, Thanh Dương Tiên Tôn luyện công, lại là toàn bộ sơn khu đều phải vì thế mà trời long đất lở, mặt sau đệ tử thu thập lại phải bận rộn rồi.

Bây giờ Thanh Lâm, đầu tiên là Phong Ma Vũ thêm Bảo Thể Luyện Pháp, sau đó lại hấp thu Ngọc Hoàng Cốt, lại tu hành công pháp của Cực Chiến Đạo, một thân thiết cốt thực sự là vạn pháp nan xâm.

Năm đó Thanh Lâm tốt xấu là phiêu phiên kiếm tiên, bây giờ lại trở thành luyện thể cường nhân.

Chỉ có thể nói đây là số mệnh.

Thời khắc này chính chưa đã nghiền, chợt thấy hỏa phù đưa thư mà tới.

Thanh Lâm tiện tay tiếp nhận vừa nhìn, hỏa phù đã ở trong tay hóa thành ánh lửa tiêu thất vô tung.

"Tất cả giải tán đi!" Thanh Lâm vung tay lên, một đám tu sĩ như được đại xá vội vã rời khỏi.

Thanh Lâm đã nói: "Dạ La!"

"Thuộc hạ tại!" Một tên nam tử mang mặt nạ tu la đã xuất hiện tại bên người Thanh Lâm.

Hắn gọi Diệp Lạc, từ sớm cũng là một trong những thiên kiêu hữu danh của Hạo Thiên Môn. Thế nhưng tại trong một lần xuất hành, trong lúc vô tình kết thù cùng con cháu một vị đại lão bản môn, thất thủ đem hắn giết chết, sau đó không lâu bị đầu nhập khổ lao chờ chém.

Sau đó là Thanh Lâm đem hắn cứu ra.

Từ đó trở đi, Diệp Lạc liền trở thành thủ hạ trung thực nhất của Thanh Lâm, quanh năm đeo mặt nạ Tu La, nhân xuất thủ hung ác, chuyên về ẩn nấp trong bóng tối, được người gọi là Dạ Tu La, sau bởi hài âm, mà lấy Dạ La để xưng mà không gọi tên.

Thanh Lâm đã nói: "Ngươi đi một chuyến Thiên Viêm Phong, tìm Thủ Dương lão nhi, đi đem Liệt Nhật Phủ mượn tới, sau đó lại truyền lệnh Thập Nhị Sát, theo ta đồng thời đêm tối kiêm trình, đi tới Đông Phong Quan."

Dạ La ngẩn ra: "Đi Đông Phong Quan cần Liệt Nhật Phủ làm cái gì?"

"Tự nhiên là giết người." Thanh Lâm cười hắc hắc: "Lần này, nhất định phải chiến cái sảng khoái!"

Vô Mục Thiên Yêu, một trong những kẻ cầm đầu diệt Thiên Cơ Môn năm đó.

Thanh Lâm ngóng trông giết hắn đã không phải một ngày hai ngày.

Dạ La run giọng nói: "Tiên Tôn, chưởng giáo có lời, chuyện Đông Phong Quan, chúng ta chỉ có thể mượn cơ hội can thiệp, không thể trắng trợn sát phạt a."

"Tướng ở bên ngoài, quân mệnh có thể không nhận!"

Thanh Lâm quyền đầu nắm chặt, bình địa đã nổ lên một phiến phong lôi.

Chương 68 : Chiến Vô Mục (thượng)

Chương 69: Chiến Vô Mục (thượng)

Đông Phong Quan.

Vô Mục Thiên Yêu đã tới nơi này ba ngày, nhưng Vân Tuyệt Môn một mạch từ chối không gặp.

Vô Mục Thiên Yêu đến cũng không vội, đòi nợ là một môn cần kỹ thuật, mấu chốt nhất trong này có thật nhiều mỡ có thể mò.

Vân Tuyệt Môn nếu không muốn bỏ ra quá nhiều đại giá, vậy nhất định phải cho bản thân đầy đủ chỗ tốt, nếu không mình ba ba tới cửa làm cái gì?

Vì vậy lúc không có chuyện gì làm, Vô Mục Thiên Yêu cũng sẽ ngẫm nghĩ, nên gõ Vân Tuyệt Môn chút chỗ tốt gì.

Vạn Cổ Liễu Đạo Cảnh, cái đó không có gì có thể gõ, muốn đi thì đi.

Tư nguyên? Bản thân năm đó yêu lực xâm tập quá đáng, đã tiến vào yêu hóa trạng thái, sớm không phải Hoàn Mỹ Chi Thể, đời này Niết Bàn vô vọng. Tiến không thể tiến, bây giờ cũng không có tài nguyên gì có thể đối với chính mình có trợ giúp.

Đáng tiếc a, nếu là có quang đạo chi bảo là khỏi rồi.

Vô Mục Thiên Yêu tuy rằng hào xưng Vô Mục, kì thực thiên mục.

Bản thể yêu hóa của hắn chính là một con thiên mục cự bạng (con trai), nội có một viên nguyên tình, diễn hóa thiên mục, mỗi một con mắt mượn có thể phóng ra chí tử ma quang, trừng ai kẻ đó mang thai là làm không được, thế nhưng trừng ai kẻ đó lưu sản lại là dễ dàng.

Dưới thiên mục, tu sĩ bình thường trực tiếp hôi phi yên diệt, có thể coi là đại uy năng quần sát thần thông.

Chính bởi vậy, Vô Mục Thiên Yêu duy nhất cảm thấy hứng thú cũng chính là đồ vật có liên quan đến ánh sáng.

Đáng tiếc Vân Tuyệt Môn chưa từng nghe nói có quang hệ chí bảo gì, ngược lại là Ninh Dạ kia nghe nói tại trên quang chi nhất đạo rất có chiến tích, ngưng quang huyễn ảnh, hư thực tương sinh, biến hóa vô cùng.

Vô Mục Thiên Yêu quang chi đạo đi chính là trực tử chi đạo, nhưng ở hư thực biến hóa kém xa tít tắp. Cũng từng vì vậy đặc ý đi hỏi qua Ninh Dạ, làm sao Ninh Dạ thế mà hướng hắn đòi lấy một khỏa yêu mục làm thù lao.

Việc này Vô Mục Thiên Yêu làm sao chịu làm, song phương cũng bởi vậy không vui mà tán.

Nghĩ xa rồi, đến là Vân Tuyệt Môn này, thực sự chưa từng nghe nói có tư nguyên gì có quan hệ cùng phương diện này a, Vô Mục Thiên Yêu thở dài.

Nếu không, liền cứ đòi lấy linh thạch là được?

Chỉ là linh thạch có thể mua được đa phần chỉ là tư nguyên phổ thông, tư nguyên nhất đẳng trân hi kia, chính là linh thạch nhiều mấy cũng chưa chắc có thể mua được. Lại thêm lấy khẩu vị của chính mình, Vân Tuyệt Môn quá nửa là thỏa mãn không được.

Chung quy là đối thủ thể lượng quá nhỏ a.

Vô Mục Thiên Yêu lại lần nữa thở dài một tiếng.

Hắn chính đang sầu tư bách chuyển, nên làm gì doạ dẫm Vân Tuyệt Môn thì, lại nghe được bên ngoài một tiếng quát lớn: "Vô Mục lão nhi, lăn ra đây cho lão tử!"

Sau đó liền nghe thấy Ầm một tiếng, đó là thanh âm cổng lớn nhà mình bị người đánh nát.

Vô Mục Thiên Yêu biến sắc, hóa thành một đạo quang thúc phá tan nóc nhà, trong thiên không liền xuất hiện một con con mắt lớn, chậm rãi mở ra, vọng hướng hạ phương.

Sau đó nói: "Ta tưởng là ai, hóa ra là Thanh Sơn lão đệ. Ngươi đây là ý gì? Vì sao phá cổng lớn của ta?"

Thanh Lâm cười to: "Vô Mục lão nhi, ba năm trước lúc ngươi đi qua Vong Cơ Sơn, Có phải là đả thương một tên môn hạ đệ tử của ta? Đoạt Thực Nguyên Châu của hắn?"

Vô Mục Thiên Yêu nghĩ nghĩ, giống như còn thật sự có có chuyện như vậy.

Bất quá đệ tử kia mặc dù là người của Hạo Thiên Môn, nhưng chung quy cũng chỉ là một tiểu gia hỏa không có chỗ dựa gì, Vô Mục Thiên Yêu đoạt thì đoạt, Hạo Thiên Môn cũng sẽ không cùng hắn tính toán.

Sao thời khắc này Viên Thanh Sơn thế mà vì thế gây sự với chính mình?

Vô Mục Thiên Yêu biết Thanh Lâm là đệ tử đắc ý của Hạo Thiên Môn chưởng giáo Thịnh Thiên Liễu? Cũng không muốn đắc tội hắn, liền nói: "Thật giống như có việc này. Nguyên lai người kia có quan hệ cùng ngươi? Thanh Sơn lão đệ hà tất như vậy nổi giận, không phải là một viên Thực Nguyên Châu sao? Ngươi muốn, ta trả ngươi chính là."

Thanh Lâm hừ lạnh: "Ngươi còn đánh hắn một chưởng? Dẫn đến hắn nằm liệt giường? Ba năm đau khổ không được giảm."

"Ngô, là có việc này, ba năm chưa khỏi?" Vô Mục Thiên Yêu kinh ngạc.

Bản thân dùng lại không phải cái gì tuyệt đỉnh bí pháp cấm thuật, ngươi nếu yêu quý người này như vậy, ngươi trực tiếp xuất thủ cứu hắn chính là. Hiện tại đến tìm nợ cũ? Tính có ý gì?

Thanh Lâm đã nói: "Nếu ngươi đã thừa nhận, vậy cũng không cần thiết nhiều lời? Để ta cũng cho ngươi một phát, chịu đựng ba năm đau khổ là được."

"Hỗn trướng!" Vô Mục Thiên Yêu giận dữ? Ba năm của lão tử là ba năm của tiểu tử kia có thể so sánh sao?

Hắn cũng nhìn ra rồi, Thanh Lâm chính là đến tìm mình phiền phức.

Đúng rồi? Đúng rồi? Thật giống nghe nói Vân Tuyệt Môn tìm Hạo Thiên Môn tham gia? Bất quá khi đó tin tức chưa chứng thực, hiện tại xem ra, chính là như vậy.

Người này liền là cố ý lấy đó làm lí do, muốn đem Thái Âm Môn đuổi ra Đông Phong Quan.

Thật lớn khẩu vị!

Vô Mục Thiên Yêu tức giận: "Bằng ngươi cũng xứng?"

Một đạo cực mục quang hoa đã tự thiên không rơi xuống.

Thanh Lâm cười to: "Là ngươi động thủ trước!"

Cũng không úy kỵ, hướng tới thiên không thụ mục nhất quyền Oanh xuất.

Cuồn cuộn quyền ý mãnh liệt tuôn ra, Vô Mục Thiên Yêu chỉ cảm thấy trên trời dưới đất, đều tại dưới một quyền này, càng có cảm giác không chỗ tránh né, không thể chống đỡ.

Nhưng Vô Mục Thiên Yêu cũng không sợ hãi, liền tại Thanh Lâm xuất quyền đồng thời, thiên không đột nhiên tối sầm lại, lập tức xuất hiện hàng ngàn con ngươi thắp sáng dạ không, tựa như sao trời nhấp nháy, thanh âm của Vô Mục Thiên Yêu đã tự thiên không vang vọng: "Thật can đảm, Viên Thanh Sơn, ngươi bất quá là nhất thời cơ duyên, được Phong Ma Vũ, thành tựu bảo thể, thật sự cho rằng mấy chục năm đạo hạnh của ngươi, liền có thể đánh đồng với ngàn năm tu hành của ta sao?"

Trong lời nói, ngàn chùm quang hoa rơi xuống, mỗi một đạo đều mang theo lực lượng tử vong khủng bố mà cường đại.

Thanh Lâm bản thân càng là thân thể run lên, tại dưới thiên mục chi lực của Vô Mục Thiên Yêu, lại có loại cảm giác hữu lực khó thi.

Nhưng Thanh Lâm hoàn toàn không sợ hãi, cười dài một tiếng, lại lần nữa thiết quyền oanh xuất, chấn liệt trường không, từng đạo từng đạo tử mục quang hoa lạc ở trên người hắn, liền phát ra âm thanh Xèo Xèo thiêu đốt, tại trên người Thanh Lâm thiêu đốt ra khủng bố hắc sắc không động, đó là thuần túy tử vong cùng hắc ám, cấp tốc ăn mòn thân thể Thanh Lâm.

Nhưng vào lúc này, lại nhìn thấy thân thể Thanh Lâm càng như mảnh sứ không ngừng bóc ra, giống như lột da.

Thiên mục chi huy này thiêu đốt thế mà chỉ là một tầng kim loại tính chất bì xác, nhìn đến Vô Mục Thiên Yêu cũng là ngẩn ra: "Thật mạnh mẽ thân thể."

Thanh Lâm đã Ầm Ầm Ầm liên oanh ba quyền, mỗi một quyền đều chiến ý bùng nổ, xông hướng ba cái thiên mục trong thiên không.

Ba mắt tề bế, chìm vào trong mây tiêu thất vô tung.

Sau một khắc toàn bộ thiên không, ngàn con mắt kia không ngừng đóng mở đóng, như ánh sao lấp lánh đang nhấp nháy.

Thiên mục là căn cơ của Vô Mục Thiên Yêu, liền ngay cả thần thông sở trường của hắn, cũng là thông qua thiên mục chi huy phóng thích.

Thời khắc này một mắt mở ra, một đạo tử sắc lôi đình bỗng dưng rơi xuống; trong một mắt ám triều mãnh liệt, lại là vô hình âm sát chi lực; lại có một mắt kình khởi già thiên vân cái, ngăn cản quyền thế của Thanh Lâm; lại có thêm một mắt hoá sinh phá thiên cự kiếm, nghênh không chém xuống. . .

Trong khoảnh khắc, ngàn cái yêu mục không ngừng đóng mở, liền có đến hàng ngàn tiên pháp thần thông luân phiên nổ ra, thủ đoạn như thế, tựa như Vạn Pháp Lão Tổ kia, phức tạp biến hóa, lại như Thiên Thủ Lão Tổ kia, bảo quang vô hạn.

Vô Mục Thiên Yêu tu hành ngàn năm, căn cơ thâm hậu, thời khắc này dưới cơn thịnh nộ, vừa ra tay chính là vô tận tiên pháp thần thông đại triều ào ạt trút ra, bao trùm toàn bộ Đông Phong Quan.

Cùng lúc đó, Hắc Bạch Đại Trận chi huy lóe lên, bảo vệ Đông Phong Quan.

Thư Vô Ninh thân chưởng đại trận, ngóng nhìn tinh không, trong lòng cũng là ngạc nhiên.

Nàng là có ý nghĩ mượn sư bá chi lực đối phó Vô Mục Thiên Yêu, lại không nghĩ rằng sư bá hành vi lại bạo liệt như vậy, vừa mới tới, gặp mặt mình cũng không gặp một cái, liền cùng Vô Mục Thiên Yêu đánh lên.

Sư bá cũng quá ra sức rồi chứ?

Chương 69 : Chiến Vô Mục (trung)

Chương 70: Chiến Vô Mục (trung)

Trong thiên không, Thanh Lâm đã cùng Vô Mục Thiên Yêu chiến thành một đoàn.

So với Vô Mục Thiên Yêu thủ đoạn phiền phức, thủ đoạn chồng chất, Thanh Lâm xuất thủ liền đơn giản hơn nhiều. Am hiểu sâu dĩ lực phá xảo chi lý, mặc ngươi thủ đoạn gì, ta đều dốc lực phá đi!

Thời khắc này Oanh Oanh Oanh Oanh xuất quyền, mỗi một quyền đều là có thể quán nhật nguyệt, khí thôn trường hà chi thế.

Tại dưới vô biên quyền kình này, bảo kiếm Vô Mục Thiên Yêu sở hóa, vỡ vụn thành toái phiến, yên la vân cái, quay về khói bụi, âm ám huyền quang như tuyết đọng dưới triều dương, tiêu tan hầu như không còn, khai thiên lôi đình rơi vào trên người Thanh Lâm, như điện quang hỏa thạch du tẩu một vòng, trái lại bị hắn hấp thụ sử dụng, gia trì tại quyền cước phản kích mà ra.

Mặc cho vạn bàn tiên pháp, Thanh Lâm luôn là lấy quyền phá đi, Vô Mục Thiên Yêu nhìn thấy cũng hoảng sợ cực kỳ.

Hắn biết bảo thể đại thành của Hạo Thiên Môn cường hãn, nhưng không nghĩ tới lại cường đại tới mức độ này.

Đương nhiên đây là bởi vì hắn không biết, Thanh Lâm còn dung hợp Ngọc Hoàng Cốt.

Ngọc Hoàng Cốt vốn là thượng cổ đại năng di cốt, luyện thể cần thiết, chỉ là luyện hóa không dễ. Nhưng Hạo Thiên Môn bản lãnh khác không có, duy độc am hiểu luyện hóa, Thanh Lâm vừa là bảo thể, lại có thêm Ninh Dạ giúp đỡ, mượn bí học của hai đại môn phái Thiên Cơ Môn, Hạo Thiên Môn cùng Thiên Cơ Điện thần thông, sớm đem Ngọc Hoàng Cốt dung nhập trong đó, tố chất thân thể sớm viễn siêu thường nhân.

Như nhất định phải nói, đến là có thể dùng "thánh thể" để hình dung.

Hắn lại học bí pháp Cực Chiến Đạo, lĩnh ngộ Chiến chi đạo tắc, càng chiến ý lẫm ngực, chiến lực liền càng cường đại.

Thời khắc này từng quyền từng quyền nổ ra, thương tổn Vô Mục Thiên Yêu mang đến cho hắn, ngược lại tiến một bước kích thích hắn, khiến cho hắn càng lúc càng chiến ý dâng cao, càng chiến càng dũng.

Vô Mục Thiên Yêu thì càng đánh càng kinh ngạc, sao thủ đoạn của người nọ cùng Hạo Thiên Môn hoàn toàn bất đồng, Hạo Thiên Môn tối thiện vận dụng bảo vật, người này lại là tay không, hoàn toàn không sử dụng bất kỳ thần binh trọng bảo, phong cách chiến đấu đến là cực kỳ giống người của Cực Chiến Đạo.

Ngươi không là Cực Chiến Đạo phái qua nằm vùng chứ?

Hắn trong lòng kinh ngạc, tâm tình lại là càng lúc càng căm tức, cả giận nói: "Hảo tiểu tử, thế mà luyện thành một bộ thân thể kim cương bất hoại. Bất quá thật sự cho rằng như vậy liền có thể thắng lão phu sao? Ngươi vẫn còn kém xa!"

Nói ngàn mắt đồng khai, một cỗ lực lượng thần thức mênh mông vô hình trùng kích mà ra.

Vô Mục Thiên Yêu tung hoành ngàn năm, kinh nghiệm chiến đấu cũng là phong phú.

Biết rõ cường thể chi nhân, thần thức thường thường nhược. Thái Âm Môn tại trong quá trình chiến đấu cùng người của Cực Chiến Đạo, thường thường chính là nhằm vào chỗ yếu nguyên thần của đối phương cường độ không đủ hạ thủ.

Thời khắc này càng là trực tiếp lấy thần thức nghiền ép, muốn cho Thanh Lâm rơi vào thống khổ không thể chịu nổi chi cảnh.

Nhưng mà thiên mục chi huy này rơi vào trên người Thanh Lâm, Thanh Lâm lại chỉ là cười lớn một tiếng: "Vô dụng!"

'Oanh', lại là nhất quyền kích xuất, không những không bị ảnh hưởng, ngược lại càng thấy uy năng, chính Oanh trúng một mắt trong, liền thấy yêu mục kia tại chỗ nổ tung.

Luyện thể chi nhân xác thực thần thức hơi yếu, nhưng có một thứ có thể bù đắp, chính là Chiến đạo đạo tắc.

Chiến đạo đạo tắc là điển hình càng chiến càng dùng càng chìm vào tự ngã, hữu ngã vô nhân, vậy nên Chiến chi đạo cũng là điển hình công phòng kiêm bị, theo chiến ý đề thăng, không chỉ xuất thủ càng lúc càng mãnh, thần thức cũng càng ngày càng cường đại, có thể chống đỡ các loại thần thông xâm tập.

Năm đó Việt Trọng Sơn cũng là do vừa bắt đầu liền bị Tà đạo quái dị kia ảnh hưởng, nếu để cho hắn khổ chiến một quãng thời gian, khiến chiến ý của bản thân đề thăng tới trình độ nhất định, Tà đạo quái dị kia vẫn đúng là không hẳn có thể dễ dàng ảnh hưởng đến hắn như vậy.

Nhưng lần này lại bất đồng, lúc trước chiến đấu, đã khiến Thanh Lâm chiến ý sôi trào, hắn tương đương với bỏ thêm một cái 'chiến ý BUFF', không chỉ tăng công kích, đề phòng ngự, còn tăng lên ma kháng, hơn nữa là không ngừng đề thăng.

Đây chính là tác dụng của Chiến chi đạo.

Cực chi đạo là đem tiên pháp thôi thăng đến mức tận cùng, chính là căn cơ tu hành, Chiến chi đạo liền là lúc chiến đấu không ngừng tấn thăng tự thân, càng chiến càng dũng, chính là chiến đấu chi bản.

"Hí!" Vô Mục Thiên Yêu đã phát ra thống khổ thảm khiếu.

Tên khốn kiếp này, thế mà phá huỷ một con mắt của mình?

Tuy rằng mắt có thể lại lần nữa ngưng luyện, nhưng vậy cũng cần thời gian tinh lực a.

Một mắt này tổn hại, lại là chân chính đã đánh đau Vô Mục Thiên Yêu.

Vô Mục Thiên Yêu tiêm tê: "Thằng nhãi muốn chết!"

Hắn cũng là gấp rồi, mấu chốt nhất hắn không tin tưởng Thanh Lâm tại sau khi thân thể cường đại như thế, thần thức thật có thể cường đại đến mức độ có thể đối kháng bản thân.

Nhất định là tạm thời!

Vô Mục Thiên Yêu bất chấp, điên cuồng thôi thúc thiên mục yêu lực, hư ảnh một con trai lớn đã hiển hiện, trai này cùng trai bình thường bất đồng, phần thịt bất ngờ là một cái thú đầu dữ tợn, chỉ có một con mắt dọc, mà tại xác ngoài còn kéo một con cái đuôi dài đằng đẵng.

Xem ra liền giống như là một cái độc mục cự xà trên đầu đội lên cái vỏ trai.

Đây chính là Vô Mục Thiên Yêu yêu chi bản thể, Tham Quang Xà Bạng. (bạng = con trai)

Thời khắc này Tham Quang Xà Bạng bản thể vừa hiện, bạng nội đầu rắn hướng tới Thanh Lâm phát ra một tiếng tiêm tê, trên thụ mục bắn ra một tia sáng, rơi vào trên người Thanh Lâm, thân thể Thanh Lâm run lên, thế mà không chút nhúc nhích.

"Ha ha, mặc ngươi cường hoành thế nào, chung quy là khó thoát vô biên mộng cảnh của ta. Nể mặt Hạo Thiên Môn, tha ngươi một mạng, nhưng cần phải lưu lại một cánh tay!"

Nói thiên mục chi huy ngưng tụ, hóa thành một thanh cự nhận hướng tới cánh tay Thanh Lâm chém xuống.

Người này là bảo thể đại thành, cánh tay kia hoàn toàn có thể dùng làm tư nguyên luyện bảo. Còn đối với bảo thể đại thành mà nói, coi như mượn nguyên thần chi lực trọng sinh, cũng khó cường hoành được như trước kia, Vô Mục Thiên Yêu chính là muốn cho hắn một bài học.

Nhưng vào lúc này, Thanh Lâm hai mắt chợt mở: "Chỉ có vậy?"

Cái gì?

Vô Mục Thiên Yêu kinh hãi.

Người này càng nhanh như vậy liền từ trong vô biên trong mộng cảnh của mình tỉnh lại?

Hắn không biết Thanh Lâm năm đó đối chiến cùng Ninh Dạ, Ninh Dạ đối với Thanh Lâm dùng qua bao nhiêu huyễn thuật. Nói đến huyễn thuật cường đại, Ninh Dạ sớm mạnh hơn Vô Mục Thiên Yêu không biết bao nhiêu lần, vì vậy Thanh Lâm đối với huyễn cảnh kinh nghiệm phong phú, vượt xa Vô Mục tưởng tượng, lão yêu này có thể nhốt lại hắn nhanh như vậy, đã là biểu hiện của tu vi thâm hậu, thần thông quảng đại.

Oanh!

Thiết tước oanh kích trường không, hóa thành quán nhật chi hồng.

Thiên không xà bạng vỏ trai cấp tốc đóng lại, một quyền này chính đánh vào trên vỏ trai, liền thấy trên vỏ trai thế mà răng rắc răng rắc nứt ra một vết nứt.

"Hỗn đản!" Vô Mục Thiên Yêu tức giận dĩ cực.

Đây chính là bản thể thương tổn a!

Trọng thương một kích này mang đến, so với trước càng nặng.

Vô Mục Thiên Yêu cũng nộ điên rồi: "Ngươi muốn chết!"

Hắn lớn tiếng tiêm khiếu, vỏ trai mở ra, thiên mục chi quang cùng trung ương xà mục tụ làm một đoàn, hóa thành một đạo hắc sắc quang trụ trùng kích mà ra.

Liền ngay cả Thanh Lâm cũng cảm thụ được, một kích này uy lực cường đại, bản thân cũng không cách nào chịu đựng.

Coi như là Cực Chiến Đạo cường nhân, cũng sẽ không ngốc đến ra sao công kích cũng dùng thân thể kháng.

Đối diện một đòn toàn lực dưới cơn thịnh nộ của Vô Mục Thiên Yêu, Thanh Lâm lật tay một cái, một thanh cự phủ đã vào tay.

Liệt Nhật Phủ.

Hắn hướng tới đạo hắc sắc quang trụ kia một búa bổ ra, liệt nhật chi viêm kình thả, hóa thành hỏa diễm trường hồng, cùng hắc sắc quang trụ giao hòa tại trong thiên không, càng là một búa đem cột sáng kia chém thành hai đoạn.

Dư âm cột sáng dọc theo hai bên Thanh Lâm xông thẳng mà qua, rơi xuống trên đại trận thủ hộ hạ phương, kích đãng ra một phiến nghê hồng thải quang, Thư Vô Ninh nhìn thấy cũng run sợ không ngớt.

Đây chính là đại năng giao thủ sao? Không trách sư tôn năm đó lấy giảo quyệt lập thân, nhưng sau này chuyên chú tu hành.

Giảo quyệt chi đạo, cuối cùng bất quá là lập thân gốc rễ, vẫn là quyền đầu mới là ngạnh đạo lí a. Thư Vô Ninh lần nữa sáng tỏ điểm ấy.

Đáng tiếc, bản thân chuyên tu phù đạo, có lẽ cả đời cũng không có cơ hội như vậy.

Bất quá mỗi cá nhân đều có con đường của chính mình, chính là chuyên chú phù đạo, cũng chưa chắc không thể thành tựu vô song.

Cùng lúc đó, Vị Ương Phủ, Thiên Cơ Điện.

Thông qua Côn Lôn Kính, Ninh Dạ cũng đang quan sát một màn chiến đấu này.

Chương 70 : Chiến Vô Mục (hạ)

Chương 71: Chiến Vô Mục (hạ)

Đây là một lần va chạm kịch liệt nhất từ khi Thanh Lâm cùng Vô Mục Thiên Yêu giao thủ tới hiện tại, kết quả liền là Thanh Lâm cùng Vô Mục Thiên Yêu đồng thụ trọng thương.

Lần bị thương này lại không nhẹ, xà bạng vỏ ngoài xuất hiện một đạo sâu sắc phủ ngân, mà khuôn mặt như sắt thép đúc ra kia của Thanh Lâm, cũng nhiều thêm một mảng khô cháy vô pháp tiêu trừ.

Hắn lại một lần bị hủy dung.

Được rồi, xem ra đây chính là mệnh của đệ tử Thiên Cơ Môn chúng ta sao?

Năm đó Ninh Dạ bị hủy hai lần, ta cũng phải bị hủy hai lần?

Thanh Lâm nhưng cười rộ lên.

Tuy rằng thương không nhẹ, Thanh Lâm lại hoàn toàn không thèm để ý.

Hắn nói: "Vô Mục Thiên Yêu, ngươi quả nhiên cường đại. Ta tuy cũng là Vô Cấu, nhưng chung quy vẫn là dựa vào thần khí chi lợi mới có thể đối kháng cùng ngươi, ai, cuối cùng kém một chút."

Nói cũng không xuất phủ, mà là lại một vòng loạn quyền nổ ra, xem ra chỉ cần Vô Mục không ra đại chiêu, hắn liền không cần chiến phủ.

Vô Mục Thiên Yêu lại là cũng bị hắn chọc tức nổ phổi.

Người của Thái Âm Môn xác thực không mấy khi mượn thần khí, nhưng đó là bởi vì bọn họ đem hết thảy tư nguyên dùng tại trên luyện yêu.

Chính bởi vậy, mỗi cái đại yêu đều tương đương với hai cái tồn tại, một cái là nhân chi bản thể, một cái là yêu chi bản thể, thường thường một người có thể bằng hai người chi lực, dưới toàn lực ra tay, cường hãn tuyệt luân.

Viên Thanh Sơn này thế mà nói hắn không muốn mượn thần khí chi lực cùng mình đối kháng, quả thực là hoang đường!

"Ngươi là đang tìm chết!" Vô Mục Thiên Yêu kêu to, xà bạng thụ mục lại mở.

Lần này lại có chỗ bất đồng cùng với trước, liền thấy Vô Mục Thiên Yêu chân chính xuất hiện nhân chi bản thể, đã cùng xà bạng hòa làm một.

Lần này, hắn là muốn chân chính thi triển yêu nhân hợp thể chi lực.

Yêu nhân hợp thể, có thể đề thăng trên diện rộng chiến lực, nhưng cũng cực kỳ nguy hiểm, lúc trước Tuyết Yêu Mỗ Mỗ chính là như vậy, mới dẫn tới yêu lực thất hành, có thể nói yêu nhân hợp thể, chính là khúc nhạc dạo thi triển cấm thuật.

Thời khắc này Vô Mục Thiên Yêu còn chưa tới mức độ thi triển cấm thuật, nhưng cũng đã là lấy ra toàn bộ thủ đoạn: "Nhất định phải đem ngươi toái thi vạn đoạn!"

Thời khắc này hắn là không quản giao tình Hạo Thiên Môn, Thái Âm Môn gì nữa, thiên mục chi lực hội tụ, một đạo ám sắc quang trụ so với lúc trước càng thêm hung hãn ác liệt tuôn ra.

Thanh Lâm Liệt Nhật Phủ tái khởi, đại thành bảo thể cùng Liệt Nhật Phủ phảng phất hòa làm một thể, cười dài: "Ngươi có nhân yêu nhất thể, ta muốn nhân bảo nhất thể, đến đây đi! Hôm nay liền mượn ngươi chi lực, tiến một bước tăng cường ngô chi bảo thân."

Oanh!

Trong thiên không một phiến huyết hỏa quang hoa bùng nổ, Tiên lực cuồng triều tuôn trào, Trùng kích hạ phương đại trận cũng là từng mảng từng mảng hào quang kình mạo.

Hạ phương bách tính không ai không ngẩng đầu lên quan sát, không nhìn thấy người, Chỉ nghe thấy tiếng, Liền thấy thiên lôi cuồn cuộn, hạo đãng vô biên, Nhắm thẳng chân trời mà đi, ẩn thấy lôi đình huyết hỏa chi mang, Chói mắt cực điểm, Càng là chấn nhiếp tâm hồn.

Liền ngay cả Ninh Dạ trước Côn Lôn Kính, cũng không khỏi than thở một tiếng: "Sư huynh quả nhiên là đi ra con đường của chính mình đây, thế mà mượn Vô Mục Thiên Yêu luyện hóa bản thân, không tệ, Không tệ."

Bây giờ Thanh Lâm xác thực đi ra một cái con đường phi đồng phàm hưởng, Có thể thông qua không ngừng dung nhập thần binh lợi khí mà làm lớn mạnh bản thân. Bất quá sư huynh đến cùng tu vi còn thấp, trừ Ngọc Hoàng Cốt ra vẫn chưa thể dung nhập bất luận một kiện thần binh nào, mà trận chiến này, chính là một lần thử nghiệm đột phá của hắn.

Đồng thời Ninh Dạ cũng nhìn ra, cứ việc Thanh Lâm tiến bộ rõ rệt, Thế nhưng so với Vô Mục Thiên Yêu, chung quy vẫn là chênh lệch một bậc.

Lão gia hoả tu hành ngàn năm, Xác thực không phải hư danh, khi hắn chân chính phát uy thì, Thanh Lâm rõ ràng có chỗ không bằng, cứ việc về tràng diện là uy phong lẫm lẫm, Đè lên Vô Mục đánh, Nhưng luyện thể chi nhân, Coi như là chiến đấu đến chết, vẫn là sẽ ở trong trạng thái tấn công.

Thời khắc này Thanh Lâm cùng Vô Mục Thiên Yêu chiến đến chính hàm, khí thế vẫn như cũ hoang cuồng bạo liệt, thế nhưng người tinh tường vẫn có thể thấy được, Thanh Lâm thực tế vẫn là chống đỡ không nổi.

Không phải từ trên người Thanh Lâm, mà là từ trên người Vô Mục Thiên Yêu.

Nếu như nói lúc trước hắn còn bị Thanh Lâm bức có chút luống cuống tay chân, như vậy theo chiến đấu đẩy mạnh, Vô Mục Thiên Yêu nhưng càng lúc càng thong dong.

Thanh Lâm chiến ý không giảm, Chiến đạo bổ trợ, thời khắc này biểu hiện ra lực lượng so với lúc trước chỉ có hơn chứ không kém, nhưng Vô Mục Thiên Yêu nhưng càng thêm bình tĩnh.

Từng mảng từng mảng quang hoa chuyển động, hóa giải đi Thanh Lâm chi hoang cuồng chiến ý, thậm chí trong lòng thế mà đã có mấy phần trong sáng: "Cái này chẳng lẽ là Cực Chiến Đạo Chiến đạo đạo tắc?"

Hắn đến cùng không phải người ngu, đã là nhìn ra một chút đầu mối.

Người này làm sao lại lĩnh ngộ bộ phận Chiến đạo?

Kinh hãi đồng thời, lại là đại hỉ.

Bắt hắn lại, tra hỏi hắn, giết hắn, luyện hóa hắn!

Có Chiến chi đạo tắc tại, như vậy mình coi như làm sao đối phó hắn, đều có thể đối Hạo Thiên Môn có bàn giao rồi.

Sát ý thịnh, thủ đoạn cũng thuận theo độc ác lên.

Vô hình chi quang tịch quyển mà lên, rót vào thể nội Thanh Lâm, Vô Mục Thiên Yêu thâm trầm nói: "Viên Thanh Sơn, đây là ngươi tự tìm! Còn không ngoan ngoãn chịu trói!"

Nói đã phát động thần thông, thân thể Thanh Lâm lại lần nữa bị quản chế, động tác nguyên bản cuồng dã vô cùng thế mà chậm lại.

"Quả nhiên, vẫn là phát hiện sao?" Ninh Dạ tự nói.

Thanh Lâm hiện nay vấn đề lớn nhất vẫn như cũ là thần thức, cứ việc có Chiến đạo gia thân hộ thể, nhưng chống đỡ đối với âm nhu trói buộc chi lực vẫn là có chỗ không đủ, lão già này phát hiện vấn đề, tìm đúng phương pháp rồi, dưới toàn lực thi triển, rốt cục ảnh hưởng đến Thanh Lâm.

Ninh Dạ biết, bản thân nhất định phải xuất thủ rồi.

Hơi hơi mỉm cười: "Tốt xấu ngươi cũng là Quang chi đạo, hôm nay liền để ngươi mở mang kiến thức một chút Quang chi đạo hư thực tương sinh chi thuật."

Nói hắn hướng tới Côn Lôn Kính nhất chỉ điểm tới.

Một chỉ này hạ xuống mặt kính, Đông Phong Quan thiên không, đầu tiên là cuốn lên đầy trời bụi mù, che đậy tầm nhìn, sau đó thiên mục chi huy kia liền tự động vặn vẹo, thế mà huyễn sinh ra một cái Thanh Lâm mới.

"Làm sao lại?" Vô Mục Thiên Yêu kinh ngạc, liền thấy quang nhân Thanh Lâm kia đã đối với mình một búa bổ xuống.

"Quỷ quái tiểu thuật, cũng muốn gạt ta!" Vô Mục Thiên Yêu một phiến bàng bạc yêu lực huy vũ mà ra.

Nhưng không nghĩ tới quang nhân Thanh Lâm kia thế mà không nhìn yêu lực tịch quyển này, quang chi chiến phủ rơi xuống, Vô Mục Thiên Yêu 'Ngao' rống lên một tiếng, yêu thân cùng nhân thân đột nhiên tách ra làm hai, vỏ trai vô thương, ngược lại là đầu rắn trong vỏ trai xuất hiện một đạo vết thương.

Một thoáng này càng là trực kích chỗ yếu.

"Làm sao có khả năng?" Vô Mục Thiên Yêu kinh hô.

Ninh Dạ cổ tay xoay một cái: "Tạo hóa chi đạo, Sát Vân Thần Quang!"

Vân tầng phiên quyển, liệt quang chi diễm, đồng thời đằng quyển, càng hình thành ngàn cái quang nhân, đồng thời xông tới Vô Mục Thiên Yêu.

Những quang nhân này phần nhiều là hư thể, nhưng hư thể lại phát ra chân thực công kích, rơi vào trên người Vô Mục Thiên Yêu, thật sự đối với hắn tạo thành thương tổn.

Vô Mục Thiên Yêu hoảng hốt, đây là Quang chi đạo tắc!

Thanh Lâm là tuyệt đối không biết cái này.

Là ai?

Là ai đang dùng Quang chi đạo tắc đối phó bản thân?

Mắt thấy vô cùng vô tận hư thực quang ảnh rơi xuống, mỗi một lần xuất thủ đều mang cho hắn kịch liệt thống khổ, Vô Mục Thiên Yêu biết không tốt, quát lớn một tiếng, yêu lực cực kịch bành trướng: "Thiên mục trở về, thiên mục khai!"

Liền thấy nghìn cái tử nhãn đồng thời phá liệt, trung ương thụ mục hình thành một phiến tử vong quang triều mạn quyển mà ra, trong khoảnh khắc đem quang nhân Ninh Dạ sở hóa hết thảy mạt tiêu vô hình.

"Hảo thủ đoạn!" Ninh Dạ hừ một tiếng.

Hướng tới Côn Lôn Kính lại là một chỉ.

Quang vụ tái khởi, lần này lại là hình thành một mảnh hắc bạch vòng xoáy, chỉ là che giấu ở trong quang triều ngoại vi.

Nhưng Vô Mục Thiên Yêu thấy được.

Hắc bạch?

Cuối cùng hắn đã rõ ràng, kêu lên: "Ninh Dạ!"

"Hống!" Thanh Lâm đã phát ra một tiếng rống to cuồng bạo: "Liệt Nhật Thiên Hoa, Trảm!"

Mượn áp lực khổng lồ của Vô Mục Thiên Yêu, hắn rốt cục thành công đã hoàn thành Liệt Nhật Phủ cùng tự thân dung hợp, một búa phách lạc, chính đánh vào đỉnh đầu Vô Mục Thiên Yêu.

Vô Mục Thiên Yêu nguyên thần chi quang đại mạo, thế mà sinh sinh nâng lên một búa này: "Ngươi không thể giết ta! Thái Âm Môn cùng Hạo Thiên Môn phân thuộc thế giao a!"

Thế nhưng Thanh Lâm làm sao lại quan tâm cái này, toàn lực phóng thích tiêu ma nguyên thần hắn: "Giết ngươi liền giết ngươi, đâu ra lắm cố kỵ như vậy! Chết đi!"

Ầm!

Liệt nhật chi phủ rơi xuống, thân thể Vô Mục Thiên Yêu đã tứ phân ngũ liệt, chỉ lưu lại một hạt châu, chính là Xà Bạng Thiên Mục, nội uẩn nguyên thần, đang muốn trốn chạy, liền thấy hắc bạch tuyền qua kia cuốn một cái, hóa thành vô tận áp lực, chặn đứng tất cả không gian, càng là đem nguyên thần hắn toàn bộ ép vào bên trong Thiên Mục Xà Châu kia.

"Đến là một kiện Quang đạo thần vật, vật này ta muốn."

"Quay lại đưa tới cho ngươi." Thanh Lâm nhếch miệng một cái, đã đem Thiên Mục Châu kia nắm ở trong tay.

Chương 71 : Khiêu chiến

Chương 72: Khiêu chiến

Trên một chương ← chương tiết danh sách → dưới một chương gia nhập phiếu tên sách

Đề cử xem: Lấy phàm thân thể y vũ cuồng tế tinh tế hai hôn chi toàn năng mẹ kế phu nhân nhà ta là ẩn giấu đại lão sủng hạnh bất khả tư nghị sơn hải điện thương vượt giới chi vương nhà ta Cẩu Tử siêu tin cậy gia tộc tu chân bình thường lộ siêu năng lực giả tu tiên hằng ngày

Download

Quyển sách chương mới nhất nội dung chưa xong, càng nhiều đặc sắc nội dung điện thoại di động thỉnh quét hình hạ phương hai chiều mã download app. Tiểu thuyết càng hoàn toàn chương mới càng nhanh hơn. Trăm vạn tiểu thuyết đọc miễn phí. Võng không tìm được nội hàm tiểu thuyết nơi này đều có nga!

Vô Mục Thiên Yêu cái chết, không thể nghi ngờ tại Trường Thanh Giới gợi ra một hồi náo động.

Đặc biệt là Hạo Thiên Môn cùng Thái Âm Môn giữa.

Hai bên trực tiếp sảo mở ra.

Thái Âm Môn cố nhiên là trách cứ Viên Thanh Sơn càng làm ra công nhiên kích sát Thái Âm Môn trọng yếu nhân viên chi sự, Hạo Thiên Môn cũng không cam lòng yếu thế.

Đến không phải Thịnh Thiên Liễu bao che cho con, mà là việc này Thanh Lâm trời vừa sáng liền làm chuẩn bị.

Trực tiếp lấy ra đã sớm chuẩn bị tốt Lưu Ảnh Thạch, nói cho Thái Âm Môn, không phải Viên Thanh Sơn muốn giết Vô Mục, mà là vốn là chỉ muốn cùng hắn đánh một trận, là môn hạ xả giận là tốt rồi, là Vô Mục Thiên Yêu bản thân yêu lực mất khống chế, phát điên muốn giết người, sử dụng cấm thuật, bắt buộc Viên Thanh Sơn không thể không lấy mệnh tương đọ.

Cái này là sự thực, Ninh Dạ âm thầm xuất thủ chi sự bị che lấp, mọi người xem không thấy —— hàng này bây giờ đã là lớn đạo diễn, làm biên tập siêu trong nghề.

Vì vậy mọi người chỉ biết rằng chiến đấu đến thời khắc cuối cùng, Vô Mục Thiên Yêu rõ ràng đã chiếm thượng phong, lại vẫn lấy mệnh tương đọ, quả thật có chút không còn gì để nói.

Nhưng mà coi như là vậy, Thái Âm Môn cũng không muốn bỏ qua, nhất định phải Hạo Thiên Môn đem Thanh Lâm giao ra.

Thịnh Thiên Liễu đồng ý?

Thanh Lâm hiện tại là môn hạ hắn tối đệ tử xuất sắc, bây giờ càng là tu thành nhân bảo hợp nhất chi đạo, thậm chí ngay cả Vô Mục Thiên Yêu đều đánh bại, đúng là tương lai chi trụ cột.

Vậy là hai phái một trận đại sảo, hay là Ninh đại điện thủ tự thân đứng ra, hảo ngôn khuyên bảo, phải lớn hơn gia dĩ hòa vi quý, cuối cùng lấy Hạo Thiên Môn dâng bảo vật một số làm bồi thường, mới coi như chấm dứt việc này, chỉ là trong lòng từng người cũng đã có mụn nhọt, Thái Âm Môn cũng là đem món nợ ký ở trong lòng.

Biết được việc này, Tuyết Yêu Mỗ Mỗ cũng là kinh ngạc.

Đặc ý kêu Tân Tiểu Diệp đi tới hỏi: "Viên Thanh Sơn, nhưng vẫn là Thanh Lâm?"

Tân Tiểu Diệp cũng bộc trực ngôn: "Sư phụ tuệ nhãn, Viên Thanh Sơn lai lịch một tra biết ngay. Năm đó, ba gia tộc phái các thu lấy một tên khuôn mặt không trọn vẹn đệ tử."

"Vì vậy, các ngươi đây là đem ba phái hạch tâm, đều chưởng khống sao?" Tuyết Yêu Mỗ Mỗ hừ lạnh.

Tân Tiểu Diệp cúi đầu: "Chúng ta đều đã vô tâm Thiên Cơ Môn, Ẩm Tuyết bây giờ cũng chỉ là sư phụ đệ tử."

"Hừ, nói thật dễ nghe. Ninh Dạ thật ác độc thủ đoạn, ta vừa mới cùng ngươi dưới Tuyết Thần Chú, hắn quay đầu liền giết Vô Mục. Đây là sợ ta đổi ý, ngày sau không còn cơ hội sao? Hắn liền không sợ ta hiện tại liền đem chuyện của các ngươi, đều nói cho chưởng giáo?"

Tân Tiểu Diệp hồi đáp: "Sư phụ nếu muốn làm, tùy thời đều có thể làm như vậy."

"Ngươi!" Tuyết Yêu Mỗ Mỗ tức giận: "Ta còn thực sự muốn xem xem, Ninh Dạ có không có cái bản lãnh kia, hiện tại làm loạn lấy Hắc Bạch Thần Cung. Coi như hắn có thể làm được? Ngươi cho rằng Hạo Thiên Môn, Thái Âm Môn Long Dương Phủ liền sẽ nhìn sao?"

Tân Tiểu Diệp mỉm cười: "Nhân Vô Mục cái chết? Hạo Thiên Môn cùng Thái Âm Môn sinh khích, quá nửa là không cách nào liên hợp . Còn Long Dương Phủ? Một đám Tên Hề mà thôi? Cũng không để vào mắt. Lại nói coi như ba phái thật sự đến cứu viện, này không phải là có Mộc Khôi Tông? Vạn Hoa Cốc, Thánh Vương Các bọn họ đó sao? Đến lúc đó? Cũng bất quá là nhắc lại trước gợi ra một trận đại chiến thôi vậy. Chỉ là trận chiến này? Sợ sẽ là Thái Âm Môn muốn thất bại."

"Ngươi đang uy hiếp ta?"

Tân Tiểu Diệp lắc đầu: "Sư phụ lời ấy chênh lệch, Ninh Dạ vô tâm quyền thế, với hắn mà nói, quyền thế cũng bất quá là công cụ. Chờ hắn đại đạo thành công ngày? Tự sẽ rời đi. Hắc Bạch Thần Cung cũng hảo? Các phái khác thôi được, đều không ở trong lòng hắn."

"Ta lại bằng hà tin ngươi?"

Tân Tiểu Diệp nghiêng đầu nghĩ một hồi: "Nếu không... Sư phụ đi cùng hắn đánh quá một hồi?"

Vị Ương Phủ.

"Cái gì? Khiến ta cùng Hàn Cô Sương đánh một trận?" Nhìn thấy tin tức, Ninh Dạ vui vẻ.

Tân Tiểu Diệp ngươi vẫn là có ý nghĩ.

Trì Vãn Ngưng kéo lại Ninh Dạ cánh tay: "Làm sao? Sợ?"

"Ta sẽ sợ nàng?" Ninh Dạ cười lạnh.

Bất quá lập tức lắc đầu: "Nếu thật đánh lên, lấy hiện tại Thiên Cơ Điện lực lượng, Hàn Cô Sương tuyệt không thắng lý. Nhưng vấn đề không ở chỗ này."

"Đúng a." Trì Vãn Ngưng thở dài: "Vấn đề là Tuyết Yêu Mỗ Mỗ nội tâm chân chính ý nghĩ. Nàng hiện tại? Hẳn là cũng rất mâu thuẫn chứ?"

Trì Vãn Ngưng nói đúng.

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ hiện tại nội tâm kỳ thực phi thường mâu thuẫn.

Một bên là về tình cảm, nàng yêu thích Tân Tiểu Diệp tên đồ đệ này? Mà Tân Tiểu Diệp cũng không có khiến cho nàng thất vọng, điều này khiến cho nàng bản năng không muốn thương tổn Tân Tiểu Diệp. Nhưng mặt khác? Nàng lại là Thái Âm Môn đại lão, không thể không là tông môn suy nghĩ.

Điều này khiến nàng tại trách nhiệm cùng tình cảm giữa đung đưa bất định.

Tu tiên trung nhân kỳ thực tuyệt đại đa số là không nói lý tính. Tôn trọng tự nhiên? Thuận theo thiên đạo? Muốn làm liền làm? Trong lòng không lo lắng, mới vừa rồi là thứ bọn họ theo đuổi.

Cũng chính là Tuyết Yêu Mỗ Mỗ tông môn ý thức trách nhiệm quá nặng, đổi người khác, thậm chí trực tiếp liền không nhìn.

Đúng, đây mới là thường thái.

Tông môn lực ngưng tụ tại một đám tu sĩ chỉ truy thiên đạo giấc mơ dưới, trở nên cực yếu, khuyết thiếu chỉ đạo tư tưởng, chỉ chỗ dựa tiên pháp cùng lực lượng thống trị, cũng khiến người ta trong tâm tán, mỗi người đều có tư tâm.

Phản bội không hiếm lạ, trung thành mới là khó được.

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ đã là cực trung thành.

Nàng không có hiện tại vạch trần tất cả những thứ này, tất cả đều là bởi vì Tân Tiểu Diệp cho nàng cái kia phiên thuyết từ.

Mà hiện tại sở dĩ muốn giao thủ, thực tế cũng là để chứng minh Tân Tiểu Diệp thuyết từ là chính xác: Ngươi xem, ta xác thực là đánh không lại Ninh Dạ, Ninh Dạ từ lâu chưởng khống đại cục, là tông môn ngàn năm kế, hay là chỉ mắt nhắm mắt mở đi.

Nàng cũng chỉ là cần một cái lý do, Tân Tiểu Diệp liền cho nàng lý do này.

Chỉ là việc này lạc ở trong mắt Ninh Dạ, nhưng vẫn không đơn giản như vậy.

Hắn nói: "Muốn thắng Hàn Cô Sương không khó, bất quá ta nếu như bằng Thiên Cơ Điện thắng chi, chỉ sợ nàng cũng sẽ trong lòng bất phẫn chứ? Nói không chắc tại ý thức đến Thiên Cơ Điện giá trị sau, sẽ ngược lại dùng sư tỷ mệnh đến áp chế ta."

Trì Vãn Ngưng bị dọa cho nhảy dựng: "Nàng không phải người như thế chứ?"

Ninh Dạ hừ lạnh: "Tuyết Yêu Mỗ Mỗ tuy nhiên không phải cái gì người lương thiện, chỉ là đối với chính mình đệ tử không tệ. Nhưng ngươi biết, nhân tính vật này, kỳ thực tối quá phức tạp. Mấu chốt nhất chính là, nhân tâm thiện biến, đừng nói người khác nhau có sự khác biệt ý nghĩ, coi như là cùng một kẻ người tại bất đồng trường hợp dưới, cũng có thể có sự khác biệt ý nghĩ."

Ninh Dạ am hiểu sâu nhân tâm, biết lòng của người ta lý thường ngày là chính mình cũng khó có thể nắm chắc.

Cùng một người, rất có thể ngày hôm nay ngươi không nhặt của rơi, ngày mai quay đầu liền trộm tiền của người khác.

Nhân tâm phức tạp chính là ở, thiện và ác thường thường chính là trong một ý nghĩ sự.

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ cho dù là đối với chính mình đệ tử ngàn năm là thiện, chỉ cần có trong nháy mắt như vậy đột nhiên sinh ra ác niệm, sự tình liền toi rồi.

Hiện tại Ninh Dạ ưu thế lớn nhất là, rất nhiều người chỉ biết Thiên Cơ Điện, mà không biết Thiên Cơ Điện tác dụng —— dù sao món đồ này đã tổn hại, chú định vô pháp hoàn thiện.

Tại dưới loại tình huống này, phần lớn mọi người cũng không coi trọng Thiên Cơ Điện uy năng.

Nhưng bọn họ không biết Thiên Cơ Điện tại trong tay Ninh Dạ, chính trọng tân tu bổ hoàn thiện, lấy Ninh Dạ phương thức phát huy tác dụng.

Đoạn Long Đài trở thành Tử Liêm, công kích uy năng tăng vọt; Côn Lôn Kính cùng quang đạo kết hợp, có thể ngoài ngàn dặm giết người trong vô hình; Tạo Hóa Thần Tọa thu được thánh nhân cảm ngộ, tạo hóa chi lực đề thăng trên diện rộng; liền ngay cả không phải hoàn chỉnh vô pháp phát huy tác dụng Tẩy Tâm Trì cũng tại Ninh Dạ cải tạo sau trở thành tẩy não trì, có thể chưởng khống thủ hạ.

Càng không nói Ninh Dạ còn ở bên trong bố trí Tuyền Cơ Đạo Cảnh cùng Tài Quyết Thần Trận.

Có thể nói bây giờ Thiên Cơ Điện, giá trị sớm vượt qua mọi người chi tưởng tượng.

Nếu như Ninh Dạ muốn mượn Thiên Cơ Điện chiến thắng Tuyết Yêu Mỗ Mỗ, cái kia lão thái bà này sẽ có hay không có ý tưởng khác liền thật khó nói.

Ninh Dạ không sợ Tuyết Yêu Mỗ Mỗ có ý nghĩ, thế nhưng nàng nếu đã là Tân Tiểu Diệp sư phụ, lại cùng Tân Tiểu Diệp quan hệ thâm hậu, Ninh Dạ liền vô luận thế nào không muốn cho nàng "Phản bội" lý do.

"Không cần Thiên Cơ Điện, vậy sao ngươi cùng nàng đánh?" Trì Vãn Ngưng cũng gấp.

"Đúng a." Ninh Dạ cũng thở dài một tiếng: "Nói đến, ta này trưởng thành còn chưa đủ, năm đó Tử Lão nhưng mà Vô Cấu lúc liền từng vượt qua Niết Bàn, ta thế mà hiện tại còn làm không được."

Trì Vãn Ngưng tức giận nói: "Ngươi tâm cũng quá lớn. Tử Lão có thể thắng, là bởi vì khi đó hắn đã là Niết Bàn đỉnh phong, người thắng cũng bất quá là một cái mới vào Niết Bàn không lâu chi nhân. Tuyết Yêu Mỗ Mỗ đột phá thành công, bây giờ đã sừng sững Niết Bàn đỉnh. Ngươi nhưng bất quá Vô Cấu trung kỳ, chênh lệch quá xa."

"Nhưng vấn đề là ta cơ duyên cũng so với Tử Lão nhiều a." Ninh Dạ nói lẽ thẳng khí hùng, phảng phất hắn liền hẳn là tại cái giai đoạn này đánh bại Tuyết Yêu Mỗ Mỗ.

Đáng tiếc hắn cái này "Hẳn là" không phát huy ra tác dụng, hiện tại hắn, phỏng chừng tối đa có thể thắng năm đó mới vào Niết Bàn Thẩm Phỉ Vân, so với Tuyết Yêu Mỗ Mỗ nhưng hay là kém xa lắm.

Đúng vào lúc này, trong Côn Lôn Kính bỗng nhiên họa diện lóe lên, một cái thân ảnh quen thuộc xuất hiện tại trước mắt Ninh Dạ.

Chính là cái kia Nhàn Vân Lão Nhân.

"Là lão già này? Di? Hắn làm sao càng chạy đi Thánh Châu?" Ninh Dạ tự nói: "Thánh Châu... Đúng rồi..."

Ninh Dạ đột nhiên đại ngộ, trong đầu lóe lên linh quang, Ninh Dạ cười to: "Có biện pháp rồi!"

Chương 72 : Đổ ước

Chương 73: Đổ ước

Trên một chương ← chương tiết danh sách → dưới một chương gia nhập phiếu tên sách

Đề cử xem: Lấy phàm thân thể y vũ cuồng tế tinh tế hai hôn chi toàn năng mẹ kế phu nhân nhà ta là ẩn giấu đại lão sủng hạnh bất khả tư nghị sơn hải điện thương vượt giới chi vương nhà ta Cẩu Tử siêu tin cậy gia tộc tu chân bình thường lộ siêu năng lực giả tu tiên hằng ngày

Download

Quyển sách chương mới nhất nội dung chưa xong, càng nhiều đặc sắc nội dung điện thoại di động thỉnh quét hình hạ phương hai chiều mã download app. Tiểu thuyết càng hoàn toàn chương mới càng nhanh hơn. Trăm vạn tiểu thuyết đọc miễn phí. Võng không tìm được nội hàm tiểu thuyết nơi này đều có nga!

"Cái gì? Đổ ước?"

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ giật mình nhìn Tân Tiểu Diệp.

Tân Tiểu Diệp nói: "Đúng, Ninh Dạ nói, mỗ mỗ là sư phụ ta, cùng mỗ mỗ giao thủ, là đối mỗ mỗ bất kính, vô luận thắng bại đều không thích hợp. Vì vậy hắn nghĩ đến cái biện pháp, muốn cùng mỗ mỗ đánh cuộc."

"Cái gì đánh cược?"

Tân Tiểu Diệp hồi đáp: "Thâu Thánh Nhân Tượng."

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ xoát đứng bật dậy: "Đùa gì thế?"

Tân Tiểu Diệp nhưng mỉm cười lắc đầu: "Đây không phải là nói đùa a. Ninh Dạ nói rồi, một người năng lực, nhìn không chỉ có là chính diện năng lực chiến đấu, vốn là hẳn là nhiều phương diện tỷ thí. Thánh Nhân Tượng chính là là của Thánh Vương Các trấn phái thần vật, nếu có thể chiếm được, không chỉ có thể hung ác đả kích bốn phái khí diễm, tăng trưởng bên ta thực lực, cũng có thể đoàn kết các phái, chí ít có thể hướng mỗ mỗ chứng minh, Ninh Dạ tâm hay là hướng về bên này."

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ hừ nói: "Hắn liền như thế chắc chắc hắn có thể đến tay?"

Tân Tiểu Diệp che miệng mà cười: "Tất nhiên là không dễ, cho nên mới muốn cùng sư phụ đánh cược a. Này một ván đổ ước, nếu như sư phụ thắng rồi, từ nay về sau, sư huynh của ta muội liền từ bỏ báo thù, toàn tâm là môn phái hiệu lực, không dám làm trái sư ý. Nhưng nếu là thua, cũng không cần sư phụ làm cái gì, sư phụ chỉ cần an tâm tu hành, bảo dưỡng tuổi thọ liền tốt."

"Hắn khẩu khí thật là lớn." Tuyết Yêu Mỗ Mỗ hừ nói: "Cái kia nếu người nào đều không có thể đến tay đây?"

"Lấy một năm trong khi, nếu người nào cũng không thể đắc thủ, cũng coi như hắn thua."

"Có dũng khí!" Tuyết Yêu Mỗ Mỗ cũng vui vẻ: "Nếu như thế, lão thân cùng hắn đánh cuộc."

Thánh Nhân Tượng chính là trấn phái thần vật, phòng vệ nghiêm ngặt, Tuyết Yêu Mỗ Mỗ tự nghĩ là không có cơ hội đắc thủ, nhưng nếu như thế hoà cũng coi như thắng, nàng đến là không ngại nhìn nhìn Ninh Dạ làm thế nào.

Bất quá. . .

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ nghĩ nghĩ, nói: "Ta sẽ đi một chuyến Thánh Châu. Ninh Dạ cũng cần được tại Thánh Châu cùng gặp mặt ta. Hành động của hắn ta có thể không can thiệp, nhưng hắn người ở đâu nhi, lão thân nhất định phải rõ rõ ràng ràng."

"Tốt! Tốt!" Tân Tiểu Diệp đại hỉ: "Sư phụ ta cũng muốn đi."

"Hừ, nghiệt đồ, ngươi khi ta không biết ngươi tâm tư gì? Sợ là sang bên kia rồi, ngươi liền muốn ăn cây táo rào cây sung giúp Ninh Dạ tính toán lão thân chứ? Nghĩ cũng đừng nghĩ!"

Sau một tháng.

Thánh Châu, Thiên Thánh Phủ.

Thiên Thánh Phủ chính là Thánh Châu thủ phủ, cũng là Thánh Châu đệ nhất đại thành, nhân khẩu quá năm triệu.

Đối cái thời đại này mà nói, nhân khẩu quá năm triệu thành thị, đã là tương đối quy mô siêu cấp thành thị.

Thánh Vương Các tổng bộ liền tọa lạc tại trong thành trung ương.

Cùng Mặc Châu các loại bất đồng, Thánh Vương Các liền hình thức quốc gia đều trực tiếp thủ tiêu, trực tiếp lấy tiên dịch phàm.

Toàn bộ Thánh Vương Các tại Thiên Thánh Phủ liền như một tòa hoàng cung, bởi vậy cũng chia thành nội thành cùng ngoại thành hai nơi? Nội thành chi nhân đều vì tu sĩ. Bọn họ không ở trong núi tu hành? Mà là đại ẩn vu thị cách làm , nhưng đáng tiếc tại thị là làm được? Lớn ẩn là không có? Thỉnh thoảng liền có thể thấy đã có tu giả ngự kiếm phi hành.

Thời điểm ban đầu, bởi Thánh Vương Các trực tiếp tọa lạc phàm nhân giữa? Dẫn đến phàm nhân thế giới sinh linh đồ thán.

Sau đó Thánh Vương Các các đại lão bản thân cảm thấy tiếp tục như vậy không phải biện pháp, đây là muốn tự đoạn căn cơ? Liền nghiêm khắc ràng buộc tu sĩ hành vi. Tuy rằng này tại khởi đầu gây nên các tu sĩ phản kháng? Nhưng theo phàm nhân sinh hoạt dần dần dễ chịu, nhân khẩu tăng nhanh, thành thị phồn hoa, mọi người cũng liền dần dần ngầm thừa nhận.

Sau một quãng thời gian? Có thật nhiều người cho rằng Thánh Vương Các cách làm mới là nhân gian chính đạo? Có cái gọi là chế độ ưu thế.

Bất quá này chế độ ưu thế cũng chỉ là thể hiện ở hạch tâm khu vực, những nơi khác, trời cao tiên nhân xa, phàm nhân vẫn như cũ nằm ở nước sôi lửa bỏng, mọi người liền tự động xem là không nhìn thấy.

Bất kể nói thế nào? Thiên Thánh Phủ một vùng bởi vì xem như là dưới chân thiên tử, vì vậy cuối cùng cũng coi như trật tự nghiêm minh? Các tu sĩ muốn làm ác cũng không lại ở chỗ này, mà là tận khả năng đi xa nơi khác? Cũng khiến cho Thiên Thánh Phủ chưa từng có phồn vinh, có cái gọi là 'thiên thánh thập cảnh, ngũ phường tứ thị' chi thuyết.

Trong này tối lôi kéo người ta ngóng trông chính là Đông Thị? Cũng gọi là Yên Hoa Thị? Chính là nơi đám người như Hà Nguyên Thánh thích đi.

Bởi Thánh Vương Các nhiều quy củ, quản thúc nhiều, hết thảy xướng lâu đều là tập trung tại Đông Thị, càng có kỹ trại hơn ba trăm gia, trong đó lớn nhất chính là Như Ý Phường, chính là một trong Thiên Thánh ngũ đại phường.

Đứng tại Như Ý Phường trước, Tuyết Yêu Mỗ Mỗ sắc mặt khó coi.

Nàng hiện tại đã hóa thành một cái phụ nữ trung niên, chỉ là sắc đẹp phổ thông —— lão thái bà tâm ngạo cực kì, thống hận nhất nữ tử lấy sắc phụng người, Tân Tiểu Diệp có thể được nàng coi trọng, nói không chừng liền cùng nàng hủy dung có quan hệ.

Mà hiện tại, Ninh Dạ thế mà đem nàng ước đến kỹ trại gặp mặt.

"Tên khốn kiếp này, hắn khẳng định là cố ý!" Tuyết Yêu Mỗ Mỗ một trận quải trượng đầu rồng nói.

Bên cạnh Tân Tiểu Diệp cười nói: "Sư phụ nếu như không muốn, có thể không đi."

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ luôn mồm luôn miệng Tân Tiểu Diệp muốn ăn cây táo rào cây sung, nhưng chung quy vẫn là tự nuốt lời hứa, dẫn theo Tân Tiểu Diệp đến rồi.

Có lẽ. . . Có lẽ nàng liền hi vọng Tân Tiểu Diệp giúp đỡ, vì chính mình thất bại cho cái bậc thang?

Lão thái bà rất rõ ràng bản thân là không năng lực trộm lấy Thánh Nhân Tượng, mà Ninh Dạ đã làm thành nhiều chuyện như vậy, hắn nếu đã đề xuất, cái kia hơn nửa chính là có nắm chắc.

Vì vậy. . . Đây xem như là điển hình tự mình tìm bậc thang cho mình.

Đương nhiên, lão thái bà cũng muốn xem xem Ninh Dạ đến cùng có bản lãnh gì, lúc trước chung quy là chỉ nghe tên, không thấy một thân.

Thời khắc này cũng không nói nhiều, Tuyết Yêu Mỗ Mỗ trực tiếp hướng về Như Ý Phường nội đi.

Trông cửa hộ vệ vội vàng tiến lên nói: "Xin hỏi khách nhân có nhu cầu gì sao? Nơi đây chính là kỹ trại."

Lên tiếng thậm chí khá là khách khí.

Hết cách rồi, tu tiên giả quá nhiều rồi, ai cũng không biết lúc nào liền mạo cái đại lão đi ra, vì vậy người nơi này cũng không dám tùy ý hô to gọi nhỏ, cho dù đối phương là nữ tử, cũng chỉ có thể uyển chuyển nhắc nhở. Như đối phương thật muốn đi, chỉ cần biểu hiện ra một hai tay năng lực, bọn họ cũng sẽ lập tức cho đi.

Làm sao Tuyết Yêu Mỗ Mỗ là kẻ nào? Căn bản không với bọn hắn giảng quy củ, tiện tay vung lên: "Cút ngay!"

Hai người đã trong nháy mắt hóa thành tượng băng, tư lưu tìm ra ngoài, then chốt một đôi nhãn châu còn đang nhấp nháy.

Có thể đem người đóng băng không hiếm lạ, đóng băng mà bất tử, thậm chí còn có thể linh hoạt chuyển hướng tự động lẩn tránh, một chiêu này liền không phải bình thường tu sĩ có thể làm được.

Sớm có mắt sáng chạy đi thông báo, Tuyết Yêu Mỗ Mỗ đã cùng Tân Tiểu Diệp lớn bước tiến vào.

Bởi vì Ninh Dạ cho địa chỉ duyên cớ, trực tiếp lên lầu, cũng không gõ cửa, liền như thế đi vào.

Chính nhìn thấy Ninh Dạ cùng Trì Vãn Ngưng, còn có một vị cô nương cùng nhau nâng cốc nói giỡn.

Cô nương kia hẳn chính là hoa nữ bên trong lầu này, khó được Trì Vãn Ngưng thế mà cũng cùng nàng đồng thời vừa nói vừa cười.

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ là nhận ra Trì Vãn Ngưng, thấy tình hình này, cả giận nói: "Ngươi là vợ hắn, thế mà càng cho chồng mình lưu luyến khóm hoa, càng cùng kỹ nữ nói giỡn, cũng quá là bôi nhọ nữ tử tôn nghiêm."

Trì Vãn Ngưng đứng dậy, dịu dàng thi một lễ, cười nói: "Bái kiến mỗ mỗ, ai, có biện pháp gì đây, nhiều năm như vậy, không đều là như vậy sao."

Năm đó Thiên Tú Các mật nghị sự quá nhiều lần, bây giờ Trì Vãn Ngưng đối chuyện như vậy từ lâu miễn dịch.

Nói đến, đến Như Ý Phường gặp mặt, còn chính là Trì Vãn Ngưng đề nghị.

Cũng không biết sao, nàng thế mà đã có hứng thú hân thương các nơi yên hoa chi địa.

Chương 73 : Nháo tràng

Chương 74: Nháo tràng

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ không nghĩ tới Trì Vãn Ngưng nói lẽ thẳng khí hùng như thế, cũng là kinh ngạc, bất quá lập tức liền nhìn hướng Ninh Dạ.

Nàng còn chưa nói, Ninh Dạ đã đối với cô nương kia một chỉ: "Yên Chi cô nương, khách nhân đã đến, ngươi đi trước đi."

Cô nương kia liền chất phác đứng dậy rời khỏi.

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ nhìn ra, Ninh Dạ đã thi pháp đối với nàng, bản thân hiện tại coi như nói ra tên Ninh Dạ, đối phương phỏng chừng cũng là nghe không nói, hừ nói: "Còn muốn bảo mật thân phận, vậy là ngươi thật muốn trộm Thánh Nhân Tượng?"

Ninh Dạ cười khổ: "Mỗ mỗ lại hà tất phải như vậy, may mà vừa nãy lúc ngươi xuất thủ ở phía dưới ta kịp thời cảnh giác, che căn phòng này, nếu không chỉ một câu nói này của ngươi, ta cái gì cũng không cần làm."

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ cười to: "Chuyện cười, ngươi cho rằng chút thủ đoạn đó của ngươi giấu giếm được mỗ mỗ?"

"Nhưng bất kể nói thế nào, ngươi vẫn là đang mang phiền phức cho ta a." Ninh Dạ thở dài: "Như vậy không phù hợp đổ ước."

Theo hắn lên tiếng, bên ngoài đã vang lên một cái thanh âm: "Xin hỏi là vị tiền bối nào đại giá quang lâm? Cô Tâm Tử Diệp Thiếu Thành tham kiến."

Cô Tâm Tử Diệp Thiếu Thành, một trong Nhị Thập Thất Khôi của Thánh Vương Các, Vạn Pháp đỉnh phong, chính là chưởng đà nhân của Như Ý Phường.

Địa vị của hắn không thấp, bất quá bất luận là Ninh Dạ hay là Tuyết Yêu Mỗ Mỗ, làm sao lại có khả năng đem hắn để ở trong lòng.

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ hừ một tiếng: "Cút!"

Nàng đến là không khách khí.

Ninh Dạ nhưng có chút bất đắc dĩ: "Xin nhờ, đây không phải là địa bàn của minh hữu, thật náo lên, không chừng bọn họ còn sẽ cảm thấy có cơ hội trảo hai cái đại nhân vật đây."

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ kiêu ngạo hất cằm: "Coi như Kim Thế Chung, Sào Quân Hải, Nhậm Phượng Long bọn họ cùng đến, bản tôn tự tin cũng có thể toàn thân trở ra."

Âm thanh vọt phá cấm chế, rơi ra bên ngoài.

Ách. . . Ngươi bất quá chỉ là từ Niết Bàn trung kỳ đến đỉnh phong, làm sao lên tiếng khí thế đến phảng phất như tiến vào đệ lục cảnh cơ chứ?

Bên ngoài Diệp Thiếu Thành cũng là nghe sững sờ.

Bất quá hắn biết rõ, càng là nói như vậy, hơn nửa càng là chọc không được.

Nhưng bị đối phương một câu doạ lui cũng không thể nào, Diệp Thiếu Thành cười nói: "Nếu như thế, vậy tại hạ cáo lui trước, tìm có thể nói chuyện tới."

Nói nháy mắt ra dấu cho người ở bên cạnh.

Thủ hạ kia hiểu ý, đã là một đạo hỏa phù phát ra.

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ cũng không ngăn trở, chỉ là cười lạnh nhìn Ninh Dạ.

Ninh Dạ thở dài: "Ta liền biết, ngươi không phải tới hoàn thành đổ ước cùng ta, ngươi là tới gây sự."

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ kiêu ngạo hồi đáp: "Ngươi không phải đã nói, hoà coi như ta thắng sao? Vì vậy trên đường tới, lão thân ta đã thông suốt, đã như vậy, ta cũng không cần ra tay, liền nhìn chằm chằm ngươi, khiến ngươi không thể xuất thủ là được. Chính là thượng thiện phạt mưu? Ha Ha Ha Ha!"

Ta fuck.

Lão thái bà ngươi cần phải đắc ý như thế sao?

Trong truyền thuyết Tuyết Yêu Mỗ Mỗ cũng chưa bao giờ lấy trí lực xưng.

Bất quá Ninh Dạ cũng biết, càng là người không thích dùng đầu óc, kỳ thực còn càng thích show trí lực.

Bình thời có khả năng đánh liền đánh, đột nhiên ngày nào đó show trí lực một thoáng, biểu thị kỳ thực ta vẫn là rất thông minh, ta cũng có thể không đánh mà thắng, loại cảm giác ưu việt kia sẽ trong nháy mắt tăng cao.

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ hiển nhiên chính là loại trạng thái này.

Thời khắc này nàng, đại khái đã cảm thấy bản thân mưu trí hơn người, siêu cấp vô địch, vô thanh vô tức bại địch trong vô hình? Mấu chốt nhất còn không phải lấy lớn ép nhỏ, mà là dùng thủ đoạn đối thủ am hiểu nhất đánh bại đối thủ.

Oa, đã nghiền, hảo sảng khoái!

Đối với cách làm như vậy của Tuyết Yêu Mỗ Mỗ, Ninh Dạ cũng là không nói gì: "Được, được, ngài lợi hại. Bất quá ta vẫn không tin cái tà này. Ta liền để ngươi xem, ta là làm sao đem Thánh Nhân Tượng trộm được tới tay."

"Có lời này của ngươi là tốt rồi."

Một già một trẻ này vừa thấy mặt, đã bắt đầu cãi cọ.

Ninh Dạ thoại phong chợt chuyển: "Bất quá ngài sẽ không liền đánh cuộc của chúng ta đều để lộ ra ngoài đi?"

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ hừ một tiếng: "Lão thân còn không bỉ ổi như thế, chỉ cần bại lộ sự tồn tại của ngươi, vậy ngươi ở chỗ này đã là nửa bước khó đi."

"Được, có lời này của ngươi là được." Ninh Dạ cũng tới tỳ khí, hướng về vị trí ngồi xuống: "Ta cũng muốn xem xem? Thánh Vương Các dự định làm sao bắt ta. Khồng cùng ngươi thổi những khác, Nếu bàn về này chạy trốn công phu, Ninh Dạ ta vẫn còn chưa từng thua qua. Ngươi có thể chạy, ta lại càng không thành vấn đề, chỉ sợ ảnh hưởng đồ đệ ngươi nha."

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ trong lòng một hồi hộp.

Đúng vậy, Tiểu Diệp xử lí thế nào?

Tân Tiểu Diệp nở nụ cười: "Ngươi a, liền không cần lo lắng cho ta. Ta tuy rằng bản lãnh khác không có, nhưng bản lĩnh thoát thân này, cũng vẫn là có vài chiêu. Không được nữa, ta liền kéo tay Vãn Ngưng tỷ tỷ, nàng đi chỗ nào, ta liền đi chỗ đó, muốn chết đồng thời chết."

Trì Vãn Ngưng tức giận trừng nàng: "Ta đâu có đắc tội quá ngươi."

"Ta mặc kệ."

Mấy người này càng là ở chỗ này lẫn nhau đấu khẩu lên.

Bất quá đấu khẩu đại khái cũng là tối tăng trưởng tình nghĩa, bất tri bất giác, Tuyết Yêu Mỗ Mỗ nhìn Ninh Dạ, đến cảm thấy đã có mấy phần cảm giác thân thiết.

Đúng vào lúc này, bên ngoài lại vang lên âm thanh: "Tại hạ Kim Ngũ Tuyệt, không biết bên trong là vị đại năng nào."

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ lông mày nhếch lên: "Hóa ra là Giả Tự Môn tiểu liệp quỷ, hơn 100 năm trước, lão thân từng gặp ngươi một lần, khi đó, ngươi còn chỉ là cái Vạn Pháp cảnh, không nghĩ tới a, bây giờ cũng vị liệt Cửu Tôn rồi."

Thánh Vương Các môn hạ có cửu môn, lấy lâm binh đấu giả giai trận liệt tại tiền làm tên, không có ý nghĩa gì, chỉ là đáp lời cửu cung số lượng, thuận tiện ra vẻ chút.

Cửu môn lão đại chính là chín vị, đều là Vô Cấu cảnh, vì vậy cùng Hắc Bạch Thần Cung bất đồng, mặc kệ có bao nhiêu Vô Cấu, vượt quá hay chưa đủ, đều phải có chín vị.

Kim Ngũ Tuyệt chính là Giả Tự Môn môn tôn, tu vi Vô Cấu sơ kỳ, tại chín vị bên trong xem như là yếu nhất, bất quá có cái núi dựa lớn, chính là Kim Thế Chung —— hắn là nghĩa tử của Kim Thế Chung.

Thời khắc này nghe được đối phương lên tiếng, chấn động trong lòng, bỗng nhiên hồi tưởng lại một lần tao ngộ khủng bố năm đó, hoảng hốt: "Hóa ra là tiền bối đại giá quang lâm!"

Đã định quỳ xuống.

Lập tức nhớ tới nơi này là địa bàn của Thánh Vương Các, mà đối phương là Thái Âm Môn, ta như quỳ xuống với nàng, chẳng phải yếu đi uy phong?

Đầu gối cong một nửa, lại cương trực tại không trung, lên không xong, xuống không được.

Sau đó liền nghe thấy một cái thanh âm như xuân phong tế vũ nói: "Ngươi cần gì phải vậy, hù dọa một tên tiểu bối, quá vô vị. Thôi vậy thôi vậy, vẫn để cho nhân gia đi đi, tự chúng ta tiêu dao là được."

Vậy là cái thanh âm già nua kia liền cả giận nói: "Ai cùng ngươi tiêu dao?"

Người kia là ai?

Kim Ngũ Tuyệt nghe thanh âm nghe không ra, nhưng có thể cùng Tuyết Yêu Mỗ Mỗ nói như thế, cũng không phải thường nhân.

Hắn chính muốn rời khỏi mau mau hồi báo, đã thấy cửa đã mở ra.

Bên trong đang ngồi bốn người.

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ hắn đã biết, cũng thì cũng thôi, nhưng nam tử ngồi bên cạnh, lại khiến hắn nhìn choáng.

Tuy rằng chưa từng gặp qua chân nhân, nhưng khuôn mặt này lại từ lâu khiến các môn đại nhân vật đều quen thuộc không ngớt.

Ninh Dạ! ?

Thế mà là Ninh Dạ?

Hắn lại dám đến Thánh Vương Các?

Kim Ngũ Tuyệt trong lòng kinh hãi.

Chờ đã, hắn mới vừa nói cái gì?

Tiểu bối?

Đệt!

Ngươi thế mà có mặt nói ta là tiểu bối? Rõ ràng ngươi mới là tiểu bối có được hay không?

Luận tu vi, ngươi. . . Được rồi ngươi thật giống như cao hơn ta một ít, luận địa vị. . . Được rồi địa vị cũng là ngươi cao, nhưng mà ta lớn tuổi hơn ngươi a!

Kim Ngũ Tuyệt trong lòng phẫn uất, cả giận nói: "Thật can đảm! Nguyên lai Là. . . Là. . . Là Hắc Bạch Thần Cung Ninh đại điện thủ. . . Ngũ Tuyệt ở đây tham kiến Hàn tiền bối, Ninh điện thủ."

Song thủ hợp bão, cúi rạp người!

Chương 74 : Mua vui

Chương 75: Mua vui

Trên một chương ← chương tiết danh sách → dưới một chương gia nhập phiếu tên sách

Đề cử xem: Lấy phàm thân thể y vũ cuồng tế tinh tế hai hôn chi toàn năng mẹ kế phu nhân nhà ta là ẩn giấu đại lão sủng hạnh bất khả tư nghị sơn hải điện thương vượt giới chi vương nhà ta Cẩu Tử siêu tin cậy gia tộc tu chân bình thường lộ siêu năng lực giả tu tiên hằng ngày

Download

Quyển sách chương mới nhất nội dung chưa xong, càng nhiều đặc sắc nội dung điện thoại di động thỉnh quét hình hạ phương hai chiều mã download app. Tiểu thuyết càng hoàn toàn chương mới càng nhanh hơn. Trăm vạn tiểu thuyết đọc miễn phí. Võng không tìm được nội hàm tiểu thuyết nơi này đều có nga!

"Hàn Cô Sương cùng Ninh Dạ đến Thiên Thánh Phủ?"

Thánh Vương Các.

Vấn Thánh Điện.

Kim Thế Chung ngồi ở trên vị trí chưởng giáo, không dám tin tưởng nhìn phía dưới Kim Ngũ Tuyệt.

Hai cái gia hỏa này là bắt nạt ta Thánh Vương Các không người sao? Lại dám như thế nghênh nghênh ngang ngang xuất hiện?

Kim Thế Chung vấn đạo: "Bọn họ có nói cái gì không? Có phải là phụng mệnh đi sứ?"

Nếu như đi sứ, lưỡng quân giao chiến không chém sứ giả, đến là không tốt lắm hạ thủ.

Kim Ngũ Tuyệt lắc đầu: "Không nói là đi sứ, nói. . . Nói. . ."

"Nói cái gì?"

"Nói là một đường vân du đến đây." Kim Ngũ Tuyệt gian nan hồi đáp.

Vân du?

Ta vân du ngươi mẹ a?

Vì vậy các ngươi là thật sự bắt nạt ta Thánh Vương Các không người sao?

Kim Thế Chung phẫn nộ, hận không thể lập tức xuất thủ bắt lấy hai người này.

Vẫn là Sào Quân Hải nói: "Chưởng giáo bớt giận, Hàn Cô Sương Ninh Dạ dắt tay nhau đến ta Thiên Thánh Phủ, tuyệt đối không phải không có lí do. Mà bọn họ nếu đã dám đến, lại công nhiên hiện thân, tất là có chỗ dựa. Tại không rõ dưới tình huống vội vàng xuất thủ, bắt được người thì cũng thôi, nếu như không bắt được người, trái lại có vẻ ta Thánh Vương Các không có khí độ."

Bên cạnh Nhậm Phượng Long cũng nói: "Hơn nữa Niết Bàn quyết đấu, hủy thiên diệt địch, để tránh thương tới vô tội, cũng không thích hợp ở chỗ này động thủ."

Thịnh Đông Bình cũng nói: "Lại thêm bọn họ chuyến này lại đây, cũng không có xuất thủ hại người, chúng ta trực tiếp động thủ, xác thực về lý không hợp."

Thịnh Đông Bình nhân xưng Tri Thư Thiên Tôn, hắn thư sinh xuất thân, phàm là thích nhất nói tới chữ lễ, tới nay đều là đối phương lấy lễ đãi ta, ta liền lấy lễ đãi người, vì vậy còn có cái biệt hiệu, liền gọi Dĩ Lễ Đãi Nhân Thịnh Đông Bình.

Người này cũng coi như là hảo hảo tiên sinh, bất quá so với Vân Hải Sơn Nhân chi ngụy thiện, hắn đến tính được là là chân thiện.

Chỉ là tại trong mắt ba vị đại năng Thánh Vương Các khác, Thịnh Đông Bình chính là điển hình thư sinh ý khí.

Kim Thế Chung hừ nói: "Lời này nói, địch nhân chính là địch nhân. Địch nhân nhập cảnh, coi như không động thủ, cũng vẫn như cũ là địch nhân, tổng không thể còn thả mặc bọn họ lui tới tự do chứ?"

Thịnh Đông Bình mỉm cười: "Cái kia cũng phải nhìn bọn họ có mục đích gì. Lý giải quá lại đánh, há không phải càng tốt hơn?"

Kim Thế Chung ngẫm lại cũng đúng, chính muốn an bài người, Thịnh Đông Bình nói: "Hay là ta đi cho. Ta cùng bọn họ đàm luận, chí ít sẽ không dễ dàng sinh sự."

Ai, chỉ sợ ngươi có chuyện đều biến vô sự a.

Bất quá Kim Thế Chung vẫn gật đầu: "Vậy ngươi tự mình cẩn thận, ngàn vạn lần đừng tùy tiện đáp lời cái gì."

* * *

Thịnh Đông Bình lúc đến, Ninh Dạ cùng Hàn Cô Sương đang dùng cơm.

Tu tiên đến mức độ này rồi? Có ăn hay không cơm cũng không quan trọng.

Thế nhưng người có sở thích ăn uống? Hay là sẽ thỉnh thoảng khai cái huân, bất đồ dinh dưỡng? Liền đồ cái kia một cái miệng đầy lưu hương.

Cũng chính bởi vậy? Tu tiên giả hoặc là không ăn, muốn ăn nhất định phải là đỉnh cấp mỹ vị.

Một trong ngũ đại phường Tiên Lai Phường? Chính là danh trù tối đa chi địa.

Tứ đại đầu bếp nổi danh thời khắc này tất cả đều đến, bọn họ là tiên gia nấu ăn làm nhiều thêm? Bản thân cũng là tu sĩ? Luân phiên lấy ra tuyệt chiêu, đem từng đạo từng đạo thức ăn ngon dâng.

Thịnh Đông Bình lúc đến, Ninh Dạ chính mang theo gắp thịt cá đây, nhìn thấy Thịnh Đông Bình? Ánh mắt sáng lên: "Hóa ra là Tri Thư Thiên Tôn? Nhanh tọa nhanh tọa, này Tứ Vĩ Tiên Lư vừa mới làm tốt, cần phải thừa dịp nhiệt, mới được sự mỹ vị."

Bên này Trì Vãn Ngưng đã nhanh chóng là Thịnh Đông Bình dâng chén rượu bát đũa, Ninh Dạ càng là tự tay vì hắn gắp một khối thịt cá.

Chỉ có Hàn Cô Sương vẫn như cũ lạnh tựa băng sương? Phảng phất không nhìn thấy Thịnh Đông Bình giống như vậy, gắp một khối ngư mảnh? Tinh tế nhai : nghiền ngẫm, nói: "Coi như không tệ."

Thịnh Đông Bình bị điệu bộ này làm cho có chút mộng bức? Nhìn nhìn Hàn Cô Sương, lại nhìn một chút Ninh Dạ.

Ninh Dạ đã là Thịnh Đông Bình rót rượu: "Trăm năm Lô Hoa Nhưỡng? Thiên Thánh Phủ mỹ tửu. Ta biết Thịnh Thiên Tôn quanh năm tọa trấn tại đây? Loại này rượu ngon khẳng định là mỗi ngày uống? Làm sao Ninh Dạ đến vội vàng, cũng không mang chính mình tửu đến, chỉ có thể mượn hoa hiến phật, Thiên Tôn chớ trách."

"Ách, không trách, không trách." Thịnh Đông Bình bản năng trả lời.

Hắn là điển hình đưa tay không đánh người mặt tươi cười, đối phương khách khí, hắn cũng khách khí, nhưng còn không đến mức ngu xuẩn, mắt thấy Ninh Dạ khách khí như thế, trong lòng cũng mơ hồ: "Cái kia hai bên đối lập chi cục, còn chưa kết thúc chứ?"

"Há, không có không có, cũng chính là đối lập a mấy chục năm đều như thế đang tới rồi, lại tới cái trăm năm cũng không đáng kể. Đến, đây là Tuyết Xà canh." Ninh Dạ tiếp tục là Thịnh Đông Bình đĩa rau.

Hàn Cô Sương Phanh một tiếng đem chiếc đũa vỗ bàn trên: "Ninh Dạ, ngươi trước mặt lão thân ăn tuyết xà là có ý gì?"

Ninh Dạ cười ha ha: "Lại không phải Thái Âm Môn ngươi tuyết xà, lão nhân gia ngài hà tất để bụng như thế. Ngươi không ăn sẽ không ăn a lại nói hiện tại là nhân gia địa đầu, ngươi cũng không cần phải lớn như vậy tỳ khí."

Hàn Cô Sương bị hắn giận dữ không nói gì.

Ninh Dạ đã hướng Thịnh Đông Bình chúc rượu.

Thịnh Đông Bình bất đắc dĩ: "Nếu đã đối lập chi cục chưa kết thúc, cái kia. . . Các ngươi là muốn đi qua giảng hòa?"

Hắn nghĩ tới nghĩ lui, thật giống chỉ có lý do này.

Ninh Dạ cười ha ha: "Giảng hòa cũng không phải Hắc Bạch Thần Cung cùng Thái Âm Môn hai nhà xuất ra người a, mấu chốt nhất còn phải sớm hỏi một tiếng. Như quý tứ phái vô tâm giảng hòa, chẳng phải là nhiệt tình mà bị hờ hững."

"Vì vậy. . . Ngươi ta hay là địch nhân, đúng không?" Thịnh Đông Bình chỉ chỉ Ninh Dạ, lại chỉ chỉ bản thân, lời này lại là nói không quá tự tin.

Không quan hệ thực lực, chỉ là không hiểu.

Ninh Dạ nở nụ cười: "Địch nhân liền không thể ngồi cùng nơi thật lâu? Quân không thấy, trong truyền thuyết, sát trường bên trên, bao nhiêu anh hùng tương kính hạng người. Tuy nhân lẫn nhau lập trường bất đồng, mà không thể không là địch, nhưng này không trở ngại tư giao a. Tri Thư Thiên Tôn tu dưỡng đệ nhất thiên hạ, nhân gian chí thiện, Ninh Dạ ta luôn luôn là ngưỡng mộ. Ngày hôm nay nếu đã là ngài đã tới, vậy thì vô luận muốn kết giao một phen. Nếu như ngài không thích, chúng ta uống qua rượu này, lại đánh cũng không muộn."

Nghe hắn nói như vậy, Thịnh Đông Bình cảm thấy hảo có đạo lý, quay đầu lại nhìn Tuyết Yêu Mỗ Mỗ, liền thấy nàng ngạo nghễ hừ lạnh, dáng vẻ hoàn toàn không thèm để ý.

Bằng hữu này không phải bằng hữu, địch nhân không phải địch nhân, Thịnh Đông Bình cũng là triệt để mơ hồ.

Bất quá hắn cũng là người thoải mái, nếu đã Ninh Dạ nói như vậy, hắn liền cấp tốc điều chỉnh tâm tình, cười dài đến: "Đại Điện Thủ không hổ là Đại Điện Thủ, đúng là người thoải mái. Nếu ngươi đã đều nói như vậy, vậy liền uống trước rồi nói!"

Nói rượu trong chén dĩ nhiên vào bụng.

Ninh Dạ huy vũ chiếc đũa: "Dùng bữa dùng bữa."

Rượu trong chén vào bụng, Thịnh Đông Bình hào hùng dần lên: "Chỉ có rượu và thức ăn không đủ, vẫn cần được có chút những khác."

Ninh Dạ liền nói: "Vậy còn có thể có cái gì? Tự nhiên là mỹ nhân. Vừa vặn chúng ta tại Như Ý Phường, muốn không liền gọi mấy cái mỹ nhân đi tới bồi một thoáng?"

Thịnh Đông Bình nhìn nhìn Trì Vãn Ngưng: "Thích hợp sao?"

Ninh Dạ: "Không sao."

Trì Vãn Ngưng nở nụ cười: "Tìm cho ta một cái nam hài tử soái một chút đi tới."

Thịnh Đông Bình lại nhìn Ninh Dạ.

Ninh Dạ vỗ tay một cái: "Tìm! Cho nàng tìm!"

Hắn nhìn Hàn Cô Sương: "Mỗ mỗ có muốn hay không?"

Hàn Cô Sương giận không chỗ phát tiết: "Cút."

Tân Tiểu Diệp hé miệng cười: "Vậy ta cũng tới một thứ."

"Liền định như vậy rồi!" Ninh Dạ hướng tới bên ngoài hô: "Đều có nghe thấy hay không? Hôm nay ta cùng Tri Thư Thiên Tôn, Tuyết Yêu Mỗ Mỗ ở chỗ này nâng cốc tâm tình, mỹ nhân tiếp khách!"

Sau một khắc, một đám lớn mỹ nhân oanh oanh yến yến vây lại, đến cũng thật dẫn theo mấy cái suất ca.

Trì Vãn Ngưng Tân Tiểu Diệp cũng không khách khí, vẫn đúng là một người kêu một cái ngồi ở bên cạnh, chỉ tiếc mỹ nữ dám đầu hoài tống bão, hai cái suất ca nhưng sợ hãi rụt rè, chỉ sợ một động tác không đúng, Ninh Dạ một tát tát chết bọn họ.

Vấn Thánh Điện.

Kim Thế Chung nhìn Kim Ngũ Tuyệt: "Ngươi nói, Đông Bình tại Như Ý Phường, cùng bọn họ uống rượu ăn thịt? Còn gọi mỹ nhân tiếp khách?"

". . . Là." Kim Ngũ Tuyệt nhắm mắt hồi đáp.

"Còn làm những khác?"

Kim Ngũ Tuyệt nghĩ nghĩ, hồi đáp: "Ngâm thơ đối đáp."

"Hết rồi?"

"Hết rồi!"

Chương 75 : Tự đào hố cho mình

Chương 76: Tự đào hố cho mình

Như Ý Phường.

"Ngũ hoa mã thiên kim cầu, hô nhi hoán tương xuất mỹ tửu. . . Thơ hay! Thơ hay!"

Thịnh Đông Bình đập bàn quát, trong mắt lại có mấy phần men say.

Không phải uống nhiều rồi say, mà là bị Ninh Dạ thuận miệng lấy trộm thiên cổ danh thi khiến cho say sưa.

Ninh Dạ tự đến Trường Thanh Giới tới nay, chỉ có lúc trước thời điểm gặp Thanh Lâm lấy trộm một bài thơ, sau đó không còn làm như vậy nữa. Đến không phải hắn không muốn triêm thi tiên chi quang, thực sự là cái thế giới này chỉ trọng thực lực, thơ từ vô dụng. Có kinh diễm mấy, bất quá hủ nho một viên.

Nhưng lần này không nghĩ tới càng phát huy tác dụng lớn, rốt cục khó được tái hiện một lần xuyên việt giả phúc lợi. Cũng không cần nhiều, chỉ là mấy bài thơ hạ xuống, liền khiến Thịnh Đông Bình kích động hưng phấn lên.

Lúc trước Ninh Dạ nói sát tràng chi thượng, bao nhiêu anh hùng tương kính, Thịnh Đông Bình không cho là đúng, không nghĩ tới qua mấy bài thơ, hắn vẫn đúng là đem Ninh Dạ coi là tri kỷ.

Thời khắc này chỉ cảm thấy người này văn thao vũ lược, đều thuộc về thế gian khó được chi anh tài.

Vũ lược thì cũng thôi, tu tiên thiên tài rất nhiều, văn thao lại là khó được.

Thịnh Đông Bình thời điểm vừa mới tu tiên có cái bí danh liền gọi Hủ Nho, hơi một tí vi ngôn đại nghĩa (lời nhỏ nghĩa lớn), xuất khẩu thành chương, thế nhưng nhân vi lực tiệm (người nhỏ lực ít), không ai coi hắn ra gì.

Thời gian dài, ý nghĩ thánh nhân giáo hóa này cũng liền dần dần phai nhạt.

Không nghĩ tới hôm nay nhìn thấy Ninh Dạ, lập tức cảm thấy người này phi phàm, ý nghĩ lúc trước sôi sục, trực tiếp coi là bình sinh tri kỷ. Còn chuyện ăn xong lại đánh kia, hắn nghĩ cũng không nghĩ.

Trực tiếp tóm lấy tay của Ninh Dạ nói: "Tiên sinh tài cao a! Tại Hắc Bạch Thần Cung làm Đại Điện Thủ, ủy khuất ngươi rồi."

Ta đi!

Ninh Dạ cũng vui vẻ: "Vậy phải cái gì mới không ủy khuất? Chưởng giáo?"

Thịnh Đông Bình phất tay nói: "Chưởng giáo cũng không thích hợp! Ngươi a, ngươi liền phải làm thánh nhân! Văn thánh nhân, lễ pháp thiên hạ, giáo thư dục nhân!"

Ngươi xác định đây là đề bạt?

Bất quá Ninh Dạ đến là có chút lý giải Thịnh Đông Bình, nói: "Nghe nói Thiên Tôn làm việc chi đạo, chính là kinh văn chính nghĩa, thư lễ chi đạo. Vì thế càng là nghiễm bá thiên hạ, dục nhân vô số." (giáo dục)

Mỗi cá nhân đều có đạo của chính mình, nhưng nhiều phần mịt mờ không nói rõ, chỉ có số ít người giống như Cực Chiến Đạo đạo là thiên hạ đều biết.

Thế nhưng Cực Chiến Đạo là vạn năm truyền thừa, đạo của Thịnh Đông Bình cũng là thiên hạ đều biết, lại là hắn dốc lực mở rộng.

Hắn hành thư lễ chi đạo, mở rộng lớp học, với hắn mà nói, học phong cường thịnh, chính là bản đạo hưng thịnh, đối với hắn là có thực thực tại tại tu hành chỗ tốt.

Chính là tu đạo một đường, Thịnh Đông Bình ở phương diện này xác thực là làm được.

Ngược lại là Ninh Dạ, cũng không có làm được.

Hắn vẻn vẹn là ngộ đạo, khoảng cách tu đạo còn kém một đoạn dài đây, nhìn từ phương diện này, Thịnh Đông Bình đến là đi ở phía trước tuyệt đại đa số mọi người.

Thịnh Đông Bình mỉm cười tự đắc: "Vì cầu mà cầu, không được vậy. Ta mở rộng thư lễ chi đạo, là vì giáo hóa thế nhân, mà không phải vì lợi ích một người , nhưng đáng tiếc a, rất nhiều người cũng không hiểu cái đạo lý này."

Hắn nói lắc đầu liên tục, thở dài không ngớt.

Ninh Dạ lại là trong mắt sáng ngời: "Thiên Tôn nói có lý! Vì cầu mà cầu, phản mất bản ý, Không được bản tâm. Thiên Tôn tu đạo, tâm tại đạo, với ngươi mà nói, giáo hóa thế nhân chính là công đức, còn đề thăng bởi vậy đạt được, trái lại là tiện thể. Chính bởi vậy, Thiên Tôn trái lại siêu thoát rồi, trái lại sớm đã đạp ở trên con đường tu đạo. Tiếc, Thư lễ chi đạo, không thiện chiến đấu, bằng không Thiên Tôn tất là bản giới tối cường chi nhân!"

Thịnh Đông Bình phía trước nghe được rất hài lòng, nghe đến cuối cùng một câu, trái lại lắc đầu: "Ta chi theo đuổi, tới nay cũng không phải chí cường. Ta chỉ muốn thế gian này thương sinh, có thể trải qua tốt một chút."

Nói càng dẫn theo mấy phần thổn thức chi ý.

Ninh Dạ nghe ánh mắt lại sáng.

Đây là lần đầu tiên, hắn nghe có người lấy thiên hạ thương sinh làm nhiệm vụ của mình.

Chỉ là không nghĩ tới, người này thế mà lại là tại trong Thánh Vương Các.

Tuy rằng lẫn nhau là đối thủ, nhưng Ninh Dạ luôn luôn rõ ràng, tới nay cũng không có thuyết, đối địch chi nhân liền nhất định đều là kẻ ác.

Ninh Dạ thán phục nói: "Sớm nghe nói Tri Thư Thiên Tôn giáo hóa thế nhân, vốn tưởng rằng đây chỉ là Thiên Tôn thành tựu chi đạo, cái gọi là thiện hạnh, là bất quá là chính mình tu hành. Nhưng bây giờ mới biết, hóa ra là Ninh Dạ lấy lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử!"

Nói hắn đứng thẳng người lên, hướng tới Thịnh Đông Bình cúi rạp người: "Dạ, hướng thiên tôn tạ lỗi."

"Ân, đừng như vậy, đừng như vậy!" Thịnh Đông Bình vội ngăn cản hắn: "Vậy sao được. Thiên hạ nói ta thế nào, ta đều không ngại."

Thịnh Đông Bình tiếu a a nói: "Sớm trước cũng đã từng nghe nói rất nhiều thành tựu của Ninh đại điện thủ, ta cũng từng không cho là đúng, bây giờ xem ra, xác thực phi phàm. Hậu sinh khả úy, hậu sinh khả úy a, tới tới tới!"

Nói hướng Ninh Dạ chúc rượu.

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ đường đường Niết Bàn đại năng bị hắn trực tiếp không nhìn, tức giận khẩu mạo chua khí: "Vài câu cổ hủ chi thoại, đáng sợ chỗ nào? Chân chính đáng sợ, hẳn là chấp chưởng thiên hạ."

Thịnh Đông Bình hừ lạnh: "Đạo bất đồng bất tương vi mưu, ta cùng ngươi, không có gì để nói."

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ giận dữ, suýt nữa liền muốn vỗ bàn, hiên đỉnh phòng, vẫn may Trì Vãn Ngưng Tân Tiểu Diệp đồng thời an ủi nàng.

Có trong nháy mắt như vậy, Tuyết Yêu Mỗ Mỗ thật muốn hô lên Ninh Dạ đi tới là muốn trộm nhà các ngươi Thánh Nhân Tượng, ngươi vẫn cùng hắn cùng chung chí hướng? Sợ không phải chí cùng trộm hợp chứ?

Nhưng ngẫm lại nếu như liền này nói hết ra, cũng quá quá vô lại, coi như thắng rồi đổ ước đều vô cùng mất mặt, chung quy là nhịn xuống không nói, chỉ là tức giận đến liền mắt trợn trắng.

Bên này Thịnh Đông Bình cùng Ninh Dạ hàn huyên một lúc sau, hỏi Ninh Dạ: "Hôm nay gặp mặt, đối Đại Điện Thủ nhìn với cặp mắt khác xưa. Bất quá nằm trong chức trách, vẫn là phải hỏi một chút, Đại Điện Thủ lần này nói đến dụng ý."

Ninh Dạ tiếu a a nói: "Thật chính là một đường vân lội tới. Các ngươi nếu như không yên lòng, uống bữa này tửu, ta liền về nhà, thế nào?"

Thịnh Đông Bình ngạc nhiên.

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ hô to: "Không được!"

Tiểu tử ngươi thật xa đem ta kêu đến, chính là nhìn ngươi uống rượu?

Ninh Dạ bất đắc dĩ: "Ngươi nếu như không thanh thế quá lớn, chúng ta còn có thể ở chỗ này du sơn ngoạn thủy một phen. Hiện tại Tri Thư Thiên Tôn đều đến rồi, không trở về, làm sao? Còn chờ Thánh Vương Các cường lưu khách a?"

"Cái kia. . . Cái kia. . ." Tuyết Yêu Mỗ Mỗ muốn nói cái kia đổ ước xử lí thế nào, nhưng ngẫm lại ta quan tâm như vậy làm cái gì?

Mọi người hẹn cẩn thận một năm, Ninh Dạ không chừng ngày hôm nay về nhà, ngày mai sẽ lại chạy tới.

Nghĩ như vậy, này kế hoạch của Ninh Dạ đến cũng đơn giản.

Ngươi hôm nay gọi ra ta, ta liền đường hoàng biểu hiện, công lái trở về. Lần sau lại ngấm ngầm đi tới, không phải lại không ai đã biết?

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ tự nghĩ phán đoán ra Ninh Dạ ý nghĩ, muốn việc này khi không thể để cho hắn thành, bằng không liền trở thành mình bị hắn nắm mũi dẫn đi. Sửa lời nói: "Lão thân ta còn không chơi đủ đây, tiểu tử ngươi đã nói trước bồi lão thân vân du, há có thể nói đi là đi?"

Ninh Dạ liếc mắt nhìn nàng: "Vậy ta không bồi liền không được a?"

Đúng vậy, Ninh Dạ nếu như không phải không bồi bản thân xử lí thế nào?

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ quýnh lên, kêu lên: "Ngươi nếu như trở lại, đó chính là thất ước, lão thân này Vạn Lại Bí Pháp liền sẽ không truyền cho ngươi!"

A?

Vạn Lại Bí Pháp nhưng mà lão thái bà tự nghĩ ra đỉnh cấp tiên pháp, gần như là "đạo", liên quan đến sinh mệnh bí mật.

Chúng ta lúc nào ước hẹn quá cái này?

Ninh Dạ giật mình nhìn nàng, lập tức minh bạch.

Lão thái bà này là cố ý kiếm cớ đây.

Con mắt hơi chuyển động, cười nói: "Đây chính là ngươi nói, Thánh Vương Các chỉ cần không cản khách, ngươi liền đem Vạn Lại Bí Pháp truyền cho ta."

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ biến sắc.

Hỏng rồi, đang yên lành làm sao đem Vạn Lại Bí Pháp cho ném vào rồi?

Ta đây là tự đào hố cho mình a?

Làm sao nàng cũng chết sĩ diện, nhắm mắt trả lời: "Đó là. . . Tự nhiên. . ."

Chương 76 : Ở lại

Chương 77: Ở lại

Vấn Thánh Điện.

Kim Thế Chung mặt già âm trầm: "Vì vậy, nguyên nhân bọn họ tới, chính là Ninh Dạ hướng Hàn Cô Sương cầu lấy Vạn Lại Bí Thuật, Hàn Cô Sương yêu cầu hắn bồi bản thân vân du một phen? Sau đó liền đến Thiên Thánh Phủ ta? Tê. . . Việc này làm sao nghe như vậy giống trâu già gặm cỏ non đây?"

Bên cạnh Sào Quân Hải cũng vui vẻ: "Hàn Cô Sương người này, trước nay thanh tâm quả dục, không thích chuyện nam nữ, hẳn là không đến nỗi. Bất quá nàng có cái ái đồ, lần này cũng mang theo, không phải là vì học trò cưng của nàng tìm lang quân chứ?"

Nhậm Phượng Long cũng kỳ quái: "Vậy Ninh Dạ còn mang theo Trì Vãn Ngưng?"

Sào Quân Hải nói: "Chung quy phải được vợ lớn đồng ý a."

Kim Thế Chung nghi hoặc nhìn hai người bọn hắn.

Hai cái lão bất tử các ngươi gộp lại cũng có năm ngàn tuổi, lúc nào trở nên bát quái như thế?

Hắn ho nhẹ vài tiếng, đem sự chú ý của hai người lôi kéo trở về: "Hiện tại vấn đề là, chúng ta nên làm thế nào? Có muốn hay không. . ."

Hắn làm cái thủ thế trảm sát.

Sào Quân Hải cùng Nhậm Phượng Long nhìn nhìn lẫn nhau, đồng thời lắc đầu.

Sào Quân Hải nói: "Hàn Cô Sương người này ta biết, muốn nói chúng ta toàn lực ra tay, nàng muốn chạy trốn ra không dễ như vậy, nhưng lão thái bà này đừng xem đi chính là băng sương chi đạo, tính liệt nhưng như hỏa. Bức nàng gấp rồi, đem Thánh Châu hóa thành vạn dặm băng phong chi địa, nàng tuyệt đối làm được."

Nhậm Phượng Long cũng nói: "Căn cứ chúng ta tại người của Hắc Bạch Thần Cung báo cáo, Ninh Dạ sở trường về quang đạo, chẳng những có Ngưng Quang Thành Nhận chiến pháp, hư huyễn tương sinh huyễn thuật, càng có quang độn chi năng. Tuy rằng lấy tu vi của hắn, quang độn chiếu lý chúng ta đến là cản được, nhưng người này như sớm ngộ đạo, vậy liền không nói được rồi."

Sào Quân Hải nói: "Hắn là khẳng định ngộ đạo, hắn đi qua Vạn Cổ Liễu Đạo Cảnh, chỉ đi một lần, liền lại chưa đi qua."

Lấy thân phận Đại Điện Thủ của Ninh Dạ, Vạn Cổ Liễu Đạo Cảnh là có thể tùy tiện đi.

Nếu đã chỉ đi một lần, liền lại không đi qua, vậy liền có thể xác nhận, hắn khẳng định là đã từng có thu hoạch. Đương nhiên, mọi người không biết hắn tại Vạn Cổ Liễu Đạo Cảnh lĩnh ngộ chính là huyễn đạo không phải quang đạo, bất quá vậy cũng không sao cả.

Kim Thế Chung cũng nói: "Hàn Cực Bí Cảnh nhất chiến, Ninh Dạ dẫn đi Việt Trọng Sơn. Lấy thực lực của Việt Trọng Sơn, cũng không thể đuổi kịp hắn, có thể thấy được người này quang độn chi pháp lại là phi phàm, hẳn tại đạo đồ. Mấu chốt nhất hắn nếu đã dám đến Thánh Châu, lại dám công nhiên lộ diện, hẳn là có đầy đủ tự tin. Người này, thủ đoạn bình thường phỏng chừng không bắt được."

Nếu đã không bắt được, vậy thì không bằng hào phóng một ít.

Ba người lập tức hạ quyết nghị.

Chốc lát Thịnh Đông Bình nhận được tin tức, xem qua tin tức sau, tiếu mị mị nói: "Chưởng giáo đã nói, Hàn trưởng lão cùng Ninh đại điện thủ ở xa tới là khách? Nếu đã không địch ý, Thánh Vương Các cũng hoan nghênh. Như muốn du ngoạn, có thể tùy ý hành tẩu. Nếu như hai vị có hứng thú? Cũng có thể đi các nội ngồi xuống."

Ninh Dạ tiếu mị mị nói: "Kim chưởng giáo có này ý gì? Ninh Dạ cảm tạ bất tận, nếu chưởng giáo đã nguyện ý tác thành Ninh Dạ? Vậy Dạ cũng sẽ không khách khí, tiếp tục lưu lại. Bất quá trong Thánh Vương Các? Ta liền không đi. Thật đi vào, ta không nắm chắc đi ra."

Hắn nói thẳng không nắm chắc đột phá Thánh Vương Các nội cấm chế, Thịnh Đông Bình cũng không để ý lắm: "Nếu như thế, ngày khác trở lại tìm Ninh đại điện thủ nâng cốc chuyện phiếm!"

Nói một cung tay, người đã phiêu nhiên bay đi.

Ninh Dạ nhìn bóng lưng của hắn, tán thán nói: "Quả là cao nhân vậy."

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ rất là bất phẫn hừ một tiếng.

Luận tu vi, luận chiến lực, nàng đều mạnh hơn Thịnh Đông Bình, nhưng mà hai con hàng này thế mà lẫn nhau khen, trong mắt hoàn toàn không có chính mình.

Quả nhiên hủ nho chính là hủ nho, Ninh Dạ này cũng vậy.

Trong lòng tức giận, nàng đứng lên nói: "Ẩm Tuyết, chúng ta đi."

Trì Vãn Ngưng hỏi: "Mỗ mỗ đi chỗ nào?"

"Tự nhiên là tìm chỗ ở? Chẳng lẽ còn muốn ở lại cái chỗ 'tàng ô nạp cấu' này sao?"

Nói đã mang theo Tân Tiểu Diệp rời khỏi.

Nàng thanh âm rất lớn, Như Ý Phường bên ngoài một đám người không dám lên tiếng? Chỉ là trong lòng tập thể thầm nghĩ: 'tàng ô nạp cấu' vị trí ngươi ở không được, ăn lại là rất sảng khoái. Ngoại trừ cái tuyết xà kia, cái khác liền thuộc về ngươi ăn tối đa.

Nếu Thánh Vương Các đã thịnh tình mời? Tiếp sau đó Ninh Dạ vẫn đúng là liền ở lại.

Hai vị đại lão liền như thế tại Thiên Thánh Phủ nghênh nghênh ngang ngang đi dạo xung quanh? Thỉnh thoảng Thịnh Đông Bình còn có thể tìm Ninh Dạ đến nâng cốc chuyện phiếm.

Vị cực nhân đỉnh, lẫn nhau ai cũng không cần thiết phải che lấp, vì vậy đám người Ninh Dạ hành tung cũng không còn là bí mật, đến là rất nhanh truyền ra.

Phổ la đại chúng biết thì cũng thôi, chuyện này đối với bọn họ mà nói liền giống như là lãnh tụ quốc gia nào đó đến thăm, liền làm đề tài trà dư tửu hậu đều không có, ngược lại là một ít trung tầng tồn tại sẽ nghị luận, đây có phải là mang ý nghĩa cách cục bát phái đối lập sắp kết thúc rồi? Đây cũng đúng là tin tức tốt, như có thị trường chứng khoán, quá nửa là sẽ dâng lên.

Bất quá đối với Nhàn Vân Lão Nhi mà nói, trong lòng lại là lo lắng lên.

Ninh Dạ vì sao lại đột nhiên chạy tới?

Hắn đến Thiên Thánh Phủ làm cái gì?

Hẳn là đến truy tung bản thân?

Nhưng mà nghĩ nghĩ không có khả năng a.

Việc năm đó qua lâu như vậy, Ninh Dạ cũng một mạch không thấy truy giết tới, không có bất kỳ hành động, điều này nói rõ bản thân là giấu diếm được hắn.

Nhưng nếu đã như vậy, tại sao hiện tại hắn lại xuất hiện?

Đặc biệt là cái lúc khẩn yếu quan đầu hiện tại?

Lẽ nào hắn biết mình muốn trộm Thánh Nhân Tượng, muốn ngăn cản?

Không thể nào, hắn cùng Thánh Vương Các cũng không phải bằng hữu.

Lẽ nào là đối với chính mình có ý đồ gì? Nhưng nếu là như vậy, Ninh Dạ cũng có thể lặng lẽ đi tới, không có lý do gióng trống khua chiêng như vậy a.

Nói như vậy, hẳn là trùng hợp?

Đúng rồi, nhất định là trùng hợp!

Nhàn Vân Lão Nhi trái lo phải nghĩ, sau đó tiếp tục cần cần khẩn khẩn đào mỏ —— hắn hiện tại là một tên thợ mỏ phổ thông dưới Thánh Vương Các, chính tại một chỗ khoáng sơn ngoài Thiên Thánh Phủ làm lụng.

Tại trong khoáng sơn này đã đào được khá nhiều ngày, Ninh Dạ đến khiến lão nhi có chút tâm thần không yên. Bất quá hắn chung quy vẫn là hung hạ quyết tâm, đem một khối hỏa lân khoáng thạch chuẩn bị sẵn lấy ra, nhỏ vài giọt tinh huyết đã sớm chuẩn bị sẵn lên đó, vậy là khoáng thạch kia liền lập loè ra huyết sắc quang huy.

Thời điểm Nhàn Vân Lão Nhi còn đang trù tính, Tuyết Yêu Mỗ Mỗ cũng tại buồn bực.

Sự tình đến một bước này, Ninh Dạ đã hoàn toàn bại lộ tại trong tầm nhìn của Thánh Vương Các, theo lý thuyết hắn là không đạo lý có thể thắng đổ ước.

Nhưng nhìn hình dáng tràn đầy tự tin của hắn, lại là làm sao đều không dự định nhận thua.

"Thánh Nhân Tượng ở vào Thánh Vương Các nội các Trấn Tà Tràng.

Trấn Tà Tràng bốn phía trống trải, chỉ có Thánh Nhân Tượng sừng sững, bốn phía có bố hai mươi tám tôn binh qua thạch nhân tượng, trên có cấm không trận pháp, hạ thiết Tru Sát Thần Cấm, sát phạt một thể, giam khống toàn diện, phía sau tọa trấn càng là chưởng giáo Kim Thế Chung bản nhân, cùng Thánh Nhân Tượng tâm linh tương thông, hô chi tắc đến, tiện tay ngự chi, hơi có dị động, lập tức phát hiện. Thủ hộ nghiêm mật như vậy, cho dù là Thái Âm Môn ta chư thánh cùng đến, cũng không dám nói có thể trộm lấy, duy nhất thu được chi pháp chính là cướp đoạt. Dưới tình huống này, Ninh Dạ phải làm sao mới có thể đắc thủ?"

Tân Tiểu Diệp cười nói: "Ninh Dạ nếu đã có lòng tin, sư phụ an tâm chờ đợi chính là."

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ hừ một tiếng: "Ta sợ hắn lãng phí thời gian một năm của ta."

Tân Tiểu Diệp liền nói: "Từ trên lẽ thường giảng, Ninh Dạ lấy thời gian không tới năm mươi năm tu hành đến Vô Cấu trung kỳ, thời gian của hắn, kỳ thực so với sư phụ ngài là còn đắt giá hơn chút."

Chương 77 : Trục khách

Chương 78: Trục khách

Chính giữa tháng ba, trăm hoa nở rộ.

Lại là một cái thiên thanh hảo thời tiết.

Làm Thánh Châu tối an tĩnh tường hòa chi địa, cũng bởi vậy thể hiện ra khó được phồn hoa thịnh thế chi cảnh.

Đường phố người đi đường vãng lai như dệt cửi, thương hộ buôn bán hưng thịnh, càng thỉnh thoảng có tiếng đọc sách êm tai truyền đến.

Bởi vì Tri Thư Thiên Tôn quan hệ, Thánh Châu cũng coi như một chỗ thư quyển khí khá nồng.

Người đọc sách được coi trọng, thư sinh khá nhiều, thường có thánh nhân chi ngôn , nhưng đáng tiếc thánh này không phải thánh đó, trừ miệng pháo, không còn tác dụng.

Bất quá đối với Tri Thư Thiên Tôn mà nói, lại là có đại ích.

Hắn lấy văn giảng đạo, văn mãn thiên hạ, đạo hạnh cửu châu, cũng coi như là kẻ đạo hạnh thâm hậu nhất trong tu tiên giả.

Thời điểm rảnh rỗi , Thịnh Đông Bình thậm chí sẽ đích thân đi dạy học.

Hắn đi chính là Thánh Ngôn Thư Viện, cũng coi như là học phủ tối cao khu vực Thánh Châu.

Ngày hôm nay Ninh Dạ trong lúc rảnh rỗi, liền bị Thịnh Đông Bình ước chạy đến Thánh Ngôn Thư Viện —— ngồi ở bên ngoài từ đường, Ninh Dạ có thể nghe được bên trong Thịnh Đông Bình lang lãng giảng bài chi thanh.

Người này giảng bài cũng nên thật nghiêm túc, tuy rằng giảng đều là một ít phổ thông văn chương, đạo lý làm người, nhưng thái độ lại là cực kỳ phụ trách, có học sinh không biết mà hỏi, hắn cũng dốc lòng giáo dục, hoàn toàn không có nửa điểm thiếu kiên nhẫn ý tứ.

Vì thế Ninh Dạ còn chuyên môn dùng Lưu Ảnh Thạch ghi lại cho hắn.

Trì Vãn Ngưng thấy hắn như thế, cười hỏi: "Ngươi lưu ảnh cái này làm cái gì?"

"Trở về cho Thường Thư Thành xem chút, đồng dạng là người đọc sách, nhân gia là giảng đạo thiên hạ, người người khuyến học. Hắn đây? Chỉ biết tự mình ôm chết sách vở, kém quá xa, kém quá xa rồi. Để hắn hảo hảo học một ít."

Trì Vãn Ngưng cười nói: "Vậy còn ngươi? Ngươi lại tại sao không học?"

Ninh Dạ thở dài: "Ta đến là muốn học, nhưng ngươi nói ta dạy cái nào? Đao đạo? Người người cầm đao, sát lục thiên hạ? Huyễn đạo?

Người người giảo quyệt, lừa dối chúng sinh? Quang đạo, làm sao bố? Gọi một kẻ tới tạo tiểu thái dương? Có chút năng lực là không cách nào giảng đạo."

"Cũng chưa chắc đã không thể nha." Thịnh Đông Bình thanh âm truyền đến.

Hắn còn tại thư đường giảng bài, nhưng điều này không ảnh hưởng chút nào hắn cùng Ninh Dạ giao đàm, phảng phất liền tại bên người Ninh Dạ.

Ninh Dạ cũng hứng thú rồi: "Vậy Thiên Tôn đến là nói một chút, phải giảng đạo như thế nào?"

Thịnh Đông Bình trả lời: "Vậy thì phải xem, đạo của ngươi có hợp với chí hướng của ngươi không rồi."

Đạo cùng chí hướng hợp nhau?

Ninh Dạ ngẩn ra.

Nói đến, chí hướng của Ninh Dạ kỳ thực hẳn là ba cái.

Một là báo thù? Đây là tư? Bây giờ đã đi được gần như là đủ rồi.

Hai là ngăn cách tiên phàm, đây là công. Quá mức xa xôi? Tạm thời bất kể.

Người thứ ba chính là tiêu dao thiên ngoại? Cũng coi như là là tư, xem như là một cái theo đuổi khác của bản thân sau khi báo thù.

Đối với Ninh Dạ mà nói? Hắn chưa từng nghĩ tới đạo phải hợp với chí.

Vì vậy chí hướng của hắn, cùng đạo của hắn không quan hệ.

Nhưng thời khắc này? Thịnh Đông Bình một lời nhưng đánh thức hắn.

Nếu như hứng thú tức thiên phú? Như vậy chí hướng chính là đạo đồ.

Sở cầu chi đạo, chính là sở truy chi chí.

Từ phương diện này lý giải, hắn sở dĩ sau khi ngộ đạo khó tinh tiến tiếp, có lẽ không chỉ là chuyện tu vi? Cũng bởi vì đạo cùng chí không hợp!

Mà Thịnh Đông Bình liền bất đồng rồi? Đạo của hắn cùng thứ hắn theo đuổi là nhất trí, hắn cũng không ngại đạo của chính mình chiến lực có hạn, chỉ là một lòng làm chuyện bản thân muốn làm, đây có lẽ chính là nguyên nhân hắn lấy thiên phú phổ thông, lại có thể thành tựu hôm nay.

Bây giờ Thịnh Đông Bình nói tới? Đến là khiến Ninh Dạ rốt cục lĩnh ngộ.

Suy nghĩ rất lâu, Ninh Dạ nói: "Thiên Tôn một lời thức tỉnh người trong mộng? Ninh Dạ thụ giáo rồi!"

"Ngươi có ý nghĩ?" Thịnh Đông Bình cười hỏi.

"Đúng! Đã có, tuy rằng khoảng cách nhưng xa? Nhưng ít ra. . . Minh bạch phương hướng rồi." Ninh Dạ cười đáp.

"Vậy thì tốt rồi."

Thư đường bên trong truyền ra Thịnh Đông Bình thanh âm: "Hôm nay chi khóa, liền thụ đến chỗ này. Mọi người sau khi trở về? Vẫn cần làm một ít bài tập. . ."

Sau khi thông báo? Thịnh Đông Bình đi ra: "Ninh huynh đệ hôm nay định đi nơi đâu nhìn nhìn?"

Ninh Dạ cười nói: "Không bằng liền tùy tiện đi một chút đi."

"Cũng tốt."

Ba người liền đồng thời kết bạn mà đi.

Ra thư viện? Tùy ý dạo bước tại trên đường cái. Bọn họ thu lấy thần uy, khuôn mặt biến hóa, đến cũng không có người có thể nhận ra bọn họ, mừng rỡ tiêu dao.

Một đường tiến tới, tiện miệng chuyện phiếm, nói cũng bất quá là chút chuyện lý thú, nhàn ngôn toái ngữ địa phương.

Đương nhiên, ngẫu nhiên cũng giáp có chính đề.

Thời khắc này Thịnh Đông Bình nói: "Đúng rồi, Đại Điện Thủ chạy đến Thiên Thánh Phủ, vừa chơi chính là hai tháng, bất quá ngươi đến là tiêu dao, có thể biết Trường Thanh Giới lại vì ngươi cùng mỗ mỗ chi sự, chính đang oanh động đây."

"Ha ha, vậy cũng là khó tránh khỏi." Ninh Dạ cười nói.

Đại nhân vật mỗi tiếng nói mỗi cử động đều sẽ tạo thành ảnh hưởng, chuyện Ninh Dạ cùng Tuyết Yêu Mỗ Mỗ đến Thánh Châu, trải qua hai tháng truyền bá, bây giờ đã không ít người biết.

Hà Sinh Mặc sau khi nghe vậy kinh hãi, càng là tự thân đưa tin hỏi Ninh Dạ hắn có ý gì, tuy rằng ngôn ngữ khách khí, nhưng ý tứ trong lời ngoài lời lộ ra chính là, có phải là ngươi muốn phản bội Hắc Bạch Thần Cung vào Thánh Vương phủ? Hắc Bạch Thần Cung không hề có lỗi với ngươi chứ? Có nhu cầu gì có thể hảo hảo nói a.

Ninh Dạ cũng chỉ có thể nói ta chỉ là hưng khởi vân du.

Vân du a cái nào tu tiên giả không vân du? Làm sao Đại Điện Thủ lại không có quyền lợi vân du? Càng không đạo lý chỉ có thể vân du địa giới của chúng ta bên này đi. Vô sự, không có chuyện gì, ngươi cả nghĩ quá rồi.

Hà Sinh Mặc thấy hắn nói như vậy, cuối cùng cũng coi như thở phào một hơi, chỉ là tâm tình còn có chút lo sợ, nhắc nhở hắn Thánh Vương Các môn phái đối địch, bụng dạ khó lường, cẩn thận ứng đối, không có chuyện gì vẫn là về sớm một chút thì hơn.

Mộc Khôi Tông cùng Vạn Hoa Cốc cũng không nhàn rỗi.

Mộc Khôi Tông phát tới tin tức, hỏi Ninh Dạ có phải là lại cùng Thánh Vương Các có cái gì hợp tác?

Bọn họ cùng Thánh Vương Các là quan hệ minh hữu, nhưng có lúc phòng minh hữu còn sâu hơn phòng đối thủ, thời khắc này rất sợ Ninh Dạ lại chọc ra cái chuyện gì, bị Thánh Vương Các đào góc tường liền không tốt rồi.

Trọng yếu nhất Ninh Dạ người này thực sự quá quỷ.

Ninh Dạ với bọn hắn đến là đã nói thực thoại, trực tiếp nói ta muốn xem xem có thể hay không thâu Thánh Nhân Tượng.

Lời này đem đám người Mộc Khôi Tông trực tiếp làm choáng váng rồi.

Được rồi, hiện tại không cần lo lắng Ninh Dạ bị Thánh Vương Các đào góc tường, nhưng ngươi là muốn thâu minh hữu chí bảo, điều này cũng không quá thích hợp chứ? Then chốt chúng ta đã biết, là ngăn cản ngươi đây? Hay là không ngăn cản ngươi?

Mộc Khôi Tông lập tức cảm thấy khó chịu, đồng thời nghĩ chuyện lớn như vậy làm sao ngươi liền tùy tiện nói ra rồi đây? Còn không bằng không nói cho chúng ta biết chứ.

Ninh Dạ cũng rất ủy khuất, nói với các ngươi lời nói thật các ngươi còn không vui.

Vạn Hoa Cốc phản ứng liền ngoài ý muốn, trực tiếp chất vấn hắn có phải là lại vừa ý Thánh Vương Các thánh nữ.

Ninh Dạ cũng mộng bức.

Thánh Vương Các có thánh nữ sao? Ta làm sao không biết?

Ta cũng không biết nàng tên gì, dung mạo ra sao?

Then chốt Vạn Hoa Cốc lối tư duy vì sao kỳ lạ như thế, ta lúc nào biểu hiện háo sắc như vậy?

Thái Âm Môn đến không hỏi hắn.

Bọn họ hỏi chính là Tuyết Yêu Mỗ Mỗ.

Lão thái bà có thể không dễ tính như thế, trực tiếp một câu "Lão nương đi chỗ nào cần các ngươi quản?" Liền bật trợ lại.

Còn lại Hạo Thiên Môn cùng Long Dương Phủ, bọn họ không có hỏi Ninh Dạ, mà là hỏi Hà Sinh Mặc.

Vậy là Hà Sinh Mặc chỉ có thể lời thề son sắt: Thật sự chỉ là vân du.

Nói chung, Ninh Dạ xuất hành dẫn đến các đại cao tầng đều nho nhỏ rung chuyển một phen, chỉ là tâm tư rung chuyển lợi hại, hành động đến tạm thời không có.

Thực sự là liền hiện nay xem ra, thật giống Ninh Dạ thật sự chỉ là du lịch.

Nhưng có mấy người đối với Ninh Dạ là hiểu rõ.

Bọn họ biết rõ, chỗ Ninh Dạ đến, tất là gà chó không yên.

Thậm chí Thịnh Đông Bình cũng có thể cảm nhận được một điểm ý vị mưa gió sắp tới này.

Thời khắc này hắn sờ sờ cằm, nói: "Nếu các nhà đều đã đang quan tâm Đại Điện Thủ, Đại Điện Thủ cũng tại Thiên Thánh Phủ ta du ngoạn hai tháng có thừa, hẳn là không còn gì hay thưởng thức. Có muốn hay không thay cái nơi đi?"

Ninh Dạ kinh ngạc: "Di? Thiên Tôn đây là trục khách sao?"

Thịnh Đông Bình cuống quít xua tay: "Ai, không đến mức đó, không đến mức đó. Thực sự là ngươi cứ như vậy a, các phái cũng tới phiền ta. Ta cùng Đại Điện Thủ vừa gặp mà đã như quen, nếu như là ý của chính ta a, còn thật hy vọng ngươi ở thêm một ít thời gian. Nhưng hiện tại có cái đồn đại không tốt, chính là. . . Ta cũng không hy vọng đồn đại này phát sinh."

Ninh Dạ minh bạch ý tứ của hắn: "Nếu ngươi đã nói như vậy, vậy cũng được, ta đi là được rồi. Uy, đầu tiên nói rõ trước, đợi ta đi rồi, các ngươi nơi này nếu có chuyện, cũng đừng trách ta."

". . ."

Lời này của ngươi nghe làm sao lại xúi quẩy như thế chứ?

Ninh Dạ nói cười ha ha, đã cùng Trì Vãn Ngưng phi nhập không trung, liền muốn rời khỏi.

Đúng vào lúc này, trong Thánh Vương Các, đột nhiên Ầm một tiếng, bùng nổ ra một trận kinh thiên cự hưởng.

Tức khắc, thiên diêu địa động, thanh không biến sắc.

Chương 78 : Rung chuyển

Chương 79: Rung chuyển

Bình địa sinh lôi, đất trời rung chuyển.

Biến hóa đột nhiên xuất hiện, liền ngay cả Thịnh Đông Bình đều lấy làm kinh hãi, hướng về phương hướng Thánh Vương Các nhìn tới.

Liền thấy một phiến cấm chế quang hoa đột phóng, sau đó chính là một tiếng gầm cuồng bạo dĩ cực: "Tặc tử thật can đảm!"

Tiếp theo liền thấy một mảng tiên lực đại triều mãnh liệt tuôn ra, kích đãng vân gian.

Thiên Thánh Phủ đại trận thủ hộ toàn khai, toàn bộ thiên địa đều bị bao phủ trong đó.

Thế nhưng một đạo quang trụ trực tiếp trùng phá thiên tế, hướng tới không trung độn đi, bùng nổ ra khủng bố lãng triều, như Niết Bàn đại năng toàn lực xuất thủ vậy, đem tất cả tiên pháp thần thông tất cả đều đãng tán, sau đó là thánh quang rộng lớn mà lên, tiếp lấy liền thấy Oành một tiếng, Thánh Vương Các lại như là tao ngộ một lần siêu cường công kích trước nay chưa từng có, mảng lớn kiến trúc càng là ầm ầm sụp đổ.

Nửa cái Thánh Vương Các đều tại giờ khắc này đổ sụp xuống, đại hỏa hừng hực mà lên.

Cứ việc trong thiên không trong nháy mắt liền bắt đầu mưa, tưới tắt hỏa diễm, nhưng siêu cấp lực triều kia mang đến thương tổn lại là khiến Thánh Vương Các trở thành một phiến gạch vụn chi địa.

Nhìn thấy một màn này, tất cả mọi người đều choáng rồi.

Thịnh Đông Bình càng là kinh đến thân thể run rẩy.

Hắn xông tới không trung quan sát Thánh Vương Các: "Làm sao lại? Xảy ra chuyện gì? Tại sao lại như vậy?"

Ninh Dạ đại khái là duy nhất không khiếp sợ: "Oa nga, trận thế thật là lớn. Xem ra đồn đại không ngoa a, nơi Ninh Dạ ta đến, cũng thật là gà chó không yên."

"Ngươi!" Thịnh Đông Bình trừng mắt nhìn Ninh Dạ.

Sau một khắc trong thiên không lại hiện mấy đạo thân ảnh, thình lình chính là đám người Nhậm Phượng Long, Sào Quân Hải cùng Tuyết Yêu Mỗ Mỗ.

Tồn tại cường đại nhất Thiên Thánh Phủ thời khắc này toàn bộ xuất hiện, chỉ có Kim Thế Chung không thấy thân ảnh, thế nhưng trong trời cao có thể thấy được một đạo thân ảnh khoái tốc xuyên toa, hẳn chính là Kim Thế Chung đang truy tìm cái gì.

Bất quá chỉ hắn một người tại truy, Nhậm Phượng Long cùng Sào Quân Hải nhưng chạy đến tìm Ninh Dạ.

Ý vị trong này. . .

Ninh Dạ khóe miệng nhếch ra nụ cười.

Quả nhiên Nhậm Phượng Long đã nói: "Ninh Dạ!"

"Suỵt!" Ninh Dạ đã dựng lên ngón tay suỵt một tiếng: "Để ta đoán xem. Thánh Vương Các vừa mới tao ngộ tập kích, gặp tổn thất to lớn. Dưới tình huống này, các ngươi không đi truy kích kẻ đánh lén kia, trái lại lưỡng đại Niết Bàn lập tức đến tìm ta, là nhận định là ta làm, đúng không?"

Nhậm Phượng Long, Sào Quân Hải đồng thời nhất trệ.

Thịnh Đông Bình đã nói: "Tuyệt đối không phải Ninh Dạ, ngày hôm nay hắn một mạch cùng với ta."

Nhậm Phượng Long tức giận nói: "Ngươi con mọt sách này, làm sao ngươi biết liền không phải hắn? Nói không chắc hắn có thần thông nào liền lừa gạt được ngươi, đánh lén Thánh Vương Các, ngươi cũng không biết đã phát sinh cái gì!"

Ninh Dạ cười nói: "Là Thánh Nhân Tượng bị trộm chứ?"

Cái gì?

Thịnh Đông Bình kinh hãi.

Sào Quân Hải rõ ràng kích động lên: "Nghe thấy chưa? Chính hắn cũng thừa nhận. Ninh Dạ? Ngươi còn dám nói không có quan hệ gì tới ngươi! Nhận lấy cái chết!"

Một đạo đại thần thông đã rơi xuống.

Ninh Dạ, Trì Vãn Ngưng đồng thời quang độn, Đã xuất hiện tại một đầu khác, nhẹ nhõm né qua công kích, Ninh Dạ cao giọng nói: "Ô? Nhất định phải có quan hệ mới có thể biết? Thánh Vương Các có chuyện, theo lý hẳn là ba người các ngươi đều truy kích hành hung chi nhân mới đúng? Chỉ cần truyền âm Tri Thư Thiên Tôn, bảo hắn đến coi chừng ta là được. Tại sao hai người các ngươi không trước tiên đi bắt hung thủ? Đi tới tìm ta?"

Hai người nhất trệ.

Ninh Dạ nói: "Bởi vì các ngươi biết vô dụng? Đúng không? Bởi vì Thánh Nhân Tượng cùng Kim Thế Chung tâm thần tương khiên, chỉ có hắn mới có thể cảm thụ vị trí Thánh Nhân Tượng. Các ngươi đi không những không giúp được, ngược lại sẽ ảnh hưởng cảm nhận của hắn."

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ cũng hừ nói: "Vừa nãy chi uy, rõ ràng là Thánh Nhân Tượng phát uy dẫn đến? Công kích tự nội mà ở ngoài? Cho nên mới tạo thành thương tổn lớn như vậy. Có đầu óc đều có thể nhìn ra là Thánh Nhân Tượng xảy ra vấn đề."

Nàng tuy rằng chấn kinh Ninh Dạ là làm sao "Trộm" đi Thánh Nhân Tượng, nhưng này không trở ngại nàng trang bức, dùng kết quả suy ngược hiện thực.

Sự thực là, lý do này kỳ thực cũng không đủ —— chí ít Thịnh Đông Bình liền không đoán được.

Nhưng loại chuyện như suy luận logic, chính là chỉ cần nghe tới hợp lý, có thể tự bào chữa là được.

Ninh Dạ lấy kết quả đã biết suy ra thứ chưa biết, cố nhiên là gò ép, nhưng ngươi nếu như không biết, vậy nghe vào trong tai chính là: Ngô? Hắn nói thật giống như cũng có đạo lý, việc này xác thực không khó đoán.

Lại thêm Tuyết Yêu Mỗ Mỗ một phụ họa như thế, Nhậm Phượng Long cùng Sào Quân Hải liền đều cảm thấy, việc này thật giống xác thực như vậy?

Mấu chốt nhất hiện tại Kim Thế Chung còn đang truy kích Thánh Nhân Tượng, mà Ninh Dạ đang yên lành đứng ở chỗ này, thấy thế nào đều cùng việc này không quan hệ.

Bọn họ mới vừa rồi còn nói Thịnh Đông Bình khả năng bị Ninh Dạ lừa gạt, nhưng mình đứng ở chỗ này, nhìn Ninh Dạ cũng biết —— hàng này thật chính là chân nhân.

Nhưng âm mưu luận khiến cho, bọn hắn không thể tin được kết quả này, tin tưởng Ninh Dạ đến đây, nhất định có quan hệ cùng việc này, nói không chừng chính là chủ mưu đằng sau.

Vậy là ánh mắt hai người nhìn Ninh Dạ cùng Tuyết Yêu Mỗ Mỗ đều là hung thần ác sát. Nhậm Phượng Long nói: "Bất kể nói thế nào, chuyện hôm nay, sợ là cùng hai vị không thể tách rời quan hệ. Hừ, chúng ta vốn là lấy lễ để tiếp đón hai vị , nhưng hôm nay, hai vị tất phải cho chúng ta một cái thuyết pháp."

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ bất quá là ra vẻ chút, không nghĩ tới đem mình cũng lôi vào, phẫn nộ trong lòng: "Thật can đảm, thật sự coi ta sợ các ngươi? Ta thấy nửa còn lại của Thánh Vương Các các ngươi cũng không cần rồi!"

Nàng nói liền muốn phát uy đánh lớn một trận.

Tuy rằng một chọi ba nàng khẳng định không phải là đối thủ, thế nhưng đem Thiên Thánh Phủ này giảo cái trời long đất lở nàng là tuyệt đối có lòng tin.

Cùng lắm lại trọng thương chạy trốn một lần, lấy quả địch chúng, thất bại cũng không đến nỗi thật mất mặt.

Ninh Dạ đã ngay lập tức nói: "Mỗ mỗ hà tất nổi giận, bọn họ cũng chỉ là nhất thời tình thế cấp bách. Phát sinh chuyện lớn như vậy, có thể lý giải. Chúng ta nếu đã làm khách ở đây, cũng là thế tất yếu cho chủ nhân một câu trả lời. Chỉ cần có thể chứng minh chúng ta cùng việc này không quan hệ, ta tin tưởng Thánh Vương Các cũng sẽ không vào lúc này, nhất định phải cùng chúng ta trở mặt."

Hắn tiếu mị mị nói, Nhậm Phượng Long, Sào Quân Hải liền là run lên trong lòng.

Đúng rồi, Thánh Nhân Tượng thất lạc, can hệ trọng đại. Nếu như thật cùng Ninh Dạ Tuyết Yêu Mỗ Mỗ không quan hệ, vào lúc này trở mặt, không chỉ sẽ dẫn đến đại chiến, thậm chí khả năng ảnh hưởng tìm về Thánh Nhân Tượng.

Hai người đồng thời ngẩng đầu nhìn thiên không, chỉ hy vọng Kim Thế Chung có thể kịp thời đoạt lại Thánh Nhân Tượng.

Nhưng mà chân trời lưu quang thiểm hiện, dần dần ảm đạm, cũng khiến lòng của hai người dần dần chìm thấp xuống.

Ninh Dạ càng là trực tiếp nói: "Ban đầu không thể đoạt lại, vậy đến mặt sau, muốn cầm về bảo vật, sợ sẽ càng khó."

"Ngươi nói cái gì?" Nhậm Phượng Long trừng mắt nhìn Ninh Dạ.

Ninh Dạ nói: "Có thể đánh cắp Thánh Nhân Tượng, tuyệt đối là đã sớm chuẩn bị, đường lui cũng tất là chuẩn bị tốt."

Quả nhiên, theo hắn lên tiếng, liền thấy thiên không đột nhiên lại tạc hiện một phiến thoan lưu.

Thoan lưu này thanh thế hùng vĩ, đáng sợ ở chỗ, lại vẫn tác động chúng nhân tâm thần, tất cả mọi người đồng thời linh hồn kích đãng, càng có cảm giác khó mà khống chế.

Thật là khủng khiếp thần thức trùng kích, thậm chí ngay cả Niết Bàn đại năng đều khó mà chống đỡ, hạ phương dân chúng càng là đồng thời ôm đầu hô lên đau đớn.

Ninh Dạ hừ một tiếng: "Quá phận quá đáng rồi!"

Một phiến hắc bạch chi quang tế khởi, nguyên thần chi huy thịnh phóng, đã bảo vệ toàn thành.

Tiếp lấy là Trì Vãn Ngưng cùng Tân Tiểu Diệp, cũng đồng thời xuất thủ hộ thành.

Đồng thời Thịnh Đông Bình cũng xuất thủ, từng cái từng cái kim sắc tự phù khiêu dược mà ra, réo vang thánh nhân chi âm, che chở bát hoang, cả giận nói: "Các ngươi còn ngây ra làm gì?"

Nhậm Phượng Long, Sào Quân Hải như mộng sơ tỉnh, cũng kịp thời lấy thần thông bảo vệ toàn thành.

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ thấy thanh tịnh này, cũng là không cam lòng xuất thủ giúp đỡ một cái, xem như là làm cái thuận thủy nhân tình đi, dù sao hiện tại là kẻ tình nghi.

Một đám đại lão đồng thời xuất thủ, rốt cục bảo vệ khắp thành bách tính, đồng thời trong thiên không một cái nhân ảnh như con quay xoay chuyển bay trở về, đập xuống tầng mây, chính là Kim Thế Chung.

Hắn xem ra chật vật cực kỳ, liền ngay cả râu mép đều bị thiêu hủy một đám lớn.

"Hỗn đản! Cho dù đuổi tới thiên nhai hải giác, bản tôn cũng tuyệt sẽ không bỏ qua ngươi!"

Chương 79 : Tra dấu vết

Chương 80: Tra dấu vết

Hào ngôn tuy rằng khí tráng, đối với kết quả lại không có nửa điểm tác dụng.

Sự thực chính là, Thánh Vương Các Thánh Nhân Tượng mất rồi.

Kế sau năm đó bị trộm đi Cửu Long Đỉnh, Thánh Vương Các lại lần nữa tao ngộ trọng thương, lại một kiện trấn phái thần khí tiêu thất vô tung.

Điều này khiến Kim Thế Chung hầu như muốn điên rồi.

Hắn từ đám mây rơi xuống, hung ác trừng mắt Ninh Dạ: "Ninh Dạ, ngươi cùng cái trộm bảo chi nhân kia, đến cùng là quan hệ như thế nào?"

Ninh Dạ vỗ tay: "Không tệ, không tệ, có tiến bộ. Chí ít hiện tại thừa nhận, ta không phải trực tiếp trộm bảo chi nhân."

". . ." Nhậm Phượng Long, Sào Quân Hải cũng là không nói gì.

Vừa xảy ra chuyện liền muốn tìm kẻ thế mạng, đại khái là phong cách của mỗi cái tu tiên giả.

Vấn đề mục tiêu lần này là Ninh Dạ cùng Tuyết Yêu Mỗ Mỗ a!

Nhân gia không phải là dạng có thể tùy tiện làm kẻ thế mạng cho ngươi.

Nhậm Phượng Long không thể không truyền âm nhắc nhở Kim Thế Chung, vào lúc này tốt nhất đừng tùy tiện quăng nồi, nếu không khai chiến, đối Thánh Vương Các không có chỗ tốt.

Kim Thế Chung cũng là tức giận.

Hắn khác với bọn Nhậm Phượng Long, hắn là chưởng giáo, Thánh Nhân Tượng càng là bảo vật hắn chưởng khống.

Thánh Nhân Tượng thất lạc, ném không chỉ có là thực lực, còn có bộ mặt, còn có địa vị của toàn bộ Thánh Vương Các cùng với địa vị của hắn.

Từ nay về sau, hắn cũng sẽ trở thành tội nhân của Thánh Vương Các a!

Liền như chưởng giáo năm đó, bởi vì thất lạc Cửu Long Đỉnh lại không thể lấy về, kết quả nghĩ không ra, trực tiếp tự vẫn tạ tội.

Kim Thế Chung đương nhiên sẽ không tự sát tạ tội, thế nhưng từ đây đã có khúc mắc, chính là tại tu hành đều có đại bất lợi, không cẩn thận từ đây một đời đều không thể có thêm tiến cảnh nữa.

Vì vậy hắn thời khắc này nhìn chằm chằm Ninh Dạ, liền như là người chết chìm bắt được rơm rạ, nói: "Ninh Dạ, ngươi tuyệt không phải vô duyên vô cớ tới nơi này, hôm nay ngươi nếu không cho bản tôn một câu trả lời, bản tôn chính là tái khởi chiến sự, cũng tuyệt sẽ không bỏ qua các ngươi."

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ rất không cam lòng, ngươi không bỏ qua chính là chúng ta, chất vấn lại là Ninh Dạ.

Ngươi quá không đem bản mỗ mỗ để ở trong mắt chứ? Lẽ nào ta là thêm đầu sao?

Ninh Dạ cười nói: "Ngươi muốn bàn giao a? Được a, ta cho ngươi bàn giao."

Ân?

Mọi người cùng nhau nhìn Ninh Dạ.

Ninh Dạ lại đã hướng về trong Thánh Vương Các rơi xuống.

Vừa bay vừa nói: "Đều đi theo đi, còn đứng ngây ra đó làm gì?"

Mọi người bị hắn làm cho mộng bức, nhưng nếu Ninh Dạ đã như thế, đến cũng không phải vội động thủ, Nhậm Phượng Long cùng Sào Quân Hải đồng thời đè lại Kim Thế Chung, bảo hắn khống chế tâm tình, để xem Ninh Dạ trong hồ lô bán thuốc gì.

Liền thấy Ninh Dạ đã rơi vào trên Trấn Tà Tràng.

Nơi đây chính là vị trí Thánh Nhân Tượng, bây giờ tượng đi tràng trống, chỉ còn lại một vùng phế tích.

Trận pháp uy năng còn đang vận chuyển, cấm chế quang huy còng đang chớp sáng, chỉ tiếc hoàn toàn không có ý nghĩa? Chỉ có một đám lớn các nội tu sĩ? Đối không than thở, trong lòng kêu rên.

Ninh Dạ ung dung lạc địa? Nhìn tình cảnh chung quanh một chút? Mỉm cười nói: "Hồi tưởng!"

Hồi tưởng chi pháp chính là tiên thuật truy tra nguyên nhân sự kiện, chỉ là rất khó nắm giữ? Bất quá đối với Ninh Dạ mà nói lại cũng phải vấn đề gì.

Thời khắc này phát động hồi tưởng, chúng nhân đã nhìn thấy một màn phát sinh trước khi Thánh Vương Các sụp đổ.

Trên Trấn Tà Tràng? Mấy tên đệ tử chính giơ lên một cái bảo bồn? Trong bảo bồn là một ít hôi sắc thạch phấn.

Mấy tên đệ tử kia chính đem thạch phấn từ trong bồn lấy ra, hướng Thánh Nhân Tượng đắp lên, đem đều đều bôi lên tại các nơi Thánh Nhân Tượng.

Cũng chính là vào lúc này, biến hóa đột nhiên xuất hiện.

Thánh nhân tượng kia bỗng nhiên mở mắt? Thể nội bùng lên thánh quang? Đem đệ tử bôi thạch phấn trong nháy mắt dung thành bột mịn, đồng thời hướng thiên không nhảy đi.

Bởi vì là Thánh Nhân Tượng bản thể hành động, bốn phía cấm chế càng không có bất kỳ phản ứng nào.

Cũng chính là vào lúc này, phía sau truyền đến gào thét "Tặc tử thật can đảm", một cái thủ chưởng rơi xuống? Thánh Nhân Tượng giơ tay chính là một quyền, càng là đem một chưởng này đánh tan.

Nguyên lai một đòn kinh thiên động địa vừa nãy? Thế mà là như thế đến.

Lực lượng triều tịch đối oanh dẫn đến trong nháy mắt dẫn bạo toàn trường, cấm chế phát động? Trận pháp sinh uy, nhưng vẫn như cũ không có bất luận ảnh hưởng gì đối với Thánh Nhân Tượng? Thánh Nhân Tượng đã phá không phi xuất? Sau đó chính là Kim Thế Chung vọt ra.

Vậy là thủ phạm dẫn đến Thánh Vương Các phá diệt? Thế mà có một nửa là bản thân Kim Thế Chung.

Kim Thế Chung cũng không khỏi mặt già đỏ ửng, nhắm mắt nói: "Thánh Vương Các có thể trùng kiến, Thánh Nhân Tượng mới là then chốt."

Thịnh Đông Bình nói: "Xác thực như vậy. Thánh Nhân Tượng sẽ không vô duyên vô cớ tự mình phát động, nhất định là có người trong bóng tối thao khống ảnh hưởng gây nên."

Cái trong bóng tối này, lập tức khiến mọi người ánh mắt rơi vào Ninh Dạ.

Ngươi rất phù hợp a, dù sao hồi tưởng chi pháp này cũng không thấy có bất luận kẻ nào tham dự việc này.

Ninh Dạ cũng không để ý, lại hồi tưởng một lần nữa, chỉ vào thạch phấn hỏi: "Xin hỏi đây là cái gì?"

Thịnh Đông Bình nói: "Dùng Hỏa Lân Thạch nghiên thành bụi phấn, trộn lẫn mười hai loại tro thảo mộc chế thành vật liệu. Hàn Cực Bí Cảnh nhất chiến, Thánh Nhân Tượng thụ tổn, đây là chữa trị phương pháp."

Ninh Dạ vui vẻ: "Nói như vậy, cũng thật sự không thể nói không có quan hệ gì với ta a."

Dù sao Hàn Cực Bí Cảnh nhất chiến, lúc đó Ninh Dạ đúng là đã bỏ rất nhiều công sức.

Trong lòng mọi người thầm hừ, ngươi thế mà còn không thấy ngại nói.

Bất quá hiển nhiên chuyện này không thể tạo thành tội chứng lần này, mọi người cũng không thể nào dùng chuyện đã qua để gây sự với Ninh Dạ.

Ninh Dạ đã nói: "Chữa trị như vậy, hẳn là đã kéo dài một quãng thời gian chứ?"

"Đúng." Thịnh Đông Bình nói.

"Vì vậy cũng không phải bí mật gì?"

"Đúng." Thịnh Đông Bình tiếp tục gật đầu, hắn xem như là tối hợp tác.

"Vì vậy chỉ cần tại trong thạch phấn động tay chân, liền có khả năng xúc động Thánh Nhân Tượng?" Ninh Dạ hỏi.

Kim Thế Chung hừ nói: "Vấn đề là phải động cái dạng gì thủ cước mới có thể làm được một bước này."

Ninh Dạ hỏi ngược lại: "Ngươi cũng không biết ngươi hỏi ta?"

Kim Thế Chung nhất trệ.

Xác thực, phương pháp chữa trị Thánh Nhân Tượng, cũng là Thánh Vương Các trăm ngàn năm qua nghiên cứu ra , còn nói tại trong quá trình này phải động cái dạng gì thủ cước, khiến vô quan chi nhân cũng có thể khống chế Thánh Nhân Tượng, Kim Thế Chung xác thực không biết.

Từ đạo lý giảng, Ninh Dạ cũng là không đạo lý nào biết.

Vẫn là Nhậm Phượng Long nói: "Vấn đề cũng chưa chắc tại trên chút Hỏa Lân thạch phấn này."

"Không." Ninh Dạ lại lắc đầu: "Nhất định là vật này xảy ra vấn đề."

Hắn nói đã từ trên mặt đất niêm lên một ít bột phấn, chính là bột phấn di lưu trong bảo bồn kia.

Nhìn bột phấn, Ninh Dạ mỉm cười nói: "Ta tuy rằng chưa từng thấy qua vật này, nhưng ít ra còn thấy qua Thánh Nhân Tượng, thân là Đại Điện Thủ, ta cũng biết Thánh Nhân Tượng lai lịch. Vật này chính là năm đó thánh nhân để lại, thánh nhân chết rồi, vật này do Thánh Vương Các thu hoạch. Căn cứ Hắc Bạch Thần Cung ghi chép, chính là một kiện dị bảo, có thông thiên uy năng, chỉ cần người chưởng khống phân thần tiến vào, là có thể chưởng khống. Ta nói không sai chứ?"

"Đúng thì lại làm sao?"

"Nói cách khác, bảo vật này tuy mạnh, lại là không có bất kỳ thần thức, bản thân chỉ là một kiện vật chết. Chữa trị vật như vậy, hẳn là cũng không cần bất kỳ tư nguyên tương quan cùng thần thức chứ?"

Mọi người cùng nhau lắc đầu: "Tất nhiên là không cần."

Ninh Dạ nhe răng nở nụ cười: "Vậy thì có ý tứ, vì sao ta lại ở trong chỗ thạch phấn này, cảm thụ được thần thức tồn tại đây?"

"Cái gì?" Chúng nhân kinh hãi.

Kim Thế Chung vội vàng xông lại, nắm lên những thạch phấn kia cẩn thận kiểm tra.

Sau đó hắn kích động run rẩy lên: "Xác thực tồn tại! Xác thực tồn tại! Làm sao có khả năng? Sao có thể có chuyện đó?"

Chương 80 : Điều tra (thượng)

Chương 81: Điều tra (thượng)

Nhìn Kim Thế Chung kinh hãi hình dáng, Ninh Dạ cười lạnh: "Thánh Nhân Tượng bị trộm, tâm tình của Kim chưởng giáo ta lý giải. Nhưng chính vì nguyên nhân này, liền càng không thể rối loạn, tùy tiện tìm cá nhân cõng nồi, không những tìm không trở về đồ vật, phản khả năng mang đến phiền phức cho mình."

Kim Thế Chung tâm thần chấn động, nhìn hướng Ninh Dạ: "Ninh đại điện thủ tuệ nhãn như đuốc, bất quá hiện tại tất cả những thứ này, có thể còn nói rõ không được vấn đề."

Ninh Dạ cũng không tức giận, nói: "Vậy ta liền lại cho một điểm nhắc nhở. Phân thần của Kim chưởng giáo đã nhập Thánh Nhân Tượng, dưới tình huống này, có phải là tùy tiện một người lại tiếp tục phân thần tiến vào, liền có thể cướp đi quyền lực chưởng khống của ngươi?"

"Làm sao có khả năng?" Kim Thế Chung lập tức lắc đầu.

Quyền chưởng khống Thánh Nhân Tượng nếu bị đoạt đi dễ dàng như vậy, vậy còn dùng cái rắm a, mọi người trực tiếp chơi nguyên thần đối chiến là được rồi.

Bất quá hắn cũng đã rõ ràng Ninh Dạ ý tứ.

Lấy tu vi bây giờ của Ninh Dạ, còn không đến mức đoạt quyền chưởng khống với hắn.

Trên thực tế, Trường Thanh Giới liền không còn ai có thể đoạt, dù sao bản thân hắn chính là Niết Bàn, lại có địa chủ chi lợi, cho dù tu vi mạnh hơn hắn, thần thức cao hơn hắn, cũng không có nghĩa là có thể dễ dàng cướp đi.

Người có thể trực tiếp cường đoạt quyền lực chưởng khống Thánh Nhân Tượng này, không đơn giản a!

Ninh Dạ tiếp tục: "Từ đạo lý giảng, người có thể cường hành đoạt đi quyền lực khống chế của Kim chưởng giáo, thực lực hẳn là vượt qua Kim chưởng giáo rất nhiều. Còn chưa nói dạng người như vậy tại Trường Thanh Giới có tồn tại hay không, ta liền hỏi một chuyện. Như người này có bản lãnh như vậy, còn cần bí ẩn như vậy sao? Trực tiếp cường hành đi tới đoạt xong rồi đi là được."

Chúng nhân lại là nhất trệ.

Đúng vậy, chuyện này hiện tại rất mâu thuẫn.

Có thể cường đoạt quyền chưởng khống của Kim Thế Chung, hẳn là nhân vật thực lực thông thiên, thế nhưng liền hiện nay thủ đoạn nhìn, lại rõ ràng không lợi hại như vậy.

Cho tới Ninh Dạ, hắn hiển nhiên bên nào cũng không khớp.

Về thực lực hắn làm không được nghiền ép, về hành vi hắn cũng không đủ bí ẩn —— nếu muốn thần không biết quỷ không hay, thực sự không cần thiết công nhiên xuất hiện như thế.

Liền ngay cả Nhậm Phượng Long, Sào Quân Hải đều cảm thấy, việc này xác thực hẳn là không có quan hệ gì với Ninh Dạ.

Ninh Dạ đã nói: "Thánh Nhân Tượng tuy rằng mất rồi, nhưng không có nghĩa là không thể tìm trở về. Cùng với bắt một người hung ác cắn bừa, còn không bằng đối diện hiện thực, suy nghĩ thật kỹ biện pháp. Người này nếu đã là bí ẩn xuất thủ, hơn nửa thực lực là rất bình thường. Chỉ cần tìm được mục tiêu, thánh nhân tượng kia. . . Hơn nửa liền có thể trở về."

Nghe nói như thế, trong lòng đám người Kim Thế Chung đồng thời thăng khởi hi vọng.

Thịnh Đông Bình càng là kích động nói: "Ninh đại điện thủ trí kế vô song? Ngươi nếu như đã phát hiện phương pháp của đối thủ, Nhất định có thể tìm tới người này."

"Manh mối a ta đến là có? Nhưng mà. . ." Ninh Dạ trợn trắng mắt một cái: "Liên quan rắm gì đến ta? Ta nợ các ngươi?"

"Ây. . ."

Kim Thế Chung còn tại ngạo kiều: "Ngươi cùng việc này hiềm nghi trọng đại, ngươi cần phải tìm được hung phạm chứng minh bản thân."

Ninh Dạ lại không nể mặt hắn, trực tiếp tuốt tay áo: "Ngươi nói như vậy, thì đừng trách ta không cho ngươi mặt. Tới tới tới, Mấy người các ngươi cùng tiến lên, xem xem là ta chạy nhanh hay là các ngươi đánh nhanh."

Hắn đem chạy trốn nói tới thiên kinh địa nghĩa, dường như muốn một đánh bốn *.

Đám người Sào Quân Hải vừa mới kiến thức quá quang độn chi thuật của hắn, biết người này bỏ chạy chi pháp xác thực vô song, thỏa thỏa lại một cái Quân Bất Lạc? Còn muốn điều đình. Kim Thế Chung đã nói: "Tại dưới cách không phong cấm của Thánh Vương Các ta? Ngươi còn muốn. . ."

Lời hắn còn chưa dứt, bỗng nhiên im bặt.

Bởi vì hắn nghĩ tới, một kích vừa nãy đem Thánh Vương Các phá huỷ một nửa, trận pháp bị hao tổn nghiêm trọng, tỏa không phong cấm còn có thể hữu hiệu hay không cũng là cái vấn đề.

Lại thêm gia hỏa này độn pháp là quang độn? Không cấm có hữu dụng hay không, cũng là cái vấn đề.

Chỗ dựa xảy ra vấn đề? Mặt sau liền xuất ra không được khẩu.

Ninh Dạ, Trì Vãn Ngưng, Tân Tiểu Diệp đồng thời cười lạnh nhìn hắn, cũng không cho hắn bậc thang.

Vẫn là Thịnh Đông Bình cúi sâu một cái: "Ta đối với Ninh đại điện thủ vẫn chưa từng có bất kỳ hoài nghi. Lấy Đại Điện Thủ chi làm người? Muốn làm việc này, tất nhiên sẽ không dễ dàng hiện hình như vậy? Càng sẽ không bị người nắm chuôi. Đại Điện Thủ tâm tư cảm giác? Mấy người chúng ta cũng không phải am hiểu động sát gây án chi nhân. Nếu Đại Điện Thủ đã có phát hiện? Như có thể giải quyết án này, truy hồi Thánh Nhân Tượng, Thánh Vương Các trên dưới định vô cùng cảm kích."

Ninh Dạ một mặt khổ não: "Ngươi nói nếu như việc nhỏ thì cũng thôi, nếu như ngày nào đó ngươi ra ngoài uống rượu không mang tiền, ngươi nói với ta một tiếng, ta hùng hồn giúp tiền không thành vấn đề. Hiện tại nhưng là chuyện Thánh Nhân Tượng a, chúng ta lại không phải minh hữu. Ta nếu như giúp ngươi, trở lại làm sao bàn giao? Chưởng giáo hỏi ta ngươi đi Thiên Thánh Phủ làm cái gì? Nga, vô sự, chỉ là vân du một phen, thuận tiện giúp Thánh Vương Các tìm về Thánh Nhân Tượng thất lạc của bọn họ. Ngươi cảm thấy chưởng giáo nghe xong lời này sẽ nghĩ ta như thế nào? Hạo Thiên Môn, Thái Âm Môn, Long Dương Phủ sẽ nhìn ta như thế nào? Cái này gọi ăn cây táo rào cây sung a! Hắc Bạch Thần Cung Đại Điện Thủ Ninh Dạ, giúp môn phái đối địch Thánh Vương Các tìm về trấn phái thần vật Thánh Nhân Tượng. . . Còn có chuyện gì khiến người căm ghét hơn chuyện này không?"

"Cái này. . ." Mọi người cùng nhau không nói gì.

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ hắc hắc cười lạnh, trong lòng đến là liền đã rõ ràng.

Hảo ngươi cái Ninh Dạ, đủ khả dĩ đó a, thế mà là để cho người khác đến trộm bảo.

Vấn đề là ngươi làm sao làm được? Trong số những kẻ ngươi hiện tại có thể điều khiển, thật giống không có ai lực lượng nguyên thần có thể mạnh hơn Kim Thế Chung chứ?

Việc này xác thực tà môn, nàng cũng muốn biết chân tướng.

Nếu không phải nàng ít nhiều đoán ra dự định của Ninh Dạ, nói không chắc liền sẽ nói "Vô sự, ta đại diện Thái Âm Môn đồng ý ngươi làm như thế".

Cũng may Tuyết Yêu Mỗ Mỗ không phá hoại, bên này Thịnh Đông Bình đã cùng đám người Kim Thế Chung ánh mắt đối vọng, kì thực trong bóng tối giao lưu.

Bất quá mấy người này đại khái thật không am hiểu xử lý việc này, thảo luận nửa ngày cũng không ra kết quả gì.

Ninh Dạ cho Trì Vãn Ngưng một cái ánh mắt, Trì Vãn Ngưng hiểu ý, thấp giọng nói: "Mặc dù là môn phái đối địch, giúp là không cách nào giúp, nhưng giao dịch a. . . Vẫn là có thể làm làm."

Mấy người trong mắt đồng thời sáng ngời.

Chốc lát, vẫn là Thịnh Đông Bình nói: "Như Ninh đại điện thủ có thể giúp chúng ta tìm về Thánh Nhân Tượng, Ninh đại điện thủ có thể tùy ý từ trong Thánh Vương Các chọn một kiện thần vật trừ Long Huyết Vương Quan ra."

Rốt cục đúng đường.

Ninh Dạ nhưng vẫn chưa đủ: "Ai ui, buôn bán rất có lời a, một kiện thần vật đổi một kiện thần vật, cảm giác ta giống như còn chiếm tiện nghi rất lớn."

Mọi người biết hắn đây là nói nói mát, thần khí cùng thần khí cũng là có sự khác biệt.

Phong Vũ Tiêu Tương Kiếm đổi Thánh Nhân Tượng cửa ngươi có làm hay không?

Mười cái cũng không được.

Long Huyết Vương Quan đều kém một chút ý tứ, ngươi còn "Trừ" ?

Thịnh Đông Bình cười khổ: "Việc này là có chút. . . Ủy khuất Đại

Điện Thủ, thế nhưng. . ."

"Thế nhưng cũng tổng không thể thật sự công bằng, dùng một kiện bảo vật giá trị giống như là Thánh Nhân Tượng trao đổi, đúng không?" Tân Tiểu Diệp hé miệng cười nói.

Sự thực chính là như vậy, Thịnh Đông Bình cũng không tốt thừa nhận, chỉ có thể đối với Ninh Dạ nói: "Thỉnh Đại Điện Thủ hỗ trợ."

Ninh Dạ ngẩng đầu nghĩ một hồi, nói: "Ta có thể giúp các ngươi, thuận tiện cũng coi như rũ sạch chính ta hiềm nghi. Thế nhưng sau khi tìm ra thân phận người này, chuyện truy sát hắn, liền không quan hệ gì tới ta. Như vậy, ta cũng không tính giúp các ngươi tìm về Thánh Nhân Tượng, vẫn tính công bằng."

"Đúng đúng đúng, cái này công bằng!" Kim Thế Chung, Thịnh Đông Bình tất cả cùng đồng thời hô.

Chỉ cần có manh mối, biết là ai làm ra, đặc biệt là tại sau khi xác nhận người này thực lực không hẳn cường như vậy, Thánh Vương Các có lòng tin thiên nhai hải giác cũng có thể tìm tới người này.

"Nếu như thế, liền phân hai đầu làm việc đi. Vãn Ngưng, ngươi đi Thánh Vương Các bảo khố xem xem, có thể có cái gì vừa ý."

Trì Vãn Ngưng cười nói: "Được, giờ liền đi."

Việc còn không làm đây, trước tiên muốn xem thù lao?

Mọi người cùng nhau cắn răng, sắc mặt cười hi hi.

Chương 81 : Điều tra (hạ)

Chương 82: Điều tra (hạ)

Trì Vãn Ngưng đến xem bảo khố, Ninh Dạ cũng không nhàn rỗi.

Trực tiếp khiến người đem người xử lý thạch phấn kêu đến, bắt đầu dò hỏi.

Thành thật mà nói đây chỉ là đi cái quá tràng, hắn sớm biết Nhàn Vân Lão Nhi dùng chính là thủ pháp gì.

Bất quá nên trang bức còn phải trang bức, vì vậy hỏi một đống lớn câu hỏi, trước tiên nhiễu cái trong sương trong mây.

Có ai lúc trước tiếp xúc qua những thạch phấn này không? Có từng đạt được cục đá đặc thù nào không? Gần nhất nhân sự có biến động gì không?

Hết thảy tin tức tương quan đều vơ vét một lần.

Tin tức chân thực tự nhiên cũng ở bên trong, thế nhưng tin tức nhiều rồi, cũng liền trở nên khó mà chọn lọc.

Đám người Kim Thế Chung nào từng trải qua chuyện như thế, coi như là Giám Sát đường chủ chuyên môn xử lý loại sự kiện này của Thánh Vương Các đi tới đều hôn mê —— tuyệt đại đa số Giám Sát đường chủ đều giống với Phó Đông Lưu, đều dựa vào nghiêm hình tra tấn thu được tin tức, như Lạc Cầu Chân như vậy quá ít.

Vì vậy tương tự là nghe đến hai mắt tối thui, căn bản không làm rõ được tình hình.

Tại sau khi hỏi thăm tin tức gần như là đủ rồi, Ninh Dạ lấy cái ghế ngồi xuống, bắt đầu yên lặng trang bức, một mặt ta đang tính toán.

Kim Thế Chung nhìn hắn nhắm mắt hướng thiên, trong lòng thì tính toán, nếu như ta đột nhiên xuất thủ, hắn có kịp phản ứng lại hay không? Bất quá ngẫm lại cường bắt được cũng tìm không ra Thánh Nhân Tượng, chỉ có thể gợi ra đại chiến, chung quy vẫn là nhịn.

Liền như thế trang bức nửa ngày, Ninh Dạ xoa xoa huyệt Thái dương, một bộ dùng não quá độ: "Có chút ý tứ. Nếu như ta đoán không sai, vấn đề hẳn là xuất hiện ở trên khối Hỏa Lân Thạch quái dị này."

Thịnh Đông Bình hỏi: "Vì sao Đại Điện Thủ cho rằng là thứ này có vấn đề."

Ninh Dạ trả lời: "Quái dị vốn là ít ỏi, khó được xuất hiện một cái, tất coi như trân bảo, đa phần là ẩn giấu. Nhưng việc này lại tồn tại chỗ cổ quái. Các ngươi xem, trong lúc vô tình đào được quái dị chính là một lão thợ mỏ, người này kinh nghiệm đào mỏ phong phú, theo lý không nên không nhận ra quái dị. Đương nhiên, khả năng là bởi vì hắn nhát gan, không dám tư tàng. Nhưng quái dị chính là quái dị, sinh mà thông linh, là sẽ phản kích. Vậy vì sao một lão thợ mỏ phổ thông, sau khi bắt được quái dị, thế mà có thể bình yên vô sự nộp lên?"

Đám người Kim Thế Chung gật đầu liên tục.

Ninh Dạ tiếp tục nói: "Như vậy thì cũng thôi, không chừng chính là quái dị kia hơi có linh thức, không biết phản kháng. Nhưng vấn đề là, vì sao quái dị này đến trong tay mặt trên bất quá một ngày, liền tự mình phấn toái rồi?"

Thịnh Đông Bình nói: "Đệ tử vừa nãy không phải đã nói rồi sao? Không cẩn thận rớt vỡ."

"Khả năng sao?" Ninh Dạ liếc mắt nhìn hắn: "Quái dị là vật trọng yếu cỡ nào? Liền như thế tự mình vỡ rồi? Dễ dàng liền vỡ rồi? Sau đó còn không hiểu ra sao bị mài thành phấn?"

Thịnh Đông Bình kích động nói: "Quả thật có vấn đề, ta lập tức liền đi thăm dò."

"Hơn nửa đã là một người chết." Ninh Dạ hừ lạnh.

Quả nhiên, một lát sau Thịnh Đông Bình trở về, cúi đầu ủ rũ: "Người chết rồi, vừa chết tại ngày hôm qua."

Kim Thế Chung cả giận nói: "Vậy là, manh mối đứt đoạn rồi?"

"Manh mối đứt đoạn là chuyện tốt, chí ít chứng minh phương hướng đúng rồi." Ninh Dạ hồi đáp.

"Vấn đề là làm sao tìm tới lão nhi kia." Kim Thế Chung tức giận nói.

"Tìm tới hắn là chuyện của các ngươi, chức trách của ta là tìm ra hắn là ai." Ninh Dạ nói.

Nhậm Phượng Long lập tức nói: "Chỉ biết rằng là cái lão đầu khả năng không đủ."

"Đương nhiên, nhưng nếu như là cái tán tu, vậy tối đa cũng chỉ là tên, tu hành, xuất thân, cái khác ta nhưng là mặc kệ." Ninh Dạ nói.

Trước tiên cần phải đem điều kiện nói đủ.

Mấy người nhìn nhìn lẫn nhau, đồng thời gật đầu: "Đủ rồi!"

"Vậy còn chờ gì? Đi thôi." Ninh Dạ đứng thẳng người lên.

"Đi chỗ nào?"

"Tự nhiên là đi chỗ ở của lão nhi kia. Lão già này được đồ vật rồi chạy trốn, nhưng trước hắn chung quy phải ở lại chứ? Chỉ cần được đồ vật trước hắn dùng qua, lại lấy diệu toán chi pháp thôi diễn một phen, có thể biết đến tột cùng."

"Đơn giản như vậy?" Chúng nhân ngạc nhiên.

Ninh Dạ khinh thường: "Đơn giản như vậy các ngươi lúc trước không phải cũng không biết? Người khác làm được các ngươi liền cảm thấy đơn giản? Làm sao, muốn quỵt nợ? Ta nhưng mà có chứng cứ."

Hắn nói giơ lên Lưu Ảnh Thạch.

". . ."

Then chốt nhìn dáng dấp hiện tại kia của Ninh Dạ? Thấy thế nào đều là một mặt vô lại sắc mặt, nơi nào có chút nào phong phạm của Đại Điện Thủ?

Chính như Ninh Dạ nói tới? Tìm tới Nhàn Vân Lão Nhi trụ sở, lại lấy thôi diễn chi pháp suy tính một phen? Dù cho không có thần kỳ như Côn Lôn Kính như vậy, cũng có thể ra được rất nhiều manh mối.

Vậy thì cũng thôi? Mấu chốt nhất là? Tuân theo đường dây này tra được? Mọi người phát hiện —— việc này thật đúng là cùng Ninh Dạ không có nửa mao tiền quan hệ.

Nhàn Vân Lão Nhi là tại nửa năm trước đến, lúc trước vẫn luôn tại khu mỏ quặng làm việc, tại sau khi mò mẫm ra hết thảy tất cả xong, mới bắt đầu phát động. Toàn bộ kế hoạch đơn giản mà hiệu suất cao, chỉ bằng bản thân hắn liền đã hoàn thành, hoàn toàn không có cái bóng Ninh Dạ xuất thủ, càng không cần thiết.

Duy nhất vô pháp giải thích chính là vì cái gì tu vi của người này nhược lại có thể tu hú chiếm tổ chim khách, nhưng đây hiển nhiên cũng không phải vấn đề của Ninh Dạ, là vấn đề chính bọn hắn phải đối diện.

Nói chung, mục tiêu sáng tỏ, sự thực rõ ràng.

Đối diện loại tình huống này, Kim Thế Chung không muốn trở thành trò cười cùng tư lợi bội ước chi nhân, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn dâng một kiện thần vật. Cũng may hắn còn có thể tự mình an ủi —— không có Ninh Dạ hỗ trợ, cũng tìm không ra nội tình của người này.

Trì Vãn Ngưng thì hoan thiên hỉ địa chọn một kiện thần vật.

Đó là một kiện lăng la hoa thường (áo lưới hoa), có một hạng đặc thù công năng, chính là có thể tùy tâm tình tự động biến hóa màu sắc cùng kiểu dáng.

Trì Vãn Ngưng hào xưng Hắc Bạch Thần Cung đệ nhất mỹ nhân nhi, tự nhiên cần bảo bối thích hợp thân phận mỹ nhân của bản thân, làm sao Cửu Đại Tiên Môn chỉ trọng sát phạt, không nặng sắc thái, pháp bảo loại này có lẽ có, thần vật nhưng khó cầu, khó được một kiện, Trì Vãn Ngưng không chút do dự liền chọn.

Công năng phụ trợ nhiều rồi, chủ hạng liền khó tránh khỏi nhược.

Vì vậy tuy rằng hào xưng vạn pháp bất xâm, chư tà lui tránh, khẩu khí so với Lưỡng Nghi Càn Khôn Quyển còn lớn hơn, nhưng Trì Vãn Ngưng cảm thấy có thể mạnh hơn chút so với nhất phẩm pháp bảo đã biết đủ.

Mỹ nhân a nào có đạo lý cả ngày đánh đánh giết giết, những việc thấy máu kia giao cho nam nhân hoặc là Tuyết Yêu Mỗ Mỗ loại nam nhân bà này đi xử lý là được rồi.

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ không biết mình bị phân thành nam nhân bà, đầy đầu đều là chuyện hôm nay.

Nàng xem như là nghĩ rõ ràng.

Không cần hỏi, Ninh Dạ khẳng định là đã sớm biết cái Nhàn Vân Lão Nhi này, hơn nữa một mạch nhìn chằm chằm hắn đây.

Không trách muốn đánh cược cùng bản thân, nguyên lai hắn đã sớm chuẩn bị, thật là một xảo trá bại hoại.

Bất quá điều này cũng mang ý nghĩa một chuyện khác, chính là Ninh Dạ đối với Nhàn Vân Lão Nhi này hẳn là biết chút nội tình, nếu không phải như vậy, hắn tuyệt không thể chắc chắc Nhàn Vân Lão Nhi có thể đánh cắp Thánh Nhân Tượng.

Đến là muốn hỏi cái rõ ràng.

Mắt thấy sự tình đã xử lý gần như là đủ rồi, liền đối với đám người Kim Thế Chung nói: "Nếu đã vô sự, lão thân trước hết cáo từ. Ngày sau hữu duyên gặp lại đi."

Nói lôi kéo Ninh Dạ, liền tự rời đi.

Kim Thế Chung mong nhớ Thánh Nhân Tượng, cũng không lưu thêm, lập tức hạ lệnh tứ xứ truy tìm lão già này, lão nhi kia hiện tại không biết bản thân bại lộ, hơn nửa còn tại trong thành đắc ý đây.

Thịnh Đông Bình đến là có chút tiếc hận, hắn kết bạn với Ninh Dạ tâm đầu ý hợp, rất muốn lưu Ninh Dạ ở lại thêm một đoạn thời gian, làm sao Ninh Dạ cũng là khứ tâm tự tiễn.

Mãi đến tận bay xa rồi, Tuyết Yêu Mỗ Mỗ đang muốn hỏi, Ninh Dạ nhưng suỵt một tiếng: "Mỗ mỗ ta biết ngươi muốn nói cái gì, bất quá ta hiện tại cái gì cũng không muốn nói, chỉ muốn ở chỗ này hảo hảo ngủ một giấc."

"Ngươi nói cái gì?" Tuyết Yêu Mỗ Mỗ ngẩn ra.

Ninh Dạ cười nói: "Yên lặng xem biến, cũng xem xem, liệu có cơ hội gì mò đến chút chỗ tốt. Nói không chừng, Kim Thế Chung chưa bắt được lão nhi kia, phản rơi xuống trong tay chúng ta đây?"

Chương 82 : Chứng đạo tại thần

Chương 83: Chứng đạo tại thần

Nhàn Vân Lão Nhi giờ phút này liền tại trong một khách sạn trong Thiên Thánh Phủ.

Hắn biết sau khi đắc thủ Thánh Vương Các tất nhiên khắp thành giới nghiêm, lúc này chạy trốn, tất nhiên là tự chui vào lưới, vì vậy thu lại Thánh Nhân Tượng, du nhiên tự đắc tìm gian khách sạn ở lại.

Tu vi hắn có hạn, bất quá Vạn Pháp, tự biết huyễn hình chi thuật bất quá quan, vì tránh khỏi bị phát hiện, thẳng thắn dùng hình mạo vốn có, đằng nào những gia hỏa kia cũng không biết là ai làm ra.

Tâm huyết dâng trào, ra khỏi phòng trực tiếp đi xuống đại sảnh phía dưới, kêu một phần rượu, lại gọi hai lạng đậu phộng, dương dương tự đắc uống rượu, trong miệng càng là ngâm nga một điệu hát dân gian.

Chính đang ăn uống, đã thấy một người tiến vào.

Người kia là cái hán tử râu quai nón, đi tới trước người Nhàn Vân Lão Nhi ngồi xuống, hô: "Tiểu nhị, dâng rượu, lại tới chút thịt!"

Nhàn Vân lão đầu có chút bất mãn: "Chỗ này có người."

"Ta nhìn thấy rồi, làm sao? Ngươi ngồi, lão tử liền không thể ngồi?" Đại hán lên tiếng rất không khách khí.

Nhàn Vân lão đầu hơi nhíu mày: "Bên cạnh còn có bàn trống đây."

Đại hán ngữ khí nhất chuyển, cười tà nói: "Nhưng ta lại cứ muốn ngồi ở chỗ này, cảm thụ một phen thánh nhân khí tức đây."

Lời này vừa ra, Nhàn Vân Lão Nhi chấn kinh trong lòng.

"Đừng động." Đại hán ngữ điệu đã biến: "Như động thủ, sợ liền sẽ kinh động Thánh Vương Các nha. Đúng rồi, thật giống đã quên nói cho ngươi, bọn họ đã biết là ngươi làm ra."

Nhàn Vân Lão Nhi cả người đều bất hảo rồi, khóe mắt sắp nứt: "Ngươi đến cùng là kẻ nào?"

Tiểu nhị đã đem rượu và thức ăn bưng lên.

Đại hán uống rượu ăn thịt, trong miệng hàm hồ: "Kim Thế Chung đã phát động Huyền Thiên Triệt Thần Thông, Nhậm Phượng Long bày xuống Ám Lôi Chức Ảnh, Sào Quân Hải dẫn động thập vạn quỷ quân, Thịnh Đông Bình khải động Chân Ngôn Chi Thuật, chỉ cần ngươi ra khỏi khách sạn này, huyễn hình sẽ phá, độn pháp vô công, coi như là Thánh Nhân Tượng, cũng sẽ bị kiềm chế. Cường xông không được, ám tiềm bất năng, lên trời không cửa, xuống đất không đường."

Nhàn Vân Lão Nhi tức đến nổ phổi, nhưng động cũng không dám động.

Đại hán như trước bình tĩnh: "Bất quá thủ đoạn của bọn họ đều tại phong tỏa đào dật, vì vậy nội bộ tuần sát, vẫn như cũ cần môn hạ đệ tử. Vì vậy không nên hốt hoảng, chỉ cần không phải Vô Cấu cảnh đại năng tự thân đến tra xét ngươi, ta có thể giúp ngươi qua ải."

Trong lúc nói chuyện, vài tên tu sĩ Thánh Vương Các đã đi đến trên đường cái trước cửa, Chính đang từng nhà lục soát, Mấu chốt nhất trong tay lại còn cầm chân dung của chính mình.

Nhàn Vân Lão Nhi biết xong rồi.

Người này nói không sai, hành tàng đã lộ.

"Ngươi là Ninh Dạ phái tới chứ? Ngươi định làm thế nào?" Nhàn Vân Lão Nhi cũng ý thức được? Dưới tình huống này? Giải thích duy nhất chính là Ninh Dạ.

Hắn quả nhiên là nhằm vào bản thân, hỗn đản!

Đại hán nhếch chân lên, không hề văn nhã bắt đầu gãi chân, một cỗ yên huân hỏa liệu mùi thối lan ra.

Đại hán lúc này mới nói: "Ta hỏi ngươi đáp, như không hợp tác? Ta liền phất tay rời đi."

Nhàn Vân Lão Nhi hừ nói: "Ngươi rõ ràng là nữ tử, nhưng một mực làm bộ như vậy? Hừ, ngươi là Công Tôn Điệp chứ?"

Đại hán ngẩn ra, gương mặt biến hóa, vậy mà thật sự trở thành Công Tôn Điệp.

Nàng liền như thế biến trở về bản tính, phụ cận chi nhân lại phảng phất đều như không nhìn thấy, lại nhìn nguyên bản hắc thô chân thối kia, đã biến thành kim liên chân ngọc, cái gọi là mùi hôi, hóa ra là một phiến yên chi huân hương, lại mang theo cảm giác mê hoặc nhân tâm.

Nhàn Vân Lão Nhi hừ nói: "Hảo thủ đoạn, đây là Ma Môn mê hương chứ? Bất quá dùng để đối phó Thánh Vương Các không hẳn đã đủ."

"Ngươi biết cái rắm." Công Tôn Điệp cũng xem thường giải thích cùng hắn đột phá của bản thân những năm này ở phương diện này, trực tiếp nói: "Ngươi cùng thánh nhân kia, quan hệ gì?"

Vừa mở miệng chính là vấn đề trí mạng.

Nhàn Vân Lão Nhi hừ một tiếng cũng không trả lời.

Lúc này bên ngoài vài tên tu sĩ Thánh Vương Các đã tiến nhập.

Nhàn Vân Lão Nhi khẩn trương lên, thế nhưng vài tên tu sĩ Thánh Vương Các kia đang nhìn thấy Nhàn Vân Lão Nhi xong lại không có bất kỳ phản ứng nào, từng cái đối chiếu xong, liền tự lên lầu đi tra, chỉ lưu lại một người ở trong đại sảnh.

Công Tôn Điệp thấy hắn không đáp, đột nhiên vỗ bàn một cái, chỉ vào Nhàn Vân Lão Nhân kêu lên: "Hắn chính là người trộm đi Thánh Nhân Tượng các ngươi muốn tìm!"

Nhàn Vân kinh hãi, liền thấy tu sĩ Thánh Vương Các kia đã nghe tiếng đi tới.

Nhàn Vân Lão Nhân trừng mắt nhìn Công Tôn Điệp, Công Tôn Điệp cười lạnh: "Ngươi còn có một điểm cơ hội cuối cùng nha."

Nhàn Vân Lão Nhi cắn răng một cái: "Ta chính là thánh nhân, thánh nhân chính là ta! Ngươi thì lại làm sao?"

Tu sĩ Thánh Vương Các kia đã đi đến bên người Nhàn Vân Lão Nhân, nhìn nhìn hắn, lại nhìn một chút Công Tôn Điệp: "Thánh Vương Các làm việc, hai người các ngươi đừng tùy ý ồn ào, bằng không hết thảy mang đi!"

Nhàn Vân Lão Nhi ngẩn ra, lập tức minh bạch, là Công Tôn Điệp dùng huyễn thuật mê hoặc tu sĩ kia, những lời nàng nói ra, rơi vào trong tai tu sĩ Thánh Vương Các kia, căn bản chính là nội dung khác.

Nguyên lai nữ tử này không chỉ thiện biến, càng thiện huyễn.

Nhất định là Ninh Dạ dạy nàng.

Tu sĩ Thánh Vương Các kia nói xong lời này cũng không rời đi, liền đứng ở bên cạnh họ.

Công Tôn Điệp lẩm bẩm nói: "Chớ chém gió với lão nương ta. Nguyên thần thánh nhân vẫn còn, con mẹ ngươi là thánh nhân cái rắm gì?"

Nhàn Vân Lão Nhân hừ nói: "Ngươi cũng thật là lớn mật, liền không sợ Kim Thế Chung phân thần tra xét, phá huyễn thuật của ngươi sao."

"Vậy thì cũng là ngươi chết, lại không phải ta chết. Muốn kéo dài thời gian tùy ngươi a." Công Tôn Điệp cười lạnh.

Nhàn Vân Lão Nhi bị nàng làm cho ngưng trệ: "Ta như nói thật, ngươi bỏ qua ta?"

"Vậy cũng phải xem ngươi nói bao nhiêu lời nói thật, lại có hợp tác hay không rồi. Thế nhưng đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, ngươi năm đó làm bí ẩn như vậy, cũng vẫn là bị Ninh Dạ phát hiện.

Ngươi sẽ không cảm thấy, ngươi thật có bao nhiêu bản lĩnh có thể giấu diếm được Ninh Dạ chứ? Nếu ngươi còn dám nói dối, đừng trách chúng ta không khách khí, đoạt Thánh Nhân Tượng của ngươi, lại đem ngươi biến thành ngớ ngẩn, ném cho Kim Thế Chung. Hừ, có ngươi cõng nồi, nói thế nào trách nhiệm này cũng lạc không tới trên đầu chúng ta."

"Lại nói." Công Tôn Điệp lại bồi thêm một câu: "Coi như thật bị bọn họ phát hiện, chúng ta cũng không sợ."

Nàng một bộ tác phong lão tử làm tặc thiên kinh địa nghĩa, thiên hạ không người nào có thể làm khó được ta, làm cho Nhàn Vân Lão Nhi cũng bất đắc dĩ.

Mấu chốt nhất hắn biết đây là sự thực.

Chỉ có thể nói: "Nguyên thần thánh nhân cường đại, tuy bị bọn ngươi bắt được, vẫn như cũ phân ra một tia ý niệm, vì vậy lão nhi không có nói dối."

Công Tôn Điệp vỗ bàn một cái: "Lão bản, rượu này thịt không ra cái gì! Con mẹ ngươi mở hắc điếm à?"

Tu sĩ Thánh Vương Các kia tức giận rồi: "Chớ có ồn ào!"

Nhàn Vân Lão Nhi bất đắc dĩ, chỉ có thể tiếp tục nói: "Bình thường nguyên thần ý niệm phân đôi, xác thực sẽ lấy chủ thể làm ý thức, một phần khác sẽ tiêu ma. Thế nhưng thánh nhân bất đồng, tu vi đến ta một bước này, kỳ đạo tại thần. Ta đi lại chính là Tạo Hóa chi đạo, cho nên mới có thể ngoại lệ."

"Kỳ đạo tại thần?" Công Tôn Điệp, còn có trong thiên không Ninh Dạ đồng thời cả kinh.

Không nghĩ tới một cái Nhàn Vân Lão Nhi, thế mà nói ra thất cảnh chi bí.

Chứng đạo chi cốt, chứng đạo chi thần?

Hóa ra là như vậy!

Hóa ra là khác biệt như vậy?

Ninh Dạ đã tâm linh truyền thanh nói: "Hắn thẳng thắn thừa nhận bản thân là ý thức thánh nhân lưu lại, không phải bởi vì hắn thành thật, mà là bởi vì hành vi lúc trước của hắn xem ra xác thực giống, chúng ta phán đoán như vậy, hắn liền như thế nói. Hắn phối hợp như vậy, tất nhiên còn có bí ẩn, tiếp tục hỏi hắn, nhưng tận lực hỏi trước một ít thứ khác, chờ hắn nói nhiều rồi, sẽ có chỗ tự mâu thuẫn, sơ sót tự lộ."

Chương 83 : Xuất thủ

Chương 84: Xuất thủ

Trên một chương ← chương tiết danh sách → dưới một chương gia nhập phiếu tên sách

Đề cử xem: Lấy phàm thân thể y vũ cuồng tế tinh tế hai hôn chi toàn năng mẹ kế phu nhân nhà ta là ẩn giấu đại lão sủng hạnh bất khả tư nghị sơn hải điện thương vượt giới chi vương nhà ta Cẩu Tử siêu tin cậy gia tộc tu chân bình thường lộ siêu năng lực giả tu tiên hằng ngày

Download

Quyển sách chương mới nhất nội dung chưa xong, càng nhiều đặc sắc nội dung điện thoại di động thỉnh quét hình hạ phương hai chiều mã download app. Tiểu thuyết càng hoàn toàn chương mới càng nhanh hơn. Trăm vạn tiểu thuyết đọc miễn phí. Võng không tìm được nội hàm tiểu thuyết nơi này đều có nga!

Trên bầu trời, Ninh Dạ ngọa nằm đám mây, cùng Công Tôn Điệp Trì Vãn Ngưng tâm linh tương thông, nói nhiều được kêu là một cái sảng khoái.

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ lại là nhìn đầy mặt mộng bức.

Ngươi không phải muốn tìm cơ hội mò chút chỗ tốt sao?

Nằm ở chỗ này tính là gì?

Hữu tâm không hỏi, nhưng vẫn không nhịn được nữa trong lòng hiếu kỳ, chỉ có thể nói: "Ngươi ngủ ở chỗ này, rất thoải mái?"

"Thoải mái a, thật thoải mái." Ninh Dạ gật đầu liên tục.

Có Trì Vãn Ngưng đại mỹ nhân nhi vì hắn nện kiên niết eo, có thể không thoải mái sao?

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ tức giận: "Ngươi liền không thể đi lại như vậy vô liêm sỉ?"

"Đi, làm sao tìm được lão đầu kia a?"

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ rốt cục đợi đến lời này: "Vậy ngươi nằm liền có thể tìm tới?"

Ninh Dạ nói: "Không cần chúng ta tìm a, các loại Thánh Vương Các tìm tới, lại ra tay cướp không phải là xong rồi sao?"

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ không nghĩ tới hắn đánh chủ ý này, cười lạnh: "Ngươi cảm thấy ngươi có thể cướp được?"

Ninh Dạ lười biếng nói: "Giữa chúng ta đổ ước là bắt được Thánh Nhân Tượng. Được hay không được, ta cũng là muốn thử một chút."

Ách.

Đến là đã quên còn có đổ ước.

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ liền hừ một tiếng, thẳng thắn ngồi xuống: "Được, lão thân đến phải xem xem, ngươi từ Thánh Vương Các trong tay cướp đi Thánh Nhân Tượng."

Nói liền như thế các loại lên.

Hạ phương trong khách sạn, Công Tôn Điệp còn đang bức cung.

Theo Ninh Dạ sắp xếp, đầu tiên là đánh trống lảng hỏi một ít xem ra không trọng yếu.

Cái gì ngươi là người ở nơi nào? Trước đây là làm cái gì? Có hay không kết hôn, có thể có dòng dõi Đợi đã

Nhàn Vân Lão Nhi không nghĩ tới nàng sẽ hỏi những thứ này, cũng chỉ đành từng cái đáp lại.

"Lão nhi chính là một linh chuyển hóa mà sinh, bây giờ ký thân thể, cũng bất quá là năm đó Hàn châu địa phương nhỏ một cái sơn dã thôn phu... Ngươi cũng không cần làm ta sợ, lão phu không sợ chết, ta nhất linh bất diệt, vạn năm vĩnh tồn, coi như là ngươi giết ta, cũng bất quá là lại một lần nữa chuyển thế trọng sinh thôi vậy, sở dĩ bây giờ cúi đầu, cũng bất quá là muốn bảo vệ Thánh Nhân Tượng. Nhưng lão phu cũng đã thông suốt, ngươi nha đầu này hôm nay tới đây, tất nhiên là lai giả bất thiện. Này Thánh Nhân Tượng, không phải rơi vào tay Thánh Vương Các, chính là rơi vào trong tay ngươi. Nếu như thế, lão phu cần gì phải phối hợp ngươi? Ngươi có bản lĩnh, liền giết ta được rồi."

Nhàn Vân Lão Nhi nói ngang nhiên ngẩng đầu, rất nhiều ta không sợ chết, có gan liền đến ý tứ.

Công Tôn Điệp cười nói: "Nghe tới đến là rất có đạo lý? Bất quá ngươi như thật không sợ tử? Liền không nên ngay từ đầu cường điệu việc này. Nghề này lừa gạt chi nhân a, càng là cường điệu cái gì? Còn liền càng không đáng tin tưởng. Theo ta thấy? Ngươi không phải không sợ chết, mà là tương đối sợ chết đây?"

Nhàn Vân Lão Nhi kinh hãi: "Lão phu chính là nguyên thần thánh nhân chuyển thế? đạo tại thần, vạn thế không cướp? Ngươi giết ta? Đợi ta quyển thổ quay về ngày, tất tàn sát ngươi mãn môn báo thù này hận!"

Công Tôn Điệp lười biếng nói: "Ta đối Ma Môn không có cảm tình, ngươi muốn tàn sát Ma Môn, đến cũng coi như là ở nhân gian làm một chuyện tốt."

"Cái kia... Cái kia Hắc Bạch Thần Cung đây?" Lão đầu kêu lên.

Công Tôn Điệp liếc mắt nhìn hắn: "Còn tại chối cãi? Năm năm trước? Ngươi nhập Thái Âm Môn? Đánh cắp một kiện thánh nhân di vật, sau đó vào đêm hành trang, lại đến Phi Vũ tông, chuyển đạo Tây Hà thủy trại..."

Công Tôn Điệp đem hắn tìm chút năm chuyện làm từng việc từng việc từng kiện từng kiện nói ra, nghe được Nhàn Vân Lão Nhi run run rẩy rẩy.

Bọn họ quả nhiên vẫn luôn nhìn mình chằm chằm!

Vẫn luôn nhìn mình chằm chằm!

Công Tôn Điệp vỗ bàn một cái? Nói: "Thời gian năm năm, trằn trọc hai mươi ba? Đem hầu như hết thảy thánh nhân di vật sưu tập đầy đủ hết, chỉ còn cuối cùng hai nơi? Tức là này Thánh Nhân Tượng cùng Hắc Bạch Thần Cung Thanh Huyền Thiên nội đồ vật. Ngươi nếu như một mạch có thể Luân Hồi bất tử, sớm mấy ngàn năm ngươi đi làm gì vậy? Tại sao phải đến hiện tại làm những thứ này?"

Câu nói này đánh trúng yếu hại.

Đúng vậy? Ngươi như một mạch Luân Hồi bất tử? Nhiều năm như vậy ngươi đang làm gì thế?

Nhàn Vân Lão Nhi run rẩy nói: "Ta... Ta sớm chút năm chưa từng tỉnh lại. Là năm đó đột phát dị sự? Đại địa mạch động..."

Quả nhiên là như vậy!

Năm đó Ninh Dạ đem Thương Thạch để vào ngân bàn kia bên trong? Dẫn đến kỳ lạ đại địa mạch động, tuy rằng sau đó không phát hiện có cái gì.

Nhưng hiện tại xem ra, đến thật giống như đem một cái nào đó ngủ say ý thức thức tỉnh.

Bất quá này xem ra hợp logic sự, nhưng tại Nhàn Vân Lão Nhi cái kia vụng về diễn kỹ dưới hiện gặp sự cố, khiến cho Ninh Dạ Công Tôn Điệp cũng biết, sự tình e rằng cũng không phải là như vậy.

Chí ít không phải Nhàn Vân Lão Nhi thừa nhận như vậy.

Công Tôn Điệp đã nói: "Ngươi nếu không nói, ta thật là liền giết ngươi xong, sẽ đem Thánh Nhân Tượng mang đi."

Nhàn Vân Lão Nhi cũng biết Thánh Nhân Tượng quá nửa là giữ không nổi rồi, hạ quyết tâm, đang muốn thẳng thắn mượn Thánh tượng chi lực kích sát Công Tôn Điệp, mạnh mẽ xông vào mà ra, chí ít thì cũng phải đọ cái đồng quy vu tận.

Công Tôn Điệp lại đột nhiên thoại phong chợt chuyển: "Bất quá ngươi nếu như nguyện ý đem cái khác thánh nhân di vật giao ra, ta có lẽ có thể bỏ qua ngươi."

"Cái gì?" Nhàn Vân Lão Nhi ngẩn ra.

Công Tôn Điệp duỗi tay một cái: "Lấy thiên địa lập thệ, giao ra trừ Thánh Nhân Tượng bên ngoài cái khác di vật, ta lập tức đi, tuyệt không làm khó dễ ngươi. Không những như vậy, tại ngươi gặp nạn thời gian, nói không chừng còn giúp ngươi một tay."

Nhàn Vân Lão Nhi hung ác nhìn Công Tôn Điệp, nghĩ không ra hắn trong hồ lô bán thuốc gì.

"Làm sao? Này đều không đồng ý?" Công Tôn Điệp ánh mắt cũng biến thành âm trầm lên đến.

Nhàn Vân Lão Nhi hít một hơi dài: "Có vài thứ, đã bị để vào Thánh Nhân Tượng thể nội, không bỏ ra nổi đến rồi."

"Vậy thì bắt ngươi có thể lấy ra."

"Cho ngươi, ngươi liền đi? Không bại lộ ta?"

"Đương nhiên."

"Ninh Dạ cũng không được xuất thủ."

"Đương nhiên."

"Hảo!" Nhàn Vân Lão Nhi cũng coi như quả đoán, ném ra một cái túi giới tử.

Công Tôn Điệp tiếp nhận vừa nhìn, cười nói: "Coi như ngươi thức thời."

Càng là thật liền như thế đi.

Nhàn Vân Lão Nhi không nghĩ tới Công Tôn Điệp thật sự tín thủ hứa hẹn, hắn cho Công Tôn Điệp, kỳ thực ai muốn gắp lửa bỏ tay người, thấy nàng thật liền như thế đi, đến cũng ngạc nhiên.

Đáng chết! Lần này phiền phức, có một kiện sự vật trọng yếu còn tại trong túi giới tử, vốn là dùng để tráng sĩ chặt tay, hiện tại nàng đi, mồi nhử tác dụng mất rồi, lại là không công liền đưa đi.

Vừa nghĩ đến đây còn chưa có hành động, nhưng đột nhiên cảm ứng được một cỗ sát khí.

Không được!

Là bên cạnh cái kia tu sĩ Thánh Vương Các.

Công Tôn Điệp là đi, huyễn thuật của nàng cũng rút lui.

Cái kia tu sĩ Thánh Vương Các trong mắt, bên cạnh chỗ ngồi chi nhân, thế mà là trực tiếp đã biến thành một lão nhân.

Hắn cầm chân dung, nhìn nhìn lão đầu, lại nhìn một chút chân dung, lại nhìn lão đầu, lại nhìn chân dung, trong nháy mắt phản phục đối chiếu nhiều lần.

Lão đầu nhi cũng là một trận mộng bức.

Bốn mắt nhìn nhau trong khoảnh khắc đó, Ầm một tiếng, một cỗ cự đại sóng khí ầm ầm mà lên.

Sau đó liền thấy một nắm đấm cực lớn phá tan nóc nhà, như cự nhân khai thiên * va hướng thiên không.

Thiên không liền xuất hiện một phiến đủ mọi màu sắc quang lan, ngũ thải tân phân trông rất đẹp mắt.

Đồng thời đã vang lên đám người Kim Thế Chung phẫn nộ gào thét: "Ở chỗ này!"

Bốn vị Niết Bàn đại năng đã đồng thời xuất thủ.

Liền thấy một phiến kim sắc quang huy đã tráo hướng hạ phương, đem toàn bộ cự nhân đều bao phủ bên trong.

Kim Thế Chung thấy rõ, cự nhân kia chính là Thánh Nhân Tượng biến thành. Chỉ là chẳng biết vì sao, thời khắc này Thánh Nhân Tượng triển hiện ra uy năng, liền so với ở trong tay hắn còn cường đại hơn.

Tiểu thâu thế mà so với mình còn có thể dùng chính mình bảo vật?

Điều này khiến cho Kim Thế Chung cũng kích động lên.

Người này lai lịch tuyệt đối không nhỏ!

"Bắt sống lão già này!" Kim Thế Chung đã hô to nói.

Bốn cỗ bàng bạc chi lực hóa thành vô biên uy năng ngục, bàng bạc như núi cao cự nhạc đè xuống, đem thánh nhân tượng kia áp chế gắt gao, chỉ lộ ra đại năng phong thái.

Chương 84 : Thiên kiếp

Chương 85: Thiên kiếp

Thiên Thánh Phủ xuất hiện động tĩnh lớn như vậy, Tuyết Yêu Mỗ Mỗ tự nhiên cũng nhìn thấy.

"Bọn họ vẫn đúng là tìm tới, bất quá nhìn điệu bộ này, ngươi muốn nhân cơ hội mò tiện nghi, sợ là không cơ hội gì." Tuyết Yêu Mỗ Mỗ hừ nói.

Ninh Dạ vẫn như cũ bình tĩnh: "Đổ ước vẫn còn, mỗ mỗ không dự định thử một chút?"

"Lão thân còn chưa hồ đồ, cướp bảo bối từ trong tay bốn cái Niết Bàn, làm không được."

"Vậy nếu như lão già này xông ra Thiên Thánh Phủ đây? Có phải là liền có cơ hội?"

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ ngẩn ra: "Xông ra? Làm sao xông? Thánh Vương Các bày xuống thiên la địa võng trận pháp thần cấm, tứ đại Niết Bàn đồng thời xuất thủ, lão già này năng lực thông thiên cũng không ra được."

"Vì vậy còn cần có người giúp hắn một tay."

Ninh Dạ nói, trong tay đã thêm ra một vật.

Chính là mặt ngân bàn kia.

Tiện tay triệu ra một con yêu thú, đem ngân bàn trong tay nhét vào trong tay yêu thú kia, đem Thương Thạch đặt vào trên đó.

Liền nghe "Ông" một tiếng, đại địa mạch động tái khởi.

Tâm thần tất cả mọi người cũng vì thế run lên, liền như là bị người hung ác bóp trái tim một cái.

Yêu thú kia lập tức chết đi, một cỗ tiên phong nâng đỡ ngân bàn, Ninh Dạ chỉ tay một cái, Thương Thạch tái khởi, lại lạc, tại trong quá trình không ngừng lên xuống.

Oanh Oanh Oanh Oanh!

Trái tim tất cả mọi người đều điên cuồng loạn động lên, liền ngay cả Tuyết Yêu Mỗ Mỗ đều cảm giác nguyên thần kích đãng, lại có loại áp lực khủng bố không cách nào khống chế, phảng phất thời khắc này nàng đã biến thành phàm nhân, sắp trái tim ngừng đập chết đi vậy, kinh đến nàng con ngươi đều sắp lồi ra rồi.

"Đây là. . ."

"Thánh nhân di vật, ta vô ý thu hoạch, chỉ biết một cái cách dùng này." Ninh Dạ cũng không giấu nàng, cười nói: "Giết không chết người, chỉ là có thể. . . Lẫn lộn thần thức, khiến người hữu lực khó thi."

Theo hắn lên tiếng, liền nghe "Oanh" một tiếng vang vọng, liền thấy hạ phương Thánh Nhân Tượng cự quyền vung lên, không ngờ giãy thoát ràng buộc.

Bốn người Kim Thế Chung càng là đồng thời bị đánh bay, thiết quyền Oanh tại đại trận trên thiên không, thiên không tựa như tan vỡ *, xuất hiện tầng tầng vết rạn nứt, trong nháy mắt kết thành một mảnh mạng nhện lớn.

Quả nhiên, vật này đối với Thánh Nhân Tượng không những không có ảnh hưởng? Phản có trợ lực.

Sau một khắc Thánh Nhân Tượng lại vung quyền, liên tục mấy quyền trọng kích, y như khai thiên, càng là sinh sinh xé rách thương khung? Thánh Nhân Tượng đã đoạt không mà lên, hướng về thiên ngoại bay đi.

Ninh Dạ tay dừng, Thương Thạch lạc bàn đình chỉ.

"Đừng để cho hắn chạy!" Bốn người bọn Kim Thế Chung đã điên cuồng đuổi theo.

Ninh Dạ tiện tay ném cho Tuyết Yêu Mỗ Mỗ một mặt gương: "Vật này có thể khóa chặt Thánh Nhân Tượng. Mỗ mỗ, muốn đoạt Thánh Nhân Tượng? Cơ hội tới rồi nha."

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ ngẩn ra: "Ngươi bảo ta đi đoạt?"

Ninh Dạ buông tay: "Cơ hội đã cho ngươi, có muốn hay không đều tùy ngươi. Đằng nào ra Thiên Thánh Phủ, trời đất bao la, coi như thất bại, Kim Thế Chung cũng không làm gì được ngươi."

"Vậy còn ngươi?" Tuyết Yêu Mỗ Mỗ biết sự tình khẳng định không đơn giản như vậy.

Ninh Dạ hồi đáp: "Vãn Ngưng đi qua bảo khố của bọn họ? Đã để lại tiêu ký tại nơi đó. Ta tự nhiên là trước tiên muốn đi đánh cướp một phen."

". . ."

Ngươi hung!

Nguyên lai ngươi lúc trước muốn chỗ tốt là giả? Cướp giật mới là thật a!

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ cười lạnh một tiếng: "Ngươi là định lợi dụng mỗ mỗ ta vì ngươi kiềm chế bốn người bọn Kim Thế Chung, chờ ngươi đánh cướp Thánh Vương Các, lại tới cướp Thánh Nhân Tượng chứ?"

"Đúng a, vậy mỗ mỗ có nguyện ý bị ta lợi dụng không đây? Đổ ước vẫn còn, nếu như dưới tình huống này? Ngươi còn không thể thắng, vậy thì không thể trách ta đi."

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ nguyên bản liền là hào hùng chi nhân? Ninh Dạ công bằng, nàng cũng không tức giận? Trái lại thưởng thức: "Thần vật nhiều mấy, không hợp bản thân? Thì có ích lợi gì?"

"Ta cũng không muốn dùng. Bất quá bản thân không cần? Cũng không hy vọng đối thủ nắm giữ. Lại nói? Ai mà không có mấy tên thủ hạ a."

"Ha Ha Ha Ha!" Tuyết Yêu Mỗ Mỗ ngưỡng thiên cười to: "Hảo tiểu tử! Quả nhiên chỉ có ngươi, tính toán tinh vi, khẩu vị lại càng không nhỏ, chẳng trách có thể thành đại sự. Nếu như thế, vậy lão thân cũng không khách khí rồi! Ẩm Tuyết, sư phụ đi trước một bước, ngươi theo Ninh Dạ là được."

Nói hóa thành một đạo tuyết quang, đã đuổi theo đám người Kim Thế Chung.

Bên này thấy Tuyết Yêu Mỗ Mỗ rời khỏi, Ninh Dạ nói: "Được rồi, hiện tại chúng ta cũng có thể đi."

"Đừng quên còn có ta!" Công Tôn Điệp kêu to xuất hiện, đem túi giới tử ném cho Ninh Dạ.

Ninh Dạ thu hồi, quyển đám người Trì Vãn Ngưng, Tân Tiểu Diệp, đã phát động quang độn chi thuật, sau một khắc đã xuất hiện tại trong bí khố Thánh Vương Các.

Thánh Vương Các cấm không đại trận, trước sau hai lần gặp nạn, đã sớm thụ tổn nghiêm trọng, lại thêm Trì Vãn Ngưng dự bố quang tiêu, lần này tiến vào có thể nói sướng thông vô trở.

Bốn người vừa xuất hiện, một tên tu sĩ đã phát hiện tung tích, còn chưa kịp có phản ứng, Ninh Dạ ống tay áo tản ra, tu sĩ kia đã trúng huyễn thuật, lại ngơ ngơ ngác ngác vòng ngược trở lại.

Ninh Dạ đã mở ra bảo khố, bốn người tiến vào.

Thánh Vương Các bí khố nguyên bản cũng là cơ quan trọng trọng, cấm chế khắp nơi.

Chỉ là ở trong mắt Ninh Dạ, những cơ quan cấm chế này đều như tiểu đạo, hết thảy không lọt pháp nhãn, trong lúc vung tay nhấc chân, nhẹ nhõm phá đi.

Trì Vãn Ngưng, Công Tôn Điệp, Tân Tiểu Diệp càng là hưng phấn liên tục vơ vét.

Công Tôn Điệp càng là liền Nhạc Tâm Thiện đều phóng ra, hung ác đá cái mông hắn một cước: "Làm việc nhanh chút đi!"

Nhạc Tâm Thiện hành vi thụ khống, không tự chủ được, chỉ là tâm trí nhưng kiện toàn. Vừa giúp Công Tôn Điệp nắm đồ vật, vừa trừng mắt nhìn Ninh Dạ, người là theo bảo vật đi về phía trước, đầu lại là trực tiếp vặn đến sau lưng nhìn Ninh Dạ, phảng phất lưng hắn chính là ngực hắn.

Ninh Dạ không có hứng thú đối với bảo vật, đối với hắn mà nói cướp bảo bối lại như ăn cơm đồng dạng, hi hãn không hi hãn cái gì không trọng yếu, trọng yếu chính là cơm là phải ăn.

Toàn bộ chú ý của hắn đều tại trên Nhạc Tâm Thiện.

Nhìn Nhạc Tâm Thiện nhìn bản thân như vậy, không khỏi cũng liền nở nụ cười: "Ta phát tài, ngươi không vui đúng không? Ta có thể hiểu được. Kỳ thực có lúc trả thù tốt đẹp nhất, chính là khiến kẻ thù của ngươi nhìn thấy, ngươi hiện tại sống tốt bao nhiêu. Mà so với này càng tốt hơn, chính là ngươi còn được giúp hắn cõng nồi."

Ninh Dạ nói, nói với Công Tôn Điệp: "Thánh Vương Các bí khố bị trộm, Kim Thế Chung bọn họ khẳng định là sẽ nộ đến thăng thiên, một lúc nữa chúng ta đi trước, ngươi mang Nhạc Tâm Thiện ra ngoài lượn một vòng. Thế nào cũng phải có người nhận cái tội danh này, mới thuận tiện cho chúng ta."

Nghe nói như thế, Nhạc Tâm Thiện tức giận trực co giật, làm sao toàn thân hắn bị khống chế, liền ngay cả co giật cắn răng đều không được phép, ngược lại là Công Tôn Điệp chưởng khống hắn, không ngừng trảo bảo bối.

"Oa oa oa, đây là Mậu Thủy Vân Sương Kiếm, muốn muốn, đây là Thiên Thu Tán, muốn muốn, đây là vạn năm hoàng tinh, oa, còn có Niết Bàn đại yêu nguyên đan, muốn muốn. . . Thật nhiều thứ tốt , nhưng đáng tiếc thần vật quá ít, thế mà chỉ được hai cái." Công Tôn Điệp hô to gọi nhỏ, nắm đồ vật đều là Nhạc Tâm Thiện, sau đó ngoan ngoãn đưa đến trong tay Công Tôn Điệp.

Công Tôn Điệp vẫn không hài lòng, hất tay cho Nhạc Tâm Thiện một cái tát: "Động tác mau chút a, tốt xấu cũng là Vô Cấu đỉnh phong, lề mà lề mề như vậy!"

Nhạc Tâm Thiện Xoạt một tiếng cuốn lên một phiến vân phong cuốn lên.

Làm sao Công Tôn Điệp kêu lên: "Không cho thi pháp! Bảo vật cần phải lấy từng kiện từng kiện, thi pháp cuốn sạch như vậy, tựa như tựa như phồng mang nuốt chửng, quá vô cảm giác."

Nhạc Tâm Thiện đau thấu tim gan, cảm giác liền như là đang nắm bảo bối của chính mình.

Ninh Dạ mỗi nhiều một dạng chỗ tốt, chính là tại trong lòng hắn đâm một đao.

Chương 85 : Thiên Trụ Thụ

Chương 86: Thiên Trụ Thụ

Nội khố của Thánh Vương Các rất nhanh liền bị tịch quyển hết sạch.

Đáng tiếc duy nhất đại khái chính là thần vật có hạn, chỉ được hai cái.

Dù sao Thánh Vương Các cũng không thể nào đem tất cả thần vật đều lưu kho, tuyệt đại đa số đều là có chủ.

Thần khí bị cất giấu tổng cộng liền ba cái, cũng chính là Vân Thường lúc trước Trì Vãn Ngưng được, còn có một kiện Linh Lung Ngọc Chi Bình, lấy chi hấp thu thiên địa tinh hoa, có thể dùng tại tẩm bổ vườn thuốc, khiến thảo mộc phong thịnh, một kiện khác liền là một hạt châu, có thể tụ ngũ hành, lợi ngũ hành thần thông. Tuy không có thần ký bằng đại năng nào đó cùng đại năng nào đó, hiệu quả không có 'dựng sào thấy bóng' (ngay lập tức) như vậy, lại là cũng hai cái khó được tu hành thần vật, bởi vì không phải thường dùng đồ vật, vì vậy bình thường liền để xuống trong kho, chỉ đợi thời gian sử dụng lại lấy ra.

Kết quả lúc này liền tiện nghi Ninh Dạ.

Ninh Dạ cũng không keo kiệt, đem cái Linh Lung Ngọc Chi Bình kia cho Tân Tiểu Diệp, khiến cho nàng mang về cho lão thái bà cũng coi như cái bàn giao. Trong âm thầm, Ninh Dạ đem chuyện này nhìn thành thu mua, lão thái bà ngươi thu chỗ tốt của ta, thua ta đổ ước, được hứa hẹn của ta, làm sao cũng nên tâm phục khẩu phục chứ?

Về phần bản thân hắn, thiết, ta tiền nhiều xài không hết, trực tiếp mua sẵn có là được, tại sao còn phải đi làm dược nông?

Làm xong việc này, Ninh Dạ liền dẫn Trì Vãn Ngưng bọn họ rời đi, Công Tôn Điệp thì sai khiến Nhạc Tâm Thiện tại trong Thánh Vương Các quấy một trận, chờ sau khi mấy vị nhân vật cường lực của Thánh Vương Các xuất hiện, liền thu lại "Pháp bảo", một cái vô gian truyền tống đã tới bên người Ninh Dạ.

Bốn người cười ha ha, cũng mặc kệ Thánh Vương Các này loạn thành hình dáng gì, tự hướng nơi khác mà đi.

Một đường quang độn, đi được nửa ngày lộ trình.

Đi tới một chỗ sơn cốc, Ninh Dạ hạ xuống khỏi mây, lạc đến đỉnh núi, nói: "Liền ở chỗ này đi, lão nhi kia hẳn là trong vòng một canh giờ nữa sẽ tới."

Hắn có Côn Lôn Kính, có thể thời khắc động sát vị trí lão nhi, vì vậy căn bản không cần đuổi theo hắn, chỉ cần nhìn chuẩn phương hướng của hắn, ở mặt trước chặn hắn liền có thể.

Thời khắc này nói, Ninh Dạ đã bắt đầu bố trí lên, lại là muốn ở chỗ này bố một cái đại trận, hảo chiêu đãi mấy vị đại lão kia —— lúc trước Công Tôn Điệp đã nói, lúc then chốt sẽ giúp hắn một tay. Công Tôn Điệp trước nay nói chuyện không đáng tin, lần này khó được có sao nói vậy.

Thời khắc này nàng nhìn Côn Lôn Kính, ngoẹo cổ nói: "Lão già này cũng thật khả dĩ a, thế mà còn có thể chống đến bây giờ không bị bọn họ bắt được. Một cái Vạn Pháp cảnh mà thôi, bất quá là dựa vào Thánh Nhân Tượng, càng có thể kiên trì đến như vậy."

"Thánh nhân di bí, tất nhiên là phi phàm. Nếu không phải như vậy, thì sao có thể biết nhiều bài tẩy của hắn như thế." Ninh Dạ cười nói.

Quá khứ nửa ngày này, hắn không để ý trong Thánh Vương Các bảo khố có cái gì, nhưng vẫn luôn lưu ý thủ đoạn của lão già này.

Quả nhiên tại dưới đám người Kim Thế Chung chèn ép, lão già này vẫn đúng là lộ ra không ít hàng.

Thời khắc này vừa nhìn phản ứng của lão nhi kia trong Côn Lôn Kính, vừa kiểm tra túi giới tử Công Tôn Điệp mang đến.

Bên trong tất cả đều là thánh nhân di vật, lão già này đối với thánh nhân di vật cảm ứng phi phàm, Ninh Dạ sưu nhiều năm như vậy cũng không tìm được vài món, lão đầu lại một lần hoàn toàn sưu tập đủ.

Then chốt có khá nhiều càng đã được hắn tổ hợp lên.

Thời khắc này Ninh Dạ nhìn qua một chút, lập tức phát hiện có chỗ không bình thường.

"Di?" Ninh Dạ đã từ trong túi lấy ra một vật.

Đó là một cái điêu tượng nho nhỏ, xem ra thế mà cùng Thánh Nhân Tượng giống nhau như đúc. Đương nhiên Thánh Nhân Tượng có thể biến hóa kích cỡ, lúc thu nhỏ cũng có thể giống như vậy, vì vậy nếu không phải lúc trước lão nhi kia đã sử dụng tới Thánh Nhân Tượng, Ninh Dạ cũng phải cho rằng đây mới là Thánh Nhân Tượng thực sự.

Nhưng không nghi ngờ chút nào, đây là một cái phục chế phẩm.

Ninh Dạ đương nhiên có thể hiểu được Nhàn Vân Lão Nhi vì sao lại đem phục chế cho Công Tôn Điệp —— tám thành là hắn muốn gắp lửa bỏ tay người, chỉ là không nghĩ tới Công Tôn Điệp nói đi là đi, hơn nữa dùng chính là quang độn, trong nháy mắt thân ảnh vô tung, hắn muốn dẫn họa cũng không kịp.

Nhưng từ phương diện này lý giải, giữa phục chế phẩm Thánh Nhân Tượng này cùng Thánh Nhân Tượng chân chính kia, sợ là có không ít cộng thông chi xử.

Chân chính khiến Ninh Dạ lưu ý, vẫn là vật này hiển nhiên là đã sớm chuẩn bị sẵn, xem như là bài tẩy của lão đầu.

Mà bên trong thánh nhân di vật, là không có vật này.

Như vậy. . . Đây là hắn tự làm?

Không, không phải là bản thân hắn làm, là hắn hợp lại.

Những năm này Ninh Dạ tra khắp tất cả đồ vật có quan hệ cùng thánh nhân di vật, đã đại thể lý giải có những thứ nào.

Trước mắt Thánh Nhân Tượng giả này, hẳn là dùng một đoạn cổ mộc trong số thánh nhân di vật lúc trước chế thành, ngoài như vậy ra, còn thêm vào một ít thánh nhân di vật khác, rõ ràng là một kiện mộc hệ trọng bảo, lại bị lão đầu này cải tạo thành Thánh Nhân Tượng giả, liền không biết liệu có cái gì hư hao hoặc ảnh hưởng hay không .

Thời khắc này Ninh Dạ cầm Thánh Nhân Tượng giả này nhìn kỹ, chỉ cảm thấy vật này huyền ảo dị thường, tuy là hàng nhái, nhưng có đại ảo diệu.

"Lợi hại, lợi hại!" Ninh Dạ kinh thán, trong ánh mắt càng là toát ra vẻ hưng phấn, lập tức cũng không nhìn tới lão đầu kia, trực tiếp Côn Lôn Kính đảo ngược, nhắm chuẩn Thánh Nhân Tượng giả này, tam thần khí tam thần thuật đồng thời vận chuyển, đã bắt đầu phân tích vật này.

"Uy!" Chính đang xem Nhàn Vân Lão Nhi giá ngự Thánh Nhân Tượng bị tứ đại Niết Bàn truy lên trời xuống đất đến chỗ hăng say, Công Tôn Điệp bỗng thấy họa diện đột nhiên biến mất, kêu lên.

Sau đó liền thấy trong Côn Lôn Kính càng lập loè ra một phiến kỳ dị quang huy.

Bên trong ánh sáng này ẩn nhiên có thể thấy được một vật, đó là một cây cổ thụ che trời, sừng sững một giới, già thiên tế nhật, chống lên thương khung.

Vốn hình ảnh này là cố định, thế nhưng sau một khắc, họa diện dị động, sau đó liền thấy trong hình, một tôn tiên nhân phá không mà tới.

Tiên nhân kia toàn thân như tráo tại trong mây mù, không thấy nổi chân thân, đi tới trước cổ thụ che trời này, nói: "Rốt cuộc tìm được, Thiên Trụ Thụ. Hảo, hảo, đã có ngươi, ngô chi đạo có thể đại thành, từ đây tạo hóa ngũ hành, diễn sinh vạn vật, ta là giới tôn!"

Nói nhất chỉ lạc hạ, cổ thụ kia liền bắt đầu cấp tốc khô héo, trên cổ thụ xuất hiện mặt lớn, đối không thét gào, chập chờn ra bất thế hùng vĩ, làm sao đối diện tồn tại cường hoành như cổ thánh kia, hết thảy phản kháng đều là phí công.

Tại dưới thần thông của cổ thánh này, đại thụ che trời kia không ngừng khô héo bóc ra, cuối cùng toàn bộ thần lực hội tụ một chỗ, biến thành một đoạn thần mộc, hạ xuống trong tay thánh nhân kia.

Vậy là thánh nhân kia dương tay vung lên, năm cái vật phẩm đồng thời xuất hiện.

Phân biệt là Thánh Nhân Tượng, quái dị chi hỏa, ngân bàn, thần mộc, cùng với một cái giọt nước nho nhỏ.

Sau một khắc họa diện lại chuyển, lần này lại là khuôn mặt của Nhàn Vân Lão Nhi xuất hiện.

Hắn cầm đoạn cổ thần mộc này, hê hê cười nói: "Xin lỗi, Thiên Trụ Thụ, bản thể ngươi là ta tìm về ghép lại đầy đủ, bây giờ liền đem tất cả của ngươi giao cho ta đi."

Nói hạ đao nhanh chóng, đã đem thần mộc kia bắt đầu cắt gọt, thần mộc kia phát ra thê lệ khiếu thanh, lão nhi lại hoàn toàn không thèm để ý.

"Hóa ra là như vậy. . . Hóa ra là như vậy. . ." Đám người Ninh Dạ Trì Vãn Ngưng đồng thời lẩm bẩm.

"Như vậy, ngươi rất hận lão đầu này, phải không?" Ninh Dạ nói với cổ mộc trong tay.

Côn Lôn Kính sở dĩ có thể thôi diễn rõ ràng như thế, là bởi vì cổ mộc tượng này bản thân phối hợp.

Cổ mộc Thánh Nhân Tượng kia liền lập loè ra một mảnh quang huy, Ninh Dạ đã cảm thụ được căm hận chi ý sâu sắc bên trong.

"Yên tâm đi, ta sẽ giúp ngươi đòi về món nợ này." Ninh Dạ mỉm cười nói.

Vậy là mộc tượng Thiên Trụ Thụ biến thành này khôi phục bình tĩnh.

Nó đang chờ đợi.

Chờ đợi cơ hội báo thù.

Chương trước là "Đả Kiếp" (đánh cướp), viết nhầm thành "Thiên Kiếp", vô ngữ vô ngữ, xin lỗi xin lỗi.

Chương 86 : Vạn Tượng Kiệt Thạch

Chương 87: Vạn Tượng Kiệt Thạch

Giá ngự Thánh Nhân Tượng, Nhàn Vân Lão Nhi một đường cuồng phi.

Kim Thế Chung ở phía sau đuổi tận không tha: "Này lão nhi kia, đem Thánh Nhân Tượng thả xuống, tha cho ngươi khỏi chết!"

Nhàn Vân Lão Nhi lãnh sái, ngươi lừa gạt tiểu hài tử đây?

Mất rồi Thánh Nhân Tượng, lão tử nhưng là triệt để mất rồi tiền vốn, cũng không cần bốn cái Niết Bàn, tùy tiện một cái thi triển thần thông liền có thể đem hắn nhẹ nhõm bóp chết.

Bất quá tình huống bây giờ cũng không khá hơn bao nhiêu.

Hắn tuy rằng so với Kim Thế Chung lý giải Thánh Nhân Tượng, cũng am hiểu giá ngự, nhưng ngược lại tiêu hao cũng lớn.

Vạn vật đều hữu linh, hữu lực, lực phi vô nguyên.

Linh lực trữ tồn trong Thánh Nhân Tượng đã sắp hao tận, đến lúc đó vẫn như cũ là bại vong chi cục.

Điều này khiến cho nhàn Vân lão đầu càng lúc càng tức giận.

Hận chính là Ninh Dạ, nếu không có tên khốn kiếp này, bản thân sao lại bị phát hiện?

Chỉ là hắn hận mấy cũng vô ích, chỉ mong có thể mau mau thoát đi Thánh Châu. Hắn hiện tại phương hướng bay là Long Châu, chỉ cần đi vào Long Châu, đám người Kim Thế Chung liền sẽ có cố kỵ, số may còn có thể kích động Long Dương Phủ cùng Thánh Vương Các đại chiến.

Hai phái vốn là tử địch, một khi giao thủ tất là không chết không thôi.

Đây là hy vọng duy nhất, lão nhi phát lực cuồng phi.

Mắt thấy đám người Kim Thế Chung đuổi đến gần rồi, cắn răng một cái lại lấy ra một kiện thánh nhân di vật ném ra, di vật của thánh nhân kia tại trong thiên không hóa thành một thanh cự kiếm phách xuống, đám người Kim Thế Chung không dám coi nhẹ, dồn dập chống đỡ.

Lão nhi đã nhân cơ hội lại kéo dài khoảng cách.

Bất quá bốn người không giận còn mừng, Nhậm Phượng Long cười lạnh nói: "Người này đã không còn bao nhiêu thủ đoạn, tiếp sau đó liền sẽ là thời gian hắn rơi đầu."

Sào Quân Hải nói: "Cẩn thận Hàn Cô Sương, lão thái bà này còn theo tại hậu phương đây."

"Giao cho ta đi." Thịnh Đông Bình kình khởi một nhánh ngọc bút, đối không viết một cái chữ khốn, sau đó chữ khốn kia hướng tới phía sau rơi xuống.

"Khốn tự quyết?" Tuyết Yêu Mỗ Mỗ hừ lạnh một tiếng, không để ý chút nào, phía sau tuyết xà chi ảnh huyễn hóa mà ra, đối không quẫy đuôi một cái, kích tại trên chữ khốn này, liền thấy tự phù không ngừng thiểm hiện, tuyết xà đã Oành Oành Ầm Ầm liên tục mười mấy đuôi quét ngang mà ra.

Thế nhưng sau một khắc Thịnh Đông Bình đã bay tới, lăng không thư họa? Một phiến kim thư văn tự từ trời hạ xuống? Thịnh Đông Bình cất cao giọng nói: "Việc này cùng mỗ mỗ không quan hệ, mỗ mỗ vẫn là dừng chân đi."

"Lão thái bà ta chỉ là muốn xem cái náo nhiệt? Cứ không dừng chân!" Nói tuyết xà miệng lớn mở to? Đầy trời băng sương chi khí bắn ra, toàn bộ thiên không bị xà khẩu này bao trùm? Hướng tới Thịnh Đông Bình giương nanh múa vuốt cắn xuống, vậy là tuyết xà kim văn liền tại trong thiên địa triển khai kịch liệt va chạm.

Bên này Nhàn Vân Lão Nhi rốt cục bay đến sơn phong phụ cận? Bất quá nhưng cùng Ninh Dạ dự bố chi địa hơi có chút sai lệch.

"Chung quy vẫn là không được viên mãn a." Ninh Dạ thở dài một hơi? Tiện tay đạn chỉ một cái, sơn phong liền lóe lên kim quang.

Nhàn Vân Lão Nhi thấy thế hơi ngạc nhiên, biết trong núi có dị trạng, tuy không biết là tình huống gì? Nhưng dưới tình hình hiện tại? Tựa như cọng rơm trong tay người sắp chết đuối, làm sao cũng phải gắt gao tóm lấy.

Lập tức quay đầu bay đi.

Thánh Nhân Tượng như thiên thần Ầm Ầm bay tới, liền tại thời điểm sắp tới dãy núi, quần sơn dị động, từng toà từng toà sơn phong kia đột nhiên hóa thạch tượng? Đứng thẳng người lên.

"Vạn Tượng Kiệt Thạch Trận? Ha ha, trời cũng giúp ta!" Nhàn Vân Lão Nhi đại hỉ.

Vạn Tượng Kiệt Thạch Trận này chính là một môn hóa binh trận pháp? Cũng không có khốn trở chi năng, chỉ là có thể đem vạn vật đều hóa thành binh? Lấy chi là chiến, liền cùng Kim Giáp Trận của Long Dương Phủ khá là gần gũi.

Mà Nhàn Vân Lão Nhi có tạo hóa chi năng? Am hiểu nhất chính là cường đoạt quyền khống chế loại tử vật vô thức này? Đặc biệt là am hiểu thổ hệ.

Thời khắc này vừa thấy? Lập tức đại hỉ, cũng bất kể là ai bố ở chỗ này, trực tiếp tự đoạn một tay, vô tận máu tươi tung ra, cuồng gào to: "Thiên địa tạo hóa, vạn vật ngã dụng, nghe mệnh lệnh ta, giết!"

Liền thấy những sơn cự nhân kia đồng thời hướng tới đám người Kim Thế Chung truy đuổi phía sau nổ ra thiên chi cự quyền, liền ngay cả cây cối hoa cỏ trên người bọn chúng, đều hóa thành vạn ngàn yêu binh, xung phong mà ra.

"Oa nga, oa nga, quả nhiên lợi hại." Độn tại không trung, Ninh Dạ nhìn một màn này, không khỏi cười nói.

Lão già này cũng là bỏ ra vốn lớn, không tiếc tất cả cổ động đại trận đối kháng Kim Thế Chung.

Bất quá đáng tiếc a, đối kháng chính là tam đại Niết Bàn, chút thủ đoạn đó chung quy còn chưa đủ.

" như vậy, đây chính là cực hạn của ngươi sao? Chớ để ta thất vọng a." Ninh Dạ lẩm bẩm nói.

Nếu như lão đầu này thật sự chỉ như vậy, Ninh Dạ tự nhiên cũng chắc chắn giúp lão nhi thoát thân, bất quá cứ như vậy, hắn nhưng là không thể tách rời quan hệ.

Hắn đương nhiên không sợ Thánh Vương Các, vấn đề là thánh nhân chi bí là cái đại bí mật, phía trước nguyên thần thánh nhân chi sự đã nhọ khắp toàn thân, Ninh Dạ đập vào Đông cảnh mới thỏa mãn được khẩu vị của Mộc Khôi Tông, giờ nếu như lại liên lụy đến bản thân, không phải lại tìm phiền toái cho mình sao.

Vì vậy hắn vẫn là hi vọng lão đầu có thể dựa vào chính mình thoát thân.

Cũng may Nhàn Vân Lão Nhi cũng không khiến hắn thất vọng, hắn cũng biết dựa vào Vạn Tượng Kiệt Thạch Trận không cản được đối phương, vì vậy một khắc sau lại đoạn một chân, đồng thời một đập trán.

Liền thấy một vũng thanh tuyền từ tâm bốc lên.

"Tạo hóa vô phương, cải thiên hoán địa!" Theo tiếng quát lớn này, liền thấy Thánh Nhân Tượng bùng phát ra hết thảy lực lượng, đồng thời những yêu binh kia đã đồng thời phá nát, hóa thành vạn ngàn thanh đằng, lấy sơn chi cự nhân làm khung xương, không ngừng lan tràn, trong khoảnh khắc lục hóa thương khung đại địa, càng hình thành một mảnh thương thúy lục lung (lồng xanh biêng biếc), trực đem ba người Kim Thế Chung khốn vào trong đó.

Lúc này thánh nhân tượng kia cũng không còn lực duy trì, hóa thành một cái điêu tượng nho nhỏ xuất hiện tại trong tay Nhàn Vân Lão Nhi, lão đầu cầm lấy Thánh Nhân Tượng, lại hô lên một tiếng: "Vũ Huyễn Thiên Sinh, phân!"

Một cái thân thể càng là trong nháy mắt hóa thành trăm nghìn cái, hướng về bốn phương tám hướng bay đi, Ninh Dạ lấy thần thức kiểm tra, càng không nhìn ra cái nào là thật cái nào là giả.

"Chà chà chà! Ghê gớm rồi, lợi hại, lợi hại. Xem ra Nhàn Vân Lão Nhi này chính là nguyên thần thủy hành chi bảo kia biến thành. Thủy vô thường hình, càng có thể hóa thân ngàn vạn, nếu không phải bởi ngươi nói cho ta, vẫn đúng là cũng bị hắn che đậy qua đây." Ninh Dạ vỗ tượng gỗ trong tay nói.

Công Tôn Điệp cũng có chút gấp lên: "Lão già này thủ đoạn xác thực đủ nhiều đủ giảo quyệt, liền ngươi ta cũng nhìn không thấu cái nào mới là chân thân của hắn, nhưng vậy thì làm sao truy tìm?"

Ninh Dạ thì rất bình tĩnh: "Gấp cái gì? Hắn như cách này hữu hiệu, sớm liền dùng, hà tất đợi đến hiện tại? Thuỷ lợi vạn hóa, về mặt tốc độ lại thủy chung có hạn, tùy tiện một cái đại thần thông đều có thể diệt vô tận phân thân của hắn. Nếu ta đoán không lầm, những phân thân này vừa là giả thân cũng là chân thân, chỉ cần một thân bất diệt, hắn liền có thể đào tẩu. Lúc trước không có cơ hội, bây giờ, hắn mượn Vạn Tượng Kiệt Thạch Trận vì hắn kéo dài thời gian, để cho đầy đủ giả thân thoát đi, như vậy mới có thể an toàn."

"Hóa ra là như vậy. Vậy phải truy tìm như thế nào?" Công Tôn Điệp thấy Ninh Dạ bình tĩnh, trong lòng liền đã có chỗ dựa, liền hỏi.

Ninh Dạ nở nụ cười: "Nha đầu ngốc, cần truy sao? Giả thân hắn cố nhiên khó kiếm, nhưng Thánh Nhân Tượng có thể chỉ có một cái a."

Đúng vậy!

Công Tôn Điệp đại hỉ: "Là cực, là cực, chỉ cần đuổi theo Thánh Nhân

Tượng, vậy thì hắn chạy không được. Bất quá. . ."

Nàng lập tức trên mặt chìm xuống: "Vậy chẳng phải Kim Thế Chung bọn họ cũng có thể?"

"Bọn họ như có bản lãnh đó, sớm liền làm, hà tất đợi đến hiện tại. Bất quá suy nghĩ đến đuổi lâu như vậy, nói không chừng trong này liền dùng thủ đoạn gì. Bỏ đi, bỏ đi, vẫn là xuất thủ một thoáng, triệt để cắt đứt hi vọng của bọn họ, cũng miễn sinh sự cố." Ninh Dạ nói một chỉ nhấn xuống, Vạn Tượng Đồ phát động, thiên huyễn chi hạ, khí cơ hỗn loạn.

Một thoáng này, Kim Thế Chung bọn họ liền triệt để trở thành ruồi không đầu, không cách nào truy tìm Nhàn Vân nữa.

Chương 87 : Thiên đạo ngũ hành

Chương 88: Thiên đạo ngũ hành

"Ô! Rốt cục thoát rồi."

Xa xa sơn dã, một đạo nhân ảnh trọng trọng hạ xuống dưới núi, rớt xuống trong một mảnh rừng cây.

Nhàn Vân Lão Nhi phát ra một tiếng rên, cứ việc hắn giờ phút này, mất một tay một chân, nhưng nhưng trong lòng vẫn là vui mừng.

Có thể lấy Vạn Pháp thân đào thoát một đám Niết Bàn đại năng truy kích, nói ra cũng có thể coi là vinh quang.

Chỉ bất quá đại giá này có chút thảm.

Phải biết hắn lúc trước trả giá đều là tinh huyết, vậy ý nghĩa không chỉ đơn giản là khôi phục cánh tay cùng chân. Không có chừng mười năm thời gian trọng ngưng tinh hoa, hắn sợ là khó mà khôi phục.

Chết tiệt Kim Thế Chung, chết tiệt Ninh Dạ!

Mối thù hôm nay, lão nhi ta nhớ rồi, tương lai tổng sẽ có một ngày sẽ tìm các ngươi tính sổ.

Trong lòng hắn âm thầm tức giận, chỉ là trong lòng cũng dần sinh nghi hoặc.

Làm sao liền xảo như vậy, một mực liền tại trên đường bản thân đào tẩu, lại xuất hiện Vạn Tượng Kiệt Thạch Trận?

Càng xảo chính là, trận này thế mà vô chủ, bản thân cường đoạt đại trận, thế mà không gặp phải bất kỳ phản kháng.

Chuyện này quá quỷ dị.

Không đúng!

Nhàn Vân Lão Nhi trong lòng mãnh sinh cảnh giác.

Lúc trốn chạy căng thẳng, không kịp suy tư, hiện tại nhưng càng nghĩ càng không đúng.

Lại nhìn tứ phương, chỉ cảm thấy bóng cây trọng trọng, tựa như khắp nơi đều có phục binh, điển hình thảo mộc giai binh.

Càng nghĩ càng thấy không ổn, gian nan bò lên liền muốn lại rời đi.

Phía sau một cái thanh âm bỗng nhiên vang lên: "Nếu đã mệt mỏi, liền nghỉ ngơi một chút đi, hà tất chạy nữa, tiêu hao tinh lực."

Nhàn Vân Lão Nhi run lên trong lòng, quay lại nhìn.

Chính thấy Ninh Dạ, Trì Vãn Ngưng, Công Tôn Điệp cùng Tân Tiểu Diệp bốn người đứng ở đàng kia.

"Ninh Dạ! Quả nhiên là ngươi!" Nhàn Vân Lão Nhi hung ác nói: "Hảo một chiêu bọ ngựa bắt ve chim sẻ ở đằng sau! Bất quá ngươi cũng đừng tưởng rằng liền như thế ăn chắc lão nhi, chịu chết đi, Tuyệt Thần Thiên Sát Chú!"

Lão đầu nói đơn thủ giương cao, trong tay xuất hiện mảng lớn thần quang.

Ninh Dạ vẫn không nhúc nhích.

Lão đầu trong lòng cả kinh: "Tuyệt Thần Thiên Sát Chú này của ta, uy năng vô cùng, chính là thánh nhân để lại, một khi trúng chiêu, nguyên thần tận diệt!"

Ninh Dạ nga một tiếng: "Vậy ngươi dùng ra ta xem một chút a."

Lão đầu ngơ ngác nhìn hắn, đột nhiên quỳ xuống mặt đất, oa oa gào khóc nói: "Xem như ngươi lợi hại, lão nhi ta nhận thua. Ta vốn là nguyên thần thánh nhân nhất niệm phân, bây giờ ngươi chỉ cần đem ta luyện hóa, liền có thể thu lại nguyên thần thánh nhân kia, thất cảnh tu vi, tận quy về ngươi!"

Ninh Dạ vui vẻ: "Biểu diễn thượng thừa, đến cũng là một cái diễn viên khó được, nhưng đáng tiếc sinh không gặp thời, đến nhầm thời đại."

Trì Vãn Ngưng càng là cười nói: "Muốn luyện hóa? Cũng là ta đến luyện hóa, đường đường thủy hành quái dị, cũng là kỳ trân khó được đây."

Lão đầu kinh ngạc ngã ngồi: "Các ngươi. . . Các ngươi đều biết."

Lần này lại không còn là dáng vẻ làm ra vừa nãy, hiển nhiên là thật bị hù ngã.

Đối với hắn mà nói, lại là tình nguyện chết cũng không muốn bị phát hiện chân thân.

Bởi vì chết rồi còn có một tia cơ hội, nếu như bị phát hiện chân thân lại luyện hóa, vậy thì đúng là triệt để không ngày trở mình.

Ninh Dạ nói: "Ta như lại đoán không được, thì cũng quá buồn cười rồi. Bất quá, ta vẫn là hi vọng ngươi tự nói. Nếu ngươi phối hợp, ta có lẽ có thể cho ngươi một ít cơ hội, nhưng nếu như không phối hợp, vậy thì đừng trách ta vô tình."

Lão nhi mất đi tất cả niềm tin, nói: "Ngươi đều biết, ta còn có cái gì đáng nói, không sai, ta chính là thánh nhân thủ hạ, một trong Thiên Đạo Ngũ Hành Hoàn, quái dị Vân Thủy Chi Tinh sở sinh."

Ninh Dạ nói: "Quái dị đã thuộc về hiếm thấy, thủy hỏa quái dị càng là khó được, quái dị có thể chuyển thế luân hồi, lại càng là vạn năm khó tìm, đừng nói Trường Thanh Giới, coi như là tinh la đại thiên chi giới, sợ cũng khó kiếm tung tích chứ?"

Lão nhi hừ nói: "Đó là tự nhiên. Ta vốn không phải tự nhiên mà sinh, Ngọc Vân Tử đi khắp thiên giới, tìm được linh tài. Hắn tinh thông Tạo Hóa chi đạo, lấy tự thân tu vi cùng đạo niệm, mới khiến chúng ta tu được linh trí, thành tựu quái dị. Mà năm người chúng ta, cũng liền trở thành Thiên Đạo Ngũ Hành Hoàn trong tay hắn. Hắn muốn lấy bảo này tự thành một giới, sáng bất thế cơ nghiệp, nhưng không ngờ sau khi tới giới này, càng mệnh vẫn trong tay bọn ngươi. Đây chính là ác quả hắn nghịch thiên nhi hành đi."

Nói Nhàn Vân Lão Nhi thế mà hắc hắc cười lạnh rộ lên.

"Nghịch thiên nhi hành? Tự thành một giới, không thể tính nghịch thiên nhi hành chứ?" Trì Vãn Ngưng hỏi.

"Tự nhiên không thể tính, vấn đề là giới mà hắn muốn thành, lại là nhảy ra ngũ hành, thoát ly thiên đạo, thì lại làm sao không tính nghịch thiên?"

Theo Nhàn Vân Lão Nhi giảng thuật, mọi người giờ mới hiểu được.

Nguyên lai tu giả thất cảnh, đã là tôn cực.

Năm đó Trường Thanh Giới, tại trong đại thiên tu giới này, cũng coi như cao giới. Chỉ vì nội chiến mà cuối cùng thiên đạo hữu tổn, tự hạ kỳ cảnh.

Ngọc Vân Tử chính là đương đại thánh nhân, tiên lộ xưng tôn, nhưng hắn vẫn chưa thỏa mãn, vẫn như cũ vọng tưởng thành tựu đệ bát cảnh trong truyền thuyết, nghe nói có thể chân chính siêu thoát.

Mà nghe nói thế vô bát cảnh chính là thiên đạo chi quy, vì vậy nếu muốn siêu thoát, liền cần trước tiên thành tựu một cái thế giới không có thiên đạo.

Cái này liền có chút giống Tuyền Cơ Đạo Cảnh.

Trường Thanh Giới vô pháp đản sinh đệ lục cảnh, vậy ta liền làm một cái có thể đản sinh đệ lục cảnh, dính đến toàn bộ Trường Thanh Giới ta làm không được, thế nhưng làm cái Yên Vũ Lâu tiểu thiên địa nhưng có cơ hội.

Bản chất lối tư duy là nhất trí, chỉ bất quá yêu cầu bất đồng.

Ngọc Vân Tử nếu muốn làm như vậy, nhu cầu không phải là kích cỡ một cái Yên Vũ Lâu, mà ít nhất cũng phải là một giới.

Vì vậy hắn trước sau lựa chọn vài cái tu giới, nhưng nếu hắn làm như thế, toàn bộ tu giới cũng sẽ tùy theo xong đời, kết quả liền là tao ngộ phản kháng.

Ngọc Vân Tử khởi đầu lòng dạ quá cao, lựa chọn đều là thế giới lục cảnh trở lên, kết quả liền là liên tục thụ trở, liên đới chính mình cũng chịu trọng thương.

Thật vất vả đi tới Trường Thanh Giới, bỗng nhiên rộng rãi: Di? Nơi này mặc dù là ngũ cảnh chi giới, thế nhưng nó vốn là thất cảnh.

Vậy ý nghĩa là nó tiềm lực đầy đủ a!

Vậy là Ngọc Vân Tử quyết định lấy Thiên Đạo Ngũ Hành Hoàn chuyển hóa bản giới, thực thi bản thân hoành đồ bá nghiệp.

Không nghĩ tới bá nghiệp chưa thành, lại bị mọi người giết ngược lại.

Cũng trách hắn quá tham lam, sớm liền đã đem Thiên Đạo Ngũ Hành Hoàn phân tán ra ngoài, bằng không chỉ riêng bằng bảo này, Trường Thanh cửu phái liền đừng hòng giết hắn.

Thời khắc nguy cấp, Ngọc Vân Tử cuối cùng đem Thiên Đạo Ngũ Hành Hoàn triệu hồi, không nghĩ tới chính là Thiên Đạo Ngũ Hành Hoàn nhưng làm phản rồi.

Đúng, ngũ hành hoàn có ngũ hành quái dị, chính bởi vậy cũng có bản thân tư tưởng. Bọn chúng biết rõ Ngọc Vân Tử như thắng, thời khắc Thiên Đạo Ngũ Hành Hoàn cải thiên hoán nhật, cũng chính là thời khắc bọn chúng tiêu vong.

Lại thêm Ngọc Vân Tử thụ trọng thương, khống chế lực hạ hàng, vì vậy Thiên Đạo Ngũ Hành Hoàn nhân cơ hội làm loạn. Chỉ bất quá bọn chúng làm không được phản kích, chỉ là khiến Ngọc Vân Tử vô pháp chưởng khống Thiên Đạo Ngũ Hành Hoàn, kết quả liền là Ngọc Vân Tử bại lạc thân tử.

Nhưng cuối cùng Ngọc Vân Tử cũng đánh tan Ngũ Hành Hoàn, ý đồ hấp thu Ngân Nguyệt Bàn, Phần Thiên Hỏa, Tinh Diệu Thạch Nhân, Vân Thủy Chi Cảnh cùng Thiên Trụ Cổ Mộc chi linh. Tại sau khi Ngân Nguyệt Bàn chi linh bị hắn thu hồi, Phần Thiên Hỏa tách ra một điểm ý thức, chính là Huyền Âm Hỏa sau đó rơi xuống trong tay Mộc Khôi Tông, Tinh Diệu Thạch Nhân cùng Vân Thủy Chi Tinh càng là kết hợp một thể, một thoáng này Ngọc Vân Tử không còn biện pháp, chỉ có thể từ bỏ, để lại một tia nguyên thần đào dật.

Mà Trường Thanh Giới quần tiên còn đang công kích, quái dị lại không có chuyển sinh chi năng, liền thẳng thắn theo Ngọc Vân Tử tiến vào trong cùng một thân thể, ý thức tranh cướp lẫn nhau, đồng quy vu tận, từ đây hãm nhập trong luân hồi không cách nào tỉnh lại.

Mãi đến tận Ninh Dạ hợp về bộ phận Ngân Nguyệt Bàn, xúc động thiên địa chi cơ, một cái ý thức cuối cùng cũng tỉnh lại được, lại là lấy quái dị trở thành chủ đạo.

Ý thức này vừa là Vân Thủy Chi Tinh, cũng là cái Tinh Diệu Thạch Nhân kia, tức Thánh Nhân Tượng, đồng thời còn có một chút thánh nhân di niệm.

Tại dưới loại tình huống này, hắn như lại chết đi, nếu muốn chuyển thế trọng sinh, sợ sẽ đúng là thánh nhân kia thức tỉnh.

Nói đến đây, Nhàn Vân Lão Nhi kêu lên: "Các ngươi nếu như giết ta, Ngọc Vân Tử tất nhiên trọng sinh, đến lúc đó chính là thời điểm giới này đất trời sụp đổ!"

Trong lòng hắn còn ôm một tia ảo tưởng, mở miệng chính là uy hiếp chi từ.

Ninh Dạ cười dài nói: "Ngươi lão già này, quá không thành thật. Ngọc Vân Tử kia coi như thật có thể trọng sinh, cũng bất quá chỉ là một anh nhi, năm đó chi tu vi sớm không tồn tại nữa, có thể có uy hiếp gì?"

"Ngươi biết cái gì?" Nhàn Vân Lão Nhi kêu lên: "Thánh nhân chứng đạo tại thần, chỉ cần nhất linh bất diệt, tốc độ trưởng thành vượt xa sự tưởng tượng của ngươi!"

"Vậy thì luyện hóa ngươi!" Ninh Dạ nói đã tung ra một trảo, đem lão nhi nhiếp vào trong tay: "Còn không xuất hiện nguyên hình cho ta!"

Chương 88 : Vô thiên chi thế

Chương 89: Vô thiên chi thế

Một chưởng này của Ninh Dạ ấn xuống, Nhàn Vân Lão Nhi kia không cách nào khống chế bản thân nữa.

Hắn thê thanh kêu to: "Ta chính là nguyên thần thánh nhân, cường hành luyện hóa, tất phản phệ thân ngươi."

Ninh Dạ làm sao vào bẫy của hắn, cười dài nói: "Ngươi thật giống như đã quên, ngươi còn đã đắc tội Thiên Trụ Cổ Mộc?"

Cái gì?

Nhàn Vân kinh hãi, liền thấy Thánh Nhân Tượng do Thiên Trụ Cổ Mộc kia chế thành đã bay ra, hướng tới Nhàn Vân Lão Nhi há miệng hút vào, đã thấy Nhàn Vân nhiếp nhập.

"Không! ! !" Nhàn Vân lão đầu kinh hãi kêu to, thế nhưng trơ mắt nhìn chính mình bị nuốt vào, chung quy chỉ có thể là chảy ra nước mắt hối hận.

Lần này là thật tự mình vác đá đập chân mình rồi.

Sau một khắc, trên người Ninh Dạ Ngân Nguyệt Bàn, Thánh Nhân Tượng, cùng với tất cả thánh nhân di vật có quan hệ cùng Thiên

Đạo Ngũ Hành Hoàn hết thảy bay ra, tại thời khắc này càng hợp làm một thể, liền ngay cả hỏa chi quái dị trong Thanh Huyền Thiên cũng đột nhiên toả ra ánh sáng chói lọi, phóng thích dị động, kinh đến đám người Hà Sinh Mặc, Vạn Thương Sinh đồng thời xuất thủ, gắt gao kiềm chế, trong lòng thì không khỏi kinh dị, đến cùng xảy ra chuyện gì, vậy mà khiến vật này vào lúc này sản sinh dị biến?

Mà tại Ninh Dạ bên này, thiên địa tại một khắc này đã xuất hiện biến hóa, Ninh Dạ cảm giác mình thật giống như đã xuyên việt vậy, đi tới một cái thế giới hoàn toàn khác với dĩ vãng.

Thế giới này không lớn, nhưng cùng thế giới trong nhận thức của Ninh Dạ tuyệt nhiên ngược lại.

Thổ địa lấy thịt thối mà thành, nhìn kỹ, càng là chim muông trùng ngư; mà người lại như cây cối vậy, là từ bên trong "bùn đất" sinh trưởng mà ra.

Thiên không phi điểu cùng trên đất tẩu thú, là lấy cây cỏ đất đá biến thành, nhưng đều có linh tính.

Ngân Nguyệt Bàn như nguyệt treo cao tinh không, đưa tới quang huy, nguyệt này càng như mỹ nhân, càng có thể thấy được dung nhan.

Thủy nhược vân thải lơ lửng ở chân trời, biến hóa vạn phương, sau đó chính là một mảnh mưa rào tầm tã rơi xuống.

Hạ phương vạn vật, cây cỏ chúng sinh, tại thời khắc này vừa múa vừa hát, bọn chúng hướng tới thiên không hô hoán: "Hỏa! Hỏa!"

Liền thấy dòng sông dũng động, sông kia thình lình chính là diễm lưu Huyền Âm Hỏa biến thành, chỉ tiếc Huyền Âm Hỏa quá yếu, hỏa hà này cũng có vẻ bất thành khí hậu.

Đồng thời toàn bộ Trường Thanh Giới, Ầm Ầm Ầm vang động âm thanh.

Thiên đạo chi bi đồng thời run lên, Trường Thanh tiên giới cũng vì thế chao đảo cùng chấn động.

"Đây là. . . thế giới hoàn toàn tương phản?" Trì Vãn Ngưng kinh hô.

"Không trách nói nghịch thiên nhi hành đây." Ninh Dạ cũng nói nhỏ.

Hảo gia hỏa, tạo hóa cây cỏ đất đá làm chúng sinh, nguyên bản sinh linh lại đã biến thành thổ địa tư nguyên? Liền ngay cả người đều là từ bên trong thổ địa mọc ra.

Ngọc Vân Tử này đủ ác độc a, ngẫm lại nếu như hắn đem toàn bộ Trường Thanh Giới đều biến thành như vậy —— năm đó Trường Thanh thất đại tiên môn cũng thật là làm được một chuyện tốt đây.

Bất quá Thiên Đạo Ngũ Hành Hoàn trước mắt tuy rằng tứ bảo hợp nhất, nhưng chung quy vẫn thiếu mất hỏa chi quái dị, vô pháp hình thành hoàn mỹ nghịch chuyển, Đương nhiên, coi như hỏa chi quái dị trở về cũng làm không được, không có thánh nhân chi lực, chung quy là vô pháp cải thiên hoán nhật. Có thể thay đổi cũng bất quá là một tấc vuông trước mắt này.

Nhưng đối với Ninh Dạ mà nói, đây lại là cái cơ hội.

Trong mắt hắn sáng ngời: "Cơ hội tới rồi!"

Nói lấy ra một vật.

Thế mà là cái viên mảnh vỡ Thiên Đạo Bi kia.

Mảnh vỡ Thiên Đạo Bi chính là trọng bảo tham ngộ thiên đạo, khó được có lưu lại mảnh vỡ, một khi hiện thế tất nhiên biến mất, chỉ được cơ hội nháy mắt tham ngộ.

Chính bởi vậy năm đó Khương Hồng Hào không bỏ được tham ngộ, Ninh Dạ cũng không bỏ được mở ra.

Nhưng hiện tại, rốt cục có cơ hội.

Thời khắc này Ninh Dạ đánh vỡ không gian của mảnh vỡ Thiên Đạo Bi, vậy là mảnh vỡ kia hiện ra ở không trung.

Nó vốn hẳn là trực tiếp tiêu vong, quy về thiên địa, lại phát hiện thế mà không chỗ để đi.

Bởi vì nơi đây không thiên đạo!

Vô thiên chi thế.

Vậy là mảnh vỡ Thiên Đạo Bi kia không ngừng run rẩy, phóng thích ra vạn ngàn đạo niệm.

Đây đại khái là lần đầu tiên, thiên địa chi đạo tại trong mắt Ninh Dạ bọn họ hoàn toàn không có bảo lưu phóng thích.

Đám người Trì Vãn Ngưng nhìn chằm chằm một màn này, trong khoảnh khắc liền cảm giác cả người đều thăng hoa, thiên địa chi bí ở trong mắt các nàng vạch trần, rất nhiều nghĩ không ra nói không rõ chi sự, đều tại thời khắc này hoàn toàn tỉnh ngộ.

Ninh Dạ lại có chỗ bất đồng.

Hắn quan chú càng cao hơn, càng nhiều hơn.

Ánh mắt xuyên thấu vô thiên chi thế này, phảng phất nhìn thấy bên ngoài.

Hắn lẩm bẩm nói: "Vô thiên chi thế, thiên đạo bất dung. Tuy rằng Ngọc Vân Tử kia muốn lấy nghịch thiên chi pháp siêu thoát, nhưng ta làm việc nhưng có bất đồng. Ta không muốn nghịch thiên, mà càng muốn thuận thiên. Chính là thuận giả hưng, nghịch giả vong. Thuận thiên thừa vận, mới là chính đạo. Vô thiên chi thế là thế gian chí ma, không thể lưu tồn, cần phá chi, diệt chi, giết chi!"

Nói hắn nhất quyền xuất, đánh vào trên thiên không Ngân Nguyệt Bàn kia.

Nguyệt trụy.

Lại Oanh tại trên Thánh Nhân Tượng.

Sơn băng.

Lại Oanh tại trên Thiên Trụ Cổ Mộc.

Trời sập.

Lại Oanh tại Huyền Âm hỏa hà.

Hà khô.

Cuối cùng một quyền hóa thành vô tận huy hoàng chi lực, tận diệt phong vân.

Vũ hiết.

Vô thiên chi thế cũng theo đó tiêu vong, quay về sáng sủa càn khôn.

Mảnh vỡ Thiên Đạo Bi kia cũng theo đó tiêu thất vô tung.

"Uy!" Công Tôn Điệp lớn hô lên một tiếng.

Nàng lĩnh ngộ thiên đạo chính vui vẻ đây, kết quả Ninh Dạ thế mà đem tất cả những thứ này đều phá hoại.

Nhưng nàng chưa kịp tức giận, đột nhiên liền cảm thấy một tia dị dạng.

Đó là một loại cảm giác kỳ quái không nói ra được, liền như tắm gió xuân, cả người tư duy trở nên càng rõ ràng, liền ngay cả tầm nhìn tựa hồ cũng biến thành càng rộng lớn.

Lại nhìn từng cọng cây ngọn cỏ kia, vận chuyển chi lý, vận mệnh bí ảo, tự đều ở trước mắt.

Nói chung, cả người đều cảm giác như thoát thai hoán cốt.

Lại nhìn Ninh Dạ, liền thấy hắn như tắm thần quang, ánh sáng này là vô hình, nhưng Công Tôn Điệp lại một mực có thể nhìn thấy, xác thực nói là cảm giác được.

Liền phảng phất phàm phu tục tử gặp phải thiên thần, bản năng hưng khởi cảm giác nhìn mà cúng bái.

Cũng may nàng cùng Ninh Dạ tâm linh tương thông, đến là trong nháy mắt thoát khỏi, quay đầu lại, lại nhìn thấy Tân Tiểu Diệp không ngờ lạy xuống.

Lệ rơi đầy mặt.

Trì Vãn Ngưng vội đem nàng nâng dậy, lại nhìn thấy mặt Tân Tiểu Diệp thế mà tại thời khắc này như kỳ tích khôi phục rồi.

Nàng rốt cục trở lại hình dáng ban đầu.

Liền như vậy một cách tự nhiên trở về rồi.

"Đây là. . ." Bản thân Tân Tiểu Diệp cũng cảm thấy không hiểu.

Nàng vuốt mặt của mình, cứ việc không nhìn thấy, rồi lại tựa có thể nhìn thấy.

Đúng, nàng có thể nhìn thấy mặt của mình, không phải mượn nguyên thần ý thức, mà chính là một loại cảm giác.

Nàng có thể nhìn thấy bản thân khôi phục, hết thảy tất cả, thậm chí bao gồm ám thương hồi trước tu hành, mầm họa dung nhập Tuyết Xà huyết mạch mang đến, đều tại một khắc này bình phục.

Không còn bất kỳ nguy cơ, vĩnh viễn không cần lo lắng yêu lực bạo tẩu.

Chân chính Hoàn Mỹ Chi Thể! ! !

Hoàn Mỹ Chi Thể chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết, Thái Âm Môn mong muốn mà không thể cầu!

Tại sao lại như vậy?

Nàng giật mình nhìn Ninh Dạ.

Ninh Dạ thì vẫn còn đang ngưỡng thiên mỉm cười, mộc quang như vũ.

Vẫn là Trì Vãn Ngưng nói: "Thiên hàng khí vận."

"Thiên hàng khí vận?" Tân Tiểu Diệp ngớ ra, lập tức đã minh bạch: "Vô thiên chi thế, thiên địa bất dung. Ninh Dạ phá thế, khiến tất cả quay về chính đạo, liền tương đương năm đó phá Thiên Sát Trận."

"So với cái kia trâu bò hơn nhiều." Công Tôn Điệp lẩm bẩm một câu.

Thiên Sát giả sát sinh ngàn vạn, đảo hành nghịch thi, tương tự là thiên địa bất dung.

Nhưng chung quy bất quá sát sinh.

Vô thiên chi thế, lại là hoàn toàn thay đổi thiên đạo quy tắc.

Cái trước tựa như đạo phỉ làm loạn, họa loạn một chỗ, thứ sau thì căn bản chính là thứ vương sát giá, soán đoạt vương quyền.

Ninh Dạ một quyền phá thế, không hề lưu luyến, coi như không phải công lao cứu giá —— điểm ấy vô thiên chi thế còn chưa đến mức tạo thành ảnh hưởng căn bản đối với Thiên Đạo, nhưng cũng có thể coi là bất thế kỳ công, chí ít Tinh La vạn ngàn chi giới, không bao nhiêu người có cơ hội này lập công lao như vậy.

Thiên hàng khí vận, so với lúc trước đâu chỉ trăm ngàn lần? Dẫn tới Trì Vãn Ngưng bọn họ đều đi theo thăng hoa.

Vậy là Công Tôn Điệp rất phiền muộn phát hiện, nàng thế mà là người đạt được ít lợi ích nhất.

Bởi vì nàng hô cái chữ "Uy" kia.

"Sớm nói a." Công Tôn Điệp oán giận không ngớt.

"Thiên đạo hữu bí, ngôn. . . tắc bất linh." Ninh Dạ hồi đáp.

Chương 89 : Ăn quả đắng

Chương 90: Ăn quả đắng

Một vòng khí vận cuồng triều này, thật sự đem Ninh Dạ trực tiếp tẩy trở thành khí vận chi tử.

Mặc dù đối với tu vi của hắn không có gì tăng trưởng, nhưng đối với những phương diện khác đề thăng có thể nói là lâm li tẫn trí.

Thuyết pháp điểm công lực, chính là Ninh Dạ học tiên pháp thần thông, vừa học liền biết. Trước đây hắn tư chất phổ thông, một môn tiên pháp khả năng phải bỏ thời gian một năm, sau khi Thiên Sát Trận khí vận gột rửa, khả năng hai tháng liền có thể làm được, hiện tại a... Khả năng hai ngày cũng không cần đến.

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ đem Vạn Lại Tiên Pháp cho hắn, Ninh Dạ nhìn một lần, cơ bản liền nắm giữ.

Vì vậy khí vận chi lễ, thứ nhất là thành tựu thiên tài.

Đương nhiên, đối với Ninh Dạ mà nói, điều này trái lại không phải là trọng yếu nhất.

Cho tới thứ hai, chính là ngộ đạo.

Tính thần bí của đạo tắc đối với Ninh Dạ lại lần nữa bị đánh vỡ, mang ý nghĩa hắn đạo đồ thông suốt, cho dù là Vô Cấu cảnh, cũng có thể tiến vào đạo cảnh tầng thứ tiếp theo.

Cái này đối với Ninh Dạ mà nói liền tương đối trọng yếu.

Nhưng còn có một thứ, chính là Cửu Thiên Thần Thuật.

Trước đây Côn Lôn Kính kết hợp Vấn Thiên Thuật, còn phải căn cứ tu vi đến nhìn, tu vi cao hơn hắn, Ninh Dạ hiếm khi nhìn ra tin tức. Sau Thiên Sơn trận, Ninh Dạ đối với tu vi cao hơn chính mình cũng có thể nhìn thấy một ít, nhưng vẫn như cũ có khoảng cách hạn chế.

Cho tới hiện tại, thật ngại quá, Trường Thanh Giới nội, mặc kệ ngươi tu vi gì, ở nơi nào, thậm chí trong tiểu không gian độc lập, Ninh Dạ muốn nhìn đều có thể nhìn.

Thời khắc này Côn Lôn Kính xoay một cái, trực tiếp chiếu vào Thanh Huyền Thiên.

Đám người Hà Sinh Mặc, Huyết Quỳ Tử, Vạn Thương Sinh chính vây quanh hỏa chi quái dị cùng nguyên thần thánh nhân kia nghị luận không ngớt, kỳ quái vừa mới rồi đến cùng xảy ra chuyện gì.

Họa diện lại chuyển, lần này là rơi xuống trên đầu Kim Thế Chung.

Bốn người chính đang tức đến nổ phổi khắp nơi tìm kiếm, Nhậm Phượng Long thì đang cùng Sào Quân Hải nói thầm "Vạn Tượng Kiệt Thạch Trận này xuất hiện kỳ lạ, ngươi nói có thể có quan hệ cùng Ninh Dạ không?" Sào Quân Hải liền đáp lại "Chúng ta một đường truy đuổi, theo lý Ninh Dạ là không thể nào chạy trước chúng ta, trừ phi hắn sớm biết lão già này cuối cùng muốn đi chỗ nào, đi đường tắt."

Bên kia Thịnh Đông Bình vội vã hô hoán: "Không tốt, phía sau truyền tin, Nhạc Tâm Thiện đánh cướp Thánh Vương Các."

Vậy là bốn cái đại lão lại cùng nhau nhảy dựng.

Thấy một màn này, Ninh Dạ cũng vui vẻ.

"Thú vị, thú vị, ta cũng xem chút!" Công Tôn Điệp cười to nhận lấy chưởng quản.

Đáng tiếc nàng khí vận không đủ, lại không phải Côn Lôn Kính chi chủ, lại là làm không được như vậy, tại trong tay nàng, Côn Lôn Kính liền chỉ xuất hiện một phiến hình ảnh mơ hồ, có bốn cái thân ảnh mờ mờ ảo ảo, đang làm cái gì đang nói cái gì đều không rõ ràng.

"Thiết!" Công Tôn Điệp tức giận trực giậm chân.

"Có cái thân ảnh cho ngươi xem là tốt lắm rồi." Trì Vãn Ngưng nói chỉ Côn Lôn Kính một cái, lại là có thể nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt bốn người, mơ hồ có thể nghe được chút thanh âm, chỉ là nghe không chân thực nói cái gì.

Khí vận này lại là mạnh hơn nàng hơn nhiều.

Công Tôn Điệp càng lúc càng hận đến đau răng: "Ngươi là thuần tâm chọc ta phải hay không?"

"Đúng vậy!" Trì Vãn Ngưng cười to.

Công Tôn Điệp liền bĩu môi trừng nàng.

Bên này hai cái cô nương đang cãi nhau, Ninh Dạ đã thu hồi Thánh Nhân Tượng những vật này.

Nguyên thần đã diệt, Thiên Đạo Ngũ Hành Hoàn pháp tắc tẫn hủy, đã chú định vô pháp thành sự, bất quá mấy món đồ này đến cùng là thánh nhân di vật, mỗi một kiện đều là kinh thế hãi tục chí bảo, trong tương lai làm tốt lợi dụng, tất nhiên có thể trở thành một giúp đỡ lớn.

Ninh Dạ càng là dự định lấy chúng làm tài liệu, dùng để bù đắp Thiên Cơ Điện.

Tương lai Thiên Cơ Điện, cuối cùng rồi sẽ theo thực lực của hắn mà không ngừng đề thăng, thẳng đến có ngày siêu việt Thiên Cơ Môn.

"Việc nơi này đã xong, chúng ta cũng đi thôi." Ống tay áo một quyển, Ninh Dạ đã cùng mọi người rời đi.

Động tĩnh Vô thiên chi thế gây ra tuy lớn, nhưng cuối cùng bởi vì không hình thành hậu quả, vì vậy cũng chỉ là tại Trường Thanh tiên giới gây nên một phen chuyện lạ, vẫn chưa có bao nhiêu náo động.

So sánh ra, tao ngộ của Thánh Vương Các nhưng là bi thảm hơn nhiều.

Thánh Nhân Tượng bị trộm, Thánh Vương Các bảo khố cũng bị đánh cướp.

Ba cái thần khí, một kiện bị Trì Vãn Ngưng lấy đi, hai cái bị Nhạc Tâm Thiện đánh cắp.

Bên trong thứ tốt một cái không còn lại, liền ngay cả cái giá đặt bảo vật đều bị hủy mang đi —— Trì Vãn Ngưng, Công Tôn Điệp đánh cướp đã có kinh nghiệm, biết rõ rất nhiều thứ tốt đều là nhìn không đáng chú ý, Sương Nguyệt Phường tấm gương đi trước, tới liền tra cái giá, quả nhiên phát hiện là một loại kim loại trân hi chế thành, nào còn khách khí.

Vì vậy bảo khố là bị vét sạch rất triệt để, mặc ngươi cái gì ngoại khố nội khố, giống nhau bới đến sạch sẽ.

Duy nhất có thể vui mừng đại khái liền là của Thánh Vương Các bảo khố cũng chia rất nhiều cái, ngoại trừ cái đáng tiền nhất này, cái khác đều vẫn còn, phổ thông bảo vật không tổn thất gì —— phổ thông ai hi hãn a! ! !

Nhìn bí khố không không trống trải, mấy người Kim Thế Chung tâm tang muốn chết.

Đương nhiên lúc này bọn họ cũng tỉnh táo lại.

Vạn Tượng Kiệt Thạch Trận dẫn đến Nhàn Vân Lão Nhi đào thoát, còn có Nhạc Tâm Thiện đột nhiên xuất hiện này, nhìn thế nào đều cũng không thể tách rời quan hệ cùng Ninh Dạ.

Vấn đề là việc này chỉ kháo nghĩ tới hiển nhiên vô dụng, còn phải có chứng cứ.

Ngay sau đó, một phong chất vấn hàm Kim Thế Chung tự tay viết liền phát tới Ninh Dạ, hắn là người không nói lý, nhận định là Ninh Dạ, đến cũng mặc kệ đúng sai.

Thịnh Đông Bình cũng lấy thân phận cá nhân phát ra một phong thư.

Thư của Kim Thế Chung ngôn từ cứng rắn, trực tiếp chính là nhận định Ninh Dạ, muốn Ninh Dạ giao ra Thánh Nhân Tượng cùng bảo vật đã trộm, bằng không không tiếc tái khởi chiến tranh tiên giới. Thịnh Đông Bình thì khẩu khí hòa ái nhiều lắm, khuyên hắn vì thiên hạ thương sinh, không nên chỉ vì bản thân mà đồ thán sinh linh.

Nếu không phải là nhận thức Thịnh Đông Bình, Ninh Dạ cũng sẽ cho rằng hắn là ngụy quân tử.

Bất quá cũng bởi vì Thịnh Đông Bình duyên cớ, Ninh Dạ khó được cho hắn cái mặt mũi, tự thân hồi âm nói: Nhạc Tâm Thiện cũng là phản tướng của Hắc Bạch Thần Cung ta, chúng ta cũng đang đuổi giết hắn đây. Thánh Nhân Tượng là Nhàn Vân Lão Nhi thâu, chứng cứ xác thực, tìm ta vô dụng.

Đằng nào nói đến nói đi, chính là lão tử không làm.

Đương nhiên hắn cũng đáp cái thư cho Kim Thế Chung. Cái thư này liền đơn giản hơn nhiều, chỉ một chữ: Cút.

Vậy là mối thù liền như thế kết lấy.

Thế nhưng Ninh Dạ sợ cái gì?

Ngươi muốn đánh, cũng phải xem minh hữu ngươi có nguyện ý hay không a?

Mộc Khôi Tông còn chờ trực tiếp tiếp nhận lấy Đông cảnh đây, bọn họ khẳng định không muốn.

Vạn Hoa Cốc? Ninh Dạ cũng coi như nửa cái người nhà mẹ đẻ của Vạn Hoa Cốc đây, còn bắt Ninh Dạ cũng dùng một cái cảnh tới đón

Lâm Lang Thiên.

Còn lại một cái Cực Chiến Đạo, Dương Thế Hồng là Mộc Khôi Tông nâng lên, càng sẽ không đối nghịch.

Coi như Thánh Vương Các ngươi nghĩ không ra, muốn bày ra tư thế cùng Hắc Bạch Thần Cung đơn đả độc đấu —— nhà các ngươi Thánh Nhân Tượng đều mất rồi, ba cái thần vật trong kho cũng mất, còn có cái gì để đánh?

Tới đưa thêm Long Huyết Vương Quan sao?

Ninh Dạ ước gì làm một trận một đối một đây.

Vì vậy Thánh Vương Các bên kia, Kim Thế Chung đến là vung nắm đấm xắn tay áo thật muốn đánh một trận, lại bị đám người Thịnh Đông Bình cực lực khuyên can.

Kim Thế Chung nghe xong nửa ngày, rốt cục nghe minh bạch lý do: Một là không chứng cứ. Hai là không đánh được!

Xét tới cùng, chính là không đánh được!

Bi từ trong lòng đến, suýt nữa thì ôm bài vị tổ tông khóc lớn một hồi, trong lòng một vạn cái hối hận, lúc trước ta đang lẽ phải không tiếc tất cả đem Ninh Dạ giết chết, cho dù hắn chạy giỏi mấy, ta cũng phải thử một lần, chí ít không cho hắn cơ hội này.

Thế nhưng Ninh Dạ đến cũng không thái bình.

Bởi vì Hà Sinh Mặc tìm tới hắn.

Không nghi ngờ chút nào, hắn cũng bắt đầu cảm thấy có vấn đề.

Gọi Ninh Dạ tới, Hà Sinh Mặc câu nói đầu tiên chính là: "Vì sao Nhạc Tâm Thiện lại xuất hiện tại Thiên Thánh Phủ?"

Chương 90 : Trở mặt

Chương 91: Trở mặt

Nhạc Tâm Thiện xuất hiện tại Thiên Thánh Phủ, sẽ khiến cho Hà Sinh Mặc hoài nghi, Ninh Dạ không phải không nghĩ tới.

Bất quá coi như nghĩ đến, hắn cũng vẫn là làm như vậy.

Nguyên nhân rất đơn giản, hắn đã không đem Hà Sinh Mặc để ở trong mắt.

Đương nhiên, hoàn toàn là xuất phát từ bản năng quen thuộc, đối diện câu hỏi của Hà Sinh Mặc, Ninh Dạ vẫn là sẽ biện giải một thoáng, hắn nói: "Hẳn là nghe được tin tức ta ở nơi đó, muốn tới ám sát ta đi. Hắn hận ta, điều này cũng không kỳ quái."

Hà Sinh Mặc ánh mắt cổ quái nhìn hắn: "Nhiều năm như vậy không ám sát ngươi, ngươi vừa đến Thiên Thánh Phủ lại ám sát?"

"Dù sao lúc trước ta đều là tại Cửu Cung Sơn, hắn không còn cơ hội a." Ninh Dạ tiếu mị mị giải thích: "Thiên Thánh Phủ chính là Thánh Vương Các chi địa, địch nhân địa bàn, hắn coi như thất bại, cũng còn có cơ hội."

Vạn Thương Sinh lập tức nói: "Vậy hắn liền hẳn là giết ngươi ngay sau khi vừa mới đạt được tin tức về ngươi, mà không phải đợi đến thời khắc cuối cùng. Mấy tháng kia, Nhạc Tâm Thiện hắn phải biết, Thánh Vương Các không có vì vậy đối phó ngươi."

Ninh Dạ buông tay: "Thánh Vương Các cũng không phải là không muốn đối phó ta, chỉ là ta người này bản lãnh khác không có, bản lĩnh chạy trốn còn có thể, bọn họ không có biện pháp bắt ta. Thánh Nhân Tượng bị trộm, toàn thành phong cấm, Nhạc Tâm Thiện cảm thấy là cơ hội."

"Nhưng cơ hội này lại dùng để trộm bảo?"

"Ta lại không phải hắn, ta làm sao biết hắn là nghĩ như thế nào? Có lẽ hắn cảm thấy đối phó không được ta, trước tiên đồ tăng cường thực lực đây?" Nguỵ biện luôn có thuyết từ, Ninh Dạ lý do tiện mồm nhặt ra.

Hà Sinh Mặc lại hỏi: "Vậy ngươi lại vì sao cùng Tuyết Yêu Mỗ Mỗ kia đi tới cùng nơi?"

Ninh Dạ nhưng không hài lòng.

Hắn không trả lời nữa, mà là cau mày nhìn Hà Sinh Mặc: "Chưởng giáo ngài hỏi từng câu từng câu như vậy, làm sao giống như Ninh Dạ ta là gian tế vậy? Thái Âm Môn tốt xấu cũng là môn phái minh hữu, ta cùng minh hữu dắt tay nhau vân du, cũng là sai lầm hay sao?"

Hà Sinh Mặc không nghĩ tới hắn lại dám bật lại bản thân, tâm trung chấn nộ: "Đây là thái độ ngươi lên tiếng cùng bản tọa sao?"

Ninh Dạ hừ lạnh: "Ta vẫn luôn rất tôn kính chưởng giáo, bất quá chưởng giáo hỏi như vậy, lại không coi ta là Đại Điện Thủ chứ?"

Hai người ánh mắt chạm nhau, Hà Sinh Mặc kinh ngạc phát hiện, trong mắt Ninh Dạ không có một chút sợ hãi nào.

Hắn phẫn nộ trong lòng, khí thế dần sinh, thần uy tăng vọt.

Thế nhưng đối diện Hà Sinh Mặc thần uy tiên lực, Ninh Dạ không chút nào cho là đúng, chỉ là yên lặng nhìn hắn, phảng phất một khối đá ngầm bên trong sóng to gió lớn, mặc ngươi gió táp mưa sa, ta tự an nhiên bất động.

Mắt thấy hai người thế mà trở thành đối lập chi cục, Vệ Xuân Nguyên vội điều đình: "Được rồi, đều là người mình, hà tất như vậy. Ninh Dạ, chú ý ngôn từ của ngươi, chưởng giáo chung quy là chưởng giáo!"

Nói ám vận huyền công, hóa giải hai người đối lập.

Hà Sinh Mặc khí thế biến mất dần, Ninh Dạ thì trên mặt hơi lộ ra nụ cười: "Nếu như thế, vậy Ninh Dạ cáo lui trước . Trong môn phái còn có rất nhiều chuyện cần ta đi xử lý đây."

Nói cũng không làm lễ, liền như thế xoay người rời đi.

Hà Sinh Mặc phẫn nộ trong lòng: "Ninh Dạ!"

Ninh Dạ như không nghe thấy tiếp tục tiến lên.

Hà Sinh Mặc nắm chặt quyền, không chờ hắn làm cái gì, Vệ Xuân Nguyên đã đè lại hắn.

Hắn đối với Hà Sinh Mặc khẽ lắc đầu một cái.

Hà Sinh Mặc ngây người một cái, lại nhìn Ninh Dạ, hắn đã biến mất khỏi Thanh Huyền Thiên.

Hít một hơi dài, Hà Sinh Mặc nói: "Vì sao không cho ta giáo huấn người này? Hắn gần đây thực sự là càng lúc càng kiêu ngạo."

Vệ Xuân Nguyên nói: "Chuyện Mộc Khôi Tông vừa mới có cái chấm dứt, thực sự không thích hợp lại sai lầm. Giết Ninh Dạ chuyện nhỏ, vấn đề hắn cánh chim đã cứng, hắn như chết rồi, nội bộ tất nhiên lại khởi rung chuyển. Thánh Vương Các hiện đang nổi giận, lúc nào cũng có thể xuất thủ, lúc này nội loạn, không thích hợp a!"

Hà Sinh Mặc hừ một tiếng: "Lẽ nào liền mặc hắn không nhìn uy nghiêm của chưởng giáo ta sao?"

Vệ Xuân Nguyên lắc đầu: "Người này dã tâm lang sói, không phải hạng người lương thiện, tiểu nhân đắc chí liền càn rỡ, cần phải xử lý. Nhưng không ngại trước tiên giải quyết từng người một."

Nghe nói như thế, Hà Sinh Mặc trầm mặc một lát, nói: "Hảo! Nếu như thế, vậy thì giải quyết từng người một, bản tọa nếu đã có thể nâng hắn dậy, liền có thể đem hắn một lần nữa đánh về nguyên hình! Ta muốn hắn minh bạch, chút thế lực này của hắn, tại trước mặt thực lực chân chính, không đáng nhắc tới!"

Vị Ương Phủ.

Ninh Dạ khoanh chân ngồi trong động.

Động phủ đã được cải tạo một lần nữa, nội bộ tự thành động thiên, Thiên Cơ Điện lại được phóng thích, cùng toàn bộ không gian hòa làm một thể.

Lấy Ninh Dạ làm trung tâm, dưới trướng là lít nha lít nhít phù văn liên kết mà thành một toà đại trận, tỉ mỉ phù văn thiểm hiện lưu quang, không ngừng lan tràn đến xa xa, cuối cùng hình thành một cái đại trận phạm vi gần mười dặm.

Mà tại bốn phía đại trận, là từng kiện từng kiện thần khí tại không trung phiêu phù, sau đó chính là cửu Đại thần vật nội điện, cùng với Thánh Nhân Tượng các loại trước đây không lâu mới từ Nhàn Vân Lão Nhi đạt được.

Những thứ này chính là các loại thần khí bao năm qua Ninh Dạ sưu tập đến.

Những năm gần đây không có chiến sự, Tài Quyết Thần Trận để cũng lãng phí, vì vậy Ninh Dạ đem nó lần nữa cải tạo một phen, hình thành nên cái Thiên Xu đại trận lấy Tuyền Cơ Đạo Cảnh làm hạch tâm này, chuyên để tu hành.

Năm đó lúc hắn đi bái phỏng Phong Đông Lâm, nhìn thấy Phong Đông Lâm vạn năm ngọc tủy thạch lâm, cực kỳ hâm mộ.

Nhưng hiện tại thủ bút này của hắn, lại cao hơn Phong Đông Lâm không biết bao nhiêu lần.

Thân tại thánh địa như vậy tu hành, vô luận tư nguyên, hoàn cảnh, đều đã đạt đến mức tận cùng, bây giờ lại thêm khí vận gia thân, thiên mệnh chi tử, Ninh Dạ một đường tu hành chi thông, quả thực chính là nhất phi trùng thiên, lại không có bất luận cái gì trở ngại.

Linh khí kia tụ ở trong cơ thể, nhẹ nhõm vận chuyển, hóa thành tự thân tiên lực, nguyên thần có thể tẩm bổ, nhẹ nhõm đề thăng, dinh dưỡng toàn diện, hấp thu hoàn hảo không nói, nếu như có thể dùng thước đo lường tiến độ của Ninh Dạ, đó quả thực chính là xoát xoát nhảy lên trên.

Đáng tiếc khoảng cách Vô Cấu đến Niết Bàn quá xa, coi như Ninh Dạ nhảy phi khoái, nếu muốn trong thời gian ngắn đạt thành đỉnh phong vẫn như cũ không thể nào.

Thời khắc này một vòng vận chuyển qua đi, Ninh Dạ đình chỉ vận công, thở một hơi dài nhẹ nhõm nói: "Hôm nay trước hết đến nơi này đi."

Trì Vãn Ngưng cười nói: "Sao nghe khẩu khí phu quân, vẫn như cũ chưa hết thòm thèm đây."

"Nhân tâm nào có bao giờ thấy đủ." Ninh Dạ tính toán một chút: "Chiếu tình huống hiện tại, còn cần hai mươi năm mới có thể thành tựu đỉnh phong, coi như Tuyền Cơ Đạo Cảnh gấp ba thời gian, bên ngoài cũng cần bảy năm tả hữu. Ta đã đắc tội Hà Sinh Mặc, tính toán hắn sẽ không cho ta thời gian dài như vậy."

Trì Vãn Ngưng trắng mắt hắn một cái nói: "Biết ngươi còn làm? Chỉ thời gian mấy năm như vậy, ngươi cũng đợi không được."

Ninh Dạ hừ một tiếng: "Ta cố nhiên là dự định tấn thăng lên Niết Bàn rồi mới động thủ, nhưng đó cũng bất quá là bởi vì tự tin sau khi Niết Bàn, không cần nhờ Thiên Cơ Điện chi lực cũng có thể đối phó hắn, nhưng không có nghĩa là ta hiện tại liền sợ hắn. Thiên Cơ Điện tuy là ngoại vật, nhưng chung quy là bảo vật nhà mình, há có thể vì chứng minh bản thân, liền nhiều lần khoan nhượng. Lão già này cố nhiên là đang nhẫn ta, ta làm sao lại không phải là đang nhẫn hắn? Tu hành một đời, không phải là vì niệm đầu thông đạt, làm chuyện muốn làm sao?"

Ninh Dạ tuy rằng nỗ lực tự kiềm chế, lấy thiên hạ làm nhiệm vụ của mình, nhưng như hắn đã nói, mục đích cuối cùng của tu hành, chính là vì "Muốn làm gì thì làm", bây giờ Ninh Dạ cánh chim đã cứng, khi không kiên nhẫn thì, hắn tất nhiên là không muốn nhịn nữa.

Lão tử cũng đã có tư cách sảng khoái làm việc.

Trì Vãn Ngưng liền nói: "Hà Sinh Mặc nếu lúc đó đã không động ngươi, vậy phỏng chừng sau đó cũng sẽ không dễ dàng động ngươi như vậy. Hắn hơn phân nửa là muốn hạ thủ đối với thủ hạ bên người ngươi."

"Bẻ đi cánh chim?" Ninh Dạ cười ha ha: "Vậy cũng không sao, hắn muốn giảm, liền để hắn giảm đi."

Cùng những người khác bất đồng, Ninh Dạ khống chế thủ hạ, nhiều lấy Tẩy Tâm Trì. Chức vị này coi như mất rồi, cũng sẽ không ảnh hưởng đến thuộc hạ trung thành. Trong âm thầm Ninh Dạ cũng muốn xem xem, Hà Sinh Mặc làm sao chơi quan trường mưu đấu với hắn.

Bất quá khi tin tức truyền đến thì, Ninh Dạ vẫn là bị choáng váng rồi.

"Cái gì? Tần Thì Nguyệt?"

Chương 91 : Vận mệnh vô thường

Chương 92: Vận mệnh vô thường

Sau khi Tần Thì Nguyệt rời khỏi Cực Chiến Đạo, liền gia nhập Vân Tuyệt Môn.

Bất quá cùng những người khác bất đồng, nàng cũng không ở Đông Phong Quan, mà là tại Vân Tuyệt Cổ Địa.

Ở bên trong cái ngụy bí cảnh này tu hành, bồi tiếp La Hầu bảo bối của nàng.

Sau khi ngụy bí cảnh bị phát hiện vấn đề, đối với Tần Thì Nguyệt trái lại là việc tốt. Bởi vì người ở đó đều triệt hồi, Tần Thì Nguyệt khó được thanh tịnh —— nàng không muốn đi ra, bởi vì bên ngoài người động tâm tư đối với La Hầu không ít, cho dù tại bí cảnh, Tần Thì Nguyệt cũng là một mạch khiến La Hầu lợi dụng Không Gian chi năng ẩn giấu đi.

Sau khi khó được thanh tịnh, La Hầu cũng khó được có thể phóng túng một hồi, tại cổ cảnh chơi thật vui vẻ.

Thế nhưng chẳng ai nghĩ tới, Ninh Dạ cùng Hà Sinh Mặc "cung đấu hí", cái thứ nhất chịu ảnh hưởng thế mà lại là Tần Thì Nguyệt.

Đến không phải Hà Sinh Mặc muốn đối phó Tần Thì Nguyệt, hắn căn bản là không biết Tần Thì Nguyệt tồn tại.

Hà Sinh Mặc muốn đối phó Ninh Dạ, đương nhiên phải kéo người mình.

Giết chết một người đơn giản, vấn đề là ngươi phải có người tiếp nhận vị trí của hắn a.

Hiện tại Hắc điện điện chủ Phong Đông Lâm rõ ràng là dựa hướng Ninh Dạ, Hà Sinh Mặc đối với hắn không hi vọng, Vạn Pháp, Thiên Thủ, Ma Âm, Thiên Tàn bốn vị Lão Tổ quan hệ cùng Ninh Dạ tuy rằng không phải đặc biệt hòa hợp, nhưng tổng thể cũng không tệ lắm.

Chỉ có hai người là cùng Ninh Dạ không hợp.

Chính là Thành Tự Lệ cùng Vu Vô Cữu.

Trong đó đặc biệt lấy Thành Tự Lệ dẫn đầu —— hắn cái Đông Kỳ Sứ này tại dưới uy áp của Ninh Dạ , ngày tháng trôi qua kỳ thực cực kỳ uất ức.

Vì vậy Hà Sinh Mặc liền dự định nâng Thành Tự Lệ, làm người tiếp nhận vị trí của Ninh Dạ.

Nếu đã muốn phù Thành Tự Lệ, chung quy phải có cái thuyết pháp, vì vậy Hà Sinh Mặc ám chỉ Thành Tự Lệ, gần nhất tốt nhất có chút biểu hiện, tương lai sẽ ủy thác trọng trách, trong lời nói lại để lộ ra bất mãn đối với Ninh Dạ.

Thành Tự Lệ lập tức tỉnh ngộ.

Hắn vẫn luôn canh cánh trong lòng đối với vị trí Đại Điện Thủ, bây giờ đã có cơ hội, nào sẽ bỏ qua.

Nếu đã muốn lập công, vậy thì Đông Phong Quan chính là chỗ đột phá tốt nhất.

Nếu có thể tại trước lúc thuê ước hết hạn đem Đông Phong Quan cầm về, tuyệt đối là cái cống hiến lớn.

Mà chuyện này vẫn đúng là không phải không thể thành, bởi vì Thái Âm Môn gần đây đối với Đông Phong Quan cũng rất là phiền —— vốn đã là tam phân thiên hạ, Hạo Thiên Môn lại tới chọc một chân. Đông Phong Quan mỡ là càng ngày càng ít, Vân Tuyệt Môn nợ nần lại là không dự định trả lại.

Vậy là Thành Tự Lệ tìm tới Thái Âm Môn, một phen thuyết hợp này, mọi người đều cảm thấy sớm quy cũng là một chủ ý, biết đâu có thể phá vỡ cục diện bế tắc.

Hai phái một khi liên thủ, vậy vấn đề Vân Tuyệt Môn liền không phải vấn đề, dù sao bọn họ là cầu sinh tồn tại trong kẽ hở, bây giờ kẽ hở đều mất rồi, tồn tại bên trong kẽ hở đương nhiên phải thành bánh thịt.

Vậy là Thành Tự Lệ chủ động đề xuất bồi thường Thái Âm Môn một ít tư nguyên, sớm thu hồi Đông Phong Quan. Thái Âm Môn mừng rỡ bù đắp tổn thất, cũng liền đồng ý.

Nhưng vấn đề là hiện tại bên trong còn có cái Hạo Thiên Môn.

Môn phái này mặt mũi vẫn phải là cho.

Vậy là hai bên hợp lại kế, hay là thế này đi: Chúng ta đem Vân

Tuyệt Cổ Địa cho Hạo Thiên Môn?

Vân Tuyệt Lĩnh mặc dù là bí cảnh giả, nhưng bản thân Vân Tuyệt Cổ Địa là khối thuộc địa, cũng có một ít tư nguyên đặc thù.

Ngoài ra năm đó vì có thể lừa gạt được Thái Âm Môn, trên Vân Tuyệt Lĩnh còn bày một cái siêu cấp huyễn trận, vì vậy vẫn là có giá trị. Cho dù chỗ kia chim không thèm ị, đem huyễn trận tư nguyên giỡ ra, lại thêm còn có Ngũ Sát Vân các loại tư nguyên đặc thù, Hạo Thiên Môn hẳn là cảm thấy hứng thú.

Dù sao lợi ích của bọn họ tại Đông Phong Quan, Bởi vì Thanh Lâm duyên cớ, kỳ thực cũng không nhiều.

Vậy là liền như thế, một hồi bí mật giao dịch gạt Ninh Dạ triển khai.

Vốn điều này cũng không có gì, ngươi giao dịch thì giao dịch đi, cùng lắm Tần Thì Nguyệt chuyển sang nơi khác là được rồi.

Nhưng vấn đề là bên trong Thái Âm Môn cũng có kẻ tâm tư lén lút, nghĩ Vân Tuyệt Cổ Địa này chúng ta chiếm lâu như vậy, còn chưa mò được chỗ tốt gì, liền như thế cho Hạo Thiên Môn quá đáng tiếc, vậy là thế mà có người lén lén lút lút chạy đến Vân Tuyệt Cổ Địa, y hệt Ninh Dạ năm đó, xem xem có thể mò khối gạch, lưu cái khe, bới ra chút chỗ tốt gì hay không.

Vụ mò mẫm này cũng không quan trọng lắm, chỉ là nhìn thấy La Hầu rồi.

"Vì vậy La Hầu liền như thế bại lộ?" Ninh Dạ cũng là không nói gì.

Vòng qua lượn lại một vòng, thủ hạ của Ninh Dạ còn một kẻ đều không có xảy ra chuyện gì đây, ngoài ngàn dặm Tần Thì Nguyệt lại bị vạ lây.

Cái này không phải là do khí vận chứ?

Khí vận che chở, vì vậy đám người có quan hệ trực thuộc cùng Ninh Dạ không dễ dàng xảy ra chuyện, nhưng theo lẽ tự nhiên, lại không thể không có chuyện, vì vậy quan hệ gián tiếp chút liền gặp xui xẻo?

Được rồi, đây chỉ là suy đoán, thiên ý khó dò, không ai nói rõ được, phỏng chừng chính bản thân thiên ý cũng không rõ ràng.

Trì Vãn Ngưng cười khổ: "Ngươi cũng biết La Hầu là yêu thú quý giá bực nào, rơi vào trong mắt Thái Âm Môn, đó chính là 'Ninh Dạ gặp phải mỹ nhân, không dời nổi bước'."

Ninh Dạ bất mãn: "Ngươi nói thì nói, đem ta ra so sánh làm gì? Lại nói là ta gặp phải mỹ nhân không dời nổi bước thật sao? Rõ ràng là mỹ nhân gặp phải ta không động đậy nổi."

Trì Vãn Ngưng cười to: "Da mặt này của ngươi a, là càng ngày càng dày rồi."

"Ngươi liền nói đằng sau đi."

"Còn có thể làm sao." Trì Vãn Ngưng hừ lạnh: "Người kia của Thái Âm Môn ý đồ trảo La Hầu, kết quả bị Tần Thì Nguyệt liên hợp La Hầu giết ngược lại. Bất quá La Hầu bởi vậy bại lộ, Tần Thì Nguyệt chỉ có thể chạy trốn. Thái Âm Môn truy sát, có người nhưng mà bởi vậy sốt ruột đây."

Ninh Dạ phản ứng lại: "Thanh Lâm sư huynh?"

Trì Vãn Ngưng gật gật đầu.

Thanh Lâm có ý đối với Tần Thì Nguyệt, mọi người đều biết.

Bất quá Thanh Lâm cũng là cái não dưa đầu gỗ, chưa từng chủ động.

Sau khi Tần Thì Nguyệt đến Vân Tuyệt Cổ Địa, hắn thế mà một lần đều không đến thăm qua.

Mấy lần liên hệ, Ninh Dạ cũng hỏi qua Thanh Lâm, vì sao không đi Vân Tuyệt Cổ Địa thăm nàng, Thanh Lâm thuyết pháp là không tìm được lý do qua đó.

Không tìm được lý do qua đó!

Thuyết pháp này cũng là tuyệt rồi!

Nhưng mà đây chính là trực nam.

Trong thế giới trực nam, hết thảy đều nhất định phải thuận lý thành chương, ta đi thăm ngươi không phải là bởi vì ta nhớ ngươi, chỉ là ta vừa vặn có chuyện gặp phải ngươi.

Vì thế Ninh Dạ rất là hướng hắn giáo dục một phen kỹ xảo tán gái, kết quả Thanh Lâm không thụ giáo, Trì Vãn Ngưng phản đến là thụ giáo, đối với nguyên nhân Công Tôn Điệp Lâm Lang Thiên khuynh tâm cho hắn cảm thấy hoài nghi —— hoài nghi là hắn sớm đã có dự mưu ngầm động thủ cước.

Ninh Dạ từ đây trở thành "Thấy mỹ nhân không dời nổi bước", cũng là không cửa biện hộ.

Nhưng hiện tại tốt rồi, Tần Thì Nguyệt gặp nạn, Thanh Lâm lập tức đã có lý do.

Vốn là hắn còn muốn vì Vân Tuyệt Môn tranh thủ một thoáng, bây giờ vừa được tin tức, nào còn quản được Vân Tuyệt Môn, trực tiếp liền chạy đi rồi.

Vậy là Thư Vô Ninh cũng luống cuống.

Đại sư bá ngươi liền như thế vứt bỏ ta? Hai ngọn núi lớn sắp ép tới, ngươi thế mà trực tiếp chạy mất?

Thời khắc này biết được đầu đuôi câu chuyện, Ninh Dạ cũng là không nói gì: "Vậy hiện tại bọn hắn ở đâu đây?"

"Cái đó không phải nên hỏi ngươi sao." Trì Vãn Ngưng hừ nói.

"Cũng đúng." Ninh Dạ vung tay lên, Côn Lôn Kính phù không cao chiếu, một bức họa diện đã xuất hiện.

Chính là Thanh Lâm cùng Tần Thì Nguyệt, chính đang tại thiên không điên cuồng phi hành.

Mà sau lưng bọn họ, xa xa một người truy đến: "Viên Thanh Sơn, Tần Thì Nguyệt, các ngươi chạy không thoát!"

Chính là Thành Tự Lệ.

Làm sao chỗ nào đều có ngươi a? Không phải Thái Âm Môn truy sát sao? Ngươi làm sao lại nhô ra?

Ninh Dạ cùng Trì Vãn Ngưng cũng là hai mặt nhìn nhau.

Chương 92 : Bạo phát

Chương 93: Bạo phát

Trong thiên không, Thanh Lâm cùng Tần Thì Nguyệt một đường cấp phi, mặt sau là Thành Tự Lệ hết tốc lực truy đuổi, thỉnh thoảng phát ra lớn tiếng cười gằn: "Viên Thanh Sơn, lúc trước can thiệp vào chuyện của Đông Phong Quan ta, lão tử đã nhẫn ngươi rất lâu. Bây giờ lại còn muốn cường đoạt La Hầu? Nơi này không phải là địa bàn của Hạo Thiên Môn ngươi, còn không chết đi cho ta!"

Nói một cái đại thủ kình khởi, hướng tới hai người bọn Thanh Lâm chụp xuống.

Gương mặt như cổ đồng của Thanh Lâm đỏ lên, cũng không nói nhiều, nhất quyền Oanh xuất, cự thủ Thành Tự Lệ biến thành tại dưới một quyền này từng mảnh từng mảnh sụp đổ.

Nhưng Thành Tự Lệ không để ý chút nào, cười gằn nói: "Liền chút bản lãnh này, ta thật hoài nghi ngươi khi đó là làm sao giết Vô Mục Thiên Yêu. Bất quá bản tọa không phải là tên rác rưởi Vô Mục kia, Càn Khôn Nghịch Chuyển, Âm Dương Vô Cực, lên!"

Theo Thành Tự Lệ tiếng gầm, liền thấy thiên không xuất hiện một mặt kim bạt, đại địa xuất hiện một tôn cự chung, đồng thời minh động, phát ra vạn dặm chấn âm, xem ra đến là một loại âm luật pháp môn nào đó. Nhưng âm luật thì cũng thôi, làm sao ngươi hô

Càn Khôn Nghịch Chuyển, Âm Dương Vô Cực hoa lá cành như vậy, vậy cũng quá không khớp chứ?

Mà theo chung bạt vang vọng, Thanh Lâm Tần Thì Nguyệt đồng thời tâm thần chấn động, Thanh Lâm còn tốt, Tần Thì Nguyệt lại là trực tiếp nhất thần xuất khiếu, không khống chế được, mắt thấy càng là trực tiếp linh nhục phân ly.

Thanh Lâm kinh hãi, tay trái phóng ra một vầng sáng bảo vệ Tần Thì Nguyệt, đồng thời tay phải đi mò Liệt Nhật Phủ, nhưng nhớ tới Liệt Nhật Phủ bởi vì là mượn, đã trả lại Hạo Thiên Môn. Vô cùng sốt ruột, nhất quyền Oanh xuất, giữa không trung hóa thành một đạo cự đại ánh búa bổ về phía Thành Tự Lệ.

"Di? Đây không phải là. . ." Thành Tự Lệ kinh ngạc 'Di' một tiếng.

Đây không phải là Thất Sát Đao sao?

Sao tiểu tử này cũng biết?

Đây cũng chính là Ninh Dạ truyền cho Thanh Lâm.

Thanh Lâm luyện thể, Thất Sát Đao chi đao đạo tối thích hợp luyện thể cuồng nhân, Ninh Dạ tuy nắm giữ Thất Sát Đao, nhưng hắn tự biết ở phương diện này hứng thú có hạn, khó có thể thúc đẩy đến mức tận cùng? Vì vậy lại đem đao này dạy cho Thanh Lâm, lấy Cực Chiến nhị đạo chi năng, có thể sửa cũ thành mới, khiến Thất Sát Đao lên tiếp một tầng, cũng coi như xứng đáng với Trương Liệt Cuồng rồi.

Thế nhưng Thành Tự Lệ là người phương nào? Đối diện Thất Sát Đao, Thành Tự Lệ hoàn toàn không thèm để ý, thiên không kim bạt tái chấn, Thanh Lâm liền cảm thấy một quyền này thế mà trở nên mềm yếu vô lực, chí cường bảo thể kia của hắn trong nháy mắt suy yếu.

Đây là thủ đoạn gì?

Thành Tự Lệ quái tiếu một tiếng, cong tay liên đạn vài phát.

Chỉ phong sở hóa, hóa làm hắc bạch chi xà, hắc xà đối Thanh Lâm, bạch xà đối Tần Thì Nguyệt, hung hãn cắn xuống.

Thanh Lâm sốt sắng, liên oanh mấy quyền, lại phát hiện một thân thần lực của bản thân đều đã trở nên mềm yếu, cái gì Ngọc Hoàng Cốt, Phong Ma Vũ gia trì, tại thời khắc này hết thảy không còn gì sót lại, trong lòng kinh nộ, sau lưng hắc sắc vũ dực triển khai, cuốn lên một phiến ngập trời ma diễm.

Di?

Thanh Lâm phát hiện, ma diễm này của mình càng là mạnh ngoài ý muốn.

Phong Ma Vũ vốn là Ma Môn chi bảo, đi ma đạo lộ tuyến, ma lực tăng vọt. Nhưng Thanh Lâm đến cùng là chính đạo trung nhân, vì vậy tuy được Phong Ma Vũ, nhưng không tập công pháp ma đạo, chợt có sở học, cũng chỉ là vì khống chế Phong Ma Vũ, không để ma khí công tâm, phản phệ tự thân.

Nhưng hiện tại hắn nhục thân biến nhược, ma diễm đại tăng, lại khiến cho hắn vô pháp lý giải.

Tần Thì Nguyệt đã kêu lên: "Cẩn thận, môn thần thông này của hắn khiến người nhục thân cùng nguyên thần uy năng chuyển hoán."

Nhục thân cùng nguyên thần uy năng chuyển hoán?

Thanh Lâm một thoáng hiểu được.

Không trách!

Không trách bản thân nhục thân yếu đi, nguyên lai không phải yếu đi, mà là mình bị Thành Tự Lệ ngạnh sinh sinh từ luyện thể cường nhân chuyển thành luyện thần cường nhân?

"Đây là thủ đoạn gì? Thiên hạ chưa từng nghe nói." Thanh Lâm kinh hãi, đồng thời không quan tâm tất cả cổ động ma diễm. Đáng tiếc hắn nguyên thần chi lực tuy tăng, công pháp ma đạo nhưng rất yếu, chưa học qua ma đạo đại thần thông gì, tựa như chỉ có thông thiên pháp lực, lại không có thực chiến đồ kình.

Thành Tự Lệ nhẹ nhẹ nhàng nhàng tiêu trừ ma diễm, cười dài nói: "Đây không phải thần thông, mà là đạo. Lưỡng nghi chuyển hóa chi đạo!"

Nói hạ phương chuông lớn tái chấn, Thanh Lâm chính đang thôi thúc ma diễm, lại phát hiện ma lực đột ngột nhược.

Gia hỏa này lại đem hắn chuyển về rồi.

Một thoáng này ma diễm uy năng chi nhược triệt để mất đi uy hiếp, Thành Tự Lệ đã một đạo hắc bạch xà chỉ đâm tại ngực Thanh Lâm, dù hắn kim cương bảo thể, vẫn như cũ bị một cỗ ám kình trùng nhập thể nội, ám lưu tại trong thân thể hắn điên cuồng thoán dũng, Thanh Lâm đang định lấy bảo thể loại bỏ, liền nghe kim bạt tái chấn, lưỡng nghi lại chuyển, bảo thể uy năng vô hiệu, một cỗ cường đại ám thương đã tại thể nội Thanh Lâm nổ tung.

Thanh Lâm hét thảm ngã bay ra, lập tức trọng thương.

"Thanh Lâm!" Tần Thì Nguyệt song đao đồng thời vung trảm, chém ra một phiến sắc bén đao phong.

Làm sao thực lực của nàng so với Thành Tự Lệ kém quá xa, Thành Tự Lệ tiện tay một chưởng, đã chém nát đao phong, khinh bỉ nói: "Cuối cùng bất quá là tốc thành chi nhân, bất quá như vậy."

Nói tái xuất một chưởng, vỗ vào trên cánh tay Thanh Lâm, Thanh Lâm một cánh tay đã gãy lìa, mà dưới lưỡng nghi luân chuyển phản phục, hắn liền ngay cả tái sinh cũng không làm được.

Trì Vãn Ngưng nhìn đến căng thẳng: "Ninh Dạ, ngươi còn không ra tay?"

Ninh Dạ nhẹ nhàng lắc đầu: "Sư huynh không dễ bị đánh bại như vậy, ta tin tưởng hắn."

Có một câu hắn không nói, chính là Thành Tự Lệ nói rất đúng.

Khoảng thời gian này Thanh Lâm trưởng thành quá mức thuận lợi, Ninh Dạ đối với hắn có chút đốt cháy giai đoạn.

Đương nhiên, đây không phải là chỉ căn cơ của hắn.

Thanh Lâm căn cơ không có vấn đề, nhưng hắn một đường tiến tới, còn trải qua quá ít chiến đấu tàn khốc chân chính.

Nhưng Ninh Dạ biết, Thanh Lâm là có huyết tính.

Con đường hắn lựa chọn cũng không có sai.

Dạng người như hắn, có lúc chính là phải đặt vào trong nguy cơ trụng một hồi, ngâm một hồi, mới có thể chân chính phát huy tiềm lực.

Hắn tin tưởng Thanh Lâm, cũng tin tưởng Cực Chiến nhị đạo tuyệt đối không phải đơn giản như vậy.

Nếu như một cái Lưỡng Nghi Luân Chuyển chi đạo liền có thể dễ dàng đánh bại, vậy thì Cực Chiến Đạo đã sớm xong đời rồi.

Sau một khắc, Thành Tự Lệ đã lại lần nữa xuất thủ, kim bạt cự chung tề minh, Thanh Lâm nhục thân nguyên thần chi lực chuyển hoán bất định, liền thích ứng tự thân cũng không làm được, càng không nói đến xuất thủ rồi.

Mắt thấy đại thế sắp mất, Thanh Lâm phẫn nộ thét gào: "Ta sẽ không từ bỏ! Chúng ta đã từng trải qua nhiều khổ nạn như vậy, nhiều ngăn trở như vậy, vẫn là một đường đi tới, tuyệt không thể vào hôm nay, bại vào tay thứ vớ vẩn như ngươi!"

Hắn nói lên tiếng rống to, thể nội khí cơ bành trướng, một đạo trường hồng quán xông thiên tế.

Thành Tự Lệ kinh ngạc phát hiện, lưỡng nghi luân chuyển đạo của mình tại thời khắc này thế mà mất linh.

Thanh Lâm một lần nữa đứng lên, phóng thanh thét gào nói: "Cái gì rắm chó lưỡng nghi luân chuyển, ta chính là ta! Không phân nhục thân, không phân nguyên thần, linh nhục nhất thể, tức là ta đạo!"

Hắn nói gầm lên một tiếng, hướng tới Thành Tự Lệ nổ ra một quyền.

Thành Tự Lệ ngạc nhiên phát hiện một quyền nhìn như phổ thông này, thế mà mang theo cực hạn khủng bố.

Không thể địch!

Thành Tự Lệ biết không tốt, lưỡng nghi thần thông vận chuyển, hóa thành hắc bạch âm dương ngư tạo thành thái cực đồ nghênh hướng Thanh Lâm.

Thế nhưng Thanh Lâm nhất quyền ký xuất, hữu xuất vô hồi, âm dương đồ tan vỡ, Thanh Lâm quyền đầu đã trọng trọng đánh vào trên mặt Thành Tự Lệ.

Thành Tự Lệ quái khiếu "Ngao" một tiếng: "Hạng chuột nhắt, dám thương ta! Cái gì gọi là không từ bỏ, nếu như không từ bỏ liền có thể thành công, còn cần tu hành làm cái gì? Chết đi!"

Song thủ nâng lên, âm dương đồ trọng ngưng, hóa thành núi cao sừng sững đè xuống, thời khắc này Thanh Lâm tựa như A Tu La vậy, một tay giương cao, hướng tới mảnh sùng sơn kia đánh tới.

"Thiêu đốt đi!" Thanh Lâm cuồng hống.

Nhìn thấy một màn này, Ninh Dạ cũng không khỏi hô khẽ: "Ta fuck, sư huynh ngươi đây là muốn thức tỉnh tiểu vũ trụ sao?"

"Phu quân nói cái gì?" Trì Vãn Ngưng nghe không hiểu.

"Không có gì, bất quá xem ra, một trận này không cần chúng ta xuất thủ rồi." Ninh Dạ mỉm cười nói.

Tại dưới Thành Tự Lệ chèn ép, Thanh Lâm rốt cục bạo phát.

Nguyên thần cùng bảo thể hợp hai làm một, không phân linh nhục, lưỡng nghi luân chuyển chi đạo đối với hắn đã không còn ý nghĩa, mà thực lực của Thanh Lâm lại là điên cuồng tăng vọt.

Đáng tiếc duy nhất chính là. . .

Cánh tay kia của hắn xem ra là không về được rồi.

Chương 93 : Trực nam

Chương 94: Trực nam

Trận chiến đấu này, chiến thẳng ba ngày ba đêm.

Thành Tự Lệ đến cùng là đại năng thành danh nhiều năm, thủ đoạn nhiều, căn cơ mạnh, luận thực lực mạnh hơn xa Thanh Lâm.

Chỉ là hàng này đi chính là bạo phát lưu, thuộc về thể hệ thiên hạ đệ nhất bất giảng lý, càng đánh càng mạnh loại hình, vì vậy khởi đầu Thành Tự Lệ còn là đè lên hắn đánh, thế nhưng càng đánh càng hoảng sợ, càng đánh càng run rẩy.

Thời điểm ngày thứ nhất là Thanh Lâm chịu đòn, ngày thứ hai liền có qua có lại, đến ngày thứ ba, Thành Tự Lệ đã bị Thanh Lâm toàn diện áp chế.

Hắn tuy rằng chỉ có một cánh tay, nhưng một cánh tay này lại như khai thiên chi phủ, Ầm Ầm Ầm đập tới, kim bạt nát, cự chung hủy, Thành Tự Lệ bảo bối từng kiện từng kiện xuất ra, lại từng kiện từng kiện bị hắn đập hư, không chỉ có như vậy, hắn thiên phú bảo thể, thậm chí còn có thể đem tinh hoa bảo vật tổn hại hấp thu vào bản thân, khiến thân thể trở nên càng cường hãn.

Sống sờ sờ một tôn nhân gian chiến thần, Thành Tự Lệ cảm giác mình liền như là cùng Cực Chiến Đạo ngũ vương đối chiến.

Lực lượng của ngũ vương tự nhiên mạnh hơn hắn, thế nhưng về khí thế, Thanh Lâm lại đã không hề kém ngũ vương, thậm chí càng đánh càng mạnh, Cực Chiến nhị đạo chân tủy phát huy đến mức cực trí, mỗi một quyền đều là khai thiên liệt địa chi uy.

Thành Tự Lệ biết không tốt, không thể tiếp tục đánh như thế nữa, lập tức quyết định rời khỏi.

Hắn muốn chạy, Thanh Lâm vẫn đúng là không đuổi kịp.

Thời khắc này niết ấn pháp, thi độn thuật, hóa thành một đạo hắc bạch quấn quýt chi quang hướng ngoại phi túng.

Nhưng vào lúc này, thiên ngoại một đạo lưu quang xuất hiện, chính rơi vào trên hắc bạch chi quang, Thành Tự Lệ a quát to một tiếng, càng là sinh sinh bị bức ép đi ra.

"Là ai?" Hắn phẫn nộ hét lớn.

Liền thấy xa xa thiên ngoại đã hiện một người.

Dung Thành!

Thế mà là hắn?

Dung Thành cười nói: "Gần nhất trong lúc rảnh rỗi, vân du tứ xứ, không nghĩ tới lại gặp phải một trận đại chiến như thế. Uy? Các ngươi đánh? Các ngươi đánh, ta chính là phụ trách nhìn nhìn? Ta không ra tay."

Hàng này cũng là Vô Cấu? Nhưng làm đồ đệ của "Quân chạy chạy", lại có Thiên Hành Nguyên gia trì? Độn pháp vô song, am hiểu cũng là chạy trốn? Không phải là chính diện quyết đấu.

Đánh Thành Tự Lệ hắn là không có bản lãnh kia? Nhưng Thành Tự Lệ muốn chạy, hắn lại là có thể ngăn cản.

Đương nhiên, hắn không ra tay, Ninh Dạ cũng sẽ xuất thủ? Nhưng nếu hắn đã đến rồi? Ninh Dạ vui vẻ xem sẵn có.

Thành Tự Lệ không nghĩ tới bản thân lại còn tao ngộ loại tình huống này, cả giận nói: "Dung Thành, ngươi muốn chết!"

Nói một đạo thần thông hướng Dung Thành đánh tới.

Nhưng Dung Thành cỡ nào khôn ngoan, thân hình thiểm động, trong nháy mắt rời xa? Chỉ lưu lại một chuỗi tiếng cười: "Ta coi như chết cũng sẽ không chết trong tay ngươi, đến là ngươi? Thành Đông sứ, ngươi không biết cái danh hào Đông Kỳ Sứ này là phạm vào kỵ húy sao? Cái Đông Kỳ Sứ trước? Lại cũng là nhân ta mà chết. Vậy mới nói Dung Thành ta bản lãnh khác không có, chính là thiên khắc Đông sứ a!"

Cái gì?

Quân Bất Lạc quả nhiên là chết rồi? Hơn nữa là bởi vì ngươi?

Đáp án thời khắc này đến là rõ ràng? Đáng tiếc Thành Tự Lệ đã không có không gian suy nghĩ.

Thanh Lâm trọng quyền lại đến? Một đạo lóa mắt chi quang, vẫn là có điểm Thiên Mã Lưu Tinh ý tứ.

Rơi vào trên lưng Thành Tự Lệ, đánh nát hộ thể tiên pháp của hắn, Thành Tự Lệ phát ra từ giao chiến tới nay thống khổ nhất hô hoán.

Hắn bỗng nhiên lấy ra một vật hướng không trung quăng đi: "Tốc tới cứu ta!"

Liền thấy trong thiên không thế mà xuất hiện một đạo vết nứt.

Từ trong vết nứt đã dò ra một cái bạch mao đại thủ chụp vào Thanh Lâm.

Quy Dã Vọng!

Là chưởng giáo Thái Âm Môn Quy Dã Vọng?

Không trách, Ninh Dạ đã minh bạch.

Nguyên lai Thành Tự Lệ là hợp tác với Quy Dã Vọng sao?

Không trách lại là hắn đến truy sát Thanh Lâm.

Đáng tiếc, có ta đây, ngươi đến cũng vô dụng.

Ninh Dạ khẽ hừ một tiếng, hướng tới Côn Lôn Kính xa xa một chỉ: "Lui!"

Một ngón tay đã xuất hiện tại thiên không, chính điểm hướng chưởng tâm của Quy Dã Vọng.

"Gào!" Chủ nhân bạch mao cự thủ phát ra một tiếng phẫn nộ gào thét, hư ảnh một con bạch viên hiển hiện, tay cầm xích đồng côn, hướng tới ngón tay đập xuống.

Thế nhưng Ninh Dạ phản thủ nhất trảo, thiên không ngũ chỉ bí hiện, càng là đem Thành Tự Lệ tóm lấy, nghênh hướng xích đồng côn.

Một côn này không đánh xuống được nữa, Ninh Dạ tiện tay đem Thành Tự Lệ ném cho Thanh Lâm, trong tay đã ngưng hiện ra một thanh tinh hồng chi liêm, hướng tới cái tay này của Quy Dã Vọng chém xuống.

"Người nào dám nhúng tay việc này?" Quy Dã Vọng gào thét, bạch viên hư ảnh nâng lên xích đồng côn nghênh không nhảy tới, thế nhưng tinh hồng chi liêm quét qua, như nhập chỗ không, chém qua hư ảnh, bạch viên kia phát ra một tiếng thảm khiếu đau đớn thê lệ, sau đó liền thấy tinh hồng liêm nhận đã rơi vào trong kẽ nứt hư vô chi thiên kia.

Nhất liêm chi hạ, kẽ nứt phá nát.

Không gian hợp lại, liền nghe "A" một tiếng hét thảm, một cái cánh tay thô to đã rơi rụng mà ra.

Một thoáng này, càng là khiến Quy Dã Vọng trực tiếp thất lạc một tay.

Đồng thời Thanh Lâm thiết quyền lại đến, lần này lại là đã tóm chặt đầu của Thành Tự Lệ, một phiến sí liệt kình hỏa nổi lên: "Thụ ta chi luyện hóa đi!"

"A! ! !" Thành Tự Lệ điên cuồng giãy dụa.

Tên khốn kiếp này, thế mà muốn đem mình cũng luyện hóa đi, tuyệt đối không được!

Hắn vô pháp giãy dụa Thanh Lâm thần lực, hạ quyết tâm, liền định nguyên thần thoát xác mà đi.

Nhưng sau một khắc, Ninh Dạ ngón tay lại lạc, rơi vào trên người Thành Tự Lệ, Thành Tự Lệ phát hiện bản thân nguyên thần lại càng vô pháp rời khỏi.

"Làm sao lại? Đừng a!" Thành Tự Lệ hô to.

"Thành huynh vẫn là ngoan ngoãn bị luyện hóa thì hơn." Ninh Dạ mỉm cười.

"Ninh Dạ?" Thành Tự Lệ nghe ra thanh âm này: "Là ngươi? Ngươi thế mà có khả năng đánh lui Quy Dã Vọng?"

"Thủ xảo một chút, bất quá không sao cả." Ninh Dạ cười nói.

Giao chiến vừa nãy, hắn chiếm thượng phong, bất quá vậy không có nghĩa là hắn mạnh hơn Quy Dã Vọng, chỉ là hắn mượn chính là lực lượng của Côn Lôn Kính, phát huy độ càng cao hơn, mà Quy Dã Vọng hiển nhiên bị hạn chế quá lớn.

Nhưng có quan hệ gì đây?

Trận chiến này, lại lần nữa chứng minh bản thân khoảng cách Niết Bàn đỉnh phong, cũng cách biệt không xa rồi, bản thân hiện tại nếu như khiêu chiến một cái sơ nhập Niết Bàn, hẳn là thắng lợi không phải vấn đề.

Trong lòng hắn thoả mãn, ngón tay lại điểm, trợ Thanh Lâm luyện hóa.

Thanh Lâm vừa luyện hóa vừa nói: "Ngươi đã sớm tại nhìn chứ?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Ngươi cần áp lực, mới có thể bạo phát, hi vọng ngươi sẽ không trách ta."

Thanh Lâm liền nở nụ cười: "Làm sao lại? Ngươi làm như thế, ta chỉ có thể vui vẻ. Từ hôm nay trở đi, ta không cần tiếp tục muốn mọi việc ỷ lại ngươi, ta có thể trở thành ngươi cường đại trợ thủ, giúp ngươi giải quyết vấn đề."

"Thật đáng tiếc một cánh tay." Dung Thành đi tới nói.

Kẻ này ánh mắt cũng độc, nhìn ra Thanh Lâm linh nhục nhất thể, cánh tay không phải là không thể khôi phục, mà là khôi phục, cũng không thể nào cùng những bộ phận thân thể khác của hắn có đồng dạng uy năng.

"Không sao cả, đây có lẽ chính là mệnh của ta đi. Có mất mới có được, nếu như thượng thiên nhất định muốn ta mất đi một cánh tay mới có thể đi ra đạo của chính mình, vậy loại trả giá này, đã rất đáng giá rồi!" Thanh Lâm tràn ngập nam nhân vị hồi đáp.

Bất quá lúc nói lời này, vẫn là không nhịn được liếc trộm Tần Thì Nguyệt một cái.

Hi vọng nàng sẽ không ghét bỏ bản thân cụt tay.

Tần Thì Nguyệt lạnh lùng nói: "Ta gả cho ngươi."

"Dát?" Câu này đột nhiên mà đến, suýt nữa khiến Ninh Dạ, Dung Thành, Thanh Lâm ba người đồng thời khí cơ bất ổn, thiếu chút nữa khiến cho Thành Tự Lệ thoát khỏi khống chế.

Tần Thì Nguyệt đã nói: "Ngươi nam nhân này quá ngu, những năm này, ta một mực chờ đợi ngươi, ngươi chính là không tới tìm ta. Ta nếu không nói, ngươi phỏng chừng vĩnh viễn cũng sẽ không hướng ta biểu lộ. Đương nhiên, ngươi như muốn bảo toàn mặt mũi, cũng có thể nói trong lòng ngươi không ta, vậy thì chính là ta tự tác đa tình là được."

"Ta có, ta có!" Thanh Lâm kêu gào ầm lên: "Thì Nguyệt, trên trời dưới đất, trong lòng ta chỉ có ngươi, ngươi nguyện ý gả cho ta, ta rất vui vẻ, hận không thể lăn lộn trên đất bò mấy vòng!"

". . ."

Trì Vãn Ngưng bất đắc dĩ: "Tình thoại này của hắn, đến cũng coi như là có một phong cách riêng."

Ngược lại là Tần Thì Nguyệt minh bạch ý tứ hắn: "Ta biết, nhưng không cần thiết cướp việc của La Hầu."

Chương 94 : Có lý có cứ

Chương 95: Có lý có cứ

Thành Tự Lệ chung quy là bị luyện hóa.

Triệt để trở thành dinh dưỡng của Thanh Lâm.

Cho tới Thanh Lâm, hắn hiện tại là tình huống gì, kỳ thực Ninh Dạ cũng không rõ ràng.

Hắn chỉ biết rằng, Thanh Lâm đã có đạo của chính mình, đây là chuyện tốt, nhưng cũng là chưa biết.

Con đường của hắn, từ hôm nay trở đi, thật sự cũng chỉ có thể chính hắn đi.

"Đúng rồi, Dung Thành làm sao ngươi lại chạy tới?" Ninh Dạ hỏi Dung Thành.

Dung Thành kỳ quái nhìn thiên không: "Ta là đến tìm một ít tư nguyên tu hành, trùng hợp gặp phải. Uy, lên tiếng đối với không khí như vậy, ta có chút không quen a."

Vậy là không trung liền ngưng hiện ra thân hình Ninh Dạ.

Dung Thành cười nói: "Giờ thủ đoạn của ngươi, đã càng lúc càng quỷ thần khó lường, Mộc Khôi Tông như biết ngươi đến một bước này, nhất định hối hận."

"Bọn họ đã đang hối hận." Ninh Dạ lạnh nhạt nói.

Khoảng thời gian này hắn không ít nhìn trộm Mộc Khôi Tông, biết bọn họ đang hối hận có chút phóng túng Ninh Dạ.

Nhưng sự tình đã đến một bước này, hối hận cũng vô dụng, chỉ có thể nỗ lực sửa chữa.

Cuối cùng cũng coi như là đã làm một cái phán đoán thông minh.

Có một số việc kỳ thực rất đơn giản, tiểu đệ được nâng đỡ nếu đã trưởng thành, hoặc là lôi kéo, hoặc là chèn ép.

Lúc trước muốn đối phó Hắc Bạch Thần Cung, vì vậy chỉ có thể lôi kéo. Đợi sau đó phát hiện khống chế không được, chèn ép cũng không kịp, liền thẳng thắn tiếp tục lôi kéo.

Thái độ của Mộc Khôi Tông đối với Ninh Dạ, chính là theo Hắc Bạch Thần Cung địa vị hạ hàng, Ninh Dạ địa vị đề thăng mà không ngừng chuyển biến.

Thú vị chính là, nó bảo trì ở một cái trạng thái cân đối, cũng khiến cho Ninh Dạ cùng Mộc Khôi Tông tuy rằng trong lòng mỗi bên tính toán, nhưng trên mặt trước sau hữu hảo.

Mà cứ theo đà này, Mộc Khôi Tông cuối cùng sẽ triệt để hết hy vọng.

Đây là chuyện tốt.

Nếu như có thể, Ninh Dạ cũng không hy vọng đại khai sát giới đối với Mộc Khôi Tông.

Thời khắc này Dung Thành cười nói: "Ta nghe nói ngươi cùng Hà Sinh Mặc nháo bãi rồi?"

"Chuyện như vậy ngươi cũng có thể nghe nói?" Ninh Dạ kinh ngạc.

"Không gian không chỉ có thiện độn, cũng thiện tìm hiểu tin tức. Ngươi không phải cũng vậy?" Dung Thành nói.

Ninh Dạ vui vẻ: "Không phải truyền ra là tốt rồi."

Dung Thành minh bạch ý tứ hắn: "Vậy là ngươi còn chưa có ý định động thủ đối với Hà Sinh Mặc?"

"Ta một mạch hy vọng có thể không nhờ vả lực lượng Thiên Cơ Điện, đánh ngã lão già này."

"Vậy thật có chút ngày đây."

"Cũng sẽ không quá lâu."

Dung Thành ngạc nhiên: "Có phải là ngươi lại có cái thu hoạch gì tốt?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Rảnh rỗi có thể tới Cửu Cung Sơn, ca mang ngươi bay."

Thực lực cường đại, lên tiếng cũng bắt đầu tùy ý , liên đới 'bay' cũng nói ra.

Tuy rằng Dung Thành không quen khẩu khí này, nhưng ít ra có thể minh bạch ý tứ, cười ha ha: "Vậy thì tốt rồi, chọn ngày không bằng đụng ngày, ta lập tức liền đi."

"Đem cánh tay Quy Dã Vọng mang cho ta." Ninh Dạ nói.

Dung Thành vẫy tay một cái, cánh tay của Quy Dã Vọng đã vào tay.

Một cánh tay của Niết Bàn đại năng đỉnh phong, lại là yêu thể, vẫn là có không ít giá trị.

Quay đầu lại nhìn Thanh Lâm cùng Tần Thì Nguyệt, Dung Thành cười nói: "Vốn là muốn hỏi ngươi có đi hay không, bất quá ngẫm lại ngươi tùy thời có thể. Khó được giai nhân trong lòng, vẫn là trước tiên quý trọng một thoáng ngày tốt đi."

Nói cười dài vài tiếng, đã hóa thành quang ảnh độn đi, lại là gấp không thể chờ muốn hưởng thụ Tuyền Cơ Đạo Cảnh.

Bên này Ninh Dạ cũng nói: "Chuyện hôm nay, sau này có tính toán gì không?"

Thanh Lâm nói: "Ta dự định mang Thì Nguyệt về Hạo Thiên Môn."

"Như vậy cũng tốt." Ninh Dạ nói.

Hạo Thiên Môn lấy luyện bảo làm chủ, đối với La Hầu huyết có lẽ có nhu cầu, nhưng còn không đến mức muốn mệnh La Hầu.

Tần Thì Nguyệt tuy rằng coi La Hầu như bảo bối, nhưng thả chút huyết vẫn là không thành vấn đề.

Chuyện này đối với Thanh Lâm mời chào nhân tâm cũng có chỗ tốt.

"Bất quá chuyện Thành Tự Lệ, sớm muộn cũng sẽ bị người ta biết."

Tần Thì Nguyệt nói.

"Không sao, ta là Hắc Bạch Thần Cung Đại Điện Thủ." Ninh Dạ lạnh nhạt nói: "Ta không truy cứu, ai dám truy cứu, có cơ hội, đem Vu Vô Cữu cũng thịt đi, ta đến muốn xem xem, Hà Sinh Mặc mất hai người này rồi, còn dùng ai tới thay thế ta."

Thanh Lâm nhe răng nở nụ cười: "Vậy thì thẳng thắn chút, hiện tại luôn đi. Ta chi đạo, chính cần tôi luyện."

"Nên để cho đại sư huynh đi." Ninh Dạ nói: "Hắn gần nhất cũng nhàn đến hoảng đây. Lại nói từ đạo lý giảng, hắn cũng thích hợp."

"Ngươi nói cái gì?"

Thanh Huyền Thiên.

Hà Sinh Mặc giật mình nhìn Vệ Xuân Nguyên.

Vệ Xuân Nguyên bất đắc dĩ: "Thành Tự Lệ chết rồi, tên khốn kiếp này giúp Thái Âm Môn đuổi bắt Tần Thì Nguyệt, không nghĩ tới lại bị Viên Thanh Sơn giết."

"Hỗn trướng!" Hà Sinh Mặc vung tay hô to: "Viên Thanh Sơn vì sao làm vậy?"

"Tần Thì Nguyệt là nữ nhân của Viên Thanh Sơn." Vệ Xuân Nguyên hồi đáp.

Ách. . .

Lý do này thật mạnh mẽ.

Coi như là minh hữu, ngươi động nữ nhân của ta, ta cũng tất phải giết.

Tu tiên giới chuyện như vậy nhiều đi.

Vạn Thương Sinh tại sao còn chiêu nhân hận hơn so với Huyết Quỳ Tử? Chính là bởi vì hắn động nữ nhân của quá nhiều người.

Viên Thanh Sơn giết Thành Tự Lệ, có lý có cứ, lại là minh hữu? Ninh Dạ cũng không phản ứng —— hắn đương nhiên sẽ không có phản ứng, hắn ước gì Thành Tự Lệ ngủm đây.

Vì vậy việc này không tiện xử lý, Hà Sinh Mặc nghĩ tới nghĩ lui, phỏng chừng ngoại trừ phát hàm chất vấn một phen, thảo vài câu xin lỗi, thì sẽ không có đoạn sau.

Vấn đề là Thành Tự Lệ chết rồi, ai tới thay thế Ninh Dạ?

Mẹ nó, không ai a!

Không ai tiếp nhận vị trí Đại Điện Thủ, ngược lại là Đông Kỳ Sứ lại trống ra.

Hà Sinh Mặc có loại cảm giác muốn phát điên.

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể nói: "Đông cảnh nhất địa cực kì trọng yếu, trước hết để cho Vu Vô Cữu đi trấn thủ đi."

"Như vậy Ninh Dạ. . ." Vệ Xuân Nguyên hỏi.

Hà Sinh Mặc thở dài một tiếng: "Khoảng thời gian này, cùng Vạn

Pháp, Thiên Tàn, Ma Âm mấy người bọn hắn hảo hảo đàm luận một chút. Bọn họ thân là Thần Cung trụ cột, cũng không thể luôn đặt thân bên ngoài như vậy. Tu hành là chuyện tốt, nhưng chỉ biết tu hành, không hỏi môn phái, môn phái cần bọn họ làm cái gì? Nhiều tư nguyên như vậy liền bạch cho bọn họ hay sao?"

Nói đến phần sau lời này, Hà Sinh Mặc rõ ràng là phát cáu.

Loại tồn tại giống như Thiên Tàn, Ma Âm này, chính là ký sinh trùng, chỉ biết hấp huyết không biết cống hiến. Bây giờ môn phái đã đến thời khắc sống còn, coi như bức cũng phải bức bọn họ đứng ra.

Bất quá nói là bức, thực tế còn phải chậm rãi cầu.

Hà Sinh Mặc bên này còn đang tính toán, lên kế hoạch đây.

Không nghĩ tới biến cố lại tới.

Bảy ngày sau.

Lại là một cái tin tức kinh người truyền đến.

Vu Vô Cữu cũng chết.

Giết hắn chính là Triệu Long Quang.

Rất tốt, lại một cái có lý có cứ.

Triệu Long Quang không phải là che dấu thân phận gì, Thiên Cơ Môn đại đệ tử, đối với tam đại phái có huyết hải thâm cừu, giết Vu Vô Cữu cũng là có lý có cứ.

Vấn đề duy nhất là ngươi cùng Thái Âm Môn cừu hận không phải càng sâu sao?

Chạy tới giết Vu Vô Cữu tính có ý gì?

Cái này thì cũng thôi.

Vấn đề là đây đã là cái Đông Kỳ Sứ thứ ba ngỏm rồi.

Một cái lời đồn bỗng dưng nổi lên.

Hắc Bạch Thần Cung Đông Kỳ Sứ tao ngộ thiên khiển, ai làm Đông Kỳ Sứ kẻ đó xui xẻo.

Vậy là Hà Sinh Mặc phát hiện, hắn hiện tại không chỉ đau đầu vấn đề ai tới làm Đại Điện Thủ, còn đau đầu vấn đề ai tới đảm đương Đông Kỳ Sứ.

Vấn đề Đại Điện Thủ là Ninh Dạ không chịu nhượng.

Mà vấn đề Đông Kỳ Sứ thì đó là củ khoai nóng bỏng tay, có tư cách không muốn làm, muốn làm không tư cách.

Hí!

Đây không phải cũng là quỷ kế của Ninh Dạ chứ? Bằng không không nên xảo như vậy a, liền tại thời điểm bản thân muốn đối phó Ninh Dạ, liền liên chiết hai viên đại tướng, còn đều là cùng Ninh Dạ không hợp.

Nhưng mà Viên Thanh Sơn cùng Triệu Long Quang, cùng Ninh Dạ không có liên quan gì a.

Triệu Long Quang. . . Thiên Cơ Môn. . .

Đột nhiên, Hà Sinh Mặc nghĩ tới điều gì.

Đây là lần đầu tiên, hắn rốt cục bắt đầu nghi hoặc liên hệ giữa Ninh Dạ cùng Thiên Cơ Môn rồi.

Chương 95 : Tự tin bỗng dưng mà đến

Chương 96: Tự tin bỗng dưng mà đến

Thành Tự Lệ cùng Vu Vô Cữu chết, khiến Hà Sinh Mặc không thể không đem chuyện đối phó Ninh Dạ tạm thời đè xuống, gác lại bàn sau.

Đông Kỳ Sứ tuyển không ra, vậy là Ninh Dạ thẳng thắn tiếp quản Đông cảnh.

Hắn là không sợ thiên hàng trớ chú.

Vậy là Hà Sinh Mặc bất đắc dĩ phát hiện, Ninh Dạ vị trí Đại Điện Thủ còn chưa mất, thực quyền đến là lại gia tăng rồi.

Đương nhiên Hà Sinh Mặc cũng không phải không hề làm gì.

Hắn phái ra thần cung bí vệ, chung quanh hỏi thăm, liền như lúc trước Lạc Cầu Chân làm như vậy.

Nhưng rất nhanh biện pháp này liền thất bại.

Nguyên nhân thất bại rất đơn giản, đám thần cung bí vệ này toàn bộ đều biến mất.

Mỗi một cái bí vệ hắn phái ra ngoài, đều không thể trở về.

Liền như thế biến mất khỏi thế gian.

Vậy là Hà Sinh Mặc đã minh bạch.

Đây là Ninh Dạ đang cảnh cáo hắn.

Tên khốn kiếp này, hắn lại dám cảnh cáo bản thân!

Nhưng vậy không có nghĩa là Hà Sinh Mặc liền cái gì cũng không dò la được.

Thông qua cùng Hạo Thiên Môn cao tầng liên hệ, hắn chí ít còn biết một chuyện —— Thanh Lâm năm đó là hủy dung nhập môn.

Thời điểm biết tin tức này, Hà Sinh Mặc hầu như sắp tan vỡ.

Hắn tuy rằng còn vô pháp nắm giữ chân tướng, thế nhưng một cái suy đoán tiếp cận hiện thực tràn ngập trong đầu óc hắn.

Điều này khiến cho hắn gần như muốn phát điên.

Có trong nháy mắt như vậy, hắn muốn xông ra không quan tâm tất cả giết chết Ninh Dạ lại nói.

Nhưng mà một ngày kia, Ninh Dạ ra ngoài.

Hắn đi tìm Vân Trung Tử phái chủ của một cái đại môn phái phụ cận, một vị Niết Bàn cảnh đại lão, cùng đối thủ hữu hảo luận bàn.

Một ngày sau đó, Ninh Dạ trở về.

Vân Trung Tử khái ngôn: Đại Điện Thủ thiên phú tuyệt luân, thần thông vô song, tuy là Vô Cấu, đã thắng Niết Bàn. Cho dù là Tử Lão của Mộc Khôi Tông, Lâm Lang Thiên của Vạn Hoa Cốc, Viên Thanh Sơn của Hạo Thiên Môn các loại nhân tài mới nổi, cũng kém xa tít tắp.

Nghe được tin tức này, Hà Sinh Mặc liền tuyệt vọng rồi.

Hắn tuy rằng trí kế không cao, nhưng phán đoán cơ bản vẫn là có.

Nếu như Ninh Dạ có thể bằng sức một người chiến thắng Vân Trung Tử, nếu như hắn xác thực là Bạch Vũ, nắm giữ Thiên Cơ Điện. . . Vậy thì xem ra bản thân đối phó hắn cũng là tỷ lệ thắng không lớn.

Đương nhiên, cùng Vệ Xuân Nguyên liên thủ, có lẽ có thể.

Đáng tiếc ý niệm này mới vừa khởi, Tăng Hiển Sơn liền chạy tới tặng lễ, hướng Ninh Dạ chúc mừng.

Vậy là Hà Sinh Mặc phát hiện, liên thủ thật giống cũng không quá ổn.

Cho tới Huyết Quỳ Tử, Vạn Thương Sinh. . . Mẹ nó, hai cái gia hỏa này là vạn nhân hận, mất đi Ninh Dạ duy trì cân bằng, các phái trước hết tìm bọn hắn để gây sự.

Nhưng nếu như Ninh Dạ thật là Bạch Vũ, vậy Hắc Bạch Thần Cung chẳng phải nguy rồi?

Không đúng, thời điểm chân chính nguy cơ là trận chiến thiên ngoại thiên lúc trước.

Vào lúc ấy Hắc Bạch Thần Cung đã là biên giới phúc diệt, là Ninh Dạ lực ngăn sóng dữ giải quyết vấn đề.

Nếu như hắn là Bạch Vũ, vậy tại sao hắn phải làm như vậy?

Vậy nói rõ hắn không phải?

Đột nhiên Hà Sinh Mặc tìm tới lý do Ninh Dạ không phải Bạch Vũ.

Có lẽ Viên Thanh Sơn chỉ là cái trùng hợp, Ninh Dạ chỉ là thiện quyền ương ngạnh? Nếu là như vậy. . . Vậy thì hay là liền nhịn một chút đi?

Tâm cầu may nổi lên, Hà Sinh Mặc liền như một con đà điểu đem đầu vùi vào trong cát, không muốn trực diện hiện thực thảm đạm nữa, mà là lại lần nữa làm ô quy súc đầu.

Đương nhiên hắn cũng không phải không hề làm gì, kiêng kỵ đối với Ninh Dạ vẫn y nguyên tồn tại, vì vậy hắn vẫn là sẽ cố gắng đề bạt tân huyết, bồi dưỡng tân tú, đem tiên pháp tu hành hảo hảo, làm cho thật giống tranh đoạt quyền lực trong cung đình.

Làm sao thế giới này cung đình địa vị không cao, không có cố sự đoạt quyền gì hay, Hà Sinh Mặc ở phương diện này tri thức có hạn, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có một đường bồi dưỡng người mới này, cũng lấy đây làm cớ lừa gạt chính mình, đem sự tình kéo dài thêm.

Ninh Dạ vốn tưởng rằng tiếp sau đó chính là thời điểm Hà Sinh Mặc trở mặt, hắn cũng làm tốt chuẩn bị đánh một trận, thừa thế xông lên giết chết bốn cái Niết Bàn.

Nhưng lần này cũng thật là ra ngoài ngoài ý liệu của hắn, không nghĩ tới Hà Sinh Mặc thế mà nhịn xuống.

Đương nhiên, tiểu động tác của hắn Ninh Dạ nhìn thấy, nhưng không hề để ý.

Bồi dưỡng người mới? Bồi dưỡng dễ dàng như vậy sao?

Ninh Dạ đến hiện tại bồi dưỡng được cũng bất quá mấy cái người mới như vậy, phần lớn còn còn phải dựa vào Cấn Tự Bí để đột phá.

Cho tới thổ địa, quyền lực những thứ này, Ninh Dạ càng không hề để ý.

Tu tiên giới quyền đầu lên tiếng, có thực lực cường đại liền có tất cả.

Lại thêm lấy hiệu suất của tu tiên giả —— bọn họ lúc giết người hiệu suất rất cao, lúc làm việc hiệu suất rất thấp, then chốt quan niệm thời gian không giống nhau, một việc làm mất mấy năm cũng không hiếm lạ.

Vì vậy Ninh Dạ cũng thẳng thắn không lưu ý nữa, tiếp tục rúc tại Tuyền Cơ Đạo Cảnh nỗ lực tu hành, tranh thủ sớm ngày đột phá vào Niết Bàn chi cảnh.

Hai năm sau, tu vi Ninh Dạ tinh tiến, đem Phong Đông Lâm triệu đến, trực tiếp khiến hắn tấn thăng Niết Bàn chi cảnh.

Từ lúc này trở đi Ninh Dạ liền dự định giúp Lâm Lang Thiên đột phá.

Không nghĩ tới Lâm Lang Thiên tranh khí, trực tiếp tự mình đột phá, chuyện Ninh Dạ hứa hẹn không làm được, cũng là một trận ức chế vô ngữ, ngược lại bị Trì Vãn Ngưng Công Tôn Điệp cười cho một trận.

Bất quá nàng đến là đem tiêu chuẩn nhường cho Lưu Vân Tiên Tôn.

Làm sao Kế Lưu Vân tâm cao khí ngạo, vừa nghe 'Cái gì? Ngươi có thể giúp ta đột phá, nhưng ta sau này đột phá từ đây đều phải dựa vào ngươi?' vậy là kiên quyết từ chối.

Ý kia phảng phất nàng sau khi Niết Bàn còn có thể đột phá vậy.

Nói chung, lão thái bà này vẫn cứ không chấp nhận hảo ý, đến làm cho mọi người bất đắc dĩ.

Cũng may người cần đột phá cũng có không ít, Mộc Khôi Tông liền có Nguyên Mục Dã, Hà Giang Minh mấy cái.

Bất quá Ninh Dạ hữu tâm ép bọn họ một thoáng, tạm thời không có xuất thủ.

Hà Sinh Mặc biết tin tức Phong Đông Lâm đột phá, nhất thời cũng là lặng lẽ.

Hàng này hiện tại là người của Ninh Dạ a.

Đặc biệt là sau khi hắn trở thành Niết Bàn, lại vẫn vô liêm sỉ biểu thị muốn tiếp tục vì Hắc Bạch Thần Cung hiệu lực, không muốn nhàn rỗi —— Hắc điện chi chủ càng không chịu nhượng ra, đến là khiến những kẻ mơ ước thở dài bất đắc dĩ một trận.

Cho tới Hà Sinh Mặc, hắn lại càng không biện pháp rồi.

Thời gian thấm thoát, vội vã lại là bốn, năm năm.

Tu tiên không biết năm tháng, mấy năm cũng chỉ là thời gian một cái búng tay.

Những năm này nghiêm khắc tu hành, Ninh Dạ rốt cục cũng tu vi tinh tiến, thành tựu đỉnh phong, còn cách đột phá cũng chỉ là một tia.

Suy nghĩ đến tấn thăng Niết Bàn là một lần cơ hội ngộ đạo, mà Ninh Dạ từ lâu ngộ đạo, cần đề thăng chính là đạo hạnh, vì vậy rất muốn mượn cơ hội này tiến một bước đề thăng đạo đồ của bản thân, lần trước giúp Phong Đông Lâm đột phá, hắn liền thu hoạch không ít, cho nên liền đem Nguyên Mục Dã cùng Hà Giang Minh gọi tới, giúp hai người này tấn thăng.

Nguyên Mục Dã, Hà Giang Minh cũng không nghĩ tới thiên tứ kỳ duyên, thế mà có thể có cơ hội, đại hỉ không ngớt, tìm cái ngày liền đi tới.

Ninh Dạ trước sau giúp hai người đột phá, tự thân cũng lĩnh ngộ rất nhiều.

Sau đó không lâu, Lưu Vân Tiên Tôn rốt cục cũng đã thông suốt.

Thực sự là khốn ở cảnh này quá lâu rồi.

Hôm chạy tới kia nữu nữu niết niết, một mặt ta nể mặt ngươi mới tới tiếp thụ.

Bất quá tấn thăng chi khắc, Lưu Vân Tiên Tôn nhìn Ninh Dạ vẫn là tràn ngập cảm kích. Chỉ là phương thức nàng cảm kích lại khác với tất cả mọi người, trực tiếp đem Lâm Lang Thiên hướng về trong lòng Ninh Dạ đẩy một cái, nói: "Ngươi vẫn là lưu lại đi."

Lâm Lang Thiên đại xấu hổ, Ninh Dạ cũng không thể không nói: "Hai phái vẫn là đối đầu đây."

Kế Lưu Vân nhãn mi vẩy một cái: "Ngươi chi thực lực, sớm có thể sừng sững Trường Thanh chi đỉnh, cớ gì còn lề mà lề mề như vậy. Sớm chút giải quyết chuyện Hắc Bạch Thần Cung, thành tựu bá nghiệp, há không phải càng tốt hơn?"

Bất quá Ninh Dạ biểu thị ta thật sự không vội —— hắn như trở thành chưởng giáo, Đông cảnh liền phải cho Mộc Khôi Tông. Tại Hắc Bạch Thần Cung làm Đại Điện Thủ thời gian dài, tình cảm cũng dần dần đã có, đột nhiên phát hiện, bản thân thế mà có chút không nỡ bỏ.

Lưu Vân Tiên Tôn cũng chỉ là thúc dục một thoáng, đối với các nàng mà nói chuyện này cũng không quan trọng.

Thế nhưng ý nghĩ của Mộc Khôi Tông thì lại khác rồi.

Ngày hôm nay Ninh Dạ chính đang tu hành, nghĩ còn có ai cần đề thăng, bản thân tiện thể được thêm chút cảm ngộ.

Bỗng nhiên Trì Vãn Ngưng đi vào, nói: "Mộc Khôi Tông thúc ngươi hạ thủ."

"Cái gì?" Ninh Dạ ngẩn ra: "Làm sao gấp như thế? Nói cho bọn họ, chờ."

Trì Vãn Ngưng lắc đầu: "Bọn họ không muốn chờ nữa. Bọn họ nói, ngươi như còn không động thủ, bọn họ liền sẽ tự mình tới lấy."

"Di? Làm sao đột nhiên biến thành cường ngạnh như vậy?" Ninh Dạ kinh ngạc.

Mộc Khôi Tông này trở mặt cũng quá nhanh, quá kỳ lạ chút chứ?

Đã xảy ra chuyện gì sao?

Trì Vãn Ngưng cười lạnh: "Còn không phải là bởi vì ngươi. Tử Lão, Nguyên Mục Dã, Hà Giang Minh, đều thành Niết Bàn. Ám thủ không tính, Mộc Khôi Tông ở bề ngoài liền có bảy cái Niết Bàn cảnh, bọn họ hẳn là cảm thấy bản thân vô địch thiên hạ rồi."

Ninh Dạ ngạc nhiên: "Vậy ra vẫn là ta cho bọn họ sức lực?"

"Không sai." Trì Vãn Ngưng hì hì nở nụ cười.

Chương 96 : Ước đàm luận

Chương 97: Ước đàm luận

Ninh Dạ làm sao cũng không nghĩ tới, bản thân giúp Nguyên Mục Dã cùng Hà Giang Minh đề thăng, thế mà mang đến cho Mộc Khôi Tông chỗ dựa có thể áp bức Ninh Dạ.

Chỉ có thể nói tu tiên giới cũng là hiện thực, nguyên nhân muốn chân chính đối phó ngươi, không phải là bởi vì ngươi có đắc tội ta hay không, mà là ta có thể đánh thắng ngươi hay không.

Một thoáng lại nhiều hơn hai cái Niết Bàn, khiến Mộc Khôi Tông tự tin đại tăng, cảm thấy bản thân đối với Ninh Dạ sức lực lại đủ.

Then chốt bọn họ cũng biết tốc độ tấn thăng của Ninh Dạ.

Vì vậy bọn họ bản năng có cái phán đoán —— bọn họ cảm thấy đây là một cái thời gian chênh lệch.

Ninh Dạ còn chưa tới Niết Bàn, tạm thời cũng không có động tĩnh gì ở bên ngoài, thực lực không có phi tốc tăng trưởng. Vì vậy hiện tại tương đương với là thời kỳ Mộc Khôi Tông cường thế, vào lúc này không ra tay, đó chính là bỏ qua thời cơ.

Đây là timing a! (*đúng từ của tác giả)

Vì vậy bọn họ lựa chọn vào lúc này bức Ninh Dạ tìm Hà Sinh Mặc bức cung.

Vì thế bọn họ thậm chí còn lời thề son sắt, nếu như Hà Sinh Mặc không thoái vị, Mộc Khôi Tông có thể phái mấy người đến.

Điều này khiến cho Ninh Dạ cũng vui vẻ.

Hắn hỏi Trì Vãn Ngưng: "Nguyên Mục Dã cùng Hà Giang Minh bọn họ liền không phản đối?"

Trì Vãn Ngưng cười nói: "Tin tức chính là bọn họ đưa tới. Bọn họ là phản đối, thế nhưng phản đối vô dụng a. Bọn họ lại không thể nói ta là người của Ninh Dạ, thật đánh lên sẽ phản bội, vì vậy không khuyên nổi mấy tên ngu ngốc kia, cũng chỉ có thể đưa tin cho ta, khuyên ngươi nghĩ biện pháp."

Ninh Dạ cười lạnh: "Ta nghĩ biện pháp cái rắm. Vốn là còn chút hối hận liền như thế đem Đông cảnh cắt nhượng đây, hiện tại bọn hắn nếu làm như thế, ta đến cũng thuận lý thành chương đổi ý."

"Uy, ngươi thật dự định quỵt nợ a? Lại nói ngươi không phải là muốn suy yếu Hắc Bạch Thần Cung này sao?" Trì Vãn Ngưng kỳ quái.

"Suy yếu có thể các cảnh tự lập, cũng có thể đưa Vạn Hoa Cốc làm lễ ăn hỏi, không phải nhất định phải cho Mộc Khôi Tông." Ninh Dạ hừ lạnh.

Trì Vãn Ngưng mặt trầm xuống: "Cũng không thấy ngươi cho ta lễ hỏi lớn như vậy."

Ninh Dạ tí tởn nói với Trì Vãn Ngưng: "Ngươi là đại phụ, mỗi ngày đều tranh cái phong này ăn cái dấm kia, kỳ cục a."

Trì Vãn Ngưng cũng chỉ là đùa giỡn: "Vậy Lưu Ảnh Thạch đây? Đừng quên bọn họ còn có nhược điểm của ngươi."

"Ta như vô địch, há sợ nhân ngôn." Ninh Dạ hừ lạnh.

Lịch sử đều là kẻ thắng lợi viết, Ninh Dạ một câu, mọi người không tin cũng phải tin, lấy vị trí hiện tại của hắn, ai còn sẽ quan tâm thân phận quá khứ của hắn?

Bất quá Ninh Dạ vẫn là nói: "Đương nhiên ta cũng không phải không cho bọn họ cơ hội."

Thời điểm nên tranh mặt mũi còn phải tranh một thoáng, Ninh Dạ cảm thấy bản thân cũng không phải người không có điểm mấu chốt.

Chuyện hắn tả hữu mâu thuẫn hắc bạch điên đảo, Trì Vãn Ngưng cũng không cảm thấy kinh ngạc, hừ một tiếng nói: "Ngươi hiện tại càng lúc càng giống người của Hắc Bạch Thần Cung, quả nhiên gần mực thì đen, gần hắc bạch giả phản phục hoành khiêu."

Cô nàng này thói quen nói năng cũng bị Ninh Dạ mang có chút sai lệch.

Ninh Dạ nói: "Bọn họ không phải muốn thúc ta bắt lấy Hắc Bạch Thần Cung, buộc ta làm chưởng giáo, cắt nhượng Đông cảnh sao? Được, bảo bọn hắn phái người tới!"

Trì Vãn Ngưng ngẩn ra: "Ngươi đáp ứng rồi?"

Ninh Dạ đắc ý cười lên: "Tại sao không đáp ứng. Bọn họ nếu đã tự tin thực lực, vậy thì để cho bọn hắn triển lộ thực lực là được? Ta mừng rỡ nhìn bọn họ đấu."

Sau ba tháng.

Thanh Huyền Thiên.

Ninh Dạ đứng ở hạ thủ.

Hà Sinh Mặc nắm trong tay chính quy năng kim tín hàm dùng vân mặc viết, sắc mặt âm đến có thể chảy ra nước.

"Mộc Khôi Tông bọn khốn kiếp kia, thế mà lại nhắc lại chuyện xưa, không phải nói sự tình đã giải quyết, sẽ không nhắc lại chuyện nguyên thần thánh nhân sao? Ninh Dạ, ngươi giải thích thế nào?"

Hắn rất phẫn nộ.

Mộc Khôi Tông chết tiệt, thế mà lại nắm chuyện nguyên thần thánh nhân ra áp chế.

Đám gia hỏa này có biết xấu hổ hay không a? Loại chuyện lật lọng này cũng làm được?

Làm người phải giảng thành tín a!

Ninh Dạ đến là rất bình tĩnh: "Có cái gì để giải thích? Mộc Khôi Tông cùng Hắc Bạch Thần Cung nguyên bản liền là đối đầu, bọn họ nếu đã nắm được nhược điểm của chúng ta, đương nhiên sẽ không chỉ lợi dụng một lần. Lúc trước sở dĩ nhẹ nhõm như vậy liền bỏ qua chúng ta, hiện tại xem ra, nguyên nhân đã rất rõ ràng, chính là bởi vì bọn họ biết, có thể lần nữa lợi dụng việc này để làm văn."

Ngươi một bộ biểu tình ta sớm biết sự tình sẽ là như vậy này là có ý gì?

Bộ dạng dào dạt đắc ý này, liền giống như sự tình không có quan hệ gì với ngươi vậy?

Hà Sinh Mặc trừng hắn: "Đây là ngươi đi đàm luận."

"Đúng a, vì Hắc Bạch Thần Cung ta tranh thủ một ít thời gian." Ninh Dạ hồi đáp: "Khi đó Hắc Bạch Thần Cung ta nội ưu ngoại hoạn, bây giờ thế cục dần ổn, Phong điện cũng tấn thăng Niết Bàn, Hắc Bạch Thần Cung thực lực tăng mạnh, không có nguy hiểm như trong quá khứ. Lúc này đến tính sổ, tổng so với lúc trước phải tốt hơn nhiều."

"Nhưng mà Mộc Khôi Tông cũng nhiều thêm hai cái Niết Bàn!" Hà Sinh Mặc gầm thét lên.

Càng không nói chúng ta còn đã chết hai cái Vô Cấu.

Ninh Dạ buông tay: "Không quan hệ gì tới ta."

Hà Sinh Mặc tức giận muốn thổ huyết: "Ngươi khi đó không phải là nói như vậy, ngươi đã nói ngươi sẽ giải quyết việc này."

"Ta lúc đó xác thực đã giải quyết."

"Nhưng hiện tại bọn hắn nhắc lại chuyện xưa."

"Đó lại là chuyện khác rồi." Ninh Dạ mỉm cười.

Hắn là hoàn toàn không dự định cùng Hà Sinh Mặc giảng đạo lý.

Hà Sinh Mặc chỉ cảm thấy trước mắt một phiến quay cuồng.

Hắn cũng biết Ninh Dạ hiện tại sải cánh cứng rồi, nhưng coi như biết, nhìn Ninh Dạ thái độ như vậy, vẫn như cũ hận không thể một chưởng đập chết hắn.

Hay là liền như thế giết hắn luôn đi? Đợi giết chết xong lại tìm lý do thích hợp.

Có một số việc không thể suy nghĩ nhiều, càng nghĩ càng không có dũng khí, Không bằng làm rồi lại nói. Lại nói, cây đổ bầy khỉ tan, những thủ hạ kia của hắn thấy Ninh Dạ chết rồi, dĩ nhiên là sẽ quy tâm.

Vấn đề Hà Sinh Mặc bảy tám năm không nghĩ thông suốt, thời khắc này đến là có chút đã thông suốt.

Ninh Dạ đã nói: "Kỳ thực cũng không có gì, Mộc Khôi Tông không phải là muốn đàm luận sao? Vậy thì cùng bọn họ đàm luận. Đạo lý tại chúng ta bên này."

Vệ Xuân Nguyên cũng nghe không vô: "Ngây thơ! Đây là chuyện giảng đạo lý sao? Mộc Khôi Tông nhắc lại chuyện xưa, đó chính là không có ý định giảng đạo lý!"

"Vậy chính là giảng vũ lực. Cũng được a, nên đánh liền đánh. Mộc Khôi Tông tuy rằng có bảy đại Niết Bàn, nhưng cũng chưa đến mức liền tập hợp toàn bộ của cải áp tới chứ? Chúng ta cũng có năm vị Niết Bàn, lại lấy địa thế chi lợi, không phải là không có sức đánh một trận."

Hà Sinh Mặc: "Địa thế chi lợi?"

Ninh Dạ gật đầu: "Ân, bọn họ muốn đàm, vậy thì đến lãnh địa của chúng ta đàm luận. Không bằng liền tại Đông Phong Quan, thế nào?"

Đông Phong Quan?

Hà Sinh Mặc, Vệ Xuân Nguyên nhìn nhìn lẫn nhau.

Ninh Dạ đã nói: "Đông Phong Quan tiếp giáp Thiên châu, bây giờ lại là tự do chi địa. Muốn khiến bọn họ tới Cửu Cung Sơn đàm luận, quá nửa là sẽ không đồng ý, nhưng nếu đã là bọn họ muốn đàm, vậy khẳng định cũng là muốn đi qua đàm luận. Chỉ cần không phải khuynh sào xuất động... Bọn họ không phải cảm thấy nhiều hai cái Niết Bàn so với chúng ta sao? Giết chết là được rồi."

"Ngươi đây là bốc lên chiến hỏa."

"Giết chết hai cái Niết Bàn, coi như bốc lên chiến hỏa, Hắc Bạch Thần Cung cũng sẽ không sợ bọn họ. Dạ những thứ khác không dám nói, tự tin đối phó Nguyên Mục Dã cùng Hà Giang Minh, vấn đề còn không lớn. Là bọn họ bức người quá mức, thì đừng trách chúng ta tiên hạ thủ vi cường."

Hà Sinh Mặc híp mắt nhìn hắn: "Ngươi xác định bọn họ sẽ tới?"

Ninh Dạ cười nói: "Đương nhiên. Là bọn họ muốn đàm, vậy thì nhất định sẽ đến. Đằng nào, ta sẽ không qua."

Hà Sinh Mặc cùng Vệ Xuân Nguyên nhìn nhìn lẫn nhau, đồng thời gật đầu: "Hảo! Cứ làm như thế!"

Ninh Dạ liền rời đi.

Nhìn bóng lưng Ninh Dạ, Hà Sinh Mặc nói: "Xuân Nguyên, ngươi thấy việc này thế nào."

Vệ Xuân Nguyên hồi đáp: "Nếu như Ninh Dạ đúng là Bạch Vũ, vậy xem ra, lần này chính là hắn liên thủ với Mộc Khôi Tông muốn lật đổ chúng ta."

"Vậy ý của ngươi đây?"

"Muốn thanh lý môn hộ, liền khó tránh khỏi chết người. Chỉ là Ninh Dạ là Đại Điện Thủ, trực tiếp động thủ, ảnh hưởng quá lớn, lại tổn thương nguyên khí. Nếu có thể mượn cơ hội này, đồng thời giải quyết Mộc Khôi Tông cùng Ninh Dạ, đến cũng vẫn có thể xem là một cái biện pháp."

Hà Sinh Mặc gật gật đầu: "Người này làm hại Thần Cung, liền để hắn trước khi chết, vì Thần Cung làm chút cống hiến đi."

Chương 97 : Không chịu trách nhiệm

Chương 98: Không chịu trách nhiệm

Đông Phong Quan.

Nhiều năm qua đi, chỗ biên cảnh trọng địa này, rốt cục lại một lần nữa trở thành trung tâm của lốc xoáy phong vân.

Trở lại chốn cũ, liền ngay cả Ninh Dạ cũng cảm thấy có mấy phần thổn thức.

Năm đó tại Đông Phong Quan khuấy gió nổi mưa, hắn còn chỉ là cái tiểu tốt liền Vạn Pháp cũng không phải, dựa cả vào một chiêu huyễn thuật, lại thêm ba tấc không nát miệng lưỡi, lừa gạt mọi người xoay quanh, sau đó từ bên trong mưu lợi.

Bây giờ hắn đã là Đại Điện Thủ uy chấn thiên hạ, không thèm thủ đoạn trước kia nữa.

Hắn không dùng âm mưu nữa, phản mà đã thành mục tiêu của âm mưu.

Điều này khiến cho Ninh Dạ cảm thấy buồn cười, nói: "Gần đây luôn cảm thấy bản thân huyễn đạo không có quá nhiều đột phá, nghĩ đến, vẫn là tính bức thiết của nhu cầu giảm thiểu rồi."

Huyễn chi nhất đạo, nặng tại chữ gạt.

Chuyên thiện lấy yếu thắng mạnh.

Mà theo thực lực của bản thân Ninh Dạ cường đại, nhu cầu đối với huyễn thuật liền càng ngày càng ít, cũng dẫn đến tiến bộ cũng dần biến nhỏ lại.

Năm đó hắn Huyễn chi nhất đạo có thể nói là sở trường nhất, bây giờ Quang đạo siêu việt huyễn đạo, trở thành thủ đoạn mạnh nhất —— "Ninh gạt gạt" trở thành "Ninh chạy chạy", lai vô ảnh khứ vô tung, tiếp theo là cơ quan trận đạo, cùng tầng thứ với huyễn thuật, kết hợp vận dụng, vì vậy huyễn thuật của hắn không còn để bố cục chiến lược, mà là để ngự dụng chiến thuật.

Tiếp nữa chính là Tạo Hóa chi đạo —— thác thánh nhân chi phúc, Ninh Dạ ở phương diện này tiến bộ thần tốc, có lẽ không bao lâu nữa, liền có thể trở thành đệ nhất đại đạo của hắn.

Cho tới Đao đạo, Cực Chiến nhị đạo, thì tương đối bình thường.

Mấy lần đem chính mình tận sức đặt vào trong hiểm cảnh, xác thực khiến Đao đạo cùng Cực Chiến nhị đạo của Ninh Dạ tiến bộ không ít, nhưng tu hành nặng tại hằng ngày, lâm trận đột phá chỉ là bù đắp. Ninh Dạ tại phương diện tu luyện hàng ngày hầu như không có tiến bộ, mấy lần lâm chiến đột phá, bất quá là bù đắp tu hành chi không đủ. Điểm đột phá này, Thanh Lâm bình thường Kháo tu hành liền đạt đến.

Mãi đến tận lần này, Ninh Dạ rốt cục nhặt lại trò cũ, thời khắc này một đường tiến tới, tại bất động thanh sắc, đã đem trọng trọng ám thủ bày xuống.

Trì Vãn Ngưng bồi tiếp hắn đi dạo, tựa như đang ngắm phong cảnh, trong miệng nói lại là sát phong cảnh: "Hà Sinh Mặc đã động tâm tư muốn thừa dịp lần này diệt trừ ngươi, nếu hắn đã đồ cùng chủy kiến, như vậy sau trận chiến này, chuyện chưởng giáo Hắc Bạch Thần Cung, sợ là vô luận thế nào cũng phải có kết quả."

"Không sao, hãy đi bước nào xem bước đó." Ninh Dạ thuận miệng nói.

Trì Vãn Ngưng khẽ cười: "Ngươi trước đây đâu phải như vậy."

"Đúng a." Ninh Dạ cười nói: "Cảm giác có thể không cần khắp nơi tính toán, như giẫm trên băng mỏng, kỳ thực thật tốt."

Vừa vặn lúc này có tu sĩ đi ngang qua, nhận ra Ninh Dạ, gấp hướng hắn cúi người chào.

Ninh Dạ cũng vẫy vẫy tay, chỉ còn kém hô 'các đồng chí hảo'.

Tiếp tục dạo bước, Ninh Dạ nói: "Mộc Khôi Tông bên kia, đã xác định người tới đàm luận chưa?"

"Âm Vô Cữu, Thiên Thi, Địa Thi, Tử Lão, cùng với Nguyên Mục Dã năm cái. Bất quá trên thực tế, Hà Giang Minh cùng Nhân Thi cũng đều sẽ tới. . . Khuynh sào xuất động. Bất quá ta hoài nghi, sự tình khả năng còn không đơn giản như vậy."

"Ân? Hà Sinh Mặc không nói cho ta kế hoạch của hắn, thế nhưng Thái Âm Môn bên kia, đến là có chút động hướng, phỏng chừng sẽ có đại năng đi tới giúp bãi. Mặt khác Long Dương Phủ phỏng chừng cũng sẽ có người tới."

"Hạo Thiên Môn đây?"

"Hắn hoài nghi Thanh Lâm sư huynh, còn có Tăng Hiển Sơn, vì vậy không thông báo bọn họ." Ninh Dạ nói nở nụ cười: "Bất quá ta đã thông báo, lưỡng phái hội đàm này, mắt thấy sắp thành bát phái hỗn chiến, thiếu cái Hạo Thiên Môn, quá vô vị. Lại nói nhân gia tại Đông Phong Quan này cũng là có cổ phần."

Trì Vãn Ngưng lắc đầu: "Dân chúng Đông Phong Quan sắp xui xẻo rồi."

"Đừng lo lắng, ta sẽ tận lực đem sự tình khống chế tốt." Ninh Dạ thuận miệng nói.

Trong khi nói, ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện một toà điện đường thạc đại cách đó không xa, trên viết ba chữ lớn "Vân Tuyệt Môn" .

Ninh Dạ cười nói: "Đến địa đầu rồi, xem xem đồ đệ bảo bối này của ta hiện tại như thế nào đi."

Nói đã cất bước tiến vào.

Vân Tuyệt Môn, phòng nghị sự.

Thư Vô Ninh bất đắc dĩ nhìn Ninh Dạ: "Sư phụ a sư phụ, ngươi thật là biết tìm việc cho ta. Ngài là thật không chịu nổi ta thái bình đúng hay không?"

Nói đến Thư Vô Ninh cũng là đủ số khổ.

Đầu tiên là Vân Tuyệt Cổ Địa bị phát hiện vấn đề, Ninh Dạ không chịu trách nhiệm giao cho Thư Vô Ninh.

Thư Vô Ninh thật vất vả kéo tới Thanh Lâm trấn bãi, cân bằng tình thế.

Không nghĩ tới dàn xếp chưa bao lâu, Ninh Dạ cùng Hà Sinh Mặc trở mặt , liên đới nàng lại xui xẻo: Bởi vì Hắc Bạch Thần Cung muốn thu về Đông Phong Quan.

Cũng may Thanh Lâm kích sát Thành Tự Lệ, khiến cái chuyện vốn đã đàm luận gần như xong này liền như vậy mắc cạn, Thư Vô Ninh hư kinh một hồi.

Không nghĩ tới yên ổn chưa được mấy năm, lại xảy ra chuyện rồi.

Chuyện lần này còn đặc biệt lớn.

Đại lão Mộc Khôi Tông cùng Hắc Bạch Thần Cung thế mà muốn tại Đông Phong Quan khai hội nghị hai bên!

Hơn nữa còn có khả năng những môn phái khác đều gia nhập vào.

Rất có thể hình thành mồi lửa châm ngòi cho lần liên minh đại chiến thứ hai.

Sư phụ ngươi đây là muốn đem ta gác ở trên lửa nướng sao?

Ninh Dạ cười nói: "Không trải qua ngăn trở, làm sao thành tài? Tôi luyện vừa là thử thách, càng là trưởng thành. Cách làm lúc trước của ngươi không tệ, sư phụ rất vui mừng. Lần này ngươi không cần lo lắng, tất cả có sư phụ chống cho ngươi đây."

Thư Vô Ninh muốn nghe nhất chính là lời này, thở phào một hơi nói: "Sư phụ có kế hoạch gì?"

Ninh Dạ lười biếng nói: "Không kế hoạch."

"A?" Thư Vô Ninh chấn kinh.

Ninh Dạ hồi đáp: "Mộc Khôi Tông muốn thừa cơ bức ta thượng vị, Hà Sinh Mặc muốn thừa cơ hội diệt trừ ta cùng Mộc Khôi Tông, đánh là khẳng định sẽ đánh, sư phụ gần nhất có đột phá, cũng rất muốn động thủ một chút. Ngươi biết, con người a, thực lực mạnh rồi, liền sẽ ương ngạnh, có thể động thủ liền không muốn động não. Vô Ninh ngươi như thế yếu, liền nhiều động động não, sắp xếp sắp xếp cho sư phụ."

Trì Vãn Ngưng nghe chỉ muốn cười.

Thư Vô Ninh lại là trở nên hưng phấn: "Sư phụ lời ấy là thật? Ngươi thật sự nghe ta sắp xếp?"

Ninh Dạ nở nụ cười: "Sư phụ tốt chính là làm đá kê chân cho đồ đệ tốt."

Nói ném qua một phần danh sách: "Đây là nhân lực sư phụ ngươi có thể điều dụng, mặt trái là chúng ta khả năng đối diện. Xử lý như thế nào, ngươi xem đó mà làm."

Nhìn tên trong danh sách, Thư Vô Ninh kích động run: "Nguyên lai Tăng Hiển Sơn, Nguyên Mục Dã, Hà Giang Minh, cũng đều là người của sư phụ. Lại thêm Phong Đông Lâm, Lâm Lang Thiên, năm vị Niết Bàn! Quá tuyệt rồi! Ngoài ra còn có Thanh Lâm sư bá, Long Quang sư bá, Tiểu Diệp sư bá, Cừu Bất Quân thái sư thúc, Công Tôn Dạ, Nhạc Tâm Thiện, Kinh Trường Dạ, Trì sư mẫu, Công Tôn sư mẫu vân vân, lại thêm sư phụ. . ."

Trì Vãn Ngưng nói: "Sư phụ ngươi đã Niết Bàn."

"A?" Thư Vô Ninh giật mình há to miệng: "Chuyện khi nào?"

"Cái đó không trọng yếu." Ninh Dạ chỉ chỉ danh sách: "Đừng vội vui vẻ, nhìn chút mặt trái."

Thư Vô Ninh đem danh sách lật qua, mặt lập tức chìm xuống: "Sư phụ, ngươi đây là muốn đơn đả độc đấu toàn bộ Trường Thanh Giới sao?"

"Nói không chắc a." Ninh Dạ du nhiên hồi đáp: "Hiện tại có phải là cảm thấy sáu cái Niết Bàn có chút không quá đủ rồi?"

Thư Vô Ninh nghiến răng nghiến lợi: "Làm sao đủ? Bát đại tiên môn, lại thêm một ít môn phái phụ thuộc, đến mấy chục cái Niết Bàn, hơn trăm Vô Cấu, ngươi còn muốn một hơi toàn bộ ăn đi hay sao?"

Ninh Dạ buông tay: "Ta nói rồi, kế hoạch là chuyện của ngươi, hành động là chuyện của ta. Lần này ta nghe lời ngươi. Ngươi nói làm thế nào, chúng ta liền làm như thế."

Chương 98 : Bản tính

Chương 99: Bản tính

Đông Phong Quan lưỡng phái hội nghị là mở tại tổng bộ của Vân Tuyệt Môn.

Tiểu tiểu môn phái đời này chưa chiêu đãi quá đại nhân vật gì, bây giờ kéo đến tận một đám lớn.

Ô!

Hảo gia hỏa.

Hắc Bạch Thần Cung Hà Sinh Mặc, Vệ Xuân Nguyên, Huyết Quỳ Tử, Vạn Thương Sinh, Mộc Khôi Tông Âm Vô Cữu, Thiên Thi, Địa Thi, Tử Lão, Nguyên Mục Dã. . . Lại thêm một đống lớn Vô Cấu cảnh.

Thư Vô Ninh khi nào thấy qua nhiều trâu lớn như vậy?

Môn phái của nàng đến hiện tại trấn bãi đều chỉ có một cái Lý Nhất Phượng.

Quay đầu lại lại nhìn Lý Nhất Phượng, nàng chính đang thành thật rụt cổ ở trong góc đây —— đừng nói Niết Bàn, tùy tiện một cái tuỳ tùng đều bóp chết nàng.

Vân Tuyệt Môn 'giá hải tử kim lương' trở thành cây tăm, Thư Vô Ninh có loại cảm giác sắp bị căng nổ rồi —— ý của sư phụ là muốn ăn đi bọn họ a!

Có thể không chết no sao?

Hận nghiến răng, Thư Vô Ninh còn không thể không từng cái từng cái chiêu đãi.

Vân Tuyệt Môn trên dưới càng là vì thế làm đủ chuẩn bị, giăng đèn kết hoa, đem môn nội trang điểm kim bích huy hoàng, càng mời tới tối hậu ca nữ, vũ nữ, dâng lên tối mỹ vị trân hào.

Đáng tiếc bầu không khí không có vì vậy sung sướng, chỉ có khắp nơi giương cung bạt kiếm căng thẳng —— người của Hắc Bạch Thần Cung cùng Mộc Khôi Tông, bích lũy phân minh đứng tại hai bên, từ Vân Tuyệt Môn đại sảnh, một mạch kéo dài tới quảng trường, lại tới ngoài cổng.

Bởi vì cường giả quá nhiều, dẫn đến một đường xếp hàng tới, đứng tại cửa lớn địa vị thấp nhất cũng là Vạn Pháp trung kỳ.

Có tu sĩ qua đường không biết chuyện nhìn thấy, từng cái từng cái trố mắt ngoác mồm: Vân Tuyệt Môn lúc nào trâu bò đến mức độ có thể dùng Vạn Pháp trung kỳ canh đại môn rồi?

Mà tại trên chủ tọa trung ương đại sảnh Vân Tuyệt Môn, Thư Vô Ninh tọa tại thượng diện, nhìn nhìn hạ thủ Hà Sinh Mặc cùng Âm Vô Cữu, nàng có chút bất đắc dĩ, còn có chút đau đầu.

Làm địa chủ, trọng yếu nhất chính là Hà Sinh Mặc cùng Âm Vô Cữu cũng không chịu ngồi cùng một chỗ, lại không chịu nhượng đối phương làm chủ tọa, vì vậy liền để Thư Vô Ninh nàng ngồi ở thượng thủ.

Điều này làm cho tâm tình Thư Vô Ninh càng thêm thấp thỏm.

Bất quá nàng chung quy là không phải cô nương bình thường, thời khắc này trấn định tâm thần, nói với chính mình: Không phải sợ, Vô Ninh, ngươi có thể làm được.

Sau đó cười hi hi giơ ly rượu lên: "Hôm nay nhận được Hắc Bạch Thần Cung Mộc Khôi Tông hai phái chưởng giáo đến hàn môn, Vô Ninh bất thắng vinh hạnh, cũng khiến Vân Tuyệt Môn ta nhà cỏ sáng ngời. Hôm nay Thư Vô Ninh liền thay mặt đệ tử trên dưới Vân Tuyệt Môn, kính lưỡng phái tiên tôn một chén."

Nói đã một hơi cạn sạch.

Âm Vô Cữu cũng cười ha ha giơ ly rượu lên: "Hà huynh, mời."

Cũng là đem rượu trong chén uống cạn.

Hà Sinh Mặc nhưng không động tác, chỉ là nói: "Hai phái chúng ta, vốn phi bằng hữu, ta cũng không có hứng thú cùng ngươi đối ẩm. Âm Vô Cữu, Mộc Khôi Tông làm việc, quá không trung thực rồi."

Âm Vô Cữu cười ha ha: "Giống như huynh nói, hai phái chúng ta, vốn phi bằng hữu, còn là địch nhân, tự nhiên là cần phải chém tận giết tuyệt, không từ thủ đoạn cực kỳ, thì đâu ra thành thực có thể nói?"

Hà Sinh Mặc hừ nói: "Nếu như thế, vậy còn có cái gì đáng nói? Thánh nhân chi bí, không phải nhược điểm Mộc Khôi Tông có thể dùng để vô tận áp chế chúng ta."

Hắn ngay trước mặt Thư Vô Ninh nói ra thánh nhân chi bí, Thư Vô Ninh biết, chỉ sợ sau chuyện này, chính là diệt Vân Tuyệt Môn rồi. Trong lòng hừ lạnh, trên mặt vẫn như cũ là tiếu mị mị.

Âm Vô Cữu cười xấu xa nói: "Nếu như thật sự vô dụng, ngươi cần gì phải xuất hiện ở đây? Hà Sinh Mặc, ngươi ta giao thủ cũng không phải một lần hai lần, lẫn nhau đều cực kỳ rõ ràng. Thánh nhân chi bí như lộ ra, thiên hạ không yên, Hắc Bạch Thần Cung tất nhiên sẽ bị quần khởi công kích."

"Cùng lắm bỏ đi." Hà Sinh Mặc rất cường ngạnh hồi đáp.

"Vậy ngươi đến là vất một cái xem xem a." Thiên Thi cười nói.

Hà Sinh Mặc ánh mắt ngưng lại, trong tay xuất hiện một vật, chính là hỏa chi quái dị kia.

Dị hỏa ngưng tại thủ chưởng, nhưng ngưng hiện ra cường đại nguyên thần chi lực, Cho dù là thu liễm, chỉ là nhìn theo một chút, cũng đã cảm thấy ý động thần diêu.

Thân thấy vật này, trong mắt đám người Âm Vô Cữu đều phóng ra tham lam chi sắc.

Đúng vào lúc này, Ninh Dạ đột nhiên lên tiếng: "Có cần phải gấp gáp như vậy không a? Vân Tuyệt Môn chuẩn bị rượu ngon thức ăn ngon, kết quả cái gì cũng còn chưa ăn đây, liền va chạm gây gổ, cũng quá không nhã nhặn chứ?"

Nói đã cầm lấy đũa, bắt đầu dùng bữa.

Hắn an vị tại bên cạnh Hà Sinh Mặc, dưới tay là Vệ Xuân Nguyên, Vạn Thương Sinh, Huyết Quỳ Tử, Phong Đông Lâm.

Đây đến không chỉ là bởi vì thân phận Đại Điện Thủ của hắn, càng bởi vì cái vị trí này kẹp tại giữa Niết Bàn, càng dễ đối phó.

Âm Vô Cữu cười nói: "Ninh Dạ, ngươi còn có tâm tình ăn đồ ăn? Nói đến, hôm nay chi nghị, cùng ngươi quan hệ trọng đại a. Chúng ta cũng là suy nghĩ cho ngươi, cho nên mới đi tới nơi này."

Lời này ý vị thâm trường, không ít người của Hắc Bạch Thần Cung đều nhìn về Ninh Dạ.

Ninh Dạ liền nhãn mi đều không nhấc một thoáng, ung dung thong thả nhai đồ ăn trong miệng: "Quả hà ly của Vịnh Đông Khê, mùi vị quả nhiên ngon, nhưng đáng tiếc a, chính là bởi vì quá mức mỹ vị, bây giờ cũng đã sắp tuyệt chủng. Vô Ninh làm ra món ăn này, phí không ít tâm tư chứ?"

Thư Vô Ninh mỉm cười: "Phí tâm tư đâu chỉ là một đạo này, chỉ tiếc mọi người thật giống như đều không có hứng thú, sợ là bếp trưởng ta số tiền lớn mời tới, cho dù bận việc nhiều ngày như vậy, nhưng liền cái cơ hội bêu xấu đều không có đây."

"Chút nữa liền sẽ mệnh cũng không còn. Ngươi nói ngươi, làm sao lại đi mời người tới, vẫn là để cho bọn họ đều lui đi, miễn cho đánh lên tai vạ tới cá trong chậu."

Thư Vô Ninh liền nói: "Cũng đúng."

Nàng cho người phía dưới một cái ánh mắt, người của Vân Tuyệt Môn đã lui ra.

Đây là muốn mau mau chạy nạn.

Khi đó Tử Lão lại nói: "Ninh huynh, ngươi thật sự muốn động thủ sao?"

Ninh Dạ lắc đầu: "Không phải ta muốn động thủ, là ta nhìn điệu bộ này, mọi người đi tới, thật giống từ đầu đã không phải là để đàm phán."

Tử Lão liền nói: "Vậy cũng chưa chắc. Lần trước Ninh huynh đi sứ Mộc Khôi Tông, ta cùng Ninh huynh vừa gặp mà đã như quen. Mộc Khôi Tông ta trên dưới đều cảm thấy, tại Ninh đại điện thủ dẫn đầu, Hắc Bạch Thần Cung tái hiện huy hoàng, ngay trong tầm tay. Nếu như Hà chưởng giáo nguyện ý thoái vị, Mộc Khôi Tông ta nguyện ý hứa hẹn, từ đây không nhắc lại thánh nhân chi bí nữa."

Đám người Hà Sinh Mặc, Vệ Xuân Nguyên đồng thời trừng mắt nhìn Ninh Dạ.

Quả nhiên, ngươi đây là liên hợp Mộc Khôi Tông muốn tạo phản sao?

Ninh Dạ hoàn toàn không nhìn ánh mắt của Hà Sinh Mặc, chỉ là nhìn Tử Lão: "Như vậy chuyện này, ngươi là chống đỡ?"

Tử Lão gật gật đầu: "Kỳ thực ta không cho là điều này có thể uy hiếp đến ngươi, thế nhưng. . . Ta có chút gấp không kịp đợi."

Gấp không kịp đợi?

Ninh Dạ đột nhiên đã có chút minh bạch.

Tử Lão không phải một kẻ nói lý.

Hắn làm việc hoàn toàn bằng tâm tình.

Hắn đối với Ninh Dạ "tốt", là bởi vì hắn có một loại chờ mong.

Mà theo Ninh Dạ trưởng thành, chờ mong này cũng từ từ hóa thành thực chất.

Hắn còn lâu mới quan tâm kết quả cuối cùng của sự tình sẽ là đi tới đâu đây.

Hắn chỉ là chờ mong nhìn thấy biểu hiện của Ninh Dạ, cũng tự mình tham gia.

Một hồi đại chiến kịch liệt?

Hoặc một hồi ngươi lừa ta gạt kích đãng nhân tâm?

Hay là tùy tiện cái gì khác?

Tử Lão đều không để ý.

Hắn chỉ là đơn thuần muốn bức Ninh Dạ xuất thủ, bởi vì hắn chịu đủ lắm rồi quá khứ những năm qua, ngày tháng yên tĩnh vô vị.

Đã minh bạch tâm tư của hắn, Ninh Dạ cũng liền minh bạch vì sao lại có hội nghị hôm nay rồi.

Điều này khiến cho hắn cũng có chút ngạc nhiên: "Ngươi cũng thật là không chịu cô đơn a."

Tử Lão mỉm cười: "Muốn tầm thiên đạo, liền tuân bản tính. Cái đạo lý này, ngươi đến hiện tại còn chưa rõ sao?"

Ninh Dạ đương nhiên hiểu cái này, 'ngô chi sở chung, tức vi ngô chi sở đạo' (*ta chung (tình) với cái gì, tức là đạo của ta ở đó)!

Hắn nhìn Tử Lão: "Như vậy bản tính của ngươi chính là sinh sự?"

"Không, là tử vong cùng hỗn loạn!"

Chương 99 : Tử Lão

Chương 100: Tử Lão

Trong Vân Tuyệt Môn, Ninh Dạ cùng Tử Lão bốn mắt nhìn nhau.

Nguyên lai đây chính là Tử Lão sao?

Tùy tính mà làm.

Những chuyện hắn làm, vĩnh viễn không phải lấy lợi ích làm tiêu chuẩn cân nhắc, mà là chỉ tùy tâm tình.

Điều này khiến hắn tại thời điểm nên hại Ninh Dạ không hại, thế nhưng thời điểm nên giúp Ninh Dạ cũng không giúp.

Đối với hắn mà nói, Ninh Dạ là bằng hữu, cũng là đối thủ.

Là bằng hữu, vậy thì phải giao.

Là đối thủ, vậy thì phải đấu.

Vì vậy hắn vừa giao đối thủ, lại đấu bằng hữu.

Điều này khiến cho Ninh Dạ cũng không thể không cảm thấy buồn cười, ngươi cũng thật là để mắt ta đây.

Nghĩ nghĩ, Ninh Dạ nói: "Bản tính của ta, lại là có lợi để kiếm mới có thể làm. Nếu như một chuyện đối với ta không có chỗ tốt, ta là không muốn làm."

Âm Vô Cữu rốt cuộc tìm được cơ hội nói chen vào: "Chưởng giáo Hắc Bạch Thần Cung, chỗ tốt còn chưa đủ lớn sao?"

Ninh Dạ mắt lạnh nhìn Âm Vô Cữu: "Ngươi lại là cái thá gì? Cũng xứng đến cất nhắc ta làm chưởng giáo?"

Lời này vừa ra, chúng nhân biến sắc, liền ngay cả đám người Hà Sinh Mặc cũng giật mình.

Bọn họ đều đã làm tốt chuẩn bị xuất thủ, không nghĩ tới Ninh Dạ câu đầu tiên lại đem Âm Vô Cữu mắng trở lại.

Ngươi đến cùng là đứng về bên nào đây?

Vệ Xuân Nguyên càng là nhìn nhìn Hà Sinh Mặc, Hà Sinh Mặc nhẹ nhàng lắc đầu, ý là trước tiên đừng ra tay.

Âm Vô Cữu càng là biến sắc: "Ninh Dạ, ngươi thật to gan, ngươi có biết..."

"Ta là Bạch Vũ!" Ninh Dạ trực tiếp nói: "Thiên Cơ Môn Bạch Vũ!"

Không cần ngươi nói, bản thân Ninh Dạ liền hô lên.

Chúng nhân đồng thời choáng váng.

Vạn Pháp, Ma Âm, Thiên Tàn mấy vị Lão Tổ càng là đồng thời đứng dậy: "Ninh Dạ ngươi!"

Ninh Dạ quay đầu gầm lên: "Ngồi xuống, không lớn không nhỏ, ai cho các ngươi đứng dậy! ?"

Một tiếng quát này cực kỳ mạnh mẽ, chấn chúng nhân ngây ra như tượng.

Phong Đông Lâm ho nhẹ một tiếng: "Ngồi xuống."

"Phong điện, ngươi!" Vạn Pháp Lão Tổ trừng mắt nhìn hắn, nhưng vẫn là ngồi xuống.

Bạch điện cùng Hắc điện tuy rằng ngang hàng, Phong Đông Lâm lại là Niết Bàn.

Phong Đông Lâm hừ lạnh: "Không nên thất thố như thế. Ninh Dạ tuy là Bạch Vũ, ân oán lại đã trôi qua. Năm đó làm hại Thiên Cơ Môn chi nhân, Nhạc Tâm Thiện đã chết. Bây giờ Ninh Dạ là Đại Điện Thủ của Hắc Bạch Thần Cung ta, chỉ cần hắn không có làm ra chuyện nguy hại Thần Cung, cần gì phải vội vã đem hắn đẩy về phía địch nhân đây?"

Hà Sinh Mặc nhìn hướng Phong Đông Lâm: "Vậy ra Đông Lâm, ngươi quả nhiên đã sớm biết sao?"

Phong Đông Lâm khom người: "Thiên ngoại thiên nhất chiến năm đó, Thần Cung tổn thất nặng nề, vì Thần Cung an nguy, Đông Lâm không thể không cầu Ninh Dạ giơ cao đánh khẽ."

"Nhưng ngươi đã trở về rồi! Vì sao không nói?"

Phong Đông Lâm cười khổ: "Hắn nếu đã dám để cho ta sống sót, tự nhiên có tự tin dám để cho ta sống sót."

Hà Sinh Mặc run lên trong lòng.

Phong Đông Lâm đã nói: "Chưởng giáo, thân phận của Ninh Dạ, thật sự không trọng yếu. Ngài nếu thật sự muốn đem hắn bức vào chỗ chết, sợ chỉ là thân giả thống, cừu giả khoái a!"

Đối diện Âm Vô Cữu lại là phát hỏa: "Hảo, hảo ngươi cái Ninh Dạ, quả nhiên có chút cân lượng. Thậm chí ngay cả Phong Đông Lâm đều cam tâm vì ngươi điều động. Bất quá muốn nói Ninh Dạ sẽ không bán đứng Hắc Bạch Thần Cung, cũng chưa chắc chứ?"

Hắn nói đã lấy ra Lưu Ảnh Thạch.

Ngày hôm nay hắn là tới bức cung, nếu Ninh Dạ đã không phối hợp, vậy cũng chớ trách hắn đem gốc gác Ninh Dạ đều lật ra rồi.

Chuyện Ninh Dạ bán đứng Đông cảnh một khi bạo lộ, vậy thì cái gọi là Ninh Dạ không có nguy hại Hắc Bạch Thần Cung, liền hoàn toàn đứng không được.

Đến lúc đó Ninh Dạ như cố ý đối kháng, cũng chỉ có thể là lưỡng diện thụ địch.

Mà Ninh Dạ tại Hắc Bạch Thần Cung căn cơ đã sâu, Ninh Dạ như ngã, tất nhiên sẽ liên lụy một nhóm lớn người xui xẻo.

Thế lực của Hắc Bạch Thần Cung lại lần nữa suy yếu, Mộc Khôi Tông coi như không lấy được Đông cảnh, một cái Hắc Bạch Thần Cung liên tục suy yếu, cũng chú định không ngăn được nắm giữ bảy tên Niết Bàn như Mộc Khôi Tông tiến sát.

Đến lúc đó, Mộc Khôi Tông thu được có lẽ không chỉ là một cái

Đông cảnh, mà là toàn bộ Mặc Châu!

Đây chính là ý nghĩ của Âm Vô Cữu.

Nhìn Lưu Ảnh Thạch trong tay hắn, Ninh Dạ nhưng cười lên: "Ta cho ngươi cơ hội, Âm Vô Cữu, làm sao ngươi lại cho thể diện mà không cần. Tử Lão huynh, ngươi định làm một hồi hỗn chiến, hay là trước tiên cùng ta độc đấu một hồi đây?"

Tử Lão nhìn nhìn hắn, nghĩ nghĩ, nói: "Trước tiên đừng động thủ, ta có một vấn đề muốn hỏi."

Bầu không khí đã giương cung bạt kiếm chỉ còn kém trực tiếp xuất thủ, lúc này Tử Lão lại nói trước tiên đừng động thủ.

Nhưng quỷ dị chính là mọi người vẫn đúng là cũng không hề động thủ.

Hắc Bạch Thần Cung cố nhiên đã bị phân liệt thành hai cỗ lực lượng Hà Sinh Mặc cùng Ninh Dạ, trong Mộc Khôi Tông , Tử Lão lên tiếng tương tự cực có uy tín.

Hắn nói không động thủ, coi như là Âm Vô Cữu cũng sẽ nghe.

Ninh Dạ mỉm cười: "Ngươi muốn hỏi cái gì?"

Tử Lão nhìn nhìn Phong Đông Lâm, nói với Ninh Dạ: "Ngươi là làm sao khống chế hắn?"

Cái vấn đề này đến là gây nên hứng thú thật lớn cho mọi người.

Ninh Dạ không có hồi đáp: "Tại sao lại hỏi như vậy?"

Tử Lão nói: "Ta biết trong Thiên Cơ Điện có Tẩy Tâm Trì, có thể đổi tâm trí. Nhưng vật này yêu cầu cực cao, dưới phá nát không hoàn chỉnh, chỉ có thể hơi làm ảnh hưởng, đối với loại nhân vật tu vi như Phong Đông Lâm, rất khó sản sinh hiệu quả. Lại thêm Phong Đông Lâm lên tiếng thần trí rõ ràng, thậm chí vẫn còn vì Hắc Bạch Thần Cung suy nghĩ. Hắn vừa không giống bộ dạng trúng Tẩy Tâm Trì, cũng không giống như là bị ngươi lấy sinh tử bức bách."

Ninh Dạ gật đầu nói: "Ngươi hỏi một câu rất hay. Còn nhớ lời ta từng nói với ngươi tại Vân Tuyệt Cổ Địa không? Ta đã nói, cổ không bằng kim. Thiên Cơ Điện không trọng yếu, trọng yếu chính là, ai nắm giữ nó."

Tử Lão gật gật đầu: "Đúng, ngươi đã nói, khi đó ta là không tin."

Ninh Dạ liền nói: "Tẩy Tâm Trì phá nát không hoàn chỉnh, xác thực làm không được cường khống. Nhưng may mắn chính là, ta lấy ảo thuật tấn thăng, thông huyễn đạo. Những năm này, cũng vẫn luôn tỉ mỉ nghiên cứu, cuối cùng cũng coi như có một chút thành tựu. Như ngươi nói, Tẩy Tâm Trì bây giờ bất quá chỉ có thể hơi làm ảnh hưởng đối với người khác, không thể chân chính khống chế một người. Nhưng có lúc, có thể ảnh hưởng cũng đã đủ rồi. Sức ảnh hưởng, tựa như hạt giống, chỉ cần trồng xuống, lại có thời gian, tổng sẽ từ từ trưởng thành."

"Nhưng luôn có hạn chế chứ?"

"Đó là tự nhiên. Tốt nhất vẫn là đừng cưỡng cầu đối phương, mà là thuận theo tâm ý, khéo léo tuỳ thời." Ninh Dạ hồi đáp: "Chính bởi vậy, Phong huynh vẫn như cũ hệ Hắc Bạch Thần Cung, mà ta, cũng tận khả năng chiếu cố tâm tình của hắn, mới làm Đại Điện Thủ của Hắc Bạch Thần Cung này. Tẩy Tâm Trì, kỳ thực đã không thể gọi là Tẩy Tâm Trì rồi, đến không bằng nói, là cấy ghép tư tưởng. Đem tư tưởng của ta, chủng nhập tư tưởng đối phương. Giống như giáo sư, truyền đạo giải hoặc. Khi ngươi đem đạo của chính mình truyền cho đối phương thì, bọn họ cũng sẽ cảm thấy như ngươi, suy nghĩ giống ngươi. Đây không phải là ép buộc, mà là theo như nhu cầu mỗi bên, tất theo tự nguyện."

Nói đến đây, Ninh Dạ hơi hơi mỉm cười: "Ngươi hiểu được tôn trọng đối phương, bọn họ cũng sẽ tôn trọng ngươi."

Tử Lão đã minh bạch: "Vậy là, ngươi kỳ thực là đem tác dụng của Tẩy Tâm Trì, chia làm hai cái bộ phận, Tẩy Tâm Trì trồng xuống hạt giống, mà ngươi thì thông qua hành vi ngoại bộ cùng khuyến dụ, để đạt tới mục đích của ngươi? Không trách ngươi nói, Thiên Cơ Điện không trọng yếu, trọng yếu chính là người sử dụng. Nếu như không phải ngươi, đổi thành là ta được Tẩy Tâm Trì này, cũng vô pháp phát huy tác dụng."

"Đúng là như thế."

Tử Lão lại nói: "Như vậy Tuyền Cơ Xích đây? Ta nghe nói Tuyền Cơ Xích có tác dụng đột phá ngưỡng cửa, tấn thăng vô ngại. Ninh huynh những năm này, một đường đột phá, tấn thăng vô ngại, không chỉ có như vậy, liền bằng hữu bên cạnh ngươi, thật giống cũng là như vậy, xem ra Ninh huynh cũng là tìm tới Cấn Tự Bí chứ?"

"Xác thực." Ninh Dạ cũng không phủ nhận.

Tử Lão gật đầu: "Ta minh bạch rồi, không trách Ninh huynh sức lực sung túc như vậy. Nguyên lai Nguyên Mục Dã cùng Hà Giang Minh, đã là người của ngươi."

Chương 100 : Rốt cục động thủ rồi

Chương 101: Rốt cục động thủ rồi

Tử Lão lời này vừa ra, mọi người đều kinh.

Liền ngay cả Nguyên Mục Dã cũng bị dọa sợ.

"Tử Lão huynh đệ, ngươi không nên nói bậy a!" Hắn hô to.

Ninh Dạ cười lên: "Lợi hại! Bội phục! Liền chuyện này cũng bị ngươi phán đoán ra được."

"Nguyên Mục Dã!" Âm Vô Cữu đã phẫn nộ trừng hướng Nguyên Mục Dã, chỗ dựa lớn nhất của hắn chính là Mộc Khôi Tông tân tăng hai vị Niết Bàn, không nghĩ tới hai cái Niết Bàn này càng đều đã bị Ninh Dạ khống chế.

Ngược lại là kẻ một mạch cùng Ninh Dạ cấu kết làm bậy quấn quýt không rõ như Tử Lão, từ đầu đến cuối đều là thuần khiết.

Việc này khiến hắn tức giận hầu như muốn thổ huyết.

Trong khoảnh khắc đó hắn muốn động thủ, nhưng nghĩ đến Nguyên Mục Dã cùng Hà Giang Minh trở thành người của Ninh Dạ, đột nhiên tự tin trong lòng liền yếu đi mấy phần.

Ninh Dạ lại đã nói: "Tử Lão huynh, biết việc này, ngươi còn dự định đánh sao?"

"Tại sao không?" Tử Lão nhưng hỏi ngược lại: "Ta muốn đánh liền đánh, cùng ngươi yếu hay là mạnh, lại có quan hệ gì?"

Quan hệ?

Quan hệ vẫn là có.

Ninh Dạ nếu như yếu, Tử Lão trái lại sẽ không tìm hắn.

Hắn mạnh, Tử Lão liền sẽ tìm hắn.

Coi như nhiều thêm mấy cái Niết Bàn nữa giúp đỡ, Tử Lão cũng sẽ không quan tâm.

Hắn nếu như sợ hãi, thời điểm Ninh Dạ giết Lôi Trường Sinh lúc trước, hắn cũng đã không lựa chọn khoanh tay đứng nhìn.

Mà thời khắc này trong lòng hắn chiến ý lẫm liệt, nghiễm nhiên không ngờ đã có ý tứ muốn xuất thủ.

Chỉ là hắn muốn ra tay, Thiên Thi Thiết Lang nhưng ngăn cản nói: "Chờ một chút, Tử Lão, đừng động thủ."

Sự tình đến một bước này, tình thế đã không thể khống, Thiên Thi Thiết Lang cáo già, lập tức nghĩ tới chính là trước tiên thu thập nội bộ.

Vì vậy thời khắc này hắn tình nguyện từ bỏ, đằng nào thân phận Ninh Dạ đã yết, kế hoạch thất bại, vẫn là trước tiên đem chuyện

Nguyên Mục Dã, Hà Giang Minh giải quyết xong lại nói.

Không nghĩ tới Tử Lão nhãn mi nhếch một cái: "Ta muốn động thủ, có quan hệ gì cùng các ngươi đâu?"

Đệt!

Thiết Lang, Âm Vô Cữu đồng thời mắng to trong lòng.

Ninh Dạ đã nói: "Ngươi muốn đánh, ta phụng bồi là được, nhưng cần gì phải gấp gáp? Ta hứa hẹn ngươi, sau chuyện này, vô luận thế nào, sẽ cùng ngươi đánh một trận. Bất quá tại trước lúc đó, chuyện nơi đây, chung quy phải có cái giải quyết."

Hà Sinh Mặc âm trầm nhìn hắn: "Ninh Dạ, ngươi có tam đại Niết Bàn trợ lực, liền cảm thấy có thể đối phó chúng ta?"

"Tam đại Niết Bàn?" Ninh Dạ cười cười: "Hà Sinh Mặc, ngươi là ngớ ngẩn sao?"

Hà Sinh Mặc biến sắc, Ninh Dạ đã cất giọng nói: "Tất cả mọi người nơi này, công khai, còn có ẩn nấp, các ngươi đều nghe thấy rồi chứ? Lão tử có Cấn Tự Bí, có thể trợ người đột phá hạn chế, Nguyên Mục Dã, Hà Giang Minh sở dĩ có thể thành tựu Niết Bàn, chính là bởi vì có ta ra tay giúp đỡ. Hôm nay, mọi người hội tụ ở đây, tất có một trận chiến! Kẻ nào muốn đột phá bình cảnh, liền đứng ở bên này của ta!"

Cái gì?

Chúng nhân biến sắc chấn kinh.

Còn có loại thao tác này?

Liền ngay cả Tử Lão cũng choáng váng.

Hắn bóc trần Nguyên Mục Dã, Hà Giang Minh chi sự vốn là diệu, không nghĩ tới bị Ninh Dạ vừa xoa vừa đấm, thế mà trực tiếp hóa bất lợi thành có lợi.

Bất quá chuyện này thực tế là oan uổng hắn.

Bởi vì đây vốn là chủ ý Thư Vô Ninh xuất ra.

Thư Vô Ninh đến cùng là nữ tính, nàng am hiểu nhất chính là lôi kéo.

Ninh Dạ sở hữu thần khí, nhưng một lòng thiên đạo, xem thường vận dụng, Thư Vô Ninh nhưng vẫn luôn cảm thấy, chỉ dựa vào Cấn Tự Bí cùng Tẩy Tâm Trì, liền có thể thành lập một cái thế lực siêu cấp khổng lồ.

Cho nên sách lược của nàng rất đơn giản, trực tiếp tung ra việc này, khiến hết thảy khát cầu đột phá chi nhân, để Ninh Dạ sử dụng —— kỳ thực Ninh Dạ là không để ý cái này, dù sao đây không phải là thứ hắn theo đuổi, nhưng nếu đã đem kế hoạch giao cho Thư Vô Ninh, hắn liền cũng nghe lệnh làm việc.

Các tu sĩ quá khát vọng đột phá rồi!

Vì đạt được tư nguyên có thể đột phá mà phản môn chi nhân, đếm không đếm xuể.

Cho tới Tử Lão, thuyết từ của hắn tác dụng lớn nhất, kỳ thực là chứng thực việc này —— như vậy so với bản thân Ninh Dạ nói ra, phải có sức thuyết phục hơn nhiều.

Thời khắc này Ninh Dạ một lời quát vang, lấy thần thức lan truyền, trong nháy mắt truyền khắp toàn bộ Đông Phong Quan.

Mặc kệ là tu sĩ tại cái góc nào, thời khắc này đều nghe được thuyết pháp của Ninh Dạ, đồng thời phấn chấn.

Vậy là trong nháy mắt, vô số tu sĩ khí thế trùng thiên nhi khởi, những kẻ tiềm tàng phụ cận kia, càng là dồn dập xông tới Vân Tuyệt Môn.

Hà Sinh Mặc, Âm Vô Cữu đồng thời bạo hống: "Ninh Dạ, ngươi dám!"

Hai người đồng thời xuất thủ, đồng thời chụp vào Ninh Dạ.

Nhưng Ninh Dạ chỉ là thân hình lóe lên, đã xuất hiện tại bầu trời Đông Phong Quan, tiện tay nhiếp một cái, nắm lên một tên Vạn Pháp đỉnh phong chi nhân: "Ngươi đã tới bình cảnh, đột phá vô vọng, ta đến trợ ngươi!"

Cũng mặc kệ hắn có nguyện ý hay không, trực tiếp một chưởng ấn xuống, sau đó một đạo rực rỡ quang hoa phá tan chân trời, tu sĩ kia cuồng thanh tê hào, nguyên thần chi huy lóng lánh, tại dưới con mắt mọi người, đã hoàn thành lột xác tấn thăng từ Vạn Pháp đến Vô Cấu chi cảnh.

Tu sĩ kia tao ngộ hoành tài bay tới này, vui mừng khôn xiết: "Ta đột phá rồi! Ta đột phá rồi! Đa tạ Đại Điện Thủ! Thuộc hạ nhất định thề sống chết hiệu trung."

Bất quá sau một khắc liền nhìn thấy Âm Vô Cữu cùng Hà Sinh Mặc giết tới.

Tu sĩ kia tim mật phát lạnh, trong nháy mắt hóa thành quang ảnh bỏ chạy, đã đem lời thề sống chết hiệu trung vừa nãy quăng lại sau đầu.

Ninh Dạ cũng không tính toán với hắn, hắn chỉ là muốn khiến mọi người lần nữa xác nhận một thoáng thủ đoạn của chính mình, thời khắc này mắt thấy lưỡng đại Niết Bàn đỉnh phong giết tới, Ninh Dạ cười nói: "Hảo, hảo, hảo. Ta đã trước sau đánh chết Dương Chí Thiện, Việt Trọng Sơn, lưỡng đại tồn tại chí tôn. Bây giờ lại có hai vị trước đến tìm cái chết. Vậy thì đến đây đi!"

Nói song thủ vung lên, một phiến vân vụ tuôn ra, dưới thần thông hiển hóa, những vân vụ kia đã hóa thành thiên binh thiên tướng yểm sát mà tới.

"Di? Đây không phải là thủ đoạn của ngươi sao?" Thiên Thi Thiết Lang kinh ngạc nhìn Tử Lão.

Tử Lão hừ một tiếng: "Không phải, là Tạo Hóa chi đạo, vạn pháp đồng nguyên, biểu tượng gần gũi mà thôi."

Hắn nói lời này nhìn như bình tĩnh, nhưng trong lòng lại là kinh hãi.

Chỉ vì thiên binh thời khắc này Ninh Dạ huyễn hóa ra, thực lực càng mạnh kinh người.

Vô số thiên binh kết thành đại trận, bất ngờ là Kim Giáp Trận của Long Dương Phủ, Ninh Dạ nhặt lấy tinh hoa, đem Tạo Hóa chi đạo cùng cơ quan trận đạo hòa làm một thể, tạo hóa thần binh rồi lại lấy trận pháp kết hợp, càng là ngạnh sinh sinh kháng trụ lưỡng đại Niết Bàn xuất thủ.

Điều này khiến cho Tử Lão cũng không khỏi hưng phấn kích động lên, buột miệng kêu lên: "Hảo thủ đoạn!"

Đương nhiên, vậy không có nghĩa là Ninh Dạ liền có thể nhẹ nhõm giải quyết xong, chủ yếu vẫn là Hà Sinh Mặc cùng Âm Vô Cữu đề phòng lẫn nhau, căn bản không xuất toàn lực.

Thời khắc này thấy Ninh Dạ thế mà huyễn hóa phù du thương vân, ngưng tụ thành thần trận đối kháng, Âm Vô Cữu ác thanh nói: "Tiểu tử, tại trước mặt Mộc Khôi Tông chơi khôi lỗi binh giáp chi thuật? Tận quy ta dùng!"

Nói đơn thủ nhất trảo, hắc triều nổi lên.

Mộc Khôi Tông nói là mộc khôi, kì thực là mộc khôi lập nghiệp, vạn vật là khôi, về đạo hạnh không bằng Ninh Dạ, về pháp thuật lại càng thêm tinh thâm.

Thời khắc này trực tiếp cường đoạt khống chế, Hà Sinh Mặc càng là một chỉ đâm xuống: "Hắc bạch!"

Thiên địa đã hiện hắc bạch nhị sắc.

Tại dưới Hắc Bạch Thiên Địa này, thân hình của Hà Sinh Mặc cao lớn như thiên thần hàng sinh, mạn không bay tới, chỗ hắn đi qua, vạn vật điêu linh, liền ngay cả Ninh Dạ sở hóa, Âm Vô Cữu đoạt chi vân khôi, cũng đều hóa thành tro bụi.

Âm Vô Cữu cả giận nói: "Hà Sinh Mặc, ngươi có ý gì? Lão tử đã sắp cướp được vân khôi của hắn, ngươi lại hủy diệt?"

Hà Sinh Mặc lạnh nhạt nói: "Ta cùng ngươi, cũng không phải là chiến hữu, ngươi làm sao lại không đáng chết? Hôm nay, bọn ngươi liền hết thảy lưu lại chỗ này đi!"

Thần thông nổi lên, đã là đem Ninh Dạ cùng Âm Vô Cữu đồng thời chụp xuống.

Chương 101 : Loạn chiến (1)

Chương 102: Loạn chiến (1)

Mắt thấy Hà Sinh Mặc xuất thủ, Âm Vô Cữu giận quá hóa cười: "Hảo! Hảo! Hảo! Hôm nay vốn không phải là ngày đánh cùng Ninh Dạ, Ninh Dạ, ngươi còn muốn tiếp tục đối địch với ta sao?"

Hắn thời khắc này lại là chuyển hỏi Ninh Dạ.

Ninh Dạ cười nói: "Lúc này ngươi tới lôi kéo ta? Thôi đi, muốn đánh liền đánh tới cùng, ai có thể sống đến cuối cùng, đó chính là kẻ thắng tối hậu."

Nói thủ pháp biến hóa, hắc bạch vòng xoáy đã thành.

Hà Sinh Mặc chế tạo Hắc Bạch Thiên Địa, Ninh Dạ liền lợi dụng lưỡng nghi thần thông đối phó nó, tá lực đả lực, uy lực càng tăng.

Âm Vô Cữu cười to: "Hảo! Vậy thì giết cái sảng khoái!"

Nói đã thả ra chiến khôi của mình.

Đó rõ ràng là một bộ ma thần cự khôi gần gũi với bộ của Yên Vũ Lâu lúc trước, chỉ là thần lực ẩn chứa bên trong lại rõ ràng bất đồng, kim khôi kim giáp, cao chừng trăm trượng, tay cầm khai thiên phủ cán dài, nghiễm nhiên như thiên thần hàng sinh.

Âm Vô Cữu càng là đem chính mình dung nhập vào trong ma thần khôi này, khai thiên phủ hung mãnh bổ ra.

Nhất phủ khai thiên!

Ninh Dạ thân hình biến hóa, cũng không cùng hắn ngạnh kháng, càng là trốn đến sau lưng Hà Sinh Mặc.

Hà Sinh Mặc lấy chỉ làm kiếm, trở tay một phiến sắc bén kiếm quang kình đâm Ninh Dạ, đồng thời tâm niệm khẽ động, lưỡng nghi luân chuyển, trong thiên không đã hiện thái cực bát quái đồ, đem khai thiên phủ đỡ lấy.

Ba người tại thời khắc này triển khai đại hỗn chiến, Ninh Dạ xem ra hoàn toàn là đang thủ xảo, cũng may hai người tâm không hợp, bằng không khó là đối thủ.

Bất quá hắn quang độn xảo diệu, vẫn cứ tại trong lưỡng đại Niết Bàn đỉnh phong du tẩu, trước sau hữu kinh vô hiểm.

Mắt thấy tình cảnh này, Thiên Thi Thiết Lang hắc một tiếng: "Ninh Dạ, thật sự cho rằng ngươi có thể hai bên thủ xảo sao?"

Đê khiếu một tiếng, một đạo hắc ám huyền quang đã đánh về phía Ninh Dạ.

Hắn bên này vừa mới động thủ, Phong Đông Lâm nhưng cũng xuất thủ, tương tự là thái cực bát quái đồ che phủ, càng là đem một đạo thần thông này ngăn trở.

Phong Đông Lâm cười nói: "Thiên Thi Thiết Lang, Phong Đông Lâm lĩnh giáo!"

"Ngươi cũng xứng!" Thiên Thi Thiết Lang vẫy tay một cái, một bộ mặt xanh nanh vàng chi thi đã xuất hiện.

Mộc Khôi Tông vạn vật là khôi, thi cũng là khôi, hơn nữa là một trong những phương thức khôi lỗi trọng yếu nhất, Mộc Khôi Bát Tổ chính là biểu hiện tối cao. Mà Thiên Thi Địa Thi Nhân Thi, càng là nổi bật trong đó, mặt xanh nanh nhọn chi nhân này, chính là bản mệnh khôi của Thiết Lang, tức danh Thiên Thi.

Thời khắc này vừa xuất hiện, hướng Phong Đông Lâm bổ tới.

Phong Đông Lâm bất quá là Niết Bàn tân thăng, đừng nói Thiết Lang, chính là một bộ Thiên Thi này, hắn cũng không phải là đối thủ.

Nhưng liền tại hắn xuất thủ đồng thời, Cừu Bất Quân cũng quái tiếu xuất thủ: "Thiên Cơ Môn, Cừu Bất Quân, tham kiến chư vị."

Sự tình đến một bước này, hắn cũng vô ý nghĩa tiếp tục giấu giếm thân phận.

Mà theo hắn xuất thủ, một đám người đã dồn dập xuất thủ.

Tam Tuyệt Thư Sinh, Tru Tâm Tà Vương, Thanh Tiêu Quan Chủ, Chuyển Luân Chân Quân vân vân một đám đã từng Nhân Ma đều tại thời khắc này xuất thủ. Bọn họ đều đã từng là Vạn Pháp đỉnh phong, nhưng đều nhờ Ninh Dạ dẫn dắt mà có thể đột phá, phần phật phần phật một đám người xuất hiện, tuy rằng đều là Vô Cấu, nhưng thời khắc này liên thủ lại lại phối hợp không kẽ hở.

Vệ Xuân Nguyên tức giận: "Quả nhiên các ngươi đều đi theo Ninh Dạ!"

Tâm trung chấn nộ, đang định xuất thủ, đã thấy một cỗ âm phong tập tới, lòng kêu không tốt, độn pháp na di, đã xuất hiện tại không trung, kêu lên: "Tử Lão!"

Tử Lão lạnh nhạt nói: "Ta vốn muốn giao thủ cùng Ninh Dạ, nhưng tại trước lúc đó, trước tiên thanh lý đi các ngươi cũng là như vậy."

Nói Ngũ Sát Vân hiện, Hắc Bạch Thiên Địa Hà Sinh Mặc ngưng tụ, thế mà tại trung ương chi không, bùng phát ra một mảnh thải quang, hướng về Vệ Xuân Nguyên cuốn tới.

Thấy tình hình này, Nguyên Mục Dã kêu lên: "Loạn rồi, loạn rồi, hoàn toàn loạn rồi. Xin nhờ đừng đánh nữa!"

Hắn lời còn chưa dứt, đột nhiên trong lòng rùng mình.

Quay đầu nhìn lại, liền thấy Địa Thi Cổ La chính đang nhìn mình chằm chằm.

Nguyên Mục Dã trong lòng phát lạnh, bỏ ra một nụ cười khổ: "Cổ trưởng lão."

Cổ La hừ nói: "Ngươi lại dám đầu hiệu Ninh Dạ?"

Nguyên Mục Dã biết không tốt, thân thể búp bê vải há mồm phun ra một mảnh huyết quang, đồng thời lui nhanh: "Cổ trưởng lão đừng hiểu nhầm, ta cũng là bất đắc dĩ."

"Nếu như thế, vậy liền giết người của Ninh Dạ, tự chứng thuần khiết!" Cổ La cũng thả ra Địa Thi của bản thân lao về phía Nguyên Mục Dã.

Nguyên Mục Dã hét lên: "Không thể được, Ninh Dạ lấy đại thần thông thao khống ta, ta càng là muốn gây bất lợi cho hắn, liền càng sẽ trung thành với hắn, sẽ triệt để trở thành khôi lỗi của hắn. Những năm này ta không dám gây bất lợi cho hắn, cũng bởi vì tâm ta còn hướng Mộc Khôi Tông a."

"Ít nói nhảm!" Cổ La đã kêu to xông về phía Nguyên Mục Dã.

Hắn muốn đánh hạ cái phản đồ này!

Bên này Huyết Quỳ Tử, Vạn Thương Sinh nhìn lẫn nhau.

Chiến đấu đánh loạn như vậy, bọn họ cũng có chút mộng bức.

Huyết Quỳ Tử nói: "Vạn huynh, hiện tại tình huống này, làm sao mới tốt?"

Vạn Thương Sinh nhìn nhìn đỉnh đầu Ninh Dạ, gằn giọng nói: "Ninh Dạ cùng Vạn Hoa Cốc đi lại quá gần, chung quy không đáng tin. Dựa theo ý ta, giết hắn!"

"Hảo!" Huyết Quỳ Tử gật đầu.

Sau đó hắn xuất thủ.

Ầm!

Một chưởng đánh vào sau lưng Vạn Thương Sinh.

Vạn Thương Sinh không ngờ tao ngộ biến này, kêu rên bay lên, liền cảm thấy một cỗ ám lực xâm thực bản thân.

Thực Huyết Xâm Thần Pháp?

Đáng chết!

Đây là cấm thuật của Huyết Quỳ Tử, sử dụng pháp này đối với bản thân hắn cũng gánh nặng rất lớn, hắn thế mà đánh lén mình, hơn nữa còn là dùng cấm thuật?

"Ngươi! ! !" Vạn Thương Sinh trừng mắt nhìn Huyết Quỳ Tử: "Tại sao?"

Huyết Quỳ Tử thở dài thu tay: "Ai bảo ngươi muốn giết Ninh Dạ đây? Ninh Dạ cho ngươi cơ hội, nhưng ngươi bỏ qua, ngu huynh bất đắc dĩ, chỉ có thể vì bản thân mình, hi sinh cái mạng của ngươi."

Trong khi nói, một phiến hoan thanh tiếu ngữ truyền đến: "Vạn Thương Sinh, ngươi cũng có hôm nay!"

Sau đó liền thấy một đạo hoa hà tự thiên không phương xa cuồn cuộn mà tới.

Bên trên hoa hà, đang đứng một đám lớn nữ nhân, một người đứng đầu phượng quan hà bí (mũ phượng khăn choàng đỏ), y như nữ hoàng.

"Phượng Tiên Lung?" Vạn Thương Sinh biết xong rồi, không hề ham chiến chi ý, đã thi triển độn pháp quay đầu liền chạy.

Phượng Tiên Lung hừ một tiếng: "Đã trúng Thực Huyết Xâm Thần của Huyết Khố Tử, ngươi còn chạy được không?"

Nói càng là không chút nhã nhặn nào huýt sáo một cái.

Trong tiếu âm, vô số ong bướm tuôn ra, lít nha lít nhít lao về phía Vạn Thương Sinh.

Đây là Tiên Vương Phong Phượng Tiên Lung đặc biệt luyện chế, chuyên phá linh khí, khát máu hung hãn, thời khắc này chen chúc mà đến, lại có vài tên nữ tu Vạn Hoa Cốc đã tuỳ tùng truy theo. Tiên vương phong đã ghi nhớ khí tức của Vạn Thương Sinh, vô luận hắn trốn tới chỗ nào, cũng sẽ theo sát không buông.

Phượng Tiên Lung tự mình đến là chưa truy kích, chỉ là liếc mắt nhìn trong thiên không khắp nơi tranh đấu.

Ninh Dạ còn nhảy loạn khắp nơi, hắn khẩu khí tuy lớn, xuất thủ nhưng rất bình thường, chỉ là nhảy nhót tặc khoái.

So sánh ra, Tử Lão cùng Vô Hoa Thiên Tôn Vệ Xuân Nguyên so đọ rõ ràng càng thêm đặc sắc, thải quang tràn ngập, thỉnh thoảng liền có tiên pháp dư âm rơi xuống, nếu không phải Thư Vô Ninh đã khải động đại trận, Đông Phong Quan này sớm liền bị huỷ.

Phượng Tiên Lung cũng không để ý tới, liếc nhìn Huyết Quỳ Tử nói: "Ngươi đến vẫn là một kẻ thức thời."

Huyết Quỳ Tử hừ nói: "Ta đã làm chuyện ta hứa hẹn, vậy các ngươi đây?"

Phượng Tiên Lung kiêu ngạo hất cằm: "Ân oán giữa ngươi cùng Vạn Hoa Cốc, từ đây giải trừ. Bất quá người khác muốn giết ngươi, ta quản không được."

"Liền biết là như vậy." Huyết Quỳ Tử hừ một tiếng: "Còn có ai muốn giết lão phu? Đều đứng ra đi! Đừng giấu giấu giếm giếm."

"Huyết Quỳ Tử, năm đó ngươi lấy thủ đoạn hèn hạ ám toán thầy ta, hôm nay chính là ngày ngươi nhận lấy cái chết!" Một tiếng cuồng bạo gào thét nổ lên.

Sau đó là một đạo khai thiên phủ quang phách đến.

Tây Vương Dương Cực Phong!

Thế mà là người của Cực Chiến Đạo, tại thời khắc này trước tiên đả phá bình tĩnh.

Chương 102 : Loạn chiến (2)

Chương 103: Loạn chiến (2)

Người muốn giết Huyết Quỳ Tử có rất nhiều, nhưng mức độ cừu hận bất đồng.

Thật muốn nói hận sâu nhất, không hẳn là Cực Chiến Đạo.

Nhưng Cực Chiến Đạo hiển nhiên trực tiếp hơn, muốn làm liền làm —— bọn họ cùng Hắc Bạch Thần Cung không phải minh hữu, không cần kiêng kỵ nhiều như vậy, hôm nay khó được có cơ hội giải quyết ân oán, liền công nhiên xuất thủ.

Mà đám người Phượng Tiên Lung, Dương Thế Hồng xuất hiện, cũng tương đương với chính thức kéo rèm mở màn cho trận đại chiến này.

Sau một khắc, Hạo Thiên Môn Thịnh Thiên Liễu, Thánh Vương Các Kim Thế Chung, Long Dương Phủ Hoa Thương Minh, Thái Âm Môn Quy Dã Vọng, bốn vị đại phái chưởng giáo đều đồng thời xuất hiện.

Thịnh Thiên Liễu đại khái là kẻ có tiên phong đạo cốt nhất trong hết thảy chưởng giáo, một bộ bạch y, phiêu phiêu dục tiên.

Cười dài nói: "Hắc Bạch Thần Cung nội loạn, chúng ta nếu đã là minh hữu, làm sao có thể không tận sức mọn. Thôi được, thôi được, liền mượn trận chiến hôm nay, thanh lý phản đồ, tận diệt kẻ thù."

Nói ống tay áo vung lên, kích khởi vô số tiên phong, chỗ chỉ tới, lại là hư không không người. Theo một tụ này rơi xuống, một người xuất hiện, lại là Dương Thế Hồng.

Hắn tay cầm Cực Đạo Việt, nhẹ nhõm đỡ lấy, cười tà nói: "Thịnh chưởng giáo nhiều đối thủ như vậy, cần gì phải tìm ta đây?"

"Bởi vì ta nhìn trúng Cực Đạo Việt rồi!" Thịnh Thiên Liễu cười dài nói: "Đồ chuột nhắt ngươi, quá không giống Cực Chiến Đạo trung nhân, so với Việt Trọng Sơn chênh lệch quá xa. Cực Đạo Việt ở trong tay ngươi, mai một rồi."

Nói trong tay đã hiện một vật, lại là một tôn Thất Bảo Linh Lung Tháp.

Nhìn như một tháp, thân tháp nội lại uẩn tàng vô số huyền diệu, thời khắc này cao cao kình khởi, đương không áp hạ, quát một tiếng: "Trấn!"

Đã đem Dương Thế Hồng bao lại.

Dương Thế Hồng huy vũ Cực Đạo Việt: "Khai!"

Cực Đạo Việt cùng Thất Bảo Linh Lung Tháp va chạm, lại là một phiến tiên phong vân lãng.

Một bên khác Kim Thế Chung liền là cùng Hoa Thương Minh đối đầu, Thánh Vương Các, Long Dương Phủ là đối thủ một mất một còn, vì vậy không nói nhiều lời, tới chính là đánh.

Quy Dã Vọng thì oán độc liếc mắt nhìn Thanh Lâm.

Tên khốn kiếp này.

Nhưng hắn chung quy không hướng Thanh Lâm động thủ, mà là nói: "Kẻ lần trước phá hỏng đại sự của ta, có phải Ninh Dạ?"

Thanh Lâm cười nói: "Ngươi đi thử xem chẳng phải sẽ biết?"

Quy Dã Vọng hừ một tiếng: "Ninh Dạ là Bạch Vũ, ngươi hẳn chính là Thanh Lâm. Thịnh Thiên Liễu, ngươi thu đồ đệ tốt."

Thịnh Thiên Liễu hừ một tiếng: "Phí lời quá nhiều, Thanh Lâm cũng được, Viên Thanh Sơn cũng được, đều là đồ đệ của lão tử, chuyện gia tộc của lão phu, không cần ngươi quan tâm."

Quy Dã Vọng cũng không kỳ quái tính cách bao che con cháu của Thịnh Thiên Liễu, Ai kêu hắn hiện tại chỉ có một cái đồ đệ này còn sống đây? Hơn nữa là làm cho hắn kiêu ngạo nhất, hừ lạnh nói: "Được, trước tiên giải quyết chuyện hôm nay, sau lý giải tiếp. Hà huynh, ngươi gia môn bất hạnh, lão phu hôm nay liền giúp ngươi thanh lý môn hộ."

Nói hắn cũng không tìm người khác, trực tiếp tìm tới Ninh Dạ.

Theo hắn xuất thủ, Thái Âm Môn một đám hảo thủ cũng dồn dập xuất hiện, nhưng đồng thời mấy người Triệu Long Quang, Công Tôn Dạ, Công Tôn Điệp, Lâm Lang Thiên, Nhạc Tâm Thiện cũng dồn dập xuất hiện.

Thanh Lâm cùng Tân Tiểu Diệp là hai kẻ duy nhất không có hướng Quy Dã Vọng xuất thủ, bọn họ một cái là Hạo Thiên môn hạ, một cái là Thái Âm môn hạ, lẫn nhau liếc mắt một cái, lại là đồng thời đối đầu Địa Thi Cổ La.

Nguyên Mục Dã tốt xấu cũng coi như là người của Ninh Dạ, mà Mộc Khôi Tông lại là môn phái đối đầu, đánh hắn hợp tình hợp lý.

Tăng Hiển Sơn thì tìm hướng Thiên Thi Thiết Lang, đến là đem đám người Phong Đông Lâm giải phóng ra. Hắn cũng rất mâu thuẫn, nhìn một vòng, cảm thấy thích hợp làm đối thủ chỉ có Mộc Khôi Tông, vừa có thể giúp được Ninh Dạ, vẫn không tính là phản đối môn phái chính mình.

Điều này khiến toàn bộ chiến cuộc triệt để rối loạn.

Bát phái cường giả đại năng dồn dập hiện thân, tổng thể mà nói như trước là tứ phái đối tứ phái, thế nhưng Hắc Bạch Thần Cung nội loạn, lại thêm mọi người vị trí bất đồng, dẫn đến đối chọi đồng thời lại có tự giết lẫn nhau, mọi người các hoài tâm tư (* mỗi người đều có ý riêng), các tìm đối thủ, trong hữu tự mang theo vô tự, có thể nói là một mảnh rối tung.

Xa xa dấy lên khói lửa, đó là Hà Giang Minh đang bị Nhân Thi truy sát, một đường chạy vội qua bên này.

Nói đến Nguyên Mục Dã cùng Hà Giang Minh cũng là đủ bi kịch, bọn họ bị Ninh Dạ khống chế, nhưng kỳ thực vẫn luôn nỗ lực duy trì cân bằng, tận khả năng không bán đứng bất kỳ bên nào, nhưng hiện tại cách làm của Mộc Khôi Tông, lại là đang sinh sinh đem bọn họ ép về phía Ninh Dạ.

Mỗi một lần xuất thủ, thực tế đều đang giúp Ninh Dạ cường hóa khống chế đối với Nguyên Mục Dã cùng Hà Giang Minh, nhưng bản thân Mộc Khôi Tông lại là không hiểu.

Vậy là toàn bộ Đông Phong Quan liền càng lúc càng náo nhiệt lên.

Chiến đấu đã nổ ra, vậy thì không còn cơ hội đặt thân bên ngoài.

Chiến trường cũng bởi vậy không ngừng mở rộng, rất nhanh liền đem hết thảy tu sĩ phụ cận đều cuốn vào trong đó.

Mỗi cá nhân đều đang đối mặt lựa chọn.

Đến cùng là đứng tại Mộc Khôi Tông, Cực Chiến Đạo bên này, hay là đứng tại Hắc Bạch Thần Cung, Hạo Thiên Môn bên kia? Hay là xem ra thực lực nhỏ yếu, nhưng chỉ cần có được cơ hội, liền từ đây có thể nhất phi trùng thiên Ninh Dạ bên này?

Trong lòng chi mâu thuẫn, không lời nào có thể diễn tả được, lại thêm các phái tự mình cũng là loạn đấu, trong lòng phiền não, có đầu óc linh hoạt, đột nhiên tóm lấy người đứng bên cạnh liền chiến lên. Đánh đối phương không hiểu ra sao: "Ngươi đánh ta làm chi?"

"Ngươi là người đối đầu, đương nhiên phải đánh!" Đối phương liền vô lễ đáp lại, liền đối đầu là ai đều không nói.

Không nghĩ tới đối phương đến cũng tỉnh ngộ, đúng vậy, đằng nào cũng là tránh không khỏi, không bằng trước tiên xem ra có cái lập trường, liền hô quát xuất thủ.

Vậy là trên trời dưới đất loạn thành một nồi cháo, đâu đâu cũng có chiến đấu.

Ban đầu mọi người còn có mục tiêu, đánh đến lúc sau, cũng không biết là đang đánh với ai, mình rốt cuộc là đứng ở bên nào.

So với phía dưới hỗn loạn, người ở phía trên hiển nhiên càng có chủ kiến.

Ninh Dạ liếc nhìn kẻ ngáng chân vào là Quy Dã Vọng, cười nói: "Lão yêu hầu, thật sự cho rằng lão tử sợ ngươi sao? Nếu đã tới tham dự náo nhiệt, vậy thì thử một chút đi! Khai!"

Theo Ninh Dạ hô một tiếng, một cỗ hạo nhiên chi khí xông thẳng chân trời, quang trụ hoành tảo, nguyên thần chi lực hoành quán tứ phương.

Khổng lồ thần thức uy áp toàn trường, tất cả mọi người đều chấn kinh rồi.

"Niết Bàn! Nguyên lai ngươi đã Niết Bàn?" Chúng nhân đồng thời kinh hô.

Thời khắc này Ninh Dạ, rốt cục chân chính triển hiện ra tu vi của hắn.

"Phí lời!" Ninh Dạ hừ nói: "Như không có chút thủ đoạn, lại dựa vào cái gì chấn nhiếp bọn ngươi. Quy Dã Vọng, nếu ngươi đã muốn tới làm rối, vậy trước tiên hạ thủ từ ngươi là được!"

Hắn nói tiện tay vung lên, một phiến ngọc điện quỳnh lâu đã hiện thiên không, bao trùm lấy Hà Sinh Mặc cùng Âm Vô Cữu, dưới huyễn đạo thần trận, hai người toàn lực chém giết.

Bản thân Ninh Dạ thì trong tay xuất hiện tử vong chi liêm, hướng tới Quy Dã Vọng một đao chém xuống.

Một đao này Quy Dã Vọng quen.

"Quả nhiên là ngươi!" Quy Dã Vọng phẫn nộ kêu gào.

Hoài nghi lúc trước được chứng minh, cánh tay của ta!

Hắn điên cuồng gào thét chụp vào Ninh Dạ, phía sau tái hiện hư ảnh bạch viên.

Chỉ là một cánh tay của hư ảnh bạch viên này, liền như là cánh tay của trẻ con bại liệt vậy, càng là khô gầy nhỏ yếu, cùng một cánh tay khác hoàn toàn không giống, hướng tới Ninh Dạ há mồm quát lên, một đạo bạch quang như dải lụa tập đến.

Ninh Dạ cười nói: "Xem ra một đao kia đối với ngươi thương tổn rất lớn a, đến hiện tại còn chưa khôi phục sao? Bất quá sau này ngươi cũng không cần khôi phục rồi!"

Sau lưng Lưỡng Nghi Càn Khôn Quyển hiện, bạch quang kia đi vào Càn Khôn Quyển tiêu thất vô tung, sau đó phản trùng mà ra, chính đỡ lại bạch viên chi kích, sau đó tinh hồng chi liêm lược không mà qua, kình chiến thương mang.

Trong huyết quang bùng nổ, Quy Dã Vọng đã phát ra thê lệ thét gào.

Chương 103 : Loạn chiến (3)

Chương 104: Loạn chiến (3)

Ninh Dạ tự sau khi tấn thăng Niết Bàn, thật sự đã không còn giống như trước nữa.

Hắn nguyên bản đã nắm giữ không ít thủ đoạn, chỉ là thụ giới hạn ở tu vi, khó có thể ứng đối đại năng.

Nhưng tại sau khi thành tựu Niết Bàn, cái gọi là thụ hạn tu vi liền không tồn tại rồi.

Mọi người đều là Niết Bàn, cùng lắm ngươi đỉnh phong ta sơ kỳ, nhưng tầng cấp nhất trí, vẻn vẹn là tu vi cao thấp, sẽ không xuất hiện ảnh hưởng về chất.

Đơn giản nhất một điểm, chính là Lưỡng Nghi Càn Khôn Quyển có thể hấp thu tất cả thần thông cùng cấp bậc phản kích đối thủ, vì vậy Niết Bàn thần thông không ngoại lệ, đều có thể bị hấp thu phản chế.

Mà tại sau khi hắn thành tựu khí vận chi tử, đề thăng làm sao chỉ dừng ở điểm này, liền ngay cả Tử Vong Liêm Đao rốt cục cũng cùng Quang đạo dung hợp.

Bản thân Tử Vong Liêm Đao là Đoạn Long Đài biến thành, uy năng vô song, chỉ là tốc độ quá chậm, sau khi dung nhập quang đạo, rốt cục bù đắp một khuyết điểm cự đại kia.

Bây giờ bất luận là Lưỡng Nghi Càn Khôn Quyển hay là Tử Vong Liêm Nhận, luận uy năng, đã sớm không thấp hơn những trấn phái thần vật kia của các phái khác.

Quy Dã Vọng không nghĩ tới Ninh Dạ thủ đoạn hung ác như thế, tới chính là sát thủ.

Lưỡng nghi phản quyển, lấy đạo của người trả lại cho người, Tử Liêm lấy Quang đạo vận dụng, cấp tốc đến căn bản là vô pháp phản ứng, thủ khởi đao lạc, Quy Dã Vọng một cánh tay lại lần nữa bay ra.

Một đao này hung tàn làm sao ngừng ở đây, Quy Dã Vọng chỉ cảm thấy thụ thương không chỉ có là cánh tay, mà là cả người đều phảng phất bị hắn chém trúng.

Yêu huyết ngưng hiện, ý đồ trọng tụ chân nguyên, lại phát hiện càng là trắng xám vô lực như vậy.

Một cỗ lực lượng hung hãn cực điểm điên cuồng tràn vào thân thể hắn, tham lam xâm thực hắn.

"Yêu huyết. . ." Ninh Dạ cười hắc hắc: "Không biết ta tối khắc chính là yêu huyết sao? Luyện Yêu Tháp, Ra!"

Nói một tôn bảo tháp đã xuất hiện.

Ninh Dạ đem cánh tay chém đứt hướng về trong Luyện Yêu Tháp ném đi, trong tháp thịnh phóng quang huy.

Quy Dã Vọng trong nháy mắt cảm thụ được, yêu huyết chi lực trong cơ thể mình thụ tác động, thế mà có loại cảm giác nhìn mà cúng bái.

Hắn hoảng hốt trong lòng: "Ngươi!"

"Thật ngại quá, Luyện Yêu Tháp cũng bị ta cải tạo rồi! Hôm nay liền lấy yêu huyết của ngươi để tế bảo tháp của ta!" Ninh Dạ nói lại vung liêm nhận.

Quy Dã Vọng thét dài đánh ra vô số tiên pháp thần thông.

Chỉ tiếc thần thông nghịch chuyển, tiên pháp càng bị Ninh Dạ lấy thiên thần thể cường hoành đề kháng, đáng sợ ở chỗ, Luyện Yêu Tháp bảo quang lẫm liệt, tại dưới bảo tháp chiếu rọi, Quy Dã Vọng càng lúc càng cảm giác khó mà khống chế thân thể bản thân.

Ninh Dạ nói không sai, hắn xác thực đã trọng luyện Luyện Yêu Tháp.

Nguyên bản Luyện Yêu Tháp, là dùng để luyện hóa yêu binh dùng cho tu giới chiến tranh, hoàn chỉnh Luyện Yêu Tháp thậm chí có thể bồi dưỡng được đại yêu cấp bậc Vô Cấu.

Nhưng Luyện Yêu Tháp chú định khó hoàn chỉnh, thay vì truy cứu tu bổ, Không bằng mở ra lối riêng. Không cần ngươi chủ động cường hóa, chỉ cần ngươi có thể khống chế, ta chủ động đưa yêu cho ngươi còn không được sao?

Năm đó sau khi nhận được cánh tay của Quy Dã Vọng từ chỗ Thanh Lâm, Ninh Dạ liền đem nó đầu nhập vào Luyện Yêu Tháp luyện hóa. Luyện Yêu Tháp vốn là có thể khống chế yêu binh, cánh tay Quy Dã

Vọng bị quăng vào luyện hóa, vậy liền tương đương với chủ động đưa cho đối phương một cái huyết dẫn.

Bằng huyết dẫn này, tuy rằng còn chưa đủ để chưởng khống Quy Dã Vọng, nhưng cũng đầy đủ ảnh hưởng thực lực của hắn.

Theo một ý nghĩa nào đó, chính là Quy Dã Vọng một mặt phải đánh cùng Ninh Dạ đánh, mặt khác còn phải đối kháng Luyện Yêu Tháp khống chế, Không cẩn thận, hắn liền sẽ trở thành yêu binh dưới Luyện Yêu Tháp khống chế .

So với tử vong, Quy Dã Vọng càng sợ hãi cái này, không thể không toàn bộ tinh thần đối kháng.

Dưới tình huống phân lực, đối diện công kích của Ninh Dạ, Quy Dã Vọng càng lúc càng sợ hãi.

Nhưng mà Ninh Dạ nhưng không dự định giết hắn, mà chỉ là không ngừng tước ma.

Mỗi đầu nhập một điểm huyết nhục, Luyện Yêu Tháp luyện hóa chi lực liền cường một phần, ảnh hưởng đối với Quy Dã Vọng cũng càng nhiều hơn.

Thời khắc này Ninh Dạ đao hóa ngàn tầng, phóng thích ra thủ đoạn ngưng quang thành vũ, ngàn vạn chùm sáng giống như thuỷ triều đem Quy Dã Vọng nhấn chìm, trong nháy mắt đem Quy Dã Vọng đánh thành cái sàng, cũng không biết bao nhiêu huyết nhục yêu lực chảy vào trong Luyện Yêu Tháp.

Quy Dã Vọng trong lòng biết không ổn, thét gào hô hoán: "Bái nguyệt!"

Liền thấy yêu viên kia thu côn, hướng tới thiên không xa xa cúi đầu.

Yêu Viên Bái Nguyệt, đây là vô thượng đại thần thông, tuyệt đối cấm thuật của Quy Dã Vọng.

Thiên không một vầng nguyệt quang hiện ra.

Lưỡng Nghi Càn Khôn Quyển phía sau Ninh Dạ thịnh quang đại động, càng không thể đem thần thông này thu nhận triệt tiêu, đồng thời Ninh Dạ đã cảm thụ được một cỗ cự đại ác ý tịch quyển mà lên, càng đem hắn toàn bộ cầm cố.

Di?

Đây là thủ đoạn gì?

Không đúng!

Đây tuyệt không phải thần thông bình thường!

Ninh Dạ biết rõ coi như là cấm thuật, chỉ cần là thần thông, hiện tại sẽ không có hắn thu không được.

Loại tình huống này chỉ có một loại giải thích, đó chính là thần thông này không chỉ là thần thông, còn có những tồn tại khác.

Thời khắc này đối diện Quy Dã Vọng bái nguyệt chi uy, Ninh Dạ toàn thân vô pháp nhúc nhích, trong lòng cũng là lẫm liệt.

Hắn kinh ngạc, Quy Dã Vọng càng là khiếp sợ không tên.

Bái Nguyệt chính là thủ đoạn mạnh nhất của hắn, một khi xuất thủ, có thể xưng là không chết không thôi, nhưng thời khắc này thế mà chỉ là cầm cố đối thủ?

Song phương đồng thời kinh sợ.

Quy Dã Vọng đã gầm thét lên giương trảo: "Liệt Không Trảo!"

Ninh Dạ trừng mắt, Quy Dã Vọng tâm thần đột nhiên một cái hoảng hốt.

Liền thấy trong thiên không ào ào ào xuất hiện vô số xiềng xích, đan xen mà ra, hình thành một mảnh thiên không thiên tỏa hoành tuyên.

Tàng Thiên Ngục.

Sau đó nguyệt quang kia tiêu tan.

Ninh Dạ đã thoát khỏi cầm cố, cười dài nói: "Hóa ra là như vậy, đây không chỉ là thần thông, cũng là tiên pháp, càng là thần vật. Thái Âm Môn trấn phái thần vật. . . Liền để ta xem một chút là cái gì đi!"

Hắn nói lại là một đao vung xuống.

Thái Âm Môn trấn phái thần vật tới nay rất thần bí, ít có người biết, nhưng thời khắc này Ninh Dạ nhưng rõ ràng cảm thụ được, tất nhiên liền tại trên người Quy Dã Vọng.

Một đao này không còn lưu tình, kình trảm Quy Dã Vọng, nhất định phải đem hắn một đòn mất mạng.

Đúng vào lúc này.

"Ninh Dạ!" Một tiếng hô quát.

Sau đó là một phiến băng tuyết sương phong tập đến.

Ninh Dạ thu đao, đao quang chuyển loạn xuất ra một mảnh hắc bạch vòng xoáy, đem sương phong hoá giải.

Người tới bất ngờ là Hàn Cô Sương.

Hàn Cô Sương thời khắc này đúng là diện như băng sương: "Ninh Dạ, vô luận thế nào, chưởng giáo bản phái không thể để cho ngươi giết chết!"

"Là hắn tới gây sự với ta." Ninh Dạ tức giận nói một câu, hướng tới Quy Dã Vọng lại là một đao.

"Ta có thể dẫn hắn rời khỏi!" Hàn Cô Sương kêu lên.

"Chọc ta, nói đi là đi, nhẹ nhàng như vậy?"

Hàn Cô Sương biến sắc: "Ninh Dạ, đừng bức ta động thủ với ngươi!"

Ninh Dạ đang muốn nói lão tử không để ý, bỗng nhiên xa xa dị hỏa bùng nổ, một mảng hỏa quang kinh người tịch quyển mà lên, càng là trong nháy mắt đem huyễn cảnh Ninh Dạ tạo ra loại bỏ vô tung.

Đồng thời Âm Vô Cữu càng là hét lớn ngã bay ra.

Lại nhìn Hà Sinh Mặc, liền thấy hắn lãnh khốc tay cầm hỏa chi quái dị, nguyên thần thánh nhân, lạnh nhạt nói: "Thân mang dị bảo nhiều năm như vậy, thật sự cho rằng bản giáo liền một điểm thu hoạch đều không có sao? Chịu chết đi!"

Nói đối với Ninh Dạ một chỉ, một cỗ mênh mông thần uy đã tịch quyển mà lên.

Thời khắc này thánh nhân chi lực bao trùm chân trời, đệ thất cảnh uy nghiêm biểu lộ ra không thể nghi ngờ, đối diện uy áp khủng bố này, liền ngay cả những Niết Bàn đại năng kia cũng run run rẩy rẩy, những kẻ thực lực không đủ kia càng là "rầm" một cái quỳ xuống trên đất, vô lực phản kháng.

Quả nhiên, Hà Sinh Mặc vẫn là có phương pháp vận dụng.

Chỉ bất quá lúc trước vẫn luôn phải ẩn giấu vật này, vì vậy không thể dễ dàng vận dụng.

Bây giờ Mộc Khôi Tông dồn ép không tha, Hà Sinh Mặc cũng không thèm đến xỉa rồi, thẳng thắn mượn cơ hội này, phát động thánh nhân chi lực, đem tất cả uy hiếp đến bản thân đều một lưới bắt hết!

Chương 104 : Loạn chiến (4)

Chương 105: Loạn chiến (4)

Thánh nhân chi uy, có thể chiêu nhật nguyệt.

Thời khắc này Hà Sinh Mặc huy hoàng như thiên thần, uy phong bất khả nhất thế, chân chính bễ nghễ toàn trường.

Chỉ là vào lúc ấy, Ninh Dạ nhưng bật cười: "Không tệ a, ngươi quả nhiên vẫn là dùng, bất quá cũng đa tạ ngươi."

Nói lại là một đao, càng vẫn như cũ là đâm hướng Quy Dã Vọng.

Một đao này đâm vào ngực hắn, hóa thành một cái đại thủ, đã đem một vật từ thể nội Quy Dã Vọng móc ra, Ninh Dạ nhìn thấy, cười nói: "Quả nhiên là nội đan của một con thần thú đệ lục cảnh, lại bị luyện hóa thành dị bảo, bất quá rơi vào trong tay ngươi, quá đáng tiếc rồi."

Nói tiện tay ném đi, đã ném vào trong Luyện Yêu Tháp, càng là bị Luyện Yêu Tháp trực tiếp hấp thu luyện hóa.

"Không!" Quy Dã Vọng sợ hãi kêu to.

Ninh Dạ không hề để ý hắn, một cước đá bay Quy Dã Vọng, lại là đá cho Hàn Cô Sương: "Hắn là của ngươi."

Hàn Cô Sương trừng mắt nhìn Ninh Dạ, nàng muốn nói trả bảo vật đây, thế nhưng dưới thánh nhân uy áp, nàng liền ý động thủ đều khó mà hưng khởi, ngược lại là Ninh Dạ như không có chuyện gì xảy ra, biết lúc đó đã không thể làm gì đối phương, chỉ có thể mang theo Quy Dã Vọng thối lui.

Hà Sinh Mặc cũng giật mình nhìn Ninh Dạ: "Ngươi vô sự?"

"Chuyện cười!" Ninh Dạ cười lạnh: "Ngươi có cái gì ta lại không biết? Chút thủ đoạn đó của ngươi như hữu dụng với ta mới là quái. Lại thêm, ngươi cho rằng nguyên thần thánh nhân này là ngươi có thể dễ dàng vận dụng?"

Theo Ninh Dạ lên tiếng, liền thấy trong thiên không đột nhiên xuất hiện phích lịch.

Một tia sét dĩ nhiên đánh xuống.

Là thiên kiếp!

Hà Sinh Mặc hoảng hốt.

Đừng nói đệ thất cảnh, đệ lục cảnh đều không cho phép tồn tại trên đời. Hà Sinh Mặc nâng nguyên thần thánh nhân cùng hỏa chi quái dị, không tao thiên kiếp mới là quái sự.

Thời khắc này thiên lôi cuồn cuộn hướng tới Hà Sinh Mặc phách xuống.

Hà Sinh Mặc vội vàng thu hồi nguyên thần thánh nhân.

Không nghĩ tới Ninh Dạ chỉ tay một cái: "Ở trên người hắn đây, sớm muộn còn có thể dùng."

Theo Ninh Dạ lên tiếng, liền thấy thiên kiếp kia vẫn chưa biến mất, tiếp tục hướng về Hà Sinh Mặc nện xuống.

Hà Sinh Mặc không nghĩ tới thế mà có việc này.

Thiên đạo là có thể tiếp xúc sao? Là có thể câu thông sao?

Không có đạo lý a!

Tại sao thiên kiếp thế mà thật sự nghe lời, tiếp tục cuồng phách bản thân.

Hắn không biết thiên kiếp phách nguyên thần thánh nhân này không chỉ là bởi vì vấn đề thất cảnh, càng then chốt thánh nhân này thế mà vọng tưởng nghịch thiên nhi hành, chính là không chỉ có thực lực mạnh, còn muốn tạo phản a.

Vì vậy phách nguyên thần thánh nhân đã không phải vấn đề quy củ, thậm chí còn có vấn đề căm hận —— nếu như thiên đạo biết hận.

Nhưng có một chút có thể xác định, thiên phạt chi kiếp, cũng không phải là siêu độ, mà là trừ khử, vì vậy không tồn tại sống quá một quãng thời gian lại không sao, không đạt mục đích, liền không bỏ qua.

Thời khắc này mắt thấy như vậy, Hà Sinh Mặc bất đắc dĩ, chỉ có thể lần nữa kình xuất nguyên thần thánh nhân, kích phát thánh nhân chi lực mà đối kháng.

Điều này khiến hắn chí ít còn có thể chống đỡ một quãng thời gian.

Mà hắn vưa dùng một lát, tất cả mọi người cũng liền lại thụ ảnh hưởng, dưới thiên đạo uy áp, tiên pháp suy vi, thần thông khó thi.

Một hồi đại hỗn chiến cấp Niết Bàn, thế mà tại thời khắc này trực tiếp hạ hàng hai cái tầng thứ.

Chỗ tốt duy nhất chính là Đông Phong Quan Hắc Bạch Đại Trận không cần chịu đựng áp lực lớn như vậy —— Thư Vô Ninh thở phào một hơi, như còn tiếp tục đánh như thế, đại trận liền thật sự sắp tan vỡ.

Ninh Dạ liền là hoàn toàn không bị ảnh hưởng, vì vậy hắn công kích Âm Vô Cữu.

Âm Vô Cữu bị Hà Sinh Mặc kích thương, Ninh Dạ thừa dịp ngươi bệnh đòi mạng ngươi.

Tàng Thiên Ngục khóa chặt, khiến Âm Vô Cữu không nơi chạy trốn, đồng thời tinh hồng huyết liêm lại đến: "Âm Vô Cữu, ngươi liệu tưởng tượng đến sẽ có hôm nay?"

"Hỗn đản!" Âm Vô Cữu tức giận nghiến răng: "Cho mời bát tổ!"

Liền thấy trong hư không tám cụ quan tài xuất hiện, chính là Mộc Khôi Bát Tổ.

Âm Vô Cữu là đem bọn họ làm tiền vốn ép đáy hòm, nhưng vạn vạn không nghĩ tới lại bị buộc sử dụng đối với Ninh Dạ.

"Mộc Khôi Bát Tổ. . ." Ninh Dạ ánh mắt cũng hơi hơi ngưng trọng một thoáng: "Vậy ta cũng chỉ đành dùng điểm tuyệt chiêu."

Hắn nói rút bản thân lấy mấy sợi tóc, sau đó liền như vậy thổi một hơi.

Liền thấy trong thiên không đã huyễn hóa ra vô số Ninh Dạ, trong tay còn cầm thục đồng côn, kết thành Kim Giáp Trận, hướng tới Mộc Khôi Bát Tổ Ầm Ầm Ầm đập tới.

"Đây là?" Âm Vô Cữu kinh hãi.

"Ta tự nghĩ ra." Ninh Dạ cười nói.

Năm đó Tôn Ngộ Không rút lông hóa thân vô số, Ninh Dạ một mạch rất hâm mộ, vừa vặn hắn cũng có Tạo Hóa chi đạo, huyễn hóa mây bất quá là tiểu đạo, hóa thân lấy bản thân da tóc huyết nhục biến thành, mới càng có uy lực.

Cho tới thổi một hơi cùng thục đồng côn kia, liền là hoàn toàn biểu tượng, có cái này hay không cũng không đáng kể.

Nhưng thực thực tại tại, đây là biểu hiện Tạo Hóa chi đạo đăng phong tạo cực của Ninh Dạ, còn muốn lên trên, cũng bất quá chỉ là chuyện uy chút huyết nhục —— cái này vẫn là học của Nhàn Vân Lão Nhi.

Âm Vô Cữu rất nhanh liền cảm thụ được một nhóm hóa thân này bất đồng.

Mỗi một cái hóa thân đều phảng phất tồn tại chân thực, uy lực cường đại, càng hung hãn không sợ chết —— bọn họ thậm chí kế thừa các loại thủ đoạn của Ninh Dạ, huyễn thuật, tiên pháp, thần thông, lại tinh thông chiến trận liên hợp chi pháp, thậm chí còn kế thừa Cực Chiến nhị đạo cùng thiên thần thể chất cắn thuốc nứt ra được.

Nhiều như vậy Ninh Dạ ngưng quang thành vũ, tại trong thiên không ngưng hiện ra vô tận đao quang, cho dù là tồn tại như Mộc Khôi Bát Tổ, thế mà cũng chưa thể đem hắn phá hủy.

Trong thiên không gió nổi mây vần, lãng triều đầy trời, cũng nhìn đến chúng nhân kinh hãi.

Lúc này tại dưới uy áp của nguyên thần thánh nhân, những người khác sức chiến đấu mức độ lớn suy yếu, cũng chỉ có Hà Sinh Mặc, Ninh Dạ, Mộc Khôi Bát Tổ những tồn tại này không bị ảnh hưởng.

Không.

Còn có một người không bị ảnh hưởng.

Thanh Lâm!

Chiến chí kích dương hắn, thế mà tương tự không nhìn thánh nhân uy áp, hắn cao dược mà lên, tay cầm Liệt Dương Phủ: "Âm Vô Cữu, ăn một búa của ta!"

Âm Vô Cữu tức giận, một cái Vô Cấu nho nhỏ như ngươi, cũng xứng động thủ với ta?

Hắn tiện tay nhất chỉ điểm đi, chính đánh vào trên Liệt Nhật Phủ, liền thấy hồng thải kích dương, Thanh Lâm quả nhiên bị đánh bay ra ngoài, ngón tay Âm Vô Cữu thế mà cũng nứt hiện vết máu.

Hắn thế mà thương tổn được ta?

Thế mà thương tổn được ta?

Coi như có thánh nhân uy áp, cũng không đạo lý tên khốn kiếp này có thể thương tổn được ta!

Âm Vô Cữu giận dữ, bất quá hắn rất nhanh phát hiện sự tình so với điều này càng nát, bởi vì ngón tay của hắn chính đang hóa tro, cũng không ngừng hướng cánh tay lan tràn.

"Không được!" Âm Vô Cữu quát to một tiếng, hướng tới cánh tay của bản thân giật một cái, đã vất bỏ chi cánh tay này, đồng thời liền vận thần thông, đóng kín sức mạnh kinh khủng này.

Đó là lực lượng hủy diệt.

Lúc này Thanh Lâm đem Liệt Nhật Phủ hướng về không trung ném đi, Liệt Nhật Phủ lại lần nữa cùng hắn hòa làm một thể, chỉ bất quá lần này có chỗ bất đồng, lại là hóa thành một cánh tay của hắn, sau đó hướng tới Âm Vô Cữu một chưởng phách xuống, phủ ảnh tái hiện.

"Liệt Nhật Thiên Hoa!" Thanh Lâm bạo hống.

Âm Vô Cữu liền thi 12 đạo thần thông chống lại, không ngờ khí cơ đột nhiên uể oải, chỉ thi triển được 6 chiêu liền tri triển không nổi nữa.

Xiềng xích hoành không, thánh nhân uy áp, đã đem thực lực của hắn ép rồi lại ép, tiện tay nhấn một cái Âm Vô Cữu, Ninh Dạ cười nói: "Đừng coi ta không tồn tại a."

"A!" Âm Vô Cữu kêu thảm một tiếng.

Ánh búa đã xuyên qua thân thể hắn.

Âm Vô Cữu điên cuồng gào thét cuốn lên mây đen, thể nội một con ác quỷ xông ra.

Đây chính là khôi lỗi của hắn.

Cùng những người khác bất đồng, bản mệnh khôi của Âm Vô Cữu có thể hiện thế thời gian rất ngắn, phần lớn thời gian là tại trong thân thể của hắn, thế nhưng thực lực lại rất mạnh, ngắn ngủi bộc phát, thậm chí có thể địch đệ lục cảnh.

Chỉ là bởi vì e ngại thiên kiếp, Âm Vô Cữu sẽ không dễ dàng vận dụng nó, tuyệt đại đa số thời điểm, đều là hy vọng có thể mượn nó để giúp bản thân đột phá.

Đây chính là đột phá lục cảnh chi pháp hắn thử nghiệm.

Thế nhưng hiện tại, hắn đã không còn lựa chọn, cũng may thiên kiếp hiện tại đều đang phách Hà Sinh Mặc, hẳn là sẽ không lý bản thân.

"Chết!" Âm Vô Cữu cao giọng thét lên.

Ác quỷ chi khôi kia đã hướng về phía Thanh Lâm chộp tới.

Chương 105 : Loạn chiến (5)

Chương 106: Loạn chiến (5)

"Chà chà! Quả nhiên người người đều có ép đáy hòm a." Ninh Dạ cười nói.

Hắn đang muốn xuất thủ, Thanh Lâm đã bạo hống nói: "Không cần ngươi hỗ trợ!"

Nói Liệt Nhật Phủ chi tý lại vung, lấy phong thái hoang cuồng phách về phía ác quỷ kia.

Bất quá sau một khắc, hắn đã "Sưu" một cái bay ra.

Đây chính là ác quỷ có thể ngang hàng đệ lục cảnh, hắn một cái cảnh giới thứ tư, mặc ngươi chiến lực cường hoành thế nào, cũng là vô pháp lực kháng.

"Hí!" Ác quỷ khôi lỗi kia tiêm khiếu xông ra, đang muốn lao về phía Ninh Dạ.

"Giết hắn!" Âm Vô Cữu một chỉ Ninh Dạ.

Ác quỷ khôi có thể xuất hiện thời gian không lâu, nhất định phải lập tức giết kẻ trọng yếu nhất trước.

Cho dù là Ninh Dạ, đối diện ác quỷ chi khôi này, sắc mặt cũng xuất hiện ngưng trọng —— hơn nửa thực lực của hắn đều đang duy trì Tạo Hóa chi đạo, đối kháng Mộc Khôi Bát Tổ, hiện tại cũng không còn bao nhiêu lực lượng, càng không nói đối thủ là tồn tại có thể so với đệ lục cảnh.

Hơn nữa loại tình huống này, coi như là triệu hoán Thiên Cơ Điện sợ cũng không tác dụng gì —— kẻ này hung hãn, Ninh Dạ nhưng thực lực phân tán.

Vì vậy Ninh Dạ lập tức làm một cái quyết định.

Đầu tiên là một cái quang độn né tránh, càng là trực tiếp xuất hiện sau lưng Âm Vô Cữu, sau đó sau đầu hắn đã xuất hiện một cái hình người mơ hồ, tay cầm một nỗ.

Diệt Thần Nỗ.

Ninh Dạ nói: "Hết cách rồi, chỉ có thể tiễn ngươi lên đường."

Vừa nói, Diệt Thần Nỗ đã phát động.

Âm Vô Cữu phản ứng cũng coi như nhanh, độn di, pháp tráo, thần thông na di, trong khoảnh khắc thủ đoạn ra hết.

Nhưng tất cả những thứ này hết thảy vô dụng.

Hắn liền như thế nhìn một tiễn kia bắn tới bản thân, xuyên thủng tất cả trở ngại, phảng phất như mặc thiên sơn vạn thủy cũng phải tìm ra ngươi vậy, cắm vào bản thân.

"Không!" Âm Vô Cữu tuyệt vọng hô lên một tiếng.

Phác xích!

Diệt Thần Nỗ nhập thể.

Sau một khắc Âm Vô Cữu phát ra một tiếng hò hét tuyệt vọng, nguyên thần đã tại trong tuyệt vọng tan vỡ, liên đới toàn bộ thân thể đều tiêu tán theo.

"Hí!" Ác quỷ chi khôi kia phát ra tiếng kêu thống khổ dĩ cực.

Nó là bản mệnh khôi, Âm Vô Cữu chết rồi, nó cũng chú định khó có thể bảo toàn.

Thân thể tại trong quang huy run rẩy, ác quỷ này rít gào lên, giãy giụa, hư không loạn vũ, phóng thích ra lực lượng cường đại nhất của bản thân, nhưng đã mất đi phương hướng.

Không có đụng tới Ninh Dạ, ngược lại dẫn thiên kiếp 'Oanh' một tiếng phân ra một đạo kiếp lôi, bổ vào trên người nó, thế là nó sụp đổ càng nhanh rồi.

"Chưởng giáo!" Bên kia Thiên Thi, Địa Thi mấy người cũng phát ra sợ hãi hô hoán.

Làm sao cũng không nghĩ tới, Âm Vô Cữu vậy mà đã như thế chết rồi.

Bị chết đột nhiên như vậy, liền cái chỗ trống hoàn thủ né tránh cũng không có.

Ác quỷ chi khôi còn đang tiêm khiếu, sau đầu Ninh Dạ, huyết sát đến từ Dương Chí Thiện kia cũng triệt để tiêu tán, Diệt Thần Nỗ chính thức dùng hết.

Hắn cũng không để ý, giơ tay chụp vào ác quỷ chi khôi.

Đúng vào lúc này, một cái tay khác cũng duỗi tới, thế mà đồng thời tóm chặt lấy quỷ khôi này.

Là Tử Lão.

Ninh Dạ nhìn nhìn hắn, Tử Lão lạnh nhạt nói: "Vật này, Ta muốn."

Ninh Dạ nghĩ nghĩ, cười một tiếng nói: "Hảo, cho ngươi!"

Hắn nói càng thật sự buông tay.

Tử Lão đã đem ác quỷ chi khôi kia cầm lấy, há mồm nuốt vào, đồng thời thể nội khí cơ tăng vọt, thân thể thì không chút nhúc nhích.

Vệ Xuân Nguyên còn muốn nhân cơ hội công kích, Tử Lão quay đầu lại trừng mắt, Vệ Xuân Nguyên như bị sét đánh, thế mà "A" quát to một tiếng ngã bay ra.

Tử Lão lại không có tiếp tục động, chỉ là nói: "Ngươi đã không phải là đối thủ của ta, ta đối với ngươi không có hứng thú."

Nói nhìn hướng Ninh Dạ: "Cảm tạ."

Hắn không có hỏi Ninh Dạ tại sao nguyện ý buông tay, với hắn mà nói, tới nay là muốn làm liền làm, mà Ninh Dạ, ngẫu nhiên cũng sẽ tùy hứng một thoáng.

"Vật này không dễ tiêu hóa chứ? Ngươi cần thời gian, cuộc chiến hôm nay, ngươi trước hết nghỉ ngơi một chút đi." Ninh Dạ nói.

Tử Lão cũng không tiếp lời nữa, liếc nhìn tại chỗ, nói: "Vậy ta đi trước, chuyện còn lại chính các ngươi xử lý, nếu như đánh không thắng, nên chạy liền chạy, không nên chịu chết uổng."

Nói thật sự liền như thế bay đi.

"Hỗn đản! Tử Lão ngươi không xứng làm người của Mộc Khôi Tông ta!" Thiên Thi Thiết Lang bị hắn chọc cho phẫn nộ mắng to.

Đùng!

Một cái tát vang dội, trực tiếp đem Thiết Lang quất bay ra ngoài.

Chính là Tử Lão trước khi rời đi tiện tay làm.

Thời khắc này hắn, thực lực mạnh mẽ thế nào, sợ là trừ Ninh Dạ ra, đã không người nào có thể chống đỡ.

Trong thiên không, Hà Sinh Mặc còn đang cùng thiên kiếp liều mạng đối kháng.

Hắn kháng khóc không ra nước mắt.

Tại sao?

Ta không tiếc tất cả hậu quả sử dụng nguyên thần thánh nhân, kết quả không có giúp ta đặt vững kỳ công, thế mà phản thụ hại?

Tất cả những thứ này đều là bởi vì hắn!

Ninh Dạ!

Hắn trừng mắt nhìn Ninh Dạ, trong lòng chi phẫn uất đã không lời nào có thể diễn tả được.

"Coi như bản tọa hôm nay phải chết ở chỗ này, ngươi cũng phải chết!" Hà Sinh Mặc nói thế mà không để ý uy lực của thiên kiếp, trong hỏa chi quái dị nguyên thần thiểm hiện, hình bóng thánh nhân kia tái hiện, hướng tới Ninh Dạ một chỉ đâm xuống.

Liền tại một chỉ này xuất thủ đồng thời, Ninh Dạ hừ nói: "Chờ đợi đã lâu."

Nói tiện tay vung lên, phía sau đã xuất hiện đồng dạng thánh nhân quang huy, thế mà là phản thủ điểm ra một chỉ.

"Thánh Nhân Tượng?" Đám người Kim Thế Chung kinh hãi kêu to: "Ninh Dạ, quả nhiên là ngươi làm ra!"

Thịnh Đông Bình đấm ngực giậm chân: "Ninh đệ a, ngươi sao đến nỗi này. Trộm cắp không phải hành vi của thánh nhân a!"

"Ta bất quá là thu lấy chiến lợi phẩm mà thôi, nói đến chữ trộm, cái bảo khố kia mới là ta làm." Ninh Dạ rất nghiêm túc sửa lại chỗ sai.

Trộm quy trộm, chuyện không phải ta làm ta là sẽ không tiếp thu. Lão tử chỉ bới khố, không ăn trộm người!

Thánh Nhân Tượng không phải đối thủ của nguyên thần thánh nhân, nhưng liền tại Thánh Nhân Tượng xuất hiện đồng thời, Thiên Trụ Thụ những vật này cũng đồng thời xuất hiện.

Sau một khắc hỏa chi quái dị trong tay Hà Sinh Mặc đột nhiên dị động, nó tuy linh thức đã mất, nhưng thần vật bản năng, lại vẫn là cảm thụ được đồng bạn triệu hoán, bắt đầu điên cuồng rung động.

Bất quá Hà Sinh Mặc thực lực cũng khá cường hãn, càng là cường hành áp chế.

Ninh Dạ nếu như toàn lực thôi thúc ngũ hành tứ bảo, tự nhiên cũng có thể đối kháng, nhưng hắn càng muốn lựa chọn biện pháp nhẹ nhõm chút.

Cười hắc hắc: "Ngươi muốn a? Vậy thì cho ngươi!"

Đã là đem Thánh Nhân Tượng, Thiên Trụ Thụ các loại tứ bảo trực tiếp ném cho Hà Sinh Mặc.

Hà Sinh Mặc cho rằng hắn muốn nhân cơ hội xuất thủ, vội vàng phóng thích phòng ngự.

Không nghĩ tới một quăng này càng không dùng bất luận thủ đoạn gì, chỉ là cùng hỏa chi quái dị kia đồng thời hội tụ, trọng ngưng Thiên Đạo Ngũ Hành Hoàn.

Sau một khắc nguyên thần thánh nhân kia quang huy tăng mạnh, lại có thoát khốn muốn ra chi thế.

Làm sao lại?

Nguyên thần thánh nhân này bị giam cầm tại bên trong hỏa chi quái dị đã có mấy ngàn năm, thế mà ý chí còn chưa ma diệt hết?

Hà Sinh Mặc hoảng hốt.

Ninh Dạ cười lạnh.

Nguyên thần thánh nhân biết bao cường đại, chứng đạo tại thần, nào có thể dễ dàng tiêu vong như vậy?

Thời khắc này Thiên Đạo Ngũ Hành Hoàn phục tụ, mấu chốt nhất hết thảy linh thức đều đã biến mất, nguyên thần thánh nhân kia không còn trở ngại chưởng khống ngũ hành hoàn, càng phát ra tiếng gầm kinh thiên: "Ta rốt cục tự do... Nga, không..."

Nguyên thần thánh nhân quái khiếu một tiếng.

Ngửa đầu nhìn lên, liền thấy trong thiên không đã ngưng tụ ra một đạo tử sắc lôi điện siêu cấp thô to.

Tử Cực Càn Lôi.

Chỉ là so với Tử Cực Càn Lôi diệt Từ Liệt lúc trước, cũng không biết cường hãn hơn bao nhiêu lần.

Không được!

Nguyên thần thánh nhân kia biết không ổn.

Bản thân hắn liền là đệ thất cảnh, thiên địa bất dung, lại nghịch thiên nhi hành, càng là thiên đạo bất dung.

Năm đó hắn lấy Thiên Đạo Ngũ Hành Hoàn nghịch thiên cải nhật, che đậy thiên đạo, mới có thể ở chỗ này tự do làm việc —— nhưng hiện tại không giống ngày xưa, Thiên Đạo Ngũ Hành Hoàn ý thức hoàn toàn không có, uy lực đại giảm, bản thân hắn cũng đã mất nhục thân, vừa mới thoát khốn, chỉ có nguyên thần đệ thất cảnh, nhưng liền thực lực đệ lục cảnh cũng chưa chắc có.

Thế nhưng Thiên Đạo chi nộ này —— căn bản chính là coi hắn là thành trạng thái cường thịnh tới đối phó a.

"Không!"

Nguyên thần thánh nhân tuyệt vọng kêu to.

"Không!"

Hà Sinh Mặc cũng kêu to, lão tử sắp bị vạ lây rồi!

Những người khác càng là nhìn ra một trận thiên kiếp này không phải bình thường, dồn dập bị doạ đến điên cuồng chạy trốn.

Chỉ có Ninh Dạ chắp tay mỉm cười: "Tự tác nghiệt, không thể sống!"

Oanh!

Thiên phạt rơi xuống.

Chương 106 : Loạn chiến (6)

Chương 107: Loạn chiến (6)

Khi một đạo Tử Cực Càn Lôi này phách xuống thì, ngược lại không có uy thế mạnh mẽ như trước.

Nó liền như thế rơi xuống, hạ xuống trên nguyên thần thánh nhân, xuyên qua nguyên thần, tại xuyên qua thân thể Hà Sinh Mặc, hướng thẳng mặt đất.

Sau đó Xoạt một tiếng, lặng yên vô tung.

Sau đó không có thứ gì phát sinh.

Không có phong lãng, không có ba lan, cảm giác liền như là huyễn thuật, chỉ có cường đại uy thế, lại không có bất kỳ hiệu quả nào.

Thế nhưng sau một khắc, mọi người liền nhìn thấy bất đồng.

Đầu tiên là Hà Sinh Mặc.

Thân thể hắn bắt đầu tan vỡ.

Liền như vậy từng điểm từng điểm tản ra, hóa làm tro tàn, sau đó liền tro tàn đều tiêu tan trong gió, không để lại chút tro cặn nào.

Sau đó mới là thánh nhân chi nguyên thần kia.

Răng rắc răng rắc, tựa như một khối thủy tinh vỡ tung, trong khoảnh khắc tan vỡ thành vô số khối.

Bất quá hắn đến là không có hóa tro.

Mà là hóa thành mảnh vỡ óng ánh đầy trời.

Y như nổi lên một hồi lưu ly vũ *.

Cuối cùng chính là thiên đạo ngũ hành chi bảo kia, cũng đồng thời vỡ vụn.

Đúng vào lúc này Ninh Dạ đột nhiên xuất thủ.

Ống tay áo tản ra, cuốn lấy nguyên thần chi vũ, ngũ hành toái trần.

"Đệ thất cảnh nguyên thần, còn có Thiên Đạo Ngũ Hành Hoàn. . . Thật đáng tiếc. Bất quá cũng được, nếu ta đã vô lực phân tích thất cảnh, sau khi nát rồi, ngược lại với ta là một chuyện tốt."

Nói liền như thế thu vào.

Bất luận là nguyên thần thánh nhân hay là Thiên Đạo Ngũ Hành Hoàn, đều không phải thứ hắn có thể dễ dàng phân tích, ngược lại là sau khi vỡ vụn, dễ dàng lợi dụng hơn.

Đương nhiên, điều này cũng mang ý nghĩa tiền đồ có hạn, vốn là bảo bối đệ thất cảnh, khả năng tối đa cũng chỉ có thể chống đỡ đến đệ lục cảnh.

Nhưng có quan hệ gì đây?

Cơ hội tổng là sẽ lại có.

Trước tiên quan tâm tốt trước mắt đi.

"Ngươi. . . Ngươi vô sự?" Thịnh Đông Bình giật mình nhìn hắn.

"Ta cần phải có chuyện gì sao?" Ninh Dạ hỏi ngược lại.

Chuyện cười, lão tử là khí vận chi tử, vừa nãy lại là ta đem nguyên thần thánh nhân này điều ra, giúp thiên đạo nhổ cỏ tận gốc, không nói những cái khác, lại một vòng khí vận gia thân?

Ta tại sao phải có chuyện?

Hiện tại lão tử coi như đệ lục cảnh, lão thiên phỏng chừng cũng sẽ không phạt hắn.

Thật sự có thiên kiếp, cũng phải tránh hắn mà đi.

Đương nhiên hắn cũng lười giải thích cái này, chỉ là nhìn nhìn một đám người còn đang loạn chiến hoặc quan chiến, ung dung thong thả nói: "Âm Vô Cữu cùng Hà Sinh Mặc đều xong đời rồi, trong các ngươi còn có ai muốn đánh sao?"

"Ninh Dạ, đem Thánh Nhân Tượng trả đây!" Kim Thế Chung còn đang hô quát, trong tay lôi mang điện thiểm, rất có khí thế thiên đạo không phách lão tử phách.

Không nhìn ra ngươi là một tên ngốc a?

Ninh Dạ cười nói: "Ngươi mắt mù sao? Không thấy thiên kiếp một cái lôi đánh xuống, toàn bộ "bùm" vỡ nát rồi. Nguyên thần thánh nhân không còn, thánh nhân di vật cũng tất cả đều không còn. Thánh Vương Các ngươi liền tự nhận xui xẻo đi."

Kim Thế Chung tức đến muốn thổ huyết.

Ninh Dạ chỉ chỉ hắn: "Còn có ngươi chớ chọc ta nha. Nhà các ngươi còn có Long Huyết Vương Quan cái gì chứ? Cẩn thận ta hiện tại liền làm thịt ngươi đoạt tới."

"Ninh Dạ! Long Dương Lệnh có phải là ngươi trộm?" Hoa Thương Minh cũng hô.

Lúc trước Ninh Dạ huy sái tự nhiên, ngự vân thành binh, ngự binh thành trận, liền ngay cả vạn ngàn Ninh Dạ lông tơ biến thành hiện tại còn đang cùng Mộc Khôi Bát Tổ đánh nhau, đều là dùng Kim Giáp Trận.

Người bình thường làm không được hiểu rõ như vậy, chỉ có Ninh Dạ.

Ninh Dạ nở nụ cười: "Ngươi có muốn đem Kim Giáp Trận nhà các ngươi ra thử một chút hay không? Nếu ta có thể cướp giật quyền khống chế, vậy thì chính là ta trộm. Nếu như ta không thể, vậy thì không phải đi."

Lời này Hoa Thương Minh nghe được trong lòng phát lạnh.

Đột nhiên hắn cực kỳ hi vọng, Long Dương Lệnh này không phải Ninh Dạ trộm.

Thấy Hoa Thương Minh cũng không nói lời nào, Ninh Dạ nhìn hướng Dương Thế Hồng.

Dương Thế Hồng nguyên bản là đang cùng Thịnh Thiên Liễu giao thủ, thời khắc này bởi vì trước sau phát sinh dị biến, cũng đã ngừng tay.

Thấy Ninh Dạ nhìn hướng bản thân, Dương Thế Hồng trong lòng nhảy một cái, mẫn cảm phát hiện không tốt.

Quả nhiên Ninh Dạ đã nói: "Ngươi Cực Đạo Việt, ta muốn."

Đệt!

Dương Thế Hồng kinh hãi? Hô to vung việt chém ra.

Không nghĩ tới Ninh Dạ chỉ là ngoắc ngón tay một cái: "Trở về!"

Liền thấy Cực Đạo Việt tuột tay bay ra, trực nhập không trung.

"Hóa ra là ngươi! Việt Trọng Sơn đúng là ngươi giết!" Dương Thế Hồng kinh hãi.

Hắn trong nháy mắt đã minh bạch, Việt Trọng Sơn tuyệt đối là Ninh Dạ giết, hắn tại trong Cực Đạo Việt động chút tay chân.

"Ta mới là chủ nhân của Cực Đạo Việt!" Dương Thế Hồng rống to, toàn lực khống chế Cực Đạo Việt.

Cực Đạo Việt kia thế mà đình trệ tại giữa không trung, không có hướng Ninh Dạ bay đi.

Thủ đoạn của hắn không mạnh như vậy?

Dương Thế Hồng đại hỉ.

Không nghĩ tới Ninh Dạ nhếch mép nở nụ cười: "Ngớ ngẩn!"

Không được!

Dương Thế Hồng trong lòng cảnh ý đại khởi? Hô to xông về phía trước.

Vẫn là muộn rồi.

Oanh!

Một quyền cực kỳ cuồng dã của Thanh Lâm đã đập trúng phía sau lưng hắn, Dương Thế Hồng lập tức trọng thương.

Làm sao có khả năng?

Đây chính là một cái Vô Cấu cảnh? Thế mà có thể tạo thành cho ta thương tổn lớn như vậy.

Dương Thế Hồng cưỡng khống Cực Đạo Việt, nghịch chuyển trảm hướng Thanh Lâm.

Nhưng vào lúc này trong một tiếng cuồng hống? Lại là một người từ dưới lên trên Oanh tại bụng của hắn.

Triệu Long Quang!

Hai tên cường hoành Vô Cấu thế mà đồng thời phát động công kích đối với hắn, nhưng Dương Thế Hồng biết cái này không phải trọng yếu nhất.

Ninh Dạ đã xuất thủ.

Thân ảnh lóe lên? Đã dấn đến bên người Dương Thế Hồng: "Thứ ta đưa ra, ngươi cũng dám cầm?"

Phốc!

Đơn thủ đã đâm vào thể nội Dương Thế Hồng.

Dương Thế Hồng trong thân thể quang mang thịnh phóng.

Bất quá bởi một lần xuất thủ này? Gia trì của Ninh Dạ đối với tạo hóa phân thân cũng yếu bớt, liền thấy bên kia Mộc Khôi Bát Tổ đồng thời phát uy, vạn ngàn Ninh Dạ toàn bộ đãng không.

Ninh Dạ vốn định giết Dương Thế Hồng, thấy tình hình này, đem Dương Thế Hồng tống một cái về phía trước: "Đi!"

Dương Thế Hồng đã hóa thành quang ảnh xông thẳng Mộc Khôi Bát Tổ.

"Quang độn. . . Ngươi rốt cục có thể dùng tại trên người Niết Bàn." Triệu Long Quang mỉm cười.

"Chung quy phải có tiến bộ." Ninh Dạ cũng liền nở nụ cười.

Giương tay nắm lấy Cực Đạo Việt, xóa đi cấm chế bên trên: "Cái này tốt hơn so với Liệt Nhật Phủ."

Thanh Lâm cười ha ha: "Ta đều muốn!"

Đem Cực Đạo Việt một trảo, càng là cũng thử nghiệm đem nó dung nhập thân thể.

Bất quá Cực Đạo Việt mạnh hơn Liệt Nhật Phủ quá nhiều, Thanh Lâm nhất thời không chịu nổi, thống khổ hừm lớn.

Thịnh Thiên Liễu hừ một tiếng: "Ngu xuẩn. Ngông cuồng!"

Thất Bảo Linh Lung Tháp trong tay quăng một cái, một đạo quang thúc rơi vào Thanh Lâm.

Ninh Dạ thấy thế đang muốn xuất thủ, Thanh Lâm kêu lên: "Đừng, sư phụ là đang giúp ta!"

Hắn nói tê thanh đại hống lên.

Toàn thân bảo quang tái khởi.

Bỗng nhiên Cực Đạo Việt "răng rắc" một tiếng, biến mất tại thể nội Thanh Lâm, đồng thời Thanh Lâm khí cơ tăng vọt: "Dương Thế Hồng, nếm thử một đòn của ta!"

Hắn xông ra, hướng tới Dương Thế Hồng nổ ra một quyền.

Một quyền này, hóa thành trạc thiên việt quang chém ra.

Dương Thế Hồng kinh hãi: "Cực đạo chân ý? Không!"

Hắn thét lên một tiếng, thân hình càng đột nhiên thu nhỏ, cũng không biết dùng phương pháp gì, thế mà miễn cưỡng né qua, chỉ là một cánh tay tại chỗ tan nát, nhìn dáng dấp như vậy, cũng là khó có thể phục hồi như cũ.

Việt quang dư thế không giảm, tiếp tục trùng kích, chính đánh vào trên người một tổ bên trong Mộc Khôi Bát Tổ.

Người chết kia không cảm giác chút nào, nhưng sau một khắc đã răng rắc răng rắc nứt toác, trong nháy mắt ngõa giải.

"Lão Tổ!" Thiên Thi đau lòng hô to.

Sau đó liền nghe Ầm một tiếng, thể nội Thanh Lâm Liệt Dương Phủ cùng Cực Đạo Việt đã đồng thời thoát ly thân thể hắn.

Thịnh Thiên Liễu hừ một tiếng: "Tu vi không đủ, cường hành dung nạp, thiếu chút nữa liền đem mình căng nứt. Vẫn là hảo hảo tu hành đi, nên là của ngươi, chung quy sẽ là của ngươi!"

Nói ống tay áo tản ra, đã cuốn lên Thanh Lâm, còn có Liệt Dương Phủ, Cực Đạo Việt, liếc mắt nhìn Ninh Dạ, càng là liền như thế nhẹ nhàng rời đi.

Ta đi, ngươi nắm Cực Đạo Việt nắm thuận lý thành chương như thế sao?

Thấy tình hình này, Ninh Dạ cũng vui vẻ: "Có thể a, lão già, có chút cân lượng."

"Hừ!" Thịnh Thiên Liễu chưởng giáo tôn sư, ám vận huyền công, vô thanh vô tức cho Ninh Dạ một chiêu.

Liền nghe "răng rắc" một tiếng, Mộc Khôi Bát Tổ lại xuất hiện một cái vết nứt.

Ninh Dạ càng là đem một kích ám kình này, vô thanh vô tức chuyển tới trên người Mộc Khôi Bát Tổ.

Hắn hướng tới Thiên Thi nở nụ cười, chỉ chỉ Thịnh Thiên Liễu nói: "Hắn làm ra."

Thuận tay nhấn một cái, một phiến bạch quang tại thể nội Dương Thế Hồng nổ tung, hoang cuồng chi lực phóng thích, Dương Thế Hồng đã tại trong thẩm liệt ai hào yên tiêu vân tán.

Chương 107 : Đại cục đã định

Chương 108: Đại cục đã định

Thiên Thi Thiết Lang tức đến nổ phổi, đang muốn thôi thúc thất tổ toàn lực công kích, nhưng sau một khắc, liền nghe một tiếng hô khiếu.

Mộc Khôi thất tổ càng đồng thời rút về.

"Tử Lão?" Thiết Lang kinh hãi.

Thanh âm Tử Lão truyền đến: "Ninh Dạ hậu chiêu vẫn chưa ra hết, không nên đem vốn gốc đều đập vào. Nếu ngươi vẫn muốn đánh, chính ngươi đánh là được."

Thiết Lang nhìn nhìn thất tổ đi xa, lại nhìn một chút Ninh Dạ, chung quy chỉ có thể giậm chân một cái nói: "Chúng ta đi!"

Mộc Khôi Tông chúng nhân nhất thanh hô khiếu, dồn dập rời đi, chỉ lưu lại Nguyên Mục Dã cùng Hà Giang Minh, trong lúc nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải.

Lúc này chiến cuộc rốt cục đến điểm cong rồi.

Mọi người phát hiện vấn đề thật giống không đúng lắm?

Hà Sinh Mặc chết rồi, Âm Vô Cữu chết rồi, Dương Thế Hồng chết rồi, Quy Dã Vọng trọng thương, Thịnh Thiên Liễu rời đi.

Tám đại môn phái một thoáng chỉ còn Phượng Tiên Lung, Kim Thế Chung cùng Hoa Thương Minh tam đại phái chưởng giáo.

Ta đi, phía dưới còn chưa làm sao đây, mặt trên đã ngỏm nhiều như vậy?

Phượng Tiên Lung đến vẫn may, Kim Thế Chung cùng Hoa Thương Minh thì ngươi nhìn ta một chút, ta nhìn ngươi một cái.

Lúc này lẫn nhau đều ngừng tay không đánh, đồng thời đang suy nghĩ nên làm gì.

Hai phái vốn là đối thủ một mất một còn, liên thủ là không quá có khả năng.

Coi như liên thủ cũng chưa chắc đánh thắng được.

Vừa nãy Ninh Dạ, đã triển hiện ra hung ác của hắn.

Mà chỗ chết người nhất chính là, Thiên Cơ Điện thậm chí còn chưa hoàn toàn phát huy tác dụng.

Thế cục như vậy, làm sao chống lại?

Kim Thế Chung hung ác trừng Ninh Dạ, Ninh Dạ nói: "Làm sao? Vẫn còn muốn tìm ta đòi Thánh Nhân Tượng?"

Kim Thế Chung mặt già rút một cái, chung quy chắp tay nói: "Oan gia nên cởi không nên buộc, ân oán ngày trước, đã là quá khứ. Ninh đại điện thủ thần uy vô song, Thế Chung kiến thức rồi, lĩnh giáo, giờ xin từ biệt."

Nói liền muốn rời khỏi.

Ninh Dạ lại nói: "Ta để ngươi đi rồi sao?"

Kim Thế Chung phẫn nộ: "Ninh Dạ, ngươi không nên quá đáng! Ngươi thật sự cho rằng bản tọa sợ ngươi?"

Ninh Dạ đã nói: "Nghe nói Thánh Vương Các có một môn Thánh Tâm Quyết? Ta muốn."

Kim Thế Chung ngẩn ra.

Thánh Tâm Quyết là một môn tâm pháp Thánh Vương Các nghiên cứu Thánh Nhân Tượng sáng chế mà thành, đến cũng không tính là tiên pháp đỉnh cấp gì, bất quá bởi vì là nghiên cứu đối với Thánh Nhân Tượng, vì vậy có thật nhiều lý giải liên quan tới thánh nhân chi bí.

Nghe được Ninh Dạ muốn cái này, Kim Thế Chung minh bạch, Ninh Dạ hiện tại chỉ cảm thấy hứng thú đối với thánh nhân chi bí.

Hắn thở phào một hơi, vật này không phải là không thể cho, bất quá Ninh Dạ liền như thế đòi, thực sự là quá mất mặt, Vì vậy miệng còn tiếp tục ngạnh: "Thánh Vương Các bí học, há lại là ngươi nói muốn liền muốn."

"Ân?" Ninh Dạ liếc mắt nhìn hắn.

Kim Thế Chung nhanh chóng nói tiếp: "Chỉ có thể bán cho ngươi."

"Bao nhiêu?"

Kim Thế Chung dựng lên một ngón tay.

Ninh Dạ sờ soạng một thoáng trên người.

Không có.

Hắn đã thật lâu không sử dụng tới loại phương thức linh thạch giao dịch này.

"Ai cho mượn một khối linh thạch."

"Ta ra ta ra!"

Phía dưới phần phật phần phật linh thạch như mưa mãnh liệt tuôn ra.

Ta đi, các ngươi đây là muốn dùng tiền đập chết ta sao? Vào lúc này đều hợp tác rồi?

Ninh Dạ ống tay áo cuốn một cái, trực tiếp đẩy đến trước mặt Kim Thế Chung: "Của ngươi."

Kim Thế Chung mặt giật giật, ném ra một cuốn sách: "Cho ngươi!"

Sau đó cũng không quay đầu lại rời đi.

Hoa Thương Minh bản năng lui về phía sau.

Ninh Dạ đã nói: "Long Dương Lệnh đem ra."

Hoa Thương Minh bước chân nhất trệ: "Đó là căn bản của Long Dương Phủ ta!"

Ninh Dạ cười hỏi: "Thánh Vương Các cũng mất căn bản rồi, Long Dương Phủ còn muốn cái gì căn bản? Lại nói, Chưởng giáo mới là căn bản chứ? Hay là ngươi không phục, cảm thấy ta vừa nãy giết Hà Sinh Mặc, Âm Vô Cữu còn có Dương Thế Hồng thủ đoạn không đủ quang minh?"

Ninh Dạ giết Hà Sinh Mặc cùng Âm Vô Cữu thủ đoạn xác thực không đủ quang minh, một cái mượn thiên kiếp, một cái dùng Diệt Thần Nỗ, thế nhưng giết Dương Thế Hồng lại là chân chân chính chính tự thân thực lực.

Dương Thế Hồng tuy rằng tại trong quyết đấu cùng Thanh Lâm thụ thương, nhưng thể phách cường hãn, muốn giết hắn nói sao dễ dàng?

Ninh Dạ nhưng nhẹ nhẹ nhàng nhàng liền kích sát, mặc kệ phía dưới nhẹ nhõm này ẩn giấu bao nhiêu nỗ lực, đằng nào Hoa Thương Minh tự hỏi làm không được.

Hắn hít một hơi dài, đem Long Dương Lệnh ném ra.

Ninh Dạ trực tiếp lấy đi Long Dương Lệnh, đem mảnh vỡ Luyện Yêu Tháp bên trong thu hồi, sau đó còn lại ném về cho Hoa Thương Minh: "Ta chỉ cần cái bộ phận kia của ta."

Hoa Thương Minh tức giận muốn thổ huyết, ngươi nói đến là hào phóng, mất mảnh vỡ Luyện Yêu Tháp rồi, tác dụng của Long Dương Lệnh này cũng mất đi hơn nửa.

Ninh Dạ lại nhìn Phượng Tiên Lung, Phượng Tiên Lung cười lạnh: "Làm sao? Còn dự định doạ dẫm ta hay sao?"

Ninh Dạ hì hì nở nụ cười: "Ta nào dám a? Ta phàm là dám muốn ngài một điểm chỗ tốt, sau này liền đừng hòng thái bình."

"Ngươi biết là tốt rồi." Phượng Tiên Lung dào dạt đắc ý.

"Ta chỉ là muốn cùng ngài thương lượng một chút, chuyện về sau."

"Ngươi hôm nay đại phát thần uy, bại các đại môn phái, uy phong đã đặt chân, thừa thắng xông lên, chính là thống nhất Trường Thanh Giới cũng không phải không thể. Ngươi còn muốn thương lượng cái gì?"

"Ngài cũng biết, ta vô ý tại đó. Quên đi, vẫn là tìm một chỗ hảo hảo tán gẫu đi." Ninh Dạ nói dựng lên vân vụ, đã nhắm phương xa bay đi.

Phượng Tiên Lung đã theo bay đi.

Hạ phương vô số tu sĩ hô to: "Ninh chưởng giáo đi thong thả a, chúng ta nguyện ý gia nhập ngươi!"

"Thiết, một đám đung đưa bất định đồ." Công Tôn Điệp xem thường: "Nếu thật sự chỉ trông vào các ngươi, chúng ta sớm xong."

Cửu tiêu vân ngoại, Ninh Dạ cùng Phượng Tiên Lung tịch vân mà ngồi.

Lúc này Ninh Dạ rốt cục lộ ra bộ dáng nhe răng trợn mắt: "Mẹ nó Dương Thế Hồng người chim này quá cứng rồi, tiêu hao hơn nửa công lực của ta. Còn có Mộc Khôi Bát Tổ kia cũng không đơn giản, chỉ là chống đỡ chốc lát, liền dẫn đến ta hao tổn trọng đại."

Phượng Tiên Lung cười lạnh: "Ngươi chớ giả vờ với ta."

Ninh Dạ cười nói: "Ta là thật không trang, thật sự trả giá không ít, chỉ là may mà ta có cái này."

Một đạo nước suối rơi xuống.

"Bất Diệt Tuyền." Phượng Tiên Lung ánh mắt hơi lạnh lẽo: "Thiên Cơ Điện xác thực danh bất hư truyền, nói như vậy, ngươi chính là khai phá ra một loại cấm thuật nào đó? Chỉ bất quá mượn Bất Diệt Tuyền, có thể tùy ý sử dụng."

"Quang Phệ, có thể từ trước chủng quang tại thể nội mục tiêu, sau đó lại làm nho nhỏ đề thăng, nếu không tiếc nguyên thần hao tổn, liền có thể trực tiếp phá hủy nguyên thần mục tiêu, nhất kích tất sát." Ninh Dạ cũng không dối gạt nàng.

Môt chiêu hắn vừa nãy giết Dương Thế Hồng kia, sở dĩ có thể một lần kiến công, chính là bởi vì hắn đã đem Quang Phệ đề thăng đến mức độ đăng phong tạo cực, đại giá cũng rất lớn, thế nhưng có Bất Diệt Tuyền tại, nhưng vẫn hoàn toàn không cần để ý.

Theo tu vi đề thăng, Ninh Dạ cũng coi như chân chính bắt đầu đem tác dụng của Thiên Cơ Điện phát huy ra.

"Bất quá pháp này cũng có cái chỗ hỏng, chính là trước hết chủng quang tại thể nội mục tiêu, như đối thủ sớm có phát giác, thì nửa điểm hiệu dụng đều không có." Ninh Dạ lại bổ sung một câu.

Phượng Tiên Lung trầm ngâm một chút: "Nhưng ngươi tinh thông huyễn đạo, như lấy ảo thuật hoặc chi, lại thi triển pháp này, vẫn như cũ khó mà đối kháng."

Nàng nói lắc đầu một cái: "Chung quy là ngươi lợi hại, phóng tầm mắt tiên giới hiện nay, một đối một, sợ đã không người là đối thủ của ngươi."

"Kém xa lắm." Ninh Dạ lại vẫn là bất mãn: "Vẫn như cũ là dựa vào chúng đa thủ đoạn, vẫn như cũ là ỷ lại Thiên Cơ Thần Điện. Nếu như không có những thứ này, coi như là đối đầu Tử Lão, ta cũng chưa chắc là đối thủ. Đương nhiên, lại có thời gian, ta chung quy sẽ thắng hắn, thế nhưng vậy thì làm sao? Đi tới đỉnh phong, phát hiện phía trước không đường, một đời theo đuổi, liền như vậy đoạn tuyệt, chẳng phải chỉ là đuổi một cái vĩnh cửu cô đơn?"

"Ngươi nói với ta những thứ này, lại là ý gì?"

"Ta muốn Tri Vi Giới."

Chương 108 : Tri Vi Giới

Chương 109: Tri Vi Giới

Tri Vi Giới là năm đó Ninh Dạ thu hoạch giao cho Vạn Hoa Cốc, nói đến chủ yếu cũng chính là dùng để ẩn náu cùng đánh lén.

Thế nhưng Phượng Tiên Lung biết, mục đích của Ninh Dạ khẳng định không phải cái này.

"Ngươi muốn dùng cái này là gương, tìm kiếm phá giới chi pháp?" Phượng Tiên Lung hỏi.

Đây không phải là bản thân Ninh Dạ một người nghĩ đến, sớm trước lúc này, không biết bao nhiêu đại năng ý đồ lấy Tri Vi Giới làm mẫu, tìm kiếm phá giới chi pháp, chỉ tiếc cũng không có thu hoạch lớn.

Ninh Dạ lại lắc đầu: "Không cần phải vậy. Ta sớm tại năm đó liền lĩnh ngộ một chút bí mật của Tri Vi Giới, kỳ thực Tri Vi Giới căn bản tồn tại phá giải phi thăng chi pháp, hơn nữa ta muốn phi thăng, cũng không dùng tới cái kia."

"Cái gì?" Phượng Tiên Lung chấn kinh: "Ngươi là nói. . ."

"Đúng, phi thăng không cần cái kia. Kỳ thực ngươi ta đều biết, phi thăng chính là bay khỏi mảnh đất này, đi tới tinh la đại thiên chi giới, nào có liên quan gì tới tu vi."

"Nhưng mà không có đủ tu vi, thì lại làm sao rời khỏi cương sát chi không? Tinh hải thương mang, không có tiên lực cung cấp, trừ phi là thánh nhân, bằng không dù là đệ lục cảnh cũng khó có thể duy trì."

"Đây chính là chuyện ta muốn nói với ngươi. Kỳ thực, sớm tại trước đây thật lâu, việc này đã được giải quyết."

"Giải quyết như thế nào!" Phượng Tiên Lung kích động lên.

"Thiên Tàm!" Ninh Dạ hồi đáp.

Năm đó Ninh Dạ Thiên Ngoại Thiên nhất chiến, thu hoạch lớn nhất, không phải Yên Vũ Lâu hoặc là thu được ít tôi tớ.

Mà chính là Thiên Tàm.

Bởi vì hắn rốt cục phát hiện phương pháp rời khỏi vị diện —— Thiên Tàm chính là.

Thiên Tàm không phải tiên lực tồn tại, mà là sinh vật tinh không trời sinh, tuyên cổ tức tồn, có thể tự do bay lượn tại trong tinh hải.

Vì vậy trên lý thuyết mượn Thiên Tàm, liền có thể đạt đến mục đích phi thăng.

Đương nhiên điều này thực tế không dễ dàng, còn có rất nhiều vấn đề cần giải quyết.

Năm đó Thiên Cơ Môn có đại năng mạo kỳ hiểm nhập tinh không, vô số lần tìm kiếm, lại vô số lần xây xát trở về, có mấy người càng là vĩnh viễn lưu lại trong tinh không, trở thành thây khô.

Nhưng cuối cùng cho bọn họ vẫn là có thu hoạch, chính là Thiên Tàm.

Chỉ bất quá Thiên Tàm bọn họ thu hoạch khi đó vẫn còn nhỏ, cần thời gian bồi dưỡng.

Cho nên liền đem đặt Thiên Ngoại Thiên, lấy bí pháp khống chế.

Nội bộ Thiên Tàm tự có không gian, có trồng các loại trân hi linh thực, nhưng không phải dùng để cho mọi người tăng cao thực lực, mà là dùng để cải tạo không gian, vì vậy ai như lấy chi, tất nhiên tự hủy.

Toàn bộ Thiên Tàm kỳ thực chính là tại dưới Thiên Cơ Môn cải tạo, trở thành một chiếc sinh vật cự hạm, dựa vào hàm này, tự có thể tiêu dao vạn giới, lại nào cần tu đến cái gọi là đệ lục đệ thất cảnh?

Thời khắc này nghe Ninh Dạ chủ động vạch trần, Phượng Tiên Lung đột nhiên đại ngộ: "Nguyên lai là như vậy, không trách ngươi một mạch tín thệ đán đán, có thể rời khỏi. Lại là như vậy sao."

Ninh Dạ cũng thở dài một tiếng: "Tiền nhân trồng cây, hậu nhân hóng mát. Chung quy là dính Thiên Cơ Môn ánh sáng."

"Vậy ngươi muốn Tri Vi Giới thì có ích lợi gì?"

"Muốn đem nó dung hợp cùng với Thiên Cơ Điện."

"Cái gì?" Phượng Tiên Lung kinh hãi.

Ninh Dạ lúc này mới nói: "Cũng là một cái thí nghiệm nho nhỏ. Ta không biết kết quả sẽ như thế nào, nhưng Tuyền Cơ Đạo Cảnh quá nhỏ? Có thể cung cấp trợ lực cũng có hạn. Nếu như có thể đem cải tạo? Có lẽ tương lai Tri Vi Giới, có thể không ngừng tấn thăng? Trở thành tiên giới tầng thứ càng cao hơn."

"Tiên phàm ngăn cách?" Phượng Tiên Lung đột nhiên đã minh bạch ý tứ của hắn.

Ninh Dạ nở nụ cười: "Tự nguyện ngăn cách, tổng là tốt hơn nhiều so với cưỡng chế ngăn cách."

Đã minh bạch hoành vĩ lam đồ của Ninh Dạ? Phượng Tiên Lung đột nhiên cảm thấy bản thân ở trước mặt hắn càng là nhỏ bé như vậy.

Suy nghĩ chốc lát? Cuối cùng thở dài một tiếng: "Nếu bàn về dã tâm to lớn, ta không bằng ngươi. Bất quá ngươi nói với ta những thứ này, lại là có ý gì?"

Ninh Dạ nói: "Như muốn cải tạo Tri Vi Giới, từ tam cảnh đề thăng đến lục cảnh? Thậm chí thất cảnh? Dựa vào Thiên Cơ Điện là không đủ. Các phương lực lượng đều cần thu nạp, mà Vạn Hoa Cốc Trường Thanh Bất Lão Tùng, xác thực là một cây chống trời thần thụ."

Ta đi!

Phượng Tiên Lung lúc đó tức giận rồi: "Ngươi đây là muốn cắt rễ của Vạn Hoa Cốc ta sao? Nghĩ cũng đừng nghĩ!"

Ninh Dạ cười khổ: "Liền biết ngươi sẽ không đồng ý, hiện giờ không phải là đang thương lượng với ngươi sao?"

"Trường Thanh Bất Lão Tùng chính là căn cơ của Vạn Hoa Cốc, không có gì có thể thương lượng."

"Vậy cũng chưa chắc? Như Tri Vi Giới trong tương lai thật sự phát triển trở thành một cái tiên giới siêu việt Trường Thanh Giới, Phượng chưởng giáo liền không muốn trở thành 'tiên nhập vi chủ'?"

Phượng Tiên Lung cười lạnh: "Ngươi dã tâm quá lớn? Nhưng nhu cầu tài nguyên quá nhiều, ta sợ ngươi chống đỡ không nổi cái dã tâm này a."

"Không sao." Ninh Dạ gật đầu: "Ta có thể hiểu được cách nghĩ của ngài? Việc này hiện tại xác thực nguy hiểm rất lớn. Trường Thanh Bất Lão Tùng có thể trước tiên không cho ta, Tri Vi Giới cũng có thể chứ? Ngài có thể nhìn ta phát triển? Đợi đến tương lai ngài cảm thấy có hi vọng lại gia nhập cũng được. Bất quá đến lúc ấy? Hồi báo liền nhỏ hơn một chút."

Phượng Tiên Lung cười lạnh: "Tri Vi Giới ngươi lấy cái gì đổi."

Ninh Dạ tiện tay ném ra một đống thần khí: "Tự chọn."

". . ."

Phượng Tiên Lung cũng không tham lam? Tiện tay lấy một kiện, đem Tri Vi Giới cho hắn: "Ngươi thật sự có nắm chắc?"

"Không có." Ninh Dạ lắc đầu: "Vòng thiên sứ đầu tư thất bại, chỉ có thể tiếp tục tự mình nỗ lực. Không sao, đằng nào chỉ cần mình làm ra rồi, liền còn sẽ có vòng A vòng B đây."

"Ngươi đang nói cái gì?" Phượng Tiên Lung bị hắn nói đầu óc choáng váng.

Hoàn toàn nghe không hiểu a, ngươi nói chính là tiếng người sao?

Ninh Dạ cười ha ha: "Đằng nào a, sau này sẽ không có Thiên Cơ Điện, chỉ có thể có Thiên Cơ Giới . Còn giới này tương lai, hãy nhìn phát triển."

Nói đã đem Thiên Cơ Điện lấy ra, hướng về Tri Vi giới nội ném đi, trong Tri Vi Giới đã hiện cự đại ba lan.

Liền thấy Tri Vi giới nội, cung điện trong mây nguyên bản vắt ngang thiên không tan thành mây khói, thay vào đó, lại là một toà thần cung hoàn toàn mới.

Côn Lôn Kính như minh nguyệt giữa trời, Tuyền Cơ Xích như trạc thiên chi trụ, Tạo Hóa Thần Tọa vương quyền thiên hạ, Bất Diệt Tuyền như ngân hà hạ xuống cửu thiên. . .

Tiếp lấy chính là mảnh vỡ của nguyên thần thánh nhân, Thiên Đạo Ngũ Hành Hoàn kia vân vân, đều bị ném vào trong Tri Vi Giới.

Bọn chúng đều đã phá nát, không thể trở thành nghịch thiên chi vật, vậy là liền hóa thành bản nguyên của giới này, trở thành bổ sung mạnh mẽ nhất cho Tri Vi Giới.

Vậy là Tri Vi Giới lại lần nữa biến hóa, giang hà đổi đường, sơn loan điệp khởi, liền ngay cả không gian đều bởi vì Tu Di Ốc duyên cớ, mà đột nhiên lớn hơn vô số lần, giới nội tiên lực càng là tăng vọt.

"Thăng giới?"

Phượng Tiên Lung kinh hãi nhìn thấy, Tri Vi Giới tại thời khắc này thế mà là bắt đầu thăng giới.

Tri Vi Giới không có Thiên Đạo Bi, nhưng nó cũng có chống đỡ vô hình của bản thân.

Mà bây giờ chống đỡ chi lực này không ngừng tăng cường, từ đệ tam cảnh tầng thứ bắt đầu hướng về tầng thứ đệ tứ cảnh bước vào.

Mà tại trong quá trình này, linh khí như mưa, mỗi một cái giới nội chi nhân, đều cảm thụ được chỗ tốt thiên địa chi biến này mang đến.

Bọn họ dồn dập ngưỡng thiên quỳ bái, phát ra hân hoan vui sướng.

Có tồn tại đã sớm kẹt ở tầng thứ Vạn Pháp đỉnh phong kia, càng là trực tiếp tấn thăng thành Vô Cấu cảnh.

Chỉ trong chốc lát giữa, Tri Vi giới nội đã thêm ra vài chục vị tu sĩ Vô Cấu.

Ninh Dạ vẫn chưa vừa ý, tiếp sau đó hắn bắt đầu đem một kiện lại một kiện thần vật ném vào giới nội.

Những thần vật này đều là thần vật của Trường Thanh Giới, mỗi một kiện rơi vào Tri Vi giới nội, cũng có thể tính khai thiên ích địa chi vô thượng chí bảo, mà một thoáng này, lại là trong nháy mắt rơi xuống mấy chục kiện, Tạo Hóa Thần Tọa phát uy, vậy là những thần vật này đã tại dưới tạo hóa uy năng, hóa thành sơn hà hồ hải, trở về tự nhiên, trở thành một bộ phận bản nguyên, từ đó cũng tạo nên vô số khu vực đặc dị trong giới nội.

Tương đương với các loại cấm địa, thần địa.

Như có Tri Vi giới nội khí vận chi tử, nói không chừng liền có thể tại những chỗ này thu được một ít kỳ ngộ.

Nhưng mà coi như là vậy vẫn còn chưa đủ, Ninh Dạ tiếp sau đó lại đem bộ phận khí vận của bản thân rót vào nơi đây, lấy ứng thiên đạo.

Vậy là Tri Vi giới nội tái khởi tiên vũ, lần này không phải linh lực chi triều, thế nhưng mỗi cái giới nội chi nhân đều có thể cảm giác được, bản thân tựa hồ như là thụ đến thứ gì đó quan tâm vậy, từng cái từng cái liền thoát thai hoán cốt, Tri Vi Giới càng là tiến một bước đề thăng , nhưng đáng tiếc chỉ là nhắc tới đệ tứ cảnh trung tầng, liền khó mà tiến bộ nữa.

"Hô, toàn bộ thân gia đều ném vào, xem ra tạm thời cũng chỉ có thể làm đến một bước này." Ninh Dạ thổn thức một tiếng.

Phượng Tiên Lung ngơ ngác nhìn Tri Vi Giới, gian nan nuốt ngụm nước bọt: "Tứ cảnh trung tầng, ngươi còn chưa thấy đủ? Trường Thanh Giới cũng bất quá là ngũ cảnh a!"

"Ngũ cảnh đỉnh phong, còn kém một cảnh rưỡi đây." Ninh Dạ vuốt cằm suy nghĩ: "Ta còn phải cướp đoạt bao nhiêu chỗ tốt từ Trường Thanh Giới, mới có thể cho Tiểu Thế Giới này của ta ăn no đây?"

Chương 109 : Thế giới thay đổi rồi

Chương 110: Thế giới thay đổi rồi

Tri Vi Giới diện tích nhỏ hơn nhiều so với Trường Thanh Giới, vậy ý nghĩa là lấy Trường Thanh Giới tư nguyên, là tuyệt đối có thể đem Tri Vi Giới đề thăng đến ngũ cảnh đỉnh phong.

Bất quá loại cách làm này cũng sẽ cực kì suy yếu Trường Thanh Giới, dù sao những lực lượng này tiến vào Tri Vi Giới, thì sẽ không trở về.

Cũng liền dẫn đến Trường Thanh Giới là chân chính tổn hại tương đương, tương lai có khả năng bởi vậy lại hàng một tầng, coi như không rơi xuống đệ tứ cảnh, cũng có thể rơi xuống trung tầng thậm chí sơ kỳ.

Phượng Tiên Lung tự nhiên không thể tiếp thu điểm này: "Ninh Dạ, ngươi đủ chưa! Ngươi tốt xấu cũng là người Trường Thanh Giới, tại sao có thể cướp đoạt mẫu giới như vậy?"

"Nếu như Tri Vi Giới có thể thành tựu đệ lục cảnh, thậm chí đệ thất cảnh, vậy có lẽ nó sẽ chính là mẫu giới mới của chúng ta." Ninh Dạ hồi đáp.

Phượng Tiên Lung hừ một tiếng: "Ngươi trước tiên làm được rồi nói

đi."

Nói liếc mắt nhìn Tri Vi giới nội, nói: "Lại thêm giới này chung quy vẫn là quá nhỏ. Ta không muốn sinh hoạt ở một nơi uất ức như thế."

"Vì vậy càng phải du khắp cả đại thiên thế giới." Ninh Dạ nói: "Nếu như mỗi giới đều cướp lấy một ít, vậy thì giới này, có thể phì rồi."

Phượng Tiên Lung đã đã triệt để minh bạch ý nghĩ của Ninh Dạ.

Không trách!

Hắn là đem sáng tạo một cái tiên giới hoàn toàn mới cùng chu du vạn giới kết hợp với nhau.

Trên thực tế, đây cũng là con đường mỗi cái thánh nhân muốn trùng kích đệ bát cảnh đều sẽ đi.

Bất quá năm đó vị thánh nhân kia, đi chính là con đường nghịch thiên, muốn chính là nghịch thiên đạo nhi hành, Ninh Dạ lại là thuận thiên chi lộ, đạo của hắn vẫn là tại Thiên Đạo chi hạ.

Hắn không cầu siêu thoát, chỉ cầu tiêu dao.

Vì Tri Vi Giới sau khi đạt đến cấp độ nhất định, là sẽ triệt để tiến vào thế giới chân chính, tự thành một giới, không chỉ có như vậy, rất khả năng vừa xuất thế liền ngự trị ở trên tuyệt đại đa số tiên giới.

Đây cũng chính là theo đuổi của Ninh Dạ.

Nếu đã rõ ý nghĩa, Phượng Tiên Lung đột nhiên cảm thấy: Di, đem

Trường Thanh Bất Lão Tùng chuyển đến bên trong Tri Vi Giới, thật giống cũng không phải cái chủ ý không thể tiếp thu?

Bất quá việc này lớn, nàng chung quy không tiện tùy tiện làm chủ, trọng yếu nhất Ninh Dạ phát triển Tri Vi Giới cũng đến một bình cảnh.

Cho nên nàng hừ một tiếng nói: "Nếu như ngươi có thể đem Tri Vi Giới đề thăng đến đệ ngũ cảnh, bên trong diện tích khuếch đại tới mức độ một phần tư Trường Thanh Giới, có thể tới tìm ta."

Ý kia liền tương đương với: Chờ tới thời điểm ngươi mở ra cái chi nhánh thứ một trăm, ta liền đầu tư vào.

Ninh Dạ cười nói: "Vào lúc ấy ta khả năng đã không ở trong giới này."

Đúng rồi.

Phượng Tiên Lung không cho hắn cướp đoạt quá nhiều tư nguyên của Trường Thanh Giới, lại thiết lập tiêu chuẩn, như vậy nói cách khác, muốn làm đến một bước này, Ninh Dạ chỉ có thể phi thăng trước.

Nghĩ nghĩ, nàng nói: "Như có một ngày, ngươi dự định rời đi, thông báo ta."

"Ồ?"

"Ta cũng đi!" Phượng Tiên Lung nói.

Ninh Dạ cười lên.

Kỳ thực đây mới là mục đích của hắn.

Muốn phá giới phi thăng, chu du vạn giới, không phải một chuyện nhỏ.

Bất kỳ thế lực ngoại lai đều sẽ bản năng chịu đến mâu thuẫn, điểm này nhìn đãi ngộ của thánh nhân năm đó liền biết.

Ninh Dạ tuy mạnh, cũng không mạnh đến nhất nhân chi lực khả địch toàn giới.

Chung quy là cần giúp đỡ.

Vân du vạn giới là giấc mơ của rất nhiều đại năng, lại thêm một ít mồi nhử khác, Phượng Tiên Lung tự nhiên ngoan ngoãn mắc câu.

"Hảo!" Ninh Dạ đã nói: "Nếu như thế, vậy liền quyết định như vậy."

Phượng Tiên Lung giương tay lên, thế mà là vài món thần vật ném qua: "Cho ngươi."

"Di? Đây là ý gì?" Ninh Dạ kinh ngạc.

"Cái vòng thiên sứ gì đó của ngươi, nguy hiểm quá lớn, cược lớn không thể, cược nhỏ vẫn là có thể đặt một ít." Phượng Tiên Lung cười nói.

Ninh Dạ ngẩn ngơ, ngưỡng thiên cười to: "Ha Ha Ha Ha ha, chưởng giáo quả nhiên sảng khoái!"

Tiếng cười truyền bá vạn dặm.

Xa xa Công Tôn Điệp lo sợ bất an: "Nghe hắn cười dâm đãng như vậy, chẳng nhẽ là Phượng chưởng giáo cũng bị hắn đắc thủ rồi?"

Trì Vãn Ngưng đá nàng: "Nghĩ bừa cái gì thế?"

Lâm Lang Thiên gấp rồi.

Mọi người đều là tu tiên giả, tuổi tác không phải vấn đề, then chốt là bối phận a!

Nếu như Công Tôn Điệp một lời nói trúng, vậy tương lai mình đối diện chưởng giáo thế nào?

Đúng vào lúc này Ninh Dạ đã cùng Phượng Tiên Lung đàm xong trở về.

Hư lập đám mây, Ninh Dạ cao giọng nói: "Kể từ hôm nay, Hắc Bạch Thần Cung cùng Vân Tuyệt Môn sáp nhập, là Thiên Cơ Môn. Thư Vô Ninh, ngươi tạm thời là chưởng giáo."

"Cái gì?" Nghe nói như thế, tất cả mọi người đều thất kinh.

Liền ngay cả Thư Vô Ninh cũng bị dọa cho giật nảy.

Sư phụ, cái này không ở trong kế hoạch a?

Trên thực tế rất nhiều chuyện đều không ở trong kế hoạch, Thư Vô Ninh lập ra một loạt kế hoạch, nhưng nàng là lấy thân phận kẻ yếu lập ra kế hoạch, nặng ở tinh xảo, nhưng không nghĩ tới cuộc chiến hôm nay thuận lợi như thế, Ninh Dạ trực tiếp cường thế nghiền ép, rất nhiều kế hoạch đều không thực hiện.

Hiện giờ tốt rồi, liền kết cục đều sửa lại.

Ta là chưởng giáo?

Chưởng giáo chưởng quản toàn bộ Mặc Châu Thiên Cơ Môn?

Ta mới là cái Vạn Pháp cảnh a!

Nhưng Ninh Dạ đuổi vịt lên chuồng, căn bản không hỏi ngươi có chịu nhận không.

Tiểu nha đầu tài hoa là có, mà trời sẽ hàng trách nhiệm lớn cho người như vậy, tất trước tiên khổ đã, mệt đã, đói đã, khốn cùng đã, vì vậy cho Thư Vô Ninh chút áp lực cũng là rất tất yếu.

Lại nói có bản thân tại, còn sợ lại người gây sự?

Như có người tìm việc, Ninh Dạ sẽ càng thêm vui vẻ —— lại có cơ hội cướp đoạt tư nguyên phong phú Tri Vi Giới.

Vì vậy hắn là ước gì có người trêu chọc đây.

Đáng tiếc mọi người đều không phải người ngu, vừa nghe lời này dồn dập hô hoán đi tìm Thư Vô Ninh, kêu to: "Ta muốn gia nhập Vân Tuyệt Môn, à không, Hắc Bạch Thần Cung, à không, Thiên Cơ Môn, nhận lấy ta đi..."

Không chỉ có là bởi vì uy thế của Ninh Dạ, càng bởi vì Cấn Tự Bí.

Lúc cùng cường địch đối chiến, chân chính dám vì tấn thăng mà lựa chọn mạo hiểm giúp Ninh Dạ không có mấy cái, thế nhưng sau khi Ninh Dạ thắng rồi, vì tấn thăng mà gia nhập đó quả thực chính là phấn đấu quên mình, mọi người giành trước cướp sau, cuồng biểu thị trung tâm, thậm chí còn có chuyện vì vậy mà đánh lên.

Đối với điều này Công Tôn Điệp lại lần nữa cười lạnh: "Một đám cỏ đầu tường, theo ta thấy, một cái cũng không cần thì hơn."

Trì Vãn Ngưng nhưng cười nói: "Ngươi lại không phải chưởng giáo, liền giao cho Vô Ninh đi. Nàng càng hiểu được nên làm thế nào."

Đối diện một màn điên cuồng trước mắt, Thư Vô Ninh cũng là đau đầu lên: "Ta biết tại sao ta gọi Thư Vô Ninh rồi, nguyên lai cuộc đời của ta là chú định mãi mãi không có ngày bình yên (*ninh nhật) a! Sư phụ a sư phụ, ngươi vẫn đúng là biết tìm việc cho ta làm."

Bên cạnh Lý Nhất Phượng cười nói: "Vậy ngươi sẽ cự tuyệt sao?"

Thư Vô Ninh nghĩ nghĩ, lại là nở nụ cười: "Vì sao phải từ chối? Trọng trách như núi, nhưng nặng nhiệm này, Thư Vô Ninh ta cung chi bất khước, có bao nhiêu bão táp, liền để cho nó đến đi!"

"Hảo!" Trong đám mây, thấy Thư Vô Ninh thuyết pháp như vậy, Ninh Dạ cũng là khen một câu tán thán.

Không sợ gian nan, xuất hiện chót vót (xuất chúng), Thư Vô Ninh đã thể hiện ra khí phách nhất đại hào hùng tương lai.

Vậy là Ninh Dạ nói: "Vô Ninh, gánh nặng chân chính, là khi không có sư phụ chống đỡ, cũng có thể chống được tràng diện nha."

Thư Vô Ninh ngửa đầu nhìn trời: "Thế nhưng chỉ cần một ngày có sư phụ ngài tại, bọn họ liền không còn ai dám lỗ mãng, đúng không?"

"Vấn đề là ta sớm muộn cũng có một ngày rời đi." Ninh Dạ nói.

Nghe nói như thế, Thư Vô Ninh sắc mặt hơi hơi thay đổi một thoáng rồi.

Bất quá nàng vẫn là gật đầu nói: "Đệ tử minh bạch. Sư phụ muốn đi chu du vạn giới, đi con đường của chính mình. Mà Trường Thanh Giới này, liền cần đệ tử vì ngài duy trì. Nếu như mọi chuyện đều muốn kéo lại sư tôn, vậy đệ tử cũng lộ không ra năng lực."

"Không sai. Bất quá ngươi cũng đừng lo lắng. Sư phụ bây giờ bất quá Niết Bàn sơ kỳ, tại trước khi thành tựu đỉnh phong, sẽ không rời khỏi."

Thư Vô Ninh đại hỉ: "Vậy không phải là còn có trăm năm?"

Coi như Ninh Dạ tu hành nhanh mấy, lại mượn Tuyền Cơ Đạo Cảnh, nếu muốn đi tới đỉnh phong, cũng cần trăm năm.

"Không, tối đa ba mươi năm."

"Cái gì?" Thư Vô Ninh bị dọa sợ: "Nhanh như vậy?"

"Thế giới thay đổi rồi. Vì vậy, ngươi cũng phải nỗ lực a."

Chương 110 : Kết thúc

Chương 111: Kết thúc

Thế giới thay đổi rồi.

Bởi vì Tuyền Cơ Đạo Cảnh hiệu quả đề thăng.

Nguyên lai Tuyền Cơ Đạo Cảnh, là lấy Thiên Cơ Điện làm căn cơ.

Điều này khiến nó tuy rằng nắm giữ thời cơ đột phá đệ lục cảnh, nhưng lại vẫn là rất khó, nguyên nhân lớn nhất chính là hoàn cảnh không đủ.

Dùng thuyết pháp của giới khoa học, chính là Tuyền Cơ Đạo Cảnh năng cấp đủ rồi, thế nhưng lượng cấp không đủ.

Thoát ly liều lượng giảng uy năng, đều là chém gió.

Đặt ở tu tiên giới cũng là như vậy.

Tu tiên là cần hoàn cảnh, hoàn cảnh cường đại thai nghén sinh mệnh cường đại.

Tuyền Cơ Đạo Cảnh mà Yên Vũ Lâu đập hết tất cả chuyển hóa mà ra, chung quy chỉ có thể bao phủ Yên Vũ Lâu một chỗ, tầng thứ tuy đủ, hoàn cảnh có hạn, tựa như khiến người ta sinh sống ở gian phòng nhỏ hẹp, suốt ngày không được ra ngoài, tuy rằng có thể sống, nhưng kiến thức có hạn, trưởng thành cũng liền có hạn, thậm chí sẽ ảnh hưởng thân tâm khỏe mạnh.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao Tuyền Cơ Đạo Cảnh rõ ràng trên lý thuyết có thể đạt đến đệ lục cảnh, nhưng thực tế gian nan.

Thế nhưng hiện tại không giống nữa rồi.

Chỗ dựa của Tuyền Cơ Đạo Cảnh không còn là Thiên Cơ Điện, mà là toàn bộ Tri Vi Giới.

Tri Vi Giới bởi vậy tương đương với chia làm hai nơi.

Một cái là Tuyền Cơ Đạo Cảnh hoàn cảnh đệ lục cảnh, một cái là Tri Vi Giới hoàn cảnh đệ tứ cảnh.

Tuyền Cơ Đạo Cảnh bản thân sẽ không hướng Tri Vi Giới cung cấp trợ lực, bởi vì Ninh Dạ không cho, mà chỉ sẽ mượn lực lượng của Tri Vi Giới thành tựu bản thân.

Chính bởi vậy, hai thứ này cũng là hỗ trợ lẫn nhau.

Từ trên một điểm này mà xem, vân du vạn giới, tấn thăng cao hơn, cùng mở rộng Tri Vi Giới, đã là một chuyện hoàn toàn hỗ trợ lẫn nhau.

Ninh Dạ cũng coi như là đem các loại truy cầu tự mâu thuẫn của chính mình đạt thành thống nhất, không còn phải tại trên vấn đề vi phạm bản tâm phản phục hoành khiêu.

Chính là bởi vì như vậy, Ninh Dạ phỏng chừng bản thân tả hữu khoảng 40 năm liền có thể đạt đến Niết Bàn đỉnh phong —— nói cho Thư Vô Ninh ba mươi năm là cho nàng chút áp lực.

Mà phương thức giải áp của Thư Vô Ninh cũng rất đơn giản.

"Sư phụ, ta muốn tiến Tuyền Cơ Đạo Cảnh tu hành." Nha đầu trực tiếp đưa ra yêu cầu.

"Không thành vấn đề, ta có thể hiểu được tâm tư của ngươi, nhưng ngươi không thể chỉ lo tu hành, mặc kệ ngoại vụ. Ta không cần người kháo quyền đầu trị vì thiên hạ."

"Minh bạch, 50-50, tổng có thể được đi." Thư Vô Ninh kêu lên: "Đằng nào ta hiện tại là tân chưởng giáo của Thiên Cơ Môn, ta quyết định, ngươi cũng phải nghe. Tổng bộ vẫn còn tại Cửu Cung Sơn, Tuyền Cơ Đạo Cảnh ở đâu, ta liền ở đó."

"Không thành vấn đề."

Ninh Dạ nói đã phiêu nhiên đi xa.

Chuyện kế tiếp, tất cả đều trở nên thuận lý thành chương.

Bát phái hỗn chiến không phân ra kết quả gì, duy nhất được lợi chỉ là Ninh Dạ.

Mà Ninh Dạ cũng cũng không đi sâu, không có nhân cơ hội dấy lên chiến tranh tiên giới, chỉ là nhân cơ hội quỵt đi món nợ của Mộc Khôi Tông.

Phượng Tiên Lung đã có mục tiêu theo đuổi càng lớn, lại thêm Hắc

Bạch Thần Cung cũng đã thay đổi địa vị, cũng từ bỏ ý nghĩ tranh đoạt một cảnh chi địa —— tương lai có khả năng chuyển trời, hà tất còn phải lưu ý một miếng đất nhỏ nơi này, lại nói cũng không ai cho phí chuyển nhà.

Cửu châu cách cục vì vậy mà ổn định lại, quay về hài hòa.

Duy nhất có chỗ bất đồng, đại khái chính là sau trận chiến này, Ninh Dạ uy danh lan xa, nghiễm nhiên đã trở thành đệ nhất đại năng của Trường Thanh Giới.

Ba tháng sau khi trở lại Cửu Cung Sơn, Tử Lão đến tìm Ninh Dạ một chuyến.

Nghe nói là đốt nến trường đàm.

Lúc rời đi, Tử Lão mặt trắng giống như người chết, nghe nói Ninh Dạ thật giống cũng thổ huyết.

Vậy là mọi người đều biết, 'đốt nến trường đàm' này sợ không phải là dùng miệng, mà là tay.

Chỉ là kết quả, ai cũng không biết.

Lại quá mấy tháng, Mộc Khôi Tông chính thức tuyên bố, do Nhân Thi Ti Tà kế nhiệm vị trí chưởng giáo Mộc Khôi Tông.

Vì sao lại là Ti Tà?

Mọi người không hiểu.

Bất quá đây là chuyện riêng của Mộc Khôi Tông, chỉ biết một ngày kia đồng thời truyền đến ba cái tin tức khác, một là Nguyên Mục Dã cùng Hà Giang Minh chính thức tiến vào Thiên Cơ Môn, hai là Quy Dã Vọng tự động nhượng hiền, Tuyết Yêu Mỗ Mỗ kế nhiệm Thái Âm Môn Tông Chủ, cũng trực tiếp chỉ định người thừa kế là Ẩm Tuyết. Ba là Thịnh Thiên Liễu chỉ nhận Thanh Lâm chính thức là người thừa kế Hạo Thiên Môn.

Tại tình thế đã trong sáng hôm nay, mọi người ít nhiều đều đoán được thân phận của Thanh Lâm cùng Tân Tiểu Diệp, vì sao lại có biến hóa như thế, mọi người vô pháp lý giải. Nhưng rất nhiều người tin tưởng, tất cả những thứ này hẳn là Ninh Dạ cùng hai đại môn phái đạt thành trình độ nào đó thỏa thuận hòa giải.

Chỉ có bản thân Ninh Dạ biết, chuyện này căn bản không phải là hắn thúc đẩy.

Là Thư Vô Ninh.

Quỳ tại trước người Ninh Dạ, Thư Vô Ninh nói: "Sư phụ thứ tội, đệ tử tự ý làm chủ, cùng Hạo Thiên Môn, Thái Âm Môn đạt thành hòa giải."

"Nói một chút tại sao đi." Ninh Dạ hỏi.

Thư Vô Ninh lén nhìn Ninh Dạ một chút, cẩn thận nói: "Đệ tử cảm thấy, kỳ thực sư phụ cũng không muốn lại bị chuyện năm đó quấn quýt. Liền ngay cả Hắc Bạch Thần Cung, sư phụ cũng tương đương với bỏ qua, lại thêm Thanh Lâm sư bá cùng Tiểu Diệp sư bá đối với hai phái cũng dần có cảm tình, kỳ thực trong tâm bọn họ cũng không muốn vì báo thù mà lan đến vô tội. Đệ tử cảm thấy, đây có lẽ chính là lựa chọn tốt nhất."

"Ta hỏi chính là, tại sao không chiêu hô với ta trước?"

Thư Vô Ninh nói: "Bởi vì đệ tử biết, kỳ thực các ngươi là không thích hợp ra quyết định như vậy."

Bởi vì chúng ta không thích hợp ra quyết định như vậy?

Nghe nói như thế, Ninh Dạ cười lên.

Thư Vô Ninh nói không sai.

Liên quan tới báo thù chi sự, kỳ thực bất luận là Ninh Dạ hay là Thanh Lâm, Tân Tiểu Diệp, mọi người nội tâm đều là mâu thuẫn.

Thệ ngôn trước đây còn tại bên tai, thế nhưng thời cuộc biến hóa, tình cảm trong nội tâm, lại khiến bọn hắn hạ không được nhẫn tâm.

Điều này khiến cho bọn họ tổng là nằm ở trong mâu thuẫn, Ninh Dạ cũng không ngoại lệ, vì vậy lúc hành sự, thường có chỗ tự mâu thuẫn —— tỷ như một mặt lão tử không để ý các ngươi liệu có phát hiện thân phận hay không, một mặt lại tận lực che lấp, có thể kéo dài liền kéo dài.

Thanh Lâm cùng Tân Tiểu Diệp làm sao không phải như vậy?

Nếu như các ngươi hạ không được quyết đoán, vậy liền để cho ta tới vượt quyền một lần.

Thư Vô Ninh thấy rõ, cho nên nàng tới làm quyết định.

Đương nhiên, nếu như đổi thành người khác là sư phụ của nàng, nói không chừng liền sẽ bởi thế giận dữ.

Nhưng Thư Vô Ninh biết tính cách của Ninh Dạ, hắn chỉ có thể thoả mãn.

Thời khắc này Ninh Dạ cười nói: "Được, rất tốt, nhưng vẫn còn chưa đủ."

"Không đủ?" Thư Vô Ninh kinh ngạc.

Ninh Dạ nói: "Ngươi chung quy vẫn là suy nghĩ vấn đề từ tâm thái của mấy người chúng ta. Nhưng hiện tại ngươi là chưởng giáo của Thiên Cơ Môn, chưởng quản Mặc Châu, uy chấn cửu châu. Ngươi suy nghĩ vấn đề, cần phải càng nhiều cân nhắc từ vị trí hiện tại của ngươi. Tỷ như, nếu như ngươi nói với ta, ngươi không hy vọng binh qua tái khởi, gây nên phân tranh, dẫn đến tử thương vô số, ta sẽ càng thêm vui mừng."

Thư Vô Ninh há há miệng, cúi đầu nói: "Đệ tử biết sai rồi."

"Không sao." Ninh Dạ nói: "Ngươi còn trẻ. Ngươi bây giờ thực lực không đủ, còn tại con đường tinh thông tính toán, đây là con đường năm đó ta đi qua, vì vậy ta không có tư cách giáo huấn ngươi làm không đúng. Nhưng ta phải nói cho ngươi, một người trưởng thành, không chỉ có là thực lực, còn có lòng dạ. Ngươi cùng ta bất đồng, tu vi chưa đủ, liền đã sớm trở thành một trong thiên hạ chí tôn, điều này cố nhiên khiến ngươi như dẫm trên băng mỏng, nhưng cũng khiến ngươi càng sớm hơn mở rộng tầm nhìn. Lòng dạ của ngươi, cũng nên bởi vậy mở rộng."

Thư Vô Ninh lầm bầm: "Sư phụ thời điểm ngươi cướp chỗ tốt, đến cũng không thấy lòng dạ có bao nhiêu rộng lớn."

Ninh Dạ cười ha ha: "Vì vậy ta mới không làm chưởng giáo a."

Thư Vô Ninh đã minh bạch: "Ngươi chính là vì không muốn gánh trách nhiệm."

"Rất phiền phức." Ninh Dạ lười biếng nói một câu: "Phù du có thể được mấy ngày nhàn? Ta a, vẫn là chuyên tâm tu hành, một lòng thiên đạo thì hơn."

Chương 1 : Lưu quang phù

Chương 1: Lưu Quang Phù

Thời gian thấm thoát, chớp mắt lại là mấy chục cái xuân thu.

Mấy chục năm này, có lẽ cũng là Trường Thanh Giới ít có thái bình chi niên.

Chiến tranh không có tái khởi, các tiên nhân cũng biến thành yên tĩnh.

Thư Vô Ninh chưởng quản Mặc Châu, thực lực nàng không đủ, vì vậy đặc biệt coi trọng quy củ.

Tu tiên chi nhân theo đuổi chính là tiêu dao tự tại, tung hoành thiên hạ, đa phần là không tuân quy củ.

Thế nhưng Thư Vô Ninh dựa lưng đại sơn, thủ đoạn cũng quá nhiều, lại có thêm Ninh Dạ chỉ điểm, thiện biến báo, biết tiến thối, tại giữa quy củ cùng biến báo nắm giữ đúng mực, đem một đám đại năng nắn bóp gắt gao.

Tuy vẫn chưa thể nói từ đây thiên hạ thái bình, thế nhưng tiên họa thực sự bởi vậy hạ thấp không ít.

Tiên họa ít, thịnh thế cũng liền đến.

Thời điểm các tiên nhân không làm ác, làm chút chuyện tốt, vẫn rất có lợi thiên hạ.

Không nói những cái khác, hô mưa gọi gió, tạo phúc một phương, nhẹ nhẹ nhàng nhàng, hạ bút thành văn.

Dân chúng yêu cầu cũng thấp, có thể có cơm ăn, không bị động một chút là giết chết, cũng liền thấy đủ.

Toàn bộ Trường Thanh Giới bởi vậy hoan thanh tiếu ngữ đều bắt đầu tăng lên, đến có không ít người bởi vậy vì Thư Vô Ninh lập trường sinh bài vị, trong lúc nhất thời trở thành 'vạn gia sinh phật' (phật sống).

Ninh Dạ đối với điều này đến không cho là đúng, trái lại răn dạy Thư Vô Ninh vài câu.

Thư Vô Ninh vì thế cảm giác sâu sắc không rõ.

Ninh Dạ liền nói cho nàng: "Chuyện tốt cứ làm, thiện danh không thể lưu. Thiện ở trong lòng, không ở trên tên, như thành tựu thiện danh, phản thành gánh nặng."

Thư Vô Ninh càng thêm không rõ: "Chỉ nghe nói thiên hạ có người mua danh chuộc tiếng, chưa nghe nói có làm việc thiện nhưng lưu ác danh chi nhân."

Ninh Dạ giải thích: "Mua danh chuộc tiếng chi nhân, chỉ là bởi vì thực lực không đủ, cần phải chính nghĩa gia thân, lấy tiền bảo vệ. Nhưng đối với kẻ thực lực hùng hậu, thiện dự trái lại liền thành liên lụy. Những kẻ trong bóng tối thèm thuồng ngươi kia, sẽ cảm thấy ngươi lòng mang thiên hạ, thiên hạ chi dân liền đều là nhược điểm, yếu điểm của ngươi. Như có một ngày, bọn họ lấy thương sinh ra làm nhược điểm áp chế ngươi, ngươi phải làm sao?"

Thư Vô Ninh đột nhiên đại ngộ: "Nguyên lai là như vậy, đệ tử thụ giáo. Nhưng đệ tử sau này nên làm thế nào?"

"Chỉ định quy củ, bất luận thiện ác."

Thư Vô Ninh coi đây là cơ sở, trọng tu chuyện lúc trước, mọi chuyện chỉ lấy quy củ luật pháp làm chủ, đến là rất có mùi vị đem Trường Thanh tiên giới chuyển thành luật pháp chi giới.

Bất quá Ninh Dạ biết, điều này chung quy chỉ là hư vọng.

Giới này không phải giới kia, tại một cái thế giới cá nhân chi lực có thể chống đỡ trăm vạn quân, một người chi niệm có thể định thương sinh.

Chung quy là phải tiên phàm ngăn cách, mới có thể vĩnh trừ di hoạn.

Đảo mắt lại quá mấy năm, Thư Vô Ninh tại Mặc Châu thế lực từng bước vững chắc, tự thân cũng nhanh chóng trưởng thành, đã trở thành Vô Cấu cảnh.

Bất quá nàng chung quy thời gian tu hành ngắn, nếu muốn trùng kích Niết Bàn, trong thời gian ngắn là không có hi vọng gì.

Cũng may Thư Vô Ninh cũng biết chuyện nhà mình, cũng không có dốc lòng lấy lực ép người, trái lại tại phù đạo chi lộ chân chính đi ra đặc sắc của bản thân.

Bây giờ nàng đã là phù đạo đại sư xuất sắc nhất Trường Thanh Giới, không mượn dùng Vô Thiên Thuật, cũng có thể chế ra siêu nhất phẩm phù lục.

Ngày hôm nay Ninh Dạ chính đang tu hành, chợt nghe bên ngoài có tiếng động.

Ninh Dạ mở cửa, Thư Vô Ninh tiến vào.

Tiếu ý doanh doanh quỳ xuống: "Sư phụ!"

"Thấy ngươi dáng vẻ vui mừng như vậy, hẳn là có tin tức tốt." Ninh Dạ cười nói.

Thư Vô Ninh quỳ gối: "Không phụ sư tôn mong đợi, đệ tử đã chế ra Lưu Quang Phù."

Nói đem một chồng phù chú dâng lên.

"Ồ?" Ninh Dạ đại hỉ.

Phù này là hắn muốn Thư Vô Ninh làm ra, trước đây cũng không có phù này, chính là Ninh Dạ đem quang độn chi pháp của bản thân cải tiến, lại yêu cầu Thư Vô Ninh lấy phù đạo chi pháp thể hiện ra.

Sở dĩ như vậy, vẫn là vì nhu cầu phi thăng tương lai.

Tinh La vạn giới, khoảng cách xa xôi, dù có Thiên Tàm, cũng không biết phải đến khi nào mới có thể tìm được một chỗ bảo địa.

Cũng may trong số di vật của thánh nhân kia, đã có một phần bán tàn bất khuyết tinh đồ, đánh dấu vị trí một ít tinh giới, nhưng cũng tương tự đường xá xa xôi.

Muốn giải quyết cái vấn đề này, liền cần có tốc độ nhanh hơn.

Ninh Dạ thiện quang đạo, về tốc độ đến là không có vấn đề.

Vấn đề là những người khác đây? Thiên Tàm đây?

Lúc này liền cần hắn đem quang đạo của mình chia sẻ cho những người khác, đặc biệt là Thiên Tàm.

Vì vậy cái trọng trách này liền giao cho Thư Vô Ninh.

Bây giờ Thư Vô Ninh rốt cục không phụ ủy thác, hoàn thành kỳ vọng của hắn.

Ninh Dạ tiếp nhận phù chú, đã phát động Vô Thiên Thuật, tiến một bước đề thăng.

Tạo Hóa Thần Tọa cùng Vô Thiên Thuật đồng thời vận dụng, phù chú trong tay chậm rãi biến hóa, xuất hiện tầng tầng thần huy.

"Thần phù. . ." Thư Vô Ninh lẩm bẩm.

Phù lục cấp bậc thần khí!

Bởi vì phù lục là hàng dùng một lần, vì vậy rất ít người nguyện ý đem phù đạo đề thăng đến loại tầng thứ này.

Nhưng hiện tại, mượn Tạo Hóa chi đạo, Ninh Dạ làm được.

Chỉ chốc lát sau, Ninh Dạ đã đem Lưu Quang Phù trong tay toàn bộ đề thăng.

Hắn hài lòng nói: "Những năm tiếp sau đó, liền cần ngươi nỗ lực nhiều. Ta cần chí ít trăm vạn trương Lưu Quang Phù."

Thư Vô Ninh cũng bị dọa cho nhảy dựng: "Sư phụ ngươi là muốn đệ tử mệt chết sao?"

Ninh Dạ mỉm cười: "Nếu như ngươi muốn cho sư phụ sớm chút rời khỏi, cũng có thể làm ít một chút."

Nghe nói như thế, Thư Vô Ninh lập tức kêu to: "Sư phụ yên tâm, đệ tử đem hết toàn lực cũng sẽ vì sư phụ chế phù."

Nghe nói như thế, Ninh Dạ cũng cười lên.

Theo tu vi đề thăng, thực lực tăng trưởng, ngày Ninh Dạ rời đi cũng càng lúc càng gần.

Thư Vô Ninh vạn bàn không muốn, nhưng cũng bất đắc dĩ.

Mà trăm vạn thần phù, vẫn là phương pháp duy nhất có thể giúp cho nàng tận khả năng giữ lại Ninh Dạ.

Đừng nói trăm vạn, chỉ cần sư phụ nguyện ý lưu lại, coi như ngàn vạn nàng cũng làm.

Đáng tiếc, tuy như vậy, bản thân chung quy vẫn là phải đi.

Nhìn bóng lưng Thư Vô Ninh rời đi, Ninh Dạ chậm rãi nói: "Yên tâm đi, Vô Ninh. Sư phụ coi như rời khỏi, cũng sẽ giúp ngươi giải quyết hết thảy phiền phức nơi này, nhất định sẽ không lưu cho ngươi một mớ hỗn loạn."

Trì Vãn Ngưng lặng yên xuất hiện: "Ngươi muốn giải quyết những phiền phức kia như thế nào?"

"Tự nhiên là nên mang sẽ mang, đáng giết sẽ giết, lưu được sẽ lưu." Ninh Dạ ý vị thâm trường hồi đáp.

Ba năm sau.

Mộc Khôi Tông, Thiên Mộc Sơn.

Trong thiên không một đạo quang ảnh xẹt qua, sau một khắc, thân hình vĩ đại của Ninh Dạ đã xuất hiện tại trước đại điện của Thiên Mộc Sơn.

Ninh Dạ đột nhiên đến lập tức gây nên náo động.

Theo chung la minh động, Mộc Khôi Tông toàn viên động viên.

Cũng không biết bao nhiêu tu sĩ dồn dập xông ra, căng thẳng nhìn Ninh Dạ.

Cổ La đầu đội cao quan xông ra đại điện, nhìn thấy Ninh Dạ một mình đến đây, chắp tay nói: "Mộc Khôi Tông chưởng giáo Cổ La, tham kiến Ninh chưởng. . . Ninh thượng tiên."

Sau Đông Phong Quan nhất chiến, Ninh Dạ liền từ nhậm chức vụ Đại Điện Thủ, bây giờ Đại Điện Thủ là Cừu Bất Quân.

Hắn cũng bởi vậy trở thành một vị "tán tu" Mặc Châu.

Chỉ là không ai bởi vậy chân chính coi chuyện này là thật, vì vậy Cổ La thiếu chút nữa liền hô lên chưởng giáo.

Ninh Dạ cười nói: "Hôm nay đi tới, là có một số việc muốn cùng Cổ chưởng giáo, cùng với mấy vị đại trưởng lão trao đổi."

Nghe nói như thế, Cổ La thở phào một hơi, nhưng lập tức lại khẩn trương lên.

Hắn biết rõ tu tiên giới đại năng trao đổi, thông thường chính là ta cho ngươi cơ hội gật đầu, ngươi nếu không gật đầu, vậy sau này liền ngay cả đầu cũng đừng muốn.

Vì vậy lúng túng nở nụ cười: "Không biết là vì chuyện gì?"

Ninh Dạ lắc đầu: "Ngươi không cần căng thẳng. Mộc Khôi Tông tốt xấu năm đó cũng đã giúp ta, ta cũng không có ý muốn đối phó các ngươi, ta như muốn làm, sớm liền làm. Lần này, thật sự chính là muốn cùng chư vị hảo hảo nói chuyện."

Cổ La vẫn còn chưa nói chuyện, liền nghe bên trong Tử Lão đã nói: "Vào đi."

Ninh Dạ trực tiếp tiến vào.

Mẹ trứng!

Cổ La tuy thành chưởng giáo, nhưng Mộc Khôi Tông từ trên xuống dưới đều chỉ nghe Tử Lão mới lên cấp Địa Thi.

Ở mức độ nào đó, hắn giống như Thư Vô Ninh, đều là khôi lỗi mà thôi.

Hắn thậm chí còn không bằng Thư Vô Ninh, Thư Vô Ninh tốt xấu vẫn là Ninh Dạ trọng điểm bồi dưỡng, Ninh Dạ sẽ không tùy ý vượt quyền, Tử Lão nhưng thật sự chính là tới nay đều không coi hắn vào đâu.

Được, Tử Lão ngươi trâu bò, ngươi đi cùng Ninh Dạ nói đi.

Chương 2 : Ước chiến

Chương 2: Ước chiến

Vào điện, liền nhìn thấy Tử Lão chính đang ngồi xổm tại dưới một cây điện trụ trong một góc đại điện.

Hắn xem ra liền như một cái hài tử xui xẻo bị phạt ngồi góc tường, nhìn chằm chằm chân trụ không chút nhúc nhích.

Ninh Dạ hiếu kỳ sáp lại gần: "Nhìn cái gì đấy?"

"Suỵt." Tử Lão nhẹ giọng nói: "Điện trụ, sinh trùng."

"Ồ?" Ninh Dạ đã nổi hứng thú, nhìn kỹ lại, quả nhiên trong cây cột có một ít sâu nhỏ kỳ lạ, đen sì sì, kích thước không lớn, nhưng đang cần khẩn gặm nhấm điện trụ.

Ninh Dạ sờ sờ điện trụ: "Đây thật giống như điện trụ do kim hải thâm uyên, bất hủ kỳ thạch chế ra, thế mà cũng sẽ sinh trùng?"

"Cho nên mới đáng giá quan sát a." Tử Lão tự nói: "Ta đã nhìn 1342 ngày, nhìn bọn chúng xuất hiện, trưởng thành, gặm nhấm, không ngừng cường đại. Từ không đến có. . ."

Hắn ngữ thanh thổn thức, nào còn có dáng vẻ ương ngạnh hung hãn ngày xưa.

Tử Lão đang nhìn trùng, Ninh Dạ thì đang nhìn hắn.

Hắn nói: "Ngươi gần nhất có chút không giống. Phong mang thu liễm, nhập thế mà lại xuất thế, chúc mừng chúc mừng, huynh đệ ngươi gần nhất đạo đồ tinh tiến a."

Sau Đông Phong Quan, Tử Lão hấp thu Âm Vô Cữu thể nội ác quỷ chi khôi, thực lực tinh tiến, tìm Ninh Dạ đánh một hồi.

Một hồi kia Ninh Dạ không dùng bất kỳ thần vật nào trong Thiên Cơ Điện, kết quả vẫn là cùng Tử Lão đánh cái hoà nhau.

Nhưng Tử Lão biết, điều này liền mang ý nghĩa bản thân thất bại.

Hắn đến cũng thẳng thắn, tiêu sái rời đi, sau đó liền một mạch chưa rời khỏi núi.

Không ngờ những năm này, thế mà trốn ở chỗ này nhìn trùng.

"Tất cả đều là bái ngươi ban tặng, sinh mệnh chi bí, đoạt thiên địa chi tạo hóa, thật là thần kỳ." Thời khắc này Tử Lão tự nói.

Hắn đột nhiên đứng thẳng người lên, nhìn nhìn Ninh Dạ: "Ngươi tìm đến ta, là muốn chuẩn bị rời khỏi rồi chứ?"

Ninh Dạ cười nói: "Đúng. Ngươi có hứng thú không?"

"Có!" Tử Lão gật đầu: "Thương khung to lớn như thế, bên ngoài có vô số kỳ diệu, chúng ta há lại có thể cam làm ếch ngồi đáy giếng? Có cơ hội ra ngoài, tự nhiên là muốn ra ngoài xem xem. Bất quá ngươi biết tâm ý ta, ngươi muốn hô ta, một đạo phù tấn là được, hà tất tự thân đi tới?"

"Bởi vì ta không dự định chỉ mang ngươi đi." Ninh Dạ hồi đáp.

Tử Lão đã minh bạch.

Hắn quay đầu lại nhìn nhìn Cổ La: "Còn có hắn? Ngươi muốn đem chưởng giáo của Mộc Khôi Tông ta cũng mang đi?"

"Còn có Thiên Thi Thiết Lang, mọi người đều đi."

"Vậy Mộc Khôi Tông ta, không phải không người trấn thủ?"

"Nguyên Mục Dã cùng Hà Giang Minh, sẽ về Mộc Khôi Tông, liền để Nguyên Mục Dã làm tông chủ đời tiếp theo đi." Ninh Dạ nói.

Cổ La tức giận sắc mặt trắng bệch, các ngươi liền không dự định hỏi một chút ý kiến ta sao?

Tử Lão nghĩ nghĩ, nói: "Bọn họ chung quy vẫn là tâm hướng Mộc Khôi Tông, thế nhưng những năm này, cùng Thư Vô Ninh quan hệ cũng không tệ. Như do bọn họ trở về chưởng khống Mộc Khôi Tông, vừa sẽ không khiến cho Mộc Khôi Tông vẫn lạc, cũng sẽ không làm hỏng hai phái giao tình, có thể!"

Cổ La không nhịn được nói: "Vậy những môn phái khác đây? Mộc Khôi Tông chỉ còn Nguyên Mục Dã, Hà Giang Minh, làm sao chống đỡ được đại cục?"

"Ta đều sẽ mang đi." Ninh Dạ nhàn nhạt nói.

Cái gì?

Cổ La không dám tin tưởng nhìn Ninh Dạ.

Ninh Dạ ân một tiếng: "Trường Thanh bát đại môn phái, mỗi phái lưu hai vị Niết Bàn đại lão trấn thủ, cũng đã đủ rồi. Thiên Cơ Môn lưu Vạn Pháp cùng Thiên Thủ. Phong Đông Lâm, Cừu Bất Quân đều là người của ta, Ma Âm cùng Thiên Tàn Lão Tổ, một lòng hướng đạo, có cơ hội ra ngoài, bọn họ rất vui vẻ đi theo ta . Còn các phái khác, ta cũng sẽ từng cái từng cái xử lý tốt. Mộc Khôi Tông cùng ta là hảo bằng hữu, ta tự nhiên ưu tiên xử lý."

Vạn Pháp, Thiên Thủ, Ma Âm, Thiên Tàn bốn vị Lão Tổ bây giờ đều đã là người của Ninh Dạ, cũng được hắn thăng cấp thành Niết Bàn cảnh.

Cho tới Vệ Xuân Nguyên cùng Huyết Quỳ Tử đều còn sống, tuy rằng mất đi quyền thế, nhưng cũng thức thời không cùng Ninh Dạ đối nghịch, Ninh Dạ cũng bảo lưu bọn họ lại. Đương nhiên, hai người này cũng là nhất định phải mang đi.

Cổ La hít sâu một hơi: "Nếu như chúng ta không đồng ý đây?"

Ninh Dạ hỏi ngược lại: "Ngươi là không muốn đi, hay là bởi vì không muốn thụ ta bài bố?"

Cổ La nhất trệ.

Cái vấn đề này có ý tứ.

Kỳ thực tu đạo chi nhân tuyệt đại đa số hướng đạo, có cơ hội rời khỏi bản giới, mở rộng tầm nhìn, thậm chí khả năng nhờ đó thành tựu cảnh giới cao hơn, rất nhiều người đều là nguyện ý.

Chỉ bất quá Ninh Dạ khí thế quá mạnh, căn bản không hỏi hắn ý tứ, dẫn đến Cổ La nội tâm phản cảm.

Thời khắc này Ninh Dạ nói như vậy, Cổ La đột nhiên cảm thấy, kỳ thực nếu như khách khí chút, hắn nói không chắc cũng liền cân nhắc tiếp nhận rồi.

Ninh Dạ nhìn ra tâm tư hắn, nói: "Cổ La tiền bối, ta không phải là không muốn nể mặt ngươi, bất quá chuyến đi này đường xá xa xôi, tương lai cũng không biết còn có ngày về hay không. Mà đáng lo là, chỉ có Thiên Tàm một phúc chi địa cung chúng ta sinh hoạt. Người nhiều rồi, khó tránh khỏi tâm tư bất định. Đặc biệt là lẫn nhau còn có ân oán. Dưới tình huống này. . ."

Cổ La minh bạch ý tứ hắn: "Vì vậy, ngươi không muốn dụ dỗ, chỉ muốn cưỡng bức?"

Ninh Dạ gật đầu: "Chung quy phải cho các ngươi một cái cơ hội phản kháng. Như vậy đi, chờ ta thông báo xong những môn phái khác, có hứng thú thử một lần, không ngại liên thủ cùng ta đánh một trận. Nếu các ngươi thắng, đến lúc đó lại sắp xếp tiếp. Nếu các ngươi thua, vậy thì mặc kệ các ngươi có nguyện ý hay không, cũng phải đi cho chúng ta."

"Tất cả mọi người?" Cổ La kinh hãi.

"Không bao gồm ta." Tử Lão lười biếng nói.

Sau một ngày, Ninh Dạ rời khỏi Thiên Mộc Sơn, đi Hạo Thiên Môn, cùng Thịnh Thiên Liễu nói chuyện thâu đêm.

Ngày kế đi tới Thái Âm Môn, hội Tuyết Yêu Mỗ Mỗ. Lại sau đó trong vòng mấy ngày, lại trước sau bái phỏng Vạn Hoa Cốc, Cực Chiến Đạo, Long Dương Phủ, Thánh Vương Các các nơi.

Đem bát đại môn phái từng cái bái hội toàn bộ.

Bát đại môn phái mỗi phái đều có năm ba cái Niết Bàn, Ninh Dạ chỉ cho lưu hai cái, tương đương với muốn dẫn đi hơn một nửa Niết Bàn, chuyện này đối với mọi người mà nói, động tĩnh làm sao không lớn?

Chính như Cổ La từng nói, đây vốn là chuyện tốt, nhưng ngươi lại nhất định phải ấn đầu trâu uống nước.

Bất quá Ninh Dạ giải thích cũng rất rõ ràng: Lão tử chính là muốn để cho các ngươi minh bạch, rời khỏi là chuyện tốt, thế nhưng sau khi rời khỏi không nghe lời liền không phải chuyện tốt. Vì vậy không bằng trước tiên ở cái địa bàn các ngươi có thể làm chủ này đem các ngươi đánh phục, lập chút quy củ cho các ngươi, cũng hảo sau khi rời đi, lão tử bớt một chút phiền toái.

Lời nói đến mức rất thấu triệt, mọi người cũng rất vui vẻ: Khó được có cái cơ hội danh chính ngôn thuận liên hợp lại đập Ninh Dạ còn không cần lo lắng chuyện vui đánh không lại hoặc là bị hắn chạy mất quay lại đòi nợ cũ.

Vì vậy mọi người cùng nhau đồng ý.

Đánh thì đánh!

Tổng là phải chân chính đánh quá một hồi, mọi người mới có thể phục khí.

Vậy là một tháng sau, một hồi quyết đấu hoàn toàn mới đã bắt đầu.

Trận chiến đấu này, hội tụ sáu cái môn phái, tổng cộng mười hai vị Niết Bàn đại lão, phân biệt là Hạo Thiên Môn Tây Đỉnh - Quảng Tây An, Nam Đỉnh - Liêu Hiển Quý, Bắc Đỉnh - Chung Thái Thương, Thái Âm Môn Dạ Thần - Điền Cô Dạ, Vũ Thần - Long Bất Kinh, Long Dương Phủ Hoa Thương Minh, Thánh Vương Các Kim Thế Chung, Sào Quân Hải, Cực Chiến Đạo Nam Vương - Dương Cực Phong, mới lên cấp Bắc Vương - Khâu Cực Thước, Mộc Khôi Tông - Thiết Lang, Cổ La.

Từ danh sách liền có thể thấy được, trên căn bản chính là cùng Ninh Dạ quan hệ không tốt lắm.

Quan hệ tốt, Ninh Dạ lựa chọn khuyên bọn họ lưu lại.

Thịnh Thiên Liễu cùng Tuyết Yêu Mỗ Mỗ bởi vì Thanh Lâm cùng Tân Tiểu Diệp, lại thêm Ninh Dạ đã từ bỏ báo thù, vì vậy cơ bản quan hệ còn có thể hòa hợp, Vạn Hoa Cốc hiện tại càng là bố mẹ vợ của Ninh Dạ, những người này lưu một ít tại Trường Thanh Giới, sẽ không gây phiền phức cho Thư Vô Ninh.

Đông Vương Hà Thăng Triêu bây giờ là Cực Chiến Đạo Trung Vương, hắn xem như là tối thức sự vụ trong nguyên ngũ vương, tuy rằng cùng Ninh Dạ không có giao tình gì, đến cũng không có cừu hận, chỉ là từng nhiều lần khẩn cầu Ninh Dạ, để Thanh Lâm đem Cực đạo chi bí trong Cực Đạo Việt lưu lại —— Cực Đạo Việt mất rồi thì mất đi, Cực đạo chi tắc vẫn là phải tận khả năng bảo lưu truyền thừa.

Mà Ninh Dạ cũng đồng ý, Cực Chiến Đạo mỗi năm có thể phái ít người từ chỗ Thanh Lâm học tập Cực đạo bí tắc —— Thanh Lâm cùng Tân Tiểu Diệp cũng sẽ lưu lại chỗ này.

Đằng nào bọn họ bây giờ cách Niết Bàn đỉnh phong còn xa lắm, Ninh Dạ càng đem Cấn Tự Bí truyền cho bọn họ, vì vậy lần này liền không dẫn bọn họ xuất hành.

Cứ như vậy, Ninh Dạ muốn giải quyết, chính là mười hai tên Niết Bàn hiện tại này.

1 vs 12, đây nhất định chính là một hồi khoáng cổ thước kim đại đối quyết.

Nhưng mà trận đại đối quyết trước nay chưa từng có này, lúc sơ khởi lại không lộ ra bất luận rung động gì, bởi vì cuộc tỷ thí này không phải phát sinh tại Trường Thanh Giới.

Là tại Tri Vi Giới.

Chương 3 : Đại hiển thần uy

Chương 3: Đại hiển thần uy

Tri Vi Giới.

Thiên Thi Thiết Lang nhìn nhìn cảnh tượng trước mắt, có chút không dám tin tưởng: "Giới này, sao mà đã biến thành dáng dấp như thế?"

"Một ít nho nhỏ cải tạo mà thôi." Ninh Dạ đơn thủ khẽ nhếch: "Ta có ý nguyện vĩ đại, lập chí tiên phàm tương cách, không can thiệp chuyện của nhau. Giới này, chính là ta vì tu tiên vấn đạo chi nhân chuẩn bị chi giới."

Nghe nói như thế, mọi người đều cười lên.

Liền ngay cả đến quan chiến Tử Lão cũng không khỏi dương lông mày lên: "Ninh Dạ, ngươi dã tâm rất lớn a. Bất quá giới này có thể dung không được chúng ta, đây không phải là sinh hoạt, mà là giam cầm."

"Không sai!" Ninh Dạ gật đầu: "Hiện tại Tri Vi Giới này, bất quá tấn thăng lên tứ cảnh mà thôi, nếu như đem chư vị lưu lại chỗ này, vậy thì tương đương với là giam cầm. Nhưng chính vì nguyên nhân này, chúng ta mới phải không ngừng mở rộng nó, phong phú nó. Điều này cần chúng ta du lịch vạn giới, cướp lấy tư nguyên, lấy vạn giới chi lực, thành tựu một giới, từ đó dựng nên, vô thượng tiên giới vương đình!"

"Khẩu khí thật là lớn, càng muốn tạo Vạn Giới Vương Đình?" Cùng đi quan chiến Quy Dã Vọng cũng cả giận nói.

Hắn bị Ninh Dạ trọng thương, cường đoạt lục cảnh nguyên đan, bây giờ thực lực tổn hại, Ninh Dạ liền ngay cả bài trừ dị kỷ, cũng không đem hắn tính vào.

Nhưng hắn vẫn là đến rồi.

Dù sao ai cũng muốn xem xem, Ninh Dạ đến cùng dựa vào cái gì một người đối phó mười hai vị Niết Bàn.

Có lẽ bởi vì sắp sửa chiến đấu đi, mười hai vị Niết Bàn không nói lời nào, một đám người quan chiến đến là ồn ào liên tục.

Ninh Dạ cũng không để ý, cười nói: "Cho nên mới cần tập hợp mọi người chi lực a."

Vòng thiên sứ không quá thành công, Phượng Tiên Lung chỉ cho chút ít đầu tư, nhưng Ninh Dạ kinh doanh nhiều năm như vậy, Tri Vi Giới vẫn là có đề thăng rõ ràng.

Mà ngay trước lúc triển khai đại viễn chinh, triển khai trận đại chiến này, cố nhiên có mục đích bãi bình nội bộ, cân bằng điều tiết, tiện thể cũng coi như mở ra gọi vốn vòng A.

Bất quá xem tình thế trước mắt, thật giống người xem trọng hắn không nhiều.

Một đám đầu tư đại lão trong mắt tràn ngập xem thường, rất có mùi vị ta lọt mắt ngươi, không lọt mắt hạng mục này của ngươi.

Chung quy vẫn là phải đánh phục bọn họ mới được.

Khác biệt lớn nhất giữa vòng tu tiên cùng vòng tài chính, chính là thứ sau phải khách khí, cái trước chỉ cần quyền đầu đủ cứng.

Vì vậy Ninh Dạ không nói nhiều, nói: "Nếu đã là 1 vs 12, Ninh Dạ cũng không tiện giấu giếm, vì vậy chỉ có thể đem của cải đều nắm ra, đương nhiên, chư vị yên tâm, ta sẽ không mượn giới nội chi lực, dù sao giới này vẫn cần giữ gìn. Chư vị, chúng ta cũng đừng lãng phí thời gian. Nếu như các ngươi có thể thắng ta, vạn sự không cần nhắc. Nếu như ta thắng rồi, liền cùng ta đồng thời, tham dự hoành đồ bá nghiệp này. Bất quá đừng trách ta không nhắc nhở, cường hành thu phục hồi báo, nhưng là sẽ mất giá rất nhiều."

Mới lên cấp Bắc Vương Khâu Cực Thước tới nay tỳ khí nóng nảy: "Có bản lĩnh thắng rồi lại nói!"

Nói đã một kích quyền phong cuồng dã nổ ra.

Nói đánh là đánh, Cực Chiến Đạo vĩnh viễn là kẻ xung phong trước nhất kia.

Đối diện công kích cuồng dã này, trước đây Ninh Dạ có lẽ còn muốn rút lui né tránh, biến hóa xê dịch, bây giờ hắn nhưng càng thêm đơn giản.

Tiện tay vung lên, vô số quang ảnh thiểm hiện, quang tuyến như tơ, tầng tầng quyển quyển, Khâu Cực Thước tuy lực lượng cuồng dã, nhưng ở trong vô tận quang ti này, lại có loại cảm giác vô lực như công kích vào bông.

Ninh Dạ nhẹ nhẹ nhàng nhàng: "Bách luyện cương nan địch nhiễu chỉ nhu, Khâu vương một mạch cương dũng, cuối cùng không phải thành đạo chi tượng a!"

"Vậy các hạ thử một chút ta đây?" Sào Quân Hải vung tay lên, vô tận binh phong dũng hiện.

Hắn tên gọi Quân Hải, vừa là tên, cũng là pháp.

Một thân chi tiên pháp đặc điểm, chính là có thể ngưng tụ trăm vạn tiên binh, mục đích chủ yếu kỳ thực là nhằm vào Long Dương Phủ đi.

Nhưng hiện tại tại dưới Ninh Dạ cường thế bức bách, Thánh Vương Các cùng Long Dương Phủ thế mà đứng tại đồng nhất trận tuyến, cũng chỉ có thể nói tạo hóa trêu người.

Tạo hóa làm làm sao dừng ở người, càng có tiên.

Dưới Tạo Hóa đạo, Ninh Dạ tiện tay chỉ ra, trong tiên phong gột rửa, trăm vạn tiên binh của Sào Quân Hải càng như gà đất chó sành * tiêu vong.

Chúng nhân thần thức cường đại, đã nhìn ra đây là Ngưng Quang Chi Thuật của Ninh Dạ đã đạt đến độ cao mới, ngươi có trăm vạn binh, ta liền có trăm vạn xạ tuyến, càng là một cái không sót toàn bộ xuyên thủng.

"Người này chi quang đạo, đã không thể tưởng tượng!" Trong bàng quan giả, Hà Thăng Triêu lắc đầu liên tục.

"Nếu như thế, vậy còn chờ cái gì? Đồng thời xuất thủ!" Tây Đỉnh Quảng Tây An hô lên một tiếng, đã cùng Nam Đỉnh Bắc Đỉnh đồng thời xuất thủ, các thi thần vật, Hạo Thiên Môn là đa bảo nhất, tam đại Niết Bàn càng là đồng thời ném ra sáu cái thần khí, đằng nào cũng không phải sinh tử chi chiến, Ninh Dạ ngươi hẳn là không đến nỗi thấy bảo liền đoạt.

Mắt thấy bọn họ trước tiên lượng gia hỏa, những người khác cũng dồn dập các thi thủ đoạn, chỉ riêng thần khí liền vứt ra mười bảy mười tám kiện, bảo quang phân diệu, ngưng tụ thành một cỗ lực lượng khổng lồ, đánh về Ninh Dạ.

Uy lực chi cường, chân chính căng đến thượng có thể quán nhật nguyệt, như lấy chi khai thiên, chỉ cần một đòn, Tri Vi Giới chính là thiên liệt phi thăng, bây giờ nhưng toàn bộ dùng để oanh kích Ninh Dạ.

Ninh Dạ nhưng chỉ cười một tiếng, phía sau một trận oanh minh, Thiên Cơ Điện đã hiện.

Trong thiên không ào ào ào ào vô số xích sắt đan xen tung hoành rót xuống.

Tàng Thiên Ngục!

Tuyệt thiên địa chi uy, cứ việc uy năng không hoàn chỉnh, nhưng vẫn khiến cho thần quang sinh hối, bảo vật đều ám.

Sau đó liền thấy trong Thiên Cơ Điện kia, Côn Lôn Kính treo cao, cả tòa đại điện đột sinh quang minh, một cỗ cự đại từ lực đột nhiên thăng khởi, vậy là hết thảy thần khí thế mà không bị chưởng khống hướng về Thiên Cơ Điện rơi xuống.

"Không được!" Chúng nhân kinh hãi, đồng thời thi pháp khống chế.

Ninh Dạ đạn chỉ huy động, từng đạo từng đạo chỉ phong rơi vào trên những thần khí kia, liền thấy toàn bộ thần khí tựa như diều đứt dây * hướng thiên ngoại bay đi.

"Ninh Dạ ngươi hỗn đản!" Nam Đỉnh Liêu Hiển Quý tức giận mắng to.

Người này rõ ràng thực lực mạnh mẽ, xuất thủ nhưng bỉ ổi như thế, đây nói rõ là muốn cướp bảo bối của bọn họ a!

Ninh Dạ cất cao giọng nói: "Ta nói rồi, sớm không đầu tư là phải ăn chút thiệt thòi. Nếu như các ngươi không cho, ta không thể làm gì khác hơn là tự mình đi lấy. Đây là chiến đấu, không phân sinh tử, thế nhưng lợi ích vẫn là muốn. Bất quá cũng đừng lo lắng, ta vẫn như cũ coi như các ngươi đầu tư, tối đa chỉ là hồi báo nhỏ hơn một chút."

Nói hắn một chưởng vỗ ra, Vạn Tượng Đồ hiện, tiên phong vân động, cũng không biết bao nhiêu cái Ninh Dạ xuất hiện, đồng thời lại còn có thân ảnh của mười hai vị Niết Bàn kia.

Tương đồng dáng dấp, còn có tương đồng pháp thuật.

Tử Lão cũng không khỏi hừ một tiếng: "Huyễn đạo cũng tinh tiến như thế a."

Ninh Dạ mạnh nhất ba đạo, Quang, Huyễn, Tạo Hóa, thời khắc này toàn bộ dùng ra, hắn là thật thi triển toàn lực rồi.

Huyễn mê tâm trí, quang ảnh tung hoành, tạo hóa hóa hư làm thực, bên dưới ba đạo, Ninh Dạ tuy là lấy 1 vs 12, xem ra lại phảng phất như là hắn dùng trăm vạn đại quân đang tấn công cô quân mười hai kẻ đáng thương.

Sào Quân Hải ngạc nhiên phát hiện, Quân Hải chi hào của mình tại trước mặt thủ đoạn của Ninh Dạ, thế mà trở nên bạc nhược vô lực như vậy.

Đến không phải số lượng, mà là phẩm chất sai biệt quá lớn.

Trong lúc hoảng hốt, liền thấy một người hướng bản thân xông tới, một phát thần thông bắn trúng hắn, nhìn kỹ càng là Hoa Thương Minh.

Sào Quân Hải giận nói: "Hoa Thương Minh, con mẹ ngươi. . ."

Hắn chưa mắng xong, liền nghe bên cạnh vang lên thanh âm của Hoa Thương Minh: "Đó không phải ta, ngớ ngẩn."

Sào Quân Hải kinh ngạc, biết là kết quả của huyễn thuật, lập tức giận dữ: "Ngươi mẹ nó mắng ai ngớ ngẩn đây?"

Hoa Thương Minh nhưng hừ khẽ một tiếng: "Đã nói không phải ta rồi, lại vẫn động thủ."

Sau đó một phát thần thông quán đến.

Sào Quân Hải ngẩn ra, ta không đánh ngươi a?

Đã bị Hoa Thương Minh đánh bay, thể nội tiên lực bạo thiểm, liền thấy Hoa Thương Minh đã lại lần nữa truy đến.

Sào Quân Hải kêu to: "Đừng bị lừa, Ninh Dạ đang dùng huyễn thuật!"

Hoa Thương Minh hơi hơi mỉm cười, nhưng biến thành khuôn mặt của Ninh Dạ, một chưởng hướng mặt của hắn đè xuống: "Tạo hóa vô cực, tài khoản nghịch chuyển, hắc bạch chi đạo, hư thực chuyển hoán. . . Lên!"

Thiên địa đột nhiên xuất hiện hắc bạch, một cái bàn cờ thạc đại đã xuất hiện tại không trung.

Chính là Hắc Bạch Kỳ Bàn.

Dưới hắc bạch thiên địa, Sào Quân Hải thể nội thịnh phóng quang huy, càng là trúng Quang Phệ Chi Thuật của Ninh Dạ, điên cuồng vặn vẹo thân thể, phát ra kinh hãi thét lên.

Sau một khắc Ninh Dạ đã bù thêm một quyền, đem hắn trực tiếp quán xuống mặt đất, nói: "Yên tâm, ta sẽ không giết ngươi."

Quang mạc nổ tung, Sào Quân Hải đã thụ trọng thương, nhưng kinh hãi bản thân thật sự chưa chết.

Hắn còn muốn lại bay lên, liền thấy giới nội vài tên tu sĩ bay tới: "Thượng tiên, theo quy củ, ngài đã bị rớt đài rồi."

Chương 4 : Nhân Hoàng Chi Uy

Chương 4: Nhân Hoàng Chi Uy

Sào Quân Hải rớt đài.

Bất quá hắn hiển nhiên chỉ là cái bắt đầu.

Trong thiên không, phong vân vẫn đang kích đãng.

Ninh Dạ giống như u linh xuyên toa, tứ ý xâm tập.

Một đám Niết Bàn đã biết Ninh Dạ thủ đoạn quỷ bí, khó mà nắm bắt, vì vậy thẳng thắn không tìm mục tiêu nữa, mà là trực tiếp phóng thích đại uy năng thần thông quét ngang toàn trường.

Một phiến lại một phiến sóng gợn khủng bố, như sóng trùng kích * tịch quyển trường không, liệt vân kích đãng.

Ninh Dạ nhưng như hải âu trong phong bạo, tự do bay lượn.

Hắn thiện quang đạo, mà quang là thứ nhanh nhất.

Mười một tên Niết Bàn liên hợp xuất thủ, đã chú định kỳ thực là có rất nhiều khe hở.

Ninh Dạ liền tại trng kẽ hở của lực lượng chi triều này xuyên hành, tâm thần thì cực kỳ hưng phấn.

Đây cũng là lần đầu tiên hắn đồng thời khiêu chiến nhiều cường nhân như vậy, không chỉ là vì thu hoạch, cũng là để chứng minh.

Càng chiến càng dũng, cũng càng đánh càng hưng phấn.

Thời khắc này lại lần nữa xuất thủ, tinh hồng chi nhận cuốn ra tử vong chi huy, lại là chụp vào Thiên Thi Thiết Lang.

Thiên Lang kinh hãi, há mồm phun ra một phiến u ám tử khí.

Nhưng dưới tử vong liêm đao, tử khí này cũng có vẻ yếu đuối như vậy, bị Ninh Dạ nhẹ nhõm bổ ra, một đao thai nghén lực lượng tử vong cường đại nhắm thẳng Thiết Lang, Thiết Lang liền ngay cả nguyên thần đều cảm thấy run rẩy.

Trong lòng biết không được, Thiên Lang đem Thiên Thi Khôi đẩy ra, độn về phía sau.

Ninh Dạ một đao rơi vào trên thi khôi kia, thi khôi vô sự, ngược lại là bản thân Thiết Lang tâm thần kích đãng, trường khấp máu tươi.

"Lưỡng Nghi Phiên Chuyển?" Hắn kinh hãi kêu to.

"Không sai!" Ninh Dạ thuận tay liên phách ba chưởng, thi khôi trúng chưởng, Thiết Lang thụ thương.

Một đạo quang ảnh đã xuyên qua thân thể hắn, mang theo hắn trực tiếp rơi xuống đất.

Không chờ đứng dậy, vài tên tu sĩ đã tới: "Thỉnh Lang tôn nghỉ ngơi."

Hắn ngạc nhiên quay đầu lại, Sào Quân Hải cười lạnh: "Ngươi đã chết rồi."

Ngẩng đầu nhìn lại thiên không, liền thấy Ninh Dạ đã lại hướng về cái mục tiêu tiếp theo giết tới, hiển nhiên là muốn từng cái từng cái đem bọn họ trục xuất khỏi chiến trường.

Đúng vào lúc này, liền nghe hô khiếu đột khởi.

Thần khí lúc trước bị Ninh Dạ dời đi thế mà lại bay trở về.

Hạo Thiên Môn tam đỉnh Niết Bàn, đều có Ngự Bảo Thần Thuật, thời khắc này đồng thanh cười to nói: "Ninh Dạ, ngươi không nghĩ tới chứ? Ngươi chuyển di thần khí, trái lại tác thành chúng ta, khiến chúng ta có thể kết hợp. . . A!"

Lời còn chưa dứt, liền thấy Ninh Dạ hư không vung một cái, chỗ Tử Liêm lướt qua, thế mà đem liên kết giữa bọn họ cùng thần khí trực tiếp chặt đứt.

Ninh Dạ trở tay một khống, hắc bạch nghịch chuyển, nguyên bản hắc thiên bạch địa, đột nhiên đã biến thành bạch vân hắc thổ, toàn bộ không gian phảng phất ngưng cố lại.

"Lưỡng Nghi Luân Chuyển Đạo, Quang Ám Sát Pháp!" Ninh Dạ lãnh khốc lên tiếng.

Liền thấy những thần khí bị tam đỉnh của Hạo Thiên Môn điều khiển kia đột nhiên quay lại phương hướng, hướng tới tam đỉnh phóng thích thần quang.

"Không được!" Ba người đồng thời xuất thủ, lấy ngự bảo thuật khổ sở chống đỡ.

Ninh Dạ đao phong tái khởi: "Thiên Sát Thần Nhận, Diệt Tuyệt Nhất Đao!"

Chính là Thất Sát Thiên Đao, Ninh Dạ tuy rằng không mấy chuyên tâm tu hành đao đạo, thế nhưng lấy tên tuyệt đối đủ bá khí, nghe mọi người bị dọa cho nhảy dựng, đồng thời toàn lực phòng ngự.

Chỉ là đao phong đi qua, như xuân phong phất diện, thế mà không nửa điểm sự.

Mọi người chính kinh ngạc, liền thấy phía sau không hiểu tập tới ám kình, đám người Cổ La, Điền Cô Dạ, Long Bất Kinh đồng thời thụ thương.

Lưỡng nghi luân chuyển, hư thực chuyển hóa.

Bây giờ Ninh Dạ đã đem bộ thủ đoạn này chơi chính là lô hỏa thuần thanh.

Hắc Bạch Thần Cung chí cao bí ảo chính là lưỡng nghi luân chuyển, chỉ bất quá lúc trước vẫn luôn là tầng diện lực lượng, tỷ như Thành Tự Lệ chính là đem tiên pháp cùng thần thức luân chuyển, nhưng Ninh Dạ sửa cũ thành mới, chơi so với hắn xuất sắc hơn, tại hư thực chuyển hóa, lại có Hắc Bạch Kỳ Bàn giúp đỡ, tiến một bước phóng đại, hết thảy xuất thủ của hắn tự mang huyền ảo, tiên mục không thể tra, thần thức không thể cảm, tựa như một đám trẻ con bị đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Mọi người cuối cùng đã rõ ràng chẳng trách hắn dám đơn đả độc đấu nhiều người như vậy.

Lấy thủ pháp hư thực luân chuyển bây giờ của hắn, chính là đối thủ nhiều hơn nữa, với hắn cũng chỉ như một người.

Sau một khắc, Long Bất Kinh kêu to rơi rụng, trở thành kẻ thứ ba rớt đài.

Mắt thấy Ninh Dạ giống như bổ dưa thái rau thanh chước đối thủ, Dương Cực Phong nôn nóng kêu to: "Ninh Dạ, ngươi cứ giống như vậy, không phải chân thực lực, thắng mà không vẻ vang gì!"

Mọi người nghe xong tất cả xem thường.

Đây làm sao lại không phải chân thực lực?

Nếu như nhất định theo tiêu chuẩn 'dĩ lực vi vương' của Cực Chiến Đạo ngươi, vậy tu sĩ thiên hạ này há không phải cũng đều không phải chân lực lượng, chỉ kháo quỷ kế thủ thắng?

Không nghĩ tới Ninh Dạ nghe xong lời này, trái lại tán thành lên: "Nói cũng đúng, nếu như liền như vậy đem bọn ngươi từng cái từng cái đánh bại, các ngươi tổng sẽ cảm thấy ta chỉ là thần khí cường đại, thần thông giảo quyệt, cuối cùng không phải thực lực mạnh hơn các ngươi bao nhiêu. Thôi được, thôi được, nếu như thế, vừa vặn ta gần nhất cũng nghiên cứu ra đồ vật mới, liền để bọn ngươi mở mang đi."

Ninh Dạ nói càng thu hồi đầy trời huyễn tượng, trong thiên không chỉ còn lại hắn một người, phía sau một điện.

Ninh Dạ cao giọng nói: "Chư vị, thỉnh tiếp Ninh Dạ một đòn!"

Nói phía sau hắn đã xuất hiện Luyện Yêu Tháp, Bất Diệt Tuyền, Tạo Hóa Thần Tọa, Tuyền Cơ Xích bốn cái thần vật, quang huy luân chuyển, gia tăng trên người Ninh Dạ, Bất Diệt Tuyền càng là toàn diện kiêu quán Ninh Dạ.

Ninh Dạ hít một hơi dài, thân hình đột nhiên phóng đại, trong nháy mắt hóa thành một tôn cự nhân, đỉnh thiên lập địa, nghiễm nhiên đem toàn bộ bầu trời đều chống đỡ lên.

Dương Cực Phong nhếch mép: "Lớn mà vô dụng!"

Hà Thăng Triêu hơi nhíu mày: "Cực Phong, đừng nói bậy, hắn không phải không thể, mà là chân chính thần uy tăng vọt."

Cái gì?

Chúng nhân kinh hãi.

Liền thấy Ninh Dạ hai mắt chợt mở, trong mắt nổi lên thần quang.

"Đây là Thiên Thần Thể, diệu ngã nhật nguyệt huy, chư vị, thỉnh nhận ta một quyền!"

Nói một cái quyền đầu thạc đại đã hướng về chúng nhân tuôn tới.

Chúng nhân biết không tốt, Cửu Đại Niết Bàn cùng thi cấm thuật, từng cỗ từng cỗ hạo nhiên chi khí đằng không mà ra.

Thế nhưng chín cỗ lực lượng này đối diện với một quyền này Ninh Dạ, càng có vẻ nhỏ bé như vậy.

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ ánh mắt vi ngưng: "Yêu lực thật khổng lồ!"

Hà Thăng Triêu cũng nói: "Cực đạo Thiên Thần Thể, Chiến đạo Cực Quyền, quả nhiên là nắm giữ tinh nghĩa của Cực Chiến nhị đạo ta , nhưng đáng tiếc không phải dùng để chiến đấu, vậy mà càng chỉ lấy thân thể như vậy làm bồn chứa gánh chịu."

Tử Lão cũng nói: "Không đáng tiếc, hắn dùng luyện khôi bí pháp của Mộc Khôi Tông ta, ngưng hóa vạn lực."

Long Tại Dã hừ nói: "Rõ ràng là Dung đạo của Long Dương Phủ ta."

Thịnh Đông Bình: "Đạo hạnh của hắn, xác thực bước ra một bước dài a."

Đúng, bọn họ nói đều không sai.

Ninh Dạ lấy Cực Chiến nhị đạo ngưng Thiên Thần Thể, mượn Dung đạo dung hội quán thông, đem tất cả lực lượng ngưng tụ một chỗ.

Dung chi nhất đạo, tại tầng diện đại đạo là điển hình rác rưởi.

Thế nhưng nó có thể dung hợp các thứ loạn thất bát tao khiến cho bọn chúng phát huy tác dụng, lại phối hợp Cực đạo đẩy đến đỉnh phong, lại là cường pháp chiến đấu chân chính.

Mà hiện tại, Ninh Dạ chính là lấy Cực Chiến Thiên Thần Thể làm thiết bị, lấy Dung đạo làm keo, lấy Luyện Khôi Chi Thuật làm thủ pháp, lấy yêu lực, Bất Diệt Tuyền hết thảy các loại lực lượng gia tăng bản thân, không chỉ có như vậy, sau lưng Lưỡng Nghi Càn Khôn Quyển càng là mở rộng ra, trực tiếp đem xuất thủ của Cửu Đại Niết Bàn hấp thu một đợt, nhưng không dùng để phản kích, mà là gia trì tại trên Thiên Thần Thể của Ninh Dạ, dẫn đến Thiên Thần Thể của Ninh Dạ càng thêm ngưng thực dày nặng.

Đây không phải là lớn mà vô dụng, rõ ràng là uyên thâm như hải, phảng phất vô biên uy năng vậy.

"Lục cảnh!" Có người đã kêu lên.

Thời khắc này Ninh Dạ, vậy mà đã triển hiện ra Nhân Hoàng uy năng.

Thiên Nhân chi hạ, há dung càn rỡ?

Đại thủ ấn xuống, vô biên chi lực bao phủ, Cửu Đại Niết Bàn thế mà như hầu tử trong tay Phật Tổ, không chỗ để trốn, bị Ninh Dạ một phát nắm vào trong tay.

Cùng lúc đó, toàn bộ Tri Vi Giới đều bắt đầu rung chuyển.

Thời khắc này Ninh Dạ quá mạnh rồi, mạnh đến giới này cũng khó mà chịu đựng, nhưng hắn lại là Giới Chủ, thiên đạo không phạt, chỉ có thể trơ mắt nhìn tan vỡ.

"Coi như các ngươi may mắn!" Ninh Dạ nở nụ cười, bỗng nhiên hướng tới không trung ném đi.

Thiên khai nhất tuyến, xuất hiện một cái phá động.

Oanh!

Trong Trường Thanh Giới, phù thế thương sinh, vô số tu sĩ dân chúng, liền nhìn thấy một cái đại thủ đột nhiên xuất hiện, liệt vân chấn không, giống như đập ruồi, đánh bay chín cái tiểu nhân nhi.

Chương 5 : Khuất phục

Chương 5: Khuất phục

Ngày hôm đó, mỗi cá nhân trong Trường Thanh Giới đều nhìn thấy.

Nhìn thấy một bàn tay.

Một bàn tay già thiên tế nhật.

Lực nhược trường hồng, khí thôn sơn hà, trực nhập vân tiêu.

May mắn chính là một kích này xuất hiện nhanh, biến mất cũng nhanh.

Vì vậy mọi người cuối cùng không biết xảy ra chuyện gì, chỉ là suy đoán, lại có vị siêu cấp đại năng nào đó so chiêu rồi. Ngược lại là chín vị Niết Bàn kia, bởi vì kích thước quá nhỏ, trái lại không gây nên chú ý.

Thế nhưng có hiểu việc cũng đánh giá, thủ đoạn như vậy, coi như là Niết Bàn, cũng không phải tùy tiện ai cũng có thể dùng ra.

Vậy là có không ít người liền đoán được việc này khả năng chính là Ninh Dạ làm ra.

Mặc dù là logic rất đơn giản, đến cũng coi như chính trúng hồng tâm.

Tri Vi giới nội.

Tại sau khi hoàn thành một kích này, Ninh Dạ cũng khí thế suy giảm.

Thân thể hắn trở về hình dáng ban đầu, Tri Vi Giới thiên khuyết cũng một lần nữa bù đắp.

"Phù!" Ninh Dạ thở dài một hơi, khí cơ có chút uể oải.

Hắn cười nói: "Đáng tiếc a, chung quy chỉ có một kích chi lực này."

Hắn cũng không có ý định giấu mọi người, bình thản thừa nhận bản thân chỉ có thể làm đến một bước này.

Nhưng mà đối với tất cả mọi người mà nói, như vậy đã đủ kinh thế hãi tục.

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ nói: "Ngươi chưa đến đỉnh phong, lại càng đã có thể tạm thời đề thăng đến tầng thứ lục cảnh? Ngươi làm sao làm được?"

Ninh Dạ mỉm cười: "Đạo của ta, luôn luôn đi xa hơn so với pháp của ta."

"..."

Được, ngươi trâu bò!

Ngược lại là Thịnh Đông Bình gật đầu: "Không sai, đạo tại trước pháp, tự có thể phá cách."

Thiên hạ này nếu như nói là còn có người thứ hai là đạo đi trước pháp, vậy thì tất nhiên là Thịnh Đông Bình, hắn thậm chí đi càng xa hơn so với Ninh Dạ.

Chỉ bất quá đạo của hắn, nặng tại văn lý, không nặng thực chiến.

Nếu bàn về khí thế uy năng, so với Ninh Dạ liền chênh lệch quá xa.

Mặc dù như thế, Ninh Dạ nhưng càng trọng thị Thịnh Đông Bình, dưới cái nhìn của hắn, phóng tầm mắt Trường Thanh Giới, còn có thể cho mình một ít chỉ điểm, cũng chỉ có rất ít mấy người như Thịnh Đông Bình.

Quy Dã Vọng nhìn nhìn Tử Lão: "Nghe nói ngươi cùng Ninh Dạ mấy năm trước chiến thành hoà nhau?"

Trong mắt tràn ngập không dám tin tưởng.

Tử Lão hừ một tiếng: "Khi đó hắn còn chưa biết cái thủ đoạn này."

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ tức giận hầm hừ nói: "Ngươi đã đáp ứng ta giết Tử Lão, hiện tại ngươi có năng lực, có thể làm chứ?"

Ta đi, lão thái bà ngươi còn chưa quên chuyện này sao?

Ninh Dạ mỉm cười bay tới: "Sau khi đại viễn chinh mở ra, Tử Lão sẽ cùng ta đồng hành, hắn tại bản giới, cũng coi như chết rồi. Mỗ mỗ ngài cần gì phải lưu ý như vậy đây?"

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ cả giận nói: "Ngươi đây là muốn quỵt nợ sao?"

Phượng Tiên Lung hừ nói: "Hắn vẫn luôn luôn là quỵt nợ, năm đó đáp ứng cho Mộc Khôi Tông đông cảnh, còn đáp ứng cho chúng ta nam cảnh, bản tọa liền Lâm Lang Thiên cũng đều ném vào rồi, cũng không thấy hắn thực hiện lời hứa."

Ninh Dạ cảm thấy thật lúng túng.

Đột nhiên uy phong toàn tiêu, cúi đầu nói: "Là ta sai."

Tử Lão đến là đã nổi hứng thú: "Chúng ta tu hành trung nhân, ỷ mạnh hoành hành, ngươi chi vũ lực, phóng tầm mắt Trường Thanh thiên hạ, đã là vô địch, hà tất khúm núm, lại còn hướng bọn họ xin lỗi?"

Ninh Dạ nghiêm mặt nói: "Không phải! Sai chính là sai, ta không cho là xin lỗi có gì mất mặt. Ta biết rất nhiều người tự cao bộ mặt, cái gọi là tuyệt không cúi đầu, tuyệt không xin lỗi, phảng phất như vậy là có thể cứu vãn tôn nghiêm. Cũng không biết, công đạo tự tại nhân tâm, há lại là cường không cúi đầu là tiêu trừ được?"

Thịnh Đông Bình khen: "Hảo một câu công đạo tự tại nhân tâm."

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ nhưng bất mãn ý: "Chỉ nói xin lỗi cũng không đủ, món nợ đã ghi, tổng là phải trả."

Ninh Dạ cười bồi nói: "Trả! Ta trả còn không được sao? Năm đó không nghĩ tới tình thế phát triển sẽ là như vậy, dễ dàng làm rất nhiều hứa hẹn. Bây giờ Mặc Châu đã là thiên hạ của Thiên Cơ Môn, cắt nhượng không thích hợp, Tử Lão cũng là huynh đệ của ta, cũng không thích hợp. Cũng may Tri Vi Giới, nguyên bản liền là phải cho mọi người, hay là... Ngài xem cắt một phần?"

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ cười to: "Ngươi xác nhận đây là cắt nhượng? Ta làm sao cảm giác như là có ý đồ với chúng ta đây?"

Nói một chỉ: "Nói là hòa bình quyết đấu, người thì ngươi không có giết, thần vật lại đều bị ngươi lưu lại."

Ninh Dạ cười nói: "Đều là đầu tư, đầu tư! Đương nhiên, bọn họ là chiến bại đầu tư, hồi báo nhỏ. Các ngươi không giống, Tri Vi Giới tương lai cũng là sẽ phân vực, mấy cái thần khí kia lưu lại, tạm thời còn chưa có tư cách phân địa, Mỗ Mỗ cùng Phượng cốc chủ, có thể trước tiên được một vực chi địa."

Nghe nói như thế, hai người rất là động lòng.

Phượng Tiên Lung tâm tư linh lung: "Tri Vi Giới này của ngươi, chia bao nhiêu vực a?"

Ý của nàng, cái địa phương lớn bằng cục rắm này, nếu như ngươi chia cho ta thành cỡ một nghìn phần, vậy 'một vực chi địa' này cũng quá không đáng tiền rồi.

Ninh Dạ minh bạch ý của nàng: "Tạm định chín vực, tương lai như có mở rộng, đồng tỉ lệ tiếp tục phân chia, theo cống hiến phân phối. Thế nào?"

Lần này mọi người rốt cục có chút động lòng.

Tuyết Yêu Mỗ Mỗ hừ một tiếng: "Được, liền định như vậy."

Nói ngạo nghễ hướng không trung bay đi, thần tình ngạo kiều, phảng phất vừa nãy bất phôi thiên thần là nàng thi triển ra vậy.

Tử Lão hừ nói: "Ngươi quá khách khí, đối phương liền sẽ không sợ ngươi. Nếu như là ta, trực tiếp một cái thần thông, diệt đi bớt việc."

Thịnh Đông Bình lắc đầu liên tục: "Chung quy là giáo hóa không đủ, trên khó chạm đến tiên a. Không nhìn Ninh huynh đệ, người tuy chí tôn, tâm nhưng khiêm tốn."

Ninh Dạ mỉm cười: "Ta lòng mang đại đạo, thuận thiên ứng mệnh. Trời xanh có đức hiếu sinh, tự nên như vậy."

Trì Vãn Ngưng nghe cười trộm.

Năm đó ngươi đối với Hứa Ngạn Văn không phải là nói như vậy, quả nhiên gần hắc bạch giả chính là phản phục hoành khiêu, đánh xong mặt trái đánh má phải.

Thiên đạo xác thực không phân biệt thiện ác, nhưng cùng lý lẽ, thiện ác không phân, cũng bởi vậy không thích chí thiện chí ác.

Như thiên đạo hữu thức, chỉ sợ sẽ cho rằng, thiện ác cùng tồn tại, mới là nhân gian chí đạo.

Cái gọi là 'nhân gian chí thiện', vừa không tồn tại, cũng không hiện thực.

Cho tới vì sao như vậy, có lẽ chính là bởi vì thiện ác vốn do nhân định, há có lý lẽ thiên như nhân nguyện?

Nói chung, thiên đạo khó lường, khó có thể nói tỉ mỉ, nhưng Ninh Dạ thuận thiên ứng mệnh, muốn làm phụng vận chi nhân, đến là nửa điểm không sai.

Thời khắc này chiến đấu đã kết thúc, Ninh Dạ liền dẫn mọi người rời khỏi Tri Vi Giới.

Trở lại bản giới, đúng dịp thấy phía trước chín người đã bay trở về.

Ninh Dạ nói: "Chư vị còn có ý kiến gì?"

Liền thấy mọi người nhìn nhìn lẫn nhau, đột nhiên đồng thanh nói: "Chúng ta nguyện theo Ninh thượng tiên, cộng đồng phi thăng, tinh giới viễn chinh!"

Lời nói này, lại là phát ra từ phế phủ.

Không gì khác, chỉ vì Ninh Dạ đã biểu hiện ra thực lực siêu cường của bản thân.

Lần này, bọn họ là thật đối với kế hoạch vạn giới tiên đình của Ninh Dạ, bắt đầu có chút lòng tin như vậy.

"Rất tốt, như vậy thần khí của mấy vị, liền tạm thời lưu lại Tri Vi Giới, vì thế giới phong phú lực lượng đi. Chờ sau khi giới này đề thăng, Tuyền Cơ Đạo Cảnh cũng sẽ tiến một bước trưởng thành, đến lúc đó, chư vị..."

Hắn nhìn chúng nhân chung quanh, kéo chậm ngữ điệu nói: "Lục cảnh có hi vọng!"

Nghe nói như thế, chúng nhân đồng thời đại hỉ.

Đệ lục cảnh!

Phi thăng viễn chinh!

Đây đúng là mong đợi của bọn họ.

Vậy là liền như thế, tại dưới Ninh Dạ cưỡng bức dụ dỗ, đám khôi thủ các đại môn phái Trường Thanh rốt cục thả xuống ngăn cách, đồng tâm hiệp lực tuỳ tùng Ninh Dạ.

Một hồi lữ trình tinh giới viễn chinh quy mô hùng vĩ, cũng sắp sửa triển khai.

Chương 6 : Rời đi

Chương 6: Rời đi

Dựa theo kế hoạch, kế hoạch tinh giới đại viễn chinh sẽ triển khai tại ba năm sau.

Mà tại dưới "nỗ lực" của Ninh Dạ, ngoại trừ mười hai vị Niết Bàn bị hắn đánh bại ra, còn có Thiên Cơ Môn Phong Đông Lâm, Cửu Bất Quân, Ma Âm, Thiên Tàn, Vệ Xuân Nguyên, Huyết Quỳ Tử, Mộc Khôi Tông Tử Lão, Vạn Hoa Cốc Phượng Tiên Lung, Nguyệt Linh Tiên, cùng với một đám mười sáu vị Niết Bàn các tiểu môn phái khác, lại thêm Ninh Dạ cùng Lâm Lang Thiên, tổng cộng ba mươi chín vị Niết Bàn đại lão.

Ngoài như vậy ra, một nhóm thân tín Trì Vãn Ngưng, Công Tôn Điệp, Công Tôn Dạ cũng sẽ đi theo, Dung Thành cũng đặc biệt chạy tới yêu cầu gia nhập.

Lưu lại ngoại trừ Thư Vô Ninh ra, còn có đám người Lý Nhất Phượng, Thanh Lâm, Tần Thì Nguyệt, Triệu Long Quang, Tân Tiểu Diệp.

Ngoài ra Ninh Dạ đem Kinh Trường Dạ cùng Nhạc Tâm Thiện cũng giao cho Thư Vô Ninh.

Hai cái khôi lỗi này tốt xấu đều là Vô Cấu đỉnh phong, làm binh khí đến cũng là dùng tốt.

Cứ như vậy, Vạn Hoa Cốc do Lăng Vân Tiên Tôn cầm lái, Mộc Khôi Tông Nguyên Mục Dã cầm lái, Hạo Thiên Môn cùng Thái Âm Môn vẫn như cũ là Thịnh Thiên Liễu cùng Tuyết Yêu Mỗ Mỗ, Thánh Vương Các do Nhậm Phượng Long cầm lái, Long Dương Phủ do Long Tại Dã cầm lái, Cực Chiến Đạo do Hà Thăng Triêu cầm lái, chưởng đà nhân của thất đại môn phái này hoặc là biết đại thể, hoặc là cùng Ninh Dạ đi lại gần, cơ bản cũng không tạo nổi sóng gió gì.

Ngoại trừ những nhân vật đỉnh phong này ra, còn có hơn 300 cái Vô Cấu cảnh, hơn bốn ngàn tên Vạn Pháp cảnh, cùng với mười vạn tên Hoa Luân cảnh cũng đều sẽ đi theo.

Có thể nói lần này, Ninh Dạ liền mang đi hơn nửa lực lượng của Trường Thanh Giới.

Điều kỳ thực vô luận đối với Ninh Dạ hay là đối với tiên nhân lưu thủ Trường Thanh Giới mà nói đều là chuyện tốt.

Không phải có một câu chuyện cười như này sao?

"Ngươi nhảy việc ra ngoài làm, thu nhập tuyệt đối tăng gấp đôi. Mấy người các ngươi lưu lại, bọn hắn đi rồi, các ngươi thu nhập tuyệt đối tăng gấp đôi!"

Liền đơn giản như vậy.

Tham dự đại viễn chinh thuộc về mạo hiểm, đại thành đại bại, xem một trạm này.

Lưu lại tọa thu ngư ông đắc lợi, bớt kẻ cướp tư nguyên, bản thân cơ hội tấn thăng liền nhiều rồi.

Mọi người đều vui vẻ.

Bất quá muốn hoàn thành đại viễn chinh như vậy, công tác chuẩn bị cần thiết cũng không ít.

Người lưu lại cố nhiên muốn chiếm đoạt tư nguyên, người đi cũng không có ý định tiện nghi người lưu lại —— đặc biệt là mọi người đối với kế hoạch của Ninh Dạ đã có tự tin.

Vậy là trong lúc nhất thời, các môn phái người phải đi dồn dập nghĩ hết biện pháp đem tư nguyên chuyển di vào Tri Vi Giới —— Ninh Dạ tuy rằng không cho bọn hắn một vực chi địa, nhưng ít ra cho bọn hắn một góc nhỏ.

Mọi người đều muốn phát triển, bảo vệ mảnh đất nhỏ của bản thân, mỗi người đều muốn mở ra một phương động thiên tại Tri Vi giới nội, hình thành giới trong giới trong giới.

Vậy là các đại môn phái liền thường ngày trình diễn tiết mục như sau.

"Con mẹ ngươi là muốn đem môn phái đều chuyển không sao?"

"Đủ rồi, cái này tuyệt đối không được, đây là bảo vật trấn phái, há cho phép ngươi một mình mang đi?"

"Ngươi đừng nói với ta cái gì đầu tư, ta không biết cái gì gọi là đầu tư. Trồng trọt sao? Ngươi tu hành đến một bước này, chính là vì chạy đi trồng trọt sao?"

"Hảo tiểu tử, lão tử không cho ngươi, ngươi thế mà muốn trộm? Ngươi đây là muốn phản môn a. . . Coi như đi cũng vẫn là người trong bổn môn a!"

"Ngươi coi ngươi là gả đi sao? Gả đi cũng không nhiều đồ cưới như vậy. . . Ngươi là nam thì không phải rồi! Phòng? Phòng muội ngươi!"

"Phượng chưởng giáo, chừa cho các hài tử chút tư nguyên đi, ngươi chỉ còn kém đem thụ đào đi. . . Cái gì? Ngươi vẫn đúng là muốn đào a? Nói cho ngươi ta là chưởng giáo, ta tuyệt không đồng ý. . . Tương lai cũng không được. . . Nói cái gì cũng không được!"

Vô vàn khóe miệng đấu tranh như thế, luân phiên trình diễn.

Ninh Dạ tung ra mồi, tiếp sau đó liền không cần hắn cướp, bản thân mọi người trên cột sẽ đầu nhập tư nguyên.

Vậy mới nói, điều động tính tích cực, xác thực so với cường đoạt phải hay hơn nhiều.

Ninh Dạ cũng vì vậy thở ra một hơi dài.

Vòng gọi vốn A thành công.

Tiếp sau đó chính là đại viễn chinh, chỉ cần hoàn thành bước thứ nhất của đại viễn chinh, vậy kế tiếp liền có thể vô hạn mở rộng.

Vì thế Ninh Dạ khoảng thời gian này không ít tại trên chiếc tinh đồ tàn tạ kia ngắm tới ngắm lui.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt ba năm qua đi.

Thời khắc đại viễn chinh rốt cục đến rồi.

Cùng dĩ vãng bất đồng, lần này không cần Lưu Kim Toa, Ninh Dạ trực tiếp phóng ra Thiên Cơ Điện, đem mấy ngàn người dung nạp vào.

Hắn nhìn nhìn Thư Vô Ninh, mỉm cười nói: "Sư phụ phải đi, sau này nơi này phải dựa vào chính ngươi."

Thư Vô Ninh vành mắt có chút hồng, kéo tay của Ninh Dạ: "Sư phụ tu hành còn chưa tới đỉnh phong, hà tất gấp gáp như vậy."

"Trên đường còn sẽ tu hành, như vậy sẽ không lãng phí thời gian."

Ninh Dạ có lý có cứ, Thư Vô Ninh nghe lại giận dữ: "Sư phụ, vào lúc này lẽ nào không nên nói chút lưu luyến không nỡ sao? Ngươi nói như vậy, đệ tử. . . Đệ tử rất khó cảm động a."

Ninh Dạ cười nói: "Ta cần không phải một cái đồ đệ chỉ biết cảm động."

Hắn lau đi nước mắt trên mặt Thư Vô Ninh: "Chớ khóc. Ngươi bây giờ cũng là một trong tiên giới chí tôn, khóc còn còn thể thống gì, còn có ai sẽ để ý ngươi chi uy nghiêm? Nhớ kỹ, đừng cúi đầu, vương quan sẽ rớt."

Thư Vô Ninh tức giận hồn hển, càng muốn cúi đầu: "Ngày nào cũng thế, chỉ biết nói mấy câu mạc danh kỳ diệu."

Không nghĩ tới trên đầu bỗng nặng, chẳng biết từ lúc nào, Ninh Dạ đã đem một cái vương quan đặt tại trên đầu nàng.

Hắn mỉm cười nói: "Thánh Vương Các Long Huyết Vương Quan, hiện tại ngươi thật sự có vương quan."

Kim Thế Chung tức đến nổ phổi: "Ngươi đã nói đồ của chúng ta là dùng để mở rộng Tri Vi Giới."

Ninh Dạ trả lời: "Không kém một cái này, lại nói vẫn tính ngươi phụng hiến như thường a."

". . ."

Kim Thế Chung cũng là cái khanh hàng, nếu đã gia nhập đại viễn chinh, liền đem bảo bối ép đáy hòm tối hậu của Thánh Vương Các lấy ra, không nghĩ tới vòng một vòng, lại vẫn là lưu lại Trường Thanh Giới.

Hắn đã có thể tưởng tượng bộ dáng nhảy chân chửi mình của Nhậm Phượng Long.

Ninh Dạ đã đem Thư Vô Ninh ôm vào lòng, nhẹ giọng nói: "Thư Lang không tệ."

Thư Vô Ninh không nghĩ tới hắn sẽ nói lời này, không khỏi đỏ mặt lên: "Sư phụ!"

Sờ sờ đầu của nàng, Ninh Dạ nói: "Tu tiên giả cũng có nhân sinh đại sự."

"Không được. . . Ta phải đợi sư phụ trở về lại làm." Thư Vô Ninh luôn mồm luôn miệng không được, lời lên tới miệng, nhưng tự động thay đổi rồi.

Ninh Dạ cười nói: "Hảo!"

Thư Vô Ninh đại hỉ: "Vậy sư phụ lúc nào trở về?"

Ninh Dạ nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: "Ta không biết. Bất quá a. . . Ngươi không phải có Lưu Quang Phù sao? Vô sự có thể đưa tin cho ta."

Tinh giới rộng lớn, phổ thông hỏa phù vô pháp hoàn thành đưa tin, bất quá Lưu Quang Phù đến là có thể làm được, chỉ là đường xá xa xôi, phỏng chừng hỏa phù đưa tin, cũng cần phải năm tháng đằng đẵng.

Thư Vô Ninh gật gật đầu: "Ân, sư phụ."

Nàng nói lùi về phía sau mấy bước: "Sư phụ, đi đường cẩn thận!"

"Chúc ngươi mạnh khỏe." Ninh Dạ hơi hơi mỉm cười, đã xoay người tiến vào Thiên Cơ Điện.

Điện đường cao lớn oanh minh bay lên, hướng về thiên không từ từ thăng khởi.

Xuyên qua cương sát vân tầng, lạc hướng Thiên Tàm to lớn vô bỉ nơi thiên ngoại thiên kia.

Thiên Cơ Điện rơi xuống, chúng nhân tiến vào trong bụng Thiên Tàm.

Chỉ có Ninh Dạ đứng ở trên đầu Thiên Tàm.

Hắn đứng chắp tay, mỉm cười nói: "Nhiều năm như vậy, ngươi cũng đến thời điểm thoát cương chạy một hồi."

Nói đưa tay hướng về trên lưng Thiên Tàm nhấn một cái.

Theo một chưởng này rơi xuống, thể nội Thiên Tàm các nơi cấm chế đồng thời phát động, lệnh cấm trói buộc Thiên Tàm không được rời khỏi kia rốt cục tại thời khắc này giải trừ.

Thiên Tàm cũng nhận ra được cái gì.

Ông!

Nó phát ra một tiếng vui mừng đê minh.

Đó là vô tận ngóng trông đối với tự do.

Cự vĩ đong đưa, nó hướng về chỗ sâu trong Tinh Hải bơi đi.

Chương 7 : Ở trên đường

Chương 7: Ở trên đường

Trên một chương ← chương tiết danh sách → dưới một chương gia nhập phiếu tên sách

Đề cử xem: Lấy phàm thân thể y vũ cuồng tế tinh tế hai hôn chi toàn năng mẹ kế phu nhân nhà ta là ẩn giấu đại lão sủng hạnh bất khả tư nghị sơn hải điện thương vượt giới chi vương nhà ta Cẩu Tử siêu tin cậy gia tộc tu chân bình thường lộ siêu năng lực giả tu tiên hằng ngày

Download

Quyển sách chương mới nhất nội dung chưa xong, càng nhiều đặc sắc nội dung điện thoại di động thỉnh quét hình hạ phương hai chiều mã download app. Tiểu thuyết càng hoàn toàn chương mới càng nhanh hơn. Trăm vạn tiểu thuyết đọc miễn phí. Võng không tìm được nội hàm tiểu thuyết nơi này đều có nga!

Tinh hải thương mang, nhất vọng vô hạn.

Ra khỏi Trường Thanh Giới, nơi ánh mắt chạm đến, chính là hư không vô tận.

Trong hư không không có thứ gì.

Không chính là nó toàn bộ ý nghĩa.

Cho dù là đối với Niết Bàn cảnh người tu tiên mà nói, muốn ở dưới loại hoàn cảnh này sinh tồn, cũng là cực kỳ gian nan.

Từng có người từng thử, phát hiện lấy Niết Bàn tu vi cô nơi hư không, tối đa chính là chống đỡ thời gian ba năm.

Ba năm sau khi như vẫn không có tiên lực linh khí chống đỡ, liền sẽ khô cạn mà chết.

Đây có lẽ là thống khổ nhất cái chết, bởi vì tuy rằng có thể chống đỡ ba năm, nhưng trong ba năm này cũng tương đương với nhìn chính mình không ngừng tiêu hao bản thân, cũng cuối cùng càng lúc càng khô cạn, rơi vào lâu dài thống khổ giai đoạn.

Đại khái cũng chỉ có Thiên Tàm bực này thiên ngoại dị thú, mới có thể không giảng đạo lý tại cái gì bổ sung đều không có dưới tình huống tồn tại, còn có thể mọc ra lớn như vậy vóc.

Hoàn toàn không tuân thủ năng lượng thủ cố định luật.

Bởi vì là sinh sống ở Thiên Tàm thể nội duyên cớ, vì vậy bên trong không cách nào khai coi song, mọi người bớt việc cũng chỉ có thể chạy Thiên Tàm trên lưng căng gió.

Sau đó thành quen rồi, liền thẳng thắn tại Thiên Tàm trên lưng làm kiến thiết.

Như hôm nay tàm bụng là tu hành an giấc chi địa, phần lưng chính là vô sự ngắm cảnh vị trí —— tuy rằng cái gì phong cảnh đều không có.

Ninh Dạ bởi vậy tại Thiên Tàm phần lưng làm một cái tiểu cung điện, tuyệt đại đa số thời gian, hắn là sinh sống ở phần lưng —— hư không trở ngại, cho hắn thật giống cũng không có ảnh hưởng gì.

Điều này cũng khiến cho rất nhiều người kinh ngạc.

Hắn nếu như bị ném vào trong hư không, phỏng chừng có thể sống tám mươi một trăm năm.

Bất quá ngẫm lại đây cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì, đến cũng không hâm mộ.

Thế nhưng có một chút bọn họ sai rồi, chính là Ninh Dạ là thật hoàn toàn không bị hư không ảnh hưởng. Đừng nói tám mươi một trăm năm, coi như sống đến tuổi thọ ngưng hẳn, cũng là không thành vấn đề.

Sở dĩ như vậy, là bởi vì Ninh Dạ chịu đến khí vận che chở.

Không, không nên nói là khí vận, xác thực nói, là thiên đạo.

Đây là Ninh Dạ tự tiến vào tinh giới hư không tới nay lớn nhất cảm thụ.

Hắn đã bắt đầu minh bạch, Thiên Tàm sở dĩ có thể hư không sinh hoạt, chính là bởi vì nó là thiên đạo chi tử.

Thiên đạo chi tử cái thuyết pháp này có chút mơ hồ, nhưng càng dễ lý giải.

Thiên đạo lấy tinh la vạn giới làm tiêu chuẩn, tư dưỡng vạn vật, không phải Kháo linh khí, mà là một loại nào đó càng gọi huyền ảo thần bí tồn tại.

Có lẽ chính là bản thân đạo tắc.

Ninh Dạ thành tựu khí vận, thuận lòng trời mà đi, thiên đạo tán thành, vì vậy hắn cũng đạt được bộ phận thiên đạo tẩm bổ.

Cho dù không có linh khí, cũng có thể tồn tại.

Nhưng vậy không có nghĩa là hắn liền có thể thoát ly Thiên Tàm hành động.

Đừng xem Thiên Tàm tại trong hư không chậm rãi tiến lên, đó chỉ là bởi vì khuyết thiếu vật tham chiếu.

Từng có Niết Bàn đại năng muốn thử một chút cùng Thiên Tàm so tốc độ, bay khỏi Thiên Tàm bản thân phi, kết quả trong nháy mắt làm mất đi cái không còn cái bóng.

Vẫn may Ninh Dạ cho mỗi cá nhân đều phát ra một trương Lưu Quang Phù, cái kia hàng dùng Lưu Quang Phù mới một lần nữa trở lại Thiên Tàm trên lưng, kết quả lại đòi hỏi lúc bị Ninh Dạ hung ác mắng một trận, phạt khô rồi ba ngày khổ công, mới được một lần nữa dành cho một trương.

Tự sau đó, mọi người liền đều học khôn, không dám dễ dàng thoát ly.

Bây giờ có thể thoát ly Thiên Tàm tự do phi hành, đại khái cũng chỉ Ninh Dạ Trì Vãn Ngưng mấy cái quang đạo chi nhân, bất quá Ninh Dạ quang đạo không phải thiên đạo, cùng Thiên Tàm so với mấy ngày sau liền biểu thị lão phu lão, không xong rồi.

Đương nhiên tại Thiên Tàm trên người cũng không phải hoàn toàn vô sự có thể làm.

Tri Vi Giới muốn mở rộng, Thiên Tàm thể nội cũng cần giữ gìn.

Thiên Cơ Môn năm đó ở chỗ này xây dựng một cái hoàn chỉnh sinh thái, nên sinh thái không khải động vẫn may, một khi khải chuyển động, liền cần giữ gìn tuần hoàn —— vì vậy người người đều trở thành bảo vệ môi trường công tác giả. Thiên Tàm tựa như một chiếc cự hạm, quăng nhà cửa nghiệp bọn họ, nhất định phải đem này an thân lập mệnh chi cơ bảo vệ tốt.

Có lúc Ninh Dạ trong đầu cũng sẽ bốc lên kỳ diệu ý nghĩ, nếu như lúc này chợt hiện đại năng công kích, một thoáng đem Thiên Tàm diệt, cái kia Trường Thanh Giới các tinh anh cũng chỉ từ đây bàn giao rơi mất.

* * *

Hôm nay như thường ngày, Ninh Dạ ngồi ở Tạo Hóa Thần Tọa trên.

Thần tọa cao cư Thiên Tàm phần lưng phía trên cung điện, liếc mắt một cái là rõ mồn một.

Tại đây không có linh khí địa phương, tu hành là làm không được, nhưng đối với đại đạo nhưng cực có chỗ tốt.

Khi vứt bỏ tất cả tạp niệm lúc, hư không phi hành bên trong Ninh Dạ, liền cảm thấy bản thân cùng thiên đạo tựa hồ càng lúc càng gần.

Vậy đại khái chính là bởi vì phương thức sinh hoạt thay đổi nguyên nhân đi.

Hắn nghĩ.

Không có ầm ĩ hoàn cảnh sinh hoạt, khiến Ninh Dạ tâm trở nên càng thêm trầm tĩnh, tâm niệm lại không phức tạp, cũng biến thành càng thêm thuần túy.

Ẩn nhiên, Ninh Dạ cảm giác mình giống đi ở hành đạo trên đường.

Vậy là trong đầu một cái ý nghĩ liền nổi lên: Này tinh hải ngao du, sẽ không chính là hướng thiên tu hành, cảm ngộ thiên đạo phương pháp tốt nhất chứ?

Bất quá ngẫm lại, đến cũng hợp lý đây.

Khóe miệng lộ ra vẻ mỉm cười.

"Nghĩ gì thế? Càng như vậy vui vẻ." Trì Vãn Ngưng đi tới, ngồi xuống tại bên cạnh hắn.

"Cũng không có gì, đường dài mạn mạn, lợi tĩnh tâm, lợi cảm ngộ, có chút tiến bộ, nhưng vẫn chẳng lạ lùng gì." Ninh Dạ thuận miệng nói.

"Đã bay mười năm, đều còn chưa nhìn thấy một chỗ tinh giới." Trì Vãn Ngưng nâng cằm lên: "Ngươi nói không sai, lợi tĩnh tâm, lợi cảm ngộ. Bởi vì ngoại trừ cái này, chúng ta thật giống cũng không có gì lựa chọn khác."

"Ngươi hối hận không?" Ninh Dạ hỏi.

Trì Vãn Ngưng nở nụ cười.

Nàng đem vầng trán đặt tại Ninh Dạ trên đùi: "Có ngươi ở bên người, liền nơi nào đều là như hoa mỹ cảnh."

"U, này tình thoại nói, đến lộ ra cho chúng ta có chút dư thừa đây."

Bên tai nổi lên Công Tôn Điệp thanh âm.

Nàng cùng Lâm Lang Thiên xuất hiện tại bên người Ninh Dạ, một tả một hữu, rất nhiều coi chừng Trì Vãn Ngưng, không cho nàng độc ăn ý tứ.

Bất quá mọi người đều cùng nhau nhiều năm như vậy, cùng với nói tranh giành tình nhân, đến không bằng nói là hằng ngày nô đùa, vô sự cho mình tìm chút việc vui.

Lâm Lang Thiên bây giờ cùng Ninh Dạ cũng là lão phu lão thê, lên tiếng cũng mất rồi ngày xưa câu nệ nhát gan, chí ít diện đối với Ninh Dạ lúc, nàng là nửa điểm không sợ.

Trực tiếp nói: "Nói đến hoa cảnh, cái kia càng nên có chúng ta mới là."

Nói nhấc tay một cái, lấy Ninh Dạ làm trung tâm, bốn phía liền sinh khởi một phiến hoa viên đến.

Công Tôn Điệp cũng là huy vũ, vậy là hoa kia trên liền sinh ra hồ điệp, ong mật các loại sinh vật, khiến cho hoa viên càng thêm linh động.

Trì Vãn Ngưng thấy, hơi hơi mỉm cười, cũng là một vũng thủy tuyền kích dương, vậy là trăm hoa đua nở, giao tranh chấp diễm, càng lúc càng sinh cơ bừng bừng.

Ba nữ đồng thời nói: "Phu quân mau ra tay, Tạo Hóa chi đạo, ngưng hư hóa thực."

Ninh Dạ cười nói: "Các ngươi cần gì phải như vậy lãng phí pháp lực."

Bất quá nói thì nói như thế, hay là đã xuất thủ, vậy là này nguyên bản do pháp thuật hình thành tồn tại, tại thời khắc này liền biến thành chân thực sinh mệnh.

Nhưng sau một khắc Ninh Dạ cách làm liền có chút sát phong cảnh.

Hắn ống tay áo vung lên, đã đem hoa viên này đưa vào Thiên Tàm thể nội, bổ sung hoàn cảnh đi.

Cách làm này từ trên đạo lý là không sai, thế nhưng từ lãng mạn trên giảng, chính là mười phần sai.

Không có lãng phí, sẽ không có lãng mạn.

Ba nữ đồng thời quyết miệng: "Quá là vô vị."

Chính đang đùa giỡn, Ninh Dạ bỗng nhiên Di một tiếng, nhìn về phương xa.

Phương xa đen ngòm một phiến, chẳng có thứ gì.

Ba nữ nhìn Ninh Dạ: "Phu quân nhìn cái gì chứ?"

Ninh Dạ cong ngón tay búng một cái, Côn Lôn Kính chuyển động.

Trên mặt kiếng, lại có một đạo quang ảnh tại cao tốc mà tới.

Ninh Dạ nói: "Các ngươi muốn chuyện lý thú, sợ là muốn tới."

Chương 8 : Vực Ngoại Thiên Ma

Chương 8: Vực Ngoại Thiên Ma

Biết được tin tức phía trước có tồn tại đang đến gần, mọi người đều rất kích động.

Bất quá tinh giới xa xôi, theo lộ trình tính, coi như bay tới bên này, vẫn như cũ cần hảo ít ngày.

Vậy là nội bộ Thiên Tàm trước tiên mở ra một cái hội nghị cấp cao, thảo luận đối phương đến cùng là người hay yêu, hay là tồn tại lục cảnh thất cảnh, có nên tiếp xúc hay không.

Thảo luận rất kịch liệt, thế nhưng không có ý nghĩa.

Bởi vì Ninh Dạ sáng tỏ nói cho bọn họ, đối phương cũng phát hiện bọn họ.

Hiện tại chính đang đón qua.

Vì vậy trừ phi ngươi trốn, bằng không chạm mặt là tất nhiên.

Vậy là tiếp sau đó tất cả mọi người khẩn cấp động viên, làm tốt chuẩn bị chiến tranh.

Lấy thực lực thêm trang bị của những người bên trong Thiên Tàm này, coi như là đệ lục cảnh cường giả đi tới, mọi người tin tưởng hẳn là cũng có sức đánh một trận.

Nhưng nếu như là thánh nhân. . . Ha ha, vậy thì vẫn là chạy đi.

Cũng may Ninh Dạ bây giờ tu vi đã sâu, thông qua Côn Lôn Kính có thể xác nhận, mục tiêu hẳn là còn chưa tới trình độ này.

Lại quá mấy ngày, xa xa mục tiêu rốt cục bay tới gần.

Nhìn kỹ, lại là một cái tồn tại đen sì sì, xem ra không biết là vật gì.

Chỉ là hình thể cực kỳ khổng lồ, xem ra liền như con dơi siêu cấp lớn, có mặt cắt ngang cực lớn, nhưng nó không phải bay thẳng, mà chính là bay ngang.

Tinh giới không có thứ gì, lại càng không tồn tại cái gọi là lực cản không khí, vì vậy rộng đầu phi hành đến cũng không thành vấn đề, chỉ là xem ra cảm giác thật là quái dị.

Mà tại trung thượng bộ của dơi lớn siêu cấp kia, mơ hồ hình như có hai con mắt.

Thời khắc này vụt sáng vụt sáng nhìn bọn họ.

Song phương tại thời khắc này đồng thời dừng lại, mọi người còn đang nghi hoặc, có phải là nên phát cho đối phương cái tin tức, đã thấy thể nội "dơi lớn" kia phần phật phần phật tuôn ra vô số đồ vật màu đen.

Lần này Công Tôn Điệp nhìn ra rồi: "Là ma vật! Tinh giới ma vật!"

Ma vật tối thiện không gian.

Có thể tự do ra vào các tinh giới không nói, có kẽ nứt Ma Uyên trực tiếp xuất hiện ở trong hư không, vẫn như thường có ma vật có thể tồn tại.

Năm đó Ninh Dạ đạt được Tham Tinh ma tinh, chính là ma vật hư không đại danh đỉnh đỉnh.

Thời khắc này vừa thấy là ma vật, mọi người lập tức biết.

Phải chiến đấu rồi!

Sau một khắc liền thấy vô số ma vật hư không phân dũng mà ra, giương nanh múa vuốt lao về phía bọn họ.

Ninh Dạ bọn họ cũng không nghĩ tới, trận chiến đầu tiên của lữ trình đại viễn chinh, thế mà là tiến hành cùng ma vật tại trong hư không.

Tất cả mọi người đều đã làm tốt chuẩn bị, mắt thấy ma vật đập tới, đã dồn dập xuất thủ, từng đạo từng đạo tiên pháp thần thông bắt đầu đối không phóng thích.

Thiên Tàm càng là tại dưới Ninh Dạ giá ngự, quay đầu hướng về ma vật phóng đi.

Đại gia hỏa này tuy rằng không có năng lực đặc thù gì, nhưng chỉ bằng kích cỡ, lực lượng, cùng tốc độ này, liền có thể so với cường giả luyện thể lục cảnh thậm chí mạnh hơn. Tuy rằng tại trong hư không không nhìn ra cái gì, nếu như tại Trường Thanh Giới, đó chính là siêu cấp đại va chạm cấp hủy thiên diệt địa.

Thời khắc này cường thế trùng kích, xa xa dơi lớn kia rốt cục cũng có hành động, từ thể nội thế mà duỗi ra vô số xúc tu, khỏa hướng thiên tàm.

Không có giao lưu, tới chính là liều mạng.

Ninh Dạ thì bắt đầu triệu hoán Hắc Viêm Ma Thần.

Năm đó ước định đã hoàn thành, Luyện Ngục Ma Đàn cũng trả lại Hắc Viêm Ma Thần.

Bất quá Hắc Viêm Ma Thần vẫn là lưu lại cho Ninh Dạ liên hệ chi pháp, dù sao ma đầu thích nhất chính là giao dịch.

Thời khắc này một đạo kẽ nứt nho nhỏ mở ra, hắc vụ dũng động, Hắc Viêm Ma Thần hư ảnh tái hiện.

Nhìn thấy một màn trước mắt, bị dọa cho nhảy dựng: "Ngươi vậy mà đã rời khỏi Trường Thanh Giới. . . Đây là. . . Hảo gia hỏa, các ngươi làm sao trêu chọc đến cái gia hỏa này?"

Ninh Dạ trực tiếp hỏi: "Đây là ma vật gì?"

Hắc Viêm Ma Thần kiệt kiệt quái tiếu nói: "Vực Ngoại Thiên Ma."

"Cụ thể đây?"

"Không có cụ thể. Vực Ngoại Thiên Ma một khi tiến vào hư không, liền sẽ tùy tiện lớn lên, trưởng thành ra cái dáng dấp gì cũng không kỳ quái. Bất quá bản chất chính là Thiên Ma, ngươi hiện tại gặp phải cái này, chính là một cái Vực Ngoại Thiên Ma."

"Nói cách khác ngươi cũng không biết nó có đặc điểm gì?"

Hắc Viêm Ma Thần trắng mắt một cái: "Ta làm sao có khả năng biết. Vực Ngoại Thiên Ma cùng Ma Uyên chi ma, tuy rằng cũng coi như đồng loại, nhưng hoàn cảnh không giống nhau, tự nhiên cũng sẽ có biến hóa. Chúng ta là dựa vào ma khí tồn tại, thế nhưng trong hư không, không có linh khí, cũng không có ma khí. Mọi người đều dựa vào thiên đạo sinh tồn, đạt được cái gì, liền sẽ có biến hóa đối ứng."

"Thiên đạo?"

"Ngô." Hắc Viêm Ma Thần nhìn nhìn Ninh Dạ: "Ta thấy ngươi tại trong hư không này cũng rất tự tại, hẳn là cảm thụ được chứ?"

"Đúng thế." Ninh Dạ cũng không phủ nhận: "Không có linh khí, nhưng thực tế tồn tại lực lượng khác, chỉ cần có thể lý giải, vận dụng, liền có thể tồn tại."

"Đây chính là đạo ý." Hắc Viêm Ma Thần hâm mộ nhìn hắn: "Tồn tại tầng thứ càng cao hơn. Ta tuy là đệ lục cảnh, nhưng chung quy chỉ là tu vi, không cách nào thoát ly Ma Uyên, cũng vô pháp lý giải."

Ninh Dạ ân một tiếng: "Nhìn bằng mắt thường không thấy không khí, vì vậy thời điểm chim bay ở trên trời, mọi người vô pháp lý giải, chim tại sao có thể bay; tiên nhân không cảm thấy đạo ý, vì vậy hư không sinh tồn, tu tiên giả bình thường cũng làm không được. Ngũ cảnh cũng vậy, thất cảnh cũng vậy, chung quy chỉ là tu vi, không phải đạo ý, có lẽ có quan hệ tương sinh, nhưng vẫn không phải tất nhiên."

"Đúng là như thế." Hắc Viêm Ma Thần nói: "Nói chung cái gia hỏa này không đơn giản. Vực Ngoại Thiên Ma tính cách tàn bạo, thôn phệ tất cả sinh linh nhìn thấy. Các ngươi như không giải quyết được nó, sợ là đừng hòng có kết quả tốt. Bất quá, chỉ bằng các ngươi. . . Ta không coi trọng a."

Hắc Viêm Ma Thần khằng khặc quái tiếu lên.

"Ta đến cảm thấy còn có thể a." Ninh Dạ thoải mái hồi đáp.

Ma vật bay tới trong hư không tuy rằng cường hoành, nhưng cũng không đến mức độ vô địch, nhóm xông lên đầu tiên kia, chưa tiếp cận, đã bị một đám Niết Bàn đại lão cường hành đập tan.

Hắc Viêm Ma Thần lắc đầu: "Nếu như tại tiên giới, các ngươi tự nhiên không có vấn đề. Nhưng nơi này là hư không, lực lượng của tu tiên giả cũng không phải là vô chỉ cảnh. Mà Vực Ngoại Thiên Ma kia, có thể nhục thân hoành độ hư không, tất nhiên cũng nắm giữ đạo tắc tương quan. Nó hiện tại bất quá là thăm dò, toàn lực xuất thủ, nói không được sẽ có kết quả gì đây."

Nói Hắc Viêm Ma Thần cũng không rời đi, càng là dù bận vẫn ung dung nhìn lên.

Cho dù đối với hắn mà nói đây cũng là tràng diện lớn khó gặp, rất có hứng thú hảo hảo quan sát một phen.

Trong hư không tiên pháp quyết đấu, không có nhiều đặc hiệu ngũ quang thập sắc như vậy, tuyệt đại đa số thời điểm, thậm chí ngay cả phong ba đều không nhìn thấy, chỉ bất quá trong sóng ngầm cuồn cuộn , vẫn như cũ là thương quyết sát cơ, thể hiện về mặt biểu tượng, chính là đám ma vật đang bay bay, lại đột nhiên bất động.

Hoặc hóa thành khối băng, hoặc trong nháy mắt thiêu đốt, hay là trực tiếp nứt thành vô số mảnh vỡ.

Nhưng hư không không có trên trời dưới đất, vì vậy chết rồi cũng sẽ không rơi rụng, mà chỉ là tiếp tục hư không trôi nổi.

Thế nhưng sau một khắc, một cỗ vô hình chi lực tịch quyển.

Liền thấy những ma vật chết đi kia thế mà lại lần nữa sống lại, liền ngay cả mảnh vỡ cũng một lần nữa ghép lại, sau đó tiếp tục hướng về Thiên Tàm phát khởi trùng kích.

"Sinh tử chuyển hóa? Thế mà là sinh tử chuyển hóa? Cái gia hỏa này ghê gớm a, thế mà tham ngộ sinh tử chuyển hóa chi bí. Không trách nó lại thu nhận nhiều ma vật như vậy, bọn chúng chính là binh sĩ của nó." Hắc Viêm Ma Thần cười nói.

Nghe nói như thế, Ninh Dạ hỏi ngược lại: "Vậy ta có thể lý giải như thế này không, hàng này chính là cái mẫu sào?"

"Mẫu sào là cái gì?" Hắc Viêm không rõ.

"Quên đi, nói cho ngươi cũng không hiểu. Bất quá đối phó thứ này, hẳn là không phải quá khó chứ? Trực công bản thể, hẳn là có thể."

"Nhục thân hoành độ hư không giả, bản thể không dễ giết chết như vậy."

"Tổng phải thử một chút." Ninh Dạ hồi đáp.

Nói hắn đột nhiên nói: "Tử Lão, cái hàng này, hẳn là món của ngươi."

Chương 9 : Lột xác

Chương 9: Lột xác

Nếu bàn về sát phạt chi đạo, thiên hạ không ai hơn được Tử Lão hữu.

Lời này là Ninh Dạ nói.

Liền ngay cả bản thân Ninh Dạ cũng thừa nhận, tại Sát Lục cùng Hủy Diệt, Tử Lão kỳ thực còn hơn xa bản thân.

Thủ đoạn của Ninh Dạ, là hỗn hợp, ngưng tụ Thiên Thần Thể lấy lực ép người, còn phải kháo lực lượng của Thiên Cơ Điện.

Thế nhưng thủ đoạn của Tử Lão là sở trường.

Sở trường tại Diệt!

Ngũ Sát Vân khôi chính là Thiên Cơ Điện của hắn, hội tụ ngũ sát chi lực, ngưng tụ Hủy Diệt chi đạo, chỗ lực chạm đến, chính là tiêu vong.

Thời khắc này theo Ninh Dạ lên tiếng, Tử Lão đã xuất kích.

Phương thức hành động của hắn lại có chút quái dị.

Liền như một cái tượng gỗ chậm rãi đi vào hư không, từng bước từng bước, bước chân không nhanh cũng không lớn, thế nhưng hư không tại dưới chân hắn, lại như rút ngắn.

Đây là độn pháp của hắn.

Vì tu hành đạo này, Tử Lão tiêu hao không ỉt Lưu Quang Phù của Ninh Dạ, cũng là số ít người tùy hắn làm sao sử dụng, Ninh Dạ đều đáp ứng.

Nhẹ nhẹ nhàng nhàng, Tử Lão đã đi đến phụ cận Vực Ngoại Thiên Ma kia.

Vô số ma vật hướng hắn trùng kích, nhưng chỉ như trùng kích hư huyễn, tổng là sát vai mà qua.

Diêu lập hư không, Tử Lão chậm rãi giơ tay, hướng tới Vực Ngoại Thiên Ma một chỉ.

Vực Ngoại Thiên Ma kia phát ra vô thanh thét gào, xem ra không có bất cứ động tĩnh gì, chỉ là thể nội đột nhiên khuấy động lên một mảnh hắc ám lưu quang.

Đâm ra một chỉ này, Tử Lão nói: "Không được."

Hắn cũng không giải thích vì sao không được, Ninh Dạ lại là minh bạch.

Búng tay một cái, Hắc Bạch Kỳ Bàn tuôn ra, hư không đột nhiên xuất hiện hắc bạch nhị sắc.

Ninh Dạ nói: "Thử lại."

Tử Lão liền tái xuất một chỉ.

Lần này Vực Ngoại Thiên Ma kia hiển nhiên là hoảng rồi, vô số ma vật lũ lượt tuôn ra.

Nhưng Tử Lão điểm ra một chỉ, hết thảy tồn tại chặn ở trước người liền đều như không tồn tại.

Sau một khắc trên người Vực Ngoại Thiên Ma đã xuất hiện một cái vết đốm rất nhỏ.

Tựa như một cái nấm mốc.

Điểm ra một chỉ này xong, Tử Lão cũng không làm gì nữa, mà là trực tiếp phát động Lưu Quang Phù, 'xoát' một cái trở lại trên lưng Thiên Tàm.

Hắc Viêm Ma Thần không hiểu: "Vậy là xong?"

Ninh Dạ nở nụ cười: "Tử Lão cảm thấy xong, đó chính là xong."

Liền thấy xa xa trên người Vực Ngoại Thiên Ma kia, vết mốc lớn bằng ngón tay đã bắt đầu cấp tốc phóng đại, tựa như da thịt thối rữa vậy, không ngừng tiêu vong.

Khởi đầu còn chỉ là một cái lỗ nhỏ, nhưng theo không ngừng phóng đại, rất nhanh liền đã biến thành một cái hố lớn khủng bố, cũng tiếp tục hướng về bốn phương tám hướng mở rộng.

Vực Ngoại Thiên Ma kia liều mạng điều động ma lực, lại càng vô pháp ngăn cản bản thân thối rữa.

Hắn lớn tiếng tiêm khiếu, xúc tu điên cuồng phách đả, thế mà là đem Thiên Tàm đều quất bay ngược mà ra.

Sau đó liền thấy thân thể Vực Ngoại Thiên Ma kia bắt đầu vặn vẹo, hình thể khổng lồ càng là bắt đầu bóc ra, một cái Vực Ngoại Thiên Ma rõ ràng nhỏ hơn một vòng từ bên trong chia lìa mà ra.

"Di? Lại còn có loại thủ đoạn thoát xác đào mạng này?" Ninh Dạ cười nói.

Tử vong chi chỉ của Tử Lão, chỉ là hủy diệt tầng ngoài của nó, nhưng hàng này cũng coi như lập tức quyết đoán, lập tức từ bỏ thể xác tầng ngoài, lực lượng hủy diệt cuối cùng không có lan tràn đến nội bộ.

Tử Lão nhàn nhạt liếc mắt nhìn, nói: "Ta tạm thời vô lực sử dụng đòn thứ hai, tiếp sau đó vẫn cần ngươi xuất thủ."

"Không sao, cống hiến này đã đủ rồi." Ninh Dạ thoải mái nói: "Thỉnh chư vị Vạn Hoa Cốc xuất thủ."

Liền thấy Phượng Tiên Lung, Lâm Lang Thiên một đám Vạn Hoa Cốc đại năng đã đồng thời xuất thủ, công kích của Vạn Hoa Cốc tới nay lấy âm nhu triền miên là đặc điểm, còn am hiểu dùng độc, lực thẩm thấu cực cường.

Vực Ngoại Thiên Ma này có thoát xác chi pháp, phỏng chừng còn không chỉ một tầng.

Nếu như thế, liền để Vạn Hoa Cốc thử một chút.

Quả nhiên sau một khắc, Vực Ngoại Thiên Ma kia lại cuốn phong vân, hiển nhiên đối với xuất thủ của Vạn Hoa Cốc cũng cực kỳ sợ hãi, lui nhanh vạn dặm, càng nhiều ma vật phún dũng mà ra.

Thế nhưng lượng lớn tu sĩ trên Thiên Tàm xuất thủ chống lại, Vạn Hoa Cốc tiên pháp thần thông vẫn là ảnh hưởng đến Vực Ngoại Thiên Ma kia.

Vực Ngoại Thiên Ma kia trong nháy mắt thoát một tầng nữa, kích cỡ rõ ràng lại nhỏ một phần.

Tốc độ nó lột xác đến cũng nhanh, coi như là Vạn Hoa Cốc cũng vô pháp kịp thời xâm thực.

Ninh Dạ liền lại nói: "Ma vật này rất giỏi chạy. Thỉnh chư vị Hạo Thiên ổn định hắn."

Vậy là Hạo Thiên Môn tam đỉnh đồng thời xuất thủ, thần thông tiên pháp lưu chuyển, Vực Ngoại Thiên Ma kia thân thể nhất trệ, Thiên Tàm gia tốc trùng kích.

Ninh Dạ tiếp tục nói: "Hạ phương tu sĩ kết Long Dương Trận, vì Thiên Tàm bình định cản trở, Cực Chiến Đạo đi đầu, Thánh Vương Các thần thông áp chế, Thái Âm Môn yêu huyết trùng kích."

Nói tế xuất Luyện Yêu Tháp, lần này không phải vì bản thân, mà là vì những người khác.

Thái Âm Môn mấy vị đại lão đồng thời xuất thủ, các loại thần thông luân phiên oanh kích.

Hắc Viêm Ma Thần cũng coi như là nhìn ra môn đạo: "Ngươi đây là đang diễn luyện chúng nhân chi phối hợp?"

Ninh Dạ thuận miệng nói: "Tổng không thể chuyện gì cũng để ta ra tay đi? Bọn họ cũng nên tự mình có thể giải quyết vấn đề."

Khẩu khí có chút lớn, lại không người không phục.

Các phái tu sĩ các sính kỳ năng, công phòng nhất thể, các loại thủ đoạn áp chế dồn dập dùng ra.

Vực Ngoại Thiên Ma kia rõ ràng không nghĩ tới bản thân sẽ gặp phải một kẻ khó chơi như thế, phẫn nộ tê khiếu, thoát xác một tầng lại một tầng.

Liền ngay cả mọi người cũng nhìn đến mộng bức.

Hàng này thoát đã được mấy chục tầng "áo khoác" rồi chứ?

Vẫn còn có?

Liền ngay cả Ninh Dạ cũng vui vẻ: "Kẻ này năng lực bảo mệnh không kém a , còn thủ đoạn công kích trái lại bình thường."

Công kích của hắn chủ yếu chính là Kháo ma vật cùng xúc tu.

Thế nhưng ma vật hải bị trung tầng tu sĩ chặn lại, xúc tu bị Thiên Tàm khắc, tự thân thủ đoạn bảo mệnh tuy mạnh, nhưng ngăn không nổi mấy chục Niết Bàn luân phiên oanh kích.

Ninh Dạ càng là tuệ nhãn, tổng là có thể rõ ràng chỉ ra yếu hại của mục tiêu, kịp thời chặn đứng, không cho nó chạy thoát, còn không cho nó cơ hội thoát thân.

Càng nguy hiểm hơn chính là Tử Lão đã khôi phục, sau một khắc lại đi tới, lại là nhất chỉ lạc hạ.

Một chỉ này hạ xuống, bởi vì đã có chuẩn bị, Vực Ngoại Thiên Ma kia bị bức ép trực tiếp rút đi ba tầng ma xác, mới bảo vệ được bản thân.

Hình thể nguyên bản lớn như sơn nhạc, bây giờ đã trở nên như một ngọn đồi nhỏ, thực lực trực tiếp giảm mạnh.

Điều này cũng khiến cho mọi người tự tin hơn gấp trăm lần.

Ngược lại là Ninh Dạ nói: "Cẩn thận, tất cả mọi người. . . Thần thức thủ hộ!"

Mọi người đều tín nhiệm Ninh Dạ, đồng thời phòng ngự, liền nghe vô thanh tiêm khiếu tập tới, tất cả mọi người đồng thời thần thức dao động. Có tu sĩ tu vi thấp mặc dù có Long Dương Trận chia sẻ, vẫn là không thể chịu nổi thống khổ hô quát lên.

Cũng may Ninh Dạ kịp thời xuất thủ, hắc bạch phiên chuyển, công kích thần thức kinh khủng kia đã bị hắn chuyển di ra ngoài.

"Hừ hừ, hảo thủ đoạn, bất quá cũng là thủ đoạn đáy hòm rồi." Hắc Viêm Ma Thần cười nói: "Một kích này, nó hẳn là súc mưu đã lâu, không nghĩ rằng lại bị ngươi nhẹ nhõm nhìn thấu."

Ninh Dạ chưởng Vấn Thiên Chi Thuật, bây giờ đã có thể thích hợp vận dụng cho chiến đấu, loại tràng diện giống như thế này, hắn hơi chút suy tính là có thể tiên đoán một hai.

Sau một khắc Ninh Dạ đã nói: "Gần như là đủ rồi, kẻ này hiện tại mới thực sự là bản thể, chỉ cần đem hắn kích sát, trận chiến này có thể cáo chung."

Hắc Viêm Ma Thần lại đột nhiên nói: "Chờ một chút."

"Ân?" Ninh Dạ nhìn hướng Hắc Viêm Ma Thần: "Ngươi lại có chủ ý gì?"

Hắc Viêm Ma Thần cười nói: "Đây tốt xấu cũng là một cái Vực Ngoại Thiên Ma, với ta có tác dụng lớn. Không bằng đem giao nó cho ta, được không?"

"Vậy đối với ta có ích lợi gì?"

Hắc Viêm Ma Thần cũng quen cách nói chuyện của hắn rồi: "Ta hiện tại còn khó nói có thể cho ngươi chỗ tốt gì, bất quá nếu như ta đoán không sai, trong cơ thể nó hẳn là có dựng dục ra một loại thứ tốt, dính đến sinh tử chuyển hóa. Nếu như ngươi đem thi thể của nó giao cho ta, ta có thể giúp ngươi đem vật kia vận dụng."

Nghe nói như thế, Ninh Dạ động tâm: "Làm thế nào?"

Hắc Viêm cười to: "Không cần ngươi động thủ, ngươi toàn lực duy trì thông đạo, lần này, bản ma miễn phí giúp ngươi xuất thủ một lần!"

Nói đã hóa thành thân hình khổng lồ vô biên, hướng tới Vực Ngoại Thiên Ma kia chụp xuống.

Tử Lão nhếch mép: "Người khác đều đánh gần như là xong rồi, ngươi đến sái uy phong."

Hắc Viêm nhất trệ, mắt điếc tai ngơ, ma thủ đè xuống.

Chương 10 : Sinh tử chuyển hóa

Chương 10: Sinh tử chuyển hóa

Trên một chương ← chương tiết danh sách → dưới một chương gia nhập phiếu tên sách

Đề cử xem: Lấy phàm thân thể y vũ cuồng tế tinh tế hai hôn chi toàn năng mẹ kế phu nhân nhà ta là ẩn giấu đại lão sủng hạnh bất khả tư nghị sơn hải điện thương vượt giới chi vương nhà ta Cẩu Tử siêu tin cậy gia tộc tu chân bình thường lộ siêu năng lực giả tu tiên hằng ngày

Download

Quyển sách chương mới nhất nội dung chưa xong, càng nhiều đặc sắc nội dung điện thoại di động thỉnh quét hình hạ phương hai chiều mã download app. Tiểu thuyết càng hoàn toàn chương mới càng nhanh hơn. Trăm vạn tiểu thuyết đọc miễn phí. Võng không tìm được nội hàm tiểu thuyết nơi này đều có nga!

Cuối cùng chiến đấu vẫn chưa có cái gì gợn sóng.

Hắc Viêm Ma Thần tuy rằng không thông thiên đạo, nhưng dù gì cũng là đệ lục cảnh.

Mà Ninh Dạ toàn lực chống đỡ, càng là để hắn có thể phát huy ra cực hạn của bản thân uy năng, tại Hắc Viêm Ma Thần ma chưởng dưới, Vực Ngoại Thiên Ma kia tự biết khó thoát hạnh lý, tại phát xuất ra thê lệ tiêm tê sau, thế mà muốn tự bạo ma khu.

Nhưng Hắc Viêm Ma Thần cười to nói: "Có bản ma tại, há cho phép ngươi dễ dàng như thế tự hủy? Hay là ngoan ngoãn làm bản ma dinh dưỡng, lấy ngươi chi đạo ý, giúp ta thành tựu thất cảnh."

Lời nói xong liền hối hận rồi.

Ta làm sao đưa cái này nói ra?

Hắn không biết đây là Ninh Dạ dùng Tiệt Thiên Thuật ảnh hưởng hắn kết quả, hận không thể cho mình một chưởng.

Ninh Dạ nghe xong, nhưng chỉ là nở nụ cười, nguyên lai là như vậy sao?

Hắn nói: "Đừng lo lắng, nên ngươi chính là ngươi, ta sẽ không quỵt nợ."

Hắc Viêm Ma Thần trường thở phào.

Nhưng trong lòng nhớ ngươi cũng không phải cái không quỵt nợ người a, sao lần này nhưng rộng lượng như vậy.

Nghi hoặc trong lòng đồng thời, hạ thủ nhưng bất mãn, liền thấy Vực Ngoại Thiên Ma kia tại hắn ma uy bên dưới, liền ngay cả tự bạo cũng khó khăn, thế mà dần dần héo rút thành một đoàn.

Hắc Viêm Ma Thần đại thủ một đào, đã móc ra một đại đoàn huyết nhục, hướng về Thiên Tàm trên lưng ném đi: "Ngươi."

Ninh Dạ cau mày: "Ngươi làm này bẩn đồ vật đi tới tính là gì?"

Hắc Viêm Ma Thần cười cười: "Gấp rồi điểm."

Cong ngón tay búng một cái, liền thấy trong huyết nhục một cái tràn ngập hắc ám, nhưng vẫn mang theo trong suốt cảm giác, mang làm cho người ta vô hạn mâu thuẫn quỷ dị cảm giác tiểu cầu đã xuất hiện, chính hạ xuống trong tay Ninh Dạ.

Khi Ninh Dạ bắt được nó lúc, lại phát hiện nó cũng không phải cầu, thậm chí vô pháp nói ra nó đến cùng là cái gì.

Giống cầu, giống rô, giống bất kỳ khả năng hình dạng vật thể, đồng thời có hắc ám cùng quang minh hai loại cảm giác.

Sắc màu rực rỡ hắc, Ninh Dạ còn từng kiến thức quá.

Này trong suốt hắc, Ninh Dạ lúc trước còn chưa từng gặp.

Đó thật là một loại ngôn ngữ không cách nào hình dung cảm giác kỳ diệu.

Hắc Viêm Ma Thần đã nói: "Đây chính là ma này sinh tử đạo tắc bao hàm hóa đồ vật."

"Ồ?" Ninh Dạ nhìn nhìn bản thân trong tay đồ vật, lại nhìn một chút Hắc Viêm Ma Thần trong tay co lại thành một đoàn Vực Ngoại Thiên Ma: "Như vậy bản thân nó, chính là thiên đạo ngưng hiện?"

Hắc Viêm Ma Thần rõ ràng khẩn trương lên: "Ngươi là định quỵt nợ?"

Ninh Dạ lắc đầu: "Ta nói rồi sẽ không quỵt nợ, chỉ là cùng ngươi thăm dò một thoáng. Ma này sinh tồn tại hư không, dựa thiên đạo mà tồn, thai nghén sinh tử chuyển hóa chi bí, nói như vậy, thiên đạo vốn là căn nguyên, có thể hóa vạn đạo? Là như vậy sao?"

"Chính là!"

"Quả thế. Đại đạo không thể thuật, nhưng nếu là hiểu rõ, đến cũng không kì lạ." Ninh Dạ khẽ cười: "Tiên giới tu, chung quy là phản rồi a."

Tu tiên giả giả hỏi, nhiều từ bàng chi bắt đầu, sau đó sẽ tố cùng căn nguyên, này Vực Ngoại Thiên Ma nhưng vừa vặn ý nghĩ.

"Chung quy là hoàn cảnh quan hệ." Hắc Viêm Ma Thần nói.

"Đúng, hoàn cảnh quan hệ. May là ta có Thiên Tàm, bây giờ đến cũng có thể tại đây trong hoàn cảnh sinh tồn. Di? Nói như vậy, như cầu thiên đạo, còn liền muốn thường ngày tại trong hư không này lang thang đây?"

Hắc Viêm Ma Thần kiệt kiệt quái tiếu: "Cũng chính là ngươi có thể nói lời này. Không kịp căn nguyên, chính là ta, vào hư không, cũng sớm muộn hóa thành thây khô."

"Ân" Ninh Dạ ân một tiếng, nâng lên vật trong tay nói: "Vật này nên làm gì lợi dụng? Đã có nó, ta có phải là liền có thể vĩnh sinh bất tử?"

"Làm sao có khả năng?" Hắc Viêm Ma Thần khinh thường nói: "Vật này theo là tham thấu sinh tử, nhưng cũng bất quá là luân chuyển chi đạo lại một biểu tượng. . ."

Theo Hắc Viêm Ma Thần giải thích, Ninh Dạ cuối cùng đã rõ ràng.

Vật này theo một ý nghĩa nào đó, đã cùng cõi âm Địa Phủ là đồng dạng. Tác dụng của nó chính là đem một phần nguyên thần cùng tiên lực tồn vào trong đó, một khi tử vong, phóng ra sau là được trọng tổ trọng sinh.

Nhưng nó kỳ thực không phải cõi âm, có thể tồn trữ cũng không phải người chết, mà là sinh giả.

Vì vậy nó có không ít hạn chế, một là cần phân thần, tuy rằng không giống Tử Lão Diệt Thần Chú như vậy hung hiểm, nhưng cũng có cái chỗ hỏng, chính là phân thần sau khi tiến vào, truyền vào phân thần chi người không thể đề thăng. Hai là nó cao không được thấp không phải, đối Hoa Luân trở xuống vô hiệu, bởi vì tu sĩ không chịu đựng nổi, đối Vô Cấu trở lên vô hiệu, bởi vì này đạo tắc không chịu đựng nổi.

Nói đơn giản, nó chỉ đối Vạn Pháp cảnh hữu dụng.

Vậy đại khái chính là vì cái gì hết thảy đợt này ma vật, đều là Vạn Pháp tầng thứ nguyên nhân.

Bất quá đạo tắc cũng được đề thăng, chỉ cần vật này đạo tắc tiếp tục thăng hoa, như vậy đối Vô Cấu cũng có thể hữu hiệu.

Hắc Viêm Ma Thần đã nói: "Vật này chính là là Vực Ngoại Thiên Ma ngưng tụ mà thành, thích hợp ma vật, bất quá ta có thể giúp ngươi bỏ thô tồn tinh, khiến cho nó đối người của ngươi cũng hữu dụng."

"Có thể." Ninh Dạ gật đầu dứt khoát.

Thấy hắn đáp ứng, Hắc Viêm Ma Thần cũng không khách khí, trực tiếp xuất thủ, đem vật này đạo tắc luyện hóa.

Chỉ chốc lát sau, này trong suốt chi hắc vẫn như cũ là trong suốt chi hắc, chỉ là cái kia tà dị quỷ lệ cảm giác, lại là giảm rất nhiều.

"Thành rồi!" Hắc Viêm Ma Thần cười nói: "Ta có thể phải đi."

Nói liền phải rời đi.

Ninh Dạ cười nói: "Ta để ngươi đi rồi sao?"

Theo hắn lên tiếng, thông đạo đột nhiên thu hẹp.

Thông đạo thu hẹp, Hắc Viêm Ma Thần có thể rời đi, bất quá này Vực Ngoại Thiên Ma thi thể nhưng là không tốt dẫn theo.

Hắc Viêm Ma Thần kinh hãi: "Ngươi muốn quỵt nợ?"

Ninh Dạ lắc đầu: "Ta nói rồi không quỵt nợ, nhưng phải có người giở trò. . . À không, có ma giở trò, vậy ta cũng chỉ không cần khách khí, đúng không?"

Ninh Dạ nói chậm rãi giơ lên trong tay đồ vật: "Trong này, rõ ràng còn có một chút ma tính chưa lui, Hắc Viêm, theo ta chơi lòng này ky? Ngươi hơi quá rồi a."

Hắc Viêm kinh hãi: "Ta đó là phòng ngừa ngươi quỵt nợ."

Hắn xác thực lưu thủ một chút, nhưng vẫn đúng là không phải vì tính toán Ninh Dạ, mà chính là sợ Ninh Dạ quỵt nợ.

Ninh Dạ cũng mặc kệ hắn cái này: "Ma này huyết nhục lưu nửa dưới."

"Không thể được!" Hắc Viêm kêu to: "Nhất định phải hoàn chỉnh."

"Vậy trước tiên khiến ta cảm thụ cảm thụ." Ninh Dạ nói đã chụp vào Vực Ngoại Thiên Ma kia thi thể.

Hắc Viêm kêu to: "Ngươi không hiểu sử dụng, không nên lãng phí thiên tài địa bảo a!"

"Ta cần hiểu không?" Ninh Dạ hỏi ngược lại.

Nói đối Vực Ngoại Thiên Ma kia một đập, một cỗ ma khí xông thẳng chân trời.

Sau đó liền thấy trong hư không, vô hình chi lực sợ hãi.

"Thiên kiếp?" Hắc Viêm Ma Thần kinh đến giọng nói đều thay đổi rồi: "Ta đi. . . Ngươi không thể được a! ! ! Ta có thể giúp ngươi lập tức thanh trừ hết còn lại ma tính."

Hắn thê lương kêu to.

"Không dùng tới ngươi." Ninh Dạ tùy ý nói.

Liền thấy trong hư không năng lượng vô hình dĩ nhiên sinh thành, không có tu tiên giới như vậy phong vân kích đãng chi thế, nhưng có càng tăng mạnh hơn lực cảm giác áp bách.

Trong hư không, Vực Ngoại Thiên Ma thi thể chợt bắt đầu chậm rãi tan rã, toàn thể tan rã, đồng thời cái kia sinh tử đạo tắc nội uẩn hàm ma tính, cũng tại Thiên Đạo chi hạ trực tiếp đương nhiên vô tồn.

"Không!" Hắc Viêm Ma Thần đau lòng kêu to.

Ninh Dạ thế mà tại đem này thiên ma chi đạo quay về thiên địa.

Này quá lãng phí rồi.

Nhưng đối với hắn là lãng phí, đối với Ninh Dạ không phải là lãng phí.

Ninh Dạ trong nháy mắt cảm thụ được, bản thân lại một lần nữa khí vận gia thân.

"Sở thiết chi lực trả lại, ta độc chung thiên địa chi khí vận." Ninh Dạ mỉm cười: "Bất quá đáng tiếc, tín dự vẫn là phải giảng, lần này chỉ có thể cho ngài có hạn bộ phận. Lần sau, ta liền không dùng tới lão gia hỏa này hỗ trợ."

Ninh Dạ nói, đã mở rộng thông đạo.

Hắc Viêm Ma Thần lại không dám dừng lại, cầm lấy Vực Ngoại Thiên Ma thi thể liền lưu.

Oanh!

Một cái vô hình cức sét đánh xuất ra.

Đây là thiên nộ.

Thông đạo đầu kia, truyền đến Hắc Viêm Ma Thần thê lương thảm khiếu.

Chương 11 : Bạch ngưu

Chương 11: Bạch ngưu

Trong Thiên Cơ Điện, có thêm một thứ.

Một thứ tồn tại kỳ diệu tựa tròn không tròn, tựa vuông không vuông, tự quang phi quang, tự ám phi ám.

Ninh Dạ đặt cho nó cái tên: Âm Dương Châu.

Xem như là thương tiếc cái pháp bảo đầu tiên hắn đã từng luyện chế.

Âm Dương Châu có ký thần chuyển sinh chi năng, tuy rằng hạn chế nhiều, nhưng cũng xác thực là cái bảo bối tốt.

Đối với hắn mà nói, bảo tồn tính mệnh của đệ tử trung đê tầng vẫn là rất trọng yếu.

Đệ tử Hoa Luân tuy rằng tạm thời vô pháp sử dụng, nhưng bọn họ cũng không phải chủ lực chiến đấu, mà là trụ cột tương lai, vì vậy nguy hiểm không lớn.

Vô Cấu cảnh trở lên, bình thường đều có đầy đủ bí pháp tự vệ cường đại.

Trái lại chính là cấp bậc Vạn Pháp này, không cao không thấp, không trên không dưới, cần phải bảo vệ.

Chính là cái vấn đề sau khi phân thần tiến vào vô pháp đề thăng tu vi này có chút phiền phức.

Nhưng đối với Ninh Dạ mà nói đến cũng không tính quá phiền phức.

Biện pháp đơn giản nhất chính là bình thường như thường tu hành, thời chiến ký thác nguyên thần.

Bất quá vậy ý nghĩa là yêu cầu đối với người chưởng khống tương đối cao.

Dù sao mỗi lần tồn trữ nguyên thần, đều cần người chưởng khống thi pháp.

Vì vậy những ngày kế tiếp, Ninh Dạ vô sự liền sẽ nghiên cứu cái này, đường dài mạn mạn vô sự có thể làm, thiên đạo gia trì, đến cũng tiến bộ nhanh chóng.

Sau khi giải quyết cái Vực Ngoại Thiên Ma này, Thiên Tàm lại bay ước chừng thời gian bảy, tám năm.

Tinh giới không biết năm tháng, bọn họ cũng chỉ có thể ước chừng phỏng chừng.

Cũng may cái điểm khoảng cách gần nhất trên tinh đồ, đến cũng gần rồi.

Nói là gần rồi, lại bay ước khoảng nửa năm, mới tiếp cận được.

Chỉ là phóng tầm mắt nhìn tới, lại nhìn thấy đó càng là một chỗ tinh giới rách rách rưới rưới, xem ra liền như một quả táo bị cắn hơn nửa, loang loang lổ lổ, đâu đâu cũng có hủ bại chi khí.

Tinh giới này, càng là sắp chết đi.

"Không phải chứ? Bay nhiều năm như vậy, liền đến một cái phá địa phương như thế?" Mọi người đều bi ai kêu thảm.

Cũng giống như thám hiểm, mọi người đều chờ mong liễu ám hoa minh, gặp được đào hoa tiên duyên, không nghĩ tới liễu ám hoa càng ám, lần mò tiến lên, cuối cùng lại chỉ tới một cái đầm bùn nhão.

Ninh Dạ đến là như trước bình tĩnh: "Ngô, xem ra hẳn là tinh giới bị Vực Ngoại Thiên Ma kia tàn hại quá. . . Lại không hẳn đã là chuyện xấu."

Mọi người đều muốn đi tu tiên thánh địa, lại không biết nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.

Càng là tu tiên thánh địa, càng là khả năng nguy hiểm lớn.

Thật đi lục cảnh thất cảnh chi địa, nói không chắc những người như bọn họ chính là tiểu lâu la, trên cột đi đưa thức ăn.

Vì vậy Ninh Dạ sớm có ý nghĩ, như gặp phải chính là một chỗ cường thịnh chi địa, như vậy cách làm tốt nhất chính là chuồn cho nó lành.

Tối đa tối đa, chính là phái những người này quá đó điều tra một phen.

Viễn chinh chi danh cũng không phải chỉ là nói suông, mặc kệ mục đích là gì, chiến tranh đều không thể tránh được.

Ngược lại là một chỗ rách nát chi cảnh như vậy, hẳn là chỗ tốt.

Ngay sau đó cũng không chậm trễ, trước tiên tế khởi Côn Lôn Kính tra xét nơi này.

Chỉ chốc lát sau đã có thu hoạch.

Ninh Dạ nói: "Giới này tên Khổ Lung Giới, bất quá là tứ cảnh tiểu giới. Lúc trước bị Vực Ngoại Thiên Ma kia tàn hại quá, bây giờ đã là thê lương phế giới, liền người sống đều mất rồi. Bất quá giới nội linh căn còn tại, tiên cơ vẫn còn tồn tại một tia. Nếu như thế, cũng không cần khách khí, mọi người hãy đi tìm kiếm một phen đi, cũng hảo vì Tri Vi Giới làm chút cống hiến."

Nghe thấy lời ấy, chúng tu đại hỉ, dồn dập hoan hô hướng giới nội bay đi.

Bởi tinh giới phá nát, liền thủ hộ cương sát đều không còn nữa, quần tu trực tiếp trùng nhập giới nội, cũng không khách khí, ai nấy dùng thần thông, lại là đã bắt đầu ở chỗ này trắng trợn đào bới.

Dựa theo quy củ của Ninh Dạ, hết thảy thiên tài địa bảo dùng cho tăng trưởng tu vi, đều cần nộp lên, những thứ này là tài nguyên trọng yếu phong phú Tri Vi Giới.

Ngược lại là bảo vật tăng cường sức chiến đấu, đối với phong phú Tri Vi Giới trợ giúp có hạn, có thể không cần giao phó.

Đương nhiên, chỉ cần là người nộp lên tư nguyên, đều sẽ có cống hiến nhất định, cũng căn cứ cống hiến làm ra tưởng thưởng.

Khen thưởng cấp bậc tối cao, chính là tiến vào Thiên Cơ Điện tu hành.

xuống một chút, chính là thu được một góc nhỏ tại giới nội các nơi phúc địa tu hành.

Xuống chút nữa chính là khen thưởng một ít bảo vật chiến đấu.

Đối với Ninh Dạ mà nói, đề thăng tinh giới là căn bản, mà đối với tu sĩ mà nói, đề thăng chiến lực mới là căn bản, chính bởi vậy, cái cơ chế khen thưởng này đến cũng khá là phù hợp ý nguyện của mọi người, người người đều rất vui vẻ.

Kết quả là mọi người đều vui vui vẻ vẻ làm thợ mỏ, càn quét đào móc tư nguyên lưu lại bên trong phế giới này.

Tinh giới rộng lớn, coi như là phế giới, cũng cần hảo một phen tay chân, phỏng chừng một năm nửa năm cũng không có cơ hội rời khỏi.

Vì vậy Ninh Dạ liền cùng Trì Vãn Ngưng bọn họ trực tiếp hạ xuống, tiện thể du sơn ngoạn thủy —— tuy rằng chỗ này đã là cùng sơn ác thủy, không có gì có thể ngắm nhìn.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt chính là mấy tháng trôi qua.

Công trình đào móc còn đang tiếp tục, Ninh Dạ cũng một đường đem sơn sơn thủy thủy của giới này chuyển toàn bộ. Ngẫu nhiên cũng sẽ có chút thu hoạch, nhưng đáng tiếc không có gì đáng giá lọt mắt.

Hôm nay một đường đi tới, đang tới một chỗ hoang dã chi địa.

Ninh Dạ 'Di' một tiếng: "Nơi này thật giống như còn có chút diệu dụng?"

Chúng nhân là biết năng lực của hắn, có thể khiến cho Ninh Dạ nói có chút diệu dụng, tất là hữu bảo chi địa.

Mọi người mừng rỡ, Công Tôn Điệp đã nói: "Phu quân nói mau, diệu ở nơi nào?"

Ninh Dạ bấm chỉ tính toán một chốc, khẽ nhíu mày: "Các ngươi lui lại, phía dưới này, thật giống có cái tồn tại ghê gớm đây."

Nghe nói như thế, mọi người đều là ngạc nhiên.

Khổ Lung Giới bất quá là tứ cảnh tiểu giới, có thể có tồn tại gì khiến Ninh Dạ nói ghê gớm?

Liền thấy Ninh Dạ đã đơn thủ ép xuống, theo thần thức khuếch tán, mặt đất phía dưới bỗng có mảng lớn trận pháp huyền quang xuất hiện, rất nhanh liền ngưng tụ thành một cái đại trận.

"Đây là. . ."

"Trận pháp phong ấn một nơi nào đó. Ngô, còn là một đại trận cấp bậc ngũ cảnh, xem ra, là trấn áp một cái đại năng ngũ cảnh nào đó?" Ninh Dạ cười nói.

Nghe được chỉ là ngũ cảnh, mọi người thở phào một hơi.

"Hãy mở ra xem xem."

Theo Ninh Dạ thi pháp, một phiến thải quang thượng không thăng khởi, đại địa xuất hiện một đạo kẽ nứt, có đại trận chi huy lóng lánh, sau đó là một cỗ khí thế khổng lồ tràn ra, một con cự yêu hiện ra thân hình.

Lại là một con bạch sắc cự ngưu, chỉ có ba chân, đầu có bốn sừng, sừng nhọn cao vút, thôn thổ hô hấp, là tầng mây lưu động.

Quả nhiên là thực lực cấp bậc Niết Bàn cảnh, nhưng bất quá là cái sơ cảnh.

Không cần nói Ninh Dạ, nơi này tùy tiện một cái Niết Bàn, hầu như đều có thể nghiền ép.

Mọi người cũng không để ý, đang định ra tay, đã thấy bạch ngưu kia hiện thân xong, thế mà kinh khủng gào thét một tiếng: "Bọn hắn phát hiện rồi!"

Nói quay đầu liền hướng trong kẽ nứt chạy.

Chúng nhân tấm tắc khen kỳ, hết thảy bị trấn áp chi vật, đa phần oán khí đầy ngực, lệ khí mười phần, một khi tự do liền sẽ bạo khởi kích sát, bạch ngưu này càng là biểu hiện dị thường nhát gan. Chẳng lẽ trời sinh trực giác, biết chúng ta lợi hại?

Chúng nhân há để cho nó liền như thế chạy mất, đồng thời xuất thủ, trong tiên vân cổ động, từng tia từng sợi kình khí quấn quýt mà tới.

Không ngờ bạch ngưu kia chỉ là giãy giụa đậy một chút thân thể, càng là rất dễ dàng liền đột phá một đám Niết Bàn xuất thủ, sau đó 'Xoạt' một tiếng, tại hạ phương
kẽ nứt kia tiêu thất vô tung.

Liền thấy mặt đất trở lại bằng phẳng, phảng phất chuyện gì cũng chưa từng xảy ra vậy.

Mọi người thấy thế kinh ngạc, đây là tình huống gì vậy?

Ninh Dạ lại là cười lên: "Nguyên lai là như vậy, chỗ này thế mà là bọn hắn tự mình trấn phong."

Sau đó lại hơi nhíu mày: "Cứ như vậy, giới này càng là còn có chủ nhân, lại là không dễ làm lắm."

Chương 12 : Yêu giới (thượng)

Chương 12: Yêu giới (thượng)

Tuy rằng mở ra tinh giới viễn chinh chi đồ, nhưng Ninh Dạ vẫn là có điểm mấu chốt của bản thân.

Hắn cũng không hy vọng lữ trình viễn chinh của mình biến thành một hồi lữ trình sát phạt như thiêu đốt quân đoàn —— tinh giới rộng lớn vô hạn, không cần thiêu đốt, tử vong cùng sát lục, cũng có thể đạt đến điều mình muốn.

Theo một ý nghĩa nào đó, thiên đạo coi như vô thiện vô ác, cũng không có nghĩa là hắn có thể tận tình thi ác, huống chi bản ý của hắn cũng không phải như vậy.

Bây giờ nhìn thấy giới này vẫn còn có chủ, lại là khiến hắn thực sự khó chịu một phen.

Mặc dù như thế, Ninh Dạ vẫn là cấp tốc có quyết đoán.

Trước tiên đem đối phương bắt tới lại nói.

Ngay sau đó cũng không do dự, lần nữa giải phong đại trận.

Lần này hắn không cho đối phương cơ hội nữa, giải trừ phong ấn xong, trực tiếp thi triển thông thiên pháp lực, liền thấy kẽ nứt trực tiếp xuất hiện tại không trung.

Đó là một đạo không trung liệt phùng, đi về một chỗ tiểu thế giới.

Quả nhiên, người bên trong giới này nguyên lai đều trốn ở đây.

"Đi thôi, chúng ta vào xem xem." Ninh Dạ đã trước tiên tiến vào.

Chúng nhân nối đuôi nhau đi theo, tiến vào giới nội, liền thấy nơi đây đến tính được là một mảnh hoa thơm chim hót chi địa.

Chỉ là mọi người cảm thụ một thoáng, liền dồn dập lắc đầu nói: "Địa phương là không nhỏ, làm sao lớn mà vô dụng, linh khí mỏng manh, chỉ có thể lay lắt, khó mà tu hành. Thân tại giới này, tu vi đừng nói tiến bộ, không lùi đã là chuyện tốt."

"Ha ha, ngươi tưởng người người đều như Ninh chủ, có thể tấn thăng tiên giới sao?" Có người lập tức cuồng nịnh hót.

Ninh Dạ cũng không để ý, liền thấy xa xa đã bay tới một đám tu sĩ.

Những tu sĩ này đến cũng không khác biệt gì so với bọn họ, chỉ là người người đều mặc áo trắng, tay cầm pháp khí, tu vi đa phần tam cảnh, liền cái tứ cảnh đều không có, chỉ có cái bạch ngưu kia là đệ ngũ cảnh, chính đứng ở phía trước, run run rẩy rẩy nhìn mọi người.

Một tên tu sĩ bạch y đã cả giận nói: "Lũ yêu ma các ngươi... Di? Các ngươi không phải ma vật?"

Hắn quay đầu lại nhìn nhìn bạch ngưu: "A Lạc, ngươi không phải nói ma vật xâm lấn sao?"

Bạch ngưu run run rẩy rẩy nói: "Ta cũng không chú ý a, người ta sợ chết, liền trực tiếp chạy."

Ta đi, bạch ngưu này rõ ràng là kẻ tu vi tối cao, thực lực mạnh nhất bên trong quần tu, thế mà lá gan lại nhỏ như vậy?

Công Tôn Điệp che miệng bật cười: "Lại một cái Lâm Lang tỷ tỷ."

Lâm Lang Thiên đại xấu hổ: "Uy, ngươi đừng nói lung tung, ta hiện tại can đảm đã lớn hơn so với trước nhiều lắm."

Trì Vãn Ngưng cũng trêu ghẹo: "Vậy hay là ngươi cùng cái bạch ngưu kia đánh một trận?"

Lâm Lang Thiên cùng bạch ngưu đồng thời kêu lên: "Không được!"

Sau đó 'Di' một tiếng, đồng thời nhìn đối phương, đến là rất có cảm giác anh hùng tương kính.

Bên này bạch y tu sĩ kia đã nói: "Nguyên lai không phải thiên ngoại yêu ma. Không biết các hạ là..."

Ninh Dạ không có hồi đáp, chỉ là nhìn bốn phía: "Nơi này của các ngươi, còn có bao nhiêu người?"

Bạch y tu sĩ kia thấy Ninh Dạ chỉ hỏi không đáp, trong lòng tức giận: "Các hạ lời này là ý gì, chẳng lẽ là muốn noi theo thiên ngoại yêu ma, đem bọn ta chém tận giết tuyệt hay sao?"

Công Tôn Điệp hừ nói: "Ồn ào, hỏi ngươi, ngươi đáp là được."

Nói vừa ra tay, vô hình ma thủ xuất hiện, đã tóm lấy bạch y tu sĩ kia.

Một đám tu sĩ kinh hãi kêu to: "Ma Môn! Bọn họ là Ma Môn!"

"Cùng bọn chúng liều mạng!"

Hết thảy tu sĩ đã dồn dập xuất thủ, các loại pháp khí liền như thế hướng tới chúng nhân đánh tới.

Công Tôn Điệp cười dài một tiếng, một bàn tay huyễn hóa ngàn vạn, đã đem hết thảy pháp khí toàn bộ đỡ lấy: "Cũng chẳng ra sao a, đều thành thật đợi cho ta!"

Nói tiện tay vung lên, quần tu đã bị vô số dây thừng màu đen trói lại.

Ninh Dạ lúc này mới nói: "Nơi này của các ngươi, còn có bao nhiêu người?"

Quần tu thấy đối phương chỉ một người liền bắt được toàn bộ bọn họ, trong lòng bi phẫn.

Tu sĩ dẫn đầu kia nói: "Chỉ còn lại hơn ba ngàn người, ngươi còn muốn như nào?"

"Hơn ba ngàn người, chiếm một giới, quá thừa rồi." Ninh Dạ mạn thanh nói: "Như vậy đi, giới này ta muốn. Ta cũng không giết các ngươi, đợi ta lấy đi tư nguyên nơi đây xong, sẽ lưu cho các ngươi một chỗ linh địa, cung bọn ngươi nghỉ ngơi lấy sức."

Cái gì?

Nghe nói như thế, chúng nhân kinh ngạc.

Tu sĩ dẫn đầu kia kêu lên: "Thượng tiên là khách đến từ thiên ngoại?"

"Giờ mới phản ứng lại sao?" Công Tôn Điệp cười lạnh: "Vực Ngoại Thiên Ma kia đã chết rồi."

Quần tu nhìn nhìn, đồng thời kích động nói: "Còn thỉnh thượng tiên ân điển! Chúng ta..."

"Ngậm miệng!" Ninh Dạ đã nói.

Quần tu liền phát hiện có vô hình chi lực phong lại bọn họ, không cách nào mở miệng nữa.

Ninh Dạ nói: "Chính các ngươi không bảo vệ nổi bản thân, giới này điêu vong đã là chắc chắn, ta cũng bất quá là lợi dụng phế vật. Vận mệnh của các ngươi, vừa nãy đã an bài, như không hài lòng, cũng có thể kháng."

Nói ống tay áo vung lên, cũng không nhìn nơi này, liền thấy toàn bộ giới nội, hết thảy tu sĩ đều bay lên, đã đi đến Khổ Lung Giới bên ngoài.

Bọn họ rốt cục xuất hiện rồi, lại nhìn thấy thế giới đã là khắp nơi thê lương.

Trong lòng bi thương, không nhịn được nữa oa oa gào khóc.

Ninh Dạ nhưng không để ý tới, chỉ là nói: "Tiểu thế giới này cũng không có gì hiếm lạ, nhưng Không Gian chi đạo khó được, mang về, dùng cho mở rộng Tri Vi Giới đi. Còn bản thân Khổ Lung Giới, tất cả liền theo kế hoạch làm việc."

Thật vất vả phát hiện cái phong ấn chi địa, nhưng không có chỗ tốt gì, khiến Ninh Dạ có chút mất hứng.

Đúng vào lúc này, một tên tu sĩ kêu lên: "Thượng tiên dừng chân! Khổ Lung Giới đã vong, thỉnh thượng tiên mang chúng ta rời đi."

Ninh Dạ liếc mắt nhìn hắn, lạnh nhạt nói: "Không có hứng thú."

Hắn muốn người, quý tinh bất quý đa.

Cái tiểu giới này, không mấy người có tiềm lực, đa phần chỉ là kéo dài hơi tàn chi nhân, đừng nói bọn họ, chính là cái bạch ngưu kia, hắn cung không để vào trong mắt, tự không hứng thú thu nhận.

Tu sĩ kia kêu lên: "Ta có một bảo, có thể dâng cho thượng tiên."

Ninh Dạ cũng không để ý tới.

Tu sĩ nơi này, có thể có bảo bối gì đáng giá hắn động tâm?

Mắt thấy Ninh Dạ liền như vậy bay cao rời khỏi, tu sĩ kia kêu to: "Là liên quan tới một chỗ tinh giới phụ cận nơi đây."

"Ân?" Ninh Dạ dừng bước.

Những tinh giới khác?

Đối với Ninh Dạ mà nói, cái này cũng đúng là đáng giá quan chú.

Tinh đồ hắn thu được từ trong di vật của thánh nhân kia quá mức phá nát, tin tức không đầy đủ, bằng không cũng không thể hai mươi năm mới phát hiện một chỗ. Cũng bởi vậy, phụ cận Khổ Lung Giới này còn có tinh giới gì, hắn vẫn thật là không biết.

Nhìn lại tu sĩ kia, hắn hỏi: "Ngươi nói là thật?"

Tu sĩ kia dập đầu như giã tỏi: "Như không phải thật, thượng tiên tùy thời có thể giết chúng ta! Chỉ cầu thượng tiên thu nhận giúp đỡ chúng ta!"

Ninh Dạ nghĩ nghĩ, nói: "Bọn ngươi tư chất quá kém, lưu chi vô ích. Bất quá như bọn ngươi thật sự có địa chỉ tinh giới phụ cận, lại đáng giá ta đi một chuyến, ta có thể mang bọn ngươi cùng tới nơi đó, đem bọn ngươi thu xếp thích đáng."

Nghe nói như thế, tu sĩ kia lại là mặt lộ vẻ khó xử: "Cái này..."

"Làm sao?" Ninh Dạ hỏi.

Tu sĩ kia gian nan hồi đáp: "Không phải chúng ta không muốn đi, thực sự chỗ kia, cũng không thích hợp chúng ta."

Ninh Dạ cau mày: "Không thích hợp tu sĩ sinh tồn, vậy thì ngươi dựa vào cái gì xác định ta sẽ cảm thấy hứng thú?"

Tu sĩ kia vội nói: "Thượng tiên đừng hiểu nhầm, thực sự đó là một chỗ yêu giới, đại yêu hưng thịnh chi địa."

"Yêu giới?" Ninh Dạ kinh ngạc.

"Đúng!" Quần tu đồng thời nói: "Giới này chính là yêu vật làm chủ chi giới, tu sĩ khó tồn."

Càng có tu sĩ nói: "A Lạc chính là từ yêu giới mà tới."

Ninh Dạ liếc ngưu, bạch ngưu hóa thành nhân hình, đến là cái hàm hậu thiếu niên, cúi đầu nói: "Bọn chúng chê ta lá gan quá nhỏ, không cần ta. Ta liền chạy tới đây."

Nghe nói như thế, Ninh Dạ vui vẻ: "Thú vị. Nếu đã là yêu giới, vậy thì vẫn là có linh khí. Như vậy đi, nếu như ta có thể chinh phục yêu giới kia, vậy liền cho các ngươi, nếu như không thể, đi đến nơi khác, lại đem các ngươi thả xuống là được. Như bọn ngươi có thể tại trong lúc cùng ta đồng hành, có biểu hiện tốt, cũng không phải là không thể suy nghĩ lưu lại."

Chúng tu đại hỉ: "Đa tạ thượng tiên!"

Chương 13 : Yêu Giới (hạ)

Chương 13: Yêu Giới (hạ)

Thủ lĩnh đám tu sĩ còn sót lại này gọi Tích Vân Dương, tu sĩ Vạn Pháp đỉnh phong.

Căn cứ này thuyết pháp của Tích Vân Dương, nguyên lai bản thân Khổ Lung Giới này, liền là địa điểm Yêu Giới kia dùng để nuôi dưỡng tu sĩ nhân loại.

Thời điểm ban đầu, tu sĩ nhân loại cũng là sinh sống ở Yêu Giới.

Yêu lấy nhân tu làm thức ăn, nhưng yêu tính hỗn loạn, thường vì tranh cướp thức ăn mà tự giết lẫn nhau. Chiến sự vừa nổ ra, thường thường liền sẽ dẫn đến lượng lớn nhân tu tử vong, dùng thuyết pháp của yêu, chính là quá mức lãng phí. Không chỉ có như vậy, yêu ở đây còn cho rằng nhân loại cần phải dưỡng béo béo tròn tròn, không có tâm tình tiêu cực gì, mới là ngon nhất. Nếu như cả ngày sinh sống tại trong sợ hãi căm ghét, vậy thì thịt cũng dễ dàng chua chát, mùi vị cũng liền không ngon.

Vì vậy liền thẳng thắn tìm một chỗ tiểu giới như thế, tiến hành nuôi thả đối với tu sĩ nhân loại, mỗi năm đều sẽ tới săn bắt một phen, khoái chí ngấu nghiến.

Bất quá lần này, tình huống hiển nhiên có chỗ bất đồng.

Vực Ngoại Thiên Ma đột kích, dẫn đến Yêu Giới cũng sợ hãi, vì tự vệ, lại là đem Khổ Lung Giới đẩy ra ngoài.

Vực Ngoại Thiên Ma ở chỗ này trắng trợn làm dữ một phen xong, vẫn không phát hiện Yêu Giới đã ẩn trốn, cũng liền rời đi.

"Hóa ra là như vậy sao." Biết được tình huống cụ thể, Ninh Dạ nói: "Nói như vậy, Yêu Giới này hẳn cũng là cái ngũ cảnh chi giới."

"Đúng vậy." Tích Vân Dương nói.

"Ngươi có biết nơi đó có bao nhiêu đại yêu không?"

Tích Vân Dương nói: "Tiểu nhân đối với tình huống nơi đó cũng không phải hiểu rất rõ, bất quá cư tiền bối nói, Yêu Giới ở đây có cái gọi là Cửu Cửu Tôn Sư, hẳn là tám mươi mốt vị chứ?"

Cửu Cửu Chi Tôn?

Thiết.

Chém thật căng.

Ninh Dạ biết thuyết pháp này quá nửa là thổi da trâu.

Nguyên nhân không có gì khác, nếu thật sự có tám mươi mốt vị Niết Bàn, hẳn là không đến mức vừa gặp phải Vực Ngoại Thiên Ma liền muốn trốn.

Đương nhiên, chỗ đáng sợ chân chính của Vực Ngoại Thiên Ma, là nó có thể vô tận phục sinh ma vật thủ hạ, tự thân lại có thể tại trong hư không lui tới tự nhiên, điều này liền mang ý nghĩa nó nắm giữ ưu thế chiến lược.

Người khác đánh không được nó, nó lại có thể phản phục đột kích.

Nhưng nói thì nói như thế, Ninh Dạ cho rằng chỗ Yêu Giới này khẳng định là vẫn chưa đạt đến số lượng cửu cửu. Nếu nói các đời gộp lại, đến là có khả năng.

Cho tới hiện tại sao, Ninh Dạ phỏng chừng liền ba mươi năm mươi cái Niết Bàn đại yêu cũng ghê gớm rồi.

Trong lòng đã có phán đoán, Ninh Dạ lại có Âm Dương Châu, Thiên Tàm tương tự có thể phát huy tác dụng của Vực Ngoại Thiên Ma, tiến có thể công lui có thể thủ, liền nói: "Nếu như thế, vậy thì đi đi."

Ngay sau đó chúng nhân tại sau khi đem Khổ Lung Giới cướp đoạt một phen xong, liền trở lại Thiên Tàm hướng Yêu Giới kia mà đi.

Yêu Giới khoảng cách Khổ Lung Giới cũng không xa, bất quá một đường phi hành, vẫn dùng thời gian gần một năm.

Ngày hôm đó, bọn họ rốt cục đã tới một nơi hư vô phiêu miểu.

Phóng tầm mắt nhìn tới, tứ phía giai không.

Tích Vân Dương nói: "Yêu Giới liền ở chỗ này, bất quá bọn chúng hình như có năng lực đem tiên giới ẩn giấu đi, vì vậy ta cũng không biết phương vị cụ thể."

"Đến là hảo thủ pháp." Ninh Dạ cười nói.

Quả nhiên đại thiên thế giới không gì không có, tương tự là ngũ cảnh chi địa, nơi đây chi yêu thế mà có thể ẩn giấu bản giới, xác thực khó được.

Nếu có thể chiếm được, nói không chắc Thiên Tàm cũng có thể ẩn nấp phi hành.

Chỉ là gặp phải một cái Vực Ngoại Thiên Ma, Ninh Dạ liền thu được Luân Hồi Chuyển Sinh chi thuật, lại gặp một cái Yêu Giới, liền có khả năng thu được ẩn nấp Thiên Tàm chi pháp.

Đại thiên thế giới, quả nhiên là khắp nơi huyền bí, khốn thủ một góc, chung quy là khó có tiến bộ.

Chúng nhân cũng là vì thế mừng rỡ không thôi.

Muốn tìm ra Yêu Giới ẩn giấu cũng không khó.

Côn Lôn Kính chuyển động, Ninh Dạ đã tra rõ phương vị, nói: "Ngay tại trong hư không chỗ kia. Hóa ra là một loại chướng nhãn pháp nào đó, nhưng đáng tiếc a, ta còn tưởng rằng là Không Gian chi pháp đây."

Trì Vãn Ngưng cười nói: "Tiểu đạo cũng có chỗ tốt của tiểu đạo. Chướng nhãn pháp có thể ẩn giấu được cả tiên giới, có thể thấy được những yêu vật kia tại phương diện đạo này đã đăng phong tạo cực. Nếu có thể chiếm được, nói không chắc đối với Huyễn đạo của tướng công có nhiều trợ giúp."

"Nói có lý." Ninh Dạ rất tán thành, búng tay một cái, Côn Lôn Kính chuyển động quang hoa, một chỗ tinh giới bàng đại, đã trình hiện ra tại trong mắt mọi người.

Chướng nhãn pháp một khi mất đi hiệu quả, cũng liền triệt để mất đi tác dụng.

Giới này rõ ràng nhỏ hơn rất nhiều so với Trường Thanh Giới, cũng không có tầng cương sát, không trách chướng nhãn tiên pháp có thể đạt đến hiệu quả như thế.

Thấy tiên giới không hộ vệ, Ninh Dạ nói: "Giới này yêu vật, lấy người làm thức ăn, tác ác bất xá, không cần khách khí đối với chúng, đi đại khai sát giới đi!"

Thiên Tàm đã xông về phía tinh giới, Thiên Tàm quần tu càng là đồng thời phát ra hưng phấn hô hoán: "Giết!"

Bất quá mọi người rất nhanh phát hiện cảm xúc mãnh liệt này đến có chút sớm rồi —— khoảng cách hai bên quá xa, coi như là Thiên Tàm bay qua cũng còn còn cần hảo một đoạn thời gian.

Đây chính là chiến trường tinh hải, nếu muốn cái gọi là 'xâm nhập thần không biết quỷ không hay', kỳ thực thiên nan vạn nan.

Vì vậy tại thời điểm bọn họ còn chưa đến, Yêu Giới đã có phản ứng.

Liền thấy trong Yêu Giới hồng quang thiểm hiện, mấy tôn thân hình khổng lồ đã xuất hiện tại bầu trời Yêu Giới, đồng thời thanh âm lấy thần thức lan truyền đã ầm ầm truyền đến trong tâm chúng nhân:

"Tu sĩ phương nào, dám đến phạm ta!"

Có lẽ để biểu lộ ra thực lực, mấy tôn yêu khu này cực kỳ khổng lồ, từ xa nhìn lại, đến thật giống trên một cái hắc cầu thạc đại, đứng sừng sững mấy tôn tượng thần, kích cỡ thậm chí không kém hơn bao nhiêu so với tinh giới dưới chân.

Nhưng mà cũng không phải là biểu hiện của thực lực chân chính của bản thể, cuối cùng bất quá hư vọng mà thôi.

Ninh Dạ lạnh lùng nói: "Lớn mà vô dụng. Phá!"

Mượn Côn Lôn Kính, Ninh Dạ hiện tại thi pháp đúng là hơi động chút vạn dặm.

Một tay ấn xuống, Hắc Bạch Kỳ hiện, thiên địa đột phân âm dương.

Dưới lưỡng nghi hắc bạch, mấy tôn yêu khu khổng lồ kia tựa như quả bóng xì hơi rụt xuống.

Một chiêu này thực sự đem những đại yêu kia dọa cho nhảy dựng.

"Thần thông vạn dặm, chẳng lẽ là đệ lục cảnh?" Một tên đại yêu đầu sừng cao vút đã kêu lên.

"Nói chuyện với bọn hắn." Lại có một yêu tê minh nói.

"Nói chuyện gì? Không nhìn ra đó đều là tu sĩ nhân loại sao? Bọn hắn từ phương hướng Khổ Lung Giới mà đến, lao thẳng tới nơi đây, khẳng định là đã biết chuyện chúng ta lấy người làm thức ăn."

"Chuyện cười, chúng ta là yêu, yêu không lấy người làm thức ăn, lấy cái gì làm thức ăn? Tu sĩ nhân loại bọn chúng còn luyện hóa chúng ta đây."

"Nói thì nói như thế, lẫn nhau chính là tử địch, còn có cái gì có thể đàm luận?"

"Đúng vậy. Liều mạng với chúng!"

Bên trong Yêu Giới, vô số yêu chúng hô hoán.

Yêu khí trong nháy mắt tràn ngập trường không.

Thời khắc này, mọi người tựa hồ cũng đã minh bạch.

Không phải thuộc về đồng tộc, tất nhiên thế bất lưỡng lập.

Không có may mắn có thể nói, chỉ có chém giết.

Vậy là sau một khắc, đông đảo yêu tu đã dồn dập xông lên chân trời.

Trong đó càng có yêu tu đại năng, tẫn hiển thần uy.

Có Thừa Phong Bạch Hạc kia, dực triển ngàn mét, phù diêu trực thượng, xúc động phong vân; có Lôi Đình Điện Tê kia, lực khả bạt sơn, khí thôn sơn hà, điện vũ trường không; có Kỳ Lân Đạp Thủy kia, hư không mà đi, dưới chân sóng nước lưu động, một đường kéo dài, không thấy phần cuối; càng có một cái cự long, thân dài vạn mét, đằng vân giá vụ, thôn thổ ra vô tận phong vân lôi điện...

Còn có yêu tu cũng biết luyện bảo, các loại bảo vật quang hoa cuồn cuộn mà lên, vậy là chớp mắt, toàn bộ Yêu Giới đã bị lít nha lít nhít vô số yêu tu chiếm cứ, mênh mông cuồn cuộn hướng về phương hướng Thiên Tàm giết tới.

"Chà chà chà... Số lượng không ít đây." Ninh Dạ than thở, nhìn những đại yêu này, trong mắt nhưng tràn đầy ước ao: "Thái Âm Môn lần này có phúc."

Phía sau chúng tu Thái Âm Môn quần tình kích dương.

Một chuyến này, xác thực chính là đại tạo hóa của bọn họ.

Chương 14 : Hư không truy liệp (thượng)

Chương 14: Hư không truy liệp (thượng)

Yêu quân đột kích, Ninh Dạ cũng không có khách khí, trực tiếp hạ lệnh chúng tu xuất kích.

Âm Dương Giới tại tay, chúng tu không sợ sinh tử, dồn dập xuất kích.

Ninh Dạ thì lưu thủ phía sau, nắm giữ đại cục.

Luận số lượng, bên phía Ninh Dạ số lượng rõ ràng phải ít hơn nhiều.

Vì vậy Ninh Dạ cũng không nóng lòng cầu thắng, mà là khiến Thiên Tàm thích hợp lùi lại, kéo dài khoảng cách.

Hư không tác chiến, khó có thể thiên địa tá lực, dựa cả vào linh khí của chính mình, kéo ra càng xa, đối với yêu quân lại càng bất lợi.

Vì vậy tràng chiến đấu này, mới đầu đến là bên Ninh Dạ rơi xuống hạ phong.

Liền thấy vô tận yêu quân lít nha lít nhít giết tới, già thiên tế nhật, số lượng có gần trăm vạn, mặt xanh nanh vàng, cái gì dáng dấp đều có.

Bọn chúng anh dũng trùng kích, Ninh Dạ thuận tiện vừa đánh vừa lui, không ngừng nổ ra các loại tiên pháp thần thông.

Trong hư không từng đạo sóng gợn tuôn ra, vô phong vô lãng, nhưng ẩn chứa vô tận sát cơ.

Yêu cũng vậy, người cũng vậy, tại trong hư không vô tận này, nhỏ bé như hạt bụi, nhưng mỗi một kẻ lại đều như đom đóm * tỏa ra quang cùng nhiệt, sau đó lại tại trong ám lưu vô thanh kia tiêu vong, vẫn lạc, quang huy ảm đi.

Xông lên trước nhất, là mười tôn yêu tu cấp bậc Niết Bàn, mỗi kẻ đều là thần thông quảng đại.

Thừa Phong Bạch Hạc kia triển khai hai cánh, trong hư không liền cũng nổi lên phong vân, mênh mông cuồn cuộn tịch quyển mà ra.

Mấy chục tên tu sĩ Vạn Pháp chỉ là bị phong vân này trùng kích một thoáng, liền tại chỗ chết đi.

Thế nhưng càng nhiều tu sĩ lại là hung hãn không sợ chết chém giết mà tới, hướng về bạch hạc kia phóng thích công kích của bản thân. Cho dù công kích nho nhỏ này chỉ là khiến bạch hạc tiêu hao nhiều hơn một ít linh khí, cũng là tốt đẹp.

Cùng lúc tu sĩ nhân loại bên này, một đám tu sĩ Niết Bàn cùng Vô Cấu, cũng đang đại sát đặc sát.

Bọn hắn rất xảo trá không tìm những Niết Bàn đại năng kia đối trận, mà là chuyên tìm tu sĩ cấp bậc thấp.

Người ta đều nói binh đối binh, tướng đối tướng, nhưng khi chiến tranh chân chính triển khai thì, thực tế căn bản không thể nào ngây thơ như vậy. Cho dù là Niết Bàn đại năng không thông quân lược, kỳ thực cũng sẽ trước tiên tìm nhược giết —— không chỉ có là bởi vì như vậy có thể tạo thành cự đại tiêu hao cho đối thủ, đồng thời cũng bởi vì như vậy là an toàn nhất đối với bản thân.

Tại trước mặt chiến đấu đại phạm vi cao quy cách, tu sĩ trung hạ tầng vĩnh viễn là pháo hôi.

Bọn họ liền như là muỗi, đối với ngươi uy hiếp không lớn, nhưng dù sao tổng là quấy rầy ngươi, khiến ngươi không muốn để ý tới, nhưng lại không thể không để ý tới. Mà tại dưới Kim Giáp Trận của Long Dương Phủ, cho dù là tu sĩ Vạn Pháp cũng có thể phát huy ra tác dụng có thể so với Niết Bàn, vậy thì không phải muỗi, mà là kền kền, càng bức cho chúng yêu nghiêm túc đối kháng.

Sát lục liền như vậy trắng trợn không kiêng dè triển khai, song phương đều là bắt lấy chỗ yếu của đối phương mãnh công.

Đối với yêu tu mà nói, phe mình số lượng nhiều, chém giết như vậy, phe mình tất chiếm ưu thế.

Bất quá rất nhanh bọn họ liền cũng phát giác không đúng.

"Không được! Đám tu sĩ Nhân loại này có thể phục sinh!" Một tên đại yêu đã kêu lên.

"Vực Ngoại Thiên Ma! Là thủ đoạn của Vực Ngoại Thiên Ma kia." Những đại yêu khác rốt cục cũng phản ứng lại.

Bởi vì không có cương sát duyên cớ, yêu ở đây là có thể tùy ý ra vào Yêu Giới, chỉ là bởi vì không có Thiên Tàm, vô pháp di chuyển quá xa. Nhưng cũng bởi vậy, đại yêu giới này vẫn luôn có thể xuất nhập hư không, ở bên ngoài cuống cái mấy năm lại trở về.

Lúc trước chính là có một tôn đại yêu trong lúc vô tình gặp phải Vực Ngoại Thiên Ma, sau khi đại chiến phát hiện chuyện ma vật của Vực Ngoại Thiên Ma bất tử, trọng thương đào dật mà về.

Yêu Giới biết được, biết rõ không thể nào đối kháng cùng kẻ có thể lui tới tự do tại trong hư không như Vực Ngoại Thiên Ma, vậy là tự phong bản giới, đem Khổ Lung Giới ném ra.

Không nghĩ tới Vực Ngoại Thiên Ma là chạy rồi, lại tới một nhóm tu sĩ nhân loại, thế mà cũng biết loại thủ đoạn này.

Chẳng lẽ chiêu khởi tử hoàn sinh này lại là tiêu phối của tinh giới vân du sao?

Những yêu tu này tựa như tôm cua trên bãi nước cạn, tuy có cơ hội tiến vào thế giới càng lớn hơn, nhưng chung quy không có cơ hội chân chính lên bờ, tầm mắt cũng hẹp, thời khắc này thấy tình huống như vậy, không nghĩ tới Vực Ngoại Thiên Ma đã bị nhân tu tiêu diệt, phản cho rằng là hư không sinh tồn chi tất bị.

Nhưng mặc kệ là nghĩ thế nào, sự thật này đều khiến bọn hắn vô cùng sợ hãi.

Một tên đại yêu đã kêu lên: "Triệt thối! Lập tức triệt thối!"

"Lui cái rắm. Đám người này bất tử tái sinh, vĩnh viễn không ngừng. Nếu không thể nhất chiến bình định, chung quy là sẽ bị bọn chúng mài chết!" Có đại yêu không cam lòng kêu gào: "Kế trước mắt, chỉ có một cái biện pháp, chính là diệt bản thể!"

"Đúng, giết tới, diệt bản thể! Nhất định không thể sống lại." Hết thảy yêu vật đồng thời gào thét.

Thời khắc này quần yêu không lùi phản tiến, lít nha lít nhít hướng thiên tàm xông lên.

Ninh Dạ lắc đầu: "Tự cho là đúng."

Những yêu vật này nếu như lui thủ, Ninh Dạ như muốn diệt sạch bọn họ, vẫn cần phí chút sức lực, dù sao bất tử tái sinh kỳ thực cũng là tiêu hao linh khí, chỉ bất quá tiêu hao chính là nội bộ Thiên Tàm chi linh.

Không gian của Thiên Tàm cùng Tri Vi Giới chung quy có hạn, muốn chống đỡ chiến tranh năm này tháng nọ, trả giá cũng tất không ít.

Nhưng hiện tại bọn hắn chủ động tấn công, trái lại tác thành Ninh Dạ.

Ninh Dạ nói: "Tất cả mọi người lùi lại, đổi công làm thủ. Thiên Tàm lùi lại, khống chế một thoáng tốc độ của ngươi. . . Tổng phải cho bọn chúng một chút hi vọng mới được."

Quần tu dồn dập lui lại, Thiên Tàm cũng bắt đầu hướng về ngoại bộ hư không bay đi.

Tốc độ của nó không nhanh, gần như vừa vặn chậm một tia so với những yêu tu kia.

Bởi vì hư không quá lớn, không có vật tham chiếu, vì vậy những yêu tu kia cho dù là nhìn thấy Thiên Tàm cao tốc mà đến, không có khoảng cách gần cảm thụ, cũng vô pháp chân chính ý thức được tốc độ của nó, thời khắc này lúc chân chính truy đuổi, phát hiện tốc độ của Thiên Tàm thật giống so với bọn họ còn chậm một chút, liền rõ ràng trở nên hưng phấn: "Truy! Không thể để cho nó chạy!"

"Nếu như có được thú này, nói không chắc Yêu Giới ta từ đây cũng có thể hoành hành hư không rồi!"

Vô số đại yêu đã bắt đầu ảo tưởng tới chuyện thoát ly khuôn lồng Yêu Giới, ngao du hư không.

Truy kích càng lúc càng hung ác.

Mà theo khoảng cách không ngừng tiếp cận, một ít đại yêu đã có thể công kích đến Thiên Tàm.

Từng đạo từng đạo thần thông hướng về Thiên Tàm rơi xuống.

Trên lưng Thiên Tàm đột nhiên hiện một phiến hắc bạch quyển trục, chính là Lưỡng Nghi Càn Khôn Quyển, lại là đem hết thảy thần thông đều hấp thu không sót, sau đó phản chuyển mà ra, rơi vào quần yêu —— Lưỡng Nghi Càn Khôn Quyển đối với cùng cảnh giới chỉ có thể ngăn cản mà vô pháp phản chuyển, nhưng Ninh Dạ ngạnh sinh sinh đánh vỡ một hạn chế này, thậm chí ngay cả công kích đồng cảnh giới cũng đều phản chuyển.

"Đáng chết, đây là pháp môn gì?" Chúng yêu hoảng sợ.

Thế mà có thể phản chuyển thần thông?

"Hẳn là một loại trận pháp bảo vệ nào đó, không cần lo nó, tiếp tục công kích, không tin nó có thể vĩnh viễn hữu hiệu!" Có yêu tu đã nói.

Vậy là quần tu bất chấp tiếp tục điên cuồng công kích.

Một màn này Ninh Dạ nhìn thấy cũng chà chà lắc đầu.

Những yêu tu này, đại khái là trải qua tháng ngày thư thích quá dài rồi, sức phán đoán rõ ràng không được.

Trận pháp tiêu hao tài nguyên, rõ ràng phải nhiều hơn nhiều so với tiên tu.

Lưỡng Nghi Càn Khôn Quyển là thần vật của Ninh Dạ, hắn lấy lực lượng cá nhân thúc đẩy, lại lấy Tri Vi Giới cùng Thiên Tàm làm căn cơ bổ sung, đừng nói một đám yêu tu này, coi như lại tới trăm ngàn lần, cũng đừng hòng hao hết hắn.

Thú vị nhất chính là, bởi khoảng cách quá xa, quần yêu tu này hầu như chỉ có thể sử dụng thần thông công kích.

Thần thông lấy thần thức làm căn cơ, biến hóa nhiều, cự ly xa, tốc độ nhanh, mà tiên pháp thì đa phần lấy cường lực làm chủ, về mặt khoảng cách không bằng thần thông.

Khi Ninh Dạ đem khoảng cách bảo trì tại mức độ tối đa với bọn hắn thì, kết quả liền là bọn hắn coi như muốn dùng tiên pháp công kích cũng không làm được. Vậy là Lưỡng Nghi Càn Khôn Quyển cực kỳ thoải mái phát huy uy năng.

Hấp thu, phản chuyển, liền như thế tại trong hư không vô tận, thoả thích chống đỡ một đám đại yêu công kích.

Chúng nhân ngạc nhiên phát hiện, dưới tình huống này, càng đã biến thành Ninh Dạ lấy sức lực của một người, đồng thời đối kháng vài chục vị Niết Bàn đại yêu.

Lần này so với lần trước 1 đánh 12, lại hung mãnh hơn vô số lần.

Chương 15 : Hư không truy liệp (hạ)

Chương 15: Hư không truy liệp (hạ)

Đây đại khái là một tràng chiến đấu Ninh Dạ đánh thoải mái nhất.

Cái gì cũng không cần làm, chỉ cần chống đỡ Lưỡng Nghi Càn Khôn Quyển, bảo trì khoảng cách là được.

Còn lại, Lưỡng Nghi Càn Khôn Quyển liền tự mình giải quyết.

Điều này khiến Ninh Dạ thậm chí còn có rảnh rỗi làm chút chuyện khác.

"Ngô, ba mươi tư cái Niết Bàn, quả nhiên không có cửu cửu số lượng. Đương nhiên, khả năng cũng có lưu thủ chưa ra, nhưng hẳn là không nhiều. Còn có hai cái đại yêu cấp bậc Vô Cấu, thế mà cũng có thể đuổi tới, không tệ, không tệ, đáng giá chú ý."

Ngồi ở trên Tạo Hóa Thần Tọa trên lưng Thiên Tàm, Ninh Dạ một bên chống đỡ công kích, một bên bình đầu luận đuôi.

Bởi vì hết tốc lực truy đuổi, hiện tại có thể đuổi kịp chỉ có ba mươi tư cái Niết Bàn đại yêu cùng hai cái Vô Cấu yêu, những yêu vật khác không đuổi kịp, hiện tại hẳn là đã từ bỏ lùi lại.

Bất quá Niết Bàn vốn là trụ cột của Yêu Giới, diệt đi đám tồn tại này, Yêu Giới phỏng chừng liền không còn gì ra dáng.

Ninh Dạ hữu tâm đánh tiêu hao chiến, một bên đối kháng, một bên còn nghiên cứu thủ pháp của những yêu vật này, phán đoán đặc điểm từng kẻ.

Trì Vãn Ngưng cũng là người hữu tâm, cùng Ninh Dạ tâm linh tương thông, càng còn đem vấn đề mỗi cái đại yêu có thủ đoạn gì, những thủ đoạn này có đặc điểm gì, cần thiết phải chú ý cái nào, đều nhất nhất ghi chép xuống. Tuy rằng không hoàn toàn, nhưng nhìn một đốm hoa có thể biết cả con báo, đại thể cũng có thể phân tích ra phương hướng tu hành tổng thể của đối phương.

Ninh Dạ đánh tới hiện tại, hoàn toàn đều là lấy đạo của người trả lại cho người, đặc điểm cơ bản của thủ đoạn đối phương đã nắm giữ coi như là đủ rồi.

Vì thế Công Tôn Điệp cùng Lâm Lang Thiên cũng đã bắt đầu lên danh sách.

"Bạch hạc này không tệ, cho dù tại hư không chi trung, cũng có thể ngự phong vân, tại Phong chi nhất đạo hẳn có tiến ích, bắt sống nghiên cứu một phen, có thể được lợi."

"Quên đi thôi, chúng ta cũng không phải người trong đạo này, ta nhìn cái Đạp Thủy Kỳ Lân kia không tệ, rõ ràng sở trường Thủy đạo, cần phải bắt sống."

"Hai cái Vô Cấu kia, một cái là không gian độn pháp, một cái thế mà cũng là am hiểu Quang đạo, nhất định phải bắt sống!"

"Đúng vậy đúng vậy, càng là tu vi thấp, trái lại càng là có giá trị."

Mấy cái nữ nhân lẫn nhau châu đầu ghé tai, thảo luận những đại yêu còn chưa có bắt vào tay kia, cái nào có thể giết, cái nào nên bắt sống, liền như là đang thảo luận nên chiên sơ hay là chiên giòn.

Bên cạnh một đám lớn tu sĩ có người nghe không vô.

Thái Âm Môn Vũ Thần Long Bất Kinh nói: "Mấy vị cô nãi nãi, xin thương xót đi. Phong đạo các ngươi không thèm khát, nhưng mà tiểu nhân ta lại là chuyên thiện Phong đạo a. Bắt sống lưu cho chúng ta cũng có thể mà."

Sào Quân Hải cũng nói: "Ngài nhìn cái phong yêu kia (*'phong' này là con ong), tối thiện nuôi ong lính, vừa vặn ta cũng am hiểu cái này. Tinh La không thể cho ta, cái này tổng có thể chứ?"

Hí!

Tinh La ló đầu ra: "Ngươi đừng nghĩ giành với ta, hắn là của ta."

Nói tới đây lại phát cáu: "Ngươi lại còn muốn nghiên cứu ta?"

Sào Quân Hải vội cười bồi: "Sao dám sao dám."

Tinh La con mắt hơi chuyển động: "Nếu như ngươi chịu cho chỗ tốt, cũng không phải là không thể để ngươi nghiên cứu một chút."

Sào Quân Hải đại hỉ: "Dễ bàn, dễ bàn, phong yêu này chúng ta một bên một nửa!"

Dương Cực Phong cùng Khâu Cực Thước cũng nói: "Lôi Đình Điện Tê kia, thể chất cường đại, như Ninh thượng nguyện ý đem nó giao cho hai người chúng ta, Cực Phong tất thệ tử hiệu trung."

Công Tôn Điệp liền liếc mắt nhìn hắn: "Ngươi nói như vậy, là hiện tại bất nguyện hiệu trung sao? Lần trước đánh ngươi còn chưa đủ?"

Dương Cực Phong mặt sụp đổ: "Cô nãi nãi ta không phải ý này."

Long Dương Phủ Hoa Thương Minh cũng nói: "Ngô Sư Yêu kia, rất rõ ràng là tam yêu tương hợp, bách túc tam đầu, dị thể đồng công, bên trong tất có thứ tương quan với Dung đạo, như có thể nghiên cứu, có thể bù Long Dương Lệnh chi không đủ."

Hắn còn đang day dứt Long Dương Lệnh nhà mình đây.

Không chỉ có bọn họ, liền ngay cả các đại lão Niết Bàn các tiểu môn phái khác cũng dồn dập đề xuất nhu cầu của bản thân.

Hạo Thiên Môn cùng Mộc Khôi Tông đại khái là duy nhị không tranh, một cái sở trường là luyện bảo, một cái sở trường là luyện thi, yêu vật thứ này, sống còn không tốt bằng chết, vì vậy bọn họ chỉ cần chờ nhặt xác là được rồi.

Ba mươi sáu con đại yêu còn đang điên cuồng truy kích, tràng diện chiếm hết ưu thế, lại không biết đối diện đã đang suy nghĩ vấn đề phân phối.

Qua một trận nghị luận, Ninh Dạ phát hiện, thật giống hơn ba mươi con yêu vật này, mỗi cái đều có giá trị, nếu như trực tiếp giết, xác thực đáng tiếc.

Liền cười nói: "Bắt sống khó hơn so với giết chết a. Nếu là như vậy, sợ là phải phí chút tay chân."

Chúng nhân liền đồng thời: "Đừng lo lắng, tiêu hao nổi."

Đó là.

Hư không phi hành đã hơn hai mươi năm, khó được đánh một trận, chỉ cần có thể đạt đến mục đích, coi như đánh mấy năm đều có thể.

Đương nhiên, trên thực tế dùng không được nhiều thời gian như vậy.

Niết Bàn tồn tại mặc dù là hư không có thể sống mấy năm, nhưng đó cũng giống như thường nhân chạy chậm. Chạy chậm mấy tiếng vô sự, đánh quyền mấy phút liền phải nằm lăn.

Tiêu hao giống như đám đại yêu này hiện tại, có thể chống đỡ ba tháng đã là dị sự.

Ninh Dạ liền nói: "Vậy được đi, ta liền thử một chút. Nếu đã muốn bắt sống, cũng chỉ có thể trước tiên cùng bọn chúng hao tổn."

Thương nghị đã định, liền đem tiêu hao chiến đánh tới cùng.

Ngay sau đó liền như thế một đường vừa đánh vừa lui.

Để bảo đảm quần yêu mắc câu, Ninh Dạ thậm chí còn cố ý khiến Lưỡng Nghi Càn Khôn Quyển biến mất chốc lát, trình độ phản kích hạ hàng, biểu thị trận pháp đã bắt đầu chống đỡ không nổi.

Chúng yêu thấy thế đại hỉ, chỉ cho rằng mục tiêu đã đến cực hạn, tiếp tục đuổi đánh tới cùng. Trong đó cũng có tỉnh táo, nhưng chung quy vẫn là không cam lòng, không muốn cùng vô tận trọng sinh quyết đấu, quyết định muốn nhất chiến định càn khôn.

Nhưng mà cực hạn này của đối phương xem ra làm sao cũng không đến được, đuổi mười mấy ngày, mắt thấy Yêu Giới của chính mình cũng đã nhỏ như tiểu cầu, Thiên Tàm kia vẫn còn đang phi hành, cũng như trước bảo trì khoảng cách.

Mọi người rốt cục có chút tỉnh táo lại.

Làm sao hàng này xem ra có chút ý tứ cố ý dụ địch thâm nhập a?

Lúc này mọi người rốt cục ý thức được không đúng, tại dưới một phen thương nghị, bắt đầu trì hoãn tốc độ.

Ninh Dạ biết, tiếp theo bọn chúng là muốn rút lui rồi.

Ninh Dạ đâu thể nào để bọn chúng liền như vậy chạy mất, đã phóng thích huyễn thuật.

Vạn Tượng Đồ khởi, huyễn tượng bộc phát.

Quần yêu chỉ thấy Thiên Tàm lung lay muốn rớt, khắp nơi khói lửa. Lưỡng Nghi Càn Khôn Quyển đã vô tác dụng, mỗi một đạo thần thông đều đang tạo thành thương tổn to lớn đối với nó.

Điều này khiến quần yêu đại hỉ, lại lần nữa vận hết lực lượng toàn lực truy đuổi, tận tình phóng thích pháp lực.

Trong thiên không huyễn tượng không ngừng triển hiện, quang mang rực rỡ tại trong không trung đen kịt sáng lên.

Không thể không nói, huyễn thuật chi quang đại khái là thứ có hiệu quả ánh sáng âm thanh tốt nhất trong hư không đấu pháp này, chỉ vì là huyễn thuật, hoàn toàn không nhìn hư không trọng trọng trở ngại, dẫn đến liền Yêu Giới cũng có thể nhìn thấy xa xa hư không, một phiến điện ngọc quỳnh lâu, vô tận đại năng từng đôi chém giết.

Đáng tiếc bọn hắn nhìn thấy đều là huyễn tượng, chịu đến chấn động lại còn nhiều hơn so với người tham dự.

Ninh Dạ cũng không nghĩ tới huyễn thuật của mình thậm chí ngay cả Yêu Giới cũng chịu ảnh hưởng, đột nhiên tâm có ngộ ra.

Trong nội tâm càng thật giống có thứ gì đó vỡ nát vậy.

Hắn có thể cảm giác được, bản thân thăng hoa.

Là Huyễn đạo?

Ninh Dạ kinh ngạc.

Huyễn đạo của mình thăng hoa.

Không phải thăng hoa bình thường, là thăng hoa từ ngộ đạo đến truyền đạo.

Giống như Thịnh Đông Bình.

Nhưng mà ta rõ ràng không có đi đến một bước này a.

Ninh Dạ kinh ngạc, nghĩ không ra làm sao đột nhiên lại có bay vọt lớn như vậy.

Thế nhưng sau một khắc, hắn phảng phất nhận biết thiên ý, đã hiểu rõ chân tướng.

"Hóa ra là như vậy. . . Ta càng là đem toàn bộ Yêu Giới, đều nhét vào trong huyễn cảnh của bản thân?" Ninh Dạ ngạc nhiên.

Lập tức cười to: "Thú vị, thú vị! Không tệ, không tệ!"

Huyễn cảnh tái khởi, dưới vô biên huyễn cảnh, một đám yêu vật lại bất phân địch ta, thẳng thắn tự giết lẫn nhau lên.

Chương 16 : Thiên Khiển Chi Quang

Chương 16: Thiên Khiển Chi Quang

Chiến đấu đánh đến một bước này, liền ngay cả tiếp tục dụ địch thâm nhập đều có thể miễn.

Theo Ninh Dạ Huyễn đạo đại thành, Niết Bàn chi cảnh cũng bất quá là đồ chơi trong lòng bàn tay, đến càng nhiều, liền bị hắn lừa càng hung.

Mặc dù như thế, những đại yêu này vẫn là tranh đấu bảy tám ngày.

Mãi đến tận cuối cùng tinh bì lực tẫn, phản mới tỉnh ngộ.

"Không được! Chúng ta trúng bẫy rồi!" Cũng không biết là con đại yêu nào rốt cục ý thức được không ổn.

Bọn chúng khi tỉnh táo lại, liền không quan tâm tất cả quay đầu vọt thẳng.

"Chung quy vẫn là sẽ tỉnh táo a." Ninh Dạ thổn thức.

"Thấy đủ đi, nếu như không tỉnh lại, ngươi há không phải vô địch rồi?" Trì Vãn Ngưng đẩy hắn một cái.

"Nói cũng đúng, thiên hạ nào có vô địch chi thuật, cuối cùng bất quá là quần yêu vật này, đạo hạnh quá thiển. Huyễn thuật chi đạo, dùng để bắt nạt loại tiểu nhân vật này, đến cũng rất hợp dụng, đối với đại năng chân chính, vẫn là chênh lệch chút."

Mọi người cùng nhau không nói gì, Niết Bàn cảnh là tiểu nhân vật, vậy chúng ta là cái gì?

Trong lúc nói chuyện, Thiên Tàm đã bắt đầu hồi truy.

Bị một đám yêu vật đuổi mấy chục ngày, Thiên Tàm rốt cục đã có cơ hội phản kích.

Đáng tiếc không chờ nó xuất thủ, trên lưng Thiên Tàm một đám đại năng đã dồn dập chủ động xuất kích.

Bây giờ quần yêu tiêu hao quá nặng, tựa như giỏ trống, đúng là thời điểm bọn họ đại hiển thần uy.

Ninh Dạ cũng không tiếp tục để ý, chỉ là chuyên chú nghiên cứu đạo lý bản thân tân ngộ —— Nếu mà như vậy còn không hạ được đối thủ, đám người kia cũng quá vô dụng rồi.

Truy kích tổng cộng mất ba ngày.

Cuối cùng, hết thảy Niết Bàn đại yêu đều bị bắt sống trở về.

Một cái không sót.

Mọi người vô cùng phấn khởi mang theo con mồi của chính mình trở lại trên lưng Thiên Tàm, trong miệng còn đang thảo luận:

"Ngươi nói trước tiên lấy nguyên thần chúng luyện hóa, hay là trước tiên lấy nguyên đan chúng hấp thu, sau đó lại phân tích đạo tắc?"

"Ai nha đương nhiên là bắt đầu từ nguyên thần, như hủy kỳ thân, tất phản hấp thu nguyên thần chi tinh, đạo tắc khó kiếm."

"Nhưng mà đạo tắc vốn là khó kiếm, coi như bắt đầu từ nguyên thần, cũng chưa chắc có thể có thu hoạch. Theo ý ta a, vẫn là trước tiên đồ lợi ích thực tế. Lấy nguyên đan chúng hấp thu, lấy thân tương dung. Lại từ từ mưu cầu."

"Không thích hợp không thích hợp, lão phu đã là Niết Bàn đỉnh phong, hấp thu cũng không bao nhiêu chỗ tốt."

"Con mẹ ngươi là đỉnh phong, lão tử còn chưa có đây."

"Ngươi cũng biết ngươi vô dụng, còn xưng lão tử với ta?"

"Sợ ngươi sao, hiện tại không phải ngươi định đoạt."

"Hảo tiểu tử, ngươi có tin hay không lão tử hiện tại trước tiên đánh ngươi?"

Không có huyễn cảnh, chia của đến là nảy ra mâu thuẫn rồi, một đám yêu vật sợ đến tim mật run rẩy, chỉ cảm thấy bản thân như thịt trên thớt, ước gì bọn họ thật sự đánh lên.

Đáng tiếc từng cái từng cái miệng pháo rất hung, động thủ không có.

Ninh Dạ có nghiêm lệnh, ai dám động thủ đối với người mình, hắn liền đem kẻ đó ném vào hư không.

Không ai dám xúc phạm kiêng kỵ của Ninh Dạ, vì vậy mọi người chỉ tát pháo không động thủ.

Chờ không đến nội chiến, chỉ chờ đến lẫn nhau thỏa hiệp là nướng hay chiên, trong lòng đã tràn đầy tuyệt vọng.

Ninh Dạ bây giờ sở tu đạo tắc đã quá nhiều, cho nên đối với cái khác tạm thời không để ý tới, chỉ cần Vô Cấu đại yêu thông Quang đạo kia.

Hắn cũng là không cần đề thăng tu vi, vì vậy không để ý tới kêu rên, trực tiếp đem nguyên thần thu đi, luyện hóa, phân tích đạo tắc trong đó.

Hắn có Tuyền Cơ Xích Tạo Hóa Thần Tọa ... tại tay, phân tích đạo tắc so với những người khác thuận tiện hơn nhiều, rất nhanh liền có lĩnh ngộ.

Bỗng nhiên mở mắt, trong mắt xuất hiện tinh quang, càng như vật thực, quang trụ hướng thẳng Yêu Giới kia bay đi.

Đến là đem mọi người dọa cho giật nảy.

Tình huống gì vậy?

Thu hồi thị lực, Ninh Dạ mỉm cười: "Không tệ, không tệ, quả nhiên có chỗ tiến ích."

Hắn nói là có chỗ tiến ích, nhưng một chiêu vừa nãy nhìn thế nào cũng không giống như có chỗ tiến ích, mà rõ ràng là nhảy vọt ra một bước dài.

Trì Vãn Ngưng vui vẻ nói: "Tướng công lại được cái gì rồi?"

"Cũng không có gì, chỉ bất quá chỉ là chân chính có thể đem Quang đạo dùng cho thực chiến mà thôi."

Công Tôn Điệp cười nói: "Quang Phệ chi thuật kia của ngươi, chẳng lẽ không phải là thực chiến?"

"Chung quy vẫn cần uẩn nhưỡng, sử dụng đến không đủ thống khoái. Nào giống như hiện tại!" Ninh Dạ tiện tay vung lên, lại là một đạo quang thúc xuất hiện, chỉ chốc lát sau lần nữa rơi vào Yêu Giới xa xa, Yêu Giới kia liền ầm ầm xuất hiện mảng lớn liệt diễm chi triều.

Mọi người nhìn thấy đều choáng rồi.

Bọn họ lúc trước bay mấy chục ngày, khoảng cách Yêu Giới đâu chỉ ngàn vạn dặm.

Hiện tại bay trở về cũng bất quá mới bảy tám ngày, Ninh Dạ lại đã có thể trực tiếp công kích đến Yêu Giới?

Phải biết đây không phải là mượn Không Gian chi năng của Côn Lôn Kính.

Côn Lôn Kính Không Gian chi năng tuy mạnh, nhưng cũng có hạn chế, sẽ tiêu hao năng lượng, Ninh Dạ cũng bởi vậy rất ít sử dụng.

Hiện tại lại là một đòn diêu kích ngàn vạn dặm, đại biểu không chỉ có là vấn đề thủ đoạn, mà là thực lực phi tăng.

Cách biệt đâu chỉ tính theo lẽ thường.

Vấn đề ngươi bất quá là hấp thu một cái nguyên thần Vô Cấu, liền tiến bộ to lớn như thế, cũng thật là khiến cho người ta đố kỵ chứ?

Nhưng mà đây mới là uy năng chân chính Quang đạo nên có.

Quang đạo là cực tốc, không chỉ có là tốc độ cực điểm, cũng là khoảng cách cực điểm.

Duy nhất không đủ, chỉ là uy lực.

Vì vậy cho tới nay phương hướng mà Ninh Dạ tận sức, đều là đề thăng uy năng, trái lại về cự ly công kích, không có làm quá nhiều đề thăng.

Vô Cấu đại yêu kia nhưng không phải như vậy, sở trường của hắn chính là Quang đạo nguyên bản nên có chi nghĩa, đừng nói là Ninh Dạ, coi như là bản thân đại yêu này, cũng có thể làm được tại khoảng cách này công kích đến Yêu Giới, chỉ bất quá uy lực a, chỉ có thể cười mà cho qua, phỏng chừng liền một con muỗi đều giết không chết.

Ninh Dạ hấp thu yêu này chi đạo, lại là chính đạo, trong nháy mắt bù đắp không đủ, thời khắc này một đòn quang diễm đánh ra, trực tiếp tại mặt đất Yêu Giới dấy lên một phiến sóng to gió lớn.

Dù là như vậy, Ninh Dạ vẫn là cảm thấy bất mãn: "Vẫn là có tán xạ, thanh thế tuy lớn, uy năng vẫn như cũ có suy yếu, chung quy là giết không được cường lực đại yêu."

Ninh Dạ ước lượng một chốc, lấy khoảng cách hiện tại muốn công kích Yêu Giới, tuy rằng có thể tại Yêu Giới dấy lên lãng triều, nhưng chân chính có thể tổn thương đến cũng chỉ là Hoa Luân cảnh, đối với Vạn Pháp cảnh liền rất khó khăn.

Trì Vãn Ngưng nói: "Ngươi nếu thật có thể tại khoảng cách như vậy liền ngay cả Niết Bàn đều giết chết, há không phải vô địch."

"Lời này các ngươi đã nói." Ninh Dạ cười nói.

Mọi người lại là không nói gì.

Ninh Dạ đã tiếp tục nói: "Bất quá thiên hạ tuy không có vô địch chi pháp, nhưng không có nghĩa là không có vô địch chi nhân. Theo đuổi không thể đình chỉ, chúng ta tại trong hư không ngao du, chiến đấu giống như hôm nay, tương lai khả năng còn sẽ gặp phải rất nhiều. Trước đây mọi người đều tại tiên giới tu hành, tranh đấu, chỉ cầu uy năng, không cầu cực viễn. Bây giờ, có chút lối tư duy cũng cần biến đổi chút rồi."

Nói Ninh Dạ lại là một đạo quang thúc rơi xuống.

Hắn cũng là nhàn rỗi vô sự, liền dùng Yêu Giới này làm mục tiêu, hảo hảo tu hành nghiên luyện.

Mọi người nhìn thấy hâm mộ, có người đã nói: "Thiên ngoại thần quang, không thể ứng đối, liền như thiên khiển. Ninh thượng, ta thấy thủ đoạn này, không bằng liền gọi Thiên Khiển Chi Quang đi."

Thiên Khiển Chi Quang?

Danh tự này rất không tiên hiệp a?

Thế nhưng rất thích hợp.

Ninh Dạ nở nụ cười: "Không tệ, liền gọi Thiên Khiển Chi Quang đi."

Nói lại là một vòng Thiên Khiển Chi Quang phát ra.

Vậy là liền như thế, tại trong Thiên Khiển Chi Quang nổ vang, Thiên Tàm hướng về Yêu Giới bay đi.

Bay đầy đủ hơn ba mươi ngày, Yêu Giới cũng chịu đựng hơn ba mươi ngày thiên khiển oanh tạc. Đám yêu vật dồn dập kêu rên, cầu xin thương xót, làm sao Ninh Dạ cũng không nghe thấy bọn họ xin tha, chỉ phụ trách trút xuống công kích, cái khác mặc kệ.

Mà theo khoảng cách tiếp cận, từ ban đầu chỉ tổn hại tới Hoa Luân cảnh, cũng dần dần tăng lên đến Vạn Pháp cảnh, Vô Cấu cảnh.

Ninh Dạ càng là tế khởi Côn Lôn Kính, lấy Côn Lôn Kính tìm địch, lấy Thiên Khiển Chi Quang bắn rơi.

Chuyên tìm cường địch, không cầu kích sát, chỉ cần đột phá.

Cho nên khi Thiên Tàm áp sát mục tiêu thì, giới này vẫn còn tồn tại chi đại yêu, lại không có không bị Ninh Dạ chà đạp quá, kẻ kẻ trọng thương.

Quần tu bay xuống, liền thấy vạn yêu tụ hội.

Một tên Niết Bàn đại yêu kêu rên nói: "Chúng ta hàng rồi! ! !"

Chương 17 : Nhân Hoàng

Chương 17: Nhân Hoàng

Yêu Giới quần yêu, liền như vậy tại dưới Thiên Khiển Chi Quang của Ninh Dạ bị triệt để đánh tan khí diễm.

Bọn hắn rốt cục nhận mệnh rồi.

Cho dù ngươi muốn giết chúng ta, cũng tốt hơn ngày ngày chịu đựng quang diệu trùng kích thương tổn, dằn vặt bản thân như vậy.

Bất quá Ninh Dạ đến cũng không phải kẻ quá đáng.

Nếu đối thủ đều đã đầu hàng, giết hết thật giống không quá thích hợp.

Vậy không bằng liền nhận lấy đi.

Đằng nào Luyện Yêu Tháp cũng có thể phát huy tác dụng của bọn chúng.

Đương nhiên, yêu có giá trị của yêu, nếu thật sự có kẻ nào chết già, cũng đừng lãng phí, liền cống hiến một thoáng thân thể của chính mình.

Điều này khiến cho mọi người đều rất hài lòng —— không phải ai cũng có thể nhanh chóng tiêu hóa giống như Ninh Dạ, thu hoạch lúc trước vẫn cần thời gian hấp thu lợi dụng, đem giá trị tối đa hóa, giữ lại quần yêu vật này coi như dưỡng trư, có thể đánh có thể ăn còn có thể nghiên cứu, rất tốt.

Thu phục quần yêu xong, tiếp sau đó chính là trắng trợn cướp đoạt tư nguyên giới này.

Giới này tốt xấu cũng là ngũ cảnh chi giới, tuy rằng không có lớn như Trường Thanh Giới, nhưng cũng tư nguyên phong phú.

Trên thực tế, Trường Thanh Giới chính là thất cảnh hạ bậc, cho nên mới sẽ như vậy.

Ngũ cảnh tiên giới trước mắt này, mới là tiên giới bình thường.

Bởi vì là ngũ cảnh tiên giới vẫn còn bảo tồn tốt duyên cớ, vì vậy thời gian cần cho cướp đoạt tư nguyên cũng dài đặc biệt, coi như tát ao bắt cá, phỏng chừng cũng cần thời gian năm ba năm.

Thời gian trôi mau, đảo mắt chính là năm năm trôi qua.

Một cái tiên giới to lớn, cuối cùng cũng bị Ninh Dạ bọn họ quét đất ba thước, tư nguyên hầu như không còn, trực tiếp dẫn đến cảnh giới hạ hàng đến tầng thứ tứ cảnh.

Bất quá Ninh Dạ trên nắm thiên đạo, biết không thể phá huỷ giới này, vì vậy không có phá hủy căn bản của nó, chỉ cần không tiếp tục họa hại, trăm nghìn năm sau lại vẫn là có thể khôi phục.

Đi tới bước này, Ninh Dạ thấy đủ liền thôi.

Tìm đám người Tích Vân Dương tới, đem một đám tu sĩ chính mình không lọt mắt thu xếp tại nơi đây, có tu sĩ tiềm lực cũng không tệ lắm, cũng nguyện ý lưu lại, liền lưu tại Thiên Tàm, lập tức liền triển khai hành trình mới.

Yêu Giới cướp đoạt, khiến Tri Vi Giới cũng quy mô tăng mạnh, không gian bên trong đột nhiên khuếch đại gấp mười lần.

Tuy vẫn như cũ là cái tiểu giới, nhưng đã hơi có khí tượng, tầng thứ càng là đề thăng đến tứ cảnh đỉnh phong, cũng chính là Ninh Dạ đem phần lớn tư nguyên dùng ở trên Thiên Cơ Điện, bằng không ngũ cảnh cũng có thể đến.

Thiên Cơ Điện tuy rằng tọa lạc tại Tri Vi Giới, nhưng vẫn như cũ là tự thành động thiên, bên trong cũng là quy mô đại tăng, bất luận là người tiến vào tu luyện, hay là hiệu quả, đều càng tốt hơn so với dĩ vãng.

Có người đã bắt đầu thử nghiệm ở bên trong trùng kích đệ lục cảnh.

Ngày hôm nay Ninh Dạ tiến vào Thiên Cơ Điện, liền nhìn thấy Thiết Lang chính đang đoan tọa bên trong.

Thiết Lang thấy Ninh Dạ tiến vào, vội vàng đứng dậy, quy củ nói: "Ninh thượng."

"Ân" Ninh Dạ gật đầu một cái: "Ta nghe nói, ngươi lục cảnh bình cảnh có buông lỏng, đã có tư cách trùng kích đệ lục cảnh?"

Thiết Lang trên mặt xuất hiện vẻ lúng túng: "Vâng. Lúc trước được di hài cự long kia, cự long kia vốn là thân thể ngũ cảnh đỉnh phong, đến là khiến lão nhi được lợi không nhỏ."

"Ngô, ta nghe nói, ngươi cùng Hạo Thiên Môn làm khoản giao dịch, bọn họ đem cự long di hài tặng cho ngươi, bất quá ngươi phải vì vậy làm công cho họ, thu hoạch trong chiến đấu sau này, phải nhường cho bọn họ không ít chỗ tốt."

"Vâng." Thiết Lang cẩn thận từng li từng tí hồi đáp.

"Đây là chuyện của chính các ngươi, ta mặc kệ. Bất quá ta rất kỳ quái, nếu ngươi đã có cơ hội đột phá, vì sao không thử một chút?" Ninh Dạ hiếu kỳ hỏi.

Thiết Lang mặt lộ vẻ khó xử: "Ninh thượng chưa đột phá, Thiết Lang sao dám đi ở phía trước?"

Ân?

Như vậy sao?

Ninh Dạ ngẩn ra, lại lập tức cười ha ha.

Năm đó Thiết Lang lời thề son sắt muốn giết hắn, chết sống không chịu bỏ qua.

Bây giờ lại là liền đột phá đều phải nhìn sắc mặt mình.

Rất tốt.

Ninh Dạ vỗ vỗ bả vai Thiết Lang: "Không có gì, ngươi như có thể đột phá, đây là chuyện tốt. Tương lai chúng ta khả năng không chỉ sẽ gặp phải tứ cảnh ngũ cảnh chi giới, cũng khả năng gặp phải tiên giới càng cường đại. Ai quy định, chúng ta nhất định là trước tiên sẽ gặp được nhỏ yếu đây? Ngươi có cơ hội đột phá, liền hảo hảo đột phá, vô luận thành công hay không, đều có thể cho người khác kinh nghiệm. Lại thêm, ngươi coi như đột phá đến đệ lục cảnh, ngươi cho rằng ngươi liền có thể thắng ta sao?"

Thiết Lang đại hỉ: "Tiểu nhân không dám, vô luận tương lai tu vi thế nào, cũng không dám động thủ cùng Ninh thượng."

"Há, nếu như ngươi đột phá, vậy thì ta lại thật muốn buộc ngươi cùng ta đánh một trận."

"Vâng, vâng. Ninh thượng nhưng có sở cầu, thuộc hạ vạn tử không chối từ."

"Ân. Vậy thì cố gắng lên." Ninh Dạ xoay người rời đi.

Đã có lời này của Ninh Dạ, Thiết Lang không còn cố kỵ nữa, chuyên tâm trùng kích.

Ba tháng sau, Thiết Lang đã tiến hành lần thử nghiệm trùng kích đệ lục cảnh đầu tiên.

Nhưng đáng tiếc thất bại.

Bất quá không sao, Ninh Dạ cũng muốn xem xem đệ lục cảnh đến cùng là tình huống gì.

Những tiên gia khác đối diện chuyện như vậy đều là giấu giấu giếm giếm, Thiết Lang cũng không dám giấu giếm đối với hắn, vì vậy Ninh Dạ vừa vặn nghiên cứu.

Thất bại không sao, tư nguyên giúp ngươi tìm, Ninh Dạ thậm chí còn đích thân nghiên cứu tình huống của Thiết Lang, giúp hắn phân tích nguyên nhân thất bại.

Nguyên nhân đến là rất mau tìm ra.

Thiết Lang sở dĩ lại thất bại, vẫn là bởi vì hắn quá mức mượn lực lượng cự long di hài.

Hắn về cấp độ lực lượng đã sớm đạt đến trình độ đột phá, nhưng ngũ cảnh trở lên, cầu không chỉ có là tu vi, càng là đạo đồ.

Chứng đạo tại thần!

Thiết Lang tại phương diện nguyên thần cùng đạo đồ, vẫn như cũ có khiếm khuyết.

Bất quá Ninh Dạ đến là rất nhanh giúp hắn tìm tới phương pháp.

Mộc Khôi Tông am hiểu luyện khôi, thậm chí lấy thi làm khôi, vì vậy cũng tinh thông Sinh Tử chi đạo. Chỉ bất quá trước đây Mộc Khôi Tông trong sát, vì vậy am hiểu chính là sát lục mà không phải sáng sinh.

Thế nhưng hiện tại, Ninh Dạ muốn Thiết Lang bọn hắn chú trọng hơn vào chuyển hóa của sinh tử nhất thể.

Mà ở phương diện này, Âm Dương Châu lại là có thể giúp ích lớn.

Vậy là tiếp đó, Thiết Lang liền tại trong Thiên Cơ Điện tham ngộ Âm Dương Châu.

Một lần tham ngộ, chính là ba mươi năm trôi qua.

Bên ngoài ba mươi năm, Tuyền Cơ Đạo Cảnh chính là trăm năm.

Tại trong ba mươi năm này, Ninh Dạ bọn họ đáng tiếc không gặp được bất kỳ tiên giới nào, chỉ có thể tiếp tục mạn mạn chinh đồ của bản thân, hướng về một điểm gần nhất tinh đồ tàn tạ kia chỉ hướng mà đi.

Liền như vậy, thời gian ba mươi năm thoáng cái đã qua.

Hôm nay mọi người chính đang rảnh rỗi, bỗng nhiên thiên không Tri Vi Giới, trên Thiên Cơ Điện, một đạo quang diệu kình xạ bát hoang.

Như thiên nhân chi uy giáng thế, nương theo chính là Thiết Lang hưng phấn mà kiêu ngạo cuồng hô: "Lão phu đột phá rồi! Lão phu thành tựu Nhân Hoàng rồi, thiên thượng địa hạ, ta là chí tôn!"

Theo lời này nói ra.

Ầm Ầm Ầm một tiếng vang thật lớn, một phát lạc lôi phách hạ.

Thiết Lang kinh hãi không tốt.

Tri Vi Giới là tứ cảnh đỉnh phong chi địa, ngũ cảnh có thể ở lại đã là cho Ninh Dạ mặt mũi. Hắn một cái lục cảnh chạy đến, thiên đạo khẳng định là muốn phách hắn rồi, không do dự nữa, vội vàng tung người bay ra Tri Vi Giới.

Đáng tiếc vừa ra khỏi Tri Vi Giới, lại là một đạo quang thúc rơi xuống, trực tiếp đánh vào trên người Thiết Lang, đem Thiết Lang đánh cho cả người khói đen.

Chính là Thiên Khiển Chi Quang.

"Thiên thượng địa hạ, ngươi là chí tôn?" Thanh âm Ninh Dạ truyền đến.

Thiết Lang giật mình một cái, quỳ xuống mặt đất: "Ninh thượng bớt giận, đây không phải là lời lão nhi muốn nói, mà là bản năng của kẻ trùng kích Nhân Hoàng chi cảnh a! Ninh thượng minh giám!"

Chát chát chát, dập đầu như giã tỏi.

Chương 18 : Quyết đấu

Chương 18: Quyết đấu

Ngô, trở thành Nhân Hoàng, liền sẽ có bản năng tâm thái thiên thượng địa hạ ta là chí tôn sao?

Ninh Dạ không biết, bất quá hắn cũng không sao.

Thứ nhất Phượng Tiên Lung cũng đã đang thử nghiệm trùng kích đệ lục cảnh, có phải như vậy hay không, chờ nàng thành tựu xong, tự có thể chứng thực.

Thứ hai, ngươi có tâm thái này hay không, cũng không trọng yếu như vậy.

Trọng yếu chính là. . . Ta có thể hay không đánh phục ngươi.

Ninh Dạ trực tiếp nói: "Nếu ngươi đã đã thành tựu Nhân Hoàng, vậy chúng ta liền đánh quá một hồi đi."

Thiết Lang tuy rằng ban đầu tâm cảnh chịu ảnh hưởng có chút nóng nảy, nhưng chính mình biết chuyện nhà mình, hắn là không thể nào là đối thủ của Ninh Dạ, cười bồi nói: "Lão nhi làm sao có khả năng là đối thủ của Ninh thượng, thỉnh Ninh thượng lưu thủ."

"Ngươi lão già này, trước đây không thấy ngươi biết ăn nói như thế a." Ninh Dạ đã đứng thẳng người lên: "Lưu thủ là sẽ không lưu thủ, bất quá ta cũng sẽ không sử dụng bất kỳ thần khí trong Thiên Cơ Điện. Liền lấy Lưỡng Nghi Càn Khôn Quyển đánh với ngươi một trận là được. Vì phòng ngươi lão già này trộm dùng mánh lới, cũng cần phải cho ngươi một ít áp lực. Ngươi tốt xấu là Nhân Hoàng chi cảnh, nếu như bại bởi ta một cái Niết Bàn đỉnh phong, vậy bắt đầu từ hôm nay đến đến một năm tiếp sau đó, ngươi liền hảo hảo lau giày cho ta, còn không được tu hành."

"Cái gì?" Thiết Lang gấp rồi.

Trong vòng một năm không thể tu hành còn phải mỗi ngày lau ủng cho Ninh Dạ?

Mặc dù nói tiên nhân thi pháp, dưới tịnh y thuật tự nhiên thanh khiết, nhưng lão đại muốn ngươi lau ủng, vậy ngươi liền tốt nhất là động tay lau.

Mỗ mỗ, lão tử liều mạng với ngươi!

Thiết Lang chiến ý đại mạo, trực tiếp bay vào trong hư không, thể nội cự ảnh xuất hiện, nhược long phi long, tự nhân phi nhân.

Thiết Lang đã kêu lên: "Thỉnh Ninh thượng chỉ giáo!"

Nói đã một cái tiên pháp rơi xuống.

Hắn biết rõ Ninh Dạ Lưỡng Nghi Càn Khôn Quyển lợi hại, không sử thần thông, chỉ lấy cường lực áp chi.

"Đã Nhân Hoàng chi cảnh rồi, vẫn còn thủ xảo." Ninh Dạ hừ một tiếng, tiên phong vân động , tương tự bay tới trong hư không, xa xa một cái thủ chưởng ám xuất.

Tranh đấu tại trong hư không chính là có điểm tốt này, mặc ngươi chơi kiểu gì, cũng không cần lo lắng thương tới vô tội.

Thiên Tàm bách túc tề động, hướng ngoại xông ra một khoảng cách rồi dừng lại.

Có kẻ đa sự tại giới nội hô lên một tiếng: "Thiết Lang cùng Ninh thượng giao thủ rồi!"

Vậy là hết thảy tu sĩ tất cả đều vọt ra, tụ tập phần lưng Thiên Tàm, nhìn một trận so đọ náo nhiệt này.

Trong hư không, Ninh Dạ đã cùng Thiết Lang chiến đến hăng say.

Thành tựu Nhân Hoàng Thiết Lang quả nhiên không còn như xưa, tiên lực mênh mông như sơn hải cự lãng, một đợt tiếp một đợt ập tới.

Thuần túy lấy lực nghiền ép.

Ninh Dạ tuy đã là Niết Bàn đỉnh phong, lại vẫn là vô pháp lấy lực kháng chi, không thể không kéo dài khoảng cách, quang độn lóe lên, không cùng hắn ngạnh đấu, đồng thời thi triển huyễn cảnh.

Nhưng Thiết Lang đã là Nhân Hoàng chi cảnh, nguyên thần cứng cỏi, càng là dễ dàng nhìn thấu Huyễn đạo của Ninh Dạ, cười to nói: "Ninh thượng, huyễn thuật của ngươi đối với ta vô dụng a."

"Ân, quả thế, Huyễn đạo theo lý là có thể không nhìn cảnh giới, nhưng đây chỉ là đối hạ tầng mà nói. Tu vi đến ngươi một bước này, tất cả biến hóa đều vô ý nghĩa. Huyễn đạo sơ kỳ giấu trên, đã biến thành lừa dưới rồi." Ninh Dạ cũng tự nói.

Hắn đã sớm đoán được, Huyễn đạo tảo kỳ là lừa gạt lão đại, hậu kỳ chính là lừa gạt quần thể, bây giờ tại trên người Thiết Lang rốt cục được chứng thực.

Đây là bản chất Huyễn đạo, cho dù Ninh Dạ đề thăng thế nào đi nữa, cũng hiệu quả có hạn.

Nhưng hắn cũng không để ý, dù sao hắn đã qua giai đoạn dựa vào lừa gạt lớn mạnh bản thân.

Thể nội tiên lực dâng trào, nơi thần thức chạm đến, thần thông tự thành, biến hóa vô pháp, ảo diệu vô cùng, càng là lấy Niết Bàn tu vi cùng Thiết Lang đánh hữu thanh hữu sắc.

Thiết Lang cũng là đánh đến kinh hãi không thôi.

Tu vi mỗi lên một cảnh đều vô cùng gian nan, cũng bởi vậy chênh lệch rất lớn.

Hắn thành tựu Nhân Hoàng xong, càng hiểu rõ Nhân Hoàng cùng Niết Bàn một trời một vực, tuy biết kém một bước, nhưng khó tính theo lẽ thường.

Hiện tại hắn, có đầy đủ tự tin một người đánh mười cái Niết Bàn.

Được rồi, năm đó Ninh Dạ cũng là đánh mười.

Thế nhưng không giống nhau a!

Năm đó Ninh Dạ tốt xấu là mượn Thiên Cơ Điện, hiện tại Ninh Dạ lại là bản thân chi năng.

Điều này khiến cho Thiết Lang đặc biệt không phục.

Huống hồ thua hắn còn phải lau ủng.

Cái đại lão đầu tiên thành tựu Nhân Hoàng, đãi ngộ chính là sát ủng cho lão đại?

Thành tựu như vậy, hẳn là không ai muốn.

Thiết Lang cũng là gấp rồi, kêu lên: "Ninh thượng, chớ trách lão phu phải liều mạng rồi!"

"Không sao, ngươi có lực cứ việc sử ra." Ninh Dạ cười nói: "Có khả năng đánh đến ta trọng thương xin tha, ta chỉ có thể vui vẻ."

"Vậy ta liền không khách khí!" Thiết Lang thét gào một tiếng: "Nhân Hoàng giả, thiên thượng địa hạ, vạn pháp độc tôn, đến!"

Theo một tiếng hống này của hắn, chúng nhân chỉ cảm thấy tự thân nguyên thần rung động, phàm tu hành hữu thành giả, càng đồng thời thần quang sạ hiện, cảm giác liền giống như cùng Thiết Lang liên thông.

Sau đó Thiết Lang chỉ Ninh Dạ một cái: "Xem Lưỡng Nghi Càn Khôn Quyển của ngươi, có cản được không!"

Một đạo lóa mắt thần quang đã rơi xuống.

Ninh Dạ lập tức cảm thụ được, một kích này, Lưỡng Nghi Càn Khôn Quyển không ngăn được.

Lưỡng Nghi Càn Khôn Quyển của hắn vốn là khắc tinh của toàn bộ thần thông, coi như là đối với trên một cảnh vô pháp phản chuyển cũng có thể hấp thu, hoặc là suy yếu.

Nhưng hiện tại Ninh Dạ phát hiện không thể nào!

Đừng nói phản chuyển, chính là hấp thu cũng không làm được, thậm chí là suy yếu uy năng, cũng sẽ phải chịu tổn hại.

Ninh Dạ biết không tốt, thét lên một tiếng, đã phát động quang độn nhanh chóng thoát đi.

Nhưng một kích này của Thiết Lang có thể xưng thần uy vô biên, tại trong hư không tận tình phóng thích, càng tương tự là vạn lý phong vân chi thế, bao la vô hạn. Ninh Dạ tuy nhảy đi, càng vẫn như cũ chịu đến trùng kích, Lưỡng Nghi Càn Khôn Quyển thần quang mãnh liệt, càng khó mà gánh chịu.

Dưới thần uy tăng vọt, Ninh Dạ nguyên thần chi hỏa đều bị áp chế ảm đạm.

Cũng may hắn kịp thời thét lên một tiếng, thể nội ánh sáng mãnh liệt, đồng thời thần quang oanh minh, phong thiên chi liên phát động, vắt ngang tại không, Bất Diệt Tuyền rót vào bản thân, sau đó nhưng vẫn là bị trọng trọng đánh bay, không chút nhúc nhích trôi về phương xa.

"Ninh Dạ!"

"Ninh thượng!"

"Chưởng Tôn!"

Tiếng kêu gào không ngừng lên xuống.

Liền thấy Ninh Dạ đã vắt ngang hư không, không chút nhúc nhích.

Thiết Lang kinh hãi nhìn một màn này.

Ta. . . Ta đem Ninh thượng trọng thương? Hắn là chết hay là không chết?

Chúng nhân ánh mắt phẫn nộ đồng thời trừng mắt nhìn Thiết Lang.

"Ta không phải cố ý!" Thiết Lang kêu to: "Ta lập tức liền cứu Ninh thượng!"

Nói đã vận chuyển thần thông, đem Ninh Dạ kéo trở về.

Mắt thấy Ninh Dạ không chút nhúc nhích, trong lòng đột nhiên nổi lên một cái ý nghĩ: Ninh Dạ không chết cũng hơn nửa chịu trọng thương, ta như hiện tại bù đắp một đòn, có thể hay không liền triệt để công thành rồi?

Nhưng ý niệm này chỉ là một thoáng mà qua, lập tức thầm mắng mình đang suy nghĩ gì.

Ninh Dạ há lại là kẻ dễ giết như vậy, lại nói mất Ninh Dạ rồi, bản thân lại giá ngự không được Thiên Tàm, dựa vào cái gì lăn trộn. Lại nói Ninh Dạ đối với chính mình cũng không tệ lắm. . .

Hắn cũng không phải là lương thiện, nhưng thời khắc này vẫn là trong nháy mắt tìm cho mình bảy tám cái lý do không thể ra tay, liền như thế đem thân thể của Ninh Dạ mò về.

Chờ đem Ninh Dạ kéo lại trước người, liền thấy Ninh Dạ chính tiếu mị mị nhìn hắn.

Thiết Lang rùng mình một cái: "Ninh thượng?"

"Tâm lý rất mâu thuẫn?" Ninh Dạ hỏi.

Thiết Lang trên mặt xuất hiện lúng túng: "Lão nhi thật không có tâm tư kia."

"Có hay không cũng không sao, có ý nghĩ không đáng sợ, đáng sợ chính là có hành động. Tử Lão lúc trước cũng muốn giết ta, nhưng hắn cuối cùng không có làm. Ngươi có thể nghĩ trong lòng một vạn lần, nhưng chỉ cần không có động thủ, vậy ta liền có thể tha thứ ngươi."

Vỗ vỗ vai Thiết Lang, Ninh Dạ đứng dậy, đối với mọi người nói: "Ta vô sự. Bất quá trận chiến này, ta vận dụng Tàng Thiên Ngục, Bất Diệt Tuyền, hẳn là coi như ta thua. . . Chúc mừng ngươi, Thiết Lang, ngươi không cần sát ủng cho ta."

Chương 19 : Hỏa giới

Chương 19: Hỏa giới

Tràng chiến đấu này, mang đến cho tất cả mọi người kinh hãi cự đại.

Nhân Hoàng chi cảnh, xác thực không hề tầm thường.

Đối với Ninh Dạ mà nói, điều này cũng tương tự là cực có giá trị tham khảo.

Đầu tiên chính là hắn đã minh bạch Nhân Hoàng chi cảnh tại sao lại tên là Nhân Hoàng, không chỉ là bởi vì tự thân thực lực cường hãn đến trình độ nhất định, tối mấu chốt tối không nói lý chính là, lại vẫn có thể mạnh mẽ cướp đoạt nguyên thần chi lực người khác, truyền vào bản thân.

Thiết Lang cuối cùng một đòn, là thần thông, nhưng siêu việt phạm trù Lưỡng Nghi Càn Khôn Quyển chịu đựng, khiến cho Ninh Dạ đều khó mà chống cự.

Chính là bởi vì một kích này tương đương với đem bộ phận lực lượng nguyên thần của tất cả mọi người trên Thiên Tàm đều mượn cho Thiết Lang.

Trong này lại phân cảnh giới.

Một phần mười chỉ là Niết Bàn cảnh.

Vô Cấu nhưng tương đương với một phần năm.

Vạn Pháp thì tương đương với chín thành lực lượng đều bị Thiết Lang tạm thời cướp đoạt.

Cho tới Hoa Luân, thật ngại quá, bọn họ không có cái gọi là nguyên thần chi lực, vì vậy phản mà không bị ảnh hưởng.

Bất quá loại thủ đoạn này cũng sẽ dẫn đến thực lực của người mình suy yếu, tuyệt không thể làm.

Trên thực tế, loại thủ đoạn này là dùng để đối phó địch nhân.

Nói cách khác, đối phó tồn tại Nhân Hoàng chi cảnh chân chính, chiến thuật biển người đã không thể làm, lượng lớn tu sĩ bình thường xông lên, chỉ là là thêm dầu cho đối phương.

Bất quá điều này cũng chỉ là tình huống phổ thông.

Thực tế còn phải xem cá nhân.

Tỷ như Tử Lão, Thiết Lang liền không thể đoạt được một tia lực lượng nguyên thần.

Ninh Dạ cũng là như vậy.

Nói cách khác, tu hành bí thuật nguyên thần cường đại, vẫn là có thể chống đỡ loại thủ đoạn này.

Nói chung, Thiết Lang tấn thăng, khiến Ninh Dạ đã chân chính có lý giải đối với Nhân Hoàng chi cảnh, cũng làm cho tất cả mọi người đều vì thế hưng phấn.

Có lẽ là bị kích thích duyên cớ, năm thứ hai, Phượng Tiên Lung cũng thăng cấp thành Nhân Hoàng.

Bất quá từ lúc này trở đi trong vòng năm năm, tạm thời liền không người tấn thăng.

Cho tới Ninh Dạ, hắn tuy đã tới đỉnh phong, đã có đột phá tư cách, nhưng Ninh Dạ cũng không vội đột phá.

Mỗi một lần đột phá, đều là một lần cảm ngộ đối với thiên địa chi bí.

Người khác muốn chính là tu vi, Ninh Dạ muốn nhưng càng nhiều.

Chứng đạo tại thần.

Đột phá mang đến không nên vẻn vẹn là tu vi đề thăng, còn có lĩnh ngộ đối với đạo.

Vì vậy Ninh Dạ trái lại bình tĩnh lại tâm tình, tiếp tục tôi luyện bản thân.

Năm thứ ba mươi tám sau khi đánh hạ Yêu Giới.

Bọn họ rốt cục lại nhìn thấy một chỗ tu giới.

Đó là một toà tu giới tràn ngập hồng sắc hỏa diễm.

Ninh Dạ lấy Côn Lôn Kính động sát xong, nói: "Nơi đây vốn là tu giới, nhưng từ lâu hỗn loạn rách nát không thể chịu nổi. . . Là năm đó thánh nhân kia gây nên, trở thành một chỗ nghịch loạn chi giới."

Tinh đồ là từ di vật của thánh nhân, vì vậy có không ít tu giới, tự nhiên cũng là thánh nhân đi qua.

Thánh nhân này ý đồ nghịch thiên nhi hành, chỗ hắn đi qua, thường thường chính là một mảnh loạn tượng.

Tu giới trước mắt này, chính là kết quả sau khi thánh nhân nghịch loạn.

Bất quá vào lúc ấy hắn còn chỉ là nghiên cứu, chưa thể hình thành nghịch loạn chi giới của bản thân, vì vậy bản giới tuy hỗn loạn, nhưng chưa trở thành thiên địa của hắn. Mà người này tại sau khi họa hại xong, cũng là mặc kệ không quản, liền như vậy rời đi.

Bây giờ, mảnh tinh giới này vẫn như cũ là một mảnh hỏa hải luyện ngục.

Nhưng bên trong cũng không phải là không có sinh linh, mà là đản sinh vô số tồn tại lấy hỏa làm bản nguyên.

Ngô, hỏa chi quái dị kia, hơn nửa chính là đản sinh tại giới này.

"Giới này xem ra không có tác dụng gì." Mọi người đều có chút tiếc nuối.

"Đến cũng chưa chắc." Ninh Dạ nở nụ cười: "Bọn ngươi quan chú, bất quá là tư nguyên, thứ ta quan chú, lại là thiên ý. Đã là nghịch loạn chi giới, tự nên bình chi, lấy chứng đạo bản nguyên, thuận ứng thiên ý."

Năm đó hắn loại bỏ nghịch loạn tiểu giới, thu được thiên ý khen ngợi.

Bây giờ giới này trình độ họa loạn tuy không bằng ngũ hành điên đảo chi giới kia, nhưng tốt xấu nó lớn a.

Chất không đủ, lượng đến bù, như có thể đem nó quy bản tố nguyên, trọng hồi chính thống, hẳn là liền lại là một hồi đại khí vận.

Vấn đề duy nhất là. . . Ta nên làm thế nào?

Tiêu diệt?

Không thích hợp.

Cái kia không gọi chính đạo.

Cần phải dẹp loạn phản chính!

Nghĩ nghĩ, Ninh Dạ nói: "Giới này không phải vấn đề động thủ có thể giải quyết. Như vậy đi, các ngươi trước tiên hãy lưu tại nơi này. Thiết Lang, Phượng tiên tử, hai vị hãy theo ta hạ giới một chuyến."

"Vui lòng tuân mệnh!"

Ba người đã rời khỏi Thiên Tàm, hướng về nghịch loạn hỏa giới kia bay đi.

Một đường bay vọt, ba người rất mau liền tới thượng không giới này.

Liền thấy đâu đâu cũng có liệt diễm hừng hực, dung nham sôi sục.

Trong liệt diễm mơ hồ có thể thấy được sinh linh khiêu dược, trong dung nham thậm chí cũng có cá đang tung tăng.

"Những thứ này đều là sinh linh lấy liệt diễm làm thức ăn, nhưng lại không ở trong danh sách chính thống. . . Toàn bộ đều là quái dị!" Thiết Lang hoảng sợ.

Tại Trường Thanh Giới, tùy tiện một cái quái dị đều là bảo bối.

Thế nhưng ở chỗ này, quái dị trở thành chủ thể, trái lại là tu sĩ giống như bọn họ, nhưng trở thành dị loại.

Bất quá so với hỏa chi quái dị từng ở Thanh Huyền Thiên kia, rõ ràng lại có chỗ bất đồng.

Cái hỏa quái dị kia, rất rõ ràng là ngưng tụ tinh hoa đại thành, chân chính ẩn chứa đạo tắc, mới có thể diễn hóa.

Mà quần quái dị trước mắt này, tuy là quái dị, nhưng không chứa đạo tắc, liền như Nhàn Vân Lão Nhi tạo hóa chi vật, cũng không có giá trị thực tế.

Điều này khiến cho Phượng Tiên Lung cũng lắc đầu: "Cũng không có ý nghĩa."

Nàng là cảm thấy không có ý nghĩa, thế nhưng hạ phương những quái dị kia nhìn bọn họ, lại rõ ràng bất đồng.

Liền thấy hỏa diễm đột khởi, trong nháy mắt hóa thành một cái liệt diễm chi linh to lớn, cũng không nói lời nào, hướng tới ba người trực tiếp chụp xuống.

Không phải tộc ta, hà tất nhiều lời.

Giết mà bắt chi!

Không cần Ninh Dạ xuất thủ, Thiết Lang trực tiếp hừ một tiếng, cũng không thấy hắn có động tác gì, chỉ thấy một cỗ uy thế cự đại đè xuống, hỏa diễm chi linh kia trong nháy mắt sụp đổ, hóa thành điểm điểm ngọn lửa tràn vào biển lửa.

Hỏa diễm lãng triều không ngừng bốc lên, lại lần nữa huyễn hóa, lại xuất hiện hỏa linh mới, tiếp tục tấn công tới.

"Càng còn là một cái không biết sống chết." Thiết Lang cũng có chút tức giận rồi, khổng lồ uy thế tái khởi, trực tiếp đem hỏa linh cự đại kia áp đến tức diệt.

Liền thấy trong biển lửa một màn quái dị xuất hiện.

Bình địa xuất hiện một mảnh vô hỏa chi địa, bốn phía hỏa diễm hừng hực, nhưng... liền không cách nào tiếp cận nửa bước.

Ba người Ninh Dạ đã đáp xuống.

Ninh Dạ nhìn nhìn hạ phương thổ địa, nói: "Căn nguyên tại chỗ sâu trong tiên giới. Thánh nhân đáng chết kia, hẳn là động chút tay chân đối với nội hạch của chỗ này, chỉ vì luyện hóa một khối hỏa chi quái dị phù hợp nhu cầu của hắn, vì thế không tiếc đem cả một cái tiên giới đều biến hóa thành hung ác chi địa như vậy."

Phượng Tiên Lung như có suy tư: "Nếu nói như thế, Thiên Đạo Ngũ Hành Hoàn chi tập hợp, chí ít đã hủy diệt năm chỗ tiên giới."

"Chỉ hơn chứ không kém." Ninh Dạ lạnh nhạt nói: "Cái gì Thiên Đạo

Ngũ Hành Hoàn, căn bản chính là 'nghịch loạn thương sinh hoàn'. May mà đã đập đi."

"Ngươi đến là không đau lòng."

"Nghịch thiên chi vật, không cần cũng được. Hơi làm tham khảo, cũng liền đủ rồi. Đi thôi, chúng ta hãy xuống lòng đất xem xem, thánh nhân rắm chó này còn làm chuyện cỡ nào."

Ba người đã vận dụng độn thuật đi xuống lòng đất.

Lòng đất giới này hầu như tất cả đều là dung nham, đối với ba người nhưng không ảnh hưởng.

Một đường trầm xuống, lại cảm thấy thân thể càng lúc càng nặng.

Ba người kinh nghiệm phong phú, biết tất nhiên là tồn tại thứ gì đó đặc thù ảnh hưởng, cũng không tránh né, trái lại hướng về hạch tâm của ảnh hưởng kia mà đi.

Lại đi chốc lát, trước mắt bỗng nhiên rộng rãi.

Ba người đã tiến vào trong một mảnh không gian rộng rãi, trước mắt nhìn thấy, thế mà là một cái trái tim siêu cấp cự đại, chính đang ầm ầm khiêu động.

Chương 20 : Quỷ dị

Chương 20: Quỷ dị

"Đây là. . . Trái tim của cái gì vậy?" Thiết Lang kinh thán.

Nơi này hẳn đã là địa tâm, bên trong địa tâm thế mà lại là một cái trái tim, thực sự làm người khó hiểu.

Mấu chốt nhất trái tim này còn đang đập, vậy có phải là chính là nói, chủ nhân của trái tim còn chưa có chết?

Phải là tồn tại ra sao, có thể dị hoá một cả một cái tiên giới?

Ba người trong lòng không hiểu, Thiết Lang cùng Phượng Tiên Lung không tự chủ được hướng trái tim kia tiếp cận.

Ninh Dạ nhưng đột nhiên biến sắc: "Đừng động, lui ra!"

Lôi kéo hai người lui nhanh.

Hai người trong lòng bừng tỉnh, đột nhiên tỉnh ngộ.

Thật giống vừa nãy trong khoảnh khắc, có thứ gì đó ảnh hưởng thần trí của bản thân.

Phượng Tiên Lung cùng Thiết Lang đồng thời kinh hãi: "Làm sao có khả năng?"

Hai người bọn họ đều là Nhân Hoàng chi cảnh, nguyên thần chi cường, liền lực lượng của người khác đều có thể cưỡng đoạt.

Làm sao có khả năng một cái trái tim liền tác động bọn họ?

Nếu là như vậy, đó phải là dạng tồn tại ra sao mới có thể làm được?

Coi như là thánh nhân cũng không được chứ?

Năm đó thánh nhân kia mặc dù là thân thể trọng thương, nhưng tốt xấu không phải một cái trái tim, vẫn là bị Trường Thanh Giới diệt rồi.

Vậy nói cách khác, chủ nhân của trái tim này chẳng phải là còn mạnh hơn so với thánh nhân?

Ta fuck!

Tinh la vạn giới nước có phải là có chút sâu quá đáng rồi?

Vẫn là Ninh Dạ nói: "Không cần kinh hoảng, sự tình không hẳn là giống như các ngươi tưởng tượng."

"Ninh thượng lời này có ý gì?" Thiết Lang không rõ.

Ninh Dạ nhìn trái tim đang đập kỳ lạ kia, chậm rãi nói: "Ta không cho là, trái tim này là thuộc về vị đại năng nào, ta là nói, thất cảnh trở xuống, hẳn không người nào có thể sở hữu uy năng cỡ này. Nếu thật sự có, vậy chí ít cũng là đệ bát cảnh. Bất quá, đệ bát cảnh là có tồn tại hay không, còn là một nghi vấn."

Trường Thanh Giới trước đây tốt xấu cũng là thất cảnh, có thật nhiều cố sự lưu truyền tới nay.

Một cái trong đó, chính là nghi vấn liên quan tới đệ bát cảnh có tồn tại hay không.

Tuy rằng bản thân nghi vấn này liền có khuynh hướng ếch ngồi đáy giếng, nhưng cũng thuyết minh đệ bát cảnh khó khăn cùng ít ỏi.

Mà trọng yếu nhất chính là, thánh nhân kia nếu đã tới nơi này, không thể nào không biết có kỳ vật này, nếu như thế, lại vì sao bỏ đi không lấy, chỉ mượn chỗ này luyện hóa một cái hỏa chi quái dị rồi rời đi?

Thiết Lang cùng Phượng Tiên Lung hiển nhiên cũng ý thức được cái vấn đề này.

Thiết Lang đã nói: "Vật này lẽ nào là liền thánh nhân cũng vô pháp giá ngự?"

Phượng Tiên Lung phản đối: "Vật này tuy mạnh, nhưng còn không đến mức độ có thể thao khống thần trí chúng ta, đối với chúng ta cũng chỉ là hơi chút ảnh hưởng. Thánh nhân kia tu vi cao hơn chúng ta, hẳn là không đến nỗi thụ khống. Hắn lưu lại vật này, không hẳn là bởi vì vô pháp giá ngự, mà khả năng còn có cách nghĩ khác."

Cái thuyết pháp này thu được Ninh Dạ tán thành: "Không sai. Ta vốn là vẫn luôn kỳ quái một chuyện."

"Cái gì?" Hai người đồng thời hỏi.

Ninh Dạ nói: "Thánh nhân kia muốn nghịch thiên nhi hành, nghịch loạn Trường Thanh Giới, nhưng chỉ dựa vào loại thủ đoạn này, đủ sao?"

Nghe nói như thế trong mắt hai người sáng ngời: "Ngươi là nói. . ."

"Hắn hẳn là còn có những thủ đoạn khác."

Thiết Lang Phượng Tiên Lung đột nhiên đại ngộ: "Đây chính là một trong những hậu chiêu hắn bày xuống!"

"Hẳn là, hắn không phải vô pháp lợi dụng, mà là đang bồi dưỡng vật này." Ninh Dạ chà chà than thở: "Cái gia hỏa này dã tâm rất lớn đây."

"Nhưng mà coi như là vậy, quả tim này, cũng tất nhiên lai lịch phi phàm." Trong mắt Thiết Lang đã xuất hiện thèm thuồng chi sắc.

Kỳ vật như vậy, có thể khiến cho thánh nhân phải trịnh trọng thu giữ, giá trị tất nhiên đã vượt xa thần khí.

Nhưng Ninh Dạ so với hắn tỉnh táo hơn nhiều: "Thánh nhân kia nghịch thiên nhi hành, bảo vật hắn lưu lại, chỉ có thể hủy, không thể dùng."

"Hủy diệt?" Thiết Lang rất là đau lòng.

"Ân" Ninh Dạ gật gật đầu, hắn nói thì nói như thế, lại không có hành động, hiển nhiên vẫn còn đang suy tư.

Nếu như hủy diệt trái tim này tính là thuận thiên hành sự, chính bản thân thiên đạo cũng có thể động thủ rồi —— dù sao chuyện khác thiên đạo không được, thiên kiếp vẫn là có thể cho rất hào phóng.

Thế nhưng không có, vậy thì mang ý nghĩa e rằng cũng không đơn giản như vậy.

Cần phải tìm tới then chốt mới được.

Hắn đang suy nghĩ, bỗng nhiên bên ngoài dị động.

Liền thấy bốn phương tám hướng, vô số dung nham đã thẩm thấu mà vào, bên trong hỏa diễm lưu động, một cỗ khí tức cự đại chính đang lặng yên thăng khởi.

"Ân, xem ra còn phải đánh một trận đây." Ninh Dạ tế khởi Côn Lôn Kính, Tuyền Cơ Xích, Tạo Hóa Thần Tọa: "Ta cần nghiên cứu nơi này một chút, chuyện chiến đấu, liền giao cho hai vị đi."

Dung nham không ngừng tràn vào, hóa thành cự đại hỏa linh dâng tới hai người.

Thiết Lang cùng Phượng Tiên Lung khởi đầu cũng không để ý, lấy thực lực của bọn họ, nhẹ nhẹ nhàng nhàng liền có thể hủy diệt.

Bất quá rất nhanh hai người liền ý thức được không đúng.

Hỏa linh tựa như vô cùng tận, vô luận bọn họ làm sao diệt, đều đang không ngừng tràn vào, xem ra cả một cái tiên giới hết thảy hỏa chi quái dị tại giờ khắc này đều hội tụ lại hướng bọn họ giết tới.

Đương nhiên, lấy thực lực của hai người bọn họ, loại chiến đấu cường độ như thế này, chính là đánh tới một năm cũng không sợ mệt.

Vì vậy trận chiến này chính là mấy chục ngày, mà Ninh Dạ khoảng thời gian này liền một mạch trầm mê trong đó.

Dung nham như vô cùng tận chảy vào, theo không ngừng chiến đấu, Thiết Lang cùng Phượng Tiên Lung cũng bắt đầu cảm giác được không đúng.

Là trái tim kia.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Trái tim khiêu động một nhip lại một nhịp, Thiết Lang cùng Phượng Tiên Lung liền cảm thấy thật giống như có thứ gì đang dẫn dắt bọn họ, nhịp tim đập của bọn họ dần dần càng cùng trái tim kia khiêu động đồng bộ.

Khởi đầu bọn họ vẫn còn không để ý, nhưng theo thời gian chuyển dời, hai người dần dần cảm giác không ổn.

Bọn họ muốn đình chỉ, lại phát hiện chính mình thế mà không cách nào khống chế nhịp tim đập của bản thân.

Phảng phất thời khắc này, trái tim của bọn họ đã không thuộc về mình.

Điều này khiến cho hai người rất là kinh hãi.

Phải biết bọn họ đã là Nhân Hoàng, nhục thân bất quá là túi da, là công cụ trữ tồn tiên lực, đối với bọn họ mà nói, tùy tiện liền có thể tái tạo một cái thân thể.

Thế nhưng hiện tại, thứ vốn là túi da này tại thời khắc này lại phảng phất trở thành bản mệnh, không chỉ khiêu động không chịu chưởng khống, thậm chí cấp cho bọn họ một loại cảm giác kỳ dị —— cảm giác này liền giống như bọn họ trở thành phàm nhân, một khi trái tim ngưng đập, bọn họ liền sẽ chết đi.

Hai người đồng thời hoảng hốt.

"Ninh thượng!" Thiết Lang kêu to.

Ninh Dạ lại cúi đầu không nói lời nào.

Điều này vốn cũng không lạ, quá khứ khoảng thời gian này hắn một mạch như vậy, Thiết Lang Phượng Tiên Lung bọn họ lên tiếng cũng không phản ứng.

Nhưng tình huống bây giờ khẩn cấp, mắt thấy Ninh Dạ vẫn như cũ chìm đắm, hai người rốt cục phát hiện không ổn.

"Hỏng rồi, Ninh Dạ thật giống cũng bị khống chế. Chỗ này quá quỷ dị, nhất định phải nghĩ cách thoát thân." Phượng Tiên Lung nói.

"Đi không được." Thiết Lang sắc mặt khó coi nói.

Hắn so với Phượng Tiên Lung càng sớm hơn thử nghiệm thoát thân, lại phát hiện sức mạnh vô hình kia áp chế bản thân, dẫn đến hiện tại coi như muốn rời khỏi mảnh không gian này cũng không làm được.

Đáng ghét a!

Lão tử rõ ràng cũng đã thành tựu Nhân Hoàng rồi, lại vẫn sẽ vẫn lạc tại quỷ dị chi địa này sao? Thiết Lang lòng sinh tuyệt vọng.

Bây giờ hắn rốt cục cảm thụ được thiên địa thương mang.

Trường Thanh Giới liền như là một cái giếng, bọn họ đi ra đáy giếng, đối diện chính là vô tận kỳ ngộ, cũng là vô tận nguy hiểm.

Coi như Nhân Hoàng, đối diện cục diện như thế, thế mà cũng hữu lực khó thi.

So với Thiết Lang, Phượng Tiên Lung rõ ràng càng thêm tỉnh táo: "Không được, nhất định phải lập tức thức tỉnh Ninh Dạ. Chỉ có hắn mới có thể giải quyết vấn đề."

"Ta đến!" Thiết Lang đã phát động thần thức hướng tới ý thức Ninh Dạ đâm tới.

Hắn không phải muốn thương tổn Ninh Dạ, chỉ là hi vọng thần thức chi kích này có thể đem Ninh Dạ thức tỉnh.

Nhưng liền ở một khắc tiếp theo, Thiết Lang lại nhìn thấy một bức họa diện khiến hắn không thể tin được.

"A!" Hắn quát to một tiếng, càng là mềm liệt ngã trên mặt đất.

Chương 21 : Vặn vẹo ý chí

Chương 21: Vặn vẹo ý chí

"Thiết Lang!"

Phượng Tiên Lung giương tay một đạo tiên tuyền rơi xuống, Thiết Lang liền như là kẻ sắp chết đuối, bỗng nhiên phát ra một tiếng thống khổ thét dài, triệt để ngồi dậy, trong mắt tràn đầy kinh hãi.

Sau đó Phượng Tiên Lung không dám tin tưởng nhìn thấy, mặt của Thiết Lang thế mà đang hòa tan.

Làm sao lại?

"Ngươi làm sao vậy?" Phượng Tiên Lung kinh hỏi.

Thiết Lang bưng cổ họng của chính mình, mồ hôi đầm đìa: "Quá khủng bố. . . Quá khủng bố. . . Ta. . . Ta không biết. . . Ta. . . Ta không nói ra được. . . Mặt của ta. . ."

Hắn kinh hãi nhìn chính mình, trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi.

Đến cùng là cái gì, vậy mà khiến đường đường Nhân Hoàng chi cảnh cũng sợ đến như vậy? Lại biến thành bộ dáng này?

Thân thể của Thiết Lang chính đang không ngừng tan rã, nhưng lại cũng không ngừng khép lại. Xem ra liền giống như có thứ gì đó đang xâm thực hắn.

Phượng Tiên Lung cũng trong lòng kinh hãi.

Dung nham hỏa linh còn đang tràn vào, Phượng Tiên Lung tiện tay diệt đi.

Thiết Lang lại đột nhiên hét to: "Không, đừng giết chúng nó! Bọn chúng là căn bản trấn áp tà dị chi vật này, ngươi càng là tiêu diệt bọn chúng, lực lượng của tà dị chi vật này liền càng là bành trướng. Ninh Dạ chính đang đối kháng cùng hắn!"

Cái gì?

Phượng Tiên Lung cả kinh: "Vậy làm sao bây giờ?"

"Chặn đứng!" Thiết Lang kêu lên, không để ý thân thể của chính mình, bắt đầu hướng tới bốn phương tám hướng thi triển ấn pháp, không ngừng gia cố phong ấn bốn phía, không để những dung nham tràn vào kia.

Một bên làm còn một bên kêu gào: "Sai rồi, chúng ta hoàn toàn sai rồi."

"Ngươi đến cùng đang nói cái gì?" Phượng Tiên Lung vô pháp lý giải.

"Ta không cách nào nói cho ngươi, đợi Ninh Dạ tỉnh lại, hắn sẽ nói cho ngươi biết." Thiết Lang kêu lên: "Vừa nãy là hắn đem ta cứu ra."

"Hắn?" Phượng Tiên Lung nhìn nhìn Thiết Lang: "Ngươi là Nhân Hoàng, hắn là Niết Bàn, hắn kháng mấy tháng, ngươi nhưng liền thời gian nửa nén hương đều không kháng quá, còn là hắn cứu ngươi?"

Thiết Lang mặt già đỏ ửng, cả khuôn mặt đều hòa tan thành hủ thủy rơi xuống, lại lần nữa sinh thành: "Phí lời, hắn là lão đại!"

". . ."

Phượng Tiên Lung cũng thẳng thắn không nói cái gì nữa, phối hợp Thiết Lang toàn lực phong ấn, chỉ là nhìn biến hóa kinh khủng kia của Thiết Lang, Phượng Tiên Lung cũng là một trận hoảng sợ.

Chỉ là càng phong ấn, tràn vào chi lực của dung nham kia liền càng mạnh.

Lúc trước giết mấy tháng dung nham yêu linh đều vô sự, giờ vừa cải biến cách làm, hai người lại là cấp tốc cảm thụ được áp lực tăng lên.

Liền giống như lực lượng của tiên giới đang không ngừng tầng tầng chồng chất.

Điều này khiến cho Phượng Tiên Lung cũng bắt đầu cảm giác được vất vả: "Những hỏa linh này là lực lượng của bản thân tiên giới biến thành, không ngừng tràn vào, không ngừng đề thăng, cứ tiếp tục như thế, chính là hai người chúng ta đối kháng một cả một cái tiên giới."

Đối kháng cả một cái tiên giới, đừng nói Nhân Hoàng, Thánh Nhân cũng chưa chắc có thể làm được.

Thiết Lang tức giận hô nói: "Ta biết! Đây là tác dụng của trái tim kia, nó đang chuyển di phong ấn, nó muốn đào thoát!"

Thân thể hắn còn đang tan vỡ, đang mục nát đã không chỉ có là mặt, mà là thân thể cũng đang biến thành tồn tại như bùn nhão.

"Không phải nói đây không phải của một cái đại năng nào đó để lại, mà là thánh nhân kia đặc ý đào tạo sao?" Phượng Tiên Lung kinh hỏi.

"Không, nó chính là đại năng để lại a!" Thiết Lang gầm thét lên: "Đó là tồn tại vượt xa chúng ta tưởng tượng. Ông trời của ta a, tiên giới chi đại, chúng ta đều chỉ là ếch ngồi đáy giếng. Không thể tưởng tượng, không thể tưởng tượng a! Nhanh chống đỡ, hiện tại chỉ có Ninh Dạ có thể cứu chúng ta! Ninh Dạ ngươi mau đi ra đi, lão tử sắp không xong rồi!"

Nói đến đây, Thiết Lang cũng bắt đầu khóc nức nở.

Chỉ có bản thân hắn mới biết hắn chính đang chịu đựng ra sao dằn vặt, tùy lúc tùy nơi, hắn đều có thể triệt để hủ hóa thành một cái quái vật kinh khủng, mặc dù như vậy, hắn còn phải kiên trì đối kháng phong ấn bên ngoài.

Phượng Tiên Lung nghe thấy cũng run lên trong lòng.

Đúng là của một cái đại năng nào đó để lại? Dạng tồn tại cấp bậc ra sao? Có thể lưu lại trái tim mạnh mẽ như vậy?

Lại là hạng người gì, có thể giết chết tồn tại như vậy?

Mà Ninh Dạ, chính là đang cùng tồn tại như vậy đối kháng sao?

Nàng liếc mắt nhìn Ninh Dạ.

Liền thấy Ninh Dạ vẫn như cũ trầm tọa bất động, chỉ có đỉnh đầu tam thần khí vận chuyển không ngớt.

Ý thức chìm đắm tại trong bóng tối thâm thúy vô tận.

Mới nhìn, còn tưởng rằng là Ma Uyên.

Thế nhưng cùng ma khí của Ma Uyên bất đồng, nơi này càng thêm vặn vẹo, hỗn loạn, tràn ngập hắc ám tà ác khiến người cảm giác muốn nôn mửa.

Mà trình hiện tại trước mắt Ninh Dạ, lại là một cái tồn tại khó có thể dùng lời diễn tả được.

Nó xem ra liền như là quái vật dùng một đống bùn nhão tạo thành, có vô số xúc giác, vô thanh vũ động, cho dù chỉ là liếc mắt nhìn, cũng làm cho người có loại cảm giác muốn phát cuồng.

Khoảnh khắc khi nó khóa chặt Ninh Dạ kia, Ninh Dạ cảm giác ý chí của chính mình đang tan vỡ, thân thể đang mục nát, cả người đều đang hướng về phương hướng hắc ám cấp tốc đọa lạc, ác ý không thể nói rõ vặn vẹo nguyên thần ý thức của hắn, khiến hắn cảm thấy bản thân đều sắp hòa tan.

Chỉ là tại đáy lòng của hắn, một điểm ngọn lửa chính đang thiêu đốt.

Ngọn lửa này không biết từ đâu mà đến, vô nguyên tự sinh, tại giữa tâm thần của hắn, thủ hộ ranh giới thần trí cuối cùng của hắn, hòa tan tất cả ác ý vặn vẹo, cũng trở thành căn bản giúp Ninh Dạ khổ sở chống đỡ.

Ngay chính bản thân Ninh Dạ cũng không nghĩ tới, chỉ là phân tích một cái trái tim quái dị , liền khiến hắn rơi vào trong nguy cục lớn như vậy.

Đúng thế.

Khủng bố!

Loại cảm giác sợ hãi này không phải là bởi vì một cái họa diện nào đó, một cái tồn tại nào đó mà sinh, mà là run rẩy xuất phát từ nội tâm, lại như là thức tỉnh bản năng sợ hãi nguyên thủy nhất trong nội tâm ngươi, phá hủy hết thảy ý chí.

Tại trước mặt tồn tại không hiểu này, ý chí trở nên yếu nhược, trở nên không có ý nghĩa như vậy.

Nếu không có một điểm ngọn lửa đại biểu quang minh kia.

Đó là thiên đạo!

Đó là vận mệnh gia trì!

Ở trong nháy mắt đó, Ninh Dạ đã minh bạch.

Thân là khí vận chi tử, hắn chịu đến che chở.

Đây là tiền vốn lớn nhất để hắn có thể đối kháng ý chí vặn vẹo này.

Vào lúc ấy, hắn kỳ thực vẫn là có thể rút khỏi không gian quỷ dị này.

Thế nhưng Ninh Dạ không có.

Hắn muốn mượn khí vận này, lý giải sau lưng ý chí vặn vẹo này đến cùng là tồn tại ra sao , nhưng không nghĩ đến, ý chí này thế mà trở nên càng lúc càng cường đại, cũng càng lúc càng khủng bố.

Khi đó hắn liền biết hỏng rồi, là lực lượng phong ấn bên ngoài chính đang suy yếu.

Đáng tiếc lúc này hắn đã vô pháp thông báo Thiết Lang bọn họ.

Sau khi biết nguy hiểm, Ninh Dạ liền biết phiền phức rồi.

Bản thân tao ngộ một lần nguy cơ lớn nhất tự tiên giới viễn chinh tới nay, hơn nữa kéo đến đột nhiên như vậy, hoàn toàn không kịp phòng bị.

Ninh Dạ biết không tốt, nếu như còn tiếp tục như vậy, mình và Thiết Lang bọn họ chắc chắn phải chết.

Phải làm sao mới có thể giải thoát?

Ninh Dạ nghĩ đến vô số phương án.

Nhưng cuối cùng ý thức được chỉ có một cái biện pháp —— khiến Thiết Lang bọn họ đình chỉ sát lục hỏa linh.

Ý thức được điểm này, Ninh Dạ hạ quyết tâm.

Nếu ngươi đã muốn ảnh hưởng ta, vậy thì thẳng thắn đến đây đi!

Hắn bắt đầu dần dần thả ra đề kháng, nhận ý chí vặn vẹo này từng điểm từng điểm xâm thực bản thân.

Ngọn lửa bắt đầu không ngừng suy yếu.

Khí vận đang ma diệt, sinh cơ đang ảm đạm.

Nếu như bây giờ nhìn nguyên thần của Ninh Dạ, liền sẽ phát hiện nguyên thần của hắn đã tràn đầy cấu bẩn, càng không còn là nhân tính, mà là tồn tại tràn ngập ô uế đen tối.

Chỉ là tồn tại này cuối cùng vẫn bảo trì một điểm ánh sáng tối hậu.

Thời điểm khi hắc ám vặn vẹo hầu như đã đem Ninh Dạ toàn diện xâm thực.

Đông!

Trái tim của Ninh Dạ bỗng nhiên nhảy lên một nhịp.

Đồng thời trái tim cự đại bên ngoài kia cũng thuận theo khiêu động, trái tim của Thiết Lang cùng Phượng Tiên Lung cũng thuận theo nhảy lên.

Sau đó là một nhịp, một nhịp, lại một nhịp. . .

Thiết Lang cùng Phượng Tiên Lung cho rằng, khống chế nhịp tim đập của bọn họ là trái tim cự đại kia.

Nhưng bọn họ không biết, kỳ thực là Ninh Dạ.

Đây là biện pháp duy nhất, hắn có khả năng nghĩ đến tại tuyệt địa chi cảnh.

Nếu ta đã vô pháp thông báo các ngươi, vậy ít nhất có thể nói cho các ngươi là có nguy hiểm!

Hy vọng duy nhất của hắn chính là Thiết Lang bọn họ có thể ý thức được không ổn, lựa chọn một số cách làm khác.

Đương nhiên, Ninh Dạ cũng không nghĩ tới, Thiết Lang thế mà lại thử nghiệm trực tiếp nguyên thần xâm nhập.

Liền tại trong khoảnh khắc nguyên thần hắn tiến vào kia, trong hư không hắc ám vặn vẹo, sinh vật vặn vẹo như nước bùn kia đột nhiên động.

Nó phát ra vô thanh thét gào, một cỗ lực lượng nguyên thủy mà khủng bố trong nháy mắt tịch quyển toàn bộ ý thức hải dương.

Thiết Lang đứng mũi chịu sào, cả người đều trong nháy mắt mềm liệt.

Nếu không phải Ninh Dạ kịp thời cứu hắn, vị Nhân Hoàng đại lão này khả năng đã vẫn lạc tại chỗ rồi.

Nhưng cũng chính là một thoáng chia sẻ này, rốt cục khiến Ninh Dạ nhìn thấy một chút manh mối.

"Tìm tới rồi!" Hắn hưng phấn nói nhỏ.

Chương 22 : Chính phản giới

Chương 22: Chính phản giới

Trong không gian phong ấn, thân thể của Thiết Lang đã sắp hòa tan thành chất lỏng dinh dính như ngọn nến.

Chất lỏng chảy xuôi mặt đất, thậm chí bắt đầu leo lên không gian, lại càng đang tiêu giải phong ấn.

Phượng Tiên Lung trở thành chủ lực đối kháng cả một cái tiên giới, áp lực không ngừng gia tăng khiến Phượng Tiên Lung cũng bắt đầu không chịu nổi.

Nàng cắn răng một cái, lấy ra một cây nhỏ, đó là một đoạn chạc cây thần tính của Trường Thanh Bất Lão Tùng, là hàng lậu Phượng Tiên Lung mang đi.

Thời khắc này đem Trường Thanh Bất Lão Tùng gieo xuống, liền thấy cây non cấp tốc trưởng thành, rất nhanh leo lên toàn bộ không gian, hình thành một phiến cự đại lao tù.

Điều này khiến cho Phượng Tiên Lung áp lực giảm nhẹ đi nhiều.

Nhưng sau một khắc nàng liền nhìn thấy bộ phận hoá lỏng của thân thể Thiết Lang, chính đang hướng cành cây Trường Thanh Bất Lão

Tùng tuôn tới, khói trắng bốc lên, ăn mòn thanh đằng.

Phượng Tiên Lung nhìn đến một trận đau lòng: "Không! Thiết Lang, ngươi đang làm gì?"

"Không phải ta làm..." Thiết Lang gian nan hồi đáp, thân thể hắn còn đang hủ hóa, thân thể đã bắt đầu toàn diện thối rữa, liền ngay cả nguyên thần đều vặn vẹo thành tồn tại khủng bố không thể miêu tả, nhưng hắn còn đang gian nan chống đỡ, chỉ là nguyên thần chi hỏa hồng quang lập lòe, xem ra đã có dấu hiệu điên cuồng.

"Thiên đạo tại thượng!" Phượng Tiên Lung kinh hãi trong lòng.

Nàng rốt cục có thể cảm nhận được Thiết Lang trải qua chính là thế nào sợ hãi.

"Ngao!" Thiết Lang còn đang thống khổ tê hào.

"Ninh Dạ!" Phượng Tiên Lung tuyệt vọng kêu to: "Nhanh tỉnh lại!"

Đúng vào lúc này.

Đông!

Lại là một cái cường lực tim đập.

Trong khoảnh khắc đó, Thiết Lang cùng Phượng Tiên Lung đồng thời đình trệ bất động.

Sau đó Phượng Tiên Lung phát hiện, thân thể của chính mình tựa hồ cứng lại bất động, phảng phất như hoá đá vậy, sau đó bắt đầu không ngừng bóc ra.

Mặt của nàng trở nên như sứ mảnh phá nát, không ngừng bóc ra.

Thân thể biến mất không có tái sinh, bỏ lại nguyên thần, tựa như nữ tử không một mảnh vải.

"A!" Phượng Tiên Lung rít gào lên.

Nhưng sau đó nàng phát hiện, tiếng thét lên này cũng không phát ra được.

Tựa như tượng đá, tại trong thời gian vạn năm hóa thành tro bụi.

Nàng trợn mắt ngoác mồm đứng, không chút nhúc nhích.

Phong ấn chi lực đã vô pháp ngăn cản, dung nham như xúc tu vươn dài mà vào, thế mà cũng hóa thành hình dạng nước bùn hắc ám.

Như lúc này tại chân trời quan sát, liền sẽ phát hiện hỏa chi tiên giới này, thế mà nhiều thêm một tầng sương bụi.

Hắc ám từ trong nội hạch bắt đầu kéo dài, hướng về ngoại giới tản ra.

Sắp chết rồi sao?

Ý thức cuối cùng còn sót lại của Phượng Tiên Lung phát ra câu hỏi đối với chính mình.

Sau đó nàng đình chỉ năng lực tư duy, ý thức dần dần vắng lặng...

Đúng vào lúc này, một điểm quang huy ở đáy lòng phóng đại.

Tràn ngập.

Thân thể vừa mới còn cương trực, đột nhiên lại khôi phục một chút dẻo dai.

Răng rắc.

Thân thể của Phượng Tiên Lung thoáng động đậy một chút.

Dùng sức quá mạnh, nàng vặn gãy cánh tay của mình.

Cảm giác hơi đau truyền đến, Phượng Tiên Lung nhưng cực kỳ hưng phấn.

Đó là sinh cơ đang bành trướng!

Nàng khẽ ngẩng đầu, toàn thân mỗi một cái khớp xương đều tại vang vọng canh cách, thân thể tại trong loại động tác này kịch liệt va chạm, phá nát, như bột mịn * tiêu vong.

Thế nhưng Phượng Tiên Lung lại đang hưng phấn.

Nhục thân tử vong không đáng sợ, đáng sợ chính là hắc ám nguyên thần tao ngộ tại trong khoảnh khắc đó.

Cứ việc chỉ là nháy mắt, lại như vĩnh hằng.

Mà sau một khắc, phá diệt thân thể hóa thành tro tàn, Phượng Tiên Lung đã một lần nữa ngưng tụ tiên khu.

Quay đầu lại lại nhìn, liền thấy Thiết Lang thế mà cũng khôi phục rồi.

Hết thảy tất cả đều đang biến mất, Thiết Lang nằm trên đất, miệng lớn thở hổn hển: "Ta đi... Lão nhi ta giờ liền tính chết một lần rồi."

"Đúng a. Chúng ta đều từng chết một lần." Phượng Tiên Lung nhìn nhìn mầm non Trường Thanh Bất Lão Tùng.

Thụ này đã hủy.

Phượng Tiên Lung một trận đau lòng.

Quay đầu lại lại nhìn trái tim kia, nó đã ngừng đập, dung nham chi linh, cũng dồn dập lui về.

Lại như cái gì cũng chưa từng xảy ra.

"Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?" Phượng Tiên Lung nhìn phía Ninh Dạ.

Ninh Dạ chậm rãi mở mắt ra.

Hắn nói: "Đi thôi, có một số việc, vẫn là trở về hãy nói thì hơn."

Hắn nói đứng dậy.

Trở lại trên Thiên Tàm, Ninh Dạ đem Thiết Lang, Phượng Tiên Lung, Trì Vãn Ngưng, Công Tôn Điệp cùng Lâm Lang Thiên mấy người kêu đến.

Hắn nói: "Chuyện tiếp sau đó ta muốn nói cho các ngươi, liên quan đến đến toàn bộ tinh la vạn giới. Thế nhưng thành thật mà nói, ta không xác định nói cho các ngươi cái này là đúng hay sai, dù sao khả năng điều này sẽ mang đến cho các ngươi hậu quả bất trắc."

Công Tôn Điệp nhếch mép: "Chỉ là nghe một thoáng, cũng có thể sản sinh cái hậu quả bất lương gì?"

Ninh Dạ nói: "Thiết Lang chỉ là liếc mắt nhìn, liền suýt nữa mất mạng."

Lời này vừa ra, đám người Trì Vãn Ngưng ngạc nhiên.

Thiết Lang hậm hực gật đầu: "Đúng thế. Đó căn bản chính là tà ác các ngươi không thể tưởng tượng."

Trì Vãn Ngưng kinh hãi: "Dạng tồn tại ra sao, lại là tà ác khủng bố như thế? Lại cường đại như thế?"

"Thiên đạo." Ninh Dạ hồi đáp.

"A?" Mọi người đều choáng váng rồi.

Ninh Dạ nói: "Ta biết các ngươi vô pháp lý giải, ban đầu liền chính ta cũng không thể tin được. Nhưng ta rốt cục vẫn là xác định, đó tất nhiên là lực lượng của thiên đạo, là lực lượng của mặt tà dị hắc ám của nó. Cũng chỉ có lực lượng như vậy, mới có thể sáng tạo ra dạng khủng bố chi ác kia."

"Thiên đạo không phải thiện sao?" Lâm Lang Thiên không rõ.

"Ai nói thiên đạo là thiện?" Ninh Dạ hỏi ngược lại. Hắn cười lạnh nói: "Thiên đạo kỳ thực chính là một cái khái niệm, nó đại biểu, là pháp tắc vận chuyển chí cao của tinh la vạn giới này. Thiên đạo không phân thiện ác, chỉ có quy tắc. Quy tắc này, chính là đạo! Các loại đạo, cuối cùng hội tụ lại cùng nhau, chính là lực lượng tạo thành toàn bộ tinh la vạn giới, tên gọi chung là thiên đạo, cũng chỉ như vậy."

Thiện và ác, bất quá là định nghĩa của người.

Thiên đạo liền là thiên địa tự nhiên chi lý, thì làm sao có thể dễ dàng bị người định nghĩa.

Chính bởi vậy, trong thiên địa chi lý này tồn tại cái thiện mà con người vẫn kiên tín, tự nhiên cũng liền tồn tại cái ác.

Chỉ bất quá trong mắt từng người khác nhau, có lý giải bất đồng.

Đương nhiên, lý giải không trọng yếu, trọng yếu chính là, thiên đạo ở phương diện này, cũng là có thể hiện thực chất.

Ninh Dạ trước đem chuyện trong không gian nội bộ hỏa giới kia nói qua một thoáng, chúng nhân nghe hoảng sợ, sau đó hắn mới giải thích: "Thượng cổ kinh điển có nói, thiên địa sơ khai hỗn độn, phân âm dương, chia hắc bạch, vận lưỡng nghi, sinh vạn tượng. Đơn giản lý giải, chính là thiên đạo cũng phân thiện ác, phân hắc bạch, phân âm dương. Sáng phái chi tổ của Hắc Bạch Thần Cung năm đó, liền coi đây là cơ sở, sáng lập Hắc Bạch Thần Cung, lập Lưỡng Nghi kinh điển..."

"Vậy ra, trái tim tà ác kia chính là trái tim thiên đạo?" Trì Vãn Ngưng hỏi.

Ninh Dạ lắc đầu: "Không phải. Thiên đạo bất quá tự nhiên chi lý, làm sao có khả năng lại có tâm tạng. Chỉ bất quá chúng ta lúc trước vẫn luôn tại Trường Thanh Giới, tới nay đều không tiếp xúc qua tinh la vạn giới chân chính. Tinh la vạn giới này, hãy đem gọi chung là vũ trụ đi."

Ninh Dạ cảm thấy vẫn là dùng khái niệm cũ thuận tiện hơn chút: "Thiên đạo tức là vũ trụ chi lý, nó đại biểu chính là trạng thái của vũ trụ này. Vì vậy, thiên đạo phân hắc bạch, kỳ thực chính là vũ trụ phân hắc bạch."

Công Tôn Điệp vỗ tay cười nói: "Vậy thì đúng rồi. Liền như tồn tại Tiên Giới, cũng tồn tại Ma Uyên."

Ninh Dạ cười nói: "So với cái kia đáng sợ hơn. Ma Uyên, cũng là tồn tại trong cùng một cái vũ trụ với chúng ta, mà cái gọi là mặt ác kia, kỳ thực tồn tại ở một cái không gian khác. Nếu như nói chúng ta là chính giới, nơi đó chính là phản giới. Mà Ma Uyên, kỳ thực chính là lối vào của phản giới, lực lượng bọn hắn sở hữu, bất quá là một phần vạn của hắc ám phản giới."

Chương 23 : Tinh đồ

Chương 23: Tinh đồ

Thế phân chính phản.

Nếu như nói chính giới là vạn vật sinh sôi chi địa, phản giới chính là tịch diệt hủ hóa chi địa.

Mà Ma Uyên, chính là lối vào!

Nhưng mặc kệ là chính giới hay là phản giới, theo một ý nghĩa nào đó đều là một phần của thiên đạo, vì vậy đều có thể xưng là ý chí Thiên Đạo.

Nhưng lại rõ ràng có khác nhau.

Ninh Dạ càng nguyện ý đem thiên đạo lý giải là một người, vũ trụ chính là thân thể hắn.

Mà người này đồng thời có hai mặt.

Một cái đại biểu quang minh cùng hi vọng, một cái đại biểu hắc ám cùng hủy diệt, cũng mỗi bên chiếm nửa thân thể.

Mà vô luận chính phản giới, đều tồn tại sinh vật đối ứng.

Chính giới là tu giả, mà phản giới chính là tà linh.

Trái tim kia, chính là trái tim của một cái chúa tể tà linh.

Nếu như dựa theo cảnh giới phân chia, hẳn chính là tồn tại đệ bát cảnh.

Cho tới trái tim, đương nhiên không phải đại năng bản địa nào đó trảm sát chiếm được, mà là vị chúa tể tà linh kia tự mình đưa tới.

Mục đích a không thể nghi ngờ chính là hủ hóa.

Ma khí cũng vậy, tà linh cũng vậy, đều có hủ hóa chi năng, có thể xâm thực thần trí, tạo thành vô biên tội nghiệt.

Vị thánh nhân kia, chính là sản vật dưới tà linh ảnh hưởng.

Bất quá chúa tể tà linh này vận khí hiển nhiên không tốt lắm, thánh nhân kia thế mà thoát khỏi khống chế của hắn.

Thánh Nhân biết rõ tại chính giới hành phản đạo, chính là hành trình tìm chết, vì vậy cũng không có đi đường này, trái lại mượn một giới chi lực, đem trái tim chúa tể tà linh này phong ấn lại, không những như vậy, còn lợi dụng tà lực này nghịch thiên nhi hành, bồi dưỡng một cái hỏa chi quái dị chân chính có linh tính.

Bất quá hắn tuy rằng không có bị chúa tể tà linh khống chế, con đường hắn tự đi cũng vẫn như cũ là tìm chết —— hắn hấp thu bộ phận lực lượng của chúa tể tà linh, sau đó bày ra nghịch loạn ngũ hành gì đó, phi chính phi phản, thác loạn âm dương, rất có mùi tại ngoài hai cái nhân cách của thiên đạo ra, lại sáng lập cái nhân cách thứ ba.

Kết quả vận khí bất hảo, trước tiên tại một cái tiên giới cường đại bị đánh trọng thương, chạy đến Trường Thanh Giới lại bị đánh ngã, thật vất vả có chút cơ hội, lại bị Ninh Dạ đánh bay.

Mà Ninh Dạ bọn họ theo tinh đồ của thánh nhân này đi tới, kết quả liền là đâm đầu thẳng vào không gian phong ấn trái tim tà linh này, một chút bất cẩn, suýt nữa giải phong.

"Vậy sau đó ngươi làm sao thoát ra?" Trì Vãn Ngưng cũng bị dọa cho nhảy dựng.

Va vào không gian phong ấn trái tim đại năng đệ bát cảnh, cái này đúng là đủ hung hiểm.

Ninh Dạ cười khổ: "Cái món chết tiệt kia đem ta kéo tới ý thức vặn vẹo của nó, muốn hủ hóa ta, khiến ta trở thành khôi lỗi của nó. Nhưng vấn đề lớn nhất của nó chính là bản thân nó là bị phong ấn, mà ta, lại là kẻ được thiên đạo khí vận ưu ái. Dù vậy, cũng may nhờ Thiết Lang, Phượng cốc chủ kịp thời đình chỉ sát lục hỏa linh, ta mới có thể xoay chuyển cục diện. . . Ta bất quá là một lần nữa xoay chuyển phong ấn."

"Bất quá là?" Thiết Lang quái khiếu nói: "Chúng ta lại là ở bên ngoài chống đến một cái mạng cũng mất rồi."

Ninh Dạ lắc đầu: "Hai bên khái niệm thời gian hoàn toàn bất đồng, đối với ta mà nói, đó chỉ là chuyện trong nháy mắt. Bất quá cũng may nhờ như vậy, mà đã trợ giúp ta nhìn được một tia bí ảo."

Hắn nói chụp một cái đối với Thiết Lang, Thiết Lang liền cảm giác thân thể thật giống nhẹ đi một thoáng.

"Ngươi đã làm cái gì với ta?" Thiết Lang ngạc nhiên.

Ninh Dạ nói: "Một tia tà niệm của tà linh kia vẫn như cũ ở trên người ngươi, còn vĩnh sinh bất tức."

"Cái gì?" Thiết Lang hoảng hốt: "Ngươi là nói ta đến lúc nào đó lại sẽ biến thành dạng kia?"

"Không sai, tà niệm này đã quấn lấy ngươi, đồng thời sẽ không ngừng tăng trưởng. Bất quá không cần lo lắng, ta đã tạm thời giúp ngươi loại bỏ."

"Tạm thời?"

"Niệm từ tâm sinh, chỉ cần nội tâm ngươi còn có tà niệm, liền sẽ bảo trì câu thông, phản giới tà lực liền sẽ kéo dài xâm nhập. Nhưng cũng không có gì, mỗi quá một quãng thời gian loại bỏ một thoáng là được rồi. Chút lòng thành." Ninh Dạ hì hì nở nụ cười.

Thiết Lang buồn bã trong lòng: "Chính là nói ta vĩnh viễn vô pháp. . ."

"Vô pháp rời khỏi ta." Ninh Dạ gật đầu: "Xem ra ngươi thật là phải vĩnh viễn trung thành đối với ta."

". . ."

Thiết Lang rất muốn hỏi có phải là ngươi cố ý làm như vậy, bất quá ngẫm lại sự khủng bố của chúa tể tà linh kia, cũng biết Ninh Dạ hơn nửa không phải hư ngôn.

Trọng yếu nhất Ninh Dạ là không cần thiết dùng loại phương thức này khống chế hắn.

Chỉ có thể ai thán một tiếng nói: "Thôi được, lão phu vốn là cũng không muốn phản đối ngươi."

"Rất tốt." Ninh Dạ nói: "Kỳ thực ngươi cũng không cần quá lo lắng. Tà lực tuy mạnh, có thể ảnh hưởng ngươi chung quy rất ít. Mà có ngươi làm cầu nối, ta cũng càng thêm thuận tiện nghiên cứu phần lực lượng này."

"Ngươi muốn nghiên cứu tà lực?" Mọi người kinh hô.

"Đương nhiên, không nghiên cứu, làm sao nhằm vào?" Ninh Dạ cười nói: "Không cần phải sợ tà lực a, chỉ cần dùng cho chính, thì chính là chính, dù là thiên đạo cũng sẽ ủng hộ."

Công Tôn Điệp hừ lạnh: "Thiên đạo vô thiện ác, sẽ không quan tâm ý đồ sử dụng, chỉ quan tâm bản thân lực lượng có chính xác không."

Ninh Dạ chỉ nha đầu một cái: "Học rất nhanh, không sai. Chính là như vậy!"

Trái tim tà linh hỏa giới này trấn phong, khẳng định là không thể động rồi.

Cũng may có Thiết Lang cái nguồn cung ứng tà lực di động này, đến cũng không tính chạy không một chuyến.

Trọng yếu nhất chính là lần lịch hiểm này, rốt cục khiến cho mọi người đã có lý giải sáng tỏ đối với bản chất của vũ trụ này, cũng càng ý thức được đi ra Trường Thanh Giới, đối diện chính là 'chưa biết' mênh mông cỡ nào.

Có lẽ cũng chính bởi vì như vậy, mọi người không có sợ hãi, trái lại tràn ngập hy vọng mới.

Rời khỏi Hỏa Giới, Thiên Tàm lại lần nữa xuất phát đi tới cái mục tiêu kế tiếp.

Bất quá mặc kệ là cái mục tiêu nào, đều là nơi Thánh Nhân đã từng đi qua.

Người này họa hoạn các giới, phỏng chừng sẽ có không ít hậu di chứng, vì vậy mọi người cũng cẩn thận lưu ý.

Vì vậy những ngày kế tiếp, chính là tiếp tục khô khan tu hành.

Ninh Dạ tại Trường Thanh Giới tu hành cũng không tới trăm năm, một đường tiên giới viễn hành này, đến là mắt thấy sắp vượt quá thời gian tu hành năm đó.

Trong lúc rảnh rỗi, Ninh Dạ chính là tiếp tục nghiên cứu tà lực.

Ngươi đừng nói, hắn vẫn đúng là nghiên cứu ra một ít môn đạo.

Nói đến điều này cũng phải nhờ vào pháp môn tu hành của Hắc Bạch Thần Cung.

Bản thân Hắc Bạch Thần Cung liền là đi lưỡng nghi chuyển hoán chi đạo, am hiểu nhất chính là điên đảo hắc bạch vận dụng chi pháp.

Chỉ bất quá các đại năng năm đó cũng là nhận thức có hạn, vận dụng lưỡng nghi của bọn họ, vẫn như cũ là tại trong phạm vi chính giới, không có dính đến phản giới.

Thế nhưng lối tư duy là có thể lấy làm gương.

Đối với vũ trụ mà nói, hắc bạch lưỡng nghi đối lập có thể nói là không đâu không có, lớn đến chính phản lưỡng giới, nhỏ đến cọng cây ngọn cỏ, đều có âm dương chi phân.

Khác biệt duy nhất vẻn vẹn ở chỗ lực lượng.

Hoặc là nói là tìm tòi đối với lực lượng bản nguyên.

Tầng cấp lực lượng của Hắc Bạch Thần Cung, chỉ đến tiên lực.

Vì vậy thứ phản chuyển, vẫn như cũ dừng lại ở tầng thứ 'lực'.

Mà nếu muốn làm được vận dụng phản chuyển chính phản lưỡng giới chi lực, vậy thì phải chạm lên đến tầng thứ của đạo.

Nói theo cách đơn giản, chính là phương pháp không phải vấn đề, căn nguyên mới là.

Mà một phương diện khác, Thiên Cơ Môn am hiểu, vừa vặn chính là theo đuổi chạm tới thiên đạo.

Thân mang lưỡng đại môn phái đích kinh điển bí yếu, Ninh Dạ phát hiện: Chỗ tốt mà hành trình Hỏa Giới mang đến cho hắn càng là cự đại ngoài dự liệu, đó là đề thăng tầng diện nhận thức đối với toàn bộ vũ trụ.

Cho tới thể hiện tại trên tu vi thực tế a. . .

Ninh Dạ búng tay một cái, Tạo Hóa Thần Tọa phát ra "Ông" một tiếng ngân vang.

Ninh Dạ tiện tay trảo một cái, đem Hắc Bạch Kỳ nắm vào trong tay, nhét về phía Tạo Hóa Thần Tọa, vậy là Tạo Hóa hoa văn dày đặc trên Tạo Hóa Thần Tọa kia biến hóa, Tạo Hóa Thần Tọa nguyên bản sặc sỡ loá mắt, dần thành hắc bạch nhị sắc.

Ninh Dạ vỗ vỗ Tạo Hóa Thần Tọa, Côn Lôn Kính tái hiện.

Ninh Dạ lấy ra tinh đồ tàn khuyết kia, đem nó nâng về phía Côn Lôn Kính, nói: "Tạo Hóa Vô Cực, Tinh La Vạn Tượng. Côn Lôn Kính, Hiện!"

Một bức tinh đồ hoàn chỉnh đã xuất hiện tại trên giới diện của Côn Lôn Kính.

Chương 24 : Quang chi hoàng

Chương 24: Quang chi hoàng

Tinh đồ rốt cục có thể hoàn chỉnh.

Tuy rằng còn chưa phải bao quát tinh la vạn giới toàn bộ vũ trụ, nhưng ít ra lấy Thiên Tàm này làm trung tâm, các tiên giới xung quanh trong mảnh tinh vực sở tại, đều đã nhảy lên trên mặt.

Ninh Dạ cẩn thận kiểm tra một hồi, quả nhiên phát hiện nơi này cũng có không ít tiên giới.

Lần này không cần phải ngàn dặm xa xôi bay loạn nữa.

Đáng tiếc chính là, tinh đồ mặc dù là hoàn chỉnh, thế nhưng bản thân tinh đồ chỉ đánh dấu tiên giới, lại không đưa ra tình huống cụ thể.

Vì vậy Ninh Dạ cũng chỉ đành theo quy tắc cũ, chọn cái gần nhất.

Theo tinh đồ chỉ dẫn, gần như ba năm là có thể đến.

Thời gian ba năm thoáng cái đã qua.

Ngày hôm đó, nơi xa một toà tiên giới mới rốt cục xuất hiện tại trước mắt mọi người.

Nơi này đến là so với phế giới tàn tạ lúc trước nhìn thấy phải phồn hoa hưng thịnh hơn nhiều, từ rất xa đã có thể thấy, bên trong tiên khí mịt mờ, có vạn thiên khí tượng, nội uẩn sinh cơ mênh mông.

"Rốt cục cũng đến một cái địa phương tốt rồi!"

Thấy tình hình này, mọi người đều vì thế vui mừng.

Những năm này sinh hoạt tại trong địa phương nhỏ như Thiên Tàm, mọi người cũng sớm phiền muộn ức chế, ước gì tìm cái địa phương khoái hoạt một phen.

Ninh Dạ lấy Côn Lôn Kính tra xét qua xong, nói: "A, cũng là cái ngũ cảnh chi địa, bất quá cùng Trường Thanh Giới lại có rất nhiều chỗ bất đồng."

Nghe được là ngũ cảnh chi địa, mọi người lập tức rất là yên tâm.

Chỉ là vừa mới yên tâm xong, Ninh Dạ lại hơi nhíu mày: "Không đúng. . . Nơi đây có đại năng, tồn tại Nhân Hoàng!"

"Cái gì?" Chúng nhân ngạc nhiên.

Ngũ cảnh chi địa, càng xuất Nhân Hoàng?

Ninh Dạ đã xoay chuyển mặt kính, liền thấy trong Côn Lôn Kính, một chỗ động thiên phúc địa đã xuất hiện.

Tại trong động thiên phúc địa kia, thình lình đang nằm một lão giả, nhìn như lại có sắp chết chi tượng, kéo dài hơi tàn.

Lão nhân sắp chết này, chính là Nhân Hoàng?

Chúng nhân đang tự không hiểu, liền thấy lão giả kia bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt tự xuyên thấu vân vụ, thế mà cùng Ninh Dạ đối diện, một cái thanh âm đã tại trong tâm chúng nhân vang lên: "Khách đến từ vực ngoại? Ha ha! Quá tốt rồi! Lão phu rốt cục sắp có cơ hội thoát thân rồi!"

Sau đó liền thấy một cột sáng xông thẳng chân trời, tiên giới chi quang chỗ xa kia nhắm thẳng Thiên Tàm phóng tới, một cái thân thể khổng lồ ẩn nhiên hiển hiện, cao tốc xông đến, ý chí khổng lồ liền ngay cả Thiết Lang, Phượng Tiên Lung cũng vì thế run sợ, đồng thanh kêu lên: "Không được, tu vi của người này cao hơn chúng ta, hơn nửa đã là Nhân Hoàng trung kỳ."

"Lui!" Ninh Dạ đã nói.

Thiên Tàm trực tiếp triệt hồi về phía sau.

Thế nhưng lão giả kia thế tới cực nhanh, xem ra thế mà cũng thông quang độn chi pháp, quang độn chi hạ, như ảnh tùy hình đuổi theo, tốc độ của Thiên Tàm càng không bằng hắn.

Lão giả kia càng là cao giọng nói: "Chớ đi! Lưu lại cho lão phu!"

Theo hô quát này, một cái quang ngưng cự thủ đã hướng tới Thiên Tàm rơi xuống.

Uy lực của một chưởng này bàng bạc vô cùng, liền ngay cả Thiên Tàm cũng bị chấn nhiếp, nhất thời lại càng vô pháp hành động.

Đám người Thiết Lang, Phượng Tiên Lung đồng thời xuất thủ, Nhân Hoàng chi uy rung chuyển, nghênh kích lão nhân kia.

Không nghĩ tới lão nhân kia chỉ là cười hắc hắc: "Nguyên lai cũng có hai cái tân sinh Nhân Hoàng, tiếc rằng, quá yếu rồi!"

Theo một tiếng hô quát này của hắn, Thiết Lang, Phượng Tiên Lung đồng thời khẽ hừ ngã xuống.

Ninh Dạ giương tay một cái Thiên Khiển Chi Quang nổ ra.

Lão nhi kia Di một tiếng: "Thế mà cũng có kẻ thông Quang đạo, nhưng đáng tiếc vô dụng a! Giết ngươi xong, đạo của ngươi, liền là đạo của ta!"

Nói vạn ngàn quang huy rơi xuống, tựa như Ngưng Quang Thành Nhận của Ninh Dạ, nhưng càng thêm mênh mông, cảm giác liền như là lên tới hàng vạn Thiên Sát Đao chém xuống.

Mắt thấy tình hình này, Ninh Dạ đứng thẳng người lên, tinh hồng huyết nhận chém ra, đồng thời trong thiên không xiềng xích xuất hiện, đan dệt trường thiên, áp chế lão nhi kia.

Lão nhi kinh dị: "Hảo thủ đoạn, càng có thể áp chế một thành lực lượng của ta."

Chỉ có một thành sao?

Trong lòng Ninh Dạ cũng là chìm xuống.

Quả nhiên tầng thứ càng cao, càng khó đối kháng.

Hắn cũng không nói lời nào, Vạn Tượng Đồ hiện, huyễn sinh vạn tượng, trong nháy mắt thêm ra vô số Thiên Tàm.

"Chỉ là huyễn thuật, vô dụng!" Lão nhi càng là hoàn toàn không bị ảnh hưởng: "Lão phu chứng đạo tại thần, nhận biết vô song, chỉ là tiểu đạo, há có thể làm khó được ta!"

Cự thủ hướng tới bản thể Thiên Tàm rơi thẳng.

Lúc này Thiết Lang cùng Phượng Tiên Lung đã điều động hết thảy tu sĩ chi lực, đồng thời xuất kích.

Đây là Nhân Hoàng đặc hữu chi năng, đem lực lượng của tất cả mọi người đều gia tăng bản thân, thần uy cái thế.

Thế nhưng lão nhi kia lại càng hung ác, liền thấy cả một cái tiên giới, hạo nhiên chi quang thăng đằng mà ra.

Ta fuck!

Hắn đem lực lượng tu sĩ trên cả một cái tiên giới đều mượn dùng.

Một kích này thì làm sao đối kháng?

Chúng nhân hoảng hốt.

Liền thấy lão nhi kia thần uy hạ xuống, đã hình thành vô biên thần ngục, Thiên Tàm đã vô pháp thoát đi.

Lão nhi kia hưng phấn cao hứng: "Hư không chi vật này là của ta rồi, từ nay về sau, lão nhi liền có thể tiêu dao thiên ngoại, không còn phải chịu thiên đạo áp chế nữa rồi!"

Hắn cất tiếng cười to.

Ninh Dạ hừ lạnh: "Vậy ngươi có lẽ sai rồi, gặp phải ta, coi như ngươi xui xẻo!"

Hắn cong ngón tay búng một cái, cũng không thấy có thứ gì, nhưng thực tế lại là đã đem tà niệm của ý chí vặn vẹo kia, đưa đến trên người lão nhi.

Đây chính là tối tao thiên đạo căm giận.

Lão nhi kia cả người run lên, tâm sinh dị dạng: "Di? Ngươi đã làm cái gì với ta? Không được!"

Liền thấy trong thiên không kiếp vân đột nhiên xuất hiện, một đạo huyết sắc lôi đình đã vắt ngang trường không.

Lôi đình này bọn họ chưa từng gặp qua, không phải Tử Cực Càn Lôi, nhưng mọi người lại có thể cảm nhận được là lôi kiếp còn đáng sợ hơn so với Tử Cực Càn Lôi.

Chỉ bất quá bọn hắn lúc trước đều không có tư cách thấy được kiếp nạn như vậy.

Khi nó xuất hiện thì, liền như có thứ gì đó xé rách trường không, thần ngục tiêu vong, lão nhi mạn thiên thần uy không còn gì sót lại.

Sau đó liền thấy lôi quang như tơ rơi xuống, lão nhi kia nhưng phát ra khủng bố kêu gào: "Không! Không!"

Hắn hiển nhiên là sợ hãi dĩ cực, thân hình đột nhiên hóa quang.

Xoát!

Huyết sắc lôi đình kia phách qua, tại trong tinh dạ hư không vẽ ra một đạo hồng quang dài vô cùng tận.

Mà đồng thời lão nhi kia cũng đã hóa thành quang ảnh bay đi, dù là như vậy, vẫn là có thể nhìn thấy có một tia chùm sáng bị huyết sắc lôi đình kia quét qua, trong nháy mắt tiêu vong.

"Hỗn đản!" Lão nhi thê thanh kêu gào, càng còn không hết hi vọng, trở tay lại là một cái đại thần thông, thần ngục tái hiện, càng như bàn tay kéo Thiên Tàm hướng tiên giới rơi xuống, chùm sáng lão nhi kia biến thành, tựa như người kéo thuyền kéo dây, chết sống không chịu bỏ qua Thiên Tàm.

Thiên Tàm liều mạng giãy dụa, vậy mà tựa như vô pháp chống lại.

Nó tuy hình thể khổng lồ, nhưng đặc tính là có thể hư không sinh tồn, tối đa chỉ là một chiếc tiên giới thuyền, tự thân năng lực so với Nhân Hoàng đại năng này vẫn như cũ chênh lệch một đoạn.

Mắt thấy lão nhi kia cường kéo Thiên Tàm nhập giới, Ninh Dạ lạnh nhạt nói: "Tự tác nghiệt!"

Lại là một chỉ khẽ gảy.

Lần này là hướng tới Côn Lôn Kính.

Liền thấy lão nhi thân thể rung chuyển dữ dội, huyết sắc lôi đình liền uẩn nhưỡng đều không làm, trực tiếp phách xuống.

"Ngao! ! !"

Lão nhi phát ra sợ hãi dĩ cực khiếu thanh: "Thiên mệnh chi nhân, là thiên mệnh chi nhân, ta sai rồi!"

Càng là tại chỗ nhận sai, sau đó trực tiếp hóa quang đi vào trong tiên giới, nháy mắt biến mất không thấy, liền ngay cả Côn Lôn Kính cũng không tìm tới hắn.

Huyết sắc lôi đình kia nhiễu giới một vòng, thế mà không có phách lạc, mà là liền như vậy tản đi.

Cái này đến là có ý tứ rồi.

Theo lý thuyết, vượt qua tiên giới hạn chế chi nhân, ra khỏi tiên giới thì sẽ không bị đánh, bởi vì hư không mênh mông, có thể dung chí cao, chỉ có tại trong tiên giới mới sẽ bởi vì quá mức cường đại mà bị đánh, mục đích cũng chính là xua đuổi, tựa như cá quá lớn, vại cá liền không thể chịu đựng.

Sao lão già này lại tuyệt nhiên ngược lại? Không đúng, cũng không phải ngược lại.

Hắn bị sét đánh, là bởi vì Ninh Dạ.

Thế nhưng vào lại vô sự, liền tồn kỳ lạ.

Mọi người đang khó hiểu chuyện này, Ninh Dạ lại đã bắt đầu cười hắc hắc: "Thú vị! Thú vị! Chúng ta du lịch vạn giới, không phải là vì những thứ vượt qua thường thái chi sự này sao? Chuyện trái lẽ thường tất có vấn đề, xem ra lão già này, còn có trong giới này, đều có chút tồn tại hi hãn đây. Chính nên như vậy, mới không phụ chuyến này a."

Nói đã đứng thẳng người lên: "Đi thôi, chúng ta cũng hạ giới đi xem một chút."

Chương 25 : Thọ Quang Giới

Chương 25: Thọ Quang Giới

Vì để tránh cho động tĩnh quá lớn, chúng tu sĩ không có đồng thời xuống, mà là phân từng đợt hạ xuống.

Giới này cũng có cương sát, bất quá có hai vị Nhân Hoàng đại năng hộ giá, đến cũng không cần tới Lưu Kim Toa, trực tiếp nhục thân xuyên qua cương sát tầng xong, các thi tiên pháp, đều đã tự tìm địa phương hạ xuống.

Đối với phần lớn tu sĩ mà nói, bọn họ không phải đến tầm u thám mật, mà chính là đến hưởng thụ một phen, để giải Thiên Tàm tẻ nhạt chi muộn.

Ninh Dạ không cần Thiết Lang, Phượng Tiên Lung bảo vệ, tự cùng Trì Vãn Ngưng, Công Tôn Điệp, Lâm Lang Thiên ba người, phiêu phiêu bay tới một chỗ tiên sơn.

Liền thấy tiên sơn này vân vụ mịt mù, thanh tùng san sát, bạch vân trắng xóa, phong quang đến cũng tú lệ, tính được là một nơi tu hành không tệ.

Trên đỉnh núi cách đó không xa, một tên tu sĩ chính đang diện nhai mà ngồi (*diện nhai = quay mặt về phía vách núi), khô thủ thương không hạo nhật, bên người một thanh ngân ti tiểu kiếm không ngừng lượn quanh, linh động nhẹ nhàng, thỉnh thoảng phát ra mấy đạo kiếm khí.

Là cái Vạn Pháp cảnh, kiếm đạo tu sĩ.

Ninh Dạ cũng không che giấu thân hình, thoáng nhìn một chút, cảm thấy kiếm đạo của tu sĩ này tuy có chút đặc điểm, nhưng chung quy bất quá chỉ như vậy, liền lắc lắc đầu chuẩn bị xuống núi.

Vừa mới chuyển thân, liền nghe trên núi đối diện, tu sĩ kia đã nói: "Các hạ liền như thế nhìn liền đi, không quá thích hợp chứ?"

"Ân?" Ninh Dạ quay người lại nhìn đối phương.

Bình thường tu sĩ tu hành, liên quan đến tiên pháp bí ẩn, xác thực không thích có người bàng quan. Chỉ là qua nhiều năm như vậy, Ninh Dạ nếu như xem ai tu hành, đó quả thực chính là đối phương tạo hóa, ai lại sẽ từ chối?

Thời gian dài, bản thân Ninh Dạ cũng không có chú ý đến, bản thân càng trong lúc vô tình phạm vào kiêng kỵ.

Nếu đã là bản thân có lỗi, Ninh Dạ cũng không muốn biện giải nhiều cái gì, liền nói: "Là ta sai, mới đến, đã quên quy củ, đúng dịp thấy đạo huynh luyện kiếm, bản năng liền nhìn mấy lần. Bất quá ta nhìn thời gian không lâu, còn không đến mức trộm tiên pháp ngươi, xin hãy tha thứ."

Tu sĩ kia hừ nói: "Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao?"

Nói ngân ti tiểu kiếm kia đã Xoạt một tiếng bắn tới mặt Ninh Dạ.

Kiếm kia tại trước gương mặt Ninh Dạ dừng lại, lại không bắn tiếp được nữa, tu sĩ kia hơi kinh hãi, phát hiện bản thân khống chế thế nào đi nữa cũng không làm được, lại cố gắng, liền phát hiện bản thân liền khống chế kiếm của mình cũng không làm được.

Làm sao lại?

Tu sĩ kia kinh hãi.

Kiếm này chính là bản mệnh pháp bảo của mình, bị chặt đứt liên hệ nhẹ nhẹ nhàng nhàng như vậy, đối thủ không phải thường nhân, quá nửa là Vô Cấu đại năng!

Hắn kinh hãi trong lòng, kêu lên: "Là tiểu nhân sai, có mắt không thấy thượng tiên, thỉnh thượng tiên tha thứ."

Nói cúi rạp người, nói quỳ liền quỳ, đến cũng lập tức quyết đoán.

Ninh Dạ duỗi ra hai ngón tay, niêm lên ngân ti tiểu kiếm, nhìn kỹ một chút, nói: "Kiếm đạo cũng chẳng ra sao, thủ pháp luyện kiếm này, đến là có chút ý tứ. Các ngươi nhìn xem."

Lâm Lang Thiên xem như là nhãn lực cao nhất ở phương diện này, nhận lấy tra nghiệm một phen, nói: "Cấm chế cũng thường thường, là thủ đoạn luyện chế bản thể phi kiếm, thủ pháp có chút đặc thù."

Nói nhìn hướng tu sĩ kia: "Ngươi gọi tên gì? Môn phái nào? Thanh kiếm này, là ai luyện chế?"

Tu sĩ kia vội nói: "Tiểu nhân Hà Phương An, Thanh Thủy quận Yên Lưu thành Hà gia, kiếm này là chủ gia Hà gia ta sở luyện, sao có thể là tiểu phái phương nào tạo nên. . ."

Nói đến phần sau, thanh âm hiển nhiên có chút thấp, trong giọng nói càng là tràn ngập xem thường đối với môn phái.

"Có ý tứ." Ninh Dạ nhấc tay vẫy một cái: "Qua đây nói chuyện."

Hà Phương An thân thể lại không chịu khống chế bay đi, hắn muốn đứng dậy, lại phát hiện bản thân càng chỉ có thể bảo trì tư thế quỳ bái, liền như thế một đường quỳ từ đỉnh núi đối diện bay tới, thẳng băng lạc địa.

Thậm chí còn cày ra một đạo đường băng bằng phẳng mấy chục mét, vừa vặn dừng lại ngoài 1 mét tại trước người Ninh Dạ.

Hà Phương An sợ run tim mật, Vô Cấu cũng không nghe nói có thể giày xéo người như thế a? Quá nửa là Vô Cấu hậu kỳ hoặc là đỉnh phong.

Ninh Dạ nói: "Chúng ta từ nơi khác đến, không biết tình huống nơi này, nói một chút chuyện Thanh Thủy quận này đi."

Hắn minh là hỏi Thanh Thủy quận, kỳ thực cũng là lý giải nơi đây tiên giới.

Chiến đấu lúc trước phát sinh tại giới ngoại hư không, tuy rằng quang huy mãnh liệt, mọi người cũng chỉ coi là thái dương thiểm quang, cũng không để ý, Hà Phương An không biết Ninh Dạ là khách đến từ thiên ngoại, chỉ cho là địch nhân bên ngoài, liền rõ ràng mười mươi hồi đáp.

Hắn không có chuẩn bị, Ninh Dạ hữu tâm lý giải, bên cạnh còn có Trì Vãn Ngưng đang bán manh, một mặt ta chưa ra khỏi cửa, kiến thức không sâu, phu thê bốn cái nhất đáp tam đương, đến là rất mau đem tình huống nơi này lý giải thấu triệt.

Nguyên lai chỗ này gọi Thọ Quang Giới, xác thực là một toà ngũ cảnh tiên giới.

Bất quá nơi đây không lấy môn phái xưng hùng, mà nhiều lấy gia tộc xưng tôn.

Thọ Quang Giới phân ngũ đại vực, mỗi vực đều do số lượng khác nhau gia tộc tu tiên chưởng khống.

Thanh Thủy quận liền thuộc về một trong mười ba quận bắc vực, nói là quận, diện tích cũng không nhỏ, chỉ riêng bên trong quận này liền có bảy mươi hai thành.

Bắc vực bởi vậy có mười ba đại gia tộc, các thành lại đều có một ít gia tộc nhỏ.

Hà gia là một cái gia tộc tu tiên tại Thanh Thủy quận Yên Lưu thành, ở trong thành cũng coi như có chút địa vị, bất quá chủ yếu vẫn là dựa vào chủ gia. Hà gia chủ gia tại trong các gia tộc tu tiên quận Thanh Thủy xếp hạng đệ tứ, đến cũng tính được là đại gia tộc tiếng tăm lừng lẫy.

Nghe hắn nói như vậy, Ninh Dạ đại thể đến là đã có chút minh bạch.

Giới này tu hành, hẳn là lấy tu sinh cơ, tự nhiên chi đạo làm chủ.

Tu sĩ tu thần, sau khi thần thành, nhục thân chỉ là thể xác, vì vậy tu hành càng cường đại, càng khó có con cái, chỉ vì tinh hoa đều tại thần hồn.

Nhưng cũng có ngoại lệ, chính là tu Tự Nhiên chi đạo, Sinh Mệnh chi đạo, loại tu sĩ này đa phần sinh cơ dồi dào, năng lực sinh dục mạnh, huyết mạch truyền thừa cao độ, vì vậy tương đối dễ dàng trở thành gia tộc tu tiên. Cái này cùng Cực Chiến Đạo tu nhục thân lại không giống nhau, bản chất bọn họ cũng là tu pháp, không phải tu nhục thân thuần túy, chỉ bất quá tác dụng chủ yếu của tiên pháp là cường hóa sinh cơ, đặc điểm chiến đấu kỳ thực càng như Vạn Hoa Cốc, mạnh tại sinh sinh bất tức, miên duyên trường viễn, mà bất lợi bạo phát.

Vì vậy đám bà nương của Vạn Hoa Cốc, vẫn tính là hảo sinh dưỡng.

Trường Thanh Giới không am hiểu đạo này, bởi vì chuyện này cũng có quan hệ cùng hoàn cảnh địa lý địa phương.

Vấn đề là Ninh Dạ quan khí, thấy nơi đây sinh cơ cũng không tính dồi dào, rất nhiều nơi còn không bằng Vạn Hoa Cốc.

Sao lại trở thành toàn giới gia tộc tu tiên cơ chứ?

Có ý tứ!

Càng là vi phạm lẽ thường, liền càng là có kỳ lạ, Ninh Dạ liền càng cảm thấy hứng thú.

Lại thêm cũng có hứng thú đối với thanh kiếm này, Ninh Dạ nói: "Ngươi là gia trưởng của Yên Lưu Hà gia?"

Hà Phương An liền vội vàng lắc đầu: "Không phải, tiểu nhân chỉ là tứ đệ của tộc trưởng. Hà gia ta có mười hai tên Vạn Pháp, một vị Vô Cấu. Gia trưởng của Yên Lưu Hà gia ta chính là trưởng huynh Hà Phương Thụ."

Lúc hắn nói lời này có vẻ đặc biệt kiêu ngạo, rất có mùi ngươi xem nhà chúng ta cũng có Vô Cấu, mà nhà chúng ta còn chỉ là cái phân gia nha!

Công Tôn Điệp là kẻ thích tính toán, bắt đầu xòe ngón tay: "Một cái gia tộc bất nhập lưu ở Yên Lưu thành, liền có một tên Vô Cấu, mười hai tên Vạn Pháp, đây chẳng phải là nói, chỉ riêng Yên Lưu thành liền có dăm ba bảy tám cái Vô Cấu?"

Cái gì gọi là bất nhập lưu?

Hà Phương An cả giận nói: "Hà gia ta tại Yên Lưu thành tuy không phải thành chủ, nhưng cũng là gia tộc xếp hạng thứ năm, toàn bộ Yên Lưu thành tổng cộng sáu vị Vô Cấu, nhà ta liền có một vị."

"Sáu cái Vô Cấu cũng không tính ít rồi." Công Tôn Điệp tiếp tục đếm ngón tay: "Một cái Yên Lưu thành liền sáu cái Vô Cấu, Thanh Thủy quận có bảy mươi hai thành, vậy không phải hơn 400 cái? Bắc vực có mười ba quận, vậy không phải hơn bốn ngàn cái? Vậy toàn bộ Thọ Quang Giới, chẳng phải là có hơn hai vạn cái Vô Cấu?"

Vừa tính ra như vậy, Công Tôn Điệp bị dọa cho giật nảy.

Con số này có chút kinh người a, Trường Thanh Giới so với Thọ Quang Giới lớn hơn, cũng không có hơn hai vạn cái Vô Cấu a.

Hà Phương An một bên quỳ một bên kinh ngạc nhìn Công Tôn Điệp: "Cô nương ngươi điều này cũng không biết? Thọ Quang Giới có Vô Cấu mười tám ngàn người, Niết Bàn 2,300 người, đây là thường thức a."

Nghe nói như thế liền Lâm Lang Thiên đều bị dọa một cái.

Ta fuck, cái tiên giới này Niết Bàn cùng Vô Cấu, số lượng cũng quá khủng bố chứ?

Ngược lại là Ninh Dạ mặt lộ vẻ cổ quái: "Không trách, ta nói ngươi Vạn Pháp đỉnh phong này làm sao nhược như thế đây. Hóa ra nơi này tấn thăng. . . Rất dễ dàng a. Bất quá tấn thăng là dễ dàng, thực lực a nhưng là kém quá nhiều rồi."

Chương 26 : Phẫn nộ

Chương 26: Phẫn nộ

Lâm Lang Thiên nghe ra Ninh Dạ ý tứ: "Phu quân là nói. . ."

Ninh Dạ gật đầu: "Hư mà bất thực. Nơi đây cảnh giới dễ thăng, tối thiểu có một nửa nguyên nhân, là bởi vì huyết mạch truyền thừa duyên cớ, còn có một nửa a hẳn là có quan hệ cùng hoàn cảnh nơi này rồi. Thú vị, phàm là tiên giới, tấn thăng có nhiều bình cảnh, mỗi bước một cửa ải, mỗi ải một tu đồ. Thế nhưng nơi này thật giống cũng không phải là như vậy. . . Cụ thể còn phải xem xem, phải tìm cái Vô Cấu đến nghiên cứu một phen."

Hà Phương An nghe được kinh hãi.

Hắn khởi đầu còn cảm thấy người này nói chuyện làm sao khẩu khí lớn như vậy, nói cái gì huyết mạch truyền thừa duyên cớ, nơi này không phải người người đều như vậy sao?

Chờ nghe đến một câu cuối cùng, thiếu chút nữa sợ vãi tè rồi.

Tìm cái Vô Cấu đến nghiên cứu?

Ngươi có ý gì?

Chẳng lẽ ngươi là Niết Bàn?

Không nghe nói Niết Bàn cảnh liền bản giới có bao nhiêu Niết Bàn chi nhân cũng không biết a.

Khách đến từ thiên ngoại lúc trước chưa từng có nghe nói qua, vì vậy Hà Phương An đến hiện tại cũng không minh bạch đối phương là khách đến từ thiên ngoại, chỉ cảm thấy người tới rất thần bí, đến thật giống như thâm sơn khổ luyện mấy trăm năm mới xuống núi.

Đây có thể là bởi vì không có kiến thức quá, nên khẩu khí lớn không?

Nhưng sau một khắc Ninh Dạ tiện tay vung lên, Hà Phương An rốt cục giải thoát ràng buộc.

Ninh Dạ đã nói: "Ta muốn đi Yên Lưu thành xem xem, ngươi dẫn đường đi."

Hà Phương An cũng không dám từ chối, lập tức liền dẫn Ninh Dạ hướng Yên Lưu thành bay đi.

Dọc theo đường đi Ninh Dạ lại hỏi một chút vấn đề ở trong mắt Hà Phương An thuộc về thường thức , đương nhiên cũng nói cho hắn tên của bản thân, chỉ nói không có gia tộc. Nghe được hắn liền gia tộc đều không có, vậy là Hà Phương An càng lúc càng nhận định, người này hẳn chính là cái thâm sơn tu hành, tuy có tu vi, hoàn toàn không có kiến thức.

Ngô, người như thế, là dễ lừa gạt nhất.

Con ngươi đã bắt đầu xoay tròn chuyển động.

Chốc lát bay tới Yên Lưu thành.

Hà Phương An cung kính nói: "Ninh thượng tiên mời đi theo ta, ta dẫn thượng tiên đi xem chung quanh."

Ninh Dạ đã nhận biết được tiểu tử này động ý đồ xấu, nhưng vẫn còn không tính ác ý, liền cũng tùy hắn, nói: "Cũng được, ngươi dẫn đường, chúng ta đi xem xem."

Năm người liền như thế vào thành.

Một đường Hà Phương An đến cũng coi như khách khí, không ngừng cùng Ninh Dạ giới thiệu phong tình địa phương.

Mặc kệ hữu dụng vô dụng, Ninh Dạ cũng đều nghe hết, tìm hiểu thêm một chút phong thổ nơi đây cũng là tốt đẹp.

Một đường tiến tới, rất mau liền đến trước một tửu lâu.

Hà Phương An dừng bước nói: "Ninh thượng tiên, nơi này chính là tửu lâu tốt nhất Yên Lưu thành. Giờ đã tới trưa, thượng tiên không bằng di giá, cũng để cho Phương An được tận tình địa chủ."

Ninh Dạ nở nụ cười: "Được."

Lúc này liền cùng Hà Phương An đồng thời lên lầu.

Lâm Lang Thiên truyền thanh nói: "Tiểu tử này không có ý tốt."

"Ngô, phỏng chừng là muốn mượn thế chỉnh người đây." Ninh Dạ trả lời: "Không có chỗ nào đặc biệt, bất quá vừa vặn cũng ước lượng một chút nội tình Vô Cấu."

Hắn vốn là muốn bắt cái Vô Cấu nghiên cứu một chút, đến cũng không ngại Hà Phương An lợi dụng bản thân.

Quả nhiên thời khắc này lên lầu, có người nhìn thấy Hà Phương An, mắt lộ ra kinh dị, nhưng cũng không nói gì. Có tiểu nhị đi tới, Hà Phương An đại đại liệt liệt điểm vài đạo thức ăn ngon.

Mấy người liền đồng thời ăn uống lên đến.

Trì Vãn Ngưng băng cơ da ngọc, diện như phù dung, hồn nhiên nhược thủy trung tiên, mỗi giơ tay nhấc chân, đều tán phát ra vô hạn mị lực; Công Tôn Điệp thì cơ xảo quỷ biến, đáng yêu thảo hỉ; Lâm Lang Thiên liền là đại gia khuê tú dáng dấp, chưa nói đã xấu hổ, lại là một phen băng thanh ngọc khiết khiến người mê mẩn.

Ba người đều là tuyệt sắc nữ tử, bây giờ cộng tọa một đoàn, phàm có kẻ tiến vào, đều không khỏi kinh ngạc nhìn lại, lưu luyến quên về.

Hà Phương An hữu tâm sinh sự, vỗ bàn một cái mắng: "Nhìn gì mà nhìn, còn chưa cút!"

Chỉ tiếc sự còn chưa sinh, những người kia đến là thật lăn.

Lúc này một cái ngữ thanh truyền đến: "Hà Phương An, ngươi tại tửu lâu của ta hô to gọi nhỏ như vậy, cũng quá không đem Lăng gia ta để ở trong mắt chứ?"

Trong lời nói, đã có một người bước lên trên lầu.

Đó là một cái công tử ca trẻ tuổi, tay cầm quạt giấy hơi lắc, bức cách đến cũng mười phần.

Chỉ là nhìn thấy ba người Trì Vãn Ngưng, rõ ràng ngẩn ra, đặc biệt động dung, càng là liền Hà Phương An cũng không để ý tới, trực tiếp đi tới bên người Công Tôn Điệp, nói: "Xin hỏi tiểu thư tôn giá phương danh?"

Trong nhan sắc ba người , nếu bàn về cao thấp, nên lấy Trì Vãn Ngưng dẫn đầu, Lâm Lang Thiên thứ hai, Công Tôn Điệp không tỉnh xảo như hai người kia, chủ yếu vẫn là khí chất bách biến, mị hoặc lực mười phần. Tu sĩ Trường Thanh Giới nhìn quen tràng diện lớn, vì vậy mỗi khi gặp ba nữ tập hợp, đa phần lấy liếc trộm Trì Vãn Ngưng chiếm đa số, cũng làm cho Công Tôn Điệp tới nay đều không phục.

Không nghĩ tới tràng diện lần này gặp phải, đối phương rất rõ ràng là càng thích ý bản thân.

Rất là vui mừng.

Nói: "Ta tên Công Tôn Điệp, ngươi đây?"

Công tử ca kia thấy Công Tôn Điệp hồi đáp sang sảng như vậy, cũng là mừng rỡ, chỉ cảm thấy là bản thân mị lực kinh người, suất khí vô song, tự tin cười nói: "Lăng gia, Lăng Phượng Vũ."

Công Tôn Điệp liền hỏi Hà Phương An: "Thật giống Lăng gia là đệ nhị gia tộc nơi này?"

Hà Phương An gật đầu: "Đúng vậy."

"Không phải là lão đại sao." Công Tôn Điệp lắc đầu.

Lăng Phượng Vũ nghe lời này rất là không vui: "Công Tôn cô nương lời này liền không chuẩn rồi, nhà ta tuy không phải đệ nhất thế gia, nhưng so với Cung gia, cũng không kém gì. Chỉ là chúng ta không muốn cùng bọn họ tính toán, tranh dài ngắn nhất thời mà thôi."

Lời này của hắn vừa ra, liền nghe có người nói: "Lăng Phượng Vũ, ngươi nói như vậy, là không phục sao? Nếu như thế, ngươi ta giao thủ chút là được."

Lăng Phượng Vũ gập lại quạt giấy: "Cung Tự Hoài, ngươi muốn đánh cứ đánh, ta cũng không sợ ngươi."

Nói tung người nhảy một cái, đã bay ra ngoài.

Liền thấy trong thiên không Ầm Ầm Ầm một trận tiên pháp vân động, hai người đã là đánh lên.

Tình huống gì vậy?

Ninh Dạ cũng hơi cảm thấy ngạc nhiên.

Theo tiêu chuẩn động tác võ thuật, không phải là đối phương đến đùa giỡn mỹ nhân của mình, sau đó bản thân giận dữ vì hồng nhan, đem đám gia hỏa này đều đánh dẹp sao?

Kết quả phía bên mình còn ngồi đây, bên kia đã đánh lên.

Chờ đã, thật giống có chuyện gì không đúng?

Ninh Dạ nhớ tới.

Đúng rồi, Công Tôn Điệp rất hoan nghênh a.

Chả trách bản thân mới vừa rồi không có cơ hội xuất thủ.

Hắn nhìn nhìn Công Tôn Điệp: "Có người trêu chọc ngươi, ngươi rất vui vẻ?"

Công Tôn Điệp lẽ thẳng khí hùng: "Không nên vui vẻ sao? Khó được có người cảm thấy ta đẹp nhất."

Ách, thật giống như có đạo lý.

Hà Phương An nhỏ giọng nói: "Lăng Phượng Vũ truy nữ hài tử, tới nay có cái thói quen, trước tiên từ hắn cảm thấy kém một chút xuất thủ, làm nổi lên tâm háo thắng của những người khác, sau đó mới từng cái công phá."

Lời này chọc đúng tổ ong vò vẽ rồi.

Sắc mặt của Công Tôn Điệp bắt đầu biến sắc.

Trì Vãn Ngưng, Lâm Lang Thiên đồng thời hừ lạnh: Ngươi tự cầu phúc đi.

Sau một khắc liền nghe Ầm một tiếng, một đạo nhân ảnh phá tan nóc nhà, trực nhập thiên không.

Sau đó là âm thanh rít gào phẫn nộ chí cực của Công Tôn Điệp: "Hà Phương An, con mẹ ngươi tìm đòn rồi!"

Phấn quyền hướng tới Hà Phương An rơi xuống.

Chính tại không trung giao thủ Lăng Phượng Vũ, Cung Tự Hoài đồng thời lấy làm kinh hãi: "Cô nương, bình tĩnh đừng nóng."

Đặc biệt là Lăng Phượng Vũ, đầy mặt mỉm cười: "Hà Phương An đắc tội cô nương, không bằng do tại hạ xuất thủ làm giúp là được, tại hạ Vô Cấu tu vi, nghiền ép Hà Phương An, rất dễ dàng."

Nhìn hắn đầy mặt tươi cười, lại nghĩ đến Hà Phương An vừa nãy lên tiếng, Công Tôn Điệp giận không chỗ phát tiết, một cái tát vung ra đi: "Nghiền ép muội ngươi a, đánh chết cái thứ hỗn trướng không nhãn lực như ngươi."

Đùng!

Một cái tát xuống, đánh nát ba tầng hộ tráo của Lăng Phượng Vũ, trực tiếp tát cho toàn bộ mặt đều nát rồi.

Cung Tự Hoài kia bị dọa cho nhảy dựng: "Cô nương, ngươi. . ."

"Ngươi cũng không phải thứ gì tốt!" Công Tôn Điệp phi ra một cước, hung ác đá vào trên mặt Cung Tự Hoài.

Chương 27 : Đạo cảnh bất hiển

Chương 27: Đạo cảnh bất hiển

Công Tôn Điệp hiện tại vẫn chỉ là Vô Cấu đỉnh phong, chưa có trở thành Niết Bàn.

Đến không phải là không thể, mà là yêu cầu của Ninh Dạ đối với các nàng cao, mỗi một bước đều cần phải đánh ổn nội tình.

Hư không dạo chơi, thiên đạo vô hạn, chính là thời cơ cảm ngộ, Niết Bàn là then chốt ngộ đạo, quá sớm trùng kích, cũng liền bỏ qua cơ hội.

Cho tới Lăng Phượng Vũ cùng Cung Tự Hoài, bất quá là Niết Bàn trung kỳ, vì vậy hai người này làm sao cũng không thể là đối thủ của Công Tôn Điệp.

Nhưng mà coi như là vậy, bị Công Tôn Điệp tả một tát hữu một cước vừa đánh lẫn đạp, liền cái cơ hội hoàn thủ đều không có, vẫn khiến cho người mở rộng tầm mắt.

Đúng vào lúc này, xa xa truyền đến mấy thanh âm: "Người nào dám động thủ tại Yên Lưu thành ta?"

Sau đó liền thấy hai cái đại thủ từ hai cái phương hướng chụp tới.

Công Tôn Điệp nào quản ngươi là kẻ nào, nàng chính đang nén một bụng lửa giận đây, mắt thấy có người công kích, trái lại vui vẻ: "Lại tới hai cái? Rất tốt, tới đây cho bổn cô nương!"

Song thủ đồng xuất, trực tiếp tóm lấy hai cái đại thủ.

Vân đoan chi thủ này chính là huyễn hóa mà thành, cũng không phải là thực thể, thế nhưng một chiêu này của Công Tôn Điệp, chủ nhân của hai bàn tay trong nháy mắt cảm thấy là bàn tay chân thực của mình bị tóm trúng, thân thể không chịu khống chế nữa, trực tiếp hướng Công Tôn Điệp bay đi, trong khoảnh khắc đó, thực thể chi thủ tại trong lòng bàn tay Công Tôn Điệp, người nhưng tại bên ngoài mấy dặm, cảm giác chi kinh ngạc, hoàn toàn lật đổ ấn tượng.

Sau một khắc hai người đã bị lôi kéo đến thượng không tửu lâu, liền thấy tay áo của chính mình không không đãng đãng, mà trong tay của Công Tôn Điệp thế mà là hai cái cánh tay chân thực.

Vậy mà đã như thế bị nàng giật xuống rồi!

Làm sao làm được?

Hai người vừa kinh vừa giận.

Công Tôn Điệp nhìn lướt qua: "Bốn cái Vô Cấu? Không phải nói có sáu cái sao? Đều đi ra cho ta!"

Nói đạp xuống một cước, một cước này hạ xuống không trung, một mảnh sóng gợn bỗng dưng sinh thành, như sóng trùng kích hoành tảo tứ phương, sau đó hai tiếng hự khẽ vang lên, hai đạo nhân ảnh dĩ nhiên xuất hiện.

"Một cái hậu kỳ, bốn cái trung kỳ, một cái sơ kỳ, thử một chút!"

Công Tôn Điệp tính tình tới nay tùy hứng, trước đây đều là bị Ninh Dạ áp chế. Hiện tại Ninh Dạ không quát bảo nàng ngưng lại, nàng phóng khai ngang ngược, song thủ vung lên, một phiến mịt mờ chi vụ đã tịch quyển bát phương.

Sáu người đồng thời xuất thủ: "Cô nương đây là ý gì!"

Công Tôn Điệp tức giận nói: "Chính là muốn đánh một trận, đâu ra ý tứ gì. Ước chừng cân lượng bọn ngươi!"

Trong lúc lên tiếng, gợn sóng tái khởi, liền thấy sáu người đồng thời bị chấn lui.

"Quá yếu rồi!" Công Tôn Điệp xem thường: "Bổn cô nương mới dùng ba phần lực."

Tu sĩ nơi này quả nhiên có chút thủy.

Nếu như là tu sĩ Trường Thanh Giới, tương tự là tổ hợp thực lực như vậy, tuy rằng Công Tôn Điệp như thường có thể một đối sáu, nhưng tuyệt không phải ba phần thực lực liền có thể nhẹ nhõm giải quyết.

Nghe nói như thế, trong thiên không sáu người đồng thời tức giận.

Ba phần lực?

Ngươi cũng quá nhục nhã người rồi.

Trong thiên không một tiếng sấm rền vang lên, một gương mặt lớn xuất hiện, uy vũ vô song.

Cung Tự Hoài thấy thế đại hỉ: "Tứ thúc ngài đã tới!"

Lão giả kia hừ một tiếng: "Đồ vô dụng này, bảo ngươi thường ngày hảo hảo tu hành, kết quả lại vô năng như vậy. Vị cô nương này nếu đã tự xưng chỉ dùng ba phần thực lực, vậy lão phu liền đến thử xem ngươi. . . A!"

Hắn quát to một tiếng, thiên không mặt to đã bị Công Tôn Điệp một quyền kích trúng.

Tiểu phấn quyền rơi vào trên mặt cao trăm trượng, tựa như muỗi đốt một cái, nhưng trong khoảnh khắc đó, lão giả này lại cảm giác được gương mặt chân thực của mình bị hung ác đánh một quyền.

Phong thanh đột khởi, xa xa lão giả kia đã hiện chân thân, bão táp mà tới: "Nha đầu ngươi, thật không lễ phép, thế mà. . . Các ngươi nhìn cái gì?"

Lão giả chú ý tới đám người Cung Tự Hoài đang trợn mắt ngoác mồm nhìn mặt chính mình.

Cung Tự Hoài chỉ chỉ con mắt của hắn: "Tứ thúc, con mắt của ngài. . ."

Lão đầu một cái pháp thuật tự soi khuôn mặt, liền nhìn thấy một con mắt của bản thân thế mà tím đen.

Hắn kinh hãi đến biến sắc: "Làm sao có khả năng? Ngươi làm sao có khả năng công kích đến chân thực ta?"

"Thiết, nhất linh tại thể, nhất linh tại niệm, niệm động linh sinh, hưu thích nhất thể, cái đạo lý này cũng không hiểu, ngươi cũng tính là Niết Bàn cảnh?" Công Tôn Điệp khinh thường nói. (*hưu thích ~ buồn vui)

Lão giả kia nghe ngơ ngác, tự lẩm bẩm: "Niệm động linh sinh, hưu thích nhất thể, càng là như vậy. . . Càng là như vậy. . . Hóa ra là như vậy, ta minh bạch rồi!"

Hắn đại hỉ cuồng hô.

Cảnh này khiến đám người Ninh Dạ đều mộng bức rồi.

Trì Vãn Ngưng nhỏ giọng nói: "Đây không phải là thường thức sao?"

Ninh Dạ lắc đầu: "Rất hiển nhiên, ở chỗ này không phải."

Lâm Lang Thiên cũng không hiểu: "Vậy hắn là làm sao thành tựu Niết Bàn?"

Ninh Dạ càng lúc càng vui vẻ: "Đây chính là chỗ thú vị nhất."

Trong thiên không, lão giả kia còn đang cuồng hỉ, vì chính mình phát hiện nhân gian chí đạo mà hân hoan, Công Tôn Điệp đã không kiên nhẫn: "Lão đầu, mau tới đánh đi!"

Nói lại là một quyền.

Lão giả kia đến vẫn tính cái có lễ phép, trực tiếp làm cái tiên pháp ngăn trở, kêu lên: "Cô nương có chỉ điểm chi ân, Cung Vũ Sơn không muốn hạ thủ đối với cô nương."

Công Tôn Điệp giận nói: "Ngươi trước tiên cần phải chứng minh có thể thắng ta, mới có tư cách nói lời này chứ?"

Cung lão đầu ngẩn ra, ngẫm lại cũng là có lý.

Liền thấy Công Tôn Điệp đã một chỉ đâm về Cung lão đầu: "Thấy ngươi vẫn tính có lễ phép, không đánh mặt của ngươi."

Cung Vũ Sơn trong nháy mắt biến hóa thủ pháp, thi xuất ngàn cái thủ ấn, điệp ấn mà ra, thế nhưng Công Tôn Điệp nhất chỉ, Thiên Trọng Điệp Thủ hắn vẫn lấy làm kiêu ngạo càng yếu đuối như trang giấy, trong nháy mắt phá nát, Công Tôn Điệp đã một chỉ rơi vào ngực hắn, Cung Vũ Sơn quát to một tiếng ngã ra: "Làm sao có khả năng? Đạo cảnh! Đây là đạo cảnh! Ngươi là Tiêu Dao chi cảnh?"

Công Tôn Điệp thu chỉ: "Tiểu đạo mà thôi, khó lên được nơi thanh nhã, bất quá ngươi thật giống như. . . Thật sự không thông đạo ý a?"

Nàng cũng coi như nhìn ra rồi, lão đầu này Niết Bàn là chân chính Niết Bàn, nhưng hoàn toàn không thông đạo cảnh.

Thần thức của hắn vẫn là cường đại, nhưng đạo cảnh không thông, liền tương đương với về mặt tầng cấp bị Công Tôn Điệp nghiền ép. Đối với lão đầu này mà nói, Công Tôn Điệp tùy tiện một cái xuất thủ, đều là huyền ảo vô phương khó mà hóa giải, càng có vô số thần kỳ vĩ lực.

Thuần lấy lực mà nói, hắn vẫn mạnh hơn Công Tôn Điệp một ít, nhưng sai biệt cự đại về cấp độ, đã không phải tiên pháp thần thông có thể bù đắp, kết quả liền là bị Công Tôn Điệp dễ dàng một chỉ loại bỏ.

Chuyện này đối với Trường Thanh tiên nhân mà nói là không thể tưởng tượng.

Dù sao ngộ đạo một chuyện, có đủ thiên phú, Vạn Pháp cảnh liền có thể có chỗ cảm ngộ, Vô Cấu cảnh liền có chút thành tựu.

'Niết Bàn ngộ đạo' bất quá là một cái tiêu chuẩn của thành tựu đạo cảnh, như tại trước lúc đó không thể có lĩnh ngộ, căn bản là không có tư cách thành tựu Niết Bàn.

Nguyên nhân chính là niết bàn trọng sinh, không thông đạo ý, liền vô pháp đạt đến mức độ mượn đạo cảnh khiến cho chính mình trọng sinh.

Mà sau khi Niết Bàn, bản thân lĩnh ngộ chi đạo liền có thể bởi vậy lại thăng lên một cái cấp độ, theo tiêu chuẩn của Trường Thanh tiên nhân, xem như là chính thức ngộ đạo, lúc trước bất quá là vừa mò thấy đường.

Thể loại như Ninh Dạ, Thịnh Đông Bình, chính là trực tiếp tiến vào cấp độ truyền đạo, càng sâu một bước, ảnh hưởng đã không phải bản thân, mà là người khác.

Mà lão đầu này. . . Lý giải về đạo ý của hắn, đại khái cũng chỉ xấp xỉ cùng tu sĩ Vạn Pháp đỉnh phong của Trường Thanh Giới.

Cái chênh lệch này liền quá quá lớn rồi.

Ngoài như vậy ra, từ vừa nãy xuất thủ mà xem, cho dù là tiên pháp thần thông, nơi này Vô Cấu Niết Bàn, so với đồng cấp tại Trường Thanh Giới, cũng rõ ràng chênh lệch một cấp bậc, bất quá cái chênh lệch cấp bậc này đến vẫn không tính là quá lớn, đại khái cũng chính là tả hữu bán cảnh, vì vậy không dựa vào vấn đề đạo, Trường Thanh Giới Vô Cấu đỉnh phong hẳn là có thể thắng Niết Bàn trung kỳ, nhưng nếu như Vô Cấu sơ kỳ, muốn thắng Niết Bàn sơ kỳ, thì trừ phi là loại thiên tài như Tử Lão, Lâm Lang Thiên . Còn Ninh Dạ, hắn nghĩ nghĩ. . . Kháo, bản thân thời điểm Vạn Pháp đỉnh phong phỏng chừng đã có thể cùng lão đầu này giao thủ chút, thắng thì không hẳn có thể, nhưng huyễn thuật tuyệt đối có thể lừa gạt hắn xoay quanh.

Mà người trong giới này, đối với tu sĩ lĩnh ngộ đạo cảnh, tựa hồ còn có một cái xưng hô đặc biệt, tức Tiêu Dao chi cảnh.

"Nguyên lai là như vậy." Ninh Dạ đã gật đầu: "Xem ra giới này thăng cảnh dễ dàng, ngộ đạo gian nan, đạo ý bất hiển, khó có sở ngộ."

Chương 28 : Tra xét

Chương 28: Tra xét

Theo một đường tu hành, Ninh Dạ cũng coi như đã càng lúc càng minh bạch.

Cái gọi là 'đạo bất khả truyền', kỳ thực có hai tầng ý tứ.

Một là 'bất minh kỳ lý', hai là 'nan chưởng chân ý'.

Cái gọi là 'bất minh kỳ lý', chính là liền đạo đối ứng là cái gì, ngươi cũng không biết.

Nhưng bộ phận này, là có thể truyền ra.

Không phải là danh từ giải thích sao, không khó.

Khó chính là bước thứ hai, chưởng kỳ ý.

Tại sao đạo đồ nhất định phải tự mình lĩnh ngộ, bởi vì chỉ có minh bạch, mới có thể chân chính nắm giữ.

Nếu như là người khác nói cho ngươi, có lúc trái lại không tốt.

Ninh Dạ cùng Trì Vãn Ngưng bọn họ đại đạo đồng truyền, truyền ra không chỉ có là đạo lý, càng trọng yếu chính là loại cảm ngộ có thể chưởng kỳ ý kia, là lĩnh ngộ cùng vận dụng thâm nhập cốt tủy, mỗi cái tế bào, hướng thẳng nguyên thần.

Bởi vậy đừng xem tu tiên giới không ít người không có ngộ đạo, nhưng bọn họ nói đến, lại khả năng câu câu là đạo.

Chỉ tiếc, dưới tình huống này hiểu càng nhiều, biết trái lại càng ít.

Thế nhưng tại Thọ Quang Giới, tình huống hiển nhiên không phải như vậy.

Đám người này, hiển nhiên liền lý niệm cơ sở đều không có, dẫn đến Công Tôn Điệp thuận miệng nói một câu, cũng có thể làm cho lão đầu này "đột nhiên hiểu ra" .

Đối với tu sĩ Trường Thanh Giới mà nói, thuận miệng chỉ điểm như vậy, nếu như không thể khiến cho tự thân nắm giữ chân ý, còn không bằng đừng nói cho ta, vì vậy đại đạo bất khả truyền.

Nhưng đối với lão đầu này mà nói, hắn căn bản không có tư cách chưởng kỳ ý, vì vậy thời khắc này biết được kỳ lý, trái lại có ý nghĩa.

Thời khắc này tuy rằng bị Công Tôn Điệp đánh đủ đau, lão đầu nhưng không tức giận, trái lại vui cười mừng rỡ, lo lắng kinh hoảng, thét lớn: "Cô nương thiên nhân, lão nhi có mắt không tròng, Cung gia ta nguyện lấy thượng tân chi lễ đối đãi, thỉnh cô nương đừng đánh! ! !"

Hắn lời cũng đã nói đến cái mức này, Công Tôn Điệp muốn quấn lấy càn quấy cũng có chút quấn không nổi, căm giận ngừng tay: "Vẫn còn muốn tìm mấy cái mắt không mở hảo hảo giao thủ, đã nghiền một phen, lũ người các ngươi, cũng quá có nhãn lực rồi, nói nhận thua liền nhận thua, quá là không thích hợp."

Chúng nhân nghe được khí khổ.

Chẳng lẽ còn muốn chúng ta không tự lượng sức để ngươi giết cho máu chảy thành sông, mới có thể khiến cho ngươi đã nghiền sao?

Nữ tử này tuy là Vô Cấu, nhưng ngộ đạo đại thành, xuất thủ vô tự thành pháp, hồn nhiên thiên thành, giơ tay nhấc chân đều có thiên địa huyền ảo. Nhân vật giống như vậy, mọi người đầu óc tú đậu cùng nàng liều mạng?

Từng cái từng cái dồn dập sơn hô: "Thỉnh cô nương thứ lỗi, chúng ta biết sai rồi!"

Sau đó liền nghe phần phật phần phật một phiến quỳ gối chi thanh, lại là toàn bộ người Yên Lưu thành đều quỳ xuống.

Thấy tình hình này, Ninh Dạ cười nói: "Được rồi, người ta cũng là biết tiến thối, Điệp nhi ngươi liền không nên sinh sự."

"Biết rồi." Công Tôn Điệp tức giận nói, đấm quả đấm nhỏ: "Quá là không đã nghiền."

Nói thân hình lóe lên, đã trở lại trong tửu lâu.

Ninh Dạ hướng tới phía ngoài nói: "Nếu các ngươi đều đã đến rồi, liền tới ngồi một chút đi."

Phong vân tản ra, trong thiên không đã bay tới tám người.

Hà Phương An còn muốn vào chỗ, nhìn thấy Công Tôn Điệp không có ý tốt trừng bản thân, tâm bỗng hư: "Tiểu nhân cáo lui trước."

Trực tiếp lưu.

Hàng này cũng chính là cái cầu, qua sông rồi liền hỏng ván, vì vậy mọi người cũng không lưu hắn.

Liền thấy Cung Vũ Sơn đã tới, hướng tới đám người Ninh Dạ cúi người chào nói: "Vũ Sơn tham kiến mấy vị thượng tiên. Xin hỏi thượng tiên tự phương nào mà đến?"

Ninh Dạ nói: "Ninh Dạ, thâm sơn tu hành, tĩnh cực tư động (tĩnh hoài muốn động), không biết chuyện nhân gian, không hiểu phàm gian quy củ."

Hắn đến được, một hơi đem tất cả mọi người nơi này đều liệt vào phàm tục.

Chúng nhân cũng không dám có ý kiến.

Cung Vũ Sơn cười nói: "Không biết là phương nào tiên sơn, càng có thể bồi dưỡng ra Ninh thượng tiên bực này tiên nhân. Nhìn Ninh tiên thần vận, hẳn cũng là Niết Bàn chứ? Mấy vị này là. . ."

"Thê tử của ta." Ninh Dạ nhàn nhạt nói.

Mọi người cùng nhau đỏ mắt.

Ba cái tuyệt sắc, kẻ kém nhất cũng đều đẹp như thế, lại mạnh như vậy, hâm mộ a.

Như Công Tôn Điệp biết tâm tư bọn họ, quá nửa là muốn móc tim tại chỗ.

Trì Vãn Ngưng cũng không cùng hắn phí lời, hư không họa mấy nét, màn nước nổi lên, hình ảnh của Quang Chi Hoàng kia đã xuất hiện tại trước mắt mọi người.

Trì Vãn Ngưng nói: "Chúng ta đến tìm một người, chư vị liệu có từng thấy qua lão nhân này?"

"Hảo thủ pháp!" Cung Vũ Sơn lại lần nữa bị Trì Vãn Ngưng tùy ý sở họa kinh sợ: "Không cần thần thức chưởng khống, không cần thi pháp tác ấn, tiện tay sở họa, thần thông tự thành, mà lại có thể như vậy. . ."

Cung Tự Hoài ho nhẹ vài tiếng: "Tứ thúc."

Lão đầu như mộng sơ tỉnh, lúc này mới nhớ ra người ta đang hỏi hắn đây, nhìn kỹ một chút, lắc đầu nói: "Chưa từng gặp."

Sau đó lại tiếp tục thưởng thức lên thủ pháp này.

Nói đến bản thân cũng có thể làm được, nhưng xuất thủ tuyệt làm không được tiêu sái tùy ý, nhẹ nhẹ nhàng nhàng như vậy.

Nghe được lão đầu nói không biết, Ninh Dạ cũng không kỳ quái, nói: "Thiên hạ này, ngươi biết những bảo địa nào?"

Quang đạo Nhân Hoàng kia sở tại chi địa, tất phi phàm địa, Ninh Dạ muốn tìm đến hắn, tốt nhất chính là trước tiên từ bảo địa bắt đầu.

"Thiên hạ?" Lão đầu hơi kinh ngạc cái vấn đề này, nói: "Thiên hạ này có ngũ đại thần tiên thánh địa, do năm vực gia tộc tự mình quản lý, đều là tổ địa của họ, càng là long hưng chi địa, mọi người đều biết."

Công Tôn Điệp liền hỏi: "Mạnh nhất chính là cái nào?"

Lăng Phượng Vũ rốt cục có được cơ hội: "Tự nhiên là trung vực Cảnh gia."

Công Tôn Điệp vừa nhìn thấy hắn đã nghĩ đến thói quen trước tiên hạ thủ từ cô nương kém một chút của hắn, trong lòng tức giận, trừng mắt nói: "Ngươi cút!"

Lăng Phượng Vũ rùng mình một cái, sau đó phát hiện thân thể không tự chủ được, vậy mà thật sự lăn ra ngoài, một đường tại thiên không lăn lộn, Ầm Ầm Ầm còn mang theo vô số tiếng sấm.

Hạ phương bách tính không rõ vì sao, liền nhìn thấy Lăng Phượng Vũ một đường tại thiên không cuồn cuộn mà qua, dồn dập kinh ngạc, Lăng gia đại công tử đây là nắm giữ tiên pháp gì, càng thú vị như vậy?

Chờ Lăng Phượng Vũ nhiễu thành lăn một vòng lại lăn về trong lâu xong, phát hiện chúng nhân chính đàm tiếu thật vui.

Hắn lúc này cũng tỉnh ngộ ra, quá nửa là thói quen kia của mình bị Hà Phương An nói ra, dẫn đến cô nương này tức giận như vậy.

Thấp thỏm trong lòng, không dám tiếp tục nói.

Liền nghe Ninh Dạ đã nói: "Đã biết, nếu như thế, vậy chúng ta cũng không dừng lại tại đây lâu, liền đi trung vực xem một chút đi."

Cung Vũ Sơn nghe ra ý tứ hắn, đây là muốn đi trung vực Cảnh gia?

Giật nảy cả mình: "Không được a! Ngũ đại gia chính là Thọ Quang thánh địa, há lại là tùy ý có thể nhập. Đặc biệt là trung vực Cảnh gia, tọa trấn trung ương, uy hiếp bát phương. Chỉ riêng Niết Bàn cảnh liền có hơn một nghìn. . ."

Hắn cẩn thận từng li từng tí nhìn Ninh Dạ, ý kia hơn một nghìn Niết Bàn, ngươi chính là lợi hại đến đâu, cũng sẽ không phải là đối thủ.

Mấu chốt nhất nếu để cho Cảnh gia biết, là lão nhi ta một câu nói dẫn đến các người tìm qua đó, vậy Cung gia ta cũng phiền phức rồi.

Ninh Dạ nhìn ra ý tứ hắn, cười nói: "Ngươi sợ ta mang đến phiền toái cho ngươi?"

Cung Vũ Sơn cúi đầu: "Tiểu lão nhi không dám."

Ninh Dạ cũng không cùng hắn phí lời: "Chỗ này của ngươi không có thứ ta muốn, ngươi lưu không được ta, sau khi ta đi, cũng sẽ không nói là ngươi nói. Cứ yên tâm đi."

Nói liền chuẩn bị rời khỏi.

Đúng vào lúc này, Cung Tự Hoài đột nhiên nói: "Thượng tiên hãy chờ một chút. Lão nhân trong họa này, ta thật giống đã từng thấy ở đâu?"

"Ân?" Chúng nhân đồng thời nhìn hắn.

Cung Tự Hoài cố gắng nghĩ lại, bỗng nhiên vỗ tay một cái: "Ta nhớ ra rồi. Là Lý gia, Thanh Thủy quận quận phủ- Dương thành- Lý gia gia chủ, Lý Thần Dương, cùng lão già này khá có chỗ tương tự."

Chương 29 : Lý gia

Chương 29: Lý gia

Thanh Thủy quận Lý gia, chính là Thanh Thủy quận quận chủ chi gia, cũng là Thanh Thủy quận đệ nhất thế gia.

Ninh Dạ vốn là muốn trực tiếp đi Trung Vực Cảnh gia xem xem, nếu Cung Tự Hoài đã nói như vậy, vậy không bằng trước hết liền qua Lý gia xem chút.

Ngay sau đó cũng không do dự, trực tiếp rời khỏi.

Mắt thấy bọn họ đã đi, Cung Vũ Sơn gấp rồi, nói với cháu trai: "Ngươi hồ thuyết bát đạo cái gì đấy? Tại sao phải đem bọn họ dẫn tới chỗ của Lý gia? Liền không sợ có chuyện sao? Đến lúc đó chúng ta làm sao gánh vác được?"

Cung Tự Hoài cười nói: "Tứ thúc, mấy người này vừa nhìn liền biết lai lịch phi đồng phàm hưởng, liền Cảnh gia cũng dám xông, có thể thấy được là có mấy phần bản lĩnh. Nếu như thế, không bằng trước tiên để bọn họ tới Lý gia dạo mấy vòng. Lý gia khoảng thời gian này vẫn luôn gây sự với chúng ta, mặc kệ bọn họ ai thua ai thắng, đối với chúng ta đều là cái cơ hội. Lại nói ta cũng không nói dối a, ta chỉ nói Lý Thần Dương cùng lão già này có mấy phần tương tự, không có nói là chính hắn. Sự thực cũng xác thực như vậy a. Thật có quan hệ hay không, cũng không thể xem là chúng ta sai."

Cung Vũ Sơn nghe, cảm thấy rất có lý. Suy nghĩ một chút nói: "Mấy người này không đơn giản, Thanh Thủy quận sợ là xảy ra đại sự. Ta lập tức liền trở lại liên hệ trưởng huynh bọn họ, đi quận phủ xem xem, nói không chừng sẽ có chút cơ hội."

Ngay sau đó cũng không chậm trễ, đã tự bay đi.

Bên này đám người Ninh Dạ một đường hướng Dương thành bay đi, mượn quang độn, chỉ mất chưa đến nửa ngày thời gian liền đến Dương thành.

Ninh Dạ cũng không có ý định khách khí gì với bọn họ, Côn Lôn Kính đã tìm ra vị trí Lý gia kia, liền trực tiếp tiến vào.

Vừa mới đến thượng không Lý gia, còn chưa xuống đây, liền thấy mấy người từ mặt đất 'Sưu Sưu' phi khởi, nhìn dáng dấp như vậy hiển nhiên là bị người đánh bay.

Sau đó chính là một cái tiếu thanh cuồng phóng: "Cái gì rắm chó Niết Bàn đại năng, ta thấy bất quá chỉ như vậy a."

Thanh âm này nghe có chút quen tai, quân lâm một thoáng không nhớ ra, vẫn là Trì Vãn Ngưng nhắc nhở hắn: "Là Chung Vạn Hào."

Ninh Dạ rốt cục nhớ ra: "Hóa ra là tiểu tử này."

Chung Vạn Hào chính là kẻ từng đọ đao cùng Ninh Dạ tại Cực Chiến Đạo Bắc Vương phủ năm đó, người này cũng là Thất Sát Đao môn hạ, bất quá lệ thuộc Cực Chiến Đạo. Năm đó bởi vì không phục Ninh Dạ, tìm Ninh Dạ giao thủ một hồi, kết quả bị Ninh Dạ đánh bại.

Sau khi Ninh Dạ triển khai đại viễn chinh, từ các phái kéo nhân thủ, mà Chung Vạn Hào tự sau trận chiến đó, đối với Ninh Dạ cực kỳ chịu phục, chủ động yêu cầu gia nhập.

Bây giờ hắn cũng là Vô Cấu tu vi, tính được là một tay hảo thủ trong Cực Chiến Đạo.

Thời khắc này nhìn kỹ lại, quả nhiên Chung Vạn Hào chính đang tại Lý gia dương dương đắc ý, cất tiếng cười to.

Tại bên cạnh hắn còn đứng hai người, một người là Dung Thành, một người lại là Cố Tiêu Tiêu.

Hai người này cũng là Vô Cấu tu vi, trong đó Dung Thành đã là đỉnh phong, bất quá hắn cũng là kẻ có chí khí, không mượn lực lượng của Ninh Dạ, thề muốn tự mình đột phá, vì vậy hiện tại còn kẹt ở đỉnh phong đây.

Ba tên tu sĩ Vô Cấu, mà đối diện bọn họ, bất ngờ là ô ép ép một đám lớn tu sĩ Lý gia, phóng tầm mắt đếm xem, chỉ riêng là Niết Bàn tu vi liền có đến mấy chục cái.

Lý gia đến cùng là đại gia tộc, tùy tiện một đợt đã là mấy chục Niết Bàn.

Đáng tiếc nơi này Niết Bàn quá thủy, vừa nãy ba cái Niết Bàn cùng tiến lên, kết quả bị Chung Vạn Hào một người toàn bộ đánh bay.

Thời khắc này ngực ôm đại đao, Chung Vạn Hào nói: "Như vậy đi, các ngươi lại tới mấy cái. Lần này lão tử cho phép bảy tên đồng thời."

Lý gia một đám người đều là vô cùng phẫn nộ.

Chung Vạn Hào đã là Vô Cấu hậu kỳ, chỉ đọ cảnh giới, Niết Bàn đỉnh phong có lẽ còn có thể thắng hắn, nhưng hắn cũng là ngộ đạo chi nhân, Chiến đạo vừa mò thấy đường, điển hình càng đánh càng mạnh, vì vậy thực tế đánh lên, Niết Bàn đỉnh phong cũng không phải đối thủ của hắn.

Lý gia đỉnh phong chỉ một cái, đại thể là sơ kỳ, trung kỳ có mấy cái.

Kết quả liền là ba cái sơ kỳ cùng tiến lên, trực tiếp bị Chung Vạn Hào đánh bay, thời khắc này khẩu xuất cuồng ngôn, lão giả cầm đầu Lý gia kia cất bước mà ra: "Lý Thần Dương, lĩnh giáo Chung tiên sinh thần uy!"

Lão đầu này chính là Lý Thần Dương?

Nhìn dáng dấp kia, thật đúng là cùng Quang Chi Hoàng kia có mấy phần tương tự.

Nhưng muốn nói có liên quan hay không. . . Lão đầu kia chạy nhanh, Ninh Dạ cũng không lấy được thông tin huyết mạch của hắn, vì vậy khó xác định.

Thôi được, nếu như thế, liền nhìn chút phương diện thân thủ.

Vì vậy Ninh Dạ cũng không ngăn cản, liền coi Chung Vạn Hào cùng Lý Thần Dương giao thủ.

Lý Thần Dương kia tự phụ là Niết Bàn đỉnh phong, cũng không cùng những người khác liên thủ, mà là liền như thế một chưởng hướng Chung Vạn Hào áp xuống, trong đào phong vân động, đến cũng ẩn thấy khí tượng, chỉ tiếc không cần nói Ninh Dạ, liền ngay cả đám người Dung Thành, Cố Tiêu Tiêu đều cảm thấy chẳng có gì thần diệu đáng nói.

Cố Tiêu Tiêu trực tiếp nhếch mép: "Tiên pháp chi vận dụng, vẫn như cũ là vụng về như vậy, liền giống như là chỉ được cái to xác, nhưng hoàn toàn không có kỹ xảo chiến đấu, linh động không đủ, biến hóa bất túc. Chà chà, người nơi này chỉ tu pháp lực, không tu cảm ngộ, quả thực đều là kẻ ngốc a."

Tại trong mắt người như bọn họ, không thông đạo cảnh chỉ tu tiên pháp, thật sự chính là đần độn.

Đường đường Niết Bàn đỉnh phong, thi pháp lại vẫn còn phải niết thủ ấn, điều tiên lực, tùy tiện một cái đại lão Trường Thanh Giới đi ra đều sẽ chết cười.

Lý Thần Dương đến là không hề bị lay động, đại thủ rơi xuống.

Chung Vạn Hào cuồng tiếu xuất đao: "Liệt Trảm Bát Hoang Đao!"

Đao thế hùng hồn bổ ra.

Hắn từ khi bại vào tay Ninh Dạ, chuyên tâm tu hành, lấy Thất Sát Đao làm cơ sở tự nghĩ ra Liệt Trảm Bát Hoang Đao, đến cũng uy lực cường hãn, xuất thủ như linh dương quải giác hồn nhiên thiên thành (*liền mạch tự nhiên). Lý Thần Dương chấn động trong lòng, bộ lướt âm dương, song thủ biến hóa vô phương, một mảnh huyền quang đồ trình hiện, phảng phất đại thuẫn chống đỡ ở trước người.

Chung Vạn Hào liên tiếp ba mươi hai đao chém vào trên huyền quang đồ, càng không thể phá, cười dài nói: "Luận tu vi vẫn là ngươi mạnh, thế nhưng quá trì độn rồi!"

Bỗng nhiên toàn không mà lên (toàn = xoáy), đao thế lại hóa, liên xuất mười ba đao, phân từ mười ba cái phương vị trảm xuất.

Lý Thần Dương cả giận nói: "Tiểu bối, chớ có càn rỡ!"

Song tí huy vũ, một phiến thái ất huyền quang đã từ thể nội phóng thích mà ra.

Hắn cũng coi như nhìn ra rồi, luận xuất thủ tinh diệu, linh động tự nhiên, bản thân kém xa đối thủ, vì vậy thẳng thắn không nói lý, toàn lực phóng thích thể nội tiên lực uy năng, cường thế nghiền ép.

Hắn đến cùng là Niết Bàn đỉnh phong, còn cao hơn Chung Vạn Hào hơn một cái đại cảnh giới, tiên lực gấp mấy lần đối phương, liền không tin người này có thể ngạnh kháng.

Chung Vạn Hào nhưng cười dài thu đao, Ầm Ầm Ầm liên oanh mấy chục quyền, mỗi một quyền đều triệt tiêu đi bộ phận lực lượng, mà một quyền so với một quyền nặng.

"Đến đúng lúc! Chiến đạo của lão tử rốt cục có thể phát huy tác dụng, giờ mới đã nghiền a!" Ầm Ầm Ầm liền như vậy đập xuống.

Lý Thần Dương quả thực chính là cái bia sống lớn, bị hắn tạp đến kinh hãi không thôi.

Cố Tiêu Tiêu nói không sai, đúng là linh động không đủ, mọi người đều là xuất thủ, Chung Vạn Hào xuất thủ hiệu suất càng là ngạnh sinh sinh cao hơn bản thân bảy tám lần, mỗi một quyền đều ẩn chứa tiên pháp thần thông, mà lại tùy ý xuất ra, không bị câu nệ.

Làm sao có khả năng?

Tại sao mấy người này lại biến thái như vậy?

Đạo ý như vậy, không phải là cảnh giới Nhân Hoàng mới có thể làm được sao? Lý Thần Dương nghĩ không ra, trong lòng nộ ý càng hiển, quát một tiếng: "Lão phu liều mạng với ngươi!"

Một đạo sắc bén quang hoa từ thể nội hắn thiểm hiện, ngưng tụ như đao, hướng tới Chung Vạn Hào chém xuống.

"Di?" Ninh Dạ ánh mắt sáng ngời.

Rốt cục nhìn thấy!

Đây là thủ đoạn của Quang đạo.

Lão già này quả nhiên thông một điểm Quang đạo, tuy rằng non nớt như vậy, nhưng xác thực chính là!

Chương 30 : Sào Quân Hải

Chương 30: Sào Quân Hải

Sát na sắc bén quang đao sinh khởi, Chung Vạn Hào hơi kinh ngạc một thoáng: "Ninh thượng?"

Một màn này, đến là có chút tương tự cùng Ninh Dạ xuất thủ.

Thế nhưng sau một khắc hắn đã phục hồi lại tinh thần, chiến đao kình vũ, chém vào trên quang nhận kia, liền nghe 'Ca Sát' toái liệt chi thanh truyền đến, nhất phẩm pháp bảo đao trong tay Chung Vạn Hào không ngờ vỡ vụn.

Quang nhận dư thế không giảm, chém trúng Chung Vạn Hào, Chung Vạn Hào đã theo tiếng bay lên.

Dung Thành tiện tay vung lên, tóm lấy Chung Vạn Hào, tung hướng không trung xoay chuyển vài vòng, liền nhẹ nhàng như vậy một thoáng, đã đem lực lượng Chung Vạn Hào thừa nhận tiêu bảy tám thành, Chung Vạn Hào lập tức lạc địa, nhìn nhìn ngực bản thân, liền thấy một đạo quang nhận kia sâu thấy tận xương, lấy thân thể cường hãn của chính mình, nhất thời lại càng vô pháp phục hồi như cũ.

Hắn nhếch miệng một cái: "Có chút cân lượng, mẹ nó, một trận này là lão tử thua. Thật đáng tiếc, đao của lão tử."

Một thanh nhất phẩm pháp bảo liền như thế nát rồi, điều này khiến cho Chung Vạn Hào có chút đau lòng.

Lý Thần Dương cũng là sắc mặt khó coi: "Ngươi bất quá là bảo vật không được, chung quy vẫn là lão phu thua. Tiêu Dao chi cảnh, quả nhiên phi phàm!"

Hắn kỳ thực cũng không muốn nhận thua, làm sao bản thân đem hết toàn lực mới thắng được nửa chiêu, mà vừa nãy Dung Thành xuất thủ lại lần nữa chứng minh, đây là một cái tồn tại mạnh hơn Chung Vạn Hào.

Hắn cũng không muốn tiếp tục tiếp tục đánh, liền thẳng thắn hào phóng một ít.

Lại nói bại bởi Tiêu Dao cảnh chi nhân, cũng không tính là chuyện mất mặt gì.

Tại Thọ Quang Giới, Tiêu Dao cảnh xem như là một cái cảnh giới đơn độc, thuộc về đứng song song với năm tầng cảnh giới, hoặc là nói là hậu tố.

Tỷ như Chung Vạn Hào, hắn chính là Vô Cấu Tiêu Dao cảnh.

Chỉ bất quá 'Tiêu Dao' này của đối phương tầng thứ có chút thâm, thực lực bản thân cao hơn trọn một cảnh, thế mà cũng chỉ có thể thắng nửa chiêu, thực sự là khiến hắn nhụt chí không ngớt.

Dung Thành cười nói: "Thủ đoạn ngươi dùng vừa nãy, có chút ý tứ. Lý gia chủ, có thể thỉnh giáo ngươi mấy vấn đề không?"

Lý Thần Dương sững sờ: "Cái gì?"

Dung Thành nói: "Ngươi xem ra đối với đạo cảnh lý giải có hạn, thủ đoạn trước đó, cũng không thấy Quang đạo, nhưng vì sao thủ đoạn cuối cùng của ngươi, lại ẩn chứa quang chi đạo ý đây?"

Ninh Dạ nghe gật đầu liên tục.

Không sai, Dung Thành quả nhiên nhìn ra vấn đề.

Lý Thần Dương không thông Quang đạo, vậy mà vẫn sử ra được một chiêu kia, quả thật có chút cổ quái.

Lúc trước cùng Quang Hoàng nhất chiến, Trường Thanh tu sĩ đều thấy rõ. Kẻ không dã tâm cố nhiên là chỉ muốn vui đùa một phen, Dung Thành nhưng hiển nhiên là kẻ muốn có thành tựu.

Nếu như có thể tìm ra chuyện có quan hệ cùng Quang Chi Hoàng lão nhi kia trước Ninh Dạ, cũng coi như lập một đại công.

Ninh Dạ cũng không muốn phá hoại cơ hội lập công của hắn, liền tùy hắn thi triển.

Lý Thần Dương nghe hắn hỏi như thế, hơi biến sắc mặt: "Đây là bí mật bất truyền, tiên sinh vẫn là đừng nên hỏi."

Dung Thành bình tĩnh nói: "Vậy nếu như ta nhất định muốn biết đây?"

Lý Thần Dương sắc mặt trở nên khó coi: "Ta biết tiên sinh thủ đoạn cao cường, bất quá các ngươi chung quy chỉ có ba người, mà Lý gia ta, cũng không phải dễ trêu như vậy."

"Như vậy sao?" Dung Thành gãi gãi đầu: "Nói cũng đúng, nếu thật đánh lên, ba người chúng ta hẳn là không phải đối thủ của các ngươi. Nếu đã như vậy, vậy ta cũng gọi chút giúp đỡ đi."

Hắn nói búng tay một cái, một cái thanh âm truyền triệt trường không, cũng không biết truyền bao xa.

Đám người Lý Thần Dương vì đó biến sắc.

Bọn hắn còn có giúp đỡ?

Theo thanh âm này minh động, liền thấy xa xa bốn phương tám hướng, mấy đạo nhân ảnh cấp tốc bay tới.

Một người đi đầu đầu đội cao quan, toàn thân hắc bào, cả người bao phủ tại trong bóng tối, phía sau âm phong trận trận, chính là Sào Quân Hải.

Hóa ra hắn vừa lúc có mặt tại phụ cận.

Thấy hắn đi tới, Ninh Dạ thi cái huyễn thuật, ẩn đi thân hình bốn người, trực tiếp mở ra mô thức xem kịch vui.

Sào Quân Hải từ bên người Ninh Dạ bay qua, hoàn toàn không có cảm giác, trực tiếp đình tại trường không, nhìn xuống dưới một cái, cười dài nói: "Dung Thành, là tiểu tử nhà ngươi? Đang yên lành dùng 'thanh phần tâm âm' làm gì a? Nếu như không có đại sự, coi như Ninh thượng tráo, ta cũng nhất định phải hảo hảo đánh tiểu tử ngươi một phen!"

Sào Quân Hải biết Dung Thành cùng Ninh Dạ tư giao rất tốt, cho nên nói chuyện cũng không tự cao tự đại.

Phía dưới một đám người Lý gia nhìn thấy, lại là đồng thời run rẩy.

Niết Bàn?

Thế mà là một cái Niết Bàn đi tới?

Không chỉ có như vậy, liền thấy trong hô khiếu liên liên, lại có bảy tám người bay tới.

Lần này đến vẫn may, đại thể đều là chút Vạn Pháp cảnh.

Chỉ là từng cái từng cái đều khí vũ phi phàm, hi hi ha ha, lăng không hư độ, mạn bất kinh tâm như Vô Cấu mà đến, càng là cùng mấy người trước mắt này đồng dạng, đều là tiên pháp tự nhiên, thần thông nắm chắc Tiêu Dao cảnh tầng thứ.

Điều này khiến cho người của Lý gia đều trợn mắt rồi.

Tiêu Dao chi cảnh tại Thọ Quang Giới, đều là thiên tài.

Chỉ có số rất ít thiên tài mới có thể nắm giữ.

Tại sao nhóm người này, mỗi người đều là Tiêu Dao cảnh?

Niết Bàn Tiêu Dao cảnh, Vô Cấu Tiêu Dao cảnh, thậm chí ngay cả Vạn Pháp cũng có thể Tiêu Dao cảnh?

Quá bất khả tư nghị, lẽ nào đây là một cái tổ chức thần bí tập hợp thiên tài thiên hạ nào đó sao? Hay là gia tộc huyết mạch thiên tài?

Liền ngay cả Lý Thần Dương đều run rẩy nói: "Lẽ nào là người của Cảnh gia?"

Cảnh gia?

Trung Vực Cảnh gia?

Nói như vậy, người của gia tộc này, có không ít thông đạo ý? Ninh Dạ thầm nghĩ.

Ân, dù sao cũng nên có mấy người mới đúng.

Chỉ bất quá lấy gia tộc để kết nối, Ninh Dạ rất hoài nghi, coi như là Cảnh gia, đạo cảnh của họ hơn nửa đều có chỗ na ná giống nhau.

Sào Quân Hải đã cười lạnh nói: "Ít nói nhảm, đến cùng là tình huống gì?"

Hắn tới nơi này một ngày, đại thể đã hiểu tình huống giới này.

Khởi đầu biết được nơi này mấy vạn Vô Cấu, mấy ngàn Niết Bàn, cũng là giật mình.

Tại sau khi phát hiện đều là hàng lởm xong, lập tức sức lực đại tăng.

Nếu không phải Ninh Dạ không cho bọn họ vi pháp làm bậy, nói không chắc liền sẽ "Đại hiển thần uy" một phen.

Bất quá Ninh thượng hiện tại cũng không biết ở đâu, hiện tại lại là Dung Thành kéo người, nói không chừng có thể hảo hảo làm mưa làm gió cướp đoạt một phen, Sào Quân Hải đã bắt đầu dùng tới não cân.

Dung Thành cười nói: "Lão đầu này, không thông Quang đạo, lại có thể từ trong cơ thể thích phóng Quang đạo nhận pháp, có chút ý tứ. Ta hỏi hắn, hắn ỷ vào nhiều người không chịu nói, chỉ có thể thỉnh mọi người đi tới giúp đỡ."

Sào Quân Hải cười to: "Như vậy phải không? Vậy thì dễ làm rồi, không cần bọn ngươi động thủ, lão phu đến là được."

Nói từ trong hắc bào bao phủ trên người, đã phần phật phần phật tuôn ra vô số sinh linh, trong nháy mắt hóa thành thiên quân vạn mã, liền muốn lao xuống.

Dung Thành hơi nhíu mày: "Sào điện, nhờ ngươi tới chống đỡ cái tràng diện, không phải là nhờ ngươi đến giết người. Đừng quên quy củ của Ninh thượng."

Sào Quân Hải tức giận rồi: "Mẹ kiếp, lão đầu này không hợp tác, tới giết một phen, dĩ nhiên là hợp tác rồi. Có chuyện gì. . . Ngươi chịu trách nhiệm."

Hắn muốn nói lão tử chịu trách nhiệm, nhưng ngẫm lại Ninh Dạ thật khả năng hung ác giáo huấn hắn, liền đổi giọng ngươi chịu trách nhiệm.

Dung Thành khinh thường: "Ta mẹ nó cũng không gánh cái trách nhiệm này cho ngươi, ngươi không giúp đỡ cũng đừng thêm phiền. Những huynh đệ khác xuống đây mấy cái!"

"Đã tới!" Chúng nhân đồng thời hô quát hạ lạc.

Sào Quân Hải không chiếm được cơ hội ra tay, tức đến nổ phổi: "Được được được, các ngươi liền ở phía trước cùng lão đầu này hao tổn, lão tử ta đi ra sau nhìn nhìn, có bảo vật gì có thể cướp. Không cần ngươi đảm đương, tự lão phu ta gánh vác!"

Nói hướng thẳng về phía sau bay đi.

Dung Thành cảm thấy bất mãn, nhưng hắn cũng không làm gì được Sào Quân Hải.

Liền thấy Sào Quân Hải hướng hậu phương Lý gia rơi xuống, tốc độ cực nhanh.

Nhưng mà một màn quỷ dị xuất hiện rồi.

Bất kể bay như thế nào, vẫn là bay không tới cuối.

"Di?" Sào Quân Hải kinh ngạc: "Đây là tình huống gì vậy? Chẳng lẽ nơi đây còn có đại trận? Phá cho ta!"

Sào Quân Hải đã phát động vạn ngàn quân tốt, gào thét mà ra.

Chỉ thấy trong thiên không quân tốt hung dũng, càng đều là hướng về Sào Quân Hải bổ tới, trong nháy mắt đem hắn làm cho luống cuống tay chân.

"Làm sao có khả năng?" Sào Quân Hải hô to, thời khắc này hết thảy quân tốt sinh linh hắn chưởng khống càng là đều đã làm phản, đồng thời hướng hắn tấn công. Sào Quân Hải lại không cố kị tất cả, gào ngao ngao nhắm phương xa bay đi.

Nhìn thấy một màn này, người của Lý gia cũng có chút trợn mắt.

Vẫn là Lý Thần Dương phản ứng nhanh: "Không biết cao nhân phương nào cứu giúp, Thần Dương vô cùng cảm kích!"

Sau đó liền nghe một cái thanh âm nói: "Thủ hạ có điểm không nghe lời, đến là khiến Lý gia chủ cười chê rồi."

Theo lời này xuất ra, đám người Dung Thành dồn dập quỳ xuống:

"Bái kiến Ninh thượng!"

Chương 31 : Quang chi huyết mạch

Chương 31: Quang chi huyết mạch

Ninh Dạ dạo bước đi ra, chắp tay đối với Lý Thần Dương: "Ninh Dạ, tham kiến Lý gia chủ."

Ninh Dạ?

Lý Thần Dương nhìn nhìn một đám tiêu dao tiên quỳ xuống đầy đất này, lại nhìn nhìn Sào Quân Hải 'cuồng bôn thử đột' phảng phất bị ong vò vẽ châm đầu trong thiên không, lại nhìn Ninh Dạ, kinh hãi trong lòng, biết là gặp phải chính chủ.

Chỉ là. . .

Danh tự Ninh Dạ này, vì sao bản thân chưa từng nghe nói?

Có thể giá ngự thủ hạ như vậy, không đạo lý tại bản giới yên lặng không tên a?

Ninh Dạ nhìn ra hắn nghĩ cái gì, cười nói: "Chúng ta đều là một đám thâm sơn khổ tu chi nhân, bình thường bất kiến thiên nhật, vì vậy cũng không có danh tiếng gì, Lý gia chủ liền không cần nghĩ. Ngươi không thể nào biết ta."

Người nhà họ Lý đồng thời phỉ nhổ trong bụng: Nếu đã thâm sơn khổ tu, vậy thì tiếp tục khổ tu là được, hà tất lại chạy ra?

Lý Thần Dương bất đắc dĩ cười khổ: "Ninh thượng nói thế nào, Lý mỗ cũng đành nghe như vậy."

Hắn đến cũng là cái có tỳ khí, nói rõ ta không tin thuyết từ này của ngươi.

Ninh Dạ cũng không phí lời với hắn, nói: "Ta có chút hứng thú đối với lực lượng của ngươi, muốn mở mang kiến thức một chút."

Hắn nói đơn thủ nâng lên, một mảnh quang hoa ở trong tay hắn sinh thành, hóa thành một cái quang nhân nho nhỏ, liền như thế bay đến bên người Lý Thần Dương.

Một chiêu này chấn cho Lý Thần Dương vừa kinh hãi vừa không thể hiểu: "Chuyện này. . . Sao có thể có chuyện đó?"

Ninh Dạ mỉm cười: "Ngươi không nói cũng không sao, chính ta xem."

Nói quang nhân kia đã 'Xoát' một tiếng tiến vào thân thể Lý Thần Dương, Lý Thần Dương trong nháy mắt đứng im bất động.

"Gia chủ!" Tất cả mọi người đồng thời hô.

Có kẻ cho rằng Lý Thần Dương trúng ám toán, càng là căm phẫn sục sôi, đồng thời hướng Ninh Dạ xuất thủ.

Ninh Dạ hơi lắc đầu: "Bình tĩnh đừng nóng."

Nói hết thảy tia sáng hóa thành dây lụa, đem chúng nhân Lý gia trói chặt chẽ vững vàng, liền ngay cả đám Niết Bàn cảnh kia đều phát hiện, ti tuyến lấy quang ngưng tụ thành này, bản thân lại càng vô pháp giãy dụa.

Ninh Dạ không có ràng buộc pháp lực của bọn họ, nhưng bọn họ vậy mà lại vô pháp thoát khỏi.

Từng cái từng cái đều kinh đến vong hồn đại mạo.

Đây là thủ đoạn gì? Giơ tay nhấc chân liền hạn chế được mấy chục Niết Bàn, hơn trăm Vô Cấu?

Ninh Dạ lại đưa tay, quang nhân trong thân thể Lý Thần Dương kia đã bốc lên, trở xuống đến trong tay Ninh Dạ, hóa thành tinh điểm tiêu tán.

Lý Thần Dương lúc này mới hồi phục năng lực nhúc nhích, thét lớn: "Đừng xuất thủ, hắn không có ác ý!"

Một tên người nhà họ Lý bất đắc dĩ hồi đáp: "Xuất thủ không được."

Bên này Ninh Dạ tinh tế cảm thụ một thoáng, gật đầu nói: "Có chút ý tứ. Quả nhiên, đạo này không thuộc về chính ngươi, thế mà là truyền lưu tại trong huyết mạch của ngươi. Chứng đạo tại thân. . . Lại còn có thể huyết mạch truyền thừa, thú vị. Phụ thân ngươi là ai?"

Hắn hỏi như vậy, Lý Thần Dương cũng không hiểu: "Gia phụ Lý Phương Lạc, đã tại năm ngoái đi về cõi tiên."

"Thật sao. . ." Ninh Dạ suy nghĩ một chút nói: "Ta có chút hứng thú đối với chuyện của ngươi, có thể mời ta làm khách cái không?"

Hắn nói như vậy, Lý Thần Dương làm sao dám nói không, chỉ có thể thỉnh Ninh Dạ tiến vào.

Ninh Dạ quay đầu hướng Dung Thành nói: "Nơi này không còn chuyện của các ngươi, tất cả giải tán đi."

"Vâng." Dung Thành hồi đáp, nhìn nhìn thiên không Sào Quân Hải còn đang bị vật triệu hoán của chính mình công đả, hỏi: "Cái kia đây?"

"Dùng Lưu Ảnh Thạch ghi chép lại, cho mọi người xem, lấy đó răn đe." Ninh Dạ tùy ý nói.

"Vâng."

Một cái Niết Bàn Tiêu Dao cảnh đại năng, liền bị tùy ý đùa cợt như thế, còn bị ghi lại cho tất cả mọi người xem để làm cảnh cáo.

Coi như là Trung Vực Cảnh gia, cũng không có uy phong lớn như vậy chứ? Người nhà họ Lý đồng thời nghĩ.

Bên này Lý Thần Dương đã thu thập tâm thần, tất cung tất kính nói: "Thượng tiên xin mời vào."

Lý gia tông đường, Lý Thần Dương cung cung kính kính ngồi tại ghế dưới, giảng thuật lai lịch nhà mình.

Nguyên lai Lý gia này tám ngàn năm trước cũng bất quá là một gia tộc phổ thông, mà phục hưng chi tổ của nhánh Lý gia này, năm đó cũng bất quá là một kẻ xuất thân dòng thứ, trời sinh vô dụng, không được trong tộc coi trọng.

Chỉ là có một lần, không biết sao, từ dã ngoại cứu về một nữ tử.

Nữ tử kia dung nhan xấu xí, không người lưu ý, Lý gia gia tổ kia nhưng đãi nàng cực tốt, sau đó không lâu, hai người liền kết làm vợ chồng.

Chuyển cơ của sự tình chính tại lúc này xuất hiện.

Không lâu sau khi hai người trở thành phu thê, nữ tử kia liền sinh ra một tên nam đồng, lại là sinh phú dị bẩm, có thể xưng thiên túng kỳ tài.

Mà tại sau đó không lâu, nữ tử này lại liên tiếp sinh ra hai trai hai gái, thế mà đều là kỳ tài, nhân trung long phượng.

Từ đó về sau, một nhánh nguyên bản lặng lẽ vô danh này liền như vậy quật khởi, cũng rất nhanh thành tựu một đại gia tộc, một đường khai chi tán diệp, cho dù là một kẻ yếu nhất, đặt tại năm đó, đều là cấp bậc thiên chi kiêu tử.

Bất quá nói cũng kỳ quái, chuyện như vậy thế mà không phải chỉ Lý gia một nhà, mà là toàn bộ Thọ Quang Giới các nơi, đều có tồn tại.

Rất nhiều đại gia tộc đều là trong lúc vô tình tình cờ gặp gỡ một vị thiếu nam thiếu nữ, dưới nhân duyên tế hội, kết hợp lại, sau đó sinh ra thiên tài, từ đó một đường như thế sinh sôi, sáng tạo vô số thiên tài.

Lý gia, bất quá là một trong số những gia tộc có loại cơ duyên này mà thôi.

Đáng giá Ninh Dạ chú ý chính là, Thọ Quang Giới nguyên bản cũng là tu hành giới lấy môn phái làm chủ, đại năng vào lúc ấy, trong truyền thuyết cũng có đếm không xuể thần thông cường đại, tiện tay thi pháp, thông thiên triệt địa, giơ tay nhấc chân đều là thiên địa chí diệu.

Nhưng mà theo huyết mạch gia tộc xuất hiện, những thứ gọi là thiên địa chí diệu, bí pháp thần thông này liền dần dần tiêu thất, chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết cùng điển tịch, mà huyền diệu như vậy, cũng liền được xưng là Tiêu Dao chi cảnh tại hậu thế.

Hiện tại Thọ Quang Giới cũng có không ít kinh điển, ghi chép phong thái đại năng thời cổ, chỉ bất quá đa phần người thời nay đều cho rằng truyền ngôn khuyếch đại, nội dung không thật, nào có khả năng có quá nhiều Tiêu Dao chi cảnh như vậy.

Thẳng tới hôm nay, "Tiêu Dao cảnh" thành đống thành đống xuất hiện, rốt cục chấn động thế nhân.

Lý gia bất quá là một cái bắt đầu, trên thế giới toàn bộ Thọ Quang Giới, theo Trường Thanh chư tiên tiến vào, đều dấy lên một mảnh sóng lớn ngập trời.

Có kẻ bởi vậy dốc sức giao hảo, lôi kéo Tiêu Diêu chi nhân, mưu toan lấy thủ đoạn nhân duyên, thu được Tiêu Dao chi huyết; có kẻ cấp công cận lợi, mưu toan bắt giữ Tiêu Dao trung nhân, ép hỏi Tiêu Dao bí pháp; cũng có kẻ lòng dạ nhỏ mọn, không cho phép có người cường đại hơn mình, thẳng thắn ỷ mạnh hành hung, nhưng đụng tới vỡ đầu chảy máu.

Đương nhiên không thể thiếu tu sĩ Trường Thanh Giới cũng có kẻ không an phận.

Nói chung, bởi vì đám tu sĩ này đến, toàn bộ Thọ Quang Giới đã hiện loạn cục.

Bất quá thân là cục trung chi nhân, Lý Thần Dương cũng không biết số người Tiêu Dao cảnh càng nhiều tới lên đến ngàn vạn, chỉ cho rằng chỉ có những người trước mắt.

Dù vậy vẫn là kinh hãi trong lòng, đối với yêu cầu của Ninh Dạ, cũng là hỏi gì đáp nấy.

Thời khắc này sau khi đại thể hiểu rõ, Ninh Dạ hỏi: "Nói như vậy, Quang chi huyết mạch này của ngươi, Lý gia ngươi cũng có thể là người người đều có?"

Lý Thần Dương cười khổ lắc đầu: "Đến cũng không phải, nói có, hẳn là mọi người đều có. Nhưng muốn nói có thể vận dụng, vẫn như cũ cần cơ duyên nhất định, chỉ là chúng ta cũng nói không rõ ràng cần loại cơ duyên nào. Lão nhi ta cũng chính là số may, thức tỉnh huyết mạch chi lực này, mới có thể trở thành gia trưởng. Thế nhưng hai đứa con trai, ba đứa con gái của ta, đều không có cơ duyên thức tỉnh. Không giống tổ ta, nghe nói thời điểm sớm nhất, người người đều có thể thức tỉnh."

"Niên tuế cửu viễn, huyết mạch mỏng manh, cũng là bình thường." Ninh Dạ lạnh nhạt nói: "Đúng rồi, còn có một vấn đề."

"Thượng tiên mời nói."

"Các đại gia tộc Thọ Quang Giới này, có phải là biểu hiện cuối cùng của mỗi một cái huyết mạch thức tỉnh, đều là Quang đạo?"

Lý Thần Dương nhất trệ, khẽ gật đầu.

Ninh Dạ cười lên: "Quả nhiên. . . Ngươi đã từng nghĩ tới là tại sao chưa?"

Lý Thần Dương hồi đáp: "Hẳn là hoàn cảnh nơi đây dẫn đến chứ? Nơi đây tên Thọ Quang Giới, thiên phú Quang đạo, tự nhiên như vậy."

"Bản giới thiên phú Quang đạo?" Ninh Dạ vui vẻ.

Hắn thương hại nhìn Lý Thần Dương: "Liền thế giới của chính mình là cái thế giới tính chất gì cũng không rõ ràng, tu tiên như vậy, thực sự là đáng buồn đáng tiếc a!"

Chương 32 : Lập giáo

Chương 32: Lập giáo

Lý giải tương đối đầy đủ rồi, Ninh Dạ cũng không tiếp tục hỏi thăm nữa, ngược lại biểu thị bản thân hy vọng có thể lưu lại Lý gia một thời gian ngắn, thuận tiện coi một chút kinh điển bí yếu ở đây.

Chủ nhân là không muốn lưu, thế nhưng khách nhân cường thế, cũng chỉ có thể biểu hiện ân cần chút.

Ngay sau đó Lý Thần Dương liền an bài hạ nhân chuẩn bị phòng khách tốt nhất thỉnh Ninh Dạ nghỉ chân, cũng đem hết thảy điển tịch Lý gia đều đưa tới.

Cũng may Ninh Dạ không có hứng thú đối với bí pháp của nhà bọn họ, chỉ thấy hứng thú đối với những truyền thuyết thượng cổ kia, đến cũng làm cho Lý Thần Dương bớt đi lúng túng bí pháp Lý gia lộ ra.

Vậy là trong mấy ngày kế tiếp, Ninh Dạ liền chuyên chú vào nghiên cứu những cổ tịch truyền thuyết này.

Cùng lúc đó, Thọ Quang Giới cũng là chính thức nổi lên sóng lớn.

Tu sĩ nguyên bản đã là không an phận, thân có năng lực, giấu giấu diếm diếm làm quy tôn không phải là phong cách của bọn họ. Có cơ hội cố nhiên muốn xuất thủ, không có cơ hội sáng tạo cơ hội cũng phải xuất thủ.

Vậy là theo từng làn từng làn Tiêu Dao cảnh xuất hiện, Thọ Quang Giới cũng bắt đầu xuất hiện truyền thuyết.

Có kẻ nói thiên địa thức tỉnh, đạo cảnh hiển hóa.

Cũng có kẻ nói môn phái ẩn thế, xuất thế giảng đạo.

Đương nhiên cũng không thiếu âm mưu luận giả, nói những Tiêu Dao trung nhân này, tự xưng môn phái, mưu toan lật đổ gia tộc huyết mạch thống trị, ý đồ bất chính.

Chuyện này đến cũng không tính hoàn toàn sai.

Vậy là Thọ Quang Giới nội quần tình mãnh liệt.

Lấy lòng lôi kéo giả có chi, kiệt lực bài ngoại giả có chi, yên lặng quan biến giả có chi, bụng dạ khó lường kích động thị phi giả cũng có chi.

Đối với những thứ này, Ninh Dạ hờ hững.

Tiên giới viễn chinh không phải mời khách ăn cơm, Ninh Dạ cố nhiên có nguyên tắc không họa hại vô tội, nhưng cũng không có nghĩa là liền sẽ hoàn toàn nhân từ, chỉ nói đạo nghĩa.

Càng nhiều thời điểm, hắn sẽ cân nhắc lợi và hại, cũng lựa chọn chiết trung chi pháp, tại trên cơ sở ranh giới của bản thân, thỏa mãn nhu cầu chính mình.

Mà cái nhu cầu này, chính là nhu cầu của Tri Vi Giới.

Nhu cầu tư nguyên.

Vì vậy cướp đoạt tư nguyên là không thể tránh khỏi, tối đa chỉ là phương thức thủ đoạn thu được mà thôi.

Quang Chi Hoàng kia trêu chọc bản thân, hắn cố nhiên là đã có cái cớ xuất thủ, coi như không có trêu chọc, Ninh Dạ cũng là sẽ tới tống tiền.

Mà đối với hắn mà nói, hết thảy trước mắt đều bất quá việc nhỏ, Quang Chi Hoàng kia chưa xuất hiện, đại sự chưa đến.

Đáng giá Ninh Dạ chú ý chính là, đến trước mắt vẫn chưa có người nào nói bọn họ là khách đến từ thiên ngoại.

Đây là bởi vì quá nhiều người không biết chuyện sau khi phi thăng, vì vậy cũng không có nghĩ tới. Nhưng ngược lại, cũng mang ý nghĩa Quang Chi Hoàng kia cũng không có liên hệ cùng giới nội chi nhân.

Liên tưởng đến hình ảnh lúc trước nhìn thấy, Ninh Dạ biết, người này hẳn là ẩn giấu ở trong một chỗ không gian nào đó, tạm thời cũng không biết việc phát sinh bên ngoài.

Ngô, cũng khả năng đoán được một chút, nhưng vẫn không dám lộ diện.

Quang Chi Hoàng kia có thể cảm thụ được bản thân dò xét, nói rõ thần thức cường đại, biết mình một khi nổi bong bóng, liền khả năng bị phát hiện, vì vậy chỉ có thể ẩn nhẫn không ra.

Nhưng tất cả ẩn nhẫn cuối cùng cũng có cực hạn, điều này ngược lại cũng nói, những chuyện đã phát sinh tại Thọ Quang Giới bây giờ, còn chưa có chạm tới điểm mấu chốt của hắn.

Phải làm sao, mới có thể đem hắn bức ra đây?

Ninh Dạ nghĩ nghĩ, nói: "Tình huống giới này, tạm thời cũng mò gần như là đủ rồi. Như vậy đi, thông báo tất cả mọi người, tìm một chỗ đỉnh núi, chính thức khai tông lập phái."

"Khai tông lập phái?" Trì Vãn Ngưng kinh ngạc.

"Đúng, muốn đắc kỳ thực, trước đắc kỳ danh. Tổng cần có cái tên tuổi, mới dễ hành sự. Không phải có mấy cái gia tộc mắt không mở, muốn gây sự với chúng ta sao? Nên hạ đao liền hạ đao. Sau khi giải quyết xong, trực tiếp lập phái, sau đó toàn giới tuyên dương. Liền gọi Thiên Cơ Giáo là được."

"Thiên Cơ Giáo?" Công Tôn Điệp kinh ngạc: "Lấy giáo làm tên?"

"Đúng vậy!" Ninh Dạ nói: "Giáo hóa thế nhân, giảng đạo thiên hạ. Tôn chỉ của Thiên Cơ Giáo ta, chính là hữu giáo vô loại, phàm thiên hạ hữu thức chi sĩ, vô luận là người hay yêu, chỉ cần nguyện ý tiếp thu giáo hóa, đều có thể là môn hạ Thiên Cơ Giáo."

Ninh Dạ đây là muốn chơi bài kia của Tiệt giáo, mình làm Thông Thiên Giáo Chủ.

Bởi vì là một cái tiên giới hoàn chỉnh, tư nguyên phong phú, trong thời gian ngắn khẳng định hạ không được.

Nếu như thế, liền trước tiên ở nơi này cắm rễ, bồi dưỡng thế lực, dựng nên danh tiếng, chiếm lấy thực địa, đã có người, đã có đất, tư nguyên sử dụng như thế nào, còn không phải là mình định đoạt?

Minh bạch ý của hắn, ba nữ đồng thời gật đầu.

Ngay sau đó liền đem tin tức truyền ra.

Một thoáng này Thọ Quang Giới lập tức liền oanh động rồi.

Có Tiêu Dao cảnh đại năng lập Thiên Cơ Thần Giáo, cũng tuyên truyền hữu giáo vô loại, bất luận là người hay yêu đều có thể nhập phái, một chiêu này chính là chọc đúng tổ ong rồi.

Thọ Quang Giới gần cả vạn năm nay đều là huyết mạch lập tộc, vì vậy từ lâu hình thành quan niệm đẳng cấp nồng đậm.

Chính là xuất thân quý thì quý, xuất thân tiện thì tiện, tâm thái này sớm đã thâm nhập nhân tâm.

Giáo lí hữu giáo vô loại của Thiên Cơ Giáo, tương đương với trần trụi đánh mặt, trực tiếp kích nộ vô số gia tộc, càng là đem chính mình đặt ở phía đối lập của toàn bộ Thọ Quang Giới.

Ninh Dạ bây giờ cũng là đại nhân vật, đại nhân vật xuất thủ, đương nhiên sẽ không giả bộ cải trang như trẻ con, muốn làm liền trực tiếp làm lớn.

Trung vực, Thiên Cảnh Sơn.

Cảnh gia!

Đây là một toà cung điện khôi hoằng bàng đại, nội có cung vũ ngàn tầng.

Vô số tu sĩ bay tới bay lui, tại chân trời vẽ ra đạo đạo lưu quang huyễn ảnh, hiển lộ hết tiên nhân phong phạm.

Mà ở chỗ trung ương, có một toà cung điện quảng đại cao tới trăm trượng, rộng cập trọng sơn, chỉ là quảng trường trước cung điện, liền lớn đến có thể đặt vào cả một ngọn núi.

Lên tới hàng vạn tu sĩ chính ở chỗ này tu hành, diễn luyện, phi kiếm tung hoành, đan xen lui tới, dưới tiên lực sai sử, khinh linh tiện tiệp như tay người.

Đây chính là Thiên Cảnh Thần Kiếm Thuật mà Cảnh gia vẫn lấy làm tự hào.

Nghe nói tu hành đến chỗ cao thâm, có thể diễn hóa ngàn tầng kiếm sơn, vô tận kiếm vực, khí thế bàng bạc, rộng lớn vạn ngàn.

Con cháu Cảnh gia chỉ cần vừa nhắc tới, chính là tự hào dị thường.

Nhưng mà cục diện này, đã tại trước đây không lâu dần dần thay đổi.

Đệ tử Cảnh gia rất ít còn lấy Thiên Cảnh Thần Kiếm làm tự hào, trái lại thỉnh thoảng liền khe khẽ nói nhỏ.

Cứ việc không người nào dám lớn tiếng nói cái gì, thế nhưng mỗi cá nhân đều biết.

Thế đạo thay đổi rồi.

Thiên Cảnh Thần Kiếm Cảnh gia vẫn lấy làm kiêu ngạo, cái gọi là biến hóa vạn ngàn, linh động tự nhiên, sớm bị những tu sĩ Tiêu Dao cảnh bỗng dưng xuất hiện kia nghiền ép xuống rồi.

Cho dù chỉ là một cái tu sĩ Vạn Pháp, cũng có thể tiện tay thi triển các loại tiên pháp, bất câu thành pháp, bất câu nhất cách (*không câu nệ, không bám khuôn mẫu), niệm đi tới đâu, pháp hiện tới đó. Không cần tụng niệm tiên quyết, có mấy người thậm chí ngay cả thủ ấn cũng không cần.

Thiên Cảnh Thần Kiếm tại trong mắt những Tiêu Dao cảnh kia xem ra, càng chỉ lạc cái đánh giá "tạm được" .

Cũng khiến cho các đệ tử Cảnh gia tao ngộ đả kích trầm trọng.

Bọn họ cũng từng phẫn nộ, cũng từng vì vậy mà chiến đấu.

Nhưng hiện thực lại lần nữa cho bọn họ vô tình bạt tai.

Hầu như mỗi cái Tiêu Dao trung nhân, đều có thể nhẹ nhõm vượt cấp khiêu chiến.

Vạn Pháp thắng Vô Cấu, Vô Cấu chiến Niết Bàn, đối với bọn họ mà nói đều là bất quá chuyện thường.

Càng có thiên phú hoành dật giả, thậm chí lấy Vô Cấu thân, liền dám khiêu chiến nhiều vị Niết Bàn.

Thời gian nửa năm, đệ tử Cảnh gia cùng Tiêu Dao trung nhân đã xảy ra mấy chục đợt xung đột.

Có thua, có thắng.

Nhưng mà hết thảy chiến thắng đều chỉ có một cái phương thức —— dựa vào số lượng thủ thắng.

Cảnh gia nắm giữ hơn một nghìn Niết Bàn đại lão, ỷ lớn ép không được nhỏ, cuối cùng thế mà là kháo nhân số lấy nhiều đánh ít, thường thường còn giữ không nổi đối thủ, chuyện này đối với toàn bộ Cảnh gia tất cả mọi người mà nói, đều là đả kích trầm trọng về mặt tâm linh.

Cũng khiến cho sau lưng diễn luyện hoa lệ, là tâm linh thất lạc khó nén.

Cũng may những gia tộc khác cũng không khác mấy, tháng ngày của ai cũng đều gian nan.

Thời khắc này các đệ tử chính đang diễn luyện, liền thấy xa xa một đạo nhân ảnh bay tới, trong miệng kêu to: "Gia chủ, gia chủ! Việc lớn không tốt!"

Chương 33 : Hữu giáo vô loại

Chương 33: Hữu giáo vô loại

Tổ tiên đường.

Cảnh Hoành Nghiệp đứng ở trước đường, phía sau là vô số tổ tiên Cảnh gia.

Lão tổ tông quá nhiều, chỉ riêng bài vị liền lít nha lít nhít xếp tới hàng ngàn, mà mỗi một cái mặt trên còn thiêu tinh hỏa, đem tổ tiên đường chiếu đến dường như tinh hải chi không.

Dưới tinh hỏa óng ánh, Cảnh Hoành Nghiệp nhìn tin tức trong tay, sắc mặt âm trầm nói: "Thiên Cơ Giáo. . . Hữu giáo vô loại. . . Khẩu khí thật là lớn. Nói như vậy, những Tiêu Diêu chi nhân kia, đều là đệ tử của cái Thiên Cơ Giáo này?"

"Hẳn là như vậy."

Một vị bạch phát lão giả cách Cảnh Hoành Nghiệp gần nhất nói.

Cảnh Hoành Nghiệp hạ thủ là hai hàng trên trăm vị trưởng lão, tất cả đều là nhân vật Niết Bàn đỉnh phong, còn hơi thông đạo ý, cũng coi như là Tiêu Dao trung nhân.

Đây cũng là tiêu chuẩn có thể tiến vào tổ tiên đường liệt hội.

Đối với Cảnh gia mà nói, hơn trăm Niết Bàn đỉnh phong Tiêu Dao cảnh, chính là chỗ bọn họ tự hào nhất, chỉ là so với cái Thiên Cơ Thần Giáo tùy tiện một tên đệ tử đều Tiêu Dao trung nhân này, chút thành tích này liền không đề cập tới cũng được.

"Giáo chủ là ai?" Cảnh Hoành Nghiệp hỏi.

"Nói là họ Ninh tên Dạ, truyền thuyết người này thông âm dương, hiểu sinh tử, đơn thủ khả phân hắc bạch thiên, nhất niệm khả khiến càn khôn phúc, nhật nguyệt vô quang, chúng sinh cúi đầu, vạn dặm chi ngoại lấy đầu tiên (nhân), vì vậy có người xưng Lưỡng Nghi Tiên Tôn."

"Thông âm dương, hiểu sinh tử, đơn thủ khả phân hắc bạch thiên, nhất niệm khả khiến càn khôn phúc, nhật nguyệt vô quang, chúng sinh cúi đầu, vạn dặm chi ngoại lấy đầu tiên? Khẩu khí thật là lớn!"

Hạ phương lập tức vô số người náo động lên.

Mặc dù nói tiên nhân đa phần thích khoe khoang ra vẻ, bất quá chém như trước mắt, thật sự là hơi lớn.

Khẩu khí này, đó là toàn bộ Thọ Quang Giới đều tại trong lòng bàn tay a?

Nhân Hoàng khẩu khí phỏng chừng cũng không lớn như vậy chứ?

Cảnh Hoành Nghiệp cũng là cả giận nói: "Hắn muốn nói khoác thế nào, cùng bọn ta không quan hệ. Nhưng giờ khai tông lập phái, hữu giáo vô loại, lại là lật đổ luân thường, từ đây thượng hạ bất phân. Nếu để cho những kẻ huyết mạch đê tiện kia cũng tập tiên pháp, thành tựu thần thông, tương lai chẳng phải là còn sẽ bò đến trên đầu chúng ta sao?"

"Đúng vậy! Đúng vậy!"

Mọi người dồn dập gật đầu tán thành.

Ngươi thích khoác lác là chuyện của ngươi, thậm chí thực lực ngươi cường càn quấy một chút chúng ta cũng có thể nhịn giả như không thấy, nhưng hiện tại liền trật tự thế giới cũng bị ngươi điên đảo, vậy thì đúng là làm sao cũng không thể nhịn.

Cảnh Hoành Nghiệp đã nói: "Việc này lớn, bất quá Thiên Cơ Giáo nếu đã hành sự coi trời bằng vung như vậy, đó chính là công nhiên đắc tội hết thảy gia tộc. Nếu như thế, cũng thì đừng trách chúng ta không khách khí."

Nếu như đặt tại nửa năm trước, một câu tiếp theo của lời này chính là hiệu lệnh Cảnh gia xuất động, diệt Thiên Cơ Giáo.

Làm sao hắn vận khí tốt, hoặc là không tốt —— ba tháng trước hắn gặp phải Tử Lão.

Khi đó hắn chính tại thiên ngoại tu hành, vừa vặn Tử Lão bay đến.

Nhìn nhìn hắn một chút, hỏi hắn có phải là kẻ mạnh nhất Thọ Quang Giới này, Cảnh Hoành Nghiệp bản năng gật đầu một cái, vậy là Tử Lão liền hướng hắn xuất thủ.

Kết quả liền là bị đánh một trận tơi bời.

Cũng may Tử Lão cũng không muốn giết hắn, sau khi đánh xong còn nói một câu "Ngô, ngươi thật sự là kẻ mạnh nhất mà ta từng thấy", sau đó liền đi.

May mắn nhất đây là một hồi thiên ngoại chi chiến, không để cho người khác nhìn thấy, Cảnh Hoành Nghiệp có thể bảo vệ bộ mặt, thề sống chết không nhắc việc này —— đến hiện tại hắn cũng không biết cái gia hỏa không hiểu ra sao đem hắn đánh một trận kia đến cùng là kẻ nào.

Hắn mãn tâm hi vọng chính là cái Ninh Dạ này.

Nhưng nghe đồn đại, cái gì phân nhật nguyệt, phúc càn khôn, thực sự cùng thủ đoạn mình thấy đối phương dùng qua không hợp. Tuy rằng truyền ngôn có nhiều khuyếch đại, nhưng đây hiển nhiên không phải chuyện khuếch đại, vậy là tâm lý càng nguội mất một nửa —— đánh bản thân không phải ngưu bức nhất, thật là làm cho người ta tuyệt vọng.

Vì vậy tiếp sau đó nói: "Liên hệ các vực các quận các. . . Hết thảy top 10 gia tộc, Thiên Cơ yêu ma, thế tới hung hăng, cần hết thảy gia tộc cộng đồng ứng đối!"

Hắn vốn còn muốn nói các thành, nhưng ngẫm lại vẫn là quên đi, cái kia thật sự trở thành chiến thuật biển người rồi, hạ thấp thân phận đến cực hạn, liền đổi giọng là các quận top 10.

Ngũ đại vực hơn trăm cái quận, hơn một nghìn cái gia tộc, cơ bản tập trung hết thảy lực lượng Niết Bàn cùng Vô Cấu, nếu như vậy còn không được, thì những người khác cũng đừng hy vọng.

"Vâng!" Các trưởng lão dồn dập đáp ứng.

Từ khẩu khí không hề nghi vấn này mà xem, hơn nửa bị đánh quá không phải số ít.

Tinh Lạc sơn mạch.

Nơi này là một chỗ sơn mạch rộng lớn kết hợp Trung Nam lưỡng vực, đất rộng nhân hi, cũng không có bao nhiêu người ở.

Thiên Cơ Giáo, chính là tọa lạc tại nơi đây.

Ninh Dạ yêu thích danh tự 'Tinh Lạc Sơn' này, nó tượng trưng cho lai lịch của bọn họ.

Như tinh lạc nhập thế, nhưng cũng chú định là như lưu tinh thiểm hiện, cuối cùng rồi sẽ biến mất vào lúc đẹp đẽ nhất.

Nhưng trong lúc nó tồn tại, tất nhiên là vô hạn rực rỡ quang minh.

Cùng dĩ vãng bất đồng chính là, Thiên Cơ Giáo ở chỗ này lập giáo, cũng không phải là khởi công xây dựng điện đường, mà là kiến lập phù đảo.

Tại dưới nỗ lực của vô số tu tiên giả, các loại tiên pháp thần thông thi triển, từng toà từng toà phù đảo bỗng dưng mà thành, tốc độ nhanh chóng, khiến cho người líu lưỡi.

Bọn chúng trôi nổi tại trong thiên không, chính là nơi ở của các vị đại năng trong Thiên Cơ Giáo.

Trong này trên cùng chính là Lưỡng Nghi Thiên Tôn sở cư chi địa, đảo phân hắc bạch nhị sắc, trên có huyền cơ thiên đồ, bên trong muôn hình vạn trạng, ảo diệu vô số.

Đi xuống là hai toà tiên đảo tạo hình khác biệt, một là am hiểu khôi lỗi chi đạo sinh tử chuyển hóa Thiết Lang Thiên Tôn, một là am hiểu sinh sinh bất tức càng có linh dược diệu thủ Phượng Tiên Tôn.

Xuống chút nữa là hơn ba mươi đảo vệ tinh, như kỳ bàn củng vệ, mỗi bên khí tượng, dị thải phân trình.

Đây là thượng tam tầng.

Tiếp lấy chính là trung tam tầng lấy Vô Cấu cảnh làm chủ, cùng hạ tam tầng Vạn Pháp cảnh làm chủ.

Tổng cộng chín tầng, bởi vậy cũng xưng Cửu Trọng Thiên Cơ.

Trong đó đệ tử Vạn Pháp chưa đến mức phù đảo, chung quy vẫn là tọa lạc tại sơn phong chi đỉnh, có muốn nhập môn mà thực lực không đủ giả, liền nhập hạ tam tầng; có tu vi đủ rồi, nhưng đạo cảnh không đủ giả, có thể tự mình phi không, chỉ cần trải qua hạ tam tầng thủ hộ, liền có thể nhập môn trung tam tầng, tự chọn lương sư.

Cho tới thượng tam tầng, liền cần quá trung tầng thử thách mới có thể.

Đối với tiên nhân bản giới mà nói, đây cơ hồ là không thể thực hiện.

Mà tại trên đỉnh núi của Tinh La sơn, còn có một toà Vấn Đạo Bi, trên viết rất nhiều đạo hào cùng sở trường của tiên tôn Thiên Cơ Giáo, cung người tới tự mình lựa chọn nhập môn chi đồ.

Cũng chính bởi vậy, chỉ cần liếc mắt nhìn là biết được cảnh giới nhân số của Thiên Cơ Giáo này.

Trong đó hạ tam tầng có Vạn Pháp cảnh tám ngàn, trung tam tầng có Vô Cấu 1,500, Niết Bàn cảnh 124 người (Thiết Lang cùng Phượng Tiên Lung không có biểu hiện lực lượng, mọi người đều cho rằng là Niết Bàn).

Đây chính là kết quả của tiên giới viễn chinh những năm này, tu sĩ Trường Thanh không ngừng trưởng thành.

Lượng lớn tu sĩ tại trên đường trường chinh đột phá, dồn dập tấn thăng. Trên thực tế 8000 Vạn Pháp vẫn là thiếu, có một bộ phận tương đối người cũng không có hạ giới, mà là lưu thủ Thiên Tàm, cùng người phía dưới luân phiên trị thủ.

Đám người này thuần nhìn con số, so với Cảnh gia kém quá xa rồi, nhưng toàn bộ đều là Tiêu Dao trung nhân, liền đủ để dọa sợ mọi người.

Hơn vạn Tiêu Dao trung nhân, lúc nào Thọ Quang Giới có nhiều như vậy?

Đặt ở dĩ vãng, trong một đoạn thời kì có thể có hơn một trăm cái coi như ghê gớm.

Cảnh gia hào xưng đệ nhất đại gia, nhưng bây giờ có thể xếp vào Tiêu Dao giả bất quá hơn trăm, cũng là ngàn năm tích lũy mà thành, luận phẩm chất, cũng bất quá là so với Vạn Pháp nơi này hơi mạnh hơn một chút, so với Vô Cấu đều có chỗ không bằng.

Bất quá coi như thực lực mạnh mấy, đắc tội toàn bộ tiên giới, cũng chú định hắn chiếm không được chỗ tốt.

Ngày hôm đó, Thọ Quang Giới khắp nơi, vô số tu sĩ tụ hội, tại trong thiên không hình thành một phiến yên vân hạo đãng, hướng về bầu trời Tinh Lạc Sơn mênh mông cuồn cuộn mà tới.

Chương 34 : Tới liền đánh

Chương 34: Tới liền đánh

Lưỡng Nghi Đảo.

Thiên Cơ Điện công khai tọa lạc nơi đây.

Thân ở trên đảo, Ninh Dạ chính nâng một quyển sách chăm chú đọc.

Sách là bản giới bí điển, ghi chép cũng chỉ là thượng cổ truyền thuyết.

Ninh Dạ lại là xem say sưa ngon lành, rất nhiều chuyện liên quan tới thượng cổ, cũng theo những văn tự kia miêu tả, dần dần tại trong đầu hình thành họa diện.

"Thời kỳ thượng cổ, có kỳ quang từ trời hạ xuống, cải thiên hoán nhật, khiến đẩu chuyển tinh di, nhật nguyệt vô quang. . . Chà chà, khẩu khí thật là lớn, đến cũng không thể tính quá sai."

Sau khi mở ra tiên giới đại viễn chinh, Ninh Dạ bây giờ cũng đã có thể hội sâu sắc đối với mảnh vũ trụ tiên hiệp này.

"Nhật" ở đây, cũng không phải là một chỗ tiên giới nào đó, hay là hằng tinh hỏa cầu, mà là một loại năng lượng chi quang thuần túy.

Bọn chúng dồi dào tại khắp các tinh giới, phát huy ra tác dụng tương tự thái dương, bản thân liền là thể tập nguyên của tiên năng.

Theo một ý nghĩa nào đó, có thể nói 'nhật' ở đây, chính là khởi nguồn của tiên lực.

Nhưng những tiên lực này, lại không có cách nào lợi dụng, bởi vì chúng nó quá mức cuồng bạo cường đại, hầu như sẽ xé rách tất cả mọi thứ tiếp cận, chính bởi vậy, nhật chi phụ cận vô pháp sinh tồn, Ninh Dạ từng lái Thiên Tàm tiếp cận quá một chỗ nhật luân, hắn đến vẫn may, Thiên Tàm nhưng không chịu nổi tiên lực cuồng bạo kia, cuối cùng không thể không từ bỏ.

Cho tới nguyệt giả, thì vừa vặn ngược lại.

Nó cũng không phải là nhật chi phản xạ, theo một ý nghĩa nào đó càng giống hắc động, hay là Ma Uyên.

Kể từ khi biết đến chính phản chi giới, Ninh Dạ càng cho rằng nó khả năng là lối vào phản giới, gần xung quanh nó, tà dị vô số, yêu mị hoành sinh. Chính bởi vậy, nhật nguyệt giao thế, chính phản giao giới, cũng khiến cho tinh la vạn giới, ma đạo vĩnh bất tiêu thất.

Chỉ là nguyệt luân chi lực chống đỡ không được nhật luân, cho nên mới có chính đạo hưng thịnh chi cục.

Nhật nguyệt vô quang, lời này nói thì đơn giản, nhưng thực tế là chuyện Thánh Nhân cũng chưa chắc có thể làm được.

Đó chính là chuyện lật tay khai thiên phúc diệt diệt thế.

Phỏng chừng phải đến đệ bát cảnh mới có thể suy nghĩ.

Thế nhưng từ cấp độ của Thọ Quang Giới mà xem, đừng nói Nhân Hoàng, dù chỉ lấy thủ đoạn của Ninh Dạ, cũng có thể che đậy thiên không, từ góc độ của Thọ Quang Giới phán đoán, xác thực là có thể làm được nhật nguyệt vô quang, nói trắng ra không phải nhật nguyệt vô quang, chỉ là người nơi này không nhìn thấy mà thôi.

Vì vậy Ninh Dạ nói cũng không thể tính quá sai.

"Nói như thế, cái Quang Chi Hoàng này, hẳn chính là một vị đại năng đến từ ngoại giới. Tám ngàn năm, hắn đến vẫn là còn sống." Trì Vãn Ngưng cười nói.

"Phỏng chừng là có chút thủ đoạn đặc thù." Lâm Lang Thiên ngồi xuống tại bên người Ninh Dạ, vì hắn bóp chân nói.

Cô nương này tuy là tới sau, tu vi cao nhất, tính tình lại là ôn nhu nhất, đối với Ninh Dạ cũng là dốc lòng chăm sóc, ngược lại là Trì Vãn Ngưng càng yêu thích ngồi luận đạo cùng Ninh Dạ, chiếu cố cái gì, một cái Niết Bàn như hắn không cần phí tâm tư này.

Cho tới Công Tôn Điệp, khụ khụ, nàng không gây phiền phức là tốt lắm rồi.

Ninh Dạ nhéo nhéo khuôn mặt của Lâm Lang Thiên: "Không chỉ là vấn đề thủ đoạn đặc thù, người này lúc đến, hẳn là tình huống đã không tốt lắm. Cần biết đại năng nhập cảnh, bình thường đều không cần thiết gióng trống khua chiêng như vậy, đặc biệt là phá tan cương sát, lấy thực lực của Nhân Hoàng, rất là dễ dàng. Ở đây 'Xoát' cái một đạo ánh sáng từ trời hạ xuống, điên đảo nhật nguyệt, nhưng sau đó liền mất đi động tĩnh, hiển nhiên không phù hợp lẽ thường."

Trì Vãn Ngưng nói: "Không sai, quá nửa là cùng thánh nhân kia đồng dạng, cũng tình trạng không ổn, cường xông nhập thế. Lúc trước nhìn thấy, lão già này vốn là tình trạng bất hảo, phỏng chừng lúc đó cũng không khá hơn bao nhiêu. Nhưng cũng không biết dùng thủ đoạn gì, có thể kéo dài hơi tàn đến nay."

Lâm Lang Thiên cười nói: "Bây giờ xem ra, hẳn là có quan hệ cùng 'đạo cảnh tiêu trừ' ở nơi đây rồi. Không có đạo cảnh, liền ngay cả thiên đạo đều bất hiển hóa."

"Không sai, đây chính là nguyên nhân vì sao hắn thân tại giới này, lại không bị sét đánh." Ninh Dạ gật đầu: "Cái gia hỏa này, càng ngạnh lấy sức lực của một người, che đậy khí cơ, dẫn tới cũng đem toàn bộ Thọ Quang Giới thoát ly đạo cảnh."

Trì Vãn Ngưng nâng cằm lên: "Khiến người nghĩ không ra chính là cái này, coi như hắn là Nhân Hoàng, cũng làm không được điểm ấy chứ? Chí ít Thiết Lang, Phượng Tiên Lung là làm không được."

Ninh Dạ lắc đầu: "Mỗi người đều có sở trường. Người này quang độn chi đạo càng mạnh hơn hơn ta, có thể bằng sức bản thân hoành độ hư không, kinh lịch nhiều, gặp gỡ cũng nhiều, có bí pháp dị bảo gì cũng không hiếm lạ. Bất quá người này cũng giống như thánh nhân kia, lệch khỏi đạo cảnh, cũng thuộc về nghịch thiên nhi hành, đến là không uổng công ta tìm kiếm hắn, hẳn sẽ lại đưa tới một hồi tạo hóa."

Nghe hắn nói như vậy, chúng nữ đều là vui mừng.

Đối với Ninh Dạ mà nói, những kẻ rời xa chính đạo, ly kinh phản đạo, nghịch thiên nhi hành chi nhân kia, chính là tạo hóa của hắn.

Nào sợ không có thứ gì, đem giới này kéo về chính đồ, cũng đã là một kiện thiên công, chú định thụ thiên đạo để mắt, khí vận vô song.

Thời khắc này chính đang nói, Ninh Dạ bỗng nhiên cất cao đầu, 'Di' một tiếng: "Có khách đến."

"Là những tu sĩ bản giới kia." Lâm Lang Thiên cũng có phát hiện: "Phu quân hữu giáo vô loại, lại là động chạm tới rất nhiều người đây."

Ninh Dạ cười lạnh: "Bất phá bất lập, như vậy cũng tốt. Vừa vặn mượn cơ hội này, chèn ép bản giới, thu nạp tư nguyên, tiện đường bức lão nhi kia hiện thân."

Nói ống tay áo vung lên, đã vào trong mây.

Phương xa nhân ảnh chưa hiện ra, sát khí đã phác diện mà tới.

Lại đến chốc lát, mới phát hiện ô ép ép vô số nhân quần.

Hơn hai ngàn tên Niết Bàn cảnh, lại thêm gần hai vạn Vô Cấu cảnh, mười vạn Vạn Pháp cảnh, liền như thế mênh mông cuồn cuộn mà tới, tại trong thiên không mạn quyển yên vân, nhìn không thấy phần cuối.

Từng cái từng cái đằng không phi hành, sát khí đằng đằng, cảm giác đến có chút giống mùi của thập vạn thiên binh thiên tướng.

Bên này Tinh Lạc Sơn cũng phát hiện dị trạng, từng người từng người dồn dập phi thượng thiên không.

Thiết Lang nhìn xa xa, cười nói: "Bọn hắn rốt cục liên hợp lại muốn xuống tay với chúng ta. Ninh thượng, lần này ngươi không bắt ta giấu giấu diếm diếm nữa chứ?"

Ninh Dạ ân một tiếng: "Chiến thì chiến đi, nhưng thượng thiên có đức hiếu sinh, xuất thủ cũng đừng quá đáng quá."

Thiết Lang muốn nói thượng thiên có đức hiếu sinh hay là coi vạn vật như chó lợn, còn không phải là chúng ta một câu tùy tiện giải thích, bất quá rất thức thời không tranh luận cùng Ninh Dạ , nói: "Vâng!"

Thuận tay vung lên, vạn dặm không mây đột sinh phích lịch, trong sấm rền nổ vang, một phiến hoang ngông cuồng thế đã cuồn cuộn mà lên.

Thiết Lang thân hình vĩ đại, chớp mắt biến thành tồn tại khổng lồ đỉnh thiên lập địa, như xem giun dế nhìn về chúng nhân phương xa: "Một lũ đạo chích, càng cũng dám xâm lấn Thiên Cơ Thần Giáo ta, thực sự là tìm chết a!"

Nói tiên phong cổn động, đã hóa thành uông dương đại triều hướng về đối phương cuốn tới.

Lúc này hơn mười vạn tu sĩ Thọ Quang Giới chưa tới gần người, xa xa liền nhìn thấy thân thể hạo hãn, khí thế bức người của Thiết Lang, nhất thời đều cả kinh sững sờ.

Cảnh Hoành Nghiệp thét dài nói: "Thiên Cơ Giáo vi ác bất xá, họa loạn chúng sinh, điên đảo luân thường, hôm nay mười vạn tu sĩ chúng ta cộng phó nơi đây, chính là muốn tìm Thiên Cơ Giáo đòi một lời giải thích, bọn ngươi. . . Uy, uy, sao nói đánh là đánh?"

Cảnh Hoành Nghiệp bị dọa cho nhảy dựng.

Rõ ràng là chúng ta đến tấn công các ngươi, các ngươi thậm chí ngay cả biện giải đều không nói một câu liền ra trận, là có ý gì?

Tốt xấu cũng chờ chúng ta nói xong thảo phạt hịch văn a!

Làm sao đối thủ xuất bài không theo lẽ thường, rõ ràng là bên phòng thủ, nhưng liền phế thoại đều không nói với bọn họ một câu, trực tiếp một phiến đại triều liền nghiền ép mà tới.

Cảnh Hoành Nghiệp không kịp nói xong hịch văn, chỉ đành cao giọng thét lên: "Thiên Cơ Giáo bất giảng tín nghĩa, đánh lén chúng ta, mọi người lên a!"

Ầm Ầm Ầm vô số tiên pháp thần thông liền đập tới.

Chương 35 : Đánh xong hãy nói

Chương 35: Đánh xong hãy nói

Tiên pháp đại đối quyết số lượng vượt quá mười vạn trở lên là khái niệm gì?

Nói đơn giản một câu chính là: Cái thế giới này không dung được các ngươi nữa rồi.

Trong khoảnh khắc chiến đấu bạo phát kia, tiên lực lãng triều bốc lên, trực tiếp quét ngang vạn lý, một tầng tiếp một tầng thúc đẩy ra phía ngoài.

Liền như sóng biển, một đợt tiếp một đợt tuôn ra, chính là tại mặt đất vạn dặm chi ngoại nhìn cao không, cũng có thể cảm nhận được biến hóa khủng bố trong thiên không kia.

Vân thải đang thiêu đốt, hải lãng đang dâng trào, sơn phong đang sụp đổ, sinh cơ đang ẩm diệt.

Tựa như thiên địa tai ương, tịch quyển thương khung.

Mà đây, còn vẻn vẹn chỉ là dư âm chiến đấu.

Mà tại trung tâm chiến trường, lại là một phen cảnh tượng khác.

Không có thiên băng địa liệt như trong tưởng tượng, toàn bộ Tinh Lạc Sơn hết thảy phù đảo, đều dâng lên vô tận huyền quang.

Đó là tiên pháp thủ hộ, đem trung ương mảnh vòng xoáy chiến tranh này thủ hộ vững như thành đồng vách sắt, mà tại thủ hộ chi ngoại, lại là vô số cuồng phong bạo vũ, hỏa diễm lãng triều chi hung mãnh, tựa như đặt thân vào trong hỏa diễm, thân tại trên đảo chi nhân, có thể nhìn thấy chỉ có hào quang hủy diệt vô tận kia.

Nhưng đây là đối với người trên đảo mà nói.

Đối với người ở ngoài đảo, cảm thụ lại bất đồng.

Đặc biệt là mười vạn tu sĩ Thọ Quang Giới, bọn họ kinh hãi phát hiện, công kích ngưng tụ mười vạn tu sĩ, lại bị đỡ được rồi!

Trong thiên không thiết tỏa hoành không, phong thiên tỏa địa, khiến mỗi cá nhân đều cảm giác phảng phất thân tại trong ngục.

Mà xa xa hai tôn thân hình cao đại, thì đỉnh thiên lập địa, chỉ là nhẹ nhẹ nhàng nhàng xuất thủ, liền hóa giải công kích của vô số tu sĩ, không những như vậy, chúng nhân liền cảm thấy thần hồn chi lực của bản thân càng giống như cũng bị đối thủ cướp đoạt, tâm động thần diêu, khó có thể duy trì.

Ngược lại là bạch diện tu sĩ cao cao tại thượng, ở vào chúng tu chi đỉnh kia, thoải mái nói một câu: "Cũng cho những người khác một chút cơ hội biểu hiện."

Thiết Lang cùng Phượng Tiên Lung buông lỏng thần niệm, mười vạn tu sĩ lúc này mới cảm thấy dễ chịu một chút.

Nhưng mà sau một khắc, chính là hơn một vạn tiêu dao tu sĩ đối diện kia đã dồn dập xuất thủ.

Tuy nhân số ít hơn mười lần so với bọn họ, thần thông uy năng, lại chỉ có hơn chứ không kém.

Có cường hãn giả, càng là cười dài sát hướng đối diện.

"Thật lâu chưa có cơ hội giết cái sảng khoái, bọn ngươi nếu đã xâm lấn, vậy thì hảo hảo chém giết một hồi đi!" Lên tiếng chính là Cực Chiến Đạo Dương Cực Phong.

Vị thiết huyết mãnh hán này nhất mã đương tiên xung kích tại tiền, hết thảy tiên pháp thần thông đối với hắn mà nói đều như xuân phong phất diện, không hề để ý, thiết quyền kích dương, từng cái từng cái 'Chiến' tự đằng không nhi khởi, biểu quyển ra thiết huyết khí diễm, chỉ là một quyền liền đem một tên Niết Bàn đỉnh phong oanh thành bột mịn.

Giết Niết Bàn như ngắt con gà con.

Lại có một người quỷ mị khinh hốt, cũng không biết sao liền xuất hiện tại bên người chúng nhân, đột nhiên nắm lên một tên Niết Bàn tu sĩ, đối với hắn một phát cắn xuống, mang theo tu sĩ Niết Bàn kia tứ ý phi hành, một lát sau bỏ lại, đã là một bộ thây khô, chính là Dạ Thần Điền Cô Dạ.

Nhưng mà đám người này vẫn không tính là đáng sợ.

Cảnh Hoành Nghiệp nhìn thấy Tử Lão.

Kẻ đánh bại hắn.

Hắn liền như thế chậm rãi đi tới, đi tới chỗ nào, vân vụ cũng được, hỏa diễm cũng thế, sóng biển cũng tốt, mặc kệ là thiên địa tự nhiên chi tồn tại, hay là tiên pháp thần thông chi sinh thành, tại bên cạnh hắn đều huyễn làm hung thần ác sát, nhưng không xuất kích, mà chỉ là ngưng tụ nhập vào thể nội.

Sau đó hắn liền như thế một đường tiến tới, chỗ hắn đi qua, cũng không thấy ra tay, bên người chi nhân nhưng trực tiếp ngã đầu chết đi.

Tiên giới viễn chinh năm mươi năm, Ngũ Sát Tuyệt Trận của Tử Lão rốt cục lại lên một tầng, có thể phá sinh tử chi bí, không cần ngoại lực, trong một ý nghĩ khả quyết sinh tử.

Hắn quả nhiên không có sử dụng toàn lực đối với ta.

Cảnh Hoành Nghiệp tuyệt vọng nhắm mắt.

Nhưng mà Tử Lão cũng không phải đáng sợ nhất.

Xác thực nói, hắn không phải kẻ giết nhiều nhất.

Giết người nhiều nhất là Huyết Quỷ Tử.

Người này năm đó tại Trường Thanh Giới chính là hoành hướng thiên hạ sát nhân như ma siêu cấp ác nhân, sau đó bị bức ép không còn cách nào đành đầu nhập Hắc Bạch Thần Cung môn hạ, lại bị Ninh Dạ mang đi.

Thế nhưng đáy lòng trước sau có sát khí, không giết người liền khó chịu.

Thời điểm tại trên Thiên Tàm, dựa vào Ninh Dạ lấy Bất Diệt Tuyền vì hắn hao mòn lệ khí trong lòng, dục vọng sinh lý là giảm, dục vọng tâm lý nhưng vẫn còn đó.

Bây giờ rốt cục có cơ hội giết người, chính là triệt để không khách khí.

Trực tiếp hóa thành vô biên huyết hải, cuồn cuộn mà ra, phàm huyết hải đi tới chỗ nào, cho dù là Niết Bàn cảnh cũng khó mà đối kháng nhất thì tam khắc, dồn dập hóa thành huyết thủy tử vong.

Huyết Quỳ Tử cũng biết Ninh Dạ sẽ không cho hắn giết quá nhiều người, vì vậy tới liền phóng đại chiêu, trước hết giết cái sảng khoái lại nói.

Cũng chính vì duyên cớ này, sát lục chỉ một mình hắn tạo thành, liền bù đắp được một nửa những Niết Bàn khác.

Đương nhiên, tu sĩ Thọ Quang Giới nếu như toàn lực ứng đối, cũng không đến nỗi không làm gì được hắn.

Thế nhưng xuất kích giả lại nào chỉ một cái Huyết Quỳ Tử?

Quá nhiều Tiêu Dao cảnh, mỗi một kẻ đều thần thông quảng đại.

Càng đáng sợ hơn còn là những Vạn Pháp cảnh kia —— bọn họ thế mà là bất tử?

Cảnh Hoành Nghiệp tận mắt nhìn thấy, một tên tu sĩ Vạn Pháp tại dưới hai tên Niết Bàn liên thủ chết thảm, nguyên thần đều trực tiếp tiêu vong, thế nhưng sau một khắc, lại càng lần nữa sống lại, phảng phất như vô sự, tiếp tục cười ha hả xung phong.

Có người thậm chí còn sẽ nhân cơ hội trêu ghẹo: "Nhạc Thiên Tử, ngươi thật vô dụng, lại chết một lần."

"Phí lời, lão tử xông nhanh nhất, chết đương nhiên cũng nhiều. Không sao, thiên hữu giáo ta, bách kiếp bất tử!"

"Thiên Hữu Ngô Giáo, Thiên Cổ Bất Diệt!" Hết thảy tu sĩ Vạn Pháp đều cuồng hô không hề sợ chết phát khởi xung phong.

Vạn Pháp không sợ chết, Niết Bàn quá cường đại, chân chính lúng túng trái lại là Vô Cấu cảnh.

Bọn họ tạm thời vô pháp tiếp thụ Âm Dương Giới che chở, vừa không có thực lực lấy một đối mười đối trăm như Niết Bàn đại lão, chỉ cần đầu óc không phạm hồ đồ, cơ bản sẽ không chết, vì vậy chỉ có thể rớt tại cuối cùng, tận lực kiếm lậu.

Điều này cũng khiến cho một đám tu sĩ rất là khó chịu.

Cố Tiêu Tiêu la mắng: "Không được, lão nương ta nhất định phải mau chóng lên tới Niết Bàn, thực sự là quá ấm ức. Chúng ta lại còn không bằng đám tu sĩ Vạn Pháp kia."

Dung Thành an ủi nàng: "Ngươi cần gì phải lưu ý như vậy."

"Ngươi cũng là thứ không tiền đồ, làm cái đuôi như vậy ngươi rất vui vẻ sao?" Cố Tiêu Tiêu mắng.

Dung Thành mỉm cười: "Có thể cùng ngươi kề vai chiến đấu, ta rất vui vẻ a."

Cố Tiêu Tiêu ngẩn ra, không lý do tim đập một cái: "Uy, ngươi đừng nói bậy nha. Ngươi. . . Ngươi cùng sư phụ ta là huynh đệ tốt, không cho chiếm tiện nghi của ta."

Dung Thành cười nói: "Tu tiên trung nhân, trường sinh nan diệt, sống thời gian dài rồi, bối phận cũng liền dễ dàng loạn, cần gì phải lưu ý những thứ này đây."

"Ngươi nghĩ hay lắm." Cố Tiêu Tiêu đá hắn một cước, lại lén quay lại nhìn sư phụ, liền thấy Ninh Dạ cũng đang tiếu mị mị nhìn bọn họ.

Cố Tiêu Tiêu liền khẩn trương quay đầu lại.

Không đợi nàng kịp phản ứng, liền thấy một phiến thủy quang rơi xuống.

Đó là hào quang của Bất Diệt Tuyền.

Ninh Dạ đã cao giọng nói: "Nếu như các ngươi cảm thấy không đã nghiền, vậy thì giúp các ngươi một tay, có ta đây, các ngươi cứ việc chiến cái sảng khoái đi."

"Đa tạ tôn thượng!" Hết thảy tu sĩ Vô Cấu đồng thời vui mừng.

Rốt cục không cần ở phía sau quét dọn nữa.

"Động tác mau chút, ta thấy bọn họ, thật giống sắp không chịu được nữa rồi." Ninh Dạ nói.

Cố Tiêu Tiêu sốt sắng, gia tốc vọt lên.

Phương xa Cảnh Hoành Nghiệp cao giọng nói: "Hãy ngừng tay, chuyện gì cũng từ từ!"

"Ngừng cái rắm a! Lão nương vừa mới xông lên ngươi đã muốn ngừng tay? Nghĩ hay lắm! Đánh xong lại nói!" Cố Tiêu Tiêu phẫn nộ gầm thét lên, một loạt oanh kích lạc hạ.

Chương 36 : Quang Hoàng tái hiện

Chương 36: Quang Hoàng tái hiện

Hoa lệ bại cục.

Cảnh Hoành Nghiệp có nghĩ tới khả năng bọn họ sẽ thất bại, nhưng hắn cảm thấy khả năng này không đủ một phần trăm.

Nhưng thật đến thời điểm đánh lên, hắn mới phát hiện, hóa ra là khả năng bản thân thắng lợi không tới một phần trăm.

Đáng sợ hơn chính là, hắn rốt cục nhìn ra rồi.

Hai tôn tồn tại như thiên thần kia, tuyệt đối không phải Niết Bàn cảnh.

Là Nhân Hoàng!

Hai tôn Nhân Hoàng!

Hai tôn Nhân Hoàng còn chưa phải lão đại!

Hai tônNhân Hoàng tầng thứ Tiêu Dao!

Còn có một cái Niết Bàn xem ra không phải là Nhân Hoàng nhưng hẳn là so với Nhân Hoàng càng trâu bò.

Các ngươi có thực lực như vậy các ngươi sớm nói a!

Cảnh Hoành Nghiệp đã muốn khóc.

Hắn ra sức hô hoán, thế nhưng sát lục nếu nổ ra, còn có ai có thể nghe hắn nữa?

Phóng tầm mắt nhìn tới, đâu đâu cũng có tiên pháp thần thông đối kháng, ba lãng khởi phục, cảm giác liền như cô cô đơn đơn một người đưa thân vào trên chiến trường thiên quân vạn mã, chịu đựng nhân triều hải triều công kích.

Thế giới không chứa nổi trình độ công kích như thế, vẫn may Ninh Dạ hữu tâm bảo toàn giới này —— hắn đến cũng không nhàn rỗi, mà là đem tiên lực dật tán khống chế, hướng thiên không, hướng phía trên tống đi, tận lực không cho trận tiên giới đại chiến cuốn theo toàn giới tinh anh này gây họa tới bản giới.

Điều này khiến hắn thực tế còn mệt hơn bất cứ ai.

Thế nhưng Ninh Dạ lại cảm thấy hưng phấn.

Thật lâu thật lâu, không có chiến đấu có thể khiến cho hắn cảm thấy hưng phấn.

Thọ Quang Giới không có, thậm chí Thiết Lang cũng vô pháp ép hắn xuất toàn lực, thế nhưng vì giữ gìn bản giới, chuyển di mười vạn tu sĩ chi lực, lại bức hắn không thể không toàn lực ứng đối.

Từng trận từng trận tiên pháp lãng triều kia, tựa như núi non trùng điệp ép đến, như ngàn tầng cự lãng bên trong đại dương, mà Ninh Dạ nhưng tự sừng sững bất động, tiện tay na di, tại trong chịu đựng trùng kích, chuy luyện tự thân.

Vì thế trên mặt hắn càng là lộ ra nụ cười: "Thật lâu thật lâu, không có áp lực như vậy. Đến hay lắm!"

Theo một tiếng kêu này, Ninh Dạ thể nội khí cơ cũng đang không ngừng tăng vọt,

Ngạnh đẩy áp lực như vậy, toàn lực vận chuyển, cảm thụ khủng bố ngàn vạn tu sĩ mang đến này, cảm giác liền như là đối diện uy áp của toàn bộ tiên giới.

Nhưng mà áp lực càng lớn, đối với tự thân trưởng thành liền càng tốt.

Ninh Dạ những năm này thật lâu không chịu đựng quá áp lực như vậy, chỉ cảm thấy hưng phấn không thôi, quả thực chỉ còn thiếu hô một tiếng: "Để cho bão táp tới mãnh liệt hơn nữa đi."

Hắn đối diện áp lực là hưng phấn, Cảnh Hoành Nghiệp lại là kề bên tan vỡ.

Sự tình không nên là bộ dáng này a!

Mười vạn tu quân vây công, vì sao lại bị đối thủ đánh cho tơi bời hoa lá?

Tại sao đối phương liền nghe cũng không thèm nghe, liền trực tiếp khai chiến?

Các ngươi không hiểu tiên lễ hậu binh sao?

Trong lòng hắn tan vỡ, trong miệng chỉ có thể không ngừng hô to: "Ninh tiên tôn, tức sự ninh nhân a!" (đình chiến - mọi người an ổn)

Ninh Dạ nhưng chỉ là cười lạnh.

Tức sự ninh nhân?

Nếu bọn ta là bên chiến bại, ngươi đã không nói như vậy rồi.

Ninh Dạ lạnh nhạt nói: "Ta không muốn tàn sát các ngươi, làm sao các ngươi tự tìm đường chết. Bất quá các ngươi cũng không cần lo lắng, ta sẽ không đem tu sĩ nơi đây giết tuyệt, chỉ là một ít giáo huấn tất yếu mà thôi, thuận tiện cũng muốn xem xem, lão tặc kia liệu có chịu được."

Lão tặc?

Lão tặc nào?

Mọi người đều mờ mịt không rõ.

Liền thấy thiên không nứt một đường, một đạo lóa mắt chi huy đột nhiên xuất hiện, chụp vào Ninh Dạ.

Ninh Dạ cười nói: "Ngươi rốt cục vẫn là xuất thủ rồi?"

Hắn lật tay nâng lên vô hạn thiên, đem dư âm pháp lực của vạn ngàn tu sĩ kia tất cả đều dẫn động, liền như Càn Khôn Đại Na Di, trực tiếp dâng tới thiên không kẽ nứt.

Quang Chi Hoàng kia cũng không nghĩ tới Ninh Dạ càng sẽ như vậy.

Sau một khắc liền thấy Xoạt một tiếng.

Ninh Dạ cố nhiên là bị một đạo tuyệt cường sát chiêu của Quang

Chi Hoàng Oanh đến toàn thân tan rã, thế nhưng Quang Chi Hoàng kia vị trí chi địa cũng bị tiên lực đại triều mãnh liệt tuôn vào, không gian nho nhỏ không chịu đựng nổi, càng là trực tiếp phá nát.

Ninh Dạ liều mạng nhục thân bị hắn kích sát một lần, cũng phải đem người này lôi ra từ trong sào huyệt ngủ đông.

Quang Chi Hoàng kia biết không tốt, lớn tiếng kêu lên: "Ninh Dạ, lần trước là ta không đúng, ngươi làm sao phải hùng hổ doạ người như vậy."

"Không bức ngươi, lúc nào ngươi mới chịu ra?" Ninh Dạ thân thể trọng ngưng, tả thủ họa thiên, dẫn động tiên pháp, hữu thủ chỉ địa, dẫn động càn khôn biến hóa, thành hắc bạch nhị sắc, làm âm dương luân chuyển.

Quang Chi Hoàng biết không tốt.

Đại năng đấu pháp, có lúc đấu đã không phải từng chiêu từng thức, mà là chưởng khống đối với toàn bộ hoàn cảnh.

Thời khắc này Ninh Dạ vừa ra tay, chính là thiên địa lật úp, toàn bộ thương khung đều nhập vào trong.

Ninh Dạ càng là nói: "Những kẻ xâm phạm các ngươi, cùng ta đồng thời kích sát lão già này, có thể tha bọn ngươi khỏi chết!"

Nghe nói như thế, tu sĩ Trường Thanh đồng thời dừng tay hô to: "Kích sát lão già này, tha bọn ngươi khỏi chết!"

Ào ào ào, hết thảy công kích đều hướng về Quang Chi Hoàng kia dâng tới.

Quang Hoàng vừa kinh vừa nộ, bản thân là chạy đến cứu bọn chúng, không nghĩ tới bọn chúng thế mà trực tiếp phản bội: "Hỗn trướng, một đám nghiệt súc, các ngươi thụ huyết mạch ta, lại dám phản bội ta, đem lực lượng của các ngươi hết thảy trả lại đi!"

Hắn nói thét dài một tiếng, liền thấy Thọ Quang tu sĩ từng kẻ từng kẻ thân thể bạo liệt, huyết quang bay vọt, mà Quang Chi Hoàng kia nguyên bản khí cơ suy nhược lại trong nháy mắt bành trướng.

Đây là thủ đoạn cỡ nào, đám người Cảnh Hoành Nghiệp sợ hãi không ngớt.

Ninh Dạ lạnh nhạt nói: "Quả nhiên là vậy, vì kéo dài hơi tàn, không tiếc lấy tự thân huyết mạch ảnh hưởng toàn giới, tiêu trừ đạo cảnh, khiến bản giới lệch khỏi chính đạo, coi như không phải ma đạo, chí ít cũng là cái bàng môn tà đạo!"

Hắn nói song thủ hợp lại, nguyên thần chi quang đại thịnh: "Đạo ta tất hưng!"

Hết thảy tu sĩ Trường Thanh đồng thời hô hoán: "Đạo ta tất hưng!"

Trong đạo cảnh luân hồi, dưới hắc bạch chi thế, Quang Hoàng kia phát hiện cách làm hấp thu huyết mạch của bản thân thế mà trực tiếp bị ngăn cản.

Hắn kinh nộ trường hô: "Vì cầu vĩnh sinh, các dụng thủ đoạn, phàm nhân tu sĩ, bất quá giun dế mà thôi! Ngươi vậy mà phá hỏng đại sự của ta, Ninh Dạ, ta cùng ngươi không chết không thôi!"

Nói toàn thân quang huy thịnh phóng: "Coi như là hủy đi cái thế giới này, cũng phải cùng ngươi đồng quy vu tận!"

Lấy lực lượng Quang Chi Hoàng của lão già này, muốn hủy hoàn toàn có lẽ không làm được, thế nhưng hủy diệt một phương là tuyệt đối không thành vấn đề.

Chỉ là Ninh Dạ nào như ước nguyện của hắn, Tàng Thiên Xiềng Xích rậm rạp chằng chịt rơi xuống, Thiết Lang Phượng Tiên Lung lưỡng đại Nhân Hoàng chi cảnh đồng thời xuất thủ, đem công kích của Quang Chi Hoàng kia cách trở.

Thời khắc này, thế mà trở thành Quang Chi Hoàng muốn diệt thế, mà đám người Ninh Dạ muốn cứu thế.

Chỉ có thể nói đây chính là thế sự vô thường đi.

Quang Chi Hoàng cũng nhìn ra điểm này, càng ý thức được đây có lẽ là cơ hội duy nhất của hắn, kêu lên: "Hảo, Hảo, Hảo, nếu các ngươi đã thề muốn cùng bản giới tồn vong, vậy thì vừa vặn để các ngươi cùng đồng thời trở lại đi!"

Như ở tình huống bình thường, hắn lấy quả đối chúng tự nhiên không phải là đối thủ, nhưng đối thủ làm như vậy, quả thực chính là cấp hắn cơ hội trời cho.

Hắn làm kẻ phá hoại, tự nhiên chiếm cứ ưu thế, thời khắc này toàn lực xuất thủ, không cầu sát địch, chỉ cầu thoả thích phát tiết, hấp thu huyết mạch, hấp thu nguyên thần, cướp đoạt tất cả, hủy diệt tất cả.

Quang Chi Hoàng vậy mà đã điên cuồng, vô tận quang chi lực tứ ngược khắp nơi.

"Chết đi! Chết đi!" Hắn điên cuồng hò hét.

Đối diện loại tình huống này, Ninh Dạ cũng chỉ là hơi hơi thở dài: "Trời tác nghiệt, còn có thể sống, tự tác nghiệt, không thể sống. Ly kinh phản đạo chi nhân như ngươi, lại vẫn khư khư cố chấp, diệt thế cầu sinh, rõ ràng là tự tìm đường chết vậy. Hạng người như ngươi, phải chịu thiên tru!"

Nói hắn hơi ngẩng đầu, ngưỡng vọng thương khung.

Giữa thiên địa, kiếp lôi đã hiện.

Chương 37 : Nghịch Đạo Thạch

Chương 38: Nghịch Đạo Thạch

Kiếp lôi ngưng tụ ra trong thiên không, khiến Quang Chi Hoàng lão nhi kia kinh hãi: "Làm sao có khả năng? Giới này đã không tại chính đạo, vì sao. . . Vì sao. . ."

Hắn sợ hãi nhìn Ninh Dạ: "Là ngươi làm ra?"

"Khổ hải vô nhai, hồi đầu thị ngạn." Ninh Dạ cao giọng giơ tay, diêu chỉ Quang Chi Hoàng: "Ngươi vì cầu tránh né thiên khiển, làm lệch chính đạo, lại không biết nhân tâm sở hướng, đều là chính đạo. Ta bất quá là đem đạo mà ngươi làm lệch, hơi hơi chuyển di một chút trở về, thế nhưng chớ vội, đây mới chỉ là bắt đầu."

Theo hắn lên tiếng, Xoạt một tiếng, một đạo kiếp lôi đã rơi xuống.

Bất quá chính như Ninh Dạ vừa nói, Thọ Quang Giới chi đạo, bất quá mới thoáng lệch trở về một chút, thiên kiếp tuy hiện, uy lực nhưng phạp thiện khả trần.

Quang Chi Hoàng kia tuy rằng bị bổ một nhát, lại phát hiện không bị thương tích gì, lập tức ngông cuồng cười to: "Nguyên lai là như vậy, ngươi cũng bất quá chỉ có thể làm đến mức độ này. Lão phu bố cục vạn năm, há lại là ngươi một sớm có thể phá? Chết đi cho ta!"

Vô tận quang chi lực thế mà phá tan hắc bạch thương khung của Ninh Dạ, lần nữa hướng tới tu sĩ Thọ Quang Giới, nháy mắt lại là một đám lớn tu sĩ bị hắn tại chỗ hút đi huyết mạch, bạo liệt mà chết.

Điều này khiến cho vô số tu sĩ đều tức giận không thôi.

Cảnh Hoành Nghiệp hô to nói: "Lão già này. . . Lão già này. . . Chúng ta cùng hắn liều mạng!"

Hắn mơ hồ cảm thụ được chút gì, nhưng đừng nói chỉ là huyết mạch truyền thừa, coi như là cha đẻ, ngươi muốn giết chúng ta, chúng ta cũng chỉ có thể liều mạng với ngươi.

Tu sĩ hai giới tại thời khắc này góp lực đồng tâm, nhưng Quang Chi Hoàng kia lại cuồng tiếu nói: "Bọn ngươi đều là huyết mạch hậu duệ của ta, thụ ta chưởng khống, còn muốn tạo phản sao. . . Di?"

Lực lượng hấp thu huyết mạch của hắn lại lần nữa bị ngăn chặn.

Một toà thần điện đã hiện tại thương khung, Tuyền Cơ Xích, Tạo Hóa Thần Tọa cùng Côn Lôn Kính tam thần khí treo cao, xoay tròn chuyển động, hắc bạch chi không trọng hiện thế gian, liền như vậy lại lần nữa kết kết thực thực phong ấn lại hắn.

Ninh Dạ lạnh nhạt nói: "Ngươi nói quá nhiều rồi, bất quá đạo cảnh của ngươi, ta muốn!"

Nói Côn Lôn Kính bắn ra một đạo huyền quang, rơi vào trên người lão nhi kia.

Quang Chi Hoàng kia lập tức cảm thấy không ổn, vật này thế mà đang giải tích tu vi của hắn, thần thông của hắn, thậm chí là đạo của hắn.

Không được!

Quang Chi Hoàng biết rõ tình huống của chính mình, nếu như đạo cảnh của hắn bị phá, thì đừng hòng tiếp tục sinh tồn ở chỗ này nữa. Mà một khi rời khỏi nơi đây, không nói hư không mênh mông, hắn đã vô lực xuyên hành, Ninh Dạ chỉ cần một cái ác niệm dẫn động, chính là lôi đình thiên kiếp, đó chính là hậu quả vạn kiếp bất phục.

Nghĩ tới đây, Quang Chi Hoàng cắn răng nói: "Nghịch Đạo Thạch!"

Liền thấy một vật đột nhiên từ thể nội hắn xuất hiện, theo vật này vừa ra, hết thảy tu sĩ Trường Thanh đều cảm giác tâm thần một phiến trì độn.

Đó là kết quả của đạo cảnh bị áp chế.

Đạo ý không còn nữa!

Liền ngay cả Ninh Dạ cũng đều cảm giác liên hệ giữa mình cùng thiên đạo, thế mà tại thời khắc này gián đoạn.

Trong mắt hắn rực rỡ: "Nguyên lai là như vậy, quả nhiên là một khối tà vật của phản giới!"

Không cần hỏi, Nghịch Đạo Thạch này chắc chắn chính là phản giới chi vật.

Mà đối với Ninh Dạ, đây chính là cơ duyên, kỳ ngộ mà hắn tìm kiếm!

Chỉ cần đem nó phá huỷ, vậy thì lại là một hồi đại tạo hóa.

Sau một khắc trong Thiên Cơ Điện cửu thần khí đồng hiện, chân trời vạn tượng bùng phát, Ninh Dạ tay cầm Tinh Hồng Chi Liêm, hướng lão nhi kia chém tới.

Đây là lần đầu tiên hắn chính thức xuất thủ, nhìn như đơn giản một đao, nhưng ngưng tụ vô tận huyền ảo.

Đại đạo tuy không, tiên pháp còn tại.

Ta chứng đạo tại tâm, có gì phải sợ!

Một đao này rơi xuống, Quang Chi Hoàng chợt thấy nguy cơ.

Hắn toàn lực xuất thủ, quang triều tái khởi, đồng thời Ninh Dạ cũng là một phiến Thiên Khiển Chi Quang nghênh kích.

Song phương đồng thời lấy quang va chạm, liền giống như có mười cái thái dương đồng thời bạo phát, cường quang loá mắt, cho dù tiên nhân cũng khó mà thấy vật, có kẻ tu vi yếu càng là tại chỗ mù mắt.

Nhưng liền tại trong va chạm này, Ninh Dạ cùng Quang Chi Hoàng đồng thời bay lên.

Ninh Dạ cố nhiên là thân thể lại một lần tan rã tiêu vong, Quang Chi Hoàng kia cũng là bị Tinh Hồng Chi Nhận nhất đao lưỡng đoạn, chỉ là người này chi cường cũng có thể xưng biến thái, thứ có uy năng của Diệt Thần Nỗ, một đòn diệt thần như Tử Vong Chi Liêm, thế mà không thể diệt lão già này.

Quang Chi Hoàng thân thể nháy mắt phục nguyên, giương cao tay hô: "Vĩnh hằng bạch trú! Nơi đây sẽ vĩnh tồn quang minh, ta là chính đạo!"

"Đánh rắm!" Ninh Dạ đã kêu to lại ra tay trảm kích: "Vĩnh trú tức vĩnh dạ, ngươi lại dám nghịch phản thiên đạo pháp tắc, lật đổ càn khôn, đúng là tìm chết! Đáng thụ thiên tru!"

Một đao này lại phách, càng là bổ vào trên Nghịch Đạo Thạch kia.

Liền thấy Nghịch Đạo Thạch không nhích một ly, ngược lại là trên Tinh Hồng Chi Nhận, một mảnh hắc khí lóe qua.

Liền ngay cả Ninh Dạ cũng không khỏi ngẩn ra.

Quang Chi Hoàng cười to: "Nghịch Đạo Thạch là thứ ngươi nói hủy liền có thể hủy sao? Ngươi mới là tự tác nghiệt a!"

Mắt thấy hắc khí kia lan tràn, Ninh Dạ không chút do dự, càng là trực tiếp đem liêm đao bỏ đi.

Hắn biết mình chung quy vẫn là xem thường lão già này, người này tuy chỉ một mình, nhưng bố cục vạn năm xác thực không phải chuyện đùa. Mà vì hộ giới này, lại kiềm chế đại đa số lực lượng phe mình, vô pháp mượn lực thiên đạo, như vậy. . .

Ninh Dạ não hải cấp tốc chuyển động, Vấn Thiên Thuật nháy mắt thôi diễn đến mức tận cùng.

Lúc này Quang Hoàng còn đang Ầm Ầm Ầm không ngừng tạp kích, tất cả mọi người đều bị ép nằm ở trạng thái phòng thủ, nhất thời càng không thể phản kích. Những tu sĩ Thọ Quang Giới kia tuy rằng không bị hắn hấp thu huyết mạch nữa, nhưng chỉ cần tồn tại, liền vẫn như cũ có thể vì hắn cung cấp lực lượng.

Điều này khiến cho hắn nộ phát như cuồng, phảng phất thiên thần, Nghịch Đạo Thạch luân chuyển, càng là kiên quyết chặn đứng đạo cảnh.

Ninh Dạ trong lòng đã có định niệm, kêu lên: "Hết thảy tu sĩ Thọ Quang Giới nghe đây, huyết mạch của các ngươi đều thụ từ lão già này, thụ hắn ảnh hưởng, một đời tu hành, đều là vật trong túi hắn. Duy nhất chi pháp, chính là tự bỏ huyết mạch, mới có thể bảo toàn!"

Cái gì?

Tu sĩ Thọ Quang Giới kinh hãi.

Tự bỏ huyết mạch, chính là khiến bọn hắn tự phế tu vi a!

Quang Chi Hoàng kêu lên: "Bọn ngươi nếu làm như vậy, chính là tự tìm đường chết! Các ngươi thật cam lòng vất bỏ một thân tu vi không dễ được này sao?"

Ninh Dạ cũng thét lên: "Không làm như vậy mới là không có đường sống. Chỉ cần giết lão già này, phá huỷ Nghịch Đạo Thạch, giới này liền có thể trở về thiên đạo, người người đều có thể nhập Tiêu Dao! Mất đi tu vi còn có thể trở về, thế nhưng bỏ qua cơ hội lần này, không những Tiêu Dao vô vọng, liền mệnh cũng sẽ không có! Chút đạo lý này còn không nghĩ ra sao?"

Thiết Lang càng là thâm trầm nói: "Như còn không nghĩ ra, lão phu cũng không cần thiết bỏ khí lực bảo vệ các ngươi nữa."

Hắn bảo vệ tu sĩ Thọ Quang Giới mục đích không ngoài là không muốn lão già này mượn lực đề thăng, nhưng vậy không trở ngại hắn đem mình nói tới đại nghĩa lẫm nhiên.

Nghe hắn nói như vậy, những tu sĩ Thọ Quang kia cuối cùng đã rõ ràng.

Bây giờ họ đã không còn lựa chọn nào khác.

Cảnh Hoành Nghiệp nhìn nhìn Ninh Dạ: "Lưỡng nghi Tiên Tôn, ngươi nói là thật? Như bỏ huyết mạch, khả nhập Tiêu Dao?"

"Thiên địa làm chứng!"

Cảnh Hoành Nghiệp cắn răng một cái: "Hảo!"

Hắn 'Đùng' một chưởng vỗ tại trên người bản thân, tự tiêu huyết mạch, khí cơ nháy mắt uể oải, một thân tu vi cũng từ Niết Bàn trực tiếp rơi xuống tới tầng thứ Vạn Pháp.

Nhưng một khắc đó, hắn xác thực cảm thụ được.

Vô hình ảnh hưởng đến từ Quang Chi Hoàng lão nhi kia, hoàn toàn biến mất.

Hắn hô lớn: "Hủy diệt Nghịch Đạo Thạch, thiên địa quy chính đạo!"

Mắt thấy Trung Vực Cảnh gia đại lão đi đầu làm như thế, các tu sĩ rốt cục cắn răng xuất thủ.

"Hủy diệt Nghịch Đạo Thạch, thiên địa quy chính đạo!"

Tất cả mọi người dồn dập tự bỏ huyết mạch.

"Không!" Quang Chi Hoàng đau lòng kêu to.

Mất đi đám người này chống đỡ, lực lượng của hắn cũng nháy mắt suy giảm, nào còn có thể chịu đựng được nhiều người như vậy vây công.

Sau một khắc cửu thần khí quang huy tái hiện, Ninh Dạ chỉ hướng thiên không: "Thiên địa phản phục, quy về đường ngay!"

Vậy là thiên kiếp tái hiện.

Lần này, lôi quang trực phách Nghịch Đạo Thạch.

Chương 38 : Thiên quyến

Chương 39: Thiên quyến

Lấy thủ đoạn của Ninh Dạ, hắn hiện tại cũng chỉ có thể miễn cưỡng uốn nắn một tia như vậy.

Nhưng may mắn chính là, hắn không phải một mình.

Hắn có toàn bộ Trường Thanh Giới làm hậu thuẫn, có chí tôn cửu thần khí giúp đỡ, càng có thiên đạo gia trì.

Cho dù chỉ là một tia thiên quang, cũng có thể khiến nhật nguyệt đổi tân thiên.

Điều này rất thú vị.

Bởi vì tại dưới va chạm của hai vị quang chi đại lão, toàn bộ tiên giới đều là ở vào dưới cực độ quang minh tắm rửa.

Thế nhưng trong khoảnh khắc thiên kiếp hiện thế kia, tất cả mọi người lại đồng thời có loại cảm giác 'trời đã sáng'.

Phảng phất lúc trước bọn họ là đặt mình tại trong vĩnh hằng ám dạ.

Thiên khai nhất nhãn, kiếp lôi chỉ một tia.

Như lấy uy năng mà nói, còn không bằng một phát phách Quang Chi Hoàng vừa nãy.

Nhưng khi lôi kiếp này rơi vào trên Nghịch Đạo Thạch thì, một màn khiến cho mọi người vô pháp tưởng tượng phát sinh.

Không gian chỗ Nghịch Đạo Thạch kia, hơi hơi lắc lư một chút.

Sau đó nó bắt đầu hòa tan.

Từng điểm từng điểm, hóa thành quang điểm tiêu tán.

Tựa như héo tàn.

Đúng, đây là cảm giác đồng thời thăng khởi trong lòng tất cả mọi người.

Rõ ràng là một tảng đá, nhưng cấp cho người ta cảm giác điêu linh khô bại.

Trong khoảnh khắc đó, tất cả mọi người nhìn hướng tảng đá kia, thế mà đồng thời có ngộ ra.

Phượng Tiên Lung nhìn thạch đầu kia, tự lẩm bẩm: "Nguyên lai là như vậy, nguyên lai là như vậy. . ."

Trong thân thể bành trướng ra vô hạn sinh cơ, càng là tại sát na đó đạo cảnh tăng mạnh, nghiễm nhiên tiến vào hành đạo chi giai.

Thiết Lang cũng tương tự có ngộ ra, bí ảo giữa sinh và tử, tấm khăn che mặt thần bí kia tại trong mắt hắn, tựa như lại hé mở một đường, hắn cảm giác mình chỉ thiếu chút nữa, có lẽ liền có thể giúp Âm Dương Giới của Ninh Dạ đề thăng tiếp một tầng, khiến Vô Cấu chi cảnh cũng tiến vào trong luân hồi bất tử.

Tử Lão, Dung Thành, Dương Cực Phong, Sào Quân Hải vân vân, hầu như tất cả mọi người khi nhìn tảng đá kia, đã từng khốn hoặc tâm đầu bất giải chi bí, rất nhiều chưa từng lĩnh hội chi ý kia, thế mà đều tại giờ khắc này bỗng nhiên rộng mở.

Liền phảng phất thiên địa huyền diệu chi môn, rốt cục hướng bọn họ mở ra một cánh.

Thậm chí liền tu sĩ Thọ Quang Giới, đều có chỗ cảm ngộ, từng người từng người thần tình kích động.

Đúng, bọn họ là vất bỏ phần lớn tu vi, nhưng bọn họ lại trở thành tiêu dao chi nhân.

Rốt cục lĩnh ngộ rồi!

"Ông trời mở mắt rồi!" Không biết là ai hô lên một tiếng như vậy.

Vô số tu sĩ kích động đối thiên hô to: "Ông trời mở mắt rồi!"

"Ngô đạo có hi vọng a!"

"Sớm nghe đạo, chiều chết cũng cam!"

Các loại hò hét ào ào nổi lên.

Cho tới Ninh Dạ, hắn thì rõ ràng càng bình tĩnh một ít.

Bởi vì cái cảm giác này, hắn từng có.

Đó là trong nháy mắt hắn hấp thu mảnh vỡ thiên đạo trước kia.

Đáng tiếc thời gian quá ngắn.

Nhưng lần này, thời gian lại dài hơn rất nhiều so với khi đó.

Đúng, thiên đạo chi bí tại nháy mắt này không còn bất luận mông lung diện sa gì nữa, tại trong quá trình Nghịch Đạo Thạch kia tiêu tan, thản nhiên mở rộng, thẳng tới Nghịch Đạo Thạch tiêu trừ.

Sau đó chính là một mảnh vô hình ngọc lộ rơi xuống.

Đó là thiên đạo ban xuống chi đại khí vận.

Lạc xuống hạ phương, vũ lộ quân triêm, nhưng lại không thể nghi ngờ lấy Ninh Dạ là nhất.

Làm công thần của trận uốn nắn chi chiến này, hắn lại một lần nữa thuận thiên ứng mệnh, cũng lại lần nữa nghênh đón thiên chi ban thưởng hắn mong mỏi đã lâu.

So sánh ra, Quang Chi Hoàng kia nhưng triệt để choáng váng.

Hắn nhìn Nghịch Đạo Thạch tan rã, tâm đã triệt để tuyệt vọng.

Hắn không có làm cái gì nữa, chỉ là nhìn nó tan rã, biến mất, không còn tại trong thiên địa này.

Thọ Quang Giới bắt đầu trở về quỹ đạo.

Thiên đạo luân thường, một lần nữa chủ tể thế gian.

Mà hắn, chính là kẻ không được cho phép nhất tại thiên địa này.

Kiếp lôi tái hiện, diêu chỉ Quang Chi Hoàng.

Quang Chi Hoàng không có tránh né.

Hắn biết mình đã muốn tránh cũng không thể tránh, bất đắc dĩ thở dài một tiếng: "Ngươi thắng rồi, Ninh Dạ, thế nhưng ngươi sẽ không lý giải, cũng sẽ không minh bạch. Chờ ngày nào đó, ngươi chân chính đến cấp bậc kia, ngươi liền sẽ rõ ràng, thiên đạo khí vận tuy trợ giúp ngươi, nhưng chung quy sẽ không cho phép ngươi bước ra một bước kia. Đến lúc đó, ngươi cũng sẽ làm ra lựa chọn giống như ta. . ."

Trong lúc lên tiếng, kiếp lôi rơi xuống.

Thân thể của Quang Chi Hoàng bắt đầu sụp đổ, giống như hoa rơi, rải rác ra vô số quang vũ.

"Thật sao? Bởi vì đạp phá khung thương mà vô lộ, vì vậy liền bỏ chính là đi tà đạo? Nhưng ngươi chung quy chỉ là một cái Nhân Hoàng a." Ninh Dạ thấp giọng nói.

Hắn kiến thức quá Thánh Nhân.

Thánh nhân kia, cũng là bởi vì đăng tận thiên đạo không đường, mà vất minh đầu ám.

Nhưng hắn là tại sau khi thành tựu đệ thất cảnh mới bắt đầu.

Quang Chi Hoàng, hắn chung quy bất quá là đệ lục cảnh mà thôi.

Cảnh giới không nói rõ vấn đề, nhưng nói rõ có lúc không phải ngươi thượng thăng vô lộ, chỉ là ngươi không tìm đúng phương pháp mà thôi.

Đối với Quang Chi Hoàng mà nói, hắn tiến không được đệ thất cảnh, tuổi thọ sắp hết, liền vất bỏ thiên mệnh, rẽ sang đường khác.

Mà sự tồn tại của thánh nhân kia, lại chứng minh chính đạo là có thể nhập cao tầng.

Nếu như thế, lại dựa vào cái gì nói, chính đạo không thể đi càng cao hơn?

Cũng giống như có mấy người cảm thấy bản thân không thăng tiến nổi, liền bắt đầu hành ác, nhưng người khác lại là làm sao làm được?

Tất cả chung quy chỉ là vì bản thân mình mất đi kiên trì cùng tự tin, vì nhất thời được mất mà tìm kiếm cái cớ mà thôi.

Vì vậy, thuyết pháp của Quang Chi Hoàng, không đáng nhắc tới.

Có lẽ là cảm thụ được thuyết pháp của Ninh Dạ, thiên không tái khởi dị tượng, lại có thiên hoa loạn trụy, hạ xuống trên người Ninh Dạ.

Rơi xong tự tiêu, Ninh Dạ nhưng có thể cảm nhận được vô số mừng rỡ tràn vào.

Thiên quyến!

Lại một vòng đại khí vận, lại là vì Ninh Dạ nhìn thấy mảnh tương lai kia, kiên định quang minh chi lộ.

Lúc này, chiến đấu đã tiêu, tất cả rốt cục gió êm sóng lặng.

Thiết Lang cùng Phượng Tiên Lung hai vị Nhân Hoàng yên tĩnh đứng tại thiên không, bọn họ là Nhân Hoàng, vốn cũng là không được phép ở lại đây.

Thế nhưng thiên đạo bỏ qua bọn họ, ngoại lệ cho phép bọn họ ở chỗ này.

Vậy mới nói, luôn có tiền lệ có thể phá.

Bất quá Ninh Dạ vẫn là cười một tiếng nói: "Không cần thiết phá lệ như vậy. Thị sủng cũng không cần phải sinh kiêu, các ngươi hoặc là tự phong tu vi, hoặc là trở về Thiên Tàm."

Thiết Lang cười nói: "Ta cùng Phượng Tiên trước về Thiên Tàm, cảm ngộ thu hoạch hôm nay. Chờ sau khi tiêu hóa, lại tới hạ giới chơi đùa một phen."

Nói đã cùng Phượng Tiên Lung đồng thời hướng thiên ngoại bay đi.

Lúc này tu sĩ Thọ Quang mới rốt cục hiểu ra.

Cảnh Hoành Nghiệp run giọng nói: "Hóa ra là thiên ngoại phi tiên. . . Thiên ngoại phi tiên. . . Cung tiễn hai vị Tiên Tôn!"

Đã quỳ rạp xuống.

"Cung tiễn Tiên Tôn!" Quần tiên đồng thời quỳ gối.

Sau đó lại cùng nhau nhìn hướng Ninh Dạ.

Ninh Dạ cất cao giọng nói: "Các ngươi tu vi lớn hạ, nhưng đạo cảnh đã phục hợp, tiếp sau đó chỉ cần chăm chỉ tu hành, tự có thể trở lại cảnh giới. Chúng ta sẽ ở chỗ này lưu lại mười hai năm, sau mười hai năm tự sẽ rời đi, trong lúc đó cũng sẽ lấy chút tư nguyên, nhưng sẽ lưu cho các ngươi nên lưu."

"lấy chút" ở đây, hẳn là cũng sẽ không ít.

Thế nhưng ai còn dám xen vào phản đối.

Chúng nhân chỉ có thể dồn dập nói: "Chúng ta đều không ý kiến. Thiên Cơ Thần Giáo, vĩnh sinh hưng thịnh!"

"Vậy liền đi đi." Ninh Dạ vung ống tay áo, hạ lệnh trục khách.

Chúng tiên cũng không còn dám lưu, chỉ có thể dồn dập thối lui.

Công Tôn Điệp hiếu kỳ: "Vì sao phải là mười hai năm?"

"Bởi vì đây là thiên ý." Ninh Dạ hồi đáp.

"Lại thần thần bí bí." Công Tôn Điệp bất mãn.

Ninh Dạ bất đắc dĩ: "Thật là thiên ý."

"Ngươi đã nói, thiên đạo vô ý."

"Chung quy chỉ là ngươi vô pháp nhận biết mà thôi."

Chúng nhân kinh ngạc nhìn Ninh Dạ: "Lẽ nào Ninh thượng ngươi. . ."

Ninh Dạ nhẹ nhàng gật đầu: "Đúng, ta cảm thụ được. Chúng ta không thể lưu lại lâu ở chỗ này, mười hai năm chính là cực hạn. Kể từ hôm nay, tất cả mọi người nỗ lực thu thập tư nguyên, tới khi ta nói ngừng, liền lập tức ngừng tay. Chúng ta thuận thiên ứng mệnh, tự có thể khắp nơi thuận lợi."

"Đúng!" Tất cả mọi người đồng thời hô: "Thuận thiên ứng mệnh, khắp nơi thuận lợi!"

Chỉ có Công Tôn Điệp lầm bầm: "Vậy ra đánh nửa ngày, lĩnh ngộ này của ngươi chính là tự lĩnh ngộ ra cho mình một cái lão đại rồi?"

"Chớ nói bậy." Lâm Lang Thiên đẩy nàng một cái: "Thiên ý khó dò, như có thể biết được, chính là đại hạnh. Từ đây, tương lai vô ưu rồi!"

Chương 39 : Đào sạch rồi đi

Chương 40: Đào sạch rồi đi

Từ nay về sau liền không lo sao?

Ninh Dạ không biết, cũng không dám xác định.

Nhưng hắn biết, đây xác thực không phải chuyện xấu.

Cũng giống như làm công cho lão bản, đối với thuộc hạ mà nói, nhức đầu nhất, đại khái chính là lão bản tính tình hỉ nộ vô thường, ngươi không biết hắn muốn cái gì, thậm chí không biết nên làm cái gì, không chừng ra sức biểu hiện, nhưng chỉ khiến lão bản bất mãn.

Vậy liệu có người có thể khiến cho lão bản nói tri tâm thoại hay không?

Tổng sẽ có.

Chỉ là đại đa số người không có cơ hội này .

Thế nhưng hiện tại, Ninh Dạ có cơ hội.

Thiên ý khó dò, thiên đạo nan giải.

Nhưng hiện tại, Ninh Dạ có thể biết một ít.

Vấn Thiên Thuật!

Vấn Thiên Thuật của Ninh Dạ đã có đề thăng, bắt đầu có ý nghĩa mới.

Đó thật sự là thuật vấn thiên rồi.

Là chuyện các đời tổ tiên Thiên Cơ Môn, thậm chí thất cảnh chí thánh, cũng chưa chắc đã làm được.

Đó đại khái chính là nguyên do vì sao lại có Vấn Thiên Thuật.

Có lẽ, bọn họ hỏi không phải tương lai, không phải thời không, mà chính là thiên ý.

Nhưng tới nay vẫn chưa ai từng làm được.

Ninh Dạ làm được rồi!

Đến một bước này, hắn cũng coi như chân chính đem thần thuật Thiên Cơ Môn lưu truyền lại đề thăng lên một đoạn dài.

Đáng tiếc, pháp này khó mà phục chế, hậu nhân nếu muốn học được làm được, thật không đơn giản, không nói những cái khác, trước tiên tìm mấy cái đại lão có thể phản đạo lại nói.

Nói gần nói xa.

Nói chung, Ninh Dạ lần này thu hoạch, không chỉ có là khí vận lại lần nữa gia thân, trọng yếu nhất chính là vấn thiên hữu đạo (*có cửa)!

Điều này đã mở ra phương hướng con đường sau này cho hắn.

Lần trước tiêu trừ ác niệm, Ninh Dạ mở ra tinh đồ, nhưng đến cùng nên đi về phương hướng nào, sẽ gặp phải cái gì.

Ninh Dạ không biết.

Thế nhưng hiện tại, lại mở tinh đồ, Ninh Dạ liền biết rồi.

Mặc ngươi chân trời phồn tinh điểm điểm, ta biết thiên ý sở chỉ.

Đương nhiên, ông trời đưa ra ngón tay, nhưng đầu ngón tay kia thực ra chỉ cái gì, hắn vẫn như cũ không cũng biết.

Nhưng có quan hệ gì đây?

Lộ, chung quy là từng bước từng bước đi ra.

Những ngày kế tiếp, mọi người liền ở lại Thọ Quang Giới này.

Thiên Cơ Thần Giáo nhất chiến dương danh, 'hữu giáo vô loại' cũng chính thức nghiễm bố thiên hạ.

Thú vị chính là, điều này cũng tương tự phù hợp thiên ý sở chỉ.

Tuy rằng lúc trước Ninh Dạ không biết, nhưng hiện tại hắn xác nhận cách làm của bản thân là đúng.

Đây, vừa là giảng đạo, cũng là tạo hóa!

Có lẽ cái kế tiếp sẽ tấn thăng chính là Vô Thiên Thuật.

Bất quá danh tự này không được, Tạo Hóa chi đạo lấy Vô Thiên làm tên, tuyệt đối là phạm vào kỵ húy. Năm đó các lão tổ tông một mặt

Vấn Thiên, một mặt Chỉ Thiên Tiệt Thiên Vô Thiên, cũng quá là tự mâu thuẫn rồi.

Vì vậy Ninh Dạ trực tiếp cải danh.

Liền gọi Ứng Thiên Thuật đi.

Không chỉ có cái này, mấy cái khác cũng cũng phải cải.

Ninh Dạ cảm thấy bản thân xem như là bước lên thiên đạo quan trường chi lộ, hết thảy cái bóng hung hăng càn quấy đều phải xóa, cần cần khẩn khẩn thành thật làm "Quan", đợi thật sự có một ngày hết đường thăng tiến lại. . . Khặc khặc, đừng nghe tà ngôn của Quang Chi Hoàng lão nhi kia mê hoặc.

Ta, vĩnh viễn. . . Một thân chính khí!

Ngoại trừ thiên đạo coi trọng, vấn thiên hữu thuật ra, thu hoạch lớn nhất của Ninh Dạ hẳn chính là cảm ngộ Quang đạo của lão già này.

Quang đạo của Ninh Dạ thiện công, mà Quang đạo của lão nhi thiện độn.

Nhưng đã là đồng đạo, tự nhiên cũng là chạm đến tức thông, đặc biệt là thiên đạo chỉ dẫn, càng là vừa chạm đã thấu.

Vì vậy năng lực quang độn của Ninh Dạ trực tiếp thăng hoa.

Trước đây hắn độn di vạn dặm còn cần quang tiêu gì đó, hiện tại là triệt để không cần, mắt nhìn tới đâu tức là chuyển di tới đó.

Lại thêm có tinh đồ, trên lý thuyết hiện tại hắn cũng đã có thể độc thân xuyên qua hư không, không cần Thiên Tàm, tốc độ thậm chí còn nhanh hơn nó.

Bất quá xuyên việt như vậy, quá mức khổ cực, vô pháp tu hành, lại không mang người nào, vẫn là thôi đi. Tối đa sau này bị người đánh vào hư không không cần sợ, bản thân có thể bay về rồi.

Phi, phi , ta nghĩ cái gì đây?

Ta chính là thiên địa khí vận chú ý giả, sao lại có kết quả như thế?

Thời gian mười hai năm nháy mắt đã qua.

Trong 12 năm này, tu sĩ Thiên Mệnh Giáo cũng không nhàn rỗi —— đúng, Thiên Cơ Giáo cải danh Thiên Mệnh Giáo.

Trắc tính thiên cơ, há bằng thuận theo thiên mệnh?

Đây xem như là Thiên Cơ bản thăng cấp.

Tu sĩ Thiên Mệnh Giáo trong 12 năm này ngoại trừ hằng ngày tìm vui cùng tu hành ra, công tác chủ yếu chính là vận chuyển tư nguyên.

Đây thật đúng là càn khôn đại na di rồi.

Vì mở rộng Tri Vi Giới, mọi người đều là khổ cực nỗ lực tiến hành đại vận chuyển, một bộ hùng tâm tráng chí khí thế ngất trời thực hiện công việc, thề đem Thọ Quang đào đến rỗng.

Đối diện tất cả những thứ này, đám tu sĩ Thọ Quang đồng thời giả có mắt như mù, hô ta không nhìn thấy.

Đánh không lại còn có thể làm sao?

Đương nhiên, thế nào cũng phải tìm cái lý do chúng ta không phải nhát gan.

Lý do tốt nhất chính là bản giới hồi phục thiên đạo chính đồ, người người có thể nhập Tiêu Dao, đây là Thiên Mệnh Thần Giáo công lao vậy. Người ta lập công lao lớn như thế, chuyển điểm tư nguyên không tính là gì.

Đương nhiên, tiền đề là đừng nhìn bọn họ mang đi bao nhiêu.

Nhưng có lúc muốn không nhìn cũng khó.

Từng toà từng toà sơn phong biến mất, từng mảng từng mảng tùng lâm trống vắng, từng đạo từng đạo dòng sông khô cạn, từng mảng từng mảng linh tuyền khô kiệt.

Cảm giác liền như là bị người đào tâm, oạt phế, rút cốt, hấp tủy.

Sau đó ngươi còn chỉ có thể cười nói: Hết thảy đều sẽ tốt lên.

Cho nên khi kỳ hạn mười hai năm sắp hết, Thiên Mệnh Thần Giáo tuyên bố sắp sửa rời đi thì, tất cả mọi người đều là hoan hô nhảy nhót.

Một lần nữa trở lại cảnh giới Vô Cấu Cảnh Hoành Nghiệp tự thân khoác đại hồng quan bào, tay cầm vạn tu huyết thư, hô to "Đi không được a!" Đi tới Lưỡng Nghi Đảo, quỳ cầu lưu lại, một bộ dáng vẻ các ngươi rời khỏi trời liền sập.

Ninh Dạ khéo léo từ chối vài lần, thấy hắn vẫn còn làm bộ làm tịch, liền nói một câu "Vậy hay là chúng ta lại lưu thêm chút thời gian?"

Cảnh Hoành Nghiệp run lên một cái, vội nói: "Thần giáo thiên mệnh sở quy, há có thể thụ chỉ là tiểu giới ràng buộc, chúng ta tuy có tâm lưu khách, làm sao thiên ý sở hướng, không thể cường lưu. Không được thượng tiên chỉ dẫn, tiếc a bi a!"

Ninh Dạ vẫn đúng là không nhìn ra Cảnh Hoành Nghiệp cũng là kẻ biết nịnh nọt.

Hàng này trước đây là toàn giới lão đại, tới nay đều là người khác nịnh nọt hắn, lòng dạ đó là cao cực kì.

Không nghĩ tới phong thuỷ biến hóa, hắn đến cũng thuận ứng thế sự vô cùng.

Phỏng chừng những thuyết từ này, đều là lấy từ người khác lúc trước nói với hắn đem ra dùng, không chừng liền cải biến cũng không có, cái gì 'Thọ Quang chí tôn', 'tộc tổ vô song' cũng phun ra.

Tộc tổ cái lão mẫu ngươi a!

Tổ tông các ngươi bị ta xử đẹp rồi.

Ninh Dạ tiếu mị mị nói: "Nếu đã biết rồi, vậy thì đừng lưu nữa, tản đi đi tản đi đi."

Cảnh Hoành Nghiệp chỉ sợ Ninh Dạ thật sự thay đổi chủ ý "Lại lưu mấy ngày, lại vận chuyển một chút", hoảng không kịp đợi lưu lại trọng lễ, vội vàng xin cáo lui.

Vậy là lại quá hơn mười ngày, tại sau khi lại đem một chỗ phong thuỷ bảo địa đào rỗng xong, Thiên Mệnh Thần Giáo toàn viên phi thăng.

Lần này nhân số cơ sở so với trước càng nhiều hơn —— Thiên Mệnh Thần Giáo hữu giáo vô loại, chính đạo quy phản xong, vẫn đúng là tại Thọ Quang Giới tìm được không ít hạt giống tốt. Tuy rằng tu vi không ăn thua, nhưng tiềm lực đầy đủ liền tốt.

Đám người này ngưỡng mộ Thiên Mệnh Thần Giáo, lại khát vọng vô hạn tinh không, phần lớn đều nguyện ý tuỳ tùng rời khỏi, vậy là trong Tri Vi Giới nhân số tăng vọt, bây giờ đã đạt đến 5 vạn chi chúng.

Mang theo một đám tinh anh rời khỏi, hạ phương là vô số tu sĩ Thọ Quang vung tay đưa tiễn, còn có thống khổ gào khóc, biểu thị khó bỏ khó dứt.

Nhưng chờ chúng nhân biến mất ở tầng mây cương sát không thấy xong, chính là tiếng hoan hô tứ khởi.

Quay đầu lại nhìn Tinh Lạc Sơn Mạch trước đây thay hình đổi dạng biến thành Tinh Lạc Hạp Cốc, còn có phóng tầm mắt nhìn tới vô số loang loang lổ lổ, mọi người liền đồng thời đau thấu tim gan.

Đám sát thiên đao này, Thọ Quang Giới phong thuỷ bảo địa, thế mà mười thành đào đi chín thành, không còn thứ gì tốt lưu lại a.

Bây giờ tiên giới hạn mức tối đa, Niết Bàn sơ cảnh sợ đã là đỉnh phong.

Vào được Tiêu Dao, khó lên đỉnh phong, cuối cùng không biết là phúc hay họa.

Chương 40 : Có thương có lượng

Chương 41: Có thương có lượng

Trở lại Thiên Tàm xong, mọi người liền tiếp tục xuất phát về mục tiêu mới.

Bây giờ vấn thiên hữu thuật (*có cách hỏi trời), Ninh Dạ càng là sớm đã biết nên đi đâu rồi.

Sau khi định ra mục tiêu, Thiên Tàm liền hướng phương hướng chỉ định mà đi.

Đồng thời Ninh Dạ cũng vì Thiên Tàm bày xuống lượng lớn độn quang trận pháp, sau khi Quang đạo của hắn đại thành, rốt cục có thể giúp Thiên Tàm tăng tốc chút rồi, tuy rằng còn không nhanh bằng một mình bản thân, lại là đã cấp tốc hơn vô số lần so với dĩ vãng.

Điều này khiến thời gian dự tính đến chỗ tiên giới tiếp theo cũng rút ngắn rất nhiều, Ninh Dạ tính toán một chốc, gần như chỉ là thời gian ba năm.

Ba năm thời gian đối với các tu sĩ sinh sống ở Tri Vi Giới mà nói không lâu lắm, gần như chỉ là một cái tiểu tu chu kỳ.

Sau khi thu được lượng lớn tư nguyên từ Thọ Quang Giới, Tri Vi Giới bây giờ cũng chính thức trở thành tiên giới cấp Niết Bàn hoàn chỉnh, bản thân quy mô cũng khoách đại hơn nhiều.

Bất quá khó được nhất chính là, nó ít người.

Tổng cộng cũng chỉ 5 vạn tu sĩ.

Chỗ tốt nhất của đất rộng người thưa, chính là tư nguyên phân phối nhiều, tu hành hiệu suất cao.

Có thể nói tại Tri Vi Giới, coi như là một cái tu sĩ Hoa Luân bình thường nhất, cũng có thể được phân phối cho thổ địa tư nguyên, thu hoạch tiên khí linh vận, còn nhiều hơn so với tu sĩ Vạn Pháp tại Trường Thanh Giới, Thọ Quang Giới.

Hơn nữa hiện tại Tri Vi giới nội, tu sĩ Trường Thanh trước đây cũng đã không còn Hoa Luân, Hoa Luân cảnh mới cơ bản đều là thêm vào từ Thọ Quang Giới.

Nếu như nói Tri Vi Giới còn có cái gì không tốt, thì đại khái chính là Tri Vi giới nội vô pháp sinh sôi sinh dục.

Đây không phải là vấn đề của Tri Vi Giới, mà là Ninh Dạ không cho.

Sở dĩ không cho sinh dục, là bởi vì mục đích của Ninh Dạ, là muốn đem Tri Vi Giới chế tạo thành thiên đường tương lai của tu sĩ, khiến tiên phàm phân cách.

Như Tri Vi giới nội có thể sinh dục, như vậy con cái sinh ra không thích hợp tu hành xử lí thế nào?

Bởi vì là phàm nhân, liền đem đưa đi, khiến cho cốt nhục chia lìa?

Thế hiển nhiên quá không nhân đạo.

Lại thêm thiên hạ tiên giới nhiều bao nhiêu, phải không ngừng tiếp dẫn tu sĩ tiến vào, nếu còn tự mình sinh sôi, Tri Vi Giới mở rộng nhanh mấy cũng không chịu đựng nổi.

Vì vậy liền dứt khoát đừng sinh.

Tri Vi Giới, chính là nơi để tiếp dẫn tu sĩ, tu hành chi thánh địa, viễn chinh chi điện đường, không phải chỗ để sinh dục sinh sôi.

Đối với quyết định này, tự nhiên có không ít có người có ý kiến.

Đối với điều này thái độ của Ninh Dạ rất đơn giản: Muốn hài tử, sau này có thể tìm cái tiên giới định cư.

Muốn đi muốn ở, mời ngài tùy tiện.

Nhưng thực tế đối với phần lớn tu sĩ mà nói, điều này không phải vấn đề.

Công năng cơ sở của dưỡng dục con cái, chính là dưỡng già.

Tu sĩ coi như già đến vô dụng không thể động rồi, cũng có thể trải qua tiêu sái hơn nhiều so với phàm nhân.

Công năng của dưỡng dục con cái không tồn tại, cũng chỉ còn lại cái chỗ tốt 'trẻ con thiên chân hoạt bát thật đáng yêu' này.

Cái này cũng đơn giản.

Như có phát hiện hạt giống tốt thích hợp tu tiên, cùng lắm ngươi liền thu dưỡng đi, đáp ứng điều kiện là được.

Nhưng tu tiên giả thanh tâm quả dục, thường thường đạm bạc nhân tình, vì vậy người thật sự có nhu cầu phương diện này cũng không nhiều.

Không được nữa liền tìm một chỗ định cư thôi.

Nói chung, quyết định của Ninh Dạ ở phương diện này, tuy rằng khiến rất nhiều người không thích, nhưng còn không đến mức sản sinh vấn đề gì.

Chỉ cần có tự do lựa chọn, vậy thì vấn đề sẽ không quá lớn.

Ngược lại là một vấn đề khác, đưa tới chúng tu tranh luận.

Đó chính là cái địa phương kế tiếp bọn họ muốn đi.

Cứ việc Thiên Tàm chưa đến, Ninh Dạ lại đã biết chỗ bản thân sẽ đi chính là một cái tiên giới thế nào.

Hắn nói: "Chỗ lần này chúng ta sẽ đi, sẽ là một cái tiên giới ma đạo hung hăng ngang ngược. Xác thực nói, nơi đó đã bị Ma Uyên triệt để ô nhiễm."

Ma Môn tại Trường Thanh Giới là tồn tại bị gọi đánh hô giết chỉ có thể làm chuột trong cống ngầm, nhưng tổng vẫn có một ít tiên giới, sẽ trở thành ma đạo tứ ngược chi địa.

Một khi ma đạo đắc thế, liền sẽ tùy thời xâm nhiễm đại địa, ô uế vạn vật, thường thường chính là vạn dặm yên vân, không một ngọn cỏ, tàn tạ khắp nơi.

Đối với tuyệt đại đa số tu sĩ mà nói, tiên giới như vậy, hiển nhiên là không đáng để đi.

Chỗ tốt có hạn.

Thế nhưng Ninh Dạ bất đồng.

Hắn thuận thiên ứng mệnh, viễn chinh tiên giới, không phải đi thu gặt tài nguyên phong phú, mà là đi quét sạch ô uế, đổi tinh la vũ trụ này một cái sáng sủa càn khôn, nếu như thế, dưới vấn thiên hữu thuật, nơi chỉ dẫn tới, tất là chỗ ô uế hoành sinh.

Vì vậy nếu đi theo cái con đường này, sau này mọi người vẫn đúng là không quá dễ dàng tìm tới địa phương tốt.

Đương nhiên, tu sĩ không được lợi, Ninh Dạ là có thể được lợi.

Dù sao thiên đạo khí vận chủ yếu là cho hắn.

Vì vậy Ninh Dạ cũng có thể hiểu được mọi người không tích cực.

Hắn nói: "Lấy tình huống trước mắt mà xem, những nơi sau này chúng ta phải đi, sợ sẽ có rất nhiều loại địa phương này. Ta có thể hiểu được mọi người bất mãn, cũng sẽ không không cân nhắc nhu cầu của vạn tiên. Lại thêm, Tri Vi Giới muốn mở rộng, cũng vẫn như cũ cần tư nguyên dồi dào chi địa, thế nhưng điều này cần một chút cân đối."

"Cân đối như thế nào?" Phượng Tiên Lung cũng không khách khỉ với hắn, trực tiếp hỏi.

Ngươi đừng nói cân nhắc cân đối, một đường trước sau không cho kết quả.

Tốt xấu phải có cái thuyết pháp cụ thể.

Ninh Dạ cũng không ngại nàng nói thẳng như thế: "Ta đang cố gắng đề thăng Lượng Thiên Thuật."

Ân?

Chuyện này cùng Lượng Thiên Thuật có quan hệ gì?

Ninh Dạ nói: "Lượng Thiên Thuật, chính là Thiên Cơ Môn sáng chế, muốn giải Thiên Đạo huyền cơ, tham bất thế chi diệu, nhưng thụ giới hạn bởi bản thân sáng thuật giả, kỳ thực chung quy là không thể nào hoàn thành. Ta vấn đạo thành công xong, rốt cục ở phương diện này có đột phá, bây giờ đã bắt đầu bù đắp Lượng Thiên Cửu Bí, cũng thăng tiếp một tầng. Như thuật này thành công, sẽ có lợi ích lớn. Đến lúc đó, Lượng Thiên Chi Thuật, liền không còn là "lượng" trong "hành lượng" (đo lường tính toán), mà là. . . "lượng" trong "thương lượng"."

Thương lượng?

Mọi người ngươi nhìn ta một chút, ta nhìn ngươi một chút.

Tử Lão đến là minh bạch ý tứ hắn: "Ngươi là muốn chào hỏi, thương lượng với Thiên Đạo?"

Ninh Dạ mỉm cười: "Đã có cách vấn thiên, thương lượng, liền cũng có hi vọng."

"Nhưng mà thiên đạo chính là tổng quy tắc của vũ trụ vận chuyển, cũng không có ý thức cụ thể, làm sao có khả năng cùng ngươi có thương có lượng?" Trì Vãn Ngưng không rõ.

Tuy nói vấn thiên hữu thuật, nhưng nói trắng ra, cũng không phải Thiên Đạo hạ mệnh lệnh, mà chính là một loại cảm giác.

Thời hạn mười hai năm, chính là ảnh hưởng cực hạn bản thân có thể tạo thành đối với Thọ Quang Giới mà Ninh Dạ phán đoán ra, không phải Thiên Đạo thật sự nói cho ngươi, mười hai năm chính là hạn mức tối đa.

Đây thuần túy là cảm giác, Thiên Đạo vô ý thức, vậy thì làm sao thương lượng?

Ninh Dạ liền nói: "Vì vậy "thương lượng" ở đây, tự nhiên cũng không phải là chỉ ngôn ngữ giao lưu, mà là đạo tắc giao hối, tự mình lĩnh ngộ. Thiên Đạo hữu ý, ta thuận thiên nhi hành. Nếu ta đã thuận thiên thừa vận, thích hợp đưa ra chút yêu cầu, cũng không quá đáng, mục đích không phải cũng là vì thực hiện càng tốt hơn sao?"

"Oa!" Công Tôn Điệp bật thốt lên: "Nhưng vấn đề là Thiên Đạo vốn vô thức , dựa theo thuyết pháp này, có thể có thương có lượng, chẳng phải là sau này liền lão thiên gia cũng có thể gạt, phiến thiên hữu thuật rồi." (gạt thiên có cửa rồi)

Ninh Dạ mặt trầm xuống: "Không được nói bậy!"

Công Tôn Điệp thè lưỡi ra.

Ninh Dạ bồi thêm một câu: "Loại lời này, há có thể nói ra. Lặng lẽ làm là được."

Dát?

Mọi người cùng nhau chấn kinh nhìn Ninh Dạ.

Công Tôn Điệp bật thốt lên: "Ngươi hẳn là chịu lão nhi kia ảnh hưởng, muốn đi bàng môn tà đạo?"

Trì Vãn Ngưng kéo cũng không kéo được nàng.

Ninh Dạ nhưng hơi hơi mỉm cười, thế mà không tức giận: "Thiên Đạo không thích, tất nhiên là bàng môn tà đạo. Nếu như Thiên Đạo không giận, đó chính là chính đạo. Thiên địa vô bi hỉ, nhân gian hữu ly hợp. Thiên Đạo có chỗ không hiểu, chúng ta là có thể dạy nó a."

Vậy là tất cả mọi người đồng thời gật đầu: "Há, Thiên Cơ Cửu Thần Thuật này tầng cuối cùng, đừng nói chính là Thiên Đạo Chi Sư, Giáo Thiên Thần Thuật nha? Thiên Mệnh Thần Giáo, hóa ra là giáo thiên thần mệnh a!"

Chúng nhân đã ha ha cuồng tiếu lên.

Chương 41 : Quang chi bố đạo

Chương 42: Quang chi bố đạo

Miệng có thể chém đến rất xa, sướng tưởng tương lai, vô hạn mỹ hảo.

Đường vẫn phải đi từng bước từng bước.

Nói chung, xử lý được cao tầng, cho bọn họ một cái không gian cùng hi vọng lên cao vô hạn, chuyện sau này liền dễ làm rồi.

Thời gian ba năm thoáng cái đã qua.

Ngày đó bọn họ rốt cục đã đến địa điểm dự định.

Liền thấy tiên giới xa xa kia, một mảnh hắc hồng quang trạch, sát khí trùng thiên.

Quả nhiên tiên giới nơi đây đã thành ma giới.

Không chỉ như vậy, Ninh Dạ thậm chí có thể cảm nhận được ác ý nồng đậm đã từng cảm ứng được từ bên trong trái tim viễn cổ kia.

"Đây là phản giới chi lực, đã mượn Ma Uyên, chính thức thẩm thấu qua a." Ninh Dạ thổn thức nói.

Không trách lần này hắn cảm thụ được nơi đây tồn tại rõ ràng như thế.

Đồ chơi này hiện tại liền như một khối u ác tính trong vũ trụ chính đạo này, phỏng chừng sớm đã là thiên địa bất dung.

Đối diện một chỗ ma giới như vậy, phương thức xử lý ngược lại đơn giản.

Trực tiếp san bằng là được rồi.

Nếu như còn có cơ hội, liền khôi phục một chút nơi đây, nếu như liền cơ hội khôi phục đều không có, vậy thì thẳng thắn liền toàn bộ tiên giới đều đồng thời tiêu diệt.

Vì vậy Ninh Dạ cũng không phí lời, trực tiếp bắt đầu đại chiêu.

Thiên Khiển Chi Quang!

Cao tọa cửu huyền thương thiên chi thượng, Ninh Dạ xuất hiện thiên thần phong thái, dưới thần quang vũ động, từng đạo từng đạo Thiên Khiển Chi Quang vô tình rơi xuống.

Cảm giác này như muốn làm cái tỉ dụ, đó quả thực chính là thiên ngoại hạm đội đang hướng tới một tinh cầu cuồng phóng tử quang pháo.

Đáng tiếc Thiên Khiển Chi Quang còn chưa tới mức độ một đòn diệt thế, làm không được nhất pháo quán tinh, một thủ trầm nhật nguyệt, mà bởi vì khoảng cách quá xa, liền ngay cả lực sát thương đều hạ hàng không ít.

Nhưng Ninh Dạ căn cứ nguyên tắc an toàn chí thượng, tình nguyện xa một chút —— đằng nào cái chỗ chết tiệt này vô luận lớn nhỏ gì đều là ma vật ô uế, diệt hết cũng không sai, trước hết giết sạch nhỏ lại đối phó lớn.

Vậy là mảnh bầu trời ma giới này, liền thấy quang trụ rơi xuống như mưa, hóa thành vô tận hỏa diễm thiêu đốt.

Nghiễm nhiên một phiến tận thế chi tượng.

Đối với ma vật nơi đây mà nói, đó chính là chân chân chính chính ngập đầu tai ương, thế giới tận thế.

Một ít ma vật thực lực nhỏ yếu thậm chí ngay cả công kích từ phương nào mà đến cũng không hiểu được, liền tại chỗ hôi phi yên diệt.

Bọn chúng trên mặt đất tê thanh thê hào, điên cuồng chạy trốn, thế nhưng tại dưới thiên phạt, trong thiên địa này nào có một chỗ an toàn? Chỉ có thể liều mạng trốn xuống dưới đất.

Thế nhưng Thiên Khiển Chi Quang một đợt tiếp một đợt xuyên qua mà tới, chính là sơn phong cũng theo đó bị diệt, đại địa vì đó sụt lún.

Công kích hoàn toàn là không lưu thủ.

Trên mảnh ma thổ này, vài tên đại ma đã dồn dập xuất hiện, nhưng đều không phải người, mà là các loại hi kỳ cổ quái chi vật, xem ra càng là ô uế hỗn trọc không chịu nổi.

Có tồn tại kia có ngàn đạo xúc tu, vô tận phúc nhãn như bạch tuộc, tại trong biển phản phục, như hắc ám băng xuyên vắt ngang; có cái tồn tại toàn thân như nước bùn, không ngừng vặn vẹo biến hóa, như một vũng đầm lầy bùn nhão; có tồn tại xem ra chính là một con mắt dọc, toàn thân đều tán phát ra hắc sắc năng lượng quang mang; còn có căn bản chính là một đoàn hắc cầu, hoặc là một đoàn quang tuyến vặn vẹo như loạn ma.

Thanh âm bọn chúng phát ra cũng là quái dị sắc bén cực kỳ, phàm nhân nghe chi, tất trực tiếp phát điên, càng không cách nào nhìn thẳng, cũng chỉ có giữa bản thân những ma vật này, mới có thể trao đổi lẫn nhau.

"Đến cùng xảy ra chuyện gì? Tại sao lại có thiên ngoại chi quang công kích?"

"Lẽ nào là thiên kiếp?"

"Đánh rắm! Nơi này thụ phản giới bảo vệ, thiên đạo bất tồn, đâu ra thiên kiếp?"

"Lại nói thiên kiếp cũng đều là lôi kiếp, làm sao có khả năng lại có quang kiếp?"

Ma vật chỉ có một con mắt dọc kia, nhìn hướng thiên không, một lát sau nói: "Ta nhìn thấy rồi. . . Có một con sinh vật hư không, trên đó. . . Có tu sĩ nhân loại!"

"Tu sĩ nhân loại!"

"Hóa ra là như vậy."

"Chúng ta đã minh bạch."

"Nếu đã là tu sĩ nhân loại đến, vậy thì giết đi."

"Giết đi!"

"Giết đi!"

"Giết đi!"

Hết thảy đại ma đồng thời phát ra quái dị đê minh, nhưng biểu đạt ra cùng một loại ý tứ.

Sát lục!

Sau một khắc, hết thảy đại ma đồng thời phát ra thê lệ minh khiếu, cuốn lên ô uế hắc vụ tịch quyển thiên không.

Đó là lực lượng tối thâm trầm hắc ám đến từ phản giới, cho dù chỉ hơi hơi cảm thụ một chút, cũng có thể khiến người ta tâm linh vặn vẹo, thậm chí đọa thân thành ma.

Đối diện tà ác có thể vặn vẹo tâm linh như vậy, Ninh Dạ cũng không có ý định khiến các tu sĩ thủ hạ đi chịu chết, mà là trực tiếp khiến Thiên Tàm rút lui ngàn vạn dặm, liều mạng lấy Thiên Khiển Chi Quang oanh tạc, cũng tuyệt không cho đối thủ cơ hội.

Lúc này chênh lệch giữa hai bên rốt cục hiện ra, những ma vật hắc ám này rất rõ ràng cũng không có loại năng lực ngao du hư không, chớp mắt vạn lý của sinh vật hư không, bất luận là khoảng cách viễn hành, hay là tốc độ đều xa xa vô pháp so sánh.

Kết quả liền là cứ việc thượng không ma giới gió nổi mây vần, hắc vụ mạn quyển, nhưng chính là không làm gì được bọn họ.

Hoàn toàn bị nghiền ép.

Cảm giác lại như hạ chiều (không gian) đả kích.

Kỳ thực những ma vật này thực lực rất mạnh, nếu thật đánh lên, 5 vạn tu sĩ của Thiên Mệnh Giáo không hẳn là đối thủ, chỉ vì Ninh Dạ nắm giữ loại thủ đoạn công kích siêu viễn trình như Thiên Khiển Chi Quang này, thế mà đánh một đám ma vật liền cơ hội hoàn thủ cũng đều không có.

Bầu trời ma giới không ngừng huyễn hóa ra các loại thủ đoạn ma tính, nhưng bởi vì khoảng cách duyên cớ, hết thảy không có ý nghĩa.

Ninh Dạ liền như thế không ngừng phóng ra Thiên Khiển Chi Quang, phóng mệt rồi, liền nghỉ ngơi một chút, chờ tinh thần sung mãn tiếp tục công kích.

Bởi vì khoảng cách quá xa, Thiên Khiển Chi Quang uy năng cũng có hạn, nhưng Ninh Dạ quyết tâm muốn dùng công phu mài nước mài chết đối phương, cũng không để ý vấn đề thời gian.

Vậy là thiên khiển chi chiến này, đánh chính là một năm qua đi.

Một năm này, đám ma vật cái gì cũng làm không được, chỉ là ăn oanh tạc. Vô số ma vật liền chết đi như thế, có thể sống, cơ bản đều là đại ma Vô Cấu trở lên.

Cho dù là những đại ma này, cũng có không ít tại dưới Ninh Dạ oanh kích thụ thương thảm trọng, có những ma vật thậm chí là bị Ninh Dạ sinh sinh mài chết.

Một mực đối thủ không biết mệt mỏi, vẫn như cũ vui không biết mệt tấn công, không những như vậy, uy lực nhưng tại trong không ngừng vận dụng, càng tiến một bước đề thăng.

Đúng, Quang đạo của Ninh Dạ lại đề thăng.

Thiên hạ bố đạo!

Sau khi hấp thu bộ phận cảm ngộ của Quang Chi Hoàng kia, Ninh Dạ vốn đã là tiến vào giai đoạn bố đạo, chỉ là một mạch không có cơ hội thích hợp.

Thế nhưng tại trong tràng quang chi oanh tạc năm này tháng nọ này, Ninh Dạ lại cảm thụ được rồi.

Lấy 'chính đạo chi quang' hoành tảo tà ma, chính là bố đạo.

Trong vô tận quang vũ, hắc ám chi lực đã từng tràn ngập ô uế kia, bắt đầu nhược hóa, liền ngay cả lực lượng tà dị quỷ mị kia, đều theo đó suy giảm.

Điều này đổi lấy chính là Ninh Dạ tiếp tục tiến lên, tăng cường Quang đạo chi uy.

Đảo mắt lại oanh tạc một năm.

Quang vũ oanh kích kéo dài hai năm, đối với mỗi cá nhân mà nói đều tập mãi thành quen.

Có người thậm chí lấy đó phán đoán, cứ theo đà này, lại Oanh cái ba năm, chỗ ma giới này hẳn là có thể san bằng rồi.

Đây đại khái là một trận chiến tranh không có việc gì nhất mọi người đã từng đánh qua, toàn bộ quá trình đều là nhìn Ninh Dạ một mình biểu diễn.

Khởi đầu mọi người còn hưng phấn, đến lúc sau đều mất cảm giác.

Ngày hôm nay như thường ngày, Ninh Dạ theo thông lệ chính là chín chín tám mươi mốt đạo Thiên Khiển Chi Quang rơi xuống.

Đúng vào lúc này, thượng không ma giới một đạo liệt phùng đột nhiên xuất hiện.

Một cái thanh âm phiêu nhiên mà tới: "Con ngươi vô tri mà ngu muội a, đầu nhập vòng tay của hắc ám đi!"

Chương 42 : Hung hiểm

Chương 43: Hung hiểm

Ma giới thượng không, trong vết rách kia một cái cự đại trường xà trườn ra, cự đại xà thân càng siêu việt Thiên Tàm, lấy bàn quyển tiên giới chi tư xuất hiện, đem toàn bộ ma giới đoàn đoàn bao quanh.

Lấy thân thể to lớn như vậy, cho dù là Ninh Dạ, cũng cảm giác hàng này phảng phất chỉ cần một cái bứt phá liền có thể đi tới bên cạnh chính mình.

Thiên Khiển Chi Quang rơi vào cái trên thân bàn giới cự xà kia, liền gợn sóng đều khó mà dấy lên.

Ninh Dạ thẳng thắn ngừng tay, nói: "Đại lão rốt cục đã xuất hiện a, xem ra khí thế bàng bạc, bất quá chịu đòn hai năm mới xuất hiện, ngươi là có ẩn tình khó nói gì sao?"

Chúng tu vốn là bị bàn giới cự xà này dọa cho nhảy dựng nghe nói như thế, cũng không khỏi bật cười, lập tức cảm thấy đại xà kia khổng lồ, hơn nửa cũng là giả mập, cũng không cần phải sợ.

Bàn giới cự xà kia phát ra tiếng cười ha ha: "Ta là Hắc Giới chi chủ, Bàn Xà. Người trẻ tuổi, ta có thể cho ngươi một cái cơ hội. . ."

Ninh Dạ cắt ngang nó: "Chờ đã, Hắc Giới là cái thứ gì vậy? Chính là

Phản Giới? Chủ? Ngươi là nói ngươi là lão đại? Lời này nghe tới hẳn là đệ bát cảnh trở lên, ta cho rằng tồn tại như vậy, hẳn là một hơi liền đem mọi người chúng ta đập chết rồi."

Bàn Xà nói: "Phản giới, là cách các ngươi là gọi chúng ta sao? Thú vị, tại trong mắt của các ngươi, chúng ta chính là phản, mà các ngươi chính là chính? Thế nhưng ở trong mắt chúng ta, giới ta mới là chính đạo a!"

Ninh Dạ gật gật đầu: "Há, ta có thể hiểu được. Là mặt đối lập của lẫn nhau, đều cảm thấy bản thân là chính đạo, điều này rất bình thường."

"Thiên hạ vạn vật, bản quy hư vô. Không tịch mới là chân lý!"

"Vậy thì ngươi không nên tồn tại." Ninh Dạ lập tức nói.

Bàn Xà lập tức nói: "Đợi ta hưởng ứng giới lệnh, hư vô không giới, tự nhiên sẽ quy về hư vô."

"Chỗ này của chúng ta có câu nói, muốn cầu người khác, không bằng trước tiên từ bắt đầu từ chính mình." Ninh Dạ cười nói: "Hay là ngươi bắt đầu từ bản thân trước đi?"

Bàn Xà bắt đầu cười hắc hắc: "Ngươi rất có ý tứ, thiên mệnh chi tử. Ta thật lâu chưa từng thấy qua tu sĩ nhân loại thú vị như vậy. Nếu ngươi nguyện ý nhập Hắc Giới ta, có lẽ ngươi cũng có thể trở thành chúa tể một giới."

"Chúa tể một giới của các ngươi thật đúng là không đáng giá a, bảo sao ta thấy ngươi cũng không có bộ dáng lão đại." Ninh Dạ cười nói, hắn chỉ chỉ vô số ma vật hạ phương xa xa kia, nói: "Xin lỗi, ta không có hứng thú biến thành đồ chơi buồn nôn như vậy."

"Buồn nôn? Đó chỉ là từ góc độ của tu sĩ nhân loại mà nói. Nhưng theo chúng ta, chúng ta chi hình thái, mới là phù hợp thiên hạ chân lý. Sự hẹp hòi của ngươi, ràng buộc tầm mắt của ngươi. Chỉ có đến khi ngươi thực sự trở thành chúng ta, mới hiểu được, cái gì mới thực sự là vĩ đại! Vứt bỏ ảo tưởng đối với hình thể đi, chân chính chí cao, há có thể câu nệ tại đây?"

Ninh Dạ lập tức nói: "Nhưng tại trong mắt tu sĩ chúng ta, có cái nên làm có cái không nên mới là chính đạo. Đạo bất đồng. . ."

"Bất tương vi mưu!" Bàn Xà kia đã tiếp lời.

Ninh Dạ nở nụ cười: "Chúng ta rốt cục có điểm giống nhau."

Sau một khắc, Bàn Xà đột nhiên mở ra miệng lớn, hướng phía chân trời thét gào một tiếng, xa xa Thiên Tàm kia thụ một nhiếp này của nó, thế mà không tự chủ được hướng về ma giới bay đi.

"Ngươi còn cho rằng, ta chỉ là cái tồn tại dẻ cùi tốt mã sao?" Vô hình chi thanh lại lần nữa vang vọng tại trong tâm thần tất cả mọi người.

Lần này liền ngay cả Ninh Dạ cũng nhíu mày.

Đệt!

Hàng này quả nhiên lợi hại a, lẫn nhau khoảng cách ngàn vạn dặm xa, nó thế mà vừa lên tiếng liền đem Thiên Tàm đều hút qua.

Nhưng chính là như vậy, Ninh Dạ trái lại cảm thấy không đúng.

Hắn là một đường từ nhỏ yếu đi tới, trải qua nhiều, kinh nghiệm cũng phong phú. Chính bởi vậy, hắn biết rõ, kẻ mạnh mẽ chân chính, căn bản là xem thường cùng kẻ yếu nhiều lời.

Giống như lúc trước bọn họ đối phó Thọ Quang Giới vậy, nếu các ngươi đã muốn đánh, vậy thì trực tiếp đánh là được, đánh phục rồi lại bàn, không phải tốt hơn nhiều so với trước khi đánh sao?

Đại xà này tại ma giới bị hắn Oanh hai năm mới chịu xuất hiện, sau khi xuất hiện trước tiên lôi kéo, tư thế làm mười phần, bây giờ nhìn lên đến uy thế bàng bạc, há mồm chính là thôn tinh nã nguyệt, nhưng nếu thật sự mạnh mẽ như vậy, sớm sao không làm?

Huyễn thuật?

Không đúng!

Nếu như là huyễn thuật, lấy huyễn đạo hiện tại của Ninh Dạ, đã rất khó có kẻ lừa gạt được hắn. Lại nói ma giới đều là am hiểu hủy diệt, ô nhiễm, quét ngang vạn vật, đối với huyễn thuật cũng không am hiểu.

Ninh Dạ có thể rõ ràng cảm thụ được, tao ngộ trước mắt tuyệt đối không phải huyễn thuật, Bàn Xà này thật sự có lực lượng khủng bố, nhưng cũng chính bởi vậy nói không thông hành vi của hắn.

Lẽ nào là bởi vì thiên kiếp?

Cũng không thể nào!

Bởi vì nơi đây bị phản giới ảnh hưởng, thiên đạo không tới, căn bản không thể nào đi đối phó bọn hắn.

Vậy thì quái rồi.

Lúc này bọn họ còn đang hướng về trong miệng lớn của Bàn Xà kia rơi xuống, vặn vẹo chi lực đã rõ ràng tăng cường, tất cả mọi người đều đang sợ hãi.

Thiết Lang, Phượng Tiên lung đã toàn lực xuất thủ, thế nhưng khoảng cách quá xa, cho dù là Nhân Hoàng chi cảnh cũng khó mà ảnh hưởng.

Mà chờ bọn hắn gần rồi, sợ không kịp giết chết Bàn Xà kia, liền đã bị Bàn Xà kia một miếng ăn hết.

Điều này khiến cho tất cả mọi người đều lòng sinh tuyệt vọng.

Đột nhiên, chúng tu sĩ phát hiện, bọn họ tao ngộ càng là nguy cơ cự đại chưa từng có từ khi bắt đầu đại viễn chinh tới nay, mà nguy cơ này vừa xuất hiện, chính là tình thế không có cách giải.

Liền ngay cả Ninh Dạ dùng Vấn Thiên Thuật thôi diễn, cũng thôi diễn không ra bất kỳ kết quả gì.

Thiên đạo che đậy, hoàn toàn không có trả lời!

Xử lí thế nào?

Tất cả mọi người đều gấp rồi.

Công Tôn Điệp càng là kêu lên: "Ninh Dạ, mau nghĩ biện pháp a!"

Kỳ thực Ninh Dạ đã đang toàn lực chống đỡ, thế nhưng hấp nhiếp chi lực này mạnh mẽ quá đáng, căn bản là vô pháp đề kháng.

Nhất định phải nghĩ biện pháp!

Đỉnh đầu thần quang oanh minh, Thiên Cơ Điện đã xuất hiện, chín thần khí hư không xoay chuyển.

Nhưng mà coi như là vậy, tốc độ Thiên Tàm hướng miệng lớn của Bàn Xà rơi xuống, vẫn như cũ chưa có mảy may suy yếu.

Ninh Dạ tại trong sát na đã từng thử các loại thủ đoạn, nhưng lại không có một pháp thành công.

Cũng may nhờ lúc trước khoảng cách đầy đủ xa xôi, muốn bay được đến cũng cần một lúc, nhưng cứ bay tiếp như vậy, sớm muộn vẫn là trốn không thoát cự xà thôn phệ.

Điều này khiến cho tất cả mọi người lòng sinh tuyệt vọng.

Liền ngay cả Phượng Tiên Lung đều tuyệt vọng ngừng tay, nói: "Xong, Bàn Xà này tuyệt đối là Chúa Tể chân chính, quá nửa là tồn tại đệ bát cảnh. Tồn tại giống như vậy, một hơi là được diệt chúng ta. . . Phụng thiên nhi hành, nhưng thế mà. . ."

Phượng Tiên lung oán hận nói.

Thiên đạo ngươi cũng quá chém gió chứ?

Thế mà chỉ dẫn cho chúng ta địa điểm yêu nghiệt như thế.

Ninh Dạ ánh mắt hơi hơi sáng lên.

Không đúng!

Quả nhiên có vấn đề!

Thiên đạo không thể nào đem mình phái qua tìm chết như vậy.

Nhất định có huyền cơ gì, chỉ là bản thân còn chưa phát hiện.

Hắn đại não nhanh chóng chuyển động, nguyên thần chớp sáng.

Thật nhiều năm, đã không ai bức hắn phải dùng đầu óc để giải quyết vấn đề.

Bây giờ thời khắc này, Ninh Dạ lại biết, lực không thể địch, chỉ có dùng trí.

Nhất định có nhân tố then chốt nào đó!

Bỗng nhiên Ninh Dạ nghĩ đến cái gì.

Hắn kêu lên: "Phượng tiên tôn, ngươi mới vừa nói cái gì? Bàn Xà kia một hơi liền có thể diệt chúng ta?"

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Phượng Tiên Lung tức giận hồi đáp.

"Không, ngươi nói đúng." Ninh Dạ nhưng gật đầu: "Như Bàn Xà này là tồn tại đệ bát cảnh, một hơi liền có thể tiêu diệt chúng ta, vậy tại sao, nó không thổ phản thôn phiền phức như vậy?"

"A?" Mọi người đều kinh ngạc, không rõ lời ấy có ý gì.

Ninh Dạ nhìn chằm chằm Bàn Xà kia, trong miệng lẩm bẩm: "Chính phản chi giới. . . Chính phản chi giới. . . Ha ha, ta minh bạch rồi! Nguyên lai là như vậy, nguyên lai là như vậy! Bàn Xà, ngươi cho rằng điểm thủ đoạn này của ngươi lừa gạt được ta sao? Thiên Tàm, đừng chống cự lại, hướng nó toàn lực trùng kích!"

Chương 43 : Càn khôn đảo ngược

Chương 44: Càn khôn đảo ngược

Theo Ninh Dạ ra lệnh, Thiên Tàm không tiếp tục chống lại Bàn Xà thôn hấp, ngược lại hướng Bàn Xà phóng đi.

Điều này khiến cho chúng nhân kinh hãi, ngươi đây là muốn gia tốc tìm chết sao?

Nhưng vào lúc này, một màn khiến cho bọn họ kinh dị xuất hiện.

Thiên Tàm không những không có tiếp cận Bàn Xà, trái lại càng thoát ly Bàn Xà thôn hấp chi lực, phản hướng rời đi.

Tại sao lại như vậy?

Ninh Dạ đã lạnh lùng nói: "Hảo thủ đoạn, chính phản chi giới, càn khôn nghịch chuyển, tiến thì là lui, lui thì là tiến! Thế mà có thể điên đảo càn khôn đến mức độ này, thụ giáo rồi. Trận chiến ngày hôm nay, đến là cho ta rất nhiều ích lợi đối với hắc bạch lưỡng nghi. Quả nhiên hảo địch nhân chính là hảo giúp đỡ!"

Hắn nói hướng phía sau đánh ra một đạo Thiên Khiển Chi Quang, Thiên Khiển Chi Quang rõ ràng là phát ra về phía sau, nhưng trực tiếp xuất hiện tại trên thân Bàn Xà, nổ ra một phiến bạch quang.

"Hống!" Bàn Xà phát ra gầm rống phẫn nộ, hiển nhiên chính là bởi vì thủ đoạn của mình bị Ninh Dạ nhìn thấu mà phẫn nộ, còn một đạo Thiên Khiển Chi Quang kia, đến không có cái gì.

Bởi vì nó biết, nó đã bỏ qua cơ hội tốt nhất.

Tu sĩ còn lại cũng hoàn toàn tỉnh ngộ: "Nguyên lai thủ đoạn của Bàn Xà này là điên đảo càn khôn, chúng ta càng là chống lại, kỳ thực liền càng là hướng hắn tiếp cận. . . Không trách, một hấp kia chỉ là giả tượng, kỳ thực từ đầu đến cuối, đều là tự chúng ta đang bay về phía nó."

"Không, không phải giả tượng, mà là chân lý của phản giới!" Ninh Dạ trực tiếp nói: "Đây không phải là huyễn thuật, mà là càn khôn điên đảo chi pháp, khiến chính phản giao điệt, càn khôn đảo ngược, chân thực là thủ bút của đại năng."

Chúng nhân nghe được kinh hãi: "Ngươi là nói. . ."

Ninh Dạ gật đầu: "Có một chút nó không khoác lác, đó chính là nó xác thực là cấp bậc Chúa Tể, cho dù không phải đệ bát cảnh, hơn nửa cũng là đệ thất cảnh đỉnh phong."

"Vậy vì sao nó không trực tiếp giết chúng ta?" Mọi người ngạc nhiên.

Không cần đệ bát cảnh, lấy thực lực của đệ thất cảnh, hoành độ hư không truy sát bọn họ, đều so với làm trò này hư hư thật thật này phải đơn giản nhiều.

"Bởi vì nó không ở nơi này." Ninh Dạ hừ nói: "Nó tại phản giới qua không được. Lấy uy năng của nó, nếu như thật tới,lão thiên là kẻ đầu tiên không bỏ qua nó, còn mặc cho nó đến làm dữ?"

Thiết Lang kinh hãi: "Ngươi là nói, nó tại phản giới chế tạo thủ đoạn, liền ảnh hưởng đến nơi này?"

Ninh Dạ gật đầu: "Không sai."

Đại năng chi cảnh, ảnh hưởng sớm không còn là cá nhân, mà là toàn bộ hoàn cảnh.

Thế nhưng có thể đem tinh không lớn như vậy đều nhét vào càn khôn điên đảo chi cục, bản thân thủ đoạn của Bàn Xà này vẫn là kinh người, vì vậy Ninh Dạ mới nói nó coi như không phải đệ bát cảnh, hơn nửa cũng là đệ thất cảnh đỉnh phong, nhưng nhìn uy năng như vậy, hơn nửa chính là tồn tại đệ bát cảnh.

Cũng bởi vì như vậy, nó tại phản giới thi pháp, càng là đều đã ảnh hưởng đến chính giới, trước tiên lấy ngôn ngữ chi thuật xúc động ý nghĩ chúng nhân, mê hoặc bọn họ, sau đó lại lấy càn khôn điên đảo chi thuật, trá làm thôn nhiếp, bức cho mọi người nỗ lực thoát đi, nhưng phản trúng mưu kế nó.

Thực lực không có chơi âm, thủ đoạn lại là âm cực kì.

Ninh Dạ một cái không quan sát suýt nữa bị lừa, vẫn may hắn kịp thời ngộ ra ảo diệu, ngừng lại vọt tới trước, bằng không thật muốn nghịch xông mà đi, hơn nửa chính là muốn rơi vào phản giới.

Điều này cũng khiến cho Ninh Dạ một trận nghĩ đến mà sợ hãi.

Một trận quyết đấu này nhìn như không có động tác gì lớn, hung hiểm nhưng còn viễn siêu dĩ vãng, thật là vượt qua dự tính.

Bàn Xà kia nộ khiếu nói: "Ta nhớ kỹ ngươi rồi!"

Theo hắn lên tiếng, kẽ nứt chậm rãi khép lại, lại là muốn đóng chính phản luân hồi.

Ninh Dạ cười lạnh: "Khó được gặp phải đại năng như vậy, như dễ dàng liền để ngươi chạy mất, chẳng phải uổng đến một lần này rồi. Cũng được, hôm nay liền mượn càn khôn điên đảo lưỡng nghi chuyển hoán chi pháp này của ngươi, thành tựu ta đại đạo!"

Hắn nói thể nội khí cơ tăng vọt, một cỗ thần thức khổng lồ đã lan tràn mà ra.

Một màn này Thiết Lang cùng Phượng Tiên lung quen thuộc, đồng thời hô to: "Nhân Hoàng!"

Đúng, Ninh Dạ rốt cục quyết định muốn đột phá, lại là lựa chọn thời cơ này!

Kỳ thực Ninh Dạ đã sớm đến Niết Bàn đỉnh phong, chỉ bất quá tại trên cơ sở này nếu muốn đột phá, cần không phải tu vi, mà là cảm ngộ đại đạo.

Chỉ có tiến hành đột phá tại dưới tình huống lĩnh ngộ chung cực chi bí của vũ trụ này, mới có thể tối đa hóa hiệu quả đột phá.

Mà hiện tại, chính là cơ hội lớn nhất của hắn.

Tại vũ trụ đối diện, một cái đệ bát cảnh đại năng thi triển vạn dặm hư không càn khôn nghịch chuyển chi pháp, đại đạo vô cương, lẩn tránh thiên ý, thủ đoạn chi cường, vĩ lực chi hùng, ảo diệu chi vô hạn, quả thực chính là cơ hội trời cho!

Đúng, trời cho!

Ninh Dạ cuối cùng đã rõ ràng tại sao hắn phải xuất hiện ở đây.

Đây chính là cơ duyên thượng thiên cho hắn.

Thuận thiên giả hưng.

Nếu như Ninh Dạ một mạch vì bản thân, tất không được cơ duyên này.

Nhưng đồng thời, hung hiểm cũng tất nhiên tồn tại.

Chỉ có giải quyết này hung hiểm, hắn mới có thể đạt được, đây là có trả giá, có thu hoạch.

Thời khắc này trong lòng hiểu ra, Ninh Dạ lập tức quyết đoán lựa chọn đột phá.

Đối với người khác mà nói, đột phá thiên nan vạn nan, đối với Ninh Dạ mà nói, nhưng quả thực chính là nhẹ nhõm như ăn cơm uống nước.

Khí cơ bốc lên, nguyên thần hầu như là bất thụ hạn mở rộng.

Nhưng những thứ này đều không trọng yếu!

Lực lượng không trọng yếu, đại đạo vô cực hạn!

Mượn cơ hội thăng đằng, Ninh Dạ đã cảm thụ được uy năng càn khôn điên đảo mà đệ bát cảnh Bàn Xà Chúa Tể kia thi triển, trong nháy mắt tu bổ thiếu sót của Hắc Bạch Thần Cung bí pháp, trực tiếp đem nó đề thăng đến một cái cấp độ hoàn toàn mới.

Sau đó hắn duỗi tay một cái, liền thấy kẽ nứt đang chậm rãi đóng lại kia, thế mà đình chỉ khép lại, mà là duy trì ở trạng thái hiện hữu.

"Không!" Bàn Xà Chúa Tể giật mình hô hoán.

Nó là Chúa Tể đệ bát cảnh, tung hoành hư không vạn giới, tồn tại cường đại như vô địch, một trong mấy lớn chí tôn của Hắc Giới, nếu như chính diện giao phong, coi như một trăm Ninh Dạ cũng chết.

Nhưng hiện tại nó thân tại phản giới, hữu lực khó thi, tựa như đang dùng cái bóng của bản thân tác chiến cùng một con giun dế, giun dế tuy yếu, nhưng hư không đạp ảnh, là như vô vật.

Kẽ nứt đóng lại chi thế đình chỉ, Ninh Dạ lật tay ấn xuống.

Toàn bộ ma giới thượng không hết thảy ma vật đồng thời kêu rên.

Sau đó Ninh Dạ tóm một cái, liền thấy thiên thủ thiên nhãn chi ma trong đại dương kia đã bị hắn trực tiếp lôi ra, xé rách hơn nửa thân thể, liền như vậy ngạnh sinh sinh xé rách, thả vào hư không.

Thủ đoạn như vậy, mấy người Thiết Lang nhìn thấy cũng kinh hãi không thôi.

Phải biết bọn họ bây giờ cách ma giới vẫn như cũ có ngàn vạn dặm xa, một thoáng đơn thủ lật úp này, so với Thiên Khiển Chi Quang lại cao minh đâu chỉ ngàn vạn lần?

Tiến bộ này, cũng lớn đến có chút khuếch đại chứ?

Bất quá bọn hắn rất nhanh liền ý thức được, đây tuyệt đối không phải tự thân thực lực của Ninh Dạ, mà là hắn mượn lực lượng phản chuyển càn khôn của Bàn Xà để ra tay.

Kẽ nứt chưa trừ diệt, càn khôn phản chuyển còn chưa biến mất, trình độ lưỡng nghi âm dương đạo của Ninh Dạ cũng đang phi khoái đề thăng, càng là trình diễn ra một màn mãn nhãn tróc tinh nã nguyệt.

Sau một khắc đại thủ tái xuất, lại nắm lên một con cường hoành ma vật, lần nữa một thanh đập vỡ vụn.

Bàn Xà đau lòng cực kỳ, những ma vật này đều là nó tỉ mỉ bồi dưỡng đưa tới, tương đương với lô cốt đầu cầu để nó xâm lấn Chính giới, bây giờ lại bị Ninh Dạ từng cái từng cái tiêu diệt. Nó không nhịn được nữa, mở ra lớn miệng phun ra một đoàn hắc khí dày đặc.

Rõ ràng là phún thổ, liền thấy hết thảy ma vật lại đồng thời hướng về kẽ nứt rơi xuống.

Lại là Bàn Xà này muốn thu về thủ hạ của nó.

Theo lý thuyết, làm đến một bước này, cũng đã đủ rồi, bởi vì như vậy ý nghĩa là toàn bộ ma giới sẽ quay về chính đạo.

Làm sao Ninh Dạ mưu đồ rất lớn, thấy tình hình này, cười dài nói: "Đợi chính là cái này! Đi đi, Chính Đạo Chi Quang!"

Nói đã ngưng tụ thành một đoàn ánh sáng mãnh liệt, cùng quần ma vật kia đồng thời, đưa vào bên trong kẽ nứt.

Chương 44 : Phân thần chuyển sinh (thượng)

Chương 45: Phân thần chuyển sinh (thượng)

Hào quang theo ma vật rơi vào kẽ nứt, sau đó chỉ lóe lên một cái, liền cái gì cũng không thấy nữa.

Đột nhiên, thế gian một mảnh yên tĩnh.

Yên tĩnh phảng phất đã chết vậy.

Chỉ có ma giới kia, vẫn như cũ vận chuyển, chỉ là ma khí đã từ từ tiêu tán, ô uế dần tan.

Không có ma vật xâm nhiễm, những lực lượng hắc ám cùng ý chí vặn vẹo của phản giới kia, cũng khó có thể độc tồn.

Chỉ là ma giới này, đã không còn sinh linh, giống như một phiến tử ngục, quy về bình tĩnh.

Nếu như không người nhúng tay, có lẽ ngàn vạn năm sau, nơi này sẽ sinh cơ trọng hiện.

Bất quá đối với Ninh Dạ mà nói, những thứ này đều không trọng yếu.

Hắn càng quan chú, vẫn là mảnh ánh sáng mà hắn tống vào phản giới kia.

Khí cơ quay cuồng đang từ từ tiêu trừ, thần thức thu hồi, bàng bạc chi lực có thể nã tinh tróc nguyệt cũng dần khôi phục bình tĩnh.

Ninh Dạ xem ra lại khôi phục trở về cái Ninh Dạ hờ hững thường ngày, cùng người thường không có gì khác.

Chỉ là ánh mắt chúng nhân nhìn hắn lại đã có một phen ý vị đặc biệt.

Thiên Mệnh Giáo, rốt cục lại có thêm một vị Nhân Hoàng rồi.

Ninh Dạ ngồi trở lại trên Tạo Hóa Thần Tọa, còn đang cảm ngộ gì đó.

Cảm thụ thiên địa này chi biến, cảm thụ tân ngộ đạo lý, cảm thụ trận chiến lúc trước, cũng cảm thụ thiên ý khó lường.

Bất quá càng nhiều, vẫn là cảm thụ tồn tại khó mà nhận biết nơi hư vô phiêu miểu kia.

Cảm thụ này nói cho người khác cũng chưa chắc đã hiểu, nhưng Phượng Tiên lung đến là minh bạch mấy phần.

Nàng hỏi: "Ngươi đem một phần lực lượng đưa vào phản giới?"

"Ngô." Ninh Dạ hồi đáp: "Ta cũng muốn xem xem, có thể tạo được tác dụng gì. Thật đáng tiếc, thực lực ta còn quá thấp, tạm thời. . . Còn vô pháp xác nhận."

Công Tôn Điệp kỳ quái: "Phản giới ô uế bất kham, đem chính giới chi lực đưa tới, không phải dê vào miệng cọp sao?"

Ninh Dạ cười nói: "Đó chỉ là cái nhìn của các ngươi. Đương nhiên, lúc trước, ta cũng nghĩ như vậy. Bất quá sau khi giao đàm cùng Bàn Xà kia, ta đến là đã có chút suy nghĩ bất đồng."

Chính phản khác biệt, cuối cùng là do người phân.

Tại trong mắt những tu sĩ chính giới như bọn Ninh Dạ, mình là chính, địch là tà.

Nhưng ở phản giới tồn tại xem ra, cái đám gọi là tu sĩ chính giới này, mới là tà ác. Hư không vốn là hư vô, tồn tại tức là tạp chất, bọn chúng tương tự bất quá là phụng thiên ứng mệnh, thanh trừ tạp chất mà thôi.

Lẫn nhau đều có lập trường, ai có thể nói, ai mới là đúng đây?

Lĩnh ngộ âm dương lưỡng nghi luân chuyển chi đạo, khiến Ninh Dạ có thể nhìn vấn đề từ góc độ càng cao hơn.

Chính cũng được, phản cũng được, đều là tâm chứng.

Tựa như Bàn Xà nói, hình thái nhân loại mà ngươi xem trọng, tại trong mắt ma, không đáng nhắc tới, hình thái của ma, chí ít bản thân bọn chúng cho rằng mới là càng chính xác.

Cùng một lý đó, sát lục cũng vậy, sinh tồn cũng vậy, đều bất quá là những tiêu chuẩn khác biệt của những hình thái sinh mệnh khác biệt mà thôi.

Một chủ sinh, một chủ tử, há phân chính phản?

Đương nhiên, lời nói này có chút huyền, then chốt là sau khi đã minh bạch điểm ấy, Ninh Dạ nghĩ thông suốt chính là một chuyện khác: Nếu như song phương đều là công bằng, không phân đúng sai chính phản, vậy dựa vào cái gì nhất định phải là phản giới ô uế chính giới đây?

Đối với chính giới mà nói, phản giới chi lực một khi lan tràn, sẽ dẫn đến chính giới chịu đến ô nhiễm, ma vật phản giới chính là tạp chất, là bệnh độc, là u ác tính!

Như vậy lý giải ngược lại, chính giới chi lực nếu như vào phản giới, có thể hay không cũng là như vậy?

Có thể hay không ngược lại "Ô nhiễm" phản giới?

Ninh Dạ không biết, nhưng hắn cảm thấy về mặt đạo lý, điều này là có thể.

Có công có thủ, mới là chính đạo. . . Nga không đúng, mới là cân bằng!

Vì vậy hắn đem một đoàn ánh sáng chứa đựng ý chí bản thân kia đánh tới, không phải muốn giết ai, mà là muốn xem xem lực lượng chính giới sau khi tiến vào phản giới, có thể phản "ô nhiễm" đối phương hay không.

Bất quá hắn không nghĩ tới chính là, kẽ nứt đóng lại, hắn cùng đoàn ánh sáng ý thức kia liền mất đi liên hệ, vì vậy sau khi tiến vào đến cùng là cái tình huống gì, hắn căn bản liền không biết.

Cái này liền có điểm khiến người bất đắc dĩ.

Hai giới ngăn cách quá lớn, trên cơ sở tự thân thực lực không đủ, hắn cũng chỉ có thể tiếp tục ngủ đông, nhẫn nại, chờ mong sẽ có một ngày, hạt giống bản thân gieo xuống ở nơi đó có thể nảy mầm.

Cho tới hiện tại. . .

Vẫn là trước tiên làm chính sự đi.

Ninh Dạ nhìn nhìn hạ phương ma giới nói: "Ma vật nơi đây đã bị thanh trừ, nhưng ma khí vẫn còn tồn tại. Liền cần chư vị vất vả hạ giới một chuyến, thanh trừ ô uế, trả lại nơi đây một cái sáng sủa càn khôn, tiện thể. . . Đem chút tư nguyên trở về."

Phía trước nói đều là thí thoại, đoạn cuối cùng này mới là hạch tâm.

Ninh Dạ muốn đại đạo, chúng tu muốn vẫn là tư nguyên.

Vốn còn cho rằng dẹp yên ma giới không có chỗ tốt, mắt thấy ma vật tẫn trừ xong lưu lại cả một cái thế giới, tự nhiên là vui mừng không ngớt.

Lần này không cần lưu lại chỗ trống cho bất luận kẻ nào.

Chúng tiên dồn dập hướng hạ phương bay đi, một hồi sung sướng vô chủ chi địa tư nguyên cướp đoạt chiến chính thức triển khai.

Đương nhiên, trước lúc này còn phải đem nhà cửa quét dọn sạch sẽ.

Chiến tranh dùng thời gian hai năm, quét dọn cùng chuyển nhà đến là lại dùng thời gian hơn mười năm.

Tại sau khi đem tài nguyên có giá trị nhất của toàn bộ thế giới đều gần như đào hết, lưu lại một ít hạt giống có thể khôi phục sinh cơ xong, mọi người lại lần nữa rời đi.

Lần này vẫn như cũ có thiên đạo chỉ dẫn.

Bất quá cùng lúc trước bất đồng, lần này Ninh Dạ rốt cục đã có an bài thích đáng.

Triệu tập hội nghị cao tầng, Ninh Dạ cũng không tránh né.

Hắn trực tiếp nói: "Nói cho mọi người một tin tức tốt, ta lần này đã có đột phá mới."

Mọi người cùng nhau nhìn hắn không nói lời nào.

Đối với chúng ta mà nói đây thật giống không tính là tin tức tốt, ngươi đột phá lại không phải chúng ta đột phá.

Được rồi ngươi là lão đại, ngươi đột phá là tin tức tốt, nhưng không đến nỗi phải đặc biệt thông báo mọi người chứ?

Ninh Dạ cười nói: "Ta biết các ngươi kỳ thực rất không thích theo an bài của thiên đạo, dù sao đánh ma giới thực sự không có ý gì thú vị, tuy rằng sau khi tịnh hóa, cũng có thể thu hoạch tư nguyên, nhưng thật cũng có chút phiền phức. Trọng yếu nhất chính là không có ai, chẳng có lạc thú gì có thể nói. Mặc dù mọi người đều là tu hành làm trọng, sinh hoạt nhưng dù sao vẫn cần."

Phượng Tiên lung nghi hoặc nói: "Ninh Dạ, ngươi đến cùng muốn nói cái gì? Nói thẳng đi."

Ninh Dạ cũng không vòng vo nữa, chỉ chỉ tinh đồ: "Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chỗ thiên đạo chỉ dẫn, hẳn lại là một chỗ ô uế ma giới. Bất quá luôn đánh ma giới, đi chốn không người như thế, cũng không tránh khỏi khô khan, mà đột phá gần nhất của ta, có thể giải quyết cái vấn đề này."

Nghe nói như thế mọi người rõ ràng trở nên hưng phấn.

Thiết Lang nói: "Giải quyết như thế nào?"

Ninh Dạ trực tiếp nói: "Chuyện này còn phải đa tạ Bàn Xà kia, đương nhiên, cũng khả năng là thiên đạo hữu cảm, biết chúng ta tổng là đánh quái không có kiên nhẫn, vì vậy cho cơ hội này. Ta lĩnh ngộ lưỡng nghi càn khôn đạo, có thể vì mọi người phân thần chuyển sinh."

Phân thần chuyển sinh?

Chúng tu ngạc nhiên.

Chuyển thế trùng tu đối chúng tu mà nói cũng không tính chuyện gì hiếm lạ, có không ít đại năng cũng đã có thủ đoạn tương tự, năm đó Dương Chí Thiện chính là như vậy.

Chỉ bất quá chuyển thế chi pháp đại thể có đủ loại hạn chế, năm đó Tạo Hóa Lão Nhân trâu bò như vậy, chuyển thế chi pháp vẫn như cũ chỉ được trường sinh mà không được đột phá.

Chính bởi vậy, tuyệt đại đa số tu sĩ chỉ cần tự thân điều kiện đủ, là không có nghĩ tới chuyển thế.

Hiện tại Ninh Dạ đột nhiên nhắc tới chuyện này là có ý gì?

Còn có phân thân chuyển sinh này, lại là có ý gì?

Ninh Dạ cũng không có vờ vịt với mọi người: "Chính là chúng ta có thể giúp các ngươi phân thần, chỉ dùng một tia thần hồn là có thể chuyển sinh, đối với bản thể không hề ảnh hưởng."

"Chuyện này không thể nào!" Thiết Lang trực tiếp kêu lên.

Chương 45 : Phân thần chuyển sinh (hạ)

Chương 46: Phân thần chuyển sinh (hạ)

Phân thần, chuyển sinh, dính đến hai đại tầng cấp, chính là lưỡng đại quan ải của tu sĩ, mỗi một bước đều hung hiểm trọng trọng, vấn đề đa đa.

Mà hiện tại một câu của Ninh Dạ, liền trực tiếp đem hai đại nan đề giải quyết luôn rồi.

Liền ngay cả Tử Lão cũng giật mình nhìn hắn.

Ngươi có thể giúp người khác phân thần? Vậy thủ đoạn giữ nhà của ta há không phải cũng không còn ý nghĩa?

Ninh Dạ nhìn ra mọi người nghi hoặc, cười nói: "Cũng không có đơn giản như vậy, chỉ có thể lấy ra một điểm nguyên thần ý thức cực kỳ yếu ớt, dù vậy, cũng sẽ tạo thành tổn thương một năm đối với tu vi của mọi người."

Thiết Lang lắc đầu: "Như chỉ là một năm tu vi, vậy không tính là gì."

Ninh Dạ nói: "Vậy thì dễ làm rồi. Ta lĩnh ngộ lưỡng nghi âm dương luân chuyển chi pháp, kết hợp Âm Dương Sinh Tử Giới, có thể mang điểm phân thần này, đầu nhập vào trong một cái tiên giới nào đó, ở chỗ này thai nghén trưởng thành, tương đương với chế tạo một cái phân thần. . ."

Theo Ninh Dạ kể ra, mọi người cuối cùng đã rõ ràng.

Hóa ra là đem một điểm ý thức phân thần của chính mình đầu nhập một chỗ tiên giới nào đó, đem nó bồi dưỡng trưởng thành.

Cái này về mặt đạo lý, xác thực là thực hiện được, trước đây cũng từng có người làm được, chỉ bất quá loại cách làm này thông thường sẽ khiến phân thần giả có ý thức độc lập, cuối cùng coi như bồi dưỡng mà ra, cũng chưa chắc có bao nhiêu chỗ tốt đối với bản thân.

Đối với Ninh Dạ mà nói, hắn muốn không phải cường đại, không phải tiền nhân không có, mà là bù đắp thiếu hụt của thủ đoạn trước đây.

Lấy thủ đoạn bây giờ của Ninh Dạ, có thể bảo đảm ý thức phân thần cùng bản thân trước sau đồng bộ.

Nói đơn giản, chính là vô luận chủ thể ở đâu, đều có thể cảm thụ được ý thức phân thân, thực tế ý thức vẫn là một người.

Ý thức liên kết thế giới bao la, mới là căn bản của thủ đoạn Ninh Dạ, cũng là chỗ cường đại nhất của hắn.

Công Tôn Điệp đã minh bạch ý tứ của hắn: "Chính là nói, chúng ta từ đây có thể tồn tại ở hai cái thế giới? Thiên Tàm bản thể một đường tiễu diệt yêu ma, mà phân thân thì có thể tại tiên giới tiêu dao khoái hoạt? Cảm kỳ sở cảm, tri kỳ sở tri ?" (*cảm giác hết những gì phân thân cảm thấy, biết hết những gì phân thân biết được)

"Đúng vậy." Ninh Dạ trả lời.

Lần này mọi người đều hưng phấn rồi.

Nếu là như vậy, trường đồ viễn chinh liền không còn tịch mịch, hơn nữa theo thuyết pháp của Ninh Dạ, phân thân cuối cùng sẽ quy về bản thể, còn là hảo biện pháp gấp đôi kinh nghiệm.

Tất nhiên là người người vui vẻ.

"Bất quá pháp này chỉ thích hợp bắt đầu từ trẻ con, khởi đầu vẫn là rất yếu đuối, không cẩn thận, phân thân chết đi, đối với chính mình cũng là một loại thống khổ dày vò."

Đám người Thiết Lang đã dồn dập nói: "Một chút đại giá, không tính là gì!"

Loại tiên pháp không có nỗi lo về sau này, người người yêu thích, tất nhiên là người người nhảy nhót.

Ngay sau đó tất cả mọi người đều dồn dập báo danh, nguyện ý gia nhập lữ trình phân thân này.

Ninh Dạ cũng liền không khách khí, trực tiếp chỉ một nơi nói: "Nếu như thế, chúng ta liền đi giới này."

Phượng Tiên Lung hỏi: "Chỗ này là giới nào?"

Ninh Dạ nói: "Nơi này tên Thiên Trung Giới, chính là thất cảnh chi giới, hẳn tính là thế giới mạnh nhất trong mảnh tinh vực này."

"Thất cảnh chi giới?" Mọi người bị dọa cho nhảy dựng.

Không cần thiết vừa tới liền khiêu chiến đệ thất cảnh chứ? Dù sao mọi người hiện tại cũng chỉ có ba cái đệ lục cảnh mà thôi.

Ninh Dạ cười nói: "Sốt sắng như vậy làm gì? Chúng ta lại không phải xâm lấn nơi đó, chỉ là tiểu quy mô tiến vào, nó mạnh hay yếu có ảnh hưởng đối với chúng ta sao? Ngược lại là mạnh, mới có không gian trưởng thành a."

Vậy cũng đúng!

Mọi người cùng nhau gật đầu.

Phượng Tiên Lung nói: "Chỉ sợ nhiều người xâm nhập như vậy, sẽ xúc động đại năng bên kia phát hiện."

Đệ thất cảnh Thánh Nhân, chứng đạo tại thần, Ninh Dạ một thoáng tống mấy chục phân thần qua đó, muốn nói không bị phát hiện, vậy thì khó rồi.

Ninh Dạ cười nói: "Phát hiện là khẳng định sẽ phát hiện, nhưng lý giải thế nào, vậy thì không nói được rồi. . . Vậy mới nói thiên mệnh vẫn là có chỗ tốt."

* * *

Thiên Trung Giới!

Đây là một chỗ tiên giới còn lớn hơn hơn mấy lần so với Trường Thanh Giới.

Lấy tên thiên chi (trung) ương, có thể thấy được khẩu khí tự tin.

Thực sự là bởi vì đối với tu sĩ nơi này mà nói, hư không viễn độ sớm không phải dị sự.

Đệ thất cảnh Thánh Nhân, dựa vào một thân tu vi cường hãn, coi như không có năng lực quang đạo, cũng có thể tại trong hư không tồn tại mấy chục năm. Bởi vậy tự tin gấp bội, thường xuyên liền có đại năng xuyên toa vãng lai. Mà những nơi từng tới, đều không phát hiện nơi nào cường đại hơn so với bản giới.

Vậy nên lấy tên Thiên Trung.

Để xếp vào trung ương.

Bất quá cũng vì cái nguyên nhân này, bản giới đại năng có phần không ở chỗ này, thỉnh thoảng liền sẽ hư không viễn hành một phen. Lấy Thiên Trung Giới làm trung tâm, phụ cận có 12 cái tiên giới, đều bởi vậy trở thành tiểu giới bên dưới Thiên Trung Giới.

Trong đó có chín tôn đặc biệt sáng, chính là bản giới Cửu Đại Chí Tôn Thánh Nhân chế tạo mà thành, như thiên luân giữa trời, hào xưng Cửu Nhật.

Bởi vậy Thiên Trung Giới cũng thường thường xưng là Cửu Thánh Tôn Giới.

Giống như Tri Vi Giới trong tay Ninh Dạ, đều là lấy một giới chi lực phục vụ một người.

Thiên Trung Giới bởi vậy định ra quy củ, cũng không phải là cửu thánh cát cứ, mà là cửu thánh mỗi mười năm thay phiên một lần.

Vì vậy Thiên Trung Giới phần lớn thời điểm đều chỉ có một thánh tồn tại, bát thánh khác đều tại trong thế giới tu hành của mình.

Chí Âm Điện.

Tuy tên là điện, nhưng treo cao chân trời, như minh nguyệt đương không.

Cự điện nguy nga như sơn phong, cũng không có tu sĩ gì, chỉ có một vị bạch mi lão giả, tay cầm phất trần, nhắm mắt đả tọa, cũng không biết đã ngồi bao lâu, toàn thân khô héo như gỗ đá, lại còn có chim chóc ở trên đầu làm tổ.

Điểu nhi kia tại trên đầu lão giả đã sinh sôi ba đời, sớm đem nơi này coi là nhà của chính mình.

Thời khắc này chính tại trong tổ chim ríu ra ríu rít, bỗng nhiên thiên không phương xa, một tia huyền quang hàng thế, có vô biên bí ảo trình hiện, Thiên Trung Giới liền như ngộ xuân phong vũ lộ, thế mà toả ra vô hạn sinh cơ.

Tượng đá hơi hơi động đậy một chút, kinh động lũ chim trong tổ, lão giả mở hé hai mắt, nhìn hướng ngoài điện: "Di? Thiên hàng cam lộ, lại có cát tường hàng thế? Đây là có thiên mệnh chi tử sắp hàng sinh sao?"

Điểu nhi ríu ra ríu rít loạn kêu ầm lên.

"Đừng ồn ào." Lão giả giơ giơ phất trần, triển mục nhìn tới, hơi có nghi hoặc: "Kỳ quái, như là thiên mệnh, nên có dấu hiệu, vì sao lần này càng dự triệu bất hiển, lại thế tới rất mạnh? Hẳn là Hắc Giới lại sắp có dị động, động đến thiên cơ? Thật đáng tiếc a. . . Thiên ý nan giải. Bỏ đi, bỏ đi, đã là số mệnh, cứ yên lặng xem biến là được."

Nói vung lên phất trần, lại tiếp tục cúi đầu đả tọa.

Hắn tuy là Thánh Nhân chi cảnh, thế nhưng với hắn mà nói, thiên ý như cũ khó dò.

Đạo tại trước người.

Chí ít ở phương diện này, Ninh Dạ đã không kém bất kỳ đại năng nào.

Ngày hôm đó, Thiên Trung Giới phổ hàng cam lâm, có đến vài ngày lưu tinh hàng thế, tại chân trời xán phóng quang hoa.

Có người hướng lưu tinh ước nguyện cầu tử (con cái), lại vẫn thật sự có người thành công rồi.

Đương nhiên, cũng có kẻ không ước nguyện cầu con, cầu một cái thăng quan phát tài, kết quả cầu được vẫn như cũ là con cái.

Ngày hôm đó, trong Thiên Trung Giới thêm ra mấy trăm cái anh nhi oa oa lạc địa, phóng tầm mắt toàn bộ thế giới, điểm ấy số lượng gia tăng, hiển nhiên cũng sẽ không có người lưu ý.

Một tòa thành thị bên trong Tần Đảo chi quốc, một đôi vợ chồng trẻ tuổi hỉ hoạch lân nhi.

"Phu quân, ngươi xem, đứa nhỏ này sinh ra liền đã không khóc, một đôi đại nhãn châu xoay chuyển lưu lưu, cũng không sợ hãi, thú vị vô cùng đây." Một tên phụ nhân ôm đứa trẻ mới sinh nói với chồng mình: "Lấy cho nó cái tên đi."

Ninh Thư Châm vuốt râu dài dưới cằm nói: "Ninh gia ta thư hương môn đệ, không bằng liền gọi. . . Ninh Dạ đi."

Hắn vốn định lấy tên cho nhi tử là Ninh Tri Thư, cũng không biết sao ý nghĩ nhất chuyển, gọi thành Ninh Dạ. Bất quá ngẫm lại danh tự này cũng không tệ, liền quyết định như vậy.

Chương 46 : Sinh mà bất phàm

Chương 47: Sinh mà bất phàm

"Thiếu gia! Thiếu gia! Đừng chạy loạn a!"

Trên phố lớn của Kiến Nghiệp thành, một vị lão quản gia chính đuổi theo phía sau một cái nam hài điên cuồng gào thét.

Tiểu thí hài chỉ có bảy tám tuổi, đi đường bước chân đến là không chậm, đừng xem liền chậm rãi đi tới như thế, mặt sau lão quản gia lại là đuổi đến thở không ra hơi.

Người đi đường rất nhiều, nhìn thấy một màn này, dồn dập cười nói:

"Ninh gia tiểu thiếu gia lại đi ra họa hại."

Ninh gia tiểu thiếu gia rất nổi tiếng.

Bởi vì xuất sinh ngày ấy, có lưu tinh thiên hàng, vũ lạc thành huy, hào xưng dấu hiệu vạn năm đại cát, trời ban điềm lành.

Thật đáng tiếc Ninh gia tiểu thiếu gia không phải duy nhất một cái xuất sinh tại khoảng thời gian này, nhưng ít ra tại Kiến Nghiệp thành, cùng hắn cùng sinh nhật không bao nhiêu.

Ninh gia tiểu thiếu gia bỉnh thiên thụy hàng thế, sinh mà bất phàm, nghe nói ba tuổi biết chữ, hơn nữa khôn ngoan từ nhỏ, chưa bao giờ quậy phá.

Bởi vì Ninh gia tiểu thiếu gia tới nay không thích những thứ tiểu hài tử thích chơi kia.

Hắn càng yêu thích ngồi luận đạo cùng người lớn.

Khởi đầu mọi người rất vui vẻ, tiểu thiếu gia thông tuệ sớm khai, đây là chuyện tốt, nhưng rất nhanh mọi người liền phát hiện không đúng.

Bởi vì Ninh gia tiểu thiếu gia tuy rằng không quậy phá, nhưng có lúc lên tiếng so với quậy phá còn đáng ghét.

Người khác ngươi còn có thể nói trẻ nhỏ vô tri, nhưng ở trước mặt Ninh gia tiểu thiếu gia, ngươi sẽ cảm thấy kẻ vô tri kia là bản thân.

Thiên Hương Lâu lão bản Lâm gia đại chưởng quỹ một lòng muốn nhi tử, tường thụy chi nhật đến cũng được một đứa bé, nhưng là nữ nhi, lại là đứa con gái thứ ba của hắn.

Lâm đại lão bản không thích, tổng là mắng bà nương cái bụng bất tranh khí.

Vậy là Ninh gia tiểu thiếu gia liền chạy đi nói cho Lâm đại lão bản, nói người ta có nhiễm sắc thể X, nhiễm sắc thể Y gì đó, X gặp phải Y, đó chính là nam hài, X gặp phải X, đó chính là nữ hài. Nữ tử thể nội chỉ có X, nam tử thể nội hai bên đều có, vì vậy quyết định sinh nam sinh nữ kỳ thực là nam nhân mà không phải nữ nhân, vì vậy không phải bà chủ có vấn đề, là bản thân Lâm đại lão bản có vấn đề.

XY cái gì Lâm đại lão bản nghe không hiểu, thế nhưng câu cuối cùng này là đã hiểu.

Tức giận đến Lâm đại lão bản tại chỗ mắng to tiểu thí hài cái gì cũng không hiểu hồ thuyết bát đạo, kết quả Ninh gia tiểu thiếu gia ngôn từ tạc tạc đưa ra một đống ví dụ, Lâm đại lão bản phát hiện bản thân vừa nghe không hiểu cũng nói không lại, suýt nữa tức đến thổ huyết tại chỗ.

Từ đó trở đi, Lâm đại lão bản nhìn thấy Ninh gia thiếu gia liền không sắc mặt tốt, ngược lại là Lâm gia lão bản nương đối với Ninh Dạ yêu thích cực kỳ rồi, vô sự liền thỉnh Ninh Dạ tới làm khách, càng là cùng đồng nhất xuất sinh tiểu nữ nhi kết thành hảo hữu.

Đúng rồi, tiểu nữ nhi gọi Lâm Lang.

Còn có một lần, liền là sát vách đạo quán truyền đạo, lấy chuyển thế luân hồi chi thuyết, xưng đời này chịu khổ, kiếp sau tất có phúc báo. Ninh Dạ liền lại chạy tới, hỏi thiên hạ hiện nay đại năng tu sĩ, có phải là trước khi chuyển thế luân hồi, đều làm trâu làm ngựa cho người ta? Một câu bật đạo sĩ kia giận không nhịn nổi, hắn không dám nói xấu đại năng, chỉ có thể vung đao truy sát. Ninh Dạ duỗi cái cổ nhỏ một cái, rất có vẻ ngươi muốn chặt thì chặt, ta kiếp sau thành tiên, ngươi lại là sẽ vĩnh viễn không được siêu sinh.

Đạo sĩ kia lúc đó phun ra một ngụm máu ngã xuống đất.

Lại có tài chủ kia, bóc lột cắt xén, xảo lập danh mục, làm giả sổ sách. Ninh Dạ liền lại chạy tới, liếc mắt một cái, tất cả rõ ràng, trong nháy mắt đem sổ sách giấy tờ làm cho rõ rõ ràng ràng, lộ ra giả dối, tài chủ kia không những không kiếm được chỗ tốt, ngược lại bị quan nha tóm cho vào tù rồi.

Ninh đại thiếu gia trong lúc nhất thời danh tiếng vô lượng.

Bất quá danh tiếng này là đủ lớn rồi, người đắc tội cũng nhiều, thỉnh thoảng liền xuất yêu nghiệt chi ngôn, liền ngay cả Ninh Thư Châm đều sợ hãi.

Cũng may hắn là thư hương môn đệ, tại địa phương còn có chút danh vọng, Nhưng dù là như vậy, một ít hủ nho, tà giáo, gian thương, còn có khăng khăng bảo thủ cổ hủ chi nhân, dồn dập bị Ninh Dạ chọc giận đến nhất phật xuất thế nhị phật thăng thiên, vô sự liền chạy đến Ninh gia mắng to một hồi, làm cho Ninh Thư Châm cũng là nhức đầu không thôi, chỉ có thể gọi lão quản gia chặt chẽ khán hộ, không cho hắn hồ thuyết bát đạo nữa.

Ninh Dạ cũng không để ý, như thường mỗi ngày tản bộ, đi tới chỗ nào, người giàu tránh lui, người nghèo hoan hỉ.

Cái danh hiệu 'họa hại' này, liền cũng bởi vậy mà tới. Chỉ là họa hại này của hắn, cũng không biết bao nhiêu người ngóng trông, liền ngay cả thiên không của Kiến Nghiệp thành, cũng vì đó trong sáng.

Thời khắc này Ninh Dạ chính tại đầu đường hành tẩu, lão quản gia điệt điệt chàng chàng đuổi theo bắt hắn, nhưng tiểu tử trơn tuột cực kỳ, chính là trảo không được.

Chính tức giận bất đắc dĩ, đã thấy trong thiên không một tên tu sĩ rơi xuống.

Hạ xuống trước người Ninh Dạ, mắt lộ ra kinh hỉ nhìn Ninh Dạ: "Di, tiểu hài này căn cốt tư chất đều giai, càng là cái hạt giống tốt thiên phú tu hành. Ngươi là ai? Có nguyện vào làm môn hạ Lăng Vân Động ta?"

Nghe nói như thế, trên đường cái một đám người đã dồn dập cười lên: "Lại tới một kẻ không tự lượng sức."

Tu sĩ kia ngạc nhiên.

Đám điêu dân này thật lớn mật, càng dám vô lễ như thế?

Trong lòng hắn chính phẫn nộ, liền nghe Ninh Dạ đã nói: "Lăng Vân Động là phái nào? Ở nơi nào?"

Tu sĩ kia cười nói: "Lăng Vân Động cách nơi đây chín vạn tám ngàn dặm, chính là một chỗ nhân gian thắng cảnh. Lão phu chính là Lăng Vân động chủ, thấy ngươi tư chất cân cốt phi phàm, cho nên muốn đặc cách thu ngươi làm đồ đệ. Phải biết, lão phu ta nhưng mà tám mươi năm chưa thu đệ tử."

Lúc hắn nói lời này dương dương tự đắc, rất có ý ngươi còn không mau mau thụ ân quỳ tạ.

Ninh Dạ lại nói: "Ngươi là cảnh giới gì?"

Lăng Vân Tử cười nói: "Lão phu Vô Cấu chi cảnh."

Ninh Dạ liền ồ một tiếng: "Ngươi so với Kim Quang Thượng Nhân kia thế nào?"

Kim Quang Thượng Nhân?

Đó chính là Niết Bàn cảnh.

Lăng Vân Tử không dám huênh hoang khoác lác, chỉ có thể nói: "Hơi có không bằng."

"Vậy Kiếm Tiên Lộc Vinh Trì đây? Còn có Loạn Cức Sơn Nhân, Ngọc Quỷ Vương?" Ninh Dạ từng cái từng cái hỏi đi.

Lăng Vân Tử nghe ngạc nhiên.

Tiểu tử này lai lịch ra sao, thế mà nhận thức nhiều Niết Bàn cảnh đại năng như vậy?

Chỉ đành lắc đầu nói: "So với bọn họ, vẫn là có chỗ không bằng."

"Vậy ngươi không được a." Ninh Dạ trực tiếp nói.

Lời này thiếu chút nữa liền đem Lăng Vân Tử nghẹn sặc huyết, trừng mắt nhìn Ninh Dạ: "Tiểu tử ngươi có ý gì?"

Đằng sau lão quản gia đuổi tới, thấy tình hình này, thở dài một hơi: "Lại tới nữa rồi."

Cũng thẳng thắn không tiếp tục để ý.

Ninh Dạ đã nói: "Bọn họ đều muốn thu ta làm đồ đệ, nhưng ta không đồng ý."

Ách. . .

Lăng Vân Tử cuối cùng đã rõ ràng.

Đúng rồi, tiểu hài này thiên phú dị bẩm, nhìn qua liền biết, dựa vào cái gì bản thân vận tốt như vậy, vậy mà đụng với? Sớm trước lúc này, hẳn đã có tu sĩ nhìn thấy.

Chỉ là. . .

Nhiều như vậy đại năng muốn thu tiểu tử này làm đồ đệ đến không kỳ quái, thực sự là người này thiên phú xác thực xuất chúng, vấn đề ngươi dựa vào cái gì không đồng ý?

Phải biết có chút tu sĩ tỳ khí không phải là tốt như vậy.

Đặc biệt là Loạn Cức Sơn Nhân kia, nổi danh điên cuồng, hắn muốn thu đồ, đó là trực tiếp bắt đi, làm sao cùng ngươi thương lượng?

Ngọc Quỷ Vương kia tương tự không phải thiện nhân gì, tâm tính nham hiểm độc ác, coi như minh không được, cũng sẽ ám đến.

Ngươi là làm sao tại dưới nhiều đại năng như vậy thèm muốn bình yên vô sự?

Nghĩ đến đây, Lăng Vân Tử rốt cục tỉnh ngộ ra.

Trong lòng chợt sinh cảnh ý, liền thấy một cái đại thủ từ trong mây duỗi tới, hai ngón tay khinh xuất, đã nhón lấy cái cổ Lăng Vân Tử, sau đó một gương mặt đá to xuất hiện: "Liền tiểu tử ngươi, cũng muốn thu Ninh Dạ làm đồ đệ? Không đủ phân lượng, cút ngay."

Nói tiện tay ném một cái, Lăng Vân Tử Xoạt một tiếng đã bay không còn cái bóng.

Từ đầu đến cuối, hắn cũng không biết là ai đem mình vứt đi.

Hạ phương bách tính thấy thế, đồng thời quỳ nói: "Bái kiến Thiên Cơ thượng tiên."

Mặt đá kia cười ha ha, đã ẩn đi mất.

Chương 47 : Tiên nhân nhìn trúng

Chương 48: Tiên nhân nhìn trúng

Đời này, Ninh Dạ không có ý định biết điều.

Tựa như con cái nhà giàu, có cơ sở tốt đẹp không cần, nhất định phải từng bước từng bước làm lên, đó là chuyện kẻ ngu mới làm.

Vì vậy trừ bản thân phân thần chuyển thế ra, Ninh Dạ còn đem Thiên Cơ cùng Tinh La mang tới.

Trong đó Thiên Cơ phụ trách thủ hộ hắn cùng Lâm Lang Thiên, mà Tinh La phụ trách thủ hộ Trì Vãn Ngưng cùng Công Tôn Điệp. Bọn họ tại một cái thành thị khác —— thực sự là đầu thai cũng phải tuyển chọn hảo đối tượng, mục tiêu thích hợp không nhiều, vì vậy Trì Vãn Ngưng cùng Công Tôn Điệp chỉ có thể lựa chọn một toà thành phụ cận.

Thiên Cơ cùng Tinh La bây giờ đều đã là Niết Bàn đỉnh phong.

Ở chỗ tiên giới này, tuy không phải chí tôn, nhưng cũng không phải tu sĩ bình thường có thể trêu chọc.

Có Thiên Cơ thủ hộ, Ninh Dạ hoàn toàn không sợ tu sĩ bình thường gây sự với chính mình, vì vậy thoả thích bày ra thiên phú.

Đương nhiên hắn không thể nào bái Thiên Cơ làm sư phụ, vì vậy khiến Thiên Cơ trực tiếp lớn tiếng: Lão phu chi đạo cùng Ninh Dạ không hợp, không thích hợp thu làm đồ đệ, nhưng nếu như liền lão phu đều thắng không được, cũng không tư cách thu hắn làm đồ. Ta đối với người này rất là yêu thích, nhất định phải vì hắn chọn một lương sư.

Liền như thế, các lộ tu sĩ đi tới, kẻ thấy hàng là sáng mắt không ít, nhưng hết thảy đều bị Thiên Cơ đuổi đi —— lấy thực lực của hắn, không phải là Nhân Hoàng, nếu muốn đánh bại hắn vẫn đúng là không quá dễ dàng.

Đây cũng là nguyên nhân căn bản Ninh Dạ có thể ở thành này "Kiêu ngạo" như vậy, bằng không liền một cái Ninh Thư Châm, kháo thi thư lễ nghi giáo hóa để bãi bình phiền phức nhi tử mang đến, đó thật là muốn điên rồi.

Thời khắc này Lăng Vân Tử kia bị Oanh đi, một cái tiểu cô nương trắng trẻo non nớt băng tuyết thông minh đã chạy tới, kéo tay Ninh Dạ nói: "Ninh Dạ ca ca!"

Chính là Lâm Lang Thiên bản thu nhỏ.

Nếu như Lăng Vân Tử ở đây, định là sẽ hô lớn: "Lại một cái thiên túng kỳ tài."

Thật đáng tiếc, đây cũng là Thiên Cơ thủ hộ chi nhân, hắn là nửa điểm biện pháp đều không có.

Lâm gia đại lão bản tới nay không thích Ninh Dạ, làm sao con gái chính là yêu thích ở bên Ninh Dạ, Lâm Lang càng là sớm hô muốn một mạch ở bên ca ca. Đồng ngôn vô kỵ, nàng nói lời này không thành vấn đề, mọi người nhưng lại cho là thật, cảm thấy châu liên bích hợp, chính là một đôi.

Ninh Thư Châm còn đàng hoàng trịnh trọng đi cầu hôn, bị Lâm đại lão bản đuổi ra ngoài, ngôn tất xưng tuyệt không để nữ nhi gả cho Ninh Dạ.

Định hôn từ bé không thành, thế nhưng quan hệ của hai đứa nhỏ đều nhìn ở trong mắt, dồn dập cảm thấy lão gia tử không cho định hôn, đám trẻ đã sớm tự định thân cho mình rồi —— hai tiểu gia hỏa đều là 'nhân tiểu quỷ đại tinh linh chi bối', cứ không đáp ứng, chờ bọn hắn trưởng thành, sợ là sẽ trình diễn tiết mục bỏ trốn.

Lâm Quang Chiếu cũng rất là lo lắng, nghiêm lệnh con gái ra ngoài.

Làm sao nữ nhi này cũng là cái thần thông quảng đại, mặc ngươi làm sao nhốt, nàng luôn có thể chạy ra ngoài.

Trên phố lớn, hai đứa bé tay trong tay đi chung với nhau, dẫn đến vô số người hâm mộ, mỗi lần tin tức truyền về, liền khiến cho Lâm đại lão bản tức muốn thổ huyết.

Loại tình huống này mãi đến tận lúc Ninh Dạ sáu tuổi mới rốt cục có chuyển biến tốt.

Lâm đại lão bản đổi vận rồi, sinh con trai.

Lúc này nghĩ đến lời Ninh Dạ nói, liền cảm thấy được đây đều là công lao của chính mình, trong lòng đắc ý, cũng không mấy tức giận Ninh Dạ nữa. Nhưng mà thấy Lâm Lang ngoan ngoãn thông minh, tương lai là sẽ phát triển thành Kiến Nghiệp thành đệ nhất tài nữ kiêm mỹ nhân, lại cảm thấy cải trắng ngon nhà mình bị con heo đáng ghét Ninh Dạ này ủi đi, rất là không thăng bằng, liền vẫn như cũ kiên trì phản đối.

Nhưng hài tử quá thông minh, vấn đề lớn nhất chính là uy nghiêm của cha mẹ cơ bản không có tác dụng chim gì.

Hắn phản đối là chuyện của hắn, Lâm Lang như thường làm chuyện của Lâm Lang, huống hồ còn có mẫu thân chống đỡ.

Thời khắc này Ninh Dạ cùng Lâm Lang chính đang dắt tay tại trên đường dạo bước, bỗng nhiên phương xa lại là một tiếng cười dài: "Hai đứa bé các ngươi, chính là Ninh Dạ cùng Lâm Lang? Không tệ, không tệ! Bản tôn rất là yêu thích."

Nói bỗng dưng đã xuất hiện một vị nữ tu, tay cầm phất trần, hướng hai người đi tới.

Dân chúng thấy thế, trong lòng đồng thời cười thầm.

Vừa mới đi một kẻ, lại tới một kẻ.

Chỉ là lần này, Ninh Dạ lại không có ngạo nghễ đối xử, trái lại ánh mắt hơi nghiêm.

Buông tay Lâm Lang ra, cùng Lâm Lang đồng thời, hướng tới nữ tu kia cúi người hành lễ: "Bái kiến thượng tiên!"

Nữ tu kia hơi kinh ngạc: "Ngươi vừa nãy đối với Lăng Vân Tử không phải như vậy."

Ninh Dạ nói: "Lăng Vân Tử bất quá là một tu sĩ Vô Cấu, sao có thể đánh đồng được với thượng tiên."

"Ồ?" Nữ tu nói: "Ngươi biết ta là ai?"

Ninh Dạ lắc đầu: "Không biết, nhưng suy đoán, chí ít cũng là Nhân

Hoàng chi cảnh."

Nghe nói như thế, hết thảy bách tính bị dọa cho giật nảy.

Cửu Đại Chí Tôn không ra, Nhân Hoàng chính là chí cường. Chỉ bất quá tiểu thành ven biển này, trăm nghìn năm cũng khó thấy một cái Nhân Hoàng, không nghĩ tới hiện tại càng đã xuất hiện một cái.

Nhân vật như thế không phải là kẻ bọn họ có thể chê trách, dồn dập cúi đầu quỳ bái.

Nữ tu kia càng lúc càng kinh ngạc: "Vì sao?"

"Bởi vì Thiên Cơ không có phát hiện ngươi tới." Lâm Lang hồi đáp.

Nữ tu kia liền cười rộ lên: "Đến cũng là cái biện pháp thủ xảo. Hai người các ngươi thiên phú dị bẩm, người cũng thông minh, khó được nhất còn tình đầu ý hợp, bản tọa thấy rất là vui mừng, có nguyện làm đệ tử dưới trướng ta không?"

Ninh Dạ gãi đầu một cái: "Ngươi còn chưa nói ngươi là ai đây?"

Nữ tu kia liền nói: "Bản tọa Lang Gia Các chi chủ."

"Hóa ra là Lang Gia Nữ Đế giá đáo." Ninh Dạ cùng Lâm Lang đều đồng thời lễ bái.

Lâm Lang càng là ngoan ngoãn hô lên sư phụ.

Lang Gia Các xem như là đại tiên môn có tiếng của bản giới rồi, trọng yếu nhất chính là trong Cửu Đại Chí Tôn có một tôn, thật giống chính là từ Lang Gia Các mà ra.

Sư phụ bình thường Ninh Dạ là sẽ không bái, cho nên mới muốn bãi Thiên Cơ ở chỗ này làm đá cản đường, bây giờ có một tôn đại thần như thế xuất hiện, hắn choáng váng mới đi đối kháng.

Lang Gia Các các chủ đa phần lấy nữ tính làm chủ, tự xưng Nữ Đế.

Nữ đế của giới này gọi Quy Linh Nương, hẳn chính là người trước mắt.

Quy Linh Nương nghe được vui mừng, gật đầu nói: "Ngô không tệ, không trách thiên hiện dị tượng, chỉ ra bản tọa lần này xuất hành, hẳn có kỳ duyên. Vốn tưởng rằng sẽ là thiên tài địa bảo gì đó, lại không nghĩ rằng là các ngươi. Bất quá nói đến, linh bảo dễ kiếm, thiên tài khó cầu. Một lần có thể được hai cái, bản tọa cũng thấy đủ rồi. Thật đáng tiếc a, thành bên cũng có hai tiểu cô nương thiên tài, bản tọa lại là chậm một bước, càng bị Hồng Hộc lão nhi kia đoạt trước. Lần này, lại là không cho hắn nhúng tay nữa."

Nói tay điểm một cái, hai điểm hồng quang phân biệt rơi vào trên trán Ninh Dạ cùng Lâm Lang, xuất hiện hai cái ấn ký màu đỏ.

Quy Linh Nương đã nói: "Đây là Linh Tê ấn pháp của ta, nội uẩn ba đạo bảo mệnh thần thông, cùng với nhập môn tu hành chi pháp, bất quá có pháp ấn này tại, người bình thường cũng không dám trêu chọc các ngươi. Hai người các ngươi có thể dựa theo pháp này tu hành, bảy năm sau, ta sẽ tới đón các ngươi. Đến lúc đó lại xem bọn ngươi tiến độ, nếu như có buông lỏng, tiến độ không đủ, vậy thì dù có thiên tài, cũng đừng mong nhập môn."

Nói Quy Linh Nương đã phiêu thân đi xa.

Bên cạnh một đám bách tính dồn dập đi lên chúc mừng: "Chúc mừng Ninh thiếu, được vào tiên môn!"

Ninh Dạ đến cũng không để ý.

Bản ý của hắn là muốn trực tiếp bái vào môn hạ Thánh Nhân, nhưng đáng tiếc vận khí thật giống có chút không đủ, càng là một cái Nhân Hoàng.

Thôi vậy thôi vậy, liền ủy khuất một chút đi, trên mặt thì tiếu mị mị hướng mọi người chắp tay cảm tạ.

Quay đầu nhìn lại, Lâm đại lão bản sắc mặt tái xanh.

Con gái được thượng tiên tuyển chọn, đây là chuyện tốt.

Vấn đề là. . . Xong đời rồi, cây cải trắng này của nhà mình là nhất định là sẽ bị tiểu tử Ninh Dạ này ủi đi rồi.

Chỉ hy vọng Lang Gia Các có thể có những đệ tử xuất sắc khác, dẫn đi con gái phương tâm.

Chỉ là ngẫm lại lại không yên lòng, đột nhiên cảm thấy thay vì giao cho người xa lạ, còn không bằng tiểu hỗn đản Ninh Dạ này.

Tâm tư một trận phiền loạn, cũng không biết nên là hỉ hay ưu.

Chương 48 : Tam gả

Chương 49: Tam gả

Ngày tháng liền như thế mỗi ngày trôi qua.

Đảo mắt lại là bảy năm.

Ninh Dạ cùng Lâm Lang đã trưởng thành thiếu niên mười bốn tuổi.

Cái tuổi này, tại tiên giới cũng coi như thành niên, gân cốt đã hơi thành, chính là thời điểm tốt đánh bóng thân thể.

Tiên pháp bình thường là từ nhỏ luyện lên, nhưng lúc đầu chỉ luyện khí, không luyện cốt, chỉ vì tránh khỏi tu hành quá sớm ảnh hưởng thân thể trưởng thành. Chờ thân thể trưởng thành xong, cơ sở cũng đã vững chắc, mới sẽ tiến vào chân chính tu hành chi giai.

Mà tu hành chi nhân xưa nay tiêu dao, thông thường cũng sẽ không mấy can thiệp, vì vậy Trường Thanh Giới cũng vậy, Thiên Trung Giới cũng là như vậy, sau khi truyền nghiệp liền tự rời đi, chờ đến thời điểm lại tới xem một chút, nếu như có thành quả, vậy liền mang đi. Nếu như không thể thành, đó chính là không thích hợp tu hành, tuy là thiên tài cũng chỉ có thể từ bỏ.

Quy Linh Nương cho bọn họ tiên pháp, chính là pháp môn luyện khí cơ sở của Lang Gia Các.

Nàng đến cũng không hi vọng hai cái hài tử này có thể tu hành đến mức độ nào, then chốt là phạt mao tẩy tủy, căn cơ sớm cố.

Cũng không biết Ninh Dạ Lâm Lang chỉ dùng thời gian mấy tháng đã nắm giữ, tốc độ nhanh chóng, không chỉ là gấp 10 nữa rồi.

Hai người cũng không nhàn rỗi, tiện thể liên lạc một chút những người khác, nghiên cứu một chút tiên pháp các phái khác.

Trên Thiên Tàm một hơi hạ xuống phân thần của mấy trăm cái tu sĩ, lẫn nhau sớm có liên hệ chi pháp.

Khoảng cách quá xa thì cũng thôi, những người ở gần đã sớm liên lạc.

Chỉ riêng Ninh Dạ bên này, ngoại trừ Trì Vãn Ngưng cùng Công Tôn Điệp tại thành bên ra, liền còn có mấy người bọn Dung Thành, Tử Lão, Cố Tiêu Tiêu, Phượng Tiên Lung.

Hai năm trước Phượng Tiên Lung theo người trong nhà ra ngoài một chuyến, mượn cớ đến Kiến Nghiệp thành đi một vòng.

Ninh Dạ nhìn thấy nàng, kéo tay nàng mở miệng lại một câu muội muội.

Phượng Tiên Lung lần đầu tiên hối hận bản thân chuyển sinh: Tự dưng lại để cho tiểu tử này chiếm đại tiện nghi rồi.

Bất quá tu tiên giới chuyện như vậy cũng bình thường, mọi người đều là trường sinh lão yêu quái, bối phận rất tự nhiên liền sẽ hỗn loạn, cho nên đối với tu tiên giới mà nói, ngoại trừ đích hệ sư thừa cần coi trọng, cái khác đến cũng không sao.

Bất quá từ ngày hôm đó, Phượng Tiên Lung liền không nguyện đến Kiến Nghiệp thành nữa.

Ngày hôm nay là ngày tháng tốt.

Bởi vì sứ giả Lang Gia Các phái tới tiếp đón đệ tử rốt cục đến rồi.

Ninh phủ bởi vậy khách quý chật nhà, dồn dập tới xem tiên nhân phong phạm.

Trước đại sảnh Ninh phủ, một tên tu sĩ thần tình quật ngạo chính ngồi tại thủ vị, bên cạnh là Ninh Thư Châm, Lâm đại lão bản, một bên khác là Ninh Dạ cùng Lâm Lang.

Tu sĩ kia nói: "Bản nhân Phong Trung Tử, phụng các chủ chi mệnh, tới đây tiếp dẫn. Hai người các ngươi, tiến lên cho ta xem một chút, những năm này tu hành thế nào rồi."

Ninh Dạ tự cùng Lâm Lang tiến lên.

Phong Trung Tử này bất quá mới Vạn Pháp cảnh, cũng không ở trong mắt bọn họ, bất quá trước mắt thực lực vẫn là xa xa không đủ, nên khách khí vẫn là khách khí chút.

Phong Trung Tử phất trần xoay một cái, trước sau khoát lên trên trán hai người.

"Di?" Trong lòng hắn kinh ngạc, hai người này cơ sở nhập môn thế mà đã tu được viên mãn?

Quả nhiên không uổng là thiên túng kỳ tài sao?

Trong lòng hắn như vậy, ngoài miệng lại nói: "Hừ, vẫn tính tạm được đi."

Nói phất trần vừa thu lại, nói: "Hợp lệ, các ngươi có thể đi theo ta."

Không nghĩ tới Ninh Dạ lại nói: "Phong sư huynh xin chờ chốc lát, Ninh gia ta hôm nay có khách, có thể đợi gặp xong rồi đi không?"

"Ân?" Phong Trung Tử liếc mắt nhìn Ninh Dạ: "Nếu đã nhập tiên môn, liền không nên quản chuyện tục thế nữa. Phàm tục chi nhân kia, không gặp cũng được."

Lại nghe bên ngoài một cái thanh âm nói: "Phong huynh, lẽ nào chúng ta cũng là phàm tục chi nhân sao?"

Sau đó liền thấy một người phiêu nhiên mà vào, phía sau còn theo hai cái nữ oa oa như từ ngọc đúc ra.

Phong Trung Tử ngạc nhiên: "Linh Cơ Tử? Thế mà là tên hỗn đản nhà ngươi? Ngươi tới đây làm cái gì?"

Hai người này quan hệ rõ ràng không hợp, Phong Trung Tử mở miệng chính là bất thiện.

Linh Cơ Tử ngạo nghễ nói: "Nghe nói Lang Gia Các ngươi thu được hai cái đồ đệ tốt, vừa vặn Nhật Diệu Các ta cũng thu được hai cái đồ đệ thiên tài, liền mang qua xem một chút, đến cùng là đệ tử của các ngươi mạnh hơn, hay là đệ tử của chúng ta mạnh hơn."

Phong Trung Tử giận dữ: "Linh Cơ lão quỷ, ngươi đây là tới gây sự sao?"

Linh Cơ Tử cười hắc hắc: "Không phải, chỉ là muốn so đọ một chút. Tiên nhân chi tranh, không ngoài chính là nhân tài chi tranh. Nếu hai các chúng ta đều đã có được hai cái thiên tài, như không phân cái cao thấp, há không đáng tiếc?"

Nghe hắn nói như vậy, Phong Trung Tử hơi suy nghĩ, ngẫm lại Linh Cơ Tử nói cũng không sai.

Lang Gia Các cùng Nhật Diệu Các xưa nay có chút không hợp, nhưng còn chưa đến mức là tử thù, chỉ là thỉnh thoảng muốn so đọ một phen, phân cái cao thấp.

Nếu Linh Cơ Tử đã có tâm tư này, hai cái tiểu gia hỏa này cũng đã tâm pháp nhập môn tu hành viên mãn, vậy không bằng liền để bọn chúng đánh một trận.

Nếu như thắng, đó cũng là bản thân chỉ huy có công, nếu như thua. . . Thiết, thua cũng là vấn đề của chúng, cùng bản thân có quan hệ gì đâu.

Nghĩ tới đây, Phong Trung Tử nói: "Nếu như thế, cũng tốt. Ninh Dạ, ngươi đi tới chọn một cái đối thủ đi."

Ninh Dạ miệng cong lên: "Không đi."

"Cái gì?" Phong Trung Tử ngẩn ra.

Ninh Dạ đã nói: "Loại đánh nhau này chả có gì thú vị, lại nói, hai người này đều là vợ ta, ta dựa vào cái gì đánh a?"

Nghe nói như thế, quần khởi ồn ào.

Linh Cơ Tử giận dữ: "Tiểu tử ngươi nói nhăng gì đó?"

Lâm lão gia tử đều nhảy lên rồi: "Tiểu tử thối nhà ngươi giỏi, đã có Lâm Lang nhà ta, ngươi lại vẫn ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, ngươi làm ta tức chết rồi!"

Ninh Dạ cười nói: "Yên tâm, cha vợ, ta bảo đảm chỉ ba người này."

Tất cả mọi người nghe được mắt đều thẳng.

Lại nhìn hai cái tiểu cô nương đối diện, thế mà một mặt thờ ơ không động lòng.

Linh Cơ Tử nói: "Vãn Ngưng, tiểu tử này khinh bạc ngươi, ngươi không đi lên giáo huấn hắn?"

Trì Vãn Ngưng trắng mắt hắn một cái: "Hắn nói không sai a, ta nguyên bản liền là thê tử của hắn, còn là lớn."

Lâm gia lão gia tử trực tiếp bạo tẩu: "Lâm Lang ngươi lại còn là thứ hai?"

Lâm Lang lắc đầu một cái: "Không phải a, Điệp Nhi mới là thứ hai, ta là thứ ba."

Phốc!

Lâm gia lão gia tử một cái lão huyết phun ra.

Lâm Lang đã sớm chuẩn bị, vội vã vì lão gia tử dẫn khí hoạt huyết: "Lão nhân gia ngài thân thể không được, thể nội ứ tích, ói ra ngụm máu này rồi, ta vì ngươi khai thông khí lạc, sau này có thể sống lâu trăm tuổi."

"Ta còn trăm tuổi? Ta thấy ngươi là định khiến ta tươi sống tức chết a!" Lão gia tử cúi đầu đỡ ngực.

Liền ngay cả Ninh Thư Châm đều không thể tin được nhìn nhi tử: "Ngươi. . . Ngươi cùng bọn họ nhận thức?"

"Đúng a." Ninh Dạ hồi đáp: "Liền tại thành bên a, ta có thời gian lại tới tìm các nàng chơi."

"Vậy ngươi sớm nói?"

Ninh Dạ nở nụ cười: "Những năm này, ta chuyện gì do ngài làm chủ quá."

Ninh Thư Châm nhất trệ.

Nhi tử quá thông minh, quá độc lập chính là không được điểm này.

Hắn có ý kiến gì, căn bản liền không cần cùng Ninh Thư Châm thương lượng, tự mình liền quyết định.

Bất quá nói đi nói lại, ngoại trừ có lúc xuất ngôn vô lễ ra, đến cũng không có làm chuyện xấu gì. Liền ngay cả lần này. . . Kỳ thực cũng không tính là chuyện xấu. . . Cũng không tính là chứ? Nhìn biểu tình phẫn nộ của Linh Cơ Tử, Ninh Thư Châm chột dạ nghĩ.

Linh Cơ Tử chính đang trợn mắt ngoác mồm nhìn Công Tôn Điệp: "Các ngươi. . . Thật sự. . . Đã sớm. . . Tư định. . ."

"Đúng a." Công Tôn Điệp gật đầu: "Chúng ta sớm nhận thức, ta cùng Vãn Ngưng tỷ tỷ, còn có Lâm Lang muội muội, đều quyết định rồi, tương lai phải gả cho Ninh Dạ."

Nàng lên tiếng lẽ thẳng khí hùng, nghe được Linh Cơ Tử phảng phất ăn một ám côn giữa đầu, cả giận nói: "Các ngươi không nói sớm?"

Trì Vãn Ngưng mỉm cười: "Chúng ta không phải cũng là ngày hôm nay mới nhận thức sư huynh sao? Sư huynh ngươi cũng không có hỏi a. Lại nói đều sắp phải rời quê hương rồi, sau này muốn gặp Ninh lang cũng không biết phải đến khi nào, vì vậy ngài nói muốn dẫn chúng ta qua, chúng ta liền đồng ý."

Công Tôn Điệp trực tiếp nói: "Nếu như nói, ngài liền không chịu rồi."

Linh Cơ Tử suýt nữa cũng là một cái lão huyết phun ra.

Phong Trung Tử cười ha hả: "Ha ha, Linh Cơ Tử a Linh Cơ Tử, thiên chi kiều nữ của Nhật Diệu Các các ngươi, tương lai cũng là sẽ gả tới Lang Gia Các ta, Ha Ha Ha Ha, ta xem ngươi còn làm sao cây mạnh. Không tệ, không tệ, Ninh Dạ tiểu tử, làm tốt lắm!"

Hắn hiện tại cũng không tính đến Ninh Dạ cãi lời hắn rồi.

Linh Cơ Tử lại đã là bạo nộ như triều: "Không thể được, tuyệt đối không thể được! Đệ tử của Nhật Diệu Các, làm sao có thể gả cho loại người như vậy, còn là song gả, tuyệt đối không được!"

Lâm gia lão gia tử cũng hô: "Đúng, tuyệt đối không được!"

Lâm Lang bất đắc dĩ, hướng tới sau gáy lão gia tử bấm một cái: "Lão nhân gia ngài vẫn là nghỉ ngơi một chút đi."

Lão gia tử rất thẳng thắn ngủ thiếp đi.

Chương 49 : Gặp nạn

Chương 50: Gặp nạn

Không còn tâm tư so đọ, Linh Cơ Tử lôi kéo Trì Vãn Ngưng cùng Công Tôn Điệp, xoay người liền muốn rời khỏi.

Không nghĩ tới Trì Vãn Ngưng cùng Công Tôn Điệp linh hoạt cực kì, đồng thời thoát khỏi Linh Cơ Tử chưởng khống, Linh Cơ Tử phát hiện bản thân Vạn Pháp chi cảnh vậy mà cũng không thể chưởng khống được hai người này, bọn họ đã chạy đến bên người Ninh Dạ.

Mỗi người một bên kéo tay Ninh Dạ.

Trì Vãn Ngưng nói: "Lần này vừa đi chính là nhiều năm, không biết bao giờ mới gặp lại. Theo tông môn quy củ, muốn tự do hạ sơn, chí ít cũng phải là Vạn Pháp cảnh. Ngươi tu hành mau chút, đừng để cho bọn ta đợi quá lâu."

Công Tôn Điệp trực tiếp hơn, chỉ vào mũi Ninh Dạ nói: "Nói rõ rồi nhé, chỉ ba người chúng ta. Sinh tử gắn bó, không rời không bỏ, nếu ngươi dám tìm thứ tư, ta đánh gãy chân của ngươi. . . Cái chân thứ ba."

Mọi người bị dọa cho nhảy dựng.

Mặc dù nói mười bốn tuổi đã là thành niên, nha đầu này khẩu khí vẫn là hung hãn có chút quá đáng.

Ninh Dạ nở nụ cười: "Yên tâm, không phải là còn có Lâm Lang trông sao."

Ân!

Nhị nữ đồng thời gật đầu, đồng thời tại trên hai má Ninh Dạ chụt chụt mỗi người hôn một cái, sau đó trở lại bên người Linh Cơ Tử, nói: "Đi thôi."

Linh Cơ Tử cả giận nói: "Hai cái tiểu hỗn đản các ngươi, có phải là quá không để sư huynh ta đây vào trong mắt?"

Trì Vãn Ngưng nở nụ cười không trả lời.

Công Tôn Điệp rõ ràng trực tiếp nhiều lắm: "Linh Cơ Tử sư huynh, hô ngươi sư huynh là nể mặt ngươi. Chúng ta muốn đi bái chính là Hồng Hộc Tiên Tôn, Nhật Diệu chi chủ. Hiện tại ngươi uy phong, đợi tiến vào Nhật Diệu Các, ngươi lại là không uy phong như vậy. Cho mình cơ hội, vẫn là đừng sái uy phong với chúng ta thì hơn."

Linh Cơ Tử giận dữ không nói gì, nhưng ngẫm lại nàng nói cũng đúng, hai người này chính là sẽ bái đến Hồng Hộc Lão Tổ môn hạ chân truyền, bản thân căn bản trêu chọc không nổi, hắn cũng là nhất thời phẫn nộ công tâm, nhưng thực sự mặt mũi vứt không được, chỉ có thể căm giận hừ nói: "Nếu như tổ sư biết chuyện của hai người các ngươi, nhất định sẽ không như hai người các ngươi mong muốn."

"Không để ý đi." Công Tôn Điệp lạnh nhạt nói.

Linh Cơ Tử ống tay áo tản ra, đã đem nhị nữ cuốn đi.

Phong Trung Tử nghe xong Công Tôn Điệp lên tiếng, cười đối Ninh Dạ nói: "Ninh Dạ sư đệ thật là uy phong, sư huynh bội phục. Lúc trước nói chuyện có thất lễ, xin hãy tha lỗi."

Ninh Dạ cũng không để ý, chỉ là nhìn theo nhị nữ rời khỏi, khe khẽ thở dài: "Đi thôi."

Phong Trung Tử cũng tương tự đằng vân giá vụ, mang theo hai người rời đi.

Chỉ là trong lúc nhất thời, Ninh Dạ này muốn một người cưới ba nữ, bao gồm hai cái tuyệt đại thiên kiêu của Nhật Diệu Các, lại là trong nháy mắt tại trong thành lan truyền ra. . .

Một đường phi hành, Linh Cơ Tử càng nghĩ càng giận.

Hắn phát hiện bản thân trúng bẫy rồi.

Bởi vì lần này đi tới, nguyên bản liền là Công Tôn Điệp nói cho hắn, ngày hôm nay Lang Gia Các cũng tới đón người.

Rất hiển nhiên, hai cái tiểu hỗn đản này chính là mượn bản thân đến cùng Ninh Dạ nói lời từ biệt.

Nhưng lại khiến cho chính mình mất mặt, cũng làm cho Nhật Diệu Các mất uy phong.

Mặt mũi bản thân chuyện nhỏ, Nhật Diệu Các uy phong chuyện lớn.

Đặc biệt là loại chuyện tự mình kết thân này, tuyệt không thể cho phép.

Ngay sau đó Linh Cơ Tử lấy hỏa phù đưa thư, một đạo phù quang bay đi Nhật Diệu Các.

Mắt thấy cảnh này, Trì Vãn Ngưng Công Tôn Điệp cũng chỉ là nở nụ cười.

Sau một ngày, Linh Cơ Tử thu được hỏa phù, nhìn thấy hỏa phù, Linh Cơ Tử thở phào một hơi.

Thấy hắn như thế, Trì Vãn Ngưng Công Tôn Điệp trong lòng hiểu rõ, cũng không nói lời nào, chỉ lấy tâm linh bí pháp truyền cho Ninh Dạ, lúc này liền đi theo Linh Cơ Tử.

Lúc này Ninh Dạ cùng Lâm Lang đang ngồi tại trong một chiếc vân xa.

Vân xa có tám thớt dực mã kéo, ngự phong đạp vân, như giẫm đất bằng.

Phong Trung Tử ngồi ở trên chỗ ngự thủ, dương dương đắc ý nói: "Đây là vân xa của Lang Gia Các ta, có thể ngày đi vạn dặm, tốc độ tuyệt nhanh, lại là thư thích vững vàng, thế nào, các ngươi lúc trước chưa từng thấy qua chứ?"

Thật đáng tiếc, hoàn toàn không có chà chà kinh thán trong chờ mong.

Ninh Dạ liếc nhìn hạ phương, có vân tầng lướt qua, gió lại không mạnh, bởi vì trên xe có ngự phong trận pháp có hiệu quả chống lại kình phong tập diện.

Hắn thuận miệng ân một tiếng: "Đến cũng không tệ lắm."

Không tệ?

Tiểu oa nhi này khẩu khí thật là lớn.

Phong Trung Tử trong lòng thầm hừ.

Hắn kỳ thực không quá yêu thích Ninh Dạ, chỉ vì người này quá mức lòng có định trước, đặc lập độc hành, lại cũng không tôn trọng hắn.

Coi như ngươi là thiên chi kiêu tử, dù sao cũng là mới nhập tiên môn, tốt xấu cũng nên có chút nhún nhường. Chờ chân chính trở thành chân truyền lại hung hăng cũng được a, hiện tại liền không coi bề trên ra gì như thế, sau này còn cao cường đến đâu.

Bất mãn trong lòng, lại không tiện phát tiết, thẳng thắn liền không để ý đến hắn nữa.

Lâm Lang Thiên đến là có chút thấp thỏm: "Như vậy thích hợp sao? Chưa gì đã đắc tội một cái đại môn phái."

Ninh Dạ nói: "Giờ không giống trước, chúng ta không có nhiều thời gian có thể lãng phí như hồi đó, nếu muốn nhanh chóng thành công, ngoại trừ tự thân thiên phú, còn cần có đá đạp chân. Thích hợp đắc tội ít người, vẫn là cần thiết. Đương nhiên, ta cũng bất quá là có chút kiêu ngạo, như có người bởi vậy liền muốn đối phó chúng ta, đó là tự mình tìm chết, trừ đi. . . Không thẹn với lương tâm."

Lâm Lang trắng mắt một cái, nhưng ngẫm lại hắn nói cũng đúng.

Làm tu hành này, khẳng định không thể nào làm từng bước, như không có chút động tác, chung quy là bất hợp lý.

Hết thảy trước mắt, đều là đang chế tạo cơ hội cho tương lai.

"Đúng rồi, Ngưng nhi nói, Nhật Diệu Các khả năng sẽ phái người đến." Lâm Lang nói.

"Ân" Ninh Dạ chỉ là ân một tiếng.

"Sẽ là kẻ nào? Làm sao đối phó ngã môn?"

Ninh Dạ nhìn nhìn phía trước, nói: "Hai phái tuy có hiềm khích, nhưng không phải tử địch, hẳn còn không đến mức hạ sát thủ, bất quá một chút phiền toái sợ là miễn không được. Hãy yên lặng quan biến đi."

Hắn chính đang nói, bỗng nhiên xa xa tiên phong vân động.

Tám thớt dực mã kéo xe đồng thời bay lên, liền thấy một cỗ huyết triều đã phác diện ập tới.

Một cái thanh âm trong đó cất tiếng cười to: "Ha ha, ngồi bên trong, có phải hai cái tiểu quỷ đồ đệ của Quy Linh Nương? Quy ta rồi!"

Nói một cái xích sắc đại thủ đã chụp xuống.

Di?

Ninh Dạ cùng Lâm Lang Thiên đồng thời kinh ngạc.

Nhật Diệu Các giống như Lang Gia Các, đều là danh môn chính phái, nhưng người xuất thủ trước mắt, hiển nhiên không phải lộ số gì tốt, không quá giống như là Nhật Diệu Các xuất thủ.

Quả nhiên sau một khắc Phong Trung Tử đã gầm lên: "Huyết Ly, ngươi thật là to gan, dám tiệt đệ tử Lang Gia ta!"

Huyết Ly kia cười lạnh: "Làm đã làm rồi, còn hỏi ta có dám hay không, quả thực hoang đường phát cười. Quy Linh Nương những năm này liền dạy dỗ ra loại đệ tử này sao? Vẫn là chết đi."

Hắc sắc thủ chỉ hướng tới Phong Trung Tử điểm đi.

Phong Trung Tử hoảng hốt, hắn đến cũng chưa quên sứ mệnh của bản thân, hướng tới vân xa nhất phách, vân xa đột nhiên gia tốc lao về phía chân trời, đồng thời Phong Trung Tử kình xuất toàn bộ thủ đoạn thần thông, toàn lực ngăn cản.

Làm sao Huyết Ly này chính là Vô Cấu chi cảnh, há lại là một cái Vạn Pháp như hắn có thể chống lại, chỉ thấy Huyết Ly hừ lạnh một tiếng, huyết vân đã hướng về vân xa cuốn tới: "Vẫn là xuống đây cho ta đi."

Đúng vào lúc này, thiên không thạch diện xuất hiện, lại là Thiên Cơ, hướng tới Huyết Ly chính là một quyền bạo kích.

Nhưng liền tại hắn xuất thủ đồng thời, một đạo quang thúc đột nhiên xuất hiện, rơi vào trên người Thiên Cơ, Thiên Cơ thế mà không thể động đậy.

Thiên Cơ hoảng hốt: "Làm sao lại?"

Liền nghe xa xa một cái thanh âm cười nói: "Quả nhiên ngươi vẫn là xuất hiện rồi. Hai tiểu tử này tính là gì? Một cái quái dị tu hành đến Niết Bàn, mới trọng yếu nhất a! Ha Ha Ha Ha!"

Không được!

Ninh Dạ tỉnh ngộ ra, nguyên lai mục tiêu chân chính của chúng thế mà là Thiên Cơ.

Chương 50 : Phân thần

Chương 51: Phân thần

Nguyên lai càng là nhằm vào Thiên Cơ!

Ninh Dạ trong lòng hừ lạnh, thế đạo này quả nhiên đều là thèm muốn Thiên Cơ.

Đặc biệt là hắn cùng quái dị bình thường còn bất đồng, tại dưới Ninh Dạ bồi dưỡng đã thành Niết Bàn, đạo hạnh cũng thâm, chỉ chất liệu của bản thân hắn mà nói, tuyệt đối là siêu việt thần khí, tồn tại cấp số đạo binh, có thể so với các loại trọng bảo như Cực Đạo Việt.

Coi như là Thiên Trung Giới này, sợ cũng không dễ thấy, chẳng trách có người sẽ động tâm đối với hắn.

Chỉ là Ninh Dạ làm sao có thể để cho hắn như ý?

Hắn tuy rằng tu vi hiện tại bất quá là Tàng Tượng cảnh, nhưng đạo hạnh lại không bị tu vi ảnh hưởng, liền giống với một cái học sinh tiểu học, tuy rằng không có thể lực của người thành niên, thế nhưng trữ lượng tri thức đó là nửa điểm không kém, thậm chí càng hơn đối phương.

Xuất thủ kỳ tập chi nhân kia tuy rất mạnh, nhưng rất rõ ràng cũng không phải là Nhân Hoàng, mà chỉ là một cái Niết Bàn đỉnh phong nào đó, cho nên mới muốn lấy Ninh Dạ bọn họ làm mồi nhử bố phục, chờ Thiên Cơ hiện thân xong mới thi triển đột tập.

Thời khắc này Thiên Cơ không cẩn thận, rơi vào trong cạm bẫy của người kia, tả xung hữu đột, nhất thời càng không thể thoát.

Ninh Dạ chỉ nhìn lướt qua, liền nói: "Thiên Cơ, ngươi nghe ta phân phó, công không trung ngoài trăm trượng phía trước ngươi."

Thiên Cơ gầm thét lên nổ ra một quyền.

Một quyền này hạ xuống không trung, thiên địa nhưng đột nhiên xuất hiện một cái kẽ nứt.

"Di?" Đột tập chi nhân trong bóng tối kia phát ra kinh ngạc chi thanh, sao lại bị đối thủ phát hiện chỗ ảo diệu trong bố trí này của bản thân, một kích chính trúng mắt trận.

Trong lòng hắn kinh ngạc, đẩu chuyển càn khôn, làm ra ngàn vạn biến hóa.

Nhưng mà cơ quan trận pháp chi đạo này của hắn, ở trong mắt Ninh Dạ lại chỉ buồn cười như trò trẻ con.

Thuận miệng chỉ ra, đều là hạch tâm yếu hại.

Thiên Cơ Ầm Ầm Ầm một trận loạn quyền kích xuất, liền thấy thiên không phảng phất mặt kính xuất hiện vô số vết tích tan vỡ.

Tu sĩ trong bóng tối kia đau lòng kêu to: "Đáng chết, dám hủy bảo kính của ta."

Một cái đại thủ đầy lông đã tự đám mây xuất hiện, chụp vào Thiên Cơ.

"Tự tác nghiệt, không thể sống!" Ninh Dạ đang định mượn Thiên Cơ chi lực cho hắn một đòn hung ác, bỗng nhiên trong lòng hơi động, Di một tiếng: "Thật giống lại có tình huống. . . Hóa ra là. . . Hắc hắc, như vậy vừa vặn."

Một phiến huyễn vụ mê quang đã hiện.

Ngọc Hâm Tử sát khí đằng đằng bay tới đằng trước.

Hai cái tiểu sư muội chính mình vừa mới thu, còn chưa gặp mặt đây, vậy mà đã bị Lang Gia Các hồn tiểu tử (hồn ~bẩn) bắt cóc?

Đây thật sự là thúc thúc nhịn được thẩm thẩm cũng không thể nhịn.

Hồng Hộc Lão Tổ vừa biết việc này, đương tràng đại nộ, trực tiếp phái đại đệ tử đi tới, muốn hảo hảo giáo huấn một thoáng Ninh Dạ.

Đương nhiên hắn cũng không có ý định giết người, dù sao việc này đối với chính mình không có chỗ tốt, lại khả năng triệt để trở mặt cùng Lang Gia Các. Thế nhưng đánh cái mông tiểu tử này một trận, khiến hắn triệt để hết hy vọng đối Trì Vãn Ngưng cùng Công Tôn Điệp nhưng rất tất yếu.

Tốt nhất còn có thể thoáng ảnh hưởng một thoáng tư chất của hắn, trì hoãn một thoáng hắn tu hành.

Bất quá chỉ là thoáng ảnh hưởng, Quy Linh Nương kia chỉ là nhấc tay liền có thể giải quyết.

Muốn làm sao mới có thể vừa chế tạo phiền phức, lại không khiến Quy Linh Nương giận lây tới chính mình đây? Có nên dùng Linh Quang Chỉ không? Pháp này quang đạo, là vô hình vô chất nhất, nếu như trúng chiêu, cũng sẽ không khiến tiểu tử kia làm sao, chỉ là có thể trì hoãn hắn mấy năm tu hành.

Ân, chính là như vậy.

Ngọc Hâm Tử đã ngầm hạ quyết định, chính là làm như vậy.

Hắn là Niết Bàn tu vi, thực lực cường hoành, nếu không phải hai tên đệ tử thiên phú xuất chúng, cũng không đáng tự thân xuất thủ, thời khắc này toàn lực bay tới, rất nhanh liền tìm được mục tiêu.

Còn không đợi hắn xuất thủ, đã thấy phong vân dị động, càng là có người đang chiến đấu.

Di?

Đó không phải?

Ngọc Hâm Tử phóng tầm mắt nhìn lại.

Quái dị! ?

Niết Bàn quái dị?

Ngọc Hâm Tử đại hỉ.

Bảo bối tốt, là của ta rồi.

Ngọc Hâm Tử cũng mặc kệ cái khác, đã hướng Thiên Cơ chụp tới.

Không nghĩ chân trời cánh tay xù lông kia đột nhiên chiết hướng, càng là Oanh hướng bản thân: "Quái dị là của ta, ai cũng đừng hòng cướp đi!"

Ngọc Hâm Tử tức giận: "Thật can đảm. Kỳ Viên, ngươi dám hướng ta xuất thủ!"

Lấy thân phận của hắn, thời khắc này trực tiếp nói rõ, Kỳ Viên theo lý là hẳn là sẽ lập tức sợ hãi chạy trốn.

Không nghĩ tới yêu vật này thế mà như phát điên công tới: "Chết!"

Thao thiên huyết lãng trùng kích, càng là đã phát động toàn bộ uy năng.

Ngọc Hâm Tử cũng phẫn nộ phát cười: "Thật là to gan!"

Vận chuyển thần thông, một phiến hạo nhiên chi huy rơi xuống.

Bất quá hai bên đều là Niết Bàn đỉnh phong, thời khắc này đánh lên, coi như là Ngọc Hâm Tử nhất thời cũng vô pháp thắng lợi, lại nhìn Thiên Cơ kia, thế mà đã trực tiếp đi xa.

"Hỗn trướng!" Ngọc Hâm Tử ánh mắt nhất trừng, trong mi tâm một cái tiểu nhân nhảy ra, hướng tới Thiên Cơ truy tìm mà đi.

Đây là Phân Thần Diễn Hóa Chi Thuật của hắn, cũng coi như một môn thần thông không tệ, tuy chỉ có tu vi Vạn Pháp, nhưng bôn hành như điện, khó mà diệt sát, chỉ cần truy tung đối phương là được.

Ngọc Hâm Tử muốn truy sát, thiên hạ này không có người nào có thể trốn được.

Thiên Cơ nhất lộ cuồng xông, liền thấy tiểu nhân kia đuổi theo bản thân tốc độ thật nhanh, nhất thời càng vô pháp thoát khỏi.

Thiên Cơ hoảng hốt: "Lão đại, ta không cắt đuôi được a!"

Ninh Dạ đã nhận biết được Thiên Cơ sơ cảnh, thoáng nhận biết một chút, cũng là kinh ngạc nói: "Giới này quả nhiên có không ít thủ đoạn xuất sắc, tiểu nhân này tuy rằng tu vi chỉ được Vạn Pháp, nhưng cũng là cái bất tử, chỉ cần chưa chết, liền có thể một mạch theo ngươi. Không cần đánh nó, ngươi giết không chết nó."

"Vậy làm sao bây giờ?"

"Không sao, liền để cho nó theo ta là được." Ninh Dạ đã lặng yên chuyển động huyễn thuật, vậy là nguyên thần tiểu nhân chỉ cảm thấy tâm thần chấn động, liền coi Ninh Dạ thành Thiên Cơ đuổi tới.

Bên này Phong Trung Tử cũng thoát khỏi Huyết Ly truy sát, đuổi kịp Ninh Dạ, từ trong túi giới tử thế mà lại lấy ra một chiếc vân xa phóng ra, chỉ là lần này không còn dực mã, hắn trực tiếp tự mình làm ngựa, kéo xe liền chạy, trong miệng còn kêu nói: "Chạy mau, mục tiêu của bọn họ không phải ngươi, là cái quái dị kia. Không nghĩ tới ngươi càng có thể được quái dị thủ hộ, chỉ là ngươi mới nhập tiên môn, vô lực bảo vệ, chung quy là đáng tiếc rồi."

Nói một phen cúi đầu giậm chân, phỏng chừng hắn nếu như thực lực đủ, cũng tự mình đoạt Thiên Cơ chạy rồi.

Ninh Dạ nhìn nhìn phía sau, liền thấy nguyên thần tiểu nhân kia đã đuổi tới, xa xa còn có Huyết Ly đang truy đuổi.

Nhìn dáng dấp, mục tiêu của Kỳ Viên kia là Thiên Cơ, còn kẻ này đến là thật cảm thấy hứng thú đối với chính mình đây.

Bất quá cũng chỉ là cái Vô Cấu cảnh mà thôi, Ninh Dạ vẫn đúng là không sợ hắn.

Ninh Dạ nghĩ nghĩ, trực tiếp vận chuyển huyễn đạo, mê hoặc Phong Trung Tử kia, sau một khắc Phong Trung Tử lôi kéo vân xa tựa như 'quỷ đả tường' vậy tại không trung chạy loạn lên.

Ninh Dạ cùng Lâm Lang thì thoát ly Phong Trung Tử, lạc vãng hạ phương.

Tiện tay lấy ra một bức trận đồ, đây là hắn quá khứ những năm qua làm lúc rảnh rỗi, trực tiếp ném lên mặt đất.

Một phiến đại trận đã tự sinh thành.

Huyết Ly kia chưa thụ huyễn thuật ảnh hưởng, thấy Ninh Dạ thế mà thoát ly Phong Trung Tử chưởng khống, đại hỉ truy theo, vào được trong trận, nhưng chỉ thấy bốn phía cát vàng cuồn cuộn, nộ diễm ngập trời, trong nháy mắt rơi vào trong trọng trọng vây khốn.

Ninh Dạ cũng không để ý tới hắn, thuận tay đem nguyên thần tiểu nhân kia cũng nhiếp tới.

Món đồ này giết là giết không chết, Ninh Dạ tu vi không đủ, bây giờ ngoại trừ huyễn đạo, thủ đoạn khác đều không dùng được, liền thẳng thắn nghiên cứu một chút.

Một lần nghiên cứu này, liền phát hiện ngưng tụ chi pháp của nguyên thần tiểu nhân này quả nhiên kỳ diệu, cùng Ngọc Hâm Tử kia tâm thần liên kết, có vô tận ảo diệu tại.

Chỉ tiếc đối Ninh Dạ mà nói, vậy vẫn như cũ không tính là gì, rất dễ dàng phá giải.

Lúc này lại nhìn nguyên thần tiểu nhân kia, đã là hoàn toàn không có bí mật.

Hắn đột nhiên nổi ý bỡn cợt, cầm lên một cọng cỏ, phảng phất như chọc dế mèn, hướng tới tiểu nhân trêu chọc một thoáng.

Đang cùng Kỳ Viên chiến đấu Ngọc Hâm Tử, chỉ cảm thấy thật giống có thứ gì cù một thoáng bản thân, không tự chủ được rùng mình một cái.

Chương 51 : Đùa cợt

Chương 52: Đùa cợt

Luận thực lực, Ngọc Hâm Tử so với Kỳ Viên kia hơi mạnh hơn một chút, bất quá nếu muốn thắng chi, cũng cần một phen khổ chiến.

Thế mà vào lúc này, một cỗ ngứa ngày vô danh tràn ngập toàn thân, khiến Ngọc Hâm Tử tâm thần run lên.

Một thoáng này liền cho Kỳ Viên kia cơ hội, một cái đại thần thông đánh nát hộ tráo của Ngọc Hâm Tử, đem hắn Oanh bay.

May mà Niết Bàn cảnh cũng là tồn tại bách toái bất tử, đến cũng không tạo thành đại thương hại gì đối với Ngọc Hâm Tử.

Hắn phẫn nộ trong lòng, đang muốn lại ra tay, bỗng nhiên lỗ mũi lại là ngứa ngáy, nhịn không được càng là hắt hơi một cái thật to.

Làm sao có khả năng?

Hắn kinh hãi trong lòng, đã bị Kỳ Viên lần nữa đắc thủ.

Lúc này Kỳ Viên cũng đã tỉnh lại từ trong huyễn thuật, phát hiện đối thủ càng là Ngọc Hâm Tử, biết trúng bẫy rồi.

Nhưng Thiên Cơ đã chạy, không còn thấy tung tích, vốn muốn chạy trốn, làm sao Ngọc Hâm Tử đuổi theo hắn không tha. Vốn còn không ngừng kêu khổ, không nghĩ tới Ngọc Hâm Tử lại đột nhiên bắt đầu động kinh, mừng rỡ trong lòng, thầm nghĩ tả hữu đều là đã đắc tội hàng này, không bằng làm thịt hắn.

Hắn vốn là xuất thân đạo tặc, xưa nay tâm ngoan thủ lạt, coi như đối phương là người trong Nhật Diệu Các cũng không sợ, thẳng thắn kình khởi toàn bộ lực lượng muốn kích sát Ngọc Hâm Tử.

Ngọc Hâm Tử vừa mới định xuất thủ, liền phát hiện bản thân thân thể thế mà không chịu khống chế bắt đầu quay tròn, mà trung tâm của xoay tròn này thế mà là. . .

Lão nhị của bản thân?

Trong lòng hắn hoảng hốt, đã ý thức được đã phát sinh cái gì.

Có người phá giải bí mật nguyên thần của hắn, chính đang dùng phân thân của hắn khống chế hắn.

Đáng ghét!

Là ai có thể làm đến mức độ này, lại còn dùng loại thủ đoạn bỡn cợt này đối phó bản thân.

Trong lòng hắn kinh nộ, muốn thu hồi phân thần, lại phát hiện làm sao cũng làm không được, chỉ có thể toàn lực chống lại công kích của Kỳ Viên kia, trong lòng đã là không ngừng kêu khổ.

Năm đó sư phụ hắn liền đã nói với hắn, nguyên thần phân thân này của hắn mặc dù không tệ, nhưng một khi gặp phải hạng đại năng, phá giải bí pháp của hắn, liền có thể phản khống chế hắn. Hắn nhưng không để ý lắm, thầm nghĩ bản thân bí thuật vô song, thiên hạ lại có mấy người có thể giải? Lại nói mình chỉ cần một cái ý nghĩ liền có thể triệu hồi lại, chỉ cần không gặp phải đại năng Nhân Hoàng trở lên, liền hầu như sẽ không việc gì.

Không nghĩ tới lần này vẫn đúng là ngã rồi, thậm chí ngay cả thu cũng không thu về được, trong lòng đã là không ngừng hối hận —— đại năng ngươi có bản lĩnh kích sát nguyên thần là được rồi, bỡn cợt trêu đùa bản tọa như vậy, là dụng ý gì a?

A!

Hắn đã là phun ra một ngụm máu, không phải là bị đánh, mà là tức giận.

Trên đỉnh núi hạ phương, Ninh Dạ còn đang lăn bánh xe.

Lâm Lang có chút không nhìn nổi: "Ngươi làm vậy cũng quá đáng rồi chứ? Ngươi cũng là Nhân Hoàng chi cảnh, hà tất đối xử một tên tiểu bối như vậy."

"Ta a, hiện tại chỉ là một cái tiểu nhi Tàng Tượng kỳ, tuổi tròn mười bốn, làm thế nào, cũng là bình thường." Ninh Dạ phát hiện làm một đứa trẻ cũng thật sự là không tệ, chí ít có thể tiêu dao tứ ý.

Như hắn còn tại Thiên Tàm, là vạn tu chi tôn, lại là không được như vậy.

Bất quá thấy Lâm Lang không thích, hắn cũng không lăn bánh xe nữa, trực tiếp đem nguyên thần tiểu nhân kia ném xuống đất, đạp mấy phát, nói: "Người này là phân thần của Ngọc Hâm Tử, hắn là bị

Linh Cơ Tử kia hoặc động, đến tìm chúng ta gây sự, tự nhiên cũng không thể để cho hắn quá dễ chịu. Bất quá hắn đang cùng đánh lén Thiên Cơ chi nhân so đọ, đến cũng không thích hợp dằn vặt hắn quá ác. Vẫn là cần phải để hắn cùng con hàng kia đánh lưỡng bại câu thương mới được."

"Vậy cũng khó làm." Lâm Lang kiều tích tích nói.

Thủ đoạn này của Ninh Dạ, chung quy không thương Ngọc Hâm Tử nền tảng, chỉ có thể tạo thành ảnh hưởng nhỏ đối với hắn, muốn khống chế hắn cùng Kỳ Viên lưỡng bại câu thương, cuối cùng không được.

"Không sao, không sao." Ninh Dạ cười nói: "Có lúc muốn đối phó một người, không hẳn phải khống chế hành động của hắn, chỉ cần để hắn làm ra chút bê bối, nhục nhã một phen, hắn dĩ nhiên là sẽ liều mạng."

Nói Ninh Dạ nắm lên phân thần của Ngọc Hâm Tử, dựng lên một cái cột đặt tại trong lòng tiểu nhân, lắc lắc vòng eo của hắn nói: "Đến, múa cột cho đại gia xem nào."

Phân thần kia đã tại trong tay hắn uốn éo làm dáng, vây quanh cây cột làm điệu làm bộ, vẫn là có mấy phần múa cột thoát y.

Phương xa Kỳ Viên triệt để mê hoặc.

Trước mắt Ngọc Hâm Tử xem ra thật giống đang ôm cột gì đó, chính đang. . . vén chân? Quăng tóc? Còn có. . . Quăng mị nhãn?

Đây là thần thông gì?

Hẳn là mị hoặc chi pháp?

Kỳ Viên bị dọa cho nhảy dựng.

Chỉ là ngươi là nam nhân, ta cũng là nam nhân, ngươi dùng mị hoặc đối với ta, dùng sai mục tiêu rồi chứ?

Lại thêm ánh mắt này của ngươi cũng thật là làm cho người ta buồn nôn, không có vũ mị chi cảm, xem ra đến giống như bị người cường banh mí mắt, liền tròng trắng mắt đều lộ ra rồi.

Rõ ràng chính là mắt cá chết a.

Kỳ Viên nôn mửa nói: "Yêu thuật phương nào? Rõ ràng là tu sĩ chính đạo, liền làm hành vi xấu xa như vậy?"

Ngọc Hâm Tử cũng tức điên rồi.

Kẻ trong bóng tối điều khiển hắn kia, khống chế không được tu vi thần thông của hắn, nhưng lại có thể khống chế thân thể hắn, khiến hắn không thể không bày ra những động tác xấu hổ kia.

Hỗn đản!

Hỗn đản!

Hỗn đản a! ! !

Ngọc Hâm Tử đã là tức điên.

Hắn không biết là ai trong bóng tối thao túng bản thân, nhưng ít ra thời khắc này, một màn này chỉ có Kỳ Viên nhìn thấy.

Giết hắn!

Nhất định phải giết hắn!

Không tiếc bất cứ giá nào giết hắn, bằng không một đời thanh danh của mình liền bị hủy sạch rồi!

Trong lòng bốc cháy lên thao thiên nộ hỏa, Ngọc Hâm Tử làm cái vũ mị hồi thủ xoay người, đồng thời cho Kỳ Viên một phát thần thông.

"Liền biết ngươi có yêu pháp!" Kỳ Viên một mặt ta nhìn thấu trò của ngươi, xuất thủ giáng trả, một cái Thám Vân Cầm Long Thủ ấn xuống.

Ngọc Hâm Tử tay trái che ngực, làm cái động tác nâng bầu ngực, tay phải 'Xoát' một phiến cường hoành tiên lực đánh ra, hắn phẫn nộ dĩ cực, xuất thủ tất là toàn lực.

Kỳ Viên không biết lý lẽ trong đó, chỉ cho rằng đây là bí thuật của đối thủ, quả nhiên uy lực cường hoành. Nghĩ thầm đối phương có kỳ thuật này, ta tất không phải là đối thủ, vẫn là đừng đánh với hắn thì hơn, xoay người liền chạy.

Ngọc Hâm Tử bị hắn mắt thấy chuyện xấu của bản thân, nào còn tha cho hắn, nộ khiếu nói: "Đừng chạy!"

Cuối cùng cũng coi như Ninh Dạ không cách nào khống chế hắn lên tiếng, bằng không hơn nửa liền sẽ đến một câu "Khách quan tới chơi chút a".

Vân tầng thám trảo, hóa thành kim sắc giao long đè xuống.

Đồng thời Ngọc Hâm Tử há miệng phun ra một vật, lại là một khối kim ấn đương đầu đập xuống.

Đó là bản mệnh thần khí của hắn, thời khắc này toàn lực ra tay, Kỳ Viên kêu to: "Hảo gia hỏa, thậm chí ngay cả loại yêu thuật này cũng dám luyện, lão tử không đánh với ngươi, quá mất mặt rồi!"

Nói liền muốn tiếp tục bỏ chạy.

Ngọc Hâm Tử hồi thủ móc một thoáng đũng quần, nhún vai, lướt bước, tại không trung trượt mấy bước thái không bộ (bước trượt lùi), phát hiện bản thân thế mà là đang lùi, trong lòng quýnh lên, thẳng thắn cái mông nhắm chuẩn Kỳ Viên: "Ngươi hôm nay nhất định phải chết! ! !"

Ầm Ầm Ầm!

Kỳ Viên liền nhìn thấy một cái cái mông to đối với mình đánh tới.

"Thứ buồn nôn gì đây?" Kỳ Viên kêu to, giơ lên một cái pháp bảo dạng cây gậy, hướng tới Ngọc Hâm Tử đâm tới.

Phốc!

Hai người đồng thời nhất trệ.

Sau đó "A" một tiếng tập thể thét to.

Ngọc Hâm Tử cố nhiên là ôm mông hô lớn, Kỳ Viên tương tự là đau lòng không thôi: "Triêu Thánh Bổng của ta a! Ngươi thế mà. . . Ngươi thế mà. . . Ngươi thế mà dùng như vậy làm bẩn thần khí của ta! Ngươi quá vô sỉ rồi!"

Kỳ Viên làm sao cũng không nghĩ tới, Ngọc Hâm Tử vì hủy thần khí của hắn, thế mà không tiếc liền hoa cúc của chính mình đều hiến ra

rồi.

Ngọc Hâm Tử cũng là tức giận không ngớt, vội xoay người lại: "Rõ ràng là ngươi. . . Ngươi!"

Hắn bi từ tâm đến, bỗng nhiên ngắt cái lan hoa chỉ, từ quét qua dưới hàm bản thân, lướt trên mấy chùm râu dài, liền thấy một phiến kim sắc quang diễm từ trong đôi mắt mãnh xông mà ra.

"Kim Long Bi Mục Diễm? Ta fuck, lão tiểu tử liều mạng rồi!" Kỳ Viên biết không tốt, quát to một tiếng, không quan tâm tất cả điên cuồng chạy trốn.

"Chết đi! Coi như đuổi tới thiên nhai hải giác, lão phu cũng tuyệt không bỏ qua ngươi!" Lắc mông mấy cái, Ngọc Hâm Tử cuồng xông mà ra.

Chương 52 : Gia vô ninh nhật

Chương 53: Gia vô ninh nhật

Đỉnh núi, điều khiển cái mông Ngọc Hâm Tử mấy lần xong, Ninh Dạ nói: "Hẳn là tương đối rồi."

Tiện tay đem phân thần tiểu nhân này của Ngọc Hâm Tử thu hồi —— không chừng sau này còn dùng tới được đây.

Lại nhìn trong trận, Huyết Ly kia còn tại trận pháp kích đấu đây.

Bất quá Ninh Dạ đến cùng thực lực thấp kém, trận pháp chế tác uy lực có hạn, mắt thấy đã sắp đột phá.

Ninh Dạ cũng không để ý, bỉu môi nói: "Thiên Cơ, ngươi đã trở về chưa?"

"Về rồi đây." Thiên Cơ đã xuất hiện trở lại tại bên người Ninh Dạ.

Hắn lúc trước chạy, thời khắc này vòng một vòng xong, nhận được tin tức của Ninh Dạ, đương nhiên phải chạy trở về.

Nhìn nhìn Huyết Ly, Thiên Cơ gằn giọng nói: "Tiểu tử này, dám ám toán Thiên Cơ gia gia ta, để ta làm thịt hắn đi."

"Không cần. Ta thấy hàng này cũng không tệ lắm, thích hợp làm cái nô tài." Ninh Dạ nói.

Người ở chỗ này, nhãn lực tặc cao, Thiên Cơ tại Trường Thanh Giới nhiều năm như vậy đều vô sự, vừa đến nơi này liền bại lộ. Sau này còn muốn để Thiên Cơ bảo vệ chính mình có chút phiền phức, đến không bằng liền đổi tiểu tử này.

Tuy rằng tu vi thấp chút, nhưng ít ra sẽ không có ai thèm thuồng gì hắn.

Thiên Cơ minh bạch ý tứ hắn, hừ một tiếng: "Cũng tốt. Bất quá cần phải hạ cho hắn cái đại cấm chế mới được."

"Không cần, ngươi liền dùng đơn giản chút. Đợi đến Lang Gia Các, Quy Linh Nương. . . Ách, sư phụ tự sẽ giúp ta xuất thủ. Dám tiệt đệ tử nàng, hàng này cũng là không biết chết là thế nào đây." Ninh Dạ hừ nói.

"Đúng vậy, đúng vậy!" Thiên Cơ cười ha ha, có lời này của Ninh Dạ, hắn cũng thẳng thắn không khách khí, một chưởng đập xuống, trực tiếp nện ở trên đầu Huyết Ly, Huyết Ly choáng váng, 'Rầm' một tiếng ngã xuống đất.

Một lát sau tỉnh lại, càng giống như tượng đất, không chút nhúc nhích.

Ta fuck, đủ tàn nhẫn.

Đây là một môn khống thần chú năm đó Ninh Dạ dạy cho Thiên Cơ, không cần giải pháp, quá một quãng thời gian liền tự có thể giải trừ. Đáng sợ chính là, pháp này không giải trừ thì cũng thôi, một khi giải trừ, mỗi quá một quãng thời gian tất sẽ toàn thân như kiến đốt, thống khổ một phen.

Thiên Cơ cũng là cố ý trả thù, nếu ngươi đã muốn tính toán lão tử, vậy thì cho dù làm nô tài, lão tử cũng không thể để cho ngươi dễ chịu.

Ninh Dạ đối với người này cũng không có cảm tình gì, thuần túy chỉ là cần nô tài dùng, tự nhiên không khả năng bảo Thiên Cơ bỏ qua cho hắn, vì vậy cười ha ha, đã giải trừ trận pháp, cùng Lâm Lang trở lại trên xe.

Giải trừ huyễn thuật đối với Phong Trung Tử, Phong Trung Tử vẫn tự bất giác, tiếp tục nhất lộ cuồng xông.

Lại bay thêm nửa ngày, rốt cục đã tới một chỗ thắng địa, Phong Trung Tử giờ mới thở phào: "Phía trước chính là Lang Gia Các, có Niết Bàn đại năng trấn thủ, Huyết Ly kia hẳn không còn dám đuổi theo. . . Kỳ quái. . . Con đường này ta trước đây cũng bay qua rất nhiều lần, sao lần này đi tới, cảm giác càng dài dằng dặc như vậy?"

Đó là, ngươi tại không trung bay thêm cũng không biết bao nhiêu đường đây? Lâm Lang cười thầm.

Lúc này Phong Trung Tử mới có thể quay đầu lại nhìn, liền thấy Huyết Ly chính đứng tại nơi đó, bị dọa cho nhảy dựng: "Làm sao ngươi lại ở trên xe?"

Liền muốn xuất thủ.

Ninh Dạ vội nói: "Sư huynh chớ hoảng, Huyết Ly này đã bị Thiên Cơ hạn chế, tạm thời vô pháp thương tổn ta."

Cái gì?

Phong Trung Tử nhìn nhìn Huyết Ly, phát hiện hắn quả như cái tượng đất đứng thẳng bất động.

Trong lòng ngạc nhiên: "Đây là chuyện khi nào?"

"Há, chính là trước đây không lâu." Ninh Dạ không tiện nói cũng đã nửa ngày rồi, hắn cũng muốn sớm một chút chạy tới Lang Gia Các, Phong Trung Tử này chạy chịu khó như vậy, cũng ngại làm lỡ hành trình của hắn?

"Ta thế mà không phát hiện?" Phong Trung Tử kinh ngạc.

"Người ta là Niết Bàn đại năng a, làm việc tốt không lưu danh."

"Vậy ngươi cũng không nói cho ta!" Phong Trung Tử có chút phẫn nộ, lão tử ở phía trước cuồng bôn nửa ngày, mệnh đều chỉ còn có nửa đoạn, hóa ra con hàng truy sát ta liền ở trên xe nhìn ta kéo xe?

Ninh Dạ tiếu mị mị nói: "Ta đến là muốn nói, nhưng không phải là sợ quấy rầy sư huynh ngài a. Sư huynh, ngươi sẽ không trách tội ta chứ?"

Bộ dáng tiếu hi hi của hắn, Phong Trung Tử không khỏi rùng mình một cái.

Lại nghĩ tới tiểu tử này lập tức liền sẽ gặp được tổ sư, vẫn là đừng đắc tội hắn thì hơn, vội cười bồi nói: "Làm sao lại chứ? Sư đệ an toàn trọng yếu nhất. Nga đúng rồi, vậy cái Huyết Ly này. . ."

Ninh Dạ nhàn nhạt nói: "Người này dám truy sát ta, tự nhiên là muốn dùng để làm nô tài. Quay đầu lại thỉnh sư phụ xóa đi thần trí hắn, từ đây làm chó cho ta, dùng đến chết là được rồi."

Nghe hắn nhẹ nhẹ nhàng nhàng nói, Phong Trung Tử không khỏi lại trong lòng hồi hộp một thoáng.

Tu tiên giả ngoan nhân rất nhiều, thế nhưng còn chưa chính thức nhập môn đã ác như vậy, vẫn đúng là không thường thấy.

Hi vọng bản thân lúc trước không đắc tội hắn quá sâu.

Nghĩ tới đây, Phong Trung Tử đã là tiếu mị mị từ trong túi giới tử lấy ra một món pháp bảo, giao cho Ninh Dạ: "Ninh sư đệ, đây là một điểm tâm ý của sư huynh, kính xin sư đệ vui lòng nhận."

Ân, tuy rằng không lọt mắt, nhưng cũng coi như ngươi hiếu tâm đáng khen đi, Ninh Dạ bỏ vào trong túi.

* * *

Lang Gia Các.

Ngọc Hoàng Điện.

Lang Gia Nữ Đế Quy Linh Nương cao tọa điện thủ, nhìn Ninh Dạ Lâm Lang quỳ bái phía dưới, còn có Huyết Ly như người đá đứng thẳng phía sau, hừ một tiếng: "Thật là to gan, dám truy sát đệ tử của Quy Linh Nương ta, đám yêu nghiệt Chứng Tổ Sơn kia là càng lúc càng càn rỡ. Tâm La!"

"Đệ tử tại!" Một tên nữ tu đeo kiếm đứng ra.

"Ngươi mang mấy người qua đó, hảo hảo giáo huấn một thoáng lũ hỗn trướng Chứng Tổ Sơn."

"Vâng!" Nữ tu được kêu là Tâm La đã phi thân mà lên, trực hướng tây phương bay đi, cái gọi là 'mang mấy người' kia, nàng trực tiếp tự động không nhìn.

Quy Linh Nương lúc này mới nói: "Cái thạch đầu quái dị kia của ngươi, sao không có tới?"

Ninh Dạ cười hi hi nói: "Hắn không dám tới, sợ bị người ở đây tóm đi, chiên rán luộc ninh."

Quy Linh Nương hừ nói: "Năm đó ta đã sớm phát hiện nó, như muốn ra tay, há để cho nó tiêu dao. Ngươi có biết, ta vì sao không động nó không?"

Ninh Dạ gãi gãi đầu: "Sư phụ là vì ta sao?"

Quy Linh Nương hừ nói: "Cũng coi như là thế đi. Nó tốt xấu bảo hộ ngươi chu toàn, cũng coi như cùng ngươi hữu duyên, đã là của ngươi, ta sao lại còn cướp bảo bối của đệ tử chính mình."

"Đa tạ sư tôn!" Ninh Dạ cùng Lâm Lang đồng thời quỳ tạ.

Có chút không tình nguyện, nhưng chung quy tràng diện vẫn là phải làm chút.

Thôi vậy thôi vậy, cũng chỉ là phân thần thôi mà, hà tất lưu ý.

Hai người tập thể an ủi mình.

Quy Linh Nương đã Ầm một tiếng một phất trần quét ra, quét tại trên trán Huyết Ly kia, trực tiếp phá hủy hết thảy linh trí hắn, nhưng lại nguyên thần không hủy. Nói: "Hiện tại hắn chính là khán hộ của ngươi. Kỳ thực ta vốn là có thể an bài người khác chuyên thủ hộ ngươi, bây giờ đã có hàng này, đến cũng bớt đi chút chuyện."

Ninh Dạ thở dài: "Nghe tới không kiếm được a."

Lâm Lang đẩy hắn một cái: "Không cho nói bậy với sư phụ."

Quy Linh Nương đến là cười rộ lên: "Ngươi tiểu quỷ đầu này, lá gan đến là không nhỏ, ngược lại là Lâm Lang, tâm tư ngoan ngoãn, nhu thiện cực kỳ. Như vậy không được, tương lai sợ là sẽ bị ngươi bắt nạt."

Nói vung tay lên, một cái ngọc thạch khôi lỗi nho nhỏ đã rơi vào trên tay Lâm Lang.

Quy Linh Nương đã nói: "Đây là sư huynh ta năm đó luyện chế, một kiện khôi lỗi có thể so với Niết Bàn sơ cảnh, ngươi hãy thu đi, tương lai nếu hắn dám bắt nạt ngươi, ngươi liền dùng cái này đánh hắn."

Lâm Lang đại hỉ: "Đa tạ sư tôn!"

Ta fuck, hóa ra chỗ tốt đều cho Lâm Lang a.

Ninh Dạ cũng không để ý.

Quy Linh Nương đã nói: "Ta chỉ sợ ngươi không nỡ nha. Ta nghe nói, ngươi cùng tiểu tử này, đã tư định chung thân?"

Lâm Lang đỏ bừng gật đầu.

Quy Linh Nương nói: "Các ngươi đều là đệ tử của ta, môn hạ ta cũng không cấm loại chuyện này, đến cũng không sao. Bất quá ta còn nghe nói, Ninh Dạ ngươi thế mà đem hai cái tân tấn thiên nữ của Nhật Diệu Các cũng cám dỗ?"

Ninh Dạ cười hi hi: "Tương lai Nhật Diệu Các đem các nàng bồi dưỡng thành tài, ta lại đem các nàng cuỗm tới."

Quy Linh Nương cười to: "Lang Gia Các ta tuy rằng cùng Nhật Diệu Các không tính là thân mật gì, đến cũng không tính tử địch, chí ít với ta mà nói, đây cũng không phải vấn đề gì. Ta chỉ sợ Hồng Hộc lão nhi sẽ không đồng ý a. Bất quá chuyện như vậy, liền xem bản lãnh của chính ngươi, ta là mặc kệ. Thế nhưng có một chuyện, ta tuyệt đối không thể đồng ý."

Nói nàng mặt trầm xuống: "Ngươi thế mà đem Lâm Lang xếp thành lão tam? Sao có thể như vậy? Mặc kệ hai cái nha đầu kia tương lai có nhập môn không, trừ phi Lâm Lang không lấy ngươi, bằng không nàng nhất định phải là vợ cả!"

Ninh Dạ mặt một khổ: "Nhân duyên thiên chú định, cường nữu không được a, sư phụ."

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, Quy Linh Nương không có cấm chỉ hắn cưới Trì Vãn Ngưng cùng Công Tôn Điệp, nhưng kiên quyết không cho Lâm Lang làm lão tam.

Đời trước Duyên Phận, đời này tiếp tục.

Thứ tự nếu như loạn rồi, gia đình sẽ không ngày yên ổn a!

Ta fuck, chẳng trách ta lại gọi Ninh Dạ.

Khóc không ra nước mắt.

Chương 53 : Quy củ

Chương 54: Quy củ

Quy Linh Nương dặn dò xong, tự có tiểu phó dẫn bọn họ nhập hậu sơn Nữ Đế Uyển.

Vừa dẫn đường, lão bộc kia vừa nói: "Phụng Nữ Đế chỉ dụ, trước tiên nói với hai vị thiếu chủ một chút quy củ nơi này. Hai người các ngươi bây giờ đã nhập Nữ Đế môn hạ, trở thành chân truyền. Thân là Nữ Đế chân truyền, thân phận cao quý, nhưng cũng bởi vậy quy củ rất nhiều. . ."

Theo lão bộc nói ra, Ninh Dạ cùng Lâm Lang dần dần rõ ràng.

Lang Gia Các nội thiết lục bộ, phân quản các hạng công việc bên trong tiên môn.

Mỗi một bộ chi chủ, đều là Nhân Hoàng chi cảnh, lại thêm bản thân Quy Linh Nương, hợp thành Lang Gia Thất Cực.

Nữ Đế chính là một trong Cửu Đại Chí Tôn của Thiên Trung Giới, đệ tử của Lang Gia Thánh Tôn, Lang Gia Các cũng bởi vậy đắc danh.

Khác với Trường Thanh Giới cửu đỉnh phân lập, Thiên Trung Giới tổng thể nội bộ vẫn tính hoà thuận, đây có lẽ là bởi vì cửu đại thánh tôn sớm có trao đổi, sau khi ước định, người phía dưới cũng không dám lỗ mãng, vì vậy các đại tiên môn tuy lẫn nhau không phục, đến cũng không có đại tranh gì.

Bất quá Thiên Trung Giới quá lớn, cửu đại thánh tôn lại xưa nay không hỏi sự vụ bình thường, mà ngoài cửu môn ra, còn có thật nhiều những thế lực lớn khác, trong đó có không ít thậm chí liên hợp lại, có một ít càng là độc lập sáng tạo ra tiên giới của riêng, chính là tam giới, hợp thành mười hai giới.

Theo lý chuyện như vậy là không nên tồn tại, nhưng chẳng biết vì sao, cửu đại thánh tôn đối với điều này thế mà nhắm một mắt mở một mắt cũng không để ý tới.

Người bên ngoài không rõ, Ninh Dạ đến là có thể nghĩ rõ ràng.

Trừ phi cái tam đại tiên giới kia có bài tẩy gì khiến cửu tôn kiêng kỵ, bằng không hơn nửa chỉ là dưỡng trư mà thôi.

Việc thiên hạ, cũng không có quá nhiều chỗ thần kỳ.

Mà ngoại trừ tam đại tiên giới này ra, còn có một ít tu sĩ cường đại, xưa nay tiêu dao quen rồi, cũng mặc xác các đại tiên môn, thường xuyên liền sẽ có người không biết sống chết dám khiêu khích.

Như Kỳ Viên, Huyết Ly kia chính là như vậy.

Đây đến cũng coi như là một kiện chuyện lạ —— tu sĩ Trường Thanh Giới đều tinh khôn vô cùng, bình thường sẽ không tìm đại môn phái phiền phức. Nhưng tu sĩ nơi này, từng cái từng cái đều cường hoành đến khiến người kỳ quái, cho dù biết rõ không phải là đối thủ, cũng dám trêu chọc.

Chứng Tổ Sơn kia chính là ví dụ, Tâm La một người liền dám đi Chứng Tổ Sơn, có thể thấy được tu sĩ ở đó cũng chưa chắc đã mạnh đến đâu, lại vẫn cứ dám sinh sự.

Cấp cho Ninh Dạ cảm giác chính là, chỗ này tu sĩ mắt không mở xem ra là không ít.

Ngô, như vậy cũng tốt, sau này con đường của ta không cô quạnh rồi.

Đây là tiên môn đại thế.

Chính là bởi vì loại tiên môn đại thế này, vì vậy quy củ của Lang Gia Các cũng vì vậy mà định.

Đầu tiên chính là đệ tử Lang Gia Các xuất môn ra ngoài, không được dễ dàng đọa chính mình uy phong. Trừ phi là gặp phải bối phận danh vọng xác thực cao hơn chính mình rất nhiều chi nhân, bằng không gặp phải gây sự, đầu tiên phải dựa vào thủ đoạn của chính mình hung ác đánh trở lại.

Động một chút liền trở về kêu cha gọi mẹ, Lang Gia Các không được!

Đúng, Lang Gia Các không có thử thách gì, tiến vào rồi chính là chân truyền, nhưng vậy không có nghĩa là ngươi liền vĩnh viễn địa vị vững chắc. Kẻ dám ném bộ mặt môn phái, như thường có thể từ bỏ.

Nói trắng ra chính là chỗ này kết hôn dễ dàng, ly hôn cũng dễ dàng.

Giống Trường Thanh Giới như vậy còn phải một năm kỳ khảo nghiệm gì đó, hoàn toàn không cần thiết.

Có lẽ cũng vì cái nguyên nhân này, trong môn phái hảo dũng chi phong hưng thịnh.

Coi như là đệ tử chân truyền, cũng có thể sẽ bị khiêu chiến.

Theo tiên môn quy củ, nếu như tại dưới điều kiện cho phép bị khiêu chiến đánh bại, người chiến thắng chưa chắc sẽ trở thành chân truyền, thua thì khẳng định cút.

Cái gọi là điều kiện ngang nhau, chính là cấp bậc không cao hơn nửa cảnh trở lên, coi như hợp điều kiện —— ngươi là chân truyền, ngươi nhất định phải lợi hại hơn so với cùng cảnh giới.

Đương nhiên, khiêu chiến cũng không thể tùy ý tiến hành.

Bình thường mỗi năm một lần.

Chỉ có những người tiến vào top10 danh sách, mới có tư cách khiêu chiến thất cực chân truyện.

Lang Gia Các có cái Anh Tú Bảng, chuyên môn cho anh tài trong phái tỷ thí, tùy thời có thể, chỉ cần thời điểm cuối năm có thể bảo trì tại top 10 là được.

Bất quá giống như Ninh Dạ, mới nhập môn trong vòng một năm, không được khiêu chiến, trừ phi đối phương tự nguyện.

Ngoài như vậy ra, hết thảy đệ tử trong phái đều bị yêu cầu nhất định phải học một loại tạp học.

Điểm này lại cùng Trường Thanh Giới bất đồng.

Trường Thanh Giới là yêu cầu đệ tử tập trung sở trường, tốt nhất đừng phân tâm bàng vụ.

Nhưng Thiên Trung Giới lại yêu cầu mặc kệ ngươi là đệ tử gì, đều phải tại trong đan phù trận khí tuyển tu một loại, nếu như ngươi đều không có hứng thú cũng không sao, cầm kỳ thư họa thi từ ca phú cũng không thành vấn đề, cho dù ngươi nói ta muốn chuyên tâm nghiên cứu làm sao nấu cơm cũng không có vấn đề gì.

Nhưng ngươi nhất định phải làm ra chút thành quả.

Rất nhiều đệ tử không hiểu, nhưng Ninh Dạ cũng hiểu được đạo lý trong đó.

Đây là bởi vì đại đạo vô cương, vạn vật đều hàm đạo lý.

Những tạp học nhìn như vô dụng kia, lại khả năng tại tương lai trở thành chỉ dẫn cùng giúp đỡ trọng yếu trong nhân sinh. Mà sở dĩ tùy ngươi tự chọn, liền là bởi vì hứng thú tức thiên phú, thiên phú tắc gần đạo.

Chỉ có thể nói thất cảnh chính là thất cảnh chi giới, leo cao rồi, nhìn liền xa, vì vậy yêu cầu đưa ra cũng bất đồng.

Tạp học có lẽ sẽ dẫn đến việc tu hành của rất nhiều người thụ hạn, nhưng đối với Thánh Nhân mà nói, có bọn họ tại, tu hành tính là gì?

Đại đạo mới là trọng yếu nhất.

Đối với môn phái tam cảnh trở xuống mà nói, đệ tử là dùng để làm việc.

Đối với môn phái ngũ cảnh trở xuống mà nói, đệ tử là dùng để sưu tập tư nguyên bảo vật.

Đối với môn phái thất cảnh mà nói, đệ tử chính là dùng để cung cấp đạo tắc cảm ngộ.

Chính bởi vậy, cửu đại tiên môn đều yêu cầu đệ tử chí ít tinh thông một môn tạp học, ngược lại rất nhiều tán tu dã tu loạn tu khác, không có yêu cầu phương diện này.

Mà Tri Vi Giới chỗ bản thể Ninh Dạ, kỳ thực cũng đã bắt đầu yêu cầu phương diện này.

Nói đến Ninh Dạ sở dĩ có thể có đạo hạnh hôm nay, liền là bởi vì hắn tinh thông cơ quan trận đạo. Bất luận là ban đầu hay là bây giờ, chuyện này đối với việc cảm ngộ thiên địa của hắn đều có tác dụng phụ trợ cực kì trọng yếu.

Ngoài bắt buộc tạp học cùng tiếp thu khiêu chiến ra, cửu đại tiên môn còn có một cái quy củ kỳ quái chung.

Chính là nhất định phải tại tương lai tòng quân nhập ngũ, trải qua một hồi nhân gian chinh chiến.

Cái nguyên nhân này, Ninh Dạ liền không hiểu.

Bất quá hắn đến là minh bạch vì sao Thiên Trung Giới có nhiều đến mấy trăm quốc gia, quanh năm chiến tranh, nhưng không tai ương diệt quốc.

Bởi vì đây chính là Cửu Đại Chí Tôn khâm định.

Giữa các nước với nhau, tất có chiến sự, còn tất có tu sĩ tham dự.

Hạn chế chỉ có một cái: Không thể đoạt thành diệt quốc.

Điều này cũng khiến cho giữa các nước đã xuất hiện một cái hiện tượng rất thú vị: Mặc kệ đánh ác bao nhiêu, các quốc gia đều vẫn như cũ mạnh khỏe tồn tại, thậm chí có ít quốc gia còn có thể bảo trì quan hệ hữu minh.

Đối với cái vấn đề này, Ninh Dạ suy nghĩ hồi lâu, chỉ ra được một cái đáp án: Đám hàng này, hẳn là vô sự cũng sẽ làm tiên giới viễn chinh, vì vậy đang vì chuyện đó đánh cơ sở đây.

Nói tóm lại, yêu cầu của các đại tiên môn đối với đệ tử thù đồ đồng quy (khác đường cùng đích), tạp học phải tu, chiến sự cũng cần, nhân gian hữu tranh, tu thần nhập thế.

Hết thảy quy củ trong phái cũng đều là xây dựng ở trên cái hệ thống này.

Lão bộc còn đang dụ dỗ từng bước: "Các ngươi mới nhập môn phái, trong vòng một năm sẽ không ai trêu chọc các ngươi, nhưng ngàn vạn phải nỗ lực tu hành. Sau một năm, khói lửa tất khởi, đến lúc đó, chân truyền cũng sẽ bị thử thách. Cũng không biết bao nhiêu người mơ ước vị trí của các ngươi, vì vậy nhất thiết không thể bất cẩn . Còn nô bộc các ngươi nắm giữ, vào trường hợp kia cũng là không có tác dụng gì."

"Không thành vấn đề. Vậy tư nguyên đây? Thân là chân truyền, dù sao cũng nên có tư nguyên cung cấp chứ?" Ninh Dạ bắt đầu đưa tay muốn chỗ tốt.

Lão bộc cười nói: "Mỗi tháng một khối linh thạch."

Ninh Dạ ngạc nhiên: "Không phải chứ? Hẹp hòi như vậy?"

"Không coi là hẹp hòi, cùng những đệ tử khác đồng dạng."

"Nhưng chúng ta là chân truyền a, kẻ có thể khiêu chiến chúng ta có thể cao hơn chúng ta nửa cảnh, liền nói nếu như ta Hoa Luân đỉnh phong, Vạn Pháp sơ kỳ liền có thể đánh chúng ta. Không có ưu thế tư nguyên, chúng ta dựa vào cái gì đánh?"

"Là Vạn Pháp trung kỳ, nửa cảnh không tính cảnh giới khác biệt." Lão bộc tiếu mị mị nói: "Chân truyền như có ưu thế tư nguyên, chẳng phải là rất không công bằng. Tảo kỳ trong vòng ba năm, hết thảy chân truyền cùng đệ tử bình thường đồng dạng, không được có bất kỳ tư nguyên ngoại ngạch."

"Vậy chúng ta bằng vào cái gì đánh với cái đám mạnh hơn chúng ta kia?" Ninh Dạ tức giận rồi.

"Chỉ bằng các ngươi là thiên tài a." Lão bộc tiếu mị mị hồi đáp.

Chương 54 : Vô Thượng Đạo

Chương 55: Vô Thượng Đạo

Rất tốt, rất cường đại.

Thái độ của các tiên môn rất đơn giản, dưới tư nguyên ngang nhau, đệ tử chân truyền liền cần phải có thể đối phó tu sĩ cao hơn chính mình nửa cảnh.

Đương nhiên, muốn nói thật một điểm chỗ tốt cũng không có, đến cũng không đến nỗi.

Chí ít làm chân truyền, bọn họ tới liền có thể học tập bí pháp điển tịch kinh điển nhất trong Lang Gia Các.

Về công pháp tu hành, đến là thật vượt qua đệ tử bình thường một đoạn dài.

Biết cái này, Ninh Dạ cũng không tiện nói cái gì nữa.

Được thôi, chuẩn bị đi học a.

Bất quá tại sau khi hỏi qua lão bộc mới biết, chân chính thụ nghiệp cho bọn họ kỳ thực cũng không phải Quy Linh Nương, mà là đệ tử nàng.

Quy Linh Nương hiện tại có hai tên đệ tử.

Đại đồ đệ Cố Thiết Chung, nhân xưng Chung Đỉnh Thượng Nhân.

Nhị đồ đệ Nhạc Tâm La, chính là cái nữ tu đi ra ngoài ẩu đả Chứng Tổ Sơn kia.

Thụ nghiệp do hai người bọn họ phụ trách, trong đó Lâm Lang do Cố Thiết Chung dạy, Ninh Dạ thì do Nhạc Tâm La dẫn dắt.

Nhạc Tâm La. . . Ngươi tại sao không gọi Nhạc Tâm Thiện?

Ninh Dạ cảm giác mình đời này là cùng 'Nhạc Tâm *' quăng không thoát quan hệ.

Bên này lão bộc giới thiệu xong, một tên tu sĩ đã đi tới nói: "Lâm Lang sư thúc, tại hạ Tân Liệt, phụng gia sư Chung Đỉnh Thượng Nhân chi danh, đến đây dẫn Lâm Lang sư thúc."

Lâm Lang là cái rất dễ tính, người nói thế nào nàng liền làm thế đó, trực tiếp gật đầu.

Ninh Dạ lại nghe ra không đúng vị: "Chờ đã, ngươi nói cái gì? Ngươi dẫn Lâm Lang?"

Tân Liệt mỉm cười: "Gia sư rất bận rộn, đằng nào Lâm Lang sư thúc bây giờ cũng bất quá Tàng Tượng cảnh, nhập môn khai sáng chi sự, liền do ta làm giúp."

Ta fuck.

Ninh Dạ hít vào một ngụm khí lạnh.

Các ngươi đủ khả dĩ đó a, một cái đẩy một cái.

Sư phụ giao cho đồ đệ, đồ đệ lại giao cho đồ đệ.

Hiện giờ tốt rồi, trực tiếp là sư điệt truyền nghề?

Liền ngay cả Lâm Lang đều có chút mơ hồ: Ngươi truyền thụ đạo pháp cho ta, còn gọi ta sư thúc, vậy ta nên xưng hô ngươi như thế nào a?

Tân Liệt kia đến là cái thành quen rồi tất cả những thứ này, mỉm cười nói: "Tu tiên chi nhân trường thọ, bối phận cũng thường loạn, nhìn thoáng ra là được. Không sao, sư thúc trước sau là sư thúc, ta cũng bất quá là thay thầy thụ nghiệp, chờ hai vị tiểu sư thúc vào Vạn Pháp, sư phụ tự sẽ đích thân thụ nghiệp."

Rất tốt.

Ninh Dạ phỏng chừng bản thân cũng không khác mấy.

Bên này Lâm Lang bị Tân Liệt mang đi, cũng may bọn họ ở cũng không xa, đều tại trong phạm vi của Nữ Đế Uyển, gặp lại đến cũng không khó.

Một lát sau, liền thấy xa xa một đạo thân ảnh bay tới.

Chính là Nhạc Tâm La kia.

Liền thấy nàng đầy người máu tươi, một thanh trường kiếm trong tay còn đang tí tí tách tách lạc huyết.

Tu hành chi sĩ, thanh lý tự thân vốn cực thuận tiện, nữ nhân này coi như huyết chiến qua đi, cũng hẳn là không nhiễm hạt bụi, giờ một đường máu tươi tung hoành trở về, khẳng định không phải làm không được, mà là không muốn làm.

Quả nhiên Nhạc Tâm La vừa mới đáp xuống, liền thét lớn: "Y Nương, Y Nương, mau tới đây hỗ trợ a, người ta lại đem thân thể làm bẩn."

Liền thấy bên trong đã chạy ra một nữ tử, tướng mạo đến cũng bình thường, giữa hai lông mày nhưng thật là ôn nhu.

Thấy Nhạc Tâm La như vậy, liếc nàng một cái, nói: "Lại cứ mỗi lần đều là như vậy, nhanh cởi quần áo ra, ta tắm cho ngươi một chút."

Nói đã vì Nhạc Tâm La cởi xuống ngoại sam.

Nhạc Tâm La kia càng là thuận thế ngã vào trong lòng Y Nương, còn hướng tới nàng hôn một thoáng.

Động tác này chói mù mắt Ninh Dạ rồi, hắn ngơ ngác đứng tại nơi đó, không chút nhúc nhích.

Nhạc Tâm La nhìn về Ninh Dạ, cười nói: "Tiểu sư đệ, ngươi gọi Ninh Dạ?"

Ninh Dạ bất đắc dĩ gật đầu.

"Ta nghe nói ngươi chưa nhập môn, liền quải ba cái vợ nhỏ?" Nhạc Tâm La nói đi tới, bóp một cái mặt Ninh Dạ: "Đến là tuấn tú, cũng khó trách như vậy."

Ha ha.

Ninh Dạ bỏ ra nụ cười khó coi.

Nhạc Tâm La đã thu tay nói: "Được rồi, ngươi yêu thích quải cô nương nhà ai ta mặc kệ, bất quá lão bà ta, ngươi nhưng không được động."

Y Nương đại xấu hổ, đẩy Nhạc Tâm La một cái: "Nói nhăng gì đấy."

Y Nương nói đi tới, hướng Ninh Dạ nói: "Ninh Dạ sư đệ đừng trách, sư tỷ của ngươi chính là tính tình này, tổng yêu đùa cợt người. Ta cùng nàng, không phải là loại quan hệ kia."

Ninh Dạ cảm thấy lúc này bản thân vẫn là đừng mở miệng thì hơn.

Nhạc Tâm La đã lười biếng nói: "Được rồi, nếu đã nhập sư phụ môn hạ, ta cũng chỉ có thể đành phải chịu khó, thay thầy thụ nghiệp. Bất quá cũng đừng trách ta không nói rõ ràng, ta biết quan hệ giữa ngươi cùng tiểu nha đầu Lâm Lang kia, nhưng tương lai thời điểm tỷ thí, ngươi nhưng không được lưu thủ. Đồ đệ của ta, làm sao cũng không thể thua con lừa đần Cố Thiết Chung kia."

Ninh Dạ nghe ra mùi vị: "Sư tỷ muốn đích thân dạy ta?"

Nhạc Tâm La liếc mắt nhìn hắn: "Ta lại không đồ đệ, muốn tìm người thay mặt cũng không được a, chỉ có thể tự thân dạy."

"Vậy thì không thể tốt hơn!" Ninh Dạ đại hỉ.

Nơi đây tiên pháp thần thông cùng Trường Thanh Giới vẫn là có rất nhiều sai biệt, có thể được cái danh sư chỉ điểm một chút, cũng bớt đi chút thời gian tìm tòi.

Nhạc Tâm La tiện tay lấy ra một quyển bẩn thỉu viết (Vô Thượng

Đạo) sách nhỏ ném cho Ninh Dạ: "Được rồi, tự mình xem đi. Trụ sở của ngươi liền ở bên kia, có cái gì không hiểu liền đến hỏi ta, nhưng ngươi tốt nhất đừng quá thường xuyên, đừng luôn phiền phức ta. Thực sự không được liền hỏi Y Nương hoặc lão bộc."

Ách. . .

Ngươi còn không bằng thu cái đồ đệ đến dạy ta đây.

Then chốt liền như thế dạy sư đệ, ngươi còn không cho ta thua.

Quá đáng a.

Ninh Dạ nói: "Sư tỷ, tốt xấu cho chút chỉ điểm a."

"Chỉ điểm cái gì?" Nhạc Tâm La trắng mắt một cái: "Trong sách đều có đây, lại nói ngươi không phải thiên tài sao?"

Nói đã ôm Y Nương, cợt nhả nói: "Tiểu bảo bối, bồi tỷ tỷ ta khoái hoạt đi a."

Y Nương đại xấu hổ: "Cút ngay."

Đặc rồi.

Ta vẫn là tự mình đọc sách đi.

Ninh Dạ không muốn thấy cái sư tỷ này nữa, cầm bản Vô Thượng Đạo kia rời đi.

Sư phụ không thể trông cậy, sư tỷ cũng không thể trông cậy, cũng may Vô Thượng Đạo là đáng tin.

Lang Gia Các lấy Lang Gia Thánh Tôn lập nghiệp, sở tu chính là điển tịch sau khi vị thánh tôn này thành tựu chí cao tinh luyện mà thành.

Tuy là căn cơ, nhưng bao la vạn tượng, ẩn chứa đại đạo.

Ninh Dạ kỳ thực đối với những tiên pháp gì đó kia không có hứng thú, trái lại chính là càng cảm thấy hứng thú đối với những thứ đạo lý cơ bản này.

Cũng giống như tiểu nhân vật nghĩ tới vĩnh viễn là làm sao từ một môn sinh ý kiếm tiền, chân chính trâu bò suy nghĩ thì đều là thiên hạ đại thế.

Vô Thượng Đạo tuy là căn cơ, nhưng càng như vậy lại càng có ý nghĩa, chỉ tiếc vị thánh Tôn lão đại này không biết là tư tâm vẫn là sợ nói quá sâu mọi người lý giải không được, vì vậy rất nhiều thứ đều là chạm đến là thôi, cũng không thâm nhập.

Nhưng dù là như vậy, Ninh Dạ vẫn là đọc say sưa ngon lành.

Khác với Hắc Bạch Thần Cung, Thiên Cơ Môn, Vô Thượng Đạo chú ý tâm tính, tín phụng đạo tại kỳ tâm, cho rằng người người khả thành vô thượng, chỉ xem liệu có 'thân tại trong đạo' hay không.

Nói trắng ra, chính là tôn trọng thiên phú, thừa hành nguyên tắc dã man sinh trưởng.

Cái lý niệm này thực tế quán xuyên Thiên Trung Giới, cửu đại tiên môn có năm cái là tín phụng điểm này, chỉ là mỗi bên chi tiết nhỏ bất đồng.

Bốn cái khác thì lại có sự khác biệt, cho rằng cần phải giao dung tịnh hội, vì vậy tu sĩ bình thường tại sau khi tu hành tới trình độ nhất định, liền cần phải hướng tu sĩ thượng tầng phụng hiến, là hệ thống kim tự tháp nghiêm ngặt.

Ninh Dạ đối với điều này đến không cần vui mừng, bởi vì nếu như hắn vào bốn môn phái kia, lấy thiên phú của hắn, cũng tất nhiên là bóc lột mà không phải bị bóc lột.

Vậy là những ngày tiếp theo, Ninh Dạ liền như vậy vui vẻ tu hành.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt chính là một năm.

Chương 55 : Khiêu chiến sắp tới

Chương 56: Khiêu chiến sắp tới

Tê Hà Cốc.

Một tên thiếu niên chính ở trong cốc múa kiếm.

Liền thấy kiếm quang cuồn cuộn, nơi kiếm quang chạm đến, hoa rơi tơi tả.

Nhưng mỗi một đóa hoa đều không rơi xuống đất, tại trong kiếm triều dũng động, như nước biển nâng lên, chìm chìm nổi nổi, mãi đến tận kiếm thế ngừng lại, mới thấy mãn kiếm lê hoa, tương nghênh thành thú.

"Không tệ! Một chiêu Thiên Hoa Kiếm này, đến vẫn đúng là để ngươi luyện ra thành tựu rồi."

Phía trên vang lên thanh âm hào hùng của Cố Tâm La.

Nàng nhấc theo một cái hồ lô rượu lớn đáp xuống, dốc một ngụm, dương dương đắc ý nói: "Không hổ một năm nay ta khổ cực bồi dưỡng a."

Ninh Dạ thu kiếm: "Bái kiến sư tỷ, hai tháng không gặp, thật là tưởng niệm."

Cố Tâm La trợn trắng mắt một cái: "Lời này của ngươi có ý gì? Là nói ta không để ý dạy ngươi sao?"

Ninh Dạ mỉm cười: "Một năm nay ta, cũng chỉ thấy qua sư tỷ bảy tám lần, thời gian gộp lại không vượt quá một ngày, vấn đề hỏi không tới 30 cái, nói đến khổ tâm bồi dưỡng, sư tỷ là cực khổ rồi."

Cố Tâm La hồ lô rượu thu lại: "Hảo tiểu tử, ngươi dám châm chọc ta?"

Ninh Dạ mỉm cười: "Ta không phải châm chọc, ta là đang tố khổ ngài đây."

"Lớn mật!" Cố Tâm La làm dáng muốn xuất thủ.

Ninh Dạ cũng không úy kỵ: "Thôi đi, sư tỷ, ngươi lười biếng còn không cho ta oán giận?"

Cố Tâm La hóa thủ thành chỉ, điểm tại mi tâm Ninh Dạ: "Ngươi có tin ta khiến sư phụ đuổi ngươi ra ngoài không?"

Ninh Dạ cười nói: "Sư môn quy củ, bị khiêu chiến thua mới sẽ mất đi chân truyền, chống đối sư tỷ không phải là lý do đuổi ra sư môn."

"Tiểu tử ngươi còn rất minh bạch a?"

"Phí lời, ta chịu ủy khuất lớn như vậy, còn không cho ta ngoài miệng ngạnh mấy lần a." Ninh Dạ nhảy qua, nói: "Tửu cho ta uống mấy ngụm đi."

"Cút, ngươi mới bao lớn? Uống rượu cái gì." Cố Tâm La lấy đi hồ lô rượu.

Tuy rằng số lần tiếp xúc không coi là nhiều, nhưng Ninh Dạ cùng Cố Tâm La quan hệ kỳ thực cũng không tệ lắm.

Nữ nhân này có chút không tim không phổi, tuy rằng không thích quản sự, nhưng cũng bởi vậy khiến Ninh Dạ mừng rỡ tiêu dao, kỳ thực còn rất tốt đẹp.

"Không uống rượu không tráng đảm a." Ninh Dạ lười biếng nói.

Cố Tâm La nhìn hắn: "Ngươi có ý gì?"

Ninh Dạ chắp tay sau gáy, trực tiếp nằm xuống tại trên tảng đá lớn: "Sư tỷ a sư tỷ, ngày hôm nay là tròn một năm ta đến sư môn. Ngươi cảm thấy ta sẽ không biết ngươi tới là có ý gì sao? Nói đi, bên ngoài có phải là đã xếp hàng rồi?"

Cố Tâm La nở nụ cười: "U, ngươi còn đều minh bạch rồi đây? Không nhiều, cũng chỉ mười cái. Sư đệ ngươi lợi hại như vậy, một chưởng liền đánh lăn hết rồi."

"Ha ha." Ninh Dạ cười lên ha hả: "Nói nhẹ nhàng."

"Biết ta nói nhẹ nhàng, ngươi còn nỗ lực tu hành như vậy làm gì? Ngươi là kẻ ngu sao? Mới nhập môn liền trùng kích Hoa Luân, sau đó còn một đường thẳng tới, liền không biết chậm rãi chút sao?"

Cố Tâm La đột nhiên phẫn nộ, trực tiếp cho Ninh Dạ một cái bạo lật.

Nhà khác chân truyền tại sau khi biết một năm sẽ bị người khiêu chiến, đều là tạm hoãn tu hành, trước tiên tu pháp thuật chiến đấu.

Ninh Dạ đến được, phảng phất như không biết vậy, nhập môn nửa tháng liền tiến vào Hoa Luân, sau đó trong vòng một năm liền tu đến Hoa Luân tứ trọng.

Không phải cực cảnh Hoa Luân thập bát trọng, nửa cảnh chính là chín tầng.

Nói cách khác, người khiêu chiến tu vi chỉ cần không vượt quá Hoa Luân thập tam trọng liền phù hợp điều kiện.

Đây đã là chiến lực Hoa Luân trung kỳ có thừa, tu hành nhanh cũng phải bảy tám năm, tu hành chậm phỏng chừng ba mươi năm cũng có khả năng.

Ninh Dạ một đường tu vi đột phi mãnh tiến, kết quả liền là khiến vô số môn hạ đệ tử nhìn thấy cơ hội.

Dĩ vãng khiêu chiến chân truyền, nói là tối đa mười người, thực tế chân chính dám thử nghiệm cũng chỉ mấy cái đầu bảng kia, dù sao không phải mạnh nhất, coi như thắng được chân truyền rồi cũng không có bất cứ hy vọng nào. Hơn nữa đệ tử chân truyền đối diện khiêu chiến cũng xưa nay tâm ngoan thủ lạt, chính là vì đánh phục những kẻ dám khiêu chiến mình kia.

Nhưng hiện tại người người cảm thấy bản thân có thể thắng Ninh Dạ, coi như không thành chân truyền, truyền một cái tên tuổi từng đánh bại chân truyền cũng là tốt đẹp.

Vậy là quá khứ một tháng này, Anh Tú Bảng quyết đấu đặc biệt kịch liệt, đều là vì tranh cái tiêu chuẩn khiêu chiến quý giá kia.

Ninh Dạ cười ha ha: "Sư tỷ ngươi đây là đang lo lắng cho ta? Sớm biết như vậy? Lúc trước không hảo hảo dạy, hiện tại đến chê ta làm sai."

Nhạc Tâm La liền cùng những cha mẹ không chịu trách nhiệm kia một cái điểu dạng, bình thường không để tâm, thi không tốt lại còn chửi má nói là hài tử vấn đề.

Nhạc Tâm La khẳng định là không chịu thừa nhận bản thân có lỗi: "Ai nha, ta quan tâm ngươi còn quan tâm sai rồi? Tiểu tử ngươi đây là sải cánh cứng rồi mặc xác ta người sư tỷ này?"

Ninh Dạ nở nụ cười: "Vậy ngươi lại càng nên muốn ta thua trận, lão nhân gia ngài cũng hảo mắt không thấy tâm không phiền."

Nhạc Tâm La nghĩ nghĩ cũng đúng, bỗng nhiên tỉnh táo lại, giận dữ: "Ngươi dám nói ta là lão nhân gia? Cô nãi nãi ta tu hành bất quá tám trăm năm, nơi nào lão?"

"Ha ha, đối với ta mà nói, đó chính là lão." Ninh Dạ lóe lên một cái nhảy ra: "Không được động thủ nha."

Coi như hắn đạo hạnh cao đến đâu, đối diện một cái Niết Bàn đại lão, cũng chỉ có thể là bị treo lên đánh.

Nhạc Tâm La đến cũng không xuất thủ, cười lạnh nhìn hắn: "Hảo tiểu tử, ta xem ngươi mạnh miệng. Còn có cái Lâm Lang kia, cũng giống y như ngươi, thế mà cũng vọt tới Hoa Luân tứ cảnh, các ngươi cũng thật là phu thê đồng tâm a, muốn đến đồng thời đến, muốn lăn đồng thời lăn."

Nàng nói đứng thẳng người lên: "Xem ngươi làm sao qua được khiêu chiến ngày mai."

Nàng vốn còn muốn chỉ điểm Ninh Dạ đôi câu, nói một ít liên quan tới đặc điểm chiến đấu của đối thủ, hiện tại bị Ninh Dạ chọc tức, thẳng thắn cái gì cũng không nói trực tiếp bay đi.

Mắt thấy Cố Tâm La rời khỏi, Lâm Lang nhảy qua: "Sư tỷ đi rồi? Hi hi."

Rất tự nhiên dựa vào trong lòng Ninh Dạ.

Ninh Dạ lão phu lão thê cũng không khách khí, ôm lấy cổ Lâm Lang, hướng tới khuôn mặt nhỏ của nàng hôn một cái.

Trong tầng mây cũng không biết bao nhiêu nhìn trộm, đồng thời đấm ngực giậm chân.

Cùng Ninh Dạ bất đồng, từ khi tiến vào Lang Gia Các, Ninh Dạ phần lớn thời gian tại tu hành, đương nhiên trùng kích Hoa Luân bất quá là tiện thể, chủ yếu là nghiên cứu đạo lý.

Lâm Lang không giống Ninh Dạ chí tại thiên đạo, một năm tiến Hoa Luân, thăng tứ trọng, đã là tốc độ cực nhanh rồi, thời gian còn lại làm gì?

Tự nhiên là ra ngoài chơi.

Vì vậy một năm qua, Lâm Lang đến là kết giao không ít bằng hữu.

Nàng vốn là cực đẹp, tính cách lại ôn nhu, cho dù là phân thần chuyển sinh, tuy rằng không còn nhát gan như quá khứ, lại vẫn là dĩ hòa vi quý, không tranh với đời hình dáng, vì vậy người người đều thích cùng nàng thân cận.

Biết Lâm Lang cùng Ninh Dạ "tư định chung thân", từng cái từng cái đều phẫn hận không ngớt, ước gì Ninh Dạ sớm một chút từ trên đệ tử chân truyền lăn xuống đi, cũng hảo tranh thủ mỹ nhân phương tâm.

Đặc biệt là nơi này và Trường Thanh Giới bất đồng, tính tự do cực cao, vì tình chiến đấu theo mọi người chính là chân tính tình, thậm chí là phù hợp đại đạo, vì vậy chuyện như vậy không ít. Năm đó lúc Ninh Dạ cùng với Trì Vãn Ngưng, Hắc Bạch Thần Cung tuy rằng không ít người phẫn hận, nhưng chân chính bởi vậy xuất thủ tìm hắn phiền phức cũng không nhiều.

Nhưng mà ở chỗ này, chỉ riêng một cái Lâm Lang, cũng đủ để cho vô số người khiêu chiến.

Cho dù hắn là chân truyền.

Thời khắc này mắt thấy Ninh Dạ hôn chụt một cái, hoạch thân dung mạo, tầng mây một tên đại hán mặt đầy râu rậm đã không nhịn được nữa gầm thét lên: "Đừng lôi kéo ta, dám khinh nhờn nữ thần trong lòng ta, ta nhất định phải đánh tên khốn này!"

Đồng bạn bên cạnh nhìn nhìn hắn, nói: "Ta không kéo ngươi."

Chương 56 : Lang Thiên Quân

Chương 57: Lang Thiên Quân

Râu quai nón chung quy không có xuống.

Thời điểm chưa tới, tất cả chung quy là phải tại ngày mai mới có thể.

Hạ phương Ninh Dạ vẫn như cũ cùng Lâm Lang chàng chàng thiếp thiếp, nhìn như nhu tình không nói chuyện, kì thực tâm thanh lan truyền.

Ninh Dạ nói: "Bọn họ đã tới một chỗ ma giới, chính đang kịch chiến. Lần này có hơi phiền toái, là một chỗ lục cảnh chi địa, bên trong chỉ riêng Nhân Hoàng cảnh liền có mười bảy mười tám cái, phỏng chừng phải đánh tới hơn mười năm."

Mặc dù nói phân thần chuyển sinh khiến giữa bản thể cùng phân thần có thể từ đầu tới cuối duy trì liên hệ, nhưng trên thực tế điều này có chút giống quang tốc truyền tin, vẫn như cũ sẽ có chênh lệch thời gian khoảng cách.

Có lúc một phần cảm ngộ đưa qua, cũng phải tại trong hư không phiêu một quãng thời gian mới có thể tiếp thu được.

Vì vậy theo khoảng cách xa dần, ngoại trừ Ninh Dạ còn có thể cùng bản thể liên hệ, những người khác đều rất khó thu được tức khắc tin tức, nói trắng ra, theo khoảng cách không ngừng mở rộng, rất nhiều nhận biết đều là hậu tri hậu giác.

Bất quá cũng không sao, phim cũ cũng là phim, có thể vui vẻ là được rồi.

Đối với phân thần chuyển sinh chúng tu mà nói, mục đích chủ yếu của chuyển sinh vẫn khiến cho lữ đồ không còn tịch mịch.

Không giống Ninh Dạ, hắn theo đuổi càng nhiều.

Nhưng chính như người người đều biết, loại theo đuổi giống như hắn, phần lớn mọi người liền không cần nghĩ, có thể được thử nghiệm tiêu dao, chu du vạn giới, biết đủ thường vui, cũng là hạnh phúc.

"Nhiều Nhân Hoàng như vậy, chúng ta có làm được không?" Lâm Lang bản năng lo lắng.

"Không sao." Ninh Dạ an ủi nàng: "Hoa Thương Minh cùng Kim Thế Chung cũng Nhân Hoàng rồi."

Hai hàng này là đối thủ cũ, coi như gia nhập Thiên Mệnh Giáo của Ninh Dạ, lẫn nhau vẫn như cũ không hòa thuận, tuy không có xuất thủ đánh lên, vô sự gặp nhau cũng là thổi râu trừng mắt.

Hoa Thương Minh sớm một năm thành tựu Nhân Hoàng, rất là đắc ý, lúc đó liền đem khiến cho Kim Thế Chung gấp hỏng rồi, liều mạng tu hành.

Có lẽ áp lực chính là động lực, hoặc là đối thủ chính là khích lệ tốt nhất, nói chung có chút đạo lý không sai, không tới thời gian hai năm, Kim Thế Chung cũng Nhân Hoàng rồi.

Năm cái Nhân Hoàng tuy rằng về số lượng còn không bằng cái nơi ma giới kia, nhưng Ninh Dạ bản thể thực lực cỡ nào cường hãn, dưới Thiên Khiển Chi Quang, như thường áp chế cái nơi ma giới kia không thở nổi.

Vì vậy thắng lợi là tất nhiên, khác biệt chính là đại khái muốn đánh thắng một trận này, làm sao cũng phải mấy chục hoặc là mấy trăm năm thời gian.

Làm phân thần, Ninh Dạ không cần suy nghĩ cái này, vì vậy rất mau đem đề tài chuyển tới trước mắt: "Quy củ nát của tiên môn nơi đây, chân truyền cũng không cho tư nguyên ngoại ngạch, làm cho muốn tấn thăng nhanh chút cũng không được. Lần này thẳng thắn dứt khoát chút, giải quyết đi đám gia hỏa kia, sau đó chúng ta kết bạn du lịch đi. Tùy tiện làm chút gì đó, liền nói là kỳ ngộ, mau mau tấn thăng lên Niết Bàn Nhân Hoàng, cũng tiện dòm ngó Thánh Nhân chi bí."

Hắn đem tấn thăng lên Nhân Hoàng nói tựa như ăn cơm vậy, Lâm Lang cũng là bất đắc dĩ: "Trước lúc Vạn Pháp, hẳn là không có vấn đề gì, đến Vô Cấu, chung quy vẫn là cần tích lũy, chỉ bằng đạo ngộ chung quy không đủ."

"Vì vậy chân chính kỳ ngộ vẫn là phải có a. Yên tâm đi, ta sớm xem qua điển tịch trong các, chỗ này vẫn là có không ít chỗ thần kỳ. Đợi có thể du lịch, trước hết đi Nhật Diệu Các tìm về Ngưng nhi bọn họ, sau đó phu thê chúng ta bốn người đồng du thiên hạ."

"Ân!" Lâm Lang hưng phấn gật đầu, huy vũ quả đấm nhỏ.

Ninh Dạ nhân cơ hội một cái hôn sâu, Lâm Lang cự chi bất quá, quyền đầu vung mấy lần, thẳng thắn ôm ngược lại Ninh Dạ.

Phía trên một đám người đồng thời phẫn nộ: "Chưa kết hôn, làm sao như vậy? Đồi phong bại tục, hữu nhục tư văn a!"

Vô cùng đau đớn.

Ngày kế.

Thời gian ước chiến rốt cục đến rồi.

Huyền Quang Đài.

Nơi này ở vào một chỗ đoạn nhai phía sau Lang Gia Các, chính là đối chiến đài của Lang Gia Các.

Cùng đối chiến đài bình thường bất đồng chính là, Huyền Quang Đài kỳ thực là một cái hố đá lõm xuống, đấu giả tại trong hố, quan chiến giả thì ở phía dưới.

Hố đá toàn thân do huyền quang nham chế thành, nội thiết pháp trận, có thể đề kháng trùng kích Vô Cấu trở xuống, vì vậy cũng là chuyên môn cho đệ tử trung hạ tầng so đọ.

Cho tới cao tầng, ha ha, vẫn là đi trên trời đánh đi, vô sự đừng ở phía dưới họa hại.

Ngoài như vậy ra còn có hai vị tu sĩ Vô Cấu cảnh phụ trách an toàn, như có đệ tử thụ thương lúc so chiêu, liền sẽ xuất thủ ngăn cản.

Bất quá đây không phải là làm không công, cần thu phí.

Thông thường ai khiêu chiến kẻ đó trả tiền.

Vì vậy Huyền Quang Đài quyết đấu là phải bỏ tiền, hơn nữa linh thạch còn không ít —— dù sao Vô Cấu cảnh xuất thủ đều là rất đắt.

Đương nhiên Ninh Dạ là không lo lắng cái này.

Đứng tại trong hố Huyền Quang Đài, nhìn nhìn phía trên, bốn phía khắp nơi đều ngồi đầy đồng môn đệ tử vây xem, có người còn đang không ngừng hô hoán.

"Kim sư huynh, thịt hắn!"

"Hiên Viên sư huynh vô địch!"

"Đánh bại chân truyền, thành tựu chân truyền!"

"Hống!"

Mọi người đều đang ầm ỹ.

Ninh Dạ cảm giác mình liền như là đi tới võ đài kiếp trước, còn kém có khán giả vứt hạt dưa đậu phộng nước suối.

"Mẹ nó rõ ràng có hai cái nhân tuyển bị khiêu chiến, một mực đều lựa chọn khiêu chiến ta. Thật sự coi ta là dễ bắt nạt phải không?" Ninh Dạ lầm bầm.

Ninh Dạ cùng Lâm Lang đồng thời nhập môn, vì vậy cũng là đồng thời có thể bị khiêu chiến, kết quả liền là top 10 xếp hạng Anh Tú Bảng, mỗi một cái khiêu chiến Lâm Lang.

Quả nhiên mỹ nữ chính là được hoan nghênh a.

Vấn đề là ta nhớ trong top 10 cũng có nữ hài tử a, lẽ nào liền không suy nghĩ đánh bại Lâm Lang tranh cướp ta sao?

Bản năng sờ một chút mặt mũi, không sai, vẫn là gương mặt đẹp trai kia a.

Chính đang ngờ vực, một tên nam tử to con đã từ sau cửa đối diện đi ra.

Tráng hán kia vác một cái lang nha bổng, đối địa trọng trọng chấn một cái , nhưng đáng tiếc mặt đất quá cứng rắn, không thấy tổn hại, chống không được tràng diện, thanh âm đến là rất lớn.

Phía trên đã truyền ra một phiến âm thanh hô quát: "Lang sư huynh! Lang sư huynh!"

Lang sư huynh kia miệng lớn nhếch lên: "Ninh Dạ sư đệ, Ngọc Môn Sơn dưới trướng Lang Thiên Quân, hướng ngươi thỉnh giáo!"

Ninh Dạ cười nói: "Hóa ra là đệ tử của Ngọc Môn Thượng Nhân, lang nha bổng này của ngươi thật nặng chứ?"

Lang Thiên Quân cười to: "Cũng được, chỉ là một ngàn tám trăm cân."

Hoa Luân cảnh có thể nâng 1,800 cân chỗ nào cũng có, có thể vũ 1,800 cân liền không thường thấy.

Lang Gia Các cũng không phải lấy vũ dũng tăng trưởng, không nghĩ tới kẻ đầu tiên bản thân gặp phải lại là cái tu sĩ kháo man lực xưng hùng.

Bất quá điều này cũng chính nói rõ yêu cầu về thiên phú của tiên môn bản giới thực rất rộng rãi.

Ninh Dạ đối với Lang Thiên Quân vẫn là có nghe thấy, người anh em này nghe nói tạp học là trồng trọt, người khác là dùng cày bừa cày ruộng, hắn chính là dùng cây lang nha bổng kia của hắn canh tác.

Nghe nói hiệu suất cũng không tệ lắm, sản xuất cũng phong phú.

Thời khắc này Ninh Dạ đã nói: "Bất quá lộ số này của ngươi, cùng sư phụ không hợp, coi như thắng ta rồi, cũng là được không chân truyền."

Lang Thiên Quân nghe vậy cả giận nói: "Ta vốn cũng không phải nhằm vào chân truyền, chính là nghe danh thiên tài của ngươi, muốn ước lượng một thoáng. Ngươi đừng xem ta là kẻ đầu tiên ra trận, xếp hạng thứ mười, đó bất quá là ta cố ý. Chủ yếu là sợ ngươi bại bởi những người khác, ta không có cơ hội."

Lời này vừa ra, người ở phía trên lập tức ầm ỹ lên.

"Lang Thiên Quân ngươi lại khoác lác!"

"Cút sang một bên, chỉ bằng ngươi cũng xứng với Nghê Hồng Tiên Tử?"

"Ta nhổ vào, hắn liền Kim Bách Đao cũng không bằng."

"Kêu gào cái gì? Ngươi nói rõ ràng, Kim sư huynh nhà ta lẽ nào yếu sao?"

Phía trên một đám đông hung dũng, không ít người đã là hùng hùng hổ hổ lên.

Ninh Dạ nhìn đến có chút mộng bức.

Ý này, làm sao bên dưới chúng ta chưa đánh, mặt trên các ngươi đến là sắp đánh lên rồi?

Chương 57 : Nghê Hồng Tiên Tử

Chương 58: Nghê Hồng Tiên Tử

Đám khách xem chung quy không có động thủ.

Một trận nhao nhao ồn ào sau đó liền bình tĩnh lại.

Chỉ là khẩu phong toàn biến rồi.

"Ninh Dạ sư đệ, thịt hắn!"

"Đúng, đánh ngã cái gia hỏa không biết sống chết này, để cho sư huynh nhà ta đến đánh ngã ngươi."

Ninh Dạ cũng vui vẻ: "Lang sư huynh, ngươi nhân duyên không tốt lắm a."

Lang Thiên Quân nhếch miệng: "Không để ý, sư đệ cẩn thận!"

Nói huy vũ lên lang nha đại bổng, hướng tới Ninh Dạ nện xuống.

Hoa Luân cảnh giới, nguyên thần chưa thành, các tu sĩ xuất thủ đại thể còn tuân theo chương pháp, có bài có bản.

Lang Thiên Quân một bộ Loạn Phong Đại Bổng, cũng tính được là khí thế hùng hậu, đáng giả phi mỹ, bình thường tiên pháp hộ tráo gặp phải, trực tiếp đập liền nát. (đáng giả phi mỹ = kẻ chặn tan tác).

Làm sao Ninh Dạ bây giờ cũng không phải Ninh Dạ năm đó.

Năm đó Ninh Dạ lấy nhược đối cường, vì vậy đi chính là con đường thủ xảo, có thể trộm gà bắt chó tuyệt không ngạnh đấu, lấy huyễn thuật mê hoặc, lấy quang đạo đột tập, chú ý chính là ổn chuẩn ác.

Bây giờ Ninh Dạ lại là thiên tài lâm thế, đạo hạnh sáu tầng, tu hành càng là thư sướng vô trở ngại, vì vậy tu cũng không còn là lộ số cũ, mà là đường hoàng chi đạo.

Muốn liền là đường đường chính chính nghiền ép đối thủ.

Thời khắc này mắt thấy Lang Thiên Quân đại bổng Oanh đến, pháp kiếm trong tay Ninh Dạ tiện tay lóe lên, một điểm kiếm hoa rơi vào trên lang nha bổng, tuy chỉ là nhẹ nhàng một chạm, nhưng chính tại thời khắc Lang Thiên Quân khí lực đi hết, chỉ là hơi hơi dùng sức, Lang Thiên Quân liền cảm thấy khống chế không được, đại bổng đã bay vuột mà ra.

Liền ngay cả hai tên tu sĩ Vô Cấu phụ trách bảo vệ bên cạnh cũng đồng loạt than thở một tiếng: "Một chiêu Hoa Bất Lạc này, dùng thật xảo diệu."

Thiên Hoa Kiếm tuy lấy hoa làm tên, nhưng không phải son phấn thủ đoạn, chữ 'hoa' ở trong đó, chỉ chính là lộ số đa biến, thích hợp với các loại trường hợp, nhưng bản thân kiếm đạo lăng lệ, lại là muốn xảo có xảo, muốn lực có lực.

Thời khắc này dĩ xảo phá lực, chuyển di công kích, Ninh Dạ thuận thế một kiếm đâm ra, kiếm mang đại tác, tiên khí ngưng tại mũi kiếm, đã điểm tại ngực Lang Thiên Quân, lập tức thu kiếm liền lui.

Lang Thiên Quân vung bổng quét ngang, Ninh Dạ phiên nhiên lui lại.

Lang Thiên Quân còn muốn truy tiếp, bên cạnh tu sĩ Vô Cấu kia đã khống chế lại hắn: "Ngươi đã thua."

Lang Thiên Quân kinh ngạc, cả giận nói: "Ta làm sao lại thua rồi?"

Theo lý tu sĩ kia hẳn là đến một bộ trường thiên đại luận chỉ điểm, nói cái gì Ninh Dạ lúc trước một kiếm kích trúng chỗ yếu ngươi, kiếm thế ngưng mà không phát, hạ thủ lưu tình, thu thả tự nhiên vân vân, làm sao tu sĩ Vô Cấu kia căn bản không có hứng thú cùng hắn giải thích nhiều như vậy, mặt trầm xuống: "Nói ngươi thua ngươi liền thua, còn cưỡng cái gì?"

Một tay áo đem Lang Thiên Quân quét ra chiến đài.

Sau một khắc lại ra một người, lại là một cô nương xinh đẹp, thân mang một bộ thải hồng vũ y, lúc đi ra còn mang theo nhàn nhạt hương hoa.

Liền như thế phiêu nhiên nhi xuất, trực tiếp dấn tới bên người Ninh Dạ, bức cho Ninh Dạ không thể không đem kiếm đẩy ra, liền thấy mặt cô nương kia dán đến rất gần Ninh Dạ, tiếu mị mị nói: "Ninh sư đệ, ngươi thấy ta đẹp không?"

Ninh Dạ bị câu này của nàng làm cho có chút mộng bức: "Vị sư tỷ này, ngươi. . ."

"Ta hỏi ngươi ta có đẹp không!" Cô nương có chút tức giận.

Ninh Dạ đem mặt hơi hơi ngửa ra sau một thoáng, trên dưới nhìn

nhìn, gật đầu: "Cũng tạm được."

"Tạm được?" Cô nương kia mày liễu dựng thẳng, ánh mắt một thoáng tràn ngập sát khí.

"Ngươi là tới khiêu chiến ta, lại không phải đến gả cho ta, lại nói vợ ta còn ở phía sau nhìn đây." Ninh Dạ cười nói: "Còn không biết sư tỷ tính danh?"

Cô nương kia tức nói: "Ngươi thế mà không biết tính danh ta, ngươi hỏi bọn họ."

Nàng một chỉ khán đài phía trên.

Mặt trên đã vô số người hô hoán lên.

"Nghê Hồng Tiên Tử ngươi cũng không nhận ra?"

"Quá là không có kiến thức a!"

Ninh Dạ ngửa đầu nhìn lên: "Ta cần phải nhận thức sao. . ."

Liền tại hắn ngửa đầu đồng thời, Nghê Hồng Tiên Tử kia bỗng nhiên giương tay lên, tóm lấy Ninh Dạ: "Tòm được ngươi rồi! Đa Tình Ti!"

Từng mảng từng mảng lục sắc tia lụa từ trong tay nàng tuôn ra, cuốn về Ninh Dạ, trong nháy mắt đem hắn bao thành cái bánh chưng lớn.

Nghê Hồng Tiên Tử kia cười to: "Ha ha, tiểu tử thối, chung quy vẫn là kinh nghiệm thiển, còn không phải vừa bị ta lừa. . ."

Đùng!

Một cái thủ chưởng từ trong trói buộc thoát ra, chính đặt tại ngực Nghê Hồng Tiên Tử, đặt tại trên một đôi ngực lớn của nàng, Nghê Hồng Tiên Tử kia ngạc nhiên: "Ngươi. . ."

"Ngươi trói không đủ chặt." Ninh Dạ nói trong lòng bàn tay ám kình bùng phát, đã đem Nghê Hồng Tiên Tử kia chấn ra.

Nghê Hồng Tiên Tử kia thân tại không trung, hai tay áo đột nhiên duỗi dài cuốn về Ninh Dạ, nàng tự tin tu vi cao hơn Ninh Dạ, hiển nhiên là dự định cường thế nghiền ép.

Đã thấy một đạo kiếm quang sáng lên, Đa Tình Ti kia của nàng tại kiếm quang dưới nổ tung, kiếm quang tiếp tục gột rửa mà ra, trong nháy mắt đem hai tay áo của nàng đều giảo không còn, lại dọc theo một đôi cánh tay đi lên, trực tiếp cắt cho nàng thành ngắn tay.

Lúc thu hồi thuận thế vung một cái, nguyên bản thải hồng váy dài cũng bị cắt đứt nửa đoạn, trở thành đoản khố.

Hảo hảo tiên tử trang trong nháy mắt trở thành ngắn tay tiểu khố tháo vát trang phục.

Nghê Hồng Tiên Tử xưa nay lấy thải y la quần trường tụ thiện vũ phong tư yểu điệu nổi danh, một thoáng này trực tiếp làm một cái hoa lệ đại biến thân, đi gợi cảm lộ tuyến.

Nghê Hồng kinh hãi: "Ngươi!"

Ninh Dạ đã cười nói: "Tóc chưa hợp, lại đổi cho ngươi cái kiểu tóc."

Kiếm trong tay đột nhiên vỡ vụn, hóa thành ngàn cái mảnh kiếm, xoát xoát dâng tới nghê hồng.

Nghê Hồng kinh hãi: "Sư thúc! !"

Hai vị tu sĩ Vô Cấu đồng thời cười: "Đừng lo lắng, hắn lại không phải giết ngươi."

Chỉ cần không giết người, hai vị tu sĩ liền sẽ không xuất thủ.

Sau một khắc kiếm triều tràn qua, đầy trời tóc đứt phiêu dương, tóc dài của Nghê Hồng lại bị sinh sinh cắt thành đầu đinh.

Lần này triệt để hình tượng đại cải, đến cũng có một phen tư vị đặc biệt.

Vuốt đầu mình, nghê hồng vừa kinh vừa nộ: "Ninh Dạ, ngươi. . ."

Ninh Dạ cười nói: "Ngươi vốn là cũng không phải loại người kia, hiện tại trang phục này mới thích hợp ngươi, không cần cám ơn ta."

Ta tạ ngươi cái quỷ a!

"Ngươi dám nhục ta!" Nghê Hồng thịnh nộ tái xuất thủ, ngưng tụ ra một đóa hồng hoa chụp vào Ninh Dạ.

Đây là đòn sát thủ của nàng, xuất ra tất có tử thương, cũng là liều mạng rồi.

Ninh Dạ kiếm thế thu hồi, đã trở về hình dạng vốn có, tiện tay một kiếm chém ra: "Còn không chịu thua, ta liền đem nội y của ngươi đều cắt thành hoa, bao ngươi nhất chiến thành danh."

Lời này vừa ra, hồng hoa chưa phóng đã tàn, lại là bởi vì Nghê

Hồng tu hành bất ổn, dưới bị kích thích khí cơ bất ổn, thế mà chưa thể hoàn chỉnh phóng thích ra pháp thuật kia.

Ninh Dạ một kiếm chém xuống, hồng hoa kia trực tiếp bạo toái.

Nghê Hồng thảm khiếu bay ra.

Lần này tu sĩ Vô Cấu kia rốt cục xuất thủ, nhanh chóng hư không liên điểm mấy chỉ, phong lại Nghê Hồng các nơi **, nói: "Mấy câu nói liền khí cơ chìm nổi, tâm tính cuối cùng thiếu sót. Lấy sắc loạn nhân tâm giả, tâm của chính mình, cũng cần hảo hảo tu hành a. Đi đi, trong vòng ba ngày không được hành công."

Đã đem Nghê Hồng Tiên Tử kia đưa ra chiến đài.

Trong khoảnh khắc liền bại hai người, đến là khiến đám khách xem cũng lau mắt mà nhìn.

Tu sĩ Vô Cấu kia đã nói: "Ninh Dạ, không tệ. Ngươi đã chiến liền hai người, có muốn nghỉ ngơi không?"

"Không cần phải vậy." Ninh Dạ cười nói: "Các sư huynh còn phải thêm chút sức a, đừng để ta lấy một xuyên mười, liền nghỉ ngơi một lần cũng làm không được."

Lời này vũ nhục kình liền lớn.

"Ninh Dạ, chớ có càn rỡ!" Một đạo hoang cuồng kiếm quang đã tự sau cửa xuất hiện.

Người chưa hiện, kiếm đã tới.

Đối thủ lần này, chí ít cũng là thẳng thắn dứt khoát.

Chương 58 : Lang Diệt

Chương 59: Lang Diệt

Xuất thủ gọi Kinh Hồng Kiếm Nhạc Kính Tùng.

Hắn là một cái thân thích phương xa của Nhạc Tâm La, tính người nhà họ Nhạc, theo quy củ phải gọi Nhạc Tâm La là tổ nãi nãi.

Ninh Dạ vừa nghe là bản thân cái kia không chịu trách nhiệm sư tỷ cháu gì đó của nhị cô mụ tứ biểu cữu gì gì đó, liền thấy ức chế rồi.

Thiên Hoa Kiếm trực tiếp phát huy, đánh ra một hồi kiếm tu quyết đấu trình độ cao nhất từ khi bước chân đến giới này đến nay, liền thấy bên trong chiến đài hai đám kiếm ảnh tung hoành, đan xen lui tới, kiếm ý huy hoàng, tuy rằng tại trong mắt thế hệ đi trước kẽ hở khắp nơi, xuất thủ non nớt, thế nhưng tại trong mắt khán giả, lại là so với hai tràng quyết đấu trước, tính biểu diễn cao hơn nhiều.

Nhất thời dồn dập cao hô nhảy nhót, hô to đã nghiền, thỉnh thoảng còn sẽ bình luận một thoáng.

"Một chiêu Kinh Điểu Phi Hồng này kỳ diệu tới đỉnh cao, khí thế mười phần, nhưng lại thu phát có thừa, lực chưa hết chiêu đã biến. . . Ân Ân, biến đổi quá nhanh, ta còn chưa nói hết đây."

Giải thích không chuyên nghiệp, đối thủ lại động tác quá nhanh, thường thường giải thích một câu, bên kia đã tung ra mấy chục kiếm lại thêm vài đạo pháp thuật rồi.

Nếu bàn về trình độ kịch liệt, xác thực so với bình thường pháp thuật đối kháng phải cao tần hơn nhiều, cũng làm cho mọi người hô to đã nghiền, càng dồn dập suy đoán ai sẽ là kẻ thắng, càng có trực tiếp khai bàn. Thiên Trung Giới bình thường cũng không cấm đánh cược, bất quá hạn chế mức độ đánh cược đối ứng tu vi, không cho cược lớn.

Ninh Dạ đã quá giai đoạn thu thập của cải, vì vậy cũng không có hứng thú mượn cái này phát tài.

Mà đại đa số người vẫn là vững tin Nhạc Kính Tùng tất thắng, dù sao pháp thuật không chiếm tiện nghi, vậy quyết định thắng bại chính là tu vi, ai tu vi mạnh, kẻ đó liền có thể chống tới cuối cùng, vì vậy áp Nhạc Kính Tùng đến là không ít.

Nhạc Kính Tùng thập tam trọng luân cảnh, chung quy cao hơn Ninh Dạ quá nhiều.

Nhưng vào lúc này, một người nói: "Ba mươi khối linh thạch, ta áp Ninh Dạ thắng."

Lại là một tên người trẻ tuổi gầy yếu.

"Diệp Cô, ngươi thế mà áp Ninh Dạ? Ngươi điên rồi sao?" Có người cười nói.

Tu sĩ trẻ tuổi được kêu là Diệp Cô cười lạnh nói: "Đâu ra lắm phế thoại như vậy, xem tiếp là được."

Mọi người thấy tình hình này, cảm giác thấy hơi không đúng, liếc nhìn giữa trường, lúc này còn không chưa ra thắng bại, nhìn lướt qua hai bên tu sĩ Vô Cấu, thấy hai người kia lông mày nhíu chặt, bỗng nhiên trong lòng giật mình.

Không ổn.

Vội hô: "Được rồi, sắp ra kết quả rồi, đình chỉ đặt cược!"

Lại là trực tiếp đem đánh cược ngừng lại.

Bên này Ninh Dạ còn đang cùng Nhạc Kính Tùng đối chiến.

Chiến cục thắng bại chưa phân, một tên tu sĩ Vô Cấu đã nói: "Đủ rồi."

Nói đã xuất thủ, càng là đem hai người ngạnh sinh sinh tách ra.

Nhạc Kính Tùng cả giận nói: "Trường Mi Thượng Nhân, ngươi đây là ý gì?"

Hắn tự cao tổ nãi nãi nhà bọn họ là Nhạc Tâm La, đối diện Trường Mi cũng không úy kỵ.

Trường Mi hừ một tiếng: "Ngươi đã thua, còn muốn mất mặt đến mức nào?"

Nhạc Kính Tùng ngẩn ra, đột nhiên cảm thấy thân thể mát lạnh, cúi đầu nhìn lại, liền thấy hết thảy y vật của mình đều đã hóa thành mảnh vỡ, chỉ còn quần lót còn ở trên người, ngực chẳng biết từ lúc nào còn bị vẽ một cái nữ nhân uống rượu say, đang tự bí tỉ ngủ say, chỉ là mặt chưa vẽ xong, liền bị Trường Mi ngăn cản.

Hắn. . . Hắn lúc nào tại trên người ta làm nhiều chuyện như vậy?

Nhạc Kính Tùng ngạc nhiên.

"Ha Ha Ha Ha!" Phía trên đã bạo tiếu như triều.

"Ninh Dạ, ngươi. . . Ngươi dám vũ nhục ta, còn vũ nhục tổ nãi nãi ta?" Mặc cho Nhạc Kính Tùng có thế nào, cũng nhìn ra tranh này chính là Nhạc Tâm La.

Ninh Dạ cười lạnh: "Nàng nếu không phải tổ nãi nãi của ngươi, ta còn khách khí với ngươi chút. Trở lại nói với Nhạc Tâm La, sau này người Nhạc gia nàng dám chọc ta, tuyệt không khách khí."

Nhạc Kính Tùng còn muốn nói chuyện, đã bị Trường Mi đưa ra chiến đài.

Nhìn nhìn một chút Ninh Dạ, muốn nói cái gì, chung quy vẫn là nhịn xuống.

Việc nhà sư tỷ để người ta, bản thân vẫn là đừng nhúng tay thì hơn.

Đừng xem Nhạc Tâm La đối với người sư đệ này rất không chịu trách nhiệm, một mặt lười nhác dáng dấp, nhưng nếu ai cho rằng nàng tốt tính vậy thì ngu xuẩn rồi.

Một trận này cũng làm cho mọi người đã triệt để minh bạch lẫn nhau thực lực cách xa.

Vì vậy mấy tràng quyết đấu tiếp sau đó, người khiêu chiến đến cũng không làm sao dám càn quấy, hơi có gì bất bình thường liền nhận thua, thực sự là Ninh Dạ hàng này tuy rằng không giết người, nhưng thực sự rất đáng ghét.

Bị đánh bại, thân thể là vô sự, mặt mũi nhưng là khẳng định không có.

Kết quả liền là qua bảy trận chiến đấu, Ninh Dạ đúng là nghỉ ngơi cũng không nghỉ ngơi một lần.

"Chẳng lẽ thật liền nghỉ ngơi một lần cũng không liền một đánh mười?"

"Còn là cao nửa cảnh."

"Then chốt người ta nhập môn một năm đều không áp sát giới a."

"Đúng vậy, chuyện này nếu truyền đi, có phải là quá mức mất mặt chút."

"Hẳn là cũng không tính mất mặt chứ? Thất Cực chân truyền nhiều như vậy, lực áp toàn trường cũng không phải là chưa có qua."

"Nhưng giống như vậy, vẫn là lần đầu tiên đi."

"Đúng rồi, Nghê Hồng Tiên Tử đều bị thay y phục đây."

"Ngươi đừng nói, cái hình tượng mới kia của nàng cũng thực không tồi."

Mọi người đều khe khẽ nói chuyện.

Trong khi nói, khiêu chiến giả mới xuất hiện.

Lần này lại là tên nam tử thân mặc hắc bào, phía sau lại còn theo cái tồn tại như là mộc ngẫu.

"Khôi lỗi?" Ninh Dạ hứng thú.

Lang Gia Các cũng thật là bao la vạn tượng hạng người gì cũng có a.

Hắn phân thần chuyển sinh tu hành, tương đương với lại trải qua một lần nhân sinh. Tại dưới loại tình huống này, hoặc là kế tục sở trường, hoặc là bù đắp thiếu sót.

Ninh Dạ là kẻ tâm lớn, vì vậy phương hướng theo đuổi là bù đắp thiếu sót, đằng nào có chủ thể ở nơi đó chống quang minh đại đạo đây, hắn cũng không ngại nghiên cứu thêm một ít bàng môn tạp học.

Năm đó cùng Mộc Khôi Tông tiếp xúc rất gần, nhưng đối với khôi lỗi chi thuật của Mộc Khôi Tông không mấy nghiên cứu qua, bây giờ đến là hiếm thấy có cơ hội tìm hiểu một chút, lập tức đối với khôi lỗi của người này thấy hứng thú.

Bên này hắc bào nam tử kia đã nói: "Trọng Hải môn hạ, Lang Diệt, hướng Ninh thiếu chỉ giáo."

Lang Diệt?

Ha ha, tên rất hay.

Ninh Dạ nở nụ cười: "Minh bạch, ngươi lên đi."

Lang Diệt cũng không nói nhiều, hắc bào phồng lên, phía sau khôi lỗi đã xông lên.

Khôi lỗi kia chính là Lang Diệt dốc lòng rèn luyện chi vật, toàn thân dùng đặc thù linh tài chế tạo, cứng như tinh cương, tu sĩ Hoa Luân bình thường công kích căn bản khó tổn mảy may, không cần những cái khác, chỉ là khôi lỗi này liền có thể nghiền ép phần lớn đối thủ

Hoa Luân.

Càng không nói bản thân Lang Diệt này tu vi cũng không yếu, liền tại khôi lỗi xuất kích đồng thời, Lang Diệt đã niệm niệm đôi lời, mặt đất xuất hiện hắc triều, vô số thủ trảo chụp vào Ninh Dạ.

Đồng thời trong tay Lang Diệt còn xuất hiện một nhánh vô phong tiểu tiễn, quăng hướng Ninh Dạ.

Khôi lỗi cận chiến, pháp thuật ràng buộc, quỷ tiễn cường tập, chính là Lang Diệt tam tuyệt liên kích, thủ đoạn này rất nhiều người đều biết, nhưng lại vẫn không làm gì được hắn.

"Không tệ a!" Ninh Dạ nhíu mày.

Lấy tu vi của Lang Diệt, thủ đoạn như vậy, coi như là gặp phải Ninh Dạ năm đó, cũng có thể đấu một trận, tại dưới tình huống không cần huyễn thuật, Ninh Dạ cũng thật không có nắm chắc thắng lợi.

Quả nhiên Thiên Trung Giới thân là thất cảnh đại giới chính là không bình thường, tùy tiện một tên đệ tử đi ra đều có thực lực này.

Đương nhiên, Lang Diệt khẳng định không cho là mình là tùy tiện đi ra.

Thời khắc này nhìn Ninh Dạ, Lang Diệt cười lạnh: "Thiên Hoa Kiếm tuy rằng biến hóa đa đoan, kiếm đạo lăng lệ, nhưng chỉ cần phá không được phòng ngự của khôi lỗi ta, liền chung quy là vô dụng. Tại dưới thực lực tuyệt đối, tất cả thủ đoạn đều vô ý nghĩa!"

Hắn vừa dứt lời, liền thấy Ninh Dạ đã một chưởng đặt tại trên đầu khôi lỗi của Lang Diệt: "Khôi lỗi của ngươi không tệ, ta muốn."

Sau một khắc Lang Diệt kinh hãi phát hiện, liên hệ giữa mình cùng khôi lỗi trực tiếp đứt rồi.

Chương 59 : Lượng kiếm

Chương 60: Lượng kiếm

Hắn thế mà đoạt quyền khống chế khôi lỗi của ta?

Hắn làm sao mà làm được?

Lang Diệt không thể tin được.

Nhưng hiện thực đã không quản hắn có tin hay không, bởi vì sau một khắc, khôi lỗi kia đã xoay người một quyền nổ ra, chính đánh vào trên vô phong tiễn của hắn, thuận thế một trảo, đem tiễn đều tóm lấy.

Đồng thời Ninh Dạ Thiên Hoa Kiếm xuất thủ, điểm điểm kiếm hoa rơi xuống, mỗi một đoá hoa đều lạc tại trên mảnh nhân uân quỷ thủ kia, trực tiếp đem pháp này phá trừ.

Không đợi Lang Diệt có phản ứng, Thiên Hoa Kiếm đã chỉ tại yết hầu Lang Diệt: "Sư huynh, ngươi thua rồi."

"Cái gì?" Lang Diệt còn chưa kịp phản ứng, Ninh Dạ đã tóm lấy hắn hướng bên ngoài quăng một cái, đem Lang Diệt ném ra chiến đài.

Lang Diệt còn muốn trở về, tu sĩ Vô Cấu kia đã vung ra một đạo tiên lực ngăn cản Lang Diệt: "Ngươi đã thua, không thể quay lại nữa."

Lang Diệt kêu to: "Khôi lỗi của ta!"

Thua liền thua đi, hiện tại then chốt là khôi lỗi a!

So với mất đi khôi lỗi, thất bại đã không phải vấn đề, Lang Diệt đã không có hứng thú quan tâm cái này rồi.

Trường Mi Thượng Nhân kia đã nhìn hướng Ninh Dạ: "Ninh Dạ, công bằng quyết đấu, theo lý không lấy được đoạt đối phương chi vật."

Ninh Dạ tiện tay đem vô phong tiễn ném về cho Lang Diệt: "Trả lại ngươi."

"Ta nói không phải cái này!" Lang Diệt tức đến nổ phổi hô to: "Khôi lỗi của ta!"

Ninh Dạ cười nói: "Cho ta mượn chơi mấy ngày, đến lúc đó trả ngươi."

"Không được!" Lang Diệt hô to.

Ninh Dạ mặt trầm xuống: "Sư huynh, ngươi cần nghĩ kĩ a. Võ đài quyết đấu, xác thực không thể cướp giật vật phẩm của đối phương, thế nhưng lâm chiến đánh tan, lại không tính làm trái quy tắc."

Hắn nói liếc mắt nhìn khôi lỗi kia.

Khôi lỗi động tác rất nhanh, "răng rắc" một tiếng, đem một cánh tay của chính mình gỡ xuống.

"Ngươi. . ." Lang Diệt sợ đến run run một cái, không dám nói nữa.

"Không ý kiến?" Ninh Dạ cười cười, quay đầu đối Trường Mi nói: "Hắn đồng ý cho ta mượn chơi mấy ngày."

Nói đã đem khôi lỗi thu vào trong túi giới tử, nói: "Một tháng sau trả ngươi."

Lang Diệt kêu to: "Ngươi nói! Trường Mi, Hoành Kiếm hai vị đại sư tại thượng, chính là chứng kiến."

Ninh Dạ một mặt ta rất không vui: "Ta nói một tháng sau trả ngươi, liền khẳng định trả ngươi. Bất quá ngươi nhất định phải kéo lên hai vị thượng nhân làm chứng kiến, hừ hừ. . . Ta chỉ nói trả ngươi, nhưng không nói trả ngươi trọn vẹn hay là trả ngươi vụn vặt."

Lang Diệt ngẩn ra, chỉ có thể tội nghiệp nhìn hai vị đại lão tu sĩ.

Nhân thiết thần bí cùng cường đại hắn khổ tâm chế tạo, tại thời khắc này xem như là triệt để sụp đổ.

Trường Mi nhíu mày lại, hắn lông mày quá dài, giờ vừa nhíu, cảm giác hai cái cùng mặt Trường Mi đều muốn bay lên, hiệu quả có thể so với Long Mụ.

"Ninh Dạ, đừng quá đáng."

"Trường Mi Thượng Nhân, ta làm người luôn luôn không quá phận." Ninh Dạ vẽ mấy lần, gạch lát cứng rắn trên đất kia, vẫn cứ lờ mờ đã xuất hiện một gương mặt nữ nhân, tuy không rõ ràng, lại vẫn là có thể thấy được là Nhạc Tâm La.

Hắn hung ác ở trên mặt đạp mấy phát.

Vậy là Trường Mi đã minh bạch.

Ninh Dạ là đang nói cho hắn, ta liền Nhạc Tâm La đều đặt ở dưới bàn chân giẫm, ngươi cũng đừng cậy già lên mặt với ta.

Rất tốt, ngươi là chân truyền ngươi trâu bò.

Trường Mi cũng thẳng thắn không nói lời nào.

Vẫn là bên cạnh khá là trầm mặc Hoành Kiếm Thượng Nhân nói: "Kẻ kế tiếp."

Lần này sau cửa đi ra chính là Diệp Cô.

Hắn nhìn qua có chút chẳng có hứng thú, liền như thế đi tới giữa trường, liền tại thời điểm tất cả mọi người đều cho rằng hắn sắp xuất cái gì tuyệt chiêu, hắn nhấc tay nói: "Bỏ quyền."

Sau đó liền như thế đi trở lại.

Quần khởi ồn ào.

"Diệp Cô, ngươi mẹ nó lại chơi chiêu này!" Không ít người dồn dập hô to.

"Hắn chính là Diệp Cô?" Ninh Dạ đến là đã nổi hứng thú.

Cái Diệp Cô này đến cũng coi như là một cái danh nhân của Lang Gia Các.

Bất quá không phải hảo tên tuổi, mà là người người căm ghét phỉ nhổ.

Bởi vì người này là có tiếng có tiện nghi liền chiếm, gặp nguy hiểm liền rụt.

Đừng xem hắn là thứ hai Anh Tú Bảng lần này, nhưng hào xưng là đệ nhị danh lượng nước tối đa.

Bởi vì mỗi lần hắn xuất thủ hoặc là đều thừa dịp thời điểm người khác lực kiệt, hoặc chính là khổ tâm nghiên cứu đối thủ, tìm tới nhược điểm then chốt của đối thủ, thừa hư mà nhập công kích, thậm chí còn có chuyện mua chuộc đối thủ biểu diễn —— đây là bằng chứng thép, bởi vì chính hắn liền thừa nhận rồi.

Nói tóm lại, hết thảy chiến tích của hắn liền không một cái có thể chứng minh thực lực của hắn, có người phán đoán thực lực chân chính của hắn phỏng chừng liền xếp hạng thứ mười Lang Thiên Quân cũng không bằng, nhưng chính là một đường lừa bịp tới.

Vì vậy người người đều không phục đối với hắn.

Vì vậy Diệp Cô bỏ quyền đối với rất nhiều người mà nói đều không hiếm lạ, liền mở cược cũng sẽ không mở cái trận này.

Tức giận chỉ là hàng này tại phương diện khiến người thất vọng đúng là chưa từng khiến người thất vọng.

Ninh Dạ là nhớ được hắn, hắn tuy rằng đang chiến đấu, nhưng cũng vẫn luôn quan sát bên ngoài.

Hắn thậm chí chú ý tới Diệp Cô lúc trước là người duy nhất áp hắn thắng Nhạc Kính Tùng.

Ninh Dạ không khỏi cười nói: "Ta giúp ngươi thắng hơn trăm khối linh thạch, ngươi tốt xấu cho ta xem một chút thủ đoạn của ngươi a."

Diệp Cô dừng lại cước bộ, ánh mắt hơi lộ ra kinh ngạc.

Thân tại trong chiến đấu, lại vẫn có thể phát hiện bản thân tham gia đánh cược?

Diệp Cô cười nói: "Ta lại không phải đối thủ của ngươi, đánh làm cái gì? Sảng khoái nhận thua, thống thống khoái khoái không tốt sao? Đương nhiên, ta là không hi vọng ngươi minh bạch cái đạo lý này."

Ninh Dạ lập tức nổi lên một loại cảm giác tri âm: "Nói không sai, kỳ thực xem xét thời thế cũng là một loại bản lĩnh, chỉ là rất nhiều người không hiểu cái đạo lý này."

Lời này vừa ra, quần thể đều yên lặng.

Ninh Dạ lúc trước xuất thủ, nhìn như nhẹ nhẹ nhàng nhàng, cũng không có ăn nói ngông cuồng cái gì, thế nhưng phương pháp kỳ thực đã ngông cuồng đến mức tận cùng, là điển hình trên miệng ôn hòa, hạ thủ vô tình.

Hiếm thấy hắn vẫn biết khen ngợi người khác.

Liền ngay cả Diệp Cô đều ngạc nhiên.

Tư duy của hắn luôn luôn không ai lý giải, vì vậy cũng quen rồi người khác không thích hắn, không nghĩ tới Ninh Dạ thế mà chống đỡ hắn?

Ngược lại là Trường Mi Thượng Nhân kia rất là bất mãn: "Hoang đường! Lâm chiến lui giả, không hề đấu chí, có chí khí dũng khí gì có thể nói?"

Cái thuyết pháp này của hắn, đến là kích được toàn trường chống đỡ.

"Đúng vậy, coi như bại cũng phải chiến đấu đến cùng!"

"Há có thể tùy ý nhận thua!"

Chúng nhân dồn dập gào thét.

Ninh Dạ hiện tại đến là khá là có thể hiểu được bọn họ.

Bởi vì đây chính là văn hóa của cái thế giới này.

Hắn đã từng nghi hoặc, tại sao rất nhiều tu sĩ nơi này, biết rõ trêu chọc không nổi những đại tiên môn kia, còn dám trêu chọc.

Xét tới cùng, kỳ thực liền ở đây.

Văn hóa là một loại truyền thừa, là một loại giá trị quan, là vô hình ràng buộc đối tất cả mọi người.

Mà tại Thiên Trung Giới, cường điệu kỳ thực chính là một loại tinh thần rút kiếm nào đó, biết rõ không thể địch, cũng phải lượng kiếm.

Chính bởi vậy, coi như là đại tiên môn cũng sẽ bị tán tu trêu chọc, nguyên nhân có thể có rất nhiều, nhưng căn nguyên liền ở chỗ này.

Mà cách nghĩ của Diệp Cô lại không hợp với chủ lưu, cũng chẳng trách hắn cùng người không hợp.

So sánh ra, trái lại là Ninh Dạ càng lý giải cùng chống đỡ lối tư duy của hắn: Nếu đã đánh không lại, còn không bằng không đánh, thích hợp giấu tài, lưu lại bài tẩy, ở lúc mấu chốt lại dùng, chẳng phải càng tốt hơn?

Hắn là mặc xác Trường Mi, cho nên trực tiếp nói: "Ta nếu như gặp phải người đánh không lại, tuyệt đối nhanh chân liền chạy, chí khí thứ này, lại không phải pháp lực, lại càng không phải linh thạch tư nguyên, không làm cơm ăn được."

"Ngươi!" Trường Mi bị hắn chọc cho tức đến toàn thân run lên bần bật.

Vẫn là Hoành Kiếm bình chân như vại, không nhanh không chậm nói: "Kẻ kế tiếp."

"Hiên Viên sư huynh!"

"Hiên Viên sư huynh!"

"Hiên Viên sư huynh!"

Hết thảy khán giả đồng thời cao giọng hô hoán.

Chương 60 : Hiên Viên

Chương 61: Hiên Viên

Nương theo một đám hô hoán, tiểu môn mở ra.

Một tên nam tử bước tiến trầm ổn đã bước ra.

Người này tướng mạo đường đường, cũng không thấy có pháp khí gì, chỉ là nắm song quyền liền như thế đi ra, khí thế cũng không lộ ra ngoài, nhưng có như sơn nhạc, hết thảy tiên pháp khí lực đều ngưng ở trong cơ thể,, thế mà là đạt đến cảnh giới tàng phong thủ chuyết (*giấu nguy hiểm, giữ khiêm tốn).

Đây là một loại thuyết pháp về chưởng khống đối với lực lượng của bản thân, nghiêm ngặt mà nói không phải cảnh giới, nhưng cũng không thuộc về đạo cảnh, mà thuộc về tâm cảnh, liền giống với tiểu tử hơn hai mươi tuổi tổng là sẽ kích động một ít, nam tính hơn ba mươi, về tâm tính mới coi như thành niên.

Tàng Phong Thủ Chuyết, về tu hành mà nói, bình thường là phải đến tầng thứ Vạn Pháp mới làm được.

Không chỉ như vậy, Ninh Dạ càng là có thể thấy được trình độ ngưng luyện trong hành vi của người này. . . Ta fuck! Hắn thế mà cũng là cái cực cảnh?

Qua nhiều năm như vậy Ninh Dạ chưa từng thấy qua cực cảnh nào, bởi vì là phân thần chuyển sinh, Ninh Dạ cũng không có hứng thú đi cực cảnh, bởi vì làm phân thân, hắn cần càng nhiều chính là xúc loại bàng thông, đạo tắc cảm ngộ, mà không phải tu vi.

Chính bởi vậy chính hắn cũng không phải cực cảnh, lại không nghĩ rằng gặp phải một cái cực cảnh.

Chẳng trách hàng này có thể khiến người ta lòng tin tràn đầy như vậy.

Bất quá chân chính khiến Ninh Dạ giật mình, vẫn là người này kỳ thực căn cốt thế mà bình thường.

Hắn liếc mắt liền có thể thấy được, người này căn cốt tư chất đều rất phổ thông, lấy căn cốt tư chất phổ thông như vậy, có thể đi tới mức độ như vậy, hoặc là có kỳ duyên, hoặc chính là có cường đại tâm chí.

Bản năng, Ninh Dạ liền phán đoán ra là thứ sau.

Người này định lực nghị lực mạnh, tuyệt đối vượt qua bình thường.

Điều này khiến Ninh Dạ đều nghiêm túc lên: "Ngươi rất cao cường."

Hiên Viên Long hơi hơi ngây ra.

Hắn không nghĩ tới Ninh Dạ sẽ nói lời này.

Hắn nghi hoặc nhìn Ninh Dạ: "Ngươi nói cái gì?"

Ninh Dạ lặp lại một lần: "Ta nói ngươi rất lợi hại! Cực cảnh tu hành, trầm ổn nội liễm, tâm chí kiên nghị, ngươi hẳn là tu hành Vạn Kiếp Đạo chứ? Lịch vạn kiếp gia thân mà chuy luyện, cần trải qua trọng trọng khổ nạn mới có thể thành công."

Hiên Viên Long ánh mắt vi ngưng: "Ngươi là nhìn ra?"

Hắn tu Vạn Kiếp Đạo cũng không phải bí mật gì, nhưng khẩu khí của Ninh Dạ, càng không phải từ trong miệng người khác nghe được, mà là tự mình nhìn ra.

Điều này liền có chút khiến hắn kinh sợ.

"Ta đoán." Ninh Dạ nói: "Một năm qua, ta duyệt tận Lang Gia Các điển tịch, lấy tư chất của ngươi, có thể có tiến cảnh thực lực như thế mà không tổn căn cơ, chỉ có Vạn Kiếp Đạo. Thật đáng tiếc đạo này quá mức hung hiểm, quá mức thống khổ, bao nhiêu người không thể chịu đựng mà từ bỏ. Ngươi có thể đi đến một bước này, xác thực không dễ."

"Duyệt tận điển tịch?" Khán giả quần khởi ồn ào.

"Đùa gì thế? Lang Gia Các ta điển tàng ngàn vạn, ngươi thời gian một năm cũng muốn duyệt tận?"

"Đại ngôn không biết ngượng."

"Chân truyền liền có thể không giữ mồm giữ miệng như vậy sao?"

Hiên Viên Long lại không có trào phúng: "Ngươi thật sự xem qua hết thảy sách?"

Ninh Dạ nở nụ cười: "Ta đọc sách tốc độ vẫn tính nhanh."

Hắn năm đó cùng Thịnh Đông Bình giao lưu, từ trên người hắn cũng thu hoạch không ít.

Thịnh Đông Bình có một môn tài năng đặc thù, chính là đọc nhanh như gió nhìn qua là nhớ, đây là thiên phú tự nhiên hắn lấy thư giảng đạo hình thành.

Ninh Dạ làm không được thần kỳ như hắn, thế nhưng một năm xem xong Lang Gia Các cơ sở điển tịch bao gồm sử sách đó là không thành vấn đề, cao siêu hơn chưa xem, không phải xem không hết, mà là không cho phép hắn xem.

Hiên Viên Long gật gật đầu: "Ta tin tưởng. Thời gian một năm, từ Tàng Tượng đỉnh phong thẳng vào Hoa Luân tứ trọng, ngươi nếu như không có tự tin này, cũng sẽ không như vậy. Bất quá, ngươi nếu đã là cùng Diệp Cô thú vị hợp nhau, vì sao còn muốn thưởng thức ta? Ta cùng hắn là hai loại người."

Ninh Dạ đã nói: "Đúng, các ngươi là hai loại người, nhưng vậy không có nghĩa là ai liền nhất định là sai lầm. Diệp Cô có đường của Diệp Cô, ngươi có đường của ngươi. Lang Gia Thánh Tôn giáo hóa chúng ta, các bồi thiên phú, tự đi con đường của mình, tới nay liền không quy định quá tất cả mọi người nhất định phải đi đồng dạng lộ. Chỉ cần đem đạo của chính mình đi hảo, đó chính là hảo đạo!"

Lời này nói ra, chúng nhân ngạc nhiên, liền ngay cả Trường Mi Thượng Nhân cũng vì đó suy tư, tiểu tử này nói có vẻ như có chút đạo lý, lẽ nào ta sai rồi?

Bất quá lập tức lắc đầu, liền tiểu tử chưa dứt sữa này, cũng chính là không khẩu thuyết đại thoại mà thôi, tin hắn làm chi?

Hiên Viên Long đến là nghiêm túc gật đầu: "Nói hay lắm! Ta đối với những cái được gọi là thiên tài, tới nay đều không thèm quan tâm. Dựa vào cái gọi là tư chất hơn người, liền mắt cao hơn đầu, tự cho là một ngày khổ tu, liền đỉnh được người mười ngày. Nhưng Hiên Viên Long ta tin tưởng, đại đạo chi lộ, tuyệt đối không phải thiên tài chi lộ. Ta có đường của ta, chỉ cần tiếp tục đi, ta chính là thiên tài."

Ninh Dạ vỗ tay cười nói: "Nói hay lắm! Không cần tiếp tục đi, ngươi hiện tại chính là!"

"Nhưng nên đánh còn phải đánh!" Hiên Viên Long đã nhất quyền Oanh xuất.

"Ta cũng không nói không đánh a!" Ninh Dạ cười dài đãng kiếm phản kích.

Quyền của Hiên Viên Long, quyền thế phong mang bất hiển, nhưng hết sức trầm ổn ngưng luyện, không lãng phí mảy may dư lực.

Hắn tu Vạn Kiếp Đạo, tại trong tu hành trải qua bách chiến thiên kiếp, gian nan vô cùng, nhưng cũng bởi vậy cùng vô số huyễn ma chi địch chiến đấu, kinh nghiệm chi phong phú, lực lượng chưởng khống chi tinh diệu, từ lâu đăng phong tạo cực.

Thời khắc này tùy ý một quyền, cũng có thể làm cho Ninh Dạ cảm thụ được uy hiếp.

Một loại uy hiếp có thể đánh bại hắn.

Đây là lần đầu tiên, Ninh Dạ có loại cảm giác ta như không hảo hảo ứng đối, thật sự sẽ thất bại.

Đây đương nhiên không phải nói hắn không bằng đối phương, thế nhưng đạo hạnh tinh thâm không thể hiển lộ, tại bên trong thủ đoạn hắn có thể hiển lộ, nếu muốn chiến thắng đối thủ, nhưng cũng thật là không dễ.

Thời khắc này hai người một quyền một kiếm, liền tại trong chiến đài này đại chiến lên.

Quyền thế cùng kiếm mang va chạm, phát ra kim thiết giao minh thúy hưởng.

Cánh tay của Hiên Viên Long tựa như tinh thiết đả tạo vậy, kiếm của Ninh Dạ thế mà rất khó tại trên cánh tay hắn lưu lại thương thế gì, ngẫu nhiên trảm phá một tia, lại là cũng nhanh chóng khép lại.

Ngược lại là quyền đầu của Hiên Viên Long, chỉ cần va vào, liền thường thường khiến Ninh Dạ có loại cảm giác tức ngực khó thở, hơi bất cẩn một chút, còn có thể bị chấn đến pháp lực ứ kết, khó mà vận hành.

Ninh Dạ lại chỉ là phân thân, không có thể chất cường hãn giống như bản thể, đối diện quyền thế hùng hậu mạnh mẽ của Hiên Viên Long, lại có loại cảm thụ hữu lực khó thi.

Chúng nhân thấy thế dồn dập hô to: "Hiên Viên sư huynh vô địch!"

Liền ngay cả Trường Mi lão nhi đều niêm mi mỉm cười nói: "Chung quy là tu vi còn thấp, tâm tính quá cao, đối diện chân chính cường địch, liền bị nhất lực phá vạn pháp."

Bên cạnh Hoành Kiếm đã nói: "Còn chưa phân ra thắng bại đây."

"Làm sao ngươi cho rằng Ninh Dạ còn có thể thắng?" Trường Mi cười nói: "Ta tự hỏi lấy nhãn lực của chính mình, còn không đến mức không nhìn ra Ninh Dạ có sử xuất toàn lực hay không."

Hoành Kiếm trả lời: "Thiên Hoa Kiếm, hắn không có lưu thủ, nhưng không có nghĩa là bản thân hắn, sẽ không có những thủ đoạn khác. Ngươi chẳng lẽ là còn có thể nhìn ra thủ đoạn hắn chưa dùng ?"

Trường Mi hừ một tiếng: "Lẽ nào ngươi liền có thể nhìn ra?"

Hoành Kiếm ân một tiếng: "Ta không nhìn kiếm, nhìn người. Kiếm không địch lại, người lại vẫn là tự tin."

Trường Mi kinh ngạc, lại nhìn Ninh Dạ, liền thấy hắn lông mày hơi cau, nào có dáng dấp tự tin?

Bất quá lại cẩn thận tỉ mỉ, liền phát hiện Ninh Dạ cau mày xem ra không phải vì bản thân mình sẽ thất bại, mà càng như là đối diện một loại nan đề lựa chọn nào đó

Hắn là đang. . .

Hắn không phải là đang suy nghĩ nên dùng một chiêu nào chứ? Trong lòng Trường Mi bỗng nhiên bốc lên cái ý nghĩ.

Lẽ nào gia hỏa này không chỉ còn có kế sách ứng đối, còn không chỉ một loại.

Hắn buồn rầu chỉ là ta nên dùng tay trái quất mặt hắn, hay là nên dùng chân đá lão nhị hắn?

Cái ý niệm hoang đường này còn chưa rời đi, liền thấy Ninh Dạ đã có phản ứng.

Vừa vặn lúc này Hiên Viên Long một cái uy mãnh trọng quyền nện xuống, Thiên Hoa Kiếm hoành đỡ, nhưng rốt cục không thể chống đỡ, Ninh Dạ đã bị một quyền đánh bay.

Thân tại không trung, Ninh Dạ phun ra một ngụm máu, thở dài một tiếng: "Hết cách rồi, chỉ có thể dùng cái này."

Nói hắn đơn thủ hư không nhấn một cái, một phiến hào quang đã tự thăng đằng mà ra.

Chương 61 : Ta là thiên tài

Chương 62: Ta là thiên tài

Huyền quang nổi lên đồng thời, thân hình Ninh Dạ đã mất, Hiên Viên Long thì gầm lên một tiếng, quyền thế phong mang biến đổi, thế mà là hướng về Trường Mi đánh tới.

Trường Mi cũng không nghĩ tới trọng tài còn có thời điểm chịu đòn, bản năng phản kích.

Hắn Vô Cấu tu vi, tâm niệm vừa đến, thần thông đã xuất, Ầm một tiếng, Hiên Viên Long đã bay lên.

Cuối cùng cũng coi như Trường Mi kịp thời thu tay, không xuất toàn lực, dù là như vậy Hiên Viên Long vẫn là trọng trọng đánh vào trên vách đá, toàn bộ chiến đài cũng vì đó chấn động một chút, có thể thấy được va chạm này nặng thế nào.

Hiên Viên Long trừng mắt nhìn Trường Mi, hai người đối vọng, đồng thanh quát lên: "Vì sao ra tay với ta?"

Nói ra ngạc nhiên.

Mọi người đều là tu hành trung nhân, một câu liền sáng tỏ có ý gì rồi.

Quay đầu lại nhìn, liền thấy Ninh Dạ đã từ một bên khác hiển hiện mà ra: "Xin lỗi, Hiên Viên sư huynh thực lực mạnh mẽ quá đáng, Ninh Dạ không thể không ra hạ sách này."

Trường Mi cả giận nói: "Đây là thủ đoạn gì? Vì sao ta chưa từng nghe nói?"

Ninh Dạ trả lời: "Lang Gia bí thuật, Di Hoa Tiếp Mộc Công."

Trường Mi cả giận nói: "Ngươi coi lão nhi ta ngốc sao? Di Hoa Tiếp Mộc là có thể chuyển di công kích, nhưng chỉ có thể chuyển di công kích của kẻ có thực lực tu vi vượt quá bản thân có hạn, lấy chênh lệch giữa ngươi cùng Hiên Viên Long, là có thể dễ dàng chuyển di sao?"

Ninh Dạ cười lạnh: "Ta cũng không nói là ta chuyển a, ngươi lại không phải không thấy, là hắn tự tay công kích ngươi. Ta chuyển di không phải lực lượng của hắn, mà chỉ là sự chú ý của hắn."

Hoành Kiếm hơi ngạc nhiên: "Di Hoa Tiếp Mộc có thể làm được điểm ấy?"

Ninh Dạ lắc đầu: "Vốn là không thể, nhưng ta cải tiến, liền có thể."

Hắn dùng bản chất vẫn là huyễn đạo, nhưng thời khắc này hạ bút thành văn, trực tiếp chụp đến trên một môn bí điển tương tự.

Trường Mi Hoành Kiếm đều vui vẻ: "Ngươi nhập môn bất quá một năm, liền có thể cải tiến tiên pháp? Si nhân thuyết mộng!"

"Ta là thiên tài a." Ninh Dạ cười.

"Thiên tài liền có thể như vậy?"

"Thiên tài còn có thể một đánh mười, một năm tu vi chiến mười năm tu vi đây." Ninh Dạ hồi đáp.

Trong này có mấy cái đều là tu hành mười năm trở lên, kẻ thời gian tu hành dài nhất đã có hai mươi năm, nói là anh tú đều có chút miễn cưỡng, thuần túy giả mạo tiểu công chúa, ăn vạ tại bảng danh sách không chịu đi.

Ninh Dạ cũng không nói lý với bọn hắn, trực tiếp nói: "Làm sao, các ngươi có thể đề xuất yêu cầu với thiên tài, nhưng không cho thiên tài có biểu hiện thiên tài nên có? Ngươi liền nói thẳng không muốn để ta làm chân truyền là được rồi."

Trường Mi không nói gì.

Hoành Kiếm đã nói: "Ngươi thật sự cải tiến Di Hoa Tiếp Mộc? Làm sao làm được?"

"Ngươi là định học sao?" Ninh Dạ hỏi ngược lại.

Hắn không cải tiến Di Hoa Tiếp Mộc, nhưng nếu như đối phương muốn, cùng lắm hiện cải cũng là có thể.

Không khó.

Đương nhiên hiệu quả khẳng định không tốt như Ninh Dạ nói như vậy, nhưng Ninh Dạ cũng có thuyết pháp.

Ta là thiên tài a.

Đời này, hắn không có ý định biết điều làm việc, thiên tài chi danh quán triệt đến cùng, lão tử chính là có thể một năm đỉnh ngươi mười năm, bằng không thật muốn trăm năm ngàn năm tu hành đi tới, đó thật là phiền cũng phiền chết rồi.

Hắn không sợ cây lớn thì đón gió lớn, chỉ cần nói còn nghe được, vậy thì gọi gió cỡ nào cũng không sao.

Hoành Kiếm không nói nữa.

Ninh Dạ thân gia lai lịch thuần khiết, lại là Nữ Đế thân tuyển đồ đệ, không có chỗ nào có thể hoài nghi. Hơn nữa chính như hắn đã nói, người ta là thiên tài, ngươi được khiêu chiến thiên tài người ta, nhưng không cho người ta có biểu hiện cấp thiên tài, bản thân liền là mâu thuẫn, không cẩn thận đến thật trở thành cố ý nhằm vào.

Mà bí thuật càng là trân tàng của mỗi cá nhân, các có sở ngộ, mỗi bên biến báo, càng là việc thường có, vì vậy Hoành Kiếm cũng không tiện đòi hỏi.

Vấn đề duy nhất của Ninh Dạ chính là sớm một chút.

Nhưng một cái thiên tài, đủ để giải thích tất cả.

Thời khắc này Hoành Kiếm đã nói: "Cuộc tỷ thí này. . ."

Hiên Viên Long đã nói: "Là Ninh sư đệ thắng rồi, Hiên Viên bội phục."

Hắn đến cũng lưu manh, không có dông dài cái gì, trực tiếp xoay người liền muốn đi.

"Hiên Viên sư huynh." Ninh Dạ kêu lên.

Hiên Viên Long dừng bước nhìn hắn.

Ninh Dạ đã ném ra một cái bình thuốc: "Ngươi chịu thượng nhân một chưởng, thụ thương không nhẹ, dùng thuốc này, đối với ngươi có chỗ tốt."

Hiên Viên Long tiếp nhận: "Ta không cần."

Đang muốn ném về cho hắn, Ninh Dạ đã nói: "Ta biết ngươi tu Vạn Kiếp Đạo, thụ thương cũng là lịch luyện. Nhưng không phải hết thảy thương đều là lịch luyện, thượng nhân chi kích, chính là thần thông uy năng, nếu không điều dưỡng cẩn thận, sẽ hữu tổn tu hành ngày sau của ngươi, Vạn Pháp khó thành."

Trường Mi cũng nói: "Hắn nói không sai, vết thương cơ thể có thể dùng để rèn luyện, bất quá tâm thần chi thương vậy thì không dễ xử lý rồi. Ngô, Ninh Dạ, thuốc này của ngươi. . ."

Ninh Dạ cười nói: "Ta có một cái Niết Bàn huynh đệ, một cái Vô Cấu đả thủ."

Rất tốt, ngươi trâu bò, ngươi cường đại.

Lang Gia Các không cho ngươi tư nguyên, chính ngươi kiếm.

Ngươi không chỉ là thiên tài, còn là phú nhị đại.

Việc này không làm trái quy tắc, mọi người cũng không tiện nói gì.

Trường Mi chỉ có thể nói: "Là hảo dược."

Hiên Viên Long liền ôm quyền: "Đa tạ!"

Đã tự chuyển thân đi rồi.

Một trận khiêu chiến này, cũng đến đây triệt để kết thúc.

Trận chiến tranh đoạn này, xem như là triệt để khiến Ninh Dạ chân truyền cái mông ngồi vững rồi.

Thanh danh của hắn cũng bởi vậy lan truyền ra.

Không ít người đều đối với Ninh Dạ tâm phục khẩu phục, Lang Gia Các thiên tài số một mỹ dự cũng bắt đầu truyền ra.

Ngoại trừ một chuyện.

Nhạc Tâm La.

Tê Hà Cốc nội, Nhạc Tâm La ngồi ở trên khối đá lớn kia.

Nàng chính tại móc chân.

Hàng này làm sao cùng Sơn sư tỷ năm đó một cái tật xấu?

Duy nhất bất đồng đại khái chính là nàng so với Sơn Nhu đẹp hơn nhiều, tính tình cũng bạo ngược hơn nhiều.

Thời khắc này trừng mắt Ninh Dạ, Nhạc Tâm La một bộ biểu tình muốn ăn thịt người: "Ngươi tại ngực cháu trai ta, vẽ lão nương hình dáng?"

"Hoạ sĩ không được, Trường Mi còn quấy rối, không đem dáng dấp kia của ngươi hoàn toàn họa ra." Ninh Dạ thở dài.

Nhạc Tâm La tức giận rồi, một phát xách tai của Ninh Dạ lên: "Tiểu tử ngươi là muốn ăn đòn sao?"

Ninh Dạ ngoan ngoãn hướng về trên đất bò ra, dâng lên cái mông: "Ngươi muốn đánh liền đánh đi, ai bảo ta xui xẻo có người sư tỷ như thế đây."

Đùng!

Nhạc Tâm La một chưởng rơi vào trên cái mông Ninh Dạ.

Hí!

Hít vào một ngụm khí lạnh.

Thật đau a.

Nhạc Tâm La xuất thủ rất xảo diệu, không thương Ninh Dạ, lại tuyệt đối đau hắn tê tâm liệt phế, Ninh Dạ rất hoài nghi đây có phải là bí pháp nào đó gây nên.

"Đã biết sai chưa!" Nhạc Tâm La như mẫu bạo long thét gào.

Ninh Dạ nói thầm: "Trời muốn giao việc lớn cho người tài, tất tứ sư tỷ ác độc, hình như dạ xoa, tâm tự rắn rết, bất thi giáo huấn, bất tuân sư mệnh, hành tắc hữu nhục sư môn, tọa tắc hữu nhục nữ nghi, có công mà không thưởng, dĩ ác phạt thiện, hỏng ta môn đình giáo hóa."

"Ngươi nói cái gì?" Nhạc Tâm La thật sự tức điên rồi.

Chát chát chát một loạt tét đít đánh xuống.

Thiên Ninh Dạ chết không cúi đầu, tụng niệm chi thanh càng lớn, hắn tốt xấu cũng là tu vi Hoa Luân, thời khắc này sang sảng lên tiếng, dần dần càng là lan truyền ra.

Nhạc Tâm La vừa tức vừa giận, đang định đem miệng hắn cũng chặn lại, lại nghe không trung một tiếng cười khẽ: "Hảo gia hỏa, các ngươi hai tỷ đệ này, đến là hảo ở chung đây."

Nghe nói như thế, Nhạc Tâm La chấn động trong lòng, thu tay lại, cung cung kính kính đối thiên quỳ xuống.

"Sư phụ!"

Quy Linh Nương thân ảnh đã xuất hiện.

Ninh Dạ vẫn như cũ nằm trên mặt đất, thét lớn: "Đệ tử tham kiến sư phụ, đệ tử có thương tích tại thân, vô pháp cung nghênh, xin sư phụ thứ lỗi!"

Nhạc Tâm La tức giận hồn hển trừng Ninh Dạ, hảo tiểu tử, giờ đã bắt đầu cáo hắc trạng rồi.

Chương 62 : Cải tiến

Chương 63: Cải tiến

Quy Linh Nương khẽ cười: "Được rồi, đừng làm bộ nữa, còn không đứng lên, dáng dấp như thế, còn thể thống gì?"

Nàng nói như vậy, Ninh Dạ liền cũng đứng dậy.

Vẫn như cũ là một mặt dáng vẻ ta không phục.

Quy Linh Nương cũng không để ý: "Làm sao? Còn tại oán giận? Trách sư tỷ ngươi không dạy ngươi? Tiện thể cũng trách ta người sư phụ này không chịu chỉ điểm ngươi?"

"Đúng!" Ninh Dạ ngẩng cổ nói.

"Ninh Dạ, không được vô lễ!" Nhạc Tâm La cả giận nói.

"Không sao." Quy Linh Nương đến không để ý.

Nàng đi tới bên người Ninh Dạ, nhìn nhìn hắn, nói: "Thật nhiều năm, không có người nào dám nói chuyện với ta như thế. Không nghĩ tới, thu lấy cái đồ đệ, càng dám chỉ trích ta không phải, đến cũng mới mẻ, thú vị."

Nói nàng dừng một chút, nói: "Lần này biểu hiện rất tốt, ngươi hợp lệ. Lang Gia môn hạ ta, một trong Cửu Đại của Thiên Trung Giới, muốn nói thiên tài, tới nay không thiếu. Nhưng đa phần cậy tài khinh người, thường có lấy thiên tài tự xưng mà không biết tiến thủ, vì vậy càng là thiên tài, liền càng cần chèn ép một phen. Trước tiên mài dũa tâm chí, bỏ đi phù hoa."

Nói đến đây, Quy Linh Nương dừng một chút: "Bất quá xem ra đối với ngươi không có tác dụng gì."

Nhạc Tâm La càng là hừ nói: "Ngược lại là cổ vũ khí diễm hắn."

"Ngươi ngậm miệng!" Quy Linh Nương hừ nói: "Ta khiến ngươi đánh bóng hắn, không phải là khiến ngươi mặc kệ hắn. Ngươi làm sư tỷ đã làm tốt rồi sao?"

Nhạc Tâm La tốt xấu cũng là Niết Bàn đại lão, bị sư phụ răn dạy cũng chỉ có thể cúi đầu, tiện thể hung ác trừng Ninh Dạ, Ninh Dạ cũng không sợ, cho nàng một cái hi hi ha ha cười.

Quy Linh Nương lúc này mới nói: "Thôi vậy, từ hôm nay trở đi, ngươi tu hành có vấn đề gì, nếu như không tìm được sư tỷ của ngươi, liền đến tìm ta."

Nàng nói liếc mắt nhìn Nhạc Tâm La, ý kia nếu như Ninh Dạ hai ba ngày đến phiền ta, Nhạc Tâm La ngươi liền chờ xem.

Nhạc Tâm La bất đắc dĩ thở dài.

Ninh Dạ lại nói: "Sư phụ , ta muốn du lịch."

Quy Linh Nương sắc mặt chìm xuống: "Hồ đồ. Ngươi thật cho rằng mình bản lĩnh rất lớn, hiện tại liền có thể du lịch?"

Ninh Dạ ủy khuất nói: "Đệ tử chân truyền, trong vòng ba năm không có tư nguyên đặc thù chiếu cố. Ngươi không cho ta, còn không cho chính ta ra bên ngoài tìm cơ duyên a?"

Quy Linh Nương đã minh bạch ý tứ hắn: "Ngươi là định mượn lực lượng của Thiên Cơ cùng Huyết Ly?"

Ninh Dạ kỳ thực là không cần phải mượn Thiên Cơ, nhưng tốt xấu phải có cái thuyết pháp, chỉ có thể gật đầu: "Có bọn họ bảo vệ ta, vô sự."

Quy Linh Nương nghĩ nghĩ, nói: "Nửa năm sau mới được du lịch, mỗi lần lấy một tháng làm thời hạn, xuất hành cần phải có đồng bạn, ban đầu nhất định phải lấy môn phái nhiệm vụ làm chuẩn, tích công 100, mới được tự do xuất hành. Trong lúc chấp hành nhiệm vụ môn phái, Thiên Cơ Huyết Ly chỉ có thể tại lúc nguy hiểm xuất thủ bảo vệ, như có xuất thủ, nhiệm vụ tính thất bại, không được phần thưởng."

Đây kỳ thực là hạn chế Ninh Dạ không cho chạy quá xa.

"Mở ra điển tịch Vạn Pháp trở lên của Lang Gia Các." Ninh Dạ bỏ thêm cái điều kiện.

"Mơ tưởng xa vời!" Nhạc Tâm La cả giận nói.

Ninh Dạ lẽ thẳng khí hùng: "Ta là thiên tài."

Rất tốt.

Quy Linh Nương cũng vui vẻ: "Được, điển tịch Vạn Pháp Vô Cấu trở xuống, đều có thể mở ra cho ngươi, đừng khiến ta thất vọng."

Nói đã tự biến mất.

Nhạc Tâm La chọc chọc Ninh Dạ: "Tiểu tử thối, ngươi cuồng chết đi!"

Lại là cũng chạy rồi.

Ninh Dạ thấy nàng như vậy, cũng là bắt đầu cười hắc hắc.

Đừng xem Ninh Dạ một mặt cuồng ngạo không phục hình dáng, kỳ thực làm hàng tiểu bối, có lúc liền phải thích hợp ném ném tiểu tính tình, chưởng khống hảo đúng mực, trái lại có trợ tình cảm.

Lại như lần này, tuy rằng hắn một trăm cái đối với Nhạc Tâm La không vui vẻ, nhưng thấy thế nào cũng chỉ là Ninh Dạ làm nũng đối với sư tỷ, phản có vẻ sư tỷ đệ tình nghĩa không tệ.

Đã được Quy Linh Nương cho phép, Ninh Dạ cũng coi như tự do.

Hắn vốn là không có nhu cầu mặt trên chỉ điểm, cần chỉ là những kinh điển của Lang Gia Các kia, đã có Quy Linh Nương cho phép, liền có thể tiếp tục nghiên cứu tiên pháp nơi đây.

Một tháng sau, Ninh Dạ cũng đã đem khôi lỗi kia của Lang Diệt tìm hiểu thấu, liền đem vật này trả lại cho hắn.

Lúc Lang Diệt cầm được khôi lỗi của mình, liền nhìn thấy khôi lỗi thật giống có chút không đúng, nhưng không nói ra được không đúng chỗ nào. Nghi hoặc nhìn Ninh Dạ, Ninh Dạ nhàn nhạt nói: "Khôi lỗi này của ngươi, cứng cỏi có thừa, thế nhưng khuyết thiếu linh tính, chết người nhất chính là nguyên linh trận có thiếu hụt, chưởng khống không đủ, cực dễ bị phá giải, do đó dễ dàng bị cướp quyền khống chế. Ta giúp ngươi bù đắp trận pháp, sau này người khác liền rất khó cướp đi khôi lỗi của ngươi."

Làm sao có khả năng?

Lang Diệt giật mình nhìn Ninh Dạ, hắn tinh tế cảm thụ một thoáng, bản thân đối với khôi lỗi điều khiển quả nhiên đại đại gia cường, không chỉ như vậy, liền ngay cả tính linh động của khôi lỗi cũng gia tăng nhiều, trong lòng vừa mừng vừa sợ: "Đây là sư đệ ngươi làm?"

"Ân , nhưng đáng tiếc chỉ nghiên cứu một tháng, rất nhiều phương diện còn chưa hoàn thiện, bất quá chỉ cấp bậc Hoa Luân hẳn là dùng tạm được rồi." Ninh Dạ thuận miệng nói.

Lang Diệt cả người đều bất hảo rồi.

Hắn chỉ riêng là học tập khôi lỗi chi thuật đã mất mười năm, sau đó chế tạo khôi lỗi này lại dùng thời gian ba năm, trong lúc đó cũng từng nghĩ biện pháp cải tiến, một độ cho rằng tại Hoa Luân cảnh giới, đã không thể tiến thêm, tự tin cực kỳ.

Không nghĩ tới vào trong tay Ninh Dạ, thời gian một tháng liền giúp hắn cải tiến.

Thật mẹ nó thiên tài a?

Ý tứ đại biến, Lang Diệt đã kích động nói: "Đa tạ sư đệ! Cái kia. . . Nếu như ngươi không ngại, cầm chơi thêm vài tháng cũng là có thể?"

Ninh Dạ nhếch mép: "Thứ đồ hư này của ngươi ta cũng đã nghiên cứu gần như là đủ rồi, không có hứng thú. Thật sự coi ta là làm việc cho ngươi sao?"

". . ."

Sau một khắc Ninh Dạ ý tứ quay ngoắt một cái: "Bất quá sư phụ cho phép ta nửa năm sau du lịch, ban đầu còn nhất định phải có đồng môn đi theo. Khôi lỗi này của ngươi, làm cái pháo hôi vẫn là rất thích hợp, đến lúc đó ngươi như có rảnh, có thể đi cùng, rảnh rỗi ta liền giúp ngươi làm chút."

Lang Diệt đại hỉ: "Đa tạ sư đệ! Đến lúc đó sư đệ phân phó một tiếng là được."

"Tự mình chuẩn bị thêm điểm vật liệu."

"Ân!" Lang Diệt hưng phấn chạy đi.

Thời gian nửa năm trôi qua rất nhanh.

Ninh Dạ nửa điểm thời gian cũng không trì hoãn, Hoa Luân tứ trọng tại trong nửa năm trực tiếp đề thăng đến thất trọng, hoàn toàn là không đạp phanh xe.

Trong này cố nhiên có Ninh Dạ chuyển sinh tu hành, tương đương với luyện lại nick phụ, cũng có quan hệ cùng nơi đây thiên địa chung linh.

Thiên Trung Giới đến cùng là đại giới, linh khí sung túc chính là Trường Thanh Giới không thể so, Lang Gia Các là một trong Cửu Đại, Ninh Dạ thân là Nữ Đế chân truyền, chiếm cứ cũng là chỗ tu hành tốt nhất, hoàn cảnh đặt tại nơi đó, tự nhiên cũng là tiến cảnh thần tốc.

Chỉ bất quá nửa năm ba tầng luân cảnh, cũng là có thể xưng tiền vô cổ nhân, càng không nói tiểu tử này còn không phải toàn tâm tu hành, vô sự liền ngâm mình ở trong điển tàng các nghiên cứu.

Ánh mắt cao, học đồ vật cũng nhanh, hắn hiện tại liền rất nhiều tiên pháp của tu vi Vạn Pháp đều đã nắm giữ, chỉ là bị vướng bởi tự thân tu vi, thi triển khó khăn, nhưng thủ đoạn nhiều đến, xác thực sớm vượt quá thường nhân tưởng tượng.

Hôm nay rốt cục đến ngày có thể xuống núi rồi.

Ninh Dạ cùng Lâm Lang từ sớm đã tới đại điện, liền thấy hạ phương một đám lớn đệ tử đều đang nhìn nhiệm vụ treo thưởng đây.

Thiên Trung Giới đất rộng vật nhiều, yêu nghiệt trộm cướp đông đảo, nhiệm vụ là không lo không có, mọi người chọn cũng chỉ là chỗ tốt cùng hồi báo.

Ninh Dạ lại là không quan tâm những chuyện đó, trực tiếp từ Hoa Luân cảnh công huân cao nhất bắt đầu nhìn, cũng không nhìn nhiệm vụ chỉ nhìn công huân.

"Mười cái trên này, nhận hết." Ninh Dạ trực tiếp nói.

"Một lần tiếp mười cái?" Lâm Lang giật mình.

"Phí lời, sư phụ muốn ta tích 100 công mới cho tự do xuất hành, ta nào có cái công phu mài đá kia , chúng ta một lần giải quyết." Nói Ninh Dạ đã lấy ra nhiệm vụ bài, xoát xoát xoát đem nhiệm vụ trên cao nhất toàn bộ tiếp lấy.

Hắn làm như thế, hạ phương lại là một trận òa lên.

Chương 63 : Nhiệm vụ

Chương 64: Nhiệm vụ

"Người kia là ai? Điên rồi sao? Thậm chí ngay cả nhiệm vụ 'Tru diệt Huyết Kiếm' cũng dám tiếp?"

"Còn có bắt sống linh hồ."

"Ám sát Khoáng Vân Hậu?"

"Đi 'Thiên Đỉnh Sơn thải Vân Trung Thảo'."

"Tham gia Quỷ Khốc Sơn Nhân chi quỷ môn yến?"

"Mười cái nhiệm vụ khó nhất một lần toàn bộ tiếp đi? Đây cũng quá điên."

"Là Ninh Dạ."

"Chính là cái chân truyền Ninh Dạ kia? Bất quá coi như là hắn, cũng không thể nào tại trong vòng một tháng hoàn thành nhiệm vụ như vậy chứ?"

"Hừ, tuổi trẻ khí thịnh, khó tránh khỏi kiêu ngạo."

Chúng nhân nghị luận sôi nổi, Ninh Dạ đến cũng không lưu ý, hắn lười cùng người khác phí miệng lưỡi chi tranh, trong mắt của hắn, tu sĩ Hoa Luân liền không có gì khác hài tử trong vườn trẻ, chân chính cảnh giới đến, ai lại đấu khí với hài tử?

Cho nên trực tiếp liền rời khỏi đi tìm Lang Diệt.

Lang Diệt liền tại trên điện, nhìn thấy Ninh Dạ một hơi tiếp mười cái nhiệm vụ cũng là bị dọa cho nhảy dựng: "Sư đệ, kích động a! Những nhiệm vụ này đều là không dễ hoàn thành, bằng không cũng không thể cho ra hơn mười điểm công huân, chúng ta vẫn là kịp lúc từ bỏ mấy cái."

"Vậy không phải bị trừ công huân rồi." Ninh Dạ bạch hắn.

Nhận nhiệm vụ lại trả, mỗi cái nhiệm vụ mỗi ngày trừ một điểm.

"Dù sao cũng hơn xong không được đập phá bảng hiệu a." Lang Diệt tận tình khuyên nhủ: "Nhiệm vụ trong này liền không một cái dễ hoàn thành. Ngươi xem quỷ môn yến này, nhìn như là phó một hồi tiệc rượu, kỳ thực Quỷ Khốc Sơn Nhân kia hiểm ác vô cùng, coi như chúng ta là người của Lang Gia Các, hắn cũng chiếu hại không lầm. Hắn đến là sẽ không giết chúng ta, thế nhưng người phó tiệc rượu của hắn, thường xuyên liền sẽ huyết khí đại thất, công lực giảm mạnh. Then chốt trong các còn không quản, chịu thiệt cũng không chỗ để kêu."

Hắn bên này nói xong, Diệp Cô cũng đi tới: "Còn có Khoáng Vân Hậu này, người này chỉ là một giới vũ phu, lại là Liêu quốc đại tướng, bên người tu sĩ như mây, muốn ám sát hắn, liền phải thâm nhập địch cảnh. Tiên môn pháp lệnh, diệt quân không diệt quốc, vào địch cảnh rồi, vậy thì không phải thiên hạ của chúng ta, đến lúc đó đối thủ gì cũng có thể đụng tới, coi như gặp phải Vô Cấu cũng không hiếm lạ. Chết ở nơi đó, Lang Gia Các cũng sẽ không gây phiền phức."

Cách đó không xa Hiên Viên Long cũng đi tới: "Những thứ này kỳ thực cũng còn dễ làm, khiến người đau đầu nhất vẫn là Huyết Kiếm Khách này. Người này hành tung quỷ bí, lai khứ vô ảnh, xuất thủ lại tàn nhẫn lăng lệ. Bất quá khiến người đau đầu nhất không phải những thứ này, mà căn bản là không tìm được hắn, chỉ dẫn người này tinh thiện huyết độn biệt tích chi pháp, phiêu bạt bất định, khắp nơi họa hại. Hắn đến là không được tiên môn bảo vệ, nhưng coi như là Vô Cấu xuất thủ, không tìm được người cũng vô dụng. Nhiệm vụ kỳ hạn chỉ có một tháng, thế nhưng không tìm được người, năng lực thông thiên cũng không có tác dụng gì."

Hiên Viên Long tính cách cường hoành, không sợ đối thủ mạnh, chỉ sợ không tìm được đối thủ.

Huyết Kiếm này chính là cái lục bình không rễ, chạy tặc nhanh, gây sự rất nhiều, vì vậy Hiên Viên Long cũng không muốn tiếp loại nhiệm vụ này.

Ninh Dạ lại nghe ra một điểm cảm giác quen thuộc: "Chờ đã, Hiên Viên sư huynh, ngươi nói cái Huyết Kiếm Khách này, tinh thiện huyết độn, còn phiêu bạt bất định, lại kiêm tâm ngoan thủ lạt? Hắn có phải là còn thường lấy máu của đối thủ tu hành tự thân?"

Hiên Viên Long ngẩn ra, gật gật đầu nói: "Có nghe nói qua, người này tựa hồ tinh thiện một môn bí pháp đặc thù, có thể hấp thu đối phương huyết khí, bị giết chết giả, đa phần huyết khí khô cạn mà chết."

Ninh Dạ Lâm Lang đồng thời biến sắc.

Xong đời rồi!

Hàng này là Huyết Quỳ Tử!

Huyết Quỳ Tử thị sát thiên hạ không phải không có nguyên nhân, liền là bởi vì bí pháp hắn tu hành có thể thông qua sát lục làm lớn mạnh bản thân.

Ninh Dạ giúp mọi người phân thần chuyển sinh, tuyệt đại đa số mọi người sẽ chọn một lần nữa tu hành, bù đắp thiếu sót, mở rộng tự thân.

Nhưng luôn có một ít người không nghĩ như vậy, mà là kiên định con đường nguyên lai, hi vọng tại trên cơ sở vốn có lại tiến thêm một bước.

Huyết Quỳ Tử hiển nhiên chính là cái hàng này.

Vấn đề con đường nguyên lai của ngươi cũng không phải cái gì tốt lộ a?

Tại sao ngươi lại yêu loại khát máu cuồng sát chi lộ này như thế đây? Một đời trước chính là bị truy nã, hiện tại chuyển thế, vẫn là bị mệnh truy nã.

Được rồi, ta cũng mặc kệ ngươi, chính ngươi chậm rãi làm đi. Tìm chết đừng tìm ta là được.

Xui xẻo chính là ta làm sao lại nhận cái nhiệm vụ như thế?

Thời khắc này nhìn nhìn lẫn nhau, Ninh Dạ thở dài: "Được rồi, ta đem cái nhiệm vụ Huyết Kiếm kia lui đi."

Nguyên bản cũng không nghĩ trang bức, không nghĩ tới nhưng vẫn là tao ngộ đánh mặt. Vừa mới càn quấy không đến một phút, trước hết lui một cái nhiệm vụ, chụp một điểm công huân.

Ninh Dạ hiện tại là âm một điểm.

Một màn này chọc cho mọi người cười ha hả: "Quả nhiên vẫn là vô tri a, lần này biết sai rồi."

Chỉ là sau một khắc liền nhìn thấy Ninh Dạ lại nhận hai nhiệm vụ.

100 điểm công huân không thể chạy, từ bỏ nhiệm vụ Huyết Kiếm, cũng chỉ có thể đón thêm hai nhiệm vụ bù đắp.

Mọi người nhìn thấy mộng bức.

Hóa ra hàng này trả một mua hai a?

Nhìn thấy Ninh Dạ lại tiếp hai nhiệm vụ, Lang Diệt cũng là không nói gì: "Sư đệ ngươi hà tất phải như vậy đây."

"Gấp cái gì? Đằng nào nhiệm vụ là ta tiếp, có phiền phức cũng là ta phiền phức. Ngươi liền nói ngươi có đi hay không đi."

Lang Diệt vội nói: "Đi, đương nhiên đi!"

Hắn cũng không cần công huân cái gì, chỉ là muốn theo Ninh Dạ lại học một thoáng khôi lỗi cải tiến chi pháp.

Bên cạnh Diệp Cô cười nói: "Nếu sư đệ đã nói như vậy, hay là cũng mang thêm ta?"

"Ngươi cũng muốn đi?" Ninh Dạ nhìn hắn.

"Đằng nào lập công có ta, chịu thiệt là ngươi." Diệp Cô nói tới lẽ thẳng khí hùng.

Lời này khiến vô số người nôn mửa bên cạnh, nhưng Ninh Dạ lại là ăn bộ này: "Nói hay lắm, có tiện nghi không chiếm là vương bát đản, cho ngươi cơ hội."

Diệp Cô đại hỉ: "Vậy thì đa tạ sư đệ."

Hiên Viên Long hừ một tiếng: "Nửa năm không thấy, sư đệ tu vi lại có tinh tiến, dũng khí cũng so với trước càng tráng. Nếu như thế, có bằng lòng lại thêm một kẻ là ta không?"

Ninh Dạ cười nói: "Hảo a, lần này liền có năm người. Nhiều người sức mạnh lớn, hiệu suất làm việc cũng cao. Nói rõ rồi nhé, công huân quy ta cùng Lâm Lang, có thể theo giá trị tính toán. Những chỗ tốt khác, mọi người theo cống hiến phân là được."

"Không sao." Hiên Viên Long đến cũng không để ý cái này.

Ngay sau đó năm người cũng không trì hoãn nữa, trực tiếp lên đường.

Trên đường Diệp Cô nói: "Dù sao cũng phải trước tiên lập kế hoạch một thoáng chứ? Tổng cần có cái sắp xếp trước sau."

"Kế hoạch có a." Ninh Dạ lấy ra địa đồ, ở mặt trên điểm mười một cái điểm, sau đó vạch một đường thẳng: "Một đường đi tới là được, tiết kiệm thời gian sức lực."

Trên mặt Diệp Cô bỏ ra một tia ý cười khó coi: "Đến cũng đơn giản."

"Thời gian có hạn."

Theo quy hoạch này, mục tiêu đầu tiên chính là 'Thiên Đỉnh Sơn thải Vân Trung Thảo'.

Thiên Đỉnh Sơn không có người tu tiên gì, chỉ là một đám dã hạc ở phía trên lượn vòng. Đỉnh núi có một phiến dị vân, tên gọi Tễ Vân, quanh năm quanh quẩn đỉnh núi mà bất tán.

Vân Trung Thảo chính là trong mây này sinh trưởng mà thành, hạc quần lấy cỏ này xây tổ, cũng không tính là kỳ trân gì, nhưng cũng thủ hộ vô cùng, như có người hái cỏ tất quần khởi công kích. Đám hạc yêu này tu hành hữu thành, tốc độ cực nhanh, tu sĩ Hoa Luân phổ thông bị bọn chúng nhìn chằm chằm, suy nghĩ không phải vấn đề có đánh được hay không, mà là vấn đề có chạy được hay không.

Vì vậy muốn lấy Vân Trung Thảo, thử thách chính là tiềm hành biệt tích chi năng.

Lang Gia Các lưu chỗ này, chính là vì thử thách năng lực phương diện này của đệ tử.

Mặc kệ ngươi dùng thủ đoạn gì, có thể tại mí mắt hạc yêu lấy đi Vân Trung Thảo, vậy liền tính thành công.

Một ngày sau, bọn họ tới chỗ này.

Lang Diệt nói: "Hạc yêu đầu óc tương đối đơn giản, ta dùng khôi lỗi dẫn bọn chúng đi, sau đó Ninh sư đệ nhân cơ hội tiến vào lấy thảo."

Lúc nói chuyện đầy mặt bi tráng, rất có mùi vì sư đệ phụng hiến, thực tế cũng là ám chỉ ta vì sư đệ ngươi làm cống hiến lớn như vậy, vạn nhất có tổn thất, ngươi phải bù đắp cho ta a.

Thật đáng tiếc Ninh Dạ không cần hắn phải hi sinh lớn như vậy, trực tiếp nằm dài ra đất: "Không cần phải vậy, Lâm Lang ngươi đi đi."

"Ân" Lâm Lang hi hi nở nụ cười, đã hướng thiên không bay đi.

Liền thấy hạc quần gào thét xông ra, chúng nhân đang tự lo lắng, đã thấy hạc yêu vây quanh Lâm Lang loạn vũ, cũng không công kích nàng, trái lại bộ dáng cùng nàng cực kỳ thân mật.

Một lát sau, một con hạc yêu ngậm lấy một nắm Vân Trung Thảo đáp xuống, giao vào trong tay Lâm Lang.

Lâm Lang sờ sờ đầu hạc kia yêu, cười nói: "Tạ rồi!"

Đã tự trở lại bên người đám người Ninh Dạ: "Nhiệm vụ hoàn thành."

Liền thấy mấy người Diệp Cô mắt to trừng mắt nhỏ, không dám tin tưởng nhìn nàng.

Diệp Cô bật thốt lên: "Lâm Lang sư muội, ngươi hẳn là cái gì yêu tu hóa hình?"

Lâm Lang đỏ bừng: "Ngươi mới là yêu tu đây, đi đi."

Chương 64 : Miếu sơn thần

Chương 65: Miếu sơn thần

Lâm Lang tự nhiên không phải yêu tu, chỉ bất quá Vạn Hoa Cốc tối thiện tự nhiên sinh mệnh chi đạo, Trường Thanh Giới muốn nói cùng yêu quen thuộc nhất, ngoại trừ Thái Âm Môn, chính là Vạn Hoa Cốc.

Chỉ bất quá Thái Âm Môn đối với yêu đa phần lấy lợi dụng làm chủ, Vạn Hoa Cốc lại là thuần túy đem làm sủng vật, có thể nói là chủ nghĩa bảo vệ động vật của tu giới, không chỉ bảo vệ động vật, còn bảo vệ thực vật.

Lâm Lang chi đạo cũng bởi vậy lấy hòa hợp tự nhiên làm chủ.

Lâm Lang Thiên vốn chính là thiên tài, sau khi chuyển sinh càng là thiên tài trong thiên tài, tu hành Lang Gia Các bí điển, cũng là lấy phương diện này làm chủ, tu tạp học càng là yêu ngữ. Đối với nàng mà nói, tạo quan hệ tốt cùng một đám hạc yêu, chuyện này thực là không thể đơn giản hơn được.

Thời khắc này được Vân Trung Thảo rồi, chúng nhân trực tiếp hướng về một chỗ khác mà đi, vẫn như cũ là Lâm Lang xuất thủ, sau khi lại nhẹ nhõm hoàn thành một cái nhiệm vụ, tiếp sau đó chính là đi bắt giữ linh hồ.

Linh hồ tính tình giảo quyệt, xưa nay đa nghi, không cùng người thân cận, càng có mị hoặc chi năng, thường lấy hình thái mỹ nhân qua lại núi rừng, dụ hoặc lộ nhân, hấp kỳ tinh huyết, đến cũng không giết, chỉ là kẻ bị hấp huyết khí, đa phần thân khuy thể nhược, niên hoa sớm lão, thậm chí có tu sĩ cũng từng trúng chiêu.

Hồ này rất giảo, đặc biệt là có thể nhận biết nguy hiểm, gặp phải đối thủ cường đại, thì mặt cũng sẽ không lộ, giống như Huyết Kiếm Khách, đều là khó tìm. Chỉ bất quá Huyết Kiếm Khách là triệt để phiêu bạt bất định, linh hồ có nhà, lại chỉ là tại Nguyệt Khôi Sơn một vùng qua lại.

Bởi vì là phân thần chuyển sinh, Ninh Dạ không mang Thiên Cơ Điện, nhưng vấn thiên hữu thuật, lại là dễ dàng liền có thể biết phương vị linh hồ.

Vì vậy một ngày đêm, mọi người đã đi đến trong một ngôi miếu sơn thần rách nát tại Nguyệt Khôi Sơn.

Ninh Dạ nói: "Nơi này chính là, hồ yêu kia ở ngay gần đây, Lâm Lang, ngươi đi bắt đi."

Diệp Cô ba người hai mặt nhìn nhau, hóa ra một chuyến này ngươi đều lười xuất thủ, lại khiến cho cô dâu nhỏ của ngươi làm việc.

Lần trước chân truyền khiêu chiến, Lâm Lang không xuất thủ, mọi người cũng không biết năng lực của nàng, lần này xuất hành, lại một mạch đều là Lâm Lang xuất thủ, từ đầu đến cuối, mọi người đều không có cơ hội xuất lực.

Dẫn đến ánh mắt nhìn Ninh Dạ đều có chút cổ quái: Anh em ngươi công phu cơm mềm cũng là vô địch thiên hạ rồi.

Lâm Lang ân một tiếng rời khỏi, chúng nhân tự vào trong miếu sơn thần, tiến vào miếu sơn thần, nhìn thấy có một đám người đã ngồi ở bên trong.

Ngồi ở chính giữa là một nam tử sắc mặt vàng như nghệ, xem ra như đang sinh bệnh, bên cạnh còn có cái tiểu hài tử, bốn phía còn có một ít người hầu, nói là người hầu, nhưng mỗi người thần tình hung hãn, trong bọc căng phồng, quá nửa là đặt binh khí.

Thấy bọn họ đi vào, liền đều có chút khẩn trương.

Có người đã đưa tay mò vào trong bọc.

Nam tử mặt vàng như nghệ kia ho nhẹ vài tiếng, một tên kiện phó đã đi qua: "Lão gia."

"Hoang sơn dã địa, khó được một chỗ tá túc, không nên chiếm hết, cho khách nhân mới tới một chút địa phương."

"Vâng." Vài tên người hầu dồn dập đứng dậy thu thập, vì Ninh Dạ bọn họ nhường ra một ít đất trống.

Đám người Ninh Dạ cũng không để ý, tự tại một góc nghỉ ngơi.

Lang Diệt sáp lại gần nói: "Ninh sư đệ, mấy người kia, có chút ý tứ."

Ninh Dạ ân một tiếng, cũng không để ý tới: "Một ít thường nhân, bất quá trên người thật giống mang theo bảo vật gì, khó tránh khỏi căng thẳng."

Nghe được có bảo vật, Lang Diệt trở nên hưng phấn.

Ninh Dạ đã nói: "Tiên môn chính tông, vẫn là không nên làm cùng hung cực ác chi sự thì hơn."

Nghe hắn nói như vậy, Lang Diệt cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

Phàm nhân huề bảo, đó chính là mang ngọc mắc tội, đối với người tu tiên mà nói, nhìn thấy đó chính là cùng bảo hữu duyên.

Thật đáng tiếc Ninh Dạ hiện tại là lão đại, hắn nói không muốn, Lang Diệt cũng không tiện nói gì, chỉ có thể âm thầm lầm bầm, tốt nhất có kẻ nào đó tới, đoạt bảo bối của bọn họ, bản thân tiếp đó động thủ, chính là thiên kinh địa nghĩa.

Đại khái là khẩn cầu này đã có hiệu quả, cũng không lâu lắm, vẫn đúng là liền nghe thấy xa xa tiếng cười hi hi truyền đến.

Tiếng cười thê lệ, như quỷ khóc mơ hồ.

Nghe thấy tiếng cười này, những người hầu kia lập tức khẩn trương lên, không che giấu nữa, dồn dập từ trong bao lấy ra đao kiếm.

Không chỉ nhìn chằm chằm bên ngoài, cũng tương tự phòng bị đám người Ninh Dạ.

Hiên Viên Long hừ lạnh một tiếng, cũng không để ý tới, hắn cũng cảm thụ được những người này tựa như mang theo bảo bối gì, đưa tới dã tu mơ ước, nhưng hắn tu vạn kiếp chi đạo, lấy vạn kiếp gia thân rèn luyện bản thân, không cầu ngoại vật, lại nói bảo vật một đám thường nhân mang theo, có thể có bao nhiêu giá trị, vì vậy cũng không để ý.

Diệp Cô thì híp mắt, ai cũng không biết hắn đang suy nghĩ gì.

Tiếng cười dần dừng, liền thấy một tia khói đen bay vào trong miếu, sau đó hóa thành một cái hình người, lại là một kẻ mang mũ cao màu đen, xem ra có chút giống hắc vô thường.

Ninh Dạ tại Trường Thanh Giới chưa từng thấy qua loại người này, không nghĩ tới tại Thiên Trung Giới này đến gặp phải.

Hắc vô thường chi nhân kia cười tà nói: "Hà tất lại khổ sở giãy dụa, sớm chút đem bảo bối giao ra, cũng sớm chút có thể giải thoát."

Lúc nói lời này, hắn còn liếc mắt nhìn đám người Ninh Dạ, đã nhìn ra mấy người này đều là tu sĩ, nhưng cũng không để ý.

Mấy cái Hoa Luân nho nhỏ, lại làm sao ở trong mắt hắn.

Trong một đám người hầu kia, một kẻ rõ ràng là đầu lĩnh chi nhân, bi phẫn nói: "Dạ Vô Thường, ngươi giết người cướp của, thị cường hành hung, liền không sợ trời phạt sao?"

Lúc nói lời này, cũng là không ngừng liếc mấy người Ninh Dạ.

Ước chừng vào lúc này có chút hồi vị, lại ngóng trông có người có thể đứng ra giữ gìn lẽ phải.

Làm sao Ninh Dạ vẫn như cũ thờ ơ không động lòng nằm trên mặt đất, chỉ là nhìn trần nhà.

Dạ Vô Thường kia cũng không phí lời, cuồng tiếu một tiếng: "Vẫn là đem bảo bối giao ra đi."

Nói đã cuốn lên khói đen, hướng cái rương gỗ chúng nhân bảo vệ kia cuốn tới.

Chúng nhân thấy thế kinh hãi, dồn dập xuất thủ, chỉ là thường nhân lại làm sao là đối thủ của tu sĩ, khói đen liễu nhiễu, trực tiếp đem chúng nhân ràng buộc mà lên, Dạ Vô Thường đã cuốn lên cái rương, hướng ngoài miếu bay đi.

Nhìn thấy loại tình huống này, Lang Diệt ánh mắt hung ác, đang định xuất thủ, đã thấy Diệp Cô đè lại hắn, nhẹ nhàng lắc đầu.

"Uy? Ngươi có ý gì?" Lang Diệt vội nói: "Bên trong có bảo bối a."

Diệp Cô cười nói: "Liền bảo bối gì cũng không biết, đã muốn cướp, dạng người như vậy, dễ dàng bị chết nhanh a."

Lang Diệt kinh ngạc, liền nghe phía ngoài đã Ầm Ầm Ầm vang lên chiến đấu chi thanh.

Tình huống gì vậy?

Lang Diệt chính muốn ra ngoài xem xem, Hiên Viên Long đã nói: "Lang Diệt, ngươi chuyên tu khôi lỗi, chung quy là tự thân tu vi chênh lệch quá xa, vẫn là phải học Diệp Cô nhiều một chút."

Học hắn? Cái đại lưu manh này?

Lang Diệt phẫn nộ.

Liền nghe bên ngoài đột nhiên 'Oanh' truyền ra một tiếng vang vọng, sau đó Dạ Vô Thường đã bịch một tiếng, ngã vào trong miếu.

Từ bên ngoài lại là đi tới một tên hồng y nữ tử, hùng hùng hổ hổ phiêu vào, tóc chải song kế, xem ra tuổi tác không lớn, đến có mấy phần dáng dấp khả ái.

Rơi vào trong miếu, sóng mắt chuyển một vòng, phát ra thanh âm dễ nghe như oanh đề: "U, người ở đây không ít a. Quấy rối quấy rối, tiểu nữ tử Nam Minh Minh, các ngươi gọi ta Minh Minh là được."

Nàng một bộ như quen thuộc , nhưng đáng tiếc không ai để ý đến nàng.

Hán tử mặt vàng như nghệ kia cũng chỉ là hơi hơi ngồi dậy, đem hài đồng bên cạnh ôm lấy, ngữ thanh trầm trọng nói: "Hóa ra là Hồng Linh Môn Hỏa Sứ Nam Tiên Tử. Kính Xuyên Thạch đã bị Dạ Vô Thường này cướp đi, Nam hỏa sứ muốn lấy, tự lấy là được."

Kính Xuyên Thạch?

Trong rương kia thả chính là Kính Xuyên Thạch? Nghe nói như thế, Lang Diệt trong lòng lập tức lại lần nữa động tâm.

Chương 65 : Kính Xuyên Thạch

Chương 66: Kính Xuyên Thạch

Kính Xuyên Thạch cũng coi như là một kiện bảo vật có chút danh tiếng, chính là một kiện định thủy chi bảo, chuyên khắc thủy hành pháp thuật.

Tuy rằng không tính là trọng bảo gì, nhưng ở cảnh giới Hoa Luân, cũng đáng giá rất nhiều người theo đuổi.

Lang Gia Các liền có bảo vật lấy Kính Xuyên Thạch làm tài liệu chế tác, mỗi kiện cần công huân 50 điểm, hơn nữa trước mắt cũng chỉ có hai cái có thể hối đoái, chỉ vì Kính Xuyên Thạch hiệu quả mặc dù bình thường, nhưng cũng không thường thấy, hơn nữa một mạch dùng đến Vạn Pháp cũng không có vấn đề gì, đến cấp bậc Vô Cấu mới sẽ hiệu dụng đại giảm.

Mà đối với Lang Diệt mà nói, Kính Xuyên Thạch cũng là một thứ tốt có thể luyện chế khôi lỗi, khôi lỗi của hắn am hiểu ngạnh chiến, đối thủ rất nhiều lấy nhu khắc cương, Kính Xuyên Thạch tối phá nhu xảo, xác thực có tác dụng lớn.

Không nghĩ tới Nam Minh Minh kia nghe nói như thế, nhưng che miệng cười nói: "Uy, lời này của ngươi, Hồng Linh Môn ta, là môn phái cướp bảo vật của người sao? Dạ Vô Thường này hành vi không ngay thẳng, làm hỏng tu gia môn phong ta, ta cũng bất quá là nho nhỏ trừng trị hắn một thoáng, đồ của các ngươi, các ngươi cầm đi là được."

Chúng nhân thấy thế nhìn nhìn lẫn nhau, một người đã đem cái rương tiếp nhận kia, đối Nam Minh Minh nói: "Đa tạ tiên tử."

"Không cần khách khí." Nam Minh Minh cười rất là vui vẻ: "Nhạ, Dạ Vô Thường này đã bị ta khống chế. Hắn cướp đồ của các ngươi, lại là cái đại đại ác nhân. Hay là như vậy đi, các ngươi giết hắn, cũng coi như xả giận."

Nghe nói như thế, nam tử mặt vàng như nghệ kia nói: "Vậy thì không cần. Chúng ta chỉ là thương nhân, không muốn cùng tiên môn kết oán."

"Thật sao?" Nam Minh Minh khẽ thở dài: "Vậy thực sự là đáng tiếc rồi đây. . ."

Thời điểm nàng nói ra chữ "đáng", người còn đứng tại chỗ, lúc nói ra chữ "tiếc", người đã quỷ mị xuất hiện tại trước người một tên người hầu, lúc nói ra chữ "rồi", một cái thủ trảo đã dò vào lồng ngực một tên người hầu, lúc nói ra chữ "đây", đã trở về chỗ cũ, chỉ là trên tay đã nhiều thêm trái tim vẫn còn đang đập.

Người hầu kia lúc này mới cảm thấy ngực đau đớn, kinh hãi nhìn nhìn nàng, ngửa đầu ngã xuống.

Một màn này liền ngay cả đám người Hiên Viên Long đều là ngẩn ra.

Nữ nhân này tốc độ thật nhanh!

Cả đám trơ mắt nhìn một tên đồng bạn chết đi, vừa kinh vừa nộ: "Tiện nhân!"

Đao kiếm trong tay tập thể hướng nữ tử rơi xuống, rõ ràng là thường nhân, thời khắc này trên đao kiếm nhưng đồng thời ngưng tụ ra một phiến hạo nhiên bạch quang, sát ý lẫm liệt.

Nam Minh Minh nhưng chỉ là thân thể vặn một cái, nhẹ nhõm tránh thoát, như bướm vờn hoa lóe qua một mảng đao quang kiếm ảnh kia, trong nháy mắt lùi tới ngoài miếu, vỗ ngực nói: "Ai ui u, doạ chết ta rồi. Uy, ngươi không ra tay nữa, ta liền có thể bị bọn họ chém chết."

Liền nghe một tiếng cười lạnh, lại là một đạo thân ảnh đột nhiên từ trên điện rơi xuống, lại là lao về phía người mặt vàng như nghệ kia.

Nam tử mặt vàng như nghệ kia bỗng nhiên nổ ra một quyền, quyền uy tăng vọt, thịnh phóng hùng hồn kình khí, người đánh lén kia càng không thể địch, tiêm khiếu lui lại.

Đúng vào lúc này, trên đất Dạ Vô Thường đột nhiên nhảy lên, song thủ bắn ra mười cái lợi trảo đâm hướng người đánh lén, đồng thời chiến đao trong tay người hầu lại rơi, càng cùng công kích của Dạ Vô Thường hình thành tiền hậu giáp kích, phối hợp tuyệt diệu.

Đúng vào lúc này, một phiến hoang cuồng liệt diễm tràn vào, trùng kích tại trên đao quang của đám người hầu kia, đồng thời người đánh lén trở tay đánh ra một phiến huyền quang, hình thành một mảnh huyền sắc hộ tráo, ngăn trở Dạ Vô Thường trảo kích, Dạ Vô Thường một kích vô công, từ trong miệng phun ra mảng lớn yên vụ quấn về đối phương, đồng thời trong miệng còn kêu nói: "Là Tống Quỷ Quỷ, các ngươi chạy mau!"

Lời này thế mà là hô đối với người mặt vàng như nghệ kia.

Người mặt vàng như nghệ kia nhưng không lùi phản tiến, xông về phía kẻ đánh lén kia.

Người đánh lén kia bất ngờ là cái lão đầu, một bộ tặc mi thử kiểm dáng dấp, mắt thấy người sắc mặt vàng như nghệ xông lại, cười nói: "Tâm Khổ Chiến Tướng quả nhiên có phách lực , nhưng đáng tiếc a! Khéo quá hóa vụng!"

Tiện tay búng ra, một đạo nho nhỏ pháp phù đã ngăn trở công kích của người mặt vàng như nghệ kia, đồng thời Nam Minh Minh cũng từ bên ngoài vọt vào, như một cái hỏa xà trùng kích mà ra, đám đao khách người hầu kia đồng thời dương đao, nhưng chỉ nhìn thấy hồng quang lóe qua, sau một khắc đã đồng thời bay lên.

Nhất hắc nhất hồng hai đạo thân ảnh đồng thời lui lại.

Nam Minh Minh cười to: "Thập Tuyệt Đao bản lĩnh không yếu, tiểu nữ tử thân đan lực bạc, chỉ có thể trước tiên đánh lén một thoáng, các ngươi hãy đừng trách nha."

Trong khi nói ánh mắt hữu ý vô ý liếc nhìn đám người Ninh Dạ.

Diệp Cô đã nói: "Hóa ra là Hà Tâm Khổ, lần này có ý tứ. Người này là một tên tướng quân thủ hạ của Khoáng Vân Hậu, thân tín Thập Tuyệt Đao, chiến pháp liên thủ có thể chống đỡ tu sĩ, hẳn chính là mấy tên này. Đáng tiếc bị Nam Minh Minh từ đầu liền tập sát một người, Thập Tuyệt Đao liên thủ chi uy khó mà phát huy."

Hiên Viên Long hừ một tiếng: "Hỏa sứ Nam Minh Minh, tu sĩ Vạn Pháp, Ám sứ Tống Quỷ Quỷ, cũng là tu sĩ Vạn Pháp. Thập Tuyệt Đao lợi hại đến đâu, cũng không phải đối thủ của bất luận một ai, nhưng dù như vậy, còn muốn đánh lén. Thực sự là hạng vô sỉ."

Hắn bản tính cương mãnh, thuộc về loại coi như đối thủ thụ thương rồi, ta cũng muốn để cho ngươi nghỉ ngơi xong rồi mới tới đánh.

Hai cái tu sĩ Vạn Pháp, rõ ràng đều có thể thực lực nghiền ép, lại vẫn muốn đánh lén, hành vi này thật quá bẩn thỉu rồi, hắn tất nhiên là không ưa.

"Ân? Mấy cái Hoa Luân nho nhỏ, cũng dám vọng nghị chúng ta? Thật sự cho rằng là Lang Gia tu sĩ, liền có thể khiến cho những người khác đều sợ các ngươi sao?" Tống Quỷ Quỷ kia ánh mắt lão lạt, sớm nhìn ra lai lịch của bọn họ, lại hoàn toàn không thèm để ý.

Thiên Trung Giới chính là như vậy, các đại môn phái rất ít thời điểm ra mặt vì đệ tử, trừ phi đúng là trưởng bối lấy lớn ép nhỏ, dưới tình huống bình thường bản thân thực lực không đủ đưa tới phiền phức, liền tự mình giải quyết.

Hồng Linh Môn tuy là tiểu môn phái, nhưng cũng bởi vậy không để ý bối cảnh đối thủ.

Diệp Cô nở nụ cười: "Vọng nghị thì làm sao? Hồng Linh Môn không sợ Lang Gia Các, Lang Gia Các lại sợ các ngươi?"

Tống Quỷ Quỷ còn muốn nói gì đó, Nam Minh Minh lại đã nói: "Ai ui u, cần gì phải vậy đây. Mọi người đều là người trong tiên môn, chúng ta cũng chỉ là làm chuyện của chúng ta. Hai phái nước giếng không phạm nước sông, ngươi mặc kệ ta, chúng ta cũng mặc kệ ngươi. Thế nào?"

Lúc nàng nói lời này, nhìn lại là Ninh Dạ.

Nữ nhân này nhìn tu vi có lẽ không bằng Tống Quỷ Quỷ, nhìn nhân tình lại so với Tống Quỷ Quỷ càng tinh, liếc mắt đã nhìn ra kẻ nhìn như tu vi thấp nhất kia, lại là địa vị tối cao.

Ninh Dạ nở nụ cười: "Chúng ta cũng chỉ là đến hoàn thành một cái sư môn nhiệm vụ, hoàn thành rồi liền đi. Còn các ngươi, các ngươi muốn tự tìm đường chết, không liên quan gì đến chúng ta."

Nghe nói như thế, Nam Minh Minh, Tống Quỷ Quỷ hai người đồng thời nhất trệ.

Có ý gì?

Bên kia Hà Tâm Khổ cũng rõ ràng khẩn trương lên.

Hắn chậm rãi rút ra chiến đao, Dạ Vô Thường đã cùng hắn đứng chung một chỗ.

Hóa ra hàng này ngay từ đầu chính là người của bọn hắn, cái gọi là cướp bảo chỉ là một màn kịch , nhưng đáng tiếc vừa không lừa được Nam Minh Minh, cũng không lừa được Ninh Dạ bọn họ.

Hà Tâm Khổ đã đem cái rương chậm rãi đẩy qua, nói: "Kính Xuyên Thạch có thể cho các ngươi, chúng ta chỉ muốn rời khỏi."

Tống Quỷ Quỷ còn muốn nói chuyện, Nam Minh Minh ngừng lại hắn, hỏi Ninh Dạ: "Tiểu quỷ, ngươi mới vừa nói các ngươi tự tìm đường chết, cái 'các ngươi' này, chỉ chính là ai vậy?"

Ninh Dạ nở nụ cười: "Ngươi ra tay, chẳng phải sẽ biết?"

Nam Minh Minh ánh mắt mị một thoáng.

Nữ nhân này nhìn như nhu thiện, kì thực tâm ngoan thủ lạt, tâm tư càng là quỷ dị.

Nàng nhìn không thấu lộ số của Ninh Dạ, trong lòng nhất thời mờ mịt.

Tống Quỷ Quỷ lại không không nhiều tâm tư như nàng, lạnh nhạt nói: "Kính Xuyên Thạch chúng ta muốn, bất quá mật tín càng phải cầm đến."

Nói đã hướng cái rương kia chộp tới.

Ninh Dạ lắc đầu: "Tự tìm đường chết."

Theo lời này rơi xuống, liền thấy cái rương kia đột nhiên mở ra, một phiến bạch quang đã dâng tới Tống Quỷ Quỷ.

Chương 66 : Song quỷ

Chương 67: Song quỷ

Bạch quang nổi lên, Tống Quỷ Quỷ tự đã sớm chuẩn bị, khô gầy thủ trảo như tinh cương * đánh nát bạch sắc quang mang, trong miệng còn phát ra đắc ý cười to: "Chút tiểu thủ đoạn này cũng xứng đối phó ta?"

Nhưng sau một khắc, liền nhìn thấy trong bạch quang một cái thủ chưởng đột ngột xuất hiện, chính đặt tại ngực Tống Quỷ Quỷ.

Tống Quỷ Quỷ tiêm khiếu lui ra, trong nháy mắt xông ra ngoài miếu sơn thần, lạc trên mặt đất, có chút giật mình nhìn nhìn bộ ngực mình: "Hạo nhiên. . . Chính khí. . ."

Sau đó Ầm một tiếng, càng là trực tiếp nổ đến tứ phân ngũ liệt.

Nam Minh Minh cũng là biến sắc.

Nàng đã nhìn thấy bạch quang tản đi, trong rương xuất hiện bất ngờ là một tên nam tử thân hình cao lớn vĩ đại, nhìn thân thể này, hai cái rương đều chứa không nổi hắn, cũng không biết hắn là làm sao giấu ở trong rương.

Thế nhưng Nam Minh Minh lại đã không rảnh suy nghĩ những thứ này, thét lên một tiếng: "Là ngươi!"

Thân hình đột nhiên hóa liệt diễm, hướng về xa xa bay đi.

Nam tử thân hình cao lớn kia chỉ là giơ tay nhất quyền Oanh xuất, Nam Minh Minh thét lên một tiếng, thế mà từ trong hỏa độn bị sinh sinh đánh ra, lạc trên mặt đất, song thủ huy vũ, đã phóng ra mảng lớn ánh lửa, lại là đem toàn bộ miếu sơn thần tất cả mọi người đều tráo nhập trong đó.

Hiên Viên Long hơi nhíu mày: "Muốn chết!"

Hắn đập mặt đất một phát, một phiến kim sắc hộ tráo đã ngăn cách liệt diễm.

Đồng thời nam tử hình thể cao lớn kia đã xông ra, tốc độ của hắn không nhanh, thế nhưng bước tiến vô cùng lớn, ba bước liền ra khỏi miếu, lại là một quyền oanh kích, liệt diễm kia càng không thể gia thân, sau đó lại là một quyền rơi xuống.

Mắt thấy Nam Minh Minh sắp bỏ mình tại dưới một quyền này, chân trời một cái thủ chỉ đột nhiên xuất hiện, chính ngăn trở một quyền này.

Ngón tay hóa thành tro bụi tiêu tán, nam tử cũng hừ một tiếng ngã lui.

"Môn chủ!" Nam Minh Minh đại hỉ.

Trong thiên không một đạo quang ảnh xuất hiện, như tật quang điện ảnh lạc hạ, nam tử kia trong miệng phun máu, nộ gầm một tiếng, lại là nhất quyền Oanh xuất.

Hùng hồn quyền kình cùng hắc ảnh va chạm, liền thấy tiên pháp quang vụ tại dưới hạo nhiên quyền kình này, càng là không còn gì sót lại.

Bất quá Nam Minh Minh vẫn là mượn cơ hội thoát hiểm, đã bay cao nhập không.

Trên đất bằng thêm ra một người, lại là tên hắc y trường bào lão giả.

"Ứng Không Kiếp, hóa ra là ngươi." Lão nhi the thé giọng thét lên: "Được, lần này coi như các ngươi lợi hại, Hồng Linh Môn ta nhận thua."

Nói trường thân phi khởi.

Nhưng ngay tại lúc hắn muốn đi, đã thấy miếu sơn thần đột nhiên vỡ ra một cái đại động, một đạo nhân ảnh bão táp xông ra: "Nam Minh Minh, chết cho lão tử!"

Hiên Viên Long!

Thế mà là hắn.

Chẳng ai nghĩ tới vào lúc này Hiên Viên Long lại xuất thủ, Nam Minh Minh cũng lấy làm kinh hãi: "Uy, ngươi điên rồi? Dám ra tay với ta?"

Đáp lại nàng chính là một loạt hoang cuồng trọng quyền: "Đã sớm nhìn ngươi không vừa mắt rồi!"

Hiên Viên Long đã gầm thét lên trọng quyền nện xuống.

Hắn làm người cực kỳ cương trực, phong cách xuất thủ của Nam Minh Minh thực sự làm hắn không thích, vừa nãy lại không tiếc đem tất cả mọi người đều kéo xuống nước, thời khắc này hung hãn xuất thủ, hiển nhiên là muốn hung ác giáo huấn nữ nhân này một phen.

Đừng xem hắn chỉ là Hoa Luân cảnh, thời khắc này toàn lực xuất thủ, dũng mãnh cực điểm, Nam Minh Minh một hơi mấy đạo tiên pháp, càng không thể ngăn cản, biến sắc nói: "Ngươi là Hiên Viên Long?"

Nàng lại là nghe nói qua uy danh người này, biết người này tính cách cường hãn, là cường nhân có tiếng của Lang Gia Các, vượt cấp chiến thắng đối thủ cũng không phải một lần hai lần.

Chỉ bất quá ngươi đến cùng chỉ là Hoa Luân, lão nương lại không phải Vạn Pháp sơ kỳ thái điểu gì, chiến tích kia của ngươi, tại trong tay lão nương tính là cái gì?

Trong lòng nàng ác ý đại khởi, một cái thủ trảo đã biến thành xích hồng, hướng Hiên Viên Long chụp tới, nếu như nói Hiên Viên Long là sắt thép, vậy thì nàng chính là dung cương chi diễm!

Khoảnh khắc quyền trảo va chạm, trong tay Hiên Viên Long đã xuất hiện huyết quang, đối oanh chi hạ, chịu thiệt thế mà là Nam Minh Minh.

Nàng 'A' một tiếng bay ngược.

Ninh Dạ nhíu mày, nói: "Hiên Viên sư huynh tu Vạn Kiếp Đạo, vạn kiếp gia thân, càng ép càng mạnh, ngạnh cương cũng không phải là thượng sách. Ngươi là tu vi Vạn Pháp, tiên pháp thủ đoạn mạnh hơn hắn nhiều lắm, nên lấy vạn biến đối hắn bất biến, lấy nhu khắc cương, lấy âm chế dương, bỏ kỳ duệ khí, hóa kỳ phong mang, mới là thượng sách."

Lang Diệt kinh hãi: "Ngươi thế mà chỉ điểm đối thủ?"

Nam Minh Minh kia lại nói: "Đánh rắm, lão nương tốt xấu cũng là tu vi Vạn Pháp, nếu dùng thủ đoạn như vậy, thắng cũng không vẻ vang gì!"

Ninh Dạ nở nụ cười.

Kỳ thực hắn nếu không nói, Nam Minh Minh không chừng liền dùng, nhưng Ninh Dạ nói như vậy, nàng tự cao tự đại, lại là vô luận thế nào cũng không muốn sử dụng.

Rất nhiều thời điểm cấp thấp sở dĩ có thể thắng cao giai, không chỉ là bởi vì tự thân cường hãn, cũng nhân vì đối thủ tâm thái bất chính. Luôn cảm thấy ta cấp độ cao hơn ngươi, như còn muốn tránh chỗ thực, tìm chỗ hư, há không phải rớt hết mặt mũi? Chính là bởi vì có loại tâm thái này, thường thường không thể làm ra lựa chọn chính xác, kết quả liền thua rất thảm.

Cùng Hiên Viên Long đối cương?

Hừ hừ, đừng nói Nam Minh Minh, coi như là Ninh Dạ cũng không nguyện ý làm ra.

Hắn hiện tại nói như vậy, Nam Minh Minh quyết tâm cường công, Hiên Viên Long quát to "Tới hay lắm", đã là Ầm Ầm Ầm cùng nàng chiến thành một đoàn.

Bên kia Ứng Không Kiếp cổ quái liếc mắt nhìn Ninh Dạ, có chút nhìn không thấu nông sâu Ninh Dạ.

Tiểu tử này mặc dù là Lang Gia tu sĩ, nhưng chung quy bất quá là tu vi Hoa Luân, bản thân đường đường tu sĩ Vô Cấu, làm sao cũng có thể một kích diệt hắn, một mực lại phát hiện bản thân nhìn không thấu hắn.

Mà Hiên Viên Long thân là đệ tử nổi tiếng từ lâu của Lang Gia Các, thế mà lấy người này như thiên lôi sai đâu đánh đó, càng khiến hắn nghi hoặc trong lòng.

Hắn không muốn nhiều chuyện, nhưng hôm nay tình hình đặc thù, nếu như mặc bọn họ tẩu thoát sợ cũng là không thể, trong lòng động niệm, cũng không đối phó Hồng Linh môn chủ kia, lại là hướng về Nam Minh Minh một trảo vồ tới.

Hồng Linh môn chủ kia tiêm khiếu xuất thủ: "Ứng Không Kiếp! Ngươi đừng có quá đáng!"

Ứng Không Kiếp nhưng chỉ là hừ một tiếng, chuyển trảo thành quyền, lại là một cái Hạo Nhiên Chính Khí quyền rơi xuống.

Hồng Linh môn chủ kia vừa kinh vừa nộ, hô: "Xem như ngươi lợi hại, lão tử đi trước một bước!"

Nói thế mà trực tiếp hóa thành trăm tầng huyễn ảnh bay khỏi.

Nhưng Ứng Không Kiếp đã khóa chặt mục tiêu chân thân, cười dài xuất thủ chụp xuống.

Đúng vào lúc này, Ninh Dạ lông mày nhếch lên.

Liền thấy trong vô số hắc ảnh, một đạo thân ảnh đột nhiên ngưng tụ, trực tiếp xuất hiện sau lưng Ứng Không Kiếp, đối với hắn tung một trảo.

Ứng Không Kiếp hự khẽ thổ huyết, hồi thủ một quyền oanh kích, hư ảnh kia ngưng tụ, lại là nhẹ nhẹ nhàng nhàng đỡ lấy, đã cùng Hồng Linh môn chủ lúc trước hội hợp một chỗ, lại là một nữ tử, dáng dấp nhưng không khác gì lão đầu.

Ứng Không Kiếp cúi đầu nhìn xuống vết thương trên eo bản thân, trầm giọng nói: "Linh Quỷ Trảo. Viêm Quỷ, ngươi quả nhiên luyện thành rồi."

Liền thấy Hồng Linh môn chủ kia cười tà nói: "Thật sự coi lão tử vô dụng như thế sao?"

Ứng Không Kiếp nhìn nhìn hai người: "Các ngươi đến cùng ai là Viêm Quỷ?"

Nữ tử kia cười nói: "Hắn là Viêm Quỷ, ta là Diễm Quỷ."

"Nguyên lai là như vậy! Hồng Linh môn chủ lại có hai cái, thụ giáo rồi." Ứng Không Kiếp nở nụ cười.

Diễm Quỷ nữ kia che miệng cười nói: "Đáng tiếc muộn rồi, Ứng Không Kiếp, ngươi chịu Linh Quỷ Trảo của ta, ngũ độc công tâm, thương nguyên xâm thần, nếu như còn không hảo hảo điều tức, sợ là cách cái chết không xa."

Ứng Không Kiếp đến không để ý: "Ta chết thì chết, chỉ cần có thể hoàn thành Vân Hậu giao phó, chết có gì sợ."

"Đáng tiếc ngươi chú định hoàn thành không được!" Hai cái Hồng Linh môn chủ đồng thời hướng Ứng Không Kiếp giết tới.

Ứng Không Kiếp cười lạnh: "Đáng tiếc các ngươi vẫn là đã muộn mất một bước!"

Chân trời đột nhiên vang lên tiếng vó ngựa.

Thanh sơn u cốc, vó ngựa chấn chấn, dường như có thiên quân vạn mã, tại thời khắc này bôn đạp mà tới.

Chương 67 : Khoáng Vân Hậu

Chương 68: Khoáng Vân Hậu

Nghe được tiếng vó ngựa, Viêm Diễm song quỷ đồng thời ngạc nhiên.

Quay đầu nhìn lại, liền thấy dưới núi có mười ba thiết kỵ đang tự giục ngựa chạy tới.

Một người đứng đầu, râu dài phiêu phiêu, thoạt nhìn giống cái nho sinh, tuyệt đối không phải tu sĩ, nhưng khí vũ hiên ngang, thong dong có độ, phía sau 12 thiết kỵ thì người người dũng mãnh, rõ ràng chỉ là phổ thông vũ phu, rõ ràng chỉ có 12 kỵ, nhưng tại thời khắc này bôn đằng ra thiên quân vạn mã chi thế.

"Bôn Lôi Thập Nhị Kỵ?" Song quỷ đồng thời kinh ngạc: "Không được!"

Càng là đồng thời bay lên.

Liền thấy mười hai tên kỵ binh kia đồng thời nâng đao, hướng tới thiên không huy đao.

12 đạo đao mang hội tụ một chỗ, càng ngưng tụ ra khí thế mênh mông như trảm thiên liệt địa, hướng tới thiên không hai vị tu sĩ Vô Cấu trảm kích.

Song quỷ càng không dám lực kháng, đồng thời bay ngược, tốc độ tuyệt nhanh.

Nhưng Ứng Không Kiếp Hà Tâm Khổ cùng với cửu tuyệt đao kia đã đồng thời xuất thủ, càng là toàn phương vị ngăn cản nhị quỷ đường đi.

Nhìn đến Diệp Cô cùng Lang Diệt cũng kinh hãi không thôi: "Làm sao có khả năng? Mấy người kia. . ."

Mấy người kia không phải tu sĩ!

Cửu Tuyệt Đao không phải tu sĩ!

Bôn Lôi Thập Nhị Kỵ cũng không phải tu sĩ!

Nhưng thời khắc này lực lượng bọn họ bùng nổ ra, lại siêu việt tu sĩ, liền ngay cả tu sĩ Vô Cấu cũng vì đó sợ hãi.

Liền ngay cả Ninh Dạ đều ngồi bật dậy, trong mắt xuất hiện dị dạng thần quang.

Giới này quả nhiên phi đồng phàm hưởng!

Oanh!

Trong cuồng dã oanh kích, Hồng Linh nhị quỷ đã đồng thời bị đánh bay đi, Ứng Không Kiếp cuồng hống xuất quyền: "Chết đi!"

Hạo hãn quyền phong rơi xuống.

Đúng vào lúc này, xa xa vang lên một cái thanh âm: "Di? Nơi này làm sao lại đánh náo nhiệt như thế?"

Chính là Lâm Lang.

Nàng đã về rồi, trong lòng còn ôm một con tiểu hồ ly, hiển nhiên là đã đem linh hồ bắt được, không nghĩ tới vừa vặn gặp phải cục diện này.

Mắt thấy Ứng Không Kiếp thiết quyền thần uy hạo hãn, Viêm Diễm nhị quỷ khó mà chống đỡ, đồng thời phiêu thối, càng là đồng thời tóm lấy Lâm Lang, đem nàng hướng quyền đầu của Ứng Không Kiếp tống đi.

Mắt thấy cảnh này, một quyền này của Ứng Không Kiếp lại không cách nào rơi xuống, hắn quát lớn một tiếng, quyền thế biến hướng, đã đánh về phía trời xanh.

Hai quỷ thấy thế đại hỉ, đồng thời kêu lên: "Còn không ngừng tay, nếu không chúng ta liền giết nữ nhân này!"

Lang Diệt Diệp Cô chính muốn ra tay, Ninh Dạ nhưng ngăn cản bọn họ.

Lâm Lang nhìn trái nhìn phải, mắt to 'tích lưu lưu' chuyển động, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Phía bên kia, nho sĩ kia đã mang theo Bôn Lôi Thập Nhị Kỵ đi tới.

Ứng Không Kiếp thấy, cùng Hà Tâm Khổ đồng thời khom người nói: "Bái kiến Vân Hậu!"

Khoáng Vân Hậu?

Nho sinh này chính là Khoáng Vân Hậu?

Lang Diệt Diệp Cô đồng thời mừng rỡ, lần này đến thuận tiện, không cần đi Liêu quốc ám sát người này.

Bất quá không nghĩ tới Khoáng Vân Hậu này lớn mật như thế, lại dám rời khỏi Liêu quốc, thâm nhập địch cảnh, liền không biết vì chuyện gì.

Khoáng Vân Hậu đã xuống ngựa, đối với Ứng Không Kiếp gật gật đầu nói: "Khổ cực ngươi."

Liếc nhìn đám người Ninh Dạ trong miếu, cũng không để ý tới, chỉ là hướng hai quỷ nói: "Thả cô bé kia ra, nàng cùng việc này không quan hệ."

Hai quỷ cười tà: "Khoáng Vân Hậu, ngươi lá gan rất lớn, lại dám tự thân đi tới. Người liền ở đây, ngươi có bản lĩnh liền đến mang đi a."

"Hảo!" Khoáng Vân Hậu trực tiếp gật đầu một cái, bước lớn đi đến: "Đem người cho ta!"

Hắn liền như thế từng bước từng bước đi tới, Viêm Diễm nhị quỷ liếc nhau một cái, liền tại thời điểm Khoáng Vân Hậu đến gần, đột nhiên đồng thời xuất thủ: "Chết!"

Linh Quỷ Trảo, Viêm Ma Thủ đồng thời phát động.

Khoáng Vân Hậu này chỉ là một người bình thường, bọn hắn hai cái tu sĩ Vô Cấu liên hợp xuất thủ, còn không phải chuyện một lần kích sát.

Nhưng ngay tại bọn hắn ra tay đồng thời, Khoáng Vân Hậu nộ mục nhất trừng: "Yêu ma quỷ quái, còn không lui tán!"

Dưới một tiếng quát, hai quỷ liền cảm thấy tâm thần run lên, thần thông pháp lực gì đều không dùng được.

Khoáng Vân Hậu đã nhất quyền kích xuất.

Nhìn như phổ phổ thông thông một quyền, hai quỷ nhưng như thiên lôi oanh đỉnh giống như vậy, đồng thời phát ra sợ hãi khiếu thanh.

Nhưng vào lúc này, thể nội hai quỷ đồng thời xuất hiện một vật, lại là hai cái tiểu quỷ oa, tại dưới một quyền nhìn như phổ thông này của Khoáng Vân Hậu, đồng thời băng liệt phấn toái, nhị quỷ lại đã ôm theo Lâm Lang lui lại, miễn cưỡng tránh thoát một đòn trí mạng này.

Khoáng Vân Hậu một quyền vô công, thế mà cũng không ra tay nữa, khí thế tăng vọt kia đột nhiên cắt giảm, Ứng Không Kiếp cùng Hà Tâm Khổ đã đồng thời chạy tới bảo vệ hắn.

Khoáng Vân Hậu thở dài một hơi: "Không nghĩ tới các ngươi còn có Thế Tử Quỷ Oa, chung quy là đáng tiếc rồi."

Nói nhất phách Ứng Không Kiếp, trên người Ứng Không Kiếp bị trúng Linh Quỷ Trảo chi thương, càng là tại dưới một phách này của hắn yên tiêu vân tán.

Chỉ là Khoáng Vân Hậu cũng khí cơ lại giảm, càng lúc càng trở nên cùng thường nhân không khác biệt gì.

Lâm Lang kinh ngạc nhìn hắn: "Ngươi rõ ràng không phải tu sĩ, tại sao lại có năng lực như vậy, thế mà có thể suýt nữa kích sát lưỡng đại Vô Cấu? Tuy rằng bọn họ làm Vô Cấu cảnh là kém cỏi chút, nhưng chung quy cũng không phải thường nhân có thể làm được, ngươi làm sao làm được?"

Lời này nói ra, mọi người đều có chút không hiểu.

Ngươi vẫn còn có tâm tư hỏi cái này.

Viêm Quỷ Diễm Quỷ cũng là tức giận không thôi, cái gì gọi là chúng ta kém cỏi chút?

Đúng, chúng ta làm Vô Cấu là tu vi thấp chút, pháp thuật phổ thông chút, nhưng đó là bởi vì chúng ta nguyên bản liền là một người, chia ra làm hai được không?

Hồng Linh môn chủ vốn là một người, nhưng đồng thời có nam nữ song tính đặc thù, sau khi trở thành tu sĩ, bởi thiên phú này mà chia ra làm hai, một nam một nữ, vừa nam vừa nữ.

Chính bởi vậy đơn độc thực lực hơi yếu một chút, nhưng liên thủ lại lại không tính yếu đi.

Tiểu nha đầu này mạng trong tay người, nhưng thật giống như hoàn toàn không có tự giác phương diện này.

Diễm Quỷ lạnh lùng nói: "Tiểu nha đầu ngươi thật là to gan, thật sự cho rằng mấy cái sư huynh kia của ngươi có thể tới cứu ngươi sao?"

Theo nàng lên tiếng, liền nghe trong thiên không Ầm một tiếng vang vọng, Nam Minh Minh đã ngã xuống bụi trần, nhưng là bị Hiên Viên Long một quyền ngạnh sinh sinh đập xuống.

Nàng muốn đứng lên, nhưng phun ra một ngụm máu xong, phát hiện bản thân thụ thương rất nặng, nhất thời càng khó mà nhúc nhích.

Hiên Viên Long đã chậm rãi lạc địa: "Hạng người nham hiểm, dù cho Vạn Pháp chi cảnh thì thế nào? Chung quy khó đăng đại nhã chi đường."

Lời này liền khiến ba người vừa tức vừa giận.

Ứng Không Kiếp đã nói: "Vân Hậu, mấy tên này là người của Lang Gia Các, cùng chúng ta cũng không phải bằng hữu, tùy bọn họ đi đi."

Khoáng Vân Hậu hỏi: "Bọn họ có từng ra tay với các ngươi?"

"Cái kia đến không có."

"Vậy thì không phải địch nhân. Coi như là, cũng không thể tùy ý bọn họ cướp bóc một nữ tử như vậy." Khoáng Vân Hậu đã nói: "Viêm Quỷ, thả cô bé kia ra, ta có thể để cho các ngươi rời đi."

Viêm Quỷ cười nói: "Ngươi đem mật thư giao ra, ta liền thả người."

Khoáng Vân Hậu nhất trệ, chậm rãi lắc đầu: "Điều này là không thể."

"Đó chính là không đàm phán rồi? Nguyên lai Khoáng Vân Hậu hiệp nghĩa nhân thiện chi danh bất quá chỉ như vậy sao? Ngươi liền không sợ Hạo Nhiên Chính Khí của ngươi bởi vậy có tì vết?" Diễm Quỷ cười nói.

Khoáng Vân Hậu trầm giọng hồi đáp: "Chính là có cái nên làm có cái không nên, người, nên cứu thì cứu, nhưng nếu vì cứu người mà ra bán huynh đệ bằng hữu, nhân nghĩa như vậy, chính là cổ hủ. Tiểu cô nương, là ta không tốt với ngươi rồi! Ta muốn cứu ngươi, nhưng điều kiện của hắn, ta đáp ứng không được. Bởi vì vậy sẽ chỉ làm càng nhiều người chết đi."

"Chát! Chát! Chát!"

Tiếng vỗ tay vang lên.

Lại là Ninh Dạ.

Hắn cười nói: "Nói hay lắm, hiệp chi nhất đạo, cũng là có việc nên làm có việc không nên làm. Nếu vì cứu một người mà hại chúng sinh, đó chính là cổ hủ. Tuy nói mạng người trọng yếu, nhưng thời khắc bất đắc dĩ, cuối cùng phải có lựa chọn. Hạo nhiên chi khí kia của ngươi xem ra cũng chỉ có nhất kích chi lực, vì cứu người mà dứt khoát sử dụng, chính là nhân nghĩa, nhưng lượng sức mà làm, là biết tiến thối. Không trách Khoáng Vân Hậu có thể lấy nho sĩ thân thống lĩnh đại quân, chỉ huy tu sĩ, xác thực cao cường. Ta lần này lại là tiếp nhầm một cái nhiệm vụ đây."

Ninh Dạ ai thanh thở dài.

Hắn có Tiệt Thiên Thuật, biết Khoáng Vân Hậu không phải đang làm bộ làm tịch, ngữ xuất chân thành, vì vậy cũng là thầm hô xui xẻo —— lần này chú định là không cách nào một lần thu được hơn trăm công huân rồi.

Chương 68 : Chủng thuật

Chương 69: Chủng thuật

Nghe lời nói của Ninh Dạ, chúng nhân cũng là hai mặt nhìn nhau.

Ngược lại là Lâm Lang vui vẻ cực kỳ: "Nếu đằng nào cũng xong không được nhiệm vụ, tiểu hồ ly kia cũng không cần nộp."

Ninh Dạ chắp tay sau lưng đi ra, cười đối Lâm Lang nói: "Làm sao? Ngươi lại không nỡ bỏ?"

Lâm Lang dẩu mỏ nói: "Tiểu hồ ly này thật đáng yêu, nó tuy hấp tinh khí người, nhưng không thương tính mạng người, chỉ là trước đây không ai dạy nó, nó làm việc cũng không hiểu quy củ. Ngươi mỗi ngày tu hành, cũng không bồi ta, ta liền thu lấy nó, dạy nó làm một con hảo hồ ly, chẳng phải càng tốt hơn?"

Ninh Dạ nghĩ nghĩ, nói: "Cũng đúng, quay đầu lại còn có thể giao cho cửu vĩ dạy dỗ một phen."

Trường Thanh Giới Cửu Vĩ Yêu Hồ sau khi tự do, cùng Trì Vãn Ngưng Công Tôn Điệp quan hệ giao hảo. Sau khi tiên giới đại viễn chinh, liền đi theo cùng với mọi người.

Bất quá lần này phân thần chuyển sinh nó đến là không tham gia —— nó không nhiều tâm tư du hí nhân gian như vậy, đối với nó mà nói, Tri Vi Giới liền đã rất vui vẻ.

Đem tiểu hồ ly này dạy dỗ một phen, tương lai giao cho cửu vĩ, cũng đúng cái lựa chọn không tồi.

Vậy là Ninh Dạ hỏi: "Đực hay cái thế?"

"Công." Lâm Lang hồi đáp.

Ninh Dạ vỗ tay: "Vừa vặn một đôi."

"Chính là." Lâm Lang vui rạo rực cười nói.

Hai người bọn họ một hỏi một đáp, lại khiến cho người ở tại tràng có chút mộng bức.

Viêm Quỷ kia cả giận nói: "Tiểu nha đầu, lại vẫn dám nói như thế? Có tin lão tử hiện tại liền làm thịt ngươi hay không?"

Lâm Lang nở nụ cười: "Ta là đệ tử chân truyền của Lang Gia Nữ Đế Quy Linh Nương."

Cái gì?

Hai quỷ trong lòng ngẩn ra.

Ta fuck!

Mặc dù nói cửu đại tiên môn một mạch không mấy khi quản chuyện của môn hạ đệ tử, bất quá Nữ Đế chân truyền, đương nhiên không phải bình thường.

Có chút việc tổng là có biên giới, mà giết Nữ Đế chân truyền, việc này chính là tuyệt đối vượt quá biên giới rồi.

Hiên Viên Long lại là hơi nhíu mày, hắn là không thích nhất mượn sư môn danh tiếng ép người.

Ninh Dạ đã nói: "Nàng nói lời này, không phải dùng sư môn chân truyền ép các ngươi, mà là muốn nói cho các ngươi, làm Nữ Đế chân truyền, chúng ta thông thường đều là có một ít tuyệt chiêu, chỉ là rất ít người có tư cách khiến chúng ta dùng đến."

"Ân!" Lâm Lang nghiêm túc gật đầu: "Ninh Dạ sư huynh học chính là Thiên Hoa Kiếm, am hiểu chính diện đối địch. Ta cùng hắn không giống nhau, không quá yêu thích đánh đánh giết giết, liền yêu thích dưỡng dưỡng hoa chủng chủng thảo. Thật đáng tiếc sư huynh dạy ta không thích, nhất định bắt ta học sát nhân kỹ, hết cách rồi, chỉ có thể kết hợp lại sử dụng đi."

Lâm Lang giọng nói mang vẻ thổn thức cùng ủy khuất, nàng cười nói: "Đúng rồi, các ngươi biết U Tuyền linh chủng không? Một loại hạt giống rất thú vị nha, mặc kệ trồng ở đâu, đều có thể cấp tốc nảy mầm mọc rễ, đặc biệt là gieo vào trong thân thể người, còn có thể hấp thu tinh huyết, kết thành tài nguyên trân quý hiếm thấy. Pháp này quá mức thâm độc, ta kỳ thực là không thích, vẫn là sư huynh nói, kẻ ác tổng cần ác hành mà, học rồi dùng tới đối phó người nên đối phó là được."

Nghe nói như thế, hai quỷ đồng thời trong lòng run lên.

Lâm Lang tiếp tục nói: "Bất quá thật đáng tiếc, chủng này tuy mạnh, nhưng chủng nhập nhân thể hấp thu tinh huyết, vẫn là khó tránh khỏi sẽ bị phát hiện, như có đại năng chi sĩ, cường hành cấy ghép, sẽ bị lập tức trục ra. Vẫn là sư huynh có biện pháp, vì ta cải tiến bí pháp cùng linh chủng, như có tứ chi tiếp xúc, liền có thể che giấu linh động. Hắn biết ta không thích chiến đấu, bây giờ thực lực lại yếu, nói không chừng lúc nào liền bị người bắt lấy. Niết Bàn tu vi kia, chúng ta là không có cách nào, cấp bậc Vô Cấu còn có chút cơ hội, chỉ là cần thời gian khá dài. . ."

Nàng thao thao bất tuyệt nói, hai quỷ đã là run đến không kềm chế được.

Diễm Quỷ thét to: "Chuyện này không thể nào!"

Nàng muốn ra tay, lại phát hiện thân thể của mình chẳng biết từ lúc nào không ngờ vô pháp nhúc nhích.

Thân thể của nàng chính đang mất đi cảm giác, liền giống như. . . Thật giống đã biến thành một thân cây?

Nàng kinh hãi quay đầu lại, liền thấy Viêm Quỷ cũng là như thế.

Hai người vốn là một thể, tâm linh tương thông, thời khắc này phát giác không đúng, đồng thời muốn loại bỏ, chỉ là phát công chi hạ, lại phát hiện không những không có bất kỳ hiệu quả nào, ngược lại là toàn thân đều mọc ra lít nha lít nhít hoa.

Mọc ra hoa mặt quỷ.

Lâm Lang đã từ dưới hai người khống chế đi ra, ôm tiểu hồ ly, đồng tình nhìn bọn họ: "Hai người các ngươi thật sự không nên đánh lén ta, tất cả sở học của ta, đều là hợp tĩnh không hợp động, ta chính diện quyết đấu kỳ thực rất yếu."

Yếu muội ngươi a!

Hai vị đại lão nhìn chằm chằm Lâm Lang, nước mắt đều muốn chảy ra.

Đây là nữ nhân gì?

Vì sao lại có thủ đoạn như vậy?

Coi như linh chủng mạnh mấy, ngươi cũng chỉ là cái Hoa Luân a, tại sao lại có thể làm được cấy ghép thể nội hai người chúng ta, khiến chúng ta hoàn toàn không có cảm giác!

Bọn họ liều mạng muốn động lên, nhưng chỉ khiến thụ chủng sinh trưởng càng nhanh hơn, hai chân đã hóa thành gốc rễ, ăn sâu dưới đất, chính đang hướng về một thân cây chuyển hóa.

Nam Minh Minh kinh hãi, muốn lấy hỏa công chi, Ninh Dạ búng một ngón tay: "Ngươi vẫn là bình tĩnh đừng nóng thì hơn."

Một chỉ này rơi xuống, Nam Minh Minh phát hiện bản thân thể nội quang mang đại thịnh, bản thân thế mà cũng không thể động rồi.

Chính là chủng quang chi thuật của Ninh Dạ.

Trước hắn tuy rằng vẫn luôn xem cuộc vui, nhưng kỳ thực cũng không nhàn rỗi.

Đừng nói nàng, ở đây có một người tính một người, đều bị hắn gieo xuống rồi.

Quang đạo là bản đạo của hắn, hạ bút thành văn, những người này làm sao có thể phát hiện. Thời gian sung túc, coi như hắn là Hoa Luân cũng dễ dàng hoàn thành thi thuật.

Duy nhất khiến hắn tiếc nuối chính là, phong cách làm người của Khoáng Vân Hậu này khiến hắn thưởng thức, đến là khiến hắn không hạ sát thủ được.

Cho tới mấy cái Hồng Linh Môn này, hắn liền không cần khách khí.

Thời khắc này Nam Minh Minh dưới một chỉ của hắn, chỉ cảm thấy khí cơ dẫn dắt, nếu như cường hành vận động, sợ là sau một khắc liền sẽ bạo thể mà chết, kinh hãi muốn chết nhìn Ninh Dạ.

Hiên Viên Long cũng cổ quái hỏi: "Ngươi đã làm cái gì với nàng?"

"Cũng là một loại chủng thuật bí pháp, tương đối thích hợp dùng lúc đang xem trò vui." Ninh Dạ mỉm cười.

Hiên Viên Long kinh ngạc: "Thời điểm ngươi đánh với ta chưa từng dùng cái này."

Ninh Dạ lắc đầu: "Ngươi ta đồng môn luận bàn, dùng loại thủ đoạn này quá mức không quang minh chính đại, đối với kẻ địch, liền không cần thiết như vậy rồi."

Ứng Không Kiếp mắt lạnh nhìn hắn: "Vì vậy, chúng ta cũng bị ngươi chủng thuật?"

Ninh Dạ cao giọng nói: "Lang Gia môn hạ đệ tử, Ninh Dạ. Không cẩn thận nhận cái nhiệm vụ, ám sát Khoáng Vân Hậu."

Nghe nói như thế, Bôn Lôi thập nhị kỵ cùng cửu tuyệt đao, Hà Tâm Khổ, Dạ Vô Thường đồng thời chỉ hướng Ninh Dạ.

Ninh Dạ cũng không để ý, từ trong túi móc ra một nắm đậu phộng, ung dung thong thả ăn: "Ta cũng không nghĩ tới, vận khí kém như vậy, nguyên bản chỉ là trảo cái tiểu hồ ly, kết quả liền gặp phải các ngươi."

Lang Diệt nghi hoặc: "Đây gọi vận khí tốt chứ?"

Diệp Cô đẩy hắn một cái: "Giết người mới gọi vận khí tốt, nhìn ý tứ của Ninh Dạ, là không dự định giết bọn họ."

Hà Tâm Khổ hừ lạnh: "Cũng cần ngươi có thể làm được mới được."

Hàng này có chút không biết tốt xấu a.

Cũng may Khoáng Vân Hậu đến là rộng lượng, chắp tay nói: "Ninh tiểu huynh đệ nguyện ý giơ cao đánh khẽ, Vân Hậu vô cùng cảm kích!"

"Ngươi cũng chớ gấp vui vẻ." Ninh Dạ ăn đậu phộng, đi tới bên người hai quỷ, nhìn nhìn một chút nhánh hoa sinh thành trên người nhị quỷ, gật đầu nói: "Không tệ, hai hạt giống này sinh trưởng rất tốt đẹp."

Nói trong tay đã nhiều thêm cái bình tưới nước.

Hắn bắt đầu tưới hoa.

Vừa tưới, vừa nói: "Ta có thể không giết các ngươi, bất quá có muốn đồ vật , ta muốn."

Khoáng Vân Hậu đã nói: "Kính Xuyên Thạch có thể cho các ngươi."

Ninh Dạ lắc đầu: "Cái thứ đồ nát kia, ta cần nó làm gì?"

Ứng Không Kiếp ánh mắt lẫm liệt: "Ngươi cũng muốn mật thư?"

Ninh Dạ lắc đầu: "Nhân gian chi sự, ta đều không muốn. Thứ ta muốn là. . ."

Hắn chỉ tay một cái, lại là chỉ về thiếu niên nho nhỏ trong miếu kia : "Là hắn!"

Chương 69 : Tấn thăng

Chương 70: Tấn thăng

Ninh Dạ một chỉ này, trực tiếp khiến vô số người ngây ra tại chỗ.

Hà Tâm Khổ vừa kinh vừa nộ: "Hỗn đản, ngươi thế mà. . ."

Nói liền muốn xông lên gây sự với Ninh Dạ.

Khoáng Vân Hậu đã ngăn cản hắn, nhìn chằm chằm Ninh Dạ nói: "Ninh tiểu huynh đệ, đó chỉ là một cái hài tử của bằng hữu ta, lời này của ngươi, tính có ý gì?"

Ninh Dạ há mồm liền đến: "Ta thấy người này thiên phú dị bẩm, căn cốt tư chất khác hẳn thường nhân, muốn thu làm môn hạ, cho hắn một phần thiên đại tạo hóa."

Chúng nhân bị hắn chọc cho tức muốn thổ huyết.

Đâu ra a? Liền bốc lên cái thiên phú dị bẩm rồi?

Ngươi liền mò cốt đều chưa có làm đây.

Lại nói chính ngươi cũng chỉ là cái Hoa Luân cảnh, có tư cách gì thu đồ đệ?

Thiên Trung Giới thất cảnh chi địa, Hoa Luân cảnh đều là đệ tử, vì vậy tu vi không tới Vạn Pháp, là không có tư cách thu đồ đệ.

Ninh Dạ đây là điển hình hồ thuyết bát đạo, Ứng Không Kiếp cũng bị hắn chọc cho phát cười rồi: "Ninh huynh đệ, khẩu khí hơi lớn rồi chứ?"

Ninh Dạ xua tay: "Không lớn không lớn, chính ta không được, sư phụ ta còn không được sao? Ta đem hắn dẫn tiến vào sư môn, cho hắn làm đệ tử của Lang Gia Nữ Đế, thế nào?"

". . ."

Khoáng Vân Hậu cười nói: "Ninh huynh đệ nói giỡn, cháu trai này của ta gân cốt thiên phú thực sự bình thường, sợ là nhập không được Nữ Đế pháp nhãn."

Ninh Dạ đã nói: "Vậy thì giới thiệu cho sư tỷ của ta Nhạc Tâm La, nàng là Niết Bàn, cùng ta quan hệ tốt cực kì, lời ta nói, nàng không có không nghe."

Nghe đến cái này, Lang Diệt Diệp Cô đồng thời cười thầm, liền ngay cả Hiên Viên Long cũng không nhịn được muốn vui vẻ.

Đúng, ngươi cùng sư tỷ của ngươi quan hệ là thật tốt a.

Trên người Nhạc Kính Tùng bây giờ còn xăm lên Nhạc Tâm La túy ngọa thanh tùng đồ, tranh khắc Nhạc Tâm La bị Ninh Dạ giẫm đầu trền sàn sân quyết đấu đến là không còn, họa diện nhưng mà thâm ấn não hải.

Giao tình như vậy, cũng chỉ có Ninh Dạ ngươi chém lên mặt không đỏ tim không nhanh.

Bất quá Ninh Dạ nói như vậy, vậy thì mang ý nghĩa thiếu niên này xác thực có vấn đề, mọi người cũng đều chú ý đối với hắn.

Liền thấy thiếu niên kia có chút kinh hoảng ngồi đó, tựa như không rõ vì sao, đầy mặt sợ hãi.

Hà Tâm Khổ vững vàng đem thiếu niên hộ ở phía sau, nói: "Ninh Dạ, chuyện này ngươi đừng hòng. Muốn đánh thì đánh, nhà ta cũng không sợ ngươi!"

Ninh Dạ lắc đầu một cái, tiếp tục tưới hoa.

Hai khỏa quỷ hoa thụ đã thành hình, bắt đầu kết quả rồi.

Ninh Dạ lấy ra một ít tư nguyên thả xuống dưới cây, xem như là cho nó một ít dưỡng chất bồi dưỡng, thuận miệng nói: "Không nguyện ý thì thôi, nếu đã như vậy, các ngươi đi đi."

Hắn lời này vừa ra, mọi người đồng thời ngưng trệ.

Tình huống gì vậy?

Nhưng mà Ninh Dạ cũng không có động tác gì, vẫn đúng là chỉ là dốc lòng bồi dưỡng quỷ thụ, không có để ý tới ý của bọn họ nữa.

Chỉ là nghĩ nghĩ, đột nhiên nghĩ đến cái gì, tóm lấy Nam Minh Minh kia, liền như thế một trảo, càng là trực tiếp đem kích sát, tiện tay nhiếp trụ Nam Minh Minh nguyên thần, nói: "Vạn Pháp nguyên thần, chênh lệch là chênh lệch chút, làm chút dưỡng chất cũng vẫn là có thể."

Nói chia làm hai phần nhét vào trong hai cái cây, sau một khắc nhị thụ nở hoa, càng từng cái ngưng kết ra mấy viên trái cây tươi đẹp ướt át.

Ninh Dạ trực tiếp đem trái cây lấy xuống, cùng Lâm Lang một người một quả nuốt xuống.

Thể nội khí cơ dĩ nhiên tăng vọt, trong nháy mắt, càng đã thành tựu Hoa Luân đỉnh phong.

"Tu Nguyên Quả? Thế mà là Tu Nguyên Quả?" Ứng Không Kiếp chấn kinh.

Tu Nguyên Quả này chính là một loại trái cây có tiếng của Lang Gia Các, sử dụng có thể khiến cho tu sĩ tu vi tăng vọt, chỉ là ai cũng không biết là làm sao đào tạo, không nghĩ tới thế mà là dùng tu sĩ luyện thành.

Bất quá Tu Nguyên Quả tuy rằng hấp thu chính là hai cái Vô Cấu một cái Vạn Pháp, nhưng phải bỏ thô tồn tinh, tránh khỏi pháp lực hỗn tạp, tiên pháp tinh nguyên thực tế hấp thu kém xa tiêu hao, dù vậy, cũng là kết ra sáu viên, mà Ninh Dạ cùng Lâm Lang chỉ là một viên, liền trực tiếp Hoa Luân đăng đỉnh.

Ninh Dạ đã đem ba viên Tu Nguyên Quả phân biệt đưa cho Diệp Cô, Lang Diệt cùng Hiên Viên Long.

Diệp Cô Lang Diệt mừng rỡ tiếp nhận, Hiên Viên Long lại lắc đầu nói: "Ta không cần, vật này tuy có thể trợ giúp tu vi, nhưng căn cơ bất ổn. Tu hành cần phải mỗi bước một cái dấu chân, không cho phép tham công mạo tiến."

Ngô, lời này của ngươi là không sai, bất quá đối với chúng ta vô dụng a.

Chúng ta căn cơ vững chắc lắm đây.

Ninh Dạ nhìn hướng Diệp Cô cùng Lang Diệt: "Vậy các ngươi đây?"

Diệp Cô cười nói: "Căn cơ có thể chậm rãi vững chắc, ta không có cố chấp như Hiên Viên sư huynh, tu vi chung quy là căn bản, cùng lắm quay đầu lại rèn luyện thêm một quãng thời gian là được rồi."

Nói đã đem Tu Nguyên Quả kia nuốt vào.

Lang Diệt cũng là như vậy.

Ninh Dạ nói: "Chỉ còn lại hai viên, Tu Nguyên Quả sau khi kết thành không thể để lâu, nếu không sẽ linh lực dật tán, thôi vậy, trực tiếp tấn thăng đi."

Cùng Lâm Lang liếc nhau một cái, trên người hai người khí cơ đã tự thăng hoa, càng là liền như thế bắt đầu tấn thăng Vạn Pháp.

Diệp Cô giật nảy cả mình: "Ta fuck, ngươi không phải chứ?"

Tấn thăng Vạn Pháp không phải là chuyện đơn giản gì, tới nay đều là cần phải hết sức thận trọng, để phòng thất bại. Các ngươi trực tiếp thành tựu Hoa Luân đỉnh phong thì cũng thôi, lại còn tại trường hợp này tấn thăng Vạn Pháp. . .

Hắn muốn nói Ninh Dạ ngươi đừng có kiêu cuồng quá đáng, sau một khắc lại nhìn thấy hai người khí cơ biến đổi, nghiễm nhiên đã là xong rồi.

Thành công rồi?

Tấn thăng xong rồi?

Diệp Cô xoa xoa con mắt bản thân: "Nhanh như vậy? Hiên Viên sư huynh, Lang Diệt sư huynh, tấn thăng Vạn Pháp có nhanh như vậy sao?"

Lang Diệt ngơ ngác nói: "Sư huynh của ta tấn thăng Vạn Pháp, dùng thời gian nửa năm chuẩn bị, trùng kích ròng rã ba ngày ba đêm, mới có thể một lần thành công, liền này, hắn còn tự thổi tự khoe đắc ý không ngớt."

Nói hắn nhìn nhìn Hiên Viên Long: "Căn cơ bất ổn?"

Hiên Viên Long nuốt ngụm nước bọt, hừ nói: "Bọn họ là thiên tài."

Quay đầu sang chỗ khác không nói lời nào.

Trong lòng chua xót không ngớt.

Thiên tài này cũng quá quá đáng rồi.

Bên này tấn thăng Vạn Pháp xong, Ninh Dạ cùng Lâm Lang đã đem hai viên Tu Nguyên Quả còn lại ăn vào, lần này tiến độ không cao như thế, chỉ là đã chính thức thành tựu sơ cảnh.

Bên kia Ninh Dạ nhìn nhìn một đám người Khoáng Vân Hậu, nói: "Di? Không phải nói để cho các ngươi đi rồi sao? Tại sao còn không đi?"

Khoáng Vân Hậu cười khổ: "Ninh huynh đệ thiên phú dị bẩm, xác thực phi phàm, cũng khó trách có thể nhìn ra vấn đề của Tiểu Phàm. Không phải ta không muốn đi, mà là chúng ta như đi, sau một khắc, chỉ sợ toàn giới đều sẽ biết Tiểu Phàm chi sự chứ?"

Ninh Dạ nhìn nhìn Khoáng Vân Hậu: "Vì vậy ngươi cảm thấy ta là đang đe dọa ngươi?"

Khoáng Vân Hậu không có nói gì.

Ninh Dạ liền nói: "Vậy ngươi định làm thế nào? Giết ta diệt khẩu? Tuy rằng hai chúng ta đã là Vạn Pháp, nhưng đến cùng vừa mới nhập cảnh, liền tiên pháp tu vi Vạn Pháp nên có đều chưa học, Ứng Không Kiếp Vô Cấu cường nhân, hẳn là có thể đối phó mấy người chúng ta."

Ứng Không Kiếp đã chậm rãi giơ bàn tay lên.

Khoáng Vân Hậu nhưng đè hắn lại: "Vì muôn dân Liêu quốc ta, ta xác thực nên làm như thế. . . Nhưng ta không thể."

"Vân Hậu!" Đám người Hà Tâm Khổ đồng thời kêu to.

Khoáng Vân Hậu lại nói: "Ta có thể không cứu tiểu cô nương kia, chỉ vì không phải ta gây nên, vì chúng sinh, ta chí ít còn có thể lừa gạt được bản thân, nhưng nếu như vì diệt khẩu mà giết bọn ngươi, vi phạm đạo ta, ta không thể làm."

Nói hắn nở nụ cười: "Lại nói hai người các ngươi cũng không đơn giản, ta có thể thấy ngươi rất có tự tin. Tuy rằng ta không biết tự tin này từ đâu mà đến, nhưng ta rất nguyện ý tin tưởng ta không giết được ngươi. . . Như vậy thời điểm ta lựa chọn, cũng liền không khó khăn như thế nữa rồi."

Hắn nói khoát tay áo một cái, chúng nhân đã đỡ lấy thiếu niên kia, lui về phía sau.

Chỉ là ánh mắt vẫn như cũ căng thẳng nhìn Ninh Dạ.

"Uy." Ninh Dạ đột nhiên nói.

Xoát lạp lạp lạp!

Đao quang đột khởi, làm tốt chuẩn bị chiến đấu.

Một đám người như thế, rõ ràng là bên cường thế, lại bị Ninh Dạ làm giật mình hoảng hốt, căng thẳng không ngớt.

Ninh Dạ lấy ra một đạo hỏa phù, ném cho Khoáng Vân Hậu: "Thời điểm có phiền phức, có thể tìm ta."

Sau đó hắn nở nụ cười, nói: "Gặp lại."

Chương 70 : Đạo chủng

Chương 71: Đạo chủng

Khoáng Vân Hậu bọn họ liền như thế đi rồi.

Ninh Dạ vẫn đúng là không xuất thủ cản bọn họ.

Điều này khiến cho đám người Lang Diệt đều cảm thấy kỳ quái.

"Ninh sư đệ, thiếu niên kia, rốt cuộc là ai? Tại sao Khoáng Vân Hậu coi trọng như vậy? Xem ra cái gọi là mật thư cùng Kính Xuyên Thạch kia, đều chỉ là danh nghĩa, thiếu niên mới là mục tiêu chân chính bọn họ muốn bảo vệ." Lang Diệt hỏi.

Ninh Dạ nhìn nhìn hắn, một mặt sùng kính: "Ngươi thật là lợi hại, vậy cũng để ngươi nhìn ra rồi."

Lang Diệt vẻ mặt đau khổ nói: "Sư đệ ngươi đừng chê cười ta, ta cũng coi như nhìn ra rồi, đừng nói mấy người chúng ta, coi như là Thất Cực chân truyền khác trong các, gộp lại cũng là không bằng ngươi."

"Lời này, quá không có tiền đồ. Ta còn định đem ngươi nâng lên vị trí Thất Cực chân truyền đây." Ninh Dạ nhếch mép.

"Ngươi nói cái gì?" Mọi người cùng nhau ngẩn ra.

Ninh Dạ thuận miệng nói: "Nếu đã cùng nhau ra hỗn, vậy thì đều là huynh đệ, có thể giúp liền một phen đi. Ngươi liền nói các ngươi có muốn hay không đi?"

"Muốn! Muốn a!" Lang Diệt cùng Diệp Cô đồng thời hưng phấn gật đầu.

Ninh Dạ nhìn nhìn Hiên Viên Long: "Ngươi đây?"

Hiên Viên Long nuốt ngụm nước bọt.

Hắn tu Vạn Kiếp Đạo, xưa nay tôn sùng mài dũa bản thân, không mượn ngoại vật, cho nên đối với Tu Nguyên Quả cũng không để ý.

Thế nhưng Thất Cực chân truyền a!

Cái này liền thật sự không cách nào nói không để ý rồi.

Hừ một tiếng, Hiên Viên Long yên lặng gật đầu.

Thấy hắn vẫn còn dáng dấp quật cường như vậy, mọi người cùng nhau cuồng tiếu ha ha.

"Được rồi, thích là được." Ninh Dạ đã nói.

Nói bước lớn tiến về phía trước.

Lang Diệt theo sau lưng: "Cái kia. . . Thiếu niên kia. . ."

"Thiếu niên nào?" Ninh Dạ hỏi ngược lại.

Lang Diệt nhất trệ, Diệp Cô vỗ vỗ bả vai hắn: "Ý sư đệ là, quản hảo bản thân là được. Không nên hỏi, cũng đừng hỏi."

Người ta cũng đã cho ngươi Tu Nguyên Quả, còn nói giúp ngươi thành tựu Thất Cực chân truyền, vậy có chút bí mật, không biết cũng không cần phải cố tìm hiểu nữa.

Lang Diệt hiểu ý, không nói thêm cái gì nữa.

Hai cái nhiệm vụ 'ám sát Khoáng Vân Hậu' cùng 'nộp lên linh hồ' này là khẳng định thất bại, vì vậy Ninh Dạ cũng triệt để từ bỏ tâm tư một lần thành công, không còn gánh nặng, làm việc trái lại càng thêm tiêu dao.

Đương nhiên, nhiệm vụ còn lại vẫn là phải làm, nếu không bận rộn một hồi, công huân chẳng phải là số âm.

Nhưng việc vẫn là Lâm Lang làm , còn Ninh Dạ, cả ngày chính là ở nơi đó viết viết vẽ vẽ tính toán gì đó.

Nhưng đã không ai dám đối với điều này có bất kỳ ý kiến gì —— bởi vì Ninh Dạ đang nghĩ biện pháp đề thăng bọn họ.

Nếu muốn trở thành Thất Cực chân truyền, chỉ dựa vào đánh bại chân truyền là không tác dụng chim gì.

Đánh bại chân truyền chỉ có thể đem đối thủ kéo xuống ngựa, không có nghĩa là liền có thể bản thân thượng vị.

Vì vậy khi nhàn hạ, Ninh Dạ cũng đối với bọn họ giáo huấn nói: "Tu vi đến Nhân Hoàng chi cảnh, nhìn đã không còn là thực lực. . . Thực lực các ngươi mạnh mấy, tại trong mắt Nhân Hoàng cũng bất quá là cái giun dế to hơn một chút mà thôi. Đối với tu giả Nhân Hoàng mà nói, thiên hạ chỉ có một thứ đáng giá coi trọng."

"Đạo!" Diệp Cô hồi đáp.

"Không sai, nhưng ngươi có thể giả ngốc chút hay không, để cho ta biểu hiện một chút?" Ninh Dạ tiếu mị mị nói: "Ta không tin lời kế tiếp của ta ngươi cũng biết."

Diệp Cô cười nói: "Sư đệ ngài từ từ nói, sư huynh ta tất thụ ngài giáo huấn, thể hồ quán đỉnh, khiến người tỉnh ngộ."

Ninh Dạ gật đầu: "Ta thích sự không biết xấu hổ của ngươi, có lẽ tương lai ngươi liền có thể tu thành không biết xấu hổ chi đạo."

Lâm Lang hiếu kỳ: "Có cái đạo này sao?"

Mọi người cùng nhau bất đắc dĩ nhìn Lâm Lang.

Cô nương ngươi quá thuần khiết.

Ninh Dạ lúc này mới nói: "Cho nên đối với Nhân Hoàng đại năng mà nói, kỳ thực gân cốt tư chất đều không phải trọng yếu nhất, quan trọng nhất là ngộ tính, bởi vì đạo chi nhất đồ, thủ trọng tại ngộ. Ta biết các ngươi khả năng muốn nói, lúc trước sư phụ thu ta, vừa ý chính là tư chất. Không sai, nhưng đó là bởi vì ngộ tính khó mà phán đoán, cần thời gian thử thách. Vì vậy dù có là Nhân Hoàng, cũng chỉ có thể trước tiên lấy tư chất làm tiêu chuẩn. Tại sao các ngươi coi như thắng chân truyền rồi, cũng không làm được chân truyền? Nguyên nhân chính là các ngươi không có biểu hiện ra ngộ tính, vì vậy các ngươi chỉ là giúp Nhân Hoàng thanh trừ hết đệ tử bọn họ cảm thấy không có tiền đồ. Nhưng trên thực tế, giả như có một cái đồ đệ nào đó có ngộ tính, như vậy chỉ sợ các ngươi có đem hắn đánh bại, khiến hắn không còn là chân truyền, tương lai Thất Cực vẫn là sẽ một lần nữa đem hắn thu làm môn hạ."

"Hóa ra là như vậy!" Ba người Diệp Cô đồng thời kinh hô.

Trong cửu đại tông môn xác thực đã xảy ra chuyện như vậy, có chân truyền bị đánh bại, theo lệ không còn là chân truyền, nhưng bất quá ngăn ngắn nửa năm thời gian, vậy mà đã lại lần nữa nhập môn.

Mọi người không hiểu là tại sao, thậm chí còn có người bất bình, nói là có người ngầm đi cửa sau.

Nhưng cần phải cái môn lộ gì mới có thể mua chuộc Nhân Hoàng?

Lời này của Ninh Dạ, mọi người lại là rốt cục tỉnh ngộ rồi.

Hóa ra căn nguyên ở chỗ này đây.

Ninh Dạ đã nói: "Vì vậy nếu các ngươi muốn trở thành chân truyền, có đánh bại chân truyền hay không, căn bản không trọng yếu, trọng yếu chính là chính các ngươi có ngộ tính hay không. Đối với Nhân Hoàng mà nói, chỉ có ngộ tính mới là tiềm lực, cũng chỉ có tiềm lực ngộ đạo này, mới là tiêu chuẩn duy nhất bọn họ thu đồ đệ. Chỉ cần các ngươi có thể tại trước khi thành tựu Vô Cấu, có sở ngộ đạo, vậy bọn họ liền sẽ cảm thấy các ngươi có giá trị, liền sẽ trực tiếp thu đồ."

Ba người đều vui vẻ.

Lang Diệt nói: "Ninh sư đệ ngươi chớ có nói đùa, ngộ đạo đó là chuyện Niết Bàn mới có thể làm được."

"Đó là chính thức ngộ đạo, không ai bắt các ngươi làm đến loại trình độ đó, thực tế từ Hoa Luân bắt đầu, một đường Vạn Pháp, Vô Cấu, đều có thể có sở ngộ. Thiên tài chân chính, Vô Cấu cảnh giới liền có thể chính thức ngộ đạo, cấp bậc Vạn Pháp liền hơi có sở ngộ, đắc khuy môn kính (*có thể -nhìn thấy đôi chút- cánh cửa - con đường)."

Nghe nói như thế, mọi người đều đã có chút minh bạch.

Hiên Viên Long đột nhiên nhớ tới chuyện hắn bị Ninh Dạ đánh bại ngày đó, mở lớn mắt: "Ngươi ngày đó đánh bại ta. . ."

Ninh Dạ gật đầu: "Huyễn đạo có ngộ, kết hợp Di Hoa Tiếp Mộc, do đó có thể lừa gạt được ngươi."

Ngộ đạo tiểu thành, đặc điểm của 'sơ khuy môn kình', chính là thi pháp tự nhiên, đối với tiên pháp có đặc thù bổ trợ, vì vậy lời này của Ninh Dạ đến cũng không sai, chỉ bất quá bổ trợ của hắn mạnh đến, sớm vượt quá tầng thứ chính thức ngộ đạo, lại là không người biết rõ.

Lang Diệt kêu to: "Nhưng khi đó ngươi mới Hoa Luân, nhập môn bất quá một năm a!"

"Vậy mới nói ta là thiên tài a."

Diệp Cô Lang Diệt đồng thời bi phẫn: "Đánh rắm, thế này sao lại là thiên tài, rõ ràng là thiên tài trong thiên tài!"

Ninh Dạ vui hớn hở tiếp nhận cái "Phê bình" này.

Không thể không nói, thiên tài thân phận nhập môn, xác thực so với năm đó thiên tân vạn khổ đi tới phải sảng khoái hơn nhiều.

Vẫn là Hiên Viên Long nói: "Vấn đề là, chúng ta dựa vào cái gì làm được loại mức độ này?"

Đại đạo bất khả truyền, ngộ đạo là chuyện của bản thân.

Ngươi nói nửa ngày, không phải bằng với không nói sao?

Ninh Dạ đã nói: "Ta có thể giúp các ngươi."

"Ngươi chắc chắn chứ?" Ba người chấn kinh.

Sao có thể có chuyện đó?

Ninh Dạ trực tiếp nói: "Trước lúc này, ta làm không được, thế nhưng sau khi nhìn thấy Khoáng Vân Hậu, ta được lợi không nhỏ, hiện tại ta xác thực có thể làm được một ít."

Khoáng Vân Hậu?

Chuyện này mắc mớ gì đến hắn?

Mọi người không rõ.

Ninh Dạ nói: "Các ngươi chẳng lẽ chưa từng nghĩ tới, Khoáng Vân Hậu là dựa vào cái gì lấy thực lực của người phàm, nắm giữ lực lượng một kích oanh sát Vô Cấu sao?"

Ba người đồng thời lắc đầu.

Ninh Dạ nghiêm mặt nói: "Vậy các ngươi liền phải học suy nghĩ, hết thảy dị thường chi sự, sau lưng tất có ý nghĩa trọng đại. Cơ duyên liền ở trước mặt các ngươi, nhưng có mấy người nhìn thấy, liền đạt được, có mấy người nhưng chính là mở mắt như mù!"

Vẫn là Diệp Cô trước tiên phản ứng lại: "Lẽ nào là. . . Chủng đạo?"

"Xác thực nói, là bố đạo! Thiên hạ bố đạo!" Ninh Dạ thổn thức một tiếng: "Nếu như ta không có đoán sai, Khoáng Vân Hậu hẳn là một trong những người được lợi dưới cửu thánh bố đạo." (bố ~ ban bố, lan truyền)

Chương 71 : Truyền đạo

Chương 72: Truyền đạo

Sau ngộ đạo chính là bố đạo.

Điểm này Ninh Dạ đã sớm minh bạch.

Nhưng hắn chưa từng nghĩ tới quá, bố đạo thế mà có thể đạt đến trình độ như vậy, có thể khiến cho thường nhân cũng nắm giữ lực lượng phi phàm.

Cửu thánh hẳn là đã sớm bố đạo thiên hạ, Hạo Nhiên Chính Khí của Khoáng Vân Hậu không phải là của chính hắn, mà là hắn cảm thụ được, hấp thu đến, lợi dụng đến.

Hạo Nhiên Chính Khí chi đạo.

Từ góc độ này lý giải, Hạo Nhiên Chính Khí chi đạo này, chính là thiên đạo của Khoáng Vân Hậu, một đời hắn làm việc, đều là tôn kính đạo này, mới có thể cảm thụ được nó tồn tài, hóa mà sử dụng.

Ứng Không Kiếp hẳn là cũng có một chút được lợi, nhưng hắn là tu sĩ Vô Cấu, tại phương diện Hạo Nhiên Chính Khí, trái lại không bằng Khoáng Vân Hậu, chân chính dựa vào vẫn là tự thân thực lực.

Ngoài như vậy ra, đám người Thập Tuyệt Đao, Bôn Lôi Thập Nhị Kỵ đều là như vậy.

Chuyện này lại như là một cái kim tự tháp, Khoáng Vân Hậu tu vi tuy rằng không đủ, nhưng về Hạo Nhiên Chính Khí đạo lại viễn siêu bất luận kẻ nào, thậm chí có thể bởi vậy dẫn dắt những người khác cũng có cảm ngộ, khiến cho thường nhân cũng có ngắn ngủi cùng tu sĩ nhất chiến chi lực.

Chính là cảm thụ được điểm ấy, Ninh Dạ có chỗ đốn ngộ.

Hắn vốn là biết đại đạo đồng truyền, chỉ bất quá chỉ có thể đồng truyền cùng người thân mật với mình, bây giờ cũng bất quá là thỏa mãn nhu cầu của ba người Trì Vãn Ngưng, Công Tôn Điệp, Lâm Lang Thiên, không coi là bố đạo.

Nhưng tầng thứ bố đạo là đã bước lên, hôm nay được kỳ ngộ này, nhất thời khai ngộ, truyền đạo chi sự cuối cùng đã có biện pháp, biết mình rốt cục có thể đem hành vi bố đạo tiến một bước mở rộng ra rồi.

Nhưng mà khác với cửu thánh, cửu thánh bố đạo thiên hạ, theo đuổi chính là giăng lưới rộng, Ninh Dạ thì càng cầu tinh chuẩn —— đây là bởi vì nếu như hắn cũng làm theo cửu thánh, tuyệt đối sẽ lập tức kinh động cửu thánh.

Dưới tình huống này, hắn không cầu thiên hạ bố đạo, tự nhiên chỉ có thể đi tinh chuẩn lộ tuyến.

Lại nói hắn có nội tình đại đạo đồng truyền, cũng xác thực thích hợp loại cách làm này.

Mà nhóm 'vật thí nghiệm' hoặc là nói 'người được lợi' đầu tiên của hắn, chính là ba người bọn Diệp Cô.

Thời khắc này giải thích xong, Ninh Dạ nói: "Ta thụ Khoáng Vân Hậu dẫn dắt, có thể đem tự thân đạo niệm chia sẻ một ít cho các ngươi, tin tưởng không bao lâu nữa, liền có thể giúp các ngươi hơi nhìn thấy đường. Bất quá loại cách làm này cũng có một cái chỗ hỏng. . ."

"Chỗ hỏng gì?" Mọi người cùng nhau hỏi.

"Đạo hạnh của các ngươi sẽ vĩnh viễn thụ hạn bởi ta, nếu ta không tiến, các ngươi liền vô pháp tiến tiếp. Thậm chí tương lai tu vi của ta đạt tới trình độ nhất định rồi, có thể trong một ý nghĩ, cướp đoạt đạo hạnh của các ngươi."

Mọi người nhìn nhìn lẫn nhau.

Diệp Cô hỏi: "Chỉ là đạo hạnh?"

"Phí lời, đạo quy đạo, pháp quy pháp, hai bên không giống nhau."

"Vậy được, ta đồng ý!" Lang Diệt là thẳng thắn nhất: "Đồ vật ngươi cho, coi như tương lai thu hồi lại cũng không quá đáng, lại nói Ninh sư đệ đối xử chúng ta như thế, tin tưởng chỉ cần chúng ta không hại sư đệ, sư đệ cũng sẽ không đãi chúng ta như vậy."

Diệp Cô cũng gật đầu: "Ta người này tính tình lười biếng, cũng không hi vọng tương lai vấn đỉnh chí tôn cái gì, có thể nhẹ nhõm tiến tới, đã là thấy đủ."

Mọi người cùng nhau nhìn Hiên Viên Long.

Hiên Viên Long còn có chút do dự.

"Làm sao? Ngươi còn không tin Ninh sư đệ?" Lang Diệt gấp rồi, đẩy hắn một thoáng.

Hiên Viên Long gãi gãi đầu: "Ta không phải không tin hắn, chỉ là ta tu Vạn Kiếp Đạo, đá mài khổ hạnh, không cầu ngoại vật. . ."

Ninh Dạ đã nói: "Thiên hạ nào có chân chính không cầu ngoại vật, tu sĩ tu linh khí, không phải là thiên địa chi linh? Vạn Kiếp Đạo vạn kiếp gia thân, tâm chí kiên nghị, nhưng không phải khiến ngươi ngốc đến có cơ duyên cũng bỏ qua."

Hiên Viên Long còn do dự: "Nhưng ta không phải rất thích hợp huyễn đạo a."

"Ta cũng không nói muốn chia sẻ ngươi huyễn đạo a." Ninh Dạ hồi đáp.

"A?" Mọi người cùng nhau kinh ngạc nhìn hắn.

Ninh Dạ nở nụ cười: "Ta đâu nói ta chỉ lĩnh ngộ một loại chứ?"

Hắn nói một chỉ điểm hướng Lang Diệt: "Lang sư huynh, ngươi tu khôi lỗi chi thuật, ta truyền ngươi hư thực chuyển hóa âm dương phản chuyển chi cảm ngộ, như có thể tiểu thành, từ nay về sau, khôi lỗi chi đạo của ngươi có thể tinh tiến."

Lang Diệt vừa mừng vừa sợ.

Ninh Dạ đã lại một chỉ điểm hướng Diệp Cô: "Diệp sư huynh, ngươi nói là tính cách lười nhác, nhưng kỳ thực là tối cơ linh thông minh, thực lực chân thực cũng không hề kém Lang Diệt."

Nghe nói như thế, Lang Diệt giật mình nhìn Diệp Cô.

Diệp Cô có chút ngượng ngùng cười khổ.

Ninh Dạ tiếp tục nói: "Ngươi hiểu giấu tài, đây không phải là chuyện xấu, hiểu công tâm, càng thích hợp lấy yếu thắng mạnh, ta truyền ngươi huyễn đạo chi thuật, là thích hợp ngươi nhất."

Diệp Cô đại hỉ: "Đa tạ sư đệ!"

Ninh Dạ lại một chỉ điểm hướng Hiên Viên Long: "Hiên Viên sư huynh, ngươi tu Vạn Kiếp Đạo, tâm trí kiên nghị, khổ hạnh đá mài, tiềm lực cực giai, ta truyền ngươi cực chiến nhị đạo, tin tưởng ngươi nhất định đem đạo này phát dương quang đại."

Ba chỉ lạc hạ, trong lòng ba người đồng thời có cảm ngộ, sau một khắc dồn dập đứng dậy thi pháp, chỉ cảm thấy rất nhiều vấn đề trước kia nghĩ không ra tại thời khắc này đã sáng sủa rộng rãi, trong lúc thi pháp vận chuyển tự nhiên, uy lực càng có tinh tiến, đều là mừng rỡ không thôi.

Ninh Dạ thoải mái nói: "Ta không muốn đốt cháy giai đoạn, truyền cho các ngươi chỉ là đạo chủng (hạt giống), cái khác còn cần các ngươi tự mình lĩnh ngộ. Trong vòng ba năm, như có sở thành, đến lúc đó coi như bất chiến chân truyền, cũng sẽ có Thất Cực đi tới thu nhận, bất quá đến lúc đó cũng đừng nói ta. Ta không muốn việc này bị người biết."

Ba người đồng thời khom người nói: "Tuân sư đệ mệnh, sinh tử không phụ!"

Truyền đạo ba người xong, mọi người liền tiếp tục đi chấp hành nhiệm vụ.

Vẫn như cũ là một đường tiêu sái, Lâm Lang phụ trách làm việc, Ninh Dạ ăn cơm nhuyễn không còn biết trời đâu đất đâu.

Kỳ thực hắn cũng không nhàn rỗi.

Phải giúp Lang Diệt cải tiến khôi lỗi, cùng Diệp Cô tham thảo huyễn đạo, rảnh rỗi còn phải cùng Hiên Viên Long luận bàn tu hành, thỉnh thoảng còn đùa một thoáng tiểu hồ ly, đến cũng tháng ngày nhẹ nhõm khoái hoạt.

Thời gian một tháng rất nhanh hết rồi, Ninh Dạ cùng mọi người trở lại phục mệnh.

Trở lại treo thưởng đại điện, Ninh Dạ trực tiếp giao phó nhiệm vụ.

Đệ tử phụ trách tiếp nhận vụ kia tra xét một thoáng, nói: "Hoàn thành chín cái nhiệm vụ, được công huân tám mươi ba điểm, hai nhiệm vụ thất bại, khấu trừ mười sáu điểm, tổng sáu mươi bảy điểm."

"Ai." Ninh Dạ thở dài một hơi.

Bên cạnh có người đã cười nói: "Có thể một lần thu được sáu mươi bảy điểm công huân, không hổ thiên tài chi danh. Tiếc rằng quá mức tự kiêu, đánh giá cao bản thân, làm ra phán đoán sai, dẫn đến trái lại hữu tổn. Đây chính là nguyên nhân vì sao luôn dặn các ngươi nhất định phải thận trọng. Thiên hạ tài hoa xuất chúng giả đông đảo, nhưng tự cao thiên phú, cậy tài sinh kiêu, cuối cùng cũng chính là kết cục như thế."

Ninh Dạ nghe được yên lặng, quay đầu nhìn lại, liền thấy một tên tu sĩ trung niên chính đang đối với một đám đệ tử trẻ tuổi bên cạnh dụ dỗ từng bước.

Ta đây là trở thành tài liệu giáo dục phản diện rồi a?

Lang Gia Các môn hạ đông đảo, Ninh Dạ lúc trước một mạch trong cốc tu hành, không mấy khi xuất hiện qua, vì vậy cũng không quen biết người nói chuyện kia.

Kỳ thực lời của hắn nói cũng có đạo lý, rất nhiều người không phải không có năng lực, chỉ là dã tâm vượt quá năng lực, liền dẫn đến thành tựu còn không bằng người bình thường.

Chỉ bất quá loại chuyện ngay mặt nắm người khác làm giáo tài này, liền không phải giáo tài, mà là chân đạp rồi.

Hàng này có tật xấu? Tốt xấu sau lưng mới nói loại lời này chứ?

Ninh Dạ thầm nghĩ.

Hắn đến còn không tính toán, bên cạnh Lang Diệt lại đã hừ nói: "Sơn Trung Khách, ngươi trợn to mắt chó mà xem cho rõ. Linh hồ tại tay, không phải Ninh sư đệ không có năng lực hoàn thành nhiệm vụ, chỉ là hắn không muốn hoàn thành mà thôi."

Chương 72 : Sơn Trung Khách

Chương 73: Sơn Trung Khách

Treo thưởng đại điện, Sơn Trung Khách trừng mắt nhìn Lang Diệt: "Lang Diệt, ngươi là cái thá gì, cũng xứng giáo huấn ta?"

Lang Diệt hừ lạnh một tiếng: "Ninh sư đệ có thế nào, cũng mạnh hơn ngươi. Ngươi lần đầu tiên làm nhiệm vụ, được mấy cái điểm công huân? Sợ là chỉ có năm, sáu điểm, liền một phần mười Ninh sư đệ cũng không có, lại còn dám đem người khác ra làm phản lệ?"

Sơn Trung Khách giận dữ, công đường đã có người nói: "Trên đại điện, không được náo động."

Sơn Trung Khách chỉ đành ẩn nhẫn, hung ác trừng Lang Diệt một cái, lại nhìn Ninh Dạ một cái, nhưng chung quy không nói cái gì nữa.

Ninh Dạ có chút hiếu kỳ, bên cạnh Diệp Cô đã nói: "Hắn là Đề Hồ môn hạ (*đề hồ = nhấc bình), đứng hàng lão thất, hào Sơn Trung Khách, Vạn Pháp chi cảnh, cũng bởi vậy cũng có người gọi hắn Sơn lão thất."

Ninh Dạ rốt cục nghĩ tới: "Vân Tự Môn Đề Hồ Lão Nhân?"

"Vâng."

Lang Gia Các hạ có bát môn, phân biệt là Thiên Địa Huyền Hoàng Phong Vân Nộ Thương, phụ trách bất đồng sự vật.

Đề Hồ Lão Nhân chính là môn chủ của Vân Tự Môn, trong tay có một thần vật, tên Vân Hải Hồ, nghe nói bao hàm thiên trung thất thập nhị chủng kỳ vân, Niết Bàn tu vi.

Tử Lão hẳn là yêu thích hàng này.

Sơn Trung Khách này, chính là đệ tử của Đề Hồ Lão Nhân.

Sơn Trung Khách bây giờ tại Vân Tự môn hạ đảm nhiệm tiên môn truyền pháp sứ, 'truyền pháp sứ' cái vị trí này, nói trắng ra chính là tiên môn lão sư, hơn nữa là tính chất công lập, chính là chuyên môn lên lớp cho tu sĩ bình thường.

Chẳng trách lúc này tiện mồm nhặt ra chính là một phen giáo dục chi từ.

Đạo lý không sai, chỉ là đã chọn sai người, nếu không phải còn có tính toán, hữu tâm nhằm vào, chính là thuần túy EQ thấp.

Ninh Dạ là Nữ Đế chân truyền, cũng không mấy khi ra ngoài đắc tội người, phỏng chừng không ai lại nhằm vào hắn, vậy chính là thuần túy EQ thấp rồi.

Người EQ thấp có lúc còn khó chơi hơn so với người sái âm mưu, bởi vì hắn không nhiều ý nghĩ như vậy, chỉ là thuần túy làm việc bằng yêu ghét, thời khắc này bị Lang Diệt một lời bật lại, trong lòng bất phẫn, không tiện gây sự ở trên sảnh, liền thỉnh thoảng liền lườm trộm về phía Lang Diệt.

Hắn cũng không ngốc, tranh miệng lưỡi xong cũng không tìm Ninh

Dạ gây sự, nhưng nhìn dáng dấp là nhìn chằm chằm Lang Diệt.

Ninh Dạ nhận biết động thái trong lòng hắn, biết sau đó hắn hơn nửa có hành động, cũng không nói lời nào, chỉ là nói: "Nhiệm vụ giao xong, đằng nào cũng vô sự, ta muốn hạ sơn đi dạo một chút."

"Hảo a." Nghe hắn nói như vậy, Diệp Cô cùng Lâm Lang đồng thời vui vẻ.

Diệp Cô là cái thích chơi, trực tiếp nói: "Sư đệ làm như thế mới là đúng, lao dật kết hợp, mới là vương đạo."

"Vậy được, các ngươi đi về trước chuẩn bị một chút, buổi tối gặp tại dưới thành."

Ninh Dạ nói đã tự rời khỏi.

Lâm Lang là hiểu rõ Ninh Dạ.

Thời khắc này trở lại Tê Hà Cốc, Lâm Lang hỏi Ninh Dạ: "Phu quân là dự định đối phó cái Sơn Trung Khách kia?"

Ninh Dạ ân một tiếng: "Ta đến cũng không muốn đối phó hắn, bất quá hắn xem ra là muốn gây sự với Lang Diệt. Lang Diệt hiện tại tốt xấu là người của ta, sao có thể để cho hắn dễ dàng hạ thủ. Liền thuận tiện lợi dụng một chút đi."

Nói đến, mục đích chuyển sinh ban đầu của Ninh Dạ bọn họ, thứ nhất là vì lý giải chỗ bất đồng giữa tu tiên nơi đây cùng Trường Thanh Giới, học kỳ sở trường bù đắp thiếu sót, thứ hai là vì có thể khiến cho chính thân vui vẻ một chút, cũng miễn Thiên Tàm lữ trình khô khan vô vị.

Bản thân là không có theo đuổi quá lớn gì.

Thế nhưng theo thời gian trôi đi, lý giải đối với bản giới, cảm thụ được sự mênh mông rộng lớn nơi đây, đạo hạnh thâm thúy, Ninh Dạ cũng liền đã có truy cầu cao hơn.

Cửu thánh cao cư cửu nhật chi thượng, sáng cùng nhật nguyệt, thiên hạ bố đạo.

Một cái phân thần nho nhỏ như hắn, ở chỗ này trưởng thành, mục tiêu lại là muốn truy cửu thánh, siêu nhật nguyệt.

Gặp mặt cùng Khoáng Vân Hậu, khiến hắn cảm thụ được cửu thánh bố đạo chi hùng vĩ khí tượng, trong lòng đã có định kế, tự nhiên cũng phải có hành động của chính mình.

Điều này liền mang ý nghĩa hắn cần phải có địa bàn, có người.

Địa bàn cùng người ở đâu ra?

Tự nhiên nên cướp thì phải cướp.

Bên ngoài phải cướp, nội bộ cũng phải đoạt.

Vì vậy Ninh Dạ mới muốn bồi dưỡng Lang Diệt bọn họ, mà Sơn Trung Khách này cũng tương tự là cái cơ hội.

Lang Gia Các dưới núi có thành, kỳ danh là Hạ Thành.

Hạ Thành chủ yếu là vì một ít trung đê tầng đệ tử phục vụ, không chỉ có người của Lang Gia Các, cũng có một ít ngoại môn tu sĩ.

Thường xuyên qua lại, giao dịch mua bán, tụ mà thành thành.

Một ít đối với tiền đồ không ôm kỳ vọng gì, đại thể liền sẽ tới đây pha trộn.

Ngược lại là giống như Ninh Dạ, Hiên Viên Long, Lâm Lang, cơ bản liền chưa từng tới.

Trong năm người, đến tối đa vẫn là Diệp Cô.

Thứ hai mới là Lang Diệt.

Hắn tại Lang Gia Các tu hành mười năm, đến mười lần, mỗi năm một lần, mỗi lần ba ngày, cũng coi như là khá là khắc chế.

Lần này Ninh Dạ mời, Lang Diệt tất nhiên là hoan thiên hỉ địa phá lệ.

Đi về trước thu thập một thoáng, sau đó liền đi xuống núi.

Ra khỏi Lang Gia Các, Lang Diệt nhắm Hạ Thành bay đi.

Chính đang phi hành, bỗng nhiên phía sau ám lưu dũng hiện.

Lang Diệt nhận biết khác thường, thầm hô không được, đã đem khôi lỗi phóng ra.

Chỉ là công kích hắn tưởng đến không xuất hiện, liền thấy phía sau một người hiện thân, chính là Sơn Trung Khách kia.

Hắn tự thị thân phận, lấy Vạn Pháp đối Hoa Luân, tự nhiên xem thường đánh lén, vừa nãy cũng bất quá là điểm hắn một thoáng.

Thời khắc này thấy Lang Diệt phóng ra khôi lỗi, hừ nói: "Vô tri chi đồ, bất quá chỉ là một cái Anh Tú Bảng đệ nhị, chân truyền không ra, một đống đệ tử rác rưởi làm trò, còn thật sự coi chính mình rất ghê gớm. Hôm nay nếu không giáo huấn ngươi một chút, ngươi cũng không biết trời cao đất rộng. Ta cũng không giết ngươi, liền phá huỷ khôi lỗi của ngươi, lại khiến ngươi khái mấy cái dập đầu, liền bỏ qua ngươi."

Nói búng ngón tay, một tia chỉ phong đã lạc tới.

Tại trong suy nghĩ của Vân Trung Khách, dưới Lạc Anh Chỉ này của mình, khôi lỗi kia của Lang Diệt dù cho cứng rắn mấy, cũng sẽ tại chỗ hôi phi yên diệt.

Chỉ là Lạc Anh Chỉ này bắn vào trên khôi lỗi, lại ngay cả cái bọt nước đều không nổi lên, khôi lỗi kia hoàn hảo vô sự, ngược lại Lang Diệt kỳ quái nhìn nhìn Sơn Trung Khách: "Sơn lão thất, một chỉ này của ngươi dùng mấy thành lực?"

Sơn Trung Khách hơi ngạc nhiên, hồi đáp: "Bốn thành."

Nói lại là bắn ra một chỉ.

Hắn vừa nãy dùng bảy thành, nhưng sĩ diện đổi giọng chỉ nói bốn thành, thời khắc này đến đúng là toàn lực xuất thủ.

Lang Diệt bị dọa cho nhảy dựng, không dám để cho khôi lỗi ngạnh cương, vội vàng thi pháp, trong tay vô phong tiễn đã xuất hiện, chỉ là cùng lúc trước bất đồng, lần này vừa ra chính là ba chi, phân xạ Sơn Trung Khách mặt, yết hầu cùng ngực ba chỗ.

Sơn Trung Khách cũng hơi hơi giật mình, hắn biết vô phong quỷ tiễn này chính là thủ đoạn bảng hiệu của Trọng Hải Lão Nhân, chính thức phải là Vạn Pháp mới có thể tu hành. Lang Diệt cũng coi như thiên tài, Hoa Luân cảnh đã có thể thi triển, bất quá chỉ có thể thi triển một cái, nếu là Trọng Hải Lão Nhân, đó chính là ngàn vạn mưa tên.

Nhưng hiện tại Lang Diệt thế mà một lần phóng thích ra ba cái, đến cũng làm cho hắn giật mình nho nhỏ, nhưng không để ý, chỉ là tay áo lớn vung lên, thủ chưởng liên trảo, đã đem ba chi vô phong tiễn nắm ở trong tay.

Khôi lỗi đã thừa cơ xông lên, quỷ thủ cấp trảo.

Sơn Trung Khách kinh ngạc ồ một tiếng, sao tiểu tử này pháp thuật tu vi, ngược lại thật giống đề thăng không ít? Thi pháp viên chuyển như ý, khá có khí tượng.

Chỉ bất quá, so với lão phu chung quy là kém xa lắm rồi!

Sơn Trung Khách tự tin hừ một tiếng, đã hóa chỉ thành trảo, một phiến sơn nhạc hư ảnh tái hiện, trọng trọng ép hướng khôi lỗi kia.

"Trọng Sơn Ấn!" Sơn Trung Khách cười dài nói: "Xem ta đập vụn khôi lỗi này của ngươi!"

Theo hắn lên tiếng, liền thấy khôi lỗi kia nâng quyền nhất kích, Oanh tại trên sơn ấn, trọng sơn hư ảnh tại dưới một quyền này, thế mà băng liệt ngõa giải.

"Làm sao có khả năng?" Sơn Trung Khách kinh hãi.

Lang Diệt lại thi pháp, lượng lớn quỷ thủ quấn về Sơn Trung Khách, đồng thời lại là ba chi vô phong tiễn ngưng tụ thành, nhất khí a thành, lăng lệ mà cường thế. (*nhất khí a thành = nối liền môt hơi, liên tục liền mạch)

Chương 73 : Tam Mục Thần Quân

Chương 74: Tam Mục Thần Quân

Sơn Trung Khách không nghĩ tới phản kích của Lang Diệt thế mà mạnh mẽ như vậy.

Bất quá hắn đến cùng là Vạn Pháp cảnh, hơn nữa là trung kỳ.

Tu vi mạnh mẽ vẫn như cũ không phải Lang Diệt có khả năng đối kháng, thời khắc này đơn chưởng hóa quyền: "Lão tử một bàn tay liền diệt ngươi!"

Lời này liền chém gió.

Tu sĩ lại không Kháo quyền cước tranh hùng, trừ phi là cần hai bàn tay kết ấn tiên pháp, bằng không một bàn tay cùng hai bàn tay cũng không có khác biệt quá lớn.

Bức trang này của hắn không giá trị, lực lượng đến là phát huy đến mức cực trí.

Trọng Sơn Ấn tái hiện, thời khắc này là chân chính toàn lực phát uy, càng là hai tòa đại sơn hư ảnh, đồng thời giáp công khôi lỗi của Lang Diệt.

Một màn khiến Sơn Trung Khách giật mình tái hiện, trên người khôi lỗi kia huyền quang đột khởi, đột nhiên cất cao, thế mà tránh được trọng sơn chi điệp, đồng thời trên tay cũng xuất hiện một nhánh vô phong chi tiễn, trực tiếp lấy tay cầm lấy, đâm hướng Sơn Trung Khách.

"Làm sao có khả năng?" Sơn Trung Khách giật nảy cả mình.

Hắn biết khôi lỗi của Lang Diệt là lấy Kim Cương Thể làm đặc điểm chủ yếu, cường liền cường tại kiên bất khả tồi, nhưng bản thân hầu như không có bao nhiêu năng lực thi pháp, là điển hình tiền kỳ cường thế.

Nhưng thời khắc này biểu hiện của khôi lỗi lại ra ngoài dự liệu của hắn, thế mà vận dụng Linh Không Thuật tránh thoát.

Tuy là tiểu pháp, nhưng lật đổ ấn tượng, huống chi hiện tại liền Vô Phong Quỷ Tiễn đều dùng tới.

Sơn Trung Khách liền hứa hẹn 'một tay' cũng không làm được, một cái tay khác khẩn cấp hóa thành thủ hộ ấn, ngăn trở khôi lỗi vô phong tiễn, đồng thời hướng Lang Diệt khuất chỉ nhất đạn.

Lang Diệt không chút nhúc nhích, mục hiện tinh quang.

Một chỉ này lạc hạ, như đánh trượt, thế mà cũng không tác dụng gì.

Sơn Trung Khách lại cảm thấy ngạc nhiên, liền thấy Lang Diệt thét dài một tiếng, khôi lỗi toàn lực nổ ra ba quyền, Lang Diệt nhưng nhân cơ hội trốn xa.

Ba quyền oanh kích đồng thời, khôi lỗi đột nhiên biến mất, lại là trực tiếp xuất hiện tại bên người Lang Diệt.

Hai người trong nháy mắt kéo dài khoảng cách.

Lang Diệt đã nói: ""Đánh không thắng ngươi, đi trước."

Trong lòng lại là vui rạo rực.

Ta fuck, ta thế mà có thể cùng Vạn Pháp cảnh đánh cái có qua có lại.

Bất quá hắn cũng biết mình chung quy không thể nào là đối thủ của Sơn Trung Khách, vì vậy không ham chiến, nhanh chân liền chạy.

"Muốn chạy?" Sơn Trung Khách nộ khiếu đánh ra một chưởng.

Lang Diệt chung quy vẫn là phạm phải sai lầm.

Hắn không nên cùng Sơn Trung Khách kéo dài khoảng cách.

Khoảng cách này, đối với Lang Diệt mà nói đã khó mà uy hiếp đến Sơn Trung Khách, nhưng lại vẫn là tại trong phạm vi công kích hữu dụng của Sơn Trung Khách.

Đúng vào lúc này, Lang Diệt thấp gào một tiếng, khôi lỗi kia khí cơ tăng vọt, lại lần nữa Oanh xuất một quyền, càng là lại lần nữa đã chặn lại thủ chưởng của Sơn Trung Khách, nhưng sau một khắc, Lang Diệt đã cùng khôi lỗi đồng thời hạ phi, cũng không quay đầu lại chạy rồi.

Sơn Trung Khách còn muốn trảo tiếp, lại nghe được giữa không trung một cái thanh âm: "Có ý tứ."

Lời này vừa nói ra, liền thấy trong thiên không một cái thủ trảo lạc hạ, hai cái ngón tay nhất niêm, đã xách gáy của Sơn Trung Khách lên, Sơn Trung Khách liền như cái châu chấu bị người xách lên, không thể động đậy.

Hắn kinh hãi ngưỡng hô: "Là vị Tiên Tôn nào? Ta chính là Đề Hồ môn hạ!"

Trong thiên không một con thụ mục xuất hiện, nhìn lướt qua Sơn Trung Khách, coi như không thấy, sau đó rơi vào trên người Lang Diệt.

Thanh âm kia đã nói: "Ngươi gọi Lang Diệt? Trọng Hải môn hạ?"

Lang Diệt cũng là trong lòng run lên, đã biết người tới là ai, cung thanh quỳ nói: "Trọng Hải môn hạ Lang Diệt, tham kiến Tam Mục Thần Quân!"

"Ngô, thế mà lĩnh ngộ một điểm hư thực chuyển hóa chi đạo, không tệ, không tệ. Lấy Hoa Luân cảnh giới, thế mà có thể có lĩnh ngộ như thế, xác thực hiếm thấy. Tuy rằng còn chỉ được da lông, nhưng có thể tại giữa khôi lỗi cùng tự thân tiến hành tiên pháp chuyển hoán, xác thực hiếm thấy. Bất quá khôi lỗi này của ngươi không thích hợp đạo này, chẳng lẽ, ngươi là sau đó lĩnh ngộ?"

Lang Diệt trong lòng cả kinh, biết Tam Mục Thần Quân pháp nhãn không sai.

Những thủ đoạn khôi lỗi sử dụng vừa nãy, kỳ thực chính là Lang Diệt đem tự thân thủ đoạn thông qua khôi lỗi phóng thích.

Nhưng khôi lỗi hắn luyện chế là dùng để làm thuẫn bài, cùng mình là thuộc về chiến thuật phối hợp, không phải vì hư thực chuyển hóa mà phục vụ.

Điều này khiến khôi lỗi tuy rằng có thể sử dụng pháp thuật, hiệu quả kỳ thực không tốt như vậy, chỉ là xem ra sẽ đem người dọa cho giật nảy, hắn chân chính cần hẳn phải là khôi lỗi dạng pháp thuật.

Lang Diệt cũng không dám nói dối, chỉ có thể nói: "Lần này đệ tử ra ngoài du lịch, ngẫu có sở ngộ!"

"Không tệ, không nghĩ tới tiểu tử ngươi ngộ tính xuất sắc như thế. Ngô, cầm."

Trong thiên không đã ào ào ào rơi ra một đống vật tư.

Tam Mục Thần Quân kia đã nói: "Những thứ này cho ngươi, trọng tân luyện chế một đài pháp thuật khôi lỗi, nếu như có thể tại trong vòng năm năm, trước lúc Vạn Pháp sơ cảnh, đem 'hư thực chi hoán' của ngươi tiến thêm một bước, ta có thể suy nghĩ thu ngươi làm đệ tử."

Lang Diệt đại hỉ: "Đa tạ Thần Quân!"

Tam Mục Thần Quân cũng không nói thêm gì nữa, trực tiếp biến mất.

Bên cạnh Sơn Trung Khách đã nhìn choáng váng.

Hắn EQ thấp hơn nữa cũng biết điều này có ý vị gì, vội xông lại nói: "Chúc mừng Lang sư đệ, chúc mừng Lang sư đệ. . ."

Hắn lời còn chưa dứt, Lang Diệt trợn trắng mắt một cái: "Cút!"

"Vâng!" Sơn Trung Khách đã 'Xoạt' một tiếng bay không còn cái bóng.

"Ha Ha Ha Ha, quả nhiên người phải ăn giáo huấn, mới sẽ trưởng thành a." Cách đó không xa truyền đến tiếng cười của đám người Ninh Dạ.

Lang Diệt kinh hỉ quay đầu lại, nhìn thấy Ninh Dạ, đại hỉ nói: "Ninh sư đệ, vừa nãy ta. . ."

"Chúng ta đều nhìn thấy rồi." Diệp Cô vỗ vỗ hắn: "Ngươi cho rằng Tam Mục Thần Quân vì sao lại đột nhiên chú ý tới ngươi?"

Lang Diệt ngẩn ra, tỉnh ngộ đi tới: "Là Ninh sư đệ ngươi?"

Ninh Dạ nhún nhún vai: "Tốt xấu cũng là cái cơ hội, không phải sao?"

Lang Diệt kích động mắt đều đỏ.

"Trước tiên đừng mừng vội." Diệp Cô nói: "Thần Quân còn chưa thu ngươi đây."

"Đúng, trong vòng năm năm, ta tất khắc khổ tu hành." Lang Diệt hồi đáp.

"Sai." Ninh Dạ hồi đáp: "Đạo tại ngộ, bất tại tu. Ngươi khắc khổ mấy cũng vô dụng."

"A?" Lang Diệt cả kinh: "Vậy làm sao bây giờ?"

"Yên tâm đi. Ngươi theo ta, không cần năm năm, tối đa hai năm, ta bao ngươi có thể đạt đến Thần Quân yêu cầu." Ninh Dạ cười nói.

Diệp Cô sáp lại gần: "Vậy ta đây?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Đạo tại ngộ, mà ngộ chi nhất đồ, tại dùng. Như vậy đi, mấy người chúng ta hôm nay tiêu dùng, liền ngươi đến."

Diệp Cô kỳ quái, không phải đau lòng tiền, mà là chuyện này cùng ngộ đạo có quan hệ gì.

Ninh Dạ nói: "Không cho phép ngươi dùng tiền, còn phải cho mấy người chúng ta hảo hảo tiêu sái khoái hoạt một phen."

"Huyễn thuật?" Diệp Cô đã minh bạch.

"Không sai. Ngươi dùng huyễn thuật của ngươi giải quyết vấn đề, nhưng nếu như làm không được, chịu đòn chính là ngươi, chúng ta cũng không xuất thủ." Ninh Dạ cười nói.

Hiên Viên Long hơi nhíu mày: "Cái kia không phải là lừa dối, ăn uống uống chùa?"

"Đúng vậy! Chính là lừa dối, ăn uống uống chùa. Bất quá làm việc chính là hắn, chúng ta chỉ là được hắn mời khách mà thôi." Ninh Dạ cười hi hi khoác lấy cái cổ Hiên Viên Long: "Cho tới ngươi, cũng là như vậy. Sau này nhàn rỗi không chuyện gì, liền tìm người đánh đi."

Nghe nói như thế, Hiên Viên Long vui vẻ: "Cái này ta am hiểu."

Một đêm này, năm người bọn Ninh Dạ tại hạ thành thoả thích khoái hoạt, Diệp Cô thì vội vàng chạy trước chạy sau lừa bịp.

Đừng nói, tiểu tử này vẫn là có mấy phần trộm gà bắt chó môn đạo, liên tục mấy lần đều thành công đắc thủ.

Bất quá đại khái là bởi vì đắc ý vênh váo, bọn họ thế mà lừa đến chỗ của một vị tu sĩ có chân tri chi năng.

Kết quả huyễn thuật bị phá, Diệp Cô bị đánh chạy trối chết.

Mấy người Ninh Dạ chỉ làm ta không quen biết hắn, tiêu sái rời đi.

Chương 74 : Các hữu trưởng thành

Chương 75: Các hữu trưởng thành

Tu sĩ cùng thường nhân khác biệt lớn nhất, đại khái chính là hành vi của cá nhân, thường thường cùng tu hành pháp, đạo tương quan.

Chính là đạo tại kỳ ngôn, tại kỳ hình, tại kỳ bản.

mỗi tiếng nói mỗi cử động đều phù hợp đạo, mới là đạo đồ chính tông.

Mà tại dưới Ninh Dạ chỉ điểm, ba người Lang Diệt, Diệp Cô cùng Hiên Viên Long, cũng coi như là triệt để xuôi theo đạo của chính mình, bước lên một cái con đường đặc thù.

Diệp Cô tu huyễn đạo, vì vậy thường lấy huyễn thuật gạt người, trong sinh hoạt lừa gạt, trong chiến đấu cũng lừa gạt.

Một ngày lại một ngày, một năm lại một năm, kết quả liền là Lang Gia Các rất mau xuất hiện một cái siêu cấp lừa đảo.

Hắn sẽ dùng các loại thủ đoạn lừa ngươi, cái gì giả linh thạch, giả pháp bảo, đến lúc sau còn thượng thăng tới giả thân phận, giả tu vi, nói chung, Diệp Cô đem một cái chữ 'gạt' quán triệt vô cùng nhuần nhuyễn.

Khởi đầu huyễn đạo của hắn còn chỉ có thể mê hoặc một ít Hoa

Luân, liền có Chân Tri chi thuật đều không gạt được, sau đó coi như có chân tri động sát chi pháp đều có thể bị hắn lừa gạt được.

Diệp Cô mỗi lần thất bại, đều sẽ nghiên cứu lĩnh ngộ, đã tốt muốn tốt hơn, thuật lừa gạt cũng từ từ đề thăng.

Vậy là Diệp Cô liền lên thăng cấp bậc khiêu chiến, bắt đầu lừa gạt Vạn Pháp.

Hạ Thành cửa hàng bởi vậy xui xẻo, không ít thương gia bị Diệp Cô lừa gạt tổn thất thảm trọng. Nhưng mà những tổn thất này cũng không phải là không thể đòi lại, dù sao phương diện này giống như Trường Thanh Giới, tuyệt đại đa số cửa hàng tu tiên sau lưng đều có đại lão.

Lúc đó lừa dối thành công, trở lại vừa nhìn, chung quy vẫn là sẽ phát hiện vấn đề.

Sau đó chính là tìm tới cửa một trận mưa đòn, lại đem tổn thất đòi về.

Nhưng mà Diệp Cô vẫn như thường vui không biết mệt chung quanh lừa gạt, Lang Gia Các đệ nhất lừa đảo chính đang nhanh chóng thành danh, từ lúc trước cá trạch cụ đại lưu manh trực tiếp tấn thăng lừa đảo.

Thú vị chính là, người như vậy theo lý đã sớm phải bị chặt chân, có hung ác thậm chí phế bỏ tu vi, người cũng giết luôn.

Vậy mà Diệp Cô lại không sao.

Khởi đầu lúc hắn khắp nơi lừa gạt, còn sẽ bị đánh, đến lúc sau thuật lừa gạt càng lúc càng cao minh, đối tượng lừa gạt cũng càng lúc càng cao cấp, ăn đòn nhưng càng ngày càng ít.

Khởi đầu lúc mọi người cầm về đồ vật của chính mình, còn sẽ tiện thể bắt chẹt một thoáng Diệp Cô, đến lúc sau, mọi người phát hiện vấn đề, cũng chỉ là tìm Diệp Cô đòi tổn thất, không còn chuyện gõ tiền bắt chẹt gì nữa.

Lại đến lúc sau, các cửa hàng lớn cũng không biết sao, đổi hết tà tính rồi, chỉ cần Diệp Cô lừa gạt đến đồ vật trong vòng ba ngày không có phát hiện vấn đề, tư nguyên không vượt quá một vạn linh thạch, vậy thì quy hắn.

Vậy là Diệp Cô liền lừa càng lúc càng hưng khởi.

Thường xuyên chính là Diệp Cô vừa tới cửa, những người trông coi cửa hàng kia liền trước tiên nhìn kỹ đối phương, trước tiên xác nhận có phải là Diệp Cô ngụy trang.

Có lúc sẽ phát hiện, có lúc sẽ không.

Nếu như phát hiện, cũng chỉ nói một tiếng: "U, là Diệp Cô tiểu tử ngươi a, lần này lại lừa gạt kiểu gì a?"

Diệp Cô liền sẽ lấy ra mấy thứ đồ: "Hai thật một giả, có bản lĩnh tự mình phán đoán ra, không bản lĩnh liền thu."

Vậy là các sư phụ chưởng nhãn liền sẽ cầm bảo bối phản phục nhìn, thỉnh thoảng còn có thể chỉ điểm một chút: "Cái này của ngươi có vấn đề, vừa nhìn chính là giả."

Nhưng cũng có lúc khéo quá hóa vụng, rõ ràng là hàng thật, vậy mà nhận thành là hàng giả, sát vách thương hành lão bản sẽ xông lại mắng to: "Giả muội ngươi a, tiểu tử này mới từ chỗ này của ta gạt

đi."

Giữa kẻ lừa đảo cùng người bị lừa, liền như thế vô danh đạt thành hài hòa.

Có lưu manh nhìn Diệp Cô chơi nóng mắt, cũng học theo răm rắp, làm sao học không được thực lực này, cũng học không tới đãi ngộ này, kết quả một thất bại chính là một trận no đòn.

Hạ Thành có hộ đại gia, Lưu gia, kỳ đại thiếu gia cũng coi như có chút tài hoa, làm theo Diệp Cô đi thương hành lừa gạt, kết quả lúc đó liền bị đánh gãy chân.

Sau khi trở lại kêu rên với cha hắn "Tại sao Diệp Cô thì không sao, ta lại suýt bị đánh gãy chân a?"

Cha hắn nộ hắn bất tranh: "Đồ ngu này, còn không có nhìn ra sao? Diệp Cô không phải tại lừa gạt, là tại tu hành. Hắn đã được bên trên vừa ý, ngớ ngẩn phế vật, học điểm tốt đi!"

Diệp Cô lấy lừa gạt tu hành, Hiên Viên Long liền là lấy chiến tu hành.

Bất quá so với Diệp Cô, hắn lại thảm hơn nhiều rồi.

Cực Chiến Đạo là phải khiêu chiến kẻ mạnh hơn chính mình, mới có thể phát huy tiềm lực.

Vạn Kiếp Đạo cũng không khác mấy.

Vì vậy Hiên Viên Long hiện tại là gặp người tất chiến.

Hắn nếu như để mắt ngươi, sẽ nói "Ngươi không tệ, chúng ta đánh một trận đi, ta muốn bị ngươi đánh", nếu như xem thường ngươi, sẽ nói: "Ngươi người này không được, chúng ta đánh một trận, ta muốn đánh ngươi."

Nhưng đến lúc sau, biểu hiện mặt sau này cơ bản liền không còn —— Hiên Viên Long chuyên môn chọn kẻ mạnh hơn chính mình khiêu chiến.

Vì vậy mỗi lần đều là chịu đòn.

Khởi đầu hắn chỉ là khiêu chiến phổ thông Vạn Pháp cảnh, sau đó liền thẳng thắn khiêu chiến Thất Cực chân truyền.

Thất Cực chân truyền có ba mươi sáu người, trong đó Niết Bàn mười hai, Vô Cấu mười lăm, Vạn Pháp chín người, xóa Ninh Dạ cùng Lâm Lang, còn lại bảy tên Vạn Pháp chân truyền, Hiên Viên Long đều khiêu chiến quá, cũng mỗi lần đều bị đánh cho thê thảm cực kỳ.

Nhưng hắn xưa nay đều là càng ép càng mạnh, thực lực cũng phi tốc đề thăng.

Thế nhưng đãi ngộ của mọi người đối với hắn, lại không khách khí như Diệp Cô, mỗi lần đều là hạ nặng tay, không đánh đến hắn trọng thương sắp chết thoi thóp không thôi —— Hiên Viên Long cũng đã được đại năng nào đó vừa ý, nhưng nhìn trúng xong yêu cầu lại là "Chỉ cần đánh không chết, liền đánh chết đi" .

Có thể nói Hiên Viên Long đạo hạnh trưởng thành, chính là tại trong một đường chịu đòn trưởng thành.

Vì vậy Lang Gia Các cũng bởi vậy lại xuất hiện một vị danh nhân "Ăn đòn cuồng nhân" .

Bất quá đối với vị ăn đòn cuồng nhân này, mọi người không ai dám có ý kiến, dù sao đánh hắn đều là chân truyền tu vi chí ít cao nửa cảnh so với hắn, nếu không phải chân truyền, Hiên Viên Long đều xem thường khiêu chiến cao nửa cảnh, chí ít phải hơn nửa cái cảnh giới mới được.

So sánh ra, Lang Diệt liền tốt hơn nhiều rồi.

Hắn tu hư thực chuyển hóa chi đạo, vì vậy không cần thiết lừa gạt, cũng không cần thiết chịu đòn, mà là đã thành nhiệm vụ cuồng nhân: Cuồng tiếp nhiệm vụ.

Hư thực chi đạo, âm dương chi đạo.

Cần đối với bản thân thế giới có đầy đủ nhận thức, đối với nhân sinh có đầy đủ tỉnh táo.

Bởi vậy cũng là nhập thế chi đạo.

Những năm này Lang Diệt tuỳ tùng Ninh Dạ hối hả ngược xuôi, Ninh Dạ là du sơn ngoạn thủy, Lang Diệt liền là an tiền mã hậu.

Việc đều là Lang Diệt làm, Ninh Dạ nhưng chỉ để ý đại thiên thế giới này, ngẫu nhiên chỉ điểm một thoáng Lang Diệt, giúp hắn học đem ra dùng, dùng xong tắc lại quay lại học.

Với hắn mà nói, đề thăng không chỉ là thực lực, còn có kinh nghiệm nhân sinh, cũng bởi vậy đối với Ninh Dạ càng thêm bội phục không thôi, triệt để đã thành tiểu mê đệ của Ninh Dạ.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt chính là ba năm qua đi.

Lang Diệt tại một năm trước, chính thức nhập môn Tam Mục Thần Quân môn hạ, Diệp Cô cùng Hiên Viên Long thì phân biệt bái vào Huyền Vụ Tiên Tôn cùng Liệt Trận Thần Quân môn hạ, bất quá tất cả đều là bí mật nhập môn, vẫn chưa thông báo thiên hạ, mà phong cách hành sự của ba người vẫn là trước sau như một, cũng không có biến hóa.

Cho tới Ninh Dạ, hắn cũng vẫn như cũ biết điều.

Tuy rằng nhiệm vụ lần thứ nhất không thể hoàn thành trăm điểm công huân, nhưng trên thực tế hắn đã có thể tự do.

Bởi vì hắn Vạn Pháp.

Quy Linh Nương nhìn thấy Ninh Dạ đi ra ngoài một chuyến, trở về liền Vạn Pháp cũng rất mộng bức.

Muốn nói tiểu tử ngươi làm như vậy sẽ căn cơ bất ổn, nhưng mà sờ soạng Ninh Dạ nửa ngày, liền thấy hắn thần vận nội liễm, khí cơ hùng hồn, linh nguyên cố thủ, nhìn chỗ nào cũng đều tìm không ra dấu hiệu căn cơ bất ổn, cuối cùng chỉ có thể như nhìn quái vật nhìn hắn, cuối cùng nói một câu: "Ngươi hiện tại có thể tự do hạ sơn."

Vậy là Ninh Dạ liền triệt để giải thoát, vô sự hữu sự liền mang Lâm Lang cùng Lang Diệt ra ngoài đi loạn, ngẫu nhiên cũng mang Hiên Viên Long cùng Diệp Cô cùng đi.

Bất quá bởi vì Ninh Dạ hầu như không ra tay duyên cớ, tiếng tăm đến là không thấy biểu lộ ra.

Hiện tại thái độ môn nội về Ninh Dạ chính là: Thiên tài về tốc độ tu hành, Ngô, hẳn là có thể tính đệ nhất đi.

Ngày hôm đó, Ninh Dạ chính ở trong cốc tu hành.

Lâm Lang đột nhiên hứng thú bừng bừng đi tới.

"Phu quân."

"Chuyện gì?"

"Khoáng Vân Hậu xảy ra chuyện rồi, hướng chúng ta cầu cứu đây." Lâm Lang dương dương đắc ý nói.

Ninh Dạ đối với điều này đến không kỳ quái: "Cũng thiệt thòi hắn lại vẫn chịu đựng ba năm, bây giờ rốt cục sắp chống hết nổi rồi."

Chương 75 : Kiên định tự ngã

Chương 76: Kiên định tự ngã

Liêu quốc.

Nơi này ở vào phía bắc Lang Gia Các, vị trí Thiên Trung Giới Hỗn Nguyên Vực, lệ thuộc Nhật Diệu Các, chính là một trong tam thập nhị quốc kỳ hạ.

Dựa theo cửu thánh chi quy, Thiên Trung Giới bị chia làm hơn 200 quốc gia, giữa các nước không được thôn tính, chỉ được chiến tranh.

Nói trắng ra chính là quốc là sẽ không vong, nhưng hòa bình cũng là không tồn tại.

Các đại tông môn liên hợp một ít tiểu tiên môn bên dưới, sẽ phân biệt phái đệ tử của mình tiến vào các quốc gia, trợ giúp các quốc gia tác chiến.

Liêu quốc tại trong Hỗn Nguyên Vực ba mươi hai quốc cũng coi như là một cái khá lớn, vì vậy trực thuộc Nhật Diệu Các.

Cùng bọn họ đối trận, là Lăng quốc, cũng chính là quốc gia trực thuộc của Lang Gia Các.

Chính bởi vậy, năm đó Lang Gia Các mới sẽ thông báo nhiệm vụ ám sát Khoáng Vân Hậu —— nhiệm vụ này thực tế chính là Lăng quốc thông báo, Lang Gia Các truyền thay mà thôi.

Nhưng hiện tại, Khoáng Vân Hậu nhưng hướng Ninh Dạ phát tới cầu cứu hỏa phù, trong này ý vị thâm trường.

Nhưng mà đây chính là tu sĩ.

Tu sĩ kỳ thực là không để ý vấn đề giữa các nước với nhau, hành vi chỉ có lợi ích.

Đối với tu sĩ mà nói, nếu cần thiết, coi như là giúp một thoáng đối phương cũng là không vấn đề gì, thậm chí không tính là phản môn, tối đa chỉ là phải có cái văn bản trần tình, cũng nộp lên nhất định thu hoạch ngoại ngạch.

Ba ngày sau.

Ninh Dạ mang theo Lâm Lang, Hiên Viên Long, Lang Diệt cùng với Diệp Cô xuất hiện tại Kính Thành.

Kính Thành ở vào bắc cảnh biên cương Liêu quốc, mặc dù là biên cương, bất quá thành thị đến là không có hệ thống phòng ngự cường đại gì, đây cũng là bởi vì chỉ có sa trường quyết đấu, không có công thành hạ trại duyên cớ. Kính Thành bách tính bởi vậy không có phải chịu nỗi khổ chiến loạn, ngược lại là bởi vì vị trí biên cảnh, thường xuyên có thể mượn địa lợi chi tiện làm chút lưỡng quốc giao thương, sinh hoạt tương đối giàu có.

Khoáng Vân Hậu chính là Kính Thành biên phòng đại tướng, thủ hạ có chiến tướng trăm viên, tinh nhuệ sĩ tốt mười vạn, cùng Lăng quốc đối trận, cũng là thua ít thắng nhiều.

Đi tới Vân Hậu phủ, thông báo tên xong, Khoáng Vân Hậu tự thân ra nghênh tiếp.

Nhìn thấy Ninh Dạ, Khoáng Vân Hậu cung thi một lễ: "Vân Hậu tham kiến thượng tiên. Chư vị xin mời vào."

Ninh Dạ cũng không khách khí với hắn, mấy người liền như thế tiến vào Vân Hậu phủ.

Đến Vân Hậu phủ, tự có hạ nhân vì đám người Ninh Dạ dâng trà.

Ninh Dạ nhìn nhìn một chút phủ đệ, nói: "Đến là cái địa phương thanh tịnh tao nhã, vừa không có đạt quan hiển quý chi xa hoa, cũng không trang bần kỳ khốn chi kiểu tình, ta thích."

Khoáng Vân Hậu cười khổ nói: "Chúng ta đều là phàm nhân. Tại trước mặt tiên nhân, không ngụy trang, chính là ngụy trang tốt nhất. Khoáng Vân Hậu ta tự hỏi vẫn tính thanh liêm, nhưng thân tại quan trường, thanh liêm thái quá, lại khó tránh khỏi bị người xa lánh, vì vậy có một số việc, cũng không thể không theo sóng mà trôi, chỉ là thời khắc không quên tự tỉnh, khống chế có độ là được."

"Ngươi không phải vì dân chúng, mà là vì Hạo Nhiên Chính Khí." Ninh Dạ nói.

Khoáng Vân Hậu cũng không phủ nhận: "Ta vốn là không phải tuyệt đối chính nghĩa chi nhân."

Ninh Dạ than thở: "Thiên hạ nào có tuyệt đối chính nghĩa, có thể làm được ngẩng đầu cúi đầu không thẹn với lòng, đã là hiếm thấy. Chí ít trong tiên môn, có thể như ngươi dạng này thời khắc bảo trì tỉnh táo liền không nhiều."

Khoáng Vân Hậu liền nói: "Đó là bởi vì tiên môn tu sĩ, vũ lực tại thân, nào cần tự tỉnh. Phàm nhân chúng ta, đối diện thượng tiên, liền cần thời khắc tỉnh táo. Nhưng mà coi như là vậy, có chút kiếp nạn, cũng vẫn như cũ không tránh được."

Ninh Dạ liền nói: "Ta đã cho ngươi cơ hội, nhưng ngươi từ bỏ."

Khoáng Vân Hậu cười khổ: "Tổng là phải nỗ lực tranh thủ một phen."

Ninh Dạ liền nhấp một ngụm trà, hời hợt nói: "Nói một chút đi, thiếu niên kia. . . Ai vừa ý?"

"Rất nhiều." Khoáng Vân Hậu hồi đáp: "Nhật Diệu Các Thiên Cơ Sơn Nhân, Tịnh Vân Tông Tịnh Thiện Thượng Nhân, Quỷ Ốc Sơn Trương Trường Liệt, Hồng Vân Động Khô Tùng Tử. . ."

Khoáng Vân Hậu một hơi nói mười bảy mười tám cái tên.

Ninh Dạ đều vui vẻ: "Ô, đều là đại nhân vật a. Người còn ở trong tay ngươi?"

Khoáng Vân Hậu gật gật đầu.

Ninh Dạ lắc đầu than thở: "Thế mà có thể chống đỡ thời gian dài như vậy, ghê gớm a! Có thể nói một chút làm sao làm được không?"

Ninh Dạ không hiếu kỳ tại sao nhiều người như vậy cảm thấy hứng thú đối với thiếu niên kia, trái lại hiếu kỳ Khoáng Vân Hậu là làm sao chống được đến hiện tại, Khoáng Vân Hậu cũng chỉ đành bất đắc dĩ hồi đáp: "Ta nào chống đỡ được, chỉ bất quá ban đầu chỉ có vẻn vẹn mấy người phát hiện bí mật của Giang Tiểu Phàm, hướng ta yêu cầu. Ta bất đắc dĩ, liền thẳng thắn khiến càng nhiều người biết, dẫn bọn họ đến tranh."

Ninh Dạ đã minh bạch: "Cầu sinh tồn trong kẽ hở a. Đến cũng là cái biện pháp , nhưng đáng tiếc, chú định không lâu dài."

"Đúng vậy. Có thể sống quá ba năm, đã là dị số." Khoáng Vân Hậu thổn thức nói.

"Tại sao hiện tại mới tìm ta?" Ninh Dạ hỏi.

Khoáng Vân Hậu hồi đáp: "Ta đến nửa năm trước mới xác nhận, kẻ đầu tiên biết bí mật của Tiểu Phàm là Tịnh Thiện Thượng Nhân, khởi nguồn tin tức là một cái người hầu của ta."

Ninh Dạ đã minh bạch: "Ngươi một mực lo lắng, là ta tiết lộ. Hết thảy tất cả, đều là ta tạo thành, vì vậy không muốn hướng ta cầu viện. Mãi đến tận xác nhận ta xác thực không có nói cho người khác biết tất cả những thứ này, ngươi mới cảm thấy người duy nhất ngươi có thể tín nhiệm là ta?"

Khoáng Vân Hậu chắp tay nói: "Kính xin Ninh thượng tiên, cứu Tiểu Phàm một lần. Là ta nhất thời tham lam, hại hắn rồi."

Ninh Dạ hừ một tiếng: "Ngươi thật sự đã hại hắn. Ngươi biết rõ dùng hắn, sẽ dẫn đến tình huống của hắn bại lộ, nhưng vẫn kiên trì như vậy. Hiện tại lại đến làm bộ làm tịch, ta cũng kỳ quái, Hạo Nhiên Chính Khí này làm sao còn không rời bỏ ngươi."

Khoáng Vân Hậu xấu hổ không nói gì: "Có mất có được. Chí ít ba năm nay, Liêu quốc ta bởi vậy được lợi cự đại."

"Liền biết là như vậy." Ninh Dạ lạnh nhạt nói: "Ở trong lòng của ngươi, bỏ nhỏ lấy lớn, tức là chính đạo."

"Đúng." Khoáng Vân Hậu kiên quyết nói.

Ninh Dạ liền nói: "Vậy ta có một câu hỏi. Giả như nói, có một hồi nguy cơ, sẽ diệt vong toàn bộ Thiên Trung Giới tất cả mọi người, mà muốn cứu cái thế giới này, đại giá chính là giết chết một nửa số người, ngươi sẽ làm sao?"

"Ta sẽ!" Khoáng Vân Hậu kiên quyết hồi đáp.

Ninh Dạ tiếp tục nói: "Nhưng mà ngươi giải trừ nguy cơ lần này, tiếp sau đó lại có nguy cơ mới, vẫn như cũ cần ngươi giết chết một nửa người, ngươi vẫn là sẽ làm?"

"Sẽ!" Khoáng Vân Hậu vẫn như cũ kiên quyết.

"Nếu như nguy cơ không ngừng xuất hiện, ngươi lựa chọn không ngừng giết chết, vậy đến cuối cùng, có phải là ngươi liền giết chết tất cả mọi người?" Ninh Dạ tiếp tục hỏi.

"Đúng!"

"Vậy ngươi liền không cứu được bất luận kẻ nào, cứu vớt như vậy, có ý nghĩa sao?"

Khoáng Vân Hậu hừ lạnh: "Nhưng ít ra ta đã thử nghiệm. Đúng, nếu như phát sinh chuyện như vậy, ta xác thực nghiệp chướng nặng nề, nhưng đó không phải lỗi của ta, là nguy cơ không ngừng mà đến. Thuyết pháp của ngươi, chính là tại thông qua không ngừng chế tạo tiền đề giả tạo, đến phủ định ý nghĩa của tất cả hành vi của ta. Nhưng đối với ta mà nói, như quả thật phát sinh chuyện như vậy, cũng bất quá là cứu vớt thất bại. Nếu như ta không làm, liền ngay cả cơ hội đằng sau đều không có. Mà làm, chí ít ta nỗ lực trước tiên cứu được một ít người. Chỉ bất quá thiên muốn nhân vong, ta vô lực cứu vãn, nhưng cho dù kết cục là thất bại, cho dù hết thảy tội nghiệt đều là ta đến chịu đựng, ta cũng không oán không hối!"

Nghe nói như thế, Ninh Dạ cười lên.

Câu hỏi của hắn, là trong thế giới ngày xưa, xảy ra trong một cái cố sự nào đó.

Có người tình nguyện gánh vác tội nghiệt, cũng phải cứu vớt thế giới, có người lợi dụng điều này chất vấn, để phủ định cái nhìn của hắn.

Nhưng ở trong lòng Ninh Dạ, bản thân loại chất vấn này liền là hoang đường không trải qua.

Là chất vấn xây dựng ở trên tiền đề hư vô, không hề hiện thực.

Mà Khoáng Vân Hậu nhưng nhìn thấu chất vấn giả tạo này, kiên định tự ngã.

Thuyết pháp của hắn là đúng hay sai không trọng yếu, trọng yếu chính là Ninh Dạ nhìn ra quyết tâm cùng kiên định của hắn.

Bất quá Khoáng Vân Hậu vẫn là bổ sung một câu: "Tiểu Phàm là tự nguyện, ta cũng không có ép hắn."

"Ta minh bạch."

Bên cạnh chúng nhân liền là nghe đến mạc danh, định lực vững như Hiên Viên Long, cũng không nhịn được hỏi: "Cái Tiểu Phàm kia, rốt cuộc là ai? Lẽ nào thật sự là thiên tài tu tiên gì?"

Ninh Dạ lắc đầu: "Hắn đương nhiên không phải thiên tài gì, nhưng hắn so với thiên tài lại càng mạnh hơn, càng là chí bảo trong mắt vô số tu sĩ."

Cái gì?

Lời này vừa ra, tất cả mọi người đều choáng váng rồi.

Đây là ý gì?

Chương 76 : Thông linh thể chất

Chương 77: Thông linh thể chất

Thấy mọi người không hiểu, Ninh Dạ trực tiếp nói: "Giang Tiểu Phàm là thông linh thể chất, hơn nữa là thiên phú thông linh, hồn nhiên vô cấu."

Nghe nói như thế, mọi người đồng thời ngẩn ra, sau đó kêu lên: "Chiến trường phán quyết?"

'Chiến trường phán quyết' là một cái khu vực đặc biệt tại Thiên Trung Giới, là chuyên môn dùng cho các quốc gia giao chiến.

Bởi cửu thánh chi quy, giữa các nước với nhau vô pháp thực hành diệt quốc, nhưng không có nghĩa là liền nhất định vô pháp thu được đất đai.

Có một loại phương pháp có thể thu được, chính là tiến vào chiến trường phán quyết.

Đây là chiến trường đặc thù cửu thánh đặc ý tại Thiên Trung thập nhị vực mở ra, theo đặc hữu quy tắc, các quốc gia có thể chọn phái tinh anh tiến vào chiến đấu, đánh cược đất đai, tư nguyên, tù binh vân vân tất cả những thứ đã ước định trước.

Bên thắng thu được thứ đã cược, nếu như là lãnh thổ, không thể vĩnh cửu chiếm hữu, mà là có thời gian cố định, bình thường dài nhất cũng chính là mười năm.

Nếu muốn tiếp tục nắm giữ, nhất định phải tại chiến trường phán quyết tiếp theo tục khiêu chiến, đồng thời người ta nguyện ý lấy ra cùng ngươi đánh cược mới được.

Vì vậy chiến tranh phàm giới bình thường liền phân hai loại lớn là chiến trường phổ thông cùng chiến trường phán quyết, so sánh ra, chiến trường phán quyết là biểu lộ của lợi ích cùng thực lực, vì vậy là chiến trường tinh anh. Mà chiến trường phổ thông mới thực sự là huyết chiến, bình thường đều là cừu hận giữa các nước với nhau gây nên, tu sĩ đối với tất cả những thứ này, sẽ không ngăn cản, chỉ có ủng hộ.

Có thể nói, tu sĩ nơi này, tuy rằng không đối xử khắc nghiệt với phàm nhân giống như Trường Thanh Giới, nhưng nhân cổ động chiến tranh, tại mặt khác chế tạo vô số sát nghiệt cùng tội nghiệt.

Đằng nào nắm tay to rất khó là thứ tốt, điểm ấy không sai.

Cùng chiến trường tinh anh bất đồng chính là, chiến trường phán quyết song phương là có hạn định thực lực.

Hoặc là để phàm nhân quyết đấu, hoặc là để tu sĩ quyết đấu, nếu như là tu sĩ, liền sẽ làm ra hạn chế về mặt tu vi, đằng nào nhìn bề ngoài nhất định phải ngang hàng.

Điều này liền khiến cho sự tồn tại của tinh anh đối với chiến trường phán quyết ý nghĩa đặc biệt trọng đại. Loại đồng giai tinh anh giống như Hiên Viên Long, Lang Diệt, nếu như tiến vào chiến trường phán quyết, tuyệt đối là được hoan nghênh nhất.

Mà thắng lợi trên chiến trường phán quyết, bởi vì có thể thu được tư nguyên cùng lãnh thổ duyên cớ, bản thân liền có thể đề thăng quốc lực, biến tướng đặt vững ưu thế của bản quốc tại những chiến trường khác, vì vậy các quốc gia vẫn luôn nghĩ hết biện pháp đề thăng tỷ lệ thắng của bản thân tại chiến trường phán quyết.

Vì thế các quốc gia cũng là nghĩ hết biện pháp.

Thể chất thông linh của Giang Tiểu Phàm, nói trắng ra chính là không linh chi thể, có thể phân thần lên hắn.

Tu sĩ phân thần là rất khó ký sinh, điểm ấy đã sớm nói. Ý thức của bản thể chính là đề kháng tốt nhất, luân hồi chuyển sinh bởi vậy cần phải bỏ ra cái giá khổng lồ. Ninh Dạ cũng là đến tận khi lĩnh ngộ sinh tử luân hồi chi đạo mới làm được.

Mà thể chất thông linh của Giang Tiểu Phàm, liền tương đương với là thiên nhiên phòng trống, tuy có ý thức, nhưng không cự tuyệt ngoại lai giả, có bản lĩnh liền có thể tiến vào. Loại thể chất này cực kỳ hiếm có, là chân chính vạn năm khó gặp một lần.

Hắn đối với tu tiên giả mà nói, quả thực chính là lô đỉnh tốt đẹp nhất —— có thể dùng để luyện hóa thành phân thân, có thể dùng để tu luyện thần thông đặc thù nào đó, thậm chí đối với một ít tà môn mà nói, còn có thể dùng để luyện dược, luyện khí.

Mà tại trên chiến trường phán quyết, chỗ tốt lớn nhất chính là hắn có thể khiến cho một cái tu sĩ cường đại nào đó thông qua bản thân hàng lâm.

Lại như là thỉnh thần bí thuật, từ đó thu hoạch được thực lực cường đại, đặt vững thắng tích.

Mà căn cứ pháp tắc của chiến trường phán quyết, đây là có thể ——

bởi vì đây là thiên phú của hắn, là năng lực của hắn. Hắn có thể để cho phân thần của tu sĩ thực lực bao lớn phụ vào, là bản sự của chính hắn, ngươi có bản lĩnh ngươi cũng có thể chiếu làm.

Đây chính là nguyên nhân vì sao Khoáng Vân Hậu coi trọng Giang Tiểu Phàm như vậy, ba năm qua, Giang Tiểu Phàm giúp Liêu quốc thắng được mười tám tràng phán quyết chi chiến, khiến Liêu quốc thu được lượng lớn tư nguyên, đất đai, cứu lại rất nhiều tù binh trước đây.

Khoáng Vân Hậu biết đem hắn dùng như thế, sớm muộn cũng sẽ tiết lộ bí mật của Giang Tiểu Phàm, nhưng hắn không thể không dùng.

Hắn phí hết tâm tư đem Giang Tiểu Phàm đón qua, chính là vì muốn dùng hắn.

Đương nhiên hắn không có khiến Giang Tiểu Phàm trở thành lô đỉnh của ai, hết thảy hàng thần đều là tạm thời, Giang Tiểu Phàm có thể bảo toàn bản thân. Thế nhưng theo thời gian trôi đi, mọi người từ từ nhìn ra giang vấn đề của Tiểu Phàm, phiền phức cũng liền nối gót mà đến.

Ninh Dạ lúc trước chính là nhìn ra điểm ấy, cho nên mới yêu cầu Giang Tiểu Phàm, thế nhưng bản thân Giang Tiểu Phàm muốn đi theo Khoáng Vân Hậu, hắn cũng không tiện cưỡng cầu.

Mà hiện tại, đối diện các phương áp lực, Khoáng Vân Hậu rốt cục chống đỡ không nổi nữa.

Hắn chán nản nói: "Tiểu Phàm đã vì chúng ta làm rất nhiều chuyện. Chuyện ta làm cho hắn năm đó, hắn đã hoàn trả gấp trăm lần. Bây giờ ta nhìn khắp thiên hạ, có thể nhìn ra thể chất của Tiểu Phàm mà không động tâm đối với hắn, cũng chỉ có ngươi."

Hắn nói hướng Ninh Dạ nói: "Ta không phải muốn thỉnh ngươi hỗ trợ giải quyết đám người kia, ta là muốn thỉnh ngươi đem Tiểu Phàm mang đi."

Lâm Lang hừ một tiếng: "Cuối cùng cũng coi như nói một câu tiếng người."

Nàng đối với bộ lý luận chính nghĩa kia của Khoáng Vân Hậu, rất là không thích.

Ninh Dạ nhưng không tỏ rõ ý kiến, chỉ là nói: "Hắn hiện tại ở đâu?"

"Liền ở chỗ này." Khoáng Vân Hậu vỗ vỗ tay.

Thiếu niên ngày xưa từ hậu đường đi ra.

Vẫn như cũ gầy gò, sắc mặt trắng bệch, đi ra lúc ho khan vài tiếng.

Ninh Dạ thấy thế, đột nhiên một phát tóm lấy Giang Tiểu Phàm, độ khí tiến vào, sau đó hơi nhíu mày: "Lần trước ngươi, là bị ai chủng thần?"

"Là Giang Lăng Thượng Nhân, hắn là quốc sư Liêu quốc ta." Khoáng Vân Hậu nói.

"Hắn đến là cho phép ngươi thả Giang Tiểu Phàm rời khỏi?" Ninh Dạ hỏi.

Khoáng Vân Hậu lắc đầu: "Hắn cũng là một trong những người thèm muốn. Có lúc ta hoài nghi, chuyện lúc trước, chính là hắn giật dây dẫn đến."

Giang Tiểu Phàm tồn tại, có thể giúp Liêu quốc thu được thắng lợi trên chiến trường phán quyết, vì vậy không thể nào để hắn trở thành tư nguyên của ai. Giang Lăng Thượng Nhân thân là quốc sư, tự nhiên cũng không tiện hạ thủ, nhưng mắt thấy từng lần từng lần phụ thể lên hắn, đại hiển thần uy, nhưng không thể chân chính đem người này chiếm làm của riêng, Giang Lăng Thượng Nhân hẳn là cũng rất dày vò.

Cũng giống như một người ham ăn, nhìn đồ ăn tinh mỹ, ngươi nhưng chỉ có thể hít một cái, liếm một liếm, chính là không thể ăn xuống.

Khiến lòng người cồn cào khó chịu.

Muốn nói Giang Lăng Thượng Nhân không làm chút gì mờ ám, lén lút cắn một miếng, đó là không thể nào.

Vậy là chuyện tiếp theo liền thuận lý thành chương.

Bí mật của Giang Tiểu Phàm dần dần tiết lộ ra ngoài, theo càng lúc càng nhiều kẻ thèm muốn người này, Khoáng Vân Hậu khó mà tiếp tục bảo vệ hắn chu toàn, khi đó, có lẽ chính là thời điểm Giang Tiểu Phàm vào tay mình rồi.

Thật đáng tiếc Khoáng Vân Hậu cũng không có vì vậy nhượng bộ, vừa không tín nhiệm Giang Lăng Thượng Nhân, cũng không có ý định liền như thế đem Giang Tiểu Phàm chắp tay nhường ra, trái lại đem Ninh Dạ kêu đến.

"Không trách." Ninh Dạ hừ một tiếng: "Nếu như ngươi còn không tìm ta, người này sợ là không sống quá ba tháng."

"Ngươi nói cái gì?" Khoáng Vân Hậu trong lòng ngẩn ra.

Ninh Dạ lạnh nhạt nói: "Thần thức của Giang Lăng Thượng Nhân đem thân thể Giang Tiểu Phàm xem là cái chợ ra ra vào vào nhiều lần như vậy, không lưu chút thủ đoạn mới là kỳ quái. Nếu như ngươi đem Giang Tiểu Phàm giao cho hắn, Tiểu Phàm có lẽ còn có thể sống ba năm. Không giao cho hắn, vậy thì chỉ có thể tát ao bắt cá, mổ gà lấy trứng, có dù sao cũng tốt hơn không có."

Nói cong ngón tay búng một cái, một điểm ánh sáng rơi vào giữa mi tâm Giang Tiểu Phàm, biến mất không thấy.

Sau một khắc Giang Tiểu Phàm tinh thần chấn động, huyết khí đã phục, tinh thần đột tăng.

Lại là Ninh Dạ đã đem ám thủ Giang Lăng Thượng Nhân kia bày xuống xóa đi rồi.

Chương 77 : Đánh đau Giang Lăng

Chương 78: Đánh đau Giang Lăng

Ninh Dạ trong nháy mắt giải trừ cấm chế, khiến Khoáng Vân Hậu cũng kinh hãi.

Phải biết Giang Lăng Thượng Nhân chính là Niết Bàn cảnh đại năng, thủ đoạn hắn sử dụng, Vân Hậu phủ thượng hạ liền nhìn thấu cũng làm không được, không nghĩ tới Ninh Dạ nhưng tiện tay liền giải trừ rồi.

Đây đã không phải là vấn đề thiên tài nữa rồi.

Là yêu nghiệt a!

Bất quá sau một khắc Khoáng Vân Hậu liền biến sắc nói: "Không được! Giang Lăng Thượng Nhân tại phụ cận, ngươi giải trừ ám thủ của hắn, chắc chắn bị hắn biết. Ta khiến ngươi mang Tiểu Phàm đi, Tiểu Phàm cũng liền không còn là người vì Liêu quốc ta hiệu lực nữa, hắn xuất thủ đã không còn cố kỵ. Các ngươi mau chóng rời khỏi nơi đây!"

Bất quá hắn vừa dứt lời, liền nghe trong thiên không một tiếng nộ hống: "Khoáng Vân Hậu! Ngươi lại dám tìm người ngoài đến mang đi Giang Tiểu Phàm. Bổn quốc sư một lòng vì Liêu quốc làm việc, ngươi thế mà ngay cả chỉ là một cái thông linh thể đều không muốn cho ta! Đáng ghét!"

Theo tiếng nộ hống này, trong thiên không một cái đại thủ đè xuống, rất có vẻ muốn đem toàn bộ Vân Hậu phủ đều ép sụp chi thế.

Đồng thời trong Vân Hậu phủ đã xuất hiện mấy đạo thân ảnh, thi pháp trụ vững Giang Lăng Thượng Nhân kia, kêu lên: "Đại quốc sư bớt giận! Vân Hậu cũng là không có lựa chọn nào khác!"

"Đánh rắm!" Giang Lăng Thượng Nhân này hiển nhiên cũng không phải cái gì nhã nhặn chi nhân, há mồm liền chửi, một mảnh sóng lớn mãnh liệt tịch quyển mà lên.

Tu sĩ dưới Vân Hậu phủ biết hắn khủng bố, không dám cùng ba đào này ngạnh kháng, chỉ có thể dồn dập tế khởi bảo vật tự vệ, cũng may hành vi diệt phủ của Giang Lăng Thượng Nhân kia cũng chỉ là làm cái hình dáng, không có dự định thật sự đem Khoáng Vân Hậu cùng Vân Hậu phủ đồng thời tiêu diệt.

Sau một khắc bàn tay lớn kia đã vươn tới, chụp vào Giang Tiểu Phàm.

Giang Tiểu Phàm đưa mắt nhìn trời, ánh mắt trong suốt, cũng không có e ngại chi ý, chỉ là lẩm bẩm nói: "Tróc Vân Nã Nguyệt Thủ. . . Ta đã từng dùng qua , nhưng đáng tiếc, cái kia chung quy không thuộc về ta."

Ngay tại Tróc Vân Nã Nguyệt Thủ này đè xuống đồng thời, một cái đất đá cự thủ dĩ nhiên dâng lên, trực tiếp đem Tróc Vân Nã Nguyệt Thủ của Giang Lăng Thượng Nhân chặn ở bên ngoài.

Giang Lăng Thượng Nhân kinh hãi: "Là ai?"

Thiên Cơ nhưng chỉ là hắc hắc cười lên một tiếng, cũng không nói lời nào, ngược lại là một đạo huyết ảnh xuất hiện, đánh thẳng Giang Lăng Thượng Nhân.

Chính là Huyết Ly.

Giang Lăng Thượng Nhân ba đào tái quyển: "Nho nhỏ Vô Cấu, cũng dám hung hăng!"

Trong thiên không xuất hiện một tôn cự phật thần tượng, hướng tới Huyết Ly đè xuống, Giang Lăng Thượng Nhân kia càng là cuồng bào nói: "Tại trước mặt Vô Lượng Thần Phật của ta, tất cả tà đoan, đều thụ trấn áp!"

Ninh Dạ nhưng hừ lạnh: "Cái gì Vô Lượng Thần Phật, cuối cùng bất quá là hư không huyễn ảnh. Chúng sinh phù hoa, bất quá nhất mộng."

Theo hắn lên tiếng, Thiên Cơ đột nhiên biến hóa, chân trời xuất hiện thương khung cự nhận, hướng tới Vô Lượng Thần Phật kia chém xuống, Vô Lượng Thần Phật kim quang đại mạo, thế nhưng cự nhận hùng hồn, nhất trảm chi hạ, càng là vạn bàn tịch diệt, liền thấy Vô Lượng Thần Phật kia trong nháy mắt hóa thành không huyễn chi ảnh, tiêu tán vô tung.

Giang Lăng Thượng Nhân kinh hãi trong lòng, không phải là bởi vì cự nhận vô song, mà là bởi vì một kích này thế mà tìm đúng chỗ bạc nhược của Vô Lượng Thần Phật của hắn, đánh trúng chỗ yếu hại, mới có được uy năng này.

Hắn nghĩ không ra đối phương là làm sao nhìn thấu được thần thông của bản thân, trong lòng giận dữ, đã lại thi thủ đoạn.

Ném ra một mặt bảo kính, bảo kính kia hư không chuyển động, Thiên Cơ lập tức cảm thấy bản thân khí cơ chịu đến dẫn dắt, xuất thủ càng có cảm giác khó mà duy trì.

Nhưng Ninh Dạ lại đã nhìn ra ảo diệu, tâm niệm lan truyền, Thiên Cơ đã biết phá pháp, lại là nhất quyền kích xuất, bảo kính kia Khanh một tiếng vang lên giòn giã, càng là bay thẳng thiên không, rất có vẻ muốn rời Giang Lăng Thượng Nhân mà đi.

Giang Lăng Thượng Nhân kinh hãi, không để ý Thiên Cơ tung người đuổi theo.

Thiên Cơ đã lại lần nữa xuất thủ, lại là lần nữa công Giang Lăng Thượng Nhân sở tất cứu, Giang Lăng Thượng Nhân không thể không hồi thân ứng đối, đồng thời Huyết Ly đã hóa thành một đạo huyết quang, truy theo bảo kính kia, càng là đem bảo kính nắm tại trong tay.

Giang Lăng Thượng Nhân vừa kinh vừa nộ: "Trả bảo bối cho ta!"

Không quan tâm tất cả chụp vào Huyết Ly.

Huyết Ly nhưng không né tránh, chỉ là đem bảo kính kia đột nhiên giơ về phía trước, một kích đại thần thông này không dám đả thương bảo kính, chỉ đành phải lại lần nữa thu hồi, nhưng một thoáng này lại muộn rồi, Thiên Cơ đã thừa cơ hóa thành một căn kình thiên chi tí, lấy phá toái thương khung chi thế đánh vào trên người Giang Lăng Thượng Nhân.

Giang Lăng Thượng Nhân lập tức trọng thương, nguyên thần kích đãng, xông ra kinh người quang huy.

Ninh Dạ ngón tay hơi gảy, đạo niệm tác động, tiến một bước chỉ huy Thiên Cơ xuất thủ.

Hắn tuy rằng tu vi không đủ, nhưng đạo hạnh cường đại, tầm mắt chi cao, vượt xa Giang Lăng. Giang Lăng Thượng Nhân thực lực vốn mạnh hơn Thiên Cơ một chút, nhưng tại dưới sự chỉ dẫn của Ninh Dạ, lại là khắp nơi thụ chế, có thủ đoạn gì đều bị Ninh Dạ nhìn thấu, thậm chí ngược lại còn có thể bố phục đặt bẫy, nhất thời dưới không quan sát chịu thiệt không nhỏ, tức giận oa oa kêu loạn.

Ninh Dạ lại không cho hắn cơ hội này, sau một khắc Thiên Cơ đã cuốn lên pháp lực thao thiên: "Thiên Cơ Ấn Pháp!"

Những năm này Thiên Cơ cũng không phải uổng phí, từ lâu tu thành đặc hữu thần thông thuộc về mình.

Thiên Cơ Ấn Pháp này chính là hắn tại dưới sự giúp đỡ của Ninh Dạ, tự mình sáng tạo mà thành một môn đại thần thông, thời khắc này xuất ra, liền thấy thiên không vì đó tối sầm lại, một cái thạc đại kim ấn tòng thiên nhi hàng, hung ác nện xuống.

Cho dù Giang Lăng Thượng Nhân thời điểm toàn thịnh, đối diện thần thông mạnh nhất của Thiên Cơ, cũng cần tránh lui, thời khắc này cảm thụ được uy năng trong đó, không dám ngạnh kháng, chỉ có thể bay ngược, trong nháy mắt chính là phù diêu trực thượng.

Thật đáng tiếc hắn liền như một con ưng non vừa mới mọc ra lông cánh, vừa bay ra ngoài không bao xa, liền phát hiện bản thân khí cơ bất ổn.

Làm sao lại?

Hắn trong lòng kinh ngạc, liền thấy một phiến hoang cuồng bạch quang dũng hiện.

"Hạo Nhiên Chính Khí?" Giang Lăng Thượng Nhân quả thực không thể tin được con mắt của chính mình.

Trong giây lát này, Hạo Nhiên Chính Khí đột nhiên xuất hiện trực tiếp nhấn chìm hắn, tuy rằng còn không đến mức giết hắn, lại khiến cho hắn hành động gian nan, sau một khắc Thiên Cơ kim ấn lạc hạ, Giang Lăng Thượng Nhân lập tức trọng thương, cả người đều muốn tan xương nát thịt.

Nguyên thần chi huy lóng lánh, ý đồ trọng sinh.

Ninh Dạ nhưng cười lạnh: "Ngươi yêu thích phân thân như thế, vậy thì phân cái triệt để đi."

Liền thấy trong thiên không huyết sắc chi quang lóe lên, nguyên thần của Giang Lăng Thượng Nhân càng là bị phách thành hai đoạn, một đoạn trong đó bị Thiên Cơ nắm ở trong tay, một đoạn khác thì hóa quang phi độn, trong miệng còn tê thanh: "Ta nhớ kỹ ngươi rồi!"

"Ngươi liền vĩnh viễn nhớ kỹ đi." Ninh Dạ cười lạnh.

Một kích này chính là Ninh Dạ tự thân xuất thủ, Chỉ Thiên Thuật hóa thành tinh hồng chi nhận, cắt chém nguyên thần, nếu không phải Thiên Cơ đem hắn đánh linh nhục phân ly, lấy tu vi của hắn cũng làm không được, thế nhưng một kích đánh trộm này, mang cho Giang Lăng Thượng Nhân trọng thương, nhưng còn siêu việt Thiên Cơ Thiên Cơ Ấn Pháp, trực tiếp khiến Giang Lăng Thượng Nhân nguyên thần lưỡng phân, không chết đã là vận khí.

Bất quá thụ thương nặng như vậy, Niết Bàn cảnh phỏng chừng là giữ không nổi rồi, quá nửa là sẽ rơi về Vô Cấu chi cảnh.

Thiên Cơ giương tay lên, đã đem nguyên thần của Giang Lăng Thượng Nhân kia ném cho Ninh Dạ, Ninh Dạ không khách khí nhận lấy, cái này đến cũng đúng là một phần hiếm thấy tư nguyên.

Cho tới bảo kính kia, Ninh Dạ nhìn cũng không thèm nhìn, trực tiếp ném cho Lâm Lang: "Cái gương này không tác dụng lắm, quay đầu lại bán đổi tư nguyên."

Mọi người cùng nhau ngây ra.

Đây chính là một kiện thần vật.

Tuy rằng chỉ là hạ đẳng thần khí, nhưng tốt xấu cũng là một kiện thần vật, ngươi thế mà nói nó vô dụng muốn bán đổi tư nguyên?

Thế nhưng đối với Ninh Dạ mà nói, loại hoặc thần chi bảo này xác thực đối với hắn ý nghĩa không lớn, còn không bằng bán đổi tư nguyên, có thể nhanh chóng đề thăng bản thân.

Chương 78 : Lựa chọn (thượng)

Chương 79: Lựa chọn (thượng)

Mắt thấy vấn đề Giang Lăng Thượng Nhân liền như thế giải quyết, Khoáng Vân Hậu cũng có chút không rõ.

Hắn biết Ninh Dạ trâu bò, nhưng không nghĩ tới hắn trâu bò đến trình độ như vậy, liền Niết Bàn đều đánh đuổi, đánh cho tàn phế.

Chung quy cũng chỉ có thể cúi người hành lễ nói: "Đa tạ Ninh tiên xuất thủ, Vân Hậu bội phục. Bất quá có một vấn đề, Vân Hậu không rõ."

"Ngươi là định hỏi cái Hạo Nhiên Chính Khí vừa nãy?" Ninh Dạ nói.

"Vâng." Khoáng Vân Hậu gật đầu.

"Ta dùng." Ninh Dạ trực tiếp nói.

"Ngươi?" Khoáng Vân Hậu ngơ ngác.

Làm sao ngươi biết dùng Hạo Nhiên Chính Khí?

Ninh Dạ trực tiếp nói: "Mượn dùng mà thôi. Hạo Nhiên Thánh Tôn bố đạo thiên hạ, người người đều có thể nhập đạo. Ta kính ngưỡng Thánh Tôn vĩ lực, lại thêm lão nhân gia hắn chủ động ban tặng, trưởng giả thụ, vãn bối không thể từ."

Ta fuck, ngươi liền chém gió đi.

Hạo Nhiên Thánh Tôn xác thực là bố đạo thiên hạ, nhưng không phải là tùy tiện mượn lực.

Mục đích của cái gọi là bố đạo thiên hạ, là mượn tất cả mọi người phát dương đạo mình, tăng cường đạo uy, hình thành liên kết.

Chính bởi vậy, nhập đạo chi nhân , tương đương với bán mình, là phải đem tự thân chi tinh thần cung phụng bề trên, mới có thể cảm kỳ vĩ lực mà mượn dùng.

Ngươi tới nay cũng không phải Hạo Nhiên Thánh Tôn nhập đạo chi nhân, ngươi nói nhập đạo của hắn?

Ngươi cái kia không gọi nhập đạo, gọi trộm còn tạm được.

Loại hành vi trộm đạo này, Khoáng Vân Hậu trước đây đến cũng đã từng nghe nói, bất quá bình thường chỉ có đạo hạnh tinh thông chi nhân, mới có thể như vậy, sở thi cũng có hạn.

Thế nhưng Ninh Dạ bất quá một cái Vạn Pháp cảnh, vậy mà đã có thể làm được trình độ như vậy.

Khoáng Vân Hậu cuối cùng đã rõ ràng.

Nhân gia mặc dù là Vạn Pháp cảnh, nhưng đạo hạnh cao thâm, sớm siêu việt cảnh giới.

Cũng giống như một đứa bé, tuy rằng khí lực không bằng người, nhưng tự chưởng lợi khí!

Chẳng trách có thể không đem Giang Lăng Thượng Nhân để ở trong mắt.

Khoáng Vân Hậu nói: "Ninh thượng tiên đúng là thiên túng kỳ tài, Vân Hậu bội phục. Bất quá Vân Hậu vẫn là phải nhắc nhở thượng tiên, hành vi trộm đạo cuối cùng không phải căn bản, không thể cửu hành. Lâu dài như vậy, cẩn thận thiên ý phản phệ."

'Thiên ý' ở đây của hắn, chỉ không phải thiên đạo, mà là Hạo Nhiên Thánh Tôn.

Dưới đại đa số tình huống, cửu đại thánh tôn không hề để ý chuyện như vậy. Đối với cửu đại thánh tôn mà nói, bố đạo chi hành, liền giống với xưởng in in ấn, in xong rồi phát ra ngoài, dùng như thế nào là vấn đề người phía dưới tự do lưu chuyển, cửu đại thánh tôn muốn không phải tiền mặt, mà là quy tắc, quy tắc căn cứ tự thân đạo nghiệp thành lập.

Mà cách làm của Ninh Dạ liền giống với trộm ít tiền, mặc dù là trộm, nhưng không ảnh hưởng quy tắc, bọn họ căn bản lười quản.

Nhưng rất nhiều lúc cũng phải xem tình huống, ngươi trộm nhiều rồi, lượng biến liền hình thành biến chất, đến lúc đó liền khó nói chắc.

Ninh Dạ là lần đầu tiên mượn dùng Hạo Nhiên Chính Khí này, thế nhưng mức độ cự đại —— Hạo Nhiên Chính Khí có thể áp chế Niết Bàn cũng không thể coi là ít.

Vì vậy hắn nếu như làm nhiều mấy lần, không chừng Hạo Nhiên Thánh Tôn thật sẽ gây sự với hắn.

Ninh Dạ minh bạch hắn là hảo ý, cười nói: "Yên tâm đi, trong lòng ta tự có tính toán."

Nhưng trong lòng nghĩ: Nếu không phải là các ngươi một đống lớn người ở đây, ta cũng sẽ không dùng cái này.

Hắn coi như không cần Hạo Nhiên Chính Khí cũng có đầy biện pháp đối phó Giang Lăng, chỉ bất quá huyễn đạo quang đạo những thủ đoạn này sẽ bại lộ hắn, vì vậy chỉ có thể trộm.

Nếu như thật ở chỗ không người quyết đấu, Ninh Dạ tuyệt đối một cái siêu cấp huyễn trận ném xuống, Giang Lăng Thượng Nhân chạy cũng đừng hòng thoát.

Thời khắc này mắt thấy sự tình giải quyết, Ninh Dạ đứng thẳng người lên: "Không sao rồi, vậy thì đi thôi."

Giang Tiểu Phàm đi tới bên người Khoáng Vân Hậu, đối với hắn lưu luyến chia tay: "Vân Hậu, lần này từ biệt, không biết bao giờ mới gặp lại, có lẽ liền không còn ngày gặp lại. Vân Hậu chiếu cố chi ân, Tiểu Phàm vô cùng cảm kích."

Nói đã đối với Khoáng Vân Hậu quỳ xuống.

Khoáng Vân Hậu liền vội vàng đem hắn nâng dậy: "Ngươi liền đừng nói lời này. Muốn nói nợ, ta cũng là thiếu ngươi quá nhiều. Cuối cùng cũng coi như thiên tùy nhân nguyện, Ninh thượng tiên không phải là người thèm muốn thân thể ngươi, theo hắn, cũng coi như phúc phận của ngươi."

Lời này rơi vào trong tai Ninh Dạ, nghe thế nào cũng thấy khó chịu.

Cái gì là 'thèm muốn thân thể hắn'? Đây là một cái nam hài được không?

Bên này hai người còn đang khách khí, Ninh Dạ đã nói: "Giang Lăng chạy rồi, những kẻ muốn Giang Tiểu Phàm kia, phỏng chừng chẳng mấy chốc sẽ nhận được tin tức. Không đi nữa, liền không còn cơ hội. Đừng làm màu nữa."

Nói tản ra vân tụ, đã đem Giang Tiểu Phàm cuốn lên, chúng nhân đằng không phi khứ.

Khoáng Vân Hậu vái dài đến cùng: "Cung tiễn thượng tiên!"

Trong vân xa trên mây.

Giang Tiểu Phàm ngồi ở trong xe.

Ninh Dạ mò gân cốt hắn, Ngô một tiếng: "Đến cũng Hoa Luân cảnh rồi. Bọn họ đến chịu để cho ngươi tấn thăng?"

Giang Tiểu Phàm hồi đáp: "Chiến trường phán quyết cũng có phân chia cao thấp, bọn họ muốn mau chóng phát huy tác dụng của ta, hơn nữa ta tu vi càng cao, thông linh chi lực có thể chịu đựng cũng liền càng mạnh."

"Là thuyết pháp của Giang Lăng Thượng Nhân chứ?" Ninh Dạ cười lạnh.

Giang Tiểu Phàm kinh ngạc: "Đúng, có vấn đề sao?"

"Đương nhiên. Ngươi tu chính là pháp môn của hắn, cũng liền càng thêm thích hợp hắn. Chờ tương lai ngươi vô dụng rồi, luyện hóa thành phân thân, cũng liền càng thêm thuận tiện. Có thể nói ngay từ đầu, ngươi chính là bị hắn xem là lô đỉnh bồi dưỡng đây."

Giang Tiểu Phàm cười khổ: "Ta đến cũng đoán được một chút."

"Nhưng ngươi vẫn là đồng ý? Ngươi không phải người Liêu quốc, vì sao phải giúp Khoáng Vân Hậu như vậy?"

Giang Tiểu Phàm nói: "Ta chính là phàm nhân, phàm nhân đau khổ, ngươi lại làm sao minh bạch."

Ninh Dạ cười nói: "Ta làm sao lại không hiểu đây. Nghĩ đến không ngoài cũng chính là trải qua đau khổ, cuối cùng là Khoáng Vân Hậu cứu. . ."

Giang Tiểu Phàm vốn có đầy bụng ủy khuất, thế nhưng bị Ninh Dạ nói thế, đột nhiên phát hiện bản thân thế mà không có cái gì có thể nói.

Đúng, bên dưới thái dương nào có chuyện mới mẻ gì.

Vận mệnh của phàm nhân, nói đến nói đi, không phải là những chuyện kia?

Vậy là hắn cười một tiếng nói: "Đúng, ta có thể sống, là nhờ Vân Hậu, có thể báo thù, cũng là nhờ Vân Hậu. Bất quá tất cả những thứ này cũng đã qua rồi. Ta sớm đã chuẩn bị để đón nhận cái chết, cũng không hi vọng Vân Hậu hộ ta, nhưng hắn chung quy vẫn là thực hiện lời hứa."

"Thời đại này, có người đã hứa tất làm, đã có thể tính là người tốt." Ninh Dạ chậm rãi xoay người.

Hắn nhìn nhìn Giang Tiểu Phàm nói: "Thể chất này của ngươi, vạn năm khó gặp một lần, chính là tiên môn kỳ bảo. Đừng nói là Giang Lăng Thượng Nhân, coi như là Thánh Tôn, cũng có khả năng đối với ngươi cảm thấy hứng thú. Ta đáp ứng giúp Khoáng Vân Hậu việc này, cũng coi như là tự mình tìm cái phiền toái lớn. Ngươi nói, ta dựa vào cái gì phải đáp ứng?"

Thuyết pháp của Ninh Dạ đúng mà cũng không đúng.

Giang Tiểu Phàm tuy rằng thể chất đặc thù, nhưng còn không đến mức là cái gì thiên địa dị bảo.

Chỉ bất quá vật lấy hiếm làm quý, vấn đề của Giang Tiểu Phàm ở chỗ hắn quá đặc thù, đúng là vạn năm có một.

'Mỹ nữ bốn ngàn năm mới thấy một lần' có thể mỗi năm xuất hiện hơn một nghìn cái, Thông Linh thể chất, Ninh Dạ thật là đến hiện tại cũng mới chỉ gặp phải một cái này.

Đối với Thánh Tôn mà nói, không chừng chính là: Giá trị mặc dù bình thường, thế nhưng hiếm thấy a. Đem ra chơi đùa một chút.

Vì vậy thuyết pháp này thực ra mà nói đúng mà lại không đúng, thuần nhìn người ta có cái hứng thú kia hay không.

Giang Tiểu Phàm cúi đầu: "Nếu như Ninh thượng tiên muốn luyện hóa ta, Tiểu Phàm cũng chỉ có thể nhận mệnh."

Ninh Dạ cười khẩy: "Ta như có cách nghĩ này, năm đó liền đã làm vậy rồi. Kỳ thực thể chất này của ngươi, ngoại trừ có thể luyện hóa thành phân thân ra, còn có một ít chỗ tốt khác. Nếu như không cần, đến cũng thật đáng tiếc. Ta có mấy cái biện pháp, có thể khiến cho ngươi thoát khỏi cục diện trước mắt, ta nói cho ngươi nghe, ngươi có thể tự mình lựa chọn."

Chương 79 : Lựa chọn (hạ)

Chương 80: Lựa chọn (hạ)

Trong vân tiêu phi xa, Ninh Dạ chậm rãi nói: "Thể chất thông linh, tiên thiên thích hợp tất cả phân thần tiến vào, chiếm cứ, chuyển hóa. Đối với tu sĩ mà nói, liền như là một cái không đề phòng xử nữ, tùy ngươi ra vào. Đương nhiên, ngươi đã không phải xử nữ rồi."

Cái nói đùa này không buồn cười, Giang Tiểu Phàm không có phản ứng.

Ninh Dạ chỉ có thể nói: "Được rồi, thuyết pháp này nghe không hay lắm. Kỳ thực muốn giải quyết việc này cũng rất đơn giản, chính là khiến ngươi không còn là thể chất thông linh. Cũng giống như một cái mỹ nhân, đối diện vô số sắc lang mơ ước, cách giải quyết tốt nhất chính là tự hủy dung nhan. Đương nhiên, đây cũng là cách làm bết bát nhất. Thể chất thông linh hiếm thấy như vậy, hủy đi đáng tiếc. Có lẽ cũng vì cái nguyên nhân này, Khoáng Vân Hậu không có làm như thế, mà là tìm ta hỗ trợ."

Ninh Dạ tiếp tục nói: "Lựa chọn thứ hai, chính là ngươi theo từng bước tu hành. Thể chất thông linh sở dĩ phân thần dễ nhập, nguyên nhân chủ yếu liền là bởi vì nguyên thần đặc dị, không cần ỷ lại vào nhục thân, liền có thể tồn tại trong thiên địa."

Lời này vừa ra, chúng nhân kinh ngạc.

Phải biết nguyên thần độc lập tồn tại, chí ít cũng là chuyện Vô Cấu cảnh mới có thể làm được.

Không nghĩ tới thể chất thông linh thiên nhiên liền có thể làm được.

Không trách phân thần dễ nhập, bởi vì nguyên thần như vậy, căn bản không ỷ lại nhục thân, cũng không có bản năng tự vệ gì, căn bản là không để ý. Phân thần chiếm thể tối đại nan đề được giải quyết, tự nhiên cũng đã thành thể chất thông linh.

Nói trắng ra, có vấn đề không phải thể chất, mà là nguyên thần.

Giang Tiểu Phàm kỳ quái nói: "Nhưng ta cũng không làm được nguyên thần ly thể a."

"Đó chỉ là bởi vì không ai dạy ngươi, hơn nữa cũng không cần như vậy. Ngươi như nguyên thần ly thể, thân thể của ngươi sẽ giống như thực vật. . . Nga, chính là giống như chết đi. Vô pháp bồi bổ, sớm muộn tất khô cạn mà chết, mà nguyên thần của ngươi liền sẽ trở thành một vệt cô hồn trong thế giới này, cuối cùng hóa quỷ. . . Thể chất thông linh sở dĩ khó gặp, rất nhiều lúc không phải là bởi vì không có, mà là bởi vì thời điểm quá sớm liền thần du vật ngoại, cuối cùng khô cạn chết đi. Vận khí của ngươi không tệ, một mạch không có đi ra một bước này. Sau khi trưởng thành, nguyên thần khó mà dễ dàng rời khỏi, lúc này mới tính là chân chính thông linh thể."

Giang Tiểu Phàm mờ mịt gật đầu.

Ninh Dạ đã nói: "Vì vậy ngươi như theo từng bước tu hành, kỳ thực cũng có thể coi là tu hành thiên tài. Chí ít một đường tu đến Vô Cấu cảnh giới, hoàn toàn không có bình cảnh."

Giang Tiểu Phàm đột nhiên đại ngộ: "Không trách lúc ta trùng kích Hoa Luân, cũng không có bất luận trở ngại gì."

"Đúng là như thế." Ninh Dạ nói: "Ngươi thần hồn đặc thù, những trở ngại khi trùng kích cảnh giới kia, đối với ngươi mà nói là không tồn tại. Vì vậy chỉ cần căn cơ đến, tu vi tự thăng. Chỉ có đến Niết Bàn chi cảnh, thời điểm cần phải chính thức ngộ đạo, mới sẽ gặp phải vấn đề. Nhưng vấn đề này cũng cùng thần hồn không quan hệ, chỉ cùng đạo cảnh có quan hệ, vẫn như cũ so với người bình thường dễ dàng rất nhiều."

Điều này khiến cho mọi người đều rất là hâm mộ.

Ninh Dạ lại lắc đầu nói: "Bất quá ngươi một ngày không đến Niết Bàn, liền vĩnh viễn món ăn trong mắt người khác. Coi như ngươi thành Niết Bàn rồi, cũng vẫn như cũ là khối bảo. Thánh Tôn hiện tại có lẽ còn không lọt mắt ngươi, như ngươi thành tựu Niết Bàn, Nhân Hoàng, vậy thì đúng là trân bảo khó gặp một lần trong thiên địa. . . Giá trị vĩnh viễn sẽ không tiêu diệt, phiền phức cũng liền vĩnh viễn sẽ không thiếu. Đặc biệt là thân phận ngươi đã bại lộ."

Là như vậy sao?

Giang Tiểu Phàm thở dài một tiếng: "Vì vậy, đường này vẫn như cũ là làm không được?"

"Đúng, làm không được." Ninh Dạ nói rất khẳng định.

Lấy tình huống của Giang Tiểu Phàm, con đường bình thường, hắn là khẳng định đi không được. Theo thực lực của hắn đề thăng, chỉ có thể có càng lúc càng nhiều đại lão cảm thấy hứng thú đối với hắn, liền ngay cả Ninh Dạ cũng chưa chắc bảo vệ được hắn.

Giang Tiểu Phàm hỏi: "Liệu còn có con đường thứ ba?"

"Có." Ninh Dạ nói: "Con đường này, kỳ thực mới là ưu thế lớn nhất của ngươi, nhưng cũng cực kỳ nguy hiểm."

"Thỉnh thượng tiên chỉ giáo." Giang Tiểu Phàm kính cẩn nói.

Ninh Dạ nhất chỉ điểm tại mi tâm Giang Tiểu Phàm: "Thử cảm thụ một chút, xuất thủ với ta. Dùng thủ đoạn ngươi có thể dùng ra trong ký ức."

Giang Tiểu Phàm kinh ngạc một thoáng, lập tức liền cảm giác mình thật giống bị thức tỉnh cái gì đó vậy, đột nhiên một chưởng vỗ ra, chính trúng ngực Ninh Dạ.

Một chưởng này nhìn như phổ thông, Ninh Dạ càng là khẽ hừ một tiếng, khóe miệng dĩ nhiên thấm huyết.

Giang Tiểu Phàm giật nảy cả mình: "Thượng tiên?"

"Vô sự." Ninh Dạ chậm rãi thu tay về: "Có phải là kỳ quái hay không, một chưởng này của bản thân, tại sao có uy lực lớn như vậy?"

Giang Tiểu Phàm giật mình nhìn tay của chính mình: "Tróc Vân Nã Nguyệt Thủ."

"Không sai! Tróc Vân Nã Nguyệt Thủ của Giang Lăng Thượng Nhân!" Ninh Dạ nói rất khẳng định.

Giang Lăng Thượng Nhân từng hơn mười lần phân thần gửi ở thân thể Giang Tiểu Phàm, thi triển quá các loại thần thông. Chỉ bất quá sau khi hắn rời đi, những thần thông này Giang Tiểu Phàm lại không biết nữa.

Thế nhưng hiện tại, Giang Tiểu Phàm thế mà thần kỳ dùng ra rồi.

Ninh Dạ đã nói: "Thân thể của ngươi lại như một cái phòng trống, người người có thể đi vào. Thế nhưng chỉ cần tiến vào rồi, liền không thể nào không lưu lại vết tích. Đối với bọn họ mà nói, đó chỉ là một ít vết tích, thế nhưng đối với ngươi mà nói, những vết tích này lại là vô tận kinh nghiệm quý báu."

Giang Tiểu Phàm ánh mắt sáng lên: "Ngài là nói. . ."

Ninh Dạ gật đầu: "Mượn chuyện như vậy, ngươi có thể học được rất nhiều rất nhiều thủ đoạn thần thông. Ngươi cũng biết, tu sĩ tu hành, không chỉ tu tự thân, cũng phải tu pháp, tu chiến. Thế nhưng đối với ngươi mà nói, thứ sau là không cần thiết. Ngươi chỉ cần đề thăng tu vi, cho dù không tu hành bất kỳ pháp thuật, thần thông, nhưng chỉ cần có người phân thần tiến vào, liền sẽ tại trong nguyên thần của ngươi lưu lại ký ức. Ngươi liền có thể học được! Vậy ý nghĩa là ngươi có nhiều gấp đôi thời giờ so với người khác!"

Nói đến đây, Ninh Dạ nở nụ cười: "Bất quá đây chỉ là đơn giản nhất. Gấp đôi thời gian không tính là gì, trọng yếu là. . . Ngươi. . . Thậm chí có thể trực tiếp thôn phệ nguyên thần của bọn họ."

Thôn phệ nguyên thần?

Mọi người bị dọa cho giật nảy.

Ninh Dạ gật đầu: "Đúng thế. Thể chất thông linh, nếu đã có thể khiến cho phân thần tiến vào, như vậy thay cái lối tư duy, cũng có thể lựa chọn không cho bọn hắn ra ngoài."

Diệp Cô lập tức nói: "Nhưng mà vậy há không phải tương đương với để cho đối phương chiếm cứ thân thể?"

"Không sai!" Ninh Dạ gật đầu: "Vì vậy đây chính là chỗ hung hiểm nhất. Nguyên thần của người bình thường, đều sẽ chủ động thủ hộ bản thân thể xác, thế nhưng nguyên thần của thể chất thông linh sẽ không. Vì vậy bất kỳ phân thần tiến vào thể chất thông linh, Giang Tiểu Phàm đều không có cái gọi là địa lợi chi tiện. Phân thần chi tranh, hung hiểm cực kỳ, đặc biệt là những nguyên thần cường đại kia, một khi tiến vào, rất dễ dàng liền có thể mạt sát nguyên thần của Giang Tiểu Phàm."

Giang Lăng Thượng Nhân chính là như vậy, chỉ bất quá bởi vì Liêu quốc có mệnh, hắn không thể mạt sát, mà không phải làm không được mạt sát.

Nhưng lý giải ngược lại, nếu như nguyên thần của Giang Tiểu Phàm đầy đủ cường đại, có thể mạt sát ngược lại nguyên thần đối thủ, liền có thể trực tiếp hấp thu làm dinh dưỡng, tăng cường tự thân. Cái gọi là phòng trống không còn là phòng trống, mà là cạm bẫy, là hắc động.

Người khác hấp thu nguyên thần đều sẽ vô cùng gian nan, thậm chí sẽ có tạp niệm, dẫn đến nguyên thần hỗn loạn, tinh thần thác loạn.

Thế nhưng Giang Tiểu Phàm sẽ không, dù sao nguyên thần của hắn quá đặc thù.

Đây chính là 'có được có mất'.

Vấn đề duy nhất là, từ xưa tới nay, kẻ có thể chất thông linh, hơn nửa bị đem ra lợi dụng, từ xưa tới nay chưa từng có ai lại muốn bồi dưỡng bọn họ.

Điều này khiến thể chất thông linh chi nhân, hầu như không có cơ hội dùng loại phương thức này trưởng thành.

Thế nhưng Ninh Dạ bất đồng.

Hắn nhìn hướng Giang Tiểu Phàm, nói: "Ba con đường, ngươi tự mình lựa chọn."

Lựa chọn thứ nhất tương đương với hủy dung, từ đây tự cam bình thường. Cái thứ hai liền mang ý nghĩa vĩnh viễn trở thành tư nguyên bảo vật người khác thèm muốn. Con đường thứ ba thì càng thêm hung hiểm, chỗ hỏng là trong một khoảng thời gian sẽ vẫn như cũ trở thành tư nguyên người khác mơ ước, không chỉ như vậy, còn phải đối diện càng nhiều thần hồn thử thách. Đương nhiên chỗ tốt chính là có thể khiến cho Giang Tiểu Phàm càng thêm cấp tốc trưởng thành, cũng từ từ khiến cho chính mình trở thành thần hồn hắc động, khi đó thì không ai có thể động ý niệm biến thái gì đối với hắn nữa.

Chương 80 : Quần tu đến

Chương 81: Quần tu đến

Giang Tiểu Phàm không có lập tức làm lựa chọn, mà là hỏi Ninh Dạ: "Thượng tiên hi vọng ta chọn cái nào?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Ngươi chọn thế nào, ta đều tiếp thu."

Giang Tiểu Phàm lập tức nói: "Nếu như ta chọn con đường thứ ba, liệu có mang đến phiền toái lớn cho ngài hay không."

Ninh Dạ ân một tiếng: "Đó là tất nhiên, hơn nữa con đường thứ ba cùng thứ hai bất đồng. Con đường thứ hai chỉ là đem đến cho ta phiền phức, con đường thứ ba, như vậy có một số việc, ta cũng chưa chắc giúp được ngươi, liền phải dựa vào chính ngươi."

Giang Tiểu Phàm hít sâu một hơi: "Ta muốn chọn con đường thứ ba."

Ninh Dạ không kỳ quái lựa chọn này.

Bất kỳ có chí chi sĩ, nghĩ đến hẳn là đều sẽ làm lựa chọn như vậy chứ?

Hắn chỉ là nói: "Nếu như ngươi lựa chọn con đường thứ ba, tại sơ kỳ ngươi hầu như là chắc chắn phải chết. Ngươi hiện tại bất quá Hoa Luân, nguyên thần suy nhược, mà cái nguyên thần nào có thể tiến vào thân thể ngươi, đều chí ít Vạn Pháp trở lên. Cho dù chỉ là phân thần, cũng có thể rất dễ dàng giết chết ngươi. Thực lực tu vi không phải là ý chí, lực lượng không đủ, đó chính là chết, không phải là hô vài câu khẩu hiệu, bạo phát một thoáng, liền có thể giải quyết vấn đề."

Giang Tiểu Phàm ngạc nhiên: "Liền không thể chờ ta thực lực mạnh thêm một chút tiến hành sao?"

Ninh Dạ lắc đầu: "Thực lực hiện tại của ngươi đều hiềm cao. Nếu ngươi lựa chọn, ta còn muốn đem ngươi đánh về nguyên hình, khiến ngươi một lần nữa từ Tàng Tượng cảnh giới tu hành."

Cái gì?

Chúng nhân ngạc nhiên.

Ninh Dạ đã nói: "Bằng không sao lại nói đường này gian nan đây. Thần phệ chi đạo, cần phải từ căn cơ bắt đầu. Mà đoạn đường đầu tiên, chính là chỗ hung hiểm nhất. Hiện tại, ngươi còn muốn lựa chọn con đường này sao?"

Lần này Giang Tiểu Phàm thật sự do dự.

Hắn đang trầm tư.

Rất lâu, hắn hỏi Ninh Dạ: "Sư phụ hi vọng ta chọn con đường nào?"

Hắn không có gọi Ninh thượng tiên nữa, mà là hô sư phụ.

Ninh Dạ khẽ cười thành tiếng: "Ngươi muốn bái ta làm thầy?"

Giang Tiểu Phàm đã quỳ xuống: "Tiểu Phàm nguyện bái Ninh Dạ thượng tiên làm sư tôn,

Từ đây an tiền mã hậu, vĩnh phụng sư mệnh!"

"Ngô." Ninh Dạ nhàn nhạt đáp một tiếng: "Nếu đã như vậy, vậy liền thử một chút đi."

Hắn nói một chưởng đặt tại ngực Giang Tiểu Phàm, Giang Tiểu Phàm thân thể run lên, đã cảm thụ được tu vi những năm này của bản thân chính đang tận phó nước chảy.

Nói cách khác, Ninh Dạ đã giúp hắn lựa chọn.

Nhìn Ninh Dạ, Giang Tiểu Phàm hạ quyết tâm, vào giờ phút này, hắn cũng chỉ có thủ vững đến cùng con đường này.

Chốc lát, Ninh Dạ thu tay.

Hắn ném cho Giang Tiểu Phàm một quyển sách, nói: "Từ hôm nay, ngươi liền lấy pháp này tu hành."

Diệp Cô mắt sắc, liếc mắt một cái nói: "Thật giống không phải pháp môn của Lang Gia Các?"

Ninh Dạ nói: "Giang Tiểu Phàm tại chỗ này của ta, việc này vô pháp ẩn giấu. Nhưng lựa chọn của hắn, ta không hy vọng bất luận kẻ nào biết."

Diệp Cô đã minh bạch ý tứ của hắn, đó chính là nói, pháp môn này là cái gì, cũng tuyệt đối không thể nói.

Diệp Cô nở nụ cười: "Đã hiểu. Yên tâm đi."

Ninh Dạ cho Giang Tiểu Phàm, chính là tâm pháp tu hành của Thiên Cơ Môn, chính là một loại phệ thần bí thuật. Bất quá pháp này lúc trước cũng không phải vì thể chất thông linh mà sáng, hoàn toàn chính là có người muốn khai phát loại thần thông này, nhưng bởi vì tự thân không phải thông linh thể, tu hành lên rất nhiều trở ngại, hung hiểm cũng lớn.

Nhưng đối với Giang Tiểu Phàm mà nói, tất cả hậu di chứng của pháp này hết thảy đều không tồn tại, duy nhất hung hiểm chỉ ở có thể tại trong thần hồn tranh cướp chi chiến thắng lợi hay không, điểm này cùng người khác vừa vặn ngược lại.

Thời khắc này đem pháp môn giao cho Giang Tiểu Phàm, Ninh Dạ nói: "Nếu Tiểu Phàm đã làm ra lựa chọn, vậy ta cái sư tôn này, có một số việc cũng liền không thể trốn tránh trách nhiệm rồi."

Lúc hắn nói lời này, ngữ khí mang theo mấy phần thổn thức, trong ánh mắt nhưng vi hàm sát ý.

Tiện tay lấy ra một tấm phù, hư không lâm họa mấy lần, rồi đem ném ra.

Liền thấy thiên địa phản phục, phong vân ẩn động.

Có ngọc khánh, chuông vàng, ngân la minh âm; có lọng che, la tán già nhật; có thủy, hỏa, vân, phong khí tượng bàn quyển, hình thành thương mang.

Càng có vạn ngàn kỳ thú, kim giáp chiến tốt, tự bốn phương tám hướng cuồn cuộn mà tới.

Thiên địa diêu quang, rung chuyển cổ động, phong vân lôi đình, tứ phương mãnh liệt.

Nhưng tại bên ngoài mảnh khu vực này, gió êm sóng lặng, không thấy chút đầu mối nào.

Chỉ là thân tại bên trong cảnh này, không thấy cảnh bên ngoài, không rõ bí ảo bên trong, chỉ cảm thấy một mảnh khí tượng hùng vĩ, vạn ngàn phong vân kia, như có nhất thế lăng không xuất hiện, hư không hoa nhiếp, ảnh chiếu bát hoang.

Khiến chúng nhân nhìn thấy đều ngây ra rồi, mê mang rồi, chấn kinh bởi thủ đoạn khí phách này, không biết Ninh Dạ đang làm cái gì, lại là làm sao làm được.

Ngươi bất quá một Vạn Pháp, thủ đoạn này chính là Niết Bàn sử ra, bất quá chỉ như vậy chứ?

Mà theo lần xuất thủ này của Ninh Dạ, đã thấy một cái hòa thượng trọc đầu đầy kim quang xuất hiện, ngồi trên một cái tử ngọc bồ đoàn bay tới, sang sảng lên tiếng: "Hảo tiểu tử, càng có khí phách thủ đoạn như thế, Tịnh Thiền hôm nay cũng coi như đã được kiến thức. Đây là trận gì?"

Tịnh Thiện Thượng Nhân!

Người này cũng là Niết Bàn tu vi, một đại dã tu đại năng.

Lại có một người hiện hình, nhưng cũng một vị đại năng chi sĩ, râu dài ba chòm, sau đầu có một kim luân như nhật diệu không, kỵ lại là một con mặc kỳ lân, chính là Nhật Diệu Các Thiên Cơ Sơn Nhân: "Hảo thủ đoạn, không trách xưng là thiên tài số một Lang Gia Các, bất quá thủ đoạn này, nhưng không giống như thủ đoạn của Lang Gia Các."

Xa xa lại là một người xuất hiện, hình như võ giả, khí vũ hiên ngang, đứng tại trên một thanh trường đao, cất cao giọng nói: "Sợ là gian tế phái khác, đến Lang Gia Các làm ám tử, để ta trừ đi hắn, cũng tiện vì Lang Gia Các thanh lý môn hộ."

Người này gọi Trương Trường Liệt, Quỷ Ốc Sơn đại tu.

Lại có một người tọa Cửu Biện Hồng Vân Liên Đài bay tới, cười dài nói: "Cũng coi như là một nhân tài, không bằng để ta thu đi, làm một cái đồng tử môn hạ ta."

Lại là Hồng Vân Động Khô Tùng Tử.

Chính là bốn vị đại lão Khoáng Vân Hậu nói tới, mỗi người đều là Niết Bàn tu vi, thực lực đỉnh phong.

Ngoài như vậy ra còn có bảy tám người cũng xuất hiện, đại thể đều là Vô Cấu cảnh, đối với Giang Tiểu Phàm cũng có thèm muốn, nhưng sau khi thấy tình cảnh này, biết vô khả năng, nhưng vẫn là nhịn không được muốn xem xem "đóa hoa" Giang Tiểu Phàm này đến cùng có thể rơi vào nhà ai.

Có một người Ninh Dạ chưa từng thấy qua, nhưng vừa thấy liền có cảm giác quen thuộc.

Ngọc Hâm Tử.

Thế mà là hắn!

Ninh Dạ một thoáng liền nhận biết được.

Dù sao phân thần tiểu nhân kia của hắn còn ở trên người bản thân đây.

Người này hiển nhiên là đồng thời tới cùng Thiên Cơ Sơn Nhân, như vậy chính là ngũ đại Niết Bàn.

Ngũ đại Niết Bàn đồng xuất, lại thêm bảy tám cái Vô Cấu, đội hình như vậy, coi như là Thiên Cơ Huyết Ly xuất thủ, cũng chỉ có thể là bị nghiền ép, nhìn đến mấy người Diệp Cô cũng là lạnh gan, liền ngay cả Hiên Viên Long đều lông mày nhíu chặt.

Hắn tuy rằng tu Vạn Kiếp Đạo không sợ khiêu chiến, nhưng đây không phải là khiêu chiến, mà là nghiền ép, như muốn đối kháng, chính là lấy trứng chọi đá.

Thế giới của tu sĩ liền không có bạo phát, không phải một hai câu khẩu hiệu liền có thể san bằng chênh lệch.

Đối diện một màn đồ sộ này, mọi người cũng vì thế kinh hãi, đồng thời nhìn Ninh Dạ.

Ninh Dạ nhưng cười nói: "Các ngươi đã nhìn rõ ràng chưa? Chính là những người này, muốn gây sự với chúng ta. Qua ngày hôm nay, tương lai có một người tính một người, món nợ này, chúng ta sẽ phải đòi về."

Nghe nói như thế, chúng tu đồng thanh cười to.

"Ninh Dạ, tiểu tử hảo trương cuồng."

"Ta lại là yêu thích cái tính cuồng ngạo này của hắn. Ta thấy hay là như vậy, Giang Tiểu Phàm này, lão phu không tranh nữa, Ninh Dạ quy ta đi."

"Cái Lâm Lang kia, điềm đạm thông tuệ, lão phu muốn."

"Cái Hiên Viên Long kia, Trương Trường Liệt ta muốn."

Chúng nhân ngươi một lời ta một lời, càng là có ý đem mấy người này cũng một lưới bắt hết.

Thiên Cơ Sơn Nhân hừ một tiếng: "Người này dám câu dẫn hai vị thiên nữ của Nhật Diệu Các ta, ta xem vẫn là sớm phế bỏ hắn tiên duyên, triệt để cắt đứt cái liên hệ này thì hơn."

Chương 81 : Trộm đạo

Chương 82: Trộm đạo

Đối diện một màn này, Ninh Dạ nhưng chỉ là nói: "Được, rất tốt. Các ngươi đã càn quấy như vậy, đến cũng phải cho các ngươi chút màu sắc xem xem."

Hắn nói búng tay một cái, một vệt quang hoa xạ nhập chân trời.

Liền thấy trong một phương thiên địa phong vân lôi quyển này, vô số bảo vật hào quang đã lạc hạ thần uy, chụp vào một đám đại năng tu sĩ này.

Tịnh Thiện Thượng Nhân khinh miệt lãnh tiếu: "Chỉ là mánh khóe lừa gạt, cũng muốn hoặc ta? Phá!"

Trong tay một cái mõ gỗ sáng lên, phật quang phổ chiếu.

Đến cùng là Niết Bàn đại tu, liếc mắt liền nhìn ra nơi đây tất cả bất quá là mê hoặc huyễn thuật, Phật môn tối phá huyễn cảnh, vì vậy hắn tự tin trong nháy mắt có thể phá.

Nhưng không nghĩ, dưới mõ gỗ phật quang, huyễn cảnh chưa phá, lại có vẻ càng thêm hung lệ, những tồn tại Ninh Dạ huyễn hóa ra kia, tựa như chân thực vậy, càng khiến Tịnh Thiện Thượng Nhân cũng một trận ý động thần diêu.

Không chỉ như vậy, giữa thiên địa càng là đột ngột xuất hiện một cái thiên bình, hết thảy tu sĩ phân lập hai bên cán cân, Tịnh Thiện Thượng Nhân một lần xuất thủ này, càng là hướng về đám người Trương Trường Liệt đối diện.

"Đây là. . ." Chúng tu kinh ngạc.

"Tài Quyết Thiên Bình?" Có người đã kêu lên.

Tài Quyết Thiên Bình chính là đạo khí của một trong cửu đại thánh tôn, Quyết Tài Thánh Tôn, đạo mà hắn bố, chính là Tài Quyết, lấy thiên địa bình hành, vạn vật thủ hành, vạn pháp giai bình chi ý, mặc kệ bao nhiêu người gặp phải hắn, cũng sẽ tại dưới một thủ đoạn này tiến hành cưỡng chế quyết đấu.

Có thể nói Thiên Trung Giới cửu đại thánh tôn, mỗi một cái đều có pháp môn bố đạo của mình, cũng bởi vậy hình thành cửu đại quy tắc đặc thù.

Mà chiến trường phán quyết chính là chỗ hắn bố đạo, cán cân phán quyết chính là biểu tượng.

Chẳng ai nghĩ tới Ninh Dạ thế mà lại mượn dùng đạo của Quyết Tài Thánh Tôn, đem huyễn cảnh chế tạo thành chiến trường phán quyết.

Cửu đại thánh tôn bố đạo thiên hạ, đạo hạnh rộng khắp, nếu đã như vậy, không dùng quá lãng phí, lấy quang huyễn tạo hóa chi đạo làm căn cơ, Ninh Dạ trực tiếp bố trí ra chiến trường phán quyết này. Ngoại bộ chỉ là biểu tượng, phán quyết mới là căn bản.

Có thể nói, Ninh Dạ hiện tại không phải là lấy huyễn thuật lừa bọn họ đối chiến, mà chính là lấy Phán Quyết chi đạo buộc bọn họ quyết đấu.

Chiến trường phán quyết nếu đã mở, vậy thì không phải do đám Niết Bàn cảnh này định đoạt nữa rồi, sau một khắc hai đầu cán cân phán quyết, song phương đã vô pháp tự kiềm chế quyết đấu lên.

Nhưng nếu như chỉ là như vậy, vẫn còn không đủ.

Những người này đến cùng là Niết Bàn, tu vi thâm hậu, chỉ cần kéo dài quá một quãng thời gian, lực lượng của Ninh Dạ chỉ là mượn tới, nhất định không cách nào kéo dài.

Vì vậy một khắc sau, Ninh Dạ lại ném ra một tấm phù, thần phù hiển hóa, đã tại giữa không trung hình thành một phiến hùng vĩ khí tượng.

Chính là Thiên Cơ Điện chi cảnh.

Thiên Cơ Điện bị bản thể mang theo, phân thân tự nhiên là không có.

Thế nhưng thần thuật vẫn tại, Ninh Dạ lấy thuật hóa khí, hóa thành Thiên Cơ Điện cửu đại thần khí chi hình, lại là lấy Cửu Thiên Thần Thuật gia trì đạo này, tiện thể bù đắp Thiên Cơ Điện thần thuật không đủ uy năng.

Năm đó Thiên Cơ Môn sáng Thiên Cơ Điện, thụ tự thân tu vi ảnh hưởng, sau khi đến Nhân Hoàng chi cảnh đã khó tiến thêm.

Vì vậy theo một ý nghĩa nào đó, Thiên Cơ Điện phát triển đã đến bình cảnh.

Bây giờ tại thất cảnh chi địa này, Thiên Trung tiên giới, Ninh Dạ lại là muốn một lần nữa thôi diễn, đem Thiên Cơ Điện uy năng đẩy lên tiếp một tầng lâu.

Cùng lúc đó, bên trên Thiên Tàm, đang cùng ma giới đối chiến Ninh Dạ bản thể cũng cảm thụ được tình huống phân thân tao ngộ.

Lông mày nhếch lên, Thiên Cơ Điện bản thể hiển hóa, uy năng tận thả, lại là lấy vô thượng thần thông từ xa chống đỡ, trao đổi cảm ngộ.

Vậy là này trong một phương tiểu thiên địa này, Thiên Cơ Điện thần vận càng lúc càng ngưng luyện, lại là bắt đầu tham lam hấp thu đạo tắc cảm ngộ cửu đại thánh tôn bày xuống.

Ở tình huống bình thường, Ninh Dạ bất luận là trộm đạo hay là đối kháng ngũ đại Niết Bàn, đều có nhất định độ khó, trộm đạo sợ phát hiện, đấu ngũ đại Niết Bàn bảy tám tên Vô Cấu, liền là tu vi không đủ.

Nhưng hiện tại hai việc đồng thời làm, trái lại có thể lẫn nhau mượn lực.

Hơn mười tên tu sĩ này tuy rằng tại dưới Tài Quyết Thiên Bình bị ép quyết đấu, nhưng đến cùng không phải cam tâm tình nguyện, vì vậy đều đang cố gắng kéo dài, đối kháng, đối kháng không phải Ninh Dạ, mà là Thánh Tôn chi đạo.

Cứ như vậy, phản thành đánh yểm hộ cho Ninh Dạ.

Mượn cơ hội này, Ninh Dạ trộm đạo, một mặt trộm đạo chi lực ép ngũ đại Niết Bàn, một mặt bù đắp Cửu Đại thần thuật chi không đủ, đem cảm ngộ chi đạo cuồn cuộn không ngừng truyền cho bản thể.

Vậy là bên trên Thiên Tàm, Thiên Cơ Điện thần huy chiếu dạng, nghiễm nhiên thế mà đã có tấn thăng chi thế.

Bọn chúng trừ Côn Lôn Kính ra đều không đầy đủ, bây giờ hấp thu đạo tắc cảm ngộ mới, liền bắt đầu hướng độ cao mới tấn thăng, uy năng đề thăng, đạo pháp nghiễm bố, bên trên Thiên Tàm, hạo hãn chi huy hưng khởi, Thiên Khiển Chi Quang uy năng tăng vọt, hạ xuống một phương ma giới kia, giết cho thiên ngoại tà ma ai hào biến dã, trừ tẫn ma vân.

Mà bên này Ninh Dạ phân thân cũng đang mượn hai bên chi lực một lần nữa cân bằng.

Có thể nói Phán Quyết chi đạo tại thời khắc này giúp đỡ cực lớn, một bên là khiến một đám tu sĩ này tự giết lẫn nhau, mặt khác liền là khiến một đám tu sĩ này giúp bản thân che giấu trộm đạo chi tượng, che đậy thiên cơ, thần tiên khó dò.

Ninh Dạ liền như một cái đạo tặc trộm nước tham lam, không ngừng vơ vét đạo tắc cảm ngộ, bổ sung tự ngã.

Mà theo cử động của hắn, mảnh huyễn cảnh ngoại vi kia cũng lại có biến hóa.

Kim giáp chiến tốt càng ngưng luyện, gia nhập chiến trường, càng là lấy Vô Cấu Niết Bàn chi năng cũng vô pháp xua tan.

"Là Liệt Quốc Thánh Tôn chi lực!" Có người hô to.

Liệt Quốc Thánh Tôn, lấy chiến vang danh, thiện binh pháp quân trận, có chút giống Sào Quân Hải, có thể huyễn sinh ngàn vạn quân tốt. Thiên Trung Giới phàm nhân các quốc chi chinh chiến, chính là hành trình mài dũa đạo hạnh của hắn, chính là phương thức bố đạo của hắn.

Mà Ninh Dạ rút lấy đạo nghiệp, kết hợp Long Dương Phủ Kim Giáp Trận, kim giáp chiến tốt tạo thành rất có vài phần khí phách khi Liệt Quốc Thánh Tôn xuất thủ, vạn ngàn quân tốt như kiến bò mà tới, sát chi bất tuyệt.

Lại có hắc bạch huyền không chi cảnh xuất hiện, điên đảo càn khôn, nhật nguyệt phản phục.

Chính là Lang Gia nghiệp lực!

Lang Gia bản ý, khứ kỳ vương bàng, tức là lương tà, cũng chính là thiện ác chi phân.
(*chữ "Lang" với chữ "Gia", bỏ chữ "vương" ở bên, thì thành "lương" với "tà", tức là "thiện" "ác").

Vì vậy Lang Gia Thánh Tôn chi đạo, cùng Hắc Bạch Thần Cung khá là gần gũi, cũng là hắc bạch âm dương chi đạo.

Chỉ bất quá Lang Gia Thánh Tôn càng trọng nhân tâm, chính là nhân chi đạo.

Nhưng bất kể như thế nào, bản chất không khác, đạo này chính là Lang Gia Các bản đạo, Ninh Dạ lại là có thể tùy ý dùng chi, vốn không thuộc về trộm.

Dưới càn khôn phản phục, chúng tu chỉ cảm thấy tu hành thác loạn, khó làm chuyện thường, xuất thủ cũng là càng hỗn loạn bất kham.

Sau đó lại thấy một vầng hồng nhật cao ánh giữa trời, chính là Nhật Diệu Thánh Tôn chi đạo.

Tôn này sở hành chi đạo, khác với tất cả mọi người, chính là hóa thân liệt nhật, cả ngày sinh liệt dương, chính là sớm nhất thành tựu Thánh Tôn chi nhân, tự thân thành đạo, tuy hiện tại không phải cửu tôn tối cường, nhưng cũng có thể xem như là cửu tôn chi tổ, đạo mà hắn khai sáng, cũng hợp quang đạo, quang diệu thiên hạ.

Ninh Dạ mượn đạo này, bổ sung đạo mình, liệt nhật đương không, quang diệu tịch quyển, Thiên Cơ Sơn Nhân cùng Ngọc Hâm Tử nhìn thấy đều choáng váng rồi: Chúng ta là người của Nhật Diệu Các a, cũng làm không được mức độ này, ngươi một cái Lang Gia Các làm sao làm được?

Nhưng Ninh Dạ còn chưa đủ, sau một khắc biến hóa lại nổi lên, Vạn Diệu, Ngũ Hành, Tử Cực, Hằng Vũ tứ đại thánh tôn đạo lực dồn dập hiển hiện.

Vạn Diệu Thánh Tôn tại Thiên Trung Giới hào xưng đệ nhất thiên tài, học cái gì cũng tinh, chỉ có không chuyên, cầm kỳ thư họa dạng dạng tinh thông, đan phù trận khí đều là kiệt xuất, từng khiến vô số người bóp cổ tay (*quá tiếc) phân tâm quá nhiều, khó thành thất cảnh.

Không ngờ hắn lại lấy tạp học thành tựu Thánh Tôn, tự gọi Vạn Diệu, từ đây trong thiên hạ, tu tiên chi sĩ, đều cần tu một môn tạp học, chính là hắn mở ra.

Ngũ Hành Thánh Tôn chưởng thiên hạ pháp thuật thần thông, tiên khí linh vận, đều tại trong nhất niệm, đại đạo tự nhiên, vạn pháp tự sinh, vậy nên cho phép thiên hạ môn phái cùng tồn tại, vạn pháp càng diệu, không thể một nhà độc đại.

Tử Cực Thánh Tôn chính là kiếp đạo chi tôn, phàm Niết Bàn trở lên, độ kiếp chi nhân, đều cần thụ hắn khảo nghiệm, được hắn cho phép, mới có thể niết bàn trọng sinh, thành tựu đạo vậy, cũng có xưng là Thiên Đạo Chi Biểu (đại biểu thiên đạo), hữu thành cửu tôn chí cường.

Hằng Vũ Thánh Tôn nghe nói thần bí nhất, kỳ đạo bất khả kiến, kỳ pháp bất khả ngôn.

Bố đạo thế nào, không ai có thể biết.

Thế nhưng Ninh Dạ nhưng dễ dàng nhìn thấu.

Chân chính chí cường, chính là Hằng Vũ Thánh Tôn này, bởi vì đạo hắn tại thời không sinh tử luân hồi siêu độ, Thiên Trung Giới này muôn vạn chúng sinh, chỉ cần tồn tại, liền tại kỳ đạo, mới chân chính là tu thiên đạo chi nhân.

Mà bây giờ, chín đạo thánh tôn nghiệp lực, đều tại dưới hắn trộm đạo, hiển hóa thương sinh, vạn tượng siêu độ, trực tiếp tại một vùng thiên không này hình thành một mảnh tiểu thế giới.

Tại trong mảnh tiểu thế giới này, hết thảy tu sĩ chi sinh tử, đều tại trong nhất niệm của hắn.

"Thật đáng tiếc. . . Chung quy là không thể giết." Ninh Dạ thổn thức một tiếng.

Chương 82 : Quần ma loạn vũ

Chương 83: Quần ma loạn vũ

Những tu sĩ này không thể giết, giết, liền không còn thuẫn bài, hành vi trộm đạo liền khó có thể che giấu.

Vì vậy Ninh Dạ cũng chỉ có thể trước tiên ghi nhớ món nợ này, sau này chậm rãi tính.

Cửu Tôn đạo nghiệp biểu lộ ra, đem một đám tu sĩ ép vô cùng chật vật, cảm giác liền như là cửu đại thánh tôn trên trời đồng thời xuất thủ trêu đùa bọn họ.

Đối diện loại tình huống này, quần tu khổ không thể tả, trong lòng càng là tuyệt vọng.

Một mực lúc này, lại có dị trạng xuất hiện.

Liền thấy một kim giáp thần tôn đột nhiên xuất hiện, cao giọng nói: "Ta chính là Huyền Diệu Chân Quân, phụng sư mệnh đến đây giải cứu chư vị, truyền chư vị giải đạo bí pháp."

Quần tu ngạc nhiên, Huyền Diệu Chân Quân này là ai? Chưa từng nghe nói a.

Nhưng lúc này đã không lo được nhiều như vậy, Tịnh Thiện Thượng Nhân đã nói: "Xin hỏi Chân Quân, làm sao có thể phá?"

Huyền Diệu Chân Quân kia đã nói: "Cửu đạo nghiệp lực, không phải bọn ngươi có thể chống đỡ. Cần phải lấy thủ đoạn chí uế, mới phá giải được."

Cái gì?

Chúng nhân ngạc nhiên.

Thủ đoạn chí uế?

Bất quá tưởng tượng đến cũng hợp đạo lý, cửu đạo nghiệp lực xác thực không phải bình thường, nhưng cũng bởi vậy có bản thân hạn chế.

Giống như Khoáng Vân Hậu kia, nhập Hạo Nhiên Chính Khí đạo, một đời hành sự liền cần giữ vững chính nghĩa trong tâm.

Tiêu chuẩn của chính nghĩa này mỗi cá nhân đều khác nhau, nhưng Hạo Nhiên Chính Khí thủ tại vấn tâm, vấn tâm không thẹn, tức là chính tâm.

Cửu đạo nghiệp lực hoặc nhiều hoặc ít đều có đặc tính phương diện này, vì vậy muốn phá đạo này, liền cần lấy thủ đoạn phi thường.

Chỉ là làm sao sử ra, mọi người nhưng không rõ.

Liền nhìn thấy Huyền Diệu Chân Quân kia sau khi nói lời này, hướng tới chúng nhân vung tay một cái, chúng nhân giật mình, trong đầu nhưng thêm ra một ít tư thế vũ đạo kỳ quái, còn chưa kịp phản ứng lại, liền thấy Huyền Diệu Chân Quân lóe lên một cái đã tiêu thất vô tung.

Kháo, ngươi tới hỗ trợ, chính là cho câu nói?

Đúng vào lúc này, Ngọc Hâm Tử phát hiện thân thể của mình thế mà không tự chủ được lại uốn éo mấy lần.

Chuyện gì?

Ách vận trước kia lại lần nữa nổi lên trong lòng, Ngọc Hâm Tử còn chưa kịp nói cái gì, sau một khắc hắn càng là giải khai quần áo, trước mặt mọi người hướng tới thiên không "tưới nước" (p*ss).

Động tác này khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngây người.

Ngươi đây là tình huống gì?

Đã thấy theo cử chỉ này của Ngọc Hâm Tử, cửu đạo nghiệp lực áp lực chợt giảm.

"Hữu dụng! Nguyên lai đây chính là thủ đoạn chí uế!" Chúng tu như thể hồ quán đỉnh, bừng tỉnh khai ngộ.

Hóa ra vừa nãy Huyền Diệu Chân Quân cho mình chính là cái này?

Bất quá những người khác cũng bởi vậy choáng váng.

Đây chẳng phải là nói chúng ta đều phải giống như Ngọc Hâm Tử kia?

Nhất thời đều do dự bất quyết.

Nếu thật như vậy làm, mặt mũi chính là ném sạch rồi.

Ngọc Hâm Tử lại là cái minh bạch, trong nháy mắt đã phản ứng lại là Ninh Dạ! Phân thần của bản thân tuyệt đối là trong tay Ninh Dạ.

Nếu như nói lần trước hắn còn không xác định phân thần đến cùng rơi vào trong tay người nào, vậy thì lần này hắn có thể xác định rồi.

Vấn đề là tại sao hắn muốn làm như vậy?

Bản năng liền muốn hô ra.

Thế nhưng một cái ý nghĩ đột nhiên nhập trong lòng.

Vừa nãy là một mình ta xấu mặt?

Hơn nữa bị những người khác đều nhìn thấy rồi?

Nếu như ta hiện tại hô ra, tiếp sau đó chỉ sợ còn sẽ có chuyện càng xấu mặt.

Đến lúc đó mọi người thoát khốn, chuyện cười lại là một mình ta?

Thanh danh thụ tổn, sống không bằng chết a!

Nghĩ đến đây, Ngọc Hâm Tử đột nhiên tỉnh ngộ.

Muốn chết đồng thời chết!

Hắn không có bóc trần, trái lại hô to lên: "Các ngươi đều còn ngây ra làm cái gì? Theo ta đồng thời làm! Chỉ có tập hợp chúng nhân chi lực, mới có thể loại bỏ khốn cảnh."

Hắn nói như vậy, chỉ là muốn khiến mọi người cùng hắn đồng thời giữa trời đi tiểu, Khứu cũng liền khứu đi.

Không nghĩ tới nói xong lời này, thân thể Ngọc Hâm Tử lại lần nữa không chịu chưởng khống, đã bắt đầu ưỡn lên.

Quả nhiên, lại tới nữa rồi!

Oanh Oanh Oanh Oanh!

Thiên không xuất hiện vô số vân vụ chi trụ, Ngọc Hâm Tử đã bắt đầu tóm lấy vân trụ cột sắt uốn éo lên.

Ngọc Hâm Tử biết vào tròng rồi, nhưng cũng không dám nói rõ, chỉ đành khiến mọi người cho rằng cột mây này là hắn sở hóa, vừa uốn éo vừa cuồng khiếu: "Còn không mau lên, lẽ nào đều muốn chết ở chỗ này sao?"

Hắn kéo người xuống nước tận hết sức lực.

Chúng tu ngươi nhìn ta một chút, ta nhìn ngươi một chút, liền thấy thiên biên đạo nghiệp kia xác thực yếu bớt, nhưng hiển nhiên còn chưa tới mức độ có thể thoát khốn.

Chỉ đành bất cam bất nguyện học theo Ngọc Hâm Tử, tóm lấy cột sắt bắt đầu uốn éo.

Chỉ là bọn họ không phải là bị cưỡng bức, vì vậy động tác này a trình độ khó coi liền không đủ, hiệu quả cũng không có hoạt kê như Ngọc Hâm Tử.

Ngọc Hâm Tử khí khổ, hô to: "Động tác lại tao một ít, lắc khố, cái mông nhấc cao lên. . . Theo ta đồng thời ngoáy."

Trong thiên không bùng nổ lên tiếng nhạc, kịch liệt dâng trào, tiết tấu nhịp điệu mười phần.

Mọi người cùng nhau trợn mắt, Ngọc Hâm Tử ngươi lại còn tấu nhạc?

Ngọc Hâm Tử bất đắc dĩ, hắn cũng là đã trót thì trét, vừa hất đầu vừa hô: "Là sống hay chết, chỉ xem tự mình lựa chọn, đạo nghiệp này phá trừ, lão tử đi, đừng trách không ai giúp các ngươi."

Theo hắn nói chuyện, thiên không cũng rất phối hợp tại bên người Ngọc Hâm Tử xuất hiện một cái lỗ hổng nho nhỏ.

Ta fuck, hàng này thế mà có thể chạy một mình?

Thấy hắn dáng dấp như vậy, mọi người không dám tiếp tục do dự, chỉ có thể đồng thời điên cuồng lắc mông.

Tịnh Thiện Thượng Nhân lão ngốc một viên, xưa nay đoan trang ổn trọng, coi như là giết người cướp của, vậy cũng là từ mi thiện mục, không nghĩ tới bây giờ càng phải theo âm nhạc múa lên, vũ kỹ phong cách cứng ngắc, đột nhiên trên người áo cà sa biến đổi, thế mà biến thành vũ nữ váy dài.

Tịnh Thiền kinh nộ, quay đầu lại lại nhìn mọi người, lại là quần áo trên người mọi người đều đã biến thành váy dài.

"Ai làm?" Tịnh Thiền giận dữ.

Ngọc Hâm Tử hô to: "Lang Gia nghiệp lực, âm dương phản phục, đây là sắp phá đi cục, nhẫn nhịn. . . Quăng mạnh vào!"

Tóc dài trên đầu đã tản ra, liều mạng vung.

Tịnh Thiện Thượng Nhân không tóc, chỉ có thể lắc đại não môn quăng theo.

Hắn cố nhiên là đang làm trò mất mặt, bất quá tại sau khi nhìn thấy Trương Trường Liệt chính đang ôm bản thân đại đao ngoáy mông, tâm tình liền tốt hơn rất nhiều.

So với Trương Trường Liệt, Nhật Diệu Các Thiên Cơ Sơn Nhân kia liền khó coi hơn nhiều. Hắn chính cùng mặc kỳ lân của mình ôm thành một khối, hai cái chân trước của kỳ lân kia khoát lên trên vai hắn, ngươi lui ta tiến, ngươi tiến ta lui, bỗng nhiên tách ra, bỗng nhiên hợp lại.

Đột nhiên Thiên Cơ Sơn Nhân buông tay một cái, cánh tay phải hạ xuống, vậy là mặc kỳ lân giơ cao một cái chân sau, thạc đại thân thể nằm tại trong vòng tay hắn, lại còn đối Thiên Cơ Sơn Nhân nháy mắt một cái.

Một người một thú đồng thời rùng mình.

"Sơn Nhân, ngươi đang làm gì?" Có người bật thốt lên hỏi.

"Ta cũng không biết a, Huyền Diệu Chân Quân kia truyền cho ta chính là cái này." Thiên Cơ Sơn Nhân giận dữ xấu hổ muốn chết, nhưng chỉ có thể chiếu làm.

Tiếng nhạc biến hóa, vũ kỹ a, lại là uyển chuyển không thể tả.

Quay đầu nhìn lại, Khô Tùng Tử thân mặc nữ trang, tả hữu ống tay áo vung vẩy, cũng không biết từ nơi nào thêm ra một hàng trống lớn, mỗi một tụ vung ra đều tại trên mặt trống, thùng thùng vang vọng, mà Khô Tùng Tử thì làm điệu làm bộ, tẫn hiển thướt tha, chỉ là mặt già của hắn vẫn không thay đổi, lại là quá mức không thể nhìn thẳng.

Còn có tu sĩ thì đá thái không bộ, song thủ làm ra động tác đỡ háng, hai vai giật lại giật, động tác kia muốn cay mắt bao nhiêu có bấy nhiêu.

Thời khắc này hết thảy tu sĩ đều đang điên cuồng vũ đạo, từng cái từng cái như giật kinh phong rồi.

Khởi đầu còn tâm bất cam tình bất nguyện, nhưng theo cửu đạo nghiệp lực không ngừng hạ xuống, đạo nghiệp sắp phá, mọi người cũng càng lúc càng hăng say.

Đối với người bình thường mà nói khả năng là động tác độ khó cao phải luyện mấy chục năm, đối với bọn họ mà nói lại là phút giây liền biết, chỉ là khởi đầu hoàn toàn ép buộc, đến lúc sau thấy mọi người đều là như vậy, gánh nặng trong lòng liền nhỏ, trong lòng mạc danh có loại ý nghĩ, vũ kỹ này đến cũng có chút ý tứ, phối hợp độ cao rồi, một show quần tu cuồng vũ cũng liền có vẻ chuyên nghiệp hơn nhiều.

Nếu như không nhìn mặt, còn tính được là cũng khá đẹp.

Trong vân tiêu phi xa, đám người Diệp Cô Hiên Viên Long cũng là nhìn choáng rồi.

Diệp Cô nhìn nhìn Ninh Dạ: "Đây chính là biện pháp của ngươi?"

"Thuật lừa gạt cảnh giới tối cao, chính là khiến bọn hắn tự nguyện phối hợp." Ninh Dạ hồi đáp.

Chương 83 : Áp chế

Chương 84: Áp chế

Một màn quần ma loạn vũ này, đã tiến hành ước chừng được gần nửa canh giờ, Ninh Dạ cũng thu thập được đủ nhiều tư liệu.

Nhìn nhìn gần như là đủ rồi, Thiên Cơ Điện cửu đại thần thuật cũng thu hoạch rất nhiều, đến thời điểm thu tay, liền chính thức giải trừ nghiệp lực.

Cũng không nói nhiều, trực tiếp mang theo chúng nhân rời khỏi.

Chờ đạo nghiệp tiêu trừ, chúng tu rốt cục đình chỉ một phen hành vi xấu hổ này, từng người nhìn nhìn lẫn nhau, đều là im tiếng không nói.

Vẫn là Tịnh Thiện Thượng Nhân nói: "Chuyện hôm nay, nếu ai nói ra, tất sát!"

"Đúng vậy!" Tất cả mọi người đồng thời đáp ứng.

Chết tiệt Ninh Dạ, lại dám đối xử với chúng ta như vậy, bức cho chúng ta xuất ra thủ đoạn đê tiện như vậy.

Trong lòng mọi người phẫn nộ, đang định lại đuổi tới giết tiểu tử này, lại nhìn thấy một viên Lưu Ảnh Thạch chậm rãi bay tới.

Ngọc Hâm Tử một phát bắt được, kích phát.

Liền nhìn thấy cảnh tượng chúng nhân quần ma loạn vũ vừa nãy đã xuất hiện.

Xong đời!

Ngọc Hâm Tử trong lòng cảm giác nặng nề.

Kỳ thực cũng không phải không nghĩ tới, chỉ là bản năng không muốn đi đối diện.

Nhưng thời khắc này, đối diện Lưu Ảnh Thạch này, mọi người đều ý thức được cái gì.

Khô Tùng Tử nhìn hình ảnh bản thân thướt tha vũ đạo, tay áo kích trống, quyến rũ phong tư, tức giận đến cả người đều bất hảo rồi.

Ngược lại là Trương Trường Liệt vẫn tính bình tĩnh, nói: "Huyền Diệu Chân Quân kia, là Ninh Dạ làm ra chứ?"

"Hẳn là." Lúc này mọi người cũng đều phản ứng lại.

Cái gì rắm chó Huyền Diệu Chân Quân, đây rõ ràng chính là cái tròng Ninh Dạ bố trí.

Trương Trường Liệt nói: "Người này, không đơn giản a."

Trong lòng tuy rằng phẫn nộ, nhưng tại sau khi tức giận, mọi người cũng dần dần tỉnh táo lại.

Người này bất quá Vạn Pháp chi cảnh, lại có thể mượn cửu đạo nghiệp lực trói buộc bọn họ, không chỉ như vậy, còn có thể huyễn hóa Huyền Diệu Chân Quân lừa gạt bọn họ.

Mấu chốt nhất bọn họ lại còn đều bị lừa rồi.

Đây không phải là ngôn ngữ chi công, mà là mê tâm hoặc trí chi pháp.

Nói rõ người này không chỉ có thể trộm đạo, bản thân còn tinh thông thủ đoạn huyễn đạo hoặc tâm, mới có thể khiến bọn hắn tại trong bất cẩn trúng chiêu, từng bước từng bước rơi vào bẫy rập của hắn.

Mà hiện tại, Ninh Dạ đưa tới vật này, tuy không nói rõ, ý tứ nhưng người người đều hiểu.

Thiên Cơ Sơn Nhân nói: "Hắn trộm đạo mà dùng, nói không chừng sẽ chọc đến Cửu Tôn, cần phải lấy này đến áp chế chúng ta, không cho nói ra ngoài."

Có kẻ không biết xấu hổ, hừ nói: "Tiểu tử này dám như thế trêu chọc chúng ta, liều mạng không cần mặt, cũng phải thượng báo Cửu Tôn."

Không nghĩ tới những người khác nhưng đồng thời cười lạnh.

Tu sĩ kia ngạc nhiên: "Các ngươi là có ý gì?"

Tịnh Thiện Thượng Nhân cả giận nói: "Ngươi là ngớ ngẩn sao? Ninh Dạ trộm đạo, tuy là tội nghiệt, nhưng không chí tử. Ngược lại là hắn có tài hoa thiên phú như thế, nếu như thượng báo Cửu Tôn. Ngươi cảm thấy cửu tôn là sẽ giết hắn, hay là sẽ đem hắn lưu ở bên người dốc lòng bồi dưỡng?"

Tu sĩ kia ngẩn ra, lúc này mới nhớ ra, coi như báo ra, Ninh Dạ cũng không phải tất tử a, nói không chắc còn bởi vậy nhân họa đắc phúc.

"Nhưng mà. . . Nhưng mà tại sao hắn không muốn. . ." Tu sĩ kia không rõ.

Thiên Cơ Sơn Nhân đã nói: "Bởi vì hắn không cần."

Ninh Dạ là đệ tử Lang Gia Các, chỉ cần tu vi đến, tương lai tự có thời điểm diện tôn triêu thánh.

Tại sao hắn phải đi bây giờ?

Quan hành vi của Ninh Dạ, người này tâm tính hiển nhiên khá là khiêu thoát, làm việc lớn mật mà không kiêng kỵ, nếu như đến bên người cửu tôn, sợ là liền không có rất nhiều tự do như vậy.

Đương nhiên phải trước tiên vui vẻ một phen.

Vì vậy hắn không phải sợ gặp cửu tôn, chỉ là không muốn hiện tại gặp mà thôi.

Đã minh bạch điểm ấy, mọi người liền ý thức được, lấy chuyện này áp chế Ninh Dạ hoàn toàn không có ý nghĩa, không những như vậy, trái lại khả năng nộp mạng.

"Vậy hiện tại chúng ta. . . Liền như thế ăn một cái thiệt lớn?" Có người còn không cam lòng.

"Ngươi như muốn gây sự với hắn, chúng ta cũng không ngăn cản." Trương Trường Liệt hừ lạnh: "Người này xảo trá, còn thiên phú kinh người, không phải chúng ta có thể làm khó dễ. Thôi vậy, sau này vẫn là không nên gây sự với hắn."

Có người hừ nói: "Sợ không phải chúng ta gây sự với hắn, mà là tương lai hắn tu vi hữu thành, sẽ gây sự với chúng ta đây."

"Vậy liền tự cầu phúc đi." Ngọc Hâm Tử thở dài nói.

Chúng nhân hung ác trừng hắn một cái.

Đều là ngươi khởi đầu.

Bất quá tưởng tượng việc này cũng không thể hoàn toàn là tại hắn, nếu không phải như vậy, sợ là thật có khả năng chết ở dưới Cửu Tôn đạo nghiệp này.

Chung quy là cái gì cũng không nói được, chỉ có thể liền như thế rời đi.

Có đầu óc linh hoạt đã bắt đầu đang nghĩ, có nên sau này tìm một cơ hội, hướng Ninh Dạ cầu hoà hay không?

Người này thiên phú hơn người, lại nắm giữ nhược điểm của mình, tương lai tiền đồ cũng bất khả hạn lượng, nếu như có thể làm việc cho hắn —— bất quá tưởng tượng bản thân Niết Bàn Vô Cấu đại lão, lại phải nghe lệnh một cái Vạn Pháp, lại cảm thấy mâu thuẫn cực kỳ.

Vẫn là chờ đợi đi, tốt xấu chờ hắn tấn thăng một cấp nữa. Chỉ là đến lúc đó, sợ là bản thân lại không đáng giá.

Tình thế khó xử, khó làm lấy hay bỏ, nhất thời càng là mâu thuẫn cực kỳ.

Bên này sau khi Ninh Dạ bọn họ rời đi, vừa phi hành vừa nhìn dáng người vũ đạo của đám tu sĩ trong lưu ảnh thạch kia, cũng là cuồng tiếu không ngớt.

Diệp Cô là triệt để tâm phục khẩu phục: "Thủ đoạn của Ninh sư đệ, thật là làm cho chúng ta mở mang tầm mắt. Không biết ta khi nào mới có thể làm đến mức độ này."

"Ngươi muốn học? Ta dạy ngươi a." Ninh Dạ cười nói.

"Ngươi thật dạy ta?" Diệp Cô đại hỉ.

"Cũng không phải việc khó gì. Trộm đạo chi sự, ngươi học không đến, thế nhưng huyễn đạo bản thân liền có thể làm rất nhiều chuyện. Chỉ cần ngươi không lo lắng hậu quả, dựa vào huyễn thuật cũng có thể làm được, tối đa chỉ là bổ sung một cái thủ đoạn hoặc thần mê tâm."

Diệp Cô ở phương diện này vẫn là có thiên phú, huyễn đạo khảo nghiệm không chỉ là đạo, còn có nội dung lừa dối.

Nếu như so thành biểu diễn, như vậy đạo chính là diễn kỹ, thế nhưng kịch bản tốt cũng là rất trọng yếu.

Diệp Cô những năm này rèn luyện diễn kỹ, đạo hạnh dần thâm, nhưng còn thiếu năng lực biên kịch.

Chuyện như vậy, dạy chút vẫn là không thành vấn đề.

Thời khắc này Ninh Dạ đã vì Diệp Cô giảng giải lên pháp môn vận dụng huyễn đạo, nếu như đi lừa gạt, lại làm sao lợi dụng tâm lý người khác, bện dệt kịch bản, mọi người nghe được cũng là sững sờ ngây ngẩn.

Hiên Viên Long càng là thở dài một tiếng: "Lần này Lang Gia Các lại sẽ náo nhiệt rồi."

Trước đây Diệp Cô đi lừa gạt còn đều là lừa gạt tư nguyên tài phú, hiện tại Ninh Dạ vì hắn mở ra một cánh cửa khác, sau này thủ bút của Diệp Cô phỏng chừng sẽ càng lớn, rắc rối gây ra cũng sẽ càng nhiều.

Đại thể dạy cho Diệp Cô một ít kỹ xảo lừa gạt cơ bản xong, Ninh Dạ hướng Hiên Viên Long, Lang Diệt nói nói: "Các ngươi cũng là như vậy. Tuy rằng các ngươi không đi huyễn đạo, nhưng tiên lộ quỷ trá, nghe nhiều một chút, học nhiều một ít, sau này gặp phải chuyện tương tự, cũng thêm cái thủ đoạn đề phòng."

Nói chuyển nói với Diệp Cô: "Ngươi sau này hành huyễn đạo, vô sự phải dùng nhiều đối với hai người bọn họ. Huyễn đạo lừa gạt không phòng bị chính là một tầng bản lĩnh, nhưng vẫn còn không tính là gì. Nếu như liền có phòng bị cũng có thể gạt được, mới gọi chân thượng cảnh giới. Hai người bọn họ cũng nghe giảng rồi, dưới tình huống này, ba người các ngươi đối kháng, tất có thể lẫn nhau trưởng thành. Đúng rồi, còn có Tiểu Phàm, đối với hắn cũng đừng bỏ qua."

"Minh bạch!" Bốn người đồng thời nói.

Diệp Cô đã là ma quyền sát chưởng, rất có vẻ nóng lòng muốn thử.

"Đúng rồi, quay đầu lại lại đi tìm chút Tàng Tượng kỳ tiểu yêu đến." Ninh Dạ thuận miệng phân phó nói.

"Tàng Tượng kỳ tiểu yêu? Muốn làm cái gì?" Chúng nhân không rõ.

"Tự nhiên là dùng để vì Tiểu Phàm thần hồn chi chiến làm chuẩn bị."

"Nhưng hắn mới vừa bắt đầu tu hành lại a."

"Liền muốn thừa dịp hiện tại, mới có thể đánh bóng căn cơ." Ninh Dạ lạnh nhạt nói: "Ngươi không thể vĩnh viễn chỉ muốn đối phó kẻ yếu hơn mình, những kẻ thèm thuồng Tiểu Phàm kia, đại thể lại là đều mạnh hơn hắn."

Chương 84 : Chứng đạo tại tâm (thượng)

Chương 85: Chứng đạo tại tâm (thượng)

Sau khi trở về, mọi người cũng không trì hoãn nữa, đâm đầu vào trong trong tu hành.

Ninh Dạ dẫn theo Giang Tiểu Phàm trở lại, chỉ khiến Giang Tiểu Phàm tu hành ba ngày, liền bắt đầu đề luyện nguyên thần những yêu vật Tàng Tượng kia tiến vào thân thể Giang Tiểu Phàm, khiến cho triển khai thần hồn chi chiến.

Đây đại khái là từ khi có tu sĩ tới nay, yếu nhất cấp bậc thần hồn chi chiến, nhưng đối với Giang Tiểu Phàm mà nói, lại cũng là hung hiểm nhất.

Hắn lúc này hoàn toàn không có bất kỳ kinh nghiệm nào —— hắn tuy rằng từng bị nhập thần qua rất nhiều lần, nhưng xưa nay chưa từng phản kháng, phá thiên hoang lần đầu tiên phải đối chiến.

Tựa như làm kỹ nữ đột nhiên phải thủ trinh tiết, về cảm giác thật là không quen.

Chỉ là một lần đấu tranh, liền thất bại bảy, tám lần —— mỗi lần đều là Ninh Dạ kịp thời đem hắn cứu trở về.

Bất quá tu hành chuyện như vậy, chính là tại trong không ngừng đấu tranh trưởng thành.

Theo lần lượt tu hành, thôn phệ, kinh nghiệm đấu tranh thần hồn của Giang Tiểu Phàm cũng đang càng lúc càng phong phú, hơn nữa hắn cũng phát hiện, đây xác thực mới là phương thức tốt nhất đề thăng bản thân —— mỗi một lần thôn phệ, cũng làm cho tu vi của hắn tiến cảnh thần tốc.

Hắn tại tu hành cũng không phải thiên tài, chỉ là một cái Tàng Tượng cảnh, cũng phải tu hành ba năm.

Thế nhưng án theo Ninh Dạ chi pháp, lại chỉ là ba tháng liền thành tựu đỉnh phong, mà lại như Ninh Dạ nói, tấn thăng phá cảnh hoàn toàn không trở ngại, trực tiếp thành tựu Hoa Luân.

Điều này cũng khiến cho Giang Tiểu Phàm mừng rỡ không ngớt.

Cho tới Diệp Cô, hắn quả như Ninh Dạ nói, tu hành huyễn đạo càng lúc càng nỗ lực, thuật lừa gạt cũng không còn là như dĩ vãng nhằm vào tư nguyên bảo vật đi lừa gạt, mà càng nhiều là đối với thế cố nhân tình hạ thủ.

Tỷ như một cái tu sĩ đê tầng nào đó tu hành tu hành không thuận lợi, nản lòng thoái chí, Diệp Cô sẽ chạy tới học Ninh Dạ, giả mạo một vị đại năng tu sĩ, ân cần dạy bảo, cấp cho chỉ điểm.

Chỉ điểm đương nhiên là giả, tối đa chỉ là một ít canh gà độc, có không ít còn là học theo Ninh Dạ, thế nhưng đối với cái tu sĩ tầng dưới chót kia, lại là có loại ý nghĩa quan trọng, có lẽ một người liền sẽ nhờ đó hăng hái tỉnh lại.

Cũng có lúc hắn sẽ tao tình quá độ, thấy đôi nam nữ nào đó trong lòng có nhau, liền lợi dụng huyễn thuật xe chỉ luồn kim, khiến người có tình sẽ thành quyến thuộc.

Có lúc hắn còn có thể chạy đến Hạ Thành, mượn dùng huyễn thuật của mình trợ giúp phá án, khiến hung thủ thật sự tại dưới huyễn thuật sở mê tự chui vào lưới.

Không chỉ như vậy, hàng này còn suy một ra ba, ý thức được thuật lừa gạt có lúc không cần phải vừa chạm tức thành, cũng có thể trường kỳ bố cục, cuối cùng thu võng.

Có một lần Diệp Cô từ bên ngoài đem về một cái cây không biết cây gì, giả mạo là linh thụ, tìm cái hạ môn đệ tử giao cho hắn, khiến hắn mỗi ngày bồi dưỡng, tân cần cày cấy, càng là bỏ ra vô số tư nguyên "quý giá" đầu nhập vào, công bố một khi kết thành, tất là kỳ trân dị bảo.

Bởi trên danh nghĩa là thuộc về hạ tầng đệ tử, liền đưa tới vô số người thèm muốn. Mắt thấy kỳ trân kia sắp thành, liền có kẻ dựa thế hoành hành, muốn bá chiếm bảo vật này, chỉ lấy mười vạn linh thạch đổi lấy.

Kết quả đến cuối cùng lại phát hiện càng là cái âm mưu, mất không mười vạn linh thạch, quay đầu lại muốn gây phiền phức, lại phát hiện càng là Diệp Cô sở bố chi cục, chỉ có thể tự nhận xui xẻo.

Càng có một lần, Diệp Cô còn noi theo Trường Thanh cố sự, làm cái bí cảnh giả, dẫn đến vô số đệ tử tìm kiếm, dồn dập ở trong đụng cái vỡ đầu chảy máu, bị thiệt thòi lớn, lại khiến cho Diệp Cô thu hoạch vô số.

Những việc này hắn đại thể là làm một mình, có lúc cũng sẽ cùng đám người Hiên Viên Long, Lang Diệt đồng thời làm, cũng có lúc thì liền Hiên Viên Long Lang Diệt đều đồng thời hố.

Thời gian dài, Diệp Cô tại Lang Gia Các danh tiếng càng sâu, nghiễm nhiên đã thành Lang Gia Các đệ nhất lừa đảo, đồng thời kỳ danh khí rất có xu hướng ra khỏi môn phái, đi ra thế giới.

Điều này khiến Giang Tiểu Phàm có thật nhiều không hiểu.

Ngày hôm đó, Tê Hà Cốc.

Giang Tiểu Phàm chính tự tu hành, từ xa thấy mấy người Diệp Cô cùng Lang Diệt vui vẻ đi tới.

Vừa tới liền bỏ lại một đầu Hoa Luân tiểu yêu, cười nói: "Vừa mới gạt được từ chỗ Nghê Hồng, tiểu tử, đủ ngươi hưởng dụng."

Giang Tiểu Phàm nhưng chỉ là cười khổ một tiếng,

Nói: "Đa tạ sư thúc hảo ý, thế nhưng ta không muốn."

Diệp Cô kỳ quái: "Uy, ngươi có ý gì?"

Giang Tiểu Phàm cúi đầu nói: "Đây là đồ lừa gạt đến, ta không cần."

Diệp Cô mở to hai mắt: "Di? Ngươi là đang ghét bỏ ta sao?"

Giang Tiểu Phàm hạ quyết tâm, gật đầu nói: "Đúng, cách làm của sư thúc, ta không ủng hộ, nhưng đây là ý của sư phụ, ta không tiện phản đối, nhưng Tiểu Phàm. . . Tình nguyện không thu. Như có nhu cầu, dựa vào chính mình cũng được."

Diệp Cô bị hắn chọc cho vui rồi: "Hắc, tiểu tử nhà ngươi, lúc này mới tu hành mấy tháng a, lên tiếng liền cuồng như vậy rồi? Ngươi còn dám xem thường ta?"

Giang Tiểu Phàm cúi đầu không nói, sắc mặt nhưng rất quật cường.

Cách đó không xa, Ninh Dạ xuất hiện, cười nói: "Hắn thụ Khoáng Vân Hậu giáo dục, dù sao cũng hơi hủ lậu, hơi hiềm cổ hủ, nhưng dù sao cũng tốt hơn liền cơ bản thị phi đều không rõ chi nhân."

Diệp Cô kêu lên: "Uy, huyễn đạo này của ta còn là ngươi dạy ta, hắn không lọt mắt ta, cũng chính là không lọt mắt cái sư phụ như ngươi a!"

Ninh Dạ cười nói: "Nếu không ngươi cho rằng tại sao hắn nhịn đến hiện tại mới nói?"

Nói nhìn nhìn Giang Tiểu Phàm nói: "Ta nghĩ lời này của ngươi, cũng giấu ở trong lòng rất lâu chứ?"

Giang Tiểu Phàm cúi đầu nói: "Vâng. Đệ tử không hiểu, chúng ta tu sĩ, chính khí trong lòng, đại đạo làm đầu, vì sao nhất định phải học những ngươi lừa ta gạt chi thuật kia, bất đăng đại nhã chi đường, cuối cùng khó có thành tựu."

Lời này nói ra, đám người Diệp Cô, Lang Diệt đều có chút sắc mặt khó coi.

Kỳ thực đâu chỉ là Giang Tiểu Phàm, liền ngay cả cũng Lang Diệt, Hiên Viên Long, phỏng chừng cũng có cách nghĩ này, chỉ có Diệp Cô vốn thích như vậy, nhưng nếu như ngươi thật hỏi hắn vậy là đúng hay sai, hắn sợ cũng chỉ có thể nói cười ha hả giả không nghe thấy.

Nói cho cùng, huyễn đạo bất đăng đại nhã chi đường, không phải cái nhìn cá nhân của Giang Tiểu Phàm, mà là cái nhìn của rất nhiều tu sĩ.

Ninh Dạ liền cười nói: "Ai, tu hành tu hành. . . Chỉ tu võ lực, không tu kiến thức, chung quy là không được a. Các ngươi cho rằng huyễn đạo bất đăng đại nhã chi đường, cũng không biết dưới cái nhìn của ta, đạo này rộng lớn bao nhiêu, tương lai lại mênh mông hạo hãn bao nhiêu, đó chính là thủ đoạn có thể cải biến lịch sử toàn bộ tu giới, sáng bất thế thành tựu a."

Chúng nhân nghe được ngạc nhiên.

Giang Tiểu Phàm ngạc nói: "Nhưng đây chẳng lẽ không phải là thuật lừa gạt sao? Thuật lừa gạt làm sao có khả năng lại có phong công vĩ nghiệp như vậy?"

"Không sai!" Ninh Dạ gật đầu: "Huyễn thuật chính là thuật lừa gạt, huyễn sư chính là lừa gạt sư, điểm này không sai. Nhưng dựa vào cái gì nói, lừa đảo liền không thể sáng tạo lịch sử, thành tựu huy hoàng? Ngươi có biết, chỉ riêng là Thiên Trung Giới này, liền có bao nhiêu lịch sử, là lừa đảo tạo nên?"

Chúng nhân ngạc nhiên.

Giang Tiểu Phàm đã nói: "Không đề cập tới những thứ khác, liền lấy Lang Gia Các ta sáng các Thánh Tôn uy lực. Lang Gia chi đạo, chính là thiện ác, âm dương, hắc bạch tất cả các loại đối lập chi đạo. Thành đại đạo giả, điên đảo càn khôn, thiện ác nan minh, hắc bạch bất phân, bản thân liền bao gồm huyễn thuật. . . Các ngươi có biết, Lang Gia Thánh Tôn từ sớm, lại cũng là huyễn đạo cường nhân, tung hoành thiên hạ, lấy huyễn đạo đối phó quá không ít người cảnh giới cao hơn hắn. Không chỉ như vậy, hắn thậm chí còn chế tạo quá một cái đại âm mưu nổi tiếng, Hồng Thiên Kiếp."

Luyện Hồng Cục?

Chúng tu kinh hãi, đồng thời bật thốt lên: "Hồng Thiên Kiếp âm mưu là Lang Gia Thánh Tôn làm? Sao có thể có chuyện đó?"

Ninh Dạ cười nói: "Đúng a, các ngươi là không dám tin tưởng, nhưng đây chính là sự thực. Chỉ bất quá hậu nhân sợ ảnh hưởng Thánh Tôn danh dự, không dám ngôn truyền. Nhưng sự thực chính là sự thực, hào xưng Thiên Trung Giới vạn năm nay đệ nhất đại âm mưu, chính là Lang Gia Thánh Tôn làm."

Chương 85 : Chứng đạo tại tâm (hạ)

Chương 86: Chứng đạo tại tâm (hạ)

Hồng Thiên Kiếp là một cái đại sự phát sinh tại Thiên Trung Giới tám ngàn năm trước .

Khi đó Thiên Trung Giới còn chưa có cửu đại thánh tôn, chỉ có thất đại, cũng không có thập nhị thượng giới, chỉ có thất giới, bởi vì không thành thánh nhân, liền không có tư cách lập giới.

Nhưng tất cả những thứ này, đều bởi vì Hồng Thiên Kiếp mà thay đổi.

Năm đó, Thiên Trung Giới đột nhiên xuất hiện một cái lời đồn, công bố thiên hiện dị biến, sẽ có tận thế tai kiếp, cũng tiên đoán hắc nhật huyễn tượng, linh lung mê cục, vụ vân thiên huyễn các loại thập đại dị tượng.

Khởi đầu mọi người cũng không tin tưởng, thế nhưng theo lời đồn truyền bá, rất nhanh cái gọi là thập đại dị tượng kia liền từng cái từng cái xuất hiện rồi.

Thiên hiện hắc nhật, khiến nhật nguyệt vô quang, thất giới che đậy; linh lung mê cục, vạn nhân hoặc tâm, nan xuất kỳ sở; vụ hoa thiên huyễn, khiến càn khôn đảo ngược, nghiệp chướng trọng trọng. . .

Từng màn từng màn dị tượng đản sinh, khiến cho những người nguyên bản không tin việc này, cũng dần dần tin tưởng.

Lúc này có người đề xuất giải trừ tận thế tai kiếp chi pháp, cần phải tái lập tiên giới, trình thập nhị liên châu chi cử, vậy là phần lớn Thiên Trung Giới đều tin tưởng, vô số môn phái dồn dập xuất thủ, liền ngay cả Thất Đại Thánh Tôn đều bị mê hoặc, chống đỡ cách làm 'thập nhị liên châu'.

Chỉ vì thiên tượng vẫn như cũ không ngừng, từng bước từng bước uy áp bức tới, thiên ý khó lường, theo truyền ngôn đã nói, nếu như đến cuối cùng Hồng Liên Kiếp xuất hiện, chính là mạt nhật thiên tai không ai có thể ngăn cản, hết thảy tu sĩ có thể nói là liều mạng kiến thiết năm thượng giới mới.

Kết quả liền là bảy thượng giới một thoáng nhiều thêm năm cái, thế nhưng mãi cho đến thời hạn cuối cùng trôi qua, cái gọi là Hồng Liên Kiếp cũng không có xuất hiện.

Lúc này mọi người mới minh bạch, mình bị lừa rồi.

Nhưng mà là ai làm, tại sao lại làm thế?

Không ai biết.

Chỉ biết thất tiên giới bởi vậy đã thành thập nhị giới, cũng bởi vậy có năm cái đại thế lực đương thời tại dưới tình huống không có chứng đạo thành thánh tiến vào ngũ đại thượng giới, Lang Gia Các chính là một trong số đó.

Rất nhiều người bởi vậy ý thức được, kẻ lừa gạt rất khả năng chính là một trong năm đại thế lực này, nhưng đến cùng là kẻ nào, lại ai cũng không rõ ràng.

Mãi đến thời khắc này Ninh Dạ chỉ ra, mọi người mới minh bạch, nguyên lai năm đó chấn động một thời, lừa gạt toàn giới chi nhân, vậy mà lại chính là lão tổ nhà mình Lang Gia Thánh Tôn.

Đám người Lang Diệt trực tiếp ngơ rồi, Diệp Cô liền là trong mắt rực rỡ hào quang: "Đây mới thực sự là đỉnh cấp huyễn thuật a, liền Thất Đại Thánh Tôn cũng lừa gạt được, toàn bộ tiên giới đều lừa được hết."

Hiên Viên Long không rõ: "Nhưng vì cái gì phải làm như vậy? Lẽ nào là bởi vì Thất Đại Thánh Tôn không cho phép những người khác tấn thăng, vì vậy Lang Gia Thánh Tôn không thể không như vậy?"

Ninh Dạ lắc đầu: "Không phải. Thánh nhân chi đạo, ở chỗ chứng kỷ, nếu như một vị ngăn cản người khác, liền rơi xuống tiểu thừa. Vì vậy Thánh Nhân sẽ không cản trở người khác tấn thăng, nhưng bọn họ sẽ khảo nghiệm, sẽ yêu cầu."

"Khảo nghiệm? Yêu cầu?"

"Đúng!" Ninh Dạ nói: "Thánh Nhân bố đạo, đạo tại thiên hạ. Ngươi nếu như không đi cùng một đường với ta, ảnh hưởng không được ta, ngược lại là sự tồn tại của ngươi, có thể cùng ta hỗ trợ lẫn nhau, cộng đồng tiến bộ. Nhưng nếu như ngươi hành đạo của ta, đó chính là cùng ta tranh cướp, Thánh Nhân không cho. Đây là thứ nhất. Thứ hai chính là, ngươi nhất định phải chứng minh ngươi có năng lực, có giá trị. Tấn thăng Thánh Nhân, động thiên địa chi lực, phụng thiên nhi hành, ngươi chi tồn tại, cùng ta tương đồng, không thể, cùng ta phản phản, cũng không thể. Vì vậy Thánh Nhân sẽ có khảo nghiệm, chỉ có người thông qua khảo nghiệm, mới có thể tấn thăng."

"Vì vậy Thánh Tôn lúc đó chính là dùng pháp này thông qua khảo nghiệm?"

"Đúng thế." Ninh Dạ nói: "Không phải Thất Đại Thánh Tôn có thể bị hắn lừa dối, mà là Thất Đại Thánh Tôn nguyện ý bị hắn lừa dối. Bản phái tổ sư chứng minh bản thân, khai sáng cách cục mới, sự tồn tại của hắn, cũng khiến cho toàn bộ Thiên Trung Giới càng thêm cường đại. Phải biết mỗi một cái thượng giới tồn tại, đều cần tiêu hao tư nguyên, lao động vạn ngàn nhân lực. Cho dù là lúc trước Thất Đại Thánh Tôn, cũng chỉ có thể dựa vào bản thân đi hoàn thành một giới. Lang Gia Thánh Tôn của chúng ta, nhưng chỉ là kháo một cái thuật lừa gạt, liền đã hoàn thành thập nhị thượng giới tồn tại, không quá mà nói, đề thăng không chỉ là bản thân, mà là toàn bộ Thiên Trung Giới! Đây là đại công, sáng tạo lịch sử."

Nói đến đây, Ninh Dạ cười nói: "Vì vậy, Thánh Tôn là lừa đảo sao? Đúng, không sai! Hắn chính là một tên lừa đảo, từ đầu đến đuôi lừa đảo!"

Câu này khiến tất cả mọi người đều sợ run tim mất mật, ngươi là đang nói chính lão tổ tông môn phái nhà mình a, ngươi liền không sợ hắn nghe được trừng phạt ngươi?

Ninh Dạ nhưng không để ý, tiếp tục nói: "Nhưng hắn có sáng tạo lịch sử hay không? Có! Có khai sáng một cái tân cách cục thiên cổ chưa từng có tại Thiên Trung Giới hay không? Có! Vĩ nhân cùng lừa đảo, cũng không cần tách biệt, có rất nhiều sáng tạo lịch sử chi nhân, không chỉ là lừa đảo, càng khả năng là tiểu nhân, vô sỉ chi đồ, vì lợi ích của chính mình mà làm việc, nhưng vẻn vẹn là bởi vì hành vi trong lúc vô tình vì hậu nhân mang đến cự đại ảnh hưởng, do đó thành tựu vĩ nghiệp!"

"Vì vậy, lừa đảo cũng có thể là vĩ nhân, hai bên cũng không mâu thuẫn."

Lang Gia Thánh Tôn là lừa đảo, hắn không thành công hắn cũng là một tên lừa đảo, hắn thành công rồi hắn vẫn là lừa đảo, nhưng bởi vì hắn đã thành công rồi, vì vậy hắn ngoại trừ là một tên lừa đảo ra, còn là một vĩ nhân.

Đây chính là hiện thực.

Đẫm máu hiện thực.

Huyễn thuật chi cường hãn, chi vĩ đại, tại trong tay Lang Gia Thánh Tôn, triển hiện ra lâm li tẫn trí, ảnh hưởng đối với toàn bộ Thiên Trung Giới cách cục đều là hết sức sâu xa.

Mà dạng Thánh Tôn giống như hắn, còn có rất nhiều.

Tỷ như Nhật Diệu Thánh Tôn kia, chính là đệ nhất nhân bên trong cửu tôn, Thiên Trung thượng giới chi cử chính là hắn khai sáng.

Nhưng tại sao hắn lại làm thế?

Không phải là bởi vì hắn suy nghĩ cho cái tiên giới này, mà chính là bởi vì vào lúc ấy Thiên Trung Giới chỉ là lục cảnh chi địa, hắn muốn chứng đạo càng cao, cần có hoàn cảnh tầng thứ càng cao, vì vậy hắn làm như thế.

Giống như Yên Vũ Lâu.

Nếu như Yên Vũ Lâu thành công, như vậy Trường Thanh Giới sẽ vì có thêm một cái Tuyền Cơ thượng giới, thành tựu chính là lục cảnh chi địa.

Ninh Dạ chế tạo Tri Vi Giới, cũng là như vậy.

Mà loại cách làm này, cũng tại trong vô hình đề thăng Thiên Trung Giới. Tư nguyên chế tạo thượng giới không chỉ là đến từ bản giới, cũng tới từ ngoại giới, mà khi thượng giới thành tựu rồi, vô hình trung liền sẽ thành một bộ phận của Thiên Trung Giới, mở rộng Thiên Trung Giới, khiến cho Thiên Trung Giới căn cơ càng hùng hậu, do đó tại dưới một cái lại một cái Thánh Tôn tư tâm, cuối cùng mở rộng thành chân chính ý nghĩa thất cảnh chi giới.

So sánh ra, Trường Thanh Giới tu sĩ chính là một đám phá gia chi tử, ngạnh sinh sinh đem nguyên bản thất cảnh chi địa dằn vặt đến ngũ cảnh.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao Ninh Dạ thất vọng đối với Thiên Cơ Môn, tình nguyện muốn dạng lão đại ích kỷ như Cửu Đại Chí Tôn, cũng không tình nguyện muốn một đám lão tổ tông bại gia như Thiên Cơ Môn a!

Cửu đại thánh tôn đối với Thiên Trung Giới cách làm nhất trí, tuy rằng mục tiêu là vì bản thân mình, nhưng kết cục cuối cùng, lại là phát triển tiên giới, sáng tạo lịch sử.

Vì vậy Ninh Dạ mới nói lừa đảo cũng có thể là vĩ nhân, hai bên cũng không mâu thuẫn.

Chỉ là những người khác vẫn là bị hắn dọa cho nhảy dựng, liền ngay cả Hiên Viên Long cũng không nhịn được nói: "Vọng nghị Thượng Tôn, không thể như vậy."

Ninh Dạ nhưng cười lạnh: "Giun dế há biết Thượng Tôn chi chí. Chính là chứng đạo tại tâm, các ngươi tự cho là đúng, là giữ gìn Lang Gia danh dự, cũng không biết tại trong mắt thượng tôn, hành vi này lại là 'phi thường nhân hành phi thường sự', chỉ cầu đại công đức, không thẹn bản tâm là được. Dù cho thủ đoạn có khiếm khuyết, thiên hạ lại đâu ra thập toàn thập mỹ. Lang Gia Thánh Tôn có công với Thiên Trung Giới, đây là thiện hạnh, vĩ hành, cần gì che lấp. Hạ tu vô tri, cuối cùng bất quá là mù quáng sùng bái, phản che lấp Thánh Tôn quang huy."

Theo nói lời này của Ninh Dạ, chân trời truyền đến một tiếng cười khẽ: "Hảo tiểu tử, quả nhiên có chút kiến thức, không tệ! Không tệ!"

Chương 86 : Thánh nhân chi đạo

Chương 87: Thánh nhân chi đạo

Khi lời này truyền đến thì, tất cả mọi người kinh ngạc một thoáng.

Lập tức cảnh tỉnh lại, đồng thời quỳ gối: "Thánh Tôn! ! !"

Có thể làm được truyền âm như vậy không phải số ít, nhưng có thể sử dụng loại khẩu khí này khẳng định thuyết pháp của Ninh Dạ, đó là Nữ Đế cũng chưa chắc có thể làm.

Chỉ có Lang Gia Thánh Tôn bản tôn.

Hắn quả nhiên đã xuất hiện.

Đối diện thất cảnh Thánh Nhân lão tổ tông, ai dám không sợ hãi?

Chỉ có Ninh Dạ hoàn toàn không thèm để ý, là duy nhất không quỳ gối chi nhân, chỉ là cất cao giọng nói: "Ninh Dạ, tham kiến lão tổ!"

Lang Gia Thánh Tôn tự chân trời truyền đến: "Ngươi vì sao không bái?"

Ninh Dạ lắc đầu: "Bái hay không có trọng yếu sao? Chứng đạo tại tâm, có thể lĩnh ngộ Thánh Tôn tinh thần, mới là trọng yếu nhất. Lang Gia chi đạo, thiên địa phản phục, càn khôn dịch vị, bất tuân cựu quy, không theo cựu lý, thân là Thánh Nhân, sớm đã không để ý những thứ lễ nghi phiền phức này."

"Ha ha, vậy ngươi cảm thấy, bản tôn hẳn là lưu ý cái gì?" Lang Gia Thánh Tôn hỏi ngược lại.

Ninh Dạ nghĩ nghĩ, hồi đáp: "Vạn Pháp trở xuống, trọng pháp. Tiên pháp kề bên, tựa như khí lực. Niết Bàn trở xuống, trọng đạo, đạo hạnh thần thông, ngộ tính là cao. Thế nhưng Niết Bàn trở lên, phải trọng cái gì, ta không biết, cũng không hiểu. Thế nhưng những năm này, Ninh Dạ tự hỏi cũng có đột phá, chưa bao giờ thấy Thánh Tôn đến giáo hóa, hoặc là do Ninh Dạ ngộ tính còn chưa đủ, đột phá cũng chưa đạt tới mức độ khiến Thánh Tôn coi trọng, hoặc chính là. . . Còn có một tầng càng trọng yếu, chưa thể đạt đến."

Nói hắn nhìn nhìn thương khung thiên không: "Vốn là ta không biết, hôm nay một lời, Thánh Tôn xuất hiện, đến khiến Dạ có lĩnh ngộ. . . Hẳn là đại cục."

"Đại cục?" Lang Gia Thánh Tôn hỏi một tiếng.

"Ngô." Ninh Dạ gãi gãi đầu: "Có lẽ nói như vậy không quá thích hợp. Dù sao đại cục trong mắt những người khác nhau, không giống nhau. Trên bản chất, đây cũng là đạo, chỉ bất quá, cùng Vô Cấu Niết Bàn đạo, có sự khác biệt."

"Bất đồng ra sao?" Lang Gia Thánh Tôn hỏi.

Ninh Dạ lộ ra khổ tương: "Nói không được, hẳn phải nói, chính là quan hệ giữa người cùng hoàn cảnh đi. Thất cảnh chi giới, có thể bồi dưỡng thất cảnh Thánh Nhân, ngũ cảnh chi giới, cũng chỉ có thể bồi dưỡng ngũ cảnh Niết Bàn. Hoàn cảnh, là hạn chế đối với tu sĩ. Mỗi một cái tu sĩ, cần đột phá chính là loại hoàn cảnh này. Cảnh nội tu sĩ, sở trọng chi đạo, thụ hạn tại cảnh. Mà nếu muốn đột phá, thì hẳn phải là càng có đại cục, nhà mình cảnh giới không đủ, vậy thì sáng tạo cảnh giới. Vì vậy, đại cục ở đây, hẳn là có quan hệ cùng hoàn cảnh. Đại năng chân chính, sáng nhật nguyệt, phúc tinh thần, thủ khả trích tinh, chính là như vậy chứ?"

Lang Gia Thánh Tôn ha ha cười rộ lên: "Có ý tứ, mặc dù nói không hoàn toàn đúng, nhưng cũng dính đến chút biên. Lấy thời gian tu hành, tu vi hiện nay của ngươi, có thể có kiến giải như thế, đã là hiếm thấy, phóng tầm mắt thiên hạ, sợ là không có ai có thể mạnh hơn. Không tệ, không tệ, Linh Nương cũng thật là thu được cái hảo đồ đệ."

Ninh Dạ nhân cơ hội nói: "Kính xin Thánh Tôn chỉ giáo."

"Giáo không được." Lang Gia Thánh Tôn nói: "Có một số việc, chỉ có thể ngươi tự mình lĩnh ngộ. Ta hôm nay đáp lại ngươi, đã có đốt cháy giai đoạn chi hiềm, không thể lại thụ cơ nghi. Bất quá ngươi rất giỏi. . . Thiên Trung thập nhị thượng giới, còn có ba chỗ trống. Ta chờ ngươi. . ."

Nói Lang Gia Thánh Tôn đã biến mất vô tung.

Nghe được lời này dồn dập ngạc nhiên.

Ta cái thao, vừa nãy Lang Gia Thánh Tôn nói cái gì? Ba chỗ thượng giới còn trống, ta chờ ngươi?

Đây là nói Ninh Dạ tất thành Thánh Nhân sao?

Ninh Dạ đến không quá để ý.

Hắn còn đang suy tư ý tứ vừa nãy của Lang Gia Thánh Tôn.

Chính như Lang Gia Thánh Tôn từng nói, sự xuất hiện của hắn, bản thân liền là một loại khẳng định đối với Ninh Dạ, cũng liền mang ý nghĩa Ninh Dạ vừa nãy trong lúc vô tình chạm tới một tia thành thánh môn hạm.

Nhưng thuyết hoàn cảnh của hắn, hiển nhiên cũng không có thu được Lang Gia Thánh Tôn tán thành, liền mang ý nghĩa còn có bỏ sót, chỉ là Lang Gia Thánh Tôn không muốn ảnh hưởng hắn.

Đáp án, còn cần bản thân tìm kiếm.

Đương nhiên,

Hắn hiện tại chỉ là một cái Vạn Pháp cảnh, cũng không phải gấp suy nghĩ cái này.

Chỉ là xa cuối chân trời, bên trên Thiên Tàm, còn tại cùng ma giới đấu tranh Ninh Dạ bản thể, cũng đã thu được tin tức này.

Không khỏi trở nên trầm tư: "Thất cảnh thành thánh, không chỉ là vấn đề hoàn cảnh, còn có cái gì? Thiên đạo? Không đi, đó là tổng lĩnh, tự nhiên là trọng yếu, nhưng không phải thành thánh chi then chốt. Những câu nói kia của phân thân, đến cùng đã xúc động sợi tơ nào của hắn?"

Bản thể đang trầm tư, tự lẩm bẩm: "Khai thác. . . Sáng tạo. . . Lịch sử. . ."

"Sáng tạo lịch sử?" Trong lòng Ninh Dạ bỗng nhiên hơi hơi kinh ngạc: "Thành tiền nhân chưa có, dựng riêng một ngọn cờ?"

Một khắc đó, trong lòng chợt có sở ngộ, nội tâm khí cơ cảm ứng, dường như có dị động.

Hư không vô tận đột nhiên xuất hiện linh quang, khí vận tái hiện.

Chúng tu ngạc nhiên ngẩng đầu: "Thiên ý hiển hóa, đây là tình huống gì?"

Ninh Dạ thì ngơ ngác nhìn hư không khí cơ, khí cơ kia vụt lóe liền qua, không có bởi vậy khiến Ninh Dạ có cái gì bản chất đột phá, chỉ là trong nội tâm, Ninh Dạ nhưng phảng phất mở ra đạo gông xiềng nào đó.

"Sáng tạo lịch sử. . . Thành tiền nhân chưa có. . . Chứng đạo tại thần, bố đạo thiên hạ. . . Hóa ra là như vậy. . ." Trong lòng Ninh Dạ trở nên hưng phấn.

Hắn rốt cuộc biết phương hướng then chốt đi về thất cảnh chi lộ.

Thiên Trung Giới, Tê Hà Cốc.

Lang Gia Thánh Tôn đã biến mất, mà sự xuất hiện của hắn xem ra không kinh động bất luận kẻ nào, càng không một người tra rõ.

Đối với Giang Tiểu Phàm mà nói, đây quả thật là một hồi "Ý nghĩa phi phàm" giáo dục, khiến hắn chân chính lý giải tiên giới hiện thực cùng tàn khốc.

Cho dù là đối với đám người Hiên Viên Long, cũng giống như mở ra tân thế giới đại môn —— bọn họ rốt cục ý thức được tồn tại đỉnh phong chân chính, tư duy của bọn họ là thế nào.

Liền giống như nông dân cho rằng hoàng đế sử dụng đều là đòn gánh bằng vàng vậy, lấy tư duy của tu sĩ đê hạ tầng đi đo lường thượng tầng, chú định là sai lầm lớn.

Những thứ này đều là nói sau, chỉ là mọi người đối với Ninh Dạ thật là càng có lòng tin.

Bởi vì từ Lang Gia Thánh Tôn thu được cảm ngộ duyên cớ, lại thêm kế hoạch bù đắp cửu thần thuật, vì vậy những ngày kế tiếp, Ninh Dạ cũng là chăm chú tu hành, tạm thời đến là không ra ngoài làm sinh sự gì.

Bất quá hắn không ra ngoài sinh sự, tiên giới nhưng xưa nay không bình tĩnh.

Năm đó mấy trăm phân thần chuyển sinh, tạo thành cục diện thiên tài tràn lan.

Mà theo thời gian tăng trưởng, rất nhiều người cũng đã có môn phái, một đường tu hành, cũng dần dần đã có tiếng tăm.

Xa không nói, chỉ riêng Nhật Diệu Các hai vị kia, trước sau đều tại trong Nhật Diệu Các đại hiển thần uy.

Trì Vãn Ngưng còn tốt, nàng tính tình vốn tĩnh, vì vậy phần lớn thời gian ngoại trừ tu hành, chính là ngâm thơ gảy đàn. Thiên Trung Giới thịnh hành tạp học, mà Trì Vãn Ngưng vừa thích như vậy, cầm kỳ thư họa đều có trải qua, càng đều tinh thông, rất có mùi muốn đi Vạn Diệu Thánh Tôn chi lộ. Bất quá môn phái chỉ phân tiên pháp, bất biệt đạo đồ (phân biệt), vì vậy phương diện này sẽ không ai can thiệp nàng.

So sánh ra, Công Tôn Điệp liền náo nhiệt hơn nhiều, quanh năm suốt tháng, phần lớn thời gian đều ở bên ngoài du lịch, cũng bởi vậy xông ra hiển hách tên tuổi. Năm đó nàng tại Trường Thanh Giới, là có tiếng Thiên Huyễn Ma Nữ.

Bây giờ tại Thiên Trung Giới, ma nữ không người dám nói, thiên huyễn đến vẫn như cũ danh xứng kỳ thực, đã thành có tiếng Thiên Huyễn Tiên Tử.

Công Tôn Điệp đối với điều này đến là đắc chí.

Hôm nay Ninh Dạ chính tại trong cốc tu hành, chợt tâm sinh cảm ứng, hơi nhíu mày, cũng không nói lời nào.

Một lát sau, mới nói: "Ngươi nha đầu này, làm sao lại đến đây rồi?"

Liền thấy một đạo thân ảnh thiểm hiện, chính là Công Tôn Điệp, như điệp xuyên hoa, trực tiếp lao vào trong lòng Ninh Dạ: "Bao năm không gặp, có từng nhớ ta?"

Ninh Dạ khẽ nhíu mày: "Thế mà lén chạy vào, thật sự coi Lang Gia Các là chỗ ngươi có thể tùy ý ra vào? Còn không hướng sư tôn xin lỗi!"

Chương 87 : Thiếu tú tái

Chương 88: Thiếu tú tái

Lời này của Ninh Dạ vừa ra khỏi miệng, bên tai đã vang lên Quy Linh Nương cười nhẹ: "Tiểu nha đầu, đến cũng nghịch ngợm. Thôi vậy, xin lỗi có thể miễn, bất quá lần sau còn dám như thế, liền sẽ đánh đòn."

Nói thanh âm đã biến mất.

Công Tôn Điệp le lưỡi một cái: "Ta chính là muốn thử một chút Lang Gia Các lúc nào có thể phát hiện ta."

Nàng trước lúc đến tận sức đóng tâm hữu linh tê, chính là muốn cho Ninh Dạ một cái "Kinh hỉ", kết quả kinh hỉ chưa cho, lại khiến Ninh Dạ được cái kinh hãi.

Ninh Dạ hừ nói: "Thời điểm ngươi quá tầng trong sơn môn, sư tôn liền phát hiện rồi."

Công Tôn Điệp vui vẻ nói: "Quá tầng cửa trong mới phát hiện? Đây chẳng phải là nói, ta chí ít có thể mò đến tầng cửa ngoài?"

Ninh Dạ hừ một tiếng: "Đó bất quá là bởi vì sư tôn cũng không cố ý đi tra. Tại dưới tình huống không cố tình nhận biết, dù cho là thất cảnh Thánh Nhân, cũng khó biết được tất cả không từ chuyện gì, bằng không vô số tin tức tràn tới, phiền cũng phiền chết rồi. Thế nhưng tầng cửa trong chính là giới hạn, một khi không mời mà đến, lập tức phát hiện, ngươi tiến vào tầng trong, đi ba bước, bước thứ tư, liền bị sư tôn phát hiện."

Công Tôn Điệp than thở: "Vậy là cũng chỉ có thể giấu diếm được ba bước? Chung quy vẫn là ta tu vi không đủ, đợi ta lên tiếp một tầng lâu, nhất định càng sâu một tầng."

Nàng huy vũ quả đấm nhỏ phát hung.

Ninh Dạ cười nói: "Chung quy là ngươi chơi tâm quá nặng, đạo hạnh không sâu."

Phân thần chuyển sinh giả so với những tu sĩ khác, tu vi tiên pháp thần thông vô pháp bảo lưu, duy nhất có thể bảo lưu chính là đạo hạnh, Công Tôn Điệp có Ninh Dạ truyền đạo, nhưng tự thân lĩnh ngộ trước sau có hạn, dẫn đến kết quả liền là ngoại trừ là thiên tài ra, những phương diện khác cũng không có thần kỳ được như Ninh Dạ.

Nhưng Công Tôn Điệp không để ý cái này, kiêu ngạo nói: "Ta lại không giống ngươi, thiên hạ lớn như vậy, chuyện có thể vui vẻ nhiều như vậy, cả ngày tu hành, phiền cũng phiền chết rồi. Phu quân. . ."

Nàng nói kéo dài ngữ điệu lắc cánh tay Ninh Dạ: "Thật lâu không gặp, ngươi bồi ta đi chơi một chút được không?"

"Ngươi liền nói, đến cùng có chuyện gì đi." Ninh Dạ là hiểu rõ Công Tôn Điệp, nha đầu này tính tình dã, đơn thuần chỉ là muốn chơi, sẽ không tùy tiện tìm bản thân, khẳng định còn có cái gì khác.

Công Tôn Điệp hi hi nở nụ cười: "Thiếu Tú Bảng mười năm một độ thi đấu sắp bắt đầu rồi, chúng ta đi tham gia đi."

Công Tôn Điệp nói tới Thiếu Tú Bảng, tự nhiên không phải bên trong môn phái, mà là toàn bộ Thiên Trung Giới.

Thiên Trung Giới mỗi mười năm sẽ làm một lần phạm vi toàn giới thiếu tú xếp hạng, hạn định chính là thời gian tu hành không vượt quá mười lăm năm.

Bất quá cái này đến không có quan hệ gì với Tài Quyết Thánh Tôn, mà là tập quán mấy vạn năm nay của Thiên Trung Giới, nói trắng ra chính là Thiên Trung Giới thanh áo hội.

Năm đó Tài Quyết Thánh Tôn nghe nói chính là tại trong giải đấu anh tú triển lộ tài năng, từ đây lĩnh ngộ Phán Quyết chi đạo, cũng sau này làm ra chiến trường phán quyết.

Tính toán thời gian, Ninh Dạ nhập Lang Gia Các đến cũng không khác mấy khoảng mười năm.

Năm đó thời điểm hắn mới vừa vào Lang Gia Các, Anh Tú Bảng liền tổ chức quá một lần, khi đó hắn còn chưa có tư cách tham gia, mà lần này, cũng là cơ hội duy nhất của hắn, bỏ qua lần này, hắn liền không tư cách tham gia thiếu tú xếp hạng rồi.

Ninh Dạ đối chuyện như vậy kỳ thực không có hứng thú gì, ở trong mắt hắn, Vô Cấu trở xuống trước sau đều là trẻ con, tiểu hài tử thi đấu, người lớn đi tham gia, đó không phải bắt nạt người sao?

Vì vậy cũng chỉ là lắc đầu nói: "Không có hứng thú."

Công Tôn Điệp lại nói: "Lần thiếu tú tái này, nhưng mà có Vạn Diệu Đan làm phần thưởng nha."

"Ân?" Nghe nói như thế, Ninh Dạ đến thật đã nổi hứng thú.

Vạn Diệu Đan, chính là Vạn Diệu Thánh Tôn sáng chế chi đan dược, theo tu vi phẩm loại phân, công dụng chủ yếu chính là hấp thu linh khí, đề thăng tu vi, nói đến cũng không tính là vật gì hi hãn, muốn nói có, đại khái cũng chính là hiệu quả của Vạn Diệu Đan tại tấn thăng tu vi, có thể xưng đệ nhất toàn giới, là thần đan diệu dược đề thăng tu vi tốt đẹp nhất.

Tuy rằng Ninh Dạ trọng đạo, nhưng suy nghĩ đến trước mắt tu vi hắn vẫn như cũ chỉ là Vạn Pháp,

Những thần khí gì đó kia hắn không để ý, ngược lại là đan dược có thể công khai nhanh chóng đề thăng tu vi đối với hắn mà nói rất trọng yếu —— chí ít bản thân tấn thăng tốc độ nhanh, có thể có lý có cứ.

Không chỉ có hắn, chính là Trì Vãn Ngưng, Lâm Lang, Công Tôn Điệp bọn họ cũng là như vậy.

Tuy rằng đã quá tân thủ kỳ, môn phái bắt đầu vì các nàng cung cấp tư nguyên trân quý, nhưng quý giá mấy, cũng không có hiệu quả tốt bằng Vạn Diệu Đan.

Công Tôn Điệp biết Ninh Dạ cấp thiết muốn quang minh chính đại nhanh chóng tấn thăng, hảo tiếp xúc những thứ chưa biết tầng diện càng cao, cho nên liền điểm ra việc này.

Nghe nói như thế, liền ngay cả Ninh Dạ cũng không khỏi động lòng.

Nếu như có thể được bảo vật này, vậy trên lý thuyết, trong vòng mười năm tấn thăng Vô Cấu, tuy vẫn như cũ hiềm nhanh một chút, kết hợp thân phận thiên tài của bản thân đến cũng nói còn nghe được.

Đồng thời Công Tôn Điệp dụng tâm thanh truyền âm: "Những người khác cũng sẽ có không ít tới đây."

Ân?

"Bao nhiêu?" Ninh Dạ tâm vấn.

"Còn không quá rõ ràng, bất quá mọi người đi tới giới này nhiều năm như vậy, cũng là thời điểm tụ tập chút. Có mấy người a, là không thể buông dây cương quá lâu, bằng không dã quen rồi cũng không tốt."

Nghe nói như thế, Ninh Dạ rất tán thành.

Đúng rồi, những năm này chuyên chú tu hành, đến vẫn là có chút quên phương diện này.

Là thời điểm đem những người khác phân thần chuyển sinh, cũng tụ hợp một thoáng, tương lai có chuyện gì muốn làm cũng sẽ thuận tiện hơn nhiều.

Liền gật đầu nói: "Được, nếu như thế, ta đi thỉnh mệnh."

"Ngươi muốn đi tham gia thiếu tú tái?"

Nhạc Tâm La trừng một đôi mắt to kinh ngạc nhìn Ninh Dạ: "Ta còn tưởng rằng ngươi người này không màng danh lợi, không tranh hư danh đây, sao lần này, thế mà đối cái này cảm thấy hứng thú?"

"Hư danh là không để ý, bất quá Vạn Diệu Đan vẫn là có để ý." Ninh Dạ cười nói.

"Hãy, sư môn nhiều tài nguyên như vậy, còn chưa đủ ngươi gặm sao?"

"Tự mình tranh, dù sao cũng tốt hơn sư môn thưởng." Ninh Dạ hồi đáp: "Lại nói chân truyền cũng là theo lệ phát xuống, cái này lại là ngoại ngạch."

Nhạc Tâm La cũng coi như là hiểu khá rõ cái sư đệ này của nàng, suy nghĩ một chút nói: "Ngươi muốn đi tham gia, đến cũng không có gì. Bất quá Thiếu Tú Bảng lần này, là tại Tử Cực Cung tổ chức, Tử Cực Cung cùng Lang Gia Các ta giao tình không thế nào tốt. Ta có chút bận tâm. . ."

Ninh Dạ hỏi: "Lo lắng Tử Cực Cung giết ta?"

Nhạc Tâm La lắc đầu: "Không đến mức như vậy. Ngươi chính là sư tôn chân truyền, địa vị há lại là bình thường. Nếu ngươi tại Tử Cực Cung có chuyện, thì sư tôn sư tổ cũng không thể nhẹ nhàng cho qua. Thế nhưng giết ngươi sẽ không, ám thủ vậy thì không nói được rồi. Tỷ như cố ý hại ngươi, khiến ngươi thất bại, ném cái đại nhân. Vậy vẫn còn nhẹ, càng ác hơn chính là trong thi đấu ngầm hạ độc thủ, làm hỏng đạo cơ ngươi."

Ninh Dạ lúc trước không mấy khi quan chú mấy cái này, hơi cảm thấy kinh ngạc: "Bọn họ thật sẽ làm như vậy?"

Nhạc Tâm La bĩu môi một cái: "Phí lời, ai không làm như thế? Lão nương năm đó liền phế quá một cái thiên tài của họ. Tiểu tử kia năm đó ngạo khí cực kì, không thể giết hắn, sư phụ liền để ta trong lúc thi đấu cho hắn một cú hung ác, dẫn đến hắn tiên đồ hầu như đoạn tuyệt, tuy rằng sau đó có khôi phục, nhưng cũng từ đây luân thành bình thường."

". . ."

Ninh Dạ nghĩ nghĩ, nói: "Sư tỷ, thương lượng được không?"

"Cái gì?" Nhạc Tâm La hỏi.

"Thời điểm ngươi nói loại chuyện này, có thể đừng lẽ thẳng khí hùng, lý sở đương nhiên như thế hay không?"

Chương 88 : Đều có an bài

Chương 89: Đều có an bài

Cứ việc Nhạc Tâm La nhắc nhở, bất quá Ninh Dạ vẫn kiên trì muốn đi.

Không phải là ngầm hạ độc thủ sao?

Ai sợ ai a?

Không những bản thân muốn đi, hắn còn tiện thể đem đám người Lâm Lang, Giang Tiểu Phàm, Diệp Cô đều đồng thời mang đi.

Bất quá Diệp Cô, Lang Diệt, Hiên Viên Long đều quá niên hạn mười lăm năm, là không tư cách dự thi, chỉ có thể làm khán giả.

Giang Tiểu Phàm liền là tu hành bất quá bốn năm, thực lực không đủ. Hắn hiện tại Hoa Luân hậu kỳ, tuy rằng lúc trước tấn thăng nhanh, nhưng đó là bởi vì hắn vốn là đã có căn cơ, hiện tại tu vi đã vượt quá nội tình của hắn, vì vậy tốc độ đã chậm lại. Trọng yếu nhất chính là, đây là thiên tài chiến, mười năm đến trong vòng mười năm năm tấn thăng Hoa Luân đỉnh phong thậm chí Vạn Pháp một đống lớn, Giang Tiểu Phàm thực lực này liền môn nội khảo hạch cũng qua không được.

Vì vậy dự thi chính là hắn cùng Lâm Lang.

Bất quá người Lang Gia Các tham gia không phải là chỉ có ba người bọn hắn, thực tế có chỉnh chỉnh chín mươi tám người —— thiếu tú tái tại trong phạm vi toàn giới có hơn 300 cái môn phái tham dự, mỗi cái môn phái đều có số tiêu chuẩn khác nhau, cụ thể nhìn thực lực.

Cửu đại chí tôn môn phái, mỗi phái đều có hơn trăm cái tiêu chuẩn, các đại trung tiểu môn phái khác tiêu chuẩn liền ít hơn rất nhiều, bình thường cũng chính là bảy tám cái đến mấy chục không giống nhau, tổng số người ước chừng khoảng mười lăm ngàn người.

Vì thế các môn phái tại trước khi tuyển chọn, kỳ thực vẫn là phải tiến hành một lần nội bộ tranh đoạt.

Bất quá Ninh Dạ cùng Lâm Lang lấy thân phận chân truyền, có thể miễn thí, ngoài ra còn có hai tên Thất Cực chân truyền, cũng là tư cách miễn thí, còn lại chín mươi bốn người mới cần tranh cướp.

Một tháng sau, đám anh tú dự thi trong môn phái rốt cục sàng lọc hoàn tất, liền đồng thời đi tới Tử Cực Cung.

Dẫn đội chính là một trong Thất Cực Huyền Vụ Tiên Tôn, chính là sư phụ của Diệp Cô.

Ngoài như vậy ra còn có ba vị Niết Bàn đại lão, Nhạc Tâm La cũng ở trong đó.

Một toà tiên cung dung nạp các đệ tử tối xuất sắc gần mười lăm năm qua của Lang Gia Các, hướng về Tử Cực Cung bay đi.

Thiên Trung Giới địa thế rộng lớn, một lần bay này cũng mất gần nửa tháng.

Ngày hôm đó, chúng nhân rốt cục đã tới địa giới Tử Cực Cung, viễn vọng một tòa bàng đại tiên cung ẩn ở trong mây, như ẩn như hiện, ẩn có phong lôi chấn chấn, chính là Tử Cực Thần Cung.

Nói là một cung, nhưng phảng phất một giới, trong cung thậm chí còn có núi non hồ nước, phù tại chân trời.

Sơn là Bôn Lôi Sơn, hồ là Động Tiên Hồ, càng có một cái Ngọc Đái Hà, lượn vòng quanh cung, trong sông là vô số yêu thú bôn đằng, ẩn nhiên còn có thể nhìn thấy bảo vật quang hoa.

Đương nhiên những bảo vật này cũng không phải là vật vô chủ, đều là người Tử Cực Cung đặt ở nơi đây —— Ngọc Đái bảo hà này, chính là nhà kho của bọn họ, mở với thiên hạ, nghe nói ai có bản lĩnh đều có thể tới lấy.

Ngọc Đái Hà cũng bởi vậy trở thành Thiên Trung Giới tu sĩ đổ xô tới chi địa —— tới sông này cướp bảo không phạm kỵ húy, chỉ cần ngươi có bản lĩnh, lấy được chính là của ngươi. Nhưng nếu không bản lĩnh, vậy liền vĩnh viễn lưu tại giữa sông, hóa thành hà yêu, ngày ngày thủ hộ.

Khi một đám đệ tử Lang Gia Các tới chỗ này thì, đầu tiên cảm thấy hứng thú chính là Ngọc Đái Hà kia.

Lâm Lang chỉ vào phía dưới nói: "Xem, một cái Ngọc Đái Hà thật lớn, đây chính là Tử Cực Bảo Đái Hà trong truyền thuyết sao?"

"Ân, hẳn là." Ninh Dạ nhìn phía dưới, thuận miệng đáp.

Bất quá ánh mắt của hắn nhưng không ở trên đó, mà là càng quan chú một mảnh vân đoàn phía trên Tử Cực Cung.

Trong đám mây kia lôi quang vi hiện, tử điện vi dương, cũng không trương dương, nhưng Ninh Dạ vẫn là nhìn ra, đó chính là Tử Cực Càn Lôi.

Thế mà có thể đem Tử Cực Càn Lôi đều hoá cho bản thân sử dụng, không hổ là Kiếp Đạo Chí Tôn.

Những người khác thì dồn dập hưng phấn nói: "Xem kìa, trong sông còn có thần khí."

Theo chúng nhân chỉ, liền thấy một đóa bạch liên hoa theo dòng sông chìm chìm nổi nổi, bên bạch liên là một đám ngân bạch sắc ngư nhi đang bơi lội, phản chiếu bạch liên kia càng lúc càng xán lạn rực rỡ, từ quang huy thần vận mà xem, rõ ràng chính là một kiện thần vật, liền như thế công khai theo sóng mà trôi.

Chúng nhân nhìn ở trong mắt, đều là hâm mộ cực kỳ, bất quá bọn hắn cũng biết, đồ vật bên trong Tử Cực Bảo Đái Hà, không phải là dễ lấy như vậy, chung quy cũng chỉ có thể là hâm mộ mà thôi.

Lúc này Huyền Vụ Tiên Tôn thúc đẩy hành cung, đã tiến vào phía đông Tử Cực Cung, ngừng lại tại bên trên một chỗ quảng trường.

Xa xa một tên tu sĩ bụng bự tay cầm quạt hương bồ bay tới: "Ha ha, nguyên lai lần này là Huyền Vụ tiểu nhi nhà ngươi tới. Lần trước từ biệt, hai mươi năm không gặp, lão già ngươi vẫn là phong thái như xưa."

Huyền Vụ Tiên Tôn tại trong Thất Cực Lang Gia Các cũng coi như là kẻ đẹp trai nhất rồi, đan phượng nhãn hơi hơi híp lại, mỉm cười nói: "Hóa ra là Ngân La Hán lão huynh. Nghe nói lần này Tử Cực Cung thu được mấy mầm mống tốt, vừa vặn Lang Gia Các ta gần nhất cũng có một ít nhân tài, đúng lúc luận bàn một phen."

"Đúng vậy, đúng vậy." Ngân La Hán cười to cùng Huyền Vụ Tiên Tôn khách sáo, xem ra cực kỳ khách khí.

Bất quá Ninh Dạ vẫn là có thể cảm nhận được, nồng đậm đối địch chi ý trong lòng lẫn nhau kia .

Cùng những người khác bất đồng, Ninh Dạ thân là chưởng giáo chân truyền, biết không ít môn phái chi bí.

Ngân La Hán này chính là một trong bát đại Nhân Hoàng của Tử Cực Cung, nghe nói cùng Huyền Vụ Tiên Tôn quan hệ cực không tốt —— bởi vì Huyền Vụ Tiên Tôn câu dẫn quá nữ nhân của hắn.

Huyền Vụ Tiên Tôn bản thân liền phong lưu tiêu sái, trước đây càng là khắp nơi lưu tình. Chỉ bất quá khác với Vạn Thương Sinh, Huyền Vụ Tiên Tôn chưa bao giờ cưỡng ép, nhưng điều này cũng không có nghĩa hắn chính là kẻ tốt lành gì. Một thân phong lưu phóng khoáng, khắp nơi lưu tình, 'vạn hoa tùng trung quá, phiến diệp bất triêm thân', cũng không biết tổn thương quá trái tim bao nhiêu cô nương.

Ngân La Hán nhưng cùng hắn bất đồng, một đời si với một người, lại bị Huyền Vụ Tiên Tôn này chơi đùa liền quăng, dù vậy, Ngân La Hán vẫn là đem nữ tử kia cưới về, đãi như chí bảo, chỉ là mỗi khi nhìn thấy Huyền Vụ, liền lòng sinh phẫn ý.

Huyền Vụ cũng không để ý lắm, trái lại dương dương tự đắc.

Thời khắc này Ngân La Hán cười lạnh liếc Huyền Vụ một chút, nói: "Nghe nói quý phái gần nhất ra hai vị thiên tài, một người tên là Ninh Dạ, một người tên là Lâm Lang. Không biết là hai vị nào?"

Huyền Vụ không có hồi đáp, chỉ là chúng tu đồng thời nhìn hướng Ninh Dạ Lâm Lang.

Ninh Dạ mỉm cười hành lễ: "Bái kiến Ngân Tinh La Hán."

Ngân La Hán trên dưới đánh giá Ninh Dạ một phen, lạnh nhạt nói: "Đến là cái mầm mống tốt, chỉ là thật đáng tiếc."

Nói cũng không tiếp tục để ý Huyền Vụ Tiên Tôn, càng là liền như thế đi rồi.

Tự có hạ nhân đến chiêu đãi Huyền Vụ bọn họ.

Bên này rời khỏi Huyền Vụ Tiên Tôn, Ngân La Hán trở lại La Hán các của mình, búng tay một cái, một tên thị giả tiến vào: "Thượng Tôn."

Ngân La Hán hư không họa lên, chân dung của Ninh Dạ cùng Lâm Lang đã hiện.

Đem chân dung giao cho thị giả, Ngân La Hán nói: "Đi, đem chân dung cho Long Quang cùng Diệp Nhi, nói cho bọn họ, ta muốn cho hai người này, trở thành phế nhân!"

"Vâng!" Thị giả đã nâng chân dung rời đi.

Cùng lúc đó, anh tài trẻ tuổi đến từ các môn các phái, tham dự Thiếu Tú Bảng tranh cướp cũng đang không ngừng đi tới.

Nhật Diệu Các.

Một tên Tiên Tôn đối diện Trì Vãn Ngưng, Công Tôn Điệp hạ lệnh: "Trấn Quốc Điện năm đó trước sau mượn Thiếu Tú Bảng chi danh, phế môn phái ta tam đại thiên tài, lần này ta cần các ngươi toàn lực xuất thủ, phế bỏ đệ tử tối xuất sắc của bọn họ."

Phán Quyết Điện nội.

Một vị Tiên Tôn cũng ngồi xếp bằng bên trên: "Tử Lão, Cô Dạ, hai người các ngươi nhập môn hạ ta đã nhiều năm, ta tận mắt thấy các ngươi một đường trưởng thành, rất là vui mừng. Bây giờ thi đấu sắp tới, các ngươi cần phải dụng tâm, dương bản môn thanh uy, ngoài như vậy ra, có mấy người, cũng cần các ngươi hảo hảo nhằm vào một thoáng. . ."

Ngũ Nguyên Tông, Vạn Diệu Tông, Hằng Vũ Tông, Chính Khí Tông, Phán Quyết Điện, hầu như mỗi môn mỗi phái, đều đang xuất hiện dặn dò tương tự.

Chương 89 : Thiếu tú tái (một)

Chương 91: Thiếu tú tái (một)

Thiếu tú tái hơn 300 cái môn phái, hơn một vạn tên đệ tử, tự nhiên không thể nào làm thi đấu một đối một gì gì đó.

Vì vậy phương thức quyết đấu cũng rất đơn giản, chính là đem tất cả mọi người đều đặt tại một nơi, tiến hành một tràng đại đối quyết thời gian ba ngày.

Sân bãi thi đấu tại Tử Cực Sơn, chính là vị trí đệ tử Tử Cực Cung tu hành, lúc thi đấu bắt đầu, Tử Cực Sơn sẽ bị chuyển qua trên Bảo Đái Hà, hình thành cục diện sơn hà giai tồn. Đồng thời hết thảy đại năng sẽ ở chỗ này bố trí trận pháp, cách tuyệt nội ngoại.

Sau khi các đệ tử tiến vào bên trong, toàn bộ tự do hành động, cũng có thể ở trong núi hoặc là trong sông tầm bảo. Mỗi thu được một kiện bảo vật, đều có thể thu được điểm số đối ứng, cũng cuối cùng theo điểm số thu được thứ tự.

Bản thân bảo vật nằm trong phong ấn, thu được rồi vô pháp sử dụng.

Thiếu tú tái không hạn định phương thức thu được, có bảo vật khả năng là bị yêu thú thủ hộ, có lại có cơ quan, cũng có khả năng chính là yên tĩnh đặt ở nơi đó, cúi người có thể nhặt được, chỉ xem vận khí, còn có thì khả năng là đại năng tọa trấn, chỉ cần thông qua khảo nghiệm liền có thể thu hoạch.

Khảo nghiệm chính là chiến lực, sức quan sát, cùng với tạp học các loại mỗi cái phương hướng.

Đồng thời cũng là cho phép cướp giật lẫn nhau.

Có kẻ kia không am hiểu tầm bảo phá trận, trực tiếp cướp từ ở trong tay người khác cũng là có thể.

Bất quá vì để tránh cho tư nguyên tập trung giữa các môn phái, vì vậy lần này giải thi đấu quy định, thu hoạch của đệ tử trong cùng một môn phái, không được lấy bất kỳ phương thức nào chuyển nhượng cho nhau. Cho dù là ngươi muốn lợi dụng những môn phái khác làm trung chuyển, tỷ như Lang Gia Các cùng Nhật Diệu Các hẹn trước, thông qua cướp giật lẫn nhau để tập tư nguyên trong môn phái cũng không thể được. Các đại năng toàn trường quan sát, nếu như cho rằng có loại sự kiện này, tức bị phán định là gian lận.

Đương nhiên nếu như ngươi có bản lĩnh liền đại năng pháp nhãn cũng lừa gạt được, vậy thì cũng không sao, nhưng có thể làm đến một bước này, cũng không cần thiết đi gian lận.

Giữa đệ tử trong cùng một môn phái tuy rằng không thể chuyển nhượng, thế nhưng đồng thời tranh cướp một kiện bảo vật nào đó, cũng chỉ định cho người nào đến là có thể.

Tử Cực Cung đã sớm chuẩn bị sẵn đặc chế ngọc phù.

Loại ngọc phù này chỉ có hai cái tác dụng, một loại là lúc nguy hiểm tự động kích phát, truyền tống rời khỏi. Một loại chính là khi đồng môn tử đệ đồng thời có mặt tại cùng một nơi, cũng vượt quá năm người thì, người dư thừa liền sẽ bị truyền đi , còn truyền ai thì xem vận khí.

Nói cách khác, thiếu tú tái tối đa chỉ cho phép năm tên đồng môn liên thủ tác chiến.

Bởi vì đây cũng là tiêu chuẩn hết thảy môn phái đều có thể đạt đến.

Thiếu tú tái tồn tại vạn năm, các trường hợp đều đã gặp qua, vì vậy sớm có một bộ quy phạm nghiêm mật, đem các loại bất ngờ đều cân nhắc vào, đến cũng không lo hữu thất.

Ngày hôm đó từ sớm, thiếu tú tái chính thức bắt đầu.

Liền thấy Tử Cực Sơn trên Tử Cực Cung kia, tại dưới mấy vị đại năng liên thủ thôi thúc, đã chậm rãi thăng hướng không trung.

Đồng thời Bảo Đái Hà quấn quanh Tử Cực Cung cũng thuận theo bay lên, giống như một dải lụa ngọc quấn quanh Tử Cực Sơn, giữa sông phần phật phần phật bay ra vô số bảo vật, nương theo vẫn còn có một ít yêu thú, rơi vào các nơi trong núi, khiến sơn hà chi nội, khắp nơi đều là bảo.

Một phiến đại trận quang hoa hình thành hộ tráo, đem Tử Cực Sơn Bảo Đái Hà tráo vào trong đó.

Ngân Tinh La Hán kia đại biểu Tử Cực Cung, chính là chủ sự chi nhân của thiếu tú tái lần này, đại phiến vung lên nói: "Quy củ, mọi người đều đã biết. Nếu như thế, cũng không cần nhiều lời, bọn ngươi đi đi."

Nói vung tay lên, hơn một vạn tên thiếu niên anh tài kia đã bị dồn dập đưa vào.

Ninh Dạ cảm giác trước mắt hoa lên, lúc tái xuất hiện đã ở trong núi, bên người nhưng không thấy một ai.

Bốn phía phương thảo nhân nhân, đại thụ che trời, ẩn nhiên có tiếng chim hót truyền đến, lại có một cỗ tự nhiên chi hương nhập mũi.

Di?

Mùi thơm này. . .

Ninh Dạ hít hít mấy lần, hướng một chỗ không xa nhìn lại, liền thấy trong lùm cây phương xa, một đóa hồng hoa tươi đẹp đang tự nở ra.

Ninh Dạ thấy thế, liền đi về phía hồng hoa kia.

Trên khán đài Tử Cực Cung, một đám đại lão đang xem các lộ anh tài tiến vào.

Ngân La Hán đối với Ninh Dạ Lâm Lang có vẻ đặc biệt quan chú.

Thời khắc này thấy Ninh Dạ đi hướng hồng hoa kia, vui vẻ cười to: "Cái gì rắm chó thiên tài, ta thấy cũng bất quá như vậy a. Chung quy vẫn là non, dám tiếp cận Dạ Hồng Liên. Xem ra cái Ninh Dạ này, sắp trở thành cái chân truyền đầu tiên bị rớt đài của thiếu tú tái lần này."

Bên cạnh Huyền Vụ Tiên Tôn hừ một tiếng, mặt lộ vẻ không vui: "Ngân La, đây là ngươi làm ra chứ? Ngươi cố ý đem hắn đưa đến bên cạnh Dạ Hồng Liên?"

Ngân Tinh La Hán mắt trợn trắng lên: "Đưa chỗ nào không phải đưa? Tiểu tử này tự mình không có nhãn lực, có thể trách được ai đây?"

Huyền Vụ Tiên Tôn sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Dạ Hồng Liên tên nghe tới êm tai, nhưng kỳ thực là một loại nhiếp hồn liên, một khi ngửi phải đầy đủ mùi thơm, sẽ làm tự thân thần hồn mê loạn, dẫn đến tiên pháp tu vi đều thụ đại ảnh hưởng. Mấu chốt nhất ảnh hưởng của nó là vô hình, kẻ trúng phải rất khó phát hiện.

Vì vậy vật này mặc dù là bảo vật, thế nhưng không hiểu kỳ pháp, lại thêm ở chỗ này cũng vô pháp luyện chế, chiếm được chỉ vô ích tai hại, là điển hình cạm bẫy.

Thiếu tú tái muốn khảo nghiệm chính là năng lực thủ đoạn ở mỗi cái phương diện của tu sĩ, vì vậy có bảo vật, có tranh đấu , tương tự không thiếu cạm bẫy.

Dạ Hồng Liên không thương tính mệnh, nhưng làm cạm bẫy lại là khó mà phát hiện nhất.

Ninh Dạ nếu như lấy nó, sẽ không lập tức bị nốc ao, nhưng sẽ tại dưới ảnh hưởng của nó không ngừng suy yếu, cuối cùng tùy tiện một cái tu sĩ khả năng đều có thể đem hắn đuổi ra ngoài tràng, hơn nữa thụ Dạ Hồng Liên ảnh hưởng, xuất thủ đủ nặng mà nói, khả năng liền căn cơ đều sẽ hữu tổn.

Bất quá loại thủ đoạn này, tại các phái đều đã là chuyện thường, lúc cửu đại phái chủ trì thi đấu, thông thường cũng sẽ mượn địa lợi chi tiện làm một chiêu như vậy, thả chút bảo vật có cạm bẫy.

Chính bởi vậy, cửu phái cũng sẽ nhắc nhở đệ tử chính mình coi trọng, chỗ vừa mới vào trước tiên cẩn thận, khả năng sẽ có cạm bẫy.

Huyền Vụ Tiên Tôn cũng đã nói với Ninh Dạ, không nghĩ tới Ninh Dạ càng ngoảnh mặt làm ngơ, vẫn là ở tiếp cận Dạ Hồng Liên, điều này khiến cho trong lòng hắn căm tức không ngớt.

Thời khắc này Ninh Dạ đã đi đến bên cạnh Dạ Hồng Liên, hắn không có lập tức đi hái, mà là trên dưới đánh giá nhìn kỹ.

Trong miệng lẩm bẩm: "Đến là một kiện bảo bối tốt."

Sau đó hắn thật liền xuất thủ, đem Dạ Hồng Liên kia hái xuống, tiện tay đặt ở trong hộp ngọc đã sớm chuẩn bị sẵn.

Thấy tình cảnh này, Huyền Vụ Tiên Tôn bất đắc dĩ thở dài.

Mẹ nó, dược tính của Dạ Hồng Liên, há lại là phổ thông hộp ngọc có thể ngăn chặn?

Xong, tiểu tử này trong hai canh giờ tất nhiên bị nốc ao.

Huyền Vụ Tiên Tôn đã không coi trọng Ninh Dạ, ngược lại nhìn kỹ Lâm Lang, vừa mới nhìn, lại là tức đến choáng váng đầu óc.

Liền thấy Lâm Lang cũng đang tự từ trên mặt đất bế lên một con thỏ nhỏ đáng yêu, cười nói: "Tiểu yêu nhà ngươi, bất quá Tàng Tượng chi cảnh, thế mà cũng ở nơi đây pha trộn, liền không sợ gặp phải độc thủ sao? Thôi vậy thôi vậy, vẫn là đi theo ta đi."

Nói đem con thỏ nhỏ kia đặt ở trên vai.

Huyền Vụ Tiên Tôn đã bạo nộ đến muốn nhảy lên.

Cái gì Tàng Tượng cảnh, đó là Vạn Pháp đỉnh phong Huyễn Ly Thỏ a, am hiểu nhất chính là ẩn giấu ngụy trang bản thân, căn bản không phải bảo vật gì, mà chính là một cái đối thủ khảo nghiệm.

Ngươi lại còn đem nó đặt ở trên vai, e rằng sau một khắc nó liền sẽ một ngụm pháp lực, tống ngươi xuất trận.

Hai cái tiểu hỗn đản này tại sao một điểm nhãn lực đều không có?

Bọn chúng đều học cái gì chứ?

Huyền Vụ Tiên Tôn trừng mắt nhìn Nhạc Tâm La: "Ngươi là làm sao dạy sư đệ sư muội của ngươi?"

Nhạc Tâm La chỉ liếc mắt một cái, liền nhàn nhạt nói: "Ta còn chưa nói gì đây. Ngươi bực tức, chờ sau khi bọn hắn ra ngoài lại phát với ta cũng không muộn."

Nói cũng không nhìn hai người này, tự đi xem những người khác rồi.

Chương 90 : Thiếu tú tái (hai)

Chương 92: Thiếu tú tái (hai)

Người khác không biết, Nhạc Tâm La lại là đối với đôi sư đệ sư muội này của mình quá là hiểu rõ.

Không hiểu tạp học?

Đùa gì thế.

Hai cái hoạt bảo này nhàn rỗi không chuyện gì liền mân mê các loại chuyện.

Nếu bàn về tạp học chi tinh thông, đã sớm không thua gì mình. Có lúc Ninh Dạ đề xuất vấn đề, liền ngay cả Nhạc Tâm La đều không cách nào hồi đáp. Đương nhiên nàng sẽ không thừa nhận cái này, đại đa số thời điểm chính là mặt nghiêm, hô một tiếng tiểu hài tử hỏi nhiều như vậy làm cái gì, đem Ninh Dạ đuổi đi.

Dạ Hồng Liên cùng Huyễn Ly Thỏ như có thể giải quyết được hai cái tiểu tử này, nàng đến bớt lo rồi.

Mang theo Dạ Hồng Liên, Ninh Dạ chắp tay sau lưng, một đường tiến lên.

Đối với hắn mà nói, trận thiếu tú tái này liền giống với người lớn xông vào vườn trẻ, bắt nạt người đều bắt nạt đến mức độ không thể nào hơn nữa rồi, vì vậy cũng không để ý cái gì, liền như thế du nhiên tự đắc đi tới.

Thiên mục tới đâu, tất cả đều ở trong mắt.

Thời khắc này tùy ý thoáng nhìn, chính nhìn thấy trong bụi cỏ một cái linh lung vòng ngọc, lại là một kiện ngũ phẩm pháp bảo.

Bất quá tại bên pháp bảo kia, còn có một chỗ cấm chế, Ninh Dạ cũng không để ý, hững hờ đi tới, lấy vòng ngọc liền rời đi. Chân đạp tại trên vòng ngọc, Ngân Tinh La Hán mừng rỡ: "Ha ha, phát động đi!"

Đã thấy Ninh Dạ nửa điểm sự không có liền như thế đi qua rồi.

Tình huống gì?

Ngân Tinh La Hán dụi dụi con mắt.

Nơi đó rõ ràng có cấm chế a, tại sao Ninh Dạ không có phát động?

Khiến cho hắn không thể lý giải nhất chính là, mình một cái Nhân Hoàng chi cảnh, thế mà không nhìn ra Ninh Dạ là làm sao thông qua cấm chế kia.

Hảo tiểu tử, nguyên lai càng là cái tinh thông cấm chế, bất quá không sao, theo phương hướng hắn đi hiện tại, chẳng mấy chốc sẽ gặp phải một con Vạn Pháp đại yêu. Những yêu thú này đều là Tử Cực Cung nuôi dưỡng, nhưng bình thường chức trách chỉ là thủ hộ bảo vật, bình thường sẽ không chủ động công kích.

Ngân Tinh La Hán đã sớm ra lệnh, chỉ cần Ninh Dạ Lâm Lang tiến vào trong phạm vi của bọn chúng, liền có thể thoáng phá lệ một chút, chủ động tập kích.

Mà hiện tại, chặn ở con đường phía trước chính là một cái Huyền Âm Xà, rắn này nọc độc cực kỳ, lại hành tung quỷ bí, cực khó phát hiện, thình lình cho Ninh Dạ một đớp, tuyệt đối bao hắn nuốt không trôi.

Thời khắc này mắt thấy Ninh Dạ đã đi đến dưới một thân cây,

Trên cây treo một kiện lụa hồng pháp bảo, mà bên trên dải lụa, chính là Huyền Âm Xà kia.

Ninh Dạ nhìn nhìn lụa hồng, thuận tay lấy, trực tiếp tiến lên.

Huyền Âm Xà kia càng phảng phất ngủ gật vậy, không để ý hắn tí nào, chỉ là tại sau khi Ninh Dạ rời đi, bỗng nhiên phát ra tê nhẹ vang lên, nhìn bốn phía, tựa như đang tìm kiếm cái gì.

Ngân Tinh La Hán đang tự kinh ngạc, liền thấy xa xa có ba tên đệ tử rõ ràng là một môn dắt tay nhau đi tới.

Lấy ba đối một, theo tình huống bình thường, đối phương tuyệt đối sẽ thử nghiệm tranh đấu cướp giật một phen.

Nhưng ba người kia đối diện Ninh Dạ lại tựa như hoàn toàn không có cảm giác, càng là liền như thế đi tới, vừa không có chào hỏi, cũng không hề động thủ, phảng phất như là không thấy, liền như thế cùng Ninh Dạ sát thân mà qua.

Thấy tình cảnh này, Ngân Tinh La Hán liền đã rõ ràng: "Hảo một chiêu huyễn thuật! Khó được nhất thậm chí ngay cả Huyền Âm Xà đều có thể lừa gạt được. Không trách ta chưa có phát hiện thủ đoạn của hắn."

Huyễn thuật của Ninh Dạ đối với hắn vô dụng, Ngân Tinh La Hán tự nhiên quên điểm ấy, thời khắc này mới tỉnh ngộ ra.

Bất quá lập tức cười lạnh: "Tuy rằng người này huyễn thuật coi như không tệ, nhưng nếu muốn tại trong trận thi đấu này tranh hùng, lại vẫn là chênh lệch chút."

Vào lúc này, các lộ anh tài đều đang cố gắng đoạt bảo, tuy rằng Ninh Dạ mỗi lần đều là hạ bút thành văn, nhưng những người khác tốc độ cũng chưa chắc chậm, từng cái từng cái đều là toàn lực xuất thủ. Đến cùng là các đại môn phái thiên tài, mỗi một cái đều có thủ đoạn đặc thù của bản thân, cho dù là yêu vật cảnh giới Vạn Pháp cũng khó mà chống đỡ.

Một kiện lại một kiện bảo vật liền như vậy dồn dập rơi vào trong tay các tu sĩ.

Đương nhiên, những bảo vật này chỉ là dùng để phán xét, không thể nào đều cho bọn họ.

Dựa theo quy tắc giải đấu, chỉ có những người xếp hạng trước mười, mới có tư cách từ thừ trong những thứ bản thân đoạt được thu được tỉ lệ thu hoạch nhất định.

Trong đó anh tú danh đầu có thể được ba thành, đệ nhị đệ tam danh có thể được hai thành, bảy người mặt sau chỉ có thể được một thành.

Tại dưới dạng kích thích này, chúng tu tự nhiên là liều mạng chiến đấu cùng sưu tầm, tuy rằng Ninh Dạ đắc bảo nhẹ nhõm, nhưng bước tiến của hắn là thật có hạn, một đường tiến tới tốc độ so với người khác chậm không ít, vì vậy tốc độ thu được bảo vật trái lại không tính nhanh nhất.

Liền như thế một đường du sơn ngoạn thủy đi tới, ngẫu nhiên có gặp phải người khác, cũng đều là một cái huyễn thuật, căn bản không ai phát hiện hắn, vừa không cướp người khác, cũng không bị người cướp đoạt.

Đến là nhẹ nhõm thích ý cực kì.

Làm sao thi đấu không nhìn ngươi có phải là nhẹ nhõm hay không, theo tiến độ này của hắn, đừng nói top 10, top 100 đều có chút huyền.

Chính bởi vậy, tuy rằng Ninh Dạ không trúng chiêu gì, Ngân Tinh La Hán đến cũng không vội, chẳng qua là cảm thấy người này có đủ trang bức.

Huyền Vụ Tiên Tôn cũng nhìn ra chút vấn đề, hỏi Nhạc Tâm La: "Tiểu tử này, thật giống rất có tự tin. Dạ Hồng Liên kia, sao xem ra đối với hắn thế mà không có ảnh hưởng gì?"

Nhạc Tâm La trắng mắt hắn một cái: "Cái sư đệ này của ta a, chính là cái yêu nghiệt, có lúc ngay cả ta cũng đau đầu. Loại tràng diện này đối với hắn mà nói chỉ là cọng rau, yên tâm đi, chút chuyện này không tính là gì. Ta ngược lại là lo lắng, tiểu tử này là cái mặt hàng chỉ sợ thiên hạ không loạn, đừng đến lúc đó lại làm ra đại sự gì."

Huyền Vụ Tiên Tôn sững sờ: "Ngươi là nói. . ."

Nhạc Tâm La miệng phun hai chữ: "Thần khí."

Dựa theo quy tắc của thiếu tú tái, càng là bảo bối tốt, thủ hộ yêu thú hoặc là cấm chế liền càng mạnh.

Bảo vật tứ phẩm trở xuống, cơ bản còn đều là Vạn Pháp cảnh thủ hộ, đến tam phẩm trở lên, thủ hộ yêu thú thường thường chính là cấp bậc Vô Cấu.

Muốn cướp đoạt bảo vật từ trong yêu thú như vậy, đã không phải lực lượng của một hai cái cá nhân, cần phải tập hợp đông đảo tu sĩ chi lực. Thế nhưng một đám tu sĩ đều thuộc về lẫn nhau thi đấu, lẫn nhau không đoàn kết, cho dù là Vô Cấu sơ cảnh cũng chưa chắc có thể đối phó.

Ngoài như vậy ra, trong núi cũng có không ít thần khí, tuyệt đại đa số đều là yêu thú Vô Cấu đỉnh phong thủ hộ, Niết Bàn đến là không có —— thực sự là chênh lệch cảnh giới quá lớn, nhân số liền không có ý nghĩa.

Mà Vô Cấu đỉnh phong, nếu như tập hợp mấy trăm tên Vạn Pháp tinh anh, thì vẫn còn có thể đánh bại.

Hi vọng là cho, thế nhưng khả năng thực hiện hi vọng thì rất là xa vời.

Nói trắng ra, các đại phái đưa điểm pháp bảo là chút lòng thành, đưa thần khí liền đều sẽ đau lòng. Lại không thể không cho mồi nhử, liền chỉ có thể thiết kế như vậy.

Vạn năm tới nay, kỳ trước thiếu tú tái đoạt được thần khí cũng không phải là không có, bất quá coi như là danh đầu cũng chỉ có phân ngạch ba thành thu hoạch, vì vậy phần lớn thời điểm, vẫn như cũ là lấy pháp bảo là ban thưởng, có thể thu được thần khí khen thưởng, đúng là ngàn năm khó gặp.

Cho tới nay, có thể tại trên thiếu tú tái thu được thần khí khen thưởng, cũng chỉ có năm người, năm người này sau đó có bốn cái trở thành một thành viên trong cửu đại thánh tôn.

Lấy lý giải của Nhạc Tâm La đối với Ninh Dạ, tiểu tử này hoặc là không sinh sự, đã sinh chính là đại sự.

Cái khác không nhìn, chỉ nhìn cái Giang Tiểu Phàm hắn lôi về kia, liền biết người này thủ đoạn không đơn giản —— tuy rằng không biết lúc trước hắn là làm sao đem người mang về, thế nhưng không cần nghĩ cũng biết, tuyệt đối là có một đám đại năng mơ ước quá.

Nhạc Tâm La càng là đã sớm thăm dò quá Giang Tiểu Phàm, xác nhận một ít việc.

Liền Niết Bàn đều không thể làm gì được Ninh Dạ. . . Hắc hắc, Tử Cực Cung, lần này các ngươi vẫn chờ ăn thiệt thòi lớn đi.

Chính đang suy nghĩ, cảnh tượng trước mắt đột nhiên biến hóa.

Một tên tu sĩ trẻ tuổi đột nhiên xuất hiện, hướng tới Ninh Dạ chính là một quyền.

Hắn thế mà phát hiện Ninh Dạ.

Chương 91 : Thiếu tú tái (ba)

Chương 92: Thiếu tú tái (ba)

Công kích đột nhiên mà tới, khiến mấy cái tu sĩ đại lão quan chú Ninh Dạ cũng vì thế vừa căng thẳng.

Sau một khắc liền nhìn thấy Ninh Dạ không tránh không né, tùy ý một quyền này kích ở trên người, sau đó trở tay một quyền đánh vào trên người đối phương, hai người đều không thấy chuyện gì, trái lại cười ha ha, ôm lấy thành một khối.

Đây là tình huống gì?

Chúng nhân kinh ngạc.

Liền thấy Ninh Dạ đã ôm lấy đối phương nói: "Đã lâu không gặp, không tệ a."

Đối phương cũng nói: "Ninh huynh, ngươi cũng không tệ."

Nói lại là một tiếng cười dài, ôm thành một đoàn.

Ta fuck!

Hóa ra hai đứa bọn chúng nhận thức?

Một quyền kia chỉ là chào hỏi?

Huyền Vụ Tiên Tôn ngạc nhiên: "Người kia là đệ tử nhà ai?"

Cách đó không xa Nghiễm Lăng Tiên Tôn nói: "Môn hạ Hằng Vũ Tông ta, Phong Đông Lâm."

Phong Đông Lâm?

Mọi người nhìn nhìn lẫn nhau: "Đó không phải đệ tử chân truyền của quý phái sao? Sao lại cùng Ninh Dạ nhận thức?"

Nghiễm Lăng Tiên Tôn mặt già nhăn một cái: "Ta làm sao biết? Có lẽ là lúc trước du lịch kết bạn đi. Thực sự là. . . Tà môn."

Hắn cũng không nghĩ tới Phong Đông Lâm thế mà lại cùng Ninh Dạ nhận thức, xem điệu này giao tình còn không thiển, cũng may người lúc trước hắn sắp xếp Phong Đông Lâm đối phó không phải Ninh Dạ, này đến cũng không tính là gì. Chỉ là hắn đối với Phong Đông Lâm tràn đầy tự tin, mãn tâm còn muốn hắn đánh bại Ninh Dạ, cướp đi bảo vật, dương uy trong phái đây.

Xem điệu bộ này, lại là khó khăn.

Hẳn là. . . Trước tiên giao hảo, chờ Ninh Dạ thu hoạch phong phú xong lại thình lình một kích?

Nghiễm Lăng Tiên Tôn không khỏi nghĩ đến.

Chuyện như vậy trước đây cũng đã từng xảy ra, đệ tử dưới cờ các môn các phái lẫn nhau giao hảo cũng không phải chuyện gì hiếm lạ, bất quá thiếu tú tái lợi ích phong phú, cũng thường xuyên có đệ tử giao hảo lẫn nhau thình lình ám toán.

Hiện tại thiếu tú tái bắt đầu bất quá non nửa ngày, coi như đánh bại Ninh Dạ cũng không có bao nhiêu chỗ tốt, đến không bằng bồi dưỡng một thoáng, thời khắc cuối cùng xuất thủ, phản có thể thu lợi.

Nghiễm Lăng Tiên Tôn biết Phong Đông Lâm tuy rằng "Trẻ tuổi",

Lại là cái giảo hoạt đa trá tiểu tử, tại Hằng Vũ Tông những năm này, cũng tính kế quá không ít người, vì vậy dưới cái nhìn của hắn, cách nghĩ này khá có khả năng, liền bình thản như không, cũng không phát biểu ý kiến gì.

Bên này Phong Đông Lâm cùng Ninh Dạ gặp lại, trong miệng chuyện phiếm, kì thực cũng thần thức lan truyền: "Uy, liền trực tiếp như vậy bại lộ ngươi ta nhận thức, có phải là không quá thích hợp?"

Ninh Dạ trả lời: "Không bại lộ mới không thích hợp chứ. Ta còn dự định lần này thu hoạch vài món thần khí, ta nếu như dựa vào chính mình bắt được, Tử Cực Cung tuyệt đối phát điên, coi như là sư phụ ta nói không chắc cũng phải đem ta lên bàn nghiên cứu một phen. Chung quy vẫn là cần tập hợp lực lượng của mọi người, trên mặt nói còn nghe được. Ngươi ta nếu như không quen biết, làm sao tập hợp?"

"Cũng đúng." Phong Đông Lâm cười nói: "Hiếm thấy cơ hội lần này, mọi người lại nhiều năm như vậy không gặp, vừa vặn danh chính ngôn thuận giao thành bạn tốt. Đúng rồi, có người có thể trang người quen cũ, cũng có người vẫn phải là không đánh thì không quen biết, ngươi cũng đừng ngay từ đầu liền nhận thức tất cả."

"Đó là tự nhiên." Ninh Dạ nói bỗng nhiên nhíu mày: "Tìm tới."

"Cái gì?" Phong Đông Lâm ngẩn ra.

Liền thấy Ninh Dạ dĩ cực không nhã nhặn đem ngón tay đặt vào trong miệng, huýt sáo một tiếng rõ to.

Theo huýt sáo minh âm, liền thấy phương xa một đạo thủy lam sắc thân ảnh phiêu nhiên mà tới, lao thẳng Ninh Dạ.

Lần này liền dùng nắm đấm chiêu hô cũng không có, trực tiếp liền nhào vào trong lòng Ninh Dạ, Ninh Dạ ôm nàng quay một vòng lớn, hai người đã phát ra tiếng cười cực kỳ vui vẻ.

Chính là Trì Vãn Ngưng.

Trên khán đài, mọi người cùng nhau nhìn Nhật Diệu Các Khổ Thiên Tôn.

Khổ Thiên Tôn vốn là một trương mặt già sầu khổ càng lúc càng sầu khổ hơn.

Chuyện của hai vị thiên nữ Nhật Diệu Các cùng Ninh Dạ, tới nay cũng không còn là bí mật.

Chỉ là vốn tưởng rằng hơn mười năm tu hành trôi qua, năm đó trẻ người non dạ ước định, hẳn là từ lâu quên mất, không nghĩ tới. . .

Ai!

Khổ Thiên Tôn bất đắc dĩ che trán.

Bên này Ninh Dạ đem Trì Vãn Ngưng thả xuống, một chỉ Phong Đông Lâm nói: "Đây là hảo bằng hữu lần trước ta du lịch kết giao, Phong Đông Lâm."

Bộ dáng nên làm vẫn phải làm.

Trì Vãn Ngưng dịu dàng thi lễ: "Phong ca ca hảo!"

Phong Đông Lâm ha ha cười nói: "Hóa ra là Nhật Diệu thiên nữ, Trì Vãn Ngưng, hay là Công Tôn Điệp? Ta đoán là Trì cô nương, nghe nói Công Tôn Điệp kia chính là bách biến tiểu ma nữ đây."

Trì Vãn Ngưng che miệng nở nụ cười: "Ca ca đều biết rồi."

Diễn diễn kịch, đi đi đường, thuận tay lấy bảo, vốn là nhẹ nhõm nhặt bảo lữ trình lại càng thêm nhẹ nhõm rồi.

Duy nhất khiến Khổ Thiên Tôn cùng Nghiễm Lăng Tiên Tôn yên tâm, là ba người bọn họ mặc dù là bằng hữu, nhưng ít ra còn biết sứ mệnh của chính mình, có bảo bối gì cũng đều là theo thứ tự tới lấy, đến cũng không có chuyện ai nhường ai.

Vậy ý nghĩa là các đệ tử vẫn là tỉnh táo.

Chỉ là như vậy thì, hiệu suất lại là càng thêm thấp.

Mắt thấy đám đệ tử tinh anh của những môn phái kia đều là đột phi mãnh tiến, ba người này vẫn là nhàn nhã cất bước, cũng làm cho các đại lão sốt ruột không ngớt.

* * *

Khi Ninh Dạ còn đang Trì Vãn Ngưng Phong Đông Lâm tản bộ thì, những người khác cũng không nhàn rỗi.

Trong tay Lâm Lang múa một cọng cỏ xanh, vừa đùa Huyễn Ly Thỏ kia, vừa vui vẻ ngân nha tiểu khúc trong rừng dạo bước.

Thời khắc này đang đi, chợt thấy xa xa hai đám tu sĩ chính đang chiến đấu.

Trong đó một phái thân mang hoa phục, xuất thủ đường hoàng đại khí, chính là Ngũ Nguyên Tông tu sĩ, chỉ có ba người, đối đầu lại là tám người, nhìn quần áo, hẳn là đệ tử ba cái môn phái liên thủ.

Chỉ bất quá tuy là lấy ba đối tám, lại vẫn là là Ngũ Nguyên Tông tu sĩ chiếm thượng phong.

Một người đứng đầu thân hình cao gầy, sắc mặt quật ngạo, chỉ hắn một người liền lực chiến bốn người mà vẫn có dư lực.

Thời khắc này mắt thấy Lâm Lang đi tới, hừ lạnh một tiếng: "Lại tới một cái."

Trực tiếp kình xuất một phiến huyền sắc quang vụ, hướng về Lâm Lang cuốn tới.

Lâm Lang bị dọa cho nhảy dựng, bản năng lui lại, song thủ còn loạn vũ: "Uy, uy, ta chỉ là đi ngang qua a, đừng đánh có được hay không."

Nàng bản tính không thích tranh đấu, ngộ chiến tức tránh chính là bản tính, chỉ là huy vũ tay nhỏ lại là nhẹ nhẹ nhàng nhàng liền hóa giải mảnh huyền vụ kia.

Tu sĩ quật ngạo kia thấy Lâm Lang thế mà nhẹ nhõm hóa đi Ngũ Hoa Yên bản thân phóng, trong lòng hơi ngạc nhiên, xuất thủ lại vẫn là lăng lệ: "Đến rồi chính là chiến, nào có tránh lui chi lý."

Nói trong lòng bàn tay đã ngưng hiện ra một đạo kiếm quang đâm hướng Lâm Lang.

Lâm Lang nhảy chân hô: "Có cái gì tốt đánh a."

Tay nhỏ tiếp tục vung lên, một chiếc kim hoàn tại trong bàn tay nhỏ trắng mềm của nàng lay động, phát ra đinh đinh đương đương thanh thúy minh hưởng, tại trong tiếng vang kia, đạo kiếm khí kia càng cũng là trừ khử vô tung.

Làm cho tu sĩ quật ngạo kia cũng là hơi thấy ngạc nhiên.

Đúng vào lúc này, xa xa lại tập tới đến một đạo thân ảnh.

Lại là một tên nữ tu, đầu đội tán hoa, cũng là cái mỹ nhân, thấy tình hình này, cười nói: "Lâm Lang, ngươi vẫn là úy chiến như vậy a?"

Lâm Lang thấy thế đại hỉ: "Linh Tiên tỷ tỷ!"

Người tới lại là Nguyệt Linh Tiên của Vạn Hoa Cốc năm đó, bây giờ là tu sĩ môn hạ Vạn Diệu Tông.

Tu sĩ quật ngạo kia thấy Nguyệt Linh Tiên xuất hiện, hừ một tiếng: "Nguyệt Linh Tiên. . ."

Không chờ hắn nói xong, Nguyệt Linh Tiên vung tay lên: "Cút ngay, ta cùng muội muội nói chuyện, ai cho phép ngươi xen mồm."

Một cái thủ chưởng đặt tại trước ngực tu sĩ quật ngạo kia, đã là một kích đem hắn đánh bay.

Tu sĩ quật ngạo kia bị nàng một kích chấn lui, trong miệng vẫn không phục: "Các ngươi, đợi Cừu sư huynh Liêu sư huynh ta tới, nhất định sẽ cho các ngươi đẹp mặt."

Nói đã hướng về phía sau lui bước, trong miệng đã phát ra một tiếng to rõ hô lên.

Xa xa lại là hai đạo thân ảnh cao tốc tập tới.

Một người đứng đầu thân hình gầy gò, nhìn kỹ, thình lình chính là khuôn mặt còn trẻ của Cừu Bất Quân, bên cạnh còn có một người, liền là năm đó Đông Đỉnh Liêu Hiển Quý.

Hai người đồng thời xuất hiện, Cừu Bất Quân đã quát lên: "Kế Chung, là ai đả thương ngươi?"

Gọi Kế Chung quật ngạo tu sĩ một chỉ Nguyệt Linh Tiên: "Chính là nàng!"

Cừu Bất Quân nhìn thấy Nguyệt Linh Tiên cùng Lâm Lang, không khỏi ngẩn ra, cùng Liêu Hiển Quý liếc nhau một cái, đồng thời cười rộ lên.

Hai người đồng thời chắp tay: "Hóa ra là Nguyệt Tiên Tử, Lâm Lang Tiên Tử, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu."

Tu sĩ quật ngạo kia kinh ngạc: "Hai vị sư huynh các ngươi đây là ý gì?"

Liêu Hiển Quý tóm lấy cổ tu sĩ kia ném về sau một cái: "Cút qua một bên đi, lão tử muốn làm cái gì còn cần ngươi đồng ý?"

Chương 92 : Thiếu tú tái (bốn)

Chương 93: Thiếu tú tái (bốn)

Tử Cực Sơn phía đông.

Một đám ước chừng hơn hai mươi tên tu sĩ chính đang chiến đấu, lại là liên thủ đối phó một tên tu sĩ mặt lạnh ăn mặc pháp bào có thêu đồ án thiên bình, cách tu sĩ mặt lạnh kia không xa, còn đứng một tên tu sĩ trẻ tuổi, chỉ là thờ ơ lạnh nhạt, nhưng không tham dự, chỉ là cười lạnh nói: "Tử Lão, thêm chút sức đi, chút người này cũng phải thời gian dài như vậy?"

Tu sĩ độc đấu hơn hai mươi người kia chính là Tử Lão, nghe nói như thế, hừ một tiếng: "Chỉ là muốn nhìn xem bọn hắn có bản lãnh gì , nhưng đáng tiếc, cái gì rắm chó thiên tài, quá yếu."

Nói thân hình nhất huyễn, đã như cực điện quang ảnh * ở trong đám người lưu đi một vòng, chờ hắn trở về chỗ cũ thì, trong tay đã nhiều thêm một đống lớn pháp bảo pháp khí.

Hơn hai mươi tên tu sĩ nhìn nhìn lẫn nhau, lúc này mới phát hiện pháp bảo bọn họ chiếm được lúc trước, càng là đều đã rơi vào trong tay đối phương, mà tự thân nhưng chưa bị thương mảy may.

Đem pháp bảo thu hồi, Tử Lão lạnh nhạt nói: "Còn không mau cút đi!"

Tự biết không địch lại, một đám lớn tu sĩ như được đại xá, dồn dập chật vật chạy trốn.

Lúc này Tử Lão mới nhìn lại phía sau: "Là ai? Đi ra!"

Không có đáp lại, chỉ là đột nhiên chu vi cây cỏ đều hóa quân tốt, hướng tới Tử Lão cùng tu sĩ trẻ tuổi kia chém giết mà tới.

Tu sĩ trẻ tuổi quan chiến Di một tiếng: "Liệt quốc chiến pháp, là Sào Quân Hải, vẫn là Khâu Cực Thạc, hay là Hạ Nghênh Thần, Liệt Quốc Chấn?"

Liền nghe người trong tối hừ một tiếng: "Điền Cô Dạ, kẻ giết ngươi, Sào Quân Hải!"

Theo lên tiếng, liền thấy những thảo mộc binh tốt kia tận hóa thành vô biên nhận khí, rất có phong phạm 'ngưng quang thành vũ' của Ninh Dạ.

Điền Cô Dạ nhíu mày, cong ngón tay búng một cái, một đạo Phán Quyết chi huy lượn quanh một vòng, đã đem những thảo mộc binh tốt kia tất cả đều phá nát, đồng thời truyền âm nói: "Sào Quân Hải, ngươi làm gì vậy? Ra tay với chúng ta?"

"Cũng không thể đều là bằng hữu chứ?" Sào Quân Hải hi hi nở nụ cười.

Ách. . . Cũng đúng.

Tu sĩ trên Thiên Tàm hạ xuống hơn 300 cái, cơ bản đều là tinh anh xuất sắc nhất cái tiên giới này, nếu như hết thảy tinh anh đều liên hợp lại thì. . . Cũng là có chút quá đáng a.

Vẫn là bảo lưu một ít địch nhân thì hơn.

Được, nếu ngươi đã muốn đứng phía đối lập, vậy thì đứng đi.

Điền Cô Dạ thuận tay nhất chỉ: "Ở nơi đó!"

Tử Lão đã hóa thành quang ảnh xông ra,

Hướng tới một chỗ nhìn như trống không kích xuất một quyền.

"Ngao! ! !" Sào Quân Hải phát ra thống khổ dĩ cực khiếu thanh: "Tử Lão! Ngươi thế mà. . ."

Tử Lão chậm rãi thu hồi quyền đầu: "Diễn trò làm nguyên bộ a."

"Ta nhớ kỹ ngươi rồi! Hỗn đản!" Sào Quân Hải quái khiếu một tiếng, hốt hoảng bỏ chạy.

Cùng lúc đó, một vùng phía tây Tử Cực Sơn.

Hai tên tu sĩ chính đang xuất thủ đánh lên, hai người này đều là Vạn Pháp cảnh, tu vi tầm thường, nhưng chiến lực cường hãn, hơn nữa toàn đều là phong cách xuất thủ hung hãn không sợ chết, rất rõ ràng đều là tu sĩ luyện khí kiêm luyện thể.

Thời khắc này chiến đến chỗ căng, bỗng nhiên đồng thời quát to xông lên, thể nội phóng thích ra hoang cuồng quang huy, dưới kịch liệt va chạm, đồng thời chấn lui, nằm trên mặt đất, trong lúc nhất thời càng là vô lực bò dậy.

Lúc này một người trong đó nỗ lực ngồi dậy, nói: "Hảo, hảo hán tử, Thanh Lâm ta xuất đạo đến hiện tại, còn chưa từng gặp qua dưới cùng cảnh giới có thể cùng ta ngạnh chiến như vậy, xin hỏi các hạ đến cùng là vị nào?"

Tu sĩ đối diện kia chậm rãi đứng dậy, xóa đi khóe miệng vết máu, trong ánh mắt toát ra đồng dạng thưởng thức: "Hằng Vũ Tông, Thiết Lang. Ngươi nói lời ta muốn nói."

Thanh Lâm ôm quyền: "Chính Khí Tông, Thanh Lâm. Không đánh thì không quen biết."

Khuôn mặt cương ngạnh như điêu khắc của Thiết Lang lộ ra một nụ cười: "Không sai, không đánh thì không quen biết."

Đối với tuyệt đại đa số tu sĩ mà nói, trận thiếu tú tái này là cơ hội bọn họ triển lộ tài năng, thu được tư nguyên.

Thế nhưng đối với tu sĩ Thiên Tàm mà nói, đây lại là cơ hội bọn họ kết giao lẫn nhau, khiến hữu nghị nguyên bản đã có, có thể có một cơ hội hợp lý công khai hóa.

Có mấy người có thể là người quen cũ, có mấy người có thể là không đánh thì không quen biết.

Thiết Lang cùng Thanh Lâm, hiển nhiên chính là lựa chọn loại cách làm này.

Đương nhiên, cũng chưa chắc không có ý tứ chân chính so đọ một phen, xem xem những năm này ai tiến bộ nhiều hơn.

Thật đáng tiếc tại trên Thiên Tàm, Thiết Lang bản thể mạnh hơn Thanh Lâm, nhưng sau khi phân thần chuyển sinh, hai người đứng ở trên cùng một vạch xuất phát, lại là khó phân ưu khuyết.

Thời khắc này nhìn nhau nở nụ cười, vẫn đúng là liền cười to ôm thành một khối.

Liền tại ôm ấp một khắc, Hằng Vũ Tông Ngọc Môn Thượng Nhân, Chính Khí Tông Hạo La Tiên Tôn đã đồng thời kêu lên: "Cẩn thận hắn giở trò lừa bịp!"

Tại trong tiên môn loại cách làm ngoài mặt bội phục sau lưng hạ đao này quá bình thường, dẫn đến hai vị đại lão đồng thời hận chính mình đệ tử quá mức đơn thuần, tại hô qua lời này xong lại lẫn nhau đối vọng đồng dạng, đồng thời hừ một tiếng.

Nhưng mà trò lừa trong lo lắng không có xuất hiện, Thanh Lâm cùng Thiết Lang vẫn thật là liền ôm lấy thành một khối.

Xem ra hoàn toàn không có ý muốn chơi âm.

Liền ngay cả Nhạc Tâm La đều kinh ngạc: "Di? Thói đời thay đổi rồi sao? Sao người người đều trở nên dễ nói chuyện như vậy."

Đúng, đâu chỉ là Thiết Lang Thanh Lâm?

Chính Khí Tông Thịnh Đông Bình, Trấn Quốc Điện Khâu Cực Thước, Vạn Diệu Tông Phượng Tiên Lung, Nhật Diệu Các Công Tôn Điệp, còn có Tử Cực Cung Triệu Long Quang, Tân Tiểu Diệp, cùng với một ít đệ tử môn phái khác, như Dung Thành, Cố Tiêu Tiêu, Chung Thái Thương, Long Bất Kinh, Quảng Tây An, Dương Cực Phong, Cổ La, Hoa Thương Minh, Kim Thế Chung một đám lớn nhân vật thiên tài, càng là đều đã kết bạn.

Đương nhiên bọn họ cũng không phải ai đều giao.

Vì để tránh cho hiềm nghi, có chút chiến đấu bọn họ cũng sẽ đánh, chỉ cần không phải Thiên Tàm khách tới, vậy thì chiếu đánh không lầm, nhưng nếu như là người từ Thiên Tàm, vậy thì tìm cái lý do kết bạn.

Có khi là người quen cũ, hoặc chính là không đánh không quen.

Kết quả là đám đệ tử tinh anh các môn các phái, thế mà có không ít tại trong cuộc tỷ thí này đã thành bằng hữu.

Chuyện như vậy trước đây cũng không phải chưa từng xảy ra, chỉ bất quá đa phần là tại hạ tầng —— liên hợp là đặc quyền của người yếu.

Chân chính tinh anh, là sẽ rất ít liên thủ với người khác.

Muốn liên thủ cũng hơn nửa là cùng môn phái chính mình.

Nhưng lần này tình huống hơi có bất đồng, đám đệ tử tinh anh nhất của các môn phái, càng là đều đã có khuynh hướng liên thủ.

Cũng may mọi người cũng biết đúng mực, cũng không phải toàn diện liên hợp, nhưng vẫn là bởi vậy hình thành nên chí ít hơn mười tiểu tổ tinh anh liên thủ, hơn nữa hầu như đều là tổ hợp vượt môn phái.

Chính bởi vậy Nhạc Tâm La mới phát ra tiếng kinh dị này.

Nghe nói như thế, bên cạnh Giang Tiểu Phàm đã truyền thanh nói: "Sư bá có chỗ không biết, chuyện này kỳ thực cũng không tính trùng hợp."

"Ân? Lời ấy của ngươi giải thích thế nào?" Nhạc Tâm La hỏi.

Giang Tiểu Phàm nói: "Kỳ thực sớm tại lúc trước lần thiếu tú tái này, sư phụ liền đã buông lời, hy vọng có thể liên hợp mọi người cùng nhau hành động."

"Lời này của ngươi có ý gì?"

Giang Tiểu Phàm mỉm cười hồi đáp: "Sư phụ nói, hợp thì lực mạnh, phân thì sức yếu. Vì vậy hắn sớm bí mật liên hệ một ít cựu hữu đã nhận thức từ lúc còn du lịch, hi vọng liên hợp lực lượng của mọi người đi đoạt thần khí."

"Đoạt thần khí?" Nhạc Tâm La hơi nheo mắt lại.

Giang Tiểu Phàm nói: "Xấu căn cơ một hai thiên tài tính là gì? Đoạt thần khí mới là tổn thất lớn nhất đối với Tử Cực Cung."

"Thiết." Nhạc Tâm La xem thường: "Chỉ là thần khí, đối với Tử Cực Cung mà nói cũng không tính là gì. Lại nói coi như danh đầu cũng chỉ có thể bảo lưu ba thành thu hoạch, coi như đạt được một kiện cũng là vô dụng."

Giang Tiểu Phàm hồi đáp: "Nhưng mà Tử Cực Sơn thần khí, không phải có mười cái sao?"

Nhạc Tâm La ngẩn ra: "Hắn không phải chứ?"

"Nếu như có thể đạt được một kiện, liền không có lý do không thể đoạt hết mười cái." Giang Tiểu Phàm hồi đáp: "Chỉ bất quá cần có đủ nhiều người liên thủ."

Nhạc Tâm La chấn động trong lòng, nếu như Ninh Dạ thật có thể làm được, ba cái thần khí trả giá, tuyệt đối là một lần cường lực đả kích đối với Tử Cực Cung, mấu chốt nhất là bộ mặt đều thụ tổn —— thiếu tú tái tự xuất hiện tới nay, còn chưa từng xảy ra chuyện toàn bộ thần khí đều bị lấy đi đây.

"Hắn thật có thể làm được?" Nhạc Tâm La hỏi.

"Cần liên hợp tất cả mọi người, nhưng loại liên hợp này, cần phải có người cõng nồi." Giang Tiểu Phàm hồi đáp.

Nhạc Tâm La một thoáng đã minh bạch, nàng cười hắc hắc: "Việc này, lão nương cõng cho hắn."

Giang Tiểu Phàm hơi hơi mỉm cười.

Sư phụ nói không sai, vị sư bá này chính là cái chỉ sợ thiên hạ không loạn, có Nhạc Tâm La chống, vậy Ninh Dạ hành động sẽ không có nỗi lo về sau rồi.

Chương 93 : Thiếu tú tái (năm)

Chương 94: Thiếu tú tái (năm)

Coi như không có liên thủ, Ninh Dạ cũng có thể nhẹ nhõm lấy đi tất cả thần khí, bất quá đã có liên thủ, có thể càng thêm danh chính ngôn thuận, cũng có thể càng thêm thuận tiện cùng những người khác thành lập công khai giao tình.

Vì vậy Ninh Dạ hiện tại làm kỳ thực chỉ có một chuyện, tìm kiếm đồng bạn.

Trong ngày thứ nhất tiến vào thiếu tú tái, hắn cùng Phong Đông Lâm, Trì Vãn Ngưng liền như thế một đường đi dạo, chỉ cần gặp phải Thiên Tàm bộ hạ cũ, liền tìm các loại lý do lưu lại bên người.

Đương nhiên liền như Sào Quân Hải nói, cũng không thể lưu hết, bằng không mục tiêu quá rõ ràng, vì vậy ngày hôm đó, Ninh Dạ cuối cùng thu nạp Dung Thành, Cố Tiêu Tiêu bảy tám người. Mọi người đều là đến từ bất đồng môn phái, vì vậy cũng không cần lo lắng bị truyền tống ngọc phù bài xích.

Vì diễn kịch, miễn không được còn phải một phen môi thương lưỡi kiếm minh tranh ám đấu, thậm chí càng có một hai người âm mưu giảo quyệt cuối cùng bán đứng nhưng phản bị tính kế, chỉ có thể vội vã thoát đi.

Nói chung, liền như là bện dệt một cái cố sự, giảng nghĩa khí có chi, show tình cảm có chi, đùa âm mưu cũng có, khiến cho cuối cùng còn lại cái nhóm nhỏ này, xem ra lại như là trải qua tôi luyện, cũng dần dần thành thục.

Tình huống đồng dạng cũng phát sinh tại trên người đám Dương Cực Phong, Công Tôn Điệp, Lâm Lang.

Cẩn thận lẩn tránh đi đối đầu môn phái không chấp nhận, diễn tiết mục bản thân được phân, sàng lọc người cần lưu lại, cuối cùng tại trong Tử Cực Sơn, hình thành nên nhiều đến hơn mười cái tổ hợp tinh anh.

Loại tổ hợp này trước đây tại trong thi đấu cũng từng có, chỉ bất quá lần này có vẻ đặc biệt nhiều một chút.

Một đêm vô sự.

Đến ngày thứ hai, đám người Ninh Dạ tiếp tục tìm kiếm, lần này hắn rốt cục cùng Công Tôn Điệp chạm mặt.

"Phu quân!" Công Tôn Điệp yểu điệu hô lên một tiếng, bay vào trong lòng Ninh Dạ.

Vậy là người xem cuộc vui biết, được rồi, hai cái tổ hợp này muốn sáp nhập rồi.

Bởi vì Công Tôn Điệp chính là thủ lĩnh cái tổ hợp kia của nàng.

Lúc này Ngân Tinh La Hán rốt cục cảm thụ được một ít không đúng.

Ta fuck, Ninh Dạ, Trì Vãn Ngưng, Công Tôn Điệp, Phong Đông Lâm, Dung Thành, Cố Tiêu Tiêu, tổng cộng mười sáu người, toàn bộ đều là tinh anh trong môn phái từng người.

Nhiều tinh anh như vậy cùng nhau, khiêu chiến thần khí có lẽ không thể nào, thế nhưng pháp bảo tam phẩm. . . Đến là rất có thể a.

Bọn họ sẽ không là. . .

Ngân Tinh La Hán liếc nhìn Huyền Vụ Tiên Tôn.

Huyền Vụ Tiên Tôn vuốt râu mỉm cười: "Không tệ, không tệ! Hiểu được đoàn kết lực lượng người khác, nội bộ chia lãi, thế mới đúng chứ. Thân là tu sĩ, không chỉ phải có đảm, còn phải có mưu, càng phải hiểu được ý nghĩa của đoàn kết. Ninh Dạ nhà ta, không chỉ có thiên phú tu hành, còn có thiên phú chính trị a. Ha ha!"

Hắn đã là vui vẻ cười to lên.

Ngân Tinh La Hán trong lòng tức giận, liếc mắt nhìn Khổ Thiên Tôn, nói: "Khổ Thiên Tôn, hai cái cô nương Nhật Diệu Các ngươi, nhưng mà có chút ăn cây táo rào cây sung a."

Khổ Thiên Tôn mặt già càng lúc càng sầu khổ: "Quan hệ của bọn họ, lão phu đã sớm biết, tới nay cũng không giấu diếm được chúng ta. Chỉ là. . . Ai! Không cách nào a."

Nhật Diệu Các cùng Lang Gia Các không phải đối thủ một mất một còn, thiên nữ nhà mình nhất định muốn cùng thiên chi kiêu tử của người ta kết hợp, ngạnh ngăn trở là không thích hợp, chỉ có thể mài từ từ. Nhưng hiện tại mài cũng vô công, mắt thấy hai cái cô nương còn chưa xuất giá đã muốn cấp vũ lực lại đưa đồ cưới, hắn có thể có biện pháp gì?

Vẫn may, đồ cưới là Tử Cực Cung xuất, bản thân cũng không tính chịu thiệt.

Khổ Thiên Tôn an ủi mình như vậy.

Hắn còn có thể an ủi mình, Ngân Tinh La Hán là triệt để không cách nào an ủi —— bởi vì tiếp sau đó Ninh Dạ bọn họ thật sự bắt đầu ra tay đối với những pháp bảo tam phẩm trở lên kia rồi.

Thực lực tổ hợp đã chạm mốc, vậy còn che giấu cái rắm?

Đi tới làm là được rồi.

Hôm qua tại trong núi lượn một vòng, đối với Tử Cực Sơn có cái gì, mọi người trong lòng sớm đã ghi nhớ.

Vì vậy kết thành đội ngũ bọn họ, quả thực liền như quỷ vào thôn vậy, một đường quét ngang.

Bởi vì hiện tại nhân số còn chưa đủ duyên cớ, bọn họ chỉ nhắm vào pháp bảo tam phẩm.

Pháp bảo tam phẩm mặc dù là yêu thú Vô Cấu cảnh thủ hộ, nhưng cơ bản là một nhóm yếu nhất bên trong Vô Cấu cảnh, lại thêm quy tắc hạn chế, không thể hạ tử thủ đối với những tu sĩ này, hơn mười Vạn Pháp tinh anh cùng tiến lên, kết quả vẫn đúng là một đường thuận buồm xuôi gió nắm đi.

Bất quá lần này lại không tồn tại cái gì công bằng phân phối.

Ninh Dạ trực tiếp buông lời, tất cả chỗ tốt đều quy ta, chờ ta lấy được khen thưởng xong, lại án khen thưởng phân phối cho mọi người, bởi vì đây là cách làm tối đa hóa lợi ích —— danh đầu khen thưởng có thể nắm ba thành thu hoạch, nếu đã như vậy, đương nhiên là tư nguyên tập trung cho một người.

Thấy tình hình này, Ngân Tinh La Hán cả giận nói: "Huyền Vụ, đệ tử này của ngươi cũng quá đáng chứ? Thế mà lén lút cấu kết, mua chuộc đối thủ?"

Huyền Vụ Tiên Tôn cười lạnh: "Như vậy đâu có trái với quy củ."

Đúng, không trái với.

Thiếu tú tái cả vạn năm nay, chuyện như vậy tầng tầng lớp lớp, sở dĩ không có cấm chỉ, chính là bởi vì hứa hẹn không có ý nghĩa, trên cơ sở khuyết thiếu đầy đủ tín nhiệm, cái gọi là các ngươi đem tư nguyên của mình đều cho ta, tương lai ta được chỗ tốt rồi tại phân cho các ngươi, căn bản là không ai tin.

Duy nhất có khả năng nghe lời chỉ là đồng môn, mà quy tắc lại hạn chế trong cùng một môn không được đồng thời tồn tại năm người.

Vì vậy loại cách làm lén lút cấu kết đối thủ này, tuyệt đại đa số là vô dụng, mà giải đấu ngầm thừa nhận loại cách làm này, bản thân liền là khảo nghiệm tu sĩ —— khảo nghiệm năng lực 'liên hợp' hoặc là 'hoặc nhân tâm thần' của bọn họ.

Cách làm của Ninh Dạ cùng dĩ vãng rất nhiều người cũng không có bất đồng, duy nhất bất đồng chính là: Hắn đã thành công rồi.

Tất cả mọi người đều nguyện ý tin tưởng hắn.

Đây mới là vấn đề.

Nhưng Ngân Tinh La Hán rất nhanh liền phát hiện, vấn đề không chỉ tồn tại tại một chỗ của Ninh Dạ, mà là rất nhiều nơi.

Lâm Lang bên này cũng hình thành nên một cái tiểu tổ thế lực mười lăm người, Dương Cực Phong, Tử Lão, Phượng Tiên Lung, Triệu Long Quang, thậm chí Sào Quân Hải, đều hình thành nên liên hợp vượt môn phái, chỉ bất quá Sào Quân Hải đại biểu chính là phe đối địch.

Nhiều đến bảy cái tiểu đội chiến đấu liên hợp vượt môn phái, tổng cộng hơn một trăm hai mươi người, nghiễm nhiên trở thành thế lực mạnh mẽ nhất bên trong thiếu tú tái Tử Cực Sơn.

Bởi Triệu Long Quang là Tử Cực Cung môn hạ, hắn cũng là lấy phương thức như vậy mua chuộc người khác, dẫn đến Ngân Tinh La Hán muốn phủ nhận cách làm của bọn họ cũng không tìm được cớ.

Điều này khiến cho hắn cũng là khóc không ra nước mắt —— tại sao người trẻ tuổi bây giờ đều không hảo dũng đấu ngoan? Tại sao đều đoàn kết như thế? Tại sao đều có thể tin tưởng lẫn nhau?

Giữa người và người, liền không thể có thêm một chút giảo quyệt sao?

Cái này không giống với thời đại của chúng ta năm đó a!

Hắn tâm trung bi khổ, biểu tình đã thành Khổ Thiên Tôn dáng dấp, phối hợp sầu khổ trong lòng hắn chính là, đông đảo đệ tử điên cuồng xuất kích, cướp giật bảo vật.

Phá thiên hoang đoàn kết cùng liên hợp, cũng khiến cho yêu thú thủ hộ của Tử Cực Sơn chịu đựng áp lực lớn nhất từ trước tới nay —— bọn chúng thành quen rồi những tu sĩ tinh anh kia ngạo kiều đi tới, sau đó bị bản thân đánh cho chật vật mà chạy, chưa từng nghĩ tới những đệ tử thiên tài kiệt ngạo bất tuần này thế mà cũng sẽ liên hợp, hơn nữa phối hợp thoả đáng, hoàn toàn không có câu tâm đấu giác, vô luận dùng thủ đoạn gì, càng là đều vô pháp gây xích mích ly gián.

Bên Bảo Đái Hà, một con nhân ngư sở trường mê hoặc, chính lấy mị hoặc chi pháp mê hoặc tu sĩ trước mắt: "Người trẻ tuổi, ngươi thật sự tin tưởng, bọn họ sẽ cùng ngươi chân thành đoàn kết sao? Ngươi có tin hay không, chỉ cần ngươi đi đến bên cạnh ta, nghênh tiếp ngươi chính là sau lưng lợi nhận. Đến đây đi? Chỉ có ta có thể giúp ngươi. . ."

Nàng hướng tới tu sĩ trẻ tuổi kia vẫy vẫy tay.

Khâu Cực Thạc thần thái hoảng hốt đi tới bên người nhân ngư.

"Đúng a." Nhân ngư kia khẽ nhả môi đỏ, tiến đến bên tai Khâu Cực Thạc: "Giúp ta giết bọn họ, ta chính là của ngươi."

Nghe nói như thế, Khâu Cực Thạc nhìn nhìn nửa thân dưới của nàng : "Ngươi phía dưới kia, có thể sử dụng sao?"

Nhân ngư ngẩn ra, lập tức mỉm cười nói: "Đồ ngốc, nhân gia là có thể biến hóa. . . A! ! ! !"

Trong thê lệ khiếu thanh, nhân ngư kia đã bị Khâu Cực Thạc một cái quăng mạnh, hung ác từ trên tảng đá quật xuống, đập lên mặt đất.

Nghênh tiếp nàng chính là hoang cuồng điện quang của một nhóm lớn tu sĩ.

Cấp cho mỹ nhân hung ác nhất quyền kích, Khâu Cực Thạc nhếch mép: "Chỉ bằng ngươi cũng xứng mê hoặc lão tử? Mỹ nữ tuy hảo, nhưng mà đắc bảo vật lại càng tốt hơn!"

Chương 94 : Thiếu tú tái (sáu)

Chương 95: Thiếu tú tái (sáu)

Màn đêm buông xuống.

Theo hắc dạ đi tới, thiếu tú tái tiến trình chính thức quá nửa.

Vào lúc này, hơn một vạn năm ngàn tên tu sĩ đã chỉ còn hơn ba ngàn người.

Ban đầu quyết đấu là kịch liệt nhất, đào thải cũng là tàn khốc nhất.

Mà nương theo không ngừng đào thải, từng cái từng cái lâm thời tổ hợp cũng không ngừng xuất hiện.

Những tổ hợp này ước chừng không tới hai trăm cái, ít thì ba, bốn người, nhiều thì bảy mươi, tám mươi người đều có, mà theo tổ hợp thực lực cường đại, mọi người cũng bắt đầu dũng cảm trùng kích những bảo vật càng khó thu được kia.

Nếu như nói một ngày rưỡi trước là mọi người vẫn tranh đoạt pháp bảo tam phẩm trở xuống, như vậy thời gian sau liền sẽ theo tổ hợp thực lực đề thăng, bảo vật giảm thiểu, mà không ngừng đề thăng mục tiêu.

Chỉ bất quá lần này có chút ngoại lệ, trước đây tranh đoạt tam phẩm trở lên, đều phải quá nửa thời gian mới sẽ xuất hiện, đám người Ninh Dạ lại là tại ngày thứ hai liền triển khai.

Điều này khiến tốc độ bảo vật trên Tử Cực Sơn giảm thiểu siêu việt tiến độ dĩ vãng.

Đương nhiên, cái này không phải trọng yếu nhất.

Căn cứ quy tắc giải đấu, chỉ có những người tiến vào top 10 mới có tư cách từ bên trong bảo vật thu được thu được bộ phận thu hoạch, những người khác coi như được rồi cũng phải trả lại.

Vì vậy chân chính cần lưu ý chỉ là tận khả năng đừng để cho tư nguyên tập trung tại trên tay của một người.

Tử Cực Cung tại trường thi tổng cộng chuẩn bị mười cái thần khí, trong đó chín cái phân thượng trung hạ phẩm, một kiện là đại đạo thần binh tương tự như Cực Đạo Việt Hắc Bạch Kỳ Bàn.

Ngoài như vậy ra còn có hai mươi kiện pháp bảo siêu nhất phẩm, ba mươi kiện pháp bảo nhất phẩm, 100 kiện pháp bảo nhị phẩm, 300 kiện pháp bảo tam phẩm.

Đối với Tử Cực Cung mà nói, những thứ này mới là đáng cho bọn họ quan chú , còn tam phẩm trở xuống, đó bất quá chỉ là một cái con số, Tử Cực Cung coi như mất hết cũng sẽ không thấy đau lòng bao nhiêu.

Bởi tình huống lần này đặc thù, tu sĩ trẻ tuổi tham gia thi đấu ngoài ý muốn đoàn kết, 300 kiện pháp bảo tam phẩm tại ban ngày liền đã bị đoạt gần như là hết rồi, Ninh Dạ bên này cũng được hơn mười kiện.

Vốn là từ chiến đấu lúc trước nhìn, các tiểu đội cũng chỉ có thể đến một bước này —— thủ hộ pháp bảo nhị phẩm tuy rằng cũng là Vô Cấu sơ cảnh, nhưng chiến lực phải mạnh hơn nhiều.

Nhưng là theo mục tiêu khiêu chiến đề thăng, các tiểu đội cũng đang tiếp tục lôi kéo lớn mạnh.

Càng nhiều người, tâm tư liền càng phức tạp, cũng liền càng khó quản lý.

Nhưng mà đám tân tú trẻ tuổi thế hệ này, phảng phất hoàn toàn không có vấn đề phương diện này, từng cái từng cái đều chân thành đoàn kết cực kì, kết quả liền là đợi ban ngày đến thì, đừng nói pháp bảo nhị phẩm, liền pháp bảo nhất phẩm đều bị càn quét gần nửa.

Điều này khiến cho Ngân Tinh La Hán đều động dung rồi.

Đây là tiết tấu muốn triệt để càn quét Tử Cực Cung ta a?

Ngân Tinh La Hán biết không thể chờ đợi thêm nữa.

Chiếu cái dạng này, rất khả năng tiếp sau đó chính là các tiểu đội tinh anh liên hợp, sau đó liên thủ hướng thần khí phát khởi trùng kích.

Nghĩ tới đây, hắn vội bí mật truyền âm: "Long Quang, Tiểu Diệp, nghe ta nói, kế hoạch thay đổi, các ngươi hiện tại nhất định phải mau chóng phá hoại những tu sĩ kia liên hợp. . ."

Còn ở trong núi loanh quanh Triệu Long Quang, chính mang theo một đám tu sĩ tìm kiếm mục tiêu.

Nghe được Ngân Tinh La Hán truyền âm, lông mày khẽ nhếch, xem như là bản thân tiếp thu được tin tức.

Loại tình huống này cũng không kỳ quái, các đại môn phái đều không hy vọng chi ra quá nhiều, một khi gặp phải hiện tượng tinh anh liên hợp, liền sẽ thụ ý đệ tử chính mình phá hoại liên hợp.

Triệu Long Quang lúc trước phụng mệnh phải phế đi Ninh Dạ, nhưng hắn làm sao có khả năng làm như thế, vì vậy sớm cùng đám người Ninh Dạ "Ám thông xã giao", mỗi khi Ninh Dạ tại phụ cận thì, hắn liền sẽ rẽ sang hướng khác, ta không gặp phải hắn, vậy dĩ nhiên liền không cách nào đối phó hắn.

Nhưng hiện tại Ngân Tinh La Hán cải biến mục tiêu, yêu cầu là phá hoại các tiểu đội liên hợp.

Ha ha.

Rất tốt!

Triệu Long Quang khẽ gật đầu, đúng dịp thấy cách đó không xa có một đội tu sĩ đi tới.

Triệu Long Quang đã nói: "Đi! Đem tất cả mọi người đánh tan!"

Phương thức phá hoại liên hợp của hắn đến cũng đơn giản, đánh tan, dĩ nhiên là không liên hợp.

Ngân Tinh La Hán kỳ thực càng hi vọng hắn có thể sử dụng phương pháp ly gián, bất quá nghĩ nghĩ cũng đúng, nhiều đội ngũ liên hợp như vậy đây, muốn ly gián còn phải gia nhập vào, hiện tại thi đấu tổng cộng cũng chỉ còn một ngày, phương pháp hiệu suất cao nhất vẫn là cường thế nghiền ép.

Vì vậy cũng liền không ngăn cản.

Bất quá rất nhanh hắn liền phát hiện vấn đề không đúng.

Tử Cực Sơn phía nam.

Một tràng chiến đấu chính đang tiến hành.

Một con cự thú gầm thét cùng đám người Ninh Dạ đối chiến, đây là Thôn Sơn Thú, nghe nói chân thân liền cao tới vạn trượng, khả thôn sơn hà. Bất quá tại trong Tử Cực Sơn này, vô pháp hiển hóa chân thân, vì vậy chỉ lấy phổ thông thân hình tác chiến, thực lực cũng bởi vậy hạ xuống trình độ Vô Cấu trung kỳ.

Nó thủ hộ chính là một kiện pháp bảo nhất phẩm, thời khắc này há miệng phun ra một phiến tinh hồng khí lãng, đem chúng nhân bức lui, Thôn Sơn Thú kia ha ha cười nói: "Đến cũng hiếm thấy các ngươi có thực lực như vậy. Bất quá thật đáng tiếc a, chỉ đám người các ngươi, còn chưa phải đối thủ của bản yêu. Lui đi, lui đi, đừng để đến lúc ta toàn lực xuất thủ, các ngươi muốn rời khỏi. . ."

Ân?

Thôn Sơn Thú bỗng nhiên nghiêng đầu một thoáng, đã nghe đến Ngân Tinh La Hán chỉ thị.

Một đôi yêu mục hơi thu: "Như vậy sao. . . Vậy thì thật ngại quá!"

Nó Ngao một tiếng, đột nhiên mở ra miệng lớn, hướng tới Ninh Dạ phóng thích ra một đạo hoang cuồng điện quang.

Tử Cực Cung lấy kiếp nhập đạo, lôi chính là thủ đoạn bọn họ am hiểu nhất, cho dù là yêu thú đều thụ hun đúc, thời khắc này Thôn Sơn Thú kia một cái lôi điện phách xuống, uy lực mạnh mẽ, rất có ý vị muốn đem Ninh Dạ một kích trọng thương.

Làm sao Ninh Dạ đã sớm chuẩn bị, thân hình phiêu hốt, trong tay kiếm hoa thịnh phóng, một mảnh kiếm vũ thế mà ngạnh kháng kiếp đạo chân lôi kia: "Đã bảo không vượt giới, đây là phạm quy a."

"Hống!" Thôn Sơn Thú kia đã phóng thích ra mảng lớn kiếp lôi thần quang, uy năng đề thăng đến cực hạn, đem tất cả mọi người bức lui đồng thời, một đạo dương lôi quang điện đuổi sát Ninh Dạ.

Ninh Dạ hừ một tiếng: "Được, nếu ngươi đã phạm quy, vậy ta cũng không khách khí."

Trong tay kiếm thế chợt thu, hắn thế mà đón lôi điện quang hoa khí thôn sơn hà của Thôn Sơn Thú kia xông lên, lôi điện quang huy kia cực kỳ sắc bén, nhưng Ninh Dạ càng như nhập chỗ không, một kiếm đâm ra, chính trúng chỗ yếu nhất của lôi mang, càng là mở ra một con đường.

Sau một khắc Ninh Dạ đã quét qua Thôn Sơn Thú, kiếm mang tại đỉnh đầu Thôn Sơn Thú lưu lại một đạo huyết ngân nho nhỏ.

Thôn Sơn Thú cười to: "Chút thủ đoạn đó. . . Di?"

Nó vừa định cười nhạo lại phát hiện không đúng, chẳng biết vì sao thần lực của mình thế mà đang héo rút.

Đây là. . .

Dạ Hồng Liên?

Ninh Dạ vừa nãy mượn một kiếm kia đem Dạ Hồng Liên chủng nhập thân thể chính mình?

Thôn Sơn Thú giận dữ rống to: "Ninh Dạ, ngươi làm trái quy tắc rồi! Trong thiếu tú tái, không được sử dụng bảo vật thu được!"

"Thật giống là ngươi làm trái quy tắc trước chứ?" Ninh Dạ cười dài xuất kiếm, tiện thể lại bồi thêm một câu: "Đúng rồi, ngươi làm sao biết ta tên Ninh Dạ? Ta thật giống không nói cho ngươi cái này?"

Thôn Sơn Thú kia nhất trệ, Ninh Dạ kiếm quang lại lạc.

Dạ Hồng Liên là trực tiếp cấy vào thể nội Thôn Sơn Thú kia, hiệu quả so với đặt ở bên cạnh càng thêm lập tức rõ ràng.

Cùng lúc đó, những người khác bên cạnh hắn cũng dồn dập xuất thủ.

Một nhóm người phụ trách áp chế, một nhóm người khác thì đánh ra đạo đạo huyền quang, lại là rơi vào trên người Ninh Dạ.

Kiếm trong tay Ninh Dạ đã thịnh phóng ra cường đại quang huy, chiếu sáng ra vô số kiếm ảnh, hình thành một mảnh kiếm sơn, nhưng lại cuối cùng ngưng tụ một chỗ.

Mắt thấy cảnh này, Ngân Tinh La Hán kinh hãi: "Đây là Tuyệt Sát Kiếm? Không được!"

Thiên Hoa Tuyệt Sát Kiếm, vốn là thủ đoạn kiếm đạo phải đến Vô Cấu cảnh mới có thể thi triển, hơn nữa lại còn không phải là thủ đoạn bình thường.

Bất quá Ninh Dạ mượn đám người Trì Vãn Ngưng liên thủ chi lực, lại là sớm dùng ra rồi.

Ngân Tinh La Hán đứng thẳng người lên, hắn muốn ngăn cản, thế nhưng một bàn tay đem hắn ấn xuống.

Là Huyền Vụ Tiên Tôn.

Huyền Vụ mỉm cười: "Thủ hạ của ngươi phạm lỗi lầm, nên chịu đến trừng phạt."

Oanh!

Đại kiếm lạc hạ.

Con Thôn Sơn Thú kia đã bị Ninh Dạ một kiếm chém thành hai đoạn.

Thôn Sơn Thú nguyên thần kêu rên bay ra , nhưng đáng tiếc nó chưa kịp thoát đi, liền bị Ninh Dạ một phát bắt được: "Ngươi không thuộc về mục tiêu lần thi đấu này , vì vậy. . . Ta liền vui lòng nhận."

Nói há mồm đem nó nuốt vào.

Chương 95 : Thiếu tú tái (bảy)

Chương 96: Thiếu tú tái (bảy)

Nuốt vào nguyên thần, Ninh Dạ có thể cảm giác được tu vi của chính mình đã lại lần nữa tăng lên không ít.

Thôn Sơn Thú này nói đến cũng thật là xui xẻo, nó vốn là Vô Cấu trung kỳ tu vi, nhưng bởi vì thi đấu mà bị áp chế đến sơ kỳ, kết quả bị Ninh Dạ liên hợp chúng nhân chi lực trảm sát, thế nhưng nguyên thần lại là thực thực tại tại trung kỳ tu vi, mang cho Ninh Dạ chỗ tốt cũng là rất lớn.

Thời khắc này một kiếm nộ trảm Thôn Sơn Thú, Ninh Dạ hừ một tiếng, nói: "Kẻ này đột nhiên làm trái quy tắc xuất thủ, nhìn dáng dấp, là có người không muốn cho chúng ta thu hoạch quá nhiều a. Bất quá nếu như thế, vậy chúng ta cũng phải tăng nhanh một thoáng tiến độ."

Lời này của hắn là công khai nói, hoàn toàn không sợ mặt sau đám đại lão kia nghe được.

Trì Vãn Ngưng đã cười nói: "Đúng vậy, đúng vậy. Bất quá yêu thú thủ hộ pháp bảo nhị phẩm đã khó chơi như vậy, đám thủ hộ thần khí kia đều là Vô Cấu đỉnh phong, liền càng khó đối phó."

"Vậy thì lại nhiều người hơn chút." Ninh Dạ cũng không trì hoãn nữa, trực tiếp cao giọng nói: "Ta chính là Lang Gia Các Ninh Dạ, lần thiếu tú tái này, mục tiêu của bản nhân là thu được thần khí. Có hứng thú cùng ta liên thủ, có thể đến lưng núi phía nam. Không muốn liên thủ muốn cùng ta so đọ, cũng có thể tới thử một phen!"

Liên tiếp hô ba tiếng, liền thấy phương xa vô số tu sĩ đã nghe tiếng chạy tới.

Nghe nói như thế, Huyền Vụ Tiên Tôn cũng vui vẻ: "Ngân La Hán, nhìn dáng dấp Tử Cực Cung ngươi lần này là phải xuất huyết nhiều một hồi rồi đây."

Ngân Tinh La Hán miệng vẫn còn cứng: "Ngu xuẩn, tự ý bại lộ vị trí chính mình, chỉ có thể mang đến phiền phức cho bản thân."

"Vậy cũng không hẳn nha." Nhạc Tâm La lười biếng nói: "Ngươi không thấy, có không ít tu sĩ vẫn là lạc đàn sao?"

Cái gì?

Lạc đàn?

Ngân Tinh La Hán ngẩn ra, lúc này mới chú ý tới trong Tử Cực Sơn có không ít tu sĩ lạc đàn chính hướng Ninh Dạ lao tới.

Vốn là trải qua hai ngày chiến đấu, tu sĩ lạc đàn đã rất ít.

Hiện tại sở dĩ lại xuất hiện nhiều tu sĩ lạc đàn như vậy. . .

Đệt!

Là Triệu Long Quang Tân Tiểu Diệp bọn họ!

Tử Cực Cung lần này cũng có bốn cái chân truyền, Ngân Tinh La

Hán cho bọn họ đồng dạng mệnh lệnh chính là phá hoại liên hợp.

Vì vậy Triệu Long Quang bọn họ đã không còn tận sức tại bảo vật, mà là khắp nơi công kích những thành viên liên hợp kia.

Có mấy người bởi vậy bị bọn họ bức ra giới ngoại, mất đi tư cách tranh tài, nhưng tổng có người chạy thoát. Mà những tu sĩ chạy thoát này đã thành tu sĩ lạc đàn, bọn họ hiện tại đi tới, khẳng định không phải khiêu chiến Ninh Dạ. . .

Không được!

Bọn họ muốn gia nhập Ninh Dạ!

Xong đời!

Ngân Tinh La Hán hầu như muốn kêu rên rồi.

Thế mà là do mệnh lệnh của chính mình!

Là mệnh lệnh của chính mình dẫn đến lượng lớn tiểu đội liên hợp bị đánh tan, trái lại cho cơ hội Ninh Dạ hấp thu thành viên.

Đối với những tu sĩ lạc đàn kia mà nói, bọn họ bây giờ đã không có bất cứ hy vọng nào tiến vào top 10, nhưng vậy không có nghĩa là bọn họ liền không cần phải cố gắng tồn tại tiếp —— không có top 10 cũng có xếp hạng, không có lợi cũng có tiếng.

Đối với một ít tinh anh của tiểu môn phái mà nói, chỉ cần có thể tại trong lần thiếu tú tái này lưu đến thời khắc cuối cùng, từ đó có một cái xếp hạng tốt, coi như trên thiếu tú tái không có khen thưởng, trở lại cũng có thể được môn phái chính mình ngợi khen, nói ra ta cũng là tại lần thiếu tú tái này thu được xếp hạng một trăm bao nhiêu bao nhiêu, cũng là có quan hệ mặt mũi.

Tuy rằng xếp hạng như vậy không hẳn có thể cân nhắc thực lực, nhưng mấy thứ thể loại như là 'bách hiểu sinh', 'bảng xếp hạng' bản thân liền là chém gió, chưa có so đọ quá, dựa vào cái gì phán định ai mạnh ai yếu?

So với loại dựa cả vào miệng pháo thổi ra xếp hạng kia, xếp hạng của Thiếu Tú Bảng ít nhất phải đáng tin hơn nhiều.

Vì vậy coi như không có chỗ tốt, cũng là sẽ có thật nhiều người nguyện ý gia nhập.

Lúc trước Ninh Dạ còn thu liễm, hiện tại Ngân Tinh La Hán đều đã bắt đầu hạ ám thủ rồi, Ninh Dạ cũng liền quang minh chính đại vơ vét nhân thủ —— hắn đã biết chuyện Triệu Long Quang bọn họ đang làm.

Nếu ngươi đã phụ trách đánh tan, vậy ta liền phụ trách thu nạp.

Lần này thập đại thần khí của Tử Cực Cung, thiếu thu một kiện coi như ta thua!

Ngân Tinh La Hán biết không tốt, vội thông báo Triệu Long Quang Tân Tiểu Diệp đừng xuất thủ nữa.

Thế nhưng đã muộn rồi.

Triệu Long Quang bọn họ chuyên chọn hồng mềm hạ thủ, trừ những đội người mình dẫn không động tới ra, đội ngũ của hắn chỉ cần không phải mình người, hết thảy xuất thủ.

Trên thực tế không chỉ có bọn họ làm như thế, liền ngay cả mấy người Sào Quân Hải cũng đang làm như vậy. . . Tử Cực Cung đều làm, vậy chúng ta cũng không cần khách khí.

Chiến đấu là một loại tâm tình, loại tâm tình lẫn nhau tranh đấu này một khi lan tràn mà ra, liền như là bệnh dịch, muốn ngưng cũng không ngưng lại được.

Sự thực chính là, coi như đám người Triệu Long Quang ngừng tay, những người khác đối diện uy hiếp cũng sẽ không ngừng tay.

Kết quả liền là sau khi trải qua hai ngày vẫn tính cẩn thận cùng ôn hòa phạm vi nhỏ tranh đấu, tranh đoạt nội bộ đám tinh anh trẻ tuổi đột nhiên tăng mạnh.

Dẫn đến kết quả liền là lượng lớn đội ngũ bị đánh tan.

Vậy là tiếp sau đó liền nhìn thấy vô số tu sĩ chạy tới, chỉ cần là tu sĩ lạc đàn, cơ bản đều là muốn gia nhập, ngẫu nhiên có một ít đội ngũ tâm khí cao ngạo, nhìn thấy đội ngũ Ninh Dạ đều đã có hơn trăm người, liền lập tức chuyển biến ý định, biểu thị ta chỉ là đi ngang qua.

Chỉ tiếc bọn họ muốn đi, Ninh Dạ làm sao lại cho bọn họ cơ hội rời khỏi?

Đến rồi liền phải lưu lại!

Hoặc là gia nhập ta, hoặc là lưu lại bảo vật cút!

Thời khắc này Ninh Dạ, chính là hiển lộ hết bá đạo.

Một hồi chiến đấu tịch quyển lưng núi phía nam chính thức triển khai.

Hơn trăm tên tu sĩ lấy Ninh Dạ đứng đầu thẳng thắn tại chỗ này bố trí một cái vòng phục kích, trong bọn họ có chính là Thiên Tàm tu sĩ, có không phải, bất quá không để ý, một cái tổ chức hơn trăm người chỉ cần có hơn mười tên nòng cốt, liền đủ để chưởng khống toàn cục, huống hồ hiện tại Ninh Dạ bên này người mình có tới hơn bốn mươi rồi, hơn nữa phàm là Thiên Tàm tu sĩ, cơ bản đều là người tài ba trong môn phái từng người, tại trong bổn môn có sức hiệu triệu, vì vậy thuận lợi tổ chức nhân lực, đem nhân lực gom lại, lợi dụng, bắt giữ.

Nên hấp thu liền hấp thu, nên cướp liền cướp.

Đội ngũ liền như vết dầu loang cấp tốc khuếch đại, đảo mắt liền đạt đến số lượng gần hai trăm, tiện thể còn bình định vài cái đội ngũ liên hợp cường lực, thậm chí ngay cả hai cái liên đội của Dương Cực Phong, Phượng Tiên Lung đều thuận lý thành chương thu nạp.

Giữa cửu đại môn phái lẫn nhau cũng có chỗ không hợp, theo lý nhiều người như vậy đặt cùng một nơi, hẳn là ngáng chân lẫn nhau mới đúng.

Nhưng mà xem ra tất cả mọi người đều khuất phục tại uy năng của Ninh Dạ, thế mà không mấy cái có dị dạng tâm tư.

Đương nhiên cá biệt ngoại lệ cũng là tồn tại.

Một vị tu sĩ Vạn Diệu Tông thời khắc này liền nói với Phượng Tiên Lung: "Phượng sư muội, chúng ta thật phải liên hợp cùng người của Ngũ Nguyên Tông sao? Có muốn hay không. . ."

Hắn làm cái động tác hạ ám thủ.

Vạn Diệu Tông cùng Ngũ Nguyên Tông quan hệ khá kém.

Vừa vặn dưới tay Ninh Dạ cũng có mấy người của Ngũ Nguyên Tông, có người liền muốn thừa cơ xuất thủ, trở lại cũng coi như là một kiện công lao.

Làm sao Phượng Tiên Lung nhưng chỉ là nhàn nhạt đáp lại nói: "Cả ngày muốn đả kích đối thủ, làm sao có thể trưởng thành. Lần này đi tới, trọng yếu nhất chính là thu được một cái xếp hạng tốt một chút, thu hoạch được một ít bảo vật. Hiếm thấy lần thiếu tú tái này, nhiều người như vậy chịu thả xuống ngăn cách, liên thủ hành động. Chúng ta nếu như xuất thủ, phá hoại liên hợp này, liền sẽ thành tội nhân trong mắt tất cả mọi người. Ta cũng không muốn nhận tội danh này."

Đệ tử Vạn Diệu Tông kia chỉ có thể hậm hực cúi đầu, trong lòng thầm nghĩ, loại liên hợp này đối với lão tử lại không có chỗ tốt gì, còn không bằng đả kích một thoáng đối thủ, còn có thể thu được tông môn khen thưởng.

Làm sao Phượng Tiên Lung là chân truyền, địa vị cực cao, hắn cũng chỉ có thể cúi đầu nghe lệnh.

Những chuyện tương tự như vậy kỳ thực các phái đều có, làm sao người nhà của Ninh Dạ thực sự quá nhiều, dẫn đến cái gọi là "Nội bộ bất nhất, một đám ô hợp" kia, hoàn toàn thành không được vấn đề.

Mắt nhìn người của chính mình càng lúc càng nhiều, Ninh Dạ cũng không còn hứng thú ẩn giấu.

Hắn trực tiếp nói: "Đi, đi lấy Càn Dương Tán."

Càn Dương Tán, chính là một trong mười thần khí Tử Cực Cung đặt ở trong núi này.

Có người kỳ quái: "Chẳng lẽ không phải là trước tiên bắt đầu từ pháp bảo nhất phẩm sao? Tuần tự tiến lên a."

Ninh Dạ nhổ bãi nước bọt: "Tuần tự cái rắm. Bắt đầu từ bây giờ, một đường càn quét. Phàm là nhìn thấy, đều là muốn hết!"

Ngân Tinh La Hán đã bắt đầu xuất thủ cản trở rồi, lúc này còn tuần tự tiến lên, nói không chắc lại nảy ra cái vấn đề gì, Ninh Dạ quyết định giải quyết nhanh chóng, trước tiên đem thứ tốt bắt vào tay lại nói.

Chương 96 : Thiếu tú tái (tám)

Chương 97: Thiếu tú tái (tám)

Ngân Tinh La Hán trái tim chảy máu.

Xác thực nói, đây đã không phải là một mình hắn trái tim nhỏ máu nữa rồi.

Mà là toàn bộ Tử Cực Cung.

Trên khán đài, vô số đại lão tập hợp một đoàn.

Trong mắt là Ninh Dạ cùng đội ngũ tu sĩ của hắn.

Đã đặc biệt lớn mạnh đến sắp 300 người.

Đây nghiễm nhiên đã trở thành một nhánh lực lượng cường hãn nhất trong Tử Cực Sơn, mà tác phong của bọn họ cũng cùng lực lượng của bọn họ đồng dạng, cường hoành, bá đạo.

Phàm là nhìn thấy, chính là ào ào càn quét.

Hoặc là gia nhập, hoặc là lăn!

Không có lựa chọn thứ ba.

Cho tới bảo vật, cũng đúng là một đường quét ngang.

Không có cái gì nhị phẩm trở lên tuần tự tiến, chính là đi đến chỗ nào đánh tới chỗ đó.

Quả thực chính là quỷ vào thôn, mảnh ngói không lưu.

Tình hình như vậy, cho dù là tại những kỳ thiếu tú tái trước xem ra, cũng là hiếm thấy.

Dù sao đồng môn tối đa chỉ có thể đồng thời tồn tại năm cái, nói cách khác, tiếp cận 300 cái tu sĩ, cần chí ít bảy tám mươi cái môn phái tổ hợp mới có thể hình thành. Đông đảo môn phái như vậy, thường thường giữa lẫn nhau đều có phân tranh, vì vậy là rất khó liền thành một khối.

Thuần lấy độ khó mà nói, chuyện như vậy kỳ thực so với Vạn Pháp thắng Vô Cấu vượt cấp khiêu chiến còn khó hơn.

Nhưng Ninh Dạ vậy mà làm được.

Liền ngay cả Huyền Vụ Tiên Tôn cũng không khỏi lắc đầu: "Tên tiểu tử này, vẫn đúng là có chút cân lượng."

Nhạc Tâm La che miệng cười: "Chỉ có thể nói là nhân cách mị lực đi."

Huyền Vụ Tiên Tôn liếc nhìn Ngân Tinh La Hán bên cạnh, cười nói: "Sợ là có người sẽ không vui đây."

Ngân Tinh La Hán hừ một tiếng: "Khổ Thiên Tôn, Nghiễm Lăng Tiên Tôn, Ngọc Môn Thượng Nhân, Hạo La Tiên Tôn, các ngươi liền như thế nhìn đệ tử nhà mình, bị người sử dụng sao?"

Hắn một hơi điểm tên vài vị đại năng, hiển nhiên là hi vọng bọn họ ngăn cản.

Khổ Thiên Tôn vẫn như cũ đầy mặt sầu khổ: "Ta đến là muốn ngăn cản, làm sao ta là không giống có mấy người, có thể truyền âm tiến vào a."

Ngân Tinh La Hán nhất trệ.

Đúng rồi, nơi đây đại trận, chính là Tử Cực Cung bố, tự nhiên không phải trận pháp bình thường, coi như là Nhân Hoàng đại năng, cũng không thể đột phá đại trận truyền âm cho đệ tử nhà mình. Dù sao nếu như có thể làm như thế, vậy thiếu tú tái liền sẽ thành giải đấu gian lận.

Ngân Tinh La Hán có thể, tự nhiên là bởi vì đại trận là chính mình bố trí, để lại cửa sau, nhưng chuyện như vậy tuy rằng người người có thể làm, nhưng không thể nói, chỉ có thể nói xem như là tiện lợi của địa đầu xà.

Thân là địa đầu xà, lại là người bỏ ra chỗ tốt, không điểm tiện lợi cũng không còn gì để nói.

Nhưng hiện tại nhân vì những người khác không có tiện lợi này, vô pháp ngăn cản đệ tử nhà mình, dẫn đến kết quả. . .

Ngân Tinh La Hán một khắc đó thật muốn nói ta mở cửa sau cho các ngươi, các ngươi khiến đệ tử nhà mình chớ cùng Ninh Dạ hỗn.

Làm sao Huyền Vụ Tiên Tôn chính tiếu mị mị nhìn hắn, một đôi mắt híp đến vừa dài vừa mảnh, lời này tại bên mép đi vòng nửa ngày, nhưng chung quy là không nói ra được.

Cuối cùng cũng chỉ có thể thở dài một tiếng.

Hắn bên này còn đang rầu rĩ thống khổ khó chịu, Ninh Dạ bên này lại là một đường cuồn cuộn xuất hành, đã sắp sửa quét hết một phần ba khu vực, liền thần khí đều đã tới tay ba cái.

300 đệ tử tinh anh liên thủ xác thực không phải chuyện đùa, Ninh Dạ cũng không cần bày ra thực lực chân chính, dùng nhân số đều nhấn chìm đối phương.

Những yêu thú Vô Cấu kia tuy rằng cường đại, nhưng dưới tình huống không thể giết người, thực lực thụ hạn, kết quả liền là từng cái từng cái bị đánh bại, bảo vật thủ hộ bị thu mất.

Ngẫu nhiên có không phải yêu thú thủ hộ mà là trận pháp thủ hộ liền đơn giản hơn —— ai có thể nghĩ tới Ninh Dạ chết tiệt này lại còn là cái trận đạo hảo thủ.

Hắn cũng không cần những người khác, liền nhẹ nhàng như vậy đi tới, đem bảo vật lấy liền đi.

Liền ngay cả Vạn Diệu Tông Diệu Pháp Vô Thượng Trí Tuệ Tiên Tôn đều kinh ngạc hỏi Nhạc Tâm La: "Sư đệ này của ngươi, chẳng lẽ tạp học là trận đạo?"

Nhạc Tâm La nghĩ thầm ta làm sao biết? Trước đây cũng không thấy hắn học cái này, bất quá trên miệng lại là không nhận túng: "Đó là tự nhiên, ta tự thân dạy."

Vậy là Diệu Trí Tiên Tôn liền hừ nhẹ nói: "Như thật là ngươi tự thân dạy, vậy hắn tuyệt không có loại thủ đoạn này."

Ta fuck, ngươi có ý gì? Nhạc Tâm La trừng mắt nhìn Diệu Trí Tiên

Tôn.

Diệu Trí Tiên Tôn đã không để ý tới nàng, chỉ là liếc nhìn Nguyệt Linh Tiên cùng Phượng Tiên Lung, thở dài một hơi: "Tiên Lung đã từng ở tại phụ cận Kiến Nghiệp, nghĩ tới cùng Ninh Dạ cũng là đã sớm nhận thức."

Cái gì?

Ngân Tinh La Hán kinh hãi: "Làm sao ngươi không nói sớm?"

Diệu Trí du nhiên nói: "Chuyện hôm nay không phải trùng hợp, xem ra là sớm tại mấy năm trước liền có mưu tính."

Diệu Trí Tiên Tôn là một người thông minh, chính bởi vậy cũng rất bản năng đem tất cả những thứ này suy đoán thành Ninh Dạ sớm có sắp xếp duyên cớ.

Ngươi đừng nói, đây cũng thật là một cái lý do nói còn nghe được.

Nhạc Tâm La đã vỗ tay cười to: "Ai nha nha, để ngươi nhìn ra mất rồi. Đây chính là chủ ý ta xuất cho Ninh Dạ."

Nàng đã đáp ứng Giang Tiểu Phàm sẽ vì Ninh Dạ cõng nồi, chỉ là một mạch không tìm được cớ nào tốt, không nghĩ tới Diệu Trí nói ra, liền thuận nước đẩy thuyền.

Làm sao Diệu Trí Tiên Tôn nhìn cũng không thèm nhìn nàng một cái, nói: "Ngươi như có trí tuệ này, thì năm đó sớm đã như vậy. Việc này, rõ ràng chính là Ninh Dạ sớm có mưu đồ. Ngô, xác thực là cái tiểu tử hữu dũng hữu mưu."

Đắc.

Nhạc Tâm La nồi vác không đi, nhưng cũng may có môn phái khác giúp nàng tìm cớ.

Đằng nào nồi quăng ra cũng là chuyện tốt, từ đầu đến cuối, Ninh Dạ cần cũng chỉ là một cái cớ hợp lý.

Ngân Tinh La Hán trừng mắt nhìn Huyền Vụ Tiên Tôn: "Hôm nay các ngươi có thể như vậy, tương lai chúng ta cũng có thể."

Huyền Vụ Tiên Tôn xem thường hừ lạnh: "Như quý phái có đệ tử có sức hiệu triệu như vậy, hoàn toàn có thể đợi thời điểm bản phái chủ trì thiếu tú tái cũng làm như thế."

Ngân Tinh giận dữ.

Phí lời, coi như là lén lút liên hợp, vẫn là cần thực lực cùng nhân cách mị lực.

Tưởng tượng phong cách xử sự của đám người Triệu Long Quang Tân Tiểu Diệp, Ngân Tinh La Hán hoàn toàn không nắm chắc.

Vì vậy hắn cũng chỉ có thể tuyệt vọng nhìn một kiện lại một kiện thần khí rơi vào trong tay Ninh Dạ.

Hiện tại hy vọng duy nhất của hắn chính là, tốt nhất còn có thể có ai đó đi tới cản trở một thoáng, hoặc là nội bộ lục đục, phân bớt đi thu hoạch của Ninh Dạ, bằng không Tử Cực Cung liền sẽ tổn thất thảm trọng.

Người khiêu khích rốt cục xuất hiện rồi.

Là Sào Quân Hải.

Hàng này đại đại liệt liệt chạy tới, hào xưng muốn cùng Ninh Dạ làm một hồi một đối một công bằng quyết đấu, liền lấy bảo vật thu hoạch trong tay làm tiền đặt cuộc.

Điều này khiến cho Ngân Tinh trong lòng cảm giác nặng nề: Đây là cục diện hắn không muốn nhìn thấy nhất, bởi vì điều đó mang ý nghĩa tư nguyên tiến một bước tập trung.

Nhưng mà tình thế tổng là hướng về cục diện bết bát nhất phát triển.

Một phen chiến đấu, Sào Quân Hải bại trận.

Người này đến cũng thẳng thắn, trực tiếp đem hết thảy bảo vật dâng lên, lui khỏi giới ngoại.

Đắc, tư nguyên trong tay Ninh Dạ lại nhiều thêm một đám.

Vậy là Ngân Tinh La Hán phát hiện, hắn hiện tại không chỉ cần lo lắng Ninh Dạ càn quét yêu thú, còn phải lo lắng Ninh Dạ liền thu hoạch của những tu sĩ khác cũng đồng thời càn quét.

Nếu như Ninh Dạ đem thu hoạch của hết thảy tu sĩ đều sưu tập tới. . .

Ông trời của ta a!

Đây chính là thu hoạch ba thành của hết thảy bảo vật Tử Cực Cung bỏ ra!

Đây đã không phải chuyện mười thần khí nữa rồi, là ba thành tồn kho a!

Đúng vào lúc này, Triệu Long Quang thế mà cũng đã xuất hiện.

Hắn thế mà tương tự đề xuất yêu cầu khiêu chiến.

Ngân Tinh La Hán sốt sắng: "Long Quang, đừng cùng hắn đánh cược, không thể để cho hết thảy tư nguyên đều rơi vào trong tay hắn."

"Cái gì?" Triệu Long Quang nghiêng đầu đi, trong tiên phong kích đãng không có nghe rõ.

Sau một khắc, kiếm hoa trong tay Ninh Dạ đã chém ở trên người Triệu Long Quang, trực tiếp đem hắn đả thương.

"Ta thắng rồi." Ninh Dạ thu kiếm nói.

"Không!" Ngân Tinh La Hán kêu rên không ngớt.

Chương 97 : Thiếu tú tái (chín)

Chương 98: Thiếu tú tái (chín)

"Hống!"

Trong đám người phát ra một mảnh tiếng gầm hưng phấn.

Lại một con yêu thú Vô Cấu cường đại bị bọn họ đánh bại, một kiện hạ phẩm thần khí tới tay.

Cứ việc chỗ tốt không phải là của mình, nhưng liền như mọi người chơi game vậy, sau khi đánh xong một cái phó bản nào đó, đánh hạ một cái BOSS nào đó, hưng phấn vẫn như cũ khó tránh khỏi, hơn nữa tâm tình truyền nhiễm, càng là khiến tất cả mọi người đều kích động mạc danh, phảng phất một khắc đó nhặt đồ chính là bản thân. . .

Lúc này đoàn đội tu sĩ của Ninh Dạ đã chính thức đột phá đại ngưỡng 300 người, trong đó ước chừng một phần ba là Thiên Tàm tu sĩ, còn lại liền là những tu sĩ khác bị bức ép mà đến.

Những tu sĩ Thiên Tàm khác không tiến vào đội ngũ liên hợp thì phối hợp lẫn nhau không ngừng đưa cơm.

Một lần tiếp một lần khiêu chiến, một lần tiếp một lần chiến bại, một lần tiếp một lần tư nguyên thu gom, đã khiến Ngân Tinh La Hán triệt để mất cảm giác.

Tử Cực Cung bắt đầu tính toán phải làm sao mới có thể giải quyết lần sự cố này rồi.

Đúng, đây đã không phải là thi đấu nữa rồi, mà là sự cố.

Sự cố trọng đại!

Mà vô số lần thắng lợi, càng là đặt vững Ninh Dạ huy hoàng —— hắn đã trước sau đánh bại Sào Quân Hải, Triệu Long Quang, Chung Thái Thương, Long Bất Kinh một đám người, đem rất nhiều tư nguyên bỏ vào trong túi, dưới trướng cũng tập hợp Trì Vãn Ngưng, Công Tôn Điệp, Lâm Lang, Phong Đông Lâm, Phượng Tiên Lung, Nguyệt Linh Tiên một đám lớn người.

Mười thần khí đã thu tám cái, còn lại một kiện thượng phẩm, một kiện đạo binh.

Xem điệu bộ này, cũng không cần phải đợi đến ngày thứ ba kết thúc liền có thể làm được.

Thời khắc này một đường tiến lên, chợt thấy trên một tảng đá lớn xa xa, trên đại thạch ngồi xếp bằng một con cự viên, tại trong tay cự viên kia còn có một thanh thục đồng côn.

Thấy Ninh Dạ đi tới, cự viên kia cười nói: "Mấy tên tiểu tử các ngươi, đừng hòng tơ tưởng Cấm Tuyệt Cổ Côn này. Vẫn là mau chóng lượn đi, nếu như còn dám tiến thêm một bước, nói không chừng liền phải tiễn các ngươi xuất trận."

Cây Cấm Tuyệt Cổ Côn này, chính là một trong hai cái thần khí còn lại - thượng phẩm thần khí.

Ninh Dạ cũng phí lời với hắn, vung tay lên nói: "Lên!"

300 tên tu sĩ trẻ tuổi đã là ầm ầm xuất thủ.

Đừng xem những tu sĩ này thời gian tu hành không dài, nhưng từng kẻ từng kẻ đều là tinh anh trong môn phái, thực lực thực sự cường đại.

Mà một loạt chiến đấu, càng làm cho trình độ phối hợp lẫn nhau đại tăng, tiến thối có độ, dưới liên thủ thi uy, uy năng có thể sánh Vô Cấu, ầm ầm đè xuống, liền ngay cả cự viên kia cũng vì thế lông mày nhếch lên: "Đến hay lắm!"

Nói tay vượn vươn ra, đã kình khởi Cấm Tuyệt Cổ Côn kia hướng chúng nhân đập xuống.

Tiên lực hộ tráo 300 tu sĩ liên hợp hình thành, càng là bị nó một côn đánh vỡ.

Cấm Tuyệt Cổ Côn chính là phá pháp chi côn, tối khắc chế tiên pháp, nhưng đối với thần thông không hiệu quả gì. Tu sĩ Vạn Pháp còn chưa tới mức độ có thể sử dụng thần thông, vì vậy Cấm Tuyệt Cổ Côn này tuyệt đối là khắc chế bọn họ, thời khắc này cự viên kia triển khai lớn côn, cuồng phong vũ động, có tiên pháp gì cũng đều bị nó một côn phá đi.

Cũng may là nó không thể giết người, bằng không một gậy đập xuống, chết hơn chục cái còn là ít.

Nhưng mà coi như là vậy, cự viên kia xuất thủ lăng lệ, chỉ là trong nháy mắt, liền có vài tên tu sĩ bị hắn đánh bay ra giới ngoại, lại không cách nào tham dự thi đấu.

Mắt thấy cảnh này, trên khán đài chúng nhân cũng kinh ngạc.

Huyền Vụ Tiên Tôn cả giận nói: "Ngân La Hán, ngươi thế mà chơi xấu. Yêu thú thủ hộ là không được phép sử dụng thần vật!"

Ngân Tinh La Hán cười lạnh: "Ta cũng không có chơi xấu, dưới tình huống bình thường đương nhiên không được, thế nhưng dưới tình huống đặc thù liền có thể."

"Tình huống đặc thù cái gì? Quy tắc của thiếu tú tái không có cái này!" Nhạc Tâm La cả giận nói.

"Ai nói không có?" Ngân Tinh La Hán lập tức nói: "Nếu như thủ hộ chi vật cùng yêu thú thủ hộ có vận mệnh quấn quýt, vui buồn có nhau, vinh nhục nhất thể, vậy thì thuộc về tự thân lực lượng."

Cái gì?

Chúng nhân kinh ngạc.

Đúng rồi!

Thiếu tú tái xác thực có quy củ này.

Bởi vì rất nhiều bảo vật nguyên bản liền là có quan hệ cùng yêu thú, có chút bảo vật khả năng chính là dùng xương của yêu thú lại thêm những thứ khác luyện hóa mà thành.

Tiên giới vì đề thăng bản thân, biện pháp gì cũng đều dùng ra, cái gì 'rút ra một căn xương sống của chính mình luyện thành pháp bảo', đó là chuyện chẳng lạ lùng gì —— tại dưới loại tình huống này ngươi không thể nói, ngươi sử dụng pháp bảo đánh với ta không công bằng, dù sao đó là nhân gia dùng mệnh của bản thân luyện hóa mà thành, vì thế cũng trả không ít đại giá đây.

Vì vậy dưới tình huống này, thủ hộ chi yêu sử dụng thần vật, có thể nói thiên kinh địa nghĩa.

Chỉ là Cấm Tuyệt Cổ Côn lúc nào có quan hệ cùng cự viên kia?

Mọi người cùng nhau nhìn Ngân Tinh La Hán.

Ngân Tinh La Hán hừ nói: "Cấm Tuyệt Cổ Côn cấm tuyệt tiên pháp, chính là phá pháp chi côn, chỉ tiếc tự thân uy năng vẫn như cũ hơi hiềm không đủ. Hoang Cổ Cự Viên này trời sinh thần lực, đem tự thân huyết mạch chú nhập bên trên, đề thăng uy năng Cấm Tuyệt Cổ Côn, vì vậy vốn là không quan hệ, hiện tại liền đã có quan hệ."

Ta fuck!

Ngươi trâu bò!

Lại còn có thể chui lỗ hổng lợi dụng quy tắc như thế.

Huyền Vụ Tiên Tôn cũng vui vẻ: "Được, xem như ngươi lợi hại, nếu như thế, vậy Cấm Tuyệt Cổ Côn này, không cần cũng được."

Hắn đến là không để ý từ bỏ.

Bớt một cái thần khí cũng không tính là gì, thế nhưng Ngân Tinh La Hán làm sao lại chịu bỏ qua?

Tử Cực Cung nhìn Ninh Dạ một đường càn quét, cũng không phải là không có chuẩn bị.

Bọn họ sớm nghĩ rõ ràng.

Ngươi không phải muốn đánh bại tất cả mọi người sưu tập tư nguyên của họ, một lần cướp đoạt ba thành sao?

Cũng được.

Liền để ngươi cướp đoạt, sau đó sẽ đem ngươi đánh ra giới ngoại.

Coi như ngươi đem hết thảy bảo vật đều mang ra ngoài, không còn xếp hạng, những thu hoạch này vẫn như cũ hóa thành nước chảy.

Ngược lại là bởi vì ngươi, dẫn đến những người khác không có thu hoạch, cứ như vậy, Tử Cực Cung trả giá lại là giảm mạnh.

Chính bởi vậy, ứng đối cự viên này kỳ thực không phải vì thủ hộ Cấm Tuyệt Cổ Côn, mà là vì đối phó Ninh Dạ.

Thời khắc này trong Tử Cực Sơn, cổ côn như trạc thiên chi (sơn) phong đè xuống, vũ động càn khôn, càn quét hết thảy tu sĩ, côn phong đã nhắm thẳng Ninh Dạ.

"Chết đi!" Cự viên điên cuồng gào thét.

Nó từ lâu thu được mệnh lệnh, cần phải đem Ninh Dạ đánh ra giới ngoại, thực sự không được, liền giết cũng không vấn đề.

Chỉ cần giải quyết xong Ninh Dạ, hết thảy đều có thể dễ dàng giải quyết. Đến lúc đó Tử Cực Cung tự nhiên sẽ đối với hắn minh biếm ám bao.

Có đạo ý chỉ này tại, cự viên đối với Ninh Dạ nào còn có thể lưu thủ, phá thiên chi côn đè xuống, cảm giác coi như là một vị Vô Cấu đại năng cũng sẽ tại chỗ bị đánh giết.

Liền ngay cả Huyền Vụ Tiên Tôn cùng Nhạc Tâm La đều không nhịn được kêu lên: "Ninh Dạ mau tránh ra!"

Chỉ tiếc Ninh Dạ không nghe được.

Hắn cũng không để ý.

Nhìn một gậy hướng đỉnh đầu mình nện xuống kia, Ninh Dạ hi hi nở nụ cười: "Côn này không tệ, cùng Lưỡng Nghi Càn Khôn Quyển đến cũng coi như tuyệt phối, ta muốn."

Trong khi nói, một phiến hắc bạch thương mang đã từ thể nội hiển hóa mà ra.

Thế phân hắc bạch, chỗ Ninh Dạ đứng, chính là một phiến bạch sắc thương mang.

Cùng lúc đó, cự viên kia thần côn đã rơi xuống, kích trúng Ninh Dạ, liền nghe Phanh một tiếng, vô số huyết nhục phiêu linh mà lên.

"Ninh Dạ!" Tất cả mọi người đều lớn tiếng quát lên.

Hắn vậy mà đã như thế bị một côn đánh giết?

Chúng nhân kinh ngạc ngừng tay.

Tại sao lại như vậy?

Sau đó liền nghe thấy một cái thanh âm vang lên: "Hầu tử, ngươi làm trái quy tắc. Lại dám hành kích sát chi sự."

Cự viên kia cũng không để ý là ai nói, lên tiếng cuồng hao: "Làm trái quy tắc thì đã có sao? Ngươi có thể làm gì được ta?"

Nó cất tiếng cười to.

Sau đó nụ cười đột nhiên cứng đờ.

Chậm rãi quay đầu lại, chính nhìn thấy Ninh Dạ đứng sau lưng nó, chính là chỗ nó ngồi xếp bằng lúc trước.

Vậy ta đánh giết chính là ai?

Cự viên quay đầu nhìn lại, Lâm Lang thở dài một hơi: "Thật đáng tiếc con thỏ nhỏ của ta, Ninh Dạ ngươi liền không thể dùng phương pháp nào tốt hơn một chút sao?"

Huyễn Ly Thỏ?

Ta giết chính là Huyễn Ly Thỏ?

Ninh Dạ hồi đáp: "Tổng phải trả giá một cái mạng."

Hắn nói giơ tay: "Nếu đã làm trái quy tắc, vậy ta liền thế Tử Cực Cung chấp hành môn quy đi. . . Kẻ làm trái quy tắc chết!"

Theo hắn lên tiếng, trong thiên không đại trận đột nhiên xuất hiện một đạo kiếp lôi quang hoa, ầm ầm bổ về phía cự viên.

Kiếp Đạo Thiên Lôi?

Cự viên kinh hãi: "Không. . . Ngân Tinh Thượng Tôn cứu ta!"

Oanh!

Kiếp lôi lạc hạ, cự viên kia trong nháy mắt bị đánh đến tan xương nát thịt.

Chương 98 : Thiếu tú tái (mười)

Chương 99: Thiếu tú tái (mười)

Tử Cực Cung am hiểu nhất chính là Kiếp Đạo Thiên Lôi, thiếu tú tái đại trận thủ hộ tự nhiên thiếu không được cái này.

Chỉ bất quá đó là dùng để cảnh cáo làm trái quy tắc chi nhân, thông thường không chí tử, coi như chí tử, cũng nhất định là gặp phải tình huống đặc thù nào đó, tỷ như một cái yêu thú thủ hộ nào đó đột nhiên cuồng tính đại phát, đại khai sát giới, để bảo đảm tái sự tiếp tục tiến hành, một đạo thủ hộ thiên lôi liền có thể giải quyết vấn đề.

Nhưng tất cả những thứ này, đều tất nhiên là cần người của Tử Cực Cung sắp xếp.

Lúc nào đến phiên đệ tử dự thi thao túng?

Trong khoảnh khắc đó, Ngân Tinh La Hán triệt để mê.

Tại sao? Tại sao Ninh Dạ có thể xúc động kiếp lôi của đại trận thủ hộ?

Bên cạnh Diệu Trí Tiên Tôn kia đến là nhìn ra chút manh mối: "Hảo tiểu tử, không trách lúc trước thời điểm lấy Ô Hoàn Châu làm một phen bố trí kia, nguyên lai ứng ở chỗ này."

Ô Hoàn Châu cũng là một trong thập đại thần khí, bất quá trước đó đã bị Ninh Dạ chiếm tới tay.

Châu này cũng không phải là do yêu thú thủ hộ, mà là do trận pháp thủ hộ, trận pháp không có lực sát thương gì, chỉ bất quá một khi xúc động trận pháp, liền sẽ bị truyền tống ra, trực tiếp phán định thất bại.

Ninh Dạ am hiểu trận đạo, nhẹ nhõm từ trong đại trận lấy ra Ô Hoàn Châu, nhưng tại sau đó, hắn còn tại trong trận lưu lại chốc lát, dùng huyễn thuật làm một cái Ô Hoàn Châu giả đặt ở nơi đó. Khi đó tất cả mọi người đều cho rằng, Ninh Dạ là muốn cố ý bẫy người, để những đối thủ cạnh tranh khác tiếp tục đối với cái địa phương đã không còn bảo vật này tiến hành thử nghiệm.

Nhưng chỉ có Diệu Trí Tiên Tôn lúc đó nhìn ra, mục đích của Ninh Dạ không phải cái này, hắn chỉ là đang che giấu để làm một chuyện khác.

Chỉ là lúc đó nàng không minh bạch ý đồ của Ninh Dạ, hiện tại lại là đã minh bạch, cười nói: "Kỳ thực thời điểm lấy Ô Hoàn Châu, cái gọi là đặt giả châu, chỉ là dùng để lừa gạt ánh mắt của chúng ta."

"Ngươi nói cái gì?" Ngân Tinh La Hán giật mình nhìn Diệu Trí Tiên Tôn: "Gạt chúng ta?"

"Đúng!" Diệu Trí Tiên Tôn trả lời rất khẳng định: "Ninh Dạ biết, có người không hy vọng hắn thu hoạch quá nhiều."

Ách. . .

Ngân Tinh La Hán mặt già đỏ ửng, nhưng vẫn là nói: "Diệu Trí, ngươi đem lời nói rõ ràng ra."

Diệu Trí Tiên Tôn lúc này mới nói: "Cũng không có gì. Phụ trách thủ hộ Ô Hoàn Châu chính là một cái truyền tống trận, bản thân cũng không hiếm lạ, chỉ là bên trong có vô số tiết điểm, tùy tiện xúc động một cái đều sẽ phát động truyền tống. Trọng điểm không ở chỗ nơi này, mà ở chỗ uy năng của bản thân trận này, là không sánh được thủ sơn đại trận."

Trận pháp thủ hộ Ô Hoàn Châu khẳng định không thể cùng đại trận thủ hộ toàn bộ Tử Cực Sơn thiếu tú tái đánh đồng với nhau,

Vậy là ở tình huống bình thường, loại trận pháp này là không thể nào xuyên qua thủ sơn đại trận.

Sở dĩ có thể xuyên qua, vẫn là bởi vì trong trận pháp để lại hậu chiêu, nói trắng ra chính là quyền hạn.

Cho nên khi truyền tống trận thủ hộ Ô Hoàn Châu phát động thì, quyền hạn tác dụng, hộ giới đại trận sẽ không ngăn cản, dĩ nhiên là bị đưa đi.

Thời khắc này Diệu Trí Tiên Tôn nói như vậy, chúng nhân bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Đệt!

Ninh Dạ hóa ra là lợi dụng quyền hạn của cái trận pháp kia!

Chính là nói hắn tại thời điểm chế tạo Ô Hoàn Châu giả, thực tế là len lén đánh cắp quyền bính của truyền tống trận —— vậy liền có thể giải thích tại sao hắn có thể xúc động lực lượng của đại trận thủ hộ, hạ xuống thiên lôi trừng phạt cự viên.

Ta có quyền hạn a!

Đương nhiên, quyền hạn cũng không thể tùy tiện dùng linh tinh, nếu như cự viên không có làm trái quy tắc kích sát Ninh Dạ, như vậy Ninh Dạ cũng vô pháp giết nó.

Ngân Tinh La Hán cũng không nghĩ tới sự tình sẽ như vậy, nhất thời ngạc nhiên: "Vậy là. . . Vậy là. . ."

Diệu Trí Tiên Tôn nở nụ cười: "Không sai, người ta đã sớm nghĩ đến, tiếp đó sẽ xảy ra chuyện gì đây. Hắc hắc. Huyền Vụ sư huynh, Nhạc sư muội, cái sư đệ này của các người, mặc kệ thiên phú dị bẩm thế nào, tâm tư này cũng là linh lung lắm đây."

Nhạc Tâm La cười ha hả: "Đó là đương nhiên, ngươi cũng không nhìn một chút là sư đệ của ai mang đến."

Huyền Vụ Tiên Tôn thì hừ một tiếng: "Tâm tư là không tệ , nhưng đáng tiếc trình độ huyễn đạo còn kém chút, nếu như chuyên tâm tu huyễn đạo của ta, vốn là có thể không cần chết con Huyễn Ly Thỏ kia."

Hắn đây cũng tính là cho Ngân Tinh La Hán một cái bậc thang.

Chuyến thiếu tú tái này, Lang Gia Các đã là thu hoạch cự đại, bất mãn trước đây đối với Tử Cực Cung cũng tại trong vui vẻ trừ khử không ít, thời khắc này liền cố tình rộng lượng, đương nhiên cũng ý tứ hi vọng Ngân Tinh La Hán đừng lại tiếp tục giở trò.

Bên này Ninh Dạ mượn Kiếp Đạo Thiên Lôi kích sát cự viên kia, trực tiếp lấy nguyên thần, thu huyết nhục, lại không có luyện hóa hấp thu, mà là đem huyết nhục tận hoà vào trong Cấm Tuyệt Cổ Côn này.

Cấm Tuyệt Cổ Côn này lúc trước đã truyền vào cự viên huyết mạch, thời khắc này hấp thu, uy lực càng là có tăng lên.

Cho tới nguyên thần kia, Ninh Dạ liền bản thân nuốt, không chỉ đề thăng tu vi, tiện thể còn có thể chưởng khống Cấm Tuyệt Cổ Côn này —— hiện tại Ninh Dạ có thể tại trên thiếu tú tái sử dụng thần vật này.

Thời khắc này nhìn nhìn một chút thiên không, Ninh Dạ nói: "Côn này cấm chế đã bị giải trừ , dựa theo quy củ, ta có thể sử dụng. Bất quá ta người này làm việc luôn luôn lưu điểm mấu chốt. Nếu như chủ của kiện đạo binh kia không chơi âm, ta có thể tiếp tục bảo trì thủ đoạn hiện hữu đi ứng đối. Nếu như nó lại làm trái quy tắc, vậy cũng chớ trách ta không khách khí."

Nói đã lĩnh chúng nhân tiếp tục rời đi.

Chỉ còn một kiện thần khí cuối cùng, cũng là một kiện trọng yếu nhất, Ninh Dạ vô luận thế nào cũng muốn tới tay.

Một kiện thần khí cuối cùng này, gọi Ngọc Giao Châu, chính là một kiện thủy hệ thần vật, nghe nói xuất từ một con giao yêu thiên phú cực cường, yêu kia chết rồi ngưng tụ ra châu này, bị Tử Cực Cung luyện chế thành một kiện pháp bảo tam phẩm, sau đó liền rơi xuống trên tay Tử Cực Thánh Tôn.

Tử Cực Thánh Tôn lấy bảo vật này tu hành, nhập đạo, tự thân thành thánh đồng thời, cũng đem vật này liên hợp thành một kiện thần khí ẩn chứa đại đạo, chính bởi vậy, nó tuy rằng vốn là thủy hệ trọng bảo, nhưng kì thực lại là một kiện kiếp đạo thần binh.

Nghe nói chỉ cần sử dụng thần khí này thi triển bất kỳ thủy hệ tiên pháp, đều có thể đưa tới Kiếp Đạo Thiên Lôi , còn uy lực của Kiếp Đạo Thiên Lôi liền nhìn bản thân.

Sau khi Tử Cực Thánh Tôn tiến vào thượng giới, vật này đối với hắn đã vô dụng, liền lưu lại Tử Cực Cung, tuy rằng không phải trấn phái thần vật của Tử Cực Cung, lại cũng là một kiện đại đạo thần binh hiếm thấy.

Đại đạo thần binh cho dù là đối với cửu đại phái mà nói cũng không bao nhiêu, cửu phái xưa nay là trân như trọng bảo, lần này cũng là vì thiếu tú tái mới lấy ra.

Đối với Tử Cực Cung mà nói, những thần khí khác không còn tuy rằng đau lòng, nhưng còn không đến mức thương gân động cốt, Ngọc Giao Châu nếu như không còn, vậy thì đúng là đau cắt thịt róc xương rồi.

Dưới tình huống này, Ninh Dạ có thể tưởng tượng, Tử Cực Cung tuyệt đối sẽ nghĩ biện pháp ngăn cản Ninh Dạ chiếm đoạt.

Ngọc Giao Châu liền tại trên một khối đá lớn trung ương Bảo Đái Hà, nơi đó có một cái Niết Bàn rơi xuống Vô Cấu đỉnh phong đại yêu thủ hộ, thực lực cực cường.

Đương nhiên Ninh Dạ không để vào mắt, nếu không phải là bởi vì đông đảo đại lão nhìn, huyễn thuật toàn khai, coi như chỉ mình hắn đều chắc chắn từ trong tay đại yêu kia đạt được Ngọc Giao Châu.

Ninh Dạ lúc trước đã tới mấy lần, sớm biết vị trí, chỉ là khi đó chuẩn bị không đủ, bây giờ chỉ còn lại một cái này, tự nhiên không do dự nữa.

Dọc theo đường đi Ninh Dạ nghĩ tới rất nhiều Tử Cực Cung ngăn cản chi pháp, chỉ là hắn thiên toán vạn toán, nhưng chung quy không nghĩ tới Tử Cực Cung cuối cùng lựa chọn thế mà là. . .

Bên Bảo Đái Hà.

Một đám người Ninh Dạ nhìn tảng đá trống rỗng giữa sông, nhất thời đều là ngạc nhiên.

"Ta fuck a! Lại còn có mang bảo chạy trốn?" Phong Đông Lâm cũng không nhịn được mở miệng mắng.

Một chiêu này cũng quá buồn nôn chứ?

Chương 99 : Thiếu tú tái (mười một)

Chương 100: Thiếu tú tái (mười một)

Nhìn không không đãng đãng mặt sông, Ninh Dạ cũng vui vẻ.

Khả dĩ a, Tử Cực Cung, các ngươi được.

Đây là không cần mặt mũi rồi sao?

Chuyện khiến yêu thú mang theo bảo bối chạy trốn các ngươi cũng làm ra được.

Đừng nói là hắn, trên khán đài một đám khán giả càng là đã sớm trừng mắt nhìn Ngân Tinh La Hán.

Ngân Tinh La Hán cường tự mạnh miệng: "Này không có trái với quy tắc. Dựa theo giải đấu định ra, có lên có xuống, có được có mất, đây là tự nhiên cân bằng chi đạo."

"A, hảo thuyết pháp." Nhạc Tâm La cười lạnh.

Ngân Tinh La Hán nói tới, kỳ thực không phải minh quy tắc, mà là một cái quy tắc ngầm.

Chủ yếu là dùng để cân nhắc một ít tình huống đặc biệt.

Như trước từng nói, tỷ như có một cái đại yêu đột nhiên tẩu hỏa nhập ma, lung tung chiến đấu, như vậy bên chủ sự vì để cho tái sự tiếp diễn, nhất định phải lập tức kiếp lôi kích sát.

Vấn đề là đại yêu này chết rồi, bảo vật nó thủ hộ xử lí thế nào?

Tổng không thể liền như thế để người xem vận khí tặng không chứ?

Như vậy dưới tình huống này, bên chủ sự liền có thể lâm thời phái một cái yêu thú khác đi qua thủ hộ. Cao giai đi thủ hộ không được, bởi vì cao giai đi thủ, liền mang ý nghĩa còn có một kiện bảo vật không "Người" thủ, vậy là bình thường sẽ phái yêu vật cấp thấp đi thủ, bảo vật rác rưởi bị ai lượm cũng liền không cần để ý.

Thế nhưng cứ như vậy, liền sẽ hình thành không ngang nhau, thông thường mà nói, bên chủ sự liền sẽ mượn quy tắc lâm thời tăng mạnh hoặc là cho điểm tiện lợi gì khác, tỷ như có thể hữu hạn sử dụng bảo vật bản thân thủ hộ.

Nói chung, chính là căn cứ vào tình huống đặc biệt một lần nữa cân bằng.

Ninh Dạ một hơi cuốn đi cửu đại thần khí, hơn nữa liền đại trận thủ hộ đều bị hắn lợi dụng, mấu chốt nhất còn hợp tình hợp lý, ngươi không làm trái quy tắc ngã không chui quy củ.

Dưới tình huống này, Tử Cực Cung lựa chọn một cái cách làm mắc ói nhất —— thủ hộ đại yêu đột nhiên "Tẩu hỏa nhập ma", thực lực giảm xuống, tạm thời không thích hợp thủ hộ thần khí này, ngược lại phái một con yêu thú khác đi tới thủ hộ.

Đồng thời con yêu thú này bởi thực lực kém chút, vậy là cần quy tắc cân bằng.

Quy tắc cân bằng thế nào, chính là Tử Cực Cung định đoạt.

Mang bảo chạy trốn!

Đây chính là Tử Cực Cung cân bằng chi đạo.

Ngươi không tìm được ta, ta xem ngươi làm sao đoạt bảo.

Bên Bảo Đái Hà, Ninh Dạ lắc đầu cười nói: "Ta cũng coi như là phục rồi, quả nhiên chỉ cần ngươi không muốn mặt, vậy thì cái gì cũng có thể làm."

Những người khác cũng là không nói gì.

Phong Đông Lâm cười nói: "Ninh thiếu, xem ra Tử Cực Cung cũng là bị ngươi dọa sợ a. Hiện tại được rồi, thủ hộ chi yêu mang bảo chạy rồi, chúng ta ngay cả là ai chịu trách nhiệm thủ hộ cũng không biết, ta cho rằng Ngọc Giao Châu kia cũng sẽ không công nhiên hiện thân. Lần này, liền chấm dứt ở đây đi."

"Không sai, liền chấm dứt ở đây đi." Mọi người dị khẩu đồng thanh nói.

"Ngô, xem ra thật giống chỉ có thể như vậy a." Ninh Dạ ngẩng đầu nhìn một chút thiên không: "Được rồi, bất kể nói thế nào, lần này đa tạ mọi người. Xem ra, Ninh Dạ ta lần này hẳn là có hi vọng thu được khôi thủ, chư vị giúp đỡ chi tình, Ninh Dạ không dám quên, chờ có thu hoạch, tự không thể thiếu mọi người một phần."

"Tạ Ninh thiếu hùng hồn!" Mọi người cũng mặc kệ hắn là thật hay giả, trước tiên một trận lời hay dâng lên.

Bất kể nói thế nào, lần thiếu tú tái này, mọi người cũng coi như là mở rộng tầm mắt.

Các phái tinh anh bởi vì trường kỳ tại môn phái chính mình xưng vương, xưa nay đều là tâm cao khí ngạo, mắt cao hơn đầu, có thể làm cho bọn họ thu liễm ngạo khí thông thường đều là đòn đau của xã hội.

Thế nhưng đòn đau của cái xã hội tiên giới này lại trước nay quá mãnh, không cẩn thận liền sẽ đập cho phọt rắm mà ngỏm.

Mà lần này, bọn họ chí ít không cần bị đánh hung ác như vậy, liền kiến thức rồi nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên, điều này đối với tâm thái của họ kỳ thực có chỗ tốt cực lớn, hẳn phải nói, đây cũng là một cái mục đích tổ chức thiếu tú tái.

Vậy là những thiếu niên anh tài thường ngày đều là được người nịnh nọt kia, rốt cục hiếm thấy biết vỗ mông ngựa một lần, rơi vào trong mắt các phái, cũng là thổn thức không ngớt, phản ứng bất đồng.

Bởi vì cách kết thúc còn có nửa ngày duyên cớ, thế nhưng Tử Cực Sơn còn có chút ít "Rác rưởi", vậy là mọi người liền suy nghĩ đến thời điểm tách ra, từng người thử vận may.

Lưu lại cho Ninh Dạ phương thức liên lạc bản thân, đội ngũ 300 người trong khoảnh khắc tản đi hơn nửa.

Phong Đông Lâm, Phượng Tiên Lung bọn họ cũng là giả vờ giả vịt khách khí với Ninh Dạ một phen sau đó dồn dập rời đi.

Rốt cục, bờ sông chỉ còn lại Ninh Dạ, Lâm Lang, Trì Vãn Ngưng cùng Công Tôn Điệp bốn cái.

Ngồi ở bờ sông, nhìn nhìn sắc trời đã tối, Ninh Dạ nói: "Trong núi đã không bao nhiêu thu hoạch, không bằng đêm nay, phu thê bốn người chúng ta liền tại trong núi này nghỉ ngơi đi."

Nói thuận tay thi cái tiên pháp, một toà phòng nhỏ bình địa sinh khởi.

Thấy tình hình này, Trì Vãn Ngưng đại xấu hổ: "Sao chỉ có một gian phòng này?"

Ninh Dạ cười ha ha, trái ôm phải ấp: "Phu thê phu thê, nào có đạo lý ngủ riêng."

Nói đã lôi ba người tiến vào phòng nhỏ.

Lâm Lang cũng giận dữ xấu hổ: "Đừng a, bên ngoài còn có người nhìn đây."

Ninh Dạ liền thả cái yên vụ: "Như vậy cũng có thể được đi?"

"Chút thủ đoạn đó của ngươi còn muốn lừa gạt được Niết Bàn Nhân Hoàng?" Công Tôn Điệp xem thường.

"Ai nha, lừa gạt Niết Bàn Nhân Hoàng tự nhiên không được, nhưng nhân gia tốt xấu cũng là đều là tiền bối đại năng, hẳn là không đến nỗi thấp hèn như vậy. Ba vị nương tử, ai lên trước?"

"Đáng ghét a."

"Ngươi trước, ngươi trước."

"Đừng a."

"Vẫn là ngươi trước đi."

"Ai nha đừng lột y phục của ta."

"Đúng vậy, người ta sẽ tự thoát."

"Ngươi nói nhăng gì đấy."

"Đừng mà. . ."

Dưới hắc vụ, trong nhà nhỏ.

Một phiến hoan thanh tiếu ngữ đánh yêu cười mắng chi thanh.

Trên khán đài, một đám đại lão trợn mắt ngoác mồm, ngươi nhìn ta một cái, ta nhìn ngươi một cái.

Khổ Thiên Tôn mặt già đã không khổ, mà là ngơ ngác nhìn phòng nhỏ.

Thiên nữ a!

Hai vị thiên chi kiều nữ của Nhật Diệu Các ta a.

Các ngươi. . . Các ngươi làm sao liền một điểm rụt rè đều không có đây?

Coi như thật muốn cùng Ninh Dạ, cũng không cần vào lúc này, ở nơi này chứ?

Ninh Dạ hắc vụ không gạt được ánh mắt hắn, thạch ốc che không được tầm mắt của hắn, nhưng chính là bởi vì như vậy, hắn thấy rõ. . .

Bọn họ vậy mà thật sự đang cởi quần áo.

Hơn nữa. . . Hơn nữa còn bắt đầu. . .

Nga trời ạ!

Khổ Thiên Tôn nhịn không được che mặt.

Đột nhiên nhớ tới điều gì, quát to một tiếng: "Ai cũng không được nhìn!"

Hướng tới Tử Cực Sơn kia một chỉ, một phiến hào quang chiếu khắp, che đậy khu vực này.

Huyền Vụ Tiên Tôn cũng là hơi nhíu mày, kỳ thực hắn cũng không thích Ninh Dạ tại dưới loại tình huống này phong lưu như vậy, làm sao thân tại ngoại giới, vô pháp can thiệp trong đó, cũng chỉ có thể xuất thủ, một phiến huyễn vụ che chắn.

Hai vị Nhân Hoàng đại năng xuất thủ che đậy, lần này những người khác cũng không nhìn thấy.

Có mấy người vẫn may, có mấy người liền là chà chà lắc đầu: "Thật là hẹp hòi, nhìn một chút thì sợ cái gì chứ."

Nghiễm Lăng Tiên Tôn thì lắc đầu nói: "Lần thiếu tú tái này, sợ là sẽ xuất đại danh. Thiếu tú khôi thủ Ninh Dạ, đoạt chín thần khí, không chỉ như vậy, còn cùng thiên nữ nhà mình cùng thiên nữ Nhật Diệu Các tại trong giải đấu công nhiên dâm loạn, hồ thiên hồ đế, truyền đi đến là muốn cười đến rụng răng. Bất quá vẫn may, đằng nào ném cũng không phải bộ mặt của Hằng Vũ Tông ta."

Nói lại vẫn lộ ra mấy phần ý cười.

Bên cạnh Diệu Trí Tiên Tôn nhưng mỉm cười nói: "Nghiễm Lăng sư huynh, ngươi thật sự cho rằng, Ninh Dạ cùng ba cái tiểu cô nương bọn họ, vào lúc này, sẽ làm chuyện như vậy sao?"

"Ân?" Nghiễm Lăng Tiên Tôn ngẩn ra.

Quay đầu nhìn lại mảnh vân sơn vụ tráo khó mà nhìn trộm kia, như có suy tư, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, thấp giọng nói: "Không phải chứ? Chẳng lẽ nói. . ."

Diệu Trí Tiên Tôn liếc nhìn tương tự đang cau mày suy nghĩ Ngân Tinh La Hán, cười nói: "Còn có bốn cái canh giờ, chính là hừng đông. Sư huynh có muốn cùng ta đánh cược một phen không?"

"Đánh cược gì?"

"Ta đánh cược bọn họ sẽ lấy được Ngọc Giao Châu."

Nghiễm Lăng Tiên Tôn cười ha ha: "Cái đó ta không cùng ngươi cược, muốn cược thì cược trong thời gian bao lâu."

"Vậy mới nói, Nghiễm Lăng sư huynh cũng là không coi trọng Tử Cực Cung sao?"

"Tiểu tử kia nếu đã dám như thế, hẳn là có chút nắm chắc."

"Tốt lắm, ta liền đánh cược trong hai canh giờ, bọn họ liền có thể đến tay."

"Có thể." Nghiễm Lăng Tiên Tôn sau đó lấy ra một kiện pháp bảo nhất phẩm đặt ở trên đài.

Diệu Trí rất là bất mãn: "Liền đánh cược ít như vậy?"

"Cược nhỏ mới vui." Nghiễm Lăng Tiên Tôn cũng là cái cáo già, cười hi hi nói: "Cược lớn thương thân a."

Trong khi nói, giới nội đột nhiên một đạo quang hoa xông thẳng thiên không, cho dù là Khổ Thiên Tôn cùng Huyền Vụ Tiên Tôn sở bố chi pháp thuật, càng là đều không thể ngăn cản.

"Đây là. . ." Chúng nhân ngạc nhiên.

Ngân Tinh La Hán đã bật thốt lên: "Ngọc Giao Châu? Làm sao có khả năng?"

Lần này liền Diệu Trí Tiên Tôn đều choáng rồi: "Nhanh như vậy? Không phải chứ?"

Chương 100 : Lựa chọn

Chương 101: Lựa chọn

Cùng Ninh Dạ chơi 'trốn miu miu', không thể nghi ngờ là một chuyện nghĩ không ra.

Vấn Thiên Thuật thôi diễn, toàn bộ Tử Cực Sơn lại tổng cộng chỉ có một kiện đại đạo thần binh như vậy, vậy là Ninh Dạ tại thời điểm mọi người còn chưa tản ra liền đã biết nó ở đâu.

Liền tại dưới lòng sông, trong bụng một cái tiểu ngư yêu.

Tử Cực Cung đến là am hiểu sâu đạo lý chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất.

Đáng tiếc vô dụng, chỉ là khiến Ninh Dạ bớt đi vài bước chân mà thôi.

Trong phòng chơi đùa, cuối cùng bất quá chỉ là che giấu, mượn tay Huyền Vụ Tiên Tôn cùng Khổ Thiên Tôn che giấu —— Ninh Dạ biết bọn họ tuyệt không có khả năng để phim một nam ba nữ của đệ tử môn phái nhà mình tại dưới con mắt trừng trừng của một đống người trình diễn.

Vậy là liền tại sau khi hai người xuất thủ, Ninh Dạ đã có phát hiện.

Tiếp lấy. . .

Tiếp lấy liền không có gì.

Tùy ý một cái pháp thuật đem ngư yêu kia bắt lấy, lấy ra Ngọc Giao Châu, việc này coi như xong xuôi.

Cho nên khi huyễn vụ tản đi thì, trên khán đài một đám đại lão nhìn thấy phòng nhỏ đã không có, có chỉ là Ngọc Giao Châu trong tay Ninh Dạ cùng biểu tình đầy mặt tươi cười của hắn.

Ngân Tinh La Hán trước mắt hoa lên, có cảm giác muốn té xỉu.

Làm sao tu vi quá mạnh, ngất không nổi.

Tâm tang muốn chết.

Quang mang tương tự đưa tới đám người Phong Đông Lâm vừa mới đi không bao xa.

Phong Đông Lâm nhìn nhìn Ngọc Giao Châu trong tay Ninh Dạ, nhất thời cũng là không nói gì: "Ở đâu tìm tới?"

"Liền tại đáy sông." Ninh Dạ chỉ chỉ dưới sông: "Ta nghĩ chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, không chừng Ngọc Giao Châu liền ở phía dưới, liền thử một thoáng, vẫn đúng là thành rồi."

Trong Tử Cực Cung, một cái thanh âm đã gầm thét lên: "Là tên khốn kiếp nào xuất ra chủ ý. Cái gì rắm chó chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, tất cả đều là rắm chó! Rắm chó!"

Không nghi ngờ chút nào, có người sắp xui xẻo rồi.

Mặc kệ tâm tình như thế nào, thiếu tú tái chưa kết thúc, nên thi liền còn phải thi tiếp.

Thi đấu đã tiến vào thời gian rác rưởi, thế nhưng Ninh Dạ hứng thú không giảm, tiếp tục một đường càn quét, chỉ bất quá lần này không cần quy mô lớn quần thể hành động nữa, mà là thấy quái đả quái, gặp người cướp người.

Bởi Thiên Tàm tu sĩ 300, 400 người hơn nửa đều tại đây, bọn họ cũng đang làm chuyện đồng dạng, sau đó lại bại bởi Ninh Dạ, vậy là thiếu tú tái chưa kết thúc, một mình Ninh Dạ liền tập trung tám thành tư nguyên.

Mượn một câu châm ngôn: Tử Cực bảo vật tổng mười đấu, Ninh Dạ độc chiếm tám đấu.

Còn lại hai thành, còn có một thành cũng tại trong tay một ít người mình không bị Ninh Dạ đánh bại, tỷ như mấy người Tử Lão, Dương Cực Phong, Tân Tiểu Diệp, trong đó lại lấy Tân Tiểu Diệp tối đa, bởi vì nàng là đệ tử Tử Cực Cung, Ninh Dạ xem như là cho Tử Cực Cung một phần an ủi.

Chờ đến thời điểm thiên quang vừa ló, thiếu tú tái cuối cùng kết thúc.

Theo Ngân Tinh La Hán một câu hữu khí vô lực kết thúc, trong núi đệ tử dồn dập rời khỏi núi, đi tới trên khán đài.

Tất cả mọi người đều nhìn Ninh Dạ.

Huyền Vụ Tiên Tôn càng là nói: "Hảo tiểu tử, chỉ có ngươi."

Ninh Dạ hơi hơi mỉm cười: "Vận khí mà thôi."

"Ha ha, dạng vận khí như ngươi, ta cũng rất muốn a." Huyền Vụ Tiên Tôn cười nói.

Không nói gì thêm, Huyền Vụ Tiên Tôn đã hướng Ngân Tinh La Hán nói: "Bắt đầu đi."

Ngân Tinh La Hán sắc mặt tái xanh, vẫy tay một cái, những bảo bối Ninh Dạ thu hoạch kia đã tẫn tại trên đài.

Người tính toán như 'chưởng nhãn' của hiệu cầm đồ * hô lên: "Thần khí mười kiện, pháp bảo siêu nhất phẩm, mười sáu kiện, pháp bảo nhất phẩm hai mươi kiện, pháp bảo nhị phẩm bảy mươi kiện, pháp bảo tam phẩm 210. . ."

Đùng!

Hắn chưa hô xong, liền bị Ngân Tinh La Hán một tát đập bay ra ngoài.

Tu sĩ tính toán kia có chút mộng bức, nghĩ không ra bản thân đã làm sai điều gì.

Ngân Tinh La Hán đã nhìn thẳng Ninh Dạ nói: "Ninh Dạ, lần này ngươi là danh đầu , dựa theo quy củ, ngươi có thể đạt được ba thành. Nhưng ta hi vọng ngươi minh bạch. . ."

Ninh Dạ cắt ngang hắn: "Ngọc Giao Châu, Cấm Tuyệt Cổ Côn, Thiên Huyễn Kính, cái khác tùy ý!"

"Càn rỡ!" Ngân Tinh La Hán giận dữ: "Ngươi dám cắt ngang bản tôn lên tiếng."

Ninh Dạ cũng không để ý tới hắn, chỉ là nhìn Huyền Vụ Tiên Tôn.

Huyền Vụ Tiên Tôn cười nói: "Là có chút càn rỡ, bất quá Ngân La Hán là dự định coi đây là lý do, không cho phần thưởng nên có sao?"

Ngân Tinh La Hán hít một hơi dài nói: "Ngọc Giao Châu không thể cho ngươi, ngươi có thể chọn thêm một kiện thần khí."

Ninh Dạ xoa xoa lỗ tai: "Ta có quyền lợi lựa chọn. Tất cả thần khí, pháp bảo, đều có điểm số, ta có quyền căn cứ điểm số ta thu hoạch lựa chọn thứ mình muốn. Nếu như có thể, kỳ thực ta có thể lựa chọn càng nhiều thần khí."

Phí lời, Ngân Tinh La Hán làm sao có khả năng không biết cái này?

Mỗi một dạng bảo vật đều có điểm số của bản thân, làm như vậy là vì phân chia cống hiến.

Vấn đề là có vài thứ không phải chấm điểm có thể giải quyết.

Giá trị của Ngọc Giao Châu ở chỗ hi hãn, ở chỗ đại đạo, là số lượng không đổi được, thế nhưng tại thời điểm tính toán, lại không thể nào đưa cái này cân nhắc vào.

Tỷ như một kiện hạ phẩm thần khí một ngàn điểm, trung phẩm hai ngàn, thượng phẩm ba ngàn, đại đạo thần binh năm ngàn, vậy thì mang ý nghĩa năm cái hạ phẩm thần khí liền có thể đổi được một kiện đại đạo thần binh.

Về mặt điểm số không thành vấn đề, thế nhưng tại trên thực tế, chuyện này liền không thể nào.

Bởi Ninh Dạ còn thu hoạch lượng lớn pháp bảo, vì vậy trên lý thuyết hắn liền thần khí cũng không cần hi sinh, điểm số của một đống bảo vật rác rưởi liền có thể bù đắp được giá trị của Ngọc Giao Châu.

Chân chính trở ngại thu hoạch tới nay không phải điểm số, mà là yêu thú thủ hộ cùng tư cách.

Nhưng hiện tại, Ninh Dạ giải quyết hai cái vấn đề này, lại có lượng lớn điểm số tại tay, hắn có thể tùy ý lựa chọn.

Ngọc Giao Châu, muốn không cho cũng không được.

Vậy là Ngân Tinh La Hán cũng chỉ có thể nói: "Ninh Dạ, nếu như ngươi nguyện ý từ bỏ Ngọc Giao Châu, Tử Cực Cung nợ ngươi một cái nhân tình."

Ninh Dạ bắt đầu đào lỗ tai: "Ta đoán nhân tình này làm sao cũng không thể lớn hơn so với Ngọc Giao Châu."

Cái thứ gọi là 'nhân tình' này, đúng là mẹ nó không đáng tin nhất, đặc biệt là nhân tình dùng lợi ích đổi lấy, liền chú định là lấy lợi ích làm hạn mức tối đa. Bằng không đổi còn có ý nghĩa gì?

Ninh Dạ nếu như dùng Ngọc Giao Châu đền đáp, vậy Tử Cực Cung trả lại phỏng chừng sẽ không vượt quá một kiện siêu nhất phẩm pháp bảo.

Vì vậy Ninh Dạ nói như thế, Ngân Tinh La Hán cũng là trệ nhiên, hắn còn muốn nói gì đó, Nhạc Tâm La đã nói: "Ninh Dạ, buông tay chọn thứ mình muốn đi, nếu như có người uy hiếp ngươi, cũng không cần sợ, Lang Gia Các cũng không phải ăn chay."

Nghe nói như thế, phía sau Tử Cực Cung truyền đến một tiếng hừ tức giận: "Tử Cực Cung không phải người quỵt nợ. Nếu hắn đã thắng rồi, vậy thì có thể tùy tâm ý bản thân lựa chọn."

Nghe nói như thế, Ninh Dạ cười nói: "Nếu đã như vậy, vậy thì lại chọn hai cái thần khí đi."

". . ."

Hắn đến cũng không khách khí.

Đằng nào cũng đã đắc tội người, hắn cũng không sợ đắc tội sâu một ít.

Liền như thế, Ninh Dạ một hơi tuyển đi năm cái thần khí bao gồm cả Ngọc Giao Châu, một ít pháp bảo nhất phẩm, cùng với một ít pháp bảo tứ phẩm trở xuống.

Thần khí là giữ lại cho mình cùng Trì Vãn Ngưng bọn họ dùng, pháp bảo nhất phẩm là cho Phong Đông Lâm bọn họ , còn những pháp bảo tứ phẩm trở xuống kia, liền là dùng để thực hiện hứa hẹn lúc trước của hắn.

Ninh Dạ được mùa lớn, khiến cho tất cả mọi người của Lang Gia Các đều hỉ khí dương dương.

Bất quá sau một khắc, cách làm của Ninh Dạ liền để tất cả mọi người đều mở rộng tầm mắt.

Tiện tay đem Ngọc Giao Châu cùng Thiên Huyễn Kính phân biệt nhét vào trong tay của Trì Vãn Ngưng, Công Tôn Điệp, hắn nói: "Của hai người các ngươi."

Trì Vãn Ngưng, Công Tôn Điệp cười hi hi nhận lấy.

"Ninh Dạ!" Ào ào ào một thoáng, đám người Huyền Vụ Tiên Tôn, Nhạc Tâm La toàn bộ đứng lên rồi.

Khổ Thiên Tôn cũng là vì thế ngạc nhiên, một trương mặt khổ bỗng nhiên như hoa trán phóng.

Cách đó không xa tương tự quan sát mấy người Lang Diệt, Diệp Cô cũng là hai mặt nhìn nhau.

Diệp Cô tự nhiên nói: "Ta cuối cùng đã rõ ràng tại sao thiên nữ của Nhật Diệu Các nguyện ý theo hắn rồi, hắn tán gái là thật hạ tiền vốn a!"

Chương 101 : Hậu hoạn

Chương 102: Hậu hoạn

Tiện tay đem một kiện đại đạo thần binh một kiện thượng phẩm thần khí tặng đi, Ninh Dạ mắt cũng không chớp một cái.

Nhật Diệu Các vui cười mừng rỡ, nhưng đồng thời lại ưu tâm lo lắng.

Tiểu tử này thủ bút lớn như vậy, lễ hỏi như vậy, ai có thể so nổi?

Sau này muốn sắp xếp mấy cái thiếu niên anh tuấn phong lưu phóng khoáng đi tiếp xúc hai vị thiên nữ, đối phương chỉ cần sáng lên Ngọc Giao Châu, đến một câu "Đây là lễ hỏi phu quân tương lai của ta cho ta", những người khác phỏng chừng liền phải tự giác bại lui rồi.

Chân tâm không cách nào so được a.

Huyền Vụ Tiên Tôn cùng Nhạc Tâm La cũng đang đau thấu tim gan.

Đây là hai cái đáng tiền nhất a, liền như thế đưa đi.

Tiểu tử ngươi có dũng khí!

Đủ bỏ được!

Nhưng đưa cũng đưa rồi, hai người cũng hết biện pháp.

Đưa xong hai kiện này, Ninh Dạ lại đem một cây Nguyệt Hoa Tiên Liên đưa cho Lâm Lang. Vật này chỉ là một kiện hạ phẩm thần khí, làm sao tặng lễ không ở quý tiện, ở chỗ hợp tâm ý. Lâm Lang vốn hỉ hoa hoa thảo thảo, vật này đối với nàng mà nói không thể thích hợp hơn.

Cuối cùng cũng coi như Lâm Lang là đệ tử Lang Gia Các, Huyền Vụ Tiên Tôn cảm thụ tốt hơn rất nhiều.

Còn lại hai cái, Ninh Dạ liền không đưa ra nữa, mà là lưu cho chính mình.

Sau Ninh Dạ, đệ nhị là Tân Tiểu Diệp, nàng thu hoạch tất cả đều là pháp bảo, theo quy củ chỉ có thể hoạch hai thành, bất quá là đệ tử nhà mình, Tử Cực Cung đến không có ý kiến gì.

Thứ ba là Tử Lão, hắn là chân truyền của Phán Quyết Điện, cũng là hai thành thu hoạch.

Tuy rằng thu hoạch cũng không ít, thế nhưng so với Ninh Dạ, Tử Cực Cung đã liền khí lực đau lòng đều không còn.

Trên thực tế bọn họ không biết chính là, toàn bộ top 10, liền không một cái là nhân tuyển bên ngoài Thiên Tàm tu sĩ.

Có thể nói lần thiếu tú tái này, chỗ tốt đều đưa hết cho đám người Ninh Dạ rồi.

Nếu như nói có cái gì không tốt, thì đại khái chính là từ ngày đó trở đi, Tử Cực Cung xem như là hận thấu Ninh Dạ.

Đối với điều này Ninh Dạ biểu thị không để ý.

Bên này vừa mới kết thúc, trở lại bên người mọi người, Ninh Dạ cong ngón tay búng một cái, một điểm quang hoa rơi vào thể nội Giang Tiểu Phàm.

Giang Tiểu Phàm ngẩn ra: "Sư phụ?"

"Suỵt!" Ninh Dạ đối với hắn dựng lên ngón tay, nháy nháy mắt.

Giang Tiểu Phàm cường hành kiềm chế lại tâm tình kích động.

Người khác không biết, hắn lại là trong khoảnh khắc đó cảm thụ được.

Ninh Dạ đem một kiện thần vật khác trong tay mình, Định Thần Châu cấp cho chính mình.

Giang Tiểu Phàm tiên thiên thông linh thể, người người có thể đoạt xá, tuy rằng tu Phệ Thần Thuật, nhưng chỗ tốt cũng là chuyện sau khi thắng, cho tới làm sao thắng được vẫn phải dựa vào chính hắn.

Nhưng cũng không phải là không có biện pháp đề thăng.

Định Thần Châu chính là một kiện thần hồn bảo vật của Tử Cực Cung, chuyên phá các loại xâm thần bí pháp.

Ninh Dạ không thể nào thay đổi thể chất thông linh của hắn, liền cho hắn vật này. Tương đương với Giang Tiểu Phàm tuy không ưu thế địa lợi, nhưng tối thiểu có một kiện vũ khí tiện tay trên chiến trường thần hồn, chuyện này đối với hắn ngày sau tu hành rất nhiều ích lợi.

Bốn thần khí đưa ra, trong tay bản thân Ninh Dạ cũng chỉ còn dư lại một cái Cấm Tuyệt Cổ Côn.

Còn chưa kịp xem xét vật này, liền thấy Nhạc Tâm La một mặt cười bỉ ổi sáp lại: "Uy, tiểu tử, ngươi lần này có thể coi là đại phát tài. Có cần cảm tạ một thoáng sư tỷ của ngươi hay không a?"

Ninh Dạ khinh thường nhìn nàng: "Cảm tạ ngươi? Có cái gì tốt tạ?"

Nhạc Tâm La mắt trợn trắng lên: "Ai nha, nếu không phải ta ở bên ngoài vì ngươi cứu vãn, ngươi thật sự cho rằng chính mình có thể nhẹ nhõm quét ngang thiếu tú tái như vậy sao?"

"Nga. Vậy cám ơn." Ninh Dạ gật đầu nói tiếng cám ơn.

"Liền này?" Nhạc Tâm La giận dữ, ngươi tốt xấu cho kiện thần khí gì đó chứ?

Ninh Dạ hồi đáp: "Gần hết rồi. Ta vì Lang Gia Các tăng sáng thêm màu, nói đến cũng coi như là lập công, bất quá ta liền không cần Lang Gia Các nói cảm tạ."

Nhạc Tâm La trừng mắt nhìn Ninh Dạ: "Uy, tiểu tử, đừng trách ta không nhắc nhở ngươi. Ngươi lần này tuy rằng đại phát tài, nhưng hiện tại chung quy bất quá Vạn Pháp chi cảnh. Thần khí không phải tu vi như ngươi có thể chưởng khống vận dụng, cẩn thận có người nhìn đỏ mắt nha."

Ninh Dạ gật đầu: "Đúng a, xác thực có người đỏ mắt, ta nhìn ra rồi."

Nhạc Tâm La giận dữ: "Ngươi có ý gì? Ngươi là nói ta thèm thuồng thần khí của ngươi sao?"

Ninh Dạ cười lên ha hả: "Ta là Lang Gia Nữ Đế chân truyền, bản môn người đỏ mắt ta phỏng chừng không ít, nhưng dám mở miệng với ta hẳn là không nhiều. Tính tới tính lui, ta cần nhất lưu ý, vẫn là người không để ý thân phận Nữ Đế chân truyền. . ."

Đệt!

Nhạc Tâm La trong lòng mắng to.

Ý của ngươi chính là ngoại trừ ta không còn ai khác dám động đến ngươi?

Nhạc Tâm La tức giận hầm hừ nói: "Được, lời này là ngươi nói. Đợi tương lai có phiền toái gì, đừng tìm ta."

Nói hất cằm quay đi, không lý Ninh Dạ nữa.

Nàng tuy là Niết Bàn chi cảnh, tâm cảnh nhưng giống như tiểu nữ hài vậy, hoàn toàn không có nửa điểm trưởng giả cái giá, tuy rằng không chịu trách nhiệm đến lợi hại, nhưng bản tính đến cũng không ác.

Ninh Dạ cũng không sợ nàng, cười ha ha, tiện tay ném cho Nhạc Tâm La một kiện siêu phẩm pháp bảo: "Nhạ, cũng đừng nói ta hẹp hòi. Thần khí là không cách nào cho ngươi, cái này ngươi có muốn hay không nào."

Nhạc Tâm La hừ một tiếng, một mặt biểu tình không lọt mắt, hạ thủ nhưng thành thật cực kì, trực tiếp vồ tới nói: "Sư tỷ ta chăm chỉ tu hành, gần nhất cũng nghèo cực kì. Hiếm thấy sư đệ chịu hiếu kính, vậy thì từ chối liền không hay rồi. Trở lại bán đổi rượu uống, hi hi."

Ninh Dạ cũng không để ý tới nàng, lại là lại đem một kiện siêu phẩm pháp bảo nâng hướng Huyền Vụ Tiên Tôn, nói: "Đệ tử biết chuyến này nhờ có Tiên Tôn che chở, một điểm nho nhỏ tâm ý, bất nhập Tiên Tôn pháp nhãn, cẩn biểu tâm ý, kính xin Tiên Tôn nhận lấy."

Thái độ so với Nhạc Tâm La phải cung kính hơn nhiều.

Huyền Vụ Tiên Tôn là Nhân Hoàng đại năng, trên tay bản thân liền có ba cái thần khí, đối với một kiện siêu phẩm pháp bảo đến cũng không để ý, chính muốn cự tuyệt, chợt thấy ánh mắt Ninh Dạ liếc về phía Diệp Cô, lại nhìn đây cũng xác thực là một kiện huyễn đạo bảo vật, trong lòng đã có tính toán, tiện tay cầm lên, ném cho Diệp Cô: "Còn không cảm tạ Ninh sư đệ của ngươi."

Diệp Cô đại hỉ: "Đa tạ sư tôn, đa tạ Ninh sư đệ."

Ngoại trừ Diệp Cô, Ninh Dạ cũng cho Lang Diệt cùng Hiên Viên Long mỗi người một kiện siêu phẩm pháp bảo, những thứ khác hắn cũng không có ý định lưu, mà là liền theo lúc trước đã nói, phân cho chúng nhân từng kề vai chiến đấu cùng bản thân.

Cũng coi như là vũ lộ quân triêm (cùng nhau dính mưa).

Ninh Dạ tuân thủ hứa hẹn, đến là khiến những đệ tử tinh anh không phải Thiên Tàm tu sĩ kia đối với Ninh Dạ rất có hảo cảm, chỉ có người của Tử Cực Cung nhìn Ninh Dạ dùng bảo vật của nhà mình đi làm nhân tình, đều thấy tâm đau —— đáng ghét nhất thiên hạ không gì hơn kẻ 'của người phúc ta' rồi.

Một hồi thiếu tú tái, uy danh thiên hạ biết.

Trên bảng xếp hạng thiếu tú Thiên Trung Giới, Ninh Dạ nghiễm nhiên ghi tên số một, dẫn đến thiên hạ oanh truyền.

Đặc biệt là lần này mười thần khí toàn bộ tới tay, có thể xưng tiền vô cổ nhân.

Cùng ngày trở lại Lang Gia Các, Quy Linh Nương đem Ninh Dạ kêu tới.

Nữ Đế điện.

Cao ngọa túy hương tháp (*giường), đầu đội tử kim quan, Lang Gia Nữ Đế nằm nghiêng trên giường, phảng phất như nửa say nửa tỉnh.

Ninh Dạ đứng thẳng hạ phương, không chút nhúc nhích.

Rất lâu, Quy Linh Nương mới thở dài nói: "Ta phải nói ngươi thế nào mới được đây? Quả thực chính là cái bại hoại trời sinh gây họa. Ngươi có biết, ngươi lần này chọc ra cái lỗ bao lớn không?"

Ninh Dạ mỉm cười: "Thiếu tú tranh phong, chính là chuyện đương nhiên nên thế. Đệ tử không rõ, việc này làm sao lại sai?"

Quy Linh Nương hừ nhẹ: "Tranh phong là không sai, thế nhưng phong mang quá lộ, không cho Tử Cực Cung một điểm bộ mặt, liền có chút quá rồi. Tổn thất một ít thần khí, bất quá là một chút tài vật chi thất, thế nhưng vạn năm trôi qua, thiếu tú tái lần đầu tiên bị người vét sạch sành sanh, việc này phát sinh tại trên đầu Tử Cực Cung, chính là mặt mũi đại sự rồi. Những kẻ lưu ý tiền tài kia, đều là tiểu nhân vật, không đáng nhắc tới, lưu ý bộ mặt, mới là phiền phức chân chính."

Ninh Dạ cúi đầu: "Sư phụ là nói Tử Cực cung chủ Viêm Lôi Đạo Quân?"

"Không." Quy Linh Nương lắc đầu: "Ta nói chính là càng trên."

Ninh Dạ hơi ngạc nhiên: "Không phải chứ? Chẳng lẽ Tử Cực Thánh Tôn cũng sẽ đích thân xuất thủ với ta?"

"Hiện tại biết sợ?" Quy Linh Nương hừ một tiếng: "Sư phụ nói với ta, Tử Cực Thánh Tôn đối với chuyện này khá có bất mãn. Đương nhiên, hắn là Thánh Nhân, hẳn còn không đến mức tính toán với ngươi. Bất quá lão nhân gia hắn không vui, cảm thấy người phía dưới là phế vật, vậy thì chúng tiểu nhân nhất định phải có hành động, chứng minh bản thân không phải phế vật. Vì vậy trong khoảng thời gian tiếp sau đó, ngươi liền hảo hảo tại trong Lang Gia Các tu hành, chỗ nào cũng đừng đi."

Ninh Dạ nhưng ngẩng đầu nói: "Đây là ý tứ của sư tổ sao?"

"Ân?" Quy Linh Nương nhìn hướng Ninh Dạ.

Ninh Dạ mỉm cười: "Ta đoán, tổ sư sẽ không dặn dò như thế."

Chương 102 : Cực Quang Đảo

Chương 103: Cực Quang Đảo

Trên túy hương tháp (*giường), Quy Linh Nương nhìn đệ tử nhà mình.

Bỗng phát ra một tiếng cười khẽ: "Không trách sư phụ coi trọng ngươi như vậy, hảo tiểu tử, quả nhiên có chút dũng khí. Nói như vậy, ngươi quyết định rồi?"

Ninh Dạ gật đầu: "Đối thủ là đá đạp chân tốt nhất."

"Rất tốt." Quy Linh Nương gật gật đầu: "Nếu ngươi đã không sợ chết. . ."

Nàng giương tay lên, một đạo phù chỉ đã bay vào trong tay Ninh Dạ.

Ninh Dạ nhìn lại, lông mày khẽ nhếch: "Cực Quang Đảo?"

"Đúng." Quy Linh Nương nói: "Một tháng sau, ngươi đi Cực Quang Đảo, ở đó trấn thủ. Quãng đường còn lại, phải dựa vào chính ngươi đi."

"Quy củ đây?" Ninh Dạ hỏi.

"Đối phương không ra hai cái Niết Bàn trở lên, ngươi liền không được cầu cứu."

"Hai cái Niết Bàn trở lên?"

"Ngươi không phải có Thiên Cơ sao?"

Ninh Dạ đã minh bạch.

Hắn gật gật đầu: "Được, cần phải bao lâu?"

"Đó là đáp án chính ngươi cần phải tìm. . . Ta cũng không biết." Quy Linh Nương có chút đau đầu lắc đầu.

Lần thiếu tú tái này động tĩnh quá lớn, trực tiếp đã kinh động thượng giới.

Mặt trên đã có sắp xếp, coi như là Quy Linh Nương cũng không thể tùy ý nhúng tay.

Tiểu tử thối, bất quá tu hành hơn mười năm, Vạn Pháp chi cảnh, vậy mà đã hấp dẫn Thánh Nhân chú ý, ngươi cũng là đủ khả dĩ đó.

"Nói chung, ngươi tự lo lấy đi." Quy Linh Nương xua xua tay nói.

"Vâng, đệ tử xin cáo lui." Ninh Dạ chắp tay liền muốn rời khỏi.

"Chờ một chút." Quy Linh Nương đột nhiên nói.

"Sư phụ còn có chuyện gì?"

Quy Linh Nương ném cho Ninh Dạ một chiếc chìa khóa: "Đi nội khố, tùy ý chọn chút gì đi. Sư phụ có thể giúp ngươi, cũng chỉ như vậy."

Nghe nói như thế, Ninh Dạ cười lên: "Đa tạ sư tôn ưu ái!"

"Bất quá nhớ kỹ, căn cứ quy củ, tổng giá trị vật phẩm ngươi mang theo, không được vượt quá một kiện thần khí hạ phẩm, bộ phận thêm ra, tương lai đều phải trả lại gấp bội, mỗi năm một thành lợi tức."

"Đệ tử minh bạch!"

Cực Quang Đảo là một toà cô đảo ở vào hải ngoại, cùng Lang Gia Các cũng không liên kết, trung gian còn cách đến vài cái đại vực. Sở dĩ lại thuộc về Lang Gia Các, là bởi vì nơi đây từng ra một vị đại nhân vật, Cực Quang Tiên Tôn, chính là một trong Thất Cực Lang Gia Các.

Cực Quang Tiên Tôn vốn không phải người của Lang Gia Các, chỉ là một giới tán tu, nhưng thiên phú dị bẩm —— Ân, có thể thành Nhân Hoàng, khẳng định đều là thiên phú dị bẩm.

Đằng nào chính là một đường tu hành, cuối cùng tiến vào Lang Gia Các, tấn thăng Thất Cực.

Cực Quang Đảo cũng bởi vậy trở thành một khối thuộc địa của Lang Gia Các.

Nơi đây trước kia thịnh sản linh thạch, sau đó khoáng mạch bị đào khô, cũng không còn chỗ tốt gì. Nhưng đến cùng là nơi Cực Quang Tiên Tôn lập nghiệp đắc đạo, sau khi trở lại đem nơi đây lần nữa bố trí một phen, đến cũng lưu lại không ít chỗ tốt. Tuy rằng không tính là bí cảnh gì, nhưng cũng có thể coi là một chỗ linh tính dồi dào, bên trong còn trồng không ít linh thực.

Bất quá chân chính khiến Cực Quang Đảo trọng yếu lên, vẫn là vị trí địa lý của nó.

Cực Quang Đảo ở vào phụ cận Hàn Lăng quần đảo, mà Hàn Lăng Quần Đảo lệ thuộc vào Vạn Tiên Minh.

Vạn Tiên Minh, chính là môn phái thuộc một trong thập nhị thượng giới Thiên Trung Giới, tức môn phái không có Thánh Tôn. Xác thực nói, bọn họ không phải một cái môn phái, mà là một cái liên minh do hơn trăm cái tiên môn liên hợp lại.

Bọn họ cùng Thiên Trung Giáo, Ngự Ma Quốc đồng thời, trở thành chủ nhân ba toà không có Thánh Tôn chi giới trong thập nhị thượng giới kia.

Dựa theo thỏa thuận đạt thành giữa ba tổ chức lớn này cùng cửu đại thánh tôn, chỉ cần Thánh Tôn mới không có xuất hiện, ba phái liền có thể tạm chưởng ba thượng giới, cùng cửu đại thánh tôn đồng thời, chủ trì Thiên Trung Giới thập nhị vực.

Bất quá cũng chính là vì nguyên nhân này, Vạn Tiên Minh, Thiên Trung Giáo cùng với Ngự Ma Quốc đối với việc Thánh Tôn mới xuất hiện có thể tưởng tượng được là nắm thái độ mâu thuẫn —— tân Thánh Tôn không phải là không thể có, nhưng nhất định phải tại bản phái.

Vậy là ba thế lực lớn này, nhiều năm qua vẫn luôn chèn ép bất kỳ người nào có tiềm lực trở thành Thánh Tôn, loại chèn ép này không chỉ là nhằm vào thiên hạ các môn các phái, thậm chí cũng bao gồm cửu đại chí tôn môn phái.

Sở dĩ dám làm như vậy, tự nhiên là bởi vì cửu đại thánh tôn ngầm đồng ý.

Thiên hạ đều có quy củ, cửu đại thánh tôn không ngại thêm ra Thánh Tôn mới, thậm chí hoan nghênh, thế nhưng không có khảo nghiệm, không có mài giũa, tân Thánh Tôn liền không ra được, thậm chí ra rồi cũng ý nghĩa không lớn.

Ba thế lực lớn này, chính là dùng để làm đá kê chân cho tân Thánh Tôn trưởng thành.

Bất quá ý nghĩ của cửu đại thánh tôn là của cửu đại thánh tôn, không phải là của chí tôn cửu phái, môn hạ của chí tôn cửu phái, phàm là có thực lực, đều có mong đợi đăng đỉnh thất cảnh, chứng đạo thành thánh. Tam đại thế lực liên hợp chèn ép, liền đã thành cái đinh trong mắt cái gai trong thịt bọn họ.

Tại dưới tình huống Thánh Tôn sẽ không xuất thủ, các phái bởi vậy cũng là lẫn nhau minh tranh ám đấu.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao cửu đại chí tôn tuy rằng hiệu lệnh toàn giới, nhưng Thiên Trung Giới các nơi lại vẫn có thể đếch nể cửu tôn môn phái.

Hàn Lăng Quần Đảo chính là một mảnh lãnh địa trọng yếu của Vạn Tiên Minh, mà muốn từ Hàn Lăng Quần Đảo về chủ đại lục, liền cần đi qua Cực Quang Đảo.

Chính bởi vậy Cực Quang Đảo cũng thành một chỗ trọng yếu chỗ then chốt chi địa.

Nhiều năm tới nay, tại dưới hiểu ngầm của tam đại thế lực cùng cửu đại thánh tôn, tuy rằng sẽ không tấn công Cực Quang Đảo, đánh hạ chỗ này, thế nhưng minh tranh ám đấu thường có phát sinh, tựa như Liệt quốc chi chiến vậy, đất có thể không cần, người lại là có thể giết.

Quá khứ ba mươi năm, Cực Quang Đảo chỉ riêng là đảo chủ liền đã thay đổi ba lần, đối với tu tiên giới mà nói, tần suất thay mới này thực sự có chút nhiều rồi.

Mà hiện tại, Ninh Dạ chính là muốn đi đảo này làm đảo chủ.

Nói cách khác, hắn tiếp sau đó không chỉ phải đối diện Tử Cực Cung tìm nợ cũ, còn phải đối diện Vạn Tiên Minh.

Mà tại sau khi biết đây là ý của Lang Gia Thánh Tôn, Ninh Dạ càng minh bạch, đây chính là khảo nghiệm đối với hắn.

Thiên Trung Giới thiên tài vô số, nhưng chỉ có thiên tài có thể đi tiếp mới có ý nghĩa.

Mà Cực Quang Đảo chính là vị trí khảo nghiệm tốt đẹp nhất.

Quy Linh Nương cũng minh bạch tầng ý nghĩa này, cho nên nàng mở rộng môn hộ, cho Ninh Dạ tại trong Lang Gia Các tự lấy thứ cần.

Vì thế càng là từng bước dẫn dắt, nhắc nhở Ninh Dạ.

Tử Cực Cung thụ hạn, muốn tìm hắn phiền phức, tối đa sẽ không xuất hiện hai cái Niết Bàn trở lên, thế nhưng Vạn Tiên Minh sẽ có hạn chế gì, liền ngay cả Quy Linh Nương cũng không rõ ràng.

Bởi vì bọn họ đều là thượng giới, thượng giới cùng thượng giới không tồn tại hạn chế, chỉ tồn tại giao dịch.

Chỉ cần cửu đại thánh tôn gật đầu, Vạn Tiên Minh phái ra Nhân

Hoàng của bọn họ đến giết Ninh Dạ cũng có khả năng, đương nhiên Quy Linh Nương tin tưởng không đến nỗi như vậy, nhưng cụ thể sẽ thế nào, nàng liền không nói được rồi.

Mà tại sau khi biết mình sẽ đi Cực Quang Đảo, Ninh Dạ liền đã minh bạch tình cảnh của bản thân, tự nhiên cũng không khách khí nữa, lập tức liền đi nội khố tận tình lựa chọn.

Hắn không có chọn những thần khí pháp bảo kia, ngược lại, lựa chọn đại thể là một ít tư nguyên. Có chính là tư nguyên tu hành, cũng có chính là tư nguyên trận pháp.

Một ngày sau, Quy Linh Nương cầm đến lựa chọn của Ninh Dạ, nhìn danh sách mặt trên, cũng là hơi thấy ngạc nhiên.

"Hảo gia hỏa, hắn đây là muốn đem nội khố dọn sạch sao?" Quy Linh Nương cũng vui rồi.

Ninh Dạ là không lấy thần khí, thế nhưng các loại tư nguyên lại cơ hồ bị hắn móc sạch, tính toán giá trị, đại để tương đương với ba cái thần khí trung phẩm.

Hạn mức miễn phí của Ninh Dạ chỉ có một kiện thần khí hạ phẩm, cái khác đều là phải trả còn có lợi tức, dù vậy, hắn cũng không thể nào lấy không hạn chế, cũng giống như vay nợ ngân hàng, chung quy phải có đặt cọc, còn phải có thể chứng minh thực lực trả lại.

Quy Linh Nương mở cho hắn thông đạo màu xanh, tương đương với cho phép hắn vay không cần đặt cọc, kết quả liền là hàng này trực tiếp vượt mức đến gấp mười lần.

Ngươi là thật không sợ tương lai trả không nổi sao?

Bất quá điều này cũng chứng minh Ninh Dạ có đầy đủ dã tâm cùng tự tin.

"Sư phụ, hắn nắm. . . Có phải là hơi nhiều?" Nhạc Tâm La hỏi: "Có cần ta đi đòi lại một chút hay không?"

Quy Linh Nương liếc nàng một cái: "Là có chút nhiều, vì phòng ngừa những tư nguyên này toàn bộ lãng phí, ngươi vô sự cũng trông nom nhiều một chút."

"A?" Nhạc Tâm La kinh hãi: "Vậy không phải thành ta bảo vệ hắn?"

"Ngươi không muốn?"

"Cũng không phải thế." Nhạc Tâm La cười hi hi: "Vậy không phải là không hợp quy củ sao."

"Vì vậy mới không bảo người xuất hiện ngoài sáng. Chỉ cần Tử Cực Cung Vạn Tiên Minh không vượt giới, ngươi liền không cần xuất thủ. Nhưng nếu như bọn họ vượt giới, chí ít không đến nỗi sau khi cầu viện, quá cái năm ba ngày mới có viện binh."

"Vâng! Đệ tử minh bạch!" Nhạc Tâm La cao giọng đáp lại, trong lòng thì thầm nghĩ, tốt nhất tiểu tử thúi này gặp phải phiền phức giải quyết không được, phát ra cầu viện, đến lúc đó bản thân nhất định phải hảo hảo bắt chẹt hắn một phen mới chịu xuất thủ.

Nghĩ tới đây, không nhịn được đắc ý không ngớt.

Chương 103 : Dân tâm bất khả dụng

Chương 104: Dân tâm bất khả dụng

Cực Quang Đảo.

Làm vị trí xa xôi chi đảo, nơi này cũng không có nhiều người sinh hoạt, phổ thông cư dân chỉ có hơn 500 hộ gia đình, tu sĩ cũng chỉ là một tên trú đảo tu sĩ, tu vi bất quá Hoa Luân đỉnh phong.

Khi Ninh Dạ mang người đi tới nơi này thì, liền nhìn thấy trên đảo thôn trang khói bếp lượn lờ, một ít bách tính chính tại sinh hoạt thổi cơm.

Vài tên hài đồng đang tại cửa thôn chơi đùa, nhìn thấy Ninh Dạ bọn họ từ trời hạ xuống, đến cũng không có kỳ quái, mà là dồn dập chạy về hô: "Mẹ, mẹ, lại có tu tiên đến rồi."

Vài tên thôn phụ chạy tới, ôm lấy hài tử của mình, liếc nhìn Ninh Dạ bọn họ, cũng không để ý tới, chỉ là nói: "Đều trở về trong nhà đi, nhanh."

Mang theo hài tử liền về nhà rồi.

Ninh Dạ cảm giác mình lại như quỷ vào thôn vậy, mới vừa rồi còn tính thôn xóm náo nhiệt, trong nháy mắt thanh tịnh.

Nhớ lại năm đó, một màn này Ninh Dạ cũng từng gặp được.

Không nghĩ tới, hôm nay tái ngộ.

Lang Diệt là cái tính khí bất hảo, lúc đó liền tức giận rồi: "Bách tính nơi này thật vô lễ, Lang Gia Các ta đãi bọn họ vẫn luôn không tệ, lần này đi tới cũng là tận thủ hộ chi trách, bọn họ thế mà đối xử với chúng ta như thế."

Ninh Dạ giơ tay: "Bình tĩnh đừng nóng."

Trước lúc đến, Ninh Dạ xem qua Cực Quang Đảo ghi chép.

Chính như Lang Diệt từng nói, Lang Gia Các đối với chỗ này cũng không có quá mức bóc lột.

Tiểu thôn lạc tổng cộng cũng chỉ hơn một ngàn người, cũng không có gì đáng giá bóc lột.

Theo lý thuyết, thôn này là không nên biểu hiện ra phản cảm cường lực như thế.

Đúng vào lúc này, xa xa một tên tu sĩ râu dài bay tới, tay cầm phất trần, lạc hạ đám mây, hướng tới Ninh Dạ khom người nói: "Không Linh Tử tham kiến Ninh Dạ thượng sư."

Không Linh Tử này chính là người đảo phụ trách này, Hoa Luân đỉnh phong, tu vi tầm thường.

Mỗi ngày vô sự chính là ở trên đảo đả tọa, vừa mặc kệ thôn dân, nhưng cũng không quấy nhiễu thôn dân, xem như là điển phạm tường an vô sự.

Không Linh Tử này tuy rằng lễ nghi chu toàn, nhưng nhìn biểu tình, cũng là một mặt bất đắc dĩ, Ninh Dạ trong lòng đã có chút tính toán: "Người nơi này, xem ra không quá hoan nghênh chúng ta a."

Không Linh Tử cười khổ: "Thượng sư chớ trách, điều này cũng khó trách bọn họ."

Lang Diệt nhịn không được hỏi: "Chúng ta là đi tới thủ hộ này đảo, tại sao lại thất lễ như vậy?"

Không đợi Không Linh Tử hồi đáp, Ninh Dạ đã nói: "Bởi vì đảo này căn bản cũng không cần thủ hộ chứ?"

Chúng nhân ngẩn ra, lúc này mới phản ứng được.

Vấn đề của Cực Quang Đảo tới nay đều không phải đoạt đảo, mà là đoạt người!

Thượng giới chi quy, Cực Quang Đảo đặc thù chi địa, các phái coi như là đánh giết thủ hộ chi nhân, cũng không thể tùy ý chiếm đảo —— mục tiêu của bọn họ vĩnh viễn chỉ có một cái, chính là thủ hộ giả trên đảo.

Vậy là mọi thứ nơi này cùng bên ngoài là ngược lại.

Khi đảo này không có thủ hộ giả thì, Cực Quang Đảo trái lại là an ninh tường hòa, một khi đã có thủ hộ giả, phiền phức mới sẽ cuồn cuộn không ngừng mà tới.

Nghĩ như vậy, liền có thể lý giải thái độ của những cư dân trên đảo kia.

Ở trong mắt bọn họ, thủ hộ giả không phải thủ hộ giả, mà chỉ là tai tinh.

Đương nhiên tu sĩ muốn tới, bọn họ cũng không thể ngăn cản, nhưng ít ra trong nội tâm sẽ không có bất kỳ hoan nghênh, hiện ra biểu hiện, tự nhiên chính là tránh mà không gặp rồi.

Không Linh Tử cười khổ: "Thượng sư lý giải là tốt rồi. Tuy rằng người trong thôn này, đều là cư dân trên đảo, nhưng đối với bọn họ mà nói, những người thủ hộ đảo chúng ta, mới là phiền phức chân chính. Dưới cái nhìn của bọn họ, mỗi một vị đảo chủ chết đi, bọn họ liền có thể thu được được một quãng thời gian thái bình."

"Ha ha, cho dù đại chiến bạo phát, ngươi liều mạng bảo vệ cũng vô dụng chứ?" Ninh Dạ cười hỏi.

Không Linh Tử gật đầu: "Đúng, dân tâm nơi đây. . . Không thể dùng."

"Không thể dùng liền không cần đi, đằng nào cũng chỉ là một ít thường nhân." Diệp Cô lạnh nhạt nói.

Không Linh Tử vội vã xua tay: "Thượng sư ngàn vạn lần đừng nói lời này. Thượng giới có quy củ, phàm nhân cũng cần bảo vệ. Dân chúng Cực Quang Đảo có chút tử thương thì cũng thôi, nếu như tử thương hầu như không còn, đó chính là hộ đảo bất lợi, là phải bị trách phạt."

Thời điểm không có tu sĩ, đảo dân nơi đây, không ai quan tâm.

Nhưng đã có tu sĩ, như vậy đảo cùng dân đảo liền đều đã thành mục tiêu cần quan chú, điều này khiến dân chúng trên đảo vô hình trung trở thành gánh nặng, then chốt dân đảo còn sẽ không cảm kích ngươi.

Điều này cũng khiến cho Ninh Dạ bằng ngay từ đầu liền đối diện một cái đại nan đề.

Dân tâm thứ này, nói trọng yếu cũng trọng yếu, nói không trọng yếu cũng không trọng yếu.

Không trọng yếu tự nhiên là bởi vì bọn họ không có chiến lực, trọng yếu cũng không phải là bởi vì lực lượng bọn họ có thể cung cấp, mà là phản tác dụng bọn họ có thể gây ra.

Bởi tổng cộng chỉ có hơn một ngàn tên thôn dân, lại mâu thuẫn đám người Ninh Dạ, như vậy những người này liền mang ý nghĩa rất dễ dàng bị Vạn Tiên Minh lôi kéo, thậm chí bày xuống thám tử.

Ninh Dạ muốn thủ hộ bản đảo, liền tất cần ở trên đảo thành lập tiên trận, trải rộng toàn đảo.

Những trận pháp này không thể nào dùng để sát hại thôn dân, cũng liền mang ý nghĩa thôn dân không chỉ phải có quyền lực thông hành, thậm chí càng phải có lý giải nhất định đối với bản thân trận pháp.

Vạn Tiên Minh chỉ cần thông qua những người này, liền có thể phá giải đi bộ phận trận pháp.

Nói chung, dưới tình huống không có dân ý chống đỡ, rất nhiều chuyện bắt tay vào làm sẽ không tiện, thế nhưng ngươi lại còn không thể không bảo hộ bọn họ.

Điều này khiến mọi người cũng dồn dập thất vọng, không biết nên ứng đối ra sao.

Ninh Dạ đến là rất bình tĩnh, đối chuyện như vậy hắn nhìn nhiều lắm rồi, tư duy cũng khiêu dược cực kì.

Hắn trực tiếp nói: "Ta có thể hiểu được tâm tình của bọn họ, nhưng đáng tiếc như vậy cũng giải quyết không được vấn đề. Nếu như ta đã đến, như vậy chiến sự cũng chú định sẽ mở ra. Ta mặc kệ bọn họ có nguyện ý hay không, đều phải dựa theo mệnh lệnh của ta đi làm việc."

Không Linh Tử giật nảy cả mình: "Thượng sư không được a. Nếu như ngươi cưỡng ép thôn dân nghe ngươi phân phó, đám người kia nói không chắc liền chạy."

"Chạy thì chạy thôi." Ninh Dạ trực tiếp nói: "Quy củ của bên trên, chỉ là phải thủ hộ dân chúng trên đảo, nhưng không nói thế nào mới coi như là dân chúng chứ? Thiên hạ kẻ trôi giạt khắp nơi rất nhiều. Dân chúng nơi đây nếu đã không biết cảm ơn, vậy thì tìm một ít biết cảm ơn. Diệp Cô."

"Tại!" Diệp Cô chắp tay nói.

"Ngươi về Thiên Trung thập nhị vực, tìm một ít lưu dân tới bổ sung chỗ này. Như dân chúng nơi đây không phối hợp, vậy thì để cho bọn họ thích đi đâu thì đi là được." Ninh Dạ không khách khí nói.

Lâm Lang cũng không khỏi giật mình: "Sư huynh, sử dụng dụ dỗ chi sách không phải càng tốt hơn một chút sao?"

Ninh Dạ hừ lạnh: "Sự tồn tại của chúng ta, chính là căn nguyên phiền phức của bọn họ. Làm sao dụ dỗ, cũng không thể thay đổi loại cách nghĩ này. Nếu như thế, ta cũng không làm khó bọn họ. Muốn đi đều có thể đi, thế nhưng lưu lại, nhất định phải nghe lời."

Trường kỳ thân tại cao vị, Ninh Dạ đã sớm không còn sự ngây thơ của thiếu niên.

Cái gọi là 'đối tốt với dân liền nhất định có thể thu được được dân tâm' căn bản chính là chém gió đánh rắm, thống lĩnh dân chúng cũng là một loại kỹ xảo, là cần có thủ đoạn, chính trị không cho phép ngây thơ.

Dân chúng nơi đây tình huống đặc thù, ban phát ân huệ căn bản vô dụng.

Nếu như thế, vậy thì đổi người.

Đối với lưu dân mà nói, vốn là trôi giạt khắp nơi như họ, đột nhiên liền có nơi ăn chốn ở có thể an sinh, như vậy so với khổ nạn trước kia, chút vấn đề này cũng liền không tính là gì rồi.

Liền như vậy, kiến thiết đảo còn chưa bắt đầu, một hồi lưu dân di chuyển đến đã trước tiên hành động.

Diệp Cô liền như một cái con buôn nhân khẩu vậy, cùng những người khác đồng thời, cuồn cuộn không ngừng vận chuyển nhân khẩu lên đảo, cũng thi triển tiên pháp, tự thân giúp bọn hắn kiến thiết quê hương.

Chương 104 : Hành Lang Phán Quyết

Chương 105: Hành Lang Phán Quyết

Thời điểm Diệp Cô bọn họ đang tiến hành nhân khẩu đại chuyển di, Ninh Dạ cũng không nhàn rỗi.

Mang theo lượng lớn tư nguyên thu hoạch từ Lang Gia Các, Ninh Dạ đã bắt đầu khảo sát cùng bố trí đối với toàn đảo.

Dân đảo Cực Quang Đảo vốn là đều sinh sống ở khu vực bên ngoài, trong đảo chính là chỗ tu sĩ ở. Bởi vì nơi này chính là linh thực viên năm đó Cực Quang Tiên Tôn lưu lại, cũng là chỗ có giá trị nhất, là nhất định phải thủ hộ.

Bất quá Vạn Tiên Minh cùng Tử Cực Cung một khi đột kích, vị tất đã phân nội đảo ngoại đảo, đến lúc đó cho dù là một cái pháp thuật dư âm, cũng có thể khiến dân thường chết sạch.

Vì vậy bố trí một cái trận pháp thủ hộ tại ngoại đảo là rất cần thiết.

Nhưng điều này cũng mang ý nghĩa lãng phí lượng lớn tư nguyên.

Ninh Dạ quyết định ngược lại mà làm.

Hắn quyết định trực tiếp đem dân đảo đặt vào nội đảo.

Cái cách làm này không thể nghi ngờ gây nên dân chúng trên đảo phản đối —— dân đảo chủ yếu lấy đánh cá mà sống, vì vậy cư trụ cạnh biển đối với bọn họ mà nói là một chuyện rất thuận tiện. Hiện tại phải chuyển vào nội đảo, mỗi ngày chỉ riêng là nội ngoại xuất nhập liền phải tốn rất nhiều thời gian.

Chuyện này đối với dân đảo mà nói là cự đại bất tiện trong sinh hoạt.

Ninh Dạ cũng không bắt buộc, trực tiếp nói cho bọn họ, nguyên dân đảo có thể tiếp tục ở lại ngoại đảo, nhưng hắn sẽ không thiết lập khu bảo hộ tại thôn xóm ngoại đảo, một khi tu sĩ đánh tới, đến lúc đó tự xem mà làm . Còn lưu dân mới tới, thì toàn bộ vào ở nội đảo —— đối với lưu dân mà nói, bọn họ là không có quyền lựa chọn.

Dựa theo quy củ, Ninh Dạ nhất định phải bảo vệ dân chúng trên đảo, nhưng cái bảo vệ này, là tính theo tỉ lệ chứ không phải con số tuyệt đối.

Ở tình huống bình thường, dân chúng không được tử thương vượt quá ba thành.

Nếu như thế, ta chuyển di ba ngàn lưu dân trở lên vào nội đảo, sự tình coi như giải quyết.

Nghe thấy tin tức này, dân cũ trên đảo cũng kinh hoảng, không thể không tiếp thu yêu cầu của Ninh Dạ, dồn dập chuyển vào nội đảo.

Ninh Dạ biết, trong nhóm người này khẳng định có người của Vạn Tiên Minh, sẽ hướng Vạn Tiên Minh để lộ cơ mật liên quan tới trận pháp trên đảo, nhưng hắn cũng không để ý.

Bởi vì lần này, hắn bố trí không phải loại trận pháp bao phủ khắp toàn đảo kia, mà là một cái trận pháp phi thường đặc thù. . .

Dạ Nha Đảo.

Hồng Vân Tử chính đang xem một phần thư tín.

"Có ý tứ, thế mà di chuyển lưu dân. Cái Ninh Dạ này cũng thật là 'nghĩ thứ người khác không dám nghĩ, làm chuyện người khác không dám làm' a. Bất quá hắn làm như thế, những sắp xếp trước kia của chúng ta, vẫn là có rất nhiều không dùng được đây. Chư vị, các ngươi thấy thế nào?"

Hắn nhìn hướng hạ phương.

Một đám tu sĩ chính ngồi ở nơi đó.

Thời khắc này một tên tử bào tu sĩ hừ nói: "An bài, diệu kế gì đó, cuối cùng bất quá là tiểu đạo. Thực lực mới là căn bản! Ninh Dạ nếu như đã đến Cực Quang Đảo, vậy hắn liền chú định một đi không trở lại."

Mấy câu nói nói rồi bằng không nói, không có giá trị rắm gì.

Thế nhưng một đám tu sĩ lại dồn dập gật đầu tán đồng.

Nói trắng ra, thế đạo này vốn không phải là một cái thế đạo âm mưu giảo quyệt, đâu ra nhiều tính toán như vậy.

Thường ngày nói chuyện tính toán ít, chém gió nhiều, mới là chuyện thường.

Hồng Vân Tử xem như là ít có vẫn tính tỉnh táo, nói: "Cũng đừng quá khinh thường hắn. Tiểu tử này nếu đã có thể trở thành danh đầu Thiếu Tú Bảng, đoạt lấy mười thần khí, tuy có thủ xảo chi hiềm, lại cũng là thật sự có chút năng lực. Các ngươi xem, hắn đem dân chúng đều an trí tại nội đảo, dẫn đến dân chúng rất khó trở thành chỗ yếu hại để áp chế hắn, càng không cần vì thế lãng phí tư nguyên, đặc ý bảo vệ dân chúng, do đó có thể đem phạm vi trận pháp thu nhỏ, tập trung lực lượng."

Trận pháp cũng không phải càng lớn càng tốt, đại hình trận pháp so với tiểu hình pháp trận lực lượng mạnh, là bởi vì lợi dụng càng nhiều tư nguyên. Thế nhưng mặt khác, tại dưới tình huống tư nguyên có hạn, tự nhiên là không gian thủ hộ càng nhỏ càng tốt.

Ninh Dạ chính là như vậy, thủ hộ chi trận của hắn không phải bố trí quanh đảo, mà là chỉ tập trung vào nội đảo, cứ như vậy, uy năng trận pháp dĩ nhiên là có thể càng mạnh.

Nhưng muốn nói ngoài đảo hoàn toàn không có, đến cũng chưa chắc.

Có thật nhiều trận pháp cấm chế, vốn là không tự thân tiếp xúc, khó mà phát hiện.

"Nhưng chỉ cần là trận pháp, liền luôn có loại bỏ chi đạo. Cư dân trên đảo bị hắn sắp đặt vào nội đảo, mỗi ngày ra vào, bản thân liền là một cái thông đạo thuận tiện, vậy thì chỗ này cũng tất nhiên là chỗ dễ dàng bị công hãm nhất." Tu sĩ hoa phục kia chỉ lối ra phía đông của nội đảo một cái.

Nơi này là thông đạo ra vào duy nhất của hết thảy dân đảo, bờ đông hòn đảo chính là bến tàu.

Bởi vì phải trường kỳ ra vào duyên cớ, khẳng định là phải lưu lại thật nhiều chỗ thuận tiện.

Hồng Vân Tử cũng gật đầu nói: "Không sai, đợi đến thời điểm, chúng ta liền bắt đầu tấn công từ đây."

Dựa theo quy củ, sau khi tu sĩ thủ hộ tới, Vạn Tiên Minh ít nhất phải cho đối phương thời gian một tháng chuẩn bị, sau một tháng mới có thể phát khởi tấn công.

Vậy là mọi người hiện tại đều đang chờ.

Không ai dự định cho Ninh Dạ cơ hội, lần này bọn họ muốn thế như nghiền ép, một kích đánh tan.

"Đúng rồi, Tử Cực Cung bên kia nói thế nào?" Hồng Vân Tử đột nhiên nghĩ đến, hỏi.

"Bọn họ nói không thể kích sát, thế nhưng có thể giúp chúng ta phá trận, vấn đề duy nhất là, mặt trên có hạn chế, không thể xuất động quá nhiều đại năng." Một tên tu sĩ hồi đáp.

"Không sao." Hồng Vân Tử ngạo nghễ xua tay: "Đối phó chỉ là Ninh Dạ, cần gì Niết Bàn đại năng, mười tên Vô Cấu đủ để nghiền ép!"

Cực Quang Đảo, nội đảo.

Trong một toà biệt viện mới xây, Ninh Dạ đang tự đả tọa.

Sau đầu ẩn ẩn có huyền quang xuất hiện, từng vòng từng vòng quang chiếu chiếu ra, như nhật nguyệt diệu không.

Nhưng kỳ thực đó là hư ảnh quang huy của Tuyền Cơ Xích cùng Côn Lôn Kính.

Tuy rằng thần khí không tại trên người, thế nhưng Ninh Dạ đã có thể mượn cửu đại thần thuật, ngưng kết bộ phận thần khí uy năng. Mà mượn uy năng này, Ninh Dạ liền ngược lại tăng mạnh trận pháp hắn bày xuống, thậm chí vì chính mình tương lai tiến một bước đề thăng đặt vững không gian.

Khác với con đường mà bản thể Ninh Dạ từng đi năm đó, Ninh Dạ năm đó là không có thực lực phải nghĩ hết biện pháp vượt cấp thắng cường địch, Ninh Dạ hiện tại, là thực lực đủ rồi, nhưng phải nghĩ hết biện pháp khiến cho chính mình "Hợp lý" chiến thắng cường địch.

Nhưng tương đồng chính là, những đối thủ này. . . Đều là tư nguyên.

Thời khắc này theo thể nội thần quang dũng hiện, Ninh Dạ nói: "Thiên Cơ."

"Thiên Cơ minh bạch." Thiên Cơ cười hắc hắc, đã bắt đầu thi pháp.

Liền thấy trên con đường dài từ nội đảo thông tới mép ngoài hòn đảo, mặt đất đột nhiên dâng cao, từng toà từng toà nê thạch cự tượng bạt địa mà lên, tại dưới thủ đoạn của Thiên Cơ, đã hóa thành các loại điêu tượng tạo hình bất đồng, chỉ là không có khuôn mặt, liền ngay cả trang phục đều là mơ hồ, xem ra liền như cái bán thành phẩm, chỗ đỉnh đầu nhưng đều đội một vầng ngân bàn.

Tiếp dẫn nguyệt sắc quang mang, đem toàn bộ con đường chiếu đến huy hoàng sáng sủa, phảng phất bất dạ chi lang.

Sau đó Ninh Dạ chỉ tay một cái: "Phán Quyết chi đạo, công bằng quyết đấu, nơi đây chính là vị trí trọng tài. Trọng tài thủ hộ, kẻ không đi qua lối này, không thể đi vào!"

Theo lời nói của Ninh Dạ, liền nghe Ầm một tiếng, toàn bộ hòn đảo ẩn nhiên truyền đến một phiến trầm thấp oanh minh chi âm.

Phán Quyết chi đạo ấn nhập.

Ninh Dạ đã đem nơi đây đã biến thành một chỗ chiến trường phán quyết, chỉ có người trải qua chiến trường phán quyết, mới có thể đi vào trung ương nội đảo.

Hết thảy những khu vực khác, đều là vùng cấm tuyệt đối, không thể đi vào.

Đây là Phán Quyết chi đạo, trừ phi cửu đại thánh tôn tự thân xuất thủ, bằng không vô pháp đánh vỡ.

Vì đại kế hoạch của bản thân, Ninh Dạ không thể không hơi hơi hiển lộ một thoáng thủ đoạn mượn lực của bản thân.

Cách làm như vậy, không nghi ngờ chút nào sẽ bị mặt trên phát hiện.

Bất quá bản thân tốt xấu cũng là người được cửu đại thánh tôn quan chú, lấy ra thủ đoạn như vậy, đến cũng không kỳ quái.

Thời khắc này nhìn hành lang minh nguyệt chi huy, Ninh Dạ cười nói: "Phán Quyết chi lộ đã hình thành, phải cho nó một cái tên."

"Liền gọi Hành Lang Phán Quyết?" Thiên Cơ hỏi.

Ninh Dạ nghĩ nghĩ, hồi đáp: "Kỳ thực ta càng muốn gọi nó là Triệu Hoán Sư Hạp Cốc."

"Triệu Hoán Sư Hạp Cốc?" Thiên Cơ suy nghĩ hồi lâu, không nghĩ ra Hành Lang Phán Quyết này cùng Triệu Hoán Sư Hạp Cốc có nửa xu quan hệ?

Chương 105 : Xâm lấn (thượng)

Chương 106: Xâm lấn (thượng)

Thời gian trôi qua nhanh chóng, đảo mắt kỳ hạn một tháng đã tới.

Khoảnh khắc tiếng chuông nửa đêm vang lên, thiên không đột khởi vụ mai, lôi quang ẩn hiện, phương xa phiêu tới tiếng vang văng vẳng.

"Giờ tý đã qua, giờ chiến sắp tới. Cực Quang chi tu, cúi đầu chờ chết!"

Oanh Long Long tiếng quát như lôi âm nhập nhĩ, lại như thiên thần tuyên án hạ xuống, tràn ngập vô thượng uy nghiêm.

Ninh Dạ an tọa "Đầu thành", nhìn lên thượng không, mỉm cười tự nói: "Ô, cũng thật là một phút đều không muốn chờ lâu a."

Theo tiếng quát bá khí mười phần này, liền thấy từng tên từng tên tu sĩ đã tự xa xa xuất hiện.

Kim khôi kim giáp, như thiên binh hàng thế, từng người thừa phong, giá vân, đạp lãng, gào thét mà tới, trong nháy mắt phủ khắp thương khung, phóng tầm mắt nhìn tới, ước chừng có gần ba ngàn tu sĩ.

Trận trượng thật lớn!

Đối với một cái Cực Quang Đảo chỉ có hơn 100 tu sĩ mà nói, ba ngàn tu sĩ cũng đã là quy mô lớn xuất động rồi.

Bất quá bọn hắn hiển nhiên còn chưa phải chủ lực, những tu sĩ này nhiều lấy Hoa Luân làm chủ, càng nhiều chính là một đám binh sĩ phất cờ hò reo, tác dụng chủ yếu là phong tỏa xung quanh, không cho thoát đi.

Mà tại phía trước ba ngàn chiến tu kia , có chừng 300 tu sĩ, đều là Vạn Pháp chi cảnh, bọn họ mới là chủ lực tấn công lần này.

Đi lên trước nữa, là mười tên tu sĩ Vô Cấu, chính là hạch tâm chống đỡ đại cục.

Thượng giới có quy củ của thượng giới, bình thường khảo nghiệm đối với tu sĩ thiên tài, không được vượt quá một cấp, về số lượng cũng có khống chế, nhưng thông thường tùy người mà đổi. Ninh Dạ không biết lần này ước định giữa Lang Gia Thánh Tôn cùng bọn họ là cái gì, bất quá nhìn điệu bộ này, này "Dị", dị có chút quá đáng.

Thế nhưng không thấy Niết Bàn.

Không phải nói không thể vượt quá hai cái Niết Bàn sao?

Hẳn là đối phương chiết toán rồi.

Nói cách khác, đối phương cho rằng không cần xuất động Niết Bàn?

Vẫn là nói. . . Bọn họ cho rằng trong Vô Cấu cảnh có người có thể đối phó Thiên Cơ, vì vậy không cần Niết Bàn, mà là đổi thành càng nhiều Vô Cấu cùng Vạn Pháp tiên nhân?

Như vậy nói cách khác, trong đám tu sĩ tấn công lần này, hẳn là có không ít nhân vật tự xưng thiên tài.

Ninh Dạ lập tức ý thức được.

Thiên tài xưa nay đều là kiêu ngạo, Ninh Dạ "Không lấy thủ đoạn quang minh" thu được danh đầu Thiếu Tú Bảng, khẳng định khiến không ít tu sĩ không quá thấy phục.

Trong này không thiếu tu sĩ có thể vượt giai chiến đấu, vì vậy. . .

"Ha ha, cảm thấy bản thân chiến thắng đã định, vậy là liền muốn đích thân ra trận, tự tin mười phần. Lý giải, lý giải." Ninh Dạ đến cũng không kỳ quái. Tuyệt đại đa số mọi người đều là như vậy, trước khi ăn quả đắng, luôn cảm giác mình là có thể.

Vậy là trận chiến đầu tiên này, thông thường cũng là trận chiến tự tin nhất.

Chỉ có ăn qua giáo huấn, bọn họ mới sẽ ngoan.

Thời khắc này một tên tu sĩ Vô Cấu phía trước đã hô lớn: "Ninh Dạ, ngươi đảo hành nghịch thi, càn quét cướp đoạt, di chuyển dân chúng, họa quốc ương dân, thật là sỉ nhục của tu sĩ ta. Hôm nay chúng ta thế thiên hành đạo, nhất định phải thay trời trách phạt ngươi!"

"Chà chà chà." Ninh Dạ lắc đầu: "Thay trời trách phạt, đại ngôn không biết ngượng. Quả nhiên càng là không bản lĩnh càng là khẩu khí lớn."

Ninh Dạ là "Thiên quyến" chi nhân, đi chính là thuận thiên chi lộ, biết rõ tính trọng yếu của thiên ý, chính bởi vậy, tuyệt đối sẽ không hơi một tí 'thuận thiên ứng mệnh', 'đại thiên hành sự', đừng nói là hắn, coi như là cửu đại thánh tôn cũng sẽ không tùy ý nói như vậy.

Trái lại là một đám vô tri tiểu bối, động một chút là thuận thiên ứng mệnh, vậy mới nói câu 'càng vô tri càng ngông cuồng' này là không giả.

Thời khắc này cũng không nói nhảm cùng đối phương, Ninh Dạ nhấc tay vung lên, Hành Lang Phán Quyết đã xuất hiện mảng lớn ánh sáng: "Bớt nói nhảm, có bản lĩnh vào trận nhất chiến!"

Nghe nói như thế, tu sĩ Vô Cấu kia lại không có đi vào.

Người tới tuy rằng cuồng vọng, nhưng hiển nhiên còn chưa trí lực về 0.

Đối phương nói rõ ý đồ, hắn tự nhiên cũng sẽ không dễ dàng đi vào, mà là nói: "Các ngươi, từ hai bên tấn công."

Liền thấy tu sĩ phía sau đã xoát lạp lạp tách ra, đầu tiên là đem hòn đảo tầng tầng vây nhốt, sau đó ba ngàn tu sĩ Hoa Luân đỉnh phong đồng thời xuất thủ.

Những tu sĩ này trăm người một đội, tinh thiện liên thủ chi thuật, đồng thời xuất kiếm, bách kiếm hợp nhất, xoát lạp lạp chính là ba mươi chuôi phá thiên cự kiếm xuất hiện, đồng thời hướng tới hòn đảo phách xuống.

Cùng lúc đó trên Cực Quang Đảo một mảnh hào quang bốc lên, chính là đại trận thủ hộ chi quang, đem ba mươi chuôi cự kiếm kia hoành đỡ ngoài trận.

Hư ảnh một toà thiên bình cự đại xuất hiện, một đầu hạ xuống trung ương đảo, vị trí của Ninh Dạ, một đầu hạ xuống đầu đông hòn đảo.

Tình cảnh này chúng tu lại là không thể quen thuộc hơn.

"Phán Quyết lộ? Thế mà là Phán Quyết lộ?" Tu sĩ nói chuyện lúc trước gọi Dã Không Tử, chính là một tên đại tu cường hãn thủ hạ Hồng Vân Tử, thấy tình hình này cũng là buột miệng kinh hô.

Hồng Vân Tử cao tọa hỏa vân loan, viễn cứ hậu phương, thần tình cao ngạo giống như hoàng đế.

Căn cứ thượng giới quy định, lần xuất động này đội hình cường đại, hắn cái Niết Bàn cảnh này là không được xuất thủ.

Nhưng không có nghĩa là hắn không thể chỉ huy.

Hiện tại mắt thấy tình cảnh này, Hồng Vân Tử hừ nói: "Hảo tiểu tử, quả nhiên có chút thủ đoạn. Đã là Phán Quyết chi trận, bên kia chịu đến Phán Quyết chi đạo thủ hộ, không phải chính đồ không thể phá. Bảo các hài tử đều ngừng tay đi, từ chính đạo đánh vào."

Nói đến đây Hồng Vân Tử hừ một tiếng: "Kỳ thực ta vốn cũng không thèm tứ diện cường công. Có binh lực như thế, sĩ khí như vậy, liền phải chính diện cường công, nghiền ép mà qua. Dưới tổ lật đâu ra trứng lành, như đây mới là chính đạo chi chiến."

Mặc kệ mục đích buồn nôn bao nhiêu, tự mình quảng cáo vẫn cứ là muốn.

Trong thiên không một cây cờ lớn xuất hiện, lăng không huy động.

Mười tên tu sĩ Vô Cấu cùng 300 tên tu sĩ Vạn Pháp kia đã hướng về đầu đông hòn đảo mà đi, Cán Cân Phán Quyết thiểm hiện quang hoa, chúng tu sĩ đã vô pháp phi không, dồn dập lạc trên mặt đất.

Một đạo hành lang từ chỗ này hướng trong đảo kéo dài mà đi, ven đường nhìn thấy, đều là tượng đá, bất biện diện dung, nan minh kỳ lý.

Điều này lại khiến mọi người cũng có chút ăn không tiêu, đây là thủ đoạn gì.

Phán Quyết chi đạo chính là Trọng Tài chi đạo, thủ hành chi đạo, nhưng chỉ cần là tại dưới cái đại tiền đề này tiến hành quyết đấu, vậy thì mỗi bên có thủ đoạn gì, liền xem bản sự của mỗi người.

Chân chính trâu bò Phán Quyết chi đạo, thậm chí còn có thể cường hành cân bằng thực lực các bên —— Quyết Tài Thánh Tôn năm đó hào xưng Bất Bại Thiên Tôn, đánh với ai cũng là hòa nhau, gặp mạnh không yếu, gặp yếu không mạnh, là bởi vì đạo này phát huy đến mức cực trí, có hiệu quả cưỡng chế cân bằng.

Ninh Dạ không phải Quyết Tài Thánh Tôn, hẳn là làm không được điểm ấy, nhưng cho dù hơi có cân bằng, đều mang ý nghĩa hoặc là phe tấn công thực lực suy yếu, hoặc là bên thủ hộ thực lực đề thăng.

Hiện tại chúng tu không có cảm thụ được chính mình suy yếu, lại không biết đối thủ có phải là có cái gì đề thăng, bởi vậy nhất thời lo sợ, càng không dám tiến nhập.

Vẫn là Hồng Vân Tử tại hậu phương bất mãn hừ một tiếng, Dã Không Tử mới thu thập tâm tình, trước tiên bước lên con đường này.

Vừa mới đi tới phụ cận cái tượng đá thứ nhất, liền thấy tượng đá kia đột nhiên mở mắt, hướng tới Dã Không Tử đánh ra một đạo pháp thuật.

Không tính mạnh.

Dã Không Tử hừ một tiếng, tiện tay một cái tiên pháp hộ tráo ngăn trở, trong nháy mắt một đạo kim sắc quang huy rơi vào trên tượng đá kia, tượng đá càng là nhẹ nhõm phá nát.

Bất quá sau một khắc, tượng đá kia lại chớp mắt khôi phục hoàn chỉnh, xem ra hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Một người một tượng đá, đều không có chuyện gì.

Dã Không Tử hoàn toàn yên tâm, bước lớn tiến về phía trước: "Đi thôi, chỉ là một đài Hoa Luân cảnh huyễn thạch mà thôi."

Hắn đã nhìn ra, tượng đá này thụ trận pháp tác dụng, chính là bất diệt chi vật, cũng may tuy là bất diệt, nhưng cũng không có uy lực gì.

Vậy là liền như thế đẩy công kích của tượng đá kia đi tới.

Một đường đi tới, liền thấy ven đường vô số tượng đá dồn dập oanh kích.

Nhưng mà Dã Không Tử là kẻ nào? Đường đường tu sĩ cường đại Vô Cấu đỉnh phong, tự không đem tất cả những thứ này nhìn ở trong mắt, liền như thế tiến quân thần tốc, chỉ cảm thấy cái gọi là Phán Quyết chi lộ này, bất quá chỉ như vậy.

Cũng không có gì nguy hiểm.

Vấn đề duy nhất là. . . Ta thật giống đi không nhanh?

Chương 106 : Xâm lấn (trung)

Chương 107: Xâm lấn (trung)

Dã Không Tử phát hiện thân tại trên Hành Lang Phán Quyết này, bản thân thật giống cố gắng thế nào, cũng không thể tăng tốc.

Hắn lại như một cái lững thững đi dạo chi nhân, chỉ có thể lấy tốc độ của thường nhân, như thế một đường chậm rãi tiến lên.

Đi như thế, tiêu sái là tiêu sái, thế nhưng nếu muốn khoái tốc công kích, nghiền ép mà qua gì đó, lại là không thể nào.

Hắn nghi hoặc trong lòng, trên mặt nhưng bất động thanh sắc, một bộ dáng dấp mọi thứ đều tại trong lòng bàn tay lòng đã tính hết. Chỉ là bước chân nhưng có ý thức chậm lại, cải khiến một ít tu sĩ Vạn Pháp đằng sau đỉnh tại phía trước.

Một hàng hơn 300 tu sĩ liền như thế một đường tiến tới, ven đường tượng đá không ngừng phát động công kích không có nửa điểm uy hiếp, nhưng hoàn toàn vô pháp ngăn cản bước chân của đối phương.

Điều này khiến cho mọi người đều loại cảm giác nhẹ nhõm vui vẻ.

Đúng vào lúc này, phía sau một toà tượng đá đột nhiên xuất thủ, tu sĩ Vạn Pháp bên cạnh tùy ý phóng thích hộ tráo chống đỡ, không nghĩ tới lần này tượng đá kia công kích đặc biệt hung mãnh, càng là một quyền Oanh toái tu sĩ kia hộ tráo, thiết quyền cập diện.

Tu sĩ kia biết không tốt, quái khiếu đánh ra một mảnh kim sắc quang huy, nhưng liền tại hắn xuất thủ đồng thời, phụ cận tượng đá cũng đồng thời xuất kích, bảy tám tòa tượng đá liên hợp xuất thủ, uy năng đại phóng, tu sĩ kia đột nhiên ngộ tập kích, trong nháy mắt bị oanh thành một đoàn huyết nhục mơ hồ, tại chỗ chết đi.

Một màn này khiến hết thảy tu sĩ đồng thời bốn phía xuất kích, đem chu vi tượng đá dồn dập càn quét, nhưng mà những tượng đá kia vẫn như cũ chỉ là chậm rãi tái sinh, xem ra cũng không có bất cứ dị thường nào.

Mắt thấy tình hình này, Dã Không Tử lại là hơi nhíu mày: "Là Hiên Viên Long, Diệp Cô, Lang Diệt, Lâm Lang mấy người bọn hắn."

Trước lúc đến bọn họ đã đem nội tình những người Ninh Dạ mang đến lần này đều tra xét cái rõ ràng, biết ngoại trừ Ninh Dạ ra, mạnh nhất chính là mấy người này. Mà vừa nãy tượng đá xuất thủ cũng không phải là tùy ý tăng cường, rất rõ ràng là đám người Hiên Viên Long xuất thủ.

"Nói cách khác, bọn họ có thể mượn tượng đá này nặc tàng cùng chuyển di bản thân?" Một tên tu sĩ đã hiểu được: "Nguyên lai đây mới là tác dụng chân chính của tượng đá, một cái không gian na di trận pháp có thể điên đảo càn khôn, không ngừng di vị."

Một cái tu sĩ Vô Cấu khác cũng nói: "Lang Gia Các tối thiện loại thủ đoạn này, đến cũng không kì lạ."

Dã Không Tử đã nói: "Khiến mọi người ngàn vạn cẩn thận, nơi đây tượng đá có thể tùy thời nặc tàng tu sĩ, ngàn vạn không được bất cẩn. Mười người một tổ, liên hợp làm việc."

Tượng đá bài bố cũng không dày đặc, lúc trước là đánh lén, chỉ là đánh mọi người một cái không kịp đề phòng, hiện tại đã có chuẩn bị, liền coi như bọn họ lại liên hợp tập sát, chúng tu sĩ cũng chưa chắc sẽ trúng chiêu.

Quả nhiên tiếp đó,

Rất nhanh lại không ngừng tao ngộ tập kích mới, hơn một trăm tên tu sĩ Ninh Dạ mang đến từ Lang Gia Các này, mượn tượng đá ẩn nấp chi tiện, đang không ngừng đối với mọi người phát động công kích.

Thế nhưng đối với chúng tu đã có chuẩn bị mà nói, loại tập kích này bất quá như vậy. Đặc biệt là bởi vì tượng đá phân bố có hạn, vì vậy tu sĩ Cực Quang Đảo, một lần tối đa cũng chỉ là sáu người liên thủ, rất khó đột phá phòng ngự của Vạn Tiên Minh, điều này khiến kỳ tập xem ra càng giống gãi ngứa.

Đúng vào lúc này, ở giữa đội ngũ, một toà tượng đá đột nhiên biến hóa, hướng tới một tên tu sĩ Vạn Pháp vẫy tay một cái, một mảnh bạch liên tự trên người tu sĩ kia thịnh phóng.

"Nguyệt Hoa Bạch Liên, là Lâm Lang!" Có người đã nhìn ra người xuất thủ, chính là tay cầm thần khí Lâm Lang. Bạch liên kia vừa xuất hiện, liền tham lam pha loãng tu sĩ huyết dịch, điên cuồng hấp thu máu tươi của tu sĩ kia.

Những tu sĩ khác đồng thời xuất thủ, Oanh hướng tượng đá.

Lâm Lang cũng không cùng bọn họ ngạnh chiến, thế mà bỏ qua tu sĩ còn chưa chết đi kia, mượn tượng đá chuyển di rời khỏi.

Bạch liên biến mất, tu sĩ thụ thương may mắn đào thoát sinh mệnh kia, thở phào một hơi: "Đa tạ chư vị cứu giúp."

Nhưng thấy chúng tu sĩ trước mặt biến sắc, đồng thời hô: "Cẩn thận "

Tu sĩ thụ thương kia cũng là kẻ phản ứng nhanh, lập tức trước tiên phóng xuất hộ thể tiên thuật, sau đó mới quay đầu. Liền thấy tượng đá phía sau nghiễm nhiên hóa thân thành dáng dấp một tôn cự thần, tay cầm trường côn lạc hạ.

Oanh!

Cự côn lạc hạ, hộ tráo vô công, tu sĩ kia tại chỗ bị oanh sát.

"Ninh Dạ!" Dã Không Tử hừ một tiếng.

Một côn này, chính là Cấm Tuyệt Cổ Côn, trực tiếp không nhìn tiên pháp hộ tráo, phá nát mà chết.

Bất quá hắn không có phẫn nộ, trái lại cười nhẹ lên: "Giờ đã tự thân xuất thủ sao? Xem ra bất quá chỉ như vậy."

Đi đã tới nửa đường, phiền phức lớn nhất nhìn thấy, cũng chỉ là những tu sĩ này mượn tượng đá không ngừng đánh lén.

Nhưng mà hơn 100 tu sĩ, hai cái thần khí, qua lại lui tới, liền Ninh Dạ đều tự thân xuất thủ, đến hiện tại số tu sĩ bị giết cũng bất quá rất ít mấy người, chiến quả như vậy, thậm chí không thể tính chiến quả.

Chính bởi vậy Dã Không Tử bất nộ phản hỉ, chỉ cảm thấy người này có chút khuyếch đại kỳ thực, căn bản không có lợi hại như trong truyền thuyết.

Thời khắc này thẳng thắn giương tay, một phiến cát vàng cuốn lên, kéo dài tới hậu phương.

Dã Không Tử đã nói: "Đây là thần thông của ta, coi như Ninh Dạ có Cấm Tuyệt Thần Côn, cũng đừng hòng phá đi."

Sau một khắc, thanh âm của Ninh Dạ đã trầm thấp cười lên: "Thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa lại xông tới, Vạn Tiên Minh, các ngươi thật cảm thấy Phán Quyết chi lộ này của ta, là dễ đi như vậy sao? Nếu như thế, vậy liền để bọn ngươi chân chính mở mang kiến thức một chút đi. Thăng khởi đi, Thái Dương Luân Bàn!"

Theo hắn lên tiếng, liền thấy đỉnh đầu mỗi một pho tượng đá, đều thăng khởi một toà kim sắc luân bàn cự đại.

Luân bàn này vừa xuất hiện, hấp thu ánh trăng, phóng thích quang huy, đan dệt chân trời, đã hình thành từng mảng từng mảng quang chi liêm đao.

Chính là Đoạn Long Đài cùng Quang đạo kết hợp hiển hiện!

Chỗ cường hãn nhất của Đoạn Long Đài chính là ở vô kiên bất tồi, điểm yếu lớn nhất là tốc độ chậm, mà Quang đạo thì vừa vặn ngược lại.

Khi hai bên kết hợp thì, liền hình thành một mảnh quang đao chi trận khủng bố.

Ninh Dạ đem nó mệnh danh là Thái Dương Luân Bàn, đây xem như là một cái ác thú vị của hắn, nhưng uy lực lại thực sự không nhỏ.

Khi từng đạo từng đạo quang chi liêm đao xuất hiện trên con đường Phán Quyết thì, Dã Không Tử cũng ý thức được không tốt, hiện tại mới là thời điểm Ninh Dạ lấy ra bản lãnh thật sự, lúc trước bất quá là khai vị ăn sáng.

Hắn cũng không do dự, trực tiếp kình khởi một kiện bảo vật, thịnh phóng hào quang, thủ hộ tự thân.

Không chỉ có hắn, hết thảy tu sĩ đều dồn dập lấy ra pháp bảo hộ thân.

Vậy là trong thiên không một phiến loạn lưu dũng hiện, liền thấy vô số quang đao phách trảm mà xuống.

Khác với công kích có thể xưng là gió nhẹ lúc trước, giờ phút này quang trảm uy lực chớp mắt đề thăng một đoạn lớn, khi liêm đao chém xuống thì, chúng tu phát hiện pháp bảo thủ hộ của chính mình bắn ra thải quang không thể chịu nổi gánh nặng.

Trong khoảnh khắc đó vô tận đao quang chém xuống, chân chính hiển lộ ra uy năng một cái đại trận nên có.

Liền ngay cả Dã Không Tử cũng vì thế kinh hãi, công kích này càng sắc bén như thế, Ninh Dạ sao không sớm làm vậy?

Đúng rồi.

Hắn đột nhiên tỉnh ngộ, nếu như ngay từ đầu đã mạnh mẽ như thế, bọn họ tuyệt đối sẽ không đi sâu như vậy.

Ninh Dạ là cố ý thả bọn họ tiến vào, sau đó nửa đường công kích, bây giờ bọn họ bất luận là hướng vào trong hay là lui ra ngoài, đều phải trải qua một cái tử vong chi lộ.

Tên khốn kiếp đáng chết này là muốn đem bọn họ một lưới bắt hết!

Ý thức được không tốt, Dã Không Tử cũng là kẻ hung hãn, hô lên: "Ninh Dạ lợi dụng Phán Quyết chi đạo cân bằng tất cả, nơi đây không có lực lượng thủ hộ, chỉ có lực lượng công kích, mới có thể đổi lấy công kích cường đại này. Tất cả mọi người theo ta đồng thời, xông vào trong! Chỉ cần giết vào trong đảo, thắng lợi chính là chúng ta!"

"Giết vào đi!" Hết thảy tu sĩ đồng thời hô hoán.

Không thể không nói, ánh mắt của Dã Không Tử vẫn là chuẩn xác, trận này của Ninh Dạ, xác thực trên bản chất liền không phải thủ hộ chi trận, mà là sát lục chi trận.

Vì vậy chỉ cần giết vào, như vậy nội đảo môn hộ tất nhiên mở rộng, tất cả nguy nan tự giải.

Nhưng vấn đề là dễ dàng như vậy sao?

Tại dưới Phán Quyết chi đạo cân bằng thủ hộ, các tu sĩ vô pháp phi hành, chỉ có thể dùng tốc độ của thường nhân tiến hành bôn bào, mà nghênh đón chính là bên trên hành lang, vô số quang vũ đại triều hung mãnh công kích.

Tọa trấn trung ương, thông qua một mặt đồng thau cổ kính nhìn một màn này, Ninh Dạ cười nói: "Không tệ, tiên giới tháp phòng. . . Ta thích."

Chương 107 : Xâm lấn (hạ)

Chương 108: Xâm lấn (hạ)

Trên Hành Lang Phán Quyết, một đám lớn tu sĩ chính đang đẩy "Thái Dương Luân Bàn" chà đạp nỗ lực xông tới.

Mặt đất như đầm lầy, hạn chế tốc độ hành động của bọn họ, nhưng cuối cùng cũng coi như không có hạn chế bọn họ xuất thủ.

Từng đạo từng đạo thủ hộ tiên pháp liều mạng chống đỡ, cũng không ngừng phản kích.

Bọn họ rất nhanh liền phát hiện, tượng đá công kích tuy mạnh, tự thân nhưng rất yếu đuối, mà chỉ cần tượng đá bị đánh nát, Thái Dương Luân Bàn cũng sẽ tạm thời biến mất, mãi đến tận tượng đá xuất hiện trở lại, Thái Dương Luân Bàn mới sẽ xuất hiện.

Điều này khiến mọi người đều cho rằng bản thân tìm tới thiếu hụt của loại thủ hộ giả này, điên cuồng công kích.

Chiến đấu bởi vậy hình thành nên hình thái đối công cuồng bạo, mà tu sĩ thủ hộ của Cực Quang Đảo cũng đang mượn tượng đá yểm hộ không ngừng xuất kích. So với công kích của Thái Dương Luân Bàn, công kích của tu sĩ thủ hộ Cực Quang Đảo rõ ràng càng thêm quỷ quyệt, biến hóa đa đoan.

Nếu như nói quang chi liêm đao của Thái Dương Luân Bàn là hải triều, như vậy những tu sĩ này chính là cự sa không ngừng dũng hiện trong hải triều, tùy thời săn giết đám tu sĩ kia.

Bất quá đến cùng nhân đơn lực cô, tại dưới tình huống có chuẩn bị, cho dù là bọn họ hiệu suất kích sát cũng không cao.

Thời khắc này một đường tiến lên, tiền tiền hậu hậu hơn 300 tên tu sĩ, tổng cộng gộp lại cũng bất quá chết hơn mười người, điểm ấy tổn thất đối với Vạn Tiên Minh mà nói quá có thể đã tiếp thụ rồi.

Dã Không Tử càng là cười to nói: "Có hoa không quả, bất quá như vậy! Mọi người thêm chút sức, rất nhanh liền có thể đến nội đảo. Căn cứ Phán Quyết pháp tắc, chỉ cần chúng ta tiến vào trung khu yếu địa, nơi đó sẽ không còn phòng ngự!"

"Hống!" Chúng tu đồng thời rống to.

Cũng có tu sĩ vẫn tính lãnh tĩnh, kỳ quái nói: "Ninh Dạ làm ra trận trượng lớn như vậy, chỉ có ngần ấy bản lĩnh, có phải là có chút không đúng lắm a? Lại nói Phán Quyết chi đạo, trọng tại cân bằng, coi như Ninh Dạ vô pháp hoàn chỉnh tái hiện Phán Quyết chi đạo, cũng không đến nỗi khác biệt lớn như vậy mới đúng?"

Chỉ tiếc bình tĩnh tổng là bị nhấn chìm tại trong cuồng nhiệt, thanh âm này vừa mới phát ra, liền bị những tu sĩ khác "Lời này của ngươi có ý gì" "Sao có thể trường người khác chí khí, diệt chính mình uy phong" các loại quát mắng bao phủ lại.

Nhưng mà theo tiếp tục đẩy mạnh, mọi người rốt cục cũng cảm thấy được một tia không đúng.

Có người trước tiên phát hiện vấn đề: "Những tượng đá này thật giống đang tăng cường?"

"Chờ đã! Đó là cái gì?"

Có người đột nhiên hô lên.

Liền một toà tượng đá phía trước bỗng nhiên mở mắt, hướng tới một tên tu sĩ đánh ra một phiến ô quang.

"Thiên Liệt Trùy? Tại sao lại là Thiên Liệt Trùy?" Tu sĩ trúng chiêu hét lớn, nếu không phải tận mắt nhìn thấy là tượng đá phát khởi công kích, hắn hầu như muốn cho rằng là đồng bạn của chính mình công kích bản thân, dù là như vậy, hắn vẫn là hô lên: "Kim huynh, Kim huynh, ngươi ở chỗ nào?"

"Kim Quang Vinh đã chết rồi." Có tu sĩ hồi đáp.

Cái gì?

Tu sĩ trúng trùy kia ngạc nhiên.

Kim Quang Vinh đã chết rồi?

Vậy công kích vừa nãy?

Hắn nhìn hướng tượng đá đã bị đánh tan một lần nữa ngưng tụ ra kia, tượng đá nguyên bản vô diện, nhưng thời khắc này tu sĩ trúng trùy lại ẩn nhiên nhận ra được, tượng đá kia thật giống đã có mặt, bất ngờ là. . .

"Kim huynh! Ngươi làm sao lại. . . Không được! Nơi đây đang thu nhận nguyên thần của hết thảy tu sĩ chết đi!" Tu sĩ trúng trùy kia hô to.

Liền tại hắn hô lên lời này đồng thời, một cái Cấm Tuyệt Cổ Côn lại lần nữa từ trong hư không xuất hiện, một gậy đập vào trên người tu sĩ trúng trùy kia, tu sĩ trúng trùy kia vốn đã chịu trọng thương, một côn này lạc hạ lại không cách nào kháng, lập tức tiêu tán.

Sau một khắc tượng đá bên cạnh đã biến hóa thành khuôn mặt tu sĩ trúng trùy, hướng tới chúng tu sĩ đánh ra một mảnh quang diễm thê lệ.

Một thoáng này mọi người cuối cùng đã rõ ràng.

Dã Không Tử hô to: "Ninh Dạ, ngươi thế mà. . . Điều này không phù hợp Phán Quyết chi đạo! Chuyện này không công bằng!"

Giữa không trung đã truyền đến thanh âm của Ninh Dạ: "Không công bằng? Các ngươi hơn 400 cái tu sĩ trùng kích hơn một trăm cái tu sĩ Vạn Pháp canh gác hòn đảo chúng ta, hiện tại nói với ta không công bằng? Không, chuyện này phi thường công bằng. Phán Quyết chi đạo, trọng tại cân bằng. Bọn ngươi tiền kỳ có ưu thế cự đại, mà ta từ bỏ loại ưu thế này, đổi lấy chính là dải Phán Quyết chi lộ này, không gian trưởng thành vô hạn. Đánh đi, chiến tử nơi đây đi. Các ngươi mỗi chết một người, đều sẽ tăng thêm một phần lực lượng thủ hộ cho Phán Quyết chi lộ này của ta! Đây chính là công bằng! Công bằng chân chính!"

Dã Không Tử nghe trong lòng kinh hãi.

Nguyên lai Ninh Dạ không phải là không có nắm chắc cân bằng chi đạo, chỉ bất quá cân bằng của hắn, không phải ngay từ đầu cân bằng thực lực ngang nhau, mà là cân bằng chuyển hóa lực lượng. Hơn 400 tu sĩ nắm giữ tuyệt đại ưu thế, đổi lấy chính là Ninh Dạ có thể trắng trợn không kiêng dè đem kẻ bị kích sát chuyển thành tự thân thủ hộ chi lực.

Dùng lời của Ninh Dạ để nói, chính là đánh quái, thăng cấp.

Tháp phòng là có thể không ngừng thăng cấp, đánh chết quái vật, thu được kim tệ.

Ở đây đương nhiên không thể nào thu được kim tệ gì, thế nhưng tu sĩ bị giết chết chính là kim tệ, tác dụng của bọn họ chính là đề thăng lực công kích của thủ hộ thạch tượng, khiến chúng không ngừng trưởng thành, không ngừng cường đại.

Đây chính là nguyên nhân vì sao Dã Không Tử bọn họ ban đầu tiến quân thần tốc không gặp phải nguy hiểm gì, bởi vì con đường này sơ kỳ, xác thực chính là yếu nhất.

Thế nhưng theo từng cái từng cái tu sĩ tử vong, Phán Quyết chi lộ chính đang đề thăng, tháp phòng thăng cấp, mỗi tử một kẻ, chính là ngươi giảm ta tăng.

Ý thức được điểm này, Dã Không Tử cũng chấn động rồi.

Hắn không nghĩ tới tâm của Ninh Dạ độc như thế, lại dã như thế, thủ bút như vậy, là muốn đem bọn họ toàn bộ kích sát, không, không chỉ là toàn bộ kích sát, còn muốn toàn bộ hóa thành thủ hộ chi lực cho hắn.

Trận chiến này như định, thì uy năng thủ hộ của Cực Quang Đảo tất nhiên đề thăng trên diện rộng.

Vừa nghĩ đến đây, Dã Không Tử biết không tốt, hô to nói: "Tất cả mọi người, toàn lực thủ hộ bản thân, đừng công kích những tượng đá kia nữa, tăng nhanh tốc độ, đi tới cuối đường!"

Đối diện thế cục như vậy, hi vọng trở mình duy nhất chính là tận hết sức đi ra thật nhanh.

Thừa dịp bản thân còn tại cường thế kỳ, ra khỏi Phán Quyết chi lộ.

Một khi để trên Phán Quyết chi lộ tử thương vượt quá một nửa, khi đó chính là tận thế của tất cả mọi người.

Mọi người không do dự nữa, toàn lực thi triển thủ hộ tiên pháp, đẩy công kích của Thái Dương Luân Bàn gia tốc tiến lên.

Tràng diện lúc này, thật đúng là cùng tháp phòng hết sức tương tự —— một đám lớn quái vật dồn dập đột kích, không để ý tới tháp thủ hộ, chỉ biết xông vào trong, chỉ cần xông vào bỉ như mấy chục cái mạng, vậy liền tính thắng.

Thấy tình hình này, Ninh Dạ cũng vui vẻ: "Ta liền yêu thích các ngươi như vậy, thế mới đúng chứ. Nếu đã như vậy, vậy ta cũng thăng cấp chút đi."

Nói cong ngón tay búng một cái, trong thiên không vô tận xiềng xích hoành không mà lên.

Tàng Thiên Ngục!

Tiên pháp của hết thảy tu sĩ lập tức thụ ảnh hưởng.

Điều này nếu như đặt ở trong tháp phòng, liền tương đương với Ninh Dạ lập một cái 'trớ chú tháp', suy yếu phòng ngự của hết thảy "Quái vật" .

Tiếp lấy là Thái Dương Luân Bàn điên cuồng trùng kích, công kích nguyên bản nhìn như lộn xộn, tại thời khắc này tập trung lên, tại dưới Ninh Dạ điều khiển hướng tới một cái lại một cái tu sĩ cuồng oanh lạm tạc.

Mặt bài đã ngửa, không cần thiết che lấp nữa, Ninh Dạ hiện tại muốn làm chính là cướp tốc độ.

Hoang cuồng chi quang tuôn trào mà tới, sát lục tại một khắc này mới chính thức trình diễn, đâu đâu cũng có máu tươi kích dương, quang nhận tứ ngược, phối hợp Cực Quang Đảo tu sĩ xuất quỷ nhập thần đánh lén, tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai.

Cứ việc tu sĩ của Vạn Tiên Minh đã toàn lực phòng ngự, nhưng tại dưới loại trọng điểm đả kích này vẫn là vô lực chết đi.

Mà mỗi chết một tên tu sĩ, liền sẽ có một đài tượng đá được trao cho lực lượng, trở thành trở ngại ngăn cản chúng nhân tiến lên.

Chương 108 : Quỷ Vực (*Gian trá)

Chương 109: Quỷ Vực (*Gian trá)

Dã Không Tử cả đời chưa đánh qua chiến đấu uất ức như thế.

Vô pháp giáng trả, chỉ có thể bị động chịu đòn.

Liền như một kẻ ngu ở trên đường gian nan tiến lên, trước sau trái phải, đâu đâu cũng có tử vong chi quang chiếu diệu, bên người tu sĩ như cỏ bị cắt ngã xuống.

Cứ việc hắn sử dụng các loại thần thông thủ hộ mọi người, thập đại Vô Cấu liên hợp xuất thủ, không lưu dư lực, làm sao đối thủ càng thêm xảo trá hung tàn, thủ đoạn thâm độc. Bọn họ chuyên môn tìm nhược ra tay. Chính là đả thương địch thủ mười ngón không bằng chém địch một ngón, một khái niệm này tại trên Phán Quyết chi lộ càng là phát huy đến cực trí.

Hết thảy tượng đá đều đang tập hỏa công kích, các tu sĩ duy nhất có thể mong đợi chính là bản thân sẽ không trở thành cái mục tiêu tiếp theo, sau đó chính là tận hết sức lực mau chóng rời khỏi đầm lầy chết chóc này.

Nhưng mà Ninh Dạ làm sao lại cho bọn họ cơ hội này?

Cao tọa từ trên nhìn xuống, hắn liền như cái kỳ thủ lãnh khốc vô tình, điều khiển mỗi một đài tượng đá, chỉ huy mỗi một tên binh sĩ thủ hạ, thậm chí còn có rảnh rỗi vì Giang Tiểu Phàm bên cạnh giảng giải —— Giang Tiểu Phàm là người duy nhất không có xuất thủ, mà là quy củ ngồi tại bên người Ninh Dạ, nhìn hắn chỉ huy.

Điều này cũng khiến cho Giang Tiểu Phàm có chút không hiểu: "Sư phụ? Tại sao ta phải học cái này?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Ngươi là thể chất thông linh, tiên thiên có thể dung nạp vô số nguyên thần ý thức, đối với ngươi mà nói, hấp thu, thu hoạch, tới nay không phải việc khó, chỉ có hai thứ là nan đề. Ngươi có biết là hai thứ nào?"

Giang Tiểu Phàm hồi đáp: "Thắng lợi trên chiến trường thần hồn là một loại. Nhưng một loại khác, đệ tử không biết."

"Chính là làm sao vận dụng tốt những gì ngươi có." Ninh Dạ chỉ cổ gương đồng: "Nơi này có mấy trăm tu sĩ, mỗi cá nhân đều có sở trường của bản thân, bọn họ chết rồi, nguyên thần sẽ tiến vào Phán Quyết chi đạo, nhưng ta cũng sẽ chiết ra một bộ phận giao cho ngươi. Tương lai, ngươi chính là trận này chi chủ, nếu như ngươi có thể chân chính nắm giữ năng lực của mỗi một cái tu sĩ nơi này, vậy ngươi liền có thể dễ dàng sai khiến giá ngự bọn họ."

Dừng một chút, Ninh Dạ tiếp tục nói: "Ngoài như vậy ra, trong cửu đại thánh tôn, có một vị Liệt Quốc Thánh Tôn, tối thiện chiến trận chi đạo. Thông qua loại phương thức này, ngươi cũng có thể học tập, lĩnh ngộ."

"Nhưng ta tu chính là Hạo Nhiên Chính Khí đạo a!"

Ninh Dạ lắc đầu: "Không nên câu nệ. Đạo của ngươi, chính là dung hợp chi đạo, là bác thải chúng gia sở trường chi đạo. Con đường của cửu đại thánh tôn, ngươi đều có thể học tập lợi dụng, mà trước lúc này, ngươi liền phải trước tiên bắt đầu từ bọn họ."

Giang Tiểu Phàm đột nhiên đại ngộ: "Đa tạ sư phụ chỉ điểm. Bất quá sư phụ. . ."

"Ân? Cái gì?"

Giang Tiểu Phàm nói: "Tuy rằng trận này của sư phụ diệu dụng vô cùng,

Nhưng đáng tiếc tiền kỳ quá yếu, thời gian tích lũy quá dài. Chiếu theo tình hình trước mắt, chúng ta e rằng rất khó kích sát toàn bộ tại trước khi bọn họ ra khỏi Phán Quyết chi lộ. Mà bởi cân bằng hạn chế, Thiên Cơ vô pháp xuất thủ, dưới tình huống này, cho dù là một vị tu sĩ Vô Cấu qua được, đối với chúng ta đều là phiền toái lớn. Không biết dưới tình huống này, nên phá giải thế nào?"

Ninh Dạ hơi hơi mỉm cười: "Ngươi nói không sai, trận này tốt ở chỗ được lợi lâu dài, thế nhưng cất bước quá thấp, thời gian tích lũy quá dài, dẫn đến chúng ta thực tế căn bản không thể nào kích sát toàn bộ tại trước khi bọn họ đi ra, dựa theo phán đoán của ta, chiếu tiến độ trước mắt, đến lúc đó chí ít sẽ có ba mươi tên tu sĩ trở lên đi ra ngoài, hơn nữa bao gồm mười tên Vô Cấu kia."

Nghe nói như thế, Giang Tiểu Phàm trong lòng cũng là trầm xuống.

Nguyên lai chung quy vẫn không được sao?

Ninh Dạ lại nói: "Nhưng đây chính là thứ ta cần ngươi học tập. Có lúc, lực lượng không đủ, liền cần trí tuệ phụ tá. Xem thật kỹ đi."

Ninh Dạ nói, bình tĩnh tiếp tục xuất thủ.

Chính như đã nói, cứ việc đoạn tử vong chi lộ này khiến tu sĩ cực khó chịu đựng, nhưng bọn họ chung quy vẫn là càng lúc càng gần.

Lúc này chúng tu đã có thể nhìn thấy cuối con đường, nhìn thấy mảnh linh thực viên trên nội đảo kia, nhìn thấy Ninh Dạ ngồi ở trên cao.

Nhưng mà càng đến gần, liền càng là chết mau, một đoạn lộ trình cuối cùng này tựa như lạch trời, mỗi bước ra một bước, chính là một tên tu sĩ chết đi.

Trong thê lệ kêu gào, là lực lượng của song phương địch ta chính đang không ngừng biến hóa.

Hơn 300 tên tu sĩ Vạn Pháp đã thương vong gần nửa, mười tên tu sĩ Vô Cấu đến còn vô sự. Nhưng không phải là bởi vì bọn họ tu vi cường đại, mà là Ninh Dạ tuân theo quy tắc thăng cấp, từng bước từng bước sát lục qua.

Mà theo Phán Quyết chi lộ uy năng tấn thăng, tốc độ săn giết cũng đang lấy hình thức gia tốc trình diễn.

Nếu như nói vốn còn là mười bước giết một người, như vậy hiện tại đã là 'nhất bộ nhất sát', đi tiếp nữa, khả năng liền sẽ biến thành 'nhất bộ thập sát' rồi.

Điều này khiến cho tất cả mọi người cũng bắt đầu tuyệt vọng.

Chiếu cái dạng này tiếp tục đi, đến cuối cùng còn có mấy người có thể sống sót?

Nhưng mà trở lại lại càng không có khả năng, điều đó mang ý nghĩa lại đi một đoạn đường càng dài.

Đúng vào lúc này, một tên tu sĩ bỗng nhiên tâm linh khẽ run, sau đó hắn tuyệt vọng hô to: "Lão tử coi như chết, cũng sẽ không tiện nghi các ngươi!"

Nói thể nội linh quang tăng vọt, sau đó Ầm một tiếng nổ tung, càng là tự bạo nguyên thần.

Dã Không Tử kinh ngạc, phát hiện tu sĩ tự bạo này, thế mà không có bị thu vào trong tượng đá.

Nguyên lai là như vậy sao?

Chỉ cần không phải bị bọn họ kích sát, vậy thì sẽ không bị bắt vào Phán Quyết chi đạo.

Trong khoảnh khắc đó, một cái ý niệm thâm độc đã tự đáy lòng thăng khởi.

Hắn cấp tốc truyền âm cho chín tên tu sĩ Vô Cấu khác.

Chín người hiểu ý.

Lúc này một vòng công kích lại tới, rơi vào một tên tu sĩ Vạn Pháp.

Tu sĩ kia mắt thấy không chịu nổi, đúng vào lúc này Dã Không Tử bỗng nhiên xuất thủ, cướp tại trước tượng đá kích sát kích sát tu sĩ kia.

Hết thảy tu sĩ Vạn Pháp đồng thời kinh ngạc nhìn Dã Không Tử.

Dã Không Tử cảm thụ một thoáng, xác nhận nguyên thần kia quả nhiên không có bị lấy đi, lạnh nhạt nói: "Dù sao cũng tốt hơn tiện nghi Ninh Dạ, không phải sao?"

Dưới cái nhìn của hắn, loại cách làm này là lý trí nhất sáng suốt nhất, bản thân kích sát, Phán Quyết chi lộ liền sẽ không bởi vậy tiếp tục tăng cường, có thể khiến cho bọn họ lấy cái giá nhỏ hơn, tồn tại càng nhiều đi ra khỏi con đường tử vong này.

Nhưng hắn là nghĩ như vậy, không có nghĩa là người khác cũng sẽ nghĩ như vậy.

Chết ở trong tay đối thủ thì cũng thôi, hiện tại ngay cả người mình đều muốn xuống tay với chính mình?

Thời khắc này mắt thấy lại một tên tu sĩ Vạn Pháp tao ngộ công kích, một cái tu sĩ Vô Cấu khác cũng lạnh lùng hạ sát thủ, giành trước kích sát.

Hiển nhiên là quyết tâm không cho Ninh Dạ cơ hội đề thăng.

"Chạy mau!" Tu sĩ Vô Cấu kia thậm chí còn gào lên một tiếng, rất có mùi tâm thái vô tư ta là vì đại cục.

Thế nhưng những tu sĩ Vạn Pháp kia bước chân lại đồng thời ngừng lại một chút.

Tu sĩ Vô Cấu kia ngẩn ra: "Còn đứng ngây ra đó làm gì?"

Không đợi những tu sĩ khác đáp lại, liền thấy Thái Dương Luân Bàn quang hoa đột phân, hóa thành ba đạo quang huy, đồng thời rơi vào ba tên tu sĩ Vạn Pháp.

Không được!

Ba tên tu sĩ Vô Cấu đồng thời đối với ba tên tu sĩ Vạn Pháp kia xuất thủ.

Nhưng lúc này ba tên tu sĩ Vạn Pháp kia cũng có chuẩn bị, lập tức tế khởi pháp tráo, càng là đỡ lại một kích này —— nguyên lai Thái Dương Luân Bàn lực lượng phân tán, một kích này cũng không có chí tử chi uy, khiến cho ba người càng đỡ được rồi.

Nhưng sau một khắc luân bàn quang huy tiếp tục, lần này là chia làm mười đạo, chỉ về mười người.

Đám người Dã Không Tử thấy thế, bản năng lại muốn xuất thủ.

Điều này không thể nghi ngờ đại đại kích nộ những tu sĩ Vạn Pháp kia, đặc biệt là ba tên tu sĩ Vạn Pháp vừa nãy, thế mà đồng thời xuất thủ giúp đồng bạn đỡ một kích này, trong miệng hô to: "Chúng ta vì ngươi bán mạng, các ngươi lại còn đối xử với chúng ta như thế! Được, Muốn chết đồng thời chết!"

Cái gì? Hết thảy Vô Cấu ngạc nhiên.

Liền thấy hết thảy tu sĩ Vạn Pháp càng đồng thời xuất thủ, cùng thi tiên pháp, hóa thành một mảnh tiên phong đại triều hướng về chúng nhân kích đãng tuôn tới.

Thái Dương Luân Bàn quang huy tái ngưng, lần này nhưng không còn là nhắm chuẩn tu sĩ Vạn Pháp, mà là nhắm chuẩn cấp bậc Vô Cấu.

Oanh!

Một đòn phảng phất thiên lôi đánh xuống, oanh kích tại trên đầu tu sĩ Vô Cấu kia, trực tiếp đem hắn hôi phi yên diệt. . .

Trên đài quan sát, Ninh Dạ hơi hơi mỉm cười: "Nhìn thấy không? Đây chính là nhân tính. Ngươi lo lắng chính là sẽ có bao nhiêu người còn sống đi ra, thế nhưng đối với những người thân ở trong địa ngục kia mà nói, bọn họ quan tâm vĩnh viễn là bản thân có thể trở thành người sống tiếp kia hay không. Nếu như mình không thể sống, vậy thì cũng không ngại kéo những người khác đồng thời xuống nước."

Giang Tiểu Phàm ngạc nhiên: "Tu sĩ tự bạo kia. . ."

"Là ta dùng huyễn thuật ảnh hưởng tâm linh của hắn, hắn vốn là sắp tan vỡ, hơi thêm dẫn dắt là được . Còn phán đoán của Dã Không Tử, cũng là ta cố ý dẫn dắt hắn."

"Vậy là cái gọi là chết rồi nguyên thần vô pháp thu nạp. . ."

Ninh Dạ nở nụ cười: "Tự bạo, nguyên thần đã không tồn tại, xác thực vô pháp thu nạp, nhưng loại kích sát phổ thông này, ai giết có khác nhau sao?"

Giang Tiểu Phàm ngây ngốc một lát, cuối cùng nói: "Sư phụ ngươi quá gian trá rồi."

"Đó chính là thứ ngươi cần học tập."

Chương 109 : Sửa chữa quy tắc

Chương 110: Sửa chữa quy tắc

Nếu như hết thảy tu sĩ đoàn kết lại, như vậy xác thực có thể có một bộ phận tu sĩ đi ra được Phán Quyết chi lộ này, cùng Ninh Dạ chính diện quyết đấu.

Nhưng mà nói sao dễ dàng?

Tu sĩ vốn tản mạn, bọn họ không phải binh sĩ, theo đuổi chính là tu vi cùng tiên pháp thần thông cường đại, mà tới nay đều không phải kỷ luật.

Đối với Ninh Dạ mà nói, loại đội nhóm như vậy tối thuận tiện từ nội bộ kích phá, chỉ cần thoáng kích thích một chút sợi tơ trong nhân tâm kia, liền có thể khiến cho bọn họ triệt để loạn lên, thậm chí tự giết lẫn nhau.

Trên Phán Quyết chi đạo, các tu sĩ triệt để lộn xộn, kết quả của quân tâm tan rã tự nhiên là bại cục đã định.

Đương nhiên, cũng không phải toàn bộ đều chết ở trong trận.

Dựa vào tự thân thực lực cường hãn, Dã Không Tử cuối cùng đi ra mảnh tử vong chi lộ này.

Chỉ một mình hắn!

Phóng tầm mắt nhìn tới, bên người không không đãng đãng, phía sau là vô tận hài cốt.

Khoảnh khắc đi ra kia, Dã Không Tử cảm thấy hết thảy tinh khí thần của bản thân đều đã không còn.

Hắn không hề có một chút cao hứng, tâm tình cùng pháp lực tiêu hao đến tận đồng dạng, rơi vào thung lũng.

Trước mắt xuất hiện thân ảnh của đám người Ninh Dạ, đang tự mỉm cười nhìn hắn.

Dã Không Tử mờ mịt đứng thẳng, trước mắt lại là một phiến không mang.

Ninh Dạ mỉm cười nói: "Làm sao? Thật vất vả đi ra, nhưng lại không có ý chí chiến đấu?"

Ý chí chiến đấu?

Buồn cười!

Dã Không Tử chỉ cảm thấy bản thân cực kỳ buồn cười.

Đúng a, thật vất vả giết qua rồi, nhưng mà còn có chỗ nào đáng giá chiến đấu?

Chỉ một mình hắn, đừng nói hiện tại trạng thái cực tệ, thụ thương chồng chất, coi như là thời điểm toàn thịnh, cũng không chắc chắn có thể thắng đối phương chứ?

Nhân gia tốt xấu cũng là trên Thiếu Tú Bảng, từng đánh bại lượng lớn Vô Cấu yêu vật, bây giờ thủ chưởng thần khí chi nhân.

Bản thân dựa vào cái gì đánh?

Càng then chốt chính là, không có tự tin.

Một trận này, chân chính đánh đổ không phải tu vi của Dã Không Tử, mà là tự tin của hắn.

Hết thảy hào hùng, tự tin đều tại một khắc này hôi phi yên diệt.

Trong lòng tràn ngập chỉ có tuyệt vọng.

Đó là vô pháp lý giải tuyệt vọng.

Hắn nhìn Ninh Dạ, lẩm bẩm nói: "Ngươi làm sao làm được?"

Ninh Dạ mỉm cười: "Rất trọng yếu sao?"

Dã Không Tử lộ ra nụ cười đau thương: "Ta chỉ là muốn chết cái minh minh bạch bạch."

Vậy là Ninh Dạ gật gật đầu: "Các ngươi tu pháp, ta tu đạo."

Các ngươi tu pháp ta tu đạo?

Ha ha, cái đáp án này đến là nói kỳ cũng không kỳ, Dã Không Tử liền nói: "Quả nhiên đạo hạnh cao thâm, nguyên lai ngươi ta đã chênh lệch đến mức độ như vậy. Ninh Dạ, ta hỏi ngươi, nếu như ngươi không chấp thần khí, ngươi ta công bằng quyết đấu, ngươi cảm thấy ta có thể thắng không?"

Ninh Dạ nhẹ nhàng lắc đầu.

Đạt được cái đáp án này, Dã Không Tử thở dài một tiếng: "Bại không oan a!"

Nói hắn xoay người, thế mà lại lần nữa trở về Phán Quyết chi lộ.

Trong thiên không vô số lôi quang lạc hạ, Dã Không Tử cũng không phòng ngự, tùy ý cức lôi kia hạ xuống bản thân, tan xương nát thịt, một tia nguyên linh đã thong thả nhập trận, đã thành trận này chi thủ hộ thần linh.

Đến đây, chiến đấu kết thúc.

Phương xa, Hồng Vân Tử nhìn một màn này.

Hắn không nghe được Dã Không Tử cùng Ninh Dạ nói cái gì, nhưng ít ra có thể nhìn thấy tất cả phát sinh lúc trước, biết lựa chọn của hắn.

Thậm chí có thể hiểu được hắn vì sao như vậy.

Không có trách cứ, chỉ có bất đắc dĩ than nhẹ.

Hắn nói: "Chúng ta thất bại, tiếp đó, liền nhìn Tử Cực Cung."

Một tên tu sĩ sáp lại gần nói: "Tử Cực Cung đã lui."

"Cái gì?" Hồng Vân Tử thân thể run lên: "Bọn họ lui?"

"Nhiều người như vậy, đều đã thành hộ trận chân linh, người của Tử Cực Cung cũng không phải ngu ngốc." Tu sĩ kia cười khổ.

Hồng Vân Tử trong nháy mắt kia đột nhiên nghĩ rõ ràng một chuyện.

Thượng giới chi quy, tuy rằng quy định có thể gấp ba lực lượng đối phó, lại không quy định người ta không được đề thăng bản thân.

Trận chiến này thất bại, đáng sợ nhất không phải bọn hắn tổn thất bao nhiêu, mà là cái gọi là gấp ba ưu thế, tại thời khắc này, đã không tồn tại.

Nếu như tiếp tục lấy quy định vốn có tấn công, liền sẽ không có bất kỳ ưu thế nào có thể nói, có qua cũng chỉ là đưa cơm —— trừ phi có thể sửa chữa quy củ.

Nói cách khác, sau chiến bại này, chỉ cần không muốn chịu chết, vậy sau này cũng đừng nghĩ đến tấn công.

Tử Cực Cung chính là bởi vì ý thức được điểm ấy, mới lập tức thối lui.

"Sỉ nhục!" Hồng Vân Tử bất đắc dĩ nhắm mắt.

Đúng vào lúc này, một cái thanh âm truyền đến: "Sửa lại hạn chế. Một năm sau, các ngươi vẫn như cũ có thể lấy thực lực gấp ba lực lượng hiện có của Cực Quang Đảo, đến lúc đó Phán Quyết chi trận sẽ bị thủ tiêu."

Cái gì?

Hồng Vân Tử chấn kinh ngưỡng vọng thương khung.

Tuy rằng không biết là ai, nhưng Hồng Vân Tử biết, đây tuyệt đối là

Thánh Tôn truyền lời.

Liền đàm phán đều không có, trực tiếp sửa chữa quy tắc.

Như vậy, đây là Thánh Tôn có người không ưa Ninh Dạ sao?

Hồng Vân Tử mừng rỡ trong lòng, quát lên: "Đi! Ba tháng sau chúng ta lại tới!"

Mắt thấy Dã Không Tử chiến tử, Cực Quang Đảo tu sĩ tâm tình cũng là buông lỏng.

Tuy rằng không sợ cùng hắn nhất chiến, thế nhưng nguy hại mà một cái tu sĩ Vô Cấu đỉnh phong gần chết phản kích có khả năng mang đến vẫn như cũ rất lớn, nói không chắc liều chết đem theo mấy mạng vẫn là có khả năng.

Vì vậy loại tình huống này không thể nghi ngờ là tốt đẹp nhất.

Cực Quang Đảo cũng bởi vậy phát ra một tràng thắng lợi hoan hô.

Nhưng vào lúc này, một đạo hư vô thân ảnh bỗng phiêu nhiên xuất hiện, như hư tựa thực, khó phân thật giả.

Cứ việc không thấy rõ đối phương tồn tại, nhưng Ninh Dạ vẫn là lập tức cảm thụ được.

Hắn lập tức chắp tay: "Bái kiến tổ sư!"

Nghe nói như thế, tất cả mọi người đều tỉnh ngộ ra, dồn dập quỳ bái.

Lang Gia Thánh Tôn phát ra tiếng cười ha ha: "Làm ra không tệ, nhưng ta rất không vừa ý. Biết vì sao không?"

Ninh Dạ đã nói: "Bởi vì ta dùng chính là Phán Quyết chi đạo, không phải Lang Gia chi đạo ta."

Lang Gia Thánh Tôn ân một tiếng: "Xem như là có một ít đi, nhưng cái này không phải trọng yếu nhất, bản tôn là người nào, sao lại tính toán cái này. Lại cho ngươi một cơ hội."

Ninh Dạ nghĩ nghĩ, nói: "Cửu đại thánh tôn hoan nghênh tân Thánh Tôn, nhưng không cần tân Thánh Tôn đi con đường của bọn họ. Kẻ chân chính có tư cách trở thành Thánh Tôn thứ mười, nhất định phải có con đường của chính mình!"

Lang Gia Thánh Tôn hài lòng nói: "Rất tốt, thế mới đúng chứ. Mượn đường tuy có thể được, làm sao chung quy không phải bản thân chi lực, hiện tại có lợi, nhưng không phải kế lâu dài. Ngươi không phải đã sớm biết, thứ chúng ta coi trọng, chính là tiềm lực sao? Như tiềm lực này phương hướng không đúng, liền không đáng chúng ta coi trọng. Như vậy, Ninh Dạ ngươi có biết sai?"

Ninh Dạ rốt cục quỳ một gối xuống: "Đệ tử biết sai!"

"Rất tốt. Nếu như thế, lại cho ngươi một cơ hội. Chúng ta đã hướng Vạn Tiên Minh truyền lệnh, một năm sau, bọn họ sẽ lại tới tấn công. Đến lúc đó vẫn như cũ là gấp ba thực lực hiện hữu của các ngươi, những tượng đá thủ hộ bị ngươi luyện chế kia có thể dùng, thế nhưng Phán Quyết chi đạo không thể dùng nữa."

Nghe nói như thế, chúng tu ngạc nhiên.

Ninh Dạ nhưng trong mắt sáng ngời: "Sau một năm?"

"Không sai!"

Ninh Dạ cười ha ha: "Hảo! Đệ tử lĩnh mệnh! Vậy thì sau một năm, đến lúc đó đệ tử nhất định dùng lực lượng chân chính thuộc về bản thân, giết bọn họ một cái tơi bời hoa lá!"

"Rất tốt! Muốn chính là ngươi cốt khí như vậy." Lang Gia Thánh Tôn cười ha hả biến mất.

Chương 110 : Phản kích

Chương 111: Phản kích

"Lần này phiền phức rồi! Xử lí thế nào? Xử lí thế nào?"

Lang Diệt giống cái không đầu con ruồi * đi qua lại bộ, đầy mặt khóc tang: "Thánh Tôn cũng thật là, đây không phải là làm khó dễ người sao. Gấp ba thực lực a, còn không cho phép sử dụng Phán Quyết chi đạo cân bằng, lấy cái gì đi kháng?"

Lâm Lang mỉm cười: "Lời này thời điểm Thánh Tôn có mặt sao ngươi không nói?"

Lang Diệt thè lưỡi ra: "Ta làm sao dám a, hiện tại cũng chỉ là càu nhàu chút."

"Cẩn thận nha, Thánh Tôn hiện tại rất là quan chú nơi này, nói không chừng ngươi càu nhàu liền bị nghe được." Diệp Cô cười nói.

Lời này đem Lang Diệt dọa cho nhảy dựng, căng thẳng nhìn chung quanh, không biết nên làm thế nào cho phải.

Vẫn là Ninh Dạ nói: "Yên tâm đi, Thánh Tôn là nhân vật cỡ nào, sao lại để ý những thứ này? Giun dế chi oán giận, đối với bọn họ không có ý nghĩa."

Lang Diệt thở dài: "Ninh sư đệ lời này của ngươi không phải an ủi."

Ninh Dạ khinh thường: "Ta cũng không nói là đang an ủi ngươi."

". . ."

Vẫn là Hiên Viên Long nói: "Kế sách trước mắt, vẫn là phải nghĩ đối sách mới được. Nhìn bộ dáng lòng đã tính hết của Ninh sư đệ, hẳn là sớm có kế hoạch, các ngươi lại lo lắng cái gì?"

Ninh Dạ gác tay sau gáy, ngả xuống ghế dài, lên xuống lắc lư nói: "Đừng mọi chuyện đều chờ ta ra chủ ý. Mấy người các ngươi, liền không thể có chút cách nhìn của bản thân sao? Diệp Cô, ở đây đầu óc ngươi là linh hoạt nhất. Đừng nói với ta ngươi không nghe ra chút gì?"

Diệp Cô cười bồi nói: "Nghe là nghe được chút, chỉ không biết có hữu dụng hay không."

Lang Diệt đẩy hắn một cái: "Mặc kệ hữu dụng vô dụng, ngươi cứ nói ra trước đi."

Diệp Cô bất đắc dĩ nói: "Thánh Tôn vừa nãy đã nói rất rõ ràng, là gấp ba thực lực hiện hữu của chúng ta, sau một năm. Ý kia, chính là nếu như chúng ta có bản lĩnh tại sau một năm có thể trưởng thành lên, liền không cần sợ đi."

"Hóa ra là như vậy." Lang Diệt đột nhiên đại ngộ: "Vậy còn chờ gì? Trực tiếp chiêu binh mãi mã là được. Thiếu Tú Bảng chúng ta nhận thức nhiều anh tài như vậy, tất cả đều mời chào tới, đến lúc đó liền không sợ rồi."

Diệp Cô thở dài: "Nói như vậy cũng không sai, Thánh Tôn cũng không phải là cấm chiêu binh mãi mã, nhưng vấn đề là nếu đơn giản như vậy thì tốt rồi."

Hắn nhìn hướng Ninh Dạ.

Ninh Dạ cười nói: "Đúng,

Thánh Tôn xác thực không nói, nhưng không có nghĩa là chúng ta liền có thể làm như thế."

Mục đích của Cửu đại thánh tôn là khảo nghiệm cùng rèn luyện Ninh Dạ, lần đầu tiên Ninh Dạ có thể thủ xảo, thế nhưng tiếp sau đó nếu như Ninh Dạ bởi vì phát hiện cái gọi là "Lỗ thủng" lại lần nữa lợi dụng, cửu đại thánh tôn khả năng liền sẽ không vừa ý rồi.

Đương nhiên, không hài lòng cũng chưa chắc sẽ giết hắn, thế nhưng hơn nửa cũng sẽ vì thế từ bỏ hắn.

Kết quả của Cửu đại thánh tôn vất bỏ, sự tình liền không nói được rồi —— Vạn Tiên Minh chết nhiều người như vậy, không chừng xuất phát từ tư oán trả thù, trực tiếp phái một cái Nhân Hoàng tới liền giải quyết xong.

Vì vậy cửu đại thánh tôn nói đến là làm khó dễ, nhưng thực tế cũng là bảo vệ, chí ít hạn chế thực lực Vạn Tiên Minh có thể tấn công Cực Quang Đảo không thể vượt quá hạn mức nhất định.

Vẫn là Hiên Viên Long nói: "Vì vậy biện pháp duy nhất, chính là chúng ta tại trong thời gian một năm này tự mình đề thăng, tận lực bù đắp chênh lệch."

Lang Diệt trắng mắt: "Đừng phun vô nghĩa, thời gian một năm có thể đề thăng bao nhiêu? Có thể san bằng chênh lệch gấp ba? Chuyện này căn bản không thể nào!"

Không nghĩ tới Ninh Dạ nhưng gật đầu nói: "Không sai, đây chính là biện pháp duy nhất."

"A?" Chúng nhân kinh ngạc: "Lão đại, không phải chứ? Biện pháp ngu như vậy cũng tính là biện pháp?"

"Có lúc đần nhất chính là hữu dụng nhất. Thủ xảo chi nhân, cố nhiên có thể thu hoạch, nhưng kẻ chân chính có thể thành tựu cực hạn, lại thường thường là một số người không mấy thông minh, chính bởi họ thuần túy, mà lại càng không dễ đi đường vòng." Ninh Dạ nói đã đứng thẳng người lên: "Tiếp sau đó chúng ta cần làm chỉ có một chuyện, chính là tại trong một năm này, tận khả năng đề thăng thực lực chính mình."

"Làm sao đề thăng?" Mọi người cùng nhau hỏi.

Ninh Dạ ngữ khí sâm nhiên: "Tự nhiên là cướp đoạt đốt giết. . . Vạn Tiên Minh dám đến gây sự với chúng ta, thật tưởng chúng ta sẽ không hoàn thủ sao? Bây giờ Hàn Lăng Quần Đảo thụ thương thảm trọng, viện quân mới trong thời gian ngắn không đến được, đến rồi cũng không thể tấn công chúng ta. Bên ta có vô địch phòng ngự, nếu không nhân cơ hội giết hắn cái trời long đất lở, cướp đoạt tư nguyên, lớn mạnh bản thân, còn thật tưởng Thiên Trung chi giới này là Vạn Tiên Minh bọn họ độc đại?"

Nói Ninh Dạ đem tay hợp lại, thiên không phong vân kích đãng: "Ta muốn trong vòng một năm, đem thế lực Vạn Tiên Minh tại Hàn Lăng Quần Đảo toàn bộ san bằng!"

Trên mặt biển, một nhánh thuyền đội quy mô lớn lao, ước chừng số lượng trên trăm đang đi.

Phía trước nhất chính là một chiếc lâu thuyền cự đại, trên thuyền thậm chí có đình đài lầu các, trong oanh ca yến vũ, có thể thấy được lượng lớn tu sĩ thủ hộ.

Lâu thuyền bản thân có bố trận pháp, có thể hô phong hoán vũ, uy năng cường đại.

Đương nhiên, càng trọng yếu vẫn là cờ xí tung bay phía trên thuyền đội.

Vạn Tiên Minh!

Tại Hàn Lăng Quần Đảo, không người nào dám động thuyền đội của Vạn Tiên Minh.

Vì vậy các tu sĩ chân chính cần đối diện, kỳ thực không phải những tu sĩ có nhãn lực khác, mà chỉ là một ít không nhãn lực hải yêu.

Nhưng hải yêu sau khi đến tầng cấp nhất định cũng có trí tuệ, sẽ không dễ dàng đến trêu chọc bọn hắn.

Cho nên đối với tu sĩ đi theo hộ thuyền mà nói, đây chính là một cái việc nhàn lương cao.

Nhưng mà tất cả lẽ thường luôn có thời điểm bị đánh vỡ.

Hôm nay một đám lớn tu sĩ thủ hộ chính ở trên thuyền uống rượu chuyện phiếm, xa xa liền nhìn thấy một đám tu sĩ thừa vân mà tới.

Một tên tu sĩ trẻ tuổi nói: "U, đây là tu sĩ nhà ai, hưng sư động chúng như vậy đi làm. . . Má ơi, không tốt. . ."

Liền thấy phương xa tu sĩ người còn chưa đến, tiên phong đã khởi.

Thao thiên cự lãng lăn lộn, hóa thành vô biên hải triều hung dũng ập tới.

Coi như là kẻ ngu đều có thể nhìn ra đối phương là đến làm gì.

Nhưng vẫn là có ngốc.

Có tu sĩ không có phòng ngự, trái lại kêu to: "Lầm rồi! Đây là thuyền của Vạn Tiên Minh! Thuyền của Vạn Tiên Minh a!"

Theo tiếng hô này, là kích đãng chi hải triều hung mãnh trùng kích tại trên thuyền đội, hết thảy thuyền đồng thời nổi lên thủ hộ chi huy, miễn cưỡng chặn lại trùng kích, không có lật vào trong biển.

Thế nhưng sau một khắc, chính là kiếm quang như núi, mãnh liệt lạc hạ.

Các tu sĩ rốt cục phản ứng lại, có mắt sắc càng là hô lên: "Ninh Dạ! Là Ninh Dạ! Là tu sĩ Cực Quang Đảo!"

Nghe nói như thế mọi người rốt cục phản ứng lại.

Là Cực Quang Đảo đến báo thù rồi.

Ngày hôm qua vừa mới đánh bại tiến công của Vạn Tiên Minh, ngày hôm nay liền sát khí đằng đằng tìm tới cửa, hơn nữa vừa ra tay chính là thống thi lạt thủ.

"Lôi Oanh, khởi động trận pháp!" Tu sĩ thủ hộ hét to.

Không có phản ứng.

Tu sĩ đầu lĩnh kia cả giận nói: "Lôi Oanh, ngươi ở chỗ nào? Ngươi tên khốn này mau ra đây!"

"Lôi Oanh tới đuôi thuyền tìm tình nhân của hắn rồi." Có người hồi đáp.

"Hỗn đản!" Tu sĩ đầu lĩnh giận dữ.

Quanh năm không gặp phải phiền toái gì, dẫn đến vừa xảy ra chuyện, mọi người lập tức càng loạn tung lên, đám tu sĩ nguyên bản hẳn là ai làm việc nấy, mười thành có tám thành không ở vị trí của mình.

Kết quả liền là liền trận pháp đều không thể kịp thời khởi động.

Mà Cực Quang quần tu từ lâu làm tốt chuẩn bị, tiên pháp đại triều hoang cuồng tuôn ra, đem toàn bộ thuyền đội bao phủ tại dưới mảnh quang diễm khủng bố này.

Chương 111 : Đông bôn tây bào

Chương 112: Đông bôn tây bào

"Ngươi nói cái gì?" Hồng Vân Tử tức giận đập nát chén lưu ly.

Tu sĩ đến báo tin không thể không đem tin tức làm người ủ rũ lặp lại lần nữa: "Thuyền đội bị cướp, hết thảy tu sĩ thủ hộ toàn bộ bị giết, tư nguyên vận chuyển đều bị cướp đoạt, liền ngay cả thuyền đều không lưu lại cho chúng ta, chỉ đem phổ thông dân chúng đưa trở về."

Hồng Vân Tử tức giận đến trước mắt hoa lên: "Ninh Dạ. . . Được, ngươi hung ác! Ngươi hung ác!"

"Làm sao bây giờ?" Có người cũng gấp: "Đó chính là tư nguyên tu hành ba tháng của toàn bộ Hàn Lăng Quần Đảo a."

Xử lí thế nào?

Ta mẹ nó làm sao biết nên làm gì?

Thánh Tôn có lệnh, một năm sau mới có thể tấn công, nói cách khác hiện tại không thể tấn công.

Đồ vật liền tại trên Cực Quang Đảo, nhưng ngại quá, ngươi chỉ có thể nhìn, chính là không có nửa điểm biện pháp.

Nghĩ đến điểm này, Hồng Vân Tử cũng đã rõ ràng tại sao Ninh Dạ dám tiến công, hắn thâm trầm nói: "Ninh Dạ khẳng định là đã biết ước hẹn một năm, vì vậy hắn biết một năm này chính là thời gian hắn có thể tứ ý làm bậy, cho nên mới dám chủ động xuất kích như thế. Bất quá. . . Chúng ta không thể công đảo, nhưng không có nghĩa là tại ngoài đảo liền không thể thu thập hắn!"

Không sai, Cực Quang Đảo trong vòng một năm không được phép công, nhưng nếu như ngươi ra ngoài, lại là không nằm trong phạm vi ước định.

Vấn đề là trời đất bao la, đám người kia vô tung vô ảnh, đi đâu mà tìm đây?

Hắn đang suy nghĩ, bỗng nhiên lại là một đạo hỏa phù đưa tin.

Hồng Vân Tử tiếp nhận, trong lòng ẩn nhiên đã có chút đáp án, chỉ sợ lại là một tin tức xấu.

Quả nhiên liền nhìn thấy mặt trên viết: "Ninh Dạ lửa thiêu Nam Minh Đảo."

Cái gì?

Thế mà trực tiếp giết tới trên đảo rồi?

Hàn Lăng Quần Đảo có hơn 100 hòn đảo, hết thảy đều thuộc về Vạn Tiên Minh môn hạ.

Bất quá cũng chính là bởi vì quá lớn, các đảo lực lượng thủ hộ không phải mạnh lắm, chân chính dựa vào vẫn là thế lực của Vạn Tiên Minh.

Thế nhưng đối với Ninh Dạ, tên tuổi của Vạn Tiên Minh hiển nhiên vô dụng, Vạn Tiên Minh nợ cũ cũng không cần lo lắng.

Vì vậy sau khi hắn cướp thuyền, lập tức lại cướp đảo, bất quản kiếp đạo, sau khi cướp xong còn đem đảo đốt, khiến hết thảy bố trí ở đó của Vạn Tiên Minh tất cả đều hủy hoại trong một ngày.

Biết được tin tức Hồng Vân Tử cũng là kinh đến thân thể run rẩy.

Hắn lập tức ý thức được đại sự không ổn, hô lên: "Ninh Dạ là muốn thừa dịp lần công đảo này thất bại, Vạn Tiên Minh ta ở chỗ này nội bộ trống vắng, tiên hạ thủ vi cường. Hắn tiếp sau đó nhất định sẽ liên tục phát động, lập tức thông báo tất cả mọi người cảnh giới! Khởi động đại trận thủ hộ. Tu sĩ toàn đảo tập kết, chuẩn bị xuất kích, ta muốn đem Ninh Dạ đương tràng kích sát!"

Nói đã phi xuất Dạ Nha Đảo, lượng lớn hỏa phù đưa tin bay ra, Dạ Nha Đảo chính là quần đảo chủ đảo, lượng lớn tu sĩ thủ hộ cũng dồn dập bay tới.

Chỉ bất quá sau khi trải qua Cực Quang Đảo chi chiến, bây giờ quần đảo nơi này nhân tài điêu linh, tu sĩ Vạn Pháp đều không bao nhiêu, chỉ có bốn tên tu sĩ Vô Cấu.

May mà Niết Bàn cảnh thêm bản thân mà nói đến còn có ba cái.

Hồng Vân Tử có đầy đủ tự tin, chỉ dựa vào ba cái Niết Bàn tu sĩ bọn hắn liền có thể diệt sạch đối thủ.

Vì vậy thời khắc này cũng không phí lời, mang theo chúng nhân liền hướng Nam Minh Đảo bay đi.

Tin tức của thuyền đội tới muộn, bởi vì lúc đó tu sĩ căn bản không kịp phát tin tức, mãi đến tận người trên thuyền bị đưa đến mới biết được, tin tức Nam Minh Đảo lại là lập tức đạt được, Hồng Vân Tử cảm thấy bản thân hẳn là có thể kịp thời chạy tới.

Chỉ là hắn vừa mới bay đến nửa đường, liền thu được hỏa phù đưa tin mới.

Đắc, lần này là một toà đảo khác.

Ninh Dạ không những không đi, trái lại còn đang tiếp tục công kích.

Hồng Vân Tử nghiến răng nghiến lợi: "Chuyển hướng, Kim Hỏa Đảo!"

Hắn tuy rằng không nói rõ ràng, chúng tu nhưng vẫn là nghe ra ý tứ, cùng thấy ngạc nhiên.

Hàng này xuất thủ cũng quá nhanh chứ?

Làm sao nhanh như vậy liền từ Nam Minh Đảo chạy đến Kim Hỏa Đảo rồi?

Trong lòng nghi vấn chỉ có thể trước tiên đè xuống, lập tức vẫn là hành động trước lại nói. Chỉ là bay đến nửa đường, Hồng Vân Tử đột nhiên nhớ tới điều gì, nói: "Hiện tại lại đi Kim Hỏa Đảo, sợ là đã muộn rồi. Chư vị dừng lại đã, Lạc Cơ, ngươi đến thôi diễn một thoáng, tiếp sau đó hắn sẽ đi chỗ nào?"

Trong Vạn Tiên Minh cũng có am hiểu thôi diễn, một tên tu sĩ đã bấm chỉ suy tính, chỉ là càng tính, lông mày liền nhíu càng chặt.

Ta fuck, tính không ra a.

Người này thật giống như có một loại nào đó có thể che đậy thôi toán chi pháp, căn bản là một tia manh mối cũng không tìm tới.

Hắn vô cùng sốt ruột, đang tự bất đắc dĩ, bỗng nhiên tâm có linh cơ, hô lên: "Ta biết rồi, hắn muốn đi Phong Yên Đảo."

"Đi!" Hồng Vân Tử lập tức hô: "Đi Phong Yên Đảo!"

Một hàng tu sĩ lại lần nữa biến hướng, đồng thời hướng Phong Yên Đảo bay đi.

Lần này bọn họ rốt cục sớm chạy tới, mắt thấy Phong Yên Đảo vô sự, mọi người đều thở phào một hơi, dồn dập ẩn nấp hành tích, chờ đám người Ninh Dạ chạy tới.

Chỉ là đợi nửa ngày không thấy hình bóng, đang tự buồn bực, Hồng Vân Tử lại thu được một phong hỏa phù.

Triển khai vừa nhìn, cả giận nói: "Lạc Cơ, ngươi không phải nói bọn hắn muốn tới Phong Yên Đảo sao, tại sao đi Côn Hoa Đảo?"

"Cái gì?" Lạc Cơ cũng choáng váng rồi: "Không đạo lý a, ta rõ ràng thôi trắc thiên cơ, xác nhận bọn họ là muốn tới nơi này, không đạo lý lại sai lầm a."

"Phế vật!" Hồng Vân Tử tức giận đến cũng lười mắng hắn, chỉ có thể cùng mọi người lại lần nữa rời khỏi.

Cũng may cảnh báo từ khắp các nơi truyền đi, quần đảo tu sĩ cũng đã có cảnh giác, vì vậy chí ít không giống như ban đầu, Ninh Dạ bọn họ đã đắc thủ rồi mới được tin tức. Trên thực tế lúc đạt được tin tức Côn Hoa Đảo, Ninh Dạ bọn họ mới vừa xuất hiện, tu sĩ thủ đảo liền phát ra tin tức.

Hồng Vân Tử cho rằng chỉ cần bọn họ tốc độ nhanh, vẫn là có hi vọng ngăn cản.

Chỉ là còn chưa tới Côn Hoa Đảo, liền nhận được tin tức.

Phong Yên Đảo gặp nạn!

Hồng Vân Tử tức giận đến bạo nộ như lôi.

Ngược lại là Lạc Cơ đại hỉ: "Ta đã nói rồi a, ta không có tính sai. Nguyên lai bọn họ chỉ là đi Côn Hoa Đảo trước, đi Phong Yên Đảo sau, ha ha, thiên cơ khó dò, bình thường bình thường."

Vui mừng khôn siết.

Sau một khắc.

Đùng!

Hồng Vân Tử một tát vỗ vào trên mặt Lạc Cơ, trực tiếp tát hắn đầy mắt kim tinh.

"Ngươi vui vẻ cái rắm a?" Hồng Vân Tử thét gào.

Bên cạnh một tên tu sĩ cưỡi một cái bạch ngư đã nói: "Hồng Vân, Ninh Dạ xảo trá, truy ở phía sau như vậy chỉ là bị đối thủ nắm mũi dẫn đi. Kế trước mắt, sợ là cần nghĩ đối sách khác."

Người này gọi Bách Hàn Vũ, cũng là Niết Bàn tu sĩ cùng hắn tề danh.

Hồng Vân Tử hỏi: "Vậy ngươi cảm thấy nên xử lý như thế nào?"

Bách Hàn Vũ cười nói: "Ninh Dạ nhanh mấy, cũng nhanh bất quá chúng ta. Chỉ bất quá, tốc độ của chúng ta, bị đám tu sĩ trung đê tầng này kéo lại. Đám tiểu nhi bối, vẫn là đừng làm chuyện truy kích này, để bọn hắn phòng thủ mấy hòn đảo trọng yếu là được. Khoảng cách giữa các đảo cũng không tính quá xa, lấy thực lực ba người chúng ta, chớp mắt có thể đến, hẳn là không đến nỗi để bọn hắn chạy mất."

Hồng Vân Tử thở dài một hơi: "Ta làm sao lại không biết cái đạo lý này. Chỉ là Ninh Dạ giảo quyệt, nếu như ba người chúng ta qua đó, không có những người khác giúp đỡ, ta sợ đạp phải cái tròng của hắn."

Một tu sĩ râu đỏ rực hừ nói: "Hồng Vân, ta thấy ngươi là càng tu hành gan càng nhỏ rồi. Làm sao? Liền bằng ba người chúng ta? Còn sợ hơn một trăm cái tu sĩ Vạn Pháp kia hay sao? Liền coi như bọn họ có một cái Niết Bàn cảnh tại, còn lại hơn một trăm cái tu sĩ Vạn Pháp kia, chúng ta tùy tiện một người đều có thể dễ dàng diệt sát."

Ngươi vẫn là tự tin như vậy sao?

Thời điểm chúng ta tấn công Cực Quang Đảo lúc trước, so với bây giờ còn càng tự tin a.

Hồng Vân Tử trong lòng thầm nghĩ, trong miệng nhưng không tiện nói như thế, chỉ đành gật đầu nói: "Nếu như thế, vậy liền làm như thế đi."

Chỉ chốc lát sau, lại là một tin tức truyền đến.

Lần này là Hổ Quy Đảo.

Chương 112 : Đẩu Chuyển Tinh Di

Chương 113: Đẩu Chuyển Tinh Di

Hổ Quy Đảo ở vào phía nam Hàn Lăng Quần Đảo.

Chỉnh thể đảo như một con cự quy, chỉ là đầu nhưng như đầu hổ, nên tên là Hổ Quy Đảo.

Hổ Quy Đảo thịnh sản một loại hương liệu, không có tác dụng tu tiên gì, bất quá bởi vì số lượng ít ỏi, khá được một ít nữ tu yêu thích, bởi vậy tuy không thực dụng, nhưng rất đáng tiền.

Ninh Dạ là đến cướp tiền, chỉ cần đáng giá là tốt rồi, lý nào kiêng ăn.

Thời khắc này một đám người đi tới trên đảo, Ninh Dạ vung tay lên, nói: "Một khắc thời gian."

Liền thấy tu sĩ bên người đã dồn dập xông ra ngoài, thi triển tiên pháp, như phong quyển tàn vân càn quét tất cả trên đảo.

Những tu sĩ này tại trong chiến đấu đối kháng Vạn Tiên Minh phát huy tác dụng không lớn, thế nhưng tại phương diện cướp giật tư nguyên phát huy tác dụng lại là không nhỏ, từng cái từng cái như cường đạo *, như hổ như sói điên cuồng cướp đoạt.

Đồng thời Ninh Dạ cũng dùng Vấn Thiên Thuật trắc tính một chốc, đã biết kết quả, lập tức cũng không do dự, thân hình lấp lóe, đã nhanh chóng ở trên đảo du tẩu một vòng, vô thanh vô tức bày xuống trận pháp.

Một khắc thời gian thời gian rất nhanh liền đến.

Ninh Dạ huýt sao một tiếng, chúng tu đã dồn dập trở về.

Một tên tu sĩ trẻ tuổi hô lên: "Cát Tâm còn chưa có trở lại."

Ninh Dạ lạnh nhạt nói: "Không cần để ý tới, các ngươi lập tức rút đi. Không nỡ bỏ đi, liền tự mình lưu lại, hậu quả tự gánh."

Người nhiều rồi, khó tránh khỏi vấn đề liền nhiều, tổng có người sẽ bởi vì lòng tham hoặc là cái nguyên nhân gì khác mà bất tuân mệnh lệnh.

Ninh Dạ không có ý định từng cái từng cái giáo dục, hắn chỉ cần khiến tất cả mọi người minh bạch một chuyện: Kỷ luật nghiêm minh.

Ngay sau đó chúng tu không dám nhiều lời, dồn dập rời khỏi, ngược lại là Ninh Dạ lưu lại, trực tiếp nhập đảo.

Chúng tu vừa rời đi chốc lát, xa xa đã xuất hiện ba người.

Chớp mắt trước còn thấy tại thiên không xa xôi, sau một khắc đã ép tới gần, tốc độ tuyệt nhanh, nhìn thấy Ninh Dạ, Hồng Vân Tử cười to: "Ở đây này."

Cũng không phí lời, hướng tới Ninh Dạ chính là một phiến huyết sắc quang triều đè xuống.

Ninh Dạ hơi hơi mỉm cười, tiện tay vung lên, ngân triều phiếm khởi, nâng đỡ công kích của Hồng Vân Tử, cao giọng nói: "Ta đã tại chỗ này bày xuống đại trận, các ngươi như muốn chịu chết, xin mời tự nhiên."

Nói lui về phía sau, người đã chìm vào trong biển hoa.

"Khẩu xuất cuồng ngôn!" Bách Hàn Vũ quát một tiếng, đã hướng đảo hạ xuống.

Hồng Vân Tử trong lòng khẽ động, nhưng không có ngăn cản hắn, chỉ là theo Bách Hàn Vũ lạc hạ.

Không phải bọn hắn chủ quan, trong tay Ninh Dạ ăn quả đắng mấy lần, biết người này lợi hại, ba người đã không còn khinh thường sơ ý.

Bất quá trận pháp vật này, có quy luật của mình.

Mặc dù nói tiên giới trận pháp dùng tốt rồi, thường có bất khả tư nghị chi diệu dụng, nhưng cũng có hạn chế.

Tỷ như cần tư nguyên, tỷ như cần thời gian.

Trọng yếu nhất chính là, chân chính đỉnh cấp đại trận, cũng là cần thời gian quanh năm suốt tháng không ngừng tích lũy mà thành, tuyệt không có khả năng vừa chạm tức thành.

Hồng Vân Tử bọn họ nhận được tin tức đuổi đến đây, trước sau bất quá một khắc.

Một khắc có thể làm gì?

Coi như là cho ngươi tư nguyên cấp bậc Niết Bàn, cũng không thể nào bố trí thành trận pháp có thể đối kháng Niết Bàn.

Nếu ngươi thật có thể làm được, bằng vào chiêu này liền có thể ngạo thị quần luân —— trên người mang đủ tư nguyên, gặp phải cường hiện trường bày trận, vậy là xong rồi, vượt cấp kích sát còn không phải dễ như chơi?

Thiên Trung Giới hơn vạn tiên môn, trận pháp thiên tài xuất hiện không ít, liền chưa từng nghe nói có thể nội trong một khắc thời gian bày xuống trận pháp khả dĩ đối phó Niết Bàn chi nhân.

Liền Vô Cấu cũng làm không được!

Vì vậy Hồng Vân Tử bọn họ bản năng cho rằng Ninh Dạ chỉ là đang hư ngôn đe doạ, tự không để ý.

Thời khắc này tiến vào trong trận, liền thấy bốn phía phong vân toàn chuyển, phong quang đại biến, tựa như đặt mình trong băng hàn tuyết cảnh.

Tu sĩ râu đỏ kia tên gọi Vô Đạo Tử, cười lạnh nói: "Hóa ra là cái băng tuyết huyễn cảnh, Ngô, dùng tới đối phó Vạn Pháp cảnh đến cũng đủ rồi , nhưng đáng tiếc đối phó chính là chúng ta, vô dụng cực điểm."

Tiện tay ném ra một hạt châu: "Phá cho lão phu!"

Liền thấy hạt châu kia phóng ra một tia quang hoa, một phiến băng tuyết chi cảnh kia tại trong mắt ba người đã tự tiêu tán, quay về bình tĩnh.

Hồng Vân Tử cười to: "Vô Đạo Tử, Mậu Dương Châu này của ngươi không tệ."

Vô Đạo Tử nở nụ cười: "Bêu xấu, có nó hay không, loại tiểu trận này đều có thể giải quyết, ta chỉ là muốn tiết kiệm chút khí lực. Cái Ninh Dạ này xảo trá cực kỳ, hắn hẳn phải biết loại tiểu trận này giữ không nổi chúng ta."

"Vấn đề là hắn cũng không có biện pháp khác." Bách Hàn Vũ hừ nói.

Hắn cũng ném ra một mặt cổ kính, cổ kính kia chiếu diệu, đã đem thân hình Ninh Dạ hiển hiện ra.

"Ha, tìm tới rồi!" Bách Hàn Vũ cười to đối với người trong gương một chỉ: "Còn không chết đi cho ta!"

Một chỉ này lạc hạ, Ninh Dạ trong gương kia thân hình nháy mắt già nua, liền như lão nhân gần đất xa trời.

"Ha ha, hảo thủ đoạn!" Ba người đồng thời cười to: "Ngã này, ngã này!"

Chỉ là bọn họ liên tục kêu gào mấy tiếng, lão niên Ninh Dạ kia chính là không ngã, trái lại nhìn nhìn thân thể bản thân, mỉm cười nói: "Không tệ, nhưng thật đáng tiếc còn chưa đủ."

Nói thân thể đã khôi phục nguyên dạng.

Bách Hàn Vũ sắc mặt sầm xuống: "Tiểu tử thối."

Hắn ngón tay tại mi tâm hư họa mấy cái, bỏ ra một giọt máu tươi: "Diệt Thần Chú! Lên!"

Hướng tới Ninh Dạ lại chỉ.

Liền thấy người trong gương như lưu ly ầm ầm vỡ nát.

Bách Hàn Vũ ngẩn ra, Diệt Thần Chú phương thức kích sát không phải như vậy a?

Lại nhìn trong cổ kính, thân hình Ninh Dạ tái hiện, đối với Bách Hàn Vũ điểm ra một chỉ: "Ngươi cũng thử của ta một chút!"

Bách Hàn Vũ chỉ cảm thấy toàn thân mát lạnh, như rơi vào hầm băng.

Đây là chú pháp gì?

Thiên hạ tiên pháp thần thông đông đảo, Bách Hàn Vũ cũng không thể tinh thông hết thảy, nhưng thời khắc này vẫn là cảm thụ được một tia nguy cơ, thầm nghĩ trong lòng không được, đã tế khởi mười mấy đạo pháp môn thủ hộ tự thân, lại không phát giác có gì dị dạng.

Vừa mới thở phào một hơi, liền phát hiện dưới chân đại địa rung động, một đôi cự đại nê thủ đã đem Bách Hàn Vũ lôi xuống.

Bách Hàn Vũ chợt gặp biến này, phản ứng đến cũng nhanh, một cái đại thần thông đã hướng về dưới đất phát đi, làm sao đối phương nhưng chỉ là cười hắc hắc, tiếp tục điên cuồng lôi kéo hắn xuống dưới nền đất.

Là Niết Bàn!

Bách Hàn Vũ đột nhiên tỉnh ngộ ra.

Là cái Niết Bàn cảnh thủ hộ Ninh Dạ kia!

Hắn đến cùng cũng là Niết Bàn tu vi, không sợ kẻ này, trái lại mượn cơ hội xông xuống dưới đất: "Chết!"

Bách Hàn Vũ bên này bị lôi xuống, Hồng Vân Tử cùng Vô Đạo Tử đang định thi cứu, đã thấy Ninh Dạ xuất hiện.

Hắn đứng tại cách đó không xa, mỉm cười nói: "Bách Hàn Vũ đang cùng Thiên Cơ chiến đấu, hai người bọn hắn đều là Niết Bàn, cũng coi như công bằng, chúng ta cũng không cần can dự."

Hồng Vân Tử nghe ra mùi vị: "Ý của ngươi, là ngươi muốn một mình đối phó hai người chúng ta?"

"Đúng vậy." Ninh Dạ gật đầu: "Làm sao? Ngươi sợ?"

Hồng Vân Tử cũng coi như bị hắn chọc cho vui rồi: "Sợ? Hạng người cuồng vọng, đến phải xem xem ngươi làm sao khiến chúng ta sợ hãi."

Kình khởi một mảnh huyết lãng, lại lần nữa hướng Ninh Dạ đè xuống.

Ninh Dạ giơ cao tay phải, khẽ búng chỉ tay: "Lên!"

Liền thấy toàn bộ hòn đảo phong vân lại biến, một phiến hạo nhiên khí thế hiển hiện ra, có nhật nguyệt lăng không, chỉ là nhật bên dưới mà nguyệt bên trên, nguyên bản là ban ngày, càng tại thời khắc này trực tiếp hóa thành hắc dạ.

"Càn khôn đảo chuyển? Đẩu Chuyển Tinh Di Trận? Không thể nào!" Vô Đạo Tử xem như là khá hiểu trận đạo, đã hét to lên tiếng: "Ngươi không thể nào tại trong thời gian ngắn như thế hoàn thành loại đại trận này!"

"Có phải thế hay không, thử một chút chẳng phải sẽ biết?" Ninh Dạ lại bắn một chỉ, nhật nguyệt tinh diệu, quang huy rải xuống, mang theo thần quang tuyệt diệt tất cả quét ngang mà ra.

Chương 113 : Câu diệt thần quang

Chương 114: Câu diệt thần quang

Đẩu Chuyển Tinh Di đại trận chính là đại trận tiếng tăm lừng lẫy của Lang Gia Các, Hồng Vân Tử không tin tưởng, cũng không cho là Ninh Dạ có thể tại trong thời gian ngắn như vậy hoàn thành đại trận như thế.

Thế nhưng khi diệt tuyệt thần quang khủng bố kia hạ xuống thì, cảm giác nguy cơ lớn lao lại khiến cho Hồng Vân Tử không dám không tin.

Quang mang đảo quá Hồng Vân Tử, mang cho Hồng Vân Tử chính là một loại cảm thụ khủng bố 'ta sắp tiêu rồi'.

Trước uy hiếp tử vong to lớn, Hồng Vân Tử không còn cố kị gì nữa, thi triển hạo hãn thần uy toàn lực phòng ngự, đồng thời thể nội xuất hiện một cái hồng mao đại thủ chụp xuống.

Hồng mao cự thủ này chính là hắn nhiều năm tu hành mà thành, kỳ danh Lạc Hồn Trảo, phàm là kẻ bị chụp trúng, đều nguyên linh tiêu dung mà chết, chỉ bất quá một trảo này của Hồng Vân Tử không phải vì giết người, mà là vì phá pháp.

Hồng Vân Tử cũng coi như là hạng quả quyết, mặc kệ ngươi là thật hay giả, ta đều toàn lực ứng đối, cách làm này không sai. Nương theo một trảo này lạc hạ, liền thấy trùng thiên sát ý kia càng là không còn gì sót lại, bị Hồng Vân Tử một trảo phá đi.

Hồng Vân Tử ngẩn ra, cười to nói: "Quả nhiên là huyễn hóa chi đạo, hảo tiểu tử, chỉ có ngươi, tiếc rằng, đối với ta vô dụng!"

Trong miệng là nói như vậy, trong lòng cũng tự kinh hãi. Tiểu tử này huyễn thuật xác thực lợi hại, kỳ thực đã lừa gạt được bản thân, chỉ bất quá hắn kinh nghiệm phong phú, coi như là bị lừa gạt cũng vẫn là làm ra ứng đối chính xác nhất.

Vậy mới nói, thực lực mới là căn bản a!

Thời khắc này Hồng Vân Tử tinh thần đại chấn, toàn lực phát uy, trên Hổ Quy Đảo phong vân cuồn cuộn, đều tại dưới uy năng của hắn.

"Ai nha nha, quả nhiên vẫn là không gạt được ngươi đây. Thật đáng tiếc." Ninh Dạ thở dài một tiếng.

Theo tiếng thở dài này của hắn, phong vân chi trung, một đạo sắc bén kiếm quang đâm đến.

Hồng Vân Tử đang định không nhìn, trong lòng đột nhiên cảm thấy không ổn, liền thấy một kiếm này cập thể, càng là phá tan pháp tráo của hắn, tại trên người hắn lưu lại một kiếm trọng trọng.

Làm sao có khả năng?

Hắn chỉ là Vạn Pháp cảnh, vì sao một kiếm này uy lực lớn như vậy?

Hồng Vân Tử tâm niệm điện chuyển, đã tỉnh ngộ ra, hô lên: "Vô Đạo Tử, đừng trúng kế của hắn. Đây không phải là Đẩu Chuyển Tinh Di Trận chân chính, mà là huyễn trận lấy diện mục của Đẩu Chuyển

Tinh Di xuất hiện, hắn đang cố ý làm giả, dẫn chúng ta tự giết lẫn nhau!"

Cứ việc ký ức một kiếm này lưu lại tại trên người hắn là thiết thiết thực thực Lang Gia Các công pháp, Thiên Hoa Thần Kiếm Thuật, nhưng Hồng Vân Tử vẫn là ý thức được đây là huyễn thuật tác dụng, đây tuyệt đối không phải Ninh Dạ xuất thủ, mà là Vô Đạo Tử xuất thủ, bất quá cảm nhận của chính mình đã bị Ninh Dạ ảnh hưởng, khiến hắn lầm tưởng là Ninh Dạ xuất thủ.

Thời khắc này hắn lớn tiếng hô hoán, nhưng biết rõ Vô Đạo Tử khả năng không nghe thấy, liền thẳng thắn thi triển thần thông, càng gieo xuống đạo niệm.

Hắn là Niết Bàn cảnh, ngộ đạo hữu thành, cũng là cái có đạo hạnh, há có thể khoan nhượng một tên tiểu bối ở trước mặt hắn ỷ vào đạo hạnh mèo què diễu võ dương oai như vậy, thời khắc này đạo niệm chi hạ, đã không nhìn hiệu quả che đậy ngũ giác của huyễn thuật, trực tiếp liên hệ tới Vô Đạo Tử.

"Hồng Vân, tiểu tử này mẹ nó dùng chính là huyễn thuật!" Quả nhiên Vô Đạo Tử cũng phát hiện, chính đang gầm lên.

"Không sao, cẩu bối tu vi có hạn, chỉ có thể thi triển mánh khóe lừa gạt như vậy, nhưng chung quy vô dụng. Đợi ta lấy Thiên Tru Địa Diệt đại thần thông cường hành loại bỏ, ngươi ngàn vạn chớ nên hiểu lầm, càng không cần để ý tới!" Hồng Vân Tử liên hệ hắn chính là muốn cho hắn minh bạch, bằng không Thiên Tru thần thông của hắn một khi thi triển, Vô Đạo Tử như có hiểu lầm, vậy việc vui liền lớn.

"Minh bạch!" Vô Đạo Tử đáp lại.

Vậy là một phiến bạch quang lại nổi lên.

Hồng Vân Tử Thiên Tru Địa Diệt đại thần thông chính là thần thông cực kỳ cường hoành, thi triển ra cũng không phải là cảnh tượng như vậy, nhưng Vô Đạo Tử biết đây nhất định là huyễn thuật của Ninh Dạ tác dụng, cũng không bị lừa, cũng không phá trừ.

Bên tai một cái thanh âm vang lên: "Ngươi chung quy vẫn là bị lừa rồi."

Cái gì?

Vô Đạo Tử gầm lên: "Đừng hòng lừa gạt ta!"

Cũng không để ý tới, liền thấy từng đạo từng đạo ánh sáng đánh vào trên người bản thân, Vô Đạo Tử chỉ thủ không công, đến cũng không gặp phải tình huống gì, chỉ là đột nhiên cảm giác có chút không đúng, thể nội một trận khí huyết sôi trào, tiên lực kích triều dũng động, càng là không thể ức chế phát tác lên, sau đó thân thể đã như cái rá thủng, càng là bắt đầu bạo xạ quang huy, nháy mắt đem thân thể hắn đánh thành tổ ong.

Cuối cùng cũng coi như nguyên thần vô ngại, Niết Bàn cảnh thân thể cường hãn cũng không có vì vậy liền triệt để phá nát, chỉ là tâm linh trùng kích rất lớn, Vô Đạo Tử cuồng gào: "Hồng Vân, ngươi đang làm gì?"

Hồng Vân Tử kinh ngạc: "Ta đang thi pháp, chưa xuất thủ đây."

Cái gì?

Đáng chết!

Vô Đạo Tử biết không tốt, Ninh Dạ thế mà có thể nhận biết được bọn họ lên tiếng, thừa dịp xuất thủ.

Bản thân thế mà là không phòng ngự mặc hắn đắc thủ.

Đúng vào lúc này, Cấm Tuyệt Thần Côn đã xuất hiện sau lưng hắn, ầm ầm vung xuống.

Vô Đạo Tử thân hình đã thành cái phễu, chỉ có thể miễn cưỡng tụ tập tiên lực, uy năng lại so với trước kia yếu hơn rất nhiều.

Một côn này nện xuống, Vô Đạo Tử không thể chịu đựng nữa, càng là nhục thân triệt để phá nát.

Cũng may nguyên thần vô tổn, Vô Đạo Tử nguyên thần phi không, kinh ngạc trong lòng.

Thật hung ác tiểu tử, thật hung ác thủ đoạn, tuy rằng chỉ là nhục thân có thể trọng ngưng, nhưng làm Vạn Pháp cảnh, có thể phá nhục thân của bản thân một lần, cũng coi như ghê gớm a.

Vô Đạo Tử trong lòng giận dữ, đang muốn trọng ngưng tiên khu, nhưng vào lúc này, Hồng Vân Tử Thiên Tru Địa Diệt đại thần thông đã ngưng kết hoàn thành, thiên địa đột nhiên biến sắc.

Vô Đạo Tử trong lòng run lên, kêu to: "Hồng Vân đừng xuất thủ!"

Làm sao Hồng Vân Tử kiên định niềm tin, căn bản không tin tưởng đây là Vô Đạo Tử đang nói với mình, Thiên Tru thần thông phát động, phảng phất như thiên hàng kiếp lôi, dẫn tới lôi hỏa bùng nổ.

Mà đây cũng xác thực là kiếp lôi phong vân, Vạn Tiên Minh xuất từ các môn các phái, bí thuật của Tử Cực Cung, có chút bọn họ cũng là nắm giữ.

Kiếp lôi thiên hàng, tối khắc nguyên thần, Vô Đạo Tử kinh hãi trong lòng, không còn cố kị gì nữa ngưng tụ tất cả lực lượng liền muốn chạy trốn.

Không hề nghĩ rằng kiếp lôi kia càng phảng phất khóa chặt hắn, đối với hắn cuồng phách.

Tại sao lại như vậy?

Liền nghe một cái thanh âm già nua nói: "Đã nói cho ngươi ngươi bị lừa rồi, ngươi còn không tin. Ninh Dạ chính là thiên quyến chi nhân, đối với hắn sử dụng kiếp lôi, đó không phải tìm chết sao?"

Cái gì?

Thiên quyến chi nhân?

Làm sao lại?

Vô Đạo Tử hoảng hốt, sớm biết như vậy, đánh chết ta cũng không trêu chọc hắn a.

Thanh âm già nua kia tiếp tục nói: "Kế sách hiện thời, chỉ có lập tức tẩu vi thượng sách. Thiên Tru chi hạ, trận này tất phá, thiên tuyến vừa hiện, không nhân lúc này rời khỏi, muốn chạy liền khó rồi."

Vô Đạo Tử đã đối với người nói chuyện trong bóng tối kia cực kỳ tín phục, đây nhất định là đại năng của Vạn Tiên Minh ta, chỉ là bị vướng bởi "Thiên quy" không thể xuất thủ, chỉ có thể phát sinh chỉ điểm.

Chính như hắn đã nói, dưới Thiên Tru Địa Diệt đại thần thông, thiên khai nhất tuyến, đại trận sẽ phá.

Vô Đạo Tử nguyên thần không do dự nữa, hướng về một tia kẽ hở kia bay đi.

Hạ phương Hồng Vân Tử hét lớn: "Muốn đi!"

Một đạo hung mãnh kiếp lôi phách đến.

Vô Đạo Tử bị hắn làm cho tức đến muốn thổ huyết: "Là ta!"

Hắn lấy đạo niệm đáp lại, làm sao Hồng Vân Tử căn bản không tin, dù sao trước hắn từng căn dặn Vô Đạo Tử, không đạo lý Vô Đạo Tử lúc này lại chạy trốn, dưới cái nhìn của hắn kẻ chân chính muốn chạy kia nhất định là Ninh Dạ.

Dưới toàn lực ra tay, vô số kiếp lôi hội tụ thành một đạo thạc đại lôi quang phách xuống.

"A! Hồng Vân!" Vô Đạo Tử phát ra thê lệ kêu gào, bị Hồng Vân Tử phách đến cơ hồ sắp hình thần câu diệt, thê thanh hét to: "Lão tử với ngươi chưa xong đâu!"

Hắn đến cùng cũng là Niết Bàn đại năng, không quan tâm tất cả phản kích.

Hồng Vân Tử chỉ cho là Ninh Dạ, cũng không để ý, nào ngờ được một phát đại thần thông này, uy năng cường hãn trước nay chưa từng có, liền thấy huyền sắc quang triều lạc tới, Hồng Vân Tử lập tức trọng thương.

"Vô Đạo Tử, đúng là ngươi? Ngươi!" Hồng Vân kinh hãi.

Liền thấy đầy trời lôi quang nổ lên, tại một khắc này đột nhiên bùng nổ ra uy năng trước nay chưa từng có, toàn bộ cuốn về Vô Đạo Tử.

Đẩu chuyển tinh di, vạn vật câu diệt!

Đây là câu diệt thần quang?

"Đây là trận thật?" Hồng Vân Tử kinh hồn hô to: "Ngươi làm sao có khả năng làm được?"

"Ta đương nhiên làm không được tại trong một khắc thời gian bố trí ra hoàn chỉnh Đẩu Chuyển Tinh Di đại trận, thế nhưng nhất kích chi lực, vẫn là có thể. Đa tạ sự hỗ trợ của ngươi, Hồng Vân Tử, Hàn Lăng Quần Đảo tam đại Niết Bàn, ta hôm nay tất sẽ toàn bộ diệt trừ!"

Theo Ninh Dạ lãnh khốc lên tiếng, trong nháy mắt lôi quang nổ vang, dưới hủy diệt chi quang mênh mông, Vô Đạo Tử đã hôi phi yên diệt.

Chương 114 : Đùa bỡn Niết Bàn

Chương 115: Đùa bỡn Niết Bàn

Ninh Dạ am hiểu nhất chính là Quang đạo cùng Huyễn đạo, mà Lang Gia Các, vừa vặn cũng là am hiểu hai thứ này.

Quang đạo của họ nổi danh nhất chính là Câu Diệt Thần Quang, lực sát thương cực mạnh.

Ninh Dạ Quang đạo tuy rằng kinh nhiều năm tu hành mà không ngừng đề thăng, nhưng xét tới cùng, lực sát thương vẫn như cũ là khía cạnh hắn biểu hiện yếu nhất.

Nhưng tại sau khi tiến vào Lang Gia Các, hắn chuyên tâm tu hành, đối với Câu Diệt Thần Quang đến là nắm giữ không ít.

Chỉ bất quá Câu Diệt Thần Quang là thần thông, lấy tu vi hiện tại của hắn vô pháp dễ dàng thi triển, vì vậy còn cần phải mượn trận pháp chi lực.

Chính bởi vậy, hắn bố trí trận pháp này, minh là huyễn, ám là sát, chỉ có nhất kích chi lực.

Nhất kích chi lực này giết không được Niết Bàn, còn cần chủng chủng mượn thế suy yếu đối phương.

Vì vậy hắn trước mượn huyễn thuật dụ dỗ hai người, lừa gạt Vô

Đạo Tử không tăng phòng bị, lại lấy chủng quang chi thuật hủy Vô Đạo Tử nhục thân, sau đó lấy đại năng chi ngôn lừa hắn tiến vào trận pháp hạch tâm, tự nhập tử môn, cuối cùng lại phát động Câu Diệt Thần Quang, một lần diệt chi.

Có thể nói là thiên thời địa lợi nhân hoà toàn bộ đều mượn, càng đem Huyễn Quang nhị đạo vận dụng đến cực trí, mới có chiến quả này.

Bất quá tại sau khi làm xong việc này, kỳ thực Ninh Dạ cũng không còn thủ đoạn khác —— hết thảy chuẩn bị, bao gồm trận pháp đều đã dùng hết, bây giờ đại trận đã phá, Hồng Vân Tử cùng hắn đã thành một đối một.

Nhưng Ninh Dạ nhưng hoàn toàn không sợ, thuận tay nhất chỉ, điểm điểm mảnh vỡ nguyên thần phá nát trong thiên không kia đã bị Ninh Dạ lấy đi, tiện thể còn đem bảo vật của Vô Đạo Tử cũng đồng thời lấy đi.

Nhìn nhìn trên đảo còn tự phát lăng Hồng Vân Tử, cười nói: "Ai nha, dùng nhiều thủ đoạn như vậy, rốt cục giải quyết xong một cái, Niết Bàn chính là Niết Bàn, không dễ giết a. Uy, ta hiện tại đã không còn thủ đoạn, ngươi còn không qua đây giết ta?"

Hắn nếu không nói, Hồng Vân Tử khả năng liền đã lập tức xuất thủ, hắn hiện tại nói như vậy, Hồng Vân Tử trái lại trong lòng căng thẳng.

Tiểu tử này không đạo lý thẳng thắn như thế, chẳng lẽ là còn có thủ đoạn.

Trong lòng hắn cảnh giác, cũng không có lập tức xuất thủ, mà là cấp tốc thần thức tìm tòi phụ cận, lại không phát hiện bất kỳ đầu mối.

"Uy, ngươi không ra tay, ta liền đi đây." Ninh Dạ nói cười dài một tiếng, xoay người liền chạy.

"Muốn đi?" Thấy Ninh Dạ muốn chạy, Hồng Vân Tử tái kình thần thông, trảo hướng Ninh Dạ.

Ninh Dạ tiện tay giương lên, một trương phù lục đã bay ra, tại trong thiên không xuất hiện một căn thủ chỉ đâm về Hồng Vân Tử.

"Quy Linh Chỉ? Không được!" Hồng Vân Tử kêu to.

Quy Linh Chỉ này chính là bí pháp thần thông của Quy Linh Nương, thủ đoạn đến từ Nhân Hoàng chi cảnh, uy năng quả thực là cường đại vô cùng. Ninh Dạ là đệ tử chân truyền của Quy Linh Nương, theo quy củ của cửu đại môn phái, ban tặng thủ hộ bí pháp đến cũng không kỳ quái.

Hồng Vân Tử không dám đối đầu, nháy mắt hóa thành tàn ảnh lui lại.

Liền thấy một chỉ này chưa kịp phá không, đã tự tiêu tán.

Đáng chết, lại là huyễn thuật.

Ninh Dạ cười dài nói: "Sư phụ là ban cho ta Quy Linh Chỉ, bất quá dùng tới đối phó ngươi lại quá lãng phí rồi, ta làm sao bỏ được? Uy, thương lượng một chút nhé? Chuyện hôm nay, liền như vậy xong đi."

"Ngươi hại chết Vô Đạo Tử, giết Vạn Tiên Minh ta nhiều người như vậy, còn muốn liền như vậy xong? Lão phu coi như là liều mạng trúng một cái Quy Linh Chỉ cũng tuyệt sẽ không bỏ qua ngươi!" Hồng Vân Tử lệ thanh tê khiếu lần nữa trảo hướng Ninh Dạ.

Hắn cũng coi như nghĩ rõ ràng.

Vạn Pháp giết Niết Bàn tuyệt không dễ giết, Ninh Dạ cũng là phí hết tâm tư thủ đoạn, dưới tình huống hiện nay, hắn tuyệt đối không có càng nhiều thủ đoạn.

Quy Linh Chỉ tuy mạnh, nhưng không phải Quy Linh Nương tự thân thi triển, bản thân trúng một kích tối đa là tổn thất tiên khu, nhưng không đến nỗi trí mạng. Lại nói hắn nếu như liền như thế từ bỏ, đó mới gọi vấn đề lớn đây.

Thời khắc này không quan tâm tất cả đuổi theo, Ninh Dạ thở dài: "Xong đời, xem ra thật sự chỉ có thể chạy rồi."

Tiện tay một đạo phù lục dán lên, người đã tiêu thất vô tung, lại xuất hiện đã ở ngoài mấy chục dặm.

Nhưng Hồng Vân Tử là người nào, thần thức rộng lớn, chút khoảng cách ấy vẫn còn tại trong phạm vi tra xét của hắn, nháy mắt phát hiện, đã cao tốc đuổi theo.

Ninh Dạ đã là xoay người liền chạy.

Hồng Vân Tử tốc độ tuyệt nhanh, mắt thấy liền sắp đuổi tới, Ninh Dạ lại là một đạo phù lục.

Lần này Hồng Vân Tử đã có chuẩn bị, đại thủ nhấn một cái: "Phong thiên tuyệt địa!"

Bốn phía không gian đã toàn bộ bị phong chặn.

"Oa!" Ninh Dạ thở dài một tiếng.

Hồng vân này quả nhiên không hổ là lão đại ở chỗ này của Vạn Tiên Minh, thực lực rõ ràng mạnh hơn Vô Đạo Tử một đoạn dài.

Vô Đạo Tử bất quá là Niết Bàn sơ cảnh, Hồng Vân Tử lại là trung kỳ tu vi. Mấu chốt nhất thủ đoạn cũng mạnh, Thiên Tru Địa Diệt đại thần thông có thể phá vạn pháp, mà một chiêu thủ đoạn phong cấm không gian này, lại càng không phải Niết Bàn tu giả bình thường có thể làm được.

Kỳ thực tu sĩ Niết Bàn bình thường cũng có thể làm được phong cấm không gian, chỉ bất quá phong cấm tầng thứ có cao thấp.

Phù lục Ninh Dạ chế tác, tầng thứ đã khá cao, rất nhiều tu sĩ Niết Bàn cũng chưa chắc phong được.

Nhưng Hồng Vân Tử lại làm được rồi.

Thời khắc này phù lục vô công, Ninh Dạ liền đổi một trương phù.

Xoạt một tiếng, lại là một đạo Quy Linh Chỉ xuất hiện.

Hồng Vân Tử nào còn có thể bị lừa, đẩy Quy Linh Chỉ trùng kích.

Liền thấy chỉ phong lạc hạ, thân thể của Hồng Vân Tử lấy tốc độ mắt thường cũng có thể thấy rõ nhanh chóng tan vỡ.

Một kích này thế mà là thật.

"Hỗn đản!" Hồng Vân Tử tuyệt vọng hô to.

Lẽ nào ngươi không cần lại thêm mấy lần giả nữa mới dùng thật sao?

Ngươi còn thật cam lòng.

Nguyên thần ly thể, lần nữa hô khiếu ngưng tụ ra cuồng bạo thần uy, Lạc Hồn Trảo oanh kích, Hồng Vân Tử muốn áp chế đối phương trước rồi mới khôi phục nhục thân, bất quá xuất thủ vội vàng như vậy, cũng khiến cho hắn khó mà khống chế bản thân xuất thủ.

Đúng vào lúc này Ninh Dạ lại ném ra một đạo phù lục, tại trong hư không ngưng hiện ra một mặt cổ kính, trong gương hiện họa diện, thế mà là Dạ Nha Đảo.

Hồng Vân Tử Lạc Hồn Trảo chính trúng cổ kính, liền thấy mặt kính phá nát.

Cùng lúc đó, trên Dạ Nha Đảo chúng tu sĩ liền nhìn thấy trong thiên không một cái hồng mao đại thủ lạc hạ, kết kết thực thực nện trên mặt đảo.

Oanh!

Cuồng bạo chi trảo nháy mắt xuyên thủng Dạ Nha Đảo, dấy lên sóng lớn ngập trời.

Vô số tu sĩ hoặc chết hoặc bị thương, tiếng kêu rên một phiến.

Trong đám mây xa xa, Lang Diệt nhìn một màn này, đồng thời tán thán: "Ta fuck, lão đại thật sự nói được làm được, thế mà có thể đem xuất thủ của Hồng Vân Tử dẫn tới nơi này rồi."

Diệp Cô đẩy một cái hắn: "Ít nói nhảm, Dạ Nha Đảo bị tập kích, trận pháp thụ tổn, tạm thời khó mà khởi động, những tu sĩ khác còn tại ngoài đảo, chính là thời cơ tốt ngươi ta xuất thủ, còn chờ cái gì?"

"Mọi người xông lên a! Đem hết thảy có thể cướp toàn bộ cướp đi, không thể cướp liền thiêu hủy!" Hiên Viên Long cũng hô lớn.

Đã sớm đợi nửa ngày Cực Quang Đảo tu sĩ dồn dập kêu gào lao xuống.

Một hồi sát lục đã tại trên Dạ Nha Đảo triển khai.

Bên này Ninh Dạ dời đi công kích của Hồng Vân Tử, không có ngăn cản hắn trọng ngưng tiên khu, mà là tiện tay tái xuất một phù, họa diện trên Dạ Nha Đảo trình hiện.

Nhìn thảm trạng Dạ Nha Đảo bị chính mình công kích, Hồng Vân Tử cũng là cả kinh không thể khống chế: "Ngươi. . . Ngươi đã sớm tính sẵn tất cả những thứ này?"

Ninh Dạ lắc đầu một cái: "Không đến mức tính chuẩn, chỉ là nếu như ngươi làm một trăm cái dự án, đem tất cả khả năng đều chuẩn bị sẵn, vậy thì tỷ lệ chuẩn liền sẽ đề thăng rất nhiều. Nhưng mà, vì đạt đến cái mục đích này, ta cũng là bỏ ra vốn lớn. Quy Linh Chỉ phù dùng mất rồi, Đẩu Chuyển Tinh Di phù dùng rồi, Độn Không phù dùng rồi, có thể làm đều làm rồi. Hiện tại ta thật sự không còn thủ đoạn gì, ngươi có muốn lại tới thử giết ta không?"

Nói Ninh Dạ nhe răng nở nụ cười: "Đương nhiên, cũng có khả năng ta là đang lừa ngươi. Ngươi tự mình lựa chọn a."

Chương 115 : Ước đấu

Chương 116: Ước đấu

Hồng Vân Tử tiên khu đã trọng ngưng hoàn thành.

Chỉ là hắn không có xuất thủ nữa, liền như thế ngơ ngác nhìn hắn.

Trận chiến ngày hôm nay, mang cho hắn rất nhiều giáo huấn, Hồng Vân Tử đã không dám xem thường Ninh Dạ.

Hắn biết Ninh Dạ nhất định còn có biện pháp.

Chỉ là hắn không nghĩ ra là cái gì.

Nhưng hắn cũng không muốn tiếp tục dùng chiến đấu của bản thân đi góp một viên gạch cho chiến quả của Ninh Dạ nữa.

Vì vậy hắn nói: "Quy Linh Nương thụ thượng giới hạn chế, không thể nào không hạn chế ban tặng ngươi Quy Linh Chỉ, một chiêu vừa nãy kia, hẳn là chỉ có một lần. Đẩu Chuyển Tinh Di phù này của ngươi, tại dưới tình huống ta có chuẩn bị là không thể nào có hiệu quả, vì vậy cũng vô pháp dùng tiếp. Độn Không phù bị ta phong cấm không gian đã vô hiệu, thủ đoạn huyễn thuật, tại dưới không có trận pháp chống đỡ, cũng khó tạo tác dụng đối với ta. Bất quá lý giải vận dụng đối với Quang đạo của ngươi, vượt xa ta tưởng tượng, nếu ngươi lấy đó làm chỗ dựa. . . Tốc độ chân thực của ngươi, không phải chỉ như vậy chứ?"

"Di?" Ninh Dạ nhíu mày một cái: "Vẫn đúng là để ngươi đoán được a? Không sai, Quang chi đạo tối trọng yếu căn bản chính là tốc độ, lấy quang chi tốc, không ai bì kịp. Bất quá lấy tu vi hiện tại của ta, còn rất khó làm được điểm ấy. Nếu như ngươi là Vô Cấu cảnh, ta phỏng chừng còn có thể cùng ngươi so một thoáng tốc độ. Ngươi là Niết Bàn, vậy ta vẫn là phi bất quá ngươi."

Hồng Vân Tử gật gật đầu: "Ta cũng nghĩ như vậy. Nhưng ta cũng biết, ngươi người này nhìn như giảo quyệt, thích hăm doạ lừa gạt, nhưng kỳ thực không đánh chiến đấu không nắm chắc. Ngươi trấn định, không phải giả, ngươi nhất định còn có đòn sát thủ."

"Ngươi nếu có thể đoán được, ta tha cho ngươi khỏi chết a." Ninh Dạ hồi đáp.

"Tha ta khỏi chết?" Nghe nói như thế, Hồng Vân Tử đột nhiên cả kinh trong lòng.

Kỳ thực người có thể thành tựu Niết Bàn, đại thể đều là không ngu, chỉ bất quá dưới tình huống cao cảnh đè thấp cảnh, thực lực có thể nghiền ép, thực sự không cần thiết động não.

Bây giờ đối đầu Ninh Dạ con hàng khó chơi này, Hồng Vân Tử lại là bị bức không thể không động não.

Thời khắc này tâm niệm điện chuyển, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì: "Trước ngươi sử dụng Độn Không phù, vốn là có thể rời khỏi càng xa, vậy mà lại chỉ đào dật ra khoảng cách có hạn. . . Ra ngoài quyết đấu không bị quy tắc hạn chế, mà ngươi người này kỳ thực rất am hiểu lợi dụng người khác. Ngươi là đệ tử đắc ý của Quy Linh Nương, nàng không thể nào không phái người bảo vệ ngươi, mà loại tình huống này xuất thủ, cũng không làm trái quy tắc. . . Không được!"

Trong lòng hắn kêu to, vội vàng một đạo tiên pháp hộ tráo phòng hộ bản thân.

Sau đó liền thấy trong thiên không xuất hiện một cái thủ chưởng thon thon, đã vỗ vào trên lưng Hồng Vân Tử, một kích đem hắn pháp tráo phá nát, tiên huyết cuồng biểu.

"Nhạc Tâm La! !" Hồng Vân Tử hô to lui bước, chỉ là tại phương hướng hắn lui bước đã xuất hiện thân ảnh của Nhạc Tâm La, một kiếm hướng tới Hồng Vân Tử phách xuống.

Nhạc Tâm La là Niết Bàn đỉnh phong, cũng là thiên tài hoành dật Lang Gia Các chân truyền, bất luận là tu vi hay là chiến lực thực tế đều mạnh hơn Hồng Vân Tử, càng không nói cô nàng này còn không giảng vũ đức xuất thủ đánh lén, một kiếm này như trúng, Hồng Vân Tử không chết cũng phải nguyên thần trọng thương.

Nhưng vào lúc này, Ninh Dạ lại nói: "Đừng giết hắn!"

Cái gì?

Nhạc Tâm La ngẩn ra, nhưng chung quy vẫn là không tình nguyện thu tay lại, chỉ là tiện tay đánh ra một chưởng, tiên lực kích đãng, ngạnh sinh sinh lại đem Hồng Vân Tử ép trở lại.

Nhạc Tâm La bất mãn nhìn Ninh Dạ: "Uy, ngươi là làm sao biết ta ở chỗ này?"

Ninh Dạ cười nói: "Ngươi người sư tỷ này tuy rằng tiểu sự không thể trông cậy, đại sự đến vẫn nói nghe được, sư đệ của ngươi tung hoành Hàn Lăng Quần Đảo cả một ngày, ngươi nếu như còn rụt cổ, cũng liền quá không phải người rồi."

"Ngươi nói cái gì?" Nhạc Tâm La mắt hạnh trợn tròn, nhưng nàng cũng biết cái sư đệ này của nàng tới nay cũng không sợ nàng, suy nghĩ thêm hắn vừa mới đánh chết một cái Niết Bàn, tuy rằng dùng rất nhiều giảo quyệt thủ đoạn, nhưng cũng chứng minh thực lực, vì vậy cũng không tức giận, chỉ nói: "Tại sao không giết hắn?"

Ninh Dạ nói: "Mặc dù nói ngươi hiện tại xuất thủ không làm trái quy tắc, nhưng quy củ là có thể biến. Lần này ngươi như giúp ta giết Hồng Vân Tử, vậy ta phỏng chừng không chừng Cửu đại thánh tôn lại sẽ cải quy củ khiến ngươi trở lại. Ta đã dùng đi Quy Linh Chỉ rồi, ngươi hiện tại chính là ép đáy hòm của ta, ngươi nếu như không ở chỗ này, vậy sau này ta thật gặp phải đại phiền toái đi tìm ai đây?"

Nhạc Tâm La nghe nói như thế đến là vui vẻ: "Ai ui, còn biết sư tỷ tồn tại ý nghĩa trọng đại đây?"

Ninh Dạ lạnh nhạt nói: "Yên tâm, ta sẽ tận lực không dùng đến ngươi."

Nhạc Tâm La mặt trầm xuống: "Nhưng hiện tại ngươi không giết hắn, hắn cũng đã biết sự tồn tại của ta."

"Không sao, ta nói rồi, coi như không có ngươi, ta cũng có thể giết hắn." Ninh Dạ hồi đáp.

"Di? Ngươi còn có thủ đoạn gì nữa?" Nhạc Tâm La kinh ngạc.

Không chỉ là nàng, Hồng Vân Tử cũng không dám tin tưởng.

Con mẹ ngươi có sư tỷ cường đại như vậy không cần, vẫn còn có tự tin có thể giết ta?

Nhưng hắn hiện tại chân tâm không dám xem thường Ninh Dạ, chỉ có thể hung ác trừng mắt nhìn Ninh Dạ: "Không có Nhạc Tâm La, ngươi còn có thủ đoạn gì nữa có thể giết ta?"

Ninh Dạ cười nói: "Nhạ, đừng trách ta không cho ngươi cơ hội. Ta cam đoan với ngươi, chỉ cần ngươi không chạy trốn, sư tỷ của ta liền không ra tay, mà ta thì sẽ chỉ lấy thực lực của Cực Quang Đảo tới đối phó ngươi."

Thực lực của Cực Quang Đảo?

Hồng Vân Tử nghe ra ý tứ hắn: "Chỉ bằng hơn một trăm cái tu sĩ Vạn Pháp kia? Bọn họ chẳng là cái gì!"

Cũng chỉ Ninh Dạ cái Vạn Pháp cảnh này đặc thù một chút, những Vạn Pháp cảnh khác, Hồng Vân Tử vẫn đúng là không để vào mắt.

"Vậy ngươi chính là đồng ý rồi? Nói trước nhé, ngươi nếu như chạy trốn, vậy sư tỷ của ta xuất thủ, là không làm trái quy tắc, không được đem nàng điều đi." Ninh Dạ lúc nói lời này là hướng tới thiên không.

Vậy là trong thiên không Ầm Ầm Ầm truyền tới một thanh âm: "Có thể."

Cũng không biết là ai đang nói chuyện.

Hồng Vân Tử đại hỉ: "Tốt lắm! Lão phu đến phải xem xem ngươi còn có cái gì. . ."

Hắn lời còn chưa dứt, đột nhiên ngậm miệng.

Liền thấy phía sau lại xuất hiện một cái hạo hãn cự nhân, chân đạp mặt biển, thân tại trong mây.

Đó là. . .

"Thiên Cơ." Ninh Dạ hồi đáp.

Thiên Cơ?

Đệt!

Ta làm sao lại quên, Ninh Dạ chính là có một cái Niết Bàn giúp đỡ a, chỉ bất quá lúc trước là tại cùng Bách Hàn Vũ chiến đấu.

Mà hiện tại Thiên Cơ đột nhiên xuất hiện. . .

Hồng Vân Tử tâm thần run lên, biết Bách Hàn Vũ hơn nửa đã là lành ít dữ nhiều.

Hắn trừng mắt nhìn Thiên Cơ: "Quái dị nhà ngươi, thế mà có thể tu hành đến mức độ này, bất quá ngươi làm sao có thể tại thời gian ngắn như vậy kích sát Hàn Vũ?"

Thiên Cơ "Hàm hậu" nở nụ cười: "Ta không có giết hắn, chỉ bất quá tạm thời đem hắn nhốt tại dưới đất, không ra được. Đợi giết ngươi rồi, lại đi giết hắn. Các ngươi ba cái Niết Bàn đây, từng cái đánh tan mới là chính đạo."

"Chỉ bằng ngươi?" Hồng Vân Tử tức giận.

"Còn có chúng ta!"

Lại một cái thanh âm truyền ra, nhẹ nhàng dễ nghe, theo thanh âm này xuất hiện, mạn thiên thiên hoa loạn trụy, một phiến hoa hải đã tự thiên không sinh thành.

Là Lâm Lang!

Mà tại bên người nàng còn đứng một người, chính là Ninh Dạ khôi lỗi chi phó Huyết Ly, Vô Cấu cảnh tồn tại.

Hồng Vân Tử đột nhiên nhớ tới, Lâm Lang cũng là chân truyền của Quy Linh Nương a.

Chỉ bất quá cho tới nay đều bị danh tiếng của Ninh Dạ che giấu.

Nếu như. . .

Hắn còn chưa nghĩ xong, Ninh Dạ đã nói: "Đừng trách ta không có nói cho ngươi. Sư phụ xác thực chỉ cho ta một đạo Quy Linh Chỉ, nhưng đồ đệ ở chỗ này có hai cái. Vì vậy. . ."

Ninh Dạ chỉ chỉ Lâm Lang, mỉm cười nói: "Nàng cũng có một đạo."

Dứt lời, bốn người đồng thời xuất thủ.

Chương 116 : Ngươi lừa ta gạt

Chương 117: Ngươi lừa ta gạt

Ngày hôm đó, là ai điệu nhật của Vạn Tiên Minh.

Hàn Lăng Quần Đảo tam đại Niết Bàn chết sạch.

Không chỉ như vậy, toàn bộ Hàn Lăng Quần Đảo càng bị Ninh Dạ như thu phong tảo lạc diệp quét ngang.

Hàn Lăng Quần Đảo không có tam đại Niết Bàn thủ hộ, không thể không chuyển nhập trạng thái phòng ngự, hết thảy phòng ngự trận trên đảo toàn bộ mở ra.

Thế nhưng trận pháp đối với Ninh Dạ mà nói, loại bỏ quả thực chính là hết sức nhẹ nhàng.

Hắn từng cái từng cái phá qua, cũng từng cái từng cái giết tới, mang theo tu sĩ Cực Quang Đảo tứ xứ xuất động, đại đả du kích chiến thuật, điên cuồng cướp bóc, đem hết thảy tư nguyên toàn bộ thu vào trong tay.

Hàn Lăng Quần Đảo hơn 100 hòn đảo, bị Ninh Dạ ba ngày thời gian quét sạch sành sanh , liên đới những tu sĩ cấp cao kia cũng là có thể giết liền giết —— giết tu sĩ cấp cao có thể mang tới chỗ tốt có lúc lại càng nhiều, dù sao ai mà không có điểm bảo vật đây?

Ba ngày sau, viện quân của Vạn Tiên Minh rốt cục chạy tới.

Nhìn quần đảo khắp nơi tàn tạ, trong lòng mọi người đều là lặng lẽ.

"Rác rưởi!"

Phong Vân Liệt từ trong kẽ răng bật ra hai chữ này.

Thiên tài Vạn Tiên Minh xuất thủ đối phó có rất nhiều, có thành công, cũng có thất bại.

Nhưng từ xưa tới nay chưa từng có ai có thể cấp cho bọn họ phản kích hung ác như thế, tuyệt đại đa số thiên tài, tại sau khi tránh được bọn họ truy sát, cũng đều là an tâm tu hành, coi như muốn trả thù cũng phải đợi sau khi cường đại. Mà thật chờ bọn hắn cường đại, cũng sẽ phải chịu thượng giới ám chỉ, khiến bọn hắn không được làm khó tam đại liên minh, đem nguy hiểm báo thù hạ xuống thấp nhất.

Chính bởi vậy, tam đại liên minh tới nay cũng không sợ.

Thế nhưng lần này, tình huống không phải như vậy.

Ninh Dạ báo thù không qua đêm, Cửu đại thánh tôn cũng không có gì để nói —— bọn họ không có khả năng tại dưới loại tình huống như hiện tại bảo Ninh Dạ không được phản kích chứ? Lúc này đứng ra giữ gìn tam đại liên minh, tam đại liên minh cũng đừng lăn lộn.

Vì vậy hoàng liên chỉ có thể nuốt xuống, người câm nuốt đắng cũng phải im thôi, không cách nào.

"Làm sao bây giờ?" Bên cạnh có tu sĩ hỏi Phong Vân Liệt.

Phong Vân Liệt hít một hơi dài: "Thượng giới có quy, trong vòng một năm không được tấn công Cực Quang Đảo, bây giờ cũng chỉ có thể nhẫn nhịn. Trước hết cho người đem tình huống quần đảo khôi phục rồi nói đi."

"Giờ nếu như khôi phục, Ninh Dạ lại tới. . ." Có người do dự nói.

"Vậy thì đừng trách bọn ta không khách khí." Phong Vân Liệt hồi đáp.

Hắn đã biết tình huống của Hàn Lăng quần đảo, tin tưởng tuyệt đối sẽ không dẫm vào vết xe đổ của đám người Hồng Vân Tử, bởi vậy còn hi vọng Ninh Dạ đến, cũng bớt đi đợi thêm một năm.

Ngược lại là nếu không khôi phục sản xuất, Hàn Lăng Quần Đảo không có mỡ, vậy Ninh Dạ vẫn là có khả năng không xuất hiện.

Đối Phong Vân Liệt mà nói, đây chính là hạ mồi.

Mà Ninh Dạ đối diện cái mồi này, liệu có đớp không đây?

Phong Vân Liệt hầu như khẳng định hắn sẽ cắn mồi, căn cứ những năm này lý giải đối với Ninh Dạ, người này tâm ngoan thủ độc, lá gan cũng lớn, thường làm chuyện người khác không thể.

Đối với Phong Vân Liệt mà nói, hắn cần quan tâm nhất không phải Ninh Dạ liệu có ăn mồi hay không, mà là hắn sẽ lấy loại phương thức nào để ăn.

Vô luận thế nào, thực lực là phe mình chiếm ưu, như dưới tình huống này, còn có thể để cho Ninh Dạ lại đắc thủ một lần nữa, vậy thì Phong Vân Liệt cảm thấy bọn họ xác thực đều có thể chết đi rồi.

Mỗi một người tràn đầy tự tin, tại trước thất bại đều là nghĩ như vậy.

Cực Quang Đảo.

Ninh Dạ tựa ở trên ghế nằm, nghe Diệp Cô báo cáo: "Phong Vân Liệt? Chính là cái kia 'càn khôn nhất trịch thiên hạ kinh, điểm thạch thành kim phong vân động' Phong Vân Liệt?"

"Đúng vậy." Diệp Cô cười nói.

Cái Phong Vân Liệt này tại Thiên Trung Giới cũng có thể tính là nhân vật nổi danh hiển hách rồi.

Chỗ nổi danh nhất của hắn chính là có tiền!

Siêu cấp có tiền!

Nghe nói người này vốn là cái bất học vô thuật phú gia công tử, từ nhỏ đã phi ưng tẩu mã, tứ xứ vân du, đi tìm tiên sư, ban đầu cũng đều là theo một ít bịp bợm giang hồ, không học được bản lãnh gì.

Một mực vận khí tốt đến bạo, có một lần thế mà phát hiện một chỗ thượng cổ bí cảnh, thu hoạch lượng lớn tư nguyên, cũng thu được một môn bí thuật tiên pháp, có thể giám bảo kiếm lậu.

Từ đây nhất phi trùng thiên. Một đường tiến tới, bên người liền chưa từng thiếu linh thạch, xuất thủ thì trước sau như một đại phương hào khí, vì vậy đã có danh hiệu 'càn khôn nhất trịch thiên hạ kinh, điểm thạch thành kim phong vân động'.

'Điểm thạch thành kim' ở đây, chính là chỉ bí thuật giám bảo của hắn.

Ninh Dạ cũng theo đó hiếu kỳ, mặc dù nói tu tiên giới không thiếu tình huống có bảo không biết, nhưng loại chuyện này thực tế phi thường khan hiếm.

Dù sao tu tiên giới tu vi càng cao, nhãn lực cũng càng mạnh. Những bảo bối tu sĩ bình thường không nhìn ra kia, chẳng lẽ Niết Bàn cảnh còn không nhìn ra?

Phong Vân Liệt phải học bí thuật ra sao, mới có thể làm cho hắn thời điểm tịch tịch vô danh liền không gián đoạn kiếm lậu? Hơn nữa lấy thủ bút như vậy của hắn, cũng chú định không thể nào là tiểu lậu, phải là đại lậu mới được, vậy thì mang ý nghĩa còn phải siêu việt bên trên Niết Bàn sợ mới có thể làm được.

Cái này liền có chút ý tứ.

Đương nhiên Ninh Dạ cũng không để ý cái này, mà là vì sao lần này Vạn Tiên Minh lại đem một cái mặt hàng như thế phái tới.

Thời khắc này Ninh Dạ bấm chỉ suy tính, phát hiện bản thân càng tính không ra bao nhiêu tin tức của người này.

Điều này đến là khiến hắn có chút động dung rồi.

Cái Phong Vân Liệt này quả nhiên không đơn giản a!

Bất quá Phong Vân Liệt tính không ra, nhưng không có nghĩa là người bên cạnh hắn liền tính không ra.

Ninh Dạ đã nói: "Tra một chút Phong Vân Liệt còn dẫn theo những người nào đến."

"Vâng." Diệp Cô đã tự lui ra.

Hắn tu huyễn thuật, tại phương diện tìm hiểu tin tức, lại là cực thuận tiện, lại thêm người cái thời đại này phổ biến cũng không bao nhiêu ý thức bảo mật, vì vậy chỉ là hai ngày, Diệp Cô liền đại thể lý giải rõ ràng.

Lần này Vạn Tiên Minh tổng cộng phái tới một cái Niết Bàn, mười tên Vô Cấu, 300 vị Vạn Pháp.

Số lượng có chút ít.

Bất quá nguyên nhân đến không phải xem thường Ninh Dạ, mà là bởi vì đợt viện binh này, thực tế là phái đi sau khi Cực Quang Đảo tấn công thất bại, vào lúc ấy Vạn Tiên Minh còn không biết Hàn Lăng Quần Đảo cũng phải xui xẻo, vì vậy cũng chỉ là bổ khuyết người bị hao tổn.

Ai mà nghĩ người còn tại nửa đường đây, kết quả Hàn Lăng Quần Đảo đã gặp tai ương rồi.

Thời khắc này đưa lên tin tức, Diệp Cô đã nói: "Nhóm người này của Hàn Lăng Quần Đảo là tới trước, sau đó hẳn là sẽ còn có một nhóm người nữa. Ninh thiếu, chúng ta có cần làm phát nửa đường chặn đánh hay không?"

Hắn hưng phấn vung tay một cái, tự nhận là ra cái hảo chủ ý.

Chủ ý này cũng xác thực không thể tính là kém, lợi dụng chênh lệch thời gian đánh đối thủ không kịp trở tay là nói còn nghe được.

Nhưng Ninh Dạ nhưng lắc lắc đầu: "Chúng ta là tại ngày thứ hai sau khi Cực Quang Đảo bị công tấn công Hàn Lăng Quần Đảo, từ thời gian mà tính, Vạn Tiên Minh nếu như biết tin tức cũng chỉ là kém một ngày. Ngươi điều tra việc này dùng hai ngày. . . Theo lý thuyết, nhóm viện binh thứ hai hẳn là đã đến."

Diệp Cô vội nói: "Ta tự mình đi Hàn Lăng Quần Đảo, ta dám đảm bảo, hẳn là còn chưa tới."

Bên cạnh Lang Diệt cũng gật đầu: "Tuy rằng chúng ta là tại Cực Quang Đảo ngày thứ hai liền phản công Hàn Lăng Quần Đảo, nhưng lúc này Hàn Lăng Quần Đảo chỉ là tao ngộ kỳ tập, chưa diệt sạch, Vạn Tiên Minh vị tất khẩn trương. Lại thêm tu sĩ của Vạn Tiên Minh cũng không phải đều nhàn rỗi, đợt tiếp viện thứ nhất thì cũng thôi, đợt tiếp viện thứ hai muốn điều, sợ là phải cần thêm một chút thời gian, có đến trễ cũng là bình thường."

"Ngô, vấn đề là, Phong Vân Liệt sẽ không nghĩ tới điểm ấy sao?" Ninh Dạ nhưng vuốt cằm nói.

Hắn nghĩ nghĩ, hỏi: "Đúng rồi, Hàn Lăng Quần Đảo có phải là đã bắt đầu khôi phục sản xuất?"

"Vâng. Phong Vân Liệt đến ngày thứ hai liền khôi phục sản xuất." Diệp Cô nói.

"Muốn khôi phục sản xuất, là cần hạt giống chứ? Đợt viện binh thứ nhất không biết Hàn Lăng Quần Đảo bị tập kích, bọn họ sẽ mang hạt giống linh thực theo người sao?" Lâm Lang đột nhiên hỏi.

Lời này khiến mọi người đều là ngẩn ngơ.

Diệp Cô tỉnh ngộ: "Đồ rác rưởi này, hoá ra ở chỗ này chờ chúng ta đây."

Ninh Dạ gật gật đầu: "Vậy thì đúng rồi, tiếp sau đó ngươi tiếp tục thám thính, ta cho rằng không quá ba ngày, liền sẽ có tin tức nhóm viện binh thứ hai đến, hơi hơi dùng điểm tâm tư, liền con đường, thời gian cụ thể chút đều có thể thăm dò rõ ràng."

Diệp Cô cũng vui vẻ: "Ta phỏng chừng ta không cần huyễn thuật đều có thể lui tới tự nhiên."

"Không sai." Ninh Dạ gật đầu, tiện tay ném cho Diệp Cô một vật: "Nếu đã như vậy, vậy thì tra nhiều một chút, thuận tiện đem cái này cũng bỏ vào."

"Đây là cái gì?" Diệp Cô kinh ngạc nhìn vật trong tay, xem ra cũng giống như là hạt giống.

Ninh Dạ lạnh nhạt nói: "Bọn họ muốn khôi phục sản xuất, chúng ta liền giúp bọn họ một tay."

Chương 117 : Giương đông kích tây

Chương 118: Giương đông kích tây

Ba ngày sau.

Ngàn dặm bên ngoài Hàn Lăng Quần Đảo, một nhánh thuyền đội do 12 chiếc tiên thuyền tạo thành tự chân trời chậm rãi bay tới.

Trên thuyền đứng đầy các lộ tu sĩ, tinh kỳ phấp phới, xem ra như một nhánh tu sĩ đại quân, uy phong hiển hách. Nhưng nếu như tử tế quan sát, liền sẽ phát hiện chi tu sĩ quân đội này mặc dù nhìn tới mạnh mẽ, kì thực không mấy cái tu sĩ cường đại.

Phần lớn tu sĩ đều là Vạn Pháp cảnh, liền Vô Cấu cũng không có mấy cái.

Chỉ có trên thuyền lớn dẫn đầu ngồi một vị lão giả, là duy nhất Niết Bàn chi cảnh.

Người này cao tọa trên long đầu đại ỷ, tuy là lão nhân, nhưng mặc một bộ hổ bì sam, lộ ra phần lớn thân thể, cơ nhục trương dương, hiển nhiên cũng đã từng là cái tồn tại dạng mãnh hán, cho dù bây giờ đã già nua, vẫn như cũ tinh thần quắc thước, sát khí đằng đằng.

Thời khắc này thuyền đội chính chạy qua thượng không một mảnh sơn khu, bốn phía là núi cao vây quanh.

Địa hình như vậy, như có phục binh, cực dễ bị giáp công.

Tiên thuyền vốn có thể bay cao hơn chút, tránh khỏi những đỉnh núi san sát kia, nhưng một mực lại muốn tại trong núi này xuyên hành.

Một đường đi tới, bốn phía phong khinh vân đạm, sơn thanh thủy tú, không nghe được nửa điểm thanh âm.

Lão nhân kia uống rượu, hơi hơi mỉm cười, nói: "Trong núi không thấy chim hót, rõ ràng là trọng binh mai phục, xem ra tặc tử quả là đến rồi. Nếu bọn chúng đã không ra tay, chúng ta liền xuất thủ trước đi."

Nói đem chén rượu vung một cái, liền thấy trên 12 chiếc tiên thuyền những tu sĩ nhìn như tản mạn kia dồn dập chuyển động, đồng thời xốc lên đặc chủng phù bố bao bọc trên thuyền, xuất hiện từng họng từng họng trọng hình nỗ xa.

Những nỗ xa này đều là tiên pháp chế tạo, mặt trên lắp đặt càng là cường lực 'phá pháp nỗ'.

Tại dưới một tiếng tiên âm vân đãng, liền nghe 'Sưu' một tiếng vang lên.

Tuy chỉ một tiếng, lại đã có hơn trăm chi 'phá pháp nỗ' từ tiên thuyền không ngừng gào thét bay ra, chính rơi vào trên đỉnh núi.

Vậy là trong núi nổ ra mảng lớn sóng khí, phá pháp chi quang hoành dật trường không.

Ẩn nhiên còn có thể nghe được âm thanh thê lương thảm khiếu.

Sau một khắc, bốn phía sơn dã đồng thời gào thét ra quái thanh, nương theo quái thanh này chính là vô số đạo lợi nhận cây cỏ biến thành bay ra.

Tiếp lấy liền ngay cả đại sơn đều động lên, hóa thành sơn lĩnh cự nhân, kình khởi già vân tế nhật chi cự thủ, mười tám tòa sơn phong, ba mươi sáu cái đại thủ đồng thời đè xuống.

"Thiên Cơ!" Lão nhân hừ một tiếng: "Nghe nói thiện trường Thổ chi nhất đạo, quả nhiên không giả, tại lãnh địa của ngươi, uy năng càng sâu a , nhưng đáng tiếc, ngươi gặp phải chính là ta!"

Búng tay một cái.

12 tiên thuyền đột nhiên khởi động, đầu đuôi liên kết, hình thành một cái viên trận, một phiến kim quang thăng đằng mà ra, ba mươi sáu cái thạch chế cự thủ kia lạc hạ, càng không thể mảy may rung động kim quang.

Ngược lại là tiên trên thuyền tiếp tục bắn ra phá pháp thần nỗ, gào thét lui tới, càng có một mảnh đại thần thông từ trời hạ xuống, lại là một đám người xuất hiện tại trong thiên không, chính là đám người Phong Vân Liệt.

Phong Vân Liệt vừa xuất hiện, liền cười dài nói: "Ninh Dạ, ngươi quả nhiên vẫn là xuất hiện rồi!"

Theo hắn hô hoán, liền thấy một ngọn núi xa xa đã xuất hiện thân ảnh Ninh Dạ: "Ngươi nếu đã đưa cơm, ta làm sao lại không ăn?"

Trong tiếng đáp lại, liền thấy dãy núi các nơi, hết thảy cây cỏ đều hóa thành yêu, hô hào xông lên.

Một màn này liền ngay cả Phong Vân Liệt cũng không khỏi động dung: "Hảo thủ đoạn! Tuy là mượn trận pháp chi lực, nhưng lấy ba ngày công phu có thể làm được trình độ như vậy, không hổ Thiếu Tú Bảng đệ nhất thiên tài. Thật đáng tiếc, ngươi chung quy là quá mức cuồng ngạo, nhất định phải mệnh vẫn nơi này rồi!"

Nói tay áo vung lên, phong vân thúc quyển, những thảo mộc sở hóa chi yêu kia, càng là đều bị cuốn đi.

Đồng thời Phong Vân Liệt đã ném ra một vật, lại là một toà thất thải lưu ly bảo tháp, hướng tới Ninh Dạ trấn xuống.

Ninh Dạ nở nụ cười: "Nghe nói ngươi rất có tiền? Ta đến cũng muốn mở mang. Bảo vật này của ngươi không tệ, ta liền trước tiên thu lấy."

Nói chỉ một cái đối với bảo tháp Phong Vân Liệt ném ra kia, một đạo quang huy rơi lên, bảo tháp kia như trúng uế khí, quang huy đốn ảm, càng là không còn hiển hiện uy năng trực tiếp lạc hạ.

Phong Vân Liệt lông mày nhếch lên: "Thật can đảm, Vạn Pháp cảnh thế mà cũng dám thu Niết Bàn chi bảo, ngươi cũng thật là cuồng vọng tới vô biên."

Cũng không thấy hắn có động tác gì, liền thấy bảo tháp kia quang huy đột nhiên tái khởi, bỗng nhiên gia tốc, chụp vào Ninh Dạ, Ầm một tiếng đem hắn bọc lại.

Chỉ là Phong Vân Liệt lại không có bất kỳ cảm giác đắc ý: "Chạy rồi? Vô dụng!"

Đơn thủ nhấn một cái, lại là một phiến gột rửa chi quang dập dờn mà ra.

Đồng thời 12 tiên thuyền cũng phóng thích ra phong không tỏa cấm chi pháp —— bọn họ là mồi nhử, ngoại trừ dụ dỗ đối thủ xuất kích ra, tác dụng càng lớn chính là mượn trận pháp 12 tiên thuyền tự mang phong chặn đường chạy, sớm biết Ninh Dạ giảo quyệt thiện trốn, đương nhiên sẽ không cho hắn không gian đào dật.

Thời khắc này mồi nhử cùng phục binh đồng thời xuất thủ, đã đem toàn bộ sơn khu đặt dưới chưởng khống.

Lúc này trong tiên thuyền dũng hiện hai đạo khí thế cường hoành, thình lình lại là hai tên Niết Bàn.

Tổng cộng tứ đại Niết Bàn đại năng, đồng thời tồn tại, phóng thích ra từng người thần uy, quét ngang toàn trường.

Chỉ là vừa quét qua, lại không khỏi đồng thời ngạc nhiên.

Lão hán cơ nhục kia nói: "Có chút không đúng a, nơi này không có nhiều tu sĩ như vậy. Phong Vân Liệt, kế hoạch của ngươi thật giống xảy ra vấn đề, nơi này chỉ có hai kẻ Ninh Dạ cùng Thiên Cơ, cái khác bất quá đều là người này lấy trận pháp cùng tiên thuật huyễn hóa mà ra."

Phong Vân Liệt đến không để ý: "Ninh Dạ là then chốt, chỉ cần trừ đi hắn, cái khác đều không đáng kể!"

"Cũng đúng!" Lão hán cơ nhục kia nở nụ cười, bỗng nhiên mục quang trừng chuẩn một chỗ: "Ở đây."

Hắn hướng tới một chỗ sơn phong, xa xa nhất quyền Oanh xuất.

Sơn phong kia hoá sinh thạch tí ngăn cản, thế nhưng tại dưới quyền uy của lão hán, lại là trong khoảnh khắc băng tan ngói giải, quyền thế cuồn cuộn đánh vào trên ngọn núi kia, cả tòa sơn phong đều bị như bẻ cành khô một kích tiêu vong.

Nhưng mà lão hán cũng không có một chút đắc ý nào, trái lại tiếp tục giương mắt nhìn quanh, thần thức tìm tòi.

Hắn có thể cảm nhận được, Ninh Dạ liền ở chỗ này, nhưng không biết dùng thủ đoạn gì, thế mà có thể trước sau trốn tránh thần thức của bản thân tra xét, coi như chợt có tìm tới, cũng là nháy mắt biến mất.

Tại trong khoảnh khắc đó, tứ đại Niết Bàn kỳ thực đều đã dồn dập xuất thủ, thần thức quét ngang, niệm động thần chí (tới), xem ra vô phong vô lãng, kì thực sát cơ ám tàng, khả năng một chớp mắt tiếp theo, liền trong vô thanh vô tức, lặng yên mạt sát một cái tồn tại.

Nhưng mà chính là uy năng như vậy, bốn vị Niết Bàn lại vẫn là vô pháp bắt được Ninh Dạ, đem hắn kích sát.

Cảm giác liền như là đang xuất chiêu đối với một đống không khí, có lực khó sử, trong lòng khó chịu không nói ra được.

Đối diện tình huống này, liền ngay cả Phong Vân Liệt đều cảm thụ được một tia không đúng: "Đây không phải là Ninh Dạ phổ thông thủ pháp có thể làm được, thiết kế như vậy, rõ ràng là đã sớm chuẩn bị."

Vừa nghĩ đến đây, Phong Vân Liệt bỗng nhiên biến sắc: "Không được! Quần đảo!"

Thiên không phương xa một đạo hỏa phù hưởng ứng mà tới, nhưng đánh vào trên phong không chi cấm, hóa thành một chùm hỏa quang tiêu tán.

Phong Vân Liệt không thu được tin tức, nhưng vẫn là ý thức được cái gì: "Tu sĩ Cực Quang Đảo, nhất định là đi Hàn Lăng Quần Đảo."

Lão hán cơ nhục kia hừ nói: "Phong Vân Liệt, kế hoạch của ngươi bị nhìn thấu rồi đây, hắc hắc hắc hắc."

Trong lời nói lại có ý tứ cười trên sự đau khổ của người khác.

Phong Vân Liệt lại là nhãn thần nhất ngưng: "Nhìn thấu thì đã làm sao? Chí ít Ninh Dạ vì hấp dẫn chúng ta, là chân chính tồn tại ở đây, nếu như thế, vậy thì không quan tâm tất cả giết chết Ninh Dạ. Chỉ cần Ninh Dạ chết rồi, coi như là Hàn Lăng Quần Đảo xong đời cũng không sao."

Đằng nào Hàn Lăng Quần Đảo cũng đã bị đánh cướp quá một lần, bọn họ lần này mang đến cũng bất quá là chút hạt giống linh thực, mới gieo xuống chưa được mấy ngày, thực tế không bao nhiêu giá trị.

Lúc này kỳ tập Hàn Lăng Quần Đảo, nhìn từ chiến thuật có vẻ thành công, nhìn từ chiến lược, lại là thất bại, bởi vì hoàn toàn không có ý nghĩa —— đột tập địa phương không có ý nghĩa, thành công lại có thể thế nào?

Ninh Dạ a Ninh Dạ, ngươi quá mức ỷ lại xuất kỳ chế thắng, nhưng chung quy là bởi vậy rơi xuống tiểu thừa.

Chỉ cần giết ngươi, vậy thì cái gì đều đáng giá!

Phong Vân Liệt kiên định niềm tin, cũng không mở ra tỏa không cấm chế, mà là tiếp tục cường ép: "Nếu tiểu tử này đã thích trốn, vậy thì đem toàn bộ sơn khu đều phá toái hư không là được!"

Một phiến hoang cuồng đại triều tái phóng, lần này là không khác biệt toàn bộ bao trùm thức cuồng bạo oanh kích.

Chương 118 : Tiến thối lưỡng nan

Chương 119: Tiến thối lưỡng nan

Niết Bàn đại lão toàn uy năng xuất thủ là cỡ nào cường hãn, nếu như không phải là tiên sơn có thủ hộ chi lực đặc biệt, như vậy thông thường chỉ cần một người chính là phiên giang đảo hải chi cục, phá diệt một mảnh quần sơn chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Dãy núi bọn họ hiện tại đang ở, bản chất chỉ là một mảnh sơn phong cao vút trên đảo, cũng không có quá nhiều chỗ thần kỳ, thủ hộ chi lực cũng không cường đại.

Cũng chính là có Thiên Cơ chống đỡ, cho nên mới có thể chống lại.

Thế nhưng bốn cái Niết Bàn đại lão liên hợp xuất thủ, dưới hủy thiên diệt địa chi lực, Thiên Cơ cũng không chịu nổi.

Liền thấy mảnh sơn lĩnh này tại dưới uy áp khổng lồ của bốn vị Niết Bàn, phát ra âm thanh ầm ầm không thể chịu nổi gánh nặng, sơn thể bắt đầu khối khối tan vỡ, nhưng không phải rơi rụng, mà là trực tiếp yên diệt thành khói bụi nhỏ bé nhất.

Mỗi phá diệt một mảnh sơn lĩnh, đều là lượng lớn khói bụi dày đặc.

Vậy là rất nhanh, khói bụi càng tụ càng nhiều, dưới khói đặc cuồn cuộn, cả mảnh không gian đều tràn ngập tại trong sương xám.

Tiên giới cũng là tuân theo định luật vật chất cân bằng, hải lượng khói bụi không chỗ để đi, tiến một bước phá diệt cũng chỉ là khiến bọn chúng trở nên càng nhỏ bé, nhưng trước sau tồn tại, cho dù phá diệt đến mức tận cùng, cũng bất quá là từ vật chất chuyển thành năng lượng, chỉ cần phong cấm chưa trừ, liền vẫn y nguyên tồn tại.

Nhưng phong cấm có thể trừ sao?

Khẳng định không thể, giải trừ phong cấm chẳng khác nào thả Ninh Dạ chạy trốn.

Vì vậy kết quả liền là Ninh Dạ còn chưa tìm ra, phiến không gian này đã biến thành ô yên chướng khí cách cục.

Tu sĩ 12 tiên trên thuyền bị lượng lớn khói bụi sặc đến dồn dập ho khan, coi như là tu sĩ, cũng ngăn không nổi hải lượng khói bụi như vậy, trên người mỗi cá nhân đều lạc đầy tích hôi, coi như xua tan cũng sẽ một lần nữa lạc lên.

Cũng may bọn họ chí ít có thể không hô hấp, thế nhưng phiền phức mới lại nối gót mà tới.

Đó chính là tầm nhìn.

Khói bụi dày đặc hoàn toàn che đậy tầm nhìn, cho dù là tiên pháp linh nhãn đều không thể xuyên thấu tầng không gian dày đặc trình độ đạt đến mấy trăm dặm này, duy nhất có thể không nhìn những sương xám này chỉ có thần thức.

Nhưng mà cũng chỉ có thần thức của Vô Cấu cảnh mới có thể đến trình độ như vậy, phần lớn tu sĩ là không có bản lãnh này.

Vậy là trong giây lát này, ngoại trừ tu sĩ Vô Cấu trở lên, hết thảy tu sĩ khác đều đã thành người mù người điếc.

Cho dù là Vô Cấu cảnh cũng không thể chịu nổi lượng lớn tro bụi tập kích quấy nhiễu này, chỉ có thể lên tiếng: "Còn chưa tìm được hắn sao?"

Khói bụi dày đặc, liền liền nói cũng chịu ảnh hưởng, vì vậy mọi người cũng là thần thức đưa tin.

Vậy là liền nghe có người đáp lại: "Không có, gia hỏa này xảo trá vô cùng, nhưng ta có thể cảm giác được, hắn còn sống, còn tại chung quanh đây. Tiếp tục xuất thủ, dưới vạn vật yên diệt, người này cuối cùng sẽ không chỗ ẩn giấu!"

Đối diện phiền phức, các đại lão không hề bị lay động, kiên định phát hung, lấy tư thái như bẻ cành khô phá hủy tất cả.

Lúc này đừng nói dãy núi, coi như là hòn đảo đều đang chịu đến phá diệt chi lực ảnh hưởng, trong phạm vi cấm chế hết thảy đều tại tiêu vong, sau đó tiến một bước hóa thành khói bụi.

Khói đặc là càng lúc càng dày, các tu sĩ không thể không dùng pháp tráo chống lại, trên từng cái từng cái pháp tráo như vỏ đạn lạc mãn tích hôi, cảm giác đều đã thành đất đá tạo vật.

Đưa mắt nhìn xuống hòn đảo phía dưới đã bị hoàn toàn ma diệt, hết thảy mọi thứ nằm trong cấm chế đều đã hóa thành bụi trần, nhưng mà Ninh Dạ vẫn không có bị bắt tới.

Mọi người cũng đều choáng váng rồi.

Đây rốt cuộc tình huống gì?

Tiểu tử này đến cùng dùng chính là thủ đoạn quỷ gì.

Đúng vào lúc này, Phong Vân Liệt đột nhiên trong lòng hơi động: "Ta minh bạch rồi, mẹ nó, tiểu tử này ở trên thuyền!"

Cả phiến không gian bây giờ trừ bọn họ ra, chính là 12 chiếc tiên thuyền.

Mà Phong Vân Liệt bọn họ là không thể nào hủy thuyền.

Cơ nhục lão hán cũng là ngẩn ra: "Chuyện này không thể nào. Tiên thuyền đã khởi động trận pháp, chỉ xuất không nhập, Ninh Dạ tuyệt không có khả năng tiến vào trên thuyền."

Phong Vân Liệt đã nói: "Vấn đề là ngươi là tại sau khi chiến đấu bắt đầu mới khởi động cấm chế, đúng không?"

Cơ nhục lão hán kinh ngạc, đột nhiên hiểu được: "Ngươi là nói. . ."

"Hắn đã sớm lên thuyền, vẫn luôn ở trên thuyền." Phong Vân Liệt dùng thanh âm phảng phất như đau răng trả lời.

Cái tiểu tử giảo hoạt này, tinh thiện huyễn thuật, hắn là trước tiên lên thuyền, sau đó lại tại phụ cận khống chế tất cả, tạo thành giả tượng hắn tại ngoài thuyền.

Đã minh bạch điểm ấy, tất cả mọi người đồng thời tra xét 12 tiên thuyền.

Bất quá muốn từ nhiều người như vậy trên thuyền tìm ra lại là khó khăn hơn nhiều rồi.

Bởi vì nơi này quá nhiều người.

Thần thức có thể tra xét sinh linh, cảm ứng nguyên thần, nhưng cảm ứng chính là nội tại, mà không phải biểu tượng.

Như vậy có thể thông qua thần thức phán đoán một cái nguyên thần đặc thù hay không: Lý luận là có thể, mỗi cá nhân nguyên thần đều có bản thân đặc điểm, liền như vân tay đồng dạng, mỗi cái bất đồng.

Nhưng lý luận là chuyện của lý luận, thực tế thao tác lên liền không đúng rồi.

Nguyên nhân rất đơn giản, ngươi trước tiên cần phải lý giải đặc điểm của tất cả mọi người: Liền giống như để ngươi so sánh vân tay, ngươi tổng phải biết trước vân tay của mục tiêu là thế nào.

Một đám tu sĩ chạy qua làm mồi nhử này, có Vô Cấu cảnh 7 người, Vạn Pháp cảnh 532 người, Hoa Luân cảnh 1,200 người.

Nhiều người như vậy, các Niết Bàn đại lão làm sao có khả năng đi lý giải đặc điểm nguyên thần của mỗi một người?

Ăn no rửng mỡ?

Vốn là chuyện như vậy cũng có thể giải quyết, chính là lấy pháp nhãn động sát phối hợp.

Làm sao chỗ này đã bị bọn họ làm cho ô yên chướng khí, động sát chi thuật ra sao đều phát huy không được tác dụng.

Nhìn không thấy, nhận biết lại làm không được từng cái phân biệt.

Hết thảy các đại lão đột nhiên phát hiện: Ta rõ ràng là biết ngươi ở trên thuyền, nhưng ta thật giống chính là không làm gì được ngươi?

Nhất thời mộng bức.

Vẫn là lão hán cơ nhục kia nói: "Nếu như thế, vậy cũng chỉ có thể từng cái từng cái tra xét."

Nói đã tiện tay nắm lên một tên tu sĩ bên người, phất đi khói bụi trên người hắn, cận thân quan sát.

Tại dưới khoảng cách gần như thế, tuệ nhãn pháp thuật Niết Bàn cảnh của hắn vẫn là hữu dụng.

Nhìn kỹ, xác nhận không phải xong, lão đầu trực tiếp đem người kia ném khỏi thuyền.

Chỉ là vừa mới ném ra thuyền, liền nghe thấy một tiếng thê lương thảm khiếu.

Tu sĩ kia càng là đã chết rồi.

Chuyện gì?

"Là Thiên Cơ!" Một tên Niết Bàn đại lão đã nhìn ra.

"Cái gia hỏa này lại là trốn ở đâu?" Mọi người nghĩ không ra rồi.

Phong Vân Liệt bấm chỉ suy tính, sau đầu xuất hiện một cái toán trù cổ quái, phát ra tiếng vang thanh thúy, sau đó Phong Vân Liệt đã nói: "Nguyên lai là như vậy. Thiên Cơ này am hiểu nhất chính là thổ độn chi thuật, có thể lớn có thể nhỏ, phàm là chỗ có đất, liền có vị trí dung thân, cho dù là sương xám cũng không ngoại lệ."

Nghe nói như thế, mọi người cũng không còn gì để nói.

Phiến không gian này đã bị bọn họ làm cho đâu đâu cũng có sương xám, nói cách khác, cái Thiên Cơ này thực tế đã có thể có mặt khắp nơi.

Liền ngay cả cơ nhục lão hán đều ngạc nhiên nói: "Sương xám chi địa cũng có thể dung thân? Thổ độn chi pháp của quái dị này, sợ không phải đã đến bố đạo chi cảnh rồi chứ? Làm sao lại cường như vậy?"

Lần này hắn vẫn đúng là nói không sai.

Từ khi đi theo Ninh Dạ tới nay, Thiên Cơ những phương diện khác trước sau biểu hiện thường thường, nhưng chỉ thổ độn chi đạo như mở hack một phen cường hoành đến đòi mạng.

Để hắn đánh cùng cùng cấp bậc, mười đánh chín thua.

Theo Ninh Dạ nhiều năm như vậy, đã sớm là Niết Bàn đỉnh phong, nhưng trên thực tế nếu như không có Ninh Dạ lúc trước trong bóng tối động thủ cước đối với Vô Đạo Tử, hắn cũng chưa chắc có thể thắng Niết Bàn trung kỳ đều kém một chút Vô Đạo Tử.

Luận chiến lực thực tế, Thiên Cơ trước sau là thẹn với tu vi của hắn.

Nhưng nếu luận thoát thân nặc tàng thổ độn chi pháp. . .

Hắc hắc, đừng nói bốn cái Niết Bàn các ngươi, lại tới mười cái, tại mảnh không gian tràn ngập khói bụi này, muốn giết Thiên Cơ cũng cực kỳ khó khăn.

Chỉ có Nhân Hoàng đại năng tới, một cái không khác biệt thần uy quét ngang, mới có thể trực tiếp đem hắn phá diệt.

Vậy là một đám người phát hiện bọn họ rơi vào hoàn cảnh lưỡng nan.

Muốn bắt được Ninh Dạ, nhất định phải từng cái từng cái kiểm tra, mà người kiểm tra xong hiển nhiên không thể lưu ở trên thuyền, bằng không lấy thủ đoạn của Ninh Dạ, hơn nửa có thể một lần nữa hỗn vào trong đám người đã được kiểm tra.

Nhưng nếu như ném ra ngoài. . .

Vậy thì tương đương với để bọn hắn đi chết!

Thiên Cơ bắt nạt Niết Bàn không được, miểu sát Vô Cấu cũng làm không được, thế nhưng giết Vạn Pháp vẫn là rất dễ dàng.

Làm sao giờ?

Chương 119 : Lâm trận phản chiến

Chương 120: Lâm trận phản chiến

Cách cục trước mắt khiến đám người Phong Vân Liệt rơi vào cục diện lưỡng nan.

Bất quá bọn hắn vẫn là rất nhanh làm ra quyết định.

Phong Vân Liệt đã nói: "Vì đại cục kế, một chút hi sinh cũng là không cách nào, chúng ta sẽ tận lực bảo vệ. Tiếp tục đi, Hồng huynh."

Lão hán cơ nhục kia tên Hồng Cương, hào xưng Bách Chiến Nhân Đồ, nghe nói như thế, cũng là cười hắc hắc, lại nắm lên một người.

"Không thể được a!" Nghe nói như thế, hết thảy tu sĩ kinh thanh hô to.

Nhưng mà làm sao chống được lực lượng của Bách Chiến Nhân Đồ.

Tra xét qua không phải Ninh Dạ xong, Hồng Cương lại lần nữa ném ra thuyền lớn.

Quả nhiên tu sĩ kia vừa mới xuất thuyền, liền thấy bốn phía khói bụi đột quyển, cứ việc tu sĩ kia đã có chuẩn bị, thi triển pháp tráo chống lại, nhưng sao chịu được uy áp đến từ Niết Bàn đại năng, cuối cùng cũng coi như Phong Vân Liệt kịp thời xuất thủ, một đạo hộ tráo giúp tu sĩ kia chống đỡ.

Thiên Cơ nhất thời không cách nào phá hoại, thanh âm từ bốn phương tám hướng truyền đến: "Ai ui u, còn rất yêu quý người của các ngươi sao? Bất quá thật đáng tiếc a, ta đến cũng muốn xem xem, các ngươi có thể bảo vệ được mấy cái."

Hắn làm phe tấn công, tiên thiên chiếm cứ ưu thế, thời khắc này không ngừng thôi thúc, đồng thời trên thuyền cũng đang một cái lại một cái tu sĩ bị đem quăng ra.

Đầy trời khói bụi đều là vũ khí, pháp bảo của Thiên Cơ, dưới pháp lực vận chuyển, khói bụi tựa như cối xay thịt cuồn cuộn mà tới, lại như cao sơn cự nhạc đè xuống.

Đám người Phong Vân Liệt cũng không thể không lại tái xuất thủ bảo hộ, thế nhưng theo nhân số không ngừng tăng nhanh, cũng cảm thấy áp lực không ngừng gia tăng. Thiên Cơ xuất ra một phần lực lượng, mấy người bọn hắn khả năng liền phải xuất ra mấy chục hơn trăm lần lực lượng mới có thể cân bằng.

Liền giống như có người đang không ngừng ra tay với ngươi, mà ngươi nhưng chỉ có thể đón đỡ vô pháp hoàn thủ, trong lòng biệt hỏa, nhưng lại không thể làm gì.

Nếu còn vô pháp lý giải, vậy thì thay cái thuyết pháp càng hiện đại: Pháo năng lượng Oanh lồng năng lượng, cái nào tiêu hao lớn, không hỏi cũng biết.

Khi cơ nhục lão hán ném ra 100 người thì, bọn họ còn vô sự.

Ném ra 300 người thì, áp lực liền bắt đầu từ từ tăng mạnh.

Ném ra 600 người thì, muốn đồng thời thủ hộ nhiều người như vậy, độ khó càng tăng, đặc biệt là Thiên Cơ còn đang không ngừng biến hóa tiên pháp trọng điểm, cũng sẽ không chơi bình quân chủ nghĩa với bọn họ, đột nhiên xuất hiện một cái bạo kích, Phong Vân Liệt thường thường liền phải tiêu hao mấy lần pháp lực duy trì.

Càng nhiều người, áp lực lại càng lớn, trừ Hồng Cương ra tam đại Niết Bàn thất đại Vô Cấu đồng thời xuất thủ, cũng cảm thấy càng ngày càng khó duy trì.

Vốn là Niết Bàn cảnh tốc độ khôi phục pháp lực cực nhanh, hấp thu thiên địa nguyên khí khoái tốc khôi phục, chỉ cần không phải sử dụng đại thủ đoạn gì, cho dù đánh tới một năm cũng không có vấn đề.

Nhưng hiện tại dưới phong không cấm chế, toàn bộ không gian đều bị che đậy, lực lượng bên ngoài là khẳng định vô pháp hấp thu, dẫn đến "Khai nguyên" một khối này cũng gặp sự cố.

Hoàn toàn dựa vào chính mình chống đỡ, đám người Phong Vân Liệt liền cảm thấy tự thân pháp lực cũng đang nhanh chóng trôi đi.

"Mẹ nó tên khốn kiếp này đang tiêu hao pháp lực của chúng ta!" Có người đã mắng lên.

Còn tiếp tục kiên trì như vậy, không cần đánh, bản thân mấy người bọn hắn liền sẽ bị đào hết trước.

Niết Bàn không có pháp lực cũng chẳng mạnh hơn Vô Cấu bao nhiêu.

Vừa nghĩ đến đây, Phong Vân Liệt nói: "Không có cách nào rồi, trước tiên bảo vệ trọng yếu nhất đi."

Nói đã bắt đầu thu lực.

Vậy là hết thảy Niết Bàn cùng Vô Cấu đồng thời thu lực.

Bọn họ vừa thu, đám tu sĩ kia nhưng là gặp vận đen.

Đầy trời khói bụi đột nhiên co rút lại, trọng ngưng thành thạch, mang theo uy áp khổng lồ, trực tiếp đem các tu sĩ đè ép thành bánh thịt.

"A!"

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên vang lên.

Trong chớp mắt này cũng không biết bao nhiêu tu sĩ như thế chết đi.

Mắt thấy cảnh này, trên thuyền hết thảy tu sĩ đều hoảng rồi.

Mẹ nó, lão đại khó giữ được chúng ta, chúng ta ra ngoài còn không đều là chết?

Đúng vào lúc này Hồng Cương đã đi đến trên một cái thuyền khác, hướng một tên tu sĩ chộp tới, không nghĩ tới một phát càng bắt hụt.

Tu sĩ kia thế mà né tránh.

Đối phương hô to: "Hồng Đồ Tử, chúng ta tốt xấu cũng là tu sĩ của Vạn Tiên Minh, ngươi vậy mà liền tống chúng ta đi chết như vậy?"

"Thật can đảm!" Hồng Cương đại thủ nhiếp một cái, đã đem tu sĩ kia cường hành hút tới, thậm chí còn không tiếp tục kiểm tra một phen, trực tiếp một phát bóp nát, nổ thành đầy trời mảnh vỡ huyết nhục, hắn cười gằn nói: "Đằng nào cũng là chết, không bằng lão phu trực tiếp tiễn ngươi một đoạn đường."

Khiến Hồng Cương không nghĩ tới chính là, lời này của hắn vốn là thụ khói bụi ảnh hưởng, vô pháp lan truyền quá xa, nhưng tại một khắc này, chẳng biết vì sao, càng đột nhiên vang vọng trong cả mảnh không gian.

Cái gì?

Hết thảy tu sĩ cũng nghe được, quần khởi ồn ào.

Ngươi không những muốn đem chúng ta ép tới tử lộ, hiện tại còn chủ động tàn sát chúng ta?

Quần khởi ồn ào.

Lúc này một cái thanh âm lại lần nữa bốc lên: "Cao tầng vô đạo, bức chúng ta đi chết, cùng bọn họ liều mạng!"

"Đúng! Cùng bọn họ liều mạng!" Tất cả mọi người đồng thời kêu lên.

Kỳ thực không phải tất cả mọi người, trung đê tầng tu sĩ quanh năm thụ ức hiếp, bình thường đều là không có can đảm đấu cùng mặt trên.

Nhưng thời khắc này thanh âm truyền ra lại là sơn hô hải khiếu, cảm giác liền như là tất cả mọi người đều đang reo hò.

Ninh Dạ!

Lại là ngươi giở trò!

Sớm biết Ninh Dạ có huyễn thuật, đám người Phong Vân Liệt đã sớm chuẩn bị kỹ càng.

Nhưng bọn họ không nghĩ tới lần này Ninh Dạ chơi không phải huyễn thuật, mà là chân thực công tâm chi thuật.

Không sai, thủ đoạn truyền âm của hắn có quan hệ cùng huyễn thuật, nhưng nội dung truyền ra đều là sự thực!

Vậy là khi lời này truyền triệt không gian thì, coi như là những tu sĩ không hô kia đều choáng váng rồi.

Phản rồi?

Vậy liền phản rồi?

Sau đó là âm thanh hô sát trùng thiên nhi khởi.

Cùng lúc trước đồng dạng, phản kháng kỳ thực chỉ là một nhúm nhỏ người, chủ yếu là đám người sắp bị Hồng Cương chộp tới kia, thế nhưng thanh âm cùng khí thế bị Ninh Dạ phóng đại, thâm nhập đáy lòng của mỗi người.

Chân thực bị phóng đại.

Quần chúng là có tình cảm, mà tâm tình là có thể truyền nhiễm.

Thật đáng tiếc cái đạo lý này, Phong Vân Liệt bọn họ không hiểu, dù sao tu tiên giả rất ít nghiên cứu tâm lý dân chúng —— có quyền đầu, ai giảng tổ chức trí tuệ a?

Thế nhưng Ninh Dạ am hiểu cái này.

Tại dưới sự thao túng trong tối của hắn, mượn không phải huyễn thuật lừa dối, lại một lần nội bộ đại phản loạn chính thức mở màn.

Cùng lúc đó, là sương xám trên người đám người Phong Vân Liệt đột nhiên tản đi, lộ ra hình ảnh chân thực của bọn họ

12 tiên trên thuyền, hết thảy tu sĩ đều điên cuồng rồi. Nhìn thấy đám người Phong Vân Liệt, Hồng Cương, không quan tâm tất cả phát động công kích đối với bọn họ.

Đằng nào cũng phải chết, không bằng kéo các ngươi xuống nước!

"Lần này phiền phức rồi!" Phong Vân Liệt cũng là biến sắc.

Hắn biết bị lừa rồi, tất cả những thứ này đều là Ninh Dạ kế hoạch sẵn từ trước, không có cạm bẫy, có chỉ là tính toán đối với nhân tâm.

Hắn đầy đủ lợi dụng tâm lý không coi trọng hạ tầng tu sĩ của thượng tầng tu sĩ, bố trí cái cái tròng này, mà hiện tại, hết thảy tu sĩ Vô Cấu trở xuống đều phản rồi.

Tiên pháp đại triều mãnh liệt kích đãng mà ra, thậm chí còn có tu sĩ điều khiển tiên thuyền trận pháp bắt đầu phản kích.

Từng đạo từng đạo pháp thuật lưu quang khủng bố ập tới.

Đám người Phong Vân Liệt bất đắc dĩ, chỉ có thể xuất thủ chống lại, bất quá cứ như vậy, tu sĩ nguyên bản còn thụ bọn họ bảo vệ cũng triệt để không được bảo hộ.

Khói bụi lại cuốn, thanh âm của Thiên Cơ đã thâm trầm vang lên tại trong tai đám tu sĩ kia: "Các ngươi hoặc là lựa chọn giết bọn họ, hoặc là lựa chọn bị bọn họ, hoặc là bị chúng ta giết chết!"

Các tu sĩ nhìn nhìn lẫn nhau, một người lớn mật nói: "Nếu như giết bọn họ, ngươi sẽ bỏ qua cho chúng ta sao?"

"Gia nhập chúng ta, tha các ngươi khỏi chết."

Gia nhập? Chúng tu ngạc nhiên.

"Làm sao? Lấy tên tuổi, thực lực, chiến tích của thiếu chủ nhà ta, còn chưa đủ tư cách thu các ngươi sao?"

"Lời ấy thật chứ?"

"Lấy Thiên Đạo chi danh lập thệ, sau trận chiến này, như chúng ta thắng lợi, hết thảy những người hướng đám gia hỏa kia xuất thủ, đều có thể nhập dưới trướng Cực Quang Đảo ta!"

Chương 120 : Khí vận chi tử

Chương 121: Khí vận chi tử

Cửu đại thánh tôn sẽ không cho phép Ninh Dạ tại trong một năm kéo bạn tốt của hắn tới trợ trận, bù đắp gấp ba thực lực chi không đủ.

Thế nhưng bọn họ tuyệt đối sẽ không phản đối Ninh Dạ hấp thu lực lượng của đối thủ để bù đắp bản thân.

Bởi vì đây là bản lĩnh của Ninh Dạ!

Là chiến quả!

Là thắng tích!

Nếu muốn trong vòng một năm đề thăng thực lực của tất cả mọi người đạt đến gấp ba là không thể nào, vì vậy số lượng liền vẫn như cũ có ý nghĩa.

Chính bởi vậy, Ninh Dạ bày ra cái phương án này.

Vì thế hắn cũng là dám mạo đại hiểm, tự mình tiến vào phong cấm tuyệt địa này.

Đương nhiên, cái hiểm này không phải nói hắn thất bại tất phải chết, lấy thủ đoạn của hắn, coi như thất bại cũng có thể chạy đi, bất quá như vậy thứ nhất, liền thật sự khả năng sẽ bại lộ bản thân.

Đối với Ninh Dạ mà nói, bại lộ theo một ý nghĩa nào đó cũng bằng tử vong.

Nhưng may mắn chính là hắn thành công rồi.

Những đại năng tu sĩ này không đem tu sĩ hạ tầng coi là chuyện to tát tật xấu có thể nói là thâm nhập cốt tủy, vì vậy chỉ cần hơi hơi chế tạo cơ hội, liền có thể tạo nên nội bộ không hợp.

Bất quá chỉ dựa vào những tu sĩ này, nếu muốn giết đi bốn vị Niết Bàn bảy vị Vô Cấu, nhưng vẫn là quá khó, đặc biệt là lúc trước còn chết không ít.

Nhưng may mắn chính là còn có 12 tiên thuyền.

Bản thân 12 chiếc tiên thuyền này liền là một cái đại trận di động, cần đại lượng tu sĩ phối hợp mới có thể phát động, cũng không phải thực lực mạnh liền có thể giải quyết.

Hồng Cương vốn là lão đại của thuyền đội, nắm giữ quyền khống chế tối cao, làm sao hàng này cùng tuyệt đại đa số tu sĩ đồng dạng, lại làm sao để ý những việc vặt này.

Chờ hắn thật muốn đi khống chế thì, lại phát hiện trận pháp trên thuyền đã không bị hắn chưởng khống —— Ninh Dạ tàng ở trên thuyền khoảng thời gian này cũng không nhàn rỗi, mà trận pháp tương tự là sở trường của hắn.

Vốn là chỉ dựa vào một mình hắn cũng không được, thế nhưng hiện tại hết thảy tu sĩ liên hợp làm phản, tình thế đột biến.

Liền thấy Ầm Ầm Ầm Ầm, 'phá pháp nỗ' chuyển lại phương hướng, điên cuồng như bạo vũ Oanh hướng Hồng Cương.

Dù là Hồng Cương Bách Chiến Nhân Đồ, pháp lực vô hạn, đối diện đông đảo phá pháp thần nỗ vẫn là không thể không toàn lực ứng đối, từng quyền từng quyền nổ ra, phá nát thần nỗ.

Thế nhưng sau một khắc thuyền đội thượng không lại xuất hiện một mặt kim sắc đại ấn hướng tới Hồng Cương đè xuống.

"Trấn Ma Ấn! Hỗn đản." Hồng Cương nghiến răng nghiến lợi.

Trấn Ma Ấn chính là một cái thủ đoạn tiên pháp uy năng lớn nhất của trận pháp, vốn là dùng cho đối phó cường địch, hiện giờ tốt rồi, toàn bộ dùng tới đối phó bản thân.

Hắn gào thét một tiếng: "Ta chính là Bất Diệt Kim Thân, đừng hòng trấn ta!"

Thể nội đã xuất hiện một phiến kim sắc nguyên linh cự thể, hướng tới Trấn Ma Ấn nổ ra một quyền, Trấn Ma Ấn kia bị nguyên linh chân thân này một quyền phá nát, thế nhưng tự thân cũng là một trận linh quang rung động.

Các tu sĩ công thế như triều, đồng thời phát sinh hô: "Vạn tiên tru ma trận, liệt trận sát, lên!"

Trong cuồng bạo hô quát, hết thảy tu sĩ đồng thời xuất thủ, một phiến thanh khí đằng không nhi khởi, hóa thành chảy xiết khí lưu tịch quyển Hồng Cương.

Càng có vô biên kiếm triều sắc bén toàn xạ, hướng tới đám người Phong Vân Liệt vô tình chém tới.

Vạn Tiên Minh tu sĩ tinh thiện liên thủ, liên thủ chi đạo uy lực khá lớn, chỉ là hiện tại không phải dùng tới đối phó địch nhân, nhưng dùng tới đối phó người mình, cũng khiến đám người Phong Vân Liệt tức giận muốn nứt mắt khóe mắt.

Có người đã kêu lên: "Phong Vân Liệt, lập tức giải trừ cấm chế, phản loạn tự tức."

"Vậy Ninh Dạ không phải là sẽ chạy mất?" Phong Vân Liệt quát.

"Đã lúc nào rồi, còn quản những thứ này? Trước tiên bình nội hoạn!"

Phong Vân Liệt nghĩ nghĩ cũng đúng, liền xuất thủ giải cấm.

Không ngờ một lần xuất thủ này, lại phát hiện phong cấm thế mà chưa thể giải trừ, không khỏi kinh ngạc.

Ninh Dạ đã cười lạnh nói: "Chuyện cười, muốn mở liền mở, muốn đóng liền đóng? Thật sự coi Ninh Dạ ta dễ bắt nạt như thế sao? Phá phong cấm này của ngươi ta là làm không được, thế nhưng thêm cho nó chút hạn chế vẫn là không thành vấn đề."

"Chỉ bằng ngươi cũng xứng?" Phong Vân Liệt gầm lên, lần nữa thử nghiệm phá cấm.

Hắn liền không tin thủ đoạn của Ninh Dạ có thể cao hơn bản thân.

Ninh Dạ đã nói: "Phong Vân Liệt, ngươi còn chưa nhìn rõ sao? Ta gia tăng lên trên chính là Cửu Cung Mê Cấm."

Phong Vân Liệt bấm chỉ thôi diễn, phát hiện Ninh Dạ nói không sai, quả nhiên là Cửu Cung Mê Cấm.

Cửu Cung Mê Cấm cũng không phải là cấm chế cường lực gì, lại là một loại trận pháp rất phức tạp quỷ dị, bản thân phảng phất mê cung, nếu muốn phá giải, cần phải một phen tay chân mới có thể.

Ninh Dạ tùy người định kế, đương nhiên sẽ không chơi cường độ với Niết Bàn, hắn bất quá là đem cấm chế của Phong Vân Liệt tăng mạnh một đường.

Cấm này có thể phá, nhưng khá tốn thời gian.

"Tên khốn kiếp này!" Phong Vân Liệt quát lên: "Các ngươi trước tiên giải quyết đám gia hỏa này, ta đến phá cấm!"

Hắn tự hỏi tinh thiện trận đạo thủ pháp vô song, thời khắc này trực tiếp ném ra một phiến liễu diệp, vuốt hai mắt của mình một cái, quát lên: "Vạn thiên huyễn tượng giai khả phá!"

Song mục quang, đã nhìn hướng Cửu Cung Mê Cấm kia.

Một màn này lạc ở trong mắt Ninh Dạ, trong lòng khẽ động: "Đây chính là thủ đoạn chân chính của ngươi sao? Nguyên lai là như vậy, thú vị, thú vị! Cái gì giám bảo bí thuật, hừ, thế mà ở trước mặt ta chơi bộ này."

Hắn cong ngón tay búng một cái, Phong Vân Liệt liền phát hiện cấm chế mê cung nguyên bản trình hiện tại trước mắt mình, sắp sửa phá giải thế mà lại nổi lên biến hóa, bản thân Vô Song Chân Mục thế mà tại thời khắc này mất linh.

"Làm sao lại?" Phong Vân Liệt kinh hãi.

Chỉ có hắn tự mình biết, hắn sử dụng căn bản không phải là năng lực trực tri chi nhãn gì, mà là một loại thủ đoạn càng cao thâm, là bài tẩy giúp hắn hoành hành nhiều năm, cái gì liễu diệp, chân nhãn, đều là chướng nhãn pháp mà thôi.

Cũng chính bởi vậy, khi hắn phát hiện thủ đoạn của bản thân chân chính mất linh thì, trong lòng chi kinh hãi càng là có thể tưởng tượng được.

"Chuyện này tuyệt đối không có khả năng!" Hắn hét to, lần này liền liễu diệp cũng không cần, trực tiếp bấm chỉ chỉ thiên: "Thiên địa với ta không bí ảo!"

Theo hắn cường thanh gào thét, liền thấy Cửu Cung Mê Cấm thế mà lại mở một đường.

"Không bí ảo, vậy thì không cần bí ảo là được." Ninh Dạ giương tay tung ra một đám lớn phù lục.

Những phù lục này nháy mắt lại kết hợp thành một toà phù trận, đi là Lang Gia Các có tiếng Hộ Pháp Kim Phù Trận, cũng là trứ danh thủ hộ chi trận.

Ninh Dạ cùng địch tác chiến, xưa nay yêu thích dựa thế mượn lực, nhưng hắn kỳ thực rất ít khi dùng tiền tạp người.

Thế nhưng lần này, hắn đối Phong Vân Liệt đặc cách.

Bởi vì hắn đã biết bài tẩy của Phong Vân Liệt là cái gì.

Thiên đạo khí vận!

Thứ tạp nham này thế mà cũng là cái khí vận chi tử.

Ninh Dạ không biết hắn là làm sao thu được thiên đạo lọt mắt, nhưng liền như có mấy người tổng có cơ hội trong lúc vô tình làm ra phù hợp thiên đạo khí vận chi sự, vì vậy có thể được khí vận chú ý. Khí vận này có thể dùng tại rất nhiều phương hướng, phương hướng của Ninh Dạ, là tự thân tu hành, Phong Vân Liệt lại bất đồng, mà là càng thích ý tại động sát thật giả hư vọng, có thể xưng phá bí giải bí đệ nhất năng nhân.

Chính bởi vậy liền Cửu Cung Mê Cấm đều hoặc không được hắn.

Hắn không thành công, là bởi vì Ninh Dạ cũng là khí vận chi tử, còn mạnh hơn hắn.

Nếu như khí vận đối kháng, Phong Vân Liệt tuyệt không bằng hắn.

Nhưng Ninh Dạ không dự định làm như thế.

Khí vận chi tử không thể giết, bằng không tất là tội lỗi.

Vì vậy Phong Vân Liệt nhất định phải chết, nhưng tuyệt không thể chết ở trên tay mình.

Nếu đã như vậy, hắn liền không thể bại lộ bản thân.

Chính bởi vậy, hắn lần này cũng coi như là đánh bạc vốn liếng. Lượng lớn phù lục quăng tung mà ra, gắt gao nhốt lại Phong Vân Liệt, coi như ngươi là Niết Bàn đại năng, nếu muốn đột phá cũng cần chút thời gian.

Mà lúc này những phương diện khác, lại đã rơi vào trong khổ chiến ác chiến.

Chương 121 : Ma Ngục Sa La

Chương 122: Ma Ngục Sa La

Khi Phong Vân Liệt bị Ninh Dạ dùng phù trận cùng Cửu Cung Mê Cấm chi pháp kiềm chế lại đồng thời, Thiên Cơ cùng tu sĩ Vạn Tiên Minh bên này cũng dần phân chiến quả.

Lúc này hai bên đều đã đến thời điểm dầu cạn đèn tắt.

Bởi cấm chế chưa phá, không chỗ tá pháp, hết thảy tu sĩ hiện tại đều là dựa vào pháp lực cuối cùng chiến đấu.

Tam đại Niết Bàn cùng thất đại Vô Cấu cố nhiên pháp lực dần cạn, Vạn Tiên Minh tu sĩ kỳ thực cũng không tốt hơn chút nào, liền ngay cả Thiên Cơ cũng là liều mạng đánh bạc rồi, còn tiếp tục đánh như thế, đối phương cố nhiên sắp chống không nổi, đám tu sĩ vừa mới thu nạp này, sợ cũng phải tử thương hơn nửa.

Mắt thấy như vậy, Ninh Dạ tựa như cũng gấp, quát lên: "Hôm nay coi như là đọ cái đồng quy vu tận, cũng phải đem ngươi đều cùng chết ở chỗ này!"

Theo hắn lên tiếng, liền thấy 12 tiên thuyền quang huy thịnh phóng, lại là Ninh Dạ đã khởi động thủ đoạn tối hạch tâm của thuyền trận này, lại muốn tự bạo.

Mắt thấy cảnh này, chúng tu sốt sắng.

"Nhanh phá cấm!" Hồng Cương hô to.

Phong Vân Liệt hạ quyết tâm, một ngụm máu tươi phun ra, vô tận thần quang đánh vào trên phù trận, đem phù trận nhất cử đánh sập, tiếp lấy lại phá Cửu Cung Mê Cấm, như bẻ cành khô, rốt cục giải khai cấm chế.

Thiên khai nhất tuyến!

"Thành công rồi!" Chúng tu đại hỉ.

Lại nhìn phía sau quang huy càng thịnh, tùy thời đều có dấu hiệu muốn tự bạo, chúng tu không dám chậm chạp nữa, Phong Vân Liệt trực tiếp thi triển không gian đại na di: "Đi!"

Chúng tu sĩ đã đồng thời na di mà đi.

Mắt thấy bọn họ rời khỏi, lôi quang dần dần tiêu tán, cảnh tượng muốn tự bạo kia càng cũng thuận theo tiêu trừ.

Ninh Dạ mỉm cười nói: "Thành rồi."

Tu sĩ của Vạn Tiên Minh lúc trước cũng bị Ninh Dạ dọa cho giật mình, thời khắc này thấy nguy cơ giải trừ, lúc này mới tỉnh ngộ ra: "Nguyên lai ngài không phải muốn tự bạo a."

"Phí lời, chỉ mấy tên cặn bã này, ta ăn no rửng mỡ cùng bọn họ đồng quy vu tận." Ninh Dạ hừ lạnh.

Lập tức có người lo lắng: "Thế nhưng hiện tại thoát đi, chờ bọn họ hồi phục nguyên khí, chúng ta liền thảm."

"Yên tâm đi." Ninh Dạ ngữ khí sâm nhiên: "Ta đã vì bọn họ chuẩn bị sẵn một con đường không có lối về, có thể sống, liền coi như bọn họ có bản lĩnh."

Dưới không gian na di đại thần độn, đám người Phong Vân Liệt, Hồng Cương sau một khắc đã trực tiếp xuất hiện tại trên Dạ Nha Đảo.

Lên đảo, mọi người rốt cục thở phào một hơi.

Mẹ nó, một cái Ninh Dạ thế mà bức cho bọn họ chật vật như vậy.

Tên tiểu tử thúi này, nhất định phải đem hắn lột da dỡ cốt.

Người người đều ở trong lòng thống mạ.

Đúng vào lúc này, Hồng Cương đột nhiên nói: "Di? Dạ Nha Đảo này khi nào nhiều thêm một thân cây?"

Mọi người lúc này mới phát hiện, trung ương Dạ Nha Đảo, chẳng biết từ lúc nào càng đã xuất hiện một cái che trời cự thụ.

Mà toàn bộ Dạ Nha Đảo, bây giờ chính lặng lẽ một phiến, yên lặng như tờ.

Chỉ có tham thiên đại thụ này cô độc sinh trưởng tại trên đảo, hơn nữa xem điệu bộ này, còn đang tiếp tục sinh trưởng, càng mọc càng lớn.

"Đây là. . ." Phong Vân Liệt ánh mắt co rút lại: "Đây là Ma Ngục Sa La Thụ! Đạp bẫy rồi, mọi người mau rời khỏi đây!"

Phong Vân Liệt xoay người muốn phi, đã thấy chân trời ám vân kích đãng, chạc cây cự thụ kia chập chờn, đã tung ra kình thiên tán cây, đem toàn bộ Dạ Nha Đảo đều che đậy đến tối tăm không mặt trời.

Dạ Nha Đảo thượng không, Lâm Lang cao tọa đám mây, phía sau là lượng lớn tu sĩ Cực Quang Đảo.

Hết thảy tu sĩ lấy trận pháp bài bố, đồng thời hướng tới hạ phương sử pháp, ám độ pháp lực.

Lâm Lang đem Nguyệt Quang Tiên Liên tế xuất, liền thấy trên Dạ Nha Đảo thụ ảnh lay động, sinh trưởng càng dày, điên cuồng lay động, toàn bộ Dạ Nha Đảo đại địa, vô số ma tính sợi rễ lũ lượt tuôn ra, như xúc tu trảo hướng chúng nhân.

Ma Ngục Sa La Thụ, chính là ma thụ tiếng tăm lừng lẫy của Thiên Trung Giới, tàn bạo chi thụ, thị thực tiên pháp huyết khí, kình thôn vạn vật.

Lang Gia Các năm đó cũng là phí tẫn cửu ngưu nhị hổ chi lực mới được một khỏa thụ chủng (cây giống), nhưng vật này thái quá cường hoành, hữu thương thiên hòa, vì vậy không dám dễ dàng sử dụng, không nghĩ tới lại bị Ninh Dạ dùng ở chỗ này.

Khi Phong Vân Liệt bọn họ ở bên ngoài vây diệt Ninh Dạ thì, Lâm Lang từ lâu mang người đi tới hậu phương trống vắng Dạ Nha Đảo, gieo xuống Ma Ngục Sa La, hạt giống linh thực Vạn Tiên Minh vì khôi phục sản xuất mang đến, toàn bộ đều đã thành Ma Ngục Sa La dinh dưỡng, tại dưới toàn thể tu sĩ Cực Quang Đảo thôi thúc, kết hợp Lâm Lang bí pháp, thụ này trưởng thành nhanh chóng vượt quá tưởng tượng.

Vốn là lấy thực lực của đám người Phong Vân Liệt, coi như là Ma Ngục Sa La Thụ cũng chưa chắc có thể nhốt lại bọn họ, hơn nữa nếu như bình thường bay tới, vừa thấy cảnh này, căn bản là sẽ không tiến vào Dạ Nha Đảo.

Nhưng Ninh Dạ hư ngôn đe doạ, lấy tự bạo uy hiếp, bọn họ lại ở vào trạng thái dầu cạn đèn tắt, trực tiếp lấy độn pháp thoát đi, kết quả liền là từ ổ sói nhảy vào hang hổ, cũng coi như là xui xẻo chí cực.

Kỳ thực pháp này vấn đề lớn nhất chính là ở Phong Vân Liệt bọn họ không hẳn là nhất định phải khiêu trở lại Dạ Nha Đảo, bọn họ cũng có thể lựa chọn đi những đảo khác, nếu như vậy, lần này bố trí coi như uổng phí.

Nhưng người tại thời điểm bản năng nhất, thường thường sẽ chọn địa điểm bản thân cho rằng an toàn nhất, vì vậy Ninh Dạ tính chính xác bọn họ, có bảy thành khả năng sẽ trở lại Dạ Nha Đảo.

Hắn cũng là dám đánh cược chi nhân, hung hãn liền đem Ma Ngục Sa La Thụ sớm gieo xuống.

Ma Ngục Sa La lúc chưa trưởng thành không có uy năng gì, không tiến vào nội bộ, cũng phát huy không được bao nhiêu tác dụng, nhưng hiện tại Phong Vân Liệt bọn họ tự chui vào lưới, tao ngộ chính là khủng bố ma thụ công kích.

Thời khắc này thân tại ngoài đảo, liền nhìn thấy nội bộ hắc vân bàn quyển, lại là đám tu sĩ kia đã tại dưới công kích của Ma Ngục Sa La Thụ rơi vào khổ chiến.

"Bốn cái Niết Bàn, bảy tên Vô Cấu, liền sắp như thế một thoáng bị bưng trọn ổ?" Diệp Cô chà chà kinh thán: "Lão đại là thật độc a!"

Lâm Lang đến không khả quan như thế: "Ma Ngục Sa La Thụ tuy rằng cường đại , nhưng đáng tiếc chung quy vẫn là thời gian trưởng thành có hạn, chưa thể trưởng thành đến đỉnh phong, tính toán không thể dùng tận, cũng bởi vậy chú định khó mà thành công. Đám Niết Bàn đại lão này đều có thủ đoạn đáy hòm, hẳn là vẫn có thể trốn ra được, chỉ làmấy cái Vô Cấu kia hẳn là chết chắc rồi."

Theo nàng lên tiếng, liền thấy trên đảo đã Ầm Ầm Ầm nổ lên một loạt âm thanh.

Cũng không biết đảo nội chi nhân sử dụng thủ đoạn gì, toàn bộ hòn đảo cũng vì thế oanh minh trận trận, ma thụ chập chờn, hắc khí mạn thiên, trên thân cây của cự đại ma thụ càng là ngưng tụ ra một trương mặt lớn khủng bố, hướng tới đảo nội chi nhân gầm thét ra ma tính cuồng uy.

Chấn động này lớn đến, liền ngay cả Nguyệt Quang Tiên Liên trong tay Lâm Lang đều có chút chống đỡ không nổi, không ngừng chập chờn đong đưa.

Lâm Lang vất vả ổn định Nguyệt Quang Tiên Liên, thở dài nói: "Phiền phức rồi a. Uy, Tâm La sư tỷ, ngươi còn không ra tay, ta sắp chống đỡ không nổi nữa."

"U, ta còn tưởng rằng tiểu nha đầu ngươi giống như Ninh Dạ, đều là không cần ta xuất thủ đây." Nhạc Tâm La đã xuất hiện, song thủ chống nạnh nhìn phía dưới, cau mày: "Liền Ma Ngục Sa La Thụ đều dùng tới, chuyện này nếu truyền đi, Lang Gia Các ta lại phải chịu chê trách."

Lâm Lang mỉm cười: "Chỉ cần không cho ma thụ tứ ngược ra, lại có chê trách gì có thể nói."

Nhạc Tâm La nở nụ cười: "Cũng đúng, lại nói lão nương sợ gì chê trách."

Nói đang định ra tay, lại nghe xa xa Ninh Dạ thanh âm truyền đến: "Ngươi đừng xuất thủ."

"Ân?" Nhạc Tâm La giật mình nhìn lại.

Ninh Dạ như một đạo ánh sáng cao tốc bay tới: "Còn chưa tới thời điểm ngươi xuất thủ."

Cùng lần trước đồng dạng, chỉ cần có thể không cần Nhạc Tâm La xuất thủ, Ninh Dạ liền tuyệt đối sẽ không vận dụng nàng.

Nhạc Tâm La lại là tức giận rồi: "Con mẹ ngươi trêu lão nương sao? Mỗi lần đều là khiến ta ở bên cạnh nhìn không được động thủ?"

Ninh Dạ cười nói: "Ngươi vừa động thủ, sau này liền không còn cơ hội xem trò vui, tràng chiến đấu tiếp theo, nhất định phải bị triệu hồi đi. Chính ngươi quyết định có muốn xuất thủ không đi."

Nhạc Tâm La nghĩ nghĩ cũng đúng.

Mấy ngày nay nhìn Ninh Dạ tính toán Vạn Tiên Minh, đến cũng vui vô cùng, nếu thật là bởi vì bản thân ra tay giúp một chút liền bị triệu hồi đi, sợ vẫn đúng là không nhìn thấy việc vui này rồi.

Cơ hội chỉ có một lần, hẳn là dụng tại thời khắc mấu chốt nhất.

Chỉ là nhìn thế nào bộ dáng này của Ninh Dạ, Nhạc Tâm La đều có loại cảm giác "Hắn thật giống cả đời đều không định dùng đến ta".

Đúng vào lúc này, hạ phương tái sinh kịch biến, một đạo quang hoa phá tan đỉnh tán Ma Ngục Sa La Thụ, xông thẳng chân trời.

"Bọn họ sắp trốn ra được rồi!" Lâm Lang kêu to, Nguyệt Quang Tiên Liên điên cuồng rung động, mắt thấy là sắp chống hết nổi rồi.

Chương 122 : Khí vận chi thương

Chương 123: Khí vận chi thương

Là Phong Vân Liệt.

Gia hỏa này quả nhiên là kẻ mạnh nhất bên trong chúng nhân, đã đánh tới trình độ như vậy rồi, lại vẫn có thể xuyên thủng Ma Ngục Sa La phòng hộ.

Thế nhưng Ninh Dạ ai cũng có thể bỏ qua, chính là sẽ không bỏ qua hắn.

Sau một khắc Cấm Tuyệt Cổ Côn xuất hiện, như kình thiên thần trụ dọc theo quang huy kia đâm xuống, trong phong vân kích đãng, Cấm Tuyệt Cổ Côn đã bị chấn nhập thiên không, vù vù xoay chuyển, nhưng Phong Vân Liệt thụ một thoáng đình trệ này, lại đã mất đi cơ hội đào dật, thế mà lại một lần bị kéo về trên đảo.

"Ninh Dạ!" Phong Vân Liệt phát ra phẫn nộ dĩ cực hô hoán.

"Không sai, là ta!" Ninh Dạ mỉm cười.

"Ta chính là khí vận chi tử, kẻ giết ta, tất thụ thiên khiển!" Phong Vân Liệt cao giọng hô hoán, lúc này hắn cũng không kịp cố bí mật của mình, trực tiếp la lên.

"Ta tin, vì vậy ta sẽ không giết ngươi. Muốn giết ngươi, cũng là người khác giết." Ninh Dạ trực tiếp nói: "Các ngươi ai giết Phong Vân Liệt, ta liền thả hắn xuất trận."

Hồng Cương cuồng hô: "Ngươi đừng hòng lừa gạt lợi dụng chúng ta nữa!"

"Thật sao?" Ninh Dạ cười nói: "Muốn giết các ngươi, cần gì lừa gạt. Ở trong mắt ta, các ngươi chẳng là cái gì, chỉ có Phong Vân Liệt kia, đáng giá ta hơi hơi coi trọng một ít. Đối với ta mà nói, trận này, chiến quả chú định khó toàn. Giữa các ngươi cùng Phong Vân Liệt, chỉ có thể sống một phương. Hoặc là ta giết các ngươi, Phong Vân Liệt có thể sống một mình. Hoặc là Phong Vân Liệt chết, các ngươi những người khác có thể sống. Các ngươi nếu không tin, liền để các ngươi kiến thức một chút thủ đoạn của ta."

Nói hắn cũng không nói nhảm nữa, trực tiếp thôi thúc đại trận, càn khôn chuyển động, lại phân hắc bạch, đại đạo tương trợ, uy năng lại tăng.

Không chỉ như vậy, Ninh Dạ càng là tuyên bố nói: "Đám tu sĩ Vạn Tiên Minh kia bây giờ đều đã thuộc về ta, bọn họ chính tại Thiên Cơ dẫn đầu chạy tới. Các ngươi hẳn là cảm thụ được, có bản nhân ta còn có sư tỷ ta ở chỗ này gia trì, các ngươi tạm thời trốn không ra. Chờ tất cả mọi người tập hợp, đến lúc đó, chính là thời điểm các ngươi diệt vong."

Lời này chân chính đâm trúng chỗ yếu, trên Dạ Nha Đảo chúng tu đồng thời tập trung Phong Vân Liệt.

Phong Vân Liệt biết không tốt, thét lớn: "Đừng giết ta, ta còn có biện pháp, có thể mang mọi người cùng nhau ra ngoài!"

Nói cực kỳ không nỡ lấy ra một cục đá.

Hàng này bảo bối cũng thực sự là nhiều, cục đá kia vừa ra, tạp hướng thiên không, liền thấy thiên la tán cây Ma Ngục Sa La Thụ đan dệt lại lần nữa phá nát.

Nhưng liền tại cục đá kia xuất hiện đồng thời,

Nhạc Tâm La đã cười rộ lên: "Lạc Thanh Thạch, Phong Vân Liệt bảo bối của ngươi cũng thật là nhiều đây."

Nói tay vồ một cái, đã đem Lạc Thanh Thạch kia cướp vào trong tay, càng là trực tiếp cường đoạt đi.

Trong miệng còn nói: "Ta như vậy không tính xuất thủ, chỉ là kiếm bảo bối. Uy, Phong Vân Liệt, ngươi còn có bảo bối gì, tiếp tục ném ra a."

Ninh Dạ đều đối với nàng không nói gì.

Cũng không để ý tới nàng, chỉ là tiếp tục xuất thủ không ngừng ngăn chặn.

Lúc này chúng tu đã đến thời khắc nguy cơ, trong lòng biết không ổn, đồng thời kêu lên: "Ninh Dạ, ngươi nói lời có giữ lời không?"

Ninh Dạ nói: "Đó là tự nhiên, chỉ cần các ngươi giết Phong Vân Liệt, ta liền bỏ qua các ngươi."

"Hảo!"

Đám người kia cũng thật là nói trở mặt liền trở mặt, đồng thời xuống tay với Phong Vân Liệt.

Phong Vân Liệt kinh nộ không ngớt: "Một lũ vô sỉ!"

Thế nhưng quần khởi phản chiến, Phong Vân Liệt đã cùng đường mạt lộ.

Hắn hạ quyết tâm: "Lấy ngô chi sở chung, hóa thành thiên ý, thiên lôi hoàng hoàng, tiếp dẫn trở lại!"

Theo hắn hô hoán, liền thấy trong thiên không đột nhiên xuất hiện một đạo lôi đình.

Thiên kiếp chi lôi.

Ầm một tiếng phách lạc, chính bổ vào trên Ma Ngục Sa La Thụ kia, lại lần nữa xuyên thủng một cái khe, đồng thời Phong Vân Liệt đã phá không độn xuất.

Tại dưới Ma Ngục Sa La Thụ cùng tam đại Niết Bàn liên hợp công kích, hàng này càng vẫn như cũ trốn thoát ra.

Chỉ là hắn mới vừa xuất hiện, Cấm Tuyệt Thần Côn đã một côn đánh lên người hắn, đánh hắn trước mắt hoa lên, biết mình đánh lâu thành mệt đã không thể địch, thét dài hóa thành một đạo huyền quang hướng xa xa bay đi.

Ninh Dạ cũng không để ý, chỉ là nhìn phương hướng hắn thoát đi khẽ hừ một tiếng: "Có chút ý tứ."

Hạ phương chúng tu đồng thời hô: "Chúng ta đã xuất thủ, bỏ qua chúng ta."

Ninh Dạ hừ nói: "Ta là bảo các ngươi giết hắn, nhưng kết quả đây? Các ngươi thế mà để chạy rồi, thật là vô dụng a. Người vô dụng như vậy, giữ lại ích lợi gì?"

Phương xa 12 tiên thuyền đã từ từ tới gần.

Ninh Dạ nói: "Phong Vân Liệt đã đi, nơi đây không còn có thể phá trận chi nhân, liền giao cho các ngươi."

Nói vung ống tay áo một cái, đã tự đuổi theo Phong Vân Liệt bay đi.

Một đường cấp phi, mãi đến tận tinh bì lực tẫn, lại cũng vô lực, Phong Vân Liệt rốt cục dừng lại, rơi vào trên một hoang đảo.

Nơi này đã rời xa Hàn Lăng Quần Đảo, cũng không biết thân ở phương nào.

Phong Vân Liệt nhìn nhìn bản thân, cửu chiến chi hạ, hắn bây giờ đã vết thương đầy rẫy.

Trong này có Vạn Tiên Tru Ma Trận công kích tạo thành tiên khu thương tổn, có thần thông của những tu sĩ khác tạo thành nguyên thần tổn thương, nhưng đáng sợ nhất vẫn là hắn bị Ma Ngục Sa La Thụ độc đằng kích trúng, dẫn đến ma khí công tâm, xâm nguyên thực thần.

Lại thêm hắn lúc này tiên lực hao tận, nguyên thần thụ tổn, thần hồn suy kiệt, tình thế đã cực kỳ hung hiểm, như còn không tìm chỗ chữa thương, chỉ sợ tu vi cũng phải giảm xuống.

Bất quá đối với hắn mà nói, tổn thất lớn nhất vẫn là cái giá bỏ ra lúc bản thân chạy trốn —— hắn tiêu hao khí vận của bản thân, đưa tới kiếp lôi giúp đỡ.

"Hỗn đản!" Phong Vân Liệt tức giận đến nghiến răng.

Thời khắc này nhìn thấy một chỗ sơn động, Phong Vân Liệt trước tiên trốn vào.

Tựa ở trên vách núi, Phong Vân Liệt miệng lớn hô hấp.

Nghĩ nghĩ, hắn lấy ra một cái tịnh bình nhỏ.

Muốn mở ra, nhưng vẫn mấy độ do dự, lại muốn cất trở về.

Tiền tư hậu tưởng, có vẻ khá là không nỡ.

Cuối cùng Phong Vân Liệt vẫn là cắn răng một cái, mở ra tịnh bình, chuẩn bị đem đồ vật trong bình nuốt vào.

Nhưng ngay vào lúc này, Phong Vân Liệt động tác nhất trệ.

Hắn chậm rãi nhìn hướng bên ngoài: "Ninh Dạ?"

Thân hình Ninh Dạ chậm rãi xuất hiện: "Vậy ra, đây mới là bài tẩy cuối cùng của ngươi sao? Khí vận của ngươi vì vậy mà đến? Ta vẫn là lần đầu tiên nghe nói, có thứ gì có thể khiến người thu được khí vận. Vậy tính là gì? Thiên đạo quỳnh tương sao?"

Phong Vân Liệt trừng mắt nhìn Ninh Dạ: "Ngươi cho rằng ngươi hiện tại liền giết được ta sao?"

Ninh Dạ nhếch mép: "Tình huống thân thể của ngươi hiện tại, coi như tùy tiện đến cái Vạn Pháp cảnh, phỏng chừng đều có thể giết được ngươi, cần gì phải hư ngôn đe doạ? Nói một chút đi, nếu như ngươi chịu nói thật, ta nói không chắc chịu cho ngươi một con đường sống. Trong bình này, đến cùng là cái gì?"

Phong Vân Liệt nhìn Ninh Dạ không chút nhúc nhích: "Muốn biết? Tự mình tới lấy a!"

Hắn nói liền đem chiếc lọ đổ vào trong miệng.

Nhưng Ninh Dạ chỉ là phất phất tay, tay của Phong Vân Liệt liền cương tại không trung, vô pháp động đậy thêm.

"Ngươi. . . Chuyện này không thể nào!" Phong Vân Liệt giật mình nhìn Ninh Dạ.

"Ta đã nói rồi, đừng có coi thường người. Coi như không cần trá, không mượn đạo lực, thuần pháp đối kháng, ta cũng có đầy đủ tự tin đối kháng một vị tu sĩ Vô Cấu." Ninh Dạ đã đi đến bên người: "Ta dụng trá với ngươi, không có nghĩa là ta không có lực lượng."

Hắn nói đã đem tịnh bình từ trong tay Phong Vân Liệt lấy tới.

Vấn Thiên Thuật phát động, bắt đầu thôi diễn lai lịch vật này, một lát sau trong lòng Ninh Dạ cả kinh, bật thốt lên: "Càng là như vậy? Phong Vân Liệt, ngươi hung ác a, chuyện như vậy đều làm được!"

Chương 123 : Trộm Thiên Cơ

Chương 124: Trộm Thiên Cơ

Một phen thôi diễn, Ninh Dạ đã biết đây là vật gì.

Vật này tên là Thiên Quyến Linh Dịch, nhưng kỳ thực nó còn có một cái tên, gọi Thiên Chú Ma Dịch.

Vừa là thiên quyến, lại là thiên chú, tự mình mâu thuẫn.

Sở dĩ như vậy, là bởi vì nó xác thực có thiên quyến cùng thiên chú hai loại đặc tính.

Tại Trường Thanh Giới, dược này danh tự liền đơn giản hơn nhiều.

Trộm Thiên Cơ.

Hay là Ước Nguyện Dược.

Đúng, tác dụng chân chính của nó chính là ước nguyện.

Sử dụng vật này tác dụng duy nhất chính là hướng thiên ước nguyện, thu được thiên quyến.

Thiên quyến chi lực, tức là khí vận, thiên đạo xem trọng, hảo vận vô cùng, mọi chuyện thuận tâm.

Nhưng mà việc thiên hạ há có đơn giản như vậy, chưa qua nỗ lực thu được hảo vận, đều là phải trả giá.

Trên thực tế, Ước Nguyện Dược tại cầu lấy thiên quyến đồng thời, bản thân liền phải làm ra hứa hẹn.

Loại hứa hẹn này không ngoài cũng chính là thuận thiên ứng mệnh, làm chuyện thiên đạo muốn làm.

Từ điểm này lý giải, nói trắng ra chính là hướng thiên đạo mượn tiền, sau đó mới trả, mặc dù sẽ cần lợi tức, nhưng ít ra là đáng giá.

Tiền đề là ngươi có thể sử dụng đúng chỗ!

Thu được khí vận cùng làm ăn bất đồng, vấn đề lớn nhất chính là ở ngươi cũng không phải dễ dàng như vậy thu được thiên quyến.

Năm đó Ninh Dạ làm nhiều chuyện như vậy, chân chính thu được khí vận kỳ thực chỉ vài kiện như vậy, tỷ như Bắc Vương Phủ Thiên Sát Trận, tỷ như loại bỏ Vô Thiên Chi Thế, thứ nào không phải đại sự? Thứ nào không phải là cùng thiên đạo khí vận cùng một nhịp thở?

Sau đó, hắn mới có tư cách thu được thiên đạo chỉ dẫn, mà chỉ dẫn này, cũng bất quá là giúp hắn thuận thiên ứng mệnh càng thêm thuận tiện, thế nhưng công việc cần làm vẫn là một điểm cũng không thể thiếu.

Muốn được thiên quyến khí vận, vấn đề lớn nhất chính là ở ngươi là không cách nào tích tiểu thành đại, thậm chí ban đầu liền phương hướng đều không có —— ngươi căn bản không biết chuyện ngươi làm là sẽ thu được thiên nộ hay là thiên ân.

Cũng giống như ngươi từ ngân hàng thu được khoản vay trăm triệu, lại phát hiện bản thân chỉ có thể làm bữa sáng, mỗi ngày lợi nhuận còn không đủ trả lợi tức, hậu quả có thể tưởng tượng được. . .

Vì vậy thông qua Ước Nguyện Dược thu được thiên quyến,

Sau lưng thường thường chính là cái giá cực đắt —— chỉ cần ngươi trả không được nguyện vọng ngươi hứa hẹn, như vậy thiên quyến liền sẽ chuyển thành thiên phạt, từ đây đời đời kiếp kiếp tử tử tôn tôn thụ phạt thụ lụy!

Chính bởi vậy, Ước Nguyện Dược tuy là thần dược, lại cũng là trớ chú chi dược, không trả nổi nợ nần hậu quả là rất đáng sợ!

Thiên Trung Giới từng có người chế ra Ước Nguyện Dược, nhưng người sử dụng không ngoại lệ, đều thuộc về cắn thuốc nhất thời sảng khoái, toàn gia hoả táng tràng kết cục.

Không trách hàng này tại lúc sử dụng vật này kiêng kỵ như vậy, phỏng chừng hắn thiếu nợ đã không ít, trăm đời khó trả sạch, giờ còn lại một điểm nếu như lại cắn nốt, khả năng liền triệt để trở thành kết cục vĩnh viễn không thể trở mình.

Vì vậy Ninh Dạ nói hắn đủ hung ác.

Dùng vô số đời sau để lấy một đời vui vẻ.

Nhưng ngươi không thể không thừa nhận, tổng có một ít người, chính là nguyện ý làm như vậy.

Cũng may Ước Nguyện Dược bản thân cũng không dễ kiếm, bằng không phổ thiên chi thế, phỏng chừng có không ít nguyện ý làm như vậy.

Thiên Cơ Môn năm đó thật giống liền có người biết luyện chế loại dược vật này —— Chờ đã, Ninh Dạ đột nhiên nghĩ thông cái gì rồi.

Năm đó Thiên Cơ Môn phúc diệt sẽ không cùng việc này có quan hệ chứ?

Đáng tiếc vạn năm đã qua, lịch sử phủ bụi, có một số việc đã vô pháp chứng minh, nhưng Ninh Dạ mơ hồ cảm thấy, Thiên Cơ Môn hưng khởi cùng suy sụp, nói không chắc vẫn đúng là cùng cái này có nhất định liên quan. Tổng coi như bọn họ không đem chuyện làm tuyệt, vì vậy sau đó mới có bản thân.

Thế nhưng nói đi nói lại, mình coi như giúp Thiên Cơ Môn báo thù, cũng không có dự định trọng chấn Thiên Cơ Môn, bản thân lại là thuận thiên ứng mệnh chi nhân —— nhất ẩm nhất trác, đều có thiên định a!

Thời khắc này nhìn nhìn Phong Vân Liệt, Ninh Dạ cũng cười lên: "Ngươi thiếu nợ lão thiên đã không ít chứ? Còn trả được không?"

Nghe nói như thế, Phong Vân Liệt triệt để tuyệt vọng, hắn biết Ninh Dạ xác thực đã nhìn ra lai lịch thuốc này, cũng không còn kiêng kỵ nữa, thở dài một tiếng nói: "Ta không biết."

"Không biết?"

"Không biết." Phong Vân Liệt lắc lắc đầu: "Thiên đạo vô hình, cũng không thành pháp, khí vận, trả lại bao nhiêu, ta hoàn toàn không biết."

"Chỉ là ngươi chưa đến một bước kia mà thôi." Ninh Dạ nói.

Tài phú do vay mượn đổi lấy, chung quy còn chưa đến mức độ có thể tùy ý kiểm toán, chỉ có người tại thiên đạo tích trữ lượng lớn khí vận như Ninh Dạ, mới được xem là khách hàng lớn, có thể tùy ý điều dụng cùng lật xem, thậm chí "Cơ cấu" còn sẽ chủ động đưa tin tức tốt cho ngươi. . . Nơi nào nơi nào có giá trị đầu tư.

Cùng hiện thế duy nhất bất đồng chính là, thiên đạo chỉ dẫn không có hố.

Phong Vân Liệt nghe ra ý tứ hắn: "Ngươi cũng là khí vận ưu ái chi nhân?"

Ninh Dạ cười cười: "Mỗi một cái thiên tài, đều là khí vận ưu ái chi nhân."

Nói vậy cũng không giả, chỉ bất quá có cao có thấp mà thôi.

Mà Ninh Dạ, hắn rất rõ ràng là loại mạnh nhất kia.

Phong Vân Liệt hỏi: "Ngươi biết thiên đạo chi quy? Khí vận như thế nào?"

"Biết một ít."

"Vậy ngươi có thể hay không giúp ta xem một chút?" Phong Vân Liệt đột nhiên nói.

Ninh Dạ cũng là sững sờ.

Hắn là đến giết Phong Vân Liệt, lại không nghĩ rằng Phong Vân Liệt dĩ nhiên lại đề xuất yêu cầu này.

Phong Vân Liệt đã nói: "Ta biết ngươi muốn giết ta, chỉ là ta không biết, nợ ta gánh vác, phải trả bao lâu, lại phải chịu đến trách phạt thế nào. Ta chỉ là muốn thời điểm chết, làm cái minh bạch quỷ."

Hắn lúc nói lời này, mang theo một tia tuyệt vọng, một tia ước ao, lại là ngữ xuất chí thành, đã không còn bất kỳ ý niệm gì khác nữa.

Thấy hắn như thế, Ninh Dạ gật gật đầu: "Được, vậy ta liền vì ngươi nhìn xem."

Hắn nói một chỉ hạ xuống cái trán Phong Vân Liệt.

Phong Vân Liệt quả nhiên không có phản kháng, tùy ý Ninh Dạ xâm chiếm tâm thần mình, tìm tòi nguyên thần.

Vừa mới nhìn bên dưới, Ninh Dạ cũng là giật mình.

Hắn chậm rãi thu hồi ngón tay: "Ngươi sử dụng tới thuốc này ba lần, nhưng trong khoảng thời gian này không một chiến tích. Lần đầu tiên, ngươi cần trải qua tam sinh tam thế nhân gian khổ nạn, mỗi một lần đều là nhận hết dằn vặt mà chết. Lần thứ hai, ngươi cần trải qua hai mươi thế luân hồi chi khổ, trong đó một nửa là trư mã ngưu. Lần thứ ba, ngươi cần trải qua bách thế đau khổ, thụ phạt vạn năm, bất kỳ một giới hạn nào chưa đạt tới, đều sẽ tiếp tục thụ thiên khiển chi phạt, thân là phàm nhân, nước sâu lửa bỏng, thân là súc vật, đao phách phủ thiêu, mà mỗi một thế trước khi ngươi tử vong, đều sẽ nhớ tới mọi thứ khi kiếp trước, mới biết là tự mình tạo nghiệt."

Nghe được Ninh Dạ, Phong Vân Liệt đến cũng không có quá kỳ quái.

Hắn cười khổ: "Quả thế. . . Quả thế sao. . . Ta liền biết, ta quá mức tham lam, nhưng lại không có bản lãnh gì, chỉ muốn thiên hàng hoành tài, nhưng chung quy muốn vì một kiếp này chi phúc, mà nhận hết bách thế vạn năm nỗi khổ. Đây chính là báo ứng, là báo ứng chính ta gieo xuống a!"

Ninh Dạ hừ nói: "Ngươi là cảm thấy như vậy, thiên đạo lại không hẳn thoả mãn."

"Cái gì?" Phong Vân Liệt không rõ.

Ninh Dạ đã nói: "Thiên hàng ân sủng, ngươi lại không biết trân hi, cuối cùng tình nguyện lấy trách phạt trả lại. Nhưng với thiên đạo mà nói, đó há là thứ hắn cần?"

Tuy rằng thiên đạo không phải ngân hàng, nhưng theo một ý nghĩa nào đó cũng là như vậy —— đối với ngân hàng mà nói, nợ xấu là không thể chấp nhận, đem ngươi bỏ tù, không bằng khiến người trả tiền.

Chỉ tiếc loại thần dược ước nguyện như Trộm Thiên Cơ này, liền giống như hối lộ ngân hàng trưởng, luôn có thể vòng qua trình tự, khiến cho nợ xấu khó tránh.

Kết quả liền là dù cho thiên phạt trăm năm, lại có thể thế nào?

Không thu về được chung quy là không thu về được.

Thiên quyến lãng phí, chính là tiêu hao, thiên ý cũng sẽ vì thế phẫn nộ.

Vừa nghĩ đến đây, Ninh Dạ đột nhiên nói: "Có lẽ ta có thể giúp ngươi."

"Cái gì?" Phong Vân Liệt ngạc nhiên.

Ninh Dạ nói: "Từ nay về sau, làm thủ hạ của ta, ta có thể giúp ngươi tại sinh thời, trả hết nợ nần."

"Ngươi lời ấy thật chứ?" Phong Vân Liệt chấn kinh ngồi dậy.

Sau đó hắn liền nhìn thấy thiên hoa từng đoá từng đoá, tự không nhi hàng, trong hang núi, hư thất sinh hương, ẩn nhiên tự có phần âm liễu nhiễu.

Thiên ân cuồn cuộn!

Ninh Dạ chi thanh như u hồn phiêu đãng: "Trợ ngươi trả nợ, chính là trợ thiên. Ngươi trả nợ nần, ta cũng thụ thiên ân. Như ngươi không biết tốt xấu, hành phản bội chi sự, ta chi thiên ân sẽ không tiêu, mà ngươi. . . Sẽ đời đời kiếp kiếp, không còn trở mình khả năng!"

Chương 124 : Phát triển

Chương 125: Phát triển

Khi Ninh Dạ mang theo Phong Vân Liệt lúc trở lại, mọi người đều trừng trực ánh mắt.

Nhạc Tâm La trực tiếp nói: "Ta cho rằng ngươi là đi giết hắn?"

"Vốn là muốn như vậy, nhưng mà xem ra vận khí ta cũng không tệ lắm." Ninh Dạ cười nói.

"Đi muội ngươi vận khí không tệ, cẩn thận tiểu tử này giảo quyệt phản bội." Nhạc Tâm La một phát bắt được Phong Vân Liệt kiểm tra thân thể hắn: "Ngươi dùng cái gì cấm chế? Hắn là Niết Bàn, một khi tu vi khôi phục, ngươi cấm chế thủ pháp có thể không hẳn. . . Dát?"

Nhạc Tâm La kinh trái tim đều muốn nhảy ra: "Không có cấm chế?"

Phong Vân Liệt cười khổ: "Nhạc tiên tử, Phong Vân Liệt bây giờ là chân tâm quy thuận Ninh Dạ huynh đệ, phụng hắn làm chủ. Ngươi không cần lo lắng, trước lúc trở về, Ninh Dạ huynh đệ đã vì ta loại bỏ ma tính, pháp lực của ta tu vi cũng đã khôi phục không ít. Ta như muốn phản bội, vừa nãy trên đường liền có thể làm."

Hắn hiện tại tu vi khôi phục một chút, Niết Bàn đại năng chiến lực trong thời gian ngắn không thành vấn đề, lên tiếng cũng tràn ngập tự tin.

Nhạc Tâm La trên dưới nhìn Phong Vân Liệt, nghĩ không ra Ninh Dạ là làm sao làm được.

Chỉ có thể trừng Ninh Dạ: "Hắn liền như thế chịu phục ngươi?"

"Đại khái là nhân cách mị lực đi." Ninh Dạ mỉm cười.

"Nhân cách mỗ mỗ ngươi!" Nhạc Tâm La tức giận mắng.

Lần này đi tới, nàng vẫn chưa mấy xuất thủ, làm ép đáy hòm, đòn sát thủ cuối cùng, trơ mắt nhìn Ninh Dạ tiêu diệt đối thủ, tiện thể còn thu lấy một cái Niết Bàn đại năng làm thiếp thân tuỳ tùng —— tiểu tử này hiện tại hạ thủ có hai cái Niết Bàn cảnh.

Giá trị của chính mình cũng trở nên càng lúc càng nhỏ.

Chiếu cái dạng này, ta sau này nếu không ra tay liền không còn cơ hội nha.

Còn không bằng vừa nãy giết sảng khoái một hồi sau đó về Lang Gia Các đây.

Ninh Dạ lúc này nhìn nhìn hạ phương.

Trên Dạ Nha Đảo đã bình tĩnh, Ma Ngục Sa La Thụ cũng đã tiêu vong.

Vạn vật yên ắng.

Dạ Nha Đảo đã bình tĩnh như chết.

Ninh Dạ nói: "Rất tốt, lần này tư nguyên thu hoạch tuy rằng không nhiều, thế nhưng thủ hạ thu hoạch không ít, cũng coi như là một đại bổ sung.

Chờ sau một năm, Vạn Tiên Minh lại tới, hẳn là có thể đối phó."

Nghe nói như thế, mọi người dồn dập cuồng tiếu không thôi.

Một chuyến này đúng là không được bao nhiêu tư nguyên, nhưng thu nhận vô số thủ hạ. Trong đó Vạn Pháp cảnh khoảng bốn trăm người, Hoa Luân cảnh khoảng tám trăm người, lại thêm một cái Phong Vân Liệt, 12 tiên thuyền, còn có tam đại Niết Bàn thất đại Vô Cấu lưu lại một đống bảo vật, cũng coi như là thu hoạch tràn đầy.

Dựa theo quy củ Cửu đại thánh tôn định ra, Vạn Tiên Minh một năm sau tấn công thực lực là gấp ba Cực Quang Đảo chi chiến.

Nhưng hiện tại chỉ riêng là Cực Quang Đảo tự thân thực lực tăng vọt, liền đâu chỉ gấp ba.

Cũng chẳng trách mọi người muốn vui vẻ.

Đối với điều này Ninh Dạ lại nói: "Các ngươi cũng chớ gấp cao hứng, đám thủ hạ này của Vạn Tiên Minh, phần lớn chỉ là bị bức ép bất đắc dĩ cúi đầu, có mấy người còn không quá thích hợp sử dụng, cần phải sàng lọc bồi dưỡng một phen mới có thể. Kẻ nào không thích hợp, có thể để cho bọn họ rời khỏi, bất quá cần Vạn Tiên Minh bỏ linh thạch đến thục người. Diệp Cô, Lang Diệt, Hiên Viên Long, còn có Tiểu Phàm, việc này liền giao cho các ngươi."

"Vâng!" Chúng nhân đồng thời đồng ý.

Chỉnh đốn đội ngũ, thanh lý tư nguyên chuyện như vậy, liền giao cho thủ hạ tu sĩ đi làm, Ninh Dạ chỉ liền đại phương hướng chỉ điểm một phen là được.

Hắn có Vấn Thiên Thuật, thật sự có vấn đề gì, cũng là tính toán liền biết, lại thêm kinh nghiệm kiếp trước, quản lý phương diện so với rất nhiều người đều mạnh, cái nhìn đại cục đầy đủ, những thứ này đều là việc nhỏ.

Phong Vân Liệt chi bại, là Vạn Tiên Minh lần thứ hai chiến bại, khoảng cách thời gian không lâu, tổn thất cực kỳ nặng nề, cũng khiến Ninh Dạ lại lần nữa vang danh thiên hạ.

Hiện tại người người đều biết Vạn Tiên Minh tại trong tay Ninh Dạ bị thiệt thòi lớn, liền Niết Bàn cảnh đều thua mất một đống.

Phong Vân Liệt càng là đã thành lính hầu của Ninh Dạ —— có người cảm thấy Phong Vân Liệt chỉ là tạm thời khuất thân là nô, còn muốn lén lén lút lút liên hệ Phong Vân Liệt, kết quả bị Phong Vân Liệt một cái không sót bắt sạch cho Ninh Dạ.

Chuyện cười, hiện tại trên đời này ngoại trừ Ninh Dạ, ai còn có thể giúp ta trả nợ?

Tiêu hao thời điểm là sảng khoái, bây giờ đến thời điểm trả nợ, Phong Vân Liệt rốt cục bắt đầu nhận rõ hiện thực, cẩn trọng tận tụy đàng hoàng làm việc.

Hai độ gặp khó, Vạn Tiên Minh cũng rõ ràng bình tĩnh rất nhiều, tạm thời không có tính toán tiến một bước ra tay.

Điều này cũng khiến cho tu sĩ Cực Quang Đảo sĩ khí đại chấn —— bọn họ trực tiếp đem Hàn Lăng Quần Đảo đều nắm đi.

Điều này khiến cho Vạn Tiên Minh cũng tức giận không thôi —— gấp ba thực lực tấn công Cực Quang Đảo, chỉ chính là Cực Quang Đảo, nhưng không có nghĩa là Hàn Lăng Quần Đảo.

Thật sự coi Vạn Tiên Minh ta là giả sao?

Thánh Nhân đi vắng, nhưng Nhân Hoàng chi cảnh vẫn là có không ít.

Tùy tiện một cái Nhân Hoàng đi tới, đều có thể nghiền ép các ngươi.

Bất quá nói thì nói như thế, nhưng chung quy không có làm vậy.

Cực Quang Đảo tuy rằng bá chiếm Hàn Lăng Quần Đảo, nhưng tương đối tỉnh táo, chỉ phái rất ít tu sĩ ở chỗ này đóng quân, lại nhiều lấy yêu thú làm chủ.

Nhân Hoàng chạy tới, coi như đoạt lại, cũng vô pháp trường kỳ chiếm cứ —— dù sao vẫn là phải rời khỏi, Vạn Tiên Minh gia đại nghiệp đại, Nhân Hoàng cảnh tọa trấn đều là địa bàn trọng yếu, không thể nào vì Hàn Lăng Quần Đảo một cái địa phương nhỏ đóng quân một cái Nhân Hoàng, đến lúc đó tu sĩ lưu lại lại sẽ biến thành món ăn cho Ninh Dạ.

Suy nghĩ đến điểm ấy, Vạn Tiên Minh không có vội vã xuất thủ.

Điều này khiến Hàn Lăng Quần Đảo một vùng đã biến thành hết sức vi diệu chi địa.

Ai cũng biết chỗ này tùy thời có khả năng lại lần nữa bạo phát tiên giới chiến tranh, nhưng ai cũng không biết sẽ lấy loại hình thức nào triển khai, Ninh Dạ lại còn có dạng thủ đoạn nào.

Mặt khác, tu sĩ Cực Quang Đảo cũng là mượn hai lần đại chiến thu hoạch đến tư nguyên khắc khổ tu hành.

Diệp Cô, Lang Diệt cùng Hiên Viên Long đều đã là Lang Gia Các Nhân Hoàng đệ tử, lại có Ninh Dạ chỉ điểm, thu được tư nguyên tối đa, tiến cảnh thần tốc.

Bất quá tiến cảnh nhanh nhất vẫn là Giang Tiểu Phàm.

Hai trận đại chiến thu hoạch vô số mảnh vỡ nguyên thần, Giang Tiểu Phàm tu vi tầm thường, nguyên thần chiến đấu lại là trải qua vô số lần, trong lúc Hoa Luân đã nguyên linh cường độ tăng mạnh, động niệm sử pháp đã đạt đến tầng thứ Vạn Pháp, khác biệt gần như chỉ ở tại tự thân tu vi không đủ, pháp lực vẫn còn nhược. Nhưng dáng dấp như vậy, đợi Giang Tiểu Phàm thành tựu Vạn Pháp thì, hầu như đã sắp có thể đánh cùng Vô Cấu.

Ninh Dạ đối với hắn mong đợi rất nặng, cũng là tận hết sức lực bồi dưỡng hắn, khiến hắn thực lực đột phi mãnh tiến.

Trên thực tế quá khứ nửa năm nay, toàn bộ Thiên Trung Giới cũng không thể tính thái bình.

Sau thiếu tú tái, Ninh Dạ cố nhiên là tại Hàn Lăng Quần Đảo đại hiển thần uy, đệ tử các phái khác cũng là dồn dập hạ sơn triển lộ tài năng, nổi bật tất hiện.

Nhật Diệu Các Trì Vãn Ngưng, Công Tôn Điệp mang theo Tinh La xuống núi, lưỡng đại thiên kiêu trực tiếp xông tới Nam Cương Cực Trú Hải, chiếm cứ Vô Dạ quần đảo nơi đó. Cực Trú Hải Vô Dạ đảo, chính là Nhật Diệu Thánh Tôn lập nghiệp chi địa, ở nơi đó đến nay còn có một kiện thần khí như nhật huyền không, treo cao chân trời, khiến cho hải vực quần đảo vĩnh trú vô dạ, nên tên là Vô Dạ quần đảo, chính là một chỗ trọng địa của Nhật Diệu Các.

Đám người Trì Vãn Ngưng ở chỗ này đặt chân, đối đầu Thiên Trung Giáo, cũng là hung ác giết ra một phen uy phong, cũng tại Vô Dạ quần đảo cực bắc chi địa đứng vững gót chân —— khoảng cách Hàn Lăng quần đảo chỉ có một ngày lộ trình, thành giao tương hô ứng chi thế.

Suy nghĩ đến quan hệ giữa hai vị thiên nữ này cùng Ninh Dạ, rất nhiều người đều ý thức được, vòng kế tiếp lại muốn đối phó Ninh Dạ, không chừng còn phải lại thêm thế lực của Nhật Diệu Các.

Mà ngoại trừ Nhật Diệu Các ra, Tử Cực Cung Triệu Long Quang Tân Tiểu Diệp, Trấn Quốc Điện Sào Quân Hải Khâu Cực Thạc, Ngũ Nguyên Tông Cừu Bất Quân Liêu Hiển Quý, Vạn Diệu Tông Phượng Tiên Lung Nguyệt Linh Tiên, Hằng Vũ Tông Thiết Lang Phong Đông Lâm, Chính Khí Tông Dương Cực Phong Thịnh Đông Bình, Phán Quyết Điện Tử Lão Điền Cô Dạ đám người, cũng dồn dập khắp nơi triển lộ tài năng, danh tiếng nhất thời có một không hai.

Những người này có chút cùng Ninh Dạ bảo trì mặt ngoài liên hệ, có chút thì không có, xem ra các có cơ duyên, mỗi bên giao tình, kì thực đã hình thành nên một cái tổ chức tu sĩ bí mật khổng lồ lấy Thiên Tàm tu sĩ làm hạch tâm.

Chương 125 : Tân tình huống

Chương 126: Tân tình huống

Lúc không có chuyện gì làm, Ninh Dạ yêu thích một mình ở trên biển tu hành.

Một thuyền lênh đênh, độc ngọa trên thuyền, mặc hải phong xuy phất, lãng phong thúc đẩy, theo sóng mà trôi, đến đâu thì đến.

Tại vô tri chi nhân xem ra, đây là đang hư độ thời gian, tại người hơi hơi có điểm kiến thức như vậy xem ra, đây kỳ thực là một loại phương thức tu hành khác.

Nhưng chỉ có Lâm Lang cùng số ít người biết, kỳ thực Ninh Dạ phần lớn thời điểm là đang cùng bản thể lẫn nhau truyền đệ tin tức, trao đổi cảm ngộ.

Chiến tranh giữa Thiên Tàm tu sĩ với chỗ ma giới kia đã sắp đến kết thúc.

Sau khi trải qua nhiều năm chiến sự, các tu sĩ Thiên Tàm rốt cục dựa vào Thiên Khiển Chi Quang cường đại, đem chỗ ma giới kia hao mòn đến gần như là đủ rồi.

Quyết chiến cuối cùng sắp sửa đến, chiến tranh cũng bởi vậy trở nên càng lúc càng kịch liệt.

Tiến độ này so với kế hoạch nguyên bản phải nhanh hơn một chút.

Sở dĩ lại như vậy, vẫn là bởi vì phân thân Ninh Dạ lúc trước bởi vì chuyện Phong Vân Liệt cảm thụ được thiên ân khí vận trợ giúp rất lớn.

Kỳ thực thời điểm ban đầu, phân thần chuyển sinh, chỉ là muốn khiến đám người trên Thiên Tàm thêm cái chỗ tiêu khiển, tiện thể học một thoáng tiên pháp nơi đây, bù đắp chỗ thiếu, tăng tiến tự thân. Sau đó phát hiện Thiên Trung Giới đúng là nhân gian bảo cảnh, ý nghĩ cũng dần dần nhiều hơn, nhu cầu cũng liền gia tăng.

Ninh Dạ cũng đã từng nghĩ, muốn ở chỗ này đem phân thân của chính mình phát triển trở thành tầng thứ ra sao, để cuối cùng tại tương lai cùng bản thể hợp thể xong, thu được đề thăng thế nào.

Nhưng hiện tại hắn ý thức được, những thứ này đều là bỏ gốc lấy ngọn chi đạo.

Thiên đạo làm gốc, đã có may mắn có thể chuyển thế trọng tu, liền phải lấy đây làm cơ sở, ngoài ra, đều là tiểu đạo.

Nhưng mà muốn hành thiên đạo bản đạo lại nói sao dễ dàng, cho dù là Cửu đại thánh tôn đều khó mà làm được, cuối cùng không thể không lấy bàng đồ tấn giai. (bàng đồ = đường bên ~ tiểu đạo)

Thế nhưng lần khí vận gia thân này mang đến ảnh hưởng, lại khiến cho Ninh Dạ rốt cục có hiểu ra.

Nếu khí vận phân thân thu hoạch được đã có thể tạo thành ảnh hưởng đối với bản thể, như vậy bản thể thu hoạch được khí vận, có phải là cũng có thể đề thăng phân thân?

Ma giới một khi tiêu vong, lại sẽ là một lần đại khí vận hàng thế, nếu có thể toàn bộ tác dụng tại trên phân thân, nói không chừng sẽ có hiệu quả.

Đặc biệt là bản thể đã Nhân Hoàng, rất nhiều phương diện đã định hình, phân thân nhưng còn có cơ hội.

Như lần này đại khí vận gia thân, nói không chừng liền sẽ mang đến cho mình biến hóa to lớn.

Đây chính là thứ hắn muốn thử nghiệm.

Vì vậy khoảng thời gian này, Ninh Dạ bảo trì một loại tư thái cực kỳ siêu nhiên, nhìn như tản mạn tùy tâm, kì thực nội hữu càn khôn.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt chính là một năm qua đi.

Ước hẹn Cửu đại thánh tôn định ra, đã đến thời khắc phải chấp hành.

Nhưng thú vị chính là, Vạn Tiên Minh cũng không có tới.

Có lẽ là biết, hai lần Hàn Lăng Quần Đảo đại chiến, Cực Quang Đảo thực lực tăng vọt, cái gọi là ‘thực lực gấp ba’ hiện tại đã thành thực lực ngang nhau, suy nghĩ đến những thủ đoạn quỷ dị kia của Ninh Dạ, mọi người gấp ba thực lực đều đánh không lại, làm sao lại có khả năng xuất thủ tại dưới trạng thái ngang hàng.

Vì vậy bọn họ từ bỏ.

Chuyện này đến là khiến đám tu sĩ nỗ lực một năm, mãn tâm làm tốt chuẩn bị đại chiến thất vọng.

Ninh Dạ đối với điều này đến không có xem thường.

Hắn biết rõ đạo lý lấy lui làm tiến.

Cửu đại thánh tôn muốn khảo nghiệm hắn, Vạn Tiên Minh muốn giết hắn, vậy thì sớm muộn cũng sẽ ra tay với hắn. Hiện tại không xuất thủ, chỉ là vì làm chuẩn bị để sau này xuất thủ càng tốt hơn —— theo logic bình thường, lúc này tại thập nhị thượng giới, không chừng một đám đại lão Vạn Tiên Minh liền đang cùng Cửu đại thánh tôn cò kè mặc cả, nói chút "Không được a, năm ba cái Niết Bàn không hạ được tiểu tử này, hoặc là mười bảy mười tám cái Niết Bàn, hoặc là ngươi để ta phái một cái Nhân Hoàng qua đó" loại hình.

Cửu đại thánh tôn nội bộ không chừng cũng là ý kiến bất nhất.

Tử Cực Thánh Tôn hơn phân nửa là muốn cho Ninh Dạ chút giáo huấn, thế nhưng Lang Gia Thánh Tôn khẳng định là muốn che chở, những Thánh Tôn khác cũng không chừng mỗi bên bàn tính.

Việc này Vấn Thiên Thuật tính không đến, thế nhưng dùng đầu óc nghĩ cũng nghĩ ra được.

Vấn đề duy nhất là, lúc nào mới có kết quả.

Kết quả lại sẽ là cái gì?

Đằng nào cũng không phải là tin tức có lợi đối với chính mình.

Nhưng Ninh Dạ không lo lắng, một năm qua thời gian, hắn cũng không nhàn rỗi, đã sớm chuẩn bị vô số ám thủ.

Hiện tại liền xem cái nào có thể tạo tác dụng.

Ngày hôm nay Ninh Dạ vẫn như cũ chơi thuyền trên biển, bên cạnh là Lâm Lang, Trì Vãn Ngưng cùng Công Tôn Điệp làm bạn —— hai cô nương ỷ vào khoảng cách, vô sự liền chạy tới lén lút cùng Ninh Dạ hẹn hò. Nhật Diệu Các biết việc này, tức đến muốn thổ huyết, nhưng lại không cách nào.

Thời khắc này chính chàng chàng thiếp thiếp, chợt thấy phương xa một người đi tới.

Lại là Dung Thành.

Thấy là Dung Thành, Công Tôn Điệp ánh mắt sáng lên: "Di? Sao ngươi lại đến đây?"

Dung Thành cười nói: "Ta hiện tại là người của Vạn Tiên Minh, tự nhiên là đi tới truy sát tướng công nhà ngươi."

"Vạn Tiên Minh?" Công Tôn Điệp Trì Vãn Ngưng đồng thời kinh ngạc.

Quay đầu lại nhìn Ninh Dạ, liền thấy Ninh Dạ đang tự cười xấu xa, lập tức hiểu ra.

"Hảo a, là ngươi đem Dung Thành sắp xếp qua đó sao?" Công Tôn Điệp nói: "Vẫn còn có loại thủ đoạn này?"

Ninh Dạ lười biếng nói: "Trực tiếp hấp thu bọn họ tới, Cửu đại thánh tôn nhất định sẽ mượn cớ tăng giá, nếu như thế, không bằng liền tìm chút bằng hữu đưa tới bên kia, tiện thể cũng hảo được chút tình báo."

Ninh Dạ lối tư duy luôn luôn thiên mã hành không, phía bên mình không dễ cài người liền hướng trên người đối đầu cài vào, ngoại trừ Dung Thành ra, Thiên Tàm tu sĩ còn có một đống đều lấy các loại danh nghĩa vào Vạn Tiên Minh, đằng nào Vạn Tiên Minh cũng là cái tổ chức thập cẩm, trước nay là ai đến cũng không cự tuyệt, cũng chính bởi vậy mới khó tránh nhân tâm bất nhất, nói phản liền phản.

Vốn nhóm người này của Dung Thành là dự định lúc đại tiến công một năm sau phát huy tác dụng, không nghĩ tới Vạn Tiên Minh từ bỏ cơ hội lần này, dẫn đến Dung Thành bọn họ không có đất dụng võ.

Hiện tại nếu đã tới, vậy dĩ nhiên là có chuyện.

Dung Thành đã nói: "Được cái tin tức, liền đến nói cho ngươi một thoáng."

"Tin tức gì?"

Dung Thành nói: "Ma Nhai hải vực đã xuất hiện kẽ nứt ma uyên."

"Hóa ra là kẽ nứt ma uyên, vậy thì có cái gì." Công Tôn Điệp không để ý lắm.

Kẽ nứt ma uyên chỗ nào cũng có, các giới tu sĩ đều có trải qua, Thiên Trung Giới một cái tiên giới lớn như vậy, Ma Môn căn bản là bất thành khí hậu, vì vậy tới nay cũng không ai đem chuyện như vậy coi là to tát.

Ninh Dạ liền nói: "Đáng giá Dung Thành đặc ý chạy tới nói, vậy thì kẽ nứt ma uyên lần này, quá nửa là có chút không đơn giản."

"Ân" Dung Thành nói: "Kẽ nứt Ma Uyên không tính là rất lớn, ma vật đi ra cũng rất bình thường, nhưng không biết tại sao,... liền không cách nào ngăn chặn."

"Vô pháp ngăn chặn?" Ninh Dạ ngẩn ra: "Không biết là nguyên nhân gì?"

"Đúng, Vạn Tiên Minh đã phái một vị Nhân Hoàng đại năng qua đó, thế mà cũng ngăn chặn thất bại."

Ninh Dạ hơi nhíu mày.

Liền Nhân Hoàng cảnh đều không thể ngăn chặn kẽ nứt ma uyên, đằng sau chuyện này liền ý vị sâu nặng.

Công Tôn Điệp liền nói: "Nếu liền Nhân Hoàng cũng không thể ngăn chặn kẽ nứt này, vậy cùng chúng ta có quan hệ gì?"

Dung Thành nói: "Ta chiếm được một cái tin tức, Vạn Tiên Minh có khả năng muốn mượn chuyện này xuống tay với ngươi."

Ninh Dạ hơi híp mắt lại: "Mượn chuyện này xuống tay với ta? Nói thế nào?"

"Cụ thể còn không quá rõ ràng, bất quá Ma Nhai hải vực cách nơi này rất gần, nếu như Vạn Tiên Minh hữu ý dung túng, để ma vật xâm nhập tập trung lại đây, vậy hậu quả liền không nói được rồi."

"Cửu đại thánh tôn sẽ cho phép bọn họ làm như thế?" Lâm Lang vội vàng nói.

Dung Thành hồi đáp: "Kẽ nứt Ma Uyên vô pháp ngăn chặn, đây là quái sự, Cửu đại thánh tôn hẳn là cũng cảm thấy rất hứng thú. Mặc dù không cách nào ngăn chặn, thế nhưng ma vật đi ra lại rất bình thường, làm hại có hạn."

Vậy là mọi người đã minh bạch.

Một cái đáng giá nghiên cứu kẽ nứt ma uyên, xem ra còn sẽ không có hậu quả gì lớn.

Dưới tình huống này, Cửu đại thánh tôn hẳn là cũng sẽ không chú ý có người lợi dụng cái này làm chút gì đó.

Không chừng còn muốn xem xem kẽ nứt này đến cùng là tình huống gì, thí nghiệm một phen.

Ngô, thậm chí còn có khả năng nhờ vào đó hấp thu một đợt thiên đạo khí vận.

Ninh Dạ là thiên đạo con cưng, chính bởi vậy rất rõ ràng, có lúc "Heo" là cần dưỡng một chút.

Chương 126 : Nuôi heo

Chương 127: Nuôi heo

Nguyên Ma Giới.

Trong hư không vô tận cách giới này mấy trăm ngàn dặm, một đầu cự đại Thiên Tàm như một cây gậy hư không bơi lội, bên người thi thoảng liền quét qua từng đạo từng đạo hắc ám ma khí ngưng tụ mà thành khủng bố ma công.

Ninh Dạ cao tọa trên Tạo Hóa Thần Tọa, tiện tay vung lên, chính là từng mảng từng mảng Thiên Khiển Chi Quang kích đãng mà ra.

Động tác như thế, tại quá khứ những năm qua, đã làm vô số lần, quen đến không thể nào quen hơn.

Tiên giới viễn chinh chính là như vậy, hoặc là mấy chục hơn trăm năm không chiến đấu, một khi có chiến đấu, chính là đánh tới năm tháng chất chồng.

Bây giờ Ninh Dạ đối với Thiên Khiển Chi Quang vận dụng càng lúc càng thành thục, mỗi một đạo ánh sáng bổ ra, đều giống như thiên đạo kiếp lôi, tiêu dung vạn vật, đối phó những ma vật này, càng là khắc tinh, thường thường một đòn liền có vô số ma vật hôi phi yên diệt.

Mà sau khi trải qua những năm này chiến đấu, Nguyên Ma Giới tiểu ma đều không khác mấy chết sạch, cuối cùng chỉ còn dư lại thất đại Nhân Hoàng cảnh giới đại ma.

Bảy tên đại ma này mỗi người thực lực mạnh mẽ, có thể nhục thân hoành độ hư không, cũng may trên Thiên Tàm bây giờ cũng đã có năm vị Nhân Hoàng —— Tử Lão cùng Thịnh Đông Bình cũng tấn thăng Nhân Hoàng, bằng không sơ sót một cái còn phải lật xe.

Mà sau nhiều năm khổ đấu, bảy đại ma đầu này cũng dần dần chống đỡ không nổi.

Chỉ là bọn hắn muốn chạy, Ninh Dạ lại sẽ không cho bọn hắn cơ hội. Trong hư không, Tàng Thiên Ngục biến thành hư không liên ảnh đan dệt bù đắp, không ngừng tán phát ra mênh mông thần uy, Đoạn Long Đài càng là đã sớm không chỉ một thanh Tử Vong Liêm Đao, mà là hóa thành ngàn vạn tinh hồng cự liêm, mỗi một lần phách qua, đều sẽ mang đến cho những ma đầu kia tổn thương cự đại.

Thiên Tàm tu sĩ càng là đem kinh nghiệm chiến đấu những năm này của bọn họ phát huy đến mức cực trí, tu thành Vạn Pháp Ngự Ma đại trận, dưới từ Hoa Luân, trên tới Nhân Hoàng, mỗi cá nhân đều là một phần tử của đại trận, cống hiến năng lượng của bản thân, lại có Thiên Tàm tiến thối nhất thể, vững vàng chưởng khống tiết tấu của chiến tranh.

Thời khắc này Ninh Dạ lại là một đạo hào quang kết hợp đoạn long chi trảm lạc hạ, một cái cự đại ma đầu có hơn một ngàn xúc tu như bạch tuộc phát ra thê lệ kêu rên, một căn xúc tu gãy vỡ, bất quá sau một khắc xúc tu gãy vỡ kia lại bắt đầu một lần nữa sinh trưởng.

Ninh Dạ búng tay một cái: "Tạo hóa vạn phương!"

Liền thấy xúc tu của ma đầu kia sinh khởi một vầng minh quang hạo nguyệt chi huy, căn xúc tu này càng là không thể tái sinh.

Bên cạnh Công Tôn Điệp vỗ tay cười nói: "Rốt cục thành công rồi. Lão ma này có năng lực tái sinh vô hạn, thật sự khó giết, hao mòn đến nay, rốt cục sắp chống đỡ không nổi nữa."

Ninh Dạ nhưng khẽ ồ lên một tiếng: "Kỳ quái, thật giống nhược có chút sớm a."

Theo tính toán nguyên bản của hắn, bảy đại ma đầu này bình thường còn có thể chống đỡ thêm cái nửa năm thời gian.

Nhưng hiện tại tiến độ lại nằm ngoài dự đoán của hắn, khiến hắn đều có chút bất ngờ.

Nghi hoặc quy nghi hoặc, Ninh Dạ xuất thủ cũng sẽ không khách khí.

Thần thuật vận chuyển, thiên uy cuồn cuộn.

Trong hư không liền thấy một phiến lẫm lẫm thần uy kia tứ ngược, cảm giác không giống như Nhân Hoàng xuất thủ, đến càng giống Thánh Nhân diệu thế.

Mà theo hắn không ngừng xuất thủ, bạch tuộc ma này từng căn từng căn xúc tu gãy vỡ lại vô pháp tái sinh, dần dần biến thành một quả cầu thịt màu đen, một trương miệng lớn điên cuồng gào thét, phun ra từng đoàn từng đoàn ô uế vân vụ.

"Ninh Dạ! Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi! Ma tộc chúng ta, bách tử trọng sinh, vĩnh viễn bất diệt!"

Tiếng gào cuồng bạo của nó không nhìn hư không, truyền tới trong tai mỗi cái tu sĩ.

Ninh Dạ cười lạnh: "Ngươi không phải cái thứ nhất nói như vậy, cũng không phải cái cuối cùng. Thế nhưng ta không có vấn đề a, nếu ngươi có thể quay đầu trở lại, ta cũng sẽ rất hoan nghênh, cuối cùng bất quá lại là một hồi đại công đức."

Nói chắp tay, Cửu đại thần khí thịnh phóng quang huy, liền ngay cả Vạn Pháp Ngự Ma trận lực lượng đều rút ra vô số, tại trong hư không ngưng tụ ra một cái siêu cấp cự thủ chụp vào ma đầu kia, một đòn đem hắn xuyên thủng, mênh mông chi lực tại trong cơ thể hắn tứ ngược, ma đầu kia không ngừng bành trướng, cuối cùng bi thiết một tiếng, vỡ nát tiêu vong.

Bảy đại ma đầu, đã bớt đi một.

Giải quyết ma đầu kia, lại không có khí vận gì gia trì, đây là bởi vì Ninh Dạ đã đem hết thảy khí vận chuyển cấp cho phân thân của chính mình.

Bất quá ngay vào lúc này, Ninh Dạ chợt hô khẽ một tiếng: "Di?"

Hắn hai ngón tay vuốt song mục một cái, vận hết mục lực nhìn lại, liền thấy trung ương của Nguyên Ma Giới, chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một đạo kẽ nứt ma uyên.

Chết đi chi ma kia một tia ma hồn bất diệt, đã là hướng về kẽ nứt ma uyên kia bay đi.

"Quả thế sao? Bất quá ngươi lại có thể chạy đi đâu đây?" Ninh Dạ tiện tay vung lên, liền muốn xóa đi kẽ nứt này.

Lại phát hiện kẽ nứt kia vẫn không nhúc nhích, một vuốt này của bản thân càng là uổng công vô ích.

"Có ý tứ!" Ninh Dạ đỉnh đầu Côn Lôn Kính điên cuồng chuyển động, liền thấy trong mặt kính đã xuất hiện một cái thân thể khổng lồ, hình thể lớn đến vượt quá Thiên Tàm, há miệng có thể thôn nhật nguyệt.

"Bàn Xà!" Ninh Dạ kinh hô.

Đây chính là hư ảnh Bàn Xà năm đó hắn từng gặp.

Hảo gia hỏa, hóa ra là ngươi!

Đúng vào lúc này, Ninh Dạ bỗng nhiên tâm thần chấn động, đã tiếp thu được tin tức đến từ Thiên Trung Giới phân thân.

"Kẽ nứt ma uyên vô pháp tiêu trừ?" Thu được tin tức này, Ninh Dạ hơi ngạc nhiên, lại nhìn cảnh tượng trước mắt, như có suy tư: "Nguyên lai là như vậy sao? Là trùng hợp? Hay là hữu ý?"

"Cái gì trùng hợp?" Trì Vãn Ngưng hỏi.

Ninh Dạ nhưng không có hồi đáp, chỉ là nhìn ma đầu đã biến mất tại trong Ma Uyên kia, giọng nói trầm giọng nói: "Thiên Trung Giới sợ là xảy ra đại sự. Truyền lệnh chúng tu sĩ, cái khác sáu cái ma đầu, tạm thời trước tiên không cần giết, nhốt lại là được."

* * *

Cực Quang đảo.

Ninh Dạ cũng đã thu được tin tức đến từ bản thể.

Đáng tiếc hắn hiện tại thực lực không đủ, không cách nào nhìn đằng sau kẽ nứt bên này có phải là có Bàn Xà ảnh hưởng, nhưng ẩn nhiên đã ý thức được, giữa hai thứ sợ không phải không có quan hệ.

Đã minh bạch điểm ấy, hắn có ngu mới đi kẽ nứt ma uyên kia mạo hiểm.

Bất quá hiện tại vấn đề là, hắn không muốn đi, nhưng xem ra có rất nhiều người muốn để hắn đi.

Vậy thì thú vị rồi.

Chờ chút!

Ninh Dạ đột nhiên phát hiện có một chuyện không đúng.

Hắn một năm trước vừa mới ôm lấy nghiệp vụ "thúc nợ" Phong Vân Liệt, được một bút cuồn cuộn thiên ân, bản thể lại diệt một cái Nhân Hoàng đại ma, lại được thiên tứ, khí vận chi thịnh, phỏng chừng Cửu Đại thánh tôn cũng không bằng.

Khí vận như vậy, thế nào lại gặp sự tình xui xẻo như vậy?

Không đúng!

Có vấn đề!

Hắn đứng bật dậy, chúng nhân thấy hắn như thế, biết hắn nhất định là nghĩ tới then chốt gì đó, cũng không nói lời nào, chỉ là nhìn hắn.

Trầm tư một lát, Ninh Dạ nói: "Dung Thành, nếu như có người thiếu ngươi một khoản nợ lớn, lại không trả nổi, hiện tại có người khác nguyện ý giúp ngươi thúc nợ, ngươi có thích không?"

Dung Thành gật đầu: "Đương nhiên thích a."

Ninh Dạ: "Nhưng vấn đề là cái nợ này không dễ trả, nó không phải linh thạch, mà là một ít cống hiến vô hình, vậy nên làm sao trả?"

"A?" Dung Thành ngẩn ra, sờ sờ sau gáy: "Vậy thì hơi rắc rối rồi. Bất quá môn phái đều có nhiệm vụ cống hiến, nếu ta là chưởng giáo một phái, tất nhiên liền thông báo nhiệm vụ, để hắn làm việc trả lại. Nga, đúng rồi, có người khác hỗ trợ thúc nợ mà nói, vậy liền để cho người thúc nợ cùng làm việc."

"Không sai!" Ninh Dạ một quyền kích đả lòng bàn tay: "Chính là câu nói này!"

Trong khoảnh khắc này Ninh Dạ đã nghĩ rõ ràng.

Đây chính là phương thức trả nợ Thiên Đạo cho hắn a.

Cửu Đại thánh tôn muốn nuôi heo, Thiên Đạo cũng mẹ kiếp muốn nuôi heo.

Vốn là kẽ nứt ma uyên có thể xảy ra thành tại bất kỳ địa phương nào, thế nhưng lần này, lại đến đây rồi. Nếu như không phải Bàn Xà xảo trá phát hiện bí mật giữa bản thể cùng phân thân, vậy thì nhất định là Thiên Đạo sắp xếp.

Trời muốn giao trọng trách cho người tài, tất trước tiên mài tâm chí hắn, kiểu thế kiểu thế.

Như vậy lý giải ngược lại, Thiên Đạo muốn thu nợ, muốn cho người mình coi trọng cơ hội, tự nhiên cũng sẽ tiện thể tạo một nhóm báo giá.

Chỉ bất quá nhóm báo giá này nhìn bề ngoài. . . Lại mẹ nó không cẩn thận liền có thể chọc ra tiên giới đại kiếp.

Hiện tại vấn đề duy nhất là: Mọi người đều đang nuôi heo, Ninh Dạ nên làm gì đây?

Chương 127 : Tự cho là đúng

Chương 128: Tự cho là đúng

Khí vận gia thân, vấn thiên hữu thuật, một phen thôi diễn lại thêm suy lý, Ninh Dạ đã đại thể minh bạch.

Nguyên Ma Giới hẳn là thời khắc sắp vong cầu được Bàn Xà chi viện, Bàn Xà kia cũng không biết làm biện pháp gì, đằng nào bảy đại ma đầu phỏng chừng là sẽ không chết triệt để rồi, sau đó lại qua tay mở ra kẽ nứt khác tống sang. Vừa vặn Ninh Dạ ôm đồm lấy việc thúc nợ, Thiên Đạo vô pháp ngăn cản kẽ nứt ma uyên mở ra, liền thẳng thắn tại Thiên Trung Giới mở ra cánh cửa tiện lợi, giao cho Ninh Dạ giải quyết, tiện thể cũng thu hồi nợ nần.

Lần này kẽ nứt ma uyên không hề tầm thường, có đệ bát cảnh Bàn Xà hậu trường giở trò, đừng nói Ninh Dạ, coi như là Cửu đại thánh tôn không cẩn thận cũng có khả năng lật xe.

Nhưng may mắn chính là, Ninh Dạ hiện tại có ưu thế tin tức, hắn so với bất luận kẻ nào đều càng sớm biết bản thân đối mặt chính là ai.

Điều này liền giúp hắn có thể sớm làm rất nhiều chuẩn bị.

Nhục cầu ma đầu kia chỉ có một tia tàn hồn đào dật, lấy Bàn Xà kia chi năng, phỏng chừng hiện tại đã đưa tới, đã là ma hồn, hơn nửa cũng là chuyển thế.

Nói cách khác. . . Ta fuck, cùng Ninh Dạ phân thân đồng dạng, cũng là chuyển thế trọng sinh?

Vậy ra chân chính uy hiếp kỳ thực không ở kẽ nứt ma uyên, mà hẳn là trên người anh nhi tân sinh chưa biết trong khoảng thời gian này.

Rất tốt!

Đã minh bạch điểm ấy, Ninh Dạ liền không có gì phải sợ nữa rồi.

Phân thần chuyển sinh trọng yếu nhất chính là bí mật không thể tiết lộ, một khi để người ta biết ngươi là đại năng mang theo ký ức kiếp trước chuyển thế, thậm chí bị người tìm tới, vậy thì coi như có tiềm lực lớn mấy cũng là uổng phí.

Ngay sau đó Ninh Dạ liền dùng liên kết tâm thần đem ý nghĩ của chính mình nói cho mọi người.

Nghe đến tin tức này, mọi người bị dọa cho giật nảy.

Ta đi, ma đầu cũng chơi chuyển thế?

"Hiện tại mới giết một cái, vậy còn có sáu cái đây?" Lâm Lang căng thẳng hỏi.

Ninh Dạ cười lạnh: "Nếu đã để ta biết chuyện này rồi, thì làm sao còn cơ hội cho chúng tác nghiệt? Yên tâm đi, ta sẽ cho sáu cái gia hỏa kia, mỗi người một cái tiêu ký, chỉ cần bọn họ chuyển sinh đầu thai, vậy thì một cái đều chạy không thoát."

Dung Thành cũng trở nên hưng phấn: "Vậy thì tốt rồi, sau khi tìm được, trực tiếp giải quyết, chính là sáu cái thiên công."

Ninh Dạ nhưng lắc đầu: "Không thể giết."

"Tại sao?" Mọi người cùng nhau hỏi.

"Giữa bảy đại ma đầu này tất có liên hệ chi pháp, nếu như sáu cái này đều mất rồi, vậy thì cái thứ nhất liền khó tìm."

Sáu ma phía sau tại đã có chuẩn bị liền nhẹ nhàng giải quyết, nhưng cái ma đầu thứ nhất bị Ninh Dạ giết chết, đã chuyển thế này, lại không dễ tìm. Coi như khẳng định là thiên tài, nhưng Thiên Trung Giới năm nào không ra một đống thiên tài?

Tại trước khi hắn bại lộ chận diện mục, nếu muốn bắt tới, trừ phi đem hết thảy thiên tài đều giết sạch, bằng không rất khó xác định.

Lại thêm ma đầu xảo trá, thậm chí không hẳn muốn lấy diện mục thiên tài xuất hiện, khả năng chính là kẻ tầm thường, thường nhân, sau đó yên lặng phát triển. Dù sao bọn họ là ma, không phải là người, những pháp môn của tu sĩ nhân loại kia, bọn họ không cần.

Dưới tình huống này, ma này tất nhiên không dễ tìm kiếm, mà đợi hắn chân chính bại lộ, sợ là đã trưởng thành đến mức độ khó mà bóp chết.

Công Tôn Điệp càng là vỗ tay cười nói: "Không sai không sai, hà tất vội vã giết, nên dưỡng vẫn là phải dưỡng một thoáng, nuôi lớn rồi, heo mới béo."

Ninh Dạ trừng nàng một cái: "Không thể nói bậy."

Công Tôn Điệp đang muốn cãi cố, liền nghe Ninh Dạ nói: "Chuyện như vậy, chỉ có thể làm, không thể nói."

". . ."

Công Tôn Điệp liền mặt mày hớn hở lên: "Quả nhiên không hổ là nam nhân của ta, đủ âm!"

Chúng nhân cũng là không nói gì.

Dung Thành hỏi: "Kẽ nứt ma uyên kia bên kia. . ."

Ninh Dạ cười nói: "Kẽ nứt vô pháp tiêu trừ kia, tràn ngập quỷ dị, Vạn Tiên Minh không biết, khẳng định là muốn lợi dụng cái này âm ta một phen. Nhưng bọn họ không biết đó là Bàn Xà dùng để đưa ma hồn, trước lúc này, Bàn Xà vì bảo đảm kế hoạch, chắc chắn sẽ không phái ra đại ma gì. Bản thể tạm thời không kích sát sáu cái ma đầu kia, chúng ta thừa dịp thời gian này, đi mò một phen, đợi đến thời điểm sắp có chuyện, lại kịp thời bứt ra là được."

Chúng nhân đại hỉ: "Đúng vậy! ! !"

Không ngoài dự đoán, sau ba ngày, Ninh Dạ quả nhiên thu được tin tức của Lang Gia Các.

Mệnh hắn dẫn người đi tới Ma Nhai Hải, săn giết ma vật, để ngừa ma vật là gây họa, nếu như có thể tìm tới phương pháp tiêu trừ kẽ nứt ma uyên, càng là một cái đại công.

Trong khoảng thời gian này, Vạn Tiên Minh sẽ không có bất luận động tác gì đối với hắn, nhưng cũng sẽ không vì hắn cung cấp trợ giúp gì.

Nghe đến đây, Ninh Dạ nào còn khách khí, trực tiếp điểm binh điểm tướng, mang theo tám trăm tu sĩ lao tới Ma Nhai Hải, khí thế hùng hổ, chí đắc ý mãn, rất có mùi thiếu niên đắc chí, không biết trời cao đất rộng.

Thanh Loan Sơn.

Vạn Tiên Minh tổng bộ.

Trong một gian thiện phòng nho nhỏ, Lý Phượng Sơn nhìn tin tức thủ hạ đưa tới, cau mày.

Tại dưới tay hắn, một tên nữ tu kỳ quái nhìn biểu tình của Lý Phượng Sơn: "Chưởng giáo, Ninh Dạ đã đi Ma Nhai Hải, hết thảy đều tại trong kế hoạch, đây chẳng lẽ không phải chuyện tốt sao?"

Lý Phượng Sơn không có hồi đáp, mà là nhìn hướng một cái tu sĩ trẻ tuổi khác bên cạnh: "Lạc Cơ, ngươi thấy thế nào?"

Tu sĩ gọi Lạc Cơ rất trẻ trung, tu vi cũng chỉ là Vạn Pháp cảnh, thế nhưng đứng tại trước mặt Lý Phượng Sơn, lại hoàn toàn không có kính cẩn cùng sợ hãi khi đối diện đại năng, trái lại cất cao giọng nói: "Ninh Dạ người này, tuy rằng làm việc kiêu ngạo, nhưng kì thực tâm tư kín đáo, nếu không phải như vậy, cũng không thể nào liên tục hai lần sáng lập chiến tích như thế. Người như vậy, không có đạo lý không thấy rõ hung hiểm sau lưng việc này. Minh chủ, ta luôn cảm thấy, người này có chút không bình thường."

Lý Phượng Sơn là minh chủ của Vạn Tiên Minh, đồng thời cũng là Vũ Sa Môn chưởng giáo, nữ tu Việt Thanh Hồng kia là đệ tử môn hạ của hắn, Lạc Cơ này liền là tu sĩ của môn phái khác, vậy nên một cái xưng chưởng giáo, một cái xưng minh chủ.

Lạc Cơ tuy không phải Vũ Sa môn hạ, nhưng người này từ nhỏ thiên phú hơn người, cũng là một thiên tài, vì vậy nhập Vạn Tiên Minh không đến mấy năm, liền dị quân đột khởi, thu được Lý Phượng Sơn trọng dụng.

Thời khắc này nghe được Lạc Cơ nói như vậy, Lý Phượng Sơn gật gật đầu: "Ta cũng là cảm thấy có chút vấn đề. Vậy ngươi cảm thấy, động tác này của Ninh Dạ đến cùng là có tính toán gì?"

"Ta cảm thấy Ninh Dạ khả năng là biết chút ít gì đó." Lạc Cơ hồi đáp.

"Biết cái gì?" Lý Phượng Sơn không rõ.

Lạc Cơ hồi đáp: "Ninh Dạ biết Cửu đại thánh tôn đang khảo nghiệm hắn. Bây giờ đột nhiên xuất hiện một cái kẽ nứt ma uyên Nhân Hoàng đều vô pháp tiêu trừ. . ."

Lý Phượng Sơn ngẩn ra: "Ngươi là nói, Ninh Dạ cảm thấy kẽ nứt ma uyên này có quan hệ cùng Cửu đại thánh tôn?"

"Vâng." Lạc Cơ gật đầu.

Lý Phượng Sơn không nhịn được nữa bắt đầu cười ha hả: "Nói có lý, Ninh Dạ nhất định là cảm thấy, đây là khảo nghiệm của Cửu đại thánh tôn, cho nên mới dám tự tin mười phần như thế. Ha, tiểu tử này, lần này là thông minh quá bị thông minh hại rồi!"

Lý Phượng Sơn thân là Vạn Tiên minh chủ, tự nhiên rất rõ ràng, chuyện lần này đúng là không phải do Cửu đại thánh tôn bố trí, chỉ bất quá Cửu đại thánh tôn cũng xác thực có ý nghĩ lợi dụng việc này.

Ninh Dạ hắn chính là bởi vậy làm ra phán đoán sai.

Lời giải thích này cực kỳ hợp lý, Lý Phượng Sơn trong lòng vui mừng không ngớt, cao giọng nói: "Rất tốt! Rất tốt! Như vậy xem ra, Ninh Dạ vẫn là bị phán đoán tự cho là đúng của hắn làm đầu óc choáng váng rồi, cho rằng hắn tính toán không chỗ sai sót."

Lạc Cơ cười đáp: "Người sở dĩ lại tự cho là đúng, chính là bởi vì hắn không biết mình đang tự cho là đúng. Ninh Dạ tự cho rằng chính mình là cẩn thận, cũng không biết cái phán đoán sai lầm này, nhất định sẽ mang đến cho hắn phiền toái lớn."

Bên cạnh Việt Thanh Hồng không nhịn được nói: "Vấn đề là, kẽ nứt ma uyên kia tuy rằng rõ ràng có vấn đề, nhưng chúng ta cũng không biết vấn đề là cái gì a."

"Đúng a." Lý Phượng Sơn thở dài một tiếng: "Liền ngay cả Cửu đại thánh tôn cũng không biết đây. Nhưng thiên hạ quỷ dị chi sự đông đảo, càng quỷ dị, liền càng cần phải cẩn thận. Theo lẽ thường nhìn, mảnh kẽ nứt ma uyên này là nhất định sẽ có đại động tác, Ninh Dạ không rõ nội tình đã vội nhập trong đó, tất nhiên sẽ trả giá đau đớn thê thảm."

Bên cạnh Lạc Cơ hơi hơi mỉm cười.

Người tại thời điểm tự cho là đúng, là không biết mình đang tự cho là đúng.

Lời này có thể dùng tại trên người Ninh Dạ , tương tự có thể dùng tại trên người Lý Phượng Sơn.

Nửa ngày sau, một đạo hỏa phù xuất hiện tại trên tay Ninh Dạ.

Hắn xem qua xong mỉm cười nói: "Được rồi, Vạn Tiên Minh tạm thời sẽ không tới quấy rối chúng ta."

Chương 128 : Hạo Nhiên Chính Khí

Chương 129: Hạo Nhiên Chính Khí

Ma Nhai hải vực.

Dạ Quang Đảo.

Nơi này đã từng là hòn đảo đẹp nhất Ma Nhai hải vực, đảo nội thịnh sản một loại dạ quang thạch, có thể tại buổi tối phát ra oánh oánh quang huy, làm ra châu báu, rất được nữ tử yêu thích. Vì vậy mỗi khi buổi tối đến trên Dạ Quang Đảo, toàn bộ hòn đảo đều sẽ tán phát ra mỹ lệ hào quang, cho dù là tại khoảng cách rất xa đều có thể nhìn thấy.

Nhưng bây giờ, trên hòn đảo này đã không còn hào quang ngày trước, đâu đâu cũng có mạn thiên ma khí liễu nhiễu, đem tiểu đảo phong cảnh tú mỹ trước kia hóa thành một phiến đất không lông, thỉnh thoảng còn có yêu ma hô quát, âm phong trận trận.

Ma khí lan tràn, làm cho cả tiểu đảo hóa thành một phiến tử vực, liền ngay cả những yêu tinh quỷ quái kia cũng bởi vậy chịu ảnh hưởng, tuyệt đại đa số hóa thành yêu ma, trở thành một phần trong Ma tộc.

Mà tại vị trí trung tâm hòn đảo, một cái kẽ nứt ma uyên như vết sẹo dài trên gương mặt tại trên đại địa trình hệt ra một đạo khe nứt dài đến mấy trăm mét, thỉnh thoảng còn có yêu ma từ trong kẽ nứt bò ra. Bọn chúng đi tới thế giới này, điên cuồng đối thiên gào thét, lại như là binh sĩ tấn công thắng lợi vậy, cứ việc sau một khắc chính là vô số tiên pháp phác diện mà tới.

Trong thiên không, một đám tu sĩ của Vạn Tiên Minh đang ở nơi đó bảo vệ.

Vừa công kích, vừa còn phát ra bực tức: "Lũ ma vật đáng chết này, giết đều giết không hết, còn không có chỗ tốt gì, cùng bọn chúng chiến đấu, chính là đang lãng phí thời gian."

Đây đại khái chính là tâm thái của người bình thường, nói sai cũng không sai.

Tuyệt đại đa số ma vật, là không có tư nguyên có thể nói, ngẫu nhiên có chi, cũng đều là tồn tại trên thân đại ma cường hoành, tồn tại như vậy cũng không phải bọn hắn có thể đối kháng, vì vậy có chỗ tốt cũng sẽ không rơi xuống trên tay mình.

Dưới tình huống này, ở chỗ này chiến đấu chính là đang lãng phí thời gian.

Cũng khó trách mọi người tâm bất cam tình bất nguyện, bực tức không thôi.

"Đừng có gấp, chẳng mấy chốc sẽ có người đến thay chúng ta." Có tu sĩ đã nói.

"Ninh Dạ?"

Tin tức tổng là lưu truyền rất nhanh chóng, tin tức tu sĩ Cực Quang Đảo sẽ phụ trách đối phó nơi đây đã truyền đến, Vạn Tiên Minh rất vui vẻ nhường ra, chỉ bất quá vừa nghĩ tới bởi vậy liền không có cách nào đối phó bọn họ, mọi người lại có chút không cam lòng. Nhưng không cam lòng quy không cam lòng, thật nếu để cho bọn họ đi đánh, từng cái từng cái còn e ngại.

"Đúng a, nghe nói Ninh Dạ lần này triệu tập tám trăm tu sĩ, đem phần lớn lực lượng trọng yếu của Cực Quang Đảo đều điều hết sạch."

"Có không ít là người của chúng ta." Có người tiếp lời.

Vậy là mọi người đồng thời chửi ầm lên, tâm lý chỉ cảm thấy khó chịu không thôi.

Tiếng mắng chưa đình, liền thấy xa xa đã có thuyền đội bay tới.

12 chiếc thạc đại tiên thuyền trình hiện trước mắt, là quen thuộc như vậy.

Chỉ tiếc đầu thuyền biến hóa đại vương kỳ, bây giờ trên thuyền mang theo đã không phải cờ xí của Vạn Tiên Minh, mà là Lang Gia Các.

"Đệt, cũng thật là nói đến liền đến. Là Ninh Dạ!" Có tu sĩ của Vạn Tiên Minh đã kêu lên.

"Mẹ nó thuyền kia là của chúng ta!" Mọi người đồng thời tức giận chửi mắng.

Đúng vào lúc này, thiên không phương xa, một cái thân ảnh khổng lồ xuất hiện, đỉnh thiên lập địa, như bất diệt thiên thần: "Ninh Dạ, ngươi thật là to gan! Lại vẫn dám dùng thuyền của Vạn Tiên Minh ta đi tới?"

Ninh Dạ nhìn nhìn thân ảnh kia, gãi gãi đầu: "Ngươi là vị nào?"

"Vạn Tiên Minh, Tâm Giới Môn chưởng giáo, Vấn Tâm!"

"Hóa ra là Vấn Tâm Tiên Tôn." Ninh Dạ chắp tay: "Nếu chúng ta đã đến, vậy các ngươi có thể đi rồi."

"Cái gì?" Vấn Tâm Tiên Tôn nhất trệ, hắn không nghĩ tới Ninh Dạ dĩ nhiên lại nói chuyện với bản thân như thế.

Hắn tốt xấu là Nhân Hoàng đại năng, người khác thấy hắn, cái nào không phải một mực cung kính?

Ninh Dạ đến được, trực tiếp đến một câu 'ngươi có thể đi rồi'.

Vấn Tâm Tiên Tôn giận quá hóa cười: "Khẩu khí thật là lớn, làm sao? Ngươi là cảm thấy có Thánh Tôn che chở, lão phu liền không làm gì được ngươi sao?"

"Đúng vậy!" Ninh Dạ gật đầu: "Cửu đại thánh tôn che chở, ta không tin ngươi còn có thể làm gì ta. Có bản lĩnh ngươi xuất thủ thử một chút."

"Ngươi!" Vấn tâm giận dữ: "Muốn chết!"

Một chưởng hướng tới Ninh Dạ ấn xuống.

Ninh Dạ cũng không phản kháng, liền như thế giương lên cái cổ: "Có bản lĩnh ngươi liền thật sự đánh xuống."

Lời này quả thực chính là thủ đoạn kéo cừu hận tốt nhất, Vấn Tâm Tiên Tôn qua nhiều năm như vậy không bị người như vậy khinh bỉ quá, nguyên bản chỉ là muốn hù dọa hắn một thoáng, thời khắc này thụ kích, hóa hư làm thực, kết kết thực thực một chưởng ấn xuống.

Nhưng liền tại chớp mắt sắp trúng Ninh Dạ, bàng bạc tiên lực đột nhiên biến mất trong vô hình.

Cũng không thấy tiên pháp ngập trời, thần uy kinh người gì, trong thiên không vô phong vô lãng, yên lặng như tờ, chỉ có Vấn Tâm Tiên Tôn quát to một tiếng, càng là chịu đến thống khổ cự đại gì, thân ảnh đột nhiên biến mất.

"Thánh Tôn!" Hắn thê thanh trường hô: "Là hắn trêu chọc ta trước!"

Trong thiên không một cái thanh âm truyền đến: "Tu hành giả, không chỉ tu pháp, tu khí, tu lực, cũng tu tâm! Ngươi tự hào Vấn Tâm, nhưng liền phép khích tướng nho nhỏ cũng chịu không nổi, tâm cảnh có thiếu hụt lớn, thụ chút giáo huấn, đối với ngươi ngày sau rất có ích lợi."

Vấn Tâm Tiên Tôn kia bất đắc dĩ, hung ác trừng Ninh Dạ một cái, lúc này mới nói: "Đa tạ Thánh Tôn chỉ điểm!"

Cũng không nói nhiều nữa, nháy mắt hóa thành một đạo quang ảnh biến mất vô tung.

Liền Nhân Hoàng cảnh đều ăn quả đắng, những người khác nào còn dám lưu, dồn dập thối lui, chỉ lưu lại một số ít người ở đây, lại là muốn xem Ninh Dạ làm việc, sưu tập tin tức của hắn, cũng hảo vì tương lai đối phó hắn làm chuẩn bị.

Ninh Dạ cũng không để ý, trực tiếp hạ lệnh: "Để mọi người bắt đầu làm việc đi."

Vậy là liền thấy trong thiên không 12 tiên thuyền kia trận pháp sáng lên, quấn quanh ma đảo hình thành một toà đại trận, lại là dùng để tịnh hóa ma khí, gột sạch ô nhiễm.

Đồng thời càng có vô số linh thực lạc hạ, hạ xuống hải vực ngoài đảo, hóa thành thâm hải cự thụ , tương tự là kết thành một cái thụ trận đặc thù, cũng là dùng để đối kháng ma khí xâm tập.

Tiếp lấy hết thảy tu sĩ càng là dồn dập xuất thủ, vây quanh kẽ nứt ma uyên này, bố trận bố trận, thi pháp thi pháp, đằng nào không tiếc giá thành, chính là muốn đem hòn đảo này triệt để vây lại, toàn lực ngăn cản ma khí chi xâm tập.

Loại cách làm này lạc vào trong mắt những tu sĩ Vạn Tiên Minh lưu thủ kia, cũng là tấm tắc khen kỳ.

Tu sĩ bình thường đối phó kẽ nứt ma uyên, đều là nghĩ biện pháp đem kẽ nứt phá hủy, nhất lao vĩnh dật. Không nghĩ tới Ninh Dạ thế mà ngược lại mà làm, vừa đến liền bày ra tư thế duy trì cửu chiến, đối với kẽ nứt Ma Uyên động cũng không động tới, chỉ nỗ lực tịnh hóa ô nhiễm.

Một tên tu sĩ Vạn Tiên Minh nhịn không được hô lên: "Ninh Dạ, ngươi đang làm gì? Vì sao không thử nghiệm tiêu trừ kẽ nứt?"

Ninh Dạ dùng ánh mắt nhìn kẻ ngu nhìn hắn: "Ngươi là ngớ ngẩn sao? Chuyện Nhân Hoàng cảnh cũng làm không được, ta đi làm?"

"Nhưng mà. . . Nhưng mà. . ." Đối phương muốn nói ngươi không phải thiên tài sao? Ngươi không phải nhiều thủ đoạn sao? Ngươi không phải biết sáng tạo kỳ tích sao? Ngươi không phải tràn đầy tự tin liền Vấn Tâm Tiên Tôn đều bắt nạt sao?

Hiện tại loại cách làm tiêu cực này có ý nghĩa gì?

Phải biết ma khí vô biên, cách làm giống như Ninh Dạ, tuy rằng tạm thời có thể ngăn cản ma khí xâm tập, nhưng cũng sẽ tiêu hao tư nguyên. Năm tháng chồng chất đối hao tổn, cũng là một bút chi ra cự đại. Vì vậy cách này xác thực có thể hạ thấp ma hoạn, nhưng phí tổn thực sự quá cao.

Đặc biệt là còn không ai chi trả.

Chính bởi vậy, gia đại nghiệp đại như Vạn Tiên Minh đều sẽ không như thế làm.

Tu sĩ kia lắp bắp nửa ngày, nói không ra lời, Ninh Dạ đầy ngực chính khí nói: "Ta thân là Thiên Trung tu sĩ, khuông phù chính khí, hạo nhiên chi tâm bất khả diệt. Bây giờ ma đạo tứ ngược, Dạ tâm có dư mà lực không đủ, vô pháp tiêu trừ sóng dữ, nhưng vẫn phải tận hết sức mình, chí ít không để ma hoạn nơi đây lớn mạnh, họa hại người khác."

Mấy câu nói nói tới chính khí lăng nhiên, phảng phất Hạo Nhiên Thánh Tôn hàng thế.

Một khang hạo nhiên khí, hiển lộ hết tráng chí tình.

Chương 129 : Khổ Lâm Tịnh Thổ

Chương 130: Khổ Lâm Tịnh Thổ

Đại khái là hoàn cảnh kiếp trước gây ra duyên cớ, thời điểm điều kiện cho phép, Ninh Dạ là tới nay không ngại trang bức.

Thế nhưng mặt khác, kẽ nứt ma uyên chỉ cần tồn tại, liền sẽ tạo thành ảnh hưởng đối với nhân gian giới, dưới tình huống này, Ninh Dạ cũng không ngại tận một cái tu sĩ ứng tận chi lực, vì thế giới này làm chút thủ hộ.

Chính bởi vậy bắt đầu từ hôm nay, tu sĩ Cực Quang Đảo chính thức triển khai xử trí đối với ma uyên.

Bọn họ xây dựng trận pháp, cải tạo hoàn cảnh, săn giết ma vật, đề kháng xâm thực, nhẫn nhục chịu khó, điển hình vì nhân dân phục vụ.

Điều này cũng khiến cho tu sĩ của Vạn Tiên Minh vì thế vô ngữ.

Xem ra Ninh Dạ là thật dự định xả thân vì thiên hạ, điều này cũng càng có vẻ càng khiến cho Vạn Tiên Minh giống như cái tên hề phản diện buồn cười. May mắn chính là chí ít lần này, Lý Phượng Sơn không có ý định trong bóng tối làm trò gì —— bọn họ đặt hi vọng vào kẽ nứt ma uyên quỷ dị.

Đạo kẽ nứt này người người đều biết có vấn đề, chỉ là không ai biết là vấn đề gì, lại sẽ vào lúc nào bạo phát, thậm chí kết quả của bạo phát là cái gì.

Suy nghĩ đến lấy phương thức ngăn chặn trước mắt của Ninh Dạ bản thân cũng là một loại tiêu hao, mọi người đến cũng không ngại bởi vậy dằn vặt Ninh Dạ một phen.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt chính là nửa năm trôi qua.

Đối với tu giới mà nói, nửa năm là thời gian rất ngắn ngủi, bất quá đối với tu sĩ Cực Quang Đảo mà nói, nửa năm này lại không tính quá dễ chịu.

Mỗi ngày đều là cùng ma vật tranh đấu, không có chỗ tốt gì, ngoại trừ Hiên Viên Long loại người tu Vạn Kiếp Đạo có thể thông qua chiến đấu tấn thăng này ra, đối với tuyệt đại đa số tu sĩ mà nói đây đều là một loại dày vò.

Một mực bố trí của Ninh Dạ lại không có ngừng, nửa năm qua gần như là không ngừng hướng chỗ này đưa vào tư nguyên —— năm đó từ Lang Gia Các được không ít tư nguyên, không dùng tại trên Cực Quang Đảo, phản dùng ở chỗ này.

Điều này cũng khiến cho phía dưới khó tránh có oán khí.

Ngày hôm nay Ninh Dạ chính đang tọa trấn tại 12 tiên thuyền phía trên hòn đảo.

Trước người hắn có một cái cự đại sa bàn, chính là sa bàn Dạ Quang Đảo, sa bàn lấy tiên pháp chế thành, bản thân liền là một món pháp bảo, đem hết thảy mọi thứ trên đảo đều thu vào trong mắt.

Giờ phút này trên sa bàn, một phiến rậm rạp chi sâm chính đang hình thành, thể hiện ra quỷ dị hắc hồng sắc trạch.

"Rốt cục đại công cáo thành, so với kế hoạch muộn mất mười hai ngày." Nhìn phiến tùng lâm này, Ninh Dạ thở dài một hơi.

Diệp Cô cũng mừng tít mắt: "Đây chính là Khổ Lâm Tịnh Thổ? Thật khó cho sư đệ là làm sao nghĩ ra loại trận pháp này, quá kỳ diệu rồi!"

"Thử một chút hiệu quả đi." Ninh Dạ cong ngón tay búng một cái.

Liền thấy mảnh hắc hồng chi sâm này dĩ nhiên rung chuyển lay động, từng đạo từng đạo vô hình ba động lại là nghịch hướng tràn vào trong kẽ nứt ma uyên kia.

"Có thể được không?" Mọi người đồng thời nghi hoặc.

"Chớ gấp, tổng là cần chút thời gian." Ninh Dạ bình tĩnh, nhưng kỳ thực chính hắn cũng không hề chắc.

Khổ Lâm Tịnh Thổ là một bộ trận pháp bản thân Ninh Dạ thiết kế, kết hợp trận pháp của Trường Thanh Giới cùng Thiên Trung Giới, mấu chốt nhất vẫn là kết hợp nhận thức đối với ma giới của hắn.

Từ khi hiểu ra Tinh La thế giới chính phản chi lý, bây giờ nếu bàn về lý giải đối với ma, coi như là Cửu đại thánh tôn cũng chưa chắc mạnh hơn hắn.

Vì vậy tại sau khi lên kế hoạch tràng chiến đấu này, Ninh Dạ liền chuyên môn thiết kế cái trận pháp này, trên thực tế đây không phải là một mình hắn thiết kế, mà là hết thảy Thiên Tàm tu sĩ đồng thời thiết kế, sau đó lại truyền cho hắn.

Khổ Lâm Tịnh Thổ chỉ có một cái tác dụng, chính là có thể hấp dẫn một ít ma vật đặc biệt.

Điều này nghe tới không hiếm lạ, đúng không?

Thế nhưng đừng quên vấn đề lớn nhất của tu sĩ đối với ma vật chính là chiến đấu như vậy không có lợi.

Chiến đấu có thể cho chỗ tốt, cơ bản đều là cường hoành đại ma, ma đầu như vậy đến rồi ngươi cũng đánh không lại, đánh thắng được lại không có chỗ tốt.

Vì vậy cái Dạ Quang Đảo này chính là một khối gân gà, mọi người vừa hi vọng nó có chuyện phát sinh, lại sợ nó có chuyện phát sinh.

Vạn Tiên Minh chịu ngoan ngoãn nhường lại, nói trắng ra chính là chuyện khổ cực không kiếm ra tiền để cho Cực Quang Đảo làm, đợi thật sự có chuyện, bọn họ lại tới thu chỗ tốt.

Nhưng Ninh Dạ làm sao có khả năng làm loại chuyện vì người may áo cưới này?

Hắn biết rõ nơi đây đặc thù, tình huống bình thường căn bản là sẽ không có đại ma nhập cảnh,

Cũng liền đã chú định sẽ không có chỗ tốt gì.

Vì vậy Ninh Dạ quyết định ngược lại mà làm, chính các ngươi không tới, ta liền chủ động dẫn các ngươi tới.

Dụ dỗ một ít ma vật đặc thù có thể cung cấp chỗ tốt, thực lực lại không tính quá mạnh mẽ đi tới, như vậy, chiến đấu liền không còn là chuyện không có ý nghĩa.

Mục tiêu Ninh Dạ lựa chọn là Thiên La Ác Sát.

Thiên La Ác Sát là một loại ma vật từng xuất hiện tại trong Tích Lạc Sơn di chỉ năm đó, ma này chỗ tốt lớn nhất chính là một thân ma hóa kim cốt, chính là tài liệu chế tác pháp bảo đỉnh cấp, so sánh ra, nguyên thần của nó bởi vì ma tính quá nặng, luyện hóa tốn thời gian mất công sức, trái lại không phải quá đáng giá.

Ninh Dạ năm đó đánh chết Bách An Đồ, liền từng từ trong tay hắn chiếm được ma hóa kim cốt, khi đó trong tay hắn nhiều tư nguyên, cũng không để ý cái này, bất quá xuất phát từ quen thuộc, vẫn là mượn kim cốt thôi diễn một phen lai lịch đặc tính ma này.

Không nghĩ tới lần này liền phát huy tác dụng.

Thiên La Ác Sát tính tình tàn bạo thị sát, nhưng ngoại trừ thị sát ra còn có một cái ham muốn, chính là yêu thích một loại quả vị đắng. Loại trái cây này mùi vị khổ xú, thường nhân khó mà chịu đựng, lại là Thiên La Ác Sát yêu nhất.

Vậy là Ninh Dạ liền ở chỗ này làm một cái Khổ Lâm Tịnh Địa, nói là tịnh, nói trắng ra chính là bởi vì quá thối, căn bản liền không có ai nguyện ý tiếp cận.

Tiêu tốn nửa năm thời gian, Khổ Lâm Tịnh Thổ rốt cục thành công.

Thế nhưng hiệu quả, liền ngay cả bản thân Ninh Dạ kỳ thực cũng không dám bảo chứng.

Dù sao đây là đồ mới, mà đồ mới vấn đề lớn nhất chính là ở, không có trải qua thời gian khảo nghiệm, ai cũng không biết kết quả.

Bắt đầu từ hôm nay, Ninh Dạ liền bắt đầu đối với Thiên La Ác Sát khổ sở chờ đợi.

Ngóng trăng ngóng sao ngóng trông.

Nhưng mà vận mệnh có lúc chính là như vậy, cho dù ngươi dốc hết tâm huyết, hao phí tư nguyên, tiêu tốn to lớn khí lực, nhưng không có nghĩa là liền nhất định sẽ có thu hoạch.

Một lần chờ đợi này đã ròng rã ba tháng, ba tháng trôi qua, lại là một con Thiên La Ác Sát cũng không xuất hiện.

Dẫn đến liền bản thân Ninh Dạ đều mờ mịt.

Không nên a!

Chẳng lẽ là do bên kia sẽ không có Thiên La Ác Sát? Hay là hiệu quả của Khổ Lâm Tịnh Thổ sau khi đến bên kia, cũng không thể phát huy tác dụng? Hay là liền dứt khoát là Bàn Xà giở trò không cho Ác Sát quá cảnh?

Nhưng hẳn là không đến mức, bát cảnh đại năng, quan tâm đến đệ lục cảnh liền đã không tệ, không đến nỗi ngay cả ba, bốn cảnh tiểu ma đều muốn quan chú chứ?

Đáng tiếc việc này bởi vì liên lụy đến phản giới, coi như là Vấn Thiên Thuật đều vấn không ra, nếu như thiên đạo biết nói, hơn nửa cũng là nhún vai biểu hiện: Tình huống bên kia lão tử cũng không biết.

Điều này khiến rất nhiều tự tin tràn đầy chi nhân cũng vì thế ủ rũ.

Vạn Tiên Minh to lớn áp lực không thể ép vỡ Cực Quang Đảo, ngược lại là một cái kẽ nứt ma uyên, một cái vấn đề cân bằng thu chi, đã thành quấy nhiễu lớn nhất của Ninh Dạ.

Mắt thấy lại là hai tháng trôi qua, liền ngay cả Khổ Lâm Tịnh Thổ đều tồn tại sắp nửa năm, vẫn không có chút nào thành quả, trong lòng Ninh Dạ đều có loại cảm giác tuyệt vọng.

Được rồi, lần này tính là thật triệt để toi công rồi.

Ngày hôm nay Ninh Dạ vẫn còn đang suy tư đến cùng là tình huống gì, bỗng nhiên Diệp Cô chạy tới: "Kẽ nứt ma uyên có tình huống!"

"Thiên La Ác Sát đến rồi?" Ninh Dạ vì thế phấn chấn một cái.

"Không quá giống." Diệp Cô cho hắn một cái lắc đầu thất vọng: "Nhưng xem ra thật giống như cái gia hỏa càng lợi hại."

Chương 130 : Gặp lại lão bằng hữu

Chương 131: Gặp lại lão bằng hữu

Phía trên kẽ nứt, một phiến hắc vân đang tự kích đãng, bàng bạc ma khí từ khi kẽ nứt này xuất hiện tới nay, còn chưa bao giờ ngưng luyện hùng hậu như vậy, đại biểu cho lần xâm lấn này chú định không tầm thường, quá nửa là cái một cái đại ma nào đó muốn xâm lấn.

Tu sĩ có kinh nghiệm phong phú đã sắc mặt khó coi nói: "Nhìn khí thế kia, lần này nhập cảnh sợ ít nhất phải là Niết Bàn cấp số."

Trước ngày hôm nay, ma vật mạnh nhất tới từ kẽ nứt bất quá Vô Cấu, nhưng số lượng ít ỏi, ngẫu nhiên có thể cung cấp chút thu hoạch, chỉ là vô pháp bù đắp Cực Quang Đảo khổng lồ chi tiêu.

Bây giờ rốt cục đến cái Niết Bàn cảnh, mọi người cũng không biết là nên hỉ hay bi.

Nếu như là một cái Niết Bàn tự nhiên không sợ, sợ chính là hạn chế một khi đánh vỡ, phần phật phần phật lao ra một đống.

Nhưng bất kể nói thế nào, biến động giờ phút này chú định mang ý nghĩa kẽ nứt cầm cố sắp xuất hiện biến hóa, "Ngày tốt" khả năng sắp hết rồi.

Vì thế liền ngay cả Ninh Dạ đều có chút khẩn trương —— cái này rất không giống với kế hoạch a.

Đã bảo sẽ không tới lợi hại đây?

Đã bảo chỉ đến Thiên La Ác Sát đây?

Đối thủ không biết phối hợp không phải đối thủ tốt!

Ninh Dạ thật lâu không ủy khuất như thế.

Phía trên kẽ nứt ma vân càng tụ càng dày, rốt cục, một cái thanh âm thô quánh cao giọng vang lên: "Ngô, thế mà là cái thất cảnh chi giới, xem ra bản tôn hôm nay có thể đại khai sát giới một phen. . . Di?"

Một tiếng Di khẽ này, đồng thời từ trong miệng Ninh Dạ cùng ma đầu kia truyền ra.

Trong ma vân, một đôi mắt to màu đen đột nhiên xuất hiện, tập trung Ninh Dạ, đang cùng Ninh Dạ đến rồi cái bốn mắt nhìn nhau.

Trong khoảnh khắc đó, một người một ma suýt nữa kêu thành tiếng "Thế mà là ngươi" lời này.

Hắc Viêm Ma Thần!

Xuất hiện thế mà là hắn!

Ninh Dạ làm sao cũng không nghĩ tới, bản thân thế mà tại Thiên Trung Giới gặp phải Hắc Viêm Ma Thần.

Từ lần trước hoàn thành thỏa thuận, Ninh Dạ thực hiện hứa hẹn, đem tế đàn trả lại Ma thần, từ sau đó, song phương cũng không có thêm cái gì cái gì gặp nhau, không nghĩ tới thế mà ở chỗ này gặp phải.

Hắc Viêm Ma Thần hiển nhiên cũng rất là chấn kinh.

Ninh Dạ?

Tại sao lại là Ninh Dạ?

Tiểu tử này làm sao chạy đến chỗ này rồi?

Còn có tại sao hắn mới Vạn Pháp cảnh?

Cùng Ninh Dạ giao thiệp thời gian dài, Hắc Viêm Ma Thần cũng dần dần quen thuộc Ninh Dạ phong cách, trong khoảnh khắc đó tâm niệm điện chuyển, đột nhiên hiểu ra cái gì.

Chưa kịp hắn nói chuyện, liền nghe thấy Ninh Dạ đã truyền âm đi tới: "Ngươi như vạch trần thân phận ta, vậy sau này liền không hợp tác được rồi."

Hợp tác?

Hắc Viêm Ma Thần cả kinh.

Năm đó mình bị Ninh Dạ bắt chẹt không nhẹ, liền hầu như là toàn bộ hành trình cống hiến, vì thế đối với Ninh Dạ cũng là hận đến nghiến răng, bây giờ đột nhiên nghe nói như thế, Hắc Viêm Ma Thần lập tức cảm thấy cơ hội tới rồi.

Không sai!

Ninh Dạ ở chỗ này, lại vẫn là thân phận Vạn Pháp cảnh, quá nửa là có bí pháp phân thần chuyển sinh gì.

Đây là đại bí mật của hắn, ta như được bí mật này rồi, há không phải liền có thể lấy đó áp chế hắn?

Hắn nhãn châu 'tích lưu lưu' chuyển động, lập tức quát to một tiếng: "Để mạng lại đi!"

Hướng tới Ninh Dạ thi triển ra già thiên đại thủ trảo tới, nhìn như hung hiểm cường hoành, kì thực bảo lưu chỗ trống.

Ninh Dạ trong lòng nắm chắc, trực tiếp khởi động trận pháp đã sớm bố trí, ngăn cản Hắc Viêm Ma Thần công kích, đồng thời hướng tới Hắc Viêm đại thủ chém xuống một kiếm.

Liền nghe Ngao một tiếng quái khiếu, Hắc Viêm Ma Thần một bàn tay đã bị hắn khảm lạc, cũng không quay đầu hướng kẽ nứt rụt về luôn.

Chúng tu không biết lý lẽ trong đó, nhìn đến mạc danh.

Tình huống gì?

Một cái ma đầu cấp Niết Bàn lại bị Ninh Dạ một kiếm đoạn tay?

Liền nghe Ninh Dạ đã nói: "Hóa ra là huyễn thuật, thủ đoạn đến cũng xuất sắc."

Chúng tu lúc này mới "Minh bạch", hóa ra là một con phổ thông ma vật giả mạo Niết Bàn a.

Sự tình liền như thế qua loa lấy lệ che lấp qua.

Không còn Hắc Viêm Ma Thần, kẽ nứt lại khôi phục bình thường.

Mọi người liền trở lại trạng thái thường ngày, Ninh Dạ cũng trở lại trên thuyền.

Tìm gian tĩnh thất, Ninh Dạ đem cái tay đứt kia lấy ra.

Liền thấy cái tay đứt kia hóa thành một tia khói đen, cuối cùng ngưng tụ thành hình dạng Hắc Viêm —— ma này đem một điểm nguyên thần của chính mình ngưng tụ ở đây.

Nhìn thấy Ninh Dạ, Hắc Viêm Ma Thần cười hắc hắc: "Hảo tiểu tử, quả nhiên có ngươi, thế mà có thể lấy phân thần chuyển sinh chi pháp hàng lâm chỗ này, không tồi không tồi, nhìn dáng dấp ngươi mưu đồ rất lớn, Hắc Viêm ta muốn phát tài rồi."

Ninh Dạ cười nói: "Làm sao? Cảm thấy nắm được nhược điểm của ta, liền có thể áp chế ta?"

Hắc Viêm híp mắt lại: "Không phải sao?"

"Như lời ngươi nói, cuối cùng bất quá là một cái phân thân mà thôi, coi như không còn lại có thể thế nào."

"Nói bậy!" Hắc Viêm hô lên: "Phân thần chuyển sinh khó khăn bực nào, ngươi bỏ ra cái giá to lớn, chắc chắn lớn mưu đồ!"

Hàng này không biết Ninh Dạ đột phá sinh tử chi bí, phân thần chuyển sinh sớm không phải khó như vậy, ngược lại vô hình trung nâng lên Ninh Dạ. Nhưng đối với Ninh Dạ mà nói đây không phải là chuyện tốt, bởi vì vậy ý nghĩa là Hắc Viêm cảm thấy bản thân áp chế tiền vốn mười phần.

Một mực Ninh Dạ lại không thể giải thích bản thân phân thần chuyển sinh không có khó như hắn tưởng, bởi vì nếu như giải thích, tương lai lại truyền đi, vậy Cửu đại thánh tôn rất khả năng liền sẽ ý thức được, nếu như Ninh Dạ có thể nhẹ nhõm phân thần chuyển sinh, vậy rất có thể còn có thể giúp những người khác nhẹ nhõm chuyển sinh.

Vậy thì đại biểu một khi lộ chuyện, xui xẻo không chỉ là bản thân Ninh Dạ, còn có tất cả những người khác.

Thật mẹ nó chứ!

Trong lòng Ninh Dạ thầm mắng, trên mặt vẫn như cũ mỉm cười: "Là không quá dễ dàng, nhưng cuối cùng bất quá cũng chỉ là phân thân. Hắc Viêm, ngươi muốn cùng ta bàn điều kiện không phải là không thể, nhưng muốn dùng cái này áp chế là tuyệt đối không thể."

Hắc Viêm quái tiếu: "Ngươi khi đó không phải là như vậy đối với ta."

"U, còn căm giận chuyện đã qua đây? Đều qua lâu như vậy rồi, còn đề cập những thứ này làm chi?" Ninh Dạ cợt nhả nói.

Hắc Viêm tức giận hừ: "Phí lời, ngươi là chiếm tiện nghi, đương nhiên có thể nói rộng lượng. Lão tử là chịu thiệt, dựa vào cái gì không nhớ? Ninh Dạ, muốn bảo vệ bí mật thân phận ngươi, liền tống một vạn cái tu sĩ tới cho lão tử để ta thôn phệ. . ."

Ninh Dạ móc móc lỗ tai: "Ngươi thật là nghĩ đến thất tâm phong. Đừng nói ta hiện tại không có bản lãnh lớn như vậy, coi như có, ngươi còn có thể một mạch đi tới hay sao? Nơi đây có hạn chế, Niết Bàn trở lên là vô pháp dễ dàng quá cảnh. Ta không biết ngươi là làm sao qua được, nhưng ngươi muốn tới một chuyến cũng không dễ dàng chứ?"

"Ngươi biết cái gì." Hắc Viêm hừ lạnh: "Mảnh kẽ nứt này đại năng vô pháp vượt qua, tự nhiên có nguyên nhân, nhưng vật đổi sao dời, có một số việc chính đang phát sinh biến hóa."

"Biến hóa?" Ninh Dạ kỳ quái nhìn Hắc Viêm: "Biến hóa gì?"

Hắc Viêm cười lạnh: "Ngươi cảm thấy ta sẽ nói cho ngươi biết sao?"

Là, ngươi không nói, nhưng ta không biết đoán sao?

Ngươi cho rằng ngươi không nói ta liền không biết đây là Bàn Xà làm.

Vấn đề là nghe khẩu khí của hắn, lần này Hắc Viêm nhập cảnh, không phải hắn đột phá Bàn Xà hạn chế, mà thật giống như Bàn Xà tự thân thả lỏng hạn chế.

Vì sao lại như vậy?

Ninh Dạ phản phục suy nghĩ.

Này vừa nghĩ vẫn đúng là khiến hắn đã có chút minh bạch rồi.

Bản thể!

Nguyên Ma Giới bên kia bởi vì phải phối hợp Ninh Dạ duyên cớ, vì vậy bản thể bây giờ đối với sáu cái ma đầu kia còn chỉ khốn không giết.

Vốn là sáu đại ma đầu một năm trước liền gần như sắp xong đời rồi, một mực bản thể lại không hạ tử thủ, Bàn Xà kia phỏng chừng cũng đang kỳ quái vì sao lại như vậy.

Bàn Xà làm ra cái kẽ nứt này là vì vận chuyển ma hồn của thất đại ma đầu, để cho Thiên Trung Giới đông sơn tái khởi, chính bởi vậy mới không cho đại ma tiến vào, để tránh khỏi xúc động Thánh Tôn đi tới, ma hồn kia nếu muốn xâm lấn liền rất khó lừa gạt được Thánh Tôn chi nhãn.

Một mực Ninh Dạ thu tay lại, sáu cái còn lại chính là không chết, hắn liền mù tịt rồi.

Dạng đại năng như hắn luôn tử thủ một chỗ kẽ nứt, hiển nhiên không phải tác phong của hắn, không chừng khoảng thời gian này liền vội những khác đi.

Nói chung, bởi vì bản thể không hợp tác, dẫn đến Bàn Xà bất đắc dĩ, thế là hắn cũng bắt đầu "Không hợp tác", liền dẫn đến hạn chế thả lỏng, một ít ma đầu cường đại có thể tiến vào.

Ta fuck!

Kế hoạch là không sai, nhưng kế hoạch không theo kịp biến hóa, không nghĩ tới cái kẽ nứt 'không thể quá đại năng' này, chung quy vẫn là nghênh đón Niết Bàn cấp.

Chỉ bất quá không biết có phải là thiên ý dẫn đến không, cái thứ nhất tới dĩ nhiên lại là lão bằng hữu Hắc Viêm này.

Thời khắc này nghĩ rõ ràng chuyện đã xảy ra, Ninh Dạ con mắt hơi chuyển động, nói: "Hắc Viêm, ta cảm thấy việc này chúng ta có thể hảo hảo đàm đàm."

Chương 131 : Lão lại

Chương 132: Lão lại

Nghe được lời nói của Ninh Dạ, Hắc Viêm khằng khặc quái tiếu lên: "Xác thực là cần đàm luận chút. Bản tọa yêu cầu cũng không nhiều, trước tiên đem những thứ năm đó ngươi bắt chẹt bản tọa đều trả về, sau đó lại bồi thường một ít, nếu ngươi thức thời, bản tọa còn có thể vì ngươi tạm bảo bí mật, đợi lúc ta xâm lấn, cũng có thể lưu ngươi một mạng."

Ninh Dạ mở hai tay ra: "Ta đến là muốn cho ngươi, nhưng ngươi cũng biết, ta cái này chỉ là phân thân, làm sao có khả năng có chỗ tốt? Lại nói chút chỗ tốt ngươi cho năm đó đều dùng mất rồi, coi như là bản thể cũng không có a."

"Ngươi nói cái gì?" Hắc Viêm Ma Thần trừng mắt nhìn Ninh Dạ.

Ninh Dạ cũng không úy kỵ, thản nhiên nói: "Ta nói, ta hiện tại chỉ là một cái Vạn Pháp cảnh, ngươi cảm thấy cái cấp bậc này ta có thể có chỗ tốt gì?"

Dát?

Hắc Viêm trợn mắt: "Ngươi liền không sợ bản tọa vạch trần ngươi?"

Ninh Dạ gật đầu: "Ta sợ a, nhưng ta không có, ta cũng không cách nào a."

Hắn khẩu khí vô lại, rất có mùi lợn chết không sợ nước sôi.

Đối phó loại tồn tại như Hắc Viêm Ma Thần, giảng đạo lý với hắn vô dụng, biện pháp tốt nhất chính là chơi vô lại, hiện tại chính là điển hình lão lại: Đúng, ta thiếu nợ ngươi mười triệu, ta không quỵt nợ, thế nhưng ngại quá, ta không tiền. Ta liền nằm chỗ này, ngươi xem đó mà làm thôi, ngươi muốn chỉnh chết ta thế nào thì chỉnh đi.

Tùy ngươi chọn tư thế chà đạp!

Nói lý sợ vô lại.

Hắc Viêm Ma Thần hiếm thấy giảng lý một hồi, đột nhiên phát hiện đối thủ so với mình lại càng không nói lý, nhất thời mộng bức, sỏa bức, triệt để không biết nên làm sao bức.

Hắn ngơ ngác nhìn Ninh Dạ: "Ngươi thật không sợ bại lộ?"

Ninh Dạ vẻ mặt đau khổ hồi đáp: "Ta sợ, nhưng ta thật không cách nào a. Ta chỉ là một cái Vạn Pháp cảnh, lăn lộn cũng không tốt. . . Ngươi cũng biết tình huống cái kẽ nứt ma uyên này, phàm là ta lăn lộn khá một chút, cũng không lưu lạc tới mức độ thủ hộ cái kẽ nứt chết tiệt này."

Hắc Viêm Ma Thần không biết tình huống của phân thân Ninh Dạ ở chỗ này, vì vậy Ninh Dạ nói như vậy, nhất thời cũng không biết hắn thật hay giả, bất quá hắn vẫn là nói: "Không đúng, ngươi phân thần chuyển sinh, có trí nhớ kiếp trước, lại bản tính xảo trá, không thể nào hỗn kém như vậy."

"Ta cũng không nói quá kém a." Ninh Dạ hồi đáp: "Chí ít tại chỗ này, ta là lão đại."

Ninh Dạ dùng ngón tay cái chỉ bản thân, biểu thị kỳ thực ta vẫn tính trâu bò.

Thế nhưng lụi bại khổ địa làm lão đại, có thể có mấy mao tiền chỗ tốt a? Hắc Viêm Ma Thần tức giận đến muốn mắng to.

Hắn trừng mắt nhìn Ninh Dạ: "Ngươi liền điểm ấy theo đuổi?"

"Theo đuổi? Cái đó thì lớn rồi." Ninh Dạ nghiêm túc hồi đáp: "Nơi này là Thiên Trung Giới, thất cảnh chi địa, ta phân thân chuyển sinh, chính là vì tu thánh nhân chi đạo. Vì vậy đá mài tu hành, làm sao trời không chiều người, thất cảnh chi địa a. . . Bản thể ta cũng chưa tới bước này, một cái phân thân làm sao hỗn? Tiền kỳ cũng chỉ đành nhẫn thôi. Ngươi lại không phải chưa từng thấy qua ta, ngươi biết ta người này vẫn tính là am hiểu nhẫn nại."

Hắc Viêm tưởng tượng cũng đúng.

Năm đó thời điểm bản thân nhận thức Ninh Dạ, hắn mới Hoa Luân, một đường nhìn hắn trưởng thành, nếu bàn về ẩn nhẫn, hắn cũng coi như là thiên tài.

Nhưng vấn đề là lão tử chẳng lẽ còn phải đợi ngươi trưởng thành đến lúc đó lại tới doạ dẫm ngươi sao? Chỉ sợ đến lúc đó ngươi cũng mặc xác lão tử chứ?

Đột nhiên Hắc Viêm phát hiện bản thân thật là mâu thuẫn.

Ninh Dạ cấp quá thấp, không có giá trị lợi dụng; cao cấp, lại khó mà vơ vét.

Ta fuck, ta còn tưởng rằng ta phát hiện cái gì kinh thiên chỗ tốt, kết quả vẫn như cũ chả có mẹ gì?

Hắn trừng mắt nhìn Ninh Dạ: "Nếu ngươi đã cái gì cũng cho không được, vậy ta cũng chỉ đành đem thân phận của ngươi truyền đi, chí ít có thể hả giận!"

Ninh Dạ xua tay: "Ngươi cũng chớ gấp a, ngươi biết ta vẫn tính có chút năng lực, chỉ bất quá hiện tại tu vi có hạn, vì vậy làm không được đại sự. Nhưng năm đó ta cũng là tiểu nhân vật làm đại sự, vì vậy nếu ngươi nguyện ý phối hợp, nói không chắc vẫn có thể cho ngươi chút chỗ tốt."

"Làm sao phối hợp?"

"Vậy thì phải xem ngươi muốn ta làm cái gì." Ninh Dạ mở hai tay ra: "Muốn tu sĩ, muốn tư nguyên, xin lỗi, ta là thật không có. Vạn Pháp cảnh ở chỗ này quá thấp kém, ngươi bản thể cũng là Nhân Hoàng cấp bậc chứ? Đưa ngươi Vạn Pháp ta phỏng chừng ngươi cũng không lọt nổi mắt . Còn tư nguyên, ngươi xem ta cảnh giới này liền biết rồi, có thể có cái gì tư nguyên?"

"Vậy ngươi cái gì cũng không có, còn có thể làm cái gì?" Hắc Viêm phẫn nộ thét gào.

"Vậy mới nói việc này phải tính toán a." Ninh Dạ tiếp tục từng bước dẫn dắt: "Ngươi trước hết nghĩ một chút, ngoại trừ tu sĩ cùng tư nguyên ra, ngươi còn cần cái gì? Không chắc ta liền có thể giúp được."

"Như vậy phải không?" Hắc Viêm sờ sờ cằm. Nghĩ tiểu tử này năng lực làm việc cũng không tệ, có một số việc nếu như giao hắn đi làm, nói không chắc vẫn đúng là có thể được chút chỗ tốt.

Bất quá Hắc Viêm cũng là cảnh giác, ban đầu cũng sẽ không giao phó cái gì trọng yếu.

Thời khắc này suy nghĩ một chút nói: "Ngô, vậy hay là ngươi thả ra nơi này phòng bị, để ma tộc ta tiện chính thức xâm lấn?"

"Được!" Ninh Dạ thẳng thắn dứt khoát đáp ứng.

Di?

Đơn giản như vậy?

Hắc Viêm Ma Thần nghi hoặc: "Ngươi chắc chắn chứ?"

Ninh Dạ xác định nhất định cùng với khẳng định: "Ngươi cho rằng ta muốn làm công việc này a? Ta cũng đã phiền chết, thủ cái chỗ chết tiệt này, then chốt còn phải hao phí tư nguyên ngăn cản ma khí, tất cả đều là tự móc tiền túi. Ngươi đến rồi, vậy thì dễ làm rồi. Niết Bàn đại năng hiện thân, chúng ta không ngăn được, vừa vặn danh chính ngôn thuận triệt."

Vừa nghe lời này, Hắc Viêm lập tức không bình tĩnh.

Kháo, lời này cũng đúng a.

Vấn đề là nếu như Ninh Dạ rút lui, Thiên Trung Giới rất nhanh còn có thể phái những người khác đi tới trấn thủ, vậy thì cái kẽ nứt ma uyên này liền không còn 'người mình' rồi, đối với chính mình chẳng phải là nửa điểm chỗ tốt đều không có?

Cho tới những ma vật khác có thể nhân cơ hội tiến vào. . . Cái kia mẹ kiếp liên quan rắm gì lão tử?

Hắc Viêm là không định dùng "Quân cờ" của bản thân vì những ma đầu khác làm áo cưới, vội nói: "Chờ chút đã, việc này không vội."

Ninh Dạ mỉm cười chờ đợi.

Hắc Viêm suy nghĩ chốc lát, nói: "Đúng rồi, Thiên Trung Giới ngươi gần nhất liệu có xuất hiện thiên tài gì, 'sinh nhi tri chi' chi nhân?"

Thiên tài?

Sinh ra đã hiểu biết?

Ta fuck, ngươi là định nói ma đầu chuyển thế chứ? Vậy ra ngươi cũng biết việc này?

Khoảng thời gian này Ninh Dạ sớm bí mật thông báo hết thảy Thiên Tàm tu sĩ chuyển sinh, lưu ý năm ngoái hàng sinh chi nhân, nhưng tổng cộng mới một năm, từ đạo lý nói thiên tài mấy cũng bất quá vừa mới tập đi, liền nói cũng chưa chắc đã biết nói đây, vì vậy thực tế vẫn chưa có phát hiện gì.

Hắc Viêm lời này hoàn toàn thử vận may, có táo hay không cứ đập một cái —— hắn đến cùng không phải chuyên nghiệp.

Vì vậy Ninh Dạ rất sảng khoái lắc đầu: "Không có, bất quá thượng tôn nếu như cảm thấy hứng thú, ta có thể phái người tra. Dạ tuy rằng tại Thiên Trung Giới còn không địa vị gì, nhưng ở bản giới cũng coi như một thiên tài, vẫn còn có chút nhân thủ."

Hắn cũng không thể hoàn toàn che giấu bản thân, chỉ có thể hư nhấc một thoáng.

Hắc Viêm lại lắc đầu: "Quên đi, việc này không vội. Để ta suy nghĩ thêm. . . Đúng rồi, ngươi hãy đem chuyện bản giới nói cho ta nghe một chút."

Ninh Dạ cũng không do dự, trực tiếp đem Thiên Trung Giới tình huống rõ ràng mười mươi nói ra.

Hắc Viêm thấy hắn thái độ thành khẩn, kết hợp bản thân biết, biết hắn không lừa gạt mình, nghe hắn nói bản thân là Lang Gia Các Nữ Đế chân truyền, không khỏi ánh mắt sáng lên: "Vậy ra ngươi vẫn còn có chút thân phận địa vị?"

Ninh Dạ tiếp tục buông tay: "Ta cũng không nói một điểm thân phận địa vị đều không có a. Chính là tu vi ở chỗ này, tiềm lực tuy mạnh, lại thêm đã đắc tội người khác, chung quy là không dấy lên nổi sóng to gió lớn."

"Đúng a." Hắc Viêm gật đầu liên tục: "Không trách ngươi lại lưu thủ ở đây. Kẽ nứt nơi này bị hạn chế, không có chỗ tốt, mất không tư nguyên. Bất quá nói không chắc chẳng bao lâu nữa, cục diện này liền sẽ có thay đổi."

Ân?

Nghe nói như thế, Ninh Dạ ánh mắt sáng ngời.

Nghĩ nghĩ, hắn nói: "Liệu có Thiên La Ác Sát?"

Chương 132 : Giao dịch

Chương 133: Giao dịch

Nghe nói như thế, Hắc Viêm ngẩn ra: "Làm sao ngươi lại biết?"

"Phí lời, ta khổ tâm làm Khổ Lâm Tịnh Thổ, chính là vì dẫn Thiên La Ác Sát tới, bất quá thời gian dài như vậy trôi qua, đều không thấy chúng nó, ta còn tưởng rằng thất bại đây." Ninh Dạ tức giận hồi đáp.

"Nguyên lai rừng kia là ngươi làm." Hắc Viêm cười to: "Vậy thì không sai rồi, đây mới là tác phẩm của ngươi a."

Một câu của Ninh Dạ bỏ đi hết thảy ngờ vực của Hắc Viêm.

Như vậy mới đúng chứ, lấy Ninh Dạ làm người, làm sao có khả năng cam tâm thủ ở một cái chỗ nát bét không đạt được gì?

Tuy rằng đây kỳ thực là Ninh Dạ tiện đường mà làm, nhưng ngược lại nghiệm chứng Ninh Dạ lúc trước lên tiếng đều là thật.

Hắc Viêm trong lòng không còn nghi ngờ, cười nói: "Ngươi đến là hảo thủ đoạn, cái Khổ Lâm Tịnh Thổ bỏ đi kia, xác thực đưa tới Thiên La Ác Sát."

Ninh Dạ hiếu kỳ: "Vậy tại sao bọn chúng không xuất hiện."

"Ha ha, tự nhiên là có người không cho bọn chúng quá cảnh, ngươi không hiểu." Hắc Viêm tiếu a a nói.

Hóa ra là như vậy.

Không phải Khổ Lâm Tịnh Thổ không có phát huy tác dụng, mà là Ninh Dạ tính sai Bàn Xà rồi —— hàng này vậy mà thật sự nhúng tay đến chuyện của tam, tứ cảnh, vẫn cứ không cho bọn chúng quá cảnh.

Phỏng chừng Bàn Xà cũng là biết Thiên La Ác Sát hữu dụng đối với tu sĩ, sợ bởi vậy đưa tới đại năng, vì vậy không dám để cho nhiều mồi nhử tươi non như vậy đi tới.

Ngược lại là Hắc Viêm một câu, nói rõ tất cả.

Ngô, nếu là như vậy vậy thì dễ làm rồi.

Hắn trong lòng hiểu rõ, trong miệng liền nói: "Ngươi không nói thì thôi. Đằng nào cũng chỉ là một chút tư nguyên mà thôi, có hay không ta cũng không để ý. Ai, nếu như Ma thần nguyện ý lại cung cấp cho ta một ít chứng đạo ma cốt, giúp ta một chút sức lực, đợi ta thành tựu Vô Cấu, đến lúc đó hành sự liền thuận tiện hơn nhiều."

Hắc Viêm cười lạnh: "Ngươi nghĩ đến là đẹp, hiện tại là ta đòi nợ ngươi, không phải ngươi đòi nợ ta!"

"Tổng là phải có đầu tư trước a." Ninh Dạ cợt nhả hồi đáp.

Làm sao Hắc Viêm không ăn bộ này của hắn, căn bản không để ý tới.

Nguyên Ma Giới.

Chiến đấu giữa Thiên Tàm tu sĩ cùng lục đại ma đầu còn đang tiếp tục.

Lục đại ma đầu đã triệt để thành khốn thú, tả xung hữu đột vô pháp đột phá, chỉ là Ninh Dạ không chịu giết, bọn chúng cũng không nỡ tự sát, cục diện liền như vậy một mạch giằng co.

Thời khắc này Ninh Dạ bản thể bỗng nhiên cất giọng nói: "Ma tộc xâm lấn chính giới, quả thật thiên hạ họa lớn, chúng ta phải tận lực trừ đi. Bất quá liền như vậy giết chúng, cũng quá tiện nghi bọn chúng, ta muốn bọn chúng tại trong tuyệt vọng bất lực chết đi. Bắt đầu từ bây giờ, mỗi năm kích sát một cái! Hôm nay, liền trước hết giết một cái!"

Nói đã hung hãn xuất thủ.

Có lời này rồi, hết thảy tu sĩ đều theo Ninh Dạ đồng loạt xuất thủ, đồng thời khóa chặt một cái mục tiêu đánh tới.

Lục đại ma đầu đã sớm dầu cạn đèn tắt, thời khắc này đối phương rốt cục khai sát, cảm giác ngược lại giống rốt cục đã đến thời khắc lên pháp trường rồi, không có bi ai cùng tuyệt vọng, chỉ có bình tĩnh đối diện.

Kết quả liền là chỉ cần thời gian nửa ngày, ma đầu kia liền bị nhẹ nhõm kích sát.

Ma đầu kia vừa chết, bên kia Bàn Xà đã nhận biết được, trực tiếp tiếp dẫn ma hồn tiến vào. . .

Bên này Hắc Viêm chính đang nói chuyện với Ninh Dạ, đột nhiên trong lòng một trận cổ quái, mạc danh nói: "Di? Làm sao?"

Ninh Dạ trong lòng nắm chắc, mỉm cười nói: "Ma thần có chuyện gì sao?"

Hắc Viêm con mắt hơi chuyển động, nói: "Vô sự, vô sự."

"Nga." Ninh Dạ liền nói: "Há, vô sự thì thôi."

Đúng vào lúc này, trong tĩnh thất bỗng nhiên cảnh chung réo vang.

Ninh Dạ cố tình kinh ngạc: "Không được, kẽ nứt trong lại có ma vật xuất hiện, Ma thần trước tiên hãy chờ một chút, đợi ta lấy Hạo Nhiên Chính Khí trận thanh trừ tất cả, lại cùng Ma thần giao đàm."

Nói liền muốn đi ra.

Hắc Viêm kinh hãi.

Hạo Nhiên Chính Khí?

Ta fuck, đây chính là khắc tinh của ma hồn a.

Nguyên Ma Giới bên kia một cái đại ma vừa mới chết, một tia ma hồn đã bị Bàn Xà đại lão đưa tới, đang định từ kẽ nứt ở đây tiến vào, đây chính là đại lão bố cục, đặc biệt nhằm vào.

Mà Hắc Viêm Ma Thần kỳ thực là Bàn Xà thiếu kiên nhẫn thủ hộ chỗ này, kéo qua thay mình làm tráng đinh, chỉ bất quá Hắc Viêm quá nhàn tẻ nhạt, Liền phái cái phân thân tới muốn đánh đánh gió thu, không nghĩ tới va vào Ninh Dạ, càng không có nghĩ tới thế mà vào lúc này, đình trệ hơn một năm đại ma vậy mà lại xuất hiện rồi.

Lúc này ngươi nếu tới một cái Hạo Nhiên Chính Khí quét ngang, vậy sự tình không phải phiền phức rồi?

Then chốt nhiệm vụ của ta liền thất bại a!

Hắc Viêm vội nói: "Không thể!"

Ninh Dạ kỳ quái liếc hắn một cái: "Tại sao không được? Chẳng lẽ lần này lại là bản thể ngươi xâm lấn? Coi như là, Hạo Nhiên Chính Khí đối với ngươi cũng sẽ không có ảnh hưởng gì đi?"

Hắc Viêm vội cười nói: "Hạo Nhiên Chính Khí kia chỉ hữu dụng đối với oan hồn, ngươi dùng đồ chơi kia chẳng phải lãng phí?"

Ninh Dạ liền cười: "U, Ma thần ngài còn quan tâm ta lãng phí hay không đây?"

Hắc Viêm tâm nói hỏng rồi, tiểu tử này giảo quyệt, bị một câu nói của hắn nghe ra vấn đề rồi.

Hắn cũng thẳng thắn không che lấp, hung ác nói: "Tiểu tử, bỏ qua kẽ nứt lần này, ta hứa ngươi vô sự!"

Ninh Dạ một mặt nghiêm túc: "Có phải là ma giới lại có âm mưu gì? Cùng ngươi có quan hệ gì?"

Hắc Viêm bất đắc dĩ: "Không có quan hệ gì với ngươi, làm bộ không nhìn thấy, ta có thể khiến cho Thiên La Ác Sát tiến vào nơi đây."

Chuyện cười, bản thể đã nói rồi, một năm giết một cái.

Bàn Xà kia biết việc này, hoàn toàn yên tâm, đối với Thiên La Ác Sát cũng sẽ không quản chặt như vậy nữa rồi.

Mấu chốt nhất là, Ninh Dạ là không định dùng loại tiểu tư nguyên này đổi đại nhu cầu của đối phương. Người khác không biết ma hồn ý vị như thế nào, Ninh Dạ hắn còn không minh bạch sao?

Hắc Viêm muốn lợi dụng tin tức không ngang nhau đến trao đổi với hắn, Ninh Dạ sao lại ăn món này của hắn.

Hắn trực tiếp nghiêm mặt nói: "Chứng đạo ma cốt! Thiên La Ác Sát cái gì, ta đếch quan tâm."

Ngươi không để ý cái rắm a, ngươi còn vì chúng bố trí Khổ Lâm Tịnh Thổ này, hiện tại nói với ta không để ý?

Thế nhưng Ninh Dạ đã lấy ra một vật, cái kia rõ ràng là trận pháp hạch tâm, một khi khởi động, hơn nửa chính là Hạo Nhiên Chính Khí phóng thích. Ma hồn sắp tới, lúc này có chuyện, vậy ma hồn này liền triệt để không còn rồi.

Hắc Viêm cắn răng nói: "Bản tọa có thể cho ngươi ma cốt, nhưng ngươi phải đáp ứng bản tọa một chuyện, sau này thời điểm bản tọa muốn ngươi mở ra một con đường, ngươi cần phải nhắm một mắt mở một mặt."

Hắc hắc, không tệ!

Ninh Dạ nguyên bản liền là muốn thả ma hồn tiến vào, nếu không làm sao tìm ra được cái ma đầu thứ nhất kia?

Hắn lập tức gật đầu: "Ngươi muốn ta mở lưới mấy lần?"

"Thêm lần này, sáu lần!"

"Sáu khối chứng đạo ma cốt."

"Con mẹ ngươi thất tâm phong a? Tối đa một khối." Hắc Viêm tức giận đến muốn chửi má, rõ ràng là lão tử đến áp chế hắn, làm sao nói nói lại biến thành hắn áp chế lão tử?

Quá mẹ nó làm người tức giận.

"Ba khối, nhưng có thể dùng cái khác để đổi, đồng thời ngươi nhất định phải hứa hẹn không tiết lộ thân phận của ta. Đương nhiên, nếu ngươi chịu hợp tác, sau này cũng có thể dùng cái khác làm một ít trao đổi."

"Hai khối, ta có thể tống thêm một ít ma vật có giá trị khác cho ngươi, ngươi trường kỳ thủ ở chỗ này, thu không đủ chi, có ta đây, liền không cần lo lắng cái vấn đề này. Bất quá ngươi nhất định phải bảo đảm bí mật, không thể để cho những tu sĩ khác giới này biết được."

Kỳ thực Ninh Dạ bây giờ đối với chứng đạo ma cốt cũng không có nhu cầu lớn gì, bất quá là mượn cơ hội này giải quyết xong Hắc Viêm, lập tức lộ ra bất đắc dĩ dạng: "Vậy cũng được, lần này coi như ngươi thắng rồi."

Hắc Viêm Ma Thần thấy hắn đầy mặt bất đắc dĩ, trong lòng mừng rỡ.

Tưởng tượng lại cảm thấy không đúng, rõ ràng là ta đang cho hắn chỗ tốt, ta vui vẻ cái cái quái gì a?

Chương 133 : Hái đào

Chương 134: Hái đào

Sự tình giải quyết xong, một tia ma hồn vô thanh vô tức tiến vào Thiên Trung Giới, liền như thế chuyển thế đầu thai rồi.

Đương nhiên ma hồn này không biết, Ninh Dạ đã sớm làm ám thủ, từ thời khắc nó bắt đầu tiến vào liền bị khóa chặt.

Ngày kế, Thiên La Ác Sát quả nhiên đúng hẹn mà tới.

Thiên La Ác Sát tính tình tàn bạo, thường thường hơi một tí kết bè kết đội, số lượng rất nhiều, liền Ninh Dạ cũng không quá dễ thu thập.

Nhưng hiện tại đã có Hắc Viêm hỗ trợ, trực tiếp khống chế số lượng, mỗi ngày cố định mấy cái như vậy, sự tình liền dễ làm.

Kết quả là kẽ nứt ma uyên thủ hộ giả nguyên bản khô khan vô vị , một thoáng đã thành lữ trình khoái khoái lạc lạc đánh quái đoạt bảo.

Tu sĩ Cực Quang Đảo tính tích cực một thoáng tăng vọt rồi, người người sung sướng.

Đương nhiên, vì để tránh cho bị phát hiện, Ninh Dạ cũng là hữu ý phóng túng ma khí khoách trương, che đậy toàn đảo, trừ phi Cửu đại thánh tôn quang cố, bằng không người bình thường sẽ không chú ý tới.

Cho tới Cửu đại thánh tôn, ha ha, bọn họ còn lâu mới cảm thấy hứng thú đối với loại tư nguyên cấp bậc Thiên La Ác Sát này đây, nhìn thấy Khổ Lâm Tịnh Thổ, chỉ sẽ cảm thấy tiểu tử Ninh Dạ này quả nhiên không đơn giản —— cái này phù hợp khảo nghiệm của bọn họ, chỉ có thể thoả mãn mà sẽ không ngăn cản.

Vì vậy những ngày kế tiếp, một thoáng trở nên thuận thuận lợi lợi lên.

Mọi người mỗi ngày chính là luân phiên thủ hộ, đánh quái, đắc bảo, hối đoái tư nguyên —— tư nguyên là trực tiếp hối đoái cùng Lang Gia Các, Quy Linh Nương là người duy nhất biết chuyện Thiên La Ác Sát, nàng cũng không thèm cái này, chỉ là mở ra cánh cửa tiện lợi, dùng tư nguyên của Lang Gia Các hối đoái ma hóa kim cốt, tiện thể Ninh Dạ còn đem món nợ lượng lớn tư nguyên với Lang Gia Các lúc trước trả lại.

Cho tới Vạn Tiên Minh, bọn họ tâm tâm niệm niệm kẽ nứt ma uyên xảy ra biến cố, nhưng chờ mãi vẫn không thấy xuất hiện.

Loại chuyện như "biến cố" chính là như vậy, coi như ngươi biết nó sẽ tồn tại, nhưng chung quy không thể nào nắm giữ thời cơ. Cũng may các tu sĩ đều là có kiên trì, vì vậy liền như thế tiếp tục đợi.

Thời gian liền như vậy phi tốc trôi qua, chớp mắt chính là bảy năm.

Khi năm thứ bảy trôi qua thì, tên ma đầu cuối cùng cũng bị bản thể giết chết.

Ma hồn của thất đại ma toàn bộ bị đưa vào Thiên Trung Giới, chuyển thế đầu thai.

Hoàn thành việc này, kẽ nứt ma uyên cũng liền đã hoàn thành tác dụng của nó, Bàn Xà thu hồi thần thông của hắn, cái kẽ nứt này cũng triệt để trở thành kẽ nứt phổ thông, không tồn tại cái gọi là 'vô pháp tiêu trừ' nữa.

Bất quá việc này chỉ có Ninh Dạ biết, tuy rằng kẽ nứt ma uyên đã có thể tiêu trừ, nhưng hắn cũng không dự định liền như thế tiêu trừ, mà là tiếp tục đem bảo lưu, mỗi ngày vui vẻ ung dung cùng Hắc Viêm làm giao dịch.

Khoảng thời gian này Hắc Viêm đến là đưa tới một khối chứng đạo ma cốt, bản thân Ninh Dạ không cần, liền cho Thiên Cơ, chuẩn bị để hắn sử dụng trùng kích Nhân Hoàng cảnh.

Còn có một khối Hắc Viêm không muốn cho, vì vậy cùng Ninh Dạ ước định, qua mấy ngày đưa chút ma đầu có giá trị tới, để Ninh Dạ diệt, cũng hảo bù đắp.

Ninh Dạ đối với điều này cũng đã tiếp nhận.

Đối với hắn mà nói, tiêu diệt ma đầu ngăn cản ma giới xâm lấn là để thu được khí vận, cái khác đều là tiểu đạo. Chứng đạo ma cốt chỉ là cái mồi, Hắc Viêm không muốn cho, Ninh Dạ còn không thèm khát đây.

Mà sau khi kẽ nứt ma uyên trở thành kẽ nứt phổ thông, bây giờ cũng xác thực có thể cho đại năng qua, chỉ là bên kia hiện tại do Hắc Viêm canh gác, tạm thời sẽ không cho ai đi tới.

Vì thế Hắc Viêm cũng không chỉ một lần hỏi qua Ninh Dạ, đến cùng lúc nào cho đại ma nhập cảnh —— hắn đã nhìn chuẩn vài cái ma đầu cùng bản thân không hợp, so với Ninh Dạ còn vội vã đưa bọn họ chết đi.

Ma cùng ma quan hệ xưa nay so với giữa người với người càng không hòa thuận, Hắc Viêm tìm bằng hữu không tìm được mấy cái, tìm đối đầu đến là tùy ý đẩy một cái chính là một đống.

Ninh Dạ lại bảo hắn bình tĩnh đừng nóng.

Hắn phải đợi một cái thời cơ càng tốt hơn, một cái thời cơ có thể nhất cử lưỡng tiện một đá ba chim.

Ma là một chim, Vạn Tiên Minh là một chim.

Vạn Tiên Minh đợi nhiều năm như vậy, kiên trì chính đang hao tận, phỏng chừng sắp không nhịn được nữa.

Cho tới chim thứ ba, chính là bản thân Ninh Dạ.

Hắn bây giờ đã Vạn Pháp đỉnh phong, tùy thời đều có thể tiến vào Vô Cấu cảnh, chỉ bất quá tu hành hơn hai mươi năm liền Vô Cấu, cho dù là Thiên Trung Giới, cho dù là thiên tài siêu cấp, cái tốc độ này cũng có chút doạ người, vì vậy Ninh Dạ vẫn phải tìm cho mình một cái thuyết pháp nói còn nghe được.

Mẹ nó, Ninh Dạ phát hiện sau khi chuyển sinh trùng tu, tu hành không phải vấn đề, không khiến người hoài nghi mới là vấn đề.

Chuyện hắn làm hiện tại, có thật nhiều đều là vì che dấu tai mắt người mà thôi.

Thật sự phiền!

Ngày hôm nay Ninh Dạ chính tự tu hành, chợt nghe bên ngoài có người đưa tin: "Ngân Tinh La Hán đến rồi."

Ngân La Hán?

Ninh Dạ ngẩn ra.

Tại sao lại là hắn?

Năm đó thiếu tú tái, Ninh Dạ hung ác hãm hại Tử Cực Cung một phen, khi đó Tử Cực Cung liền nén giận tìm Ninh Dạ gây sự.

Ninh Dạ bị "Lưu vong" Cực Quang Đảo, trong này liền có Tử Cực Cung trợ lực.

Chỉ bất quá sau đó là Vạn Tiên Minh bị lợi dụng làm xông đầu, chặn tai cho Tử Cực Cung, Tử Cực Cung bởi vậy không có xuất thủ.

Lại sau đó chính là chuyện kẽ nứt Ma Uyên, mọi người đều cho rằng Ninh Dạ chính ở chỗ này "Chịu khổ", bị vướng bởi Thánh Tôn chi quy, cũng không có xuất thủ.

Nhưng không nghĩ tới hôm nay, Tử Cực Cung đột nhiên nổi bong bóng.

Nói như vậy, lần này không còn là Vạn Tiên Minh, mà là Tử Cực Cung?

Vấn đề là bọn họ vì sao lại tới xử lý việc này?

Ninh Dạ cẩn thận suy tư một phen, trong lòng đã có phán đoán.

Kẽ nứt ma uyên dị dạng, Tử Cực Thánh Tôn không hẳn phát hiện, thế nhưng Thiên La Ác Sát các loại ma vật xâm tập, hắn khẳng định là biết, hơn nữa khả năng là đã sớm biết. Lúc trước một mạch phán chỗ này sẽ xảy ra chuyện, vì vậy Tử Cực Thánh Tôn nhịn, thế nhưng đợi nhiều năm như vậy đều không có xảy ra việc gì, Tử Cực Thánh Tôn phỏng chừng cũng không còn kiên trì, vì vậy Tử Cực Cung đi tới, là muốn đến hái đào.

Phải biết quá khứ những năm qua, mượn ma hóa kim cốt của Thiên La Ác Sát, Ninh Dạ đã mò không ít chỗ tốt. Nợ nần với Lang Gia Các toàn bộ trả hết không nói, còn kiếm bộn một bút, toàn bộ dùng để hối đoái thành tài nguyên trân quý, bằng không Ninh Dạ bọn họ cũng không có khả năng đề thăng tu vi nhanh như vậy.

Mà hiện tại Ngân Tinh La Hán đi tới, hiển nhiên chính là muốn đem cục diện Ninh Dạ khổ tâm kinh doanh đoạt tới.

Cái này đến không thành vấn đề, đằng nào Ninh Dạ cũng mò đủ rồi, chỉ cần báo cho Hắc Viêm một tiếng, sự tình liền có thể giải quyết.

Vấn đề là làm như thế, sẽ không thái quá trùng hợp chứ?

Bản thân một thoái vị, kẽ nứt ma uyên liền có chuyện, chỗ tốt không còn, Tử Cực Cung nhưng theo xui xẻo —— Cửu đại thánh tôn lại không phải người ngu, đến lúc đó khẳng định sẽ nhìn ra vấn đề.

Phải làm sao mới có thể làm cho tất cả tự nhiên hơn đây?

Trong lòng suy tư rất lâu, Ninh Dạ đã có kế hoạch, nói: "Mời hắn vào đi."

Một lát sau, Ngân Tinh La Hán đã xuất hiện trên tiên thuyền của Ninh Dạ.

Khẩu khí bất thiện, thấy Ninh Dạ trực tiếp nói: "Hảo tiểu tử, thật lớn lối. Bản tọa tới gặp ngươi, vậy mà còn phải ở bên ngoài đợi mệnh nửa ngày?"

Hắn đến là có thể trực tiếp giết vào, vấn đề là nơi đây chính là Thánh Tôn sắp xếp, hắn cũng không dám tùy ý phá hoại quy củ, nhưng gặp mặt sặc vài tiếng vẫn là miễn không được.

Ninh Dạ cũng không cho hắn hoà nhã: "Ngươi lại không phải bằng hữu ta, để cho ngươi vào coi như nể tình."

"Ngươi nói cái gì?" Ngân Tinh La Hán không nghĩ tới người này càng kiêu ngạo như vậy, trong lòng tức giận dâng lên: "Ngươi tìm chết sao?"

Làm dáng liền muốn một chưởng đập chết Ninh Dạ.

Ninh Dạ cười nói: "Vấn Tâm Tiên Tôn tiền lệ tại trước, ngươi như muốn thử một chút, không ngại liền động thủ."

"Ngươi!" Ngân Tinh La Hán bị hắn chọc giận đến muốn thổ huyết, nhưng chung quy chỉ có thể nói: "Thượng Tôn có mệnh, tu sĩ Cực Quang Đảo trấn thủ kẽ nứt tám năm, nhưng thủy chung vô pháp ngăn chặn kẽ nứt, quả thực chính là vô năng phế vật. Niệm các ngươi không có tùy ý ma uyên khuếch tán, tạm không xử phạt, hiện tại lập tức vòng trở lại Cực Quang, nơi đây giao cho bản tọa tự thân trấn thủ."

Quả nhiên là đến hái đào.

Chương 134 : Báo thù bất quá đêm

Chương 135: Báo thù bất quá đêm

Thời khắc này nghe Ngân Tinh La Hán nói như vậy, Ninh Dạ cười lạnh nói: "Ta vô năng? Cái kẽ nứt ma uyên này, năm đó chính là Nhân Hoàng chi cảnh đều không thể tiêu trừ. Làm sao? Ngân La Hán ngươi tới, liền có thể tiêu trừ?"

Hắn ngữ khí bất tốn, liền Ngân Tinh đều không xưng hô, trực tiếp gọi hắn Ngân La Hán.

Ngân Tinh La Hán là ghét nhất người khác lúc gọi hắn tỉnh lược cái chữ "tinh" này, nhân vì cái này chữ "ngân" này cùng chữ "dâm" đồng âm, năm đó lúc Ngân Tinh La Hán tu hành từng bị người sắc dụ, một độ mất hết mặt mũi, chính bởi vậy, phàm là cùng hắn không hợp, đều gọi hắn Ngân La Hán, ám chỉ một cái chữ "dâm".

Chỉ có bọn tiểu bối không dám xưng hô như thế, chỉ có thể xưng Ngân Tinh.

Không nghĩ tới hiện tại Ninh Dạ cũng dám gọi hắn Ngân La Hán.

XXX lão mẫu ngươi!

Ngân Tinh La Hán hung ác trừng Ninh Dạ: "Ninh Dạ, ở chỗ này ngươi có thể xưng vương, thế nhưng sau khi ra ngoài, ngươi lại là không may mắn như vậy."

Ninh Dạ cười lạnh: "Ngươi trước có bản lĩnh giải quyết xong cái kẽ nứt này rồi nói đi. Đừng thời điểm ta tại vô sự, thời điểm ngươi tại liền có chuyện."

"Ngươi nói cái gì?" Ngân Tinh La Hán giận dữ.

Ninh Dạ đã chậm rãi đứng dậy, lạnh lùng nhìn Ngân Tinh La Hán: "Ngân La Hán, đừng trách ta không nhắc nhở ngươi. Trái cây của Ninh Dạ ta, không phải là dễ hái như vậy! Ngươi muốn tiếp nhận chỗ tốt của ta, cẩn thận gai nhiều rách miệng!"

Nói đã truyền lệnh toàn đảo: "Cực Quang Đảo hết thảy tu sĩ nghe lệnh, cho các ngươi một ngày chuẩn bị, thu thập hành lý, thu về hết thảy tư nguyên, khởi hành về Cực Quang Đảo, từ ngày mai, nơi này liền không thuộc về chúng ta nữa."

Nói đối với Ngân Tinh La Hán chắp tay một cái: "Ngân La Hán, Cực Quang Đảo ta phụng mệnh rời đi, bất quá đồ vật chúng ta nên lấy còn phải lấy, liền không nhọc ngài xuất thủ. Mời trở về đi, ngày mai trực nhận lấy tiếp quản là được."

Ngân Tinh La Hán cười lạnh nhìn hắn: "Thu thập cái gì cần một ngày? Ninh Dạ, ngươi là định từ trong giở trò chứ?"

Ninh Dạ ngẩng đầu nói: "Chí ít hiện tại, chỗ này vẫn là ta chưởng khống. Làm sao? Đường đường Nhân Hoàng đại năng, Ngân Tinh La Hán, còn muốn kháo bố trí của Ninh Dạ ta mới có thể đối phó kẽ nứt ma uyên? Hay là liền hậu chiêu của một cái Vạn Pháp cảnh như ta, ngươi cũng cần sợ hãi? Không yên lòng, có cần ở chỗ này nhìn không?"

Ngân Tinh La Hán bị hắn chọc cho vui rồi: "Ta lại sợ bố trí của một cái tiểu tử như ngươi? Được, ngươi có an bài gì, cứ việc buông tay sử ra, bản tọa chờ!"

Hắn cũng là cái người sĩ diện, Ninh Dạ đã nói như vậy, hắn như còn lưu lại bố trí của Ninh Dạ, thậm chí trông chừng hắn, há không ra vẻ mình sợ hắn, truyền đi cũng sẽ khiến người cười rớt hàm răng.

Lục cảnh sợ tam cảnh, toàn bộ hành trình nhìn chằm chằm?

Ngân La Hán ngươi càng hỗn càng nát rồi.

Vì vậy cũng không lưu nữa, trực tiếp rời đi.

Nhìn theo Ngân Tinh La Hán rời khỏi, Ninh Dạ phát ra "hắc" một cái cười lạnh.

Đúng, hắn liền là cố ý kích nộ Ngân Tinh La Hán, cố ý khiến Ngân Tinh La Hán cho rằng, hết thảy phát sinh tiếp sau đó đều là bản thân hữu ý sắp xếp —— nếu ngươi đã vô pháp che giấu trùng hợp, vậy thì cũng không cần phải trùng hợp.

Chính là lão tử cố ý hố ngươi!

Đem âm mưu thoải mái bày tại trên mặt bàn, nghi vấn tự nhiên cũng sẽ không tồn tại.

Hôm sau trời vừa sáng, Ngân Tinh La Hán mang theo người của Tử Cực Cung đi tới, liền thấy toàn bộ Dạ Quang Đảo đã là người đi đảo trống.

Liền ngay cả mảnh Khổ Lâm Tịnh Thổ kia cũng bị sạn sạch sành sanh.

Thấy tình hình này, Ngân Tinh La Hán cười lạnh.

Bọn họ dám đến trích trái cây, tự nhiên là đã sớm hỏi thăm hảo tất cả, cũng bao gồm cả chuyện Khổ Lâm Tịnh Thổ. Coi như Ninh Dạ đem dỡ thì đã có sao? Lẽ nào bọn họ còn không biết một lần nữa kiến một cái sao?

Sao chép dù sao cũng dễ dàng hơn phát minh.

Ninh Dạ như chỉ có chút thủ đoạn đó, hắn đến cũng không cần phí tâm tư gì rồi.

Ngay sau đó cũng không phí lời, Ngân Tinh La Hán trực tiếp mệnh lệnh thủ hạ bắt đầu làm việc.

Thậm chí còn có chút ít tự đắc hướng về nơi xa nhìn một cái: "Ninh Dạ, trước tiên cứ tạm thời để cho ngươi tiêu dao một phen, chờ việc nơi này xong rồi, bản tọa chắc chắn sẽ khiến ngươi hưởng thụ một phen."

Đám mây xa xa.

Ánh mắt xuyên thấu qua tầng mây, phảng phất cùng Ngân Tinh La Hán làm một lần va chạm.

Thu hồi tầm nhìn, Ninh Dạ cười nói: "Vốn là trong các lệnh ta trấn thủ Cực Quang Đảo, không nghĩ tới Cực Quang Đảo bất quá hơn một năm, đến là ở chỗ này đợi tám năm, bây giờ từ biệt, đến cũng coi như giải thoát rồi."

"Giải thoát?" Lang Diệt từ trong lỗ mũi hừm khí: "Những năm này mọi người diệt ma thu kim cốt, tháng ngày khỏi nói bao nhiêu vui vẻ, đâu ra giải thoát có thể nói."

"Thủ bảo địa liền có thể nhất phi trùng thiên, vậy đại năng há không chỗ nào cũng có? Kẻ cố thủ một chỗ, an phận một góc, chú định cũng là thành tựu có hạn, cần phải phóng tầm mắt lâu dài."

Lời này nhưng không phải Ninh Dạ nói, mà là Hiên Viên Long.

Luận kiến thức lòng dạ, hắn xác thực cao hơn Lang Diệt rất nhiều.

Giang Tiểu Phàm đã gật đầu: "Sư bá nói đúng lắm, sư phụ liền đã từng nói, dễ dàng nhốt chúng ta lại nhất, không phải khổ nạn cùng lao tù, mà là tọa hưởng kỳ thành phúc lợi. Thủ ở một cái mỏ vàng, cố nhiên có thể tài nguyên rộng tiến, nhưng cũng cực dễ không biết tiến thủ. Hiện tại cũng coi như đã đủ rồi, đến lúc nên rời khỏi rồi."

Diệp Cô cười nói: "Ngươi đến là hảo đệ tử của sư phụ ngươi, chính là đáng tiếc a. Tuy là nói như thế, nhưng nhìn người khác cướp đi chỗ tốt của chính mình, chung quy là trong lòng uất ức."

Lang Diệt càng là nói: "Bọn họ lại còn biết bố trí Khổ Lâm Tịnh Thổ. Ninh thiếu, trận này chính là ngươi độc sáng, người của Tử Cực Cung, thế mà cũng biết, đừng nói với ta ngươi không có ý nghĩ gì."

Ninh Dạ cười lên: "Không kỳ quái. Hạ thủ người nhiều rồi, liền khó tránh vàng thau lẫn lộn, huống chi những thủ hạ này của chúng ta, có không ít nguyên bản liền là người của Vạn Tiên Minh. Thân tại tào doanh. . . Ách, thân tại Lang Gia Các lòng tại phe đối, cũng rất bình thường, lại hứa hẹn hậu lợi, thì càng thêm tự nhiên rồi."

Nghe hắn nói như vậy, đám người Lang Diệt trái lại tâm liền an ổn.

Không cần hỏi, Ninh Dạ đã sớm biết rõ tất cả rồi.

Hiên Viên Long nói: "Nếu Ninh thiếu đã có tính toán, vậy thì dễ làm rồi. Là ai? Ta đi xử lý đi."

Ninh Dạ nhẹ nhàng lắc đầu: "Không cần ngươi xuất thủ, đợi sau khi xảy ra chuyện, tự nhiên sẽ có người thay chúng ta trừng trị bọn họ."

Diệp Cô nghe ra ý tứ: "Khổ Lâm Tịnh Thổ này có vấn đề?"

Ninh Dạ cười nói: "Trận pháp là bọn họ bố trí, nếu như là giả, bọn họ cũng sẽ phát hiện, ta làm sao làm giả?"

Hắn chỉ nói một nửa, sau đó liền không nói nữa, làm cho mọi người lòng ngứa ngáy khó nhịn.

Lang Diệt đã nói: "Được rồi, lão đại muốn bảo mật, vậy thì bảo mật đi. Nếu như thế, chúng ta lưu ở chỗ này cũng không có ý tứ, kịp lúc đi thôi."

Ở trong lòng bọn họ nghĩ đến, coi như Ninh Dạ muốn dùng thủ đoạn gì, hơn nửa cũng là phải đợi thêm một quãng thời gian, không thể nào vừa rời đi liền hạ ám thủ, bởi vậy cũng không có ý định xem kịch hay gì.

Không nghĩ tới Ninh Dạ lại nói: "Gấp rời khỏi như thế làm gì? Chờ xem kịch vui đi."

Xem kịch vui?

Liền ngay cả thông minh nhất như Diệp Cô cũng phải giật mình: "Lão đại ngươi không phải chứ? Hiện tại liền xử bọn họ? Ngươi không phải luôn luôn đề xướng quân tử báo thù mười năm không muộn, tu sĩ chi mưu trăm năm chi kế sao?"

Ninh Dạ cười lạnh: "Ngẫu nhiên ta cũng sẽ báo thù bất quá đêm, không cầu cái khác, chỉ cầu cái sảng khoái!"

Theo lời nói của Ninh Dạ, liền thấy hạ phương biến hóa đột sinh.

Một đạo ma khí trùng thiên nhi khởi, nương theo một trận hoang cuồng tiếu thanh: "Ha Ha Ha Ha, rốt cục đợi đến, cơ hội ngàn năm một thuở này! Hài nhi môn, cùng bản tọa xông a!"

Liền thấy trong kẽ nứt kia vô số ma vật gào thét mà ra, phô thiên cái địa xung phong mà tới.

Từng đạo từng đạo kinh thế ma diễm liệu nguyên mà ra, càng là có không ít ma đầu cường hoành trực tiếp dũng hiện.

Kẽ nứt ma uyên, bạo phát!

Chương 135 : Ác Sát Ma Tổ

Chương 136: Ác Sát Ma Tổ

Thời điểm kẽ nứt bạo phát, Ngân Tinh La Hán còn tại trong hành cung của hắn tu hành đây.

Hắn là Nhân Hoàng đại năng, những chuyện vụn vặt kia tự nhiên không cần hắn tới làm, lại nói hắn lần này còn mang đến hai vị Niết Bàn cảnh, đã đầy đủ trấn tràng —— kẽ nứt ở đây tối đa chỉ có Vô Cấu đi qua, hoàn toàn không đáng sợ.

Cho nên khi bên ngoài ma khí trùng thiên tiếng la tứ khởi thì, Ngân Tinh La Hán còn không để ý lắm, chỉ cảm thấy người phía dưới thái quá vô dụng, chỉ là tiểu ma cũng làm như thanh thế hạo đại.

Bất quá lập tức liền cảm thụ được không đúng.

Trình độ ma khí đậm đặc đột nhiên đề thăng, uy áp khổng lồ cảm càng là phác diện mà tới.

Cảm giác kia liền giống như là. . .

Không được!

Ngân Tinh La Hán trong lòng đột nhiên nổi lên cảm giác uy hiếp cự đại, vội vàng xông ra.

Liền thấy trên đảo đã xuất hiện thân hình mấy cái đại ma, đang cùng hai tên Niết Bàn hắn mang đến giao thủ.

Niết Bàn cảnh?

Làm sao kẽ nứt đột nhiên liền có thể thông qua Niết Bàn cảnh?

Ngân Tinh La Hán đương nhiên không sợ Niết Bàn, vấn đề là bản thân việc này ý vị không hề tầm thường, hơn nữa từ đây suy rộng, nếu như Niết Bàn có thể đến, vậy đại ma cấp bậc Nhân Hoàng có phải là cũng có thể nhập cảnh?

Hắn vừa mới nghĩ đến điểm này, liền thấy trong kẽ nứt một cái hạo hãn ma ảnh đã hiển hiện, vô tận hắc hỏa liễu nhiễu chân trời.

Nhân Hoàng!

Quả nhiên là Nhân Hoàng cảnh ma đầu.

Ngân Tinh La Hán thầm mắng một tiếng, đã đánh ra một mảnh tinh không rực rỡ, trùm lấy ma đầu kia.

Há liệu được ma đầu kia đã sớm chuẩn bị, vô tận ma diễm trùng thiên nhi khởi, ngăn cản tinh không, trường thanh cười nói: "Không trách dám kiêu ngạo như vậy, nguyên lai còn có một cái Nhân Hoàng tọa trấn. Thế nhưng vô dụng. . ."

Theo đại ma kia lên tiếng, liền thấy trong ma uyên ma triều lại dũng, lại là một tên ma đầu cường hoành xông ra kẽ nứt.

Ma này là khổng lồ như thế, thân thể hầu như chèn tắc toàn bộ kẽ nứt, dẫn đến nó không thể không trước tiên duỗi ra bốn chi cánh tay, tóm lấy kẽ nứt kia hướng ngang xé một cái, roạt roạt roạt, kẽ nứt lại bị hắn xé ra một đoạn.

Hắn liền như một cái nhúc nhích nhuyễn trùng, không ngừng đem thân thể "củng" ra phía ngoài, trong miệng còn kêu lên: "Hắc Viêm, giúp ta một tay!"

Hắc Viêm Ma Thần ngưỡng thiên cười to: "Sớm đã nói với ngươi, một mực luyện thể phản thụ kỳ hại, đem thân thể luyện lớn như vậy có tác dụng gì, không thể thu súc tự nhiên, qua cái kẽ nứt cũng phải bị kẹt, ha ha!"

Nhuyễn trùng cự ma kia cả giận nói: "Con mẹ ngươi ngoại trừ trào phúng lão tử, liền không biết cái gì khác sao? Đợi ta chen tới, ta muốn xem xem, ai có thể ngăn cản ta!"

Nói hướng thượng vươn một cái, lại là một đoạn dài thân thể củng ra.

Ngân Tinh La Hán gấp đến độ cả người đều bất hảo rồi, đơn thủ hóa thành vô biên sơn nhạc ấn xuống, thế nhưng đánh vào trên đầu cự ma kia, liền như viên đá nhỏ gõ một cái, đối thủ hoàn toàn không có cảm giác, trái lại phẫn nộ đối không thét gào một tiếng, hai cánh tay đồng thời duỗi về phía trước, dài tới vạn trượng, trảo hướng Ngân Tinh La Hán.

Ngân Tinh quái khiếu thi triển tiên pháp chống đỡ, đối không hô: "Ninh Dạ, ngươi dám âm ta!"

Hắn biết Ninh Dạ không hề rời đi, một màn trước mắt tất nhiên là Ninh Dạ giở trò.

Chỉ là hắn không nghĩ tới Ninh Dạ lại dám làm tuyệt như thế.

Hắn liền không sợ Cửu đại thánh tôn gây sự với hắn sao?

Nhưng chuyện Cửu đại thánh tôn có tìm Ninh Dạ hỏi tội hay không hắn hiện tại không rảnh bận tâm, ma đầu quy mô lớn xâm lấn lại là triệt để đả loạn trận tuyến của hắn.

Thời khắc này hai cái Nhân Hoàng đại ma đồng thời phát lực, một cái trấn áp Ngân Tinh, một cái phá ra vết rách, vết rách nguyên bản như vêt sẹo kéo dài trên mặt của Dạ Quang Đảo tại thời khắc này nháy mắt mở rộng.

Nếu như nói nguyên bản là vết tích tiểu đao chém ra, vậy hiện tại vết sẹo này đã kinh biến đến như lưỡi búa khảm quá.

Còn tiếp tục biến lớn, cơ bản chính là toàn bộ hòn đảo đều chia thành hai nửa.

Hoang cuồng ma khí không ngừng dũng hiện, cự ma như nhuyễn trùng kia tiếp tục vươn ra bên ngoài, dưới thân hắn lại còn có càng nhiều cánh tay.

Nguyên lai nó không phải nhuyễn trùng, mà mẹ kiếp là rết, chỉ là chân như cánh tay, linh hoạt như người, một đường liền như thế chống tay bò lên, xuất hiện phần bụng, trên bụng một trương nhân hình mặt lớn, vặn vẹo ra vẻ cực kỳ thống khổ, thanh âm lại là kiệt kiệt quái tiếu.

Sau đó liền thấy mặt lớn phần bụng kia há miệng, từ trong miệng đã phun ra vô số Thiên La Ác Sát.

Những ác sát này toàn bộ đều là cấp bậc Vô Cấu, từng cái từng cái thân thể cứng rắn đáng sợ, cho dù là đối diện tồn tại cao hơn chính mình một cấp, cũng có thể chịu đựng lượng lớn đả kích. Thời khắc này gào thét mà ra, trực tiếp hướng tới toàn đảo triển khai sát lục.

Đáng sợ hơn còn là một cái cuối cùng trong mặt to này phun ra, lưng sinh song dực, hình thể không lớn, xem ra xấp xỉ cùng Thiên La Ác Sát, chỉ là toàn thân đều là vàng óng ánh.

"Ác Sát Ma Tổ?" Ngân Tinh La Hán kinh hãi lên tiếng.

Cả người đều dọa hỏng rồi.

Ác Sát Ma Tổ, lão tổ tông của Thiên La Ác Sát, có thể nói hết thảy Thiên La Ác Sát đều là nhân hắn mà tồn tại.

Mà tại ma giới, có thể được xưng là Ma Tổ, chỉ có một cái cấp bậc.

Đệ thất cảnh!

Đây là một cái tồn tại đệ thất cảnh!

Cho tới Thiên Thủ Ngô Ma kia, kỳ thực bất quá là một cái thủ hạ của Ác Sát Ma Tổ.

Chỉ bất quá Ma tộc không nhiều quy củ như vậy, suy nghĩ đến kẽ nứt lực lượng có hạn, vì vậy coi như là Ma Tổ cũng không ngại từ trong miệng thủ hạ mình nhảy ra.

Thời khắc này liền ngay cả Hắc Viêm Ma Thần nhìn thấy Ma Tổ, đều thần tình kính cẩn nói: "Cung nghênh lão tổ."

Ác Sát Ma Tổ toàn thân kim quang chói lọi kia hư lập không trung, nhìn chung quanh một chút, phát ra như kim thiết giao minh * khàn khàn chi thanh: "Rất tốt, Hắc Viêm ngươi lần này không có gạt ta, quả nhiên thành công rồi. Xem ở ngươi cũng khá nỗ lực, đây là bản tôn đáp ứng ngươi."

Nói giương tay lên, một vệt kim quang rơi vào trong đoàn yên vụ kia của Hắc Viêm Ma Thần.

Hắc Viêm Ma Thần đại hỉ.

Từ khi hắn cùng Ninh Dạ giao thiệp với tới nay, vẫn luôn là trả giá nhiều mà thu hoạch ít, không nghĩ tới lần này cũng thật là dính quang, rốt cục đạt được một cái lợi ích khổng lồ, đủ để bù đắp được tất cả trả giá của hắn lúc trước.

Điều này khiến cho hắn đối với Ninh Dạ cũng tràn ngập tín nhiệm, đã từng oán niệm cũng tiêu trừ rất nhiều, vội vàng nói: "Lão tổ cẩn thận, Thiên Trung Giới này, có chỉnh chỉnh chín vị Thánh Nhân tồn tại."

Ác Sát Ma Tổ cười lạnh: "Ta biết, không sao."

Nói nhìn hướng Ngân Tinh La Hán: "Một cái Nhân Hoàng, cũng coi như không phụ chuyến này."

Ngân Tinh La Hán hoảng hốt, quái khiếu một tiếng liền muốn trốn khỏi.

Thế nhưng Ác Sát Ma Tổ kia chỉ là khẽ hừ một tiếng: "Trốn? Trốn được sao?"

Một tia kim mang lóe qua, Ngân Tinh La Hán chỉ cảm thấy thân thể bỗng nặng, toàn thân đột nhiên hóa thành một phiến kim chúc sắc trạch.

Không được!

Hắn biết mình đã trúng thủ đoạn của Ác Sát Ma Tổ kia, kẻ này thiên phú Kim đạo, thế mà có thể đem tất cả sinh mệnh đều chuyển hóa thành kim loại.

Đạo này kỳ thực không tính trâu bò, trâu bò chính là hắn là cấp bậc thánh nhân, điều này liền mang ý nghĩa thủ đoạn của hắn không phải Ngân Tinh La Hán có thể đối kháng.

Thời khắc này dưới Kim hành chuyển hóa, Ngân La Hán trực tiếp biến thành Kim La Hán, cứ việc trong nháy mắt kia hắn vận dụng vô số thủ đoạn, càng đều vô pháp chống đỡ, sau một khắc trong thê lệ kêu rên, thân thể đã từ từ biến dị, càng là hướng về phương hướng Thiên La Ác Sát chuyển hóa.

Ác Sát Chi Tổ này lại muốn đem hắn chuyển hóa thành Thiên La Ác Sát!

Ngân Tinh La Hán biết không tốt, lên tiếng kêu gọi: "Thượng Tôn cứu ta!"

Theo hô hoán này, liền thấy chân trời kiếp vân đột nhiên xuất hiện, một đạo kiếp lôi đã từ trời hạ xuống, rơi vào Ác Sát Chi Tổ kia.

Ác Sát Ma Tổ ngưỡng vọng thương khung, cười lạnh nói: "Kiếp lôi? Trình độ kiếp lôi như vậy, cũng muốn làm gì được ta?"

Hắn há mồm phun một cái, liền thấy thiên không kiếp lôi đột nhiên cũng hóa thành một mảnh kim quang, khanh một thoáng, liền từ trong thiên không rớt xuống một khối tử kim hình thái thiểm điện.

"Oa nha." Nơi xa chúng nhân thấy một màn này toàn bộ đều choáng rồi.

Hóa đá thành vàng thuật?

Thậm chí ngay cả thiên kiếp đều có thể điểm thạch thành kim?

Liền ngay cả Ninh Dạ cũng không nhịn được lắc đầu: "Thánh Nhân chính là Thánh Nhân, cho dù là thủ đoạn bình thường nhất, đều lộ ra khủng bố như thế. Đây chính là đại đạo a!"

Diệp Cô rụt lại cái cổ: "Cái kia. . . Chúng ta có phải là cách xa thêm một chút thì hơn?"

Chương 136 : Mảnh vỡ nguyên thần

Chương 137: Mảnh vỡ nguyên thần

"Thật can đảm!"

Trong thiên không truyền đến một tiếng trầm muộn phẫn nộ chi thanh.

Kiếp lôi tái hiện, lần này đã hóa thành một cái lôi đình cự thủ, kình xuất một cái trạc thiên chi chỉ, hướng tới Ác Sát Ma Tổ kia điểm xuống.

Ác Sát Ma Tổ cười lạnh: "Chỉ một mình ngươi sao? Vậy còn chưa đủ a."

Sau lưng kim sắc song dực vung lên, cả mảnh không gian đều phảng phất như ngưng cố lại, cự thủ kiếp lôi sở hóa thế mà trở nên có chút nửa bước khó đi.

Đồng thời Ngân La Hán còn đang hướng về Thiên La Ác Sát chuyển hóa, thân thể hắn đã biến thành ma hóa kim cốt, chỉ lưu một điểm nguyên thần cuối cùng còn đang chống cự xâm thực, hắn biết một khi liền nguyên thần đều bị xâm nhiễm, vậy bản thân liền triệt để xong rồi.

Nhưng không gian cầm cố của Ác Sát Ma Tổ này thật là cường hãn đến đáng sợ, liền ngay cả Tử Cực Thánh Tôn cũng vô pháp đánh đổ, chỉ có thể từng bước từng bước tiến lên, mắt thấy là không kịp cứu bản thân rồi.

Ngân La Hán là biết một ít thượng giới quy củ, bởi thất cảnh Thánh Nhân lực lượng quá mức đáng sợ, vì vậy sẽ không dễ dàng chiến đấu tại hạ giới.

Những Thánh Nhân khác tại dưới loại tình huống này không phải là không thể xuất thủ, mà là chỉ sợ vừa ra tay liền trực tiếp đem Thiên Trung Giới xé nát , còn bảo lưu lực lượng xuất thủ, vậy còn không bằng xem cuộc vui. Chính là bởi vì biết điểm ấy, Ác Sát Ma Tổ kia mới sẽ hoàn toàn không kiêng kỵ xuất hiện như vậy, chỉ cần hắn còn không đem lực lượng lan tràn đến toàn bộ Thiên Trung Giới, những Thánh Tôn khác liền sẽ không dễ dàng can thiệp, để tránh khỏi liên lụy quá rộng.

Có thể cứ như vậy, Tử Cực Thánh Tôn liền phiền phức rồi.

Thiên La Ác Sát là điển hình cường thể, ma hóa kim cốt cường hãn vô cùng, làm lão tổ tông của Thiên La Ác Sát, Ác Sát Ma Tổ càng là cường hoành đòi mạng. Hắn am hiểu nhất kỳ thực không phải hơi một tí hủy thiên diệt địa ma công, mà chính là chiến đấu trong phạm vi có hạn.

Nói trắng ra hắn chính là cận chiến cường nhân trong đại năng.

Tử Cực Thánh Tôn thiên kiếp vô song, thật muốn toàn lực xuất thủ, sẽ không yếu hơn đối phương, thế nhưng một khu vực nhỏ này sợ cũng không giữ được, dưới tình huống này, hắn cùng Ác Sát Ma Tổ giao thủ, tiên thiên bất lợi.

Dưới tình huống này, Ngân La Hán biết Kháo Tử Cực Thánh Tôn cứu mình quá nửa là không thể nào, hạ quyết tâm, quyết định thẳng thắn vất bỏ thân thể này.

Nguyên thần tại trong sát na phân liệt vô số tinh điểm, hướng ra phía ngoài dật tán.

Hàng này càng là cũng có thể nguyên thần phân liệt.

Thấy hắn như thế, Ác Sát Ma Tổ cười hắc hắc, hướng tới Ngân La Hán nhìn qua một cái, liền thấy những nguyên thần phiêu tán kia dồn dập kim hóa, hóa thành từng cái từng cái kim loại thiểm hiện linh quang lạc hạ.

Hắc Viêm Ma Thần đại hỉ: "Ha ha, Ma Linh Kim! Quá tuyệt rồi!"

Ma diễm cao quyển, đã là đem những nguyên thần ma kim hóa kia toàn bộ lấy đi.

Ác Sát Ma Tổ liếc mắt nhìn hắn, Hắc Viêm vội mang phần lớn Ma Linh Kim ném cho Thiên Thủ Ngô Ma kia, cười bồi nói: "Chỉ lấy một chút, chỉ lấy một chút!"

Những Ma Linh Kim này chính là nguyên thần của Nhân Hoàng đại năng kết hợp Kim đạo của Ác Sát Ma Tổ luyện thành, có thể nói là tư nguyên cao cấp nhất thiên hạ, bất luận là tại ma giới hay là ở chính giới, đều là cực vi hi hãn chi vật.

Hắc Viêm không dám tham lam, nhưng vẫn là nho nhỏ mị một thoáng.

Ác Sát Ma Tổ kia toàn bộ tinh thần đối phó Tử Cực Thánh Tôn, cũng không tính toán với hắn.

Bất quá Ngân Tinh La Hán đến cùng cũng là Nhân Hoàng đại năng, cuối cùng cũng coi như không có hết thảy nguyên thần đều bị luyện hóa, liền thấy một ít tinh quang xông ra không gian Kim hành của Ma Tổ, rốt cục đạt được tự do.

Đáng tiếc hắn còn chưa kịp vui vẻ, liền thấy trong thiên không lại là một cái đại thủ lạc hạ.

"Thiên Cơ?" Ngân Tinh La Hán hoảng hốt.

Ba điểm tinh quang đã bị Thiên Cơ nhiếp tới.

Còn lại nguyên thần tinh quang vội vàng biến hướng chạy tiếp, nhưng không ngờ lại một người xuất hiện, chính là Phong Vân Liệt.

Hắn cười nói: "Đường đường Ngân Tinh La Hán, thế mà rơi xuống mức độ này, đáng thương đáng tiếc a!"

Nói cũng xuất thủ trảo hướng Ngân Tinh nguyên thần tinh quang.

Ngân Tinh sốt sắng: "Ta chính là đệ tử Thánh Tôn, ngươi dám đối xử với ta như thế?"

"Phụng mệnh làm việc mà thôi, Thánh Tôn như nộ, có thể tìm Ninh Dạ. Chỉ cần một câu nói của mặt trên, ta cùng lắm lại giao ra." Phong Vân Liệt cười hi hi nói, hắn cũng là người xảo quyệt, biết rõ tại dưới mí mắt của Tử Cực Thánh Tôn làm chuyện loại này khá phạm kỵ húy, nhưng nếu Ninh Dạ đã nói vô sự, lại buộc hắn làm, hắn cũng chỉ có thể nhắm mắt đi làm, chỉ là không thể thiếu phải bàn giao mấy câu hình thức, cũng để lại mấy điểm tinh quang tùy hắn tự đi.

Chỉ tiếc Ngân Tinh La Hán chung quy không thể chân chính chạy đi.

Bởi vì đúng vào lúc này, Ninh Dạ cùng Lâm Lang cũng đã xuất thủ.

Hai người bọn hắn chỉ là Vạn Pháp cảnh, cho dù Ngân Tinh hiện tại chỉ là mảnh vỡ nguyên thần cũng rất khó đối phó.

Làm sao mảnh vỡ nguyên thần cũng là càng phân càng yếu, bị Thiên Cơ cùng Phong Vân Liệt mỗi người mò một phen, còn lại điểm ấy đã rất khó còn có bao nhiêu uy năng.

Hai người đồng thời xuất thủ, trực tiếp đem nguyên thần tinh quang còn lại của Ngân Tinh La Hán bắt đi.

"Ninh Dạ, ngươi dám!" Ngân Tinh La Hán phẫn nộ kêu to.

"Đừng tức giận như vậy a, ta không phải là cũng muốn cứu ngươi sao." Ninh Dạ cười nói: "Ngươi trúng Kim hành ma đạo của Ác Sát Ma Tổ, nguyên thần đều chịu đến xâm nhiễm, coi như trọng ngưng, không cẩn thận cũng sẽ ma tính thâm chủng, cần phải luyện hóa một phen rồi mới có thể thả ngươi tự do."

Hắn nói thiên kinh địa nghĩa, Ngân Tinh La Hán nhưng tức giận đến muốn thổ huyết —— nếu như hắn còn có huyết có thể thổ.

Bất quá hắn đến là minh bạch Ninh Dạ tại sao dám làm như thế.

Bởi vì Ninh Dạ nói chính là sự thực.

Ma tộc thủ đoạn quỷ dị, phàm là bị ma hóa quá, không cẩn thận liền bị gieo xuống ma căn, dưới tình huống này, xác thực không thể để cho hắn tự do rời khỏi.

Nhưng Ngân Tinh La Hán là người nào, coi như muốn tịnh hóa cũng không cần Ninh Dạ ngươi a.

Ngươi rõ ràng chính là muốn dùng lão tử đến phì bản thân.

Đúng vào lúc này, trong thiên không đã truyền đến thanh âm của Tử Cực Thánh Tôn: "Ninh Dạ, ngươi làm việc đừng quá đáng! Chuyện hôm nay, ngươi còn phải cho bản tôn một câu trả lời đây!"

Ninh Dạ lông mày nhếch lên: "Thánh Tôn yên tâm, việc này Ninh Dạ đương nhiên phải cho ngài một câu trả lời. Còn Ngân Tinh La Hán này a, ta cũng bất quá là kiểm tra một phen, nếu Thánh Tôn đã không cần, vậy ta thả hắn rời đi là được."

Nói hắn búng ngón tay một cái, một tia tinh quang bay ra, lại vẫn thật phóng thích bộ phận tàn linh của Ngân Tinh La Hán.

Tuy rằng đây chỉ là một bộ phận hắn thu hoạch, nhưng đã có thứ này, chí ít Ngân Tinh La Hán sẽ không chết, chỉ là muốn trở lại đỉnh phong, thời gian tinh lực cần phí liền càng lớn rồi.

Thấy Ninh Dạ thả Ngân Tinh La Hán, Tử Cực Thánh Tôn cũng lười tính toán chuyện hắn "Tham ô", toàn lực đối phó Ác Sát Ma Tổ kia.

Mắt lạnh nhìn hạ phương chiến đến gió nổi mây vần, Ninh Dạ cười lạnh một tiếng, đã đem một điểm nguyên thần tinh quang ném cho Giang Tiểu Phàm: "Cho ngươi, thôn phệ nó."

Giang Tiểu Phàm bị dọa cho nhảy dựng: "Thôn phệ cái này? Sư phụ, đây chính là Nhân Hoàng cảnh a!"

Tại dưới Ninh Dạ bồi dưỡng, Giang Tiểu Phàm bây giờ cũng đã là Vạn Pháp rồi.

Nhưng mà Vạn Pháp đối Nhân Hoàng, chênh lệch chung quy vẫn là quá lớn.

Ngươi bảo ta thôn món đồ này? Là muốn ta chết sao?

Ninh Dạ đã nói: "Yên tâm đi, còn nhớ ta dạy ngươi cái kia sao?"

Giang Tiểu Phàm ngẩn ra, rốt cục hiểu ra: "Dùng cái kia?"

"Đúng!" Ninh Dạ trả lời rất khẳng định.

Giang Tiểu Phàm không do dự nữa, trực tiếp đem mảnh vỡ nguyên thần của Ngân Tinh La Hán này hút vào.

Sau một khắc, trong thức hải Giang Tiểu Phàm đã xuất hiện thanh âm của Ngân Tinh La Hán.

Hắn dữ tợn cười to: "Thể chất thông linh? Lại còn dám thôn phệ ta? Ha Ha Ha Ha! Ngươi đây là tự tìm đường chết! Bản tôn lần này tổn thất trọng đại, vừa vặn thông qua ngươi bù đắp lại. . . A, làm sao có khả năng. . ."

Đắc ý không quá một giây, trong thức hải Ngân Tinh La Hán đã xuất hiện cự đại khủng hoảng.

Trong khoảnh khắc đó, hắn nhìn thấy chính là diện dung âm sâm lãnh tiếu của Ninh Dạ.

"Làm sao lại? Làm sao ngươi lại ở chỗ này?" Ngân Tinh ngạc nhiên.

"Phí lời, thân thể của đồ đệ ta chính là chiến trường thần hồn, người người có thể tiến a. Ngươi coi những năm này ta bồi dưỡng hắn là đùa giỡn sao?"

Theo Ninh Dạ cười lạnh, liền thấy trong thức hải lại xuất hiện thân ảnh của Lâm Lang.

Trong thức hải Tạo Hóa Thần Tọa hư ảnh tái hiện, một cỗ cường đại mà khủng bố thần hồn chi lực đã triệt để bao phủ lấy Ngân Tinh La Hán.

Chương 137 : Bố đạo

Chương 138: Bố đạo

Ninh Dạ thu Giang Tiểu Phàm làm đệ tử, cố nhiên có ý tứ thể chất hắn xác thực hiếm thấy, nhưng cũng xác thực có lợi kỷ chi tâm.

Đối với tuyệt đại đa số tu sĩ mà nói, tác dụng to lớn nhất của Giang Tiểu Phàm chính là luyện hóa thành một cái phân thân, tương tự với phân thần chuyển sinh, hay là làm lô đỉnh phụ trợ tu hành.

Ninh Dạ tự sẽ không táng tận thiên lương như vậy, nhưng hắn cũng đang nghĩ biện pháp khai phá tác dụng của Giang Tiểu Phàm.

Chiến trường thần hồn chính là một cái.

Những năm gần đây Giang Tiểu Phàm tại dưới Ninh Dạ "cho ăn", nguyên thần từ lâu trở nên cực kỳ cường đại.

Mà tương tự cường đại không chỉ có bản thân nguyên thần của hắn, càng trọng yếu vẫn là năng lực chịu đựng đối với thần hồn chi chiến của thân thể hắn.

Thân thể là hoàn cảnh, thức hải là chiến trường.

Thân thể thiên nhiên thông linh, thức hải thiên chuy bách luyện, làm chiến trường thần hồn, không còn ai so với Giang Tiểu Phàm càng kiên cố.

Vì vậy Ninh Dạ mở ra lối riêng, trực tiếp coi Giang Tiểu Phàm là làm một cái "Thần hồn thành trì" đến bồi dưỡng.

Bởi vì Giang Tiểu Phàm là người mình, ở chỗ này tác chiến, liền tương đương với là sân nhà của bản thân, như thật có nguyên thần cường đại Giang Tiểu Phàm đối phó không được, Ninh Dạ liền có thể giúp đỡ. Nếu thật đánh không lại, còn có thể gọi thêm đội, tỷ như Lâm Lang, ngược lại tại dưới loại tình huống này kích sát, làm người tham dự, Ninh Dạ cũng có thể hưởng thụ đến chỗ tốt.

Mà đáng sợ hơn chính là đây còn chỉ là bắt đầu —— bởi vì trong tay Ninh Dạ nắm một đống mảnh vỡ đây.

Hắn từng cái từng cái ném vào, đánh bại, thôn phệ, mảnh vỡ nguyên thần của Ngân Tinh La Hán liền như vậy không ngừng bị Ninh Dạ kích sát, sau đó phân giải, cảm ngộ, Ninh Dạ Lâm Lang cùng Giang Tiểu Phàm tham lam hấp thụ hết thảy kinh nghiệm cùng trí tuệ đến từ một vị Nhân Hoàng đại năng.

Đối với Ngân Tinh La Hán mà nói, đây lại là cái cự đại dằn vặt.

Hết thảy mảnh vỡ nguyên thần bản chất thuộc về cùng một cái, cho nên đối với Ngân Tinh La Hán mà nói, hắn liền tương đương với chết một lần lại tiếp một lần, phảng phất đặt mình trong địa ngục, chịu đựng vô tận dằn vặt của Ninh Dạ.

Ngân Tinh La Hán điên cuồng gào thét, phẫn nộ nguyền rủa, nhưng hoàn toàn không thể làm gì.

Mãi đến tận một mảnh tàn hồn cuối cùng bị thôn phệ, hết thảy cảm thụ cuối cùng toàn bộ tập trung đến trên điểm nguyên thần được Ninh Dạ "Phóng sinh" này.

Ngân Tinh La Hán cảm thụ được thống khổ bản thân trải qua, hận nghiến răng nghiến lợi.

Ninh Dạ!

Đợi ta trọng sinh trở lại, nhất định sẽ không bỏ qua ngươi!

Hắn trong lòng đang lập xuống đại thệ, một đường phi túng, chỉ mong mau mau tìm một chỗ trọng tu bản thân.

Đúng vào lúc này, nhìn thấy nơi xa hai đạo thân ảnh uyển chuyển bay qua, là hai cái nữ tu.

"Coi như hai cái nữ oa oa các ngươi xui xẻo." Ngân Tinh La Hán đã bay qua, đang định ra tay, nhưng ngạc nhiên phát hiện hai cái nữ tu này càng quen thuộc như thế.

Không đúng, là bọn họ!

Trì Vãn Ngưng!

Công Tôn Điệp!

Bọn họ làm sao lại ở chỗ này?

Ngân Tinh La Hán sợ đến vong hồn đại mạo, quay đầu liền muốn bay đi.

Đã thấy Công Tôn Điệp tiện tay vẫy một cái, đã đem Ngân Tinh La Hán nguyên thần tinh quang nhiếp trụ: "Ai ui u, đến cũng đến rồi, chạy cái gì đây?"

"Ngươi! ! !" Ngân Tinh La Hán tức đến nổ phổi hô to: "Ngươi dám giết ta, Thánh Tôn nhất định không tha cho ngươi!"

Đây chính là một điểm nguyên thần cuối cùng của hắn, nếu như không còn, hắn liền thật sự triệt để chết rồi.

Công Tôn Điệp cười nói: "Yên tâm yên tâm, ta cũng sẽ không giết ngươi, chỉ là lưu cho ngươi chút kỷ niệm!"

Nói đối với Ngân Tinh tàn thần một chỉ, một điểm hắc quang đi vào trong tàn thần.

Ngân Tinh La Hán nguyên linh run lên: "Các ngươi đã làm cái gì với ta?"

"Đến lúc đó ngươi tự nhiên sẽ biết." Công Tôn Điệp hi hi nở nụ cười, đã đem Ngân Tinh La Hán nguyên thần bỏ qua,

Lại là cùng Trì Vãn Ngưng như một làn khói bay đi.

Trên Dạ Quang Đảo.

Ác Sát Ma Tổ còn đang cùng Tử Cực Thánh Tôn đối chiến.

Hai vị đại năng giao thủ, thực sự là hôn thiên ám địa ám vô thiên nhật, đừng nói Dạ Quang Đảo, trọn cái hải vực đều bị bao phủ tại dưới uy năng của họ, mà đây vẫn là thu liễm đánh.

Tử Cực Thánh Tôn mắt thấy vô pháp thu thập, trầm giọng nói: "Mấy người các ngươi liền như thế nhìn sao?"

Trong thiên không đã truyền đến thanh âm không biết của vị Thánh Tôn nào: "Ác Sát Ma Tổ thể phách cường hãn, coi như chúng ta xuất thủ, nhất thời chốc lát cũng không giết được hắn, có kẽ nứt tại, hắn tùy thời đều có thể rời khỏi."

"Vậy liền để cho hắn cút! Ta đã cảm thụ được, kẽ nứt ở đây đã không còn loại cấm chế thần bí kia, tùy thời có thể ngăn chặn!" Tử Cực tức giận nói.

Hắn không nói phong tỏa kẽ nứt lưu lại Ma Tổ, gia hỏa này như thật lưu lại, coi như giết chết hắn, đối với Thiên Trung Giới cũng là cự đại thương tổn. Dưới tình huống không muốn ngọc đá cùng vỡ, cách làm tốt nhất chính là đem hắn đuổi trở về.

Nhưng Ác Sát Ma Tổ kia lại không có cái tự giác này, cười dài nói: "Bản tọa nếu như đã đến, như không làm gì liền rời khỏi, há không phải phụ mất chuyến này?"

Nói hắn bỗng nhiên hồi thủ, xé xuống một bên kim dực sau lưng mình, kim dực kia ở trong tay hắn hóa thành vạn ngàn tinh điểm, phiêu phi mà ra.

"Không được!" Tử Cực Thánh Tôn tức giận: "Lại dám làm ác hành này, há có thể dung ngươi!"

Hoang cuồng điện quang dũng lạc, vô tận kiếp lôi hình thành vạn thiên lôi võng chụp vào kim quang Ác Sát Ma Tổ kia phóng thích, không chỉ có hắn, liền ngay cả những Thánh Tôn khác cũng tại lúc này đồng thời xuất thủ.

Cửu đại thánh tôn đồng thời xuất thủ, liền thấy giữa thiên địa phạn âm cao minh, đạo pháp hoành hành, toàn bộ thế gian đều như điên đảo.

Chín loại đại đạo đồng thời xuất hiện, cho dù là ma niệm Ác Sát Ma Tổ kia sở hóa cũng vô pháp thoát ra.

Nhưng Ác Sát Ma Tổ kia hiển nhiên đã sớm chuẩn bị, cười dài nói: "Chung quy vẫn là vào tròng của bản tọa rồi, đi đi!"

Liền thấy vạn thiên kim quang kia đồng thời tiêu tán, triệt để trừ khử vô tung.

Sau một khắc Ác Sát Ma Tổ đã tóm lấy Ngân La Hán bị hắn chuyển hóa thành Thiên La Ác Sát, tung người nhảy vào kẽ nứt, tùy theo Thiên Thủ Ngô Ma cùng với Hắc Viêm Ma Thần kia cũng dồn dập rời đi.

Kẽ nứt ma uyên không cần Thánh Tôn xuất thủ, đã bắt đầu chậm rãi khép lại.

Vị đại ma này, rốt cục vẫn là rời khỏi rồi.

Chỉ là Cửu đại thánh tôn nhưng không có một chút nào đắc ý.

Bọn họ biết bản thân trúng bẫy rồi.

Đúng, lúc trước Ác Sát Ma Tổ kia bề ngoài là đem ma tính của chính mình phân tán phóng ra, muốn tại toàn giới bố hạ ma chủng, xúc động Thánh Tôn xuất thủ ngăn chặn, nhưng thực tế chỉ là cái danh nghĩa.

Hàng này căn bản không phải là muốn chủng ma chủng, mà là muốn bố đạo!

Bố Kim hành chi đạo của hắn.

Khi Cửu đại thánh tôn đồng thời xuất thủ, đạo niệm giương cao thì, cũng là thời điểm Thiên Trung Giới triệt để khai phá tự thân, Ác Sát Ma Tổ đã sớm chuẩn bị, đem tự thân đạo ý gieo xuống.

Từ giờ trở đi, Thiên Trung Giới này liền không còn là cửu đạo hoành hành, mà là thập đạo.

Cho tới nói chuyện này có uy hiếp gì, đến cũng không đến nỗi.

Đại đạo bản chất chính là thiên địa chi quy, bố đạo bất quá là vì lý giải cùng vận dụng của bản thân đối với đạo hạnh, cái gọi là Thiên Nhân Hợp Nhất chính là như vậy, Thánh Nhân chi cảnh lại xưng Thiên Nhân cảnh chính là cái đạo lý này.

Vì vậy cách làm này của Ma Tổ, bản thân sẽ không tạo thành thương tổn đối với Thiên Trung Giới.

Nhưng dù sao đây là đạo hắn bố, như vậy nói cách khác, liền đại biểu cho ý chí của hắn mượn đạo này có thể thẩm thấu qua, tạo thành ảnh hưởng.

Cho tới cụ thể ảnh hưởng là bao nhiêu vậy thì không nói được rồi.

Cửu đại thánh tôn đều cho rằng Ác Sát Ma Tổ lần này đi tới nhất định sẽ có động tác lớn, chẳng ai nghĩ tới mục đích thực sự của hắn thế mà là bố đạo, chính là một điểm suy nghĩ bất chu này, dẫn đến Ma Tổ kia thành công đắc thủ.

Bây giờ Ác Sát Ma Tổ đã đắc thủ, Thiên Trung Giới tạm thời không có uy hiếp, chỉ là Cửu đại thánh tôn trong lòng đều đã có một tầng bóng tối.

Tử Cực Thánh Tôn đã nói: "Lang Gia, việc này cái đồ tôn ngoan kia của ngươi, cần phải hảo hảo cho chúng ta một câu trả lời. Lại dám cấu kết ma giới, hắn là không biết chết sao?"

Lang Gia cười hắc hắc: "Bàn giao tự nhiên là sẽ bàn giao, nhưng ta cũng kiến nghị ngươi đừng quá ôm hi vọng. Ninh Dạ không phải người ngu, hắn biết rõ bản thân đang làm cái gì."

Nói liền thấy một cỗ tiên vân phiêu đến, hóa thành một cái thủ chưởng, đã đem Ninh Dạ kéo đi.

Chương 138 : Chính đạo xâm thực

Chương 139: Chính đạo xâm thực

Ninh Dạ phát hiện bản thân giờ phút này chính đặt thân tại trong một mảnh không gian hư huyễn.

Đỉnh đầu có chính vầng thái dương sáng rực treo cao, nói là thái dương, bên trong nhưng các hữu dị tượng. Có cái nội bộ ẩn nhiên xuất hiện che trời cự thụ chi cảnh, có thì xem ra như long tượng bôn đằng, còn có ẩn thấy thiên lôi trận trận, phảng phất vĩnh viễn không ngừng phách xuống, càng có một vầng nhật quang, hiện hắc bạch nhị sắc, nhược thủy mặc đan thanh, tả ý tự nhiên.

Ninh Dạ trong lòng đã có suy đoán, hướng tới hắc bạch chi nhật kia cung thân quỳ bái: "Bái kiến tổ sư, tham kiến chư vị thánh tôn!"

Trong thiên không, Lang Gia Thánh Tôn thanh âm đã truyền đến: "Ninh Dạ, nói một chút đi, đây không phải là trùng hợp, đúng không?"

Ninh Dạ cười nói: "Tự nhiên không phải. Thánh Tôn thánh minh, Dạ sao dám lừa dối. Tin tưởng Thánh Tôn đã sớm biết, Dạ khổ tâm gieo xuống Khổ Lâm Tịnh Thổ, dụ dỗ Thiên La Ác Sát đến đây, săn giết lấy cốt, thu lấy tư nguyên."

Cửu đại thánh tôn đồng thời ân một tiếng.

Chuyện như vậy bọn họ đương nhiên biết, cũng không hề để ý, dù sao đây nguyên bản liền là khảo nghiệm, Ninh Dạ có thể đem khổ sai biến thành chỗ tốt, đó chính là bản lĩnh của hắn, là phần thưởng hắn thông qua khảo nghiệm.

Ninh Dạ tiếp tục nói: "Ngân La Hán chạy tới trích trái cây, ta đương nhiên phải cho hắn một ít màu sắc nhìn."

Tử Cực Thánh Tôn cả giận nói: "Vì vậy ngươi liền cấu kết ma tộc, hại nhân gian? Ngươi biết ngươi đã làm cái gì sao?"

Ninh Dạ lắc đầu: "Ta không có cấu kết ma tộc, loại chuyện tự tìm đường chết này ta sẽ không làm."

"Vậy sự tình làm sao lại xảo như vậy? Ngươi vừa mới rút đi, Ma tộc liền theo sát bức đến?"

Ninh Dạ cười nói: "Ta cũng không nói đây là trùng hợp, chỉ bất quá Ngân La Hán kia ngu xuẩn cực kỳ, tự cho là từ thủ hạ của ta thu được bí mật, nhưng không biết căn bản không có tham thấu bí ảo chân chính. Kỳ thực những năm gần đây, Ninh Dạ quan sát kẽ nứt ma uyên, sớm phát hiện kẽ nứt ở đây sở dĩ có vấn đề, là bởi vì ma giới bên kia xảy ra chuyện."

"Ồ? Đã xảy ra chuyện gì?"

Ninh Dạ hơi hơi mỉm cười: "Chính đạo xâm lấn, ma giới thụ nhiễm."

"Ngươi nói cái gì?" Cửu đại thánh tôn đồng thời chấn kinh.

Ninh Dạ đã nghiêm mặt nói: "Đúng, ma giới chịu đến chính giới ta phản xâm thực!"

Đây không phải là nói dối, mà là sự thực, chỉ bất quá ai cũng không biết, đây kỳ thực cũng là thủ bút của Ninh Dạ.

Năm đó tiên giới đại viễn chinh, Thiên Tàm tu sĩ tấn công một chỗ ma giới, không ngờ tao ngộ Bàn Xà thi triển Chính Phản Giới Thuật, suýt nữa đem tất cả mọi người đều chôn giết. May mắn Ninh Dạ kịp thời phát hiện, mới cản được diệt vong, không những như vậy, càng là đem một cái 'chính đạo chi quang' đưa vào phản giới.

Vào lúc ấy Ninh Dạ cũng chỉ là hạ một quân cờ rảnh, nội tâm lại là muốn xem xem có thể thi hành phản hướng xâm thực hay không.

Năm đó Ninh Dạ đã nói, chính cũng được, phản cũng được, đều là tâm chứng.

'Đẹp' trong mắt của nhân loại, tại trong mắt ma tộc, khả năng chính là xấu xí vô bỉ —— Trì Vãn Ngưng tại trong mắt ma tộc phỏng chừng chính là tuyệt đối cá sấu.

Thiện trong mắt nhân loại, tại trong lòng ma tộc có lẽ chính là chí ác.

Chính phản lưỡng giới mỗi bên có hoàn cảnh của mình, có quan điểm đặc biệt riêng, lẫn nhau hỗ bất tương dung.

Thậm chí cái gọi là chính phản chi giới, đều chỉ là chuyện mỗi bên tự định —— tại trong mắt ma tộc, bọn họ mới là chính đạo.

Cho nên khi lực lượng của ma giới tiến vào chính giới thì, chính là xâm thực; như vậy lực lượng của chính giới tiến vào phản giới, có thể hay không cũng hình thành xâm thực đây?

Đây là lúc trước Ninh Dạ muốn biết , nhưng đáng tiếc hắn vô duyên tra tìm nội bộ, vô pháp biết được.

Thế nhưng tại sau khi liên lạc được Hắc Viêm, tất cả những vấn đề này liền dễ dàng giải quyết.

Hắc Viêm cũng không biết những việc này đều là Ninh Dạ làm, vì vậy sau khi Ninh Dạ thăm dò mấy lần, liền dễ dàng thổ lộ chân tướng —— bên trong phản giới xác thực có một nơi chịu đến chính đạo "Xâm thực" .

Tại trong mảnh thế giới hắc ám kia, quang minh tựa như độc tố, lấy tốc độ vượt quá tưởng tượng cấp tốc mở rộng, thậm chí một độ tạo thành phiền toái lớn cho ma tộc nơi đó.

Thứ này mở rộng nhanh chóng, hơn xa những năm này Ninh Dạ tại chính giới tu hành vô số lần, dẫn đến trong khoảnh khắc đó, Ninh Dạ ý thức được —— cái gọi là 'lực lượng của địch nhân chính là dinh dưỡng tốt đẹp nhất', biểu hiện tầng thứ cao nhất chính tại chỗ này đây.

Thời khắc này Ninh Dạ nói như vậy, Cửu đại thánh tôn đến là lập tức đã minh bạch.

"Nguyên lai là như vậy, ma giới thế mà ngược lại bị chính đạo ta xâm thực rồi! Thú vị thú vị, không biết là vị Thánh Nhân nào, thế mà có thể đem lực lượng của bản thân đầu nhập ma giới, hơn nửa cũng là Hạo Nhiên Chính Khí chi đạo." Một vị Thánh Tôn đã cười dài nói, nghe khẩu khí quá nửa là Hạo Nhiên Thánh Tôn.

Lang Gia Thánh Tôn cũng theo đề tài nói: "Không trách Ác Sát Ma Tổ kia lại nghĩ hết biện pháp xâm thực nơi đây, hẳn là cũng cùng việc này có quan hệ."

"Đúng vậy." Ninh Dạ nói: "Vị trí phản giới bị xâm nhiễm, là lãnh địa của một cái chúa tể ma giới tên là Bàn Xà, địa bàn của hắn bị xâm thực, đương nhiên phải phản kích, tốt nhất là đem lực lượng này tống về chính giới, như vậy bản giới mới có thể thuần khiết."

"Như vậy đạo kẽ nứt ma uyên kia là Chúa Tể gây nên? Ngô, vậy thì nói xuôi rồi." Cửu đại thánh tôn đồng thời gật đầu.

Nếu đã là Chúa Tể xuất thủ, cũng chẳng trách vô pháp tiêu trừ, mục đích cũng nói xuôi được.

Tử Cực Thánh Tôn nhưng không muốn bỏ qua hắn: "Ngươi là làm sao biết tất cả những thứ này?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Ta bắt được rất nhiều Thiên La Ác Sát."

". . ."

Hảo hồi đáp.

Tử Cực Thánh Tôn hừ nói: "Nếu ngươi đã sớm biết, vì sao không nói?"

"Nói rồi, địa bàn này liền không còn của ta. Mục đích của Bàn Xà Chúa Tể bất quá là tịnh hóa phản giới, đối với Thiên Trung Giới ta cũng không ảnh hưởng, không quan hệ đại cục, ta cần gì phải nói? Lại thêm, ta cũng không có phương pháp liên lạc trực tiếp cùng chín vị Thánh Tôn a." Ninh Dạ lẽ thẳng khí hùng vì tư lợi.

Tử cực hừ nói: "Chuyện này cùng hành vi lúc trước của ngươi có quan hệ gì?"

Ninh Dạ cũng không phí lời, tiện tay vung lên, một cái huyễn tượng pháp trận đã xuất hiện, chính là Khổ Lâm Tịnh Thổ trận kia, đương nhiên đây chỉ là cái huyễn tượng, hiện tại cũng chỉ là đưa đến tác dụng tương tự sa bàn.

Ninh Dạ đã nói: "Mục đích của Bàn Xà là tống về 'chính đạo chi quang' xâm nhiễm phản giới, vì vậy cái kẽ nứt kia mặt ngoài là vận chuyển ma vật, kì thực là tịnh hóa phản giới. Mà 'chính đạo chi quang', đối với ma là độc, đối với chúng ta liền là đại bổ chi vật. Vì vậy ta liền tại trong Khổ Lâm Tịnh Thổ lại bố trí một toà tiểu trận, chuyên môn dùng để hấp thu 'chính đạo chi quang', cung ta tu hành. Chuyện này đối với ma giới mà nói cũng là chuyện tốt, vì vậy bọn họ sẽ không phản đối. Từ phương diện này mà nói, muốn nói ta cùng ma tộc có cấu kết, đến cũng không quá đáng, bởi vì chúng ta xác thực tồn tại ăn ý nào đó. Bọn họ đem thứ mình không cần trả lại, mà ta thì chiếu bàn toàn thu."

Vậy là Lang Gia Thánh Tôn cũng bắt đầu cười hắc hắc: "Nhưng tiểu tử ngươi liền lưu lại cái tâm nhãn đây, không có nói cho bất luận kẻ nào."

Ninh Dạ gật gật đầu: "Bí mật tu hành của bản thân, ai lại dễ dàng nói đây? Không những như vậy. . ."

Ninh Dạ dừng một chút, cười hắc hắc: "Ta còn tại trong nguyên bản Khổ Lâm Tịnh Thổ thêm vào hắc ma thạch, vật này chí ác, sẽ chặt đứt 'chính đạo chi quang' trở về, sau đó lại lấy bí pháp che giấu. Tu sĩ thủ hạ ta, chỉ biết Khổ Lâm Tịnh Thổ, không biết 'chính đạo chi quang'. Răm rắp học theo, kết quả. . ."

Cửu đại thánh tôn đã hoàn toàn minh bạch.

Ninh Dạ thu hồi trận pháp của chính hắn, Ngân Tinh La Hán thì răm rắp học theo bố trí Khổ Lâm Tịnh Thổ, kết quả liền là ma giới 'chính đạo chi quang' không những không thể thâu tống tới nữa, phản mà bị ngăn cản tuyệt.

Đối diện loại tình huống này, bọn họ không vội mới là lạ, kết quả liền là Ác Sát Ma Tổ kia trực tiếp giết tới, nếu đã không thể tiếp tục trả về 'chính đạo chi quang' còn lại, vậy thì phản chạy qua gieo giống, chính là thủ đoạn nhất quán của ma giới.

Tất cả những thứ này, Ninh Dạ hết thảy không có nói dối.

Bởi vì đó vốn là một trong những hợp tác trước đó giữa hắn cùng Hắc Viêm, năm đó 'chính đạo chi quang' liền như hạt giống hắn gieo xuống, bị hắn lấy loại phương thức này thu về. Hơn nữa đã có cái danh nghĩa này, sau này hắn thi triển Quang đạo cũng có thể quang minh chính đại rồi.

Cũng chính là bởi vì đã có cái hợp tác này, Tử Cực Cung tiếp nhận xem như va vào nòng súng rồi.

Ninh Dạ cái gì cũng không cần làm, chỉ cần trận pháp của hắn vừa triệt, ai tới kẻ đó xui xẻo!

Chương 139 : Cường hoành ứng đối

Chương 140: Cường hoành ứng đối

Nghe xong Ninh Dạ trình bày, Tử Cực Thánh Tôn cả giận nói: "Vì là chuyện hôm nay, chung quy vẫn là liên quan tới ngươi? Chính là bởi vì tư dục của một mình ngươi, mới dẫn tới ma tộc xâm lấn!"

Ninh Dạ cười hỏi: "Thánh Tôn xác nhận là tư dục của một mình ta?"

"Thật can đảm!" Tử Cực Thánh Tôn lôi đình chi hống bạo khởi, trong thiên không đã hiện lôi kiếp chi huy.

Lang Gia Thánh Tôn đã nói: "Tử cực, đủ rồi, đừng nổi giận với hài tử. Hành vi của Ninh Dạ, cũng không có gì không thích hợp. Hắn vẫn chưa cấu kết ma tộc!"

"Nhưng hắn biết hành vi của chính mình sẽ mang đến cái gì!" Tử Cực tức giận nói.

Ninh Dạ lắc đầu: "Ta không biết. Ta biết chỉ là ma tộc nhất định sẽ xâm lấn, nhưng ma tộc vẫn luôn xâm lấn, ai có thể nghĩ tới Ác Sát Ma Tổ đột nhiên lại nhô ra."

"Nhưng điều này không có thể phủ nhận sai phạm của ngươi!"

"Sai phạm gì? Sai phạm trấn thủ kẽ nứt tám năm không có sai lầm sao? 'Tại kỳ vị mưu kỳ sự', thời điểm Ninh Dạ ta tại Dạ Quang Đảo, đem hết toàn lực không để cho nó có chuyện. Sau khi rời đi, nơi đây dù cho trời long đất lở, chỉ cần không phải ta cấu kết mà đến, lại cùng ta có quan hệ gì đây? Tổng không thể tướng lĩnh trấn thủ có công, nhưng không có lỗi mà bị điều đi, dẫn đến thành trì thất thủ, kết quả không phải sai lầm của người tiếp nhận, ngược lại là lão tướng sai lầm? Ngân La Hán kia nếu như không tham lam, không bố trí Khổ Lâm Tịnh Thổ trận, căn bản cũng sẽ không có những việc này. Chư vị Thánh Tôn minh giám, việc này, Ninh Dạ làm sai chỗ nào?"

Mấy câu nói nói tới mọi người cũng là á khẩu không trả lời được.

"Hảo một bộ răng miệng sắc bén!" Tử Cực Thánh Tôn cả giận nói: "Tu hành chi đạo, không phải là sính miệng lưỡi liền có thể chiếm được."

"Nhưng chỉ cần tâm chính, thì thiên đạo che chở, đại sự khả thành!" Ninh Dạ nghiêm túc hồi đáp.

Theo trả lời của hắn, liền thấy đầy trời kiếp lôi kia đột nhiên biến, hóa thành vô biên tường thụy chi huy lạc hạ, điểm điểm tích tích hạ xuống thân Ninh Dạ.

"Thiên đạo khí vận? Làm sao có khả năng?" Tử cực kinh hãi kêu to.

Liền thấy Ninh Dạ toàn thân khí cơ tăng vọt, nghiễm nhiên càng đã bắt đầu quá trình trùng kích Vô Cấu cảnh.

Tu hành không tới ba mươi năm, liền thiên đạo khí vận gia thân, trùng kích Vô Cấu, một màn này coi như là Tử Cực Thánh Tôn cũng kinh hãi.

Tu hành nhanh không phải nguyên nhân hắn kinh hãi, thiên đạo khí vận che chở mới là.

Đối với Thánh Tôn đại năng mà nói, tu vi đến bọn họ bước này, hoặc là nghịch thiên nhi hành, hoặc là thuận thiên nhi hành.

May mà Cửu đại thánh tôn không phải năm đó vị thánh nhân kia, đều là thuận thiên ứng mệnh chi nhân, chính bởi vậy, đối với khí vận che chở chi nhân, là tuyệt đối sẽ không tùy ý làm hại, bởi vì điều đó mang ý nghĩa sẽ dẫn đến tự thân khí vận công đức tổn hại, tựa như lúc trước Ninh Dạ cũng không muốn giết Phong Vân Liệt đồng dạng.

Nếu như nói những lời Ninh Dạ nói lúc trước là lấy lý thuyết phục, vậy hiện tại chính là lấy uy trấn áp.

Đối với Thánh Nhân chỉ nói lý không đủ, còn phải có chỗ dựa, càng phải có cố kỵ.

Hiện tại Ninh Dạ có lý, có Lang Gia làm chỗ dựa, có thiên đạo làm chỗ dựa càng lớn, cứ như vậy, coi như là Tử Cực Thánh Tôn muốn không quan tâm tất cả giết chết hoặc là trách phạt Ninh Dạ cũng phải suy nghĩ nhiều lần.

Mà đối với Ninh Dạ mà nói, chuyện hôm nay, không những giải quyết xong Ngân La Hán, còn danh chính ngôn thuận có thể sử dụng Quang đạo, tấn thăng Vô Cấu, sau lần đó làm việc liền sẽ càng thêm thuận tiện.

Thời khắc này thấy thiên đạo khí vận gia thân, Lang Gia Thánh Tôn đều cười to lên: "Ha Ha Ha Ha, không nghĩ tới a không nghĩ tới, Ninh Dạ ngươi thế mà có thể được thiên quyến. Không tệ, không tệ, nếu thiên đạo đã tán đồng, vậy còn có cái gì có thể nói. Việc này, liền như vậy xong đi."

"Liền như vậy xong đi." Những Thánh Tôn khác cũng đồng thời long long hồi ứng.

Cửu nhật biến mất.

Ba ngày sau.

Cực Quang Đảo.

Trong tĩnh thất, Ninh Dạ đang tự đả tọa, một phiến hắc vụ lượn lờ mà ra.

Huyễn hóa thành hình dáng Hắc Viêm, kiệt kiệt quái tiếu nói: "Hảo tiểu tử, đúng là chỉ có ngươi, sự tình vẫn đúng là hồ lộng qua rồi."

"Ngươi cũng không tệ a, thế mà có thể đem Ác Sát Ma Tổ đều dẫn tới." Ninh Dạ cười nói: "Được không ít chỗ tốt chứ?"

Hắc Viêm hừ một tiếng: "Ăn nhiều thiệt thòi chỗ ngươi như vậy, cũng nên được ít chỗ tốt chứ."

Khẩu khí là không quan tâm, kì thực mặt mày hớn hở, hiển nhiên tâm tình đúng là rất sung sướng.

Đương nhiên, tâm tình của hắn tốt, cũng không phải chỉ bởi vì cái này.

Thời khắc này Hắc Viêm trực tiếp nói: "Nhưng mà, hiện tại kẽ nứt ma uyên đã tiêu trừ, bản tọa tạm thời cũng không còn chỗ nào cần đến ngươi."

"Ân ân." Ninh Dạ gật đầu: "Không còn chỗ cần đến ta, bí mật thân phận của ta ngươi lại vẫn là biết, vì vậy ngươi lại cảm thấy có thể nắm bắt ta rồi?"

Hắc Viêm trong lòng nhảy một cái, ta fuck, tiểu tử này đã sớm chuẩn bị?

Hẳn là lại chuẩn bị cái gì rồi?

Hắn cẩn thận nhìn Ninh Dạ, trong lòng có e dè, uy hiếp này càng là không nói ra được.

Vẫn là Ninh Dạ cười nói: "Vậy mới nói a, ma đầu kia chính là ma đầu, một khi có cơ hội liền sẽ tùy thời trở mặt. Cùng ma hợp tác, chính là tranh ăn với hổ, đó là nửa điểm không giả. Bất quá Hắc Viêm a, ngươi cũng đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, ngươi năm lần bảy lượt muốn bắt chẹt ta, ta cũng sẽ không một mạch tính tình tốt như thế."

"Ồ? Ngươi có thê thế nào?" Hắc Viêm cười hi hi nói: "Ngươi nói nghe một chút, nếu như nói có lý, ta liền nghe lời ngươi."

Hàng này cũng coi như là không cần mặt đến cực trí, thẳng thắn hạ thấp tư thái tìm hiểu nội tình Ninh Dạ.

Ninh Dạ cười lạnh: "Kẽ nứt ma uyên, việc của ngươi xem như là đã hoàn thành rồi, ta không còn tiền vốn đối kháng. Thế nhưng một cái tiền vốn không còn, lại có thể có tiền vốn mới. Ác Sát Ma Tổ tại Thiên Trung Giới bày xuống Kim hành chi đạo, mưu đồ sâu xa, nghĩ đến là không thể sai sót chứ?"

"Liền này?" Hắc Viêm vui vẻ: "Đó chính là thủ đoạn Ma Tổ sở bố, liền cửu thánh đều không thể loại bỏ, ngươi còn có thể có biện pháp giải trừ hay sao?"

Ninh Dạ liền nói: "Cửu thánh sở dĩ vô pháp giải trừ, là bởi vì Kim đạo vốn là tồn tại, hợp tự nhiên chi lý."

Cái gọi là đạo, thiên địa chi quy, cái gọi là ngộ đạo bố đạo, đều bất quá là năng lực lợi dụng đối với thiên địa chi quy này, không phải vô trung sinh hữu sáng đạo.

Chính bởi vậy, Kim hành chi đạo vốn là tồn tại, bằng không Thiên Trung Giới liền không thể nào có kim loại.

Ma Tổ bố đạo, bất quá là tăng cường đạo này, cũng đem ý chí tự thân phóng đến trên đó, trực quan hậu quả chính là từ nay về sau, thế nhân tu hành Điểm Thạch Thành Kim Chi Thuật sẽ trở nên đặc biệt dễ dàng, hiệu quả gấp bội.

Nói trắng ra chính là sau này Thiên Trung Giới vàng không đáng giá.

Kỳ thực điều này cũng không vấn đề, tu sĩ vốn là không phải lấy vàng bạc làm đơn vị tiền, cho dù là phàm nhân cũng ít có vật này, lấy dàng đổi hàng vẫn như cũ là thủ đoạn thông thường, tiền bất quá là phụ trợ, chính bởi vậy, cái gọi là sản lượng vàng đại tăng dẫn đến hệ thống tài chính hỗn loạn, tại cái thế giới này là căn bản không tồn tại, ảnh hưởng rất ít.

Đối với Ma Tổ mà nói, hắn muốn cũng không phải họa loạn giới này, mà là nhờ vào đó giới tăng cường tự thân đạo nghiệp, điểm ấy cùng những Thánh Tôn khác không có sự khác biệt.

Chính là bởi vì vốn là tự nhiên chi đạo giữa thiên địa, vì vậy Cửu đại thánh tôn vô pháp loại bỏ, lại thêm họa hại cũng nhỏ, càng vô ý nghĩa đi làm.

Chỉ bất quá mọi người đều biết, coi đây là cơ sở, lực lượng của Ma Tổ kia tùy thời đều có thể lại tiến vào giới này, đây mới là phiền toái lớn.

Ninh Dạ đã nói: "Kim hành chi đạo không thể nào loại bỏ, lại khả năng bị soán đoạt quyền bính. Cửu đại thánh tôn có đạo của chính mình, vì vậy sẽ không làm như thế, nhưng không có nghĩa là những kẻ chưa thành Thánh Tôn khác liền không được a. Vừa vặn Ninh Dạ ta những năm này tiềm tu đại đạo, đối với mượn đường chi sự rất có lý giải. Tỷ như cái này. . ."

Ninh Dạ tùy tiện lật tay một cái, một cỗ Hạo Nhiên Chính Khí từ trong cơ thể bộc phát mà ra.

Đây chính là thủ đoạn hắn áp chế Hắc Viêm lúc trước.

Sau đó thủ thế lại huyễn, đã đem Cửu đại thánh tôn sở bố chi đạo từng cái vận dụng, cuối cùng cong ngón tay búng một cái, một điểm kim quang rơi vào Hắc Viêm yên vụ chi thể, Hắc Viêm liền phát hiện bộ phận thân thể của bản thân thình lình đã bị kim loại hóa.

"Ngươi. . . Ngươi thế mà có thể làm đến mức độ này?" Hắc Viêm kinh hãi.

Hắn vốn tưởng rằng Ninh Dạ lần này lại là muốn dùng âm mưu thủ đoạn gì tới đối phó bản thân, nhưng hắn lần nữa đoán sai.

Lần này Ninh Dạ là lấy đường hoàng chính đạo, tự thân bản lĩnh ứng đối.

Hắn mỉm cười nói: "Nếu như ngươi dám giở trò, ta cũng không ngại liền đi một thoáng Kim hành chi đạo, khiến hết thảy bố trí của Ác Sát Ma Tổ ở chỗ này đều phục vụ cho ta! Cửu đại thánh tôn chi đạo, ta không thể đoạt, thế nhưng Ma Tổ bố đạo, ta còn không dám đoạt sao?"

Chương 140 : Ninh Tiện

Chương 141: Ninh Tiện

Có thể dùng lực lượng giải quyết thì cần gì âm mưu thủ đoạn.

Tối trọng yếu việc này hoàn toàn có thể làm được quang minh chính đại, Cửu đại thánh tôn biết, cũng chỉ có thể hoàn toàn chống đỡ.

Tương lai Ninh Dạ nếu có thể lấy đạo này tấn thăng Thánh Tôn, cũng bất uổng thú đàm (đàm luận vui vẻ).

Sự thực Ninh Dạ cũng xác thực có thể làm được, chỉ là hắn không có hứng thú.

Hắn chí tại cao xa, Kim hành bất quá tiểu đạo, bản thân kỳ thực là không có hứng thú, nhưng dùng để hù dọa Hắc Viêm một chút cũng đã đủ rồi.

Đương nhiên cũng không chỉ là hù dọa, hắn thực tế đã nghĩ kỹ ai đi đường này.

Hiên Viên Long!

Kim hành chi đạo chỗ mạnh nhất chính là luyện thể, Thiên La Ác Sát ma hóa kim cốt quả thực chính là vật chất cứng rắn nhất trong thiên hạ, vạn pháp bất xâm.

Hiên Viên Long cũng là luyện thể nhất mạch, chính thích hợp đạo này, lại thêm lúc trước thu hoạch nhiều ma hóa kim cốt như vậy, lấy chi luyện thể, quả thực chính là thiên thời địa lợi nhân hoà đều đủ.

Bất quá lời này Ninh Dạ sẽ không nói với Hắc Viêm rồi.

Mắt thấy Ninh Dạ thủ đoạn như thế, Hắc Viêm cũng là triệt để phục rồi: "Được rồi, được rồi, Ninh đại thiếu gia của ta, ta biết ngươi lợi hại, ta là không làm gì được ngươi. Nếu như thế, ngươi lại gọi ta đến làm gì?"

"Tự nhiên là đòi nợ ngươi rồi." Ninh Dạ cười nói.

Lúc trước Hắc Viêm đáp ứng hắn hai khối chứng đạo ma cốt, kết quả chỉ cho Ninh Dạ một khối, dùng ở trên người Thiên Cơ, khoảng thời gian này Thiên Cơ chính đang mượn cơ hội này trù bị trùng kích Nhân Hoàng đây, vừa vặn Ác Sát Ma Tổ nghiễm bố Kim đạo, Ninh Dạ dự định thuận tiện cũng dùng tại trên người Thiên Cơ.

Cho tới khối còn lại này, Hắc Viêm đáp ứng dùng những đại ma khác làm trao đổi, vốn hắn là định dùng sự kiện kẽ nứt lần này nguỵ biện, liền nói ta liền Ma Tổ đều đưa tới cho ngươi, ngươi thu không đi chính là vấn đề của ngươi, nhưng hiện tại biết Ninh Dạ không dễ chọc, nguỵ biện chi từ này lại không nói ra được.

Chỉ có thể cười khổ nói: "Kẽ nứt đều không còn, ngươi bảo ta làm sao trả nợ?"

"Ta không cần ngươi trả nợ, chỉ là cần ngươi đi thu một người làm đồ đệ."

"Thu đồ đệ?" Hắc Viêm ngẩn ra.

Tình huống gì thế này?

Hắc Viêm vội nói: "Tình huống hiện tại này của ta, cũng chỉ là một tia nguyên thần, tại Thiên Trung Giới này vẫn còn chưa thể lui tới tự nhiên, ngươi bảo ta thu đồ đệ, quá buồn cười."

"Không sao." Ninh Dạ nói: "Ta đã vì ngươi chuẩn bị một bộ thân thể, tiến vào bên trong, ngươi liền có thể tại giới này lui tới tự nhiên. Ngươi không phải một mạch ngóng trông chính giới phồn hoa sao? Vừa vặn cũng có thể khoái hoạt một phen."

Nói đã lấy ra một bộ nhục thân ném cho Hắc Viêm.

Đây là hắn đặc biệt vì Hắc Viêm luyện hóa, Hắc Viêm trực tiếp tiến vào, sau một khắc đã biến thành một cái phiêu phiên nam tử, đến cũng anh tuấn tiêu sái.

Hắc Viêm đối với thân thể này khá là yêu thích, nhất thời vẫn đúng là có chút không nỡ bỏ, liền hỏi: "Thu ai làm đồ đệ?"

Ninh Dạ cong ngón tay búng một cái, một tia tin tức đưa vào: "Người này hiện tại tại Tiểu Thanh Sơn, ngươi chỉ cần qua đó, nhìn thấy, ngươi liền biết là ai. Từ giờ trở đi, tên của ngươi liền gọi Hắc Hỏa Thượng Nhân, bản danh Ô Thanh Viêm."

"Liền tên đều chuẩn bị sẵn cho ta rồi." Hắc Viêm lầm bầm.

Tiểu Thanh Sơn.

Hắn mờ mịt nằm tại lâm địa, nhìn thiên không.

Ta là ai?

Ta tên cái gì?

Tại sao ta không nhớ ra được?

Hắn khổ não nhìn bốn phía, làm sao cũng nhớ không nổi quá khứ của bản thân.

Đúng vào lúc này, cách đó không xa một con mãnh hổ lặng yên xuất hiện.

Nhìn thấy mãnh hổ, hắn không khỏi trong lòng rất gấp gáp.

Xong, là Thiết Cốt Liệt Xỉ Hổ, yêu thú cấp bậc Vạn Pháp.

Kỳ quái, ta làm sao biết được cái này?

Không còn kịp suy tư nữa, hắn lui về phía sau.

Bất quá hắn vừa lùi lại, Thiết Cốt Liệt Xỉ Hổ kia ngược lại đã nổi hứng thú, nó từng bước từng bước hướng tới gần hắn.

Đáng chết, đáng chết, bản tọa nên làm gì?

Di? Ta tại sao muốn tự xưng bản tọa?

Ta đến cùng là kẻ nào?

Mẹ nó, không nhớ ra được a!

Trong lòng hắn lo lắng, lúc này liệt xỉ hổ kia dưới chân đã sinh phong vân, đối với hắn há miệng nhất hống, một đoàn cường kình yêu phong phác diện mà tới, tanh hôi chi khí hầu như sắp đem hắn hun ngất đi.

Sau một khắc hổ yêu kia đã vồ tới, đối với hắn miệng lớn cắn xuống.

Mệnh ta xong rồi!

Trong lòng hắn kêu rên giơ cánh tay lên.

Răng rắc!

Hổ yêu đã cắn tại trên cánh tay hắn, sau đó là song phương đồng thời ngẩn ngơ.

Rắc rắc rắc rắc.

Hàm răng của hổ yêu kia thế mà vỡ nát đầy đất.

Ta vô sự?

Hắn nhìn nhìn cánh tay của chính mình.

Nguyên lai cánh tay của ta cứng như vậy?

Ta là tu tiên chi nhân?

Nhưng mà. . . Tiên pháp đâu?

Ta tiên pháp ở đâu? Ta không nhớ ra được a!

Ta quên mất tiên pháp của ta rồi a.

Trong lòng hắn kêu rên, hạ quyết tâm, thẳng thắn ôm lấy hổ yêu kia, hướng tới nó một trận quyền đấm cước đá.

Tiên pháp thần thông gì đều không có, hắn liền dứt khoát dựa vào thân thể cường hoành của mình cuồng tạp, thể nội từng vòng từng vòng tinh quang thiểm hiện, sau đó lại hóa thành hắc khí tiêu tán.

Hắn liều mạng đánh đập, oanh kích, hổ yêu kia tại dưới hắn chuy nện không chịu đựng nổi, rốt cục phát ra ý muốn xin tha.

Đáng thương nó cũng là Vạn Pháp hổ yêu, lại bị một người liền tiên pháp đều không biết đánh tới chống đỡ không nổi.

Làm sao người này quả thực chính là người điên, căn bản không để ý tới nó kêu rên, vừa đánh còn vừa mắng: "Ngươi cầu cái rắm đây, ngươi cho rằng ngươi đầu hàng bản tọa liền sẽ bỏ qua cho ngươi sao? Liền ngươi mặt hàng này, làm tọa kỵ cho tọa kỵ của ta cũng không đủ tư cách, chết đi cho ta, chết đi!"

Hắn hô to, trọng quyền như mưa, thẳng tới đem hổ yêu kia nện thành thịt nát mới ngừng tay.

Sau đó trong lòng một hơi buông lỏng, lúc này mới vô lực ngồi xuống.

Cảm thụ một thoáng thể nội khí cơ, hắn lắc đầu một cái: "Thật giống rất hư nhược a, xem ra cũng không mạnh đến đâu đi, hơn nửa vốn cũng chỉ là cái Vạn Pháp cảnh mà thôi. Nhưng ít ra, ta còn là cái tu sĩ. . . Đáng ghét a! Ta đến cùng là kẻ nào?"

Hắn ôm đầu kêu rên.

Đúng vào lúc này, một cái thanh âm truyền đến: "Quá tốt rồi, đồ nhi ngoan, nguyên lai ngươi ở chỗ này."

Cái gì?

Hắn ngạc nhiên ngoảnh lại, liền thấy một tên phiêu phiên nam tử đã từ trong rừng đi ra, trên mặt mỉm cười nhìn chính mình.

"Ngươi là. . ." Hắn ngạc nhiên hỏi.

"Ta là sư phụ ngươi, Hắc Hỏa Thượng Nhân a." Đối phương mỉm cười.

Hắc Hỏa Thượng Nhân?

Hắn mạc danh nhìn đối phương: "Ta. . ."

Đối phương nhấc tay: "Không cần thiết nói, ta biết ngươi đã mất đi ký ức. Ngươi trúng thủ đoạn của Hồng Sương Độc Phụ kia, nguyên thần thụ tổn , liên đới ký ức cũng mất đi, không nhớ rõ ta cũng khó trách."

Hắn căng thẳng lui về phía sau một bước.

Hắc Hỏa hơi hơi mỉm cười: "Ngươi vẫn là cảnh giác như vậy, bất quá cũng có thể hiểu được. Ngươi xem."

Hắc Hỏa Thượng Nhân nói nhấc tay, một cỗ vô hình chi lực đã trói buộc lấy hắn, mặc hắn giãy giụa thế nào cũng vô pháp thoát khỏi.

Hắc Hỏa Thượng Nhân mỉm cười nói: "Nhìn thấy không? Ta như muốn giết ngươi, bất quá chuyện trở bàn tay. Vì vậy không cần sốt sắng, cũng không cần hoài nghi. Ngươi là đồ nhi của ta, ta sao lại hại ngươi đây?"

"Sư. . . Sư phụ." Hắn tiêu trừ hơn nửa nghi ngờ, lắp bắp nói: "Xin hỏi đệ tử tính danh là gì?"

Hắc Hỏa Thượng Nhân đã nói: "Ngươi gọi Ninh Tiện, 'tiện' trong 'tiện mệnh'. Năm đó lúc ta gặp phải ngươi, ngươi chỉ là một tên ăn mày ven đường, là ta thu lưu ngươi, truyền ngươi tiên pháp, đãi ngươi như con, ngươi tự thấy xuất thân thấp hèn, lấy tiện làm tên, lập thệ nghịch thiên cải mệnh, từ đây thoát ly tiện đạo. Nga đúng rồi, ta bản danh Ô Thanh Viêm, bất quá ngươi gọi ta sư phụ là được rồi."

Nói ra lời này, trong lòng đắc ý.

Ninh Dạ a Ninh Dạ, ngươi không phải kêu ta thu đồ đệ sao?

Được, ta liền cấp cho hắn cái danh tự gọi Ninh Tiện, cũng tiện khiến ngươi buồn nôn.

Đây cũng tính là ác thú vị của hắn.

"Ninh Tiện, nguyên lai ta tên Ninh Tiện." Hắn sờ sờ đầu mình, kỳ quái, ta tại sao muốn sờ đầu? Sau đó cung thân quỳ bái: "Bái kiến sư tôn!"

"Vậy mới đúng chứ, đồ nhi ngoan, đi theo ta đi." Hắc Viêm vẫy vẫy tay, một cỗ phong vân đã đem tên đệ tử này của chính mình cuốn lên, trực tiếp rời khỏi.

Chương 141 : Nguyệt Hoa Thương Hội (thượng)

Chương 142: Nguyệt Hoa Thương Hội (thượng)

Dạ Quang Đảo nhất chiến, xem như là khiến Ninh Dạ triệt để thành danh, Tử Cực Cung càng là bởi vậy thụ tổn nặng nề.

Then chốt chính là Ngân Tinh La Hán không còn.

Đây chính là một vị Nhân Hoàng a, tại cửu đại tông môn cũng là đếm trên đầu ngón tay.

Năm đó hố Vạn Tiên Minh, hắn hố chết mấy cái Niết Bàn, đã là kinh nhân thủ bút, lần này liền Nhân Hoàng đều hố đi một vị.

Tuy rằng sau đó Tử Cực Cung công bố, Ngân Tinh La Hán là đối kháng Ma Uyên xâm tập, phấn đấu quên mình, anh dũng tuẫn nan, trung nghĩa vô song, nhật nguyệt vi giám, nhưng người minh bạch đều biết. . . Ngươi chân trước tiếp nhận việc của Ninh Dạ, chân sau liền ngỏm củ tỏi, thật vất vả chạy ra tàn hồn, hiện tại nhưng tung ảnh đều không, hạ lạc không biết, ngươi nói là vì đối kháng Ma Uyên, quỷ mới tin a.

Vì vậy người người đều biết việc này khẳng định có quan hệ cùng Ninh Dạ, chỉ là liền Cửu đại thánh tôn đều không đối phó hắn, những người khác tự nhiên càng không thể làm cái gì.

Kết quả như thế, chính là Ninh Dạ những ngày kế tiếp, rốt cục có thể tiêu dao.

Một lần tiêu dao này chính là mười lăm năm trôi qua.

Tu sĩ Cực Quang Đảo an an ổn ổn vượt qua thời gian tu hành mười lăm năm, cơ bản không gặp phải sóng to gió lớn gì, ngược lại là Lang Gia Các bởi vậy được Hàn Lăng Quần Đảo, Vạn Tiên Minh cũng không dám đi tới đòi hỏi.

Trong lúc rảnh rỗi lúc, Ninh Dạ ngẫu nhiên cũng sẽ ra ngoài dạo chút, bên người tự nhiên thiếu không được Lâm Lang Trì Vãn Ngưng bọn họ.

Nhật Diệu Các đối với điều này rất không vừa ý, mấy độ muốn đem nhị nữ điều đi —— Ninh Dạ tiếng tăm nổi mấy, cũng không phải đệ tử nhà mình, trư tốt mấy, củng cải trắng nhà mình vẫn là không thể nhẫn.

Làm sao nhị nữ ý chí kiên định cực kì, mặc kệ đem các nàng điều tới chỗ nào, đều có thể lượn một vòng lại quay trở lại, không được nữa liền trực tiếp kháng mệnh. Điều này khiến cho Nhật Diệu Các trên dưới cũng là đồng thời thổ huyết, cũng không biết bao nhiêu hảo thiếu niên đối không rơi lệ, trực hô thế đạo bất công.

Ngoại trừ cùng tam nữ tu hành, du hí phong trần ra, ngẫu nhiên Ninh Dạ cũng sẽ cùng những tu sĩ Thiên Tàm chuyển sinh khác ra ngoài dạo chút, xem như là "Tăng mạnh" một thoáng nhân duyên. Dù sao bởi vì nhiều lần đại chiến còn có Trì Vãn Ngưng bọn họ duyên cớ, Ninh Dạ danh tiếng tuy mạnh, nhân duyên kỳ thực rất ít.

Trong này chủ yếu chính là tầm bảo thám bí.

Tu sĩ chi giới, rất nhiều tu sĩ chết rồi sẽ tại chỗ phong tồn, để lại chính mình công pháp cùng bảo vật, cái gọi là chờ người hữu duyên, chính là như vậy.

Chính bởi vậy, các đại tu giới "Bí cảnh" chi địa vẫn là không ít, cho dù bí cảnh cũ bị đào rỗng, tân bí cảnh cũng sẽ xuất hiện.

Chỉ bất quá giá trị sao, liền không có ly kỳ như trong truyền thuyết.

Có kẻ tự tôn rất cao, cho dù là cái Hoa Luân cũng dám lưu bí địa, ngẫu nhiên bị người chuyên môn thám bảo tìm tới, chỉ có thể mắng một tiếng uế khí, lão tử Vô Cấu tu vi, càng trộm cái Hoa Luân mộ huyệt, tựa như phú hào ngàn tỉ trộm chỗ tốt mấy đồng.

Đối với Ninh Dạ mà nói, những bí cảnh này hết thảy không có ý nghĩa, nhưng cũng coi như là một loại hiếm thấy tiêu khiển, lại thêm mọi người chung quy phải cho thực lực bản thân đề thăng một cái lý do nói còn nghe được, vì vậy quá khứ những năm qua, đến là có không ít Thiên Tàm tu sĩ mượn "Bí cảnh" phát "Hoành tài", thực lực phi thăng.

Tính toán thời gian, chuyển sinh đến nay, cũng có bốn mươi, năm mươi năm, bản thể bên kia đã thanh lý Nguyên Ma Giới, lại lần nữa bước lên mạn mạn chinh đồ.

Tu sĩ phân thân, trừ Ninh Dạ ra, cũng có chút ít thiên tài đã sớm trở thành Vô Cấu.

Tỷ như đám người Tử Lão, Thiết Lang, Phượng Tiên Lung, Trì Vãn Ngưng, tốc độ mặc dù nhanh, nhưng cuối cùng cũng coi như còn tại trong phạm vi có thể tiếp thu . Còn Ninh Dạ, trong lúc rảnh rỗi chính là bồi dưỡng một thoáng đệ tử Giang Tiểu Phàm, chỉ điểm một chút đám người Hiên Viên Long tu hành, đồng thời bản thân tiến một bước cảm ngộ thiên đạo.

Tháng ngày đến cũng tiêu dao tự tại.

Ngày hôm nay cùng thường ngày, Ninh Dạ chính tự tu hành.

Bỗng nhiên trong lòng hơi động, bấm chỉ suy tính, tự nói: "Di, nhìn dáng dấp, tháng ngày thanh nhàn sắp qua rồi."

Lâm Lang phiêu nhiên mà tới: "Xảy ra chuyện gì rồi?"

Ninh Dạ lắc đầu: "Hiện tại còn không quá rõ ràng, chuẩn bị một chút, đón khách đi."

Một lát sau, liền thấy phương xa xuất hiện một người.

Lại là Dung Thành.

Hắn hiện tại là Vạn Pháp đỉnh phong, khoảng cách Vô Cấu cảnh chỉ thiếu chút nữa, bất quá Vô Thiên Thần Độn của Quân Bất Lạc sớm bị hắn tu luyện đến xuất thần nhập hóa, luận độn di chi năng, Thiên Tàm tu sĩ trừ Ninh Dạ ra không còn người nhanh hơn hắn.

Nhưng mà coi như là vậy, thời khắc này Dung Thành vẫn là mất đi thường ngày thong dong, diện sắc hôi bại.

Đó là pháp lực tiêu hao quá độ, mệt.

Ninh Dạ vung tay lên, Bổ Thiên Thuật phát động, vì Dung Thành khôi phục: "Xem ra ngươi đi đường rất xa, vội vã như thế, là đã xảy ra chuyện gì sao?"

Nhìn thấy Ninh Dạ, Dung Thành rốt cục cũng thở phào một hơi:

"Xảy ra chuyện rồi, Cừu sư thúc bị tóm."

"Cái gì?" Ninh Dạ hơi ngạc nhiên: "Chỉ hắn? Còn có ai?"

"Còn có Cố Tiêu Tiêu cùng Lý Nhất Phượng, xuất thủ chính là Nguyệt Hoa Thương Hội." Dung Thành nhanh chóng nói.

"Nguyệt Hoa Thương Hội?" Ninh Dạ hơi nhíu mày.

Nguyệt Hoa Thương Hội cũng coi như là tổ chức tu sĩ có tiếng ở Thiên Trung Giới, bản thân thậm chí có thể tính là một bộ phận tạo thành Vạn Tiên Minh, chỉ bất quá tính độc lập khá mạnh.

lão tổ của họ Nguyệt Hoa Tiên Tôn, hào xưng là Thánh Tôn Chi Hạ, Nhân Hoàng Đệ Nhất.

Bất quá loại xưng hào này nghe một chút là được, ai cũng đừng coi là thật, Thiên Trung Giới đệ nhất không có một ngàn cũng có tám trăm, tu sĩ đều thích chém gió, tùy tiện nắm ra cái bảo vật đều là cấp bậc thôn tinh nã nguyệt, nhưng thật muốn làm đến một bước này, chí ít cũng phải là cấp bậc Thánh Tôn.

Nhưng Nguyệt Hoa Tiên Tôn coi như không phải là đệ nhất Nhân Hoàng thật sự, thực lực cũng vẫn tính là cường đại, phỏng chừng xếp vào top 5 vấn đề không lớn.

Người này sở tu hỗn tạp, sở trường một môn Nguyệt Luân Thần Thông, uy năng rất lớn, thật giống cùng Vạn Diệu Tông còn có chút liên hệ, các loại thủ đoạn thần thông không ít. Bất quá so với thực lực của hắn, nổi danh nhất vẫn là tính tình của hắn. Nghe nói người này nóng nảy cực kỳ, tính cách tàn nhẫn, hào xưng Nguyệt Hoa, thực tế thường xuyên bị xưng hô Huyết Nguyệt Ma Tôn, bởi vì bản thân hắn còn kiêm tu một chút công pháp ma đạo, lúc ra tay hào xưng Nguyệt Hoa Vạn Tượng, nhưng thường thường giết tới máu chảy thành sông, huyết nguyệt treo cao.

Nguyệt Hoa Thương Hội mà hắn sáng tạo, sớm nhất chính là cường đạo lập nghiệp.

Vừa là ma đạo, lại là thị sát, còn một đường Kháo cướp làm ăn, lại có thể sống yên ổn hỗn đến cảnh giới như vậy, lão già này cũng coi như là khá là hiếm thấy.

Nguyệt Hoa Thương Hội cũng bởi vậy cùng thương hội khác bất đồng, làm ăn thường thường cũng là bá đạo cực điểm.

Thời khắc này nghe Dung Thành nói như vậy, Ninh Dạ hỏi: "Làm sao đắc tội bọn họ?"

"Haiz, đừng có nhắc tới." Dung Thành buồn phiền nói: "Vài ngày trước ta cùng Cừu sư thúc còn có Tiêu Tiêu bọn họ phá khai một chỗ Vô Cấu bí cảnh, được chút bảo vật, giữ lại vô dụng, vừa vặn cách Nguyệt Hoa Hải Châu tương đối gần, liền đi nơi đó buôn bán. Không nghĩ tới người thương hội kia hung hăng cực kỳ, càng cưỡng ép muốn lấy giá rẻ thu mua, không bán còn không được, kết quả liền đánh lên. Sau đó Cừu sư thúc bọn họ liền bị bắt rồi. Nói cho ta nửa tháng thời gian gom góp 100 triệu linh thạch đến chuộc người."

"100 triệu linh thạch? Vẫn đúng là mở miệng được a." Ninh Dạ cũng vui vẻ: "Bất quá Cừu sư thúc tốt xấu cũng là chân truyền của Ngũ Nguyên Tông, Nguyệt Hoa Thương Hội thật sự dám giết hắn?"

Ngũ Nguyên Tông cũng là một trong Cửu đại thánh môn, mà Cừu Bất Quân càng là chưởng giáo chân truyền, địa vị cao quý.

Theo lý thuyết, người của Nguyệt Hoa Thương Hội coi như ương ngạnh mấy, cũng không nên ương ngạnh đến mức độ này.

Dung Thành cười khổ: "Ngươi cho rằng ta dựa vào cái gì chạy mệt như vậy? Vốn là ta không muốn phiền phức ngươi, cho nên trực tiếp đi tìm người của Ngũ Nguyên Tông."

Ninh Dạ mặt chìm xuống: "Bọn họ mặc kệ?"

Dung Thành lắc đầu: "Ta cũng không hiểu đây là tại sao, thế nhưng người của Ngũ Nguyên Tông nói, việc này bọn họ quản không được, chỉ nói khiến Cừu sư thúc tự lo lấy. . . Bọn họ thậm chí ngay cả xuất ra linh thạch cũng không muốn, ta cũng chỉ có thể đến tìm ngươi."

Chương 142 : Nguyệt Hoa Thương Hội (hạ)

Chương 143: Nguyệt Hoa Thương Hội (hạ)

Thiên Trung Giới cùng Trường Thanh Giới bất đồng, rất nhiều tu sĩ cũng không nể mặt mũi đại tông môn, điểm ấy Ninh Dạ là đã biết.

Nhưng loại không nể mặt này thông thường cũng có hạn độ.

Mà lần này, rõ ràng là vượt tuyến.

Thời khắc này nghĩ nghĩ, Ninh Dạ nói: "Cách tối hậu thư của họ còn có mấy ngày?"

"Năm ngày."

Vậy thì còn kịp.

Hắn lại hỏi: "Nếu như đến lúc đó không thể giao linh thạch đây?"

"Giết người." Dung Thành hồi đáp. Nghĩ nghĩ hắn lại bồi thêm một câu: "Vốn ta không quá tin tưởng cái này, thế nhưng lúc ta tìm người của Ngũ Nguyên Tông, nghe khẩu khí của bọn họ, thật giống Nguyệt Hoa Thương Hội thật dám làm như thế."

Như vậy sao?

Ninh Dạ ngón tay không ngừng thôi toán.

Đáng tiếc Vấn Thiên Thuật cũng không phải toàn năng, việc này trong lúc nhất thời vẫn đúng là tính không ra đầu mối.

Thế nhưng tính không ra, không có nghĩa là phân tích không ra.

Nhìn cách làm của Ngũ Nguyên Tông, hành động lần này của Nguyệt Hoa Thương Hội, sợ không phải nhất thời hành sự lỗ mãng, mà là có chỗ dựa rõ ràng.

Là cỗ dựa? Hay là âm mưu?

Ninh Dạ bản năng tự hỏi chính hắn một câu.

Quá khứ những năm qua, mình và Cừu Bất Quân tiếp xúc cũng không nhiều, Cố Tiêu Tiêu Lý Nhất Phượng cũng là như vậy, Thiên Tàm tu sĩ liền như là chia làm từng cái từng cái tiểu đoàn đội, Ninh Dạ bên này, ngoại trừ Trì Vãn Ngưng Công Tôn Điệp ra, công nhiên cùng hắn giao hảo chỉ có Tử Lão Dung Thành mấy cái.

Chờ chút!

Dung Thành?

Ninh Dạ bỗng nhiên ngẩn ra.

Dung Thành Cừu Bất Quân bọn họ cùng đi Nguyệt Hoa Hải Châu, đám người Cừu Bất Quân bị tóm, Dung Thành lại vô sự chạy thoát.

Hắn sau khi tìm Ngũ Nguyên Tông cầu viện không cửa, liền tìm đến mình. . .

Di?

Chẳng lẽ nói, việc này kỳ thực vẫn là nhằm vào bản thân?

Ninh Dạ rốt cục phát hiện chỗ có vấn đề.

Nguyệt Hoa Thương Hội cùng Vạn Tiên Minh quan hệ tâm đầu ý hợp, xem như là nửa cái thành viên Vạn Tiên Minh, Vạn Tiên Minh bị bản thân quay cho vãi cả ra quần, thế nhưng thụ giới hạn bởi thánh tôn, vô pháp đánh vỡ quy tắc tới đối phó bản thân.

Nhưng nếu như là bản thân chủ động xuất kích, quy tắc hạn chế kia, sợ sẽ không tồn tại.

Thế nên sau lưng hành vi lần này, chỉ sợ còn có cái bóng của Vạn Tiên Minh, như vậy liền có thể giải thích tại sao Nguyệt Hoa Thương Hội không có sợ hãi như thế.

Cho tới Dung Thành, Ninh Dạ tin tưởng không phải là hắn bán đứng bản thân. Dù sao hắn cũng là Thiên Tàm tu sĩ, hắn nếu như bán đứng, đó chính là toàn bộ Thiên Tàm chi bí bị bưng trọn ổ, hơn nữa không thể nào phân thân bán đứng, tiện thể đem bản thể chính mình cũng hại chết.

Hẳn là bọn họ phát hiện Dung Thành cùng bản thân tới nay rất thân, cho nên muốn lợi dụng điểm ấy.

Nhưng vấn đề là, Ngũ Nguyên Tông vì sao lại chống đỡ?

Muốn nói Tử Cực Cung chống đỡ còn nói nghe được, bất quá nếu nói như vậy, thì đáng lẽ phải đi trói Triệu Long Quang Tân Tiểu Diệp chứ.

Thế nhưng Triệu Long Quang Tân Tiểu Diệp cũng không phải bằng hữu trên danh nghĩa của Ninh Dạ, thậm chí cũng không phải bằng hữu trên danh nghĩa của Dung Thành, mọi người không dính dáng gì tới nhau được.

Vì vậy, chỉ có thể hạ thủ từ người có khả năng dính dáng tới được?

Nói như vậy, là Tử Cực Thánh Tôn ở sau lưng thổi gió đẩy sóng, khiến Ngũ Nguyên Tông hành sự như vậy?

Ngô, hơn nữa còn đồng ý Cừu Bất Quân sẽ không thật sự chết, chỉ là mượn cơ hội này dùng Dung Thành dẫn ra Ninh Dạ.

Đương nhiên tất cả những thứ này đều là suy đoán, cụ thể có phải như vậy hay không còn khó nói.

Nhưng trong lòng đã có phán đoán, Ninh Dạ ý thức được lần này qua đó, sợ là phải lưu ý thêm một ít khả năng tồn tại ám toán.

Đúng rồi, nếu như mình trực tiếp hiện thân Nguyệt Hoa Hải Châu, thậm chí chủ động xuất thủ cướp ngục, vậy Nguyệt Hoa Thương Hội liền có thể danh chính ngôn thuận kích sát bản thân.

Đến lúc đó hơn nữa chính là Nhân Hoàng đại năng trực tiếp xuất thủ, một đòn mất mạng, liền cơ hội nói chuyện cũng sẽ không có.

Nếu như nói như vậy . .

Ninh Dạ đại não nhanh chóng chuyển động.

Đột nhiên nhớ tới cái gì, nói: "Lâm Lang, có cái mục tiêu, có phải là liền tại Nguyệt Hoa Hải Châu?"

Lâm Lang ánh mắt sáng ngời: "Cái thứ tư."

"Rất tốt, tính toán thời gian, cũng không khác mấy nên thành chút khí hậu." Ninh Dạ cười lạnh, chỉ là trong ánh mắt đã phóng ra lãnh quang.

Người quen biết hắn, đều biết hàm nghĩa sau lưng ánh mắt này.

Hắn muốn đại khai sát giới.

Nguyệt Hoa Hải Châu.

Đây là mảnh quần thể hải đảo khổng lồ ở vào tây cực hải vực, nhưng không phải tọa lạc tại trên mặt biển, mà là bị đại năng lấy vô thượng tiên pháp treo tại không trung, do 7,400 căn 'tỏa hải tử kim liên' lôi kéo, kéo dài vào biển, từ thiên không đến mặt biển, đều được bao trùm trong một phiến đại trận.

Hải đảo bởi vậy trở thành thiên không bình đài, trở thành tu tiên phường thị duy nhất trong mảnh hải vực này, tứ phương vãng lai giả, phàm có thu hoạch, đều cần ở chỗ này giao dịch.

Như có cái phường thị khác, tất bị Nguyệt Hoa Thương Hội lấy thủ đoạn vô tình phá hủy, tác phong bá đạo nhìn qua đã rõ.

Bản thân tây cực hải vực thịnh sản các lộ tư nguyên trong biển, vì vậy vãng lai giao dịch cũng nhiều lấy hải yêu đan, hoặc các loại thâm hải tinh thạch, trân châu làm chủ, ngẫu nhiên cũng có tồn tại tương tự 'hải tê mộc', trở thành chủ thể giao dịch của phường thị.

Đương nhiên, mặc dù nói Nguyệt Hoa Thương Hội làm việc bá đạo, nhưng bọn họ cũng biết đạo lý không thể tát ao bắt cá , vì vậy phần lớn giao dịch ở đây, vẫn là tuân thủ quy củ, muốn họa loạn cũng là họa loạn bên ngoài, tuyệt không đạo lý bại chính mình danh tiếng.

Chính bởi vậy, loại chuyện ép mua giống như Cừu Bất Quân gặp phải kia, bản thân cũng không thường thấy.

Mà coi như phát sinh, Nguyệt Hoa Thương Hội cũng tất nhiên là muốn tìm cái danh nghĩa.

Ngày hôm nay chính là xử trí chi nhật.

Nguyệt Hoa Hải Châu thượng không, một toà bình đài hư không xuất hiện.

Trên đài đứng thẳng ba người, chính là Cừu Bất Quân, Cố Tiêu Tiêu cùng Lý Nhất Phượng ba cái.

Một tên tu sĩ mang nón đỉnh nhọn mắt lạnh nhìn ba người, cười lạnh một tiếng, sau đó cao giọng nói: "Nguyệt Hoa Thương Hội ta, xưa nay giao hảo thiên hạ, vì thiên hạ tu sĩ cung cấp buôn bán tiện lợi, có thể xưng rộng lượng vô song. Làm sao hạng trộm cắp vặt đông đảo, luôn có kẻ rắp tâm bất lương, họa loạn Hải Châu. Gặp phải loại người này, thương hội cũng là xưa nay nghiêm trị không tha. Nay có tu sĩ Cừu Bất Quân, Cố Tiêu Tiêu, Lý Nhất Phượng, dựa dẫm môn phái, cường hoành bá đạo, cướp đoạt bảo vật người khác, loạn pháp luật kỷ cương Hải Châu ta, hủy danh dự thương hội ta, theo luật cần phải nghiêm trị."

"Phán trừng như sau, môn phái hoặc bạn bè của ba người này, cần phải tại trước giữa trưa bỏ ra 100 triệu linh thạch làm bồi thường. Như buổi trưa qua đi, chưa phó bồi thường, thì diệt sát chi, lấy đó răn đe!"

Nghe được lời nói này, hạ phương vô số tu sĩ đã là nghị luận sôi nổi.

Có kẻ kiến thức rộng rãi đã nói: "Cừu Bất Quân? Đó không phải đệ tử thiên tài, chân truyền của Ngũ Nguyên Tông sao?. Nguyệt Hoa Thương Hội đủ hung a, liền Ngũ Nguyên Tông chân truyền cũng dám chém."

"100 triệu linh thạch a, ai lấy ra được cái này?"

"Xong, ba người này xem ra là chắc chắn phải chết."

"Bọn họ liền không sợ Ngũ Nguyên Tông trả thù?"

"Nếu đã dám làm, dĩ nhiên là không sợ."

"Xem náo nhiệt đi."

Chúng nhân dồn dập nói nhỏ.

Trên đài, Cừu Bất Quân cười khổ một tiếng.

Hắn sau khi chuyển sinh, bây giờ đã không còn là khô quắt lão đầu, mà cũng là một cái thiếu niên nhanh nhẹn, chỉ là dáng dấp nhiều năm sầu khổ không thay đổi, đến cũng coi như là cái xanh lét thiếu niên, lúc nói chuyện càng là lão khí hoành thu, thở dài nói: "Chung quy vẫn là ta nhất thời không đành lòng gây họa, ngược lại làm liên luỵ các ngươi a."

Cố Tiêu Tiêu đến không để ý: "Sư. . . Sư huynh ngươi liền chớ nói lời này, ta tin tưởng sẽ không việc gì. Hắn nhất định sẽ tới cứu chúng ta."

"Ta liền lo lắng cái này a." Cừu Bất Quân nhìn nhìn đám người xung quanh, thấp giọng nói: "Ngươi còn không có nhìn ra sao, cái trận trượng này, sợ không phải hướng về phía chúng ta, mà chính là nhằm vào hắn đây."

Cố Tiêu Tiêu nhếch mép: "Biết thì lại làm sao? Sóng to gió lớn đều trải qua rồi, ta tin tưởng sư. . . Ninh sư huynh là sẽ không tại trong con mương nhỏ này lật thuyền."

"Vậy thì phải xem hắn xử trí như thế nào." Cừu Bất Quân thở dài.

Cừu Bất Quân biết, bình đài này nhìn như không có gì, nhưng kỳ thực chí ít ba cái Nhân Hoàng ẩn trốn ở chỗ này, hắn chỉ cần vừa xuất hiện, chính là tuyệt sát chi cục, coi như hắn không lưu thủ, cũng là không có bất kỳ khả năng.

Có thể nói vì giết Ninh Dạ, nơi này đã sớm làm tốt hoàn toàn chuẩn bị.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, từng phút từng giây, mặt trời sắp tới giữa trưa.

Cừu Bất Quân tâm tình sốt ruột mà lại lo lắng.

Hắn sợ Ninh Dạ tới cứu, lại lo lắng hắn không đến, tâm tình chi mâu thuẫn có thể tưởng tượng được. . . Phân thân tuy là phân thân, chung quy cũng là một cái mạng, lúc tử vong, cũng là chân chân chính chính cảm thụ được một hồi yên tiêu vân tán chi khổ.

Thời khắc này trong lòng mờ mịt, mắt thấy thời gian sắp tới, xem ra Ninh Dạ là sẽ không tới, không lý do đến có chút thả lỏng.

Thôi được, thôi được, Ninh Dạ không cứu, tự nhiên là lựa chọn chính xác nhất, điểm ấy không sai.

Chỉ là trong nội tâm, lại mơ hồ có chút mất mát.

Hắn chung quy. . . Vẫn là lựa chọn từ bỏ bản thân sao?

Ngô, có lẽ chỉ là đến muộn chứ?

Trong lòng chi thấp thỏm mâu thuẫn, nhất thời khó mà nói nên lời, Cừu Bất Quân càng là bản năng vì Ninh Dạ tìm lý do.

Lúc này một tên giám trảm quan nhìn bầu trời một chút, nói: "Canh giờ sắp tới, có thể chuẩn bị."

Ba tên đao phủ thủ đã đem trảm tiên đao giơ lên thật cao.

Đúng vào lúc này, thiên ngoại bay tới một người: "Đao hạ lưu nhân!"

"Rốt cục đến rồi!" Trong lòng tất cả mọi người đồng thời vui vẻ.

Chương 143 : Tiến vào Hải Châu

Chương 144: Tiến vào Hải Châu

Xuất hiện tại thiên không, chính là Ninh Dạ.

Người chưa tới, âm thanh đã tới.

"Đao hạ lưu nhân, ba người này, Ninh Dạ ta chuộc."

Theo âm thanh của Ninh Dạ, liền thấy một đám lớn linh thạch tự thiên không rơi xuống.

Hạ xuống trên trảm tiên đài kia, nháy mắt xếp thành một ngọn núi nhỏ, nhật quang chiếu diệu, óng ánh rực rỡ, diệu hoa mắt vô số người.

Cái gì?

Trong bóng tối thèm muốn chi nhân thấy tình cảnh này, đồng thời giật mình.

Ninh Dạ quả nhiên tới cứu người, nhưng hắn không phải đến cướp người, mà là đến chuộc người.

Liền như thế cầm 100 triệu linh thạch, hơn nữa là trực tiếp sáng ra, chất đống ở trên trảm tiên đài, xuất thủ nhanh chóng, một câu phế thoại cũng không có, hiển nhiên là căn bản không dự định cho bất luận kẻ nào cơ hội.

Khi linh thạch rơi vào trên đài thì, Ninh Dạ thậm chí còn cách trảm tiên đài một cự ly khá lớn, thân hình phiêu hốt, rất rõ ràng là sử dụng một loại huyễn thuật nào đó che đậy chân thực, quang tuyến tia sợi quấn quanh, càng là làm tốt chuẩn bị tùy thời quang độn chạy trốn.

Điều này khiến cho mọi người đều là ngơ ngác.

Ta đi, đây là cái thao tác gì?

Đây không phải là phong cách của Ninh Dạ ngươi a!

Vấn đề là cứ như vậy, chúng ta nên làm gì?

Cái cục này bố trí ra, chính là vì đối phó Ninh Dạ. Nhưng muốn giết Ninh Dạ, cần một cái lý do bề ngoài nói còn nghe được, một cái lý do có thể cho tất cả các bên một câu trả lời.

Vì vậy bọn họ chào giá một cái ức, chính là vì bức Ninh Dạ đến cướp pháp trường.

Hiện tại được rồi, Ninh Dạ đến rồi, thế nhưng nhân gia không cướp.

Vậy vở kịch này chúng ta làm sao diễn?

Mọi người đều có chút mộng bức.

Tam đại Nhân Hoàng nhất thời có chút do dự.

100 triệu linh thạch đập xuống, lại vẫn giết người, thứ nhất liền

bằng với đánh mặt chính mình, vừa nãy nói đều là đánh rắm, thứ hai chẳng khác nào cùng Lang Gia Các kết làm tử thù.

Tử Cực Thánh Tôn là liên hệ Ngũ Nguyên Thánh Tôn, nhưng không liên hệ Lang Gia Thánh Tôn a, dù sao cũng là chân truyền nhà bọn họ.

Hiện tại nếu như cường sát, Lang Gia Thánh Tôn đến gây phiền phức, phỏng chừng Tử Cực Thánh Tôn cũng sẽ không bảo vệ bọn họ.

Điều này khiến mọi người nhất thời bất đắc dĩ.

"Làm sao bây giờ?"

Một tên đại hán râu đỏ vấn đạo: "Tiểu tử này thật giống nhìn thấu thủ đoạn của chúng ta, không mắc câu."

Người này tên Xích Phong Tử, một vị trưởng lão của Nguyệt Hoa Thương Hội, Nhân Hoàng chi cảnh.

Bên cạnh một tên tu sĩ râu đen hừ một tiếng: "Tiểu tử giảo quyệt, không thích hợp động thủ ở đây, trước tiên đem người giao cho bọn họ. Ninh Dạ nếu như đã đến, hắn liền đừng hòng dễ dàng trở lại."

Nghe nói như thế, mọi người đã rõ ràng rồi.

Đúng rồi, trước mặt mọi người không tiện giết ngươi, quay đầu lại lúc ngươi rời đi lại nghĩ biện pháp lén lút hạ thủ là được.

Đã vào Nhân Hoàng chi nhãn, còn có thể để cho ngươi chạy mất được sao?

Lập tức cũng không trì hoãn nữa, trực tiếp hạ lệnh đem ba người phóng thích.

Bên này Cừu Bất Quân ba người thoát khốn, trực tiếp bay đến bên người Ninh Dạ, mặt toát mồ hôi nói: "Là chúng ta mang đến phiền toái cho ngươi."

"Không sao." Ninh Dạ hư không mà đứng, đã truyền âm cho Cừu Bất Quân.

Cừu Bất Quân sau khi nghe xong, trên mặt cũng xuất hiện âm ngoan phẫn nộ chi tình, lập tức cao giọng nói: "Nguyệt Hoa Thương Hội hôm nay chiêu đãi, Cừu Bất Quân ta nhớ rồi. Bản nhân thân là Ngũ Nguyên Tông chân truyền, thân hãm lao tù, thế mà là Lang Gia Các Ninh Dạ cứu ta, Ngũ Nguyên Tông nhưng lại mặc ta tại trong nước sôi lửa bỏng không nghe không hỏi. Kể từ hôm nay, Cừu Bất Quân ta cùng Ngũ Nguyên Tông không còn liên quan!"

Hắn càng là trước mặt mọi người tuyên bố thoát ly Ngũ Nguyên Tông.

Lời này vừa nói ra, lập tức gây nên toàn trường ồ lên.

Nói ra lời này, Cừu Bất Quân cho Cố Tiêu Tiêu Lý Nhất Phượng một cái ánh mắt, ba người đã trực tiếp rời đi.

"Thật can đảm! Dám phản bội Ngũ Nguyên Tông ta."

Hạ phương có đệ tử Ngũ Nguyên Tông đã cả giận nói, Ngũ Nguyên Tông bán Cừu Bất Quân, bọn họ không cảm thấy có vấn đề gì, thế nhưng Cừu Bất Quân dám phản bội, đó chính là vấn đề lớn.

Ngay sau đó đã có người đem tin tức truyền trở lại, phỏng chừng tiếp sau đó Ngũ Nguyên Tông liền muốn phái người đối phó Cừu Bất Quân.

Bên này Ninh Dạ lại không có rời đi, nhìn theo đám người Cừu Bất Quân rời khỏi, nhìn trảm tiên đài cao cao kia, Ninh Dạ cười lạnh một tiếng, càng là liền như thế đáp xuống.

Hắn thế mà không đi!

Điều này khiến cho ý nghĩ muốn thừa dịp hắn rời khỏi ám toán của Nguyệt Hoa Thương Hội phá diệt.

"Hảo tiểu tử, quả nhiên có khí phách." Xích Phong Tử đã âm hiểm cười lên: "Hai vị đạo huynh, tiểu tử này có chút khí phách a, dùng tiền chuộc người, sau đó còn không rời đi, xem ra là biết một khi rời khỏi nơi đây liền gặp nguy hiểm."

"Ha ha, lưu lại chỗ này liền an toàn sao?" Tu sĩ râu đen bên cạnh kia tên là Huyền Âm Thượng Nhân, thời khắc này âm hiểm cười nói: "Quay lại sắp xếp một thoáng, tìm cái danh mục, định cho hắn cái tội danh."

"Thánh tôn bên kia xử lí thế nào? Tùy tiện tìm cái danh nghĩa, lại không gạt được Lang Gia Thánh Tôn."

"Thông báo Tử Cực Thánh Tôn đi, việc này chung quy cần hắn đến giúp đỡ."

Vậy là rất nhanh, tin tức đã truyền tới thượng giới.

Đối với ba vị Nhân Hoàng mà nói, Ninh Dạ không rời đi, khẳng định là bởi vì biết đi tất phải chết, vì vậy muốn mượn thiên hạ chúng nhân chi nhãn bảo vệ chính mình.

Đây là một cái suy đoán rất hợp lý, nhưng chung quy vẫn là coi khinh Ninh Dạ.

Từ tu hành tới nay, còn chưa có người nào có thể hố Ninh Dạ, coi như có, cũng sẽ bị Ninh Dạ tìm về nợ cũ.

Lần này Nguyệt Hoa Thương Hội lợi dụng Cừu Bất Quân ám toán bản thân, bức cho Ninh Dạ phải bán gia sản, đem Cấm Tuyệt Cổ Côn đều áp cho Lang Gia Các, mới móc ra được 100 triệu linh thạch này.

Hắn làm sao có khả năng liền như thế không công đưa đi.

Thời khắc này lững thững du tẩu tại Nguyệt Hoa Hải Châu, chỗ ánh mắt chiếu tới, là từng tên từng tên tu sĩ Nguyệt Hoa Thương Hội, từng cái từng cái đều đang không có ý tốt nhìn mình chằm chằm.

Ninh Dạ hơi hơi mỉm cười, liền như thế lững thững đi tới.

Hắn biết nhất cử nhất động của mình hiện tại đều bị Nguyệt Hoa Thương Hội nhìn chằm chằm, tự nhiên cũng không thể nào bố trí trận pháp gì, cũng may hắn lần này cũng không có ý định làm như thế, chỉ là một đường tiến tới, dưới Vấn Thiên Thuật thôi diễn, đã đem tình hình các nơi thương hội hết mức hiểu rõ tại tâm.

Không chỉ có như vậy, trên tay hắn càng là còn nâng một khối 'lưu ảnh thạch'.

Ý kia rất có mùi các ngươi tùy tiện vu oan giá, phía ta bên này đều trước tiên làm tốt ghi chép, tùy thời thượng báo "Triều đình" ý tứ.

Có thể nói thời khắc này, Lang Gia Thánh Tôn chính là bắp đùi lớn nhất của hắn.

Nhưng dưới tình huống này, Nguyệt Hoa Thương Hội có biện pháp giết hắn hay không?

Có!

Nhất định có!

Chí ít Ninh Dạ liền có thể nghĩ ra chí ít bảy tám loại phương pháp đối phó bản thân.

Vu oan giá họa là một loại phương thức, tìm kẻ thế mạng cũng là một loại phương thức, không được nữa không giết cũng không sao, tìm cái biện pháp phế bỏ bản thân, đoạn tuyệt tu vi, chôn vùi tiên duyên, cũng vẫn là một loại phương thức.

Nói chung, chỉ cần hữu tâm nhằm vào, biện pháp tổng là có.

Coi như là Lưu Ảnh Thạch, cũng có quá nhiều biện pháp có thể nhằm vào.

Những thứ này Ninh Dạ đều minh bạch, nhưng hắn không sợ.

Bởi vì hắn biết có thời điểm đối phó một người trọng yếu nhất không phải phương pháp, mà là thời cơ!

Đặc biệt là đối phó dạng người như Ninh Dạ.

Khi bọn họ ngầm đồng ý Ninh Dạ hành tẩu tại trên mặt đất của Nguyệt Hoa Hải Châu, khi bọn họ còn đang tham thảo phương án giải quyết Ninh Dạ thì, cũng không biết bọn họ chính đang bỏ qua thời cơ trọng yếu nhất!

Thời gian mỗi trôi qua một phút, nắm chắc thành công của Ninh Dạ liền lớn một chút.

Thời khắc này một đường xuyên hành tại phường thị, đối với cảnh sắc bốn phía nhìn cũng không nhìn, trong lúc tiến lên, Ninh Dạ bỗng nhiên trong lòng hơi động.

Tìm tới mục tiêu rồi!

Bỗng nhiên ngẩng đầu, Ninh Dạ đã nhìn thấy biển hiệu một gian phường thị, trên viết ba chữ lớn.

Nguyệt Hoa Hồng Sương Phường!

"Chính là chỗ này." Ninh Dạ khóe miệng vẽ ra một tia tiếu ý.

Chương 144 : Thiên Đạo Sát Cục

Chương 145: Thiên Đạo Sát Cục

Lang Gia thượng giới.

Đây là một mảnh thế giới thuần túy hắc bạch chi sắc.

Thiên địa một phiến trống không, chỉ có một người đặt thân trong đó, thân mang lưỡng nghi bát quái bào, tay cầm hỗn độn phất trần, niết càn khôn ấn, một tay chỉ thiên, một tay chỉ địa, như càn khôn tận tại trong tay.

Bỗng nhiên trong lòng khẽ động, Lang Gia Thánh Tôn hơi mở hai mắt, mắt hắn cũng là một đen một trắng, hắc bạch phân minh.

Thời khắc này bạch mục hơi mở, Lang Gia Thánh Tôn nói: "Nếu như đã đến, sao không tiến vào ngồi chút."

Liền thấy một phiến điện quang chi ảnh đã nhập trong đó, huyễn hóa thành một toà lôi đình thần nhân, sừng sững phía trước, chính là Tử Cực Thánh Tôn.

Tử Cực Thánh Tôn đã nói: "Lang Gia, Ninh Dạ đi Nguyệt Hoa Hải Châu."

"Ngô." Lang Gia Thánh Tôn bấm tay tính toán, đã hiểu rõ chân tướng, ha ha cười nói: "Ngươi cũng là lão tiền bối tu hành vạn năm, làm việc vì sao còn khí lượng như vậy, muốn tính toán cùng tiểu nhi bối."

Tử Cực Thánh Tôn cười lạnh: "Ta đến cũng không phải muốn tính toán với hắn, nguyên bản chỉ là muốn trừng trị một chút, lại không nghĩ rằng, hắn thậm chí ngay cả Ngân Tinh đều hố chết. Ngân Tinh tốt xấu cũng là đệ tử của ta, ta không thể không cho hắn một câu trả lời a."

Lang Gia cau mày: "Hắn không phải không chết sao?"

"Nhưng bây giờ tung tích không rõ, sinh tử chưa biết."

"Ai, Ninh Dạ làm chính là có chút quá đáng." Lang Gia Thánh Tôn khẽ lắc đầu: "Đứa nhỏ này, thiên phú không tệ, chính là tâm tính ngạo chút, chính là đánh chó cũng phải nhìn chủ nhân."

Tử Cực Thánh Tôn cả giận nói: "Tu Lang Gia, ngươi là đang trào phúng ta sao?"

Lang Gia Thánh Tôn cười nói: "Ngươi thụ Tử Cực Càn Lôi ảnh hưởng quá nặng, đến hiện tại vẫn như cũ vô pháp hóa giải lệ khí , nhưng đáng tiếc. . . Đáng tiếc. . . Bất quá Ninh Dạ tuy rằng quá đáng, ngươi cũng nên biết, phàm thiên phú dị bẩm chi nhân, ai mà không có điểm ngạo khí. Nếu ngay cả tự tin như vậy đều không có, lại dựa vào cái gì thành thánh?"

"Thế nhưng chỉ có ngạo khí lại vẫn không đủ, cuối cùng cần trải qua đau khổ, mới chứng đạo được."

"Ngươi là định lấy chứng đạo chi thuyết, khuyên ta từ bỏ che chở hắn sao? Ngươi không phải cũng dùng thuyết từ như vậy, hống được Tân Ngũ gật đầu chứ?"

"Thiên đạo hữu phân, Cừu Bất Quân mệnh có một kiếp, chú định khó thuộc về Ngũ Nguyên Tông, Tân Ngũ cũng là hi vọng để hắn kinh lịch một phen, lại không nghĩ rằng hắn chung quy vẫn không thể nào thông qua thử thách." Tử Cực Thánh Tôn ngôn từ tạc tạc.

Lang Gia Thánh Tôn nhưng khinh thường nói: "Thiên Đạo có mệnh? Giữa ngươi và ta, lại có mấy người có thể chân chính xem hiểu thiên mệnh? Vấn thiên hữu đạo mà vô thuật, thiên mệnh nan giải, cùng một chuyện, chung quy là người khác nhau có giải pháp khác nhau. Ngươi như muốn lấy thiên mệnh đến du thuyết ta, vậy liền chớ có nghĩ. Chỉ cần Ninh Dạ không gây sự, ai dám đánh vỡ quy củ giết hắn, ta tất diệt mãn môn!"

Tử Cực Thánh Tôn liền nói: "Ta minh bạch. Bất quá ngươi cảm thấy, dưới quy củ hiện tại, còn có ai có thể kềm chế được Ninh Dạ sao?"

"Ân?" Lang Gia ánh mắt vi phiếm, song mục một đen một trắng thể hiện ra một mảnh thái cực tuyền qua, tại trên Tử Cực Thánh Tôn phù hiện quang hoa: "Ý gì?"

"Đã là thử thách, liền cần phải có chút khó khăn mới đúng." Tử Cực Thánh Tôn đã nói.

"Hắc hắc hắc hắc." Lang Gia Thánh Tôn cười rộ lên, nhưng lần này hắn nhưng gật đầu: "Lần này ngươi nói có lý, vậy ngươi dự định xử trí thế nào?"

"Lấy tu vi bây giờ của Ninh Dạ, dưới cùng cấp bậc, hẳn là không có người nào là đối thủ của hắn. Hắn đã là độc thân đến đây, ta cũng không làm khó hắn, liền bố một cái thiên kiếp sát cục, thế nào?"

"Ngươi đang nói đùa?" Lang Gia Thánh Tôn trừng mắt nhìn Tử Cực Thánh Tôn: "Thiên kiếp cục của ngươi, đó chính là liền Nhân Hoàng cũng có thể kích sát, lại muốn dùng tới đối phó Ninh Dạ? Ngươi còn không bằng trực tiếp tự mình xuất thủ đây."

"Đương nhiên sẽ không là tất sát chi cục." Tử Cực Thánh Tôn hơi hơi mỉm cười: "Lấy lực ép người, ta không làm vậy, ta sẽ vì hắn lưu một tia sinh cơ, đây là thượng thiên có đức hiếu sinh. Hắn nếu đã được thiên đạo sủng ái, chính là khí vận chi tử, vậy thì hẳn là có thể nắm được một tia cơ hội phá cục này. Nếu không thành, vậy chung quy cũng bất quá là một vị khách thoáng qua trong thiên địa, cần gì phải ngươi phải phí tâm? Ta đây cũng tính là giúp ngươi thử thách đệ tử, như hắn có thể quá, vậy tất nhiên lại là một phen đại trưởng thành."

Nghe nói như thế, Lang Gia Thánh Tôn kháp chỉ tính toán, một lát sau, hắn gật gật đầu: "Có thể!"

Nghe nói như thế, Tử Cực Thánh Tôn cười ha hả: "Vậy liền định như thế."

Một tia điện quang lóe qua, đã biến mất tại trong Lang Gia thượng.

Hắn đi, Lang Gia Thánh Tôn nhưng hơi hơi nở nụ cười: "Tử Cực a Tử Cực, ngươi tuy đạo nghiệp cường hoành, luận đến âm mưu thủ đoạn, cuối cùng không phải sở trường của ngươi a. Thiên mệnh mỗi bên đều có giải thích, ngươi nhìn thấy, vĩnh viễn là kiếp nạn, ta nhìn thấy, lại hơi có khác biệt đây, thiên địa phản phục, sát cục vô thường, đến cùng ai sống ai chết, họa phúc khó liệu đây. . . Hắc hắc, hắc hắc!"

Sau đó Lang Gia Thánh Tôn liền tiếp tục nhắm mắt tu hành.

Nguyệt Hoa Hồng Sương Phường danh tự này, đại biểu nó là cửa hàng trực thuộc của Nguyệt Hoa Thương Hội.

Tiến vào Hồng Sương phường, Ninh Dạ thấy nơi đây xếp đầy các loại pháp bảo, phù lục.

Một tên tiểu nhị đã ngoài cười trong không cười chào đón, nói: "Khách quan muốn mua chút gì?"

Ninh Dạ lúc trước ra trận náo động như vậy, hắn tự nhiên không thể nào không biết, nhưng thời khắc này lại là trang một mặt vô tri dáng dấp.

Ninh Dạ cũng không để ý tới, mà là trực tiếp đi tới trước một bức họa, tinh tế tỉ mỉ.

Tiểu nhị kia thấy, liền tiến lên nói: "Đây là Vũ Xà Hóa Long Đồ, năm đó có một vũ xà đại yêu, khoác vũ mang giáp, sinh mà cứng rắn như kim thiết, chính là thiên phú long chủng, làm sao trước sau vô pháp lột xác thành rồng. Sau có một vị thượng thánh, làm Vũ Xà Hóa Long Đồ này, vũ xà kia ngày ngày tỉ mỉ, cuối cùng càng có thể hóa long thành công, trở thành một đại yêu hoàng, đồ này cư công chí vĩ, nghe nói chỉ cần tham ngộ một thời gian, là có thể đắc đạo, có thể xưng đại đạo thần vật a!"

"Ha ha." Ninh Dạ vui vẻ: "Đại đạo thần khí, liền như thế đặt tại cửa hàng ngoài rìa nhất này? Đến là đủ tùy ý."

Tiểu nhị kia liền cười nói: "Nơi này là địa bàn của Nguyệt Hoa Thương Hội, ai dám ở chỗ này hành hung đây?"

"Ngô, vậy cũng không dễ nói a." Ninh Dạ nói ngẩng đầu nhìn hướng ngoại gian thiên ngoại, hơi nhíu mày: "Thiên cơ hữu biến, địa phát sát cơ. Chà chà chà, vậy mới nói đừng lập flag cho mình a, bây giờ vừa mới nói vô sự, sự liền sắp đến rồi."

Tiểu nhị kia ngẩn ra, liền thấy ngoại gian thiên không quả nhiên mù mịt đã hiện, ô vân dày đặc, một cỗ khí thế bàng đại kinh nhân đã từ từ đè xuống.

Nơi đây chính là phường thị Nguyệt Hoa Thương Hội lấy vô thượng thần thông chế tạo, hết thảy khí trời biến hóa đều tại trong một ý nghĩ của đại năng.

Bây giờ thiên hiện dị tượng, không phải thiên tượng, mà càng nhiều sợ là người làm.

Tiểu nhị kia đã ý thức được hơn nửa sắp xảy ra chuyện rồi, cũng không hoảng hốt, chỉ hắc hắc cười lên một tiếng, tự lui về phía sau, trong miệng liền nói: "Xem ra Ninh thượng tiên hậu trường, lần này không quá linh a."

Ninh Dạ liếc mắt miết tiểu nhị: "Khẩu xuất vô trạng, bôi nhọ Thượng Tôn, ngươi cũng là lá gan rất lớn."

Tiểu nhị kia hơi biến sắc mặt, vội vàng cúi đầu, không dám tiếp tục nhiều lời.

Lúc này khí tượng bên ngoài đã là 'ô vân áp thành thành muốn sụp' chi cục, tại vô số tu sĩ xem ra, đây hiển nhiên là người làm, là thủ bút nhằm vào Ninh Dạ mà làm ra, chỉ là bọn họ duy nhất nghĩ không ra, có lẽ chỉ là đối phó một cái Ninh Dạ, sao lại cần thủ bút lớn như vậy.

Thế nhưng Ninh Dạ cảm thụ lại không giống nhau.

"Khí tượng như vậy, lại có dấu hiệu thiên kiếp. . . Di, đây là Tử Cực Thánh Tôn đã tự thân xuất thủ sao? Thú vị!" Ninh Dạ không thấy sợ hãi, trái lại trở nên hưng phấn.

Tử Cực Thánh Tôn muốn giết mình, thì cũng chỉ là chuyện một cái ý nghĩ, không cần thiết phải hưng sư động chúng như thế.

Vì vậy không cần động não hắn cũng minh bạch, đây tất nhiên là sản vật dưới một loại thỏa hiệp nào đó.

Bấm chỉ suy tính, Ninh Dạ đã minh lý.

Hảo gia hỏa, Thiên Đạo Sát Cục?

Đây chính là thứ Tử Cực Thánh Tôn sở trường nhất a, nói trắng ra, chính là một câu: Kiếp lôi thiên hàng, thay trời hành sự, cảnh cáo mục tiêu.

"Vậy đến cũng thú vị." Ninh Dạ cất cao đầu nhìn thiên không, ý cười càng lúc càng ngưng tụ: "Thấy qua đưa cơm, chưa từng thấy qua đưa thịnh soạn như vậy. Tốt, rất tốt, nếu như thế, vậy thì lần này không phá đổ Nguyệt Hoa Thương Hội ngươi, Ninh Dạ ta cũng không phải là Ninh Dạ nữa!"

Chương 145 : Đã nói không giết người

Chương 146: Đã nói không giết người

Ninh Dạ chính là khí vận chi tử, coi như là Thiên Đạo Sát Cục cũng không thể nào dễ dàng giết hắn.

Bất quá điểm ấy Tử Cực Thánh Tôn cũng biết —— tại dưới loại tình huống này, hắn còn bày xuống Thiên Đạo Sát Cục, vậy chính là có nắm chắc Thiên Đạo Sát Cục này có thể đối phó bản thân, lại sẽ không mang đến cho mình phiền phức.

Bất quá cái nhận thức này là xây dựng ở trên một cái cơ sở, chính là Ninh Dạ chỉ là trong quá trình cùng cửu đại thánh tôn đối lập lần trước hưởng thụ một lần thiên đạo khí vận gia trì.

Vấn đề của Tử Cực Thánh Tôn chính là ở —— hắn biết Ninh Dạ là khí vận chi tử, nhưng không biết hắn thừa thụ qua bao nhiêu lần khí vận.

Điểm tin tức sai biệt này, là sai lầm lớn nhất Tử Cực Thánh Tôn phạm phải.

Bất quá Ninh Dạ cũng không dự định lợi dụng điểm ấy, bởi vì điều đó mang ý nghĩa sẽ bại lộ chân tướng khí vận của bản thân.

Vì vậy Ninh Dạ vẫn là tử tế quan sát một phen, dần rõ kỳ lý.

Ngô, tuy là thượng cục, nhưng có lưu lại một tia sinh cơ. Không trách. . . Chỉ là sinh cơ này ở đâu, lại là cái vấn đề, sát kiếp tại đâu, cũng là cái vấn đề.

Thiên đạo khí vận độc sủng, vì vậy Ninh Dạ đối với Thiên Đạo Sát Cục lý giải càng vượt quá Tử Cực Thánh Tôn tưởng tượng, thế nhưng đối với mưu tính cụ thể, Ninh Dạ nhưng không cách nào biết được, dù sao đây là bố cục của Tử Cực Thánh Tôn, liền không có quan hệ gì với Thiên Đạo.

Nói trắng ra, chính là đối với đặc điểm, uy lực, hậu quả của Thiên Đạo Sát Cục, Ninh Dạ toàn bộ lý giải, thế nhưng làm sao thực hiện, thì Ninh Dạ vô pháp biết được.

Thời khắc này sát cục đã hiện, nhưng sát kiếp chưa đến, vẫn cần thời gian uẩn nhưỡng.

Ninh Dạ đang tự suy nghĩ, đã thấy phương xa mấy tên tu sĩ bay tới.

Một người trong đó quát lên: "Ngươi thật là to gan dám độc thân đến Nguyệt Hoa Hải Châu, cũng không tránh khỏi quá mức coi Vạn Tiên Minh ta như không."

Nói một điểm huyền sắc thần thông đã bay tới.

"Đây là trực tiếp bắt đầu a." Ninh Dạ cũng không do dự, thân hóa quang ảnh trực tiếp biến mất, lại xuất hiện đã tại phường thị thượng không.

Ba tên tu sĩ xuất thủ kia cũng là Vô Cấu, đồng thời đối với Ninh Dạ quát lên: "Chết đi!"

Liền thấy một phiến thần uy hạo nhiên rơi xuống, mang theo uy áp vô cùng lạc hạ.

Ninh Dạ kiếm trong tay khẽ dương, điểm ra vô tận kiếm hoa, phiêu phiêu bay ra, hoá sinh thực chất, càng nâng đỡ thần uy ba người thi triển. Chỉ một chiêu này, cũng đủ để cho vô số người giao hảo.

"Thiên Hoa Kiếm dùng đến mức độ này, hư thực giao thế, nội uẩn vạn bàn biến hóa, không trách hào xưng đệ nhất thiên tài ngàn năm qua của Lang Gia Các." Có người đã tán thán nói.

"Đáng tiếc, quá mức cuồng ngạo. Bây giờ thiên hiện dị tượng, rõ ràng là có đại năng xuất thủ, Ninh Dạ sợ là chạy không thoát một kiếp này." Cũng có người nhìn có chút hả hê nói.

"Đã là đại năng xuất thủ, vì sao còn chỉ là ba vị Vô Cấu?" Có người kỳ quái.

"Còn phải hỏi, kẻ chết thế thôi." Có tự cho là thông minh giả, đắc ý hồi đáp.

Ninh Dạ đến cùng là cái có thân phận, muốn giết hắn khó tránh khỏi liền phải cho Lang Gia Các một câu trả lời, các đại năng lại không muốn làm kẻ chết thế, chỉ có thể tìm đến ba cái Vô Cấu đảm nhiệm một thoáng.

Bất quá ba cái Vô Cấu xem ra có chút không tình nguyện làm kẻ chết thế, tuy rằng xuất thủ nhìn như hung ác, nhưng cũng không trí mạng, hiển nhiên cũng là không muốn thật sự giết Ninh Dạ, chịu đựng Thánh Tôn lôi đình chi nộ.

Hơn nửa vẫn là muốn có thể bắt được.

Đáng tiếc bọn họ muốn bắt sống, Ninh Dạ làm sao lại cho bọn họ cơ hội.

Trường tiếu thanh thanh, kiếm xuất điểm điểm, từng mảng từng mảng kiếm hoa quét qua, ngăn trở ba người, càng là cất cao giọng nói: "Sấm to mưa nhỏ, các ngươi chỉ có chút thủ đoạn đó sao? Lại là khiến ta xem thường đây."

Nghe được lời này của hắn, liền nghe giữa không trung một tiếng phẫn nộ hừ nhẹ: "Ninh Dạ, chớ có kiêu ngạo!"

Nói liền thấy giữa không trung một cái cự thủ bí hiện, cũng không biết đến từ kẻ nào, liền như thế hướng tới Ninh Dạ chụp xuống, kình khởi vô biên uy thế, liền ngay cả Ninh Dạ đều cảm giác cất bước khó khăn.

Niết Bàn cảnh!

Nhưng đối diện loại cấp bậc uy áp này, Ninh Dạ cũng chỉ là nở nụ cười: "Có gan liền giết, nhát gan thì đừng đến phô trương thanh thế, thật sự cho rằng lão tử sợ ngươi sao?"

Hắn nói đâm ra một kiếm, hư không đại thủ kia càng là tại dưới một kiếm của hắn huyễn diệt phá nát.

Không phải Ninh Dạ cường hãn đến có thể chính diện đánh tan đối phương, mà chính là bởi vì Niết Bàn cảnh kia vẫn chưa toàn lực xuất thủ.

Chính như Ninh Dạ biết, thời khắc này hết thảy xuất thủ, mọi người đều là vẫn lưu dư lực, không người nào nguyện ý giết hắn.

Tử Cực Thánh Tôn không giết hắn, là sợ Thiên Đạo trách phạt, những người khác không giết hắn, liền là sợ Lang Gia Thánh Tôn trách phạt.

Nhưng ở sau lưng kiêng kỵ này, lại mang theo vô tận ác ý.

Giết không thể giết, thương lại là có thể, thậm chí có thể nhục nhã!

Một mảnh phi hồng chi triều đột nhiên xuất hiện, cũng không biết là ai trong bóng tối xuất thủ, mang theo tươi đẹp chi huy mà đến, Ninh Dạ trong lòng càng là tự nhiên thăng khởi ý nghĩ đẹp đẽ, cảm giác xung quanh hết thảy tất cả đều trở thành vô tận diễm nữ, chính đối với bản thân điệu đà mời gọi.

"Huyễn thuật? Buồn cười!" Ninh Dạ trầm hừ một tiếng, một tiếng quát khẽ, vạn ngàn huyễn ảnh kia dĩ nhiên phá toái, nhưng tiếp theo lại là một phiến huyễn tượng công nhập đáy lòng.

Trong phút chốc Ninh Dạ phảng phất hồi tưởng lại vô số chuyện cũ trước kia, trải qua cực khổ dằn vặt, vì báo thù mà tự hủy dung mạo vân vân, rất nhiều huyễn tượng đều từ tâm sinh.

Nhưng mà Ninh Dạ vẫn như cũ không bị lay động, trong nháy mắt, các loại huyễn tượng hôi phi yên diệt.

Lại có một tu sĩ bay tới, thích xuất một cái tiểu xà, nhìn như huyễn tượng, càng là chân thực, phá tan thần thông trở ngại, đi thẳng tới bên người Ninh Dạ, cắn một cái tại trên người Ninh Dạ, nháy mắt mang đến cho Ninh Dạ đau đớn cự đại.

Ma Ngục Viêm Xà!

Rắn này chính là một loại yêu thú cực kỳ hung ác, cũng không trí mạng, nhưng kẻ trúng phải thường thường đau đến không muốn sống, sống không bằng chết.

Tu sĩ chơi xà kia cười to: "Ninh Dạ, ngươi cho rằng không giết ngươi, ngươi liền sẽ dễ chịu sao? Cần biết sống sót có lúc so với tử vong còn thống khổ, sẽ làm ngươi sống không bằng chết, không bằng tự sát!"

Ninh Dạ nhưng cười lạnh một tiếng: "Ta tâm duy kiên, chút dày vò này lại tính là gì?"

Nói đối với chỗ tự thân bị trói điểm xuống một chỉ, cánh tay bị viêm xà cắn nuốt kia, đã nháy mắt nhuệ hóa thành kim loại sắc trạch.

Ác Sát Ma Tổ Kim hành chi đạo!

Đạo này tự sau khi ma tổ bày xuống, Thiên Trung Giới liền Kim hành đại hưng, tu hành càng dễ. Cũng chính là vàng bạc ở chỗ này không đáng giá, bằng không tất nhiên tràn lan.

Nhưng Kim hành chi đạo dùng cho cố hóa bản thân, ngăn cách đau đớn lại là cực kỳ hữu dụng —— thiên la ác sát kia tới nay đều là kẻ không sợ đau đớn.

Nhân Kim hành chi đạo hưng thịnh nguyên cớ, Ninh Dạ sử ra cũng là thuận lý thành chương.

Bất quá một chỉ này của hắn chân chính cắt đứt không phải thống khổ kia, mà là viêm xà kia, sau khi một chỉ này rơi xuống, viêm xà kia thế mà cũng bắt đầu kim hóa, chỉ kịp phát ra một tiếng thảm khiếu, liền triệt để hóa thành một đoạn kim xà, bởi vì là yêu vật biến thành, lại là một loại kim loại cực kỳ hiếm thấy.

Ninh Dạ nhận lấy, trực tiếp hướng tu sĩ xuất thủ kia đâm tới: "Trả ngươi!"

"Bảo bối của ta!" Tu sĩ kia đau lòng kêu to, sau một khắc đã phát ra thê lệ kêu thảm, lại là bị Ninh Dạ kích trúng, toàn bộ thân thể cũng bắt đầu kim loại hóa.

"Thật can đảm!" Lại có một tên tu sĩ đã nổ ra một phiến Hạo Nhiên Chính Khí chi quang, ập về Ninh Dạ.

Đây là tu sĩ của Hạo Nhiên Tông a, thế mà chạy tới giả mạo Vạn Tiên Minh?

Các ngươi đủ khả dĩ đó.

Ninh Dạ muốn cười.

Bất quá Hạo Nhiên Chính Khí không phải là thiên kiếp, không phải là chỉ giết đáng chết chi nhân, mấu chốt nhất thời khắc này đối phương xuất thủ bàng bạc đại khí, càng là toàn lực ra tay, một khắc đó liền ngay cả Ninh Dạ đều lòng sinh cảm giác nguy hiểm.

Ta đi?

Đã bảo không giết người đây? Làm sao nói đổi ý liền đổi ý rồi?

Chương 146 : Buộc ngươi nhập ma

Chương 147: Buộc ngươi nhập ma

Thời khắc này Hạo Nhiên Chính Khí cuồn cuộn mà tới, liền ngay cả Ninh Dạ đều cảm thấy phiền phức.

Đúng vào lúc này, một đạo hắc quang đột nhiên từ phía sau xuất hiện, đi sau mà tới trước, rơi vào trên Hạo Nhiên Chính Khí phía trước kia, càng là đem Hạo Nhiên Chính Khí kia trừ khử vô tung.

Di?

Ninh Dạ đang tự kinh ngạc, liền nghe phía sau một cái trầm thấp ngữ thanh: "Hỗn đản, bị ngươi hại thảm rồi."

Theo âm thanh lời nói này, liền thấy một tia ô quang trùng thiên nhi khởi, bay về phía xa xa.

Chỉ là vừa mới bay ra, liền thấy ở xa một đạo đại thần thông rơi xuống, hóa thành vô biên lôi võng, hắc quang kia thế mà không xông ra được, lập tức vòng lại, trở xuống đến bên người Ninh Dạ, lại là cái hắc diện tu sĩ.

Ninh Dạ từng thấy tu sĩ này, lúc trước hắn liền ở phía dưới, cũng chỉ là một tên tu sĩ bình thường trong phường thị, tu vi Vạn Pháp, nhưng thời khắc này triển lộ ra, rõ ràng chính là đại năng tu vi Niết Bàn.

Tu sĩ này vừa xuất hiện, liền hung ác trừng Ninh Dạ một chút: "Hỗn trướng tiểu tử, còn không cùng ta đồng thời, giết ra nơi đây."

Nói cũng không khách khí, trực tiếp đánh ra một phiến hắc sắc hỏa diễm.

Ma diễm xông trời, trực tiếp lượn lờ lên trùng thiên hắc hỏa.

Ma đạo!

Ta đi!

Hàng này thế mà là cái ma đạo tu sĩ?

Trong khoảnh khắc đó, Ninh Dạ một thoáng đã minh bạch.

Hóa ra Tử Cực Thánh Tôn tính toán là ở đây này?

Thiên Trung Giới có ma tu, chỉ bất quá bất thành khí hậu, đại đa số thời điểm đều là che che giấu giấu, tu sĩ chính đạo thấy chi tất sát.

Nhưng tổng có một ít thời điểm, một số ma đạo tu sĩ bị phát hiện, lại không hẳn sẽ bị kích sát, mà là khiến cho có thể phát huy tác dụng đặc thù.

Tình hình trước mắt rõ ràng chính là như vậy!

Thiên Kiếp Sát Cục!

Thiên Đạo hận nhất ma giới, Ninh Dạ thân là khí vận con cưng, nếu như cùng ma đạo liên thủ, chính là ăn cây táo rào cây sung.

Vì vậy chiến đấu lúc trước căn bản đều là danh nghĩa, mục đích thật sự kỳ thực chính là tại mượn cơ hội chiến đấu đem cái ma đạo cường nhân bọn họ đã sớm nắm giữ kia kéo xuống nước, ép hắn liên thủ với Ninh Dạ —— vừa nãy mục tiêu công kích chân chính của Hạo Nhiên Chính Khí kia chính là kẻ này, Hạo Nhiên Chính Khí khắc chế ma đạo, người kia nếu như không ra tay, hơn nửa liền bị diệt sát.

Mà dưới cái nhìn của bọn họ, chỉ cần Ninh Dạ cùng người này liên thủ, thì tất nhiên xúc nộ thiên kiếp, dưới Thiên Kiếp Sát Cục, không còn cơ hội may mắn, xuất thủ không phải bọn họ, liền ngay cả Lang Gia Thánh Tôn đều không tiện nói gì.

Mưu kế rất đơn giản nhưng rất thực dụng.

Mưu kế tới nay không ở phức tạp hay không, chỉ ở có dùng tốt hay không, có lúc càng phức tạp, trái lại càng dễ dàng gặp sự cố.

Cái cục này của Tử Cực Thánh Tôn, chính là muốn lợi dụng tên ma đạo cường nhân này vì Ninh Dạ giội nước bẩn, giá ô danh, thanh trừ khí vận, thiên kiếp sát chi.

Chỉ tiếc kế hoạch đơn giản mặc dù hữu dụng, nhưng cũng dễ dàng bị nhìn thấu.

Thời khắc này vừa thấy đối phương, Ninh Dạ nháy mắt hiểu ra, trong lòng cười to, quả nhiên Thánh Tôn thì lại làm sao? Chơi động tác võ thuật chung quy vẫn là đơn giản.

Lý giải, đại năng a phần lớn thời điểm đều là cường lực nghiền ép, Tử Cực Thánh Tôn phỏng chừng hơn vạn năm đều không chơi đùa bài vở rồi, hắn nếu có thể chơi ra trò gian gì mới trái lại không bình thường.

Thời khắc này tâm niệm điện chuyển hiểu ra tất cả, Ninh Dạ cười dài nói: "Hảo! Nếu như thế, vậy ta liền cùng ngươi đồng thời giết khỏi trùng vây."

Nói cùng người kia đồng thời xuất thủ, Oanh hướng chân trời lôi võng.

Hai người đồng thời xuất thủ, liền thấy một đạo sắc bén quang trảm lạc hạ, lôi võng kia đã bị xé rách ra một đạo cự đại khe hở.

Ma đạo cường nhân kia nháy mắt hóa thành một đạo hắc khí xông ra, đồng thời Ninh Dạ cũng quang độn bay khỏi.

Mắt thấy cảnh này, chúng tu sĩ không giận còn mừng, thầm nghĩ cá cắn câu rồi!

Liền thấy lại một cái đại thủ rơi xuống, ầm ầm đập về phía hai người.

Ninh Dạ đắc ý cười lên, nói: "Ngươi phụ trách thủ hộ, ta lấy quang độn mang chúng ta rời khỏi!"

"Hảo!" Ma đạo cường nhân kia đến cũng không có lo lắng, thực sự đây là lựa chọn tốt nhất, hắn không cho là Ninh Dạ sẽ vào lúc này tìm chết.

Ninh Dạ cũng xác thực không có bán hắn, một mảnh quang vụ bao phủ xuống, hai người gia tốc độn đi, đồng thời từng mảng từng mảng hắc vụ oanh nhiễu mà ra, Oanh hướng thiên không, ngạnh sinh sinh đem đập xuống đại thủ lại Oanh trở lại.

Mắt thấy không trung đại thủ không rơi xuống nữa, ma đạo cường nhân kia thở phào một tiếng: "Không tệ, tiểu tử ngươi quang độn chi đạo thế mà có thể đến mức độ này, chạy còn nhanh hơn ta, cũng coi như là cái kỳ tài."

Người trong ma đạo mỗi người đều am hiểu chạy trốn, Ninh Dạ về tốc độ còn mạnh hơn chính mình, cũng khó trách người này khen ngợi.

Ninh Dạ cười nói: "Đừng vội vui vẻ, bọn họ không dễ bỏ qua chúng ta như vậy."

"Hừ, ta xem như là bị ngươi liên lụy." Người này hừ nói.

"Thiết, ai liên lụy ai còn khó nói đây." Ninh Dạ một đường gấp tung: "Đúng rồi, các hạ xưng hô như thế nào?"

"Bản nhân Phù Diêu Tử."

"Ma Tâm Tổ Sư Phù Diêu Tử?"

"Hừ hừ, nguyên lai ngươi nghe qua bản nhân uy danh." Phù Diêu Tử đắc ý nói.

"Nghe nói qua, ngươi nguyên bản cũng là một vị tán tu, sau đó bởi vì đắc tội đại năng bị người đuổi giết, khẩn cầu không cửa, phẫn mà nhập ma đạo, tẫn đồ huyết cừu."

"Hừ, cái gì rắm chó chính đạo, chung quy bất quá là một đám dối trá chi nhân."

"Dối trá là dối trá điểm, nhưng cũng tốt hơn quang minh chính đại ác chứ?"

"Lẽ nào bản tọa báo thù là sai?"

"Ngươi báo thù là không sai, nhưng ngươi là tu ma công tàn sát vô số sinh linh, sau đó lại một đường lạm sát, làm chuyện ác cũng không ít chứ?" Ninh Dạ hỏi ngược lại.

Phù Diêu Tử nhất thời nghẹn lời, hừ nói: "Tiểu tử ngươi biết cái gì, đã theo ma đạo, liền không còn con đường quay đầu lại."

"Vậy cũng không hẳn." Ninh Dạ cười nói.

Công Tôn Điệp năm đó cũng là tu ma đạo, không phải cũng bị hắn kéo trở về.

Đương nhiên, "Thủ pháp" hắn cứu lại Công Tôn Điệp là không thích hợp sử dụng tại trên người Phù Diêu Tử này, nhưng hắn xác thực là có thể giải trừ di hoạn những kia ma công.

Phù Diêu Tử không biết thủ đoạn của hắn, chỉ nói: "Tiểu tử ngươi tu vi tầm thường, năng lực gây họa đến là không nhỏ, xem ngươi lần này gặp nạn, Lang Gia tổ sư kia của ngươi cũng không đứng ra, hơn nửa cũng cùng Cừu Bất Quân kia đồng dạng bị bán. Người trong chính đạo chính là như vậy, tới nay đều không tin được. Không bằng nhập môn hạ ta, ta tứ ngươi ma công, có thể khiến tu vi ngươi đột phi mãnh tiến."

Ninh Dạ cười nói: "Ngươi rất khuyết đồ đệ?"

Phù Diêu Tử kinh ngạc, bất đắc dĩ nói: "Chúng ta loại người này, khuyết đồ đệ cũng không phải chuyện gì kỳ quái chứ?"

"Vậy thì chẳng trách. Uy, ngươi sẽ không thật sự cho rằng, chúng ta chỉ đơn giản như vậy trốn ra được chứ?" Ninh Dạ hỏi.

Nghe nói như thế, Phù Diêu Tử cũng là ngẩn ra: "Là có chút không đúng. Nguyệt Hoa Hải Châu có Nhân Hoàng, vì sao lần này Nhân Hoàng lại đều không xuất động?"

Sau đó lại cười nói: "Không sao, lão phu cũng có một ít thủ đoạn giữ nhà, coi như đúng là Nhân Hoàng xuất động, cũng chưa chắc bắt được ta. Làm sao, ngươi có muốn học không?"

"Ma công liền Nhân Hoàng cũng có thể chạy thoát? Đã minh bạch." Ninh Dạ cười to: "Vậy mới đúng chứ. Dù sao chỉ là cùng ma đạo liên thủ, còn không coi là bao lớn phản bội, tốt nhất là học ma công, đó chính là từ đầu đến đuôi phản bội."

Nói Ninh Dạ đã dừng lại, nói: "Nhạ, đừng nói ta không giúp ngươi. Ngươi hiện tại lập tức thi triển loại ma công kia rời khỏi, còn có cơ hội. Nếu như do dự, thật là liền sẽ chết cũng không biết chết như thế nào."

"Cái gì?" Phù Diêu Tử sững sờ.

Liền thấy Ninh Dạ thế mà xoay người bay đi.

"Ngươi đi đâu?" Phù Diêu Tử quát lên.

"Về Nguyệt Hoa Hải Châu a." Ninh Dạ trả lời.

"Ngươi điên rồi rồi? Bọn họ còn đang đuổi giết ngươi, ngươi lại muốn quay lại?"

Phù Diêu Tử vừa dứt lời, liền thấy thiên không tái khởi dị tượng, một mảnh uy năng mênh mông đột nhiên rơi xuống, tịch quyển hai người.

Phù Diêu Tử giật nảy cả mình: "Không được!"

Định thi triển ma công đào dật, nhưng phát hiện một thân ma công của bản thân đã bị cầm cố, càng khó mà thi triển.

Không được!

Đây nếu như không phải Thánh Tôn xuất thủ, e rằng cũng phải là Nhân Hoàng đỉnh phong, rất có thể chính là Nguyệt Hoa Tiên Tôn.

Hắn hạ quyết tâm, nhìn hướng Ninh Dạ: "Bỏ đi, bỏ đi, kế sách hiện thời, cũng chỉ có mượn mạng của ngươi dùng một lát."

Nói chụp một phát về phía Ninh Dạ.

"Chà chà chà. Không thể buộc ta học ma công, liền thẳng thắn mượn tay của ngươi đến giết ta, Ngô, bài vở như vậy mới coi như có chút ý tứ a." Ninh Dạ cất tiếng cười to.

Chương 147 : Mặc kệ cho làm

Chương 148: Mặc kệ cho làm

Ninh Dạ đối với lựa chọn này của Phù Diêu Tử đó là nửa điểm không kỳ quái.

Ma chính là ma, mặc kệ có quá khứ bi thảm, hiện trạng bất đắc dĩ ra sao, nếu đã nhập ma đạo, liền không phải người lương thiện.

Thời khắc mấu chốt hướng người mình hạ thủ, không ngạc nhiên.

Chỉ là Phù Diêu Tử này bất quá Niết Bàn tu vi, nếu muốn giết hắn lại là không dễ như vậy.

Ninh Dạ cũng không phí lời với hắn, nhẹ nhõm hóa giải, nhân ảnh chớp mắt thiên huyễn, trường thanh cười nói: "Quên nói cho ngươi một chuyện. Ta tu Quang đạo, ngoại trừ thiện độn ra, kỳ thực còn am hiểu một loại bí pháp đặc thù, có thể lấy quang làm hạt giống, chủng nhập thể nội đối phương. Bình thường mà nói, ta không mấy khi sử dụng loại cách làm này đối với người khác, nhưng ngẫu nhiên dùng chút, hiệu quả cũng không tệ lắm, đặc biệt là dùng tới đối phó những kẻ tu vi cao hơn ta kia."

Cái gì?

Phù Diêu Tử giật nảy cả mình, vội vã xem kỹ tự thân, nhưng không phát hiện gì, cả giận nói: "Dám hư ngôn đe doạ. . ."

Lời còn chưa dứt, liền thấy một cỗ bạch quang từ thể nội nổi lên, thể nội toàn thân hắn liền như là một cái mặt trời nhỏ đang điên cuồng thích phóng quang cùng nhiệt.

So với năm đó, bây giờ thủ đoạn của Ninh Dạ càng cao minh hơn, đã vậy Phù Diêu Tử lại là người trong ma đạo, thuật này quả thực chính là thiên khắc, Phù Diêu Tử kinh hãi kêu to: "Ta như chết rồi, liền không ai có thể giúp ngươi chạy thoát nữa!"

"Không nhọc ngươi phí tâm." Ninh Dạ cười nói: "Thiên Đạo Sát Cục, trừ ma vụ tẫn. Nếu ngươi đã là ma, ta là chính, vậy thì mượn ngươi chi lực dùng một lát!"

Nói nhắm chuẩn Phù Diêu Tử một trảo, Phù Diêu Tử thể nội nguyên thần rung động, một cỗ ma khí nổ vang mà ra.

Đây là nguyên thần hắn tu hành nhiều năm, Ninh Dạ càng là nhắm thẳng nguyên thần hạ thủ.

Phù Diêu Tử biết không tốt, nộ hiêu: "Chỉ bằng chút thủ đoạn đó cũng muốn giết ta? Còn kém xa lắm!"

Nguyên thần kia đã hóa thành hình ảnh một con thôn hải cự thú, thét gào một tiếng, theo ánh sáng nổ tung, Phù Diêu Tử nhục thân đã hủy, nhưng nguyên thần này lại trước nay chưa từng có cường đại, không biết là ma công gì, càng là trụ vững Ninh Dạ ám toán, giãy dụa Nhân Hoàng ràng buộc, hướng tới Ninh Dạ há mồm cắn xuống.

"Ngô, đây chính là ma công ngươi nói có thể để chạy thoát Nhân Hoàng truy sát sao? Quả nhiên có chút thủ đoạn, như chỉ là ta, vẫn đúng là khó đối phó." Ninh Dạ cười nói: "Đáng tiếc a, ta cũng đã nhắc nhở qua ngươi, Thiên Đạo Sát Cục, trừ ma vụ tẫn a!"

Cái gì?

Phù Diêu Tử trong lòng cả kinh, liền thấy trong thiên không một đạo kiếp lôi ầm ầm phách xuống, chính bổ về phía Phù Diêu Tử.

Không được!

Phù Diêu Tử rốt cục ý thức được bản thân thế mà trước sau phạm vào hai cái sai lầm lớn. Cái sai thứ nhất tự nhiên là đánh giá thấp Ninh Dạ, bị hắn ám toán, sai lầm thứ hai này lại là hắn đem mục tiêu chân chính có uy hiếp đối với bản thân nhìn thành là Nhân Hoàng đại năng, nhưng quên Thiên Đạo Sát Cục.

Bản thân hắn là ma, tại dưới Thiên Đạo Sát Cục, quả thực chính là bị sét đánh điển phạm.

Thời khắc này ma công tất hiện, ma nghiệp thao thiên, Thiên Đạo Sát Cục bị trực tiếp dẫn động, đã hướng về phía Phù Diêu Tử rơi xuống.

Thiên kiếp chi uy đến từ Thánh Nhân sở bố, há lại là hắn có thể tùy ý đối kháng.

Chỉ là một đạo kiếp lôi, liền đánh cho nguyên thần Phù Diêu Tử thụ tổn, thôn hải cự thú chi ảnh kia càng là nứt ra một cái vết thương cự đại, liền hầu như là cũng bị bổ ra rồi.

Hắn cố nhiên chấn kinh không nhỏ, những đại năng ẩn nấp trong bóng tối kia cũng choáng váng.

Tình huống gì vậy?

Hàng này là tự mình tìm chết sao?

Thế mà khải ma công, dẫn thiên kiếp?

Còn có Thiên Đạo Sát Cục này là chúng ta khống chế, chúng ta không có xúc động nó, làm sao liền dễ dàng bị xúc động như vậy?

Bọn họ cũng đang kỳ quái.

Cũng không biết lấy Thiên Đạo Sát Cục đối phó Ninh Dạ, quả thực chính là đưa món ăn cho hắn, Ninh Dạ chỉ là hơi hơi thi gia ảnh hưởng, liền xúc động thiên kiếp hàng thế. Đây còn là hắn muốn che giấu bản thân, bằng không lấy cách cục trước mặt, không cần Phù Diêu Tử hiển hóa ma công, cũng có thể thiên lôi bổ tới.

Thời khắc này thiên lôi một đạo tiếp một đạo rơi xuống, Phù Diêu Tử không chịu nổi nữa, hắn liều mạng muốn trốn, thế nhưng bốn phía trói buộc chi lực cực cường, nguyên thần thụ thương, hắn lý nào có thể thoát ra được.

Ninh Dạ đã thừa cơ xuất thủ: "Còn không thu cho ta!"

Một đạo tiên pháp thi triển, rơi vào bên trên nguyên thần của Phù Diêu Tử kia, mặc cho Phù Diêu Tử hò hét thế nào, nhưng chung quy chống không nổi song trọng giáp công, dần dần càng hóa thành một viên nguyên thần châu màu đen, hạ xuống trong tay Ninh Dạ.

Lúc này những tu sĩ đại năng kia cũng biết không tốt, dồn dập kêu lên: "Mau giải trừ cấm chế!"

Lại là đã muộn rồi, Ninh Dạ công khai mượn cấm chế thu lấy nguyên thần Phù Diêu Tử, cũng không thu hồi, mà là trực tiếp hướng Nguyệt Hoa Hải Châu bay đi.

Bởi vì nguyên thần ma tu này còn tại, thiên kiếp lôi đình không ngừng, một đạo nối tiếp một đạo rơi xuống, nhưng mà chỉ là lạc hướng tứ phương, lại không có một đạo rơi vào trên người Ninh Dạ.

Đây là tình huống gì vậy?

Tất cả mọi người đều xem không hiểu.

Tuy rằng bản thân Ninh Dạ là "Vô tội", nhưng thời khắc này Phù Diêu Tử đã xúc động thiên kiếp, hắn nắm ma châu, vậy thì đáng ra phải chịu đến vạ lây mới đúng?

Nhưng tình huống lại không phải như vậy.

Đại khái cũng chỉ Tử Cực Thánh Tôn minh bạch, Ninh Dạ là khí vận chi tử, hắn thời khắc này chưa tu ma công, không bị xâm nhiễm, trái lại kích sát một tên ma đạo đại tu. Vốn là loại công đức này thiên đạo bất hiển, căn bản sẽ không ghi công, nhưng hiện tại thiên ý hiển hóa, liền ghi công rồi —— cũng giống như sa trường chinh chiến biểu hiện dũng mãnh thế nào đi nữa, trời cao hoàng đế xa không nhìn thấy, cũng không mấy tác dụng. Nhưng ngày nào đó vừa vặn cơ duyên xảo hợp, hoàng đế liền ở bên người, tùy tiện hơi hơi hiển lộ bản lĩnh một thoáng, lập chút tiểu công, đều có thể rơi vào trong mắt, hiệu quả tự nhiên bất đồng, tự nhiên sẽ được phong thưởng.

Ta cái đệt!

Ta thế mà là giúp Ninh Dạ tích góp khí vận rồi?

Tử Cực Thánh Tôn cũng không nghĩ tới Thiên Đạo Sát Cục bản thân bày xuống, người còn chưa làm sao đây, thế mà trước tiên giúp Ninh Dạ một cái đại ân.

Điều này khiến cho hắn phiền muộn mà vừa kinh ngạc, chỉ cảm thấy bản thân diệu kế vô song, mưu tính từng bước, làm sao cũng không không nên là kết quả như thế.

Cũng không biết vô song diệu kế của hắn tại trước mặt Ninh Dạ quả thực chính là múa rìu qua mắt thợ, vườn trẻ cấp bậc "Diệu kế", ngoại trừ giúp hắn dương dương tự đắc ra, chỉ còn lại tác dụng đánh mặt.

Thời khắc này nâng cái ma châu kia, Ninh Dạ hùng hùng hổ hổ hướng Nguyệt Hoa Hải Châu bay đi.

Tử Cực Thánh Tôn thấy tình hình này, trong lòng hơi cảm thấy không ổn, đã truyền âm Nguyệt Hoa Tiên Tôn: "Không đúng, Ninh Dạ thật giống như là muốn đem thiên kiếp dẫn tới Nguyệt Hoa Hải Châu."

Nguyệt Hoa Tiên Tôn hừ nói: "Chỉ bằng nguyên thần một cái ma tu, liền dám họa thủy đông dẫn, Ninh Dạ thật to gan, hắn liền không sợ liên lụy quá nặng, thiên nộ nhân oán sao?"

Tử Cực hừ nói: "Xem ra hắn là hận ngươi hận đến lợi hại đây, vì vậy cũng muốn mượn này trả thù."

"Không sao." Nguyệt Hoa Tiên Tôn đã nói: "Như hắn làm như thế, vậy thì không thể tốt hơn. Liều mạng Hải Châu thụ chút tai kiếp, chí ít có thể diệt yêu nghiệt này, bóp chết ngay khi còn đang trưởng thành!"

Hai vị đại năng đều nhìn thấu dụng ý của Ninh Dạ, nhưng cũng đồng thời làm ra một cái phán đoán: Ninh Dạ hành động như vậy, cố nhiên sẽ báo thù nhất thời sảng khoái, nhưng cũng chú định mệnh tang tại hoả táng tràng, bởi vậy không hẹn mà cùng quyết định hi sinh bộ phận lợi ích Hải Châu, để cầu diệt sát.

Đối với đại năng mà nói, tổ chức thứ này, không phải chính là vì lợi ích của bọn họ phục vụ sao?

Sau một khắc Ninh Dạ đã trở lại Nguyệt Hoa Hải Châu thượng không, quả nhiên, theo một mảnh hoang cuồng lôi quang kia rơi xuống, Nguyệt Hoa Hải Châu nháy mắt rơi vào trong tai bay vạ gió.

Đâu đâu cũng có lôi cức phiếm khởi, Nguyệt Hoa Hải Châu thượng không một mảnh thiên băng địa liệt chi cục, cũng không biết bao nhiêu Nguyệt Hoa tu sĩ bởi vậy gặp vận rủi lớn. Ninh Dạ càng là chuyên môn hướng về địa bàn của Nguyệt Hoa Thương Hội một đường phi hành, rất có mùi muốn đem toàn bộ Nguyệt Hoa Thương Hội đều lôi xuống nước.

"Lão Tổ cứu mạng a!" Tu sĩ của Nguyệt Hoa Thương Hội dồn dập hò hét.

Bọn họ không cầu gì khác, chỉ cầu Lão Tổ cho một cái cơ hội xuất thủ, không thể để cho tên tiểu tử này tiếp tục họa hại như thế.

Nhưng tin tức đạt được lại là: Không được ra tay, mặc cho hắn làm!

Chương 148 : Chuyển cơ

Chương 149: Chuyển cơ

Một bên là hữu ý "Phóng hỏa", một bên là hữu ý phóng túng.

Kết quả tự nhiên chính là Ninh Dạ như vào chỗ không người, đẩy ma châu kia tứ xứ tứ ngược, đi tới chỗ nào, lôi quang điện thiểm, khắp nơi tàn tạ.

Có tu sĩ xui xẻo càng là trực tiếp cướp sét đánh trúng, tại chỗ chết thảm.

Cũng có đại năng có thể miễn cưỡng kháng trụ, nhưng chịu đựng được một thoáng không chịu nổi càng nhiều, chỉ có thể dồn dập tránh lui.

Đương nhiên cũng có cảm thấy bản thân có thể giải quyết Ninh Dạ.

Thời khắc này phương xa đột nhiên bay tới một tên nữ tu, hoa dung nguyệt mạo, đến cũng là cái mỹ nhân, hướng Ninh Dạ nói: "Ninh thiếu hà tất nổi giận như vậy, tại hạ Liên Tâm Giáo thánh nữ Anh Liên, nguyện cùng Ninh thiếu. . ."

Nàng nói còn chưa dứt lời, đã bị Ninh Dạ một chưởng tát bay ra ngoài: "Cút ngay, dung chi tục phấn, lão tử không có hứng thú."

Anh Liên tiên tử này cũng coi như mỹ nữ, diễm nữ nổi danh tu giới, thích nhất quyến rũ tu sĩ thành danh, nhưng không nghĩ bị Ninh Dạ một câu 'dung chi tục phấn' đuổi rồi.

Tâm trung phẫn nộ, mày liễu dựng thẳng: "Ninh Dạ ngươi giỏi, Đa Tình Thủy Vân Tụ, Thiên Ti Tiêu Sầu Ti!"

Thần thông đã hướng Ninh Dạ phóng thích.

Ninh Dạ căn bản không để ý tới, liền thấy quanh người kiếp lôi như có ý thức *, trực tiếp phách xuống, đem thần thông của yêu nữ này như bẻ cành khô trừ khử vô hình, Anh Liên tiên tử kia thần thông thụ trở phản thụ kỳ hại, kêu thảm một tiếng ngã bay ra.

Theo Anh Liên tiên tử này bị đánh bay, lại có vài tên tu sĩ xông lên.

Bọn họ cũng không phải người của Vạn Tiên Minh cùng Tử Cực Cung, không hiểu lắt léo bên trong, chỉ cho rằng Ninh Dạ sinh sự, cảm thấy đây là một cái cơ hội tốt lập công, thế mà ngông cuồng đến muốn ngăn ngăn trở Ninh Dạ.

Ninh Dạ thấy thế cười ha ha, tiện tay nhất chỉ, một đạo kiếp lôi như thần thông * bay ra, du tẩu một vòng, vài tên tu sĩ kia tại chỗ bạo liệt mà chết.

Thủ bút như vậy, sợ đến những tu sĩ khác không dám tiếp tục gần người, dồn dập chạy trốn.

Lấy uy thế hiện tại của Ninh Dạ, đừng nói Vô Cấu cảnh, coi như là Niết Bàn cảnh cũng giết không tha, đại khái chỉ có Nhân Hoàng chi cảnh có thể chống đỡ được.

Làm sao Nhân Hoàng cảnh đại năng biết tình huống của Ninh Dạ, làm sao có khả năng sẽ chống đối thiên uy, đi giết Ninh Dạ đây.

Kết quả liền là có thể giết không muốn xuất thủ, nguyện xuất thủ đánh không lại.

Một đường bay tới, Ninh Dạ tông khắp Nguyệt Hoa Hải Châu, quả thực chính là như chiến thần vô địch, đi tới chỗ nào chỗ đó tan tác.

Bất quá so tốc độ, Ninh Dạ sợ ai?

Hắn như có tâm truy người, đó chính là ai cũng chạy không thoát.

Vài tên tu sĩ lúc trước hãm hại Cừu Bất Quân kia, Ninh Dạ sớm nhớ trong lòng, thời khắc này bên dưới tra xét , trực tiếp tìm ra tung tích, nhanh chóng bay tới, cũng không cần ra tay, liền như thế hướng bên người đối phương đứng một cái, chỉ riêng một phiến thiên kiếp bạo lôi kia liền khiến cho đối phương nháy mắt hóa thành than cốc.

Bởi vì tất cả mọi người đều nghe gió mà chạy duyên cớ, nơi này lại là phường thị, bảo vật đông đảo, cho nên nhìn thấy tư nguyên gì cũng không khách khí, trực tiếp trường tụ nhất quyển, toàn bộ tịch quyển mà đi.

Hắn vì cứu Cừu Bất Quân tiêu tốn 100 triệu linh thạch, theo phong cách hành sự của hắn, cái này gọi là đầu tư, nếu như không thể tại trong vòng một ngày kiếm về cái 800 một tỷ vậy thì coi như thiệt thòi.

Nhiều linh thạch như vậy không dễ kiếm, bảo vật lại là có thể góp đủ số, pháp bảo bình thường không lọt mắt, thần khí lại là có thể.

Vì vậy chuyên tìm đại môn đại hộ phi tới, càng là đại năng đông đảo, cấm chế trọng trọng, liền càng là muốn đi qua.

Đằng nào mặc ngươi là ai, pháp trận cấm chế gì, tại dưới thiên kiếp, đều là một trận loạn lôi hết nợ.

Đáng tiếc chính là làm như thế, một ít tư nguyên tương đối yếu đuối là giữ không nổi rồi, có thể bảo vệ đa phần là một ít chịu đựng được.

Ninh Dạ không phải sản nghiệp nhà mình không đau lòng, ngươi thiệt thòi 100 ức, lão tử kiếm lời 10 ức cũng được.

Vì vậy liền như thế một đường Ầm Ầm Ầm nhiệt nhiệt náo náo đập tới, nhìn đến Nguyệt Hoa Tiên Tôn cũng là đau lòng rồi.

Bảo vật bị cướp đi, giết Ninh Dạ còn có thể đoạt lại, thế nhưng bị hủy diệt, vậy thì thật sự không về được rồi.

Hắn không thể không nói: "Thánh Tôn, thế này đủ rồi chứ? Kẻ này tạo nghiệt cũng đủ rồi đi?"

Tử Cực Thánh Tôn không lên tiếng.

Có đủ hay không ngươi trong lòng không thấy sao? Không thấy thiên kiếp như thường chỉ phách nơi khác không phách hắn?

Mẹ nó, tiểu tử này khí vận căn cơ so với chính mình tưởng tượng đủ a, bất quá chỉ cần hắn tiếp tục tạo nghiệt, liền tất nhiên vẫn là phải có chuyện.

Ninh Dạ không đau lòng, Tử Cực Thánh Tôn làm sao lại đau lòng?

Bất quá hắn cũng biết động viên, nói: "Nguyệt Hoa, tu vi đến ngươi bước này, hẳn là cũng biết, đại đạo mới là căn bản, tư nguyên cái gì cuối cùng bất quá là vật ngoại thân, ngươi cần gì phải nhìn không ra như vậy."

Ánh trăng bất đắc dĩ hồi đáp: "Không phải ta nhìn không ra, thực sự là. . ."

Thực sự là tổn thất này cùng đại đạo không một mao tiền quan hệ a?

Cũng giống như người có tiền cảm thấy quyền lực càng trọng yếu, dùng tiền đổi quyền lực là chuyện tốt, nhưng tiền đề là có thể đổi lấy a!

Lão tử đánh bạc nhiều như vậy, ngươi đến là đổi lại cái gì mới đúng a?

Hiện tại cái này không gọi trao đổi, gọi đổ xuống sông xuống biển có được hay không? Ngươi không thể một câu không trọng yếu, liền khiến ta không nhìn chứ? Thật không trọng yếu, Tử Cực Cung ngươi nhiều bảo bối như vậy làm sao không phân chút cho ta đây?

Đáng tiếc lời này không thể nói, chỉ có thể ngậm miệng nuốt cả răng lẫn máu.

Thời khắc này mắt thấy Ninh Dạ một đường phong quang, tứ xứ tứ ngược, rốt cục có đại năng không nhịn được nữa.

Một phiến thần niệm cường hoành cuồn cuộn mà tới, hạn chế lại Ninh Dạ thân pháp, khiến cho hắn khó mà tiến thêm.

Một cái phẫn nộ ngữ thanh bỗng nhiên vang lên: "Ninh Dạ, ngươi ỷ vào thiên quyến, đảo hành nghịch thi, thật sự coi không người nào có thể làm gì ngươi hay sao? Còn muốn tiếp tục như vậy, tất sẽ tự nuốt hậu quả!"

"Nếu đã như vậy, ngươi vì sao còn muốn ngăn cản?" Ninh Dạ cười ha hả: "Lão tử coi như chết, cũng phải kéo mấy cái đệm lưng!"

Nói trụ vững uy áp kia tiếp tục vọt tới.

Một màn này liền ngay cả Lang Gia Thánh Tôn đều có chút không nhìn nổi, nhịn không được liền muốn truyền âm cho Ninh Dạ, hỏi hắn tiểu tử ngươi nổi điên làm gì, nào có tao đạp thiên quyến như vậy? Chỉ là đã nói trước cùng Tử Cực Thánh Tôn, hắn cũng không tiện nói gì, chỉ nhìn đến thổi râu trừng mắt, mơ hồ lại có chút kỳ quái.

Ninh Dạ không phải là người như thế a?

Vì sao dám càn rỡ như thế?

Đáng tiếc mặc hắn tính thế nào, cũng tính không ra môn đạo trong đó.

Bất quá Lang Gia Thánh Tôn là kẻ nào?

Có lúc tính không ra chẳng khác nào tính ra.

Chuyện bây giờ đã rõ ràng như thế, theo lý tiếp đó sẽ là kết quả gì, vừa tính liền biết, nhưng hiện tại vẫn như cũ là 'thiên ý khó lường, vô pháp trắc tính', như vậy ngược lại có phải là liền mang ý nghĩa còn có biến hóa?

Nghĩ đến đây, Lang Gia Thánh Tôn bỗng nhiên trong lòng sáng ngời: "Di? Như vậy xem ra, sự tình vẫn còn có chuyển cơ? Lại là ứng tại phương nào? Còn có tiểu tử này tự tin như thế, chẳng lẽ hắn thế mà biết chuyển cơ ở đâu? Không đạo lý a!"

Hắn bên này nghĩ, Tử Cực Thánh Tôn cũng đã có chút nghĩ thông rồi: "Không đúng a, tiểu tử này kiêu căng càn quấy như thế, không giống phong cách ngày trước của hắn, chẳng lẽ sự tình còn có chuyển cơ?"

Nguyệt Hoa Tiên Tôn tức giận nói: "Tình hình như vậy, còn có thể có cái gì chuyển cơ? Trừ phi Nguyệt Hoa Hải Châu ta tái xuất một cái đại ma đầu còn đáng sợ hơn so với Phù Diêu Tử kia, còn vừa vặn bị tiểu nghiệt súc này một cái kiếp lôi phách ra, lập xuống thiên công, bằng không còn có thể có cái gì chuyển cơ?"

Nghe nói như thế, Tử Cực Thánh Tôn bỗng nhiên giật mình một cái.

Ngón tay nhanh chóng bấm tính, thiên ý nguyên bản mê mang bất khả trắc, thế mà tại thời khắc này lộ ra một tia rạng đông.

Rốt cục tính ra rồi.

"Không được! Mau ngăn cản hắn!" Tử Cực Thánh Tôn chỉ hạ phương kêu to.

Lúc này Ninh Dạ đã đi tới Nguyệt Hoa Hồng Sương Phường lúc trước hắn từng qua kia, một đạo kiếp lôi nghênh không phách xuống.

Hống!

Cự đại mà cuồng bạo gầm thét đột nhiên vang lên, một phiến trùng thiên ma diễm xông thẳng mây xanh, nháy mắt tràn ngập toàn bộ thương khung.

Chương 149 : Băng diệt

Chương 150: Băng diệt

"Hống!"

Trong hoang cuồng hống thanh, ngập trời ma diễm dũng động mà ra.

Ma diễm này so với khí thế lúc trước của Phù Diêu Tử kia cường hoành đâu chỉ gấp mười lần, trình độ cường hoành quả thực khiến người giận sôi.

"Nhân Hoàng cảnh đại ma! Không được!" Nguyệt Hoa Tiên Tôn cả kinh cả người đều bất hảo rồi.

Làm sao trên địa bàn của chính mình lại còn ẩn giấu một cái gia hỏa như thế?

Làm sao hắn lại bị Ninh Dạ một đạo lôi quang phách ra rồi?

Làm sao lão tử chỉ nói một câu liền nói trúng rồi?

Hắn không nghĩ ra, nhưng chỉ nhìn thấy toàn bộ chân trời đều thể hiện ra hư ảnh một cái ma vật cự đại.

Hỏng rồi, đây còn không phải là Nhân Hoàng bình thường, mà đã là đại ma Nhân Hoàng đỉnh phong, nửa bước thành Thánh chi cảnh.

Tại sao trên địa bàn của ta lại có loại tồn tại này a?

Nguyệt Hoa Tiên Tôn quả thực muốn điên rồi.

Thấy tình huống như vậy, Tử Cực Thánh Tôn cũng cực rồi, liền muốn mở miệng.

Lại nghe Lang Gia Thánh Tôn đã nói: "Tử Cực, đã nói ngươi ta đều không can thiệp, ngươi muốn đổi ý sao?"

"Cái gì?" Tử Cực Thánh Tôn trợn mắt nhìn lại.

Trong Lang Gia thượng giới, Lang Gia Thánh Tôn thanh âm yểu yểu mà đến: "Đây là thiên ý, Tử Cực, ngươi so với ta càng minh bạch, Thiên Đạo Sát Cục đã bày xuống, tất cả trong cõi u minh đều đã chú định. Cường hành can thiệp, ngươi gánh vác không nổi a."

Nghe nói như thế, Tử Cực Thánh Tôn hít một hơi dài: "Đó chính là Nhân Hoàng đỉnh phong đại ma, như Ninh Dạ kháng không nổi đây?"

Lang Gia Thánh Tôn cười nói: "Hắn có thể giải quyết. Lúc này ngươi còn không nhìn ra vấn đề sao?"

Vấn đề?

Tử Cực Thánh Tôn đương nhiên nhìn ra rồi.

Ma này tuy là đại năng Nhân Hoàng đỉnh phong, nhưng thực tế tu vi chưa tới bước này, chỉ là hắn đã từng tới một bước đó, ma niệm thần uy còn tại, vì vậy hiển lộ ra uy thế như thế, thực lực chân thực a kỳ thực mới Vạn Pháp tầng thứ.

Nhưng tu vi mặc dù là Vạn Pháp tầng thứ, Nhân Hoàng cảnh ma niệm nhưng vẫn như cũ phi phàm.

Kỳ ma niệm một khi bạo phát ra, đủ để ô nhiễm toàn bộ Nguyệt Hoa Hải Châu!

Tử Cực Thánh Tôn đã truyền âm đối với Nguyệt Hoa Tiên Tôn nói: "Kẻ này hẳn là ma niệm tàn hồn của một cái đại ma đầu nào đó chuyển sinh mà đến, ngụy trang nhân tu, ẩn tu giới ta. Tu vi thật sự không đáng sợ, đáng sợ chính là ma niệm, ngươi trông chặt hắn, ngàn vạn lần đừng để cho hắn tự bạo mới được."

Nguyệt Hoa Tiên Tôn vội nói: "Làm sao lại? Tiên Tôn, thiên kiếp tăng cường rồi! ! !"

Đúng, thiên kiếp tăng cường rồi!

Thiên kiếp cũng là nhìn người.

Lúc trước thiên kiếp là nhằm vào Phù Diêu Tử, cho nên đối với Niết Bàn cảnh hữu hiệu, đối với Nhân Hoàng cảnh uy lực liền có hạn.

Nhưng hiện tại là nhằm vào đại ma đầu đại năng Nhân Hoàng đỉnh phong xuất thủ, vì vậy thiên kiếp uy lực đột tăng, Nguyệt Hoa Tiên Tôn cũng là Nhân Hoàng đại năng, hắn cũng là không chịu nổi.

Đương nhiên, nếu như Ninh Dạ tiếp tục dẫn dắt thiên lôi, chỉ phách ma đầu, không thành vấn đề, vấn đề là Ninh Dạ có khả năng làm như thế không?

Chắc chắn sẽ không.

Trên thực tế nhìn tình thế bây giờ liền biết rồi.

Đại ma kia vừa mới hiện hình, điên cuồng kêu gào.

Hắn tuy rằng ma niệm Nhân Hoàng đỉnh phong, nhưng tu vi đê cấp, theo lý thuyết tối đa hai, ba phát kiếp lôi hạ xuống liền có thể đem hắn đánh chết.

Một mực hắn hiện tại đều chịu đựng mười bảy mười tám phát vẫn chưa chết.

Là bởi vì hắn cường sao?

Đương nhiên không phải, mà là bởi vì Ninh Dạ cố ý dẫn dắt, đem kiếp lôi hóa thành vô biên lôi ngục, khoách đại phạm vi mà suy yếu thương tổn, không cho đại ma kia đào thoát, nhưng cũng không cho đại ma kia chết đi.

Mưu đồ gì?

Phỏng chừng chính là đang đợi Nguyệt Hoa Tiên Tôn hạ tràng đây.

Tên khốn kiếp này là muốn đem lão tử đồng thời đánh chết, ngươi lại còn khiến ta xuất thủ?

Tử Cực Thánh Tôn cũng đau đầu không chịu được rồi, trong lòng hung ác: "Hay là ngươi trực tiếp đem Ninh Dạ giết đi."

Lấy thực lực của Nguyệt Hoa Tiên Tôn, toàn lực xuất thủ, một đòn là giết được Ninh Dạ.

Nguyệt Hoa Tiên Tôn cũng không phải người ngu: "Dưới tình huống này giết hắn? Thánh Tôn, ngài muốn hại ta ngài liền nói thẳng!"

Nguyệt Hoa Tiên Tôn nếu như hiện tại giết Ninh Dạ, vậy thì không phải vấn đề thiên đạo khí vận nữa rồi, kiếp lôi trực tiếp liền đem hắn cũng tiện đường bổ.

Tử Cực Thánh Tôn chỉ cảm thấy miệng đầy khổ hoàng liên.

Ta làm sao biết cục diện liền thành bộ dáng này?

Then chốt cục diện này còn là hắn một tay bày xuống.

Ninh Dạ bình thường dựa vào chính mình căn bản dẫn không nổi thiên kiếp như vậy, nhưng đầu tiên là Thiên Đạo Sát Cục, lại là Phù Diêu Tử, từng bước từng bước tăng cường đi tới, kết quả liền là hiện tại toàn bộ Thiên Đạo Sát Cục rơi vào trong chưởng khống của Ninh Dạ, hướng tới Nguyệt Hoa Hải Châu một trận loạn phách.

Bởi vì là kiếp lôi cấp bậc Nhân Hoàng, rơi xuống đúng là đi tới chỗ nào chỗ đó tận thành bột mịn.

Sở dĩ không có một giây quét quang cũng là bởi vì Ninh Dạ —— hắn còn bận thu bảo vật đây.

Vậy là liền thấy thiên lôi cuồn cuộn, ma đầu kia điên cuồng kêu gào, kiếp lôi loạn phách, Ninh Dạ nhưng vội vàng thu bảo, không hề để ý ma đầu.

Lúc này Nguyệt Hoa Hải Châu chạy nhanh đều đã chạy hết, toàn bộ Hải Châu tại dưới thiên kiếp tứ ngược đã biến thành một phiến trống trải tịnh thổ, chỉ nhìn thấy Ninh Dạ như một đạo ánh sáng tại mặt đất Nguyệt Hoa Hải Châu sưu sưu sưu lui tới, đi tới chỗ nào, chó gà không tha.

Nguyệt Hoa Tiên Tôn đã gấp đến muốn điên rồi, phát sinh quát lên: "Ninh Dạ, còn không ngừng tay!"

Ninh Dạ tiếp tục cướp đoạt: "Nguyệt Hoa lão nhi? Là ngươi chứ? Ngươi bảo ta dừng tay ta liền dừng tay? Ta cũng quá mất mặt rồi?"

Nguyệt Hoa Tiên Tôn cả giận nói: "Lập tức dừng tay, ngày hôm nay, bản tọa chuyện cũ bỏ qua!"

"Ngươi cho rằng ta sợ ngươi sao?" Ninh Dạ cười lạnh: "Lão tử nếu như sợ ngươi, liền không tới Nguyệt Hoa Hải Châu này. Muốn tính toán ta, liền phải trả giá thật lớn! Ngày hôm nay Nguyệt Hoa Hải Châu này của ngươi, ta nhất định đem hủy cái triệt để, đào sào huyệt ngươi, tuyệt căn nguyên ngươi, xem ngươi từ nay về sau còn làm sao hoành hành!"

Nguyệt Hoa Tiên Tôn tức giận đến muốn thổ huyết: "Ninh Dạ, ngươi dám! Nếu ngươi nhất định cá chết lưới rách, sau ngày hôm nay, thiên đạo bất hiển, bản tọa chính là liều mạng truy sát đến thiên nhai hải giác cũng nhất định phải giết cho được ngươi. . ."

"Đùng!"

"A. . ."

Hai cái âm thanh kỳ quái đột nhiên vang lên.

Nguyệt Hoa Tiên Tôn thanh âm đột nhiên tuyệt đi.

Sau đó liền nghe một cái thanh âm vang lên: "Ninh Dạ, đủ rồi. Nguyệt Hoa tính toán ngươi, là hắn không đúng, bất quá đây cũng tính là thiên ý gây nên, tự có mệnh số, nếu không phải vậy, thì ngươi làm sao lại lần nữa được thiên đạo ân sủng? Mọi việc quá đều không tốt, cho hắn cái giáo huấn là được rồi. Thượng thiên bất hành tuyệt lộ, làm người cần lưu một đường."

"Thượng thiên bất hành tuyệt lộ, làm người cần lưu một đường?" Ninh Dạ suy nghĩ lời này.

Hắn biết đây là Lang Gia Thánh Tôn đánh thức.

Thượng thiên bất hành tuyệt lộ?

Đây là đang nói, thiên đạo chi hành (hành vi), tất hữu nhất lộ (tất lưu một đường), không thể làm tuyệt, bằng không chẳng khác nào tự đoạn kỳ lộ sao?

Ninh Dạ không biết lời này của Lang Gia Thánh Tôn có phải ý như vậy không, nhưng bản thể những năm gần đây kinh lịch rất nhiều, thu hoạch không ít, Ninh Dạ cũng có chỗ lý giải.

Rất tán thành.

Huống chi đây đến cùng là sư tổ lên tiếng.

Liền nói: "Nếu sư tổ đã nói như vậy, vậy việc này liền như thế kết thúc đi."

Hắn nói đem ma châu trong tay ném đi, rơi vào phía trên ma đầu kia.

Tựa như dẫn dắt vậy, liền thấy vạn ngàn kiếp lôi hội tụ thành một đạo thiên sát lôi quang rơi xuống, bổ vào trên người ma đầu kia, ma đầu kia phát ra "Ngao" một tiếng cuồng hô: "Ninh Dạ. . . Là ngươi. . . Là ngươi. . ."

Hắn đem hết toàn lực, rốt cục hô lên một tiếng này.

Lại là tại thời khắc này rốt cục nhận ra cái Ninh Dạ này, chính là cái Ninh Dạ ở Nguyên Ma Giới năm đó.

Đáng tiếc hắn đã vô pháp đem tin tức này truyền đi, mà hắn cũng không biết đây chính là Ninh Dạ hữu ý cho hắn cơ hội phát thanh âm này.

Theo một tiếng kêu này, ma đầu kia tại dưới lôi quang hóa thành khói bụi, triệt để băng diệt.

Thiên Đạo Sát Cục, tiêu trừ.

Chương 150 : Ngông cuồng

Chương 151: Ngông cuồng

Thiên Đạo Sát Cục rốt cục tiêu trừ.

Nguyệt Hoa Hải Châu lại đã là khắp nơi bừa bộn.

Hòn đảo hùng vĩ đã từng trôi nổi tại thiên không này, tại dưới thiên lôi oanh kích, ròng rã hai phần ba hòn đảo trực tiếp không còn.

Mà thảm nhất chính là bộ phận trung ương phường thị.

Nơi này gần như là đã triệt để xong đời, hết thảy kiến trúc, trận pháp, bảo vật, tại dưới thiên lôi oanh kích liền hầu như không một may mắn thoát khỏi, may mắn thoát cũng đều tại trong túi Ninh Dạ —— Ngô, còn không bằng không may mắn thoát khỏi đây.

Nguyệt Hoa Tiên Tôn nhìn căn cứ chính mình khổ tâm kinh doanh nhiều năm hóa thành một mảnh phế tích, đã là khóc không ra nước mắt.

"Ninh Dạ! Ngươi giỏi! Ngươi hung! Ngươi thật hung ác a! ! !"

Thanh âm phẫn nộ dĩ cực của Nguyệt Hoa Tiên Tôn như thiên lôi * từ không trung lăn xuống, thanh thanh nổ vang tại lỗ tai Ninh Dạ.

Ninh Dạ móc móc lỗ tai.

Hắn mỉm cười: "Thiên tru yêu ma, liên quan rắm gì đến ta?"

Đúng, chuyện không liên quan ngươi, hết thảy tai nạn đều là thiên tai, chỗ tốt nhưng đều là của ngươi.

Ma không còn, bảo là của ngươi, khí vận cũng là của ngươi, ngươi vừa lập thiên công, vừa tuyệt đối thủ căn cơ, tiện nghi gì cũng là ngươi chiếm hết!

Liền ngay cả Tử Cực Thánh Tôn cũng từ trong thương khung xuất hiện một đôi dồi dào tử sắc điện quang chi mục: "Ninh Dạ, đừng vội đắc chí liền càn rỡ, thiên kiếp đã kết thúc. Liều mạng thiên nộ, bản tôn như muốn giết ngươi, Lang Gia cũng ngăn cản không được."

Ninh Dạ cười lạnh: "Đúng, khí vận trên thân ta, nghĩ đến còn chưa đủ tạo thành uy hiếp quá lớn đối với Thánh Tôn, đối với Thánh Tôn mà nói, bất quá là vấn đề có đáng hay không. Ta hôm nay xem như là gọt đi Thánh Tôn mặt mũi, nộ từ tâm khí, có một số việc liền không phải vấn đề đáng hay không đáng nữa rồi."

"Ngươi minh bạch là tốt, nếu như thế, còn không quỳ xuống nhận sai, giao ra hết thảy nặc tàng chi bảo!"

Ninh Dạ nhưng nở nụ cười: "Ta cứ không!"

"Cái gì?" Tử Cực phẫn nộ.

Trong khoảnh khắc đó hắn thật sự có kích động muốn xuất thủ.

Hắn như toàn lực xuất thủ, Lang Gia không hẳn bảo vệ được hắn, cũng giống như hai cái đại nhân đánh nhau, một kẻ trong đó cuồng đánh hài tử, coi như bên cạnh có cái đại nhân cũng chưa chắc bảo vệ được chu toàn.

Nhưng sau một khắc Ninh Dạ đã nói: "Cái ma đầu này, ngươi liền không muốn hỏi chút ta là làm sao biết sự tồn tại của hắn sao?"

Cái gì?

Tử Cực Thánh Tôn ngẩn ra.

"Nhân Hoàng cảnh a, chuyển thế mà đến a!" Ninh Dạ cười hi hi nói: "Tồn tại liền Thánh Tôn đều không nhìn ra, ta là làm sao thấy được?"

Tử Cực Thánh Tôn trong lòng phát lạnh.

Chẳng lẽ nói. . .

Lần này không chỉ là hắn rồi, toàn bộ cửu giới Thánh Tôn đồng thời rung động.

Từng đôi mắt đồng thời rơi xuống hạ giới, sau một khắc Ninh Dạ lại biến mất, lại một lần xuất hiện tại vùng không gian lần trước kia.

"Ninh Dạ!" Một cái thanh âm đã nói: "Chuyển thế chi ma này, có phải là năm đó từ trong ma uyên chạy ra không?"

"Đúng!" Ninh Dạ trực tiếp hồi đáp.

"Vì sao không nói?"

"Dưỡng trư, nuôi cho mập rồi thịt, mới là thiên công!" Ninh Dạ lẽ thẳng khí hùng.

Tu tiên giới vì tu hành mà ích kỷ, tới nay không phải sai lầm, chỉ cần không phải đặc biệt đi theo ma đạo, dưỡng trư mô thức quả thực chính là không thể bình thường hơn được.

Thử hỏi trong thiên hạ, tiên môn nhà ai không dưỡng chút tư nguyên đặc thù? Tại sao mọi người đều không nhìn? Còn không phải chính là bởi vì người người đều có nhu cầu.

Ma đầu thứ này đối với thu được thiên đạo khí vận mà nói là tốt như vậy, dựa vào cái gì không dưỡng?

Ninh Dạ dưỡng lẽ thẳng khí hùng, thậm chí dưỡng chính khí lăng nhiên.

"Thật can đảm!" Tử Cực Thánh Tôn tử điện đại thủ đã xuất hiện, một phát bắt được Ninh Dạ, như ngắt gà con.

Ninh Dạ trực tiếp nói: "Ma Uyên tổng cộng tới năm cái đại ma, ta toàn bộ nhìn chằm chằm đây, chỉ có ta biết bọn chúng ở đâu. Ta chết rồi, đám ma đầu này tại trước khi xuất thủ liền không còn ai có thể phát hiện, nếu như tương lai thành mối họa. . . Thánh Tôn, vào lúc ấy liền không còn là nho nhỏ đại giá."

"Ngươi!" Tử Cực Thánh Tôn không nghĩ tới tên khốn kiếp này vậy mà thật sự ngay cả mình cũng dám uy hiếp.

Hắn trừng mắt nhìn: "Ngươi thật sự cho rằng bản tôn sợ thiên đạo sao? Thiên đạo vô thức, coi như giết ngươi, bản tôn cũng tự có phương pháp ứng đối, ngươi dám uy hiếp ta, quả thực muốn chết!"

Hắn là thật muốn một phát bóp chết tên khốn này.

Thế nhưng hắn muốn làm như vậy, người khác lại không muốn.

Lần này không phải một người lớn bảo vệ đứa nhỏ nữa, mà là tám cái người lớn đồng thời bảo vệ.

Một cỗ vô hình thần uy quyển đến, bàn tay của Tử Cực Thánh Tôn càng tự mở ra, không đợi hắn phản ứng lại, lại càng một mảnh lớn thần uy lạc hạ, bát đại thánh tôn đồng thời xuất thủ, trầm giọng nói: "Tử Cực, tính tình của ngươi vẫn là lớn như vậy sao? Việc này lớn, không thể kích động!"

Bình thường mà nói, tu hành đến cảnh giới Thánh Nhân, tâm cảnh cao xa, sao lại dễ dàng nổi giận.

Thế nhưng Tử Cực Thánh Tôn ngoại lệ, hắn tu thiên kiếp chi đạo, bản tính hung hăng, luận sát phạt chi đạo, cửu giới xưng tôn, nhưng về tâm tính lại rơi xuống hạ phong. Nếu không phải như vậy, năm đó cũng sẽ không là chỉ vì thần khí mà tức giận Ninh Dạ, thụ ý làm khó.

Mỗi cái Thánh Nhân đều có bản thân hạn chế, mà tâm tính chính là hạn chế lớn nhất của hắn.

Thiên Ninh Dạ người khác không khiêu khích, còn chuyên môn liền khiêu khích hắn, nếu không phải bát đại thánh tôn khác xuất thủ, Tử Cực Thánh Tôn lần này là nhất định sẽ đem hắn chém thành muôn mảnh.

Liền ngay cả Lang Gia Thánh Tôn cũng không nhịn được thần thức truyền âm nói: "Ninh Dạ, ngươi làm quá rồi."

Ninh Dạ về truyền đạo: "Sư tổ, ta biết ta đang làm cái gì, ta có lý do nhất định phải làm như thế."

"Giải thích thế nào?" Lang Gia Thánh Tôn hỏi.

Ninh Dạ nở nụ cười: "Còn nhớ năm đó Thánh Tôn ngài là thế nào thành Thánh sao?"

Lang Gia Thánh Tôn đương nhiên nhớ tới, không phải là Thiên Trung Giới hào xưng đệ nhất âm mưu Hồng Thiên Kiếp kia sao?

Tu sĩ thành Thánh, tất nhiên bố đạo thiên hạ, mỗi một cái trước khi thành thánh, đều sẽ làm ra một phen cử động ảnh hưởng trọng đại đối với tiên giới, do đó đặt vững đạo cơ, ổn cố tự thân, lập địa phi thăng.

Lang Gia Thánh Tôn không nghĩ tới Ninh Dạ đột nhiên lại nhắc việc này, cái này cùng Tử Cực Thánh Tôn có quan hệ gì?

Hắn không hiểu.

Ninh Dạ lại đã trực tiếp nói: "Tương lai cơ hội thành thánh của ta, có lẽ liền tại trên người Tử Cực."

Ta fuck!

Ngươi khẩu vị hơi lớn đó nha!

Ngươi chẳng lẽ còn muốn giết Tử Cực chứng đạo sao?

Thánh Tôn là thiên địa lập chí, uy năng vô hạn, nếu như có thể giết Thánh Tôn, đó cũng thật tính được là một sự kiện lớn, có thể xưng tiền vô cổ nhân, chí ít tại Thiên Trung Giới lúc trước chưa từng xảy ra chuyện như vậy.

Nhưng chưa thành Thánh mà giết Thánh Tôn, ngươi nghĩ quá nhiều rồi chứ?

Tu hành giai vị càng đi về phía sau khác biệt càng lớn, một cái Nhân Hoàng liền có thể nghiền ép lượng lớn Niết Bàn, sau khi thành thánh, càng là có thể xưng vô địch, tùy tiện một cái Thánh Nhân, ngươi cử toàn giới lực lượng đều không thể đối kháng.

Năm đó sớm nhất thành Thánh Nhật Diệu Thánh Tôn cũng chính là vì đăng tận thiên đạo, vô ý ngăn cản hậu nhân, bằng không một cái tiên giới cũng liền chỉ có một vị Thánh Nhân.

Nếu như lúc trước là Tử Cực Thánh Tôn sớm nhất thành Thánh, phỏng chừng liền sẽ không có tám thánh về sau.

Tại rất nhiều tu giới, đều có tình huống tương tự, một ít đại giới rõ ràng là thất cảnh chi giới, nhưng chỉ có một vị Thánh Nhân, chính là bởi vì có một loại Thánh Nhân như thế, thỏa mãn tại trạng thái hiện hữu, vì vậy không cầu tiến tới, chỉ cầu chèn ép.

Cho tới Trường Thanh Giới năm đó vậy thì càng đừng có nhắc tới, một đám bại gia trực tiếp đem tiên giới đẳng cấp đều làm cho hàng rồi.

Có thể nói là Nhật Diệu Thánh Tôn mới là căn cơ Thiên Trung Giới huy hoàng, cũng là người khiến cho Ninh Dạ tôn trọng nhất.

Nói chung, một chỗ thất cảnh chi giới, có thể xuất hiện nhiều vị Thánh Nhân hay không, toàn bộ xem ở tiền nhân có cho cơ hội hay không, nào có Nhân Hoàng khắc Thánh Nhân, cường hành thành Thánh chi sự?

Mà hiện tại, ý tứ của Ninh Dạ, càng là muốn dùng Tử Cực làm bậc thang tấn thăng, liền ngay cả Lang Gia Thánh Tôn đều bị hắn dọa cho nhảy dựng.

Ninh Dạ cũng biết khẩu khí này quá lớn, trái tim nhỏ của sư tổ phỏng chừng không chịu nổi, cười nói: "Ta không có nói giết hắn, chỉ nói là, Thiên Đạo Sát Cục của lão nhân gia hắn, rất hữu dụng, tương lai không chừng có thể mượn lực một thoáng."

Lang Gia Thánh Tôn cười hắc hắc: "Bản tôn chính là kẻ đã từng bày xuống Hồng Thiên Kiếp, ngươi cảm thấy thuyết pháp này của ngươi ta sẽ tin sao?"

Ninh Dạ cười ha ha: "Mặc kệ ngài có tin hay không, đằng nào ta là tin tưởng."

Chương 151 : Người lương thiện

Chương 152: Người lương thiện

Một trận làm dịu, Tử Cực Thánh Tôn hỏa khí rốt cục tiêu đi.

Đương nhiên, Ninh Dạ cũng coi như miễn cưỡng cho cái mặt mũi.

Hắn quỳ xuống một gối, hướng Tử Cực Thánh Tôn nói: "Ninh Dạ vô dáng, chống đối Thánh Tôn, kính xin Thánh Tôn thứ lỗi."

Chỉ là khẩu khí này nghe tới vẫn như cũ chả ra sao.

Vạn Diệu Thánh Tôn đã nói: "Ninh Dạ, hiện tại ngươi có thể nói vị trí bốn cái đại ma khác."

Ninh Dạ vò đầu: "Mấy tên kia mới Vạn Pháp cảnh, các ngươi tốt xấu để ta dưỡng một thoáng a."

"Ngươi hôm nay giết một ma trong đó, tin tức sớm muộn cũng sẽ truyền đi, đến lúc đó bốn ma khác biết được, sợ sẽ không dễ tìm bọn chúng như vậy."

Ninh Dạ trực tiếp nói: "Nếu như vì vậy mà khiến bọn hắn chạy thoát, dẫn đến tương lai gây thành đại họa đối với bản giới, hết thảy nhân quả, tự có Ninh Dạ ta nhận, ta chi khí vận tiêu trừ, ta chi vận mệnh. . . Thì giao cho Tử Cực Thánh Tôn xử trí, được không?"

Nghe nói như thế, Tử Cực Thánh Tôn lập tức nói: "Lời ấy thật chứ!"

"Thiên đạo làm chứng!" Ninh Dạ như chém đinh chặt sắt hồi đáp.

"Hảo!" Tử Cực Thánh Tôn quát lớn một tiếng: "Liền định như vậy! Chư vị, các ngươi còn muốn kiên trì sao? Hay là muốn cướp khí vận của tiểu nhi này?"

Ta fuck, ngươi thoại cũng nói tới thật xinh đẹp, cái gì gọi là chúng ta muốn cướp hắn khí vận? Rõ ràng là ngươi muốn cướp mệnh của hắn có được hay không?

Bất quá bọn hắn cũng biết Tử Cực Thánh Tôn phẫn nộ dĩ cực, lại thêm Ninh Dạ là tự mình nói, như còn ngăn cản, không những khiến Tử Cực bạo khiêu, còn tỏ ra bọn họ có ý đồ riêng.

Mấy cái Nhân Hoàng ma đầu, chỉ cần không thành thánh, chung quy là không nổi được sóng to gió lớn gì.

Vừa nghĩ đến đây, Chúng Thánh tôn đồng thời nói: "Vậy thì liền như thế đi."

Trong khi nói, đã đem Ninh Dạ đưa ra khỏi không gian.

Chỉ là Ninh Dạ cũng chưa có trở lại thượng không Nguyệt Hoa Hải Châu, mà là phát hiện bản thân trước mắt lóe lên, càng là đi tới trong một mảnh hắc bạch hư không.

Trong lòng hắn tỉnh ngộ, biết là đi tới Lang Gia thượng giới.

Vội quỳ xuống nói: "Sư tổ!"

Lang Gia Thánh Tôn thân ảnh xuất hiện, lưỡng nghi bát quái bào, diện dung cổ phác trang nghiêm, hỗn độn phất trần vung nhẹ, đã đem Ninh Dạ đỡ dậy, thở dài nói: "Tiểu tử ngươi, thiên phú cao, đầu óc tốt, chỉ là lá gan này cũng thực sự lớn quá mức. Ha ha, bất quá đến là hơi có chút giống ta năm đó đây."

Hắn nói hắc bạch chi mục híp lại, lẩm bẩm nói: "Năm đó ta cũng từng như ngươi như vậy càn quấy bất khả nhất thế, đã đắc tội vô số người. Nhưng người tu đạo chúng ta, làm việc chỉ ở nhất tâm, nhất tâm sở chí, liền buông tay tiến lên. Mặc đạo lộ phía trước vực sâu vạn trượng, cũng dám đạp chân vào."

Hắn nói nhìn nhìn Ninh Dạ: "Bất quá năm đó ta nhảy vực sâu chi hiểm, tốt xấu gì cũng là nhảy ngang, tiểu tử ngươi, đây lại tính là nhảy thẳng rồi, mặc kệ là ai ngươi cũng dám đụng a."

Ninh Dạ hi hi nở nụ cười: "Cái đó không giống. Khi đó ngài không có Thánh Nhân sư tổ, ta đây không phải là có cái Thánh Nhân sư tổ chống đỡ sao."

Lang Gia Thánh Tôn ha ha một tiếng: "Nói một chút đi, ngươi dự định đối phó Tử Cực thế nào?"

Ninh Dạ cười bồi: "Ta thật không có diệt thánh chi tâm, chỉ có diệt ma chi chí. Tử Cực Thánh Tôn thượng thể thiên tâm, sẽ không dễ dàng tự thân xuất thủ đối phó ta , còn trắc trở hắn ban xuống a coi như là khảo nghiệm. . . Vì vậy ta cũng coi như hoành khiêu, hoành khiêu."

Nghe hắn kiên trì nói như thế, Lang Gia Thánh Tôn cũng không bức vấn, chỉ là nói: "Ngươi lần này là triệt để kích nộ Tử Cực rồi. Lão già này tính tình ta biết, hung hăng cực kì, tâm tính tại trong chín vị xem như là kém nhất, cũng chính là điểm ấy, hạn chế hắn đề thăng. Bất quá theo ta thấy, hắn đến cũng không hoàn toàn là bị ngươi bức bách. . . Ngươi là dùng trắc trở hắn ban xuống, nói không chừng, hắn cũng muốn dùng ngươi để đề thăng tâm tính bản thân đây."

Ninh Dạ ngẩn ra: "Sư tổ là nói. . ."

"Thiên hạ này, rất hiếm thấy có một cái tồn tại có thể khiến cho Thánh Nhân bạo nộ như lôi, đối với hắn mà nói, ngươi kỳ thực cũng coi như là một kiện bảo bối."

Ninh Dạ cười nói: "Vậy không phải chuyện tốt?"

Lang Gia Thánh Tôn nhìn nhìn hắn: "Lúc ngươi tu hành khả năng sẽ cần một ít yêu thú làm tư nguyên phụ trợ, vậy ngươi sẽ suy xét cảm thụ của những yêu thú này sao?"

Ninh Dạ lắc đầu.

Lang Gia nói: "Hắn cũng vậy. Ngươi hữu dụng đối với hắn, nhưng không có nghĩa là hắn sẽ yêu quý dùng ngươi a."

"Không sao, chỉ cần hắn không phải tự thân xuất thủ giết ta, vậy ta liền không sợ."

"A, khẩu khí thật là lớn. Vô Cấu cảnh giới ngươi là không sợ ai, chẳng lẽ Niết Bàn còn không trị nổi ngươi? Coi như ngươi độn thuật vô song, ngươi thật sự cho rằng còn có thể tránh được Nhân Hoàng chi cảnh truy sát? Hắn coi như không tự thân xuất thủ, ngươi cũng còn kém xa đây."

"Vậy thì thăng cấp thành Niết Bàn a." Ninh Dạ không để ý hồi đáp.

Đối với hắn mà nói, tấn thăng Niết Bàn cũng coi như vấn đề quen cửa quen nẻo không cần suy nghĩ.

Lang Gia Thánh Tôn cũng là vui vẻ: "Thật là chí hướng cao bao nhiêu, khẩu khí liền lớn bấy nhiêu. Vô Cấu chi cảnh liền bắt đầu tính toán Thánh Nhân, tấn thăng Niết Bàn cũng chỉ như bình thường. Tốt, tốt, tốt vô cùng. Nếu như thế, sư tổ cũng giúp ngươi một tay. Ninh Dạ, lấy tư chất của ngươi, trong vòng trăm năm có thể thành tựu Niết Bàn. Trong khoảng thời gian này, ngươi liền hảo hảo tu hành đi. Chờ ngày thành tựu đỉnh phong, tìm ra tứ ma kích sát kia, mượn thiên đạo khí vận, trực tiếp tấn thăng Niết Bàn, đến lúc đó, Tử Cực bình thường làm khó liền không làm gì được ngươi."

"Khí vận tốt như vậy, dùng để thành tựu Niết Bàn, có phải là lãng phí a." Ninh Dạ cười nói: "Hay là ta dùng để lúc xông Nhân Hoàng mới giết heo thì hơn."

"Hỗn trướng! Ma đầu chính là ma đầu, há có đạo lý một mạch nuôi mãi? Cẩn thận vừa sơ suất, tự thân nhập ma, hối cũng không kịp!" Lang Gia Thánh Tôn nổi giận nói.

Nghe hắn nói như thế, Ninh Dạ cũng không dám biện bác, chỉ có thể nói: "Vâng! Đỉnh phong chi nhật, diệt ma chi thì!"

Ngẩng đầu lén nhìn Lang Gia Thánh Tôn, hắn còn nói: "Cái kia. . . Sớm đỉnh phong có được hay không?"

"Cái gì?" Lang Gia Thánh Tôn sững sờ.

"Cái kia. . . Ngươi biết a. . . Ta lần này thu không ít chỗ tốt. . ."

"Không thể, tu hành chi đạo há có thể một mạch mượn ngoại lực, không nên vì nhất thời cầu nhanh, phung phí thiên phú của chính mình. Trăm năm kỳ hạn không thể đổi, vừa không thể sớm, cũng không thể muộn!"

"Nga. . ." Ninh Dạ bất đắc dĩ ủy khuất ồ một tiếng.

Ta thật sự không cần tuần tự tiến lên căn cơ vững chắc gì a, căn cơ ta cũng đã vững chắc không cách nào vững chắc hơn.

Được rồi, coi như tiêu sái trăm năm là được.

Thanh Hà Loan trấn.

Một đám nạn dân đang tự phân dũng mà tới.

Bọn họ quần áo lam lũ, sắc mặt hôi bại, dắt đỡ lẫn nhau, một đường tiến tới, ước chừng có tới hơn ngàn người, thẳng tới tới trước một quầy hàng.

Trên quầy hàng bày ròng rã mười cái nồi lớn, đang tự nấu cháo.

Có binh đinh giữ nhà hô lên: "Toàn bộ đều xếp thành hàng, lần lượt từng người lĩnh, không được ồn ào tranh đoạt, bằng không trục xuất."

"Đa tạ Lâm đại thiện nhân!"

"Lâm đại thiện nhân vạn phúc!"

"Chớ nói bậy, đây là cậu chủ Lâm gia vì nạn dân phát cháo, phải gọi cậu chủ!"

"Cậu chủ hồng phúc tề thiên!"

Đám nạn dân đầy miệng đáp ứng, không dám có bất kỳ vượt qua củ, dồn dập thành thật xếp thành hàng dài, trong miệng đưa không cần tiền lời hay.

Một tên thiếu niên phong thần tuấn lãng đứng ở trên đài cao phía sau, nhìn họa diện phía dưới, đầy mặt sầu dung: "Thanh Hà thủy yêu làm loạn, tiên môn nhưng không một người quản chế, đồ sinh này rất nhiều nạn dân, thực sự là đáng tiếc đáng tiếc a."

Bên cạnh một vị lão quản gia đã tiếp lời: "Đúng a, may mà cậu chủ nhân tâm đại phát, mới cho những nạn dân này đường sống, cậu chủ trạch tâm nhân hậu, quả thật Thanh Hà Loan chi phúc vậy."

Vị cậu chủ Lâm gia này ân một tiếng: "Nhìn dáng dấp cháo còn chưa đủ, lại khiến bọn hạ nhân làm chút."

"Vâng." Lão quản gia kia liền xuống dặn dò.

Nhìn lão quản gia rời khỏi, vị cậu chủ Lâm gia này ánh mắt liền dần dần thay đổi rồi.

Hai mắt hơi hơi biến đỏ, hắn phát ra đê đê tiếu thanh: "Thiên địa bất nhân, thiện ác nan đoạn. Chính giới như vậy, không bằng ngược lại, tại trong đại trầm luân mới được đại giải thoát a. Đáng tiếc, thế nhân vô tri, không hiểu chỗ diệu của giới ta. . ."

Hắn chính nói nhỏ, bỗng nhiên phương xa một đạo hỏa phù bay tới.

Lâm thiếu đông gia chụp qua một phát, hỏa phù kia hóa thành một tia quang huy đưa vào thức hải, tiếp thu tin tức, Lâm thiếu đông gia hơi hơi ngây ra: "Hồ Đồ chết rồi? Ninh Dạ. . . Làm sao lại? Là cùng tên? Hay là. . ."

Hắn trong mắt quang hoa sáng tối bất định, dần dần một đôi hắc mục đã gợn lên hồng quang.

Chương 152 : Nghị sự

Chương 153: Nghị sự

Yên La Hạp.

Đây là một mảnh hẻm núi quanh năm bị yên vụ bao phủ, nơi này vốn là một chỗ phong cảnh tú mỹ chi địa.

Nhưng không biết từ khi nào, Yên La Cốc bắt đầu trở nên độc chướng hoành hành, hữu tiến vô xuất.

Có tu sĩ trên đường đi qua nơi này, cảm thấy khả năng có bảo đản sinh, ý đồ tiến vào thám bảo, nhưng đều là một đi không trở lại.

Từng có Tây Lăng Thượng Nhân đi tới nơi đây, tự cao tu vi cường đại, muốn vào cốc thử một lần, từ đó lại không hề đi ra; cũng có tiên môn kỳ tài Liễu Sinh Tiên kia, một người một kiếm nộ phách sơn cốc, cốc chưa phá, thân đã vẫn; càng có một vị Niết Bàn đại năng sau khi đi qua lấy vô thượng thần uy thăm dò, nhưng phản thụ kỳ hại, tu vi bạo giảm.

Từ đó trở đi, nơi này liền trở thành một chỗ hữu danh tiểu cấm địa ở Sơn Gian Quận.

Hôm nay Yên La Hạp, vụ khí đặc biệt ngưng trọng, tại dưới nhật quang chiếu xạ, toả ra mãnh liệt thải quang.

Một tia ô vân bay ra, dung nhập vào trong hào quang, vô thanh vô tức, đã hóa thành một tên phiêu phiên thiếu niên, chính là Thanh Hà Loan Trấn Lâm thiếu đông gia Lâm Mạc kia.

Tại Thanh Hà Loan Trấn, người người đều biết Lâm thiếu đông gia là tài hoa phiêu phiên chi thiếu niên, không hiểu tu hành, thế nhưng một màn này như rơi vào trong mắt người Thanh Hà, sợ là phải triệt để lật đổ nhận thức trong lòng.

Thời khắc này hạ xuống trong cốc, một cỗ vô hình khí tức bùng phát, hết thảy khí độc tự động tản ra.

Lâm Mạc chắp tay sau lưng tiến vào trong cốc, đi tới một chỗ vách núi, nhẹ nhàng ma sát vách núi một thoáng, sau đó gõ ba lần, phát ra thùng thùng chi thanh.

Lập tức xoay người, lại là hướng về vách núi đối diện rời đi, sơn bích kia nổi lên một phiến thủy dạng quang huy, sau một khắc Lâm Mạc đã tiến vào trong núi, bên ngoài vẫn như cũ bất hiện môn hộ, không thấy chút đầu mối nào.

Lúc này Lâm Mạc đi đến một cái thông đạo đen sì sì, ám vô thiên nhật.

Lâm Mạc nhưng vui vẻ tự đắc tiến lên.

Xoát!

Một cái Vô Cấu cảnh hoa ban yêu xà đột nhiên từ phía trên rơi xuống, hướng tới Lâm Mạc xông tới.

Lâm Mạc nhưng chỉ là duỗi tay một cái, nói: "Lão tam."

Hoa xà kia đã rơi vào lòng bàn tay Lâm Mạc, miệng nói tiếng người: "Bọn họ đều đã đến, chỉ chờ ngươi đây."

Nói cuộn tròn tại trên cổ Lâm Mạc, tựa như một cái cà vạt *.

Lâm Mạc đã ung dung tiến vào.

Đi tới một ghế trong thạch sảnh, thạch sảnh có một bàn tròn, trước bàn bảy cái ghế đá, lúc này đã ngồi ba người.

Hoa xà kia xông ra, hóa thành nhân hình rơi xuống, Lâm Mạc cũng theo ngồi xuống, nhìn nhìn bên người, nói: "Đều đến rồi?"

Trung gian chỗ chính thủ, một tên nam tử đầu như sư tử nói: "Lão nhị nói thân phận của hắn trọng yếu, không tiện tiết lộ, tạm thời không thích hợp đứng ra."

Lâm Mạc gật đầu: "Ta biết, là ta bảo hắn không nên tới."

Tay trái đầu sư tử một tên nữ tử yêu diễm hừ nói: "Ý tứ lời này của ngươi, là nói chúng ta đều đã bại lộ sao?"

Nơi tay phải đầu sư tử, một tên tu sĩ vải đen che đầu, quỷ khí âm trầm, thoạt nhìn giống cái quỷ tu đã nói: "Cũng không kỳ quái. Nếu như cái Ninh Dạ Thiên Trung Giới này, chính là phân thân của Ninh Dạ trên Thiên Tàm lúc trước, như vậy chí ít liền giải thích vì sao lúc trước bọn chúng khốn sáu cái chúng ta lâu như vậy."

Lâm Mạc gật gật đầu: "Ta đã điều tra gốc gác Ninh Dạ, thời điểm kẽ nứt mở ra, chính là hắn trấn thủ ở nơi đó. Về mặt thời gian suy tính, xác thực có khả năng này."

"Vấn đề là nơi đây cách Nguyên Ma Giới xa như vậy, hắn là làm sao liên hệ cùng bản thể ? Hắn lại là làm sao làm được trình độ như thế chuyển thế?"

Lâm Mạc mỉm cười: "Phi thường chi nhân, hành phi thường chi sự. Có một số việc sở dĩ không nghĩ tới, không phải là bởi vì trí lực không đủ, mà chính là bởi vì hắn có thể làm được chuyện người khác làm không được."

Đầu sư tử đã nói: "Vì vậy ngươi là nhận định Ninh Dạ này chính là Ninh Dạ kia?"

Lâm Mạc gật gật đầu: "Bằng không lấy lão lục chi cẩn thận, không đạo lý dễ dàng như vậy liền bị phát hiện. Cuối cùng cũng coi như cái chết của hắn cũng không phải là không có giá trị. . ."

Đầu sư tử thấp giọng lẩm bẩm: "Không trách ta gần nhất luôn có một loại cảm giác tâm kinh nhục khiêu, nghĩ đến khu vực chúng ta ở, sớm có tu sĩ nhìn chằm chằm."

"Vấn đề liền ở đây." Nữ tu yêu diễm kia nói: "Nếu như Ninh Dạ đã biết thân phận của mấy người chúng ta, như vậy sau chuyện Nguyệt Hoa Hải Châu, hắn nên biết chúng ta sẽ nhận được tin tức. Nếu như hắn đã bày xuống đại võng, vì sao còn không thu lưới?"

Lâm Mạc hồi đáp: "Ta nghĩ. . . Hẳn chính là vì lão nhị."

"Ngươi là nói. . ."

"Hắn không biết thân phận của lão nhị." Lâm Mạc trả lời khẳng định.

"Hỏng rồi!" Đầu sư tử một đập bàn đá: "Nếu như nói như vậy, bao nhiêu năm nay, chúng ta cùng lão nhị liên hệ, chẳng phải là bại lộ hắn?"

Lâm Mạc nhẹ nhàng lắc đầu: "Ngoại trừ nơi đây, chúng ta không có ở bên ngoài gặp qua, nơi đây có bố Vô Gian Trận, coi như là Thánh Nhân, cũng vô pháp suy tính, nghĩ đến Ninh Dạ hẳn là còn chưa có tìm được lão nhị."

"Vô pháp thiên cơ diễn toán, nhưng có thể trực tiếp theo dõi. Nếu như hắn biết thân phận của chúng ta, vậy chỉ sợ là hiện tại chỗ này đã ở trong mắt hắn." Quỷ tu kia nói.

"Đây chính là nguyên nhân tại sao ta muốn gọi các ngươi tới." Lâm Mạc đã nói: "Nếu như Ninh Dạ đã biết được thân phận chúng ta, như vậy hôm nay chính là thời điểm hắn thu võng."

Yêu diễm nữ tu cả giận nói: "Tử Diệp, lời này của ngươi có ý gì? Ngươi là muốn cho tất cả chúng ta đều chết đi sao?"

Được xưng là Tử Diệp Lâm Mạc mỉm cười nói: "Ta là thịt cá, người là dao thớt, ngươi coi như không muốn cũng không cách nào a. Mọi người cùng nhau đối diện, dù sao cũng tốt hơn bị mỗi người kích phá."

Lời này nói mọi người á khẩu không trả lời được.

Lâm Mạc đã nói: "Bất quá đến hiện tại còn không có động tĩnh, xem ra. . . Ninh Dạ hoặc là không có phát hiện, hoặc chính là. . . Không dự định động thủ đối với chúng ta?"

Lúc nói lời này, trên mặt Lâm Mạc cũng xuất hiện vẻ cổ quái.

Hắn tại trong thất ma đứng hàng thứ lão ngũ, lại là kẻ tối phú trí tuệ, bởi vậy những ma khác cũng đều nguyện ý nghe hắn.

Thế nhưng đối diện Ninh Dạ, năm đó Nguyên Ma Giới chi chiến, mặc hắn trí tuệ siêu quần cũng là không thể làm gì, chung quy chỉ có thể dựa vào bàn xà chuyển thế trọng sinh, mới được một tia sinh cơ.

Nhưng không ngờ vận khí kém như vậy, thế mà chuyển thế đến vị trí phân thân của Ninh Dạ.

Nghĩ đến, cũng là có quan hệ cùng Thiên Đạo đi.

Dù sao cũng là tại sân nhà của người ta tác chiến.

Điều này khiến cho Lâm Mạc cũng có chút không thể làm gì, nhưng cuối cùng cũng coi như vẫn là phán đoán ra, sớm nhất tiến vào bạch tuộc ma rất có thể không có bị Ninh Dạ biết thân phận cụ thể, điều này khiến hắn trở thành hy vọng cuối cùng của tất cả mọi người.

Vì tia hi vọng này, Lâm Mạc liều mạng mạo hiểm, cũng phải tập hợp mọi người cộng đồng đối kháng, chí ít ở tình huống như vậy, có thể cho lão nhị cảnh báo.

Vì thế hắn đã làm tốt chuẩn bị nơi đây tất cả mọi người đều chiến tử, thế nhưng phục kích lại chưa từng xuất hiện.

Điều này khiến cho hắn dù cho trí kế vô song, cũng vô pháp lý giải.

Đầu sư tử là lão đại, bản danh Ma Đồ, thời khắc này đã nói: "Hắn không có phát hiện, đây là chuyện tốt, ngươi cần gì phải thất vọng."

Lâm Mạc thở dài: "Chúng ta cùng hắn đánh nhiều năm như vậy, người này là hạng người gì, các ngươi còn không lý giải sao? Người này thủ đoạn xảo trá, tâm tính ẩn nhẫn, hắn không có xuất thủ, khả năng là bởi vì còn chưa phát hiện chúng ta, nhưng cũng có khả năng. . . Là hắn mưu đồ càng nhiều hơn a."

Hoa xà kia đã nói: "Đã như vậy, vậy chúng ta có thể trước tiên chọc thủng thân phận của Ninh Dạ hay không? Chỉ cần cho biết Ninh Dạ chính là tu sĩ ngoại giới chuyển sinh mà đến, thì bí mật của Ninh Dạ tất nhiên bại lộ."

Lâm Mạc nhẹ nhàng lắc đầu: "Ta nghĩ quá cái vấn đề này, nhưng vấn đề là. . . Các ngươi xác định vạch trần điểm ấy, liền có uy hiếp đối với hắn sao? Hay là ngược lại, đem hắn đẩy thêm một bước?"

Chương 153 : Dưỡng ngưu

Chương 154: Dưỡng ngưu

Chuyện Ninh Dạ là đại năng chuyển thế này, là cái đại bí mật.

Thế nhưng đại bí mật không có nghĩa nhất định phải là đại phiền toái.

Tu tiên giới phàm là có chút bản lĩnh, vì cầu trường sinh, vì cầu càng cao, ai không nỗ lực chuyển thế?

Khác biệt chỉ ở chỗ ai có thể làm được, ai làm càng tốt hơn mà thôi.

Cho tới Ninh Dạ là đại năng ngoại giới chuyển thế mà đến, lại có quan hệ gì?

Chỉ cần hắn không phải ma đạo, chỉ cần hắn không tạo thành thương tổn đối với cái thế giới này, vậy thì vẫn như cũ là bằng hữu.

Người bên ngoài liền nhất định là kẻ địch sao?

Vậy cũng quá hẹp hòi rồi.

Bí mật đương nhiên muốn bảo vệ, nhưng không có nghĩa là vạch trần liền nhất định sẽ có bao nhiêu nguy cơ —— chỉ bất quá bởi vậy sản sinh rắc rối là miễn không được, lại không hẳn là tốt hay xấu.

Khả năng sẽ có rất nhiều người cảm thấy hứng thú đối với tiên thuật chuyển thế trùng tu của hắn, có lẽ sẽ bởi vậy có người uy hiếp, nhưng suy nghĩ đến tu vi, thân phận cùng thủ đoạn của Ninh Dạ bây giờ, càng nhiều khả năng là thu mua hợp tác.

Cũng chính là cho Ninh Dạ tiền vốn càng lớn.

Vì vậy Lâm Mạc mới nói, chuyện này không hẳn có thể họa hại hắn, nếu như hắn xử lý tốt, trái lại có khả năng mượn cơ hội này lên tiếp một tầng.

Cũng bởi vậy Lâm Mạc đối với cách làm như vậy cũng không coi trọng, ngược lại là tại trước khi Ninh Dạ bắt được bọn họ, nếu như đi vạch trần, đến có khả năng bại lộ bản thân —— Ninh Dạ đằng nào thân phận cũng vạch trần rồi, vậy thì mọi người đồng thời bại lộ cũng chẳng sao.

Xem xem là ta xui xẻo hơn hay là các ngươi xui xẻo hơn.

Minh bạch điểm ấy, bốn cái ma đầu khác cũng đồng thời bất đắc dĩ.

Nữ tu kia đã nói: "Như vậy, chung quy vẫn là không thể làm gì hắn sao?"

"Đến cũng chưa chắc." Lâm Mạc lạnh lùng nói: "Biết địch nhân tồn tại, dù sao cũng tốt hơn nhiều so với không biết. Nếu Ninh Dạ đã không có thừa dịp cơ hội lần này đối phó chúng ta, vậy ta trước tiên hãy cứ coi như hắn không biết là được."

"Ngươi là nói tiếp tục kế hoạch lúc đầu?" Lão đại đầu sư tử hỏi.

Lâm Mạc lắc đầu: "Nơi đây ma đạo bất hưng, cửu thánh tại thượng, áp chế quá ác. Tuy rằng Ma Tổ xâm lấn, tản ra Kim đạo, nhưng chung quy chống không nổi cửu thánh huy hoàng, kế hoạch lúc đầu, sợ là phải làm chút sửa chữa."

Đầu sư tử kinh hãi: "Kế hoạch Chúa Tể định ra, há có thể dễ dàng sửa chữa.

"

Lâm Mạc đã nói: "Vì vậy ta phải cùng Chúa Tể đàm luận một chút. Bố trí ma đàn đi."

"Ma đàn vừa mở, Vô Gian Trận cũng không giấu được."

"Lúc nên từ bỏ liền từ bỏ." Lâm Mạc lãnh khốc hồi đáp: "Cùng lắm lại bỏ mười năm, trọng bố cấm địa."

Mọi người nhìn nhìn lẫn nhau, chung quy cũng chỉ có thể đồng ý.

Thiên không cách Yên La Hạp ngoài ba ngàn dặm.

Ninh Dạ nằm trong một mảnh vân đoàn, nhàm chán vô vị đếm chân trời đám mây.

Chỉ chốc lát sau, Công Tôn Điệp bay đến, chui vào trong lòng Ninh Dạ: "Ngươi đến là hảo thanh nhàn."

Ninh Dạ cười vuốt ve tóc nàng: "Hết cách rồi, một đống gia hỏa trông chừng ta chặt như vậy, nếu như ta tới gần quá, liền thành cho bọn họ nhắc nhở. Nói đi, tình huống thế nào?"

"Đến năm cái." Công Tôn Điệp vừa hồi đáp, vừa dùng tiểu quyền

quyền nện ngực Ninh Dạ.

"Đến năm cái? Đó chính là nói, hẳn là đầu lão bạch tuộc kia không đến rồi? Ngô, phỏng chừng là ý tứ của Tử Diệp tên kia đi? Gia hỏa này luôn luôn cẩn thận xảo trá." Ninh Dạ cười nói.

Tại Thiên Trung Giới cùng thất đại ma đầu đánh rồi nhiều năm như vậy, lẫn nhau cũng coi như là biết gốc biết rễ.

Trong thất đại ma đầu, liền thuộc về cái Tử Diệp Ma này xảo trá, quỷ kế đa đoan nhất, thậm chí có mấy lần Ninh Dạ cũng bởi vì hắn ăn thiệt thòi, có thể nói là một trong không nhiều gia hỏa có thể tính toán đến Ninh Dạ.

"Ngô, khả năng đi." Công Tôn Điệp lười phí đầu óc suy nghĩ những vấn đề kia: "Gia hỏa này hẳn là tiến vào cuối cùng, hình dáng phiêu phiên mỹ thiếu niên, trong thất đại ma đầu liền là hắn biết trang nhất."

Công Tôn Điệp trước mắt còn vô pháp trực tiếp nhìn ra lai lịch hóa thân của thất ma, nhưng bởi vì quen thuộc lẫn nhau, như vậy cũng có thể căn cứ một ít hành vi quen thuộc làm ra phân tích.

Thời khắc này nàng tiếp tục nói: "Sau khi hắn đi vào thời gian hai nén hương, sơn cốc liền xuất hiện ma khí ba động, liền cấm chế trong núi đều không thể che lấp. Như cấm chế nơi đây đúng như ngươi suy đoán, vậy thì ba động giờ phút này, chỉ sợ lại là ba động của một lần kẽ nứt mở ra."

"Kẽ nứt mở ra không đáng bại lộ bọn hắn căn bản chi địa, ta thấy a, ba động này không phải là bởi vì kẽ nứt, mà là bởi vì có ý thức của cái đại gia hỏa muốn đi qua."

"Bao lớn?"

"Bàn Xà."

Công Tôn Điệp bị dọa cho nhảy dựng, khẽ nhả đầu lưỡi đáng yêu: "Chúa Tể cấp 8?"

"Ân, đương nhiên, không phải muốn tiến nhập nơi đây, mà là muốn cùng bọn hắn nghị sự, điều này nói rõ bọn hắn hẳn là đã xác nhận thân phận của ta, thậm chí đoán đến chỗ này khả năng đã bại lộ, cho nên mới không tiếc tất cả liên hệ Bàn Xà." Ninh Dạ cười nói.

Tử Diệp cố nhiên là hiểu rõ Ninh Dạ, Ninh Dạ cũng là lý giải Tử Diệp, vì vậy có một số việc, thật sự chỉ là hơi hơi tưởng tượng liền có thể minh bạch.

Công Tôn Điệp lắc đầu: "Ta không hiểu, nếu ngươi đã bại lộ, mà mấy tên này lại có đề phòng, chúng ta rất khả năng không cách nào tìm tới đầu bạch tuộc ma kia nữa, nếu như thế, vì sao còn không lập tức ra tay đem bọn chúng tóm lấy? Tốt xấu cũng coi như một kiện thiên công."

Ninh Dạ liền gãi một thoáng cái mũi nhỏ khả ái của nàng: "Cả ngày chỉ biết điểm cực nhỏ tiểu lợi dưới mí mắt ấy. Mấy cái ma đầu không có thành tựu, có thể có bao nhiêu giá trị? Tự nhiên là phải bồi dưỡng một phen, tốt nhất là có thể khiến bọn hắn có chút thành tựu mới được."

"Chỉ sợ bởi vậy sinh linh đồ thán!" Lúc này Trì Vãn Ngưng cũng đột nhiên xuất hiện, nghiêm mặt nói.

"Yên tâm đi." Ninh Dạ lắc đầu: "Nếu đã là đại ma, vậy thì phải có kế hoạch lớn. Chỉ vẻn vẹn là vì giết ít người, làm sao đáng giá Bàn Xà khổ tâm chuẩn bị như vậy?"

Trì Vãn Ngưng minh bạch ý tứ của hắn: "Vì vậy, ngươi giữ lại không giết, còn là muốn biết bọn hắn có kế hoạch gì?"

Ninh Dạ gật gật đầu.

"Nhưng ngươi hiện tại bại lộ, bọn hắn càng không dễ dàng cho ngươi biết."

Ninh Dạ nở nụ cười: "Ta vốn không hi vọng bọn hắn sẽ để ta biết. Nhưng ta biết chính là, kế hoạch là có thể thay đổi! Nếu như ngươi có một cái kế hoạch khổng lồ, nhưng hiện tại đột nhiên phát hiện, có cái tồn tại đã uy hiếp đến cái kế hoạch này, vậy ngươi sẽ làm sao?"

"Giết chết hắn." Công Tôn Điệp bật thốt lên.

Ninh Dạ lắc đầu: "Không, đây là phương pháp xuẩn nhất, dù sao cái tồn tại này lại là đã từng tiêu diệt qua bọn hắn, đã cho bọn hắn hung ác giáo huấn, bây giờ ở chỗ này cũng coi như có thân phận có địa vị, càng đã hiểu tình huống bọn hắn. Loại tình huống này ám sát, căn bản không có bao nhiêu ý nghĩa."

"Cái kia. . ." Nhị nữ đồng thời dò hỏi.

Ninh Dạ mỉm cười: "Tự nhiên là sửa chữa kế hoạch, làm ra càng nhiều sắp xếp nhằm vào."

"Làm sao sửa chữa?" Nhị nữ đồng thời hỏi.

Ninh Dạ lắc đầu: "Ta làm sao có khả năng biết."

"Vậy không phải là phế thoại sao." Công Tôn Điệp lầm bầm.

Trì Vãn Ngưng đẩy nàng một cái: "Nghe phu quân nói hết, phu quân khẳng định là sớm có tính toán."

Ninh Dạ đã cười nói: "Ma đầu xảo trá, lại hung hãn không sợ chết, muốn từ bọn hắn tìm hiểu ra cái âm mưu kia, hầu như là không thể nào. Nhưng may mắn chính là, chúng ta vô pháp biết kế hoạch của bọn họ, nhưng chúng ta có thể giúp bọn hắn lập ra kế hoạch."

"Giúp bọn hắn lập ra kế hoạch?" Nhị nữ ngạc nhiên.

"Đúng!" Ninh Dạ đã chậm rãi đứng dậy, nhìn hướng mảnh yên vụ bao phủ chi địa phương xa kia: "Nếu ta đã bại lộ tồn tại, vậy thì không thể nghi ngờ ta liền sẽ trở thành một cái mục tiêu trong kế hoạch của bọn hắn. Hoặc là giết, hoặc lợi dụng, hoặc là âm mưu gì khác. Vô luận bọn hắn làm thế nào, ta đều tất nhiên là một phần trong kế hoạch. Như vậy nói cách khác, hành vi của ta, cũng nhất định sẽ ảnh hưởng bọn hắn hành sự. Chỉ cần ta nguyện ý, ta liền có thể dẫn dắt chúng đi theo con đường mà ta thiết kế."

Nói hắn nở nụ cười: "Ta dưỡng không phải heo, là trâu, trước khi giết, trước tiên còn phải bắt bọn chúng làm việc!"

Nói trong mắt Ninh Dạ đã phóng ra tinh quang: "Một cọc đại sự đây. . . Tử Diệp a Tử Diệp, ta hi vọng sự thông tuệ của ngươi, đừng khiến cho ta thất vọng!"

Chương 154 : Quần thể trưởng thành

Chương 155: Quần thể trưởng thành

Yên La Hạp.

Một toà hắc sắc tế đàn thiêu đốt ra hừng hực hắc hỏa.

Uy năng vô hình từ trong Hắc Hỏa khoách trương mà ra, tràn ngập toàn bộ thạch thính.

Sau đó là một cái thụ mục xuất hiện tại trước mặt quần ma, tuy chỉ nhất mục, nhưng lại vô tận uy nghiêm.

Hết thảy ma đầu đồng thời quỳ xuống, cung thanh nói: "Bái kiến Chúa Tể!"

"Gọi ta chuyện gì?" Bàn Xà Chúa Tể đã phát ra trầm thấp khủng bố chi thanh.

Vẻn vẹn là nhất thanh chi uy, liền có thể khiến tu sĩ bên dưới Vô Cấu chết ngay tại chỗ.

Tử Diệp đã nói: "Ninh Dạ ở đây!"

"Ân?" Bàn Xà thụ mục phóng ra từng vầng từng vầng quang vựng, liền ngay cả những chuyển thế đại ma ma công thân hậu này đều cảm thấy khó mà chống đỡ, dồn dập sợ hãi rụt đầu.

"Ninh Dạ!" Bàn Xà Chúa Tể khẽ hô ra cái danh tự khiến hắn thống hận này: "Hóa ra là hắn. . . Ta minh bạch rồi. . . Đã minh bạch. . ."

Chỉ có một cái tên, Bàn Xà Chúa Tể đã nháy mắt minh bạch tất cả mọi chuyện phát sinh trong khoảng thời gian này.

Thụ mục nhìn hướng Tử Diệp: "Hiện tại hắn đã biết thân phận của mấy người các ngươi, dưới tình huống này, ngươi chuẩn bị ứng đối ra sao?"

Tử Diệp nói: "Ta có cái suy đoán."

"Nói."

"Nếu Ninh Dạ đã có chuẩn bị, điều đó mang ý nghĩa hắn hẳn là đã sớm biết tất cả những thứ này, nhưng vẫn là thả chúng ta tiến vào, điều này nói rõ người này mưu đồ rất xa, vì vậy không nóng lòng mổ gà lấy trứng."

"Ngươi là nói hắn đang nuôi thả các ngươi? Ha ha ha ha." Bàn Xà Chúa Tể cười rộ lên: "Xác thực có đạo lý."

Bên cạnh yêu diễm nữ tu lập tức nói: "Lấy đó làm lí do làm khó, khả năng đẩy đổ Ninh Dạ."

Tử Diệp lắc đầu: "Không thể nào, loại chuyện này chưa bao giờ hiếm thấy, lần này lão lục có chuyện, chín cái lão già kia nhất định sẽ thẩm vấn, nhưng Ninh Dạ như trước bình yên vượt qua. Hắn có thiên đạo khí vận gia thân, 'phùng hung hóa cát' chính là chuyện thường, huống hồ chuyện như vậy liền 'hung' cũng không bằng."

"Vậy ngươi có ý gì?" Mọi người không rõ.

Bàn Xà đã nói: "Ninh Dạ sở dĩ muốn xuất thủ đối phó lão lục, là bởi vì Nguyệt Hoa đắc tội hắn, vì vậy mượn lão lục trừng trị Nguyệt Hoa. Điều này liền ứng với lời Tử Diệp nói, hắn là đang hữu ý phóng túng các ngươi, chính là 'dưỡng giặc tự trọng' (*khiến bản thân trở nên trọng yếu), chính là như vậy. Tử Diệp, ngươi hẳn là dự định mượn cơ hội này. . ."

"Đúng!" Tử Diệp đã nói: "Ninh Dạ sở dĩ không ra tay đối phó chúng ta, chính là bởi vì muốn đem chúng ta dùng tại thời điểm mấu chốt. Nếu như thế, chúng ta phản mà không cần lo lắng cái gì , ta nghĩ kế hoạch hơi làm biến động, có thể làm được càng trực tiếp cấp tiến hơn chút."

Mọi người vốn là cho rằng hắn nói kế hoạch biến động là muốn hơi hoãn, không nghĩ tới ý tứ của hắn thế mà là ngược lại.

Đầu sư tử đã nói: "Ngươi nghĩ tới là không sai, nhưng đừng quên đây cũng chính là Ninh Dạ chờ mong. Nếu như tại lúc mấu chốt của kế hoạch, Ninh Dạ xuất thủ phá hoại, vậy đối với hắn chính là một kiện thiên công."

"Vấn đề ở chỗ hắn không biết chúng ta muốn làm cái gì!" Tử Diệp cười hắc hắc: "Kế hoạch cũ không cần thay đổi, thế nhưng không ngại lại thêm một ít mới. Ninh Dạ muốn làm ngư ông, vậy liền cho hắn cơ hội này. Người này làm việc kiêu ngạo, đã đắc tội Tử Cực Thánh Tôn cùng Nguyệt Hoa Tiên Tôn, đối với chúng ta nhưng cũng là cái cơ hội. . ."

Hắn nhẹ nhàng đem kế hoạch của chính mình nói ra, một đám ma đầu nghe được ngạc nhiên.

Bàn Xà Chúa Tể phát ra tiếng cười đắc ý: "Không tệ, kế này đại diệu. Tối diệu chính là. . . Theo ta thấy, coi như Ninh Dạ phát hiện kế hoạch của chúng ta, rất có thể cũng sẽ không ngăn cản."

Tử Diệp gật đầu: "Chính là như vậy."

"Nếu như thế, vậy liền phóng tay làm đi. Đúng rồi, sau chuyện này, đừng tùy tiện liên hệ ta nữa, như muốn tìm ta, liền tìm Hắc Viêm đi."

"Hắc Viêm? Hắn cũng đến giới này rồi?"

"Cùng các ngươi bất đồng, gia hỏa này trong bóng tối cấu kết cùng Ninh Dạ, là Ninh Dạ thả hắn vào. Hắn cho rằng ta không biết, hừ hừ, ngu xuẩn vô cùng. Nếu không phải xem ở hắn đối với bản tọa vẫn tính trung thành, cũng không có chân chính bán đứng quá tộc ta, ta đã sớm diệt hắn. Bất quá có người này tại, các ngươi muốn hiểu rõ động hướng của Ninh Dạ cũng sẽ càng thêm thuận tiện."

Bàn Xà Chúa Tể nói, con mắt lớn kia đã lặng yên biến mất vô tung, Yên La Hạp lần nữa khôi phục yên tĩnh.

Cực Quang Đảo.

Bây giờ hòn đảo này đã chân chính trở thành thế ngoại tịnh thổ.

Không người nào dám tới nơi này gây chuyện thị phi.

Sau sự kiện Nguyệt Hoa Hải Châu, Ninh Dạ xem như là triệt để dương danh.

Dù sao đây chính là người liền sào huyệt của Nguyệt Hoa Tiên Tôn đều bưng sạch, hoàn toàn không đem Nhân Hoàng đỉnh phong đại năng để ở trong mắt.

Mà Ninh Dạ lần này xuất thủ, bản thân cũng vì chính mình kiếm lời cái đầy bồn đầy bát. Hắn cứu Cửu Bất Quân bọn hắn cố nhiên là vứt ra 100 triệu linh thạch, thu hồi lại nào chỉ là gấp mười gấp trăm lần, chỉ riêng thần khí liền đoạt đến mấy kiện, bản thân cũng không cần, liền tiện tay cho đám người Diệp Cô.

Lại thêm lượng lớn tư nguyên, vì vậy trong một quãng thời gian rất dài tu sĩ Cực Quang Đảo cũng không cần đau đầu vấn đề tư nguyên, chỉ cần an tâm tu hành là được.

Bởi vì là thất cảnh chi địa, nơi đây linh khí dồi dào, hoàn cảnh vốn là tốt hơn so với Trường Thanh Giới, lại thêm có lượng lớn tư nguyên Ninh Dạ cung cấp, vì vậy chúng nhân tu hành lên cũng đặc biệt thông thuận.

Bảy năm sau, Hiên Viên Long là kẻ đầu tiên đột phá, thành tựu Vô Cấu.

Lại quá năm năm, Diệp Cô cùng Lang Diệt cũng trước sau đột phá.

Giang Tiểu Phàm tại năm thứ mười sáu chính thức thành tựu Vô Cấu, lúc này hắn tu hành vẫn chưa tới năm mươi năm, tốc độ này cũng coi như là cực nhanh.

Hơn nữa hắn là kẻ duy nhất, không mượn Ninh Dạ trợ giúp, liền tự mình đột phá.

Điều này vẫn phải quy công cho thể chất thông linh của hắn, tại trong lần lượt nguyên thần chiến đấu, không ngừng tôi luyện bản thân, chỉ lấy nguyên thần tầng diện mà nói, thiên phú càng vượt quá Ninh Dạ.

Tu sĩ tu hành, không ngoài là pháp, thần, đạo tam đồ.

Nhược giả tu pháp, cường giả tu thần, chân chính đỉnh cấp tu đạo.

Giang Tiểu Phàm thiên phú liền tại thần chi nhất đồ, có thể nói sau khi thành tựu Vô Cấu, con đường phía sau của hắn lại càng thêm thông thuận, mãi đến tận thành tựu Niết Bàn cũng sẽ không có vấn đề gì, chỉ có tại lúc trùng kích Nhân Hoàng chi cảnh, mới sẽ xuất hiện trở ngại, nếu muốn thành Thánh, vậy thiên phú của hắn liền không tác dụng mấy rồi.

Nhưng cũng bởi vậy, Giang Tiểu Phàm thành tựu Vô Cấu, cũng nhảy một cái trở thành trong Vô Cấu cảnh, chỉ đứng sau hai người Ninh Dạ cùng Lâm Lang, thực lực trực tiếp liền có thể đứng ngang hàng cùng Hiên Viên Long.

Hiên Viên Long thắng ở vạn kiếp bất hủy chi cường hoành, Giang Tiểu Phàm liền là thiên phú thần thông cường đại, bất luận là loại thần thông nào, tại hắn sử ra, nếu so với đồng cấp cường hoành rất nhiều, liền ngay cả Diệp Cô cùng Lang Diệt đều kém xa tít tắp.

Điều này khiến mọi người cũng là cảm thán Ninh Dạ thu được cái hảo đệ tử, đối tượng đã từng cần được trọng điểm bảo vệ, bây giờ rốt cục đã thành cường lực chi trụ có thể một mình chống đỡ một phương.

Mặt khác, Thiên Cơ cùng Tinh La cũng chính thức thành tựu Nhân Hoàng, trở thành hai cái bài tẩy ép đáy hòm tối trọng yếu trong tay Ninh Dạ.

Nga đúng rồi, vì thành tựu Tinh La, Trì Vãn Ngưng cùng Công Tôn

Điệp còn cùng Thiên Trung Giáo hung ác đánh một hồi.

Vì thế Ninh Dạ phái Phong Vân Liệt qua hỗ trợ, vì vậy hắn trên thực tế ngoại trừ Vạn Tiên Minh Nguyệt Hoa Hải Châu cùng Tử Cực Cung ra, thực tế còn thêm một cái Thiên Trung Giáo địch nhân.

Bất quá Ninh Dạ cũng không để ý.

Phải biết mọi người nhìn thấy chỉ là một nhóm trên Cực Quang Đảo này, mà tại chỗ tối không có nhìn thấy.

Các tu sĩ Thiên Tàm chuyển sinh, cũng dồn dập triển lộ tài năng, bắt đầu tấn thăng.

Tại quá khứ những năm này, Tử Lão, Phượng Tiên Lung, Thiết Lang đều tại các nơi trán phóng tự thân quang huy, cũng không ngừng đề thăng bản thân.

Bây giờ mấy trăm tên Thiên Tàm tu sĩ, đã có quá nửa đã Vô Cấu, cũng tiếp tục hướng thượng trùng kích.

Đám ma đầu Nguyên Ma Giới chỉ biết Ninh Dạ, không biết cái khác, có thể nói nhánh lực lượng này mới là tiền vốn lớn nhất của Ninh Dạ hiện tại.

Mà theo thời gian trôi đi, tiền vốn của Ninh Dạ cũng chính càng lúc càng hùng hậu.

Chương 155 : Thất dạ

Chương 156: Thất dạ

Hư không vô tận.

Cự đại Thiên Tàm chính đang hướng về một chỗ tinh giới bay đi.

Sau khi giải quyết Nguyên Ma Giới, các tu sĩ Trường Thanh lại trước sau đi qua hai chỗ tiểu giới. Ngoại trừ thu hoạch tư nguyên ra, Ninh Dạ lại chuyển sinh một nhóm tu sĩ đi tới các giới, liền ngay cả bản thân Ninh Dạ cũng lại phái hai cái phân thần chuyển sinh qua.

Bất quá bởi vì là tiểu giới, căn bản không có giá trị trưởng thành quá lớn, sẽ không có thu hoạch quá lớn, làm như vậy thuần túy chỉ là gieo giống.

Dù sao thiên đạo vô hạn, nhân lực có hạn, vậy biện pháp duy nhất chính là giăng lưới rộng.

Ngày hôm nay Ninh Dạ vẫn như cũ ngồi ở trên Tạo Hóa Vương Tọa, đang tự thôi diễn thiên tượng, vấn đạo thương khung.

Bỗng nhiên tâm có sở ngộ, phát ra một tiếng khinh "Di", sắc mặt nhưng đột nhiên biến hóa.

Sau một khắc, Thiên Tàm nội ngoại, trong Tri Vi Giới, cảnh linh nổ vang.

Giới nội hết thảy tu sĩ đồng thời ngạc nhiên.

"Tuyệt Địa Chung làm sao lại vang lên?"

"Nhanh! Nhanh! Nhanh! Lập tức ra ngoài, chuẩn bị chiến đấu!"

Đã có người hét to.

Tuyệt Địa Chung chính là một kiện thần khí bọn hắn thu hoạch được tại một chỗ tinh giới trên đường viễn chinh, bị Ninh Dạ treo tại Tri Vi Giới nội, dùng cho cảnh báo.

Tuyệt Địa Chung vừa vang, liền mang ý nghĩa là báo động cấp bậc tối cao.

Vậy là trong phút chốc, hết thảy tu sĩ đều khẩn trương lên.

Hôm nay Thiên Tàm tu sĩ tại dưới không ngừng sinh sôi, nhân số đã đại đại tăng trưởng, số lượng vượt quá năm mươi vạn, lại đa phần là tu sĩ cấp cao, Vô Cấu trở xuống đều không dùng làm thường quy chiến lực, liền ngay cả tiêu chuẩn bất tử chuyển sinh bây giờ của Âm Dương Châu, cũng đã từ Vạn Pháp đề thăng đến Vô Cấu chi cảnh, hơn nữa khả năng không bao lâu nữa liền có thể đột phá đến Niết Bàn.

Có thể nói thiên hạ này đã không có bao nhiêu thứ có thể khiến cho Thiên Tàm tu sĩ sợ hãi, cũng bởi vậy Tuyệt Địa Chung lúc trước chưa bao giờ vang lên quá.

Như vậy lần này Tuyệt Địa Chung vang, tất nhiên mang ý nghĩa cường địch, mà có thể khiến cho Ninh Dạ cho rằng là cường địch. . .

Mọi người trong lòng đã có chút phán đoán.

Công Tôn Điệp tốc độ nhanh nhất, trực tiếp bay tới bên người Ninh Dạ: "Phu quân!"

"Suỵt!" Ninh Dạ dựng lên ngón tay, khẽ suỵt một tiếng.

Hắn không có nói gì, chỉ là nhìn về chỗ u ám thâm thúy phương xa, không nói một lời.

Tiếp lấy là Trì Vãn Ngưng Lâm Lang cũng đi tới.

Thấy Ninh Dạ vẻ mặt như vậy, trong lòng hiểu rõ.

Trì Vãn Ngưng nói: "Thánh Nhân?"

Ninh Dạ nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Cũng chỉ có Thánh Nhân mới có thể khiến Ninh Dạ căng thẳng như vậy.

"Là địch hay hữu?" Phượng Tiên Lung Thiết Lang cũng đã bay tới, đồng thời hỏi.

"Ẩn mà không ra, chỉ sợ là không có ý tốt đây." Ninh Dạ lạnh nhạt nói.

Theo lời này của hắn lạc hạ, một cái thanh âm đã truyền tới: "Tiểu hữu hà tất căng thẳng như vậy? Bản tọa Thất Dạ Tinh Quân, chỉ là đi ngang qua mà thôi, ẩn mà không ra, cũng chỉ là không muốn quấy nhiễu các ngươi, lại không nghĩ tạo thành hiểu lầm."

Sau đó một cái thân ảnh đã phiêu nhiên xuất hiện tại trước người chúng nhân.

Lại là một cái lão giả ngoại mạo thường thường không có gì lạ, đang tự mỉm cười đối với chúng nhân.

"Thật sao?" Ninh Dạ nhìn hư ảnh xuất hiện kia: "Vậy nếu như đã đến rồi, vì sao còn muốn lấy hóa thân gặp nhau? Sao không hiện chân thân nhất kiến?"

Lão giả kia cười nói: "Tâm tình của tiểu hữu ta có thể hiểu được, bất quá bản tọa bây giờ còn xa tại ngoài một triệu dặm, trong lúc nhất thời không thể có nhanh như vậy, chỉ có thể lấy thần niệm hóa thân hơi làm giao lưu."

Nghe nói như thế, trong lòng mọi người đầu tiên là vui vẻ, sau đó lại là cả kinh.

Hỉ tự nhiên là đối phương khoảng cách xa xôi, tạm thời hại không tới bản thân.

Kinh liền là khoảng cách xa xôi như thế, đối phương lại vẫn có thể thần niệm hóa thân. Mặc dù nói hư không không tịch, không thụ trở ngại, bản thân liền sẽ phóng đại thần thông uy năng, nhưng trong nhất niệm, chớp mắt trăm vạn dặm ngưng hiện phân thân, đối với rất nhiều người mà nói vẫn như cũ là chỉ có thể nhìn mà không thể với chi sự.

Đại khái cũng chỉ có Ninh Dạ có thể làm được đi, Thiên Khiển Chi Quang của hắn, đó cũng chính là quang tốc cấp bậc, trăm vạn dặm xa cũng chớp mắt có thể đến, duy nhất hạn chế hắn ngược lại là thần thức của hắn không đủ tìm kiếm khoảng cách như vậy, nếu như tinh giới vẫn may, cá nhân, đó là thật tìm không được mục tiêu.

Thánh Nhân này có thể trăm vạn dặm trực tiếp ngưng hiện phân thân, đó chính là nói thần thông của hắn cũng có thể đạt đến trình độ như vậy, nếu bàn về năng lực tấn công từ xa, thật là liền Ninh Dạ cũng không sánh bằng.

Ninh Dạ đã nói: "Nguyên lai là như vậy, đó là tại hạ đa nghi. Chúng ta đã là bèo nước gặp nhau, vậy liền tương phùng nhất tiếu, ai đi đường nấy đi."

Nói chắp chắp tay, đã đối Thiên Tàm nói: "Thay cái phương hướng."

Thiên Tàm kia phát ra một tiếng thân ngâm trầm thấp, quay đầu bay khỏi.

Thất Dạ Tinh Quân kia thấy thế nói: "Tiểu hữu hà tất vội vã rời khỏi, hư không vô hạn, bản tôn một đường ngao du, hiếm thấy gặp phải đồng loại, cũng là cực kỳ tịch mịch. Nếu đã hữu duyên tương kiến, đến không bằng kết giao bằng hữu. Bản tôn tự hỏi tu hành vạn năm, vẫn tính có chút tâm đắc, cũng có thể chỉ điểm các ngươi một phen."

Nghe nói như thế, mọi người cũng có chút động tâm.

Ninh Dạ lại lắc đầu nói: "Hay là thôi đi. Thánh nhân chi đạo dữ thiên đồng tề, nhất tâm thiên đạo, há có tịch mịch có thể nói? Lẫn nhau cách nhau quá xa, ta liền không mời ngài tới làm khách."

Thất Dạ Tinh Quân cười nói: "Ta minh bạch, ngươi vẫn là không yên lòng ta. Ta cũng có thể hiểu được, dù sao ta chính là đệ thất cảnh, đối với các ngươi mà nói, như bản tôn muốn hành hung, các ngươi sợ là khó mà chống đỡ. Nhưng nếu ta đã có thể thần niệm hóa hình ở đây, ngươi cảm thấy bản tôn như muốn động thủ đối với các ngươi, các ngươi tránh thoát được sao?"

Mọi người đều cảm thấy có lý.

Ninh Dạ lại vẫn là nói: "Lý là cái lý này, nhưng ta vẫn cảm thấy, liền như vậy từ biệt là lựa chọn tốt nhất."

Nghe hắn nói như vậy, Thất Dạ Tinh Quân lắc đầu nói: "Thôi vậy thôi vậy, nếu không lộ ra một phen uy năng, đến có vẻ bản tôn nói miệng không bằng chứng. Các ngươi xem kỹ đây, bản tôn vô ý thương tổn chư vị, chỉ là hơi thi tiểu đạo. . ."

Theo hắn lên tiếng, liền thấy Thiên Tàm kia phát ra một tiếng khẽ kêu, thế mà lại lần nữa chuyển hướng hướng về nguyên lai phương hướng tiến lên.

Thất Dạ Tinh Quân này càng là bất động thanh sắc liền khống chế lại Thiên Tàm, cũng làm cho chúng nhân đều thất kinh.

Thất Dạ Tinh Quân đã cười nói: "Thế nào? Hiện tại yên tâm sao?"

Hắn rõ ràng là cường khống Thiên Tàm bay về phía bản thân, nhưng trong miệng ngôn ngữ vẫn tràn ngập thiện ý, hiển nhiên cũng chỉ là bày ra một thoáng thủ đoạn mà thôi.

Ninh Dạ cũng không đáp lời, chỉ là khẽ vung tay xuống: "Bình loạn phản chính, trọng quy chính vị!"

Theo hắn lên tiếng, liền thấy Thiên Tàm kia đã lại lần nữa vòng về, lại một lần quay đầu bay khỏi.

Ninh Dạ nói: "Thánh Tôn thấy một chiêu này của ta thế nào?"

Thất Dạ Tinh Quân ngạc ngạc, cười nói: "Quả nhiên có chút cân lượng, được được được, ta liền cùng tiểu hữu quá qua tay, chỉ vì luận bàn."

Nói lại là phân thân này lại là một chỉ, lần này nhưng là một đạo huyền hoàng chi khí, nhắm thẳng Ninh Dạ.

Ninh Dạ vỗ nhẹ Tạo Hóa Thần Tọa, một phiến huyền âm minh động, Thiên Tàm tứ phương chung cổ ngân vang, một phiến hạo đãng thần uy lạc hạ, đạo huyền hoàng chi khí kia liền bị khốn tại trước mắt Ninh Dạ.

Ninh Dạ tinh tế tỉ mỉ, nói nhỏ: "Đây là thủ đoạn gì? Ta lại càng vô pháp nhìn thấu."

Thất Dạ Thần Quân cũng kinh ngạc: "Thế mà đã chặn được huyền hoàng khí của ta, thú vị, thú vị, quả nhiên là cái tiểu tử thần kỳ đây. Bản tôn là thật sự rất muốn cùng ngươi kết giao bằng hữu. Các ngươi hư không viễn hành, sở cầu giả không ngoài đại đạo, bây giờ có bản tôn ở đây, có thể vì các ngươi chỉ điểm sai lầm, cần gì lại phải bỏ gần cầu xa đây?"

Hắn ngữ khí chân thành, từng bước dẫn dắt, khiến tất cả mọi người cảm thấy hắn nói có lý.

Ninh Dạ nhưng trả lời: "Đây có tính hay không là lần thứ ba ngươi xuất thủ đây?"

Thất Dạ Thần Quân hơi run, sắc mặt rốt cục trở nên khó coi lên.

Chương 156 : Giao lưu

Chương 157: Giao lưu

Trong hư không, bên trên Thiên Tàm.

Ninh Dạ mắt lạnh nhìn thần niệm phân thân của Thất Dạ Thần Quân kia.

Hắn nói: "Thánh Tôn uy năng, ta đã được kiến thức. Bất quá ta người này nhát gan, thật sự không dám cùng Thánh Tôn kết bạn. Lẫn nhau vẫn là làm cái người đi đường sát vai mà qua đi."

Hắn nói đưa tay hướng về trên lưng Thiên Tàm nhè nhẹ nhấn một cái, đã phát động Quang đạo uy năng, trợ Thiên Tàm gia tốc rời đi.

Thân ảnh của Thất Dạ Thần Quân kia cũng bởi vậy trở nên có chút hư huyễn bất định.

Điều này khiến hắn rõ ràng có chút nóng ruột lên: "Tiểu hữu hà tất như vậy, nếu ngươi đã không yên lòng, vậy thì không gặp mặt là được, ta liền lấy phân thân này cùng ngươi ngồi mà luận đạo, ngươi thấy có được không?"

Chúng nhân nghe xong, lại cảm thấy hắn nói có đạo lý.

Nhưng lần này bọn hắn rốt cục phát giác không đúng.

Thật giống bắt đầu từ nháy mắt gặp nhau kia, người này nói cái gì, bọn hắn đều cảm thấy có lý.

May mà câu nói vừa nãy của Ninh Dạ, rốt cục khiến bọn hắn tỉnh ngộ —— lão già này rõ ràng là sử dụng một loại pháp môn nào đó tương tự Huyễn đạo, mê hoặc bọn hắn.

Đáng chết!

Lão già này quả nhiên không có ý tốt.

Trong lòng đã có cảnh giác, Thất Dạ Tinh Quân mê hoặc chi thuật liền phát huy không được tác dụng nữa, mọi người đã là tập thể cảnh giác nhìn hắn.

Thời khắc này Ninh Dạ đã nói: "Các hạ nếu là lấy phân thân cùng ta ngồi mà luận đạo, ta đến là cũng hoan nghênh. Nhưng nếu như thế, vì sao bản thể của ngươi còn đang hướng về nơi này truy đuổi đây?"

Thất Dạ Tinh Quân ngẩn ra, nghĩ thầm hắn làm sao biết, vốn cho là hắn là lừa bản thân, nhưng lập tức nghĩ đến cách nhau xa như vậy bản thân còn bị hắn phát hiện tồn tại, cho nên tuyệt đối không phải là đang gạt mình, mà là hắn thật sự có chút bản lĩnh đặc thù có thể phát hiện, liền cười khổ nói: "Tiểu hữu quả nhiên lợi hại, ta cũng chỉ là muốn cùng các ngươi hảo hảo gặp mặt nói chuyện, nếu ngươi đã kiên quyết không muốn, vậy ta không đến là được, ngươi hãy dừng lại đi, đoạn khoảng cách này cũng coi như là cực hạn của ta. Ngươi không cho ta truy, bản thân lại chạy, ta sợ cũng vô pháp giao đàm cùng ngươi."

Thất Dạ Tinh Quân là Thánh Nhân, Ninh Dạ kỳ thực cũng không thể suy tính hắn.

Nhưng hắn suy tính không ra Thánh Nhân, nhưng có thể suy tính ra uy hiếp.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao hắn kiên quyết không tin tưởng đối phương!

Thời khắc này lần nữa suy tính một phen, xác nhận nguy cơ không có tăng mạnh, nhưng cũng không có suy yếu, trong lòng đã có phán đoán, liền khiến Thiên Tàm tạm thời dừng lại, nói: "Ngươi muốn đàm cái gì?"

Thất Dạ Thần Quân đã cười nói: "Tùy ý chuyện phiếm mà thôi. Năng lực của tiểu hữu cũng xác thực nằm ngoài dự đoán của ta, ngươi bất quá Nhân Hoàng cảnh sơ kỳ, thế mà có thể nhận biết sự tồn tại của ta. Có thể hay không xin hỏi, đây là thủ đoạn gì?"

Ninh Dạ chưa có hồi đáp, bên cạnh Công Tôn Điệp lại đã nói: "Đây là Thiên Cơ thôi diễn. . ."

Nàng lời còn chưa dứt, đã bị Ninh Dạ ngừng lại.

Công Tôn Điệp kinh ngạc, lập tức tỉnh ngộ, cả giận nói: "Lão già thối tha, ngươi thế mà thi mê hoặc chi thuật đối với ta?"

Lúc trước mê hoặc chi thuật của Thất Dạ Thần Quân là phát động đối với tất cả mọi người, nhưng lần này hắn không biết dùng thủ đoạn gì, đã lý giải được bộ phận hư thực bên người Ninh Dạ, càng là nhìn ra trong những người bên cạnh Ninh Dạ, lại lấy Công Tôn Điệp tâm tính yếu nhất, trực tiếp xuống tay với nàng, càng khiến Công Tôn Điệp bật thốt lên Vấn Thiên Thuật bí mật, thời khắc này Công Tôn Điệp phẫn nộ trong lòng, cũng chính là lão nương đánh không lại, bằng không tuyệt đối chém ngươi cái mười bảy mười tám khối.

Ninh Dạ phất tay nói: "Không sao. Thánh Tôn, có hỏi có đáp mới là chính đạo. Nếu ngươi đã biết thủ đoạn của ta, vậy ta có thể biết một ít của ngươi hay không đây?"

Thất Dạ Tinh Quân cười hỏi: "Ngươi muốn biết cái gì?"

Ninh Dạ chỉ đạo huyền hoàng khí trước người kia: "Đây là thủ đoạn gì?"

Thất Dạ Tinh Quân tán thưởng nói: "Ngươi đến là cái có nhãn lực, đây là một điểm huyền hoàng chính khí ta cảm ngộ thiên đạo, ngưng kết mà thành, là đạo, là thần thông, cũng là tiên pháp."

"Giải thích thế nào?"

"Vạn vật vốn đồng nguyên, hà tất câu nệ?" Thất Dạ Tinh Quân hồi đáp.

Lời này người khác không hiểu, Ninh Dạ lại như có suy tư: "Vạn vật đồng nguyên, vô luận tiên pháp, thần thông, đều bất quá là một loại hình thức, thiên bàn thủ đoạn, tất cả biến hóa, cuối cùng bất quá tại trong nhất niệm, phản bản quy nguyên, tức là chính đạo. Nguyên lai là như vậy. . . Quả thế. . ."

Thất Dạ Tinh Quân cũng cảm thấy kinh ngạc: "Sức lĩnh ngộ của ngươi càng xuất sắc như thế?"

Nhưng trong lòng đã rất là hối hận.

Người này tiềm lực rất lớn, không trách nhìn hắn thời gian tu hành không tới ngàn năm, liền đã thành tựu Nhân Hoàng, quả nhiên là cái nhân vật không tầm thường.

Vấn đề là hắn ưu tú như vậy, mình muốn thu được bí mật cũng tất càng có ý nghĩa, nhưng độ khó cũng càng lớn.

Trong lòng thiên hồi bách chuyển, cũng là mâu thuẫn chí cực.

Ninh Dạ đã nói: "Hiện tại đến phiên ngươi hỏi."

"A?" Thất Dạ Tinh Quân ngẩn ra, giờ mới hiểu được, hóa ra lại đến lượt bản thân đặt câu hỏi.

Hắn vốn muốn cùng Ninh Dạ hảo hảo chuyện phiếm, từ đó mà thu hoạch được chuyện mình muốn biết, không nghĩ tới giao tình không luận thành, nhưng trực tiếp đã thành giao dịch.

Một hỏi một đáp, lễ thượng vãng lai.

Ngô, như vậy cũng tốt.

Thất Dạ Tinh Quân suy nghĩ một chút nói: "Ta quan tiểu hữu khí vũ khôi hoằng, khí thế bàng bạc, nghĩ đến hẳn là có thiên đạo khí vận gia thân chứ?"

Nếu Ninh Dạ đã muốn đem giao hữu biến thành giao dịch, vậy hắn cũng thẳng thắn trực tiếp hỏi một ít vấn đề trọng yếu.

"Đúng." Ninh Dạ hồi đáp lời ít mà ý nhiều.

Thất Dạ Tinh Quân gật gật đầu: "Vậy thì đúng rồi, phụng thiên ứng mệnh, trảm yêu trừ ma, khí vận che chở, chẳng trách lấy thiên cơ diễn toán chi pháp, thậm chí ngay cả bản tôn đều có thể thôi toán đôi chút. . . Di?"

Hắn bỗng nhiên ánh mắt cổ quái lên, nhìn Ninh Dạ.

Rất hiển nhiên, hắn đã nghĩ rõ ràng.

Ninh Dạ suy tính không phải hắn, là uy hiếp!

Đây chính là nguyên nhân vì sao Ninh Dạ không tín nhiệm bản thân.

Điều này khiến cho ánh mắt của Thất Dạ Tinh Quân cũng hơi hơi lạnh xuống.

Ninh Dạ chỉ làm như không thấy, nói: "Như vậy Tinh Quân đây? Ngài đi lại là đạo gì?"

So với Thất Dạ Tinh Quân, hắn hỏi càng thêm hạch tâm.

Thất Dạ Tinh Quân chưa có hồi đáp.

Cục diện tại một khắc này càng là nháy mắt cương cứng lên, phảng phất thời gian đình chỉ.

Ninh Dạ chỉ là nhìn hắn không nói lời nào.

Chốc lát, Thất Dạ Tinh Quân thở dài nói: "Ngươi tên là gì?"

"Thiên Trung Giới Tử Cực Cung, Thương Lệnh Tuyệt." Ninh Dạ nói chính là danh tự của chưởng giáo đương nhiệm Tử Cực Cung.

Hắn biết người này lai giả bất thiện, tự nhiên cũng sẽ không nói tên thật, không ngại tiện thể họa hại một phen. . . Nếu như có khả năng.

"Tử Cực Cung Thương Lệnh Tuyệt. . ." Thất Dạ Tinh Quân lẩm bẩm một câu: "Đã biết. Trước khi hồi đáp ngươi, ta còn muốn để hỏi một vấn đề."

Không chờ Ninh Dạ lên tiếng, Thất Dạ Tinh Quân đã nói: "Ngươi cũng đã biết, lấy tu vi thủ đoạn của bản tôn, nếu như toàn lực truy giết các ngươi, coi như ngươi có thể vì Thiên Tàm này đề thăng tốc độ, cũng chạy không thoát đi. Dưới tình hình như vậy, ngươi lại ứng đối ra sao?"

Nói lời này, là muốn đồ cùng chủy kiến sao?

Ninh Dạ vẫn như cũ bình tĩnh: "Thánh Tôn nói rất đúng, nhưng Thánh Tôn thật sự nắm chắc, sao không trực tiếp truy sát tới? Cần gì phải như vậy? Đúng, ngươi như toàn lực truy kích, tốc độ của chúng ta khẳng định không bằng được ngươi. Nhưng Thiên Tàm ta đông đảo tu sĩ như vậy, cũng không phải là trang trí. Thiên Tàm chạy trốn, chúng ta liền có thể ven đường làm ra bố trí, coi như Thánh Tôn thất cảnh uy năng, muốn một đường phá chướng, sợ cũng phải thụ đại ảnh hưởng chứ? Lại thêm ta thấy Thánh Tôn thật giống cũng không có vật cưỡi, độc thân viễn chinh, dựa vào, cuối cùng bất quá nhất nhân chi lực. Ngài xác định ngài có thể hao quá được ta?"

Thất Dạ Tinh Quân cười ha ha nói: "Đúng a, đúng a. Là bản tôn nghĩ thiết sót rồi, chung quy không nghĩ tới tiểu hữu khí vận cường đại như thế. Bản tôn còn muốn hỏi ngươi. . ."

"Ngươi vẫn chưa trả lời câu hỏi trước của ta đây." Ninh Dạ cắt ngang hắn.

Thất Dạ Tinh Quân cũng không tức giận, trực tiếp nói: "Ta sở tu giả, chư thiên luân hồi, tinh tượng chi đạo, chỉ cần thân ở chỗ này, phàm là chỗ quần tinh chiếu đến, tức là lực lượng chi nguyên của ta. Như vậy tiểu hữu a, điểm này ngươi có lẽ nghĩ sót rồi đây. Như bản tôn thật muốn truy sát ngươi, ngươi là tiêu hao bất quá ta."

Nói sắc mặt hắn nghiêm lại: "Hiện tại, bản tôn xin hỏi, trên Thiên Tàm nho nhỏ này của ngươi, là dựa vào cái gì có thể có hơn ba mươi vị Nhân Hoàng?"

Ninh Dạ ngẩn ra.

Cuối cùng hắn đã rõ ràng: "Nguyên lai ngươi chân chính muốn biết chính là cái này?"

Chương 157 : Cầu viện (thượng)

Chương 158: Cầu viện (thượng)

Tại sau khi trải qua mấy trăm năm viễn chinh, Thiên Tàm tu sĩ bây giờ có hơn ba mươi vị Nhân Hoàng cảnh, Niết Bàn cảnh mấy trăm.

Nếu như là từ trải qua nhìn, điều này rất bình thường, dù sao bọn hắn trải qua nhiều tinh giới như vậy, đánh vô số ác chiến, thu hoạch hải lượng tư nguyên.

Nhưng nếu như đánh ác chiến thu hoạch tư nguyên liền có thể thành tựu Nhân Hoàng, vậy sự tình cũng quá đơn giản rồi, đặc biệt là thành tựu nhiều Nhân Hoàng như vậy.

Trên thực tế, đây là không thể nào.

Nguyên nhân chính là Thiên Tàm quá nhỏ!

Tu sĩ trưởng thành là cần hoàn cảnh.

Cũng giống như trong bể nước vĩnh viễn dưỡng không ra cá mập là đồng dạng đạo lý!

Trường Thanh Giới sau khi tao ngộ hư hao, từ thất cảnh rơi xuống ngũ cảnh, từ đó về sau liền không còn sinh ra đệ lục cảnh, vì đản sinh đệ lục cảnh, các tu sĩ nghĩ hết biện pháp.

Mà Thiên Trung Giới cũng là như vậy.

Nhật Diệu Thánh Tôn tại sao muốn cổ vũ bồi dưỡng những Thánh Tôn khác, chế tạo thượng giới, chính là vì đề thăng Thiên Trung Giới căn cơ, khiến thất cảnh chi giới biến thành bát cảnh chi giới, liền có hi vọng thành tựu đệ bát tầng thứ.

Nhưng quá khó rồi, cư sử liệu ghi chép, thiên hạ là không có thiên nhiên bát cảnh chi giới, thậm chí ngay cả đệ bát cảnh đều cực kỳ hiếm thấy, ngẫu có thành tựu, cũng đều là có đại cơ duyên.

Thiên Tàm tính là gì?

Ở tình huống bình thường, một cái Thiên Tàm liền Niết Bàn cảnh đều đào tạo không ra, càng không nói bồi dưỡng được một đống Nhân Hoàng cùng Niết Bàn.

Ninh Dạ sở dĩ có thể làm được, có ba nguyên nhân.

Một cái là bởi vì hắn có thiên đạo khí vận, thiên đạo khí vận gia thân, khiến cho tu hành vô ngại, đây là trợ giúp phương diện khí vận.

Một cái là bởi vì hắn có Tuyền Cơ Xích, Tuyền Cơ Xích tham ngộ đại đạo, Cấn Tự Bí giải vạn bàn khốn cảnh, đột phá vô ngại, lại kết hợp thiên đạo che chở, đại đạo khả quan, đạo đồ thông sướng. Đây là trợ giúp phương diện đạo đồ.

Một cái là bởi vì hắn có Tri Vi Giới cùng Tuyền Cơ Đạo Cảnh, điều này thực tế biến hướng khuếch đại Thiên Tàm hoàn cảnh. Nhưng mà coi như là vậy, chỉ dựa vào Tri Vi Giới cũng không đủ, vì vậy hắn vẫn luôn mở rộng Tri Vi Giới.

Chính là chủng chủng nhân tố này, mới khiến Ninh Dạ có thể tại trong thời gian ngắn như vậy tạo nên lượng lớn Nhân Hoàng cùng Niết Bàn tu sĩ, nhưng đây cũng đã là cực hạn của hắn.

Bởi vì Tri Vi Giới mở rộng cũng đã đến bình cảnh kỳ, trước sau khó mà đạt đến tầng thứ đệ thất cảnh, lại thêm lượng lớn Nhân Hoàng bản thân cũng sẽ hình thành vô hình áp chế, dẫn đến mặt sau khoảng thời gian này, đã căn bản không có đột phá.

Vì thế Ninh Dạ cũng đang nghĩ hết biện pháp.

Mà hiện tại Thất Dạ Tinh Quân quan tâm, không thể nghi ngờ chính là điểm này.

Đối với hắn mà nói, cái gì thần khí bảo vật tư nguyên đều đã không trọng yếu, chỉ có có thể đề thăng đạo đồ mới là mấu chốt nhất.

Vì vậy tin tức ở chỗ này trái lại là thứ tối trọng yếu tối có ý nghĩa.

Thánh Nhân tuần du, không phải vì sưu tầm bảo vật, mà là vì sưu tầm bí ẩn, sưu tầm kinh lịch thành tựu của những đại năng trước đây.

Lúc trước Ninh Dạ lần đầu tiên cùng Lang Gia Thánh Tôn đối thoại, đã nói thánh nhân chi đạo, ở chỗ đại cục, hoàn cảnh.

Thế nhưng Lang Gia Thánh Tôn lại hồi đáp hắn nói mới chỉ dính chút đường biên.

Hiện tại Ninh Dạ bắt đầu đã minh bạch.

Chứng đạo tại sử.

Thứ Thánh Nhân truy tìm, chính là trong vô tận mênh mông chi bí, tìm được phương hướng đột phá kia!

Chính bởi vậy mới có từng vị Thánh Nhân tuần du hư không chi sự.

Cho tới Thiên Trung Giới, bọn hắn bất đồng, bởi vì bọn họ là hiếm thấy cửu thánh đồng tồn chi thế giới, bọn hắn đi chính là con đường cải thiên hoán nhật, thành tựu bát cảnh chi giới, đến không phải lưu ý tuần du như vậy. Nhưng muốn nói hoàn toàn không để ý cũng chưa chắc, chí ít Ninh Dạ liền biết, chín vị Thánh Tôn này kỳ thực cũng đã có du lịch trải qua, cho dù là hiện tại, có bộ phận Thánh Tôn khả năng còn tại bên ngoài du đãng, lưu tại nơi đây bất quá là phân thân mà thôi.

Cho tới đến cùng là kẻ nào, hắn liền không nói được rồi, đó là Thánh Nhân chi bí, Cửu đại thánh tôn lẫn nhau phỏng chừng đều sẽ không nói ra.

Trước mắt Thất Dạ Tinh Quân này, thần niệm rộng lớn, hẳn là sau khi thần niệm đảo qua nơi đây, phát hiện bên trong một cái Thiên Tàm nho nhỏ thế mà có số lượng đông đảo Nhân Hoàng tu sĩ như vậy, lập tức biết nơi đây có đại bí mật, vậy là liền động tâm tư.

Từ phương diện này mà nói, hắn đến cũng chưa chắc là ác ý: Nếu như chỉ là bí mật, nói ra là được.

Nhưng vấn đề đây không chỉ là bí mật, cũng là bảo vật, là tư nguyên, là đại đạo, thậm chí là nhà của chính mình. . .

Ninh Dạ tự nhiên không thể nào nói ra.

Thời khắc này hắn nhìn Thất Dạ Tinh Quân, cười nói: "Đây là một cái vấn đề lớn, nếu như ta không chịu nói, ta đoán tiếp đó, ngươi liền sẽ nghĩ biện pháp tự mình tới xem."

Thất Dạ Tinh Quân sắc mặt dần lạnh: "Như vậy ngươi chung quy vẫn là muốn tuyển chọn đối địch với ta sao?"

Nói tới bước này, Thất Dạ Tinh Quân cũng triệt để xé ra mặt nạ ngụy thiện của hắn: "Thương Lệnh Tuyệt, đừng trách bổn tôn không có cảnh cáo ngươi. Nếu thật sự động thủ, coi như chỗ này của ngươi có mấy chục Nhân Hoàng, mấy trăm Niết Bàn, có tinh la đại trận, vẫn như cũ không thể nào là đối thủ của ta."

"Ta biết. Nhưng ta cũng biết, nếu như ngươi chắc chắn như vậy, vậy hiện tại cũng không cần khách khí như thế." Ninh Dạ thẳng thắn dứt khoát nói: "Ngươi là Thánh Tôn, là thất cảnh đại năng, đánh, chúng ta là đánh không lại ngươi, nhưng trốn, ta vẫn là có mấy phần tin tưởng."

Thất Dạ Tinh Quân đã cười ha ha nói: "Cũng tốt, cũng tốt. Vốn còn muốn lấy thân phận bằng hữu cùng các ngươi ở chung, nếu như thế, vậy bản tôn cũng chỉ đành. . ."

Trong khi nói, hắn thân ảnh đã dần dần nhạt đi.

Nhưng liền tại sát na nhạt đi, bên trên Thiên Tàm, một phiến đại trận quang hoa đã thiểm hiện mà ra, đem cả mảnh không gian toàn bộ phong tỏa.

Thất Dạ Tinh Quân thần niệm càng không thể kịp thời thu hồi, trừng mắt nhìn Ninh Dạ: "Thật can đảm, ngươi thế mà. . ."

Ninh Dạ hừ lạnh: "Cũng sắp đánh lên rồi, còn quản cái gì không chém sứ giả? Hiếm thấy Thánh Tôn đưa tới một tia phân thần, ta như không giữ lại hảo hảo phỏng đoán một phen, há không đáng tiếc? Động thủ đi."

Theo lời này của hắn, tất cả mọi người đã đồng loạt xuất thủ.

Cứ việc Thất Dạ Tinh Quân là Thánh Nhân, nhưng giờ phút này sở đây cuối cùng bất quá là một tia phân thần sở hóa, nếu ngay cả như vậy còn giải quyết không được, mọi người cũng không cần lăn lộn.

* * *

Cực Quang Đảo.

Ninh Dạ bỗng nhiên mở mắt, nhìn về thiên không phương xa.

Sắc mặt lãnh lệ.

Hắn đột nhiên 'tật ngôn lệ sắc', đến là đem đám người Lâm Lang, Giang Tiểu Phàm bên cạnh dọa cho nhảy dựng.

Giang Tiểu Phàm đã nói: "Sư phụ, làm sao vậy?"

"Không liên quan tới ngươi, hảo hảo tu hành là được." Ninh Dạ hít sâu một hơi, đã đi ra tĩnh thất.

Bản thể gặp phải một vị Thánh Tôn, còn đánh lên rồi.

Hiện tại phân thần kia đã diệt, bất quá Thất Dạ Tinh Quân cũng đã bị triệt để kích nộ, chính đang đuổi giết bản thể, một hồi đại chiến hoành khóa hư không đã triển khai.

Bởi vì đối thủ là Thánh Nhân, bản thể cũng không muốn ngạnh kháng, đang toàn lực kéo dài khoảng cách, đồng thời hết thảy tu sĩ liên hợp xuất thủ, vừa đào dật vừa không ngừng bố trí các loại thủ đoạn cản trở Thánh Tôn kia truy sát.

Hiện tại vấn đề là, nếu như Thất Dạ Tinh Quân nói là thật, phàm là chỗ quần tinh chiếu tới, chính là hắn lực lượng chi nguyên, vậy thì tràng chiến tranh này sợ là phải kéo dài rất lâu, chỉ dựa vào tiêu hao, quá nửa là dựa không được.

Mà lấy tình huống bây giờ của bản thể, khoảng cách Thánh Nhân chi cảnh vẫn như cũ một trời một vực, muốn dựa vào đột phá đến ngăn cản là không hiện thực. Tri Vi Giới cũng đến bình cảnh, khó mà sản sinh càng nhiều Nhân Hoàng, dựa vào số lượng cũng không hiện thực.

Chất lượng cùng số lượng đều không hiện thực, vậy thì chỉ có nghĩ cách nhằm vào tính toán rồi.

Muốn đối phó Thánh Nhân, vẫn phải là dựa vào Thánh Nhân.

Nghĩ tới đây, Ninh Dạ thôi diễn một phen xong, cuối cùng hướng thượng giới bay đi.

Chương 158 : Cầu viện (trung)

Chương 159: Cầu viện (trung)

Lang Gia thượng giới.

Ninh Dạ ung dung đi vào.

Thượng giới chính là tu sĩ cấm địa, người bình thường căn bản không tư cách tiến vào, bất quá Ninh Dạ bây giờ địa vị tại trong lòng Lang Gia Thánh Tôn đại khái còn cao hơn Quy Linh Nương, vì vậy Ninh Dạ liên thông báo đều không cần, trực tiếp tiến vào.

Nhìn thấy Lang Gia Thánh Tôn, thi một lễ nói: "Ninh Dạ tham kiến sư tổ."

Lang Gia Thánh Tôn vẫn như cũ nhắm mắt bất động, chỉ là khóe miệng lộ ra vẻ mỉm cười: "Không trách hôm nay trong lòng bỗng có sở động, biết có chuyện sắp phát sinh, hóa ra là tiểu tử ngươi. Sao không cố gắng tại hạ giới tu hành, chạy tới gặp ta, là lại chọc ra phiền phức rồi sao?"

Ninh Dạ liếm mặt cười bồi nói: "Ta chính là ngoan cực kì, sao có thể tùy tiện chọc phiền đây? Chính là trong lúc rảnh rỗi, nhớ sư tổ ngài, liền tới thăm ngài một chút, cũng bớt đi ngài tịch mịch. Ngài xem một cái Lang Gia thượng giới to lớn này, liền cái hầu hạ người cũng không có, cũng quá mức quạnh quẽ đi."

Lang Gia Thánh Tôn khóe miệng khẽ động: "Tiểu tử thối, cả ngày chính là hồ thuyết bát đạo, bản tôn làm sao cần hầu hạ."

Lấy tu vi của hắn, nhất tọa ngàn năm cũng là chuyện thường, xác thực không cần thiết tùy tùng gì. Thực tế không chỉ là hắn, Cửu đại thánh tôn ngoại trừ Vạn Diệu Thánh Tôn chán ghét tịch mịch, ở thượng giới nuôi một đống nhàn nhân ra, tám vị Thánh Tôn khác đều là lẻ loi cô gia quả nhân.

Lang Gia Thánh Tôn đã nói: "Nói đi, đến cùng chuyện gì?"

Ninh Dạ cũng biết đối với những đại năng này đừng đùa quá hóa dở, liền trực tiếp nói: "Đệ tử muốn biết, nếu như có 40 vị Nhân Hoàng, 300 Niết Bàn, có thể đối kháng một vị Thánh Tôn không?"

"Ân?" Lang Gia Thánh Tôn mở mắt nhìn Ninh Dạ: "Làm sao? Tiểu tử ngươi là muốn tạo phản sao?"

Ninh Dạ cười hi hi: "Ta chỉ là hiếu kỳ."

Lang Gia Thánh Tôn không khỏi nghĩ đến Ninh Dạ năm đó đã nói liên quan tới Tử Cực, hắn bản năng đem này nhìn thành là một loại quy hoạch đối phó bản thân nào đó của Ninh Dạ, không khỏi cười nói: "Tâm thật lớn a, thế nhưng tuyệt đối không thể."

Ninh Dạ liền nói: "Kỳ thực đệ tử cũng hiểu không có khả năng, chỉ là đệ tử không hiểu chính là, thật sự tu vi đến Thánh Nhân chi cảnh, bao nhiêu Nhân Hoàng đều không thể đối kháng sao?"

Lang Gia Thánh Tôn nói: "Khó nói, đây kỳ thực không phải vấn đề số lượng, mà là vấn đề đạo cảnh. Có lúc như có biện pháp, chính là hai mươi vị Nhân Hoàng cũng có thể đối phó, nếu như bất đắc kỳ pháp, hai ngàn cái cũng là vô dụng."

Ninh Dạ đã có chút minh bạch: "Đạo cảnh! Như vậy, Thánh Nhân chi uy, uy tại đạo? Thế nhưng đệ tử vẫn không hiểu, Nhân Hoàng cũng là ngộ đạo chi nhân, theo lý chênh lệch một cảnh, không nên khác biệt to lớn như thế."

Lang Gia Thánh Tôn liền nói: "Đó chỉ là bởi vì ngươi còn chưa rõ. Đạo giả, thiên địa chi quy vậy. Ngộ đạo bất quá lý giải, bố đạo mới là ý chí dung nhập. Ngươi cũng biết, hạ giới cửu đạo hoành hành, nga, hiện tại là thập đạo. Nhưng ngươi có rõ ràng, khác biệt trong này?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Vốn là không hiểu, nhưng hiện tại sư tôn nói như vậy, đến là đã có chút minh bạch. Nhân Hoàng chi cảnh, có thể cường đoạt người khác nguyên thần chi lực, ngưng tụ thần thông, chính là thần chi cực hạn. Cứ thế mà suy ra, lại liên hệ cửu thánh bố đạo thiên hạ, chỉ sợ Thánh giả chi tôn, một khi chân chính phát uy, có thể cướp đoạt chính là đạo nghiệp."

Lang Gia Thánh Tôn cười ha ha nói: "Ngươi cuối cùng đã rõ ràng. Ngươi không phải tinh thông huyễn thuật sao? Hãy sử ra đối với ta."

Ninh Dạ cũng không ra vẻ, trực tiếp phát động huyễn thuật, hơn nữa là Huyễn đạo gia trì, toàn lực phóng thích, theo lý thuyết dưới hắn toàn lực ra tay, toàn bộ Lang Gia thượng giới đều sẽ theo tâm ý hắn biến hóa, hình thành một mảnh thế giới hắn muốn sáng tạo.

Thế nhưng thời khắc này lại cái gì cũng không có xuất hiện.

Ninh Dạ phát hiện bản thân phảng phất một phàm nhân, càng triệt để vô duyên cùng Huyễn đạo rồi.

Quả thế!

Lang Gia Thánh Tôn năm đó lấy thuật lừa gạt thành tựu, thiện ác luân chuyển, tuy rằng cùng Hắc Bạch Thần Cung Âm Dương chi đạo gần gũi, nhưng càng trọng điểm tại hư thực biến hóa, lấy huyễn làm gốc.

Vì vậy tại trước mặt hắn, Huyễn đạo của Ninh Dạ một chút tác dụng cũng không có.

Đây xem như là trộm đạo sao?

Ninh Dạ năm đó liền từng có trộm đạo nhi hành chi sự, nhưng hiển nhiên không phải.

Lang Gia Thánh Tôn thủ đoạn cao minh hơn.

Trên thực tế, hắn không hề làm gì cả, liền ngăn chặn Ninh Dạ, khiến hắn triệt để mất đi uy năng ở phương diện này.

Đây không phải là trộm, mà là hắn tại thời khắc này, liền đại biểu bản giới Huyễn đạo chi tôn.

Trong khoảnh khắc đó Ninh Dạ đã minh bạch.

Không trách cửu thánh muốn bố đạo thiên hạ, chuyện này có thể dùng quyền thế để so sánh.

Cửu thánh chính là một cái quyền thế phương diện nào đó chi tôn, bọn hắn bố đạo thiên hạ, chính là đem mình uy quyền trải rộng ra ngoài, khiến người khác có thể thay bản thân chấp chưởng quyền bính, vì vậy năm đó Ninh Dạ mới có thể nhẹ nhõm như vậy trộm đạo đối trận.

Nhưng mục đích của loại cách làm này không phải làm từ thiện, mà là vì tăng cường bản đạo uy quyền —— tỷ như ngươi là cái tướng quân, ngươi liền sẽ hi vọng thủ hạ càng nhiều càng tốt, mà thủ hạ nhiều rồi, phân phong cơ sở hoặc trung tầng quan viên cũng sẽ nhiều, bọn hắn sẽ hành sử quyền lực ngươi ban cho, đồng thời cũng mở rộng địa bàn, uy thế của ngươi.

Nhưng quyền lực này là mặt trên cho, mặt trên cũng có thể thu hồi.

Nếu như ngày nào đó muốn tạo phản, ngươi liền sẽ phát hiện ngươi cái gì cũng không có.

Đây chính là ý đồ chân chính của bố đạo.

Bố đạo là phân quyền, mục đích là mở rộng ảnh hưởng của đạo cảnh, mục tiêu cuối cùng vẫn như cũ là thành tựu tự thân.

Lang Gia chi đạo tại huyễn, vì vậy Huyễn đạo của Ninh Dạ liền không thể nào không bị Lang Gia khống chế.

Nhưng đồng thời Ninh Dạ cũng bởi vậy đã minh bạch những phương diện khác.

Hắn nói: "Đây chính là nguyên nhân vì sao trong thiên hạ tất cả mọi người gộp lại đều khó mà chống đỡ Thánh Nhân? Chỉ vì Thánh Nhân nhất niệm, liền có thể thu hồi đạo cảnh, tương đương với đem hết thảy tu sĩ cường đại đều đánh rớt tầng thứ. Thế nhưng sư tổ, một thánh một đạo, sư tổ chi đạo tại huyễn, như vậy không phải Huyễn đạo chi lực, hẳn không bị ảnh hưởng chứ?"

Nói Ninh Dạ đã giương tay đánh ra một mảnh quang vụ như mưa, hóa thành đao phong, phân xạ bốn phương tám hướng.

Lang Gia mỉm cười: "Không sai, ta rõ ràng ý tứ của ngươi. Thiên hạ tu sĩ, tu đạo giả đông đảo, các hữu kỳ đạo, vì vậy những đạo khác, theo lý xác thực có thể không bị ảnh hưởng. Nhưng sự thực thật là như vậy sao?"

Lần này hắn động thủ một chút, Hỗn Độn Phất Trần vung lên, nói: "Ngươi lại thử."

Ninh Dạ giơ tay phóng quang, lại phát hiện thủ đoạn Ngưng Quang Thành Vũ này đã nhược không thể nói.

"Thế mà cũng bị hạn chế?" Ninh Dạ kinh ngạc?

"Ngươi lại vẫn có thể sử dụng?" Lang Gia cũng kinh ngạc.

Trong khoảnh khắc đó, hai người càng là đều đã có loại cảm giác bị đánh mặt.

Ninh Dạ bị đánh mặt tự nhiên là bởi vì Quang đạo không phải Lang Gia bản đạo, vậy mà cũng có thể bị hạn chế, Lang Gia liền là: Ta thế mà không thể hoàn toàn hạn chế được hắn.

Cũng may Lang Gia là yêu thích đệ tử này, bị đánh mặt cũng đều vui vẻ, cười ha ha: "Tiểu tử ngươi quả nhiên không đơn giản. Hiện tại ý nghĩ thế nào?"

Ninh Dạ cười nói: "Vâng, đệ tử đã minh bạch rồi. Nếu đệ tử đã có thể lĩnh ngộ đa trọng đạo cảnh, Thánh Nhân làm sao có khả năng sẽ không? Chỉ bất quá không phải bản đạo, cũng không phải là chí tôn, nhưng vẫn như cũ có đầy đủ chưởng khống."

Vẫn như cũ lấy quyền bính làm chưởng khống, tướng quân có quyền lực lĩnh binh, nhưng không thể làm chính trị.

Nhưng thực tế thật sự là như vậy sao? Chính là 'quan lại tương hộ, quyền bính liên kết', đã thành đại tướng quân, đối một ít phương diện cũng liền đã có sức ảnh hưởng.

Chuyện đạo đồ cũng là như vậy.

Lang Gia Thánh Tôn bản đạo tại huyễn, Quang đạo không phải sở trường của hắn, nhưng phóng tầm mắt thiên hạ, có thể ở phương diện này mạnh hơn hắn lại có mấy cái?

Mà thân là Thánh Nhân, hắn sở lĩnh ngộ chi đạo, làm sao chỉ hai thứ này?

Như vậy coi như hắn không thể triệt để ngăn chặn đạo đồ của những tu sĩ khác, cũng có thể khiến cho mọi người hết thảy đạo nghiệp rơi xuống gần như không có.

Bên dưới uy quyền như vậy, Thánh Nhân nhất ngôn cửu đỉnh, thiên hạ pháp thuật thần thông đều tại chưởng khống, xác thực không phải số lượng có thể dễ dàng đối kháng. Vì vậy Lang Gia mới nói, đối phó Thánh Nhân chung quy là vấn đề đạo cảnh, như con đường đúng rồi, hai mươi vị Nhân Hoàng cũng đủ, như con đường không đúng, hai ngàn cái cũng vô dụng.

Chương 159 : Cầu viện (hạ)

Chương 160: Cầu viện (hạ)

Thời khắc này sau khi rõ ràng, Ninh Dạ hồi tưởng Thất Dạ Tinh Quân kia, đột nhiên cảm thấy sự tình khả năng không có đáng sợ như bản thân phán đoán như vậy.

Nếu như Thất Dạ Tinh Quân kia nói là thật, tu Chư Thiên Luân Hồi Tinh Tượng chi đạo, vậy xem ra rất trâu bò hảo vô địch, thế nhưng Thiên Tàm tu sĩ lại hầu như không có ai đi đường này, nói cách khác cơ bản không thể nào bị hắn hạn chế.

Đạo này của hắn, chỉ là khiến cho chính mình tại trong hư không vô tận sẽ không phải chịu thực lực suy nhược ảnh hưởng, thế nhưng đối với Thiên Tàm tu sĩ cũng không có lực khống chế trực tiếp, sẽ không hạn chế Thiên Tàm tu sĩ phát huy.

Như vậy. . . Lực lượng nhiều người vẫn là có thể phát huy tác dụng.

Rất tốt.

Bất quá biết điểm ấy còn chưa đủ, vậy là Ninh Dạ hỏi: "Vậy nếu như Thánh Nhân sở tu chính là Chư Thiên Luân Hồi Tinh Tượng chi đạo, lại là hư không quyết đấu, tại dưới tình huống đạo không tương khắc, liệu có lực chống đỡ hay không?"

Lang Gia Thánh Tôn bao hàm thâm ý liếc mắt nhìn hắn: "Còn nói ngươi không phải muốn gây sự với Tử Cực? Ngươi liền trực tiếp nói, Thiên Đạo Chi Thánh không phải là xong rồi sao?"

A?

Ninh Dạ ngẩn ngơ.

Bất quá tưởng tượng cũng đúng a.

Tử Cực Thánh Tôn tu chính là Kiếp Lôi chi đạo, mà thiên kiếp chi lôi chính là tối tiếp cận thiên đạo, Thất Dạ Tinh Quân kia tu Chư Thiên Luân Hồi Tinh Tượng chi đạo , tương tự cũng là tối tiếp cận thiên đạo. . .

Ta cái đệt!

Như vậy sư tổ đây là nhận định ta là muốn đối phó Tử Cực?

Được rồi, ngươi muốn lý giải như vậy cũng không sao.

Ninh Dạ cười nói: "Chỉ là có hứng thú."

Lang Gia than nhẹ: "Có chí hướng là chuyện tốt, chỉ sợ dã tâm quá lớn, trái lại hại bản thân a. Ngươi hiện tại chung quy bất quá là Vô Cấu, hà tất suy nghĩ lâu dài như thế."

Ninh Dạ liền đáp: "Tiên Lộ như sơn nhạc trùng điệp, chí cao chính là đỉnh núi. Mặc kệ có thể lên tới cái đỉnh núi kia hay không, chí ít nó tại trong lòng chúng ta!"

Lời này khiến Lang Gia hơi hơi động dung.

Hắn gật đầu: "Hảo! Nói thật hay! Nếu như thế, ta liền hỏi ngươi,

ngươi đã biết thất cảnh chi thánh, chính là nhất đạo chi tôn, vậy ngươi có biết đệ bát cảnh lại thế nào không?"

Cái vấn đề này làm khó Ninh Dạ, càng khiến Ninh Dạ nhất thời không có gì để nói.

Đúng a.

Thất cảnh liền đến mức độ này, vậy bát cảnh Chúa Tể lại là cái gì?

Tồn tại trong truyền thuyết hoặc không tồn tại cửu cảnh lại là khái niệm gì?

Ninh Dạ không biết đáp án, cũng vô pháp hồi đáp.

Lang Gia đã nói: "Đại thiên tiên giới, chính phản tu thế, đối với tu hành giai vị xưng hô đều là nhất trí, lục cảnh là Hoàng, chính là nhân chi cực, thất cảnh là thánh, chính là đạo chi cực, đến đệ bát cảnh, vô luận nơi nào đều xưng là Chúa Tể. Đây là trùng hợp sao?"

Đối cái Ninh Dạ này vẫn là có chút cái nhìn.

Hắn cũng từng có nghi hoặc như vậy, trong hư không vô số tinh giới, có chút chưa bao giờ có liên hệ, vì sao cảnh giới phân chia nhưng đều nhất trí, nhưng sau đó hắn tìm tới đáp án.

Hắn nói: "Bởi vì tiêu chuẩn của thiên đạo, chia lưỡng giới mà nhất thống. Ta minh bạch rồi, sư tổ ý tứ, là Chúa Tể chi ý, tức là chân chính thủ chưởng đại đạo? Chính là đạo chi quân hoàng?"

Lang Gia Thánh Tôn lại lần nữa kinh ngạc: "Tiểu tử nhà ngươi, tuổi không lớn lắm, kiến thức đến là nhiều như vậy. Di? Ngươi không phải là vị đại năng nào chuyển thế chứ?"

Hắn rốt cục có nghi hoặc.

Chỉ là hắn tính khắp cả Thiên Trung Giới, cũng không tính tới có vị đại năng nào có thể chuyển thế ra dạng yêu nghiệt giống như Ninh Dạ.

Ninh Dạ hi hi nở nụ cười: "Chính ta cũng từng có hoài nghi như vậy, có lẽ thật sự có một vị đại năng anh linh nhất niệm bất tán, nhập thân tâm ta, tác thành cho ta."

Lang Gia ha ha lắc đầu: "Có lẽ vậy, có lẽ không phải, đều không trọng yếu. Chỉ cần ngươi vẫn là đệ tử của ta, chỉ cần ngươi còn tâm hệ bản giới, giúp đỡ chính đạo, vậy thì cũng không có vấn đề gì. Như vậy, ngươi có biết nhất đạo chi tôn cùng Chúa Tể, có gì khác biệt?"

Ninh Dạ nghĩ nghĩ, nói: "Cửu thánh bố đạo tại Thiên Trung Giới, vậy có phải là có thể lý giải như vậy, nếu như tại những tinh giới khác bên ngoài Thiên Trung Giới, sức ảnh hưởng liền không lớn như vậy? Nhất đạo chi tôn, vẫn như cũ có tinh giới hạn chế, nhưng nếu như là Chúa Tể. . . Ta minh bạch rồi, lực lượng của Chúa Tể, là lan khắp vạn thiên tinh giới, chân chính làm được nhất giới chi chủ!"

Lang Gia cười to: "Tuy không trúng cũng không xa rồi, ngươi gần như liền có thể cho là như thế. Chính bởi vậy, cùng một đạo đồ, có thể xuất hiện nhiều vị Thánh Nhân, chỉ cần không phải tại một chỗ tinh giới là được. Thế nhưng Chúa Tể một đạo, vĩnh viễn chỉ có thể có một cái, không thể nào tồn tại thứ hai."

Lang Gia Thánh Tôn ý tứ rất rõ ràng, hắn là Huyễn đạo chi tôn, nhưng giới hạn tại Thiên Trung Giới.

Nếu như Ninh Dạ muốn lấy Huyễn đạo thành Thánh, chỉ cần đi những thất cảnh thế giới khác lại không có Huyễn đạo Thánh Nhân là được.

Thế nhưng Chúa Tể Huyễn đạo nếu như tồn tại, như vậy tinh la vạn giới, liền sẽ không có Chúa Tể Huyễn đạo thứ hai xuất hiện nữa.

Ninh Dạ vốn là muốn hỏi vấn đề liên quan tới Thất Dạ Tinh Quân, bất quá thời khắc này lại bị Lang Gia Thánh Tôn lên tiếng mang trật, kỳ quái nói: "Nhưng mà theo thuyết pháp này, như vậy cách làm muốn tạo bát cảnh chi giới của Nhật Diệu Thánh Tôn, chẳng phải chú định là vô pháp thành công?"

Bát cảnh là Chúa Tể một đạo, nắm giữ tinh la vạn giới, như vậy nói cách khác, muốn thành tựu Chúa Tể, khẳng định không phải ở trong một cái tinh giới liền có thể hoàn thành, cái gọi là chế tạo bát cảnh chi giới, căn bản chính là chuyện không thể.

Chân chính bát cảnh chi giới, chỉ có một cái, chính là tinh la vạn giới!

Chỉ có thân tại trong thế gian siêu cấp này mới có thể đản sinh tồn tại cấp Chúa Tể.

Lang Gia Thánh Tôn gật đầu: "Xác thực như vậy, vì vậy đây cũng chỉ là bước thứ nhất đi về đệ bát cảnh mà thôi. Thứ Nhật Diệu mưu đồ, cũng không phải là bát cảnh chi thế, đó là không thể nào, nhưng hắn chí ít có thể khiến cho Thiên Trung Giới ta trở thành thất cảnh chi giới lớn nhất mạnh nhất. . . Như vậy, ngươi mới có căn cơ bước ra bước kế tiếp a."

Hóa ra là như vậy, cái gọi là chế tạo bát cảnh chi giới không tồn tại, chỉ bất quá là thất cảnh chi cực, sau đó lại mở rộng tiếp.

Nghĩ như vậy, Ninh Dạ đột nhiên đã minh bạch.

Bản thể của Nhật Diệu Thánh Tôn kia, sợ là đã sớm đi chu du vạn giới rồi, lưu ở chỗ này hơn nửa cũng là cái phân thân.

Bất quá những thứ này đều không quan hệ cùng đeo đuổi hiện tại của hắn.

Ninh Dạ đang muốn hỏi tiếp, Lang Gia đã nói: "Nhưng ngươi có biết, những thứ vừa nãy nói tới này, đều chỉ là thường quy. Tổng có một ít đặc thù, không hợp với lẽ thường?"

Ninh Dạ ngẩn ra: "Sư tổ ý là?"

Lang Gia hồi đáp: "Nếu như trực tu thiên đạo, vậy thì khái niệm 'nhất đạo chi Thánh' cùng 'nhất đạo Chúa Tể', liền triệt để bất đồng rồi."

Nghe nói như thế, Ninh Dạ đột nhiên đại ngộ.

Đúng rồi, bao gồm Lang Gia Thánh Tôn ở trong, trong cửu thánh phần lớn mọi người sở tu giả, đều là chi nhánh dưới thiên đạo. Theo đuổi chính là thành tựu chi nhánh, dù sao cái này dễ dàng hơn chút.

Nhưng nếu như là nhắm thẳng bản nguyên đây?

Vậy thì khái niệm liền bất đồng rồi.

Bản thân Thiên Đạo bản nguyên liền là phóng ở khắp tinh la vạn giới đều được, theo cái logic này, trở thành nhất đạo chi Thánh, vốn là uy năng rộng khắp hoàn vũ, không phải liền tương đương với trực tiếp trở thành Chúa Tể?

Vậy liền tự mình mâu thuẫn.

Như vậy bên trong cửu thánh có hay không trực tu thiên đạo?

Có!

Tử Cực Thánh Tôn!

Kiếp Lôi chi đạo của hắn, chính là thiên kiếp chi ý, chính là biểu hiện của trực tu thiên đạo.

Còn có Thất Dạ Tinh Quân, hắn cũng là!

Như vậy. . .

Trong lòng Ninh Dạ tỉnh ngộ, hắn thẳng thắn mượn Tử Cực Thánh Tôn tới hỏi: "Như vậy lực chưởng khống của Tử Cực Thánh Tôn tại đạo này, xa xa không mạnh bằng lực chưởng khống của những Thánh Tôn khác tại bản đạo?"

Lang Gia Thánh Tôn cười lạnh: "Hắn như thành đạo thánh, ngươi cho rằng khi đó ngươi còn có thể nhẹ nhõm như vậy lợi dụng Thiên Đạo Sát Cục?"

Nghe nói như thế, Ninh Dạ cười lên: "Yêu cầu lớn, thành quả liền nhược. Tử Cực Thánh Tôn mưu đồ chí cao chí viễn, nhưng về cấp độ, chung quy còn kém sư tổ quá nhiều."

Lang Gia hừ nói: "Nhưng đó vẫn như cũ không phải người ngươi có thể mưu toan chấm mút."

Ninh Dạ cúi rạp người: "Đa tạ sư tổ chỉ điểm, đệ tử minh bạch. Từ hôm nay trở đi, liền hảo hảo tu hành, không gây chuyện thị phi nữa."

Lang Gia cười lạnh: "Ta nhưng không lắm xem trọng đây. Bất quá chỉ cần phiền phức ngươi gặp phải có thể tự mình bãi bình, ta đến cũng sẽ không phản đối."

Nói phất trần vẫy một cái, lại là tiễn khách.

Chương 160 : Kim sa

Chương 161: Kim sa

Trong hư không, một hồi vô hình chiến đấu chính đang triển khai.

Thiên Tàm chính đang hướng về một chỗ tinh giới nào đó không ngừng triệt thối, phía sau là vô tận thâm thúy hắc ám, chỉ là thỉnh thoảng sẽ có một loạt hào quang lóe qua, đó là Ninh Dạ phát ra Thiên Khiển Chi Quang.

Thiên Khiển Chi Quang sau lưng Thiên Tàm hình thành một đạo quang vĩ thật dài, kéo dài ngàn vạn dặm, như sao chổi quét qua hư không.

Ninh Dạ cũng không hi vọng công kích như vậy có thể tạo thành ảnh hưởng gì đối với Thất Dạ Tinh Quân, thậm chí ngay cả kích trúng mục tiêu cũng không thể.

Nhưng ánh sáng này là chỉ dẫn, mà tất cả Nhân Hoàng tu sĩ khác cũng sẽ tại trong lịch trình phi hành của Thiên Khiển Chi Quang này bố trí ám thủ.

Các loại thần thông, tiên pháp, dồn dập bố tại phía sau, nếu như nhất định phải làm cái so sánh, thì đại khái chính là một đường chôn lôi đi.

Lôi này đồng dạng vô pháp tạo thành trở ngại quá lớn đối với Thất

Dạ Tinh Quân, nhưng ít ra có thể ảnh hưởng tốc độ của hắn, khiến hắn không thể tiến quân thần tốc.

Song phương chính là như vậy lẫn nhau truy đuổi.

Từ đầu đến cuối, các tu sĩ Thiên Tàm đều chưa một lần nhìn thấy Thất Dạ Tinh Quân chân thân.

Cũng không thấy được.

Chiến tranh liền như vậy lấy một loại tư thái quỷ bí mà yên tĩnh tại trong hư không triển khai, ngươi truy ta cản, đảo mắt chính là mười mấy năm.

Trong mười mấy năm này, Thất Dạ Tinh Quân cũng là dùng hết chủng chủng thủ đoạn, ý đồ cản trở, chặn lại Thiên Tàm.

Nhưng mỗi một lần đều bị Ninh Dạ nhìn thấu.

Cũng từng có thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, lúc đó Ninh Dạ bọn hắn chính tiếp cận một chỗ tinh giới, đó là một chỗ không tịch vô nhân chi tinh, quanh năm thiêu đốt liệt diễm hừng hực, cũng không có tu sĩ. Vốn tưởng rằng chỉ là đi ngang qua, nhưng không ngờ liền tại thời điểm tiếp cận, tinh giới kia đột nhiên nổi sóng, thao thiên liệt diễm xông ra tinh giới, tịch quyển Thiên Tàm.

May nhờ Thiên Tàm còn có đại trận thủ hộ, hết thảy tu sĩ toàn lực xuất thủ, mới chống đỡ được, nhưng cũng khiến các tu sĩ Thiên Tàm tự thân hao tổn nghiêm trọng, phí hết đại khí lực mới có thể bù đắp.

Điều này cũng tiến một bước ngồi vững thuyết pháp Chư Thiên Luân Hồi Tinh Tượng chi đạo Thất Dạ Tinh Quân nói, khiến mọi người không dám tiếp tục tiếp cận bất kỳ tinh giới, chỉ có thể tiếp tục dày vò giãy giụa.

Điều này cũng khiến cho tràng chiến tranh này xem ra liền như là Thiên Tàm tu sĩ đang đối kháng với trời vậy, hết thảy nguy cơ luôn là lấy hình thức tự nhiên bày ra.

Đối diện loại tình huống này, mọi người chỉ có thể chấn động tại Thánh Nhân đáng sợ, có lúc cũng sẽ nghĩ, năm đó các lão tổ tông có thể giải quyết cái Thánh Nhân trọng thương kia, cũng thực sự là vận khí quá tốt. Chỉ cần thánh nhân kia trạng thái hơi hơi tốt một chút, xui xẻo sợ sẽ là toàn bộ Trường Thanh Giới.

Thời gian dài như vậy dày vò, đối với hết thảy Thiên Tàm tu sĩ đều là một loại dằn vặt.

Mỗi cá nhân đều mong đợi Ninh Dạ có thể tìm ra biện pháp đối kháng, nhưng đại đa số thời điểm, Ninh Dạ chỉ là chỉ điểm nguy cơ cho mọi người, sử dụng nhất thoáng Thiên Khiển Chi Quang, thời gian còn lại, chính là cảm ngộ một tia Thánh Nhân phân thần kia.

Thất Dạ Tinh Quân phạm sai lầm, đại khái chính là cho rằng có thể dao động được Ninh Dạ, vì vậy phái một tia phân thần đi tới, kết quả rơi xuống trong tay Ninh Dạ, thứ này cũng thành chỗ dựa lớn nhất của Ninh Dạ.

Căn cứ thuyết pháp của Lang Gia Thánh Tôn, chỉ cần tìm được Thất Dạ Tinh Quân đạo đồ chi bí, vậy theo đó liền có thể tìm tới phương pháp đối phó hắn.

Nhưng vấn đề là, cứ việc chỉ là một tia phân thần, nếu muốn chân chính cảm ngộ bí ẩn trong đó vẫn như cũ thật quá khó khăn.

Những năm gần đây, Ninh Dạ một mạch đang nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề, nhưng nhưng thủy chung hiếm thấy tiến thêm, chỗ chết người nhất chính là, bởi vì là Thánh Nhân nguyên thần, vì vậy hắn thậm chí không thể đi hỏi Lang Gia Thánh Tôn, bằng không Thánh Tôn khẳng định minh bạch có vấn đề.

Nhưng Ninh Dạ cũng không lo lắng.

Hắn biết mình nhất định có thể giải quyết.

Tự tin này cũng không phải là không có nguyên do, mà là bởi vì Ninh Dạ đã minh bạch ý nghĩa của thiên đạo khí vận.

Thiên đạo che chở, nhất định sẽ cho hắn cơ hội. Vấn đề duy nhất là, hắn phải tự mình nắm chặt.

Nhưng cơ hội đến cùng ở đâu đây?

Mười mấy năm qua đi, bản thân là đã bỏ qua, vẫn là chưa đến?

Tại vấn đề này, Ninh Dạ liền có chút không tự tin như vậy.

Ngày hôm nay như trước nâng nguyên thần kia tinh tế tỉ mỉ, trong lòng lại lần nữa nổi lên câu này.

Chính suy nghĩ, Ninh Dạ bỗng nhiên ánh mắt hơi sáng lên: "Di?"

Thiên Trung Giới.

Khoảng cách sự kiện Nguyệt Hoa Hải Châu, đã ba mươi năm trôi qua.

Nguyệt Hoa Tiên Tôn không có tới trả thù Ninh Dạ, Tử Cực Cung cũng không gây sự với hắn, tựa hồ quá khứ tất cả liền như thế trôi qua rồi.

Thế nhưng thế giới to lớn như thế, tổng có thật nhiều cố sự đang phát sinh.

Bãi Kim Hà.

Nơi này là một chỗ bãi sông lớn ở vào tây bộ tái ngoại, hoang vu mà tịch liêu, hãn hữu nhân yên.

Khổng lão hán chính đang đánh xe tại trên bãi cát tiến lên, trên xe ngựa chất hết thảy thân gia của hắn, một bộ chăn đệm, vài món y phục rách rưới, còn có cuốc chim.

Kim Thủy hà tại dưới nhật quang chiếu diệu, lóng lánh kim sắc hào quang.

Chói hoa mắt người.

Khổng lão đầu nheo mắt lại, nhìn bãi sông, trong miệng ngâm nga nông thôn tiểu khúc.

Bỗng nhiên, một đạo kim sắc thiểm quang xuất hiện ở trong mắt hắn.

"Di?" Là một kẻ đào vàng kinh nghiệm phong phú, Khổng lão đầu rất nhanh liền ý thức được cái gì.

Hắn nhanh chóng dừng xe, hướng về chỗ kim quang thiểm hiện chạy đi, một thoáng quỳ xuống tại bờ sông, dùng tay bới thứ gì đó.

Rất nhanh hắn kéo ra một khối vật thể kim quang chói lọi, đó rõ ràng là một khối vàng.

"Vàng! Ha ha vàng!" Khổng lão hán vui vẻ cười to.

Một khối vàng thật lớn, xem điệu bộ này phẩm chất cũng không tệ lắm.

Phát tài rồi!

Cứ việc tu giới lấy linh thạch làm tiền chủ yếu, nhưng ở phàm gian, vàng lại vẫn là đồng tiền mạnh, ngược lại là bởi vì linh thạch cao hơn người một bậc duyên cớ, vàng tại phàm gian địa vị không cao như vậy, mang đến hiệu quả lại là tính lưu thông càng mạnh.

Mà những năm gần đây, sản lượng vàng rõ ràng đại tăng, dẫn đến không ít khách đãi vàng may mắn đại phát tài, nhưng cũng mang đến càng nhiều cạnh tranh.

Khổng lão hán lớn tuổi, không cạnh tranh được người trẻ tuổi, chỉ có thể đi tới khu vực hạ du đã sớm bị khách đãi vàng đào hết quá này tìm kiếm một điểm cơm thừa canh cặn.

Hắn không hi vọng có thể có hảo vận khí đại phát hiện gì, lại không nghĩ rằng vừa tới liền có thu hoạch cự đại như vậy.

Điều này khiến cho hắn hưng phấn cực kỳ.

Nhanh chóng đem vàng gói lên, Khổng lão hán đang định rời khỏi, chợt thấy cách đó không xa lại có kim quang thiểm hiện.

Di? Còn có?

Khổng lão hán hưng phấn vồ tới, nhanh chóng đào bới, quả nhiên lại tìm tới một khối.

Thậm chí so với trước còn lớn hơn.

"Quá tuyệt rồi!" Khổng lão hán kích động run run rẩy rẩy.

Chẳng lẽ nói nơi này vẫn còn có một cái mỏ vàng lớn?

Không đạo lý a, nơi này sớm đã bị vô số người đào quá, mãi đến tận đem hầu như hết thảy vàng đều đào sạch sẽ rồi mới rời khỏi, làm sao lại còn có khối vàng lớn như vậy?

Lại nói nơi này là bãi sông, hẳn là kim sa mới đúng, khối vàng lớn như vậy không có lý do có thể tồn lưu đến hiện tại.

Thế nhưng tham lam choáng váng rồi lý trí, Khổng lão hán điên cuồng truy tìm.

Lần này hắn rốt cục nhìn thấy.

Liền tại bãi sông cách đó không xa, đứng sừng sững một tảng đá lớn.

Khi hắn dùng cuốc chim tạc xuống cự thạch thì, vỏ đá nứt ra, xuất hiện sắc trạch sáng lòe lòe bên trong.

Một khối vàng cao ngang thân người.

Quá bất khả tư nghị rồi!

Khổng lão hán giống như bị điên vồ tới, đáng chết, ta phải làm sao mới có thể di chuyển nó.

Hắn chính đang hạnh phúc, liền nhìn thấy trong bãi sông ồ ồ bốc lên mảng lớn kim sắc quang mang.

Đây là. . .

Liền thấy vô số kim sa từ đáy sông tuôn ra, như sóng biển lan tràn tịch quyển mà lên.

"Thương thiên tại thượng!" Hà lão hán đã triệt để trợn mắt.

Hắn không quan tâm tất cả vồ tới, lại nhìn thấy mảnh kim sa kia đã hóa vô biên kim sắc cự lãng trùng kích mà ra.

Trong khoảnh khắc đó Hà lão hán rốt cục tỉnh ngộ, sợ hãi.

"Không!" Hắn quát to một tiếng.

Kim sa gào thét, đã đem hắn triệt để nhấn chìm. . .

Chương 161 : Tham lam

Chương 162: Tham lam

Cực Quang Đảo.

Ninh Dạ trong lòng bỗng có sở động.

Hắn đi ra tĩnh thất, nhìn hướng tây phương.

Khẽ cau mày một cái, sau đó giãn ra: "Rốt cục có động tĩnh sao? Không biết sẽ là cái gì."

Trong lòng hắn chính đang suy tư, bỗng nhiên thiên tượng dị động, hồ nước sau lưng đột nhiên dấy lên một mảnh ba lãng.

Cuộn sóng kia hóa thành nhân hình, chính là Lang Gia Nữ Đế Quy Linh Nương.

Nhìn thấy Quy Linh Nương xuất hiện, Ninh Dạ cung thân: "Sư tôn!"

Quy Linh Nương đã nói: "Tây Vực xảy ra đại sự."

"Chuyện gì?"

Quy Linh Nương cũng không nói lời nào, chỉ là vung một thoáng ống tay áo, Ninh Dạ liền nhìn thấy một phiến kim sa sóng lớn tịch quyển mà lên, chính đang nhanh chóng tứ ngược bát phương, một đường đi qua, vạn vật kim hóa.

Hóa ra là cái này sao?

Ninh Dạ nói: "Là Ác Sát Ma Tổ kia, hắn rốt cục phát động rồi."

"Nhanh hơn một chút so với ta tưởng, phương thức cũng không đúng." Quy Linh Nương nói.

Ác Sát Ma Tổ tại Thiên Trung Giới bày xuống Kim hành chi đạo, vậy thì khẳng định sẽ có hành động.

Chỉ là không nghĩ tới, dĩ nhiên lại là một phen khai cục như vậy.

Ninh Dạ nói: "Vạn vật giai kim, hóa địa thiên lý, xuất thủ đến là đại thủ bút, vấn đề ở chỗ mục đích là gì?"

Quy Linh Nương nói: "Thánh nhân chi đạo, không phải ngươi ta có thể dễ dàng thăm dò. Ta đã thỉnh giáo sư tôn, sư tôn nói, đây hẳn là điềm báo Ác Sát Ma Tổ xâm lấn, hắn đang làm chuẩn bị cho mình lần nữa tiến vào."

Phản giới chi ma muốn vào chính giới, không phải chuyện hiếm lạ, bất quá nhập địch cảnh tác chiến, xưa nay có đủ loại bất tiện, trong đó hoàn cảnh chính là nhân tố địa lợi tiên thiên.

Chính bởi vậy, rất nhiều ma đầu tại trước xâm lấn sẽ trước tiên đả tạo một cái hoàn cảnh có lợi đối với chính mình.

Ác Sát Ma Tổ kỳ đạo tại kim, kim hóa một mảnh địa vực, hình thành chiến trường có lợi cho mình, đến cũng không kỳ quái.

Vấn đề là căn bản của Thiên Trung Giới không ở hoàn cảnh, mà ở người.

Nơi này có chín vị Thánh Tôn!

Ngươi coi như đem toàn bộ Thiên Trung Giới đều biến thành lĩnh vực của ngươi, chín vị Thánh Tôn liên thủ đều có thể nghiền ép ngươi, kháo Kim hành bố đạo đã nghĩ đối kháng Cửu đại thánh tôn —— coi như là ma đầu cũng không có đầu óc đơn giản như thế chứ?

Như vậy Ninh Dạ nói: "Chắc chắn sẽ không đơn giản như vậy."

Quy Linh Nương ân một tiếng: "Đương trị Thánh Tôn đã xuất thủ ngăn chặn Kim đạo lan tràn, thế nhưng tình huống trước mắt không rõ, chúng ta hoài nghi ma giới khẳng định còn có thủ đoạn khác, như vậy cần tiến một bước thẩm tra."

"Phái ta đi?"

"Lần này đương trị (*~ trong ca trực), Tử Cực Thánh Tôn."

Ninh Dạ cười lên: "Nghe tới thật xảo."

"Có lẽ không phải trùng hợp." Quy Linh Nương nói: "Nếu như những ma đầu tiềm nhập năm đó đã biết tới ngươi, vậy thì lựa chọn thời cơ này liền rất bình thường."

Ninh Dạ cũng không chậm trễ, gật đầu nói: "Đã như vậy, ta qua xem một chút là được."

"Tự mình cẩn thận. Theo thượng giới quy củ, trừ phi phát sinh đại sự gì, dưới tình huống bình thường, những Thánh Tôn khác dưới tình huống không tới lượt mình quản lý là sẽ không xuất thủ."

"Như vậy ta hoặc là vô sự, hoặc là liền đại sự?"

Quy Linh Nương cũng cười lên: "Ngươi minh bạch là tốt."

Nói nước trong hồ lạc hạ, Quy Linh Nương đã tiêu thất vô tung.

Ninh Dạ thì cúi đầu suy tư lên: "Ác Sát Ma Tổ. . . Thất cảnh Thánh Tôn. . . Ha ha, không tệ, không tệ."

Ngay sau đó cũng không chần chừ nữa, gọi Lâm Lang tới nói: "Ngươi để Tiểu Phàm đi với ta, ngươi cùng những người khác lưu lại chỗ này."

Lâm Lang lo lắng nói: "Chỉ hai người ngươi cùng Tiểu Phàm?"

"Chuyến này hung hiểm, nhân số không thích hợp quá nhiều. Nếu không phải Tiểu Phàm tình huống đặc thù, ta cũng không muốn mang hắn. Cứ như vậy đi, các ngươi thủ tốt nhà cửa, yên tâm, ta sẽ không việc gì."

Lâm Lang liền kiên định gật đầu.

Mấy ngày sau, Ninh Dạ mang theo Giang Tiểu Phàm đi tới bãi Kim Hà.

Nơi này đã hoàn toàn biến thành kim loại thiên hạ.

Không chỉ có phổ thông vàng, cũng còn có các loại kim loại đặc thù, thậm chí bao gồm một ít tư nguyên đặc thù dạng linh kim tu giới hiếm thấy.

Cảm giác liền như là một mảnh bảo tàng lộ thiên, mặc cho tu sĩ thoải mái tới đoạt.

Đương nhiên tu sĩ cũng không phải ngốc, dưới tình huống này, thực tế không có người nào dám tới nơi đây, phạm vi vạn dặm, càng là bởi vậy không dấu chân người.

Chỉ là có lẽ tham lam quấy phá duyên cớ, tại rìa ngoài khu mỏ quặng kim loại này, đến là có không ít tu sĩ vây xem, từng cái từng cái ngó nghiêng dáo dác, đều dựa vào người khác đánh cái tiền trạm, bản thân hảo được chút cơ hội.

Điều này khiến lúc Ninh Dạ đi tới, cảm giác mình lại như là đi tới cái một cái động thiên phúc địa nào đó sắp sửa khai phá, mọi người đều đang đợi cơ hội tầm bảo.

Kỳ thực tìm cũng không cần phải 'tìm', phóng mắt nhìn tới, đều là bảo địa.

Tìm cái chỗ trống, Ninh Dạ nói với Giang Tiểu Phàm: "Tiểu Phàm, có cảm giác được cái gì không?"

Giang Tiểu Phàm nhắm mắt tra xét chốc lát, lắc đầu nói: "Không cảm giác được cái gì, nhưng chẳng biết vì sao, trong lòng luôn có một loại cảm giác bất an."

Ninh Dạ lại lắc đầu: "Ngươi bất an, là bởi vì ngươi trước khi đến liền biết nơi này có vấn đề, không phải là bởi vì ngươi nhận ra được vấn đề, mà chỉ là kết quả chính ngươi nghi thần nghi quỷ. Vấn thiên bặc toán chi đạo, kiêng kỵ nhất chính là tâm có tạp niệm, trong lòng bản thân đã có ý nghĩ trước, coi như vấn thiên hữu thuật, cũng khó mà phân rõ thật giả, khiến cho phiến lá che mắt, khó khuy chân tướng."

Giang Tiểu Phàm thẹn thùng: "Sư phụ giáo huấn rất đúng. Vậy trong này. . ."

"Nơi này không có bất kỳ nguy hiểm nào." Ninh Dạ đã nói.

Hắn nói đáp xuống phía dưới.

Giang Tiểu Phàm liền cũng tuỳ tùng lạc hạ.

Một màn này rơi vào trong mắt vô số tu sĩ trong thiên không kia, dồn dập cười thầm.

Rốt cục có chim non đánh tiền trạm.

Liền thấy Ninh Dạ trực tiếp hạ xuống trên mảnh kim sắc đại mạc này, cũng không nói nhiều, tiện tay vung lên, phong khởi, hóa thành vô biên xúc tu, đã đem những linh kim hi hãn kia dồn dập thu hồi, một đường đi tới, tựa như thu phong tảo lạc diệp *.

Thấy hắn như thế, Giang Tiểu Phàm cũng không khách khí thu lấy theo.

Trong thiên không các tu sĩ đến vẫn tính cẩn thận, chỉ là quan sát Ninh Dạ, cũng không đáp xuống.

Giang Tiểu Phàm vừa thu, vừa hỏi: "Sư phụ, những linh kim này đều là thật?"

Ninh Dạ cười nói: "Tự nhiên là thật, đây là đạo lực hiển hóa, đạo là thiên địa chi quy, sở hóa tự là chân thực, há lại là pháp thuật có thể so được? Động tác mau một chút, chờ chút nữa đám gia hỏa kia liền sắp nhịn không được hạ xuống."

Nghe hắn nói như vậy, Giang Tiểu Phàm cũng liền không khách khí, thầy trò hai người liền như thế trắng trợn không kiêng dè quét ngang mà qua, đi tới chỗ nào, hết thảy bảo vật tư nguyên một cái không để lọt.

Mặc dù nói kim mạc hùng vĩ, địa vực rộng lớn, cho dù lấy thầy trò hai người Ninh Dạ trong nhất thời cũng thu không được toàn bộ, những thấy thầy trò hai người này phát tài, những người khác nhưng chỉ có thể bàng quan, nhịn không được liền sốt ruột.

Có người liền không nhịn được nghĩ, có tai họa mau mau xuất hiện a!

Nhưng tai họa này chính là không ra, trong lòng liền càng lúc càng dày vò.

Rốt cục có tu sĩ không nhịn được nữa hô lên: "Ta cũng tới đây!"

Một cơn cuồng phong bùng lên, đã gào thét lao xuống, cùng thầy trò Ninh Dạ đồng thời cuồng quyển những linh kim tư nguyên kia.

Lúc này kim mạc tư nguyên vẫn còn nhiều, đến cũng không đến nỗi phải tranh đoạt, vì vậy mọi người đều ai lấy phần người đó.

Mắt thấy vẫn như cũ vô sự, rất nhanh càng nhiều người dồn dập tiến vào.

Rốt cục, tham lam chi tâm như đại triều tịch quyển trái tim mỗi cái tu sĩ tại tràng, tất cả mọi người đều bắt đầu hạ tràng rồi, kim sắc đại mạc, ô ép ép hải lượng tu sĩ phân dũng mà đến, đã bắt đầu trận bảo vật tranh cướp chi chiến này.

Điều này khiến cho Giang Tiểu Phàm cũng càng lúc càng nỗ lực tranh cướp.

Nhưng vào lúc này, Ninh Dạ lại nói: "Nguy cơ sắp tới, có thể đi."

"Cái gì?" Giang Tiểu Phàm sững sờ: "Sư phụ, ngươi không phải nói không có nguy hiểm sao?"

"Mỗi thời mỗi khác." Ninh Dạ mỉm cười: "Sư phụ tặng ngươi một câu nói, lúc chúng nhân sợ hãi thì ta tham lam, lúc chúng nhân tham lam thì ta sợ hãi. Sự vụ tổng là đang biến hóa, lúc trước không có nguy hiểm, nhưng không có nghĩa là hiện tại không có. Còn không đi, liền sẽ đi không được."

Nói lôi kéo Giang Tiểu Phàm, đã hướng về thiên không phóng đi.

Chương 162 : Uy năng vô hạn (thượng)

Chương 163: Uy năng vô hạn (thượng)

Thầy trò hai người trực phi trùng thiên, một lần nữa trở lại chân trời.

Giang Tiểu Phàm nhìn lại hạ phương, liền thấy một đám tu sĩ còn đang tranh đoạt tư nguyên, có lúc còn có thể bởi vì đồng thời vừa ý một khối chứa đựng linh kim mà đánh lên.

Điều này khiến hạ phương càng náo nhiệt hơn.

Thế nhưng nguy cơ Ninh Dạ nói tới lại vẫn chưa đến.

Giang Tiểu Phàm nghi hoặc: "Sư phụ, không phải nói nguy cơ sắp tới sao? Vì sao chưa tới?"

Ninh Dạ ân một tiếng: "Dính đến thất cảnh đại năng, sư phụ làm sao lại có khả năng đem nguy cơ liệu đến tinh chuẩn như vậy? Yên tâm đi, nguy cơ nhất định sẽ đến."

Giang Tiểu Phàm đối với Ninh Dạ chưa từng nghi ngờ, chỉ là nhìn phía dưới một đám người phát tài, vẫn như cũ không nhịn được nói: "Chính là đáng tiếc, đi sớm chút rồi, nếu như lại chờ một lúc, còn có thể được thêm một chút."

Ninh Dạ liền nhíu mày một cái: "Nói bậy! Há có đạo lý mọi chuyện tính toán đến cùng? Thiên lưu một tia, nhân lưu một tức, chuyện không thể làm tuyệt, coi như là cần tư nguyên tu hành, cũng ghi nhớ kỹ không thể tham đến một phân một ly cuối cùng. Đại nạn sắp tới, như vẫn như cũ tính toán chi li cực nhỏ tiểu lợi như vậy, còn nói gì tương lai?"

Giang Tiểu Phàm tâm thần hoảng hốt: "Đồ nhi biết sai!"

Ninh Dạ bọn họ xác thực là rời khỏi có chút sớm, nhưng Ninh Dạ không hối hận, càng là tu hành đến chỗ cao, liền càng phải minh bạch tu hành chi đạo khó lường, cho dù là nắm giữ Vấn Thiên Thuật như hắn, cũng không có khả năng tính sát tất cả!

Thời khắc này an tâm chờ đợi, lại sau một chốc, liền ngay cả Ninh Dạ đều lòng sinh nghi hoặc, lẽ nào ta suy đoán sai lầm, bỗng nhiên hạ phương kim mạc dấy lên một mảnh thao thiên cự lãng.

Kim sắc cự lãng mạn quyển ra, hoang cuồng đạo ý tứ ngược bốc lên, liền thấy những tu sĩ còn ở phía dưới cúi nhặt tư nguyên, càng là tại trong nháy mắt, toàn bộ sinh thành một mảnh kim chúc quang trạch, sau đó từng cái từng cái phát ra thống khổ kêu to, thể nội sinh ra sừng cùng gai nhọn, nghiễm nhiên đã là hướng phương hướng Thiên La Ác Sát chuyển hóa.

Quả thế, là Ác Sát Ma Tổ đã xuất thủ.

Kẻ này đến cùng là thất cảnh chi thánh, vừa ra tay liền kim hóa tất cả tồn tại, coi như là tu sĩ Vô Cấu cũng vô pháp thoát đi, chỉ có tu sĩ Niết Bàn mới có thể miễn cưỡng chống đỡ, toàn thân hóa kim sắc đồng thời, từng cái từng cái hướng thiên không bay đi.

Chỉ là càng bay, thân thể nhưng càng nặng, thể nội linh khí vận chuyển mất linh, trong lòng biết không được, dồn dập sử dụng ra thủ đoạn giữ nhà của từng người, thần thông uy năng thịnh phóng, tiếp tục giẫy giụa muốn thoát ly lao tù này.

Lấy thực lực của bọn họ, như không trở ngại, hẳn còn có cơ hội thoát đi.

Nhưng vào lúc này, chân trời xuất hiện hắc sắc ma vân, liễu nhiễu hắc yên cuồn cuộn mà lên, đã tại kim mạc thượng không hình thành một cái ma yên lao tù,

Liền ngay cả vị trí của Ninh Dạ đều khốn vào.

Nhưng Ninh Dạ đã sớm chuẩn bị, nháy mắt dị biến xuất hiện, đã cướp trước một bước na di, tại trước khi hắc yên lao tù sinh thành đã thoát ly nơi đây, lại vẫn là không rời xa, chỉ là thờ ơ lạnh nhạt.

Liền thấy trong lao tù kia, vô số tu sĩ điên cuồng tê hào, trên mặt xuất hiện tuyệt vọng.

Giang Tiểu Phàm đột nhiên nói: "Sư phụ, có chút không đúng a."

"Nói." Ninh Dạ nói.

"Ngươi không phải đã nói, những ma đầu kia hận ngươi tận xương sao? Nếu là bọn họ chuẩn bị lao tù, vậy vì sao không phải nhằm vào ngươi? Nhìn xem điệu bộ bây giờ, nơi đây không có kẽ nứt ma uyên, ma nhưng từ lâu tiến vào, rõ ràng là đã sớm chuẩn bị. Nếu như thế, hẳn là tại thời điểm ngươi tiến vào kim mạc liền xuất thủ, vì sao nhất định phải chờ tới hiện tại?"

Ninh Dạ cười lên: "Có thể hỏi ra vấn đề như vậy, nói rõ ngươi vẫn là có trưởng thành. Vấn đề của ngươi chỉ nói rõ một chuyện, lần hành động này, cũng không hoàn toàn là vì ta. Ta nghĩ, những tu sĩ này mới là mục tiêu. Đương nhiên, nếu như không có ta, phỏng chừng bọn hắn còn phải chờ thêm một quãng thời gian."

Nếu như không có Ninh Dạ "Lấy mình làm gương", đám tu sĩ kia không thể xuống nhanh như vậy, vì vậy tại chuyện này, Ninh Dạ cũng thật là đã giúp đám ma đầu một phen.

Giang Tiểu Phàm có chút ưu thương: "Đây chẳng phải là nói, là ngươi hại bọn hắn?"

"Ngươi có thể lý giải như vậy, nhưng nếu như không có ta, đợi đến tu sĩ càng nhiều rồi, vậy thì sẽ dẫn đến tử càng nhiều người." Ninh Dạ hồi đáp.

"Thế nhưng ngươi. . ."

"Ta cứu không được." Ninh Dạ trực tiếp nói: "Ta không biết kế hoạch của bọn họ, cũng không biết thứ bọn hắn cần, ta chỉ là tận lực làm ra lựa chọn tối chính xác dưới tình huống trước mắt. Mà hiện tại, cách làm chính xác nhất chính là khiến bọn hắn sớm phát động, sau đó, chúng ta yên lặng quan biến."

Giang Tiểu Phàm nghe thở dài: "Biến từ đâu tới?"

Ninh Dạ lại là nhìn hướng thiên không.

Liền thấy chân trời đã xuất hiện một mảnh tiên phong vân vụ, có vô cùng vĩ lực từ trời hạ xuống, cũng không biết là vị đại năng nào tại thời khắc này xuất thủ, một phiến thanh sắc quang ảnh thổi qua, tan ra vô tận khói đen kia, trùm hướng hạ phương.

Vậy là Giang Tiểu Phàm đã minh bạch.

Ninh Dạ cố nhiên là đang dùng đám tu sĩ kia làm mồi dụ, đại năng chân chính kia làm sao không phải là đang dùng Ninh Dạ làm mồi dụ?

Chỉ là chẳng ai nghĩ tới, Ninh Dạ đi vào một vòng vô sự, chờ sau khi hắn ra ngoài, sự tình lại đã xuất hiện rồi.

Bây giờ đông đảo tu sĩ gặp nạn, trong đó có chút khả năng còn là môn hạ nhà mình, đại năng ẩn tàng trong chỗ tối kia chung quy vô pháp ngồi xem, chỉ đành xuất thủ cứu giúp.

Sau lưng đại lão nếu đã xuất thủ, đầu tiên thoát khốn chính là những tu sĩ Niết Bàn cảnh kia.

Từng cái từng cái nhân cơ hội thoát khỏi ràng buộc hướng tầng mây càng cao phóng đi.

Có kẻ lòng dạ nhỏ mọn khóe mắt tất báo kia, thấy Ninh Dạ như không có chuyện gì tại không trung, trong lòng nộ ý đại khởi: "Tiểu tử thối, nếu không phải bởi ngươi, chúng ta sao lại chật vật như vậy?"

Thần thông bạo khởi, hóa thành một phiến sơn hà chi uy áp hướng Ninh Dạ.

Ninh Dạ cười lạnh: "Thời điểm đối ma đầu đến không thấy ngươi hung ác như thế."

Cũng không thấy hắn có động tác gì, liền thấy quang ảnh chi hạ, cùng Giang Tiểu Phàm đã chớp mắt rời khỏi, nhẹ nhõm tránh thoát tu sĩ kia xuất thủ.

"Thật can đảm!" Nương theo một tiếng nộ hống, liền thấy một đạo kim quang tháp đột nhiên xuất hiện, lại lần nữa hướng tới Ninh Dạ lạc hạ.

Lại vẫn truy sát?

Ninh Dạ thấp giọng hừ một tiếng: "Không biết sống chết!"

Búng tay một cái, chân trời xuất hiện một mảnh tinh la huyễn tượng, tu sĩ xuất thủ kia phát hiện bản thân thế mà không thể phân biệt tây đông, khó phân phương hướng, sau đó thân thể bỗng nặng, liền giống như bản thân không biết bay vậy, thể nội linh khí đều phảng phất kết thành khối kim loại, ép tới thân thể hắn nặng trình trịch hướng hạ rơi xuống.

"Không!" Tu sĩ kia thê thảm kêu to.

Thế nhưng sau một khắc, kim sa hóa thành cự thủ chống trời mà lên, đã đem tu sĩ Niết Bàn kia tóm lấy, dưới uy lực vô biên của Kim hành chi đạo, tu sĩ Niết Bàn kia đã hóa thành Thiên La Ác Sát, lại là đối với những tu sĩ khác truy sát mà ra.

Thời khắc này, mảnh kim sắc sa mạc này nghiễm nhiên đã thành lưỡng giới chiến trường, mà đối tượng tranh cướp chính là những tu sĩ này.

Một bên muốn đem tu sĩ chuyển hóa thành ma tộc, còn bên kia thì đang thi cứu, song phương các sính kỳ năng.

Như lấy uy năng mà nói, bây giờ xuất thủ hẳn chỉ là một vị Nhân Hoàng, tự nhiên thấp hơn Ác Sát Ma Tổ, nhưng Ma Tổ chân thân chưa đến, uy năng chưa đến mạnh nhất, Nhân Hoàng kia đến còn có thể ứng đối.

Nhưng rất nhanh lại có mấy vị Nhân Hoàng xuất hiện, trong thiên không xuất hiện từng cái từng cái hạo hãn mặt lớn, một người trong đó Ninh Dạ còn đặc biệt quen thuộc.

Chính là Nguyệt Hoa Tiên Tôn kia.

Nguyệt Hoa Tiên Tôn kia khá có thâm ý nhìn Ninh Dạ một chút, đã cuốn động vô số nguyệt hoa quang huy tráo hướng hạ phương: "Ma đầu nhận lấy cái chết!"

"Hiếm thấy ngươi còn kiềm chế được." Ninh Dạ khẽ cười, lại là lôi kéo Giang Tiểu Phàm lui được càng xa hơn chút.

Người tới thực lực càng mạnh, phạm vi uy năng lan đến liền càng rộng.

Một mực Ninh Dạ mỗi lần triệt thối đều vừa đúng, vĩnh viễn là vừa vặn có mặt ở chỗ biên giới uy năng, tiến một bước thiên băng địa liệt, lui một bước hải khoát thiên không.

Liền ngay cả Nguyệt Hoa Tiên Tôn đều thán phục: Tiểu tử này nắm chắc về mặt phân thốn, thực sự là khiến người nhìn mà than thở. Chỉ là cục diện ngày hôm nay, Thánh Tôn sớm có dự liệu, ngươi thật sự cho rằng ngươi thoát đi được sao?

Trong lòng thầm nghĩ, ra tay đã càng lúc càng hung hãn, vậy là vạn dặm kim mạc, đều thành đại năng tứ ngược chi địa.

Chương 163 : Uy năng vô hạn (trung)

Chương 164: Uy năng vô hạn (trung)

Viễn ngoại thiên không, bây giờ đã toàn bộ bị vạn thiên khí tượng kia bao phủ, cảm giác lên bàn lớn. . . À không, là các đại năng đã giết đỏ cả mắt rồi, vô số tinh quang phân khởi, các loại thần thông loạn vũ.

Vị trí đại năng đỉnh phong quyết đấu, tràng diện chi hùng vĩ, uy năng chi bàng bạc, khiến Giang Tiểu Phàm cũng là nhìn đến chà chà than thở.

Ninh Dạ là nhìn quen cảnh tượng như vậy, tự không hề để ý, chỉ là không ngừng thôi diễn bấm tính.

Vấn Thiên Thuật lần nữa chịu đến tu vi hắn hạn chế, khó biết tương lai.

Nhưng mà càng là khó biết, càng có thể tưởng tượng cục diện bàng bạc giống như trước mắt vẫn như cũ chỉ là khai vị ăn sáng, chân chính bữa tiệc lớn còn chưa tới.

Đối với Ninh Dạ mà nói, hắn muốn làm chính là suy tính mỗi một bước khả năng phát sinh tiếp sau đó.

Đây là một chuyện rất thú vị.

Vấn Thiên Thuật tính không ra, thế nhưng logic suy đoán, hợp lý phân tích lại có thể làm được, mà một khi loại suy đoán này đạt đến cấp độ nhất định, bản thân nó liền có thể trợ lực Vấn Thiên Thuật, khiến cho Vấn Thiên Thuật có thể thôi diễn ra kết quả nhất định, nhưng tối trọng yếu không phải bởi vậy biết được tin tức gì, mà là đề thăng Vấn Thiên Thuật của bản thân.

Cũng giống như ngươi dùng số học đi suy tính kinh tế, nhưng lúc ngươi suy tính thành công, một cái mô hình bản thân cũng liền bởi vậy thành lập, thu lợi không chỉ là kết quả dự đoán, còn có bản thân thủ đoạn.

Ninh Dạ hiện tại chính là như vậy, tình thế trước mắt, Vấn Thiên Thuật khó mà phát huy tác dụng, thế nhưng Ninh Dạ tự thân chi trí tuệ bù đắp thiếu sót, phản bù Vấn Thiên Thuật.

Vì vậy chỉ chốc lát sau, Ninh Dạ lại vẫn thật sự ra một cái kết luận.

Hắn nói: "Tiểu Phàm cẩn thận, tiếp sau đó sẽ sinh đại biến cố, ghi nhớ kỹ vô luận xảy ra chuyện gì, đều không nên hoảng, không nên động."

"Nga." Giang Tiểu Phàm đối với lệnh của sư phụ luôn luôn vâng theo, lập tức cẩn thủ giáo hối.

Sau một khắc liền thấy toàn bộ kim hải đột nhiên hóa ô sắc, hình thành một phiến mặc sắc kim loại, sau đó những mặc kim này ngưng tụ thành một đoàn, hóa thành một tôn hắc kim cự tượng, hướng tới thiên không gầm thét vung lên chấn động chi quyền.

Cánh tay kia dài tới, trực xúc chân trời, cảm giác thay cái phương hướng liền có thể tạp đến Giang Tiểu Phàm.

Nếu không phải Ninh Dạ dặn dò, Giang Tiểu Phàm sợ sẽ lập tức muốn lui về phía sau.

Dù là như vậy, mắt thấy thần uy cự tượng như thế, vẫn như cũ trong lòng run rẩy, đối diện quái vật khổng lồ này, tự thân nhỏ bé tựa như giun dế.

Hắn run run rẩy rẩy: "Đây là. . . Thánh Tôn. . ."

"Không phải Thánh Tôn, nhưng xác thực có thể tính là một tôn 'Thánh ma tượng'." Ninh Dạ chà chà than thở: "Ác Sát Ma Tổ bố Kim hành chi đạo, quả nhiên cũng không phải không có thành tích, đây hẳn chính là một trong những hậu chiêu hắn lưu lại, Kim hành chi lực hội tụ nhất thể, hình thành bất diệt ma tượng, chà chà, này có thể so sánh. . ."

Hắn muốn nói so với Ma thần cự tượng năm đó bản thân nhìn thấy cường hãn hơn vô số lần, nhưng chung quy là không nói gì.

Một tôn 'Thánh ma tượng' này chính là Ác Sát Ma Tổ lấy căn cơ những năm này Kim hành bố đạo hình thành sở hóa, tuy không phải Thánh Tôn chân chính, nhưng cũng cách biệt không bao nhiêu, thời khắc này hung hãn xuất hiện, vừa ra tay chính là thạch phá thiên kinh chi thế, cảm giác ngay cả trời cũng đều bị nó đâm ra một lỗ thủng to.

Bất quá đám Nhân Hoàng đại năng trong thiên không kia cũng không căng thẳng, bọn hắn tựa như đã sớm chuẩn bị, từng mảng từng mảng quang hoa như tơ sợi quấn quanh, không ngừng hướng về thánh ma cự tượng kia lạc hạ, Nguyệt Hoa Tiên Tôn đã nói: "Ác Sát Ma Tổ, Kim hành Thánh tượng của ngươi tuy mạnh, nhưng chung quy không phải chân chính Thánh Nhân, thật sự cho rằng bằng thứ này liền có thể tứ ngược Thiên Trung Giới ta sao?"

Một cái thanh âm đã tự bốn phương tám hướng truyền đến: "Các ngươi lại biết cái gì. Thứ ta nhắm tới, há tại nhất thời được mất. Thôi được, liền để cho các ngươi mở mang uy năng chân chính của bản tọa đi."

Theo thanh âm này, liền thấy thể nội 'thánh ma tượng' kia đã bành trướng ra một mảnh kim sắc quang hoa, hướng về bốn phương tám hướng tuôn đi, kim triều tái hiện, càng là đột phá phong tỏa, lại lần nữa tứ ngược xâm nhiễm đại địa.

Không được!

Giang Tiểu Phàm bản năng muốn lui lại, Ninh Dạ đã đè lại hắn: "Chớ động, nơi này là an toàn nhất."

"Thật can đảm!" Nguyệt Hoa Tiên Tôn bạo hống một tiếng, đã kình khởi vô biên pháp lực, toàn lực phòng ngự ma hóa Kim hành chi đạo này.

Đồng thời kim sắc lãng triều kia tịch quyển mà qua, quét qua bên cạnh Ninh Dạ bọn họ, Ninh Dạ tiện tay vung lên, một mảnh quang huy sinh khởi, tại quanh người Ninh Dạ hình thành hình ảnh một phiến hắc bạch thái cực đồ, vững vàng bảo vệ bản thân và Giang Tiểu Phàm, càng là hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Giang Tiểu Phàm đã nhìn ra, hắn thế mà là đang mượn dùng lực lượng của đám người Nguyệt Hoa Tiên Tôn chống đỡ ma triều này, tại quanh người bản thân hình thành nên một mảnh khu vực an toàn.

Mà sau lưng Ninh Dạ, đừng nói đại địa, chính là thiên không, bạch vân, đều nhuộm thành xích kim sắc trạch, hắc khí không ngừng kéo dài, rất có mùi vị muốn đem toàn bộ Thiên Trung Giới đều hóa thành một cái kim chúc tinh giới.

Nguyệt Hoa Tiên Tôn liếc nhìn Ninh Dạ một cái: "Hảo tiểu tử, thế mà có thể làm đến mức độ này, bất quá đứng ở giữa kẽ hở, mưu toan xoay trái xoay phải, ngươi cho rằng như vậy liền có thể khiến cho ngươi đào thoát đại nạn sao?"

Ninh Dạ mỉm cười: "Ta có thoát được hay không, không nhọc Tiên Tôn phí tâm, Tiên Tôn vẫn là trước tiên cố hảo tình hình trước mắt đi. Ác Sát Ma Tổ trù tính nhiều năm, bây giờ xuất động, tuyệt đối sẽ không chỉ có một chiêu này."

Nguyệt Hoa Tiên Tôn hừ nói: "Vô luận hắn mưu tính thế nào, cũng không thể tạo thành ảnh hưởng gì đối với Thiên Trung Giới."

"Vậy cũng đúng!" Ninh Dạ thế mà tán thành lên: "Ác Sát Ma Tổ phá không được Thiên Trung Giới, dù sao nơi đây liền cửu thánh, nhưng bọn họ cũng biết điểm ấy, không phải sao? Như vậy, bọn hắn nếu như đã đến, liền nhất định có mưu đồ, mưu đồ này, cũng chưa chắc chính là Thiên Trung Giới, mà có khả năng là những thứ khác."

Nghe nói như thế, Nguyệt Hoa Tiên Tôn cũng là rùng mình trong lòng.

Đúng, Ác Sát Ma Tổ không thể nào không biết chỉ bằng một mình hắn giải quyết không được Thiên Trung Giới, nếu đã như vậy, hắn nhất định còn có mưu đồ khắc.

Chỉ là mưu đồ này đến cùng là cái gì?

Hắn không biết, liền ngay cả Thánh Tôn cũng chưa chắc biết.

Muốn biết, chung quy là phải đánh tiếp đi!

Vừa nghĩ đến đây, Nguyệt Hoa Tiên Tôn đã nói: "Mấy người các ngươi, cũng đừng giấu giấu diếm diếm, còn không toàn lực xuất thủ, áp chế kẻ này."

Vậy là thiên không quang huy càng tăng lên, 'chính đạo chi quang' tại thời khắc này áp chế tà đạo, ma hóa kim sắc thương khung kia lại lần nữa thụ trở, chậm rãi thu về.

Trận đấu sức đại năng giữa này, tại thời khắc này xem ra càng giống một hồi so đấu nội công, không có hoa xảo, chỉ có chân chân thực thực va chạm. 'Thánh ma tượng' gầm thét xuất kích, làm sao Tử Cực không ra, chỉ dựa vào Nhân Hoàng, vẫn như cũ vững vàng áp chế lại nó.

Ninh Dạ lại nói: "Tiểu Phàm, chú ý một thoáng. Chờ chút nữa khả năng sẽ có đại kỳ ngộ của ngươi, không nên bỏ qua."

Giang Tiểu Phàm trong lòng rùng mình: "Sư phụ ngươi là nói. . ."

"Ma đầu nếu như đã đến, liền tổng là phải chết mấy người." Ninh Dạ lạnh nhạt nói.

Nói nhưng nhìn hướng hậu phương, truyền âm nói: "Ta nói có đúng không a, Hắc Viêm lão huynh?"

Theo lời nói của Ninh Dạ, một phiến đê trầm tiếu thanh trực tiếp tiến vào đáy lòng Ninh Dạ: "Ninh Dạ huynh đệ, ngươi lá gan này cũng coi như là đủ khả dĩ đó, đã đánh tới trình độ như vậy rồi, ngươi còn dám xem trò vui."

"Có quan hệ gì, bất quá chết một lần mà thôi, tổn thất cái phân thân mà thôi. Đến là các ngươi, phí nhiều trắc trở như vậy, hết thảy trả giá nhưng chung quy muốn tận phó nước chảy, đáng giá không?"

Hắc Viêm ngạc nhiên nói: "Nghe ý này của ngươi, đến giống như biết kế hoạch của Ma Tổ?"

Ninh Dạ liền nói: "Trên đời này lại đâu ra nhiều chuyện mới mẻ như vậy? Ngược lại là ngươi, lại dám ở chỗ này cùng ta giao đàm, liền không sợ cấp trên ngươi biết, muốn mạng của ngươi?"

Hắc Viêm cười tà nói: "Phú quý hiểm trung cầu, Ninh Dạ huynh đệ, ngươi nói một chút phán đoán của ngươi trước đi. Nếu như ngươi thật có thể biết dụng ý của Ma Tổ lần này, có lẽ ngươi ta có thể hợp tác một chút."

"Ngươi muốn hợp tác ra sao?" Ninh Dạ hỏi ngược lại.

Hắc Viêm lập tức nói: "Ngươi bớt vờ vịt đi, ta như nói ra nội dung hợp tác, ngươi liền có thể biết kế hoạch của Ma Tổ là cái gì. Ngươi muốn mượn cơ hội này lừa ta lộ bí mật, lại là nghĩ cũng đừng nghĩ."

Ninh Dạ cũng vui vẻ: "Không tệ, không tệ, quả nhiên ngươi cũng đã trưởng thành a, thế mà lừa không ra bí mật của ngươi. Bất quá lần này ngươi đề phòng có chút dư thừa, coi như ngươi không nói, ta cũng có thể đoán ra Ác Sát Ma Tổ muốn làm cái gì. Ác Sát Ma Tổ một cái Thánh Tôn, muốn làm gì Thiên Trung Giới, vốn là si nhân thuyết mộng, như vậy chuyến này hắn hẳn là chí không ở chỗ này. Như ta suy đoán không sai, hắn hẳn là muốn mượn cơ hội này, giúp bản thân cũng chuyển sinh giới này chứ?"

Chương 164 : Uy năng vô hạn (hạ)

Chương 165: Uy năng vô hạn (hạ)

Thuyết pháp của Ninh Dạ khiến Hắc Viêm rõ ràng sửng sốt một lúc, lập tức cười to nói: "Ai nha nha, vậy mà ngươi cũng đoán được rồi, lợi hại, lợi hại."

Nghe hắn nghĩ một đằng nói một nẻo, trong lòng Ninh Dạ buồn cười, cũng không chọc thủng, chỉ là nói: "Ác Sát Ma Tổ muốn chuyển sinh giới này, đương nhiên sẽ không phải tiểu động tĩnh. Dạng tồn tại như hắn, khẳng định là muốn mang theo trí nhớ kiếp trước cùng tu hành chi đạo chuyển sinh, nhưng chuyển sinh gian nan như vậy, cho dù là Thánh Tôn cũng phải làm chút thủ đoạn. Cửu thánh tại thượng, sẽ không cho hắn cơ hội này, như vậy hắn thẳng thắn gióng trống khua chiêng, làm một chuyến ma giới đại xâm tập, bề ngoài là như vậy, kỳ thực là để che giấu bản thân chuyển thế. Hơn nữa sau trận chiến này, bản giới ma khí không thể tránh khỏi tăng thêm, Kim đạo càng vượng, có lợi cho hắn."

Hắc Viêm cười to: "Được được được, nếu ngươi cũng đã đoán được, vậy ta cũng không khách khí với ngươi. Ta phụng mệnh che giấu động tĩnh Ma Tổ chuyển thế, bất quá ta ở chỗ này đến cùng cũng chỉ có một cái phân thân, xuất thủ động tác quá lớn, cực dễ bị phát hiện. Ta thấy không bằng như vậy đi, ngươi không phải tinh thông huyễn thuật sao? Ngươi giúp ta một tay, như việc này thành, ta tặng ngươi một khối chứng đạo ma cốt để làm cảm tạ, thế nào?"

"Hảo a!" Ninh Dạ trực tiếp đồng ý: "Đều là lão bằng hữu, ngươi nói như vậy, ta làm sao lại tính toán với ngươi. Vậy liền định như thế."

Hắc Viêm Ma Thần lần đầu tiên cùng Ninh Dạ đàm phán thuận lợi như thế, lập tức đại hỉ: "Vậy làm phiền huynh đệ ngươi xuất thủ rồi!"

"Chớ vội." Ninh Dạ nói: "Muốn che giấu Ma Tổ chuyển thế, không phải là việc nhỏ. Nguyên thần lẻn qua hàng sinh, thiên tất có dị tượng. Coi như Ma Tổ ở chỗ này thi triển thông thiên thần uy, nhưng đừng quên Thánh Tôn chưa xuất thủ. Hắn như toàn lực tra xét, coi như ta ra tay giúp đỡ, cũng chưa chắc có thể giấu qua pháp nhãn của hắn, ngược lại làm cho bản thân lộ ra sơ sót."

"Vậy ngươi định làm thế nào?" Hắc Viêm Ma Thần vội hỏi.

Ninh Dạ đã nói: "Muốn che giấu nguyên thần chuyển sinh, liền cần có đầy đủ mảnh vỡ nguyên thần thần thức hỗn loạn. Hiện tại có nhiều đại năng như vậy ở chỗ này, không bằng đánh nát một ít, lẫn lộn thì sao?"

Hắc Viêm cười to: "Nói đúng lắm, chung quy là phải chết mấy người, mới tiện hạ thủ. Bất quá ngươi nhưng chớ có đến lúc đó hư hoảng bản tọa nha!"

Ninh Dạ nở nụ cười: "Các ngươi kế hoạch chu đáo, coi như không có ta, hẳn là cũng có nắm chắc thành công, ta xuất thủ cũng bất quá là trên gấm thêm hoa mà thôi. Ta như muốn hại các ngươi, không nên là không ra tay, mà hẳn là lập tức thượng báo Thánh Tôn."

Hắc Viêm cười to: "Đúng vậy, đúng vậy!"

Ngay sau đó cũng không cùng hắn nói cái gì nữa, liền thấy chân trời hắc vân tái khởi, lại là một trận hắc triều hiện ra.

Cùng lúc đó, toàn bộ kim mạc tứ phương đột nhiên nổ vang, ẩn nhiên có vạn thiên khí tượng tưng bừng bên trên, trong thiên địa đột nhiên xuất hiện một đạo kẽ nứt, chính là ma giới thâm uyên.

Chỉ là ma uyên này không phải xuất hiện trên mặt đất, mà là xuất từ thiên không.

Đồng thời trong ma uyên một cỗ 'viễn cổ hoang lương chi hạo hãn vĩ ý' tịch quyển mà lên, chỉ là một cỗ ý chí này, liền khiến cho vô số người vì thế run rẩy.

"Là Ma Tổ! Là Ác Sát Ma Tổ đã xuất thủ!" Tất cả mọi người đồng thời hô to.

Nương theo tiếng hô này, liền thấy trong ma uyên đã bay ra một ma, chính là Ác Sát Ma Tổ toàn thân vàng rực rỡ kia, hướng tới thiên không nở nụ cười, vạn vật giai kim, Nguyệt Hoa Tiên Tôn đám người đồng thời cảm giác thân thể trì trệ, linh khí đều phảng phất nhuệ hóa thành kim loại, không thể khống chế liền muốn hướng mặt đất rơi rụng.

"Thánh Tôn cứu ta!" Tất cả Nhân Hoàng đồng thời kêu to.

Sau một khắc trong thiên không một đoàn ô vân bỗng hiện, thiên đạo kiếp lôi đã hiện, hướng tới Ác Sát Ma Tổ kia phách lạc.

Ác Sát Ma Tổ nhưng chỉ là khinh bỉ hừ lạnh.

Hắn sừng sững tại trên 'Thánh ma tượng', uy phong lẫm lẫm, nhìn thẳng thiên đạo kiếp lôi: "Tử Cực lão nhi, loại thủ đoạn này đối với ta là không có tác dụng gì a!"

Tiện tay nâng lên, kiếp lôi kia càng bị hắn nắm ở trong tay, hóa thành một đạo kim sắc kiếp lôi trường mâu.

Sau đó Ác Sát Ma Tổ đem kiếp lôi sở hóa chi mâu trong tay chợt ném mạnh ra, trong thiên không liền tung ra một mảnh ngọc chất máu tươi, lại là một tên Nhân Hoàng cảnh thụ trọng thương.

Máu tươi tuôn trào, hóa thành ngọc hà chảy xuống, lập tức lại bị ma khí ô nhiễm, nghịch quyển mà về.

Nhân Hoàng trọng thương kia biết không tốt, liền tại nháy mắt ma ý xâm thực tự mình giải thể, nguyên thần phi túng.

Nhưng Ác Sát Ma Tổ chỉ là hừ lạnh một tiếng, đã lại tóm lấy vài đạo kiếp lôi chi tiễn, sưu sưu sưu liên tục bắn ra, như Hậu Nghệ xạ nhật, vài tên Nhân Hoàng đồng thời thụ thương, dồn dập nguyên thần đào dật.

Lần này Ninh Dạ xem như là chân chính đã được kiến thức.

Một vị Thánh Tôn tại dưới tình huống có thể phát huy toàn bộ thực lực đối kháng Nhân Hoàng là cỡ nào uy phong, một kích một cái, bảy tám vị Nhân Hoàng liền đồng thụ trọng thương.

Đồng thời Ác Sát Ma Tổ Kim hành chi đạo hiển hóa, liền ngay cả đào dật nguyên thần đều trở nên kim quang chói lọi, cuối cùng cũng coi như đến cùng là Nhân Hoàng nguyên thần, bản thân uy năng cũng mạnh, liền tại toàn diện kim hóa đồng thời, lại lần nữa nứt toác, hóa thành đầy trời tinh điểm phi túng.

Nguyên thần chi huy thịnh phóng.

Hắc Viêm đã nói: "Ninh Dạ huynh đệ, có thể xuất thủ rồi!"

Ninh Dạ lại lắc đầu: "Tử Cực chưa xuất thủ, thời cơ chưa đến."

Sau một khắc thiên không kiếp lôi tái hiện, lần này lôi này lại là hóa thành một tôn thiên thần tượng, chính là Tử Cực diện mạo, thịnh nộ thanh thanh: "Ác Sát lão ma, nhận lấy cái chết!"

Một đạo Thiên Phạt Thần Lôi phách lạc, lôi này uy năng cường tuyệt vô cùng, coi như là Thánh Tôn cũng khó mà chống đỡ, chỉ là cần thời gian ngưng tụ. Tử Cực Thánh Tôn cũng coi như ẩn nhẫn, vẫn cứ lấy một đám Nhân Hoàng làm mồi nhử vì chính mình tranh thủ thời gian, thời khắc này hung hãn xuất thủ, liền ngay cả Ác Sát Ma Tổ trong mắt đều xuất hiện một tia sợ hãi.

Sau một khắc hắn đã cùng 'Thánh ma tượng' hòa làm một thể, toàn lực xuất kích.

Oanh!

Trùng thiên chi quyền đón nhận Thiên Phạt Thần Lôi, liền thấy lôi quang phách tại trên 'Thánh ma tượng', 'Thánh ma tượng' đầu tiên là ngừng lại một chút, sau đó toàn bộ hạo hãn thánh khu càng là đều vì thế nứt ra, hóa thành vô tận kim sa bay xuống, bên trong xuất hiện nguyên hình của Ác Sát Ma Tổ , tương tự là lôi quang lóng lánh, hắn phát ra thống khổ dĩ cực hô hoán, thét lớn: "Đê tiện! Ngươi đường đường Thánh Tôn thế mà cũng xuất thủ đánh lén!"

Tử Cực Thánh Tôn cười gằn nói: "Đối phó ma tộc các ngươi, dạng thủ đoạn nào cũng là bình thường."

Thiên phạt lôi quang còn đang tiếp tục không ngừng lạc hạ, như một đạo quang trụ kéo dài không dứt, Ác Sát Ma Tổ thân tại trong cột sáng, càng là tả xung hữu đột vô pháp chạy ra.

Đường đường Ma Tổ, vậy mà đã như vậy bị Tử Cực Thánh Tôn một kích nhốt lại.

Đối diện cảnh này, liền ngay cả Ninh Dạ cũng không nhịn được nói: "Ta còn tưởng rằng chỉ có ta loại này chơi Huyễn đạo mới biết diễn kịch, không nghĩ tới Ác Sát Ma Tổ loại mày rậm mắt to ngạnh hán này, diễn kịch lên đều có thể thật như thế a."

Hắc Viêm cũng vui vẻ: "Hiện tại là thời cơ chứ?"

Ác Sát Ma Tổ muốn chuyển sinh, tự nhiên là trước tiên phải trải qua một phen tan xương nát thịt, vì vậy đánh vỡ thân thể Nhân Hoàng, bức bách nguyên thần tứ dật, bất quá là thủ đoạn che giấu, tiếp sau đó liền hẳn là bản thân bị đánh nát, sau đó mới có thể minh chứng ngôn thuận chết rồi chuyển sinh.

Vì vậy Ác Sát Ma Tổ đương nhiên phải thụ chế, hiện tại thời cơ này cũng mới thực sự là thời cơ.

Ninh Dạ gật đầu: "Đó là tự nhiên."

Tiện tay niết một cái, một tia chỉ phong đã rơi vào Ác Sát Ma Tổ. Chỉ bất quá lấy uy năng công kích này của hắn, tựa như chuồn chuồn chạm nước, không đề cập tới cũng được.

Hắc Viêm giật nảy cả mình: "Ngươi có ý gì?"

Ninh Dạ lạnh nhạt nói: "Chỉ là giúp hắn a. Ngươi sẽ không thật sự cho rằng Huyễn đạo của ta tại dưới Tử Cực lão nhi hữu tâm tra xét có thể có hiệu quả chứ? Biện pháp tốt nhất, chính là ta tham dự công kích, đánh nát Ma Tổ kim thân, tiện thể thu hồi một tia mảnh vỡ nguyên thần, giúp hắn chuyển thế. Đây mới gọi là hỗ trợ."

Nguyên lai mục đích thực sự của hắn không phải công kích, mà là mượn cơ hội cướp giật mảnh vỡ.

Hắc Viêm sốt sắng: "Vậy làm sao được?"

Mảnh vỡ nguyên thần của Ma Tổ lạc trong tay ngươi, trời mới biết tiểu tử ngươi sẽ làm chuyện gì!

"Ta cảm thấy rất có thể đây, lại nói, Ma Tổ lão nhân gia chính mình cũng không để ý, ngươi cần gì phải lưu ý đây? Có ta hỗ trợ, chí ít hắn hoàn thành kế hoạch chân chính của bản thân, sẽ càng thêm thuận tiện một ít." Ninh Dạ quái tiếu nói.

Một loạt chỉ phong đã rơi vào trên người Ác Sát Ma Tổ.

Hắc Viêm lại là giật nảy cả mình: "Cái gì? Ngươi biết. . ."

"Ta đương nhiên biết. Yên tâm, lần này ta nhất định hỗ trợ!" Ninh Dạ nói đã lặng yên phát động Vô Thiên Thuật: "Còn không thông báo Ma Tổ, nếu muốn hố Tử Cực, hắn liền phải phối hợp ta!"

Sau một khắc.

Oanh!

Bất bại kim thân kia của Ác Sát Ma Tổ đã hoàn toàn tan vỡ.

Nguyên thần chi huy quang diệu bốn phía, càng là phản quyển hướng Tử Cực Thánh Tôn.

Chương 165 : Cứu Tử Cực

Chương 166: Cứu Tử Cực

Đột nhiên xuất hiện một màn , khiến cho Tử Cực Thánh Tôn cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Nhưng hắn cũng không căng thẳng, dù sao Tử Cực Thánh Tôn giờ phút này tồn tại tại hạ giới chỉ là một cái nguyên thần hóa thân.

Cùng Thất Dạ Tinh Quân bất đồng, nơi này là Thiên Trung Giới, Tử Cực Thánh Tôn nguyên thần hóa thân cùng mình khoảng cách cũng không xa, vì vậy mượn cái hóa thân này hắn có thể mức độ lớn nhất phát huy lực lượng của bản thân, nhưng không cần lo lắng tao ngộ ám toán gì —— Thánh Nhân đại năng một đường lịch kinh vô số kiếp nạn, ra sao âm mưu đều từng tao ngộ, Ác Sát Ma Tổ đột nhiên đột kích, Tử Cực Thánh Tôn cũng là cẩn thận cực kì.

Vì vậy thời khắc này thấy Ác Sát Ma Tổ kim thân phá nát, vòng lại tự thân, cũng chỉ là cảm thấy ngạc nhiên, nhưng không để ý, chỉ là hừ lạnh nói: "Nguyên lại vẫn là loại thủ đoạn ma niệm xâm tập này sao? Đáng tiếc, đối ta vô dụng a."

Cho dù là phân thân, đều sẽ không để cho ma tổ dễ dàng đắc thủ, trên người Tử Cực Thánh Tôn đã lôi quang diệu động, như bẻ cành khô phá hủy ma tổ tất cả.

Nhưng vào lúc này, Tử Cực Thánh Tôn bỗng nhiên cảm thụ được một tia mạc danh uy hiếp.

Không được!

Ngạc nhiên quay đầu lại, liền thấy phía sau kẽ nứt ma uyên, đột nhiên sinh thành một cỗ cự đại sức hút.

Sức hút này mạnh như thế, càng là lôi kéo Tử Cực Thánh Tôn phân thân rơi hướng kẽ nứt, cùng lúc đó nguyên thần ma tổ kia toàn diện bao phủ Tử Cực Thánh Tôn, không cho hắn đào dật cực điểm.

Lần này Tử Cực Thánh Tôn còn không rõ?

Mục tiêu của chúng thế mà là ta!

Nguyên lai ngay từ đầu, đám gia hỏa này liền đã đánh chủ ý ta!

Trong lòng vừa kinh vừa nộ, Tử Cực thượng giới, bản tôn giận tím mặt, dĩ nhiên xông ra thượng giới, một cỗ hạo nhiên chi lực trực hướng hạ phương tập tới.

Nhưng trong kẽ nứt một cỗ mênh mông ý chí nhưng vào lúc này dũng hiện, chỉ là một cỗ ý chí, lại khiến cho Tử Cực Thánh Tôn như bị sét đánh giống như vậy, "A" quát to một tiếng, thảng thốt triệt thối, trong miệng kêu to: "Chúa tể!"

Một tiếng trầm thấp khẽ hừ đã tự bên kia kẽ nứt truyền đến.

Chính là Bàn Xà chúa tể.

Nó uy năng quá mạnh, vô pháp qua kẽ nứt này, nhưng thời khắc này cho dù chỉ là một đạo ý chí nhập cảnh, đều mang cho Tử Cực Thánh Tôn uy hiếp to lớn.

Sau một khắc, Cửu Đại thượng giới đồng thời rung động, chỉn cỗ mênh mông chi ý đồng thời áp chế.

Bàn Xà chúa tể tuy mạnh, nhưng chung quy chỉ là một đạo ý chí, không ngăn nổi cửu tôn liên thủ.

Thế nhưng hấp lực cường đại lại thêm Ác Sát Ma Tổ toàn lực ra tay, đạo nguyên thần phân thần này của Tử Cực Thánh Tôn lại vẫn là không thể tránh khỏi trụy hướng kẽ nứt ma uyên.

Không ai biết để Chúa Tể đạt được bộ phận nguyên thần của một vị Thánh Tôn sẽ xảy ra chuyện gì, hết thảy Thánh Tôn tại thời khắc này đồng thời hô to: "Ngăn cản hắn!"

Nhưng mà Bàn Xà chúa tể toàn lực xuất thủ, cửu đại thánh tôn kỳ thực cũng không phải đều là chân thân tại giới, dẫn đến trong lúc nhất thời lại càng vô pháp đột phá.

Đúng vào lúc này, Ninh Dạ nhưng đã xuất thủ.

Trong miệng than nhẹ: "Lang Gia chi đạo, chuyển hóa chi đạo, âm dương vô hình, hư thực độn niệm, Tiểu Phàm! ! !"

Giang Tiểu Phàm quát to một tiếng, liền thấy thần niệm của Ác Sát Ma Tổ đang bao phủ phân thân của Tử Cực Thánh Tôn kia, thế mà một điểm kim quang bay ra.

Điểm kim quang này là nguyên thần chi niệm của Ác Sát Ma Tổ biến thành, chính là một phần bé nhỏ không đáng kể bên trong nguyên thần của hắn, nhưng chính là một phần bé nhỏ không đáng kể này, lại khiến cho Tử Cực phân thần có được cơ hội, không động dũng hiện lôi quang, nháy mắt kiếp lôi mãnh liệt, điên cuồng phách lạc, Ác Sát Ma Tổ nguyên thần càng không cách nào bao lấy Tử Cực phân thần này nữa, bị hắn sinh sinh phá tan mà ra.

"Đáng ghét!" Ác Sát Ma Tổ đã phát ra phẫn nộ gầm nhẹ.

"Cái này kêu là ngàn dặm chi đê, vỡ bởi tổ kiến." Ninh Dạ mỉm cười đem một điểm nguyên thần kia lấy đi, liền thấy Tử Cực Thánh Tôn phân thần đã không quan tâm tất cả trốn về bản thể, rốt cục đã giải thoát vận rủi bị kéo vào ma uyên.

Điều này khiến cho Tử Cực Thánh Tôn cũng thở phào một hơi, ánh mắt phức tạp nhìn hướng Ninh Dạ.

Ai có thể nghĩ tới, thế mà là Ninh Dạ cứu mình?

Điều này khiến cho trong lòng hắn nhất thời bách vị tạp trần, không biết nên nói cái gì.

Bên này Ác Sát Ma Tổ kế hoạch thất bại, đã thê thanh hét lên: "Ninh Dạ, nho nhỏ Vô Cấu, thế mà có thể phá kim thân ta, thu nguyên thần ta, ngươi có gan!"

Ninh Dạ cất cao giọng nói: "Ngươi chủng kim hành, bố đạo thiên hạ, Dạ may mắn được truyền đạo này, có thể nghiên cứu, lại thêm lúc trước được nhiều ác sát ma cốt như vậy, vì vậy xem như là có chút kinh nghiệm. Vậy đại khái chính là gieo dưa được dưa, trồng đậu được đậu đi. Ma tổ kế hoạch thành tại bố đạo, cũng thất tại bố đạo, thiên ý gây nên, ôm đầu bó tay a."

"Hừ!" Ác Sát Ma Tổ kia phát ra một tiếng phẫn nộ hừ nhẹ, một tia kim quang đã dung nhập kẽ nứt, theo kẽ nứt đồng thời tiêu thất vô tung.

Đến đây, một hồi Kim hành tai ương tịch quyển toàn giới đã tiêu thất.

Sự tình kết thúc, Ninh Dạ cũng không chậm trễ, xoay người rời đi.

Tử Cực Thánh Tôn lại nói: "Ninh Dạ!"

"Chuyện gì?" Ninh Dạ dừng chân hỏi ngược lại.

Tử Cực Thánh Tôn Giang Tiểu Phàm bên người hắn, nói: "Ngươi làm sao làm được?"

Ninh Dạ nhíu mày: "Thánh Tôn không phải đều đã nghe sao? Ác Sát Ma Tổ bố Kim đạo, những năm này, ta một mạch có nghiên cứu."

"Không đủ." Tử Cực Thánh Tôn lạnh nhạt nói.

"Vì vậy còn phải thêm vào hắn." Ninh Dạ chỉ chỉ Giang Tiểu Phàm: "Đệ tử này của ta, thiên phú thông linh, đối với nguyên thần vẫn là có chút thủ đoạn như vậy. Sư đồ ta hợp lực, cuối cùng cũng coi như có thể khiêu hạ một chút như vậy, đương nhiên, cũng có quan hệ cùng bản thân Thánh Tôn. Nếu như không có vĩ lực của ngài, ta cũng làm không được."

"Vấn đề là ngươi ai cũng không mang theo, lại dẫn hắn đến, chẳng lẽ là sớm đoán được sẽ có chuyện hôm nay?" Tử Cực đã nói.

Ninh Dạ ánh mắt liền lạnh xuống: "Vì vậy, ta xuất thủ cứu Thánh Tôn, trái lại là sai rồi?"

Tử Cực Thánh Tôn tức giận hừ: "Chú ý ngôn từ của ngươi, ngươi cũng xứng cứu bản tôn? Cuối cùng bất quá là một tia phân thần, coi như là bị đoạt đi, lại có thể thế nào?"

Ninh Dạ cười nói: "Thánh Tôn như sớm nói như vậy, ta liền không ra tay."

Hắn có thể hiểu được tâm thái của Tử Cực Thánh Tôn.

Đường đường Thánh Tôn, bị một cái Vô Cấu cảnh cứu, còn là một "Kẻ thù", cái này về mặt mũi là làm sao cũng không còn gì để nói .

Vì vậy ý nghĩ đầu tiên của Tử Cực là cảm tạ, thứ hai ý nghĩ chính là phủ nhận, tuyệt không thể thừa nhận việc này.

Đương nhiên, nói đến cũng không tính là gì quan trọng, hành vi của Ninh Dạ xác thực không thể tính cứu Tử Cực, nhưng suy nghĩ đến chúa tể uy năng, phân thần lạc ở trong tay hắn hậu quả khả năng sản sinh, vì vậy cách nói này liền có chút chống chế.

Ninh Dạ cũng không để ý Tử Cực không nhận nợ, thời khắc này châm biếm lại, Tử Cực Thánh Tôn trong lòng phẫn nộ, nhưng lại không tiện phát tác, chỉ có thể nói: "Mảnh vỡ nguyên thần của Ác Sát Ma Tổ kia đâu?"

"Làm sao? Thánh Tôn muốn?" Ninh Dạ nheo mắt lại.

Lang Gia Thánh Tôn đã nói: "Tử Cực, ngươi không nên quá đáng! Lần này bất kể nói thế nào, Ninh Dạ đều là giúp ngươi."

"Ta biết." Tử Cực Thánh Tôn hừ một tiếng: "Ta không phải là muốn mảnh vỡ nguyên thần của hắn. Chỉ là đây là ma đầu tàn phiến, hắn mang theo, nguy hiểm quá lớn. Nếu như không cẩn thận nhập Ma đạo rồi, vấn đề liền nghiêm trọng."

Ninh Dạ đã nói: "Mảnh vỡ liền tại chỗ này của ta, chư vị Thánh Tôn tự khả quan sát, nếu ta nhập ma đạo, lại giết chết chính là, vẫn còn kịp đây."

Nói lôi kéo Giang Tiểu Phàm, càng là liền như thế đi rồi.

Nhìn theo Ninh Dạ rời khỏi, Lang Gia Thánh Tôn thở dài một tiếng: "Tử Cực, ta biết ngươi tính cách cương liệt, nhưng hôm nay chi biểu hiện, vẫn là có chút quá. Ninh Dạ chung quy là tiểu nhi bối, tuy nói có chút cuồng ngạo, nhưng thiên tài chi nhân, ai có thể không cuồng? Hắn chung quy là giúp ngươi giải thoát rồi một khó, người làm như vậy. . ."

Tử Cực Thánh Tôn cũng là hơi cảm thấy ngạc nhiên.

Kỳ quái, tâm tính của bản thân hôm nay là có chút không đúng a?

Có lẽ bởi vì thiếu chút nữa bị ma uyên thiết kế hãm hại đi, dẫn đến tâm tính bất ổn. Nhưng hắn chung quy là đại lão, sĩ diện sẽ không thừa nhận, chung quy chỉ là hừ một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi.

Chương 166 : Phương pháp phá giải

Chương 167: Phương pháp phá giải

Rời Tây Vực, một đường phi hành.

Ước chừng bay ra vạn dặm, Ninh Dạ khiến Giang Tiểu Phàm tự về Cực Quang đảo trước, lúc này mới nói: "Đi ra đi."

Hắc Viêm Ma Thần biến thành lão nhân đã cười hi hi xuất hiện.

"Chúc mừng Ninh huynh đệ, chúc mừng Ninh huynh đệ, hỉ đề (cầm) mảnh vỡ nguyên thần Thánh Nhân một khối!"

Khẩu khí lên tiếng này khiến Ninh Dạ có loại cảm giác mạc danh quen thuộc (mạc danh~ kỳ lạ, không hiểu sao).

Hắn cười nói: "Ngươi hảo hảo nói chuyện. Nhạ, lần này ta xem như là đã giúp ngươi một việc lớn chứ?"

Hắc Viêm Ma Thần một mặt hồ đồ: "Ai nha nha, Ninh huynh đệ sao lại nói lời này đây? Chuyện đã nói trước ngươi không làm, trái lại xuất thủ phá hoại kế hoạch của ma tổ, đâu ra hỗ trợ có thể nói?"

Ninh Dạ cười lạnh: "Không sao, ngươi tiếp tục trang, chậm rãi trang. Có muốn hay không ta hiện tại liền đi thông báo thượng giới, Ác Sát Ma Tổ đến cùng đã làm cái gì? Ngươi thật sự coi ta là ngốc sao? Liều mạng chết đi một bộ Bất Diệt Kim Thân, tiêu hao vạn năm tu hành, liền vì cướp đoạt một tia nguyên thần của Tử Cực?"

Hắc Viêm vội nói: "Được được được, ngươi lợi hại, Ninh huynh đệ pháp nhãn không sai, thiên hạ không có gì giấu giếm được ngươi. Bất quá Tử Cực lão quỷ kia vốn là cùng ngươi không hợp nhau, chúng ta tính toán hắn, vậy cũng là giúp ngươi a."

Ninh Dạ hừ nói: "Ta nếu không phải biết điểm ấy, làm sao lại có khả năng cho các ngươi cái bậc thang này? Nếu như ta không ra tay, việc này liền không viên mãn như vậy, lấy chín vị Thánh Tôn chi từng trải, tất nhiên nhìn ra có vấn đề. Bây giờ ta ra tay, phân thần trở về chính là chuyện đương nhiên, bất quá cứ như vậy, ta cũng coi như là phản bội chính đạo, cùng các ngươi một cái thuyền."

Hắc Viêm cười hi hi nói: "Đây không phải là rất tốt sao? Chúng ta nguyên bản cũng là hợp tác rất nhiều lần."

"Vấn đề là hợp tác quy hợp tác, ngươi lén lút niết cái Lưu Ảnh Thạch tính là cái ý tứ gì?" Ninh Dạ hỏi ngược lại.

"Cái gì? Đâu ra Lưu Ảnh Thạch?" Hắc Viêm tay run run một cái, một khối Lưu Ảnh Thạch đã bị hắn niết thành phấn vụn, cười ha ha nói: "Ninh huynh đệ hiểu lầm, ta sao có thể nắm bắt nhược điểm của ngươi đây?"

Ninh Dạ lạnh nhạt nói: "Ngươi không bóp nát cũng không sao. Ngươi thật sự cho rằng vật kia có thể ghi lại lời của ta nói? Chuyện cười, ta chính là lão tổ tông sử dụng vật này, hiện tại coi như là cửu đại thánh tôn đều đừng hòng nghe được lời nói của chúng ta, một khối Lưu Ảnh Thạch cũng muốn thiết mật?"

Nói đến đây, Ninh Dạ ánh mắt đã hung ác lên: "Lợi dụng ta cùng Tử Cực Thánh Tôn bất hòa tính toán Tử Cực, ngược lại lại kéo ta xuống nước, đến là một đá hai chim chi kế rất hay a. Đây là mưu đồ của Tử Diệp chứ? Hắn biết ta coi như nhìn thấu kế hoạch của hắn rồi cũng sẽ không chọc thủng hắn."

Hắc Viêm thở dài: "Ngươi đều biết, còn hỏi ta làm chi."

"Thế nhưng hắn lầm một chuyện. Ta không có chọc thủng hắn, không phải là bởi vì ta cùng Tử Cực không hòa thuận, chí ít ta sẽ không vì ám toán một vị Thánh Tôn, mà đem chính mình đặt vào hiểm địa. Các ngươi thật sự cho rằng cừu hận sẽ thôn phệ lý trí của ta, vì đánh chết Tử Cực, liền ngay cả tương lai của mình cũng không để ý sao? Phải biết Tử Cực vừa xảy ra chuyện, coi như không có chứng cứ, các Thánh Tôn khác cũng sẽ hoài nghi ta!"

Hắc Viêm ngạc nhiên: "Ngươi biết điểm ấy còn muốn như vậy?"

"Bởi vì ta cũng có nhu cầu của ta!" Ninh Dạ đã nói: "Nói đi, ám thủ các ngươi lưu lại trên người Tử Cực, khi nào sẽ phát động?"

Hắc Viêm buông tay: "Ta làm sao biết được? Đây là kế hoạch của Tử Diệp bọn họ, ta chỉ là phụ trách hỗ trợ."

"Là phụ trách dẫn ta xuất thủ, dính líu vào việc này chứ?"

Hắc Viêm tiếp tục vô liêm sỉ cười: "Đằng nào ngươi biết rõ có hố cũng phải nhảy, cũng đừng trách ta không nói giao tình. Nói đi, ngươi muốn như thế nào mới chịu bảo mật?"

Ninh Dạ lật tay một cái, đã sáng lên khối mảnh vỡ ma tổ này.

Hắn nói: "Đây là mảnh vỡ của một tôn Thánh Nhân, ta muốn phân tích uy năng của mảnh vỡ, cũng không biết hạ thủ từ đâu."

"Dễ bàn." Hắc Viêm lập tức nói: "Cái này chỉ cần nói một tiếng cùng ma tổ, hắn liền sẽ mở ra cho ngươi bộ phận đạo tắc bí mật."

Ninh Dạ nhưng lắc đầu: "Đại đạo bất khả truyền, chỉ có thể ngộ, hắn truyền thụ, cuối cùng không phải của chính ta. Vì vậy ta không cần hắn mở ra, ta muốn tự mình phá giải. Ta chỉ cần hắn nói cho ta, phương pháp phá giải mảnh vỡ nguyên thần Thánh Nhân."

"Ân, ngươi người này. . ." Hắc Viêm cũng là đối với hắn không nói gì.

Hóa ra ta không chỉ phải bảo đại lão mở ra cơ mật đối với ngươi, còn phải dạy ngươi làm sao mở khóa?

Làm sao? Một khối mảnh vỡ nguyên thần Thánh Nhân vẫn chưa thể thỏa mãn ngươi?

Hắc Viêm cũng không nhịn được nói: "Ngươi lần này cũng được không ít chỗ tốt, không nói Thánh Nhân nguyên thần, chính là mảnh vỡ nguyên thần của mấy cái Nhân Hoàng kia, ngươi cũng thu không ít, thấy đủ liền thôi đi."

Lúc trước Ninh Dạ đương nhiên cũng không phải chỉ đứng nhìn, những Nhân Hoàng kia bị đánh cho tứ phân ngũ liệt, Ninh Dạ khẳng định cũng phải thuận thế thu một ít, chỉ bất quá mục tiêu chủ yếu là Ác Sát Ma Tổ, vì vậy cũng không quá dụng tâm.

Mấu chốt nhất bản thể hắn chính là Nhân Hoàng, nguyên thần Nhân Hoàng đối với hắn sức hấp dẫn thực sự không cao.

Ninh Dạ trực tiếp nói: "Chỉ cần Ma Tổ đồng ý dạy ta phương pháp, việc này ta không hỏi đến nữa. Trong vòng bảy mươi năm, ta sẽ không động thủ đối với Tử Diệp bọn họ."

"Bảy mươi năm?" Hắc Viêm mẫn cảm tóm lấy điểm ấy.

Ninh Dạ ân một tiếng: "Năm đó sau chuyện Nguyệt Hoa Hải Châu, ta cùng sư tổ ước định, trong vòng trăm năm, diệt trừ năm cái ma đầu nhập cảnh."

"Năm cái?"

"Hiện tại chỉ còn lại bốn cái."

Hắc Viêm ha ha cười rộ lên: "Ta minh bạch rồi. Di, ngươi bảo ta thu Ninh. . . Tiện. . . Nga, Ninh Giới, mục đích không phải chính là. . ."

Ninh Dạ lạnh lùng nhìn hắn: "Người kia đến lúc đó có thể phát huy tác dụng hay không, xem bản lãnh của các ngươi, cũng xem bản lãnh của ta. Bọn họ chịu hợp tác, ta liền cho bọn họ cơ hội, không chịu, ta cũng không ngại bắt gọn."

"Minh bạch!" Hắc Viêm sảng khoái nói: "Nếu như thế, vậy liền quyết định như thế đi."

Sự tình liền định xuống như vậy.

Bảy ngày sau, Hắc Viêm Ma Thần mang đến một khối chứng đạo ma cốt, nói: "Khối chứng đạo ma cốt này, chính là một cái xương sườn Ác Sát Ma Tổ từ trên người chính mình gỡ xuống, ngươi đem nguyên thần Ma Tổ gửi ở bên trên, liền có thể phá giải bộ phận bí mật. Bất quá hiện nói rõ ràng, thứ này chính là cần phải trả, tối đa cho ngươi mượn ba mươi năm."

Ninh Dạ cũng không hài lòng: "Ta muốn chính là phương pháp."

Hắc Viêm khổ não: "Đây chính là phương pháp, Ma Tổ lấy kim chứng đạo, đạo tại kỳ thân, vậy nên muốn giải bí, chung quy vẫn là phải hạ thủ từ ma cốt."

Ninh Dạ đã minh bạch: "Vậy ta có phải là có thể lý giải như thế này? Muốn phá giải ma đạo bí mật, phải từ ma cốt hạ thủ, mảnh vỡ nguyên thần trái lại là ngòi dẫn, hoặc là nói chìa khoá?"

"Đúng vậy."

"Vậy nếu như là tu sĩ chính đạo, chứng đạo tại thân, có phải là được bộ phận huyết nhục, liền có thể phản hướng lấy đó làm dẫn, làm chìa khóa, phá giải mê?"

Hắc Viêm ngạc nhiên: "Đạo lý là cái đạo lý như thế, bất quá ngươi hỏi như vậy là có ý gì? Chẳng lẽ ngươi còn muốn tham ngộ bí mật của Tử Cực?"

Ninh Dạ đương nhiên sẽ không nói cho hắn Thất Dạ Tinh Quân chi sự, chỉ là thời khắc này trong lòng đã có tính toán, nguyên lai mình còn kém một chiếc chìa khóa như thế, chẳng trách không cách nào phá giải bí mật nguyên thần của Thất Dạ Tinh Quân.

Chìa khoá!

Chìa khoá!

Phải làm sao mới có thể đạt được Thất Dạ Tinh Quân một điểm thánh khu huyết nhục đây?

Đáng chết!

Bản thân tuy rằng rốt cuộc tìm được một tia cơ hội phương pháp phá giải, lại phát hiện muốn thực hiện điểm này vẫn như cũ thiên nan vạn nan.

Ánh mắt lạc ở một đoạn chứng đạo ma cốt trong tay kia, Ninh Dạ như có suy tư.

Có lẽ. . . Còn có thể bắt đầu từ hướng này.

Ngô, còn có Tử Cực!

Ninh Dạ cũng là quyết tâm, Thiên Trung Giới nhiều đại năng như vậy, hắn liền không tin tìm không ra một cái biện pháp đối phó Thất Dạ Tinh Quân.

Chương 167 : Bất phá bất lập

Chương 168: Bất phá bất lập

Được ma cốt rồi, những ngày kế tiếp, Ninh Dạ thực sự là toàn thân tâm chìm vào trong tu hành.

Có thể nói, từ khi đến Thiên Trung Giới tới nay, lần này mới tính là lần hắn thu hoạch lớn nhất, lúc trước cái gì thần khí tư nguyên hết thảy không trọng yếu, chỉ có Thánh Nhân chi bí mới có ý nghĩa.

Năm đó hắn bởi vì vị thánh nhân tại Trường Thanh Giới kia mà chính thức thành tựu khí vận sủng nhi, đặt vững căn cơ ngao du vạn giới. Lần này lại là một vị Thánh Nhân chi bí, trợ giúp tự nhiên cũng sẽ không nhỏ.

Bất quá đến cùng là Thánh Nhân chi bí, cho dù là Ác Sát Ma Tổ trợ giúp, Ninh Dạ lại là khí vận độc sủng, nếu muốn phá giải lại vẫn như cũ gian nan.

Không phải không có phương pháp, mà là bản thân việc phá giải liền cất bước khó khăn.

Đại đạo bất khả truyền không phải chỉ nói cho vui, rất nhiều bí ảo chỉ có thể lĩnh hội, căn bản là không thể nào nói ra, chỉ có thể nói là miễn cưỡng miêu tả, cũng giống như ngươi nói ‘tu hành chi đạo như đi ngược dòng nước, không tiến ắt lùi’, lời này ngươi có thể hiểu được, nhưng Kháo lời này liền có thể hoàn thành tu hành sao?

Rất hiển nhiên không thể.

Thánh Nhân chi đạo đi vào cụ thể, vẫn như cũ là vô tận huyền ảo, cho dù là Ninh Dạ cũng chỉ có thể miễn cưỡng tra nhìn thấu đôi chút.

Điều này khiến tiến độ nghiên cứu của hắn cũng là cực kỳ chậm chạp, một lần tham nghiên chính là hai mươi năm.

Trong hai mươi năm này, bản thể bên kia cũng là vẫn luôn chịu đựng Thất Dạ Tinh Quân truy sát, tính toán thời gian, truy giết bọn họ đã hơn ba mươi năm, vẫn như cũ không từ bỏ.

Điều này cũng khó trách, đến cùng là đại năng tu hành vạn năm, thời gian ba mươi năm đối với hắn mà nói cũng bất quá tầm thường, liên quan đến tấn thăng chi bí, Thất Dạ Tinh Quân là làm sao cũng sẽ không bỏ qua.

Vì vậy Ninh Dạ cũng chỉ có thể gia tăng tham ngộ, cũng không ngừng đem tham ngộ truyền lại cho bản thể.

Trong hư không.

Bản thể Ninh Dạ cao tọa tại trên Tạo Hóa Thần Tọa, trong tay lưu quang huyễn hóa, một đoạn ma cốt hư ảnh như ẩn như hiện, chính là ma cốt của Ác Sát Ma Tổ kia.

Đáng tiếc cuối cùng không phải vật thực, khó mà cụ hiện, hết thảy cảm ngộ đều là từ phân thân mà đến, vì vậy ánh hiện ra vẫn như cũ là mảng lớn thần bí, chỉ có số ít bộ phận, có chút đường nét, có thể nhìn thấu đôi chút Kim hành chi bí.

Điều này khiến cho Ninh Dạ cũng bất đắc dĩ thở dài: "Tham ngộ hai mươi năm, thu hoạch bất quá một phần trăm đạo này, chẳng trách Ác Sát Ma Tổ kia hào phóng như vậy. Hắn sợ là ăn chắc ta, lấy Vô Cấu chi thần khó mà hiểu thấu được huyền bí của hắn."

Bên cạnh Trì Vãn Ngưng nói: "Đúng a, phân thân chung quy tu vi có hạn, vừa không có Thiên Cơ Điện giúp đỡ, nếu như ma cốt kia có thể ở chỗ này, hoặc là Tuyền Cơ Xích có thể tại trên tay phân thân, hẳn là liền sẽ không gian nan như vậy."

Vấn đề lớn nhất của phân thân chính là không chỉ tu vi không đủ, liền ngay cả Thiên Cơ Điện thần vật cũng không ở trên tay, chỗ dựa chỉ là thần thuật Cửu Đại thần khí tự mang, vì vậy Tuyền Cơ Xích cũng khó phát huy tác dụng.

Bằng không nếu như ma cốt tại trên tay bản tôn Ninh Dạ, lấy khí vận thiên phú của hắn, thời gian hai mươi năm nhất định có thể tham ngộ được rất nhiều.

Nhưng mà thiên hạ Không có ‘nhưng mà’, không có chính là không có, ai cũng không có biện pháp.

Khi đó Công Tôn Điệp đột nhiên nói: "Côn Lôn Kính có hư không luân chuyển chi năng, có thể xuyên toa vạn giới, vì sao không thể mượn Côn Lôn Kính đem ma cốt truyền đến?"

Ninh Dạ lắc đầu: "Côn Lôn Kính chung quy là lục cảnh chi vật, thụ nó hạn chế, có thể xuyên hành, cũng chỉ có thể là tồn tại yếu hơn lục cảnh."

Bây giờ Ninh Dạ đối với Thiên Cơ Điện cũng là rõ ràng trong lòng, các trưởng bối sáng tạo Thiên Cơ Điện năm đó tuy rằng hùng tài vĩ lược, hào xưng muốn giải thiên hạ chi bí, thế nhưng thụ tự thân cảnh giới ảnh hưởng, thực tế không thể nào siêu việt lục cảnh hạn chế.

Côn Lôn Kính xác thực có thể qua lại vạn giới, nhưng tiền đề chính là mục tiêu xuyên toa đủ nhỏ yếu.

Năm đó nó có thể mang Ninh Dạ đi tới, chính là bởi vì Ninh Dạ quá yếu.

Bây giờ Ninh Dạ đã là Nhân Hoàng, Côn Lôn Kính coi như dẫn hắn đi tinh giới phụ cận cũng không làm được.

Càng không nói Thánh Nhân chi cốt.

Nói cho cùng, theo thực lực Ninh Dạ đề thăng, Côn Lôn Kính bây giờ tác dụng đã không bằng lúc trước.

Liền ngay cả Lâm Lang cũng nói: "Côn Lôn Kính bây giờ hiệu quả có hạn, chủ yếu vẫn là vì nó là duy nhị trong Thiên Cơ Điện không có bị đánh vỡ, vẫn như cũ bảo trì hoàn chỉnh, vì vậy khó có đột phá. Chính là bất phá bất lập, phá rồi lại lập, bởi vậy cũng khó có thể kiến công."

Ninh Dạ cười nói: "Nàng không định bảo ta đánh vỡ Côn Lôn Kính, đúc lại thần vật đấy chứ?"

"Vì sao không thể?" Lâm Lang hỏi ngược lại: "Tuyền Cơ Xích, Tạo Hóa Thần Tọa các loại thần vật, đều là phá nát không hoàn chỉnh chi vật, nhưng nguyên nhân chính là phá nát không hoàn chỉnh, trái lại có thể một lần nữa đề thăng. Những năm này ngươi tận sức tại đề thăng những thần vật này, từng cái đều đã có hiệu quả, tuy rằng chưa thể khôi phục trạng thái toàn thịnh khi Thiên Cơ Môn sáng tạo thần vật năm đó, nhưng ở một ít phương diện, chỉ có hơn chứ không kém."

Ninh Dạ nghe được ngẩn ra, như có suy tư.

Lâm Lang nói không sai, những năm này những thần vật phá nát của Thiên Cơ Điện bởi vì Ninh Dạ duyên cớ, đều có tăng lên.

Lấy Tuyền Cơ Xích làm thí dụ, năm đó cũng bất quá là thu được bộ phận mảnh vỡ, thu được CànTự Bí, Khôn Tự Bí, Cấn Tự Bí, Đoài Tự Bí, Tốn Tự Bí năm bí, cái khác đều không đạt được, coi như thu được bộ phận cũng tương tự không trọn vẹn.

Nhưng chính là bởi vì không trọn vẹn, tại dưới Ninh Dạ không ngừng bù đắp, trái lại có thể đề thăng.

Vì vậy Tuyền Cơ Xích tuy rằng không có làm được giống Thiên Cơ Môn mong đợi như vậy có thể giải thiên hạ tất cả đại đạo chi bí, nhưng ở một ít phương diện nhưng vượt quá Thiên Cơ Môn hạn chế.

Tỷ như Cấn Tự Bí.

Năm đó Cấn Tự Bí của Thiên Cơ Môn thời điểm hoàn chỉnh, tối đa cũng chỉ là đề thăng đến Niết Bàn cảnh, thông qua Cấn Tự Bí đề thăng đến Nhân Hoàng chi cảnh là không thể nào.

Thế nhưng Ninh Dạ đánh vỡ cái hạn chế này, khiến cho Cấn Tự Bí đã có thể đột phá đến Nhân Hoàng chi cảnh.

Vì vậy Tuyền Cơ Xích tuy rằng không hoàn chỉnh, nhưng thiết thiết thực thực tại một ít phương diện đã vượt qua.

Tương tự có tiến triển còn có CànTự Bí.

CànTự Bí hào xưng thiên hạ vạn đạo tổng cương, đối ứng Thiên Đạo, nhưng bản thân Thiên Cơ Môn cũng chưa hoàn thành quá, cũng chính là bởi vì chưa hoàn thành, vì vậy Ninh Dạ có thể tại CànTự Bí tiến một bước phát triển, khiến cho lên tiếp một tầng.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao Ninh Dạ có tự tin, một khi có thể cầm tới ma cốt, bản thân liền có thể toàn diện phá giải Thánh Nhân chi bí của Ác Sát Ma Tổ.

Bây giờ Lâm Lang nói như vậy, mấy người Trì Vãn Ngưng cũng hơi cảm thấy kinh ngạc: "Như vậy ý của Lâm Lang tỷ tỷ lẽ nào là. . . Đánh vỡ Côn Lôn Kính, đúc lại đạo khí?"

Công Tôn Điệp bị dọa cho giật nảy: "Không được, nguy hiểm quá lớn. Vạn nhất không thành công, liền không công tổn hại một kiện thần vật."

Không phải hết thảy phá đều có thể lập lại.

Có chút phá, đó chính là triệt để phá!

Không còn khả năng quật khởi.

Côn Lôn Kính hiện tại coi như theo không kịp nhu cầu, chung quy vẫn là một kiện thần vật cực có giá trị, càng là thần vật chống đỡ Vấn Thiên Thuật, tại trong đối diện truy sát lần này cũng một mạch phát huy tác dụng trọng yếu.

Món đồ này nếu như mất rồi, không nói những cái khác, chỉ riêng một cái phán đoán Thất Dạ Tinh Quân truy sát liền sẽ xuất hiện cự đại khó khăn.

Một cái không cẩn thận, liền đem chính mình chơi chết.

Việc này lớn, Ninh Dạ cũng rơi vào trong suy tư thật dài.

Một suy tư này, chính là bảy ngày bảy đêm.

Trong hư không không ngày đêm, bảy ngày đêm này chính là theo thời gian của Thiên Trung Giới, bản thể cùng phân thân đồng thời rơi vào trong suy nghĩ, bên trong càng là thiên nhân giao chiến, khó nói nên lời.

Sau bảy ngày, bản thể Ninh Dạ rốt cục làm ra quyết định.

Hắn nói: "Việc đã đến nước này, chúng ta cũng không còn lựa chọn nào khác. Côn Lôn Kính nhất định phải đúc lại, không chỉ có là vật này, liền ngay cả Tuyền Cơ Xích cũng phải đúc lại."

Cái gì?

Ba nữ giật nảy cả mình.

"Không sai!" Ninh Dạ nghiêm túc nói: "Ta đã nghĩ rõ ràng. Phá rồi lại lập, chính là tất nhiên chi sự, chỉ bất quá phá như thế nào, lại phải có tính toán."

Trì Vãn Ngưng đã minh bạch ý tứ của hắn: "Kỳ thực mấy ngày nay, ngươi suy nghĩ không phải vấn đề có phá hay không, mà là như thế nào phá chi lập chi?"

Ninh Dạ nở nụ cười: "Đúng vậy!"

Hắn nói đã lấy ra Côn Lôn Kính, thần kính tại trong hư không lưu chuyển, trán phóng ra một phiến kiều diễm quang hoa, đối ứng chính là vô tận thời không chi năng.

Ninh Dạ tiện tay một vuốt, một mảnh quang cảnh đã xuất hiện tại trên mặt kính.

Chính là giới diện của Thiên Trung Giới kia.

Đây là họa diện Ninh Dạ mượn phân thân truyền đến, cũng là phương thức duy nhất mà Ninh Dạ có thể đem Thiên Trung Giới cùng Thiên Tàm liên kết, nhưng đáng tiếc chỉ là ý thức liên kết, mà không phải thời không liên kết.

Thế nhưng sau một khắc, Ninh Dạ một chỉ rơi vào trên mặt Côn Lôn Kính, một đạo vòng xoáy nho nhỏ đã xuất hiện tại trên mặt kính.

Theo vòng xoáy này xuất hiện, mặt Côn Lôn Kính bắt đầu xuất hiện mảng lớn vết rạn nứt, đột nhiên ca một cái, triệt để vỡ vụn, chỉ là mỗi một khối mảnh vỡ đều không tiêu tán, mà là hóa thành tồn tại như ngàn vạn cánh bướm, hư không nhiễu vũ.

Đồng thời Tuyền Cơ Xích cũng thịnh phóng quang huy, lạc tại mảnh hư không uy năng này, nháy mắt hóa thành một cái thông đạo không gian.

Đây là toàn bộ năng lượng Côn Lôn Kính mượn phá nát chi uy phóng thích ra, rốt cục cùng vị trí phân thân hình thành nên không gian liên hệ, sau một khắc, một cánh tay đã vươn tới, nắm giữ trong tay, chính là một đoạn kim cốt kia.

Ninh Dạ nắm lấy, đồng thời ngón tay khẽ gảy, một khối mảnh vỡ Côn Lôn Kính đã bay qua thông đạo, hạ xuống trong tay phân thân.

Chương 168 : Phá rồi lại lập

Chương 169: Phá rồi lại lập

Hằng Vũ thượng giới.

Đây đại khái là một giới nhỏ nhất trong số Thập Nhị Thượng Giới của Thiên Trung Giới.

Thể tích của nó chỉ có một cái pha lê đạn châu.

Chính là một phàm nhân tại trước mặt thượng giới này, cũng như một tôn cự nhân.

Thế nhưng bất luận kẻ nào nhìn thấy giới này, lại đều chỉ có thể cảm thụ được vô tận mênh mông, không chút nào nhận ra được bản thể của nó càng nhỏ bé như vậy.

Mà nếu như tiến vào trong "Pha lê châu" này, càng là sẽ cảm thụ được một mảnh trống trải vô biên vô hạn, phảng phất toàn bộ tinh không đều bị nhét vào bên trong giới này.

Nạp Tu Di vào giới tử (*hạt cải)!

Chính là Tu Di Ốc hào xưng dung vật vô biên kia, so ra cũng như gặp phải sư phụ.

Hằng Vũ Thánh Tôn giờ phút này liền hư không huyền tọa tại trung ương không trung.

Nếu như có năng lực quan sát, liền sẽ phát hiện vị trí hắn ngồi xếp bằng, chính là điểm giữa tuyệt đối của cả giới.

Mỗi khi hắn thở ra, thượng giới liền sẽ tùy theo mở rộng, lúc hấp khí, thượng giới liền tùy theo thu hẹp.

Chân chính trong lúc thổ nạp, thiên địa vì thế biến động.

Nhưng chính là chí tôn như vậy, kỳ thực cũng bất quá là một bộ phân thân mà thôi, chân chính Hằng Vũ Thượng Tôn, sớm đã du lịch vạn giới.

Khuôn mặt Hằng Vũ Thánh Tôn chỉ là một mảnh trống không, hoàn toàn không nhìn ra diện dung.

Nhưng thời khắc này khuôn mặt trống chợt xuất hiện một mảnh quang huy, từ trong quang huy chiếu ra một đôi con ngươi, như hư không chi nhãn, nhìn về phương xa, xuyên thấu qua thượng giới, trực lạc hạ phương.

"Di? Tại sao lại có một cỗ Không Gian đạo lực cường đại xuất hiện? Lẽ nào hạ giới có người tham ngộ bản đạo của ta?" Hằng Vũ Thánh Tôn hơi cảm thấy kinh ngạc.

Hắn bố đạo thiên hạ, Không Gian chi đạo có người nắm giữ không kỳ quái, kỳ quái chính là, đạo nghiệp cường hoành như vậy, không đạo lý đột nhiên xuất hiện, vì vậy cũng không đạo lý bản thân lúc trước hoàn toàn không biết.

Thời khắc này trong lòng kinh ngạc, tìm căn nguyên kia mà đi, rốt cục rơi xuống trên Cực Quang đảo.

Chính nhìn thấy quanh người Ninh Dạ mảng lớn không gian dòng xoáy dĩ nhiên hình thành, trong tay Ninh Dạ đã thêm ra một kiện đặc dị chi vật.

Đây là vật gì?

Hằng Vũ Thánh Tôn ánh mắt lẫm liệt, lấy kiến thức của hắn làm sao không nhìn ra được, đây là một kiện Không Gian chi đạo bảo vật.

Trong lòng đại động, Hằng Vũ đã nói: "Ninh Dạ!"

Trên Cực Quang đảo, Ninh Dạ tay cầm mảnh vỡ Côn Lôn Kính, nghe được thanh âm của Hằng Vũ Thánh Tôn cũng không kỳ quái, đối thiên khấu nói: "Hằng Vũ Thánh Tôn!"

"Vật ngươi nắm giữ trong tay là cái gì?" Hằng Vũ Thánh Tôn đã nói.

Ninh Dạ trả lời: "Ngày trước đệ tử cảm ngộ không gian, có chỗ lĩnh ngộ, trong lúc vô tình câu thông một chỗ không gian thần bí, đạt được bảo vật này, bất quá xem ra, bảo vật dĩ nhiên phá toái, chỉ có thể nhận biết là một khối không gian bảo vật. Hằng Vũ Thánh Tôn có phải có hứng thú đối với vật này?"

Hằng Vũ Thánh Tôn cười ha ha: "Ngươi không cần khích ta, ta sao lại tham lam bảo bối của tiểu nhi. Bất quá vật này xác thực chính là Không Gian đạo tắc, sở hữu không gian chuyển hóa chi lực, ngươi hãy cho ta mượn xem một chút, đợi ta nghiên cứu một phen, liền sẽ trả ngươi."

"Vâng!" Ninh Dạ đã đem mảnh vỡ dâng lên.

Liền thấy mảnh vỡ Côn Lôn Kính kia đã ‘Xoạt’ một tiếng biến mất.

Chỉ chốc lát sau, thanh âm Hằng Vũ Thánh Tôn truyền đến: "Vật này bản thể chính là một mặt bảo kính, ẩn chứa đại đạo uy năng, nhưng đáng tiếc chỉ tới lục cảnh. Tuy rằng cảnh giới thấp chút, nhưng thắng ở toàn diện. Ngô, kẻ đúc bảo vật này, có chút lòng tham a, càng mưu toan lấy một bảo dung nạp thế gian thời không chi bí. Ta phỏng chừng, hẳn là tồn tại đỉnh cấp một chỗ lục cảnh chi giới nào đó, ếch ngồi đáy giếng, nhìn lên vô lộ, nên chế tạo bảo vật này."

Ninh Dạ trong lòng âm thầm bội phục.

Thánh Nhân chính là Thánh Nhân, pháp nhãn không sai. Năm đó Thiên Cơ Môn chính là tình huống như vậy, tự cho là rất trâu bò, liền vọng tưởng một bảo ôm hết thiên hạ hảo sự.

Hằng Vũ Thánh Tôn không chỉ nhìn ra đặc tính của bảo vật, ngay cả tâm tính của chế tạo giả cũng nhìn thấu triệt.

Hằng Vũ đã lại nói: "Bất quá đúc bảo chi nhân sau đó hẳn là đã phát hiện vấn đề của chính mình."

Ninh Dạ làm như không biết, bản thể sở dĩ đem mảnh vỡ truyền tới, mục đích chính là Hằng Vũ Thánh Tôn.

Phải biết liên thông vị trí Thiên Tàm, không gian động tĩnh quá lớn, làm sao cũng không thể lừa gạt được Hằng Vũ Thánh Tôn, vì vậy nhất định phải cho hắn cái bàn giao, mảnh vỡ này chính là. Nói đến chính là Ninh Dạ tu Không Gian đạo, trong lúc vô tình câu thông một cái không gian thần bí nào đó, bắt được bảo vật này, nói không chắc còn có thể mượn cơ hội này được chút chỗ tốt cùng chỉ điểm.

Vì vậy thời khắc này Ninh Dạ liền tiến vào mode vai phụ: "Thánh

Tôn lời ấy nghĩa là sao?"

Hằng Vũ Thánh Tôn đã nói: "Bảo vật tuy phá, thế nhưng trên mảnh vỡ bao hàm chi đạo lại vẫn như cũ hoàn chỉnh, liền như là bị người tỉ mỉ xuôi theo đặc biệt chi pháp cắt chém mà ra, bởi vậy có thể thấy được, đây không phải là phá nát sau kịch chiến, mà là hữu ý phá nát, ý đồ phá rồi lại lập."

Ngươi trâu bò!

Vậy mà cũng có thể phán đoán ra được.

"Chỉ là kỳ quái, nếu như thế, vì sao mảnh vỡ này lại bị rải rác, mà không có lần nữa chú tạo?" Hằng Vũ Thánh Tôn ngạc nhiên nói.

Hắn tuy là Không Gian chi đạo đại năng, chung quy không phải toàn tri chi nhân, cái này liền không phải hắn có thể hiểu được.

Thời khắc này xem qua xong, Hằng Vũ Thánh Tôn lắc đầu nói: "Vật này tuy chỉ lục cảnh, nhưng liên quan toàn diện, chính là đối với ta đều có chút ý nghĩa dẫn dắt. Không tệ, không tệ. Ninh Dạ, ngươi chính là con cưng của thiên đạo khí vận, lại cùng bảo vật này hữu duyên, bản tọa sẽ không đoạt bảo vật của ngươi, nếu đã có thể tham tường, giải bí, cũng nên đáp lễ."

Nói búng một ngón tay, hạ xuống trên mảnh vỡ Côn Lôn Kính kia, tiện tay ném đi, đã trả lại Ninh Dạ: "Mặt trên phụ thêm, chính là một điểm đạo tắc chi bí của bản tôn, còn có thể cảm ngộ được không, liền xem bản lĩnh của chính ngươi. Nếu như ngày sau ngươi lại thu được mảnh vỡ mới..."

Thánh Nhân theo đuổi không phải bảo vật, mà chỉ là bí mật.

Hằng Vũ Thánh Tôn giải bí ẩn của mảnh vỡ Côn Lôn Kính xong liền không cần nữa, vì vậy cũng không ngại tiện thể giúp Ninh Dạ một tay, cùng Ninh Dạ làm cái ước định.

Ninh Dạ minh bạch, kêu lên: "Nhất định giao cho Thánh Tôn tham tường!"

Hằng vũ khẽ ‘Ân’ một tiếng, liền tự biến mất.

Bên trên Thiên Tàm.

Tạo Hóa Thần Tọa.

Tuyền Cơ Xích treo cao, mảnh vỡ Côn Lôn Kính cũng hóa thành vạn ngàn thời không điệp dực, hư không luân vũ.

Ninh Dạ khuất chỉ liên điểm, trên Tuyền Cơ Xích kia bí ảo phân trình, dần dần lại càng thêm ra rất nhiều phù văn kỳ dị.

Những phù văn này không phải Ninh Dạ viết, mà là thiên địa tự nhiên chi chân lý, lấy một loại hình thức đặc thù lạc ấn bên trên.

Đám người Thiết Lang, Phượng Tiên Lung cảm thụ được tình hình nơi đây, nhìn thấy Tuyền Cơ Xích treo cao kia, mắt thấy vô tận phù văn quang thải, chỉ cảm thấy tâm thần trống rỗng, như đặt mình trong vô biên chi cảnh, nội tâm chợt có sở ngộ, thể nội khí cơ thịnh phóng, càng là đều tại thời khắc này đã có cảm ngộ, có chỗ đột phá.

Tử Lão thiên túng kỳ tài, nhìn hư không Tuyền Cơ Xích, càng là nước mắt doanh tròng, ồ ồ mà xuống. Thể nội toả ra một mảnh huyền âm hắc bạch chi quang, càng là tại Sinh Tử chi bí lại có sở kham phá.

Không những như vậy, liền thấy Tuyền Cơ Xích kia quang hoa luân chuyển, chiếu diệu tại trên người một ít Niết Bàn tu sĩ, có hai tên tu sĩ thế mà vì đó đốn ngộ, càng đã bắt đầu lịch trình tấn giai Nhân Hoàng.

Bình cảnh quấy nhiễu các tu sĩ nhiều năm, thế mà tại một khắc này, rốt cục lại có dao động, có đột phá mới.

Tử Lão si ngốc nhìn Tuyền Cơ Xích, hỏi: "Đây là Tuyền Cơ Xích?"

"Không , ta nghĩ... Nó hiện tại phải gọi Thiên Đạo Xích." Ninh Dạ mỉm cười.

Tiện tay vung lên, từng mảnh từng mảnh ‘mảnh vỡ Côn Lôn Kính’ cũng một lần nữa tụ hợp, quay về kính thể, chỉ là tại trên chủ thể, thiếu mất một khối nho nhỏ.

Nhưng uy năng lại nhưng không thấy chút nào suy sụp, như được mảnh vỡ kia trở về, chính là một phen đại tiến cảnh.

"Đúc lại... Thành rồi!" Ninh Dạ nhấc lên Ác Sát kim cốt: "Như vậy tiếp đó, chính là ngươi."

Chương 169 : Mưu sự tại thiên

Chương 170: Mưu sự tại thiên

So với một điểm nguyên thần của Thất Dạ Tinh Quân kia, lĩnh ngộ đạo tắc trên ma cốt của Ác Sát Ma Tổ liền phải thuận tiện hơn nhiều, dù sao đây xem như là Ác Sát Ma Tổ vì hắn mở ra cánh cửa tiện lợi một lần.

Chỉ bất quá Ninh Dạ muốn không phải đạo tắc, mà là phương pháp phá giải, vì vậy càng chú trọng quá trình mà không phải kết quả.

Mà lúc này liền cần Thiên Đạo Xích trợ giúp —— ghi chép hết thảy quá trình phá giải, suy rộng đến tác dụng đối với Thất Dạ Tinh Quân.

Mà ngoài như vậy ra, đúc lại Thiên Đạo Xích còn có một cái chỗ tốt bất ngờ, chính là Thiên Đạo chỉ dẫn.

Từ khi Ninh Dạ làm thất bại âm mưu của Bàn Xà Chúa Tể năm đó, thiên đạo khí vận gia thân đến cấp độ nhất định về sau, liền có Thiên Đạo chỉ dẫn, phương hướng chỉ dẫn không ngoài chính là khiến hắn một đường thanh lý ma giới, trả lại sáng sủa càn khôn một cái thái bình.

Nhưng từ khi gặp phải Thất Dạ Tinh Quân, con đường thanh lý của Ninh Dạ gặp phải trở ngại, liền vô pháp chấp hành tiếp, chỉ có thể một đường đào vong.

Thiên Đạo nhưng sẽ không bởi vậy cho hắn bất kỳ ngoại ngạch chỉ thị, đã từng chỉ dẫn phương hướng vẫn như cũ là chỗ ma giới nào đó, chỉ bất quá ngươi không đi hoàn thành, nó cũng sẽ không thay cái phương hướng.

Thế nhưng lần này đúc lại Thiên Đạo Xích, tình huống lại có biến hóa.

Tại trên Thiên Đạo chỉ dẫn, Ninh Dạ liền ngờ ngợ nhận ra được một cái chỉ về mới.

Một cái mơ hồ không rõ chỉ về... Ninh Dạ thậm chí vô pháp xác định đó có phải là Thiên Đạo chỉ dẫn.

Thế nhưng Ninh Dạ vẫn là nhạy cảm nhận ra được, chỉ dẫn này là tồn tại, thậm chí rất khả năng chính là then chốt đối phó Thất Dạ Tinh Quân.

Cái nhận thức này khiến Ninh Dạ cảm thấy buồn cười: Hắn vì đối phó Thất Dạ Tinh Quân, lại là vòng vòng quanh quanh đi vòng một vòng tròn lớn, giúp ma đầu hoàn thành một cái kế hoạch, theo một ý nghĩa nào đó đã là trợ ma tác nghiệt, đổi lấy một khối ma tổ chi cốt, đồ chính là tìm tới biện pháp đối phó Thất Dạ Tinh Quân.

Kết quả phương pháp còn chưa tìm được, Thiên Đạo nhưng vào lúc này cho chỉ dẫn rồi.

Mẹ nó đây gọi là gì?

Vốn Ninh Dạ cho rằng không có chỉ dẫn là bởi vì Thất Dạ Tinh Quân cũng là khí vận quan tâm chi nhân, nhưng hiện tại xem ra, sự tình lại thật giống không phải như vậy.

Hắn không tìm được đáp án, nhưng vẫn là quyết định tín nhiệm Thiên Đạo, liền kiên định hướng về phương hướng kia bay đi, đồng thời cũng vẫn như cũ chăm chỉ không ngừng nghiên cứu ma cốt, phá giải Thất Dạ nguyên thần chi bí.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt chính là bảy năm.

Trong bảy năm qua, Ninh Dạ không chỉ có đem Ác Sát ma cốt nghiên cứu thấu triệt, liên đới lý giải đối với Thất Dạ Tinh Quân rốt cục cũng sâu sắc thêm rất nhiều.

Lang Gia Thánh Tôn nói không sai, Thất Dạ Tinh Quân giống như Tử Cực Thánh Tôn, đều là chuyên tu Thiên Đạo chi nhân, chỉ bất quá lý giải bất đồng, phương hướng có sai lệch. Tử Cực Thánh Tôn chuyên chú chính là Kiếp Lôi chi đạo, sát phạt lập thân.

Thất Dạ Tinh Quân cái gọi là 'Tinh La Vạn Tượng', kỳ thực không phải hắn cường đại đến có thể chưởng khống chư thiên vạn giới, mà là có thể tại khoảng cách cực xa liền nhận biết được tinh giới tiên lực, cũng dẫn cho bản thân sử dụng. Nói trắng ra, hắn hướng đi liền tương đương với một cái 'đi dạo giả', am hiểu nhất chính là chu du vạn giới, thân ở hư không mà sẽ không phải chịu bất kỳ suy yếu.

Ngoài ra người này tại Không Gian cùng Quang đạo cũng đều có am hiểu, vì vậy thiện na di, lợi tốc độ, hư không quyết đấu, có thể lập thế bất bại.

Nói cách khác người này từ ngày thành Thánh, chính là vì chu du vạn giới làm chuẩn bị.

Nhưng cũng bởi vì như vậy, hắn tại trình độ chưởng khống đạo tắc, cũng không bằng đám người Lang Gia Thánh Tôn, dù sao hắn trực tu Thiên Đạo, độ khó càng lớn.

Nói cách khác, kỳ thực chênh lệch về đạo tắc giữa Ninh Dạ cùng Thất Dạ Tinh Quân, còn lâu mới lớn như cùng Lang Gia Thánh Tôn.

Nhưng chỉ dựa vào điểm này hiển nhiên không đủ để đánh bại Thất Dạ Tinh Quân.

Ninh Dạ còn phải tìm được nhược điểm của hắn.

Quá khứ mấy năm qua, Ninh Dạ một mạch liền đang nghiên cứu cái này.

Ngày hôm nay Ninh Dạ còn đang phân tích đạo nguyên thần kia của Thất Dạ Tinh Quân, Trì Vãn Ngưng đi tới, nói: "Phía trước có ba chỗ tinh giới, tam tinh hoàn nhiễu, chúng ta sợ là phải vòng qua mà đi rồi."

"Ân?" Ninh Dạ ngưng thần nhìn tới, quả nhiên thấy ước chừng ngoài một tháng lộ trình phương hướng Thiên Tàm đang đi giờ phút này, có ba chỗ tinh giới quấn quanh.

Như tam tinh diệu nhật, vây quanh một chỗ trống rỗng tối đen xoay chuyển.

Dựa theo kinh nghiệm giao thủ cùng Thất Dạ Tinh Quân của bọn họ để xem, chỉ cần vừa tiếp cận bất kỳ một chỗ tinh giới, Thất Dạ Tinh Quân liền sẽ thực lực tăng vọt, vì vậy vòng qua mà đi là tất nhiên.

Nhưng thời khắc này Ninh Dạ tâm tư khẽ động, bấm chỉ suy tính, trong lòng đã có nắm chắc.

Hắn nói: "Nơi này hẳn chính là vị trí Thiên Đạo chỉ dẫn."

Trì Vãn Ngưng tức giận lườm hắn một cái: "Tam tinh hoàn nhiễu, một khi tiếp cận tinh giới, Thất Dạ Tinh Quân thực lực đột tăng. Ngươi xác nhận dưới loại cục diện này, ngươi có thể đối phó?"

"Để ta trước tiên xem một chút." Ninh Dạ đã phóng ra Thiên Đạo Xích.

Liền thấy Thiên Đạo Xích phóng ra một tia vi quang, ẩn nhiên lại là một mảnh đại khí tượng, chỉ tiếc ngoại trừ Ninh Dạ, không người có thể hiểu cách cục bên trong.

Ninh Dạ chớp mắt đã suy tính ra vô số khả năng, thấp giọng nói: "Nơi đây thật có đại tình hình, tuy còn không quá rõ ràng cụ thể, nhưng có lẽ có thể trở thành then chốt trọng yếu giúp chúng ta thay đổi cách cục. Lại thêm chúng ta thuận thiên ứng mệnh, không thể không theo."

"Thiên Đạo bảo ngươi đi chết, ngươi cũng đi chết?" Công Tôn Điệp hỏi.

Nàng tới nay là cái phản bội tính tình, cái gì rắm chó Thiên Đạo, chưa từng để ý.

Ninh Dạ cười nói: "Ngươi cũng có thể lý giải là thử thách. Thuận thiên ứng mệnh giả, nặng tại trung thành. Nếu như gặp nguy hiểm liền không đi, vậy còn gọi cái gì thuận thiên ứng mệnh, gọi gì khí vận sủng nhi? Đương nhiên các ngươi nói tới cũng không sai, Thiên Đạo có lẽ cũng khả năng khiến ta đi chết, nhưng thượng thiên lưu một đường, vô tuyệt nhân chi lộ. Chuyến này có lẽ hung hiểm, mưu sự tại thiên, thành sự tại nhân!"

Ninh Dạ đem câu châm ngôn kia đảo ngược rồi.

Bây giờ mưu sự chính là thiên ý, thành sự lại tại nhân ý.

Là sống hay chết, cuối cùng phải dựa vào chính mình.

Nhưng nếu thiên mệnh có số, Ninh Dạ cũng sẽ không cự tuyệt.

Lúc này liền hạ lệnh Thiên Tàm trực hướng trung ương tam tinh mà đi.

Ngoài ngàn vạn dặm, Thất Dạ Tinh Quân ngồi ở trên một chiếc thuyền con.

Thuyền con kia đi trong hư không, Thất Dạ Tinh Quân chắp tay đứng ở bên trên, vô tận hắc ám hư không với hắn mà nói, lại phảng phất phồn hoa mỹ cảnh, ngẫu nhiên vung tay một cái, phía trước chính là một phiến bạo liệt ánh chớp, đó là tu sĩ trên Thiên Tàm làm bố trí, bị hắn tiện tay giải trừ.

"40 năm, truy kích như vậy, Thiên Tàm kia càng còn có dư lực, có thể thấy được bên trong chắc chắn có một tiểu thế giới làm chống đỡ. Bất quá nhiều năm tiêu hao như vậy, chung quy cũng có cực hạn, bản tôn không tin, các ngươi có thể một mạch tiếp tục như vậy." Thất Dạ Tinh Quân hừ lạnh nói.

Hắn có đầy đủ dài dằng dặc sinh mệnh, cũng có đầy đủ kiên trì.

Bao nhiêu năm rồi, cũng không tri ngộ đến bao nhiêu hung hiểm, cho dù là gặp phải tồn tại mạnh mẽ hơn chính mình, Thất Dạ Tinh Quân cũng vẫn là dựa vào năng lực tung hoành hư không của bản thân tươi sống dây dưa đến chết đối thủ.

Đối với hắn mà nói, tình hình giống như trước mắt cũng không tính là gì.

Coi như lại đuổi mấy trăm năm hắn cũng theo được.

Thời khắc này đang tự tiến lên, bỗng nhiên lòng có cảm giác, bấm chỉ suy tính, Thất Dạ Tinh Quân đã biết tình hình, không khỏi kinh ngạc: "Di? Phía trước càng là tam tinh hoàn diệu chi địa, xem ra đến là một chỗ bí bảo dị địa, có lẽ nên có phát hiện. Bất quá Ninh Dạ thế mà không có đi vòng qua, mà là đến thẳng chỗ đó. Hắn đây là bị váng đầu sao?"

Tiếp tục suy tính, Thất Dạ Tinh Quân rốt cục có sáng tỏ, sắc mặt chìm xuống: "Nguyên lai là như vậy, nơi đây dường như có đại nguy cơ... Nguy cơ tức chuyển cơ... Hảo tiểu tử, đến cũng là kẻ có quyết đoán. Bất quá nếu muốn dựa vào một chỗ chi hiểm đối kháng bản tôn, chung quy là quá mức cấp thiết. Thôi được, bản tôn liền chơi với ngươi, nói không chừng còn có thể nhất cử lưỡng tiện."

Thánh Nhân chỉ cảm thấy hứng thú đối với bí ẩn.

Thời khắc này nếu đã biết nơi đây có di bí, Thất Dạ Tinh Quân tự không khách khí, lập tức toàn lực đuổi theo.

Chương 170 : Thành sự tại nhân

Chương 171: Thành sự tại nhân

Trong hư không, tam tinh hoàn nhiễu, chỗ trung ương là một phiến trống vắng chi địa.

Nhưng nếu như ngươi cho rằng đó là một cái hắc động thì sai rồi.

Nó xem ra một mảnh đen sì sì, liền quang cũng có thể thôn phệ, nhưng khi thật sự tiếp cận, liền sẽ phát hiện đó kỳ thực cũng là một chỗ tinh giới.

Vô quang chi giới.

Toàn bộ tinh giới hoàn toàn bị bao phủ ở trong bóng tối, sẽ không phản xạ bất kỳ hào quang, khiến cho nó mới nhìn xem ra giống một cái hắc động.

Chân chính khiến Ninh Dạ xác nhận đó là tinh giới, kỳ thực là một cỗ lực cường đại.

Lực vô hình.

Nếu như tinh la vạn giới có khoa học, Ninh Dạ sẽ nói đó là lực hút, hoặc là một loại lực tác động lẫn nhau nào đó.

Nhưng trên thực tế những miêu tả này đều không chính xác.

Chuyện của tiên giới, vẫn là phải dùng từ ngữ của tiên giới để giải thích.

Đạo lực!

Một loại hùng vĩ chi lực khó mà miêu tả nào đó căn cứ vào sự tồn tại của cái đại đạo nào đó.

Kỳ đặc tính chính là thần bí, khó mà nắm bắt.

Cho dù Thiên Tàm đã tiếp cận đến chỉ còn có bảy ngày lộ trình, cho dù đã có thể rõ ràng cảm thụ được mảnh lực lượng rộng lớn mênh mông hầu như muốn khiến người nghẹt thở kia, mà Ninh Dạ tại khoảng cách như vậy, lại vẫn như cũ vô pháp xác định đó là cái gì.

Điều này khiến hắn cũng kinh ngạc trong lòng.

Một đạo Thiên Khiển Chi Quang phát ra, chưa tới tinh giới, liền đã biến mất vô tung.

Nơi đây, thôn phệ tất cả ánh sáng!

"Phu quân, nơi này quá nguy hiểm, chúng ta không thể tiếp tục tiến lên." Lâm Lang Thiên đã vội nói.

Nàng trời sinh nhát gan, nhưng cũng bởi vậy đối với nguy hiểm mẫn cảm nhất.

Thời khắc này nguy cơ khổng lồ cho dù là lấy Lâm Lang Thiên Nhân Hoàng chi cảnh, đều có loại cảm giác thở không nổi, trong lòng khủng hoảng bất an, cả người đều có chút đứng ngồi không yên.

Kỳ thực đâu chỉ là nàng, hết thảy tu sĩ Thiên Tàm đều đã bị đạo lực của cái tinh giới khổng lồ phương xa kia bao phủ, lòng sinh kinh hoảng, lo sợ bất an.

Ninh Dạ cùng Tử Lão đại khái là số ít còn có thể tính bình tĩnh.

Hắn quay đầu lại nhìn đồng dạng bình tĩnh Tử Lão: "Ngươi cảm giác thế nào?"

Tử Lão lạnh nhạt nói: "Là tử vong! Tuyệt đối tử vong!"

"Tuyệt đối tử vong? Đạo lực?"

Tử Lão gật gật đầu: "Nhập giả tất chết! Hẳn là một loại nào đó tử vong kết thúc chi đạo."

"Không, không đúng." Ninh Dạ nhưng lắc đầu.

"Không đúng?" Mọi người ngạc nhiên nhìn hắn.

Ninh Dạ đã nói: "Nơi đây thật có đại nguy cơ, nhập giả khó sinh, nhưng đạo lực này cũng không phải là kết thúc chi đạo. Hai bên không thể nói làm một."

Trì Vãn Ngưng minh bạch ý tứ của hắn: "Ngươi là nói, nơi đây tuy đạo lực cường đại, nhưng không phải sát lục tử vong chi đạo, nguy cơ không có quan hệ gì với đạo?"

"Không quan hệ!" Ninh Dạ trả lời rất khẳng định.

"Vì sao?" Mọi người cùng nhau hỏi.

Ninh Dạ cũng không nói lời nào, mà là tiện tay nhất trảo, từ Tri Vi giới nội lấy ra một con yêu thú, nhấc chỉ kích sát.

Yêu thú kia tại chỗ chết đi.

Sau một khắc Ninh Dạ đã từ trong Âm Dương Pháp Châu nhiếp hồn, yêu thú vừa mới bị hắn kích sát kia, thế mà lại sống lại.

Thấy cảnh này, chúng nhân tỉnh ngộ.

Nếu như nơi đây là tử vong kết thúc chi đạo, vậy tại dưới ảnh hưởng của đạo nghiệp khổng lồ này, Âm Dương Pháp Châu hẳn là sẽ không có bất kỳ tác dụng gì.

Nó hiện tại vẫn như cũ có thể phát huy tác dụng, vậy đã nói rõ đây xác thực không phải tử vong chi đạo, chỉ bất quá trong tinh giới còn có nguy cơ, vì vậy rất dễ dàng khiến người sản sinh hiểu lầm.

Có một số việc, không nhất định cần phương pháp đặc biệt phức tạp gì đi chứng minh, thủ đoạn đơn giản cũng có thể mặt bên chứng thực.

Đây xem như là thủ pháp chứng ngụy của tiên giới đi.

Ninh Dạ chứng thực nơi đây không phải tuyệt tử chi địa, bất quá vẫn là nói: "Tuy không phải tử chi đạo, nhưng chung quy là một nơi hung hiểm. Đến cũng cần làm chút chuẩn bị."

Hắn nói đã phát động Côn Lôn Kính, trong Côn Lôn Kính kia một điểm lõm xuống, đã hình thành một chỗ vòng xoáy không gian, lần nữa cùng phân thân liên kết.

Ninh Dạ giương tay lên, Ác Sát kim cốt đã từ trong vòng xoáy rơi vào trên tay phân thân.

Lần này thủ đoạn của hắn càng thêm xảo diệu, lại là liền Hằng Vũ Thánh Tôn cũng không kinh động.

Chúng nhân đã rõ ý tứ.

Nơi đây hung hiểm, nhưng thượng thiên có một tia sinh cơ, nói không chừng, một tia sinh cơ này liền ứng tại Thiên Trung Giới.

Ninh Dạ đem Ác Sát kim cốt trả lại, không chỉ có là thực hiện lời hứa, càng là trợ giúp phân thân nhanh chóng trưởng thành —— trên kim cốt kia có tham ngộ thu hoạch chi bí những năm này của hắn, thậm chí còn có một điểm phân thần của Thất Dạ Tinh Quân, đã có những thứ này, hẳn là có thể trợ phân thân lại đột phá tiếp.

Làm xong việc này, Ninh Dạ không do dự nữa, chỉ huy Thiên Tàm hướng tinh giới 'ám vô quang nhật' kia phóng đi.

Tráng sĩ một đi không trở lại!

Thiên Trung Giới.

Cực Quang đảo.

Ninh Dạ chính đang chế phù.

Ninh Dạ đã thật lâu không chế phù, dù sao đối với hắn mà nói, đây thật giống đã là hành vi không cần thiết.

Thế nhưng khoảng thời gian gần nhất này, hắn đột nhiên lại nổi hứng thú.

Hoặc xác thực nói, là có cảm giác.

Phù giả, pháp thiên địa chi đạo vậy.

Theo một ý nghĩa nào đó, chính là lấy một loại hình thức khác thi pháp thiên địa.

Hắn gần nhất cảm ngộ rất nhiều, đạo đồ tinh tiến, vòng qua lượn lại một vòng xong, đột nhiên cảm thấy bản thân thật giống tại trên phù đạo có cảm xúc, cho nên liền bắt đầu chế phù.

Năm đó hắn sau khi trình độ chế phù đến tứ phẩm liền không mấy khi tu hành quá, đề thăng phù lục cũng đều là thông qua Vô Thiên Chi Thuật.

Bây giờ đã thật nhiều năm không chế phù, theo lý thuyết trình độ là hạ hàng.

Nhưng mà trương phù lục đầu tiên làm ra, vậy mà lại là tam phẩm.

Bản thân thế mà tấn giai?

Hơn nữa còn là trung tam phẩm đến thượng tam phẩm, lần đầu tiên chế phù sau nhiều năm chưa chế ngượng tay.

Điều này khiến cho Ninh Dạ hơi kinh ngạc.

Quả nhiên ta thật giống lại có thể ngộ cùng tiến bộ mới nào đó sao?

Vậy là hắn tiếp tục chế phù, trương phù thứ hai này cảm giác khôi phục rất nhiều, liền trở thành nhị phẩm.

Đợi đến trương thứ ba thì, một trương nhất phẩm phù lục vậy mà tại tay.

Nhìn phù lục trong tay, Ninh Dạ cũng là không nói gì.

Quả nhiên người sau khi tới trình độ nhất định, học cái gì cũng nhanh, lạch trời từ tứ phẩm đến nhất phẩm, vậy mà đã như thế hoàn thành rồi.

Đáng tiếc vậy thì có tác dụng gì?

Thứ phù lục ghi lại, bất quá tiên pháp.

Tiên pháp tuy mạnh, sao bằng đạo cảnh, chung quy là không mấy ý nghĩa.

Trừ phi có thể ngưng đạo bên trên.

Di?

Vì sao không thể?

Ninh Dạ trong đầu đột nhiên nổi lên cái ý niệm này.

Chứng đạo tại thân, chứng đạo tại thần, chứng đạo giả đều có dựa vào, lại vì sao không thể tại phù?

Có ý tứ.

Bất quá bản thân Ninh Dạ lại lập tức bỏ đi cái ý niệm này, đây chung quy không phải con đường của hắn, hắn không có ý định làm như thế.

Chỉ là ẩn nhiên tựa như có lối tư duy gì đó, có một tia nghi hoặc, một tia không rõ.

Liền giống như cảm ngộ những năm này của bản thân tại thời khắc này gặp phải một cái bình cảnh nào đó, một cái phương hướng đặc dị nào đó, đã xuất hiện phân lối rẽ, trước mắt một mảnh mê man, cũng không biết nên đi về hướng nào.

Chính đang mê man, trong lòng khẽ động.

Một đạo vòng xoáy không gian xuất hiện, Ninh Dạ giương tay nhất trảo, Ác Sát kim cốt tại tay.

Hắn đã nhận biết được tình huống bản thể tao ngộ.

Cau mày: "Tam tinh hoàn nhiễu, tuyệt hiểm chi địa. Ta chính vào lúc này tại phù đạo có chỗ đốn ngộ, tất cả những thứ này có liên quan gì?"

Hắn cùng bản thể tâm thần hợp nhất, bản thể đăm chiêu, phân thân tự nhiên rõ ràng.

Một tia sinh cơ ở chỗ này!

Tay cầm Ác Sát kim cốt, Ninh Dạ tự lẩm bẩm: "Có lẽ, nên làm chút gì đó, để giải tình huống bên kia."

Đúng vào lúc này, Ninh Dạ bỗng nhiên tâm thần run lên, sắc mặt đột biến.

Trong khoảnh khắc đó hắn cảm thấy, liên hệ giữa mình cùng bản thể, càng là đứt đoạn mất.

Hắn không cách nào cảm ứng được tình hình hiện tại cùng ý chí của bản thể nữa!

Trong lòng hắn chính đang hồi hộp, đã thấy Lâm Lang chạy tới: "Lần này xảy ra chuyện rồi, lại có náo nhiệt lớn rồi!"

Trong miệng hô phiền phức, trên khuôn mặt nhỏ lại là một bộ dáng vẻ hứng thú bừng bừng chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Chương 171 : Bí cảnh

Chương 172: Bí cảnh

Lâm Lang Thiên lá gan tới nay rất nhỏ.

Thế nhưng nàng nhát gan không có nghĩa là nàng không thích náo nhiệt.

Chính là xem trò vui không sợ phiền phức lớn, khi việc không liên quan tới mình thì, Lâm Lang vẫn là rất vui vẻ sự tình lớn một chút.

Vì vậy theo tiêu chuẩn của nàng, nếu như là một kiện phiền phức có thể cười nói, vậy thì đại biểu cái phiền toái này có lẽ thật sự rất phiền toái, nhưng người chết hẳn là sẽ không rất nhiều, náo nhiệt hơn nửa không nhỏ.

Ninh Dạ rất bình tĩnh: "Ai phiền phức? Phiền phức gì?"

"Là Cừu Bất Quân a! Hắn chọc phiền toái lớn." Lâm Lang Thiên hì hì cười.

Sư thúc?

Hắn tại sao lại gây phiền toái?

Từ sau năm đó Nguyệt Hoa Hải Châu giận dữ phản bội Ngũ Nguyên Tông, Cừu Bất Quân liền trở thành tán tu.

Bất quá hắn nội tình ở đó, lại hảo hữu đông đảo, tán tu gì đó cũng không quan trọng, luận tiên pháp tới nay không thiếu, lại thêm người già rồi liền yêu thích du sơn ngoạn thủy, trước đây là không có cơ hội, hiện tại rốt cục có cơ hội, đến cũng vui vẻ được tiêu dao.

Khoảng thời gian gần nhất này, hắn cùng Dung Thành mấy cái rất thân cận, vô sự còn tứ xứ tán tỉnh muội tử, rất có phong độ của Hà Nguyên Thánh năm đó, khắp nơi thanh lâu lưu danh. Kỳ thực đây mới là con đường rất nhiều tu sĩ Thiên Tàm tất kinh, dù sao bản thể tu hành, phân thân a, có thể hưởng thụ vẫn là hưởng thụ nhiều chút mới tốt, giống Ninh Dạ loại làm cái phân thân còn mỗi ngày tu hành này, thực sự là không biết tư vị nhân gian tươi đẹp, quá mức đáng tiếc.

Lão già này bây giờ sống vui sướng, có thể có phiền toái gì?

Ninh Dạ liền nói: "Ngươi nói thẳng đi."

Lâm Lang đã miệng nhỏ bla bla nói lên.

Nguyên lai lại là Cừu Bất Quân vài ngày trước tiêu dao khoái hoạt, cũng không biết sao, thế mà đem thiên chi kiều nữ của một cái trung đẳng môn phái cám dỗ.

Quyến rũ liền quyến rũ đi, chuyện này vốn là cũng không có gì. Thế nhưng phụ thân của nữ tử kia chính là một phái chưởng giáo, sau khi biết được việc này liền giận tím mặt, càng là đem người truy sát.

Truy sát thì truy sát đi, chuyện này vốn là cũng không có gì. Thế nhưng đánh không lại, cái này liền có điểm lúng túng, Cừu Bất Quân chỉ có thể chạy trốn.

Chạy trốn liền chạy trốn đi, chuyện này vốn là cũng không có gì. Thế nhưng chạy cũng không chạy thoát, kết quả liền bị đuổi tới một chỗ dã sơn lĩnh, trực tiếp bị khốn ở nơi đó.

Bị khốn liền bị khốn đi, chuyện này vốn là cũng không có gì. Thế nhưng thiên địa dị biến, dã sơn lĩnh này thế mà nội có càn khôn, thiên diêu địa động, nghe nói lại có bí cảnh sắp hiện.

Bí cảnh liền bí cảnh đi, cái này vốn là... Ách, cái này thì 'có gì' rồi.

Tuyệt đại đa số tu sĩ, đối với chuyện như bí cảnh, bảo tàng, vẫn là rất coi trọng.

Mặc kệ bí cảnh này đáng giá mấy đồng tiền, có thể tới xem thử, đả thu phong, nói không chừng bản thân chính là thiên mệnh chi tử, đắc thiên độc hậu, thác thiên chi hạnh, trúng được giải lớn.

Nói chung, mảnh dã lĩnh sơn kia một thoáng liền náo nhiệt lên.

Kết quả liền là phần phật phần phật vô số tu sĩ chạy tới nơi đây, chờ ngày bí cảnh toàn diện mở ra.

Cừu Bất Quân vốn là có 1,001 loại phương pháp đào dật, kết quả náo nhiệt đồng thời, mấu chốt nhất bản thân hắn cũng đối bí cảnh cảm thấy hứng thú, không nỡ bỏ chạy, kết quả bỏ qua thời cơ, liền chạy không được nữa.

Vậy là hắn liền bị tóm.

Vị chưởng giáo bắt được Cừu Bất Quân kia cũng không giết hắn, mà là định dùng hắn làm lính hầu, vì chính mình thăm dò bí cảnh hung hiểm, vì vậy Cừu Bất Quân hiện tại xem như là gặp phải phiền phức.

Vừa không chú ý lại là mạng nhỏ khó bảo toàn.

Ninh Dạ bây giờ đối với bí cảnh là không có hứng thú, huống hồ hiện tại bản thể nguy cấp.

Thế nhưng Cừu Bất Quân hắn cũng không thể không quản.

Hơn nữa hắn luôn cảm thấy hai chuyện này phát sinh có chút xảo.

Liền hỏi: "Bí cảnh kia động tĩnh là khi nào phát sinh?"

Lâm Lang trả lời: "Gần như ba ngày trước."

Ba ngày trước?

Tính toán thời gian, vào lúc ấy bản thể đã tiến vào khu vực tam tinh, đang tự cảm thụ được áp lực khổng lồ.

Bất quá đây là một cái quá trình tiến dần, sẽ không có cái liên hệ gì đi?

Đại khái đi?

Khả năng đi?

Ninh Dạ trong lòng không chắc chắn, nhưng mơ hồ lại cảm thấy, nếu như có liên hệ, chỉ sợ càng tốt hơn.

Ngô, bất kể nói thế nào, đều là mau chân đến xem.

Liền nói: "Những người khác đâu?"

Lâm Lang hiểu ý tứ hắn, nói: "Tử Lão bọn họ đã qua, bất quá ta tính toán đây cũng là một phen đại náo nhiệt, hơn nữa nghe nói khả năng còn có ma đạo dính vào, vì vậy ngươi hẳn sẽ có hứng thú."

"Nghe nói?"

"Ân!" Lâm Lang nghiêm túc gật đầu: "Nghe nói lúc bí cảnh phát ra động tĩnh, còn có một đạo ma khí trùng thiên nhi khởi, nhưng lập tức tiêu thất vô tung."

"Như vậy sao?" Ninh Dạ sờ sờ cằm: "Vậy đến thật phải mau chân đến xem."

Dã Hồ lĩnh.

Tử Diệp cau mày nhìn mảnh bảo khí hào quang trong thiên không kia, tâm tình buồn bực khó có thể dùng lời diễn tả được.

Làm sao lại?

Làm sao có khả năng?

Không có đạo lý a!

Rõ ràng chưa đến thời gian phát động, tại sao bí cảnh đột nhiên lại phát động?

Phát động này đến kỳ lạ như vậy, không nhìn thấy bất kỳ dấu hiệu gì, hết thảy bố trí đều không xuất hiện tình huống, làm sao liền không hiểu mất khống chế?

Hắn vô pháp lý giải.

Lẽ nào là Ninh Dạ?

Thế nhưng không nên a.

Bản thân tính toán vô song, sớm đoán được phong cách hành sự của Ninh Dạ, hiện tại theo một ý nghĩa nào đó Ninh Dạ cùng mình tính trên một sợi dây, tuy rằng sớm muộn cũng sẽ trở mặt, nhưng không có lý do nhanh như vậy.

Lẽ nào hắn đã hiểu rõ toàn bộ kế hoạch của bản thân?

Điều này khiến cho Tử Diệp đặc biệt bất an.

Đứng tại bên cạnh hắn đầu sư tử thì như trước bình chân như vại: "Sớm liền sớm đi, đằng nào sớm cũng không phải rất nhiều, xấp xỉ là được."

Xấp xỉ là được?

Ngươi mẹ nó làm việc có thể theo kế hoạch chút không? Đây là một câu xấp xỉ có thể cứu được sao?

Tử Diệp tức giận muốn thổ huyết, bất quá hắn cũng biết đại đa số ma đầu chính là niệu tính này, ngươi là không thể hy vọng bọn hắn làm việc tinh tế, quá tinh tế, vậy còn tính ma sao?

Loại giống như bản thân, tại trong ma trái lại thuộc về dị loại.

Nếu không phải Chúa Tể coi trọng, hắn năm đó cũng không có cơ hội quật khởi.

Lười cùng lão đại tốn nước miếng, Tử Diệp nói: "Việc này lớn, cần phải hảo hảo lưu ý. Bí cảnh cũng sắp chính thức mở ra, ngươi ta đều phải cẩn thận một ít. Vô luận thế nào, không thể để cho kế hoạch của Chúa Tể xuất hiện sai lầm."

"Ân" đầu sư tử nắm chặt song quyền: "Ta định sẽ dốc toàn lực bảo vệ thông đạo."

Tử Diệp trắng mắt hắn một cái, mẹ nó thứ này là ngươi nói thủ liền có thể thủ sao?

Thôi đi thôi đi, cùng loại đầu đất này cũng không có gì có thể nói.

Tử Diệp chỉ là nói: "Hiện tại không phải vấn đề thông đạo, là vấn đề cơ mật. Thông đạo mất rồi, có thể lại kiến, chỉ sợ cơ mật tiết lộ ra ngoài, mưu đồ chân chính của chúng ta bị Ninh Dạ biết được, vậy thì không còn cơ hội nữa rồi."

Đầu sư tử nghi hoặc: "Hắn không phải đã biết sao?"

Tử Diệp cũng bị hắn chọc tức điên: "Ngươi là ngớ ngẩn a, thứ hắn biết chỉ là thứ chúng ta cho hắn biết, ta biết hắn biết, nhưng hắn lại không hẳn biết chúng ta biết hắn biết, hắn cũng không biết chúng ta không cho hắn biết..."

Liên tiếp lời ra khỏi miệng, đầu sư tử đã hôn mê.

Đệ đệ ngươi là đang nói nhiễu khẩu lệnh sao?

Tử Diệp nói đến phần sau cũng có chút thắt đầu lưỡi, thôi đi thôi đi, ta nói những thứ này làm chi, chỉ có thể nói: "Bí cảnh sắp mở, nhìn ánh mắt ta, tùy cơ ứng biến đi."

Nhưng ngẫm lại lấy đầu óc của hàng này, phỏng chừng nhìn ánh mắt là nhìn không hiểu, liền nói: "Ta nói đánh, ngươi liền chạy, ta nói chạy, ngươi liền đánh, minh bạch?"

"Há, chính là ngược lại a. Biết." Đầu sư tử đại đại liệt liệt trả lời.

"Đúng rồi." Tử Diệp thở ra một hơi.

Đúng vào lúc này, một đạo hào quang xông thẳng chân trời.

Bí cảnh mở ra rồi!

Chương 172 : Kế hoạch nhìn như thuận lợi

Chương 173: Kế hoạch nhìn như thuận lợi

Bí cảnh chi huy sáng lên, tác động trái tim vô số tu sĩ.

Từng cái từng cái dồn dập hò hét: "Mở ra! Mở ra!"

Cảm giác lại như đổ khách trên chiếu bạc, chờ mong thời khắc mở bát.

Một đạo bí cảnh đại môn liền như vậy xuất hiện tại trước mắt mọi người, các tu sĩ dồn dập tràn vào.

Vô chủ chi địa, nhanh tay có, tay chậm không.

Bất quá bí cảnh chi địa nhiều hung hiểm, vì vậy cũng có không ít tu sĩ tiếp thành đội ngũ làm việc.

Kim Đỉnh Môn.

Quan Trung Khắc tay chắp sau lưng, râu dài hắc diện, khí vũ hiên ngang đi phía trước.

Lại tại phía trước hắn một ít, chính là Cừu Bất Quân.

Lão già này sau khi khôi phục thanh xuân, liên đới tâm thái đều thanh xuân lên, khắp nơi câu gái, quá là khoái hoạt, làm sao cũng có thời điểm lật thuyền trong cống, bây giờ bị người túm chặt, chỉ có thể trở thành con tốt vì người thăm dò.

Mảnh bí cảnh này không có phong cảnh gì, đâu đâu cũng có một phiến hoang lương.

Điều này khiến cho trong lòng mọi người đều có một loại cảm giác xấu —— bí cảnh tư nguyên phong phú hay không, có lúc nhìn hoàn cảnh liền có thể nhìn ra. Càng là tư nguyên phong phú chi địa, càng là linh khí dồi dào, liên đới môi trường tự nhiên cũng cực giai.

Bây giờ nơi đây một phiến hoang vu, cùng sơn ác thủy dáng dấp, rất hiển nhiên không phải cái gì linh khí dồi dào chi địa, tư nguyên là không hi vọng gì, chỉ mong có thể có bảo vật gì đi.

Chỉ là một đường tiến tới, liền cái yêu thú cũng không nhìn thấy, cũng không gặp phải cơ quan gì, khiến mọi người đều dồn dập bóp cổ tay.

Xem ra đây càng là cái đất trống.

Đang lúc buồn bực, chợt thấy phương xa dưới nền đất ô ép ép xông ra một đám sinh vật dáng dấp cổ quái, xem ra giống như hài đồng, chỉ có khoảng một mét, nhưng mỗi cái mặt xanh nanh vàng, tay cầm lợi nhận, sau khi nhìn thấy bọn họ, đồng thời quát lên một tiếng, liền phần phật xông lên.

Tu sĩ Kim Đỉnh Môn bản năng xuất thủ, nhân không biết mục tiêu thực lực sâu cạn thế nào, vì vậy cũng là toàn lực xuất kích.

Liền thấy một đám lớn tiên thuật tuôn ra, những tiểu quái vật kia đã là tử vong tại chỗ.

Thấy những tiểu quái vật này không chịu được đòn như thế, mọi người cũng là thở phào một hơi.

Đúng vào lúc này, có người từ trên người một tên quái vật chết đi nhìn thấy một thứ nho nhỏ lấp lánh, nhặt lên nhìn, vui vẻ nói: "Là tinh sa!"

Tinh sa là một loại tư nguyên tu hành hiếm thấy, lợi không gian, có thể chế tác pháp bảo loại không gian, chỉ là một hạt liền quá ít rồi.

Thời khắc này mọi người thấy giết quái có bảo, dồn dập trở nên hưng phấn, từng cái sưu tầm, quả nhiên từ trên người không ít quái vật chết đi tìm tới tinh sa.

Đáng tiếc mỗi cái quái vật chỉ cho một hạt, số lượng chung quy quá ít, mấy chục hạt này gộp lại, liền luyện chế cái túi giới tử cũng không đủ.

"Ít còn hơn không đi." Quan Trung Khắc rất là trang bức nói một câu.

Hắn tốt xấu là Niết Bàn cảnh, từ góc độ của hắn, điểm ấy thu hoạch xác thực không tính là gì.

Sau một khắc liền thấy vụ khí mông lung, lại là một đám yêu vật xuất hiện, vẫn như cũ là đám tiểu đông tây dáng dấp hài đồng kia, xem ra chỉ là tựa hồ lớn hơn một chút, ‘oa nha nha’ hô hoán xung phong.

"Di?" Quan Trung Khắc cũng là kinh ngạc một tiếng.

Hắn không nhìn ra những quái vật này là từ đâu nhô ra, bất quá những người khác lại là đã nổi hứng thú, dồn dập xông lên lại là một vòng chém giết.

Không có gì bất ngờ xảy ra, trên người những tiểu quái vật này thế mà cũng rơi ra tinh sa, hơn nữa kích thước so với trước cũng hơi lớn một chút.

Điều này khiến cho không ít người cũng vì thế hưng phấn.

Hóa ra chỗ này không có tư nguyên, quái vật chính là tư nguyên a.

Hơn nữa quái vật còn rất dễ đối phó, nếu như thế vậy còn chờ gì?

Kết quả là người người anh dũng.

Cùng lúc đó, những tu sĩ khác tiến vào nơi đây cũng tao ngộ các loại sinh vật kỳ quái, nhưng không ngoại lệ, hết thảy quái vật bị giết chết đều sẽ rơi xuống tinh sa.

"Đây là tình huống gì vậy?"

Một góc trong bí cảnh.

Tử Lão nhìn tinh sa trong tay nghi hoặc nói: "Yêu vật phẩm loại mỗi cái bất đồng, nhưng vì sao hết thảy yêu vật đều sẽ rơi xuống tinh sa? Cái này không hợp đạo lý a."

"Sự xuất khác thường tất có yêu, xem ra chỗ bí cảnh này không quá đơn giản đây." Bên cạnh Phượng Tiên Lung đã nói.

"Ninh thượng đã truyền đến tin tức, ở đây khả năng có đại bí mật, muốn chúng ta ngàn vạn cẩn thận, không nên tham lam." Thiết Lang cũng nhắc nhở: "Hay là trước tiên đi cứu Cừu Bất Quân đi."

"Không vội." Tử Lão cười nói: "Kim Đỉnh Môn dùng Cừu huynh làm con tốt dò đường, lại không biết, bọn họ vốn cũng là con tốt dò đường của chúng ta, trước tiên hãy dùng bọn họ thăm dò một thoáng đã. Còn những quái vật này. . . Tạm thời trước tiên đừng vội vã giết, vạn sự đợi Ninh Dạ đến rồi lại nói."

Mọi người đều là lão giang hồ kinh nghiệm phong phú, sau khi liên tục kích sát ba đợt liền nhận ra được có chút không đúng, tựa hồ những quái vật này mỗi giết một đợt liền đến một đợt, hơn nữa thực lực còn càng ngày càng mạnh, giả như không có hạn chế, như vậy trên lý thuyết liền mang ý nghĩa có thể vô hạn đề thăng.

Vì vậy để tránh khỏi hậu hoạn, rất tất yếu khắc chế một thoáng.

Bất quá có thể khắc phục lòng tham chung quy là số ít, đối với phần lớn tu sĩ mà nói, quái vật không ngừng xuất hiện quả thực chính là rau hẹ tốt đẹp nhất của bọn họ, như không thu gặt, há không phải có lỗi với chính mình.

Vậy là khắp nơi toàn bộ bí cảnh, đâu đâu cũng có tu sĩ tại càn quét sát lục.

Không có ai chú ý tới, tại trên cùng của bí cảnh, còn có hai người đang nhìn tất cả những thứ này.

Đầu sư tử ha ha cười nói: "Những tu sĩ này xem ra cũng là ngốc nghếch cực kỳ a, quả nhiên là tiền tài động lòng người, chỉ cần có chỗ tốt, liền hội lu mờ lý trí."

Tử Diệp trước sau tỉnh táo: "Đồ ngu, cần lưu ý tới nay cũng không phải đám gia hỏa này."

"Ta biết, ngươi lo lắng Ninh Dạ a." Đầu sư tử đại đại liệt liệt nói:

"Nhưng hiện tại hắn không phải còn chưa tới sao? Có lẽ hắn căn bản cũng không có lưu ý chuyện này."

Đúng, Ninh Dạ còn chưa có xuất hiện.

Chương 173 : Đại đạo thần binh

Chương 174: Đại đạo thần binh

Ninh Dạ xác thực đã đến rồi.

Lấy thân phận một cái tiểu tu sĩ phổ thông, cùng Trì Vãn Ngưng, Lâm Lang bọn họ đồng thời.

Chỉ bất quá thời điểm Tử Diệp đau đầu, Ninh Dạ kỳ thực cũng đau đầu.

Hắn đau đầu là bởi vì hắn vừa tiến đến liền phát hiện chỗ này quả nhiên là ma giới giở trò.

Ma Hài Tâm Nguyên Trận.

Uế Thổ Hoàng Tuyền.

Quỷ Quốc Kinh Hồng Đồ.

Ma Hài Tâm Nguyên Trận là một loại ma giới đại trận, lấy sát lục ngưng tụ ma lực, có thể làm vạn ma chi nguyên.

Uế Thổ Hoàng Tuyền có chút tương tự Âm Dương Pháp Châu của Ninh Dạ, có thể chuyển sinh, nhưng bình thường đều là chuyển sinh ma vật.

Quỷ Quốc Kinh Hồng Đồ liền là một kiện thần vật, chính là trọng bảo chế tác quỷ linh đạo tắc.

Ba thứ này đặt tại cùng một nơi, lại thêm bản thân bí cảnh hơn vạn tầng cấm chế, mấy trăm trận pháp, hình thành nên một cái khu vực đặc thù, có thể không ngừng chế tạo quỷ vật, cũng chính là loại quái vật đặc thù kia, cũng đem chúng chuyển hóa thành ma lực ma giới cần, một loại thủ đoạn hóa ma điển hình. Nghe tới không có gì, thế nhưng bất cứ cái gì một khi lượng cấp lên, thủ đoạn nhìn như nhỏ mấy cũng sẽ trở nên bất đồng.

Chỗ bí cảnh này vấn đề duy nhất chính là, thủ đoạn này lượng cấp đã lớn đến mức độ không gì sánh được—— nếu để cho những tu sĩ kia một đường tiếp tục giết, coi như là hàng trăm hàng ngàn quái vật Niết Bàn cảnh cũng có khả năng khiến bọn hắn xoát ra!

Đây chính là siêu cấp đại thủ bút.

Vấn đề là loại thủ bút này, không phải đám ma môn bị suy yếu đến vô pháp yếu hơn kia tại Thiên Trung Giới có thể làm được, vì vậy đây nhất định là đám người Tử Diệp làm ra.

Bọn họ làm cái này đến cùng là muốn làm gì?

Nếu như nói Tử Diệp là bởi vì bất ngờ dẫn đến kế hoạch đặc biệt thuận lợi mà quấy nhiễu, như vậy Ninh Dạ chính là vì trước mắt rõ ràng hiểu ra tất cả mà quấy nhiễu —— mẹ nó Tử Diệp ngươi cũng quá xem thường ta chứ? Liền làm thứ này đến lừa gạt ta?

Có thể nói hai bên hiện tại đều là đầu óc mơ hồ, không mò ra trong hồ lô của đối phương bán thuốc gì.

Đặc biệt là Ninh Dạ hiện tại còn thêm một cái nghi hoặc: Việc này đến cùng có liên quan tới bản thể bên kia hay không? Nếu như có, lại ở đâu?

"Dát!"

Trong tiếng tiêm khiếu, một con tiểu quái vật bị nhẹ nhõm kích sát.

Trì Vãn Ngưng tiện tay chụp tới, một hạt tinh sa đã vào tay.

Nàng giao cho Ninh Dạ: "Không phải huyễn thuật."

"Ân" Ninh Dạ ân một tiếng, nhìn tinh sa trong tay.

Những tinh sa này xác thực là chân thực, cũng không phải là huyễn thuật.

Nhưng Ninh Dạ biết, đây tuyệt đối không phải quái vật tự mang, mà là bị đặc ý trao cho.

Bọn chúng lại như là mồi nhử, dụ dỗ các tu sĩ săn giết.

Mà hiện tại theo quái vật không ngừng tăng cường, tinh sa cũng đang trở nên càng lúc càng lớn, tham lam cũng thuận theo tăng mạnh.

Công Tôn Điệp cũng nói: "Nếu như đây là âm mưu của Ma Môn, những tinh sa này hẳn chính là bọn họ trước đó chuẩn bị sẵn. Nhiều quái vật như vậy, nhiều tinh sa như vậy, phải số lượng bao lớn a. . . Bọn họ không phải đem toàn bộ một mỏ tinh sa đều chuyển không rồi chứ?"

Ninh Dạ gật gật đầu: "Nếu như một đường thăng cấp đến Niết Bàn cảnh, tinh sa mang theo đoán chừng phải có to bằng nắm tay, tổng số sợ cũng không là một hai cái mỏ quặng tinh sa có thể lấp kín."

Tinh sa sản lượng cực kỳ ít ỏi, mỏ quặng bình thường đào hết có thể luyện ra 1 tấn tinh sa coi như mỏ giàu, nhưng hiện tại tinh sa xuất thổ ở bí cảnh này, làm sao chỉ số lượng ấy?

Lâm Lang ưu tâm lo lắng: "Xem ra Ma Môn mưu đồ rất lớn a. Ninh lang, ngươi tốt nhất mau mau nghĩ một biện pháp, nếu như còn tiếp tục như vậy, e rằng chỉ cần một ngày, liền có thể chế tạo ra quái vật cấp Vô Cấu."

Ninh Dạ nhưng không có lên tiếng.

Hắn chỉ là ngửa đầu nhìn thiên không.

Liên hệ cùng bản thể còn chưa có khôi phục, lại như là có thứ gì đó đang che đậy tất cả.

Ông trời a, ta hiện tại tốt xấu cũng là con cưng của ngươi, ngươi chỉ dẫn lẽ nào chính là khiến ta cùng bản thể thất liên?

Ninh Dạ liên tục phỉ nhổ trong bụng.

Đột nhiên trong lòng một điểm lượng quang thiểm hiện, liền giống như có thứ gì đó mở ra che đậy tâm trí, khiến người sống thực vật mở mắt, khiến người bại não bình tĩnh, khiến hỗn loạn giả khôi phục tỉnh táo. . . Ninh Dạ đột nhiên cảm thấy, bản thân thế mà khôi phục một tia liên hệ cùng bản thể.

Tam tinh chi vực.

Thiên Tàm còn đang tiến về mảnh tinh giới hắc ám tối tăm kia.

Theo không ngừng tiếp cận, liên hệ giữa Ninh Dạ cùng phân thân cũng càng lúc càng yếu.

Nhưng cùng phân thân bất đồng, làm Nhân Hoàng hắn, tu vi đầy đủ, vì vậy có thể nhận biết được cũng nhiều hơn.

Nương theo liên hệ không ngừng suy yếu hướng thẳng cuối cùng đoạn tuyệt, cảnh tượng trước mắt Ninh Dạ cũng dần dần rõ ràng.

Hắn rốt cục nhìn thấy.

Nhìn thấy chân diện mục của tối tăm chi địa này.

Xác thực nói, đó không phải mắt thường nhìn thấy, mà là thần thức cảm xúc, lại như là tâm nhãn bao phủ lên giới diện, cảm thụ sự tồn tại của nó, cảm thụ sự khổng lồ của nó, còn có hạo hãn chi uy không gì sánh được kia.

"Thiên a!" Ninh Dạ phát ra chấn kinh lẩm bẩm.

Từ khi trở thành Nhân Hoàng tới nay, hắn còn chưa từng có thời khắc chấn kinh như thế.

"Làm sao vậy? Tướng công?" Trì Vãn Ngưng tam nữ đồng thời hỏi.

Ninh Dạ nhưng không có hồi đáp, lại nhẹ giọng cười rộ lên: "Khó có thể tưởng tượng. . . Thiên Đạo che chở, lần này lại là thật cho chỗ tốt lớn rồi."

Hắn nói giơ tay, lại phóng thích ra một mảnh quang hoa.

Tối tăm chi địa thôn phệ tất cả quang huy, thế nhưng ngay khi Ninh Dạ phóng thích quang huy thì, trong lòng của mỗi cá nhân lại đều phảng phất trở nên sáng ngời.

Bọn họ rốt cục có thể "Nhìn" thấy.

Tồn tại trước mắt, bất ngờ là một khối kim loại màu đen bốn cạnh vuông vức.

Khối kim loại này nằm ngang tại trong hư không, cực kỳ cự đại, xem ra lại như là một cái tiểu tinh giới, thế nhưng trên mỗi một cái khối kim loại đều khắc đầy tỉ mỉ phù văn.

Đó là ẩn chứa vô biên đại đạo thần bí, là khiến Phượng Tiên Lung, Thiết Lang, Tử Lão các loại Nhân Hoàng chi cảnh đều khó mà lý giải bàng bạc cùng mênh mông, là thiên đạo chi bí.

Thiết Lang run rẩy lên tiếng: "Đây không phải là tinh giới, đây đến cùng là cái gì?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Thần khí, hoặc là nói là Đạo khí, kế thừa đại đạo chi bảo."

"Đạo khí? Đạo khí lớn như vậy, phía trên này gánh chịu bao nhiêu đạo tắc a?" Đám người Phượng Tiên Lung đều chấn động.

Cực Đạo Việt cũng coi như là Đạo khí, bất quá chỉ là gánh chịu Cực đạo, hơn nữa là bộ phận dễ hiểu nhất.

Thế nhưng tồn tại trước mắt, bất luận là tầng cấp hay là độ cao, đều vượt xa tưởng tượng, thần bí tùy tiện một góc ẩn chứa, đều có thể nghiền ép loại tồn tại như Cực Đạo Việt.

Liền ngay cả Tử Lão đều nói lắp lên: "Cái này. . . Hẳn là. . . Là. . . Thiên địa tự nhiên. . . Sinh thành chứ?"

"Thiên địa tự nhiên sinh thành?" Ninh Dạ khẽ cười: "Đồ vật như vậy, vừa nhìn đã biết là nhân công, đâu ra tự nhiên?"

Mọi người bị dọa cho giật nảy.

Trì Vãn Ngưng nói: "Nhưng mà dạng tồn tại ra sao có thể luyện chế ra bảo vật như vậy? Đừng nói Niết Bàn Nhân Hoàng, chính là Thánh Nhân cũng không làm được chứ?"

Bọn họ cũng coi như là tiếp xúc qua Thánh Nhân, Lang Gia Tử Cực mấy người cũng có Đạo khí, nhưng còn chưa từng có Đạo khí nhà ai có thể trâu bò đến mức độ tự thành một giới, tam tinh vây chuyển.

Ninh Dạ nói: "Ta cũng không nói nó là của Thánh Nhân a."

Lời này vừa ra, mọi người lại lần nữa trợn mắt.

"Chúa Tể? Ngươi nói đây là của Chúa Tể? Không được, vậy chúng ta chẳng phải là tự chui vào lưới?" Nghĩ đến đây thế mà là một cái Chúa Tể nào đó bày xuống, tất cả mọi người đều bị dọa sợ rồi.

"Đừng lo lắng." Ninh Dạ lại nói: "Vị chúa tể kia không ở đây."

"Ngươi là nói hắn rời khỏi rồi? Lưu lại trọng bảo cỡ này rời khỏi rồi?"

Ninh Dạ lắc đầu: "Không, ta là nói. . . Hắn đã chết rồi."

PS: Thật là ngại quá, ta thế mà tới hôm nay mới nhìn thấy, tháng trước "Hoa Hoa Công Tử" thưởng cho ta hai cái Đại Minh, cảm tạ cảm tạ! Xin lỗi xin lỗi! Hi vọng ngươi còn chưa rời đi, có thể nhìn thấy cái này.

Khoảng thời gian này cũng là thật bận, bởi vì đồng thời viết hai truyện duyên cớ, vì vậy Thiên Cơ Điện tồn cảo không nhiều, tạm thời cũng không cách nào thêm chương.

Thành thật mà nói Thiên Cơ Điện thành tích không tốt lắm, chính ta cũng ý thức được có chút vấn đề, thế nhưng vì không khiến độc giả vẫn như cũ ủng hộ ta thất vọng, vì vậy cũng vẫn luôn nghiêm túc tiếp tục viết, đồng thời tích cực trù bị sách mới, tích góp nhiều cảo, phản phục sửa chữa, đề thăng chất lượng, kế hoạch là vào tháng năm đưa ra.

Nhưng Thiên Cơ Điện ta sẽ nghiêm túc tiếp tục viết, dự tính đại khái viết đến tháng bảy hoàn thành.

Đối với hiện tại còn đang ủng hộ Duyên Phận, Duyên Phận biểu thị cực kỳ cảm kích, ta sẽ hấp thụ giáo huấn, trọng chấn huy hoàng!

Chương 174 : Thiên Đạo thử thách

Chương 175: Thiên Đạo thử thách

Trong hư không, chúng nhân hai mặt nhìn nhau.

Không cách nào không há hốc mồm.

Từ tiên giới đại viễn chinh tới nay, bọn họ tổng cộng chỉ tiếp xúc qua một lần Chúa Tể, chính là đối diện vị Bàn Xà Chúa Tể kia, Ân, trái tim vô danh hẳn là cũng coi như một cái.

Thế nhưng bản giới Chúa Tể còn chưa từng thấy qua —— cũng may mà chưa từng thấy qua.

Không nghĩ tới rốt cục có cơ hội gặp phải, thế mà là kẻ đã chết.

Công Tôn Điệp hiếu kỳ: "Làm sao ngươi biết?"

"Bởi vì thần của hắn còn lưu lại chỗ này, đạo tắc trên đạo khí này, liền là thần của hắn biến thành." Ninh Dạ hồi đáp.

Chứng đạo tại thần.

Chúa Tể chết rồi, nhất thần bất diệt, đạo tắc hiển hóa, hình thành nên đạo tắc thần khí siêu cấp trước mắt này.

Theo một ý nghĩa nào đó, đây đã có thể tính bảo vật cấp khai thiên ích địa.

Ninh Dạ biết, không phải là bởi vì hắn nhìn thấu, mà là nhân vì thần niệm cấp bậc này, mới có thể che đậy liên hệ giữa hắn cùng phân thân.

"Chúa Tể. . . Chết rồi. . ." Tất cả mọi người ngạc nhiên nói nhỏ.

"Làm sao lại?" Phượng Tiên Lung càng là nói: "Chúa Tể hẳn là đã là chung cực trên đường tu hành chứ? Chẳng lẽ không phải là vạn năm bất diệt sao?"

Đệ cửu cảnh chỉ là theo đuổi, chưa từng có người thực hiện quá, đệ bát cảnh Đại Đạo Chi Chủ, chính là chung cực, đã trở thành nhận thức chung của mọi người.

Liền ngay cả Thánh Nhân đều có thể vạn năm bất diệt, làm sao Chúa Tể lại không còn?

Vô pháp lý giải.

Ninh Dạ lại nói: "Vạn năm bất diệt, trăm vạn năm lại là có thể diệt. Chúa Tể cũng không phải vĩnh sinh, nếu như thật tính ra, Chúa Tể cũng hẳn là có rất nhiều cách chết. Tỷ như Thiên Đạo bất dung, Chúa Tể chết; tỷ như trăm nghìn kỷ nguyên, thọ mệnh hao tận, Chúa Tể chết; tỷ như một cái Chúa Tể gặp phải một cái Chúa Tể khác, kết quả chết; tỷ như ma giới đại xâm tập, Chúa Tể không địch lại, chết. . ."

Hắn một hơi nói ra bảy tám loại cách chết của Chúa Tể, trực tiếp đem khái niệm huy hoàng, vô địch của Chúa Tể đập cái tan tành, làm cho chúng nhân cũng là không nói gì.

Không giống tất cả mọi người, chính là Ninh Dạ kiên tín thế gian chỉ cần còn có chân lý, còn có quy tắc, như vậy liền nhất định có sinh tử luân thường.

Tồn tại cường đại mấy đi nữa, chung quy là tương đối, vô địch vĩnh viễn chỉ có thể là một cái.

Chúa Tể nếu đã không phải chung cực, vậy dựa vào cái gì không thể chết?

Nói trắng ra, đây không phải là vấn đề trí lực, chỉ là vấn đề tâm thái mà thôi.

Bất quá hiện tại vấn đề không phải Chúa Tể vì sao lại chết, mà là vì sao Thiên Đạo lại chỉ dẫn bọn họ tới nơi này.

Công Tôn Điệp hưng phấn nói: "Có phải là chỉ cần chúng ta chưởng khống cái Đạo khí này, liền có thể đánh bại Thất Dạ Tinh Quân kia?"

Đám người Phượng Tiên Lung cười nói: "Nào có đơn giản như vậy. Đại đạo thần khí, há lại là nói nắm giữ liền có thể nắm giữ."

Không nghĩ tới Ninh Dạ nhưng lắc đầu: "Không, Điệp nhi nói không sai, chỉ cần nắm giữ vật này, chúng ta liền có thể nhẹ nhõm đánh bại Thất Dạ Tinh Quân."

Chúng nhân hơi ngạc nhiên.

Tử Lão hỏi: "Vậy nắm giữ nó dễ dàng sao?"

Ninh Dạ nghĩ nghĩ, hồi đáp: "Nói khó cũng không khó, nói dễ cũng không dễ, đạo chi nhất đồ, đã minh bạch, đã lĩnh ngộ, vậy liền nắm giữ, nếu như không minh bạch, đó chính là một vạn năm cũng vị tất hữu dụng."

Công Tôn Điệp thẳng tính: "Ngươi liền nói ngươi cần thời gian bao lâu có thể nắm giữ nó đi?"

Ninh Dạ duỗi ra một ngón tay.
`

Lâm Lang Thiên: "Một năm?"

Phượng Tiên Lung: "Mười năm?"

Thiết Lang: "Trăm năm?"

Tử Lão: "Một trăm ngày?"

Trì Vãn Ngưng: "Mười ngày?"

Công Tôn Điệp: "Một ngày?"

Quả nhiên vẫn là người càng thân mật tín nhiệm càng cao.

Không nghĩ tới là mù tin Ninh Dạ nhất thế mà là Công Tôn Điệp, bất quá trong lòng mọi người đều cười thầm.

Thần vật như vậy, nói trăm năm có thể chưởng khống, kỳ thực đều là trâu bò đến bạo.

Không nghĩ tới Ninh Dạ nhưng hồi đáp: "Một tức là được."

"A?" Tất cả mọi người choáng váng.

Liền ngay cả Dung Thành cũng không nhịn được cau mày: "Chưởng giáo, chúng ta là tin tưởng ngươi. Nhưng đây chung quy là Chúa Tể di trạch a."

"Chúa Tể thì lại làm sao? Chết rồi chính là chết rồi, di lưu của hắn, đều tại trên đó, chỗ ta nhìn thấy, đều tại kỳ tâm. Thấy chi tắc ngộ, một tức ngộ không tới, lại qua vạn năm cũng vị tất hữu dụng."

Công Tôn Điệp vỗ tay cười to: "Vậy còn chờ gì, thu lại bảo vật này, đập Thất Dạ cái lão bất tử kia."

Ninh Dạ nhưng không hề động thủ.

Mọi người cùng nhau nhìn hắn, liền thấy trên mặt hắn không có nửa điểm vui vẻ.

Công Tôn Điệp ý thức được cái gì, khuôn mặt nhỏ đã xụ xuống: "Còn có 'thế nhưng', đúng không? Ngươi liền nói 'thế nhưng' cái gì đi?"

Ninh Dạ cười cười: "Là còn có cái 'thế nhưng'. . ."

Thiên Tàm còn đang tiếp cận hướng khối kim loại khổng lồ kia, càng là tiếp cận, uy áp liền càng là bàng đại.

Bất quá Ninh Dạ tựa hồ cũng đã có kế sách ứng đối, cũng không thấy hắn có động tác gì, chúng nhân liền cảm thấy uy áp giảm mạnh, đã nhẹ nhõm hơn nhiều.

Lẫn nhau trao đổi cái ánh mắt, biết Ninh Dạ xác thực là đã nhìn thấu bộ phận huyền bí, chỉ là chẳng biết vì sao, hắn càng không có đi kiêu ngạo.

Công Tôn Điệp cầm lấy tay của hắn cuồng lắc: "Ai nha ngươi đừng bán cái nút nữa, ngươi liền nói a."

Ninh Dạ không có trực tiếp hồi đáp, chỉ là nói: "Quá khứ mấy ngày nay, ta vẫn luôn nghi hoặc một chuyện, hiện tại đến là đã có chút minh bạch."

Đáng tiếc nơi này không có vai diễn phụ tốt, thế mà tập thể không tiếp lời.

Ninh Dạ tự nói tiếp: "Ta vẫn luôn nghĩ một vấn đề như vậy: Thất Dạ Tinh Quân tu Tinh La Vạn Tượng chi đạo, cũng là thiên chi đạo, vì vậy theo đạo lý mà nói, giống như ta, cũng là thuận thiên ứng mệnh chi nhân."

Tu Thiên Đạo chi nhân, tất nhiên là thuận thiên ứng mệnh chi nhân.

Ninh Dạ như vậy, Tử Cực cũng là như vậy, Thất Dạ Tinh Quân hẳn cũng không ngoại lệ.

Đám người này, kỳ thực mỗi cái đều thuộc về khí vận chi tử, chỉ bất quá ân sủng bất đồng mà thôi.

Nhưng Ninh Dạ cảm giác có vấn đề liền ở đây.

Hắn nói: "Khi hai cái khí vận chi tử va chạm thì, bình thường mà nói, sẽ không tàn sát lẫn nhau, bởi vì một khi giết đối phương, ắt gặp thiên nộ, cắt giảm khí vận. Chính bởi vậy, Tử Cực lúc trước dùng các loại thủ đoạn đối phó ta, nhưng chính là sẽ không tự thân hạ tràng giết ta, không chỉ là bởi vì Lang Gia Thánh Tôn, càng trọng yếu chính là ta có đại khí vận kề bên. Thế nhưng Thất Dạ Tinh Quân. . . Các ngươi không cảm thấy hắn có chút kỳ quái sao?"

Chúng nhân ngẩn ra, đồng thời nghĩ đến: Đúng vậy, Thất Dạ Tinh

Quân thật giống không có cái kiêng kỵ này.

Thiết Lang nói: "Nhưng cũng khả năng là bởi vì hắn chỉ là muốn tóm lấy chúng ta, dù sao những năm gần đây, Thất Dạ một mạch không có chân chính cùng chúng ta giao thủ, hắn có lẽ chỉ là muốn giết những người khác, không nghĩ tới giết ngươi, yêu cầu của hắn, cũng chỉ là hoạch được bí mật của chúng ta."

Ninh Dạ nhưng lắc đầu: "Không, hắn nhất định sẽ giết ta. Bởi vì nếu như hắn không giết ta, Vấn Thiên Chi Thuật của ta, căn bản là sẽ không phát huy tác dụng."

Thất Dạ Tinh Quân quá mạnh, Ninh Dạ miễn cưỡng dựa vào Vấn Thiên Thuật nhận biết được bộ phận, nếu như Thất Dạ không có sát ý, Vấn Thiên Thuật của hắn không hẳn có thể suy tính ra.

Chính là bởi vì điểm ấy, vì vậy Ninh Dạ phi thường khẳng định cách làm của Thất Dạ.

Ninh Dạ đã nói: "Hắn không để ý khí vận."

Chúng nhân giật mình: "Ngươi là nói. . ."

Ninh Dạ gật đầu: "Hắn tuy tu Thiên Đạo, nhưng không phải khí vận chi tử."

Công Tôn Điệp gấp rồi: "Uy, vậy thì thế nào? Đó không phải càng phiền toái? Hiện tại vấn đề là chúng ta nên làm sao lợi dụng cái Đạo khí này đi đối phó Thất Dạ a."

Ninh Dạ thở dài: "Sở dĩ ta xác nhận điểm ấy, then chốt rất lớn chính là bởi vì cái Đạo khí này."

Mắt nhìn thần vật luân chuyển vô tận huyền diệu trước mắt, Ninh Dạ nói: "Chúa Tể chết đi này, cũng không phải khí vận chi tử. Ta tại trên cái Đạo khí này, cảm thụ được phản giới đạo tắc."

Chúng nhân kinh hãi: "Ngươi là nói. . ."

Ninh Dạ gật gật đầu: "Ta có thể rất dễ dàng chưởng khống nó, nhưng nếu như ta dùng nó, vậy liền mang ý nghĩa hành đạo nhập ma, từ bỏ con đường vốn có, tất thụ Thiên Đạo bài xích."

Hắn ngửa đầu nhìn trời: "Thiên Đạo chỉ dẫn ta tới đây, không phải cho ta một tia sinh cơ, mà là cho ta một phần thử thách!"

Chương 175 : Một tia sinh cơ

Chương 176: Một tia sinh cơ

Ninh Dạ đã từng rất kỳ quái một vấn đề.

Thuận thiên ứng mệnh, phụng thiên hành sự, vốn là đại đạo.

Đại đạo thênh thang như vậy, vốn là hẳn là vô số tu sĩ tôn sùng làm chuẩn tắc hành sự cao nhất, vì sao lại có từng cái từng cái đại năng lựa chọn nghịch thiên hành sự?

Vì nghịch thiên mà nghịch thiên?

Đừng chém gió.

Cái kia nghe tới là rất trâu bò, nhưng nghe tới càng trâu bò, thường thường chấp hành theo liền càng là tìm chết.

Trên đời này người tìm chết không ít, nhưng thông thường đi không tới cuối cùng.

Nhưng hiện tại Ninh Dạ đã minh bạch.

Có lúc không phải tu sĩ muốn nghịch thiên, mà mẹ kiếp là không có lựa chọn.

Tỷ như hiện tại.

Một kiện đại đạo thần khí cấp bậc Chúa Tể liền bày ở trước mắt, trong một nháy mắt, Ninh Dạ liền có thể chưởng khống nó, liền có thể sử dụng nó đánh ngã Thất Dạ Tinh Quân.

Nhưng làm như thế hậu quả, chính là ma đạo nhập thể, từ đây trở thành nghịch mệnh chi nhân.

Phỏng chừng Trường Thanh Giới năm đó vị thánh nhân đại lão kia, cũng từng có thử thách tương tự chứ? Không chừng Thất Dạ Tinh Quân cũng là như vậy.

Thậm chí Tử Cực, ngẫm lại chuyện Bàn Xà cùng Ác Sát Ma Tổ làm đối với hắn...

Kết hợp tất cả những thứ này, Ninh Dạ sao còn có thể không hiểu?

Muốn thành Thiên Đạo, liền cần trải qua thử thách.

Đây là lựa chọn giữa sinh và tử, là khác biệt giữa khẩu hiệu cùng hành động.

Thiên Đạo cần, không chỉ là khẩu hiệu hô vang dội, còn có hành động cũng phải thề sống chết trung thành.

Mẹ nó chẳng trách chính giới cứ mãi xuất hiện tu sĩ phản diện.

Ngươi chơi như vậy, thật sự rất dễ dàng bức tử người a.

Những người khác lúc này cũng đã rõ ràng.

Phượng Tiên Lung chầm chậm nói: "Vậy là... Chúng ta xem như là bị Thiên Đạo chơi một vố rồi?"

Ninh Dạ cười khổ: "Có thể lý giải như vậy, nhưng ta càng muốn lý giải là, đây là con đường tất kinh. Đạo giả, là quy tắc, cũng là lộ! Lựa chọn con đường rồi, liền phải tiếp tục đi. Nếu như dễ dàng từ bỏ, lại có tư cách gì thành tựu đại đạo?"

"Thế nhưng Chúa Tể chết đi này, không phải là thành tựu Chúa Tể sao?" Công Tôn Điệp lầm bầm.

Nghe khẩu khí này liền biết, nàng là không sao quan tâm có 'ứng thiên' gì đó hay không, cầm bảo bối, giết ngược lại Thất Dạ, sảng khoái một phen lại nói, cuộc sống sau này sau này nghĩ.

Ninh Dạ cười nói: "Đó có lẽ chính là đại giá hắn trở thành Chúa Tể. Lựa chọn, không hẳn nhất định là sống hay chết, cũng khả năng là tấn thăng cùng phản bội."

Năm đó tu sĩ Trường Thanh Giới muốn trở thành liền Chúa Tể, chính là lựa chọn nghịch thiên nhi hành, nhưng đáng tiếc thực lực không mạnh như vậy, nghịch trình độ đến rất cao, dã tâm lớn hơn thực lực, vì vậy tao ngộ cũng đủ thảm.

Cho tới Chúa Tể đã chết đi trước mắt này, rất có thể chính là tại giữa Thánh Nhân tấn thăng Chúa Tể cùng 'thuận thiên ứng mệnh'+ + + làm lựa chọn.

Hắn cuối cùng lựa chọn thành tựu Chúa Tể, nhưng cũng từ đây dừng lại không tiến, cuối cùng không biết vì nguyên nhân gì mà vẫn lạc.

Tuy rằng không biết lai lịch của hắn, không biết lịch sử của hắn, nhưng nhìn đạo tắc phù văn trên vật này, trạng thái mật bố, bỗng nhiên, Ninh Dạ liền có một loại cảm giác.

Hắn phảng phất nhìn thấy một đoạn lịch sử.

Đó là một người trẻ tuổi thiên tài hơn người, một đường tu hành, phi thăng, thành tựu Thánh Nhân, nhưng thượng thăng không đường, cuối cùng lựa chọn mượn ma giới chi lực nhất phi trùng thiên, thành tựu Chúa Tể.

Sau đó, hắn nỗ lực muốn tẩy đi ma đạo lạc ấn, nhưng vô luận thế nào cũng làm không được, khí vận không còn quay lại, sau đó một đời khó có tinh tiến, vì thế hắn không ngừng nỗ lực, tìm kiếm bốn phương, nhưng kết quả lại là tiến một bước trầm luân, cũng cuối cùng hướng tới phúc diệt.

Trên khối kim loại, từng đạo từng đạo phù văn chi quang, dùng phương thức đặc thù viết lại
lịch sử, khó mà ngôn truyền, chỉ có cảm thụ.

Ninh Dạ nhìn thấy một vị đại năng tung hoành hư không khí khái bàng bạc, cũng nhìn thấy hắn vô tận cô độc cùng bất lực, nhìn thấy hắn phẫn nộ lúc bị vứt bỏ, càng nhìn thấy hắn giãy dụa cùng không ngừng trầm luân...

Thẳng tới cuối cùng, hắn nhìn thấy vô biên hắc ám dâng tới nơi này.

Chúa Tể diệt vong.

Hắn không phải chết già mà chết, mà là chết vào nỗ lực đánh cược tất cả, hắn ý đồ bạo phát bản thân, bác một cái thượng thiên hữu lộ.

Nhưng mà thiên lộ hữu môn lại không hướng hắn mở rộng.

Vậy là hắn tại trong một phiến bạo phát kia diệt vong.

Hắn là chết vào tự mình hủy diệt.

Ninh Dạ thậm chí ngờ ngợ nhìn thấy cuối cùng thống khổ cùng giãy dụa trước khi chết của một vị đại năng, đó là một phiến cảnh tượng khổng lồ mà rộng lớn cỡ nào a, chỉ là sừng sững hư không, liền mênh mông như tinh giới, chỗ thần uy chạm đến, vạn vật vô tồn.

Hắn anh dũng sát địch, tàn sát ma đầu, nhưng không đổi được một tia Thiên Đạo thương xót.

Trùng kích tự hủy thức cuối cùng kia, kỳ thực cũng là hắn cuối cùng tuyệt vọng.

Hắn trước khi chết, biết mình tất bại.

Hình ảnh nổi lên trong lòng rốt cục biến mất, Ninh Dạ khe khẽ thở dài: "Hắn chỉ làm một lần lựa chọn, sau đó dùng trăm vạn năm đi thanh tẩy, nhưng mà, lịch sử là vô pháp thay đổi, có chút lựa chọn cũng là vô pháp quay đầu lại. Có chút lộ bước lên, liền không về được nữa."

Công Tôn Điệp kêu lên: "Vậy dù sao so với chết đi cũng tốt hơn nhiều."

"Có lẽ đi, nhưng ta vẫn là phải thử một chút." Ninh Dạ hồi đáp.

Hắn nhìn hướng chúng nhân: "Đây là thử thách của Thiên Đạo đối với ta, mà sự lựa chọn của ta, sợ là sẽ hi sinh rất nhiều người. Vấn đề là các ngươi, các ngươi có còn nguyện ý tiếp tục đi theo ta không?"

Đám người Tử Lão nhìn nhìn lẫn nhau, đồng thời nở nụ cười.

Phượng Tiên Lung đã nói: "Thiên Đạo là thiên của ngươi, không phải thiên của chúng ta, chúng ta mặc xác nó. Nhưng ngươi là chưởng giáo của chúng ta, ngươi chính là thiên, ý chí của ngươi, chính là ý chí của chúng ta. Nếu như đây là khảo nghiệm của Thiên Đạo đối với ngươi, như vậy chúng ta đối mặt, chính là khảo nghiệm của ngươi. Ngươi không nên hỏi chúng ta có nguyện ý hay không, hạ mệnh lệnh đi, mọi người đối diện là được. Nguyện ý liền làm, không muốn, cũng đồng dạng sẽ làm lựa chọn."

Ninh Dạ gật gật đầu: "Đúng thế. Ngươi nói không sai! Nếu như thế, vậy liền chuẩn bị nghênh chiến đi!"

Bên trên Thiên Tàm, chung cổ chi thanh chấn khởi.

Đồng thời một phiến khí vận từ trời hạ xuống, lại lần nữa gia tăng tại trên người Ninh Dạ.

Đây là khen thưởng đối với lựa chọn hắn làm ra sao?

Ninh Dạ cười khổ, nhưng đáng tiếc, đối với hiện trạng không tác dụng chim gì.

Bất kể nói thế nào, lần này các tu sĩ Thiên Tàm không còn lựa chọn rồi, bọn họ rốt cục sắp trực diện Thất Dạ Tinh Quân.

Thiên Trung Giới.

Bí cảnh.

Trong lòng Ninh Dạ bỗng nhiên lóe qua một tia sáng.

Hắn cảm thụ được.

Đó là ý chí đến từ bản thể.

Trong nháy mắt này đột phá thần niệm cản trở Chúa Tể lưu lại, đưa cho mình tin tức quý giá—— một khắc Ninh Dạ khí vận gia thân kia, rốt cục thành công đột phá một tia che đậy!

"Hóa ra là như vậy a." Ninh Dạ tự nói.

"Làm sao vậy phu quân?" Trì Vãn Ngưng hỏi.

Ninh Dạ liền đem chuyện đã biết đại thể nói qua một thoáng.

Nghe được Thiên Đạo thử thách, chư nữ cũng là bị dọa cho nhảy dựng.

Công Tôn Điệp nhảy chân hô: "Ông trời đây cũng quá hãm hại chứ? Ngươi tốt xấu thân mang trọng đại khí vận, phóng tầm mắt tinh la vạn giới, bên trong đồng cấp, sợ là khí vận không còn ai mạnh hơn ngươi, hắn lại vẫn dùng sinh tử đến thử thách ngươi?"

Ninh Dạ cười nói: "Càng là coi trọng, liền càng là phải nghiêm khắc thử thách, logic này không phải rất hợp lý sao? Những kẻ có tư cách tạo phản kia, vĩnh viễn là đại tướng thủ chưởng binh quyền a."

Trì Vãn Ngưng du nhiên nói: "Nhưng ngươi cũng đã nói, Thiên Đạo vốn vô ý thức, chỉ có bản năng."

"Đúng, nhưng chung quy chỉ là suy đoán, không tới cuối cùng, ai có thể biết chung cực chi bí kia đây?" Ninh Dạ cười nói: "Bất quá các ngươi cũng không cần lo lắng, trời không tuyệt đường người, nếu đã là thử thách, liền nhất định còn có sinh cơ."

Công Tôn Điệp dậm chân kêu: "Còn có thể có cái gì sinh cơ? Thất Dạ Tinh Quân kia chớp mắt vạn lý, bây giờ bản thể bị vây ở cái tam tinh chi vực kia, chạy cũng chạy không được, một khi giao thủ, chắc chắn phải chết."

"Đến cũng chưa chắc." Ninh Dạ hồi đáp: "Cái Chúa Tể thần vật này, tuy có ma đạo chi tắc, nhưng đừng quên cũng có chính đạo chi tắc, hơn nữa còn là nhiều nhất."

Chúa Tể chết đi kia chung quy là xuất thân chính đạo, coi như mượn ma giới chi lực, chủ thể cũng vẫn như cũ là lấy chính đạo làm chủ, chỉ bất quá liền như một hạt phân chuột rơi vào cháo, phân tuy rằng chỉ có một hạt, cháo vẫn là không cách nào ăn.

Ba nữ nghe minh bạch ý tứ của hắn, đồng thời mở to hai mắt nhìn hắn: "Bản thể hiện tại không phải định..."

Ninh Dạ gật đầu: "Đạo khí là không cách nào dùng, đạo tắc vẫn là có thể chọn chọn lựa lựa... Mặc kệ có buồn nôn hay không, cũng phải chọn lấy cháo uống. Hy vọng có thể sống quá khoảng thời gian này đi..."

Hắn nhìn hướng bí cảnh, tự nói: "Trời không tuyệt đường người, tam tinh chi vực, Chúa Tể di hài, bí cảnh nơi đây, Chúa Tể mưu đồ, có lẽ, một tia sinh cơ kia thật sự chính là ở đây!"

Chương 176 : Mục đích của Bàn Xà (thượng)

Chương 177: Mục đích của Bàn Xà (thượng)

Trong bí cảnh, các loại quái vật cổ quái kỳ lạ còn đang không ngừng dũng hiện.

Hiện tại đã đề thăng đến tầng thứ Vạn Pháp.

Điều này cũng khiến cho rất nhiều tu sĩ bắt đầu kinh hoảng.

Có người bắt đầu muốn triệt, lại phát hiện thông đạo khi đến từ lâu không thấy.

Trong bí cảnh săn giết chi cục diễn biến, dần dần tiến vào hỗn loạn, có lẽ không bao lâu nữa, chính là bị những quái vật kia tàn sát.

Tử Lão đã cùng đám người Phượng Tiên Lung hội tụ một chỗ, viễn vọng trường không, khắp nơi sát khí trùng thiên, đâu đâu cũng có yêu ma tứ ngược, huyết quang tràn ngập, oanh nhiễu tầm nhìn.

Mà tại chỗ trung ương nhất của bí cảnh, cũng có thể cảm thụ được một mảnh nguy cơ khủng bố.

Đại khủng bố!

Tử Lão khẩn nhìn chằm chằm chỗ đó, sắc mặt âm trầm.

Phượng Tiên Lung cũng cảm giác được một chút không đúng, trầm giọng: "Tử Lão, trong số chúng ta, ngươi thần thức mạnh nhất, ngươi có thể cảm giác được cái gì?"

"Ma!" Tử Lão hồi đáp.

"Kẽ nứt ma uyên?" Nghe đến đây, mọi người trái lại có loại không hiểu nhẹ nhõm.

Dù sao đối kháng ma giới cũng lâu như vậy rồi, mọi người đối kẽ nứt ma uyên đã sớm không còn bao nhiêu sợ hãi.

Tử Lão nhưng khe khẽ lắc đầu: "Xem ra chúng ta là thắng quá nhiều, thắng quá lâu, cũng bắt đầu quên bản chất của ma. Đó xác thực là một cái kẽ nứt ma uyên, nhưng cũng không phải kẽ nứt đơn giản như các ngươi tưởng."

Hắn nhìn chung quanh một chút, nói: "Nơi đây chính là đám Tử Diệp đại ma bố trí tỉ mỉ chi địa, tầng thứ liên quan đến, sợ là có thể đến cấp độ như Ác Sát Ma Tổ, thậm chí khả năng..."

Hắn không hề nói tiếp, nhưng trong lòng mọi người bỗng nhiên phát lạnh.

Bàn Xà Chúa Tể!

Lẽ nào là tên kia?

Tử Lão nói không sai, bọn họ thắng quá nhiều, dẫn đến đã bắt đầu xem thường ma.

Thế nhưng trước mắt tình huống như vậy, rất rõ ràng không phải là kẽ nứt ma uyên bình thường, lúc trước hết thảy tất cả, rất khả năng đều là làm chuẩn bị cho thứ này.

Lượng lớn tinh sa đầu nhập, muốn nói chỉ là vì làm ra một ít tiểu quái vật, làm sao cũng không còn gì để nói .

"Ninh thượng hiện tại ở đâu?" Dung Thành hỏi.

Tử Lão lắc đầu: "Ta thử qua rồi, nhưng không có liên hệ đến Ninh thượng. Bất quá chúng ta cũng đã từng là tung hoành Trường Thanh chi nhân, bắt đầu từ khi nào, mọi chuyện đều phải dựa dẫm?"

Nghe nói như thế, trong lòng mọi người rùng mình.

Đúng a, bắt đầu từ khi nào, bọn họ trở nên mọi chuyện đều muốn dựa vào quyết định của Ninh Dạ?

Thời khắc này mọi người nhìn lẫn nhau một chút, Phượng Tiên Lung nói: "Nếu như thế, vậy liền không cần chờ Ninh thượng. Tự chúng ta đi ngăn chặn kẽ nứt!"

"Làm sao ngăn chặn?" Chúng nhân đồng thời hỏi.

Lời này khiến Phượng Tiên Lung cũng khổ não.

Ta làm sao biết làm sao ngăn chặn a?

Bất quá tu tiên giả đối diện loại vấn đề này, trước nay có cái phương pháp càng đơn giản.

Thiết Lang đã cười hắc hắc nói: "Quản nhiều làm gì, giết tới lại nói!"

Chúng nhân đồng thanh cười to: "Đúng! Quản nhiều như vậy làm gì, giết tới lại nói!"

Ngay sau đó cũng không chần chừ nữa, một đám người đồng thời hướng về chỗ trung ương có đại khủng bố kia phóng đi.

Trên thực tế không chỉ là bọn họ, liền ngay cả những tu sĩ khác cũng đã ý thức được chỗ có vấn đề, lòng tham bị sợ hãi áp đảo, thời khắc này dồn dập hướng chỗ trung ương xung phong.

Thiên không xa xăm, nhìn tu sĩ bốn phương tám hướng hướng về khu vực trung tâm tuôn tới, trên mặt đầu sư tử xuất hiện ý cười: "Một đám ngu ngốc, càng cho rằng như vậy liền có thể ngăn cản chủ ta chi đại kế."

Tử Diệp thì vẫn như cũ cau mày.

Sự tình tiến triển rất thuận lợi, hết thảy đều tại trong kế hoạch, cũng chính vì nguyên nhân này, hắn càng lúc càng bất an.

Ninh Dạ đâu?

Tại sao hắn đến hiện tại còn không ngăn cản tất cả những thứ này, lẽ nào hắn còn không nhìn thấu cái cục này sao?

Có phải hắn cũng trong bóng tối bố trí cái gì hay không?

Chỉ có thể nói càng là người thông minh, càng là nghĩ nhiều.

Giờ phút này Tử Diệp cũng đang bị suy đoán trong lòng dày vò, vừa sợ Ninh Dạ động thủ, lại sợ Ninh Dạ không động thủ.

Đúng vào lúc này, một tia khói đen lặng yên xuất hiện.

Chính là Hắc Viêm Ma Thần.

"Hắc Viêm? Ngươi tới đây làm gì?" Tử Diệp nhìn thấy Hắc Viêm, tức giận nói.

Hắc Viêm tiếu a a nói: "Ngươi cho rằng ta muốn đến a, là Ninh Dạ bảo ta tới."

"Cái gì?" Tử Diệp trong lòng cả kinh: "Hắn bảo ngươi tới làm gì?"

Hắc Viêm nói: "Hắn hy vọng có thể cùng ngươi đàm luận một thoáng."

"Đàm luận? Đàm chuyện gì?"

"Vậy ngươi phải hỏi hắn."

Tử Diệp trầm tư chốc lát, nói: "Được, đàm luận liền đàm luận."

Nói đã phát động trận pháp, chân trời xuất hiện một tia ánh rạng đông.

Trên mặt đất, trong bí cảnh, Ninh Dạ nhìn thấy chân trời ánh rạng đông, trong lòng đã sáng tỏ.

Khẽ cười nói: "Ta đi cùng Tử Diệp đàm luận một thoáng, các ngươi đi giúp Tử Lão, bọn họ hiện tại hẳn là đã đang trùng kích kẽ nứt, nhớ kỹ ta dặn dò."

"Ân" Trì Vãn Ngưng ba người đồng thời hướng chỗ trung ương kẽ nứt sắp sinh bay đi.

Ninh Dạ tự hướng thiên không mà đến, phá khai tầng mây, sau một khắc đã xuất hiện tại bên người Tử Diệp.

Nhìn nhìn Tử Diệp cùng đầu sư tử, Ninh Dạ cười nói: "Chỉ hai người các ngươi?"

Tử Diệp mắt lạnh nhìn Ninh Dạ: "Có chuyện ngươi liền nói thẳng đi."

Ninh Dạ gật đầu: "Được, nếu như thế, ta cũng sảng khoái một chút. Ta muốn biết, các ngươi ở chỗ này bố cục, đến cùng mưu đồ cái gì?"

Tử Diệp cười lạnh: "Ngươi cảm thấy ta sẽ nói cho ngươi biết sao?"

Ninh Dạ cười nói: "Ngươi không nói cũng không sao. Ma giới sở đồ, kỳ thực tới nay đều không phức tạp, nói đến nói đi, chung quy tránh không được một cái mục đích xâm nhập, chỉ bất quá là xâm nhập trình độ bao nhiêu mà thôi. Lấy thân phận địa vị trước đây cùng chỗ dựa sau lưng của các ngươi, âm mưu này đỉnh thiên, cũng chính là Bàn Xà tự thân xâm nhập mà thôi."

Đầu sư tử cả giận nói: "Đỉnh thiên bất quá như vậy? Ngươi cũng quá khinh thường Chúa Tể uy năng chứ?"

Tử Diệp đã cả giận nói: "Ngậm miệng!"

Ninh Dạ đã cười nói: "Vậy là ta không có đoán sai? Lần này bí cảnh bố trí, xác thực là để mở đường cho Bàn Xà Chúa Tể tiến vào nơi đây?"

Sư ma che miệng hừ nói: "Ta sẽ không nói cho ngươi!"

Chỉ là nghe khẩu khí kia, làm sao nghe đều giống không đánh tự khai.

Ninh Dạ cười cười: "Ma Đồ ngươi vẫn là cái tỳ khí kia, nhưng ta thích ngươi ngay thẳng. Tử Diệp ngươi cũng không cần tức giận, dù sao âm mưu chuyện như vậy, nhìn thấu rồi, tới nay cũng đều không phức tạp, phức tạp chỉ là quá trình thực hiện nó mà thôi."

Tử Diệp đối với điều này đến là rất tán thành.

Ninh Dạ nói không sai, ma đầu a còn có thể có mục đích gì? Cuối cùng căn nguyên đều là xâm nhập.

Vì vậy muốn đoán được cái này không khó, khó chỉ là bọn họ dùng loại thủ đoạn gì thực hiện.

Ninh Dạ đã tiếp tục nói: "Những quái vật này, xem ra thật giống như trận pháp sinh thành, kỳ thực đều là tồn tại thật sự. Cái gọi là giết chết một nhóm, đổi một nhóm mạnh hơn, bất quá đều là chướng nhãn pháp, tình huống chân thực, bất quá là các ngươi cố ý từ ma giới đưa tới chỗ này mà thôi, liền tinh sa cũng là như vậy. Thậm chí ngay cả hiện tại quần tu công kích kẽ nứt, hẳn cũng là các ngươi hữu ý sắp xếp chứ? Chúa Tể quá cường đại rồi, cường đại đến muốn tiến nhập chính giới, nói sao dễ dàng. Cần không chỉ là tư nguyên, còn có đại đạo chống đỡ, thậm chí còn cần đại lượng sinh mệnh cùng linh lực... Bọn chúng đều là tồn tại bị hiến tế, đúng không?"

Tử Diệp rốt cục hơi hơi động dung: "Ngươi quả nhiên vẫn là nhìn ra rồi? Không sai, trung khu chi địa kia, xác thực là kẽ nứt chúng ta chuẩn bị cho chủ ta xâm nhập, những tu sĩ này vọng tưởng phá hoại kẽ nứt, cũng không biết hết thảy nỗ lực của bọn họ, đều chỉ là đang vì khuếch đại kẽ nứt làm ra phụng hiến. Chỉ là một đám tu sĩ, vọng tưởng chống lại bước tiến của chủ ta, cuối cùng bất quá châu chấu đá xe mà thôi!"

Nghe nói như thế, Ninh Dạ nhưng thở dài: "Ngươi vẫn đúng là biết thuận gậy bò lên a. Nếu ngươi đã thừa nhận, vậy hay là chúng ta liền chờ đợi ở đây? Ta không ra tay, các ngươi cũng không ra tay, liền xem đám tu sĩ này, có thể ngăn cản bước chân của quý Chúa Tể hay không, thế nào?"

Ma Đồ biến sắc: "Sao có thể có chuyện đó? !"

Tử Diệp trừng mắt nhìn Ma Đồ: "Ngậm miệng, ngươi không nói lời nào không ai coi ngươi là câm!"

Ninh Dạ buông tay: "Ngươi xem, ngươi đều biết gạt không được ta, cần gì phải khổ sở giãy dụa như vậy đây? Như vậy đi, chúng ta làm cái giao dịch? Ngươi nói cho ta mục đích thật sự của các ngươi, mà ta bảo đảm, không sẽ phá hư lần hành động này của các ngươi. Thế nào?"

Chương 177 : Mục đích của Bàn Xà (trung)

Chương 178: Mục đích của Bàn Xà (trung)

Trong thiên không, Tử Diệp trừng mắt nhìn Ninh Dạ.

Trong bí cảnh, sát thanh tứ khởi, lượng lớn tu sĩ còn đang hướng về khu vực trung ương trùng kích, một đạo kẽ nứt ma uyên đã chậm rãi xuất hiện.

Lần này quần ma rốt cục không che lấp nữa, vô số ma quái dồn dập từ trong kẽ nứt dũng hiện, hơn nữa kẽ nứt mở rộng tốc độ là nhanh như vậy, chỉ là thời gian rất ngắn liền từ cấp thấp nhất tiểu ma quái một đường kéo lên đến Vạn Pháp, Vô Cấu, rất nhanh liền liền Niết Bàn cấp ma quái cũng bắt đầu xuất hiện rồi.

Một cái ma đầu hình thể thạc đại chính từ trong kẽ nứt bò ra, toàn thân lượn lờ hỏa diễm phô trương ra khí thế uy mãnh vô biên, đối không gầm thét ra phần tẫn vạn vật uy năng.

Nhưng mà đây còn chỉ là bắt đầu, tại bên dưới hắn, kẽ nứt nơi sâu xa, còn có càng nhiều ma đầu cường đại chính chờ xuất hiện.

Mắt thấy cảnh này, các tu sĩ đã dồn dập xuất thủ, áp chế kẽ nứt mở rộng.

Những trong đám tu sĩ đến thám bảo này, không thiếu đại năng cấp bậc Niết Bàn thậm chí Nhân Hoàng, thời khắc này dưới toàn lực ra tay, thế mà tạm thời hạn chế ở kẽ nứt mở rộng. Tên Niết Bàn đại ma kia cảm thụ được kẽ nứt đột nhiên thu hẹp, phẫn nộ gầm thét lên, toàn lực muốn xé ra kẽ nứt, nghênh diện mà tới lại là uy năng càng thêm bàng đại.

Bất quá lúc này những ma quái bản thân tồn tại trong bí cảnh vẫn còn đang không ngừng dũng hiện, bọn chúng không phải từ kẽ nứt đi ra, mà là lấy một loại phương thức càng quỷ dị hơn xuất hiện, dẫn đến các tu sĩ hoàn toàn vô pháp ngăn cản, chỉ có thể mệt mỏi ứng đối.

Liền ngay cả Phượng Tiên Lung đều hô: "Những quái vật này đến cùng là làm sao xuất hiện? Nếu như bọn chúng có bản lĩnh không cần thông qua kẽ nứt, làm sao hiện tại còn phải mở kẽ nứt?"
"Hiện tại còn quản chuyện này làm gì? Trước tiên đóng kẽ nứt lại nói." Thiết Lang phát hung toàn lực xuất thủ.

Làm sao Thiên Tàm tu sĩ bây giờ cao nhất cũng chỉ có Vô Cấu cảnh giới, đối diện ma vật gió nổi mây vần này, hoàn toàn là ứng tiếp không xuể, khó mà quản tới.

Tử Diệp thu hồi ánh mắt, nói: "Ninh Dạ, ngươi không phải là đã tự mình nói rồi sao? Chúng ta ma giới trung nhân, thứ mưu đồ, chung quy bất quá xâm lấn mà thôi. Nếu như thế, ngươi cần gì phải hỏi nhiều như vậy?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Ta người này lòng hiếu kỳ rất nặng, ngươi như nói cho ta, ta có thể mở ra một con đường, ngươi nếu không nói, có lẽ ta liền sẽ làm chút chuyện khiến ngươi không vui."

Tử Diệp liền nói: "Vậy ngươi liền làm a."

Ninh Dạ cười to: "Được, ngươi nói làm, vậy thì làm!"

Nói hắn vậy mà thật sự xuất thủ, một chỉ hướng hạ phương điểm đi.

Chỉ là một chỉ này lạc hạ, kẽ nứt ma uyên kia không những không có đóng, ngược lại thu được tiến một bước mở rộng.

Một lần xuất thủ này khiến Tử Diệp giật nảy cả mình: "Ngươi. . ."

Hắn không nghĩ tới Ninh Dạ lại phản hướng xuất thủ, luôn luôn trấn định như hắn, thời khắc này đột nhiên cũng là "Phương tâm đại loạn" .

Chỉ có Ma Đồ vô cùng ngạc nhiên, hiển nhiên hắn cũng không hiểu đến cùng xảy ra chuyện gì.

Từ đầu tới đuôi, kỳ thực Tử Diệp đều không nói cho hắn chân tướng.

Ninh Dạ nhìn nhìn vẻ mặt hắn, xác nhận hắn không có giả tạo, cười nói: "U, vậy đã không chịu nổi? Ta nói, ngươi để lộ sơ hở có phải có chút nhanh a?"

Tử Diệp hung ác nói: "Ninh Dạ, ngươi làm như thế , chẳng khác nào khiến tất cả bọn hắn đều phải chết!"

"Đúng a." Ninh Dạ thổn thức nhìn hạ phương.

Hắn một chỉ này đâm xuống, trực tiếp khiến kẽ nứt ma uyên khuếch đại một cái lỗ hổng, ma vật cấp Niết Bàn kia đã nhảy ra rồi, ma diễm tăng vọt, khí diễm cuộn dâng, cũng mang đến cho tất cả mọi người áp lực thật lớn.

Hiện tại duy nhất may mắn chính là trong bí cảnh còn có một vị Nhân Hoàng đại năng trấn bãi, nhưng phần lớn tinh lực của hắn cũng đều tại trấn áp kẽ nứt, mà theo vào ma đầu không ngừng tăng nhanh, mắt thấy cũng sắp chống đỡ hết nổi.

Cứ tiếp tục như thế, kẽ nứt ma uyên nơi đây tất nhiên bạo phát!

Nhưng Tử Diệp đối với tình cảnh này lại tựa hồ như cũng không vui.

Hắn nhìn Ninh Dạ, đột nhiên cười rộ lên: "Vậy ngươi đã nghĩ tới chưa, có lẽ ta là cố ý như vậy? Loại người như chúng ta, bản tính đa nghi, ta càng là ngược lại mà làm, ngươi liền cũng càng là bị lừa."

Ninh Dạ gật gù nói: "Đương nhiên là có khả năng này, nhưng có một số việc, đừng luôn đặt ở âm mưu tầng diện đi tính toán. Trực tiếp nhìn kết quả, có lẽ sẽ càng tốt hơn."

Hắn nói chỉ hạ phương: "Kẽ nứt bạo phát, Chúa Tể liền có thể đi tới? Cũng quá khinh thường thiên hạ tu sĩ chứ? Không nói những cái khác, chỉ riêng Cửu đại thánh tôn, liền không thể nào ngồi yên không để ý đến. Bàn Xà mạnh mấy, tại trước khi hắn có thể đi vào giới này, kẽ nứt nhất định phải mở rộng đến mức độ chí ít có thể dung nạp Thánh Nhân ra vào, sau đó mới đến phiên Chúa Tể chứ? Trình độ mở rộng như thế, ngươi cho rằng một cái bí cảnh liền có thể che lấp? Như vậy, biện pháp chân chính có thể giải quyết việc này, không phải ngăn cản kẽ nứt, mà là nhanh chóng mở ra kẽ nứt. Kẽ nứt mở ra càng nhanh, uy năng bạo phát càng nhiều, liền càng là dễ dàng bị thượng giới phát hiện, nếu như mở ra chậm, bố trí các ngươi làm lúc trước liền sẽ phát huy tác dụng, trái lại không dễ bị Thánh Tôn phát hiện."

Tử Diệp ngạc nhiên.

Một lát cười khổ nói: "Tính toán ta tự cho là tinh diệu, không nghĩ tới bị Ninh Dạ ngươi dăm ba câu liền nói phá. Bội phục, bội phục!"

Ninh Dạ xem thường: "Ta cũng bất quá tùy tiện chém chém, ngươi cũng chớ giả bộ với ta. Ta hỏi ngươi, nơi đây sở bố. . . Đến cùng là đạo tắc gì?"

Nghe nói như thế, Tử Diệp trong lòng triệt để kinh hãi.

Hắn không nghĩ tới Ninh Dạ dĩ nhiên lại biết được đến mức độ này, không dám tin tưởng nhìn Ninh Dạ: "Làm sao ngươi lại biết cái này?"

"Ngươi nếu không nói, ta liền không khách khí." Ninh Dạ nói vươn tay chụp xuống.

Tử Diệp hoảng hốt xuất thủ, đồng thời hô lên: "Ngăn cản hắn!"

Liền thấy đầu sư tử ma đầu ‘Xoạt’ một tiếng, càng là nháy mắt lùi lại.

Tử Diệp chuyển sinh thời gian so với Ninh Dạ ngắn nhiều lắm, hiện tại cũng bất quá mới vừa vào Vô Cấu, mà Ninh Dạ lại đã là Vô Cấu trung kỳ, bất luận là tu vi vẫn là đạo niệm đều mạnh mẽ hơn hắn, thời khắc này xuất thủ, Tử Diệp thế mà không thể ngăn lại.

Hắn phẫn nộ hô to: "Ma Đồ, ngươi này ngớ ngẩn làm gì vậy?"

Ma đồ ngạc nhiên: "Không phải ngươi nói ra tay, ta liền chạy sao?"

Tử Diệp cũng choáng váng rồi.

Đệt!

Ta thế mà quên cái này.

Hắn tức giận hô lên: "Mau trở lại, lần này là thật!"

Nhưng đã muộn rồi.

Liền thấy Ninh Dạ một chiêu này xuống, toàn bộ bí cảnh đột nhiên phát ra một phiến oanh minh chi thanh.

Sau đó liền thấy tinh không huyễn thải tăng vọt, một phiến cự đại rộng lớn năng lượng không gian lan tràn mà ra, phảng phất thiên phá một tia, xuất hiện một cái không động cự đại vô bỉ, chu vi oanh nhiễu chính là phức tạp nan giải đạo văn phù lục.

Hết thảy những quái vật không phải từ trong kẽ nứt bò ra kia, đồng thời phát ra thê lệ rít gào, càng là cùng lúc hướng về không động kia rơi xuống.

Mắt thấy cảnh này, Nhân Hoàng đại năng kia kinh hãi: "Ma Uyên Gian Tầng! Không được, nơi này là Ma Uyên Gian Tầng!"

Cái gọi là Ma Uyên Gian Tầng, kỳ thực chính là một chỗ không gian đặc thù đại năng lấy vô thượng thủ đoạn mở ra, đồng thời liên thông chính giới cùng phản giới, chỉ là bị đại năng lấy thủ pháp đặc thù che giấu mà thôi.

Không trách nơi đây lại không cần kẽ nứt cũng có thể bốc lên nhiều quái vật như vậy, bởi vì nơi này là gian tầng, chỉ cần mượn một ít lực lượng không gian liền có thể trực tiếp tiến vào.

Tinh sa!

Đúng rồi!

Hiện tại hết thảy tu sĩ đều minh bạch, những tinh sa kia chính là tiếp dẫn chi vật, bọn hắn giết quái vật càng nhiều, thu được càng nhiều tinh sa, quái vật có thể đưa tới liền càng cường đại.

Cho tới đạo kẽ nứt kia bất quá là cái danh nghĩa, là cái danh nghĩa hấp dẫn bọn hắn xuất thủ, vô luận bọn hắn có ngăn cản hay không, cũng không thể ngăn cản ma vật xâm tập.

"Hủy diệt hết thảy tinh sa!" Tên Nhân Hoàng đại năng kia đã kêu lên.

Vào giờ phút này, hủy diệt tinh sa mới là biện pháp duy nhất, cứ việc không nỡ, lại không có lựa chọn khác.

Nhưng vào lúc này, Ninh Dạ truyền thanh nói: "Tử Lão, Vãn Ngưng, nói cho hết thảy người mình, đừng phá hủy tinh sa, cũng tận khả năng đem tinh sa của những người khác cũng đều đoạt tới."

"Cái gì?" Thiên Tàm tu sĩ vừa mới nhận được tin tức của Ninh Dạ, không nghĩ tới chính là mệnh lệnh như vậy.

Trong khoảnh khắc đó bọn hắn thậm chí cho rằng là có người giả mạo Ninh Dạ.

Trì Vãn Ngưng đã nói: "Ngươi biết ngươi đang làm gì không? Làm như vậy, sẽ khiến hết thảy tu sĩ đều coi chúng ta là thành công địch."

"Không sao cả!" Ninh Dạ lần nữa một chỉ, phong vân đột biến, bốn phía huyễn tượng đột sinh: "Các ngươi liền làm bộ là ma vật là được, nói chung, tận khả năng bảo lưu lại tinh sa, sau đó nghe ý tứ ta làm việc."

"Minh bạch!" Xuất phát từ nhất quán tín nhiệm đối với Ninh Dạ, đám người Tử Lão không do dự nữa, dồn dập xuất thủ, lần này lại là chuyển hướng hướng đám tu sĩ kia xuất thủ.

Chương 178 : Mục đích của Bàn Xà (hạ)

Chương 179: Mục đích của Bàn Xà (hạ)

Lúc đó thiên không, Ma Đồ rốt cục lại chạy trở về rồi, lấy hai đối một, đối diện Ninh Dạ.

Chỉ bất quá nhìn nhìn Ninh Dạ, lại nhìn nhìn bản thân, Ma Đồ gãi gãi đầu: "Kỳ thực ta cảm thấy coi như ta xuất thủ, cũng không ngăn được gia hỏa này. Hắn bây giờ thực lực mạnh hơn chúng ta, không bằng vẫn là ngươi cùng hắn nói chuyện đi."

Ngươi lúc này đầu óc đến tỉnh táo rồi?

Tử Diệp bị hắn làm cho tức nói không ra lời.

Nhưng lúc này đám người Tử Lão phản chiến, rốt cục cho hắn một tia cơ hội xê dịch.

Hắn nhìn nhìn phía dưới, nói: "Ta bảo sao, có mấy cái tu sĩ làm sao quen thuộc như vậy. Bọn hắn cũng là tu sĩ Thiên Tàm của ngươi? Ninh Dạ, ngươi không chỉ có thể khiến cho mình chuyển sinh, lại còn có thể để cho người khác cũng chuyển sinh?"

"Ta cho rằng ngươi sớm phải biết." Ninh Dạ bình tĩnh hồi đáp: "Bất quá người của ta có thể tranh thủ thời gian cũng không nhiều. Tử Diệp, mặc kệ ngươi tin hay là không tin, ta lần này thật không có ý định ngăn cản ngươi. Ta chỉ là muốn biết, Bàn Xà ở chỗ này bày xuống chính là đạo tắc gì."

Tử Diệp hừ lạnh: "Chuyện cười, ta phòng chính là ngươi! Nói cho ngươi, chẳng khác nào hiện tại đường đi được tốt mấy, cuối cùng cũng là thất bại."

Ninh Dạ lắc đầu: "Thế nhưng ngươi không nói, ngươi liền nhất định sẽ thất bại. Nói rồi, thì khả năng còn có một tia cơ hội."

"Cơ hội gì? Ngươi là chính đạo chi nhân, khí vận chi tử, ngươi sẽ cùng ma đạo liên thủ?"

"Tại sao không được?" Ninh Dạ hỏi ngược lại: "Năm đó Dạ Quang Đảo, ta cũng là dưỡng ma mười mấy năm, lại chưa từng có quá khí vận hạ thấp chi sự? Thiên đạo nhìn tới nay đều không phải thiện và ác, nếu bàn về làm ác, tu sĩ chính đạo kẻ ác cũng tới nay cũng không phải số ít. Thiên đạo không lấy thiện ác đánh giá thế nhân, chỉ lấy đạo đánh giá. Chỉ cần ta không nhập ma đạo, coi như (dung) túng ma nhập sơn thì thế nào?"

Tử Diệp không nghĩ tới Ninh Dạ lại nói như vậy: "Ngươi đến là nhìn thấu triệt."

Ninh Dạ hồi đáp: "Muốn làm trung khuyển, liền cần phải 'thiện thể thượng ý'." (*giỏi nắm ý bên trên)

Lời này của Ninh Dạ nói không sai, thiện và ác là người đánh giá, không phải là thiên đạo đánh giá.

Thiên đạo đánh giá tiêu chuẩn vĩnh viễn đơn giản, chính là không cho ma chi đạo tắc ô nhiễm chính giới, cái gọi là trừ ma, trừ chính là ma chi đạo tắc, mà không phải sinh mệnh ma đầu.

Nhìn không hiểu điểm ấy, vậy cũng đừng nghĩ làm cái nhân viên ưu tú.

Mà đối với Ninh Dạ mà nói, hắn hiện tại tối trọng yếu chính là giải quyết phiền phức của bản thể bên kia, mà bản thể bên kia phiền toái lớn nhất chính là tuy có đại đạo thần binh, nhưng không cách nào lợi dụng. Tuy có thể phân tích đạo tắc Chúa Tể để lại, nhưng trong thời gian ngắn khó mà phát huy tác dụng.

Nếu muốn giải quyết cái vấn đề này, cũng chỉ có thể lạc ở chỗ này.

Thời khắc này Ninh Dạ trực tiếp nói: "Nói đi, đạo tắc là gì? Ngươi như hợp tác, ta liền phối hợp ngươi! Ngươi nếu không nói, chính ta kỳ thực cũng có thể biết, chỉ bất quá phí chút công phu mà thôi. . . Tham si căm hận khổ, sắc yếm sát ô ly!"

Nghe nói như thế, Tử Diệp thân thể rung chuyển dữ dội.

Hắn không nghĩ tới Ninh Dạ thậm chí ngay cả chuyện này cũng biết.

Thời khắc này hắn rốt cục cúi đầu: "Tham!"

Tham! ! !

Phản giới chi bản đạo, cùng chính giới thường tương phản.

Tham si căm hận khổ, sắc yếm sát ô ly, đều có thể thành đạo, đều có thể nhập ma.

Mà Tham chi nhất đạo, càng là căn bản, là vạn ma khởi nguồn!

Nếu như nói lúc trước Ác Sát Ma Tổ bố Kim đạo, vẫn tính là chính đạo vốn đã tồn tại chi đạo, vậy Tham chi nhất đạo chính là chân chính ma giới bản nguyên chi đạo, chính bởi vậy, nếu muốn bố tại Thiên Trung Giới, độ khó ra sao có thể tưởng tượng được.

Cái gọi là bí cảnh, trọng bảo, đều là biểu hiện của tham lam, thậm chí mặt sau cầu sinh cùng sát lục, cũng có hình bóng của tham lam.

Tất cả những thứ này mục đích cuối cùng có phải là vì để cho Bàn Xà xâm lấn không không trọng yếu, trọng yếu chính là thủ pháp thực hiện tất cả những thứ này, chính là đang bố đạo, vì kế hoạch càng lớn mặt sau lót đường.

Chỉ là Tử Diệp cũng không nghĩ tới, Ninh Dạ cái gì đều mặc kệ, chỉ để ý đạo tắc, nhưng chính trúng căn bản.

Thời khắc này liền ngay cả trong lòng hắn đều có chút tuyệt vọng.

Điều này cũng khó trách hắn.

Dù sao lần này bí cảnh đột nhiên mở ra, sự tình làm đến quá kỳ lạ, mọi người đều không làm tốt chuẩn bị.

Mà hắn cũng không biết bản thể Ninh Dạ thế mà vào lúc này rơi vào nguy cục, từ nơi sâu xa thế mà đem hai việc liên hệ lại cùng nhau.

Chính bởi vậy, Ninh Dạ nhảy qua sự kiện, đuổi sát bản nguyên —— ngươi có âm mưu gì ta đều không để ý, ta chỉ cần biết thủ pháp ma đạo nơi đây.

Hắn lúc trước sở dĩ biết ‘Tham si căm hận khổ, sắc yếm sát ô ly’, chính là bản thể từ trên khối kim loại kia thu hoạch, thông qua cái này, Ninh Dạ ngược lại uy hiếp Tử Diệp, tiến một bước thu được càng nhiều tin tức, có thể nói là lẫn nhau đối chứng.

Thời khắc này theo Tử Diệp một lời nói ra, Ninh Dạ tiện tay vung lên, trước mắt đã thể hiện ra mảng lớn ma đạo phù văn.

Lần này, trong lòng đã có phán đoán, hắn liền nhìn đến càng rõ ràng.

Không sai! ! !

Cùng bộ phận phù văn trên khối kim loại kia đối ứng với nhau!

Quả nhiên, lực lượng Chúa Tể chết đi năm đó kia đã mượn, chính là Tham lực của ma đạo.

Thời khắc này nhìn những phù văn kia, Ninh Dạ rốt cục thở phào một hơi —— rốt cục có thể giúp được bản thể.

Bản thể muốn đối kháng Thất Dạ Tinh Quân, liền cần mượn dùng đạo tắc chính đạo trên khối kim loại, nhưng dùng cho đạo tắc hỗn chiến, tránh khỏi ma đạo liền thành một cái vấn đề lớn.

Vẫn là lấy cứt chuột trong cháo làm thí dụ, vốn là uống một hớp là rất chuyện đơn giản, nhưng ngươi hiện tại nhất định phải lấy ra cứt chuột bên trong, việc này liền phiền phức rồi.

Đặc biệt là lúc trước cũng chưa từng thấy qua những cứt chuột này là ra sao.

Nhưng hiện tại nơi đây đã có "phân chuột", 2 bên đối chiếu, bản thể bên kia tốc độ sàng lọc không thể nghi ngờ liền có thể đại đại đề thăng.

Điều này có lẽ không thể giúp cho bản thể đánh bại Thất Dạ Tinh Quân, nhưng ít ra có thể chống đỡ một quãng thời gian.

Mà thời gian. . . Hiện tại chính là vũ khí có lợi nhất của Ninh Dạ.

Chỉ cần sống quá ban đầu gian nan, tình thế liền sẽ hướng về Ninh Dạ chậm rãi chuyển hóa.

Thời khắc này không ngừng đem sở kiến chi ảnh trong tâm hải hướng bản thể truyền thâu, Ninh Dạ miệng nói: "Tử Diệp, ta như đã hứa. Chuyện hôm nay, liền đến đây là thôi, để người của ta rời khỏi, ta cũng sẽ không làm khó ngươi, còn ngươi đường phía sau đi như thế nào, xem bản lãnh của ngươi."

Nhìn Ninh Dạ thần tình, Tử Diệp triệt để mê man.

Tham đạo bố đạo một chuyện, can hệ trọng đại, hắn không nghĩ ra, vì sao Ninh Dạ lần này lại dễ dàng như vậy buông tay.

Nghi hoặc nhìn hắn, Tử Diệp nói: "Sau đó đây? Ngươi chung quy vẫn là sẽ cùng chúng ta đối nghịch chứ?"

Ninh Dạ cười nói: "Ngươi ta không phải bằng hữu, chỉ bất quá chuyện ngươi làm hiện tại, cũng phù hợp ta cần, chỉ cần ngươi đáp ứng ta một cái điều kiện nho nhỏ, ta liền có thể nhắm một mắt mở một mắt. Chỉ cần ngươi đồng ý, như vậy đợi đến thời khắc cuối cùng, ta sẽ cùng ngươi giao thủ. Nhưng ta có thể hướng ngươi hứa hẹn. . . Ta sẽ không mượn Cửu tôn chi lực."

Hắn nói đã truyền âm cho Tử Diệp, Tử Diệp nghe ánh mắt liên thiểm.

Không phải Ninh Dạ yêu cầu quá cao, mà là yêu cầu quá thấp, ngược lại là hắn đưa ra hồi báo cũng quá quá phong phú.

Không nhờ vả Cửu tôn chi lực!

Phải biết ma giới ở chỗ này hết thảy bố trí cùng kế hoạch, kiêng kỵ lớn nhất chính là Cửu đại thánh tôn.

Nếu như không có Cửu đại thánh tôn, sự tình liền sẽ thuận tiện hơn nhiều.

Tử Diệp hít vào một hơi, hắn rốt cục gật đầu nói: "Hảo! Thế thì nhất ngôn vi định như vậy!"

"Một lời đã định!" Ninh Dạ đã thu hồi thần thông, cuốn lên phong vân, đem hết thảy tu sĩ Thiên Tàm nhiếp tới.

Thiên khai nhất tuyến, Ninh Dạ đã đem người rời khỏi, liền như vậy bay ra bí cảnh.

Ly cảnh, chúng nhân vẫn như cũ một phiến mờ mịt.

Đây là tình huống gì?

Vậy liền kết thúc rồi?

Trì Vãn Ngưng nói: "Ninh Dạ, cũng có không ít người tại trong bí cảnh đây."

Ninh Dạ lắc đầu nói: "Không cần lo lắng, bọn hắn không chết được. Các ngươi hiện tại lập tức trở về, từ giờ trở đi, toàn tâm tu hành, không vào Niết Bàn thì đừng xuất hiện."

Chương 179 : Đối kháng Thánh Tôn (thượng)

Chương 180: Đối kháng Thánh Tôn (thượng)

Tam Tinh chi vực.

Thất Dạ Tinh Quân thừa Cửu Tinh Đăng Nguyệt Chu, đã áp sát.

Tại sau khi đuổi theo Thiên Tàm này mất ít năm, đối thủ rốt cục không trốn.

Thế nhưng trong lòng Thất Dạ Tinh Quân lại không có bất kỳ hỉ sắc.

Uy áp khổng lồ phía trước tương tự ảnh hưởng hắn, Thất Dạ Tinh Quân thậm chí so với Ninh Dạ càng sớm hơn ý thức được đó là cái gì.

"Đại đạo thần binh, pháp tắc hiển hóa, chứng đạo tại thần, Chúa Tể di lưu. . . Thế mà là cái này. . . Nguyên lai là như vậy, quả nhiên là như vậy!" Sừng sững trên thuyền nhỏ, hai tay chắp sau lưng, Thất Dạ Tinh Quân trong lòng đã sáng tỏ.

"Thiên đạo a thiên đạo, ngươi quả nhiên vẫn là nhất quán như vậy sao? Càng dùng ta làm 'đá thử vàng' để khảo nghiệm Ninh Dạ?" Thất Dạ Tinh Quân hừ lạnh.

Năm đó hắn cũng từng là khí vận chi tử, trải qua thiên đạo khảo nghiệm.

Làm sao hắn chung quy vẫn là đã thất bại.

Cuối cùng từ bỏ hết thảy khí vận quan tâm, từ nay về sau, không thể tiến tiếp.

Bây giờ hắn tuy là Thánh Nhân, thượng tu thiên đạo, tu vi thông thiên triệt địa, kiến thức khoáng cổ thước kim, nhưng đã không còn là thiên đạo con cưng, đời này khó mà tiến thêm.

Nhưng mà coi như là vậy, Thất Dạ cũng sẽ không từ bỏ.

Có thể thành tựu Thánh Nhân, không nhất định phải có đại trí đại dũng, nhưng nhất định phải có thông thiên chí hướng, tuyệt không dễ dàng bị khốn khó đánh ngã tinh thần.

Tối trọng yếu chính là hắn bây giờ chỉ là Thất cảnh chi thánh, chưa thành Chúa Tể.

Khí vận chi quyến, chỉ quyết định điểm cuối của ngươi, đại biểu cho ngươi có một tia hi vọng đột phá Bát cảnh, tiến vào Cửu cảnh, không có nghĩa là triệt để mất đi hi vọng thành tựu bát cảnh.

Như vậy coi như không phải khí vận con cưng, Thất Dạ Tinh Quân cũng vẫn như cũ có hi vọng thành tựu Chúa Tể, đây cũng chính là nguyên nhân căn bản hắn sẽ không từ bỏ nỗ lực.

Thời khắc này phóng tầm mắt tới mảnh vô quang hắc ám chi địa kia, Thất Dạ Tinh Quân cười lạnh: "Hảo! Hảo! Hảo! Ninh Dạ ngươi ở chỗ này chịu đựng thiên đạo khảo nghiệm, nhưng cũng chính là cơ duyên của ta. Nếu ta đoạt được cơ duyên của ngươi, nói không chừng còn có thể nhờ vào đó đột phá ràng buộc, thành tựu Chúa Tể.

Với ngươi mà nói, đây là khảo nghiệm, với ta mà nói, lại là thiên quyến. Ha Ha Ha Ha! Nếu như thế, vậy bản tôn liền không khách khí."

Nói tay áo vung lên, đã thi triển ra vô biên thần thông.

Trong hư không, vạn tượng đột nhiên xuất hiện, vô số tinh quang bỗng dưng tự sinh, hướng về Ninh Dạ rơi xuống.

Mỗi một điểm tinh quang đều như sát thần lâm thế, mang theo năng lượng khủng bố hủy diệt tất cả, như hải triều mãnh liệt cuồn cuộn mà tới.

Lúc này tu sĩ Thiên Tàm đã tiếp cận đến khối kim loại ước chừng mười vạn dặm, nhưng chính là khoảng cách này, đã không cách nào tiếp cận thêm.

Thiên Tàm liền dừng tại chỗ này, Tri Vi Giới diệu không mà ra, hiển hóa nhập thế, thể hiện ra một mảnh tiểu thế giới, đang cùng khối kim loại hô ứng lẫn nhau.

Khi Thất Dạ Tinh Quân công kích tới thì, Tri Vi Giới liền hướng về một bên rời đi, lấy khối kim loại này làm trung tâm, lấy mười vạn dặm là cự ly, bắt đầu làm ‘nhiễu "Tinh" chuyển động’. (chuyển động vòng quanh)

Đồng thời Thiên Tàm cùng Tri Vi Giới nội hết thảy trận pháp quang huy đồng thời lóng lánh mà ra, hình thành một phiến hào quang cự đại mà mênh mông, nghênh hướng thần thông của Thất Dạ Thần Quân, tại trong hư không làm một lần kịch liệt va chạm.

Không có bất kỳ quang diễm, lấy hư không làm bối cảnh tiên giới chinh chiến, cho dù là tồn tại đỉnh cấp, xem ra vẫn như cũ nhỏ bé nếu như vô vật.

Hết thảy tiên pháp, thần thông, tại một khắc này đều trở nên bình đạm vô kỳ, chỉ có đại năng chân chính mới có thể nhận biết được, tại trung ương khu vực giao chiến này đã hóa thành khu vực tử vong triệt để, vô luận ai tiến vào bên trong, đều là chắc chắn phải chết, liền nguyên thần cũng vô pháp thoát ra.

Nhưng mà đây còn chỉ là bắt đầu.

Sau một khắc, Thất Dạ Tinh Quân chậm rãi giơ tay, một vầng minh nguyệt từ phía sau hắn thăng khởi, minh nguyệt chi quang treo cao, tựa như Thiên Khiển Chi Quang của Ninh Dạ, đâm thủng hắc ám, đánh vỡ tuyệt đối trống rỗng của Tam Tinh Chi Vực, chậm chạp mà kiên định đi về phía Tri Vi Giới.

Đồng thời Thất Dạ Tinh Quân thần thức truyền âm đã sang sảng mà tới: "Ninh Dạ, ngươi tự đâm vào thiên đạo đại võng, đã nhập tử địa, không còn khả năng đào dật, cần gì phải khổ sở giãy dụa. Hiện tại lập tức buông tay, bản tôn niệm tình ngươi tu hành không dễ, chỉ cần hướng bản tôn mở ra hết thảy bí ẩn, bản tôn có thể tha cho các ngươi một mạng."

Ninh Dạ ngưng vọng khối kim loại kia, vừa phân tích đạo tắc, vừa cao giọng đáp lại nói: "Nói như vậy, ngươi đã biết?"

Thất Dạ cười to: "Chuyện cười, bản tôn kiến thức thông hoàn vũ, chuyện như thế há có thể giấu diếm được ta? Ta biết ngươi đang thử nghiệm phân tích đại đạo chi tắc Chúa Tể kia để lại, thế nhưng vô dụng. Nếu như có thể dễ dàng thu được như vậy, lúc trước. . ."

Hắn không nói tiếp, ý tứ hơn nửa chính là thiên đạo khảo nghiệm nếu như dễ dàng thông qua như vậy, lão tử đã sớm thông qua, hà tất hiện tại khổ sở truy tìm như thế.

Ninh Dạ minh bạch ý tứ hắn, cười nói: "Như vậy ngươi liền cảm thấy ta thua chắc rồi?"

Thất Dạ ngạo nghễ: "Thiên đạo khảo nghiệm, tới nay đều không phải dễ dàng như vậy thông qua. Nếu để cho ngươi mười vạn năm, có lẽ ngươi có thể giải quyết vấn đề, làm sao có bản tôn ở đây, ngươi chung quy vô pháp thực hiện. Lấy tu vi của các ngươi, không ngăn được bản tôn cho dù là ba mươi ngày thời gian."

Nói liền thấy ánh sáng của vầng minh nguyệt kia lại lần nữa thôi thúc, tốc độ không tăng phản giảm, chỉ là uy năng tràn ngập nhưng tăng vọt vô số lần.

Mắt thấy minh nguyệt chi quang đã tới, đám người Thiết Lang, Phượng Tiên Lung, Tử Lão đồng thời xuất thủ, từng người vận dụng uy năng cường đại của bản thân, Oanh tại trên mảnh minh nguyệt chi quang này.

Oanh!

Trong hư không bạo phát ra một mảnh quang diễm kéo dài vạn dặm, nếu như một kích này rơi vào bất kỳ một chỗ tiểu tinh giới, sợ là liền tinh giới đều phải vì thế mà phá hủy. Coi như là đại giới như Thiên Trung Giới, đều có thể tan tành một góc.

Nương theo va chạm khủng bố, liền thấy vầng minh nguyệt kia như lưu ly phá nát, răng rắc răng rắc sinh ra vô số vết rạn nứt, cuối cùng rắc một cái, triệt để phá diệt.

Đây thuần túy là đối kháng lực lượng, mà ở phương diện này, chúng tu sĩ còn có thể dựa vào số lượng bù đắp thiếu sót, thậm chí càng có chỗ hơn.

Sau một khắc tất cả mọi người đồng thời phát động thần thông tiên thuật, tế khởi trăm nghìn món pháp bảo thần khí, tương tự hội tụ thành một mảnh tiên lực bàng bạc phản kích mà ra.

Thất Dạ Tinh Quân cũng không để ý, sau đầu minh nguyệt diệt mà phục hiện, cũng đẩy ngược mà ra.

Tại hư không quyết đấu này, những thủ đoạn phức tạp kia đều vô ý nghĩa, chỉ có thực lực chân chính đối kháng, liền phảng phất hai cái cao thủ võ lâm, vứt bỏ tất cả hoa xảo, tới chính là đọ nội công.

Vậy là trong hư không một phiến lại một phiến lãng triều cuồn cuộn mà lên, vài chục vị Nhân Hoàng, mấy trăm vị Niết Bàn, còn có lên tới ngàn vạn Vô Cấu cùng Vạn Pháp cảnh, tại thời khắc này hội tụ ra lực lượng mang tính áp đảo nghiền ép mà ra.

Đối diện công kích như vậy, liền ngay cả Thất Dạ Tinh Quân đều không thể không thận trọng đối xử.

Thường thường hắn phải phóng thích hai, ba vầng minh nguyệt chi huy, mới có thể chống lại một đợt công tập của đối thủ.

Nhưng Thất Dạ Tinh Quân lại vẫn là tự tin tràn đầy.

Hắn thậm chí cười nói: "Không tệ, không tệ, các ngươi thực lực càng mạnh, thứ ta đạt được, liền càng phong phú a. Ha Ha Ha Ha."

Nói lại ra tay, lần này một vầng kim dương cùng một vầng minh nguyệt đồng thời thăng khởi, nhật nguyệt giao huy lao xuống, đồng thời Thiên Tàm cùng Tri Vi Giới trận pháp chi quang thịnh phóng, song phương tại một khắc này đều lấy ra toàn bộ khí lực đến đối kháng.

Như lấy tràng diện nhìn, Thất Dạ Tinh Quân lấy một đối chúng, rõ ràng thế yếu, chỉ là trên mặt nụ cười lại càng thêm tự tin.

Sau một khắc, hắn đã cao giọng nói: "Ninh Dạ, vấn đề lớn nhất của ngươi, chính là ngươi không hiểu chỗ đáng sợ của thánh nhân chi đạo. Hôm nay, ta liền để cho ngươi hảo hảo kiến thức một chút."

Nói hắn vung tay lên, cũng không thấy có biến hóa gì.

Chỉ là đám người Tử Lão, Thiết Lang, Phượng Tiên Lung lại đồng thời biến sắc.

Đồng thời kêu lên: "Không được, chúng ta vô pháp từ trong Tri Vi Giới thu được bất kỳ tiên lực rồi!"

Chương 180 : Đối kháng Thánh Tôn (hạ)

Chương 181: Đối kháng Thánh Tôn (hạ)

Hư không vô hạn, Tri Vi Giới chính là Thiên Tàm quần tu ‘tu vi chi nguyên’.

Tu sĩ Thiên Tàm sở dĩ có thể tại hư không ngao du mấy trăm năm vô sự, chính là bởi vì bọn hắn mang theo bên người một cái tinh giới.

Cũng giống như "Lưu Lãng Mỗ Cầu", chỉ cần tinh giới tại, liền có tư nguyên, liền có bù đắp.

Bằng không Nhân Hoàng đại năng tu vi mạnh mấy, pháp lực thông thiên mấy, thế nhưng không có tinh giới bù đắp, liền chú định có thời điểm hao tận.

Nhưng Thất Dạ Tinh Quân tu Chư Thiên Tinh La chi đạo, lại là trực tiếp cắt đứt bọn hắn từ trong tinh giới thu được lực lượng, khiến bọn hắn trở thành vô căn chi mộc, vô nguyên chi thủy.

Nói cách khác, bọn hắn hiện tại đánh hung ác mấy cũng vô dụng.

Vô pháp từ trong Tri Vi Giới rút lấy lực lượng, vậy thì đánh càng hung ác, tiêu hao lại càng lớn.

Đây chính là nguyên nhân tại sao Thất Dạ Tinh Quân nói bọn hắn tối đa chống đỡ ba mươi ngày.

Cùng bất luận kẻ nào bất đồng, Thất Dạ Tinh Quân tu Chư Thiên Tinh La chi đạo, có thể từ trong hư không trực tiếp thu được pháp lực, pháp lực của hắn lại là cuồn cuộn không ngừng.

Vì vậy tại trong hư không, hắn liền chính là vô địch.

Ninh Dạ đối với điều này sớm đã có phán đoán, thời khắc này nhưng cười nói: "Như hắn thật sự lợi hại như vậy, vì sao không trực tiếp từ trong phụ cận tam tinh rút lấy năng lượng đối phó chúng ta?"

Chúng nhân ngẩn ra, đúng vậy.

Thường ngày truy kích, chúng nhân chỉ cần vừa tiếp cận bất kỳ một chỗ tinh giới, liền sẽ có tinh giới chi lực bạo phát diêu kích bọn họ, bức cho chúng nhân không thể tiếp cận.

Hiện tại chỗ này có ba cái tinh giới, Thất Dạ Tinh Quân lại không có xúc động lực lượng của bất kỳ một chỗ tinh giới, chỉ là khiến chính bọn hắn vô pháp sử dụng lực lượng của Tri Vi Giới.

Trì Vãn Ngưng tâm tư linh tuệ: "Là đạo tắc nơi đây, đối với hắn cũng có ảnh hưởng."

"Không sai." Ninh Dạ đã nói: "Đây cũng là nguyên nhân tại sao hắn không có bức tới. Khoảng cách càng gần, thụ ảnh hưởng lại càng lớn, vì vậy hắn tình nguyện xa một chút, chí ít tại vị trí hiện tại của hắn, hẳn là còn có thể rút lấy bộ phận hư không tinh nguyên chi lực, sau đó cùng chúng ta đối tiêu hao."

Thất Dạ Tinh Quân sở hành chi đạo, là điển hình hư không trì cửu chiến chi đạo, càng kéo dài càng có lợi cho hắn.

Công Tôn Điệp tức giận nói: "Nhưng mà coi như là vậy, hắn cũng vẫn là có thể tươi sống dây dưa đến chết chúng ta."

"Đừng lo lắng. Thời gian đứng về phía chúng ta, chỉ cần ban đầu hắn đánh không chết chúng ta, mặt sau muốn đánh chết chúng ta chỉ có thể càng lúc càng khó." Ninh Dạ lại là tràn ngập tự tin.

Ninh Dạ nguyên bản lo lắng nhất chính là gia hỏa này nắm giữ một loại đại uy năng thông thiên triệt địa nào đó, tới liền hủy thiên diệt địa, đánh nát bọn hắn, vậy thì sau đó nghĩ ra biện pháp cũng vô dụng. Hiện tại xem ra, hàng này am hiểu chính là trì cửu chiến, công kiên phản không phải sở trường, như vậy còn sợ gì hắn.

Trong lòng một viên đá lớn lạc hạ, Ninh Dạ trái lại cười lên.

Hắn trực tiếp nói: "Cùng hắn đọ, hiếm thấy có cơ hội cùng Thánh Tôn qua tay, đối với các ngươi cũng coi như là hiếm thấy lịch luyện. Sau trận chiến này, tất cả mọi người tất có thể bởi vậy được lợi!"

Thiết Lang khổ sở nói: "Lão quỷ này pháp nhãn không tệ, tính rất là tinh chuẩn. Lấy tình huống trước mắt, chúng ta tối đa chống đỡ ba mươi ngày, sau ba mươi ngày, thì phải làm sao?"

"Ta sẽ trong khoảng thời gian này mau chóng lĩnh ngộ bộ phận Chúa Tể di đạo, xem xem có thể đánh vỡ hạn chế của hắn không." Ninh Dạ nói.

"Vậy nếu như không thể đây?" Phượng Tiên Lung thong thả hỏi.

Quá trình tách phân chuột phức tạp mà dài dằng dặc, trong vòng ba mươi ngày xuất hiện cái hiệu quả gì, rất là khó nói a.

Ninh Dạ nở nụ cười: "Đừng lo lắng, vậy ta cũng có biện pháp."

Biện pháp?

Đó chính là nói, vẫn là phải kháo âm mưu quỷ kế?

Mọi người đều là hiểu rõ Ninh Dạ.

Thế nhưng tình huống trước mắt, bọn hắn thật nghĩ không ra còn có âm mưu quỷ kế gì có thể giải quyết vấn đề.

Phải biết đây chính là Thiên Đạo Sát Cục a!

Thiên Đạo Sát Cục, há lại là dễ dàng có thể phá?

Thuyết pháp của Ninh Dạ không có động viên mọi người, chỉ khiến bọn họ cho rằng đây là bản thân Ninh Dạ cũng xác nhận hắn không thể nào tại trong vòng ba mươi ngày giải quyết vấn đề, vì vậy thời khắc này trong lòng người người đều sinh khởi tuyệt vọng.

Thời gian sau đó, liền tiến vào một hồi từ đầu đến đuôi dày vò đại chiến.

Thất Dạ Tinh Quân lấy một đối trăm vạn chi chúng, tiên pháp như sóng, thần thông tự triều, nhật nguyệt giao thế, pháp lực như không cần tiền đập tới.

Đối diện công kích như vậy, các tu sĩ Thiên Tàm coi như muốn lưu thủ cũng làm không được, chỉ có thể ra sức chống đỡ.

Vì kéo dài thời gian, khôi phục pháp lực, bọn hắn cũng là nghĩ hết biện pháp.

Nhưng hết thảy những biện pháp này tại trước mặt Thất Dạ Tinh Quân đều vô dụng, Tri Vi Giới phảng phất đã biến thành một viên tinh giới không có linh khí, vô luận ngươi cố gắng thế nào, đều không thể từ trong tinh giới thu được cho dù một chút tiên lực tẩm bổ.

Pháp lực đang không ngừng tiêu hao, hồi phục nhưng nửa điểm đều không có, hết thảy tu sĩ tựa như một nồi nước bị đun sôi, sùng sục sùng sục, pháp lực thì từng điểm từng điểm mất đi, mãi đến tận dần dần khô cạn.

Thời gian ba mươi ngày trôi qua rất nhanh.

Trong ba mươi ngày này, Tam Tinh chi vực đánh cho dị thải phân trình, quang triều thăng khởi lại ảm diệt, như tinh quang chớp mắt, tâm tình của các tu sĩ nhưng càng lúc càng tiêu cực.

Tu sĩ tu vi thấp hao hết pháp lực sớm nhất, vô lực chống đỡ, chỉ có thể mở to mắt nhìn bầu trời tiên pháp đại đối quyết.

Đầu tiên là Hoa Luân, sau đó là Vạn Pháp, Vô Cấu, theo từng làn từng làn tu sĩ pháp lực hao tận, cuối cùng còn có thể xuất thủ chỉ có đám Nhân Hoàng đại năng kia.

Còn lại liền là Ninh Dạ —— hắn từ đầu đến cuối đều chưa từng ra tay, mà chỉ là đang nghiên cứu Chúa Tể chi đạo.

Thế nhưng số lượng tu sĩ xuất thủ giảm mạnh, cũng khiến các Nhân Hoàng đại năng tiêu hao đột tăng, dẫn đến hậu lực càng lúc càng không đủ.

Mặc dù như thế, các tu sĩ Thiên Tàm lại không có tan vỡ.

Bọn hắn trước sau có lòng tin đối với Ninh Dạ, lòng tin này khiến bọn hắn kiên trì, cắn răng chống đỡ tiếp, thế mà như kỳ tích sống quá ba mươi ngày, một mạch chống được ròng rã bốn mươi hai ngày.

Khi ngày thứ bốn mươi hai đến thì, tu vi tối cao Thiết Lang cùng Phượng Tiên Lung đem hết toàn lực đánh ra một kích, nói: "Ninh thượng, ta đã hết lực, bây giờ dầu cạn đèn tắt, đã không còn sức đánh trả."

"Ngô." Ninh Dạ vẫn như cũ nhìn khối kim loại kia, đỉnh đầu là Thiên Đạo Thước xoay chuyển, tùy ý đáp: "Các ngươi làm không tệ, vượt quá dự liệu của ta, nghĩ đến cũng vượt quá dự liệu của Thất Dạ lão quỷ kia."

Nói dương tay phất một cái, một phiến hùng hồn tiên lực đẩy ra, lại lần nữa hóa giải uy hiếp một kích này của Thất Dạ Tinh Quân.

Nơi xa Thất Dạ Tinh Quân cười dài nói: "Ninh Dạ, ngươi rốt cục tự thân xuất thủ? Không tệ, không tệ, có thể chống đỡ bốn mươi hai ngày, bản tôn chung quy là có chút tính sai. Bất quá đến một bước này, ngươi còn có thể có biện pháp gì? Ngươi sẽ không cho rằng chỉ còn lại một mình ngươi, còn có thể đối kháng bản tôn chứ?"

Ninh Dạ cười nói: "Ta đương nhiên đối kháng không được ngươi, nhưng nếu đã như vậy, ngươi vì sao lại không thêm chút sức chém giết tới đây?"

Thất Dạ Tinh Quân rất là trang bức chắp tay nói: "Thượng thiên có đức hiếu sinh, bản tôn cũng không muốn ép ngươi quá đáng."

"Thật sao? Ta lại cảm thấy là ngươi không dám đây." Ninh Dạ cười lạnh.

Thất Dạ Tinh Quân biến sắc: "Ngươi nói cái gì?"

Ninh Dạ trực tiếp nói: "Ta nói ngươi không dám! Thất Dạ, ngươi có biết khi ngươi nói cho ta ngươi thấy rõ nơi đây là tình huống gì xong, ta có bao nhiêu vui vẻ không? Dù sao có một số việc tự mình nhìn rõ, so với người khác nói phải hữu dụng hơn nhiều. Không sai, Chư Thiên Tinh La đạo của ngươi xác thực rất lợi hại, coi như là ta tự có tinh giới, cũng có thể bị ngươi ngăn cách. Thế nhưng vậy thì làm sao?"

Hắn chỉ khối kim loại kia, lạnh lùng nói: "Nơi đây chính là khảo nghiệm thiên đạo bày xuống cho ta. Đại đạo thần binh, liền tại trước mắt ta, chỉ cần ta nguyện ý, cúi người có thể nhặt được. Cầm vật này, ta ngay lập tức có thể diệt tên khốn kiếp ngươi!"

"Ngươi dám!" Thất Dạ Tinh Quân bạo hống: "Ngươi như nắm vật này, vậy thiên đạo khảo nghiệm ngươi liền đã thất bại!"

"Không sai! Nhưng ngươi muốn giết ta, ta còn phải để ý thành bại sao?" Ninh Dạ đứng thẳng người lên: "Thất Dạ, không phải ta ép ngươi, là ngươi đang ép ta! Nếu ngươi dám giết chúng ta, lão tử cùng lắm chính là khảo nghiệm thất bại, cầm lấy bảo vật này, tru diệt nhà ngươi! Có bản lĩnh, ngươi liền đến a!"

Ngón tay hắn ngoắc ngoắc, bạo phát Thẩm thức sư tử hống, nghe được tất cả mọi người đều choáng rồi.

Còn có thao tác như thế?

Bất quá cũng đúng, Ninh Dạ là không muốn thiên đạo khảo nghiệm thất bại, thế nhưng Thất Dạ Tinh Quân, tương tự không hy vọng hắn thất bại.

Dù sao Ninh Dạ thất bại bất quá là từ đây mất đi "Ái tình", Thất Dạ thất bại, đó chính là một chân, à không, là một cái mạng a!

Ông trời phù hộ, cái thế giới này giá trị quan chí ít là chính xác.

Liền ngay cả Công Tôn Điệp cũng không khỏi bật cười, một chưởng vỗ vào trên người Ninh Dạ: "Còn có thể như vậy, ngươi sớm không nói, hại mọi người liều mạng như vậy?"

Ninh Dạ cười nói: "Hiếm thấy có cái Thánh Nhân bồi luyện, ta như nói ra, làm sao kích phát các ngươi."

Nói hắn nhìn hướng Thất Dạ Tinh Quân: "Thế nào? Thất Dạ lão tặc, ngươi muốn ép ta khảo thí thất bại sao?"

Thất Dạ Tinh Quân tức giận đến toàn thân run cầm cập: "Ngươi. . . Ngươi đây là chơi xấu!"

Chương 181 : Thì chi tại ngã (thời gian đứng về phía ta)

Chương 182: Thì chi tại ngã (thời gian đứng về phía ta)

Chơi xấu!

Coi như vậy đi.

Thiên đạo bố trí một cái sát cục thức khảo nghiệm, tại bên trong cái cục này, Ninh Dạ hoặc là lựa chọn tử chiến, hoặc là lựa chọn phản bội.

Nhưng chẳng ai nghĩ tới, Ninh Dạ thế mà từ trong tìm ra một cái quay về chi lộ.

Hắn vừa không tử chiến, cũng không phản bội, mà là dùng phản bội để uy hiếp đối thủ.

Khi tất cả mọi người đều cho rằng bọn họ đã rơi vào một cái tình thế chắc chắn phải chết thì, không nghĩ tới Ninh Dạ dễ dàng một câu, liền đem cái cục này đánh vỡ rồi.

Ngô, nói ‘phá cục’ có chút miễn cưỡng, dù sao mọi người còn bị vây ở chỗ này.

Thế nhưng Thất Dạ Tinh Quân nhưng bởi vậy lại khó thi sát thủ.

Hắn hung ác nhìn Ninh Dạ.

Đối thủ đã dầu cạn đèn tắt, chỉ cần thêm chút sức, hắn liền có thể diệt.

Làm sao đối phương hiện tại tay cầm đạn hạt nhân, chuyện này liền đặc biệt luống cuống rồi.

Thất Dạ Tinh Quân kỳ thực không phải là không có nghĩ tới tầng này, nhưng chính vì hắn là nghĩ đến, vì vậy hắn mới liều mạng công kích, không cho đối thủ thời gian suy nghĩ, sau đó bức bách Ninh Dạ bọn hắn đi vào khuôn phép.

Sự thực cũng không sai, tại dưới áp lực cực lớn của Thánh Nhân, mọi người chỉ nghĩ làm sao tồn tại, làm sao sống quá thời gian đủ dài, hoàn toàn không nghĩ tới còn có thể lợi dụng thiên đạo khảo nghiệm phản hướng thao tác.

Nhưng Ninh Dạ đã sớm nghĩ đến.

Không chỉ như vậy, hắn thậm chí nghĩ đến càng nhiều.

Hắn nói: "Thiên đạo chỉ dẫn, dành cho ta lại là thiên đạo khảo nghiệm, điều này khiến cho ta một độ ý vị, Đại Thiên Tinh Giới này, là tồn tại một cái thần linh chí cao nào đó, hắn có ý chí, cho nên mới khảo nghiệm hết thảy khí vận chi nhân. Thế nhưng hiện tại, ý nghĩ này của ta có chút thay đổi. Một cái chân chính hảo cục, là sẽ không có lỗ thủng rõ ràng như thế. Thiên đạo thử thách, chung quy có bản thân hạn chế. Đây chính là nguyên nhân vì sao tu sĩ chính đạo có thể có rất nhiều chỗ để lợi dụng. . . Tỷ như ngươi không được tìm hiểu ma đạo chi tắc, nhưng có thể bắt tay cùng ma. Bởi vì thiên đạo là cứng nhắc, là khuyết thiếu trí tuệ. Thậm chí ta nói như vậy, cũng coi như là vô lễ, thế nhưng không sao cả. Bởi vì thiên đạo không để ý cái này."

Nói, Ninh Dạ trầm thấp cười rộ lên: "Trên có mệnh, ta tất vâng theo, nhưng chấp hành thế nào. . . Tại ta!"

Nói hắn nhìn hướng Thất Dạ Tinh Quân: "Thất Dạ, ta liền ở đây. Hết thảy bí mật của ta, cũng đều ở nơi này. Ngươi có bản lĩnh, liền giết tới, hoặc là nghĩ biện pháp khiến ta vô pháp vận dụng bí bảo đại đạo nơi đây, bằng không, ngươi liền thành thật ở bên cạnh nhìn cho ta. Nhìn ta vạch trần bảo vật này, thanh trừ dơ bẩn, mãi đến tận cuối cùng nắm giữ đạo binh, thiên tru nhà ngươi."

Nghe nói như thế, Thất Dạ Tinh Quân cũng bắt đầu cười hắc hắc: "Ninh Dạ a Ninh Dạ, ngươi cho rằng bản tôn thật liền không cân nhắc qua vấn đề này sao? Không sai, ngươi là có thể tham ngộ bảo vật này, Chưởng đạo binh thiên tru ta, nhưng bản tôn chính là Thánh Nhân, bản tôn cũng có thể a! Bản tôn lại không phải là thiên hữu chi nhân, thậm chí có thể không cần để ý ma đạo di lưu trên đó, trực tiếp chưởng khống."

Ninh Dạ lắc đầu: "Nếu như ngươi thật có thể làm được, ngày thứ nhất ngươi liền làm. Nhưng ngươi tình nguyện cùng người của ta đọ nhiều thời gian như vậy cũng không có làm, liền nói rõ không dễ như vậy."

Đối với Ninh Dạ mà nói, thời gian nguy hiểm nhất chính là ngày thứ nhất tiếp xúc.

Giả như Thất Dạ Tinh Quân giống như hắn, có thể trong một tức chưởng khống đạo binh, hoặc là nắm giữ một loại đạo pháp khủng bố nào đó, một lần diệt thế, tru diệt bọn hắn, như vậy uy hiếp của Ninh Dạ liền không có ý nghĩa.

Thế nhưng ngày thứ nhất hắn không có làm như thế, vậy thì mang ý nghĩa giai đoạn nguy hiểm nhất đã qua.

Thời gian tại ta!

Vì vậy Ninh Dạ hoàn toàn không sợ.

Thất Dạ Tinh Quân đã nói: "Đúng, ta không dễ như vậy chưởng khống vật này, đây là khảo nghiệm thiên đạo cho ngươi, hết thảy đạo đều trực tiếp mở ra đối với ngươi, mà không đối với ta. Đại đạo bất khả truyền, chỉ có thể ngộ. Nhưng ta dù sao cũng là Thánh Nhân, hơn nữa không cần kiêng ăn giống ngươi. Lấy ta chi tu vi, ngươi cảm thấy tham thấu bảo vật này, có thể khó khăn hơn so với ngươi sao?"

Trên mặt Ninh Dạ đã lộ ra nụ cười thần bí: "Không sai, lần này ngươi xem như là nói đến trọng điểm rồi."

Nhìn thấy nét cười của hắn, Thất Dạ Tinh Quân trong lòng run lên, bỗng nhiên biết mình phạm vào sai lầm.

Không được!

Bản thân tiết lộ cự đại cơ mật!

Ninh Dạ tuy rằng có thể một tức chưởng khống, nhưng e rằng bản thân hắn cũng không biết bí mật vì sao hắn có thể nhanh chóng nắm giữ như vậy.

Đại đạo chi bí xưa nay thần bí, như mông sa ngàn tầng, nan giải kỳ ảo.

Coi như là thiên đạo khảo nghiệm, cũng là như vậy.

Ninh Dạ sở dĩ có thể nhanh chóng nắm giữ, là nhờ vào lần này là một ngoại lệ —— đây là thiên đạo khảo nghiệm, hết thảy đạo bí đối với hắn mà nói đều là mở rộng.

Nhưng cũng chỉ hữu hiệu đối với hắn.

Thế nhưng điểm này, Ninh Dạ nguyên bản cũng không thể xác định.

Là Thất Dạ Tinh Quân giúp hắn xác định.

Đệt!

Lão tử là đến tầm tung truy bí, làm sao trái lại dạy hắn đồ vật?

Một khắc đó Thất Dạ Tinh Quân có cảm giác phẫn nộ muốn đập đầu mình.

Ninh Dạ đã cười hi hi nói: "Bất quá như vậy mới phải a. Một chuyện, phải đối với mọi người đều có hi vọng, mới gọi công bằng. Đối với ta mà nói, đạo bí của bảo vật này không nan giải, khó là làm sao sàng lọc, lấy ra bản thân hữu dụng, trừ đi bản thân vô dụng. Mà đối với ngươi mà nói, thì không tồn tại vấn đề lựa chọn, chỉ có vấn đề lý giải. Như vậy ngươi xem, chúng ta hiện tại xem như là công bằng."

Thất Dạ Tinh Quân đã minh bạch ý tứ của hắn: "Ngươi là định tỉ thí với ta, ai có thể hiện tham ngộ bảo vật này chi bí?"

Ninh Dạ gật gật đầu: "Đây là phương pháp tốt nhất, không phải sao? Nếu như ngươi thành công, đạo binh về ngươi, ta liền không còn tiền vốn áp chế ngươi, sau đó ngươi chẳng những nhận được Chúa Tể trọng bảo, liền ngay cả sinh tử của tu sĩ Thiên Tàm ta, cũng đều tại trong lòng bàn tay ngươi. Nếu như ta thắng, chúng ta cũng bất quá là may mắn thoát chết một lần mà thôi. Trọng yếu chính là, đây là phương pháp duy nhất có thể phá vỡ cục diện bế tắc."

Thất Dạ Tinh Quân cười lạnh: "Ngươi không cần nói dễ nghe như vậy, nếu ngươi thắng, chính là ngươi sống ta chết. Bất quá ngươi nói cũng không sai, chí ít từ tình huống trước mắt mà xem, là công bằng, mà tỷ thí công bằng, đã đáng giá một lần đánh cược."

"Không sai!" Ninh Dạ gật đầu.

Thất Dạ Tinh Quân cũng không phí lời nữa, lập tức ngồi trở lại bên trong bảo chu, viễn vọng phương xa, đã bắt đầu tham ngộ đạo tắc trên khối kim loại kia.

Một trận đại chiến, cuối cùng càng là lấy loại phương thức này kết thúc, khiến mọi người cũng đều vì thế ngạc nhiên.

Trì Vãn Ngưng nhìn nhìn Ninh Dạ: "Như vậy, tiếp sau đó chính là so đấu tốc độ ngộ đạo?"

"Ân, chí ít đây là phương pháp tốt nhất, có thể tranh thủ thời gian." Ninh Dạ lại lần nữa lặp lại một câu: "Thời gian tại ta."

Lâm Lang Thiên thở dài: "Nhưng cứ như vậy, lại đã biến thành phu quân một mình đối kháng cường địch, chúng ta nhưng không có cách trợ giúp ngươi."

Ninh Dạ nhưng cười nói: "Vậy cũng chưa chắc."

Hắn nói khẽ vung tay một cái, liền thấy Tri Vi Giới nội, quang hoa vi thăng.

Chúng nhân kinh ngạc cảm thấy, bọn hắn thế mà hồi phục một tia liên hệ cùng Tri Vi Giới, có thể chút ít từ trong Tri Vi Giới thu được pháp lực.

Tuy rằng so với tình huống bình thường chậm hơn rất nhiều, so với quá khứ đại khái chính là sông lớn cùng suối nhỏ khác biệt, nhưng ít ra không còn là vô nguyên chi thủy.

Ninh Dạ đã nói: "Thất Dạ tâm thần hiện tại đều tập trung tại trên kiện đạo binh này, vô pháp lại toàn lực duy trì chưởng khống tinh giới, vừa vặn khoảng thời gian này ta tham ngộ, tốt xấu lý giải một vài thứ, có thể thoáng đánh vỡ một ít hạn chế của hắn. Các ngươi còn không lập tức tu hành, khôi phục pháp lực. Sau đó. . ."

Hắn nhìn Thất Dạ, nói: "Sau đó liền đánh chết mẹ hắn cho ta, coi như đánh không lại, chí ít có thể phân tâm hắn, ngáng chân hắn!"

Nghe nói như thế, Thất Dạ một cái lão huyết suýt nữa phun ra, hắn trừng mắt Ninh Dạ, cả giận nói: "Vô liêm sỉ!"

Tất cả mọi người nhưng đồng thời cười to nói: "Chưởng giáo anh minh!"

Chương 182 : Thời gian không chờ ta

Chương 183: Thời gian không chờ ta

"Như vậy, ngươi hiện tại là cùng Thất Dạ lão nhi triển khai thi đấu ngộ đạo?"

Trên Cực Quang Đảo, Trì Vãn Ngưng hỏi Ninh Dạ như thế.

Ninh Dạ cười đáp: "Thi đấu Ngộ đạo dù sao cũng tốt hơn nhiều so với thiên đạo sát cục, sinh tử khảo nghiệm a. Có một số việc lúc đó giải quyết không được, liền cứ để đó, kéo dài một cái, có lẽ đến sau này lại có thể giải quyết đây."

Trì Vãn Ngưng minh bạch ý tứ hắn: "Ngươi nói như vậy, là cảm thấy bản thân sẽ thua?"

Ninh Dạ ân một tiếng: "Ngươi biết không? Sàng lọc đạo tắc liền như là trò chơi ghép tranh. Trò chơi ghép tranh khó nhất chính là lúc nào? Chính là lúc vừa mới bắt đầu! Vạn ngàn đạo tắc đan xen dày đặc, ngươi không biết cái khối nào hữu dụng, cái khối nào vô dụng, phải từng cái từng cái tìm kiếm, phản phục đối chiếu, cuối cùng lựa chọn ra thích hợp hợp lại. So sánh ra, lĩnh ngộ đạo tắc thì không có rất nhiều phiền não này, đằng nào chính là phá giải thôi, từng điểm từng điểm vạch trần khăn che mặt đi lĩnh ngộ, đi hấp thu, đi lợi dụng."

"Nhưng mà ngươi không phải đã từ Tử Diệp nơi đó thu được Tham đạo đạo văn sao?" Lâm Lang Thiên không rõ.

Ninh Dạ thở dài: "Đại đạo bất khả truyền, đó là vấn đề xem một chút hình dạng liền có thể giải quyết sao? Chung quy chỉ có thể tham khảo, huống chi đây là Chúa Tể thần lưu, đã sớm đánh nát, dung hợp, trong ngươi có ta, trong ta có ngươi, không giống bí cảnh tham đạo là hoàn toàn chỉnh thể. Lại thêm ma đạo quỷ bí, lại thiện ngụy trang, cùng chính đạo cũng có chỗ tương đồng, khó phân thật giả. Vậy còn chưa tính. . ."

Dừng một chút, Ninh Dạ nói: "Ta khiến Tử Lão bọn hắn công kích Thất Dạ, phân tán sự chú ý của hắn, nhưng kỳ thực cũng là đang nhắc nhở Thất Dạ. Thất Dạ tảo kỳ ngộ đạo khẳng định nhanh hơn ta, mà hắn mỗi lĩnh ngộ một vài thứ từ trong Chúa Tể di trạch, liền tất nhiên có thể phản hướng vận dụng đến trên người ta."

Trận ngộ đạo chi tái này, không có quy tắc có thể nói, hoàn toàn bằng bản lĩnh.

Ninh Dạ cùng Thất Dạ, không chỉ muốn bản thân nhanh, còn phải nghĩ biện pháp làm cho đối phương chậm.

Ninh Dạ cố nhiên có thể khiến cho Thiên Tàm tu sĩ tập kích quấy nhiễu hắn, nhưng theo Thất Dạ không ngừng lĩnh ngộ, cũng có thể phản hướng quấy nhiễu Ninh Dạ, song phương trên mặt bàn vật tay, dưới gầm bàn còn lẫn nhau đá chân.

Nhưng từ tình thế trước mắt mà xem, tại trước khi Thất Dạ giải mê tầng đạo tắc thứ nhất, Ninh Dạ chiếm thượng phong, đến Thất Dạ giải mê xong bộ phận, liền sẽ bắt đầu từng điểm từng điểm tích lũy ưu thế.

Mà Ninh Dạ phát triển đã có chút giống Hoa Hạ trước kia, mới đầu một quãng thời gian là tất lạc hạ phong, mãi đến tận giai đoạn cuối cùng mới sẽ đột phi mãnh tiến. Trong khoảng thời gian này, Thất Dạ chỉ cần đạt tới trình độ nhất định, liền có thể mang đến cự đại quấy nhiễu cho Ninh Dạ, tương đương với câu đố càng lúc càng đơn giản, nhân tố ngoài tràng nhưng sẽ càng ngày càng khó.

Chính bởi vậy, bề ngoài đây là thi đấu công bằng, thực tế đối với Ninh Dạ vẫn như cũ rất bất lợi.

Nếu không phải như vậy, Thất Dạ Tinh Quân sao lại tiếp thu?

"Như vậy, việc này còn chưa kết thúc sao?" Công Tôn Điệp đau đầu nói: "Không nghĩ tới, việc này lại phiền phức như vậy."

Ninh Dạ khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ của nàng: "Chớ gấp, có thời gian chính là một tiến bộ lớn. Đây là khảo nghiệm thiên đạo cho ta, há lại vừa chạm tức thành chi lý, tranh thủ được thời gian, liền sẽ có càng nhiều cơ hội. Bây giờ bên kia thế cục tạm thời ổn định, Chúa Tể đạo tắc phức tạp, phỏng chừng mấy trăm năm cũng chưa chắc có thể ra được kết quả gì. Ưu khuyết chi thế tạm thời sẽ không quá rõ ràng, muốn phá cục, chung quy vẫn là phải xem bên này."

"Đúng rồi, Tử Diệp kia mưu đồ đến cùng là cái gì? Vì sao ngươi lần này phải giúp hắn?" Trì Vãn Ngưng hỏi.

Ninh Dạ lại lắc đầu: "Chuyện này các ngươi cũng không nên hỏi, nói chung, tiếp sau đó mọi người chính là toàn thân tâm tu hành là được. Nếu như có thể tại trước lúc Tam tinh chi cục xuất hiện kết quả, chúng ta có thể thành tựu Nhân Hoàng, vậy thì dễ làm hơn nhiều."

"Bao lâu?" Trì Vãn Ngưng cau mày.

"Trong vòng năm trăm năm!" Ninh Dạ hồi đáp.

Tuy rằng năm đó Ninh Dạ thành tựu Nhân Hoàng cũng bất quá hai trăm năm thời gian, nhưng đó là bởi vì hắn có bản thân thiên thời địa lợi, tỷ như Tuyền Cơ Điện tốc độ thời gian trôi qua bổ trợ vân vân, vì vậy Ninh Dạ nhìn như dùng hai trăm năm thời gian thành tựu Nhân Hoàng, thực tế thời gian tu hành sớm qua mấy ngàn năm, chưa tính còn có những kỳ ngộ khác chống đỡ.

Nhưng hôm nay tại Thiên Trung Giới này, trên có Thánh Tôn áp, ngược lại cũng liền mang ý nghĩa rất khó có cơ duyên lớn gì. Loại chỗ tốt như Tuyền Cơ Điện, Thiên Đạo mảnh vỡ này, thật sự có, cũng đều là cho Thánh Tôn rồi.

Chính bởi vậy, tuy là phân thân chuyển thế, thiên phú tuyệt diễm, Ninh Dạ trăm năm thành tựu Niết Bàn không phải vấn đề, nhưng thành tựu Nhân Hoàng, liền trái lại so với bản thể phải chậm.

Không có Tuyền Cơ Điện trợ giúp, phỏng chừng năm trăm năm đã là nhanh, không cẩn thận một ngàn năm đều rất bình thường.

Thời gian không chờ ta a!

Nếu muốn giải quyết cái vấn đề này, biện pháp tốt nhất chính là đem Tuyền Cơ Điện đưa tới.

Thế nhưng Tuyền Cơ Điện không phải là mảnh vỡ gì, lấy năng lực của hắn cùng bản thể, muốn đem Tuyền Cơ Điện truyền tống qua, vẫn như cũ không đủ lực.

Có thể làm được điểm ấy, đại khái chỉ có hai cái tồn tại.

Một cái là Hằng Vũ Thánh Tôn, Không Gian chi đạo của hắn tuyệt đối không thành vấn đề, thông qua liên kết giữa khối mảnh vỡ Côn Lôn Kính này cùng bản thể, hẳn là có thể làm được, nhưng vậy ý nghĩa là hướng Hằng Vũ Thánh Tôn để lộ bí mật, coi như Thánh Tôn "Không tranh với đời" mấy, gặp phải Tuyền Cơ Điện hơn nửa cũng là sẽ cảm thấy hứng thú.

Một cái khác chính là Bàn Xà Chúa Tể, đến cùng là Chúa Tể, coi như không thiện không gian, phản giới ngao du, tự do lui tới, đưa cái hàng cũng rất đơn giản , nhưng đáng tiếc, chuyện này càng không thể.

Nga, Thất Dạ Tinh Quân hẳn là cũng có thể làm được, Chư Thiên Tinh La chi đạo của người này, bản thân liền có mang không gian chi bí, nhưng tương tự là chuyện không thể.

Chuyện này khiến cho Ninh Dạ cũng một độ đau đầu lên.

Tuy rằng hắn tranh thủ được thời gian, nhưng bây giờ xem ra, tranh thủ đến còn chưa đủ nhiều.

Phải thế nào mới có thể giải quyết cái vấn đề này đây?

Đáng tiếc a, nếu có thể phá giải một tia nguyên thần kia của Thất Dạ Tinh Quân, có lẽ liền có thể giải quyết.

Tuy rằng lúc trước từ Lang Gia Thánh Tôn nơi đó thu được không ít phá giải chi bí, nhưng Ninh Dạ bây giờ cũng chỉ là hơi hơi lý giải bộ phận, khoảng cách hoàn toàn phá giải vẫn như cũ khó khăn.

Chờ chút!

Tuyền Cơ Điện không thể đưa tới, một tia nguyên thần kia hẳn là có thể tới được.

Nếu như có thể lấy tới, mượn bản giới Cửu đại thánh tôn, thậm chí ma đạo chi lực, nói không chắc có thể phá giải.

Thế nhưng nguyên thần không phải vật phẩm, bản thân liền có ý thức, bây giờ là bị bản thể Ninh Dạ chưởng khống, nếu như thông qua Không Gian chi đạo truyền tới, chỉ sợ ý nghĩ đầu tiên chính là đào tẩu.

Đây chính là Thánh Nhân nguyên thần, lấy thủ đoạn hiện tại của Ninh Dạ, trừ phi thỉnh Lang Gia Thánh Tôn tới, coi như là Quy Linh Nương, cũng chưa chắc có thể tóm được hắn.

Vậy phải làm sao đây?

Cái vấn đề này quấy nhiễu Ninh Dạ, hắn không ngừng suy nghĩ.

Mãi đến tận một khắc nhìn thấy Giang Tiểu Phàm, trước mắt mới rốt cục sáng ngời.

"Giữ không nổi ngươi. . . Liền để ngươi tự chui vào lưới!" Hắn lẩm bẩm nói.

"Sư phụ, ngươi nói cái gì vậy?" Giang Tiểu Phàm kỳ quái nhìn Ninh Dạ.

Ninh Dạ thì như nhìn cái bảo bối nhìn Giang Tiểu Phàm.

Hắn mỉm cười: "Thật không nghĩ tới, một bước then chốt phá cục, dĩ nhiên lại là ở trên người ngươi. Năm đó lúc ta thu ngươi làm đồ đệ, cũng chỉ là yêu quý thiên phú của ngươi, hy vọng có thể cho ngươi cái kết quả tốt, chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày, lại cần ngươi như vậy."

Nói sắc mặt hắn nghiêm lại: "Tiểu Phàm, sư phụ có cái phiền toái lớn, cần ngươi đến giúp ta giải quyết, thế nhưng cái phiền toái này rất nguy hiểm, ngươi không cẩn thận, khả năng sẽ chết."

"Sư phụ xin cứ việc phân phó, đệ tử vạn tử bất từ!" Giang Tiểu Phàm trực tiếp nói: "Có phải là cần ta đến dung nạp một cái nguyên thần cường đại?"

Giang Tiểu Phàm là người thông minh, hắn biết điểm đặc thù lớn nhất của mình liền tại thân thể thông linh này.

Ninh Dạ ân một tiếng: "Chỉ là một tia phân thần, nhưng lấy tu vi bây giờ của ngươi, là không có bất kỳ khả năng thắng. Như vậy đi, ta cho ngươi thời gian bảy mươi năm. Trong vòng bảy mươi năm, ngươi cần phải thành tựu Niết Bàn, như vậy có lẽ còn có một tia sinh cơ."

Bảy mươi năm thành tựu Niết Bàn? Mới có một tuyến sinh cơ thắng một tia phân thần?

Giang Tiểu Phàm cũng bị dọa sợ: "Sư phụ, ngươi không phải là. . ."

"Thánh Nhân phân thần." Ninh Dạ nói: "Nếu có thể thành công, ngươi cũng tất nhiên có thể nhất phi trùng thiên, từ nay về sau không cần phải lo lắng bất luận kẻ nào thèm muốn thân thể này của ngươi."

Chương 183 : Bán đứng

Chương 184: Bán đứng

Có lúc bản thân Ninh Dạ cũng cảm thấy phương thức làm việc của bản thân quá mức phức tạp.

Vì một cái thiên đạo khảo nghiệm, Ninh Dạ có thể nói là dùng hết chủng chủng thủ đoạn.

Bí cảnh chi sự xem như là bước thứ nhất, Giang Tiểu Phàm xem như là bước thứ hai, sau đó còn có bước thứ ba bước thứ tư.

Đem một cái siêu cấp nan đề, hóa thành vô số vấn đề nhỏ, sau đó lại từng cái giải quyết, chính là Ninh Dạ am hiểu.

Chỉ bất quá từ khi hắn chuyển sinh tới nay, dựa vào thiên phú tiềm lực một đường hoành hành, đã rất ít đối diện tình huống như vậy.

Bây giờ, đây xem như là hắn lại lần nữa nhặt lên nghề cũ.

Đương nhiên, một khi thành công, cũng tất nhiên thạc quả đầy rẫy.

Từ ngày đó trở đi, Ninh Dạ trừ bản thân tu hành ra, chính là toàn thân tâm bồi dưỡng Giang Tiểu Phàm.

Tu sĩ Cực Quang Đảo càng là nhiều thêm một cái nhiệm vụ, chính là khắp nơi trảo yêu thú, đề nguyên thần, cung Giang Tiểu Phàm tu hành chi dụng.

Thông linh chi thể của Giang Tiểu Phàm liền như chiến trường thần hồn, mỗi ngày đều cần trải qua đếm không hết thần hồn tranh cướp chi chiến.

Muốn nói thần hồn tranh đoạt chiến kinh nghiệm chi phong phú, đại khái không còn ai có thể càng sở trường hơn so với Giang Tiểu Phàm.

Thời gian liền như vậy khoái tốc trôi qua, hết thảy tu sĩ Thiên Tàm đều ngủ đông lên, dốc lòng khổ tu, hơn nữa theo thời gian chuyển dời, không ít người đã tiếp thu được tin tức tao ngộ Thất Dạ, biết bản thể bên kia tao ngộ trọng đại khốn cảnh, bởi vậy càng thêm nỗ lực.

Cứ việc Ninh Dạ tới nay đều không nói, nhưng mỗi cá nhân tựa hồ cũng ý thức được, lần khiêu chiến này, phá cục một đại then chốt có lẽ chính là ở đây.

Đây xem như là một vụ tâm hữu linh tê.

Mà sau khi biết Ninh Dạ toàn lực bồi dưỡng Giang Tiểu Phàm, các tu sĩ Thiên Tàm càng là dồn dập xuất động, dồn dập săn bắt trân hi nguyên thần, thu được tư nguyên tu hành, đưa tới Cực Quang Đảo.

Bản thân Cực Quang Đảo càng là bởi vậy đã thành một chỗ thị trường giao dịch hải ngoại, toàn bộ Hàn Lăng Quần Đảo bây giờ đều còn tại dưới Ninh Dạ chưởng khống, phát triển cũng là tưng bừng phồn vinh, đến là rất có mùi vị lúc Ninh Dạ thành tựu Đại Điện Thủ năm đó.

Chỉ là năm đó Đại Điện Thủ oai phong lẫm liệt, bây giờ Cực Quang đảo chủ, ngoại trừ thiên phú kinh người, năng lực sinh sự kinh người ra, sức ảnh hưởng đến còn chưa tới loại mức độ này.

Nhưng mỗi cá nhân đều biết, có một số việc nên đến sớm muộn cũng sẽ đến.

Khoảng thời gian này mấy người Tử Diệp cũng không lại nháo ra phiền phức gì, đại khái là biết bộ phận bí mật bị Ninh Dạ phát hiện, vì vậy cũng là thấp thỏm trong lòng, phỏng chừng còn đang nghĩ biện pháp bù đắp đây.

Duy nhất hữu dị, đại khái chính là đám người đã từng tiến vào bí cảnh năm đó.

Những người này sau khi từ bên trong bí cảnh ra ngoài, thần kỳ mất đi hết thảy ký ức.

Bọn hắn không biết đã phát sinh cái gì, nhưng về mặt tu vi đột phi mãnh tiến, nhưng lại không lâu sau mất tích bí ẩn.

Năm đó truy sát quá Cừu Bất Quân Kim Đỉnh Môn, càng là mãn môn trên dưới lặng yên biến mất, nhưng mà làm một cái môn phái bình thường, vẫn chưa thể dấy lên bất kỳ bọt nước tại Thiên Trung Giới.

Ngược lại là Tử Cực Thánh Tôn, trước đây không lâu đột nhiên tuyên bố, công bố muốn bế quan, lui ra mười năm một lần trực ban.

Cửu đại thánh tôn mười năm một lần luân phiên, trị thủ Thiên Trung Giới, chính là quy củ vạn năm tới nay hình thành, Tử Cực Thánh Tôn tuyên bố lui ra, lại là khiến Thiên Trung Giới bởi vậy gợi ra một phiến sóng lớn mênh mông.

Có người nói đây là Tử Cực Thánh Tôn thượng khuy Thiên Đạo (nhòm ngó Thiên Đạo), phỏng chừng là sắp thành tựu đệ bát cảnh Chúa Tể, vì vậy bế quan. Bất quá mọi người dồn dập biểu thị chuyện này không có khả năng lắm, dù sao trạng huống trước mắt của Thiên Trung Giới, nhìn thế nào cũng còn cách Chúa Tể quá xa xôi.

Có người thì cho rằng đây là năm đó lúc ma đạo xâm lấn lưu lại cho Thánh Tôn hậu hoạn, Tử Cực Thánh Tôn đây là đang bế quan chữa thương. Nhưng thuyết này tương tự bị mọi người khinh bỉ, nho nhỏ ma đạo, có thể đối với Thánh Tôn tạo thành bao nhiêu phiền toái?

Cũng có nói Thánh Tôn là hạc giá xuất du, tuần thú vạn giới rồi, nhưng thuyết này vẫn như cũ bị phủ định, dù sao Thánh Tôn coi như du lịch, cũng sẽ lưu lại phân thân, không ảnh hưởng trực ban.

Nói chung, mỗi người một ý, nhưng không một người biết được chân tướng, liền ngay cả đám người Lang Gia Thánh Tôn đi gặp Tử Cực, càng đều đã bị cự chi giới ngoại.

Mặt ngoài ôn hòa Thiên Trung Giới, ám lưu dĩ nhiên dũng động.

Thế nhưng ai cũng không có nghĩ tới, lúc nào mới là thời khắc nó dẫn bạo, là ai đến dẫn bạo.

Thời gian bảy mươi năm liền như thế lặng lẽ trôi qua.

Mắt thấy, khoảng cách năm đó cùng Lang Gia Thánh Tôn ước định đã đến.

Lang Gia Thánh Tôn tự thân truyền đến tin tức, nói cho Ninh Dạ, là thời điểm hắn lý ước.

Lưu Kim Xuyên.

Nơi đây chính là năm đó Ác Sát Ma Tổ bố Kim đạo chi địa.

Bãi Kim Hà trước đây, bây giờ đã hóa thành một mảnh kim sắc núi sông, trở thành Lưu Kim Xuyên.

Cứ việc Ác Sát Ma Tổ đã đi, nhưng tác nghiệt trước đây của hắn vẫn ở chỗ này lưu lại di trạch, khiến cho khu vực này cũng đã trở thành một phiến hiểm địa, thường xuyên có yêu ma ở chỗ này chiếm giữ quấy phá, lại càng thỉnh thoảng ma khí hoành hành, xâm thực nhân tâm, cũng khiến cho tu sĩ chính đạo ít có vãng lai.

Bất quá đối với tu sĩ ma đạo mà nói, nơi đây lại là một cái địa phương tốt.

Đầu sư tử Ma Đồ, chính là ở chỗ này tu hành.

Năm đó hắn là một tôn đại ma tại Nguyên Ma Giới, Nhân Hoàng chi cảnh, xưng bá ma giới. Bị Ninh Dạ đánh bại, phân thần chuyển sinh tại đây, sau khi trải qua hơn 100 năm tu hành, bây giờ rốt cục cũng hơi có thành tựu, đã là tồn tại Vô Cấu đỉnh phong.

Đối với tồn tại thành công chuyển sinh mà nói, chỉ cần chuyển sinh được, bình cảnh liền hầu như là không tồn tại.

Vì vậy Ma Đồ phỏng chừng, tối đa lại quá năm năm, bản thân liền có thể chính thức thành tựu Niết Bàn.

Chỉ bất quá từ Niết Bàn đến Nhân Hoàng, liền cần lĩnh ngộ đối với đạo, ưu thế trước đây chính đang biến nhỏ, liền cần phí chút công phu.

Bất quá không sao, chỉ cần Chúa Tể đại kế thành rồi, những thứ này đều không phải vấn đề.

Ma Đồ nghĩ đến, khóe miệng thậm chí lộ ra vẻ mỉm cười.

Thời khắc này chính đang suy nghĩ, chợt thấy chân trời có hỏa phù đưa tin.

"Lão tam hỏa phù? Không biết hắn là có chuyện gì." Ma Đồ một phát bắt được, một đạo tin tức đã truyền vào thức hải.

Nhận được tin tức, Ma Đồ trong lòng đột nhiên cả kinh: "Lão tam có nguy? Không được!"

Ma Đồ không do dự nữa, đứng dậy bay đi.

Vừa mới phi nhập không trung, liền nhìn thấy phương xa hai người hư không ngưng lập.

Ma Đồ ánh mắt co rút lại: "Ninh Dạ? Ngươi đến làm chi?"

"Tự nhiên là lấy mạng của ngươi, hướng thượng diện báo cáo kết quả. Không cần nghĩ lão tam nhà các ngươi, hắn đã chết rồi." Ninh Dạ ung dung thong thả nói: "Lại giết chết ngươi, nhiệm vụ coi như hoàn thành."

Cái gì?

Ma Đồ kinh hãi: "Chuyện này không thể nào. Tử Diệp đã nói lần này ngươi sẽ hợp tác với chúng ta."

"Hắn nói chính là hợp tác với hắn, không phải là cùng các ngươi."

Ninh Dạ lãnh đạm nói.

Nghe nói như thế, Ma Đồ chấn động trong lòng.

Trong khoảnh khắc đó hắn đột nhiên nhớ tới bí cảnh chi nhật, Ninh Dạ cùng Tử Diệp mật ước.

Mật ước kia là cái gì, Tử Diệp tới nay không có nói cho hắn.

Thế nhưng thời khắc này, cuối cùng hắn đã rõ ràng.

Ngữ khí trở nên sâm nhiên, Ma Đồ nói: "Tử Diệp đem chúng ta đều bán?"

Ninh Dạ mỉm cười: "Đây là hi sinh tất yếu, thành thật mà nói giữ lại các ngươi không những vô dụng, trái lại khả năng hỏng chuyện. Ta diệt trừ ngươi, đối với hắn đối với ta, đều là chuyện tốt."

Nói hắn lui về phía sau, xuất hiện thân ảnh Giang Tiểu Phàm.

Ninh Dạ cất cao giọng nói: "Tiểu Phàm, hắn là của ngươi."

"Sư tôn yên tâm!" Giang Tiểu Phàm khẽ quát một tiếng.

Một tiếng quát khẽ này, Ma Đồ càng mạc danh cảm thụ được tâm thần mình một trận chập chờn, sau một khắc cảnh tượng trước mắt đột biến, đã hóa thành vô biên huyễn cảnh, mà thân ảnh Giang Tiểu Phàm thì như thiên thần sừng sững ở xa.

Không, không phải huyễn thuật!

Là. . . Thức hải!

Cái gia hỏa này thế mà vừa tới liền cùng mình thần thức đối đầu, hắn là điên rồi sao?

"Hống! ! !" Ma Đồ phát ra cuồng bạo nộ hống, thân thể tương tự phóng đại, hóa thành bát tí ma khu, vực ngoại thiên ma chi nguyên hình.

"Lại dám cùng ta thần thức đối chiến, liền không sợ ma niệm công tâm, ngươi đây là muốn chết!" Ma Đồ rống to cổ động ma niệm dâng tới Giang Tiểu Phàm.

Giang Tiểu Phàm hơi hơi mỉm cười: "Sư tôn đối với ta ký thác rất nặng, nếu ngay cả ngươi đều không thể giải quyết, sao đàm luận sau này. Thiên Ma loạn tâm? Vậy ngươi đến loạn một cái thử xem!"

Một hồi nguyên thần đại chiến liền như vậy bạo phát.

Trên một đỉnh núi tiên khí lượn lờ, Tử Diệp chính tự tu hành, quanh người vân khởi vân lạc, thể hiện ra huyền diệu chi huy.

Thân là ma đầu, hắn đối với chính đạo tu hành lý giải, lại là vượt xa thường nhân.

Chỉ là thời khắc này chính tự tu hành, bỗng nhiên Tử Diệp thân thể khẽ run.

Nhìn về phương xa, Tử Diệp than nhẹ một tiếng: "Chung quy vẫn là vẫn lạc sao? Xin lỗi, lão đại, vì Chúa Tể chi đại kế, cũng đừng trách ta không nói tình nghĩa huynh đệ."

Nói trong mắt Tử Diệp rớt xuống mấy giọt nước mắt.

Nước mắt này lạc trên mặt đất, lại hóa thành từng cái từng cái khuôn mặt tươi cười, phát ra khanh khách cuồng tiếu chi thanh.

Tử Diệp liền lắc lắc đầu, tiện tay vung lên: "Đừng biểu lộ chân tình a."

Miệng cười biến mất không thấy.

Chương 184 : Trảm thần (thượng)

Chương 185: Trảm thần (thượng)

Vô hạn hư không, Tam Tinh chi vực.

Thất Dạ Tinh Quân cùng Ninh Dạ thi đấu tham ngộ, đã qua bảy mươi năm.

Chính như Ninh Dạ dự liệu như vậy, tại trong bảy mươi năm này, tốc độ lĩnh ngộ của Thất Dạ Tinh Quân rõ ràng nhanh hơn Ninh Dạ nhiều lắm.

Hắn đã tham ngộ được bộ phận đạo tắc của cái đại đạo thần binh này, vì vậy không những không cần lo lắng thủ hạ Ninh Dạ tập kích quấy nhiễu, thậm chí có thể ngược lại quấy nhiễu Ninh Dạ.

Chỉ bất quá Thất Dạ Tinh Quân cũng có lo lắng của mình.

Hắn biết rõ vô luận Ninh Dạ làm sao lạc hậu, đều nắm giữ một trương bài tẩy mạnh nhất —— chính là thời điểm đánh không lại có thể phá quán đập bàn, trực tiếp trở mặt.

Hết thảy ưu thế đến lúc đó đều sẽ không còn gì sót lại, mà Thất Dạ Tinh Quân cũng sẽ lập tức bỏ mình.

Chính bởi vậy, Thất Dạ Tinh Quân cũng không dám biểu hiện quá mạnh mẽ.

Đối với hắn mà nói, tối trọng yếu chính là ẩn giấu tiến độ.

Lĩnh ngộ một thành đạo tắc, liền muốn giả chỉ lĩnh ngộ tam phân, mãi đến tận thời khắc cuối cùng bản thân hoàn toàn nắm giữ, mới đột nhiên xuất thủ, cướp giật Đạo khí, thì đại cục có thể định.

Chính bởi vậy, Thất Dạ Tinh Quân tập kích quấy nhiễu cũng không dám quá độ —— nhưng lại không thể không tập kích quấy nhiễu, hắn cũng sợ Ninh Dạ nhìn ra bản thân đang giả bộ.

Thậm chí hắn cũng có thể nghĩ đến Ninh Dạ có thể phán đoán ra bản thân đang giả bộ, thế nhưng Ninh Dạ vô pháp phán đoán bản thân giả đến trình độ nào.

Nói trắng ra đây chính là một hồi công tâm chiến, hai bên đều biết mục đích của nhau, khác biệt chỉ ở chỗ độ chính xác mà thôi.

Mà ở phương diện này, Thất Dạ Tinh Quân có đầy đủ tự tin.

Hắc hắc, tiểu tử thối, ngươi không nghĩ tới chứ?

Chỉ là thời gian bảy mươi năm, bản tôn đã lĩnh ngộ một thành (10%) đạo tắc, cứ theo đà này, tối đa bất quá ngàn năm, bản tôn liền có thể hoàn toàn chưởng khống đạo khí này!

Mà hắn triển hiện ra, bất quá là tam phân (3%) mà thôi.

Đây cũng là chuyện Thất Dạ Tinh Quân dày công tính toán quá. Ẩn giấu quá nhiều, Ninh Dạ sẽ không tin tưởng, ẩn giấu quá ít, Ninh Dạ cũng sẽ cảnh giác.

Chỉ biểu hiện ra tam phân, Ninh Dạ tối đa phán đoán hắn lĩnh ngộ bảy tám phân đạo tắc.

Tâm lý cầu may sẽ khiến Ninh Dạ bỏ qua cơ hội trở mình cuối cùng, mãi đến tận bản thân công thành.

Thời khắc này đang tự tham ngộ cái đại đạo thần binh này, bỗng nhiên liền nhìn thấy trên Thiên Tàm một vầng sáng sáng rực lên.

Thất Dạ Tinh Quân đã cảm thụ được, đó là không gian ba động.

Có người đang sử dụng một loại Không Gian đạo thuật cường đại nào đó, liên thông nơi nào đó.

Tình huống gì thế?

Thất Dạ Tinh Quân ngạc nhiên, chỉ là đối phương lúc này lấy đại thần thông che đậy, Thất Dạ nhất thời vô pháp động sát.

Trong lòng ngạc nhiên, bỗng nhiên cảm thụ được một cỗ dị dạng.

Không được!

Là một tia phân thần rơi vào trong tay Ninh Dạ của bản thân!

Hắn muốn đem phân thần của bản thân truyền tống đi? Hắn muốn làm cái gì? Truyền tống đi nơi nào?

Thất Dạ Tinh Quân ngạc nhiên, đang định ra tay ngăn cản, bỗng nhiên trong lòng rùng mình.

Không được, lấy thủ đoạn hiện tại của bản thân nếu như ngăn cản, tự nhiên không có vấn đề, nhưng tất nhiên cũng sẽ bị Ninh Dạ phát hiện tiến độ chân chính của mình.

Suýt nữa đạp trúng cái bẫy hiểm ác của tiểu tử này, hắn khẳng định là cố ý như vậy, để thăm dò ta!

Thất Dạ Tinh Quân thầm mắng, cường tự đè xuống ý muốn cản trở, không để ý tới phân thần kia.

Liền thấy trong hư không, không gian mở rộng, một tia phân thần kia đã bị đưa vào một chỗ không động không biết tên nào đó.

Mắt thấy là cũng không về được nữa.

Thất Dạ Tinh Quân trong lòng đại hận, nhưng chung quy vẫn là tự nói với mình: Nhịn xuống, nhịn xuống, nhỏ không nhẫn sẽ loạn đại mưu a!

Không đi quản cái không gian kia nữa.

Trên Thiên Tàm, trong Côn Lôn Kính không động, Thất Dạ nguyên thần vụt lóe liền qua.

"Xong rồi." Ninh Dạ cười nói.

"Lão nhi kia quả nhiên không có xuất thủ ngăn cản ngươi đây." Trì Vãn Ngưng che miệng khẽ cười.

"Ẩn nhẫn như vậy, tự nhiên là bởi vì đột phá phi tốc, không kỳ quái, không kỳ quái." Ninh Dạ mỉm cười nói.

"Đạo tắc lão già này tham ngộ, sợ đã có một thành chứ? Đáng tiếc phu quân đến hiện tại. . ." Lâm Lang Thiên than nhẹ một tiếng.

Thất Dạ Tinh Quân bên này cố nhiên là tiến bộ thần tốc, Ninh Dạ tiến cảnh lại thong thả đến đáng thương.

Cho tới bây giờ, sở đắc liền một phân (1%) cũng chưa tới.

Thực sự là hắn quá cẩn thận, quá thận trọng, không dám khinh thường một ly.

"Không sao, tiếp sau đó liền xem Tiểu Phàm."

Cực Quang Đảo.

Vòng xoáy không gian, một vệt thần quang đột nhiên xuất hiện, huyễn hóa ra khuôn mặt Thất Dạ Tinh Quân.

Đến cùng là Thánh Nhân phân thần, vừa mới thoát ly Ninh Dạ chưởng khống liền muốn chạy trốn.

Nhưng liền tại một khắc muốn chạy trốn kia, hắn bỗng cảm thụ được một tia khí tức dị dạng.

"Di? Thể chất thông linh? Còn là vừa mới tấn thăng Niết Bàn?" Thất Dạ Tinh Quân kinh thán, trong lòng đã là nổi lên tham niệm.

Hắn cũng không am hiểu phân thần chuyển sinh chi thuật, lấy một tia phân thần này như muốn chuyển sinh, tu luyện từ đầu, muốn đến Niết Bàn cảnh sợ lại phải cần mấy trăm năm thời gian, mấu chốt nhất khả năng sẽ tổn thất bộ phận ký ức, mất đi bộ phận đạo niệm.

Bây giờ có thể chất thông linh tại, trực tiếp đoạt xá, thì sẽ không có bất kỳ hao tổn nào.

Thất Dạ Tinh Quân cũng là cái người cẩn thận, nhưng làm sao Thất Dạ hiện tại chỉ là cái phân thần, một mạch bị Ninh Dạ giam cầm, đối ngoại chi sự không biết gì cả, hắn thậm chí không biết các loại chuyện ở Tam Tinh chi vực, chỉ biết mình lúc trước cùng Ninh Dạ đàm phán thất bại bị giam cầm, bên ngoài tất cả biến hóa đều không liên quan đến bản thân, bây giờ không biết sao thoát ly chưởng khống, bản năng liền muốn tự do.

Nhưng đến cùng là Thánh Nhân chi niệm, cho dù là tham lam quấy phá, cũng là cực kỳ cẩn thận, dưới thần niệm quét qua, phát hiện nơi đây trừ Niết Bàn này ra cũng không còn người nào khác, lập tức không do dự nữa, trùng nhập thể nội mục tiêu.

Nhắm thức hải mà đi, liền chờ làm chủ thân này.

Thế nhưng vừa mới tiến vào, liền nhìn thấy một gương mặt xa lạ xuất hiện tại trước mắt mình, đối với mình phát ra trầm thấp cười lạnh.

"Ngươi là. . ." Thất Dạ ngạc nhiên.

"Bỉ nhân Giang Tiểu Phàm, chủ nhân nơi đây, đợi ngài đã lâu." Giang Tiểu Phàm hướng tới Thất Dạ Tinh Quân hơi hơi một cung, một phiến hồng triều nổi lên, đã hướng về Thất Dạ Tinh Quân quyển đến.

Thật can đảm!

Thất Dạ Tinh Quân cười lạnh, một cái tu sĩ nguyên thần Niết Bàn cảnh, thế mà cũng dám cùng bản thân Thánh Nhân nguyên thần đối kháng?

Tuy rằng hắn chỉ là một tia phân thần, thế nhưng cũng có đầy đủ tự tin có thể nghiền ép đối thủ. Dù sao đây là một tôn thông linh chi thể, tức chủ nhân thân thể này là không có bất kỳ địa lợi có thể nói.

Thuần túy nguyên thần đối kháng, chỉ là Niết Bàn, có thể thắng sao?

Cười lạnh một tiếng, Thất Dạ Tinh Quân nói: "Hạng người ngu si, cũng không biết thể chất ngươi như vậy, là làm sao tu hành đến hiện tại."

Nói đã trở tay đối với Giang Tiểu Phàm một chỉ: "Còn không mau mau diệt đi!"

Nguyên thần chi tranh, hết thảy tiên pháp đều là hư vọng, duy có thần thông đạo lực mới là căn bản.

Chư Thiên Tinh La chi đạo của Thất Dạ Tinh Quân tuy rằng không thiện nguyên thần tranh phong, nhưng đến cùng là vạn năm đại năng, cho dù là kiêm tu chi đạo, đều đủ để nhẹ nhõm nghiền ép đối thủ.

Một chỉ này lạc hạ, theo Thất Dạ, Giang Tiểu Phàm tất diệt không thể nghi ngờ.

Không nghĩ tới Giang Tiểu Phàm cũng không làm cái động tác gì, liền thấy thức hải thiên không một đạo lao tù đột nhiên lạc hạ, càng là đem Thất Dạ Tinh Quân toàn bộ chụp xuống.

Di?

Đây là tình huống gì?

Thất Dạ Tinh Quân kinh ngạc.

Chỉ là một cái lao tù cũng muốn vây nhốt ta?

Hắn lại lần nữa vung tay, liền muốn phất đi lao ngục thần thức biến thành này, không nghĩ tới lao ngục kia vững chắc như núi, càng không bị hắn lay động.

Giang Tiểu Phàm đã niệm niệm đôi lời, theo hắn tụng niệm, trong thức hải một phiến thiên hoa loạn trụy, biểu lộ ra huyền ảo thần diệu chi uy năng.

Đồng thời một thanh Bàn Long cự nhận chậm rãi thăng khởi.

Giang Tiểu Phàm nói: "Ta một đời sở tu, đều tại thần đạo. Đây là Trảm Thần Đao ta trảm sát ngàn vạn nguyên thần tu thành, kính xin Thánh Nhân chỉ giáo!"

Theo lời này của hắn, trảm thần cự nhận lạc hạ!

Chương 185 : Trảm thần (trung)

Chương 185: Trảm thần (trung)

Trảm thần cự nhận hạ lạc, Thất Dạ Tinh Quân đã thăng khởi cảm giác uy hiếp cự đại.

Không được!

Thất Dạ không dám tiếp tục do dự, đem hết toàn lực hóa thành một mặt thần thức chi hải, cuốn lên ngập trời cuộn sóng, không ngừng suy yếu một đao này chi uy.

Dù vậy, chỗ đao này lạc, vẫn như cũ là hết thảy thần triều đều vì thế tiêu tán.

Lấy Thánh Nhân chi năng của hắn, lại càng vô pháp hoàn toàn hóa giải một đao này, nếu như bị một đao này chém trúng, sợ cũng phải nguyên thần tiêu vong.

Làm sao có khả năng?

Một cái tu sĩ Niết Bàn, làm sao có khả năng tu luyện ra thần đạo uy năng khủng bố như thế?

Thất Dạ Tinh Quân quả thực không dám tin tưởng.

Nhưng hắn đến cùng là tu hành vạn năm chi đại năng, trong khoảnh khắc đó trong lòng bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Đúng rồi!

Nhất định là như vậy!

Có người chuyên môn bồi dưỡng cái gia hỏa này, một đời tu hành của hắn, đều là tại trong nguyên thần giao chiến vượt qua.

Chính bởi vậy, người này bản lãnh khác khả năng thường thường, thế nhưng thần đạo uy năng lại cực lớn.

Cạm bẫy!

Đây là một cái bẫy!

Thất Dạ Tinh Quân cuối cùng đã rõ ràng.

Lên tiếng cuồng khiếu lên: "Thương Lệnh Tuyệt, đây có phải là ngươi làm ra!"

Bản thể Thất Dạ Tinh Quân truy sát Ninh Dạ nhiều năm như vậy, đã biết năm đó Ninh Dạ báo chính là giả danh, nhưng phân thần này vẫn chưa biết, còn cho rằng Ninh Dạ là Thương Lệnh Tuyệt.

Hơn nữa vì lừa dối hắn, Ninh Dạ dùng cũng trước sau là hình dạng của Thương Lệnh Tuyệt.

Giang Tiểu Phàm cười nói: "Nếu ngươi đã hiểu, sao còn phải hỏi nhiều. Chết đi!"

Trảm Thần Đao tái khởi, toàn lực huy động, phách trảm Thất Dạ.

Thất Dạ tức giận trong lòng: "Tiểu tử thối, thật sự cho rằng ngươi thắng chắc rồi sao?"

Trở tay nguyên thần hóa niệm, càng tương tự hóa thành một thanh trảm thần lợi nhận bổ ra.

Thất Dạ Tinh Quân đến cùng kinh nghiệm phong phú, đã nhìn ra trảm thần đao của Giang Tiểu Phàm tuy rằng cường hãn, nhưng vô pháp che giấu sự thực bản thân hắn chỉ là Niết Bàn, cường độ nguyên thần vô pháp sánh được bản thân.

Nói trắng ra, Giang Tiểu Phàm liền như là một cái tồn tại nắm giữ tuyệt chiêu đặc thù nào đó, tại một cái lĩnh vực nào đó sẽ đặc biệt cường đại.

Mà "Tuyệt chiêu" của Giang Tiểu Phàm, chính là trảm thần chi đao này, khiến hắn nắm giữ lực phá hoại nguyên thần cường đại. Nói trắng ra, thể chất thông linh bởi vì không có địa lợi chi tiện, không có ‘vô địch kim thân’, cũng chỉ có thể cường hóa công kích.

Nếu như thế, vậy thì đối đầu là được rồi.

Thánh Nhân nguyên thần cho dù chỉ là một tia, cũng ngang được nguyên thần cảnh giới Nhân Hoàng, thời khắc này toàn lực xuất thủ, trảm thần chi nhận va chạm, trong khoảnh khắc hóa thành vô số mảnh vỡ công hướng đối phương.

Nguyên thần hai người phảng phất như bị vạn đao bầm thây vậy, càng là đồng thời thụ thương.

Thế nhưng sau một khắc lại đồng thời khôi phục như cũ, lại là sau khi trảm thần va chạm uy năng đại giảm, đã vô pháp tạo thành bản chất thương tổn đối với bọn họ.

Sau đó hai người đồng thời hấp thu bản thể lực lượng, khôi phục nguyên thần, lại lần nữa giao phong.

Trong thức hải của Giang Tiểu Phàm, hai cái nguyên thần liền điên cuồng như vậy công kích, không có thủ pháp hi kỳ gì, chỉ có ngạnh đấu.

Giang Tiểu Phàm Trảm Thần Đao uy năng cường đại, mà Thất Dạ Tinh Quân nguyên thần cường đại, một cái thiện công, một cái thiện thủ, trong lúc nhất thời càng là đọ đến kẻ tám lạng người nửa cân.

Chỉ là theo thời gian chuyển dời, Giang Tiểu Phàm nhưng rốt cục dần dần chống đỡ không nổi.

Không phải là bởi vì hắn thần đạo uy năng yếu, mà là bởi vì Thất Dạ Tinh Quân còn có đạo niệm gia trì.

Người này ngoại trừ Chư Thiên Tinh La chi đạo, đối với Không Gian, Huyễn thuật, Sinh Mệnh các loại đạo đều có trải qua, lại lĩnh ngộ không cạn.

Trong này tối phát huy tác dụng, chính là Sinh Mệnh chi đạo.

Nguyên thần hai người đều tại trong thân thể Giang Tiểu Phàm đọ, cũng đều từ trong thân thể này rút lấy dinh dưỡng, khôi phục bản thân, nhưng luận tốc độ rút lấy cùng năng lực hồi phục, Thất Dạ Tinh Quân lại càng đều vượt quá Giang Tiểu Phàm.

Hết cách rồi, thể chất thông linh chính là một cái đồ chơi "Ai cũng có thể làm chồng" như thế, tựa như chó lông vàng, ai tới đều đi theo, hai người đồng thời gọi nó, nó liền tại chỗ mộng bức.

Đạo niệm gia trì, thần thức cường đại, thủ mạnh hơn công, Giang Tiểu Phàm đã từ từ chống đỡ không nổi.

Mắt thấy như vậy, Thất Dạ Tinh Quân cười ha hả: "Ta thừa nhận, làm thông linh chi thể, ngươi có thể đi tới hôm nay, xác thực không dễ dàng. Trảm Thần Đao của ngươi, sợ là cũng chém qua không biết bao nhiêu nguyên thần, xác thực có sở trường. Làm sao ngươi gặp phải chính là Thánh Nhân a! Cho dù chỉ là một tia phân thần, cũng có thể nghiền ép ngươi!"

Giang Tiểu Phàm lại là nở nụ cười: "Ta biết a, ta đã biết ngươi là Thánh Nhân, làm sao lại có khả năng không chuẩn bị? Uy, ngươi sẽ không thật sự cho rằng, ta chỉ có một chiêu này chứ?"

Cái gì?

Thất Dạ Tinh Quân ngạc nhiên.

Giang Tiểu Phàm cười nói: "Thân thể thông linh này của ta, xác thực là ai cũng đều có thể tới làm khách, hoàn toàn không có địa lợi chi tiện, nhưng cũng bởi vậy có cái chỗ tốt, đó chính là. . . Nếu như ngươi có bằng hữu, đơn đả độc đấu bất quá, vẫn là có thể quần ẩu."

Theo Giang Tiểu Phàm lên tiếng, liền thấy trong thức hải lại hiện một người, thình lình chính là khuôn mặt Ninh Dạ.

Ninh Dạ vừa xuất hiện, hướng tới Thất Dạ Tinh Quân cười hắc hắc, giương tay đã là một phiến thần uy ba đào lãng quyển mà ra.

"Thương Lệnh Tuyệt, ngươi!"

Ninh Dạ sở dĩ hiện tại mới xuất hiện, không phải là bởi vì muốn tọa thu ngư ông đắc lợi, mà là bởi vì hắn trước hết ẩn đi, bằng không mấy cái Niết Bàn lưu ở chỗ này, Thất Dạ Tinh Quân liền chưa chắc sẽ tiến vào thân thể Giang Tiểu Phàm.

Chính bởi vậy, đối với Giang Tiểu Phàm mà nói, mới bắt đầu cũng là thời gian gian nan nhất.

Ninh Dạ vốn muốn cho Giang Tiểu Phàm toàn lực phòng thủ, lại không nghĩ rằng Giang Tiểu Phàm thế mà lựa chọn toàn lực tấn công.

Nhưng cách làm này được chứng minh là chính xác —— Thất Dạ biết kẻ thắng là bản thân, cho nên mới sẽ không cùng Giang Tiểu Phàm liều mạng đây.

Đã bỏ qua cái thời cơ này, Ninh Dạ đã kịp chạy tới, cười nói: "Ngươi quả nhiên vẫn là bệnh cũ, tổng là sẽ bỏ qua thời cơ tốt nhất. Cũng khó trách, dù sao cũng là Thánh Nhân, tổng là sẽ đối với chính mình đặc biệt yêu quý. Chỉ tiếc cũng bởi vậy hồ đồ, biết rõ là bẫy ta đặt ra, biết rõ là thông linh thể, lại vẫn ngu ngốc cho rằng Tiểu Phàm sẽ cùng ngươi đơn đả độc đấu."

"Ngươi!" Thất Dạ Tinh Quân ức đến cả cái "thần" đều bất hảo rồi.

Nguyên thần của Ninh Dạ bây giờ cũng bất quá là Niết Bàn, thế nhưng hắn tại đạo niệm lại là không kém, mấu chốt nhất chính là, Ninh Dạ lại là khách quen của Giang Tiểu Phàm, mỗi lần Giang Tiểu Phàm không chịu nổi, Ninh Dạ liền sẽ ra tay giúp đỡ, thầy trò hai người tại trên chiến trường thần hồn đã sớm là lão đối đáp.

Thời khắc này Giang Tiểu Phàm chủ công, Ninh Dạ chủ thủ, hai người liên thủ, càng là nhẹ nhõm đem công thế của Thất Dạ ngăn trở, mặc cho Thất Dạ huyễn khởi vạn ngàn thần thông, vô biên pháp tướng, cũng khó lay động hai người.

Trong lòng biết không được, Thất Dạ Tinh Quân lệ quát một tiếng: "Lên!"

Liền thấy trong thức hải của Giang Tiểu Phàm, vô số tinh quang huyễn hóa mà ra, mỗi một đạo đều như phá nhật chi huy, kình phá bầu trời, thế mà có cảm giác muốn xông ra mảnh thức hải này.

Lão già này là phát hiện không đúng, bắt đầu muốn hất bàn đập quán, dằn vặt cụ thông linh chi khu này rồi.

Thế nhưng Ninh Dạ, Giang Tiểu Phàm thần thức chiến đấu kinh nghiệm biết bao phong phú, năm đó những nguyên thần đánh không lại kia, vì mạng sống nghĩ hết biện pháp, một loại trong đó chính là đánh vỡ thức hải, chạy trốn mất dạng.

Thời khắc này liền tại khoảnh khắc Thất Dạ xuất thủ kia, liền thấy lại một cỗ ngoại lực gia trì lên trên, thế mà giúp Giang Tiểu Phàm ổn định lại thức hải dao động.

Đây là. . . Mẹ nó, lại một cái nguyên thần tham gia.

Còn là Nhân Hoàng!

Không đúng, là hai cái Nhân Hoàng!

Thất Dạ Tinh Quân quả thực muốn điên rồi.

Ninh Dạ cười nói: "Vậy mới nói ngươi xuẩn a, có một cái gia nhập, dĩ nhiên là sẽ có cái thứ hai, thậm chí càng nhiều hơn gia nhập, làm sao ngươi lại cho rằng chúng ta nhất định sẽ hai cái đánh một mình ngươi đây?"

Theo lời nói của Ninh Dạ, tiếng cuồng tiếu của Thiên Cơ vang lên: "Đừng lo lắng, Thất Dạ lão nhi, ta không chen vào chuyện của các ngươi, bất quá ngươi muốn đánh nát thức hải đào mạng, lại là không có khả năng, có đúng không a, Tinh La bà nương."

Trùng mẫu Tinh La hừ một tiếng: "Ngươi câm miệng cho ta, không dính vào là bởi vì ngươi không có bản lĩnh, cũng đã Nhân Hoàng cảnh, nguyên thần năng lực còn kém cỏi như thế."

Tinh La nói không sai, Thiên Cơ tuy rằng Nhân Hoàng, nhưng luận nguyên thần uy năng, lại so với Nhân Hoàng bình thường phải kém rất nhiều.

Cũng may hắn cũng là cái thiện thủ, dùng để thủ hộ thức hải Giang Tiểu Phàm lại không thành vấn đề.

Bất quá cái miệng của hắn vẫn là cưỡng, hừ nói: "Ngươi thì cũng tốt hơn chỗ nào."

Tinh La cả giận nói: "Ngậm miệng, chúng ta làm sao có thể so sánh? Nguyên thần của ta đều rơi vào trên người các hài tử, một khi thu hồi, cường đại hơn ngươi nhiều lắm."

Tinh La là tồn tại loại triệu hoán điển hình, mà thủ đoạn khống chế chính là nguyên thần, chính bởi vậy nguyên thần của nàng không những không yếu, còn rất mạnh, chỉ bất quá am hiểu không phải thức hải tranh đấu, vì vậy cũng giống như Thiên Cơ, phụ trách thủ hộ Giang Tiểu Phàm.

Mà theo hai cái nguyên thần Nhân Hoàng cảnh này gia nhập chiến đấu, tiếp lấy lại là một cái nguyên thần Niết Bàn xuất hiện.

Phong Vân Liệt.

Phong Vân Liệt cười dài nói: "Thánh Nhân nguyên thần! Thứ tốt, Phong mỗ may mắn tham gia trận chiến này, đa tạ chúa công tác thành!"

Nói đã hướng Thất Dạ Tinh Quân kình xuất đại thủ.

"Ngươi cẩn thận chút đi, con rết trăm chân chết còn giãy dụa." Ninh Dạ nói.

"Ngao!" Phong Vân Liệt đã phát ra thống khổ khiếu thanh, lại là Thất Dạ Tinh Quân hoá sinh mà ra miệng lớn, một phát cắn đoạn một cái cự thủ do thần niệm của hắn biến thành.

"Phế vật! Chỉ bằng các ngươi cũng muốn giết ta! Hết thảy chết đi cho ta!" Thất Dạ Tinh Quân gầm thét lên, trán phóng ra toàn bộ uy năng của bản thân.

Chương 186 : Trảm thần (hạ)

Chương 86: Trảm thần (hạ)

Trong thức hải của Giang Tiểu Phàm, Thất Dạ Tinh Quân đã triệt để không quan tâm tất cả.

Thời khắc này nguyên thần chi lực toàn lực trán phóng, đạo niệm gia trì, nghiễm nhiên tại trong thức hải của Giang Tiểu Phàm hình thành cảm giác hư không vô tận.

Đâu đâu cũng có tinh quang thiểm hiện, mỗi một đạo tinh quang đều là nguyên thần chi lực của Thất Dạ Tinh Quân đang phát uy.

Thất Dạ Tinh Quân càng là cao giọng nói: "Ta chính là thiên đạo chí thánh, há lại là ngươi có thể dễ dàng tru diệt. Có phạm ta giả, như khi thiên dã!"

Theo bạo hống này, trong thức hải Giang Tiểu Phàm thế mà hình thành nên cảnh tượng một mảnh kiếp vân.

Hàng này thế mà tại thức hải sinh kiếp!

Đây không phải là huyễn tượng, mà là thực thực tại tại thiên đạo chi kiếp.

Ninh Dạ đã cười nói: "Ngươi không phải khí vận chi tử, dựa vào cái gì hoá sinh thiên kiếp? Thủ đoạn này của ngươi dùng tới đối phó ta, đó là thật muốn chết."

Nói kiếp vân kia biến hóa, lôi đình chi quang càng phản hướng Thất Dạ Tinh Quân bổ tới.

Thất Dạ Tinh Quân cười to: "Ta liền biết! Nhưng ngươi chung quy vẫn là đạp tròng rồi!"

Theo tiếu thanh ngông cuồng này, Thất Dạ Tinh Quân càng là tùy ý kiếp lôi phách lên, sau một khắc nguyên thần hóa thành quang huy, càng là ầm ầm tiêu tán.

"Không được!" Phong Vân Liệt kinh hãi: "Lão già này rất xảo trá, thế mà mượn dùng chủ nhân chi lực, lại lần nữa phân hoá, hắn là muốn chạy trốn!"

Thất Dạ Tinh Quân xác thực là muốn chạy trốn.

Hắn tự biết không phải địch thủ, bên ngoài lại có hai vị Nhân Hoàng đại năng thủ hộ, căn bản không có cơ hội đào dật, thẳng thắn bí quá hóa liều, hoá sinh kiếp lôi, lại là cố ý cho Ninh Dạ cơ hội.

Thiên đạo kiếp lôi xuất hiện tại trong thức hải, liền tương đương với liên thông ngoại giới, vì vậy bị hủy diệt đồng thời, kỳ thực cũng tồn tại một tia sinh cơ.

Thất Dạ Tinh Quân cũng là cái đủ hung ác, thế mà tóm lấy cơ hội cửu tử nhất sinh này, đem này một tia nguyên thần lại lần nữa phân tán ra một tia, mượn cơ hội thoát đi.

Không những như vậy, nguyên thần còn lại kia tại lúc chịu đựng kiếp lôi công kích, càng là phóng thích hết thảy uy năng.

"Chết đi!" Thất Dạ bạo hống.

Càng là muốn đem nguyên thần còn lại trực tiếp tự bạo.

Liền ngay cả Ninh Dạ đều hơi biến sắc mặt: "Xem như ngươi lợi hại!"

Hắn không muốn Giang Tiểu Phàm có ngoài ý muốn, cũng không thể không huyễn hóa thần thông toàn lực bảo vệ thức hải Giang Tiểu Phàm, sau đó nguyên thần còn lại của Thất Dạ Tinh Quân kia đã triệt để bạo liệt.

Một bạo này, tại trong thức hải tinh không, tựa như một cái hắc động mở rộng, nháy mắt tràn ngập toàn bộ hư không, khiến cho hư không sụp lún, không còn gì sót lại.

Nhưng ở bên ngoài xem ra, liền là bản thể Giang Tiểu Phàm hừ một tiếng, nhĩ tị khẩu mục cùng với toàn thân mỗi cái lỗ chân lông đều ồ ồ chảy máu, tuy dữ tợn khủng bố, nhưng không có uy năng thôn thiên kia.

Sau đó liền thấy thể nội Giang Tiểu Phàm bay ra hai sợi khói xanh, lại là Ninh Dạ cùng Phong Vân Liệt đã trở về bản thể.

Lại nhìn Giang Tiểu Phàm, hắn đã thống khổ quỳ xuống mặt đất, ôm đầu kêu rên.

Ninh Dạ đè lại Giang Tiểu Phàm: "Ổn định, chuyến này ngươi tuy thụ thương không nhẹ, nhưng cũng chú định được lợi không nhỏ. Hảo hảo tiêu hóa Thánh Nhân nguyên thần này."

Giang Tiểu Phàm thu hết tâm thần, tại dưới sự giúp đỡ của Ninh Dạ đã bắt đầu tiêu hóa nguyên thần đạo niệm Thất Dạ để lại.

Đâu chỉ là hắn, chính là Ninh Dạ, Phong Vân Liệt cũng bởi vậy được lợi không nhỏ.

Nguyên thần một vị Thánh Nhân ẩn chứa thần thông cùng đạo niệm biết bao cường đại.

Ba người này vừa đả tọa, chính là ròng rã bảy bảy bốn mươi chín ngày.

Bốn mươi chín ngày, Ninh Dạ trước tiên mở mắt, lại là đã đem thu hoạch toàn bộ tiêu hóa.

Lại quá bốn mươi chín ngày, lại là Phong Vân Liệt đã tiêu hóa xong thu hoạch.

Giang Tiểu Phàm lại thêm tám mươi mốt ngày, mới hấp thu được toàn bộ.

Mở mắt ra, Giang Tiểu Phàm nói: "Sư phụ, đệ tử đã hoàn thành rồi. Hiện tại hẳn là có thể hoàn thành bước kế tiếp kế hoạch của sư phụ."

"Rất tốt."

"Bất quá. . ." Giang Tiểu Phàm cúi đầu nói: "Tên kia vẫn là đào tẩu một tia ý niệm."

Tỉnh lại chuyện thứ nhất, Giang Tiểu Phàm chính là quan tâm Thất Dạ Tinh Quân đào vong chi sự.

"Yên tâm đi." Ninh Dạ cười nói: "Ta sớm đoán được có khả năng này, đã làm chuẩn bị. . . Hắn chạy không được."

Nghe nói như thế, Giang Tiểu Phàm rốt cục yên lòng.

Hấp thu Thất Dạ Tinh Quân nguyên thần đạo niệm, Ninh Dạ rốt cục đối với thủ đoạn của Thất Dạ lý giải càng thêm thấu triệt.

Bất quá bởi vì chỉ là một tia nguyên thần, nếu muốn nhờ vào đó cùng Thất Dạ đối kháng là không thể nào. Chư Thiên Tinh La chi đạo hoàn toàn không thể dùng, thế nhưng Không Gian chi đạo nhưng rốt cục phát huy tác dụng.

Ngay sau đó Ninh Dạ không do dự nữa, cùng Giang Tiểu Phàm liên thủ phát động Côn Lôn Kính uy năng.

Trong vòng xoáy không gian, Tuyền Cơ Điện chậm rãi xuất hiện.

"Rất tốt!" Trong lòng Ninh Dạ không kìm nén được hưng phấn.

Không chỉ là vì Tuyền Cơ Điện quay về trong tay, càng trọng yếu chính là, hiện tại hắn cùng bản thể ngoại trừ ý thức liên kết, còn có cấp độ càng sâu liên kết.

Tiếp tục như vậy, có lẽ không bao lâu nữa, liền có thể tự mình xuyên qua rồi.

Đại Mang Tự.

Nơi này là một chỗ tự miếu nho nhỏ tại Sơn Hải Quận Thiên Trung Giới.

Tự miếu không có danh tiếng gì, chủ trì cũng bất quá là một cái Vạn Pháp cảnh, hiếm thấy tín đồ, vì vậy sinh hoạt cũng đều là dựa vào vài mẫu đất cằn trên núi tự cấp tự túc.

Trong miếu tổng cộng có ba cái hòa thượng.

Tiểu hòa thượng Tịnh Tuệ, là nhỏ tuổi nhất.

Tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng tâm tính bất hảo cực kì. Phật pháp mài không đi tâm tính thiếu niên, mỗi ngày không phải đào tổ chim, chính là bắt dế mèn, chơi đến không còn biết trời đâu đất đâu.

Lão chủ trì Pháp Trí, niệm tại trong miếu ít người, cũng là mắt nhắm mắt mở.

Ngày hôm nay vào lúc làm công khóa sáng.

Pháp Trí chủ trì đi tới, nhìn thấy chỉ có một tên đồ đệ ở nơi đó tụng niệm kinh văn.

Hơi nhíu mày: "Tịnh Tâm, Tịnh Tuệ đâu?"

Tịnh Tâm hòa thượng hồi đáp: "Hồi sư phụ, sư đệ còn đang ngủ đây."

Lão hòa thượng rất là bất mãn: "Bây giờ không ngờ đã lười biếng đến mức độ như vậy sao? Đi, đem liệt đồ này kêu đến."

"Vâng." Tịnh Tâm hòa thượng đứng dậy muốn đi.

Chỉ là vừa đi chưa được mấy bước, đã thấy Tịnh Tuệ đã chạy tới, vừa mới chạy ra vài bước, liền phun ra miệng lớn máu tươi.

Mắt thấy cảnh này, Pháp Trí cùng Tịnh Tâm đồng thời xông tới: "Tịnh Tuệ, ngươi làm sao vậy?"

Đã thấy Tịnh Tuệ hơi hơi ngẩng đầu, hai mắt tinh mang lóe lên.

Hắn thấp giọng nói: "Không có gì, chỉ là có chút không thích ứng thân thể yếu nhược này mà thôi."

Cái gì?

Pháp Trí ngẩn ra, liền thấy tiểu hòa thượng cười gằn nói: "Bất quá vẫn may có hai người các ngươi. Xin lỗi, chỉ có thể trước tiên dùng huyết nhục các ngươi thỏa mãn một chút nhu cầu của ta."

Nói hắn mở ra miệng lớn, thế mà hướng Pháp Trí táp tới một cái.

Pháp Trí kinh hãi: "Tịnh Tuệ, ngươi. . ."

Liền cảm giác dưới một cắn này, hết thảy pháp lực đều theo máu tươi trôi đi.

Không được!

"Hắn đã nhập ma!" Pháp Trí hô to.

Tịnh Tâm hòa thượng kêu to nhào tới, không nghĩ tới Tịnh Tuệ tiện tay trảo một cái, một cái thủ trảo đã dò vào ngực Tịnh Tâm.

Xoát!

Đem trái tim của hắn đều móc ra.

Tịnh Tâm bất quá Hoa Luân cảnh giới, một phát đào tâm này, lại là tại chỗ chết đi.

"Tịnh Tâm!" Pháp Trí đau lòng không thôi, không quan tâm tất cả nữa: "Trấn Ma Ấn!"

Mõ trong tay huyễn hóa, hướng tới Tịnh Tuệ nện xuống.

Tịnh Tuệ cũng không ngẩng đầu lên, tiện tay tiếp được, hung ác một hấp, càng là đem hết thảy máu tươi của Pháp Trí hòa thượng toàn bộ hút khô, liền cả nguyên thần đều bị hắn hút đi, tại chỗ chết đi.

Ầm.

Thi thể Pháp Trí ngã xuống đất.

Tịnh Tuệ vuốt vết máu khóe miệng: "Tạp chất quá nhiều, huyết dịch vô dụng như vậy, chung quy là quá yếu. Không được, ta còn cần càng nhiều lực lượng!"

Lúc nói lời này, trong mắt Tịnh Tuệ đã xuất hiện hung ác lệ mang.

Hắn bỗng nhiên quay đầu nhìn lại phương xa: "Thương Lệnh Tuyệt, thế mà đem ta bức đến trình độ như vậy, ép ta liền Nghịch Huyết Chuyển Sinh Thuật đều dùng tới. Đáng ghét a!"

Nghịch Huyết Chuyển Sinh Thuật này, là yêu pháp đặc thù năm đó bản thân từ chỗ một yêu nhân đạt được, cũng không hợp bản thể hắn chi đạo.

Nhưng bây giờ chỉ có một tia ý niệm đào mạng, hắn lại không am hiểu chuyển sinh chi thuật, vì vậy hoàn toàn bất đắc dĩ, chỉ có thể lựa chọn cái yêu tu chi lộ này.

Nói cách khác, từ nay về sau bản thân đã không thể nào trở lại nguyên lai cảnh giới.

Vừa nghĩ tới đó, Thất Dạ càng phẫn hận cực kỳ.

Ta xem như là bị ngươi huỷ rồi, nhưng Tử Cực Cung ngươi cũng đừng hòng dễ chịu.

Báo thù chi lộ, hôm nay mở ra!

Chương 187 : Niết Bàn tử sĩ

Chương 188: Niết Bàn tử sĩ

Có được Tuyền Cơ Điện, sự tình liền dễ làm.

Ninh Dạ bây giờ đã là Niết Bàn cảnh, Nguyệt Hoa Hải Châu nhất chiến, càng là đắc bảo vô số.

Vì vậy bây giờ phải làm cũng bất quá là lặp lại trải qua trước đây ở Trường Thanh Giới, hơn nữa bởi vì là trùng tu, hiệu suất cũng càng cao hơn.

Bắt đầu từ hôm nay, Ninh Dạ liền cùng đám người Trì Vãn Ngưng Lâm Lang lại lần nữa bước lên lịch trình khổ tu.

Chuyện này đối với Ninh Dạ mà nói còn được, đối với mấy người Công Tôn Điệp mà nói, lại là có chút khổ não.

Lúc trước mọi người phân thần chuyển sinh, vốn là lấy sinh hoạt làm chủ, ai có thể nghĩ tới một đường "Sinh hoạt" đến cuối cùng, lại vẫn là phải "Dốc sức làm" .

Hơn nữa dốc sức như vậy cuối cùng đối với bản thể kỳ thực cũng không nhiều chỗ tốt lắm —— từ Nhân Hoàng đến Thánh Nhân, chân chính then chốt là đạo đồ lĩnh ngộ, cùng tu vi kỳ thực đã không quan hệ nhiều lắm.

Vì vậy cho dù là bản thể phân thân đều tu thành Nhân Hoàng, lần nữa trở lại nhất thể, thực lực đề thăng vẫn như cũ là có hạn, thậm chí không thể nào mượn chuyện này thành tựu Thánh Nhân, cho dù hai cái đều Nhân Hoàng đỉnh phong cũng vậy, cho dù một trăm cũng đồng dạng.

Đạo cảnh không đủ, Nhân Hoàng liền là cực hạn!

Ninh Dạ muốn nỗ lực tấn thăng Nhân Hoàng, là bởi vì sau đó hắn có cái kế hoạch lớn phải hoàn thành, mà đại kế hoạch này không chỉ quan hệ đến Thiên Trung Giới bên này, cũng quan hệ đến bản thể bên kia, vì vậy không thể không nỗ lực.

Điều này khiến đoạn lịch trình tu hành này cùng học sinh lên lớp đồng dạng, tại sơ kỳ có vẻ tẻ nhạt lại vô ý nghĩa như vậy.

So sánh ra, những tu sĩ Thiên Tàm khác liền có vẻ náo nhiệt hơn nhiều.

Tu sĩ Thiên Tàm nguyên bản liền là đi tới chơi, tảo kỳ tu hành cũng là vì mặt sau chơi càng thêm khoái lạc, vì vậy sau khi tu vi tới trình độ nhất định, liền tự động lười biếng, khắp nơi du sơn ngoạn thủy.

Vô sự đánh đánh quái, tầm tầm bảo, du hí phong trần, lang thang nhân gian, chẳng phải hay ư.

Vì vậy khoảng thời gian này, Trì Vãn Ngưng, Công Tôn Điệp bọn họ vô sự liền đi ra ngoài, cùng đám người Phượng Tiên Lung khắp thế giới chuyển loạn, kết giao bằng hữu.

Ngày hôm đó, Trì Vãn Ngưng cùng Công Tôn Điệp đang cùng Phượng Tiên Lung, Nguyệt Linh Tiên một đường du lịch.

Chợt thấy nơi xa hào quang nổi lên.

Nhìn như phổ thông hào quang, bốn nữ nhưng đồng thời kinh ngạc.

Trì Vãn Ngưng đã nói: "Là Đồng Đạo Quang!"

Đồng Đạo Quang là một loại thủ đoạn liên hệ Ninh Dạ sáng tạo, chỉ có tu sĩ Thiên Tàm mới biết, một khi phát động, phạm vi vạn dặm đều có thể thấy, nhưng chỉ có tu sĩ Thiên Tàm mới rõ ý nghĩa.

Đây là thứ chuyên môn dùng để triệu hoán đồng bạn phụ cận, bình thường chỉ có dưới tình huống nguy hiểm sử dụng làm liên lạc khẩn cấp.

Thời khắc này nhìn thấy ánh sáng này, bốn nữ minh bạch, sợ là có Thiên Tàm đồng đạo gặp phải nguy hiểm.

Cũng may nhìn cường độ ánh sáng này, khoảng cách không phải quá xa.

Phượng Tiên Lung đã đáp lại một đạo ‘đồng đạo chi quang’, nói: "Đi!"

Bốn nữ đồng thời hướng nơi ánh sáng xuất hiện bay đi.

Bay một lúc, liền thấy nơi xa một người chính đằng vân cao tốc mà tới.

Bốn nữ thấy rõ, lại là Thịnh Đông Bình.

Chỉ là lúc này Thịnh Đông Bình đã không còn dáng dấp nho sinh lúc trước, hình dung chật vật, toàn thân đẫm máu, xem ra vừa mới trải qua một hồi chém giết khốc liệt.

"Thịnh huynh? Tại sao là ngươi?" Trì Vãn Ngưng kinh ngạc.

Bọn họ cùng Thịnh Đông Bình không có gặp nhau ở bên ngoài, nhưng thời khắc này cũng không kịp nhớ cái này, tại phía sau Thịnh Đông Bình, còn có một đám tu sĩ chính đang đuổi giết, chỉ là toàn bộ dùng tiên pháp che đậy thân hình, nhìn không ra lai lộ.

Bốn nữ đã đồng thời xuất thủ, thần thông bao trùm mà ra.

"Cẩn thận, có Niết Bàn cảnh!" Thịnh Đông Bình đã kêu lên.

Nhưng kỳ thực không cần hắn nói, Trì Vãn Ngưng bọn họ cũng sẽ không bất cẩn.

Phải biết tại trong tu sĩ Thiên Tàm, bây giờ thực lực mạnh nhất ngoại trừ Ninh Dạ ra, chính là Thịnh Đông Bình cùng Tử Lão.

Đây là bởi vì lúc Thịnh Đông Bình tại Trường Thanh Giới, chính là tu sĩ duy nhất đạt đến tầng diện bố đạo, chỉ bất quá hắn tu Văn đạo, thực chiến thoáng khiếm khuyết.

Nhưng sau khi đi tới Thiên Trung Giới, Thịnh Đông Bình lại tìm tới phương hướng của chính mình.

Hắn là đệ tử Chính Khí Tông, mà Chính Khí Tông Hạo Nhiên Chính Khí lại cùng Văn Nho chi đạo phù hợp với nhau, nội tình đạo cảnh năm đó của Thịnh Đông Bình tại Chính Khí Tông tỏa sáng rực rỡ, bởi vậy tiến cảnh mãnh liệt, nếu như chỉ nhìn đạo đồ, sau Ninh Dạ hắn là đệ nhất.

Tuy rằng hắn hiện tại chỉ là Vô Cấu đỉnh phong, nhưng tu sĩ bình thường vẫn đúng là vô pháp làm gì được hắn.

Có thể đem hắn truy sát lạc chạy, tất nhiên là Niết Bàn không thể nghi ngờ.

Chỉ là Trì Vãn Ngưng làm sao lại sợ cái này?

Công Tôn Điệp cười lạnh nói: "Một cái Niết Bàn cũng dám hung hăng? Tinh La, giết hắn!"

Phía sau Công Tôn Điệp đã xuất hiện trùng mẫu Tinh La thân ảnh khổng lồ, hướng tới phía sau Thịnh Đông Bình mở ra miệng lớn.

Liền thấy hắc vân mạn quyển, vô số trùng tử đã chen chúc hướng truy sát những kẻ Thịnh Đông Bình kia.

Tinh La bây giờ chính là Nhân Hoàng, trùng con nó bồi dưỡng ra cũng sớm siêu việt giới hạn năm đó, Vạn Pháp sớm không phải mạnh nhất, mà là yếu nhất. Thậm chí nếu như Tinh La nguyện ý làm lỡ tự thân cảnh giới, còn có thể bồi dưỡng được đủ nhiều Niết Bàn yêu thú.

Thời khắc này miệng rộng há ra, bốn con Niết Bàn cảnh yêu thú đồng thời xông ra, càng có một đám lớn yêu thú Vô Cấu liên thủ thi triển chiến trận, càng là đem mặt sau truy sát giả bao quanh vây lại.

Truy sát chi nhân kia hiển nhiên cũng không nghĩ tới cứu viện của Thịnh Đông Bình cường đại như vậy, thậm chí ngay cả Nhân Hoàng cảnh đều có, kinh hãi đến biến sắc, thế nhưng muốn chạy trốn đã vô khả năng.

Công Tôn Điệp hô lên: "Ta muốn bắt sống!"

Tinh La cười gằn nói: "Yên tâm đi, không chết được!"

Đang định thi triển thiên la địa võng thần thông nhốt lại tên Niết Bàn cùng bốn tên Vô Cấu thủ hạ kia.

Đã thấy năm tên tu sĩ kia liếc nhau một cái, đồng thời trên người thịnh toả hào quang.

"Không được!" Tinh La quát to một tiếng, đã cuốn lên yêu lực bảo vệ mọi người.

Sau một khắc liền thấy năm tên tu sĩ kia đã Ầm một tiếng, càng đồng thời tự bạo.

Thi cốt vô tồn, nguyên thần diệt tận.

Liền cái cặn bã đều không còn.

Nhìn thấy một màn này, mấy người Thịnh Đông Bình cũng choáng váng.

Vậy liền tự sát?

Công Tôn Điệp càng là tức giận đến mắng to: "Tinh La ngươi thật phế vật, ngươi không biết khống chế lại bọn hắn sao?"

Tinh La cũng rất ủy khuất: "Đây không phải là sở trường của ta."

Nó tuy rằng thành tựu Nhân Hoàng, nhưng giống như Thiên Cơ, đều là được Ninh Dạ cường hành đề thăng lên, tuy rằng nguyên thần mạnh mẽ hơn Thiên Cơ rất nhiều, nhưng tại đạo đồ cảm ngộ, cơ bản có thể tính Nhân Hoàng lót đáy, khả năng liền Niết Bàn tốt một chút cũng không bằng.

Không có đạo cảnh gia trì, nếu muốn khống chế tu sĩ Niết Bàn cảnh không tự bạo, chung quy là có chút làm khó nó.

Vẫn là Nguyệt Linh Tiên thiện giải nhân ý, nói: "Quên đi, chết liền chết, cũng không phải chuyện gì ghê gớm."

Phượng Tiên Lung cùng Trì Vãn Ngưng nhưng khẽ nhíu mày.

Cho dù Thiên Trung Giới là thất cảnh chi địa, Niết Bàn cảnh chung quy cũng không phải củ cải trắng, hiện tại lại nói tự bạo liền tự bạo.

Đây là tử sĩ a!

Niết Bàn cảnh giới tử sĩ!

Bốn nữ không khỏi đồng thời nhìn hướng Thịnh Đông Bình: "Ngươi đến cùng chọc phải ai? Thế mà rước lấy loại tử sĩ này truy sát ngươi?"

Thịnh Đông Bình cười khổ: "Nếu ta nói ta không trêu chọc bất luận kẻ nào, các ngươi có tin hay không?"

Nếu như người khác nói lời này, bọn họ là khẳng định không tin.

Nhưng Tri Thư Thiên Tôn hẳn tính là người tính tình tối ôn hòa trong tu sĩ Thiên Tàm, một lòng truyền đạo, tri thư đạt lễ, nhân duyên chi hảo, đại khái sánh được hết thảy tu sĩ Thiên Tàm gộp lại.

Một người như vậy bị đuổi giết, quả thật có chút cổ quái.

Công Tôn Điệp rõ ràng trở nên hưng phấn: "Có phải là ngươi phát hiện đại bí mật gì? Vì vậy liền bị người diệt khẩu?"

Thịnh Đông Bình cười khổ lắc đầu: "Nào có bí mật gì, ta bất quá chỉ là chấp hành một cái sư môn nhiệm vụ, không nghĩ tới còn chưa đạt được manh mối, trước tiên đã bị người đuổi giết. Ai, thật là xui xẻo chí cực."

Bốn nữ nhưng đồng thời ánh mắt sáng lên.

Trì Vãn Ngưng đã nói: "Thú vị, nói nghe một chút."

Ninh Dạ bế quan, bây giờ đã thật lâu không có chuyện gì lý thú.

Không chừng lần này có thể từ Thịnh Đông Bình khai quật ra sự tình gì đó thú vị.

Chương 188 : Đại nho

Chương 189: Đại nho

Theo Thịnh Đông Bình từng cái nói ra, bốn nữ cuối cùng rõ ràng chuyện đã xảy ra.

Thịnh Đông Bình lần này tới, kỳ thực là đến tra một vụ án đệ tử Chính Khí Tông mất tích.

Thế lực của Chính Khí Tông chủ yếu tại một vùng Hạo Châu, đệ tử trong tông đa phần hoạt động tại địa giới châu này, đương nhiên cũng có không ít đi ra ngoài du lịch.

Đệ tử du lịch gặp nạn, vốn là chuyện thường, nhưng bình thường cũng đều có cái độ, lúc trước đã nói, đây xem như là quy tắc ngầm bất thành văn của Thiên Trung Giới, xem như là lịch luyện đối với đệ tử, vô pháp thông qua lịch luyện, chỉ có thể tính bản thân ngươi xui xẻo.

Thế nhưng lịch luyện cũng có cực hạn, bình thường sẽ không cho phép có người chuyên môn săn giết đệ tử đại phái, đặc biệt là đệ tử trọng yếu.

Thịnh Đông Bình lần này tới, chính là bởi vì quá khứ hai năm qua, đệ tử du lịch bên ngoài của Chính Khí Tông, không hiểu ra sao ít đi không ít.

Nếu như nói trước đây hao tổn 5% tính bình thường, hao tổn 10% tính thượng hạn, như vậy trong hai năm qua, đệ tử Chính Khí Tông ra ngoài du lịch, tối thiểu có 30% thần bí thất tung, mà trong đó không thiếu một ít đệ tử trọng yếu có thiên phú.

Cái này liền xúc động điểm mấu chốt của Chính Khí Tông.

Vì vậy bọn hắn phái một ít người đi ra điều tra, trong đó liền bao gồm Thịnh Đông Bình cái chưởng giáo chân truyền này.

Thịnh Đông Bình là đệ tử ưu tú nhất những năm gần đây của Chính Khí Tông, Vô Cấu cảnh có thể xưng đồng giai vô địch, coi như gặp phải Niết Bàn cảnh đều có đào mạng dư lực.

Nhưng không nghĩ tới hắn vừa đi ra không bao lâu, còn chưa tra được cái gì đây, liền gặp phải người bí ẩn truy sát.

Hơn nữa không biết đối phương dùng chính là thủ đoạn gì, hết thảy thủ pháp cầu cứu của Thịnh Đông Bình đều hoàn toàn vô hiệu, bản tông chi nhân không nhận được tin tức, bất đắc dĩ mới sử dụng Đồng Đạo Quang.

Quang chính là bản đạo của Ninh Dạ, Ninh Dạ những năm này không nhàn rỗi, tương tự cũng là đang bố đạo Quang đạo, chỉ bất quá thụ hạn cảnh giới, không có trâu bò dễ thấy như Cửu thánh mà thôi, nhưng cuối cùng cũng coi như có thể giúp cho Thịnh Đông Bình đột phá hạn chế của đối phương, mới phát ra được tin tức.

Thời khắc này nghe Thịnh Đông Bình nói xong, Công Tôn Điệp cười nói: "Vậy là ngươi tại sao bị đuổi giết, bản thân cũng không rõ ràng?"

Thịnh Đông Bình bất đắc dĩ buông tay: "Ta nghĩ, hẳn là cùng đệ tử mất tích lúc trước đồng dạng. Hiện tại xem ra, là có người đang chuyên môn nhằm vào Chính Khí Tông ta ra tay."

Phượng Tiên Lung hừ nói: "Thật là to gan. Ngươi là chưởng giáo chân truyền của Chính Khí Tông, lại dám truy sát ngươi, bọn hắn cũng thật là không sợ chết a."

Trì Vãn Ngưng chầm chậm nói: "Là không sợ chết, bọn hắn đều tự bạo."

Phượng Tiên Lung: ". . ."

Ngươi không cần phá hoại như thế chứ.

Vẫn là Nguyệt Linh Tiên nói: "Dám ra tay đối với chân truyền của Chính Khí Tông, người giật dây kia, e rằng cũng không đơn giản. Thiên Trung Giới có thể có thế lực như vậy, bất quá rất ít mấy cái môn phái. Việc này, sẽ không phải là một trong cửu đại môn phái khác làm ra chứ?"

Mọi người nhìn nhìn lẫn nhau, cảm thấy vẫn là có khả năng.

Công Tôn Điệp nói: "Ma đầu cũng có khả năng."

Đúng vậy!

Mọi người chợt nhớ tới, Tử Diệp cũng có khả năng ra tay.

Tuy rằng thế lực của hắn là không có mạnh như Cửu Đại, thế nhưng can đảm lại là tuyệt đối đủ. Mà lấy thủ đoạn của hắn, muốn nói chưởng khống một ít Niết Bàn làm tử sĩ, cũng xác thực có khả năng làm được.

Bất quá vấn đề là Tử Diệp tại sao phải làm như vậy?

Chuyện này xem ra cùng kế hoạch của hắn hoàn toàn không hợp a.

Tuy rằng Ninh Dạ chưa nói cho các nàng biết kế hoạch của Tử Diệp là cái gì, nhưng vẫn là để lộ một ít việc, căn cứ tin tức đã biết, Tử Diệp giai đoạn hiện tại hẳn chính là ngủ đông, mãi đến tận thời khắc kế hoạch thành thục.

Không đạo lý bây giờ tìm cái phiền toái này.

Mọi người đang tự nghi hoặc, liền thấy nơi xa lại có hai người bay tới.

Lại là Phong Đông Lâm cùng Ma Âm Lão Tổ.

Thời khắc này xa xa thấy bọn họ, Phong Đông Lâm cười nói: "Ta còn tưởng là ai phát ra Đồng Đạo Quang cầu viện, hóa ra là các ngươi. Làm sao? Gặp phải phiền toái gì?"

Công Tôn Điệp là cái tính tình hiếu thắng, chỉ Thịnh Đông Bình nói: "Là hắn, không phải chúng ta. Hừ, chúng ta là nữ nhân của Ninh Dạ, thiên hạ này ai dám chọc chúng ta."

Lời này nếu để cho người của Nhật Diệu Các nghe được, hơn nửa là sẽ tức hộc máu. Lẽ nào ngươi không nên nói ngươi là Nhật Diệu thiên nữ, thiên hạ không ai dám trêu chọc sao? Ninh Dạ tính là gì?

Bất quá nói đi nói lại, từ sau vụ Nguyệt Hoa Hải Châu, Ninh Dạ chi danh như mặt trời ban trưa, một ít phương diện, Ninh Dạ uy danh xác thực còn hữu hiệu hơn so với Nhật Diệu Các. Dù sao Nhật Diệu Các đệ tử đông đảo, vợ nhỏ của Ninh Dạ lại là có hạn.

Nghe nói như thế, Ma Âm Lão Tổ cười nói: "Hóa ra là Đông Bình huynh đệ, vậy thì chẳng trách. Chính Khí Tông các ngươi gần nhất chính là phiền phức vô cùng đây."

Thịnh Đông Bình kinh ngạc: "Ma Âm ngươi cũng biết?"

Phong Đông Lâm ân một tiếng: "Chuyện đệ tử Chính Khí Tông không ngừng mất tích, cũng không tính bí mật gì lớn. Vài ngày trước Dương huynh còn nói với ta quá việc này."

Dương huynh chính là Dương Cực Phong, hắn cũng là Chính Khí Tông chân truyền, chỉ bất quá không phải đệ tử chưởng giáo, đi không phải Hạo Nhiên Chính Khí lộ, mà là lộ tuyến chính khí làm phụ, luyện thể làm chủ.

Vì tránh hiềm nghi, hắn cùng Thịnh Đông Bình mặt ngoài còn thuộc về không hợp nhau loại này.

Vì vậy dưới tình huống bình thường, hai người cũng không liên hợp hành động.

Thịnh Đông Bình cười khổ: "Cũng không biết Chính Khí Tông đã đắc tội là ai, đưa tới phiền phức như vậy, làm hại ta cũng suýt nữa bỏ mình."

Người truy sát hắn lúc trước xuất thủ không hề khách khí, cũng may hắn đạo cảnh cảm ngộ không phải bình thường, tu thành Cửu Tự Chân Ngôn Quyết, mới có thể hiểm hiểm thoát thân.

Ma Âm Lão Tổ đã nói: "Việc này là có chút cổ quái. Thịnh huynh xem ra ngươi còn chưa biết a?"

"Biết cái gì?" Thịnh Đông Bình không rõ.

Ma Âm Lão Tổ cười nói: "Mất tích không chỉ có là đệ tử Chính Khí Tông ngươi, còn có không ít đại nho lúc trước ngươi bố đạo giáo hóa, cũng gặp tai vạ."

"Ngươi nói cái gì?" Thịnh Đông Bình giật nảy cả mình.

Thịnh Đông Bình lấy thư truyền đạo, vì vậy hưng giáo hóa, truyền thi thư, tán bá lễ nghi, từng lấy hóa thân hành tẩu phàm gian, bởi vậy tại phàm gian cũng là đại nho có tiếng, hiệu Vạn Tượng Tiên Sinh.

Ý là hắn trên thông thiên văn, dưới rành địa lý, nhân luân giáo hóa, không gì không biết.

Thịnh Đông Bình thậm chí còn từng thu hơn mười vị đệ tử phàm nhân, tuy không thông tiên pháp, phàm nhân chi thân, nhưng đọc đủ thứ thi thư, mỗi người đều là địa phương nhất đại danh nho.

Chính bởi vậy còn có danh xưng Phàm Gian Văn Thánh.

Nếu như đạo này có thể một mạch quán triệt xuống, lan đến toàn bộ Thiên Trung Giới, nói không chắc hắn vẫn đúng là có thể lấy văn thành Thánh, thành tựu Thánh Tôn.

Nhưng hắn không nghĩ tới, liền ngay cả đệ tử phàm gian của mình cũng sẽ bị người bắt đi.

Thịnh Đông Bình tức giận khó tự kiềm chế: "Rốt cuộc là ai? Càng nhằm vào ta như vậy?"

Trì Vãn Ngưng cũng cảm thấy có chút kỳ quái, nói: "Việc này là có chút ý tứ. Ngươi chờ chút, ta hỏi Ninh Dạ."

Nàng đã tâm linh đưa tin cho Ninh Dạ.

Tuyền Cơ Điện bây giờ đã vô pháp cách trở Ninh Dạ cùng Trì Vãn Ngưng tâm linh câu thông, thời khắc này nhận được tin tức, hơi thấy ngạc nhiên.

Cướp giật Chính Khí Tông đệ tử, còn có phàm gian đại nho?

Lẽ nào là Tử Diệp?

Hắn lập tức cũng nghĩ đến là Tử Diệp.

Bất quá lập tức liền lắc lắc đầu.

Chuyện này không giống tác phong của Tử Diệp.

Ninh Dạ bấm chỉ suy tính chốc lát, không thể đạt được kết quả.

Nhưng càng là không kết quả, hắn ngược lại càng là đã có phán đoán.

Nghĩ nghĩ, Ninh Dạ đưa tin Trì Vãn Ngưng nói: "Việc này ta cũng đã có chút mặt mày, nhưng việc này lớn, không thích hợp nhiều lời. Các ngươi có thể tự mình đi tra một chút trước, có tin tức gì lập tức nói cho ta. Nhớ kỹ, tuyệt đối không nên tự ý hành động."

Trì Vãn Ngưng cũng là một người thông minh, nghe được Ninh Dạ nói "việc này lớn", lập tức ý thức được không đúng.

Bất quá Ninh Dạ cũng không có ngăn cản bọn họ điều tra, đây là chuyện tốt.

Trì Vãn Ngưng cười nói: "Vừa vặn nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, Thịnh huynh, đệ tử đại nho cách ngươi gần nhất ở nơi nào? Chúng ta đi xem xem."

Chương 189 : Bắt cóc

Chương 190: Bắt cóc

Vân Thành.

Đông Lai Nhã Các.

Việt Đông Lai chắp tay nhìn hướng ngoài cửa sổ, mặt già mang chút ưu lo.

"Thiên khởi bất trắc, trọc khí tứ phương, nho sĩ gặp nạn, chính khí bất hiển. Sao lại như vậy? Chẳng lẽ là có yêu tà sắp sửa hiện thế?"

So với tu sĩ, phàm gian nho sĩ đối với tu giới lý giải không nhiều như vậy, nhưng cũng bởi vậy càng thêm trực quan.

Thời khắc này tâm hữu sở cảm, sầu lo dần thâm.

Chính buồn khổ không rõ, bỗng nhiên trong lòng hơi động, quay đầu nhìn lại, liền thấy trong gian phòng một phiến vụ khí hôi mông mông sinh khởi.

Việt Đông Lai lập tức biết không ổn, quát lớn một tiếng: "Yêu túy phương nào!"

Hướng tới sương mù kia một chỉ, một phiến Hạo Nhiên Chính Khí đã xuất hiện.

Hắn tuy là phàm nhân, nhưng cùng Khoáng Vân Hậu kia đồng dạng, đều là Chính Khí nhập đạo chi nhân, tuy tay trói gà không chặt, nhưng tự có Hạo Nhiên Chính Khí, có thể trừ tất cả tai hoạ.

Ở tình huống bình thường, cái gì yêu ma quỷ quái tại dưới một chỉ này của hắn, đều là kết cục hôi phi yên diệt.

Thế nhưng thời khắc này một chỉ lạc hạ, khói xám kia vẫn chưa tiêu tán, phản mà vang lên âm trầm cười lạnh: "Thế mà đối với chúng ta sử dụng Hạo Nhiên Chính Khí, buồn cười a buồn cười."

Theo lời nói này, một tia chỉ phong đã từ trong khói xám bắn ra, chính rơi vào trên người Việt Đông Lai, Việt Đông Lai thân hình nhất trệ, vô pháp động đậy thêm.

Sau đó khói xám kia đã cuốn lên Việt Đông Lai hướng không trung bay đi.

Bọn hắn muốn mang ta đi chỗ nào?

Việt Đông Lai trong lòng kinh ngạc, chính kinh nghi, không trung bạo khởi một phiến hắc sắc quang triều, hướng tới Việt Đông Lai tịch quyển mà tới.

Người cướp bóc Việt Đông Lai kia hiển nhiên cũng không nghĩ tới đột nhiên lại tao ngộ tập kích, giật nảy cả mình: "Là ai?"

Một cỗ lôi đình tử điện phún dũng mà ra.

Trong hắc triều, tiếng cười thâm trầm vang lên: "Người phải chết, hỏi nhiều như vậy làm chi."

Một mảnh quang ám chi triều đã bạo khởi, hai cỗ lực lượng hùng hồn đồng thời phát uy, tại trong thiên không tạc hiện lôi quang.

Sau một khắc, người trong khói xám bắt Việt Đông Lai kia đã khẽ hừ ngã xuống.

Đến không phải thực lực của hắn không bằng đối phương, mà là đối phương xuất thủ hoàn toàn không có bảo lưu, càng là không để ý Việt Đông Lai chết sống, chỉ lấy giết người làm mục đích, mà kẻ bắt người kia lại là muốn bảo vệ Việt Đông Lai.

Được bên này mất bên kia, lập tức rơi xuống hạ phong, thời khắc này một kích thụ thương, liền cảm thấy một cỗ ngập trời ma ý tràn vào trong lòng.

Tâm thần thụ chấn, kinh hãi nói: "Người trong ma đạo?"

"Đúng vậy." Đối phương cũng không che giấu, mà là lại lần nữa từ trong hắc triều bắn ra vạn ngàn hắc nhận, xuất thủ hung tàn mà đòi mạng, hiển nhiên là chỉ cầu sát lục, không cầu cái khác.

Người trong khói xám biết không tốt, nhưng không bỏ Việt Đông Lai, tiêm khiếu phát động độn pháp liền muốn chạy khỏi, tu sĩ ma đạo kia lại là không bỏ qua, một chỉ điểm hướng Việt Đông Lai, Việt Đông Lai thân thể chấn động, thể nội Hạo Nhiên Chính Khí bộc phát, càng là đem hết thảy ma khí toàn bộ xua tan.

Hạo Nhiên Chính Khí chính khắc ma khí, một chiêu này của người trong ma đạo kia càng không có hiệu quả.

Người trong khói xám đã kẹp chặt Việt Đông Lai bay đi, người trong ma đạo kia sốt sắng, ngưng tụ ra một đạo hắc quang ma nhận, lại lần nữa chém xuống.

Đúng vào lúc này, không trung một đạo pháp lực nổi lên, vậy mà ngăn cản ma nhận.

Trong thiên không xuất hiện một người, chính là Thịnh Đông Bình.

Trở tay nhấn một cái, đã đem ma nhận chấn toái.

"Thịnh Đông Bình!" Người trong ma đạo kia phát ra hoảng sợ chi thanh, hắn chỉ là một cái tiểu tốt của Ma Môn bản địa, cùng Thịnh Đông Bình hoàn toàn không thể so sánh, trong lòng biết bất hảo, liền muốn trốn khỏi.

Thịnh Đông Bình làm sao chịu cho hắn đào tẩu, giương tay chụp xuống.

Đồng thời một bên khác mấy người Trì Vãn Ngưng, Phượng Tiên Lung cũng xuất hiện tại bên cạnh người trong khói xám kia.

Công Tôn Điệp cười nói: "Đến phải xem xem ngươi là ai, dám cướp đoạt chính khí đệ tử."

Người trong khói xám kia phát ra một tiếng thê lệ rít gào, theo tiếng thét này Công Tôn Điệp thân thể nhất trệ, một cỗ uy áp cường đại bỗng dưng xuất hiện, tại dưới uy áp này, nàng càng khó mà hành động.

Không chỉ có nàng, liền ngay cả đám người Phượng Tiên Lung cũng đồng loạt cảm thụ được uy áp cường đại kia, ràng buộc bọn họ không thể động đậy.

Đây là thần thông gì?

Không, không đúng!

Đây là đạo cảnh!

Có đại năng tại cực xa chi địa lấy đạo cảnh cường hoành trấn áp bọn họ, khiến cho bọn họ khó mà phát huy thực lực.

Chí ít là cảnh giới Nhân Hoàng.

Đến cùng là ai, có tu vi thủ đoạn như thế, lại muốn đến cướp giật một đại nho phàm nhân?

Thời điểm trong lòng mọi người chính đang kinh hãi, chân trời dị tượng tái khởi.

Một cỗ hắc vụ liễu nhiễu lăn lộn bay ra, hóa thành một tôn ma thần cự tượng, thình lình chính là Hắc Viêm Ma Thần.

Hắn cười to xuất thủ, ngập trời ma diễm lại lần nữa đem Việt Đông Lai cùng người trong khói xám kia khống chế lại, hắc hỏa cháy lên, thiêu đến người trong khói xám kia thê thanh thảm khiếu, càng vẫn như cũ che chở Việt Đông Lai không chịu buông tay.

Hắc Viêm?

Trì Vãn Ngưng cũng giật mình.

Bọn họ không nghĩ tới việc này càng quả nhiên có ma đầu tham dự trong đó, chỉ bất quá bọn hắn hiển nhiên không phải đến bắt người, mà chỉ là không cho đối thủ đem người bắt đi.

Trong khoảnh khắc đó, Trì Vãn Ngưng tâm niệm điện chuyển, đã đã minh bạch điều gì đó.

Nàng không có xuất thủ, mà là lập tức đem tin tức truyền cho Ninh Dạ.

Trong Tuyền Cơ Điện, Ninh Dạ ánh mắt vi ngưng: "Quả nhiên như vậy! Nói như vậy, hắn đã nhận ra được? Ha ha, thế mà dùng ra loại thủ đoạn này."

"Ninh Dạ, làm sao bây giờ?" Trì Vãn Ngưng tâm thanh vội hỏi.

Trong đầu Ninh Dạ cấp tốc chuyển qua vô số ý nghĩ, sau đó trầm giọng nói: "Ta cần thời gian, bảo Hắc Viêm trở về. Còn có. . ."

Ninh Dạ đã phân phó một loạt sự tình.

Nghe được Ninh Dạ dặn dò, Trì Vãn Ngưng cũng theo đó ngạc nhiên: "Làm sao? Nhưng mà chuyện này đối với Đông Bình. . ."

"Đại cục trọng yếu, hắn sẽ đồng ý."

"Minh bạch." Trì Vãn Ngưng đã vội vàng đem tin tức truyền cho Thịnh Đông Bình.

Nghe được mệnh lệnh của Ninh Dạ, Thịnh Đông Bình cũng là ngạc nhiên: "Làm sao lại?"

"Ninh Dạ nói ngươi nhìn thấy liền sẽ minh bạch, đại cục làm trọng, cần ngươi giúp Ninh Dạ tranh thủ thời gian." Trì Vãn Ngưng nói: "Cụ thể ngươi thấy liền sẽ biết."

"Được rồi!" Thịnh Đông Bình hạ quyết tâm, đã hướng về người trong khói xám kia phóng đi, đồng thời những người khác dồn dập ngăn cản Hắc Viêm.

Hắc Viêm cũng nhìn thấy Trì Vãn Ngưng, nhất thời có chút ngạc nhiên: "Các ngươi làm sao lại tới đây?"

"Phí lời!" Trì Vãn Ngưng tức giận nói: "Ninh Dạ nói, bảo ngươi buông tay."

Hắc Viêm cười khổ: "Không phải chuyện đã nói trước, hắn không can thiệp chúng ta sao? Hiện tại lại chạy tới. . ."

Trì Vãn Ngưng tức giận hổn hển nói: "Chỉ là lần này, còn lại hắn sẽ không can thiệp."

"Nhưng mà. . ." Hắc Viêm liếc mắt nhìn Việt Đông Lai đang bị mang đi cùng Thịnh Đông Bình đang đuổi theo, có chút khó bỏ, chung quy nhưng vẫn là thở dài nói: "Được rồi, mặt mũi của Ninh Dạ, ta cho!"

Nói cuốn lên một cỗ huyền sắc phong triều, dâng tới Trì Vãn Ngưng, hai bên tại trong thiên không đã tới một hồi diễn trò chiến đấu.

Một bên khác Thịnh Đông Bình đuổi theo Việt Đông Lai mà đi, nhìn như nỗ lực ngăn cản, kì thực có lưu lại chỗ trống.

Mắt thấy khoảng cách với Trì Vãn Ngưng bọn họ xa dần, liền thấy thiên không tái khởi đột biến.

Một cái đại thủ đột nhiên từ trời hạ xuống, hướng tới Thịnh Đông Bình chụp xuống: "Ngươi cũng đến đây đi."

Thịnh Đông Bình đã bị đại thủ này một phát nhiếp tới.

Đây là Nhân Hoàng cảnh xuất thủ, cho dù lấy thực lực của Thịnh Đông Bình cũng vô pháp đối kháng, liền thấy trước mắt phong vân đột biến, vô số cảnh tượng bay vút mà qua.

Sau một khắc cảnh tượng trước mắt lại biến, Thịnh Đông Bình đã tại bên trong một cái bí cảnh, bốn phía đâu đâu cũng là một mảnh không mang mang, chỉ có trong thiên không lôi vân dày đặc, phong lôi cấp điện liên thiểm.

Một tên tu sĩ sừng sững trong mây, khuôn mặt cổ phác, thân mang ngũ tiêu tử điện bào, tay cầm thiên lôi kiếm.

Thịnh Đông Bình nhìn thấy người này, đột nhiên đại ngộ: "Thương Lệnh Tuyệt, thế mà là ngươi! Thì ra chuyện bắt cóc đệ tử Chính Khí Tông ta, là các ngươi làm ra!"

Thời khắc này, Thịnh Đông Bình rốt cuộc đã biết là chuyện gì.

Chương 190 : Trấn áp

Chương 191: Trấn áp

Tử Cực thượng giới.

Thương Lệnh Tuyệt bay vào giới nội, đi tới bên người Tử Cực Thánh Tôn chính đang khoanh chân mà ngồi.

Lúc này Tử Cực Thánh Tôn, sắc mặt đen tối, trong ánh mắt không ngừng có hắc mang lóe qua, sau đó diệu động ra từng mảng từng mảng lôi đình đỏ thẫm, trong những lôi đình này nhưng vẫn ẩn nhiên chen lẫn một ít màu đen.

Mà lấy hắn làm trung tâm, thình lình còn có vô số đệ tử Chính Khí Tông cùng với nho sĩ đại năng, đang cúi đầu mà ngồi, niệm niệm đôi lời, từng đạo từng đạo Hạo Nhiên Chính Khí dũng hiện, rơi vào trên người Tử Cực Thánh Tôn, không ngừng thể hiện ra hắc bạch giao hòa chi quang diễm.

Trong đó có một người, thình lình chính là Khoáng Vân Hậu năm đó.

Hắn thế mà cũng bị bắt tới.

Thời khắc này đi tới bên người Tử Cực Thánh Tôn, Thương Lệnh Tuyệt phất ống tay áo một cái, Thịnh Đông Bình cùng Việt Đông Lai đã lăn xuống trên đất.

Thương Lệnh Tuyệt quỳ xuống nói: "Sư tôn, đệ tử có mang đến hai cái."

Tử Cực Thánh Tôn hơi hơi mở mắt, liếc mắt nhìn Thịnh Đông Bình cùng Việt Đông Lai, nói: "Tạm được. Bản tôn còn muốn càng nhiều!"

Thương Lệnh Tuyệt khổ sở nói: "Sư tôn, Chính Khí Tông đã nhận ra chuyện đệ tử của bọn hắn đang mất tích, còn tiếp tục như vậy, sợ là sớm muộn cũng sẽ tra đến trên đầu chúng ta."

"Vậy thì làm sao! ?" Tử Cực Thánh Tôn gầm lên: "Chẳng lẽ chuyện của bản tôn lại không trọng yếu sao? Vẫn là ngươi muốn nhìn sư phụ ngươi bị ma hóa, tiện ngươi soán vị cư chi?"

Thương Lệnh Tuyệt kinh hãi quỳ nói: "Sư tôn bớt giận! Chỉ là đây đã là Hạo Nhiên Chính Khí mạnh nhất chi nhân đệ tử có thể tìm đến, còn tiếp tục tìm tiếp. . ."

Hắn không dám nói hết.

Một nhóm này là Hạo Nhiên Chính Khí mạnh nhất mà thực lực yếu nhất Thương Lệnh Tuyệt có thể tìm tới trong địa bàn Chính Khí Tông quản lý, còn tiếp tục bắt cóc như vậy, Hạo Nhiên Chính Khí không hẳn mạnh, nhưng sức chiến đấu khẳng định là thẳng tắp tăng lên.

Đặc biệt là tại dưới tình huống Chính Khí Tông có phòng bị, không chừng còn sẽ đặt cạm bẫy cho bọn họ.

Một khi để người phát hiện đây là Tử Cực Cung làm ra, vậy tất nhiên sẽ khiến cho hai phái đại chiến.

Nhưng Tử Cực Thánh Tôn nào còn quản cái này, lạnh lùng nói: "Còn chưa đủ, chí ít còn cần 124 cái chính khí đệ tử, mới đủ tạo thành Cửu Đỉnh Chính Khí Trận, vì ta trấn áp ma tính trong lòng."

Nghe nói như thế, Thịnh Đông Bình đã hoàn toàn minh bạch: "Nguyên lai Thánh Tôn là bị ma đạo xâm lấn? Là năm đó Ác Sát Ma Tổ nhất chiến gây nên?"

Tử Cực Thánh Tôn trầm giọng nói: "Nếu đã đem các ngươi tới đây rồi, cũng không cần thiết ẩn giấu các ngươi. Đúng là như thế, năm đó Ác Sát Ma Tổ ám toán bản tôn, bản tôn nhất thời không quan sát, lại bị hắn dẫn vào một tia ma niệm. Bây giờ ma căn thâm chủng, khó mà trừ khử, chỉ có mượn Hạo Nhiên Chính Khí chi lực, vì ta trừ ma."

Thịnh Đông Bình nói: "Tại hạ không hiểu, nếu đã là như vậy, Thánh Tôn trực tiếp tìm bản phái tổ sư Hạo Nhiên Thánh Tôn là được, vì sao phải dùng loại phương thức bắt cóc này. Một khi truyền ra, há không ảnh hưởng hai phái hoà thuận."

"Ngươi biết cái gì?" Tử Cực Thánh Tôn cả giận nói: "Ta thân là Thánh Tôn, nhập ma chi sự há có thể ngoại truyền! Lại thêm Hạo Nhiên lão nhi kia cũng không phải thứ gì tốt. Bảo hắn vì ta khu ma, chỉ sợ đuổi sói cửa trước dẫn hổ cửa sau!"

Quả nhiên là như vậy.

Cửu đại thánh tôn tuy rằng mặt ngoài hoà thuận, nhưng chung quy vẫn là lẫn nhau có cố kỵ.

Hạo Nhiên Thánh Tôn tuy rằng có thể tiêu trừ ma tính, thế nhưng Tử Cực Thánh Tôn làm sao dám để cho hắn ra tay.

Không những không dám để cho hắn xuất thủ, thậm chí ngay cả đệ tử hắn, những Nhân Hoàng đại năng kia, cũng không dám dùng —— dù sao đây là đem mình cống dâng ra cho người ta tùy ý tiến vào a!

Vì vậy hắn chỉ có thể tận lực tìm một ít người thực lực thấp mà chính khí cường.

Thịnh Đông Bình cấp bậc này, đại khái chính là cấp độ thực lực cao nhất hắn nguyện ý tìm tới.

Ngoài như vậy ra lý do còn lại chính là mặt mũi.

Vô luận thế nào không thể để cho chuyện Tử Cực Thánh Tôn bị ma đạo xâm truyền đi, bằng không vừa mất mặt (bề ngoài), không chừng còn mất cả bên trong —— Tử Cực Thánh Tôn phải đối kháng ma đạo, không lo được Tử Cực Cung, việc này vừa truyền ra, phỏng chừng sẽ có rất nhiều môn phái xuống tay với Tử Cực Cung.

Chính bởi vậy bọn hắn chỉ có thể bí ẩn làm việc.

Từ phương diện này lý giải, Thịnh Đông Bình biết, hết thảy tiến vào nơi đây vì Tử Cực Thánh Tôn khu ma chi nhân, tương lai sợ chú định là vô pháp còn sống ra ngoài.

Mà ma đạo sở dĩ lại ngăn cản việc này, tự nhiên cũng là bởi vì bọn hắn đoán được đây là thủ đoạn áp chế ma tính của Tử Cực Thánh Tôn, cho nên mới muốn ngăn cản cùng săn giết.

Chỉ là không nghĩ tới Ninh Dạ lại chọc ngang một gậy.

Thời khắc này trong lòng hiểu rõ, Thịnh Đông Bình đã biết Ninh Dạ muốn mình làm cái gì.

Ninh Dạ muốn bản thân tạm thời giúp Tử Cực khống chế lại ma tính, nhưng tuyệt đối không giúp đỡ hắn trừ tận gốc.

Trong lòng hiểu rõ, Thịnh Đông Bình nói: "Chúng nhân sĩ Chính Khí Tông ta, trừ ma vệ đạo chính là bản chức. Nếu Thánh Tôn đã cần, đệ tử nguyện ý ra sức. Kỳ thực việc này, vốn là có thể không cần phức tạp như thế."

"Ân? Lời ấy của ngươi ý gì?" Tử Cực Thánh Tôn nhìn hướng Thịnh Đông Bình.

Thịnh Đông Bình mỉm cười nói: "Ta là chưởng giáo chân truyền của Chính Khí Tông, ta như mất tích, hạ giới tất sinh sóng lớn, dù cho là Thương chưởng giáo tự thân xuất thủ, sợ cũng khó mà ngăn cản chưởng giáo động sát. Bất quá nếu như Thánh Tôn chịu đáp ứng một điều kiện của ta, ta có thể giúp Thánh Tôn đem 124 tên đệ tử cần thiết còn lại tập hợp, hơn nữa tuyệt đối sẽ không gợi ra đại rung chuyển."

"Ngươi?" Tử Cực Thánh Tôn nghi hoặc nhìn Thịnh Đông Bình: "Ngươi làm thế nào?"

Thịnh Đông Bình hồi đáp: "Đơn giản cực kì. Để ta viết một phong thư, liền nói mời một ít đồng môn bế quan ngộ đạo là được."

Nghe nói như thế, Tử Cực Thánh Tôn hơi hơi kinh ngạc.

Thương Lệnh Tuyệt kích động nói: "Sư tôn, kế này có thể được!"

Cho dù là Cửu Đỉnh Chính Khí Trận, nếu muốn giúp Tử Cực Thánh Tôn bực này tồn tại loại bỏ ma đạo, còn là Ác Sát Ma Tổ sở bố chi ma, không cái trăm năm công phu sợ cũng khó có thể hoàn thành.

Nếu như trong khoảng thời gian này Chính Khí Tông gây sự với Tử Cực Cung, Thương Lệnh Tuyệt thật là không cách nào.

Tử Cực Thánh Tôn cúi đầu suy nghĩ chốc lát, nói: "Ngươi muốn điều kiện gì?"

Thịnh Đông Bình cười nói: "Có thể vì Thánh Tôn loại bỏ ma tính, kỳ thực cũng là chúng ta chi vinh quang, càng là thiên tứ cơ duyên. Nếu có thể giải một chút Thánh Tôn đạo niệm, cũng coi như không phụ chuyến này, chí ít tương lai thời điểm trở về, cũng xứng với bế quan chi thuyết."

Quả nhiên là như vậy?

Muốn mượn vì ta khu ma đến tra xét ta chi đạo cảnh?

Đúng, nếu là như vậy, đối với Thịnh Đông Bình mà nói, xác thực là có đại ích lợi, dù sao trên đời này phỏng chừng không có mấy vị Thánh Tôn có thể mở rộng thân thể chính mình cung tầng dưới nghiên cứu.

Tuy rằng làm Thánh Tôn rất không thích như vậy, nhưng cùng lắm sau khi loại bỏ ma tính, lại đem người này giết chết là được.

Bất quá ý niệm này của hắn vừa mới nổi lên, Thịnh Đông Bình đã nói: "Nhưng Thánh Tôn cần lấy thiên đạo lập thệ, sẽ không sự hậu tru sát chúng ta."

Quả nhiên, tiểu tử này cũng là kẻ có tâm nhãn.

Tử Cực Thánh Tôn nghĩ nghĩ, nói: "Bản tôn có thể thiên đạo lập thệ, sau đó tuyệt không sẽ ra tay đối phó các ngươi, vô luận kết cục thế nào, không thương các ngươi mảy may."

"Còn có Thương chưởng giáo bọn hắn."

Tử Cực Thánh Tôn cả giận nói: "Chẳng lẽ bản tôn còn phải thề toàn bộ Tử Cực Cung từ đây đều sẽ không thể gây mảy may tổn thương cho ngươi? Ngươi có biết lời thề này như thành, ngươi tại Tử Cực Cung ta chẳng khác nào vô địch kim thân?"

Thịnh Đông Bình cười nói: "Niết Bàn trở lên là được."

"Hảo!" Tử Cực Thánh Tôn cũng không do dự, lập tức thiên đạo lập thệ.

Trong Tử Cực Cung, hết thảy Niết Bàn trở lên, đều không thể tạo thành mảy may thương tổn đối với người ở chỗ này.
Thịnh Đông Bình là Vô Cấu cảnh, hắn cảm thấy Niết Bàn trở lên vô pháp thương tổn tới mình là đủ. Thế nhưng tiểu tử này cũng quá khinh thường Tử Cực Thánh Tôn hắn, chỉ cần một câu nói của hắn, không biết bao nhiêu đại năng nguyện làm ra roi, thế hắn diệt trừ đám người Thịnh Đông Bình.

Thời khắc này song phương đều cảm thấy bảo hiểm, Thịnh Đông Bình liền viết một phong thư cho Chính Khí Tông. Nội dung không ngoài chính là mấy ngày nay có thu hoạch, cần bế quan, cũng mời bộ phận đệ tử đồng thời ngộ đạo.

Đương nhiên phong thư này chỉ là cho chưởng giáo, tiếp sau đó lại viết hơn 100 phong thư, lại là phân biệt cho bất đồng Chính Khí Tông đệ tử, mời bọn họ đi tới chỗ nào đó, cùng bản thân cùng tham khảo tạo hóa, lĩnh ngộ đại đạo.

Nội dung trong thư toàn bộ do Tử Cực Thánh Tôn tự thân xét duyệt quá, đều không có vấn đề.

Tất cả những thứ này nghe tới đều không có vấn đề gì, Tử Cực Thánh Tôn liền khiến Thương Lệnh Tuyệt phát ra.

Đương nhiên, cho dù là Thánh Tôn, có một số việc hắn cũng vô pháp nghĩ đến.

Tỷ như Dương Cực Phong kia nghe nói tại trong Chính Khí Tông quan hệ cũng bất hảo, tại sao Thịnh Đông Bình thậm chí ngay cả hắn cũng mời?

Thế nhưng hơn 100 phong thư đây, ai có cái công phu kia từng cái xem qua cùng phân tích?

Chương 191 : Ám tử

Chương 192: Ám tử

Tuyền Cơ Điện.

Dương Cực Phong ngồi tại trước mặt Ninh Dạ, Ninh Dạ đang xem thư.

Xem qua xong, Ninh Dạ nói: "Ngươi nhìn ra cái gì không?"

Dương Cực Phong cười hắc hắc: "Nếu không phải Ninh thượng ngươi nhắc nhở, ta cũng không biết Đông Bình là bị Tử Cực bắt đi. Nội dung bức thư này nhìn không ra bất cứ vấn đề gì."

"Không có vấn đề là được rồi. Nếu như có vấn đề, thư cũng không có khả năng tới." Ninh Dạ nói: "Ác Sát Ma Tổ ám toán Tử Cực, việc này rất ít người biết. Ta vốn là cho rằng, ma đạo xâm lấn còn phải cần một quãng thời gian mới có hiệu quả, không nghĩ tới hiện tại liền đã làm khó. Bây giờ Tử Cực tự thân khó bảo toàn, vì trấn áp ma tính, bắt cóc đệ tử Chính Khí Tông, cũng không kỳ lạ. Bất quá xem ra, Đông Bình đã thu được Tử Cực tín nhiệm, vì vậy Tử Cực mới cho hắn cơ hội viết thư, hiển nhiên cũng là muốn dẹp loạn phong ba chuyện đệ tử Chính Khí Tông bị bắt."

Dương Cực Phong vò đầu: "Đó chính là nói, Đông Bình không có mượn này truyền ra bất cứ tin tức gì sao?"

Ninh Dạ cười nói: "Tử Cực Thánh Tôn là kẻ nào, muốn động tay chân, là không gạt được hắn, nhưng ám thủ không thể làm, minh thủ lại là có thể làm. Thánh Tôn cường đại cũng bất quá là lực lượng, mà không phải tâm kế. Nói tới cái này a, Đông Bình lại cũng là cái tâm tư cơ xảo chi nhân."

Thịnh Đông Bình hào xưng Tri Thư Thiên Tôn, người đọc sách nhiều, tâm tư cũng nhiều.

Có một số việc, không cần ám thủ cũng có thể đem tin tức truyền ra.

Thời khắc này Ninh Dạ chỉ vào thư nói: "Ngươi xem, trong thư nói, mời đệ tử bế quan trăm năm. Bản thân chuyện này liền nói rõ, loại bỏ ma tính, cần thời gian chí ít trăm năm. Phía trên này còn nói, chắc chắn khiến hết thảy người tham dự cùng tham khảo đại đạo, theo đuổi thiên cơ, nghe tới là mồi nhử, nhưng kỳ thực là đang nói, Tử Cực Thánh Tôn là nguyện ý mở ra tự thân đạo cảnh, cung bọn hắn tham nghiên, đây hẳn chính là giao dịch Đông Bình đạt thành cùng Tử Cực."

"Hóa ra là như vậy." Dương Cực Phong đã có chút minh bạch.

Tin tức liền ở ngoài sáng, liền xem bản thân có thể phân tích hay không.

Ninh Dạ tiếp tục nói: "Biết cái này rồi, liền có thể đoán được mặt sau. Tử Cực Thánh Tôn là ai? Sẽ rộng rãi đem tự thân bí mật mở ra cho những đệ tử Chính Khí Tông kia như vậy? Vì vậy hắn hiện tại hào phóng, nói rõ sau này nhất định sẽ đại khai sát giới, hết thảy người trợ giúp hắn, đến lúc đó đều là chắc chắn phải chết."

"Mẹ kiếp, lão già này!" Dương Cực Phong phẫn nộ vung quyền.

"Chớ vội." Ninh Dạ tiếp tục phân tích: "Đông Bình không thể nào không cho mình một ít bảo đảm an toàn, ta cho rằng, hắn cũng sẽ đề xuất chút yêu cầu, nhưng những yêu cầu này, Tử Cực lão nhi là tất nhiên có thể vòng qua. Chỉ có song phương đều cho rằng mình thành công tính toán đối phương, thì hợp tác mới có thể đạt thành."

Nói Ninh Dạ nhẹ nhàng búng thư một cái: "Mặt khác, Đông Bình tại trong thư gửi ngươi còn viết, mời 124 vị đệ tử cùng nhau tham dự, căn cứ số lượng đệ tử Chính Khí Tông mất tích lúc trước, cùng nhân số Đông Bình mời tham dự lần này, cũng có thể phân tích ra, nhân số thực tế cần thiết ước tại khoảng ba trăm hai mươi người. Nhân số như vậy, hẳn là ám hợp một loại trận pháp nào đó. Cực Phong, Chính Khí Tông ngươi có trận pháp gì cần số lượng nhân số ấy?"

Dương Cực Phong cuồng vò đầu: "Phương diện này ta không quá am hiểu, ngươi đợi ta hỏi một chút."

Ninh Dạ cười khổ.

Cũng may hỏa phù đưa tin cũng nhanh, không bao lâu Ninh Dạ đã nhận được tin tức.

Cửu Đỉnh Chính Khí Trận.

"Vậy thì không sai rồi." Ninh Dạ vuốt cằm tự nói: "Cửu Đỉnh Chính Khí Trận, thời gian trăm năm. . . Nói như vậy, mức độ nhập ma của lão già này vẫn không tính là quá sâu. Không được, 100 năm vẫn là quá ngắn, cần phải tăng cường cho hắn một ít."

Nghĩ tới đây, mắt Ninh Dạ sáng lên: "Rất tốt, như thế xem ra, nước cờ năm đó, đến là có thể phát huy được tác dụng."

Tiên Lộc Sơn.

Hắc Viêm nhìn đệ tử trước mắt, trên mặt tràn ngập hiền lành quang huy.

"Ninh Tiện a, những năm này ngươi theo ta, một đường tu hành, bây giờ cũng coi như học có thành tựu, đến thời điểm phân ra rồi."

Ninh Tiện ngạc nhiên nhìn Hắc Viêm: "Sư phụ, lời này của ngươi có ý gì? Ngươi là muốn rời khỏi đệ tử sao?"

Hắc Viêm lắc đầu thở dài: "Không phải sư phụ muốn vứt bỏ ngươi, mà là chúng ta duyên phận đã hết. . . Ai, sư phụ vốn không muốn nói cho ngươi sự thật này, thế nhưng bây giờ đã không thể không nói rồi."

Nói hắn nhìn hướng Ninh Tiện: "Kỳ thực ngươi vốn là phân thân chuyển thế của Ngân Tinh La Hán Tử Cực Cung."

"Ngân Tinh La Hán? Tử Cực Cung?" Ninh Tiện ngạc nhiên.

Danh tự này hắn đã nghe nói qua a, chính là năm đó tại trong ma tộc xâm lấn, vì thủ hộ chính đạo mà vẫn lạc.

Không nghĩ tới, bản thân thế mà là Ngân Tinh La Hán chuyển thế.

Hắc Viêm gật đầu nói: "Đúng. Sư phụ đã sớm phát hiện ngươi thiên phú dị bẩm, những năm này vẫn luôn tra xét, bây giờ rốt cục có thể xác nhận điểm ấy. Kỳ thực chính ngươi, nghe được danh tự Ngân Tinh La Hán này, hẳn là cũng có cảm giác quen thuộc chứ?"

Ninh Tiện ngạc nhiên gật đầu.

Đúng, hắn đối với danh tự Ngân Tinh La Hán này quả thật có loại cảm giác mạc danh quen thuộc cùng thân thiết, chỉ là không có nghĩ đến, thế mà là vì cái nguyên nhân này.

"Nhưng mà. . . Nhưng mà sư phụ. Coi như ta là Ngân Tinh La Hán chuyển thế, đó cũng là kiếp trước chi sự, cùng hiện tại không quan hệ, không cần phải cùng ngài tách ra chứ?" Ninh Tiện không rõ.

Hắc Viêm thở dài nói: "Ngươi là không biết. Chuyện Ngân Tinh La Hán vẫn lạc năm đó, cực kỳ kỳ lạ, bên trong hình như có đại âm mưu. . ."

Nói Hắc Viêm đem chuyện ngày hôm đó đại thể nói qua một thoáng, đặc biệt là trọng điểm miêu tả, Ngân Tinh La Hán nguyên thần phi độn, vốn đã thoát đi, nhưng chẳng biết vì sao, thế mà không có trọng sinh, mà là liền như vậy hoàn toàn chết đi.

Nói đến phần sau, Hắc Viêm lại tiếp một câu: "Ngân Tinh La Hán chính là đại năng của Tử Cực Cung, đại năng như vậy vẫn lạc, theo lý Tử Cực Cung là sẽ toàn lực truy tra cùng báo thù, nhưng sự thực lại không phải như vậy, chẳng biết vì sao, Tử Cực Cung thế mà yển kỳ tức cổ, vẫn luôn không có truy tra việc này."

Tử Cực Cung không có truy tra là bởi vì hết thảy mọi chuyện đều là minh bạch, Tử Cực Thánh Tôn biết là Ninh Dạ giở trò, vậy còn truy tra cái rắm, thế nhưng nghe vào trong tai Ninh Tiện, mùi vị liền hoàn toàn khác biệt.

Hắn khẽ run: "Chẳng lẽ nói. . . Là người của Tử Cực Cung trong bóng tối hại ta?"

Hắn cũng không phải đại khí độ chi nhân gì, vừa nghe thấy là có người hại bản thân, lập tức trở nên cả người đều bất hảo rồi.

Hung ác nói: "Đệ tử nhất định phải điều tra rõ ràng, chuyện này rốt cuộc là như thế nào!"

Hắc Viêm đồng tình nhìn hắn: "Si nhi! Ngân Tinh La Hán kia, chính là Nhân Hoàng đại năng, nếu thật sự là bị đồng môn ám toán, tất nhiên không phải tồn tại bình thường. Ngươi lại dựa vào cái gì đi thăm dò?"

Nghe nói như thế, Ninh Tiện trong lòng run lên.

Đúng a, ám toán Nhân Hoàng, tối thiểu cũng là Nhân Hoàng chi cảnh.

Lấy bản lĩnh bây giờ của bản thân, dựa vào cái gì tra? Mà một khi tiết lộ thân phận, chỉ sợ ngay lập tức sẽ bị ngày đó hại bản thân chi nhân giết chết.

Nghĩ tới đây, Ninh Tiện trong lòng cũng tuyệt vọng.

"Bất quá. . . Đến cũng không phải hoàn toàn không có cơ hội." Hắc Viêm vuốt râu nói.

"Sư phụ, cơ hội gì?" Ninh Tiện vội vàng hỏi.

Hắc Viêm một mặt không nỡ: "Ngươi là đệ tử của ta, ta như nói cho ngươi, chính là khiến ngươi đi phó hiểm, cái địa phương kia cũng không phải là nơi khác, chỉ sợ một đi không trở lại."

"Sư phụ cứ nói đừng ngại, coi như là núi đao biển lửa, đệ tử cũng nhất định phải có đi một chuyến."

"Tử Cực thượng giới, Thánh Tôn chi sở, ngươi cũng dám đi?" Hắc Viêm hỏi ngược lại.

Ninh Tiện lập tức ngưng trệ.

Tử Cực Thánh Tôn?

Nhìn ra do dự trong lòng hắn, Hắc Viêm nói: "Nếu như ngươi thật là Ngân Tinh La Hán chuyển thế, vậy có thể báo thù cho ngươi, chỉ sợ cũng chỉ có Tử Cực Thánh Tôn. Sợ là sợ. . ."

Ninh Tiện đã minh bạch: "Sợ là sợ đây là chuyện liền Thánh Tôn cũng ngầm đồng ý?"

"Ta không biết đáp án." Hắc Viêm đầy mặt bi thương nói: "Ngươi là đệ tử của ta, vô luận thế nào, ta đều không hy vọng ngươi mạo hiểm như vậy. Nhưng nếu như ngươi thật muốn đi, sư phụ đến vẫn là có con đường. . ."

Chương 192 : Nhập giới

Chương 193: Nhập giới

Tuyền Cơ Điện.

Ninh Dạ đoan tọa trong điện, chính tự tu hành.

Một đoàn hắc viêm đột nhiên sinh khởi, hóa thành hình dạng Hắc Viêm, cười hi hi nói: "Sự tình đã làm thỏa đáng, tiếp sau đó phải xem ngươi rồi. Tiểu Tiện Hạo Nhiên Chính Khí thường thường, muốn hoán đổi với người khác sợ không quá dễ dàng, ngươi giải quyết việc này thế nào?"

Ninh Dạ liếc mắt nhìn hắn: "Ninh Tiện thì Ninh Tiện đi, gọi Tiểu Tiện cái gì? Ngươi tưởng ta không biết ngươi lấy cho hắn tên gì sao?"

Hắc Viêm hi hi nở nụ cười.

Ninh Dạ lúc này mới nói: "Thay người khác tự nhiên không được, thế nhưng thiên hạ há có vừa vặn chi sự. Phái thêm mấy người qua đó, có mấy người dự khuyết cũng hảo có chút thuyết pháp, có Cực Phong cùng Đông Bình tại, vấn đề không lớn. Then chốt là thủ pháp kia của ngươi, có thể giấu diếm được Tử Cực không."

Hắc Viêm lập tức nói: "Yên tâm đi, đây là Chúa Tể truyền xuống, Tử Cực tuyệt sẽ không phát hiện. Bất quá. . . Ta vẫn không hiểu, vì sao ngươi muốn khiến việc này kéo dài?"

Ninh Dạ hừ lạnh: "Chớ giả ngu với ta. Ngươi hiện tại tại trong Tuyền Cơ Điện nói chuyện cùng ta, thứ ta nhắm tới, ngươi hẳn hiểu rõ."

Hắc Viêm cười nói: "Hảo hảo hảo, vẫn là ngươi hùng tâm vạn trượng. Chúa Tể thiên tân vạn khổ xâm nhiễm một tên Thánh Nhân, kết quả ngươi nhưng muốn mò trái cây ăn. Ngươi muốn đồ thánh chứng đạo, đó là bản lãnh của ngươi, bất quá chuyện này cuối cùng vẫn là sẽ ảnh hưởng Chúa Tể đại kế, tổng phải cho Chúa Tể một cái thuyết pháp chứ?"

"Muốn thuyết pháp gì?" Ninh Dạ cười lạnh: "Ma thánh nếu thành, bát đại thánh tôn khác làm sao lại ngồi xem? Tử Cực là chết chắc rồi, khác nhau bất quá ở chỗ chết tại trong tay ai. Ta bảo đảm kế hoạch của hắn thành công, viên trái cây này giao cho ta đi hái, cũng coi như hồi báo, có vấn đề gì?"

Hắc Viêm kinh ngạc: "Nhưng mà Ma thánh như thành, ma đạo xâm lấn, Thiên Trung Giới cũng tất thụ xâm nhiễm. Ngươi ngồi xem việc này, thật không sợ thiên nộ?"

"Vô tà đâu ra chính?" Ninh Dạ nhướng mày hồi đáp: "Không có địch nhân, cũng không có anh hùng. Ta không có giúp các ngươi hoàn thành xâm lấn, ta làm tất cả, đều là kéo dài xâm lấn, cũng tại sau đó bù đắp. Từ đầu đến cuối, ta đều không có giúp các ngươi. Muốn làm thiên thần, liền cần thượng thể thiên ý (nắm được ý trời), chuyện chưa từng làm, ta sẽ không thừa nhận. Còn sau khi các ngươi xâm nhiễm qua giới này, tuy sẽ mang đến tai nạn, nhưng ta tự sẽ góp lực tiêu trừ ma tính, trả lại cho thế giới này một cái thuần khiết, chỉ là thiên công, mà không phải tội lớn!"

"Ha Ha Ha Ha!" Hắc Viêm cười to: "Rất đúng, rất đúng! Nếu như thế, hợp tác vui vẻ!"

"Không có hợp tác, chỉ có mắt nhắm mắt mở." Ninh Dạ đã vẫy vẫy tay, ra hiệu hắn rời đi.

Nhìn theo Hắc Viêm hóa thành yên vụ tiêu tán, Ninh Dạ thở thật dài một cái: "Dưỡng lang di hoạn a."

Hắn lúc trước nói tới tràn đầy tự tin, kỳ thực trong lòng lại làm sao không biết.

Một khi khiến Tử Cực hoàn toàn nhập ma, thương tổn mang đến đối với Thiên Trung Giới tất nhiên là cự đại.

Bàn Xà muốn không phải là một cái Ma thánh, mà là mượn hắn bố đạo, đem ma đạo xâm thực vào toàn bộ Thiên Trung Giới. Đương nhiên, bởi giới này có Cửu đại thánh tôn, hoàn toàn hóa thành ma giới là không thể nào, nhưng cho dù chỉ là bộ phận, cũng là cực tốt.

Ma giới xâm lấn liền như là bản năng, xâm lấn bản thân liền là lợi ích.

Tản ra ma đạo, càng là Chúa Tể chi cầu —— Ninh Dạ thậm chí hoài nghi, đây là một loại thủ đoạn nhất định phải có để đệ bát cảnh Chúa Tể thành tựu cảnh giới cao hơn. Dù sao Chúa Tể chi đạo quán tuyệt hoàn vũ, đạo không thể bố, tự nhiên chỉ có thể hướng phương hướng mới phát triển.

Nếu như ma đạo hoàn thành toàn diện xâm lấn, đem toàn bộ Chư Thiên Tinh La thế giới chuyển hóa thành ma đạo thế giới, có lẽ chính là đệ cửu cảnh công thành chi nhật.

Chính bởi vậy, chủ của khỏa tâm tạng kia, còn có Bàn Xà Chúa Tể này, hết thảy hành động đều là vì cái mục đích này.

Cũng bởi vậy, trong phán định của thiên đạo, dẫn vào ma đầu không đáng sợ, dẫn vào ma đạo mới đáng sợ!

Thứ sau mới là căn bản mất đi thiên quyến—— đây thuộc về vấn đề chính trị chính xác.

Ninh Dạ không dám đối với chuyện này cung cấp bất kỳ giúp đỡ gì, chỉ có thể tại trên chuyện ma đầu xâm lấn tiểu làm văn, nhưng mà coi như là vậy, một khi Thiên Trung Giới tương lai xảy ra đại loạn, không cẩn thận cũng sẽ có phiền phức.

Vì vậy, có lẽ còn phải vì thu thập cục diện làm chút chuẩn bị.

Làm sao dưỡng lang là một môn học vấn.

Làm sao giết cũng là một môn học vấn.

Liền như vậy, Ninh Dạ rơi vào trong thật dài trầm tư.

Tử Cực thượng giới.

Dương Cực Phong nhìn hết thảy trước mắt, nói: "Hóa ra là như vậy sao. Thịnh Đông Bình, ta nói làm sao ngươi đột nhiên lại gởi tin cho ta, mời ta đến bế quan đây. Hóa ra là cố ý hại ta."

Lên tiếng đồng thời, ánh mắt nhưng liếc nhìn một người trẻ tuổi cách đó không xa.

Thịnh Đông Bình lĩnh ngộ, biết Dương Cực Phong đây là nói với mình, người trẻ tuổi kia rất trọng yếu.

Hắn mỉm cười nói: "Thánh Tôn có mệnh, ai dám không theo. Bất quá Dương sư huynh có thể yên tâm, Thánh Tôn đã dùng thiên đạo lập thệ, tuyệt đối sẽ không làm hại chúng ta. Không những như vậy, còn có thể tùy ý chúng ta nghiên cứu Thánh Tôn chi đạo."

Ninh Dạ phán đoán quả nhiên không có sai.

Dương Cực Phong cũng là trong lòng thầm phục, trong miệng liền nói: "Nếu như thế, Cực Phong cũng có một cái thỉnh cầu nho nhỏ."

"Ân?" Tử Cực Thánh Tôn vẫn như cũ nhắm hai mắt: "Yêu cầu gì?"

Dương Cực Phong cười nói: "Kỳ thực cũng không có gì, chính là chúng ta vì Thánh Tôn trấn áp ma tính, cũng xin Thánh Tôn cho chúng ta một ít không gian, thuận tiện chúng ta tự thân tu hành. Mặt khác, Tử Cực thượng giới cũng không có Hạo Nhiên chi đạo, điều này kỳ thực bất lợi cho chúng ta tu hành Hạo Nhiên chi khí."

Tử Cực Thánh Tôn rốt cục mở mắt: "Ngươi muốn bản tôn mở ra thượng giới?"

Dương Cực Phong không có nói gì, mà là nhìn hướng Thịnh Đông Bình.

Thịnh Đông Bình hiểu ý, lập tức nói: "Thánh Tôn, kỳ thực Dương sư huynh nói có lý. Chúng ta đều là đệ tử Hạo Nhiên Chính Khí, nhưng thân ở chỗ này trấn áp ma tính, lại không có Hạo Nhiên Chính Khí chi đạo bổ sung, tựa như 'vô căn chi mộc vô nguyên chi thủy', chung quy là có hạn. Nếu như có thể mở ra thượng giới, liền sẽ tốt hơn rất nhiều."

"Không thể được!" Thương Lệnh Tuyệt kiên quyết phản đối: "Thượng giới như mở ra, các ngươi liền có thể cùng hạ giới tự do thông tin!"

Dương Cực Phong nói: "Ta đến là có một biện pháp."

"Pháp gì?" Tử Cực Thánh Tôn hỏi.

Dương Cực Phong cười nói: "Kỳ thực cũng đơn giản. Chỉ cần ở thượng giới bố trí một đạo Thiên Tuyền Trận, mỗi quá một quãng thời gian mở ra một lần, dẫn đạo nhập giới, sau đó lại đóng là được. Trong lúc mở ra, hết thảy vì Thánh Tôn trấn áp ma tính chi nhân, đều nhập định tu hành. Hoàn thành dẫn đạo chi sự xong lại đóng, không phải là xong rồi sao?"

Nghe hắn nói như vậy, liền ngay cả Thương Lệnh Tuyệt đều cảm thấy nói có lý.

Hắn nhìn hướng Tử Cực Thánh Tôn: "Sư tôn, ngươi xem. . ."

Tử Cực Thánh Tôn trầm tư chốc lát, rốt cục gật đầu: "Có thể được. Cứ làm như thế đi."

Dương Cực Phong, Thịnh Đông Bình hơi hơi mỉm cười.

Hiện tại bọn hắn rốt cục có thể thành lập liên hệ cùng Ninh Dạ.

Cùng lúc đó, Ninh Tiện đứng ở trong đám người, yên lặng nghe bọn hắn độ hóa.

Hắn toàn lực áp chế phẫn nộ trong lòng bản thân.

Thời khắc này.

Cuối cùng hắn đã rõ ràng.

Tử Cực Thánh Tôn, hắn nhập ma rồi!

Trong đầu không ngừng lóe lên họa diện, đó là họa diện thao thiên ma khí truy sát, ngân tinh đầy trời, nhưng chạy không thoát Thánh Nhân đại năng chi uy nghiêm.

Là Thánh Nhân cấp uy năng!

Là Tử Cực!

Là hắn giết mình!

Nhất định là như vậy!

Ninh Tiện ở trong lòng hò hét.

Hóa ra là như vậy, Tử Cực lão nhi, không nghĩ tới ngươi càng đối với ta như vậy.

Chờ xem, ta tuyệt sẽ không để cho ngươi dễ dàng giải thoát như thế.

Một điểm hắc mang đã lặng yên hiện lên ở trong mắt.

Chương 193 : Ninh Dạ chung cực chi lộ

Chương 194: Ninh Dạ chung cực chi lộ

Nếu như nói Thịnh Đông Bình cùng Dương Cực Phong là dùng để áp chế ma tính, như vậy Ninh Tiện chính là dùng để kích thích ma tính —— chuyện xấu phải có kẻ chết thế đến làm.

Thông qua loại phương thức này, xem như là khiến Ninh Dạ triệt để chưởng khống tiến độ của Tử Cực.

Điều này sẽ tranh thủ đến thời gian cho kế hoạch sau này của hắn.

Mà đã có Thiên Tuyền Trận, Ninh Dạ cũng có thể mượn cơ hội phân thần hóa niệm biết tất cả phát sinh tại Tử Cực thượng giới.

Chuyện này còn phải quy công cho trận chiến cùng Thất Dạ Tinh Quân.

Hấp thu mảnh vỡ nguyên thần của Thất Dạ Tinh Quân, khiến Ninh Dạ Giang Tiểu Phàm cùng với Phong Vân Liệt đều được lợi không nhỏ, thế nhưng mỗi cá nhân lại có sự khác biệt.

Ninh Dạ chuyên chú chính là đạo cảnh, đối với Tinh La Chư Thiên, Không Gian các loại đạo cảnh đề thăng rất nhiều.

Giang Tiểu Phàm chuyên chú chính là nguyên thần, nguyên thần ý thức càng cường đại.

Phong Vân Liệt thì kế thừa bộ phận tiên pháp thần thông của Thất Dạ Tinh Quân, tại trong thực chiến được lợi không cạn.

Thế nhưng muốn liên lạc đến Tử Cực thượng giới, biết tình huống nơi đó, chân chính dựa vào lại là nguyên thần cùng đạo cảnh đột phá.

Thất Dạ Tinh Quân Tinh La Chư Thiên đạo, bản chất chính là một loại liên hợp vận dụng đối với thần cùng đạo.

Người này là trước tiên du lịch chư thiên, mỗi khi tới một chỗ, liền sẽ phân liệt một điểm nguyên thần, gửi ở tinh giới phụ cận, lấy đó làm điểm, ảnh hưởng toàn bộ tinh giới.

Chính bởi vậy, cái gọi là ‘chư thiên tinh la đều là lực lượng’ của Thất Dạ Tinh Quân, kỳ thực là sai, thực tế nhất định phải là tinh giới hắn đã từng đi qua, hắn mới có thể chưởng khống ảnh hưởng. Đáng tiếc lúc đó Ninh Dạ cũng không biết điểm ấy.

Đương nhiên coi như biết cũng vô dụng —— bởi vì hắn cũng không biết Thất Dạ Tinh Quân đã chu du quá những tinh giới nào.

Mà tại sau khi hiểu ra tất cả những thứ này, Ninh Dạ cũng liền nắm giữ loại thủ đoạn này, điều này khiến hắn cũng có thể ở trên cơ sở vốn đã là phân thần lần nữa phân liệt nguyên thần, chung quanh bố trí, lại như là hình thành một cái mạng lưới tinh thần.

Chỉ bất quá tại phương diện đạo cảnh cùng nguyên thần hắn còn chưa có cường đại như Thất Dạ Tinh Quân, nhưng chuyện này cũng không trở ngại hắn đem đạo của chính mình trải rộng toàn bộ Thiên Trung Giới, bao gồm Tử Cực thượng giới —— hắn đem một điểm nguyên thần gửi ở trên người Dương Cực Phong, do hắn mang vào

Tử Cực thượng giới.

Chỉ là bởi vì tu vi không đủ, tạm thời vô pháp đột phá Tử Cực thượng giới, cho nên mới cần lấy Thiên Tuyền Trận làm danh nghĩa, mỗi quá một quãng thời gian mở ra một lần.

Đối với Ninh Dạ mà nói, cái thu hoạch này là cự đại.

Chính bởi vậy, sau khi bản thể tiếp thu được tin tức, kỳ thực liền đã biết phương pháp đối kháng Tinh La Chư Thiên đạo của Thất Dạ Tinh Quân—— hiện tại hắn còn muốn ngăn cách liên hệ giữa quần tu cùng Tri Vi Giới đã là làm không được.

Bất quá lại như Thất Dạ bản tôn đang ngủ đông ẩn giấu giống như vậy, Ninh Dạ cũng đang ẩn giấu thực lực, cũng không có xuất thủ phá hoại.

Mọi người đều là nhìn từ bề ngoài toàn lực nghiên cứu Đạo khí Chúa Tể kia để lại, kì thực âm thầm mưu đồ.

Điều này khiến tình thế xem ra có chút quỷ dị.

Tam Tinh chi vực bên này, trước mắt là Thất Dạ Tinh Quân chiếm thượng phong —— hắn tốc độ tham ngộ nhanh hơn Ninh Dạ nhiều lắm.

Thế nhưng Thiên Trung Giới bên này, lại là Ninh Dạ triệt để đặt vững thắng thế —— Thất Dạ phân thần bị đánh tan đào dật, nhưng không giấu giếm được Ninh Dạ, mà Thất Dạ bản tôn thậm chí không biết Thiên Trung Giới chi sự.

Vì vậy vấn đề hiện tại của Ninh Dạ liền là làm thế nào đem ưu thế tại Thiên Trung Giới, chuyển hóa thành ưu thế tại Tam Tinh chi vực bên kia.

Kế hoạch cũng đã có, nhưng còn chưa đủ.

Ninh Dạ dự định hảo hảo đề thăng một thoáng cảm ngộ đạo cảnh của phân thân ở chỗ này.

Lúc trước phân thân bởi vì cảnh giới không đủ, đều là đang đánh cơ sở, bây giờ Niết Bàn, lại hấp thu mảnh vỡ của Thất Dạ Tinh Quân, cũng đến thời điểm xác định một thoáng toàn thể phương hướng phát triển.

Muốn xác định phương hướng của chính mình, liền cần mượn giám một thoáng những người khác trước.

Tử Cực Thánh Tôn cùng Thất Dạ Tinh Quân đều là tu sĩ chứng thiên đạo, chỉ là kẻ sau khảo nghiệm thất bại, đã mất đi khí vận che chở, cái trước thì chính đang đối mặt khảo nghiệm, tạm thời chưa mất.

Ngoài như vậy ra, Thất Dạ Tinh Quân đi chính là Chư Thiên Tinh La đạo, lấy ‘nghiễm’ làm chủ.

Tử Cực Thánh Tôn đi chính là Kiếp Lôi chi đạo, lấy ‘trừng’ làm chủ, đại hành thiên ý.

Nếu như nhất định phải làm cái so sánh, như vậy Thất Dạ Tinh Quân liền tương đương với thiên tử môn hạ hành tẩu, thay trời tuần thú tứ phương, Tử Cực Thánh Tôn liền là hình bộ, chuyên ty hình phạt trừng giới.

Ninh Dạ bởi vì còn chưa có thành Thánh, nhưng khí vận hưng thịnh, tương đương với là tiểu thái giám bên người thiên tử, không có quyền hạn cố định, nhưng khá được sủng tín, khắp mọi mặt đều chen mồm vào được.

Nhưng nếu muốn thành đại sự, vẫn là phải xác lập con đường.

Nếu như có thể, vậy thì đương nhiên là làm Thái tử tốt nhất.

Vấn đề là thiên quyến chi đạo bác đại tinh thâm, cái môn nào là ‘Thái tử đạo’, bản thân liền là cái vấn đề.

Ninh Dạ suy nghĩ nửa ngày, kỳ thực cũng không tìm được đáp án.

Mãi đến tận một năm sau, Ninh Dạ rốt cục đã có một điểm manh mối.

Manh mối lại là đến từ bản thể.

Nghiên cứu của bản thể đối với khối Chúa Tể đạo khí tại Tam Tinh chi vực này, rốt cục đã xuất hiện một miếng tranh ghép nhỏ hoàn chỉnh.

Quả nhiên là, Chúa Tể chết đi này hành chính là Trấn Ma đạo.

Lấy trừ ma vệ đạo làm nhiệm vụ của mình, tương tự là thiên đạo chi nhánh.

Chỉ tiếc ma chưa hết, bản thân lại nhập ma, đã thành Ngô Tam Quế.

Chẳng trách rơi xuống kết quả như thế.

Ninh Dạ cũng đã từng nghĩ tới đi trừ ma lộ, thế nhưng lần cảm ngộ này lại khiến cho hắn minh bạch, trừ ma chi nhân, tự thân thường thường cũng dễ đọa thành ma.

Ninh Dạ cùng ma đầu làm giao dịch, đi cũng là ‘sát thương tẩu hỏa’ lộ tuyến (con đường nguy hiểm dễ chết), thực sự không nắm chắc tại dưới loại tình huống này, bản thân trấn ma lộ có thể đi được sạch sẽ, vì vậy chỉ có thể từ bỏ.

Thế nhưng Trấn Ma đạo chung quy vẫn là cho Ninh Dạ một ít điểm tỉnh, giúp hắn minh bạch con đường của chính mình.

"Trừ ma vệ đạo là phòng, nhưng thái quá bảo thủ; thiên kiếp lôi đình là trừng, nhưng chung quy là đối với người mình ra tay; Chư thiên tinh la là tuần, nhưng khó kiến thành tựu; năm đó ta lấy 'Chính đạo chi quang' xâm tập ma đạo, đại khí vận hàng lâm, sau đó ma giới trăm phương ngàn kế muốn đem 'chính đạo chi quang' tống về... Mà Chúa Tể tấn thăng đệ cửu cảnh, có khả năng chính là đạo vực khoách trương đến phản giới. Nếu như thế, đến không bằng thẳng thắn đánh ra... Chân chính kiến công lập nghiệp!"

Trong Tuyền Cơ Điện, Ninh Dạ nói thầm như vậy.

Tam Tinh vực nội, bản thể cũng là hai mắt rực rỡ.

Thời khắc này, bản thể phân thân đạt thành giao hòa, rốt cục xác định bản thân thiên đạo chi lộ.

Tam Tinh chi vực.

Trên Tạo Hóa Thần Tọa, Ninh Dạ chuyển động Côn Lôn Kính.

Vậy là nơi xa phụ cận đại đạo thần khí kia, lặng yên xuất hiện một phiến không gian vòng xoáy.

Bởi vì liền xuất hiện tại bên cạnh đại đạo thần khí, Thất Dạ Tinh Quân tự nhiên cũng có phát giác, khẽ nhíu mày: "Ninh Dạ, ngươi đang làm cái gì?"

"Không có gì, chính là gần nhất có lĩnh ngộ, thử nghiệm thân thủ mà thôi." Ninh Dạ cười nói.

Thất Dạ Tinh Quân hừ lạnh: "Thử nghiệm thân thủ? Ngươi sử dụng Không Gian chi đạo, hẳn là cho rằng chính mình có thể đào tẩu?"

Ninh Dạ cười to: "Nơi đây tình huống quỷ dị, lại có ngươi nhìn chằm chằm ta, ngoại trừ truyền tống một ít thứ nho nhỏ không trọng yếu, ta còn có thể làm gì đó? Coi như làm, cũng không gạt được ngươi a."

"Ngươi cho rằng bản tôn sẽ dễ dàng bị ngươi lừa dối sao?" Thất Dạ Tinh Quân cả giận nói, dương tay chỉ một cái, lốc xoáy không gian kia dĩ nhiên biến mất.

Ninh Dạ cũng không sao: "Ngươi muốn ngăn cản liền ngăn cản là được, đằng nào chỉ tham ngộ cũng là tẻ nhạt, nhiều một chuyện chí ít đỡ tịch mịch hơn."

Nói lại lần nữa chế tạo ra một đạo vòng xoáy không gian.

Thất Dạ Tinh Quân cũng không khách khí, lại lần nữa xuất thủ ngăn cản.

Hắn không biết Ninh Dạ muốn làm cái gì, nhưng mặc kệ hắn làm cái gì, Thất Dạ Tinh Quân đều tin tưởng, ngăn cản hắn là không sai.

Vậy là Tam Tinh chi vực nội, ngoại trừ thi đấu tham ngộ đại đạo ra, giữa hai người lại thêm một cái thi đấu chế tạo kẽ nứt không gian cùng tiêu trừ kẽ nứt không gian.

Đương nhiên, lấy thủ đoạn của Thất Dạ, Ninh Dạ coi như xuất thủ triệu lần, hắn cũng như thường dễ dàng trừ khử, nhưng Ninh Dạ làm bên chủ động, coi như không đấu lại ngươi, cùng lắm nghỉ ngơi một trận ta lại tiếp tục là được.

Hắn vui không biết mệt tiến hành hành vi nhìn như không có ý nghĩa này, mà một lần kiên trì... Chính là trăm năm!

Chương 194 : Đại chiến sắp nổ

Chương 195: Đại chiến sắp nổ

Trong khi Ninh Dạ tại Tam Tinh chi vực cùng Thất Dạ tiến hành trận đấu pháp tẻ nhạt trăm năm này thì, Thiên Trung Giới bên này Ninh Dạ cũng không nhàn rỗi.

So với bản thể, chuyện phân thân bên này phải làm thậm chí càng nhiều.

Phải tu hành, mau chóng tấn thăng Nhân Hoàng, mới hảo tại tương lai thu gặt Tử Cực cái đại phì trư này.

Phải bố đạo, khiến cho đạo cảnh bản thân tiến một bước đề thăng, vì tương lai chi chiến lưu lại phục bút.

Phải ăn trộm, từ trên người Tử Cực học tập tất cả những thứ nắm giữ hắn.

Trăm năm thời gian thoáng cái đã qua, tu sĩ Thiên Tàm năm đó, có không ít đã thành tựu Niết Bàn, trở thành lực lượng nòng cốt chân chính của cái thế giới này.

Đám người Phượng Tiên Lung, Trì Vãn Ngưng, càng là tại phương thế giới này danh tiếng hiển hách.

Ngược lại là Ninh Dạ từ sau sự kiện Nguyệt Hoa Hải Châu không còn động tĩnh, đảo mắt hai trăm năm qua đi, trên giang hồ đến là không còn truyền thuyết về hắn.

Có người thậm chí bởi vậy cho rằng, Ninh Dạ đã "quá khí", không còn đem cái Ninh Dạ đã từng đem Nguyệt Hoa Hải Châu quấy nhiễu trời long đất lở kia coi là chuyện to tát.

Nhưng mà dưới mặt ngoài bình tĩnh, lại là ám lưu dũng động.

Tử Cực thượng giới.

Tử Cực Thánh Tôn sắc mặt âm trầm, tâm tình cực độ trầm trọng.

Thời gian trăm năm, chính khí trấn áp, tuy rằng khiến ma đạo sinh trưởng trong thể nội Tử Cực Thánh Tôn bị áp chế lại, nhưng tiêu trừ chỉ là ma tính, mà không phải ma giới đạo căn.

Tử Cực thậm chí có thể cảm thụ được, theo ma căn thâm chủng, thiên quyến đang từ từ bỏ hắn mà đi.

Vậy ý nghĩa là thiên đạo cũng đang nhận định, hắn đã vô pháp loại bỏ ma căn.

Không được!

Còn tiếp tục như vậy, tất cả của ta đều sẽ hóa thành nước chảy!

Trong lòng nôn nóng, khiến Tử Cực cũng bắt đầu trở nên hoảng loạn.

Ngày hôm đó, hắn lại lần nữa đem Thương Lệnh Tuyệt gọi tới.

"Cửu Đỉnh Chính Khí Trận vô pháp giúp bản tôn loại bỏ ma căn, ta cần Hạo Nhiên Chính Khí càng mạnh!" Tử Cực Thánh Tôn trực tiếp nói.

Thương Lệnh Tuyệt dọa cho nhảy dựng, hắn nghe ra mùi vị của lời này: "Sư tôn, ngài là muốn. . ."

"Niết Bàn, Nhân Hoàng!" Tử Cực Thánh Tôn nói.

Thương Lệnh Tuyệt hít vào một ngụm lãnh khí.

Sư phụ ngươi đây là muốn đem Chính Khí Tông một lưới bắt hết sao?

Bởi vì một phong thư của Thịnh Đông Bình duyên cớ, Chính Khí Tông khoảng thời gian này tạm thời không phiền toái gì, nhưng đệ tử mất tích lúc trước, bọn hắn còn vẫn luôn truy tra.

Mà bây giờ trăm năm đã qua, coi như là hạ lạc của đám người Thịnh Đông Bình, sợ cũng là sẽ tiến nhập điều tra.

Hiện tại lại đi tới chỗ cao. . .

"Sư tôn, làm như vậy, một khi để Chính Khí Tông biết, sợ là sẽ đưa tới phiền toái lớn."

"Vậy ngươi đừng để bọn hắn biết không phải là xong rồi sao?" Tử Cực Thánh Tôn cả giận nói.

Ha ha, ngươi nói đến nhẹ nhõm.

Ngươi biết bắt sống một cái Nhân Hoàng khó khăn bao nhiêu không?

Nhưng Thương Lệnh Tuyệt cũng là bất đắc dĩ, chỉ có thể gật đầu nói: "Vâng! Nếu như thế. . ."

Thương Lệnh Tuyệt hạ quyết tâm: "Đệ tử nguyện vì sư tôn xá tử!"

Một cái ý nghĩ của các đại năng, hạ giới chính là một trận gà bay chó chạy.

Tử Cực Thánh Tôn cũng không biết quyết định của hắn ý vị như thế nào, bất quá coi như biết, nghĩ đến cũng không hề để ý.

Đệ tử a, không phải là lúc mấu chốt dùng để hi sinh vì sư phụ sao?

Từ ngày đó trở đi, đệ tử Chính Khí Tông xem như là gặp vận rủi lớn.

Lai Vu Thượng Nhân, Hồng Hộc Tiên Tôn, Nguyệt Ảnh Tiên, Kim Vô Úy, Vân Trung Thánh, từng cái từng cái nhân vật Chính Khí Tông đại danh đỉnh đỉnh trước sau mất tích, cũng đưa tới Chính Khí Tông coi trọng. Trong lúc nhất thời đệ tử Chính Khí Tông người người tự nguy, không dám dễ dàng đản sinh xuất hành. Chợt có xuất động, cũng tất nhiên kết bè kết đội.

Nhưng vô dụng.

Dưới hữu tâm tính vô tâm, mặc kệ đội ngũ cấp bậc gì, đều sẽ không tao ngộ kết quả tốt.

Nhưng mà Chính Khí Tông chung quy không phải kẻ ngốc.

Hai tháng sau, Chính Khí Tông Nhân Hoàng đại năng Kim Luân Tôn

Giả tao ngộ đột tập, ba tên Nhân Hoàng đại năng liên hợp xuất thủ, nhưng Kim Luân Tôn Giả lại vẫn là dựa vào tự thân cường hoành thoát đi.

Sau đó tuyên bố, kẻ ra tay là Tử Cực Cung Lâm Lạc Phượng, Hồi Quang Tiên cùng Cổ Bất Kiếp.

Tin tức vừa ra, Thiên Trung Giới vì thế đại hoa.

Tất cả mọi người đều không nghĩ tới, đánh lén bắt cóc đệ tử Chính Khí Tông, dĩ nhiên lại là Tử Cực Cung.

Thương Lệnh Tuyệt tự nhiên là kiên trì phủ nhận, công bố đó là có người giả mạo người trong bổn cung, Tử Cực Cung tuyệt sẽ không làm chuyện như thế.

Nhưng Chính Khí Tông nào còn quản cái này, chưởng giáo Mục Thiên Hồng công bố hạn Tử Cực Cung trong vòng ba ngày đem hết thảy đệ tử bắt cóc giao ra, bằng không đem sẽ đích thân tới cửa đòi người.

Tuyền Cơ Điện.

Ninh Dạ nghe Phong Vân Liệt báo cáo, như có suy tư: "Chuyện này, ngươi thấy thế nào?"

Phong Vân Liệt hiện tại xem như là đáng tin tử trung của Ninh Dạ, đối với sự tình cũng cơ bản rõ ràng, trực tiếp nói: "Tử Cực Cung lần này liền Niết Bàn Nhân Hoàng đều ra tay, động tác quá lớn, tám thành là sẽ khai chiến."

"Vấn đề liền ở đây." Ninh Dạ lắc đầu: "Hai phái này một khi khai chiến, chắc chắn sẽ kinh động Hạo Nhiên Thánh Tôn. Nếu như hắn xuất thủ, chuyện của Tử Cực quá nửa liền không gạt được."

"Đúng a." Phong Vân Liệt thở dài nói: "Hạo Nhiên Thánh Tôn một khi tham gia, Tử Cực hoàn toàn bất đắc dĩ, chỉ sợ cũng đành hướng Hạo Nhiên Thánh Tôn nói rõ sự thực, mà một khi nói rõ ràng, nói không chừng cũng chỉ có thể thuận thế cúi đầu, thẳng thắn thỉnh hắn xuất thủ trấn áp ma tính, cứ như vậy, kế hoạch của chúng ta cũng liền rất khó chấp hành."

Đúng, Ninh Dạ không sợ Hạo Nhiên Thánh Tôn xuất thủ, chỉ sợ Hạo Nhiên Thánh Tôn giúp Tử Cực trấn áp ma tính, chuyện này đối với kế hoạch của Ninh Dạ bất lợi rất lớn.

Đồ chó Tử Cực, ngươi cũng thật là không biết nhẫn nại, không phải là không hoàn thành kế hoạch sao, cần lòng như lửa đốt liền Niết Bàn Nhân Hoàng đều ra tay như thế sao?

Kỳ thực cái này đến không thể trách Tử Cực, thực tế chuyện này vẫn là do Bàn Xà —— Ninh Dạ muốn kéo dài thời gian, hắn lại không muốn, nhưng lại không muốn trực tiếp trở mặt cùng Ninh Dạ, vì vậy tại trên người Ninh Tiện động tay chân khá là lợi hại.

Ninh Tiện mỗi ngày vì Tử Cực loại bỏ ma tính, nhưng chính hắn liền có ma căn ám tàng, loại bỏ đồng thời cũng đang vì Tử Cực gieo xuống ma căn mới, kết quả liền là ma tính tuy rằng áp chế, ma căn lại đang trưởng thành, cứ như vậy, Tử Cực có thể nào không khủng hoảng?

Ninh Dạ cũng biết việc này hơn nửa có quan hệ cùng Bàn Xà, cũng không cách nào trách nhân gia không phối hợp bản thân.

Thời khắc này nói: "Tử Cực lão nhi làm việc cũng là thiếu suy nghĩ, ta phỏng chừng hắn cũng là cấp hỏa công tâm, căn bản liền không nghĩ tới chuyện này náo lớn rồi đối với chính hắn cũng không tốt, hiện tại biết phỏng chừng cũng đang hối hận."

"Nhưng vấn đề là hối hận đã muộn rồi." Lâm Lang nói.

"Không, nếu như hắn hối hận, vậy thì còn có cơ hội." Ninh Dạ vuốt cằm nói: "Chỉ cần tìm cái cõng nồi, hẳn là còn có thể đem nồi hất ra."

"Nhưng hiện tại vấn đề là đại chiến sắp tới, coi như muốn tìm người cõng cái nồi này, sợ cũng là không kịp." Phong Vân Liệt ưu tâm lo lắng nói.

Hai cái đỉnh cấp đại phái một khi đánh lên, tất nhiên là kinh thiên động địa chi sự, mà chuyện cõng nồi lại cần trù tính từ trước, hiện tại mới làm, vội vội vàng vàng, tất nhiên trăm ngàn chỗ hở, không gạt được Chính Khí Tông.

"Vậy thì phải xem, chiến cuộc lúc đó sẽ phát triển thế nào." Ninh Dạ nhưng du nhiên nói.

"Cái gì?" Mọi người không rõ.

Liền ngay cả Giang Tiểu Phàm cũng không khỏi hỏi: "Đại chiến vừa nổ ra, tử thương tất nặng, dưới tình huống này, Hạo Nhiên Thánh Tôn làm sao có khả năng không ra mặt?"

"Nói hay lắm!" Ninh Dạ nhưng cười nói: "Con người đều là bao che cho con. Hài tử trong nhà đánh nhau, người lớn không thể nào không ra mặt. Trừ phi. . . Hài tử nhà mình chiếm chính là thượng phong!"

Nghe nói như thế, chúng nhân ngạc nhiên: "Ngươi là nói. . ."

"Đúng!" Ninh Dạ đã nói: "Chỉ cần Chính Khí Tông tại trong trận đại chiến này chiếm thượng phong, hầu như không có tử thương, thậm chí phản có thu hoạch, vậy ta tin tưởng, Hạo Nhiên Thánh Tôn tại dưới tình huống Tử Cực không ra mặt là tuyệt đối sẽ không nổi bong bóng."

Còn có logic này?

Bất quá ngẫm lại cũng thật đúng a.

Nhà ai không bao che cho con?

Nếu như Chính Khí Tông rơi xuống hạ phong, Hạo Nhiên Thánh Tôn nhất định sẽ đứng ra, chiếm thượng phong, hắn vẫn là có lý do giả câm vờ điếc.

"Nhưng vấn đề là Tử Cực Cung nguyên bản liền là thiện chiến chi phái, lại thêm Chính Khí Tông lúc trước lại đã bị Tử Cực Cung đào mất không ít đệ tử tinh anh, một khi giao thủ, Chính Khí Tông không hẳn là đối thủ của Tử Cực Cung." Giang Tiểu Phàm rầu rĩ nói.

Ninh Dạ trợn trắng mắt một cái: "Chúng ta để làm gì? Ninh Dạ ta vốn là cùng Tử Cực Cung không hợp, bây giờ Tử Cực Cung hành đạo chích chi sự, là chính đạo sở bất dung! Ta là chính khí chi nhân, tự nhiên giúp đỡ chính nghĩa, chủ trì công lý!"

Chúng nhân đồng thời vỗ tay: "Kế này đại diệu!"

"Như vậy hiện tại liền còn lại một vấn đề." Ninh Dạ ý vị thâm trường nói.

"Ai tới cõng nồi?" Chúng nhân đã đồng thời cười to lên.

Chương 195 : Tứ hải tương phù (trợ)

Chương 196: Tứ hải tương phù (trợ)

Chính Khí Tông, Hạo Nhiên Điện.

Trên đại điện, Mục Thiên Hồng đoan tọa thượng thủ, hạ phương là Chính Khí Tông ngũ lão phong thủ tọa, cùng với tu sĩ dưới trướng các phong đầu.

Mục Thiên Hồng cao giọng nói: "Ba ngày đã qua, Thương Lệnh Tuyệt từ đầu đến cuối không có chính diện hồi đáp, cũng không thả người, xem ra là quyết tâm muốn đối nghịch cùng Chính Khí Tông ta. Việc đã đến nước này, xem ra Chính Khí Tông ta là vô luận thế nào cũng phải hướng Tử Cực Cung đòi cái công đạo."

Chỗ hạ thủ, một tên trường mi lão giả nói: "Sư huynh, đại chiến nếu nổ ra, khó mà vãn hồi. Có phải là cần cân nhắc thêm chút?"

Người này gọi Tu Vô Nhai, lại tên Thượng Lâm Tiên, chính là thủ tọa đệ nhất phong Thượng Lâm Phong của Chính Khí Tông, làm người là cực cẩn thận, xem như là một trong số ít phản chiến phái.

Một tên đại hán hói đầu tại đối diện hắn, sau đầu kim luân treo cao, chính là Kim Luân Tôn Giả bị đánh lén ngày đó.

Kim Luân cả giận nói: "Tu Vô Nhai, lão nhi ngươi quá là nhát gan, ngày nào cũng sợ cái này, sợ cái kia. Tử Cực Cung cũng đã khi phụ đến trên đầu rồi, còn trông trước trông sau, một điểm quyết đoán cũng không có."

Tu Vô Nhai cười khổ: "Ta chẳng qua là cảm thấy chuyện có kỳ lạ, đừng trúng gian kế kẻ khác."

"Gian kế cái * mỗ mỗ ngươi. Chẳng lẽ lão tử mắt mù, liền kẻ thâu tập ám toán lão tử cũng không thấy rõ? Hay là hiện tại tùy tiện ai cũng có thể giả mạo Nhân Hoàng? Đừng đem cái trò kia của ngươi ra lừa gạt người!" Kim Luân chửi mắng.

Phía dưới Kim Luân là một tên bạch y nữ tử, tay nắm một thanh ngọc thước, nói: "Kim Luân đừng nổi nóng, chuyện này là Tử Cực Cung làm là không thể nghi ngờ, chỉ là còn không quá rõ ràng bọn hắn vì sao làm vậy. Khai chiến xác thực không phải chuyện nhỏ, nhưng cũng không thể liền như thế mặc cho Tử Cực Cung bắt nạt đến trên đầu chúng ta. Bất quá trước lúc này, có cần trước tiên bẩm báo sư tôn hay không?"

Nữ tử này là Ngọc Dao Tiên, cũng là một trong Ngũ Đại Thủ Tọa.

Mục Thiên Hồng thở dài: "Ngươi cho rằng ta chưa từng hỏi sao? Bất quá sư tôn cũng nói rồi, Tử Cực bế quan, hắn tạm thời không liên lạc được Tử Cực. Hơn nữa. . ."

Hắn chần chờ một chút, không hề nói tiếp.

Thế nhưng mấy tên thủ tọa lại trong lòng rõ ràng.

Hạo Nhiên Thánh Tôn bản thể từ lâu du lịch, bây giờ lưu ở chỗ này cũng bất quá là một cái phân thân.

Vì vậy dưới tình huống này, Hạo Nhiên cũng không mong muốn chính thức trở mặt cùng Tử Cực.

Trên thực tế Thánh Nhân du lịch trước nay là cơ mật, ai cũng không hy vọng thời điểm bản thân du lịch trong nhà có chuyện, vì vậy đại thể che che đậy đậy, chính bởi vậy, Hạo Nhiên Thánh Tôn du lịch chi sự không thể dễ dàng tiết lộ, thậm chí ngay cả Mục Thiên Hồng đều không xác định, sư phụ đến cùng có phải là đã du lịch thật hay không —— cũng có một ít gia hỏa cáo già, rõ ràng không có du lịch, nhưng hoang xưng du lịch, chính là muốn xem xem khoảng thời gian này sẽ phát sinh cái gì.

Nói chung, Tử Cực bế quan không ra, Hạo Nhiên Thánh Tôn cũng có nguyên nhân của bản thân sẽ không dễ dàng đứng ra, vì vậy hạ giới chi sự, chung quy vẫn là phải dựa vào chính mình để giải quyết. Chỉ có thực sự giải quyết không được, mới có thể cầu chư thượng giới.

Thượng giới vô pháp cầu, Mục Thiên Hồng lời đã thả ra ngoài, chưởng giáo của đỉnh cấp đại phái, lời đã nói ra, nước đã đổ ra, thu là thu không được.

Vì vậy. . . Thật giống chỉ có thể đánh?

Đúng vào lúc này, một tên tu sĩ phi bẩm: "Báo! Chưởng giáo, bên ngoài có đệ tử của hơn hai mươi cái môn phái đột nhiên đến thăm."

"Ai?"

"Nói là bất mãn hành vi của Tử Cực Cung, nếu Chính Khí Tông ta muốn cử thiên đạo chi sư, thảo phạt bất nghĩa, nguyện ý giúp đỡ."

Kim Luân Tôn Giả nghe nói như thế, thất thanh cười nói: "Đệ tử một ít tiểu môn phái, có cái gì có thể giúp, bảo bọn hắn đi đi, hảo ý chân thành ghi nhớ, vẫn là không nên đến tham dự náo nhiệt."

Tu sĩ kia gãi gãi đầu, muốn nói lại thôi.

Ngồi ở dưới tay Ngọc Dao Tiên chính là Hạo La Tiên Tôn đi qua thiếu tú tái năm đó, nhìn ra tu sĩ do dự, nói: "Trước tiên nói một chút là ai đi."

Tu sĩ kia lúc này mới nói: "Vệ Xuân Nguyên, Quý Ma Âm, Lý Thiên Tàn, Cừu Bất Quân, Phong Đông Lâm, Cố Tiêu Tiêu, Dung Thành. . ."

Hắn một hơi báo ra hơn hai mươi cái danh tự, nghe thấy mọi người đều mộng bức.

Ta fuck!

Tình huống gì?

Đây đều là thiên kiêu các phái thanh danh vang dội trăm năm nay a, đặc biệt là Phong Đông Lâm còn là Hằng Vũ Tông thiên kiêu, nói là kẻ tương lai có hi vọng kế thừa vị trí chưởng giáo Hằng Vũ Tông, mặc dù nói có hi vọng kế thừa chi nhân tại các đại phái không có 100 cũng có mấy chục, nhưng cũng là chuyện cực ghê gớm.

Cố Tiêu Tiêu là thiếu chưởng giáo của Phồn Hoa Phái, đã là nhân vật tay nắm thực quyền.

Dung Thành là một trong song tử Thiếu Động Phái, một cái khác là Cảnh Hoành Nghiệp Thọ Quang Giới năm đó.

Ma Âm cùng Thiên Tàn là chưởng giáo Song Tuyệt Môn—— bọn hắn trực tiếp liền đã là lão đại rồi.

Vệ Xuân Nguyên đến là cái tán tu, nhưng người này giao du rộng lớn, vưu thiện nữ tu, diễm sự vô song, nghe nói chọc một mình hắn, mặt sau có thể kéo ra một đống thành danh cường đại nữ tu, ăn cơm nhuyễn không còn biết trời đâu đất đâu, hào xưng ‘Thanh Sơn Bất Lão Tùng, Vô Song Tử Kim Trụ’, cái ý vị trong này a, tự mình tìm kiếm đi.

Hơn nữa bản thân những người này cũng đều là Niết Bàn cảnh giới, bất luận là danh vọng, thực lực, thế lực sau lưng đều không kém.

Đột nhiên chạy tới muốn giúp Chính Khí Tông, khiến Chính Khí Tông cũng nhất thời mộng bức.

Chính Khí Tông tuy rằng có Nhân Hoàng đại năng, thế nhưng Niết Bàn cảnh vẫn như cũ là lực lượng chủ chiến, Chính Khí Tông vốn là có hơn năm mươi cái Niết Bàn, bất quá sau khi bị Tử Cực Cung cướp giật một phen, lại thêm bế quan không rõ tung tích, thực tế có thể điều dụng không tới 30 cái, hiện tại một thoáng bốc lên hơn hai mươi người, tựa như một thoáng nhiều thêm một nhánh sinh lực quân, làm sao có thể không kích động.

Ngay sau đó liền mời chúng nhân đi vào.

Đương nhiên, không thể thiếu cũng phải hỏi han một phen, vì sao muốn giúp Chính Khí Tông.

Trong này vẫn thuộc về Dung Thành tối biết ăn nói, tới chính là một phen vi ngôn đại nghĩa: "Tử Cực Cung đa hành bất nghĩa, đảo hành nghịch thi, chúng ta chính khí tại tâm, tự nhiên khuông phù chính nghĩa, trảm yêu tru tà."

Đáng tiếc hắn nói đẹp đẽ mấy, lại không mấy cái tin tưởng.

Vệ Xuân Nguyên liền đơn giản hơn nhiều: "Ta có cừu oán cùng Tử

Cực Cung."

Vệ Xuân Nguyên năm đó lúc du lịch, từng cùng người của Tử Cực Cung đánh qua. Chuyện này vốn cũng không có gì, nhưng hiện tại lấy ra nói, cũng là cái cớ tốt.

Quý Ma Âm thì cười nói: "Huynh đệ ta sau khi sư tôn bệnh cố năm đó, sư huynh đệ ta hai người thượng vị, đồng liêu trong môn phái có nhiều không phục, cho rằng hai người chúng ta nhập môn thời gian quá ngắn, tư lịch không đủ. . ."

Mục Thiên Hồng đã minh bạch, đây là hi vọng mượn cơ hội này, để tranh thủ Chính Khí Tông chống đỡ.

Mục Thiên Hồng gật đầu nói: "Thiên Tàn Ma Âm hai vị tuy thời gian tu hành bất quá hơn hai trăm năm, thế nhưng thiên phú quá nhân, tài hoa hoành dật. Tu hành chi đạo, đạt giả làm đầu, nào có mọi chuyện luận tư lịch đạo lý, Chính Khí Tông ủng hộ các ngươi."

Cố Tiêu Tiêu cười nói: "Phồn Hoa Phái phù tại kỹ mà khinh tại bản, trước sau khuyết một môn trấn phái thần công. Tiêu Tiêu tự hỏi thiên tư vẫn còn có thể, khổ nỗi môn phái căn cơ có hạn, tiến lên không đường."

Ngọc Dao Tiên cười nói: "Hóa ra là như vậy. Chính Khí Tông tiên pháp thần thông vô số, nếu Phồn Hoa Phái đã nguyện ý ra tay giúp đỡ, tự nhiên cũng cần phải cấp cho khen thưởng. Không chỉ là các ngươi, chư vị khác cũng là như vậy."

Muốn giúp đỡ tổng cần phải có một cái cớ.

Có muốn trèo cành cao, có chính khí làm đầu, có muốn mượn thế, có muốn chỗ tốt. Mỗi cá nhân đều có nhu cầu của bản thân, như vậy mới nói còn nghe được.

Tối trọng yếu chính là, như vậy cũng sẽ không làm không công.

Mà sau khi một làn sóng người này xuất hiện, Chính Khí Tông cũng ý thức được, đại chiến đã không thể tránh khỏi, Tử Cực Cung nói không chắc cũng sẽ mời đồng đạo giúp đỡ, dưới tình huống này, từ chối hiển nhiên là không sáng suốt, tự nhiên càng phải quảng nạp hiền tài.

Lập tức tiếp thu sự giúp đỡ của chúng nhân, không do dự nữa, điểm tề môn hạ tu sĩ, khuynh sào xuất động, hướng về Tử Cực Cung mà đi.

Khiến Mục Thiên Hồng kinh ngạc chính là, chưa tới Tử Cực Cung, dọc theo đường đi lại dồn dập có tu sĩ xin theo.

Nguyên Dương Phái Khâu Cực Thạc, Vạn Bảo Tông Liêu Hiển Quý, Thiên Yêu Môn Long Bất Kinh, Chiến Vương Các Kim Thế Chung, tán tu Huyết Quỳ Tử, Bách Chiến Phong Cổ La từng cái từng cái danh nhân đại năng càng dồn dập xin vào.

Trên đường đi, "Tiên sư xin dừng bước" không ngừng bên tai.

Chưa đến Tử Cực Cung, thế mà đã có gần trăm vị tu sĩ cảnh giới Niết Bàn cùng Vô Cấu gia nhập hàng ngũ của Chính Khí Tông.

Điều này khiến cho Mục Thiên Hồng cũng là vui mừng khôn xiết, nói thẳng: "Thiên mệnh tại ta, đắc đạo giả đa trợ!"

Chương 196 : Tiên chiến (1)

Chương 197: Tiên chiến (1)

Lần này xuất kích, lực lượng ngoài sáng của Chính Khí Tông hầu như là khuynh sào xuất động.

Theo tính toán có Nhân Hoàng sáu vị, Niết Bàn hai mươi tám vị, Vô Cấu 324 vị, lại thêm Vạn Pháp đệ tử 3000 người.

Ngoài như vậy ra, chính là tu sĩ các nơi đến giúp đỡ, tổng cộng khoảng 1300 người —— Ninh Dạ muốn giúp Chính Khí Tông, tự nhiên không thể nào đều là người mình, mỗi cá nhân đều có vòng giao hữu của bản thân, hô bằng hoán hữu, còn có thể kéo tới không ít.

Vì vậy trừ Nhân Hoàng vẫn như cũ sáu vị ra, Niết Bàn về số lượng lên tới 77 vị, Vô Cấu về số lượng lên tới 789 vị, luận thực lực trung tầng, đã là đại đại vượt qua thực lực bản thân Chính Khí Tông.

Nhưng mà đây còn chưa phải toàn bộ lực lượng.

Tu sĩ Thiên Tàm đương niên hạ xuống hơn ba trăm người, bây giờ xuất hiện cũng chỉ là một phần ba, còn có một bộ phận, Ninh Dạ là muốn giữ lại xem tình huống.

Hắn biết đại quy mô hành quân như vậy, Thương Lệnh Tuyệt không có khả năng không có chuẩn bị.

Mười ngày sau, tại trải qua một phen trì hoãn, Chính Khí Tông rốt cục đã tới trước điện Tử Cực Cung.

Tuy rằng số lượng chỉ là năm ngàn chi chúng, về khí thế nhưng sánh mười vạn thiên binh thiên tướng.

Mỗi người một phiến vân đoàn, hoặc kỵ thừa yêu thú, hoặc đằng vân giá vụ, hoặc bảo điện danh sát, hoặc tiên binh thần khí, trong lúc nhất thời già thiên tế nhật, đâu đâu cũng có tiên nhân phong mang, phóng mắt nhìn tới, chân trời mênh mông, đều là tiên nhân tung ảnh.

Mà đứng đầu chính là một toà tiên cung vân điện, hào Chính Vân Điện, chính là một trong những thần khí trấn điện của Chính Khí Tông.

Mục Thiên Hồng cao cư trên Ngọc Hâm Thần Tọa, dưới thân có chín chín tám mươi mốt tòa huyền mâu thần tượng, mỗi tôn đều có mạc đại uy năng, có thể thành đỉnh cấp tiên trận.

Phất trần khẽ phất, tiên pháp tự đem thanh âm của hắn truyền ra xa xa: "Thương Lệnh Tuyệt, Tử Cực Cung ngươi đảo hành nghịch thi, bắt cóc đệ tử Chính Khí Tông ta. Bây giờ, là thời điểm cho cái bàn giao."

Trong Tử Cực Cung, thanh âm cười lạnh của Thương Lệnh Tuyệt truyền ra: "Mục Thiên Hồng, cách làm này của ngươi, là không giống như là muốn bàn giao a."

Mục Thiên Hồng tự cao thực lực cường hoành, cũng không cùng hắn phí lời, trực tiếp nói: "Ngươi không cho, bản tọa liền tự thân tới lấy!"

Nói phất trần vung lên, chân trời mãn sinh vân yên, hóa thành vô tận Hạo Nhiên chi khí huy hoàng lạc hạ.

Đến chính là đánh, Mục Thiên Hồng vừa ra tay, chính là phong thái đường hoàng đại khí.

Bên này Tử Cực Cung cũng không kém, liền nghe trong cung chung minh khánh hưởng, lôi trường âm minh.

Cả tòa Tử Cực Cung đều hoá sinh lôi quang, chói mắt rực rỡ.

Thiên không càng là kiếp vân đại khởi, ẩn nhiên đã có lôi đình diệu thế chi uy.

Tử Cực Cung hành thiên phạt chi đạo, xác thực không tầm thường, thiên đạo kiếp lôi đều có thể hô chi mà tới.

Thời khắc này thiên không kiếp vân vừa hiện, vô số lôi đình chói mắt mà ra, chính là Tử Đình Thiên Cức đại trận của Tử Cực Cung.

Chính Khí Tông sớm biết sẽ có việc này, dồn dập xuất thủ, Hạo Nhiên Chính Khí gia thân.

Tử Cực Cung tuy thiện thiên kiếp, nhưng thiên đạo chi phạt chung quy là tên bắn có đích, không phạt chưa xúc thiên quy chi nhân.

Hạo Nhiên Chính Khí chính là trừ tà chính khí, vì vậy không bị thiên khiển, lấy thiên khiển chi lực hành chi, liền hiệu quả có hạn, cuối cùng bất quá là thiên lôi mà thôi, hoàn toàn không đủ sợ hãi, vì vậy chiến đấu chân chính chung quy vẫn phải xem bản lĩnh chính mình.

Sau một khắc trong Tử Cực Cung đã xuất hiện rất nhiều tu sĩ, chính là những đại năng tu sĩ tiếng tăm lừng lẫy của Tử Cực Cung.

Từng kẻ từng kẻ dồn dập xuất thủ, trong thiên địa dấy lên phong vân, vô số tiên pháp thần thông huyễn hóa ra vạn thiên sắc thải, càng hình thành chư bàn tươi đẹp quang cảnh, lũ lượt tuôn ra.

Có thiện ngự bảo giả, điều khiển các loại pháp bảo, sát phạt quả đoán; có thiện ngự thú giả, ra lệnh một tiếng, vạn thú bôn đằng; có thiện lôi cức đạo pháp giả, hoang cuồng lôi điện bất tuyệt vu không; có thiện vô hình thần thông giả, một tiếng cười khẽ, đều khỏa quyển ra vô tận triền miên chi sát ý.

Thời khắc này liền thấy một tên phấn y nữ tử xuất hiện, trong lúc bước chân khẽ động, có thải vân phiêu phiêu, sau đầu ngọc phượng chi ảnh huyễn động, phượng đề trường minh.

"Lâm Lạc Phượng!" Ngọc Dao Tiên hô lên một tiếng, đã tiến lên nghênh đón.

Lâm Lạc Phượng này cũng là một tôn Nhân Hoàng đại năng có tiếng của Tử Cực Cung, nghe nói lúc hàng sinh, có phượng vẫn tại sơn, hóa thành Lạc Phượng Sơn, Lâm Lạc Phượng vì vậy mà minh, sau được lạc phượng di chỉ, hoặc một bản mệnh thần vật, tu thành vô thượng thần thông, hào Lạc Phượng Tiên Tử.

Bây giờ Lạc Phượng Tiên Tử năm đó đã thành Lạc Phượng Tiên Tôn hiện tại, thủ đoạn lại so với năm đó cường càng hung ác, trong tay Ngọc Phượng Trâm khẽ động, ngọc phượng kia liền đằng vân mà lên, chiêu diêu ra phượng vũ cửu thiên chi khí thế.

Ngọc Dao Tiên cũng đáp lại diêu quang thần thông, một phiến quang ảnh lướt qua, ngọc phượng chi ảnh rung động, như kinh lịch thiên đao vạn kiếp, trong tiếng thê khiếu, là mạn thiên liệt diễm đẳng không quyển.

Bên này Kim Luân Tôn Giả cũng cùng Cổ Bất Kiếp, người này hào xưng Bất Kiếp, lại là điển hình kiếp lôi đạo đại năng, nghe nói là Tử Cực Thánh Tôn yêu nhất chi đệ tử, năm đó từng muốn đem vị trí chưởng giáo truyền cho Cổ Bất Kiếp, tuy rằng cuối cùng là Thương Lệnh Tuyệt tiếp nhận chưởng giáo, nhưng cũng có thể thấy tạo nghệ của người này tại đạo pháp một đường.

Bên này đối diện Kim Luân Tôn Giả Vô Định Kim Luân, Cổ Bất Kiếp cười lạnh: "Ngươi ngày đó thụ một kích Cửu Diệu Thần Lôi của ta, ám thương tại thân, bây giờ tái chiến, sợ không dễ chiếm chỗ tốt như vậy chứ?"

Ngày đó Kim Luân Tôn Giả tuy rằng trốn thoát ba người bọn họ truy sát, nhưng cũng bị thương không nhẹ, đến hiện tại vẫn chưa khỏi hẳn.

Thời khắc này nghe Cổ Bất Kiếp nói như vậy, nộ từ tâm khởi: "Ngươi đây là tự mình thừa nhận rồi!"

"Thừa nhận thì đã làm sao!" Cổ Bất Kiếp cười lạnh đánh ra một đạo điện quang như du long, lôi điện chi điện này càng như vật sống, nhiễu Vô Định Kim Luân du tẩu một vòng, càng là đem Vô Định Kim Luân vững vàng cố định lại, đồng thời Cổ Bất Kiếp đã liên tục nổ ra mười ba đạo thần thông oanh kích mà ra.

Hai người này thực lực vốn là sàn sàn với nhau, nhưng Cổ Bất Kiếp bắt nạt hắn thụ thương trước, lại là ăn chắc lão già này.

Một bên khác Hạo La Tiên Tôn cũng đối đầu cùng Hồi Quang Tiên, Tu Vô Nhai đối đầu cùng Hãn Hải Chân Quân, mấy vị Nhân Hoàng đại năng dồn dập xuất thủ, hình thành vòng chiến tối huy hoàng nơi chân trời, vây quanh bọn hắn, là vô số tu sĩ Niết Bàn, cũng đều tự tìm đối thủ.

Lại ra bên ngoài, mới là Vô Cấu cùng Vạn Pháp.

Bọn hắn tu vi có hạn, căn bản dính không được chiến đấu giữa đại năng, nhưng cũng có phương thức của bản thân.

Từng cái từng cái kết thành trận pháp, liên hợp xuất thủ, tương tự hóa thành kình thiên cự nhận chém xuống. Bọn hắn cũng không cầu có thể kích sát đại năng, nhưng cho dù chỉ là chia sẻ bộ phận, tạo thành một ít ảnh hưởng, cũng có thể vì chiến tranh thiên bình chi thắng bại tăng thêm một chút tiền vốn.

Mà làm hai phái hạch tâm Thương Lệnh Tuyệt cùng Mục Thiên Hồng, thì đều không tiếp tục xuất thủ, mà là tọa trấn trung ương, điều binh khiển tướng.

Tiên giới chinh chiến, cùng phàm gian bất đồng, nhưng cũng có nhất định chi quy, binh pháp chi năng cũng là thiếu không được.

Thời khắc này Mục Thiên Hồng mắt thấy hai phái đã đánh thành một đoàn, song mục chi hạ, chiến cuộc đều trong đáy mắt, chiến cuộc nhìn như lộn xộn khó phân cao thấp, lại bị hắn dễ dàng liền nhìn ra dấu hiệu, đã nói: "Tử Cực Cung có địa lợi chi tiện, Tử Đình Thiên Cức Trận tuy vô pháp hoàn toàn kiến công, uy hiếp lại vẫn là không nhỏ. Hạch tâm trận này ở trong cung, nội có ba ngàn cấm chế, ta cần thiện phá trận chi nhân, mang một đội tu sĩ, trùng kích cánh tả Tử Cực Cung, diệt một nơi chống đỡ trong đó. Chư vị. . . Ai muốn đi?"

Nói đã nhìn hướng đám khách khanh Vệ Xuân Nguyên, Dung Thành bên người.

Đám người Dung Thành thầm mắng trong lòng, không trách lão nhi ngươi ban đầu nhiệt tình như vậy, tới đầu tiên là đệ tử bản tông xuất chiến, hóa ra chuyện nguy hiểm còn ở phía sau.

Ngươi là thật sự không đem viện binh coi là người a!

Nếu không phải mệnh lệnh của Ninh Dạ, chỉ bằng loại cách làm này của hắn, mấy cái Vệ Xuân Nguyên sợ sẽ muốn xoay người rời đi.

Bất quá trên mặt vẫn như cũ cười hi hi, lẫn nhau liếc mắt một cái, đồng thời nói: "Chúng ta nguyện làm đi đầu!"

Trùng kích Tử Cực Cung tuy rằng nguy hiểm, nhưng chỗ tốt cũng lớn, thực tế cũng phù hợp ý nguyện của bản thân bọn hắn.

Ngô, lão già này phỏng chừng cũng là nghĩ đến một tầng này đi.

Bất quá tại trong cái nhìn của hắn, quá nửa là cho rằng bọn họ không làm được.

Chương 197 : Tiên chiến (2)

Chương 198: Tiên chiến (2)

Ngoài Tử Cực Cung, hai phái dấy lên đại chiến.

Mà ngoại viện binh của Chính Khí Tông thì bị xem là đội cảm tử, đi trùng kích Tử Cực Cung đại trận.

Chuyện này đối với Chính Khí Tông cùng tu sĩ Thiên Tàm mà nói, đều là cực thích hợp.

Đối với Mục Thiên Hồng mà nói, trong lòng kỳ thực cũng không phải là không có tính toán. Hắn khiến những người này đi trùng kích Tử Cực Cung, không chỉ là bởi vì đối phương là người ngoài, cũng bởi vì không chắc đường lối của những người này—— vạn nhất bên trong có người Thương Lệnh Tuyệt phái tới đây?

Hỗn ở trong làm chút phá hoại gì đó, chẳng phải phiền phức?

Vì vậy khiến bọn hắn đi trùng kích Tử Cực Cung, đó chính là việc không thể tốt hơn, chí ít sẽ không ảnh hưởng đến bản bộ.

Mà đối với đám người Dung Thành mà nói, loại công việc này tuy rằng nguy hiểm lớn, chỗ tốt cũng lớn.

Nhưng nguy hiểm đều là tương đối mà nói, những người này đều là phân thân chuyển sinh, thứ nhất không sợ chết, thứ hai thực lực cũng cao hơn so với bên ngoài. Tối trọng yếu chính là —— còn có hai phần ba số người vẫn ẩn giấu đây?

Còn có Ninh Dạ đây?

Ninh Dạ lúc này liền tại ngoài tám ngàn dặm nhìn đây.

Thời khắc này mắt thấy đám người Dung Thành phát khởi trùng kích đối với Tử Cực Cung, liền đưa tin nói: "Tử Đình Thiên Cức Trận có cửu trọng lôi kiếp, thập bát trọng liên hoàn, cánh tả chính là vị trí đỗ môn, chủ biến hóa, khả cường khả nhược, các ngươi trùng kích lực độ càng mạnh, tao ngộ phản kích lại càng lớn, vì vậy tuyệt đối đừng cho rằng chính mình thực lực mạnh liền có thể chơi cứng."

Dung Thành ân một tiếng: "Vậy thì thu liễm chút?"

"Cũng đừng quá thu, không vào được liền không có chỗ tốt. Để ta nghĩ xem. . ." Ninh Dạ sờ sờ cằm: "Như vậy, để Thiên Tàn, Ma Âm lấy Lôi Đình Chi Lực kích chi, thanh thế tạo lớn chút. Sau đó ngươi lấy độn pháp tiến vào, thả Càn Ly Châu, đi tốn vị, thi Hóa Vũ Thần Thông. . ."

Ninh Dạ từng cái từng cái chỉ điểm.

Theo Ninh Dạ chỉ dẫn, chúng tu đồng thời mò hướng Tử Cực Cung, y pháp mà làm, đã bắt đầu xuất kích đối với một góc của Tử Cực Cung này.

Tử Đình Thiên Cức Trận trận pháp đặc tính là ngộ mạnh thì mạnh, Ninh Dạ không cho mọi người khinh xuất, dĩ xảo phá chi, quả nhiên tao ngộ phản kích cũng không tính quá mạnh. Chỉ là hai người Thiên Tàn cùng Ma Âm dùng Lôi Đình Chi Lực đem thanh thế tạo được rất lớn, khiến cho nơi này lôi đình trận trận, xem ra đến giống như tất cả mọi người đều đang dốc lực mãnh công, cũng làm cho Mục Thiên Hồng cảm giác sâu sắc thoả mãn.

Dù sao bọn hắn bên này hấp dẫn đến càng nhiều trận pháp uy năng, Chính Khí Tông bên kia chịu đến ảnh hưởng liền càng nhỏ.

Chỉ là chẳng biết vì sao, Mục Thiên Hồng luôn cảm thấy thật giống nhóm người này xuất kích, cũng không có tạo thành quá nhiều suy yếu đối với Lôi Đình Thiên Cức Trận —— Chính Khí Tông tại phương diện thực chiến vốn là hơi kém Tử Cực Cung một bậc, lúc trước lại bị Tử Cực Cung cướp giật mang đi lượng lớn hảo thủ, viễn chinh lại không thể mang tất cả mọi người xuất trận, lại thêm địa lợi chi tiện, có thể nói thiên thời địa lợi nhân hoà đều không ở phe mình, điều này khiến Chính Khí Tông kỳ thực chịu đựng áp lực thực lớn.

Mục Thiên Hồng bức thiết hi vọng, đám người Dung Thành xuất kích có thể giúp hắn chia sẻ bộ phận, nhưng trên thực tế bọn hắn xuất kích mang đến chia sẻ cũng không có nhiều như Mục Thiên Hồng tưởng, điều này khiến cho Mục Thiên Hồng cũng hơi kinh ngạc.

Lẽ nào là Tử Cực Cung căn cơ thâm hậu, còn vượt quá phán đoán của chính mình?

Nghĩ nghĩ, hắn nói: "Hạo Nhiên Thiên Tường."

Theo hắn hạ lệnh, một phiến Hạo Nhiên Chính Khí hình thành thiên mạc dần dần dựng lên, vắt ngang tại chiến trường, càng là đem tu sĩ Tử Cực Cung bên này chia ra làm hai, hết thảy tu sĩ Tử Cực Vô Cấu trở xuống, đều bị ngăn cản tại sau thiên tường, chặt đứt liên hệ cùng những Niết Bàn Nhân Hoàng kia.

Đây chính là một loại tiên gia thủ đoạn trên chiến trường tiên giới Chính Khí Tông am hiểu nhất, bởi Nhân Hoàng cảnh có thể trực tiếp hấp thu lực lượng nguyên thần từ tu sĩ hạ tầng, Hạo Nhiên Chính Khí có thể cách trở loại lực lượng này, trên một loại ý nghĩa nào đó cùng Thất Dạ Tinh Quân có chút giống nhau.

Hạo Nhiên Thiên Tường vừa ra, Tử Cực Cung tu sĩ Vô Cấu trở xuống liền rất khó tiếp tục cung cấp hữu hiệu viện trợ đối với Niết Bàn Nhân Hoàng đại năng chủ chiến.

Bất quá cứ như vậy, những tu sĩ Vô Cấu này liền có không ít chuyển hướng hướng về đám người Dung Thành giết tới.

Thấy tình cảnh này, Lâm Lang cả giận nói: "Mục Thiên Hồng lão già này thật sự không phải kẻ tốt lành gì, Dung Thành bọn hắn hảo ý giúp hắn, hắn nhưng dùng loại thủ đoạn này giá đi áp lực. Chính Khí Tông cái rắm chó gì, chung quy bất quá chỉ như vậy!"

Ninh Dạ đến không kỳ quái, thậm chí không trách cứ: "Từ lập trường của hắn mà nói, đến cũng không có gì đáng trách, chung quy một giọt máu đào hơn ao nước lã. Chỉ bất quá chỉ có cận lự, mà vô viễn ưu, chung quy cũng không phải người làm đại sự gì."

Hết cách rồi, ai kêu chưởng giáo chọn lựa chung quy là quyền đầu vi vương.

Thế giới tu tiên, không phải là Kháo nhân quyền cùng chính trị chống đỡ.

Thời khắc này theo quyết định của Mục Thiên Hồng, Dung Thành bên này quả nhiên xuất hiện phiền phức, trước có Tử Đình Thiên Cức Trận ngăn trở, phải xuất kích phá hoại từng cái từng cái cấm chế, mặt sau một đám lớn tu sĩ Vô Cấu Tử Cực Cung ra ngoài tác chiến nhưng giết trở về, hình thành nên tiền hậu giáp kích.

Cứ việc đám người Dung Thành tu vi cường hãn, nhưng vẫn là tạo thành cho bọn họ một chút phiền toái.

Liền thấy tiên phong vân dũng, tử điện đằng dược, lượng lớn tu sĩ Tử Cực Cung dồn dập trùng kích đám người Dung Thành, liệt diễm khủng bố ngập trời mà lên, trên người mỗi cá nhân đều lập loè hộ pháp kim quang.

Trì Vãn Ngưng nói: "Phu quân, tiếp tục như vậy không được, Tử Đình Thiên Cức Trận uy năng chính đang không ngừng gia tăng, tuy rằng Dung Thành bọn hắn hiện tại vẫn còn có thể chống đỡ, nhưng một khi kéo dài tiếp, sợ là sớm muộn cũng sẽ chống đỡ không nổi. Hay là khiến Tử Lão bọn hắn ra tay đi."

"Chớ vội, giờ vừa mới bắt đầu." Ninh Dạ rất bình tĩnh.

Đây là chiến tranh, không phải chiến đấu.

Mục Thiên Hồng cố nhiên là người chủ trì mảnh chiến trường này, nhưng Ninh Dạ làm sao không phải là?

Nếu đã là chiến tranh, liền phải có tư duy chiến tranh, ở trong mắt Ninh Dạ, hết thảy tu sĩ, lại như là từng viên từng viên quân cờ trong sa bàn, tiên pháp thần thông đều là vũ khí, tu sĩ chính là binh sĩ.

Làm sao vận dụng hảo những binh sĩ này, tối đa hóa tự thân thu hoạch, mới là việc Ninh Dạ cần suy nghĩ.

Không có tu sĩ Vô Cấu chi viện, Chính Khí Tông xác thực tại trên chiến trường chính diện ổn định trận tuyến, nhưng điều này hiển nhiên là không có ý nghĩa.

Mục Thiên Hồng ích kỷ khiến hắn phạm vào một cái sai lầm, chính là Dung Thành bọn hắn mới là kì binh, mà cách làm hiện tại của hắn, cũng không có phát huy tác dụng của kì binh, tương đương với chỉ là mở ra một cái phân chiến trường.

Hơn nữa cái phân chiến trường này bởi vì là tiến hành tại Tử Cực Cung, dẫn đến uy năng của Tử Đình Thiên Cức Trận càng thêm dễ dàng phát huy, vì vậy bản thân liền là cực độ sai lầm.

Nói trắng ra, vẫn là kết quả của dùng người còn nghi dẫn đến.

Điều này cũng khiến cho Ninh Dạ dù sao cũng hơi lý giải tâm thái của Mục Thiên Hồng.

Nếu đã không tin tưởng người của ta, vậy thì để người của ngươi hảo hảo nếm chút khổ sở là được.

Nghĩ tới đây, Ninh Dạ nở nụ cười: "Bảo Tiểu Diệp tăng cường một thoáng uy năng công kích của Tử Đình Thiên Cức đi."

Triệu Long Quang cùng Tân Tiểu Diệp đều là chân truyền của Tử Cực Cung, mãi đến tận hiện tại cũng còn đang vì Tử Cực Cung hiệu lực, hơn nữa bởi vì thân phận duyên cớ, tại Tử Cực Cung cũng là địa vị cực cao, trong đó Tân Tiểu Diệp càng là trở thành Tử Cực Cung chưởng trận trung xu.

Vì vậy theo Ninh Dạ ra lệnh một tiếng, trong Tử Cực Cung, Tân Tiểu Diệp đã sáng tỏ.

Giương giọng hạ lệnh: "Giải trừ thứ trọng cấm chế, vân tiêu cửu trọng kiếp lôi phát động, mục tiêu. . . trung ương chủ trận Chính

Khí Tông!"

Theo Tân Tiểu Diệp ra lệnh một tiếng, chân trời lôi vân đột nhiên trở nên dày đặc lên, nguyên bản lam sắc lôi quang đã hóa thành huyền sắc.

Huyền lôi cức điện như điện xà cuồng vũ, chen chúc tạp hướng Chính Khí Tông, chiến trường tình thế đột biến, cuồng bạo lôi đình lấy quét ngang tất cả chi thế bễ nghễ toàn trường.

Chương 198 : Tiên chiến (3)

Chương 199: Tiên chiến (3)

Nhìn thấy trong thiên không lôi đình chuyển sắc, Mục Thiên Hồng liền biết không tốt.

Tử Đình Thiên Cức Trận uy năng cường đại, tại dưới không bị ảnh hưởng toàn lực oanh kích, đủ để bù đắp được trăm vị Niết Bàn đại năng liên hợp xuất thủ, liền này còn chưa phải thời khắc uy năng mạnh nhất.

Nếu như tùy ý Tử Đình Thiên Cức Trận phát uy tiếp như thế, dưới không gián đoạn oanh kích, Chính Khí Tông cũng tuyệt khó chống đỡ.

Hắn đến cùng không phải người ngu, biết mình phạm phải sai lầm, không nên khiến người trùng kích Tử Cực Cung gánh chịu càng nhiều áp lực, lập tức đính chính, đem Hạo Nhiên Chính Khí tường thu hồi, đồng thời phóng thích ra một đạo kim sắc luân ấn.

Kim sắc đại ấn kia tại không trung không ngừng xoay chuyển, phóng ra vạn đạo kim quang, lúc này mới thoáng chặn lại Tử Đình Thiên Cức chi uy.

Thế nhưng những tu sĩ vây công Dung Thành kia lại không có lập tức triệt hồi, bọn hắn hiển nhiên cũng biết nếu để cho Dung Thành giết vào bản trận, sẽ mang đến ảnh hưởng cho trận pháp, vì vậy càng là không quan tâm tất cả cường công đám người Dung Thành.

Thấy tình hình này, Mục Thiên Hồng không thể không lại tung ra một tôn vân khánh.

Vân khánh kia phát ra oanh nhiên minh hưởng, kỳ thanh đường hoàng, kỳ âm bàng bạc, nghe vào trong tai mọi người, chính là bịt chặt tai, vẫn như cũ phát từ nội tâm vang lên, trong lúc nhất thời tâm thần chập chờn, càng khó có thể thủ vững.

Có tâm tính hơi nông giả, càng là tại chỗ kêu to phục địa khóc rống, lịch tố tiền trần chuyện cũ sở tạo chi chủng chủng tội nghiệt.

Đây là Chính Khí Khánh, có thể khiến người rơi vào trong vô tận sám hối, bi phẫn khó minh, thậm chí càng có kẻ sẽ phản phệ kỳ chủ, chính là một kiện thần khí hoặc tâm.

Bất quá liền tại lúc Mục Thiên Hồng tung ra vật này, Tử Cực Cung bên này cũng tung ra một mặt bảo kính, tấm gương kia bảo quang lưu chuyển, đi tới chỗ nào, nhân tâm thanh minh, không bị mê hoặc, lại là một kiện bảo bối có thể khắc chế loại thần khí hoặc tâm này.

Chiến đấu đến về sau, chính là không ngừng đầu nhập tư nguyên, lấy ra bản lĩnh cuối cùng của bản thân.

Theo chiến tranh tiếp tục, Mục Thiên Hồng cùng Thương Lệnh Tuyệt đều đang lấy ra từng cái từng cái pháp bảo giữ nhà nhà mình tranh nhau đấu pháp.

Ninh Dạ tại hậu phương cũng là nhìn đến say sưa ngon lành.

Hắn tuy chí tại đại đạo, thế nhưng tràng diện đồ sộ như vậy, cũng không ngại hảo hảo cảm thụ một phen. Đặc biệt là có chút bảo vật, uy năng đặc hiệu khá có huyền ảo, cho dù là Ninh Dạ cũng có kích động tham tường một phen.

Cho tới Dung Thành bên này, đã có Mục Thiên Hồng xuất thủ vì họ chia sẻ áp lực, rốt cục nhẹ nhõm rất nhiều, liền lại lần nữa hướng Tử Cực Cung đại trận đột nhập.

Có Ninh Dạ chỉ điểm, Tân Tiểu Diệp trong bóng tối 'phóng thủy', Dung Thành bên này tiến triển thuận lợi, tuy rằng tại dưới hữu ý khống chế tốc độ không nhanh, nhưng cũng hầu như không tổn thất gì. Tầng môn hộ thứ nhất rất nhanh phá khai, chúng nhân chính thức tiến vào Tử Cực Cung, thứ đầu tiên phản chiếu vào trong mắt, chính là một phiến đình đài thuỷ tạ.

Bên tai đã truyền đến Ninh Dạ cảnh kỳ: "Nơi đây là Thanh Lương Điện, không có chỗ tốt gì, không nên trì hoãn, tiếp tục tiến lên, hành lang bên trái chỗ hoa gian là sinh môn, lấy Cửu Chuyển Liên Hoàn có thể khải. . . Cái trận nát này phương thức phá giải thực sự phiền phức, nếu phá theo con đường bình thường, rất là tốn thời gian, bất quá không sao, Tiểu Diệp đã chuẩn bị sẵn cơ hội nhanh chóng đột phá cho các ngươi."

"Minh bạch." Dung Thành cười hắc hắc, đã tuân theo Ninh Dạ chỉ thị thẳng đường đi tới, ven đường đâu đâu cũng có trận pháp cạm bẫy, thỉnh thoảng liền có các loại lôi đình thiểm điện tiên pháp hỏa diễm tập tới, càng có cát vàng vạn dặm chi huyễn tượng kỳ trận, thế nhưng đám người Dung Thành nhất nhất phá trừ.

Thời khắc này đang tiến lên, chợt thấy một thanh khai thiên cự phủ lạc hạ.

Một búa này cường hoành vô cùng, cảm giác như khai thiên chi phủ, có vạn vật giai trảm chi thế.

Cảnh cáo của Ninh Dạ lại lần nữa truyền đến: "Cẩn thận, đây không phải huyễn tượng, chính là thần khí Bàn La Phủ. Tiểu Diệp đặc biệt điều qua để đối phó các ngươi, làm ra tư thái muốn thu phục nó."

Dung Thành cười hắc hắc, đã cùng đám người Ma Âm, Thiên Tàn, Phong Đông Lâm đồng thời xuất thủ.

Vài chục vị Niết Bàn đồng thời xuất thủ, liên thủ phóng thích uy năng, cho dù là Bàn La Thần Phủ kia cũng bị cường hoành ngăn chặn.

Chỉ là thần phủ mượn đại trận chi lực, cường hoành vô cùng, nhất thời càng không đắc thắng.

Dung Thành biết, Tân Tiểu Diệp tuy rằng có thể giúp bọn hắn trên chiến lược, nhưng trên chiến thuật cũng sẽ không hỗ trợ, muốn thu phục phủ này, vẫn cần tự thân nỗ lực.

Lập tức kêu to một tiếng, trường thân phi không, đẩy vô biên hoang cuồng điện quang kia, đánh ra từng đạo từng đạo huyền ảo bí phù, đồng thời Cố Tiêu Tiêu cũng bay lên, trong tay bay ra vô số cánh hoa, tuy nhìn như nhẹ nhẹ nhàng nhàng, nhưng nặng tựa vạn cân, Ma Âm Lão Tổ càng là phát ra kỳ lạ minh âm, vậy là Bàn La Thần Phủ kia cũng thuận theo đáp lại rung động kịch liệt.

Phong Đông Lâm giương tay huy động vi phong, phong như tình nhân chi thủ, tương tự triền quyển tại thần phủ.

Thời khắc này mỗi cá nhân đều dồn dập thi triển ra thủ đoạn sở trường của bản thân, lấy nhu thắng cương chi thuật, như tình nhân chi triền miên, đem Bàn La Phủ cương mãnh tuyệt luân kia, ngạnh sinh sinh hóa thành nhiễu chỉ nhu quang.

Mắt thấy tình hình như vậy, Tử Cực Cung trung ương chủ trì đại trận một tên tu sĩ biến sắc hô lên: "Không được, đám dã tu này lại muốn cường thu Bàn La Phủ! Mau đem Bàn La Phủ thu hồi!"

Tại trong mắt người của Tử Cực Cung, những "nghĩa quân" này chính là một đám dã tu quản việc bao đồng.

Tân Tiểu Diệp lạnh nhạt nói: "Bàn La Phủ thu hồi, Thanh Lương Điện liền không còn có thể chống đỡ lực lượng của bọn họ, một chỗ mắt trận cũng sẽ bị phá. Kinh sư huynh, ngươi xác định phải làm như vậy?"

Kinh sư huynh kia nhất trệ, nhất thời cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Trung khu của Tử Đình Thiên Cức tổng cộng có ba vị chưởng khống giả, Tân Tiểu Diệp cũng chỉ là một trong số đó, nàng cũng không chuyên quyền độc đoán, nhưng nàng có thể dùng phương thức của bản thân đi ảnh hưởng những người khác.

Kinh sư huynh bất đắc dĩ, chỉ có thể nhìn hướng một tên tử mi lão giả bên cạnh: "Hách Liên sư thúc, ngươi thấy thế nào?"

Hách Liên sư thúc này tên Hách Liên Long, lại gọi Kinh Quý Tôn Giả, luận tu vi cũng bất quá là Niết Bàn cảnh, nhưng bối phận lại so với Tân Tiểu Diệp cùng Kinh sư huynh này cao hơn một đoạn, cũng coi như là đệ nhất chủ sự.

Đáng tiếc lớn tuổi, bản lĩnh chưa chắc có bao lớn, kinh nghiệm làm người lại cực phong phú chu đáo, không muốn dễ dàng hạ quyết định, không cõng nồi.

Vì vậy thời khắc này do dự suy nghĩ lên, cũng không nói lời nào.

Hắn bên này là không làm quyết định, thế nhưng không làm quyết định có lúc chính là làm quyết định.

Đám người Dung Thành còn đang toàn lực đối kháng Bàn La Phủ, tại dưới uy áp cường hoành của một đám Niết Bàn đại năng, Bàn La Phủ hào quang đã từ từ nhược đi, tả xung hữu đột, nhưng... liền không cách nào đột phá.

Điều này khiến cho Kinh sư huynh cũng sốt ruột lên: "Hách Liên sư thúc, còn kéo dài tiếp, Bàn La Phủ liền sẽ rơi vào tay bọn chúng. Thanh Lương Điện không còn, còn có những nơi khác chống đỡ, Bàn La Phủ không còn, khả năng liền triệt để không còn. Tân sư muội, ngươi nhất định muốn kiên trì sao?"

Tân Tiểu Diệp nhíu mày: "Ta phụng sư mệnh, thủ hộ thần cung chính là đệ nhất đại sự. Thanh Lương Điện tuy không phải trọng địa, nhưng Kinh sư huynh cũng biết từng bước xâm chiếm chi lý. Trận pháp mỗi phá một chỗ, thủ hộ chi lực liền nhược một phần, dưới tiến quân thần tốc, chiến cuộc tất bất lợi đối với bên ta."

Kinh sư huynh cả giận nói: "Chính Khí Tông tính là thứ gì, cũng xứng tạo thành uy hiếp đối với Tử Cực Cung ta? Lại nói Thanh Lương Điện cấm chế đa dạng, phương pháp phá giải phức tạp, không có nửa canh giờ, bọn hắn cũng phá không được nơi đây."

Kinh sư huynh này đi chính là cương mãnh chi lộ, Bàn La Phủ đối ứng lộ tuyến của hắn, tương lai khả năng sẽ ban cho hắn, vì vậy là vô luận thế nào cũng không tình nguyện Bàn La Phủ rơi vào tay địch.

Tân Tiểu Diệp liếc mắt chiến trường một cái, lạnh nhạt nói: "Được, nếu sư huynh đã quyết định, vậy ta không ý kiến. Việc này ngươi xử lý là được."

Nói thẳng thắn ngồi yên.

Thấy nàng không phản đối nữa, Kinh sư huynh lập tức hạ lệnh: "Thu hồi Bàn La Phủ!"

Trận pháp xoay chuyển, thượng không Thanh Lương Điện xuất hiện một đạo kẽ nứt không gian, Bàn La Phủ đã hướng không gian kia rơi xuống.

Không nghĩ tới đám người Dung Thành trong lòng đã có nắm chắc, ngay tại lúc không gian xuất hiện đồng thời, đám người Dung Thành đồng thời xuất thủ, hướng tới không gian kia xuất thủ.

Liền nghe Ầm một tiếng, không gian môn hộ động khẩu, hết thảy tu sĩ đã đồng thời hướng trong cánh cửa kia phóng đi.

Kinh sư huynh kinh hãi biến sắc: "Không được! Những người này thế mà lợi dụng cơ hội chúng ta thu hồi thần khí, cường phá nơi đây!"

Tân Tiểu Diệp du nhiên nói: "Quyết định là ngươi làm, không phải là ta nha. Uy, tiểu tử bên kia, đã nhớ kỹ chưa?"

Tu sĩ làm trợ thủ bên cạnh đồng thời kinh hoảng gật đầu.

Chương 199 : Tiên chiến (4)

Edit sơ

Chương 200: Tiên chiến (4)

Dựa vào Kinh sư huynh kia lựa chọn sai lầm, đám người Dung Thành nhanh chóng thông qua Thanh Lương Điện, sau một khắc đã đi đến một phiến tuyết sắc điện đường.

Ninh Dạ nhắc nhở lại lần nữa truyền đến: "Nơi đây là Huyền Sương Các, Ngô, bên trong đến là có một kiện hảo bảo vật, là Huyền Sương Giám, liền tại trung ương điện đường giữa. Chỉ cần phá cung điện kia, liền có thể lấy bảo."

Nghe nói như thế, mọi người vui khôn tả.

Mạo đứng tại nguy hiểm chạy tới làm chi? Thật sự coi là vì ngươi Chính Khí Tông a? Được rồi, cũng coi như là, nhưng cũng bất quá là không hy vọng Hạo Nhiên Thánh Tôn xuất thủ mà thôi.

Là người khác động lực chung quy không bằng vì chính mình, vừa nghe đến có chỗ tốt, tự nhiên là người người trước tiên.

Từng cái từng cái cũng không để ý trận pháp cường hoành, cấm chế hung nguy, ào ào ào liền xông lên, tới chính là một phen bạo lực hóa giải.

Tử Đình Thiên Cức Trận làm Tử Cực Cung giữ nhà trận pháp, tự nhiên không kém.

Làm sao nội có Triệu Long Quang Tân Tiểu Diệp ăn cây táo rào cây sung, ngoại có Ninh Dạ vấn thiên hữu thuật, trong có đám người Dung Thành cũng là thực lực cường kình, vượt xa bình thường cùng thế hệ, tại lợi ích dụ hoặc dưới, từng cái từng cái phần phật phần phật bắt đầu liền làm, dỡ cấm chế, phá trận pháp, làm chính là không còn biết trời đâu đất đâu, cao tốc hướng về Huyền Sương Các nội ép tới.

Trung ương trung khu khống chế, Kinh sư huynh kia cũng dọa cho không nhẹ.

Sao đám gia hoả này phá trận tốc độ nhanh như vậy? Lúc trước còn chưa có như vậy a.

Hắn không biết mọi người phá trận sợ không phải khó mà là phiền.

Thanh Lương Điện muốn phá không khó, chính là quá trình phiền phức, Huyền Sương Các phá trận độ khó so với Thanh Lương Điện lớn, nhưng cũng không phiền phức như vậy.

Tại đã sớm khai hảo quải trên cơ sở, Huyền Sương Các lại là so với Thanh Lương Điện còn tốt hơn phá.

Mắt thấy chúng nhân tiến quân thần tốc, thẳng vào Huyền Sương Các, Kinh sư huynh hô lên: "Không tốt, Huyền Sương Các có nguy."

Tân Tiểu Diệp liền nói: "Không có cách nào rồi, bây giờ xem ra, chỉ có thể khiến mang đi Huyền Sương Giám, bằng không nơi đây vừa vỡ, thần vật có muốn rơi vào tay địch."

Kinh sư huynh sốt sắng: "Không có Huyền Sương Giám, cái kia phá trận không phải càng nhanh hơn? Không được a."

Tân Tiểu Diệp liếc mắt nhìn hắn, nói: "Vì vậy lần này ngươi là không ủng hộ mang đi Huyền Sương Giám? Hành, ta biết rồi."

Nàng cũng thẳng thắn không nói lời nào.

Kinh sư huynh thấy nàng như vậy, trong lòng hơi ngạc nhiên, ẩn nhiên cảm thấy có không đúng chỗ nào, nhưng lại nói không ra.

Lại nhìn cái kia Kinh Quý Tôn Giả, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, một mặt ta không biết, ta không có vấn đề, việc không liên quan tới mình treo lên thật cao.

Chần chờ thời gian không lâu, thế nhưng đám người Dung Thành tốc độ càng nhanh hơn, mắt thấy đã tiến vào Huyền Sương Các, một đường như bẻ cành khô phá hoại quá khứ, ven đường thế mà không có gợi ra nửa điểm cấm chế.

Kinh sư huynh rốt cục ý thức được không tốt, hô lên: "Nhanh lấy đi Huyền Sương Giám!"

Lúc này hắn rốt cục hướng thu hồi.

Tân Tiểu Diệp cười lạnh: "Cũng đã giết tới bên trong, hiện tại lại thu đều thu không đi."

Kinh sư huynh ngẩn ra, vội vàng điều dụng trận pháp, muốn đem bảo vật này truyền tống rời đi, lại phát hiện quả nhiên truyền tống bảo vật này chi cấm chế đã bị phá hủy, căn bản là vô pháp khởi động.

Liền thấy một đám người xông tới, như hổ như sói phá hoại tất cả xung quanh, hết thảy nguy hiểm cấm chế một cái đều không phát động, sau đó Dung Thành nhảy lên thật cao, đã đem cái kia lơ lửng tại không trung Huyền Sương Giám nhẹ nhõm gỡ xuống.

Tiện tay giao cho bên cạnh Cố Tiêu Tiêu, nói: "Ngươi."

"Hi hi." Cố Tiêu Tiêu vui vẻ nhận lấy.

Xong đời!

Kinh sư huynh biết phiền phức rồi.

Huyền Sương Giám bị bắt, Huyền Sương Các cũng như thường không thể bảo vệ, chúng nhân phá giải nơi đây sau, đã tiếp tục hướng về chỗ tiếp theo mà đi.

Mà hết thảy những thứ này. . . Đều là nhân vì chính mình.

Hắn đã làm hai lần sai lầm quyết định, toàn bộ ghi lại trong danh sách, quay đầu lại tính lên món nợ đến, chưởng giáo sợ là không thể thiếu muốn giáo huấn bản thân.

Lòng sinh hốt hoảng, Kinh sư huynh nhìn hướng Tân Tiểu Diệp, hữu tâm hướng nàng cầu cứu, đã thấy Tân Tiểu Diệp trong mắt tràn đầy xem thường, tránh người ngoài ngàn dặm tư thế.

Hắn cùng Tân Tiểu Diệp vốn là quan hệ cũng chẳng ra sao, nhìn nàng như vậy, cũng là trong lòng tức giận.

Lúc này đám người Dung Thành đã xuyên qua Huyền Sương Các, đi tới một chỗ phân nhánh giao lộ, đang cân nhắc đi về phía nào.

Kinh sư huynh hạ quyết tâm, phát động trận pháp: "Càn khôn phản phục, điên đảo càn khôn, chuyển!"

Chúng nhân liền cảm thấy trước mắt một phiến trời đất quay cuồng, hiển nhiên là trận pháp phát động, phải đem bọn hắn na di đến nơi nào đó.

Thế nhưng được rồi Ninh Dạ ám chỉ, trong lòng cũng không hoảng hốt, chỉ là làm tốt đề phòng.

Bên này Tân Tiểu Diệp nhìn hành vi của hắn, cười lạnh nói: "Kinh sư huynh, ngươi lần này nhưng mà liền bắt chuyện đều không bắt, liền tự ý làm chủ, đem bọn họ chuyển đến Thiên Cức Cung. Nơi này nhưng mà trọng địa, một khi hữu thất, Tử Đình Thiên Cức Trận đều sẽ phải chịu ảnh hưởng to lớn a."

Kinh sư huynh cũng là gấp rồi: "Ngậm miệng, ta biết mình đang làm cái gì. Những người này lấy đi Huyền Sương Giám, hết thảy tất cả phải chết. Chỉ cần giết bọn hắn, chúng ta liền có thể thu hồi Huyền Sương Giám!"

Ngô, đạo lý là cái đạo lý này.

Bất quá có một số việc đã cùng cờ bạc đồng dạng, không ngừng gia tăng tiền đặt cược, quả nhiên khả năng về bản, cũng có khả năng thua càng nhiều.

Đáng thương Kinh sư huynh, ngươi lần này chú định là muốn lưng cái nồi này.

Tân Tiểu Diệp cũng không nói thêm cái gì, yên lặng nhìn Kinh sư huynh gia tăng tiền vốn, nàng rất rõ ràng, các loại Thiên Cức Cung tái xuất sự, Kinh sư huynh nhất định sẽ rơi vào điên cuồng.

Đến lúc đó hắn đem sẽ trở thành một giết đỏ mắt dân cờ bạc, bất quá tất cả áp chú.

Khi đó mới là đại gia phát tài chân chính thời cơ.

Tử Cực Cung ở ngoài.

Khi Dung Thành bọn hắn tại Tử Cực Cung tiến quân thần tốc thời điểm, Mục Thiên Hồng thì bắt đầu rơi vào phiền phức.

Hắn nhận rõ tình thế xuất thủ là Dung Thành bọn hắn giảm bớt áp lực, đổi lấy chính là tự thân áp lực tăng cường. Hạo Nhiên Thiên Tường bị phá, Tử Cực Cung tu sĩ một lần nữa liên làm một thể. Thương Lệnh Tuyệt tự thân xuất thủ, mượn trận pháp cùng tu sĩ cường hãn tu vi, cường ép Mục Thiên Hồng.

Cứ việc Mục Thiên Hồng Nhân Hoàng đỉnh phong, pháp bảo thần khí đông đảo, nhưng Thương Lệnh Tuyệt lại làm sao thất bại cho hắn?

Hai bên đều là đủ loại bảo vật dũng hiện, tiên pháp đại triều trùng kích, Chính Khí Tông tình thế liền dần dần rơi vào hạ phong.

Hiện tại mọi người còn có thể chống đỡ, thế nhưng lại chống đỡ xuống, sợ sẽ muốn xuất hiện lượng lớn tử thương —— tiên gia quyết đấu, chịu không nổi, cái kia vừa chết nhưng vẫn là một đám lớn sự.

Trong lòng chính lo lắng, liền thấy nơi xa đã bay tới một đám người.

Người cầm đầu chính là Tử Lão.

Ước chừng hơn trăm tu sĩ, tại bay tới Chính Khí Tông phụ cận sau dừng lại.

Sau đó một cái thanh âm đã truyền đến: "Mục chưởng giáo, Phán Quyết Điện Điền Cô Dạ, biết được Chính Khí Tông cùng Tử Cực Cung chi sự, thâm vi chính khí tông chi sự minh bất bình, đặc ý đến đây giúp đỡ."

Nghe nói như thế, Mục Thiên Hồng đại hỉ: "Hóa ra là Phán Quyết Điện thánh tử đại giá quang lâm, bản tọa hoan nghênh cực kỳ, rất là cảm tạ!"

Chỉ là Điền Cô Dạ lại không có xuất thủ, mà là nói: "Bất quá. . ."

Nghe được bất quá, Mục Thiên Hồng liền có chút đau đầu.

Hắn cũng là lão giang hồ, lão kinh nghiệm, phàm là có bất quá, vậy thì mang ý nghĩa có điều kiện.

Quả nhiên Điền Cô Dạ đã nói: "Bất quá việc này vốn là Tử Cực Cung cùng Chính Khí Tông sự việc của nhau, ta thân là Phán Quyết Điện thánh tử, thân phận đặc thù, một khi cuốn vào, khả năng sẽ khiến người ngoài lầm tưởng Phán Quyết Điện cũng gia nhập đối Tử Cực Cung hành động, việc này nếu để cho sư tôn biết được, sợ là không thể dễ tha với ta."

Mục Thiên Hồng ngạc nhiên, bất quá nghĩ nghĩ cũng đúng.

Lúc trước đến giúp Chính Khí Tông, ngoại trừ Phong Đông Lâm cùng Thiết Lang là Hằng Vũ Tông đệ tử ở ngoài, cùng với Ngũ Nguyên

Tông Liêu Hiển Quý ở ngoài, cái khác đều là một ít trung tiểu môn phái thế lực, tương đối tự do một ít, bọn hắn xuất thủ, không sẽ dính dáng đến cửu đại môn phái chi tranh, mà Hằng Vũ Tông vốn là cùng Chính Khí Tông giao hảo, vì vậy ra tay giúp đỡ cũng nói còn nghe được . Còn Liêu Hiển Quý là nổi danh vì bảo xuất thủ, tài đến người đến, vì vậy đến cũng sẽ không liên lụy đến Ngũ Nguyên Tông trên đầu.

Mà hiện tại đến người, ngoại trừ Phán Quyết Điện Tử Lão, Điền Cô Dạ ở ngoài, còn có Trấn Quốc Điện Sào Quân Hải, Khâu Cực Thước, Vạn Diệu Tông Nguyệt Linh Tiên cùng Phượng Tiên Lung.

Những môn phái này cùng Chính Khí Tông quan hệ giống như vậy, bọn hắn nếu như lại tham gia, liền thật sự sẽ cho người ta lục đại đỉnh cấp môn phái cùng đánh Tử Cực Cung cảm giác.

Truyền đi vấn đề liền lớn.

"Vì vậy ý của ngươi là. . ." Mục Thiên Hồng hỏi.

Điền Cô Dạ nở nụ cười: "Chúng ta lấy tư nhân thân phận tiếp thu Chính Khí Tông thuê, ngươi thấy có được không?"

Đệt!

Ngươi liền nói ngươi muốn chỗ tốt không phải là xong rồi sao?

Mục Thiên Hồng vạn vạn không nghĩ tới, lúc này lại vẫn sẽ bốc lên một phiến tiên giới lính đánh thuê đi ra.

Chương 200 : Lính đánh thuê tiên giới (thượng)

Chương 201: Lính đánh thuê tiên giới (thượng)

Chỗ tốt của Tử Cực Cung phải lấy, chỗ tốt của Chính Khí Tông cũng phải lấy.

Không lấy quá lãng phí!

Vì vậy thủ pháp của Ninh Dạ rất đơn giản, đầu tiên phái một nhóm nghĩa dũng quân qua hỗ trợ cho Chính Khí Tông, trách nhiệm là trực đảo hoàng long, từ trong tay Tử Cực Cung cướp chỗ tốt.

Sau đó lại phái một nhóm người chi viện chiến trường chính diện, lại là muốn từ Chính Khí Tông nơi này được chút chỗ tốt.

Mà hai nhóm người này, gộp lại cũng bất quá là hai phần ba tu sĩ Thiên Tàm, một phần ba lực lượng còn lại Ninh Dạ nắm ở trong tay, nhìn tình huống cụ thể mà định, xem như là quân dự bị.

Đám tu sĩ Thiên Tàm bọn Điền Cô Dạ tuy chỉ được hơn một trăm người, nhưng cũng đều có hảo thủ những năm gần đây từng người mời chào đến, vì vậy số lượng ước chừng tại năm trăm tả hữu, mà cơ bản đều là cảnh giới Vô Cấu trở lên.

Có bọn hắn gia nhập, tình thế chiến trường có thể ổn định.

Vì vậy Mục Thiên Hồng cũng là bất đắc dĩ, hắn hiện tại xem như là vịt bị đuổi lên giá, chiến tranh nếu đã nổ ra, liền không chỗ trống quay đầu lại.

Chỉ có thể nói: "Ngươi muốn cái gì?"

Điền Cô Dạ mỉm cười đưa tới một phần danh sách.

Nhìn danh sách, Mục Thiên Hồng cũng là hít vào một ngụm khí lạnh.

Một kiện thần khí, pháp bảo không đồng cấp khác số lượng vượt quá 300, lại thêm lượng lớn tư nguyên.

Không chỉ như vậy, càng nói rõ yêu cầu chỉ tại hậu phương cung cấp pháp lực chống đỡ, tuyệt không tiến lên tử chiến.

Tuy rằng yêu cầu không ít, nhưng điều kiện cũng không tính quá hà khắc, một kiện thần khí lấy của cải của Chính Khí Tông vẫn không tính là cái gì, chỉ là điều kiện 'không ra tiền tuyến' này khiến người có chút không thể nào tiếp thu được, nhưng lại không thể làm gì —— nhân gia vì tiền mà chiến, không phải là vì tiền chịu chết.

Có thể nói yêu cầu của Điền Cô Dạ, cơ bản chính là đạp trúng lên phòng tuyến trong lòng Mục Thiên Hồng.

Suy tư một chút, Mục Thiên Hồng gật đầu nói: "Được, vậy thì liền như thế đi."

Vào lúc này hắn cũng không có thời gian cò kè mặc cả, chỉ có thể đồng ý.

Điền Cô Dạ cười dài một tiếng: "Mục chưởng giáo hùng hồn!"

Đã là suất chúng nhân tới phía sau Chính Khí Tông, đồng thời xuất thủ, vô số bảo vật chi quang, thần thông tiên pháp hướng về phía trước rơi xuống.

Đã có nhóm người Điền Cô Dạ này trợ chiến, Chính Khí Tông rốt cục ổn định trận tuyến.

Lúc này nội bộ Tử Cực Cung cũng đã bị phá hai nơi, Tử Đình Thiên Cức Trận uy năng rõ ràng hạ thấp.

Thương Lệnh Tuyệt hừ một tiếng: "Mấy tên kia làm gì vậy? Vậy mà để địch nhân nhẹ nhõm như vậy liên phá hai nơi trọng địa."

Ngữ khí tuy rằng hung lệ, lại không lộ ra quá nhiều kinh hoảng.

Cùng Mục Thiên Hồng bất đồng, Thương Lệnh Tuyệt từ sau khi Tử Cực Thánh Tôn hạ cho mình cái mệnh lệnh bất cận nhân tình kia, liền biết Tử Cực Cung cùng Chính Khí Tông sớm muộn cũng sẽ có một trận chiến, cũng chính bởi vậy, hắn trước lúc này liền làm đủ chuẩn bị.

Mục Thiên Hồng cho rằng hắn đạt được thực lực ngoại phái giúp đỡ, cũng không biết bản thân cũng có!

Thời khắc này mắt thấy đối diện đám người Tử Lão gia nhập, Thương Lệnh Tuyệt hừ nói: "Tử Lão, Điền Cô Dạ, Sào Quân Hải, Khâu Cực Thạc, Phượng Tiên Lung, Nguyệt Linh Tiên, đám gia hỏa này thật là to gan, thế mà không để ý đến thân phận thân tự hạ tràng, chờ sau trận chiến này, toàn bộ bắt sống, nhất định phải khiến sư môn bọn hắn xuất huyết nhiều một phen mới được giải mối hận trong lòng của ta!"

Nói hắn đã phát ra một đạo hỏa phù.

Hỏa phù kia trùng thiên phi khởi, hóa thành một cái tươi đẹp thải hồng ngang qua trường không, hình thành một toà thất sắc hồng kiều. (hồng= cầu vồng)

Mà tại phần cuối thải hồng chi kiều kia, một đám tu sĩ đã hiển hiện.

"Là tu sĩ của Vạn Tiên Minh!" Có người Chính Khí Tông mắt sắc, đã nhìn ra, người tới chính là Vạn Tiên Minh.

Vạn Tiên Minh cũng là một trong 12 đại đỉnh cấp tiên phái, chỉ là không có Thánh Tôn, nhưng về sức mạnh ở tầng diện Nhân Hoàng Niết Bàn, kỳ thực còn mạnh hơn cả cửu đại đỉnh cấp môn phái.

Mà hiện tại tới, chính là Vạn Tiên Minh Minh Chủ Lý Phượng Sơn.

Nhìn thấy Lý Phượng Sơn tự thân tới, Mục Thiên Hồng cũng là giật nảy cả mình: "Lý Phượng Sơn, ngươi lại dám can thiệp chiến sự giữa bản phái cùng Tử Cực Cung, ngươi liền không sợ bản phái tôn sư trách phạt ngươi sao?"

Lý Phượng Sơn cười nói: "Không phải vậy, Mục chưởng giáo chớ nên hiểu lầm. Phượng Sơn không phải là đến giúp đỡ bên nào, mà là mà hòa giải. Giữa Tử Cực Cung cùng Chính Khí Tông, có chút hiểu lầm, nói ra cũng là được rồi, cần gì phải đánh đánh giết giết đây. Hai bên đều là đại môn phái, mỗi bên Thánh Tôn chủ sự, các ngươi như đánh lên, trời này sẽ phải thay đổi rồi . Phượng Sơn cũng bất quá là hi vọng hai bên dừng can qua."

Hắn nói thì nói như thế, tu sĩ thủ hạ Vạn Tiên Minh nhưng mà trực tiếp đứng tại bên Tử Cực Cung, chặn lại công kích của Chính Khí Tông.

Mục Thiên Hồng bị hắn chọc giận đến run cầm cập: "Ngươi còn nói ngươi không phải giúp hắn?"

Lý Phượng Sơn nghiêm mặt nói: "Đương nhiên không phải. Chuyến này Chính Khí Tông là bên công kích, Tử Cực Cung là bên phòng thủ. Ta không muốn hai bên giết đến máu chảy thành sông, vì vậy nỗ lực dừng chiến sự. Mục chưởng giáo yên tâm, chỉ cần ngươi dẫn người triệt ly, Vạn Tiên Minh ta tuyệt không truy kích."

Cái cớ thật hay!

Ta không phải đang giúp Tử Cực Cung đánh ngươi, ta chỉ là đang giúp Tử Cực Cung phòng ngự.

Con mẹ ngươi là làm sao biên ra mấy lời này?

Liền ngay cả Ninh Dạ nghe đều vui vẻ: "Người anh em này có thể a, mấy lời này liền ngay cả ta đều cảm thấy rất có đạo lý. . . Ngô, nhất thời càng không có gì để nói đây."

Trì Vãn Ngưng tức giận trừng hắn: "Ngươi vẫn là trước hết nghĩ một chút giải quyết cục diện này như thế nào đi."

Vạn Tiên Minh chính là đại thế lực, dưới tình huống Thánh Tôn không ra, một cái Vạn Tiên Minh cũng có thể lật đổ Chính Khí Tông. Tuy rằng Lý Phượng Sơn có khống chế, không mang hết thảy người của Vạn Tiên Minh tới, nhưng chỉ riêng là đám người hắn mang tới kia, liền đủ để gánh nửa cái Chính Khí Tông.

Ngô, Ninh Dạ là để lại hậu chiêu, nhưng hậu chiêu này đối diện đội ngũ tu sĩ cường đại của Vạn Tiên Minh, thật giống không có gì tác dụng chim gì?

Sự thực cũng là như vậy, theo Vạn Tiên Minh gia nhập, tình thế chiến trường đột biến, lại lần nữa trở nên bất lợi cho Chính Khí Tông.

Nhưng Ninh Dạ cũng không để ý: "Cũng không phải không biết bọn hắn sẽ tới, gấp cái gì. Tuy rằng Lý Phượng Sơn mang không ít người, nhưng chính như hắn vừa nói, hắn là chỉ dám thủ, không dám công."

"Thế nhưng Tử Cực Cung dám." Công Tôn Điệp hừ nói.

Chuyện phòng thủ giao cho Vạn Tiên Minh, Tử Cực Cung liền có thể tung ra càng nhiều thủ đoạn đối phó Chính Khí Tông.

"Chuyện này xác thực là cái vấn đề." Ninh Dạ cười nói: "Nếu như thế, vậy liền để cho Tử Lão bọn hắn lộ chút bản lãnh thật sự là được rồi."

Một khắc thời gian sau, Tử Lão nhận được tin tức.

Một trương mặt người chết hiện lên nụ cười khoái ý.

Lần này không cần thông qua Điền Cô Dạ nữa, Tử Lão trực tiếp truyền âm cho Mục Thiên Hồng: "Mục chưởng giáo, Vạn Tiên Minh tự ý nhúng tay chiến đấu giữa các ngươi cùng Tử Cực Cung, thực sự đáng trách. Ta thấy không bằng như vậy đi, ta giúp các ngươi giết chết một ít người của Vạn Tiên Minh, mà ngươi. . . Thì thích hợp thêm chút tiền vốn.?"

Mục Thiên Hồng sững sờ: "Ngươi?"

Hắn biết Tử Lão chính là thiên túng kỳ tài của Phán Quyết Điện, nghe nói là ngàn năm nay chỉ đứng sau Ninh Dạ chi nhân, thậm chí còn có nói đã sớm vượt quá Ninh Dạ.

Nhưng ngươi chung quy tu hành không tới 300 năm, bây giờ cũng bất quá là Niết Bàn sơ cảnh.

Vạn Tiên Minh chỉ riêng là Niết Bàn cảnh tới liền có gần trăm, ngươi dựa vào cái gì nói giết bọn họ?

Tử Lão nhìn ra do dự trong lòng hắn, nói: "Ta làm sao làm được, mục chưởng giáo đến lúc đó tự sẽ thấy. Ta yêu cầu cũng không cao, một cái Niết Bàn, một kiện thần khí hạ phẩm, mỗi ba cái thần khí hạ phẩm, có thể tương đương một kiện Trung phẩm, ba cái Trung phẩm, có thể tương đương một kiện Thượng phẩm. Thế nào?"

Cái giá này không thể tính thấp, nhưng suy nghĩ đến độ khó, đến cũng không cao lắm.

Mấu chốt nhất là thời khắc này Mục Thiên Hồng đối với Vạn Tiên Minh căm hận càng vượt quá Tử Cực Cung.

Nếu không phải vì lũ chó này, Tử Cực Cung hiện tại hẳn là đã thất bại.

Vừa nghĩ đến đây, hắn hạ quyết tâm nói: "Có thể!"

Chương 201 : Lính đánh thuê tiên giới (trung)

Chương 202: Lính đánh thuê tiên giới (trung)

Thu được khẳng định của Mục Thiên Hồng, Tử Lão cười hắc hắc, thể nội bao trùm lên một mảnh hắc vụ, thân hình đã tại trong yên vụ biến mất.

Lúc tái xuất hiện, đã là trực tiếp xuất hiện tại phía sau một tên tu sĩ Niết Bàn của Vạn Tiên Minh, quỷ mị hiện hình, hướng tới tu sĩ Niết Bàn kia nhẹ nhàng một chỉ, chu vi hết thảy tu sĩ phát hiện, đồng thời cuồng gào ra tay với Tử Lão.

Mấy chục tên đại năng tu sĩ liên hợp xuất thủ, chính là Nhân Hoàng cũng không thể dễ dàng ngạnh kháng, dưới một kích này, Tử Lão hôi phi yên diệt, nhưng trước khi chết, một chỉ này vẫn là rơi vào trên người tên tu sĩ kia.

Tu sĩ Niết Bàn kia hơi sửng sốt một chút, còn chưa kịp phản ứng là chuyện gì, liền thấy những người bên cạnh nhìn bản thân bỗng nhiên đồng thời sợ hãi.

Sau đó tu sĩ kia liền cảm thấy mặt bản thân cực kỳ ngứa, hắn gãi một cái, phát hiện huyết nhục trên mặt mình chợt bắt đầu bóc ra.

Huyết nhục bắt đầu từ thân thể hắn héo tàn, như cánh hoa thoát ly đóa hoa.

Máu tươi hóa thành màu đen, tan rã tại không.

Tu sĩ kia biết không tốt, vội vàng vận chuyển tiên lực, trong phút chốc sử dụng bảy tám loại tiên pháp khôi phục, nhưng không một có hiệu quả, ngược lại thân thể tan vỡ càng nhanh hơn.

Hắn trong lòng biết không được, phách trán một cái, nguyên thần xuất khiếu, lại phát hiện bản thân liền nguyên thần đều hóa thành hôi hắc sắc trạch, tiên khu trọng sinh, vẫn như cũ là mục nát rách nát chi cục.

"Làm sao lại?" Hắn kinh hãi hô to.

Trong lòng biết không ổn, tu sĩ này trực tiếp hướng phương hướng Lý Phượng Sơn bay đi: "Chưởng giáo cứu ta!"

Lý Phượng Sơn giúp Tử Cực Cung phòng ngự, cũng không có trực tiếp xuất thủ, vì vậy vẫn là cực nhàn rỗi, đã nhìn thấy tình hình của tu sĩ kia, khẽ ồ lên một tiếng, hướng tới tu sĩ kia một chưởng vỗ tới.

Chỉ là một chưởng xuống, thế mà vô công, Lý Phượng Sơn cũng hơi nhíu mày: "Có chút ý tứ, đây là một loại chú pháp, càng là ta chưa từng gặp qua. Bất quá không sao cả!"

Hắn nói lấy ra một cái tịnh bình, dùng cành chấm vài giọt nước trong tịnh bình lạc hướng tu sĩ kia.

Tịnh bình này gọi Vân Hải Sinh Tiên Bình, chính là một kiện bảo vật chữa trị, mặc ngươi trúng chú pháp thần thông thiên hạ kịch độc cỡ nào, cũng tại chỗ có thể giải.

Chỉ là tiên thủy lạc hạ, tu sĩ kia không những không có khỏi hẳn, trái lại càng thêm thống khổ, thể nội tử ý tăng vọt, cả người liền nguyên thần đều trong nháy mắt khô héo mục nát.

Sau một khắc bỗng nhiên gào lên một tiếng, cả người đều nổ tung ra.

Xoát!

Vô số hủ bại huyết nhục hướng về tứ phương tung toé.

Không được!

Lý Phượng Sơn cũng là cảnh giác chi nhân, cũng không dựa dẫm tu vi ngạnh kháng, mà là cấp tốc tránh lui, đồng thời phóng thích ra mấy chục đạo tiên pháp thần thông chống lại.

Liền thấy những huyết nhục kia Xèo Xèo xuyên qua tiên lực hộ tráo, rơi vào trên người tu sĩ phụ cận, trong khoảnh khắc hết thảy trúng chiêu giả đều vì thế điên cuồng hò hét.

Lý Phượng Sơn cuối cùng cũng coi như né tránh được nhanh, không có trúng chiêu, thế nhưng một thoáng này chí ít một vị Nhân Hoàng cùng bảy vị Niết Bàn trúng chiêu.

Bảy vị Niết Bàn kia đồng thời phát ra thống khổ gầm rống, liền ngay cả vị Nhân Hoàng cảnh kia đều cau mày, nhìn một điểm khí tức hôi hắc trên người kia.

Bởi vì là rơi xuống trên người bản thân duyên cớ, cảm thụ cũng đặc biệt mãnh liệt.

Một người trong đó đã nói: "Là đạo lực."

Quả nhiên là như vậy sao?

Lý Phượng Sơn ánh mắt vi ngưng.

Hắn cũng không kỳ quái cái đáp án này, cũng chỉ có thủ đoạn ẩn chứa đại đạo chi lực, mới có thể làm cho hắn cái Nhân Hoàng đỉnh phong này cũng không thể hóa giải.

Tiên pháp, thần thông, đạo nghiệp, hoàn toàn chính là ba loại thủ đoạn không cùng cấp bậc.

Tiên pháp tựa như ngạnh công, thần thông liền giống với huyền ảo cấm thuật, mà đạo đại biểu liền là tầng thứ.

Tiên pháp thần thông có nhiều tương sinh tương khắc, thế nhưng đã có đạo, vậy thì bất đồng rồi.

Như kim khắc mộc, hỏa khắc kim, tại dưới không có đạo cảnh gia trì, tiên pháp thần thông so đọ tại dưới tình huống lượng cấp không khác mấy, cơ bản tuân theo loại quy tắc này.

Nhưng nếu như đã có đạo cảnh gia trì, vậy thì liền bất đồng, hỏa vốn có thể khắc kim, nhưng nếu pháp thuật kim hệ này chính là Kim đạo gia trì, vậy hỏa liền khắc không được.

Lý Phượng Sơn đã nhìn ra, người xuất thủ tuy rằng chú thuật quỷ bí, nhưng chung quy chỉ là Niết Bàn chi cảnh, sở dĩ vô pháp giải trừ, hơn nửa chính là bởi vì đạo cảnh gia trì duyên cớ.

Vấn đề là, lão tử là Nhân Hoàng a, lão tử cũng là đạo cảnh gia trì, thế mà vô pháp giải trừ chú pháp của người này, chẳng lẽ nói, đạo nghiệp tu hành của hắn còn mạnh hơn so với lão phu hay sao?

Điểm này là Lý Phượng Sơn không phục cũng vô pháp khoan nhượng.

Thời khắc này nghe người kia nói như vậy, Lý Phượng Sơn đã nói: "Đạo gì?"

"Khí tức tử vong ngưng trọng, hẳn là Sinh Tử chi đạo, cụ thể không biết." Tu sĩ Nhân Hoàng kia hồi đáp.

Nghe nói như thế, Lý Phượng Sơn hô: "Xán Tinh, ngươi đến!"

Một tên nữ tu đã bay tới.

Không cần Lý Phượng Sơn dặn dò, nữ tu kia đã hướng tới tu sĩ Nhân Hoàng kia điểm ra một chỉ, đầu ngón tay thịnh toả hào quang, mang theo vô hạn sinh cơ.

Chỉ là rơi vào trên cánh tay Nhân Hoàng kia, liền thấy màu xám đen trên cánh tay Nhân Hoàng kia đột nhiên tăng vọt.

"Không được!" Nhân Hoàng kia giật nảy cả mình, thủ khởi kiếm lạc, thẳng thắn dứt khoát đem cánh tay mình chặt đứt, lại phát hiện vô dụng, xâm nhiễm đã tới tầng diện nguyên thần, hạ quyết tâm, thẳng thắn đem bộ phận nguyên thần bị xâm nhiễm này cũng trực tiếp chém xuống.

Coi như hắn là Nhân Hoàng, tự tàn nguyên thần như vậy cũng là thụ thương không nhẹ, khẽ hừ một tiếng, xuất hiện vẻ thống khổ: "Đáng chết, vừa nãy là ai xuất thủ?"

Tử Lão đến quá nhanh, chớp mắt mà đến, chớp mắt liền biến mất, lúc trước Lý Phượng Sơn bọn họ quan chú chiến trường, ai cũng không chú ý tình huống phía sau, thời khắc này mọi người trong lúc nhất thời lại không người phát hiện đến cùng là kẻ nào ra tay.

Trong lòng chính đang kinh hãi, đã thấy bảy tên Niết Bàn lúc trước đã không chịu nổi, phát ra thống khổ kêu rên.

Lý Phượng Sơn trong lòng biết không ổn, tay áo vũ động, trực tiếp đem bảy người đưa vào trường không, liền nghe Ầm Ầm Ầm Ầm liên tục bảy tiếng nổ vang, bảy tên Niết Bàn kia đã đồng thời bạo liệt.

Hỏa diễm cuồng tiêu, nháy mắt đem huyết nhục những người này bạo liệt tan rã không còn một mống, cuối cùng cũng coi như không họa hại đến những người khác nữa.

Nhưng mà một thoáng như thế, lại là nháy mắt chết mất tám cái Niết Bàn.

Điều này khiến cho mấy người Lý Phượng Sơn cũng giật nảy cả mình.

Lúc nào Chính Khí Tông có tu sĩ quỷ bí lợi hại như vậy?

Chỉ là một kích liền giải quyết tám cái tu sĩ Niết Bàn?

Đặc biệt là đạo cảnh này, liền nữ tu Xán Tinh đã tiến vào Sinh Mệnh chi đạo đều không thể giải quyết?

"Không phải Chính Khí Tông." Bữ tu gọi Xán Tinh đột nhiên quay đầu, nhìn hướng quanh người: "Ta cảm thụ được, người này còn tại phụ cận! Hắn không hề rời khỏi chúng ta quá xa, chú pháp của hắn tuy mạnh, nhưng cần cận thân thi triển, mới có thể phát huy tác dụng."

"Thật can đảm!" Lý Phượng Sơn quát một tiếng, lấy ra một đôi diệp phiến đối với mắt chính mình vuốt một cái: "Thiên Nhãn khai!"

Song mục sinh huy chiếu xạ tứ phương, hết thảy tồn tại ẩn giấu không còn nơi độn hình.

Một cái nhìn này, quả nhiên giúp hắn nhìn ra đầu mối.

Sau lưng một tên tu sĩ thế mà mạc danh xuất hiện một cái bóng ảnh quỷ bí.

Người tại thiên không, đâu ra cái bóng?

Lý Phượng Sơn đã một chỉ đâm hướng cái bóng kia, một chỉ này ngưng tụ hết thảy phẫn nộ của hắn, uy năng rất lớn, càng có uy năng ràng buộc không gian, khiến đối thủ khó có thể chạy.

Sau một khắc cái bóng kia biến hóa, đã biến thành hình dạng Tử Lão, cấp tốc lui về phía sau.

"Tử Lão? Hóa ra là ngươi!" Nhân Hoàng kia hướng tới Tử Lão nổ ra một kích. Người này mặc dù là Phán Quyết Điện chân truyền, thế nhưng hại đến bản thân tự đoạn một tay, mấu chốt nhất nguyên thần thụ thương, hắn há lại có thể khoan nhượng.

Nhân Hoàng đến cùng là Nhân Hoàng, nếu thật đối kháng chính diện Tử Lão vạn không phải là đối thủ.

Huống chi hiện tại là ba cái Nhân Hoàng đồng loạt xuất thủ.

Lý Phượng Sơn, Xán Tinh cũng đồng thời xuất thủ, bàng bạc tiên lực hội tụ thành thiên la địa võng, khiến Tử Lão không còn đường thối lui.

Mắt thấy Tử Lão liền sắp chôn thây trong tay ba người, Tử Lão nhưng khẽ hắc một tiếng: "Một cái Nhân Hoàng, hẳn là có thể có một kiện đại đạo thần binh chứ?"

Theo lời nói này, đường hoàng công kích của ba người đã triệt để nhấn chìm Tử Lão, lấy một đòn toàn lực của Nhân Hoàng đại năng, Tử Lão cũng vô pháp chống đỡ, tại chỗ hôi phi yên diệt. Chỉ là còn chưa chờ hắn vui vẻ, sau một khắc tu sĩ Nhân Hoàng thụ thương lúc trước đã phát ra một tiếng thống khổ kêu rên, cả người lại lần nữa hóa thành hôi hắc chi sắc.

Chương 202 : Lính đánh thuê tiên giới (hạ)

Chương 203: Lính đánh thuê tiên giới (hạ)

Phóng tầm mắt tu sĩ Thiên Tàm, luận đạo cảnh, mạnh nhất ngoại trừ Ninh Dạ, chính là Tử Lão cùng Thịnh Đông Bình.

Nhưng Ninh Dạ thượng tu thiên đạo, tiến triển chậm chạp, thật lấy tiến độ mà nói, kỳ thực còn không bằng Tử Lão, Thịnh Đông Bình tu Văn Thánh chi đạo, đạo cường mà pháp yếu, vì vậy chiến lực có hạn.

Tử Lão lại bất đồng.

Hắn tu Sinh Tử chi đạo, chuyên chú sát lục, chú pháp cường hoành, mà vô luận kiếp trước kiếp này, đều kiên định như một. Lại thêm bản thể từ lâu là Nhân Hoàng, đạo cảnh cảm ngộ lại có thể truyền thừa, vì vậy Tử Lão tại đạo cảnh, đã sớm là tầng thứ Nhân Hoàng.

Hắn bởi vậy khai phá ra Tử Chú Thuật, là chân chính tuyệt sát chi thuật, cho dù là Nhân Hoàng cũng khó mà chống đỡ.

Chỉ bất quá chú này thiếu hụt chính là vô pháp cập viễn, nhất định phải từ đầu tới cuối duy trì tại trong khoảng cách nhất định mới có thể phát huy tác dụng, nói trắng ra, chính là Tử Lão tu vi có hạn, đạo cảnh có hạn, cầu chiều sâu mà không cầu chiều rộng.

Sở dĩ lựa chọn như vậy, tự nhiên cũng là nhờ có hắn có rất nhiều mệnh duyên cớ.

Thời khắc này biến hóa đột khởi, khiến mấy người Lý Phượng Sơn cũng ứng phó không kịp, liền thấy tu sĩ Nhân Hoàng kia điên cuồng cào cấu lấy thân thể của chính mình, cả người đều không chịu khống chế mục nát.

Nhìn thấy tràng cảnh này, Lý Phượng Sơn cùng Xán Tinh đều là trong lòng phát lạnh.

Tử Lão này thủ đoạn càng khủng bố như thế, liền Nhân Hoàng đều có thể xâm thực thương tổn.

Bất quá Nhân Hoàng đến cùng là Nhân Hoàng, người này sinh mệnh chi cường, nguyên thần chi cố, vượt xa bình thường, thời khắc này toàn lực phát uy, thể nội sinh cơ tràn trề không ngừng dũng hiện, cùng tử chi lực kia đối kháng, càng là kiên trì không ngã, đồng thời kêu to: "Hắn còn chưa chết, tìm tới hắn!"

Lý Phượng Sơn tâm thần hoảng hốt, Thiên Mục lại mở, chỉ là lần này làm thế nào cũng không thể phát hiện tăm hơi Tử Lão.

Bên cạnh Xán Tinh thì lắc đầu: "Không đúng, ta vừa nãy rõ ràng cảm thụ được, hắn xác thực đã chết rồi. Không có đạo lý, tại sao hắn còn có thể sống, còn có thể tiếp tục duy trì đạo cảnh?"

"Hiện tại không phải thời điểm suy nghĩ cái này! Mau đem người tìm ra!" Lý Phượng Sơn nộ khiếu.

Nhưng lần này, đúng là làm sao cũng tìm không được.

Mắt thấy tử vong chi tức không ngừng xâm thực thân thể đồng bạn, nguyên thần đã mảng lớn hôi hắc, còn tiếp tục như vậy, người này liền thật sự sắp chết rồi, chúng nhân cũng là gấp không thể chờ.

Đúng vào lúc này, Xán Tinh bỗng nhiên trong lòng lóe lên linh quang: "Ta biết rồi, là phân thần chi thuật! Người này nhất định nắm giữ phân thần chi thuật, có thể phân hoá đông đảo, chỉ cần một thần bất diệt liền có thể phát huy tác dụng."

Phân thần chi thuật người người đều biết, thế nhưng sau khi phân thần còn có thể lấy hoàn chỉnh hình thái chiến đấu thậm chí tu hành, lại là không mấy cái.

Tử Lão thế mà chính là một trong số đó.

Hắn năm đó chính là lấy Diệt Thần Chú lập nghiệp, nguyên thần phân năm, chỉ cần có một cái còn tại liền có thể sống, cũng nhẹ nhõm khôi phục toàn thịnh, phảng phất thằn lằn chặt đuôi.

Xán Tinh không biết nội tình của hắn, nhưng cuối cùng cũng coi như phán đoán đúng bộ phận.

Thời khắc này tâm thần hoảng hốt, đã minh bạch chân thân Tử Lão ở đâu, một chỉ tu sĩ Nhân Hoàng kia, hô lên: "Hắn tại trong thân thể ngươi!"

Cái gì?

Tu sĩ Nhân Hoàng kia hoảng hốt, hắn làm sao mà làm được?

Không kịp tìm đáp án, tu sĩ Nhân Hoàng kia đối với mình đỉnh đầu nhất phách: "Đi ra cho ta!"

Liền nghe Ầm một tiếng, sau đầu hư ảnh thiểm hiện, thân ảnh Tử Lão quả nhiên bị hắn chấn ra.

Sau một khắc hết thảy nguyên thần chi lực của tu sĩ Nhân Hoàng kia đều trùng kích mà ra, nháy mắt đem hư ảnh Tử Lão tạc đến hôi phi yên diệt.

"Rốt cục giải quyết?" Tu sĩ kia thở dài một tiếng.

Lại phát hiện Lý Phượng Sơn cùng Xán Tinh sắc mặt không đúng.

Hắn hơi hơi kinh ngạc: "Còn có?"

Hai người đồng thời gật đầu.

Tại trong tầm mắt của bọn họ, một kích này tuy rằng giải quyết đi Tử Lão, thế nhưng nguyên thần của tự thân hắn cũng bởi vậy thất thủ, đã tám thành đều hóa thành màu xám đen.

"Nhanh giúp ta!" Tu sĩ kia gấp kêu to.

Xán Tinh nhưng bất đắc dĩ lắc đầu: "Người này tinh thiện sinh tử chuyển hóa chi đạo, có thể đem sinh cơ chuyển thành tử vong, ta càng giúp ngươi, ngươi chết liền càng nhanh. Ngươi nhất định phải mau chóng đem hết thảy phân thần hắn nặc tàng đều tìm ra, bằng không. . ."

Nàng lời còn chưa dứt, liền thấy trung ương nguyên thần tu sĩ Nhân Hoàng kia một phiến hắc sắc quang huy đột nhiên thăng khởi.

"Không được!" Xán Tinh kêu to: "Đi!"

Càng là cùng Lý Phượng Sơn trực tiếp lui khỏi.

Sau một khắc cái điểm sáng màu đen kia nổ tung, hình thành một phiến khủng bố tử vong lực triều, tu sĩ Nhân Hoàng kia quái khiếu một tiếng, đã cảm thụ được uy hiếp tử vong to lớn.

Hắn cũng coi như lập tức quyết đoán, trực tiếp tự bạo, chỉ đem một điểm nguyên thần không bị xâm nhiễm kia thoát đi.

Điều này sẽ làm hắn tao ngộ trọng thương, nhưng dù sao cũng tốt hơn hôi phi yên diệt triệt để chết đi.

Trong thiên không hắc quang bùng lên, một điểm hàn tinh trùng thiên nhi khởi.

Nhưng liền tại nháy mắt muốn bay khỏi, Tử Lão thân ảnh tái hiện, thế mà đem phân thần này tóm chặt lấy.

"Hắn ở nơi đó!" Xán Tinh hét to, không chỉ như vậy càng nhìn ra đầu mối: "Đây là phân thần cuối cùng của hắn."

Đám người Lý Phượng Sơn đã đồng thời xuất thủ.

Nhưng vào lúc này, một mảnh không gian vòng xoáy xuất hiện.

"Phong!" Chí ít ba vị Nhân Hoàng vào lúc này xuất hiện, đồng thời thi triển phong cấm chi thuật.

Không nghĩ tới lấy tu vi của bọn họ, thế mà chưa thể ngăn cản, liền thấy lốc xoáy không gian kia hoàn toàn không bị ảnh hưởng xuất hiện, sau một khắc Tử Lão đã cầm lấy tàn dư nguyên thần của Nhân Hoàng kia tiêu thất vô tung.

"Không Gian chi đạo? Không Gian chi đạo còn mạnh hơn chúng ta? Làm sao có khả năng?" Xán Tinh khản giọng nói kêu to.

"Không phải hắn." Lý Phượng Sơn sắc mặt âm trầm.

Hắn đã nhìn ra, thi triển thủ đoạn này không phải Tử Lão, mà là có người khác.

Một cái Tử Lão, Tử chi đạo mạnh hơn Nhân Hoàng, còn một kẻ khác, Không Gian chi đạo cũng không nhìn bọn hắn xuất thủ, đối thủ đến cùng còn có bao nhiêu người, có thể tại trên đạo cảnh có cảnh giới như vậy?

Đến cùng là kẻ nào?

Hắn hầu như muốn điên rồi.

Liền tại phiến khắc công phu này, một cái Nhân Hoàng, tám cái Niết Bàn không còn.

Mà đối thủ trả giá chỉ có bộ phận nguyên thần của một cái Tử Lão.

Điều này khiến cho hắn có thể nào không nộ phát trùng quan.

Hư không xoay chuyển, Tử Lão xuất hiện trở lại tại phía sau Chính Khí Tông.

Cầm trong tay một tay của nguyên thần Nhân Hoàng, xem như là chiến lợi phẩm của mình, sắc mặt của bản thân Tử Lão cũng là một phiến tro bạch.

Vừa nãy xuất kích, hắn tương đương với tiêu tốn bốn cái mệnh.

Một cái là lần đầu tiên xuất thủ, gieo xuống Tử Chú Thuật, hai cái sau đều là bị Lý Phượng Sơn bọn hắn giết chết, cái thứ tư liền là trực tiếp tự bạo, dùng để xâm nhiễm nguyên thần Nhân Hoàng kia, nhưng mà coi như là vậy, đều không thể đem hắn đánh chết.

Nếu không phải Ninh Dạ kịp thời xuất thủ, hắn vẫn đúng là không hẳn về được.

Bất quá tuy rằng đại giá trọng đại, hồi báo cũng phong phú, sau trận chiến này, tên tuổi Tử Lão sợ là sẽ khiến cho tất cả mọi người đều chấn kinh rồi.

Thời khắc này hắn nhìn nhìn Mục Thiên Hồng, nói: "Ngươi nhìn thấy rồi?"

Mục Thiên Hồng nuốt ngụm nước bọt: "Đúng thế."

"Tính tiền đi." Tử Lão đưa tay.

"Hiện tại?" Mục Thiên Hồng ngạc nhiên.

Tuy rằng không có ý định quỵt nợ, nhưng ngươi đòi nợ cũng quá nhanh chút chứ?

Tử Lão nói: "Trận chiến này, ta trả giá trọng đại, tạm thời đã vô lực tái chiến, đương nhiên muốn tính tiền rời đi. Làm sao? Mục chưởng giáo không phải dự định quỵt nợ chứ?"

Mục Thiên Hồng hừ nói: "Đương nhiên sẽ không, bất quá hiện tại chính là thời chiến, mỗi một kiện bảo vật đều cần phải phát huy tác dụng. . ."

Hắn còn đang tìm từ kiếm cớ, Tử Lão đã nói: "Yên tâm đi, ta người sẽ đi, thế nhưng bảo vật sẽ lưu tiếp tục ở chỗ này phát huy tác dụng, chỉ là chủ nhân sử dụng không giống nhau mà thôi."

"Cái gì?" Mục Thiên Hồng ngạc nhiên.

Bên cạnh Điền Cô Dạ cười nói: "Đem nợ nần kết toán cho ta là được. Thừa tuệ, một kiện đại đạo thần khí, một kiện thượng phẩm thần khí."

Mục Thiên Hồng hít vào một ngụm khí lạnh: "Không nhìn ra huynh đệ các ngươi quan hệ tốt như vậy a. Bất quá thượng phẩm thần khí, hẳn là chín cái Niết Bàn."

"Chúng ta còn đang chiến đấu, đến lúc đó bù thêm. Không được nữa, tổng kết trừ đi cũng có thể." Tử Lão nhàn nhạt nói: "Mục chưởng giáo, sớm chút tính tiền, mọi người mới sẽ dụng tâm bán mạng a."

Hắn nói như vậy, Mục Thiên Hồng đã minh bạch.

Nếu như tiếp sau đó hắn không tính tiền, thì e rằng một đám người đến giúp này của hắn, liền sẽ lập tức phản bội.

"Hảo tiểu tử, liền bản tọa cũng dám bắt chẹt." Mục Thiên Hồng hừ nói.

"Chú ý ngươi dùng từ, đây là hợp tác, là giao dịch, không phải bắt chẹt." Tử Lão cười lạnh.

Chương 203 : Các hiển kỳ năng

Chương 204: Các hiển kỳ năng

Hai cái thần khí tới tay, Tử Lão trực tiếp chuyển cho Điền Cô Dạ cùng Phượng Tiên Lung, bản thân thì lặng yên rời đi.

Chỉ bất quá hắn cũng không có đi xa, lượn quanh một vòng xong, đã đi đến bên người Ninh Dạ.

Nhìn thấy Ninh Dạ, hắn trực tiếp nói: "Lần này, ta xem như là trực tiếp bại lộ thực lực của bản thân, coi như là Phán Quyết Điện, đến lúc đó phỏng chừng cũng phải hỏi chuyện ta."

Tử Chú Thuật cùng Diệt Thần Chú là đòn sát thủ của hắn, Phán Quyết Điện cũng không biết.

Bây giờ đột nhiên dùng ra, liền Nhân Hoàng đều bị hắn diệt một cái, tuy rằng có đủ loại những nguyên nhân khác, nhưng nói đến vẫn là quá thiên phương dạ đàm chút rồi.

Phải biết năm đó Ninh Dạ đối chiến Thiết Lang vừa mới tấn thăng Nhân Hoàng, đều là vận dụng Thiên Cơ Điện mới đem đánh bại.

Ninh Dạ đối với điều này đến không để ý: "Không có gì, bài tẩy thứ này, để đó một mạch không dùng, mới gọi lãng phí đây. Chỉ cần dùng đúng lúc mấu chốt, đó chính là đáng giá."

Đúng vậy, hai cái thần khí đỉnh cấp đây.

"Cho tới Phán Quyết Điện, cũng không cần lo lắng." Ninh Dạ nói: "Năm đó chúng ta thế yếu, vì vậy cần che che giấu giấu. Bây giờ mọi người cũng đều đã trưởng thành, tu sĩ Thiên Tàm hơn ba trăm người, chỉ riêng là Niết Bàn liền hơn một trăm cái, liền đơn nhất đỉnh cấp môn phái cũng không sánh nổi, cũng chỉ là thiếu Nhân Hoàng cùng Thánh Tôn mà thôi. Nhưng mà coi như là vậy, cũng không phải một cỗ thế lực nhỏ, thích hợp hiển lộ một thoáng, bọn hắn nếu như không ngu ngốc, chỉ có thể lôi kéo, sẽ không phản bội."

"Chung quy là còn thiếu Nhân Hoàng khâu này." Tử Lão thở dài.

Tử Chú Thuật của hắn tuy rằng có thể giết Nhân Hoàng, nhưng cũng bởi vì là lần đầu tiên vận dụng, sau này người khác đã có chuẩn bị, còn muốn dùng chiêu này kích sát Nhân Hoàng, không mấy khả năng.

Cảnh giới chung quy vẫn là cần.

"Vì vậy quay đầu lại ngươi cũng nhập Tuyền Cơ Điện đi. Không dễ trả lời, vậy thì thẳng thắn không trả lời." Ninh Dạ cười nói.

Ngô, không tìm được biện pháp tốt giải quyết, chơi xấu chính là biện pháp tốt nhất.

Tử Lão đối với Tuyền Cơ Điện tu hành không có bất kỳ không hài lòng, lập tức đồng ý.

Bất quá Tử Lão tuy rằng kiến công, nhưng kỳ thực đối với đại tình thế không ảnh hưởng quá to lớn.

Người Vạn Tiên Minh lần này tới không ít, chỉ riêng Nhân Hoàng liền có bảy tám cái, so với Chính Khí Tông còn nhiều, cũng may là bọn hắn không đánh toàn lực, chỉ phòng ngự không tấn công, bằng không Chính Khí Tông đã sớm thất bại.

Thế nhưng Tử Cực Cung cũng sẽ không khách khí, vì vậy tình thế vẫn như cũ căng thẳng.

Nghĩ nghĩ, Ninh Dạ nói: "Nếu như đã làm, vậy thì làm đến cùng đi, để Phượng Tiên Lung bọn họ cũng lộ ra chút bản lĩnh."

Vậy là sau một khắc, Mục Thiên Hồng liền thấy Phượng Tiên Lung đã tiếu mị mị đi tới: "Mục chưởng giáo, tình thế vẫn như cũ không tốt lắm, không bằng. . . Chúng ta cũng làm khoản giao dịch?"

Mục Thiên Hồng kinh ngạc nhìn đám người Phượng Tiên Lung, Nguyệt Linh Tiên, trong lòng nổi lên một loại quái dị cảm: "Các ngươi. . ."

"Giống như Tử Lão." Nguyệt Linh Tiên trực tiếp nói: "Chúng ta vì ngươi kích sát mấy cái đại năng Niết Bàn trở lên của Vạn Tiên Minh, ngươi chỉ cần chuẩn bị sẵn thần khí đối ứng là được. Giết người, giao hàng, bảo vật sẽ lưu tiếp tục ở chỗ này sử dụng, mãi đến tận chiến đấu kết thúc."

Lời nói này như chân trời phương xa phiêu tới, có vẻ không chân thực như vậy.

Mục Thiên Hồng cảm thấy nhân sinh quan của chính mình đều sắp bị lật đổ.

Làm sao? Một cái Tử Lão đã đủ nằm ngoài dự tính, các ngươi cũng muốn y pháp mà làm.

Hơn nữa mấu chốt nhất là. . . Ngươi. . . Các ngươi lại còn tín nhiệm lẫn nhau như vậy?

Cho dù là đồng tông đệ tử, cũng không có đạo lý bảo bối mình khổ cực kiếm đến lại dễ dàng giao cho người khác sử dụng, thế nhưng đám gia hỏa nhìn như ô hợp trước mắt này, lại biểu hiện ra đoàn kết hoàn toàn khiến người vô pháp lý giải.

Trong khoảnh khắc đó, Mục Thiên Hồng đột nhiên cảm thấy môn phái bản thân khổ tâm kinh doanh nhiều năm, còn không bằng một ít tổ hợp nghĩa khí giang hồ—— Ách, bất quá nói đến, công giao không bằng tư giao, vậy cũng là hợp lý phải không?

Đám người Phượng Tiên Lung đạo cảnh tự nhiên là không sánh được Tử Lão, nhưng bọn họ cũng không phải đơn độc xuất thủ, mà là liên hợp xuất thủ, cầu cũng không phải giết Nhân Hoàng, mà là Niết Bàn.

Vậy là trên chiến trường, tràng diện khiến người trừng vỡ mắt kính liền như vậy xuất hiện,

Một đám tu sĩ Thiên Tàm bắt đầu các hiển kỳ năng, thế mà mỗi một cái đều biểu hiện ra thực lực siêu tuyệt bất đồng cùng tự thân cảnh giới.

Đặc biệt là loại người giống như Phượng Tiên Lung, Nguyệt Linh Tiên, Sào Quân Hải, Khâu Cực Thạc, Điền Cô Dạ này, bản thể đều là Nhân Hoàng, lại có Tuyền Cơ Xích của Ninh Dạ giúp đỡ, trình độ đạo cảnh thậm chí còn cao hơn so với rất nhiều Nhân Hoàng tại Thiên Trung Giới, tuy nhân tự thân cảnh giới kéo chân chút, thế nhưng dùng tới đối phó những Niết Bàn cùng cảnh giới kia, lại quả thực chính là tồn tại cấp số nghiền ép.

Từng kẻ từng kẻ thi triển tiên pháp thần thông, hô phong hoán vũ, thủ đoạn thiên kỳ bách quái, khiến cho người mắt nhìn không kịp.

Vốn điều này cũng không có gì, mọi người đều là lão yêu quái tu hành ngàn năm, đánh không lại cũng chạy được. Vấn đề là đám người này đều là lúc trước không hiển lộ quá bất luận thủ đoạn gì, vậy ý nghĩa là ngươi đối với bọn họ hoàn toàn không biết, mà nhóm người Vạn Tiên Minh Tử Cực Cung này, thành danh nhiều năm, có thủ đoạn gì mọi người đều biết rõ.

Có chuẩn bị đánh không chuẩn bị, tràng diện tao ngộ liền lúng túng rồi.

Thời khắc này một tên tu sĩ Niết Bàn Vạn Tiên Minh vừa mới kình xuất một đạo đại thần thông, uy mãnh cương thạc, hùng hồn vạn dặm, cuồn cuộn bất khả nhất thế, đã thấy chân trời vô số đóa hoa lạc hạ, lưu luyến ôn nhu, mang theo từng tia ấm áp, lại đem thần thông cương mãnh của tu sĩ Niết Bàn kia tận hóa thành không, tu sĩ kia thậm chí còn chưa thăm dò rõ ràng đối phương đạo gì, liền cảm giác tự thân mềm nhũn vô lực, tiên lực khó mà vận hành, sau đó liền tại một trong một mảnh kêu rên hôi phi yên diệt. Kẻ ra tay chính là Phượng Tiên Lung cùng Nguyệt Linh Tiên, biết rõ đặc điểm tu vi của người này, lấy nhu khắc cương, hóa địch trong vô hình.

Một bên khác một tên tu sĩ Tử Cực Cung chớp mắt lui tới, độn pháp cường hoành, khoảng cách ngàn dặm chỉ tại dưới chân, khó mà nắm bắt. Chính đang tứ ý săn giết, đã thấy một người hướng bản thân bay tới, cười lạnh một tiếng, tiện tay một đạo Vô Ảnh Huyền Quang bay ra, tu sĩ kia nhưng nhẹ nhõm chống được, đột nhiên đã áp sát tu sĩ Tử Cực Cung kia, nhất quyền đảo xuất, nhìn như bình đạm vô kỳ một quyền, nhưng ẩn chứa lực lượng hủy diệt vô tận khủng bố, tu sĩ kia muốn tránh khỏi, lại phát hiện đối phương càng như hình với bóng theo đến, một câu nói lạnh lùng vang lên bên tai: "Kẻ giết ngươi, Khâu Cực Thạc!"

Ầm ầm băng diệt.

Còn có vài tên tu sĩ Niết Bàn, tinh thiện Sinh Mệnh chi đạo, sinh cơ cuồn cuộn không dứt, mặc cho pháp thuật ngập trời, thần thông tựa hải, càng cũng khó mà lay chuyển mảy may, có thể xưng vô địch thiết tường chiến trường tiên giới, chính là mấy người Phượng Tiên Lung cũng khó mà lay động.

Thế nhưng sau một khắc, theo một cỗ âm phong phiêu đến, vài tên tu sĩ kia bỗng nhiên toàn thân run lên, liền thấy trên người chẳng biết từ lúc nào đã mọc đầy mảng lớn cổ trùng.

Những cổ trùng này thế mà không nhìn tiên khí phòng ngự, lít nha lít nhít chen chúc mà đến, nghiễm nhiên là lấy tiên lực làm thức ăn, gặm nhấm chúng nhân, phá vào thể nội, điên cuồng cắn nuốt. Dù là những tu sĩ này sinh mệnh chi lực cường hãn, nhưng ở dưới trùng triều khủng bố này thôn phệ, vẫn là phát ra tuyệt vọng hò hét khó mà chịu đựng. Cứ việc thể nội thần thông quang huy một đợt tiếp một đợt dũng hiện, nhưng sâu kiến không dứt, sinh sinh bất tức, những tu sĩ này càng là tại dưới sâu kiến cắn nuốt dồn dập hóa thành bạch cốt, liền nguyên thần đều không thể thoát đi, hóa thành lương thực bị thôn phệ.

Kẻ ra tay, chính là Sào Quân Hải.

So sánh ra, Điền Cô Dạ liền đơn giản hơn nhiều.

Hắn mới được một kiện đại đạo thần khí, đó là thần vật Nhân

Hoàng cảnh mới có thể toàn diện phát huy tác dụng, thế nhưng Điền Cô Dạ trực tiếp không nhìn cản trở sử dụng, phát động liền hiển hóa ra một con thôn thiên bạch ngưu, một ngụm cắn xuống, Niết Bàn không làm sao thụ thương, Vô Cấu cảnh nhưng ào ào ào bị hắn nuốt lấy một đám lớn.

Điền Cô Dạ thậm chí còn ợ một tiếng no nê, vỗ vỗ cái bụng cười nói: "Muỗi tuy nhỏ cũng là thịt a, hắc hắc."

Chương 204 : Liều chết một kích (thượng)

Chương 205: Liều chết một kích (thượng)

Mục Thiên Hồng tâm tình rất mâu thuẫn.

Viện binh thực lực cường đại là chuyện tốt, thế nhưng vấn đề mỗi giết một cái liền muốn tính tiền lại cũng quấy nhiễu hắn.

Trên chiến trường tiên giới, các loại bảo vật vẫn còn đang tầng tầng lớp lớp phát huy tác dụng, chỉ bất quá quyền sở hữu lại đang lặng lẽ đổi chủ.

Một khắc trước, một kiện bảo vật vẫn là người Chính Khí Tông cầm ở trong tay vận dụng, một khắc sau khả năng liền bị cái nhóm không biết xấu hổ này đòi qua, lấy cái tên đẹp là: "Chúng ta giúp ngươi dùng."

Cảm giác lại như là thị trường chứng khoán, giá cả cổ phiếu cố nhiên là nương theo lượng giao dịch đại tăng mà phi tốc dâng lên, nhưng mẹ kiếp cổ phần lại không còn là thuộc về mình.

Điều này khiến cho Mục Thiên Hồng có loại cảm giác khó chịu như nuốt phải ruồi.

Nhưng hắn lại không cách nào.

Ai kêu đây là chuyện hắn đáp ứng đây?

Ai kêu hiện tại tình thế không ổn đây?

Sau đó Mục Thiên Hồng phát hiện vấn đề chết người nhất vẫn là, theo pháp bảo thần khí không ngừng đổi chủ, thực lực của đám người này cũng đang trở nên càng mạnh, vậy là tính ỷ lại của Chính Khí Tông đối với bọn họ lại càng cao, cái giá cần phải trả cũng sẽ càng nhiều —— mẹ nó, đánh tiếp nữa, đệ tử Chính Khí Tông có thể trở về hay không khó nói, của cải của Chính Khí Tông đến là đều bị bọn hắn khuân sạch rồi a!

Mục Thiên Hồng cảm thấy không thể tiếp tục như vậy, nhất định phải nghĩ một cái biện pháp mau mau giải quyết.

Nghĩ tới đây, hắn hạ quyết tâm, thủ chưởng lạc hạ, Chính Vân Điện đã phóng ra vạn đạo quang huy.

Cái bảo vật giữ nhà, đại đạo thần binh này của Chính Khí Tông, rốt cục bắt đầu toàn diện phát huy tác dụng, vô số Hạo Nhiên Chính Khí dũng hiện, già thiên tế nhật, toàn bộ chiến trường tiên giới, đã hóa thành Hạo Nhiên Chính Khí chi đạo cảnh, hết thảy tu sĩ Chính Khí Tông, đều dồn dập thực lực tăng mạnh.

Đối diện Thương Lệnh Tuyệt nhìn thấy một màn này, không có phẫn nộ, trái lại thở phào một hơi: "Rất tốt, ngươi rốt cục vẫn là dùng đến. Đó chính là nói, Mục Thiên Hồng ngươi đã không còn thủ đoạn. Hắc hắc."

Thời điểm Mục Thiên Hồng phiền não, Thương Lệnh Tuyệt làm sao lại không phiền não.

Hắn thỉnh Vạn Tiên Minh hỗ trợ, nhưng cũng là phải cho chỗ tốt, chỉ bất quá điều kiện là Vạn Tiên Minh mỗi tổn thất một người, Tử

Cực Cung đều sẽ làm ra bồi thường tương ứng.

Vì vậy Phượng Tiên Lung bọn hắn xuất thủ, tổn thất không chỉ là Chính Khí Tông, còn có Tử Cực Cung. Có thể nói bên Ninh Dạ cùng Vạn Tiên Minh, đều đang đem hai đại môn phái làm cừu vặt lông, chỉ bất quá Vạn Tiên Minh không to gan doạ dẫm vơ vét như vậy, muốn chính là bồi thường, vì vậy cũng thực thực tại tại trả chết người đại giá, Ninh Dạ bên này chính là hoàn toàn không suy nghĩ vấn đề cảm quan, thuần há mồm chờ sung rụng.

Vì vậy Mục Thiên Hồng cố nhiên là vì đối thủ tử thương mà thương tâm, Thương Lệnh Tuyệt lại cũng đang vì tiền vốn cần thanh toán mà nhức đầu. Thời khắc này mắt thấy Mục Thiên Hồng rốt cục phát động Chính Vân Điện, hắn cũng thở phào một hơi: "Rất tốt, Chính Vân Điện đã động, bản thể phòng ngự đã mất hơn nửa, Tử Đình Thiên Cức Trận toàn lực phát động, oanh kích bản thể Chính Vân Điện!"

Theo Thương Lệnh Tuyệt ra lệnh một tiếng, phía sau Tử Cực Cung đại trận toàn diện vận chuyển, thiên không kiếp vân đột nhiên lên cấp, ngưng tụ tử điện.

Tử Đình Thiên Cức Trận tổng cộng có chín tầng, lúc trước Thương Lệnh Tuyệt chỉ vận dụng đến tầng thứ ba, lần này toàn diện lên cấp, muốn hướng thẳng mức độ mạnh nhất, một kích phá vỡ Chính Vân Điện.

Thương Lệnh Tuyệt chờ đợi chính là thời khắc này, Chính Vân Điện vừa vỡ, thì Tử Cực Cung thắng thế liền định.

Nhưng vào lúc này, hắn nhìn thấy thiên không kiếp vân chỉ là lên cấp đến tầng cảnh giới thứ bảy, vậy mà đã ngừng lại.

Thương Lệnh Tuyệt kinh ngạc, cả giận nói: "Chuyện gì?"

Một tên tu sĩ vội vội vàng vàng bay tới: "Báo! Chưởng giáo, Tử Cực Cung sinh biến, đám người kia. . . Đám người kia. . . Bọn hắn đột phá Càn Cực Điện, phá huỷ Luân Hồi Tuyền, phá tan mắt trận!"

"Cái gì?" Thương Lệnh Tuyệt một cái lão huyết suýt nữa phun ra.

Khi Phượng Tiên Lung bọn họ phát uy, bọn Dung Thành cũng không nhàn rỗi, một đường tiến quân thần tốc.

Mấu chốt nhất chính là, khi Phượng Tiên Lung bọn họ bắt đầu lấy ra bản lãnh thật sự thì, bọn Dung Thành cũng không tiếp tục giấu giấu diếm diếm, có Tân Tiểu Diệp Ninh Dạ làm chỉ dẫn, dọc theo đường đi có thể nói là bão táp đột tiến.

Huyền Sương Giám, Kim Quang Thước, Huyễn Hải Vô Cương Đồ, Vạn Thú Hồng Hoang Phiên, Cửu Chuyển Huyền Minh Kiếm, Hồng Vân Lưu Ly Tán. . . Theo từng chỗ từng chỗ trận pháp bị phá, từng kiện từng kiện đỉnh cấp pháp bảo thần khí bị lấy, Tử Đình Thiên Cức Trận uy năng cũng đang không ngừng yếu bớt.

Khởi đầu bọn hắn còn chỉ là phá một ít địa phương không trọng yếu ngoại vi, đợi đến mặt sau, lấy ra toàn bộ bản lĩnh trắng trợn không kiêng dè đột phá, ra tay lại càng thêm hung ác.

Mãi đến tận trước đây không lâu, đám người Dung Thành, Ma Âm, Thiên Tàn, Phong Đông Lâm liên thủ, càng đem Càn Cực Điện đều hung hãn công phá.

Điện này chính là một trong trung khu hạch tâm của Tử Đình Thiên

Cức Trận, nơi đây bị phá, đại trận không hoàn chỉnh, uy năng thẳng tắp giảm xuống. Cửu trọng lôi kiếp vì vậy mà bị suy yếu hạn mức tối đa, thế mà trực tiếp rơi xuống thất trọng.

Mà lấy thất trọng lôi kiếp, nếu muốn công phá Chính Vân Điện lại là không dễ như vậy.

Thương Lệnh Tuyệt khổ sở chờ đợi cơ hội nửa ngày, mãi mới chờ được đến lúc, không nghĩ tới lại bị vô duyên cớ hàng mất hai cấp, điều này khiến cho hắn làm sao không gấp, làm sao không nộ.

"Hỗn đản, làm sao không nói sớm! ?" Thương Lệnh Tuyệt túm cổ áo tu sĩ kia chất vấn.

Tu sĩ kia kêu to: "Là Kinh sư huynh, Càn Cực Điện bị phá, thế nhưng đám người Dung Thành cũng thân thụ trọng thương, nhất thời vô lực tiến lên. Kinh sư huynh cho rằng có thể đoạt lại Càn Cực Điện, vì vậy khiến chúng ta tạm thời đừng thượng báo, mệnh hết thảy nhân viên lưu thủ giết ra ngoài, Tân sư muội không kịp ngăn cản, kết quả không nghĩ tới. . . Không nghĩ tới. . ."

Tu sĩ kia mặt lộ vẻ bi dung: "Không nghĩ tới đám người Phong Đông Lâm, Dung Thành kia thế mà là ngụy trang thụ thương, thậm chí còn sửa chữa trận pháp lưu lại. Người của chúng ta xông tới, không thể giết chết bọn hắn, trái lại. . . Trái lại bị bọn hắn giết rất nhiều. . . Chưởng giáo, Càn Cực Điện không cầm về được!"

"Hỗn đản!" Thương Lệnh Tuyệt một tát đánh bay đệ tử, bạo hống nói: "Tiểu nhi làm hại ta!"

Trung khu khống chế của Tử Cực Cung.

Kinh sư huynh cũng đang tuyệt vọng.

Dung Thành bọn hắn còn đang đột tiến, hiện tại đã bắt đầu trùng kích vào một chỗ trọng địa.

Một khi nơi đây lại bị phá, Tử Đình Thiên Cức Trận uy năng lại sẽ hạ hàng.

Hắn nên làm gì?

Làm sao giờ?

Hết thảy quyết định đều là mình làm, nhưng kết quả cuối cùng nhưng đều là sai.

Hắn nhờ vả nhìn hướng Tân Tiểu Diệp: "Sư muội, cứu ta!"

Ngữ khí hoảng sợ.

Tân Tiểu Diệp thở dài một tiếng, nhìn trên họa diện Dung Thành bọn hắn tiến quân thần tốc, trong nội tâm nổi lên lại là những năm này tại Tử Cực Cung điểm điểm tích tích.

Tuy rằng cái Kinh sư huynh này khiến cho nàng chán ghét, thế nhưng trong cung dù sao vẫn là có một ít người khiến mình thích.

Cùng Thái Âm Môn năm đó bất đồng, nàng cùng Tử Cực Cung cũng không có cừu hận gì, vì vậy bản năng cũng không hy vọng Tử Cực Cung quá mức xui xẻo, chỉ bất quá ai bảo bọn họ mắt không mở, trêu chọc Ninh Dạ đây?

Nhưng bây giờ, tình thế gần như là đủ rồi, có lẽ là thời điểm nên thu tay.

Nghĩ nghĩ, nàng nói: "Kế sách hiện thời, chỉ có một cái biện pháp."

"Cái gì?" Kinh sư huynh hỏi.

Tân Tiểu Diệp nói: "Lập tức bẩm báo chưởng giáo, chúng ta đã vô lực giải quyết người tiến vào trong cung, hiện tại biện pháp duy nhất chính là không cần lo bọn hắn, lập tức khởi động hết thảy lực lượng đối ngoại xuất kích của Tử Cực Cung, tạm thời đem trận pháp đề thăng đến chín tầng, sau đó toàn lực công kích Chính Khí Tông. Chỉ cần đánh lui bọn hắn, thì những người còn lại dĩ nhiên là sẽ thối lui."

Kinh sư huynh hét to: "Không được! Nếu là như vậy, Tử Cực Cung tất nhiên toàn diện thất thủ, chưởng giáo trách cứ xuống, ai có thể gánh chịu? Lại nói bọn hắn đoạt đi nhiều bảo vật như vậy, vô luận thế nào cũng phải giữ bọn hắn lại!"

Tân Tiểu Diệp kinh ngạc nhìn hắn: "Vì vậy ý của ngươi là?"

"Nhất định phải diệt sạch những người này!" Kinh sư huynh lớn tiếng thét gào: "Chúng ta sẽ thắng!"

Ách. . .

Tân Tiểu Diệp bất đắc dĩ nhìn Kinh sư huynh.

Nàng biết Kinh sư huynh bây giờ chính là một cái con bạc thua đỏ mắt—— hắn lúc trước làm quá nhiều quyết định sai lầm, sau thu tính sổ nhất định sẽ tìm tới bản thân.

Vì vậy vô luận thế nào, hắn chỉ có thể áp lên một chiếu này.

Nếu như nói lúc trước Tân Tiểu Diệp vẫn là có ý hướng dẫn đối phương, khiến sự tình đi hướng kế hoạch của bản thân, lần này nàng là thật muốn kết thúc tất cả những thứ này.

Làm sao đối phương tự mình muốn tìm chết, vậy thì thật hết cứu.

Tân Tiểu Diệp lắc đầu: "Vậy ngươi đi nói cùng chưởng giáo đi."

Vậy là khi Thương Lệnh Tuyệt hỏi han truyền đến thì, Kinh sư huynh lời thề son sắt: "Chưởng giáo, cho ta thêm một cơ hội, nửa canh giờ! Ta chỉ cần nửa canh giờ, liền nhất định sẽ tiêu diệt bọn hắn, khôi phục đại trận. Nếu không thành, đệ tử lấy chết tạ tội!"

Chương 205 : Liều chết một kích (hạ)

Chương 206: Liều chết một kích (hạ)

Chiến tranh chính là một cái trò chơi không ngừng đầu nhập tiền vốn, đọ chính là cuối cùng ai tiền vốn càng nhiều.

Phàm gian như vậy, tiên giới cũng là như vậy.

Bên trên trường không, vân vụ tứ khởi, sát khí tung hoành, ngoại trừ quy mô lớn chút, tràng diện hoa lệ chút, những phương diện khác cũng thật không hẳn so với phàm gian cao minh bao nhiêu.

Nhìn ra mảnh chiến trường thiên không xa xa kia, Ninh Dạ lẩm bẩm nói: "Đây chính là chiến tranh, không có ai là kẻ thắng chân chính."

Trận chiến này bất luận là Chính Khí Tông hay là Tử Cực Cung ai thắng, đều nhất định phải trả giá nặng nề.

Bên cạnh Trì Vãn Ngưng thì trắng mắt hắn một cái: "Lời này người khác nói thì cũng thôi, ngươi đi nói, lại là quá không có sức thuyết phục."

Ninh Dạ cười nói: "Ngẫu phát tao tình, ngươi cần gì phải chọc thủng đây."

Lâm Lang Thiên cũng che miệng cười nói: "Vậy ngươi xem cuối cùng kết cục sẽ là thế nào?"

Ninh Dạ không chút nghĩ ngợi nói: "Nếu như ta không ra tay, bên thắng hẳn là Tử Cực Cung."

"Di? Tử Cực Cung đã bị đánh tới mức độ này, trừ Thiên Kiếp Thần Lôi Kiếm của bọn họ ra, còn có thể có hậu chiêu thế nào?" Công Tôn Điệp không rõ.

Nếu như nói Chính Vân Điện là trấn phái thần khí của Chính Khí Tông, như vậy Thiên Kiếp Thần Lôi Kiếm chính là trấn phái thần binh của Tử Cực Cung.

Chỉ bất quá cái trấn phái thần binh này hiện tại chính tại Tử Cực thượng giới, bị Tử Cực Thánh Tôn dùng để giúp bản thân trấn áp thể nội ma tính, vì vậy căn bản là không thể nào xuất hiện ở trên chiến trường, lưu lại Tử Cực Cung, chỉ là một kiện tử kiếm từ trong thần kiếm phân ly ra mà thôi, tác dụng cũng bất quá là trở thành trung khu của Tử Đình Thiên Cức Trận.

Đây chính là nguyên nhân vì sao đối diện Chính Vân Điện, Thương Lệnh Tuyệt không bỏ ra nổi thần khí cùng cấp bậc đối kháng.

Ninh Dạ lại lắc đầu nói: "Không cần hậu chiêu, Vạn Tiên Minh chính là hậu chiêu."

Nghe nói như thế, Trì Vãn Ngưng tâm tư chuyển động, lập tức hiểu rõ ra: "Đúng rồi, Vạn Tiên Minh còn chưa có toàn lực xuất thủ đây."

Vạn Tiên Minh làm việc phải để lại đường lui cho mình, vì vậy không dám gióng trống khua chiêng đối phó Chính Khí Tông.

Nhưng hiện tại tình thế gấp gáp, Thương Lệnh Tuyệt lúc nào cũng có thể đề cao tiền vốn.

Mấu chốt nhất chính là. . . Tử Lão bọn hắn giết Vạn Tiên Minh đủ hung ác, đây không thể nghi ngờ cũng sẽ kích nộ Vạn Tiên Minh.

Ninh Dạ đã nói: "Nếu như ta là Thương Lệnh Tuyệt, tại sau khi xác nhận vấn đề Tử Đình Thiên Cức Trận vô pháp giải quyết, liền sẽ nói cho Lý Phượng Sơn, bảo hắn toàn lực truy sát bọn Dung Thành cùng Tử Lão, dù sao bọn hắn không phải người của Chính Khí Tông."

Trì Vãn Ngưng đột nhiên đại ngộ: "Xác thực, giúp đỡ đối phó giúp đỡ, khiến Vạn Tiên Minh đối phó Dung Thành Phượng Tiên Lung bọn hắn, chính là biện pháp giải quyết tốt nhất."

Bởi vì xuất thân của đám người Phượng Tiên Lung, Vạn Tiên Minh vốn là cũng không nguyện ý toàn lực ra tay với bọn họ, nhưng hiện tại Vạn Tiên Minh bị bọn hắn giết hung ác như thế, chỉ cần Thương Lệnh Tuyệt lại mở ra bảng giá càng cao hơn, tình huống xác thực có khả năng biến hóa.

Công Tôn Điệp nói: "Ta lập tức liền thông báo Phượng Tiên Lung bọn hắn, thấy đủ liền thôi."

Ninh Dạ nhàn nhạt nói: "Hơi hơi thu liễm chút là được."

"Làm sao?" Đám người Trì Vãn Ngưng đồng thời nhìn Ninh Dạ.

Ninh Dạ hơi hơi mỉm cười: "Ta cũng có chút ngứa tay. Nếu Vạn Tiên Minh đã muốn tham gia vũng nước đục này, nợ cũ lúc trước giữa chúng ta cùng bọn hắn, cũng là thời điểm tính toán một chút, ngươi nói có đúng không a, Vân Liệt?"

Phong Vân Liệt nụ cười hàm hậu, không dám tiếp lời.

Nửa canh giờ đi qua rất nhanh.

Khi Thương Lệnh Tuyệt nhìn thấy Dung Thành bọn hắn còn tại Tử Cực Cung sinh long hoạt hổ nhảy nhót tưng bừng, liền biết Kinh sư huynh mạnh miệng không thể thay đổi thực hiện, ngược lại là Tử Đình Thiên Cức Trận uy năng lại lần nữa suy yếu hai tầng.

Hiện tại được rồi, Tử Đình Thiên Cức Trận chỉ còn ngũ trọng uy năng, đã không cách nào đưa đến hiệu quả kì binh nữa.

Tên khốn kiếp này, làm lỡ thời gian quý giá của bản thân, ta liền không nên tin hắn!

Thở dài một tiếng, Thương Lệnh Tuyệt nói với Lý Phượng Sơn: "Đám người Phong Đông Lâm, Dung Thành tại trong Tử Cực Cung ta hình đồng phá trúc, Tử Đình Thiên Cức Trận chịu ảnh hưởng, khó mà toàn công. Những người này đều là thiên tài năm đó, không nghĩ tới không những thực lực cường hoành, còn đồng khí liên chi, sự tình có chút cổ quái. Nhưng hiện tại không phải thời điểm tra cái này, Lý huynh, xem ra ngươi chỉ thủ không công là không quá thích hợp."

Lý Phượng Sơn mặt lộ vẻ khó xử: "Điều này không giống với thỏa thuận của chúng ta a."

"Ngươi chỉ cần giải quyết đám tu sĩ không phải Chính Khí Tông kia là được, ta biết trong này có người của các phái khác, bọn hắn ngươi có thể tạm thời không giết, thế nhưng không phải cửu đại phái chi nhân, ngươi có thể tùy ý sát lục. Nếu ngươi nguyện ý giúp việc này, hứa hẹn lúc trước của ta, lại thêm ba thành."

Nghe nói như thế, Lý Phượng Sơn rốt cục gật đầu: "Hảo! Nếu chưởng giáo đã hùng hồn, vậy Phượng Sơn làm theo là được."

Thương Lệnh Tuyệt trong lòng thầm mắng, ngươi vẫn chờ lời này phải không?

Không do dự, Lý Phượng Sơn trực tiếp đem người của Vạn Tiên Minh chia làm hai nhóm, một đợt sát hướng trong cung, đi đối phó đám người Dung Thành, Phong Đông Lâm, một đợt thì vòng qua trung ương chiến trận, truy kích bọn Phượng Tiên Lung.

Đây là Vạn Tiên Minh lần đầu tiên công nhiên xuất kích, mục tiêu sáng tỏ.

Lạc ở trong mắt Mục Thiên Hồng, đã sáng tỏ.

Bên cạnh một tên đệ tử nói: "Chưởng giáo, người của Vạn Tiên Minh đã xuất động, nhìn dáng dấp là hướng Phượng Tiên Lung bọn hắn, chúng ta có cần phái chút nhân thủ hỗ trợ hay không a?"

Mục Thiên Hồng trợn trắng mắt một cái: "Giúp cái gì? Đó là chuyện của bản thân bọn họ, cùng chúng ta có quan hệ gì đâu?"

"Nhưng bọn họ tốt xấu là đến giúp chúng ta a?" Đệ tử kia giật mình.

"Là chúng ta tiêu tốn trọng thưởng mời tới." Mục Thiên Hồng trả lời: "Bây giờ bọn hắn gặp nạn, như muốn chúng ta xuất thủ, tự nhiên cũng phải có hồi báo mới đúng."

Đệ tử kia đột nhiên đại ngộ.

Hóa ra Mục Thiên Hồng là dự định mượn cơ hội này, đem chỗ tốt trả giá ra thu hồi lại a.

"Chưởng giáo cao minh!" Đệ tử kia không bỏ lỡ thời cơ đưa lên nịnh nọt.

Mục Thiên Hồng vuốt râu phát ra tiếng cười đắc ý ha ha.

Dám bắt chẹt bản tọa như thế? Lần này ta xem các ngươi làm thế nào?

Người của Vạn Tiên Minh hơi động, Phượng Tiên Lung bên này cũng phát hiện.

"Bọn hắn đang tới rồi, ba Nhân Hoàng, hai mươi sáu cái Niết Bàn, còn có bảy, tám trăm cái Vô Cấu." Nguyệt Linh Tiên nói.

Phượng Tiên Lung hỏi: "Mục Thiên Hồng đâu?"

"Hắn không có động tĩnh." Nguyệt Linh Tiên hồi đáp.

"Quả nhiên, đã biết là như vậy." Phượng Tiên Lung cũng không ngoài ý muốn: "Nếu như thế, chúng ta cũng lui."

Chúng nhân không do dự nữa, trực tiếp hướng hậu phương bay đi, đã là trước một bước thoát ly chiến trường.

Thấy tình huống như vậy, Vạn Tiên Minh làm sao chịu bỏ qua, toàn lực truy kích.

Có ba vị Nhân Hoàng đại năng dẫn đội, tốc độ so với Phượng Tiên Lung bọn họ nhanh hơn nhiều.

Một đường truy đuổi, khoảng cách từ từ áp sát.

Mắt thấy đám người Phượng Tiên Lung đã tại trong cự ly uy năng của bản thân, một tên Nhân Hoàng phóng thanh cười nói: "Phượng Tiên Lung, các ngươi lại dám tự ý tham gia hai phái chiến sự, coi như ngươi là Vạn Diệu Tông chân truyền, cũng phải đem ngươi bắt lại!"

Nói một cỗ thần thức cường hoành đã hoành tảo mà ra, xúc động thiên địa, uy năng hạo hãn, đem tất cả mọi người đều đặt tại trong thần uy chi vực hình thành tại trong nhất niệm.

Một cái Nhân Hoàng khác càng là phát động Nhân Hoàng đặc hữu nguyên thần cướp đoạt chi năng, hướng tới chúng nhân phía trước thi triển mà ra.

Cướp đoạt nguyên thần chi lực chính là chỗ cường hãn đặc hữu của Nhân Hoàng, là chỗ dựa khiến bọn hắn có thể lấy một địch ngàn, chỉ bất quá lúc trước trên chiến trường, mọi người đều có Nhân Hoàng tọa trấn, từng người che chở môn hạ, thủ đoạn này khó mà phát huy tác dụng.

Bây giờ Phượng Tiên Lung đám người chủ động lùi lại, không ở trong phạm vi Nhân Hoàng của Chính Khí Tông che chở, chỉ là một tên Nhân Hoàng liền có thể cướp đoạt phần lớn lực lượng.

Vì vậy dưới cái nhìn của bọn họ, hai vị Nhân Hoàng đồng thời xuất thủ, còn không phải chuyện dễ như trở bàn tay.

Nhưng vào lúc này, Thiên Cơ oanh minh chi thanh nổi lên.

Nhân Hoàng đại năng thi triển nguyên thần cướp đoạt chi lực kia ngạc nhiên phát hiện, thủ đoạn của chính mình thế mà mất đi hiệu lực.

"Di? Không đúng! Đối phương có Nhân Hoàng che chở!" Người kia đã cao giọng thét lên.

Chương 206 : Lưỡng nghi hắc bạch

Chương 207: Lưỡng nghi hắc bạch

Nương theo cỗ thần thức khổng lồ này ra trận, tu sĩ Vạn Tiên Minh truy kích kinh hãi phát hiện, nơi xa đã xuất hiện hai cái thần niệm cường đại, thình lình đều là Nhân Hoàng chi cảnh.

Chính là Thiên Cơ cùng Tinh La.

"Là các ngươi?" Nhân Hoàng Vạn Tiên Minh kia đã nhận ra Thiên Cơ cùng Tinh La, lập tức biến sắc: "Ninh Dạ!"

"Ha Ha Ha Ha!" Thiên Cơ ngông cuồng cười to: "Phí lời, tràng diện náo nhiệt như vậy, Ninh Dạ nhà ta làm sao có khả năng không đến? Nguyên bản chỉ là làm hậu chiêu lưu lại chỗ này, cũng không có ý định làm gì. Không nghĩ tới các ngươi lại dám đuổi tới, quả thực chính là tự mình muốn chết! Nếu như lần này diệt không được các ngươi, bản tọa cũng không cần lăn lộn!"

Ninh Dạ đã xuất hiện tại trên đầu Thiên Cơ, đạp lên trán hắn một cước: "Ngươi nói nhiều thế."

Tác phong này của Thiên Cơ, mười phần phong cách phản diện, khí thế cuồng, nói nhiều, then chốt còn rất yêu lập flag.

Cũng may chỉ là vô dụng hỗn, không nói bại liền đi chết, hẳn là còn có có thể cứu.

Thiên Cơ không biết tâm tư của Ninh Dạ, chỉ cảm thấy thật ủy khuất, ta hiếm thấy ra trận, phóng cái thoại cũng không được sao?

Bên kia tu sĩ Vạn Tiên Minh nhìn thấy Ninh Dạ, trong lòng tỉnh ngộ, đồng thời cười lạnh: "Quả nhiên có ngươi giở trò, thế nhưng Ninh Dạ, ngươi cho rằng chỉ hai cái gia hỏa này đã đủ sao?"

Thiên Cơ thêm Tinh La cũng chỉ hai cái Nhân Hoàng, Vạn Tiên Minh bên này có ba cái.

Vô luận chất lượng vẫn là số lượng đều nghiền ép đối thủ, Vạn Tiên Minh không có lý do sợ bọn họ.

Thời khắc này tam đại Nhân Hoàng đồng thời xuất thủ, thần uy cuồn cuộn, nghiền ép mà ra.

Ninh Dạ cười lạnh: "Những người khác giao cho các ngươi, con hàng ở giữa này quy ta. Động tác nhanh lên một chút, Dung Thành bên kia còn cần chúng ta hỗ trợ đây."

"Minh bạch!" Tất cả mọi người cùng hô một tiếng, phản công mà ra.

Tu sĩ Nhân Hoàng bị Ninh Dạ chỉ tên kia giận dữ: "Bản tọa Vạn Tiên Minh Hoành Minh Giáo, Vô Lượng Thiên Tôn!"

Nói thần thông hóa niệm, hóa thành vô biên cự thủ trảo hướng Ninh Dạ.

Ninh Dạ nhếch mép: "Ta không cần biết tên của ngươi, người chết không cần tên."

Nói tiện tay điểm ra một chỉ.

Một chỉ này lạc hạ, trong thiên không một đạo huyết sắc liêm quang hiển hiện, như thiên thần nắm nhận vung lạc, thế mà có mấy phần thiên khiển ý vị, xẹt qua Vô Lượng Thiên Tôn kia sở hóa chi cự thủ, cự thủ đã ầm ầm vỡ vụn.

Vô Lượng Thiên Tôn cao khiếu một tiếng, vỗ trán một cái, đỉnh đầu một tôn bảo tháp hiển hiện.

"Thánh Vực Trấn Ma Tháp, trấn cho ta!"

Bảo tháp kia đằng không nhi khởi, phóng ra kim quang vạn đạo, oanh minh ra đại đạo chi âm, trong đầy trời huyền văn, vẫn như cũ có thể thấy được một tôn Thánh nhân kim thân tượng, hướng về đỉnh đầu Ninh Dạ đè xuống.

"Thiết." Ninh Dạ tái phách một chưởng.

Xiềng xích hoành thiên, Tàng Thiên Ngục uy năng đã hiện.

Tàng Thiên Ngục bây giờ Ninh Dạ thi triển, tại dưới cải tiến của hắn sớm so với Tàng Thiên Ngục Thiên Cơ Môn sáng chế năm đó cường đại hơn không biết bao nhiêu lần.

Vô số xiềng xích ngang trời, toàn bộ thiên địa khí cơ cũng vì thế khóa chặt , liên đới không chỉ là Vô Lượng Thiên Tôn kia, mà là toàn bộ Vạn Tiên Minh đều pháp lực chịu ảnh hưởng, thần thức đều chịu đến trở ngại, các tu sĩ Thiên Tàm lại hoàn toàn không bị ảnh hưởng, trái lại càng hiển uy năng.

"Làm sao có khả năng?" Vô Lượng Thiên Tôn kinh hãi, một chiêu này đã có hiệu quả như Nhân Hoàng cướp đoạt nguyên thần chi lực, nhược địch mà cường kỷ, nhưng xác thực không phải tu vi gây nên, mà là đạo cảnh!

Tên khốn kiếp này, đạo cảnh của hắn thế mà có thể đạt đến mức độ này?

Thánh Vực Trấn Ma Tháp tại dưới vô số xiềng xích kia ràng buộc, kim quang đại giảm, nhất thời lại càng vô pháp hạ lạc, chỉ là không ngừng xung đột, cùng xiềng xích giãy dụa đối kháng.

Vô Lượng Thiên Tôn điên cuồng gào thét lên tiếng: "Trấn ma phục yêu, ta là vô lượng! Hết thảy chết đi cho ta!"

Thần thức uy năng tại thời khắc này tăng vọt, càng cũng là tịch quyển toàn bộ chiến trường.

Hắn hào Vô Lượng Thiên Tôn, chính là bởi vì người này am hiểu nhất chính là xuất thủ siêu đại phạm vi, tới nay đều là mặc ngươi bao nhiêu người, ta đều dốc lực cường ép. Cái gọi là chỉ nhằm vào một cái mục tiêu?

Không tồn tại.

Dưới cái nhìn của hắn, coi như là Thiên Cơ cùng Tinh La cũng chưa chắc có thể đối kháng thủ đoạn này của bản thân, nếu Ninh Dạ này đã mạnh mẽ như thế, vậy trước tiên giết sạch thủ hạ của hắn, sau đó lại đối phó hắn!

Cách nghĩ này của hắn là không sai, làm sao Ninh Dạ sao lại không biết?

Hắn quan chiến đã quan hơn nửa ngày rồi.

Cười dài nói: "Ngươi có vô lượng hải, ta có Bất Diệt Tuyền. Bổ thiên hữu thuật, sinh cơ luân hồi mà bất diệt!"

Theo hắn mạn ngữ khinh thanh, một phiến nước suối màu nhũ bạch nổi lên tại trên người mỗi cá nhân.

Sinh cơ chi lực bừng bừng không dứt.

Bổ Thiên Thuật, Bất Diệt Tuyền.

Bởi vì phải quyết đấu duyên cớ, vì vậy lần này Ninh Dạ chính là trực tiếp đem Thiên Cơ Điện đều cầm tới.

Hai bên đối kháng, Vô Lượng Thiên Tôn phát hiện bản thân lại càng vô pháp giết chết cho dù một cái tu sĩ Thiên Tàm.

Trong lòng hắn kinh nộ, tiểu tử này sao có nhiều thủ đoạn như vậy?

Không chỉ tiên pháp thần thông cường hoành, thần khí, đạo niệm cũng vô cùng cường hoành.

Làm sao lại?

Chấn kinh trong lòng, xuất thủ thì càng lúc càng hung ác.

Lại vỗ ngực, phun ra một cỗ trọc khí, hóa thành một con hắc sắc cự long, gào thét mà xuống, phun ra sí thiên chi diễm.

Vô Lượng Thiên Tôn đã kêu lên: "Ngục Hỏa Chân Viêm Long, xem ngươi làm sao phá!"

Ninh Dạ cười nói: "Ai nha nha, càng là luyện hóa chân long chi hồn mà thành, vậy cũng thật coi như ngươi xui xẻo, ta vừa vặn liền am hiểu đối phó cái này."

Nói tiện tay vung lên, cũng là một toà bảo tháp hiện hình.

"Luyện Yêu Tháp, lên!"

Liền thấy dưới Luyện Yêu Tháp kia chiếu rọi, long hồn phát ra một tiếng rên rỉ, càng là bị trực tiếp nhiếp hướng Luyện Yêu Tháp.

Ninh Dạ thậm chí còn cười nói: "Không tệ, không tệ, Luyện Yêu Tháp của ta, có long hồn này của ngươi bang trợ, lại có thể lên một tầng nữa."

Vô Lượng Thiên Tôn vừa kinh vừa nộ, nguyên thần chi quang bạo khởi, thần quang ngưng tụ, càng hình thành một nhánh kim sắc trường mâu.

" Thiên Khiển Lạc Anh Mâu, Sát! ! !"

Kim mâu kia mang theo khí tức khủng bố phá hủy tất cả đâm hướng Ninh Dạ.

"Ai nha nha, cái này đúng là có chút phiền phức đây." Ninh Dạ than thở một tiếng.

Trong miệng hắn nói phiền phức, trong ánh mắt nhưng tràn đầy ý cười.

Sau một khắc hai tay hắn xoay chuyển, như vần thái cực cầu, đã hình thành một cái quang cầu dạng hắc bạch thái cực.

"Âm dương thiện ác, lang gia hắc bạch, lưỡng nghi quang tụ, chính phản nhất thể. . . Đi!" Ninh Dạ song thủ đẩy một cái, quang cầu như thái cực kia đã bị hắn đẩy ra, chính rơi vào trên Thiên Khiển Lạc

Anh Mâu, liền thấy giữa không trung bùng nổ ra một phiến lực lượng cuồng bạo, đó là tồi hủy chi lực đến từ Thiên Khiển Lạc Anh Mâu, ẩn chứa đại đạo chi pháp.

Thế nhưng hắc bạch thái cực cầu nhưng xuất hiện một cái tồn tại như hắc động, hết thảy lực lượng vậy mà đều bị dẫn đạo vào, sau một khắc ‘Xoạt’ một tiếng, hắc động trừ khử, lực lượng khủng bố có thể phá hủy một cái tiểu thế giới Thiên Khiển Lạc Anh Thần Mâu kia phóng thích, đã lặng yên tiêu thất, vô tung.

"Đây. . . Đây là thủ đoạn gì?" Vô Lượng Thiên Tôn cũng bị doạ choáng.

Ninh Dạ mỉm cười: "Lang Gia chi đạo, lưỡng nghi chi đạo, đại thiên chi giới phân chính phản, như có thể dung hội quán thông, liền có thể tạm thời mở ra một cái kẽ nứt nho nhỏ đi về phản giới, làm sao, cái đạo lý này ngươi không hiểu?"

Cái gì?

Ngươi thế mà khai thông kẽ nứt phản giới?

Tới nay đều là kẽ nứt ma uyên đi về chính giới, xâm lấn bản địa, thế nhưng Ninh Dạ thế mà. . .

Vô Lượng Thiên Tôn hoàn toàn bị chấn động.

Một khắc đó, hắn thậm chí quên chức trách của chính mình, quên cừu hận, bật thốt lên: "Ngươi làm sao làm được?"

Chương 207 : Đầu hàng

Chương 208: Đầu hàng

Cho tới nay, kẽ nứt đều là đơn hướng.

Chỉ có kẽ nứt tới từ ma giới, liền hầu như không có kẽ nứt chính giới đánh tới ma giới.

Đây là lần đầu tiên, Ninh Dạ đánh vỡ nhận thức của Vô Lượng Thiên Tôn.

Hắn cảm thụ được, đó không phải không gian uy năng, không phải đem lực lượng của hắn chuyển đến những nơi khác, mà là trực tiếp dẫn tới phản giới.

Làm sao có khả năng?

Cái nhận thức này đâu chỉ là mang cho Vô Lượng Thiên Tôn chấn động, liền ngay cả những người khác cũng đều trợn mắt rồi.

Chiến đấu tại một khắc đó thế mà đã xuất hiện một chút đình trệ.

Tất cả mọi người đều ngây ngốc nhìn Ninh Dạ, thậm chí bao gồm đám Thiên Cơ, Tinh La, Phong Vân Liệt, hiển nhiên lúc trước bọn họ cũng không biết Ninh Dạ càng có thể làm đến một bước này.

Ninh Dạ cười nói: "Ngươi muốn biết a? Đơn giản, đầu hàng ta, ta sẽ dạy ngươi."

Lời này có chút quen tai, chỉ ngoại trừ đồng dạng: Ninh Dạ đề xuất điều kiện đầu hàng.

Hắn vốn cũng chỉ là cái nói đùa, không nghĩ tới Vô Lượng Thiên Tôn lại nói: "Thật chứ?"

Ninh Dạ cũng là ngẩn ra.

Làm sao khẩu khí này, ngươi vẫn là có ý tứ nguyện ý đầu hàng?

Bất quá hắn lập tức lý giải.

Đầu tiên chính là mở ra kẽ nứt phản giới, bản thân liền là đại huyền ảo, chính là hết thảy người tu đạo tất nhiên cảm thấy hứng thú.

Người tu đạo thượng cùng thiên ảo, rất nhiều chuyện dùng cả một đời mà không thể được, cũng bởi vậy đối với thiên chi bí tràn ngập hiếu kỳ. Thất Dạ Tinh Quân mưu đồ gì? Không phải là những bảo vật tư nguyên kia, mà chính là bí mật đánh vỡ hạn chế của Ninh Dạ.

Đối hết thảy đại năng chi sĩ mà nói, thiên địa chi bí mới là chung cực.

Ninh Dạ có thể nhẹ nhõm hoàn thành, là bởi vì hắn là thiên đạo con cưng, đạo hắn lựa chọn, bản thân liền bao quát chính phản lưỡng giới, tối trọng yếu chính là: Hắn đã từng trải qua việc này, đem 'chính đạo chi quang' đưa vào phản giới.

Tuy rằng khi đó kẽ nứt không phải hắn chế tạo, thế nhưng 'chính đạo chi quang' của hắn cũng chưa hề hoàn toàn bị loại bỏ, điều này khiến giữa hắn cùng phản giới ẩn nhiên tồn tại một loại liên hệ thần bí nào đó.

Lại thêm bàng đại khí vận, còn có bản thể từ Chúa Tể thần binh, từ Thất Dạ Tinh Quân, từ Tử Cực thu được các loại đạo bí, mới khiến Ninh Dạ thuận lợi làm được.

Chính hắn xem ra chuyện đơn giản, đối với Vô Lượng Thiên Tôn lại là khả năng cả đời đều khó mà ngóng trông chung cực chi sự —— mở ra kẽ nứt phản giới, liền ngay cả Thánh Tôn phỏng chừng đều không mấy cái có thể làm được.

Fuck, ta thật giống bại lộ chuyện ghê gớm gì.

Ninh Dạ thầm mắng trong lòng, có một số việc chung quy vẫn là không cẩn thận quên.

Bất quá cũng không có gì, đằng nào Ninh Dạ đều đã làm tốt chuẩn bị.

Đương nhiên, ngoại trừ bí mật trọng yếu của bản thân ra, còn có một cái nguyên nhân trọng yếu chính là Vạn Tiên Minh không phải Tử Cực Cung, đây là một cái liên minh, bản thân các lộ đại năng đều có môn phái của mình. Giống như Vô Lượng Thiên Tôn chính là chưởng giáo của Hoành Minh Giáo.

Đối với hắn mà nói, lực ước thúc của Vạn Tiên Minh nhỏ cực kì, cũng giống như Châu Liên Bang muốn độc lập, so với một cái tỉnh nào đó muốn độc lập đơn giản hơn nhiều.

Bí mật trọng đại, phản bội đại giá lại nhỏ, chẳng trách người này biểu hiện ra xu thế phản chiến rõ ràng.

Thấy hắn như vậy, Ninh Dạ cũng vui vẻ: "Ta có thể nói cho ngươi là vì sao, nhưng vậy không có nghĩa là ngươi liền có thể học được, nắm giữ. Trên thực tế, nếu ta đoán không sai, ngươi là không học được."

Không nghĩ tới Vô Lượng Thiên Tôn lại nói: "Đại đạo bất khả truyền, không học được rất bình thường. Thế nhưng sớm nghe đạo, tối chết cũng đủ!"

Hắn đến là nghĩ rất minh bạch.

Đại đạo bất khả truyền, ngươi nói cho ta ta cũng chưa chắc nắm giữ, nhưng cho dù chỉ là hơi hơi lý giải tình hình, rõ ràng phương hướng cũng là tốt đẹp.

Tu vi đến một bước này của hắn, tăng thêm gian nan, có lúc thật sự chỉ vì ham học hỏi, không vì những thứ khác.

Ninh Dạ nghe hắn nói như vậy, gật đầu nói: "Được, ta đồng ý. Ngươi lấy thiên đạo lập thệ, từ nay về sau, vì ta tả hữu, ta nguyện thụ đạo nghiệp, có thể thành bao nhiêu, tại chính ngươi!"

Vô Lượng Thiên Tôn đang muốn đồng ý, hai vị Nhân Hoàng kia gấp rồi.

Một tên nam tử đầu trọc Nhân Hoàng cảnh đã nói: "Minh Chủ đãi chúng ta không tệ, Vô Lượng, ngươi sao có thể như vậy?"

Bên cạnh một tên bạch y nữ tử cũng cau mày nói: "Vô Lượng, thận trọng! Đừng quên ngươi còn có vô số đệ tử trong giáo."

Vô Lượng Thiên Tôn lại là như chém đinh chặt sắt: "Hai người các ngươi tu hành đều so với ta nhiều 3,000 năm, vô luận thiên phú vẫn là tư nguyên đều vượt xa ta, nhưng chung quy không bằng ta, có biết tại sao không? Chính là bởi vì các ngươi tạp niệm quá nhiều, mà ta thì một lòng hướng đạo. Chính là học không trước sau, đạt giả làm đầu, đạo cảnh của hắn trên xa ta, có thể làm thầy ta! Cho tới Hoành Minh Giáo sao, từ hôm nay trở đi, ta không còn là chưởng giáo Hoành Minh Giáo."

Nói liền lấy thiên đạo lập thệ, vậy mà thật sự liền nháy mắt chuyển hoán lập trường, nhưng cũng chỉ là bản thân chuyển hoán lập trường, đến không khiến các đệ tử của hắn đầu hàng theo.

Bất quá hắn chỉ tự mình chuyển hoán lập trường, người khác liền bất quản, Hoành Minh Giáo một đám giáo đồ đều choáng rồi.

Tình huống gì?

Chưởng giáo ngươi đầu hàng, chúng ta làm sao giờ?

Ninh Dạ cười nói: "Rất tốt, nếu ngươi đã biết thời cơ, vậy ta cũng dễ làm."

Nói tiện tay vung lên, đã xuất hiện một mảnh vòng xoáy không gian: "Thiên Cơ, Tinh La, các ngươi đi Tử Cực Cung giúp Dung Thành bọn hắn, nơi này giao cho ta."

Lý Phượng Sơn mang theo Vạn Tiên Minh đang đối phó Dung Thành, Dung Thành bọn hắn mượn trận pháp bố trí lúc trước miễn cưỡng đối kháng, nhưng chú định không kéo được quá lâu, tình thế đã là tràn ngập nguy cơ, vì vậy Ninh Dạ chỉ có thể trước hết để cho Thiên Cơ Tinh La chạy tới kéo dài một thoáng.

"Minh bạch!" Thiên Cơ Tinh La đã mượn thủ đoạn của Ninh Dạ, tiến vào trong Tử Cực Cung.

Tử Cực Cung bố trí cường đại, thủ đoạn không gian bình thường căn bản vô dụng, nhưng Ninh Dạ liền phản giới đều xé rách ra kẽ nứt, hiện tại cái phóng tới này cũng không kỳ quái.

Chỉ là bên này Vô Lượng Thiên Tôn lại nói: "Ninh Dạ, ta tuy theo ngươi, nhưng Minh Quang Thượng Nhân cùng Tiêu Nhã Tiên Tử đều là hảo hữu nhiều năm của ta, ta sẽ không ra tay với bọn họ."

Ninh Dạ gật đầu: "Có nguyên tắc là chuyện tốt, không sao, chính ta giải quyết được."

Cái gì?

Ngươi muốn một mình đánh hai cái Nhân Hoàng?

Minh Quang Thượng Nhân cùng Tiêu Nhã Tiên Tử kia đồng thời trừng mắt nhìn Ninh Dạ.

Ninh Dạ lạnh nhạt nói: "Là Niết Bàn thắng Nhân Hoàng khó? Vẫn là một cái đánh hai cái khó?"

Ách!

Lời này.

Khẳng định là Niết Bàn thắng Nhân Hoàng khó a.

Tinh la vạn giới, có thể lấy Niết Bàn thắng Nhân Hoàng thực sự là có thể đếm được trên đầu ngón tay, so sánh một thoáng, một đánh hai là cái rắm gì?

Nhưng vấn đề là hai chuyện này đặt cùng nơi chính là không nói được rồi a.

Ngươi một cái Niết Bàn đơn đả độc đấu một cái Nhân Hoàng đã đủ thái quá, còn muốn đánh hai cái?

Ngươi liền Niết Bàn đỉnh phong đều không phải đây, cũng chỉ là một cái hậu kỳ —— Chờ đã, Niết Bàn hậu kỳ?

Làm sao ngươi cũng đã Niết Bàn hậu kỳ rồi?

Mọi người lúc này mới chú ý tới, Ninh Dạ tu vi trướng tốc cũng không bình thường, lúc này mới hơn 200 năm liền đã hậu kỳ.

Tốc độ nhanh như bọn Tử Lão, hiện tại bất quá cũng là sơ cảnh mà thôi, hơn 200 năm thành tựu Niết Bàn sơ cảnh, cũng đã là tốc độ kinh rớt quai hàm, Ninh Dạ bây giờ lại đều hậu kỳ.

Trong lòng mọi người kinh hãi, thế nhưng phẫn nộ không giảm.

Tiêu Nhã Tiên Tử cả giận nói: "Hảo, hảo, Hảo! Hảo ngươi cái Ninh Dạ, thế mà ngông cuồng như vậy, coi như là Vô Lượng Thiên Tôn so với chúng ta hơi mạnh hơn một chút, cũng không dám nói đơn đả độc đấu hai người chúng ta, ngươi càng kiêu căng như thế, nếu như thế, vậy đến đây đi."

Nói đã huyễn hóa ra một đạo tử khí, lướt về phía Ninh Dạ, tuy chỉ nhất khí, nhưng huyễn hóa vạn ngàn, ảo diệu vô số.

Bên kia đầu trọc Nhân Hoàng Minh Quang Thượng Nhân, cũng là tế khởi một đạo phật quang, hình thành một tôn đại phật, sinh có tứ diện bát tí, chia làm bi hỉ nộ si, bát tí mỗi cái nắm một bảo, là hàng ma xử, lôi âm bạt, độ thế chung, hộ dân tán, ly nhân kinh, kim quang châu, thánh ngôn bi, luân hồi tháp.

Bát bảo đều hiện, phật quang phổ chiếu, lại có bạch tượng diệu thế, kim sư gào thét, đại bằng giương cánh, như Phật Tổ hàng lâm, hướng tới Ninh Dạ đánh xuống.

Chương 208 : Cửu trọng lôi kiếp

Chương 209: Cửu trọng lôi kiếp

Hai người này vừa ra tay, chính là sát chiêu, uy năng cũng không dưới Vô Lượng Thiên Tôn xuất thủ lúc trước.

Ninh Dạ vẫn là như cũ, Tàng Thiên Ngục phát động, tỏa thiên chi liên hoành khóa trường không.

Minh Quang Thượng Nhân đã kiến thức quá thủ đoạn này, cũng không hi hãn gì, bát bảo luân chuyển, tứ diện kim cương phật đồng thời hô quát, liền ngay cả tỏa thiên liên đối với hắn cũng chỉ có thể tạo thành có hạn ảnh hưởng.

Mà Tiêu Nhã Tiên Tử kia càng là đơn giản, tử khí của nàng nhìn như đơn giản, kì thực thần thông phi phàm, xuyên qua xiềng xích mịt mờ lạc hạ, như yên như vụ hư không chụp xuống.

Ninh Dạ khẽ cười nói: "Môn thần thông này của Tiêu tiên tử xác thực cao cường, không biết là thủ đoạn gì?"

Vô Lượng Thiên Tôn nói: "Nàng thải vạn sơn hoa tinh, bảy mươi hai thần thủy luyện thành một môn thần thông, tên Thiên Hoa Niệm, hoặc tâm mị thần, vô song thần thông, chính là Nhân Hoàng đại năng, hơi không chú ý cũng sẽ trúng đạo của nàng."

Tiêu Nhã Tiên Tử trừng hắn: "Cần ngươi lắm miệng."

Ninh Dạ cười nói: "Không trách nội có đông đảo huyễn tượng, hóa ra cũng là một môn Huyễn đạo thần thông. Đáng tiếc a, ta cũng am hiểu đạo này đây."

Trong lúc nói chuyện Ninh Dạ cũng không nhàn rỗi, đã sớm thi triển ra Vạn Tượng Đồ, chỉ là bây giờ Vạn Tượng Đồ chi năng càng không phải ngày xưa có thể so sánh, huyễn sinh vạn vật mà bất giác, thực tế huyễn hóa căn bản chính là cục diện trước mắt.

Tiêu Nhã Tiên Tử cho rằng nàng đang công kích Ninh Dạ, cũng không biết nàng sớm nhập trong cốc, căn bản chính là cùng huyễn tượng tác chiến.

Ninh Dạ đối với Tiêu Nhã Tiên Tử này vẫn là khách khí, bởi vì hắn nghe ra đối phương đối với Vạn Tiên Minh cũng không phải trung thành như vậy, chỉ bất quá là không có lòng hướng về đạo như Vô Lượng Thiên Tôn, vì vậy không cần thiết làm nhục bản thân như vậy mà thôi.

Nhưng chuyện này ý nghĩa là còn có hi vọng.

Vì vậy chỉ lấy Huyễn đạo khốn chi, tiện thể lặng yên phát động lực lượng của Tẩy Tâm Trì.

Tẩy Tâm Trì hẳn tính là một cái khôi phục yếu nhất trong cửu đạo của Thiên Cơ Điện.

Nếu muốn lấy nó khống chế Nhân Hoàng tự nhiên không thể nào, nhưng thoáng suy yếu một thoáng ý chí đối phương lại không thành vấn đề.

Thế nhưng hắn đối với Minh Quang Thượng Nhân kia lại không khách khí, mắt thấy tứ diện tượng bát bảo kia tề lạc, Ầm Ầm Ầm đánh xuống, Ninh Dạ hừ lạnh một tiếng, giương tay đã lại là một cái nghịch chuyển lưỡng nghi càn khôn hắc bạch thái cực cầu nổ ra.

Minh Quang Thượng Nhân kiến thức quá thủ đoạn này chi lợi hại, không dám cùng hắn ngạnh kháng, tứ diện phật luân chuyển thăng không, bảo quang xông thẳng, càng là đem hắc bạch thái cực cầu kia chặn lại.

Minh Quang đại hỉ: "Ha ha, nguyên lai bất quá chỉ như vậy. Vô lượng, ngươi cũng thấy rồi chứ? Thứ ngươi theo đuổi, ta dễ dàng có thể phá!"

Vô Lượng Thiên Tôn thở dài nói: "Thuật này vốn không phải là chiến pháp, bí ảo ở chỗ thông ma giới, hạ u tuyền, mà không phải chính giới uy năng. Ngươi một mực chỉ hảo dũng đấu ngoan, chỉ lấy thắng bại làm tiêu chuẩn, chung quy là rơi xuống tiểu thừa a."

"Nói hay lắm." Ninh Dạ thủ thế xoay một cái: "Nhưng thủ đoạn của ta, há lại ngừng ở đây."

Theo hắn thần niệm chuyển động, hắc bạch chi cầu kia đã nổ tung, hóa thành lưỡng nghi chi lực tịch quyển mà lên, thật cùng tứ diện phật đấu lên, liền thấy thiên địa huy hoàng, đều là thần quang.

Vô Lượng Thiên Tôn nhìn đến run run rẩy rẩy: "Nghịch phản thành chính, thu phóng tự nhiên, ngươi thế mà có thể làm đến mức độ này?"

"Bằng không chẳng phải là sẽ khiến ngươi thất vọng?" Ninh Dạ cười dài phất áo: "Xuất!"

Một mảnh hắc bạch chi lực kia vặn vẹo lăn lộn, trong tứ diện phật, bi hỉ lưỡng diện càng vì thế tan rã, chỉ còn dư lại nộ si hai mặt, còn bạch tượng kim sư cùng đại bằng kia, càng là trong khoảnh khắc hôi phi yên diệt, vô tồn hậu thế.

Một chiêu này là Ninh Dạ chân chính hiển lộ thủ đoạn, biểu hiện ra siêu việt tự thân cảnh giới chi vô địch cường hãn, ngạnh sinh sinh lấy Niết Bàn tu vi cường ép đối thủ.

Thuận thế tái động, thiên địa lại lộ vô số bí văn huyền ảo, dù là Minh Quang Thượng Nhân kia uy năng cái thế, đối diện thủ đoạn như vậy của Ninh Dạ, nhất thời càng chỉ có thể chống đỡ mà khó giáng trả.

Lưỡng đại Nhân Hoàng, một cái bị Ninh Dạ Huyễn đạo vây khốn, một cái bị Ninh Dạ cường ép, bá đạo cường hoành như vậy, nhìn đến Vô Lượng Thiên Tôn cũng ngơ ngác như si, trong mắt không ngừng xuất hiện thần quang, tràn ngập kích động cùng hưng phấn.

Nhưng vào lúc này, đỉnh đầu thương khung, một tiếng sấm rền chấn hống vang lên: "Ninh Dạ nhận lấy cái chết! ! !"

Liền thấy tại chỗ cực cao, một vầng minh nguyệt đột nhiên xuất hiện, phảng phất bị người lấy vô thượng thần thông lôi kéo tới vậy, gần trong gang tấc, nhưng thôn thổ thiên địa, lại giống một cái tinh giới khác lao về phía giới này.

Đương nhiên tất cả những thứ này đều là ảo giác, chân thực chính là sau lưng tiên pháp thần thông khủng bố kia, uy lực thực sự như tinh giới diệu phá hướng Ninh Dạ nổ xuống.

"Nguyệt Hoa Tiên Tôn!" Vô Lượng Thiên Tôn giật nảy cả mình.

Thế mà là hắn.

Kẻ xuất thủ đột nhiên này, chính là Nguyệt Hoa Tiên Tôn năm đó bị Ninh Dạ phá huỷ Nguyệt Hoa Hải Châu.

Đúng rồi, đúng rồi.

Hắn cùng Ninh Dạ cũng là thù sâu như biển, chiến huống này làm sao lại có khả năng không xuất hiện, chỉ bất quá hắn một mực chờ đợi chính là Ninh Dạ.

Mà thời khắc này, cơ hội đã tới, Nguyệt Hoa Tiên Tôn lấy thân phận Nhân Hoàng đỉnh phong, thế mà cũng vô liêm sỉ đến ra tay đánh lén.

Hoàn toàn là bản năng, Vô Lượng Thiên Tôn quát to một tiếng "Không thể!", tế xuất Thánh Vực Trấn Ma Tháp, ngăn cản Nguyệt Hoa xuất thủ.

" Vô Lượng, ngươi thật to gan, thật sự cho rằng ngươi có thể ngăn cản ta sao?" Nguyệt Hoa Tiên Tôn phẫn nộ, nguyệt quang chi lực xông thẳng mà xuống, rơi vào trên Thánh Vực Trấn Ma Tháp kia, thế mà đem bảo tháp cũng đụng đến bay lên.

Ninh Dạ nhưng cười dài nói: "Liền biết ngươi trở về, ngươi thật sự cho rằng ta không phòng bị sao? Nguyệt Hoa lão nhi, cho ngươi mở mang thủ đoạn chân chính của ta đi! Chết!"

Theo Ninh Dạ bạo hống, một đạo ánh sáng từ trong tay Ninh Dạ phóng ra, nhưng không phải đánh về phía trường không, mà là bay về phương xa, bay về phía chiến trường Tử Cực Cung bên ngoài vạn dặm kia.

Vậy tính là gì?

Mọi người đều có chút ngốc lăng.

Đây xem như là đánh trượt sao?

Sau đó liền thấy đạo ánh sáng này hội tụ thành một toà quang kiều, mà đầu kia của quang kiều, liên tiếp chính là thiên kiếp lôi vân phía trên Tử Cực Cung.

Khi quang kiều thông đến trong thiên kiếp lôi vân tầng thì, liền thấy thiên kiếp lôi vân phía trên Tử Cực Cung uy năng đột nhiên tăng vọt.

Xoạt một tiếng, từ ngũ trọng chi cảnh trực tiếp đề thăng đến cửu trọng lôi kiếp.

Sau đó là một mảnh tử sắc điện quang hoang cuồng lạc hạ.

Tử Cực Càn Lôi!

Một đạo Tử Cực Càn Lôi này cùng với hết thảy Tử Cực Càn Lôi lúc trước nhìn thấy đều khác nhau, nghiễm nhiên đã hóa thành một nhánh tử sắc lôi mâu, theo quang kiều bay qua, chớp mắt đã áp sát, sau đó Xoạt một tiếng, đã đâm thủng vân tiêu, đâm vào trong tầng mây cao cao kia.

"Ngao! ! !"

Tiếng gào thét kinh thiên động địa truyền đến.

Thiên khung thượng thương, mặt to của Nguyệt Hoa Tiên Tôn đột nhiên xuất hiện, vặn vẹo ra cực độ thống khổ cùng không dám tin tưởng.

"Cửu trọng lôi kiếp! Cửu trọng lôi kiếp! Sao có thể có chuyện đó? Làm sao ngươi có thể mượn dùng cửu trọng lôi kiếp? ? ?" Nguyệt Hoa Tiên Tôn quả thực muốn điên rồi.

Hắn lại bị cửu trọng lôi kiếp của Tử Cực Cung phách!

Đây mẹ nó là chuyện gì?

Ninh Dạ cười lạnh: "Ta tu thiên đạo, khí vận chi tử, ngươi dám phạm ta, bằng thiên tru diệt!"

Theo hắn lên tiếng, liền thấy lại một đạo Tử Cực Càn Lôi biến thành tử cực điện mâu gào thét mà tới.

Cửu trọng lôi kiếp này uy năng to lớn như thế, đừng nói là Nhân Hoàng, coi như là Thánh Nhân đều có thể phách, cũng chính là Ninh Dạ không có phát huy ra toàn bộ uy năng của nó, bằng không một kích liền có thể đánh chết Nguyệt Hoa.

Nhưng mà đệ nhị mâu này như lại trúng, Nguyệt Hoa chắc chắn phải chết.

Hắn hét to: "Thương Lệnh Tuyệt, ngươi còn không ngăn cản! ! !"

Thế nhưng vào lúc này, Thương Lệnh Tuyệt cũng ngây ngốc rồi.

Vạn Tiên Minh cùng Ninh Dạ bên kia chiến đấu, hắn tuy rằng khoảng cách xa, nhưng vẫn mơ hồ nhận ra được một chút.

Vấn đề là Tử Đình Thiên Cức Trận, cửu trọng lôi kiếp của Tử Cực Cung ta, liền chính ta hiện tại đều chỉ có thể phát huy ngũ trọng, hắn làm sao mà làm được đề thăng đến cửu trọng.

Càng không nói còn là khoảng cách này —— khoảng cách này ta liền điều khiển từ xa cũng làm không được a!

Tại sao? Chuyện ta thân là chưởng giáo Tử Cực Cung cũng làm không được, hắn lại có thể làm được?

Phóng tầm mắt thiên hạ, có thể làm đến mức độ này chỉ có Thánh Tôn a!

Thánh Tôn?

Thương Lệnh Tuyệt bỗng nhiên trong lòng run lên.

Đột nhiên hắn tựa hồ đã minh bạch gì đó, nhớ tới một khả năng.

Lẽ nào. . .

Liền tại thời điểm hắn tỉnh ngộ ra, thiên không lôi kiếp lại phách xuống một đạo, lần này thế mà là rơi vào trên người Thương Lệnh Tuyệt.

Ninh Dạ thậm chí ngay cả hắn cũng đồng thời bổ.

Chương 209 : Tấn thăng Nhân Hoàng

Chương 210: Tấn thăng Nhân Hoàng

Tả hữu đều là lấy ra bản lĩnh cuối cùng, Ninh Dạ tự nhiên cũng không đạo lý khách khí nữa.

Không sai, hắn trộm đạo thành công, đem Tử Cực bộ kia học được.

Đương nhiên, lấy thực lực của bản thân hắn, nếu muốn thi triển ra cửu trọng lôi kiếp còn làm không được, nhưng ai kêu có sẵn có lực lượng có thể mượn dùng đây.

Thời khắc này hai đạo cửu trọng kiếp lôi bổ vào trên người Nguyệt Hoa Tiên Tôn, Nguyệt Hoa Tiên Tôn nháy mắt trở thành trong số Nhân Hoàng đại năng Thiên Trung Giới bị chết tối thảm tối uất ức một cái, tại chỗ hôi phi yên diệt, liền di ngôn đều không lưu càng nhiều.

Đáng tiếc Tử Đình Thiên Cức Trận uy năng cũng bị hắn kích phát đến cực hạn, tại đạo thứ ba kiếp lôi bổ ra sau, Thương Lệnh Tuyệt cố nhiên là trọng thương nhưng chưa thể giết chết, Ninh Dạ cũng là thở dài một hơi.

Tiện tay vẫy một cái, liền thấy trong thiên không vạn ngàn thiểm hiện tinh huy lạc hạ, chính là Nguyệt Hoa Tiên Tôn bị đánh toái tán nguyên thần di quang.

Chỉ bất quá thần quang di lưu này đã tại dưới thiên đạo kiếp lôi triệt để xong đời, không còn bất kỳ ý thức tồn tại.

Ninh Dạ thu hồi, nói: "Phong Vân Liệt!"

"Thuộc hạ tại!" Phong Vân Liệt kích động hô to, một khắc đó hắn đã ý thức được tiếp sau đó sắp phát sinh cái gì, kích động không thôi.

Quả nhiên liền thấy Ninh Dạ vung tay lên, liền thấy Nguyệt Hoa Tiên Tôn để lại chi thần huy đã toàn bộ tiến vào thể nội hắn, sau đó Ninh Dạ một chưởng vỗ xuống: "Tấn thăng!"

Nương theo một chưởng này, Phong Vân Liệt toàn thân dâng lên chói mắt hoa thải, nguyên thần chi quang lưu chuyển, càng là bắt đầu tấn thăng Nhân Hoàng.

Hắn đã sớm là Niết Bàn đỉnh phong, chỉ là một mạch không có cơ hội tấn thăng, thời khắc này được sự giúp đỡ của Ninh Dạ, lấy Nguyệt Hoa Tiên Tôn di trạch kia làm trợ lực, rốt cục thành công đột phá. Đương nhiên, loại đột phá ngoại lực mang đến này, cũng mang ý nghĩa hắn sau này cơ bản không thể nào thành tựu Thánh Nhân, thế nhưng Phong Vân Liệt nào còn để ý những thứ này.

Có thể thành tựu Nhân Hoàng đã là mong đợi cao nhất đời này của hắn, trong lòng vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, thể nội khí thế bão táp.

"Thiên thượng địa hạ, ta là chí tôn!"

Quả nhiên y như Thiết Lang lúc trước.

Thiết Lang xem thường nhếch mép.

Bất quá không đợi Ninh Dạ hỏi hắn đúng không, sau một khắc Phong Vân Liệt đã quỳ rạp xuống: "Phong Vân Liệt tham kiến Ninh Dạ chủ thượng, Ninh chủ thiên thu vạn năm, tất thành Thánh cảnh."

Đám người Trì Vãn Ngưng thấy, đồng thời che miệng cười, càng có người hướng tới Thiết Lang nói: "So với ngươi khi đó phản ứng nhanh hơn nhiều."

Thiết Lang rầu rĩ hừ một tiếng, thầm nghĩ không trách lão già này có thể được cơ hội này, nhãn lực này thật là mạnh hơn ta chút.

Vừa mới thành tựu Nhân Hoàng, hô lên chí tôn khẩu hiệu, sau một khắc liền quỳ gối, Phong Vân Liệt có thể nói đem cao ngạo cùng khiêm tốn mâu thuẫn một thể hóa biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Ninh Dạ lật tay một cái, thiên không tái hiện kiếp vân, lần này chỉ được bốn tầng.

Ninh Dạ cũng không để ý, mà là nhìn hướng Minh Quang Thượng Nhân cùng Tiêu Nhã Tiên Tử: "Các ngươi có thể hàng?"

Tiêu Nhã Tiên Tử kia đã từ trong Huyễn đạo giải thoát, tận mắt thấy Ninh Dạ hai kích tru Nguyệt Hoa, trợ Phong Vân Liệt thành Hoàng, suy ngẫm chốc lát, nói: "Ta có một nữ, Niết Bàn đỉnh phong, nhưng đột phá không cửa."

Ninh Dạ minh bạch nàng ý tứ: "Quy thuận ta, ta có thể giúp nàng."

"Có thể!" Tiêu Nhã Tiên Tử rốt cuộc tìm được lý do bán mình.

Minh Quang Thượng Nhân giận dữ: "Các ngươi càng là đều đã phản bội Minh Chủ, đáng chết! Đáng chết, đáng chết. . . A!"

Oanh!

Kiếp lôi lại hàng.

Bốn tầng sét đánh một thoáng giết không chết Minh Quang Thượng Nhân, thế nhưng sau một khắc trong tay Ninh Dạ Huyết Liêm đã nương theo mà tới, trong phút chốc vũ động ra vô số đao quang, kiếp lôi thiên hàng càng là điên cuồng phách lạc, Minh Quang Thượng Nhân còn muốn ủng hộ, Phong Vân Liệt nhe răng nở nụ cười: "Thượng nhân vẫn là đi đi!"

Cổ động toàn bộ thần uy cường ép Minh Quang.

Hắn tuy sơ làm Nhân Hoàng, không kịp Minh Quang, nhưng thời khắc này bất lưu hậu thủ toàn lực bạo phát, Minh Quang giải thoát không , Ninh Dạ sát thủ như nước thủy triều chém đến, Minh Quang trong lòng biết không được, còn muốn chạy trốn, Ninh Dạ đã phát động Không Gian đạo pháp, phong thiên tỏa địa, trốn chạy vô hình.

Tử liêm huyễn hóa, hình thành diệt thế chi trát, càng có kiếp lôi nương theo, lôi quang oanh nhiễu, hóa thành lôi long dao cầu lạc hạ.

Tước thủ diệt thần, Minh Quang Thượng Nhân chỉ là phát ra một tiếng thảm khiếu, liền hôi phi yên diệt.

Ninh Dạ một phát bắt được người này lưu lại thần uy, nói: "Ngươi nữ kia nhi đâu?"

Tiêu Nhã Tiên Tử xoay người lại nhìn tới, chính thấy một nữ run run rẩy rẩy nhìn chính mình.

Ninh Dạ nở nụ cười: "Tiếp lấy!"

Đem Minh Quang Thượng Nhân tham dự thần lực toàn bộ tràn vào nữ tu kia thể nội, vậy là nữ tu kia thần quang tại trướng, quả nhiên như Phong Vân Liệt giống như vậy, cũng thành công đột phá làm Nhân Hoàng chi cảnh.

Bất quá nữ tử này tính tình cùng Lâm Lang Thiên tương tự, đến là không giống Thiết Lang, Phong Vân Liệt như vậy hô lên nhị bức sáo trang thức hào ngôn tráng ngữ, chỉ là mặt mày nhiều hơn mấy phần tự tin, đối với Ninh Dạ dịu dàng thi lễ: "Hiên Hiên tham kiến Ninh thượng."

Mặt mày lại còn dẫn theo mấy phần mị hoặc ý tứ.

Công Tôn Điệp khuôn mặt nhỏ vì đó chìm xuống.

Cũng may Ninh Dạ đối với nàng không có hứng thú, cũng không phí lời với nàng, trực tiếp phá tan không gian, xuất hiện đi về Tử Cực Cung chi lộ: "Có người nguyện đầu hàng đi theo ta, không muốn lưu lại."

Nói đã tự bước ra một bước, đi tới trong Tử Cực Cung.

Tử Cực Cung lúc này cũng là đánh một phiến hôn thiên hắc địa.

Bởi vì đám người Dung Thành công kích Tử Cực Cung có hơn một ngàn người duyên cớ, Tử Cực Cung lại là trọng địa, vì vậy Vạn Tiên Minh bên này bao gồm Lý Phượng Sơn ở trong tổng cộng có bốn vị Nhân Hoàng truy kích.

Bọn hắn bên này không có Ninh Dạ giúp đỡ, kết quả liền đúng là rất chật vật.

Hảo lúc trước đã có chuẩn bị, đối với Tử Đình Thiên Cức Trận từng động thủ cước, có thể tạm thời dùng trận pháp đề kháng, nhưng đến cùng không phải đại trận của chính mình, cũng chỉ là kéo dài nhất thời.

Lúc Thiên Cơ Tinh La đuổi đến, Lý Phượng Sơn đã đột phá trận pháp phong tỏa, vừa vặn Thiên Cơ Tinh La cảm thấy, lấy hai đối bốn, lúc này mới miễn cưỡng bảo vệ chúng nhân.

Bất quá bất luận là Lý Phượng Sơn vẫn là ba vị Nhân Hoàng khác, về mặt cảnh giới đều so với Thiên Cơ Tinh La cao, càng không nói còn là bốn đối hai, vì vậy hai cái hàng này cũng chống đỡ cực kỳ gian nan, cơ bản chính là bị động chịu đòn mệnh.

Cũng may bọn hắn cuối cùng không giống trong cố sự như vậy, phải đến thời điểm dầu cạn đèn tắt mới cứu binh thiên hàng.

Cũng không lâu lắm, liền thấy thiên không đầu tiên là lôi vân lóe lên, lôi kiếp đột nhiên thăng cấp, tiếp lấy chính là Tử Đình Thiên Cức Trận triệt để xong đời.

Toàn bộ Tử Cực Cung trận pháp cũng vì thế tiêu thất vô tung.

Sau đó liền thấy không gian thông đạo xuất hiện, Ninh Dạ đã ung dung xuất hiện.

Thiên Cơ buồn vui đan xen: "Chủ nhân ngươi cuối cùng đến rồi!"

Khẩu khí kia đến thật giống là đã dầu cạn đèn tắt đã không được hình dáng.

Ninh Dạ nhìn hắn tuy rằng bị đánh đến thụ thương không nhẹ, nhưng nguyên thần chi lực vẫn như cũ dồi dào, rõ ràng còn có thể lại bị đánh thêm ba ngày ba đêm, nhưng kêu rên phảng phất một giây đồng hồ đều chống đỡ không nổi, trừng hắn đồng dạng nói: "Tốt xấu cũng là Nhân Hoàng, còn không tiền đồ như thế sao?"

Thiên Cơ cái cổ co rụt lại: "Ta đây không phải là có vẻ ngươi tới được vĩ đại a."

"Ninh Dạ?" Nhìn thấy là Ninh Dạ, Lý Phượng Sơn cũng là ánh mắt hơi lạnh lẽo.

Lại nhìn phía sau Ninh Dạ, Vô Lượng Thiên Tôn cùng Tiêu Nhã Tiên Tử cùng xuất hiện, trong lòng hắn đã có phán đoán: "Vô Lượng, Tiêu Nhã, các ngươi phản bội ta?"

Vô Lượng Thiên Tôn mỉm cười nói: "Phượng Sơn đạo huynh yên tâm, trận chiến này ta không tham dự, chỉ bất quá Hoành Minh Giáo từ nay về sau không còn thuộc về Vạn Tiên Minh nữa. Còn Tiêu Nhã Tiên Tử cũng là như vậy."

Lý Phượng Sơn ánh mắt nhìn về phía được kêu là Hiên Hiên nữ tử, trong lòng đã có chút minh bạch: "Là Ninh Dạ làm?"

Tiêu Nhã Tiên Tử nhẹ nhàng gật đầu: "Yên tâm đi, ta cùng con ta đều sẽ không tham dự."

Phong Vân Liệt cười nói: "Ta lại là sẽ tham dự. Nga đúng rồi, đã quên nói cho ngươi, Minh Quang Thượng Nhân, còn có Nguyệt Hoa Tiên Tôn, bọn hắn đều chết rồi. . . Là Ninh chủ thượng giết."

Nghe nói như thế, Lý Phượng Sơn rốt cục động dung.

Chuyện lúc trước hắn xác thực cảm thụ được một chút đầu mối, chỉ là không nghĩ tới đúng là Nguyệt Hoa Tiên Tôn vẫn lạc, càng không có nghĩ tới lại là Ninh Dạ.

Hắn nhìn hướng Ninh Dạ: "Ngươi. . ."

Ninh Dạ mỉm cười: "Đúng, ta làm. Lý Phượng Sơn, ta cho ngươi cái cơ hội."

"Cái gì?" Lý Phượng Sơn còn muốn hỏi cơ hội gì, đã thấy Ninh Dạ xa xa một quyền lạc hạ: "Đỡ được một quyền này của ta, ngươi mới có tư cách hỏi là cái gì."

Chương 210 : Vạn Tiên Kỳ (thượng)

Chương 211: Vạn Tiên Kỳ (thượng)

Đỡ lấy một quyền này của ta, ngươi mới có tư cách hỏi cơ hội gì?

Lý Phượng Sơn bị khẩu khí ngông cuồng của Ninh Dạ khiến cho giận dữ muốn cười.

Nhưng khi một quyền này của Ninh Dạ kích xuất thì, Lý Phượng Sơn vẫn là nhận ra được.

Một quyền nhìn như đơn giản này của Ninh Dạ, thế mà ẩn chứa vô hạn thâm ý.

Đạo ý thật nồng nặc.

Một khắc đó Lý Phượng Sơn cảm thụ được một cỗ uy hiếp thâm trầm, phảng phất chỉ cần hắn dám tiếp một quyền này, chính là làm địch với trời!

Không thể tiếp!

Lý Phượng Sơn trong lòng biết không ổn, bản năng khiến hắn từ bỏ tôn nghiêm, trong thần quang luân chuyển, thân hình Lý Phượng Sơn đã hóa hư vô, lại xuất hiện đã tại không trung một bên khác.

Mà một quyền này của Ninh Dạ cũng chưa hề hoàn toàn kích xuất, chỉ là dừng tại không trung, ngưng mà không phát.

Hắn chậm rãi quay đầu, nhìn hướng Lý Phượng Sơn, cười nói: "Ngươi tránh."

"Đây là quyền gì?" Lý Phượng Sơn trầm giọng hỏi.

"Quyền này không tên." Ninh Dạ hồi đáp: "Nó chỉ là ta hữu cảm mà phát tùy ý một kích mà thôi."

Hữu cảm mà phát tùy ý một kích?

Lý Phượng Sơn muốn cười, nhưng lại cảm thấy Ninh Dạ không có nói dối.

Đúng, bởi vì có một trường hợp, cái gọi là ‘tùy ý một kích’ này, uy năng so dạng thần thông gì đều khủng bố.

Đó là lĩnh ngộ đạo cảnh.

Đại đạo tự nhiên, khi có lĩnh ngộ cùng đột phá thì, cái gọi là ‘tùy ý một kích’, lại khả năng là một kích siêu tuyệt ẩn chứa thiên địa chí lý.

Ninh Dạ nếu như không chém gió, đó chính là hắn thật sự vào lúc này có đột phá.

Nhìn biểu tình tự tin của hắn, Lý Phượng Sơn đã minh bạch.

Hắn ngữ thanh tối nghĩa: "Ngươi lại ngộ đạo?"

Ninh Dạ nở nụ cười: "Không coi là rất nhiều , nhưng đáng tiếc, ngươi không muốn tiếp, vậy ta cũng chỉ đành. . ."

Một quyền này đột nhiên chuyển hướng, lại là rơi vào một cái Nhân Hoàng khác.

Nhân Hoàng kia không nghĩ tới Ninh Dạ không biết xấu hổ như vậy, nói đánh là đánh, một thoáng này không kịp phản ứng, liền thấy quyền ý phác diện, hắn căn bản vô pháp né tránh.

Sau đó Ầm một tiếng, quyền này nghênh diện mà qua, nhưng như xuyên hư thể.

Cái gì cũng không phát sinh?

Lại như là một tràng huyễn mộng hiển hóa rồi lại biến mất.

Nhân Hoàng kia ngạc ngạc, lập tức cười nói: "Cái gì rắm chó chướng nhãn pháp, thế mà cũng. . . cũng. . ."

Hắn phát hiện bản thân đã nói không ra lời, gió thổi qua, thân thể Nhân Hoàng này đã như bụi mù tiêu tán.

Lý Phượng Sơn hơi nhíu mày, khẽ quát một tiếng: "Nhân Hoàng bất diệt!"

Liền thấy Nhân Hoàng kia nguyên thần chi quang một lần nữa rực rỡ, một cái thân thể chậm rãi ngưng hiện, lặp lại nguyên trạng.

Chỉ là Nhân Hoàng kia đã triệt để choáng váng, ngơ ngác nhìn Ninh Dạ: "Ngươi. . . Ngươi vừa nãy. . ."

Ninh Dạ thở dài: "Chung quy vẫn là thiếu hỏa hầu, chỉ có thể diệt hình, nhưng không thể diệt thần. Coi như Lý huynh không ra tay, ngươi cũng sẽ không thật sự chết, chỉ là sẽ bị áp chế một thoáng, trong thời gian ngắn không thể trọng sinh mà thôi, không cần lưu ý như vậy."

Hắn trực tiếp xưng Lý Phượng Sơn là Lý huynh, nhưng mọi người tại đây lại không một người cảm thấy không thích hợp.

Lấy hiệu quả hủy diệt một quyền này mang đến, liền đã đặt vững tư cách nói chuyện như vậy của Ninh Dạ.

Một kích diệt tiên khu không đáng sợ, đáng sợ chính là Ninh Dạ có thể tạm thời ngăn chặn Nhân Hoàng cảnh nguyên thần trọng sinh.

Vậy ý nghĩa là chỉ cần hắn hơi hơi có thủ đoạn khác, liền thật sự có thể dựa vào chính mình trảm sát một vị Nhân Hoàng.

Tuy rằng trước hắn đã giết hai cái, nhưng đều có mượn lực, mà lần này lại là chân chính thực lực của bản thân.

Đó chính là thể ngộ Ninh Dạ diệt Nguyệt Hoa, Minh Quang, tấn thăng hai vị Nhân Hoàng, ngược lại đạt được.

Thiên Đạo Chi Quyền.

Một quyền này, chính là thiên ý.

Tuy còn chỉ là sơ thành, lại đã khiến Lý Phượng Sơn cũng vì thế sợ hãi.

Cứ việc tự tin lấy thực lực của bản thân cũng không phải vô pháp đối kháng, thế nhưng tưởng tượng các loại dị tượng lúc trước, Lý Phượng Sơn biết Ninh Dạ chỉ sợ còn có thủ đoạn khác.

Vào giờ phút này, Vạn Tiên Minh đối với Ninh Dạ, đã không có tự tin tất thắng.

Lý Phượng Sơn thở dài một tiếng: "Ngươi muốn đàm cái gì?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Đơn giản. Đem Vạn Tiên Kỳ giao ra, ta thả các ngươi một con đường sống."

Nghe nói như thế, Lý Phượng Sơn biến sắc: "Tuyệt không có khả năng!"

Mỗi cái đại môn phái đều có trấn phái thần khí của mình.

Trấn phái thần khí của Vạn Tiên Minh chính là Vạn Tiên Kỳ.

Kỳ này chính là hết thảy đại năng Niết Bàn trở lên gia nhập Vạn Tiên Minh, phụng hiến tự thân tinh huyết lại thêm vô số thiên tài địa bảo luyện hóa mà thành.

Nó không tính là đại đạo thần binh gì, bên trong ẩn chứa đạo uẩn nông cạn, lại là thần khí uy năng đệ nhất ngoài đạo khí.

Đầu tiên chính là bảo vật này đối với hết thảy đại năng lưu tinh huyết ở trên có tác dụng đặc thù nhất định, bao gồm đám người Vô Lượng Thiên Tôn, Tiêu Nhã Tiên Tử đều là như vậy.

Chỉ cần Lý Phượng Sơn phát động Vạn Tiên Kỳ, liền có thể áp chế tu vi của bọn họ.

Đây cũng là một loại thủ đoạn khống chế thuộc hạ của Vạn Tiên Minh, chỉ bất quá bởi vì các phái phản đối, chỉ có thể áp chế uy năng, không thể trực tiếp khống chế, mặc dù như thế, chỉ cần Vạn

Tiên Kỳ tại tay, Lý Phượng Sơn tại Vạn Tiên Minh liền tương đương với Thánh Tôn, đối với hết thảy đại năng trong bản minh đều có tính áp chế trọng đại.

Ngoài như vậy ra, chính là mỗi một giọt tinh huyết đều ẩn chứa đối ứng đại năng chi tiên pháp thần thông.

Vì vậy tiên pháp thần thông ẩn chứa bên trong Vạn Tiên Kỳ, cũng có thể coi là kể đến hàng đầu.

Bảo vật này một khi phát động, liền giống với có lên tới hàng trăm hàng ngàn Niết Bàn Nhân Hoàng đồng thời xuất thủ, tuy không nguyên thần kinh sợ chi uy, thần thông uy năng lại là thực thực tại tại.

Thế nhưng ngàn vạn năm nay, tinh huyết ngưng tụ trên Vạn Tiên Kỳ sớm quá ngàn vạn, có thật nhiều đại năng người đều không còn, tinh huyết bọn hắn lưu lại tại trên kỳ lại vẫn là có thể phát huy tác dụng, hơn vạn tinh huyết thần thông, chân chính hiển lộ ra Vạn Tiên Kỳ chi hám thế chi uy.

Đồng thời phát động, có thể ngạnh kháng Thánh Nhân, giá trị kỳ thực còn cao hơn so với một số đại đạo thần binh, dù sao lượng biến đã thành chất biến.

Trọng bảo như vậy, chính là căn cơ lập phái của Vạn Tiên Minh, Lý Phượng Sơn làm sao lại có khả năng giao cho Ninh Dạ đây?

Bên cạnh mấy vị Nhân Hoàng hiển nhiên cũng là giận dữ, đồng thanh quát lên: "Ninh Dạ, ngươi thật là to gan, dám mưu toan chấm mút Vạn Tiên Kỳ!"

Ninh Dạ mỉm cười: "Đừng gấp a, ta chỉ là muốn mượn đến nghiên cứu ba ngày, trong vòng ba ngày, ta tất trả lại."

"Đánh rắm, ngươi nghĩ rằng chúng ta sẽ tin sao?" Có người đã la mắng.

Ninh Dạ nghiêm túc hồi đáp: "Ta lấy thiên đạo lập ngôn, như bội thề này, ắt gặp thiên khiển, từ đây không còn được thiên đạo khí vận chăm sóc!"

Cái lời thề này liền nặng.

Đặc biệt khi cái sự thực Ninh Dạ là khí vận chi tử này mọi người cơ bản đều rõ ràng, hắn nói như vậy, hiển nhiên là thật không có ý định bội thề.

Hắn cũng coi như chân thành, làm sao Lý Phượng Sơn lại vẫn là lắc đầu: "Ta như đem bảo vật này giao cho ngươi, coi như ngươi ba ngày sau trả lại ta thì làm sao? Đây là trấn phái thần vật của bản phái, Lý Phượng Sơn ta cần nhờ giao ra vật này cho địch nhân nghiên cứu mới có thể sống sót, ngày sau để thiên hạ biết được, Vạn Tiên Minh ta làm sao còn có bộ mặt có thể tồn?"

Ách.

Nói cho cùng, vẫn là vấn đề mặt mũi a.

Ninh Dạ gật gật đầu: "Người sở dĩ lại sĩ diện, là bởi vì hắn cảm thấy còn có cơ hội. Chung quy là một quyền vừa nãy biểu hiện ra lực đạo không đủ, vì vậy ngươi mới cảm thấy bản thân còn có thể cùng ta đánh, đúng không? Nếu đã như vậy. . ."

Sắc mặt hắn lạnh xuống: "Nếu như thế, ta liền đem bên trong ngươi cũng xé đi, xem xem ngươi còn có thể kiên trì như vậy không."

Lý Phượng Sơn lật tay một cái, một mặt cờ nhỏ đã tại tay: "Nếu ngươi đã biết ta có Vạn Tiên Kỳ, vậy trước tiên thử một chút uy năng của bảo vật này đi rồi nói."

Nói Vạn Tiên Kỳ rung động, một phiến tiên pháp thần thông hào quang đã từ trên kỳ hiển hiện, một cơn hạo kiếp thần uy liền sắp hiển hóa.

Chương 211 : Vạn Tiên Kỳ (hạ)

Chương 212: Vạn Tiên Kỳ (hạ)

Vạn Tiên Kỳ uy năng chi cường, coi như là Nhân Hoàng liên thủ cũng khó có thể lay động, thời khắc này mắt thấy Lý Phượng Sơn đem thần vật này lấy ra, liền ngay cả Vô Lượng Thiên Tôn cùng Tiêu Nhã Tiên Tử cũng vì thế biến sắc.

Tuy rằng bọn hắn tin tưởng thủ đoạn quỷ thần khó lường của Ninh Dạ, thế nhưng đối diện Vạn Tiên Kỳ, tự tin này liền khó miễn không đủ.

Vô Lượng Thiên Tôn thậm chí đã bắt đầu suy nghĩ mang theo Ninh Dạ chạy trốn, Tiêu Nhã Tiên Tử thì vui mừng bản thân không có trực tiếp đối nghịch cùng Lý Phượng Sơn, có phải là còn có cơ hội "Dàn xếp" một phen.

Chỉ là những ý niệm này còn chưa kịp thực hiện, liền lại trừ khử.

Bởi vì sau một khắc, trên Vạn Tiên Kỳ hào quang đã ảm đạm vô tung.

Uy năng bất hiển.

Làm sao lại?

Lý Phượng Sơn giật mình nhìn Vạn Tiên Kỳ trong tay.

Chẳng lẽ là lúc mình đi không cẩn thận cầm nhầm rồi, cầm cái phẳng bản? Không đúng a, Vạn Tiên Kỳ thần quang lẫm liệt, bảo khí trang nghiêm, rõ ràng chính là hàng chuẩn.

Trong lòng hắn đang kinh ngạc, liền nghe Ninh Dạ nói: "Uy, ngươi sẽ không thật sự cho rằng ta đã ngu đến mức biết rõ ngươi có Vạn Tiên Kỳ, còn không làm chút chuẩn bị chứ?"

Lý Phượng Sơn trong lòng mạc danh.

Đạo lý nói thì đơn giản, bắt tay vào làm nhưng không dễ như vậy.

Tu sĩ đa phần trước tiên động thủ sau mới động não, chuyện như vậy phát sinh cũng không kỳ quái, chỉ là đối với Ninh Dạ mà nói, phạm loại sai lầm này là tuyệt đối không thể nào.

Lý Phượng Sơn đến cùng cũng không phải thường nhân, chớp mắt hiểu ra, thất thanh kêu lên: "Đạo cảnh? Đây là đạo cảnh áp chế? Chuyện này không thể nào!"

Vấn đề lớn nhất của Vạn Tiên Kỳ chính là nó không phải đại đạo thần binh, đạo uẩn nông cạn.

Nếu như nói Nhân Hoàng đối với Niết Bàn là nguyên thần áp chế, như vậy Thánh Tôn đối với Nhân Hoàng chính là đạo cảnh áp chế.

Nguyên thần áp chế sẽ làm tất cả mọi người hướng Nhân Hoàng cung cấp tự thân nguyên thần chi lực, mà đạo cảnh áp chế, thì có thể khiến cho tất cả thần thông dưới cùng một đại đạo đều không thể phát huy tác dụng.

Mà Vạn Tiên Kỳ làm phi đạo khí, sợ nhất chính là cái này.

Chỉ bất quá qua nhiều năm như vậy, nó một mạch không có bị áp chế, bởi vì đạo của nó, là một tiểu đạo cực kỳ hiếm thấy.

Dung Hợp chi đạo.

Đem hơn vạn tu sĩ cường đại chi tinh huyết hòa làm một thể, phát huy tác dụng.

Dung đạo chỉ là tiểu đạo, tuy bác thải chúng trường, nhưng không phải căn bản chi đạo. Thiên Trung Giới thất cảnh chi địa, lịch sử bắt nguồn từ xa xưa, môn phái truyền thừa đông đảo, cơ bản sẽ không đi loại lộ tuyến này, có đi loại lộ tuyến này cũng không thành tài được. Mà tại phương diện Dung đạo am hiểu nhất, liền thuộc về Vạn Tiên Minh.

Vì vậy có thể lấy điều này áp chế Vạn Tiên Kỳ, phóng tầm mắt Thiên Trung Giới rất ít.

Nhưng hắn không nghĩ tới lại gặp phải Ninh Dạ.

Dung đạo của Ninh Dạ được từ Long Dương Phủ, Long Dương Phủ coi như tại Trường Thanh Giới cũng thuộc về kỳ hoa, vẫn cứ kháo cách làm trộm gà bắt chó thải bách gia chi trường thành tựu đỉnh cấp tiên môn tại Trường Thanh Giới. Nhưng xét tới cùng, nguyên nhân vẫn là Trường Thanh Giới chính là ngũ cảnh chi địa.

Đi lộ tuyến Dung đạo, Niết Bàn liền hầu như là đỉnh phong của bọn hắn, rất khó lên một tầng nữa, vì vậy Long Dương Phủ bộ kia tại Trường Thanh Giới lăn lộn tốt, đặt ở Thiên Trung Giới đừng nói đỉnh cấp tiên môn, liền đại hình tiên môn đều không đến lượt, trái lại khả năng bởi vì loại cách làm này mà dẫn đến diệt môn.

Ninh Dạ cũng không mấy chuyên chú con đường này, nhưng lại như Lang Gia Thánh Tôn năm đó nói, người sau khi tu vi đến cấp độ nhất định, cho dù là phụ tu chi đạo đều đi theo đề thăng.

Huống chi Ninh Dạ phân thân chuyên trách vượt giới, cái gì cũng đều nghiên cứu, bản thể lại đạt tầng thứ Nhân Hoàng, bất luận là cảnh giới, cơ duyên vẫn là thời gian đều không thiếu, Vạn Tiên Kỳ Dung đạo cũng không cao minh đến chỗ nào, kết quả liền là đạo của bảo vật này, bị Ninh Dạ dễ dàng áp chế, căn bản liền cái bọt nước đều mạo không ra, hiệu quả còn tốt hơn so với Tàng Thiên Ngục —— Tàng Thiên Ngục là áp chế phương diện tiên pháp thần thông, lộ số bất đồng cùng đạo cảnh áp chế.

Thời khắc này mắt thấy Vạn Tiên Kỳ không phát huy ra tác dụng, Lý Phượng Sơn cũng có chút trợn mắt.

Ninh Dạ đã nói: "Nếu đã cho mặt ngươi không cần, vậy ta cũng chỉ đành cùng Vạn Tiên Minh tính toán nợ nần quá khứ."

Hắn nói cũng không khách khí nữa, vẫy vẫy tay, Phong Vân Liệt, Thiên Cơ cùng Tinh La đã hướng về chúng nhân giết tới, đồng thời Ninh Dạ cũng hướng tới Lý Phượng Sơn diêu kích một quyền.

Thiên Đạo Quyền!

Huy hoàng thiên uy, thần trừng thế nhân!

Một khắc đó Lý Phượng Sơn cảm giác mình chính là tội nhân, chịu đựng thiên đạo trừng phạt.

Người khác là lôi đình vũ lộ đều là thiên ân, hắn thì ngược lại, thiên ân chính là lôi đình bạo vũ!

Kiếp lôi tái hiện, không phải kiếp lôi của Tử Cực Cung, mà là của Ninh Dạ.

Tuy không Tử Cực Thánh Tôn chi bá đạo, nhưng có thiên đạo đường hoàng chi khí quyển.

Cho dù là Lý Phượng Sơn đều không muốn ngạnh kháng, quái khiếu thân hóa hư vô, độn không tránh lui.

Thế nhưng Ninh Dạ lần này xuất thủ không còn là thăm dò, Lý Phượng Sơn phát hiện bản thân thế mà vô pháp trốn tránh, mặc hắn chớp mắt vạn dặm, đường hoàng chi kích kia đều khóa chặt hắn như hình với bóng, nhưng không rơi xuống.

Lý Phượng Sơn biết đây là Ninh Dạ cố ý như vậy, cho dù là Ninh Dạ, đại chiêu giống như Thiên Đạo Quyền cũng không thể tùy ý xuất thủ, vì vậy tất lấy kinh sợ làm chủ, chỉ cần dẫn hắn phát động một kích này, mặt sau có lẽ liền sẽ dễ làm.

Nhưng mà nếu thật để cho chính hắn chịu đựng, hắn lại không muốn.

Tâm niệm điện chuyển, chính đang nghĩ nên xử trí như thế nào, đã thấy trong Tử Cực Cung biến hóa đã sinh.

Liền thấy vô số tu sĩ trong Vạn Tiên Minh đã phát ra thê lệ tê thanh, lại là đang chịu đựng các tu sĩ Thiên Tàm sát lục.

Tu sĩ Thiên Tàm tại cấp bậc Nhân Hoàng kỳ thực không chiếm ưu thế, thế nhưng tại tầng cấp Niết Bàn, bởi vì đạo cảnh so với đối thủ cường duyên cớ, tu sĩ Niết Bàn của Thiên Tàm vốn là mạnh hơn Vạn Tiên Minh, số lượng còn gấp bốn lần đối thủ, kết quả liền là vô luận số lượng chất lượng đều nghiền ép Vạn Tiên Minh.

Cho nên khi đám người Ninh Dạ Phong Vân Liệt cùng mấy tên Nhân Hoàng bọn Lý Phượng Sơn quấn quýt, trên trăm vị Niết Bàn nhân cơ hội liên hợp xuất thủ, đối với Vạn Tiên Minh tạo thành trùng kích chi cường, có thể nói là như bẻ cành khô.

Chỉ là trong thời gian cực ngắn, liền thấy mấy tên Niết Bàn đại lão đã bạo thể mà chết.

Tiên lực dâng trào, trùng kích Tử Cực Cung, liên đới Tử Cực Cung cũng chịu đến vạ lây.

Tử Đình Thiên Cức Trận vốn là đã bị phá thất thất bát bát, hiện tại lại có hơn trăm cái Niết Bàn đại năng ở trong cung quyết đấu, từng vòng từng vòng thần uy giội rửa, dù là cung này tiêu hao vô số tâm huyết bảo vật xây dựng mà thành, vẫn là tại trong trùng kích sụp đổ, tan rã sụp xuống.

Tu sĩ Thiên Tàm càng là phát điên trùng kích Vạn Tiên Minh —— đều là tu sĩ Niết Bàn a, mỗi cái đều là bảo bối, đều là tư nguyên, tùy tiện giết một cái đều là thu hoạch.

Hiếm thấy danh chính ngôn thuận xuất thủ như vậy, một đám ngoan nhân tự nhiên là không khách khí, toàn bộ tiên vực đều bởi vậy rơi vào trong thần thông hỏa hải lôi đình chi ngục.

Lý Phượng Sơn vừa kinh vừa giận, muốn trở lại cứu viện, thế nhưng một quyền này của Ninh Dạ uy hiếp quá lớn, giương cung mà không bắn. Hắn tư tâm vốn nặng, chỉ là hơi có do dự, liền bỏ qua cơ hội.

Mà đáng sợ hơn chính là, theo tu sĩ Niết Bàn trở xuống không ngừng bị giết, càng nhiều tu sĩ Niết Bàn chuyển nhập vào trong công kích đối với vài tên Nhân Hoàng kia.

Cách làm của Ninh Dạ là điển hình từ dưới đi lên, thông qua lực lượng hạ tầng đặt vững thắng thế, sau đó sẽ phát động tổng tiến công đối với lực lượng thượng tầng.

Còn tiếp tục đánh như thế, tu sĩ Vạn Tiên Minh mang đến lần này sẽ đều phải chết ở đây.

Vừa nghĩ đến đây, Lý Phượng Sơn tại không dám do dự, liều mạng chịu đựng Thiên đạo chi kích này cũng phải hồi viện, rốt cục không tránh né nữa, mà là nghịch lưu nhi thượng: "Ninh Dạ nhận lấy cái chết!"

Hắn điên cuồng gào thét đánh ra một phiến huyền hoàng chi huy.

Nhưng mà tại nháy mắt hắn xuất thủ, lại phát hiện Ninh Dạ phát ra nhẹ giọng cười lạnh.

Thiên Đạo Quyền đột nhiên biến hướng, Oanh hướng chỗ liên kết giữa Lý Phượng Sơn cùng Vạn Tiên Kỳ.

Một khắc đó Lý Phượng Sơn cuối cùng đã rõ ràng: Mục đích của Ninh Dạ lại vẫn là Vạn Tiên Kỳ.

Hộ kỳ, thì tự thân trọng thương.

Không hộ kỳ, thì kỳ thất, nhưng Ninh Dạ cũng sẽ chịu đựng Nhân Hoàng đỉnh phong toàn lực chi kích của bản thân, càng có thể cứu càng nhiều đệ tử Vạn Tiên Minh.

Hạ quyết tâm, Lý Phượng Sơn mặc kệ Vạn Tiên Kỳ, hướng tới Ninh Dạ toàn lực xuất thủ.

Nhân Hoàng đỉnh phong toàn lực xuất thủ, thật sự là khủng bố cực điểm.

Huyền hoàng chi khí rơi vào trên người Ninh Dạ, vị trí của Ninh Dạ đã hình thành một mảnh không gian sụt lún, sau một khắc đột nhiên bạo phát, càng là trực tiếp tại khu vực này hình thành nên một mảnh tuyệt đối không vực, nương theo chính là nhục thân của Ninh Dạ cũng nháy mắt tiêu vong.

Chương 212 : Anh Hùng Hội

Chương 213: Anh Hùng Hội

Liệt Thần Toái Tiêu Đại Thần Thông của Lý Phượng Sơn, bản thân có toái thần chi uy, phàm là kẻ bị nó đánh chết, nguyên thần chuyển sinh cực khó, có thật nhiều tu sĩ Niết Bàn, chỉ là trúng một đòn của hắn, liền ngay tại chỗ hôi phi yên diệt, căn bản không có trọng sinh khả năng.

Nhưng Lý Phượng Sơn biết, Ninh Dạ khẳng định không ở trong phạm vi nhất kích tất sát của hắn, vì vậy một kích này, hắn cũng chỉ là trọng thương là tốt rồi.

Một kích thành công, Lý Phượng Sơn đã thi triển Ngục Hải Thiên Uy Thuật, Phong Thiên Tỏa Địa Thần Thông, Diệt Thần Ấn, Tam Tuyệt Vô Thượng Chú chủng chủng các loại pháp môn, muốn thừa dịp hắn bệnh đòi mạng hắn, thủ đoạn đã vận dụng đến cực trí, nhưng đáng tiếc không đợi hắn đánh xong một bộ liên chiêu, liền nhìn thấy một màn khiến hắn không dám tin tưởng trước mắt.

Chỗ Ninh Dạ bỏ mình lúc trước, một mảnh vòng xoáy không gian đã hình thành.

Sau đó oanh nhiên bạo tạc, không gian chi huy rơi vào những tu sĩ Thiên Tàm kia.

Liền thấy những tu sĩ Thiên Tàm kia quát lên một tiếng, càng đồng thời phát động độn thuật.

Sưu sưu sưu!

Nháy mắt xuyên việt hư không, độn pháp vô tung, đã chuồn vô hình vô ảnh.

Làm sao lại?

Bọn hắn thế mà chạy rồi?

Lý Phượng Sơn triệt để mộng bức.

Đây đến cùng là cái tình huống gì?

Bất quá hắn đến cùng là đại năng, lập tức phản ứng lại, chính là bản thân thật giống lại bị Ninh Dạ lợi dụng rồi?

Từ đầu tới đuôi, Ninh Dạ đều không tính thật tử chiến cùng Vạn Tiên Minh, hắn chỉ là đang lợi dụng bản thân —— lợi dụng bản thân vừa nãy thi triển vô thượng uy năng, thi triển không gian đại na di độn pháp, đem tất cả mọi người đều mang đi.

Vì thế không tiếc liều mạng chính mình trọng thương.

Không được!

Lý Phượng Sơn đột nhiên nhớ tới điều gì, xoay người lại nhìn, liền thấy Vạn Tiên Kỳ kia từ lâu hình tung mịt mờ, tiêu thất vô tung.

"Hỗn đản! ! !" Lý Phượng Sơn giận dữ kêu to: "Ninh Dạ, ngươi đi ra cho ta, đi ra! ! !"

Lý Phượng Sơn cao giọng gầm rống vang vọng, nhưng nào còn có người đáp lại hắn?

Bỏ lại một đám tu sĩ Vạn Tiên Minh, mắt to trừng mắt nhỏ ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi.

Vạn lý vân tiêu ngoại.

Nương theo một mảnh không gian ba động, một đám lớn tu sĩ xuất hiện.

Chính là Ninh Dạ cùng với tu sĩ Thiên Tàm, thêm vào những tu sĩ Thiên Tàm thu phục kia, tổng cộng hơn một ngàn ba trăm người.

Mới vừa xuất hiện, Ninh Dạ liền khẽ hừ một tiếng, suýt nữa rớt khỏi đám mây.

"Ninh Dạ!" Trì Vãn Ngưng ôm chặt lấy Ninh Dạ.

"Vô sự." Ninh Dạ sắc mặt nhất bạch: "Đồ chó Lý Phượng Sơn, quả nhiên đủ mãnh, Liệt Thần Toái Tiêu Đại Thần Thông danh bất hư truyền, ta chỉ là bị hắn phá huỷ nhục thân một lần, nhưng thật giống như là bị phá huỷ hơn trăm lần, nguyên thần hao tổn trọng đại, không cái thời gian mười năm cũng không khôi phục lại được."

Kỳ thực nếu như chỉ là ăn một kích này, đến cũng chưa chắc phải bỏ đại giá lớn như vậy, then chốt hắn còn muốn lấy Không Gian chi đạo dời đi nhiều người như vậy, cho dù là mượn lực của Lý Phượng Sơn, vẫn khiến cho Ninh Dạ tiêu hao đến lợi hại.

Nhưng mà coi như là vậy, ánh mắt đám người Vô Lượng Thiên Tôn, Tiêu Nhã Tiên Tử nhìn hắn vẫn là tràn ngập bất khả tư nghị.

Hàng này quá cương mãnh.

Ngạnh kháng Lý Phượng Sơn, mang đi hơn một nghìn tu sĩ, bất luận là Thiên Đạo Quyền, vẫn là nguyên thần, hay là Không Gian chi năng, đều hiển lộ ra trình độ cấp biến thái, coi như là rất nhiều Nhân Hoàng cũng không đạt tới tầng thứ như vậy.

Cũng giống như một người tại cầm kỳ thư họa mỗi cái phương diện đều là thiên tài, năm mười tuổi chính là các loại quán quân vượt giới, thật là lật đổ có chút lợi hại.

Chấn kinh trong lòng, Vô Lượng Thiên Tôn đã nói: "Ninh thượng, tại hạ có một chuyện không rõ."

Ninh Dạ nở nụ cười: "Ngươi là định hỏi ta, kỳ thực ta vốn là có cùng Vạn Tiên Minh nhất chiến chi lực, vì sao lại chỉ cuốn Vạn Tiên Kỳ của hắn liền đi?"

Vô Lượng Thiên Tôn gật gật đầu.

Ninh Dạ nói: "Ta có thể trả lời các ngươi cái vấn đề này, nhưng vấn đề là. . . Các ngươi. . . đáng giá ta tín nhiệm sao?"

Vô Lượng Thiên Tôn minh bạch ý tứ của hắn: "Chúng ta lúc trước không có hướng Lý Phượng Sơn xuất thủ, đã tận từng là Vạn Tiên Minh thuộc hạ chi thành ý. Sau trận chiến này, lẫn nhau thanh toán xong. Như lại có thêm gút mắc, tất trung thành đứng về phía Ninh thượng."

Ninh Dạ cười nói: "Vậy nếu như có Thánh Tôn tham gia đây?"

A?

Vô Lượng Thiên Tôn ngạc nhiên.

Cái vấn đề này hắn vẫn đúng là không nghĩ tới.

Ngược lại là Tiêu Nhã Tiên Tử thở dài một hơi: "Như Thánh Tôn thật muốn nhúng tay, chúng ta cũng đã làm lựa chọn, cũng là việc không có cách nào, chỉ nghe theo mệnh trời."

"Rất tốt." Ninh Dạ nói: "Các ngươi mới vừa vào dưới trướng của ta, có thể có giác ngộ này, đã là hiếm thấy. Bất quá cũng không cần lo lắng, sở dĩ ta bỏ qua Vạn Tiên Minh, chính là không hy vọng Thánh Tôn tham gia."

Nghe nói như thế, chúng nhân ngẩn ra, rốt cục bừng tỉnh.

Đúng rồi.

Trận chiến lúc trước, Ninh Dạ rút đi toàn bộ kiếp lôi của Tử Đình Thiên Cức Trận, dẫn đến Tử Đình Thiên Cức Trận không cách nào phát huy tác dụng nữa, còn tạo thành thương tổn không nhỏ đối với Tử Cực Cung, lại thêm Tử Cực Cung trấn cung thần vật Thiên Kiếp Thần Lôi Kiếm không ở nơi này, dẫn đến đối đầu Chính Khí Tông không còn ưu thế.

Dưới tình huống này, hai bên một khi tiếp tục đánh, tất nhiên tử thương thảm trọng.

Mà Vạn Tiên Minh của Lý Phượng Sơn bên này, chính là thế lực đủ để xoay chuyển chiến cuộc.

Vì vậy Ninh Dạ từ bỏ diệt sạch Vạn Tiên Minh, bứt trở ra, mục đích chính là khiến bọn hắn đi giúp Tử Cực Cung.

Đã có bọn hắn hỗ trợ, Chính Khí Tông tất nhiên vô pháp đánh hạ.

Tại dưới tình huống tình thế rõ ràng bất lợi, thế nhưng Tử Cực Cung thực chất đã chịu thiệt thòi lớn, Chính Khí Tông vào lúc này bứt ra mà đi, chính là lựa chọn chính xác nhất.

Vì vậy Ninh Dạ làm như thế, chính là đang dẹp loạn chiến sự —— nên kết thúc rồi, đánh tiếp nữa, Hạo Nhiên Thánh Tôn thậm chí Tử Cực Thánh Tôn khả năng liền thật sẽ nổi bong bóng.

Quả nhiên, theo đám người Ninh Dạ rời khỏi, Lý Phượng Sơn bất đắc dĩ, chỉ có thể tiếp tục giúp Tử Cực Cung đối kháng Chính Khí Tông.

Mục Thiên Hồng thấy giúp đỡ rút lui, Tử Cực Cung cũng là tổn hại trọng đại, toàn bộ cung điện đều bị dỡ thất thất bát bát, Tử Đình Thiên Cức Trận cũng không còn, tu sĩ cũng tử thương thảm trọng, xem như là chiếm thượng phong —— tuy rằng tiện nghi không phải là của mình, nhưng tốt xấu trên mặt cũng coi như thở ra một hơi.

Lúc này không đi nữa, liền sẽ trả giá đau đớn thê thảm.

Lập tức quyết định triệt.

Chính Khí Tông vừa triệt, Thương Lệnh Tuyệt cũng không có hạ lệnh truy kích.

Hắn cũng rất rõ ràng, lần chiến đấu này, xui xẻo nhất chính là Vạn Tiên Minh, tổn thất đến mấy cái Nhân Hoàng, liền ngay cả Vạn Tiên Kỳ đều không còn, bọn hắn vào lúc này phỏng chừng ý nghĩ duy nhất chính là tìm Ninh Dạ đoạt lại quân kỳ, tiện thể báo thù.

Đối với loại chuyện như truy kích Chính Khí Tông. . . Ha ha, lúc trước đã nói chỉ là giúp ngươi phòng thủ, giúp ngươi truy sát, chúng ta cũng sợ Hạo Nhiên Thánh Tôn đến gây phiền phức.

Nói chung, dưới tình huống các bên đều có cố kỵ, trận tiên giới đại chiến này liền như thế sống chết mặc bay.

Song phương đều bỏ ra cự đại đại giá, Chính Khí Tông cũng không thể đòi về đệ tử của mình —— vậy ý nghĩa là phía sau còn phải có dính dáng.

Bất quá tu sĩ Thiên Tàm bên này, lại là bởi vậy đã thành đại danh.

Bọn hắn là thu hoạch giả duy nhất trong trận chiến tranh tiên giới này, mấu chốt nhất chính là, bọn hắn cũng coi như là vào hôm nay chính thức liên hợp.

Năm đó thiên hiện dị tượng, đản sinh vô số thiên tài, bây giờ phần lớn thiên tài lại liên hợp lại cùng nhau.

Coi như kẻ ngu cũng có thể ý thức được một chút gì đó.

Tu sĩ Thiên Tàm cũng bởi vậy đã được vài cái tên tuổi.

Có nói, bọn hắn đều là thiên đạo chi tử, sinh mà thông tuệ, vì vậy kỳ tâm đoàn kết, chính là Thiên Đạo Minh. Cái này thuộc về nhấc cao.

Có nói, bọn hắn đều là thiên ngoại tà ma hàng sinh mà đến, mưu đồ họa loạn thiên hạ, chính là Ma Môn. Cái này thuộc về vu hại.

Có nói, bọn hắn đều là đại năng thượng cổ đại phái nào đó tập thể chuyển sinh, mưu đồ tái khởi, chính là Luân Hồi Môn. Cái này nửa thật nửa giả, tra không thực chứng.

Càng có nói, bọn hắn kỳ thực chính là một đám thiên tài tự phát tổ hợp, chính là anh hùng tương tích cũng thuộc về bình thường, chính là Anh Hùng Hội. Cái này là thuyết pháp Ninh Dạ bọn hắn thích nhất.

Mỗi người một ý, chưa kết luận được.

Nhưng bất kể nói thế nào, đám tu sĩ thiên tài này tổ hợp xem như là chính thức công bố khắp thiên hạ.

Nhưng có kẻ đồng tình, nói bọn hắn lại dám tham dự vào trong chiến đấu của lưỡng đại đỉnh cấp tiên môn, Thánh Tôn sớm muộn cũng sẽ gây sự với bọn họ.

Cái thuyết pháp này đến là đáng tin, Hạo Nhiên Thánh Tôn hiện tại không ra tay, nhưng không có nghĩa là một mạch không ra tay.

Thế nhưng khiến tất cả mọi người kinh thán chính là, Thánh Tôn còn chưa hạ giới gây sự, cái Thiên Đạo Minh Anh Hùng Hội này, thế mà lại có động tác lớn. . .

Chương 213 : Trùng kích thượng giới (thượng)

Chương 224: Trùng kích thượng giới (thượng)

Thanh Loan Sơn.

Tổng bộ Vạn Tiên Minh.

Lý Phượng Sơn ngồi ở trong tĩnh phòng, chỉ là tâm nhưng vô luận thế nào cũng vô pháp lắng xuống.

Tử Cực Cung chi chiến đã qua hơn tháng, hết thảy tất cả nhưng phảng phất vừa mới phát sinh, rõ ràng đều ở trước mắt.

Có lúc chỉ là nhắm mắt lại, Lý Phượng Sơn đều có thể nhìn thấy cục diện thủ hạ mình chết thảm, đại tu làm phản, Vạn Tiên Kỳ bị đoạt.

Vạn Tiên Minh nguyên bản liền là một cái liên minh phân tán, minh nội môn phái đông đảo, ‘tiểu cửu cửu’ cũng là có rất nhiều.

Như Vô Lượng Thiên Tôn chân trước vừa đi, Hoành Minh Giáo của hắn cũng liền chân sau rời khỏi theo, thậm chí nổi lên hiệu ứng liên đới, có không ít môn phái cũng tâm tư phù động.

Mấu chốt nhất là Vạn Tiên Kỳ không còn, Lý Phượng Sơn uy tín đại tổn, lực khống chế đối với bộ hạ lại càng nhược.

Dưới loại tình huống này, Lý Phượng Sơn bức thiết cần tìm đến bọn Ninh Dạ.

Thế nhưng hơn một tháng qua, Ninh Dạ bọn hắn liền giống như bốc hơi khỏi thế gian vậy, hoàn toàn không thấy tăm hơi.

Lý Phượng Sơn thậm chí phái người đi Lang Gia Các dò hỏi, kết quả bị Nhạc Tâm La một trận quyền cước đánh ra, Nữ Đế Quy Linh Nương một tấm phù trực tiếp quăng ở trên mặt, đem sứ giả kia biến thành một con heo —— hiện tại đều còn chưa khôi phục chính hình đây.

Lang Gia Các mặc kệ Vạn Tiên Minh, Nhật Diệu Các, Vạn Diệu Tông các loại đỉnh cấp môn phái khác tương tự mặc xác bọn hắn, duy nhất đồng ý giúp đỡ chính là Tử Cực Cung, thế nhưng Tử Cực Cung hiện tại cũng đang cùng Chính Khí Tông cãi cọ —— Tử Cực Thánh Tôn rốt cục lên tiếng, nói đệ tử Chính Khí Tông hiện tại tại thượng giới của hắn làm khách, tính mệnh không lo.

Hắn là rất không muốn phát câu nói này, bởi vì phát ra câu nói này, tương lai hắn liền không có cách nào giết người diệt khẩu.

Thế nhưng Tử Cực Cung lần này thực sự là tổn thất thảm trọng, Tử Cực Thánh Tôn cũng không thể không hơi làm nhượng bộ, trước tiên hòa hoãn một thoáng —— diệt khẩu vẫn là phải diệt, cùng lắm đến lúc đó ý tứ một thoáng, chỉ cần lão tử khôi phục thực lực, mấy trăm đệ tử tính là gì?

Nhưng chính như hắn phán đoán, nghe được tin tức này, Hạo Nhiên Thánh Tôn tự thân tới cửa, đưa tới quan tâm thăm hỏi: Tử Cực huynh đệ gặp phải phiền toái gì cần đệ tử Chính Khí Tông ta hỗ trợ? Không bằng ta tới xuất thủ, chẳng phải so với đệ tử xuất thủ càng tốt hơn?

Tử Cực Thánh Tôn kiên quyết đóng cửa không gặp, ngôn tất xưng: Hữu tâm dẫn dắt, không nhọc phí tâm.

Lý do này chém gió đến lợi hại, đệ tử nhà ta cần ngươi dẫn dắt? Hạo Nhiên Thánh Tôn tự nhiên không tin, nhưng tại sau khi Tử Cực Thánh Tôn đưa tới họa diện đệ tử Chính Khí Tông bình yên vô sự, cũng không tiện cùng Tử Cực công nhiên trở mặt —— ai kêu hắn nơi này cũng chỉ là một phân thân đây, trở mặt cũng đánh không lại a, chỉ có thể tạm thời lui khỏi, nhưng thỉnh thoảng vẫn là phải tới quấy rầy một phen. Coi như không thể đòi về đệ tử, có chút đại giá cũng vẫn là phải thanh toán.

Vì vậy Tử Cực Cung cùng Chính Khí Tông vẫn đang lẫn nhau cãi cọ.

Tử Cực Cung biểu thị nhà ta đều bị ngươi đập nát rồi, còn có cái gì đáng bồi? Chính Khí Tông biểu thị, chúng ta vì đánh một trận này, cũng bỏ ra phí tổn không nhỏ. Thế nhưng tìm tu sĩ Thiên Tàm đòi, hiển nhiên là không quá thích hợp ——làm người không thể như thế, vì vậy chỉ có thể tìm Tử Cực Cung đòi bồi thường.

Tử Cực Cung biểu thị chúng ta lại không phải kẻ thua, cuối cùng lạc chạy đó là ngươi chứ?

Chính Khí Tông tức giận biểu thị: Có muốn lại đánh một trận hay không?

Tử Cực Cung liền đồng thời tuốt tay áo: Đến a.

Chính Khí Tông liền bắt đầu làm khó dễ, trước mắt tình huống này, đánh giống như vẫn là đánh không lại, lại tìm tu sĩ Thiên Tàm hỗ trợ, thứ nhất không tìm được, thứ hai đám gia hoả này khẩu vị cũng quá lớn, không chừng quay đầu lại chỗ tốt lại đều là của bọn hắn.

Vậy là hai bên đều khí thế hùng hổ, sảo trời long đất lở.

Tử Cực cùng Hạo Nhiên hai vị Thánh Tôn các gặp khó xử, đồng thời giả câm vờ điếc, người bên dưới sảo sảo nháo nháo không động thủ, cũng là làm đến sứt đầu mẻ trán.

Lý Phượng Sơn muốn Tử Cực Cung hỗ trợ, vừa nhìn điệu bộ này, được rồi, các ngươi không tìm ta hỗ trợ nữa đã cám ơn trời đất.

Chỉ có thể tiếp tục rụt cổ tại trong tĩnh phòng than thở, suy nghĩ về sau nên xử lý như thế nào.

Ngày hôm nay chính đang phiền não, chợt thấy một tên đệ tử vội vã đi vào: "Báo Minh Chủ! Việc lớn không tốt!"

Lý Phượng Sơn vừa nghe lời này liền nổi giận: " Kinh hoảng cái gì? Ngươi cũng tu hành nhiều năm như vậy, không có chút tâm định nào. Cần biết, mỗi khi gặp đại sự phải tĩnh khí..."

Hắn lời còn chưa dứt, đệ tử kia đã trả lời: "Thiên Đạo Minh đánh tới."

"Ngươi nói cái gì?" Lý Phượng Sơn trực tiếp nhảy lên.

Liền nghe bên ngoài Ầm Ầm Ầm một trận lôi đình oanh minh chi thanh, tiên pháp rung động, thần uy cuồn cuộn, bất ngờ là có đại năng xuất thủ.

"Hỗn trướng Ninh Dạ, ngươi càng khinh người quá đáng như vậy!" Lý Phượng Sơn kích động đến cả người đều bất hảo rồi.

Ninh Dạ lại dám giết đến tận cửa, hắn là điên rồi sao?

Phải biết nơi này chính là thượng giới a!

Một trong thập nhị thượng giới!

Hắn thế mà giết tới thượng giới rồi!

Đây là mưu phản, đây là làm loạn!

Lý Phượng Sơn xông ra tĩnh phòng, liền thấy quả nhiên có lượng lớn tu sĩ ô ép ép bay tới, trực tiếp tiến vào thượng giới, đi tới thượng không Thanh Loan Sơn của Vạn Tiên Minh, chỉ là lần này, đội ngũ tu sĩ Thiên Tàm không ngờ khuếch đại đến gần ba ngàn chi chúng.

Lý Phượng Sơn trong lòng kinh hãi: "Làm sao lại? Vạn Tiên Đại Trận đâu? Vì sao không có khởi động? Vậy mà để bọn hắn tiến quân thần tốc!"

Bên cạnh một tên tu sĩ nói: "Minh Chủ, ta vừa nãy đã điều tra, Vạn Tiên Đại Trận bị quan bế, nhất định là bên trong Vạn Tiên Minh ta có người của bọn hắn."

"Thật can đảm!" Lý Phượng Sơn tức giận đến muốn thổ huyết.

Liền thấy nơi xa một người bay tới, chính là Ninh Dạ, tay cầm Vạn Tiên Kỳ, cười dài nói: "Lý Phượng Sơn, chúng ta lại gặp mặt."

"Ninh Dạ!" Lý Phượng Sơn phi nhập không trung: "Nơi đây chính là thượng giới, ngươi càng dám tiến công thượng giới, là muốn mưu đồ làm loạn hay sao?"

Ninh Dạ khinh bỉ nhìn hắn: "Thượng giới? Đúng a, nơi này xác thực là thượng giới , nhưng đáng tiếc lại là vô chủ chi thượng giới! Lý Phượng Sơn, ngươi sẽ không cho rằng Vạn Tiên Minh chiếm cứ một cái thượng giới, liền đúng là chủ nhân của nơi này chứ? Đừng quên, Thiên Trung thập nhị thượng giới, chỉ có chín cái chủ nhân! Các ngươi, bất quá là tạm thời oa cư nơi này mà thôi. Dựa theo Thiên Trung chi quy, ai có thực lực, kẻ đó liền có thể chiếm cứ nơi đây. Mà hôm nay, ta chính là tới đánh hạ chỗ thượng giới này!"

Thời khắc này dứt tiếng, Ninh Dạ đã giơ lên Vạn Tiên Kỳ nói: "Ta là Ninh Dạ, Vạn Tiên Kỳ đã ở trong tay ta, từ hôm nay trở đi, ta chính là Vạn Tiên Minh chi chủ. Người nào nguyện ý quy hàng, địa vị ngày xưa bất biến, kẻ nào không muốn, giết không tha!"

Nghe nói như thế, Lý Phượng Sơn kinh đến run run rẩy rẩy.

Cuối cùng hắn đã rõ ràng tại sao Ninh Dạ nhất định phải cướp Vạn Tiên Kỳ của hắn.

Nguyên lai ngay từ đầu, Ninh Dạ liền đem chủ ý đánh tới trên Vạn Tiên Minh.

Hắn muốn tu hú chiếm tổ!

Vạn Tiên Minh do mấy trăm cái môn phái tạo thành, đại năng đông đảo, thật muốn tính ra, Nhân Hoàng gần trăm, thế nhưng chân chính trung thành với Lý Phượng Sơn, lại không nhiều như vậy.

Bây giờ Vạn Tiên Kỳ đến trên tay Ninh Dạ, Ninh Dạ huề thần khí chi uy, lập tức chấn động một đám lớn tu sĩ.

Phải biết Vạn Tiên Kỳ đối với bọn họ chính là có tác dụng khắc chế.

Đây không chỉ là tín vật, cũng là thần khí khắc chế thực thực tại tại, trong lúc nhất thời đều là mờ mịt, không biết làm sao mới tốt.

Ninh Dạ biết rõ tâm tình những người này, cười nói: "Không muốn quy hàng cũng không sao, chỉ cần làm bàng quan, đợi ta thu thập Lý Phượng Sơn xong, hết thảy bàng quan giả, chỉ lấy hạ xuống một cấp làm trừng phạt."

Nghe nói như thế, phần lớn tu sĩ phần phật phần phật phi rời đi —— thực sự là cái lựa chọn này quá có tính dụ hoặc, tình huống không rõ, trung lập tuy rằng phải trả giá, nhưng đại giá nhỏ bé không đáng kể, dưới tình huống này tự nhiên là lựa chọn trung lập.

Thời khắc này bọn hắn quên, bọn hắn kỳ thực còn có một lựa chọn, chính là cùng Lý Phượng Sơn đứng chung một chỗ đối kháng Ninh Dạ.

Phương án nhìn như nhẹ nhõm rộng lượng của Ninh Dạ, thực tế trực tiếp đã tan rã ý chí phản kháng của phần lớn tu sĩ —— sự kiện tiêu thụ nóng nhất, là cho đối phương làm lựa chọn, mà không phải cho đối phương tự phán đoán.

Một đạo lựa chọn này đập xuống, Vạn Tiên Minh mười thành chiến lực đi bảy thành, còn lại, Ninh Dạ đã có đầy đủ tự tin đối kháng.

Tổng phải khiến người hết hy vọng, mới có thể đặt vững căn cơ thống trị!

Xoát!

Tiên phong rung động, ba ngàn tu sĩ cường hãn đồng thời tuôn ra.

Chương 214 : Trùng kích thượng giới (hạ)

Chương 225: Trùng kích thượng giới (hạ)

Lần này xuất thủ, Vô Lượng Thiên Tôn cùng Tiêu Nhã Tiên Tử bọn hắn liền không còn lúc trước ra vẻ, mà là thật muốn tham chiến.

Phần phật phần phật một đám Nhân Hoàng bay ra, mặt sau theo lên tới hàng trăm hàng ngàn tu sĩ Niết Bàn Vô Cấu, đều tự tìm đến đối thủ của bản thân chính là đại chiến.

Vạn Tiên Minh đến cùng là tổ chức lớn, cho dù chỉ còn ba thành, kỳ thực cũng đủ để ngạnh kháng đối thủ, thế nhưng có Vạn Tiên Kỳ tại, thực lực chịu đại ảnh hưởng, vừa mới giao thủ, liền rơi xuống hạ phong.

Ninh Dạ đem Vạn Tiên Kỳ giao cho Trì Vãn Ngưng, chính hắn thì vẫn như cũ tìm tới Lý Phượng Sơn, cười nói: "Lại gặp mặt."

Lý Phượng Sơn oán hận trừng mắt Ninh Dạ: "Ngươi lần trước nếm thử một đòn của ta, nguyên thần chi thương chưa khỏi hẳn chứ? Lại vẫn dám khiêu chiến ta? Lần này, bản tọa nhất định sẽ không cho ngươi cơ hội đào mạng!"

Nói đại thủ nhấn một cái, lại là một phiến huyền hoàng chi khí đè xuống.

Lần này Ninh Dạ lại không ngạnh kháng, thể nội huyền quang kích dương, từng mảng từng mảng quang vũ tung ra, thân ảnh phiêu hốt, chân trời có xiềng xích hoành không quán xuất, lại có nhật nguyệt luân chuyển, giao tương huy ánh, Lưỡng Nghi chi đạo, Quang chi đạo, Không Gian chi đạo, Huyễn đạo, thậm chí Thiên Cơ Điện, chủng chủng thủ đoạn triển khai, chân chính hiển lộ ra tự thân thực lực.

Đối diện một màn này, liền ngay cả Lý Phượng Sơn đều chấn động.

Người này tu hành không tới 300 năm, sao tu vi lại vững chắc, thần thông quảng đại, pháp lực vô biên như vậy.

Hắn thân là Nhân Hoàng, rõ ràng có tu vi mạnh hơn xa Ninh Dạ, nhưng một mực liền vô pháp áp chế hắn, điều này khiến cho hắn vừa kinh vừa nộ.

Hắn biết rõ Ninh Dạ bên này có Vạn Tiên Kỳ tại tay, Thiên Đạo Minh tu sĩ lại thực lực cường hãn, tại dưới tình huống phần lớn mọi người đều tọa bàng quan, một khi khiến Ninh Dạ tiếp tục cách làm lúc trước tại Tử Cực Cung, từ dưới lên trên một đường giết tới, cục diện liền sẽ vỡ bàn.

Mắt thấy trong thời gian ngắn giải quyết không được Ninh Dạ, rốt cục hô lên: "Các ngươi liền nhìn Ninh Dạ phạm Vạn Tiên Minh ta như vậy sao? Các ngươi còn tính là người của Vạn Tiên Minh?"

Lời này của hắn vừa ra, Ninh Dạ đã cười nói: "Lý Phượng Sơn, ngươi đường đường Nhân Hoàng, quyết đấu Niết Bàn, lại còn phải kêu gọi viện binh, là cảm thấy bản thân không phải là đối thủ của ta sao?"

Lời này của hắn trực tiếp bóp méo ý tứ Lý Phượng Sơn, nói thành là Lý Phượng Sơn sợ hãi bản thân.

Quả nhiên ánh mắt những tu sĩ khác nhìn Lý Phượng Sơn đã thay đổi rồi.

Nhân số hơn trăm, muôn hình muôn vẻ.

Vạn Tiên Minh tổ chức lớn rồi, nội bộ tất nhiên có đủ loại vấn đề.

Những tu sĩ xem trò vui bên cạnh kia, không chỉ có là bởi vì Ninh Dạ có Vạn Tiên Kỳ, còn có nguyên nhân rất trọng yếu chính là vốn là cùng Lý Phượng Sơn có đủ loại chỗ không hài hòa.

Chỉ là Lý Phượng Sơn thực lực cường hoành, lại có Vạn Tiên Kỳ tại tay, đại nghĩa danh phận, dù cho có vấn đề, nhất thời cũng không làm gì được hắn.

Nhưng hiện tại Vạn Tiên Kỳ rơi vào trong tay Ninh Dạ, Lý Phượng Sơn đơn đả độc đấu Ninh Dạ thế mà không làm gì được đối phương, có thể nói thần thoại phá diệt, dưới tình huống này, hắn kêu gọi viện binh, chỉ khiến người càng thêm không tín nhiệm hắn, trong lúc nhất thời làm sao gọi được.

Có kẻ tâm tư linh tuệ, càng là nghĩ đến, Ninh Dạ chính là đệ tử Lang Gia Các, Trì Vãn Ngưng chính là đệ tử Nhật Diệu Các, Tử Lão chính là đệ tử Phán Quyết Điện, Phượng Tiên Lung chính là đệ tử Vạn Diệu Tông, Phong Đông Lâm chính là đệ tử Hằng Vũ Tông, Sào Quân Hải chính là đệ tử Trấn Quốc Điện, Liêu Hiển Quý chính là đệ tử Ngũ Nguyên Tông.

Có thể nói trừ Chính Khí Tông cùng Tử Cực Cung không có tới ra, đệ tử chân truyền của cửu đại đỉnh cấp môn phái đã đến bảy phái, ngoại trừ những nhân vật trọng yếu kia, một ít đệ tử xưa nay giao hảo thất đại đỉnh cấp môn phái cũng dồn dập gia nhập, theo một ý nghĩa nào đó, có thể nói là thất đại đỉnh cấp môn phái vây công Vạn Tiên Minh, ai có thể nói, trong này không có ý tứ của những đại lão hậu trường kia đây?

Đằng nào lần trước Lý Phượng Sơn tìm Lang Gia Các giao thiệp, là bị Quy Linh Nương đuổi ra.

Nghĩ như thế, bọn hắn càng sẽ không manh động.

Lý Phượng Sơn không thể gọi đám tu sĩ kia xuất thủ, ngược lại là đám tu sĩ nguyên bản còn đang vì bản thân tác chiến dồn dập quân tâm dao động, thầm nghĩ Ninh Dạ này xác thực khủng bố, liền ngay cả Minh Chủ đều không làm gì được.

Thời khắc này trong lòng vừa gấp vừa nộ, lại lần nữa thi triển thao thiên thần thông, huyền hoàng chi khí tịch quyển Ninh Dạ, hóa thành thiên uy lẫm lẫm.

Ninh Dạ cao giọng nói: "Lý Phượng Sơn, ngươi đảo hành nghịch thi, đi ngược thiên đạo, không xứng là Vạn Tiên Minh chi chủ, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!"

Nói hai tay rung lên, phía sau có vô tận tinh quang lóng lánh, ngưng tụ thành một phiến thạc đại kim thân, chính là hình bóng bản tôn của Ninh Dạ, chỉ là khí phách rộng lớn, uy phong lẫm lẫm như thiên thần hàng thế, thân triền cự tỏa, chân đạp tường vân, tay cầm hàng ma kim nhận, hướng tới Lý Phượng Sơn một đao chém xuống, càng cấp cho Lý Phượng Sơn một loại cảm giác tử vong sắp tới.

Đây là thủ đoạn gì?

Lý Phượng Sơn trong lòng kinh hãi.

Thực tế không chỉ có hắn, liền tại Ninh Dạ thi triển ra một chiêu này thì, các nơi thượng giới khác, Hằng Vũ Thánh Tôn, Vạn Diệu Thánh Tôn, Nhật Diệu Thánh Tôn, Lang Gia Thánh Tôn một đám Thánh Tôn dồn dập mở mắt, phát ra kinh hãi hô khẽ: "Đây là. . ."

Liền ngay cả ngày đó Ninh Dạ nổ ra Thiên Đạo Quyền, đều không có khiến bọn hắn chấn kinh như vậy.

Bởi vì thời khắc này Ninh Dạ biểu hiện ra đạo cảnh tầng thứ cao, tại một ít phương diện đã siêu việt Thánh Tôn lý giải.

Đây chính là cảm ngộ bản thể Ninh Dạ từ Tam Tinh chi vực phân tích cái Chúa Tể đại đạo này chiếm được.

Đó chính là Chúa Tể để lại chi đạo, tuy rằng chỉ là một chút, nhưng về chiều sâu lại đã vượt xa bình thường.

Thời khắc này kim thân ngưng hiện, rộng lớn vô hạn, hàng ma kim nhận chỗ lướt qua, Lý Phượng Sơn thế mà phát ra thê lệ dĩ cực thảm khiếu.

Thân thể hắn ở trong nháy mắt này bị đánh khai, trực thụ trọng thương, nhưng đến cùng là Nhân Hoàng đỉnh phong, ngạnh chịu đựng một kích này, lớn tiếng hô lên: "Đây là cái gì?"

"Hàng ma chi đạo!" Ninh Dạ hồi đáp.

Nói đúng cũng đúng, nói không đúng cũng không đúng.

Năm đó Chúa Tể kia, tu thiên đạo, lịch tinh không, một đời sở tu bác học cường đại.

Nhưng tại sau khi hắn tấn thăng vô vọng, đã nhập Ma đạo, một đời nỗ lực chi phương hướng chính là loại bỏ ma đạo.

Tuy rằng cuối cùng bại trận mà chết, nhưng đạo nghĩa tinh túy, đến là có một bộ phận tương đối ở phương diện này, tại trên biểu hiện liền là vô biên thần thánh, hạo nhiên chi ý.

Như dùng thủ pháp này giúp Tử Cực Thánh Tôn khu ma, đến là hơn nửa có thể thành.

Lý Phượng Sơn nhưng không hiểu: "Ta không phải ma, đâu ra hàng!"

Hắn Ầm Ầm Ầm liên tục đánh ra mười ba đạo đại thần thông, khí thôn sơn hà, huyễn hóa vạn ngàn, tịch quyển mà lên.

Ninh Dạ cười lạnh: "Chỉ là chính ngươi cho rằng ngươi không phải mà thôi."

Cái gì?

Lý Phượng Sơn ngẩn ra.

Trong khoảnh khắc đó hắn đột nhiên ý thức được thật giống có cái gì không đúng.

Bỗng nhiên tâm thần run lên, một cỗ cực độ chi ác đã tràn ngập trong lòng.

Không đúng!

Ta nhập ma.

Lúc nào? Ta làm sao không biết?

Lý Phượng Sơn kinh hãi.

Hắn hoàn toàn không hiểu bản thân là khi nào nhập ma.

"Ngươi rất kỳ quái? Kỳ thực không có cái gì kỳ quái." Ninh Dạ khẽ cười: "Ma đầu giảo quyệt, tới nay đều là vô khổng bất nhập. Ngươi cho rằng ngươi vô sự, cũng không biết, ngươi đã sớm vào tròng."

Nói hàng ma chi nhận lại vũ, có thần thông ngưng tụ tại dưới một kích này.

Ta nhập ma rồi!

Ta nhập ma rồi!

Ta nhập ma rồi!

Ngơ ngác nhìn sí thiên chi nhận kia, Lý Phượng Sơn triệt để ngây ngốc.

Trong khoảnh khắc đó, hắn thật giống đã minh bạch gì đó.

Lẩm bẩm nói: "Là ngươi? Là ngươi làm ra, có đúng không?"

Ninh Dạ chưa có hồi đáp, chỉ là hàng ma chi nhận lạc hạ, lần nữa cắt ra thân thể Lý Phượng Sơn, nương theo một đạo khủng bố hào quang xông thẳng lên trời, Lý Phượng Sơn nguyên thần bạo liệt, thần quang chảy xuôi tại cả tòa thượng giới.

Chương 215 : Làm chủ

Chương 216: Làm chủ

Dưới lưu quang óng ánh, Lý Phượng Sơn nguyên thần bính toái.

Bất quá Lý Phượng Sơn đến cùng là Nhân Hoàng đỉnh phong, coi như là vậy cũng vẫn như cũ không chết.

Liền thấy vô số nguyên thần phá nát kia trong khoảnh khắc lại một lần nữa trọng ngưng, hóa thành hư ảnh Lý Phượng Sơn, hướng về trong Thanh Loan Sơn dật đi, hô to nói: "Lạc Cơ, mở ra Vô Lượng Kiếp!"

Liền thấy một tên tu sĩ đã bay tới: "Minh Chủ, thật phải làm như thế sao? Vô lượng kiếp khởi, đại nạn liền đến, cả giới đều sẽ không giữ nổi a!"

Lý Phượng Sơn khuôn mặt vặn vẹo: "Ngậm miệng! Ninh Dạ phạm thượng giới ta, đoạt Vạn Tiên Minh ta, hôm nay chính là ngày ta cùng hắn đồng quy vu tận."

Nói đã rơi vào trên một chỗ đài cao, hai tay vung lên: "Lên!"

Bên kia tu sĩ gọi Lạc Cơ bất đắc dĩ, đã khởi động cấm chế, liền thấy một toà tế đàn từ dưới đất chậm rãi thăng khởi.

Bên trong dũng động hồng quang, nghiễm nhiên là từng mảng từng mảng ma khí thăng đằng mà ra.

Nguyên lai cái gọi là Vô Lượng Kiếp này chính là ma đạo xâm lấn!

Sau đó là một trương mặt to ma diễm ngưng tụ mà thành xuất hiện: "Lý Phượng Sơn, ngươi rốt cục đã thông suốt."

Lý Phượng Sơn cả giận nói: "Phí lời, nếu không phải bởi ngươi trong bóng tối xuống tay với ta, ta làm sao lại rơi xuống mức độ này."

Ma đầu kia ngẩn ra: "Cái gì? Ta đã làm cái gì?"

Lý Phượng Sơn cả giận nói: "Ngươi còn nguỵ biện, nếu không phải ngươi trong bóng tối ra tay đối với ta, ta sao lại nhập ma?"

Ma đầu kia ngạc nhiên nhìn Lý Phượng Sơn, rốt cục phát hiện một tia không đúng: "Di? Ngươi thật giống như xác thực là đã nhập Ma đạo, chỉ là ma đạo này lại không phải đạo của ta, đây là. . . Đây là. . ."

Hắn nhìn Lý Phượng Sơn, trong mắt đột nhiên xuất hiện hãi dị chi sắc.

Lý Phượng Sơn bị hắn làm cho mạc danh, nhưng thời gian cấp bách, hắn đã không lo được nhiều lời: "Ít nói nhảm, ta lập tức liền mở ra thông đạo, ngươi giúp ta. . ."

Hắn lời còn chưa dứt, liền thấy ma đầu kia quát to một tiếng: "Không quan hệ gì tới ta!"

Xoạt một tiếng, đã xuyên về tế đàn tiêu thất vô tung.

Tình huống gì?

Một màn đột nhiên này làm cho Lý Phượng Sơn mạc danh.

Ma đầu kia là hắn từ sớm du lịch gặp gỡ, ma đầu kia trăm phương ngàn kế câu dẫn hắn nhập ma đạo, nhưng hắn một mạch không để ý đến, chỉ là dùng để làm một đòn sát thủ, cuối cùng ngọc đá cùng vỡ.

Không nghĩ tới hôm nay hắn rốt cục muốn cùng ma dắt tay, ma đầu kia thế mà chạy rồi?

Mở to mắt nhìn ma đầu kia rút đi, Lý Phượng Sơn sốt sắng: "Ngươi trở lại cho ta!"

Tự thân xuất thủ, lại có ý tứ muốn đem ma đầu kia kéo trở về.

Bên cạnh Lạc Cơ xông lại: "Minh Chủ, không thể!"

Hắn lôi kéo Lý Phượng Sơn, Lý Phượng Sơn bản năng liền muốn đánh bay hắn, bỗng nhiên cảm giác không đúng, trong khoảnh khắc đó liền giống như có cái gì đang ảnh hưởng bản thân, tâm niệm thoáng động, tham ý cuồng sí.

Lại nhìn Lạc Cơ, khuôn mặt nhìn như kinh hoảng kia, càng mang theo tia tia tiếu ý.

Lý Phượng Sơn trong lòng đột nhiên phát lạnh, trong nháy mắt kia hắn đột nhiên đã minh bạch gì đó: "Là ngươi?"

Lạc Cơ cười lạnh: "Ninh thượng nhờ ta hướng ngươi vấn an."

Một chưởng vỗ tại trên người Lý Phượng Sơn, thể nội Lý Phượng

Sơn hắc quang nổi lên, trong lòng nổi lên vô biên sát ý.

"Chết!" Hắn cuồng hống xuất thủ.

Nhưng Lạc Cơ một chiêu đắc thủ, đã hóa quang phi độn, liền thấy bên rìa tế đàn, Lý Phượng Sơn cả người đã bắt đầu không chịu khống chế vặn vẹo, ma uy tăng vọt, nghiễm nhiên đã thành vực ngoại thiên ma chi khủng phố hình tượng.

Một màn này hạ xuống trong mắt mọi người, đồng thời kinh hãi.

Lý Phượng Sơn thế mà nhập ma rồi!

Hắn là thật nhập ma rồi!

Nơi xa Ninh Dạ cười dài nói: "Đã nói ngươi là ma đầu rồi, còn không tin, còn không chết đi!"

Hàng Ma Nhận tái hiện, hướng về Lý Phượng Sơn chém xuống.

"Gào!" Lý Phượng Sơn biến thành đại ma đã dữ tợn lao tới Ninh Dạ, thời khắc này hắn hóa thân ma đầu, ma diễm sôi sục, hình tượng khủng bố cực điểm, bởi nguyên bản liền là Nhân Hoàng, chuyển hóa thành Ma rồi, thực lực cũng là cực kỳ cường hãn.

Kỳ thực hắn nguyên bản nhập ma không sâu, chỉ là lúc trước bị Ninh Dạ trọng thương, tự thân thụ tổn nghiêm trọng, thực lực đề kháng ma đạo xâm tập cũng đại đại giảm nhẹ, lại thêm muốn mở ra Vô Lượng Kiếp, dẫn ma đột kích, bản thân tâm chí đã nhập ma, vì vậy thời khắc này là thực sự trở thành một tôn đại ma cự nghiệt, dưới cuồng bạo gào thét, toàn bộ thượng giới đều bị hắn nhuộm thành một phiến xích hắc hình bóng.

Tập trung tất cả lực lượng tự thân, hắn muốn chém giết Ninh Dạ.

Không nghĩ tới một kích này của Ninh Dạ càng là hư hoảng, mắt thấy Lý Phượng Sơn xuất kích, Ninh Dạ đã hóa quang độn ly, cất giọng nói: "Còn chưa thấy rõ sao? Minh Chủ của các ngươi đã nhập ma, các ngươi còn muốn kiên trì cùng hắn làm bạn?"

Câu nói này một thoáng đã đâm trúng phế quản tất cả mọi người.

Nhìn thấy Lý Phượng Sơn hóa ma, mọi người đều là choáng váng rồi.

Ai có thể nghĩ tới lão đại thế mà đã thành ma đầu đây?

Ninh Dạ đã lại nói: "Giết hắn, đây là cơ hội duy nhất của các ngươi, bằng không tất cả mọi người, đều lấy phản giới luận xử!"

Nghe nói như thế, chúng nhân bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Đúng rồi, nhập ma phản giới, chính là đệ nhất tối kỵ.

Hiện tại không ra tay phân rõ giới hạn còn muốn chờ tới khi nào?

Sau một khắc hết thảy Vạn Tiên Minh chi chúng, bao gồm tuỳ tùng Lý Phượng Sơn, cũng bao gồm lúc trước làm bàng quan, dồn dập xuất thủ vây công Lý Phượng Sơn.

Một thoáng này Lý Phượng Sơn thật thành trống rách vạn người nện.

Vào lúc này Ninh Dạ cùng người của hắn phản không cần ra tay nữa, dồn dập lui bước.

Liền thấy Lý Phượng Sơn nhất ma chiến vạn hùng, đánh gọi một cái náo nhiệt.

Đáng tiếc hắn tuy là Nhân Hoàng, chung quy cũng địch không lại nhiều người như vậy, trong lớn tiếng thét gào, khí diễm liền dần dần trừ khử.

Ma quang trừ khử, hắc hỏa tán tẫn, theo kêu gào phẫn nộ kia từ từ yếu bớt, trong vân thư vân quyển, Lý Phượng Sơn sở hóa chi ma cũng cuối cùng tiêu vong.

Cự đại ma thi từ thiên không lạc hạ.

Lần này, hắn là thật chết rồi.

Lý Phượng Sơn vừa chết, toàn bộ Vạn Tiên Minh cũng triệt để mất đi ý chí chống cự.

Vạn Tiên Kỳ đổi chủ, lão đại thành ma, lúc này còn nói cái gì?

Đương nhiên là đối đầu nói cái gì chính là cái đó.

Một đám tu sĩ nhìn nhìn lẫn nhau, cũng không biết là ai bỗng nhiên hô lên một tiếng: "Tham kiến Minh Chủ!"

Tiếng hô này khiến mọi người như mộng sơ tỉnh, dồn dập quỳ gối: "Bái kiến Ninh Dạ Minh Chủ!"

Ninh Dạ sừng sững trong mây, chắp hai tay sau lưng, mặt không cảm xúc đã tiếp nhận cúi đầu này.

Hắn thân là Niết Bàn, hạ phương nhưng có một đám lớn Nhân Hoàng quỳ gối, thế nhưng đối với Ninh Dạ mà nói, thụ cúi đầu này là chuyện đương nhiên, vấn tâm không thẹn, hoàn toàn không có một chút gánh nặng nào trong lòng.

Phất ống tay áo một cái, Ninh Dạ nói: "Rất tốt. Lý Phượng Sơn nhập ma, tội không thể tha, bất quá những người khác dưới Vạn Tiên Minh, tội không ở các ngươi, không cần truy trách. Kể từ hôm nay, ta là Vạn Tiên minh chủ, tất cả đều quy chế độ cũ."

Nghe nói như thế, tất cả mọi người đều trong lòng thở phào một hơi, đồng thanh nói: "Đa tạ minh chủ!"

Phần phật phần phật vô số người lần nữa quỳ gối.

Phảng phất là đáp lại một màn mênh mông này, trong thiên không một vòng thánh quang lạc hạ, như tơ như sợi, rơi vào trên người Ninh Dạ, nổi lên một phiến thần thánh quang huy.

Vạn Tiên thượng giới, Ninh Dạ hư lập cao không, ánh sáng này làm nổi bật hắn, liền như một vầng minh nhật.

Hạ phương là vô số tu sĩ quỳ bái, tựa như nhật nguyệt diệu không, phàm nhân cúi đầu.

Đám người Tử Lão, Phượng Tiên Lung, Trì Vãn Ngưng nhìn một màn này, đồng thời lòng sinh tiếu ý.

Từ ngày đó trở đi, tu sĩ Thiên Tàm xem như là chính thức tại Thiên Trung Giới dương uy thiên hạ.

Phóng nhãn nhìn khắp, ngoại trừ Thánh Tôn chi ngoại, đại khái không còn cái gì có thể khiến cho bọn hắn phiền não.

Chương 216 : Chỉnh đốn (thượng)

Chương 217: Chỉnh đốn (thượng)

Vạn Tiên Minh biến thiên rồi!

Việc này lớn, nháy mắt truyền khắp toàn bộ Thiên Trung Giới.

Chẳng ai nghĩ tới Ninh Dạ yên tĩnh nhiều năm như vậy, hoặc là không sinh sự, vừa làm liền là đại sự.

Đương nhiên, bọn hắn cũng không nghĩ tới, Lý Phượng Sơn thế mà lại là ma đầu.

Vốn là việc Ninh Dạ công Vạn Tiên Minh này, nói đến còn có chút tính chất mưu quyền đoạt quốc, thế nhưng Lý Phượng Sơn thành ma, đó chính là trừ ma vệ đạo, chính nghĩa chi hành, đổi thành ai cũng không lời có thể nói.

Đặc biệt là hàng này còn mật bố tế đàn, cùng ma cấu kết, thời khắc cuối cùng vọng tưởng trở mình, vô số người tận mắt nhìn thấy, lại có Lưu Ảnh Thạch làm chứng, thiết chứng như sơn, càng là không có gì có thể biện bác.

Duy nhất nghi hoặc đại khái chính là: Nếu Lý Phượng Sơn cũng đã nhập ma rồi, vậy tại sao lúc đó ma đầu kia lại đột nhiên chạy trốn?

Cái này không hợp đạo lý a?

Nhưng Ninh Dạ bây giờ thân là Vạn Tiên Minh chi chủ, ai dám hỏi?

Thật sự có hỏi, cũng hơn nửa sẽ bị những người khác lập tức ngăn cản.

Lời đồn cố nhiên sẽ dừng tại trí giả, chân tướng cũng hơn nửa dừng tại trí giả, đằng nào có chút bí mật, cả đời cũng liền chú định là ẩn giấu, không người biết rõ.

Thanh Loan Sơn.

Ninh Dạ ngồi ở trên Huyền Minh Tọa của Vạn Tiên Minh minh chủ, hạ phương là một đám tu sĩ Thiên Tàm, thời khắc này chính thảo luận cách làm tiếp sau đó.

Vạn Tiên Minh vừa mới thu phục, tuy rằng Ninh Dạ luôn mồm luôn miệng tất cả theo chế độ cũ, nhưng thực tế làm sao có khả năng?

Có một số việc tổng là phải có biến hóa, chỉ bất quá vì kế an định, tạm thời không thích hợp động tác quá nhanh, cần phải từng bước từng bước giải quyết.

Thời khắc này Phượng Tiên Lung nói: "Ninh thượng. Liên quan tới Vũ Sa Môn, không biết Minh Chủ dự định xử trí như thế nào?"

Vũ Sa Môn chính là môn phái Lý Phượng Sơn nguyên bản sở tại, cũng là đệ nhất đại phái trong Vạn Tiên Minh.

Bây giờ Lý Phượng Sơn bỏ mình, Vũ Sa Môn làm Lý Phượng Sơn dòng chính, tình cảnh lúng túng, bây giờ đệ tử trong phái từng cái từng cái cũng là kinh hoảng không qua nổi hôm nay.

Nghĩ nghĩ, Ninh Dạ nói: "Lạc Cơ, tình huống bây giờ của Vũ Sa Môn thế nào?"

Lạc Cơ nguyên bản là một tên tu sĩ bình thường tại Trường Thanh Giới, một đường tu hành tấn thăng. Sau khi Ninh Dạ phát động đại viễn chinh, tuyệt đại đa số người theo đuổi đều là tới từ các đại đỉnh cấp tiên môn, nhưng cũng có số ít tiểu môn phái hoặc tán tu tự nguyện đi theo.

Ngươi đừng nói, loại người này độ trung thành đối với Ninh Dạ thậm chí còn cao hơn đại môn phái bình thường, bọn hắn lúc tại Trường Thanh Giới liền lấy Ninh Dạ làm thần tượng, bản thân không bối cảnh gì, tuỳ tùng Ninh Dạ chính là cơ hội lớn nhất của bọn hắn. Vì vậy tại sau khi chuyển sinh, Ninh Dạ liền để Lạc Cơ tiến vào Vạn Tiên Minh, trở thành ám thủ tối trọng yếu ở chỗ này của hắn.

Tất cả mọi thứ liên quan tới Lý Phượng Sơn, thượng giới đại trận, cùng với cái kỳ diệu nhập ma kia, đều là Lạc Cơ một tay sở vi —— đương nhiên, bản thân Lạc Cơ không phải ma, nhưng ai kêu Bàn Xà Chúa Tể thân bố ma đạo đây?

Ninh Dạ cũng bất quá là giật dây bắc cầu, Bàn Xà Chúa Tể kia liền càng là thuận nước đẩy thuyền, tuy rằng hắn cũng nghĩ đến, Ninh Dạ giúp hắn mục đích chính là vì dưỡng trư sát trư, nhưng ma đầu tới nay không hề để ý cái này. Đối với Bàn Xà mà nói, tiếc nuối duy nhất đại khái chính là trư còn chưa dưỡng béo, Ninh Dạ liền giết, ra tay sớm chút, khó tránh tiếc nuối.

Cho tới ma đầu trong tế đàn kia sở dĩ lại chạy trốn, tự nhiên cũng là bởi vì phát hiện ma đạo Lý Phượng Sơn bị trúng thế mà là thủ bút của Chúa Tể, đương nhiên phải sợ đến chạy trốn —— cùng Chúa Tể tranh thực, há không phải chán sống?

Thời khắc này nghe Ninh Dạ dò hỏi, Lạc Cơ nói: "Vũ Sa Môn nguyên bản có ba vị Nhân Hoàng, đã chết hai người, bây giờ chỉ còn lại một vị Trì Pháp Tiên Tôn, dưới còn có mười hai cái Niết Bàn cảnh. Hiện tại từng cái từng cái đều lòng người bàng hoàng, chỉ sợ Ninh thượng sau thu tính sổ. Còn chưởng giáo mới, tạm thời cũng chưa đẩy ra, từng cái từng cái đều ngươi đẩy ta nhượng, ai cũng không dám thượng vị, hơn nữa vẫn là phải nhìn ý của ngài."

"Ngươi thấy thế nào?" Ninh Dạ hỏi.

Lạc Cơ nghĩ nghĩ, nói: "Việc này dưới cái nhìn của ta, không ngoài chính là ba cái lựa chọn. Một chính là giết. Vũ Sa Môn là Lý Phượng Sơn dư nghiệt, cách làm tốt nhất chính là nhổ cỏ tận gốc, miễn sinh hậu hoạn. Bất quá pháp này hữu thương thiên hòa, hơn nữa Ninh thượng lúc trước cũng đã nói, tất cả tuân theo chế độ cũ, không làm đại động, đây là cử chỉ yên ổn nhân tâm, nhưng nếu như nhanh như vậy liền xuống tay, cũng khó tránh khỏi sẽ ảnh hưởng danh dự Ninh thượng."

Hắn nhìn Ninh Dạ một chút, thấy hắn không có phản ứng quá lớn, liền tiếp tục nói: "Hai chính là thả. Vũ Sa Môn đến cùng là người của Lý Phượng Sơn, mèo khóc chuột, ai cũng không biết lúc nào ai liền nhảy ra gây sự. Vạn nhất có mưu đồ gây rối giả, gây ra động tĩnh, tuy không sợ bọn họ, nhưng cũng khó tránh khỏi phiền phức. Huống chi, có một số việc là có thể sản sinh ảnh hưởng dây chuyền."

Ninh Dạ gật gật đầu.

Vạn Tiên Minh thực lực cường hoành, Ninh Dạ đánh mọi người không kịp trở tay. Nhưng ai biết lúc nào mọi người lại liên thủ làm cái đấu tranh nội bộ, đánh Ninh Dạ không kịp trở tay đây?

Tuy rằng Ninh Dạ không hẳn sợ, nhưng thật ra chuyện như vậy, cũng là đau đầu.

Lạc Cơ tiếp tục nói: "Thế nhưng thả bọn họ rời đi, cũng chưa chắc chính là ổn thỏa chi pháp. Có mấy người tại dưới mí mắt còn có thể trông, một khi để cho chạy, đó chính là thả hổ về rừng."

Vô Lượng Thiên Tôn đám người đồng thời nói: "Đúng là như thế."

Lạc Cơ tiếp tục nói: "Sách thứ ba này chính là dùng. Lần tấn công Vạn Tiên Minh này, tổn thất lớn nhất liền thuộc về Vũ Sa Môn. Vũ Sa Môn năm đó dựa vào Minh Chủ chi thế, tại trong minh địa vị cao cả, kỳ thực cũng đã đắc tội không ít môn phái đồng minh. Đương nhiên, khi Lý Phượng Sơn còn sống, không ít môn phái vẫn như cũ muốn kết giao tình, Lý Phượng Sơn vừa chết, cây đổ bầy khỉ tan, cơ bản là không tìm được ai nguyện ý làm bằng hữu cùng bọn hắn. Dưới tình huống này, kỳ thực bọn hắn trái lại là cần dựa vào chúng ta nhất."

Ninh Dạ nghe ra ý tứ trong lời nói của hắn: "Nghe cách nói này của ngươi, đến là thiên hướng lưu dụng?"

Lạc Cơ cười bồi nói: "Sử dụng a. . . Là có chút nguy hiểm, nhưng chỗ tốt cũng là có. Vũ Sa Môn đến cùng là môn phái của Lý Phượng Sơn, nếu như bọn họ đều có thể bình yên lưu dụng, những môn phái khác hẳn là sẽ càng thêm an tâm cống hiến."

Nghe nói như thế, Công Tôn Điệp cười nhạo: "An tâm là an tâm, cống hiến lại không hẳn cống hiến."

Nói vậy cũng là không sai.

Rất nhiều người sẽ ngây thơ cho rằng, chỉ cần hậu thi ân thưởng, liền tất có thể thu được thuộc hạ trung thành, cũng không biết cách nghĩ này quá mức ngây thơ.

Chính là ngự hạ chi đạo, ân uy đều trọng.

Có ân không uy, thì hạ tất mạn thượng; có uy không ân, thì hạ tất khi thượng.

Cho dù Ninh Dạ là xuyên việt giả, cũng sẽ không ngây thơ đến tin tưởng chỉ cần thi ân liền nhất định có thể thu được tất cả mọi người trung thành, những năm gần đây hắn thống ngự tu sĩ Thiên Tàm đại viễn chinh, kỳ thực cũng đã gặp qua không ít chuyện, đã sớm biết rõ giá ngự chi đạo tuyệt đối không phải đơn giản như vậy.

Công Tôn Điệp tuy rằng tính tình mãng chút, nhưng lần này nàng lại là không có nói sai.

Bị Công Tôn Điệp trách móc một tiếng như thế, Lạc Cơ đến là có chút nói không được.

Ninh Dạ nói: "Lạc Cơ, ngươi tại Vạn Tiên Minh nhiều năm như vậy, tổng cũng sẽ giao chút bằng hữu, nói không chừng liền có một ít là người của Vũ Sa Môn. Đặc biệt là ngươi tận sức tiếp cận Lý Phượng Sơn, vì hoạch tín nhiệm, càng là muốn cùng Vũ Sa Môn dưới giao hảo. . . Đúng hay không?"

Lạc Cơ mồ hôi đầm đìa: "Thuộc hạ biết sai!"

Ninh Dạ đến không để ý: "Cũng không tính sai. Người ai vô tình đây? Năm đó Thiên Cơ Môn bị diệt, ta quyết chí thề báo thù, muốn giết sạch Hắc Bạch Thần Cung trên dưới tất cả mọi người, cuối cùng không phải là nương tay sao."

Nghe nói như thế, mọi người đồng thời cười hi hi nhìn đám người Phong Đông Lâm Thiên Tàn Ma Âm.

Thứ sau cũng là cười hắc hắc.

Ninh Dạ đã nói: "Có giao tình là bình thường, không đành lòng trừ đi cũng rất bình thường, thế nhưng một mạch lòng dạ mềm yếu, cũng không phải thành sự chi đạo."

Nghe nói như thế, Lạc Cơ trong lòng lạnh lẽo.

Ninh Dạ sờ sờ cằm, suy nghĩ chốc lát, nói: "Muốn lưu dụng Vũ Sa Môn, cũng không phải là không thể, nhưng nhất định phải triệt để đoạn tuyệt tưởng niệm của bọn hắn, khiến bọn hắn từ nay về sau chỉ có thể dựa vào chúng ta. . . Nhân Hoàng Trì Pháp Thiên Tôn kia, còn có 12 Niết Bàn bên dưới, ngươi nói nghe một chút."

Chương 217 : Chỉnh đốn (hạ)

Chương 218: Chỉnh đốn (hạ)

Sau một phen giảng thuật của Lạc Cơ, Ninh Dạ đã đại thể minh bạch tình huống nội bộ Vũ Sa Môn.

Trì Pháp Thiên Tôn còn sót lại, tuy rằng tu vi Nhân Hoàng, nhưng tính cách thiên yếu, nói trắng ra chính là lá gan hơi nhỏ. Vốn là Lý Phượng Sơn chết rồi, Vũ Sa Môn chỉ mình hắn là Nhân Hoàng, chính nên kế vị, nhưng chết sống không chịu đáp ứng.

Theo lý thuyết một cái lão đại giống như vậy, kỳ thực rất thích hợp dẫn dắt Vũ Sa Môn, dù sao tỷ lệ gặp sự cố không lớn.

Nhưng Ninh Dạ lại không nghĩ như vậy.

Tu tiên chi nhân cùng phàm nhân bất đồng.

Phàm nhân lực lượng cá nhân có hạn, vì vậy quyền mưu chi đạo liền đặc biệt trọng yếu.

Tu tiên giới liền là giai lớn một cấp đè chết người, vì vậy quyền mưu tuy rằng cần, lực lượng càng cần thiết. Bởi vậy tại tu tiên giới, yêu cầu đối với tính ổn định của môn hạ không có cao bằng một cái yêu cầu khác, chính là năng lực làm việc.

Tức: Chuyện ta giao cho đều có thể hoàn thành.

Đây là ý nghĩa tồn tại của tuyệt đại đa số tiên môn: Đại lão thụ nghiệp, đệ tử phục lao.

Mà đến chỗ của Ninh Dạ, lại càng là như vậy: Hắn có Vấn Thiên Thuật, âm mưu bình thường không gạt được hắn.

Nếu như một vị vì cầu ổn mà tuyển người, ngược lại sẽ dẫn đến môn hạ năng lực làm việc thấp kém. Nói trắng ra, lão đại càng vô năng, liền càng sợ thuộc hạ có năng lực, điểm này là tiên giới phàm nhân thông dụng.

Thánh Tôn chi sở dĩ rất ít quản chuyện môn phái, chính là bởi vì thực lực ở nơi đó, không sợ đệ tử phía dưới phiên thiên.

Ninh Dạ cũng không khác mấy, có tu sĩ Thiên Tàm trung thành, có Vấn Thiên Thuật, hắn kỳ thực cũng không thế nào sợ người phía dưới tạo phản, vì vậy mầm họa Vũ Sa Môn đối với hắn mà nói vấn đề không lớn, sở dĩ vẫn là phải nghĩ biện pháp giải quyết một thoáng, chủ yếu vẫn là vì về sau bớt chút thị phi —— tổng không thể về sau tu hành đột nhiên có chuyện lại chạy đến bù lỗ.

Nhưng cũng nhân vì cái tâm thái này, vì vậy Ninh Dạ tuyệt đối sẽ không vì ổn định mà phân công một cái đại lão vô năng nhu nhược.

Vũ Sa Môn môn phái này, bản thân nội tình ở nơi đó, nếu đã muốn dùng, liền phải dùng tốt.

Vì vậy Ninh Dạ bài trừ Trì Pháp Thiên Tôn đầu tiên.

Thời khắc này sau khi lại hỏi mấy cái Niết Bàn chi cảnh phía dưới, nói: "Việt Thanh Hồng kia, ngươi thấy thế nào?"

Lạc Cơ hồi đáp: "Việt Thanh Hồng là đệ tử thân truyền của Lý Phượng Sơn, luôn luôn đem Lý Phượng Sơn coi là phụ thân. Bất quá năng lực của nữ tử này, tại trong Vũ Sa Môn xác thực rất xuất sắc, xử sự cũng coi như công chính."

Bên cạnh Trì Vãn Ngưng cười nói: "Ngươi cùng nàng. . ."

Lạc Cơ gấp rồi: "Ta cùng nàng là trong sạch, ta biết thân phận mình, làm sao có khả năng làm như vậy, cái này đúng là tuyệt không tư tâm."

Chúng nhân liền vang lên một phiến cười trộm chi thanh.

Ninh Dạ cũng cười nói: "Không cần sốt sắng như vậy, coi như có cũng không có gì. Chiếu theo ngươi nói, vẫn tương đối xem trọng nàng?"

Lạc Cơ vội nói: "Đúng, bất quá phương diện trung thành, không dám hứa chắc."

"Ta coi trọng lại chính là nàng trung thành." Ninh Dạ chậm rãi nói.

Chúng nhân kinh ngạc.

Ninh Dạ nói: "Trung có đại trung tiểu trung. Bây giờ Vũ Sa Môn tình thế nguy cấp, hơi có đi sai bước nhầm, chính là diệt môn chi hiểm. Chân chính trung thành chi nhân, không chỉ muốn trung thành với cá nhân, cũng phải trung thành với môn phái. Việt Thanh Hồng nếu như là kẻ có đầu óc, hẳn cũng biết nên làm thế nào. Ngược lại là kẻ không đầu óc, chỉ đồ nhất thì chi khoái, phản dễ sinh sự."

Trì Vãn Ngưng minh bạch ý tứ hắn: "Vì vậy ngươi cảm thấy Việt Thanh Hồng sẽ vì Vũ Sa Môn, mà thả xuống thù hận?"

Ninh Dạ lắc đầu: "Nàng thả hay không thả, liên quan gì đến ta? Trong lòng nàng có thể muôn vàn trớ chú, vạn bàn thống hận đối với ta, chỉ cần không biến thành hành động, vậy thì không sao hết. Như vậy đi, sau này giới luật chi sự, liền giao cho Vũ Sa Môn tới làm."

Chấp hành giới luật tại bất luận cái môn phái tu tiên nào đại khái đều xem như là chuyện tối đắc tội người.

Dù sao cũng là chuyên môn trừng trị đệ tử nội bộ, mà tu tiên giới lại xưa nay đều là đan xen chằng chịt, thường thường một cái có chuyện, mặt sau có thể kéo ra một tổ.

Khiến Vũ Sa Môn phụ trách cái này, cơ bản chính là khiến vốn đã bị cô lập bọn hắn, lại một lần nữa đắc tội tất cả mọi người, đúng là chỉ có thể dựa vào Ninh Dạ.

Nhưng mặt khác, đây cũng tính là trách nhiệm trọng đại, Ninh Dạ không có trách phạt Vũ Sa Môn, trái lại cho bọn họ cơ hội này, cũng coi như là cho tất cả mọi người một cái an tâm thông cáo —— nhìn xem, ta liền Vũ Sa Môn đều bỏ qua, những người khác càng có thể an tâm.

Chúng nhân vỗ tay cười nói: "Pháp này rất tốt."

Lâm Lang Thiên còn có chút không yên lòng: "Vậy nếu như sau này đây? Vũ Sa Môn đứng vững gót chân, đông sơn tái khởi, thì sẽ thế nào?"

"Sau này?" Ninh Dạ cười lạnh: "Thời gian tại ta, hiện tại còn không để ở trong lòng, sau này lại càng không cần để ở trong lòng."

Tương lai mục tiêu của Ninh Dạ là Tử Cực, là Thất Dạ, theo thời gian chuyển dời, thực lực tiến một bước cường đại, Vũ Sa Môn chỉ có thể bị hắn xa xa bỏ lại đằng sau.

Chuyện Vũ Sa Môn xử lý qua xong, Ninh Dạ nghĩ nghĩ, lại nói: "Đánh chiếm Vạn Tiên Minh, chúng ta cũng đã thu được đầy đủ tư nguyên. Tiếp sau đó tất cả mọi người cần phải an tâm tu hành, mau chóng đề thăng. Ta yêu cầu trong vòng trăm năm, toàn viên Niết Bàn, trong ba trăm năm, chí ít xuất hiện năm vị Nhân Hoàng trở lên."

Cho dù là lấy hoàn cảnh của Thiên Trung Giới, muốn lấy năm trăm năm tu thành Nhân Hoàng cũng là cực nhanh cực nhanh, yêu cầu này không thể bảo là thấp. Bất quá đối với tu sĩ Thiên Tàm mà nói, đặc biệt là đám người bản thể cũng đã là Nhân Hoàng kia mà nói, tại dưới tình huống tư nguyên đầy đủ, đến cũng không tính vấn đề lớn lao gì.

"Đúng rồi, thượng giới bên kia làm sao bàn giao?" Lâm Lang đột nhiên nói: "Sư phụ vừa mới truyền tới tin tức, hỏi ta chuyện lớn như thế, làm sao cũng không thông báo lão nhân gia nàng."

"Ta cũng vậy." Phượng Tiên Lung hồi đáp.

"Ta cũng vậy." Trì Vãn Ngưng nói.

Các môn chân truyền dồn dập phụ họa.

Vào lúc này liền có thể thấy được môn phái chênh lệch.

Bị chất vấn đều là chân truyền của cửu đại đỉnh cấp môn phái, ngược lại là một ít trung tiểu môn phái không có động tĩnh quá lớn —— dù sao đây là cơ hội đề thăng bản môn phái uy phong.

Còn đối với cửu đại môn phái mà nói, một cái Vạn Tiên Minh kỳ thực không tính là gì, trọng yếu chính là đệ tử nhà mình làm ra trận thế lớn như vậy, đem toàn bộ Thiên Trung Giới cách cục đả loạn, làm sao cũng phải hỏi qua một chút.

Ninh Dạ cười lạnh: "Lý Phượng Sơn nhập ma, chúng ta trừ ma vệ đạo, lý do này còn chưa đủ sao?"

Trì Vãn Ngưng hừ một tiếng: "Lời này lừa gạt người khác có thể, lừa gạt sư tôn bọn hắn khả năng không đủ."

Ninh Dạ lạnh nhạt nói: "Lừa gạt tự nhiên là lừa gạt không được, nhưng cũng không cần lừa gạt. Chỉ cần cách cục hoàn toàn mới này có lợi đối với các phái, mọi người tự nhiên sẽ mắt nhắm mắt mở. Quay đầu lại chuẩn bị vài phần hậu lễ, đưa đến các phái đi, liền nói là các ngươi hiếu kính. Trên dưới chuẩn bị một phen, tự nhiên vô sự."

Đây là đút lót!

Nhưng ngươi lại không thể không thừa nhận, có lúc đút lót chính là biện pháp đơn giản nhất dùng tốt nhất.

Bất quá tư nguyên bảo vật thứ này, đối với Niết Bàn còn có tác dụng, đến Nhân Hoàng trở lên, ý nghĩa liền không lớn.

Đặc biệt là Thánh Nhân, căn bản không lọt mắt.

Hiện tại Thánh Tôn còn không lên tiếng, nhưng đó bất quá là bởi vì bọn họ đang đợi bản thân Ninh Dạ đi tới báo cáo, nếu như Ninh Dạ nửa điểm biểu thị đều không có, vậy chuyến này hết thảy hành động đều vô ý nghĩa.

Vì vậy Ninh Dạ đã đứng thẳng người lên, nói: "Mấy vị Thánh Tôn bên kia, liền vẫn là ta đi chiêu hô đi."

Nói đã bay ra Thanh Loan Sơn, từ ngoại giới ngoại mà đi.

Trạm thứ nhất này, chính là trước tiên đi Lang Gia thượng giới.

Chương 218 : Phạt ngươi bế quan

Chương 219: Phạt ngươi bế quan

Rời khỏi Vạn Tiên thượng giới, Ninh Dạ nhắm Lang Gia thượng giới mà tới.

Lần này hắn xem như là làm hàng xóm cùng tổ sư.

Một thoáng đã đến, tại ngoại giới chỉnh trang y quan, hư không khẽ bái mấy cái: "Đệ tử Ninh Dạ, cầu kiến tổ sư!"

Giới môn mở ra, xuất hiện một cái vân vụ liễu nhiễu chi tiên lộ.

Ninh Dạ dọc theo tiên lộ một đường tiến lên, vẫn như cũ là bốn phía trống trải, chỉ có chỗ trung ương ngồi Lang Gia Thánh Tôn.

Ninh Dạ bái nói: "Đệ tử Ninh Dạ, đến hướng tổ sư thỉnh tội."

Lang Gia Thánh Tôn toàn thân bao phủ tại dưới hắc bạch chi huy, hai mắt khép hờ, giống như lẩm bẩm: "Ngươi còn biết có tội?"

Ninh Dạ cúi đầu: "Đệ tử biết sai."

"Sai ở đâu?" Lang Gia hỏi.

Ninh Dạ hồi đáp: "Ba phái bọn Vạn Tiên Minh sở dĩ tồn tại, vốn là chín vị thượng tôn đặc ý lưu lại, làm đá mài dao khảo nghiệm đệ tử. Làm khó trước đây, cũng bất quá là để tôi luyện đệ tử. Thế nhưng đệ tử lại bởi vậy ghi hận trong lòng, đem đá mài dao này đập bể, làm hỏng sắp xếp của các tổ sư, tất nhiên là có tội!"

Lang Gia khẽ cười: "Nếu đã biết, vì sao còn làm?"

Ninh Dạ cũng cười rộ lên: "Bởi vì đá mài dao này nát rồi."

"Ân?" Lang Gia Thánh Tôn rốt cục mở mắt, hai mắt hắc bạch chi quang lóng lánh: "Thật can đảm!"

Ninh Dạ trực tiếp nói: "Tại trong mắt cửu tôn, ba phái bọn Vạn Tiên Minh là đá mài dao, thế nhưng tại trong mắt ba phái này, bọn hắn lại không tự xử như vậy. Quá khứ những năm qua, tam đại phái vì để cho đệ tử nhà mình trở thành Thánh Tôn, không từ thủ đoạn chèn ép đệ tử những môn phái khác, liền ngay cả cửu đại phái đều không bỏ qua, thậm chí nhiều lần có vi quy chi cử, bản thân đã đang mục nát. Mà Lý Phượng Sơn càng là đã nhập Ma đạo, trở thành ma chi trảo nha, Vạn Tiên Minh từ lâu mất đi ý nghĩa bản chất tồn tại."

"Ngươi nghĩ rằng chúng ta không biết sao?" Lang Gia Thánh Tôn hỏi ngược lại.

Ninh Dạ mỉm cười: "Việc thiên hạ, có cái gì có thể giấu giếm được Thánh Tôn? Chỉ bất quá Thánh Tôn không muốn đi hỏi những thứ việc vặt này, lại thêm chỉ cần bọn hắn có thể phát huy tác dụng đá mài dao là tốt rồi, còn bản tính, cũng không quan trọng. Nhưng bây giờ, Bàn Xà Chúa Tể thèm muốn nơi đây, ám bố ma đạo, xâm thực thế nhân, Vạn Tiên Minh khăng khăng bảo thủ, không cầu tự thân tiến bộ, chỉ cầu chèn ép đối thủ. Coi như là thân là đá mài dao, bọn hắn cũng phát huy không được tác dụng nên có. . ."

"Thật can đảm!" Một tiếng quát lớn như lôi đình vang lên tại Lang Gia thượng giới.

Một tôn tiên khu uy vũ như thiên thần xuất hiện tại Lang Gia thượng giới, trừng mắt nhìn Ninh Dạ: "Vạn Tiên Minh có thể phát huy tác dụng hay không, là ngươi định đoạt sao?"

Ninh Dạ cũng không úy kỵ, chắp tay nói: "Bái kiến Tài Quyết Thánh Tôn. Thánh Tôn chưởng thiên hạ công nghĩa, phán quyết cân bằng, là công bằng nhất. Năm đó Ninh Dạ chống lại Vạn Tiên Minh xâm tập, dùng vẫn là Thánh Tôn chi đạo."

"Hừ!" Tài Quyết Thánh Tôn đã nói: "Ninh Dạ, lời bản tôn vừa mới nói, ngươi vẫn chưa trả lời đây."

Ninh Dạ cười nói: "Cần gì hồi đáp? Chúng ta là đao, Vạn Tiên Minh là thạch, hai bên va chạm, cường giả thắng chi, chính là giới nội công lý cửu tôn định ra. Vạn Tiên Minh thân là môn phái đỉnh cấp, nắm giữ lượng lớn tu sĩ đại năng, kết quả lại bị chúng ta một đám hậu kỳ chi bối đánh cái hoa rơi nước chảy. Theo quy củ Thánh Tôn định ra mà nói, đây cũng là một hồi thắng bại so đọ bình thường, chỉ bất quá lần này, là đao thắng, thạch đoạn. Làm sao cần giải thích?"

Lời này khiến Tài Quyết Thánh Tôn cũng là ngẩn ra, sau đó là một trận tiếng cười như chuông bạc vang lên: "Hảo, hảo, hảo, nói thật hay. Vạn Tiên Minh chính là đá mài dao, lần này cũng bất quá là quyết đấu bình thường, diệt không được đối thủ, bị đối thủ tiêu diệt, lại tính là cái gì? Chuyện rất bình thường a."

Theo tiếng nói vang lên, một nữ tử xuất hiện, chính là Vạn Diệu Thánh Tôn kia.

Theo sự xuất hiện của nàng, liền thấy Lang Gia thượng giới huyễn hóa ra vô số thảo mộc ngư trùng, đem nguyên bản không tịch thế giới, hóa thành một phiến tự nhiên khoáng dã.

Tiếp lấy càng có vô số giáp sĩ xuất hiện, bôn ba kêu gào, trình diễn ra tràng diện sát lục nhiệt liệt đồ sộ, tuy là huyễn tượng, nhưng cực kỳ chân thực. Một cái thanh âm nói: "Đánh cắp Vạn Tiên Kỳ, tập hợp chúng phái đệ tử chi lực, giả Thánh Tôn chi uy, kinh sợ bảy thành minh chúng, cũng coi như công bằng quyết đấu?"

Lại là Trấn Quốc Thánh Tôn kia cũng đã xuất hiện.

Ninh Dạ cất giọng nói: "Vạn Tiên Kỳ là ta dựa vào chính bản thân mình cướp đến, lần xâm tập này, cũng chưa từng đề cập tới Thánh Tôn chi danh, là bọn hắn nghĩ quá nhiều. Đương nhiên, đệ tử không phủ nhận có dựa thế chi hiềm, nhưng cái này gọi là binh pháp. Trấn Quốc Thánh Tôn hành binh pháp chi đạo, tối thông binh bất yếm trá chi lý, nói như vậy, là cố ý đùa đệ tử sao?"

Trấn Quốc Thánh Tôn khẽ hắc một tiếng, đến là không tiếp lời nữa.

Sau đó là một phiến huyền ảo quang huy xuất hiện, thế mà đem cây cỏ tự nhiên huyễn hóa binh chúng kia đều tiêu tán vô hình, cả giới lại lần nữa khôi phục thành một phiến tử tịch, chỉ là lại nhiều thêm một ít kỳ dị huyền ảo, mơ hồ có thể thấy được vô tận tinh không, phảng phất chỗ thượng giới này, chính là tinh la đại thiên chi giới.

Hằng Vũ Thánh Tôn.

Thánh này đến là chưa xuất hiện, chỉ là thanh âm lượn lờ mà tới: "Ninh Dạ, ngươi cùng đám người kia, đến cùng quan hệ gì?"

Đây là bắt đầu thẩm vấn thân phận.

Ninh Dạ giương giọng hồi đáp: "Thiên mệnh có số, sinh tử luân thường. Có lẽ kiếp trước hữu duyên đi, gặp lại liền thành cố kỷ tri giao."

"Kiếp trước hữu duyên?" Hằng vũ hừ một tiếng: "Như vậy, ngươi quả nhiên là thừa nhận sao? Các ngươi đều xuất thân không tầm thường."

Ninh Dạ mỉm cười: "Cần gì nhận hay không nhận? Hết thảy đều là thượng thiên sắp xếp, Ninh Dạ chỉ cần biết, mình là một người, tôn kính cũng là nhân chi đạo của chúng ta, liền đủ rồi."

"Hảo một câu hết thảy đều là thượng thiên sắp xếp." Một tiếng quát lớn vang lên: "Như bản tôn hiện tại giết ngươi, có phải là cũng là thượng thiên sắp xếp?"

Nói lời này chính là Ngũ Nguyên Thánh Tôn.

Cừu Bất Quân thoát ly Ngũ Nguyên Tông, nhưng tuỳ tùng Ninh Dạ, Ngũ Nguyên Thánh Tôn tự nhiên là đối với hắn có chút không vừa mắt.

Ninh Dạ cúi đầu nói: "Đúng! Sống chết có số, đạo hạnh tại thiên. Như Thánh Tôn muốn giết, giết là được."

"Ngươi cảm thấy bản thân là thiên mệnh chi tử, ta liền không dám?" Ngũ Nguyên Thánh Tôn tức giận rồi.

Ninh Dạ mỉm cười: "Đâu ra không dám, chỉ có nguyện ý cùng không nguyện ý. Kỳ thực ta cũng muốn biết, Ninh Dạ đến cùng phạm vào sai lầm gì, cần lao động Thánh Tôn tự tay tru diệt?"

Phạm vào sai lầm gì?

Ách!

Cái này vẫn đúng là không dễ hồi đáp lắm.

Đúng như Ninh Dạ nói, Vạn Tiên Minh thứ này, chính là khối đá mài dao, đá mài dao nát rồi, là đá mài dao bất tranh khí, làm sao có thể trách dao? Cho tới lai lịch cũng là như vậy, có thể thành tựu đại năng, ai mà không có điểm cơ duyên kiếp trước?

Tiên nhân chuyển sinh lại không phải tội nghiệt gì, chỉ cần không phải cấu kết ma đạo, vậy thì không phải vấn đề.

Ninh Dạ thân là thiên mệnh chi tử, bản thân liền nói rõ hắn ở phương diện này không có bất cứ vấn đề gì.

Xuất thân không thành vấn đề, hành vi không thành vấn đề, vậy ngươi đúng là không tìm được sai lầm.

Nếu không phải như vậy, Ninh Dạ lại dựa vào cái gì công khai tới gặp chư vị.

Nói cho cùng, hành vi diệt Vạn Tiên Minh không có sai, sai chỉ là ngươi vậy mà làm được rồi, mà sự tình lại náo động quá mức, làm cho Thánh Tôn đều có chút mộng cùng ứng phó không kịp.

Thời khắc này Ninh Dạ hỏi ngược lại, Ngũ Nguyên Thánh Tôn đều nhất thời không có gì để nói.

Lúc này trong thượng giới một vòng nhật quang diệu khởi, xua tan tất cả mù mịt.

Một cái thanh âm già nua mà mạnh mẽ nói: "Ninh Dạ, Vạn Tiên Minh chi sự, động tĩnh quá lớn, cách cục có từ lâu bị đánh vỡ, tương lai tất sinh loạn tượng. Chúng ta thân là thủ hộ của Thiên Trung Giới, không thể ngồi xem. Nhưng cân nhắc đến ngươi nói cũng không phải sai, việc này chung quy là Lý Phượng Sơn có vấn đề trước. Nếu như thế, liền trách phạt ngươi bế quan ngàn năm, không được ra ngoài sinh sự nữa, ngươi có chịu phục không?"

Lời này vừa ra, hết thảy Thánh Tôn đồng thời nói: "Bái kiến thượng thánh!"

Chính là Nhật Diệu Thánh Tôn.

Làm bản giới cái thứ nhất thành Thánh chi nhân, nỗ lực cổ vũ hậu bối thành Thánh, từ đó tạo nên cách cục bây giờ, hắn cũng bởi vậy xem như là tối được các vị Thánh Tôn tôn trọng.

Nghe được Nhật Diệu Thánh Tôn nói như vậy, Ninh Dạ mặt lộ vẻ khó xử: "Bế quan ngàn năm a, thời gian dài chút chứ? Lại nói lão nhân gia ngài cũng nói rồi, tương lai sợ sinh loạn tượng. Ai chọc nhiễu loạn kẻ đó tới bình, chẳng lẽ không nên là trừng phạt ta bình định loạn sự sao?"

Lang Gia hừ nói: "Lớn mật, đối với thượng thánh không được vô lễ. Lại nói thượng thánh cũng là vì muốn tốt cho ngươi, ngươi cũng coi như thiên túng chi tài, tương lai có cơ hội thành thánh, thượng thánh là không hy vọng ngươi quá mức tiêu xài tài hoa của bản thân tại tục sự."

Nhật Diệu Thánh Tôn đến là không để ý: "Quả thật có chút khí phách, chẳng trách Ngưng Nhi cùng Điệp Nhi đều yêu thích ngươi như vậy."

Ninh Dạ đã nói: "Vậy dạng này có được hay không? Ta bế quan thì bế quan, đằng nào ta hiện tại cũng xác thực không quá nhiều nhu cầu, hảo hảo bế quan cũng không thành vấn đề. Bất quá ngẫu nhiên xử lý một chút chuyện Vạn Tiên Minh, cái này có thể chứ?"

"Có thể!" Nhật Diệu Thánh Tôn nói.

"Mặt khác. . ." Ninh Dạ kéo dài ngữ điệu, thấy Nhật Diệu Thánh Tôn không phản ứng gì, tiếp tục nói: "Điều kiện bế quan ngàn năm này, có thể sửa lại một chút hay không? Liền đổi thành, Nhân Hoàng xuất quan, thế nào?"

"Ân?" Mọi người đồng thời nhìn Ninh Dạ.

Nhật Diệu Thánh Tôn cũng vui vẻ: "Vậy ý của ngươi là, ngươi thành tựu Nhân Hoàng không cần thời gian ngàn năm?"

Ninh Dạ hi hi nở nụ cười: "Như làm không được, vậy thì chỉ có thể quan càng lâu đi."

"Ha ha, có chút ý tứ. Tuy rằng ngươi hiện tại tu vi đã không yếu, nhưng muốn xông ra Nhân Hoàng bình cảnh, cũng không phải là chuyện dễ. Bất quá nếu ngươi đã nói như vậy, hẳn là có chút nắm chắc. Được, vậy cho phép ngươi là được."

Chương 219 : Thông đạo (thượng)

Chương 220: Thông đạo (thượng)

Cho dù không có Nhật Diệu Thánh Tôn dặn dò, Ninh Dạ cũng là muốn tiếp tục bế quan tu hành.

Hắn từ vẫn chưa quên mình còn có Tử Cực cùng Thất Dạ lưỡng tôn đại năng này đang đợi đây.

Mà bắt lấy Vạn Tiên Minh xong, Ninh Dạ cũng thu được đầy đủ tư nguyên, điều này khiến hắn càng lúc càng không có nỗi lo về sau nắm chặt thời gian tu hành.

Không chỉ có hắn, Tử Lão, đám người Trì Vãn Ngưng cũng phân biệt tiến vào trong Tuyền Cơ Điện, lập chí khổ tu.

Mọi người đều biết cái mục tiêu tiếp theo là gì, tự nhiên là không dám chủ quan sơ sẩy.

Nếu như nói Niết Bàn sát Nhân Hoàng, phóng tầm mắt tinh la thiên giới, còn có một ít thiên tài có thể làm được, như vậy Nhân Hoàng sát Thánh Nhân, là thật chính là tiền vô cổ nhân.

Mục tiêu hùng vĩ như vậy, tự nhiên cũng có chuẩn bị phi đồng bình phàm.

Từ ngày đó trở đi, Vạn Tiên Minh tiến vào trước nay chưa từng có biết điều kỳ.

Đám lão đại dồn dập tu hành, Vạn Tiên Minh không còn gây sự, đối với quật khởi chi nhân cũng không làm bất kỳ sách lược áp chế, trái lại khiến cho Vạn Tiên Minh trì hạ một mảnh thái bình thịnh thế.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt lại là hai trăm năm qua đi.

Lúc này Ninh Dạ sớm đã thành tựu Niết Bàn đỉnh phong, tấn thăng Nhân Hoàng cũng chỉ là chuyện giây lát.

Bất quá hắn tạm thời còn không dám làm như thế.

Thực sự là tiến độ quá nhanh, khẳng định vẫn là sẽ dẫn tới quan chú.

Ninh Dạ đối với tự thân tiến độ tu vi, trước sau khống chế ở tầng diện một cái thiên tài siêu cấp nên có, có bí ẩn, có thiên phú, nhưng cũng không quá đáng.

Mặt khác, Ninh Dạ cũng là muốn mượn cơ hội lần tấn thăng Nhân Hoàng này, có thêm đột phá tại trên đạo cảnh.

Mỗi một lần tấn thăng đều là một lần cơ hội đột phá, nhưng nếu như chỉ là ‘ăn vốn cũ’ đột phá, vậy thì mang ý nghĩa bỏ qua cơ hội.

Chính bởi vậy, Ninh Dạ cũng một mạch kẹt bản thân, muốn mượn cơ hội này hoàn thành một lần trọng đại tiến bộ về đạo cảnh, nhưng càng trọng đại liền càng khả năng bị phát hiện, cùng mục đích lúc trước rất là mâu thuẫn, vì vậy Ninh Dạ cũng vẫn luôn làm chuẩn bị.

Ngày hôm đó, Ninh Dạ rốt cục chuẩn bị thỏa đáng.

Đinh đinh đinh đinh!

Vạn Tiên thượng giới,

Trong Thanh Loan Sơn, vang lên một trận vân khánh thúy minh.

Theo vân khánh réo vang, hết thảy tu sĩ dưới Vạn Tiên Minh nhận được tin tức: Lập tức rời khỏi thượng giới.

Tin tức này đến mạc danh, lại là đến từ Minh Chủ Ninh Dạ thân lệnh, chúng tu sĩ trong lòng ngạc nhiên, nhưng chung quy vẫn là chỉ có thể lĩnh mệnh rời đi.

Sau khi hết thảy tu sĩ toàn bộ triệt ly, Ninh Dạ liền phát động Vạn Tiên Đại Trận, đem Vạn Tiên thượng giới thủ hộ gió thổi không lọt, chính là Thánh Tôn cũng khó có thể dòm ngó ảo diệu.

Sau đó mở ra một đạo kẽ nứt không gian.

Một đầu khác của kẽ nứt, chính là Tam Tinh chi vực.

Ninh Dạ muốn phân thân truyền tống đến Tam Tinh chi vực tấn thăng!

Đây cũng là lần đầu tiên, Ninh Dạ truyền tống chân thân, cho dù những năm này hắn khổ tu Không Gian chi đạo, vẫn như cũ khó khăn trọng trọng.

Bất quá hắn vẫn là quyết định không kéo dài thời gian nữa.

Thời khắc này kẽ nứt mở ra, Ninh Dạ hướng đám người Trì Vãn Ngưng lưu thủ nói: "Ta qua đó tấn thăng, cần chí ít ba ngày, trong khoảng thời gian này, duy trì kẽ nứt cân bằng chi sự liền giao cho các ngươi."

"Yên tâm đi, coi như là Thánh Tôn đi tới, cũng không cho hắn vào!" Công Tôn Điệp hồi đáp.

"Đừng miệng quạ đen!" Ninh Dạ trừng nàng một cái.

Lại lần nữa dùng Vấn Thiên Thuật suy tính một phen, xác nhận chuyến này nguy hiểm không ở Thánh Tôn, lúc này mới bước vào bên trong kẽ nứt.

Khoảnh khắc tiến vào kia, một cỗ không gian phong bạo mãnh liệt đã nháy mắt đem hắn bao lấy.

Dĩ vãng đều là truyền tống không gian cự ly ngắn, đến không có gì đáng ngại, nhưng lần này là một hồi truyền tống siêu khoảng cách, không gian chi lực này mạnh vượt xa dĩ vãng. Hết thảy sinh mệnh tiến vào trong không gian này, đều sẽ bị xé toạc thành phấn vụn, cho dù là Nhân Hoàng chi cảnh, thời gian có thể chống đỡ cũng có hạn. Hơn nữa tại nơi như thế này một khi nhục thân tổn hại, nguyên thần căn bản liền không còn cơ hội trọng sinh, trực tiếp liền sẽ bị xé nát.

Mà tình huống như vậy, lại sẽ kéo dài chí ít một canh giờ.

Lấy thân thể hiện tại của Ninh Dạ, hầu như không thể nào kháng trụ.

Nhưng Ninh Dạ thế mà đã làm vậy rồi.

Nghe nói năm đó Hằng Vũ Thánh Tôn đã từng có siêu truyền tống không gian tương tự, kết quả ngàn cân treo sợi tóc, nhưng cũng bởi vậy lĩnh ngộ Không Gian đại đạo, cuối cùng thành tựu Hằng Vũ Thánh Tôn.

Nhưng coi như là Thánh Tôn thành tựu Không Gian chi đạo, Hằng Vũ Thánh Tôn sau đó cũng rất ít tiến hành truyền tống không gian như vậy, chỉ vì Không Gian chi lực không chỉ nhìn khoảng cách, cũng nhìn thực lực của kẻ tiến vào, kẻ tiến vào thực lực mạnh, cần mở ra không gian cũng lại càng lớn, ngược lại cũng sẽ tiến một bước dẫn đến không gian phong bạo tăng cường.

Chính bởi vậy, siêu truyền tống không gian theo một ý nghĩa nào đó hầu như là mỗi cái cảnh giới đại nan đề, mà Ninh Dạ nhưng phải tại trong vòng ba ngày trải qua hai lần —— hắn còn phải về.

Nhưng đây cũng chính là thứ Ninh Dạ cần —— hai lần vượt qua, đủ khiến hắn trong thời gian ngắn phương diện Không Gian chi năng đạt đến một cái tầng thứ cực cao.

Thời khắc này mắt thấy không gian phong bạo hung dũng mà tới, lấy thô bạo chi thế xé toạc bản thân, Ninh Dạ nguyên thần thủ cung, tự thân đã hóa thành thiên thần chi thể, ngạnh kháng bão táp này xông về phía trước.

Dòng xoáy không gian giội rửa thân thể hắn, đem thân thể hắn không ngừng bóc tách, rắc rắc rắc rắc, thân thể Ninh Dạ tựa như mảnh sứ không ngừng vỡ vụn bóc ra.

Nhưng bóc ra này lại không triệt để, mỗi khi một lớp da bị bóc ra, liền sẽ đản sinh một tầng da thịt mới thay thế, sinh cơ không dứt, cuồn cuộn không ngừng.

Nhưng mà không gian chi uy biết bao cường đại, từ ngoài vào trong, chân chính chịu đến xâm hại không chỉ là tầng ngoài, thậm chí nội phủ hắn cũng tương tự chịu đến không gian bóc tách này. Liền giống như công kích này là đồng thời tác dụng tại thể nội thể ngoại hết thảy tầng diện thân thể hắn, thậm chí có thể nói là mỗi cái tế bào.

Hết thảy tồn tại đều đang đồng thời chịu đựng thương tổn.

Đây mới là chỗ đáng sợ nhất của hắn, không gian có mặt khắp nơi, cũng vô sở bất nhập, tựa như chiều cao xâm thực chiều thấp.

Trong khoảnh khắc đó trong đầu Ninh Dạ thậm chí bốc lên một cái ý nghĩ: Hạ Chiều Đả Kích!

Đúng, Ninh Dạ cảm thụ được.

Lực lượng không gian này, đúng là đến từ một loại tồn tại chiều không gian càng cao hơn nào đó.

Cũng chỉ có tại trong không gian phong bạo khủng bố này, chịu đựng xuân phong hóa vũ vô sở bất nhập xâm tập, mới có thể chân chính bắt lấy một tia ảo diệu kia.

Khi ngươi cảm thụ được tồn tại như vậy thì, ngươi mới sẽ ý thức được, nguyên lai những thứ ta đã từng cho rằng ta hiểu biết, càng nông cạn như vậy.

Chỉ có thời khắc này, thân ở chỗ này, ngươi mới có thể chân chính cảm thụ được tự thân nhỏ bé tại trước đạo này.

Nhưng nhận thức này không có khiến Ninh Dạ kinh hoảng, trái lại càng thêm hưng phấn.

Hắn biết mình làm đúng rồi.

Một chuyến siêu không gian xuyên toa này, tuyệt đối sẽ làm cho bản thân đạo cảnh chi đồ đạt được đột phi mãnh tiến.

Không Gian chi lực còn đang điên cuồng xâm thực, tốc độ khôi phục của Ninh Dạ đã không đuổi kịp xâm thực, hắn hai mắt đã mù, thân thể da tóc đều đang tiêu vong, xuyên việt không gian cũng không còn là dựa vào bay, mà là thuần túy quán tính —— ở chỗ này không có trở lực, chỉ cần quán tính vọt tới trước, chỉ cần có thể chống được đến nháy mắt xông ra bất diệt là được.

Nhưng điều này lại là gian nan như vậy, Ninh Dạ thậm chí nhẹ nhõm liền có thể suy tính ra, lấy tình huống bây giờ, hắn liền một phần ba con đường đều chống đỡ không tới, liền sẽ triệt để hôi phi yên diệt!

Thân thể còn đang tiến lên, ý thức liền dần dần ảm đạm.

Thần hồn chi hỏa điên cuồng lay động, như nến tàn trong gió, mắt thấy tùy thời sẽ tắt!

Chương 220 : Thông đạo (hạ)

Chương 221: Thông đạo (hạ)

Thống khổ cự đại như hải dương nhấn chìm Ninh Dạ.

Uy hiếp của tử vong trước nay chưa từng có bao phủ tự thân.

Thế nhưng khi đó Ninh Dạ, nhưng cực kỳ tỉnh táo.

Hắn kiên tín, bản thân sẽ không chết!

Không chỉ là bởi vì hắn dùng Vấn Thiên Thuật suy tính quá, càng bởi vì hắn là thiên mệnh chi tử.

Hắn biết mình vì sao mà đến, cũng biết mình gánh chịu sứ mệnh thế nào.

Khi sinh mệnh sắp sửa tiêu vong thì, Ninh Dạ tỉnh táo thậm chí càng vượt quá dĩ vãng.

Càng là tiếp cận tử vong, càng là lĩnh ngộ đại đạo.

Hắn đang cảm thụ.

Một chút xíu lực lượng không gian tràn vào, thời khắc xâm thực Ninh Dạ, cũng tại thể nội Ninh Dạ lưu lại sâu sắc lạc ấn.

Nhạn quá lưu ngân!

Ninh Dạ bỗng nhiên nổi lên cái ý niệm này.

Hết thảy những thứ đã từng thương tổn ta, cuối cùng. . . Đều là thuộc về ta.

Linh hồn chi hỏa như nến tàn trong gió, chính đang rung động trong lay lắt cuối cùng.

Bỗng nhiên Xoạt một tiếng, đứng hình, bất động.

Phảng phất thời gian tại thời khắc này ngưng cố.

Không cảm giác được bão táp tồn tại, không cảm giác được sinh cơ biến mất, tất cả tất cả, chính là yên tĩnh như vậy.

Nhưng yên tĩnh chỉ là thân thể Ninh Dạ, mà không phải ngoại tại.

Hắn vẫn còn đang tiến lên, đang bứt phá, đang bay qua mảnh hành lang không gian dài dằng dặc kia.

Tựa như nê điêu mộc tố.

Chỉ là thân thể nguyên bản băng diệt bắt đầu dần dần khôi phục, cũng trở nên càng thêm tinh oánh ngọc nhuận.

Đó là Ninh Dạ đang hấp thu Không Gian chi lực, lĩnh ngộ càng khắc sâu không gian đạo tắc, từ tầng diện căn bản thay đổi tự thân, đề thăng tự thân.

Điều này khiến hắn mức độ cực lớn thích ứng trình độ truyền tống không gian như vậy.

Mà khi thời gian gian nan nhất đã qua, mặt sau chính là một mảnh đường rộng.

Thời khắc này Ninh Dạ cuối cùng đạo cảnh đại tiến, trong lòng cũng là tràn ngập tự tin.

Ta quả nhiên thành công rồi!

Nhưng vào lúc này, thân thể hắn bỗng nhiên răng rắc răng rắc lần nữa phát ra băng diệt chi thanh.

Nguyên thần chi hỏa lại lần nữa run rẩy.

Không đúng!

Ninh Dạ cảm thụ được một cỗ uy hiếp to lớn chính đang ập tới.

Đây là. . .

"Hí!" Vô thanh linh hồn gầm rống từ tâm thần Ninh Dạ nổi lên.

Đó là một cỗ đại khủng bố không nói ra được, uy hiếp Ninh Dạ.

Không được!

Thông đạo phương xa, loáng thoáng phảng phất có một cái thụ đồng xuất hiện, đang nhìn mình chằm chằm.

Bàn Xà Chúa Tể!

Ninh Dạ một thoáng đã minh bạch.

Cái gia hỏa này thế mà ở chỗ này chờ đợi mình!

Mặc dù nói Ninh Dạ cùng Bàn Xà đạt thành giao dịch, nhưng hiển nhiên làm ma đạo cự nghiệt, đại ma Chúa Tể, Bàn Xà rất không thích loại hạ tràng bị người kẹp chặt này.

Hắn chỉ là nhịn xuống, nhưng thực tế vẫn luôn nhìn chằm chằm Ninh Dạ, mãi đến thời khắc này, rốt cục hung hãn xuất thủ.

Không gian phong bạo uy năng đột tăng, không chỉ như vậy, còn có bộ phận phản giới đạo tắc.

Ý thức Bàn Xà đã truyền cho Ninh Dạ: "Hắc hắc hắc hắc, Ninh Dạ, bản Chúa Tể rốt cục đợi đến giờ phút này rồi. Ngươi thế mà cho rằng bản Chúa Tể sẽ để ngươi dễ dàng nhào nặn như vậy sao? Hoang đường! Hiện tại sinh mệnh của ngươi đã lạc vào tay ta, vẫn là ngoan ngoãn vâng theo vận mệnh ngươi nên có đi."

Vận mệnh ta nên có?

Ninh Dạ tâm thần đáp lại nói: "Vận mệnh ta nên có là sẽ không chết ở trong tay ngươi."

"Há, ngươi cho rằng ta muốn ngươi chết sao?" Bàn Xà cười rộ lên: "Ngươi sai rồi, ta chưa từng nói muốn giết ngươi a. Ta bất quá là đem bộ phận phản giới chi đạo đưa tới đây, lại tiện thể tăng mạnh một thoáng không gian phong bạo mà thôi. Ngươi muốn thông qua con đường này, cũng chỉ có thể tiếp tục hấp thu Không Gian đạo tắc. Ta tin tưởng năng lực lĩnh ngộ của ngươi, tin tưởng tiềm lực của ngươi, ngươi có thể làm được, hắc hắc hắc hắc."

"Đúng a, ta nhìn ra rồi." Ninh Dạ cười lạnh.

Cách làm của hàng này, kỳ thực cùng thiên đạo khảo nghiệm một cái điểu dạng: Hắn đem phản đạo đạo tắc đưa tới, Ninh Dạ nếu muốn lợi dụng Không Gian đạo tắc ổn định tự thân, liền tất nhiên phải hấp thu phản đạo đạo tắc, nói cách khác, chính là ma đạo nhập thể.

Hàng này chính là đang đút shit cho mình, thế nhưng vì mạng sống, ngươi lại không thể không ăn.

"Hảo thủ đoạn, quả nhiên không hổ là Chúa Tể, ta lúc trước vẫn là coi thường ngươi rồi." Ninh Dạ cười nói: "Bất quá ngươi cảm thấy ta sẽ làm như vậy sao?"

"Không làm nhất định phải chết!" Bàn Xà lạnh lùng nói.

"Vậy thì chết là được. Bí mật của ta ngươi cũng không phải không biết, ta chỉ là phân thân của bản thể, coi như chết, cũng bất quá là tổn thất một cái phân thân mà thôi." Ninh Dạ hồi đáp.

Bàn Xà giận dữ: "Thế nhưng ngươi tại trên cái phân thân này đầu nhập, đã không kém gì bản thể của ngươi. Không có cái phân thân này, ngươi làm sao đối phó Thất Dạ? Lại nói cho dù là phân thân, cũng có ý thức độc lập của bản thân, tử vong chính là tử vong, không thể thay đổi!"

"Oa, ngươi vẫn đúng là biết được không ít a? Quả nhiên xem thường Chúa Tể chính là cái sai lầm." Ninh Dạ cười to.

"Chuyện cười, bản tôn năm đó ăn thiệt thòi lớn như vậy từ ngươi, vẫn luôn nhìn chằm chằm ngươi đây."

"Không hẳn đi!" Ninh Dạ nguyên thần kích đãng, không khách khí đáp lại: "Dưới cái nhìn của ta, hết thảy cách làm của ngươi, đều tại dưới thiên đạo tính toán. Ta hiện tại đã biết rõ, phương pháp ứng đối ta lựa chọn lúc trước, chung quy là lảng tránh thiên đạo chi khảo nghiệm. Khảo nghiệm chính là khảo nghiệm, là không cho phép lảng tránh! Tại giữa sống và chết, ma cùng chính, chỉ có lấy ra hết thảy dũng khí đi đối diện, đi tìm đường sống từ trong chỗ chết, mới có tư cách chịu đựng tất cả những thứ này!"

"Không phải tìm đường sống từ trong chỗ chết, là hữu tử vô hồi! Ngươi cho rằng, sau khi ngươi chết thật sự còn có thể sống trở về sao? Ngây thơ!" Bàn Xà cả giận nói.

"Vậy thì chết đi là được! Tu sĩ chúng ta, há có vạn sự cẩu thả, mưu đồ cầu sinh chi lý! Luôn có một ngày, cần chân chính đối diện lựa chọn! Mà hôm nay, lão tử chính là chết cũng sẽ không để ngươi như ý!" Nói Ninh Dạ nghĩa chẳng từ nan đầu hướng phía trước.

Tùy ý bão táp giội rửa, tử vong tới gần, nhưng hoàn toàn không có sợ hãi.

Chính như hắn đã nói, thời khắc này hắn là thật nghĩ rõ ràng rồi!

Chết thì chết, vĩnh không nhập ma, bách tử vô hối!

Dựa vào thời khắc này ý chí kiên định, hắn toàn lực trùng kích, hoàn toàn không nhìn bão táp kinh khủng kia.

Thế nhưng ý chí không thể thay thế lực lượng, sinh mệnh của hắn vẫn còn đang nhanh chóng tiêu vong.

Thanh âm Bàn Xà mang theo cự đại mê hoặc chi ý không ngừng truyền đến: Từ bỏ đi, nhập ma đạo ta, vĩnh viễn được đại hoan hỉ!

Thanh âm này triền triền miên miên không ngừng tiến vào, nhưng

Ninh Dạ tâm như thiết thạch, càng là liền một tia dao động đều không có.

Hồng nhan bạch cốt phù thế thanh danh, đều là hư vọng.

Duy đạo niệm chí kiên!

Thấy hắn kiên định như thế, Bàn Xà đã giận dữ: "Hỗn đản! Hỗn đản! Hỗn đản!"

Nhưng mặc hắn ma niệm dũng động, ma đạo tung hoành, thậm chí toàn bộ không gian đều hóa thành hắc ám, tràn ngập vô biên ám lưu, Ninh Dạ lại vẫn là như thanh tuyền tiến lên, cứ việc càng ngày càng nhỏ, càng lúc càng yếu, nhưng thủy chung trong suốt.

Hắn lại như một điểm thanh tuyền trong hắc ám sông lớn, mặc cho hao mòn, cuối cùng không biến sắc.

Rốt cục!

Cuối cùng một điểm giọt nước trong suốt cũng tại trong hắc ám đại triều này triệt để tiêu vong, không tồn tại nữa.

Ninh Dạ nguyên thần hao tận.

Nhưng cho dù chết, Ninh Dạ đều không có sản sinh mảy may dao động, không có cho Bàn Xà bất kỳ cơ hội thừa dịp.

Khoảnh khắc khi hắn rốt cục triệt để, sạch sẽ tiêu vong đó, Bàn Xà không có hưng phấn, trái lại phát ra tiếng gầm tuyệt vọng bi phẫn chí cực: "Không! ! ! !"

Lại như là có đại khủng phố gì đó sắp tập tới.

Sau một khắc, trong không gian thông đạo, một vệt quang hoa chậm rãi thăng khởi.

Nhũ bạch sắc quang vựng xua tan tất cả mù mịt, hết thảy hắc ám không tồn tại nữa.

Đồng thời vầng sáng luân chuyển, từ trong ánh sáng kia, đã đi ra một người.

Chính là Ninh Dạ.

Hắn nhìn nhìn một chút vị trí quanh người, bỗng nhiên nở nụ cười, nói: "Ta minh bạch rồi. . . Ta cuối cùng đã minh bạch rồi . . . Lần này cũng thật là phải cảm tạ ngươi, Bàn Xà."

Tiện tay vung lên, không gian thông đạo biến mất.

Ninh Dạ đã xuất hiện tại bên trên Thiên Tàm, xuất hiện bên cạnh bản thể.

Sau một khắc, Tạo Hóa Thần Tọa oanh minh, nổi lên vô biên thánh huy.

Chương 221 : Rõ ràng tương lai

Chương 222: Rõ ràng tương lai

Bên trên Thiên Tàm, thánh huy cao chiếu.

Bản thể cùng phân thân đối vọng, đồng thời nở nụ cười.

Sau một khắc, phân thân hướng về đại đạo thần binh kia bay đi, liền thấy quang điểm lóe lên, đã đi đến phía sau khối kim loại kia.

Sau đó hắn khoanh chân ngồi xuống, đã bắt đầu quá trình trùng kích Nhân Hoàng.

Đám người Trì Vãn Ngưng mặc dù biết phân thân sẽ đi qua, thế nhưng nhìn thấy một màn này, vẫn là kinh ngạc: "Di? Phu quân, tình huống phân thân thật giống có chút kỳ quái. Đã phát sinh cái gì?"

Nàng lời còn chưa dứt, liền thấy bản thể Ninh Dạ, da thịt đã hóa thành tinh oánh ngọc sắc, khắp toàn thân từ trên xuống dưới mỗi cái tế bào đều đang thăng hoa, từng vầng từng vầng thần thánh quang vựng dũng động mà ra, cùng đại đạo thần khí kia hô ứng lẫn nhau.

Phương xa Thất Dạ Tinh Quân nhìn thấy cảnh này, cũng tương tự ngạc nhiên: Động tĩnh này, lẽ nào là Ninh Dạ có đột phá?

Chỉ là người này coi như có đột phá, cũng là giấu giấu diếm diếm, vì sao thời khắc này càng không hề che giấu?

Hơn nữa đột phá thời khắc này Ninh Dạ biểu hiện ra, là cường đại như thế, liền giống như thu được đại lợi ích nào đó, Thất Dạ Tinh Quân thậm chí cảm thụ được từng tia từng tia nguy hiểm.

Hắn tinh thông tinh tượng, trình độ nhất định cũng có thể trắc tính thiên cơ, vội thôi diễn một phen.

Một lần thôi diễn này liền bất hảo rồi, liền phát hiện bản thân nguyên bản bảy thành cơ hội thắng càng rơi xuống ba thành.

Tại sao lại như vậy?

Thất Dạ Tinh Quân hoảng hốt.

Nói cách khác nếu như tiếp tục như vậy, bản thân càng quá nửa là sẽ thua?

Chỉ một lúc này, đến cùng đã phát sinh cái gì, thế mà dẫn đến hi vọng của mình rơi xuống mức độ như vậy?

Hắn không hiểu.

Nhưng hắn biết nếu như loại tình huống này tiếp tục phát triển, vậy thì mình chỉ sợ cũng không chỉ là thua, mà là sẽ chết rồi.

Có nên lập tức rời khỏi hay không?

Thất Dạ Tinh Quân biết nếu như mình hiện tại từ bỏ, vậy ít nhất còn có cơ hội đào mạng, bằng không một khi thua trận đổ ước, Ninh Dạ chưởng khống cái Chúa Tể thần binh này, bản thân chính là chắc chắn phải chết.

Chỉ là ý niệm này vừa mới thăng khởi, Thất Dạ Tinh Quân liền lập tức phủ định.

"Ta biết rồi! Nhất định là kẻ này nắm giữ một loại thiên cơ bí thuật nào đó, trộm cải thiên tượng, dẫn dắt lừa dối ta. Hắn chính là thiên mệnh chi tử, khí vận gia thân, hoàn toàn có khả năng làm được điểm ấy. Đúng rồi đúng rồi, đây là hắn cố ý như vậy, mê hoặc ta!"

Tương lai bất khả tri, thiên cơ trắc tính cũng không phải tất linh, đặc biệt là loại chuyện dính đến tầng diện đại đạo Chúa Tể này.

Vì vậy thời khắc này Thất Dạ Tinh Quân kiên tín, là Ninh Dạ cố ý như vậy, muốn lừa gạt mình thoát đi, nếu không phải như vậy, lại sao lại khác hẳn bình thường bại lộ tự thân lĩnh ngộ.

Vậy là quyết tâm, tiếp tục nghiên cứu.

Bên này trên Tạo Hóa Thần Tọa, bản thể Ninh Dạ nhìn thánh huy phóng thích, cũng có chút tiếc nuối —— hắn tiếc là một thoáng này chung quy vẫn là bại lộ tự thân đột phá, Thất Dạ Tinh Quân nếu như biết thời cơ, quá nửa liền sẽ lập tức chạy trốn.

Chỉ là nhìn kỹ phương xa, lại phát hiện Thất Dạ Tinh Quân thế mà không hề bị lay động.

Nhất thời cũng hơi kinh ngạc.

Bản thân đã có đột phá lớn như vậy, liền hắn đều có thể suy tính ra, thắng bại thiên bình đã bắt đầu nghiêng hướng bản thân, Thất Dạ không đạo lý không phát hiện được a?

Làm sao?

Ninh Dạ không hiểu Thất Dạ là nghĩ như thế nào, nhưng nếu gia hỏa này đã không chạy trốn, vậy thì mọi người liền tiếp tục hao tổn thôi.

Thời khắc này thấy Trì Vãn Ngưng các nàng hỏi, Ninh Dạ cũng không ẩn giấu, liền đem tình huống phân thân lúc trước gặp gỡ đại thể nói qua một thoáng.

Nghe được phân thân bị Bàn Xà Chúa Tể ám toán, chung quy vẫn là trải qua một lần thiên đạo khảo nghiệm, mọi người cũng là mộng bức.

Công Tôn Điệp tức giận nói: "Thiên đạo càng nham hiểm như vậy, tại loại thời khắc mấu chốt này còn ám toán ngươi!"

Ninh Dạ nói: "Không thể nói bậy! Đây là thiên ý, nếu không phải như thế, lại sao được đại tiến!"

Lâm Lang Thiên khẽ vuốt Ninh Dạ: "Phu quân được cái gì rồi?"

Ninh Dạ nhẹ nở nụ cười: "Kỳ thực cũng không có gì, không ngoài chính là thiên ý ở đâu mà thôi."

"Thiên ý ở đâu?"

Mọi người đồng thời hỏi.

Ninh Dạ lại lắc đầu không nói.

Thiên ý không thể nói!

Nhưng bản thân Ninh Dạ là thật đã minh bạch.

Cuối cùng hắn đã rõ ràng tại sao thiên đạo nhất định phải làm khảo nghiệm như vậy.

Nói đến, chuyện này vẫn có quan hệ cùng một cái suy đoán của hắn năm đó—— đó chính là Chúa Tể bố đạo hoàn vũ, vậy thành tựu đệ cửu cảnh, có phải là liền cần bố đạo chính phản lưỡng giới?

Đáp án là đúng!

Đây chính là biện pháp duy nhất thành tựu đệ cửu cảnh!

Đem chính phản lưỡng giới quay về nhất thống, sẽ thành bên trên Chúa Tể, chung cực chi cảnh.

Mà chính là bởi vì điểm ấy, vì vậy thiên đạo nhất định phải có khảo nghiệm tất cả mọi người.

Chỉ vì muốn làm được điểm này, liền phải phản xâm ma giới.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao lúc trước Ninh Dạ đem 'chính đạo chi quang' đưa vào phản giới, lại nhận được khí vận quan tâm lớn như vậy.

Hết thảy đều có định số.

Tới nay đều là phản giới xâm tập chính giới, nhưng chính giới cũng muốn phản công a!

Ninh Dạ là người nằm trong số ít làm được điểm này, nhưng nếu hắn muốn làm được càng cao, càng nhiều hơn, thậm chí toàn diện phản kích, nhất định phải chịu đựng khảo nghiệm này.

Hết thảy thủ đoạn đầu cơ thủ xảo đều không được.

Lần này phân thân Ninh Dạ đến đây, chính là một lần khảo nghiệm mới.

Cứ việc chỉ là phân thân, nhưng cái phân thân này như vong, thì đối kháng cùng Thất Dạ Tinh Quân cũng tất bại, hết thảy tu sĩ Thiên Tàm đều chắc chắn phải chết.

Vì vậy đây chính là một lần sinh tử khảo nghiệm chân chính.

Ninh Dạ thông qua rồi!

Nhưng cũng chính bởi vì là phân thân, vì vậy Ninh Dạ mới có cơ hội sống lại —— thiên đạo lấy bản thể cùng khí vận làm tiêu hao, một lần nữa phục sinh phân thân Ninh Dạ.

Bàn Xà không có nói dối, thiên đạo khảo nghiệm đúng là tất phải chết, cái gọi là ‘hữu kinh vô hiểm’ không tồn tại.

Từ phương diện này mà nói, thiên đạo vô trí đến là lại xác định —— chỉ có cái chết thực sự mới có thể thông qua khảo nghiệm, nhưng thông qua khảo nghiệm lại mẹ nó đã chết rồi, vì vậy ngươi cả đời cũng không có được thứ mình muốn a!

Vậy đại khái chính là vì cái nguyên nhân này thiên hạ chưa từng đệ cửu cảnh, bởi vì thiên đạo đã tự thiết trí cho mình một cái mục tiêu vĩnh viễn không thể nào thực hiện.

Mãi đến tận lần này, sự tình rốt cục xuất hiện rồi biến hóa.

Lần đầu tiên thiên đạo khảo nghiệm, Ninh Dạ lựa chọn phân hoá giải quyết, lần thứ hai thiên đạo khảo nghiệm, lại là phân thân gặp nạn.

Phân thân phấn đấu quên mình, rốt cục khiến nguyên bản mâu thuẫn hóa giải, mới thành tựu được tất cả những thứ này.

Vì vậy thời khắc này, Ninh Dạ chân chính thông qua thiên đạo khảo nghiệm, cũng dẫn đến hắn nháy mắt hiểu ra rất rất nhiều.

Tỷ như vạn đạo giai thiên đạo, nắm giữ thiên đạo khí vận, thực tế là có thể gia trì tại trên bất kỳ đạo đồ nào, chỉ là trước đây Ninh Dạ ngộ không tới cũng làm không được, nhưng hiện tại hắn có thể; lại tỷ như chính phản lưỡng đạo chi giới hạn, Ninh Dạ cũng càng thêm dễ dàng thấy rõ.

Hiện tại tốc độ hấp thu đạo tắc của bản thể Ninh Dạ từ trên cái Chúa Tể thần binh này đại đại tăng nhanh rồi!

Mà tại tương lai, Ninh Dạ thậm chí có thể hóa phản làm chính, đem đạo tắc phản giới sửa thành là chính giới —— đó chính là mục tiêu chung cực của hắn. Nhưng một khắc hắn toàn diện làm được, chính là thành tựu thời khắc đệ cửu cảnh.

Nói cách khác, liên quan tới con đường tương lai, tuy rằng vẫn chưa đi đến, thế nhưng Ninh Dạ đã xong nhìn thấy cả rồi, không tồn tại chuyện mê man nữa.

Thời khắc này, lĩnh ngộ đối với toàn bộ thiên đạo của Ninh Dạ, thậm chí còn tại bên trên đám người Tử Cực Thánh Tôn, chân chính đạt đến Thánh cảnh, thậm chí Chúa Tể chi cảnh.

Đây chính là thu hoạch khổng lồ thông qua khảo nghiệm chiếm

được.

Thuần lấy đạo luận, thiên hạ đã không người nào có thể mạnh hơn hắn!

Đáng tiếc tất cả những thứ này đều không thể nói, Ninh Dạ cũng chỉ có thể thổn thức một câu: "Các ngươi chỉ cần biết, trận chiến này, chúng ta chiến thắng đã định rồi! ! !"

Chương 222 : Tái khởi biến cố

Chương 223: Tái khởi biến cố

Tuy rằng đại phương hướng là sáng tỏ, thế nhưng tu hành còn phải đi từng bước một, rất nhiều chi tiết nhỏ vẫn cần hoàn thiện.

Chính bởi vậy, phân thân Ninh Dạ tại trên cái Chúa Tể thần binh này, cũng là không khách khí hấp thu đạo lực của vật này, bổ sung tự thân.

Đối với hắn mà nói, loại tình huống này liền giống như là làm tập đoàn, mô thức thương mại hoàn chỉnh, đầu tư, đều đã có, hiện tại chính là đem cơ cấu dựng lên, từng bước từng bước bổ sung, sau đó tiếp tục đi từng bước là được.

Chính bởi vậy, lần trùng kích Nhân Hoàng này, đối với Ninh Dạ mà nói, cảm ngộ so với lần trước càng nhiều.

Dù sao hắn trước sau phân tích nguyên thần của Thất Dạ, thiên đạo của Tử Cực, càng có đại đạo thần binh chi đạo tắc trợ lực, đông đảo cảm ngộ tinh thâm như vậy, tại một khắc này tràn ngập Ninh Dạ, theo đạo tắc trong tâm đề thăng, từng đạo từng đạo phù văn huyền bí lạc ấn tự thân, đạo thể càng lúc càng cường hoành.

Rốt cục, nương theo một tiếng hô khiếu cao vút, thần quang tái khởi.

Lần này không còn là thiên đạo thánh huy, mà là tấn thăng Nhân Hoàng chính thường thần huy, chỉ là đường hoàng hùng vĩ, quang minh lẫm liệt, cấp cho người ta một loại cảm thụ phi đồng phàm hưởng.

Coi như là thường nhân nhìn thấy, cũng có thể cảm nhận được vị Nhân Hoàng này không bình thường.

Chỉ là lạc ở trong mắt Thất Dạ, lại chỉ là khinh miệt lãnh tiếu: "Quả nhiên một kế không được lại thi một kế sao? Một cái mới lên cấp Nhân Hoàng cũng phải biểu lộ ra như vậy, rõ ràng là cố ý lừa gạt ta. Đặc biệt còn là tấn thăng ở trên cái Chúa Tể thần binh này, liền không sợ ma đạo phản phệ? Buồn cười a buồn cười, nếu ngươi có thể làm được, sớm liền làm, cuối cùng là phái một cái thủ hạ không tiếc nhập ma để thành tựu tự thân đi."

Nói không thèm quan tâm, tiếp tục tu hành.

Hàng này não bù đến cũng cường đại, trực tiếp nghĩ thành Ninh Dạ không tiếc hi sinh một cái thủ hạ tiến vào ma đạo để lừa gạt mình, vì vậy hoàn toàn mặc kệ.

Ninh Dạ thấy hàng này một lòng muốn chết, cũng lười nhắc nhở hắn.

Sau một khắc phân thân trở về, cũng không nói nhiều, lại vào không gian thông đạo.

Lần này Bàn Xà không tới dằn vặt nữa, thực tế coi như dằn vặt cũng vô dụng.

Cứ việc Ninh Dạ thành tựu Nhân Hoàng, không gian phong bạo cũng uy năng đại tăng, nhưng đối với Ninh Dạ mà nói, điểm uy hiếp ấy đã không tính là gì.

Một đường xuyên hành, tiện thể tiếp tục cảm thụ không gian đạo tắc, khắc sâu Không Gian chi đạo này, quả nhiên là tối tiếp cận thiên đạo chi đồ, đến cũng vui vẻ mượn cơ hội này tiếp tục bổ sung hoàn thiện tự thân.

Vì vậy một chuyến xuyên hành, không gian đạo tắc cũng tương tự lại lần nữa có đột phá.

Lần này chỉ dùng gần nửa canh giờ,

Ninh Dạ liền trở lại Thanh Loan Sơn, thuận tay giải trừ vết nứt không gian, tất cả quay về bình tĩnh.

Thành tựu Nhân Hoàng, Ninh Dạ không có bất luận động tác gì, cũng không đi tìm Tử Cực đòi nợ cũ, mà là tiếp tục tu hành.

Hắn bây giờ tại đạo đồ cảm ngộ đã mạnh hơn Tử Cực, nói cách khác chính diện đạo cảnh đối kháng, Tử Cực đã không thể nào là đối thủ của hắn, thậm chí có thể bị hắn đè lên.

Nhưng Tử Cực chung quy là Thánh Nhân, tự thân tu vi vẫn như cũ cường hãn.

Ninh Dạ phỏng chừng nếu thật đánh lên, tại dưới tình huống bản thân đạo cảnh còn vô pháp toàn diện vượt trên Tử Cực, đọ tu vi vẫn như cũ có chút huyền.

Suy nghĩ đến còn có thời gian, tự nhiên là muốn tiếp tục tu hành, tốt xấu đem thời gian lợi dụng đến mức tận cùng, đem chính mình đề thăng mạnh thêm một chút, nắm chắc cũng lớn một chút.

Bất quá thiên hạ chi sự cũng không tổng là thuận tâm mà đi.

Chỉ là qua ba mươi năm, Ninh Dạ liền thu được một cái tin tức hắn không thích.

Ninh Tiện chết rồi.

Bị Ninh Tiện hại nhiều năm như vậy, Tử Cực Thánh Tôn một mạch vô pháp hoàn toàn tiêu trừ ma tính. Nhưng hắn chung quy cũng không phải ngu ngốc, thời gian dài, dần dần cũng tỉnh táo lại.

Tại sau khi trải qua thời gian dài đằng đẵng thăm dò, rốt cục tìm ra Ninh Tiện cái tội khôi họa thủ này.

Không chỉ như vậy, hắn thậm chí còn đã biết thân phận chân chính của Ninh Tiện.

"Vậy là Tử Cực đã biết, Ninh Tiện chi sự là chúng ta làm?" Lâm Lang hỏi.

"Ân, hẳn là đã biết. Ninh Tiện vốn là Ngân Tinh La Hán, năm đó thời điểm hắn chết, mảnh vỡ nguyên thần rơi vào trong tay chúng ta, bị chúng ta trong bóng tối động chút tay chân, việc này Tử Cực cũng là có chút phán đoán. Nếu đã biết hắn là Ngân Tinh La Hán chuyển thế, vậy dĩ nhiên cũng đã biết có quan hệ cùng chúng ta." Ninh Dạ hồi đáp.

"Thiết. Biết liền biết đi, đằng nào cũng không phải bằng hữu." Công Tôn Điệp uốn eo nói.

Ninh Dạ nhưng lắc lắc đầu: "Không thể nói như thế, đây chung quy là một cái đại sự a!"

Dĩ vãng đều là hạ giới phân tranh, Thánh Tôn mặc kệ nguyên nhân chủ yếu là lười quản.

Hiện tại việc này liền khác rồi.

Thế mà có tu sĩ ám hạ độc thủ đối với Thánh Tôn.

Việc này nếu để cho những Thánh Tôn khác biết, phỏng chừng Lang Gia Thánh Tôn đều không bảo vệ được hắn.

Trì Vãn Ngưng kỳ quái: "Vậy tại sao Tử Cực còn không nói ra?"

Ninh Dạ cười lạnh: "Tự nhiên là bởi vì hắn ma đạo chưa trừ, một khi nói ra việc này, lúc trước ẩn nhẫn không phải uổng phí?"

Không có Ninh Tiện cản trở, Tử Cực hẳn là không bao lâu nữa liền có thể triệt để thanh trừ ma tính của bản thân, dù sao hắn cùng Chúa Tể năm đó bất đồng, Chúa Tể năm đó là chủ động dung nạp, mà hắn là vẫn luôn chống lại, chưa bao giờ để cho ma đạo chân chính thâm nhập tự thân.

"Phỏng chừng cần bao lâu hắn mới toàn diện giải trừ?" Trì Vãn Ngưng hỏi.

"Ở tình huống bình thường ba mươi năm, bất quá ta đã thông báo cho Đông Bình bọn hắn, bọn hắn sẽ tận lực kéo dài, nhưng tối đa cũng chỉ là kéo dài đến năm mươi năm."

"Năm mươi năm, thời gian vẫn còn có chút không quá đủ a." Trì Vãn

Ngưng cau mày nói.

Đối với Nhân Hoàng cảnh mà nói, coi như có Tuyền Cơ Điện, thời gian năm mươi năm cũng vẫn là quá ngắn quá ngắn.

"Vì vậy vẫn phải là làm chút gì a." Ninh Dạ tự nói.

Tuyệt đối không thể để cho Tử Cực cái lão tiểu tử này nhẹ nhàng như vậy liền giải trừ, vẫn là phải nghĩ một biện pháp.

"Hay là tìm Tử Diệp?" Công Tôn Điệp hỏi.

"Không thể!" Ninh Dạ trực tiếp phủ quyết.

Tử Cực Thánh Tôn ở thượng giới, chỗ kia coi như là Bàn Xà Chúa Tể đều rất khó xâm nhập, huống hồ Tử Diệp.

Hơn nữa chuyện Ngân La Hán vừa ra, Tử Cực càng không thể từ ngoại giới nhận người, hiện hữu lực lượng đã đầy đủ, Tử Cực chỉ cần nhẫn cái "Ba mươi năm" liền có thể giải quyết vấn đề, vì vậy khẳng định là tất cả cầu ổn làm chủ.

Lại thêm Bàn Xà "mới" ám toán quá hắn, hiện tại Ninh Dạ tìm bọn họ xuất thủ, phỏng chừng Tử Diệp cũng sẽ có tính toán, không chừng liền lần nữa sinh chút phiền phức gì đó.

Hiện tại Ninh Dạ cùng ma giới, tương đương với lẫn nhau có cố kỵ —— Bàn Xà biết thân phận của Ninh Dạ, Ninh Dạ cũng biết kế hoạch của Bàn Xà, mọi người liền như là có hiểu ngầm đồng dạng, ai cũng không đề cập tới, từng người làm việc.

Dưới tình huống này lại có thêm hành động gì khác, khả năng liền sẽ đánh phá hiểu ngầm này.

Tuy rằng Ninh Dạ cũng không sợ đối phương biết bản thân là tu sĩ Thiên Tàm, nhưng tiền đề vẫn là hắn có càng lớn nắm chắc có thể ở chỗ này đặt chân —— tu sĩ Thiên Tàm cũng là người, nói dễ nghe, chính là khách từ bên ngoài tới mai danh ẩn tính, nói khó nghe, chính là gián điệp nước khác tới ẩn núp.

Mà quyết định tốt hay xấu, không chỉ nhìn tâm tình đối phương, còn nhìn tự thân thực lực.

Ngươi thực lực mạnh rồi, đó chính là người tốt.

Đây chính là nhận thức quen thuộc của tu tiên giới.

"Này cũng không được, kia cũng không được, đến cùng nên làm thế nào cho phải?" Công Tôn Điệp cũng có chút gấp: "Hay là mặc kệ hắn, trước tiên đem đồ tử đồ tôn của Tử Cực lão nhi giết cái sảng khoái lại nói."

"Lại nói bậy." Trì Vãn Ngưng đẩy nhẹ nàng một cái.

Ninh Dạ lại là ánh mắt sáng ngời: "Lần này Điệp Nhi đến là ra cái hảo chủ ý đây."

"Ngươi nói cái gì?" Mọi người kinh ngạc nhìn Ninh Dạ.

Ninh Dạ cười nói: "Đằng nào cũng là phải làm, không bằng trước hết xuống tay với Tử Cực Cung."

Chương 223 : Tiếp đơn

Chương 224: Tiếp đơn

Tử Cực Cung những tháng ngày này sống rất khổ.

Trận chiến với Chính Khí Tông, khiến bọn hắn tổn thất thảm trọng.

Mà Tử Cực Thánh Tôn hoàn toàn bất đắc dĩ thừa nhận đệ tử Chính Khí Tông ở trong tay hắn, càng làm cho Tử Cực Cung rất mất mặt, liền danh phận đại nghĩa đều không có.

Thế giới chung quy là cần trật tự, đại nghĩa chính là trật tự căn bản, không còn cái này, rất nhiều chuyện đều không làm được nữa, đã từng ăn qua quả đắng cũng chỉ có thể rưng rưng nuốt xuống.

Nhưng vậy không có nghĩa là bọn hắn liền thật sự thả xuống thù hận —— Chính Khí Tông ta là không cách nào chọc giận, Vạn Tiên Minh ngươi ta còn trêu chọc không nổi sao?

Vì vậy quá khứ hơn 200 năm này, kỳ thực Tử Cực Cung cùng Vạn Tiên Minh một mạch không hợp nhau, đã từng hảo hữu theo Ninh Dạ nhập trú, nghiễm nhiên đã thành kẻ thù, đại chiến không có, thế nhưng trong âm thầm hai phái tu sĩ chỉ cần gặp phải, liền có nhiều xuất thủ đánh lên chi sự.

Nhưng ở vấn đề này, Tử Cực Cung vẫn như cũ là bên nhược thế.

Không cách nào không kém thế, nếu như không suy nghĩ Thánh Tôn, chỉ lấy môn phái thực lực mà nói, trái lại là ba cái môn phái không có Thánh Tôn mạnh hơn.

Dù sao nhân gia dựa vào chính là số lượng.

Lấy Vạn Tiên Minh làm thí dụ, tổ hợp tụ tập mấy trăm cái môn phái, chỉ riêng là Nhân Hoàng cảnh liền có năm mươi, sáu mươi cái.

Mà một cái Thánh Tôn tiên môn, thông thường cũng chỉ có sáu, bảy Nhân Hoàng.

Tuy rằng Nhân Hoàng cùng Nhân Hoàng cũng có khoảng cách, Nhân Hoàng của Vạn Tiên Minh khẳng định không có chất lượng cao như Nhân Hoàng của cửu đại phái, thế nhưng ưu thế số lượng quá mức rõ ràng.

Loại số lượng này từ trên xuống dưới, từ Nhân Hoàng một đường trầm xuống đến Hoa Luân Tàng Tượng, mặc kệ cái cấp bậc nào đều là nghiền ép đối thủ. Huống chi một đám người Thiên Đạo Minh kia, mỗi kẻ đều là thiên tài, liền chất lượng đều không kém hơn đối phương.

Kết quả liền là dưới tình huống Thánh Tôn không ra, thực tế là Tử Cực Cung bị đè lên đánh.

Đương nhiên Tử Cực Cung cũng không ngốc, rất nhanh liền liên hệ Thiên Trung Giáo.

Thiên Trung Giáo cũng là một trong tam đại phái không Thánh Tôn, nghe nói từ sớm từng ra một vị nhân vật nghi tự Thánh Tôn, không biết nhân duyên cớ nào mà vẫn lạc, có người một độ hoài nghi là

Cửu đại thánh tôn hạ ám thủ —— nhưng chuyện này cùng tôn chỉ Cửu đại thánh tôn nhất quán tới nay không hợp, vì vậy nói không rõ tả không ra.

Nhưng vị đại năng này vẫn lạc cũng không có bạch vẫn, sau khi hắn chết đạo niệm chuyển hóa, tạo phúc một nhóm lớn đệ tử, ngạnh sinh sinh sáng tạo ra hơn ba mươi vị Nhân Hoàng cảnh.

Số lượng là so với Vạn Tiên Minh ít, thế nhưng trình độ đoàn kết cao, đặc biệt là một môn xuất thân, cùng thiện một đạo, một khi liên thủ, nghe nói hơn ba mươi vị Nhân Hoàng này là thật sở hữu năng lực có thể ngắn ngủi đối kháng một vị Thánh Tôn.

Bởi vì đạo của bọn họ có thể liên hợp!

Thần đạo.

Cái gọi là Thần đạo, nghe nói là chính là vị đại năng Thiên Trung Giáo kia khai sáng, lấy thần nhập đạo, nói trắng ra chính là đem đặc tính nguyên thần của Nhân Hoàng đẩy cao đến một cái đỉnh phong mới, chính là lấy thần ngự đạo, lấy nhân hợp đạo.

Nói lại trực bạch chút, tức 'ngô thần tức ngô đạo, ngô đạo tức thiên đạo'.

Có chút ý tứ nhân định thắng thiên.

Theo logic này, đây mới là thỏa thỏa nam chủ khuôn.

Làm sao thắng thiên không dễ như vậy, Thiên Trung Giáo hơn ba mươi vị nam chủ, gộp lại cũng chỉ là ngắn ngủi đối kháng cùng Thánh Tôn, đến cùng có thể chống đỡ tới trình độ nào, không đánh qua cũng không biết được.

Thiên Trung Giáo cùng Nhật Diệu Các quan hệ bất hảo, Nhật Diệu Thánh Tôn chính là đệ nhất thượng thánh, bát đại thánh tôn đều tôn kính, Nhật Diệu Các tại Thiên Trung Giới cũng bởi vậy được thụ tôn sùng.

Thế nhưng Thiên Trung Giáo vậy mà không mua cái cổ phiếu này, lại dám cùng Nhật Diệu Các đối nghịch.

Nhật Diệu Thánh Tôn cũng vẫn như cũ lão hảo nhân, không có đối phó Thiên Trung Giáo, kết quả liền là Thiên Trung Giáo cường hoành vô cùng, luận trình độ ương ngạnh càng sâu quá Vạn Tiên Minh.

Năm đó bọn hắn không đối phó Ninh Dạ, nhưng lại đã từng đánh qua mấy trận cùng Công Tôn Điệp, Trì Vãn Ngưng, tại dưới tình huống thụ giới hạn bởi quy tắc ràng buộc, cùng cấp bậc không đánh lại, cũng có không ít đệ tử tinh anh chết ở trong tay nhị nữ, đặc biệt là Công Tôn Điệp, tâm ngoan thủ lạt, giết đến mấy cái đệ tử thiên tài.

Sau khi Vạn Tiên Minh bị Ninh Dạ chưởng khống, Trì Vãn Ngưng bọn họ đã thành Minh Chủ phu nhân, Thiên Trung Giáo tự nhiên nhìn Vạn Tiên Minh không vừa mắt, chỉ là hào xưng có thể đối kháng Thánh Tôn Thiên Trung Giáo, lại vẫn cứ không làm gì được Vạn Tiên Minh.

Ai bảo bọn họ ít Nhân Hoàng đây, liên hợp lại rất lợi hại, tách ra liền lập tức yếu hơn Vạn Tiên Minh, đây cũng tính là nước chát điểm đậu hũ, một vật khắc một vật đi.

Mà tại sau khi Tử Cực Cung tung ra cành ô-liu, Thiên Trung Giáo liền rất là vui vẻ tiếp nhận.

Vậy là hai phái này liên thủ, cùng Vạn Tiên Minh tại trong âm thầm cũng là đánh không ít trận, Vạn Tiên Minh cũng bởi vậy ăn qua chút thiệt thòi.

Mà đối với tất cả những thứ này, Ninh Dạ quá khứ bởi vì phải nắm chặt tu hành duyên cớ, một mạch chưa từng hỏi đến, chủ yếu sự vụ đều giao cho Phượng Tiên Lung bọn hắn xử lý.

Mãi đến tận lần này.

Tu Duyên Sơn, Nhàn Vân Tịnh Thổ.

Nơi này là tu sở của Nhàn Vân Thượng Nhân, từ khi Nhàn Vân Thượng Nhân đi tới nơi này, liền không người nào dám đến ngọn tiên sơn này đăng cao vọng viễn, quan sát vân đỉnh thương hải nữa.

Nhàn Vân Thượng Nhân người cũng như tên, chán ghét tất cả việc vặt phiền nhiễu, vì vậy cơ bản không quản giáo nội sự vụ.

Nhưng có rất ít người biết, sở dĩ như vậy, là bởi vì Nhàn Vân Thượng Nhân không cho phép có người thăm dò bí mật của hắn —— hắn là sát thủ của Thiên Trung Giáo, trứ danh kim bài sát thủ vô danh.

Cái danh xưng ‘Sát thủ’ này rất có ý tứ, tại tu giới, nó đại biểu cho cấp thấp.

Cực độ cấp thấp.

Một cái tu sĩ chỉ cần thành tựu cấp bậc Vạn Pháp, cơ bản là sẽ không làm loại nghề nghiệp sát thủ này.

Thế nhưng Nhàn Vân Thượng Nhân bất đồng, hắn năm đó chính là sát thủ lập nghiệp, sau khi cơ duyên xảo hợp thành tựu pháp thân, nhưng vẫn không có thoát khỏi cựu nghiệp.

Không gì khác, chỉ vì nhiệt ái!

Hắn thích xem người khác tại trong thống khổ kêu rên, không dám tin tưởng tiểu nhân vật giống như bản thân thế mà lại lao động một vị Nhân Hoàng đến ám sát —— đúng, Nhàn Vân Thượng Nhân tiếp đơn không nhìn thực lực đối thủ, coi như là một phàm nhân, hắn cũng có thể tiếp đơn.

Dù sao hứng thú chuyện như vậy, nào có cao cấp cùng cấp thấp phân chia.

Đương nhiên, đường đường Nhân Hoàng tiếp đơn giết người, nói ra mất mặt, vì vậy đây là một cái đại bí mật, là tuyệt đối không thể nói.

Mọi người chỉ biết rằng Thiên Trung Giáo ám bộ có cái kim bài sát thủ, nghe nói tu sĩ cảnh giới gì cũng đều có thể ám sát, nhưng tới nay không biết, nguyên lai bản thân sát thủ kia liền là cái Nhân Hoàng.

Hôm nay Nhàn Vân Thượng Nhân đang tự tu hành trong núi, chợt thấy phương xa một con diều hâu vẫy cánh bay tới.

Hạ xuống tịnh thổ, hóa thành một điểm ánh lửa bay tới.

Nhàn Vân Thượng Nhân tiện tay tiếp lấy, đã thu được tin.

"Long Ngâm Sơn Trang trang chủ Long Lê Minh, ba tháng trước độc chiến ba vị Niết Bàn, chém giết một người, trọng thương hai người... Có ý tứ. Cái Long Lê Minh này, bản tọa từng thấy, vào lúc ấy giống như còn không mạnh như vậy. Nói như vậy, hẳn là có kỳ duyên gì?" Nhàn Vân Thượng Nhân vuốt râu mỉm cười.

Nhàn Vân Thượng Nhân năm đó thời điểm làm sát thủ từng có hảo vận, đầu tiên là được một kiện bảo vật có thể đề cao linh dược, khiến bản thân có thể thu được lượng lớn tư nguyên, sau đó lại đạt được một kiện bảo vật có thể dung hợp ngũ hành chi lực... Mấy độ cơ duyên xảo hợp, mới thành tựu hôm nay.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân tại sao hắn vui không biết mệt muốn làm sát thủ: Dưới cái nhìn của hắn, đây chính là phương thức chính mình thu được cơ duyên. Vừa có thể thỏa mãn nhu cầu nội tâm, lại có thể thỏa mãn thực chất thu hoạch, then chốt còn biết điều.

Thiên hạ rộng lớn, tổng có người có cơ duyên của mình.

Mà con đường của chính mình, chính là ở 'đoạt nhân cơ duyên'.

Vì vậy Nhàn Vân Thượng Nhân tiếp đơn, luôn luôn có cái tiêu chuẩn, chính là đối phương nhất định phải có chút chỗ khác với tất cả mọi người.

Thiên Trung Giáo cũng biết thói quen của hắn, phát nhiệm vụ cho hắn xưa nay cũng không nói nhiều, chỉ nói điểm kỳ lạ, Nhàn Vân nếu có hứng thú, thì sẽ nhận làm.

Thời khắc này thấy tình huống của Long Lê Minh, rất có điểm thiên tứ cơ duyên ý tứ, Nhàn Vân Thượng Nhân liền động tâm.

Ngay sau đó liền đứng thẳng người lên, hướng về Long Ngâm Sơn Trang kia bay đi.

Chương 224 : Thần đạo

Chương 225: Thần đạo

Một đường phi hành, Nhàn Vân Thượng Nhân đi tới Long Ngâm Sơn Trang.

Xa xa liền nhìn thấy một người đầu đội đấu bồng, độc tọa trên mây, tay cầm cần câu.

Cần câu kia rơi vào trong mây, trong tầng mây có phi điểu quét qua, thử nghiệm đi cắn lưỡi câu, lưỡi câu nhưng khẽ run mấy lần, không cho điểu nhi thực hiện được.

Nhàn Vân thấy thế cười nói: "Nếu đã thả câu trong mây, vì sao nhưng không cho điểu nhi cắn câu?"

Đấu bồng nhân kia khẽ ngẩng đầu, nói: "Ta thả câu nhàn vân, chí không phải ở đây."

Nghe hắn nói thả câu nhàn vân, Nhàn Vân Thượng Nhân liền có chút bất mãn.

Nhìn nhìn hình dáng đấu bồng nhân kia, nói: "Long Lê Minh?"

Đấu bồng nhân mỉm cười hồi đáp: "Đúng vậy. Xin hỏi các hạ là. . ."

Nhàn Vân lão nhi hừ một tiếng: "Ngươi không cần biết tên của ta, chỉ là bản tọa có chuyện hỏi ngươi. Ba tháng trước, ngươi cùng người quyết đấu, lấy một chọi ba, thắng Phí Độc Tư ba vị Niết Bàn, dùng biện pháp gì?"

Long Lê Minh liền nói: "Không gì khác, chính là tiên pháp mạnh hơn chút mà thôi."

Nhàn Vân cười lạnh: "Phí Độc Tư người này, ta vẫn là biết đến, cũng là lão gia hoả thành đạo nhiều năm, Niết Bàn trung kỳ, bất luận là tu vi hay là tiên pháp thần thông đều không kém. Long Lê Minh ngươi bất quá là một cái Niết Bàn sơ cảnh, dựa vào cái gì dưới tình huống một chọi ba, thắng hai cái trung kỳ, một cái hậu kỳ? Nói đi, như ngươi nói ra thực tình, bản tọa còn có thể suy nghĩ cho ngươi cái toàn thây."

Long Lê Minh cười nói: "Vậy là ta coi như nói ra tất cả, vẫn như cũ không thể tránh khỏi cái chết sao?"

Nhàn Vân ngạo nghễ nói: "Bản tọa nếu đã ra tay, há có tay không mà về chi lý? Lưu ngươi toàn thây, trên dưới Long Ngâm Sơn Trang ngươi cũng có thể được bảo đảm chu toàn, chính là ban ân lớn nhất của bản tọa."

Long Lê Minh gật gật đầu: "Thượng nhân nói rất đúng, nếu như thế, vậy ta cũng chỉ đành nói thật. Kỳ thực cũng không có gì, chính là kỳ thực đó không phải ta lấy một chọi ba, mà là có người giúp ta."

"Ân?" Nhàn Vân ngẩn ra.

Đây đại khái là đáp án hắn không thích nhất.

Trừng mắt nhìn Long Lê Minh, Nhàn Vân lạnh nhạt nói: "Thật chứ?"

Long Lê Minh hi hi nở nụ cười: "Tự nhiên là thật, lại là khiến thượng nhân thất vọng rồi."

Thượng nhân?

Thả câu ‘nhàn vân’?

Nhàn Vân Thượng Nhân đột nhiên ý thức được cái gì.

Không được, hắn biết thân phận bản tọa.

Trong lòng hàn ý đại mạo, Nhàn Vân Thượng Nhân giương tay đánh ra một đạo huyền quang, hướng về phía Long Lê Minh diện môn đập xuống, đồng thời đã thi độn pháp liền muốn rời khỏi.

Lại phát hiện độn thuật của mình thế mà vô công, đạo huyền quang kia tại trước mặt Long Lê Minh vòng một vòng càng không rơi xuống, mà là vòng qua hắn hướng về thiên ngoại bay đi.

Đồng thời phía sau đã xuất hiện mấy đạo thân ảnh.

Một người đứng đầu chính là một tên tu sĩ gần nhất phong đầu đại kình.

"Tử Lão! ! !" Nhàn Vân Thượng Nhân quái khiếu một tiếng, biết bị lừa, đã lao hướng không trung.

Tử Lão trước đây không lâu vừa mới tấn thăng Nhân Hoàng, thế nhưng chiến tích huy hoàng, lại khiến cho Nhàn Vân không dám coi nhẹ, huống chi tại bên người Tử Lão còn có đám người Trì Vãn Ngưng, Công Tôn Điệp.

Mắt thấy Nhàn Vân Thượng Nhân phi túng mà ra, chúng nhân đồng thời giơ tay, toàn bộ thiên không đã xuất hiện một mảnh thiên la địa võng.

Nhàn Vân độn thuật vô công, coi như là bay cũng bay không ra la cái chi địa này.

Trong lòng hắn kêu hỏng bét, hô lớn: "Ngươi dám giết ta sao, ta là Thiên Trung Giáo Nhàn Vân Thượng Nhân!"

Công Tôn Điệp cười dài một tiếng: "Đừng nói chuyện cười, Nhàn Vân Thượng Nhân sao lại hành sát thủ chi sự, các hạ rõ ràng là Thiên Trung Giáo kim bài sát thủ Vô Danh. Đã làm sát thủ, lúc làm nhiệm vụ đứt vũ, đoạn dực, cũng thuộc về bình thường, đâu ra hậu hoạn!"

Vừa nói, tiên phong vân động, một đám người đã đồng thời đè xuống.

Nhàn Vân Thượng Nhân biết không tốt, vỗ trán một cái, một đạo thần huy trùng thiên nhi khởi, trong miệng hô lớn: "Các ngươi dám giết ta, Thiên Trung Giáo ta biết được, tất sinh đại chiến!"

Chỉ là thần quang này vừa mới trùng tiêu phi xuất, liền thấy một bàn tay từ phía trên chụp xuống, càng là đem thần quang kia nhiếp trụ, thượng không đã truyền đến cười khẽ: "Vốn còn nghĩ làm sao từ trên người ngươi thu được một điểm nguyên thần hoàn chỉnh, ít nhiều phải phí chút tay chân, không nghĩ tới chính ngươi liền phân ra rồi. Ngô, không tệ, không tệ, đến là bớt đi rất nhiều chuyện."

"Ninh Dạ?" Nghe được thanh âm này, Nhàn Vân Thượng Nhân hoảng hốt, trong lòng biết đã rơi vào tròng của địch, hô to nói: "Ta chính là đệ tử Thần đạo, cùng đồng đạo tâm thần liên kết, ngươi như giết ta, sư huynh đệ ta tất nhiên liền sẽ biết."

"Nếu đã như vậy, ngươi cần gì phải phí thần đưa tin?" Ninh Dạ hỏi ngược lại.

Nhàn Vân sốt sắng, liên tục đánh ra mấy đạo thần thông, chỉ là uy năng càng không ra khỏi mảnh đại võng kia, đồng thời hô lên: "Ta chỉ là điều binh cầu cứu mà thôi, bản tọa không có lừa ngươi, ta cùng đồng môn tính mệnh liên kết, ta như tử, bọn hắn tất biết!"

"Ha ha, đa tạ chỉ điểm, ta sẽ chú ý." Ninh Dạ ha ha cười.

Hắn cũng không ra tay, mà là trực tiếp đem điểm thần quang Nhàn Vân đánh ra này nghiên cứu lên.

Lấy năng lực cảm ngộ đạo cảnh bây giờ của hắn, Nhàn Vân Thượng Nhân nguyên thần tuy ảo diệu phi phàm, nhưng cuối cùng không gạt được hắn.

Chỉ là một lần nghiên cứu này, đến cũng làm cho Ninh Dạ kinh ngạc Di một tiếng: "Quả nhiên có chút ý tứ. Uy, có một tin tức tốt, một tin tức xấu, các ngươi muốn nghe cái nào trước?"

Tử Lão cường hoành xuất thủ, huyền sắc quang huy lực ép Nhàn Vân, tức giận nói: "Có rắm mau thả! Không rảnh ồn ào với ngươi!"

Hắn tuy là thiên túng kỳ tài, Nhàn Vân Thượng Nhân tốt xấu cũng là Nhân Hoàng hậu kỳ, muốn đối phó hắn lại không dễ dàng, tuy có những người khác xuất thủ, nhưng chủ yếu vẫn là phòng ngừa hắn chạy trốn, vì vậy dưới tình huống Ninh Dạ không ra tay, Tử Lão nhất thời cũng không làm gì được lão già này, khẩu khí nói chuyện với Ninh Dạ cũng có vẻ thiếu kiên nhẫn lên.

Ninh Dạ cười nói: "Tin tức xấu là, lão già này nói không sai, hắn cùng đám Nhân Hoàng Thiên Trung Giáo kia quả nhiên là tâm hữu linh tê đây, chỉ cần giết một cái, những người khác liền tất có cảm ứng."

Nhàn Vân cũng không nghĩ tới hắn nhanh như vậy liền có thể xác nhận, vừa mừng vừa sợ, trong miệng liền nói: "Ngươi đã biết còn không thả người? Chuyện hôm nay, bản tọa có thể coi như chưa từng xảy ra."

Ninh Dạ cũng không để ý tới hắn, tiếp tục nói: "Tin tức tốt là, kỳ thực lão già này chính mình cũng không biết vì sao lại như vậy."

Cái gì?

Nhàn Vân sững sờ.

Đây không phải là bản chất của Thần đạo tiên pháp Thiên Trung Giáo ta sao? Chẳng lẽ còn có cái nguyên nhân đặc thù gì?

Ninh Dạ đã nói: "Năm đó Thiên Trung Giáo giáo chủ Vô Nhai Tiên Tôn trùng kích Thánh cảnh thất bại, chết rồi nguyên thần bất diệt, hạ xuống chúng đệ tử, thành tựu hơn ba mươi vị Nhân Hoàng. Ha ha, ta vốn chỉ cho là cái truyền thuyết, hiện tại xem ra là chuyện thật, chỉ bất quá, đó không phải hành vi bất đắc dĩ bởi hắn tấn thăng thất bại, mà là hữu ý như vậy."

Phượng Tiên Lung đã minh bạch ý tứ của hắn: "Lô đỉnh?"

"Ngô." Ninh Dạ gật đầu: "Vô Nhai Tiên Tôn tu Thần đạo, làm sao đạo cảnh không đủ, lấy thần thành đạo, nói sao dễ dàng. Không nghĩ tới hắn lại nghĩ ra cái biện pháp như thế, hết thảy những đệ tử này, kỳ thực đều là lô đỉnh của hắn. Tương lai cuối cùng sẽ có một ngày, Vô Nhai Tiên Tôn sẽ mượn đệ tử chi tính mệnh, tái hiện thế gian, thành tựu Thánh cảnh."

"Ngươi nói bậy!" Nhàn Vân Thượng Nhân sốt sắng: "Chuyện này không thể nào!"

Ninh Dạ cười cười: "Ta có thể hiểu được ngươi không tin tưởng, dù sao đây chính là thủ đoạn một vị đại năng ý đồ trùng kích Thánh cảnh lưu lại, đừng nói là các ngươi, coi như là Thánh Tôn cũng chưa chắc có thể nhìn thấu."

Thủ đoạn Vô Nhai Tiên Tôn kia lưu lại cực kỳ bí ẩn, liền ngay cả Thánh Tôn đều bị hắn giấu diếm qua.

Thế nhưng Ninh Dạ là là ai?

Tam Tinh chi vực trở về, đạo cảnh mở ra, đạo hạnh có thể so với Chúa Tể, thiên đạo chiều sâu thậm chí càng hơn Chúa Tể.

Loại chung cực chi bí này, đối với hắn bất quá là liếc mắt nhìn chi sự.

Vạn năm bí ẩn, liếc mắt tức phá.

Có thể nói chỉ cần cảnh giới đến, cái gì chung cực bí mật đều là nông cạn việc nhỏ.

Nhàn Vân Thượng Nhân quả thực không thể tin tưởng lỗ tai của chính mình, bản năng lại càng không nguyện tin tưởng: "Ninh Dạ, ngươi phỉ báng thầy ta, quả thực đáng chết! Thiên Đạo Ngũ Hành Hoàn!"

Theo hắn lên tiếng, một đạo viên hoàn lóng lánh ngũ sắc lưu quang đã xuất hiện trong không trung.

"Thiên Đạo Ngũ Hành Hoàn?" Ninh Dạ nhìn nhìn bảo vật kia, không khỏi nhớ tới cái Thánh Nhân xui xẻo tại Trường Thanh Giới năm đó.

Năm đó cái hàng kia làm ra, chính là nghịch ngũ hành chi sự, chỉ bất quá cái trước mắt này là chính ngũ hành.

Thời khắc này mắt thấy Thiên Đạo Ngũ Hành Hoàn xuất hiện, Ninh Dạ khinh miệt lãnh tiếu: "Không tệ, vật này còn có chút tác dụng."

Tiện tay trảo một cái, Thiên Đạo Ngũ Hành Hoàn kia đã hạ xuống trong tay, không còn chút thần quang nào bày ra nữa.

Cái gì?

Nhàn Vân Thượng Nhân giật nảy cả mình.

Liền thấy Ninh Dạ đã híp mắt nhìn lại: "Tụ thần chuyển sinh, trùng kích Thánh cảnh. . . Oa, Tiểu Phàm, cơ duyên của ngươi đến rồi."

Nói đột nhiên xuất thủ, trảo hướng Nhàn Vân Thượng Nhân.

Một trảo này lạc hạ, Nhàn Vân Thượng Nhân liền cảm giác tâm thần chập chờn, thế mà thủ đoạn gì đều không dùng được.

Thánh vực đạo cảnh?

Làm sao có khả năng?

Chương 225 : Thôn phệ

Chương 226: Thôn phệ

Một trận đại chiến kết thúc, Nhàn Vân Thượng Nhân vẫn lạc.

Theo vị đại năng Thiên Trung Giáo này tử vong, Ninh Dạ cũng toại nguyện thu hoạch được nguyên thần Nhàn Vân Thượng Nhân mà bản thân cần, thuận tay đánh vào thể nội Giang Tiểu Phàm.

Giang Tiểu Phàm những năm này tuỳ tùng Ninh Dạ tu hành, tuy rằng còn chưa thành Nhân Hoàng, nhưng cũng đã là Niết Bàn đỉnh phong.

Hấp thu nguyên thần Nhàn Vân Thượng Nhân với hắn sớm không phải việc khó.

Chỉ bất quá lần này yêu cầu của Ninh Dạ đặc thù một chút, không cho Giang Tiểu Phàm hấp thu toàn bộ, mà là bảo lưu bộ phận Thần đạo đạo tắc trọng yếu nhất trong đó.

Điểm đạo tắc này bảo lưu, thì liên hệ giữa Nhàn Vân Thượng Nhân cùng Thiên Trung Giáo sẽ không đứt, cũng liền mang ý nghĩa không có ai biết hắn đã chết.

Các đại lão Nhân Hoàng Thiên Trung Giáo dựa vào liên hệ nguyên thần đặc thù, có thể hô ứng lẫn nhau, một người có chuyện bát phương đều biết, vì vậy rất khó bị người ám toán.

Thế nhưng mà gặp phải Ninh Dạ cái khắc tinh này, liền triệt để vồ hụt.

Tiếp sau đó Ninh Dạ liền dựa theo kế hoạch, đem người từng cái từng cái tìm tới.

Nhân Hoàng của Thiên Trung Giáo đại thể đều có thanh tu chi địa, xưa nay vô sự cũng không vãng lai. Lại thêm lấy tu vi cảnh giới bây giờ của bọn hắn, cũng khó có phiền toái gì không thể bãi bình, vì vậy nằm mơ cũng không nghĩ tới đột nhiên, một hồi sát kiếp hạ xuống.

Liền như vậy, Ninh Dạ một đường săn giết.

Sau bảy ngày chém Lăng Vân Tiên Tôn tại Thượng Hồng Sơn, sau mười hai ngày phó Tuyệt Tiên Lĩnh diệt Động Huyền Chân Quân, ngay sau đó phó Nam Hải, bôn Cửu Tuyền, đi Lạc thành, hạ phong dương, thượng vân tiêu, chỉ là thời gian ngăn ngắn trăm ngày, trước sau đã săn giết mười hai vị Nhân Hoàng của Thiên Trung Giáo.

Mỗi một lần xuất thủ, tất trước tiên lấy thần thông tiên pháp che đậy huyền cơ, không để người ngoài biết được.

Hoặc lấy lợi dẫn, hoặc lấy sắc dẫn, hoặc lấy trận phục, hoặc lấy khiêu chiến làm danh, mỗi lần đều nhằm vào thói thuộc tính tình của mục tiêu hạ thủ, trăm ngày liên trảm thập nhị Nhân Hoàng, càng không có nửa điểm tin tức tiết lộ ra ngoài. Chỉ béo Giang Tiểu Phàm, mười hai nguyên thần Nhân Hoàng ngưng tụ vào thân, mượn Tuyền Cơ Điện chi lực, khoảng cách thành tựu Nhân Hoàng đã không xa.

Nhưng Ninh Dạ đối với điều này vẫn không thấy đủ, nếu hắn đã biết hậu thủ Vô Nhai Tiên Tôn Thiên Trung Giáo sở bố, liền dự định mượn Vô Nhai Tiên Tôn chi lực, giúp Giang Tiểu Phàm cũng thành Thánh.

Như có thể làm được, đối phó Thất Dạ liền sẽ càng thêm thuận tiện.

Ngày hôm đó, Ninh Dạ lại lần nữa dẫn người đi tới một chỗ cổ địa.

Hoang Tuyệt Lĩnh.

Oanh!

Vô biên thần thông nổ lên, một phiến huyết hồng quang huy ba quyển thiên lan.

"Ninh Dạ! Ngươi thật là to gan, dám tập kích Thiên Trung Thần Đạo Giáo ta!" Một tên Nhân Hoàng đại năng phát ra phẫn nộ chí cực rít gào.

Liền thấy kỳ nhân thân cao ba chưởng, toàn thân lông đỏ dày đặc, khuôn mặt cổ phác, xem ra liền như một cái hồng mao mao đại tinh tinh.

Ninh Dạ cười dài nói: "Hồng Mao Tôn Giả, chúng ta đến cũng đến rồi, ngươi còn nói loại phế thoại này có ý nghĩa gì?"

Hồng Bào Tôn Giả nghe vậy giận dữ.

Một thân lông đỏ của hắn là năm đó lúc tu hành không cẩn thận tẩu hỏa nhập ma dẫn đến, tuy sau đó rốt cục cứu lại, nhưng cũng bởi vậy một thân lông đỏ không thể loại bỏ, chỉ là tự thân hắn cực kỳ lưu ý cái này, thế nhân chỉ dám xưng ‘Hồng Bào’, mà không dám xưng ‘Hồng Mao’.

Ninh Dạ lại là không khách khí, trực tiếp bới vết sẹo hắn: "Thiên Trung Giáo trợ Trụ vi ngược, giúp Tử Cực Cung đối phó Vạn Tiên Minh, món nợ này ta kế hoạch muốn tính cũng không phải một ngày hai ngày. Chờ diệt các ngươi xong, ta lại đi tìm Tử Cực Cung đòi nợ. Ngươi, bất quá là một cái chướng ngại vật nho nhỏ trên con đường này mà thôi, giết ngươi còn phải đánh báo cáo sao?"

Nói vung tay lên, chúng tiên đã ùa lên.

Lại còn muốn gây sự với Tử Cực Cung, Hồng Bào Tôn Giả cũng là chấn động trong lòng: "Các ngươi thật là to gan, không sợ Thánh Tôn hàng lâm sao?"

"Nếu như sợ đã không cần làm." Phượng Tiên Lung cười lạnh, giương tay tung ra đầy trời hoa thụ.

Mảng lớn hoa tươi tự không trung hạ xuống, Hồng Bào Tôn Giả quát lớn một tiếng, cũng không thấy hắn có động tác gì, liền thấy những đóa hoa kia càng dồn dập mọc ra hồng sắc nhung mao, nháy mắt khô héo suy bại.

Phượng Tiên Lung cũng không kỳ quái: "Hảo thủ đoạn, nhưng cuối cùng sắp chết giãy dụa mà thôi."

Theo Phượng Tiên Lung lên tiếng, Giang Tiểu Phàm đột nhiên xuất thủ, liền thấy đầy trời lông đỏ kia trừ khử vô tung.

Hồng Bào Tôn Giả hơi ngạc nhiên: "Làm sao lại? Thủ đoạn này của ngươi. . ."

Hắn muốn nói nhưng nói không ra, thủ đoạn giờ phút này Giang Tiểu Phàm sử dụng, thế mà có mấy phần Thần đạo ảo diệu của

Thiên Trung Giáo ở bên trong, hơn nữa cảm giác so với mình càng cao minh hơn rất nhiều.

Sao có thể có chuyện đó?

Nhất định là trùng hợp!

Trong lòng hắn nghĩ, đã hô to phát động ra một phiến huyết sắc uông dương, toàn bộ Hoang Tuyệt Cổ Địa, hồng quang đại thịnh, núi đá có nhung mao hồng sắc thăng đằng mà ra, như cự thụ sinh trưởng, một cỗ tuyệt diệt chi lực cường đại đã tịch quyển mà lên.

Tại dưới uy năng khủng bố này, mỗi cá nhân đều có thể rõ ràng cảm thụ được tự thân sinh mệnh trôi qua.

Mang theo hồng hoang thượng cổ tuyệt diệt chi uy, xâm tập thân tâm chúng nhân.

Người này chi tu vi, càng cường thịnh hơn rất nhiều so với phán đoán lúc trước.

Liền ngay cả Ninh Dạ cũng không khỏi lông mày nhếch lên: "Nguyên lai ngươi đã sớm là kẻ mạnh nhất trong Thiên Trung Giáo, đến là dự tính sai ngươi."

Hồng Bào Tôn Giả cuồng tiếu: "Hạng cuồng vọng vô tri, Hồng Bào Lão Tổ ta há lại là các ngươi có thể tính kế!"

"Ngớ ngẩn." Ninh Dạ lắc đầu: "Nếu đã là phục kích săn giết, tự nhiên là mấy lần mấy chục lần chi lực nghiền ép mới có thể. Ngươi coi như ẩn giấu thực lực, có thể ẩn giấu bao nhiêu? Chỉ bất quá là khiến chúng ta thu hoạch càng thêm phong phú một ít mà thôi."

Nói cong ngón tay búng một cái, lần này không có cường hành trấn áp đối thủ, mà là lần nữa cường hóa cả mảnh không gian che đậy, không để thần linh của Hồng Bào Lão Tổ tiết lộ ra ngoài.

Giang Tiểu Phàm đã trường khiếu, nguyên thần chi quang thịnh phóng, không còn che giấu uy năng Thần đạo của bản thân.

Uy năng Thần đạo từ mười hai tên Nhân Hoàng tại thời khắc này liên hợp vận dụng, càng là lại lần nữa đem Hồng Bào Tôn Giả áp chế lại. Một phiến xâm thực sinh cơ chi lực kia, càng là liền như vậy bị hắn sinh sinh ngăn trở.

Hồng Bào Tôn Giả kinh hãi: "Ngươi. . ."

Lần này hắn rốt cục có thể xác nhận.

Đối thủ xác thực nắm giữ uy năng Thần đạo cường đại hơn hắn, hắn thậm chí cũng đã rõ ràng tại sao lại như vậy.

"Nghiệt súc! Tử!" Hồng Bào Tôn Giả phẫn nộ dĩ cực, toàn lực chém giết.

Giang Tiểu Phàm nhưng cười dài nói: "Ngươi chi thần đạo mạnh hơn so với phán đoán lúc trước của ta, lần này đến là có thể mượn tôn giả chi lực thành tựu Nhân Hoàng, Giang Tiểu Phàm đa tạ tôn giả tác thành!"

Nói cũng không khách khí, liền thấy nguyên thần huyễn hóa, đã biến thành kình thiên miệng lớn, càng là trực tiếp đem Hồng Bào Tôn Giả kia nuốt xuống.

Tuy rằng thực tế chỉ là hấp thu nguyên thần, hơn nữa chỉ là Thần đạo, chỉ là nhìn quang cảnh uy nghiêm này, vẫn như cũ cho người ta mấy phần cảm giác ‘thực nhân chứng đạo’.

Liền ngay cả Tử Lão cũng không khỏi phát ra chà chà than thở: "Tiểu tử ngươi cũng coi như là theo đúng sư phụ rồi, nhìn dáng dấp vẫn là có khả năng thành Thánh càng sớm hơn so với chúng ta."

Trong khi nói, thân thể Giang Tiểu Phàm phồng lên, nguyên thần dâng trào ra trùng thiên thần quang.

Đó là giãy dụa cuối cùng của Hồng Bào Tôn Giả, một hồi nguyên thần chiến đấu đã tại thể nội Giang Tiểu Phàm triển khai.

Đây cũng là lần đầu tiên, Giang Tiểu Phàm lấy nguyên thần Niết Bàn đối chiến nguyên thần Nhân Hoàng, tuy rằng trước hắn đã "dùng" qua rất nhiều nguyên thần Nhân Hoàng bao gồm Thất Dạ Tinh Quân Thánh cảnh chi hồn, nhưng chung quy đều không phải hoàn chỉnh.

Bây giờ Hồng Bào Tôn Giả này lại là nguyên thần hoàn chỉnh, lấy phong thái Nhân Hoàng, hiển nhiên là muốn cường ép Giang Tiểu Phàm, đổi khách làm chủ.

Giang Tiểu Phàm lại cười to nói: "Vô dụng, ta từ tu hành tới nay, trải qua nguyên thần chi chiến vô số, luyện thành Trảm Thần Chi Nhận, càng có Thiên Trung Giáo thập nhị Nhân Hoàng Thần đạo gia trì, Hồng Mao lão tặc, dù cho ngươi ẩn giấu thế nhân, căn cơ cường hãn, chung quy vẫn sẽ không phải là đối thủ của ta. Tất cả của ngươi, đều là của ta!"

Theo hắn hô hoán, Hồng Bào Tôn Giả đã phát ra tuyệt vọng gào thét. Thời khắc này trong mắt của hắn, nguyên thần chi uy của Giang Tiểu Phàm đã như trường giang đại hà, thao thao bất tuyệt, gào thét đem hắn triệt để nhấn chìm.

Bản thân đường đường Nhân Hoàng đỉnh phong, tại trong tràng thần hồn chi chiến này, càng là toàn diện rơi xuống hạ phong!

Sau một khắc nguyên thần của Hồng Bào Tôn Giả đã hoàn toàn bị Giang Tiểu Phàm ma diệt, theo một điểm linh quang cuối cùng tràn vào, thể nội Giang Tiểu Phàm khí cơ tăng vọt, thần uy trùng vân tiêu.

Đột phá!

Thành tựu Nhân Hoàng!

Chương 226 : Lai lịch của Giang Tiểu Phàm

Chương 227: Lai lịch của Giang Tiểu Phàm

Giang Tiểu Phàm thành tựu Nhân Hoàng, cấp cho tất cả mọi người cảm giác rõ ràng bất đồng.

Đó là một loại cảm giác kỳ lạ trước nay chưa từng có, liền như một vầng hạo nhật cao huyền chân trời, khiến tất cả mọi người đều lòng sinh mê mẩn.

Liền ngay cả Ninh Dạ nhìn Giang Tiểu Phàm, cũng không khỏi chà chà: "Xong rồi... Thật sự xong rồi... Nhân Hoàng thể chất thông linh, phổ thiên chi hạ, tinh la vạn giới, e rằng cũng chỉ một cái này chứ? Thật không biết dạng người như vậy, đi tới cuối cùng, lại sẽ là thế nào?"

Thần quang thu liễm, uy năng tiêu trừ.

Tại hoàn thành trùng kích đối với Nhân Hoàng cảnh, Giang Tiểu Phàm rốt cục lại hồi phục nguyên lai tư thái.

Hắn chậm rãi hạ xuống, quỳ đến trước người Ninh Dạ, kích động hưng phấn nói: "Sư phụ, đệ tử rốt cục thành công rồi! Ta là Nhân Hoàng rồi!"

"Ngô, chúc mừng ngươi." Ninh Dạ mỉm cười kéo tay Giang Tiểu Phàm lên: "Không tệ, không tệ, ngươi hiện tại cũng đã là Nhân Hoàng, không cần động một chút là quỳ nữa."

Giang Tiểu Phàm lắc đầu: "Một ngày vi sư, chung thân vi phụ. Không có sư phụ, Tiểu Phàm cũng không có ngày hôm nay, vô luận tương lai đi đến bước nào, Tiểu Phàm đều sẽ không quên sư phụ dẫn dắt."

"Ta biết tâm tư của ngươi." Ninh Dạ đưa ngón tay đặt ở trên trán Giang Tiểu Phàm: "Mở rộng tâm thần, để ta tiến vào."

Giang Tiểu Phàm vẫn như cũ thả ra tâm thần.

Ninh Dạ chi thần tiến quân thần tốc, tại thể nội Giang Tiểu Phàm vòng một vòng, đã sáng tỏ.

Thu hồi ngón tay, hắn nói: "Quả nhiên, thể chất của ngươi phi thường thích hợp Thần đạo. Thần đạo của Vô Nhai Tiên Tôn, quả thực chính là vì ngươi lượng thể chế tạo... Di?"

Ninh Dạ bỗng nhiên ‘Di’ một tiếng, bấm đốt ngón tay tính toán, một lát sau, trong mắt thần quang sáng lên: "Hóa ra là như vậy..."

Giang Tiểu Phàm không rõ: "Sư phụ, làm sao vậy?"

Ninh Dạ nhìn Giang Tiểu Phàm, trên mặt đã xuất hiện biểu tình cổ quái: "Ta nghĩ ta đã biết lai lịch chân thực của ngươi."

Nghe nói như thế, mọi người đều là ngạc nhiên.

Trì Vãn Ngưng tâm tư linh hoạt nhất, lập tức phản ứng lại, nhìn nhìn Ninh Dạ, lại nhìn nhìn Giang Tiểu Phàm: "Phu quân, ngươi không phải là nói..."

Ninh Dạ gật gật đầu: "Đúng. Tiểu Phàm hẳn chính là Vô Nhai Tiên Tôn chuyển thế."

"Cái gì?" Tất cả mọi người đều giật nảy cả mình.

Liền ngay cả chính Giang Tiểu Phàm cũng choáng váng: "Ta là Vô Nhai Tiên Tôn chuyển thế? Ta... Ta làm sao không biết?"

Ninh Dạ cười nói: "Ngươi không biết cũng rất bình thường, dù sao không phải mỗi loại chuyển thế đều có thể bảo lưu trí nhớ kiếp trước."

Tuyệt đại đa số tiên nhân chuyển thế, đều không thể bảo lưu ký ức, Ninh Dạ lúc trước cũng là tham ngộ ảo diệu trong đó mới có thể làm được, thuộc về ví dụ cực đoan, thực tế giống như Vô Nhai Tiên Tôn, mới thuộc về bình thường.

Hơi thêm suy đoán, Ninh Dạ đã sáng tỏ: "Năm đó Vô Nhai Tiên Tôn lấy thần nhập đạo, ý đồ lấy đó trùng kích Thánh cảnh, nhưng chẳng biết vì sao lại thất bại. Vì thế hắn không tiếc binh giải tự thân, đem Thần đạo để cho đệ tử hắn. Ta vốn là cho rằng, hắn là muốn dùng tập hợp Thần đạo chi lực của các đệ tử trọng sinh, nhưng luôn cảm thấy trong này còn kém một chút gì đó. Bây giờ mới thật sự hiểu, nguyên lai hậu chiêu chân chính vẫn là ngươi."

Nói Ninh Dạ cũng nở nụ cười khổ: "Thể chất thông linh nếu muốn trưởng thành, chỉ có đi Thần đạo chi lực, hai bên kết hợp, Thần đạo đại thành. Đáng tiếc thể chất thông linh tiên thiên dễ bị thèm muốn, đại đa số thời điểm liền trưởng thành cũng không làm được. Nếu như ta đoán không lầm, Tiểu Phàm không phải lần đầu tiên Vô Nhai Tiên Tôn thông linh chuyển sinh, mà là đã trải qua vô số luân hồi.

Thời điểm ban đầu, Vô Nhai Tiên Tôn có lẽ còn có một chút phương pháp có thể bảo lưu một ít ký ức, nhưng theo không ngừng luân hồi, ký ức quá khứ từ lâu hao mòn hết sạch, dẫn đến kế hoạch của hắn đã triệt để thất bại."

Giang Tiểu Phàm cũng nghe tới sững sờ: "Hóa ra là như vậy sao? Sư phụ, tại sao ngươi phải nói cho ta cái này? Ngươi có thể không nói!"

Ninh Dạ cười cười: "Nói cùng không nói lại làm sao? Những cái được gọi là đại bí mật, theo thời gian chuyển dời, chung quy là quá nhãn vân yên. Ta không tin tưởng đệ tử tốt của ta sẽ bởi vì biết thân thế quá khứ liền phản bội ta, chuyện như vậy chung quy là nhìn người. Người không được, không cần lý do gì cũng sẽ phản bội. Người không thành vấn đề, coi như trước kia từng là đại năng lại làm sao? Quá khứ đã là quá khứ, hiện tại mới trọng yếu nhất. Lại thêm ta vốn cũng là muốn trợ ngươi thành Thánh, ta cũng không tìm được lý do khiến ngươi phản bội ta a."

Nghe nói như thế, Giang Tiểu Phàm mừng đến phát khóc: "Đa tạ sư phụ tín nhiệm!"

"Được rồi." Ninh Dạ vỗ vỗ hắn: "Chút chuyện nhỏ này liền không nên lề mề. Bất quá cứ như vậy, sự tình đến có chút vấn đề... Nói đến, Thiên Trung Giáo cũng coi như là giáo phái kiếp trước ngươi thành lập. Nếu như tiếp tục đối phó bọn hắn, thật giống không quá thỏa đáng."

Vậy cũng đúng.

Trước đây không biết thì cũng thôi, hiện tại nếu đã biết thân phận của Giang Tiểu Phàm, lại để hắn đi tàn sát bộ hạ cũ trước kia, liền rõ ràng nói không quá lọt tai.

Công Tôn Điệp nhưng cười lạnh nói: "Bộ hạ cũ thì làm sao? Chung quy là phải trung thành với bản thân mới tính là bộ hạ cũ. Vô Nhai Tiên Tôn vẫn lạc mấy ngàn năm, Thiên Trung Giáo có còn nhận Vô Nhai Tiên Tôn cái tổ sư gia này hay không, cũng là vấn đề đây."

Nghe nói như thế, Ninh Dạ mắt sáng lên: "Nói cũng đúng. Bất quá cho người ta cơ hội, cũng là cho mình cơ hội."

Hắn nói nhìn hướng Giang Tiểu Phàm: "Tiểu Phàm, ngươi có muốn một lần nữa trở thành Thiên Trung Giáo chi chủ hay không?"

Giang Tiểu Phàm ngẩn người, sau đó nói: "Sư phụ là muốn ta..."

"Đúng." Ninh Dạ nói: "Ta muốn ngươi công khai thân phận Vô Nhai chuyển sinh của mình, đi thử một chút, xem xem có thể tiếp quản Thiên Trung Giáo hay không. Ngươi bây giờ đã thành Nhân Hoàng, Thần đạo nhập thể, hồn nhiên thiên thành, có đầy đủ chứng cứ chứng minh, ngươi chính là Vô Nhai chuyển sinh. Nếu như Thiên Trung Giáo còn nhận ngươi cái lão tổ tông này, vậy dĩ nhiên sẽ phụng ngươi làm chưởng giáo."

"Vậy nếu như bọn hắn không tiếp thu đây?" Mọi người đồng thời hỏi.

Ninh Dạ cười nói: "Vậy thì tiếp tục kế hoạch lúc đầu, trước tiên diệt Thiên Trung Giáo, lại diệt Tử Cực Cung."

Giang Tiểu Phàm đã minh bạch.

Hắn gật gật đầu: "Được, nếu như thế, đệ tử nguyện ý thử một lần!"

Chính như Ninh Dạ vừa nói, sau khi biết rõ lai lịch chân thực của bản thân, để hắn tiếp tục đi đối phó Thiên Trung Giáo, quả thật có chút không quá thích hợp. Nếu như thế, vậy thì cho Thiên Trung Giáo một cái cơ hội, cũng là cho mình một cái cơ hội.

Vận mệnh tương lai của Thiên Trung Giáo, chung quy là xem lựa chọn của chính bọn hắn.

Trung Nguyên Sơn.

Tổng đàn Thiên Trung Giáo.

Thư Nguyên Sướng tay cầm hương, đứng ở trong đại điện.

Phía trên đại điện cung phụng một tôn thần tượng, ba sợi râu đen, tay cầm Thần Uy Tháp, đỉnh đầu Vô Nhai Hoa Cái, mục quang sáng ngời, uy nghiêm tứ phương, không thể nhìn thẳng.

Nắm hương hướng tới thần tượng lạy ba bái, Thư Vân Sướng đem hương hỏa trong tay phụng tại hương đàn.

Hương yên niểu niểu mà lên, đem cả tòa đại điện lung tại trong yên vụ.

Dâng hương xong, Thư Nguyên Sướng lại dẫn chúng đệ tử quỳ xuống đất bái lạy ba cái, bên cạnh lễ sứ cao xướng: "Lễ tất!" (hoàn tất)

Hạ phương chúng nhân mới đứng dậy.

Thư Thanh Dạ chậm rãi xoay người: "Ai nha nha, rốt cục xong việc, những lễ nghi phiền phức đáng ghét này, thực sự là phiền đến chết rồi."

Thư Nguyên Sướng trừng nhi tử một cái: "Ngậm miệng, trước tổ sư đường sao có thể vô lễ như thế! Phạt ngươi cấm túc ba ngày!"

Thư Thanh Dạ phẫn nộ nhìn phụ thân, nhưng ở dưới ánh mắt tràn ngập uy nghiêm của phụ thân, chung quy chỉ có thể căm giận quay đầu không nói.

"Nghiệt súc không có quy củ!" Thư Nguyên Sướng hừ một tiếng, lớn bước đi ra bên ngoài từ đường.

Chỉ là chẳng biết vì sao, trong lòng không lý do sinh khởi một tia cảm thụ dị dạng bất diệu.

Chính đang nghi hoặc cảm giác bất tường này từ đâu mà đến, liền thấy mặt ngoài một người vội vã chạy vào: "Chưởng giáo!"

Chương 227 : Ngỗ nghịch

Chương 228: Ngỗ nghịch

Thư Nguyên Sướng là tối trọng lễ nghi.

Thấy đệ tử lên tiếng kinh hoảng, trong lòng trước hết đã có bất mãn: "Kinh hoảng cái gì?"

Đệ tử kia nói: "Bên ngoài có người, tự xưng là Vô Nhai lão tổ."

"Ngươi nói cái gì?" Hết thảy tu sĩ đồng thời chấn kinh.

Thư Nguyên Sướng trong mắt càng là mạo xuất tinh quang: "Thật can đảm, càng dám giả mạo tổ tiên!"

Đệ tử kia lắp bắp nói: "Nhưng mà... Nhưng mà..."

"Nhưng mà cái gì? Nói mau!"

Đệ tử vội nói: "Người kia đã kích phát Huyết Tự Bi!"

Lời này vừa ra, như lôi oanh đỉnh.

Huyết Tự Bi chính là năm đó Vô Nhai lão tổ lưu lại.

Năm đó Vô Nhai Tiên Tôn trước khi chết liền có chuẩn bị, lưu Huyết Tự Bi, cáo chúng đệ tử, như tương lai có người kích phát Huyết Tự Bi, liền nói rõ là bản thân chuyển thế trở về, lại lên vị trí chưởng giáo.

Vào lúc ấy, các đệ tử đều mãn tâm mong đợi Vô Nhai Tiên Tôn một lần nữa trở về, thống lĩnh bọn hắn.

Thế nhưng năm này qua năm khác, mấy ngàn năm trôi qua, Vô Nhai Tiên Tôn cũng chưa từng xuất hiện.

Các đệ tử đã từng trông ngóng tổ sư trở về đã sớm không còn hi vọng. Tối trọng yếu chính là, thời khắc gian nan nhất của Thiên Trung Giáo đã qua, bây giờ Thiên Trung Giáo là một trong thập nhị thượng giới, địa vị huy hoàng, đã không cần tổ sư trở về chống tràng diện nữa.

Vào lúc này, tổ sư đột nhiên trở về.

Hết thảy tu sĩ đều là mạc danh, sau đó không hẹn mà cùng nhìn hướng Thư Nguyên Sướng.

Thư Nguyên Sướng cả khuôn mặt đều vặn vẹo.

Nhưng hắn xưa nay tự xưng tôn sư trọng đạo, gặp sự tất tổ thượng hữu vấn, giờ phút này cũng không tiện đánh mặt của chính mình, chỉ có thể nói: "Người này ở đâu?"

"Ta đã đến rồi." Ngoài điện một cái thanh âm truyền đến.

Chính là Giang Tiểu Phàm, đột nhiên phiêu đến, tiến vào đại điện.

"Giang Tiểu Phàm? Là ngươi?" Tu sĩ Thiên Trung Giáo có không ít là biết Ninh Dạ, tự nhiên cũng biết tên đệ tử này của Ninh Dạ.

Làm sao hắn lại là Vô Nhai Tiên Tôn chuyển thế?

"Không thể nào!" Bên cạnh Thư Thanh Dạ đã kêu lên: "Đây nhất định là âm mưu của Ninh Dạ, lại dám phái đệ tử của mình đến giả mạo bản giáo tổ sư, ngươi thật là to gan! Người đâu, giết hắn!"

Đã có tu sĩ chuẩn bị xuất thủ.

Giang Tiểu Phàm thấp giọng hừ một tiếng: "Thật can đảm!"

Không giận tự uy, một cỗ uy thế bàng bạc đã tản ra.

Nhân Hoàng!

Đối phương không ngờ là cảnh giới Nhân Hoàng?

Chúng tu ngạc nhiên.

Thư Nguyên Sướng ánh mắt co rút lại: "Từ từ đã. Giang Tiểu Phàm, ngươi biết ngươi đang làm cái gì sao? Ngươi nói ngươi là Vô Nhai tổ sư chuyển thế, có chứng cứ gì?"

Giang Tiểu Phàm chỉ bên ngoài: "Huyết Tự Bi đã sáng lên, ngươi không dự định qua xem một chút sao?"

Thư Nguyên Sướng cười lạnh: "Chỉ bằng Huyết Tự Bi, nói rõ không được vấn đề."

Giang Tiểu Phàm cũng vui vẻ: "Nói rõ không được vấn đề? Thiên Trung Giáo năm ngàn năm nay không người kích hoạt Huyết Tự Bi, năm đó lúc bản tôn chuyển thế liền từng nói, ai có thể kích hoạt, người đó chính là bản tôn chuyển thế, các ngươi lại dám không thừa nhận?"

Bên cạnh một tên tu sĩ đã nói: "Ngươi cũng biết đã qua năm ngàn năm. Năm ngàn năm, biến hóa gì cũng có khả năng phát sinh. Ai biết có phải là ngươi lấy quỷ kế gì kích hoạt bia này, giả mạo tổ sư bản giáo đây?"

Giang Tiểu Phàm cười nói: "Như vậy a? Vậy các ngươi muốn chứng minh như thế nào?"

Một tên tu sĩ Nhân Hoàng đã nói: "Vô Nhai chính là ta thụ đạo chi sư, ngươi nếu là thầy ta chuyển thế, vậy hẳn là nhớ được một ít thụ nghiệp chi sự năm đó. Để bản tôn đến khảo giáo ngươi một phen."

Giang Tiểu Phàm lắc đầu: "Không cần khảo, chuyện trước kia, đã quên từ lâu, liền ngay cả thân phận này, cũng là khoảng thời gian này vừa mới nhớ tới. Ngươi như hỏi ta, ta là không biết."

Thư Nguyên Sướng mặt trầm xuống: "Ngươi cũng không nhớ tiền trần, lại dựa vào cái gì nói ngươi là thầy ta chuyển thế?"

Giang Tiểu Phàm hừ nói: "Chuyển thế chi nhân, ký ức trước kia liền sẽ lãng quên, lại không phải bí mật gì. Năm ngàn năm nay, ta nhiều lần chuyển thế, trải qua vô số trắc trở, quên mất trước kia, lại cái gì đáng kỳ quái? Bất quá ta cũng có thể hiểu được ý nghĩ của các ngươi, nếu lý do kích hoạt Huyết Tự Bi này còn chưa đủ, vậy cái này thì sao?"

Hắn nói liền tay nhất chỉ, chính rơi vào trên thần tượng trung ương đại điện, ngón tay chỉ hướng, chính là Thần Uy Tháp, Vô Nhai Cái.

Hai kiện thần khí này, chính là vật Vô Nhai Tiên Tôn cầm năm đó, cũng là bảo vật trấn giáo của Thiên Trung Giáo.

Chỉ là Vô Nhai Tiên Tôn chết rồi, chúng đệ tử khó mà phát huy uy năng, đại đa số thời điểm, đều là đem cung phụng tại điện thượng, làm tác dụng trấn điện.

Nhìn hướng ngón tay của Giang Tiểu Phàm, chúng tu đã minh bạch ý tứ của hắn.

Nếu như Giang Tiểu Phàm có thể chưởng khống hai vật này, thì chỉ sợ chính là bản tôn thật.

Mọi người nhất thời không dám quyết đoán, đều nhìn hướng Thư Nguyên Sướng.

Thư Nguyên Sướng cũng là nội tâm mâu thuẫn dĩ cực.

"Làm sao? Không dám để cho ta thử một lần?" Giang Tiểu Phàm cười hi hi nói.

Hít một hơi dài, Thư Nguyên Sướng cười dài nói: "Được, ngươi như muốn thử, vậy thì thử đi."

Nói đã nhượng ra vị trí.

Giang Tiểu Phàm cũng không phí lời với hắn, tiện tay một trảo đối với Thần Uy Tháp cùng Vô Nhai Cái, liền thấy nhị bảo đằng sinh hào quang, đã từ trên tay thần tượng từ từ thăng khởi, trong bảo quang luân chuyển, càng phóng ra hoan minh chi thanh.

Đó là năm ngàn năm không gặp, rốt cục gặp được chủ nhân trước đây của bản thân, phát ra vui sướng réo vang.

Đây là chuyện bất luận kẻ nào của Thiên Trung Giáo chưởng khống vật này đều không thể đạt đến.

Sau đó liền thấy trong mảnh quang hoa chuyển động kia, hai cái bảo vật đã ‘xoạt’ một tiếng rơi xuống trong tay Giang Tiểu Phàm.

Giang Tiểu Phàm trong tay lạc bảo, trong đầu thế mà hiện ra một chút hồi ức, trong khoảnh khắc đã biết phương pháp vận dụng.

Cười dài một tiếng, liền thấy Vô Nhai Hoa Cái kình thiên nhi khởi, trọn điện đường đều phát ra oanh minh vang động.

Hết thảy tu sĩ nguyên thần chập chờn, lại có một loại cảm giác nhìn mà muốn cúng bái.

Đồng thời Thần Uy Tháp thì quang hoa nội liễm, hình thành từng vòng từng vòng tồn tại như vòng xoáy, cùng Vô Nhai Hoa Cái một thu một phóng, hình thành một phiến thôn thổ thiên địa chi thế.

Liền ngay cả phía sau Giang Tiểu Phàm cũng đều xuất hiện một cái thân ảnh cao lớn vĩ đại, khuôn mặt đó rõ ràng là cùng thần tượng trên điện đường giống nhau như đúc, chính là Vô Nhai Tiên Tôn.

Nhìn thấy một màn này, chúng nhân nào còn không rõ, người trước mắt, thật sự chính là Vô Nhai Tiên Tôn chuyển thế.

"Thế nào?" Giang Tiểu Phàm đã nói: "Còn cần chứng minh sao?"

Hắn nhìn hướng Thư Nguyên Sướng.

Một cái nhìn tới này, Thư Nguyên Sướng lại có loại cảm thụ như rơi vào hầm băng.

Trước ngày hôm nay, hắn luôn cảm thấy bản thân là tôn sư trọng đạo, tâm tâm niệm niệm chính là tổ sư giáo hối.

Thế nhưng thời khắc này hắn đột nhiên tỉnh ngộ.

Nguyên lai mình tới nay đều không yêu sư phụ của bản thân.

Có mấy người, chỉ có chết rồi, không còn tồn tại, mới đáng giá tôn trọng.

Giống như thần, cao cao tại thượng, không cần hạ giới.

Một khi hạ giới rồi, phân quyền rồi, vậy liền không còn là tồn tại cần tôn trọng, mà là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt.

Thời khắc này Thư Nguyên Sướng, rốt cục đại triệt đại ngộ.

Hắn phát hiện bản thân thấy rõ bản thân.

Hắn, tới nay đều không hy vọng Vô Nhai Tiên Tôn trở về!

Giang Tiểu Phàm ánh mắt mang theo tia tia tiếu ý.

Hắn nhìn Thư Nguyên Sướng, không nói lời nào.

Những tu sĩ khác cũng đang nhìn Thư Nguyên Sướng, bọn hắn cũng có ý nghĩ của chính mình.

Không hẳn giống như Thư Nguyên Sướng, nhưng cũng chưa chắc có bao nhiêu bất đồng.

Không ai hi vọng bản thân lại thêm một cái người lãnh đạo trực tiếp.

Rất lâu.

Thư Nguyên Sướng nói: "Ngươi nếu như là thầy của ta, vậy thì hẳn là nhớ, năm đó lúc lần đầu tiên thu ta làm đồ đệ, đối với ta chi giáo dục chứ?"

Giang Tiểu Phàm hơi nhíu mày: "Vì ra vẫn là cần chứng minh? Ha ha, chuyện xa xưa như vậy, đừng nói ký ức ta chưa hoàn toàn khôi phục, coi như khôi phục, cũng sẽ không nhớ tới chuyện như vậy chứ?"

Thư Nguyên Sướng lạnh nhạt nói: "Vậy thì còn chưa đủ."

Giang Tiểu Phàm đến là đã minh bạch: "Kỳ thực ta coi như thật sự nhớ được, hồi đáp ngươi, ngươi cũng có thể nói hồi đáp sai lầm, đúng không?"

Thư Nguyên Sướng không có nói gì.

Giang Tiểu Phàm đã cười rộ lên: "Ta không kỳ quái ngươi sẽ làm cái lựa chọn này. Ta có chút tiếc nuối, nhưng cũng có chút vui mừng."

Chúng tu đồng thời nhìn hắn.

Giang Tiểu Phàm nói: "Ta tiếc nuối, là bởi vì ta năm đó, quả nhiên thu lấy một đám đồ đệ tốt... Ta vui mừng, là bởi vì cứ như vậy, giết các ngươi, cũng liền không còn chướng ngại tâm lý gì."

"Thật can đảm!" Thư Nguyên Sướng quát lớn lên, thế mà trước tiên lên tiếng.

Hắn không còn muốn nghe người này nói nhiều nửa câu nữa.

Chương 228 : Nhất nhân phiên thiên

Chương 229: Nhất nhân phiên thiên

Thư Nguyên Sướng vừa ra tay, toàn bộ đại điện hết thảy tu sĩ đồng thời xuất thủ.

Thời khắc này, không có ai nhận Giang Tiểu Phàm là sư phụ, tổ sư của bọn hắn.

Bọn hắn càng nguyện ý tin tưởng, đây là một cái địch nhân có chuẩn bị mà đến ý đồ soán vị!

Vô tận thần uy mênh mông mà ra, tịch quyển trường không.

Giang Tiểu Phàm nhưng thở dài một tiếng: "Tự tác nghiệt không thể sống!"

Thần Uy Tháp chuyển động, nương theo một phiến thần huy lưu chuyển kia, hết thảy tu sĩ Thiên Trung Giáo đồng thời tâm thần chập chờn, càng sinh khởi bất khả tự khống chi cảm thụ.

Giang Tiểu Phàm đã thở dài nói: "Đồ tuy chẳng ra gì, sư phụ năm đó cũng không phải người tốt lành gì a. Bất quá ta hiện tại đến là minh bạch vì sao phải như vậy, năm đó ta đã sớm định ra đại kế, muốn lấy các ngươi làm lô đỉnh, nếu như thế, tự nhiên cũng nên sớm chuẩn bị. Các ngươi chi kỹ nghệ, đều là ta truyền lại, các ngươi thật sự cho rằng, dựa vào liên thủ chi lực liền có thể đối kháng ta sao?"

Theo hắn lên tiếng, liền thấy một phiến thần uy kia càng lúc càng cường thịnh, trong thân thể mỗi cái tu sĩ đều không tự chủ được đang dật tán quang huy.

Thần đạo chi lực trán phóng, đó là căn cơ đến từ các đại năng tu sĩ Thiên Trung Giáo tu hành nhiều năm, là tiền vốn bọn hắn liên thủ có thể kháng Thánh Tôn.

Thế nhưng đối diện chính chủ, những năng lực này lại trở thành tiền vốn của Giang Tiểu Phàm.

Hết thảy địch nhân, lực lượng của bọn họ, đều là lực lượng của bản thân.

Thần Uy Tháp thu, Vô Nhai Hoa Cái phóng, giữa thu và phóng, chính là Thần đạo.

Dưới Thần đạo chi vực, chúng tu cảm thấy Giang Tiểu Phàm thời khắc này chính là thiên của bọn hắn, hết thảy thủ đoạn của bọn hắn, đều bị đối thủ sở chưởng khống, hết thảy thần thông uy năng đều tại giờ khắc này rơi xuống cảnh giới, Nhân Hoàng hạ đến Niết Bàn, Niết Bàn hạ đến Vô Cấu.

Mà khí thế của Giang Tiểu Phàm cũng đang không ngừng đề thăng.

Trong thân thể lực lượng đang trôi qua, đang cuồn cuộn không ngừng dâng tới Giang Tiểu Phàm.

Nếu như đổi thành người bên ngoài, chịu đựng thần thông uy năng khổng lồ như vậy sợ là đã sớm không chịu đựng nổi, thế nhưng thể chất thông linh, Thần đạo thiên thành, chính là vật tải tốt nhất của đạo này, thời khắc này tại dưới hành động của Giang Tiểu Phàm, cuồn cuộn không ngừng tiến vào trong thân thể hắn, dẫn tới tu vi của hắn cũng đang đột phi mãnh tiến.

Đây là tình cảnh trước nay chưa từng có, thông thường một cái Nhân Hoàng sơ cảnh muốn thành tựu đỉnh phong, cần chí ít mấy ngàn năm, cho dù là thiên túng kỳ tài, cũng cần bảy, tám trăm năm.

Thế nhưng tốc độ đề thăng của Giang Tiểu Phàm tại thời khắc này, quả thực chính là một giây một năm, đó là chân chính đem hết thảy tu vi của Thiên Trung đệ tử đều nhét vào tự thân, thành tựu tự thân.

Đây chính là bố cục năm đó của Vô Nhai Tiên Tôn, rốt cục tại thời khắc này phát huy tác dụng.

Đám người Thư Nguyên Sướng rốt cục tỉnh ngộ ra, đồng thời hét lớn: "Sư phụ, chúng ta biết sai rồi!"

Giang Tiểu Phàm cười lạnh: "Hiện tại gọi ta sư phụ, muộn rồi!"

Thần Uy Tháp rung lên, tâm thần tất cả mọi người rung chuyển dữ dội.

Thư Nguyên Sướng phát hiện tu vi của chính mình vẫn còn đang rơi xuống.

Đây đã không phải là áp chế, mà là chân chính rơi xuống, vĩnh viễn rơi xuống, từ Nhân Hoàng rơi xuống Niết Bàn xong, lại vẫn hướng về Vô Cấu tiếp tục rơi, phảng phất rơi vào vực sâu không đáy.

"Không! Không! Không!" Hắn điên cuồng gầm rống, tế xuất hết thảy bảo vật.

Thế nhưng Giang Tiểu Phàm chỉ là tiện tay huy động, những bảo vật kia liền hết thảy bị hắn lấy đi, Vô Nhai Hoa Cái tái thi thần uy, lần này không còn là thu, mà là phóng.

Cự đại áp bức đột nhiên xuất hiện, Thư Nguyên Sướng cảm giác mình chính đang đặt thân ở trong một cái cự đại luân trong bàn, bị hoành không nghiền ép. Đây là đang nghiền ép hết thảy đạo lực của hắn.

Quả nhiên sư phụ ngay từ đầu đã có chuẩn bị sao?

Hắn là muốn đem mình triệt để nghiền ép sạch sẽ, để thành tựu tự thân a!

Thư Nguyên Sướng bi phẫn chí cực: "Quân sư bất nghĩa, ta tất kháng chi!"

Sư bất nghĩa, đồ bất hiếu.

Cùng lắm như vậy.

Toàn bộ đại sảnh của Thiên Trung Giáo, hết thảy cấm chế tại thời khắc này hung hãn kích phát.

Những cấm chế này tại sau khi trải qua 5,000 năm năm tháng biến thiên, từ lâu đã không quan hệ cùng bố trí của Vô Nhai Tiên Tôn năm đó, hẳn sẽ không thụ chưởng khống.

Nhưng liền tại pháp trận cấm chế luân chuyển đồng thời, trong thiên không một cái đại thủ lạc hạ: "Thiên hạ trận đạo, đều là tự nhiên chi đạo. Ngô đạo bất hứa, trận thế bất hưng!" (ngô đạo bất hứa – đạo của ta không cho phép)

Theo lời nói này, liền thấy hết thảy cấm chế chi quang phảng phất như gà bị bóp cổ, chỉ là run lên một hồi, liền không còn động tĩnh.

Trận pháp cấm chế này, thế mà cũng bị trực tiếp áp chế lại.

"Ninh Dạ!" Thư Nguyên Sướng bi phẫn hô to.

"Phí lời, đồ đệ của ta đã đến, ta lại có thể nào không đến?" Ninh Dạ cười lạnh: "Đã cho các ngươi cơ hội, thế nhưng chính các ngươi không quý trọng, vậy thì chớ trách bản tọa vô tình."

Trong khi nói, một phiến tiên phong vân đãng, vạn ngàn tiên pháp tuôn trào mà ra, chính là Vạn Tiên Kỳ uy năng.

Không có đám người Thư Nguyên Sướng đối kháng, Thiên Trung Giáo này dù cho tu sĩ đông đảo, lại làm sao đề kháng Vạn Tiên Kỳ chi uy.

Liền thấy phong vân tản ra, vô tận tiên pháp chi triều tịch quyển mà tới, cả tòa Trung Nguyên Sơn đều bị bao phủ tại bên dưới tiên uy của Ninh Dạ.

Mà tại bên người Ninh Dạ, trong tầng mây càng có lượng lớn tu sĩ Vạn Tiên Minh.

Bọn hắn không có xuất thủ, chỉ là mắt lạnh nhìn xuống hạ phương.

Chỉ là trong lòng bọn họ cũng tự chấn động.

Thiên Trung Giáo tốt xấu cũng là đại tiên môn nổi danh cùng Vạn Tiên Minh, một trong thập nhị thượng giới, bây giờ lại bị Ninh Dạ cùng Giang Tiểu Phàm hai người liên thủ, liền dễ dàng tiêu diệt.

Tuy rằng trong này có Vô Nhai Tiên Tôn bố trí nguyên cớ, nhưng cũng có thể thấy được sư đồ hai người này chi thần thông quảng đại.

Đây chính là đại năng chi uy sao?

Khi tu vi đến loại cảnh giới như bọn hắn, thực sự là nhiều người mấy cũng không có ý nghĩa.

Nhưng cái nhận thức này không có khiến bọn hắn vui mừng, trái lại trong lòng tăng thêm lo lắng —— còn tiếp tục như thế, sợ là liền thật sẽ đem Tử Cực Thánh Tôn dẫn ra.

Thánh Tôn vừa ra, ai có thể chặn?

Mỗi cá nhân đều có tâm tư của chính mình, tâm thần chuyển động, lại nhìn thấy Thiên Trung Giáo nội một đạo lưu quang hiện ra, hướng về phương xa bỏ chạy.

Đáng tiếc còn chưa kịp đào tẩu, đã thấy Dung Thành vung tay lên: "Dừng chân!"

Một đạo không gian ấn pháp thi triển mà ra, Vô Thiên Thần Độn bây giờ tại trong tay Dung Thành thi triển ra đã là uy năng hiệu quả cực cường, đạo lưu quang đâm thủng chân trời kia tựa như đánh vào vô hình bích lũy, trực tiếp đem không gian va ong ong một tiếng, toàn bộ thiên không tựa một tấm nệm mềm, càng phát ra run rẩy lay động, như có thực chất.

"Làm sao có khả năng?" Trốn chạy chi nhân phát ra kinh dị gầm rống.

Như một chiêu này là Ninh Dạ thi thì cũng thôi, không nghĩ tới thế mà là cái Niết Bàn, càng cũng có thể ngăn cản bản thân bỏ chạy.

Thời khắc này thụ trở, người kia chưa thể thoát đi.

Trì Vãn Ngưng mắt sắc, đã nhận ra lai lịch đối phương, cười dài nói: "Hóa ra là Cổ Bất Kiếp!"

Người này chính là Cổ Bất Kiếp Nhân Hoàng đại năng của Tử Cực Cung, năm đó lúc đại chiến cùng Chính Khí Tông cũng từng đại hiển thần uy, giết đến vài tên cường nhân của Chính Khí Tông.

Không nghĩ tới hắn thế mà lại xuất hiện ở chỗ này.

Cổ Bất Kiếp hô lên: "Ninh Dạ, ta chính là người của Tử Cực Cung, ngươi dám động ta, thầy ta tất không tha cho ngươi!"

Ninh Dạ lông mày nhếch lên: "Di? Có ý tứ. Đang muốn tìm Tử Cực Cung các ngươi gây sự đây, các ngươi thế mà đưa tới cửa trước. Rất tốt, rất tốt. Người Thiên Đạo Minh đừng ra tay, những người khác, đồng loạt xuất thủ cho ta, giết hắn!"

Nghe nói như thế, thủ hạ trước kia của Lý Phượng Sơn, Vũ Sa Môn môn chủ Việt Thanh Hồng trong lòng run rẩy: "Minh Chủ, thật phải làm như thế sao? Hắn chính là đệ tử của Tử Cực Thánh Tôn a!"

Ninh Dạ nhìn nhìn nàng, hắn chậm rãi nói: "Đặc biệt là các ngươi. Hôm nay như Vũ Sa Môn tạo thành thương tổn đối với người này, ít hơn hai thành, vậy thì từ nay trở đi, Vũ Sa Môn cũng cũng không cần thiết tồn tại."

Việt Thanh Hồng bất đắc dĩ, nàng biết đã không còn lựa chọn, chỉ có thể nói: "Minh bạch, Vũ Sa Môn. . . Cùng Minh Chủ đồng sinh cộng tử!"

Nói nàng xoay người lại hô to: "Hết thảy Vũ Sa đệ tử nghe lệnh, toàn lực chặn giết!"

Chương 229 : Lật đổ

Chương 230: Lật đổ

Ầm!

Trong tiếng quát lớn phẫn nộ, chén trà trọng trọng đập xuống đất, nát thành đầy trời bột mịn.

Thương Lệnh Tuyệt hai mắt phun lửa: "Ninh Dạ! Ngươi thật to gan!"

Khoảnh khắc nhận được tin tức, Thương Lệnh Tuyệt quả thực không thể tin vào tai của chính mình, tái tam chất vấn, mới vững tin Cổ Bất Kiếp là thật chết rồi.

Chết ở trong tay Việt Thanh Hồng.

Đương nhiên, hắn biết đây kỳ thực chính là Ninh Dạ giết chết.

Chỉ là hắn không nghĩ tới, Ninh Dạ vậy mà thật sự dám làm như thế.

Hắn hoàn toàn không nhìn uy nghiêm của Tử Cực Thánh Tôn.

Tử Cực Cung đường đường đại phái, tự nhiên là không ném nổi tôn nghiêm như vậy.

Thương Lệnh Tuyệt lập tức hạ lệnh: "Tất cả mọi người, theo ta xuất chinh!"

Ra lệnh một tiếng, tu sĩ Tử Cực Cung tập kết mà ra, mênh mông cuồn cuộn sát hướng Vạn Tiên thượng giới.

Luận thực lực, đương nhiên là Vạn Tiên Minh càng mạnh hơn, đặc biệt là bọn hắn càng thu phục Thiên Trung Giáo.

Thế nhưng Thương Lệnh Tuyệt vẫn như cũ kiên tín Vạn Tiên Minh không dám thật sự làm gì Tử Cực Cung —— đây là một loại mê chi tự tin rất thú vị.

Rõ ràng Ninh Dạ đã dùng hành động biểu thị hắn không để ý Tử Cực Thánh Tôn, nhưng trên dưới Tử Cực Cung lại vẫn như cũ kiên định cho rằng, có Tử Cực Thánh Tôn tráo, bọn hắn sẽ không việc gì.

Đây là kiêu ngạo cùng tự tin ăn sâu tại trong nội tâm ngàn vạn năm nay của cửu đại môn phái, không phải một cái Nhân Hoàng bị giết, liền sẽ dễ dàng bị trừ khử.

Dưới cái nhìn của bọn họ —— cả gan làm loạn chỉ là Ninh Dạ, không phải Vạn Tiên Minh.

Ý nghĩ này cũng có đạo lý.

Đích đích xác xác, trong Vạn Tiên Minh phần lớn tu sĩ, cũng không hy vọng đắc tội Tử Cực Cung.

Nhưng bọn họ quên một vấn đề, chính là Ninh Dạ chân chính dựa vào cũng không phải Vạn Tiên Minh, mà là Thiên Đạo Minh.

Tử vân trùng tiêu, thượng chí thiên giới.

Vạn Tiên thượng giới đại môn mở rộng, cũng không có bất kỳ phòng vệ.

Thương Lệnh Tuyệt dẫn người của hắn, như thiên binh thiên tướng xông vào, nghênh diện là trong thượng giới, trong tầng mây, vô số tu sĩ củng vệ.

Ninh Dạ cao tọa trên Huyền Minh Tọa, cười lạnh nhìn Thương Lệnh Tuyệt: "Thương chưởng giáo, sát khí đằng đằng như thế chạy đến Vạn Tiên thượng giới ta, là muốn làm cái gì sao?"

Thương Lệnh Tuyệt mắt lộ ra hung ác chi sắc: "Ninh Dạ, ngươi thật là to gan, dám giết Nhân Hoàng Tử Cực Cung ta. Ngươi có biết hắn là đệ tử thân truyền của Tử Cực Thánh Tôn thầy ta không!"

"Biết." Ninh Dạ lạnh nhạt nói: "Muốn giết thì giết, lúc giết người, còn nhìn bối cảnh sao? Thiên Trung Giới nội, vô số yêu ma hoành hành, cửu đại chí tôn môn phái, lại không phải chưa từng trải qua khiêu chiến, cũng không thấy bao nhiêu đạo chích bởi vậy đền tội."

"Đánh rắm!" Thương Lệnh Tuyệt hô lên: "Cổ Bất Kiếp không phải người thường."

"Không bình thường mấy, cũng là người chết." Ninh Dạ lạnh nhạt nói: "Thương Lệnh Tuyệt, ngươi cũng đồng dạng. Ngươi đã dám nhập nơi đây, là cho rằng ta không dám xuống tay với ngươi sao? Bất quá lần này, ngươi đoán sai rồi."

Ninh Dạ nói cười lạnh một tiếng: "Quan giới!"

Theo hắn ra lệnh một tiếng, Vạn Tiên thượng giới ầm ầm đóng cửa.

Thương Lệnh Tuyệt cũng không úy kỵ, cười dài nói: "Ninh Dạ, nơi này là thượng giới, Tử Cực thượng giới ở ngay gần đây. Ngươi thật sự cho rằng, ngươi ở chỗ này giết người của Tử Cực Cung ta, sẽ giấu diếm được Thánh Tôn sao?"

"Đương nhiên sẽ không, vì vậy ta cũng không có ý định để cho các ngươi chết. . . Nhốt các ngươi lại là được, thế nhưng ngươi ngoại lệ." Ninh Dạ nở nụ cười: "Xuất thủ!"

Theo hắn lên tiếng, Phượng Tiên Lung, Tử Lão đã dồn dập hiện thân, hướng tới Thương Lệnh Tuyệt chính là một phiến huyền vụ thần thông tuôn tới.

Thương Lệnh Tuyệt cũng không nghĩ tới đối thủ nói đánh là đánh, kinh ngạc trong lòng, liền muốn niệm động pháp quyết, dẫn động cửu thiên thần lôi kiếp, vừa có thể sát địch, cũng có thể đưa tin cho Tử Cực Thánh Tôn.

Ninh Dạ nhưng chỉ cười lạnh nói: "Vô dụng."

Trong nháy mắt, phong vân tiêu tán, thiên đạo kiếp lôi này càng căn bản là vô pháp xuất hiện.

Hắn bây giờ đạo cảnh đại tiến, khí vận chi nùng tột đỉnh, nơi này lại là Vạn Tiên chủ tràng, hắn không cho phép, Thương Lệnh Tuyệt căn bản là đừng hòng xúc động kiếp lôi mảy may.

Tử Cực Thánh Tôn chính là Kiếp Đạo Chí Tôn, thiên kiếp chi hạ, không gì đỡ nổi, thế nhưng thời khắc này, Ninh Dạ phảng phất hóa thân Tử Cực, hắn không cho, liền không người nào có thể dùng Kiếp đạo, thậm chí ngay cả lôi quang đều không thể hưng khởi.

Người của Tử Cực Cung cũng là kinh ngạc trong lòng, nghĩ Ninh Dạ này tu vi sao đã tinh thâm đến mức độ như vậy. Xuất thủ cũng không do dự, dồn dập tế xuất bảo vật trong tay, chỉ là bảo vật của bọn họ đại thể cùng Kiếp đạo tương quan, vì vậy đã có phần lớn căn bản liền vô pháp phát huy tác dụng.

"Ninh Dạ nhận lấy cái chết!" Một tên tu sĩ đã hướng tới Ninh Dạ xuất thủ, ngọc phượng hiện thân, phượng vũ cửu thiên, bên trong thanh đề, càng thấy tiên phong vân niểu, đã ngăn trở chúng nhân xuất thủ.

Chính là Tử Cực Cung Lạc Phượng Tiên Tử Lâm Lạc Phượng.

Đồng thời lại có hai tên Nhân Hoàng đại năng, một tên Hạo La Tiên Tôn, một tên Hãn Hải Tiên Tôn, các thi thủ đoạn.

Liền thấy một mảnh bảo liên bỗng dưng sinh khởi, nhiếp hồn đoạt mệnh, chính là U Hỏa Tử Liên của Hạo La Tiên Tôn kia; lại có một con thôn thiên cự kình bằng không xuất hiện, kình thôn vạn vật, già thiên tế nhật, chính là Thôn Nhật Hải Thú Hãn Hải Tiên Tôn kia tu thành.

Hai người đồng thời hướng Ninh Dạ xuất thủ, Ninh Dạ an nhiên bất động.

Sau lưng hắn, Giang Tiểu Phàm nhẹ nở nụ cười, tay nắm ấn quyết, một vệt thần quang sáng lên: "Đi thôi, đi thôi, vạn sự khả hưu!" (hưu ~ ngừng, nghỉ, kết thúc)

Theo lời nói này, liền thấy bảo liên quang ám, hải thú chao đảo.

Tiếp lấy Giang Tiểu Phàm tái xuất một kích, một đạo vô hình thần nhận đã bỗng dưng hoá sinh.

Chính là Trảm Thần Nhận của hắn.

Hắn trước đây chỉ có thể vận dụng tại chiến trường thần hồn, nhưng bây giờ Giang Tiểu Phàm thần thông đại thành, rốt cục có thể hiện hình ra ở ngoài. Trảm Thần Chi Nhận bổ ra, hết thảy tu sĩ Tử Cực Cung đồng thời một trận tâm động thần diêu, đều ý thức được kích này uy năng không phải chuyện đùa, không thể ngạnh kháng.

Thương Lệnh Tuyệt ‘hắc’ một tiếng, trong tay xuất hiện một mặt lệnh kỳ nho nhỏ, đối không vung lên, Trảm Thần Nhận kia công thế hơi hơi thụ trở.

Nhưng vào lúc này, ba người Lâm Lang, Trì Vãn Ngưng, Công Tôn Điệp nhìn lẫn nhau một cái, đồng thời xuất thủ, một đạo kiếm hoa sắc bén nghênh không mà ra, đâm hướng một chỗ trống rỗng trong thương khung.

Liền thấy thiên mạc tại thời khắc này phảng phất nứt ra, một vòng hoa quang thịnh phóng, lệnh kỳ trong tay Thương Lệnh Tuyệt thế mà thêm ra một tầng u ám mờ mịt.

Thương Lệnh Tuyệt nhìn cờ nhỏ trong tay: "Bảo vật nhiễm bẩn. . . Hư Không Sinh Trần bí thuật. . . Không nghĩ tới các ngươi thế mà có thể tu thành đến trình độ như vậy, bội phục. Thế nhưng không đủ!"

Thương Lệnh Tuyệt quát lớn một tiếng, giương tay nhấn xuống.

Trong hư không một cái siêu đại thủ ấn như thiên thần chi thủ đánh về tất cả mọi người.

Ninh Dạ nhếch mép nở nụ cười: "Đến cùng là Tử Cực Nhân Hoàng, cùng Lý Phượng Sơn kia có chỗ bất đồng, thực lực của ngươi xác thực còn mạnh hơn hắn. Thế nhưng đáng tiếc a. . . 200 năm trước ta chưa thành Nhân Hoàng, đã có thể đem Lý Phượng Sơn ra giết, hiện tại ngươi lại tính là gì?"

Lần này liền Thiên Cơ Điện đều không cần sử dụng, Ninh Dạ vươn tay đâm ra một chỉ, chính là Nhất Tuyến Thiên thần thông năm đó tập từ Xích Nhiêm, chỉ là bây giờ tại trong tay Ninh Dạ thi ra, uy năng cường thịnh đâu chỉ trăm ngàn lần.

Dưới tùy ý một chỉ, Thương Lệnh Tuyệt hư không đại thủ tựa như pha lê nứt vỡ ‘Cách cách cách’ phá nát.

Thương Lệnh Tuyệt trong lòng kinh hãi: "Ngươi thế mà thành Nhân Hoàng rồi! ?"

Ninh Dạ tuy tru Thiên Trung Giáo, nhưng xuất thủ chủ yếu là Giang Tiểu Phàm, Ninh Dạ tự thân tu vi hầu như chưa hiển lộ, thậm chí ngay cả Vạn Tiên Minh cũng có thật nhiều người không biết.

Mãi đến thời khắc này, bọn hắn mới minh bạch nguyên lai Ninh Dạ đã thành Nhân Hoàng rồi.

Ninh Dạ cười dài nói: "Muốn giết ngươi, có thành Nhân Hoàng hay không cũng không quan trọng. Đương nhiên, ta làm Nhân Hoàng, chí ít thời điểm ngươi bại trận bị bắt, có thể có chút bộ mặt."

Nói Tinh Hồng Tử Liêm đã xuất hiện, cùng Trảm Thần Nhận của Giang Tiểu Phàm sáp nhập một chỗ, hóa thành một thanh trạc thiên thần nhận, hướng tới Thương Lệnh Tuyệt chém xuống.

Hắn càng là thật muốn chém giết Thương Lệnh Tuyệt!

Chương 230 : Lần nữa ma xâm

Chương 231: Lần nữa ma xâm

Một kích Ninh Dạ cùng Giang Tiểu Phàm liên thủ xuất kích này, uy năng to lớn vượt xa tưởng tượng.

Thương Lệnh Tuyệt trong lòng thậm chí có loại cảm giác, chính là Thánh Tôn xuất thủ, sợ bất quá chỉ như vậy chứ?

Hắn không nghĩ tới Ninh Dạ vậy mà thật sự hung ác như thế, thật sự dám hạ độc thủ đối với hắn, một khắc đó trong lòng rốt cục sợ hãi.

Hắn lên tiếng cuồng khiếu: "Sư phụ cứu ta!"

"Vô dụng!" Ninh Dạ lãnh khốc nói: "Vạn Tiên thượng giới đã phong tỏa, đại trận chi uy, dù cho không thể toàn diện ngăn cản, chí ít có thể chống đỡ chốc lát, đủ ta trảm sát ngươi."

Thần nhận huy động, Thương Lệnh Tuyệt trong lòng tuyệt vọng.

Nhưng vào lúc này, chân trời sáng lên, thiên khai nhất tuyến.

Một tia quang huy đột nhiên chiếu xuống.

Rơi vào trên người Thương Lệnh Tuyệt, càng là đem Thương Lệnh Tuyệt trực tiếp nhiếp lên, phi hướng không trung.

Một màn này khiến tất cả mọi người vì thế yên tĩnh.

Tình huống gì?

Tại sao hảo hảo Vạn Tiên Đại Trận đột nhiên lại xuất hiện kẽ nứt?

"Ngăn cản hắn!" Tất cả mọi người đã đồng thanh hô to.

Trong Vạn Tiên thượng giới, một cái thanh âm thâm trầm bỗng nhiên vang lên: "Ninh Dạ, ngươi thật là to gan, lại dám ra tay đối với chưởng giáo Tử Cực Cung. Bất quá ngươi cho rằng ngươi làm được sao?"

Ninh Dạ dương tay vồ một cái: "Yêu ma phương nào, hiện hình cho ta!"

Dưới một trảo này, không thấy nhân ảnh, chỉ nhìn thấy mãn thiên tinh quang thiểm hiện, Ninh Dạ lần này xuất kích, càng là vô công.

Ngược lại là Thương Lệnh Tuyệt đã mượn cơ hội bay lên, hướng về phía kẽ nứt, hô lớn nói: "Các đệ tử mau theo ta ra ngoài, chờ tổ sư đến rồi, lại tru diệt kẻ này!"

Nhưng mà tại thời khắc người Tử Cực Cung muốn lui, Ninh Dạ lại là một chưởng vỗ hướng không trung: "Đi ra cho ta!"

Trong hư không một đạo thân ảnh hiển hiện, chỉ là mới vừa xuất hiện, liền tiêu thất.

Cứ việc chỉ là nhìn thoáng qua, trên mặt Ninh Dạ nhưng xuất hiện một tia mỉm cười không dễ bị phát hiện, sau đó hắn "kinh nộ" đứng lên: "Ai cũng đừng hòng chạy!"

Song thủ đồng xuất, vạn ngàn thải quang như tơ lạc hạ, hình thành thiên la địa võng, đem chúng nhân của Tử Cực Cung bọc lại.

Chỉ có Thương Lệnh Tuyệt không chịu chưởng khống, càng là dọc theo kẽ nứt kia bay ra, thoáng chốc vô tung.

Lúc tái xuất hiện, đã là ở ngoại giới.

Nhìn lại Vạn Tiên thượng giới, liền thấy Vạn Tiên thượng giới đã bị bao phủ dường như một cái kén tằm, toàn bộ bị phong toả, hiển nhiên người của Tử Cực Cung muốn trốn ra được, đã vô khả năng.

Thương Lệnh Tuyệt trong lòng bi phẫn, bất quá vẫn là nói: "Đại năng phương nào xuất thủ cứu giúp, Lệnh Tuyệt cảm kích bất tẫn."

Bên người một cái thân ảnh đã hiện hình, lại là một tên nam tử sắc mặt âm vụ, cười nói: "Thiên Thủ Tôn Giả, tham kiến Thương chưởng giáo."

Thiên Thủ Tôn Giả?

Thương Lệnh Tuyệt nghĩ nghĩ, nhất thời nhớ không nổi tên tuổi người này, chỉ có thể nói: "Đa tạ tôn giả cứu giúp."

Thiên Thủ Tôn Giả kia đã nói: "Thương chưởng giáo không cần khách khí, bất quá ngươi hôm nay mạnh mẽ xông vào Vạn Tiên Giới, lại là thất sách a."

Thương Lệnh Tuyệt tức giận nói: "Ta cũng không nghĩ tới Ninh Dạ thế mà lớn mật như thế, vậy mà thật sự dám ra tay đối với Tử Cực

Cung ta, ta nhất định phải lập tức bẩm báo sư tôn."

Lời còn chưa dứt, Thương Lệnh Tuyệt bỗng nhiên tâm thần run lên, sắc mặt đột nhiên trắng bệch.

Thiên Thủ Tôn Giả kia vội vàng đỡ lấy Thương Lệnh Tuyệt, sau đó lông mày nhíu một cái: "Ngươi trúng Trảm Thần Nhận của Giang Tiểu Phàm, dù chưa toàn diện chịu đựng, nhưng vẫn là nguyên thần thụ tổn. Đến, ta giúp ngươi!"

Nói một chưởng đánh vào sau lưng Thương Lệnh Tuyệt.

Thương Lệnh Tuyệt vốn định chống cự, lập tức liền cảm thụ được một chưởng này của Thiên Thủ Tôn Giả xác thực không có sát ý, một dòng nước ấm tràn vào, cả người càng là không nói ra được thư thái.

Rất là cảm kích: "Đa tạ tôn giả ra tay giúp đỡ."

Thiên Thủ Tôn Giả nhưng cười hắc hắc: "Không khách khí, nếu ngươi đã tiếp nhận sự giúp đỡ của ta, vậy từ nay về sau, chúng ta chính là người mình."

Thương Lệnh Tuyệt kinh ngạc: "Cái gì... Di?"

Thương Lệnh Tuyệt ngẩn ra, bỗng nhiên thân thể nhất trệ, hai mắt hơi hơi ửng hồng, một tia quang hoa quỷ dị đã từ trong mắt hiển hiện.

Sau đó vẻ mặt hắn đều trở nên quỷ dị lên, lẩm bẩm nói: "Ngươi nói không sai, từ giờ trở đi... Chúng ta chính là người mình."

"Ha Ha Ha Ha! Đúng vậy, đúng vậy!" Thiên Thủ Tôn Giả ngửa đầu cười to: "Hiện tại có thể đi gặp sư tôn ngươi."

Thương Lệnh Tuyệt nhẹ nhàng gật đầu: "Đúng, đi gặp sư tôn."

Hai người liền hướng về Tử Cực thượng giới bay đi.

Tử Cực thượng giới.

Tử Cực Thánh Tôn đoan tọa chính trung, bốn phía là mấy trăm đệ tử Chính Khí Tông, các chiếm kỳ vị, thể nội không ngừng phóng thích ra Hạo Nhiên Chính Khí chi huy.

Mà trên mặt Tử Cực Thánh Tôn, thỉnh thoảng liền sẽ có hắc khí nổi lên, nhưng vẫn tại dưới Hạo Nhiên Chính Khí áp chế, dần dần trừ khử, cũng khiến cho sắc mặt Tử Cực Thánh Tôn biến hóa hắc một trận bạch một trận, biến ảo không ngừng.

Mà tại đỉnh đầu Tử Cực Thánh Tôn, càng là lơ lửng một thanh cổ kiếm kỳ lạ.

Kiếm kia thực tế cũng không có vật thực, mà là do tử sắc lôi đình ngưng tụ mà thành, chính là Tử Cực Càn Lôi kia, lại bị dùng để luyện chế thành một thanh kiếm.

Thiên Kiếp Thần Lôi Kiếm!

Lợi nhận phủ đầu, thỉnh thoảng còn có thể vặn vẹo ra đạo đạo quang hoa, bổ vào đỉnh đầu Tử Cực Thánh Tôn, nổi lên trận trận thần quang, vậy là Tử Cực Thánh Tôn thể nội ma khí liền lại lần nữa tiêu tán.

Thời khắc này nương theo một đạo lôi đình lạc hạ, trong phanh nhiên vân động, Tử Cực Thánh Tôn ông vang một trận lôi minh chi âm.

Nghe thấy thanh âm có chút trong suốt này, Tử Cực Thánh Tôn thở ra một hơi thật dài: "Hô, rốt cục lại tiêu giảm một tầng. Trở về chính đạo, ngay trong tầm tay!"

Trong mắt Tử Cực Thánh Tôn đã xuất hiện hào quang hưng phấn.

"Chúc mừng Thánh Tôn!" Chu vi hết thảy đệ tử Chính Khí Tông đồng thanh chúc mừng.

"Ha ha, cũng nhờ có các ngươi." Tử Cực Thánh Tôn mỉm cười nói, nhưng trong lòng tự bất đắc dĩ, tuy rằng cảm tạ, nhưng chờ công thành chi nhật, chung quy vẫn là phải giết chết toàn bộ.

Đến lúc đó không tránh khỏi cùng Hạo Nhiên lão quỷ lại là một phen cãi cọ, cùng lắm lại bồi chút chỗ tốt đi.

Hắn chính đang suy nghĩ, bỗng nhiên trong lòng hơi động.

"Di?" Tử Cực nhìn hướng giới ngoại.

Giới ngoại truyền đến thanh âm Thương Lệnh Tuyệt: "Đệ tử Lệnh Tuyệt, cầu kiến sư tôn!"

Tử Cực Thánh Tôn hừ nói: "Không phải đã nói, kỳ hạn bản tôn bế quan, không phải can hệ trọng đại, không thể quấy rối sao? Vì sao còn tới quấy rầy!"

Thương Lệnh Tuyệt khóc nức nở truyền đến: "Sư tôn, đệ tử cũng là xuất phát từ bất đắc dĩ a. Đúng là việc này lớn, không thể không báo."

"Nói! Chuyện gì?"

"Ninh Dạ... Ninh Dạ công kích Tử Cực Cung, bây giờ, Tử Cực Cung trên dưới tất cả mọi người, đều đã thành tù binh của Ninh Dạ rồi!"

"Ngươi nói cái gì?" Tử Cực Thánh Tôn tức giận, lửa giận trong lòng dâng lên đồng thời, một phiến hắc khí lại lần nữa oanh nhiễu.

Tử Cực Thánh Tôn chấn động trong lòng, cố gắng tự trấn định, Thiên Kiếp Thần Lôi Kiếm chuyển động, Oành Oành Ầm Ầm đánh ra một loạt kiếp lôi, đồng thời hết thảy đệ tử Chính Khí Tông tụng niệm, từng mảng từng mảng Hạo Nhiên Chính Khí dũng hiện, lúc này mới miễn cưỡng đem ma khí tái phát áp chế lại.

Thượng giới chi môn ầm ầm mở rộng, Thương Lệnh Tuyệt đã tiến nhập.

Tử Cực Thánh Tôn cả giận nói: "Đến cùng là chuyện gì... Di? Không đúng!"

Tử Cực Thánh Tôn đột nhiên phát hiện không ổn, kinh ngạc nhìn Thương Lệnh Tuyệt cùng với Thiên Thủ Tôn Giả bên cạnh hắn: "Ngươi... Ngươi là ma!"

Liền thấy Thiên Thủ Tôn Giả kia cười dài nói: "Bàn Xà Chúa Tể, bản nhân hướng ngài vấn an! Trúng chủ ta chi đạo, há có thể dễ dàng thoát thân!"

Nói 'Ầm' một tiếng, Thiên Thủ Tôn Giả cùng Thương Lệnh Tuyệt đồng thời bạo liệt, thể nội thao quyển ra trùng thiên ma khí, nháy mắt tràn ngập toàn bộ Tử Cực thượng giới.

"Không!"

Bên trong thượng giới, truyền đến gào thét tuyệt vọng của Tử Cực Thánh Tôn.

Chương 231 : Lấy lui làm tiến (thượng)

Chương 232: Lấy lui làm tiến (thượng)

Vạn Tiên thượng giới, tiên chiến còn đang tiếp tục, bất quá cục diện lại là thế cục nghiêng về một phía.

Ninh Dạ không có xuất thủ nữa, chỉ là lấy tay chống cằm, tựa như đang ngẩn người, kì thực ngón tay đang không ngừng bấm tính.

Bỗng nhiên, Ninh Dạ tựa như nhận ra được cái gì, khẽ ngẩng đầu nhìn về phương xa.

Sau đó trên mặt xuất hiện tiếu ý: "Xong rồi."

Sau đó liền lại tiếp tục cúi đầu, đối với chiến cuộc trước mắt nhìn cũng không thèm nhìn một cái.

Tử Cực Cung tuy mạnh, thế nhưng không có Tử Cực Thánh Tôn, không có Thương Lệnh Tuyệt, không có Cổ Bất Kiếp, chỉ những người còn lại hiện tại này, chỉ dựa vào Thiên Đạo Minh liền dễ dàng có thể giải quyết, huống chi còn có Vũ Sa Môn các loại bang phái đã không có lựa chọn, chỉ có thể khăng khăng một mực theo Ninh Dạ. Đương nhiên bọn hắn không phải cho rằng Ninh Dạ có thể đối kháng Tử Cực Thánh Tôn, chẳng qua là cảm thấy nếu như Tử Cực thật sự xuất thủ, hẳn là Lang Gia Thánh Tôn cũng sẽ xuất thủ.

Mọi người đều có chỗ dựa, đây có lẽ là mong đợi lớn nhất của Vạn Tiên Minh, cũng không biết Ninh Dạ tới nay chưa từng hi vọng những Thánh Tôn khác ra mặt cho mình.

Chiến đấu kết thúc rất nhanh, một lát sau, Việt Thanh Hồng bay đến bên người Ninh Dạ: "Khởi bẩm Minh Chủ, tất cả người của Tử Cực Cung đã bị đánh hạ. Đại bộ phận người là bị bắt sống, bất quá vẫn có số ít phần tử ngoan cố, lấy tự hủy nguyên thần tuẫn giáo. Cũng may Nhân Hoàng cảnh đều tại."

"Ngô." Ninh Dạ thuận miệng nói: "Thông báo Tử Cực Cung lưu thủ chi nhân, để cho bọn hắn tới chuộc người."

"Cái gì?" Việt Thanh Hồng ngạc nhiên: "Chuộc người?"

Ninh Dạ nhìn nhìn Việt Thanh Hồng: "Làm sao? Ngươi vẫn đúng là muốn đem những người này đều lưu lại Vạn Tiên Minh hay sao?"

Việt Thanh Hồng lúng túng: "Thuộc hạ không phải ý này. Chỉ là ta còn tưởng rằng... Tưởng rằng..."

"Tưởng rằng ta muốn dùng tính mệnh đệ tử Tử Cực Cung cùng Thánh Tôn đàm phán?" Ninh Dạ cười hỏi.

Việt Thanh Hồng cúi đầu không nói.

"Kỳ thực cũng không sai, kế hoạch của ta vốn là có một bước này, bất quá vận khí coi như không tệ, ông trời che chở, hiện tại không cần nữa." Ninh Dạ thuận miệng nói: "Đi đi, thông báo Tử Cực Cung."

Việt Thanh Hồng cũng chỉ có thể lĩnh mệnh rời khỏi.

Trì Vãn Ngưng sáp lại gần: "Xong rồi?"

"Ân" Ninh Dạ nở nụ cười: "Xuất thủ rất quả đoán, tới liền tự bạo, đủ hung ác!"

Công Tôn Điệp hừ một tiếng: "Ma đầu làm việc, trước nay vẫn vậy."

"Chỉ là đáng tiếc Đông Bình bọn hắn a. Đám gia hỏa này, liền không thể hơi hơi có kỹ xảo chút sao?" Ninh Dạ thở dài.

Bàn Xà ma xâm Tử Cực, tất nhiên là sẽ không để cho hắn dễ dàng loại bỏ ma đạo.

Chỉ bất quá Tử Cực cũng coi như cẩn thận, quan bế thượng giới, không cho xuất nhập.

Ninh Dạ cũng là mượn lần quyết đấu này, giúp Bàn Xà đạt thành mục đích.

Nhưng chuyện này, hắn cũng không phải là nói rõ với Bàn Xà, mà là cố ý mượn Hắc Viêm phóng ra tin tức, khiến Bàn Xà cùng Tử Diệp tự mình lợi dụng.

Bọn hắn đến cũng xác thực là lợi dụng, chỉ là thủ pháp không giống với Ninh Dạ thiết tưởng.

Ninh Dạ vốn thiết tưởng chính là, cứu ra Thương Lệnh Tuyệt, mượn thân phận của Thương Lệnh Tuyệt trà trộn vào Tử Cực thượng giới, sau đó lại giở trò cũ, giống Ninh Tiện như vậy vô thanh vô tức xâm tập Tử Cực Thánh Tôn.

Không nghĩ tới đám ma đầu làm việc căn bản liền không có tuần tự tiến lên giống như Ninh Dạ, mà là chơi mô thức cuồng phong bạo vũ.

Trực tiếp ma hóa Thương Lệnh Tuyệt, sau đó liền khởi động tự bạo, đem ma đạo nghiệp lực xâm nhiễm toàn giới.

Điển hình thô dã cuồng bạo hình đấu pháp.

Nhưng ngươi khoan hãy nói, kỳ thực cũng rất hữu dụng.

Bởi vì một khi làm như thế, xui xẻo liền không còn là một cái Tử Cực Thánh Tôn, mà là tất cả mọi người trong Tử Cực thượng giới, cũng bao gồm những đệ tử Chính Khí Tông kia.

Rất hiển nhiên, cách làm của Tử Diệp bọn họ, chính là khiến Tử Cực Thánh Tôn không chỗ mượn lực. Bọn hắn không giống Ninh Dạ phải quan tâm tính mệnh những người này, chỉ cần có thể ngăn cản hành vi loại bỏ ma đạo của Tử Cực, hết thảy đệ tử Chính Khí Tông giết hết rồi cũng không sao.

Bất quá điều này đối với Ninh Dạ mà nói liền có chút đau đầu.

Dù sao cứ như vậy, Thịnh Đông Bình cùng Dương Cực Phong cũng tất nhiên gặp xui xẻo.

Bọn hắn cũng thân nhiễm ma đạo, nhưng dù sao cũng là đệ tử Chính Khí Tông, có Ninh Dạ tại, có thể giúp bọn hắn loại bỏ.

Phiền phức chân chính vẫn là Tử Cực.

Tử Cực vào lúc này tuyệt đối là kích nộ công tâm, bây giờ đệ tử Chính Khí Tông vô dụng, không cẩn thận liền sẽ bị hắn giết hết toàn bộ.

Tuy rằng Thịnh Đông Bình cùng Dương Cực Phong cũng đều là chuyển thế phân thân, nhưng nếu như có thể, Ninh Dạ vẫn là không hy vọng bọn hắn chết đi.

Nghĩ nghĩ, Ninh Dạ nói: "Đem Hãn Hải Tiên Tôn cùng Hạo La Tiên Tôn, đưa tới cho Chính Khí Tông."

"Cái gì?" Tất cả mọi người đều giật mình.

Công Tôn Điệp càng là nói: "Mấy tên này chính là Nhân Hoàng, đáng giá một đám lớn tư nguyên đây."

Ninh Dạ trừng nàng một cái: "Đông Bình cùng Cực Phong đều tại trên tay Tử Cực, lúc nào cũng có thể bị hắn giết chết. Hi vọng lão già này còn chưa có thịnh nộ công tâm đến mức độ lập tức giết người... Đem người đưa tới cho Chính Khí Tông, bọn hắn tự nhiên sẽ biết nên làm thế nào. Nói không chừng, còn có thể giúp chúng ta chia sẻ một ít áp lực."

Nghe nói như thế, Trì Vãn Ngưng minh bạch: "Ta tự mình đi làm."

Đã thông báo việc này, Ninh Dạ đứng thẳng người lên, bay ra Vạn Tiên thượng giới.

Lang Gia Các.

Quy Linh Nương nằm nghiêng tại trên giường thơm, giống như ngủ say, nửa say nửa tỉnh.

Bỗng mở mắt, nhẹ giọng nói: "Đi ra đi."

Thân hình Ninh Dạ thiểm hiện, đi tới Quy Linh Nương tọa tiền: "Đệ tử Ninh Dạ, tham kiến sư tôn."

Quy Linh Nương chậm rãi ngồi dậy: "Ngươi còn biết tới gặp ta. Những năm này, ngươi thật uy phong đây."

Ninh Dạ mỉm cười: "Đệ tử tùy hứng, đến là chọc không ít phiền phức cho sư tôn."

"Tiểu phiền toái đến cũng không khẩn yếu, nhưng ngươi ngàn vạn lần không nên, ngay cả Tử Cực Cung đều trêu chọc. Chẳng lẽ ngươi cho rằng có tổ sư che chở, liền có thể bảo an vô sự sao?"

Ninh Dạ cười đáp: "Muốn bảo hoàn toàn không có ý tứ nhờ sư tổ bao che, hiển nhiên là huênh hoang khoác lác. Bất quá mọi việc đều có quy củ, đệ tử là kháo bản lãnh của chính mình đánh bại Tử Cực Cung, nếu như chuyện gì cũng phải thỉnh giáo tổ sư, vậy loại môn phái này, cần có ích lợi gì."

Quy Linh Nương hừ một tiếng: "Lời này của ngươi nói với ta vô dụng, có bản lĩnh nói với Tử Cực đi."

Ninh Dạ lắc lắc đầu: "Thánh Tôn lão nhân gia hắn hiện tại e rằng đã không phải thời điểm giảng đạo lý."

"Ý gì?"

"Đệ tử mới từ thượng giới hạ xuống, trước lúc đến, cảm thụ được Tử Cực thượng giới xuất hiện ba động dị dạng, ẩn có ma khí hiện thế."

"Ân?" Quy Linh Nương cả kinh trong lòng: "Ma đạo xâm lấn Tử Cực thượng giới? Có liên quan gì tới ngươi không?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Tự nhiên là không quan hệ, việc này kỳ thực không cần hỏi ta. Thánh Tôn hẳn là tạm không có gì đáng ngại, chỉ là ma đạo còn không đến mức ảnh hưởng hắn. Chỉ bất quá lão nhân gia hắn có lẽ sẽ bởi vậy tỳ khí không tốt lắm, nếu như không có người đứng ra giải quyết, chỉ sợ là sẽ phát điên."

"Ngươi gặp phải phiền phức, nhưng muốn những Thánh Tôn khác vì ngươi điều hòa?"

Ninh Dạ nhưng mỉm cười lắc đầu: "Ta không phải muốn sư tôn vì ta cầu tình, là thỉnh sư tôn đứng ra, vì đệ tử Chính Khí Tông cầu tình. Bất kể nói thế nào, đệ tử Chính Khí Tông đều là vô tội. Tối trọng yếu chính là... Tử Cực Cung cùng Chính Khí Tông, là không thể phát sinh vấn đề, dù sao hậu quả quá nghiêm trọng."

"Vậy còn ngươi? Ngươi định thế nào?" Quy Linh Nương kinh ngạc.

Ninh Dạ tự tin nở nụ cười: "Tử Cực Thánh Tôn muốn tìm đệ tử phiền phức, vậy liền để cho hắn tìm."

Lời nói đơn giản, nhưng để lộ ra tự tin cường đại.

Quy Linh Nương có chút vô pháp lý giải, nhìn nhìn Ninh Dạ, nói: "Ta thật là càng lúc càng nhìn không thấu được ngươi. Bất quá ngươi nói cũng đúng, việc này xác thực không thích hợp liên luỵ quá lớn, ta lập tức liền đi liên hệ các phái khác, vô luận thế nào, sự tình không thể khuếch đại."

Chương 232 : Lấy lui làm tiến (hạ)

Chương 233: Lấy lui làm tiến (hạ)

Tử Cực thượng giới.

Tử Cực Thánh Tôn nộ hỏa bừng bừng.

Hai trăm năm khổ cực, một sớm phế tận, có thể nói trực tiếp đem hắn đánh về nguyên hình.

Không chỉ như vậy, liền đệ tử Chính Khí Tông đều chịu đến độc hại, hiện tại chỉ có thể tự vệ, còn nói giúp hắn áp chế, vậy thì đừng nghĩ.

Ma đầu!

Còn có Ninh Dạ!

Tử Cực Thánh Tôn vừa nghĩ tới hai cái danh tự này, cả người đều muốn điên rồi.

Hắn muốn giết ra ngoài, thế nhưng hiện tại tự thân tình huống nguy cấp, giết ra ngoài liền sẽ triệt để bại lộ bản thân. Hắn tuy rằng ở đây bị ma đạo xâm tập, nhưng chung quy không phải là không có cơ hội loại bỏ, không đến trình độ sơn cùng thủy tận, ý nghĩ liều mạng cũng sẽ không lớn.

Đang lúc bàng hoàng do dự, lại nghe được bên ngoài có âm thanh truyền đến: "Tử Cực lão hữu, có thể dung bỏ chút thời gian gặp mặt?"

"Hạo Nhiên Thánh Tôn?" Tử Cực cả kinh trong lòng.

Bên này vừa xuất thủ, Hạo Nhiên Thánh Tôn liền nổi bong bóng, không nghi ngờ chút nào, việc này đã phát.

Tử Cực Thánh Tôn hừ nói: "Có lời gì, liền ở bên ngoài nói đi."

Hạo Nhiên Thánh Tôn cười nói: "Ta có thể hiểu được chỗ khổ của ngươi. Xem ra trận chiến cùng Ác Sát Ma Tổ năm đó, mang đến cho ngươi không ít phiền phức. Chỉ tiếc lão hữu bí mật không nói, chung quy là phòng bị quá đáng. Cần gì phải vậy đây?"

Tử Cực hừ một tiếng: "Đổi thành là ngươi, cũng sẽ làm như vậy chứ?"

Bây giờ bí mật đã tiết, hắn cũng thẳng thắn lên.

Hạo Nhiên Thánh Tôn nói: "Ta có thể hiểu được. Bất quá môn hạ đệ tử ta, không nên bởi vậy chết đi. Ninh Dạ đã đem Hãn Hải cùng Hạo La giao cho ta, bọn hắn tốt xấu cũng là đệ tử của ngươi, ta có thể đem bọn hắn trả lại ngươi, kính xin lão hữu thả cho môn hạ ta một con ngựa."

"Ninh Dạ?" Tử Cực cả kinh trong lòng, bản năng nghĩ đến, chẳng lẽ nói lần này là Ninh Dạ cùng Hạo Nhiên Thánh Tôn liên thủ ám toán bản thân?

Việc này hắn không thể không nghĩ nhiều, dù sao năm đó là Tử Cực

Cung xuống tay với Chính Khí Tông trước.

Hạo Nhiên Thánh Tôn lại không phải người ngu, lại liên tưởng đến lời hắn mới vừa nói, e rằng sớm đoán được đầu mối. Dưới tình huống này, hẳn là cũng có thể đoán được, Tử Cực một khi công thành, liền sẽ giết chết hết thảy đệ tử Chính Khí Tông.

Vì vậy hắn liên thủ với Ninh Dạ tính toán bản thân, về đạo lý hoàn toàn nói được xuôi.

Thậm chí điều này cũng có thể giải thích tại sao Ninh Dạ lá gan lớn như vậy, dám công nhiên ra tay, chính là bởi vì sau lưng hắn không chỉ có Lang Gia Thánh Tôn, còn có Hạo Nhiên Thánh Tôn.

Lưỡng đại Thánh Tôn chống đỡ, Ninh Dạ bất quá là đao trong tay bọn họ mà thôi.

Nghĩ tới đây, trong lòng Tử Cực liền thấp thỏm lên.

Hạo Nhiên Thánh Tôn không biết trong lòng hắn bây giờ rất nhiều ý nghĩ, chỉ là nói: "Bọn hắn hiện tại cũng thân nhiễm ma đạo, nhưng cũng may nhập ma không sâu, ta còn có thể loại bỏ, nếu như thời gian dài, sợ sẽ không còn hồi thiên chi lực. Đương nhiên, lão hữu như chịu giao người, chỗ này của ta có Chính Khí Bảo Giám, Nhân Đạo Bút, Hạo Nhiên Thư tam bảo, có thể tạm thời cho lão hữu mượn. Có ba vật này tại, có thể giúp lão hữu trấn áp ma tính."

Tử Cực trong lòng hừ lạnh.

Đó là bảo bối của ngươi, ta như dùng, cùng trực tiếp tìm ngươi xuất thủ có cái gì khác biệt?

Tối trọng yếu chính là, đám đệ tử này những năm nay đã lý giải rất nhiều đối với bản tôn tu hành, là vô luận thế nào cũng không thể truyền đi.

Đây cũng là nguyên nhân Tử Cực căn bản không muốn thả người, vì vậy cũng không để ý tới.

Hắn bên này ngậm miệng không nói, liền nghe lại một cái thanh âm vang lên: "Tử Cực, làm việc không thể quá mức. Lưu người một tia, ngày khác cũng hảo gặp lại a."

Chính là Lang Gia Thánh Tôn.

Tử Cực trầm giọng nói: "Nếu ta không giao đây?"

Lang Gia cũng không nói lời nào, nhưng lại là một cái thanh âm vang lên: "Thượng giới có quy củ của thượng giới, đệ tử chi tranh, thượng giới theo thường lệ là sẽ không can thiệp. Tử Cực Cung tân bại, Thương Lệnh Tuyệt Cổ Bất Kiếp đã chết, Hãn Hải cùng Hạo La tại trong tay Chính Khí Tông, chỉ dựa vào những người còn lại, sợ là không ngăn được Chính Khí Tông. Nếu như Tử Cực lão hữu quyết giữ ý mình, Chính Khí Tông tối đa tổn thất mấy trăm đệ tử này, Tử Cực Cung sợ là liền sẽ xong."

Nói lời này chính là Tài Quyết Thánh Tôn.

Tử Cực cực kỳ giận dữ: "Ngươi là đang dùng Tử Cực Cung uy hiếp ta?"

Tài Quyết Thánh Tôn đã nói: "Bản tôn xưa nay công bằng, làm việc lấy công đạo làm tiền đề."

Tử Cực quả thực tức muốn thổ huyết.

Quy củ là dùng để ràng buộc người phía dưới, không phải dùng để ràng buộc người phía trên.

Cửu đại thánh tôn mặc kệ chuyện hạ giới, đó là không muốn quản, không phải là không thể quản.

Nhưng chuyện bây giờ náo động đến khá lớn, các giới Thánh Tôn đều không hy vọng Chính Khí Tông cùng Tử Cực Cung tại dưới loại tình huống này trở mặt chém giết. Cũng giống như đại quốc đánh cờ, một khi hai cái đại quốc thân tự hạ tràng quyết đấu, rất có thể liền sẽ diễn biến thành thế chiến.

Thánh Tôn chính là tồn tại cấp bậc đạn hạt nhân, một khi hạ tràng, đó đúng là sẽ hủy diệt Thiên Trung Giới.

Vì vậy các Thánh Tôn tại thời khắc này tự thân đứng ra, mục đích chính là tận lực trừ khử hai phái tranh chấp.

Đương nhiên bọn hắn không có nghĩ tới, bọn hắn kỳ thực đã rơi vào trong tính toán của Ninh Dạ.

Nguyên bản kế hoạch của Ninh Dạ là ma đầu trong bóng tối xâm tập, Ninh Dạ chưởng khống Tử Cực Cung xong, bằng thứ này đàm phán cùng Tử Cực Thánh Tôn, vì chính mình tranh thủ thời gian.

Thế nhưng kế hoạch không đuổi kịp biến hóa, ma đầu làm việc trương cuồng, đem tất cả mọi người đều kéo vào.

Ninh Dạ cũng không thể không thay đổi kế hoạch, nghĩ biện pháp mượn đệ tử Chính Khí Tông chi sự làm điểm mưa gió.

Ninh Dạ tuy rằng chưởng Vạn Tiên Minh, nhưng trên bản chất lại như là cái tiểu quốc không có đạn hạt nhân, trêu chọc đại quốc nào đó, khẳng định là sẽ bị gõ gõ. Vì vậy Ninh Dạ thẳng thắn không vì mình cầu tình, mà là cầu tình cho Chính Khí Tông, khiến mọi người vì chuyện Chính Khí Tông đứng ra tạo áp lực.

Đối với các Đại Thánh tôn mà nói, bọn hắn muốn tránh khỏi chính là Chính Khí Tông cùng Tử Cực Cung đối kháng, nhưng theo Tử Cực Thánh Tôn, đây chính là hành vi liên thủ của Ninh Dạ cùng Chính Khí Tông, vì vậy bọn hắn bảo vệ không chỉ là đệ tử Chính Khí Tông, cũng bao gồm Vạn Tiên Minh.

Đương nhiên phương diện nào đó giảng, điều này cũng không sai —— Ninh Dạ đem Hãn Hải cùng Hạo La hai vị Tiên Tôn giao cho Chính Khí Tông, bãi đủ thành ý, liền ngay cả Hạo Nhiên Thánh Tôn đều phải cảm tạ hắn.

Các tiên nhân là không có bao nhiêu đầu óc chính trị, lễ vật có muốn liền muốn, đối với vòng vèo sau lưng suy nghĩ không được nhiều như vậy.

Thời khắc này Tử Cực đã nói: "Hạ giới công bằng đối kháng? Đây chính là nguyên nhân tại sao Ninh Dạ dám xuống tay với Tử Cực Cung?"

Hạo Nhiên Thánh Tôn mỉm cười nói: "Ninh Dạ làm việc là có chút quá đáng, bất quá hắn đã đem người đều thả, hiển nhiên vẫn là có đúng mực. Tử Cực Cung những năm này làm việc càn rỡ, thích hợp gõ gõ một thoáng, cũng không có gì không thể."

Dưới cái nhìn của hắn, lời nói này của bản thân công bằng giữ chính, không có bất kỳ chỗ nào bất công, Vạn Tiên Minh tuy rằng đánh Tử Cực Cung, nhưng cũng xác thực không có đuổi tận giết tuyệt, Tử Cực Thánh Tôn xác thực không cần thiết xuống tay với Vạn Tiên Minh.

Nhưng nghe vào trong tai Tử Cực Thánh Tôn, đó chính là trần trụi che chở.

Hắn tức giận đến toàn thân co giật: "Vậy là, các ngươi là cố ý muốn như vậy?"

Liền nghe thanh âm của Hạo Nhiên Thánh Tôn, Tài Quyết Thánh Tôn, Lang Gia Thánh Tôn, còn có đám người Vạn Diệu Thánh Tôn đồng thời truyền đến: "Vô sự đừng sinh sóng gió, kính xin Tử Cực lão hữu đại cục làm trọng. Như lão hữu mở ra một con đường, vấn đề của ngươi, chúng ta tự giúp đỡ ngươi giải quyết."

"Không cần!" Tử Cực Thánh Tôn gầm lên: "Muốn người? Có thể. Phiền phức của bản tôn, cũng không cần các ngươi hỗ trợ. Bất quá các ngươi nhớ kỹ lời này cho bản tôn, chuyện hôm nay, bản tôn nhớ rồi. Ngày sau sẽ báo!"

Nói tay áo vung lên, đã đem hết thảy đệ tử Chính Khí Tông đưa ra giới ngoại.

Mắt thấy chúng đệ tử Chính Khí Tông rốt cục trở về, Hạo Nhiên Thánh Tôn nhưng không có một chút vui mừng nào.

Thở dài một tiếng: "Tử Cực ma căn đã gieo, tâm thái thất hành, có thể lý giải. Đây là một đại kiếp nạn trên con đường tu đạo của hắn, cũng coi như là thiên đạo chi khảo nghiệm, liền xem bản thân hắn giải quyết như thế nào đi."

Nói tay áo tản ra, đem chúng đệ tử đưa tới hạ giới, đã tự rời đi.

Lang Gia Thánh Tôn thì như có suy tư, nhìn nhìn Tử Cực thượng giới, lại nhìn một chút Vạn Tiên thượng giới, bỗng nở nụ cười, nói:

"Hảo tiểu tử, cũng thật là ngay cả chúng ta đều tính toán."

Nhưng không để ý, trái lại cười dài một tiếng, tự về bản giới.

Chương 233 : Xuất quan báo thù

Chương 234: Xuất quan báo thù

Không còn đệ tử Chính Khí Tông áp chế, bản thân lại ma đạo sâu sắc thêm, Tử Cực Thánh Tôn trong một khoảng thời gian tiếp sau đó cũng đừng hòng giải quyết vấn đề nhập ma.

Ninh Dạ rốt cục cũng đạt được thời gian bản thân cần.

Kỳ thực đối với hắn mà nói, Nhân Hoàng sơ cảnh cùng Nhân Hoàng đỉnh phong cũng chưa chắc khác biệt bao nhiêu, chỉ bất quá hắn xưa nay đều lực cầu ổn thỏa mà cách làm cấp tiến, điều này có quan hệ cùng Vấn Thiên Thuật, cũng có quan hệ cùng tính cách của bản thân hắn.

Loại phong cách hành sự đặc thù này khiến rất nhiều người không mò ra Ninh Dạ đến cùng muốn làm cái gì, không làm rõ được trong hồ lô hắn bán thuốc gì, chỉ biết Ninh Dạ bây giờ là càng lúc càng không dễ chọc, liền ngay cả Tử Cực Thánh Tôn đều vô hình ăn cái nghẹn.

Nhưng người người đều biết, chờ Tử Cực xuất quan chi nhật, sợ sẽ là thiên hạ đại biến chi thì.

Chuyện liền hạ tầng chi nhân đều biết, các Thánh Tôn đương nhiên sẽ không thể không nhìn ra.

Bất quá Thánh Tôn cũng mỗi người có suy nghĩ riêng, đối với các đại Thánh Tôn nhất tâm lực cầu đột phá mà nói, mỗi một cái tu sĩ thiên tài mới nổi đều có ý nghĩa tồn tại của hắn, có thể mang cho bọn họ đánh thức, thậm chí chỉ dẫn trong tương lai.

Chính là bởi vì nhìn thấy một chút manh mối, mọi người cũng liền ngầm thừa nhận loại cách cục này.

Loại kết quả này chính là tại những ngày sau đó Tử Cực Cung càng lúc càng không dễ chịu, Vạn Tiên Minh thì danh tiếng cường thịnh.

Mặt khác, Tam Tinh chi vực, Thất Dạ Tinh Quân cùng tu sĩ Thiên Tàm đối kháng vẫn đang tiếp tục.

Theo thời gian không ngừng chuyển dời, Thất Dạ Tinh Quân đối với cái đại đạo thần binh này lĩnh ngộ cũng càng lúc càng nhiều, bây giờ hắn đã nắm giữ gần nửa đạo tắc, tự thân đạo cảnh cũng vì thế đột phi mãnh tiến, ngược lại là Ninh Dạ, cho tới bây giờ tối đa cũng chỉ là nắm giữ một thành rưỡi tả hữu, tốc độ xa xa lạc hậu so với Thất Dạ Tinh Quân.

Nhưng Thất Dạ Tinh Quân cũng biết, theo thời gian trôi đi, tốc độ của Ninh Dạ sẽ càng lúc càng nhanh, đến lúc đó mới là thời điểm xem hư thực.

Lẫn nhau song phương có thể nói đều đang cạnh tốc, một hồi so đấu ngộ đạo khoáng nhật trì cửu, cũng theo thì gian trôi đi dần dần đến thời khắc nhìn thấy chung cuộc.

Điểm chuyển chiết, vẫn như cũ là tại Thiên Trung Giới bên này.

Tử Cực thượng giới.

Là một cái tiểu thế giới độc lập, nó tựa như một viên vệ tinh màu tím, lơ lửng ở thượng không Thiên Trung Giới.

Nơi này đã từng là tồn tại khiến thiên hạ kính ngưỡng, nhưng từ sau Tử Cực Cung Vạn Tiên Giới nhất chiến năm đó, Tử Cực thượng giới liền triệt để quan bế.

Liền ngay cả tân nhậm Tử Cực Cung chưởng giáo Lâm Lạc Phượng đều bị cự tuyệt tiến vào.

Ba trăm năm qua, Tử Cực thượng giới lại như là một viên tiểu tinh cầu lẻ loi, ở nơi đó hư không chuyển động, quang huy ảm đạm, mịt mờ như tị thế.

Chỉ là ngẫu nhiên có từng vòng từng vòng hắc sắc quang vựng nổi lên, đại biểu cho nơi đó chính đang phát sinh một hồi chính ma lưỡng đạo vô hình đối kháng.

Loại tình huống này một mạch kéo dài ròng rã 300 năm.

Thẳng tới hôm nay.

Luôn luôn bình tĩnh Tử Cực thượng giới bỗng nhiên thịnh phóng ra mảng lớn tử điện quang hoa.

Vô tận lôi vân dày đặc Tử Cực thượng giới chi không, hướng tới thượng giới cuồng oanh mà xuống, lôi đình chi uy lừng lẫy như vậy, đạo uẩn thiểm hiện, thình lình đã là Cửu Trọng Thiên Kiếp chi uy năng khủng bố.

Đây là uy năng liền Thánh Nhân cũng không dám ngạnh kháng, nhưng tại thời khắc này xuất hiện, hướng tới Tử Cực thượng giới cuồng phách, phảng phất toàn bộ Tử Cực thượng giới đều tại giờ khắc này độ kiếp.

Như động tĩnh này, tự nhiên cũng đã kinh động những người khác.

Thời khắc này, toàn bộ Thánh Tôn, còn có tam giới các lộ tu sĩ dồn dập hiện thân, kinh ngạc nhìn tới. Liền thấy Tử Cực thượng giới kia tại trong lôi đình thiên uy không ngừng co rút lại, dần dần càng hình thành nên một quả cầu.

Lôi điện như lửa, đạo tắc như vũ, cuồng lạc mà xuống, một phiến diệt thế chi lực rộng lớn mà ra, uy năng khủng bố, liền ngay cả những thượng giới khác đều dồn dập hướng nơi xa thối lui, chỉ sợ gặp phải vạ lây.

Mà Tử Cực thượng giới kia vẫn còn đang co rút, dần dần đã thu nhỏ đến như một quả trứng, chỉ là ở bên trong ẩn nhiên có một bóng người ẩn hiện, cuộn tròn thân thể, như trẻ con ngủ say.

Sau đó liền thấy chân trời một đạo Tử Cực Càn Lôi đặc biệt thô to Ầm Ầm lạc hạ, bổ vào trên Tử Cực thượng giới kia, liền nghe Rắc rắc rắc một trận thúy hưởng, Tử Cực thượng giới thế mà vỡ thành hai mảnh, một cỗ lực lượng cường hãn chí cực từ trong "Trứng" quét ngang mà ra, đảo qua thiên không Thiên Trung Giới, hết thảy Thiên Trung Giới chi nhân đều phát hiện dị tượng, ngưỡng thiên nhìn tới, liền thấy ánh sáng giữa trưa tại thời khắc này toàn diện ảm đạm, y như trời sập.

Sau đó là một cái thân ảnh khổng lồ chậm rãi thăng khởi, già thiên tế nhật, bao trùm toàn bộ bầu trời.

"Ta, về rồi!"

Cự đại thanh âm ầm ầm vang lên, vang vọng tại trong lòng của mỗi cá nhân.

Là Tử Cực Thánh Tôn!

Chỉ là hắn hôm nay, so với trước lại có sự khác biệt.

Không có Thiên Cức Thần Lôi Kiếm, không có một thân thần khí đạo bào kia, toàn thân tắm rửa thần quang, dường như một cái quang nhân lâm thế, nhưng uy phong lẫm lẫm, không giận tự uy.

Quanh thân oanh nhiễu mảng lớn kiếp lôi, như xà dũng động, đạo tắc huyền ảo đều tại kỳ thân.

Tử Cực Thánh Tôn càng là phát ra ha ha cuồng tiếu: "Ninh Dạ, lần này thật là nhờ có ngươi. Bất phá bất lập, nếu như không có ngươi, bản tôn cũng không có dũng khí đi ra một bước này. Mà hiện nay, bản tôn rốt cục đại thành. Làm hồi báo đối với ngươi hại bản tôn năm đó, bản tôn sẽ tự tay đem ngươi đánh vào ma giới!"

Nói bước ra một bước, hướng Vạn Tiên thượng giới mà đi.

Thấy tình hình này, Lang Gia Thánh Tôn đã nói: "Tử Cực, đừng kích động!"

"Cút ngay!"

Lang Gia Thánh Tôn lời còn chưa dứt, Tử Cực Thánh Tôn đã gầm lên một tiếng.

Một đạo lôi đình giữa trời phách lạc, bổ về phía Lang Gia thượng giới, Lang Gia thượng giới hắc bạch chi vụ lay động, nâng lên lôi đình kia, sau đó liền nghe trong Oanh nhiên chấn hưởng, Lang Gia thượng giới lại bị đánh cho hướng nơi xa phi độn.

Nhất kích chi lực này, tựa như trực tiếp đem một cái tinh cầu xem là bóng bàn đánh ra ngoài.

Cũng may Lang Gia Thánh Tôn kịp thời ứng đối, hắc bạch lưỡng nghi chi quang điên cuồng chuyển động, mãi đến tận bay ra trăm vạn dặm, mới miễn cưỡng bảo vệ bản giới không phá, trong lòng cũng tự chấn động, bật thốt lên: "Không nghĩ tới ngươi thế mà tinh tiến như vậy?"

Tu vi đến Thánh cảnh, mỗi tăng lên một bước đều thiên nan vạn nan, thế nhưng một kích này của Tử Cực Thánh Tôn, đã đầy đủ chứng minh quá khứ 300 năm này bản thân có đại tinh tiến.

Theo Lang Gia thượng giới lui lại, bốn phía hết thảy thượng giới lần nữa trốn xa.

Trong tinh không một cái thanh âm cao vút mà lên: "Tử Cực, ngươi thế mà nhờ vào đó đột phá, thiên đạo chi ngộ hữu thành, đây là chuyện tốt. Thế nhưng ngươi tinh tiến quá tốc, tâm cảnh bất ổn, chỉ sợ ma đạo vẫn chưa toàn bộ loại bỏ. Hà tất vội vã báo thù như thế."

Chính là Nhật Diệu Thánh Tôn.

Tử Cực cười to: "Nhật Diệu lão đầu, ngươi còn không có nhìn ra sao? Ta vì đi ra một bước này, đã là khuynh tận hết tất cả. Đáng tiếc ta sắp thành lại hỏng, chung quy là chưa thể toàn diện loại bỏ, từ đây đã cùng thiên đạo vô duyên. Tất cả những thứ này, đều là Ninh Dạ gây nên, ta không giết hắn, khó tiêu mối hận trong lòng!"

Nhật Diệu Thánh Tôn nghe xong, cũng chỉ có thể thở dài.

Đúng, hắn đã nhìn ra rồi.

Tử Cực vì loại bỏ ma đạo, nghịch cảnh cường xông, thậm chí ngay cả Thiên Cức Thần Lôi Kiếm cùng sào huyệt của chính mình đều phụ vào, kết quả tu vi đạo cảnh đều có cự đại đề thăng, nhưng tự thân cũng là bị ma tính ảnh hưởng đến.

Ảnh hưởng này đã bị hắn hạ xuống thấp nhất, khiến cho hắn sẽ không nhập ma, thế nhưng đại giá chính là triệt để mất đi thiên quyến.

Làm tu thiên đạo chi nhân, mất đi thiên quyến liền mang ý nghĩa không còn khả năng lên cấp, vì vậy lần tấn thăng này cũng là tấn thăng cuối cùng của hắn, điều này khiến cho hắn làm sao không nộ, làm sao không hận?

Dốc hết tất cả lửa giận, Tử Cực Thánh Tôn cao hống:

"Ninh Dạ! Nạp mạng đi!"

Vô biên lôi đình hóa thành tử điện cự thủ, đã hướng về Vạn Tiên thượng giới kia chộp tới.

Chương 234 : Đạo cảnh đối kháng

Chương 235: Đạo cảnh đối kháng

Tử Cực Thánh Tôn một kích này xuất thủ, muốn đem hết thảy tất cả trong Vạn Tiên thượng giới đều yên tiêu vân tán, mặt mũi của ai, Tử Cực hắn cũng đều sẽ không cho!

Liền tại mảnh tử sắc lôi đình này vân tụ đồng thời, Vạn Tiên thượng giới, một phiến tiên phong vân động.

Hắc bạch chi huy tái khởi, cùng Lang Gia thượng giới đến là có mấy phần tương tự.

Chỉ là chỗ bất đồng chính là, ngoại trừ lưỡng nghi thái cực đồ này ra, còn có vạn ngàn tinh quang phù động, mỗi một luồng ánh sáng đều như tình nhân chi thủ, triền triền miên miên, ti ti quyển quyển.

Lôi đình hủy diệt rơi vào lưu luyến ti nhu kia, càng chịu đến không ngừng hao mòn, đạo tắc biến mất, còn lại duy có uy năng của bản thân thần thông.

Sau đó liền thấy một đạo hào quang trùng thiên nhi khởi, hình thành nghịch xông cự trụ, cột sáng này tại xông ra Vạn Tiên thượng giới đồng thời, càng hóa thân làm một tôn đại thụ che trời do quang phác hoạ mà thành, cành lá phồn mậu, kết ra vô số trái cây.

Trái cây tự cành cây lạc hạ, mỗi một viên trái cây đều hóa thành một đạo tiên pháp, một đạo thần thông, nghênh hướng Tử Cực Thánh Tôn thịnh nộ chi kích.

Vậy là phía trên Vạn Tiên thượng giới liền bùng nổ ra khủng bố tiên phong vân triều.

Uy năng này là mạnh như thế, liền ngay cả Vạn Tiên thượng giới đều bị nó thúc đẩy, bay hướng chân trời.

Giới nội thanh âm của Ninh Dạ đã truyền đến: "Tử Cực, ân oán giữa ngươi và ta, không cần thiết liên lụy những người khác. Ngươi muốn đánh, ta theo ngươi là được. Những người khác, vẫn là để cho bọn hắn rời khỏi đi."

"Tất cả đều phải chết!" Tử Cực Thánh Tôn hiển nhiên không có ý định cho Ninh Dạ cơ hội.

Trong tay Tử Cực Càn Lôi huyễn hóa, đã ngưng tụ thành một thanh trường thương.

"Tử Cực Càn Lôi Thương, Thiên Phạt!" Hướng về Vạn Tiên thượng giới ném đi.

Giữa không trung một cái thanh âm vang lên: "Tử Cực, ngươi cần gì phải như vậy. Coi như mất đi thiên quyến, cũng không cần tái tạo sát nghiệt, đồ thương thiên hòa."

Theo lời nói này, liền thấy một mảnh không gian chiếu sáng lấp lóe, thế mà đem thanh trường thương do Tử Cực Càn Lôi biến thành này trừ khử tại vô tung, chính là Hằng Vũ Thánh Tôn kia xuất thủ.

Hằng Vũ tu Không Gian chi đạo, thực lực chân thực là đệ nhất cửu tôn, nhưng cho dù là hắn, lần hóa giải này cũng không cách nào hoàn toàn thành công. Liền thấy một mảnh không gian ba động nổi lên, thiên lôi dư quang tiếp tục tuôn ra, nhưng lại một lần nữa bị Ninh Dạ hóa giải.

Hằng Vũ cũng hơi kinh ngạc: "Hảo thủ đoạn, bây giờ ngươi, đã không kém gì ta. Bất quá ngươi cũng chớ nên hiểu lầm, ta chỉ là không muốn thương nhiều vô tội. Lại thêm, Ninh Dạ muốn cùng ngươi một đối một, đây là chuyện tốt. Nếu Vạn Tiên Minh thật liên thủ, ngươi cũng chưa chắc có thể thắng."

Hắn nói chưa dứt lời, nói như vậy, Tử Cực càng lúc càng phẫn nộ: "Ngươi cũng xem thường ta? Lại thử cái này!"

Hai tay hắn hợp bão (*làm động tác ôm), lại là một đạo thô to lôi điện quang trụ lạc hạ.

Tu vi đến trình độ như hắn, đã xem thường biến hóa, chính là thực thực tại tại thiên kiếp thần uy, phảng phất thời khắc này hắn chính là thiên đạo, thay trời phạt mệnh, hết thảy tồn tại đối địch với hắn, đều phải chịu đựng thiên phạt.

Ninh Dạ cười nói: "Đa tạ Hằng Vũ Thánh Tôn xuất thủ, bất quá lão tiểu tử này, ta còn không sợ hắn. Muốn thành Thánh Tôn, cần trước tiên thành đại sự, sáng tạo lịch sử, mới thành tựu được huy hoàng. Hôm nay ta liền trảm Thánh Tôn để thành Thánh!"

Lời này liền Hằng Vũ Thánh Tôn đều bất mãn: "Tiểu tử khẩu khí thật cuồng!"

Lại là thật không nhúng tay nữa.

Liền thấy trong Vạn Tiên thượng giới xuất hiện một cái không gian thông đạo, vô số tu sĩ Vạn Tiên Minh dồn dập thông qua không gian thông đạo kia bị truyền tống rời khỏi.

Một chiêu này khiến Hằng Vũ Thánh Tôn đều kinh ngạc.

Người này Không Gian chi đạo thế mà đã đến mức độ này?

Chỉ là truyền tống người khác rời khỏi thì cũng thôi, then chốt đây chính là làm được tại dưới áp lực của Tử Cực Thánh Tôn.

Mà Ninh Dạ dám tại dưới loại tình huống này, đem lượng lớn Nhân Hoàng đều đưa đi, có thể thấy được hắn là thật có tự tin.

Tử Cực thấy thế, cuồng tiếu nói: "Thật can đảm! Nếu như thế, vậy liền đến đây đi! ! !"

Dương tay vung lên, lại là ngàn vạn trọng lôi đình tử điện tuôn ra.

Nương theo mảnh thiên kiếp chi huy này, là một cỗ run rẩy xuất phát từ nội tâm, phảng phất tất cả mọi người tại thời khắc này đều đã biến thành tội nhân.

Liền ngay cả những Thánh Tôn khác quan chiến cũng vì thế run sợ.

Nhật Diệu Thánh Tôn thở dài nói: "Quả nhiên đã đến mức độ này sao? Thiên kiếp chi trừng, phạt tại thể, cũng phạt tại tâm, Tử Cực lại là thiên túng kỳ tài, rốt cục thành đạo."

Mà ở phía dưới, vô số dân chúng ngưỡng vọng thương khung, cảm thụ khí tức khôi hoằng phảng phất đến từ thượng cổ hồng hoang kia, cổ lão thần bí chi uy nghiêm kia bao phủ trong lòng, càng là không một người hưng khởi ý nghĩ chống lại.

Chân chính thiên kiếp, là không người nào có thể đối kháng, là run rẩy cùng chịu đựng xuất phát từ nội tâm.

Giống như phàm nhân trước mặt tiên nhân, đối diện tiên nhân chi uy, phàm nhân chỉ có chịu đựng.

Tử Cực chi đạo, tại thời khắc này chân chính hoà vào thiên địa, hết thảy những kẻ bị hắn thiên kiếp trừng phạt, trong nội tâm đều sinh không nổi một tia ý chí chống cự.

Nhưng thứ này vậy mà vô dụng đối với Ninh Dạ.

Đoan tọa điện thượng, Ninh Dạ thậm chí còn dùng tay chống đầu, mỉm cười nói: "Tử Cực a Tử Cực, ngươi chung quy vẫn không hiểu. Ngươi tu thiên đạo, ta cũng tu thiên đạo, nhưng ngươi đã không còn thiên quyến, ngươi bây giờ, cuối cùng bất quá là một chỗ quân phiệt, cường hành thiên mệnh, đại giá chính là càng tao thiên khiển. Mà ta chính là khí vận chi tử, đạo cảnh cao hơn ngươi vô cùng, trừng phạt của ngươi... Đối với ta hoàn toàn vô dụng a."

Nói Ninh Dạ nhẹ nhàng vung tay, liền thấy vạn ngàn lôi đình chi quang kia, tất cả đều trừ khử trong vô hình.

Tử Cực giận dữ: "Ta tức là thiên kiếp! Kẻ ta trừng phạt, không thể chống đỡ!"

Càng là không quan tâm tất cả cuồng oanh lạm tạc.

Quy mô chiến trường kịch liệt khuếch đại, toàn bộ tinh không đều tràn ngập lôi đình chi nộ của hắn.

"Ngươi tức là thiên kiếp? Vậy thì ta là thiên! Không có ta ban cho, đâu ra kiếp?" Ninh Dạ thẳng thắn không ra tay, liền như thế trừng mắt nhìn sang một cái.

Một phiến khí tức thần bí tự thể nội hắn khoách trương mà ra, cấp tốc lan tràn mở rộng.

Đi tới chỗ nào, gió tạnh mưa ngừng, tất cả ngừng lại.

Quang thụ chập chờn, thậm chí trán phóng ra tiên âm minh nhạc.

Bên ngoài là vô tận lôi đình, nội bộ là tiên phong ngọc lộ.

Lôi đình ngọc lộ, đều là quân ân.

Chỉ bất quá ở chỗ này, Ninh Dạ là quân, Tử Cực... Bất quá là một cái trọng thần mà thôi!

"Hống!" Ninh Dạ há mồm hô khẽ một tiếng.

Thiên địa lại lần nữa biến sắc.

Lôi đình thiên đạo kiếp vân kia biến thành, càng là phản hướng cuốn về phía Tử Cực Thánh Tôn.

"Nghịch thiên giả vong!" Ninh Dạ gầm nhẹ.

Một câu ‘Nghịch thiên giả vong’ này liền đồng thời vang vọng tại trong lòng tất cả mọi người, liền ngay cả Thánh Tôn cũng không ngoại lệ.

Những Thánh Tôn khác dồn dập kinh hãi, liền thấy một cái thân ảnh so với Tử Cực Thánh Tôn càng thêm cao lớn uy nghiêm đã tự Vạn Tiên thượng giới phù hiện.

Đạo cảnh lại lần nữa triển khai ra, không ngừng xâm thực Tử Cực thánh vực.

Tử Cực Thánh Tôn cũng vì thế kinh hãi: "Chuyện này không thể nào!"

"Đã nói rồi, ta tức là thiên! Mà ngươi, bất quá là một kẻ phản bội mà thôi!" Trong khi nói hư ảnh Ninh Dạ đã bành trướng đến kích cỡ tương đương Thiên Trung Giới, Tử Cực ở trước mặt hắn đều bất quá là một cái tiểu nhi.

Hướng tới Tử Cực một chỉ lạc hạ, rất có vài phần khí phách A Tu La trong Hoa Tiên Biến Thân kia, lại so với cái kia càng có uy năng, chư thiên vạn giới tại thời khắc này phảng phất đều cảm thụ được, liền ngay cả Tam Tinh chi vực Thất Dạ Tinh Quân cũng vì thế run lên: "Khí tức này..."

Mà tại Thiên Trung Giới bên này, Tử Cực Thánh Tôn nhìn một chỉ kia của Ninh Dạ lạc hạ, càng là ý thức được một chỉ này không thể tiếp.

Kẻ trúng phải tất vong!

Hắn không dám tin tưởng, cũng không muốn tin tưởng.

Nhưng Tử Cực nhưng không phục!

Ninh Dạ lấy Nhân Hoàng chi cảnh, thế mà có thể nắm giữ đạo cảnh mạnh hơn chính mình.

Cuồng hống một tiếng, Tử Cực toàn lực đề thăng tự thân, hết thảy đạo tắc thu nhập thể nội, thân hóa lôi đình, hình thành thiên cức lôi thần, dũng động thần uy đạo lực của hắn.

Oanh!

Một hồi siêu cấp đại va chạm trước nay chưa từng có tại thời khắc này phát sinh.

Chương 235 : Bàn Xà xuất thủ

Chương 236: Bàn Xà xuất thủ

Khác với mọi người tưởng tượng, trận siêu cấp đối kháng này cũng không có sản sinh cái gọi là cục diện băng thiên địa.

Khi hai cỗ lực lượng va chạm thì, thời gian tại một khắc này phảng phất ngưng cố.

Cái gì cũng không có phát sinh.

Nhưng ngay sau đó, liền nhìn thấy trong thương khung xuất hiện từng mảng từng mảng mê ly quang thải.

Như lưu ly vỡ vụn, lóng lánh tinh huy.

Đó là không gian phá nát.

Tử Cực cùng Ninh Dạ va chạm, trực tiếp dẫn đến không gian của mảnh tinh không này cũng vì thế phá diệt.

Sau đó mới là các giới từng mảng từng mảng hào quang thăng khởi, đó là các đại Thánh Tôn dồn dập xuất thủ tự vệ —— khoảng cách vẫn là quá gần chút.

Liền thấy các nơi thượng giới dồn dập vang lên một phiến ban bác chi thanh, đó là một loại vô thanh vô tức xâm tập, lại khiến cho hết thảy Thánh Tôn đều phát ra thống khổ hừ nhẹ.

So sánh ra, Thiên Trung bản giới càng là gặp xui xẻo, các Thánh Tôn đều tự vệ, một cỗ đạo cảnh đối kháng chi lực dư âm này, phảng phất một hồi thiên kiếp bạo phát đối với toàn bộ Thiên Trung Giới.

Nhưng vào lúc này, lại là một cỗ lực lượng dũng hiện, nâng lên một mảnh ban bác chi huy, đem lực trùng kích này xông về phía chân trời.

Là Ninh Dạ!

Hắn vẫn còn có dư lực bảo vệ Thiên Trung Giới.

Tử Cực có loại phẫn nộ bị miệt thị: "Ninh Dạ, ngươi thế mà miệt thị ta như vậy!"

Ninh Dạ cười lạnh: "Ta miệt thị ngươi, mà ngươi thì diệt thế Thiên Trung. Nên thụ thiên phạt, là ngươi!"

Cái gì?

Tử Cực trong lòng run lên.

Liền thấy trong tinh không lại lần nữa thăng khởi khí tức vô hình, hướng về bản thân mà tới.

Lần này không phải kiếp lôi, lại so với kiếp lôi càng thêm đáng sợ.

Là đạo tắc mạt sát chi lực!

Thiên đạo xuất thủ!

Hắn vốn là đã mất thiên quyến, một thoáng xuất thủ cuồng bạo này, suýt nữa đem Thiên Trung Giới đều diệt, rốt cục dẫn tới thiên đạo chấn nộ.

Tử Cực trong lòng biết không được, không lo được Ninh Dạ nữa, kêu to ngưng tụ hết thảy thần uy đạo tắc,

Liền thấy đạo tắc chi quang không ngừng dũng hiện, lại không ngừng yên diệt.

Đây là tầng diện mắt thường khó mà bắt giữ, chỉ nhìn hiện trường, liền giống như chỉ là một ít phổ thông tinh tinh điểm điểm đang lấp lánh, nhưng kì thực trình độ hung hiểm càng vượt quá dĩ vãng.

Làm sao Tử Cực Thánh Tôn cũng không phải người thường, bỗng nhiên vỗ đầu một cái, oanh nhiên thanh động, một phiến đạo đình hiển hóa, bên trong một tôn thần nhân, chính là Tử Cực hư ảnh.

Liền thấy Thiên Đạo gạt bỏ chi lực hoành không đảo qua, đạo đình trừ khử, Tử Cực tàn ảnh phá diệt, nhưng bản thân Tử Cực càng chưa thụ ảnh hưởng.

Liền ngay cả Ninh Dạ đều ánh mắt phát lạnh: "Không tệ, thậm chí ngay cả Thiên Đạo gạt bỏ chi lực cũng có thể đỉnh qua, hảo thủ đoạn."

Ninh Dạ thấy rõ, đây là Tử Cực sử dụng một cái ám chiêu. Thiên đạo vô thức, Tử Cực có tu Kiếp Lôi chi đạo, vì vậy tối biết nên ứng đối thiên phạt ra sao. Tương đương với bỏ ra một chút đại giá, đẩy ra cái kẻ chết thế liền thay mình chịu đựng tất cả.

"Không tệ, quả nhiên đối thủ tốt chính là hữu dụng." Ninh Dạ lại vì thế trở nên hưng phấn: "Bất quá, như vậy hữu dụng không?"

Dưới tinh không, Ninh Dạ tái xuất thủ, thế mà cũng xuất hiện một phiến đạo đình.

Chỉ là đạo đình này cùng Tử Cực Thánh Tôn lại có chỗ bất đồng, chính là hình ảnh Thiên Cơ Điện, chính giữa Tuyền Cơ Xích treo cao, hấp dẫn đạo tắc.

Phi chân phi giả, phi thực phi hư.

Thời khắc này, Ninh Dạ đem tác dụng của Thiên Cơ Điện thôi diễn đến mức tận cùng, Tuyền Cơ Xích toàn lực vận chuyển, không ngừng hấp thu tất cả của Tử Cực, đem chỗ thiếu sót bù đắp.

Cửu Tự Bí dồn dập trình hiện, di bí đã từng thất lạc toàn bộ trở về không nói, còn tiến thêm một bước hướng về tầng càng cao hơn kéo lên.

Ninh Dạ càng là nói: "Tử Cực, ngươi chính là Thánh Tôn, lấy ra hết thảy bản lĩnh của ngươi, tác thành đại đạo cho ta đi!"

Tử Cực Thánh Tôn quả thực muốn điên rồi.

Hắn không nghĩ tới Ninh Dạ lại vẫn dám ở dưới loại tình huống này lợi dụng bản thân, đề thăng bản thân hắn.

Tâm trung nộ ý tăng vọt, nhưng vào lúc này, một cái ý niệm tiến vào đáy lòng hắn.

"Cái gì?" Tử Cực cảm thụ được ý niệm này, hơi hơi kinh ngạc.

Nhưng sau đó cái ý niệm kia nhưng tiếp tục ảnh hưởng hắn, nói cho hắn: Đây là biện pháp duy nhất có thể đối kháng Ninh Dạ, đánh bại Ninh Dạ.

Phẫn nộ thiêu đốt lý trí, Tử Cực không có phát hiện, trên người hắn, một tầng hắc khí đã từ từ xuất hiện, chính đang lượn lờ toàn thân.

Thể nội hắc hỏa dần sinh, Tử Cực hai mắt đã bốc ra hồng sắc quang mang.

Giết hắn!

Giết Ninh Dạ!

Dù ta từ nay về sau, rơi vào ma ngục, cũng thề báo thù này!

Hắn khẽ quát một tiếng, lại lần nữa đánh ra một chưởng.

Một chưởng này không có thao quyển phong vân, tinh không vạn dặm chi uy lúc trước, nhưng phá thiên hoang mang cho Ninh Dạ một tia cảm giác uy hiếp.

"Không đúng!" Trong lòng Ninh Dạ lẫm liệt.

Hóa công làm thủ.

Nhưng một chưởng này của Tử Cực cũng không có tạo thành ảnh hưởng gì, quả thực tựa như thanh phong phất diện.

Có vấn đề!

Trong lòng Ninh Dạ cảnh ý điên cuồng đề thăng.

Thế nhưng hắn lại không biết vấn đề ở chỗ nào, chỉ là loáng thoáng ý thức được, nếu như mình còn không làm ra ứng đối chính xác, chỉ sợ liền sẽ xảy ra chuyện.

Cùng lúc đó, Tam Tinh chi vực.

Bản thể Ninh Dạ cũng đột nhiên đứng dậy, mục xạ thần quang: "Đến rồi!"

Theo một tiếng hống này, hoang cuồng khí thế trùng thiên nhi khởi.

Nơi xa Thất Dạ Tinh Quân cũng nhận ra được không đúng, nhìn trên Thiên Tàm Ninh Dạ khí thế trùng thiên, hơi thấy ngạc nhiên: "Người này lúc này lại phát uy cái gì... Di? Ta tựa hồ là cảm thụ được cái gì?"

Trong khoảnh khắc đó, Thất Dạ Tinh Quân cũng cảm thụ được điều gì đó, bấm chỉ tính toán, bỗng nhiên đại hỉ: "Nguyên lai là như vậy, hảo ngươi cái Ninh Dạ! Lại dám ám toán ta. Thác thiên chi hạnh!"

Thất Dạ Tinh Quân bỗng nhiên phát lực, vậy là Tam Tinh chi vực, cái đại đạo thần binh này đã phát ra một tiếng "Ông" vang động, vô hình sóng gợn nháy mắt truyền khắp tinh la vạn giới.

Ngay sau đó một cỗ lực lượng cường đại đã tập hướng Thiên Tàm.

Thất Dạ Tinh Quân đột nhiên xuất thủ, khiến hết thảy tu sĩ Thiên Tàm đều chấn kinh, không hiểu xảy ra chuyện gì.

Bản thể Ninh Dạ nhưng chỉ nói một tiếng: "Các ngươi toàn lực chống đỡ!"

Nói thế mà ngồi trở lại, đã đem tâm thần cùng phân thân Ninh Dạ tại Thiên Trung Giới nối liền với nhau.

Thiên Trung Giới.

Trong lòng Ninh Dạ cảm giác nguy hiểm càng ngày càng mạnh.

Hắn biết gặp sự cố.

Liền Vấn Thiên Thuật đều tính không ra vấn đề!

Thế nhưng Vấn Thiên Thuật tính không ra, hắn lại có thể phán đoán ra được.

Nhưng vào lúc này, một đạo ý niệm bỗng nhiên truyền đến.

Là ý niệm của bản thể.

Trong khoảnh khắc đó, Ninh Dạ đột nhiên đã minh bạch.

Không kịp nói cái gì nữa, chỉ là đối không nhất chỉ, Thiên Cơ Điện thần mang đột nhiên cắt giảm, Tuyền Cơ Xích đã hạ lạc thu hồi.

Hắn càng vào lúc này muốn thu về Thiên Cơ Điện.

Nhưng sau đó liền nghe một tiếng cười lạnh thâm trầm nổi lên: "Ninh Dạ a Ninh Dạ, hiện tại minh bạch, không ngại quá muộn sao?"

Theo thanh âm này, liền thấy trong tinh không, một đạo kẽ nứt khổng lồ đã xuất hiện.

Bàn Xà thụ mục trực tiếp chiếu rọi mà ra, ma quang thôn phệ thiên địa.

Đồng thời Thiên Cơ Điện lạc thế nhất trệ, thế mà vô pháp thu hồi.

"Ma! ! !"

Hết thảy Thánh Tôn đồng thời quát lên một tiếng, thượng giới tinh huy bạo thiểm, bát đại thánh tôn đồng thời hướng tới Bàn Xà xuất thủ.

Bàn Xà cười lạnh: "Chỉ bằng các ngươi, cũng xứng ngăn trở ta!"

Cứ việc vô pháp chân thân quá cảnh, nhưng lấy Bàn Xà chi uy cùng với bố trí gần ngàn năm nay của hắn, muốn ngăn cản bát đại Thánh Tôn, vẫn như cũ không phải vấn đề.

Đồng thời Tử Cực Thánh Tôn cũng điên cuồng gào thét phát động toàn lực.

Cả người hắn đều đã hắc hóa, hóa thành thông thiên ma khí, dâng về phía Ninh Dạ, mục tiêu nhưng không phải Ninh Dạ, mà là Thiên Cơ Điện, Tuyền Cơ Xích!

"Bội phục!" Vào lúc ấy, Ninh Dạ vẫn còn có tâm tư nói cái này.

Hắn hiện tại xem như đã triệt để hiểu rõ.

Mục đích của Bàn Xà, không chỉ là hắc hóa Tử Cực, mà là hắc hóa bản thân!

Đúng, hắc hóa Tử Cực việc này đã công khai, còn có ý nghĩa gì? Còn đáng giá mưu đồ cái gì?

Hắc hóa Ninh Dạ, hắc hóa Thiên Cơ Điện, mới thực sự là đáng giá mưu đồ.

Đại đối quyết lúc trước, không gian băng diệt, dẫn đến ma giới xâm lấn độ khó đại giảm, mà Ninh Dạ tế Thiên Cơ Điện Tuyền Cơ Xích hấp thu đạo tắc, càng là tiến một bước cho Bàn Xà Chúa Tể cơ hội.

Ngươi không phải muốn hấp thu đạo tắc sao?

Ta cho ngươi!

Ma đạo đạo tắc, hết thảy cho ngươi!

Đây chính là chuyện Bàn Xà muốn làm.

Vô tận ma đạo lũ lượt tuôn ra, điên cuồng rót hướng Ninh Dạ.

Thân ảnh Tử Diệp cũng đã hiển hiện, cười gằn nói: "Ngươi rốt cục vẫn là rơi xuống trên tay chúng ta, Ninh Dạ! Thành ma phó của ta đi, ngươi sẽ trở thành thủ lĩnh tốt đẹp nhất cho chúng ta xâm lấn giới này!"

Theo hắn lên tiếng, trên Tuyền Cơ Xích đã xuất hiện một phiến hắc sắc quang huy.

Chương 236 : Trảm ma nghiệp (thượng)

Chương 237: Trảm ma nghiệp (thượng)

Lần trước tính toán Ninh Dạ không thành công, Bàn Xà có thể nói cũng là tức sôi ruột.

Vì vậy hắn vẫn luôn trù bị, luôn chờ đợi, luôn kế hoạch.

Đồ chính là thời khắc này.

Hết thảy tất cả có thể nói đều tại trong dự liệu của hắn, hơn nữa làm Chúa Tể, tính toán của hắn cũng không có khả năng bị Ninh Dạ suy tính ra, vì vậy Bàn Xà có đầy đủ tự tin.

Trận chiến này, bản thân không chỉ sẽ thu hoạch Tử Cực Thánh Tôn, còn có thể thu hoạch Ninh Dạ.

Thu hoạch Tuyền Cơ Xích!

So với Tử Cực, Ninh Dạ cùng Tuyền Cơ Xích không thể nghi ngờ mới là tối trọng yếu.

Bây giờ kế hoạch sắp thành, liền ngay cả Bàn Xà đều trở nên hưng phấn.

Hắn thấp tê một tiếng, thụ mục ma uy tăng mạnh, chỗ ma nhãn vọng tới, vạn vật giai ma, thiên thượng địa hạ, vô số ma hào chi thanh dồn dập vang lên.

Tử Cực Thánh Tôn càng là hóa thành một đạo hắc sắc lôi đình, tuôn ra vô biên ô uế ma khí.

Ý chí phẫn nộ triệt để thiêu đốt hắn, khiến hắn từ bỏ tất cả, lựa chọn nhập ma.

Như còn tiếp tục như vậy, toàn bộ Thiên Trung Giới đều sẽ hủy hoại trong một ngày, thậm chí Thánh Tôn cũng khó mà tránh khỏi.

Thế nhưng vào lúc này, Ninh Dạ trái lại trầm thấp cười rộ lên: "Bội phục, bội phục! Chúa Tể chính là Chúa Tể, xuất thủ chính là đại thủ bút a. Bất quá lão xà ngươi, thật sự cho rằng như vậy liền có thể giải quyết ta sao? Ngươi thật sự cho rằng ta không nghĩ tới ngươi sẽ có thủ đoạn này sao?"

Bàn Xà Chúa Tể cười to: "Ninh Dạ, ngươi không nên phô trương thanh thế. Phản ứng của ngươi, ta đã thấy rõ, ngươi căn bản cũng không có chuẩn bị."

Ninh Dạ nhưng cười nói: "Lần trước ngươi đã tính toán ta một lần, còn thiếu chút nữa thành công. Ta coi như ngu mấy, cũng không đến nỗi sẽ cho ngươi cơ hội lần thứ hai chứ? Ngươi chẳng lẽ lại không kỳ quái, tại sao lần này ta đối với ngươi một điểm đều không đề phòng đây?"

Cái gì?

Bàn Xà ngẩn ra.

Những năm này giao thiệp cùng Ninh Dạ, hắn cũng coi như là lý giải Ninh Dạ.

Đúng, Ninh Dạ làm người giảo quyệt, coi như thôi diễn chi pháp của hắn đối với chính mình vô dụng, nhưng chỉ bằng suy đoán cũng có thể đoán ra lần đại chiến này, bản thân ít nhiều sẽ làm chút gì đó, không đạo lý không có chút nào đề phòng a.

Tại sao hắn lại hoàn toàn không có phòng bị?

Không cần hắn nghĩ đáp án, Ninh Dạ đã nói: "Bởi vì ta đã đem hết thảy cảm nhận đối với ngươi đều xóa đi rồi."

Cái gì?

Bàn Xà kinh ngạc.

Liền thấy Ninh Dạ đã bắt đầu cười hắc hắc: "Kỳ thực ngươi sợ ta tính toán ngươi, ta cũng sợ ngươi tính toán ta a. Ngươi là Chúa Tể, cũng biết thôi diễn chi pháp, lần hành động này, ngươi hẳn đã thôi diễn rất nhiều lần chứ? Có phải là tại trong tính toán của ngươi, kế này tất thành, chỉ là sẽ có nho nhỏ khúc chiết?"

Hắn làm sao lại biết?

Bàn Xà kinh hãi.

Liền thấy trong tinh quang quang vựng, một đạo thân ảnh đột nhiên thăng khởi.

Quang ảnh này vừa ra, liền dấy lên vạn đạo tinh quang, mang theo khí tức vô tận khôi hoằng cùng thương mang, bất ngờ là đạo cảnh cấp bậc Thánh Nhân.

Không, đã không chỉ là Thánh cảnh, mà là đuổi sát Chúa Tể rồi!

Oanh!

Nương theo vạn đạo tinh quang kia thiểm hiện, Tuyền Cơ Xích xoay cao, càng là rơi hướng trong tay thân ảnh kia.

Không được!

Có người muốn đoạt Tuyền Cơ Xích!

Tuyền Cơ Xích chính là mục tiêu trọng yếu chuyến này của Bàn Xà Chúa Tể, thần vật này lượng thiên chi đạo, ẩn chứa vô số thần bí, nếu có thể xâm nhuộm thành công, liền tương đương với tại chính giới đặt xuống một cái đinh kiên cố.

Hiện tại có người muốn đoạt, Bàn Xà sao có thể chịu.

Liền thấy kẽ nứt ma giới đột nhiên mở ra, toàn bộ đầu của Bàn Xà Chúa Tể kia hầu như đều sắp nhét sang rồi.

Nương theo gầm rống phẫn nộ của hắn, khổng lồ ma vực triển khai, đem người đánh lén cùng Tuyền Cơ Xích thậm chí hết thảy Thánh Tôn khác đều bao phủ vào trong.

Lúc này hắn đã thấy rõ, kẻ ra tay kia bất ngờ là một cái hòa thượng.

Tại sao lại là một cái hòa thượng?

Nơi đây cũng không phải là Phật Quốc, hòa thượng uy năng có hạn, nhưng vì sao thứ hắn sử dụng lại là hoàng hoàng thiên đạo chính tông?

Không, không chỉ là thiên đạo chính tông.

Còn có cái khác. . . Đó là!

Bàn Xà đột nhiên tỉnh ngộ ra, kinh thanh tiêm khiếu: "Vô Sinh? Tại sao lại là Vô Sinh chi đạo?"

Hòa thượng kia đã cười dài nói: "Hóa ra là Vô Sinh Ma Chủ sao? Ta nghe nói qua hắn, bất quá món nợ này, ngươi sau này tìm hắn tính sổ đi. Hôm nay Tuyền Cơ Xích này, đã chú định là của ta rồi!"

Nói đại thủ vồ một cái, đã nhiếp hướng Tuyền Cơ Xích.

Chính là Thất Dạ Tinh Quân.

Hắn tự sau khi chuyển sinh, tâm tâm niệm niệm chính là báo thù, vì vậy từ rất sớm liền đánh vào Tử Cực Cung, tìm kiếm cơ hội tốt, những năm này cũng tạo thành cho Tử Cực Cung không ít phiền phức. Nhưng theo tu vi một đường tiến mạnh, ý niệm dần phục, cũng từ từ ý thức được lúc trước Thương Lệnh Tuyệt, khả năng cũng không phải người hại mình, mục tiêu đã rơi xuống trên người Ninh Dạ.

Nhưng mãi đến thời khắc này, hắn mới rốt cục minh bạch toàn bộ!

Bởi vì bản thể Thất Dạ tại thời khắc này đột nhiên lĩnh ngộ, rốt cuộc tìm được phân thân tại Thiên Trung Giới, giống như liên kết của Ninh Dạ, bản thể liên kết cùng phân thân, nháy mắt sáng tỏ tất cả, sau đó phản ứng đầu tiên chính là cường đoạt Tuyền Cơ Xích!

Chỉ cần thắng ở nơi này, như vậy quyết đấu tại Tam Tinh chi vực cũng sẽ thắng lợi.

Đạo cảnh tại giữa bản thể cùng phân thân là có thể lan truyền, vì vậy bản thể Thất Dạ Tinh Quân chi đạo cũng theo thời khắc này liên kết khôi phục toàn diện truyền cho nguyên thần hóa thân, Thất Dạ hấp thu đại đạo thần khí kia nhiều năm như vậy, đạo tắc lĩnh ngộ tại Thánh Nhân cảnh cũng đã sớm siêu việt vô số, vì vậy thời khắc này phân thân sử ra, đạo cảnh chi cường, càng là nghiền ép hết thảy đối thủ, liền Thánh Tôn cũng có chỗ không bằng.

Đáng sợ hơn chính là, Thất Dạ Tinh Quân hấp thu đại đạo thần khí là không kén ăn, vì vậy đồng thời ẩn chứa đạo tắc của chính phản lưỡng giới, phản giới đạo tắc kia, chính là "Vô Sinh Ma Chủ" chi đạo trong miệng Bàn Xà (nói).

Năm đó chính là Vô Sinh Ma Chủ này xâm thực vị Thánh Nhân chính đạo kia, khiến cho hắn tấn thăng Chúa Tể, nhưng lại từ đây mất đi thiên quyến.

Ninh Dạ một mạch ý đồ sàng lọc, cũng là đạo tắc của Vô Sinh Ma Chủ này.

Thất Dạ lại không có nhiều do dự như vậy, thời khắc này toàn lực thi triển, uy năng thông thiên, hoàn toàn không nhìn Bàn Xà chi đạo, càng là cuồng tiếu nói: "Người khác sợ ma đạo của ngươi, ta lại là không sợ!"

Trong khi nói, đại thủ đã tóm lấy Tuyền Cơ Xích.

Bàn Xà vừa kinh vừa nộ, hắn không nghĩ tới kế hoạch bản thân khổ tâm nhiều năm như vậy, lại vẫn nửa đường giết ra cái Tôn Hầu Tử đến cướp với bản thân, gằn giọng nói: "Muốn chết!"

Theo hắn lên tiếng, Tử Cực Thánh Tôn đã gầm thét lên phách xuống Thất Dạ.

Đồng thời trong kẽ nứt, lại là một đạo thân ảnh hiển hiện.

Chính là Ác Sát Ma Tổ kia, cùng Tử Cực Thánh Tôn đồng thời lao về phía Thất Dạ.

Không nghĩ tới Thất Dạ hoàn toàn không sợ, đạo cảnh triển khai ra: "Phế vật Tử Cực, ta chi đạo cảnh càng siêu việt Ninh Dạ. Ngươi liền Ninh Dạ cũng không phải là đối thủ, lại dựa vào cái gì làm đối thủ của ta! Chết!"

Vô tận tinh quang chiết xạ mà ra, dưới một phiến khí tức hoang cổ khôi hoằng kia, vạn vật yên diệt, liền ngay cả kiếp lôi cũng đều không tồn tại nữa.

Tử Cực Thánh Tôn cùng Ác Sát Ma Tổ đồng thời kêu to tuôn tới, tam đại Thánh cảnh tại thời khắc này va chạm, trung ương Tuyền Cơ Xích không ngưng xoay cao.

Mà Bàn Xà Chúa Tể càng là triển hiện ra uy năng khủng bố thôn thiên phệ địa, cường ép bát đại thánh cảnh.

Lang Gia Thánh Tôn đã kêu lên: "Ninh Dạ, chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Xem ngươi hôm nay chọc ra cái lỗ lớn gì, tiếp tục như vậy, Thiên Trung Giới sẽ khó giữ được!"

Ninh Dạ cười dài nói: "Sư tổ yên tâm, Ninh Dạ thề chết thủ hộ Thiên Trung Giới, hôm nay cũng bất quá là mượn địch chi lực, tác thành ta chi đạo đồ."

"Ngươi lấy cái gì tác thành?" Vạn Diệu Thánh Tôn tức giận hỏi.

Ninh Dạ cười dài nói: "Tự nhiên là trảm Thánh thành đạo."

Hắn nói trong tay ngưng hiện một vật, chính là Huyết Liêm cự nhận, đồng thời thiên đạo khí vận hiển hiện, diệu xuất ra vạn đạo hào quang, khí vận gia trì, uy năng bàng bạc.

Thất Dạ, Ác Sát Ma Tổ, còn có Tử Cực Thánh Tôn đồng thời đề phòng.

Ninh Dạ đã thủ khởi đao lạc.

Chỉ là một đao này, nhưng không phải trảm hướng bất luận một ai trong Tam Thánh, mà là trảm hướng một đạo thân ảnh trong hư không. Sau đó liền nghe "A" một tiếng hét thảm, một người ngã ra, chính là Tử Diệp.

Tử Diệp hoảng hốt: "Ngươi giết ta cái làm gì?"

Hắn nghĩ không ra, bản thân chỉ là một cái tiểu tốt, là Bàn Xà phái tới chấp hành nhiệm vụ, bây giờ kế hoạch đã thành, đại lão quyết đấu, Ninh Dạ lại tìm chính mình ra tay.

Đây mẹ nó tính là ý gì?

Ninh Dạ cười dài nói: "Ngươi chết rồi, liền sẽ minh bạch!"

Nói một chỉ lạc hạ, một đạo linh quang đã từ thể nội Tử Diệp nổi lên.

Đó rõ ràng lại là một cái Ninh Dạ!

Chương 237 : Trảm ma nghiệp (trung)

Chương 238: Trảm ma nghiệp (trung)

"Làm sao có khả năng?"

Tử Diệp nằm mơ cũng không nghĩ tới, trong thân thể của mình thế mà lại có phân thần của Ninh Dạ.

Hắn làm lúc nào?

Nhưng hắn đã không rảnh suy nghĩ, công kích của Ninh Dạ bây giờ, đã không phải hắn có thể chịu đựng, chỉ một kích, cái ma đầu ẩn nấp tại Thiên Trung Giới nhiều năm này liền triệt để yên tiêu vân tán.

Mà liền tại hắn tử vong đồng thời, cái Ninh Dạ từ thể nội hắn xuất hiện kia, nhưng ngưỡng thiên thét dài một tiếng, liền thấy Thiên Trung Giới, tứ hải bát hoang, vô số tiếng thét vang vọng mà ra.

Sau đó liền thấy một đạo lại một đạo thần quang trùng thiên nhi khởi, càng là đều đã ngưng tụ thành hình dạng Ninh Dạ.

Ngay trong nháy mắt này, đã xuất hiện lên tới ngàn vạn cái Ninh Dạ.

"Đây là... Tinh Trần đạo của ta!" Thất Dạ Tinh Quân kinh hãi.

Ninh Dạ mỉm cười: "Ta tốt xấu hấp thu thần niệm của ngươi, giải đạo tắc ngươi, chung quy phải học một vài thứ."

Sau đó liền thấy vô số Ninh Dạ kia đã đồng thời xuất thủ, hình thành một mảnh 'chính đạo chi quang' mênh mông.

Liệt Quốc Thánh Tôn cùng Hạo Nhiên Thánh Tôn đồng thời nói.

"Binh đạo của ta!"

"Chính Khí đạo của ta!"

Ninh Dạ thanh âm lang lãng: "Thiên hạ chi đạo, đều quy bản đạo, lấy một hóa vạn, mà trọng quy về một!"

Theo hắn cao giọng tụng niệm, liền thấy chân trời lưu quang chớp sáng, vô số Ninh Dạ bay tới bên này.

Đồng thời Giang Tiểu Phàm cũng phi không mà lên, liền thấy những Ninh Dạ kia dồn dập bay vào thể nội Giang Tiểu Phàm, Giang Tiểu Phàm "A" một tiếng, phát ra tiêm khiếu, thân hình biến hóa, thế mà đã biến thành hình dạng Ninh Dạ.

Sau đó hắn đại khẩu mở to, càng là đem hết thảy ma khí toàn bộ thôn phệ, tự thân đã hóa nhập hắc ám, hình thành hắc y Ninh Dạ, mà Ninh Dạ trong Vạn Tiên Giới, thì một thân trắng như tuyết, thánh quang trán phóng.

Lang Gia Thánh Tôn hô khẽ: "Đạo của ta."

Trước mắt Ninh Dạ, có hai cái, nghiễm nhiên đã là nhất tà nhất chính.

Ninh Dạ thế mà tại trong Thiên Trung Giới này, sáng tạo một cái bản thân tà ác, liền ngay cả Lang Gia Thánh Tôn cũng không hiểu là tại sao.

Ngược lại là Bàn Xà Chúa Tể thấy rõ, phát ra tiêm khiếu sợ hãi: "Không được! Hắn muốn tự trảm ma nghiệp.

Đừng để hắn chết!"

Trong khi nói, liền thấy bạch y Ninh Dạ đã hướng hắc y Ninh Dạ chém xuống, mà hắc y Ninh Dạ kia tuy rằng tà tính vạn ngàn, nhưng cười đón huyết liêm.

Ác Sát Ma Tổ tiêm khiếu xông hướng Ninh Dạ, càng là liều mạng muốn bảo vệ hắc y Ninh Dạ.

Những người khác thì nhìn đến triệt để không hiểu.

Ngũ Nguyên Thánh Tôn, Vạn Diệu Thánh Tôn cũng vì thế lẩm bẩm: "Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

Ngược lại là Tài Quyết Thánh Tôn đã có chút minh bạch: "Hóa ra là như vậy... Hóa ra là như vậy... Ninh Dạ, có phải là ngươi đã hoàn thành thiên đạo khảo nghiệm?"

Thanh âm này cực lớn, truyền triệt toàn giới.

Bạch y Ninh Dạ cao giọng nói: "Đúng! Ta đã hoàn thành thiên đạo khảo nghiệm, từ nay về sau, ma đạo bất xâm. Bây giờ đã thân tự ma mà tâm tại chính, trảm ma nghiệp, thành Thánh tích!"

Dứt lời, liêm trảm!

Ác Sát Ma Tổ toàn lực xông lên, nhưng liền tại hắn tấn công đồng thời, hắc y Ninh Dạ đã một phát bắt lấy Ác Sát Ma Tổ: "Nếu ngươi đã toàn lực cứu ta, vậy thì trước tiên chết đi là được!"

"Không!" Ác Sát Ma Tổ kinh khiếu.

Liền thấy Huyết Liêm đã lạc.

Xoát!

Ác Sát Ma Tổ thân thụ lưỡng phân, ma đạo chi lực tứ ngược, nhưng còn không đợi hắn trọng sinh, liền thấy hắc y Ninh Dạ mở ra miệng lớn, đem hết thảy ma đạo thôn phệ.

Hắn bây giờ là ma đạo Ninh Dạ, nhưng chịu đựng quá thiên đạo khảo nghiệm, thân ma mà tâm chính, nội tâm kiên định mà không dao động, hướng tới Tử Cực Thánh Tôn cùng Thất Dạ Tinh Quân lại là há miệng thôn tới.

Đồng thời Ninh Dạ khí tức tăng vọt.

Một kích này, hắn trực tiếp chém giết chết một vị Thánh cảnh, có thể nói là đã hoàn thành được một tầng ngưỡng cửa tối trọng yếu từ Nhân Hoàng đến Thánh cảnh, cũng đã có tư cách tấn thăng Thánh Nhân.

Nhưng Ninh Dạ vẫn không hài lòng, mà là tiếp tục hướng về Thất Dạ Tinh Quân chém tới: "Ngươi cũng là ma! Trảm một thánh thành đạo, tổng không bằng trảm tam Thánh thành đạo!"

Thất Dạ Tinh Quân nổi giận: "Tuyền Cơ Xích ở trong tay ta!"

"Không sao!" Hắc y Ninh Dạ há miệng lại thôn, liền thấy Tuyền Cơ

Xích kia hắc quang tiêu hết, quang minh lại chiếu.

Thất Dạ biết rõ không được, hướng tới Bàn Xà hô: "Giúp ta!"

Bàn Xà lực áp tám Thánh Tôn, nhưng cũng biết nếu để cho Ninh Dạ một đường chém xuống như thế, sợ là sẽ đại sự bất diệu, thụ mục bỗng trừng, một lồng ánh sáng rơi vào trên người Thất Dạ.

Thất Dạ cùng Tử Cực Thánh Tôn đồng thời tách ra, càng không đối kháng nữa.

Liền thấy tinh quang chi lực xung quanh ngưng tụ, đã hóa thành một cái thông đạo không gian thô to.

Sau đó là một đạo tinh quang từ trong không gian thông đạo kia bắn ra, chính là bản thể Thất Dạ tại Tam Tinh chi vực, vào lúc này xuất thủ can thiệp.

Ninh Dạ đã cười to nói: "Đợi chính là ngươi cái này!"

Trong tinh quang tràn ngập, trong thông đạo không gian đã tương tự xuất hiện một đạo nhân ảnh, mờ mờ ảo ảo, chính là thân ảnh của bản thể Ninh Dạ.

Thất Dạ Tinh Quân cùng Ninh Dạ thế mà tại thời khắc này, đồng thời bản thể hoành độ hư không mà tới.

Thất Dạ hoảng hốt: "Đóng lại!"

Hắn vừa mới phí hết tâm tư tinh lực mở ra thông đạo, thời khắc này nhưng muốn đóng lại.

Thế nhưng Ninh Dạ nào còn có thể cho hắn cơ hội, liền nghe oanh minh thanh truyền, Côn Lôn Kính chuyển động, Ninh Dạ đã nói: "Kính xin Hằng Vũ Thánh Tôn giúp ta!"

Bên kia Hằng Vũ Thánh Tôn đã sáng tỏ: "Quả nhiên như vậy, ngươi chính là thiên ngoại phi tiên chuyển thế mà tới. Thôi được, thôi được!"

Theo lời này của hắn, liền thấy không gian thông đạo kia đột nhiên lại lần nữa mở rộng.

Thông đạo nguyên bản còn cần một canh giờ mới có thể thông qua, tại dưới Thất Dạ, Ninh Dạ còn có Hằng Vũ Thánh Tôn liên thủ gia trì, tiến độ đại đại đề thăng.

Liền thấy trong thông đạo, bản thể Ninh Dạ nhanh chóng xuyên toa, một mảnh thánh quang đã trước tiên xông ra thông đạo, rơi xuống trên đầu Tử Cực Thánh Tôn: "Ngươi là thứ hai!"

"Không!" Tử Cực Thánh Tôn sợ hãi tiêm khiếu, ma đạo lôi đình ngưng tụ, hướng tới thông đạo ném đi.

Thế nhưng hắc y Ninh Dạ chỉ là há miệng hấp một cái, liền đem ma đạo lôi đình này thu hút.

Mà hắn mỗi hấp một lần, tự thân ma nghiệp liền càng lúc càng cường thịnh, mà bạch y Ninh Dạ khí thế thế mà cũng sẽ tuỳ tùng cường thịnh một phần.

Tài Quyết Thánh Tôn chà chà than thở: "Tài Quyết chi đạo của bản tọa, ngươi thế mà có thể vận dụng đến mức độ này."

"Thân nhập ma mà tâm tại chính." Hạo Nhiên Thánh Tôn cũng thở dài nói: "Ninh Dạ, ngươi quả nhiên lợi hại, Hạo Nhiên Chính Khí của ta, cũng không bằng vậy!"

Liền thấy Huyết Liêm lại lạc, lần này chém ở trên người Tử Cực Thánh Tôn, Tử Cực Thánh Tôn phát ra không cam lòng mà phẫn nộ cuồng hống.

Sau đó toàn bộ thân thể vặn vẹo biến hóa, hóa vô biên thống khổ chi ma diễm, hắc y Ninh Dạ kia tương tự là không khách khí thôn phệ.

Bàn Xà biết không tốt, cứ theo đà này, hôm nay hết thảy ma đều sẽ trở thành lương thực của Ninh Dạ.

Thụ mục quang hoa luân chuyển, rơi vào Thất Dạ, càng là muốn cướp trước thôn phệ phân thân Thất Dạ.

Nhưng vào lúc này, thông đạo bên kia bản thể Thất Dạ đã bắn ra một tia tinh quang: "Đừng động phân thân ta!"

Một đạo tinh quang này ngăn cản Bàn Xà, chọc hắn tức giận kêu to: "Ngu xuẩn, chỉ là một cái ma đạo phân thân cũng không nỡ lòng bỏ, ngươi chú định ngay cả chính mình đều sẽ trở thành lương thực của hắn!"

Thất Dạ Tinh Quân kia lại không sợ hãi: "Ta hóa thân ngàn vạn, thiên địa đều có thể tung hoành, nơi nào không thể đi!"

Bàn Xà giận dữ cười to: "Ngươi không biết cái gì là ‘Trảm ma nghiệp’, đúng không?"

Cái gì?

Thất Dạ Tinh Quân kinh ngạc.

Hắn đúng thật là không biết cái này.

Thế nhưng Bàn Xà Chúa Tể lại đã không muốn giải thích, chỉ là thở dài một tiếng: "Là ta tính sai. Ninh Dạ, lần này ngươi thắng rồi."

Hắn nói, đầu lớn đã bắt đầu thu lại.

Nhưng hắc bạch hai cái Ninh Dạ đã đồng thời cười lên một tiếng: "Ta nói để ngươi đi sao?"

Bàn Xà ngẩn ra, liền nghe Hằng Vũ Thánh Tôn cười nói: "Bàn Xà, ngươi phí hết tâm tư đi tới, tốt xấu cũng lưu lại chút gì chứ?"

Trong khi nói, bát đại thánh tôn đã đồng thời xuất thủ, kiềm chế Bàn Xà.

Khởi đầu bát đại thánh tôn là toàn lực ngăn cản hắn nhập cảnh, nhưng hiện tại, lại là vô luận thế nào cũng không cho hắn dễ dàng rời đi.

Nhật Diệu Thánh Tôn càng là cười nói: "Rất tốt! Rất tốt! Ninh Dạ, ngươi không có phụ kỳ vọng của chúng ta, vận mệnh tương lai của chúng ta, liền phải xem ngươi rồi!"

"Nhất định không nhục mệnh!" Ninh Dạ cười dài một tiếng, Huyết Liêm chuyển động, lần nữa lạc hạ.

Chương 238 : Trảm ma nghiệp (hạ)

Chương 239: Trảm ma nghiệp (hạ)

Lần này trảm Thất Dạ Tinh Quân, Thất Dạ Tinh Quân lại không có ý định đối kháng cùng Ninh Dạ.

Chính như hắn nói, Tinh Trần chi đạo của người này, hóa thân ngàn vạn, trời đất bao la đều có thể đi, vì vậy hắn là có sung túc tự tin có thể thoát đi.

Thể nội vạn ngàn tinh điểm dật xuất, phân xạ tứ phương, thậm chí còn có mấy đạo tinh quang cuốn lên Tuyền Cơ Xích —— hàng này đến hiện tại đều còn chưa từ bỏ ý định đối với Tuyền Cơ Xích.

Nhưng hắc y Ninh Dạ kia chỉ là há mồm lại thôn, liền thấy hết thảy tinh quang đều như cũ bị hắn nhẹ nhõm thôn phệ.

"Sao có thể có chuyện đó?" Thất Dạ Tinh Quân kinh hãi.

Hắn lĩnh ngộ Chúa Tể thần binh, đạo cảnh tinh thông, Tinh Trần chi đạo lại là hắn bản đạo, tới nay không người nào có thể ngăn cản thủ đoạn tinh quang phi dật của hắn.

Tại sao hắc y Ninh Dạ này mỗi lần đều chỉ là thôn một cái liền có thể kết thúc tất cả?

Lúc trước Tử Cực Thánh Tôn cùng Ác Sát Ma Tổ, đều là bị Ninh Dạ trọng thương rồi mới thôn phệ, Thất Dạ bản năng cho rằng cần trọng thương đối thủ mới có thể, nhưng hiện tại hắn mới biết không phải như vậy.

Hắc y Ninh Dạ này tựa hồ đối với tất cả ma đạo đều thiên nhiên khắc chế.

Không, không phải khắc chế.

Mà là hấp dẫn!

Hấp dẫn?

Trảm ma nghiệp?

Đây là... Thất Dạ Tinh Quân rốt cục đã minh bạch gì đó.

Hắn kinh hãi nhìn hướng đỉnh đầu bạch y Ninh Dạ, liền thấy Ninh Dạ vẫn như cũ khí vận như mưa.

Rõ ràng nguyên thần của hắn đã ma hóa, là biểu hiện đọa nhập Ma đạo, Thiên Đạo khí vận nhưng không bị ảnh hưởng chút nào.

"Trảm ma nghiệp... Trảm ma nghiệp... Chẳng lẽ nói..." Thất Dạ Tinh Quân kinh hãi.

"Không sai! Cái gọi là ‘ma nghiệp’, chính là lấy thân tự ma, thực ma, lấy nhất nhân chi lực nhập ma, mà thanh sở (làm sạch) chính giới hết thảy ma nghiệp, tinh la vạn giới, hết thảy ma đầu, đều là ta chi lương thực!" Hắc y Ninh Dạ mỉm cười nói: "Thất Dạ, nếu ngươi đã nhập ma đạo, thì cũng một phần, mặc ngươi thiên nhai hải giác, lại làm sao thoát được!"

Hắn nói hai mắt hơi hơi ửng hồng, lần nữa há miệng.

Phân thân Thất Dạ sợ hãi kêu to: "Không, không, không..."

Liền thấy thân thể đã không chịu chưởng khống hướng trong miệng hắc y Ninh Dạ rơi xuống.

Bạch y Ninh Dạ nhưng hiển nhiên không dự định đợi lâu như vậy,

Lại là một đao chém ra, phân thân Thất Dạ thân thủ chia lìa, sau một khắc đã vào trong miệng hắc y Ninh Dạ.

Một màn này khiến bản thể Thất Dạ cũng sợ hãi.

Hắn rốt cục ý thức được bản thân ở vào cái hoàn cảnh gì, liền muốn chạy trốn.

Nhưng hắn hiện tại ở trong thông đạo, lại nào còn chạy thoát.

Liền thấy hắc y Ninh Dạ mở ra miệng lớn, hướng tới thông đạo một hấp, Thất Dạ Tinh Quân kia đã bị hắn sinh sinh nhiếp đi tới.

Sau đó là bản thể Ninh Dạ cũng hung hãn xuất hiện.

Ba cái Ninh Dạ đồng thời hướng tới Thất Dạ Tinh Quân nhấn xuống.

Thất Dạ Tinh Quân hấp thu Chúa Tể thần binh, luận thực lực đã tại bên trên Tử Cực, Ác Sát Ma Tổ, nhưng nếu hắn đã thân đã nhập ma, thì cũng tại trên thực đơn ma nghiệt của Ninh Dạ, thời khắc này bản thể phân thân đồng thời xuất thủ, hắc y Ninh Dạ càng là há miệng cắn xuống.

Thất Dạ Tinh Quân hoang cuồng kêu to, đạo cảnh bùng nổ ra, vô số tinh quang loạn xạ, toàn bộ Thiên Trung Giới đều tại trong phạm vi công kích của hắn, dường như muốn lôi kéo Thiên Trung Giới cũng đồng thời hạ thuỷ.

Nhưng hắn không biết, hắn càng là như vậy, liền càng là thiên đạo chấn nộ.

Ầm Ầm Ầm hư không lôi minh.

Khí tức khôi hoằng vô biên lạc hạ, bảo vệ toàn bộ Thiên Trung Giới, mặc cho Thất Dạ Tinh Quân tu vi thông thiên, càng cũng vô pháp lay động.

"Chuyện này không thể nào!" Thất Dạ Tinh Quân điên cuồng hô to: "Thiên đạo vô thức."

Bản thể Ninh Dạ đã nói: "Thiên đạo vô thức, ta hữu thức! Ý ta tức thiên ý!"

Theo lời nói này, liền thấy Huyết Liêm quét qua, Thất Dạ thân trảm.

Cùng đám người Tử Cực bất đồng, khoảnh khắc bản thể Thất Dạ phá nát kia, vô số ma niệm phân dũng mà ra, một cỗ khí tức khủng bố hoang cuồng mà hắc ám lộ ra, thậm chí tất cả mọi người đều trái tim mạc danh khiêu động lên.

Là trái tim thần bí kia!

Nguyên lai chủ của trái tim thần bí năm đó nhìn thấy, chính là Vô Sinh Ma Chủ kia.

Thế nhưng không có ý nghĩa!

Hắc y Ninh Dạ mở ra miệng lớn: "Tinh la vạn ma, đều quy về ta!"

Trong tiếng gào thét điên cuồng, toàn bộ tinh la vạn giới, dồn dập vì thế rung động.

Hết thảy ma đầu đồng thời phát ra tuyệt vọng kêu gào, bọn hắn cảm thụ được, một cỗ lực lượng cường đại chính đang quét ngang tất cả.

Tim quỷ bí năm đó càng là Ầm Ầm Ầm Ầm liên tục khiêu động, lại vẫn là không thể chịu đựng cỗ lực lượng cắn nuốt này, thế mà từng điểm từng điểm tiêu vong.

Đúng vào lúc này, trong mảnh không gian thần bí kia, một cái cự thủ đột nhiên xuất hiện, hạ xuống trái tim, ‘Xoạt’ một tiếng, càng là đem trái tim lấy đi.

Thời khắc này, tất cả thế giới tồn tại ma, phàm là còn có thể triệt, đều dồn dập triệt thối, mà những kẻ không thể triệt, cho dù khoảng cách ngàn vạn năm ánh sáng, đều cảm thụ được thôn phệ chi lực này, sau đó đồng thời kêu rên hóa thành tro bụi, ma nghiệp tiêu vong, thay vào đó chính là hắc y Ninh Dạ cùng bạch y Ninh Dạ cộng đồng trưởng thành.

Thiên Trung Giới.

Bàn Xà biết phiền phức rồi.

Hắn kêu to: "Ninh Dạ, ngươi hung ác, nhưng nếu ngươi dám thôn ta, ma nghiệp chi cường, chắc chắn phản phệ ngươi. Dù ngươi thông qua thiên đạo khảo nghiệm, cũng vô dụng! ! !"

Hắn vốn tưởng rằng Ninh Dạ sẽ phản bác, không nghĩ tới Ninh Dạ nhưng gật gật đầu: "Ngươi nói đúng, vì vậy... Liền chấm dứt ở đây đi!"

Nói Huyết Liêm lại vung, trảm hướng hắc y.

Hắc y Ninh Dạ kia tại sau khi hấp thu khổng lồ ma nghiệp, hai mắt đỏ ngầu, tự thân ma niệm cường thịnh đã tới mức độ khó mà nén xuống.

Khi một đao này của Ninh Dạ trảm hạ thì, hắc y Ninh Dạ thế mà xuất thủ chặn lại.

Hắn khuôn mặt vặn vẹo, nói: "Không..."

Sau một khắc, Thiên Cơ Điện treo cao mà lên, thánh quang chiếu dạng, Tuyền Cơ Xích phóng thích đạo tắc, Thiên Đạo khí vận gia trì, hắc y Ninh Dạ tựa như tinh thần hơi hơi buông lỏng.

Huyết Liêm chém xuống.

Oanh!

Bàn Xà lần nữa phóng ra một đạo quang huy đánh về phía Huyết Liêm.

Sau một khắc cửu tiêu vân ngoại, tất cả mọi người đồng thời trường hô, phạn âm cao khởi, hư không luân chuyển.

Bàn Xà chi quang rơi vào trên thân Huyết Liêm, dường như bị cái gì đình chỉ một thoáng.

Sau một khắc Huyết Liêm đã lạc hạ, chém ở trên người hắc y Ninh Dạ, liền nghe một tiếng ‘Cách’ giòn giã vang lên.

Lại như có cái gì tan vỡ.

Y như vải vóc xé rách, lanh lảnh mà trầm thấp.

Sau đó một thân hắc y Ninh Dạ đã run rẩy, thể nội tuôn ra vô số khói đen, toàn bộ tan vỡ.

Khí tức kinh khủng mà quỷ bí kia như hơi nước bốc hơi tản đi, triệt để không còn tung tích.

Thẳng tới cuối cùng oanh nhiên chấn hưởng, sương xám biến mất.

Trong thiên không một cái thân ảnh tái hiện, chính là Giang Tiểu Phàm.

Thần quang lẫm liệt, đạo cảnh tinh tiến, nghiễm nhiên đã thành Thánh cảnh.

"Không!" Bàn Xà phát ra tuyệt vọng thét gào.

Trảm ma nghiệp!

Hắn thành công rồi.

Sau một khắc bản thể cùng phân thân Ninh Dạ đã hòa làm một thể, thần quang ngút trời mà ra, Ninh Dạ đã bắt đầu tấn thăng Thánh cảnh.

Chỉ là hắn tấn thăng Thánh cảnh cùng người khác lại có sự khác biệt, không chỉ là Thiên Trung Giới, mà là tinh la vạn giới, tất cả tồn tại đều cảm thụ được, một cái tồn tại vĩ đại chính đang đản sinh.

Đó là lực lượng phảng phất cấp Chúa Tể, đạo truyền bát hoang, chỉ là trong nháy mắt, ý chí Ninh Dạ đã truyền khắp toàn bộ tinh la chi giới.

Một khắc đó, tất cả tồn tại đều nhìn thấy.

Một vị Thánh Nhân bước ra mây xanh, đi tới trước mặt một cái đầu rắn cự đại.

Cao giọng nói: "Bản giới vô ma!"

Theo hắn lên tiếng, kẽ nứt ma uyên kia đột nhiên khép lại, đồng thời một cái đầu rắn cự đại rơi xuống. Thân rắn thu về, thậm chí còn phát ra cự đại mà dữ tợn tiêm khiếu: "Ninh Dạ! Ta chờ ngươi!"

"Ta sẽ đến!" Ninh Dạ đơn thủ nhấn một cái, đầu rắn tiêu vong.

Họa diện truyền khắp đáy lòng vạn ngàn người kia, cũng cáo biến mất.

Chương 239 : Tiêu sái rời đi

Chương 240: Tiêu sái rời đi

Lang Gia thượng giới.

Bát đại thánh tôn tụ hội một đường.

Không, hẳn phải nói là mười vị Thánh Tôn.

Hiện tại lại mới gia nhập Ninh Dạ cùng Giang Tiểu Phàm.

"Như vậy, Trảm Ma Nghiệp, chính là lấy thân tự ma, thanh sở chính giới chi ma sao?" Nhật Diệu Thánh Tôn thở dài: "Đây chính là nguyên nhân vì sao lại có thiên đạo khảo nghiệm? Như không thông qua thiên đạo khảo nghiệm, lấy thân tự ma, chính là làm mồi cho hổ, phản trợ kỳ công. Vì vậy ngàn vạn kỷ nguyên đến nay, chưa từng có người có thể thành công."

Ninh Dạ mỉm cười nói: "Đến cũng chưa chắc. Bàn Xà Chúa Tể kia nếu đã biết đến 'Trảm ma nghiệp', vậy đã nói rõ lúc trước vẫn là có thành công chi nhân."

Mấy vị Thánh Tôn không rõ: "Vậy vì sao ma đạo vẫn chưa trừ tận."

"Tự nhiên là tro tàn cháy lại." Ninh Dạ nói: "Thiên đạo khảo nghiệm, một tầng tiếp một tầng. Trước tiên thông qua tầng khảo nghiệm thứ nhất, tiếp lấy chính là ‘Trảm ma nghiệp’ chi khảo. Nếu như nói tầng khảo nghiệm thứ nhất chính là làm chuẩn bị cho tầng thứ hai ‘Trảm ma nghiệp’, như vậy..."

Nhật Diệu Thánh Tôn đến là đã minh bạch: "Trảm ma nghiệp chính là để làm chuẩn bị cho tầng khảo nghiệm thứ ba?"

Ninh Dạ gật gật đầu: "Ta cảm thiên đạo mà biết, thành tựu Đệ Cửu Cảnh, chính là tiêu vong ma giới, thống nhất chính phản. Cho nên muốn đến tầng thứ ba này, chính là phải tiến nhập phản giới."

"Vậy thì đúng rồi, chẳng trách phải nhập ma trảm nghiệp." Mọi người đối với điều này đến cũng đã rõ ràng.

Nếu đã phải nhập ma giới, thụ ma nghiệp xâm nhiễm, vậy khẳng định cần trước lúc đó có sức chống cự. Vì vậy thiên đạo khảo nghiệm tầng thứ nhất là chính - ma lựa chọn, tầng thứ hai là thân nhập ma mà tâm tại chính, tự trảm ma nghiệp. Tầng thứ ba chính là tự mình tiến vào ma giới, truyền bá chính đạo chi quang, mà không bị xâm hại.

Ninh Dạ đã hoàn thành được hai tầng, mà tuyệt đại đa số tu sĩ, liền tầng thứ nhất đều không qua được.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao Ninh Dạ lấy Thánh Nhân chi cảnh, liền có thể hướng toàn giới truyền bá tự thân tấn thăng, phỏng chừng dĩ vãng người thành công trảm ma nghiệp, đều là cấp bậc Chúa Tể mới có thể làm được.

Ninh Dạ bây giờ, tuy là Thánh cảnh, nhưng đạo đồ thông sướng, đã đạt cấp độ Chúa Tể.

Hiện tại bát đại thánh tôn liên thủ, đối với hắn mà nói cũng là một cái ngón tay có thể ép chết.

Đương nhiên hắn cũng không muốn làm như thế, bây giờ Ninh Dạ cấp độ đã thành, đối với Thiên Trung Giới cũng không có bất luận ác ý gì. Hắn hướng chư vị Thánh Tôn truyền đạt tri thức liên quan tới thiên đạo, cũng là cảm tạ đối với bọn họ.

Bất quá đây vốn là cơ mật, không thể tiết lộ ra ngoài, vì thế Ninh Dạ cũng chịu đến nhất định trách phạt, cắt giảm bộ phận thiên đạo khí vận.

Thế nhưng Ninh Dạ không để ý.

Hắn còn có đầy đủ thời gian, để tiếp tục đề thăng bản thân.

Tối trọng yếu chính là, tương lai đại viễn chinh, đã chú định không chỉ giới hạn ở chính giới, mà sẽ bao gồm phản giới.

Bây giờ những Thánh Tôn này, tương lai cũng hơn nửa sẽ gia nhập hàng ngũ đại viễn chinh của hắn.

Dưới tình huống này, một chút trả giá tất nhiên là đáng giá.

Cùng dĩ vãng những Thánh Tôn Chúa Tể kia bất đồng, Ninh Dạ trước sau hiểu được, khiến càng nhiều người gia nhập chính đạo, mới là đường ngay.

"Đúng rồi, Ninh Dạ. Dựa theo nguyên lai phân chia, hiện tại đạo cảnh của ngươi đã có thể phủ khắp tinh la vạn giới, hẳn là tính Chúa Tể mà không phải Thánh Nhân chứ?" Vạn Diệu Thánh Tôn đột nhiên nói.

Ninh Dạ cười nói: "Thuần lấy đạo cảnh phân chia, có thể tính như thế. Đến là tu vi đến một bước này, cảnh giới đã không trọng yếu, trọng yếu là trình độ phù hợp giữa tự thân cùng thiên. Hơn nữa sở dĩ ta có thể làm được, là bởi vì đây là đặc tính của bản thân thiên đạo, đạo của ta hoà vào thiên, thiên đạo ở đâu, tự nhiên là ý chí ta ở đó. Nhưng loại tình huống này sẽ không kéo dài."

"Vì sao?"

"Bởi vì tro tàn có thể cháy lại, ma đạo cũng sẽ lại lần nữa xâm lấn." Ninh Dạ hồi đáp.

Ninh Dạ tấn thăng, trực tiếp dẹp yên hết thảy ma lực tại chính giới, nhưng vẫn như cũ chỉ là trị phần ngọn mà không trị tận gốc.

Phản giới chưa trừ, thì ma đạo vĩnh viễn không bao giờ suy kiệt.

Liền ngay cả Bàn Xà Chúa Tể kia, tuy bị khảm rơi đầu, nhưng cũng chưa chết.

Hắn quá cường đại rồi, cường đại đến Ninh Dạ cũng tạm thời vô pháp đối kháng, thậm chí không dám tiếp tục thôn phệ.

Mà theo ma đạo xâm lấn, Ninh Dạ đạo cảnh chiều rộng cũng sẽ suy giảm theo.

Đây chính là lẽ tất nhiên cuối cùng của tu sĩ thiên đạo —— ngươi giảm ta tăng, ngươi tăng ta giảm.

Vì vậy đến một bước này của Ninh Dạ, những thứ khác đều không cần suy nghĩ, trừ ma chính là tấn thăng.

Tam Tinh chi vực.

Bên trên Thiên Tàm.

Nương theo một đạo quang hoa lưu chuyển, Ninh Dạ đã xuất hiện tại trên Thiên Tàm, tiếp lấy lại là một người, lại là Giang Tiểu Phàm.

Hắn kinh ngạc nhìn một màn trước mắt, cho tới bây giờ, hắn cuối cùng mới rõ ràng căn cơ của sư phụ.

Ninh Dạ nhìn nhìn một chút cái đại đạo thần binh nơi xa này, tiện tay vẫy một cái, liền thấy khối kim loại vuông kia bắt đầu thu nhỏ, cuối cùng biến thành kim loại thể lớn cỡ bàn tay nhưng không ngừng vặn vẹo biến hóa, xem ra liền như là một cái rubic, không ngừng tự mình chuyển động.

Trên đó không ngừng lưu chuyển đạo tắc thần quang, như dòng sông chảy, chỉ là ngẫu nhiên còn chen lẫn một ít khí tức ma đạo.

Ninh Dạ thuận tay vuốt một cái, khí tức ma đạo kia đã trừ khử.

Hắn từ sau khi trảm ma nghiệp, ma đạo trên này đối với hắn đã không còn ảnh hưởng, nhẹ nhõm liền có thể tiêu trừ.

Ninh Dạ cùng Thất Dạ Tinh Quân đều đã từng cho rằng, cái đại đạo thần binh này mới là mấu chốt bọn hắn quyết đấu thắng bại, nhưng trên thực tế, nó chỉ là thành quả thắng lợi sau khi quyết đấu.

Thời khắc này nhẹ nhõm xóa bỏ ma niệm trên đó, bảo vật này đã khôi phục hoàn chỉnh, Ninh Dạ chỉ ước lượng mấy lần, liền tiện tay ném cho Giang Tiểu Phàm: "Cho ngươi."

Giang Tiểu Phàm kinh ngạc: "Sư phụ, đây chính là Chúa Tể thần binh."

"Không vấn đề." Ninh Dạ chắp tay nói: "Tu đạo đến nay, ngươi còn chưa rõ sao? Tất cả bảo vật đều là ngoại lực. Bây giờ bên cạnh ta cũng chỉ có một mình ngươi thành Thánh, không cho ngươi cho ai."

Giang Tiểu Phàm lần này cũng coi như là được phúc của Ninh Dạ, hắn vốn là Vô Nhai Tiên Tôn chuyển thế, Thần đạo hữu thành, vốn đã có hy vọng tấn thăng Thánh cảnh, chỉ là còn kém một bước then chốt tấn thăng thành Thánh, cải hoán thiên địa chi đại sự kiện kia, hiện nay Ninh Dạ mượn thân thể hắn trảm ma nghiệp, tương đương với đưa hắn đoạn đường cuối cùng, cũng coi như là dễ dàng hoàn thành.

Cho tới Ninh Dạ liền ghê gớm rồi, hắn trừ khử hết thảy ma đạo tại chính giới, đây là một bước cực kì trọng yếu để thành tựu Chúa Tể, nhưng tại bước thành Thánh đã hoàn thành, có thể nói hắn theo một ý nghĩa nào đó đã là Chúa Tể, chỉ là còn cần một ít thời gian lắng đọng tự thân.

Mà loại lắng đọng này, chính là tiến một bước tiên giới đại viễn chinh.

Vì vậy tại sau khi Ninh Dạ thành Thánh, tiếp tục lưu lại Thiên Trung Giới cũng đã không còn ý nghĩa, hắn liền muốn lần nữa mở ra viễn hành.

Bất quá lần đi xa này cùng với lúc trước lại có khác biệt.

Ninh Dạ đã không còn cần mượn Thiên Tàm lui tới nữa, vì vậy hắn lựa chọn tự mình nhục thân hoành độ hư không, đi du lịch càng nhiều chính giới, mà tu sĩ Thiên Tàm thì lại lấy Giang Tiểu Phàm dẫn dắt, tiếp tục ngao du chư thiên.

Ngoài ra đại viễn chinh lúc trước, là lấy diệt ma làm chủ.

Bây giờ Ninh Dạ đại thế đã thành, ma đạo diệt hết, coi như tro tàn vẫn có thể cháy lại, giao cho tu sĩ Thiên Tàm cùng Thiên Trung Giới Thánh Tôn cũng liền có thể, Ninh Dạ tội gì lo lắng nữa.

Vì vậy lần du lịch này của hắn, liền chân chân chính chính chính là du lịch, mục tiêu cũng không ngoài một cái —— bù đắp bản thân thiên đạo, hoàn thiện tự thân, lấy hoàn mỹ chi đạo thành tựu Chúa Tể, lại phản xâm ma giới.

Con đường phía trước đã toàn bộ kế hoạch xong, đối với Ninh Dạ mà nói, sự tình cũng liền đơn giản hơn nhiều.

Đương nhiên, Trì Vãn Ngưng bọn họ vẫn là phải động viên một chút, vì vậy Ninh Dạ cũng sẽ lưu một cái phân thân, bầu bạn đám thê tử.

Thời khắc này đem cái đại đạo thần binh này giao cho Giang Tiểu Phàm xong, Ninh Dạ nói: "Từ hôm nay trở đi, mọi thứ nơi này liền giao cho ngươi."

"Vâng!" Giang Tiểu Phàm cung thân lĩnh mệnh.

Lại nhìn Ninh Dạ, hư không bước ra một bước, đã tại bên ngoài một triệu dặm, liền như thế vài bước bước ra, tiêu thất tại dưới vô tận tinh không.

Chương 240 : Vân du (một)

Chương 241: Vân du (một)

Đây là một cái hoả hồng tinh giới.

Toàn bộ thế giới y như hỏa diễm địa ngục.

Tinh giới này, không người nào có thể sinh tồn, nhưng đối với một số tồn tại đặc thù mà cường đại, lại vẫn rõ ràng bất đồng.

Tại chỗ hạch tâm của tinh giới, một tôn Thánh Nhân đang yên tĩnh trầm tịch nơi đây, ngoại trừ đạm bạc hô hấp, hầu như không thấy chút động tĩnh nào. Chỉ là mỗi khi hấp khí thì, toàn bộ tinh giới cũng sẽ hỏa diễm tiêu vong, nội quyển, mà lúc thở ra thì, hỏa diễm liền sẽ dâng trào dũng động.

Mỗi lần hít thở, chính là một ngày, trong một ngày đó chính là thời gian hỏa diễm trướng súc, y như ban ngày cùng ban đêm.

Tinh giới tuy không nhân loại, nhưng có sinh linh.

Một con liệp thú đỉnh đầu sinh giác, thời khắc này chính đang leo lên tại trên nham thạch trọc lốc. Dọc theo khe hở nham thạch một đường tiến lên, mãi đến tận gặp phải một ít tinh thể màu đen, liền duỗi ra lưỡi dài, đem tinh thể quyển vào trong bụng.

Bởi vì liệt diễm tịch quyển duyên cớ, nơi đây hầu như không một ngọn cỏ, những tinh thể màu đen này chính là đồ ăn của liệp thú, theo một ý nghĩa nào đó, bọn chúng cũng coi như là sinh mệnh cơ sở.

Đột nhiên con liệp thú này phát hiện cái gì, nó đột nhiên lao nhanh ra ngoài.

Nhưng vẫn là muộn rồi.

Một đạo hắc ảnh từ trong thiên không thương mang quét qua, rơi xuống bên người liệp thú kia.

Phốc!

Sắc bén lân trảo móc vào thể nội con liệp thú kia, trực tiếp đem nó mổ bụng phá ngực, sau đó đem nó xé toạc thành hai nửa, liệp thú không có bộ phận lên tiếng, liền thảm khiếu đều không có phát ra, liền bị một con hắc lân thú cự đại kích sát.

Sau đó đại gia hỏa hình thể so với liệp thú lớn hơn gấp ba này một phát đem đầu liệp thú tóm lấy, nhấc lên vứt qua một bên —— đầu liệp thú chứa đựng lượng lớn tạp chất, ăn không ngon.

Sau đó nó cầm lấy liệp thú thi thể, đứng thẳng lên như người, hướng về sào huyệt của mình rời đi.

Rất nhanh, trong kẽ đá liền bò ra lượng lớn lít nha lít nhít sinh vật màu đen to bằng bàn tay, xem ra có chút giống nhện, bọn chúng dày đặc bò mãn đầu liệp thú, bắt đầu dùng cương nha phân giải cái đầu liệp thú, sau đó đem chuyển về trong sào huyệt của bản thân.

Mà tại một bên khác, con hắc lân thú kia đã trở lại sào huyệt của mình, hai con tiểu hắc lân thú chính đang gào khóc đòi ăn.

Mẫu thú cũng chưa hề đem đồ ăn liền như vậy ném cho hài tử của mình, mà là hướng tới tiểu hắc lân thú gào thét một tiếng.

Hai con tiểu hắc lân thú nhìn nhìn không trung đồ ăn, không có đi tranh đoạt, trái lại lẫn nhau tự đánh lên.

Cứ việc vẫn là ấu thú, thế nhưng thời khắc này bọn chúng triển hiện ra cực độ hung tàn, lẫn nhau chém giết, dùng trảo che kín lân phiến xé toạc đối phương, dùng hàm răng sắc bén đi cắn, thậm chí phần sau còn hóa thành lợi nhận, đâm về phía mình đồng bào "huynh đệ" .

Rốt cục, một con tiểu hắc lân thú thu được thắng lợi, kẻ thất bại thụ thương ngã xuống đất.

Mẫu thú gầm nhẹ một tiếng, cầm đồ ăn trong tay chia làm ba bộ phận, hai lớn một nhỏ, hai phần lớn ném cho thú nhỏ thắng lợi cùng bản thân, nhỏ thì để cho thất bại.

Đây là pháp tắc sinh tồn của hắc lân thú, chỉ có kẻ mạnh mẽ nhất mới có tư cách sống sót.

Mẫu thú còn có chút yêu con, không có để cho kẻ thất bại liền như thế chết đi, thế nhưng mẫu thú biết, tiểu gia hỏa đáng thương đã thất bại quá nhiều lần, có lẽ không bao lâu nữa, liền đến thời điểm triệt để từ bỏ nó.

Hơi hơi có chút thương cảm, mẫu thú phát ra thương xót hô khẽ, mà thú nhỏ thắng lợi thì ăn như hùm như sói đồ ăn mẫu thân mang đến.

Đồ ăn còn lớn hơn so với nó, thế nhưng thú nhỏ lại như Thao Thiết vậy, ngạnh sinh sinh đem hơn một nửa cái liệp thú đều nuốt xuống, điều này khiến cho cái bụng của nó bành trướng vượt quá tự thân hình thể, nhưng hoàn toàn không có bất cứ vấn đề gì. Ăn uống no đủ, tiểu gia hỏa tâm mãn ý túc nằm tại trong ổ, những đồ ăn này có thể chống đỡ nó nửa tháng không ăn không uống.

Đột nhiên, một trận hỏa diễm từ dưới nền đất vọt lên.

"Hống!" Mẫu thú phát ra lo lắng gầm rống.

Hai tiểu gia hỏa vừa mới ăn xong còn không kịp phản ứng lại, đồng thời mê man nhìn thiên không.

Mẫu thú đã tóm lấy hai tiểu gia hỏa hướng động huyệt hắc thạch phụ cận phóng đi.

Sau đó liền thấy trong kẽ nứt nham thạch hạ phương, vô số hỏa diễm bắt đầu phún thổ, toàn bộ tinh giới bắt đầu che kín hỏa diễm.

Mẫu thú có chút không rõ, tại sao lần này liệt diễm chi triều đến nhanh như vậy, nhưng nó đã phản ứng không kịp nữa, nhất định phải tại trước lúc liệt diễm hoàn toàn thôn phệ tinh giới tiến vào sơn động, bằng không liền không còn cơ hội.

Hai con thú nhỏ oa oa kêu to, bọn chúng không hiểu phối hợp không thể nghi ngờ kéo chậm tốc độ mẫu thú, mà tốc độ liệt diễm phún thổ lại càng lúc càng nhanh, cũng càng lúc càng rộng, mắt thấy sắp không kịp trở lại trong hang động, mẫu thú hạ quyết tâm, đem con thú nhỏ thất bại kia ném ra ngoài, ôm hài tử cường đại hơn toàn lực lao tới động huyệt.

Nó thậm chí có thể cảm nhận được hài tử tại hậu phương kêu gọi, hỏa diễm đang thôn phệ nó, lấy thể trạng của thú nhỏ, chống đỡ không được bao lâu, thế nhưng mẫu thú không có cách nào, nó chỉ có thể từ bỏ.

Trong rên rỉ bất đắc dĩ, nó rốt cục tại trước lúc liệt diễm triệt để thôn phệ bản thân xông vào động huyệt, tròng mắt màu đen về nhìn phương xa.

Sau một khắc, một màn khiến cho nó kinh ngạc xuất hiện.

Một cái thân ảnh màu trắng sừng sững trong lửa, trong tay chính đang cầm con trai của nó.

Hỏa diễm hừng hực, nhưng không thương mảy may.

"Hống!" Mẫu thú phát ra một tiếng rên rỉ sốt ruột.

Thân ảnh màu trắng kia liền nhìn nhìn nó: "Con của ngươi? Nhưng mà ngươi đã từ bỏ."

"Hống!" Gầm nhẹ phẫn nộ mà sốt ruột lần nữa truyền đến.

"Cũng Vô Cấu rồi, thế mà còn chưa khai trí a." Ninh Dạ liền thở dài một tiếng: "Quả nhiên ở chỗ này, Vô Cấu cũng chỉ là phổ thông, cường đại chỉ là nhục thân, mà không phải nguyên linh. Thú vị, không có đối ứng chi thần, thế mà cũng có thể thành tựu Vô Cấu. Hẳn chính là nguyên nhân bởi ngươi chứ?"

Trong thiên không vang lên một cái Ong Ong chi thanh: "Bản tôn Thiên Khôi Thánh Tổ, không biết các hạ là thần thánh phương nào?"

"Ta tên Ninh Dạ." Ninh Dạ nói: "Vân du đến đây, không muốn quấy nhiễu Thánh Tổ thanh tu."

Thiên Khôi Thánh Tổ kia liền nói: "Nếu đã biết là quấy nhiễu, vậy thì rời khỏi đi."

Càng là trực tiếp hạ lệnh trục khách.

Ninh Dạ cười nói: "Không thích gặp khách như thế sao? Là sợ ta dòm ngó tinh giới chi bí? Hay là tu hành chi đạo của ngươi?"

Thiên Khôi Thánh Tổ hừ nói: "Ta quan ngươi tuy là Thánh cảnh, nhưng tuổi tác không lớn, sợ là thành Thánh cũng không lâu lắm. Làm sao, cảm thấy bản thân có thể hoành hành?"

Ninh Dạ liền đáp: "Ta thành Thánh thời gian là không dài, bây giờ cũng bất quá ngàn năm tả hữu, còn hoành hành a, cũng không đến mức đó. Chỉ là một lòng tu đạo, thám thiên địa chi bí, vì vậy phàm có chưa kiến thức quá, liền đều muốn kiến thức một phen. Nói đến, Thánh Nhân tu Thiên đạo, thiên ý tại tứ phương. Thành Thánh ngàn năm, ta cũng đã gặp một ít Thánh Nhân, đại thể đều là tinh giới ngao du, bế quan lâu dài tự tỏa như này, kỳ thực cũng không thường thấy. Ngươi tính một cái!"

Thiên Khôi Thánh Tổ thanh âm rõ ràng mang theo phẫn nộ: "Nơi đây đã có chủ, có thần bí gì, cũng cùng ngươi không quan hệ!"

Ninh Dạ liền nói: "Năm đó lúc ta chưa thành thánh, cũng từng bị một vị Thánh Tôn truy sát, chỉ vì truy tìm một ít bí mật của ta. Vào lúc ấy, ta vẫn là rất thống hận hắn. Nhưng hôm nay tự thân thành Thánh, đến cũng có thể hiểu được hắn. Thiên địa này chi bí, tựa như tiên pháp, bảo vật, thần khí năm đó tu hành, sức hấp dẫn rất lớn. Hiện nay, chúng ta cầu thiên đạo, thám thần bí, bù tự thân chi không đủ. Như thấy linh dị, tựa như thấy bảo, không cầu thu được, chỉ cầu biết được. Kính xin Thiên Khôi Thánh Tổ giơ cao đánh khẽ, dung ta nhận biết một phen."

"Si nhân thuyết mộng!" Theo một tiếng nộ hống của Thiên Khôi Thánh Tổ, trong phong vân lôi quyển, tiêu tiêu sát ý lạc hạ.

Chương 241 : Vân du (hai)

Chương 242: Vân du (hai)

Thiên Khôi Thánh Tổ tuy tại "Hỏa" tinh, nhưng thời khắc này xuất thủ, lại không có chút quan hệ nào cùng hỏa, mà là một cỗ khí tức túc sát hiu quạnh phác diện mà tới.

Tại dưới cỗ khí tức này, vạn vật điêu linh, sinh cơ ảm đạm.

Tất cả tận hóa hư ảo, thậm chí ngay cả những khoáng thạch kia cũng không ngoại lệ, phảng phất từ thế gian này bị sinh sinh xóa đi.

Ninh Dạ thì càng lúc càng thêm hứng thú, nhướng mày nói: "Thiên Đạo gạt bỏ? Không, không đúng. Đây xem ra đến giống như một loại sinh tử chi đạo nào đó, xóa đi tất cả sinh cơ... Cũng không đúng..."

Ninh Dạ càng phân tích càng hứng thú, thậm chí còn liếm môi một cái, phảng phất Thiên Khôi Thánh Tổ này không phải đang công kích hắn, mà là đang đưa món ăn cho hắn.

Một mảnh khí tức yên diệt kia tại quanh người hắn luân chuyển, dập dờn, nhưng không cách nào tạo thành bất kỳ hiệu quả gì đối với hắn, chỉ là tại trước mắt Ninh Dạ, triển hiện ra khăn che mặt nguyên bản thần bí của nó, tựa như một cái **, không còn nửa điểm thần bí.

Thiên Khôi kinh hãi.

Đây là một cái Thánh Nhân thế nào?

Vì sao càng hoàn toàn không nhìn bản thân xuất thủ?

Hắn càng khiếp sợ, càng khủng hoảng, xuất thủ cũng càng thêm "đại lực" .

Hiu quạnh túc sát chi tức càng lúc càng dày đặc, vậy là cũng liền khiến Ninh Dạ nhìn đến càng lúc càng rõ ràng.

Ninh Dạ lẩm bẩm nói: "Càng còn có một tia đạo tắc sinh mệnh chuyển hóa ở bên trong, thú vị, thú vị... Đây là thu hoạch ngươi đoạt được từ trong bản giới? Nguyên lai không phải hủy diệt, mà là sáng sinh... Nhất sinh nhất tử, đều tại thiên lý tự nhiên. Vậy thì đúng rồi, cái gọi là ‘thiên đạo bất nhân’, không phải là bởi vì thượng thiên không đức hiếu sinh, mà là sinh tử luân thường, vốn là thiên đạo nên có chi ý. Sinh giả sợ vong, liền gọi là thượng thiên không đức hiếu sinh, cuối cùng bất quá chỉ là muốn thoát khỏi vận mệnh mà làm vô ý nghĩa chống lại mà thôi."

"Ngươi rốt cuộc là ai!" Thiên Khôi Thánh Tổ đã gầm thét lên.

Hắn hiện tại rất mâu thuẫn.

Công kích đối thủ, đối thủ đem lực lượng của bản thân trực tiếp nghiên cứu; không công kích... Vậy không phải là nằm ngửa bản thân, mặc cho đối người đùa bỡn?

Thực lực chênh lệch to lớn rốt cục khiến Thiên Khôi Thánh Tôn nhận rõ hiện thực, một cái bóng mờ xuất hiện, ngưng tụ thành một vị tu sĩ, lại là cái tồn tại tóc dài chạm vai, không một mảnh vải.

Đối với thánh nhân mà nói, quần áo hình mạo đều là ngoại vật, chỉ có bản chất tự tại nhân tâm.

Thời khắc này Thiên Khôi hiện thân, rốt cục không ra tay với Ninh Dạ nữa, nói: "Ngươi đến cùng muốn như thế nào?"

Ninh Dạ cười nói: "Nói như vậy, là nhận thua sao? Không sao, ngươi có nguyện ý không, ta cũng muốn xem. Nhưng ngươi yên tâm, ta sẽ không gia hại ngươi."

Nói hướng hạ phương chìm xuống.

Thiên Khôi Thánh Tổ là ra rồi, Ninh Dạ nhưng lại đi xuống dưới đất, Thiên Khôi tức giận, chỉ có thể đi theo phía sau.

Liền thấy Ninh Dạ một đường xuyên toa, hết thảy đất đá tận vì hắn tránh ra thông đạo.

Hắn tốc độ cũng không nhanh, đến giống như đang dạo chơi địa cung, một đường hành tẩu, còn một đường thưởng thức, phảng phất như những vách núi kia có phong cảnh gì vậy, thỉnh thoảng phát ra âm thanh chà chà: "Quả nhiên có quan hệ cùng nơi đây sao? Hóa ra là một chỗ uẩn đạo chi giới... Ai nha ngươi không cần sốt sắng như vậy chứ? Uẩn đạo giới ta lại không phải chưa từng thấy qua. Năm đó cái Thánh Nhân đầu tiên ta gặp phải liền ý đồ sáng tạo Nghịch ngũ hành uẩn đạo chi giới."

"Nghịch ngũ hành uẩn đạo? Tìm chết như thế?" Thiên Khôi sửng sốt một lúc.

"Đúng vậy, chính là tìm chết. Vì vậy tao ngộ thiên khiển, thân bị thương nặng, chạy đến thế giới của chúng ta. Đường đường Thánh Nhân a, bị một đám Niết Bàn giết, luân hồi mấy ngàn năm đều không thể trọng sinh, cuối cùng rơi xuống trên tay ta, tác thành ta." Ninh Dạ thuận miệng nói.

Thiên Khôi Thánh Tôn chặt chẽ theo sát sau lưng hắn: "Vậy sau đó thì sao?"

Ninh Dạ cười quay đầu lại: "Ngươi bế quan bao lâu rồi?"

Thiên Khôi tính toán một chút, hồi đáp: "23,000 năm."

"Lão trạch nam a." Ninh Dạ thở dài, tiếp tục đi về phía trước: "Nhạ, đừng nói ta chiếm tiện nghi của ngươi. Ngươi đem chỗ này để ta hảo hảo thưởng thức một thoáng, quay đầu lại ta cũng cho ngươi một ít cơ duyên, tính là huề nhau."

"Cơ duyên gì?" Thiên Khôi Thánh Tổ lập tức hỏi.

Ninh Dạ hồi thủ nhất chỉ, một điểm tinh quang hiện ra tại trên trán Thiên Khôi Thánh Tổ: "Cái này thì sao?"

Liền thấy Thiên Khôi Thánh Tổ ánh mắt bỗng nhiên sáng ngời, xuất hiện kinh hỉ, ôm quyền nói: "Đa tạ đạo huynh!"

"Hiện tại không thành vấn đề?" Ninh Dạ nở nụ cười, trong khi nói đã đi đến chỗ địa tâm.

Bản thể Thiên Khôi chính đang nằm tại nơi đây, Thiên Khôi nguyên thần chi niệm kia trở về bản thể, hai mắt hơi mở: "Học không trước sau, đạt giả làm đầu. Đạo huynh thủ đoạn mạnh, xuất thủ hùng hồn, là Thiên Khôi vô lễ, kính xin đạo huynh thứ lỗi . Còn nơi đây chi bí, ta tham ngộ 23,000 năm, cũng không có thể toàn bộ hiểu ra.

Như đạo huynh có hứng thú, cũng có thể lưu tại nơi đây..."

Hắn lời còn chưa dứt, Ninh Dạ đã lắc đầu nói: "23,000 năm quá lâu, ta không có thời gian dài như vậy. Xem chút liền đủ rồi."

Nói vung tay lên, một phiến đạo vận hiển hiện mà ra, làm nổi bật một mảnh khí tức huyền ảo tại toàn bộ hạch tâm tinh giới.

Liền thấy vô số quang ảnh thiểm hiện, những quang ảnh kia hiển hóa thành nhân, thế mà ở chỗ này giao đàm, nằm ngồi hành tẩu, cao giọng nói cười, y như người sống.

Tình cảnh này cũng không kỳ quái, như có đại năng tại nơi nào đó thanh tu, thần uy hiển hóa, thường thường liền sẽ tạo nên phúc địa, thậm chí thần thông để lại bên trên, hình thành ảnh bích, nếu như là Thánh Nhân, càng có thể lưu lại đạo tắc di uẩn, từ đó sáng tạo ra vô số động thiên phúc địa.

Nhưng những nhân ảnh trước mắt này lại không phải như vậy, rất rõ ràng đều chỉ là phàm nhân.

Đám phàm nhân này có lẽ sinh sống ở mấy chục triệu năm trước, hôm nay đã sớm không tồn tại nữa, nhưng bọn họ đã từng tồn tại, lại lấy phương thức đặc thù nào đó lạc ấn tại trong mảnh không gian đặc biệt này.

Vì vậy thần kỳ không phải là người, mà là nơi đây.

Thời khắc này nhìn thấy đạo uẩn hiển hóa ra thân ảnh, Thiên Khôi Thánh Tổ đều kinh thán nói: "Ngươi thế mà đem bọn hắn toàn bộ hiển hóa ra ngoài?"

Thiên Khôi Thánh Tôn ở chỗ này tu hành hơn hai vạn năm, đối với tất cả những thứ này tự nhiên sớm đã thấy. Chỉ là hắn tuy rằng có thể nhận biết được, thế nhưng những tồn tại này chỉ là ánh tại đáy lòng, hiện ở thức hải, lại không làm được công nhiên hiển hiện như vậy.

Không nghĩ tới Ninh Dạ chỉ cần một cái ý nghĩ, liền đem tất cả những thứ này hoàn toàn hiển hiện ra, đạo cảnh chi cường, càng khiến cho Thiên Khôi thán phục không ngớt, biết rõ bản thân kém xa Ninh Dạ, lại càng không dám có bất kỳ tâm tư.

Ninh Dạ lạnh nhạt nói: "Phàm nhân lưu niệm, lịch sử ngàn vạn năm mà bất diệt, nơi đây quả thật có ý tứ. Nếu ta không nhìn lầm, hẳn là Thời Gian chi đạo."

Thiên Khôi Thánh Tôn liền thở dài nói: "Ta cũng từng có suy đoán như vậy, không phải phàm nhân lưu niệm, mà là nơi đây ẩn chứa Thời gian đạo tắc, khiến chúng ta có thể nhìn thấu quá khứ thời không. Thế nhưng..."

"Thế nhưng ngươi nhờ vào đó tu hành, cảm thụ được lại là sinh tử chuyển hóa, sáng sinh chi lực?"

"Đúng." Thiên Khôi cũng không tránh né, dù sao lúc trước Ninh Dạ liền nhìn ra rồi.

Ninh Dạ lắc đầu: "Thiên hạ chi đạo, đều quy về một, vốn không phân biệt. Vạn đạo đều một đạo, tức là thiên đạo. Chính bởi vậy, vạn đạo có tương thông, cũng không kỳ lạ. Thời Gian chi đạo, vốn là căn cơ vạn vật sinh trưởng, đại biểu chính là lịch trình chúng sinh diễn hóa, phàm nhân lấy đó tu hành, có thể thôi diễn ra vô số phương hướng. Sáng sinh cũng bất quá là một trong số đó..."

Nói Ninh Dạ tay phải hơi giương, một đóa hoa nhỏ tự dưng xuất hiện, nở rộ, cũng nháy mắt kết thành hoa thụ, lại héo tàn tiêu vong.

Lấy thủ đoạn của Ninh Dạ, biến hóa này tự không là kỳ.

Vấn đề là đây thực tế không phải Ninh Dạ sở vi, hắn làm bất quá là đem một hạt giống hoa lấy ra, còn lại chính là nơi đây chi tự nhiên phát triển.

Chính như Ninh Dạ nói, tại dưới thì quang chi lực ảo diệu này ảnh hưởng, hạt giống hoa này đã trải qua một chuyến lịch trình sinh tử luân hồi.

Thiên Khôi Thánh Tổ chính là tại dưới loại tình huống này, lĩnh ngộ sáng sinh chi lực.

Chỉ là Ninh Dạ tâm lớn ra sao.

Hắn cười nói: "Thiên thời, thiên thời, thiên cùng thời không thể phân. Rất tốt, rất tốt, vân du bất quá ngàn năm, liền có thể gặp được trọng địa cỡ này, thiên hữu ta vậy!"

Nói thuận tay chợt thu, vô tận đạo bí kia liền như thủy triều hướng về thể nội hắn tuôn tới.

Thấy tình hình này, Thiên Khôi Thánh Tổ nào còn không rõ, thở dài nói: "Đạo huynh xác thực thiên quyến long trọng, năm đó ta gặp nơi đây, cho rằng là thương thiên che chở, nhưng hai vạn năm vẫn bất đắc kỳ môn mà vào. Bây giờ ta mới biết, nguyên lai, không phải thương thiên hữu ta, mà là thương thiên dùng ta, khiến ta thủ hộ nơi đây, chờ đợi đạo huynh!"

Nói cúi rạp người.

Đến cùng là Thánh Nhân, đã sáng tỏ ý nghĩa bản thân tồn tại tại nơi đây.

Chương 242 : Vân du (ba)

Chương 243: Vân du (ba)

Bí ẩn Thiên Khôi Thánh Tôn 23,000 năm không thể sáng tỏ, Ninh Dạ chỉ dùng nhất thời chốc lát, liền đã hoàn toàn hóa giải.

Với hắn mà nói, lĩnh ngộ đại đạo không còn là việc khó, bây giờ chuyện cần phải làm, chỉ là đi khắp vạn giới, hiểu rõ tinh la chi bí.

Mà theo tầm mắt không ngừng khai thác, đạo cảnh của Ninh Dạ cũng đang không ngừng đề thăng.

Từ Thánh Nhân đến Chúa Tể khó khăn cỡ nào, nhưng đối với Ninh Dạ mà nói, lại giống như từ Hoa Luân đến Vạn Pháp vậy, hoàn toàn vô trở ngại, chỉ bất quá một cái tu pháp, một cái tu đạo mà thôi.

Mà phương thức tu hành của Ninh Dạ, chính là đi khắp vạn giới, tìm tới mỗi một nơi ẩn chứa thiên đạo chi bí.

Quá khứ ngàn năm này, Ninh Dạ cũng từng gặp phải một chút phiền toái, nhưng chưa từng có khiêu chiến ra dáng. Hết thảy đạo tắc, tựa như khắp nơi trân bảo, cúi nhặt là có.

Thời khắc này nhẹ nhõm lĩnh ngộ, thể nội Ninh Dạ đạo quang lưu chuyển, ẩn thấy một tia thời gian ảo diệu, phảng phất trong nháy mắt xuyên thấu thời gian trường hà.

Chỉ cần Ninh Dạ nguyện ý, tùy thời liền có thể chế tạo ra tồn tại như Tuyền Cơ Điện, hình thành tăng tốc độ thời không chi cảnh.

Chỉ là đối với hắn mà nói, điều này không còn cần thiết.

Lĩnh ngộ sau khi Thời Gian, thời gian liền đã không còn là vấn đề —— xác thực nói, hết thảy lực lượng cần thời gian tích lũy, đều có thể chớp mắt hoàn thành. Bởi vì chỉ cần hắn nguyện ý, tự thân có thể chớp mắt ngàn năm, cũng có thể từ đây ngừng lại sinh trưởng.

Tu hành đến một bước này, theo một ý nghĩa nào đó chính là vĩnh sinh chân chính, chỉ cần tinh không nơi đây bất diệt, Ninh Dạ liền bất diệt.

Đây chính là ý nghĩa của Thời Gian chi đạo.

"Đáng tiếc, còn chưa đủ." Ninh Dạ lại lắc đầu.

Hắn trên người chịu thiên quyến, cũng bởi vậy cảm thụ rõ ràng.

Lý giải cùng chưởng khống đối với Thời Gian chi đạo của hắn, còn chưa tới đỉnh phong, vì vậy bản thân cũng không phải toàn diện trên ý nghĩa có thể làm được điểm ấy. Ngoài như vậy ra, thiên đạo chi bí cũng không giới hạn ở đây, vẫn như cũ có quá nhiều chưa biết.

Thời khắc này nghĩ nghĩ, Ninh Dạ nói: "Bí ảo nơi đây ta đã xong giải. Ngươi có hứng thú biết không?"

Thiên Khôi Thánh Tổ đại hỉ: "Kính xin đạo huynh chỉ giáo."

Ninh Dạ nói: "Kỳ thực giới này không phải tinh giới chân chính, mà là mảnh vỡ từ một chỗ tinh giới đặc thù bóc xuống."

"Tinh giới đặc thù?" Thiên Khôi kinh ngạc.

"Ngô.

"Ninh Dạ gật đầu: "Có lẽ... Chính là khởi nguồn của Thiên đạo đi."

Khởi nguồn của Thiên đạo?

Cái từ này chấn Thiên Khôi nhất thời không nói gì, trầm tư chốc lát nói: "Tinh la vạn giới, chưa từng nghe thấy có Thiên đạo nơi khởi nguồn."

Ninh Dạ hồi đáp: "Chỉ vì không ở trong giới này."

Thiên Khôi kinh hãi: "Chẳng lẽ là tại phản giới?"

Ninh Dạ tiếp tục lắc đầu: "Ta hiện tại cũng nói không rõ, nhưng ta có thể cảm giác được nó xác thực tồn tại... Ở một cái địa phương ai cũng đi không được. Tinh la vạn giới, chung cực chi bí, chỉ có ở nơi đó mới có thể tìm được đáp án."

Thiên Khôi thở dài: "Liền ngay cả đạo huynh đều không thể đi, vậy còn có thể có biện pháp gì."

Đối với thiên đạo khởi nguyên, tu đạo giả không thể nào không có hứng thú, nhưng thuyết pháp của Ninh Dạ, lại triệt để chặn chết tất cả khả năng.

Ninh Dạ nhìn nhìn hắn, cười nói: "Cũng không phải là không có biện pháp."

Thiên Khôi bị hắn gợi lên đầy đủ khẩu vị, cười khổ nói: "Đạo huynh liền không nên khiến người sốt ruột."

Ninh Dạ nói: "Ngươi tu Tạo Hóa đạo, cũng thuộc về thiên quyến chi nhân, nhưng đáng tiếc không thể thông qua Thiên đạo khảo nghiệm, ta nói đúng không?"

Thiên Khôi Thánh Tổ mặt già ửng đỏ: "Ta từ bỏ rồi."

Thiên đạo khảo nghiệm, hoặc là thành hoặc là tử hoặc là nhập ma, chỉ ba loại này kết quả.

Không nghĩ tới Thiên Khôi Thánh Tổ lại cho Ninh Dạ kết quả thứ tư.

"Từ bỏ?" Ninh Dạ kinh ngạc: "Ngươi lại còn có thể từ bỏ?"

Thiên Khôi Thánh Tổ ngạo nghễ hồi đáp: "Bản tôn tu đạo mười vạn năm, cũng không phải bạch tu. Năm đó sau khi ta thành thánh, từng có may mắn gặp phải một vị Chúa Tể tao ngộ Thiên đạo khảo nghiệm, cuối cùng bại vong. Từ đó trở đi, ta liền biết mình vô pháp vượt qua kiếp nạn này."

Ninh Dạ đã minh bạch: "Vì vậy ngươi liền lựa chọn tự phong tu vi, dừng lại không tiến. Đúng rồi, đây cũng tính là từ bỏ."

"Cũng không phải hoàn toàn từ bỏ, chỉ là đang tìm kiếm biện pháp mà thôi." Thiên Khôi Thánh Tổ thở dài: "Đáng tiếc, cuối cùng vô pháp khả phá."

Ninh Dạ gật đầu nói: "Thiên đạo khảo nghiệm, xác thực vô pháp khả phá, chỉ có đối diện. Có thể thông qua hay không, có lúc cũng cần một ít cơ duyên. Cách làm của ngươi thuộc về lảng tránh, trốn tránh giả có thể may mắn, nhưng cũng vĩnh không có cơ hội, Thiên đạo khảo nghiệm há lại là bế quan suy nghĩ liền có thể giải quyết."

Thiên Khôi thẹn thùng: "Đạo huynh nói rất đúng!"

Ninh Dạ đã nói: "Nhưng hiện tại có cái cơ hội, khiến ngươi có thể không cần lo lắng cái vấn đề này nữa."

"Cái gì?" Thiên Khôi ngạc nhiên.

Ninh Dạ đã nói: "Ta thông qua Thiên đạo khảo nghiệm, tự trảm ma nghiệp, dẹp yên chính giới ma lực."

Thiên Khôi kinh hãi: "Nguyên lai chuyện một ngàn năm trước, là ngươi làm!"

Ninh Dạ gật đầu: "Đúng, là ta làm! Từ đó trở đi, ta đi tứ phương, tìm kiếm thiên cơ, chờ chính giới công thành, liền sẽ phản kích ma đạo. Như Thiên Khôi đạo hữu có hứng thú, có thể cùng ta đồng thời giết vào ma giới. Có ta che chở, ngươi không cần lo lắng nhập ma chi sự. Thiên đạo khảo nghiệm, không thông tự quá."

Thiên Khôi Thánh Tổ ánh mắt phức tạp nhìn Ninh Dạ.

Hắn cũng coi như đã minh bạch ý tứ của Ninh Dạ: "Ngươi đây là đang chiêu binh mãi mã?"

Ninh Dạ cười nói: "Ta sẽ không trả tiền cho ngươi."

Thiên Khôi sững sờ, bắt đầu cười ha hả: "Đạo huynh diệu nhân a! Được, có lời ấy của đạo huynh, Thiên Khôi ta nguyện theo đạo huynh đi tới ma giới. Liền không biết lúc nào khởi hành?"

"Không vội, còn muốn lại quá 2,000 năm, đợi ta đem tinh la vạn giới này toàn bộ du lịch qua, chính giới với ta không còn bí ảo, thành tựu Chúa Tể chi nhật, chính là thượng phó ma giới chi thì."

Hai ngàn năm du lịch tinh la vạn giới còn lại, Ninh Dạ khẩu khí chi lớn, cũng thực sự dọa Thiên Khôi nhảy dựng.

Bất quá nếu hắn đã biết thủ đoạn của Ninh Dạ, cũng không hoài nghi nữa, liền nói ngay: "Được, nếu như thế, ta xin đợi tin vui!"

Ninh Dạ giương tay lên, một đạo linh quang đã nhập thức hải Thiên Khôi Thánh Tổ: "Nơi đây chính là căn bản của ta. Ngươi như có thời gian, không ngại tới thăm. Ta còn muốn tiếp tục du lịch, thuận tiện kéo thêm một ít Thánh Nhân Chúa Tể nhập bọn, liền không ở lâu."

Nói đã đạp ra một bước, một bước vừa ra, không còn tung ảnh.

Thiên Khôi Thánh Tổ nhìn theo hắn rời xa, lẩm bẩm một câu: "Kéo Chúa Tể nhập bọn, chu du vạn giới xong bắt đầu thành Chúa Tể... Hảo gia hỏa, chân thần tiên vậy!"

Theo thuyết pháp này của Ninh Dạ, hắn là muốn lấy Thánh Nhân cảnh hiện tại, liền chiêu nạp Chúa Tể nhập dưới trướng.

Khẩu khí như vậy, cũng chỉ có Ninh Dạ dám nói, thế mà Thiên Khôi Thánh Tổ vẫn cảm thấy cũng không có bất luận cái gì vi hòa.

Rời khỏi Thiên Khôi, Ninh Dạ tiếp tục vân du.

Bây giờ trong đầu hắn tự có tinh đồ, vạn giới đều ở tại trên, sớm không thiếu sót.

Phàm là nơi đã đi qua, đều là thắp sáng chi địa, chỗ chưa đi chính là hắc ám chi địa.

Mỗi một ngôi sao ảm đạm, đều có thể ẩn giấu đại huyền bí, vì vậy Ninh Dạ một cái cũng không bỏ sót, gặp tinh liền đi, gặp giới liền nhập.

Kể cả những chỗ gọi là tuyệt tử chi địa kia, hắn đều dám đi xông một lần, bất luận là vĩnh hằng liệt dương, hay là hắc tử tuyệt ngục, hay là quỷ bí chi sở, hư không phong bạo, Ninh Dạ đều coi là đường phẳng, một đường đi tới, một đường phá giải, ngộ đạo.

Đạo cảnh chi thâm, chi bác, sớm siêu việt bất kỳ lý giải.

Mặc thiên địa xa xôi, cũng chỉ là tại trong nhất niệm, giây lát có thể đến.

Không nhìn khoảng cách thiên địa, không nhìn thời gian lâu dài, tinh la vạn giới ở tại dưới chân, tựa như một tấc vuông, tróc tinh nã nguyệt, càng là chuyện trở bàn tay.

Ngày hôm đó, Ninh Dạ đi tới một chỗ tinh không.

Liền nhìn thấy song tinh hoàn nhiễu chi cục.

Hai cái tinh giới này, đều là tinh giới khối lượng lớn, quấn quít lẫn nhau, một cái tinh giới trong đó không ngừng chuyển động vây quanh một cái tinh giới khác, tại dưới khối lượng cự đại kia dẫn dắt, hoàn nhiễu chi tinh giới không ngừng tan vỡ, hướng tinh giới bị quấn quanh rơi xuống.

Đây cũng tính là thường thái của tinh giới, rất nhiều ngôi sao không người, thường xuyên liền sẽ phát sinh loại chuyện tinh giới thôn tính lẫn nhau này, ai thôn tính ai, quyết định bởi khối lượng song phương.

Thế nhưng thời khắc này Ninh Dạ nhìn thấy, lại ngược lại với thường thái.

Bên bị thôn tính, bất ngờ là tinh giới khối lượng lớn hơn, bên thôn tính khối lượng đại khái chỉ có một phần triệu bên bị thôn tính.

Điều này khiến cho Ninh Dạ nổi hứng thú, lại nhìn kỹ chút, hắn phát ra một tiếng ồ khẽ: "Nguyên lai không phải tinh giới thôn tính, mà là Chúa Tể thôn tính... Rốt cục, gặp được một cái Chúa Tể sống."

Chương 243 : Vân du (bốn)

Chương 244: Vân du (bốn)

Lúc Ninh Dạ nói lời này còn xa ngoài ngàn vạn dặm, lời nói vừa dứt, đã tại phía trên tinh giới bị thôn tính kia.

Dưới chân là vô tận đất đai hóa thành thương mang chi triều dũng hướng thiên không, hình thành một cái thổ kiều kéo dài hơn triệu dặm, một mạch liên tiếp đến trên cái tiểu tinh giới kia.

Tiểu tinh giới lấy khẩu vị "tham lam", như Thao Thiết điên cuồng thôn phệ đại tinh giới, nhưng vô luận thôn phệ thế nào, tự thân thể tích cũng không thấy trướng, phảng phất như một cái động không đáy, chỉ là khối lượng càng lúc càng nặng.

Nhưng nếu theo cái tốc độ này nuốt xuống, nếu thật toàn bộ thôn phệ hoàn tất, chí ít cũng cần thời gian ngàn năm.

Hơn nữa Ninh Dạ ước lượng một chốc, tại trước khi hắn tới, thôn thực tinh giới như vậy, e rằng đã kéo dài mấy ngàn năm, có thể thấy được tinh giới bị thôn tính này nguyên bản khổng lồ cỡ nào.

Còn chưa chờ hắn lên tiếng, liền nghe một cái thanh âm đã tới: "Người tới là ai?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Thiên Cơ Điện Chủ Ninh Dạ, một đường vân du đến đây, không nghĩ gặp phải kỳ cảnh nơi đây, chuyên tới để nhìn qua. Không biết là vị Chúa Tể nào ở đây tu hành? Lại tu chính là đạo gì?"

Đối phương đã nói: "Nếu đã biết là Chúa Tể, không mau mau thoát thân đi, lại vẫn dám thám thính. Chỉ là Thánh Nhân, lá gan đã lớn như vậy sao?"

Ninh Dạ cười nói: "Làm sao Thánh Nhân thấy Chúa Tể lại nhất định phải thoát thân? Chẳng lẽ thiên hạ Chúa Tể đều là gặp người liền giết? Hay là ngươi là Thao Thiết Chúa Tể, lấy thôn thực thiên hạ làm đạo của bản thân? Nói như vậy, đạo của ngươi là thôn thực chi đạo? Cái này không giống như là con đường có thể thành tựu Chúa Tể a."

"Lớn mật!" Tiếng vang trầm trầm hống lên, uy áp vô hình lạc hạ.

Ninh Dạ chỉ cảm thấy thân thể bỗng nặng, bản thân tựa như bị đóng đinh ở cái tinh giới này, nhất thời lại càng vô pháp di động.

Không những như vậy, thôn phệ chi lực khổng lồ kia còn kéo xé bản thân, xem ra rất có mùi muốn đem hắn cũng toàn bộ nuốt xuống.

Ninh Dạ lắc đầu một cái: "Ta cái khác còn không biết, nhưng ta chí ít đã biết, ngươi cái Chúa Tể này tỳ khí cũng chẳng ra sao. Còn có... Ánh mắt cũng chẳng ra sao."

Trong lúc lên tiếng, đạo cảnh khẽ run, lực lượng khóa chặt hắn kia nháy mắt biến mất vô tung, xé toạc chi lực càng là không tồn tại nữa.

"Di?" Chúa Tể kia phát ra kinh dị: "Tiểu nhi ngươi đến là có chút thủ đoạn, đạo cảnh càng đến mức độ như vậy, chẳng trách dám kiêu ngạo như thế. Bất quá chung quy chỉ là Thánh Nhân mà thôi, thật sự cho rằng có chút bản lĩnh, liền có thể khiêu khích uy năng của Chúa Tể sao?"

Ninh Dạ cười nói: "Tổng phải xem thử quá mới minh bạch."

"Vậy liền cho ngươi mở mang!" Chúa Tể kia thanh âm chìm xuống, Ninh Dạ liền cảm giác trong thân thể chính mình mạc danh xuất hiện một điểm đen.

Hắc điểm này rất nhỏ, thế nhưng đối với Ninh Dạ mà nói, lại không thể nghi ngờ là cái trùng kích cấp hủy diệt.

Lấy tiên khu bây giờ của hắn, thế mà có thể bị người vô thanh vô tức tại trong thân thể chính mình chủng nhập một điểm đen, chuyện này mang cho Ninh Dạ kinh hãi cũng là cự đại.

Sau một khắc liền nhìn thấy lấy hắc điểm này làm trung tâm, tự thân hết thảy tất cả, tựa như đều đang hướng hắc điểm này rơi xuống.

Một cái hắc động!

Nhân thể hắc động!

Hấp thu tất cả hắc động!

Một khắc đó, nguyên thần, tiên thể của Ninh Dạ, tại trong hắc động này, đều trở nên không có ý nghĩa, cho dù lấy tu vi thực lực của hắn cũng vô pháp chống lại, liền như thế không ngừng hướng về hắc động ngã vào, bởi vì nguyên thần cũng đang bị hấp dẫn duyên cớ, cảm giác liền như là Ninh Dạ rơi vào trong hố đen, đang không ngừng không nghỉ lạc hạ.

Hơn nữa bởi Ninh Dạ tu vi cường hãn, pháp lực thông thiên, cho dù lấy uy năng của hắc động kia cũng vô pháp lập tức toàn bộ thôn phệ, nhưng đây không phải là chuyện tốt, mà là mang cho Ninh Dạ một loại cảm giác vô tận rơi rụng.

Một khắc đó hắn cảm giác cả người mình đều đang không ngừng rơi xuống, hết thảy tiên pháp thần thông của bản thân đều không còn ý nghĩa, chỉ có đạo cảnh tồn tại, nhưng cũng không thể ngăn cản loại hiện tượng này.

Thiên đạo che chở, đạo cảnh mở rộng, trong khoảnh khắc đó Ninh Dạ đem toàn bộ đạo chính mình có đều triển khai ra, trên tinh giới, vô biên đạo vực khoách trương, liền ngay cả Chúa Tể kia cũng phải phát ra chấn kinh than thở: "Đạo Vực thật cường, bản tọa tung hoành vạn giới trăm vạn tái, chưa từng gặp đạo vực cường đại như vậy, quả nhiên ngươi không đơn giản, không trách dám kiêu ngạo như vậy. Bất quá không có tác dụng, tại trước mặt Vô Cực Đạo của ta, ngươi cường hoành mấy cũng không có ý nghĩa."

Vô Cực chi đạo?

Đây là đạo gì?

Ninh Dạ không biết, thế nhưng hắn có thể cảm nhận được, thủ đoạn của cái Chúa Tể này, là thứ bản thân trước nay chưa từng tao ngộ.

Nó căn bản không ở trong bất kỳ đạo ý nào bản thân đã biết.

Đây là chuyện gì?

Ninh Dạ cũng chấn kinh rồi: "Tại sao đạo của ngươi, không nằm trong thiên hạ vạn đạo?"

"Hắc hắc hắc hắc!" Chúa Tể kia nhưng chỉ khẽ cười một tiếng, cũng không hồi đáp.

Chỉ là cái điểm đen kia vẫn còn đang thôn phệ.

Trong thiên không, đại tinh giới bị tiểu tinh giới thôn phệ, mà Ninh Dạ, giống như là cũng rơi vào trong hàng ngũ bị không ngừng thôn phệ.

Loại thôn phệ này xem ra phảng phất mãi mãi không có phần cuối, Ninh Dạ cường hoành tiên khu pháp lực nếu như toàn diện khuếch tán ra, thậm chí đủ để tạo thành một chỗ tinh giới, vậy ý nghĩa là hắn có thể chống đỡ thời gian rất dài.

Thế nhưng Chúa Tể kia hiển nhiên cũng không để ý điểm ấy, hắn có đầy đủ tự tin, sau khi Ninh Dạ rơi vào Vô Cực Đạo của hắn, vậy hắn liền không thể nào thoát thân nữa.

Chậm rãi chết đi, mới là sợ hãi lớn nhất.

Ninh Dạ không có nếm thử chống lại nữa.

Sau khi trong nháy mắt sử dụng tới hết thảy thủ đoạn mà vô hiệu, hắn liền biết lấy thủ đoạn hiện hữu của bản thân, căn bản không thể nào chống lại.

Trấn định tâm thần, Ninh Dạ nói: "Ta quả nhiên vẫn là sơ ý a. Bất quá xem điệu bộ này, ngươi muốn giết ta, cũng không phải vừa chạm tức thành chi sự. Ngô, lấy năng lượng của ta, chống đỡ cái ngàn vạn năm hẳn không thành vấn đề."

Chúa Tể kia cười nói: "Đó chỉ là cái nhìn hiện tại của ngươi, chậm rãi thể hội đi. Vô Cực chi đạo, vĩnh viễn không có điểm dừng, như có, đó chính là điểm cuối sinh mệnh của ngươi. Mà hết thảy những thứ này, sẽ không chậm như ngươi tưởng."

"Là bởi vì nó cũng sẽ lớn mạnh sao?" Ninh Dạ cảm thụ thể nội điểm đen, sau đó nhìn nhìn một chút cái tiểu tinh giới kia.

Hắn đã có chút minh bạch: "Tinh giới này, ban đầu cũng là ngần ấy chứ? Tại trong quá trình thôn phệ chậm rãi lớn mạnh."

Chúa Tể kia cũng không có phản bác: "Ngươi biết lại làm sao? Ngươi không phải tinh giới nơi đây, ngươi chống đỡ, kém xa so với nó."

"Đúng a." Ninh Dạ thổn thức: "Ta như thần vẫn, vẫn lạc chi địa, có thể hóa thành một tiểu thế giới, nhưng còn không so được đại thế giới như vậy. Đạo cảnh của ta tuy đã đủ mạnh, nhưng bản thể của ta, vẫn như cũ không coi là đủ cường."

"Tại trong Thánh Nhân, đã tính là không tồi rồi." Chúa Tể nói: "Nhân chi lực, cuối cùng không thể sánh cùng thiên địa. Cái gọi là đạo cảnh, chung quy cũng bất quá là cảm ngộ. Cảm ngộ tuy vô cực hạn, thể có cực hạn."

Ninh Dạ ánh mắt hơi sáng lên: "Đạo vực cảm ngộ vô cực hạn, thể có cực hạn. Vậy ra, đây chính là căn nguyên Vô Cực Đạo của ngươi sao? Nguyên lai ngươi không phải tu Thần đạo, mà là tu Thể đạo. Ngươi là luyện thể thành tựu Chúa Tể? Chuyện này quá bất khả tư nghị rồi!"

Chúa Tể kia cũng là ngẩn ra, hiển nhiên không nghĩ tới Ninh Dạ phản ứng nhanh như vậy, thế mà liếc mắt liền nhìn thấu một ít bí ảo của bản thân.

Bất quá theo đó chính là nở nụ cười: "Ngươi coi như biết lại có thể thế nào?"

Ninh Dạ nghiêm túc: "Sớm nghe đạo chiều chết cũng cam. Bắt đầu từ Niết Bàn, chính là nguyên thần ngộ đạo thành tựu chi lộ. Luyện thể chi đạo, đến Niết Bàn chính là đỉnh phong. Rất khó tưởng tượng, luyện thể chi đạo có thể thành tựu Chúa Tể, ta cảm thấy rất hứng thú. Kính xin Chúa Tể chỉ giáo!"

Chúa Tể kia cười to: "Ta lại vì sao phải truyền đạo cho ngươi? Thánh Nhân trẻ tuổi, ngươi liền hảo hảo ở đây cảm thụ bất diệt đạo ý của ta đi!"

Ninh Dạ nghiêm túc hồi đáp: "Ta tên Ninh Dạ!"

Chương 244 : Vân du (năm)

Chương 245: Vân du (năm)

Bên trên tinh giới, Ninh Dạ sừng sững tại đây.

Hắn vẫn như cũ bị cái điểm đen kỳ lạ trong thân thể kia khống chế, tất cả mọi thứ trong thân thể đều đang hạ lạc.

Loại tình huống này đã kéo dài mười năm.

Trong mười năm này, Ninh Dạ liền như thế một mạch đứng ở chỗ này, trong thân thể hết thảy đều đang bị hút đi, mà cái cái điểm đen kia cũng dần dần phóng đại, đã từ một cái điểm đen nhỏ bé phát triển trở thành to bằng móng tay.

Đồng thời Ninh Dạ cũng biết tục danh của cái Chúa Tể này.

Vô Cực Đạo Chủ.

Đến là phù hợp con đường của hắn.

Ninh Dạ cảm thấy danh hiệu Thiên Cơ Điện Chủ của mình hơi yếu, có lẽ nên gọi Thiên Cơ Đạo Chủ mới đúng.

Bất quá vạn pháp quy nhất, vạn đạo tức Thiên đạo, Thiên Cơ Đạo Chủ cũng nói còn nghe được.

Chỉ tiếc ‘thiên cơ’ đối ‘vô cực’, lần này lại là vô cực mạnh hơn.

Nhưng mà Ninh Dạ không để ý.

Đúng, hắn là thật không để ý.

Hắn mặc dù là Thánh Nhân, nhưng thiên đạo chi ngộ, một độ siêu việt Chúa Tể, chỉ lấy đạo hạnh luận, đã có thể coi là Chúa Tể, chỉ bất quá hắn dã tâm quá lớn, yêu cầu quá cao, nhất định phải thượng cùng thiên lộ đến cực hạn, mới thành Chúa Tể.

Chính là bởi vì như vậy, vì vậy ngàn năm vân du, đi tới chỗ nào, sở quan chi bí, đều là vừa xem đã hiểu, với hắn mà nói, thiên hạ sớm không bí mật, cúi người có thể nhặt được.

Chỉ có đạo của Vô Cực Đạo Chủ này, hắn chưa từng gặp, thậm chí vô pháp lý giải, khó mà nắm bắt.

Nhưng hắn biết hắn có thể làm được.

Chỉ vì hắn là thiên mệnh chi tử!

Ninh Dạ cực kỳ kiên tín điểm ấy, kém, bất quá là một điểm thời cơ mà thôi.

Mười năm trầm độ, khiến bây giờ Ninh Dạ đối với tất cả đã có cảm giác.

Hắn mỉm cười nói: "Thời điểm Nhân Hoàng, ta đã minh bạch. Thánh nhân chi đạo, ở chỗ một giới, mà Chúa Tể chi đạo, ở chỗ nghiễm la toàn bộ chính giới. Thế nhưng tinh la vạn giới, từ một giới chi đạo, kéo dài đến vạn giới chi đạo, khó khăn cỡ nào. Thời gian cần thiết, chỉ sợ chính là Thánh Nhân, cũng không thể làm được."

Vô Cực Đạo Chủ không hiểu vì sao hắn đột nhiên nói lời ấy, hừ nói: "Là không dễ dàng, vậy thì làm sao?"

Ninh Dạ thấy hắn ra vẻ như vậy, cười nói: "Ngươi cũng đừng giả vờ. Những năm này cùng ngươi đối kháng, ta cũng phát hiện một vấn đề, chính là ngươi đã không phải thiên mệnh chi nhân, thiên đạo khí vận không liên quan tới ngươi. Nhưng ngươi không có nhập ma, bất nhập thiên đạo bất nhập ma, Chúa Tể như vậy, đến cũng làm người kinh ngạc. Càng kỳ lạ là, ngươi nếu đã là Chúa Tể, Vô Cực chi đạo liền phải tinh la nghiễm bố, nhưng vì sao ta du lịch vạn giới, lại chưa bao giờ từng gặp phải?"

Vô Cực Đạo Chủ run lên trong lòng, ngậm miệng không nói.

Ninh Dạ biết mình nói trúng rồi, cười nói: "Chính là cùng cực tư biến, ta cũng là không nghĩ tới a... Vẫn còn có phương pháp thành Thánh như vậy. Tự thành một đạo! Lợi hại, lợi hại! Lợi hại a!"

Vô Cực Đạo Chủ đã cười to lên: "Ngu muội, vô tri! Ninh Dạ, ngươi chỉ biết một, mà không biết còn lại. Nếu ngươi đã nhìn thấu, vậy bản tọa cũng không ngại nói thẳng. Ngươi cho rằng là bản tọa đường cùng tư biến, lại không biết, đây vốn là Chúa Tể nên có chi đạo!"

"Ngươi nói cái gì?" Ninh Dạ kinh ngạc.

Vô Cực Đạo Chủ: "Như ngươi nói, tinh la vạn giới, biết bao rộng lớn. Thành tựu Thánh cảnh, cũng bất quá bố đạo một giới, muốn từ một giới đến tinh la vạn giới, thật quá khó khăn. Thánh Nhân chi mệnh cũng có phần cuối, sợ là liền một phần vạn cũng chưa tới, liền tuổi thọ đã hết, làm sao thành đạo? Dưới tình huống như vậy, tự nhiên chỉ có nhảy ra đường khác, tự sáng thành đạo."

Ninh Dạ hơi hơi giật mình: "Ngươi là nói... Hết thảy Chúa Tể đều là..."

"Không sai!" Vô Cực Đạo Chủ quát lên: "Chỉ có đạo chân chính thuộc về bản thân, mới có thể thông hành vô ngại, không nhìn không gian cùng thời gian, thiên hạ rộng lớn. Thiên đạo vốn nhất đạo, tại sao lại có vạn đạo chi thuyết? Tại sao lại có rất rất nhiều chi nhánh kia..."

"Là Chúa Tể!" Ninh Dạ đã minh bạch.

"Đúng vậy. Mỗi một vị Chúa Tể xuất hiện, đều là đang viết pháp tắc của tinh giới này, vì nó góp một viên gạch. Tựa như cao ốc kiến linh (lợp mái cho tháp), thiên đạo chi thế, cũng vì vậy mà trở nên khổng lồ phức tạp, mới có vạn thiên chi thế phân phân nhiễu nhiễu, biến hóa đa đoan, lẫn nhau mâu thuẫn, lại lẫn nhau thống nhất này."

Ninh Dạ không khỏi há to miệng: "Đây thực sự là... Quá bất khả tư nghị. Nói cách khác, đi tiền nhân chi lộ, là không thể trở thành Chúa Tể?"

"Không sai!" Vô Cực Đạo Chủ quát lớn.

"Không, không đúng!" Ninh Dạ nói: "Thiên đạo bản đạo, bản thân liền truyền phát vạn giới, tu Thiên đạo, tức là tu vạn giới chi đạo."

"Lời này là không giả, nhưng tiền đề là phải thông qua thiên đạo khảo nghiệm."

Ninh Dạ đã minh bạch.

Hắn cười to lên: "Vì vậy thuyết pháp lúc trước cũng không sai. Chỉ có tu Thiên đạo, mới có thể thành tựu đệ cửu cảnh. Thế nhưng dưới tình huống làm không được, chỉ có thể tự sáng thành đạo, trở thành thiên đạo phụ trợ, nhưng cũng bởi vậy Chúa Tể chính là chung cực."

"Thiên hạ chưa từng có đệ cửu cảnh!" Vô Cực Đạo Chủ quát lên.

"Chỉ có thể nói, chưa từng có người làm được mà thôi. Thế nhưng thiên mệnh chăm sóc, trước sau cho mỗi cá nhân cơ hội."

"Ngươi muốn nói ngươi hay sao?" Vô Cực Đạo Chủ cười lạnh: "Ta biết ngươi thông qua thiên đạo khảo nghiệm, tự trảm ma nghiệp. Nhưng ngươi cho rằng, tiền nhân liền chưa thành công quá sao? Không, cũng có! Nhưng bọn họ cuối cùng vẫn là tiêu vong. Ngươi có biết, bọn hắn tiêu vong tại nơi nào không?"

Ninh Dạ gật gật đầu: "Ma giới."

" Đúng vậy!" Vô Cực Đạo Chủ quát lên: "Thiên đạo chi khảo, một tầng tiếp một tầng, chỉ là hai tầng khảo nghiệm, ngươi liền tự đắc như thế, cũng không biết trên con đường phía trước, chờ đợi ngươi chính là vô tận trắc trở. Còn không trân hi tự thân, thấy đủ là dừng. Chúa Tể đã là tiên trung chi cực, làm sao còn phải khổ khổ phí tâm."

"Nếu như vậy, ngươi cũng đã Chúa Tể, lại còn tu luyện cái gì đây?" Ninh Dạ hỏi ngược lại.

"Đem đạo của ta hoà vào thiên chi đạo." Vô Cực Đạo Chủ hồi đáp.

"Sau đó đây?" Ninh Dạ hỏi: "Nếu như ta không nhìn lầm, tinh giới nơi này, hẳn chính là bước cuối cùng của bố Vô Cực chi đạo chứ? Chỉ cần hoàn thành, Vô Cực chi đạo liền sẽ chính thức hoà vào Thiên đạo, không phải tồn tại bất khả tri nữa. Hơn nữa... Ngươi kỳ thực rất sớm đã có thể hoàn thành."

Lại như là một cái sấm sét nổ giữa trời quang, Vô Cực Đạo Chủ trong lòng run lên: "Làm sao ngươi lại biết?"

"Ta tốt xấu cũng ở nơi đây cảm thụ mười năm." Ninh Dạ cười nói: "Cái điểm đen này trong thân thể ta, tốc độ kia, so với tốc độ của cái tiểu tinh giới kia, nhanh hơn nhiều a. Hơn nữa ngươi đồng thời lo liệu hai nơi, không thấy chịu ảnh hưởng chút nào, có thể biết vẫn luôn là có dư lực."

Vô Cực Đạo Chủ khẽ hừ một tiếng.

Ninh Dạ nói: "Ngươi sở dĩ không nóng lòng như vậy, là bởi vì ngươi không biết hoàn thành việc này xong, nên làm cái gì, đúng không?"

Cái vấn đề này lần nữa đã kích trúng nội tâm Vô Cực Đạo Chủ.

Rất lâu, hắn thở dài một tiếng: "Đúng a, Ninh Dạ, lần này ngươi nói đúng. Loại người như chúng ta, tu hành đến trình độ như vậy, tróc tinh nã nguyệt đều dễ như trở bàn tay, thiên hạ sớm không còn việc khó. Mà người cũng vậy, tiên cũng vậy, như đời này không có theo đuổi, thì còn có thể làm cái gì?"

Ninh Dạ gật đầu: "Như đời này không còn theo đuổi, sinh mệnh tồn tại còn có ý nghĩa gì? Vô Cực Đạo Chủ, ngươi đã thành Chúa Tể, dung kỷ đạo vào thiên đạo cũng chỉ thiếu chút nữa, ngươi không phải đạp không ra, mà là không biết sau khi hoàn thành, lại nên đi hướng phương nào. Bởi vì vào lúc ấy ngươi, đã không còn gì có thể theo đuổi. Hoặc là nói coi như có, ngươi cũng làm không được."

Vô Cực Đạo Chủ nở nụ cười khổ: "Ngươi nói đúng... Lần này ngươi nói đúng. Ta đã đăng đỉnh, nhưng thượng thiên không đường.

Người ta nói chỗ cao lạnh lẽo vô cùng, ta tuy là Chúa Tể, nhưng đứng quá cao, liền cái người nói chuyện đều không có. Mà ta, lại không có tư cách tiến vào phản giới, đi tới nơi đó, chính là tự chịu diệt vong."

"Nhưng ta có thể." Ninh Dạ đã nói: "Có ta đây, ngươi sẽ không việc gì."

Vô Cực Đạo Chủ cười lạnh: "Làm sao? Lấy Thánh Nhân chi thân, đã muốn mời chào ta? Ninh Dạ, ngươi nghĩ quá hay chứ? Ngươi liền cửa ải của ta cũng qua không được, còn muốn vọng vi ngô thượng?"

"Ta cũng không có ý tứ bảo ngươi giơ cao đánh khẽ." Ninh Dạ phất phất tay: "Vô Cực chi đạo, không ở Thiên đạo, vì vậy ta không cách nào đối kháng. Thế nhưng muốn giải quyết, còn không đơn giản? Chỉ cần khiến ngươi sớm một chút hoàn thành không phải là xong rồi sao? Đối kháng ta đối kháng không được, ta lại không thể gia tốc cho ngươi sao?"

Hắn nói tiện tay vung lên, liền thấy cái đại tinh giới kia phần phật phần phật sậu quyển trần yên, càng nhiều năng lượng cùng vật chất dâng tới tiểu tinh giới.

Vô Cực Đạo Chủ ngạc nhiên, trong khoảnh khắc đó hắn đã minh bạch.

Ninh Dạ đã tìm ra biện pháp phá giải Vô Cực chi đạo của hắn.

Không có kinh ngạc, cũng không có sợ hãi, Vô Cực Đạo Chủ phóng thanh cuồng tiếu: "Hảo tiểu tử, quả nhiên có ngươi."

Nói liền nghe oanh nhiên chấn hưởng, liền thấy điểm đen trong thân thể Ninh Dạ đã biến mất.

Vô Cực Đạo Chủ cao giọng nói: "Nếu ngươi đã biết giải pháp, tiếp tục kéo dài thêm cũng không cần thiết. Pháp này tranh đấu, là ngươi thắng rồi."

Đến cùng là Chúa Tể, làm việc cũng là hào hiệp cực điểm, nói buông tay liền buông tay.

Chương 245 : Vân du (sáu)

Chương 246: Vân du (sáu)

Vô Cực Đạo Chủ là buông tay, Ninh Dạ lại chưa đi.

Mà là tiếp tục đứng ở chỗ đó.

Vô Cực Đạo Chủ hơi thấy bất mãn: "Ninh Dạ, bản tọa đã buông tay, ngươi còn lưu tại nơi đây làm chi? Chẳng lẽ, ngươi còn muốn tiếp tục đối nghịch cùng bản tọa?"

Ninh Dạ lắc đầu: "Có ba cái lý do, ta sẽ không rời khỏi."

"Nói!"

"Số một, ta lần này là vận khí tốt, gặp phải một cái Chúa Tể dung đạo sắp thành. Vậy nếu như ta lần sau gặp phải một cái Chúa Tể, khoảng cách dung đạo còn kém trọng đại làm sao giờ?"

Lời này của Ninh Dạ không sai.

Đối với Chúa Tể mà nói, Dung đạo đại thành cố nhiên là Chúa Tể đỉnh phong, nhưng bởi vì đạo hoà vào thiên, tu Thiên đạo Ninh Dạ trái lại có thể đối kháng. Ngược lại là Chúa Tể chưa có làm đến một bước này, đối với Ninh Dạ uy hiếp càng lớn.

Ninh Dạ không muốn bởi vì nguyên nhân như vậy, mà mạc danh liền bại bởi Chúa Tể kém một cấp.

Vì vậy hắn còn muốn suy nghĩ những biện pháp khác dưới tình huống này.

Vô Cực Đạo Chủ: "Thứ hai đây?"

Ninh Dạ nói: "Bí ảo luyện thể thành Chủ của ngươi, ta còn chưa tìm được đây."

Vô Cực Đạo Chủ cũng là bị hắn chọc cho vui rồi: "Thứ ba đây?"

"Ngươi còn chưa có đáp ứng ta, theo ta đi phản giới." Ninh Dạ nói.

"Nếu ngươi đã nói như vậy, bản tọa cũng không tiện khách khí với ngươi." Vô Cực Đạo Chủ hừ một tiếng, theo hắn hầm hừ, liền thấy tinh giới dưới chân Ninh Dạ đột nhiên viễn độn, lại là này Vô Cực Đạo Chủ trực tiếp đem tinh giới đẩy đi.

Không có khỏa tinh giới này thôn phệ, Vô Cực Đạo Chủ cũng sẽ không tấn thăng, càng vô pháp hoàn thành dung đạo.

Vô Cực Đạo Chủ đã nói: "Tiểu tử, bản tọa khách khí với ngươi, ngươi còn thật sự cho rằng ngươi nắm được yếu hại của bản tọa? Quả thực là không tự lượng sức."

Trong khi nói, cái điểm đen kia đã lại lần nữa xuất hiện tại thể nội Ninh Dạ.

Ninh Dạ cũng không kỳ quái: "Vốn ta cũng không có ý định muốn ngươi nhường ta. Vậy kế tiếp, chúng ta liền bắt đầu?"

Vô Cực Đạo Chủ cũng là bị hắn làm cho giận dữ không nói gì.

Ta thả ngươi, ngươi không cần, còn nhất định phải cương cùng ta, ngươi thật là mãnh a.

Bất quá tưởng tượng, bỗng nhiên lại có chút lý giải Ninh Dạ.

Ninh Dạ thông qua Thiên đạo chi khảo, tự trảm ma nghiệp, đã chú định là muốn trùng kích phản giới, trùng kích Thiên đạo cửu cảnh.

Tại trước cái mục tiêu chung cực này, hết thảy tất cả đều là tiểu khó khăn, nếu như vậy còn giải quyết không được, thì còn nói gì đến mục tiêu chung cực?

Chính bởi vậy, Ninh Dạ sẽ không bỏ qua bất luận một loại khả năng nào.

Chỉ là bản thân đường đường Chúa Tể, lại bị Ninh Dạ xem là đá mài dao, trong lòng hắn cũng tự căm tức.

Cười lạnh nói: "Nếu ngươi đã nhất ý tìm chết, ta cũng không ngại sớm tiễn ngươi lên đường."

Theo hắn lên tiếng, vòng xoáy hắc động kia tiếp tục điên cuồng thôn phệ Ninh Dạ.

Ninh Dạ nhưng cười nói: "Ta đến cũng không phải tìm chết, sự thật là ta xác thực còn có hai loại phương pháp đánh bại ngươi."

Hai loại phương pháp?

Thêm phương pháp ‘dung đạo vào thiên’ vừa nãy, chính là ba loại.

Vô Cực Đạo Chủ quả thực không thể tin vào tai mình.

Một cái Thánh Nhân, nói có thể đánh bại Chúa Tể, thậm chí còn có ba loại phương pháp.

Coi như ngươi thụ thượng thiên chi sủng đến mấy, cũng không nên ngông cuồng đến mức độ như vậy.

"Vậy ta muốn xem xem, ngươi còn có pháp gì." Vô Cực tức giận hầm hừ nói.

Ninh Dạ cất giọng nói: "Phương pháp thứ nhất, vẫn như cũ là bản thân ngươi có vấn đề. Ngươi chưa dung đạo vào thiên, đạo tắc vô pháp nghiễm bố vạn giới, lại càng không được Thiên đạo thừa nhận, dẫn đến tu vi đạo tắc của ngươi vẫn như cũ thụ giới hạn ở tự thân, bởi vậy cũng bất đắc viên mãn."

Ninh Dạ nói chỉ nơi xa, tiểu tinh giới nơi Vô Cực Đạo Chủ ẩn thân: "Tinh giới này, vốn là kích cỡ cùng cái tiểu hắc động trong thân thể ta đồng dạng, đều chỉ nhỏ tí xíu. Chân chính Vô Cực chi đạo, hải nạp vạn vật, mặc kệ hấp thu bao nhiêu vật chất, hẳn là đều sẽ không bành trướng lớn lên, đúng không?"

Nghe nói như thế, Vô Cực Đạo Chủ chấn động trong lòng.

Ninh Dạ nói đúng.

Cái thủ đoạn này của Vô Cực Đạo Chủ, chính là chân chính một điểm vô cực nạp thương hải, đem tất cả mọi thứ đều quy làm một thể, cũng là then chốt Luyện Thể chi đạo của hắn đại thành, nói trắng ra, hắn năm đó xác thực là lấy thôn phệ chi pháp thành tựu, mà vô luận thôn phệ bao nhiêu, tự thân đều sẽ không bành trướng, cũng cuối cùng đem nó phát triển trở thành Vô Cực đạo tắc.

Tại trong quá trình này, kình thôn vạn vật không phải then chốt, tự thân vững chắc mới là.

Nhưng coi như trở thành Chúa Tể, chưa thể dung đạo vào thiên, thực tế Vô Cực Đạo Chủ còn không làm được đến mức này.

Cái tiểu tinh giới này, là hắn thôn phệ mấy chục đại tinh giới ngưng tụ mà thành, điểm đen nho nhỏ trước đây, chung quy vẫn là bành trướng thành quy mô tinh giới.

Đối với Vô Cực mà nói, càng lớn, liền càng nhược!

Vì vậy mục đích của hắn không phải truy cầu lớn, mà là theo đuổi nhỏ!

Thành tựu cuối cùng của hắn, cũng sẽ là đem tiểu tinh giới này một lần nữa quy về một điểm, thực hiện vạn vật quy nhất, Vô Cực chi đạo.

Thậm chí Vô Cực Đạo Chủ còn có cái dã tâm, chính là coi đây là căn cơ, bản thân không hẳn không có khả năng tiến thêm một bước, tỷ như đem toàn bộ tinh la vạn giới đều nạp vào điểm này.

Đương nhiên, chuyện này cơ hồ là không thể nào, nhưng dã vọng a... Tưởng tượng tổng là có thể.

Nhưng mà hắn không nghĩ tới, Ninh Dạ thế mà hết sức nhẹ nhàng liền nhìn thấu Vô Cực chi bí của hắn.

Thời khắc này Ninh Dạ cười nói: "Vì vậy một cái biện pháp khác phá Vô Cực chi đạo của ngươi, chính là khiến tất cả mọi thứ ngươi thôn phệ, một lần nữa đều phun ra."

Vô Cực Đạo Chủ hừ lạnh: "Chỉ bằng ngươi? Nói dễ nghe chút, ngươi làm được sao?"

Ninh Dạ hồi đáp: "Không cần dựa vào lực lượng của ta, Vô Cực chi đạo của ngươi, bản thân liền là cực hạn áp súc. Ta chỉ cần phá giải một tia đạo hạnh then chốt của ngươi, lại đem tự thân chi lực đưa vào, thoáng cung cấp một phen trợ lực, tự nhiên có thể phá."

Vô Cực đại kinh, tật ngôn lệ sắc: "Chỉ bằng ngươi? Đạo ta bất nhập thiên, ngươi làm sao mà phá?"

Ninh Dạ châm biếm lại: "Chuyện cười, là đạo của ngươi bác đại tinh thâm, hay là Thiên đạo càng hạo hãn vô tế? Ta tu Thương Thiên đạo, Thiên đạo chi bí cũng có thể giải, dựa vào cái gì đạo của ngươi lại không nhìn ra?"

Hắn nói đánh ra một tia chỉ phong, liền thấy cái tiểu tinh giới kia đột nhiên sáng lên một mảnh quang vựng.

Vầng sáng không mạnh, xem ra cũng không có uy năng gì, thế nhưng tại trong lòng Vô Cực Đạo Chủ lại dấy lên sóng to gió lớn.

Bởi vì hắn cảm thụ được, chính là nhẹ nhẹ nhàng nhàng nhất chỉ chi lực này của Ninh Dạ, đã mang cho bản thể tinh giới của hắn ba động cự đại.

Hắn thật sự nhìn thấu rồi!

Tuy chỉ một tia, nhưng ngàn dặm chi đê bị hủy bởi tổ kiến, một tia nhìn thấu này của Ninh Dạ, mang ý nghĩa tự tin của Vô Cực cũng trong nháy mắt tan vỡ.

Hắn kinh hãi nói: "Không!"

"Đừng lo lắng, ta cũng không có ý định phá đạo của ngươi, đây là căn bản của ngươi, như bị ta phá đi, không chết cũng phế, không phải điều ta mong muốn." Ninh Dạ nói: "Hơn nữa, cách này vẫn như cũ vô dụng đối với tự thân trưởng thành của ta. Ta vẫn là hi vọng, có thể chân chính dựa vào lực lượng của chính mình đánh bại ngươi."

Vô Cực Đạo Chủ vội nói: "Đạo hữu hà tất như vậy, ta thả ngươi rời khỏi còn không được sao?"

Nếu như nói lúc trước ‘thả ngươi rời khỏi’ là biểu hiện hắn rộng lượng, hiện tại ‘thả ngươi rời khỏi’ chính là biểu hiện của sợ hãi.

Thế nhưng Ninh Dạ vẫn chưa vừa ý: "Không, không, không. Ta không cần ngươi thả, ngươi nhất định phải kiên trì tình huống bây giờ. Loại phương pháp thứ ba đánh bại ngươi, ta cũng đã có lối tư duy, nhưng còn cần thời gian chải vuốt một phen. Nếu như không có bực đại năng như ngươi giúp đỡ, ta liền sẽ mất đi một lần cơ hội tiến bộ."

Vô Cực Đạo Chủ bị hắn chọc cho tức giận muốn cười.

Hóa ra ngươi chính là lấy ta làm đá mài dao a.

"Nếu ta không đồng ý đây?" Hắn giận dữ hỏi.

Ninh Dạ mỉm cười: "Ta không cần ngươi đồng ý. Ngươi như tức giận, bạo tẩu, cường lực nghiền ép, với ta càng tốt hơn."

Đắc, Vô Cực Đạo Chủ triệt để bó tay.

Người ta liền ngóng trông ngươi hạ thủ nặng, ngươi còn có thể làm thế nào?

Chương 246 : Vân du (bảy)

Chương 247: Vân du (bảy)

Thời gian trôi nhanh, chớp mắt lại là mười năm.

Bây giờ lại nhìn Ninh Dạ, sẽ phát hiện sắc mặt của hắn đã cực độ trắng xám, nguyên thần chi quang cũng ảm đạm đi rất nhiều.

Tu vi thậm chí đã xuất hiện tình hình rút lui.

Đó là tất nhiên tại dưới Vô Cực Đạo Chủ không ngừng thôn phệ mang đến.

Cứ theo đà này, có lẽ cái mười năm tiếp theo, chính là thời điểm Ninh Dạ mất mạng.

Thế nhưng Ninh Dạ không có để ý, thậm chí cười rất vui vẻ.

Ngược lại là Vô Cực Đạo Chủ, làm bên ưu thế, trong lòng hoảng sợ.

Hắn biết rõ, hết thảy ưu thế đều chỉ là đối phương tự nguyện đưa ra, ưu thế như vậy không có ý nghĩa.

Hắn chỉ hy vọng, loại phương pháp đánh bại mình thứ ba của Ninh Dạ, chí ít có thể lưu cho mình cái đường lui.

Trên thực tế nếu như hiện tại Ninh Dạ mời hắn gia nhập thảo ma đại quân, nói không chắc Vô Cực Đạo Chủ liền sẽ đồng ý —— người trẻ tuổi trước mắt này, quá khủng bố, trong lòng Vô Cực Đạo Chủ cũng sinh khởi một loại vận mệnh có lẽ tương lai hắn thật có thể thành tựu đệ cửu cảnh, Thiên đạo Chúa Tể.

Thế nhưng Ninh Dạ nhất định muốn lấy hắn mài đao, hắn cũng không có cách nào.

Vì vậy những năm này, hai người liền như thế đối diện, vô sự hữu sự, thậm chí còn sẽ tán gẫu vài câu.

Từ góc độ của Vô Cực Đạo Chủ suy nghĩ, hiện tại đã không phải vấn đề đối địch, mà chính là gặp phải một cái vũ si, nhất định phải cùng mình đánh cái sảng khoái trước, hắn bị bức ép không có cách giải quyết. Vì vậy trong nội tâm trái lại có chút mong chờ Ninh Dạ mau mau thành công.

Hôm nay cùng thường ngày có chút bất đồng, Vô Cực Đạo Chủ đột nhiên phát hiện một tia một loại khí tức chính tại thăng khởi.

Hắn vừa phát hiện điểm ấy, liền minh bạch Ninh Dạ đã có đột phá.

Nói: "Ninh Dạ đạo hữu, có phải lại có đột phá?"

"Ngô." Ninh Dạ nhàn nhạt đáp một tiếng.

"Pháp thứ ba kia, đã thành chưa?" Vô Cực Đạo Chủ trong lời nói lại càng mang theo hi vọng.

Ninh Dạ cười nói: "Sắp rồi."

Vô Cực Đạo Chủ hỏi: "Hiện tại có thể nói một chút, đến cùng là lấy pháp gì thành tựu? Kỳ thực ngươi coi như nói ra, cũng không có quan hệ gì."

Ninh Dạ nghĩ nghĩ, hồi đáp: "Lúc trước không nói, là sợ ngươi bị doạ chạy. Bất quá hôm nay có cảm ngộ, bình cảnh đã thông, không chênh lệch mấy chuyện có thể thành, đến là có thể nói một chút."

Nghe được lời này của hắn, Vô Cực Đạo Chủ mạc danh có loại cảm giác bất tường: "Đến cùng là biện pháp gì?"

Ninh Dạ cười nói: "Kỳ thực cũng đơn giản, nói đến, pháp này vẫn là quy về Vô Cực chi đạo của Đạo Chủ. Vô Cực chi đạo, một điểm nạp vạn vật, nhưng cuối cùng cần cơ sở gánh chịu. Lấy tinh giới chi khu này của ngươi mà nói, nếu bàn về chất lượng, hẳn vượt quá mấy chục tinh giới hợp lại. Ta nói không sai chứ?"

"Đúng." Vô Cực Đạo Chủ cũng không phủ nhận.

Tinh giới chi khu này của hắn, tại sau khi dung nạp đông đảo tinh giới, theo một ý nghĩa nào đó đã là tương đương với tồn tại như sao neutron, khối lượng hướng cao.

Lấy tinh làm thể, chính là hắn.

Ninh Dạ nói: "Khối lượng như vậy, theo lý có thể xé rách không gian rồi."

Nghe nói như thế, Vô Cực Đạo Chủ bị dọa cho nhảy dựng, hắn rốt cuộc biết cái phương pháp thứ ba của Ninh Dạ là cái gì.

Nói đến, không gian trong thế giới tu tiên này, so với không gian của Ninh Dạ năm đó bản chất phải yếu đuối hơn nhiều lắm, bằng không cũng không đến mức có nhiều không gian tiên pháp cùng thần thông như thế.

Cũng chính bởi vậy, tinh la vạn giới cơ bản không tồn tại thứ như "sao Neutron" này, bởi vì chất lượng quá lớn, một khi sinh thành, liền sẽ xé rách không gian, rơi vào phản giới.

Từ trên một tầng ý nghĩa khác giảng, chính phản lưỡng giới gộp lại, kỳ thực mới coi như một cái vũ trụ hoàn chỉnh.

Vì vậy xé rách không gian cũng bởi vậy chia làm hai loại.

Một loại là lực lượng đánh vỡ chính phản lưỡng giới, tiến vào tầng diện càng cao, cái này mới là đánh vỡ không gian chân chính, nhưng đó là vấn đề chưa đến đệ cửu cảnh cũng không cần suy nghĩ.

Mà không gian chướng bích giữa chính phản lưỡng giới thì yếu hơn rất nhiều, bởi vì vốn thuộc về một thể thống nhất.

Vô Cực Đạo Chủ sở dĩ không có xuất hiện tình huống rơi vào phản giới, kỳ thực chính là bởi vì hắn bành trướng tự thân, cũng dùng lực lượng của bản thân nỗ lực duy trì —— nếu như hắn trước sau duy trì kích cỡ một điểm đen, thì lực lượng của bản thân hắn cũng chống đỡ không được, liền sẽ trực tiếp rơi vào phản giới.

Vì vậy Vô Cực Đạo Chủ không chỉ có đối diện vấn đề vô hạn áp súc, còn có vấn đề không thể rơi vào phản không gian.

Lúc trước thời điểm Ninh Dạ nói có loại phương pháp thứ ba đánh bại hắn, Vô Cực Đạo Chủ liền hoài nghi là cái này, chỉ là một mạch sợ sệt, bởi vì cái phương pháp này đối với hắn là trí mạng nhất —— rơi vào phản giới, đối diện vô tận hắc ám của phản giới, cho dù hắn là Chúa Tể cũng không có hy vọng sinh tồn.

Vì vậy thời khắc này nghe Ninh Dạ nói như vậy, Vô Cực Đạo Chủ cười khổ nói: "Ngươi thắng rồi. Đạo hữu nếu đã toàn diện nhìn thấu, hiện tại có thể thu tay chứ?"

"Như vậy sao được?" Ninh Dạ hồi đáp: "Ta nói rồi, muốn dựa vào lực lượng của chính mình đánh bại ngươi. Dung đạo vào thiên, đánh vỡ vô hạn, rơi vào phản giới, đều là nhằm vào ngươi tự thân chi không đủ, không phải lực của ta, vì vậy ta còn đang tìm kiếm loại phương pháp thứ tư."

Ta fuck!

Vô Cực Đạo Chủ bị hắn chọc cho thật muốn thổ huyết, thổ tinh, thổ tất cả vạn vật bị hắn cắn nuốt.

"Ngươi đến cùng muốn như thế nào!" Một khắc đó, Vô Cực Đạo Chủ cũng bị bức đến méo giọng rồi.

Ninh Dạ mở hai tay ra: "Luyện thể thành tinh, bước lên tiền vô cổ nhân chi Vô Cực chi đạo, ngươi trâu bò như thế, ta không phải muốn học một chút sao? Vừa vặn năm đó ta tu Hắc Bạch, học Lang Gia, Lưỡng Nghi Kiền Khôn Thiện Ác Âm Dương, đều là cân bằng chi đạo. Ngươi chỉ ăn không nhả, hành Thao Thiết chi sự, tuy tinh khu cường hãn, nhưng cuối cùng làm trái cân bằng. Không bằng ta đến giúp ngươi cân bằng một phen, mới là chính đạo."

Nói hắn tâm niệm nhất động, liền thấy thể nội hắc động kia đột nhiên biến thành bạch động, bắt đầu điên cuồng hướng ra phía ngoài phún thổ, càng là đem hết thảy những thứ lúc trước thôn phệ của Ninh Dạ đều trả lại cho Ninh Dạ.

Thấy tình cảnh này, Vô Cực Đạo Chủ nào còn không rõ.

Hắn đây là muốn mượn Vô Cực đạo của bản thân, thành tựu Vô Cực đạo của hắn.

Vô Cực Đạo Chủ kêu to: "Ta đã là Vô Cực Đạo Chủ, ngươi tu đạo của ta, chú định khó có thành tựu."

"Ta cũng không nói muốn tu đạo của ngươi, chỉ bất quá là... Ăn của ta phun ra cho ta." Ninh Dạ còn kém không xướng hỉ xoát xoát.

Nhưng theo hắn lên tiếng, liền thấy lỗ trắng toàn diện mở ra, Phanh một tiếng, tại thể nội Ninh Dạ đột nhiên nổ tung, vậy là trong thân thể Ninh Dạ, vô tận tinh không tự thành, đó là cự đại vật chất cùng năng lượng lưu trùng kích mà ra, phảng phất bản thân Ninh Dạ chính là một vùng tinh không vũ trụ.

Hắc động thôn phệ thân thể Ninh Dạ hai mươi năm, tại thời khắc này chỉ là trong nháy mắt liền toàn bộ phụng hiến, lực lượng khổng lồ tuôn ra, Ninh Dạ đem tự thân Thiên đạo triển khai, trong phút chốc trở nên hạo hãn bàng bạc.

Vô Cực Đạo Chủ cảm giác hắn phảng phất nhìn thấy một cái tinh không hoàn toàn mới chính tại phiến thiên địa này sinh thành, như mộng như ảo, nhưng lại chân thực như vậy.

Sau đó liền thấy hết thảy tất cả cuốn trở về, Ninh Dạ vẫn như cũ sừng sững, những thứ đã từng mất đi kia lại trở về rồi.

Sau một khắc, Ninh Dạ hướng tới tinh giới chỉ một cái: "Cái này cũng thử một chút."

Một cái điểm đen nho nhỏ hình thành, chính là Vô Cực đạo của Vô Cực Đạo Chủ, chỉ là lần này thi triển chi nhân là Ninh Dạ.

Đối diện hắc điểm này, tinh khu của Vô Cực Đạo Chủ kia thế mà không chịu khống chế hướng về điểm đen của Ninh Dạ rơi xuống.

Vô Cực Đạo Chủ kinh hãi: "Không! Những thứ ta thôn phệ của ngươi đã trả lại cho ngươi, đây là của ta! Của ta!"

"Chớ vội! Chớ vội! Ta nói rồi, không cần những thứ này của ngươi, chỉ là cảm thụ một chút, học tập một thoáng. Không tu đạo của ngươi, không phải không giải đạo của ngươi. Ngươi không muốn dung Thiên đạo, ta liền giúp ngươi dung, ngươi dung nhập Thiên đạo, của ngươi tự nhiên chính là của ta, mà của ta... Vẫn là của ta." Ninh Dạ hơi hơi mỉm cười.

Hắn cần xác thực không phải Vô Cực chi đạo, bởi vì Vô Cực chi đạo, cũng bất quá là một phần của Thiên đạo.

Nắm giữ, minh bạch, vậy liền đủ rồi.

Theo Ninh Dạ xuất thủ, tinh khu của Vô Cực Đạo Chủ nhanh chóng tan vỡ.

Đáng thương hắn vạn năm tu vi, tại thời khắc này bị Ninh Dạ tại trong nhất niệm thôi thúc, tận thành nước chảy, tốc độ trôi đi càng vượt xa tốc độ cắn nuốt của hắn, thậm chí tinh giới đã bắt đầu phóng ra bạch quang, mắt thấy đã sắp tự bạo, Vô Cực Đạo Chủ đã lòng sinh tuyệt vọng.

Đúng vào lúc này, Ninh Dạ vung tay lên: "Cho ngươi!"

Cái điểm đen kia đã hướng về Vô Cực Đạo Chủ bay đi, hạ xuống trung ương tinh giới, liền thấy Oành một tiếng, toàn bộ tinh giới hướng vào nội bộ sụp lún mà đi, nháy mắt hóa thành hư không.

Trong hư không, không còn bất kỳ vật chất tồn tại, chỉ có một cái tu sĩ trần truồng xích lõa, đứng ở chân trời, cùng Ninh Dạ xa xa nhi vọng.

Chính là Vô Cực Đạo Chủ kia.

Hắn trợn mắt ngoác mồm nhìn chính mình, lại nhìn Ninh Dạ: "Ngươi..."

"Giúp ngươi thành đạo." Ninh Dạ mỉm cười: "Không cần cám ơn ta."

Chương 247 : Quan Tinh Tử

Chương 248: Quan Tinh Tử

Vô Cực thành đạo.

Hắn hôm nay, chân chính đã hoàn thành dung đạo vào thiên, trở thành Chúa Tể đỉnh phong.

Bất quá Vô Cực Đạo Chủ cũng không có vì vậy cảm thụ được một tia hưng phấn.

Hắn nhìn Ninh Dạ, cười khổ nói: "Ta thật không biết nên tạ ngươi, hay là nên mắng ngươi."

Ninh Dạ chắp hai tay sau lưng: "Tạ cùng mắng, có ý nghĩa sao?"

Vô Cực Đạo Chủ xúc động thở dài: "Ngươi nói đúng, không có ý nghĩa. Bây giờ ta nghiệp đại thành, tiến lên đã không đường. Vốn ta còn nghĩ từ đây trở thành một ‘tọa vong thương hải vân sơn khách’, từ đây tinh đồ bất lão nhân. Nhưng có đạo huynh tại, sợ là sẽ không để ta tiêu dao."

Ninh Dạ gật đầu: "Ta ý tại cửu cảnh, kiếm chỉ ma giới, cần có nhân thủ. Kính xin Vô Cực đạo huynh giúp ta."

Vô Cực Đạo Chủ hừ một tiếng: "Bản tọa không phải đối thủ của ngươi, muốn không đồng ý sợ cũng không được. Bất quá lấy tình huống trước mắt của ngươi, muốn nhập phản giới, vẫn như cũ không đủ."

"Đúng, vì vậy ta còn cần tìm kiếm những Chúa Tể khác." Ninh Dạ cũng không tránh né: "Không biết huynh có gì chỉ giáo không?"

Vô Cực Đạo Chủ nghe nói như thế, đắc ý cười lên: "Ngươi vẫn đúng là hỏi đúng người. Năm đó ta đã từng gặp được một vị Chúa Tể, tên Quan Tinh Tử. Tu Thiên Diễn Thần Cơ Thuật, tại hư vô phiếu miểu gian. Ngươi như có bản lĩnh, có thể đi tìm hắn. Bất quá chớ trách ta không nhắc nhở ngươi, cái lão già này rất không dễ tìm. Nghe nói người này hóa thân ngàn vạn, có mặt khắp nơi, nhưng lại xưa nay không thể nào dự đoán."

Chính hắn bị Ninh Dạ kéo xuống nước, đã vô pháp chống lại, vì vậy cũng không ngại lại kéo người khác hạ thuỷ.

Thêm mấy cái Chúa Tể giúp bản thân, chí ít phản giới chi hành, nắm chắc sẽ lớn hơn chút.

Ninh Dạ nhưng hơi hơi ngây ra: "Quan Tinh Tử? Danh tự này..."

"Làm sao?" Vô Cực Đạo Chủ thấy hắn như thế: "Có gì vấn đề gì?"

Vấn đề?

Ha ha, vấn đề lớn.

Thiên Cơ Môn sáng phái tổ sư, liền gọi Quan Tinh Tử.

Ninh Dạ không biết cái Quan Tinh Tử này có quan hệ cùng Thiên Cơ Môn tổ sư hay không, thế nhưng một khắc đó, hắn bỗng nhiên cảm thụ được một loại uẩn ý kỳ quái nào đó.

Trong nội tâm hiện ra một tia linh giác, trong phút chốc, Ninh Dạ phảng phất một thoáng liền đã minh bạch gì đó.

Hắn lắc đầu một cái, không có nói gì.

Vô Cực Đạo Chủ đã nói: "Vị trí cụ thể của hắn, ta không rõ ràng, chỉ có thể nói là tại một cái khu vực đặc thù tinh la nghiễm bố."

"Có phải một chỗ tinh hà có vô số toái tinh liên kết mà thành, rộng lớn ngàn tỉ dặm?" Ninh Dạ nói.

Vô Cực Đạo Chủ ngạc nhiên: "Làm sao ngươi lại biết?"

Ninh Dạ gật gật đầu: "Nên biết tự nhiên liền biết."

Không nói thêm gì nữa, Ninh Dạ chắp chắp tay nói: "Giờ ta liền đi tìm vị Quan Tinh Tử kia. Vô Cực đạo hữu có thể trước tiên tùy ý ngao du, đợi lúc ta quyết định đi phản giới, tự sẽ thông báo cho ngươi."

Nói hắn đã tự rời khỏi.

Không có cùng Vô Cực Đạo Chủ thành lập phương thức liên lạc gì, bởi vì không cần.

Tương lai Ninh Dạ, Thiên đạo hữu thành, tinh la vạn giới đều là mắt, nếu như còn không thể liên hệ đến Vô Cực Đạo Chủ, vậy thì cũng không cần phải nhắc tới nhập phản giới, thống nhất lưỡng giới gì đó nữa.

Một đường vân du, lại là không biết bao nhiêu năm tháng trôi qua.

Ngày hôm đó, Ninh Dạ rốt cục đã tới một vùng ngân hà óng ánh chi địa.

Xa xa nhìn tới, liền thấy vô số ngôi sao hội tụ thành một mảnh ngân hà, xoay chuyển vây quanh một cái tinh hạch cự đại, tinh quang xán lạn, thần ảo vô cùng.

Ẩn nhiên còn có thể nhìn thấy một tôn hư ảnh, đỉnh thiên lập địa, như ẩn như hiện.

Nhưng đây không phải là tồn tại chân thực, mà chỉ là một tia ý niệm, phảng phất chỉ dẫn.

Thấy tình hình này, Ninh Dạ nở nụ cười: "Ngươi quả nhiên đã biết ta đến rồi."

Bước ra một bước, đã xuyên qua chỗ ngân hà gợn sóng quỷ quyệt kia, đi tới bên cạnh hư không huyễn ảnh.

Hư không thần ảnh ầm ầm tiêu tán, trong hư không bỗng nhiên sinh khởi một mảnh thổ địa.

Trên mặt đất còn có một cái nhà lá nho nhỏ.

Ninh Dạ liền đáp trên mặt đất, hướng về trong phòng cất bước.

Tiến vào trong phòng, liền nhìn thấy một vị lão nhân chính ngồi ở nơi đó.

Trong tay là một cái khay trà, bên cạnh còn đốt đống lửa.

Trên lửa có một cá tiểu lô, chính đang sôi ồ ồ.

Lão nhân run rẩy đem ấm nhấc lên, đem nước đổ vào trong chén.

Bàn tay nhấc ấm kia lắc lư mấy lần, vậy là nước liền trào ra.

"Ai nha nha, lớn tuổi rồi, cầm không ổn." Lão giả cười ha ha đem tiểu lô thả xuống, cũng không biết từ đâu lấy ra một cái khăn lau, đem khay trà xoa xoa.

Sau đó đem chén trà tràn đầy đưa đến trước mặt, hướng Ninh Dạ nói: "Ngươi rốt cục đến rồi."

Ninh Dạ nhìn lão giả, ánh mắt hơi hơi có chút kích động.

Hắn chậm rãi đi tới, tại trước mặt lão giả ngồi xuống: "Thiên Cơ Môn, đệ thất thập nhị đại tôn, Ninh Dạ, tham kiến tổ sư."

"Ai ui ui, hà tất khách khí như thế. Ngồi đi ngồi đi, học vô tiên hậu, đạt giả vi sư. Bây giờ ngươi đạo hạnh đã không kém gì ta, ngươi ta đạo hữu tương xứng là được rồi." Lão giả cười nói.

Ninh Dạ nói: "Tổ sư, đệ tử có một chuyện không rõ."

Quan Tinh Tử cười nói: "Ta biết ngươi muốn hỏi cái gì. Không sai, năm đó ngươi phá toái hư không, hồn độ thương mang, là ta sở vi."

Quả nhiên là như vậy sao?

Nghi ngờ trong lòng Ninh Dạ rốt cục đã có xác nhận.

Theo tu vi một đường đề thăng, trong lòng Ninh Dạ vẫn có nghi vấn, chính là Côn Lôn Kính là làm sao làm được khiến cho chính mình tới đây.

Hắn đã từng cho rằng là do uy năng của Côn Lôn Kính, nhưng sau khi biết nơi đây vũ trụ chi mênh mông, hắn liền ý thức được, liền Chúa Tể cũng làm không được phá toái hư không, tiến vào vũ trụ tinh giới khác, dựa vào cái gì thần khí một cái môn phái đệ lục cảnh sáng tạo, lại có thể làm được?

Chuyện này về lý không hợp.

Sự thực sau này trong vận dụng đối với Côn Lôn Kính, cũng chứng thực Côn Lôn Kính không có uy năng lớn như vậy.

Cho dù bây giờ uy năng của Côn Lôn Kính được Ninh Dạ đã tăng lại càng tăng, cũng không làm được!

Thế nhưng hiện tại, hắn đã minh bạch.

Ninh Dạ trực tiếp nói: "Vì sao?"

"Nếu muốn đả phá cương cục, chỉ có như vậy." Quan Tinh Tử thổn thức một tiếng: "Biện pháp phá Vô Cực chi đạo của ngươi, lối tư duy là đến từ thế giới vốn có của ngươi, đúng không?"

Ninh Dạ gật gật đầu.

Đúng thế.

Hắn sở dĩ có thể phá Vô Cực chi đạo, chính là bởi vì tại thế giới trước kia của hắn, từng có truyền thuyết vũ trụ đại bạo tạc.

Hắn chính là căn cứ cái lối tư duy này, phá giải Vô Cực chi đạo.

Mà ở chỗ này, loại cố sự này là không tồn tại.

Ninh Dạ đã có chút minh bạch: "Vì vậy ngài ngay từ đầu đã an bài xong tất cả những thứ này?"

Quan Tinh Tử nhẹ nhàng lắc đầu: "Không tính là như vậy. Thứ ta sở tu, chính là Thiên Diễn chi đạo. Diễn hóa vạn vật, thôi diễn tất cả, tại trong bất khả năng tìm kiếm ra một tia khả năng."

"Vấn Thiên Thuật." Ninh Dạ nói.

"Đúng." Quan Tinh Tử nói: "Thiên Cơ Môn, chính là một cái môn phái, một trong ngàn vạn hóa thân của ta sáng tạo tại Trường Thanh Giới. Mỗi một cái môn phái đều có theo đuổi của chính mình, Trường Thanh Thiên Cơ, cũng chỉ là một trong số đó, ngươi cũng bất quá là một cái thử nghiệm trong đó. Tại trước lúc đó, ta đã trải qua quá nhiều quá nhiều lần thất bại. "

Ninh Dạ đối với cái đáp án này cũng không kỳ quái: "Thiên diễn vạn vật chi biến, nhưng nếu muốn động sát rõ ràng, vẫn là cần phải có đầy đủ quan sát, thậm chí tham gia."

"Không sai!" Quan Tinh Tử nói: "Thế nhưng biến hóa tạo thành sau khi ngươi tham gia, chính là tự thân sáng tạo, không coi là thiên diễn chi công."

"Vì là tổ sư chỉ gieo hạt giống, không can thiệp."

"Ta như can thiệp, thì sẽ không phải mười vạn năm nay chỉ có một mình ngươi đi tới nơi này." Quan Tinh Tử cười nói.

Ninh Dạ cũng cười lên: "Nghe ngài nói như vậy, trong lòng ta liền thoải mái rất nhiều."

"Ồ?"

"Không có ai thích tất cả nỗ lực của bản thân, đều là công lao người khác bố trí trong bóng tối." Ninh Dạ nói: "Ta có thể tiếp thu ta xuyên việt là ngài sở vi, nhưng ta vô luận thế nào cũng không thể tiếp thụ thành tựu của ta là hành vi của ngài."

"Ha Ha Ha Ha!" Quan Tinh Tử trường tiếu ha ha: "Nói hay lắm! Như tất cả thành công đều là nhờ người khác che chở, thì làm sao gánh vác nhất thống chính phản lưỡng giới chi trách này? Ngươi có tâm thái như thế, chính nói rõ ta sở (ủy) thác không sai!"

Chương 248 : Thiên đạo sắp vong

Chương 249: Thiên đạo sắp vong

Dưới hư không, trong nhà lá.

Ninh Dạ cùng Quan Tinh Tử ngồi đối diện.

Cùng Quan Tinh Tử một trận trường đàm, Ninh Dạ liền đã rõ ràng.

Quan Tinh Tử hẳn có thể xem là một vị Chúa Tể cổ lão nhất thạc quả cận tồn của tinh giới nơi đây.

Người này tinh thông Thiên Diễn chi đạo, thôi quá khứ, toán vị lai, chính bởi vậy kiến thức chi rộng rãi, vượt xa tầm thường.

Cũng chỉ có nhân vật như hắn, mới có thể bố cục tinh la vạn giới, hạ cờ vô số.

Hắn không cầu mỗi một quân cờ đều có thể thành công, chỉ cầu cuối cùng có một người phù hợp tiêu chuẩn của hắn, có thể đi tới bên cạnh hắn.

Hiện nay, người này chính là Ninh Dạ.

Thời khắc này Quan Tinh Tử đã nói: "Ta biết ngươi muốn hỏi, tại sao ta phải làm như thế."

"Chẳng lẽ không phải là bởi vì ngài làm không được, vì vậy liền đem hi vọng ký thác tại hậu nhân sao?" Ninh Dạ cười hỏi.

Đối diện tổ sư đạo hữu, Ninh Dạ cũng hiếm thấy đùa một chút.

Quan Tinh Tử nhưng rất nghiêm túc, hắn lắc đầu nói: "Không phải, là bởi vì Thiên đạo đã không còn nhiều thời gian."

"Ngươi nói cái gì?" Ninh Dạ ngơ ngác.

Quan Tinh Tử nói: "Vốn là, việc này cần phải do ngươi tự thân cảm ngộ mới biết, nhưng Thiên đạo sợ là không đợi được lâu như vậy, hết cách cũng chỉ đành đốt cháy giai đoạn một thoáng. Đại giá này liền do ta đến chịu đựng đi."

Nói Quan Tinh Tử ho khan mấy lần, khuôn mặt liền tại trong sát na già nua đi mấy phần.

Hắn mỉm cười nói: "Những năm gần đây, ngươi một đường tu hành, có phải là một mạch kỳ quái một chuyện, chính là tốc độ tu hành của ngươi, so với tuyệt đại đa số tu sĩ đều nhanh hơn nhiều. Bất quá ba ngàn năm, liền đi xong lộ trình ba vạn năm của người khác."

Ninh Dạ cười nói: "Ta cho rằng đó là kết quả nỗ lực của ta."

"Không đề cập tới Chúa Tể, chính là Thánh cảnh đi, có thể đi đến một bước này, kẻ nào không phải thiên phú dị bẩm, tài năng xuất chúng, lại đầy đủ nỗ lực, thậm chí có đầy đủ khí vận."

"Được rồi, ngài nói một cái vấn đề ta không quá nguyện ý đối diện. Như vậy, ta chung quy vẫn là được đặc thù chiếu cố sao?" Ninh Dạ hỏi.

"Không phải ta, mà là thiên ý gây ra." Quan Tinh Tử cười nói: "Loại chiếu cố này, cũng không ở tu luyện hàng ngày, mà chính là tốc độ ngộ đạo."

Đối với điểm này Ninh Dạ đến là tán thành.

Đạo cảnh của hắn tiến triển chi thần tốc, quả thật có chút bất khả tư nghị.

Giống như Thiên Khôi Thánh Tôn kia, 23,000 năm chưa thể phá giải Thời gian đạo tắc, hắn nhưng một tức, tuy rằng điều này có quan hệ cùng tự thân hắn tu Thiên đạo, đạo cảnh cơ sở thâm hậu, nhưng thông sướng hoàn toàn không trở ngại như vậy, vẫn như cũ có chút không phải bình thường.

"Vì là, Thiên đạo hướng ta mở rộng đại môn? Ta đoán ra điểm ấy rồi, chỉ là cho rằng là do khí vận."

"Là khí vận, điểm ấy không sai." Quan Tinh Tử nói: "Nhưng mà cái gọi là khí vận, không phải là Thiên đạo sủng ái đối với ngươi sao? Theo một ý nghĩa nào đó, cũng là kỳ vọng đối với ngươi. Thế nhưng Thiên đạo sủng ái chi nhân, làm sao chỉ một mình ngươi? Vì sao độc ngươi ngoại lệ?"

Ninh Dạ minh bạch ý tứ hắn: "Bởi vì ta là khí vận tối trọng giả."

"Đúng!" Quan Tinh Tử cười nói: "Ngươi có thể đem ý chí Thiên Đạo xem thành ý chí của hoàng đế, mỗi một cái khí vận gia thân chi nhân, đều là vương tử, là tương lai kế thừa đại thống chi nhân. Nhưng hoàng đế tại vị, không nóng lòng truyền ngôi."

Ninh Dạ giật mình há to miệng: "Chỉ có một trường hợp, mới vội vã sắc lập Thái tử, gia tăng giáo dục, đó chính là..."

"Thiên đạo sắp vong!" Quan Tinh Tử nghiêm túc trả lời.

"Vì sao Thiên đạo lại vong?" Ninh Dạ hỏi.

Quan Tinh Tử cười nói: "Ngươi nên hỏi, vì sao Thiên đạo lại không vong?"

Nghe nói như thế, Ninh Dạ đầu tiên là ngớ ra, sau đó nhưng cười rộ lên: "Đúng a, ta dựa vào cái gì cho rằng, Thiên đạo lại không vong? Thiên hạ vạn vật, đều có chung cực, chân chính vĩnh sinh, vượt quá tất cả, là không tồn tại."

"Không sai, chỉ có tương đối chi vĩnh sinh, mà không có tuyệt đối chi vĩnh sinh." Quan Tinh Tử nói: "Thương hải tang điền, thế sự biến hóa. Cái gì cũng đều có thể vong, hải có thể khô, sơn có thể sụp, tinh giới có thể vong, toàn bộ chính giới cũng có thể vong, Thiên đạo chính là ý chí của chính giới, lại dựa vào cái gì mà không vong?"

"Đúng là như thế. Vậy Thiên đạo đại khái còn bao lâu sẽ vong?" Ninh Dạ hỏi.

"Nhật lạc tây sơn, thùy mộ chi niên, kéo dài hơi tàn, mười vạn năm thôi."

Mười vạn năm, con số này đối với tu sĩ mà nói có lẽ khổng lồ, đối với một phương càn khôn mà nói, lại là quá ngắn quá ngắn.

Ninh Dạ gật gật đầu: "Vậy cũng thật là không còn nhiều thời gian, cho nên liền hào phóng lên."

Quan Tinh Tử nói: "Chính là như vậy. Vậy mới nói, đây mới là nguyên do đại vận của ngươi!"

Đúng, đây mới là nguyên do đại vận của Ninh Dạ.

Phương càn khôn này, tồn tại ngàn tỉ tái, trong lúc đó chìm nổi không biết bao nhiêu nhân vật xuất sắc.

Nhân vật càng xuất sắc hơn Ninh Dạ, không hẳn không có.

Nhưng bọn họ không có cơ hội thu được coi trọng giống như Ninh Dạ, bởi vì vào lúc ấy, càn khôn chưa lão, dư lực vẫn còn, còn có thời gian dằn vặt một phen.

Cho tới hôm nay, dầu cạn đèn tắt, rất nhiều chuyện khả năng là "Nhìn" thoáng ra, cũng liền buông tay.

"Chuyện này có quan hệ gì cùng phản giới?" Ninh Dạ hỏi: "Là ta tiêu diệt phản giới, càn khôn sẽ được kéo dài tuổi thọ sao?"

Quan Tinh Tử lắc đầu: "Không phải, không phải. Ngươi diệt phản giới, chính giới cũng sẽ không tồn tại, toàn bộ càn khôn cũng sẽ liền như vậy tiêu vong."

"Ngươi nói cái gì?" Ninh Dạ kinh hãi.

Quan Tinh Tử nói: "Chính phản chi giới, chính là mảnh càn khôn này nhất thể lưỡng diện chi sự. Chính tức là phản, phản tức là chính, như vậy mới hợp cân bằng chi đạo, đâu ra độc tồn chi lý."

"Thế nhưng Thiên đạo vẫn luôn tận sức tại diệt ma." Ninh Dạ nói.

"Đó là tự nhiên. Phản giới xâm lấn chính giới, chính là vượt giới, chính phản giao dung, âm dương hỗn loạn, tương tự sẽ gia tốc càn khôn chi vong. Chỉ có cân bằng mới là vĩnh tục chi cơ."

"Chiếu nói như vậy, ta như tiến vào phản giới, há không phải gia tốc càn khôn chi diệt, Thiên đạo hẳn là phải không cho mới đúng."

Quan Tinh Tử vẫn như cũ lắc đầu: "Vậy mới nói, thời điểm càn khôn cường thịnh, cửu cảnh vô vọng. Vào lúc ấy, là thật không có khả năng đản sinh siêu thoát chi tồn tại. Thế nhưng hiện tại không giống, thiên đạo sắp vong, chính phản cân bằng không trọng yếu nữa. Trọng yếu, là làm sao lấy ‘phương thức mới’ kéo dài."

"Phương thức mới kéo dài?"

Quan Tinh Tử hồi đáp: "Niết bàn trọng sinh!"

Nghe nói như thế, trong lòng Ninh Dạ chấn động.

Cuối cùng hắn đã rõ ràng.

Người có Niết Bàn, càn khôn cũng có.

Sinh tử qua lại, vô tận luân hồi.

Chính giới chủ sinh, phản giới chủ tử.

Khi thiên đạo sắp vong thì, lực lượng của chính phản chi giới sẽ sản sinh cự đại va chạm.

Như phản giới thôn phệ chính giới, thì mảnh càn khôn này triệt để tiêu vong.

Như chính giới thôn phệ phản giới, thì mảnh càn khôn này vẫn như cũ sẽ tiêu vong, thế nhưng lại có thể trọng sinh trong tro tàn.

Điểm này, cùng tu sĩ trùng kích Niết Bàn, hiểm tử hoàn sinh, nguyên thần trọng tố, ngộ đạo phi thăng là đồng dạng.

Vô Cực Đạo Chủ nói, tại trước Ninh Dạ, cũng có rất nhiều tu sĩ thông qua Thiên đạo khảo nghiệm, nhưng bọn họ cuối cùng không thể một đường qua ải, thành tựu đệ cửu cảnh.

Kỳ thực không phải là bởi vì chính bọn hắn không nỗ lực, không phải là bởi vì bọn hắn đạo tâm không kiên, thiên phú không đủ.

Mà là bởi vì bọn họ tồn tại thời cơ không đúng.

Vào lúc ấy phương càn khôn này, xuân thu đỉnh thịnh, không có ý định niết bàn trọng sinh.

Cho tới hôm nay, hoàng hôn lão rồi, cần gấp luân hồi trọng khải, cho nên mới gấp không kịp đợi lựa chọn một cái thiên mệnh chi nhân, bát loạn phản chính, chính bản thanh nguyên, vì Thiên đạo trọng hưng mà đặt xuống căn cơ.

Tại dưới loại tình huống này, Ninh Dạ bộc lộ tài năng, trở thành ký thác trọng vọng chi nhân, vì vậy tại hậu kỳ đạo đồ chi thượng, một đường thuận buồm xuôi gió.

Chỉ vì lúc này Thiên đạo, đã không còn quá nhiều lựa chọn.

Điều này cũng khiến cho Ninh Dạ nghi hoặc: "Tổ sư, Thiên đạo đến cùng là vật gì?"

Chương 249 : Thiên đạo do lai

Chương 250: Thiên đạo do lai

Thiên đạo đến cùng là cái gì?

Đây đại khái là vấn đề mỗi cái tu sĩ đều sẽ suy nghĩ.

Từ tầng diện đã biết mà nhìn, nó là quy tắc vận chuyển cơ sở của toàn bộ càn khôn, cũng phi ý thức.

Nhưng nhìn từ biểu hiện trong quá trình tu hành, Thiên đạo lại có ý thức sáng tỏ, tuy rằng ý thức này biểu hiện đạm bạc như vậy, nhưng vẫn xác thực tồn tại.

Điều này cũng khiến cho hết thảy tu sĩ đều nghi hoặc, cho dù là tu Thiên đạo như Ninh Dạ, đến hiện tại cũng không thể đạt được một cái đáp án rõ ràng.

So sánh ra, ngược lại là Quan Tinh Tử, vị tuyên cổ Chúa Tể tinh thiện Thiên Diễn chi đạo này, đối với phương diện này càng có quyền uy hơn.

Thời khắc này nghe Ninh Dạ hỏi như thế, Quan Tinh Tử cũng khẽ cười lên: "Cái vấn đề này, ta tọa quan trăm vạn tái, đến nay cũng khó có một cái đáp án rõ ràng. Hoặc là nói, đáp án quá nhiều, ta cũng không biết nên là cái nào."

"Vậy thì liền tùy tiện nói một chút đi."

"Ngô." Quan Tinh Tử sờ sờ cằm.

Bỗng nhiên giơ tay chỉ hướng ngoài nhà lá.

Liền thấy ở ngoài nhà lá, tinh hà nơi sâu xa, vô số toái tinh dồn dập tụ tập, hình thành một cái tinh giới bàng đại, chỉ là bản thân tinh giới này ngưng tụ cũng không nghiêm mật, loạn thạch đan xen, rắc rối phức tạp. Mỗi một khối tinh thạch đều gần gũi lẫn nhau, lại không hoàn toàn liên kết, lấy một loại năng lượng thần bí nào đó ảnh hưởng lẫn nhau, cuối cùng tạo thành cái tinh giới phảng phất tổ ong này.

Tiếp lấy lại một chỉ, liền thấy trong tinh giới tổ ong kia đã bắt đầu phong vũ lôi điện đan xen, theo thời gian luân chuyển, trên một khối loạn tinh thạch trong đó, sinh mệnh bắt đầu đản sinh.

Khởi đầu chỉ là một ít sinh mệnh cấp thấp nhất, thế nhưng theo thời gian chuyển dời, không ngừng diễn hóa, dần dần liền hình thành nên các loại hình thái sinh mệnh thích ứng đặc điểm tinh giới nơi đây.

Tiếp đó, tu sĩ đã bắt đầu xuất hiện.

Bất quá Quan Tinh Tử cũng không có cấp cho tổ ong tinh giới bao nhiêu linh khí, vì vậy tu sĩ trong tiểu tinh giới này, cũng không tu linh, mà là mở ra lối riêng. Lúc này tinh giới mới bởi vì là toái tinh ngưng tụ mà thành, cũng không có tinh hạch, chất lượng tương đối nhẹ, đa phần tán loạn, mà năng lượng không gian thì dồi dào.

Vì vậy tu sĩ nơi đây tu bất ngờ là một loại Không Gian đạo pháp.

Đúng, Không Gian chi đạo.

Bọn hắn từ sơ khai nhất bắt đầu chính là tu đạo, mà không phải tu pháp.

Điều này khiến tu sĩ trong cái tinh giới này, hầu như mỗi người đều tinh thiện na di chi thuật, tại trong tinh giới lui tới tung hoành.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, rất nhanh, tu sĩ nơi này đã đạt đến một cái trình độ tương đối cao.

Lúc này tinh giới cũng bắt đầu hạn chế bọn hắn, khiến bọn hắn thượng thăng không đường.

Bọn hắn bắt đầu thử nghiệm đi ra tổ địa, đi tìm kiếm không gian càng rộng lớn.

Nhưng bọn họ tìm kiếm, cũng chỉ là đi ra khối loạn tinh thạch dưỡng dục bản thân này, chỗ đi tới, vẫn như cũ là tại trong phạm vi của toàn bộ tổ ong tinh giới.

Vào lúc này, trên những tinh thạch khác của tổ ong tinh giới cũng bắt đầu đản sinh sinh mệnh, cùng không ngừng trưởng thành.

Vậy là theo khu vực thăm dò gia tăng, sinh mệnh trên các tinh thạch bắt đầu va chạm, chiến đấu.

Nhìn thấy một màn này, Ninh Dạ đã có chút minh bạch.

Tổ ong tinh giới này, đại để liền tương đương với mảnh càn khôn vũ trụ của bọn hắn, mà mỗi một khối tinh thạch trên tổ ong tinh giới, liền đối ứng các nơi tinh giới của mảnh càn khôn này.

Những sinh mệnh nhỏ bé kia, vô pháp thoát ly phạm trù tổ ong tinh giới, mà chỉ là lấy tinh thạch làm điểm cơ sở, tung hoành khiêu dược, chiến đấu, chém giết.

Giống như tất cả tồn tại trong mảnh càn khôn này.

Thế nhưng rất nhanh, Ninh Dạ liền phát hiện không đúng.

Một cái điểm sáng màu đen đang tại chính giữa tổ ong tinh giới sinh thành.

Có chút giống Vô Cực đạo của Vô Cực Đạo Chủ, nhưng mà lại có sự khác biệt.

Nó đang thong thả mở rộng, khuếch đại, mang theo thâm thúy hắc ám.

Mà càng làm cho người ta kinh ngạc chính là, hết thảy sinh mệnh trên tổ ong tinh giới, tựa hồ cũng không có nhận ra được khu vực hắc sắc này mở rộng.

Bọn hắn vẫn còn đang tận tình sát lục, một ít sinh mệnh trên tinh thạch càng là gầm thét ra lời nói tương tự thống nhất tinh la vạn giới.

Mà nương theo không gián đoạn máu tanh cùng cuồng nhiệt, là khu vực màu đen tiến một bước mở rộng, thẳng tới dần dần tràn ngập toàn bộ tổ ong.

Nhưng mà tồn tại trong tổ ong, vẫn như cũ không biết gì cả.

Phảng phất khu vực hắc sắc này, cùng bọn họ hoàn toàn không liên quan.

Tiếp đó, Ninh Dạ nhìn thấy trong khu vực màu đen, một ít hắc ảnh nhúc nhích đã xuất hiện.

Những hắc ảnh này lặng yên ngọ nguậy, thỉnh thoảng liền sẽ vung động xúc tu, đem sinh mệnh trên cái tinh thạch nào đó kéo vào trong bóng tối. Vậy là hắc ám thôn phệ cái sinh mệnh kia, đem nó triệt để mặc hóa.

Năng lượng của khu vực màu đen còn đang không ngừng mở rộng, thậm chí bắt đầu đem từng cái từng cái tinh giới đều nhuộm thành màu đen.

Lúc này, sinh mệnh trong tổ ong rốt cục phát hiện.

Bọn chúng sợ hãi hô hoán, tiêm khiếu, chống lại, chiến đấu. . .

Trắng cùng đen pha lẫn, hình thành một mảnh cục diện bác tạp hỗn loạn.

Mà màu đen, nhưng vẫn còn đang trắng trợn không kiêng dè mở rộng, cũng cuối cùng đạt được thắng lợi.

Vậy là toàn bộ tổ ong liền hóa thành một mảnh hắc ám, tiếp lấy chính là mục nát, thối rữa. . . Thẳng tới tự mình diệt vong.

Một chỗ tinh giới, liền như thế hoàn toàn biến mất.

Lưu lại một cái không động cự đại, nói cho Ninh Dạ, đây không phải là huyễn tượng, mà là sự thực đã chân thực xảy ra.

"Hô!" Ninh Dạ khẽ thở ra một hơi.

Hiện tại hắn đã có chút minh bạch.

"Vậy ra, phản giới thế mà sinh ra như thế? Nó sinh sôi tại âm ám trong lòng người, như ôn dịch lan truyền?" Ninh Dạ hỏi.

"Có lẽ đi." Quan Tinh Tử hồi đáp: "Đây chỉ là một lần diễn hóa của ta mà thôi, không nói rõ được bất cứ vấn đề gì."

"Đúng, chí ít không có nói rõ Thiên đạo tồn tại." Ninh Dạ hồi đáp.

Xác thực không có.

Từ đầu đến cuối, Ninh Dạ không có nhìn thấy nửa điểm ý thức của Thiên đạo.

Quan Tinh Tử nhưng cười nói: "Thật không có sao?"

Ninh Dạ ngớ ra: "Ngươi chính là Thiên đạo?"

Quan Tinh Tử ha ha cười rộ lên: "Ta nói rồi, đáp án có rất nhiều. Đây xác thực là một cái đáp án trong đó."

"Cũng là đáp án ta không muốn nghe thấy nhất." Ninh Dạ hồi đáp.

Đúng a, nếu như càn khôn nơi đây, cùng cái tổ ong tinh giới kia đồng dạng, cũng là một cái đại năng nào đó tiện tay tạo ra, vậy thì quá đáng sợ rồi.

Ninh Dạ cũng không muốn bản thân thiên tân vạn khổ, lại phát hiện bản thân chỉ là ra khỏi tân thủ thôn.

Thế nhưng vận mệnh tương lai, ai có thể biết đây?

Nghĩ nghĩ, Ninh Dạ nói: "Kỳ thực cũng có thể có đáp án khác."

Quan Tinh Tử vung tay lên, ý là ngươi đến.

Ninh Dạ liền xuất thủ.

Theo hắn xuất thủ, lại là một cái tổ ong tinh giới đản sinh mà ra.

Bất quá lần này, Ninh Dạ vì cái tinh giới này thêm vào lượng lớn linh khí.

Điều này khiến cái tinh giới này không phải tới liền tu đạo, mà là tu linh, bước lên con đường không khác mấy cùng mảnh càn khôn này.

Theo sinh mệnh diễn hóa, từng cái từng cái tu sĩ tái xuất hiện.

Bọn hắn cuối cùng cũng thành công đột phá tinh thạch hạn chế, bắt đầu đi ra ngoại giới, chiến tranh "vượt tinh vực" cũng lần nữa không ngoại lệ xuất hiện.

Tiếp lấy chính là khu vực màu đen đại biểu phản giới kia.

Mặt âm ám xuất hiện, hầu như là không thể tránh khỏi.

Nhưng cùng lúc trước bất đồng, liền tại trong mảnh tổ ong vũ trụ này, thời điểm khi chính phản lưỡng giới bắt đầu giao chiến, cái tổ ong này nhưng nhẹ nhàng động đậy một chút.

Những tinh thạch lộn xộn, tự động luân chuyển kia, lặng yên tách ra, lấy một loại hình thức đặc dị nào đó một lần nữa liên kết.

Mà loại biến động lan khắp toàn bộ "càn khôn" này, đối với tồn tại trong càn khôn mà nói, hoàn toàn là không có bất kỳ phát hiện.

Sau đó, một cái bóng mờ xuất hiện tại trên tổ ong.

Nó xem ra còn thật giống một cái tổ ong cự đại, đâu đâu cũng có hố hố điểm điểm, mà tại trong hai cái hố trên cùng nhất, bỗng nhiên lóe lên một chút quang mang.

Tựa như ánh mắt.

Hướng tới Ninh Dạ cùng Quan Tinh Tử, chớp chớp mắt.

Ninh Dạ mỉm cười: "Đây cũng là một cái đáp án."

Chương 250 : Tổ ong vũ trụ

Chương 251: Tổ ong vũ trụ

Tổ ong càn khôn thứ hai chung quy cũng hủy diệt rồi.

Nhưng không phải chết già, mà là trong phương càn khôn này đản sinh một cái tồn tại cường đại nào đó, thử nghiệm siêu thoát mảnh càn khôn này, cuối cùng ngưng tụ hết thảy lực lượng sinh mệnh, như Bàn Cổ khai thiên vậy, hướng tới lực lượng không gian quản thúc toàn bộ tinh giới bổ ra một búa.

Một búa này, khiến càn khôn phá nát, chúng sinh tận diệt.

Mà hư ảnh tổ ong kia, cũng theo đó tiêu vong.

Phá toái giả nhưng chưa thể ra khỏi nơi đây, tùy theo đồng thời tiêu vong.

Tiếp lấy Ninh Dạ lại sáng tạo ra cái tổ ong vũ trụ thứ ba.

Lần này lại có chỗ bất đồng.

Vừa không phải vũ trụ linh lực, cũng không phải loại hoàn toàn dựa vào lực lượng pháp tắc không gian kia, mà là một cái vũ trụ thuần túy luyện thể.

Cự đại khối lượng khiến mỗi một cái sinh mệnh mảnh vũ trụ tổ ong này đản sinh đều nắm giữ năng lượng sinh mệnh cường đại, dựa vào nhục thân thành tựu tất cả.

Cho dù chỉ là sinh mệnh to bằng bàn tay, đều nắm giữ phá toái vạn vật chi năng.

Mà một phương càn khôn dạng này, cuối cùng cũng là bị cái tồn tại bước lên chung cực luyện thể chi lộ kia làm tiêu vong.

Nó có chút giống Vô Cực Đạo Chủ, chỉ bất quá Vô Cực Đạo Chủ có cực hạn của bản thân, làm không được thôn phệ toàn bộ càn khôn, mảnh tiểu thiên địa này của Ninh Dạ, lại bị đối phương thành công thôn phệ.

Mà tại sau khi thành công cắn nuốt, cái sinh mệnh này đến là có chút giống như Bàn Cổ, nhìn khắp chung quanh —— hắn không có nhìn thấy Ninh Dạ cùng Quan Tinh Tử, bởi vì tại tổ ong chi ngoại, còn có hư không ngăn cách Ninh Dạ bọn họ thành lập, đối với cái sinh mệnh cường đại đem toàn bộ "vũ trụ" của bản thân đều thôn phệ này mà nói, mảnh hư không ngăn cách này lại là mênh mông như vậy, dẫn đến hắn hoàn toàn vô pháp vượt qua.

Vậy là hắn ngã xuống, thân thể trọng tân hồi quy, hóa thành bụi đất, xương cốt thành sơn, huyết nhục hóa hải, song mục thành nhật nguyệt, cũng từ trên người hắn, đản sinh ra sinh mệnh mới.

Vũ trụ thứ tư này, tại dưới tình huống không phải Ninh Dạ sáng sinh, lại tự nhiên đản sinh.

Mà lần sáng sinh này, lại vẫn là thế giới luyện thể, chỉ là lần này, sinh mệnh đản sinh cuối cùng không thể tự mình thôn phệ, mà là liền như thế tự mình tiêu vong.

Khi hết thảy sinh mệnh đều tự nhiên tiêu vong thì, vạn vật quy linh, không tồn tại nữa.

Một cái từ đầu đến đuôi thất bại chi địa.

Ngay sau đó Ninh Dạ lại sáng tạo ra cái thứ năm.

Lần này hắn đóng kín tất cả không gian, chỉ cho phép lực lượng khoa kỹ tồn tại.

Làm người đem Ninh Dạ kéo qua, Quan Tinh Tử tự nhiên cũng là hiểu.

Bọn hắn nhìn mảnh càn khôn này bắt đầu đản sinh khoa kỹ, nhưng cuối cùng vẫn như cũ vô pháp đào thoát tự nhiên luân hồi chi khổ.

Theo một cái kỷ nguyên luân hồi kết thúc đến, càn khôn thế gian thứ năm cũng cáo biến mất.

Ninh Dạ không chút nào nản lòng tiếp tục sáng tạo, cái thứ sáu, cái thứ bảy, mỗi một lần sáng thế đều có sự phát triển khác biệt, nhưng kết cục, lại chung quy chính là mấy cái như vậy.

Hoặc là tiêu vong, hoặc là trọng sinh, luân hồi tự động trọng khải hoặc là liền dứt khoát khải bất động.

Mãi đến tận lần sáng thế thứ 126, rốt cục có một cái sinh mệnh đi ra mảnh hư không hoành cách kia.

Hắn nhìn thấy Ninh Dạ cùng Quan Tinh Tử, lộ ra vô biên chấn động, quỳ rạp xuống.

Thế nhưng không đợi Ninh Dạ cùng Quan Tinh Tử cùng hắn giao đàm, người này đã hôi phi yên diệt.

Không phải Ninh Dạ giết hắn, mà là mảnh càn khôn dựng dục ra tồn tại này, căn bản không đủ để chống đỡ cái siêu thoát giả này tồn tại.

Hắn vô pháp thích ứng, cũng cuối cùng tự nhiên tiêu vong.

Điều này khiến cho Ninh Dạ cũng có mấy phần thổn thức, một khắc đó hắn thậm chí nói: "Nếu như có một ngày, chúng ta cũng đi ra ngoài, có thể đối mặt cũng là tình huống giống như hắn hay không?"

Quan Tinh Tử cười nói: "Có lẽ đi. Nhưng ngươi sẽ vì cái nguyên nhân này liền đình chỉ không tiến sao?"

Ninh Dạ lắc đầu một cái: "Đường tồn tại ở đó, chính là dùng để đi. Cho dù phía trước không đường, cũng phải mở ra một cái. Còn phần cuối phong cảnh là cái gì, cũng không trọng yếu... Chúng ta thân là sinh linh trí tuệ, không ngừng theo đuổi cực hạn, chính là chí cao."

"Không sai! Ngươi cuối cùng đã rõ ràng." Quan Tinh Tử khen ngợi nói: "Kỳ thực thí nghiệm giống như vậy, ta đã từng làm ba mươi hai vạn lần, mỗi một lần đều sẽ có kết quả khác nhau. Có lẽ lần nào đó trong đó, cùng thế giới của chúng ta tương hợp, nhưng ta không biết là cái đáp án nào."

Hiện tại Ninh Dạ triệt để lý giải lời này.

Một mảnh càn khôn chi sinh diệt, có quá nhiều quá nhiều phương thức, có vô hạn nhiều khả năng.

Thậm chí sáng thế giả như bọn hắn, tùy tiện ra tay một cái, cũng có thể thay đổi kết cục.

Mảnh càn không của bọn hắn, có sáng thế giả hay không, có tự mình đản sinh ý thức Thiên đạo hay không, đều là không thể biết được.

Thậm chí ngay cả phản giới đến cùng có phải là chính giới tự nhiên đản sinh không cũng không dễ nói —— bởi vì Quan Tinh Tử tương tự từng làm thử nghiệm chủ động chế tạo hắc ám không gian.

Nhưng có một chuyện có thể xác nhận, chính là tất cả thí nghiệm, bất luận là loại kết quả nào, chính phản không gian đều sẽ tất nhiên tồn tại.

Đây đại khái là điểm giống nhau duy nhất trong vô số lần sáng thế.

Chính là bởi vì như vậy, Quan Tinh Tử mới rút ra được kết luận chính phản chi giới không thể dễ dàng hủy diệt, chỉ có thời điểm Thiên đạo thọ chung, mới sẽ thử nghiệm tiêu trừ.

Hắn tương tự không thể xác định cái kết luận này, chỉ là tìm ra kết luận bản thân cho rằng có khả năng nhất, phù hợp hiện trạng nhất mà thôi.

Thậm chí bản thân chuyện Ninh Dạ xuất hiện, cũng là đang chứng thực cái kết luận này.

"Nhưng nếu như kết luận là sai, Thiên đạo liền không nên trừng phạt ngài." Ninh Dạ nói.

Quan Tinh Tử bắt đầu cười hắc hắc: "Không sai, đây chính là nguyên nhân vì sao ta nhất định phải sớm nói cho ngươi."

Đúng, gặp Ninh Dạ, cũng là một cái thí nghiệm.

Thiên đạo chi bí không thể tiết, tiết lộ liền phải bị trừng phạt.

Đương nhiên, tiết lộ cho một cái vô tri chi nhân nào đó cũng không có ý nghĩa, nhất định phải là tồn tại giống như Ninh Dạ, mới có ý nghĩa.

Vì vậy Quan Tinh Tử muốn chủ động nói cho hắn, bản thân điều này liền là một loại thăm dò, một lần thí nghiệm, theo đuổi cũng là một kết quả.

Chính bởi vậy, tuy rằng Quan Tinh Tử phải chịu thiên phạt, nhưng tương đối vui vẻ.

Hắn nói: "Ninh Dạ, mảnh càn khôn này chi tồn vong, tương lai phải đi con đường nào, liền tại trong tay ngươi. Ta không thể cho ngươi nhắc nhở gì, tất cả kết quả đều do ngươi đến chưởng khống . Còn ta..."

Hắn thở dài một hơi: "Ta tuy là Chúa Tể, nhưng cũng đã quá già quá già rồi."

Ninh Dạ nói: "Gừng càng già càng cay."

"Nhưng gừng tới nay cũng không thành được món chính." Quan Tinh Tử cười nói: "Thiên đạo sắp vong, đây là phán đoán của ta, bây giờ thụ thiên ý trừng phạt, cơ bản có thể xác nhận không có sai rồi. Tương lai chi lộ, còn có vấn đề gì, ta vẫn như cũ tìm kiếm trên dưới. Ta tu Thiên Diễn đạo, tìm tòi chung cực chi bí, chính là nhu cầu của ta. Tương lai chi lộ, ta giúp không được ngươi quá nhiều, thế nhưng ta có thể giúp ngươi thấy rõ phương hướng, cuối cùng lựa chọn như thế nào, là ở chính ngươi."

Nghe nói như thế, Ninh Dạ cũng không ra vẻ.

Đứng thẳng người lên, cúi rạp người: "Đa tạ tổ sư tác thành."

Quan Tinh Tử lại là vung vẩy ống tay áo: "Đi đi, sứ mệnh của ta đã tạm thời kết thúc, tiếp đó, ngươi tự đi con đường của ngươi đi, chờ lúc thời điểm đến, ta tự sẽ biết được."

"Vâng!" Ninh Dạ cung thân lui ra phòng nhỏ.

Trở lại trong hư không, liền thấy nhà lá kia hóa thành một mảnh yên trần, tiêu thất vô tung.

Si vọng mê ly, Ninh Dạ phát ra một tiếng thở dài cảm khái.

Chương 251 : Minh Tâm Đạo Chủ (thượng)

Chương 252: Minh Tâm Đạo Chủ (thượng)

Rời khỏi Quan Tinh Tử, Ninh Dạ lại một lần nữa bước lên tìm kiếm chi lộ.

Tinh không bao la, rộng lớn vô biên, tinh giới vô tận, hằng hà sa số.

Ninh Dạ một đường đi tới, gặp qua vô số tinh giới, vô số sinh mệnh, càng thấy qua vô số tu hành chi đạo khiến người mới mẻ tán dương. Có chút tại bên trong hệ thống Thiên đạo, có chút thì không có.

Ngẫu nhiên còn gặp được ma giới quay đầu trở lại chi sự, thủ đoạn tương tự là hi kỳ cổ quái, ngũ hoa bát môn.

Hiểu biết không ngừng tăng trưởng, nhưng chỉ khiến Ninh Dạ cảm giác kiến thức của mình càng ngày càng ít, phảng phất một đứa bé con, càng tiếp tục đi, càng cảm thấy càn khôn rộng lớn, tự thân nhỏ bé.

Nhưng mặt khác, Ninh Dạ lại cảm thấy mảnh càn khôn này tựa như từng cái từng cái tổ ong vũ trụ kia, bản chất vẫn như cũ nhỏ bé, chỉ là tự thân càng như hạt bụi mà thôi.

Hắn cũng từng nghĩ tới, giống như một số tồn tại trong tổ ong vũ trụ kia, xông ra nơi đây, đi đối diện tồn tại càng lớn càng hạo hãn, nhưng lại cảm thấy không có ý nghĩa, vu vơ chi tưởng.

Phần cuối ở đâu không trọng yếu, trọng yếu có lẽ chỉ là ở trên đường đi.

Ninh Dạ khẽ thở dài.

Tại dưới tâm thái này, tâm của Ninh Dạ cũng trở nên càng thêm đạm bạc, yên tĩnh.

Một đường đi tới, ngao du tinh hải, tham cầu chân tri, đến cũng tự đắc kỳ nhạc.

Ngày hôm đó, Ninh Dạ lại đi tới một chỗ tinh không.

Trong tinh không một vầng hồng nhật treo cao, nhưng kỳ thực đó cũng không phải là hồng nhật, mà là một tên tu sĩ.

Xác thực nói, bản thể của hắn đã hoàn toàn hồng nhật hóa, như một đoàn năng lượng, không còn nhìn thấy bất kỳ thực thể tồn tại.

Nếu như nói Vô Cực Đạo Chủ là thôn phệ tất cả, thành tựu luyện thể chi khu cấp Chúa Tể, như vậy tu sĩ như vầng hồng nhật trước mắt này thì vừa vặn ngược lại, tựa hồ thuần túy chỉ tu thần linh.

Chỉ là một tôn thần linh này, cố nhiên tán phát ra khí tức cổ lão khôi hoằng, nhưng dẫn theo một tia hoàng hôn thương mang chi ý.

Khi Ninh Dạ đi tới nơi này thì, vị thần linh Chúa Tể này đã nói: "Ba vạn năm, rốt cục lại gặp được một vị tân sinh chi đạo chủ."

Ninh Dạ mỉm cười nói: "Ta chưa thành Chúa Tể."

Thần linh kia cười nói: "Đạo hữu hà tất cung khiêm. Sau Thánh Nhân, chỉ nhìn đạo cảnh. Đạo hữu thành đạo đã sâu, chính là Chúa Tể, tu hành cái gì, bất quá là bàng chi tiểu tiết, không trọng yếu."

Ninh Dạ nghĩ nghĩ cũng đúng, cười nói: "Ngươi muốn nói như thế, vậy thì cũng được. Chỉ là khoảng cách bố đạo hoàn vũ, vẫn chênh lệch quá nhiều."

"Ngươi chí tại Thiên đạo, đâu ra bố đạo? Không cần, không ý nghĩa."

Ninh Dạ hiếu kỳ lên.

Không phải là bởi vì thuyết pháp của đối phương, mà là bởi vì lý giải của đối phương đối với bản thân.

Đây chẳng lẽ lại là một cái Quan Tinh Tử?

Thiên diễn vạn vật, biết quá khứ tương lai?

Thần linh kia đã nói: "Đạo hữu đừng kinh ngạc, ta không phải Quan Tinh lão nhi, chỉ bất quá ta tu Thần đạo, thông linh niệm, ngươi tri sở tưởng, ta có thể biết vậy."

"Ngươi có thể biết ta nghĩ cái gì?" Ninh Dạ kinh ngạc.

"Không phải thính tâm chi thuật, chỉ bất quá đạo hữu đạo hạnh tại thiên, thần niệm tại tâm, mà ta vừa vặn am hiểu phương diện này mà thôi..." Thần linh kia đến cũng không có cái gì che giấu, trực tiếp êm tai nói ra.

Ninh Dạ lúc này mới biết, nguyên lai tôn thần linh này gọi Minh

Tâm Đạo Chủ, nhưng không phải nhân loại, mà là một tôn quái dị Tụ Linh Thạch biến thành.

Tụ Linh Thạch chính là một loại thiên phú thần thạch, có thể tụ linh hóa niệm, không chỉ có thể dùng làm pháp bảo, thần khí, còn có thể dùng làm hoặc tâm, thính tâm chi bảo.

Năm đó Tụ Linh Thạch này chính là sau khi thành tựu quái dị, bị tu sĩ đem ra luyện hóa thành thần khí Linh Tâm Châu, chuyên ăn cắp bí ẩn trong lòng người khác. Nhưng bởi vì cần câu thông tâm linh, ý thức của quái dị này cũng bởi vậy không có tiêu vong, mà là tồn lưu tại trên thần khí. Sau đó thần vật chi chủ tiêu vong, lại có người đem hắn ra luyện chế bảo vật khác, nhiều lần dằn vặt, thần vật chi chủ trước sau qua đời, nó ngược lại bởi vậy nhân họa đắc phúc, đã thành một vị quái dị tu sĩ.

Sau đó càng cơ duyên xảo hợp, được trời chiếu cố, thành tựu một lần chuyển thế không đánh mất bất kỳ ký ức y như Ninh Dạ.

Đời này, hắn đã thành tu sĩ chân chính, nhưng còn bảo lưu thiên phú thính tâm.

Từ nay về sau, một đường mở hack thính tâm thuật, tại tu giới một đường tấn thăng.

Năm đó lúc hắn tu hành, không biết bao nhiêu người đối với hắn cảm giác sâu sắc kiêng kỵ, kẻ nào biết bí mật của hắn, tất phải giết chết.

Thế nhưng theo một đường tiến tới, Minh Tâm Đạo Chủ cũng dần dần mất hứng tất cả những thứ này, đối với nhân tính chi âm ám cùng quang minh đều có lý giải sâu sắc, rất nhiều chuyện cũng liền nhìn thoáng ra, không để ý nữa. Tháng ngày lâu dài, dần dần liền tự động biến mất trong nhân gian.

Cuối cùng hắn lấy căn bản của mình làm đạo, vất bỏ tiên khu, thành tựu một tôn thần linh, chính là Minh Tâm Đạo Chủ.

Mà chỗ tu giới của hắn, thậm chí cũng không biết có một vị Đạo Chủ như vậy tồn tại —— hắn từ Nhân Hoàng, liền hoàn toàn biến mất, không còn tại nhân gian.

Minh Tâm Đạo Chủ này lấy Thính Tâm Thiết Linh thành đạo, am hiểu nhất chính là thám nhân tư mật, có bí mật gì đều không gạt được hắn. Cho dù cùng là Chúa Tể, vừa không để ý một chút cũng sẽ bị hắn biết được. Nhưng hắn sau đó từ bỏ điểm này, từ thành tựu Thánh Nhân bắt đầu, Minh Tâm Đạo Chủ liền triệt để từ bỏ đối với nhân tâm thiết mật (ăn cắp bí mật), mà chuyển cầu Thiên đạo.

Thiết thiên tâm, cảm thiên ý.

Nếu như nói Quan Tinh Tử là thiên diễn vạn vật, theo đuổi chính là tương lai chính bản thân Thiên đạo cũng không biết, như vậy Minh Tâm Đạo Chủ đến là thật có cự đại theo đuổi cùng lý giải đối với bản thân Thiên đạo.

Sau khi trở thành Chúa Tể, Minh Tâm Đạo Chủ liền tới chỗ không vực này, đem chính mình hoàn toàn tách biệt với thế gian.

Nơi đây tuyệt mật, ngoại vi còn có hư không na di, không phải thực lực Chúa Tể căn bản là sẽ không phát hiện.

Minh Tâm Đạo Chủ cũng coi như là dùng loại phương thức này loại bỏ vãng lai.

Vốn là hắn có thể nghe bí ẩn trong lòng người, cũng là cực chiêu kiêng kỵ.

Nhưng Minh Tâm Đạo Chủ này đến cũng quang minh lỗi lạc, tới liền đầu tiên nói rõ tình huống tự thân, đến là khiến Ninh Dạ đối với hắn rất có hảo cảm, cũng không ngại hắn biết một ít chuyện của mình.

Hắn cười nói: "Chúa Tể chi đạo, quả nhiên mỗi bên thần diệu. Minh Tâm Đạo Chủ có thể nhận biết thần ý, đây là chuyện tốt, vậy có nhiều chuyện, ta cũng không cần giải thích thêm."

Minh Tâm Đạo Chủ đã cười nói: "Ngươi nói thì nói như thế, tâm thần nhưng vẫn là bản năng đề thăng giới bị, thậm chí tại trong sát na hình thành nên vô số tầng, đem tất cả ý thức phân phối, thâm tầng chi bí không nổi lên bề mặt. Vì vậy có thể nói vẫn là nói ra đi."

Ninh Dạ có chút ngại ngùng: "Thuần là bản năng, cũng không phải cố ý."

Minh Tâm Đạo Chủ nói: "Lý giải, không sao. Liền ngay cả Thiên đạo cũng không thích bị người dò xét, huống hồ tiên nhân."

"Ngươi nói Thiên đạo cũng không thích bị dò xét?" Ninh Dạ hiếu kỳ.

"Đúng, nếu không phải như vậy, vì sao đạo sa ngàn tầng, nan khuy kỳ bí?" Minh Tâm trả lời.

"Đây xác thực là chuyện ta cũng một mạch cảm thấy kỳ quái." Ninh Dạ gật đầu.

Tất cả sự vật đều có nguyên hữu, Thiên đạo khó lường bất khả tri, không phải là bởi vì tự thân không đủ nỗ lực, mà là bởi vì bản thân thiên đạo liền có ý che lấp.

Mà dạng che lấp này, lại đối ngược cùng mục đích trừ ma vệ đạo, chính bản thanh nguyên của hắn.

Quan Tinh Tử đối với điều này cũng không có một cái đáp án xác thực —— vấn đề của Quan Tinh Tử không ở chỗ hắn không tìm được đáp án, mà ở chỗ đáp án quá nhiều, hắn không biết nên lựa chọn như thế nào.

So sánh ra, Minh Tâm Đạo Chủ lại hiển nhiên không có cái vấn đề này.

Minh Tâm đã nói: "Ngươi cảm thấy kỳ quái, là bởi vì Thiên đạo có nhu cầu, nhưng vẫn che che giấu giấu. Nhưng có một số việc, đã thông suốt, cũng liền có thể lý giải. Tại sau khi ngươi biết ta có thể nghe thấy tâm thần ngươi, ngươi không phải cũng bản năng thiết kế cơ mật, tâm thần hóa thành ngàn tầng không, ngươi không cảm thấy, điều này rất giống biểu hiện của Thiên đạo sao?"

Ninh Dạ ngạc nhiên há mồm: "Ngươi không phải là nói Thiên đạo là người chứ?"

Tại trong thôi diễn của Ninh Dạ cùng Quan Tinh Tử, xác thực tồn tại loại khả năng này, chính là mảnh càn khôn này, khả năng chỉ là nội bộ thân thể một cái thần tiên cường đại nào đó. Chính là vì cái nguyên nhân này, vì vậy Thiên đạo mới sẽ vừa có ý thức lại có vẻ nhược trí —— dù sao người rất khó đưa ra mệnh lệnh sáng tỏ đối với vi sinh vật trong thân thể chính mình, thậm chí mang nhiều kỳ vọng, nhưng vậy mà vẫn không thể không cẩn thận.

Nhưng đây cũng là đáp án Ninh Dạ cùng Quan Tinh Tử không thích nhất.

Như hắn đã nói, vậy thì thật sự liền thành cửu cảnh bất quá mới xong tân thủ thôn mà thôi.

Chương 252 : Minh Tâm Đạo Chủ (hạ)

Chương 253: Minh Tâm Đạo Chủ (hạ)

Đối với lời nói của Ninh Dạ, Minh Tâm Đạo Chủ mỉm cười: "Tại sao nhất định phải là thần tiên? Cũng có thể chính là ý thức bản thể mảnh càn khôn này đản sinh."

Ninh Dạ cười nói: "Xác thực ta cùng Quan Tinh tổ sư cũng từng có cái phân tích này. Chỉ tiếc... Đáp án quá nhiều."

"Nhưng không ngừng tìm kiếm, tổng sẽ càng lúc càng gần." Minh Tâm cười nói: "Ta biết ý nghĩa của việc ngươi đến đây. Vấn đề là, chính ngươi liệu có biết ý đến của bản thân?"

Ninh Dạ kỳ quái: "Lời ấy nghĩa là sao?"

Minh Tâm Đạo Chủ hồi đáp: "Quan Tinh Tử nói cho ngươi, thiên đạo sắp vong, diệt ma đạo để thiên địa niết bàn trọng sinh. Nhưng đây chỉ là phán đoán của hắn, ta lại không nghĩ như vậy."

Ninh Dạ liền nói: "Lúc tổ sư nói cho ta lời này, chịu đến thiên khiển."

Minh Tâm hồi đáp: "Hắn là vì nói cho ngươi thiên đạo sắp vong mà chịu thiên khiển, không phải vì nói cho ngươi trọng sinh mà chịu thiên khiển."

Ninh Dạ sững sờ, năng lực thăm dò tâm thần của Minh Tâm Đạo Chủ này cũng thật là đủ mạnh, cả điều này cũng bị hắn biết.

Cũng may hiện tại hắn cũng nhìn thoáng được, không có để ý, nói: "Vì vậy ý của ngươi là..."

"Còn có một khả năng khác. Như đem càn khôn coi là sinh linh, phản giới tức là tuyệt chứng. Diệt chi, thì có thể kéo dài hơi tàn." Minh Tâm hồi đáp.

Ninh Dạ giật mình há to miệng.

Thế nhưng suy nghĩ, vẫn là có đạo lý.

Chuyện Thiên chi sắp vong này, bởi vì Quan Tinh Tử gặp phải thiên khiển, cơ bản có thể xác định.

Thế nhưng chuyện sau đó, lại đều chỉ là phân tích.

Nói không chắc, Minh Tâm Đạo Chủ nói mới là chính xác.

Nghĩ nghĩ, Ninh Dạ nói: "Có lẽ ngươi nói đúng, có lẽ tổ sư đúng, ta không biết đáp án."

"Nhưng ngươi nhất định phải biết." Minh Tâm Đạo Chủ hồi đáp.

"Vì sao?"

"Làm sao ngươi có thể xác định, Thiên đạo chính là thiện ý đây? Có lẽ từ đầu đến cuối, Thiên đạo chỉ là đang lợi dụng ngươi, chỉ cần ngươi thanh trừ phản giới, giá trị lợi dụng của ngươi sẽ hết. Như Thiên đạo là thần, như vậy chuyện này hoàn toàn là có khả năng, đúng không?" Minh Tâm hỏi ngược lại.

Ninh Dạ lại lần nữa không nói gì.

Rất nhiều nhận thức trước đây, theo hắn một đường tiến tới, tại thời khắc này dần dần bị lật đổ, thực sự là biết được càng nhiều, liền càng phát hiện bản thân cái gì cũng không biết.

Quan Tinh Tử cũng vậy, Minh Tâm Đạo Chủ cũng vậy, nhận thức về mảnh càn khôn này, có chỗ chung, cũng có khác biệt.

Đâu thực đâu giả?

Khó mà dự liệu.

Nhưng như Minh Tâm Đạo Chủ nói, hắn không thể không nghĩ.

Như Minh Tâm nói là đúng, như vậy rất có thể tất cả những thứ này đều là âm mưu của Thiên đạo, nếu nói như vậy, cái gọi là cửu cảnh chỉ là một cái mồi nhử, là thứ căn bản không thể nào tồn tại, hậu quả cuối cùng của thuận thiên ứng mệnh, cũng khả năng chính là tá ma giết lừa, vắt chanh bỏ vỏ.

Trong khoảnh khắc nghi hoặc trong lòng bộc phát kia, Ninh Dạ cảm giác tự thân đạo tâm không kiên định nữa.

Hắn không nghĩ tới Minh Tâm Đạo Chủ này đáng sợ như thế, chỉ là mấy câu nói, liền khiến cho chính mình dao động.

Không đúng!

Tâm thần Ninh Dạ bỗng nhiên chấn động, hắn đột nhiên nghĩ đến cái gì, lạnh lùng nói: "Ta như nghe lời của ngươi, lòng sinh nghi ngờ, liền lập trường bất chính. Nếu ngươi là ma, vậy tương lai ta nhập phản giới, gặp phải thuyết pháp đồng dạng, chỉ sợ chính là thành ma khởi nguồn! Vì vậy, xin lỗi, ta không thể nghe, càng không thể tin!"

"Ha Ha Ha Ha!"

Nghe nói như thế, Minh Tâm Đạo Chủ nhưng cười to lên.

"Chúc mừng ngươi, thông qua lần khảo nghiệm thứ ba!"

Cái gì?

Ninh Dạ kinh hãi trong lòng.

Liền thấy hồng nhật liệt dương Minh Tâm Đạo Chủ hóa thành kia, đã hóa thành vô biên khí vận, phác diện mà tới.

Sau đó liền thấy trước mắt hồng nhật không tồn tại nữa, chỉ có một mảnh không đãng dư huy.

Đây là... Huyễn tượng?

Ninh Dạ ngơ ngác nhìn.

Thiên đạo khảo nghiệm?

Thiên đạo chế tạo ra một cái huyễn tượng Chúa Tể để lừa gạt mình?

Vô Cực Đạo Chủ nói không sai, khảo nghiệm tổng là một tầng tiếp lấy một tầng.

Ngươi cho rằng ngươi đã qua ải?

Không, đó chỉ là vừa mới bắt đầu.

Ninh Dạ theo đuổi Thiên đạo chi bí, vì vậy Thiên đạo khảo nghiệm liền bắt đầu từ chỗ này, trực tiếp khiến ngươi nghi vấn mục đích của Thiên đạo, khiến ngươi đi hoài nghi nó!

Như vậy tương lai vào phản giới, như lại gặp phải tình huống tương tự, có phải là liền sẽ bị xúi giục, tâm linh thất thủ, từ đó nhập ma?

Thế nhưng...

Thế nhưng ngươi lại không thể không nói, điều Minh Tâm Đạo Chủ giả này nói, kỳ thực là có khả năng!

Tối trọng yếu chính là, lần khảo nghiệm này cùng tất cả khảo nghiệm lúc trước đều khác biệt, rõ ràng biểu hiện ra trí tuệ của một người.

Đây không phải là Thiên đạo trong nhận thức của Ninh Dạ.

Thiên đạo khảo nghiệm, tuyệt đối không có nhìn thấu nhân tâm như thế, nếu nó thật có thể làm như thế, ngược lại nói rõ Minh Tâm lúc trước nói có lý.

Thiên đạo đây xem như là tự mình tát mình mặt sao?

Ninh Dạ lần nữa không hiểu.

Không hiểu!

"Không hiểu là được rồi!" Ninh Dạ tự lẩm bẩm: "Khảo nghiệm còn chưa kết thúc. Ngươi còn đang tiếp tục khảo nghiệm ta, đúng không?"

Không có đáp lại, bốn phía là một phiến trống trải tĩnh mịch.

Ninh Dạ nhưng lắc lắc đầu: "Không, ngươi là tồn tại."

Nói hắn nhấc tay, vạn tượng chi đạo, sáng sinh chi đạo.

Vạn tượng diễn hư, sáng sinh hóa thực.

Vậy là hồng nhật lúc trước lại tái xuất hiện.

Minh Tâm Đạo Chủ chi thanh truyền đến: "Ngươi cần gì lại phải hoán ta ra?"

"Ngươi là thật tồn tại, đúng không?" Ninh Dạ đã nói.

Minh Tâm Đạo Chủ thanh âm từ từ: "Ta đã tiêu vong ba mươi vạn năm, bây giờ bất quá nhất niệm hình chiếu. Sứ mệnh của bản Đạo Chủ đã thành, không còn lưu luyến, ngươi có thể thả ta đi rồi."

Đã chết ba mươi vạn năm rồi sao?

"Hóa ra là như vậy." Ninh Dạ gật đầu: "Tàn tồn chi niệm này, là gửi ở Thiên đạo?"

Minh Tâm Đạo Chủ nhưng không trả lời, mà là nói: "Từ đây đi ba ngàn giới, có một chỗ, có thể vì ngươi chỉ điểm bến mê, nơi đó chính là một chuyến lữ trình cuối cùng của ngươi tại chính giới. Đến lúc đó, ngươi tự sẽ minh bạch tất cả nên minh bạch."

Nói hắn lần nữa âm u tiêu tán.

Lần này, vô luận Ninh Dạ diễn hóa thế nào, đều không xuất hiện nữa.

Ninh Dạ nhưng cười lên.

Trong lúc hoảng hốt, hắn tựa hồ đã minh bạch gì đó, nói: "Tâm ta kiên định, bất dung nghi vấn."

Nói hướng trong hư không đạp đi, đã biến mất khỏi nơi đây.

Dọc theo phương hướng Minh Tâm Đạo Chủ kia chỉ, Ninh Dạ một đường hoành độ.

Quá ba ngàn tiểu thế giới, đến chung điểm cuối cùng.

Nhưng 3,000 chỉ là số ảo, điểm cuối đến cùng ở đâu, Ninh Dạ cũng không biết.

Hắn cũng không để ý, nếu Thiên đạo đã có an bài, vậy thì tùy tâm mà đi là được.

Vẫn như cũ là mạn vũ phong trần, vẫn như cũ là lưỡng tụ càn khôn, vẫn như cũ là hoành độ hư không, vẫn như cũ là tiêu dao nhân gian.

Lữ trình ba ngàn giới, tiêu dao mà dài dằng dặc, Ninh Dạ sớm quá ước hẹn ba ngàn năm hắn nói, nhưng cũng không hề để ý.

Bây giờ mảnh càn khôn này, tại dưới hắn nhất lộ sở hành, đã đi qua quá nửa, theo hiện nay chi lộ, như đến điểm cuối, vẫn đúng là gần như liền đem hết thảy tinh giới đi hết toàn bộ.

Chung điểm cuối cùng, chính là hạch tâm then chốt.

Muốn nói đây là trùng hợp, Ninh Dạ là vạn vạn không tin.

Vì vậy hắn cũng dần dần rõ ràng, điểm cuối này chỉ sợ vẫn luôn ở bên người, hắn không phải là không có tìm tới, chỉ là thời cơ chưa tới.

Ngày hôm đó, Ninh Dạ lại đi tới một cái tinh giới.

Liền thấy tinh giới này, hoa thụ quấn quanh, sinh cơ bừng bừng.

Có một cây kình thiên cự thụ, như vân tế nhật, hoa khai thương hải.

Chỉ là loáng thoáng, lại có mấy phần cảm giác quen thuộc.

Đây rõ ràng là một chỗ thất cảnh chi giới, bản thân chưa từng tới bao giờ, tại sao lại có cảm giác quen thuộc?

Lại nhìn thụ kia, đây... đây không phải là Trường Thanh Bất Lão Tùng sao!

Lại nhìn cách cục, trong xa lạ lại mơ hồ có mấy phần cảm giác quen thuộc.

Nơi này rõ ràng là...

"Trường Thanh Giới? Ta thế mà trở lại Trường Thanh Giới?" Ninh Dạ thấp giọng hô lên.

Chương 253 : Khởi điểm tức chung điểm

Chương 254: Khởi điểm tức chung điểm

Bây giờ Trường Thanh Giới, đã có khác biệt lớn cùng năm đó lúc Ninh Dạ rời đi.

Đầu tiên chính là ngũ cảnh chi giới, thế mà trở lại đến thất cảnh chi giới.

Thứ hai chính là cây Trường Thanh Bất Lão Tùng kia, đã trưởng thành thành một gốc che trời cự thụ, như Thế Giới Thụ trong truyền thuyết.

Trên cây còn có núi non, có môn phái, mà không chỉ một cái.

Phóng mắt nhìn tới, Ninh Dạ nhìn thấy, chỉ là một đoạn cành cây, liền núi non san sát, môn đình đan xen.

Trên một cây Trường Thanh Bất Lão Tùng này, chỉ riêng môn phái tu tiên, sợ đã phải có hơn ngàn cái.

Thụ này cao như thế, đã xuyên qua hộ giới chi cương sát.

Cương sát tại bất lão tùng bao quanh, nhưng không đả thương được bất lão thanh tùng này, mà tồn tại trên đỉnh tùng càng là sừng sững trên giới, nghiễm nhiên chính là một chỗ thiên không thượng giới.

Mà tại chỗ cao nhất của Trường Thanh Bất Lão Tùng, là một toà cung điện cự đại tiên vân củng vệ, đường hoàng mà thần bí, hạo hãn mà vô nhai, không nhìn ra là môn hộ nào.

Tại bên dưới Bất Lão Tùng, càng là dãy núi trùng điệp, địa thế mênh mông.

Toàn bộ tinh giới đều khuếch đại mấy chục lần, so với dĩ vãng lại không thể đánh đồng.

Nếu như không phải mấy toà Thiên Đạo Bi kia vẫn như cũ sừng sững, nếu như không có Trường Thanh Bất Lão Tùng, Ninh Dạ hầu như cũng không thể xác nhận bản thân là tại Trường Thanh Giới.

Thiên Đạo Bi vẫn như cũ là bảy toà, những thứ đã mất đi không có tái hiện, chỉ là ngũ cảnh chi thế trở lại thất cảnh, bí ảo hẳn là liền tại trên bất lão tùng này.

Ninh Dạ thần thức thả ra, lan tràn cả tòa tinh giới, ý đồ thám tra một chút bí mật tinh giới này biến hóa.

Lại phát hiện nơi đây đã bị thủ hộ vững vàng, lấy đạo hạnh bây giờ của bản thân, càng cũng dò xét không được.

Vậy đến là khiến hắn nổi hứng thú, liền hướng về hạ phương rơi xuống.

Ninh Dạ cũng không có che lấp, liền như thế xuyên qua cương sát vân vụ, chính muốn tiếp tục hạ hành, đã thấy nơi xa có hai tên tu sĩ bay tới.

Hai người kia thấy Ninh Dạ, trực tiếp nói: "Tu sĩ phương nào, vì sao hạ giới?"

Nghe nói như thế, trong lòng Ninh Dạ đã có hi hãn cảm: "Hạ giới có vấn đề gì sao?"

"Hoang đường! Tiên phàm khác biệt, há có thể dễ dàng hạ giới!" Hai tên tu sĩ đồng thanh hô.

Nghe nói như thế, trong lòng Ninh Dạ ngạc nhiên.

Tiên phàm ngăn cách?

Đây... Đây là mộng tưởng ban đầu của bản thân a!

Vào lúc ấy bản thân, hữu cảm tại tiên nhân (nô) dịch thế (gian), lập xuống tiên phàm ngăn cách chi chí, nhưng hắn cuối cùng không thể hoàn thành cái mộng tưởng này, mà là mang theo tuyệt đại đa số tu tiên giả rời khỏi.

Đương nhiên hắn cũng không phải vong bản, chỉ là vào lúc ấy hắn tự biết muốn làm được việc này lại không dễ dàng, khát vọng tìm kiếm cơ hội càng cao, thành lập Tri Vi thiên giới, đem tiên nhân dung nạp vào đó, để thế gian từ đây không còn tu sĩ.

Nhưng theo một đường viễn chinh, Ninh Dạ dần dần rõ ràng, ý nghĩ của hắn là không thể nào thực hiện.

Coi như là đem hết thảy tu tiên giả đều mang đi, dân gian vẫn như cũ sẽ sản sinh tu tiên giả mới.

Đây là bản năng tiến hóa của sinh mệnh.

Cái gọi là kiến thiên đình mà cách tiên phàm, tựa như một lần diệt ma liền muốn khiến ma giới không xâm lấn nữa đồng dạng, đều là giấc mơ không thiết thực—— ma giới có thể quay đầu trở lại, tiên nhân cũng là như vậy.

Nhưng không nghĩ tới sau khi hắn trở lại Trường Thanh Giới này, cái tin tức đầu tiên đạt được, vậy mà lại là tiên phàm ngăn cách.

Điều này khiến cho Ninh Dạ nổi lên hứng thú: "Xin hỏi quy củ người nào định?"

Hai tên tu sĩ kia nhìn nhìn lẫn nhau, hiển nhiên hơi kinh ngạc.

Một người hỏi: "Ngươi là môn phái nào?"

"Một tán tu không môn không phái." Ninh Dạ cười nói.

Trong mắt hai tên tu sĩ xuất hiện ngờ vực: "Trường Thanh tu sĩ đều có phái, thiên hạ đâu ra tự do tiên? Ngươi lai lịch khả nghi, bắt lấy lại nói!"

Nói hai người đã đồng thời xuất thủ, một đạo Thúc Tiên Thao hướng về Ninh Dạ trói tới.

Thúc Tiên Thao này chính là một kiện pháp bảo không tệ, không nghĩ tới hai cái tu sĩ thủ vệ thế mà có thể sử dụng, Ninh Dạ cũng không phản kháng, tùy ý Thúc Tiên Thao lạc thể, quan sát một thoáng, nói: "Ngô, là nội tình luyện bảo của Hạo Thiên Môn."

"Hạo Thiên Môn?" Hai tên tu sĩ nhưng kinh ngạc: "Hạo Thiên Môn gì?"

"Các ngươi không biết Hạo Thiên Môn?" Ninh Dạ cũng kỳ quái: "Vậy hiện tại là môn phái nào chủ chính?"

Hắn nói chuyện khinh nhu tế ngữ, nhưng mạc danh tự mang uy nghiêm, nghe vào trong lòng hai người, càng không tự chủ được hồi đáp: "Thế gian hiện nay, Thiên Cơ xưng tôn. Hạ thiết chín đường, Hạo Thiên Đường đến là có, Hạo Thiên Môn chưa từng nghe nói."

"Thiên Cơ Môn? Hạo Thiên Đường?" Ninh Dạ vui vẻ.

"Là Thiên Cơ Cung!" Tu sĩ nghiêm mặt nói.

"Há, được rồi, vậy thì Thiên Cơ Cung. Xin hỏi, hiện tại Thiên Cơ Cung chưởng giáo là ai?"

Hai tên tu sĩ đồng thời nói: "Thiên Cơ chưởng giáo Thiên Nguyệt Tiên Tôn Nguyệt Trung Ngân."

Nguyệt Trung Ngân?

Không quen biết.

Vậy là người mới?

Ninh Dạ liền hỏi: "Là tu vi gì?"

Hai người cùng nói: "Nhân Hoàng chi cảnh."

Cùng Thiên Trung Giới cũng không khác mấy a.

Ninh Dạ đang muốn hỏi tiếp, liền thấy trên Trường Thanh Bất Lão Tùng kia xông ra một tên kim giáp tu sĩ: "Lớn mật, yêu đạo phương nào, dám mê tâm hoặc thần, loạn cấm vệ ta, nhận lấy cái chết!"

Một đạo thần thông đã hướng Ninh Dạ Oanh đến.

Ngô, là cái Niết Bàn cảnh.

Ninh Dạ cũng không để ý, thân hình lóe lên, liền như vậy phiêu nhiên biến mất.

Kim giáp tu sĩ kia xông lại, liền thấy trước mắt một mảnh trống rỗng, chẳng có thứ gì, hơi thấy ngạc nhiên.

Đã phát sinh cái gì?

Lại nhìn hai tên tu sĩ, liền thấy hai người kia đồng thanh nói: "Bái kiến Hổ tôn giả!"

Hổ tôn giả kia sư đầu báo diện, thế mà là một tôn đại yêu, cả giận nói: "Hai người các ngươi vừa nãy đang cùng ai giao đàm?"

Hai tên tu sĩ nhìn nhìn lẫn nhau, kỳ quái nói: "Không có a, chúng ta vẫn luôn tuần tra ở đây, vẫn chưa phát hiện bất cứ dị thường nào."

Lẽ nào là ta nhìn lầm?

Hổ tôn giả mơ hồ một thoáng, gãi đầu một cái nói: "Há, Vậy... vậy thì không có chuyện gì."

Trong lòng luôn cảm thấy không đãng đãng, liền giống như thiếu đi cái gì, nghĩ nghĩ, cuối cùng liền như vậy rời đi.

Bên này Ninh Dạ đã đi đến hạ phương, dừng chân tại mặt đất Trường Thanh.

Nếu đã biết nơi đây tiên phàm ngăn cách, Ninh Dạ cũng liền không lộ thân phận tu sĩ, liền như thế hướng về một toà thành thị phụ cận mà đi.

Vào thành, liền thấy đâu đâu cũng có vũ khí, phàm nhân người người xách đao mang kiếm, mãn diện sát khí đằng đằng.

Tiên phàm ngăn cách, phàm nhân sinh hoạt đáng lẽ phải có cải thiện, nhưng thời khắc này đập vào mắt, lại vẫn là dân sinh điêu tệ, trên phố dài tùy ý có thể thấy được ăn mày, thậm chí người chết đói doanh thành.

Ninh Dạ cũng thẳng thắn không dò hỏi nữa, ý thức thả ra, đảo qua chu vi ngàn vạn dặm.

Nháy mắt sáng tỏ, nguyên lai chỗ này chính gặp chiến sự.

Phàm gian tuy không tu sĩ, nhưng giữa phàm nhân cùng phàm nhân lại vẫn là chiến đến không còn biết trời đâu đất đâu, thương tổn chịu đựng, lại là cũng không ít hơn bao nhiêu so với lúc tiên gia tại thế.

"Vậy ra, tiên phàm cách tuyệt cũng không phải giải quyết chi đạo a." Ninh Dạ nói nhỏ.

Cũng không đáng kỳ quái, kỳ thực Ninh Dạ sớm cũng ý thức được điểm ấy.

Xóa một cái giai tầng thống trị, tự nhiên sẽ có giai tầng thống trị mới xuất hiện.

Tiên không (nô) dịch nhân, nhân tự dịch nhân!

Ninh Dạ lắc đầu cười khổ một tiếng.

Chính đang vô ngữ, liền thấy phương xa một đội quân tốt đi tới, hướng tới Ninh Dạ quát lên: "Uy, bên kia, đi tới!"

Ninh Dạ đầy hứng thú nhìn đối phương, liền thấy đội trưởng quân tốt kia cầm một sợi xích sắt liền muốn trói Ninh Dạ.

Ninh Dạ nói: "Ta phạm tội gì?"

"Bớt dài dòng. Dạ Sát đột kích, Tu La Vương trưng binh, nhìn ngươi thể trạng không tệ, theo ta tòng quân, chờ giết địch xong, tự nhiên ăn ngon uống tốt. Nếu như không theo, chém thẳng không tha!"

Hóa ra là cường trưng nhập ngũ sao?

Ninh Dạ cười dài một tiếng: "Ta năm đó sở cầu, là bách tính an khang, thiên địa thịnh bình, sau truy cầu, nhất tâm thiên đạo, cực thiên địa chi bí. Nhưng tiểu cầu vô sở thành, đại cầu vô sở mịch (không thành – không tìm thấy). Tuy tu hành đến nay, cũng coi như sừng sững đỉnh phong, quay đầu nhìn lại, càng là nhất sự vô thành. Đáng cười, đáng thương, đáng tiếc a!"

Đội trưởng kia giận dữ: "Còn dám xổ nho, chết!"

Càng là xách đao liền chặt.

Ninh Dạ cũng không dài dòng, tiện tay vung lên, đội trưởng kia tại chỗ chết đi.

Động tác này vừa ra, mọi người đều kinh.

Ninh Dạ chậm rãi thu tay: "Đây không hẳn là cách làm chính xác, nhưng ít ra tâm ta thống khoái."

Nói đã tự hướng nơi xa rời đi, phía sau liền vang lên sắc bén minh thanh.

Chương 254 : Tổ sư trở về

Chương 255: Tổ sư trở về

Không để ý đến tiếng kêu gào vang lên phía sau, Ninh Dạ tự đi, liền thấy bốn phương tám hướng có vô số quân tốt giết tới. Thậm chí ngay cả du côn dọc đường, phiến phu tẩu tốt, thế mà cũng dồn dập xách đao xông tới, tướng mạo hung ác, rất có mùi giết người này, từ đây nhất phi trùng thiên chi thế.

Trong lòng Ninh Dạ thất vọng, cũng không quấn quýt, trực tiếp trường không bay lên, hướng thiên không mà đi.

Thấy tình cảnh này, một đám sĩ tốt kia dồn dập hô to: "Tiên nhân hàng thế rồi! Tiên nhân hàng thế rồi!"

Không thấy sợ hãi, phản hiện tức giận.

Sau đó là từng đạo từng đạo trùng thiên quang huy sáng lên, vân khánh chi thanh cao minh.

Sau đó liền thấy thiên không tầng mây, có lượng lớn tu sĩ từ trời hạ xuống, thân mang cùng kiểu bàn vân văn cẩm tú chiến bào, tay cầm đủ loại pháp khí bảo vật.

Một tên tu sĩ dẫn đầu, uy phong lẫm lẫm, như thiên binh hàng thế, quát lên: "Hà môn đệ tử, dám vi phạm tiên phàm cách tuyệt lệnh cấm, tự ý hàng thế. Còn không cùng ta trở lại chịu phạt!"

Nói tay cầm một roi nện xuống.

Roi này tên Hàng Thần Tiên, chuyên đánh nguyên thần, chính là tu sĩ Vô Cấu trúng một roi này, cũng phải thần hồn xuất khiếu, sau đó nhẹ nhõm bị bắt.

Chỉ là đến trên đầu Ninh Dạ, lại là 'tích lưu lưu' xoay chuyển, mà không rơi xuống.

Tu sĩ dẫn đầu kia liền có chút hoảng hồn, hắn cũng là cái kinh nghiệm phong phú, thầm nói không được, tu sĩ này kiêu ngạo như vậy, thấy roi không né, nguyên thần không bị ảnh hưởng chút nào, quá nửa là cái tu sĩ Niết Bàn trở lên, hô lên: "Là cái kẻ khó chơi, mau mời Chấp Pháp Tinh Quân!"

Liền thấy lại là một đạo hỏa phù lệnh tiễn bay ra.

Chốc lát trong thiên không xuất hiện ba người, thân mặc tinh vân bào, đầu đội hồng la tán, chân đạp ngũ sắc vân, đồng loạt bay tới.

Thấy Ninh Dạ sừng sững không trung bất động, nhìn xuống thương sinh đại địa, đồng thời hô: "Trảo vi cấm chi nhân này!"

Ba người một sử Khổn Tiên Thằng, lại là pháp bảo cao minh hơn so với Thúc Tiên Thao kia, một sử Trấn Ma Tháp, có thể trấn yêu ma quỷ quái, một sử Tru Tà Kiếm, chính là Cực Đạo tiên khu cũng có thể trảm diệt.

Ba cái bảo vật lại các phụ thần thông, uy năng càng tăng, tịch quyển mà tới.

Ninh Dạ rốt cục động rồi.

Hắn ngẩng đầu nhìn một cái, liền thấy Khổn Tiên Thằng kia ‘Xoạt’ một tiếng cuốn trở về, quấn lấy ba tên tu sĩ.

Trấn Ma Tháp hạ xuống trong tay, xuất hiện nguyên hình, Tru Tà Kiếm càng là hạ xuống trong tay, Ninh Dạ cong ngón tay búng một cái, phát ra khanh thương minh kim chi thanh, thanh thúy dễ nghe, càng là bị xem thành nhạc khí rung lên.

Ba tên Chấp Pháp Tinh Quân kia thấy thế hoảng hốt, đồng thời hô lên: "Người này bất khả lực địch, mau mời Thiên Cơ Cung chấp pháp!"

Vậy là lại quá chốc lát, một chiếc vân xa đằng vân giá vụ mà tới.

Tám thú kéo xe cất vó, đạp phá hư không.

Trên xe đứng một nam tử ngân giáp nắm mâu, thấy Ninh Dạ cũng không phí lời, trực tiếp đâm ra một thương.

Một thương này như rồng, khí thế khôi hoành, lại là cái cấp bậc Niết Bàn đỉnh phong xuất thủ, chỗ thương phong chạm tới, chân chính hiển hóa ra long đằng hổ dược chi cảnh.

Ninh Dạ liền nở nụ cười.

Trong nụ cười trán phóng, long tùy vân tán, hổ tùy phong tẩu.

Long hổ bất hiện, chỉ có lẻ loi mũi thương xuất hiện tại trước mặt Ninh Dạ, ngưng trệ bất động.

Ngân Giáp Chiến Tướng kia ngạc nhiên: "Ngươi... Ngươi rốt cuộc là ai?"

Hắn giờ phút này nhìn Ninh Dạ, phát hiện bản thân hoàn toàn không nhìn ra Ninh Dạ tu vi lai lịch, chỉ cảm thấy đối diện chỉ là một phàm nhân, nhưng hết thảy thần thông tiên pháp ở trước mặt hắn, đều như vô tồn.

Ninh Dạ cười nói: "Ngươi tên là gì?"

"Quân... Quân Vũ Dương." Tu sĩ trẻ tuổi kia lắp ba lắp bắp hồi đáp.

"Thiên Cơ môn hạ?"

Tu sĩ mờ mịt gật đầu.

"Tu vi không tệ, thiên phú cũng được, tu hành bao nhiêu năm?" Ninh Dạ lại hỏi.

"Tám... Tám trăm năm." Quân Vũ Dương nghĩ không ra, bản thân vì sao thành thật như vậy, hỏi gì đáp nấy, thế nhưng đối diện Ninh Dạ, hắn càng không dấy lên được chút tâm tư chống đối nào.

"Tám trăm năm thành tựu Niết Bàn đỉnh phong, đến là rất nhanh." Ninh Dạ nhìn lướt qua, chỗ tâm niệm chạm đến, những tu sĩ này tu hành nền tảng đã toàn bộ rõ ràng trong tâm.

Nguyên lai tu hành nhanh đâu chỉ có một cái Quân Vũ Dương này, những tu sĩ trước mắt này, tiến độ đều nhanh so với năm đó.

Là bởi vì Trường Thanh Giới đã lên cấp sao?

Tinh giới tấn thăng, hoàn cảnh tư nguyên trở nên rộng lớn, liên đới tốc độ tu hành của các tu sĩ cũng đại đại đề thăng, vậy cũng là bình thường.

Vậy là, không bình thường chung quy vẫn là bản thân tinh giới này a.

Ninh Dạ thở dài nói: "Ngươi không phải đối thủ của ta, vẫn gọi Nguyệt Trung Ngân đến đây đi."

"Lớn mật, dám gọi thẳng chưởng giáo tục danh." Một cái thanh âm trầm lãnh quát lớn.

Không thấy kỳ nhân xuất hiện, chỉ là chân trời một đạo thiểm quang, tiếp lấy là phần phật phần phật vô số xiềng xích xuất hiện, che đậy vạn dặm thương mang.

Sau đó là một thanh trát đao khổng lồ từ trời hạ xuống.

Một màn quen thuộc cỡ nào a.

Ninh Dạ mỉm cười: "Cuối cùng cũng coi như không phải tất cả đều đã thay đổi."

Hắn mỉm cười nhấc tay.

Liền thấy tỏa không chi liên kia toàn bộ tiêu tán, đoạn long chi đao hạ xuống thủ chưởng, càng phát ra vui mừng minh hô.

Một màn này liền đem tất cả mọi người đều dọa hoảng rồi.

Thậm chí ngay cả Tàng Thiên Ngục cùng Đoạn Long Đài nổi danh nhất của Thiên Cơ Cung cũng vô dụng?

Người này đến cùng là ở đâu ra?

Trường thiên bên trên, một tiếng hô quát đã tới: "Phương nào đại năng, vân du bản giới. Nguyệt Trung Ngân không có tiếp đón từ xa, xin thứ tội!"

Ninh Dạ nhưng cau mày: "Giờ còn chưa minh bạch? Thanh Lâm ở đâu?"

Hắn nói vung tay lên, Đoạn Long Đài biến mất, đồng thời tự thân đã hướng về thiên không thăng khởi, từ từ hướng thượng, trực nhập vân tiêu, trong khoảnh khắc đã xuyên phá cương sát tầng mây, đi tới chỗ Trường Thanh Bất Lão Tùng tề thiên kia, cùng Thiên Cơ Cung xa xa tương đối.

Trong Thiên Cơ Cung, một tên tu sĩ râu dài xuất hiện, thân mặc tinh nguyệt bào, tay cầm Thiên Cơ Côn, chân đạp lưỡng nghi càn khôn đồ, liền như thế bay ra.

Phía sau còn theo một đám lớn tu sĩ, mỗi người đều là Nhân Hoàng chi cảnh.

Ninh Dạ dõi mắt nhìn lại, nhưng không một người là người quen cũ.

Điều này khiến cho hắn càng là cau mày.

"Thanh Lâm, Tần Thì Nguyệt, Thư Vô Ninh bọn hắn ở đâu?" Hỏi hắn.

Nguyệt Trung Ngân ngạc nhiên: "Ngươi nói tới ai?"

Ninh Dạ chưa có hồi đáp, mà là nhìn hướng nội bộ Thiên Cơ Cung.

Bỗng nhiên hai vị tượng đắp ánh vào trong mắt, Ninh Dạ đánh ra một đạo quang huy, xuất hiện hư ảnh hai tôn thần tượng kia.

"Bọn hắn!" Ninh Dạ nói.

Hai tôn thần tượng chính là hình ảnh Thanh Lâm cùng Tần Thì Nguyệt.

Nguyệt Trung Ngân kinh hãi: "Thanh Dạ tổ tiên cùng Thì Nguyệt tổ tiên? Ngươi rốt cuộc là ai?"

Tổ sư?

Phải a, bản thân rời đi đã có mấy ngàn năm, bọn hắn bây giờ cũng là nên xưng tôn gọi tổ rồi.

Ninh Dạ mỉm cười nói: "Ngươi là gì của bọn hắn? Bọn hắn bây giờ có khỏe không?"

Nguyệt Trung Ngân kinh hãi nhìn Ninh Dạ, tựa như nhớ ra cái gì đó, khuôn mặt rốt cục xuất hiện một tia hồi hộp: "Ngươi..."

"Ta tên Ninh Dạ." Ninh Dạ cười nói.

Không nghĩ tới Nguyệt Trung Ngân nghe nói như thế, sắc mặt đại biến: "Lớn mật cuồng đồ, càng dám giả mạo tổ sư! Nhận lấy cái chết!"

Ào ào ào tất cả mọi người cuốn lên thần thông hướng Ninh Dạ cuốn tới.

Thấy tình hình này, Ninh Dạ cũng là cảm thấy kinh ngạc.

Cong ngón tay búng một cái, Tàng Thiên Ngục hiện.

Tương tự là tỏa không chi liên, liền thấy tàng thiên chi hạ, vạn vật giai tệ, tiên pháp thần thông không còn có thể sính uy.

Tiếp lấy Ninh Dạ tái xuất chỉ, lần này lại là Đoạn Long Đài treo cao.

Minh kính chi hạ, trát đao đột nhiên xuất hiện, một đao này như lạc hạ, chính là cả tòa tinh giới, đều có thể vì đó lưỡng đoạn.

Ninh Dạ cao giọng nói: "Thế nào? Hiện tại đã đủ rồi chứ?"

Nguyệt Trung Ngân ngơ ngác nhìn hư không long nhận, nhất thời trong lòng mờ mịt.

Trong chốc lát tỉnh ngộ ra, "rầm" một cái quỳ xuống trên đất: "Bái kiến tổ sư!"

"Tổ sư đã đến rồi!" Hạ phương đã vang lên một phiến sơn hô hải khiếu chi thanh.

Vân khánh hưởng, kim chung minh, chiêng trống huyên động.

Nhưng tại một khắc tiếp theo, Nguyệt Trung Ngân đã kêu lên:

"Kính xin tổ sư cứu lấy tổ tiên đi!"

Chương 255 : Trường Thanh chi bí (thượng)

Chương 256: Trường Thanh chi bí (thượng)

Thiên Cơ Cung.

Ninh Dạ ngồi ở trên chưởng giáo vị.

Nguyệt Trung Ngân hạ thủ thùy lập, nơm nớp lo sợ.

Truyền thuyết về Ninh Dạ, Trường Thanh Giới Thiên Cơ Cung sớm đã có chi, bởi vì Thiên Cơ Môn phục hưng nguyên cớ, vì thế Ninh Dạ đã thành bản giới Thiên Cơ chi tổ.

Bất quá chân chính đem Thiên Cơ Môn mang tới một bước bây giờ, lại là Thư Vô Ninh.

Theo Nguyệt Trung Ngân kể ra, Ninh Dạ cuối cùng đã rõ ràng chuyện sau khi bản thân rời đi.

Năm đó sau khi hắn rời đi, Trường Thanh Giới đại thế đã định, có Ninh Dạ chi uy trấn nhiếp, đến cũng không xảy ra vấn đề gì.

Bất quá thời gian hòa tan tất cả vô địch lợi khí, theo Ninh Dạ rời khỏi, uy danh đã thành truyền thuyết, rất nhiều quy củ đã từng lập xuống cũng dần dần không còn.

Mà theo lượng lớn đại năng rời đi, Trường Thanh Giới không còn người áp chế, một vòng cường giả đại năng mới dồn dập dũng hiện, có mấy người cũng liền nổi lên khiêu chiến chi tâm.

Chuyện này đến cũng không kỳ quái, triều khởi triều lạc, vốn là nhân sinh bách thái, Ninh Dạ tới nay cũng không nghĩ tới Thiên Cơ Môn cùng Hắc Bạch Thần Cung có thể vĩnh trấn Trường Thanh.

Nếu như nói Ninh Dạ rời đi một ngàn năm đầu, là một ngàn năm hòa bình phát triển.

Như vậy hai ngàn năm sau đó, liền coi như là triệt để tiến vào giai đoạn loạn thế.

Các đại môn phái tranh đấu đọ sức, khiêu chiến thượng vị, tu tiên giới cũng bởi vậy dấy lên rất nhiều rung chuyển.

Bất quá bởi vì Ninh Dạ lưu lại nội tình, Thiên Cơ Môn cùng Hắc Bạch Thần Cung vẫn như cũ sừng sững.

Lúc đó, Thanh Lâm đã là Hạo Thiên Môn chi chủ, cùng Tần Thì Nguyệt trở thành phu thê, tọa trấn một phương. Vương Sâm đã thành Mộc Khôi Tông chi chủ, lại thêm Thư Vô Ninh lãnh đạo Thiên Cơ Môn cũng từ từ lớn mạnh, lại cùng Vạn Hoa Cốc các phái ngọn nguồn cực sâu, cũng đều thành tựu đương thời Niết Bàn chí cao chi vị, vì vậy tại thời điểm quần hùng phân tranh sơ khởi, chiếm hết địa lợi nhân hòa.

Thế nhưng theo người khiêu chiến ngày càng tăng nhanh, thế cục cũng đang không ngừng biến hóa.

Đầu tiên chính là tử địch năm đó Long Dương Phủ cùng Thánh

Vương Các thế mà liên thủ, sáp nhập làm một phái, thành Thánh Long Các. Tiếp lấy lại xuất hiện một cái tiên môn cường đại mới, thôn tính Cực Chiến Đạo, đánh tan Thái Âm Môn, lại cùng Thánh Long Các liên thủ đối kháng Thiên Cơ Môn, Hạo Thiên Môn cùng với Hắc Bạch Thần Cung, triển khai một hồi tiên giới đại chiến kéo dài trăm năm.

Trận chiến này có thể nói là tiên giới đại chiến quy mô lớn nhất, phạm vi lan đến rộng nhất sau khi Thiên Cơ Môn diệt môn, năm đó Ninh Dạ tuy rằng cũng là tịch quyển toàn giới, nhưng dựa vào thực lực cá nhân cường hãn, một ngày dẹp yên hết thảy đối thủ.

Một phen tiên giới đại chiến này nhưng đánh ròng rã trăm năm, cũng khiến cho toàn bộ Trường Thanh Giới đều diện mục toàn phi, dân sinh điêu tệ, người chết vạn dặm.

Mà kết quả cuối cùng, lại là Thanh Lâm bọn hắn chiến bại.

Trong này nguyên nhân trọng yếu nhất chính là vị đại năng tân xuất thế kia, tên gọi Cực Lạc Tiên Tôn, thiên phú cường hoành, tu vi cường đại, vẫn cứ lấy thực lực Niết Bàn sơ cảnh, đơn đả độc đấu bọn Thanh Lâm ba vị đại năng Niết Bàn đỉnh phong, rất có vài phần phong thái Ninh Dạ năm đó.

Mà trong trăm năm chinh chiến, Cực Lạc Tiên Tôn này thực lực càng là tinh tiến thần tốc, cuối cùng dẫn đến đám người Thanh Lâm không địch lại bại trận.

Tràng chiến tranh này, Mộc Khôi Tông Vương Sâm chiến tử, Mộc Khôi Tông phản bội; Vạn Hoa Cốc Lưu Vân Tiên Tôn chiến tử, mấy vị khác cũng thân thụ trọng thương. Thái Âm Môn càng là phản bội, từ phía sau cho Thanh Lâm bọn hắn một kích trí mạng, đám người Thanh Lâm Thư Vô Ninh bị ép lui thủ.

Lần lùi lại này, từ bỏ hết thảy cơ nghiệp, cuối cùng lùi tới Vạn Hoa Cốc, từ đây tị thế không ra.

Đoạn thời gian đó, hẳn là thời gian Thiên Cơ Môn tối tăm nhất.

Nhưng chính là tại trong quãng thời gian này, rốt cục lại ra một vị phục hưng chi tổ.

Đó chính là Thư Vô Ninh.

Lúc đó Thư Vô Ninh đã là Niết Bàn đỉnh phong, phù đạo cường nhân, luận thiên phú tu vi, phóng tầm mắt Trường Thanh Giới, chỉ đứng sau Cực Lạc Tiên Tôn. Tối trọng yếu chính là nàng thụ Ninh Dạ y bát, thôi diễn thiên cơ, tính ra Cực Lạc Tiên Tôn lai lịch, nguyên lai cũng là một vị đại năng chuyển thế, hơn nữa là không phải bản giới.

Vậy là Thư Vô Ninh định ra ngàn năm chi kế, thao quang dưỡng hối *, bố Tinh Hải Thần Phù Trận, dụ dỗ Cực Lạc Tiên Tôn nhập cốc, khởi động đại trận mai phục giết Cực Lạc Tiên Tôn.

(Thao quang dưỡng hối: che sáng nuôi tối > ngấm ngầm)

Không ngờ Cực Lạc Tiên Tôn kia thế mà đã đột phá Nhân Hoàng chi cảnh, ngạnh sinh sinh lấy sức lực của một người phá tan đại trận, dẫn đến Thư Vô Ninh sắp thành lại bại. Thế nhưng Cực Nhạc Tiên Tôn bản thân cũng thân thụ trọng thương, cuối cùng vẫn là phu thê Thanh Lâm cùng Tần Thì Nguyệt xá thân, đem Cực Lạc Tiên Tôn trấn áp tại dưới Trường Thanh Bất Lão Tùng.

Một ngàn năm sau đó, toàn bộ Trường Thanh Giới có thể nói chính là một vở tranh cướp đại chiến vây quanh Cực Lạc Tiên Tôn trấn áp giải phong, đem cố sự bên trong thoại bản diễn nghĩa diễn hết toàn bộ.

Lại ngàn năm sau, Trường Thanh Giới phong yên tái khởi, Cực Lạc Tiên Tôn vậy mà thật sự phá khai phong ấn.

Nhưng liền tại thời điểm hắn cho rằng chính mình sắp xưng hùng Trường Thanh, nhưng lại lần nữa tao ngộ Thư Vô Ninh đón đầu thống kích.

Vào lúc ấy, mọi người mới biết, nguyên lai tất cả những thứ này đều là kế hoạch của Thư Vô Ninh.

Trong Thiên Cơ Cung.

Nguyệt Trung Ngân nói: "Nói đến, ta đến hiện tại cũng không hiểu, Trường Thanh Giới làm sao lại từ ngũ cảnh chi giới tấn thăng lên thất cảnh chi giới, đó hẳn là bí mật chỉ có sư tổ cùng Cực Lạc Tiên Tôn mới biết. Nhưng ta biết, sư tổ sớm đã có phát giác, cũng vì chuyện này làm đủ chuẩn bị. Mà Cực Lạc Tiên Tôn, chính là tiền vốn bị nàng lợi dụng, chỗ mấu chốt thì tại Đế Liễu."

Đế Liễu chính là Đông Phong Quan Vạn Cổ Liễu, ngộ đạo thánh địa.

Năm đó sau Cực Lạc chi chiến, Thiên Cơ Môn Hắc Bạch Thần Cung bị ép lui giữ Vạn Hoa Cốc, Vạn Cổ Liễu liền rơi vào trong tay Cực Lạc Tiên Tôn.

Chẳng ai nghĩ tới chính là, kế hoạch thao quang dưỡng hối của Thư Vô Ninh, thế mà là lấy Vạn Cổ Liễu làm hạch tâm.

Lần thứ hai đại chiến Cực Lạc Cung, Thư Vô Ninh Tinh Hải Thần Phù Trận chính là lấy Vạn Cổ Liễu làm trung tâm thành lập, bởi vì nơi đây đã là địa bàn thuộc về Cực Lạc Cung, chẳng ai nghĩ tới Thư Vô Ninh thế mà lại tại trên địa bàn của chính mình bày xuống tuyệt sát đại trận.

Không chỉ như vậy, Thư Vô Ninh càng là được ăn cả ngã về không, đem Trường Thanh Bất Lão Tùng đều di thực tới.

Bởi vì chuyện này, Thư Vô Ninh thậm chí còn nổi lên tranh chấp cùng Vạn Hoa Cốc, cuối cùng dùng thủ đoạn cường lực khống chế Vạn Hoa Cốc, cường hành di chuyển Trường Thanh Bất Lão Tùng, hiện tại Trường Thanh Bất Lão Tùng, căn cơ liền tại nơi cũ của Đông Phong Quan Đế Liễu.

Lưỡng đại thần thụ kết hợp, lại thêm Tinh Hải Thần Phù Trận, khiến cho nơi này trở thành tu tiên thánh địa. Cực Lạc Tiên Tôn vốn là đại năng chuyển thế, mượn nơi đây đột phá tinh giới hạn chế thành tựu Nhân Hoàng, dẫn đến Tinh Hải Thần Phù Trận cũng vô pháp giết hắn, chỉ có thể trấn áp.

Nhưng không nghĩ tới chính là, tất cả những thứ này đều là kế hoạch của Thư Vô Ninh.

Nàng giấu diếm được tất cả mọi người, ý đồ chân chính, chính là tấn thăng bản giới.

Sở dĩ như vậy, đám người Nguyệt Trung Ngân sau đó phân tích, là bởi vì năm đó chuyển thế chi Cực Lạc Tiên Tôn bản thân liền là Nhân Hoàng cảnh, vì vậy đối với hắn mà nói, Trường Thanh Giới ngũ cảnh hạn chế cũng nhỏ, cũng giống như trọng sinh nấu lại, dựa vào ưu thế tiên thiên, đột phá hoàn cảnh hạn chế, siêu việt người khác.

Mà nếu muốn bù đắp loại ưu thế tiên thiên này, biện pháp tốt nhất là cái gì? Chính là tiếp tục phát triển tiếp.

Ngươi từ hai mươi năm sau trọng sinh trở về, vậy thì qua hai mươi năm, ưu thế trọng sinh của ngươi có phải là liền không còn?

Vì vậy Thư Vô Ninh cố ý thất bại, trấn áp Cực Lạc Tiên Tôn, chính là vì để hắn thay thế một toà Thiên Đạo Bi, khiến Trường Thanh Giới chính thức thăng cấp thành lục cảnh chi giới. Lấy nền tảng của Thiên Cơ Môn, chỉ cần Trường Thanh Giới mở rộng thành công, tấn thăng lục cảnh, thì tiềm lực tương lai của Thiên Cơ Môn không thể kém hơn so với Cực Lạc Tiên Tôn.

Chính là tại dưới loại tình huống này, Thư Vô Ninh bày xuống hậu chiêu lần này.

Bất quá khi đó Nguyệt Trung Ngân chưa xuất sinh, có một số việc hắn cũng chỉ là nghe nói, cụ thể thực hiện thế nào, Thư Vô Ninh không nói cho hắn biết, hắn cũng không biết.

Ngược lại là Ninh Dạ đã minh bạch, cười nói: "Nguyên lai là như vậy, đẩu chuyển tinh di, càn khôn độn pháp. Vô Ninh là đem tinh giới na di a."

"Tổ sư nói cái gì?" Nguyệt Trung Ngân kinh ngạc.

Ninh Dạ khẽ thở dài: "Nơi đây là Trường Thanh Giới, nhưng đã không phải mảnh tinh không nguyên lai sở tại kia. Nó vẫn luôn lưu lãng trong tinh giới, mượn lưỡng đại thần thụ chi lực, đề thăng đạo tắc, đồng thời đề thăng tự thân, mở rộng bản giới."

Càng là như vậy?

Nguyệt Trung Ngân kinh ngạc: "Nhưng mà vì sao chúng ta lại hoàn toàn không có cảm giác?"

Ninh Dạ cũng hơi kinh ngạc: "Thân tại trong núi, không biết tinh giới na di, cũng không kỳ quái. Thế nhưng tinh giới mở rộng, các ngươi lại không cảm giác được sao?"

"Chính là từ bản thổ tự phát mở rộng." Nguyệt Trung Ngân hồi đáp: "Chưa bao giờ thấy có tinh giới thôn tính chi sự."

"Như vậy sao? Vậy thì có ý tứ." Ninh Dạ nghĩ nghĩ, đột nhiên nói: "Sử liệu ghi chép, ta rời khỏi giới này, bao nhiêu năm tháng?"

"Thưa tổ sư, trọn một vạn năm!"

Chương 256 : Trường Thanh chi bí (trung)

Chương 257: Trường Thanh chi bí (trung)

Ninh Dạ rời khỏi Trường Thanh Giới, bây giờ bất quá bốn ngàn năm tả hữu.

Thế nhưng tại Trường Thanh Giới, lại đã trôi qua ròng rã một vạn năm.

Dựa theo thuyết pháp của Nguyệt Trung Ngân, sau khi cái ngàn năm thứ tư trôi qua, Cực Lạc Tiên Tôn phá phong mà ra, nhưng lúc này Trường Thanh Giới đã lịch một phen biến hóa nghiêng trời.

Lưỡng đại thần thụ kết hợp một thể, thiên địa chi đạo tấn thăng.

Bản thân tinh giới cũng xuất hiện mạc danh mở rộng, toàn bộ Trường Thanh Giới tại dưới tình huống ai cũng không hiểu, liền như vậy trở thành đệ lục cảnh tinh giới.

Sau khi Cực Lạc Tiên Tôn phá phong mà ra, vốn tưởng rằng có thể dương mi thổ khí đại sát tứ phương, không nghĩ Thư Vô Ninh cũng đã thành tựu Nhân Hoàng, cùng Cực Lạc Tiên Tôn đại chiến.

Lần thứ ba Cực Lạc đại chiến, song phương chiến đến hoà nhau.

Tuy rằng không thể kích sát Cực Lạc Tiên Tôn, nhưng Thư Vô Ninh dựa vào ngàn năm căn cơ lúc trước của bản thân, vẫn là triệt để đánh tan lực lượng của Cực Lạc Cung, chính thức tuyên cáo Thiên Cơ Môn quay đầu trở lại.

Lần này Hạo Thiên Môn, Vạn Hoa Cốc cũng chính thức nhập vào trong Thiên Cơ Môn.

Thế lực cường thịnh, danh tiếng nhất thời có một không hai.

Nhưng Cực Lạc Tiên Tôn cũng không chết, mà là vẫn luôn súc mưu quay đầu trở lại.

Song phương liền như vậy lại tranh đấu mấy ngàn năm.

Mãi đến tận ba ngàn năm trước, tiên giới đại chiến thứ tư bạo phát.

Một trận tiên giới đại chiến này cũng là một lần quy mô lớn nhất, diện tích che phủ rộng nhất từ khi có chiến tranh tới nay.

Kéo dài ròng rã năm trăm năm, đại địa sinh linh đồ thán, phàm nhân hầu như chết hết.

Mà trong trận chiến này, Cực Lạc Tiên Tôn đầy đủ hiển lộ ra sự cường hãn của thiên tuyển chi nhân, lực ép Thư Vô Ninh.

Chỉ là vô luận hắn cố gắng như thế nào, đều không thể kích sát Thư Vô Ninh.

Chân chính quyết định chiến cuộc, chính là một lần cuối cùng thiên địa phản phục.

Một ngày kia, hai người đang tại thiên đỉnh đại chiến, Thư Vô Ninh đã bị Cực Lạc Tiên Tôn trọng thương, phu quân Thư Lang chiến tử, mắt thấy đã hồi thiên vô lực.

Không ngờ Trường Thanh Bất Lão Tùng đột khởi biến hóa, bắt đầu điên cuồng sinh trưởng.

Một màn này không người biết rõ là vì sao, chỉ biết theo Trường Thanh Bất Lão Tùng sinh trưởng, toàn bộ Trường Thanh Giới đều tiến vào một loại trạng thái điên cuồng mở rộng.

Cuối cùng Trường Thanh Bất Lão Tùng một lần đột phá hạn chế, phá tan tầng mây cương sát, sừng sững đỉnh thương khung, từ đệ lục cảnh thăng cấp thành đệ thất cảnh.

Tùy theo mà đến, chính là một hồi biến hóa khiến tất cả mọi người đều nhìn không hiểu.

Thư Vô Ninh kích sát Cực Lạc Tiên Tôn!

Đúng, sau khi Trường Thanh Giới thăng cấp thành đệ thất cảnh, Cực Lạc Tiên Tôn hoàn toàn chết đi.

Cực Lạc Cung cũng bởi vậy biến mất, bị Thiên Cơ Môn thôn tính, sau lần đó liền trở thành Thiên Cơ Cung.

Hoàn thành xong việc này, Thư Vô Ninh chính thức trở thành Trường Thanh Giới đệ nhất nhân.

Nhưng cũng chính là vào lúc đó, nàng mất tích.

* * *

"Ngươi là nói, Vô Ninh giết Cực Lạc Tiên Tôn xong liền mất tích?" Thời khắc này Ninh Dạ hỏi.

"Xác thực nói, là ba ngày sau khi kích sát." Nguyệt Trung Ngân hồi đáp: "Sau khi kích sát Cực Lạc Tiên Tôn, sư tổ liền bế quan, truyền lệnh do ta tới nhận chức vị trí chưởng giáo. Đồng thời định ra tiên phàm ngăn cách chi quy, khiến hết thảy tu tiên giả đều chuyển tới trên Trường Thanh Bất Lão Tùng. Cương sát trở xuống, không được có tu sĩ đóng giữ."

"Vậy lời ngươi nói cứu sư tổ, giải thích thế nào?"

Nguyệt Trung Ngân nói: "Sư tổ trước khi mất tích nói cho đệ tử, Cực Lạc chỉ là bắt đầu, Trường Thanh Giới mặt sau còn có phiền toái lớn. Nàng cần phải đi tọa trấn một chỗ địa vực, sau đó một đời khả năng đều không thể rời khỏi. Nếu nàng chết, thì Trường Thanh Giới ắt gặp đại nạn. Cơ hội giải cứu duy nhất, chính là đợi tổ sư trở về!"

"Hóa ra là như vậy sao." Ninh Dạ nhẹ nhàng gật đầu.

Nguyệt Trung Ngân đã nói: "Tổ sư! Những chuyện trước đây, đệ tử đã thuật hết, nhưng bên trong này đến cùng có bí ảo gì, vì sao Trường Thanh Giới lại bỗng nhiên tấn thăng đệ thất cảnh, vì sao sư tổ nói Cực Lạc chỉ là bắt đầu, sư tổ muốn đi nơi nào, đệ tử hết thảy không biết, kính xin tổ sư giải thích nghi hoặc."

Ninh Dạ nhưng khe khẽ thở dài: "Ta ít nhiều đã minh bạch một ít, nhưng còn chưa đủ. Thôi vậy thôi vậy, chuyện trước kia ta đã sáng tỏ, nhưng đây không phải là thứ ngươi có thể phỏng đoán. Ngươi đã là đệ tử của nàng, vậy liền hảo hảo tại đây tu hành đi. Chuyện của nàng, ta sẽ xử lý."

Nói Ninh Dạ đã đi ra khỏi Thiên Cơ Cung, Nguyệt Trung Ngân lại là như trước chặt chẽ theo sát, đối với hắn mà nói, đây cũng là một cái cơ hội, tự không muốn dễ dàng bỏ qua.

Ninh Dạ cũng không ngại.

Rất nhiều chuyện Nguyệt Trung Ngân cũng chỉ là trải qua, cũng không rõ bí ẩn trong đó.

Nhưng Ninh Dạ đến là đã minh bạch một ít.

Trường Thanh Giới tấn thăng lục cảnh không có quá nhiều bí ảo có thể nói, nơi này vốn là thất cảnh chi giới hạ xuống, vốn là ngũ giai đỉnh phong, lợi dụng Cực Lạc Tiên Tôn, sau khi đạo tắc mở rộng, lại thôn tính những tinh giới khác, đột phá cũng là chuyện thuận lý thành chương.

Ngược lại là lục cảnh tấn thăng lên thất cảnh, bên trong rất nhiều ý vị.

Như không đoán sai, Thư Vô Ninh hẳn là đã thành Thánh.

Nhân Hoàng thành tựu Thánh Nhân là một đạo cửa lớn, cần làm một kiện đại sự cải thiên hoán địa, để thu được thiên địa tán thành, khí vận gia trì chủng chủng thủ đoạn, bố đạo một giới, cuối cùng thành Thánh.

Năm đó Lang Gia Thánh Tôn lấy phiến thuật có một không hai thiên hạ thành Thánh, Ninh Dạ trảm tam Thánh thành Thánh. (*Phiến thuật = thuật lừa gạt)

Mà Thư Vô Ninh lựa chọn, bất ngờ là một cái con đường so với Ninh Dạ càng thêm bất khả tư nghị—— tấn thăng tinh giới để thành Thánh.

Phải biết nhân chi trưởng thành, quyết định bởi hoàn cảnh.

Ngũ cảnh chi địa chỉ xuất Niết Bàn, lục cảnh chi địa chỉ xuất Nhân Hoàng.

Cải thiên hoán nhật thành tựu tự thân, nói đến đơn giản, nhưng thực tế coi như là Thánh Nhân, muốn đem lục cảnh tấn thăng lên thất cảnh đều vô cùng gian nan.

Thánh Nhân trích tinh nã nguyệt nhìn như uy phong, thế nhưng nếu nói đem tinh nguyệt này tấn thăng tầng thứ, lại là một cái khái niệm khác.

Thư Vô Ninh tấn thăng Trường Thanh Giới để thành Thánh, cũng giống như ngươi nói kiếm lời một trăm triệu rất đơn giản, ném hai tỉ vào trong ngân hàng, một năm liền có một trăm triệu rồi.

Vậy này 2 tỉ từ đâu mà đến?

Thư Vô Ninh tấn thăng chi pháp, liền tương đương với là làm như vậy.

Quả thực khiến người vô pháp lý giải.

Nhưng sau lưng hết thảy vô pháp lý giải, tất có nguyên do.

Nguyệt Trung Ngân không biết, nhưng cho Ninh Dạ có manh mối.

Trường Thanh tinh mạc danh lưu lãng; chưa qua thôn tính mà tự mình mở rộng; nơi nào đó cần trấn áp chi địa; mạc danh thời gian trôi qua; còn có Trường Thanh Giới nội bộ hư thực bản thân đều không thể nhìn thấu kia.

Hết thảy tất cả, tựa hồ đều đang nói rõ tại Trường Thanh Giới đã xuất hiện một loại hiện tượng kỳ quái nào đó.

Lại thêm Trường Thanh Giới một đường lưu lãng, thế mà tại lúc bản thân chu du vạn giới tới trạm cuối cùng, xuất hiện ở bên cạnh mình, còn có luận điệu thiên đạo sắp vong kia, khiến Ninh Dạ ý thức được, tất cả những thứ này e rằng đều là có an bài.

Trong lòng đã có phán đoán, Ninh Dạ cũng không nói thêm gì nữa.

Ra khỏi Thiên Cơ Cung, lại lần nữa hướng mặt đất hạ xuống.

Hắn đi tới chỗ căn cơ của Trường Thanh Bất Lão Tùng kia.

Thụ này bây giờ đã là kình thiên chi thụ, căn cơ khổng lồ, chỉ bộ rễ cây liền khổng lồ như một tòa sơn mạch.

Ninh Dạ vòng quanh thần thụ bay một vòng, thần thức chảy xuôi, nhưng bản thân thần thụ căn thâm đế cố, càng bất đắc kỳ môn mà vào.

Mãi đến tận đi tới một chỗ u cốc, Ninh Dạ rốt cục cảm thụ được hơi khác biệt.

U cốc này nói là sơn cốc, kỳ thực chính là do vô số sợi rễ cự đại quấn quanh mà thành, lối vào sơn cốc chính là hốc cây.

Bên trong u thâm tịch liêu, sâu không thấy đáy.

Bên cạnh Nguyệt Trung Ngân đã nói: "Nơi này là Quy Càn Động, trong động huyền diệu, có dị thường chi không gian uy năng. Phàm là kẻ tiến vào động này, đều sẽ bị mạc danh truyền tống rời khỏi, lúc tái xuất hiện, đã tại những nơi khác. Thần thụ có 3,482 cái hốc cây, mỗi nơi đều là như vậy."

"Liền ngươi cũng không làm được đột phá?" Ninh Dạ hỏi.

Nguyệt Trung Ngân cúi đầu: "Đệ tử vô năng!"

Ninh Dạ nhẹ giọng nói: "Không trách... Không trách lại không có thôn tính tinh giới mà được mở rộng... Quả nhiên vẫn là không gian uy năng... Bất quá chỗ cửa động này, kỳ thực mới là then chốt!"

Hắn nói một bước bước vào, người đã tiêu thất vô tung.

Nguyệt Trung Ngân muốn tiến vào, lại phát hiện trong động kia xuất hiện một mảnh không gian quang huy, càng là trực tiếp ngăn cản đường đi của bản thân.

Chương 257 : Trường Thanh chi bí (hạ)

Chương 258: Trường Thanh chi bí (hạ)

Một bước này đạp ra, trước mắt Ninh Dạ một phiến đẩu chuyển tinh di.

Đó là lực lượng không gian đang đem hắn rời khỏi nơi đây, mang đi nơi nào đó.

Ninh Dạ cũng không ngăn cản, tùy ý không gian biến thiên, thậm chí còn có thể tại trong khoảnh khắc đó cảm thụ tất cả mọi thứ biến hóa.

Cứ việc chỉ là chuyện trong chớp mắt, Ninh Dạ nhưng phảng phất đã nhìn thấu tất cả bí ảo trong đó, trong ánh mắt mang theo tự tin thần quang, nụ cười càng lúc càng xán lạn.

Khi không gian na di kết thúc thì, Ninh Dạ đã hiện thân tại một chỗ thương mang tinh giới.

Nơi này là một mảnh khô héo hắc ám chi địa.

Khắp nơi thương mang, không một ngọn cỏ.

Chỉ ở phía xa có một phiến tinh huy lóng lánh.

Ninh Dạ cũng không thấy di động, thân ảnh đã trực tiếp xuất hiện tại trước ánh sao.

Liền thấy đó rõ ràng là một đạo vết nứt, sau vết nứt ẩn thấy vô số cảnh tượng, liền như phù sinh vạn tượng trong Vạn Tượng Đồ, vô tận tinh giới hóa thành quang điểm đều ở trong mắt.

Mà trước kẽ nứt ngồi một người, chính là Thư Vô Ninh.

Nàng bây giờ bảo tướng trang nghiêm, thể nội không ngừng lóe lên từng vòng từng vòng quang quyển, hóa thành vô biên phù trận, đem toàn bộ kẽ nứt đều trấn tại bên dưới phù trận.

Hơi hơi mở mắt, Thư Vô Ninh nhìn hướng Ninh Dạ.

Mỉm cười nói: "Sư phụ, ngươi rốt cục đến rồi. Thứ cho đồ nhi bất tiện, vô pháp tương ứng."

Ninh Dạ đi tới, nhìn nhìn nàng, lại nhìn một chút kẽ nứt phía sau nàng, trong lòng đã tự hiểu rõ.

Thở dài một hơi: "Đáng giá không?"

Thư Vô Ninh nở nụ cười: "Chính là, sớm nghe đạo chiều tử cũng cam. Thiên địa chi bí hạo hãn vô cùng, thượng thiên vô lộ, xuống đất hữu môn. Sư phụ đi nhiều năm như vậy không trở về, đệ tử cũng là không cách nào a."

Ninh Dạ lại lần nữa thở dài: "Cực Lạc Tiên Tôn kia, cũng là ngươi làm ra chứ?"

Như lời này để Nguyệt Trung Ngân nghe được, sợ là sẽ sợ đến hồn đều bay.

Thư Vô Ninh liền hé miệng cười nói: "Chung quy vẫn là không gạt được sư phụ. Đúng, tới nay đều không có Cực Lạc Tiên Tôn gì. Hết thảy đều chỉ là đệ tử cố ý gây ra, vì cũng chỉ là thời khắc này hôm nay."

Ninh Dạ gật gật đầu: "Ngươi lớn rồi, thành thục rồi, có ý nghĩ của chính mình, có theo đuổi của chính mình, ta không kỳ quái. Bất quá vì đạt đến mục đích của mình, hi sinh đi Thanh Lâm sư thúc bọn họ, hi sinh vô số sinh linh Trường Thanh Giới, thậm chí ngay cả phu quân ngươi đều hi sinh đi, ta rất không vừa ý."

Thư Vô Ninh liền một mặt sầu khổ nói: "Ta có biện pháp gì. Đây là thiên ý, thượng thiên thụ ý đệ tử hành sự như vậy, đệ tử cũng là vì tốt cho sư tôn a."

Nàng tuy là khinh thanh nhuyễn ngữ, Ninh Dạ lại nghe khó chịu trong lòng.

Hắn nhẹ nhàng lắc đầu: "Ngươi có thể từ chối."

"Nhưng đây chính là sứ mệnh của đệ tử." Thư Vô Ninh nhẹ giọng nói: "Thiên ý như vậy, không thể làm trái. Sư tôn là phụng thiên chi nhân, hẳn là lý giải đệ tử mới đúng."

Nàng nói nhẹ nhàng nâng tay, một vòng hắc bạch chi quang từ trong tay phù hiện.

Trong hắc bạch nhị sắc quang triều kia, xuất hiện hai bóng người, một cái là Ninh Dạ, một cái là Thư Vô Ninh.

Thư Vô Ninh khinh thanh mạn ngữ nói: "Thiên đạo chi khảo, khảo không chỉ là ý chí, càng có tâm chí. Phụng thiên chi nhân, Thiên đạo làm đầu, thiên mệnh nếu đã hạ, không thể làm trái. Chân chính phụng thiên chi nhân, chính là thiên mệnh chi hạ, vạn vật khả sát a!"

"Thiên mệnh chi hạ, vạn vật khả sát?" Ninh Dạ cười lên.

Chính như Thư Vô Ninh từng nói, khiến ngươi không tiếc bản thân trừ ma vệ đạo, chỉ là bắt đầu.

Ngươi cho rằng này liền kết thúc rồi?

Không, phụng thiên chi nhân, không chỉ trừ ma, cũng phải trừ kỷ!

Duy thiên mệnh là theo!

Hết thảy tất cả, hầu như luôn là lấy đây làm nguyên tắc.

Tất cả những thứ Thư Vô Ninh trải qua, chính là an bài của Thiên đạo, thế nhưng chưa từng có một khắc, Ninh Dạ lại căm ghét an bài này như vậy.

Hắn nhìn hướng kẽ nứt sau lưng Thư Vô Ninh, nói: "Nơi đó là nơi nào?"

Thư Vô Ninh nhẹ giọng hồi đáp: "Chúng Diệu Chi Môn, Thiên đạo thông u xử, vô biên huyễn giới, sinh tử chi địa, chính phản chi gian... Tùy sư tôn lý giải ra sao, đệ tử chưa từng đi, cũng không cách nào báo cho."

"Thế nhưng một đầu khác của cửa kia, là phản giới, đúng không?" Ninh Dạ nói.

"Vâng." Thư Vô Ninh mỉm cười: "Đệ tử phụng thiên hành sự, ở đây chờ đợi sư tôn. Muốn diệt phản giới, liền phải từ đường ngày vào, chính phản quyết đấu, càn khôn ký định."

Ninh Dạ lắc đầu: "Ta như muốn đi phản giới, không cần phiền phức như vậy."

"Nhưng nơi này là vị trí duy nhất Thiên đạo che chở. Thân ở chỗ này, thụ Thiên đạo che chở, có thể bảo đảm bất bại." Thư Vô Ninh ôn nhu nói: "Sư tôn, ngươi một đường tiến tới, thiên tân vạn khổ, tu hành không dễ, chỉ thiếu chút nữa liền có thể đăng thiên, cần gì cứ phải chấp ảo chuyện đã qua? Ai cũng một lần chết..."

"Câm miệng!" Ninh Dạ sắc mặt chìm xuống.

Thư Vô Ninh liền thở dài nói: "Như vậy, sư tôn rốt cục vẫn là muốn dừng lại tại đây sao? Vậy quả thật quá đáng tiếc rồi."

"Nếu ngươi đã vô tình, cần gì phải tiếc hận thầy trò chi nghĩa?"

Thư Vô Ninh nhưng nhu tình nhìn Ninh Dạ: "Sư tôn là nam tử khác biệt, Vô Ninh đối với sư phụ, có thể nào như đối với người khác?"

"Vậy thì chưa chắc. Ngươi nếu đã tên Vô Ninh, chính là thiên ý như vậy. Thiên đạo sắp vong, cần chọn một người chân chính có thể tin, xem ra ngươi chính là một cái lựa chọn khác. Giữa sư đồ chúng ta, chú định chỉ có một cái có thể gánh trọng trách này. Đây là cân bằng, chính hợp thiên đạo."

Thư Vô Ninh liền thở dài nói: "Sư tôn cần gì phải như vậy, sư đồ chúng ta dắt tay, tất có thể thành sự."

Nói nàng đã từ từ thăng khởi, toàn thân tắm rửa quang huy, khí vận hưng thịnh, càng là không kém Ninh Dạ chút nào.

Đúng như Ninh Dạ nói, quá khứ những năm qua, Thư Vô Ninh tương tự bước lên thiên ý quyến thuộc chi lộ, chỉ bất quá nàng không phải trừ ma vệ đạo, mà là trừ kỷ.

Trảm địch! Trảm thân!

Cái nào càng khó? Cái nào càng ác?

Còn đối với thiên ý mà nói, cái nào cũng đều muốn.

Duy tử trung phấn, cuồng tín đồ, có thể dụng chi.

Ninh Dạ đủ trung, nhưng chung quy không phải cuồng tín chi nhân.

Trảm địch hắn làm được, trảm kỷ không được.

Vì vậy Thiên đạo có an bài khác, an bài Thư Vô Ninh, an bài Trường Thanh Giới, an bài tất cả những khởi điểm này, cũng an bài tất cả những chung điểm này.

Hai người này, cuối cùng cần có một cái kết quả, mới có thể thành tựu Chúa Tể, ngăn được phản giới, đạt thành thứ Thiên đạo cần.

Như nhất định phải làm cái giải thích đối với hành vi này, đó chính là thuật tẩy não của Thiên đạo đi.

Lúc này Thư Vô Ninh, đã rơi vào trong toàn diện cuồng nhiệt.

Nàng khí vận hưng thịnh, thần lực vô hạn, vô luận đạo tắc, thần thông, đều không kém Ninh Dạ chút nào.

Nàng lấy nhất nhân chi lực, ngăn trở tại trước Chúng Diệu Chi Môn này.

Ngăn trở không phải tồn tại bên trong đi ra, mà là hắn đi vào.

Thời khắc này Thư Vô Ninh đã vươn tay ra: "Sư tôn, dắt tay này, sư đồ chúng ta hợp hai làm một, thiên quyến quy nhất, thì vạn pháp đỉnh thịnh, từ đây con đường phía trước không còn cản trở!"

Ninh Dạ nhưng lắc lắc đầu: "Ta căm ghét an bài này."

"Sư phụ!" Thư Vô Ninh đã kêu lên: "Cân nhắc a!"

Ninh Dạ lại đã chậm rãi lui về phía sau.

Hắn nói: "Ngươi có lựa chọn của ngươi, ta có lựa chọn của ta. Con đường phía sau của ta, chính ta sẽ đi, liền không nhọc ngươi phí tâm."

Thư Vô Ninh sắc mặt đột biến: "Thiên quyến phân hai, che chở không đủ. Cường nhập phản giới, tự tìm đường chết!"

"Vậy thì chết đi là được. Ta một đời trảm ma vệ đạo, có cái nên làm có cái không nên. Ngươi chi lựa chọn, không phải ta dạy, từ nay về sau, sư đồ chúng ta mỗi người một phương."

Nói thân hình hắn lóe lên, đã biến mất không thấy.

Thư Vô Ninh mắt nhìn hắn rời đi, trong ánh mắt tràn ngập phức tạp.

Chương 258 : Tiêu vong

Chương 259: Tiêu vong

Ninh Dạ cuối cùng đã rõ ràng.

Hắn tới nay đều không phải lựa chọn cuối cùng của Thiên đạo.

Có lẽ bởi vì hắn tới nay đều có ý nghĩ của chính mình.

Có lẽ bởi vì hắn từ đầu đến cuối đều là cái người ngoài.

Có lẽ bởi vì còn có các loại nhân tố khác.

Nói chung, hắn không phải người kia!

Khi hắn rời đi thì, hắn có thể cảm nhận được, khí vận chính đang biến mất.

Hết thảy quyến thuộc, ân sủng, hết thảy đều sẽ không còn tồn tại.

Hắn không có làm sai bất cứ chuyện gì, thế nhưng ân điển không còn, thiên quyến tự đi.

Ninh Dạ lại hoàn toàn không thèm để ý.

Hắn liền như thế rời khỏi rồi.

Chỉ là hắn giờ phút này, đã là suy yếu trước nay chưa từng có.

Khí vận nếu đã thất, những thiên phú trước kia cũng phảng phất như tiêu thất rồi.

Tiền đồ không còn thấy rõ, thậm chí tu vi cũng đang lùi lại.

Từ có thể so với Chúa Tể cảnh một đường ngã xuống, đến Thánh Nhân, đến Nhân Hoàng...

Hắn liền như thế một đường tiến tới, thời điểm khi trở lại Trường Thanh Giới, tu vi đã rơi xuống tới Vô Cấu tầng thứ.

Hắn đi ra "thụ sơn", một khắc đi ra kia, đã trở thành Tàng Tượng cảnh giới.

Lúc này bước chân càng phát tập tễnh, tiến lên chậm chạp, Ninh Dạ lại vẫn là thờ ơ không động lòng.

Khi hắn đi tới sơn ngoại thì, đã triệt để trở thành một giới phàm nhân.

Năm tháng cửu viễn bắt đầu tại trên người hắn phù hiện quang ảnh.

Từng bước từng bước đi, sắc mặt bắt đầu xuất hiện lão tướng.

Càng lúc càng già yếu, đến lúc sau đã hoàn toàn đi không nổi, không thể không dùng một cái cành cây làm gậy, chống đỡ bản thân đi tới đạo lộ.

Cách đó không xa có cái lương đình, dưới đình có suối.

Ninh Dạ chống gậy đi tới bên suối, nhìn bản thân phản chiếu trong nước suối, đã là hình dáng lão thái long chung, nến tàn trong gió.

Ninh Dạ cười cười, liền thẳng thắn tại trên lương đình ngồi xuống.

Hắn sờ sờ thân thể, tất cả đã từng sở hữu đều đã không còn.

Như gió tiêu tán.

Bất quá... Giống như còn có một vật.

Hắn run rẩy lấy ra, đó rõ ràng là một bình rượu.

Vậy là Ninh Dạ liền như thế cầm bầu rượu, tựa ở cột lương đình, hướng trong miệng rót rượu.

Hắn tự lẩm bẩm: " Ta có một bầu rượu, đủ để úy phong trần, dốc trọn vào sông biển, tặng cho thiên hạ nhân." (Ngã hữu nhất hồ tửu, túc dĩ úy phong trần. Tẫn khuynh giang hải lý, tặng dữ thiên hạ nhân)

Đây chính là bài thơ năm đó hắn tụng niệm lúc cùng Thanh Lâm gặp gỡ.

Trước mắt từng màn từng màn cảnh tượng phiêu quá, đó là năm tháng đã từng bên nhau.

Hết thảy tất cả đều phảng phất phát sinh tại ngày hôm qua, rõ ràng trước mắt, trong lòng vi khởi ba lan.

Nơi xa vang lên tiếng chuông ngựa.

Đó là một tên thanh y thiếu niên chính đang chạy như bay mà qua.

Nhìn thấy Ninh Dạ, phát ra một tiếng ồ khẽ: "Di? Ngươi lão già này, vừa nãy lầm bầm cái gì thế?"

Ninh Dạ liền chỉ cười một tiếng.

Hắn khe khẽ lắc bầu rượu một cái, rượu trong bầu đã cạn.

Bầu này vốn là thần vật, bây giờ nhưng thành sắt thường, một bình nếu đã tận, không còn dư nhưỡng.

Vậy là Ninh Dạ nhẹ giọng nói: "Ngươi không phải mộng trung nhân, không bằng trở lại... Không bằng trở lại..."

Thiếu niên áo xanh kia nghe xong, liền hừ một tiếng: "Cố làm ra vẻ."

Giục ngựa giơ roi rời khỏi.

Vậy là Ninh Dạ liền tiếp tục ngồi như thế.

Nhật nguyệt luân chuyển, nhật lạc tinh hiện.

Sắc trời dần ảm, duy có vô tận tinh quang ở phía xa nhấp nháy ánh mắt.

Những ngôi sao kia, Ninh Dạ đều đã từng đi qua.

Nhưng hiện tại, bọn chúng là xa không thể vời như vậy.

"Ta từng thượng vân tiêu, ta cũng nhập cửu u. Ta là thiên hành giả, đãi thiên thú tinh hà. Ta là tầm u giả, bích lạc lại hoàng tuyền. Thiên ý quy về đâu, nhân gian bất khả lưu..." Ninh Dạ liền như vậy cười khẽ.

Năng lượng trong sinh mệnh chính đang dần dần trôi qua.

Ninh Dạ thậm chí có thể cảm thấy dấu hiệu sinh cơ mất đi.

Nhưng hắn đã không để ý, chỉ là trong lòng nhưng có mong nhớ.

Cũng không biết, bên trên Thiên Tàm kia, Vãn Ngưng bọn họ, bây giờ liệu có khỏe không.

Hắn từng ở nơi đó lưu lại phân thân, bồi bạn các thê tử.

Nhưng bây giờ tất cả đều hưu, hẳn là, phân thân kia cũng sẽ không tồn tại chứ?

Không biết bọn họ thấy tình hình này, thì sẽ thế nào?

Liệu có thẫn thờ, thống khổ?

Nhưng nhân thế gian tất cả đau khổ, cũng bất quá ảo ảnh trong mơ.

Nghĩ thông suốt rồi, cũng liền thả xuống.

Ninh Dạ mỉm cười, liền như thế trầm trầm ngủ say.

Nguyệt ẩn tinh tà, bạc quang chi hạ, lại là hai kỵ từ phương xa đạp móng mà tới.

Chạy ở phía trước chính là một cái hồng y tiểu cô nương, giục ngựa phi trì, tinh thần phấn chấn.

Nhìn thấy cảnh tượng lương đình, hô lên: "Sư huynh, sư huynh, mau tới a. Nơi này có cái lão đầu."

Người trẻ tuổi cưỡi ngựa ở đằng sau đi tới, liếc mắt nhìn, nói: "Cái này có gì đáng coi."

Hồng y cô nương kia liền nhìn lão giả, nói: "Kỳ quái, không biết tại sao, luôn cảm thấy lão nhân này thật giống như..."

Nàng nói không được, chỉ là cảm thấy đối với chính mình có một loại sức hấp dẫn mạc danh.

Vậy là nàng nhảy xuống ngựa, đi về phía lão nhân.

Tiến đến lương đình, lay lay thân thể lão nhân, lại phát hiện lão nhân nhưng đã bất động.

Hồng y cô nương "A" một tiếng: "Ai nha, lão nhân này chết rồi."

Sư huynh kia liền đi tới, nói: "Nhìn dáng dấp cũng là cái thọ chung mà chết. Thôi vậy thôi vậy, nếu đã nhìn thấy, vậy thì đào cái hố chôn cho hắn đi, cũng không đến nỗi chết rồi bị hổ báo sài lang cắn nuốt."

Ngay sau đó hai sư huynh muội này liền ở bên cạnh đào hố lên.

Đợi đến đem hố đào xong, cô nương đi tới ôm lão nhân, kỳ quái nói: "Di? Lão nhân này sao nhẹ như vậy?"

Sư huynh liền cười nói: "Có lẽ là ngươi gần nhất công phu lại có tăng trưởng. Nói không chừng a, liền có thể tu thành tiên thiên, đi vào tiên gia đây."

Cô nương nhưng không để ý: "Tiên này có cái gì đáng tu. Tu tiên rồi, liền cả đời phải tại trên cây, không được hạ phàm nữa. Lẻ loi hiu quạnh, đồ được trường sinh, lại có cái gì tốt."

Sư huynh liền nói: "Thiên địa bất nhân dĩ vạn vật vi sô cẩu, nếu có thể tu tiên đắc đạo, tất nhiên là tu tiên đắc đạo tốt, còn hơn nhân gian bi khổ."

"Cái này đến cũng đúng, nhưng sinh lão bệnh tử, vốn là thế gian thường thái, sư huynh cần gì phải nhìn không thấu như thế." Trong khi nói, hồng y cô nương đã đem thi thể lão giả đặt vào trong hố.

Hai người liền như thế vì lão nhân phủ đất, lại lấy một khối mộc bài viết: "Vô danh lão nhân chi mộ, Tần Mộ Thanh, Thanh Nguyệt lập."

Làm xong việc này, hồng y cô nương vỗ vỗ tay nói: "Được rồi."

Nói xong bỗng nhiên quay đầu hướng một chỗ khác nhìn lại, nói: "Di? La la đâu? La la! La la! Cái gia hỏa hư hỏng này, mau ra đây!"

Liền nghe một tiếng khiếu khởi, từ trong rừng đã nhảy ra một con tiểu hầu tử, chít chít quái khiếu.

Hồng y cô nương liền giận dữ vỗ nhẹ đầu khỉ con kia: "Cái tên nhà ngươi, cũng quá là bướng bỉnh. Nơi này là phụ cận thần thụ, như có yêu vật, không được bướng bỉnh như vậy, bằng không cẩn thận bị yêu quái đem ngươi cắp đi."

Tiểu hầu tử kia liền ngửa đầu kêu vài tiếng, vỗ ngực, rất có vẻ yêu quái gì ta cũng không sợ.

Thấy tiểu hầu tử vô sự, hồng y cô nương liền mỉm cười nói với sư huynh: "Đi thôi sư huynh, mau mau về nhà."

"Ân!" Sư huynh kia thành thật gật đầu.

Chỉ là lúc rời đi, lại không khỏi quay đầu lại liếc mắt nhìn phần mộ mới lập kia, luôn cảm thấy trong lòng mạc danh liền có một tia bận lòng.

Nghĩ nghĩ, lại nhảy xuống ngựa, từ trên người lấy ra một cái hồ lô rượu.

Đem rượu trong hồ lô đổ vào trong mộ, nói: "Mời ngươi uống một chén."

Hồng y cô nương chớp đôi mắt to: "Rượu kia là thượng đẳng giai nhưỡng ngươi thật vất vả kiếm được từ chỗ cửu thúc, bình thường cũng không thấy ngươi nỡ uống, hôm nay đến là hào phóng."

"Có lẽ chính là duyên phận đi." Sư huynh cười to lên ngựa.

"Đáng tiếc, duyên phận đã hết." Hồng y cô nương na dụ nói.

"Ha ha, đúng a!" Sư huynh thúc ngựa dưới khố một cái, đã chạy như bay.

"Chờ ta đã!" Hồng y cô nương hô, mang theo cái tiểu hầu nhi kia đuổi theo.

Phía sau trong ngôi mộ đất nhỏ kia, từng tia từng tia khói xanh bốc lên, vấn vít không đi.

Cuối cùng hóa thành một cái nhân hình, nhìn phía trước một chút, sau đó ầm ầm tiêu tán.

Chương 259 : Hữu ngã vô Ninh

Chương 260: Hữu ngã vô Ninh

Thương mang chi địa.

Thư Vô Ninh dựa lưng hư không kẽ nứt tĩnh tọa.

Bỗng nhiên thấy vầng trán khẽ nhếch, thể nội chiếu sáng ra cuộn trào khí thế, vô tận khí vận khen thưởng, một cỗ uy năng hạo hãn cũng tự tịch quyển mà lên.

Đây là một hồi ba động không nhìn thấy, phạm vi ảnh hưởng chi rộng rãi, nhưng lan đến toàn bộ hoàn vũ tinh không, tinh la vạn giới.

Thiên đạo gia trì, Chúa Tể tấn thăng!

Thư Vô Ninh biết, thời khắc này, nàng là đạt được toàn bộ khí vận, toàn bộ lực lượng của Ninh Dạ, đạt được hết thảy tất cả của hắn!

"Vậy là, sư tôn ngươi là chí tử vô hối sao?" Thư Vô Ninh than nhẹ: "Vô Ninh, Vô Ninh, quả nhiên hữu ngã vô Ninh! Có lẽ đây chính là thiên ý đi, ngay từ đầu liền đã chú định sẵn."

Nàng phiêu nhiên đứng dậy, thăng tại tinh giới hư không, lẩm bẩm nói: "Ta là Thiên đạo Chúa Tể, từ nay trở đi, phát Thiên đạo lệnh, bên trong chính giới, hết thảy đắc đạo chi sĩ, đều đến chỗ ta. Chính phản chi chiến, sắp sửa triển khai. Mà ta, sẽ trở thành dẫn dắt các ngươi tiêu diệt phản giới, thành tựu chính đạo huy hoàng chi nhân!"

Tiếng nói không lớn, nhưng truyền khắp mỗi một chỗ ngóc ngách trong mảnh càn khôn này, trong lòng mỗi một cái đắc đạo chi sĩ.

Nàng lúc này, liền đại biểu ý chí Thiên Đạo, thiên đạo ở đâu, uy năng tới đó.

Xa xôi tinh không, tinh hải nơi sâu xa.

Một con sinh vật hư không cự đại đang tự du hành.

Thiên Tàm.

So với năm đó lúc rời đi, Thiên Tàm hình thể lại lớn hơn rất nhiều.

Nó lại như là một cái tuyên cổ cự long, uốn lượn vạn dặm, hư không phù chí. (nổi trong hư không mà đến)

Mà sau lưng nó, bất ngờ là một tòa tinh giới khổng lồ.

Tri Vi Giới!

Bây giờ, Tri Vi Giới tại dưới nỗ lực của vô số tu sĩ, đã diễn hóa thành một toà thất cảnh chi giới.

Trên tinh giới càng có vô số tiên cung tọa lạc, tiên thụ lâm lập, vạn hoa nở rộ.

Một toà tinh giới chân chính chỉ thuộc về tiên nhân.

Mà tại trên Thiên Tàm, tương tự có một toà tiên cung sừng sững.

Tuyền Cơ Điện.

Điện thượng, Trì Vãn Ngưng đầu đội vương quan, đang ngồi bên trên, quanh người là vô số tu sĩ vây quanh.

Phía trước là một toà cự đại quan tài huyền không phù hiện.

Đó là Ninh Dạ y quan trủng.

Không có thi thể, chính là như thế tiêu vong.

Trước khi tiêu vong, hắn nói "Từ giờ trở đi, tất cả do Trì Vãn Ngưng phụ trách, tuân thiên mệnh mà làm", sau đó liền lập tức hôi phi yên diệt.

Nhưng mà kỳ quái chính là, hết thảy tu sĩ thế mà cũng không có xuất hiện kinh ngạc.

Một khắc đó, bọn hắn tựa hồ đều đã minh bạch.

Có lẽ dụ kỳ đến từ trong thiên địa này, có lẽ Ninh Dạ vô thanh truyền đạt.

Nói chung, tựa như nhật thăng nhật lạc, nhân sinh nhân diệt, hết thảy đều là tự nhiên như vậy.

Trì Vãn Ngưng hóa ra Ninh Dạ y quan trủng, đem đưa tới chỗ sâu trong mảnh tinh hà này.

Trong mắt vô bi vô hỉ, vô lệ vô hoan.

Đau đớn còn hơn cả chết?

Hay là cái gì khác?

Không người biết rõ, tất cả đều tại trong vô ngôn.

Cũng chính là vào lúc này, Trì Vãn Ngưng nghe được.

Tất cả mọi người cũng nghe được.

Y chỉ đến từ thiên mệnh kia.

"Tỷ tỷ." Công Tôn Điệp thất thanh nói.

Trì Vãn Ngưng nhìn nàng một cái: "Chớ hoảng, tất cả tự có định số."

Công Tôn Điệp liền cắn răng, yên lặng gật đầu.

Trì Vãn Ngưng đã ngồi ở trên Tạo Hóa Thần Tọa, mạn thanh nói: "Đi thôi, đi xem xem cái hảo đệ tử này của phu quân. Có một số việc, cũng là nên có cái lý giải rồi."

* * *

Toái Tinh Hoàn.

Nhà lá như sa hải trần ai, trôi nổi tại giữa Toái Tinh Hoàn.

Quan Tinh Tử đang uống trà, tiện tay nhất chỉ, trước mắt cảnh tượng tổ ong vũ trụ tái hiện.

Vẫn như cũ là không ngừng biến hóa, các loại kỳ quan dồn dập kéo đến.

Bất quá lần này, tổ ong vũ trụ chi sinh diệt tần suất đã ít đi rất nhiều.

"Hiện tại chỉ có ba ngàn loại khả năng..." Lão nhân nhẹ nhàng nói.

Sau đó hắn lắc đầu cười cười, tự nói: "Không có ý nghĩa!"

Sau đó lại bưng lên chén trà uống một hớp.

Thiên tượng đột biến.

Toái Tinh Hoàn tự sinh biến hóa, giao tương điệp ánh, hợp lại thành hình tượng một nữ tử.

Trong miệng sở ngôn truyền đến, Quan Tinh Tử hơi thấy ngạc nhiên: "Di? Không phải hắn?"

Hắn bấm tính ngón tay, nhíu chặt lông mày: "Sao lại như vậy... Nguyên lai là như vậy... Sao lại như vậy... Nguyên lai là như vậy... Sao lại như vậy..."

Hắn một hơi nói ba cái ‘sao lại như vậy’, hai cái ‘nguyên lai là như vậy’.

Cuối cùng vẫn như cũ là mờ mịt không rõ.

Lại nhìn mảnh toái tinh mang kia.

Tinh thạch vẫn lạc, tinh quang vô tung.

Một màn vừa mới phát sinh, phảng phất chỉ là một hồi huyễn tượng.

Thế nhưng Quan Tinh Tử vẫn là cảm thấy được.

"Thiên ý đã cải, ngươi chung quy vẫn không có thông qua sao... Nhưng ngươi... Lại không muốn từ bỏ... Ha ha..."

Thu tay về, Quan Tinh Tử thở dài một tiếng: "Bỏ đi, bỏ đi, tất cả đều có định số, nhân như thắng thiên, nói sao dễ dàng. Nhưng thiên đạo bất công, cũng không phải không thể kháng... Ta hãy tĩnh quan kỳ biến... Di?"

Quan Tinh Tử lại ‘Di’ một tiếng.

Lại nhìn Toái Tinh Hoàn kia, một toà tổ ong vũ trụ chậm rãi xuất hiện.

Hắn nhìn vũ trụ kia phù du biến hóa, khóe miệng hơi lộ ra vẻ mỉm cười.

"Thú vị, hiện tại chỉ có 300 loại khả năng."

Quan Tinh Tử cười dài mà lên: "Nếu như thế, vậy thì đi một lần. Sớm nghe đạo chiều tử cũng cam, sinh tử bất túc úy, chân tri phương sở cầu!" (sinh tử không đủ khiến ta sợ, tri thức chân lý mới là thứ ta cầu)

Nói một bước bước ra, đã tự tiêu thất trong tinh hải mênh mông này.

Cửu Tinh vực.

Đây là một tòa tinh giới cửu tinh hoàn nhiễu khổng lồ.

Xác thực nói, kỳ thực là bát tinh chi vực.

Tám cái đại tinh giới, đang không ngừng chuyển động vây quanh một cái điểm tại trung ương, nhìn kỹ, đó rõ ràng là một người.

Vô Cực Đạo Chủ.

Tám cái đại tinh giới không ngừng xoay chuyển quanh hắn, Vô Cực Đạo Chủ có thể thôn phệ bọn chúng, nhưng sẽ không có bất kỳ tăng trưởng đối với tự thân.

Hắn đã đến cực hạn, lấy đạo của cá nhân hắn, đến một bước này, đã vô pháp có bất kỳ mở rộng.

Điều này khiến hắn vừa bất đắc dĩ, mà lại tuyệt vọng.

Đường đi tới trước đã ngưng hẳn, vô luận nỗ lực thế nào, chung quy chỉ là uổng phí.

"Ninh Dạ a Ninh Dạ, ta thậm chí không biết nên tạ ngươi, hay là nên mắng ngươi." Vô Cực Đạo Chủ cười khổ: "Cũng không biết, ngươi hiện tại thế nào rồi."

Đột nhiên tâm hữu sở cảm, Vô Cực Đạo Chủ trong lòng hơi động, liền thấy tám đại tinh giới kia thế mà thoát ly kiểm soát của hắn, hội tụ một chỗ.

Là ai?

Vô Cực Đạo Chủ đại kinh, hắn thần thức rộng khắp tứ phương, lại không có phát hiện bất luận tồn tại nào.

Điều này khiến cho Vô Cực Đạo Chủ trong lòng kinh hãi.

Lẽ nào là Ninh Dạ?

Hắn thành công chưởng khống Thiên đạo, ý niệm chạm tới, không nhìn giới hạn?

Đây là đáp án duy nhất Vô Cực Đạo Chủ có thể nghĩ đến.

Hắn thành công rồi!

Sau một khắc liền nhìn thấy tám đại tinh giới đã hóa thành khuôn mặt một nữ tử.

Nghe lời nói kia, Vô Cực Đạo Chủ ngạc nhiên.

Không phải Ninh Dạ?

Đây là chuyện gì?

Năm đó gặp phải Ninh Dạ, Vô Cực Đạo Chủ cho rằng chính mình gặp phải thượng thiên chân mệnh, mãn tâm chờ mong chính là Ninh Dạ thành tựu Thiên đạo Chúa Tể, đưa tin cho hắn, nhưng hiện tại, hắn nhìn thấy thế mà là một tên nữ tính.

Điều này khiến cho hắn vô pháp lý giải.

Nhưng có một chuyện có thể xác nhận, mặc kệ có phải là Ninh Dạ hay không, Thiên đạo Chúa Tể là thật đã tồn tại rồi!

"Vậy là... Ngươi chung quy vẫn là đã thất bại sao? Hết thảy khí vận của ngươi đều đã quy về nữ tử này? Vô pháp lý giải, bất khả tưởng tượng." Vô Cực Đạo Chủ lắc đầu lẩm bẩm.

Sau một khắc, Vô Cực Đạo Chủ đã nói: "Chứng minh cho ta xem!"

Hắn rống to há miệng, miệng kia như hắc động, hấp hướng tám đại tinh giới, muốn đem toàn bộ bát tinh thôn phệ xuống.

Vô Cực một đời cường hoành, coi như là Thiên đạo Chúa Tể, hắn cũng phải thử nghiệm đối kháng một phen, không đánh thắng hắn, thì đừng hòng chưởng khống hắn!

Tinh giới sở hóa chi nữ kia nhưng chỉ là khe khẽ lắc đầu: "Vô vị giãy dụa."

Cũng không thấy nàng có động tác gì, liền thấy Vô hắc động của Cực Đạo Chủ đã tự động trừ khử.

Đường đường Vô Cực đạo Chúa Tể, tại trước mặt Thiên đạo Chúa Tể, cho dù chỉ là một tia ý niệm, cũng hoàn toàn không có năng lực chống cự.

"Niệm tình ngươi tu hành không dễ, cũng coi như trợ thủ đắc lực, không nên đã sai càng sai." Theo lời nói này lạc hạ, hình tượng Thư Vô Ninh tiêu thất vô tung.

* * *

Thiên Trung Giới.

Đám người Nhật Diệu Thánh Tôn đồng thời ngửa mặt nhìn lên bầu trời, đồng thời phát ra bất đắc dĩ thở dài.

Ninh Dạ, chung quy là vẫn lạc a!

Chương 260 : Dạ

Chương 261: Dạ

Ngày hôm đó, phong vân minh động.

Thiên địa biến sắc.

Tinh la vạn giới, phàm là nơi có tu sĩ, đều tiếp thu được ý chỉ rõ ràng đến từ Thiên đạo.

Nếu như đây là ảo giác, như vậy biến hóa trong thiên địa nhưng là chân thực vô hư.

Từng đạo từng đạo tinh không chi lộ, liền như vậy xuất hiện tại tinh không các nơi, phàm là đắc đạo chi sĩ, đều có thể mắt thấy.

Cho dù chỉ là một chỗ tinh giới, cũng có tới ngàn vạn tinh môn.

Phù du hàng vạn, tinh môn hàng ức, chỗ thông tới, chỉ là một điểm.

Nơi đó, chính là vĩnh hằng chi sở.

Vô luận muốn hay là không muốn, các tu sĩ đều không còn lựa chọn nào khác.

Có phụng thiên ứng mệnh giả, vui vẻ lĩnh mệnh, cất bước đi tới ; có nghịch thiên nhi hành giả, mưu toan dừng lại không tiến, nghênh đón nhưng chỉ là thiên kiếp ách vận, lôi phạt hàng thế; cũng có kẻ đa sự, không ở nhập tuyển chi lệ, cũng muốn đi theo, lại phát hiện tinh không hữu lộ, nhưng không thể đăng giai mà lên.

Chỉ có thể đứng nhìn người khác từng bước từng bước thượng thiên thê, đăng vân tiêu, đi về nơi chưa biết.

Trời nam biển bắc, tinh không vạn giới, vô luận phương nào, đều thông tới một chỗ.

Thương mang thổ tinh chi thượng, từng cái từng cái tu sĩ đột nhiên xuất hiện.

Đăng vân tiêu, đạp cửu thiên, thượng đắc thiên khung xử, nhập đắc tiên phong xử.

Chỗ nhìn tới, không hư vô hạn, chỉ có một đạo kẽ nứt, một người.

Thư Vô Ninh sừng sững ở trước vết nứt, khi ngươi thấy nàng thì, ngươi sẽ phát hiện ngươi căn bản không thấy rõ dáng vẻ của nàng, chỉ có thể cảm nhận được một phiến vĩ đại hùng hồn kia, càng có từng tia từng tia quen thuộc.

Đó là cảm thụ mà vô số người tu đạo cảm thấy lúc thượng khuy Thiên Đạo, mà giờ khắc này, đối diện Thư Vô Ninh, ngươi duy nhất có thể cảm nhận được chính là cái này.

Khi ngươi muốn nhìn thấu nàng thì, ngươi liền phảng phất đang đi lên Thiên đạo.

Nhưng Thiên đạo vô hạn, Chúa Tể vô hạn.

Đối diện tôn tồn vạn giới chí tôn tại này, sau khi cảm thụ đến uy năng vĩ đại cùng hạo hãn vô biên kia, hết thảy tu sĩ rốt cục tỉnh ngộ.

Không còn lúc trước ngờ vực, kiêu ngạo, chỉ có phát từ nội tâm kính ngưỡng, kính úy.

Các tu sĩ dồn dập quỳ gối, không còn nghi ngờ.

Trong thiên không, đám người Trì Vãn Ngưng cũng đã xuất hiện.

Tu sĩ Thiên Tàm đại khái là duy nhất không bái.

Bọn hắn có tín ngưỡng của chính mình, bất tín thiên, bất tín địa, chỉ tín Ninh Dạ.

Cho dù Ninh Dạ đã không còn, tín ngưỡng vô hối.

Nhìn phía Thư Vô Ninh, Trì Vãn Ngưng nói: "Chồng ta ở đâu?"

Thư Vô Ninh nhẹ nhẹ nhàng nhàng: "Quy khư thiên địa, một đời chung linh đều quy về ta, ngươi có thể cho rằng, sư đồ ta đã là một người."

Công Tôn Điệp cười lạnh: "Đáng tiếc ngươi không phải trượng phu ta."

Thư Vô Ninh hình tượng biến hóa, đã biến thành hình dáng Ninh Dạ: "Chuyện này không vấn đề!"

"Ngậm miệng!" Công Tôn Điệp cả giận nói: "Ngươi sao có thể như vậy!"

Thư Vô Ninh cũng không để ý: "Sư đồ chi nghĩa, bất quá nhân chi quy, sao lớn được bằng thiên ý? Bất quá ta có thể hiểu được cảm thụ của các ngươi. Không sao, làm thê tử của sư phụ ta trước kia, các ngươi cũng coi như là sư nương ta, ta nên tôn kính đãi chi. Cho phép các ngươi không quỳ, nhưng thiên ý không thể trái, phản giới chi chiến sắp sửa bắt đầu. Còn thỉnh chư vị đi theo ta đi."

Công Tôn Điệp còn muốn kêu gào, lại bị Trì Vãn Ngưng ngăn cản: "Đừng tranh luận cùng nàng, cái đó vô ý nghĩa."

Nàng nhìn lại phía sau, tu sĩ Thiên Tàm vân tề một đường, luận nhân số, thậm chí vượt quá bất kỳ một giới chi lực.

Đây là thực lực Ninh Dạ mấy ngàn năm qua phát triển ra, thế nhưng hiện tại, Ninh Dạ lại vắng mặt.

Trì Vãn Ngưng nói: "Vong phu di chí, chính ma chi chiến không thể tránh khỏi. Chúng ta hôm nay nếu đã đến đây, liền làm chuyện nên làm. Bất quá, chúng ta làm việc, thuận theo bản tâm, bất thụ thiên mệnh . Còn chư vị, tất tùy tự tiện!"

Tu sĩ Thiên Tàm đồng thanh hô hống: "Chúng ta thề chết theo phu nhân!"

Thư Vô Ninh cũng chỉ là hé miệng nở nụ cười, cũng không để ý.

Ngưỡng vọng thương khung, nàng nhẹ giọng nói: "Quan Tinh lão nhi, ngươi quá chậm."

Liền thấy chân trời một đạo tinh quang lóe qua, Quan Tinh Tử rốt cục xuất hiện.

Bạch mi đầu bạc, phất trần khẽ phất: "Thiên đường hữu lộ ta không đi, địa ngục vô môn theo quang tới. Lão phu cùng Ninh phu nhân đồng dạng, phản giới có thể đi, đạo lộ tự tuyển."

Thư Vô Ninh liền nở nụ cười: "Tùy ý."

Tay áo huy động, liền thấy kẽ nứt kia mở rộng, đã hóa thành vô biên càn khôn chụp xuống.

Đồng thời hết thảy tu sĩ đã các sính uy năng.

Các loại bảo vật thần khí ra hết.

Trì Vãn Ngưng tế khởi Thiên Cơ Điện, Tuyền Cơ Xích quang diệu vạn trượng, bảo vệ chúng nhân.

Liền nghe một tiếng "Đi!"

Vô số tu sĩ đã hóa thành từng đạo từng đạo ánh sáng, tung mình vào trong vực sâu vô biên kia.

Đây là một cái thế giới vĩnh viễn tràn ngập hắc ám.

Thiên khung vĩnh viễn là ô vân tế nhật, ngẫu nhiên có một tia hồng quang hiển hiện, chính là huyết vũ khuynh bồn.

Đại địa là một mảnh xích hồng sắc tiêu thổ, dưới đất vĩnh viễn là vô số hỏa diễm thiêu đốt.

Nhưng coi như là quanh năm phún hỏa thâm uyên chi thế, vẫn như cũ có hà lưu lưu thảng.

Đó là loại sông vô pháp dùng ngôn ngữ hình dung, dòng sông màu đen mang theo từng tia từng tia đỏ sậm, như máu tươi thấm trên mặt đất.

Tại trong sông, thỉnh thoảng còn có một chút thanh hắc chi vật đang chìm nổi.

Nhìn kỹ, đó thế mà là từng cái từng cái trứng.

Những trứng này, là thiên địa tự nhiên sinh thành chi vật.

Vì vậy cũng gọi là Vô Sinh Trứng.

Một ít trứng theo dòng sông kích đãng, sẽ va chạm vào trên bãi sông, nương theo vỏ trứng nứt ra, một cái sinh vật hỏa hồng sắc thò đầu ra.

Đó là một con tiểu ác ma sơ sinh.

Đỉnh đầu có hai cái sừng nhỏ nhòn nhọn, tuy là sơ sinh, trảo lại đã vô cùng sắc bén.

Ken két!

Lợi trảo trảo tại trên vỏ trứng, đem vỏ trứng xé rách, nỗ lực giãy dụa vỏ trứng ràng buộc, con tiểu ác ma này hiếu kỳ lắc lư đầu, chỉ là mi tâm có một đạo dấu vết dạng thiểm điện nhàn nhạt, xem ra lại như cái thai ký tự mang lúc sinh ra đời.

Thời khắc này nó đang mở to mắt nhìn chung quanh.

Ta ở đâu?

Ta là ai?

Trong lòng còn tự mê man, liền nghe thấy bốn phương tám hướng, vô số tiếng vỏ trứng vỡ tan.

Đó là đồng loại của nó, từng con từng con tiểu ác ma chính đang vừa mới ra lò.

Bọn chúng vừa mới sinh ra, liền nhe ra răng sắc, phát ra sắc bén thét gào.

Thét gào này đại biểu ý tứ rất đơn giản.

Đói bụng!

Tân sinh tiểu ác ma, cần đồ ăn mới có thể trưởng thành.

Nhưng ở thâm uyên cằn cỗi này, không có bao nhiêu đồ ăn.

Đồng bạn chính là thức ăn tốt nhất.

Vậy là sau một khắc, hết thảy tân sinh ác ma trùng kích lẫn nhau, triển khai điên cuồng mà huyết tinh chém giết.

Tiểu ác ma mang theo thiểm điện thai ký đã có chút minh bạch, bất quá nó cũng không có xông lên, mà là xảo trá rụt cổ đến một bên, lẳng lặng chờ đợi cơ hội.

Huyết dịch màu đen mang theo tính ăn mòn mãnh liệt đang bão táp, đám ác ma tân sinh chém giết thành một đoàn.

Một con ác ma thụ thương lăn lộn đến bên cạnh nó.

Nó nỗ lực muốn đứng lên, nhưng chỉ nhìn thấy một khuôn mặt dữ tợn, trên khuôn mặt kia có một ánh mắt nó không quen thuộc.

Ánh mắt lãnh khốc mà mang theo xảo trá.

Sau một khắc, nó đã bị triệt để xé nát. . .

Tân sinh ác ma chiến đấu cũng không có quá mức kéo dài, rất nhanh liền phân ra được thắng bại.

Cuối cùng chỉ có hơn mười con ác ma sống tiếp.

Bọn chúng thu được món ăn đầu tiên quý giá nhất trong sinh mệnh, điên cuồng thôn phệ đồng bạn. Thi thể của những đồng bạn này đủ khiến bọn chúng trong một quãng thời gian rất dài đều có đầy đủ dinh dưỡng.

Thế nhưng mỗi cái ác ma còn sống càng rõ ràng, đây chỉ là bắt đầu.

Thế giới thâm uyên, chiến đấu là vĩnh hằng chủ thể, tử vong chưa từng đáng sợ, nó chỉ là bắt đầu của lại một lần luân hồi.

Có lẽ cũng vì cái nguyên nhân này, tuyệt đại đa số ác ma, chưa từng sợ hãi tử vong.

Thế nhưng con ác ma có chứa ấn ký thiểm điện này hiển nhiên ngoại lệ.

Nó không muốn chết.

Không chỉ như vậy, nó thậm chí còn đang suy tư.

Ăn uống no đủ, nằm tại bên cạnh bãi sông, nó ngưỡng vọng thương khung.

Trong đầu đột nhiên bốc lên cái ý nghĩ: Có lẽ, trước tiên ta nên suy nghĩ kỹ càng ta là ai?

Ngô, trước tiên lấy cho mình cái tên có lẽ là ý kiến hay.

Tên!

Đó là thứ chỉ có đại ác ma mới có tư cách nắm giữ, thế nhưng ai nói, bản thân liền không thể nắm giữ đây?

Ta trước hết lấy cho mình một cái đi.

Nó nghĩ.

Nhìn mảnh dạ không ảm đạm vô quang kia, nó quyết định gọi mình:

Dạ!

Chương 261 : Tiến hóa

Chương 262: Tiến hóa

Phương thức sinh hoạt của Dạ rất đơn giản.

Chiến đấu, sát lục, ăn uống.

Ác ma không cần tu luyện, ăn uống chính là tu luyện tốt nhất.

Thế nhưng Dạ không giống những ác ma khác, hắn luôn cảm giác mình không nên thỏa mãn với tình trạng an nhàn trước mắt.

Hắn hẳn là nên có theo đuổi càng lớn.

Hắn sinh ra đã khác với tất cả những kẻ khác, tương lai cũng chú định khác với tất cả những kẻ khác.

Tại dưới loại cách nghĩ này, Dạ bắt đầu tích cực hướng ra phía ngoài thăm dò.

Hắc sắc sơn mạch vô cùng vô tận, ác ma trí tuệ nghèo nàn, cũng không biết đặt tên cho khu vực.

Bọn chúng thậm chí không có khái niệm thời gian.

Dạ không biết mình trải qua bao lâu, thiên vĩnh viễn là đen, không có nhật lạc nguyệt thăng, không có khái niệm một ngày một năm —— kỳ quái, ta vì sao lại biết cái này?

Bỏ đi, bỏ đi, không cần quan tâm.

Dạ quăng đi tất cả suy nghĩ vô ý nghĩa, biết chính là biết, không biết chính là không biết, tạm thời vô vị tra cứu.

Sát lục, trưởng thành, chính là ý nghĩa duy nhất cần suy nghĩ.

Cùng những ác ma khác bất đồng, Dạ thiên phú có trí tuệ cường đại.

Vì vậy hắn rất ít khinh xuất.

Đại đa số thời điểm, hắn sẽ lẳng lặng chờ đợi tại trong bụi cỏ, chờ đợi một cái ác ma nào đó mờ mịt đi qua, sau đó từ phía sau phát khởi đột tập. Lợi dụng bản thân lợi trảo nhanh chóng cắt ra chỗ tối yếu nhược trên thân thể mục tiêu, tạo thành thương tổn trí mạng.

Nhưng hắn cảm thấy như vậy cũng không đã nghiền.

Ta là một con ác ma thông minh, ta hẳn là nên sử dụng biện pháp càng thông minh.

Hắn nghĩ.

Trong hắc sắc sơn khu, một con ác ma thành niên chính từ đằng xa đi tới.

Cái mũi thô to kia của nó chung quanh hô hấp, hít ngửi khí tức lưu huỳnh trong không khí, thô trọng cước bộ giẫm trên mặt đất, phát ra tiếng vang ầm ầm, phía sau cự đại đuôi xích không ngừng mà quét tới quét lui.

Đây là một con ác ma đã trải qua huyết chiến, vì vậy nó phi thường nhạy cảm, có trực giác cường đại.

Nó có thể cảm nhận được, ở trong bụi cỏ phía trước, có cái nhóc con đang nằm ở đó.

Có lẽ bởi vì đã thành niên duyên cớ, ác ma cũng đã có một chút trí tuệ.

Phục kích?

Không có ý nghĩa!

Nó khinh bỉ nở nụ cười, sau đó xông lên.

Liền tại thời điểm nó sắp xông tới, bỗng nhiên dưới chân nhẹ đi, nó rơi xuống.

Trong tiếng vang Phốc phốc, nó phát hiện thân thể của chính mình đã bị chông gỗ xuyên thấu.

Tình huống gì?

Đại ác ma có chút giật mình.

Thân thể cường hãn của ác ma khiến bọn chúng có sức chịu đựng cực cường đối với thống khổ, ngược lại là năng lực phân tích đối với hiện trạng cực thấp.

Nó nhìn thấy bản thân rơi vào một cái trong hố sâu, trong hố tràn đầy gỗ nhọn.

Đây là. . .

Nó còn chưa kịp phản ứng lại, liền nhìn thấy trên hố đã xuất hiện thân ảnh cái tiểu ác ma kia, trên tay của hắn còn đang giơ một tảng đá cự đại.

"Gào!" Đại ác ma phát ra phẫn nộ kêu gào.

Nghênh diện là cự thạch lạc hạ.

Sau khi đem con đại ác ma này tạp thành bánh thịt, Dạ thổ ra một ngụm khí.

Nhìn một cái ác ma cường đại hơn chính mình gấp mười lần chết ở trước mặt, trên mặt Dạ lộ ra nụ cười vui sướng.

Nương theo kích sát đối với con đại ác ma này, hắn thậm chí có thể cảm nhận được lực lượng dũng động trong thân thể mình.

Đó là một loại tồn tại hắn tạm thời còn vô pháp lý giải, hắn chỉ biết, sát lục có thể khiến cho mình cường đại.

Dựa theo thông lệ, Dạ đem thi thể đại ác ma kéo lên.

Đây là bữa ăn tối hôm nay của hắn.

Bất quá liền tại sau khi mổ ra thân thể đại ác ma, hắn từ trong bụng ác ma đào ra một cái tinh thể màu đen.

Đây là. . .

Ma tinh?

Một cái ý nghĩ hiện lên ở trong đầu.

Ác ma tinh hoa tràn ngập lực lượng hắc ám.

Nó thật giống có thể dùng để làm chút gì đó?

Dạ nghĩ.

Trong đầu hiện ra vô số vật kỳ quái, liền như là từng đạo từng đạo quang phù chảy qua.

Dần dần thành hình.

Một cái ý nghĩ không chịu khống chế phù hiện.

Dạ quyết tâm, thử một chút!

Hắn đem da của đại ác ma bóc ra, sau đó cắn phá ngón tay, lấy ma tinh làm bút, bắt đầu tại trên da ác ma hội họa, thư tả.

Rất nhanh, một trương bì phù lóng lánh ám hồng sắc văn lộ xuất hiện, ma tinh cũng thoáng biến nhỏ một chút.

Dạ giơ lên bì phù, hướng tới nơi xa chỉ một cái.

Oanh!

Một đạo hỏa cầu thạc đại phun trào mà ra, đem núi đá nơi xa nổ tung.

Vậy là Dạ vui vẻ cười lên.

Những ngày kế tiếp, Dạ càng thêm rõ ràng lối tư duy của bản thân.

Sát lục ác ma, ăn thịt bọn chúng, dùng huyết mạch cùng tinh hoa lực lượng của bọn chúng, để sử dụng ra lực lượng càng cường đại.

Thời gian liền như thế mỗi ngày trôi qua, Dạ cũng đang phi tốc trưởng thành.

Từ tiểu ác ma ban đầu nhanh chóng lớn lên thành một cái thành niên ác ma, cũng rất nhanh chi phối toàn bộ mảnh sơn khu này.

Dạ không biết mình dùng bao lâu làm được điểm ấy, hắn chỉ biết không có bất kỳ ác ma nào có thể tồn tại trong lãnh địa của hắn.

Đây là ác ma thiên tính.

Sát lục, thống trị, chưởng khống!

Nga, còn có trưởng thành.

Dạ có thể cảm thụ được lực lượng của bản thân chính đang trở nên càng ngày càng mạnh.

Nhưng chẳng biết vì sao, Dạ tới nay đều xem thường ỷ lại vào lực lượng.

Trong cõi u minh liền giống như có cái thanh âm đang nói với mình, lực lượng không hề trọng yếu, trọng yếu chính là con đường chính xác.

Con đường chính xác?

Con đường chính xác ở đâu?

Dạ không hiểu.

Việc duy nhất hắn có thể làm được chính là tuân theo bản tâm, ẩn náu, ám sát.

Mạc danh, Dạ thậm chí còn lấy cái tên cho loại hành vi này: Ăn gà.

Thật thú vị.

Việc này có quan hệ gì cùng ăn gà? Gà lại là cái gì?

Hết thảy không biết, nhưng cũng không sao.

Ngày hôm nay bên trong sơn khu đến một cái đại gia hỏa.

Đó là một cái bàng nhiên đại vật thân dài vượt quá ba trượng, xương cốt nó từ thể nội kéo dài mà ra, hình thành sắc bén lợi nhận.

Nhận Cốt Ma.

Trong đầu Dạ bốc lên danh từ này.

Cứ việc là lần đầu tiên nhìn thấy, Dạ nhưng chính là biết.

Phảng phất bản thân rất sớm trước đây, đã từng kiến thức quá, thậm chí sát lục quá.

Nhận Cốt Ma đối với ác ma tân sinh giống như Dạ mà nói, là tồn tại cực kỳ cường đại, thế nhưng Dạ không sợ chút nào.

Hắn công nhiên xuất hiện tại trước mặt con Nhận Cốt Ma kia, khuôn mặt hoả hồng mang theo nụ cười khinh bỉ, đỉnh đầu sừng cong lập loè hào quang lạnh lẽo mà âm ám.

Có lẽ là bị kích nộ, hoặc là thiên tính.

Nhìn thấy một con ác ma phổ thông thế mà cũng dám ngăn trở con đường của mình, Nhận Cốt Ma phẫn nộ rồi.

Nó gầm thét lên xông ra, đuôi như cưa xích hóa thành roi dài sắc bén.

Nhưng liền tại sát na nó xông ra, bốn phía cây khô động.

Những cây khô kia phảng phất sống dậy, quay quanh tịch quyển, đem Nhận Cốt Ma cuốn vào trong cây, bao thành một cái kén lớn.

"Hống!" Nhận Cốt Ma phẫn nộ giẫy giụa, cánh tay lợi nhận của nó cắt chém tại trên những cây khô kia, đem cây khô chặt đứt, lần nữa phát khởi xung phong.

Mặt đất xuất hiện một cái hố to, Nhận Cốt Ma lạc hạ, thế nhưng sau một khắc nó vọt người nhảy lên, làn da của nó có lân giáp dày đặc, những chông gỗ nhọn kia đối với nó không hề tác dụng.

Nhưng liền tại nó bổ xuống đồng thời, Dạ đột nhiên bò ra trên đất, sau đó Nhận Cốt Ma nhìn thấy nghênh diện một đoạn cự mộc đâm vào trên mặt của nó.

Nó đang muốn lần nữa nhảy lên, liền nghe tiếng vang răng rắc, một tảng đá lớn từ trên con dốc bên cạnh lăn xuống, ép quá thân thể nó.

Trong tiếng răng rắc, xương đùi của Nhận Cốt Ma gãy đoạn.

Tiếp lấy là một phiến hỏa quang tại trên người nó tạc hiện, liệt hỏa khiến lợi trảo của nó đều tùy theo tan rã.

Tiếp lấy. . .

Móng vuốt sắc nhọn của Dạ đã đâm vào nơi bụng tương đối mềm mại của nó, cho nó một phát mổ bụng phanh ngực.

Con Nhận Cốt Ma này chí tử đều không nghĩ rõ ràng, tại sao bản thân lại xui xẻo như vậy.

Chậm rãi thu cánh tay về, một tia lực lượng tại bên trong thân thể oanh nhiễu.

Dạ phát ra sung sướng dĩ cực rên rỉ.

Hắn thấp giọng nỉ non: "Kim. . . Hoa. . . Kim. . . Tiến. . . Tiến. . . Hóa. . . Tiến hóa. . ."

Hắn cười lên.

Hắn hiện tại có thể nói chuyện rồi.

Chương 262 : Hỗn độn thị dã

Chương 263: Hỗn độn thị dã

Dạ tiến hóa.

Từ một con đại ác ma phổ thông, tiến hóa thành ác ma hình thái mới.

Có lẽ là tác dụng của thiên phú, tuy rằng không có biểu đồ gì, thế nhưng Dạ vẫn có thể nhận biết được, bản thân có thể lựa chọn ba loại phương hướng tiến hóa.

Một loại là phương hướng lực lượng, có thể tiến hóa thành Lực Ma, Liệt Xỉ Ma, Nhận Cốt Ma các loại ác ma dựa vào man lực tác chiến.

Một loại là phương hướng tự nhiên, có thể sử dụng hỏa diễm, hắc ám các loại lực lượng cái thế giới này sở hữu.

Còn có một loại là phương hướng hỗn độn, đó là phương hướng thần bí khó lường, hết thảy đều tồn tại chưa biết, không biết cuối đường sẽ là cái gì.

Không chỉ như vậy, Dạ thậm chí còn có thể cảm giác được, loại phương hướng thứ ba... Là phương hướng độc thuộc về chính mình.

Phương hướng chỉ có mình có thể mở ra.

Phảng phất hết thảy tất cả ý nghĩa sự tồn tại của chính mình, chính là con đường thứ ba này.

Nếu đã như vậy, thì còn chờ gì?

Con đường chính xác!

Chỉ có con đường chính xác mới là có ý nghĩa.

Hỗn độn chi lộ, chưa biết chi lộ, có lẽ chính là con đường chính xác.

Vì vậy Dạ không chút do dự làm ra loại lựa chọn thứ ba.

Phương hướng hỗn độn.

Theo hắn làm ra lựa chọn, Dạ cảm thụ được thân thể của chính mình chính đang xuất hiện biến hóa.

Sừng của hắn đang co rút lại, hình thể đang biến nhỏ, liền ngay cả lợi trảo cùng sừng nhọn đều biến nhỏ.

Lực lượng không có lớn lên, trong thân thể của hắn cũng không có hình thành ma tinh, không có lực lượng chân chính chưởng khống hỏa diễm hoặc là hắc ám, xem ra lần tiến hóa này vậy mà khiến hắn yếu đi.

Thế nhưng Dạ lại trở nên hưng phấn.

Bởi vì hắn cảm thụ được, bản thân nhìn cái thế giới này tựa hồ rõ ràng hơn rồi.

Đây là một loại cảm giác rất kỳ quái, hắn vốn là không có vấn đề về thị lực, thế nhưng hiện tại lại nhìn cái thế giới này, cảm giác lại như không phải dùng mắt nhìn, mà là dụng tâm nhìn.

Dạ thử nghiệm nhắm mắt lại, vậy là hắn phát hiện, bản thân vẫn như cũ có thể cảm thụ được tồn tại xung quanh.

Chỉ là không còn là núi đá lởm chởm, tiêu thổ tro bụi, mà là vô số hỗn độn chi cảnh không nói rõ cũng không tả được.

Đó là một loại cảm quan khác, từ một cái phương diện khác đi quan sát thế giới.

Càng thêm phong phú, xán lạn, cũng càng thêm mê ly.

Tại trong tầm nhìn này, Dạ nhìn thấy không còn là bóng tối vô tận, mà là sinh cơ tự nhiên thuần túy.

Đúng, sinh cơ!

Tại trong thế giới hắc ám hỗn độn này, thế mà tràn ngập sinh cơ.

Làm người khó có thể tưởng tượng, khó mà lý giải.

Nhưng nếu Thâm Uyên đã có sinh mệnh, vậy thì đương nhiên phải có sinh cơ mới đúng.

Cho dù là hình thái sinh mệnh bất đồng, phương thức sinh tồn bất đồng, nhưng bản chất sinh cơ lại là đồng dạng.

Thậm chí, càng thêm dồi dào!

Điều này cũng khiến hắn vô pháp lý giải.

Hắn thậm chí vô pháp lý giải tại sao mình lại có rất nhiều khái niệm kỳ quái kia.

Ta nhìn thấy những thứ kỳ quái, lý giải bộ phận, nhưng không hiểu tất cả những thứ này từ đâu mà đến.

Điều này cũng khiến cho Dạ càng thêm hưng phấn.

Sau đó hắn giơ tay lên, chỉ về một chỗ đất trống trong đó.

Mảnh tiêu thổ kia, thế mà sinh ra một đóa hoa tươi.

Tại trong thế giới hắc ám hoang vu này, đóa hoa này là dễ thấy như vậy, khí tức thơm ngát lại mê người như vậy.

Thế nhưng khi nó xuất hiện thì, trong một tầng tầm nhìn khác, Dạ cảm thụ được lại là vô tận tĩnh mịch.

Đó là tử vong!

Tử vong chi hoa.

Nó rõ ràng chỉ là một đóa hoa rất đẹp, tại trong hỗn độn thị giác nhưng lại tràn ngập tử vong chi ý.

Dạ nhẹ nhàng vung tay, bông hoa kia liền bay hướng không trung.

Nó tại không trung phiêu a phiêu, như bông liễu tung bay.

Bay đến trên đầu một con đại ác ma, đại ác ma kia nhìn thấy đóa hoa, đầu tiên là kinh ngạc một thoáng, sau đó càng phát ra thét gào như tử vong.

Nó liều mạng chạy trốn, nhưng cũng tránh không được đóa hoa kia quấn quýt.

Đóa hoa rơi vào trên đầu nó, rễ cây thâm nhập, nháy mắt thực mãn toàn thân nó.

Vậy là hết thảy huyết nhục của đại ác ma kia đều tùy theo héo tàn, đóa hoa liền càng lúc càng tươi đẹp.

Đúng vào lúc này, trong thiên không một đạo hỏa diễm hạ xuống, như thiên lôi hàng thế.

Oanh!

Hỏa diễm lôi đình bổ vào trên đóa hoa, đóa hoa kia hóa thành tro tàn tiêu tán.

Sau đó là một đôi hắc sắc mục quang phù hiện thương khung, tìm kiếm bốn phương.

Dạ trong lòng hơi động, yên lặng nằm trên mặt đất, như một con ác ma ăn uống no đủ không có việc gì.

Thế nhưng ánh mắt vẫn chưa rời đi, mà là tiếp tục tìm kiếm.

Đúng vào lúc này, bầu trời tối tăm đột nhiên xuất hiện một phiến thải hồng.

Thải hồng này lóng lánh hào quang ngũ quang thập sắc, rọi sáng chân trời.

Hết thảy ác ma đồng thời ngửa đầu rống to, phát ra sợ hãi mà lại phẫn nộ tiêm khiếu.

Đồng thời thiên không song mục kia cũng nháy mắt tiêu tán vô tung.

Dạ biết: Chỗ này không thể ở nữa.

Bên ngoài sơn khu là nơi nào?

Dạ không biết.

Nhưng hắn muốn đi xem.

Tại sau một ngày tu chỉnh, Dạ bắt đầu thử nghiệm đi ra mảnh hắc sắc đại sơn này.

Tuân theo trực giác trong lòng, hắn hướng về một cái phương hướng rời đi.

Loại hoa đại biểu cho tử vong kia là không thể sử dụng, vậy là Dạ lại trở về bài cũ.

Hắn dọc theo đường đi nghiên cứu các loại cơ quan.

Nhắc tới cũng thú vị, Dạ cảm giác mình tựa hồ trời sinh liền am hiểu cái này, mặc kệ cái gì đến trong tay hắn, đều có thể dằn vặt ra chiêu trò.

Mà hỗn độn thị dã càng giúp cho hắn có nhận thức rõ ràng đối với bản chất của sự vật, bất luận thứ gì đến trong tay hắn, liền như là mở ra Thiên Nhãn Quái giống như vậy, dễ dàng có thể hiểu rõ tác dụng.

Đáng tiếc chỗ này không có thị tập, bằng không kiếm lậu một phen cũng là lạc thú.

Thị tập là cái gì? Kiếm lậu lại là cái gì?

Quên đi, quên đi, đừng đi nghĩ đến.

Bất quá, coi như là ác ma, cũng nên có tổ chức, cũng nên có tập thị chứ?

Hắn nghĩ.

Ôm ý nghĩ cổ quái như vậy, hắn liền như thế một đường tiến tới.

Dọc theo đường đi, Dạ lại gặp được mấy lần thải hồng.

Trời, càng ngày càng sáng.

Thế nhưng trong hỗn độn thị dã, khí tức của tử vong lại đang tràn ngập.

Cũng không biết đi được bao lâu, rốt cục đi ra mảnh sơn khu màu đen phảng phất mãi mãi không có phần cuối này.

Dạ rốt cục nhìn thấy một cái cảnh tượng khiến hắn kinh ngạc.

Đó là một khối đá lớn màu đen, phiêu phù giữa không trung, xác thực nói cũng không thể tính không trung, bởi vì nó cách mặt đất chỉ có ba trượng.

Mà tại trên cự thạch này, có vô số ác ma đang qua lại hành tẩu.

A!

Đối ác ma mà nói, đây thật đúng là cục diện hiếm thấy đây.

Chí ít tại trong trải qua của Dạ, ác ma cùng ác ma gặp gỡ, hầu như chỉ có chém giết, chưa từng thỏa hiệp.

Thế nhưng hiện tại, hắn nhìn thấy một đám lớn ác ma tụ tập cùng nhau, không có bất kỳ chiến đấu nào.

Bất quá rất nhanh, Dạ liền minh bạch vì sao lại như vậy.

Khi hắn đi tới bên cạnh hắc sắc cự thạch, sau khi nhảy lên, liền cảm thụ được một cỗ lực lượng ràng buộc.

Lực lượng này hạn chế hắn, khiến hắn ý thức được, ở chỗ này xuất thủ, sẽ tao ngộ trừng phạt đáng sợ.

Ngô!

Quả nhiên là như vậy sao?

Trong vô tự mang theo hữu tự.

Trong lòng Dạ lại mạc danh bốc lên danh từ này, bất quá hắn cũng đã dần dần thành quen rồi.

"Mới tới?" Một cái thanh âm từ phía sau hắn vang lên.

Dạ quay đầu lại liếc mắt nhìn, đó là một con cự lực ma chỉ có một con mắt, hình thể cao lớn.

Nó cúi thân thể xuống nhìn nhìn Dạ, cười ha ha nói: "Làm sao? Còn chưa biết nói chuyện?"

Dạ hồi đáp: "Miễn cưỡng biết một chút."

"Ngô, tân sinh đại ác ma, mồm miệng vẫn tính linh hoạt, ngươi có tư cách tiến vào Hắc Nham lãnh địa. Đi đi, đừng gây rối là được." Cự lực ma nói lại ngồi trở xuống, nghiễm nhiên như một pho tượng đá.

Trong hỗn độn thị dã, Dạ cảm thụ được, cái cự lực ma này chỗ hạch tâm thân thể có một cái thổ hoàng sắc quang điểm.

Đó hẳn là cội nguồn lực lượng của nó?

Vậy có phải cũng mang ý nghĩa nơi đó là chỗ yếu hại của hắn?

Không biết ở chỗ đó trồng hoa, sẽ có hiệu quả gì.

Dạ suy nghĩ lung tung, đã tiến vào Hắc Nham lãnh địa.

Chương 263 : Ám Ma lãnh chúa

Chương 264: Ám Ma lãnh chúa

Ác ma là không cần phòng ốc.

Hắc Nham lãnh địa tuy có lãnh địa chi danh, nhưng liền một cái kiến trúc ra dáng đều không có.

Đủ loại ác ma ngang dọc tứ tung nằm trên mặt đất, ăn uống no đủ bọn hắn, phách đả cái bụng bản thân, hưởng thụ cảm giác không có việc gì.

Lại như là một đám cá sấu tắm nắng.

Một con liệt diễm ma toàn thân hoả hồng nằm nhoài trên một tảng đá lớn, có lẽ bởi vì bản địa hạn chế duyên cớ, hỏa diễm bốc lên trên người nó không thấy nữa, lộ ra da dẻ bóng loáng hồng nộn. Nó tại trong loại trạng thái này, đại khái là thời điểm yếu ớt nhất, Dạ cảm thấy bản thân tùy ý một quyền liền có thể đánh tan nó.

Một đám Giác Ma chính ngồi xếp bằng trên mặt đất, lẫn nhau dùng sừng cực lớn của bọn chúng lấn tới lấn lui, hiếm thấy điều này thế mà không có bị hạn chế, chỉ là thỉnh thoảng liền sẽ có giác ma bị chen ra ngoài lãnh địa, vậy là những giác ma khác liền sẽ chen chúc nhảy ra lãnh địa, hướng tới đồng bạn xui xẻo đại khai sát giới, sau đó liền phát hiện bản thân nguyên lai cũng rời khỏi khu bảo hộ rồi, cũng trở thành mục tiêu bị sát lục, thế nhưng đám giác ma tựa hồ hoàn toàn không thèm để ý.

Tuyệt đại đa số ác ma đều không hề để ý.

Tử vong cùng sát lục, tựa như ăn cơm uống nước là cơm bữa hàng ngày.

Một con hài cốt ma chính đang đem đầu của mình tháo ra, dùng đất cát thanh tẩy. Hạch tâm của hài cốt ma là một đoàn hắc ám tinh túy ở vào nội bộ thân thể nó, cái khác đều chỉ là phụ thuộc. Hắc ám tinh túy thông thường cũng không vị trí cố định, thế nhưng vô luận hài cốt ma giấu thế nào, Dạ đều có thể thấy rõ ràng.

Có lẽ là cảm thụ được nguy cơ, hài cốt ma đem đầu của chính mình đội lên, trong hốc mắt bốc lên hắc hồng quang tuyến, hung ác nhìn chằm chằm Dạ.

Dạ liền nhún vai một cái, tiếp tục đi về phía trước.

Hắn tới đây vốn là cũng không có mục đích gì, chỉ là muốn biết một chút tình huống.

Vì vậy hắn rất mau tìm đến mục tiêu của chính mình.

Một con giảo ma già yếu.

Nó xem ra đã sắp chết rồi, nằm trên mặt đất, rên rỉ lên: "Cho chút thịt đi, cho chút thịt đi."

Dạ đi tới, từ trên thi thể một con ác ma bản thân cõng cắt xuống một khối thịt ném cho nó: "Ta muốn hỏi ngươi mấy vấn đề."

"Một miếng thịt, một vấn đề." Lão giảo ma xảo trá hồi đáp.

"Nơi này là nơi nào?"

"Hắc Nham lãnh địa."

"Lớn hơn chút."

"Vong Huyết Chi Trạch."

"Lớn hơn chút nữa."

"Hắc Tử Bình Nguyên."

"Lớn hơn chút nữa."

Lão giảo ma phẫn nộ rồi: "Ngươi chỉ cho ta một miếng thịt!"

Dạ lại cắt một khối nữa: "Ta muốn hoàn chỉnh."

"Cuồng Loạn Chi Giới, Ẩm Diệt Chi Ngục, Hắc Tử Bình Nguyên, Vong Huyết Chi Trạch, Hắc Nham lãnh địa, đủ chưa, đại ác ma non nớt ngu ngốc nhà ngươi, ngươi muốn biết cái này có tác dụng gì?" Giảo ma thét gào hô hống lên.

Đám ác ma xung quanh ngay cả liếc cũng lười liếc mắt nhìn.

Đối với ác ma mà nói, thét gào chính là nói chuyện bình thường.

"Đủ rồi." Dạ mỉm cười, lại cắt một khối thịt cho lão giảo ma: "Những ánh sáng trong thiên không kia, là cái gì."

"Ôn dịch! Tử vong! Hỗn loạn!" Lão giảo ma tham lam ăn thịt, hô lại.

"Ta muốn rõ ràng một ít."

"Ngươi rất đáng ghét! Ta căm ghét ngươi, căm ghét ngươi!" Lão giảo ma hiển nhiên có chút hỗn loạn.

Nó giơ tay hô to: "Cho ta chút thịt nữa!"

"Ngươi đã sắp chết. Ăn nữa, ngươi thật sự sẽ chết." Dạ hồi đáp.

"Nói bậy!" Giảo ma hò hét.

"Ngươi không có thông minh chút nào." Dạ thở dài.

Hắn đứng dậy rời khỏi.

"Cho ta!" Giảo ma hò hét.

Sau đó thân thể nó Phanh một tiếng phá nát.

Bốn phía ác ma dồn dập xông lên, miệng tằm thực thi thể của nó.

Một mảnh hắc vụ vào lúc này phiêu tới.

Đi tới bên người Dạ, hóa thành một đoàn hình dáng mờ mờ ảo ảo, xuất hiện một đoàn bóng ảnh kỳ quái, không ngừng vặn vẹo.

Nó nhìn Dạ, nói: "Trên người ngươi có một loại mùi vị kỳ quái, ta ghét ngươi. Rời khỏi lãnh địa của ta!"

Dạ đầy hứng thú nhìn nó: "Ngươi là Hắc Nham lãnh chúa? Ngươi là đại ác ma hệ lực lượng, vì sao lại sử dụng pháp lực hắc ám? Là bởi vì điều này khiến cho ngươi cảm giác mình càng cường đại sao?"

"Ngậm miệng!" Hắc Nham lãnh chúa gầm lên một tiếng.

"Cho dù là ác ma cấp Lãnh Chúa, cũng không nhẫn nại được như thế sao? Ngươi so với đám gia hỏa kia kém xa." Dạ tự nói.

Lời nói của Dạ để lộ ra rất nhiều tin tức, thế nhưng Hắc Nham lãnh chúa hiển nhiên hoàn toàn không có ý tứ lĩnh ngộ những thứ này.

Hắc vụ dần dần ngưng kết, biến thành thân thể một cái Ám Ma cự đại.

Dạ nói không sai, đây là một con ám ma, một con ác ma hệ lực lượng, lại nhất định phải bày ra lực lượng tự nhiên của bản thân.

Điều này rất thú vị.

Chúng ta tổng là theo đuổi thứ bản thân không sở hữu, tổng là khoe khoang thứ bản thân không sở hữu.

Ai, ta lại nghĩ quá nhiều rồi.

Ta tổng là nhịn không được nghĩ quá nhiều.

Dạ ngửa đầu nhìn đại lãnh chúa này.

Ta không phải đối thủ của cái gia hỏa này... Đúng, đây mới là thứ ta nên nghĩ tới.

Thế nhưng ta không có sợ nó chút nào.

Nó không chịu nổi lực lượng của đóa hoa kia.

Nhưng hiện tại không phải thời điểm biểu hiện cái này.

Hắn nghĩ.

Vậy là hắn cúi người xuống: "Rất xin lỗi khiến ngài tức giận, ta lập tức liền rời khỏi."

"Cút!" Hắc Nham lãnh chúa gầm thét lên.

Lễ tiết đối với hắn không có ý nghĩa.

Vậy là Dạ đi hướng ra ngoài cự thạch.

Vô số ác ma nằm nhoài trên cự thạch, mắt hổ chằm chằm nhìn hắn.

Vậy là Dạ biết, chỉ cần mình nhảy ra khỏi khối đá lớn này, sau một khắc hắn liền sẽ trở thành mục tiêu thôn phệ của đám ác ma.

Ai, cũng thật là một cái địa phương hỗn loạn vô tự, cho dù là ngẫu nhiên trật tự, vẫn như cũ bạc nhược như vậy.

Hắn mỉm cười, lấy ra vài tờ bì phù tràn ngập cổ quái hoa văn.

"Chờ đã, đó là cái gì!" Hắc Nham lãnh chúa cả kinh kêu lên.

"Cái đó không có quan hệ gì với ngươi, đương nhiên, đi ra ngoài, ngươi cũng liền có thể động thủ rồi." Dạ hồi đáp.

Hắn rất nhanh liền đi tới một bên cự thạch, nhảy xuống.

Hết thảy ác ma đồng thời phát ra hoan hô gào thét, nhưng tại lúc bọn chúng muốn nhảy xuống thì, thân thể bàng đại của Hắc Nham lãnh chúa hô lạp lạp đem hết thảy ác ma đều gạt ra.

"Cút ngay, hắn là của ta!" Hắc Nham lãnh chúa gầm thét lên nhảy xuống cự thạch, thân thể tại một khắc nhảy ra lần nữa bành trướng, thân thể hắn hóa thành năm trượng cự ma, ám ma đại thủ hóa thành lợi nhận, hướng tới Dạ chém xuống.

Dạ tiện tay ném lên một đạo phù lục, hắc ám quang tráo bao lại bản thân, ám chi lợi nhận chém vào trên hắc quang, thế mà chém ra một mảnh hỏa diễm quang lưu rực rỡ.

Hỏa diễm ở trên thân ám ma thiêu đốt, thế nhưng cái đại gia hỏa này lại không chút để ý thét gào: "Tân sinh ác ma, thứ này đối với ta vô dụng!"

Lợi nhận của hắn tái độ lạc hạ.

Nhưng liền lúc này, mặt đất bốc lên từng cái từng cái thủ trảo, thế mà tóm chặt lấy chân Ám Ma.

Hắn ra sức nhấc chân, hết thảy thủ trảo toàn bộ bị giật đứt.

Nhưng liền tại hắn giải thoát ràng buộc đồng thời, hắn nhìn thấy cái ác ma tân sinh nhỏ bé khiến hắn chán ghét này, thế mà vọt tới, thủ trảo chụp hướng cánh tay trái của chính mình.

Làm sao lại?

Hắn làm sao lại biết chỗ yếu hại của ta?

Ám ma giật nảy cả mình.

Hắc ám tinh túy của hắn liền tại cánh tay trái, đó là chỗ sinh mệnh của hắn ngưng tụ.

Hắn gầm thét lên chém ra hắc ám cự nhận, đồng thời đem cánh tay của bản thân thu về sau lưng.

Nhưng vào lúc này, trong tay Dạ xuất hiện một chùm ánh lửa.

Một cái thạc đại hỏa cầu từ trong tay hắn hiển hiện, sau đó thế mà bay vòng đến phía sau hắn, ầm ầm nổ tại trên cánh tay trái, chính trúng khuỷu tay chỗ yếu.

"Ngao!" Con Ám Ma lãnh chúa này phát ra gầm rống kinh nộ dĩ cực.

Hắc ám tinh túy thụ trọng thương, thân thể hắn bắt đầu phá nát, mảng lớn ám quang phun trào.

Thế nhưng Dạ lại thở dài một tiếng: "Chung quy vẫn là lực lượng không đủ a."

Nói hắn quay đầu liền chạy.

Cùng lúc đó, hắc ám cự thạch huyền tại không trung kia đột nhiên động.

Hóa thành một con cự ma thạch tượng cự đại cao như núi nhỏ, đem hết thảy ác ma trên người đều chấn xuống.

Đại thủ cự thạch ngưng tụ một phát mò lên hơn mười con ác ma, nhét vào trong miệng chính mình cuồng nhai.

Máu tươi như dung nham ăn mòn miệng lớn bằng đá của hắn Xèo Xèo vang vọng, hắn gầm thét ra tiếng gầm phẫn nộ: "Ta sẽ giết chết ngươi! Ta cảm thụ được, ngươi sẽ trở thành cầu thang cho ta tấn thăng!"

Sau đó hắn vung ra bước lớn truy đuổi tới.

Chương 264 : Dạ Nham lãnh chúa

Chương 265: Dạ Nham lãnh chúa

Ai, thật là một lần thử nghiệm thất bại.

Dạ nghĩ.

Vừa tới một cái chỗ tụ cư, liền bị bức ép phải bỏ chạy.

Bất quá cẩn thận ngẫm nghĩ, chuyện này cũng không thể tính thất bại chứ?

Tại thế giới của ác ma, chuyện này thuộc về thường thái.

Hắn tự an ủi mình.

Quay đầu lại nhìn, liền nhìn thấy cái Hắc Nham lãnh chúa, ám ma cự tượng kia, chính đang Ầm Ầm Ầm đuổi theo.

Từ trên vai hắn còn đang thỉnh thoảng rơi xuống ác ma ——ác ma phổ thông trí lực quá thấp, mãi đến tận hiện tại thật nhiều ác ma còn không kịp phản ứng lại xảy ra chuyện gì, bản năng bám lấy nham thạch không buông tay.

Vậy là cái đại gia hỏa này từ trên người không ngừng bắt lấy ác ma đưa tới trong miệng như bắt rận, cũng khí thế hùng hổ truy giết tới.

Cấp bậc này, chí ít nên tính là. . . tầng diện Vạn Pháp chứ?

Trong đầu Dạ lại bốc lên danh từ mới.

Ta không phải đối thủ của cái tầng cấp này, trừ phi ta sử dụng hoa.

Nhưng mà ta không thể.

Hắn vừa nghĩ, vừa chạy.

Trừ phi. . . Có thể có cơ hội nào đó.

Hắn đột nhiên lại đã có ý nghĩ mới.

Sau đó hắn bỗng nhiên dừng lại, đối mặt Ám Ma cự tượng truy đuổi đằng sau nói: "Chờ một chút!"

Hắc Nham đầu đất vẫn đúng là dừng lại.

Nó kỳ quái nhìn Dạ: "Chờ cái gì?"

"Thiên không." Dạ nói.

Hắn ngửa đầu nhìn thiên không: "Sắp tới."

"Cái gì?" Hắc Nham không hiểu.

Bất quá nó vẫn là theo động tác của Dạ nhìn hướng thiên không.

Dạ nói: "Quang!"

Theo hắn lên tiếng, liền thấy thiên không thật sự đã xuất hiện quang.

Đó là một đạo bạch quang rừng rực, tại sau khi tiến vào, liền dần dần chiếu sáng ra hào quang rực rỡ.

Dạ thậm chí còn giải thích: "Ngươi biết không? Bạch quang không phải bạch, kỳ thực nó có bảy loại màu sắc."

Hắc Nham giật mình há to miệng.

Nó bỗng nhiên lui về phía sau: "Không!"

"Ngươi sợ nó?" Dạ mỉm cười: "Đúng, hết thảy ác ma đều sợ hãi nó. . . Thế nhưng ta không sợ."

Hắn nhẹ nhàng nâng tay, một đóa hoa tại đỉnh đầu Hắc Nham nở rộ.

Ngay khi hoa này xuất hiện thì, Hắc Nham gầm thét ra tuyệt vọng hô hoán sợ hãi dĩ cực.

Nó liều mạng vung lên song quyền, cánh tay khổng lồ như núi non đảo qua, phần phật phần phật đem tất cả xung quanh san bằng.

Thế nhưng thời điểm đảo qua Dạ, tựa như kích trúng không khí.

Dạ liền lẳng lặng đứng tại nơi đó, như không tồn tại ở thế gian này.

Trong khoảnh khắc đó, Dạ cảm thấy bản thân siêu thoát rồi.

Ta lại tiến hóa rồi!

Hắn nghĩ.

Hắn vui vẻ nhìn một màn này, đóa hoa đang hấp thực sinh mệnh của Ám Ma, sinh mệnh chi nguyên khổng lồ kia khiến đóa hoa trở nên càng thêm kiều diễm, sinh cơ bừng bừng.

Trong hỗn độn thị dã, là tràn ngập tử khí trầm trầm.

"Sinh tức là tử, tử tức là sinh." Dạ lẩm bẩm nói: "Nhật liền là dạ, dạ chính là nhật. . . Nhưng có lẽ còn chưa hết. . . Còn chưa hết. . . Ta phải tìm được đáp án. . . Đó là ý nghĩa tồn tại của ta. . . Đó là mục tiêu chung cực của ta. . ."

Ánh mắt Dạ hơi hơi toả sáng, hắn tựa như lại đã minh bạch gì đó, tâm tình cũng tùy theo nhảy nhót.

Lưu quang trong chân trời sắp sửa tiêu tán.

Dạ phất phất tay, đóa hoa biến mất.

Chỉ là tại trong thân thể Dạ, một đóa kiều diễm chi hoa vẫn nở rộ.

Mất đi hoa hấp thu, Hắc Nham lãnh chúa rốt cục may mắn sống tiếp.

Chỉ là lực lượng của nó đã suy yếu, không cách nào khống chế hình thái bản thân nữa.

Ám Ma thạch tượng một lần nữa biến trở về cự thạch trôi nổi kia, nguyên bản hình thái cũng lại lần nữa tái hiện, chỉ là kích thước so với trước nhỏ đi rất nhiều, thậm chí còn không có cao bằng Dạ.

"Ngươi đã sắp chết." Dạ nói.

"Đúng thế. . . Ta đã sắp chết." Hắc Nham lãnh chúa lẩm bẩm hồi đáp.

Thực lực hạ thấp, khiến trí lực của nó cũng bắt đầu hạ thấp.

Nó nhìn Dạ, tựa hồ đã quên trải qua khủng bố vừa nãy, phát ra trầm thấp thét gào.

"Đói bụng. . ." Nó nói.

Sau đó nó nhào tới.

Đó là trùng kích cuối cùng của nó.

Hắc sắc cự thạch vẫn như cũ trôi nổi, không có bởi vì Hắc Nham lãnh chúa tiêu vong mà mất đi tác dụng.

Dạ biết, đây là bởi vì cự thạch này, không phải Hắc Nham lãnh chúa tạo thành.

Nó chỉ là chiếm cứ nơi này, sở hữu bất quá là quyền lợi chưởng khống.

Người chân chính chế tạo cự thạch này cùng với đặc tính tương quan, hẳn là một cái tồn tại nào đó càng cường đại.

Có lẽ là Vong Huyết Chi Trạch chi chủ?

Hay là Hắc Tử Bình Nguyên chi chủ?

Thậm chí là Ẩm Diệt Chi Ngục chi chủ?

Bất quá cũng không quan trọng.

Hết thảy tồn tại đều là để khiêu chiến, hết thảy khiêu chiến đều là đạp chân chi thạch.

Ta không có quá nhiều thời gian, ta nhất định phải nắm chặt.

Hắn nghĩ.

Không có nguyên nhân, chính là biết.

Dạ yên lặng nhìn trời.

Thải quang trôi qua.

Từ thời khắc này, Dạ đã thành chủ nhân của hắc sắc cự thạch.

Hắc Nham lãnh địa chính thức đổi tên là Dạ nham lãnh địa.

Bất quá cũng không quan trọng.

Dạ không để ý cái này, một khối đá đạp chân mà thôi.

Ác ma không để ý cái này, một chỗ nghỉ ngơi tắm nắng mà thôi.

Ác ma cấp bậc thấp, trí tuệ cực hạn cũng chính là có thể nói chuyện, có thể giao lưu, có thể suy nghĩ, nhưng trí lực giống như ngoan đồng sáu, bảy tuổi, vẫn như cũ tràn ngập tùy hứng, nguyên thủy kích động chi phối bản thân, vượt hơn tất cả.

Thậm chí ngay cả chính Dạ cũng chịu đến ảnh hưởng.

Hắn cảm thấy bản thân còn chưa đủ bình tĩnh.

Trí giả chân chính, hẳn phải là bình tĩnh.

Thế nhưng tại thế giới của ác ma này, bình tĩnh tựa hồ là một loại xa xỉ, càng là một loại hành vi không có ý nghĩa.

Nếu sát lục đã có thể trở nên cường đại, vậy thì an tâm sát lục là được rồi.

Dạ nghĩ như vậy.

Hắn biết không phải mỗi lần tao ngộ cường địch đều có thể chờ đến thất thải hồng quang trên trời, vì vậy nhất định phải khiến cho chính mình trở nên càng mạnh.

Dạ Nham lãnh địa đã xuất hiện một vị lãnh chúa nguy hiểm.

Hắn tổng là đang săn giết hết thảy ác ma.

Đây là cộng đồng nhận thức gần nhất của rất nhiều ác ma tại Dạ Nham lãnh địa.

Cũng chỉ vậy mà thôi.

Nguy hiểm cùng tử vong tới nay đều không phải lý do ác ma chùn bước, có lúc Dạ thậm chí còn cảm thấy bọn chúng thậm chí hoan nghênh tử vong, ôm ấp tử vong.

Cái gọi là sợ hãi đối với tử vong kia, bị suy yếu đến chỉ có cực yếu ớt một điểm, có lẽ chỉ có lúc chân chính kề bên tử vong, mới sẽ có như vậy một tia không bỏ.

Vì vậy Dạ Nham lãnh địa nguy hiểm cũng không có khiến đám ác ma chùn bước, thậm chí có chút mùi đổ xô tới mà tới.

Càng giết càng nhiều.

Đây là thời gian khoái lạc nhất của Dạ.

Hắn thoải mái săn giết, cũng từ trong tử vong của vô số ác ma kia thu được năng lượng tiến hóa, đề thăng bản thân.

Cứ việc lựa chọn con đường thứ ba, khiến hắn tiến hóa cực kỳ chậm chạp, thế nhưng Dạ không để ý.

Bởi vì hỗn độn thị dã của hắn lại đề thăng rồi.

Những hoa văn quang ám thần bí kia, ở trước mắt trở nên càng lúc càng rõ ràng.

Không chỉ như vậy, Dạ thậm chí có thể nghe được một ít thanh âm kỳ quái.

Một ít thanh âm không thuộc về cái thế giới này.

Một loại thì thầm kỳ diệu.

Thì thầm lẩm bẩm, nghe không rõ đang nói cái gì, chỉ là rất hay sẽ oanh nhiễu tại bên tai, dằn vặt người muốn phát điên.

Cũng may Dạ cũng không phải là người.

Hắn là ma.

Hắn như không có chuyện gì chịu đựng cái ma niệm thì thào làm người phát điên kia, cũng rất nhanh minh bạch thứ này từ đâu tới đây.

Đê Ngữ Chi Sâm.

Đó là một khu vực núi rừng khổng lồ phụ cận Vong Huyết Chi Trạch.

Nga, thật giống chính là bản thân đi ra khu rừng.

Tà ác nói nhỏ ở trong mảnh núi rừng này vang vọng, mỗi một cái thanh âm đều tán phát ra uy hiếp trí mạng.

Thẳng tới hôm nay.

Một vị quý khách từ trong khu rừng kia đi tới.

Đó là một cái ác ma có vóc người uyển chuyển, chân có đề cước, trên mặt khắc phù văn thần bí, có một khuôn mặt không ngừng biến hóa.

Quỷ ma.

Một trong những chi nhánh của Mị ma, bọn chúng có thiên phú kinh người, có thể khiến cho hình ảnh của bản thân tuân theo hình tượng hoàn mỹ nhất trong lòng mục tiêu xuất hiện.

Cho nên khi con quỷ ma này xuất hiện tại trước mắt Dạ thì, con quỷ ma này kinh ngạc phát hiện, bản thân thế mà đã biến thành nhân hình.

Thế là nó phát ra sắc bén tê minh: "Kẻ xâm lấn tà ác! Giết nó!"

Ầm Ầm Ầm.

Vô số ma lực hướng về quỷ ma này tuôn tới.

Chương 265 : Tầm tung

Chương 266: Tầm tung

Dạ có chút buồn bực.

Thời điểm con quỷ ma này xuất hiện, hắn chính ăn uống no đủ nằm tại trên hắc nham tắm rửa dung nham địa hỏa ấm áp.

Sau đó hắn liền nhìn thấy cái gia hỏa này bước kiêu ngạo người mẫu bộ đi tới.

Ngươi tới thì tới đi, không nghĩ tới lại còn biến thành hình dạng một con người.

Sau đó, nó liền làm ra phản ứng kỳ lạ như vậy.

Đệt!

Ngươi là đến tìm chết sao?

Ngay khi con quỷ ma này phát ra kêu gọi thì, hết thảy ác ma đều đã hướng nó phát động công kích.

Lúc này quỷ ma mới ý thức tới vấn đề.

Đáng chết, ta đã biến thành hình dạng con người.

Đối với ác ma mà nói, người chính là địch nhân lớn nhất —— vì vậy dù có là tại chỗ vô pháp công kích như trên Hắc Nham, cũng như thường có thể xuất thủ.

Ác ma trí lực thấp kém đầu óc nhiễu bất quá loan, gặp người liền giết.

Quỷ ma biết không tốt, cũng may nó còn có biện pháp.

Nơi này còn có thật nhiều ác ma khác, nó lập tức biến thành hình dáng nước bùn ma, thứ dụ hoặc lớn nhất trong mắt Nhận Cốt Ma —— tuyệt đại đa số ác ma không cần sinh sản, vượt vật chủng giao phối không phải xuất từ nhu cầu sinh sản, mà là xuất từ nhu cầu tẻ nhạt.

Nhận cốt ma yêu thích nước bùn ma, bởi vì đây là số ít ác ma có thể chịu đựng bọn chúng lợi nhận xé toạc.

Nhưng coi như nó biến xong cũng vô dụng.

Dạ lười biếng nói: "Ra ngoài!"

Hắn vỗ vỗ hắc sắc cự nham, vậy là con quỷ ma này liền trực tiếp bị bài xích rời khỏi cự nham.

Điều này khiến cho quỷ ma giật nảy cả mình: Cái gia hỏa này lại có thể cưỡng chế bản thân rời khỏi? Đây chính là quy tắc vĩ đại Ẩm Diệt Chi Hoàng định ra, ngoại trừ Ẩm Diệt Chi Hoàng, không có ai có thể tại dưới quy tắc của hắn vận dụng bất kỳ thủ đoạn cưỡng chế.

Cái gia hỏa này nhất định chính là mục tiêu bản thân tìm kiếm.

Nhưng đáng tiếc lời này cùng những ác ma phổ thông kia giảng không thông, bọn chúng chỉ cho rằng đây là quỷ ma tự mình rời khỏi, từng cái từng cái dồn dập nhảy ra ngoài truy sát.

"Các ngươi đây là tự tìm đường chết!" Quỷ ma phẫn nộ phát ra hò hét.

Đáng tiếc làm một con quỷ ma, nó tuy rằng tầng cấp cao, sức chiến đấu nhưng rất bình thường.

Mà nó một lần chỉ có thể biến hình thành một loại ác ma —— Nhận Cốt Ma không có xuất thủ, thế nhưng những ác ma khác cũng sẽ không khách khí với nó.

Tiến hóa ác ma có không ít đã có thể chưởng khống hắc ám ma lực, vậy là có kẻ dựa vào thân thể cường đại của bản thân, có dựa vào hắc ám ma lực, điên cuồng hướng tới quỷ ma công kích.

Nhưng bản năng cấp thấp càng nhiều thời điểm khiến bọn chúng yêu thích dùng lợi trảo xé rách, dùng hàm răng cắn xé, cho dù là ác ma đi tự nhiên chi đạo, vẫn như cũ vô pháp thoát khỏi bản năng lợi dụng đối với thân thể.

Bọn chúng như là dã thú điên cuồng trùng kích, luân phiên cắn xé con quỷ ma này, mãi đến tận đem hắn triệt để xé nát.

Sau đó Dạ không khách khí đem thắng lợi trái cây đoạt lại, miệng lớn thôn phệ.

Cái Đê Ngữ Chi Sâm khách tới đầu tiên, liền như thế trừ khử vô tung.

"Thật là đáng tiếc a." Dạ khe khẽ thở dài.

Hắn tiếc nuối, không phải là bởi vì con quỷ ma này chết, mà là bởi vì hắn biết, bản thân khả năng không cách nào tại chỗ này lưu lại quá lâu.

Quỷ ma của Đê Ngữ Chi Sâm tìm tới, nhưng chỉ là nhóm đầu tiên, có lẽ không bao lâu nữa, còn sẽ có càng nhiều ác ma tìm đến, mãi đến tận xác định hắn.

Hiện tại Dạ đã càng lúc càng rõ ràng.

Hắn chính đang rõ ràng chỗ bất đồng bản thân, cũng đang rõ ràng tất cả những thứ này đối với ác ma ý vị như thế nào.

"Mỹ nữ... Ta thích chính là mỹ nữ nhân loại... Cái hình tượng kia..." Dạ nói nhỏ.

Hắn nhớ hình dáng quỷ ma huyễn hóa ra, ngờ ngợ có mấy phần cảm giác quen thuộc, chỉ là không nhớ ra được là ai.

Bất quá như vậy không thể được.

Nếu như lần sau lại gặp phải quỷ ma, lần nữa bại lộ điểm ấy, đó khả năng chính là phiền toái lớn.

Ta nên tiếp tục đề thăng bản thân.

Hi vọng con quỷ ma này có thể mang đến cho ta một ít trợ giúp, chí ít sẽ không giẫm lên vết xe đổ.

Hắn nghĩ.

Hỗn độn chi khu tái khởi biến hóa, vô số quang ảnh hiển hiện, huyễn hóa ra các loại hình tượng.

Đây là... ý thức khắc hoạ trong nội tâm ta.

Sửa chữa một chút đi.

Biết đâu có thể dùng để lừa gạt được địch nhân.

Dạ ở trong lòng đắp nặn, rất nhanh, hình tượng một con mị ma hoàn toàn mới xuất hiện trong lòng.

Dạ không có lập tức rời khỏi.

Hắn đang chờ đợi con ác ma thứ hai từ Đê Ngữ Chi Sâm đi tới.

Hắn hy vọng có thể từ trên thân con ác ma kia thu được càng nhiều tin tức, đương nhiên, lần này hắn sẽ cẩn thận hơn nhiều.

Sau khi chờ đợi không biết bao lâu, có lẽ mười ngày, có lẽ nửa tháng? Thế giới tối tăm không mặt trời chết tiệt này, vô pháp xác định thời gian trôi qua, Dạ chỉ có thể căn cứ cảm quan phán đoán, tại sau khi rút ra được một cái kết luận thời gian đại khái, rốt cục đợi đến vị thứ hai khách từ Đê Ngữ Sâm Lâm tới.

Đây là một cái gia hỏa dáng dấp bạch tuộc.

Thể tiến hóa của nước bùn ma, mô phỏng ma, có thể biến hình thành các loại hình dạng.

Tại sao ta cảm thấy ta cũng đã gặp nó?

Liền giống như Nhận Cốt Ma, Dạ đối với con mô phỏng ma này cũng có cảm giác mạc danh quen thuộc.

Con mô phỏng ma này sau khi nhìn thấy Dạ, dừng lại bước chân của chính mình.

Một cái xúc tu của nó hình thành không động, chấn động không khí, phát ra thanh âm khàn khàn, điều này khiến cho nó thoạt nhìn giống như là đang dùng chân nói chuyện: "Xin chào, tân thăng Dạ Nham lãnh chúa."

"Xin chào, ngươi xem ra cũng là một vị lãnh chúa." Dạ hồi đáp.

"Đúng, ta phụng Đê Ngữ Sâm Lâm chủ ma mệnh lệnh, tới nơi này tuần tra một chuyện."

"Chuyện gì?" Dạ hỏi.

"Tùy tiện cái gì. Thành thật mà nói ta không biết ta muốn tuần tra cái gì, Ách, đại khái chính là có vết tích xâm lấn hay không."

"Xâm lấn?" Dạ kỳ quái: "Ai xâm lấn?"

"Còn có thể là ai? Đám nhân loại gian ác kia, bọn chúng chính đang xâm lấn thế giới của chúng ta, mang đến cho chúng ta hủy diệt cùng tai nạn." Mô phỏng ma vung lên xúc tu của nó hồi đáp.

"Ngươi là nói, những thiên không thải quang kia, là dấu hiệu của nhân loại xâm lấn?" Dạ đã có chút minh bạch.

"Đúng thế." Mô phỏng ma hồi đáp: "Nhân loại đã chính thức xâm lấn. Tu sĩ của chúng chính đang chung quanh xâm tập, hủy diệt quê hương chúng ta, phá hủy tất cả. Những thứ tồn tại tội ác, phương diện vũ trụ, buồn nôn u nhọt, trí mạng ôn dịch..."

Từ trong miệng mô phỏng ma bắn ra một loạt chửi bới.

Lượng từ ngữ còn rất phong phú, Dạ nghĩ.

Sau đó hắn lắc lắc đầu: "Ta không có nhìn thấy."

"Vậy ngươi tốt nhất cẩn trọng một chút đi, trước đây không lâu Đê Ngữ Sâm Lâm phát sinh một kiện quái sự, có một loại lực lượng tử vong cường đại nào đó hàng lâm, có lẽ có một cái nhân loại gian ác nào đó xuất hiện ở nơi này." Mô phỏng ma rất dễ dụ.

Dạ hỏi: "Chúng ta nên làm như thế nào?"

Mô phỏng ma lắc lắc đầu: "Ta không biết, đó là chuyện Ma Vương, thậm chí là Hoàng trở lên mới có thể quyết định. Vĩ đại Ám Diệt Chi Hoàng còn chưa có thông báo giới lệnh, tạm thời còn sẽ không có vấn đề gì, thế nhưng Hắc Tử Chi Vương đã bảo chúng ta thanh tra tất cả động hướng dị thường tại Đê Ngữ Sâm Lâm."

Nguyên lai Đê Ngữ Sâm Lâm chủ ma cũng chỉ là một chấp hành giả, chân chính sắp xếp tất cả những thứ này chính là Hắc Tử Bình Nguyên Ma Vương lão đại.

Ngô, vậy thì càng phải cẩn thận, Ma Vương hẳn là cấp Niết Bàn chứ? Niết Bàn... Thật thú vị, Niết Bàn là cái gì? Tại sao phải gọi Niết Bàn, ta lại là làm sao biết?

"Ta sẽ lưu ý." Dạ hồi đáp.

Mô phỏng ma không hề rời đi, nó lại hỏi: "Trước đây không lâu ngươi có từng thấy một con quỷ ma không?"

"Xin lỗi, ta chưa từng thấy qua." Dạ hồi đáp.

Bên cạnh một con cự lực ma lập tức nói: "Lão đại, chúng ta không phải từng giết chết một con quỷ ma sao? Mùi vị của nó cũng không tệ lắm, bất quá phần lớn đều bị ngươi ăn."

Nó vừa nói còn vừa liếm đầu lưỡi.

Đáng chết!

Dạ phẫn nộ rồi.

Lũ thủ hạ ngu xuẩn này, khiến bọn chúng sát lục thì là một đám hảo thủ, không hỏi mệnh lệnh, nhưng lần sau thời điểm nói dối ngàn vạn không thể đem theo bọn này.

Mô phỏng ma kinh ngạc mở lớn miệng tự bạch tuộc của nó, tám cái xúc tu đồng thời kêu to: "Ngươi thế mà giết chết sứ giả của chủ ma!"

"Ồn muốn chết." Dạ thở dài một hơi.

Hắn chậm rãi đứng dậy: "Giết chết ngươi xong, liền thật sự phải dọn nhà."

Chương 266 : Xâm lấn

Chương 267: Xâm lấn

Cùng kẻ ngu đần giao lưu thống khổ;

Cùng kẻ xảo trá giao lưu nguy hiểm!

Đây là kết luận Dạ có được.

Giao lưu cùng đám ác ma ngu đần kia là một loại thống khổ cự đại, bọn chúng rất khó lý giải mệnh lệnh phức tạp, càng không hiểu được tùy cơ ứng biến.

Ít nhất cũng phải là ác ma tiểu lãnh chúa trở lên, mới hơi hơi có một điểm thiếu niên nhân trí tuệ như vậy.

Nhưng mà cũng phải xem chủng quần.

Có chút ác ma coi như là tấn thăng lên đại lãnh chúa, cấp bậc Vô Cấu, vẫn như cũ là ngu ngốc!

Nhưng đáng tiếc chính là, đám kia không bao gồm Đê Ngữ Sâm Lâm chủ ma.

Vì vậy tại sau khi giết chết con mô phỏng ma này, Dạ không thể không bước lên lộ trình đào vong.

May mắn chính là, sau khi giết chết con mô phỏng ma này, hắn thành công hấp thu năng lực của mô phỏng ma, khiến cho chính mình cũng sở hữu năng lực biến hóa.

Đám ác ma này vẫn đúng là dinh dưỡng cực tốt a.

Giết chết ác ma có thể hoạch được năng lực của đối phương, đây không phải là thiên phú của riêng hắn, mà là hết thảy ác ma đều có, chỉ bất quá tỷ lệ rất thấp.

Tuyệt đại đa số ác ma giết chết hơn vạn cái ác ma cũng chưa chắc có thể thu được.

Thế nhưng Dạ phát hiện, bản thân thật giống không có cái hạn chế này.

Hắn tổng là rất dễ dàng liền có thể thu được thứ bản thân cần, chỉ cần mình muốn.

Không, không phải thu được.

Mà là thức tỉnh.

Cảm giác liền giống như bản thân nguyên bản liền sở hữu những năng lực này.

Nhưng lại có chỗ bất đồng!

Đó là một loại cảm giác kỳ quái, khó mà nói nên lời.

Liền giống như bản thân trước đây, vốn là sở hữu năng lực tương tự, nhưng về mặt bản chất lại có biểu hiện khác nhau một trời một vực.

"Ta kiếp trước nhất định là một người." Đi ở trên mặt đất thương mang, Dạ tự lẩm bẩm.

Nghĩ nghĩ, hắn lại bổ sung một câu: "Một người vẫn tính có chút tiền đồ... Có lẽ là một cái tu sĩ cường đại nào đó."

Bất quá, phải cường đại như thế nào, mới có thể khiến ta lúc là nhân loại bảo trì nhất định ý thức chuyển sinh thành ma?

Chính phản lưỡng giới sai biệt lại rất lớn a.

Phản giới?

Vì sao ta lại cho rằng đây là phản giới?

Ta làm sao biết sai biệt lớn?

Không, ta biết không chỉ những thứ này.

Ta đến cùng vì sao mà sinh ra?

Dạ mê hoặc.

Hắn đột nhiên dừng bước.

Ngửa đầu vọng hướng thương không.

Trong thiên không, lại là một phiến thải sắc lưu quang quét qua.

Gần nhất mấy ngày nay, thải quang xuất hiện càng lúc càng nhiều.

Đáng tiếc Dạ còn chưa quá rõ ràng, quan hệ giữa những ánh sáng rực rỡ này cùng nhân loại, nhưng hắn hiện tại quan chú cũng không phải cái này.

Hắn quan chú chính là sâu trong bóng tối.

Khi thải quang xuất hiện thì, toàn bộ thế giới tựa hồ cũng đang rơi vào trong rung chuyển.

Vô hạn sinh cơ kia, đối với ác ma mà nói, lại như tử vong như bệnh dịch...

Dựa vào cơ hội thiên không thải quang, trong tay Dạ tái xuất hiện đóa hoa kiều diễm ướt át kia.

Nó nụ hoa sắp nở, sinh cơ vô hạn.

Sau một khắc, nó tại trong tay Dạ nở rộ.

Chu vi hết thảy hắc ám cùng mù mịt, cũng vì thế lui bước...

"Thật thú vị, tại sao lực lượng nơi này sau khi tiến vào chính giới, lại trở thành ôn dịch, mà lực lượng của chính giới tại sau khi tiến vào nơi này, cũng sẽ trở thành ôn dịch?" Dạ lẩm bẩm nói.

Hắn đã bắt đầu quen thuộc chuyện bản thân mạc danh mà biết, điều đã biết là không thể truy, điều chưa biết mới có thể truy tìm.

Đáp án!

"Ta là tới tìm kiếm đáp án." Dạ tựa hồ lại đã minh bạch một ít, khóe miệng xuất hiện mỉm cười.

Thải quang biến mất.

Bông hoa nở rộ cũng thuận theo thu hồi.

Dạ lại tiếp tục bước lên bước chân tìm kiếm.

"Giết!"

Trong hô sát thanh lãnh, một mảnh gột rửa chi dương diệu vũ càn khôn.

Theo Trì Vãn Ngưng một bộ vân tụ vũ động, ác ma xung quanh đều bị hủy diệt.

Sừng sững trong thiên không, Trì Vãn Ngưng nhìn đám ác ma bại lui xung quanh, cảm giác càng là trước nay chưa từng có nhẹ nhõm.

"Ác ma khu vực này đã giải quyết xong." Tử Lão bay đến báo cáo.

"Chuẩn bị tịnh hóa đi." Trì Vãn Ngưng nói.

Tử Lão gật gật đầu lui lại.

Sau đó chính là một phiến sinh mệnh chi quang ôn hoà tản ra.

Đi tới chỗ nào, hắc ám lui tán, ma lực tiêu vong.

Chuyện này so với tại chính giới săn giết ác ma, lại là dễ dàng hơn nhiều.

Đúng, ở chỗ này, hết thảy ác ma, còn có những ma khí vẩn đục ô uế kia, đều đang e sợ bọn họ.

Chính đạo chi quang chiếu diệu, nơi chạm tới hôi phi yên diệt.

Chỉ có những ác ma chân chính cường đại mới có thể đối kháng, thế nhưng lần xâm tập này, là công kích hết thảy tu sĩ cường đại toàn bộ chính giới ngưng tụ phát động, chí ít tại sơ kỳ, bọn hắn một đường sướng thông vô trở.

Nhưng Trì Vãn Ngưng biết, thuận lợi chỉ là ban đầu.

Phản giới rất lớn, cùng chính giới ngàn vạn tinh giới bất đồng, phản giới số lượng kỳ thực có hạn, nghe nói chỉ có 999 cái ma giới, hợp xưng Thiên Ma Giới.

Ngô, cùng Thiên Cơ Điện đến là có chút dị khúc đồng công.

Thế nhưng mỗi một cái ma giới đều vô cùng khổng lồ, mà bọn họ lại chỉ có thể công đả từng cái từng cái.

Hiện tại các nơi ma giới hẳn là đã bắt đầu tổng động viên rồi, có lẽ không bao lâu nữa, chân chính chính tà đại chiến liền sẽ triển khai.

Nhưng không biết tại sao, trong lòng Trì Vãn Ngưng tổng có một tia nghi hoặc.

Không phải nói, tiến vào phản giới, sẽ tao ngộ uy hiếp trước nay chưa từng có sao?

Không phải nói, tu sĩ rất khó đề kháng ma khí phản giới xâm thực sao?

Tại sao?

Tại sao bọn họ tiến vào nơi này, lại có thể như kịch độc chi ôn thoả thích tản ra?

Phảng phất bị cảm nhiễm chỉ có bọn chúng, mà không phải bản thân.

Chuyện này cùng cảnh cáo Ninh Dạ thu được lúc trước hoàn toàn bất đồng!

Ninh Dạ...

Hắn cũng đã thất bại.

Không có tiến vào phản giới liền đã thất bại.

Không, còn chưa có!

Trì Vãn Ngưng cấp tốc trấn định tâm thần.

Nàng kiên tín Ninh Dạ còn chưa chết.

Không phải là bởi vì lời nói cuối cùng của Ninh Dạ, mà là một vệt ánh mắt ý vị thâm trường cuối cùng hắn lưu cho mình kia.

Làm thê tử của hắn, Trì Vãn Ngưng lý giải ánh mắt này.

Đó là một loại tự tin, là một loại quyết tuyệt, là một loại không từ bỏ...

Cứ việc từ trong ánh mắt này, Trì Vãn Ngưng còn nhìn thấy không đành lòng, thống khổ cùng do dự, nhưng nàng cũng nhìn thấy kiên định.

Đó là ngàn năm phu thê bao năm qua hình thành hiểu ngầm, khiến Trì Vãn Ngưng kiên tín, nơi nào đó trên thế gian, vẫn y nguyên tồn tại hi vọng.

Là tự mình lừa dối cũng được, là kiên tín không nghi ngờ cũng được, Trì Vãn Ngưng đều sẽ không từ bỏ loại tín nhiệm này.

Dù sao đó là dũng khí để nàng sống tiếp.

Không chỉ nàng như vậy, Công Tôn Điệp, Lâm Lang Thiên, thậm chí còn có những người khác cũng đồng dạng.

Bọn hắn đi theo Ninh Dạ nhiều năm như vậy, tín nhiệm, thậm chí kính ngưỡng xây dựng nên, cũng sẽ không dễ dàng tiêu vong.

Bọn hắn cũng không phải người tín ngưỡng Thiên đạo, bọn hắn chỉ tín ngưỡng Ninh Dạ.

Ninh Dạ, hắn nhất định lưu lại hạt giống hi vọng.

Thế nhưng tất cả những thứ này, chung quy chỉ có thể chôn giấu ở đáy lòng.

Mà hiện tại, bọn hắn cần làm chỉ có chiến đấu.

Mãi đến tận giờ nào đó, khắc nào đó, kỳ tích đến.

Sinh mệnh chi quang tại đại địa vang vọng, đem ma giới tịnh hóa, rất nhanh, khu vực này liền đã biến thành một phiến sinh cơ dạt dào chi vực.

"Tịch Liêu Chi Vực tịnh hóa hoàn thành." Thủ hạ tu sĩ đến báo.

"Đi!" Trì Vãn Ngưng thấp giọng quát một tiếng, các tu sĩ Thiên Tàm đã hướng về phía trước bay đi.

Ma giới nơi đây rất lớn, phân có hơn hai mươi cái ma ngục, mỗi nơi ma ngục đều có Ma Hoàng thủ hộ. May mắn chính là bọn họ đến nhanh, tạm thời đối thủ còn không liên hợp. Bất quá khi bọn họ chạy tới chỗ ma ngục tiếp theo thì, phát hiện ác ma nơi này đại thể đều đã thối lui.

Đám ác ma đã bắt đầu tập kết, từ bỏ ma ngục, thậm chí từ bỏ chỗ ma giới này.

"Những trận sau sẽ không dễ đánh rồi." Thiết Lang thở dài.

"Mặc kệ chứ, trời sập xuống có bên trên đẩy." Tử Lão hừ một tiếng nói: "Thư Vô Ninh nàng không phải trâu bò sao? Liền để nàng đi giải quyết là được."

Chương 267 : Hoa nở hoa tàn (thượng)

Chương 268: Hoa nở hoa tàn (thượng)

Trên mặt đất bao la, Dạ cô độc tiến lên.

Hình thể hắn đã có bất đồng rất lớn cùng lúc trước.

Song giác dữ tợn chính đang co rút lại, lợi trảo cũng dần dần thu hồi, hình tượng đang trở nên càng lúc càng ôn thuần.

Nhưng điều này không có nghĩa là hắn chính đang biến thành người.

Trên thực tế, Dạ cảm giác mình chính tại một loại kỳ quái trạng thái.

Liền giống như thân thể hắn cùng linh hồn hắn đi hướng hai con đường tuyệt nhiên trái ngược.

Phương diện linh hồn, có vô số đạo tắc quang hoa, ngưng tụ thành nhân chi hình tượng, mênh mông, thần bí, không thấy rõ khuôn mặt, như ở chân trời, lại gần ngay trước mắt.

Nhục thân là ma, lực lượng ngưng tụ, ma văn sơ hiển, vi quang ảm đạm, nhưng lại vững chắc cực kỳ.

Về cảm giác là không phối hợp, bất kiêm dung như vậy.

Song phương đang lẫn nhau lôi kéo, lẫn nhau ảnh hưởng.

Linh hồn cường đại mà xa xôi, nhục thân nhỏ yếu nhưng gần trong gang tấc.

Liền phảng phất có một cái tu sĩ cường đại nào đó muốn đoạt xá bản thân, thế nhưng bởi vì quan hệ thiên thời địa lợi, tuy rằng chỉ là một cái ác ma tân sinh nhỏ yếu, lại cũng không cách nào đoạt xá thành công.

Nội tâm là hoan nghênh loại đoạt xá này.

Một cái danh từ vang lên: Trở về.

Thế nhưng trong ý thức còn có một cái thanh âm lại đang nhắc nhở bản thân: Không thể trở về!

Đây là thanh âm từ đâu đến?

Không, hoặc là nói cảm giác từ đâu đến?

Dạ không hiểu.

Nhưng hiện tại vấn đề là, bản thân nên làm thế nào?

Muốn truy tìm đáp án, thế nhưng con đường nào mới là chính xác?

Thành nhân?

Thành ma?

Hay là...

Dạ ngưỡng vọng thương không, nhất thời không tìm được đáp án.

Hắn đang tự bàng hoàng,

Lại nhìn thấy nơi xa một cái gia hỏa hắc khôi cự kiếm toàn thân lượn lờ hắc sắc hỏa diễm đi tới.

Đây là...

Dạ cẩn thận nghĩ một hồi, nhưng không nghĩ ra lai lịch của đối phương.

Thật thú vị, ta đối với Nhân giới rất quen thuộc, nhưng đối với ma giới, lại không quen thuộc như vậy.

Lúc này cái gia hỏa hắc khôi đại kiếm như vũ sư kia đã đi tới, nó đứng lại tại trước người Dạ, phát ra thanh âm khó nghe như kim thiết ma sát: "Nơi này là U Hàn Cổ Bảo lãnh địa, không phải ngươi có thể tới. Rời khỏi nơi này!"

Dạ nhìn nhìn nó, hỏi: "Ngươi là ma gì?"

"Không liên quan tới ngươi!" Con ác ma khôi giáp kia đã giơ lên đại kiếm.

Xem điệu này sắp chặt xuống rồi.

"Vậy cũng tốt." Dạ tự lẩm bẩm một câu: "Giết ngươi, dĩ nhiên là có đáp án."

Đại kiếm ‘Xoát’ một tiếng phách xuống, dấy lên một phiến huyền sắc quang hoa.

Dạ nhưng chỉ là chậm rãi giơ tay.

Dùng tay đi bắt cái đại kiếm kia.

Đại kiếm rơi vào trên tay Dạ, phốc!

Bàn tay của hắn bị cắt ra.

Dạ cũng không có để ý, phảng phất như thủ trảo này không phải là của mình vậy, chỉ là nhìn cự kiếm khảm ở trong tay, nói: "Ám Huyết Kiếm Ma, do Nhận Cốt Ma tấn thăng mà tới. Cũng coi như là cái... Vạn Pháp cảnh, à không, tiểu lãnh chúa."

Phốc!

Cự kiếm tiếp tục bổ tới, bổ ra cánh tay của hắn, trực tiếp chém tới nơi bả vai.

"Có chút đau." Dạ tiếp tục nỉ non.

Sâu trong linh hồn, cái nguyên thần vĩ đại như diệu dương kia phát ra thét gào, phảng phất đang vì tao ngộ của Dạ mà sốt ruột.

Để ta đi vào! Ta có thể giúp ngươi nhẹ nhõm bóp chết cái gia hỏa này!

Phảng phất viễn cổ hô hoán vang lên tại đáy lòng.

Thế nhưng Dạ lại lắc lắc đầu: "Không, đây là con đường ta muốn đi."

Cự kiếm lại phách, từ vai chém tới ngực hắn, Ám Huyết Kiếm Ma toàn thân bốc lên ma khí: "Trở thành lương thực của ta đi!"

Dạ nhưng chỉ là mờ mịt nhìn đối phương: "Lương thực? Đúng, ngươi là lương thực của ta."

Theo lời nói này, liền thấy cự kiếm kia "răng rắc" một tiếng, đột nhiên phân giải, giống như bị cái gì đó tan rã vậy, từng điểm từng điểm tràn vào trong thân thể Dạ.

Ám Huyết Kiếm Ma ngạc nhiên, hắn muốn thu kiếm, lại phát hiện bản thân đã không thu về được.

Một cỗ lực lượng kỳ lạ hấp dẫn lấy, phảng phất một cái vòng xoáy.

Tại vết thương bị nó bổ ra kia hình thành nên một cái hắc động nho nhỏ.

"Vô Cực chi đạo!" Dạ nói.

Sau một khắc, Ám Huyết Kiếm Ma kêu thảm một tiếng, toàn bộ thân thể hóa thành một mảnh ma diễm, ‘Oanh’ một tiếng tràn vào thể nội Dạ, không còn thấy tăm hơi.

Dạ khí thế cũng hơi hơi tăng trưởng mấy phần.

Cúi đầu nhìn nhìn bản thân, thương thế không còn, chỉ là ma văn tạo thành ma khu kia, lại tăng thêm vài đạo.

"Không!" Đồng thời phát ra hò hét còn có cái nguyên thần mờ mịt kia.

"Vậy mới đúng chứ!" Còn có một thanh âm trong vô hình khác kia.

Phảng phất linh hồn tại thời khắc này chia làm hai nửa, như thiên sứ, như ác ma, lẫn nhau giằng co, lẫn nhau mâu thuẫn.

Nhưng mà Dạ cũng không biết ai là thiên sứ, ai là ác ma.

Theo lý, ta hẳn là nên tin tưởng bản thân kiếp trước chi linh mới đúng chứ? Dạ nghĩ.

Nhưng ta hiện tại là ma!

Ma, không đi chính đạo!

Hắn hơi hơi mỉm cười, lộ ra đầy miệng răng nanh.

Sau đó hắn hướng về phía cái U Hàn Cổ Bảo kia.

Cổ bảo liền tại phía trước.

Như từ hàn băng đúc ra, tại trong dung nham hoang mạc chi địa này, hình thành một phiến băng tuyết chi vực.

Hiếm thấy khó được.

Bước chân đạp ở trên mặt đất băng kết, phát ra tiếng vang răng rắc.

Khi hắn đi tới cổ bảo thì, trong cổ bảo đã xông ra một đám lớn ác ma.

Đứng đầu, là một cái Sương Ma thiết thanh sắc, có một cái dị dạng cự thủ.

Nó chính là lãnh chúa của chỗ này.

Đầu của sương ma thật giống như tác phẩm của tân thủ băng điêu sư, tố công đơn giản mà thô ráp, con mắt, cái tai, còn có các bộ phận khác, chỉ cần là thành đôi thành cặp, cơ bản đều là sai vị, hoặc là cơ biến.

Điều này khiến cho nó xem ra có chút hoạt kê.

Con Sương Ma lãnh chúa này nhìn Dạ, nó cảm thụ được một tia uy hiếp.

Nhưng nó cũng không có sợ hãi, trái lại phát ra một tia cười gằn: "Ngươi không tệ, ta sẽ giết ngươi, hoặc là bị ngươi giết chết."

Nói xong liền huy động đại thủ, khiến hết thảy ác ma lùi lại, bản thân thì đứng ra: "Đây sẽ là một hồi công bằng so đấu."

Điều này khiến cho Dạ có chút hiếu kỳ: "Ta cho rằng ngươi hẳn có thể cảm giác được, ngươi không phải là đối thủ của ta."

"Vậy thì có quan hệ gì? Ma chi thế giới, tử vong mới là chính đồ!" Sương Ma ngạo nghễ hồi đáp.

Tử vong mới là chính đồ?

Dạ nghiền ngẫm lời này, sau đó hắn nói: "Có lẽ đi. Chúng ta đều là vô sinh chi ma, thiên tứ chi mệnh, sinh phi vĩnh hằng, tử là chính đạo. Nhưng nếu đã như vậy, tại sao càng là trí tuệ ác ma, lại càng sẽ sợ chết đây?"

Sương Ma không nghĩ tới hắn lại nói như vậy.

Nó tức giận nói: "Còn không phải là bởi vì những phản giới đó xâm thực! Bọn chúng khiến chúng ta sợ hãi cái chết, khiến chúng ta quên bản chất. Thứ tân sinh ngu ngốc nhà ngươi, tử vong không hề đáng sợ, sinh mệnh chỉ là khách qua đường! Trở về chính đạo, không tịch cùng hư vô mới là duy nhất chi vĩnh hằng! Đến đây đi!"

Hắn nói liền xông lên, giương tay, băng sương nổi lên.

Tùy ý băng sương bao trùm tự thân, Dạ tại thời khắc đó hóa thành tượng băng.

Thấy hắn hoàn toàn không phản kháng, Sương Ma đắc ý cười to: "Xem ra điểm cuối của ta còn chưa tới! Chết đi!"

Hướng tới tượng băng Dạ nhất quyền Oanh xuất.

Tạp!

Cơ biến trọng quyền đánh vào trên tượng băng, tượng băng chưa toái, chỉ là băng tiết lại bắt đầu tịch quyển, đem cánh tay Sương Ma lãnh chúa đóng băng lại.

Sương Ma hơi hơi kinh ngạc.

Khuôn mặt của tượng băng sương giá tan rã, xuất hiện khuôn mặt Dạ.

Hắn nói: "Ngươi nói tử vong mới là chính đạo, nhưng lại cố gắng đạt tới thắng lợi, ngươi không cảm thấy điều này rất mâu thuẫn sao?"

"Đó chính là bản chất sự tồn tại của chúng ta!" Sương Ma gầm thét lên lại lần nữa kích dương băng tuyết, bao trùm mà ra.

"Thật sao? Có lẽ ngươi là đúng, ta nghĩ ta tìm tới một chút đáp án." Dạ mỉm cười.

Đầy trời băng sương khởi, Dạ nhưng chỉ là đang cười.

Một đóa hoa lặng yên trán phóng.

Hoa khởi, hoa lạc.

Vạn vật thịnh huy.

Sương ma yên diệt.

Chân trời không có thất thải lưu quang, thế nhưng lần này hoa khởi, lại không làm kinh động bất kỳ đại ma.

Sau khi thế giới băng sương hoá sinh tự nhiên, vạn hoa phồn mậu, nhưng vẫn ở một khắc tiếp theo, tại dưới một tiếng thở dài của Dạ, lặng yên biến mất.

Chương 268 : Hoa nở hoa tàn (hạ)

Chương 269: Hoa nở hoa tàn (hạ)

Bắt đầu từ hôm nay, Dạ liền không ngừng du tẩu trên mảnh lãnh thổ Ma Uyên thế giới này.

Hắn đi ra Ám Ma lãnh địa, trải qua U Hàn Cổ Bảo, Bạch Nhận Sa Than, Vong Hồn Cốc Địa, Hắc Thủy Chi Lâm, mãi đến tận đi tới phụ cận một mảnh đầm lầy cự đại.

Đầm lầy là một mảnh tử hồng sắc, đó là màu sắc của máu tươi cùng bùn đất hỗn nhiễm.

Vong Huyết Chi Trạch.

Tại ma giới, ngươi rất khó nhìn thấy màu đỏ của máu tươi.

Thế nhưng mảnh Vong Huyết Chi Trạch này, hết thảy huyết dịch đều là màu đỏ.

Tinh hồng chi huyết.

Khi Dạ đi tới nơi này thì, mảnh tinh hồng chi huyết pha tạp vào lượng lớn bùn nhão này, hình thành một cái to lớn bùn nhão ma.

Đây chính là đại lãnh chúa của Vong Huyết Chi Trạch.

Đây là tồn tại tương đương với Vô Cấu cảnh, thực lực rất mạnh, nếu như kháo bản thân bây giờ, Dạ biết không phải là đối thủ.

"Bất quá, giết ngươi, ta liền có thể trở thành Vô Cấu cảnh." Hắn nói.

"Ngươi nói cái gì?" Vong Huyết lãnh chúa hơi nghi hoặc một chút: "Trẻ tuổi ác ma, ta chưa từng thấy ngươi. Nhưng ta không phải tồn tại ngươi có thể khiêu chiến, rời khỏi nơi này, ngươi còn có tiền đồ tốt đẹp."

Vậy là Dạ nói: "Tại sao ngươi không cho là tử vong mới là chính đạo?"

Vong Huyết lãnh chúa ha ha cười rộ lên: "Tử vong? Chính đạo? Không, trẻ tuổi ác ma, ngươi căn bản không hiểu. Ngươi quá trẻ tuổi, vì vậy ngươi có chí hướng thật xa. Nhưng chỉ có chân chính trải qua, ngươi mới sẽ hiểu. Những theo đuổi xa xôi kia, không có ý nghĩa. Đó không phải loại tồn tại như chúng ta có thể mong ngóng."

"Hóa ra là như vậy sao. Ngươi là thuộc về loại biết đủ thủ thành... Cam nguyện bình phàm." Dạ nói.

Vong Huyết lãnh chúa phẫn nộ rồi: "Ngươi đang nhục nhã ta?"

Dạ nhưng nhẹ nhàng lắc đầu: "Không, ta chỉ là đang lý giải ý nghĩa của tử vong. Như vậy, ta có thể nghĩ thế này không, có lẽ tử vong là chính đạo của thế gian này, nhưng không phải tùy tiện ra sao tử vong đều có ý nghĩa."

Vong Huyết lãnh chúa ngạc nhiên.

Nó lắc đầu: "Tại sao ngươi muốn theo đuổi những đáp án này như thế? Nó quá mờ mịt."

"Bởi vì đó chính là ý nghĩa sự tồn tại của ta." Dạ hồi đáp: "Sống cùng chết, trắng cùng đen, thiện cùng ác, chính cùng phản... Tất cả nếu đã tồn tại, liền tất có nguyên do. Đây chính là cân bằng!"

Nói Dạ ngửa đầu nhìn trời.

Trong thiên không, lại là một phiến lưu quang quét qua.

Đó là lực lượng của sinh, mang đến lại là tử vong.

Đối diện loại tử vong này, phản ứng của đám ác ma lại là phẫn nộ cùng điên cuồng!

Vong Huyết lãnh chúa phẫn nộ rồi: "Ngươi không xứng!"

Vô tận máu tươi hướng về Dạ cuốn tới.

"Có xứng hay không, cũng phải tiếp tục đi mới biết." Dạ nhẹ giọng nói, một đóa hoa lần nữa trán phóng.

Khi sinh cơ này xuất hiện thì, Vong Huyết lãnh chúa run rẩy: "Không! Đây không phải là thời điểm ta nên tuyệt diệt!"

"Ngươi từ bỏ con đường đi tới tận cùng, cần gì phải lưu ý đâu là điểm cuối của ngươi?" Dạ thuận miệng nói, nhẹ nhàng một chỉ.

Hoa nở.

Năng lượng sinh mệnh khổng lồ của Vong Huyết lãnh chúa tràn vào bên trong đóa hoa.

Hoa thu.

Tiến vào thân thể Ninh Dạ.

Hoa tàn.

Lượng lớn ma lực phản hồi, ma khu của Dạ lại lần nữa ma văn tăng vọt.

Thân thể hắn chưa có biến hóa, chỉ là lực lượng nhưng càng thêm ngưng tụ.

Nhưng Dạ nhưng không để ý.

Hắn không để ý lực lượng, chỉ để ý những ma văn kia.

Bọn chúng tại bên trong thân thể dũng động, như hắc sắc trường hà chảy xuôi, mà nơi nguyên thần, lại là một mảnh bạch sắc trường hà vô tận dũng động.

Trắng cùng đen, hình thành nên sự đối lập rõ ràng.

Chỉ là so với cái bạch sắc cự hà kia, hắc hà này vẫn là yếu nhược như vậy.

Nguyên thần lại lần nữa phát ra gào thét: "Không! Đừng để cho ma lực khống chế ngươi!"

Một thanh âm khác cũng đang thấp giọng hô hoán: "Dọc theo con đường này, đi tới cuối đường!"

"Cuối đường!" Dạ lẩm bẩm: "Cuối đường... Đúng, hẳn là phải đi tới cuối đường. Chứng đạo tại thần, chứng đạo tại cốt."

Khi hắn nói ra câu nói này thì, những ma văn kia liền sâu sắc điêu khắc tại trên mỗi một tấc xương cốt của hắn, hình thành nên hoa văn tươi đẹp mà quỷ dị.

Ninh Dạ buông tay.

Đóa hoa tái hiện.

Chỉ là lần này, hồng hoa đã biến thành hoa màu đen.

Ma chi hoa.

Tiện tay ném ra, ma hoa kia phi nhập thượng không Vong Huyết Chiểu Trạch, dưới ma khí dâng trào, toàn bộ Vong Huyết đầm lầy liền dấy lên thao thiên cự lãng, hóa thành một phiến ma hoa chi hải.

Một đóa hoa sen màu đen cự đại từ trong biển hoa thăng khởi, tiếp lấy là càng nhiều hắc liên.

Trong mỗi một đóa hắc liên, đều thai nghén một cái ác ma nho nhỏ.

Đây là phương thức đản sinh không kém gì phương thức ma giới sẵn có, lại tại thời khắc này đã xuất hiện.

Bọn chúng đang ngủ say, nhưng rất nhanh liền tỉnh lại.

Bất quá cùng những ác ma từ bên trong trứng nhảy ra kia bất đồng, bọn chúng cũng không có chém giết lẫn nhau, mà là liền yên tĩnh như vậy ngồi.

Sau đó, bọn chúng bắt đầu lặng yên biến hóa.

Có một ít ác ma mạc danh tiêu tán, biến thành tồn tại như hạt giống hoa, theo gió tản đi, còn có một chút thì hóa thành ma hoa mới, cắm rễ dưới đất.

Càng có một ít ma hoa, diễn hóa ra hình thái sinh mệnh mới.

Trong biển hoa, một ít ong bướm bắt đầu khởi vũ, phân phân dương dương.

Sinh mệnh diễn hóa tại thời khắc này xuất hiện hình thức nhảy vọt, từ thực vật đến động vật, chỉ là trong một năm.

"Đáng tiếc, các ngươi hiện tại vẫn chưa thể tồn tại lâu dài." Dạ nói.

Vậy là theo hắn lên tiếng, hết thảy ma hoa cùng ong bướm đồng thời kêu gào chém giết lẫn nhau.

Ma hoa mở ra đĩa tuyến, như miệng lớn khủng bố, rễ cây quấn quanh, giống như xúc tu, ong bướm phóng ra kịch độc yên vụ, những tiểu ác ma còn chưa có biến hóa kia thì dùng lợi trảo xé toạc...

Ma giới thông thường sát lục lại lần nữa triển khai.

Bọn chúng giết chóc lẫn nhau, thôn phệ lẫn nhau, rất nhanh liền tiêu vong hầu như không còn.

Đại địa biến thành một phiến tàn hoa bại liễu, ong bướm tiêu vong, ma chủng không còn.

Chỉ lưu lại một con ma bọ ngựa.

Nó là kẻ thắng cuối cùng, đại khái chỉ có kích cỡ một chưởng, thế nhưng toàn thân nhưng oanh nhiễu ma khí dày đặc.

Một con ma vật cấp bậc Vô Cấu.

Dạ vẫy tay một cái, con ma lang này bay đến trên vai hắn.

Dạ hướng tới ma lang điểm ra một chỉ, nói: "Đi đi, làm ngươi chuyện nên làm. Đi thôn phệ, đi trưởng thành, đi dung hợp, đi thử nghiệm tất cả khả năng."

Vậy là ma lang kia đập cánh bay lên, vòng quanh Dạ bay lượn một vòng, sau đó rời đi.

Nhìn theo ma lang rời khỏi, Dạ cười cười.

Hắn nói: "Mọi thứ nơi này, cuối cùng rồi sẽ tái hiện."

Nói hắn lại lần nữa rời khỏi.

Hiện tại hắn muốn đi tìm kiếm mục tiêu càng cường đại.

Trong lòng mơ hồ có loại cảm giác, chính là thời gian của hắn cũng không phải rất nhiều.

Hắc Ma Cổ Bảo.

Đây là một toà cổ bảo tọa lạc tại trên Hắc Tử Bình Nguyên, toàn thân nó màu đen, mờ mờ ảo ảo.

Nếu như ngươi thân tại trong cổ bảo, ngươi sẽ phát hiện, cổ bảo phảng phất căn bản không tồn tại. Không có kiến trúc, không có bất kỳ vật chất chân thực, chỉ có cái hắc sắc hư ảnh mờ mịt kia.

Điều này khiến cho nó xem ra lại như là một cái hình chiếu nào đó.

Nhưng nó không phải hình chiếu.

Hắc sắc chính là tài liệu của nó, ma khí chính là chống đỡ của nó, vô số oan hồn chính là đồ án của nó, mà cái màu đen vặn vẹo chi vật đoan tọa tại phía trên chính giữa cổ bảo kia, chính là chân linh của toà cổ bảo này.

Hắc Ma.

Nó lại như một đoàn oán linh vĩnh cửu bất tán, vĩnh viễn tại trong trạng thái vặn vẹo, thỉnh thoảng liền phóng thích ra thê lệ kêu rên.

Khi kêu rên xuất hiện thì, nói rõ Hắc Ma tâm tình cũng không tệ lắm.

Thế nhưng hiện tại, kêu rên biến mất rồi.

Hắc sắc u vụ ngưng hiện, hóa thành một trương trắng bệch mặt.

Mặt to trắng bệch này chỉ có một cái con mắt, thông thể xích hắc.

Sau đó là mờ mịt chi thanh truyền đến: "Vong Huyết Chi Trạch xảy ra chuyện rồi, có đại sự phát sinh ở nơi đó. Thiết Liệt, tới đó thử xem!"

Theo lời nói này, bên ngoài cổ bảo, trên một phiến tro tàn chiến trường, vô số binh khí vỡ vụn răng rắc răng rắc uốn éo lên, tự phát tổ hợp, hình thành nên một tôn giáp trụ như đồng nát sắt vụn.

Trong giáp trụ trống vắng vô vật.

Giáp trụ màu đen sẫm này hướng về phương hướng Vong Huyết Chi Trạch rời đi, chỗ nó đi qua, vạn vật thành tro.

Chương 269 : Trưởng thành (thượng)

Chương 270: Trưởng thành (thượng)

Ma giới vô tuế nguyệt.

Tâm trung hữu niên hoa.

(‘Tuế nguyệt’và ‘niên hoa’ đều là năm tháng)

Phạt ma chi chiến một khi bắt đầu, chính là vô tận chiến đấu.

Trì Vãn Ngưng không biết đã chiến bao lâu, giết bao nhiêu, không có bất kỳ dấu hiệu nhập ma, ngược lại là một đường đánh đâu thắng đó, ma giả toàn bộ tan tác.

Ác ma không sợ tử vong, bọn chúng tổng là chen chúc mà đến, thành đàn chịu chết.

Nhưng ác ma lại phảng phất là giết không hết, giết xong một đợt lại tới một đợt.

May mắn chính là, tịnh hóa có thể hữu hiệu giải quyết tất cả những thứ này.

Mỗi khi một chỗ ma giới bị tịnh hóa, phiến thổ địa đó liền sẽ không sinh ra bất kỳ ma vật nào nữa.

Trì Vãn Ngưng không có nhập ma, chỉ là cảm thụ được nội tâm mất cảm giác.

Nàng thậm chí bắt đầu hoài nghi lên, mục đích bản thân đi tới.

Chúng ta đến cùng vì cái gì mà đến?

Phụng thiên ý?

Thế nhưng thiên ý lại vì sao phải vậy?

Có quá nhiều đáp án nghĩ không ra, quấy nhiễu cũng liền không ngừng sinh sôi.

Hôm nay, lại là một trận đại chiến kết thúc.

Trì Vãn Ngưng đứng ở mảnh máu tanh khoáng dã thiên không kia, phóng tầm mắt tới vô tận ma thi.

Dưới thánh huy dập dờn, hết thảy ma thi toàn bộ tan vỡ, một khối tịnh hóa chi địa mới chính đang xuất hiện.

"Lâm Lang, chúng ta đi vào đến hiện tại, có ba năm chứ?" Trì Vãn Ngưng du nhiên hỏi.

Lâm Lang Thiên phiêu nhiên mà tới: "Không kém bao nhiêu đâu. Ma giới không nhật nguyệt, khó phân biệt thời gian lưu ngân, duy kháo tâm biện."

"Nhưng tâm này, lại không hẳn có thể biện được rõ sở." Trì Vãn Ngưng nhẹ giọng tự nói.

"Ngươi còn đang suy nghĩ phu quân?" Lâm Lang Thiên hỏi, nàng có thể hiểu được Trì Vãn Ngưng, bởi vì chính nàng cũng vậy.

"Không biết tại sao, ta luôn cảm thấy phu quân còn tại thế." Trì Vãn Ngưng khẽ cười: "Hắn không phải người dễ dàng từ bỏ như vậy."

Lâm Lang Thiên suy tư một chút, nói: "Gần nhất khoảng thời gian này, ta thật giống gặp phải một chuyện kỳ quái."

"Có phải là thường xuyên cảm thấy có người tại bên tai ngươi nói nhỏ?" Trì Vãn Ngưng nói.

Lâm Lang Thiên kinh ngạc: "Ngươi..."

Trì Vãn Ngưng khẽ cười: "Tất cả cảm giác, đều không phải vô do. Điệp Nhi cũng là như vậy... Nhưng chỉ có ba người chúng ta."

Trong mắt Lâm Lang Thiên hiện ra kỳ dị quang thải.

Nàng tự nhiên minh bạch ý tứ lời này: "Nhưng mà... Nhưng mà ta nghe không rõ lời nói kia chính là cái gì."

Trì Vãn Ngưng liền thở dài: "Ta cũng nghe không rõ lắm... Giống như trong mộng nói mớ, sau khi tỉnh lại, hoàn toàn vô tri."

"Vậy cũng nên làm gì?" Lâm Lang Thiên hỏi.

Trì Vãn Ngưng mỉm cười: "Ban đầu chỉ có cảm giác, bây giờ đã có âm thanh. Theo con đường hiện tại đi tiếp, như lộ là đúng... Vậy thì sớm muộn có thể nghe rõ."

Con đường hiện tại?

Lâm Lang Thiên mờ mịt: "Con đường hiện tại, là đường của Thư Vô Ninh."

"Ai biết được đây." Trì Vãn Ngưng hồi đáp: "Có chút lộ, không đi tới cuối đường, liền nói không rõ kết quả."

"A!"

Dạ bỗng nhiên ngồi dậy.

Hắn ôm đầu, vọng hướng thiên không.

Một phiến lưu quang dật thải lại lần nữa lóe qua.

Trong lòng nổi lên lại là hình tượng mờ mờ ảo ảo của vài tên nữ tử.

Cái hình tượng kia, uyển ước như mộng, mỹ hảo như thơ, thế nhưng mang cho tâm linh Dạ, lại là cự đại sợ hãi.

Dạ không hiểu.

Tại sao bản thân lại sợ hãi.

"Có vấn đề." Hắn tự lẩm bẩm.

Dạ cảm giác được vấn đề, nhưng hắn không biết vấn đề nằm ở đâu.

Nhưng cái thanh âm mơ hồ trong nội tâm kia đang nói với mình, hắn nhất định phải làm chút biến hóa.

Nhưng biến hóa là cái gì?

Nên làm sao biến?

Hắn không hiểu.

Nhất định có cái gì chỉ dẫn bản thân.

Nhất định có sự vật gì đó chỉ rõ phương hướng!

Hắn mờ mịt nhìn quanh, sau đó hắn nhìn thấy một bộ giáp trụ hướng bản thân đi tới.

Đó là...

Dạ gãi gãi đầu.

Hắn không biết đối thủ là cái gì, chỉ có thể cảm giác được đối phương rất cường đại.

Không có ý nghĩa cường đại!

Dạ nghĩ.

Giáp trụ đã đến gần, đứng lại tại trước người Dạ, sau đó chậm rãi giơ lên kiếm trong tay.

Đó là một thanh kỳ trường cự kiếm do vô số phá nát đoạn kiếm liên kết mà thành, đại khái là bởi vì ghép lại quá mức làm ẩu duyên cớ, khiến cho thân kiếm khắp nơi dữ tợn, nói là kiếm, xem ra càng giống một cái lang nha bổng từ đầu tới đuôi đến là gai nhọn.

Chân chính đáng lưu ý, không phải kiếm, là lực lượng ngưng cố tất cả những thứ này.

"Ma đạo..." Dạ lẩm bẩm.

Đại kiếm lạc hạ.

Dạ giơ tay, lang nha đại kiếm lạc trên tay hắn, huyết nhục kích dương, càng là nháy mắt phá vỡ tất cả, chỉ xuất hiện một cái bạch cốt âm u chi thủ.

Dạ nhìn bạch cốt chi thủ của chính mình, ma văn lóng lánh, hắn lắc lắc đầu: "Lực lượng hủy diệt."

Oanh!

Đại kiếm lại phách.

Bạch cốt thủ chỉ khẽ hất mà lên, vô số đốt xương thúc sinh mà ra, leo lên tại trên lang nha cự kiếm, thế mà liên kết lại.

Giáp trụ cúi "đầu" xuống, xem như là liếc mắt nhìn trạng huống này.

Nó không hiểu đã phát sinh cái gì, nhưng cũng không để ý, chỉ là sau một khắc, trong giáp trụ phần phật phần phật bay ra vô số mảnh vỡ.

Kim thiết chi minh vang vọng.

"Kim hành chi đạo, rất thô thiển đây." Dạ tiếp tục tự nói: "Ngươi không phải Ác Sát, ngươi còn chưa tấn thăng đến bước kia."

Trong lúc hắn nói chuyện, những thiết phiến kia đã hoàn toàn đâm vào thân thể hắn, hắc sắc huyết dịch chảy xuôi mà ra.

Dạ đã nói: "Chứng đạo tại cốt!"

Liền thấy những mảnh vỡ kia ‘Rắc’ một tiếng toàn bộ vỡ vụn, trong khoảnh khắc hóa thành vô số ma văn, ánh vào bên trên xương cốt bị chém hoàn toàn lộ ra của Dạ.

"Hết thảy địch nhân, đều chỉ là cơ thạch cho ngươi trưởng thành." Dạ vung tay lên, giáp trụ kia liền ầm ầm nổ tung, phảng phất một cái tiểu không gian bị nổ tung, vô số kim loại phi dũng, nhưng vẫn toàn bộ hóa thành Kim hành ma văn, ánh vào thể nội Dạ.

Giáp trụ kia không còn lực lượng chống đỡ nữa, lung lay muốn sụp.

"Còn chưa đủ!" Dạ song mục nhất trừng.

Hắn vốn định trực tiếp kích sát, nhưng một khắc đó, trong lòng đột nhiên có cảm giác.

Phảng phất một cái tồn tại nào đó đang nhắc nhở mình.

Ngay tại trước khi chính thức kích sát, Dạ làm một chuyện.

Nhất chỉ lạc hạ, một phiến huyễn tượng tự sinh.

Hắc Ma Cổ Bảo bỗng dưng phù hiện.

Sau một khắc, giáp trụ triệt để yên diệt, không còn gì sót lại.

Dạ đã sáng tỏ: "Hóa ra là Hắc Tử Bình Nguyên chi chủ. Nó khiến ngươi đến tra nơi đây, ngươi liền trực tiếp giết? Quả nhiên phương thức xử sự của ác ma tới nay đều là đơn giản như vậy. Như vậy cũng tốt..."

Dạ cười nhẹ một tiếng, hướng về phía Hắc Ma Cổ Bảo mà đi.

Chính giới ước một ngày, Dạ đã đi đến Hắc Ma Cổ Bảo, trực tiếp xuất hiện tại trong cổ bảo.

Nhìn hắc sắc vặn vẹo chi vật kia, Dạ nói: "Là ngươi khiến tên kia đến giết ta?"

Hắc Ma chi thanh ầm ầm: "Chuyện Vong Huyết Chi Trạch, cùng ngươi có quan hệ?"

Dạ chưa có hồi đáp, chỉ là nói: "Không phải Vong Huyết Chi Trạch, là Hắc Tử Bình Nguyên."

"Hống!" Tiếng gầm thét của Hắc ma vang lên.

Vô biên hắc ám đã bao phủ mà xuống.

"Màu đen... Thật thú vị, hết thảy đều là an bài trước." Dạ mỉm cười.

Hắn xuất thủ, một phiến bạch quang thăng đằng mà ra.

Trắng cùng đen tại thời khắc này giao hòa, luân chuyển đằng không, giao tương huy ánh, càng hình thành nên đồ án hắc bạch lưỡng nghi.

"Làm sao có khả năng?" Hắc ma kia kêu to: "Ngươi không phải ma!"

"Ta chính là ma!" Dạ hồi đáp.

Sau đó hắn nở nụ cười: "Nhân cùng ma khác biệt, có ý nghĩa sao?"

Nhẹ nhàng lắc đầu: "Không, không có ý nghĩa! Người chính là ma, ma chính là người, cuối cùng bất quá là hai mặt chính phản mà thôi. Hắc bạch thái cực viên dung? Không có ý nghĩa!"

Hắn nói điểm ra một chỉ, cái hắc bạch thái cực đồ kia đã ầm ầm vỡ nát.

Nương theo phá nát, Hắc Ma lãnh chúa thê lệ tê khiếu hóa thành khói bụi tiêu tán, mà trong thân thể Dạ, từng vòng từng vòng ma văn lại lần nữa gia tăng.

Nhìn nhìn bản thân, Dạ không hài lòng: "Còn chưa đủ! Xem ra... Chỉ có thể đồ khắp cả ma giới."

Hắn nói phiêu nhiên nhi xuất, chỉ là trên bình nguyên nơi đây, từng đoá từng đoá hắc hành bạch liên lặng yên thăng khởi.

Hoa nở hoa tàn.

Giống như Dạ đã nói, vấn đề không còn là Vong Huyết Chi Trạch, mà là Hắc Tử Bình Nguyên, cũng hướng về toàn bộ Ám Diệt Chi Ngục lan tràn...

Chương 270 : Trưởng thành (hạ)

Chương 271: Trưởng thành (hạ)

Bắt đầu từ hôm nay, Dạ tiến vào mode điên cuồng sát lục.

Hắn một đường đi tới, gặp ma sát ma.

Đem bản tính sát lục của ác ma phát huy đến mức cực trí.

Dạ bắt đầu có chút yêu thích thế giới như vậy.

Bởi vì ở chỗ này sát lục, sẽ không có ai quản ngươi chính xác hay không.

Vô luận có trí tuệ hay không, bản tính của ác ma đều là nghiêng về hủy diệt.

Hủy diệt người khác, hoặc là hủy diệt bản thân.

Nếu như nói nhất định phải có phiền toái gì, đó chính là Dạ kích sát tổng cùng những ác ma khác bất đồng.

Địa phương hắn đến, toàn bộ hoàn cảnh tổng là sẽ xuất hiện một ít biến hóa kỳ quái.

Sinh cơ đang thức tỉnh, lại tiêu vong.

Sinh tử luân hồi diễn hóa, sinh vật tân sinh tầng tầng lớp lớp.

Ma giới vừa không có đạt được tịnh hóa, cũng không hề quay về bổn tướng, mà là hướng về một loại phương hướng càng thêm nói không rõ tả không ra mà đi.

Hỗn độn!

Hư vô!

Ngoài như vậy ra, đại khái chính là Dạ tấn thăng đặc biệt hữu hiệu.

Phổ thông đại ác ma thông qua sát lục chiếm được đề thăng, là không có mấy khả năng trực tiếp chồng chất, hấp thu một cái ác ma đồng thời, càng nhiều chính là trôi đi, là ma văn trở về thiên địa.

Thế nhưng Dạ bất đồng.

Hắn như giết một cái ma, đó chính là đạt được toàn bộ của nó, trừ phi là chính hắn không muốn.

Nếu như đây là đánh quái thăng cấp, như vậy người khác là đánh một trăm quái thăng cấp một lần, về sau còn phải theo cấp bậc gia tăng mà nâng cao số lượng, Dạ lại là đánh mấy cái liền có thể thăng cấp, số lượng cũng là không cần nâng cao, chỉ cần tìm chút đủ cấp bậc đánh đánh là được.

Nếu như nhất định phải nói có hạn chế gì đó, đó chính là Dạ chỉ cảm thấy hứng thú đối với ác ma ma đạo mới mẻ, chưa từng gặp qua, có thứ mà bản thân không sở hữu.

Khi một con ác ma bị hắn thôn phệ, tiêu hóa, hấp thu, lý giải, liền mang ý nghĩa bí mật của con ác ma này hầu như đều đã bị hắn nắm giữ. Lại gặp phải ác ma đồng loại, liền hầu như không có giá trị.

Hắn chỉ cần đạo.

Cho nên đối với Dạ mà nói, giết một trăm ác ma đồng dạng, không bằng giết hai cái ác ma bất đồng.

Điều này khiến Dạ không ngừng khuếch đại khu vực bản thân tiến lên, không ngừng tìm kiếm các loại ma vật mới mẻ.

Vì thế Dạ đi khắp các góc Ẩm Diệt Chi Vực.

Từ xuất sinh đến hiện tại, tính theo thời gian chính giới, hắn là đã có năm năm tả hữu.

Dạ đã du lịch qua tuyệt đại đa số khu vực, cơ bản là hết thảy ác ma tại các khu vực đó đều đã nếm qua.

Sau khi biết từ giai tầng lãnh chúa trở xuống khó mà có thu hoạch gì nữa, Dạ liền đi khiêu chiến vị Ma Hoàng của Ẩm Diệt Chi Vực kia.

Đó cũng là khiêu chiến gian nan nhất Dạ trải qua.

Hắn không có sử dụng hỗn độn chi hoa, mà chỉ là dựa vào tự thân lực lượng chống lại.

Bọn hắn đánh ròng rã ba mươi ngày.

Vị Ma Hoàng này động viên vượt quá mười vạn ác ma đi trùng kích Dạ, thế nhưng Dạ liền như đá ngầm trong sóng biển, mặc cho gió táp mưa sa an nhiên bất động.

Điều này khiến cho vị Ma Hoàng kia cũng đều kinh sợ.

Hắn nói: "Ngươi ta đều là trí tuệ chi ma, không cần thiết sinh tử quyết đấu. Nhân đạo xâm lấn, các Chúa Tể đã hạ đạt lệnh mộ binh, rất nhanh chỗ ma giới này cũng sẽ gia nhập. Chúng ta hẳn là nên liên thủ đối kháng nhân đạo!"

Dạ không hề bị lay động: "Ngươi quá yếu, không có tư cách tham dự chiến tranh như vậy."

Ẩm Diệt Ma Hoàng tức giận nói: "Ngươi biết cái gì? Nhân đạo chính đang bạch hóa giới ta! Đại năng quyết đấu, bộ hạ xâm thực. Chúng ta không cần đi đối kháng cái Vô Ninh Thánh Chủ kia, chúng ta muốn giết chính là những thủ hạ kia của nàng. Thủ hạ của nàng mỗi bạch hóa một phương ma giới, lực lượng của chúng ta liền sẽ suy yếu một phần! Hiện tại Bàn Xà Chúa Tể bọn hắn còn đang cùng Vô Ninh Thánh Chủ, Vô Cực Thánh Chủ bọn hắn đối kháng, không thể rảnh tay tới đối phó. Chính đang cần lực lượng của chúng ta!"

"Vậy thì ngươi lại càng là nên cống hiến bản thân. Ngươi chết rồi, ta sẽ cường đại hơn, một cái đỉnh cấp cường giả, so với mười vạn lâu la càng có ý nghĩa!" Dạ lãnh khốc vô tình nói.

"Hỗn đản!" Ẩm Diệt Ma Hoàng phẫn nộ phát động hết thảy Ẩm Diệt chi lực của hắn, thậm chí ngay cả thủ hạ của hắn đều không bỏ qua. Vô số ác ma kêu rên chết đi, ma văn ngưng tụ tại Ẩm Diệt Ma Hoàng chi thân, khiến thân thể của hắn càng cự đại hơn, như núi non hàng thế.

Cự chưởng hạ trầm, nhất chỉ trạc địa, như thiên trụ chi kích.

"Hoàng cấp! Quả nhiên đều giống nhau a." Dạ lẩm bẩm tự nói.

Bây giờ hết thảy mọi sự vật ở trong mắt hắn, đều là bình thường như vậy, ma khu bàng đại như núi này, đối với hắn mà nói không có một chút cảm giác uy hiếp nào, chỉ cấp cho hắn cảm giác như là một con lợn béo lớn.

Hẳn là có thể ăn được rất no.

Bất quá đáng tiếc, quá nhiều tạp chất.

Không sao.

Dạ tiện tay vung lên: "Cấp bậc của ngươi cao, ta không muốn bại lộ bản thân, cho nên mới để cho ngươi chống cự được đến hiện tại. Nhưng ngươi cũng đã như vậy rồi, nếu ta không để cho ngươi chết chịu phục một chút, đến có vẻ ta hẹp hòi."

Trong khi nói, Ẩm Diệt Ma Hoàng phát hiện ma khu của bản thân bỗng nhiên chấn động, trong thân thể liền giống như có thứ gì đó đang sinh trưởng.

Đó là hạt giống.

Một viên hạt giống nho nhỏ, tại trong thân thể của hắn nhanh chóng nảy mầm.

Điên cuồng mà tham lam thôn phệ hết thảy lực lượng của hắn.

"Không, không!" Hắn điên cuồng hô to.

"Ma giả, hướng tử mà sinh, cần gì sợ hãi cái chết. Sở hữu trí tuệ, hiểu được sợ chết, có lẽ chính là bất hạnh lớn nhất của ác ma. Đến thời điểm phản bản quy nguyên rồi." Dạ nói nhấc tay một cái, một đóa hoa tươi tại ngực Ảm Diệt Ma Hoàng trán phóng.

Ảm Diệt Ma Hoàng ngơ ngác nhìn ngực bản thân.

Hắn cảm thụ được.

Ma lực trôi qua, sinh cơ trôi đi.

Hết thảy đều đang trôi đi, chỉ có vô tận ma văn kia hướng về thân thể Dạ tuôn tới.

Hắn giật mình nhìn Dạ: "Ngươi không phải Hoàng cấp, ngươi đến cùng là cái gì?"

Hắn vô pháp lý giải, Dạ chỉ là một cái ác ma lãnh chúa phổ thông, tại sao lại có thể giết chết hắn?

"Hoàng cấp?" Dạ nghĩ nghĩ, lắc đầu cười nói: "Ta không ở trong phân chia cảnh giới của các ngươi."

Ảm Diệt giật mình há to miệng, lại một đóa hoa từ trong miệng hắn xuất hiện: "Nhân đạo..."

"Không phải..."

"Ma đạo..."

"Cũng không phải."

Cái gì cũng không phải.

Trong khoảnh khắc đó, Ảm Diệt tựa hồ đã minh bạch gì đó.

Hắn lại cười: "Ta biết rồi... Không phải người, không phải ma, ngươi là... Hỗn độn!"

"Lần này ngươi nói đúng." Dạ nhướng mày: "Vậy là, ngươi biết hỗn độn?"

Thân thể Ẩm Diệt Ma Hoàng nhanh chóng khô héo, nhưng mặt hắn lại xuất hiện nụ cười.

Hắn nói: "Hỗn độn tái hiện... Ta sắp quay về bản nguyên..."

Theo hắn lên tiếng, Ẩm Diệt Ma Hoàng biến mất vô tung.

Một đạo ám quang xuất hiện, Dạ biết, đó là ma văn tinh túy của Ẩm Diệt.

Liền tại trong khoảnh khắc hắn muốn bắt giữ nó, trong lòng bỗng nhiên khẽ động.

Lại như là một cái thanh âm nào đó đang nhắc nhở bản thân: Để nó đi!

Dạ ánh mắt hơi lạnh lẽo, đột nhiên hướng tới cái ám quang kia một chỉ, một điểm ấn ký rơi vào trên ám quang.

Sau một khắc, ám quang ầm ầm tiêu tán, biến mất vô tung.

Liền như thế mất đi rồi.

Liền ngay cả ấn ký của Dạ cũng thuận theo tiêu vong.

Xem ra, bản thân thật giống như làm không công, uổng phí hết cái gì đó.

Điều này khiến cho Dạ đại cau mày.

Nhưng vào lúc này, trong lòng một điểm quang huy nhưng tùy theo sáng lên.

Trong nháy mắt kia, con ngươi Dạ phóng đại.

Hắn phảng phất nhìn thấy điều gì, thân thể càng không tự chủ được run rẩy lên.

Sau một khắc, hắn đột nhiên xuất thủ, giật xuống một cánh tay của bản thân.

Cánh tay kia hạ xuống không trung, ma lực dũng động.

Sau đó liền nghe một tiếng gầm thét, một con cự thú trắng đen xen kẽ, đầu sừng cao vút, đã xuất hiện tại thiên không.

Nếu như nhìn kỹ, liền sẽ phát hiện, cái gọi là trắng đen xen kẽ này, chính là hai loại sức mạnh ngưng kết.

Ma lực màu đen, linh lực màu trắng.

Giao tương dung hợp.

Sau đó ‘Xoạt’ một tiếng, triệt để giao hòa vào nhau.

Không còn là hắc bạch, cự thú tiêu thất vô tung, chỉ là trong thiên không đã xuất hiện một đôi mắt cự đại.

Chỉ có con mắt, liền như thế ngưng thị nhìn Dạ.

"Đi đi!" Dạ nói.

Vậy là cặp mắt kia biến mất.

Cùng lúc đó, phụ cận Vong Huyết Chi Trạch, một con ma lang cự thú đã trưởng thành vừa mới thành công giết chết một con ác ma, chính đang thôn phệ thân thể nó.

Nó tựa hồ như cảm thụ được cái gì, ngước nhìn trời xanh.

Tại sau khi phát ra một tiếng tiêm khiếu, hai cánh sau lưng bay lên, đồng thời hướng về thiên không bay đi.

Chương 271 : Hỗn độn lai tập (thượng)

Chương 272: Hỗn độn lai tập (thượng)

Hư không chi uyên!

Một hồi tiên ma đại chiến chính ở chỗ này triển khai.

Đại chiến cấp bậc Chúa Tể.

Tiên giới lấy Thư Vô Ninh, Vô Cực Đạo Chủ, Quan Tinh Đạo Chủ tam đại Chúa Tể dẫn đầu, đối diện liền là Ma giới tam đại Chúa Tể, Vô Hồi Ma Chủ, Vô Sinh Ma Chủ, Vô Thường Ma Chủ, Vô Thường Ma Chủ cũng chính là Bàn Xà Chúa Tể, bản danh chân chính của hắn kỳ thực là cái này. Mà tại trong tam đại Chúa Tể phản giới, yếu nhất cũng là hắn.

Vô Thường Ma Chủ bản thể là một con đại xà, nên tên là Bàn Xà, mà Vô Sinh Ma Chủ bề ngoài lại là vô số ác ma ngưng tụ thể, toàn thân đều là ác ma hài cốt chồng chất mà thành, hình thể khổng lồ, y như tinh giới, nếu như xem xét bản chất, sẽ phát hiện liền trái tim đều bảy tám cái, chẳng trách lúc trước lại ném trái tim của chính mình vào chính giới.

Cho tới mạnh nhất Vô Hồi Ma Chủ, bản thể liền như một phiến hư vô, hoàn toàn vô pháp nhìn thấu chân thân.

Nhưng thực tế đây chính là chân thân của hắn, làm Chúa Tể, thành tựu đại đạo, chứng đạo tại cốt, vì vậy hắn đại biểu chính là Ma đạo, thân thể của hắn căn bản chính là Ma chi đạo tắc tạo thành.

Chiến đấu cùng hắn, liền phảng phất chiến đấu cùng toàn bộ phản giới.

Nhưng mà Thư Vô Ninh cũng không kém, Thiên Đạo Chúa Tể, chính đạo gia trì, khí vận khôi hoành, tương tự là đạo tắc dày đặc.

Loại tồn tại như vậy, phàm nhân cho dù là liếc qua một cái, cũng có thể thu được vô tận gia trì, thành tựu khôi hoành vĩ nghiệp; nhưng nếu vận khí bất hảo, nhìn chính là Vô Hồi Ma Chủ, vậy thì từ đây triệt để trầm luân hắc ám, điên cuồng thành ma. Ngược lại, nếu như ác ma liếc mắt nhìn Thư Vô Ninh, thì khả năng thốn hóa ma tính, lập địa thành tiên.

Bởi vì chính là tồn tại khủng bố như vậy, vì vậy vị trí bọn hắn giao chiến, không tại ma giới chính giới, mà là tại hư không chi uyên.

Nơi này là hắc ám vô tận, là vạn vật điểm cuối, là tất cả chi chung cực.

Tại trong bóng tối này, chỉ có một mảnh quang môn vĩnh cố.

Đó chính là chỗ Thư Vô Ninh bọn họ thông qua.

Bắt đầu từ khi tiến vào, tam chúa tể bọn Thư Vô Ninh liền cùng Ma giới tam chúa tể triển khai chiến đấu.

Thời điểm những tiên nhân khác công thành rút trại, ngẫu nhiên còn có lúc nghỉ ngơi, Chúa Tể quyết đấu nhưng phảng phất vĩnh vô ninh nhật.

Từ bắt đầu đến hiện tại, liền chưa hề ngừng.

Thế nhưng lấy Chúa Tể chi uy, giống như vậy đánh tới một vạn năm nữa, chỉ sợ cũng phân không ra kết quả.

Vì vậy chân chính quyết thắng chi địa, trái lại là tại hạ tầng.

Quang ám đạo tắc va chạm, không ngừng lóe lên thất thải chi lưu quang, giội rửa qua toàn bộ phản giới, tại mỗi cái ma giới thượng không thiểm hiện.

Đó chính là nguyên do của lưu quang dật thải này.

Vô Hồi Ma Chủ ma khí bàn quyển, Thư Vô Ninh thì khinh miêu đạm tả.

Đại khái là có chút phiền, Vô Hồi Ma Chủ nói: "Thư Vô Ninh, từ bỏ đi, ngươi chỉ là cái kẻ đáng thương bị lợi dụng, tìm về vận mệnh của bản thân, đừng thụ mệnh thiên đạo, đó mới là chính đạo của ngươi."

Thư Vô Ninh cười lạnh: "Ta thuận thiên ứng mệnh, đạo tâm kiên cố, nếu như bị ngươi mấy câu nói như thế liền bị xúi giục, cũng xứng xưng Thiên Mệnh Chi Tử?"

Vô Hồi Ma Chủ cười nói: "Đúng, đây chính là nguyên nhân vì sao Thiên đạo phải lần lượt khảo nghiệm các ngươi. Hắn là tẩy não cho ngươi, khiến ngươi kiên tín Thiên đạo. Thế nhưng ngươi đến rồi, ngươi cũng nhìn thấy. . . Tiên giới tiến vào Ma giới, cũng sẽ không bị ma giới xâm thực. Ngược lại, là các ngươi đang xâm thực chúng ta! Thiên đạo đang lừa gạt ngươi!"

Thư Vô Ninh cười lạnh: "Thiên đạo tới nay cũng chưa từng nói sẽ bị

Ma giới xâm thực, hết thảy đều là phán đoán của chính chúng ta. Thế nhưng ma khí không ăn mòn, ma tính nhưng xâm thực. Vô Hồi Ma Chủ, ngươi dám nói, tất cả những gì ngươi nói hiện tại, không phải xâm thực sao? Thậm chí, nếu như không có Thiên đạo gia trì che chở, ngươi dám nói, phản giới chi ma này, liền thật sự không thể xâm thực chúng ta sao?"

Nghe nói như thế, Vô Hồi Ma Chủ thở dài một tiếng: "Quả nhiên hết thảy đều đã tính sẵn. Ngươi cũng đã có logic của bản thân, thông qua Thiên đạo chi khảo, tâm chí kiên định. Khí vận che chở, ma khí bất khả xâm, dụ hoặc không thể động. Vô luận thế nào, đều là dao động không được ý chí của ngươi. Nhưng dù là như vậy, ngươi là quân cờ, chính là sự thực."

Thư Vô Ninh cười dài: "Ta biết ta là quân cờ a. Thiên đạo chi tử, không phải nhi tử, không phải nữ tử, chính là kỳ tử (quân cờ)! Thiên không gạt ta, ta tự làm vậy, cam tâm tình nguyện, đâu ra sai thác!"

"Thiên không gạt ngươi? Nếu là như vậy, Ninh Dạ kia lại là chết thế nào?" Bàn Xà cười lạnh.

Thư Vô Ninh trong lòng run lên, bất quá lập tức hừ nói: "Thiên đạo cho hắn cơ hội, là chính hắn từ bỏ. Lời này của ngươi, ảnh hưởng không được ta."

Đúng, ảnh hưởng không được.

Kỳ thực những lời này, có chút đã sớm nói, như có thể thuyết phục, cũng sớm đã thuyết phục được.

Thư Vô Ninh một đời trải qua, tuân sư truy thiên, phụng vận nhi hành, liên quan tới thiên đạo pháp tắc càng là hình thành logic tự hiệp, nếu không phải như vậy, làm sao lại có khả năng thành tựu bây giờ chi chiến?

Vô Sinh Ma Chủ kia đã nói: "Không hiểu vĩnh viễn sẽ không hiểu, cần gì phải cùng nàng lãng phí nước miếng."

Quan Tinh Tử liền nói: "Các ngươi như hiểu, làm sao không chủ động nói một chút."

Thư Vô Ninh sắc mặt chìm xuống: "Quan Tinh Tử, Ma Chủ chi ngôn, há có thể dễ tin!"

Quan Tinh Tử mỉm cười: "Ta một đời sở cầu, biết thứ nên biết. Tiên giới có tri thức của mình, ma giới cũng có tri thức của mình, giao lưu với nhau một phen thì có làm sao."

"Hoang đường!" Thư Vô Ninh lạnh lùng nói: "Ma đầu xảo trá, ngôn xuất vô trạng, bọn hắn cũng có thể tin? Ngươi không phải thiên mệnh, bất thụ thiên hữu, có ta che chở, mới đề kháng được. Đừng thụ mê hoặc, bằng không ta cũng chưa chắc cứu được ngươi!"

Quan Tinh Tử nói: "Nguyên nhân chính là không phải thiên mệnh, mới được tự tại từ tâm. Vô Hồi, ngươi cảm thấy thế nào?"

Không nghĩ tới Vô Hồi Ma Chủ nhưng cười lạnh nói: "Thiên mệnh không thể trái, ngươi muốn biết, cũng không có nghĩa là ta liền phải nói cho ngươi a."

"Cái gì?" Quan Tinh Tử ngẩn ra.

Hắn cho đối thủ cơ hội, đối thủ nhưng tự nguyện từ bỏ.

Vậy vừa nãy ngươi phí lời nhiều như vậy làm gì?

Bất quá nghĩ nghĩ cũng đúng, như Vô Hồi Ma Chủ nguyện nói cái gì, hắn xác thực đã sớm nói rồi.

Vì vậy, có một số việc trước đây không nói, hiện tại cũng sẽ không bởi vì một lời của Quan Tinh Tử liền nói ra.

Ngược lại là Vô Cực Đạo Chủ, ngưng thanh nói: "Thiên mệnh không thể trái? Các ngươi cũng có thiên mệnh?"

Vô Sinh Ma Chủ cười nói: "Dựa vào cái gì lại không có? Đã sớm nói cho ngươi, Thiên đạo không thể tin!"

"Mệnh (lệnh) gì?" Quan Tinh Tử Vô Cực Đạo Chủ đồng thanh hỏi.

Thư Vô Ninh phẫn nộ, nhưng lại không thể làm gì.

Thế nhưng tam đại Ma Chủ lại chỉ là cười lạnh, đồng thời nói: "Chết rồi tự biết!"

Vậy là vô tận hồng lưu tái khởi, nói cho cùng, chung quy vẫn là chiến đấu quyết định tất cả.

Nhưng vào lúc này, nơi xa đột sinh dị tượng.

Lục đại Chúa Tể đồng thời nhìn thấy, một đóa hoa tự trong hư không sinh thành.

Hoa này xuất hiện quỷ bí, tại trong không gian lục đại Chúa Tể quyết đấu, nhưng càng hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Liền ngay cả lục đại Chúa Tể chi lực tịch quyển, có thể hủy vạn giới chi lực, càng cũng không thể dao động mảy may.

Đây là tình huống gì?

Đám người Thư Vô Ninh đều kinh ngạc.

Huyễn tượng?

Đừng đùa.

Lấy Chúa Tể chi lực, ra sao huyễn tượng có thể lừa bọn họ? Lại thêm huyễn tượng cũng có căn cơ, dưới uy năng của Chúa Tể, tổng một vạn cái Thánh Nhân thi triển huyễn tượng, cũng là kết cục dồn dập tiêu vong.

Nội tâm chính đang nghi hoặc không rõ.

Vô Hồi Ma Chủ nhưng sợ hãi kêu lên: "Hỗn Độn Chi Hoa! Thế mà là hỗn độn trở về!"

"Hỗn độn trở về rồi!"

Một khắc đó, tam đại Ma Chủ đồng thời hô to.

Khiến đám người Quan Tinh Tử không rõ chính là, tiếng hô này vừa có hưng phấn, lại có sợ hãi.

Phảng phất có đại khủng phố gì đó sắp hàng lâm, lại mang theo cực độ vui mừng, mâu thuẫn cực điểm!

Chương 272 : Hỗn độn lai tập (trung)

Chương 273: Hỗn độn lai tập (trung)

"Ngươi nói cái gì?"

Một chỗ ma giới, Trì Vãn Ngưng giật mình nhìn Phượng Tiên Lung.

Phượng Tiên Lung rất bình tĩnh: "Thiên Mệnh Chúa Tể đưa tin, muốn chúng ta lập tức đi Cuồng Loạn Chi Giới truy tra."

"Tra cái gì?"

"Không biết."

Đám người Trì Vãn Ngưng cũng phẫn nộ phát cười: "Không biết? Không biết vậy còn tra cái gì?"

Phượng Tiên Lung trả lời: "Cuồng Loạn Giới xuất hiện tình hình dị thường, tam đại Ma Chủ chính đang phái ma quân đi tới nơi đó, động hướng không rõ, mục đích không rõ. Chúa Tể muốn chúng ta không quản bọn họ làm cái gì, đều phải tra cái rõ ràng."

"Là muốn ngăn cản?" Trì Vãn Ngưng hỏi.

Phượng Tiên Lung lắc đầu: "Nàng không nói."

"Như vậy tính là gì?" Công Tôn Điệp cũng tức giận rồi.

Thư Vô Ninh là có ý gì?

Phượng Tiên Lung thở dài: "Thật giống nàng cũng đang nghi hoặc cái gì, không rõ ràng xảy ra chuyện gì. Chỉ là khiến chúng ta truy tra, mau chóng điều tra rõ ràng, còn động hướng ma quân... Trước tiên không nên ngăn cản."

"Ngươi đang nói đùa? Tiên ma bất lưỡng lập, chúng ta nếu đi, như có tao ngộ, xử lí thế nào?" Công Tôn Điệp tức giận hỏi.

Phượng Tiên Lung buông tay: "Đằng nào việc này Chúa Tể cực kỳ coi trọng, làm thế nào chính là chuyện của chúng ta."

Công Tôn Điệp tiếp tục càu nhàu: "Thư Vô Ninh nàng không phải biết tất cả mọi chuyện sao? Thiên mệnh chi tử, mọi thứ đều tại trong lòng bàn tay, hiện tại đã xảy ra chuyện gì, lại vẫn có thể làm cho nàng loạn thủ cước, liền hạ mệnh lệnh cũng không biết."

Nghe nói như thế, Trì Vãn Ngưng lại trong mắt sinh huy: "Chờ đã, Điệp Nhi!"

Công Tôn Điệp kinh ngạc nhìn nàng.

Trì Vãn Ngưng ngưng thần suy nghĩ, chỉ là hình dáng suy nghĩ này của nàng có chút kỳ lạ, hơi hơi nghiêng đầu, đến phảng phất như là muốn nghe cái gì.

Trên thực tế nàng cái gì cũng không nghe được, chỉ là cảm giác trong tâm lại chính đang cường thịnh.

Trong đầu đột nhiên nổi lên một câu.

Đó là Ninh Dạ đã nói:

Có một số việc, năng lực làm không được, suy nghĩ có thể làm được!

Chuyện khiến Thư Vô Ninh đều nghi hoặc?

Chuyện khiến Thư Vô Ninh đều không thể hạ đạt mệnh lệnh sáng tỏ?

Khiến kẻ vốn mọi thứ đều tại trong lòng bàn tay như Thiên Mệnh Chúa Tể đều phải truy tra, khiến hết thảy Chúa Tể đều quan chú chi sự...

Cơ thể Trì Vãn Ngưng hơi hơi run rẩy.

Trong khoảnh khắc đó, Công Tôn Điệp cũng đã rõ ràng.

Lâm Lang Thiên cũng đã rõ ràng.

Ba nữ nhìn lẫn nhau, bỗng nhiên cùng sinh tiếu nhan.

Bọn họ trăm miệng một lời: "Đi liền đi!"

Cuồng Loạn Giới có ngũ đại vực.

Diệt một cái còn có bốn cái.

Vì vậy Dạ một đường không ngừng mà đi tới chỗ tiếp theo.

Hắn có một loại cảm giác, chính là thời gian của mình không nhiều rồi.

Là ta quá cấp thiết?

Có lẽ ta nên chờ một chút, tiếp tục trưởng thành một quãng thời gian nữa, sau đó hãy làm như vậy.

Nhưng mà không đúng!

Tiếng hô trong nội tâm càng thêm cấp thiết.

Không bao lâu nữa!

Rõ ràng còn có mười vạn năm.

Thời gian nhưng đã không còn nhiều.

Tại sao?

Mười vạn năm lại là cái gì?

Dạ không hiểu, bước chân nhưng không tự chủ được tăng nhanh.

Trên thực tế hắn rất nhanh liền nhận ra được biến hóa.

Cuồng Loạn Chi Giới ác ma chính đang tăng nhanh.

Rất nhiều ác ma hắn chưa từng gặp qua, hẳn là tới từ những ma giới khác xuất hiện ở đây.

Bọn chúng cuồn cuộn thành quân, đội hình cường thịnh, không giống như là lâm thời tổ hợp, càng giống như là trên chiến trường điều tới.

Không chỉ như vậy, Dạ thậm chí còn thu được lệnh điều động.

Đúng, Cuồng Loạn Chi Giới giới chủ phát ra lệnh điều động.

Cuồng Loạn Chi Giới tại phản giới đại hậu phương, còn chưa chịu đến chiến hỏa lan đến. Ác ma xưa nay hỗn loạn mà ích kỷ, phía trước đánh cho náo nhiệt mấy, cũng không liên quan đến bản thân, vì vậy Cuồng Loạn Chi Giới cũng luôn luôn thờ ơ không động lòng.

Thế nhưng hiện tại, tình huống thay đổi rồi.

Cuồng Loạn Chi Giới Thánh Ma Chủ tự thân hạ lệnh, điều động hết thảy ác ma cấp tiểu lãnh chúa trở lên.

Tiểu lãnh chúa đều điều động, cấp bậc Vô Cấu tại trên chiến trường tiên ma như vậy, liền đúng là tồn tại không bằng cẩu, đại khái chỉ đủ tư cách làm làm hậu cần đi.

Nhưng hiện tại, không ngoại lệ, tất cả đều phải điều động.

Dạ hiện tại không để ý cảnh giới, chính hắn cũng không biết mình là cảnh giới gì, miễn cưỡng tính ra, hẳn tính là cái Vạn Pháp.

Cấp bậc Tiểu Lãnh Chúa.

Nhưng hiện tại coi như là Hoàng cấp, hắn cũng tùy ý giết.

Thánh cấp a, khả năng còn có chút khó khăn.

Ngô, động thêm chút tay chân thôi.

Dạ không để ý.

Càng không quan tâm.

Cảnh giới với hắn, chỉ vô ý nghĩa.

Cầu tri mới là chính đạo!

Truy tìm lịch sử vô tận kia, tìm kiếm Thiên đạo chi bí ảo!

Lối tư duy của Dạ đã càng lúc càng rõ ràng.

Hắn thậm chí bắt đầu mơ hồ nhớ lại một vài thứ, chỉ bất quá linh giác trong nội tâm lại nói với chính mình, tạm thời đừng suy nghĩ.

Đừng đi hồi ức.

Nhớ lại phương càn khôn này, mà không phải hồi ức tự thân.

Hắn không hiểu là tại sao, thế nhưng thời khắc này hắn kiên quyết đi hướng con đường của chính mình.

Ta không theo thiên, cũng không nghịch thiên.

Chỉ từ tâm làm việc, tự đắc tiêu dao!

Hắn liền nghĩ như thế, sau đó thẳng đường đi tới.

Chấp hành ma chi tiêu dao.

Sát!

Dưới thiên không hắc ám, trong Cuồng Loạn Chi Giới.

Vô số tiên tu cùng ác ma chính đang dồn dập đi tới chỗ này.

Một hồi tiên ma đại chiến cũng bởi vậy bạo phát.

Đâu đâu cũng có năng lượng ba động, pháp lực chi diễm cùng ác ma chi hỏa giao tương va chạm, mang đến sắc thái phong phú cho thế giới nguyên bản hôn ám vô quang.

Lực lượng của sinh mệnh cùng hủy diệt giao tương trình hiện, đan dệt ra phức tạp đồ án, liền ngay cả đạo tắc tại dưới cảnh tượng như vậy đều trở nên không hiếm lạ.

Nhưng mà khiến hết thảy tiên cùng ma đều không hiểu chính là, bọn hắn cũng không biết bản thân vì sao mà chiến.

Bọn hắn phụng mệnh mà đến, chỉ là đi tới nơi này, cũng không biết nên làm cái gì.

Chiến đấu, chỉ là tất nhiên sau khi tao ngộ, nhưng không phải sứ mệnh của bản thân.

Tam đại Ma Chủ, tam đại Chúa Tể cũng thôi, đều không có đưa ra tin tức tương quan, kết quả liền là mọi người đều một mặt mộng bức, ngoại trừ sát lục, tựa hồ như không có chuyện gì khác đáng làm.

Đối với ác ma mà nói đây cũng là chuyện tốt, đằng nào thứ bọn hắn am hiểu chính là cái này.

Đối với tiên tu mà nói, chính là triệt để không nói gì.

Hắc Sắc bình nguyên.

Trì Vãn Ngưng kích đãng tiên vân, gột rửa xuân quang, sở quá xuất, mảng lớn ác ma tiêu vong.

Rất nhanh một cái Ma Hoàng cường đại bay tới, như bài sơn đảo hải dũng động ra sí thiên chi lực, liền ngay cả những ác ma chết đi kia, đều trở thành bộ phận lực lượng của Ma Hoàng này.

Giao thủ thời gian nhiều rồi, Trì Vãn Ngưng đối với điều này đã không cảm thấy kỳ quái.

Tu sĩ cấp Nhân Hoàng có thể mượn dùng nguyên thần tu sĩ cấp thấp, mà ác ma cấp Nhân Hoàng, thì có thể mượn dùng lực lượng của ác ma.

Tiên pháp cùng ma khu đối hám, toàn bộ thế giới đều tại trong rung chuyển.

Mà chiến trường giống như vậy, thình lình còn có mấy chục nơi.

Tại tầng diện càng cao hơn, thậm chí còn có Thánh Nhân đang tác chiến.

Một chỗ ma giới xem ra không có giá trị đặc thù gì, bây giờ dĩ nhiên đã thành chiến trường song phương đều đang liều mạng tranh cướp.

Tuy rằng cũng không biết đang tranh cướp cái gì.

"Trì Vãn Ngưng! Chết đi!" Phương xa Ma Hoàng oanh oanh liệt liệt nổ ra một kích hủy thiên diệt địa.

Trì Vãn Ngưng không để ý chút nào huy động vân tụ, một mảnh hào quang thăng khởi, Ma Hoàng kia tại dưới một cái phất áo tùy ý của Trì Vãn Ngưng, càng ma khu tan vỡ.

"Làm sao có khả năng?" Ma Hoàng kia kinh ngạc. Cuối cùng hắn đã rõ ràng cái gì, kêu to: "Đê tiện, vô liêm sỉ, ngươi đã thành Thánh, lại vẫn hạ giới đến bắt nạt chúng ta. Đồng cấp đối kháng, ngươi thế mà đánh vỡ quy tắc!"

"Quy tắc gì, tất cả đều là rắm chó!" Trì Vãn Ngưng một chỉ đâm ra, Ma Hoàng kia nháy mắt hôi phi yên diệt.

Trong thiên không một cỗ hạo nhiên chi lực đè xuống, đó là một vị Thánh cảnh đại ma cảm giác thấy khác thường, đã hướng tới Trì Vãn Ngưng xuất thủ.

Ngay tại thời điểm Trì Vãn Ngưng muốn xuất thủ, bỗng nhiên trong lòng nổi lên một mảnh cảm giác kỳ dị.

Một khắc đó, nàng nhìn thấy Vong Huyết Chi Trạch, một đóa hoa tươi lặng yên trán phóng.

Nó hướng tới không trung chậm rãi thăng lên, sau đó liền như một cái thủ chưởng mở ra.

Sau một khắc.

Xoát!

Thánh cảnh đại ma kia đã bị kéo vào trong đóa hoa, phát ra sợ hãi dĩ cực tiêm tê, sau đó là toàn bộ bầu trời thể hiện ra cảnh tượng quỷ dị bất đồng cùng dĩ vãng...

Chương 273 : Hỗn độn lai tập (hạ)

Chương 274: Hỗn độn lai tập (hạ)

Ngày hôm đó, Cuồng Loạn Chi Giới triệt để cuồng loạn.

Toàn bộ ma giới, khắp nơi đều đang nở rộ hoa tươi.

Đây là một thứ hoa vô pháp dùng ngôn ngữ hình dung, nó tựa tồn tại, lại phi tồn tại.

Nó sinh cơ bừng bừng, nhưng ẩm diệt vạn vật.

Nó tử ý lẫm liệt, nhưng tạo hóa thương khung.

Đúng, nó chí tử, nhưng cũng sáng sinh.

Đó là một loại sinh vật ngươi chưa từng gặp qua.

Bọn chúng cùng những đóa hoa này đồng dạng, mang không có cách nào miêu tả, không thể lý giải chi bản chất.

Không thuộc Thiên đạo, không thuộc Ma đạo.

Bất luận là tiên hay là ma, tao ngộ bọn chúng, liền hầu như chỉ có hủy diệt.

Có lẽ không phải hủy diệt.

Bởi vì hết thảy tao ngộ, cuối cùng đều là quy về hư vô.

Tiên cũng vậy, ma cũng vậy, tại sau khi đụng chạm đến loại sinh vật này, liền hầu như là kết cục quy về hư vô, không tồn thiên địa.

Bắt đầu từ đóa hoa đầu tiên đến mãn giới hoa tươi, thời gian chỉ có tả hữu trọn một ngày của chính giới.

Chính là trong một ngày này, toàn bộ ma giới liền đổi trời rồi.

Thiên không không còn là hắc hoàng hồng các loại u ám chi sắc.

Mà là một phiến hôi mông mông, lại mang theo một điểm mạc danh, phảng phất sắc thái ngươi chưa từng thấy qua, vô pháp lý giải, vô pháp dự đoán.

Đại địa phía dưới, cũng đang trở nên hư vô.

Khi ngươi đạp trên mặt đất thì, lại như là đang giẫm lên không khí, đạp vào bông.

Trì Vãn Ngưng đứng trên mặt đất, cảm giác mình liền như là một đóa hoa trôi nổi tại trong nước, không cần bản thân động, nàng liền có thể chớp mắt vạn lý.

Bởi vì toàn bộ ma giới đều đang biến hóa, liền giống như sơn đang xoay quanh ngươi, thủy đang bay quanh ngươi, không khí vì ngươi yên tĩnh, hỏa diễm vì ngươi chảy xuôi, kim loại vì ngươi sinh trưởng, vạn vật đều đang trở nên quỷ dị mà khó lý giải.

Nàng phóng mắt nhìn tới, nhìn thấy một con bọ ngựa đang từ chân trời bay qua.

Đó hẳn là một con bọ ngựa chứ? Chỉ là lớn đến kinh người.

Nó thực tế cũng không nhúc nhích, chỉ là thế giới luân chuyển, tự động đem từng cái từng cái ác ma đưa đến bên miệng của nó.

Sau đó nó mở ra miệng lớn, bắt đầu nhai nuốt.

Thân thể nó là hư vô, vì vậy cái nuốt kia, kỳ thực cũng là chuyển hóa, từng con từng con ác ma cũng bởi vậy biến thành hư vô, thân thể bọ ngựa bởi vậy trở nên càng lớn, còn lại tro cặn, thì biến thành các loại sinh vật kỳ hình quái trạng vô pháp lý giải mới ngươi chưa từng gặp qua.

Điểm giống nhau duy nhất của bọn chúng, chính là hư vô!

"Hỗn độn đến rồi! ! !" Hết thảy ác ma đều đang reo hò.

Trên thực tế phản ứng của bọn chúng cũng rất kỳ quái.

Đó là một loại hô hoán sợ hãi mà mang theo vui sướng.

Liền giống như vừa chờ mong vừa sợ hãi thứ gì đó.

Thời điểm một ít tồn tại đại biểu hỗn độn thôn phệ hoặc là chuyển hóa bọn chúng thì, bọn chúng có vẻ không hề có sức chống cự, chỉ là thỉnh thoảng sẽ xuất hiện thống khổ dữ tợn.

So sánh ra, đám tiên tu liền có vẻ kinh hoảng hơn nhiều.

Bọn hắn phát hiện mình vô luận công kích như thế nào, cũng không thể tiêu diệt những tồn tại hỗn độn kia.

Bọn hắn chỉ có thể trốn.

Nhưng vô luận trốn tới đâu, thế giới biến động cũng sẽ đem bọn hắn đưa đến bên người hỗn độn, sau đó quy về hỗn độn.

Chỉ có một cái ngoại lệ.

Tu sĩ Thiên Tàm!

Công Tôn Điệp ngơ ngác nhìn một màn này: "Tỷ tỷ. . ."

Trì Vãn Ngưng chưa có hồi đáp.

Nàng cúi người xuống đi, đi tới trước một cây hồng hoa mới vừa từ dưới nền đất mọc lên.

Nàng lẩm bẩm nói: "Đây là Ỷ Lan Hoa, ta từng trồng tại Ngưng Tâm Tiểu Trúc."

Nàng dùng tay niêm lên hoa kia, đóa hoa liền tại trong tay nàng thịnh phóng.

Lâm Lang Thiên kích động kêu lên: "Là Ninh Dạ! Là Ninh Dạ! Nhất định là hắn, hắn còn chưa chết, hắn đang phù hộ chúng ta!"

Công Tôn Điệp cũng ngơ ngác nhìn cái hoa kia.

Sau đó nàng không quan tâm tất cả phi hướng không trung: "Ninh Dạ! Ngươi đi ra cho ta! Đi ra! ! !"

Thanh âm này theo thế giới chuyển động, truyền khắp các nơi.

Ninh Dạ?

Hết thảy tu sĩ cũng vì thế mờ mịt.

Nhưng mà không có hồi đáp, thế giới chỉ là vang vọng Công Tôn Điệp hô hoán, lại không có mang đến bất kỳ đáp lại.

"Hỗn đản!" Công Tôn Điệp phẫn nộ rồi.

Nàng dậm chân hô lên: "Nếu như ngươi không chết, ngươi liền đi ra a! Ngươi có biết không. . . Có biết hay không. . . Chúng ta vẫn luôn nhớ ngươi. . ."

Nói đến phần sau câu này, nàng đã là khóc không thành tiếng.

Quá khứ những năm qua, các tỷ muội vẫn luôn là dựa vào tín ngưỡng mà sống.

Thế nhưng sâu trong nội tâm, làm sao không phải là đang cảm thấy, cơ hội sợ là không có.

Chết rồi chính là chết rồi, không người nào có thể đối kháng ý chí Thiên Đạo.

Có thể nói, hết thảy tín nhiệm thay vì nói là tín nhiệm, đến không bằng nói là mong đợi, là tự mình lừa dối.

Thế nhưng thời khắc này, khi hi vọng thật sự xuất hiện thì, loại ước ao kia một lần nữa thắp sáng khô cạn nội tâm.

Công Tôn Điệp như giống như phát điên hò hét.

Thật lâu vang vọng.

Nàng hô đủ có một ngày, cũng không được đến đáp lại, trong lòng bi phẫn dĩ cực.

Trì Vãn Ngưng bay đến, Công Tôn Điệp cuộn mình tại trong lòng nàng, lên tiếng khóc ròng nói: "Tỷ tỷ, phu quân không để ý đến chúng ta. . . Hắn không để ý đến chúng ta!"

Trì Vãn Ngưng vỗ nhẹ Công Tôn Điệp: "Hảo muội muội đừng nóng lòng, hi vọng đã tồn tại, có lẽ chỉ là thời điểm chưa tới."

Công Tôn Điệp si ngốc nhìn Trì Vãn Ngưng: "Ngươi nói, hắn sẽ trở về, đúng không?"

Lâm Lang Thiên cũng vì nàng lau đi nước mắt: "Đúng, hắn nhất định sẽ trở về!"

Nói Lâm Lang Thiên phất ống tay áo một cái, liền thấy vô số hỗn độn sinh vật, còn có thực vật kia, dồn dập viễn độn.

Bọn chúng chính đang xông ra cái thế giới này, hướng về ma giới khác bay đi.

"Như vậy những thứ này đây?" Công Tôn Điệp hỏi.

"Không biết." Lâm Lang Thiên nói: "Nhưng xem ra, tựa như một hồi bão táp, nơi đây bất quá chỉ là khởi điểm, mà cuối cùng, có lẽ sẽ tịch quyển tất cả."

"Chuyện tốt, hay là chuyện xấu?"

Trì Vãn Ngưng liền cười nói: "Nếu như là phu quân thủ bút, vậy thì vô luận hảo cùng xấu, chúng ta đều tiếp thu!"

Công Tôn Điệp ánh mắt cũng dần dần trở nên kiên nghị: "Đúng, nếu như là phu quân chi thủ bút, vậy thì mặc kệ mảnh thiên không này biến hóa thế nào, chúng ta. . . Đều tiếp thu!"

* * *

Cuồng Loạn Chi Giới khung đỉnh thương mang.

Một mảnh hỗn độn chi không.

Dạ ngồi ở nơi đó, nhìn ba nữ tử phía dưới.

Ta biết bọn họ!

Ta quen thuộc bọn họ!

Ta đã thấy bọn họ!

Dạ nghĩ.

Dạ thậm chí có thể khẳng định điểm ấy.

Cái quỷ ma đã từng biến hóa kia, hình tượng nó huyễn thành, chính là cô nương ở giữa kia.

Nàng gọi cái gì nhỉ?

Trì Vãn Ngưng?

Đúng rồi, là gọi như vậy.

Cảm giác thật quen thuộc!

Cảm giác thật ấm áp!

Nhưng mà ta nên đi gặp các nàng sao?

Dạ nhìn nhìn tay của chính mình.

Đó là tay của ác ma.

Cho dù lợi trảo đã thu về, cho dù hình tượng đã văn nhược, lại vẫn là ma.

Vậy là hắn lắc đầu một cái: "Còn chưa tới thời điểm. . . Còn chưa tới thời điểm. . ."

Không chỉ là bởi vì vấn đề hình tượng, cũng bởi vì cảm giác trong nội tâm kia.

Ta còn chưa có nhớ ra.

Còn có một chút ký ức trọng yếu chưa nhớ ra.

Nhưng chân chính trọng yếu, không phải ký ức.

Là chưa biết.

Vậy là Dạ đứng lên.

Tiện tay huy động, một mảnh hư không hỗn độn xuất hiện.

Dạ đạp bộ mà vào, hư không hỗn độn kia liền cùng hắn đồng thời biến mất ở vùng thế giới này.

Giới này đã thành hỗn độn, tiếp sau đó chính là mục tiêu của hắn.

Sau một khắc, Dạ đã xuất hiện tại một chỗ ma giới mới.

Thê lương, khô tịch, bạch cốt sâm sâm.

Tuy cùng Cuồng Loạn Chi Giới có sai biệt, nhưng chung quy lộ ra bản chất hắc ám thê lương.

Sau đó Dạ giương tay, nói: "Nở rộ đi, hỗn độn chi hoa."

Mảnh ma giới này, lại lần nữa đại biến.

Chương 274 : Nhân gian không đáng

Chương 275: Nhân gian không đáng

Hư không chi nguyên.

Lục đại Chúa Tể quyết đấu còn đang tiếp tục.

Quan Tinh Tử bỗng nhiên nhíu mày, phát ra một tiếng ‘Di’ khẽ, sau đó não môn xuất hiện một điểm linh quang bay ra, trọng ngưng đã biến hóa thành hình dạng một cái Quan Tinh Tử.

Người này sừng sững hư không, bấm chỉ suy tính: "Ngô, đến cũng."

Thư Vô Ninh tức giận nhìn hắn: "Quan Tinh Tử, ngươi đến cùng đang làm cái gì? Thời điểm như thế này phân thần suy tính, ngươi coi đối thủ của ngươi rất dễ đối phó sao?"

Quan Tinh Tử mỉm cười nói: "Không dễ đối phó, nhưng chống đỡ một lúc vẫn là không thành vấn đề. Vô Ninh Chúa Tể, có chút biến hóa, không biết có nên nói hay không."

"Không cần ngươi nói, ta cũng cảm giác được." Thư Vô Ninh hừ nhẹ nhìn về phương xa.

Nàng có thể cảm nhận được, nơi nào đó ma giới chính đang xuất hiện kịch biến.

Không chỉ như vậy, kịch biến này còn như ôn dịch cấp tốc khuếch tán.

Đáng tiếc, nàng thân là Thiên Mệnh Chúa Tể, thế mà không biết là duyên cớ gì.

Đây cũng là chỗ nàng nghĩ không ra.

Ngược lại là Bàn Xà kia lạnh lùng nói: "Hỗn độn đã tới, càn khôn phản phục. Thiên đạo chú định thất bại, Thư Vô Ninh, ngươi vô pháp hoàn thành vận mệnh của ngươi. Tiếp thu thẩm phán cuối cùng này đi!"

"Thẩm phán?" Thư Vô Ninh cao ngạo giương lên cái cổ: "Ta chính là thiên mệnh chi tử, Thiên Đạo chi hạ, ai có thể phán ta?"

Vô Hồi Ma Chủ thâm trầm nói: "Đã nói rồi, ngươi sẽ không hiểu. Ngươi cho rằng ngươi thừa hành chính là Thiên đạo, kỳ thực bất quá là Ma đạo! Mà chúng ta, mới là chính thống!"

"Hoang đường!" Thư Vô Ninh quát lớn: "Phản giới yêu ma, ăn nói bừa bãi. Bất quá những thứ này đều không sao, các ngươi nhất định phải chết tại Thiên đạo thẩm phán."

"Thiên đạo thẩm phán?" Ba Đại Ma Chủ nhưng đồng thời cười hắc hắc nói: "Chờ xem, hỗn độn trở về, bị thẩm phán, là Thiên đạo còn nghe được."

"Ngươi nói cái gì?" Thư Vô Ninh hai mắt thần quang tất hiện: "Lớn mật!"

Vô biên đạo vận dũng hiện, thời khắc này Thư Vô Ninh đem chính mình đề thăng đến cực trí, đạo niệm chạm tới, vô biên vô hạn, thậm chí toàn bộ phản giới đều tại dưới thần uy của nàng run run rẩy rẩy.

Không đúng!

Có một nơi không có!

Thư Vô Ninh kinh hãi quay đầu.

Nàng cảm thụ được.

Là mảnh địa phương xuất hiện kịch biến kia.

Mảnh hỗn độn không rõ chi địa kia.

Đạo niệm của nàng tại sau khi đến, nơi đó không những không có chấn nhiếp, trái lại...

Bạo nộ!

Đó là một loại tâm tình mạc danh.

Tâm tình bạo nộ!

Liền giống như kích thích đến cái gì, trong nháy mắt, Hỗn Độn Chi Vực cuồng trướng.

Không chỉ như vậy, liền ngay cả Thiên Đạo Thần Vực của nàng thế mà vì thế biến mất, thậm chí Thư Vô Ninh thật ra trong lòng càng sản sinh một loại cảm giác run rẩy.

"Tại sao lại như vậy?" Thư Vô Ninh không dám tin tưởng.

"Đã nói rồi, Thiên đạo soán quyền, thiết vị mà cư, hỗn độn trở về, vạn tượng trọng sinh!" Tam Đại Ma Chủ đồng thanh hô hoán: "Chúng ta mới là chính đạo! ! !"

Nương theo gầm rống này, phương xa hỗn độn chi triều như sóng biển tịch quyển, vô tận phản giới, hắc ám chi địa, tận hóa hư vô.

Hết thảy ma vật đang hoan hô trong sợ hãi, đó là run rẩy cùng vui mừng chân chính, xuất phát từ nội tâm.

Vô tận mâu thuẫn tại thời khắc này tất hiện.

Thư Vô Ninh rốt cục cảm thụ được.

Uy hiếp to lớn.

Đúng vào lúc này, trong lòng một cái ý nghĩ thăng đằng mà ra.

"Giết chết bọn họ!"

Bọn họ?

Ai?

Thư Vô Ninh ngạc nhiên.

Trong đầu nhưng xuất hiện cảnh tượng đám người Trì Vãn Ngưng.

Là ý chí Thiên Đạo, vậy mà khiến bản thân giết chết Trì Vãn Ngưng bọn họ?

Làm sao lại?

Quan Tinh Tử tựa như cũng cảm thụ được, hắn hô to: "Không được! Vô Ninh, tỉnh táo chút, Thiên đạo có vấn đề!"

Thư Vô Ninh nhưng không để ý đến.

Trong khoảnh khắc đó, hai mắt của nàng xuất hiện hồng quang quỷ dị.

Nàng lẩm bẩm nói: "Ta phụng ý chí Thiên Đạo, phụng thiên thừa mệnh, không gì không nghe. Trảm địch, sát thân, thành đạo! Thiên ý có mệnh, không thể trái!"

Nói nàng đã ngưỡng thiên thét dài lên tiếng.

Trong miệng phún đồ ra chùm sáng nùng liệt, xông thẳng chân trời, hóa thành một cái tồn tại dáng dấp thiên thần, như liệt dương không thể nhìn thẳng, hướng thẳng mảnh hỗn độn chi vực phương xa kia bay đi.

Thấy tình hình này, Quan Tinh Tử kêu to: "Không thể được a, Vô Ninh, ngươi nhập ma rồi!"

Ba Đại Ma Chủ thì đồng thời vui cười: "Nhập ma vậy! Nhập ma vậy! Thiên đạo bổn tướng! ! !"

Thư Vô Ninh nhưng không để ý tới, nàng thời khắc này, tại sau khi phân ra một cái thiên thần khủng bố, thực lực không những không có yếu bớt, trái lại càng thêm uy mãnh, thét lớn vang lên, chấn động hư không chi uyên, càng là đem tam đại Ma Chủ toàn bộ bao phủ vào, cao giọng tê khiếu nói: "Nhập chính vực ta, quy chính đạo ta!"

Chỉ là nhìn thế nào, cũng đều không giống như chính đạo, trái lại mang theo khí tức khủng bố vô tận.

Quan Tinh Tử nhanh chóng bấm tính, hắn lắc đầu liên tục, hô lớn: "Không đúng, không đúng! Không phải cái này, cũng không phải cái này... Còn có ba loại khả năng, còn có ba loại!"

Bên cạnh một mạch không lên tiếng Vô Cực Đạo Chủ cuối cùng nói: "Ba loại khả năng gì?"

"Thiên đạo! Thiên đạo chi bí!" Quan Tinh Tử kêu to.

"Vậy thì mặc kệ là loại khả năng nào, nói ra trước đã." Vô Cực Đạo Chủ cũng tức giận rồi: "Giấu giấu diếm diếm làm cái gì?"

"Không thể nói... Không thể nói..." Quan Tinh Tử nhưng sợ hãi dĩ cực: "Có đại khủng phố, không thể nói. Tất cả đều ở chưa biết, sinh tồn... hủy diệt... Hết thảy đều là giả!"

Hắn bỗng nhiên hét to.

Phân thần huyễn hóa ra càng là tại thời khắc này ầm ầm nổ tung, bản thể Quan Tinh Tử càng là khí tức nháy mắt uể oải, lấy Chúa Tể chi tôn, càng thụ thương rất nặng.

Thế nhưng ba đại Ma Chủ lại không có thừa cơ tấn công, trước mắt Thư Vô Ninh đã giống như điên cuồng, mỗi một lần xuất thủ đều là uy năng hủy thiên diệt địa, tạo hóa hư không, dường như muốn tại một khắc này cùng bọn họ liều mạng.

Tam đại Ma Chủ nhưng cũng không để ý, chỉ là đồng thời cuồng tiếu: "Hỗn độn trở về, vạn vật quy hư. Coi như ngươi giết chúng ta, cũng không có ý nghĩa. Hết thảy đều sẽ trọng tố, vạn vật trọng khởi, bản chính quy nguyên!"

"Càn rỡ!"

Tiếng gầm cao vút dĩ cực của Thư Vô Ninh vang vọng toàn giới.

Lại là một chỗ ma giới chính đang nhanh chóng tiến vào trạng thái hỗn độn.

Lần này so với trước phải nhanh hơn nhiều.

Có lẽ là bởi vì đã không có quá nhiều Ma đạo có thể giải tích đi.

Dạ thực lực tăng trưởng, có thể nói nhất nhật thiên lý cũng không đủ, nhất nhật ngàn tỉ lý còn tạm được.

Nhưng đối với Dạ mà nói, những thứ này đều vô ý nghĩa.

Bản nguyên, nhận thức, chưa biết, những thứ này mới là ý nghĩa.

"Còn kém chút gì đó..." Dạ lẩm bẩm nói.

Trong đầu không ngừng sản sinh huyễn tượng, ký ức trước đây chính đang phù hiện.

Hắn chính đang nhanh chóng thức tỉnh hồi ức.

Trì Vãn Ngưng, Công Tôn Điệp, Lâm Lang Thiên, Tử Lão...

Không, không, những thứ này đều không đúng.

Đó chỉ là ký ức ngày xưa, bọn họ có lẽ trọng yếu, nhưng không phải tương lai, lại càng không phải... Tối trọng yếu.

Còn có một phần ký ức.

Ta chưa có tìm được về.

Ta không nhớ ra được!

Dạ mạc danh có chút nôn nóng.

Hắn ngưng vọng hư không, Hỗn Độn Chi Vực chính đang mở rộng, từ một chỗ ma giới cấp tốc mở rộng đến tất cả xung quanh.

Không chỉ có bản thân hắn, những sinh vật hỗn độn hắn sáng tạo kia, cũng đang vì hắn mở rộng lực lượng hỗn độn.

Nhưng những thứ này cũng không thể khiến hắn mừng rỡ, thậm chí trái lại khiến hắn có kinh hoảng.

Trong nội tâm có loại cảm giác, chính là điều này cũng không phải là thứ mình muốn.

Còn thiếu cái gì?

Hắn chính nghi hoặc.

Bỗng nhiên tâm hữu sở cảm, khẽ ‘Di’ một tiếng nhìn về phương xa.

Hắn cảm thụ được, một cỗ lực lượng khủng bố kia đến.

"Vãn Ngưng... Vãn Ngưng có nguy hiểm!" Dạ lẩm bẩm nói: "Ta không có tiếp xúc bọn họ, nhưng vẫn là mang đến nguy hiểm cho các nàng sao? Không được, ta phải đi cứu các nàng!"

Nhưng vào lúc này, trực giác trong lòng lại lần nữa nổi lên.

Không thể cứu!

Không thể cứu!

Cứu chi tất phải chết!

Cứu chi tất bại!

Cái gì?

Dạ trong lòng run rẩy.

Linh giác trong lòng này, từng vô số lần nhắc nhở bản thân, trợ giúp bản thân, chỉ dẫn bản thân.

Dạ tin tưởng trực giác này!

Đương nhiên, có lẽ tối trọng yếu chính là... Nó chưa từng hại bản thân.

Thế nhưng lần này, nó lại đưa ra đáp án bản tâm bản thân không muốn.

Ta không thể cứu!

Cứu ta liền chết!

Ta không thể chết nữa, nếu ta lại chết, liền sẽ mất đi hết thảy tất cả!

Cái cảm giác kia nói với mình.

Ta nên làm thế nào?

Dạ mờ mịt.

Hắn đã biết Trì Vãn Ngưng đã từng là thê tử của chính mình, hắn thậm chí có thể hồi tưởng lại một chút cảm giác, thế nhưng loại yêu thương kia chưa nồng đậm, còn sót lại chỉ là một tia ấm áp.

Ấm áp này, tựa hồ không đáng bản thân từ bỏ đi tất cả?

Không đáng giá!

Không đáng giá!

Thanh âm trong nội tâm không ngừng vang vọng.

Nhưng vào lúc này, lại một cái thanh âm bốc lên.

Đại đạo từ tâm, ta hành đạo ta.

Vậy là Dạ cười lên.

Hắn lẩm bẩm nói: "Cút mẹ mày đi ‘không đáng giá’!"

Trường không phi khởi, hắn đuổi theo đại khủng bố trong thiên địa kia bay đi.

Chương 275 : Bánh răng (thượng)

Chương 276: Bánh răng (thượng)

Hỗn Độn Chi Vực.

Cảnh tượng hôi mông mông kia còn đang khuếch tán.

Chỗ nó đi qua, vạn vật quy về hư vô.

Trong hư không, một đạo kim sắc quang ảnh quét qua trường không, chính là thiên thần Thư Vô Ninh huyễn sinh mà ra.

Nhưng quái dị chính là, thiên thần này cũng không phải hình dáng Thư Vô Ninh.

Mặt của hắn thế mà là một cái bánh răng cự đại, đang oanh minh chuyển động, chỉ là chính giữa bánh răng có hai cái hốc, xem ra tựa như con mắt.

Bánh răng mỗi chuyển động một vòng, liền sẽ huyễn hóa ra một đạo hư ảnh mông lung, sau đó lại chuyển một vòng, lại một lần đều huyễn hóa ra hư ảnh mới, mỗi đạo hư ảnh nhìn như gần gũi, lại có sự khác biệt, nương theo bánh răng chuyển động, kim quang mạn xạ, thiên thần này liền vặn vẹo ra một loại không thể miêu tả chi quái dị.

Hắn liền như thế như quang bay tới, đi tới thượng không Hỗn Độn

Chi Vực, nhìn vô số hỗn độn chi thú kia, cũng không thấy có động tác gì, chỉ là mặt bánh răng răng rắc răng rắc chuyển động một vòng, liền thấy một phiến hạo nhiên chi huy lạc hạ.

Hỗn Độn Chi Vực vẫn luôn cao tốc mở rộng, thế mà phá thiên hoang đình chỉ lan tràn.

Sau đó bánh răng lại chuyển, hỗn độn co rút lại.

Sương xám diệt hết, đám người Trì Vãn Ngưng đã bại lộ tại dưới chân thiên thần này.

Chỉ là khẽ giương cánh tay một cái, các tu sĩ bọn Trì Vãn Ngưng phát hiện bản thân đã không chịu khống chế bay lên.

Bay về phía thiên thần kia.

"Tỷ tỷ!" Công Tôn Điệp kêu to.

"Muội muội chớ hoảng." Trì Vãn Ngưng đến vẫn như cũ bình tĩnh.

Nàng nhìn thiên thần kia, trong nội tâm cảnh ý cuồng mạo.

Trong nháy mắt kia nàng đã biết, hắn là đến giết mình.

Tại sao muốn giết chúng ta?

Chúng ta đã làm sai điều gì?

Trì Vãn Ngưng không hiểu, nhưng nàng lập tức làm ra phản ứng.

Thiên Cơ Điện khởi, vạn tầng quang chiếu.

Tuyền Cơ Xích treo cao, ánh xạ thương khung.

Tuyền Cơ Xích bây giờ, từ lâu không phải Tuyền Cơ Xích năm đó, tại sau vô số lần đề thăng, nghiễm nhiên đã có chân chính mạc đại uy năng, khả trắc thiên cơ, khả tri họa phúc, khả ỷ thiên mệnh. . .

Nhưng mà thiên thần kia chỉ là liếc mắt nhìn Tuyền Cơ Xích, bánh răng tiếp tục chuyển động.

Liền thấy ánh sáng trên Tuyền Cơ Xích chợt giảm, hết thảy đạo văn không hiển hiện nữa, càng như phàm thiết.

Không còn bất kỳ tác dụng gì.

Đây. . . đây là chuyện gì?

Trì Vãn Ngưng kinh ngạc.

Liền thấy cánh tay thiên thần kia lại nhấc.

Lúc này mọi người mới phát hiện, nguyên lai cánh tay của thiên thần này, thế mà cũng là do vô số bánh răng tạo thành.

Những bánh răng này thực tế bản thân liền là đạo tắc, chỉ là tạo thành bánh răng chi ảnh, khi cánh tay nhấc lên thì, vô số bánh răng răng rắc răng rắc chuyển động, vậy là sau lưng thiên thần, càng dần dần xuất hiện một cái đường viền hình tròn cự đại, chỉ là không thấy rõ đến cùng là cái gì.

Nhưng vẫn là tại trong quá trình này, đám người Trì Vãn Ngưng đã vô pháp nhúc nhích.

"Xuất thủ!" Trì Vãn Ngưng tiêm khiếu.

Tất cả mọi người người đồng thời hướng tới thiên thần kia xuất thủ, thế nhưng hết thảy đạo niệm tại thời khắc này toàn bộ thảy vô dụng.

Nương theo bánh răng chuyển động, chúng nhân phảng phất mất đi hết thảy lực lượng.

Liền tại thời khắc kinh hãi, Tử Lão đột nhiên xuất hiện, một quyền đánh vào trong hư không vô tận.

Trong quang ảnh rực rỡ, bánh răng chuyển động thế mà đình chỉ nháy mắt như vậy.

"Tử Lão?" Trì Vãn Ngưng hô.

Tử Lão thu quyền: "Đại đạo vô dụng, tiên pháp thần thông như cũ hữu hiệu."

Chúng nhân tỉnh ngộ, đồng thời từ bỏ đạo niệm, chỉ lấy tiên pháp thần thông đối kháng.

Chỉ là không có đạo niệm gia trì, uy năng của tiên pháp những thần thông này, tựa như kiến càng hám đại thụ, tại trong hư không có vẻ yếu nhược như vậy.

Thiên thần kia vẫn như cũ thờ ơ không động lòng.

Chỉ là trong thiên không đột nhiên vang lên một tiếng oanh minh.

Như tiếng chuông vang vọng, chấn trong lòng tất cả mọi người run rẩy.

Sau đó chính là một mảnh đạo tắc quang huy lạc hạ.

Tử chi uy hiếp, đã bao phủ tại đỉnh đầu chúng nhân.

Đúng vào lúc này, hạ phương vô số sinh vật hỗn độn đột nhiên bay lên, đồng thời tiêm khiếu lao về phía thiên thần kia.

Hỗn độn chi lực cuồn cuộn mà tới.

Bánh răng điên cuồng chuyển động, từng mảng từng mảng thần quang lạc hạ, chiếu vào trên những sinh vật hỗn độn kia, khiến chúng dồn dập yên tiêu vân tán.

Nhưng phản kích đến từ hỗn độn hiển nhiên còn chưa kết thúc.

Sương xám tái khởi, một đôi mắt từ trong sương xám xuất hiện.

Đó là một đôi mắt vô pháp dùng ngôn ngữ miêu tả, lạnh lẽo, u hàn, mang theo vô tận hoang lương tử tịch.

Khi ánh mắt này rơi vào trên người thiên thần kia, thiên thần liền ngưng trệ.

Sau đó thân thể do bánh răng tạo thành kia, thế mà hóa thành từng mảnh từng mảnh rỉ sét, phảng phất vạn năm phong sương, không thể chịu nổi gánh nặng.

Nhưng thiên thần kia cũng không để ý, chỉ là yên lặng nhìn cặp mắt kia.

Vô tận hư ảnh biến huyễn, quang mang chiếu rọi, thậm chí phóng khai thân khu, tùy ý sương xám này xâm thực.

Vậy mà lúc này, cặp mắt kia nhưng tự động thối lui, sương xám lần nữa lui lại.

Vậy là bánh răng chuyển động.

Rõ ràng chỉ là thân thể bánh răng tạo thành, chúng nhân nhưng tựa như cảm giác được "Hắn" đang cười.

Nụ cười trào phúng, khinh bỉ, vô tình.

Không để ý chút nào.

Sau đó một mảnh đạo tắc quang hoa kia quét qua, các tu sĩ Thiên Tàm đã phát ra thê lệ thét gào, từng người từng người từ đám mây lạc hạ, chết đi.

Khâu Cực Thạc bi phẫn dĩ cực nổ ra lực lượng toàn thân hắn, thế nhưng thiết quyền nổ ra, hắn lại nhìn thấy năm tháng biến thiên, thân thể tại trong một quyền này cấp tốc suy nhược, già nua, hắn nhìn chính mình, liền như vậy phảng phất trải qua ức vạn quang âm, hóa tro mà đi.

Thiết Lang, vị cường giả tấn thăng Nhân Hoàng sớm nhất trong tu sĩ Thiên Tàm này, bây giờ cũng đã là Thánh cảnh.

Thế nhưng Thánh cảnh thì làm sao?

Đối diện thiên thần kinh khủng kia, hết thảy đạo ý đều vô ý nghĩa.

Hắn sử dụng ra tất cả pháp thuật, kích dương ra một đời sở học, nhưng chỉ như giọt mưa tại trong thương hải. Sau đó hắn nhìn bản thân dần dần tiều tụy, sinh mệnh chi huy trôi qua. Hắn không có hóa thành tro bụi, chỉ là liền như vậy cứng ngắc, như một khối gỗ, trầm trọng lạc hạ.

Phong Đông Lâm chưởng hóa âm dương, chân đạp thất tinh, hắc bạch chi quang luân chuyển, tham sinh tử chi bí.

Nhưng hiện tại, hắn cái gì cũng tham bất thấu, nhìn không ra.

Hắc bạch chi huy thậm chí vô pháp chạm đến thiên thần, liền đã trừ khử.

"Nguyên lai, hết thảy đều là hư vọng." Phong Đông Lâm nở nụ cười, sau đó hắn xoay người nhìn hướng Trì Vãn Ngưng: "Phu nhân, chờ ngày chủ quân trở về, nói cho hắn, ta đã tận lực rồi."

"Đông Lâm!" Trì Vãn Ngưng hô một tiếng, liền thấy Phong Đông Lâm bi thảm nở nụ cười, hóa thành hắc bạch nhị sắc quang lưu, âm u nhạt đi.

Một cái lại một cái tu sĩ Thiên Tàm liền như vậy ngã xuống.

Trì Vãn Ngưng lòng như đao cắt.

Ninh Dạ!

Ngươi đến cùng ở đâu?

Ngươi lẽ nào vẫn chưa xuất hiện sao?

Ngươi lẽ nào lại muốn nhìn chúng ta bị cái tồn tại kia từng cái diệt sát sao?

Trong hư không, thiên thần bánh răng vẫn như cũ thờ ơ không động lòng.

Trên người hắn rỉ sét càng lúc càng nặng, dẫn đến trong lúc vung tay nhấc chân, thậm chí sẽ phát ra tiếng vang kèn kẹt, lại như là một đài cơ khí cũ kỹ tổn hại.

Nhưng vẫn là tại trong khinh miêu đạm tả này, những tu sĩ cường đại kia, còn có sinh vật hỗn độn khủng bố, từng cái vẫn lạc.

Mà hai mắt bánh răng kia, lại thủy chung chỉ trừng một vật.

Tuyền Cơ Xích.

Tuyền Cơ Xích đã không còn bất kỳ động tĩnh, hắn nhưng chỉ là nhìn nó.

Các tu sĩ Thiên Tàm còn đang anh dũng công kích, hư không huyễn sinh huyễn diệt, vô số quang huy lưu chuyển, nhưng không có mang cho mọi người bất cứ hy vọng nào.

Vậy là bánh răng thiên thần lắc lắc đầu.

Hắn tựa hồ biết mình không chờ được thứ mình muốn.

Vậy là bánh răng răng rắc đình chuyển, mãnh ngẩng đầu.

Trên hư không, vật hình tròn cự đại kia liền vạch ra một đoàn quang huy, rơi vào trên thiên thần, bánh răng thiên thần rỉ sét diệt hết.

Sau đó hai cánh tay đồng thời nâng lên, trên trời dưới đất, hết thảy sự vật đều trở nên khựng lại, đám người Trì Vãn Ngưng phát hiện bản thân không cách nào di động nữa.

Bánh răng thiên thần kia chỉ là động ngón tay một chút, chúng tu sĩ liền đồng thời thân thể bắt đầu nứt ra, phóng thích ra hết thảy tiên lực, thể nội thế mà cũng xuất hiện từng cái từng cái bánh răng.

Mặt, tay, chân, thậm chí nội tạng bọn hắn, đều hóa thành hình dạng bánh răng.

"Không!" Chúng nhân sợ hãi hô to.

Bánh răng thiên thần kia một cái ngón tay liền hư không lạc hạ.

Hắn rốt cục lên tiếng.

Hắn nói: "Dừng lại!"

Răng rắc răng rắc!

Bánh răng trong thể nội tất cả mọi người đồng thời ngừng chuyển động.

Sinh mệnh tiêu vong!

Chương 276 : Bánh răng (hạ)

Chương 277: Bánh răng (hạ)

Thời điểm ngón tay của bánh răng thiên thần hạ xuống, tất cả mọi người lại như là trên người có cái cơ quan khởi động bị nhấn, sinh mệnh tại thời khắc này bị nhấn nút đình chỉ.

Hết thảy tất cả, nhân, ma, hỗn độn, thậm chí phong, hoa, thảo, toàn bộ đình trệ.

Giống như thời gian đình chỉ.

Khi ngón tay của bánh răng thiên thần lại quay thì, thậm chí đã bắt đầu quá trình nghịch chuyển về phía sau. . .

Vạn vật đảo ngược!

Nhưng vào lúc này, Tuyền Cơ Xích đã vô hiệu đột nhiên hiện xuất một điểm quang huy.

Tuy chỉ là một điểm quang huy, thế nhưng ngón tay của bánh răng thiên thần kia lại đã cứng đờ.

Sau đó là một đóa hoa tươi từ trên Tuyền Cơ Xích trán phóng.

Hoa nở.

Trong nhụy hoa, một cái thân ảnh chậm rãi xuất hiện.

Dạ.

Đứng ở trên nhụy hoa, Dạ ngưỡng vọng thương khung, sau đó hắn cũng đưa tay ra chỉ, khe khẽ lắc một chút: "Ngươi không phải nàng."

Bánh răng thiên thần chỉ là nhìn hắn không nói lời nào.

Dạ cười lên: "Ngươi cũng không phải hắn."

Bánh răng lại chuyển, đầu tiên là một trận tiếng kim loại ma sát chói tai, tiếp lấy oanh minh chi thanh nổi lên.

Thiên thần bánh răng kia rốt cục lên tiếng: "Ngươi cũng không phải hắn."

"Chúng ta đều không phải, điều này rất công bằng." Dạ lại lần nữa giơ tay: "Ta biết ngươi không quá nguyện ý, nhưng đây là điều kiện."

Nói tay hắn bỗng nhiên nhấc lên, trong sương xám, cặp mắt khổng lồ kia lần nữa xuất hiện.

Bánh răng thiên thần đột nhiên phân liệt, càng hóa thành vô số bánh răng to to nhỏ nhỏ, phi không huyền vũ.

Cặp mắt kia đã nhìn hướng những bánh răng kia, lượng lớn bánh răng đều tại thời khắc này gỉ hóa, giống như chịu đựng thời gian xâm thực, sau đó càng là trực tiếp hóa thành tro bụi.

Nhưng vẫn có một ít bánh răng bay đến chỗ càng cao hơn.

Trong hư không cái vật thể to lớn hình tròn kia lại lần nữa ngưng hiện ra một ít, lúc này rốt cục có thể thấy rõ.

Đó thế mà là một toà cự chung, do vô số bánh răng ngẫu hợp tạo thành đường viền, điên cuồng chuyển động. (‘chung’ ở đây là đồng hồ)

Tán liệt bánh răng bay đi chính là về phía chuông lớn, sau đó liền như một cái linh kiện lắp vào bên trên, tự quy kỳ vị.

Cùng lúc đó, các tu sĩ Thiên Tàm cũng đồng thời tỉnh lại.

Bọn hắn kinh hãi nhìn bản thân, phát hiện thân thể đã khôi phục bình thường, phảng phất lúc trước trải qua chỉ là một giấc mộng.

Mộng chưa tỉnh, âm thanh đã xuất.

"Ninh Dạ!"

Đó là Trì Vãn Ngưng, Công Tôn Điệp, còn có Lâm Lang Thiên đồng thời kêu gọi.

Dạ nhưng đứng thẳng bất động.

Hắn đứng ở trên hỗn độn chi hoa, ngưỡng vọng thương không, đột nhiên nói: "Tiểu Phàm."

Giang Tiểu Phàm ngẩn ra.

Bất quá hắn vẫn là lập tức bay qua, đi tới bên người Dạ: "Sư phụ. . . Đúng là ngươi sao?"

Nhìn mặt ác ma này, Giang Tiểu Phàm nhất thời không dám xác nhận.

Dạ nhưng chỉ là đưa tay móc một cái, đã từ trên người Giang Tiểu Phàm lấy ra một vật.

Khối kim loại thần khí kia.

Dạ nhẹ giương tay: "Trả lại ngươi!"

Liền thấy khối kim loại kia đã hướng về thiên không cự chung bay đi, sau đó ‘cách’ một tiếng, rơi vào một góc cự chung, vừa khít chặt chẽ khớp vào bên trên.

"Chuyện này. . ." Giang Tiểu Phàm kinh ngạc nhìn một màn này.

Đây là tình huống gì?

Vô pháp lý giải.

Dạ nhấc lên tay, liền thấy thần khí trên người hết thảy tu sĩ Thiên Tàm càng là đều đã bay lên, một ít trong đó càng là không ngừng biến hóa lẫn nhau tổ hợp, hóa thành các vật thể bánh răng, đinh ốc, sau đó dồn dập hướng thiên không cự chung bay đi, tựa như vốn là một bộ phận tồn tại trên cự chung kia, hoàn mỹ ghép vào bên trên.

Đại đạo thần khí!

Toàn bộ là đại đạo thần khí, liền như vậy quay về chân trời.

Có thể lưu lại, hoặc là pháp bảo, hoặc chính là thần khí phổ thông.

Phàm là thứ liên quan đến đạo, không ngoại lệ, tận quy cự chung.

Chúng tu sĩ nhìn đến trợn mắt ngoác mồm.

Bất quá tại trong mắt ba người Trì Vãn Ngưng, Công Tôn Điệp, Lâm Lang Thiên, lại chỉ có Dạ.

Bọn họ bay tới, đối diện Dạ.

Trì Vãn Ngưng run rẩy đưa tay đặt ở trên mặt Dạ: "Là ngươi sao? Ninh Dạ?"

Dạ rốt cục cúi đầu.

Liếc mắt nhìn Trì Vãn Ngưng, hắn mỉm cười: "Ninh Dạ đã chết rồi."

Ba nữ thân thể run lên, Công Tôn Điệp hô to lên: "Ngươi nói bậy! Hắn không có chết, ngươi chính là hắn, tại sao? Tại sao ngươi không thừa nhận! ?"

Nói Công Tôn Điệp đã khóc lớn lên.

Cứ việc Dạ hiện tại là khuôn mặt ác ma, nhưng các nàng vẫn như cũ có thể cảm giác được khí tức quen thuộc kia, phong cách quen thuộc kia.

Hắn chính là Ninh Dạ.

Cho dù hắn hiện tại đã thành ma, hắn cũng là Ninh Dạ!

Nhưng vì cái gì hắn không thừa nhận?

Dạ mỉm cười: "Các ngươi không nguyện ý tin tưởng cũng không sao, bất quá cuối cùng có một ngày, các ngươi còn gặp được hắn."

Nghe nói như thế, chúng nhân ngạc nhiên nhìn Dạ.

Trì Vãn Ngưng run rẩy hỏi: "Ngươi thật sự không phải hắn?"

Dạ không nói gì thêm, chỉ là nhìn Thiên đạo cự chung.

Sau đó hắn lại giơ tay, một tia thần thông uy lực nổi lên, lần này, lan đến bất ngờ là toàn bộ phản giới.

Hết thảy tu sĩ, đồng thời phát hiện đại đạo thần khí của bản thân không chịu khống chế bay lên, hóa thành từng mảnh từng mảnh đạo tắc quang huy, cuối cùng hình thành từng cái từng cái đạo tắc bánh răng, bay về phía Thiên Đạo cự chung kia.

Thiên Đạo cự chung tại thời khắc này cực tốc lớn mạnh, bánh răng điên cuồng chuyển động, nhưng tựa hồ như cũng không vui vẻ.

Từng mảng từng mảng thần uy quang huy lạc hạ, ào ạt trút ra.

Dạ đã nói: "Ta phụng thiên ứng mệnh, vấn đề là. . . Thế nào là thiên?"

Oanh!

Bánh răng cự chung chi thanh điên cuồng minh động, bên trong sương xám, cặp mắt kia càng tương tự lưu chuyển quang huy, ngăn chặn lại thần uy của Thiên Đạo cự chung.

Hỗn độn chi triều cuồng dũng, phản quyển mà tới, lại lần nữa che phủ chân trời, đem hình tượng cự chung kia cũng che phủ không còn tung tích.

Một trận đại chiến, liền như vậy trừ khử.

Buông tay.

Dạ nhìn hướng bọn Trì Vãn Ngưng.

Hắn nói: "Các ngươi muốn gặp Ninh Dạ? Ta có thể nói cho các ngươi một cái phương pháp."

"Cái gì?" Tất cả mọi người đồng thời hỏi.

"Trở thành Chúa Tể." Dạ hồi đáp.

Trì Vãn Ngưng kích động không thôi: "Trở thành Chúa Tể liền có thể nhìn thấy Ninh Dạ?"

Dạ gật đầu: "Còn cần làm một chuyện, sau đó là được."

"Nhưng vậy phải bao lâu? Chúng ta không nhiều thời gian như vậy." Giang Tiểu Phàm cũng gấp.

Dạ hơi hơi mỉm cười: "Không cần quá lâu, thiên đã sắp vong, phụ cốt sẽ hưng. Tu hành đi, không bao lâu nữa, các ngươi liền đều sẽ tấn thăng Chúa Tể. Đến lúc đó, ta sẽ lại tới tìm các ngươi, giúp các ngươi đi gặp Ninh Dạ."

Nói hắn thân ảnh lóe lên, đã tiêu thất vô tung.

Hư không chi uyên.

Thư Vô Ninh bỗng nhiên ngừng xuất thủ.

Nàng nói: "Thất bại."

"Hắc hắc hắc hắc." Vô Hồi Ma Chủ vặn vẹo thân thể yên vụ phát ra kiệt kiệt quái tiếu: "Đây chính là vận mệnh. Thiên chi tương vong, phụ cốt giả xương." (thiên sắp vong, kẻ phụ cốt hưng thịnh)

Thư Vô Ninh đến là hiếm thấy không có phẫn nộ cùng tức giận.

Nàng khẽ nhíu mày, nói: "Vô Hồi, đây rốt cuộc là có chuyện gì vậy?"

"Ngươi rốt cục muốn biết sao?" Tam đại Ma Chủ đồng thanh cười to: "Ngươi như muốn biết, chúng ta có thể nói cho ngươi a."

Thư Vô Ninh nhưng nở nụ cười: "Không, ta không muốn biết."

Cái gì?

Tam đại Ma Chủ đồng thời ngạc nhiên.

Thư Vô Ninh kiêu ngạo hất cằm lên: "Ta phụng thiên thừa mệnh, bát loạn phản chính, chính là chính đạo. Ta chi kiên tín, há lại là các ngươi có thể dễ dàng dao động."

"Rắm chó!" Ba Đại Ma Chủ đồng thanh phẫn nộ: "Thiên đạo tẩy não, ngươi nhập ma đã sâu."

"Chí ít các ngươi thừa nhận đó là Thiên đạo." Thư Vô Ninh cười lạnh.

"Trộm đạo giả cuối cùng rồi sẽ vong!" Ba Đại Ma Chủ đồng thời gào thét, lại là một vòng cuồng bạo ma khí tịch quyển mà đến.

Chỉ có Quan Tinh Tử kia than thở: "Còn có hai loại khả năng. . . Hai loại khả năng. . . Đều là khó giải. . . Khó giải a. . . Phải làm sao. . ."

Trong lòng càng là tràn ngập tuyệt vọng.

Chương 277 : Sắp tới tận cùng

Chương 278: Sắp tới tận cùng

Rời khỏi hỗn độn chi vực, Dạ tiếp tục hành tẩu trong mảnh càn khôn này, du lịch các nơi ma giới.

Hắn đã không cần từ trên người ác ma thu được năng lực gì nữa.

Hết thảy tất cả, hắn đều đã giải xong.

Bây giờ, hắn chỉ là đang chờ đợi.

Chờ đợi thời cơ cuối cùng kia.

Tiên ma đại chiến y nguyên tiếp tục.

Hỗn Độn Chi Vực cũng vẫn còn đang mở rộng.

Chỉ bất quá, nó đã không giới hạn tại phản giới, mà là liền chính giới cũng thẩm thấu.

Lúc này nếu có thể có thị giác càng cao hơn, liền sẽ phát hiện, bản thân việc hỗn độn mở rộng liền là vô luận chính phản, chỉ bất quá nó xuất hiện tại phản giới, vì vậy ảnh hưởng phản giới chịu đến cũng lớn hơn chút mà thôi.

Nhưng chuyện đó không có ý nghĩa.

Bởi vì hỗn độn một khi mở rộng, chính là vô tận thôn phệ.

Sớm muộn, chính phản chi giới đều sẽ bị lực lượng hỗn độn này ăn đến sạch sẽ, toàn bộ chính phản càn khôn, tinh la đại thiên chi thế, cũng đều sẽ bởi vì vậy quy về hư vô.

Diệt thế tai ương!

Dạ, nên tính là người khởi xướng trận diệt thế tai ương này.

Nhưng hắn tựa hồ hoàn toàn không có tự giác của diệt thế giả, trước sau du tẩu khắp các nơi, còn có tâm tình nhìn một ít phong hoa tuyết nguyệt, cảm thụ nhân tình.

Hắn thậm chí không còn giới hạn tại phản giới, thỉnh thoảng liền sẽ từ phản giới nhảy đến chính giới.

Chính phản chi không, với hắn tựa như sát ngay bên cạnh, nhẹ nhõm có thể đến.

Hỗn độn ở trung ương, chính phản liệt tả hữu.

Dạ tả hữu hoành khiêu, ngẫu nhiên, thậm chí còn nhớ tới đoạn năm tháng thú vị nào đó trước đây.

Bất quá phần lớn thời điểm, hắn vẫn là sẽ ở phản giới, từ một cái góc độ vô pháp bị phát hiện nào đó, nhìn Trì Vãn Ngưng bọn họ biến hóa.

Hồi ức những ký ức quá khứ kia.

Còn có các loại mỹ hảo.

Đó là cảm giác xa xôi như thế, tình cảm đặc hữu từng thuộc về nhân loại.

Tại sau khi bản thân thành ma, đã rất khó cảm thụ được nữa.

Chỉ có hồi ức, mới cảm thụ được.

Mạc danh, trong tâm liền có ấm áp, lại có chua xót.

Đáng tiếc hắn thật giống đã không có công năng khóc.

Phần lớn ác ma, là không biết khóc.

Nhưng Dạ chỉ là lắc lắc đầu, nói: "Khóc, cũng là một loại mỹ hảo. Hẳn là có."

Vậy là, nước mắt rơi như mưa.

Trong thương không bắt đầu đổ mưa.

Công Tôn Điệp hiếu kỳ vươn ngón tay, lại còn nếm thử một thoáng.

"Tỷ tỷ, là mặn này." Nàng cười nói.

"Ngươi rất tẻ nhạt sao?" Trì Vãn Ngưng liếc nàng một cái.

Công Tôn Điệp nhưng chỉ là si ngốc nâng cằm, nói: "Thật lâu không thấy mưa. Có lúc, sẽ nhớ tới tư vị cùng ngươi, còn có phu quân, cùng nhau trong đêm mưa. Ngươi còn nhớ lần kia sao? Tại Vân

Cảnh các, phu quân thật xấu, hắn thế mà..."

Công Tôn Điệp có chút nói không được, thẹn thùng ngã vào trong lòng Trì Vãn Ngưng.

Lâm Lang Thiên cũng không khách khí chen tới: "Lần đó không có ta."

Công Tôn Điệp không khách khí cùng Lâm Lang cướp Trì Vãn Ngưng ôm ấp: "Thời điểm ngươi tại Thiên Trung Giới cùng phu quân sớm tối ở chung nhiều năm như vậy, cũng không biết trải qua bao nhiêu thời gian hai người, còn không thấy ngại nói."

Lâm Lang Thiên liền thấp giọng nói: "Nhưng mà càng tươi đẹp, liền càng đoản tạm, bao nhiêu thời gian, cũng là không đủ."

Nghe nói như thế, Trì Vãn Ngưng cùng Công Tôn Điệp liền đồng thời trầm mặc xuống.

Trong lòng hơi hơi nổi lên chua xót, trong nội tâm thống khổ phóng đại, không thể nén được bi thương.

Trong thiên không mưa càng rơi càng lớn, càng rơi càng mặn.

Nỗi khổ trong lòng cũng thuận theo dần dần phóng đại, mang theo mạc danh cảm thương.

Cảm thương này thậm chí ảnh hưởng tất cả mọi người xung quanh, từng cái từng cái ngửa đầu nhìn trời.

Trong lòng tràn ngập phiền muộn cùng hoang mang.

Nhưng vào lúc này, trên người Trì Vãn Ngưng bỗng nhiên nổi lên một vầng sáng kỳ lạ.

Vầng sáng này oanh minh, như hồng chung vang lên.

Chúng nhân ngạc nhiên nhìn Trì Vãn Ngưng, không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Trì Vãn Ngưng thì giật mình nhìn bản thân: "Ta... lên cấp rồi... Chúa Tể... Ta sắp thành Chúa Tể?"

Thành Chúa Tể?

Giờ đã thành Chúa Tể rồi?

Chúng nhân ngạc nhiên.

Trì Vãn Ngưng thành Thánh thời gian cũng không lâu lắm, làm sao hiện tại lại trực tiếp đắc đạo, thành tựu Chúa Tể rồi.

Không chỉ có bọn họ, kỳ thực hết thảy đã thành Thánh cảnh chi nhân thời khắc này trong nội tâm đều đã có một tia cảm giác kỳ diệu.

Đó chính là... Bọn hắn thật giống cũng sắp đắc đạo, sắp tấn thăng Chúa Tể.

Chúa Tể làm sao một thoáng trở nên không đáng giá như thế?

Trong lòng cùng hiện ra kinh hỉ.

Nhưng mà tại kinh hỉ này nổi lên đồng thời, cảm giác sắp tấn thăng trong lòng kia lại bỗng nhiên biến mất.

Chuyện này... Đây là chuyện gì?

Chỉ có Trì Vãn Ngưng, ánh sáng trong thân thể nàng vẫn còn đang kéo dài, chỉ là thoáng ảm đạm đi một chút.

Trì Vãn Ngưng nhìn chính mình, nhìn thương thiên, trong khoảnh khắc đó, nàng đã có chút minh bạch.

"Ta chưa tu Thiên đạo, lấy tình nhập đạo."

Lấy tình nhập đạo?

Là bởi vì phần tình cảm đối với Ninh Dạ kia mà thành đạo Chúa Tể?

Chuyện này không thể nào!

Thiên đạo sao lại như vậy?

Trong lòng tất cả mọi người đều chấn kinh mạc danh.

Trì Vãn Ngưng lại lẩm bẩm nói: "Kiên tín! Tin tưởng hắn! Đây chính là duy nhất thành đạo chi pháp!"

"Chuyện này không thể nào!" Liêu Hiển Quý đã kêu lên: "Ninh Dạ không phải Thiên đạo, làm sao có khả năng tín phụng hắn liền có thể thành đạo?"

Trì Vãn Ngưng liếc mắt nhìn hắn, mỉm cười nói: "Ngươi không đủ tín, vì vậy ngươi vô pháp thành. Bất quá không sao, lộ đều là tự mình lựa chọn. Ngươi như tín giả, kiên tín... Vậy liền có thể thành."

Theo nàng lên tiếng, liền thấy Công Tôn Điệp, Lâm Lang Thiên, Giang Tiểu Phàm, thậm chí còn có Tử Lão, thế mà đồng thời đạo ý lại trướng.

"Sao có thể có chuyện đó?" Một đám lớn tu sĩ Thiên Tàm hoảng sợ lùi lại.

Bọn hắn không phải không tín nhiệm Ninh Dạ, không phải không tuân theo hắn.

Nhưng mà tín nhiệm Ninh Dạ, cùng đem Ninh Dạ coi là thiên, là hai khái niệm.

Đó là không hề bảo lưu, tuyệt đối cấp tín nhiệm!

Chuyện này đối với phần lớn người mà nói, là làm không được, là ngươi liền tự mình lừa dối cũng vô tác dụng.

Thế nhưng Trì Vãn Ngưng bọn họ làm được.

Ngay từ đầu, bọn họ liền kiên tín hắn có thể thành.

Vậy là tiếp đó, trên người Triệu Long Quang, Tân Tiểu Diệp cũng nổi lên thành đạo hào quang.

Bảy tên rồi!

Bảy người đồng thời tấn thăng Chúa Tể!

Các tu sĩ run rẩy quỳ xuống, ngước nhìn thương thiên.

Bọn hắn vô pháp lý giải, nhưng thời khắc này, không hẹn mà cùng đồng thời lựa chọn tín nhiệm.

Nhưng mà tín nhiệm không phải tự mình ma túy, trong lúc nhất thời càng không có kẻ thành đạo mới xuất hiện nữa.

Đột nhiên, lại là mấy đạo quang huy sáng lên.

Đó là...

Lang Gia Thánh Tôn, Nhật Diệu Thánh Tôn...

Là bọn hắn?

Nơi xa tám tôn Thánh Nhân bay tới, thể nội đồng hiện quang huy.

Năm đó Thiên Trung Giới bát đại Thánh Nhân, thế mà tại thời khắc này đồng thời biểu hiện ra tín nhiệm không hề bảo lưu đối với Ninh Dạ.

Nhật Diệu Thánh Tôn mỉm cười nói: "Ta đã minh bạch một chút, nhưng còn chưa đủ, người của chúng ta cũng còn chưa đủ."

"Không sao." Lang Gia Thánh Tôn hồi đáp: "Tin tưởng Ninh Dạ, đó chính là tuyệt đối tín nhiệm. Trận chiến này, vô luận sinh tử, vô luận kết cục, có đi không về."

"Đúng vậy, có đi không về!" Bát đại thánh tôn đồng thanh quát lên.

Sau một khắc mười lăm tôn Thánh Nhân cùng lúc hướng về thiên không từ từ bay lên.

"Còn có ta!" Lại một cái thanh âm vang lên.

Là Nguyệt Linh Tiên.

Nàng quay đầu lại liếc mắt nhìn Phượng Tiên Lung, Phượng Tiên

Lung cười khổ: "Xin lỗi, ta không làm được."

"Không sao, sư tôn." Nguyệt Linh Tiên mỉm cười: "Chúng ta tại tận cùng gặp lại."

"Được, tận cùng gặp lại!" Phượng Tiên Lung như chém đinh chặt sắt hồi đáp.

Nương theo lời nói này, mười sáu bóng người cùng thăng thiên tế.

Thiên đạo chung vang, mười sáu Chúa Tể thành!

Sau đó là một mảnh hỗn độn quang hoa lạc hạ.

Trong khoảnh khắc đó, Phượng Tiên Lung phảng phất đã minh bạch gì đó: "Hỗn độn khí vận... Thiên đạo tẩy não thuật... Thương thiên tại thượng... Chẳng lẽ nói..."

Nàng run rẩy quỳ xuống: "Tận cùng sắp tới! ! !"

Chương 278 : Đi tới căn nguyên

Chương 279: Đi tới căn nguyên

Mười sáu Thánh Tôn một đường phi thăng, nương theo phi thăng, là con đường thành tựu Chúa Tể.

Trên người khí cơ càng lúc càng dồi dào, đạo đồ cũng càng lúc càng rõ ràng.

Trong khoảnh khắc đó, rất nhiều người đều đã minh bạch gì đó, lĩnh ngộ gì đó.

Trong lòng đau buồn lại càng sâu, càng có vô tận thê lương cùng cô đơn chi ý.

Bọn họ đạo cảnh còn đang tăng lên, mặc dù là sơ thành Chúa Tể, nhưng tại một khắc này lại phảng phất không chừng mực hướng thượng tăng lên, hỗn độn chi khí điên cuồng tràn vào bọn họ, xem ra quả thực liền muốn đem bọn họ căng nứt.

Mãi đến tận thời điểm bọn họ không chịu nổi nữa, rốt cục đình chỉ, liền nhìn thấy trên hư không, đoan tọa một người.

Chính là Dạ.

Vô tận hỗn độn chi tức kia, tràn vào thân thể Dạ, tựa như một một cái động không đáy, hướng thẳng biến mất.

Thời khắc này, liền ngay cả phạm vi của Hỗn Độn Chi Vực cũng vì thế thu nhỏ rất nhiều.

"Ninh Dạ!" Trì Vãn Ngưng run giọng nói.

Dạ khẽ ngẩng đầu: "Ta là Dạ, không phải Ninh Dạ!"

Lần này, Trì Vãn Ngưng không có phản đối.

Nàng ngừng lại bước chân: "Đúng, ngươi là Dạ, không phải Ninh! Hữu Thư, vô Ninh! Nàng tại, ngươi không tại!"

Dạ mỉm cười: "Nhưng chung quy sẽ trở về."

Công Tôn Điệp nói: "Vậy ngươi chí ít cũng là nửa cái phu quân, đúng không?"

Dạ nghĩ nghĩ, gật đầu, lại lắc đầu.

Hắn nói: "Nửa cái không có ý nghĩa, các ngươi phải đi tìm về Ninh!"

"Tìm ở đâu?" Trì Vãn Ngưng hỏi.

Lâm Lang Thiên cũng hỏi: "Ở chỗ Thư Vô Ninh sao?"

Dạ lắc lắc đầu: "Nàng là của ta, nhưng nàng chỉ là binh khí, không phải căn nguyên. Chỉ có trừ căn nguyên, mới có thể giải quyết tất cả."

Lang Gia Thánh Tôn thở dài nói: "Ngươi xác định, đó là kết quả chúng ta chờ mong sao?"

Lần này Dạ trầm mặc.

Hắn suy nghĩ rất lâu, cuối cùng nói: "Không, ta không biết... Cái phần cuối kia, không hẳn đều là mỹ hảo, cũng khả năng là đại khủng bố, là chân tướng chúng ta không muốn đối diện. Nhưng ta biết, vô luận chân tướng là cái gì, vô luận chúng ta có nguyện ý hay không, chúng ta cuối cùng rồi cũng sẽ phải đi đối diện. Hoặc thuận theo, hoặc làm trái. Mà lựa chọn, tại các ngươi!"

Trì Vãn Ngưng như chém đinh chặt sắt: "Ta chỉ thuận Ninh Dạ!"

"Vậy thì nhớ kỹ điểm này." Dạ cao giọng nói: "Ninh Dạ tức nhữ đạo!"

Mười sáu Chúa Tể đồng thời quát lên: "Ninh Dạ tức ta đạo!"

"Hảo!" Dạ đứng thẳng người lên: "Nếu đã như vậy, vậy các ngươi có thể đi chết rồi!"

Hắn xuất thủ, mười sáu chùm ánh sáng đồng thời xuyên qua mười sáu vị Chúa Tể.

Hỗn độn chi quang bạo phát, mười sáu Chúa Tể nhưng không chút nhúc nhích, mặc cho hắn làm.

Sau một khắc mười sáu người đồng thời bạo liệt, thể nội phóng thích ra năng lượng bành trướng, tiếp lấy chính là ‘Phanh’ một tiếng, vô tận hỗn độn chi lực tuôn ra.

Hỗn độn mới vừa tiến vào thân thể bọn họ, thành đại đạo của họ kia, liền như vậy quay về bản nguyên.

Vô tận tinh điểm tại thiên không phiêu tán, không có một tia nguyên thần có thể đào dật công kích hủy diệt tinh thần này.

Đản sinh tức đỉnh phong, đỉnh phong tức diệt vong!

Mười sáu Chúa Tể, toàn diệt!

Hư không chi uyên.

Thư Vô Ninh mạc danh trệ một thoáng.

Nàng lại lần nữa ngừng tay.

Ba Đại Ma Chủ lại không có thừa cơ công kích, trái lại trầm thấp cười rộ lên.

Vô Hồi Ma Chủ nói: "Ngươi cảm thụ được, đúng không?"

Thư Vô Ninh nhìn nhìn Vô Hồi Ma Chủ: "Ngươi biết ta cảm thụ được cái gì?"

"Cái thanh âm oanh nhiễu tại đáy lòng ngươi kia, chỉ dẫn đến từ Thiên đạo kia." Vô Hồi Ma Chủ lạnh nhạt nói: "Nó chính đang xuất hiện biến hóa."

Thư Vô Ninh lạnh lùng nói: "Vậy ngươi sai rồi, ta không có cảm thụ được bất kỳ biến hóa nào. Thiên Đạo chi ý, chính là diệt sát các ngươi."

"Thật sao? Cũng thật là ngoan cố a. Nhưng mà có tác dụng gì? Không có tác dụng, Thư Vô Ninh, ngươi cuối cùng sắp chết đi, mà

Ninh Dạ cuối cùng rồi cũng sẽ trở về. Thiên địa chú định phản phục, chính bản quy nguyên..."

"Đủ rồi!" Thư Vô Ninh quát lớn: "Đình chỉ yêu nghiệt chi ngôn của ngươi, ta là Thiên đạo chính thống, không người nào có thể ngăn trở ta!"

"Tẩy não rất sâu đây, bất quá, có ý nghĩa gì đây... Hắc hắc hắc hắc." Vô Hồi Ma Chủ cười nhẹ nói.

Thư Vô Ninh cười lạnh: "Có ý nghĩa hay không ta không biết, nhưng ta chí ít biết... Nếu như hắn thắng, vậy các ngươi, cũng không cần thiết tồn tại."

Lời này vừa ra, ba đại Ma Chủ đồng thời run rẩy.

Tiếp lấy thế mà đến phiên bọn hắn kích động rồi.

"Ngậm miệng! ! !" Ba đại Ma Chủ đồng thời kêu gào: "Chúng ta thụ mệnh vu thiên, bát loạn phản chính, đó là sứ mệnh!"

"Nhưng rốt cục vẫn là chọc vào chỗ đau của các ngươi." Thư Vô Ninh cười nhẹ lên.

Thời khắc này, nàng rốt cuộc tìm được hi vọng thắng lợi.

Khẽ nâng tay, Thư Vô Ninh cười dài nói: "Vô luận chân tướng thế nào, hiện tại đều là kết cục tốt đẹp nhất. Hà tất phải chấp nhất tại quá khứ phá nát mà hôn ám, ôm ấp sinh mệnh chân chính, há không phải càng tốt hơn!"

"Các ngươi là ma!" Ba đại Ma Chủ đồng thời hét lớn xuất thủ, chỉ là ma lực tại trong sát na đã suy yếu vô số.

Chỉ có Quan Tinh Tử, lão lệ tung hoành: "Ta biết rồi... Ta minh bạch rồi... Nhưng mà vậy thì làm sao? Việc này... Khó giải a!"

Nói hắn càng là lên tiếng khóc rống lên.

Đột nhiên, thật giống có tiếng gì đó truyền đến.

Quan Tinh Tử ngẩn ra.

Hắn ngửa đầu nhìn lên, nhìn hư không vô tận thương mang.

Thiên Đạo Cự Chung, đường viền dần hiện.

Quan Tinh Tử kích động không thôi: "Đến rồi, sắp đến rồi!"

Liền thấy trước Thiên Đạo Cự Chung kia, xuất hiện một phiến hai màu trắng đen đan dệt chi huy, hóa thành một cái động huyệt phảng phất sâu không thấy đáy.

Cùng lúc đó, phương xa đã xuất hiện một người.

Dạ!

Hắn liền như thế dạo bước đi tới, vô tận chi lộ tại dưới chân liền như gang tấc.

Nhẹ nhàng đứng ở trước hắc bạch chi động kia, lắc lắc đầu: "Đồ cùng chủy kiến, hà tất như vậy."

Thuận tay vung lên, hỗn độn chi quang nổi lên, hắc bạch chi động kia thế mà lại trừ khử xuống.

Thiên Đạo Cự Chung oanh minh vang vọng, vô số thân ảnh vặn vẹo thoán động, phát ra tiêm khiếu như lệ quỷ.

Thư Vô Ninh trừng mắt nhìn Dạ: "Ninh Dạ! Ngươi bội thiên nhi hành!"

Dạ nhưng không để ý.

Hắn mỉm cười nhìn Thư Vô Ninh: "Ngươi là đồ đệ tốt của Ninh Dạ, trước đây là, hiện tại cũng vậy. Ngươi chỉ là bị lừa, thế nhưng ta tin tưởng ngươi, chờ ngươi hiểu được, tự nhiên sẽ làm ra lựa chọn chính xác."

"Tại kỳ vị giả, chính là Thiên đạo!" Thư Vô Ninh hô to.

"Ý riêng một người, đồ thán sinh linh." Dạ du nhiên trả lời.

Vào lúc ấy, Quan Tinh Tử đột nhiên nói: "Lẽ nào hỗn độn trở về, chính là chính đạo sao?"

Dạ mỉm cười nhìn Quan Tinh Tử: "Có lẽ đi, có lẽ phải, có lẽ không phải. Điều này rất mâu thuẫn, nhưng cũng không thể làm gì."

"Chung quy là phải làm cái lựa chọn." Quan Tinh Tử nói.

"Đúng a, chung quy là phải làm cái lựa chọn. Dưới cái nhìn của ngươi, loại lựa chọn nào, cũng đều khó giải, đúng không?" Dạ thở dài.

Quan Tinh Tử gật đầu: "Đúng! Loại lựa chọn nào, cũng đều khó giải."

"Nếu như thế, vậy liền thuận bản tâm đi." Dạ hồi đáp.

Thuận bản tâm?

Quan Tinh Tử ngạc nhiên.

Nghĩ nghĩ, hắn bỗng nhiên cười to lên: "Ha Ha Ha Ha, đúng, thuận theo bản tâm! Mặc kệ kết cục thế nào, chung quy là phải đi xem một chút. Nếu như thế, ta đi đây! ! !"

Nói hắn dùng sức hướng về trên đầu mình nhất phách.

Dưới một vỗ này, nguyên thần phá nát, đạo tắc sụp đổ, cả người đã hóa thành một đám bụi trần, lập tức yên diệt.

"Ngươi là trung lập, làm cái trọng tài cũng tốt." Dạ lẩm bẩm nói.

Sau đó hắn nhìn hướng Thư Vô Ninh: "Hiện tại đến chúng ta."

Chương 279 : Thiên đạo tiên cảnh (thượng)

Chương 280: Thiên đạo tiên cảnh (thượng)

Mở mắt ra, Trì Vãn Ngưng nhìn thấy bản thân đang đứng tại trong một mảnh thiên đường thắng cảnh nàng chưa bao giờ nghĩ tới.

Đâu đâu cũng có hoa tươi nở rộ, trong thiên không trôi nổi ngọc đái trường hà, viễn sơn hồng đại như họa, tươi đẹp rực rỡ.

Dưới chân suối nhỏ róc rách, tĩnh mịch xanh biếc.

Các loại động vật nhỏ đáng yêu tại trong bụi cỏ tung tăng chạy nhảy, nơi xa trong lương đình, mơ hồ có thể thấy bóng người lay động, mỗi người càng đều là tuấn nam mỹ nữ.

Trong lúc vung tay, tửu hà thiên hàng, mỹ thực tự thành.

Triêu hà ánh huy, thải quang oánh nhiên.

Nói không hết đẹp đẽ, chính là không khí kia, hô hấp một ngụm, đều là dồi dào linh nhuận, khiến người tâm khoáng thần di.

Đứng ở trong cái thế giới này, tâm tình cũng là sảng khoái, phảng phất từ nay về sau, đều không còn phiền não.

Thiên thượng tiên cảnh!

Trì Vãn Ngưng không khỏi thầm nghĩ.

"Tỷ tỷ!" Bên người vang lên tiếng cười thanh thúy dễ nghe.

Trì Vãn Ngưng quay đầu nhìn lại, thấy là Công Tôn Điệp: "Điệp Nhi muội muội."

"Còn có ta." Lâm Lang Thiên cũng đã hiện thân, nhào tới bên người Trì Vãn Ngưng.

Công Tôn Điệp càng là nói: "Tỷ tỷ, nơi này chính là Thiên đạo tiên cảnh sao? Thật là đẹp đây."

"Ngô, hẳn là." Trì Vãn Ngưng gật đầu nói.

Trong nội tâm hơi hơi nổi lên một tia cảm giác kỳ diệu, thật giống như đang nói, ta không nên vui vẻ như vậy, nhưng lập tức lại bị vui sướng này áp chế lại.

Tiếp lấy là một người lại một người xuất hiện, mười sáu Chúa Tể, trong khoảnh khắc đã toàn bộ ở đây.

Đám người Trì Vãn Ngưng quay đầu nhìn lại, nhìn thấy bọn hắn, chỉ cảm thấy có chút xa lạ, lại có chút quen thuộc, nhưng không quen biết.

Bên kia Nguyệt Linh Tiên cũng đang giao đàm cùng Tử Lão, Nhật Diệu thì cùng Lang Gia chuyện trò vui vẻ, từng người đều có đồng bạn quen biết, nhưng cũng không phải là tất cả đều quen biết, chỉ là trong lòng đều có một loại cảm giác quái dị, tựa hồ những người khác tuy không quen biết, nhưng vẫn tựa như từng gặp ở đâu đó

rồi.

Bỗng vào lúc này, trong lương đình phương xa, một tên đạo nhân phiêu nhiên mà tới.

Đạo nhân kia phong thần tuấn lãng, phong độ phiêu phiên, lại là cái nói không hết mỹ nam tử.

Mỉm cười cung thân: "Hoan nghênh chư vị, Thiên Đạo Tiên Cảnh thật là hiếm thấy cùng lúc có rất nhiều khách nhân đây."

Công Tôn Điệp liền nói: "Nơi này chính là Thiên Đạo Tiên Cảnh sao? Vậy là chúng ta thật đã thành tựu đệ cửu cảnh?"

"Đúng vậy." Đạo nhân phong thần tuấn lãng kia nói: "Bỉ nhân La Vũ, đạo hiệu Quảng Pháp."

"Quảng Pháp?" Nhật Diệu Thánh Tôn cả kinh nói: "Danh tự này rất quen thuộc? Ta thật giống nghe được ở đâu."

La Vũ cười nói: "Đạo hiệu quá khứ, không đáng nhắc tới, mời đi theo ta. Đến nơi này, liền cũng là chủ nhân nơi đây, cũng may tiên cảnh rất lớn, có đầy đủ chỗ dung thân. Các ngươi đều có thể ở chỗ này tiêu dao tự tại."

Đúng vào lúc này, lại là một người xuất hiện.

Lại là Quan Tinh Tử.

Hắn nhìn chung quanh một chút, nghi hoặc nói: "Di?"

Cũng không biết ‘Di’ cái gì.

La Vũ kia nhìn thấy hắn, bỗng nhiên cúi đầu.

Một lát sau cất cao đầu, mang theo mỉm cười nói: "Lại một vị khách nhân, mời tới đi."

Quan Tinh Tử nghe vậy, nhìn nhìn La Vũ: "Xin hỏi các hạ là..."

"Tại hạ La Vũ." La Vũ hồi đáp.

"La Vũ..." Quan Tinh Tử vuốt râu suy tư.

Công Tôn Điệp nhanh miệng, đã nói: "Đạo hiệu Quảng Pháp."

La Vũ vội nói: "Không đáng nhắc tới, không đáng nhắc tới."

"Quảng Pháp... Thật giống đã từng nghe danh tự này." Quan Tinh Tử tiếp tục vuốt râu.

Hắn nhất thời không nhớ ra được, lại thụ tiên cảnh này hun đúc ảnh hưởng, chỉ cảm thấy nghĩ nhiều vô ích, liền cùng mọi người đồng thời theo La Vũ đi về phía lương đình.

Chỉ là một bước, đã tới lương đình.

Vào đình, lại phát hiện còn có hơn ba mươi người.

Nguyên lai lương đình này cũng không chỉ là một cái lương đình, mà là có động thiên khác.

Hơn ba mươi người tụ tại một chỗ, đàm tiếu phong sinh, thấy bọn họ cũng là nhiệt tình đón lấy.

Thậm chí, giống như quen thuộc, chào hỏi mọi người.

Còn có từng cái từng cái nam nữ thị giả như tiên tử bay tới, vì mọi người dâng lên rượu ngon món ngon, trường đàm nhàn thoại.

Nói, đều là chút chuyện lý thú thuận miệng mà đến.

Trì Vãn Ngưng ngơ ngác nhìn tất cả những thứ này, trong nội tâm luôn có một loại cảm giác mạc danh (khó hiểu kỳ lạ).

Liền giống như bản thân lãng quên cái gì.

Trong sắc màu rực rỡ, trù quang đan xen, đám người Tử Lão đã cùng hơn ba mươi người này uống rượu, xưng huynh gọi đệ, khoái hoạt sung sướng.

Liền ngay cả Công Tôn Điệp cũng gia nhập trong cái đại quần thể này, càng là cầm chén rượu cùng mọi người chơi lên tửu lệnh.

Trì Vãn Ngưng trong lòng mạc danh, bỗng nhiên tâm hữu sở cảm, nhìn thấy Lâm Lang Thiên, nàng lông mày nhíu lại, tựa như cũng đang suy tư cái gì.

Liền nói: "Lâm Lang muội muội."

"Tỷ tỷ." Lâm Lang Thiên trả lời.

"Có cảm thấy có chút kỳ quái hay không? Thật giống... Thật giống như chúng ta đã quên cái gì?" Trì Vãn Ngưng suy nghĩ nói.

Lâm Lang Thiên liền gật đầu: "Quả nhiên tỷ tỷ cũng có suy nghĩ này sao? Bất quá nhắc tới cũng kỳ, ta biết tỷ tỷ, tỷ tỷ cũng nhận thức ta, chúng ta thật giống không có quên cái gì."

"Cũng đúng." Trì Vãn Ngưng lầm bầm một câu.

Bên kia La Vũ đã đi tới nói: "Hai vị hà tất lại phiền não nhân gian việc vặt. Thực không dám giấu giếm, đi tới tiên cảnh, xác thực là sẽ vứt bỏ một ít nhân gian phiền não, vì vậy các ngươi có quên lãng, cũng là bình thường. Bất quá vứt bỏ, đều là chút chuyện từng khiến cho các ngươi thống khổ, mà tiên cảnh thuần khiết, bất dung ô uế. Vì vậy ký ức vứt bỏ kia là sẽ không trở về, các ngươi cũng không cần vì vậy ưu phiền."

"Hóa ra là như vậy." Trì Vãn Ngưng cùng Lâm Lang Thiên đồng thời gật đầu.

Cách đó không xa, Quan Tinh Tử cũng đang tiếp thu một vị đạo hữu khuyên bảo, hiển nhiên cũng là đã tiếp nhận, liên tiếp gật đầu không ngớt.

Chỉ là ngón tay nhưng vẫn còn đang không ngừng bấm tính, trong miệng liền nói: "Ngại ngùng, thói quen từ lâu, thói quen từ lâu."

"Không sao." Một đám đạo hữu nguyên bản trong lương đình kia dồn dập nói.

Vậy là chúng nhân liền như thế ở lại tại trong tiên cảnh này.

Tiên cảnh rộng lớn, có thể tùy tâm ý biến hóa, giây lát có thể biến thành bất kỳ nơi nào, muốn cái gì, cũng là tùy tâm ý biến hóa.

Bất quá đối với Công Tôn Điệp mà nói, những thứ này cũng không phải cái gì hi kỳ.

Ngày hôm đó, có lẽ là có chút tẻ nhạt.

Công Tôn Điệp nâng cằm nói: "Tiên cảnh này, đẹp thì đẹp đấy, chỉ là luôn cảm giác thiếu cái gì đó."

Trì Vãn Ngưng đi tới, ngồi xuống tại bên người nàng: "Thiếu chính là phiền não. Không có phiền não, tự nhiên cũng không làm nổi bật ra vui sướng."

"Di?" Công Tôn Điệp hiếu kỳ nhìn Trì Vãn Ngưng: "Tỷ tỷ câu nói này rất có đạo lý."

Trì Vãn Ngưng liền nâng lên hương má: "Ngô, bất quá ta luôn cảm thấy lời này không phải ta nói, liền giống như là có ai đã nói cho ta."

Công Tôn Điệp gật đầu liên tục: "Ta cũng có cảm giác này, có lẽ là một người nào đó từng khiến cho chúng ta phiền não đi. Bất quá không sao, nơi đây chính là Thiên Đạo Tiên Cảnh, sinh sống ở nơi này, chính là vĩnh viễn vui sướng, cho dù không có phiền não tôn lên, cũng vẫn như cũ vui sướng."

Lâm Lang Thiên cũng đi tới: "Nhưng đó chung quy không phải vui sướng phát từ nội tâm, mà là ngoại tại."

"Ngoại tại?" Nhị nữ đồng thời ngẩn ra.

Sau đó Trì Vãn Ngưng vỗ tay một cái nói: "Muội muội nói rất đúng, hóa ra là ngoại giới cho chúng ta vui sướng, không trách luôn cảm thấy có chỗ nào là lạ."

"Dù cho là ngoại giới thi gia thì lại làm sao?" Lại là một tên đạo nhân nguyên bản liền ở chỗ này đi tới: "Tu sĩ chúng ta, tu thiên địa, tu tự thân, vui sướng trong cảm thụ, bản thân liền là thông qua biến hóa bên ngoài. Như bên ngoài có thể trực tiếp cho chúng ta vui sướng, vậy há không phải càng thêm đơn giản tiện lợi, cần gì phải khổ sở truy tìm nữa."

Trì Vãn Ngưng lại nói: "Nhưng đó không hẳn chính là thứ chúng ta muốn. Không biết tại sao, ta luôn cảm thấy ta đang tìm kiếm một người."

Nghe nói như thế, đạo sĩ kia hơi hơi biến sắc.

Bên cạnh Công Tôn Điệp Lâm Lang Thiên đồng thời vỗ tay: "Đúng vậy, chúng ta đang tìm một người!"

Sau đó là một loạt tiếng vỗ tay: "Đúng vậy, chúng ta đang tìm một người!"

Lại là đám người Tử Lão.

Chỉ có Quan Tinh Tử mờ mịt mà đứng.

Hắn lắc đầu: "Ta không phải tìm người... Ta không phải tìm người... Ta muốn tìm kiếm... Là chân tướng..."

Hắn bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn tất cả xung quanh.

Sau đó hắn lẩm bẩm nói: "Đây không phải là chân tướng!"

Nói Quan Tinh Tử lại bấm ngón tay, sau đó hắn thế mà kích động run lên: "Đây chính là chân tướng... Không, sao có thể có chuyện đó?"

Sau đó hắn bỗng nhiên hét to: "Có vấn đề! Có vấn đề! Có vấn đề! Là ngươi! Là ngươi! Là ngươi!"

Sau đó hắn bỗng nhiên nhìn về phía La Vũ: "Quảng Pháp! Ta nhớ ra rồi, ta từng gặp ngươi! ! ! Còn có... Còn có... Minh Tâm, ngươi đi ra cho ta!"

Một tiếng thở dài thong thả vang lên: "Ta vẫn luôn tại, vẫn luôn là bằng hữu của ngươi, ngươi cần gì phải nhớ lại tiền trần."

Chương 280 : Thiên Đạo Tiên Cảnh (hạ)

Chương 281: Thiên Đạo Tiên Cảnh (hạ)

Theo câu nói từ xa đưa tới kia, một tên đạo nhân xuất hiện tại bên người Quan Tinh Tử.

Người này mặt như táo lớn, ba chòm râu dài tới ngực, không nói hết tiên phong đạo cốt, tay cầm phất trần, nguy nhiên chính tọa.

Hắn cũng không phải là tồn tại ẩn giấu gì, lúc trước cũng từng cùng bọn họ nâng cốc nhàn thoại, hoan thanh tiếu ngữ, thậm chí cũng từng tự thuật tính danh.

Chỉ là Quan Tinh Tử không nhớ ra.

Thế nhưng hiện tại, hắn nhớ ra rồi.

Tay chỉ đối phương, Quan Tinh Tử run rẩy nói: "Minh Tâm! Đúng là ngươi, ngươi không có chết?"

Minh Tâm Đạo Chủ mỉm cười: "Không, ngươi sai rồi, ta chết rồi, ngươi cũng chết rồi, chúng ta đều chết rồi. Chỉ bất quá đạo chúng ta hợp với trời, tuy thân tử mà thần bất diệt, quy về bản nguyên, vĩnh hưởng trường thanh, theo Thiên đạo luân hồi, ngàn tỉ năm bất diệt."

Công Tôn Điệp ngơ ngác nhìn đối phương: "Đúng là như vậy. . . Ta thật giống nhớ tới cái gì. . . Tỷ tỷ, chúng ta không phải tu hành tấn thăng tới. . . Chúng ta là chết rồi tới đây. . ."

Trì Vãn Ngưng cũng tựa như nhớ tới điều gì, đột nhiên đại ngộ: "Đúng, chúng ta là chết rồi mới đến đây."

La Vũ liền nói: "Các ngươi đều là Chúa Tể, Chúa Tể chết rồi vạn kiếp bất diệt, điều này rất bình thường."

"Vậy tại sao lúc trước ngươi không nói?" Lâm Lang Thiên lớn tiếng hỏi.

Một tên đạo nhân liền thở dài nói: "Chúa Tể chân thân vĩnh cố, vạn năm bất diệt, không phải đại nạn không thể phi thăng, vì vậy những người tiến vào, đại thể đều sẽ quên bản thân là làm sao vào. Trước chúng ta đã nói, nơi đây chính là quy tụ cuối cùng của chúng ta, sẽ lãng quên tất cả phiền não trước kia. Các ngươi cần gì phải đi hồi tưởng lại đây?"

"Thế nhưng các ngươi lại biết!" Tử Lão lập tức nói: "Các ngươi biết mình là tử vong tiến vào!"

Minh Tâm mỉm cười: "Chúng ta biết, là bởi vì có người đến sau nói với chúng ta a. Bọn hắn không biết chuyện đã qua của mình, thế nhưng biết chuyện của tiền nhân."

"Nhưng chúng ta lại đã lãng quên (cả các ngươi)!"

"Chung quy sẽ nhớ tới, các ngươi không phải nhớ ra rồi sao?"

"Vậy vì sao các ngươi không sớm nhắc nhở?"

"Thiên đạo tự nhiên, cần gì nhắc nhở, nên biết tự biết. Tiêu dao chi địa, chỉ truy tiêu dao, không hỏi cái khác. Chư vị, trứ tương liễu a!"

Minh Tâm Đạo Chủ mồm miệng lanh lợi, ngôn từ vô ngại, càng là đấu chúng nhân á khẩu không trả lời được, chỉ cảm thấy hắn nói thật giống cũng rất có đạo lý.

Chỉ có Trì Vãn Ngưng còn đang lẩm bẩm: "Không đúng, ta là tới tìm người! Ta là tới tìm người!"

Vậy là mười sáu Chúa Tể đồng thanh nói: "Chúng ta là đến tìm người!"

Minh Tâm Đạo Chủ hơi hơi thở dài: "Thứ các ngươi tìm, bất quá là chấp niệm trong lòng. Phàm là người tới đây, tất còn vướng bận, nhưng làm sao phải khổ vậy. Tin tưởng ta, những thứ này đều sẽ trở thành quá khứ. Chúng ta cũng từng giống như các ngươi, khổ sở truy tìm, lại phát hiện chung quy bất quá là một hồi ảo mộng, đến không bằng tận hưởng lạc thú."

"Đến không bằng tận hưởng lạc thú!" Hơn ba mươi vị chúa tể hóa thân trước mắt này đồng thời than nhẹ.

"Đến không bằng tận hưởng lạc thú?" Mấy người Trì Vãn Ngưng, Công Tôn Điệp còn có Lâm Lang Thiên cũng nỉ non tự nói.

La Vũ càng là mỉm cười nói: "Đúng vậy, đây là chính đạo!"

"Đây là chính đạo!" Hết thảy tu sĩ lại lần nữa đồng thanh.

Thanh thanh hô hoán kia, như thu phong họa vũ, sợi sợi nhập tâm, đám người Trì Vãn Ngưng ánh mắt cũng dần dần mê man.

Liền ngay cả Quan Tinh Tử cũng không khỏi gật đầu mấy cái.

Nhưng vào lúc này, Trì Vãn Ngưng bỗng nhiên trong lòng sáng lên.

Nàng lắc đầu: "Không đúng!"

Lời này vừa ra, đám người Minh Tâm, La Vũ đồng thời sắc mặt hơi trầm xuống.

Trì Vãn Ngưng đã nói: "Đây không phải là đạo của ta. . . Đây không phải là. . . Đạo của ta là cái gì?"

Nàng che đầu, nhất thời thế mà không nhớ ra được, chỉ là liều mạng lắc, hoa khu khẽ run, tựa như bị sốt rét, có vẻ vô cùng thống khổ.

Minh Tâm thấp giọng nói: "Thiên đạo tức nhữ đạo!"

Hết thảy Đạo Chủ lần nữa đồng thanh: "Thiên đạo tức nhữ đạo!"

"A!" Trì Vãn Ngưng ôm đầu thét to, nàng liều mạng lắc đầu: "Không đúng! Ngô đạo phi Thiên đạo!" (Đạo của ta không phải Thiên đạo)

Mười sáu Chúa Tể đồng thời điên cuồng gào thét: "Ngô đạo phi Thiên đạo!"

Oanh!

Một cỗ khí khổng lồ hùng hồn mà ra, mang theo mờ mịt hào quang.

"Hỗn độn! ! !" Minh Tâm kêu to: "Bọn hắn đem hỗn độn vào rồi!"

Liền thấy tiên cảnh thượng không, một mảnh thải quang đột nhiên sáng lên, bên trong thải quang xuất hiện một đôi thải sắc nhãn châu, vọng hướng hạ phương, mang theo thất thải lưu ly chi huy lạc hạ, sau đó mảnh hỗn độn chi huy kia đã bị vững vàng áp chế.

Quan Tinh Tử nhìn thất thải lưu ly chi đồng kia, ký ức chôn tại đáy lòng lại lần nữa thức tỉnh bộ phận, hắn hô to: "Tuyệt Vô! Là ngươi!"

"Quan Tinh Tử!" Trong thiên không thất thải lưu ly chi đồng hừ một tiếng: "Ngươi tổng là gây phiền toái cho ta, trước đây là như vậy, hiện tại cũng vậy!"

Theo thanh âm phẫn nộ này, cái ý chí khổng lồ kia lạc hạ, Quan Tinh Tử không chịu được nữa quỳ xuống mặt đất.

Tại dưới thất thải lưu ly chi huy này, hỗn độn chi quang tiêu tán vô tung.

Đám người Trì Vãn Ngưng, trong ánh mắt lại lần nữa mê man.

"Lần thứ 142 rồi. . . Đáng chết, các ngươi không thể đem thời gian kéo dài một chút sao? Một lần tiếp một lần thức tỉnh, các ngươi quá vô năng rồi!" Thanh âm giữa bầu trời kia tức giận nói.

Minh Tâm cũng sắc mặt bất thiện: "Đám gia hỏa này ý chí kiên định, càng ngày càng khó xử lý. Thư Vô Ninh đâu? Tại sao nàng còn chưa có đem vấn đề giải quyết?"

"Tên kia gia nhập chiến trường, Thư Vô Ninh tuy thụ chúng ta che chở, nhưng chung quy 'bạt mao trợ trường', tiềm lực không đủ, trong thời gian ngắn khó mà giải quyết." Tuyệt Vô tức giận nói. (*bạt mao trợ trường – nhổ lông cho dài, đốt cháy giai đoạn)

"Tiếp tục như vậy không được." La Vũ nói: "Nhất định phải mau mau giải quyết phiền phức bên ngoài, bằng không tất sinh họa lớn."

"Họa lớn đã sớm đến rồi!" Minh Tâm khuôn mặt âm trầm nói.

Nghe nói như thế, tất cả mọi người đồng thời trầm mặc một chút.

Sau một khắc, Thất Thải Lưu Ly chi chủ Tuyệt Vô kia đã nói: "Kế sách hiện thời, chỉ có một cái biện pháp, chính là khiến Thư Vô Ninh mau chóng giết chết Dạ cùng tam đại ma chủ. Thực sự không được, liền đem lực lượng cuối cùng cũng đưa ra đi."

"Ngươi chắc chắn chứ?" Minh Tâm Đạo Chủ hỏi.

"Ngươi còn có biện pháp tốt hơn sao?" Đối phương hỏi ngược lại.

Minh Tâm thở dài một tiếng: "Vậy cũng được, là sống hay chết, xem ở phen này."

Nói hắn vung lên vân tụ, liền thấy phạm vi toàn bộ tiên cảnh không gian, đột nhiên đều co lại rất nhiều.

Thất thải lưu ly chi quang biến mất, chỉ là tại ánh sáng này biến mất đồng thời, một cái khiếu thanh trầm thấp mơ hồ vang lên.

Mở mắt ra, Trì Vãn Ngưng nhìn nhìn xung quanh.

"Hảo một phiến tuyệt mỹ tiên cảnh." Nàng nỉ non.

"Tỷ tỷ!" Công Tôn Điệp đã từ phía sau đi tới: "Tỷ tỷ, nơi này chính là Thiên Đạo Tiên Cảnh sao? Thật là đẹp đẽ đây."

"Ngô, tất nhiên là vậy rồi." Trì Vãn Ngưng gật đầu nói.

Quay đầu nhìn lại, liền thấy một người xuất hiện bên cạnh.

Trì Vãn Ngưng nhìn nhìn đối phương, nghĩ nghĩ, bỗng nhiên trong mắt sáng ngời: "Tử Lão?"

Tử Lão cũng kinh ngạc nhìn Trì Vãn Ngưng: "Phu. . . Nga, Trì cô nương, ngươi cũng tới? Kỳ quái, ta vừa nãy thiếu chút nữa hô ngươi ‘phu nhân’."

Trì Vãn Ngưng che miệng cười: "Ta chưa thành gia, đâu ra phu quân."

Quay đầu lại thấy một người, đôi mắt đẹp liên thiểm: "Vị cô nương này rất quen mặt, chúng ta thật giống từng gặp ở đâu?"

Tử Lão nói: "Nàng là Nguyệt Linh Tiên."

Nguyệt Linh Tiên cũng nói: "Ta thật giống nhớ ngươi gọi Trì Vãn Ngưng?"

"Không sai!" Công Tôn Điệp vỗ tay cười nói.

Trì Vãn Ngưng đã nói: "Xem ra là thật từng gặp, hay là kiếp trước hữu duyên."

"Đúng vậy, đúng vậy, hẳn là kiếp trước hữu duyên." Chúng nhân đồng thời vỗ tay cười nói.

Sau đó liền thấy một phong thần tuấn lãng chi tu sĩ phiêu nhiên mà tới: "Hoan nghênh chư vị, Thiên Đạo Tiên Cảnh rất là hiếm thấy cùng lúc có nhiều khách nhân như vậy đây."

Công Tôn Điệp liền nói: "Nơi này chính là Thiên Đạo Tiên Cảnh sao? Vậy ra chúng ta là thật thành tựu đệ cửu cảnh?"

"Đúng vậy." Đạo nhân phong thần tuấn lãng kia nói: "Bỉ nhân La Vũ, đạo hiệu Quảng Pháp."

Chương 281 : Thiên đạo do lai (thượng)

Chương 282: Thiên đạo do lai (thượng)

Hư không chi uyên.

Thư Vô Ninh vẫn đang cùng tam đại ma chủ đối chiến.

Chỉ là không có Quan Tinh Tử, chỉ bằng một cái Vô Cực Đạo Chủ, muốn đối phó tam đại ma chủ cùng Dạ, nếu muốn thắng chi, đã không mấy khả năng.

Điều này khiến cho Thư Vô Ninh cũng tâm tình buồn bực.

Nhưng đúng vào lúc này, thiên tượng chợt biến.

Thiên Đạo Cự Chung đột nhiên xuất hiện, thân chung thịnh phóng quang huy, vô số khí vận từ trời hạ xuống.

Thư Vô Ninh phát ra một tiếng hô hoán cao vút, thân thể tại trong sát na lại lần nữa phóng đại.

Trong không ngừng bành trướng, nghiễm nhiên đã hóa thân một tôn cự thần vĩ đại vô biên sừng sững hư không, tiện tay vung lên, một khỏa tinh thần đã tại tay, ầm ầm bóp nát, hóa thành đầy trời lưu quang dật thải.

Đỉnh đầu cự chung như vòng sáng tại phía sau nàng hiển hiện, toàn thân phủ kín chiến giáp do đạo tắc tạo thành, trong rực rỡ thúc sinh ra vô hạn đường hoàng, khí thôn tinh thần, tróc tinh nã nguyệt, chỉ tại trong nhất niệm.

Trong lòng Thư Vô Ninh càng là cảm thụ được vô tận thương lương chi ý.

Một khắc đó nàng nhìn mảnh tinh hà này, phảng phất bản thân chính là thiên, chính là Thiên đạo, nhất niệm chi hạ, vạn vật cúi đầu.

Mục hiện thần quang, thần âm Oanh Oanh, vang vọng tại trong lòng mỗi cá nhân hoặc là ma chính phản lưỡng giới.

"Ta là Thiên Đạo, thương sinh bất nhân, khiến Thiên đạo đồ thán, cần mở luân hồi, trọng khai thịnh thế. Chúng sinh diệt, luân hồi khởi!"

Nói liền thấy chính phản lưỡng giới, vô tận thần quang phún dũng mà ra, mỗi một viên tinh thần đều run rẩy rung chuyển.

Đại địa vì thế sụp đổ, đâu đâu cũng có sơn diêu địa động, tinh thần phá toái, tinh quang ảm đạm.

Nơi thần quang chạm đến, vạn vật tiêu vong, vô luận sinh mệnh hay là vật chất, tận quy về không.

Diệt thế tai ương!

Kế sau hỗn độn, thần quang mang đến càng vẫn như cũ là một hồi diệt thế tai ương.

Chỉ bất quá cùng hỗn độn xâm thực bất đồng, toàn bộ chính phản càn khôn, tại thời khắc này đều bắt đầu thu lại, co rút, vô tận nội quyển sụp lún.

Một cái lỗ đen lớn đồng thời xuất hiện tại chính phản lưỡng giới, hết thảy tinh thần tại thời khắc này đều hướng về hắc động kia bay đi, tự như muốn tiến nhập hắc ám vô chỉ cảnh kia.

Cho dù là Thánh Nhân cũng vô pháp đối kháng hấp lực khủng bố này,

Coi như là thân tại tinh giới, cũng có thể cảm nhận được thế giới đang chuyển động.

Trong thiên không vạn vật biến hóa, nháy mắt chính là vô số ngôi sao quét qua, những tồn tại chưa biết nguyên bản xa cuối chân trời ngàn tỉ dặm kia, cấp tốc phóng đại ở trong tầm nhìn, tràn ngập tầm nhìn, trong khoảnh khắc liền hình thành cảnh tượng che kín đỉnh đầu.

Hỏa diễm rung động, linh khí tản mát, hủy diệt chi lực tịch quyển tất cả.

Giữa các tinh giới càng là phát sinh cự đại va chạm, va chạm này không có khiến cho bọn chúng dật tán, mà là giao hòa. Liền như là có thứ gì đang ép lên chúng, khiến vô số tinh giới đều lẫn nhau thôn phệ, thể tích lại không có lớn lên, chỉ là chất lượng đang không ngừng đề thăng.

Càng bi thảm hơn vẫn như cũ là sinh mệnh, đối diện thiên địa kịch biến này, chúng sinh phàm tục hầu như không có cơ hội sinh tồn, cho dù là tiên nhân cũng chỉ là tạm thời tự bảo.

Hết thảy tinh giới, tiên nhân, ác ma, đồng loạt đang đối mặt với khủng bố diệt thế chi nguy.

Mà hết thảy những thứ này, đều là Thư Vô Ninh mang đến.

Khi đó, Dạ nhẹ nhàng thở dài một tiếng: "Rốt cục vẫn là đi đến một bước này, bọn hắn gấp rồi."

Không nói thêm gì nữa, chỉ là trong hư không, một đôi tinh hồng chi nhãn lại lần nữa sáng lên.

Lần này, không chỉ là con mắt, còn có đường viền càng rõ ràng, nếu như nhìn kỹ, liền cùng Thiên Đạo Cự Chung kia cực kỳ tương tự —— nguyên lai không phải con mắt, mà là hốc lõm trên bánh răng cự chung, giống như hai mắt.

Khác biệt duy nhất, chính là nó là màu xám.

Hỗn độn chi lực!

Khoảnh khắc diệt thế chi lực triển khai, hỗn độn chi lực cũng tái xuất hiện.

Trong cao tốc tịch quyển, những ngôi sao sụp đổ kia thế mà dần dần ngừng lại rơi rụng, nhưng vẫn như cũ kiên định bất di rơi hướng trung ương hắc động.

Thư Vô Ninh nói: "Ninh Dạ, Thiên đạo có luân hồi, ngươi ngăn cản không được!"

"Luân hồi?" Dạ lắc đầu: "Không, đây không phải là luân hồi, chỉ là cách làm ích kỷ của một ít người mà thôi."

Vô Cực Đạo Chủ kinh hãi nhìn hướng phương xa: "Chuyện này...

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Ngươi đến cùng có phải là Ninh Dạ?"

Dạ mỉm cười: "Ta có phải là Ninh Dạ không, không trọng yếu, trọng yếu chính là chân tướng của thế gian này."

Hắn không nói thêm gì nữa, chỉ là hướng tới hư không một chỉ.

Một mảnh tổ ong vũ trụ đã đản sinh.

Đây là một cái thế giới hôi mông mông, toàn bộ do hỗn độn chi lực tạo thành.

Trong hỗn độn, không có sinh mệnh, cũng không sinh cơ.

Thế nhưng theo năm tháng biến thiên, cái sinh mệnh hỗn độn đầu tiên rốt cục đản sinh.

Bọn chúng tại trong mảnh càn khôn này thai nghén, trưởng thành, hình thành nên hệ thống sinh mệnh đặc hữu của bản thân.

Lúc này, càn khôn chỉ là càn khôn, sinh mệnh cũng chỉ là sinh mệnh.

Trong càn khôn không có thiên đạo, cũng không có bất kỳ cái gì gọi là thiên ý cùng khí vận.

Nhưng chính là tại dưới loại tình huống này, tại trong quá trình ức vạn tuế nguyệt nháy mắt vạn năm kia, từng cái từng cái sinh vật hỗn độn từ từ trưởng thành.

Một ít trong bọn chúng trở nên đặc biệt cường đại, cũng tại trong quá trình trưởng thành, không ngừng tham lam hấp thu lực lượng của tổ ong vũ trụ, cũng khiến cho tổ ong vũ trụ trở nên từ từ suy nhược.

Một ít sinh vật hỗn độn cường đại phát hiện cái vấn đề này, bọn chúng ý thức được nếu như tiếp tục như vậy, toàn bộ càn khôn đều sẽ bị hủy diệt, thế là bọn nó ý đồ ngăn cản. Thế nhưng một đám sinh vật hỗn độn khác lại phản đối, bởi vì chúng nó muốn nhảy ra thế giới nhỏ hẹp này, tiến vào trong càn khôn tầng diện càng cao.

Thế nhưng sinh vật hỗn độn muốn giữ gìn tổ ong vũ trụ này kiên quyết phản đối, bởi vì chúng nó biết, loại cách làm này có lẽ sẽ dẫn đến những kẻ cường đại nhất kia siêu thoát, nhưng cũng sẽ khiến cho càn khôn diệt vong, chúng sinh điêu linh.

Sinh vật hỗn độn bởi vậy chia làm hai phái, phái giữ gìn cùng phái siêu thoát.

Cuối cùng, phái giữ gìn cùng phái siêu thoát bạo phát chiến tranh.

Bởi vì đạt được phần lớn sinh vật hỗn độn chống đỡ, phái giữ gìn cuối cùng thắng lợi.

Thế nhưng phái siêu thoát cũng không nguyện ý cứ thế từ bỏ. Một ít siêu thoát phái cường đại trong đó, sau khi chết hỗn độn chi niệm bất diệt, hỗn độn chi tắc tiến vào căn nguyên của tổ ong vũ trụ.

Đạo tắc huyễn hóa, hình thành nên một tồn tại hình dạng như một toà cự chung. (chung = đồng hồ)

Diệt Thế Chung!

Đó là chấp niệm cuối cùng của bọn họ, mưu toan dùng hết thảy lực lượng để hủy diệt đi tất cả, siêu thoát tự ngã.

Đối diện loại tình huống này, phái giữ gìn dưới bất đắc dĩ, cũng lựa chọn hủy diệt chính mình, cũng đem hết thảy đạo niệm tiến vào căn nguyên.

Tổ ong vũ trụ vốn là không có trí tuệ.

Không có Thiên đạo.

Thế nhưng sau khi lượng lớn cường giả sinh vật hỗn độn xuất hiện, tại nơi căn nguyên, cự chung chi ảnh kia từ từ hiện ra.

Bất quá tại dưới phái giữ gìn nỗ lực duy trì, nó không có chấp hành nhiệm vụ diệt thế, mà là tiếp tục diễn hóa.

Cùng lúc đó, tổ ong vũ trụ cũng bắt đầu xuất hiện biến hóa.

Bởi vì hai phái quấn quýt duyên cớ, tổ ong vũ trụ dần dần hình thành nên hai cái cánh tay thật dài, tiếp lấy hình thành nên hai cái chân thật dài.

Mà tại trung ương chỗ căn nguyên, hình thành nên thân thể.

Mà vị trí của đầu, chính là cái Diệt Thế Chung kia.

Bởi vì là do đạo tắc của sinh vật có trí tuệ tạo thành, nó rốt cục cũng đã có một chút trí tuệ, nhưng hiển nhiên còn vô pháp hình thành ý thức càng phức tạp.

Lẫn nhau quấn quýt, khiến Diệt Thế Chung cũng xuất hiện biến hóa, nó không chấp hành nhiệm vụ diệt thế nữa, mà là trở thành tập kết thể của hết thảy đạo tắc, giống như đại não.

Vậy là, hình thái của cái vũ trụ này, biến thành giống như một con người.

Rốt cục có một ngày, vũ trụ hình người này bùng nổ ra năng lượng trước nay chưa từng có, đó là năng lượng tịch quyển toàn bộ càn khôn, tại nó tịch quyển qua đi, vạn vật yên diệt, không còn bất luận tồn tại nào.

Mảnh càn khôn này, trọng quy tịch tĩnh.

Liền tại thời khắc Vô Cực Đạo Chủ mê man, hắn chợt thấy, tại trong mảnh càn khôn này, một cái điểm sáng sinh thành.

Đó là một cái sinh mệnh hình người.

Một cái sinh mệnh hình thái tương tự vũ trụ, liền như vậy xuất hiện tại trong vũ trụ tổ ong đã hoang vu từ lâu.

Chương 282 : Thiên đạo do lai (hạ)

Chương 283: Thiên đạo do lai (hạ)

Khi cái nhân loại đầu tiên tồn tại thì, hắn là hỗn độn, mông lung, thậm chí không có một cái bầu bạn.

Hắn cái gì cũng không hiểu, tuy rằng sở hữu lực lượng cường đại, nhưng đối với tương lai cùng tự thân tràn ngập mờ mịt.

Cuối cùng, hắn tại trong vô tận cô độc chết đi.

Tại sau khi hắn chết đi, một cái lại một cái nhân loại không ngừng đản sinh, bọn hắn đều rất mạnh, nhưng vẫn đều rất cô độc, càng vô pháp sinh sôi.

Tại sau khi trải qua không biết bao nhiêu năm tháng, người rốt cục đã có nam nữ, hóa phân âm dương. Vậy là nhân tộc đã xuất hiện.

Bọn hắn không có năng lực cường đại như tổ tiên ban đầu, nhưng có năng lực học tập cường đại.

Sinh mệnh mới tại cái thế giới này đản sinh.

Nhưng mà sinh mệnh liền như là vô tận luân hồi, một màn như sinh vật hỗn độn trước đây lại lần nữa trình diễn.

Theo nhân loại đản sinh, nguyên bản đã từng hỗn độn chính đang không ngừng hạ thấp, bạch sắc lại như kịch độc, xâm tập mỗi một ngóc ngách càn khôn.

Không những như vậy, những tồn tại cường đại thậm chí tương tự bắt đầu thử nghiệm biện pháp siêu thoát càn khôn.

Vậy là ác ma đản sinh.

Bọn chúng là do hỗn độn diễn hóa mà ra, từ trong hư vô cùng tĩnh mịch xuất hiện bọn hắn, tử vong mới là vận mệnh, còn sống, chỉ là vì tiêu diệt đám bệnh độc (virus) đang không ngừng mở rộng trong thể nội Thiên đạo kia.

Nhân loại!

Vậy là, toàn bộ vũ trụ hình người liền như vậy từ từ diễn hóa.

Nó cuối cùng chia làm hai cái bộ phận thể nội cùng ngoại biểu, nội giả là chính giới, nhân đạo vũ trụ, biểu giả là phản giới, ma đạo vũ trụ.

Một hồi đối kháng trăm triệu năm giữa nhân và ma liền như vậy bạo phát!

"Hóa ra là như vậy. . . Hóa ra là như vậy. . ." Vô Cực Đạo Chủ run rẩy: "Đây chính là nguồn gốc thiên đạo?"

Hắn nhìn hướng Dạ, Dạ nhẹ nhàng gật đầu: "Thiên sinh vạn vật, vạn vật sáng đạo, đại đạo thông thiên, đây chính là luân hồi, là tất cả khởi đầu cùng tiêu vong. . . Ta đã từng cùng Quan Tinh Tử làm vô số thôi diễn, đây là một loại trong đó."

Thư Vô Ninh lạnh lùng nói: "Ninh Dạ, ngươi biết ngươi đang nói cái gì sao? Dựa theo thuyết pháp của ngươi, Nhân tộc chúng ta chính là thiên mệnh sở quy, phụng thiên chi hành, diệt ma càng là chính đương!"

"Đúng, cũng không đúng!" Dạ hồi đáp: "Nhân tộc chi khởi nguyên, hình thái của chúng ta, tất cả của chúng ta, xác thực có quan hệ cùng càn khôn nơi đây. Nhưng đó là bởi vì, chúng ta chính là Thiên đạo trí tuệ chi chiếu rọi. Nhưng đó không phải mục đích của Thiên đạo, bất luận thứ gì, tràn lan liền có vấn đề. Nhân tộc tràn lan rồi, càng tham lam rồi, mưu toan siêu thoát, mà kết quả của siêu thoát, chính là phá hoại đối với mảnh càn khôn này. Đây là điều Thiên đạo không thể chịu đựng, vì vậy tam đại ma chủ nói không sai. . . Chúng ta mới là ma, mà bọn hắn, mới thực sự là tín phụng Thiên đạo, phụng thiên thừa mệnh giả, huống chi. . . Hiện tại Thiên Đạo Chung, bị một đám trộm đạo giả chiếm hữu."

Trộm đạo giả!

Vô Cực Đạo Chủ đột nhiên tỉnh ngộ: "Chúa Tể? Những Chúa Tể chết đi kia?"

Dạ gật đầu: "Đúng thế. Năm đó sinh vật hỗn độn sáng tạo Thiên Đạo Chung, Thiên đạo đem bọn hắn toàn bộ mạt sát, nhưng Thiên Đạo Chung chung quy vẫn là tồn tại tiếp. Đây liền như là Thiên đạo đã có bệnh, tuy rằng dùng mãnh dược xóa đi nguồn bệnh, nhưng vẫn là mang đến hậu hoạn cho mình. Hoạn trước vừa trừ, hậu hoạn lại đến. Tân sinh nhân loại, chính là hậu hoạn. Những Chúa Tể kia, cùng sinh vật hỗn độn đồng dạng, đều mưu toan siêu thoát. Nhưng bọn họ càng giảo hoạt, hung ác hơn, chiếm cứ Thiên Đạo Chung, giả truyền thiên ý, xây dựng Thiên Đạo Tiên Cảnh. . . Vốn điều này cũng không có gì, nhưng bọn họ không nên làm ra quyết định như vậy!"

Nói đến đây, Dạ nhìn hướng Thư Vô Ninh.

Thư Vô Ninh run rẩy.

Nàng bỗng nhiên nhìn bốn phía, khổng lồ như nàng, đưa mắt nhìn tới, chúng sinh đều tại đáy mắt.

Một khắc đó trong ánh mắt nàng xuất hiện hoảng hốt: "Trời ạ, ta đang làm cái gì? Ta đang làm cái gì?"

Vô Hồi Ma Chủ đã thâm trầm nói: "Thiên đạo gánh nặng đã nặng, cuối cùng rồi sẽ chết đi. Nhưng mà những tồn tại trong căn nguyên kia, vì tự thân sống tạm thậm chí siêu thoát, mưu toan diệt thế. Diệt ma, diệt tiên, diệt nhân, vạn vật giai diệt, càn khôn thu súc, chỉ chừa căn nguyên, khiến càn khôn chết, căn nguyên sống, thì bọn hắn vĩnh sinh bất diệt, thậm chí có thể siêu thoát. Mà Thư Vô Ninh, ngươi chính là đồng lõa của bọn hắn, quân cờ của bọn hắn!"

Nguyên lai là như vậy sao?

Vô Cực Đạo Chủ giật mình nhìn Thư Vô Ninh: "Những Chúa Tể kia, vì bản thân mình vĩnh hằng mà diệt thế?"

"Ngậm miệng, không phải như vậy!" Thư Vô Ninh hô to.

Nàng không tin tưởng, không dám cũng không muốn tin tưởng tất cả những thứ này.

Trong lòng kích động, hai mắt đột nhiên ửng hồng.

Từng trận từng trận thần quang tại thể nội kích dương sôi trào, tóc dài bay lượn, mỗi một cái sợi tóc đều như ngân hà phiêu đãng, tại trong mảnh càn khôn này vô tận tung bay.

Dưới ảnh hưởng của thần lực mênh mông, càng nhiều tinh giới đang giao tương va chạm, sinh mệnh trôi qua!

Dạ trầm giọng nói: "Nàng thụ Thiên Đạo tẩy não đã sâu, sẽ không dễ dàng tỉnh lại. Các ngươi còn chờ cái gì?"

Tam đại ma chủ đồng thời kêu gào xuất thủ, nhưng giờ phút này Thư Vô Ninh bỉnh phụng thiên ý, nơi thần quang chạm đến, tinh thần băng diệt, coi như là tam đại ma chủ cũng vô pháp chống đỡ.

Vô Cực Đạo Chủ hô to: "Không đúng, không đúng! Hỗn độn kia là chuyện gì? Ninh Dạ, ta muốn ngươi một cái giải thích!"

Dạ hồi đáp: "Thiên đạo trí tuệ đã sinh, hỗn độn trở về, trọng quy kỷ vị, thứ ngươi nhìn thấy, chính là bản nguyên chính đạo."

Theo hắn lên tiếng, liền thấy sương xám cự chung kia đã toàn diện hiện hình, cùng Thiên Đạo Chung sau lưng Thư Vô Ninh hô ứng lẫn nhau.

Vô Cực Đạo Chủ đã minh bạch.

Đã từng hỗn độn, tại sau khi chia ra làm hắc bạch càn khôn, vẫn như cũ bảo lưu một điểm ý thức.

Ý thức hỗn độn.

Mà hiện tại, nó muốn đoạt lại tất cả những thứ này.

Một lần nữa khiến hỗn độn nắm giữ tất cả!

Ý thức được điểm này, Vô Cực Đạo Chủ nói: "Vì vậy, nếu như nó trở về, nhân cùng ma vẫn là sẽ vong, đúng không?"

Dạ không có phủ nhận: "Đúng, nơi đây vốn không phải là nhân tộc càn khôn, như tất cả quy về chính đạo, thì nhân tộc sẽ vong. Vì vậy, Quan Tinh Tử mới nói đề này khó giải."

Như để trộm đạo Chúa Tể đắc thủ, càn khôn diệt.

Như để ý thức hỗn độn trở về, càn khôn diệt.

Vô luận loại lựa chọn nào, đều là diệt thế chi cục.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao ma tộc vừa vui mừng lại sợ hãi.

Kinh hỉ, là bởi vì bọn chúng sẽ hoàn thành ý nghĩa tồn tại, sứ mệnh lịch sử của chính mình.

Sợ hãi, liền bởi vì bọn chúng cũng sẽ mất đi ý nghĩa tồn tại của mình, cùng người đồng vong —— không có nhân tộc, ma tộc không còn ý nghĩa tồn tại.

Quan Tinh Tử nhìn thấy, vì vậy hắn thùy ngực thở dài, ai hào khó giải.

Vô Cực Đạo Chủ run run rẩy rẩy.

Khi chân tướng rốt cục mở ra thì, tất cả càng là tàn nhẫn như vậy.

Hỗn độn chi lực trở về, dụng chi, vong, không dùng, cũng vong.

Ta nên đi theo bên nào?

Một khắc đó, hắn nhìn hướng Dạ: "Ngươi có biện pháp, đúng không?"

Dạ thở dài một tiếng: "Thiên đạo sắp vong, điều này đã chú định. Hỗn độn trở về, cũng bất quá sắp chết giãy dụa. Sao phải khổ. . . Sao phải khổ. . ."

Oanh!

Hỗn độn chi lực bạo quyển mà ra, Hỗn Độn Chi Chung oanh minh vang vọng , liên đới Thiên Đạo Chung kia cũng tương tự 'ca lạp lạp' điên cuồng chuyển động.

Vốn thuộc về một thể, chia làm hai mặt, nhưng tại thời khắc này đã thành tử địch.

Thời khắc này, hỗn độn tựa đang hồi đáp hắn, dù chết cũng không làm khôi lỗi!

Vậy là Dạ nói: "Ta phụng thiên thừa mệnh, chính là thuận thiên chi nhân! Nhưng thượng thiên có đức hiếu sinh, sẽ lưu một tia!"

Trong hỗn độn, xuất hiện một tia thiên quang.

"Hảo!" Dạ quát lớn một tiếng: "Một tia sinh cơ này, ta tự mình lấy!"

Theo hắn lên tiếng, liền thấy hỗn độn khí vận hạo nhiên lạc hạ, Dạ đã tương tự hóa thân vô biên thần nhân, hướng Thư Vô Ninh đánh tới: "Vô Ninh đồ (đệ) ta, còn không mau mau tỉnh lại!"

Chương 283 : Hữu Thư Vô Ninh

Chương 284: Hữu Thư Vô Ninh

Hư không chi uyên, Dạ cùng Thư Vô Ninh đã triển khai đại chiến.

Thời khắc này bọn hắn đều là đáng sợ như vậy, tùy ý mỗi cái giơ tay nhấc chân, đều là lực lượng tinh giới phá toái, đạo tắc nghiễm bố, khí tức phảng phất viễn cổ hồng hoang hung dũng mà tới.

Thần quang cùng hỗn độn giao triền, lẫn nhau tranh phong.

Đối diện tồn tại đại biểu mỗi bên thiên ý, đỉnh phong cực trí này, liền ngay cả Vô Cực Đạo Chủ cùng tam đại ma chủ đều không chen vào được.

Bọn hắn ngước nhìn hai người chiến đấu, trong lòng là vô tận run rẩy.

Nhưng mà so sánh ra, Thư Vô Ninh thực lực rõ ràng mạnh hơn.

Mặc kệ Thiên đạo bây giờ có phải là chính đạo, chí ít hiện tại, tay nắm vạn thế bất diệt chi lực này.

Mỗi một viên tinh thần phá nát, đều đang cung cấp năng lượng cuồn cuộn không ngừng cho Thư Vô Ninh, nàng khí cơ sôi sục, thần uy hám thế, Thiên Đạo Cự Chung điên cuồng oanh minh, ngược lại là hư ảnh Hỗn Độn Chung kia lại lần nữa ảm đạm.

Muốn trở về, nói sao dễ dàng?

Thư Vô Ninh càng là cao vút nói: "Ninh Dạ, trận chiến này ngươi thua chắc rồi, còn không mau mau cúi đầu nạp hàng, quy dựa bản đạo!"

"Thua? Kiềm lư chi mạt mà thôi." Dạ nhưng chỉ là tùy ý nở nụ cười. (*lừa đen xếp cuối)

Giương tay, một mảnh hỗn độn chi hoa nở rộ.

Thư Vô Ninh hoàn toàn không để ý, thần quang nghiền ép mà ra.

Lại nhìn thấy hỗn độn chi hoa kia không phải hướng tới Thư Vô Ninh phát ra, mà là hướng tới. . .

"Thiên Đạo Chung?" Thư Vô Ninh kinh hãi.

Hoa lạc, hoa khai.

Thiên Đạo Chung minh!

Đạo tắc trên chung quang huy sạ hiện, vô số đạo tắc phân diệu cuồng vũ, sau đó là mảng lớn vặn vẹo chi ảnh phát ra khiếu thanh thê lệ.

Tiếp lấy chính là một tiếng thanh triệt long ngâm, vang vọng tại toàn bộ chân trời!

Thiên Đạo Tiên Cảnh.

Đám đạo nhân vẫn còn đang hoan thanh tiếu ngữ.

Tất cả tựa như thiên đường, không có phiền não, không có ưu sầu.

Thế nhưng trong lòng Trì Vãn Ngưng, lại càng lúc càng phiền muộn, càng lúc càng mê man.

Trong nội tâm luôn cảm giác có người, đang lẳng lặng chờ mong bản thân.

Hắn là ai?

Ta không nhớ ra được.

Bên ngoài sung sướng cảm, điên cuồng tràn vào, liền giống như tận tình ca vũ, muốn cải thiện tâm linh người ta.

Nhưng mà bi thương chính là bi thương, mặc cho làn điệu ưu mỹ, mặc cho phong cảnh như họa, mặc cho nước suối róc rách, mặc cho ca vũ bao nhiêu, cuối cùng vô pháp thay đổi một tia ưu thương kia.

Trong lòng ưu tư càng nặng, một cái hình tượng tại trong lòng Trì Vãn Ngưng càng rõ ràng.

Lâm Lang Thiên sáp lại gần, nói nhỏ: "Tỷ tỷ có phải là cũng cảm thấy có cái gì không đúng?"

Trì Vãn Ngưng liền ‘ân’ một tiếng: "Tất cả những thứ này, rất quen thuộc, lại rất xa lạ, liền giống như có một tầng mê vụ che lấp, nhìn không ra, cũng nhìn không thấu."

Trong nội tâm hơi gợn lên một điểm lượng quang, Trì Vãn Ngưng đột nhiên nói: "Nơi này có phải là thiếu mất một người?"

Nghe nói như thế, động tác của tất cả mọi người đều ngưng trệ phảng phất thời gian đình chỉ.

Chốc lát, Minh Tâm Đạo Chủ thở dài nói: "Sao phải khổ vậy. . . Sao phải khổ vậy. . ."

Trong giọng nói mang theo một điểm khí tức thần bí, ánh mắt của mọi người cũng vì thế mê võng lên.

Liền ngay cả tâm thần kiên định của Trì Vãn Ngưng cũng hơi hơi ảm đạm.

Minh Tâm hơi hơi mỉm cười, nhưng trong lòng thở dài một hơi.

Minh Tâm Đạo Chủ động sát nhân tâm, cũng có thể ảnh hưởng tâm trí người khác. Chỉ bất quá những người này ý chí quá mức kiên định, cho dù là hắn cũng nhất định phải nhiều lần vận dụng, mà lại càng lúc càng nhiều.

Hi vọng Thư Vô Ninh có thể trước lúc này, sớm một chút giải quyết cái phiền phức bên ngoài kia đi.

Thời gian hẳn là còn kịp.

Hắn nghĩ.

Nhưng vào lúc này, tiên cảnh đột nhiên lắc lư một chút.

Sau một khắc, toàn bộ thiên không đều kịch liệt run rẩy.

Nguyên bản rực rỡ xán lạn thiên đường mỹ cảnh tại thời khắc này đột nhiên biến hóa, thế giới trở nên ảm đạm, vạn vật đều hóa tro bụi, một mảnh bóng đen bao phủ đại địa.

Đồng thời trong mắt đám người Thư Vô Ninh đột nhiên sáng ngời, xuất hiện thanh huy.

"Không được!"

Minh Tâm Đạo Chủ quát to một tiếng: "Nhanh! Áp chế!"

Hết thảy Đạo Chủ đồng thời xuất thủ,

La Vũ hô lên: "Không được, chúng ta đem hết thảy Thiên đạo khí vận đều cho Thư Vô Ninh, sắp áp chế không nổi."

Liền thấy đám người Trì Vãn Ngưng Quan Tinh Tử mặt hiện giãy dụa, hiển nhiên đều đang cố gắng đối kháng thủ đoạn của Minh Tâm.

Đúng vào lúc này, trên đỉnh núi nơi xa, một cỗ hạo nhiên chi lực tập tới, đám người Trì Vãn Ngưng tinh thần lại lần nữa mờ mịt.

"Tuyệt Vô." Minh Tâm Đạo Chủ thở dài một hơi: "Lần này nhờ có ngươi."

Nhưng mà không đợi Tuyệt Vô đáp lời, liền thấy đỉnh núi một mảnh quang hoa đột nhiên sáng lên, tiếp lấy là một tiếng đê khiếu như rồng ngâm hổ gầm truyền đến.

Khi thanh âm này xuất hiện thì, đám người Trì Vãn Ngưng Quan Tinh Tử đồng thời trong mắt thần quang toả sáng.

Công Tôn Điệp đã cao giọng quát lên: "Ninh Dạ!"

Liền thấy nhà nhỏ trên đỉnh núi, một vệt thần quang xông thẳng chân trời.

Tiếp lấy là một người phiêu nhiên bay ra, thình lình chính là Ninh Dạ.

"Không!"

Một tiếng rít gào phẫn nộ chí cực truyền đến, thiên không xuất hiện một gương mặt lớn, bỗng nhiên hướng Ninh Dạ đè xuống.

Ninh Dạ ngẩng đầu: "Tuyệt Vô lão tặc! Ngươi trấn áp ta lâu như vậy, rất sảng khoái a? Đáng tiếc ngươi chung quy vẫn là phạm phải sai lầm, ngươi thật sự cho rằng, ta đưa bọn họ vào, là dùng bọn họ để đánh vỡ tất cả những thứ này sao? Không, ta chỉ là cần một cái cơ hội! Đem hết thảy lực lượng đều giao cho Thư Vô Ninh, lại trấn áp Vãn Ngưng bọn họ, nhưng chung quy là sẽ được bên này mất bên kia!"

Nói hắn tiện tay vung lên, chúng nhân liền nhìn thấy họa diện trước mắt biến hóa.

Đám người Trì Vãn Ngưng phát hiện, bọn hắn nào phải là tại thiên đường tiên cảnh gì, trước mắt rõ ràng chính là một mảnh thâm hắc tĩnh mịch chi địa.

Hết thảy tồn tại đều là huyễn ảnh, hết thảy sinh mệnh, đều là tàn linh!

Trên Thiên Đạo Chung, quang ảnh vặn vẹo kia, chính là bọn hắn.

Bọn hắn như giòi bám xương, bám vào trên thiên đạo này, nhưng mưu toan chưởng khống tất cả, như ký sinh trùng, ăn đi đầu óc ký chủ.

Trong nháy mắt kia, Trì Vãn Ngưng bọn họ đều minh bạch.

"Chúng ta là ma!" Trì Vãn Ngưng run rẩy.

"Hỗn đản!" Trong hắc ám hư không, một cái mặt to cao lớn mà vặn vẹo sinh thành, chính là ý thức của Tuyệt Vô Chúa Tể kia.

Hắn lớn tiếng thét gào: "Các ngươi biết cái gì? Chúng ta vốn là ý thức Thiên đạo biến thành, chính là chính thống. Thiên đạo sắp vong, chỉ có siêu thoát, mới được vĩnh hằng. Ninh Dạ, ngươi vì cái gọi là thiên hạ, từ bỏ vĩnh hằng, ngươi mới là đại nghịch bất đạo, thiệt thòi lúc trước chúng ta đối với ngươi tín nhiệm như vậy!"

Ninh Dạ cười nói: "Các ngươi nếu như cảm thấy bản thân chính nghĩa, cần gì phải làm huyễn cảnh này, lừa gạt người khác. Hết thảy tất cả, cuối cùng bất quá là một tràng mộng ảo, chân tướng coi như tàn nhẫn mấy, chung quy vẫn là tốt hơn nhiều so với vẻ đẹp hư vọng!"

Hắn nói phong vân lại đãng, liền thấy trên Thiên Đạo Chung đã xuất hiện vô số ai hào chi oán hồn.

Từng cái từng cái khuôn mặt dữ tợn mà vặn vẹo kia, như ác quỷ tại trên Thiên Đạo Chung giẫy giụa, gầm thét, Thiên Đạo Chung càng là xuất hiện một mảnh mục nát thối rữa chi sắc.

Thế nhưng Tuyệt Vô Đạo Chủ không để ý chút nào, Thiên Đạo Chung điên cuồng oanh minh, hắc ám chi triều vô tận tịch quyển.

Tất cả mọi người đều phát ra tiếng ai hào thê lệ, bọn hắn chỉ là tàn linh, chỉ là một tia đạo niệm, tại trước mặt hiện thực chân chính, kỳ thực phát huy không được bao nhiêu tác dụng.

Liền ngay cả Ninh Dạ đối diện Tuyệt Vô Chúa Tể này, thực tế càng cũng vô pháp chống lại.

Trên Thiên Đạo Chung, bạch quang duy nhất kia chính là Ninh Dạ, nhưng đang bị Tuyệt Vô áp chế gắt gao.

Thời khắc này, tất cả mọi người đều dốc tận toàn lực, đối diện nhưng chỉ là vận mệnh diệt vong.

Nhưng mà, một màn này tương tự rơi vào trong mắt Thư Vô Ninh.

Hết thảy tất cả đều tại giờ khắc này hết mức biểu lộ ra, khiến Thư Vô Ninh nhìn đến run run rẩy rẩy.

"Không!" Thư Vô Ninh nỉ non lẩm bẩm: "Ta không tin tưởng, không phải như vậy! Tất cả những thứ này đều là huyễn thuật!"

Dạ khẽ thở dài: "Ngươi đến hiện tại còn chấp mê bất ngộ sao?"

Thư Vô Ninh mờ mịt nhìn hướng Dạ.

Dạ nhẹ giọng nói: "Không bao lâu nữa."

Thư Vô Ninh mờ mịt nhìn quanh, liền thấy càn khôn nội quyển chi thế y nguyên tiếp tục, hết thảy tất cả đều đang bị thôn phệ.

Dạ nói: "Mảnh càn khôn này chính đang hủy diệt, như tiếp tục nữa, coi như thắng rồi, cũng không có ý nghĩa. Mà không có ta, hắn cũng không cách nào giác ngộ được. Dù sao. . . Tên kia chưởng khống tất cả."

Nói hắn nhìn hướng Thiên Đạo Chung: "Chỉ có khiến ta cũng tiến vào nơi đó, mới có thể đối kháng hắn."

Chỉ có ngươi đi vào, mới có thể đối kháng hắn?

Thư Vô Ninh lần nữa mờ mịt.

Nàng lẩm bẩm nói: "Nhưng mà. . . Ta không thể để cho ngươi qua."

"Ta biết." Dạ nhẹ nhàng gật đầu.

Thư Vô Ninh nhẹ nhàng run rẩy lên.

Nàng vừa run lên, toàn bộ càn khôn đều run lên theo.

Dạ nhưng chỉ là lẳng lặng nhìn nàng.

Vậy là Thư Vô Ninh đã minh bạch.

Nàng cười lắc đầu: "Sư phụ. . . Ta cuối cùng lại gọi ngươi một lần sư phụ. . . Xin lỗi ta không thể để cho ngươi thông qua."

Vô Cực Đạo Chủ ngạc nhiên kêu to: "Thư Vô Ninh, ngươi vì sao còn muốn chấp mê bất ngộ như vậy!"

Thư Vô Ninh nhưng không nói lời nào, chỉ là ngửa mặt lên trời: "Ta thụ Thiên đạo khí vận, thề chí vô hối, coi như thiên này không phải thiên đó, cũng không phải lý do ta phản bội. Nhưng, tâm ta có chính khí bất diệt, không muốn thương sinh trần ai, giải cứu vô môn, duy tử mà thôi."

Dạ thở dài: "Sao phải khổ vậy."

Thư Vô Ninh mỉm cười: "Hữu Thư, vô Ninh, vận mệnh sớm định."

Theo nàng lên tiếng, liền nhìn thấy vô biên thần khu kia của Thư Vô Ninh đã bắt đầu tiêu tán, hóa thành điểm điểm tinh quang, tan biến trong hư không.

Chương 284 : Càn khôn nghịch chuyển

Chương 285: Càn khôn nghịch chuyển

Tới nay đều không có thiên đường thắng cảnh gì.

Có chỉ là một mảnh hư không vặn vẹo.

Trong hư không, Tuyệt Vô, Minh Tâm, Quảng Pháp mỗi một kẻ nghiễm nhiên đều đã hóa thân thành tồn tại như hung thần ác sát, dữ tợn khủng bố, như lệ quỷ hiện thế.

Bọn hắn, không, là bọn chúng.

Thê lệ tê khiếu, từng vầng từng vầng hắc sắc quang ảnh liền không ngừng dũng hiện.

Trì Vãn Ngưng bọn họ là số ít còn có thể bảo trì hình ảnh của bản thân, thế nhưng đứng ở mảnh hư không này, lại vẫn là có thể cảm nhận được vô tận lệ khí cùng oán hận kia.

Đó là ngàn tỉ năm phong ấn nơi đây, đột phá không cửa oán hận.

Là tư dục cùng tham niệm phóng đại.

Khiến tâm trí vặn vẹo, khiến linh hồn hắc ám.

Hết thảy ý chí Chúa Tể tiến vào nơi này, cuối cùng đều sẽ biến thành như vậy phải không?

Cuối cùng đều sẽ trở thành ý chí hắc ám tà ác như vậy, cũng điều khiển Thiên đạo, hủy diệt tất cả.

Không!

Có một cái ngoại lệ.

Chính là Ninh Dạ.

Hắn vẫn như cũ một bộ bạch y, phiêu phiêu đứng trong hư không, không nhiễm bụi trần.

Cứ việc Tuyệt Vô hắc ám chi triều mãnh liệt, nhiều lần đem hắn nhấn chìm, nhưng Ninh Dạ vẫn như đá ngầm an nhiên bất động.

Hắn thậm chí còn đang cười: "Nhiều năm như vậy ngươi không có xâm thực được ta, trước đây làm không được, sau này cũng làm không được."

Tuyệt Vô lệ thanh tê khiếu: "Ngậm miệng! Ta tức Thiên đạo, ý chí ta chính là thiên ý. Ngươi dám đối kháng ta, chú định chính là vạn năm bất phục chi cục!"

Mấy người Minh Tâm cũng hô to: "Ninh Dạ, tỉnh lại đi. Thiên địa bao la, tiêu dao lớn nhất! Thiên đạo sắp vong, chính là cơ hội chúng ta đột phá. Chỉ cần thành công đột phá, chúng ta liền sẽ tiến vào thiên địa mới, cần gì lưu ý giun dế!"

"Giun dế? Đây chính là cái nhìn của các ngươi sao?" Ninh Dạ lạnh nhạt nói: "Một đám vong bản tư lợi chi quỷ! Đúng, các ngươi đã thành tiên, liền quên đi căn bản của mình. Liền giống như phàm nhân, đã có tiền, liền muốn có quyền, lòng tham vĩnh viễn không đủ, tham lam vĩnh viễn không có điểm dừng. Không ngừng nghỉ cướp đoạt, không ngừng nghỉ vơ vét... Nói nhân loại là càn khôn chi ma, đó là nửa điểm không sai."

"Đã như vậy, ngươi cần gì phải vì nhân loại nỗ lực!" Minh Tâm nắm lấy cơ hội, lớn tiếng rống to.

"Bởi vì còn có hi vọng!" Ninh Dạ cắn răng nói: "Chưa từng có đơn thuần ác, cũng không có thuần túy thiện. Các ngươi là tuyệt diệt, chúng ta chính là hi vọng!"

Trì Vãn Ngưng chấn động tinh thần: "Đúng, chúng ta chính là hi vọng!"

Thời khắc này, mười sáu Chúa Tể đồng thời lên tiếng, cùng Ninh Dạ đồng thời đối kháng Tuyệt Vô hơn ba mươi vị Đạo Chủ.

Thiên Đạo Chung điên cuồng gióng vang, vặn vẹo chi ảnh đan xen một đoàn.

Đúng vào lúc này, thiên ngoại thần quang bạo khởi.

Tuyệt Vô tâm niệm chấn động, hô lên: "Thư Vô Ninh, ngươi!"

Liền thấy một đạo quang ảnh đã tự chân trời bay tới.

Chính là Dạ.

Tuyệt Vô hét lớn: "Thiên Đạo bản nguyên, chân thân chớ nhập!"

"Thiên Đạo bản nguyên, chân thân chớ nhập!" Hết thảy Đạo Chủ đồng thời hét lớn.

Liền thấy Dạ bất kể bay như thế nào, càng là đều vô pháp bay vào trong Thiên Đạo Chung.

Trong chung Ninh Dạ giương tay: "Thiên khai nhất tuyến, tiện lợi chi môn!"

Oanh!

Nơi xa trên Hỗn Độn Chung, một đạo hỗn độn chi quang rơi vào trên Thiên Đạo Chung.

Liền thấy trên chung hết thảy bánh răng đồng thời chấm dứt vận chuyển, một đạo quang môn thế mà tại thời khắc này mở ra.

"Không!" Hết thảy Đạo Chủ đồng thời phát ra hò hét tuyệt vọng.

Dạ đã bay vào, trực tiếp xuất hiện tại bên người Ninh Dạ, hai đạo thân ảnh tại thời khắc này trùng hợp, một phiến vĩ đại thánh quang xuất hiện.

Ninh Dạ nhìn phía Tuyệt Vô: "Vậy mới đúng chứ, hiện tại, ta là Ninh Dạ!"

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Mênh mông ý chí từ trong Thiên Đạo Chung bành trướng mà ra, đám người Tuyệt Vô đồng thời phát ra sợ hãi tiêm khiếu.

Trong hư không vặn vẹo, thân thể Ninh Dạ không ngừng phóng đại, hóa thành lẫm lẫm thiên thần, vung tay một cái, càng là đem tàn linh đám người Tuyệt Vô toàn bộ nắm ở trong tay.

Ninh Dạ ngữ thanh lạnh lẽo: "Các ngươi bất quá hung linh ác sát, nhất niệm bất diệt, vi họa càn khôn. Bây giờ, đã đến thời điểm đem các ngươi mạt tiêu."

"Không!" Tuyệt Vô hô to: "Chúng ta chết rồi, hỗn độn liền sẽ trở về, thương thiên vẫn như cũ sẽ vong!"

Quan Tinh Tử cũng đã kêu lên: "Ninh Dạ, đây không phải là biện pháp giải quyết!"

Tay Ninh Dạ thoáng trệ một chút.

Hắn quay đầu lại nhìn Quan Tinh Tử, mỉm cười nói: "Ngươi là Quan Tinh Tử, ta là ngươi mang tới, có chút đạo lý, ngươi còn chưa rõ sao?"

Quan Tinh Tử hơi hơi ngạc nhiên.

Trong nháy mắt kia, hắn tựa hồ đã minh bạch gì đó.

Hắn lẩm bẩm hỏi: "Ngươi thật sự quyết định rồi?"

Ninh Dạ gật đầu: "Một tia sinh cơ, đây là cơ hội duy nhất."

Quan Tinh Tử bi thảm nở nụ cười, cúi đầu không nói.

Sau một khắc, Ninh Dạ đại thủ hợp lại.

Liền thấy tàn linh đám người Tuyệt Vô Minh Tâm đã bị hắn một phát mạt tiêu.

Thiên Đạo Chung màu sắc đột biến, mục nát diệt hết, thế mà tại thời khắc này một lần nữa toả ra sinh cơ.

Quan Tinh Tử lẩm bẩm: "Quả nhiên là như vậy... Quả nhiên là như vậy... Nguyên lai thiên đạo sắp vong, chính là bởi vì bọn hắn xâm thực sinh cơ. Thế nhưng hiện tại, không giống nữa."

Ninh Dạ vung tay lên, hướng tới Hỗn Độn Chi Chung nơi xa một chỉ: "Trộm đạo giả đã trừ, bát loạn phản chính, căn nguyên tự cố. Hỗn độn, không cần trở về."

"Oanh!" Hỗn Độn Chung phát ra cự đại oanh minh, hiển nhiên là không hài lòng cách làm của Ninh Dạ.

Ninh Dạ mỉm cười: "Liền biết sẽ là như vậy, hiện tại, ta thật sự xem như là nghịch thiên hành sự."

Hỗn độn chi lực thương mang tịch quyển mà tới.

Không có Thiên đạo trở ngại, bản nguyên quá khứ kia, rốt cục sắp tại thời khắc này một lần nữa chiếm cứ chủ vị.

Một khi như vậy, vạn thế đều hưu.

Ninh Dạ cũng không để ý, trái lại quay đầu nhìn Trì Vãn Ngưng bọn họ.

Hắn nhẹ nhàng vẫy vẫy tay.

Ba người Trì Vãn Ngưng bay tới.

Ninh Dạ đem Trì Vãn Ngưng, Công Tôn Điệp còn có Lâm Lang Thiên ôm vào lòng, ôn nhu nói: "Những năm này, khổ các ngươi."

Ba nữ đồng thời lắc đầu, muốn khóc, lại phát hiện căn bản không có nước mắt có thể khóc.

Nhưng trong lòng tự vô cùng bình tĩnh.

Hỗn độn trở về, không ai có thể ngăn cản.

Nhìn mảnh hỗn độn quang hoa kia, Ninh Dạ nói: "Ta đem các ngươi đưa đến nơi này, nhưng không thể mang bọn ngươi cùng rời đi, vô luận ngươi ta, chúng ta chung quy là chết rồi."

Trì Vãn Ngưng ôn nhu nói: "Chết thì chết. Ai cũng một lần chết, sống nhiều năm như vậy, cũng sống đủ rồi."

Lâm Lang Thiên cũng nói: "Có thể cùng phu quân chết cùng một chỗ, cũng là tốt đẹp."

Công Tôn Điệp thì mỉm cười: "Nếu có thể có kiếp sau, tất nhiên là càng tốt hơn."

"Kiếp sau?" Ninh Dạ cười lên: "Có lẽ vậy."

Hắn nhìn hướng đám người Tử Lão, nói: "Các ngươi thì sao?"

Chúng nhân đồng thời cao giọng hồi đáp: "Chết thì chết, có gì phải sợ!"

Bọn hắn là lấy tín Ninh Dạ nhập đạo, thời khắc này, liền giống như Thư Vô Ninh vậy, vẫn như cũ kiên tín, kiên định, vô luận hậu quả.

Ninh Dạ liền gật gật đầu nói: "Vậy liền định như thế."

Mang theo chúng nhân hướng vô tận cao không thăng lên, càng lúc càng càng cao, cảm giác lại như là đột phá một tầng lại một tầng đám mây, loáng thoáng đi tới độ cao không thể miêu tả, thậm chí có thể cảm thụ được mảnh càn khôn này chi hình thể.

Sau đó thân thể Ninh Dạ đã bắt đầu sụp đổ, tiếp lấy là đám người Trì Vãn Ngưng.

Ý chí của tất cả mọi người, tại thời khắc này hội tụ thành một chỗ.

Thiên Đạo Chung oanh minh vang vọng, càng là đã bắt đầu nghịch kim đồng hồ xoay chuyển.

Hỗn Độn Chung phát ra phẫn nộ ai minh, nhưng vô luận nó làm sao truy đuổi, vẫn đều là rời xa càng xa.

Cả nhân đạo càn khôn cũng đang phát sinh biến hóa.

Càn khôn không còn là nhân hình, nhân loại hiện tại cũng không phải ý chí Thiên Đạo kéo dài —— vậy ý nghĩa là cũng sẽ không bao giờ có người có thể chưởng khống Thiên đạo.

Ma giới cùng hỗn độn nhất thể.

Thiên địa vẫn như cũ phân chính phản, nhưng lẫn nhau vĩnh hằng ngăn cách.

Thời gian tại thời khắc này càng là phi tốc rút lui, hết thảy tất cả đều đang quay lại.

Chúng sinh từng bị thôn phệ kia, tinh giới đã từng tiêu vong kia, tất cả đã từng chết đi kia, tại một khắc này hết thảy xuất hiện.

Phong Đông Lâm, Khâu Cực Thạc, Dung Thành, Liêu Hiển Quý... Từng cái từng cái tu sĩ Thiên Tàm trước đây, tại thời khắc này sống lại.

Mờ mịt nhìn chính mình, phát hiện bản thân chính tại trong Trường Thanh Giới.

Di?

Ta làm sao lại ở chỗ này?

Xảy ra chuyện gì?

Bọn hắn kỳ quái, bọn hắn kinh ngạc, nhưng vẫn nhớ không nổi đã phát sinh cái gì.

Bởi vì tổng có một ít người sẽ không quay về nữa.

Lịch sử mới, không có Ninh Dạ, không có Trì Vãn Ngưng, không có Thiên Trung Bát Đại Chúa Tể, không có hết thảy tồn tại di lưu tại Thiên đạo căn nguyên này.

Trên Thiên Đạo Chung, ý chí của bọn họ đang tiêu vong, sự tồn tại của bọn họ đang xóa đi.

Rốt cục, khi mọi vấn đề đã lắng xuống, hết thảy ý chí đều không tồn tại nữa.

Một khắc đó, Thiên Đạo chi hạ, phù thế thương sinh, tất cả cuối cùng quy về bình tĩnh.

Còn có một chương cuối cùng kết thúc.

Chương 285 : Kết thúc

Chương 286: Kết thúc

Xuân Phong Thành.

Lại là một năm tân xuân đến, năm ngoái mưa thuận gió hòa, hoa màu bội thu, càng khó được là quan lại thanh liêm, sinh hoạt cũng yên ổn, dân sinh giàu có.

Bản giới lấy tân xuân làm khai niên, vì vậy trên đường cái đèn màu treo cao, chiêng trống huyên thiên, trên phố người người hỉ khí dương dương, lẫn nhau chúc mừng năm mới.

Một đứa nhỏ khuôn mặt thanh tú thời khắc này đang đứng tại đầu phố Thủy Dương Nhai nhìn ngóng, rốt cục nhìn thấy phương xa một nhóm người đi tới, khiêng cao cỗ kiệu, đánh chiêng đánh trống, huyên huyên náo náo đi tới.

Đứa bé ánh mắt sáng lên, hô to: "Đến rồi! Đến rồi!"

Sau đó quay đầu liền chạy ngược về.

Một đường tẩu nhai xuyên hạng, một đôi chân nhỏ quăng đến tựa bánh xe, rất mau chạy đến trước một hộ gia đình giàu có.

Trước môn đình hai toà sư tử đá, uy phong lẫm lẫm, trên cửa lớn đèn màu treo cao, thủ vệ gia đinh mỗi người thân khoác lụa hồng, vô cùng phấn khởi.

Trên đầu cửa còn treo hai chữ lớn "Ninh phủ" .

Đứa bé hô to "Đến rồi", trực tiếp xông vào trong cửa, gia đinh trông cửa hô: "Kiềm chế một chút đi, Tiểu Phàm, cẩn thận té."

Đứa bé gọiTiểu Phàm đáp một tiếng, đã xông vào trong sân, vòng qua trung đình, xuyên qua hành lang, vọt tới trước một chỗ thuỷ tạ đình viện, nhìn chung quanh, hô: "Lão gia đâu?"

"Tại trong viện đây!" Một hầu gái già hô lên.

Vậy là đứa bé tiếp tục xông vào trong, lại xuyên qua một tầng điện đường, đi tới nội viện, liền thấy một vị lão giả từ mi thiện mục đang ngồi tại tiền đường trong viện, cùng một vị lão thái thái nói chuyện, hai người tương tự là hoa phục thịnh trang.

Đứa bé xông vào trong nhà, quỳ nói: "Lão gia, đội ngũ sắp tới Tam Lý Kiều."

Nghe nói như thế, lão gia đứng lên: "Hảo! Nhanh khiến Dạ nhi đi đón dâu. Dạ nhi! Dạ nhi!"

Tiểu Phàm tinh nhanh, bò lên nói: "Ta đi gọi hắn!"

Như một làn khói hướng về sương phòng bên phải chạy đi.

Đến sương phòng bên phải, liền thấy một tên công tử văn nhã chính đứng tại nơi đó, hướng tới gương nhìn bản thân.

Tiểu Phàm hô lên: "Dạ thiếu, làm sao ngươi còn đứng đây? Nên đi đón dâu rồi."

Công tử văn nhã kia nghe tiếng quay đầu lại, nhìn thấy đứa bé trước mắt.

Trong ánh mắt lóe qua một tia mờ mịt.

Hắn nghĩ nghĩ, nói: "Tiểu Phàm."

"Thiếu gia có gì phân phó?" Tiểu Phàm hỏi.

Thiếu gia kia liền nói: "Ngày hôm qua ta nằm mộng."

Tiểu Phàm bị hắn làm cho không nói gì: "Ai ui thiếu gia của ta, lúc này ngươi còn nói mộng với không mộng cái gì? Dung gia đại tiểu thư đã đang đợi, hiện tại chính là ngày tốt, bỏ lỡ canh giờ liền không tốt."

Ninh Dạ lẩm bẩm nói: "Trong mộng, ta đã biến thành một người khác, một cái thần tiên. Có thông thiên triệt địa, xoay chuyển càn khôn chi uy phong."

"Ai nha, trong mộng ai không lợi hại, ta trong mộng còn chính là vô địch thánh tôn đây." Tiểu Phàm đi tới đẩy Ninh Dạ: "Nhanh đi đón dâu đi."

Ninh Dạ nhìn nhìn Tiểu Phàm: "Trong mộng có ngươi, bất quá ngươi trong mộng, không họ Nhược, họ Giang."

Tiểu Phàm ngẩn ra: "Giang? Cha đẻ ta liền họ Giang, ta là sau đó làm con nuôi cho Nhược gia. Di? Việc này làm sao thiếu gia biết? Lẽ nào là lúc nào đó ta nói lọt? Ai nha mặc kệ những thứ này, đi nhanh đi!"

Nói liền đi tới đẩy Ninh Dạ.

Ninh Dạ thở dài một hơi: "Thành thân... Làm sao đột nhiên lại phải thành thân, ta không muốn thành thân."

Nhược Tiểu Phàm bị dọa cho nhảy dựng: "Không phải chứ thiếu gia? Chuyện như vậy cũng có thể nói đùa? Lão gia sẽ bị ngươi làm tức điên, đi mau đi mau, đừng nói bậy. Dung gia đại tiểu thư kia mỹ danh truyền tứ phương, lão gia cũng là nhờ bà mối tốt nhất mới thuyết phục được hôn sự này. Lại nói ngươi khi đó cũng là đồng ý."

Nói đã đem một thân tân lang bào Ninh Dạ đẩy ra ngoài cửa.

Trong lòng trở nên hoảng hốt, Ninh Dạ nhìn nhìn thiên không.

Đúng a, việc kết hôn cùng Dung gia đại tiểu thư này, nhớ tới vẫn là bản thân lúc đó hưng phấn đáp ứng.

Nhưng vì cái gì, hiện tại luôn cảm thấy chỗ nào có vấn đề đây?

Liền giống như sinh mệnh tự có quy tụ, nhưng Dung gia tiểu thư, nhưng không phải quy túc của chính mình...

Thôi đi thôi đi, cuối cùng bất quá hoàng lương nhất mộng, sao lại khiến cho chính mình lo được lo mất?

Có lẽ là việc hôn nhân sắp tới, tâm có lo lắng đi.

Tại dưới Nhược Tiểu Phàm xô đẩy, hắn đi ra sân.

Đi tới trong viện, trước tiên đi bái hội phụ thân.

"Phụ thân!" Ninh Dạ thi một lễ.

"Ngô." Ninh lão gia tử vuốt chùm râu dài, thoả mãn nhìn con mình.

Ninh Lang Gia Ninh lão gia tử, một đời tay trắng dựng nghiệp, đặt xuống gia nghiệp to lớn, tại Xuân Phong Thành cũng coi như là nhân vật có tiếng tăm, nhưng đối với hắn mà nói, vừa ý nhất vẫn là đứa con trai này.

Thời khắc này lão gia tử nói: "Dung gia tiểu thư, phẩm tính dịu dàng, con trai của ta tài hoa hoành dật, chính là lang tài nữ mạo, là hợp phối nhất. Không tệ, không tệ."

Ngươi mới vừa nói chính là ‘phẩm tính dịu dàng’, không phải ‘thiên tư quốc sắc’, ở đâu ra ‘nữ mạo’, Ninh Dạ phỉ nhổ trong bụng, nhưng cũng không dám cãi lại.

Lão gia tử tiếp tục đại phát tao tình: "Quãng thời gian trước thân thể ngươi không tốt, vốn còn lo lắng Dung Diệu Nhật lão tiểu tử kia hối hôn, nhưng cuối cùng có hứa hôn. Bây giờ thân thể ngươi có khởi sắc, có thể thấy được Dung gia tiểu thư kia là cái mang phúc, đi đi, đi đi, đừng để người ta đợi lâu."

"Nga." Ninh Dạ tự đi lấy ngựa, mang theo hồng hoa, buồn bã ỉu xìu ra ngoài.

Đến Tam Lý Kiều, liền thấy có một hàng người đứng tại đầu cầu, đang tự diễn tấu kèn trống.

Bên trong đội ngũ là một cỗ kiệu hoa, bên kiệu hoa còn đứng một cái tiểu nha hoàn, nha hoàn kia dung nhan thanh tú, một bộ áo váy xanh biếc, trên đầu còn mang một cái tán hoa hoa tươi bện dệt, xem ra đến khá là đáng yêu.

Ninh Dạ không khỏi lưu ý nhìn nhiều mấy lần.

Nhược Tiểu Phàm đẩy Ninh Dạ một cái: "Thiếu gia."

Ninh Dạ hoảng hốt hồi thần, hỏi Nhược Tiểu Phàm: "Tiểu nha đầu kia là ai?"

Nhược Tiểu Phàm trắng mắt một cái: "Động phòng đại nha hoàn thiếu phu nhân mang đến."

"Gọi là gì?" Ninh Dạ vẫn như cũ không bỏ qua.

Nhược Tiểu Phàm bất đắc dĩ: "Nàng gọi Lâm Lang, sớm muộn đều là của ngươi, lúc này cũng không cần phải gấp như thế đi."

"Há, luôn cảm giác thật giống như đã từng gặp ở đâu." Ninh Dạ gãi gãi đầu.

Lại nhìn cỗ kiệu, vừa nghĩ tới họ Dung, không lý do lại là một trận nhụt chí.

Đội ngũ bên kia thấy thiếu gia Ninh gia đến rồi, liền lần nữa diễn tấu lên kèn trống.

Đội ngũ lên đường, Ninh Dạ cưỡi cao đầu đại mã đi trước, thỉnh thoảng có người bên đường chúc mừng, Ninh Dạ cũng nhất nhất chắp tay đáp lễ.

Chỉ là trong lòng cái cảm giác thất vọng mất mát kia như trước.

Đi tới đầu đường, liền thấy ven đường một lão giả chính đang bày sạp đoán mệnh, một đôi nam nữ chính tại đoán mệnh.

Có lẽ là tính ra chuyện gì tốt, cô nương vui cười mừng rỡ: "Sư huynh ngươi xem, trong quẻ này nói, chúng ta là kiếp trước chi duyên, chỉ là kiếp trước trải qua trắc trở, bây giờ khổ tận cam lai, lại là sau này không còn chia lìa chi khổ đây."

Bên cạnh sư huynh kia hình dáng ngũ đại tam thô, diện dung thô lỗ, lại là khinh thường nói: "A dua chi từ, há có thể tin hết. Triệu Long Cơ ta một đời sở cầu, duy vũ chi nhất đạo, hành hiệp trượng nghĩa, đãng tẫn bất bình. Thể loại nam nữ chi sự này, tính gì là thượng thượng thiêm." (quẻ cực tốt)

Nói đã tự rời đi.

Bên cạnh sư muội bực tức giậm chân: "Triệu Long Cơ, ngươi là đồ đầu gỗ, ta mặc kệ, đằng nào Nhiễm Tiểu Diệp ta đời này là theo định ngươi rồi!"

Nói đã đuổi tới, lại là liền tiền đều đã quên trả.

Người xem quẻ kia đến cũng không để ý, chỉ là vuốt râu mỉm cười.

Ninh Dạ nhưng có chút nhìn không nổi, gọi Tiểu Phàm, nói: "Đi, giúp đôi sư huynh muội kia, đem tiền đoán mệnh trả đi."

"Ân." Tiểu Phàm liền chạy đi đem tiền trả cho người đoán mệnh.

Người đoán mệnh cười hi hi thu lấy, chắp tay nói: "Chúc mừng Ninh gia đại thiếu, lương duyên cát nhật, tam hỉ lâm môn!"

Ninh Dạ kinh ngạc: "Đâu ra tam hỉ?"

Người đoán mệnh ha ha ngửa đầu cười dài một tiếng, nhưng không giải thích, đã tự thu lấy sạp bói rời đi.

Ninh Dạ cũng không để ý, tự dẫn đội ngũ tiếp tục về nhà.

Vừa mới đến gia môn, liền thấy nơi xa ba bóng người đột nhiên xuất hiện, tốc độ cực nhanh.

Phía trước nhất là một tên hồng y nữ tử, đằng sau còn theo một nam một nữ, nam tử một bộ hắc bào, nữ tử một bộ bạch y, đều là tiên khí phiêu phiêu, như ảnh mà tới.

Hồng y nữ tử phía trước bị truy có lẽ là tức giận, mắng to: "Quỷ Lão, Lý Linh Tiên, đôi cẩu nam nữ các ngươi đã xong chưa? Cô nãi nãi không phải là trộm một cái Bát Bảo Đài sao? Cần gì phải lên trời xuống đất đuổi theo như thế?"

Nam tử áo đen kia đã nói: "Công Tôn Điệp Vũ, đem đồ vật trả lại, tha cho ngươi khỏi chết!"

"Nghĩ cũng đừng nghĩ!" Hồng y nữ tử đã lao xuống phía dưới, chính nhìn thấy đội ngũ đón dâu, ánh mắt sáng ngời, đã là hướng về đội ngũ đón dâu kia phóng đi, càng là xông vào trong kiệu.

Trong thiên không hắc y nam cùng bạch y nữ đồng thời lạc hạ, quát lên: "Công Tôn Điệp Vũ, đừng vội càn rỡ!"

Công Tôn Điệp Vũ kia đã tiếu mị mị cầm đao, đẩy một nữ tử đầu mang khăn đỏ ra khỏi kiệu: "Uy, tân lang quan bên kia, ngại quá quấy rầy hôn sự của ngươi. Mượn tân hôn phu nhân của ngươi dùng dùng một lát, sau này, lão nương lại bồi thường ngươi là được."

Ninh Dạ hờ hững xoay người: "Ngươi lấy cái gì bồi?"

"Dát?" Công Tôn Điệp Vũ giật mình nhìn Ninh Dạ.

Một khắc đó, bốn mắt đối vọng, Công Tôn Điệp Vũ tâm thần rung chuyển dữ dội.

Trong tâm thần hoảng hốt có vô số tinh quang sáng lên, Công Tôn Điệp Vũ tựa hồ nhớ ra cái gì đó.

Nàng ngơ ngác nhìn Ninh Dạ, trong lòng mạc danh.

Bên tai là nhẹ nhàng thở dài vang lên: "Cần gì phải vậy đây?"

Trước mắt bỗng nhiên hoa lên, đao trong tay đã lạc vào tay người khác.

Là cái tân nương kia!

Nàng thế mà biết pháp thuật?

Công Tôn Điệp Vũ ngơ ngác nhìn tân nương.

Tân nương vẫn như cũ cúi đầu, đội khăn hồng, liền như vậy đứng.

Công Tôn Điệp Vũ trong lòng tái hiện mờ mịt, bật thốt lên: "Tỷ tỷ..."

Nàng giật mình che miệng, lùi về phía sau mấy bước.

Ta tại sao phải gọi người chưa từng gặp qua này là tỷ tỷ?

Phía bên kia, Quỷ Lão cùng Lý Linh Tiên đồng thời bổ tới, Ninh Dạ vung nhẹ tay áo, càng là khinh miêu đạm tả hóa giải.

"Ngươi!" Quỷ Lão Lý Linh Tiên giật mình nhìn Ninh Dạ: "Ngươi là tu đạo trung nhân?"

Ninh Dạ cúi đầu nhìn nhìn tay của chính mình.

Hắn lắc đầu: "Không, không phải..."

Ngẩng đầu, hắn mỉm cười: "Ta chỉ là cái người đọc sách. Thánh nhân vi ngôn đại nghĩa, lấy thư truyền đạo, giáo hóa thế nhân, chẳng phải so với đánh đánh giết giết càng có ý nghĩa sao."

Quỷ Lão, Lý Linh Tiên nhìn Ninh Dạ.

Một khắc đó, trong lòng đột nhiên không lý do liền có một loại cảm giác muốn bái lạy, phảng phất người trước mắt, mỗi lời nói, mỗi cử động, đều lạc vào trong tâm khảm bọn hắn.

Lại nhìn Công Tôn Điệp Vũ, Công Tôn Điệp Vũ thấy con tin đã mất, bất đắc dĩ lấy ra một vật, lại là một cái mô hình cung các nho nhỏ, chế tạo đúng là rất tinh xảo, bên trong còn có kính các, thuỷ tạ, pháp tọa các loại, không hề giống nhau.

Thậm chí còn có thể nhìn thấy một chỗ đình đài, trên viết bốn chữ "Ngưng Tâm Tiểu Trúc" .

Công Tôn Điệp Vũ lẩm bẩm: "Ta cũng không biết tại sao, thấy vật này, rất là mừng rỡ, nhất thời vô pháp tự kiềm chế, liền đi trộm lấy. Nhạ, trả cho các ngươi."

Nàng tâm bất cam tình bất nguyện đem Bát Bảo Đài đưa tới.

Quỷ Lão tiếp nhận, nhìn Ninh Dạ, ánh mắt cổ quái nhưng không nói.

Lý Linh Tiên kia đã từ trong tay Quỷ Lão lấy ra vật này, đi tới trước người Ninh Dạ, đưa cho Ninh Dạ: "Hôm nay quấy rối hôn lễ, thứ tội một cái, liền lấy vật này làm xin lỗi đi."

Ninh Dạ tiếp nhận, tâm thần trở nên hoảng hốt, hắn lẩm bẩm nói: "Lễ nặng, nhưng ta rất là yêu thích."

Quỷ Lão cũng liền cười nói: "Có lẽ là hữu duyên."

"Cũng là có duyên, vậy liền không bằng đồng thời đến uống chén rượu nhạt đi." Ninh Dạ nói.

Quỷ Lão cùng Lý Linh Tiên nhưng đồng thời lắc đầu: "Nếu có duyên, tương lai tự sẽ gặp lại!"

Nói liền phiêu nhiên rời đi, cũng không dừng lại.

"Cái gì a. Ngàn dặm truy sát bổn cô nương, cuối cùng vẫn là đem đồ vật tống ra." Công Tôn Điệp Vũ lầm bầm.

"Đây, có lẽ chính là duyên phận." Tân nương kia nhưng du nhiên nói.

Nàng nói, đã chậm rãi dấy lên vải đỏ.

Bên cạnh Nhược Tiểu Phàm cùng Lâm Lang kêu to: "Không được!"

Nhưng tân nương vẫn là làm như vậy.

Khăn đỏ hạ xuống, xuất hiện một trương dung nhan tuyệt thế, chính là 'tự túc phi túc quyện yên mi, tự hỉ phi hỉ hàm tình mục',

song mục như nước, uyển ước thâm tình.
(lông mày như khói tựa nhíu mà không phải nhíu, ánh mắt mang tình tựa vui mà không phải vui)

Nhìn Ninh Dạ.

Nhìn khuôn mặt quen thuộc mà xa lạ kia, Ninh Dạ cười lên.

Hắn đưa tay ra, tân nương liền cũng đưa tay ra.

Một đôi tân nhân đã tiến vào Ninh phủ.

Tân nương nói: "Ta chưa động phòng, liền hiên khăn voan, lại là có chút phạm vào kiêng kỵ đây, phu quân sẽ không giận ta chứ?"

Ninh Dạ cười nói: "Thiên hạ đâu ra quá nhiều quy củ như vậy, cuối cùng bất quá lo sợ không đâu. Giống như ngươi, ta vui mừng vô cùng đây."

Cô dâu liền mỉm cười cúi đầu: "Đêm qua... Ta có một giấc mộng..."

"Ta cũng vậy..."

"Trong mộng có ngươi."

"Trong mộng có ngươi."

Bên ngoài Ninh phủ, Công Tôn Điệp Vũ nhìn đôi tân nhân này tiến vào, mạc danh lại có chút chua xót.

Thở dài một hơi, nàng xoay người rời đi.

Trong miệng lẩm bẩm: "Thật là kỳ quái, luôn cảm thấy thật giống mất đi cái gì."

Chính đang ưu tư phiền muộn, đã thấy cái hồi môn động phòng đại nha hoàn kia chạy tới: "Uy, Công Tôn cô nương!"

Công Tôn Điệp Vũ quay đầu lại.

Lâm Lang hướng nàng vung tay: "Thiếu gia cùng thiếu nãi nãi mời ngươi đi uống rượu mừng."

Công Tôn Điệp Vũ không vui vẻ: "Ta không có tiền lì xì a."

"Không cần." Lâm Lang cười hi hi hồi đáp.

"Vậy ta đến đây!" Công Tôn Điệp Vũ xoay người nhào tới: "Bị hai tên khốn kiếp kia đuổi nửa ngày, hôm nay nhất định phải ăn cái sảng khoái! ! !"

Ngày hôm đó, Ninh phủ đại yến, toàn tràng hỉ khí.

Trên một ngọn núi nhỏ cách Xuân Phong Thành không xa.

Một nữ tử thân phối trường kiếm, bạch y như tiên.

Nàng sừng sững đỉnh núi, nhìn Ninh phủ giăng đèn kết hoa, giữa mi mục là một chút thẫn thờ: "Đúng là ngươi sao? Sư phụ..."

Tựa như nhớ ra cái gì đó, sau đó nhưng lại lắc đầu, thở dài nói: "Chuyện xưa như sương khói, hà tất hồi ức. Có lẽ, tất cả chỉ là một giấc mộng đi."

Nói rút ra trường kiếm, hư không lăng họa, nữ tử cao giọng nói: "Chí tôn lệnh, Xuân Phong Thành thụ Thư Hữu Ninh ta che chở, đời này bất tao (ngộ) kiếp nạn!"

Một đạo phù quang đã đi vào chân trời, ấn nhập hư không.

Làm xong việc này, nữ tử kia nhẹ nhàng rời đi, không xuất hiện tại nhân gian nữa.

Trường Thanh Giới.

Một hồi đấu pháp chính tại trong thiên không kịch liệt triển khai.

Đợi đến đấu pháp kết thúc, trong mây xuất hiện hai người.

Một người diện mục gày gò, nho sĩ phong thái, một người thiếu niên anh tài, thiên phú dị bẩm.

Chính là Phong Đông Lâm cùng Dung Thành.

Phong Đông Lâm chắp tay cười nói: "Dung huynh đệ từ biệt nhiều năm, tu vi lại tinh tiến rất nhiều, liền ngay cả ta đều sắp không phải là đối thủ của ngươi."

Dung Thành cười nói: "Ta những năm này, du lịch Trường Thanh các nơi, rất có cảm ngộ, tinh tiến rất nhiều. Phong huynh ngươi là chưởng giáo, việc vặt quấn thân, đến là có chút trì hoãn."

Trong khi nói, hai người đã đồng thời ngồi xuống trong mây, đối không đương ca, nâng cốc vui vẻ.

"Đúng rồi, gần nhất Phong huynh có cảm thấy hay không, trong cõi u minh thật giống có gì đó mà ngươi đã quên?" Tay cầm chén rượu, Dung Thành đột nhiên nói.

Phong Đông Lâm hơi hơi kinh ngạc.

Nghĩ nghĩ, hắn gật đầu nói: "Ngươi nói như vậy, ta xác thực là có cái cảm giác này. Chẳng biết vì sao, luôn cảm thấy thật giống có chuyện gì bị lãng quên, thế nhưng nghĩ như thế nào, vẫn đều không nhớ ra được."

" Không tịch vô nại xử, truy ức dĩ thị không." Dung Thành cười khổ: "Thiên địa hữu hoành đồ, hà xử mịch tàn sinh." (Trong lòng trống vắng khó chịu, hồi ức đã không còn. Thiên địa bao la, tìm đâu (ký ức) tàn dư kiếp trước).

Trong khoảnh khắc đó, hai người đối vọng.

Đột nhiên, tâm thần rung động, như có phát giác.

Ngưỡng vọng thương không, mạc danh thấy bi từ tâm khởi.

Thời khắc đó, bọn hắn tựa như đã minh bạch điều gì.

Nước mắt như mưa.

Xuân Phong Thành, trong Ninh trạch.

Đêm động phòng hoa chúc.

Ninh Dạ một lần nữa vén lên khăn đỏ.

Một gương mặt tựa nhăn tựa tiếu kia ánh vào trong tâm.

Đời này, đã đủ!

(toàn thư xong)

PS: Thiên Cơ Điện trọn bộ rồi, có nhiều chuyện muốn nói, cũng không biết nên nói từ đâu.

Thiên ngôn vạn ngữ một câu, Thiên Cơ Điện không có viết tốt, có rất nhiều thứ không có viết ra bản thân muốn viết, vẫn là tiếp tục cố gắng đi.

Sách mới (Tội Ác Chiến Cảnh) ngày mùng 1 tháng 5 chín giờ sáng chính thức đăng truyện, đối với Duyên Phận có lòng tin, có thể đến lúc đó đi sưu tập trước.

Chương 286 : Cảm nghĩ sách mới

Cảm nghĩ sách mới

Tiểu thuyết: Tội Ác Chiến Cảnh tác giả: Duyên Phận 0

Thiên Cơ Điện trọn bộ rồi, Tội Ác Chiến Cảnh khai thư.

Tội Ác Chiến Cảnh sáng tạo sớm nhất là tại năm 2015 liền có, khi đó ta còn đang viết (Tiên Lộ Tranh Phong), nhưng khi đó khá là yêu thích xem tiểu thuyết hắc ám lưu, liền viết một cái khung giá hắc ám lưu cố sự, chỉ viết mười vạn chữ liền kẹt, cũng chính là cơ sở nguyên hình Tội Ác Chiến Cảnh bộ thứ nhất.

Sau đó ta cảm thấy cố sự này quá đơn bạc liền mắc cạn.

Năm 2019 ta chuyển chiến tới Khởi Điểm, trước sau viết (Chư Thần Du Hí), (Đại Đạo Từ Tâm) cùng (Thiên Cơ Điện), nhưng thành tích đều không lý tưởng.

Khoảng thời gian này ta nghĩ lại bản thân.

Ta phát hiện ta phạm một ít sai lầm.

Những sai lầm này không phải sai lầm về lối tư duy, mà là sai lầm về tâm thái.

Ta phiêu rồi!

Bất tri bất giác phiêu rồi!

Điều này là thật!

Lúc trước ta viết (Vô Tận Vũ Trang), bình quân ký kết quá bảy ngàn, phải biết đó cũng không là tại Khởi Điểm. Vì vậy ta cảm thấy ta đến Khởi Điểm, vậy ta bình quân ký kết nói ít ra, hẳn là tăng gấp đôi chứ?

Phán đoán rất hợp logic, không phải sao?

Nhưng mà hiện thực chính là, Chư Thần bình quân ký kết chỉ có trên ba ngàn, mà đây vẫn là biểu hiện tốt nhất trong ba cuốn sách.

Đây là vấn đề của Khởi Điểm sao?

Không!

Là vấn đề của chính ta!

Tâm thái ta phiêu rồi.

Ta đem thành tích nhìn đến thiên kinh địa nghĩa, cảm thấy thực lực của bản thân liền hẳn là bắt được thành tích như vậy.

Người tại thời điểm phiêu là sẽ không cảm thấy bản thân phiêu.

Rất nhiều thứ đều là tiềm thức.

Mãi đến tận ngươi bị cảnh tỉnh, ngươi mới tỉnh ngộ lại.

May mắn chính là, trong tiểu thuyết của ta có rất nhiều đạo lý.

Những đạo lý kia ta đều minh bạch, ta có thể nói cho người khác nghe, cũng có thể nói cho mình nghe.

Vì vậy ta quyết định đính chính thái độ, bắt đầu từ con số không, hảo hảo đi tả một quyển tiểu thuyết.

Chính là ôm loại cách nghĩ này, ta nhặt lên Tội Ác Chiến Cảnh, ta thích cố sự này, ta muốn đem nó tiếp tục viết.

Thời điểm ban đầu, Tội Ác Chiến Cảnh chỉ là một cái cố sự hắc ám xuyên việt lưu.

Nhưng lần thứ hai viết lại, ta thêm vào hệ thống tuyển dân.

Tại thời điểm viết đến 40 vạn chữ, ta phát hiện cái hệ thống này vẫn là không dễ coi, vậy là ta bỏ đi viết lại.

Nhưng lần thứ ba viết lại, vẫn như cũ không hài lòng, lại là hơn 30 vạn chữ bạch tả.

Mãi đến tận lần thứ tư viết lại, ta gia nhập khái niệm sinh vật huyễn tưởng, hệ thống hoàn chỉnh rốt cục xác lập.

Thế nhưng mỗi viết một đoạn, ta đều sẽ phát hiện những vấn đề mới, sau đó liền quăng qua đầu lại sửa lại —— cuối cùng cũng coi như không cần viết lại.

Liền như vậy, bất tri bất giác, ta đột nhiên phát hiện.

Đệt!

Tội Ác Chiến Cảnh thế mà đã có hơn 200 vạn chữ tồn cảo.

Hơn nữa toàn bộ hệ thống cũng tại trong phản phục sửa chữa từ từ thành thục.

Mấu chốt nhất chính là, tại trong quá trình này, ta không có chịu đến thành tích ảnh hưởng, ta chỉ là đơn thuần hưởng thụ lạc thú sáng tạo một cái thế giới, sáng tạo một cái hệ thống.

Hơn nữa ta cũng phát hiện, coi như ngươi viết hơn mười năm, coi như ngươi kinh nghiệm đã rất phong phú, ngươi vẫn như cũ có lượng lớn nhu cầu sửa bản thảo.

Làm tác giả, tốc độ không nên là theo đuổi —— quá khứ hai năm, ta quá theo đuổi tốc độ.

Đó là hai năm ta viết nhanh nhất nhiều nhất, hữu dụng vô dụng văn tự gộp lại đại khái viết tám triệu chữ, tuy rằng các ngươi thực tế nhìn thấy khả năng chỉ có một nửa.

Nhưng cái kia không nên là theo đuổi.

Chất lượng mới là.

Chỗ tốt nhất của đính chính tâm thái, chính là ta sẽ nghiêm túc đối phó.

Ta không ngừng viết, mỗi quá hai tháng liền quay đầu sửa chữa một lần.

Liền như vậy, Tội Ác Chiến Cảnh ta viết hơn nửa năm.

Bởi vì có đầy đủ thời gian trù bị, ta có thể thiết kế tình tiết càng tốt hơn, có thể làm nền càng tốt hơn, có thể làm ra trường tuyến, đoản tuyến, có thể hô ứng lẫn nhau, có thể toàn thể tính càng thêm vững chắc cùng hoàn thiện.

Đây không phải là vừa viết vừa đăng có thể bù đắp.

Vì vậy, ta cũng không muốn hướng các ngươi khoe khoang ta hiện tại có ròng rã 1000 chương, 230 vạn chữ tồn cảo, lên giá ta có thể bạo phát, nhưng đó không phải mục đích.

Ta muốn khoe khoang chính là, quyển tiểu thuyết này bởi vì có đầy đủ tồn cảo, có đầy đủ đính chính, điều này khiến nó BUG giảm mạnh, tình tiết càng thêm đặc sắc, trước sau phục bút càng sâu, tình tiết lên xuống chập trùng cùng phản chuyển trình độ sẽ siêu việt dĩ vãng.

Sẽ không tồn tại hiện tượng cao khai đê đầu, không có áp lực ra chương, vì vậy mặt sau cố sự thậm chí có thể so với phía trước đặc sắc hơn —— lấy cá nhân ta mà nói, ta vừa ý nhất chính là bộ thứ 6.

Ta hi vọng nó trở thành tiểu thuyết đặc sắc nhất của ta, vì thế ta dùng tinh lực chưa bao giờ có vượt quá dĩ vãng hết thảy tiểu thuyết, đi sáng tạo, đi sửa chữa, đi nghiêm túc đối xử.

Tốc độ không còn là ta theo đuổi, tồn cảo chỉ là vì bảo đảm chất lượng.

Lần này, ta nhất định phải viết ra tiểu thuyết hay, tiểu thuyết đặc sắc, tiểu thuyết khiến mọi người thoả mãn.

Đương nhiên, hiện tại lời nói này khả năng có chút sớm, coi như ngươi nỗ lực như vậy, tiểu thuyết thành tích cũng chưa chắc khiến người thoả mãn.

Thế nhưng chí ít, lần này ngươi có thể tự nhủ, ngươi thật sự nghiêm túc rồi!

Cho tới sau lưng chăm chú này có thành quả hay không. . .

Chỉ cần ngươi tận lực, dù bại vô hối.